
Khảo Ngu
Thôi Miên Kẻ Địch
tangthucac.com

Khảo Ngư
Đại Kiếm Bảo
tangthucac.com

Đại Niết Bàn

Khảo Ngư

Ebook by: Đào Tiểu Vũ eBook

Giới Thiệu Tác Phẩm

Dịch giả: *lanhdiendiemla*

Đại Niết Bàn - Sống lại tuổi thanh xuân! Câu chuyện bắt đầu từ sự trùng sinh, nhưng đó chỉ là cái cớ để tác giả đưa ra quan điểm và triết lý sống về tuổi trẻ chúng ta – những con người đang ở độ tuổi sung sức nhất để cống hiến cho đời.

Khó mà nói về Đại Niết Bàn, đọc câu chuyện mang lại cảm giác giống như chúng ta đi trên con đường trước kia từng tới trường, đứng lại trước bức tường loang lổ quen thuộc, hiện lên thoáng tiếng cười đùa trong ký ức. Hoặc ngẫu nhiên đi trên đường gặp bạn thuở nhỏ, không hẹn mà cùng làm động tác ngốc nghếch nào đó khi nhỏ hay làm. Hoặc trong đêm mất ngủ, ký ức trong lòng lại đột nhiên hiện ra theo làn khói thuốc mịt mù. Những thứ tình cảm đã phai mờ theo sự trưởng thành của chúng ta...

Đại Niết Bàn cho ta về tuổi trẻ trôi qua không bao giờ trở lại, không muốn hối hận vì không dám vươn tay nắm lấy bàn tay người yêu thương. Bình đạm mới hạnh phúc, dung tục mới càng trân quý....

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Mục lục

Giới Thiệu Tác Phẩm
Chương 1 → 50
Chương 51 → 100
Chương 101 → 150
Chương 151 → 200
Chương 201 → 250
Chương 251 → 300
Chương 301 → 350
Chương 351 → 400
Chương 401 → 450
Chương 451 → 500
Chương 501 → 550
Chương 551 → 600
Chương 601 → 650
Chương 651 → 700
Chương 701 → 750
Chương 751 → 800
Chương 801 → 850
Chương 851 → 900
Chương 901 → 950
Chương 951 → 1000

Chương 1 → 50

Quyển 1 - Chương 1: Thời gian đảo ngược
Quyển 1 - Chương 2: Chỉ là gặp lại
Quyển 1 - Chương 3: Chỉ là gặp lại (2)
Quyển 1 - Chương 4: Bí tịch tẩu hỏa nhập ma
Quyển 1 - Chương 5: Món gà hầm nấm hương
Quyển 1 - Chương 6: Linh hồn trở lại
Quyển 1 - Chương 7: Chém ma diệt quỷ
Quyển 1 - Chương 8: Gặp lại bạn cũ
Quyển 1 - Chương 9: Truyền giấy đưa tin
Quyển 1 - Chương 10: Bạn khác rồi
Quyển 1 - Chương 11: Đường Vũ đợi ai?
Quyển 1 - Chương 12: Hẹn gặp lại
Quyển 1 - Chương 13: Gia đình tụ hội
Quyển 1 - Chương 14: Treo thưởng
Quyển 1 - Chương 15: Phải cố gắng hết sức
Quyển 1 - Chương 16: Bảo vệ vinh dự tập thể
Quyển 1 - Chương 17: Cô gái tên Lạc Nhiên
Quyển 1 - Chương 18: Móc mắt cho bây giờ
Quyển 1 - Chương 19: Cao thủ
Quyển 1 - Chương 20: Trước giờ quyết chiến
Quyển 1 - Chương 21: Cuối Cùng Cũng Bắt Đầu
Quyển 1 - Chương 22: Boss Đầu Tiên
Quyển 1 - Chương 23: Bạn Cờ
Quyển 1 - Chương 24: Hạnh Phúc Phải Nắm Trong Tay Mình
Quyển 1 - Chương 25: Do It For Your Never Do
Quyển 1 - Chương 26: Tôi Tin
Quyển 1 - Chương 27: Tô Xán Nổi Điên
Quyển 1 - Chương 28: Bị Cấm Túc

Quyển 1 - Chương 29: Có Kết Quả Rồi
Quyển 1 - Chương 30: Chẳng Kịp Bi Thương Cho Ai
Quyển 1 - Chương 31: Suýt Mất 200.000
Quyển 1 - Chương 32: Tằng Toàn Minh Mời Rượu
Quyển 1 - Chương 33: Công Chúa Trần Linh San
Quyển 1 - Chương 34: Ai Là Dê Béo?
Quyển 1 - Chương 35-36: Hoàng Tử Hay Ăn Mày?
Quyển 1 - Chương 37: Đời Như Kịch, Kịch Như Đời
Quyển 1 - Chương 38: Dạy Bảo
Quyển 1 - Chương 39: Cải Biến Tư Duy
Quyển 1 - Chương 40: Chết Chùm
Quyển 1 - Chương 41: Oan Gia Ngõ Hẹp
Quyển 1 - Chương 42: Chỉ Được 645 Điểm
Quyển 1 - Chương 43: Tác Giả Nhỏ
Quyển 1 - Chương 44: Thế Giới Mới
Quyển 2 - Chương 1: Nhất Trung Cải Cách
Quyển 2 - Chương 2: Học Sinh Đặc Cách
Quyển 2 - Chương 3: Đáng Ghét
Quyển 2 - Chương 4: Sự Kiện Cocacola
Quyển 2 - Chương 5: Học Tập Và Sự Nghiệp (1)
Quyển 2 - Chương 6: Học Tập Và Sự Nghiệp (2)
Quyển 2 - Chương 7: Tuổi Trẻ Bồng Bột

Chương 51 → 100

Quyển 2 - Chương 8: Tin Đồn
Quyển 2 - Chương 9-10: Sự Kiện Bày Tỏ Ở Tiệc Sinh Nhật
Quyển 2 - Chương 11: Sự Kiện Bày Tỏ Ở Tiệc Sinh Nhật (3)
Quyển 2 - Chương 12: Hậu Di Chứng
Quyển 2 - Chương 13: Thời cơ phát triển
Quyển 2 - Chương 14: Đấu thầu (1)
Quyển 2 - Chương 15: Đấu thầu (2)
Quyển 2 - Chương 16: Đấu thầu (3)
Quyển 2 - Chương 17: Thành Công Nhờ Vận May
Quyển 2 - Chương 18: Sự Kiện Chấn Động
Quyển 2 - Chương 19: Mọi Chuyện Luôn Có Thể Tệ Hơn
Quyển 2 - Chương 20: Trần Linh San Bối Rối
Quyển 2 - Chương 21: Vở Cũ Lặp Lại
Quyển 2 - Chương 22: Trái Tim Sống Lại
Quyển 2 - Chương 23: Đấu Đá Với Trẻ Con
Quyển 2 - Chương 24: Hẹn
Quyển 2 - Chương 25: Chặn Đánh
Quyển 2 - Chương 26: Thiếu Chút Nữa Bị Lừa
Quyển 2 - Chương 27: Gieo Mầm
Quyển 2 - Chương 28: Xung Đột Ở Cửa Lớp
Quyển 2 - Chương 29: Viên Gạch Thời Đại Mới
Quyển 2 - Chương 30: Hữu Duyên Thiên Lý Năng Tương Ngộ
Quyển 2 - Chương 31: Qua Ải
Quyển 2 - Chương 32: Những Ngày Mùa Thu
Quyển 2 - Chương 33: Nhạc Tử Giang Tấn Công
Quyển 2 - Chương 34: Yêu Tinh Trên Sân Bóng
Quyển 2 - Chương 35: Đoán Đấy
Quyển 2 - Chương 36: Chuyện Người Lớn

Quyển 2 - Chương 37: Con Sùng Bái Cha
Quyển 2 - Chương 38: Lần Thứ Tư Rồi
Quyển 2 - Chương 39: Tiến thêm một bước
Quyển 2 - Chương 40: Top 10 (1)
Quyển 2 - Chương 41: Top 10 (2)
Quyển 2 - Chương 42: Song Hỉ Lâm Môn
Quyển 2 - Chương 43: Tô Xán, Mình Thích Bạn
Quyển 2 - Chương 44: Con Gái Không Thích Con Trai Khô Khan
Quyển 2 - Chương 45: Hối Hận Ư?
Quyển 2 - Chương 46: Hết Nợ
Quyển 2 - Chương 47: Vấn Đề Của Cty Công Trình Số Bốn
Quyển 2 - Chương 48: Lớ Ngớ
Quyển 2 - Chương 49: Kỹ thuật hạng ba (1)
Quyển 2 - Chương 50: Kỹ thuật hạng ba (2)
Quyển 2 - Chương 51: Chị Em
Quyển 2 - Chương 52: Không Vừa Mắt
Quyển 2 - Chương 53: Nghi ngờ
Quyển 2 - Chương 54: Đối diện
Quyển 2 - Chương 55: Đối Diện (2)
Quyển 2 - Chương 56: Năm 1998 Sắp Trôi Đi
Quyển 2 - Chương 57: Thích ghét thì ghét
Quyển 2 - Chương 58: Công chúa trở lại

Chương 101 → 150

Quyển 2 - Chương 59: Ba nhát dao (1)
Quyển 2 - Chương 60: Ba nhát dao (2)
Quyển 2 - Chương 61: Mâu thuẫn leo thang (1)
Quyển 2 - Chương 62: Mâu thuẫn leo thang (2)
Quyển 2 - Chương 63: Anh hùng nhỏ
Quyển 2 - Chương 64: Trái và phải
Quyển 2 - Chương 65: Hòa giải thất bại
Quyển 2 - Chương 66: Đóng và mở
Quyển 3 - Chương 1: Lời mời
Quyển 3 - Chương 2: Thiểm Quân Hào
Quyển 3 - Chương 3: Đấu bài
Quyển 3 - Chương 4: Đấu ca và xúc cảm
Quyển 3 - Chương 5: Lúng túng
Quyển 3 - Chương 6: Dạy bảo
Quyển 3 - Chương 7: Dạy bảo (2)
Quyển 3 - Chương 8: Vận mệnh
Quyển 3 - Chương 9: Beautiful
Quyển 3 - Chương 10: Giằng co
Quyển 3 - Chương 11: Phần thưởng sơ bộ
Quyển 3 - Chương 12: Không phải là giấc mơ
Quyển 3 - Chương 13: Chủ quyền không cho xâm phạm
Quyển 3 - Chương 14: Tuyên chiến
Quyển 3 - Chương 15: Rượu mời hay rượu phạt?
Quyển 3 - Chương 16: Chúng ta đều biến thái hết (1)
Quyển 3 - Chương 17: Chúng ta đều biến thái hết (2)
Quyển 3 - Chương 18: Kế hoạch mở chi nhánh (1)
Quyển 3 - Chương 19: Kế hoạch mở chi nhánh (2)
Quyển 3 - Chương 20: Nữ thần dương cầm

Quyển 3 - Chương 21: Anh Tô Xán
Quyển 3 - Chương 22: Kinh doanh không tốt
Quyển 3 - Chương 23: Viên thuốc phiện trùng sinh
Quyển 3 - Chương 24: Tân bí thư thành ủy
Quyển 3 - Chương 25: Đi cửa sau
Quyển 3 - Chương 26: Bạn bè
Quyển 3 - Chương 27: Đánh cược
Quyển 3 - Chương 28: Về nh
Quyển 3 - Chương 29: Đền ô
Quyển 3 - Chương 30: Công nhân gây chuyện
Quyển 3 - Chương 31: Công nhân gây chuyện (2)
Quyển 3 - Chương 32: Ngày càng giống quái nhân
Quyển 3 - Chương 33: Đừng xen vào
Quyển 3 - Chương 34: Bạn bè tái ngộ
Quyển 3 - Chương 35: Bí thư phát biểu
Quyển 3 - Chương 36: Già rồi
Quyển 3 - Chương 37: Cuộc hẹn bí mật
Quyển 3 - Chương 38: Hiểu lầm và xung đột (1)
Quyển 3 - Chương 39: Hiểu lầm và xung đột (2)
Quyển 3 - Chương 40: Chưa ra giang hồ đã nổi danh
Quyển 3 - Chương 41: Binh bất yếm trá
Quyển 3 - Chương 42: Cận Đông Hải

Chương 151 → 200

Quyển 3 - Chương 43: Lại tới KTV Đỉnh Thịnh (1)
Quyển 3 - Chương 44: Lại tới KTV Đỉnh Thịnh (2)
Quyển 3 - Chương 45: Phải đánh cho đau
Quyển 3 - Chương 46: Kế hoạch mở rộng
Quyển 3 - Chương 47: Tất cả chỉ vì bạn
Quyển 3 - Chương 48: Mình sẽ mách mẹ
Quyển 3 - Chương 49: Con trai là lũ ngốc
Quyển 3 - Chương 50: Chuyện bên trong bên ngoài
Quyển 3 - Chương 51: Cô gái đáng thương
Quyển 3 - Chương 52: Thời khắc kiểm tra năng lực
Quyển 3 - Chương 53: Cẩn thận sách rơi
Quyển 3 - Chương 54: Xin lỗi và hẹn hò
Quyển 3 - Chương 55: Quyết định ngặt nghèo
Quyển 3 - Chương 56: Đừng làm thế
Quyển 3 - Chương 57: Nụ hôn đầu
Quyển 3 - Chương 58: Mình đi tắm đây
Quyển 3 - Chương 59: Thế nào là yêu tinh
Quyển 3 - Chương 60: Cho dù phải hủy diệt cả thế giới
Quyển 3 - Chương 61: Không phải giành cho em
Quyển 3 - Chương 62: Không phải giành cho em (2)
Quyển 3 - Chương 63: Mua vui được vài trống canh
Quyển 3 - Chương 64: Tô Xán có quan điểm khác
Quyển 3 - Chương 65: Cô bé năm xưa (1)
Quyển 3 - Chương 66: Cô bé năm xưa (2)
Quyển 3 - Chương 67: Mẹ của Đường Vũ
Quyển 3 - Chương 68: Còn đi xa hơn nữa
Quyển 3 - Chương 69: Nhảy hay không?
Quyển 3 - Chương 70: Kèn hiệu đã thổi

Quyển 3 - Chương 71: Bài này do cháu viết?
Quyển 3 - Chương 72: Không cam tâm
Quyển 3 - Chương 73: Ly biệt (1)
Quyển 3 - Chương 74: Ly biệt (2)
Quyển 3 - Chương 75: Ly biệt (3)
Quyển 3 - Chương 76: Trách nhiệm
Quyển 3 - Chương 77: Hậu quả khó lường
Quyển 3 - Chương 78: Xảy ra rồi
Quyển 3 - Chương 79: Cuộc chiến của các cô gái
Quyển 3 - Chương 80: Thám hiểm lâu đài cổ
Quyển 3 - Chương 81: Thám hiểm lâu đài cổ (2)
Quyển 3 - Chương 82: Thám hiểm lâu đài cổ (3)
Quyển 3 - Chương 83: Người quan trọng
Quyển 3 - Chương 84: Không phải vì bạn
Quyển 3 - Chương 85: Phong cốt Nhất Trung
Quyển 3 - Chương 86: Muốn gì?
Quyển 3 - Chương 87: Tôi sẽ làm theo lời cậu
Quyển 3 - Chương 88: Phát biểu
Quyển 3 - Chương 89: Đêm trăng (1)
Quyển 3 - Chương 90: Đêm trăng (2)
Quyển 3 - Chương 91: Hạnh phúc là gì? (1)
Quyển 3 - Chương 92: Hạnh phúc là gì? (2)

Chương 201 → 250

Quyển 3 - Chương 93: Lên tỉnh
Quyển 3 - Chương 94: Bắt được rồi (1)
Quyển 3 - Chương 95: Bắt được rồi (2)
Quyển 3 - Chương 96: Ngày càng khó chống đỡ
Quyển 3 - Chương 97: Xem biểu hiện
Quyển 3 - Chương 98: Phong thủy không hợp
Quyển 3 - Chương 99: Bày tỏ
Quyển 3 - Chương 100: Chưa bao giờ nghĩ tới
Quyển 3 - Chương 101: Đôn Hoàng (1)
Quyển 3 - Chương 102: Đôn Hoàng (2)
Quyển 3 - Chương 103: Không thể làm khác
Quyển 3 - Chương 104: Tin xấu (1)
Quyển 3 - Chương 105: Tin xấu (2)
Quyển 3 - Chương 106: Hội diễn văn nghệ (1)
Quyển 3 - Chương 107: Hội diễn văn nghệ (2)
Quyển 3 - Chương 108: Không muốn đi
Quyển 3 - Chương 109: Tôi nợ cậu
Quyển 3 - Chương 110: Liệu có gặp được
Quyển 3 - Chương 111: Có một tập đoàn nhỏ
Quyển 3 - Chương 112: Chiến lược đi dây
Quyển 3 - Chương 113: Tiệc chia tay đáng nhớ (1)
Quyển 3 - Chương 114: Tiệc chia tay đáng nhớ (2)
Quyển 3 - Chương 115: Tiệc chia tay đáng nhớ (3)
Quyển 3 - Chương 116: Tiệc chia tay đáng nhớ (4)
Quyển 3 - Chương 117: Công chúa đã biết yêu
Quyển 3 - Chương 118: Không bao giờ quên
Quyển 4 - Chương 1: Thư của Đường Vũ
Quyển 4 - Chương 2: Tới Dung Thành

Quyển 4 - Chương 3: Hậu viện đối thoại (1)
Quyển 4 - Chương 4: Hậu viện đối thoại (2)
Quyển 4 - Chương 5: Tiệc hàng năm
Quyển 4 - Chương 6: Báo danh
Quyển 4 - Chương 7: Học sinh mới
Quyển 4 - Chương 8: Phượng hoàng Đường Vũ
Quyển 4 - Chương 9: Tưởng mình là Châu Tinh Trì chắc
Quyển 4 - Chương 10: Cám ơn
Quyển 4 - Chương 11: Cuộc sống bình lặng
Quyển 4 - Chương 12: Gặp mặt (1)
Quyển 4 - Chương 13: Gặp mặt (2)
Quyển 4 - Chương 14: Lại mặc áo giáp
Quyển 4 - Chương 15: Điểm nóng trong tuần
Quyển 4 - Chương 16: Hương hoa quế (1)
Quyển 4 - Chương 17: Hương hoa quế (2)
Quyển 4 - Chương 18: Mùa xuân tới rồi
Quyển 4 - Chương 19: Mùa xuân tới rồi (2)
Quyển 4 - Chương 20: Takuya Kimura
Quyển 4 - Chương 21: Vùng cấm
Quyển 4 - Chương 22: Bữa cơm bất ngờ
Quyển 4 - Chương 23: Dạy bảo tiểu nha đầu (1)
Quyển 4 - Chương 24: Dạy bảo tiểu nha đầu (2)

Chương 251 → 300

Quyển 4 - Chương 25: Thời đại Kimura đã hết (1)
Quyển 4 - Chương 26: Thời đại Kimura đã hết (2)
Quyển 4 - Chương 27: Thời đại Kimura đã hết (3)
Quyển 4 - Chương 28: Không nói
Quyển 4 - Chương 29: Chuẩn bị
Quyển 4 - Chương 30: Thư từ Hạ Hải
Quyển 4 - Chương 31: Đại tướng đầu tiên
Quyển 4 - Chương 32: Truyền thông Ba La
Quyển 4 - Chương 33: Tình yêu và sự nghiệp (1)
Quyển 4 - Chương 34: Tình yêu và sự nghiệp (2)
Quyển 4 - Chương 35: Đừng tưởng dễ bắt nạt
Quyển 4 - Chương 36: Ẩn họa
Quyển 4 - Chương 37: Hoài niệm
Quyển 4 - Chương 38: Mông Lạc Nhiên rất tròn
Quyển 4 - Chương 39: Xin lỗi (1)
Quyển 4 - Chương 40: Xin lỗi (2)
Quyển 4 - Chương 41: Không hợp bầy
Quyển 4 - Chương 42: Sự nghiệp của tôi
Quyển 4 - Chương 43: Sự nghiệp của tôi (2)
Quyển 4 - Chương 44: Tao ngộ
Quyển 4 - Chương 45: Mày đợi đó
Quyển 4 - Chương 46: U jump, I Jump
Quyển 4 - Chương 47: Viện binh của Tô Xán
Quyển 4 - Chương 48: Đầu voi đuôi chuột
Quyển 4 - Chương 49: Chú nhóc may mắn
Quyển 4 - Chương 50: Nhân tố bất ổn
Quyển 4 - Chương 51: Cô độc
Quyển 4 - Chương 52: Sự kiện nhảy lầu

Quyển 4 - Chương 53: What’s your name?
Quyển 4 - Chương 54: Anh hùng nhếch nhác
Quyển 4 - Chương 55: I Love You
Quyển 4 - Chương 56: Vào đồn công an
Quyển 4 - Chương 57: Một ngày trọn vẹn
Quyển 4 - Chương 58: Toàn biến thái
Quyển 4 - Chương 59: Biết và không biết sợ
Quyển 4 - Chương 60: Quyết định thử thách
Quyển 4 - Chương 61: Tô Xán trêu nhầm người rồi
Quyển 4 - Chương 62: Đi xem mắt
Quyển 4 - Chương 63: Tham vọng từ từ bành trướng
Quyển 4 - Chương 64: Đường Vũ và Lâm Lạc Nhiên
Quyển 4 - Chương 65: Đường Vũ và Lâm Lạc Nhiên (2)
Quyển 4 - Chương 66: Để cánh diều tự do
Quyển 4 - Chương 67: Đó là nhà mình
Quyển 4 - Chương 68: Con không làm được mẹ sẽ giúp
Quyển 4 - Chương 69: Ai là người chủ đạo?
Quyển 4 - Chương 70: Mối tình đầu của Vương Uy Uy
Quyển 4 - Chương 71: Thất vọng
Quyển 4 - Chương 72: Xung đột trong bữa tiệc (1)
Quyển 4 - Chương 73: Xung đột trong bữa tiệc (2)
Quyển 4 - Chương 74: Hãy biết địa vị của bản thân

Chương 301 → 350

Quyển 4 - Chương 75: Bí mật của hai người
Quyển 4 - Chương 76: Năm thứ ba
Quyển 4 - Chương 77: Vào cả một lớp rồi
Quyển 4 - Chương 78: Có 10 triệu không?
Quyển 4 - Chương 79: Linh cảm
Quyển 4 - Chương 80: Bị trêu ghẹo
Quyển 4 - Chương 81: Phải ẩn nhẫn
Quyển 4 - Chương 82: Cuộc đời lắm lúc điên cuồng thế đấy
Quyển 4 - Chương 83: Bạn là của mình
Quyển 4 - Chương 84: Kết thúc để mở đầu
Quyển 4 - Chương 85: Cuộc chạm trán ngoài dự liệu
Quyển 4 - Chương 86: Bạch Xà Bạch Tố Trinh
Quyển 4 - Chương 87: Rắc rối lại tới rồi
Quyển 4 - Chương 88: Căng thẳng
Quyển 4 - Chương 89: Mẹ mình nói có lý
Quyển 4 - Chương 90: Cha của Đường Vũ
Quyển 4 - Chương 91: Cha của Đường Vũ (2)
Quyển 4 - Chương 92: Chúc mừng sinh nhật
Quyển 4 - Chương 93: Món quà của Mục Tuyền
Quyển 4 - Chương 94: Bạn phải đi
Quyển 4 - Chương 95: Chuyến đi xa nhà
Quyển 4 - Chương 96: Vượt qua biển mây
Quyển 4 - Chương 97: Cánh bướm vận mệnh
Quyển 4 - Chương 98: Facebook
Quyển 4 - Chương 99: Chim giải bài tập
Quyển 4 - Chương 100: Đấu khẩu
Quyển 4 - Chương 101: Giai đoạn ba
Quyển 4 - Chương 102: Dạ tiệc

Quyển 4 - Chương 103: Gặp lại người quen
Quyển 4 - Chương 104: Queen và King
Quyển 4 - Chương 105: Khó xử
Quyển 4 - Chương 106: Chúng ta đều đã trưởng thành
Quyển 4 - Chương 107: Về nước
Quyển 4 - Chương 108: Nhà tư tưởng và nhà biện luận (1)
Quyển 4 - Chương 109: Nhà tư tưởng và nhà biện luận (2)
Quyển 4 - Chương 110: Lại đi KTV chơi
Quyển 4 - Chương 111: Đập chai cũng cần kỹ thuật
Quyển 4 - Chương 112: Nói chuyện điện thoại (1)
Quyển 4 - Chương 113: Nói chuyện điện thoại (2)
Quyển 4 - Chương 114: Cuối cùng cũng phải đối diện
Quyển 4 - Chương 115: Tất cả sẽ kết thúc vào tháng 7
Quyển 4 - Chương 116: Hoa đã có chủ
Quyển 4 - Chương 117: Học kỳ cuối cùng (1)
Quyển 4 - Chương 118: Học kỳ cuối cùng (2)
Quyển 4 - Chương 119: Hành động thị uy
Quyển 4 - Chương 120: Diễn giảng và học tập
Quyển 4 - Chương 121: Cuộc đời chó má
Quyển 4 - Chương 122: Câu trả lời tuyệt vời
Quyển 4 - Chương 123: Hoàng tử piano
Quyển 4 - Chương 124: Ai đứng đằng sau

Chương 351 → 400

Quyển 4 - Chương 125: Chỉ là một bữa cơm
Quyển 4 - Chương 126: Vẫn còn cháu đây
Quyển 4 - Chương 127: Vẫn còn đánh giá thấp
Quyển 4 - Chương 128: Sớm muộn cũng phải đối diện
Quyển 4 - Chương 129: Quan tâm tắc loạn
Quyển 4 - Chương 130: Thế giới của Mục Tuyền
Quyển 4 - Chương 131: Thế giới của Mục Tuyền (2)
Quyển 4 - Chương 132: Bị từ chối rồi
Quyển 4 - Chương 133: Cuộc hẹn ở quán cà phê (1)
Quyển 4 - Chương 134: Cuộc hẹn ở quán cà phê (2)
Quyển 4 - Chương 135: Như bao cặp đôi khác
Quyển 4 - Chương 136: Tên khốn may mắn
Quyển 4 - Chương 137: Lưu danh
Quyển 4 - Chương 138: Màu đen nhé
Quyển 4 - Chương 139: Thời gian dần trôi
Quyển 4 - Chương 140: Hai mẹ con
Quyển 4 - Chương 141: Ngày cuối cùng
Quyển 4 - Chương 142: Tốt nghiệp rồi
Quyển 4 - Chương 143: Tụ hội (1)
Quyển 4 - Chương 144: Tụ hội (2)
Quyển 4 - Chương 145: Mâu thuẫn nội bộ
Quyển 4 - Chương 146: Đàm phán
Quyển 4 - Chương 147: Cô bạn gái không bình thường
Quyển 4 - Chương 148: Mơ cũng không dám thấy
Quyển 4 - Chương 149: Cậu rất đặc biệt
Quyển 4 - Chương 150: Suy nghĩ cho tương lai
Quyển 4 - Chương 151: Phải kiếm bạn gái thôi
Quyển 4 - Chương 152: Đã có điểm

Quyển 4 - Chương 153: Chúng mày chơi lớn rồi
Quyển 4 - Chương 154: Ngộ Thì Nhuế bỏ nhà đi
Quyển 4 - Chương 155: Bạn bè của Lâm Lạc Nhiên (1)
Quyển 4 - Chương 156: Bạn bè của Lâm Lạc Nhiên (2)
Quyển 4 - Chương 157: Tỏa đi muôn phương
Quyển 5 - Chương 1: Vị hôn phu của Lâm Lạc Nhiên (1)
Quyển 5 - Chương 2: Vị hôn phu của Lâm Lạc Nhiên (2)
Quyển 5 - Chương 3: Đi báo danh
Quyển 5 - Chương 4: Thật trùng hợp
Quyển 5 - Chương 5: Lời mời bất ngờ
Quyển 5 - Chương 6: Chấp nhận rồi?
Quyển 5 - Chương 7: Những người bạn cùng phòng (1)
Quyển 5 - Chương 8: Những người bạn cùng phòng (2)
Quyển 5 - Chương 9: Sự kiện sắc lang rình mò
Quyển 5 - Chương 10: Xung đột ở nhà ăn
Quyển 5 - Chương 11: Dư âm
Quyển 5 - Chương 12: Thầy giáo trẻ (1)
Quyển 5 - Chương 13: Thầy giáo trẻ (2)
Quyển 5 - Chương 14: Âm nhạc và nữ thần
Quyển 5 - Chương 15: Đó là bạn gái tôi
Quyển 5 - Chương 16: 6 đồng một bông đấy
Quyển 5 - Chương 17: Tên vô sỉ

Chương 401 → 450

Quyển 5 - Chương 18: Chuyện của các cô gái
Quyển 5 - Chương 19: Chúng ta đi (1)
Quyển 5 - Chương 20: Chúng ta đi (2)
Quyển 5 - Chương 21: Mình đi bơi đi
Quyển 5 - Chương 22: Chuẩn bị cho tương lai
Quyển 5 - Chương 23: Câu chuyện ở hồ bơi
Quyển 5 - Chương 24: Câu chuyện ở hồ bơi (2)
Quyển 5 - Chương 25: Tao ngộ bất ngờ
Quyển 5 - Chương 26: Trên bữa cơm
Quyển 5 - Chương 27: Luôn nắm chặt
Quyển 5 - Chương 28: Một người không thể coi thường
Quyển 5 - Chương 29: Bố trí của Mục Tuyền
Quyển 5 - Chương 30: Đêm nay không ngủ được rồi
Quyển 5 - Chương 31: Lớp trưởng
Quyển 5 - Chương 32: Vé mời
Quyển 5 - Chương 33: Sống cho thoải mái
Quyển 5 - Chương 34: Sức nóng của cuộc thi biện luận
Quyển 5 - Chương 35: Sức nóng của cuộc thi biện luận (2)
Quyển 5 - Chương 36: Ma xui quỷ khiến
Quyển 5 - Chương 37: Cuộc thi biện luận (1)
Quyển 5 - Chương 38: Cuộc thi biện luận (2)
Quyển 5 - Chương 39: Cuộc thi biện luận (3)
Quyển 5 - Chương 40: Cuộc thi biện luận (4)
Quyển 5 - Chương 41: Lâm Lạc Nhiên khó lường
Quyển 5 - Chương 42: Trình diễn ân ái
Quyển 5 - Chương 43: Tin nhắn, ngồi không yên!
Quyển 5 - Chương 44: Dạo phố
Quyển 5 - Chương 45: Vì không nhìn mình

Quyển 5 - Chương 46: Chỉ là tình cờ
Quyển 5 - Chương 47: Bia Reeb
Quyển 5 - Chương 48: Nam nhân chất lượng (1)
Quyển 5 - Chương 49: Nam nhân chất lượng (2)
Quyển 5 - Chương 50: Đường Vũ trốn học
Quyển 5 - Chương 51: Trận đấu lộn xộn
Quyển 5 - Chương 52: Vận mệnh trở lại?
Quyển 5 - Chương 53: Hợp đồng biến mất
Quyển 5 - Chương 54: Hãy tới đi
Quyển 5 - Chương 55: Thuần khiết
Quyển 5 - Chương 56: Áp lực
Quyển 5 - Chương 57: Chúng ta đi thuê khách sạn
Quyển 5 - Chương 58: Con muỗi thứ ba
Quyển 5 - Chương 59: Thế giới thật nhỏ (1)
Quyển 5 - Chương 60: Thế giới thật nhỏ (2)
Quyển 5 - Chương 61: Xin tự trọng
Quyển 5 - Chương 62: Mục tiêu cuộc đời
Quyển 5 - Chương 63: Hết đường ứng phó
Quyển 5 - Chương 64: Cảm giác được ỷ lại
Quyển 5 - Chương 65: Đừng nghĩ nhiều
Quyển 5 - Chương 66: Hiểu lầm
Quyển 5 - Chương 67: Cổ quái

Chương 451 → 500

Quyển 5 - Chương 68: Kết quả dự đoán trước (1)
Quyển 5 - Chương 69: Kết quả dự đoán trước (2)
Quyển 5 - Chương 70: Kẻ đáng ghét
Quyển 5 - Chương 71: Tam đường hội thẩm (1)
Quyển 5 - Chương 72: Tam đường hội thẩm (2)
Quyển 5 - Chương 73: Thời đại hoàn toàn mới đang tới
Quyển 5 - Chương 74: Phải đánh thật đẹp
Quyển 5 - Chương 75: Hậu Đường Tam Thiên Thành
Quyển 5 - Chương 76: Cũng chỉ làm nền mà thôi (1)
Quyển 5 - Chương 77: Cũng chỉ làm nền mà thôi (2)
Quyển 5 - Chương 78: Mẹ của Mục Tuyền(1)
Quyển 5 - Chương 79: Mẹ của Mục Tuyền(2)
Quyển 5 - Chương 80: Sắp đến cuối tuần rồi
Quyển 5 - Chương 81: Danh hoa có chủ (1)
Quyển 5 - Chương 82: Danh hoa có chủ (2)
Quyển 5 - Chương 83: Bước vào giang hồ
Quyển 5 - Chương 84: Bữa cơm (1)
Quyển 5 - Chương 85: Bữa cơm (2)
Quyển 5 - Chương 86: Làm bạn gái anh nhé?
Quyển 5 - Chương 87: Chuyện không đứng đắn
Quyển 5 - Chương 88: Trò chuyện trong mưa
Quyển 5 - Chương 89: Bị sốt rồi
Quyển 5 - Chương 90: Mẹ vợ sắp tới hỏi tội
Quyển 5 - Chương 91: Không nỡ rời xa
Quyển 5 - Chương 92: Dằn mặt
Quyển 5 - Chương 93: Hai kẻ ngốc
Quyển 5 - Chương 94: Tin đồn
Quyển 5 - Chương 95: Tạp chí của Tô Xán

Quyển 5 - Chương 96: Cơn đau đầu của Mục Tuyền
Quyển 5 - Chương 97: Còn chưa đủ
Quyển 5 - Chương 98: Một buổi chiều buồn
Quyển 5 - Chương 99: Con mình trưởng thành rồi
Quyển 5 - Chương 100: Điêu dân
Quyển 5 - Chương 101: Cho vay nặng lãi
Quyển 5 - Chương 102: Xúi bẩy (1)
Quyển 5 - Chương 103: Xúi bẩy (2)
Quyển 5 - Chương 104: Tình yêu có giá bao nhiêu?
Quyển 5 - Chương 105: Xông lên
Quyển 5 - Chương 106: Mồi lửa
Quyển 5 - Chương 107: Đành chịu oan vậy
Quyển 5 - Chương 108: Tập kết (1)
Quyển 5 - Chương 109: Tập kết (2)
Quyển 5 - Chương 110: Đấu giá
Quyển 5 - Chương 111: Đấu giá (2)
Quyển 5 - Chương 112: Người chiến thắng
Quyển 5 - Chương 113: Thắng hiểm
Quyển 5 - Chương 114: Bước ngoặt
Quyển 5 - Chương 115: Tiếp giá
Quyển 5 - Chương 116: Buổi tối của ba người (1)
Quyển 5 - Chương 117: Buổi tối của ba người (2)

Chương 501 → 550

Quyển 5 - Chương 118: Thiên sứ đầu tư
Quyển 5 - Chương 119: Vụ đầu tư của Tô Xán
Quyển 5 - Chương 120: Kerry trần
Quyển 5 - Chương 121: Vẫn cần nỗ lực
Quyển 5 - Chương 122: Lại phải trốn học
Quyển 5 - Chương 123: Tiền tài và lý tưởng (1)
Quyển 5 - Chương 124: Tiền tài và lý tưởng (2)
Quyển 5 - Chương 125: Bữa tối
Quyển 5 - Chương 126: Bữa tối (2)
Quyển 5 - Chương 127: Câu trả lời ngoài dự liệu
Quyển 5 - Chương 128: Chuyện quanh nồi lẩu
Quyển 5 - Chương 129: Sắp giáng sinh rồi
Quyển 5 - Chương 130: Hỗn chiến trên internet
Quyển 5 - Chương 131: Hiệu ứng
Quyển 5 - Chương 132: Yếu lòng
Quyển 5 - Chương 133: Không chơi kiểu đó
Quyển 5 - Chương 134: Trọng trách lớp trưởng
Quyển 5 - Chương 135: Giáng sinh đáng mong đợi
Quyển 5 - Chương 136: Địa điểm
Quyển 5 - Chương 137: Địa điểm(2)
Quyển 5 - Chương 138: Trước lễ Giáng sinh (1)
Quyển 5 - Chương 139: Trước lễ Giáng sinh (2)
Quyển 5 - Chương 140: Bữa tiệc bắt đầu
Quyển 5 - Chương 141: Đúng là to hơn rồi
Quyển 5 - Chương 142: Hai bữa tiệc
Quyển 5 - Chương 143: Như gần như xa
Quyển 5 - Chương 144: Tam sinh
Quyển 5 - Chương 145: Mời ra khỏi đây

Quyển 5 - Chương 146: Dư chấn
Quyển 5 - Chương 147: I love you
Quyển 5 - Chương 148: Năm 2002
Quyển 5 - Chương 149: Không cho đắc ý
Quyển 5 - Chương 150: Đi dự tiệc tân gia
Quyển 5 - Chương 151: Say rượu (1)
Quyển 5 - Chương 152: Say rượu (2)
Quyển 5 - Chương 153: Buổi sáng
Quyển 5 - Chương 154: Hết chuyện nọ tới chuyện kia
Quyển 5 - Chương 155: Về nhà
Quyển 5 - Chương 156: Về nhà (2)
Quyển 5 - Chương 157: Bữa cơm gia đình
Quyển 5 - Chương 158: Khách không mời
Quyển 5 - Chương 159: Chiến tranh ấp ủ
Quyển 5 - Chương 160: Tôi thích phong cách cũ hơn
Quyển 5 - Chương 161: Giải quyết thế nào?
Quyển 5 - Chương 162: Em gái đã lớn
Quyển 5 - Chương 163: 16 triệu USD
Quyển 5 - Chương 164: Sean Paker
Quyển 5 - Chương 165: Không cùng một thế giới
Quyển 5 - Chương 166: Cô gái làm người ta đau đầu
Quyển 5 - Chương 167: Không có phần

Chương 551 → 600

Quyển 5 - Chương 168: Giận dỗi?
Quyển 5 - Chương 169: Trẻ con cãi nhau
Quyển 5 - Chương 170: Tiếng còi xe trong đêm
Quyển 5 - Chương 171: Vác đá đập chân mình
Quyển 5 - Chương 172: Của ai to hơn?
Quyển 5 - Chương 173: Mỗi người một nửa
Quyển 5 - Chương 174: Năm mới vui vẻ
Quyển 5 - Chương 175: Đầu năm leo núi
Quyển 5 - Chương 176: Nổi tiếng rồi
Quyển 5 - Chương 177: Có qua có lại
Quyển 5 - Chương 178: Sự cố
Quyển 5 - Chương 179: Cuộc gặp gỡ tình cờ
Quyển 5 - Chương 180: Buổi sáng an lành
Quyển 5 - Chương 181: Không cần hướng đạo
Quyển 5 - Chương 182: Muốn 1.5 tỷ không?
Quyển 5 - Chương 183: Hành trình trên đất Mỹ (1)
Quyển 5 - Chương 184: Hành trình trên đất Mỹ (2)
Quyển 5 - Chương 185: Điều kiện đảm bảo
Quyển 5 - Chương 186: Bị lợi dụng
Quyển 5 - Chương 187: Người quen
Quyển 5 - Chương 188: Nhà sáng lập
Quyển 5 - Chương 189: Đồ ngốc
Quyển 5 - Chương 190: Xung đột đạo đức
Quyển 5 - Chương 191: Giải thoát
Quyển 5 - Chương 192: Nổi loạn lần cuối (1)
Quyển 5 - Chương 193: Nổi loạn lần cuối (2)
Quyển 5 - Chương 194: Đón tiếp
Quyển 5 - Chương 195: Chuẩn bị về trường

Quyển 5 - Chương 196: Vương Bạc mời cơm
Quyển 5 - Chương 197: Bụi bặm lắng xuống (1)
Quyển 5 - Chương 198: Bụi bặm lắng xuống (2)
Quyển 5 - Chương 199: Chuẩn bị trước khi đi
Quyển 5 - Chương 200: Chúng ta lên thôi
Quyển 5 - Chương 201: Đêm nay ở lại
Quyển 5 - Chương 202: Không ngủ được
Quyển 5 - Chương 203: Thay đổi
Quyển 5 - Chương 204: Người nổi tiếng
Quyển 5 - Chương 205: Ngã ngựa
Quyển 5 - Chương 206: Đào tử
Quyển 5 - Chương 207: Trượt rồi
Quyển 5 - Chương 208: Khác người
Quyển 5 - Chương 209: Lời mời
Quyển 5 - Chương 210: Từ chối
Quyển 5 - Chương 211: Lại từ chối
Quyển 5 - Chương 212: Oan gia hẹp lộ (1)
Quyển 5 - Chương 213: Oan gia hẹp lộ (2)
Quyển 5 - Chương 214: Chuẩn bị thôi việc đi
Quyển 5 - Chương 215: Nói nghe xem
Quyển 5 - Chương 216: Lại gây sóng gió
Quyển 5 - Chương 217: Cuộc sống vẫn tiếp diễn

Chương 601 → 650

Quyển 5 - Chương 218: Chuyên gia gây họa
Quyển 5 - Chương 219: You are not alone
Quyển 5 - Chương 220: Đối diện
Quyển 5 - Chương 221: Không phải Đường Vũ
Quyển 5 - Chương 222: Đi dạo trong trường
Quyển 5 - Chương 223: Sợ à?
Quyển 5 - Chương 224: Lâm Lạc Nhiên đun ếch
Quyển 5 - Chương 225: Tán đồng
Quyển 5 - Chương 226: Kỳ nghỉ lễ 1/5
Quyển 5 - Chương 227: Bữa cơm khó khăn
Quyển 5 - Chương 228: Tình yêu của Lý Hàn
Quyển 5 - Chương 229: Tấm thiếp màu vàng (1)
Quyển 5 - Chương 230: Tấm thiếp màu vàng (2)
Quyển 6 - Chương 1: Kỳ nghỉ náo động và yên bình (1)
Quyển 6 - Chương 2: Kỳ nghỉ náo động và yên bình (2)
Quyển 6 - Chương 3: Tỷ phú trẻ nhất
Quyển 6 - Chương 4: Chấn động khắp nơi
Quyển 6 - Chương 5: Không lạc được nữa
Quyển 6 - Chương 6: Vẫn quá ngắn ngủi
Quyển 6 - Chương 7: Trở về trường
Quyển 6 - Chương 8: Muốn nói thì nói đi
Quyển 6 - Chương 9: Bữa cơm và phản ứng dây chuyền
Quyển 6 - Chương 10: Anh sẽ bảo vệ em chứ?
Quyển 6 - Chương 11: Xung đột có cân nhắc
Quyển 6 - Chương 12: Đồng minh
Quyển 6 - Chương 13: Tin độc quyền
Quyển 6 - Chương 14: Chúng ta là đồng minh
Quyển 6 - Chương 15: Lòng dạ đàn bà

Quyển 6 - Chương 16: Bị đuổi
Quyển 6 - Chương 17: Thế giới của các cô gái
Quyển 6 - Chương 18: Mẫu thuẫn không lường trước
Quyển 6 - Chương 19: Ý tưởng có chút thú vị?
Quyển 6 - Chương 20: Thay đổi nhỏ của Tô Xán
Quyển 6 - Chương 21: Vũ khí bí mật
Quyển 6 - Chương 22: Trò chuyện trong đêm
Quyển 6 - Chương 23: Bốn năm
Quyển 6 - Chương 24: Em là ngọn hải đăng của đời anh
Quyển 6 - Chương 25: Người con gái đó
Quyển 6 - Chương 26: Tương kiến
Quyển 6 - Chương 27: Hơi nhiều người quen
Quyển 6 - Chương 28: Đào trúng kho báu
Quyển 6 - Chương 29: Đối kháng (1)
Quyển 6 - Chương 30: Đối kháng (2)
Quyển 6 - Chương 31: Đối kháng (3)
Quyển 6 - Chương 32: Mâu thuẫn
Quyển 6 - Chương 33: Đêm pháo hoa
Quyển 6 - Chương 34: Hồi mã thương
Quyển 6 - Chương 35: Chất vấn
Quyển 6 - Chương 36: Như thật như giả
Quyển 6 - Chương 37: Mẹ chồng tới …

Chương 651 → 700

Quyển 6 - Chương 38: Mẹ chồng tới … (2)
Quyển 6 - Chương 39: Đúng là Chiêm Hóa
Quyển 6 - Chương 40: Nha đầu điên
Quyển 6 - Chương 41: Cứ đóng kịch đi
Quyển 6 - Chương 42: Tự làm tự chịu
Quyển 6 - Chương 43: Ngủ lại
Quyển 6 - Chương 44: Không phải tưởng tượng em là ai đó chứ?
Quyển 6 - Chương 45: Facebook Trung Quốc sắp cất cánh
Quyển 6 - Chương 46: Tuyển dụng
Quyển 6 - Chương 47: Tuyển dụng (2)
Quyển 6 - Chương 48: Yêu ma quỷ quái
Quyển 6 - Chương 49: Quấy rối
Quyển 6 - Chương 50: Toan tính
Quyển 6 - Chương 51: Diễn biến vượt dự liệu
Quyển 6 - Chương 52: Rất giỏi lừa người (1)
Quyển 6 - Chương 53: Rất giỏi lừa người (2)
Quyển 6 - Chương 54: Hai cô gái
Quyển 6 - Chương 55: Lại một người nữa
Quyển 6 - Chương 56: Bữa ăn ngặt nghèo
Quyển 6 - Chương 57: Ông bà ngoại của Đường Vũ
Quyển 6 - Chương 58: Đứa bé này, đứa bé kia
Quyển 6 - Chương 59: Ăn đòn là phải
Quyển 6 - Chương 60: Giai đoạn ổn định
Quyển 6 - Chương 61: Không phải cho mày chơi
Quyển 6 - Chương 62: Ồn ào nhốn nháo
Quyển 6 - Chương 63: Nước mắt Trình Thông Thông
Quyển 6 - Chương 64: Cực kỳ đáng ghét
Quyển 6 - Chương 65: Tẩy não (1)

Quyển 6 - Chương 66: Tẩy não (2)
Quyển 6 - Chương 67: Niềm tin
Quyển 6 - Chương 68: Về nhà rồi
Quyển 6 - Chương 69: Đi ăn chực
Quyển 6 - Chương 70: Năm năm
Quyển 6 - Chương 71: Trước lễ trao giải (1)
Quyển 6 - Chương 72: Trước lễ trao giải (2)
Quyển 6 - Chương 73: Bỏ về
Quyển 6 - Chương 74: Tâm trạng không tốt
Quyển 6 - Chương 75: Người con gái làm từ nước
Quyển 6 - Chương 76: Nghĩa vụ
Quyển 6 - Chương 77: Ô tô đấu xe máy
Quyển 6 - Chương 78: Khỏi mất công
Quyển 6 - Chương 79: Chơi luôn
Quyển 6 - Chương 80: Nhìn thế nào?
Quyển 6 - Chương 81: Gắn kết lợi ích
Quyển 6 - Chương 82: Phòng đơn giường đôi
Quyển 6 - Chương 83: Tâm sự ban đêm
Quyển 6 - Chương 84: Tấn công và chờ đợi
Quyển 6 - Chương 85: Nhớ thay phanh
Quyển 6 - Chương 86: Tuyết sơn tây lĩnh
Quyển 6 - Chương 87: Cái tên khó chịu

Chương 701 → 750

Quyển 6 - Chương 88: Pằng!
Quyển 6 - Chương 89: Qua rồi?
Quyển 6 - Chương 90: Đứa nào dám
Quyển 6 - Chương 91: Chưa đủ tư cách đâu
Quyển 6 - Chương 92: Tô Xán khác rồi
Quyển 6 - Chương 93: Bọn đó là ai?
Quyển 6 - Chương 94: Những hạt giống (1)
Quyển 6 - Chương 95: Những hạt giống (2)
Quyển 6 - Chương 96: Quạt gió thổi lửa
Quyển 6 - Chương 97: Lâm Lạc Nhiên thể hiện
Quyển 6 - Chương 98: Trên đe dưới búa
Quyển 6 - Chương 99: Mắt xích
Quyển 6 - Chương 100: Đáng
Quyển 6 - Chương 101: Bố cục và đêm khó ngủ
Quyển 6 - Chương 102: Lấy lòng
Quyển 6 - Chương 103: Có qua có lại
Quyển 6 - Chương 104: Buổi tối chưa kết thúc
Quyển 6 - Chương 105: Sản xuất một đứa
Quyển 6 - Chương 106: Ông chủ Đôn Hoàng
Quyển 6 - Chương 107: Tâm tư khác nhau
Quyển 6 - Chương 108: Trời tan đất lở
Quyển 6 - Chương 109: Câu nói khốn nạn nhất
Quyển 6 - Chương 110: Chỉ là hiểu lầm
Quyển 6 - Chương 111: Trong đêm
Quyển 6 - Chương 112: Thiên thời – địa lợi – nhân hòa
Quyển 6 - Chương 113: Bước đầu phản kích
Quyển 6 - Chương 114: Phong ba ẩm thực
Quyển 6 - Chương 115: Giải trí mùa hè

Quyển 6 - Chương 116: Nữ thần biến mất
Quyển 6 - Chương 117: Còn bao nhiêu quân bài?
Quyển 6 - Chương 118: Mọi chuyện luôn có thể tồi tệ hơn
Quyển 6 - Chương 119: Quan khâm sai tới (1)
Quyển 6 - Chương 120: Quan khâm sai tới (2)
Quyển 6 - Chương 121: Chú nhóc may mắn
Quyển 6 - Chương 122: Đừng đứng núi này trông núi nọ
Quyển 6 - Chương 123: Tụ tập nhỏ
Quyển 6 - Chương 124: Tả xung hữu đột
Quyển 6 - Chương 125: Không muốn chúc may mắn
Quyển 6 - Chương 126: Trù tính
Quyển 6 - Chương 127: Đã lâu không gặp
Quyển 6 - Chương 128: Ánh mắt
Quyển 6 - Chương 129: Diễm phúc chỉ một người tiêu hóa được
Quyển 6 - Chương 130: Khẩu vị nặng của Đường Vũ
Quyển 6 - Chương 131: Cao thủ trong cao thủ của cao thủ
Quyển 6 - Chương 132: Tối nay lại xem phim hành động Mỹ
Quyển 6 - Chương 133: Nằm mơ
Quyển 6 - Chương 134: Một ngày lộng hành
Quyển 6 - Chương 135: Chuyện nhà
Quyển 6 - Chương 136: Ma xui quỷ khiến (1)
Quyển 6 - Chương 137: Ma xui quỷ khiến (2)

Chương 751 → 800

Quyển 6 - Chương 138: Ma xui quỷ khiến (3)
Quyển 6 - Chương 139: Ma xui quỷ khiến (4)
Quyển 6 - Chương 140: Tất cả đều tốt
Quyển 6 - Chương 141: Giao phòng (1)
Quyển 6 - Chương 142: Giao phòng (2)
Quyển 6 - Chương 143: Liệu kết quả có khác?
Quyển 6 - Chương 144: Mối tình đầu của Tô Xán
Quyển 6 - Chương 145: Có nên đi không?
Quyển 6 - Chương 146: World of Warcarft không phải chỉ là trò chơi
Quyển 6 - Chương 147: Chuẩn bị đàm phán
Quyển 6 - Chương 148: Không nghĩ có ngày nhìn thấy bạn khóc
Quyển 6 - Chương 149: Phải kiếm tiền thôi
Quyển 6 - Chương 150: Nhìn nam nhân
Quyển 6 - Chương 151: Vô nguyên tắc, vô kỷ luật
Quyển 6 - Chương 152: Đồng Đồng đau đầu (1)
Quyển 6 - Chương 153: Đồng Đồng đau đầu (2)
Quyển 6 - Chương 154: Không có câu trả lời
Quyển 6 - Chương 155: Tháng 11
Quyển 6 - Chương 156: Phòng vẫn sáng đèn
Quyển 6 - Chương 157: Vui vẻ là tốt rồi
Quyển 6 - Chương 158: Chính là Tô Xán
Quyển 6 - Chương 159: Chưa phải là quá muộn
Quyển 6 - Chương 160: Thế giới tròn thế sao?
Quyển 6 - Chương 161: Honey
Quyển 6 - Chương 162: Không rút ra được
Quyển 6 - Chương 163: Hiệp sĩ bàn tròn và King Arthur
Quyển 6 - Chương 164: Cuộc họp video
Quyển 6 - Chương 165: Chuyên gia tâm lý

Quyển 6 - Chương 166: Kết bạn với cậu rất đáng
Quyển 6 - Chương 167: Côn bằng
Quyển 6 - Chương 168: Nhà tư bản
Quyển 6 - Chương 169: Một ngày không may
Quyển 6 - Chương 170: Có một số trách nhiệm không chịu nổi đâu
Quyển 6 - Chương 171: Đám đông kích động
Quyển 6 - Chương 172: Lời cảnh cáo không trái lòng
Quyển 6 - Chương 173: Lần đầu
Quyển 6 - Chương 174: Một trong số đó
Quyển 6 - Chương 175: Đường Vũ rối trí
Quyển 6 - Chương 176: Tô Xán là người thế nào? (1)
Quyển 6 - Chương 177: Tô Xán là người thế nào? (2)
Quyển 6 - Chương 178: Gặp mặt (1)
Quyển 6 - Chương 179: Gặp mặt (2)
Quyển 6 - Chương 180: Ngày đầu tiên
Quyển 6 - Chương 181: Ăn ý
Quyển 6 - Chương 182: Cả đời
Quyển 6 - Chương 183: Tự ra tay
Quyển 6 - Chương 184: Tô Xán thích màu đỏ?
Quyển 6 - Chương 185: Xuất kỳ bất ý, công kỳ vô bị (1)
Quyển 6 - Chương 186: Xuất kỳ bất ý, công kỳ vô bị (2)
Quyển 6 - Chương 187: Đi thôi

Chương 801 → 850

Quyển 6 - Chương 188: Vừa yêu vừa hận
Quyển 6 - Chương 189: Ở giá đi
Quyển 6 - Chương 190: Tô Xán khó lường
Quyển 6 - Chương 191: Phản ứng
Quyển 6 - Chương 192: Bữa cơm (1)
Quyển 6 - Chương 193: Bữa cơm (2)
Quyển 6 - Chương 194: Bữa cơm (3)
Quyển 6 - Chương 195: Bữa cơm (4)
Quyển 6 - Chương 196: Sắp thành nha nội rồi
Quyển 6 - Chương 197: Ôm cây đợi thỏ
Quyển 6 - Chương 198: Chủ tịch liên hợp
Quyển 6 - Chương 199: Chủ tịch liên hợp (2)
Quyển 6 - Chương 200: Chủ tịch liên hợp (3)
Quyển 6 - Chương 201: Cô gái này, cô gái kia
Quyển 6 - Chương 202: Có qua có lại
Quyển 6 - Chương 203: Không thể khen được
Quyển 6 - Chương 204: Hiệu trưởng của ĐH Thượng Hải (1)
Quyển 6 - Chương 205: Hiệu trưởng của ĐH Thượng Hải (2)
Quyển 6 - Chương 206: Hiệu trưởng của ĐH Thượng Hải (3)
Quyển 6 - Chương 207: Chim di trú quay về
Quyển 6 - Chương 208: Kẻ khó quật ngã nhất
Quyển 6 - Chương 209: Trứng bác cà chua
Quyển 6 - Chương 210: Phải giải quyết từ cơ chế
Quyển 6 - Chương 211: Còn thiên lý nữa không?
Quyển 6 - Chương 212: Đường cụt
Quyển 6 - Chương 213: Bạn gái chủ tịch Tô
Quyển 6 - Chương 214: Chắc tổ tiên sẽ chiếu cố
Quyển 6 - Chương 215: Ưu thế hợp nhất của Đại Ba La (1)

Quyển 6 - Chương 216: Ưu thế hợp nhất của Đại Ba La (2)
Quyển 6 - Chương 217: Hãy mở rộng tâm linh (1)
Quyển 6 - Chương 218: Hãy mở rộng tâm linh (2)
Quyển 6 - Chương 219: Thời gian thấm thoắt thoi đưa
Quyển 6 - Chương 220: Nhiệt tình kiểu gì?
Quyển 6 - Chương 221: Cuộc chiến không khói súng
Quyển 6 - Chương 222: Cuộc sống sải bước về phía trước
Quyển 6 - Chương 223: Con người phức tạp thế đấy
Quyển 6 - Chương 224: Hiện tại và tương lai
Quyển 6 - Chương 225: Ước mơ thầm kín của Tô Xán
Quyển 6 - Chương 226: Nền tảng chiến lược (1)
Quyển 6 - Chương 227: Nền tảng chiến lược (2)
Quyển 6 - Chương 228: Nền tảng chiến lược (3)
Quyển 6 - Chương 229: Mỹ nữ công sở
Quyển 6 - Chương 230: Tai nạn xe (1)
Quyển 6 - Chương 231: Tai nạn xe (2)
Quyển 6 - Chương 232: Tai nạn xe (3)
Quyển 6 - Chương 233: Con trai phó thị trưởng Tô
Quyển 6 - Chương 234: Trình Thụy Niên
Quyển 6 - Chương 235: Thích bao che
Quyển 6 - Chương 236: Không có mắt à?
Quyển 6 - Chương 237: Tiểu tình lữ (1)

Chương 851 → 900

Quyển 6 - Chương 238: Tiểu tình lữ (2)
Quyển 6 - Chương 239: Ngây ngây ngốc ngốc (1)
Quyển 6 - Chương 240: Ngây ngây ngốc ngốc (2)
Quyển 6 - Chương 241: Ngây ngây ngốc ngốc (3)
Quyển 6 - Chương 242: Ngây ngây ngốc ngốc (4)
Quyển 6 - Chương 243: Mở rộng thành quả (1)
Quyển 6 - Chương 244: Mở rộng thành quả (2)
Quyển 6 - Chương 245: Cuộc gặp gỡ bất ngờ (1)
Quyển 6 - Chương 246: Cuộc gặp gỡ bất ngờ (2)
Quyển 6 - Chương 247: Cuộc gặp gỡ bất ngờ (3)
Quyển 6 - Chương 248: Bất ngờ nối tiếp bất ngờ
Quyển 6 - Chương 249: Trở tay không kịp (1)
Quyển 6 - Chương 250: Trở tay không kịp (2)
Quyển 6 - Chương 251: Ai thương cho ai
Quyển 6 - Chương 252: Tôi tới đây
Quyển 6 - Chương 253: Đều là hoa có chủ
Quyển 6 - Chương 254: Chồng vay vợ trả
Quyển 6 - Chương 255: Sấm nổ chớp giật (1)
Quyển 6 - Chương 256: Sấm nổ chớp giật (2)
Quyển 6 - Chương 257: Điên cuồng
Quyển 6 - Chương 258: Đêm không ngủ (1)
Quyển 6 - Chương 259: Đêm không ngủ (2)
Quyển 6 - Chương 260: Tằng Kha chọn con dâu
Quyển 6 - Chương 261: Năm nay là năm nào
Quyển 6 - Chương 262: Không gặp
Quyển 6 - Chương 263: Sắp có biến
Quyển 6 - Chương 264: Chạm mặt (1)
Quyển 6 - Chương 265: Đổ vỡ

Quyển 6 - Chương 266: Làm đi
Quyển 6 - Chương 267: Chuyện ý nghĩa nhất
Quyển 6 - Chương 268: Diễn biến bất ngờ
Quyển 6 - Chương 269: Nói chuyện riêng
Quyển 6 - Chương 270: Tia sáng
Quyển 6 - Chương 271: Oan gia hẹp lộ (1)
Quyển 6 - Chương 272: Oan gia hẹp lộ (2)
Quyển 6 - Chương 273: Oan gia hẹp lộ (3)
Quyển 6 - Chương 274: Oan gia hẹp lộ (4)
Quyển 6 - Chương 275: Cô tiếp viên hàng không xinh đẹp (1)
Quyển 6 - Chương 276: Cô tiếp viên hàng không xinh đẹp (2)
Quyển 6 - Chương 277: Chưa chịu thôi
Quyển 6 - Chương 278: Nghỉ một chút ăn cơm mới ngon
Quyển 6 - Chương 279: Tôi tới đón cô ấy (1)
Quyển 6 - Chương 280: Tôi tới đón cô ấy (2)
Quyển 6 - Chương 281: Xòe bài
Quyển 6 - Chương 282: Một nước không có hai vua (1)
Quyển 6 - Chương 283: Một nước không có hai vua (2)
Quyển 6 - Chương 284: Bạn và địch
Quyển 6 - Chương 285: Lựa chọn?
Quyển 6 - Chương 286: Làm tốt hơn tưởng tượng
Quyển 6 - Chương 287: Một năm nữa

Chương 901 → 950

Quyển 6 - Chương 288: Cảm kích
Quyển 6 - Chương 289: Gặp lại không còn như xưa nữa (1)
Quyển 6 - Chương 290: Gặp lại không còn như xưa nữa (2)
Quyển 6 - Chương 291: Gặp lại không còn như xưa nữa (3)
Quyển 6 - Chương 292: Gặp lại không còn như xưa nữa (4)
Quyển 6 - Chương 293: Người chiến thắng
Quyển 6 - Chương 294: Muốn say một trận
Quyển 6 - Chương 295: Gió chuyển mây vần (1)
Quyển 6 - Chương 296: Gió chuyển mây vần (2)
Quyển 6 - Chương 297: Muốn quên cũng không được
Quyển 6 - Chương 298: Như lần đầu
Quyển 6 - Chương 299: Buổi diễn giảng được mong đợi (1)
Quyển 6 - Chương 300: Buổi diễn giảng được mong đợi (2)
Quyển 6 - Chương 301: Buổi diễn giảng được mong đợi (3)
Quyển 6 - Chương 302: Đối đáp (1)
Quyển 6 - Chương 303: Đối đáp (2)
Quyển 6 - Chương 304: Đối đáp (3)
Quyển 6 - Chương 305: Đối đáp (4)
Quyển 6 - Chương 306: Gây áp lực
Quyển 6 - Chương 307: Cơn mưa bất chợt (1)
Quyển 6 - Chương 308: Cơn mưa bất chợt (2)
Quyển 6 - Chương 309: Cơn mưa bất chợt (3)
Quyển 6 - Chương 310: Quần ma loạn vũ (1)
Quyển 6 - Chương 311: Quần ma loạn vũ (2)
Quyển 6 - Chương 312: Quần ma loạn vũ (3)
Quyển 6 - Chương 313: Quá khứ của Vương Thanh
Quyển 6 - Chương 314: Quyết định
Quyển 6 - Chương 315: Đối đầu

Quyển 6 - Chương 316: Loạn càng thêm loạn (1)
Quyển 6 - Chương 317: Loạn càng thêm loạn (2)
Quyển 6 - Chương 318: Tính toán
Quyển 6 - Chương 319: Thế giới thật nhỏ
Quyển 6 - Chương 320: Rụt tay và nắm tay
Quyển 6 - Chương 321: Không dễ thế được
Quyển 6 - Chương 322: Tiến tới
Quyển 6 - Chương 323: Phúc lợi
Quyển 6 - Chương 324: Vậy chúng ta gặp nhau ở HĐQT (1)
Quyển 6 - Chương 325: Vậy chúng ta gặp nhau ở HĐQT (2)
Quyển 6 - Chương 326: Phục kích (1)
Quyển 6 - Chương 327: Phục kích (2)
Quyển 6 - Chương 328: Bánh xe vận mệnh
Quyển 7 - Chương 1: Vĩ Thanh: Kết cục không thể khác
Quyển 7 - Chương 2: Vĩ Thanh: Người thương tâm
Quyển 7 - Chương 3: Vĩ Thanh: Phúc họa khó lường
Quyển 7 - Chương 4: Vĩ Thanh: Năm 2005 (1)
Quyển 7 - Chương 5: Vĩ Thanh: Năm 2005 (2)
Quyển 7 - Chương 6: Vĩ Thanh: Phong ba
Quyển 7 - Chương 7: Vĩ Thanh: Đối thủ
Quyển 7 - Chương 8: Vĩ Thanh: Reo gió gặt bão
Quyển 7 - Chương 9: Vĩ Thanh: Tôi là CEO! Bitch! (1)

Chương 951 → 1000

Quyển 7 - Chương 10: Vĩ Thanh: Tôi là CEO! Bitch! (2)
Quyển 7 - Chương 11: Vĩ Thanh: Sụp đổ
Quyển 7 - Chương 12: Vĩ Thanh: Muôn vẻ cuộc đời
Quyển 7 - Chương 13: Vĩ Thanh: Cứ như thế chạy tới vĩnh hằng
Quyển 7 - Chương 14: Vĩ Thanh: Cứ như thế chạy tới vĩnh hằng (2)
Quyển 7 - Chương 15: Vĩ Thanh: Cứ như thế chạy tới vĩnh hằng (3)

Quyển 1 - Chương 1: Thời gian đảo ngược

T

ích tắc thời gian khựng lại đó, cụ thể mà nói là không hề có cảm giác gì.

Tô Xán sửng sốt nhìn mình vẫn giữ nguyên tư thế, hai tay đút túi, chân trái đã bước tới, chân sau đã nhón lên.

Y đông cứng như pho tượng ở trên đường, quái dị hết mức.

Cái mồm vì một tích tắc trước còn vì kinh ngạc mà hơi hé ra, ngay phía trước ba centimet là con ruồi chổng mông lên rất tiêu sái. Nhưng nó và Tô Xán cùng số mệnh, đều bị ấn pause, dừng hình giữa không trung, mắt kép xanh rờn rợn làm Tô Xán trông phát tởm, cơn buồn nôn cuộn từng cơn trong bụng.

Bên cạnh là bà chủ cửa hàng tạp hóa đang hất nước bẩn ra đường, giọt nước tròn xoe to như hạt đỗ tung lên giữa không gian, nhưng con mẹ nó không chịu rơi xuống.

Chùm sáng từ trên cột đèn chiếu xuống một góc phố, muỗi chi chít bu dưới ánh đèn, giống như một bị trộn bê tông đông cừng vào đó.

Chỉ mười giây phút thôi, cái thế giới này của Tô Xán vẫn vận hành một cách bình thường.

Ba tháng trước, phòng hạng mục của công ty Tô Xán gia nhập đối thủ cạnh tranh mới, một sinh viên xuất sắc tới từ đại học đỉnh cấp trong nước, so với cái tên từ nhỏ thành tích trồi sụt, cuối cùng tốt nghiệp đại học hạng ba như y đúng là khác nhau như trời với đất.

Thời gian lại đẩy tới một tháng trước, đối thủ cạnh tranh mới đó dùng tốc độ cực nhanh trở nên thân thiết với công ty từ trên xuống dưới, nghiệp vụ cũng nổi bật, Tô Xán thua kém rõ ràng.

Rồi tới một tuần trước, ban giám đốc công ty dùng bản kế hoạch của đối phương, còn địa vị của Tô Xán bị hạ thấp tới mức không đáng một xu. Cuối cùng đối phương ôm con gái ông chủ, hẹn gặp y trong phòng riêng hắn mới giành được.

Thế là Tô Xán thua trắng bởi đối thủ mạnh mẽ, mất chức trưởng phòng hạng mục mới ngồi ấm chỗ được ba năm, đối lấy bảy ngày nghỉ, chuẩn bị chuyển công tác xuống chi nhánh, kiểu giống như bị lưu đầy, một loại biến tướng xỉ nhục của kẻ thắng và người thua.

Cuộc đời Tô Xán chẳng xán lạn như cái tên của y, đi trên thành phố nhỏ quê hương mà y đã sống mười chín năm, nhìn con đường mà ít nhất mình đã đi mười năm. Sao trên trời lấp lánh, ánh đèn mờ ảo, Tô Xán cười méo miệng, y thấy cuộc đời mình cũng như con đường phía trước kia, chỉ có u ám và cực khổ.

Trách ai đây? Tiên trách kỷ hậu trách nhân, thành tích tệ hại miễn cưỡng mới vào được sơ trung, cao trung thê thảm mang tới thành tích tốt nghiệp cũng thê thảm, cuối cùng chỉ vào được một cái trường đại học mà chẳng ai biết tên. Cuộc đời vô số bước ngoặt, nhưng Tô Xán chưa bao giờ nắm được cái nào, mỗi cuộc chiến trong cuộc sống y đều thất bại, cấu thành cuộc sống bi kịch thuộc về y.

Cũng chẳng phải y oán trách, trông lên thì mình chẳng bằng ai, nhìn xuống chẳng ai bằng mình, bi kịch cuộc đời vô số, người thê thảm hơn y bội phần có hàng triệu, thậm chí cả tỷ, còn người giống y chắc cũng cả tỷ nữa.

Tô Xán chẳng phải hạng vô dụng vứt đi, y đã nỗ lực đã liều mạng nỗ lực, nếu không làm sao một sinh viên tốt nghiệp trường đại học hạng bét có thể

leo lên được chức trưởng phòng hạng mục đó, nhưng lần này đối thủ quá mạnh đã tước bỏ mọi nỗ lực của y ...

Mang chút đìu hiu trở về thành phố nhỏ quê hương để trị thương, đi trên con đường quen thuộc ấy, trong ký ức của Tô Xán có một bộ phận sắp mốc meo được khơi lên. Rất nhiều rất nhiều năm trước y cũng đi trên con đường tới trường này.

Quá khứ mười năm trước ùa về trong lòng, Tô Xán chừng như nhìn thấy chính bản thân mười năm trước, chú nhóc loắt choắt ăn mặc hơi luộm thuộm đeo cái cặp căng phồng đang lầm lũi bước đi, y nở nụ cười vừa hoài niệm, lại mang chút xót xa tiếc nuối, bước tới đúng vị trí đó, đúng thời gian đó, và dùng đúng cái động tác y đã dùng vào trong tối mùa đông trăng sao thưa thớt kia.

Đúng lúc hai hình ảnh quá khứ và hiện tại trùng hợp làm một đó, thời gian ngừng lại.

Cả thế giới im phăng phắc, Tô Xán không biết mình gặp phải cái gì, thần tiên hay yêu quái? Hay là một lời nguyền khủng khiếp, y chỉ biết bản thân trừ có thể suy nghĩ, cảm quan chưa bị phong tỏa thì không làm gì được, kể cả chớp mắt, mà đôi mắt đã mở to hai mươi giây, cái chân trái nhấc lên hai mươi giây mà không hề cảm thấy mệt mỏi.

Trơ mắt nhìn thế giới dừng lại trước mắt, lời tiên đoán về ngày tận thế của người Maya tới sớm? Hay mình bị ảo giác? Nhưng Tô Xán thấy mình chưa ngu tới mức coi cảnh tượng chân thật như thế thành ảo ảnh.

Tô Xán thề thời khắc này không một ai có thể giải thích được, bất kể là Albert Einstein, Isaac Newton, Archimedes ... Kể cả cái đám chuyên gia ngày nào cũng chửi bới trên truyền thông kia gặp phải loại chuyện này cũng chỉ trừng mắt lên như mình thì cũng chỉ phun rắm được thôi .. À chắc cũng chẳng được, y thử rồi, không đánh rắm được.

Thế giới đột nhiên chuyển động, thế nhưng thời gian quay ngược trở lại.

Xô nước bẩn hất tùy tiện ra đường chui ngược vào trong xô không thiếu chút nào, chủ hiệu khá là thành thục ngon mắt kia lui vào trong hiệu biến mất, trông có mùi của một bộ phim kinh dị.

Con ruồi chổng đít vào mặt y cách đó ba centimet bị vứt lên chín tầng mây với tốc độ âm thanh.

Trăng sao biến mất, rồi sáng lên, rồi biến mất, rồi sáng lên ...

Mới đầu Tô Xán còn cảm nhận được thời gian đang trôi ngược lại, càng về sau tốc độ càng nhanh, y chỉ thấy xung quanh cứ chớp tắt không ngừng.

Đường phố quanh y thay đổi, nếu mắt Tô Xán có thể mở to hơn được nữa thì chắc nó toét mất rồi vì cái tòa nhà bảy tầng mới xây trước mắt đang "phân giải", từ hoàn thành biến thành chỉ có trơ cái khung thép xấu xí, rồi biến mất, lún vào trong móng, lấp kín, thành một mảnh đất trống, "mọc" lên vô số căn nhà ngói, tường quét vôi loang lổ.

Hiệu tạp hóa kia vẫn còn, chẳng những thế biển từ cũ kỹ trở nên mới mẻ, càng ngày càng mới.

Trên đầu vốn trống không dần dần bị những đường dây chằng chịt thay thế, bên đường đột nhiên biến ra mấy cái cột điện bê tông, đường phố co hẹp, cây cối biến mất.

Cảnh tưởng thay đổi vùn vụt như ngoài cửa sổ tàu siêu tốc, dạ dày Tô Xán nhộn nhạo, mắt hoa lên, choáng váng, đến khi y thích ứng được thì toàn bộ thế giới đã thay đổi, nhưng y thà để đầu óc mơ hồ như vừa rồi còn hơn tình táo như bây giờ, một hơi lạnh chạy dọc sống lưng, vì y không thấy bất kỳ một ai.

Không có ai hết! Thế giới vẫn biến đổi như một màn kịch câm, khủng hoảng và khiếp hãi lấp kín đầu óc Tô Xán.

Rồi "con tàu" chạy chậm lại, cảnh quan biến đổi chậm dần, chậm dần, giống như lúc mới đầu từ chầm chậm thành nhanh.

Lúc này đây đường phố xung quanh biến hóa nghiêng trời lệch đất, nhưng cảnh tượng này không hề xa lạ với Tô Xán, y dã đi mòn không biết bao nhiêu đôi giày trên con đường này, không biết bao nhiêu ký ức buồn vui giận hờn cay đắng lưu giữ trên con đường này, y lập tức nhận ra ... Đây là cảnh tượng mười năm trước.

Thời gian lại lần nữa ngưng đọng mười giây.

Khôi phục bình thường!

- Khụ, khụ, khụ ...

Dưới ảnh hưởng tâm lý, Tô Xán nìn thở một thời gian cực dài bắt đầu hít thở như cá mắc cạn, thở gấp tới mức ho muốn chảy nước mắt.

Có âm thanh, cuối cùng cũng có âm thanh rồi, ôi con mẹ nó, cuối cùng mình cũng quay về thế giới bình thường!

Không những có mà còn quá nhiều, đủ thứ tiếng động huyên náo đập vào tai, Tô Xán nhất thời chẳng phân biệt được thứ âm thanh rõ ràng nào, nhưng y cảm thấy hạnh phúc vô ngần, giang rộng cánh tay cảm thụ sinh mạng quay lại cơ thể, có điều tay vừa giơ lên đã chạm phải người bên cạnh, Tô Xán chớp mắt lia lịa, y đang ở trong đám đông, cụ thể mà nói là trong làn sóng học sinh.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 2: Chỉ là gặp lại

Đám học sinh nam nữ hoặc đẩy xe, hoặc khoác cặp liên tục đi qua bên người y, tiếng cười nói rộn ràng, tiếng nô đùa gọi nhau í ới ... Mình đang ở trên con đường tan học, trong dòng nước chảy đó Tô Xán thộn ra như một tảng đá chặn giữa dòng, hoàn toàn không phù hợp với khung cảnh xung quanh.

Ánh mặt trời màu vàng rực chiếu xiên xiên rải xuống mặt đất, khác hẳn với ánh chiều mù mờ trước đó, hiệu tạp hóa bên cạnh cơ man nào là món quà vặt đói trong thứ giấy bóng xanh đỏ tím vàng bắt mắt, xem ra làm ăn không tệ.

Chẳng hề có những thứ trang phục kỳ dị đủ màu như sau năm 2009, ngược lại giống với trang phục cái thời mình còn đi học đơn thuần hai màu xám và trắng, một đám nữ sinh túm tụm ngồi xuống một sạp hàng ăn khoai tây rán bốc khói nghi ngút, bình thường mấy cô nàng ngồi kiểu này thế nào cạp quần trễ xuống, lộ cả mảng da trắng nõn và rìa quần lót rồi ...

Tô Xán theo tiềm thức cúi đầu xuống nhìn, giật này mình, đây là tay mình sao? Sao lại gầy teo thế này, lại vừa trắng vừa mịn, không giống đôi bàn tay gân guốc nhọc nhằn của y.

Sờ người, bộ âu phục đâu mất rồi, thay vào đó là cánh tay trần, mình chỉ mặc cái T-shirt mỏng, cái loại đã giặt tới bạc phếch, dưới là cái quần jean cũng đã bị giặt nhiều tới mức mất màu, rồi đôi giày thể thao, trông khá cũ kỹ. Đột nhiên nhận thấy lưng nằng nặng, nhìn đám học sinh đeo cặp xung quanh, Tô Xán thấy môi khô khốc, đưa tay sờ lên vai, đúng là cái quai cặp, còn chưa dám tin, đưa luôn cả tay kia lên sờ, hai cái quai cặp.

Thế là trong đám đông Tô Xán làm ra hành động cực kỳ cổ quái, đầu xoay lại, người cũng xoay, như con chó đuổi cắn cái đuôi của mình, hai tay sờ xoạng sau lưng, sau lưng đúng là cái cặp sách.

Cặp sách đàng hoàng in dòng chữ lớn tướng --- " Adidis" ----

Oh my god! Cái cặp sách đã rời mình từ thời học sinh cổ đại xa xưa ấy lại xuất hiện trên lưng, hơn nữa còn là thứ hàng nhái trắng trợn.

Bình tĩnh! Bình tình ... Tô Xán nhắm mắt lại một lúc cố gắng trấn tĩnh lại, hít hơn vài lần, đầu óc y vận chuyển hơi bình thường được một chút, lúc này muốn làm rõ chuyện xảy ra trên người mình thì sáng suốt nhất là tìm một cái gương, nhìn quanh, cuối cùng tìm ra một cái gương vỡ trước hiệu tạp hóa, Tô Xán nhìn rõ toàn bộ dung mạo của mình.

Khuôn mặt trẻ hơn mười tuổi mang theo vẻ non nớt rõ ràng, mặt thon thon, mang vài phần thư sinh yếu đuối, tóc thì không phải loại ngắn ngủn gọn gàng như nhân viên công sở bình thường mà mềm mại, hơi rối rũ vài sợi xuống trán trông khá lãng tử. Cái T-shirt làm lộ rõ tấm thân gày gò, chiều cao thì thấp hơn chiều cao 1m74 của y tới hơn chục centimet.

Đứng nguyên tại chỗ mười phút, đầu óc hỗn loạn, một câu hỏi ngu xuẩn nhất trong đời vọt ra khỏi miệng Tô Xán:

- Chị, chị ơi, xin hỏi ... Năm nay là năm bao nhiêu, tháng mấy, ngày nào ? Bây giờ là mấy giờ?

Đôi mắt xinh đẹp phía trước chớp mấy lần liền, cô gái đang trông đám học sinh mắt hau háu nhìn món ăn vặt trong hiệu, bị câu hỏi của Tô Xán làm phì cười, quay đầu nói hướng vào trong hiệu:

- Mẹ ơi, có đứa học sinh hỏi con năm nay là ngày mấy tháng mấy năm bao nhiêu này.

Từ trong cửa hiệu một phụ nữ trung niên có nụ cười phúc hậu đi ra, lấy khăn lau bàn tay vừa rửa, hiền lành nói:

- Con cái nhà ai học tới mụ người ra thế, năm nay là năm nào cũng chẳng biết.

- Là ngày mười ba, tháng sáu, năm chín tám.

Cô gái trước mặt nói xong nhoẻn miệng cười, lúc này Tô Xán mới nhận ra cô gái này chính là chủ hiệu tạp hóa mà y biết, nhưng khi đó cô đã là thiếu phụ hấp dẫn trên ba mươi tuổi, còn đây là cô gái đầy sức sống thanh xuân trên hai mươi. Tô Xán nhận ra ngay vì thời y đi học đó, y thường xuyên tới hiệu này chỉ đợi mỗi lần mua hàng cô chủ quán cúi đầu xuống, y có thể nhìn trộm cảnh xuân thoáng hiện ra ở cái cổ áo trễ, mặc dù chỉ thấy ít da

ngực trắng nõn với mép áo lót thôi, với một thiếu niên mới lớn đang tò mò hứng thú về giới tình mà nói đò là đủ cho một đêm mơ mộng rồi.
Không chỉ có Tô Xán mang tâm tư này, đám nam sinh cùng lớp y đa phần tới đây với ý đồ tương tự, chừng đó nam sinh mang tư tưởng không thuần khiết, một cô gái sao không nhận ra, dù gì cũng là cô gái trên hai mươi, chẳng phải nữ sinh thẹn thùng, rất biết tận dụng ưu thế của mình, cô gái luôn khéo léo để một cái cúc không cài kín, vì thế hiệu tạp hóa này đắt khách hơn hiệu xung quanh.
Thấy người quen rồi, Tô Xán sinh ra cảm giác thân thiết, chẳng chú ý đường cong lồ lộ kia, lòng y có điều cấp thiết muốn hỏi, song chưa kịp hỏi thêm gì thì cô gái nói.
- Đến ngay ngày tháng năm chẳng nhớ nữa, em trai này, năm ngày nữa là thi trung khảo rồi, em phải giữ lòng tỉnh táo chứ. Học quên ngày tháng thế này chắc em là mũi nhọn trong lớp hả, học thì cũng phải chú ý tới nghỉ ngơi?
- Năm ngày nữa thi trung khảo?
Tô Xán nghe thấy cái từ mà y từng sợ nhất “thi”, như ác mộng lặp lại vậy.
- Học sinh mũi nhọn?
Mấy nữ sinh vừa kéo tới cửa hiệu nghe câu này nhìn cả về phía Tô Xán, sau đó nhìn nhau bĩu môi.
Tô Xán không chú ý tới nụ cười nhạo của mấy nữ sinh đó, đầu óc y vẫn còn mơ mơ hồ hồ, lúc nãy y đang đi trên đường hoài niệm quá khứ, cảm khái vật còn người mất, thoáng cái thời gian quay lại năm 98. Đúng thế, tất cả những điều diễn ra trước mắt làm Tô Xán chân thực nhận thức được mình đang ở năm 1998.
Hạ Hải là bồn địa phía tây tỉnh Tây Xuyên, cái tỉnh nằm phía tây của đất nước bao la, thuộc về dải khí hậu ôn đới đại lục, bốn mùa phân chia không quá rõ ràng, nhiệt độ ngày đêm chênh lệch khá lớn. Tô Xán nhìn trời, hiện có vẻ là chừng sáu giờ, giờ tan học, nếu là mùa đông thì lúc gió lạnh thổi, trời tối sầm, có thể nhìn thấy trăng sao thưa thớt rồi.
Bây giờ là mùa hè, sáu giờ với đám học sinh mới tan học mà nói chỉ là mới bắt đầu một ngày mà thôi, thường phải tới khoảng tám giờ trời mới tối, lúc

này ráng chiều cũng đã bao phủ, vầng mặt trời đỏ rực treo ở góc ba mươi lăm độ, ánh hoàng kim làm các công trình kiến trúc như quét lên màu sắc ấm áp.

Chuyện này là sao? Đầu óc Tô Xán cực kỳ tỉnh táo, trải qua bàng hoàng kinh ngạc ban đầu, Tô Xán trấn tĩnh rất nhanh, y nhận thức được rõ ràng chuyện quanh mình, nhưng hoàn toàn không hiểu chuyện gì xảy ra. Lúc này Tô Xán ở trạng thái kỳ diệu, giống như người uống rượu đến đúng ngưỡng say, đầu óc sáng suốt, biết hết mọi thứ nhưng không kiểm soát được bản thân, như cái xác không linh hồn.

Mấy nữ sinh đang nhìn mình kia sao lại quen mắt như vậy chứ?

Mấy hình ảnh từ sâu trong ký ức quay trước mắt như cái đèn kéo quân, Tô Xán nhận ra trước mắt chính là đám bạn cùng lớp, còn là nhóm nữ sinh nổi bật nhất trong khối.

Khi nhóm này vì nghe thấy có người nói y là "học sinh mũi nhọn" mà bật cười khẽ, có hai cô gái lấy ánh mắt hờ hững lướt qua mặt y, rồi chuyển ánh mắt sang chỗ khác, dừng ở đồ dùng văn phòng bên cạnh. Hai cô gái này một tên là Trình Vân, một tên là Trình Lan, là cặp chỉ em song sinh, không chỉ dung mạo diễm lệ, lại còn không khác nhau là mấy, đứng cùng nhau khó nhận ra được ai là chị ai là em, là hai cô gái nổi tiếng toàn trường, thậm chí có cả nam sinh cao trung theo đuổi.

Y rất ít liên hệ với đám bạn học thời sơ trung, chỉ loáng thoáng nghe kể đôi chỉ em song sinh nổi tiếng một thời đó hiện hình như một làm phòng điện tín, một là giới trí thức IT, đều sống cuộc đời bình thường.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 3: Chỉ là gặp lại (2)

C

ô gái nổi bật nhất trong nhóm nữ sinh xinh đẹp đó, người duy nhất không hề cười nhạo như người khác là Đường Vũ, là lớp trưởng khi đó, thành tích học tập luôn đứng hạng nhất hạng hạng nhì, là hoa khôi toàn trường, mỗi điều thường ngày thái độ lãnh đạm, lại còn phụ trách kiểm tra bài tập thường ngày, khiến cho bạn học ít nhiều hơi sợ cô, có điều là tình nhân hoàn mỹ trong mộng của thiếu niên tuổi dậy thì.

À quên giới thiệu, thành tích của Tô Xán trong lớp, thậm chí toàn khối ở vào trình độ trung bình kém, ở trong trường Trung học số ba Hạ Hải, căn bản là nhân vật không dáng nói tới.

Nhìn thấy Đường Vũ mới mười sáu tuổi nhưng dậy thì sớm nên trông khá thành thục, chiều cao tới 1m63 - 1m64, đồng phục nữ sinh bằng chất liệu thoáng nhẹ mùa hè ôm lên đường cong mỹ miều của thiếu nữ, thêm vào thần thái lạnh lùng thoát tục như tiên tử, đẹp tới mức không ai dám nhìn thẳng, Tô Xán tựa hồ nhớ đến một chuyện rất quan trọng, nhưng hiện giai đoạn này y tiếp nhận lượng thông tin và xung kích quá lớn, nhất thời chưa nhớ ra là cái gì.

Đường Vũ không muốn cùng người xung quanh cười Tô Xán là có nguyên nhân, thường ngày ở trong lớp cô có địa vị vượt trội, căn bản không thèm hòa cùng người khác làm chuyện hạ thấp người ta như thế. Hai là thường ngày dù trong lớp Tô Xán không có gì nổi bật, nhưng mọi biểu hiện đều đúng quy củ, khá nhiệt tình với bạn bè, chăm chỉ tham gia các hoạt động lớp, có thể xếp vào hàng ngũ học sinh tốt. Đường Vũ ít nhiều cô có thiện cảm với Tô Xán, tệ nhất thì cũng không có ác cảm, vả lại người ta nói câu kia đâu phải Tô Xán tự nhận.

Thêm vào nữa kỳ thi trung khảo sắp tới rồi, đây là cuộc thi phân loại toàn bộ học sinh sơ trung, với thành tích của Đường Vũ, nhất định sẽ vào Nhất

Trung, đó là trường học trọng điểm quốc gia, cả cái tỉnh Tây Xuyên này chỉ có hai trường trọng điểm cấp quốc gia như thế. Một là Nhất Trung của Hạ Hải, hai là Nhị Thập Thất Trung ở thành phố tỉnh hội Dung Thành, so với Trung học số ba Hạ Hải này khác biệt như trời với đất vậy.

Còn Tô Xán đối diện với lần phân chia giới hạn đầu tiên trong cuộc đời này sẽ bị gạt xuống đất.

Không chỉ thân thể phát dục sớm, do hoàn cảnh và cách giáo dục gia đình tâm trí cô cũng chững chạc hơn bạn bè cùng trang lứa, thiếu nữ mười sáu tuổi Đường Vũ đã có cảm xúc nhân sinh vô thường, còn tâm trạng nào đi châm chọc người khác.

Đương nhiên Đường Vũ không biết rằng sau này ở trong thế giới tin tức phát triển kiểu bùng nổ, áp lực bằng cấp nghiêm trọng dần dần trở thành thứ yếu, kinh nghiệm làm việc thành thứ dần được đề cao.

Điều làm Đường Vũ ngạc nhiên nhất là Tô Xán lại chăm chú nhìn mình, phải biết rằng ở trong khối, vì thân phận và dung mạo của Đường Vũ, cô là tâm điểm của nam sinh mới lớn, thế nhưng bắt gặp ánh mắt của cô, tất cả đều không chịu nổi hoặc đỏ mặt cúi đầu, hoặc lúng quay sang chỗ khác. Quen gặp người khác né tránh ánh mắt của mình, lần đầu tiên đối diện với đôi mắt sáng ngời, nhìn mình đầy "thâm tình" như thế, Đường Vũ có hơi bối rối.

Tuy ánh mắt "thâm tình" hiện giờ của Tô Xán hoàn toàn vì y đang chìm vào trong ký ức, nên ánh mắt lộ ra cảm xúc như thế, có điều Tô Xán phải thừa nhận thời đó mình có chút tình cảm thầm mến Đường Vũ.

Mà thừa lời, khi đó nam sinh trong lớp thậm chí toàn trường có ai không có tơ tưởng với Đường Vũ, có điều ai cũng biết đó là khoảng cách giữa chim và cá, đặc biệt qua kỳ thi trung khảo, Đường Vũ lấy thành tích ưu tú vào trường học trọng điểm, nghe nói khi đó ngay cả chủ nhiệm lớp cũng cực kỳ luyến tiếc học sinh ưu tú như Đường Vũ rời trường. Vì khối của y có một đám học sinh mũi nhọn thi được vào Nhất Trung mà trường y thành cái nôi bồi dưỡng nhân tài của người ta, làm cho rất nhiều giáo viên nản chí, về sau Trung học số ba ngày càng đi xuống, hệ cao trung thì càng tệ hại, chẳng bao

lâu thì Trung học số ba biến thành trường học loại ba, coi như xứng với cái tên của nó đi.
Đường Vũ không hề biết tình cảnh hiện tại của Tô Xán, cho nên trong lòng có cảm xúc khác hẳn, ánh mắt vũng vàng, ngưng đọng của Tô Xán như một ao nước trong sâu thẳm, làm khuôn mặt y thêm vài trưởng thành sâu lắng, ánh chiều tà vừa vặn phía nghiêng qua mặt Tô Xán, làm con ngươi y ánh lên, khiến nội tâm Đường Vũ có chút cảm giác khác thường, lòng chua chua, bất giác tim đập mạnh, khuôn mặt cô hồng lên, không ngờ quay đầu đi.
Đôi chỉ em song sinh Trình Vân, Trình Lan thường ngày thích nhất là trò chơi phán đoán suy nghĩ của chị/ em mình ánh mắt sắc mặt, nên năng lực quan sát rất mạnh, chuyển biến của Đường Vũ đều bị cả hai thấy hết, quay sang nhìn Tô Xán, thêm vài phần bất ngờ.
- A Tiểu Vũ, thì ra bạn ở chỗ này! Vừa mới tan học một cái đã không thấy bạn đâu nữa, mình tìm không được! Bài này hơi khó giải, đang định tìm bạn hỏi đây, hay là mình mời bạn uống nước, gần đây mới mở hiệu Trà sưa trân châu Đài Loan, ngon lắm.
Một thiếu niên tóc ngắn, cao ráo, đeo một cái cặp hiệu " Lý Ninh" xuất hiện ở cửa hiệu, đang mừng rỡ đi về phía Đường Vũ.
Tô Xán mau chóng nhớ ra thiếu niên ăn mặc chải chuốt này là ai.
Đó là Đồng Thanh Vân lớp phó khi đó, à nên nói là bây giờ thì hơn, trong ký ức của Tô Xán thì Đồng Thanh Vân là tên điển hình của chủ nghĩa quan liêu, lạm dụng cái danh hiệu lớp phó, không ai dám đắc tội với hắn. Nhất là trong lớp có mấy đứa chán học, về sau thành lưu manh xã hội, vì muốn được Đồng Thanh Vân bao che chuyện không làm đủ bài tập về nhà nên thành nanh vuốt của hắn.
Thế là càng không ai dám trêu chọc vào Đồng Thanh Vân, kể cả toàn khối cũng rất có tiếng. Tô Xán nhớ từ thời sơ trung Đồng Thanh Vân đã đeo bám Đường Vũ, rốt cuộc về sau hắn có thành công hay không thì không biết nữa vì Tô Xán và hai bọn họ vào trường cao trung khác nhau.
Mặc dù nhiều năm sau trà sữa thành món đồ lỗi thời, không bao giờ lấy lại thời huy hoàng nữ, có điều vào năm 1998 mà nói vẫn là thứ đồ cao cấp mới

mẻ với học sinh, thế nên Đồng Thanh Vân nói ra từ " Trà sữa trân châu Đài Loan" khiến chị em Trình Vân, Trình Lan rất động lòng.
Lớp trưởng quy củ, học sinh mẫu mực như Đường Vũ chẳng ưa gì Đồng Thanh Vân, càng ghét y gọi mình là “Tiểu Vũ” nhưng ngại hắn là lớp phó, hơi nhíu mày nói:
- Ừm, mình quên mất, bài nào không hiểu, dù sao mai là ngày cuối cùng trước kỳ nghỉ, mai tới lớp bàn được không?
Có vẻ tên này bị từ chối nhiều lần chai mặt rồi, không thất vọng mấy, chẳng qua kiếm cớ bắt chuyện với Đường Vũ thôi, Đồng Thanh Vân cuộn giấy kiểm tra trong tay lại:
- À .. Thế cũng được.
Hắn quay sang Tô Xán, tựa như cố ý nói:
- Mai là ngày cuối cùng, sau đó có bốn ngày ôn tập tự do, hay là mình tới tìm bạn, chúng ta ôn bài chung nhé? Những đề mình không hiểu bạn có thể giảng giải trực tiếp luôn, đề bạn không hiểu có khi mình lại gải được.
Những lời của Đồng Thanh Vân là biến tướng thị uy với Tô Xán, vừa rồi hắn nhìn thấy Đường Vũ đỏ mặt quay đầu đi, thầm nhủ tên nhãi này ba năm qua như rùa rụt đầu làm sao thế, định trước ngày tốt nghiệp điên cuồng một chuyến, theo đuổi hoa khôi Đường Vũ hay sao?
Vừa rồi một thoáng đỏ mặt của Đường Vũ càng làm cô đẹp muôn phần, Đồng Thanh Vân ngây ra nhìn đồng thời càng đầy thù địch với Tô Xán. Có điều hắn không thể hiện ra, nói lời này muốn tỏ thái độ mình và Đường Vũ ở giai cấp khác hắn với Tô Xán, chỉ có hắn mới ở vị trí ngang hàng với Đường Vũ, còn Tô Xán thuộc loại tôm tép chẳng mấy chốc bị dòng lũ thi cử sắp tới nhấn chìm.
***
Trung học số ba – Tam Trung có cả hệ sơ trung (cấp hai) và hệ cao trung (cấp ba).
Trung khảo: kỳ thi tốt nghiệp sơ trung.
Lý Ninh: là công ty sản xuất dụng cụ và trang phục thể thao lớn của Trung Quốc. Các sản phẩm mang nhãn hiệu Li-Ning hướng tới đối tượng khách

hàng là những người chơi các môn thể thao như chạy bộ, bóng rổ, bóng đá, cầu lông và quần vợt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 4: Bí tịch tẩu hỏa nhập ma

Đ
ường Vũ mặc dù thành tích ưu tú, nhưng chưa tới mức tự đại cho rằng trong trường không ai hơn mình, cũng có những đề bài cô không giải được, Đồng Thanh Vân nói rất hợp tình hợp lý. Mấy ngày nghỉ trước kỳ thi này Đường Vũ vốn định dùng mấy ngày để ôn tập, một ngày để nghỉ ngơi, ôn tập tất nhiên cùng với Đồng Thanh Vân có thành tích tương đương với mình sẽ có giúp đỡ rất lớn.

- Cho mình xem bài kiểm tra đó được không?

Tô Xán đương nhiên nhận ra được ý đồ trẻ con buồn cười của Đồng Thanh Vân, nhưng y chẳng bận tâm, cũng chẳng vì thế mà nói, chỉ vì năm xưa y thực sự muốn mình cũng là học sinh xuất sắc ngang tầm với Đường Vũ, cô gái y thầm yêu mến ngưỡng mộ, hiện trong lúc lẫn lộn hồi ức và thực tại hoang đường, y vọt miệng nói ra.

- Xem đi, xem có hiểu nổi không?

Đồng Thanh Vân nhướng mày, đưa bài kiểm tra cho Tô Xán, chẳng hề che dấu sự xem thường trong giọng nói:

Tô Xán máy móc đưa tay ra nhận lấy bài kiểm tra, đây là thứ bài in riêng, mùi mực in trên giấy vẫn còn chưa phai hết, ngửi thấy cái mùi hoài niệm đó trong mũi, Tô Xán thấy sống mũi cay cay, nước mắt như muốn trào ra khỏi khóe mắt, đây là hồi ức quý giá nhường nào.

Thời học sinh vô tư trong sáng tin chắc rằng là hồi ức không thể quên với mỗi người.

Mọi người thấy Tô Xán cầm đề kiểm tra cũng chẳng chú ý, ai nấy nhỏ giọng nói mấy đề tài giữa nữ sinh, trong đó không thiếu thương cảm vì sắp tốt nghiệp.

Bài kiểm tra này không có tiêu đề, từ đầu tới cuối là đề bài, từ chứng minh hình học, tính toán đáp số hay lựa chọn đáp án liên miên không hề có

khoảng trống, từ một tới một trăm. Kết hợp với thái độ vừa rồi của Đồng Thanh Vân, Tô Xán hiểu đây là một bài kiểm tra nội bộ, thông thường giáo viên đem một số đề bài tương đối khó ở giai đoạn hiện tại làm tư liệu tham khảo nội bộ phát cho học sinh có thành tích xuất sắc nhất trong lớp, để giúp bọn họ nâng cao trình độ, chuẩn bị đánh một chiến dịch thật đẹp.

Tư liệu này chỉ có hạn ngạch rất ít, chỉ phát cho học sinh mũi nhọn như Đường Vũ, Đồng Thanh Vân. Còn loại học sinh như Tô Xán không có khả năng tiếp cận.

Chẳng phải gì giáo viên thiên vị hay là có tính toán mờ ám gì, mà vì những đề bài này thuộc loại đề nằm ngoài rìa đại cương giảng dạy, độ khó thuộc hàng cao nhất ở trình độ sơ trung, đối với học sinh bình thường mà nói, trước kỳ thi phát cho đề bài độ khó cao như vậy làm tài liệu ôn tập với họ mà nói chẳng có lợi ích gì, ngược lại còn có hại, làm nhiễu loạn tư duy bình thường, gây nên hậu quả đáng sợ. Với học sinh mũi nhọn mà nói thì có thể giúp củng cố toàn bộ hệ thống kiến thức, trợ giúp rất lớn.

Tô Xán nhìn lướt qua đề bài đó, tuy rằng chẳng thể giải đáp được ngay, nhưng hay dở gì thì là người đã “chinh chiến” qua thời cao trung và đại học, y cũng được học thứgọi là " số học cao cấp", thứ đó đều trên tầm lý giải của số học sơ trung. Giống một học sinh cao trung nhìn bài tập sơ trung, dù chẳng thể giải được hết, nhưng cũng hiểu được tám phần. Huống hồ Tô Xán về sau liên tiếp nhiều phen thất bại, đã ra sức học tập, có điều vì cơ sở quá tệ hoặc tư chất không đủ, cho nên thành tích không lên được, thế nhưng kiến thức thì ghi nhớ kỹ trong đầu.

Giống như trong tiểu thuyết võ hiệp, một người từ nhỏ ốm yếu bệnh tật, phát triển không tốt, cho dù sau này có nỗ lực cỡ nào, trừ khi gặp phải kỳ tích té núi nhặt được bí kíp như Trương Vô Kỵ, nếu không chẳng thể trở thành cao thủ trác tuyệt.

Ông trời cho mình một cơ hội củng cố lại cơ sở sao.

Trong lúc đầu óc rối bời, từng đề kiểm tra như chữ nghĩa trong bí kíp nội công thượng thừa, thu hút toàn bộ sự chú ý của Tô Xán, càng xem càng thấy quen thuộc, có một số bài Tô Xán tự thấy nếu cho mình một tờ giấy một cái bút có thể giải ngay được.

Trong lúc mọi người tán gẫu, đôi chị em song sinh Trình Lan, Trình Vân buồn chán chú ý tới Tô Xán đầu tiên, y đã đứng lỳ tại chỗ nhìn bài kiểm tra tới năm phút rồi, gì thế vậy? Chẳng lẽ Tô Xán bị cuốn vào đề kiểm tra nội bộ đó rồi sao, không biết với chút kiến thức của mình, có mà nhìn toét mắt ra cũng chẳng giải được à?

Xem liền một lèo hết cả trăm đề Tô Xán mới ngẩng đầu lên, chẳng chú ý tới mọi người đều nhìn mình với ánh mắt quái lạ, hỏi :

- Đồng Thanh Vân, cho tôi photo lại bài kiểm tra này mang về nhé?

Đồng Thanh Vân nghe thấy tên họ mình bị gọi thẳng ra như vậy có cảm giác quai quái.

Mọi người càng ngẩn ra, tên Tô Xán này cũng thật mạnh miệng.

- Bạn làm được không?

Đường Vũ lạnh như sông băng cũng phải nói một câu lo lắng, Tô Xán có chí tiến thủ là tốt, nhưng vận mệnh không phải có thể dựa vào nỗ lực đột xuất mà xoay chuyển được, chỉ còn ba ngày nữa là thi rồi, cố gắng của Tô Xán là quá muộn màng.

- Được, cho cậu in một bản.

Suy bụng ta ra bụng người, Đồng Thanh Vân hoàn toàn cho rằng Tô Xán chẳng qua muốn thể hiện trước mặt Đường Vũ, nên sảng khoái nhận lời, lòng thì " mày tự tìm đường chết thì đừng trách tao!". Hắn cũng hiểu, đề kiểm tra này chỉ phát cho một vài học sinh cùng đẳng cấp với mình vì chỉ có kiến thức và tố chất tư duy của họ mới có thể thông qua nó đột phá nâng cao kiến thức.

Với trình độ của Tô Xán thì đây là bí tịch tẩu hỏa nhập ma, sẽ làm đầu óc bọn họ rối loạn.

Cho nên Đồng Thanh Vân cho Tô Xán được toại nguyện.

Tô Xán quên năm 1998 photo một tờ A4 rất đắt, tới năm hào một tờ, cả trong trường y cũng chỉ có hai cái máy photocopy.

Mười năm sau hiệu photocopy trở nên phổ cập, cùng với vật giá thấp hơn và bình quân thu nhập cao lên, giá chỉ có hai hào một tờ, in số lượng lớn còn được giảm giá. Nhiều người suốt ngày chửi bới chế độ, chửi bới quan tham, đọc tin trên internet cảm tưởng cả xã hội thối nát mục rữa rồi, nhưng

cải cách mở cửa và kinh tế thị trạng mang tới thay đổi nghiêng trời lệch đất, đúng là có thành quả lớn lao.

Chuyện xau này để xau này nói, với Tô Xán ở cái tuổi bị quản thúc kinh tế nghiêm ngặt mà nói, đừng bảo năm hào, mà ngày một hào cũng chẳng có, lộn hết túi trái túi phải không có một hào, Tô Xán gãi đầu trả bài kiểm tra cho Đồng Thanh Vân:

- Trả này, tôi không mang tiền.

Song ngày hôm nay định sẵn là ngày khác thường, Đường Vũ lại đi photo bài kiểm tra cho Tô Xán, Đồng Thanh Vân ghen tỵ phát cuồng, còn Tô Xán tất nhiên là cảm kích, xem ra lớp trưởng chẳng hề lạnh lùng như ấn tượng của mình, ít nhất đằng sau khuôn mặt lạnh lùng đó là một tâm địa thiện lương.

Lạnh lùng, có khi là lớp ngụy trang bảo vệ bản thân, có lẽ đó là nhân tố mang tới thành công sau này của Đường Vũ.

Thành công ... Đúng rồi!

Tô Xán chợt nhớ ra chuyện quan trọng liên quan tới Đường Vũ kia là gì.

Ký ức đó làm người y cứng đờ, thẫn thờ nhìn Đường Vũ đang lấy tiền trả cho chủ quán photocopy.

Dung mạo xinh đẹp, khí chất vô song, tỷ lệ thân thể hoàn mỹ, ngón tay thon dài, đôi mắt buồn man mác, đầy đủ tố chất của mỹ nhân đầy hứa hẹn trong tương lai. Hình ảnh xinh đẹp của Đường Vũ trong thời khắc này in sâu trong lòng Tô Xán, nhưng lại làm y đau thấu tâm can.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 5: Món gà hầm nấm hương

Tô Xán không thể nào quên được một bài báo trên mạng vào quãng mùa đông lạnh tê tái lòng người năm 2007:

" Đường Vũ là tổng giám sát hạng mục mới phòng sự nghiệp Sao Mai Quốc Tế, cô gái này được người trong nghề tán dương có năng lực không thua kém bất kỳ đấng mày râu nào, mỹ nữ môi giới đầu tư nổi tiếng này là người phụ nữ độc lập và thời thượng, là tiêu điểm bao phủ vô số ánh hào quang, tin rằng tất cả mọi người lần đầu nhìn thấy Đường Vũ đều nghĩ, cô gái này không làm minh tinh thật sự quá đáng tiếc ... Thế nhưng mỹ nữ thao túng tài chính hơn trăm triệu trên thị trường chứng khoán này lại không kinh doanh tốt tình yêu của mình. Mối tình được xác lập từ thời học sinh, cuối cùng không kháng cự nổi cám dỗ của thế tục cùng khảo nghiệm của thời gian, Đường Vũ trong quá trình công tác nảy sinh tình cảm với khách hàng cấp kim cương, cùng với cãi vã xung đột không ngừng thăng cấp vì chuyện vụn vặt trong cuộc sống với bạn trai, cuối cùng đã thay lòng đổi dạ, bạn trai không tiếp nhận được sự thực giết chết cô ... Bất kể lỗi tại ai, mỹ nhân long lanh ngày nào không còn nữa, dù cô đẹp tới mấy, kiên cường tới mấy, độc lập ưu tú tới mấy, nếu như ngay cả tình cảm của bản thân không thể chăm sóc chu đáo, cuối cùng cũng chỉ gây nên bi kịch, đây có phải là một lời cảnh báo cho xã hội ngày càng biến đổi nhanh chóng này hay không?"

Lớp trưởng xinh đẹp Đường Vũ, cũng là nữ cường nhân ưu tú trong tương lai, kết cục lại bị bạn trai giết chết, trong quá trình đó, bạn trai Đường Vũ không chịu nổi sự thực chia tay không thể cứu vãn cùng sự tự tôn bị đập nát, đầu óc hết sức tỉnh táo chuẩn bị đầy đủ, mang theo dao, gọi điện thoại cho Đường Vũ khi ấy đã chuyển vào sống trong biệt thự của khách hàng cấp kim cương giàu có kia, hắn muốn gặp cô lần cuối. Đường Vũ mềm lòng

nhận lời, nhưng khi tới chỗ hẹn cô từ chối yêu cầu tái hợp của bạn trai, bị bạn trai trong cơn cuồng nộ đâm một nhát dao xuyên tim, chết ngay tại chỗ. Khi ấy Đường Vũ mới chỉ 26 tuổi.

Hình ảnh Đường Vũ trong bài báo đau lòng đó hòa nhập với một Đường Vũ tươi trẻ hồn nhiên trước mắt, Tô Xán không ngờ chỉ một cảnh bình thường ấy lại gây xúc động quá lớn cho tâm trí còn đang chấn động vì chuyển biến lớn lao y vừa gặp phải.

Mà có lẽ đó chính là cuộc sống, nhìn như phẳng lặng, thực thế luôn đầy sóng gió, vì không ai biết được tương lai rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì.

Tô Xán tay cầm bài kiểm tra đã được in xong, vẫn cứ thất thần nhìn Đường Vũ cùng đôi chị em song sinh rời đi.

Đồng Thanh Vân tất nhiên là đuổi theo Đường Vũ, dù cô không nhận lời mời đi uống nước, nhưng được đi cùng một đoạn đường với cô cũng tốt rồi.

Mỗi điều hôm nay Đường Vũ lại tự bỏ tiền ra trả cho Tô Xán, đáng ghét hơn nữa tên khốn đó cứ nhìn chằm chằm Đường Vũ.

Đồng Thanh Vân muốn cho Tô Xán một bài học, nhưng nghĩ một chút lại bỏ qua, dù sao sắp tốt nghiệp rồi, hắn và Đường Vũ đều nhắm vào Nhất Trung, còn loại học sinh như Tô Xán chỉ có thể ở lại trường học loại hai như Tam Trung Hạ Hải này thôi, thêm vào gia thế của bọn họ, khoảng cách sẽ ngày càng lớn, cuối cùng chỉ có thể vật lộn dưới đáy xã hội.

Mình chỉ cần chuẩn bị sẵn ghế, thong thả ngồi nhìn cuộc đời bi kịch của y sau kỳ thi thanh lọc tàn khốc này là được, đánh y làm gì cho bẩn tay.

Ánh mắt Tô Xán dõi theo bóng dáng Đường Vũ tới tận khi cô hoàn toàn biến mất trong đám đông, như cái xác không hồn men theo tuyến đường quen thuộc trở về tiểu khu của nhà mình.

Cảnh trí nhìn thấy trên đường đi đều là khu thành phố cũ năm xưa, khi ấy Hạ Hải còn chưa xin phép được đãi ngộ thành phố du lịch cấp quốc gia, nên chưa có được mấy tỷ đầu tư khiến biến đổi nhanh chóng, tới ngay cả quảng trường trung tâm của thành phố thôi mà cũng phải xây tới ba bốn năm mới xong, thành phố phát triển với tốc độ rùa bò, công nghiệp chẳng ra đâu vào đâu. Nhà của Tô Xán nằm ở phía nam thành phố, xung quanh toàn là kiểu nhà xây dựng từ thập niên 80.

Tới năm 1997 mới chuyển vào nhà mới, đó là lần chuyển nhà đầu tiên trong trí nhớ của y, và cũng là lần chuyển nhà duy nhất, tới tận năm 2009, cha mẹ y vẫn phải sống trong căn nhà tồi tàn đó.
Mình trở về năm 1998 rồi, tới giờ Tô Xán vẫn chưa hòa nhập vào thực tế hoang đường này, không diễn tả được cảm xúc của y, không có kích động không có vui buồn, chỉ có sự trống rỗng bao phủ, Tô Xán thất thểu lê bước trên phố như một con zombie, hoàn toàn không có ý nghĩ gì hết.
Năm 1998 tức là mình mới chuyển vào nhà mới chưa được một năm, đây là căn nhà do đơn vị của cha y hùn vốn xây dựng, nó mang ý nghĩa là nhà thương phẩm đánh dấu thời đại mới vào khi đó, đương nhiên ưu tiên cho công chức nội bộ, cấm chỉ bán ra ngoài.
Cái nhà thương phẩm này vét sạch thu nhập quá nửa đời người của công chức phổ thông, mà năm 1998 Tô Xán thi trung khsot không tốt, thiếu mất mấy điểm mới vào được hệ cao trung của Tam Trung, còn so với trường trọng điểm cấp tỉnh như Nhất Trung, Tô Xán ít nhất thiếu hơn 80 điểm, lúc đó có mang mấy vạn đồng đi cũng chẳng thể lấp được cái khoảng cách này, với kinh tế nhà y thì lấy đâu số tiền hàng vạn đó.
Trong nhà lại vừa mới hùn vốn xây nhà, dưới tình huống đó, Tô Xán thi trượt chẳng khác nào đã nghèo còn gặp cái eo. Năm nghìn đồng để được nhập học hiện giờ mà nói thì chẳng là cái gì, với thu nhập hiện giờ của Tô Xán, thắt chặt hầu bao hai tháng thôi là có dư rồi, nhưng vào năm 1998 mà nói, đó là một đả kích nặng nề với một gia đình đã không còn tích góp.
Ký ức khắc sâu nhất của Tô Xán khi đó là vừa vặn thân thích trong nhà cũng đang cần tiêu tiền, mẹ vì khoản tiền đó mà không ít lần lén lau nước mắt, lông mày cha lúc nào cũng nhíu chặt, trong nhà không có lấy một nụ cười, cả nói chuyện cũng rất ít, Tô Xán từ một thiếu niên hoạt bát dần chuyển hướng trầm tính từ khi đó, khiến cho trong khoảng thời gian rất dài Tô Xán cố ý bỏ qua đoạn ký ức bi thương này .
Giờ thì y đã hiểu được vào bất kỳ lúc nào tiền cũng là nguồn mang lại cuộc sống hạnh phúc của một người thậm chí cả gia đình. Đặc biệt trong xã hội kinh tế sau này, kim tiền ở mức độ nhất định là thước đo là đại biểu cho địa vị và thành công.

Bước qua cổng tiểu khu khá khang trang, dù gì thì cha Tô Xán làm ở công ty kiến trúc, tiểu khu từ khâu thiết kế tới xây dựng đều do công ty đảm nhiệm, so với khu nhà cũ kỹ xung quanh thì "cao cấp" hơn nhiều. Khu nhà bảy tầng trước mắt làm lòng Tô Xán hơi ấm lên, thậm chí nếu như không phải nhìn thấy nước vôi còn mới trên tường và những vị trưởng bối quen thuộc trẻ đi mười tuổi chào hỏi mình, trong một tích tắc Tô Xán còn cho rằng mình vẫn ở năm 2009, mười năm sau nơi này trừ cũ kỹ hơn, thực sự chẳng có gì thay đổi.

Nhà Tô Xán ở tầng ba, phòng 325, Tô Xán thấy bước chân mình nhanh lên từng chút một.

- Mẹ ơi ... Con về rồi.

Hít sâu một hơi định thần, đẩy cửa ra, giọng hơi run run gọi, Tô Xán nhìn thẳng xuống bếp, trong bếp vẫn còn cái bếp than tổ ong chuyên dùng cho những món ninh, hầm. Đặt cái bếp than trong căn bếp mới tinh thật chẳng hợp cảnh, có điều khi đó được cái đỡ tốn điện.

Đúng là cha mẹ tôi rồi.

Nhìn cha mẹ ở trong bếp làm cơm, không khí lan tòa mùi gà hấp nấm hương mà y thích nhất, món này chẳng rẻ, chắc chắn là vì y sắp thi nên mẹ mới làm món này tẩm bổ cho mình, kết quả mình phụ lòng cha mẹ, vành mắt Tô Xán ươn ướt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 6: Linh hồn trở lại

Tăng Kha vừa bận rộn trong bếp vừa quay ra cửa nhìn con trai mình, nụ cười rất tươi:

- Sao hôm nay về muộn hơn thường ngày thế, cơm sắp xong rồi đây, mẹ hầm gà cho con, con trai mẹ sắp thi rồi, phải bổ não, mẹ còn mong con thi thành tích tốt về.

Mẹ cũng trẻ đi mười một tuổi, mặc dù thân hình cũng có dấu hiệu béo lên, thế nhưng phong vận vẫn còn, trông vẫn nhanh nhẹn lắm. Về sau mẹ bị cho thôi việc, tự mở một cái hiệu nhỏ, miễn cưỡng nuôi được miệng ăn, không giúp được gì cho cuộc sống của y, mẹ vì thế ưu phiền mà già đi rất nhanh ...

Tô Lý Thành thì vẫn bận thái rau, chỉ thở dài:

- Suốt từ khi con học nhà trẻ, cha mẹ đều phải nộp tiền xin học cho con, lần này chỉ trông vào con thôi đấy, có điều với thành tích của con, cha trông mà ...

Tô Lý Thành chẳng nói được hết lời vì bị Tăng Kha ngầm nhéo hông một cái:

- Con người anh bị làm sao vậy hả? Lúc quan trọng thế này không biết cổ vũ con mà đả kích nó, không nỗ lực thì vào trường kém, học được gì ở đó?

Tô Lý Thành tự biết mình lỡ lời, gật đầu liên tục:

- Đúng, đúng, cha mẹ đợi con mang thành tích tốt về.

Nhìn khuôn mặt vuông vức, vẫn còn mang chút vẻ quân nhân của cha, lúc đó chỉ chừng 37, 38 tuổi, mặc một chiếc áo sơ mi trắng, tay áo sắn cao, trông rất có tinh thần.

Tô Xán gật mạnh đầu, cố kiềm nén không để cho nước mắt rơi xuống, mười một năm sau, cha chưa tròn năm mươi mà chẳng khác gì ông lão sáu mươi, mặt nhăn nheo, đi lại cũng lom khom, còn bị bệnh đốt sống cổ, nhiều đêm không ngủ nổi, phải cắn răng chịu đựng tới sáng.

Cha làm việc trong công ty kiến trúc, rồi công ty phá sản phải trọng tổ, cha quá chính trực, không biết mấy trò luồn lách như người ở đơn vị, cho nên chỉ làm bảo vệ nho nhỏ, lại còn thường xuyên đối diện với tình cảnh bị nợ lương.

Ăn món gà nấm hương thơm phức, thịt gà mềm ngọt, rõ ràng thịt gà non, Tô Xán cuối cùng không kìm được, nước mắt mang vị mặn trào ra như lũ vỡ đê rơi vào món canh gà, vị mặn đó đem linh hồn y hoàn toàn quay trở lại với thân xác mười sáu tuổi, tới lúc này Tô Xán mới có thể coi đã hoàn toàn trở về năm 1998.

Tằng Kha thấy con trai khóc, hoảng sợ đặt bát cơm xuống:

- Tô Xán, làm sao vậy con, ở trường có chuyện gì à?

Tô Xán vội đưa tay lau nước mắt, cười nói:

- Mẹ, con không sao, thật sự không có chuyện gì đâu. Mẹ, cơm ngon quá …

- Ừ, ăn nhiều vào, khổ thân con tôi.

Tằng Kha rơm rớm nước mắt, hiểu lầm con mình vì được bữa ăn ngon mà cảm động, gắp thêm thức ăn cho Tô Xán.

Cơm nước xong, Tô Xán về phòng, Tô Lý Thành ngồi xem TV còn Tằng Kha rửa bát, rửa bát xong cùng chồng ngồi xem TV, khi đi vào bếp lấy thêm nước nóng đổ vào ấm trà nhìn vào cửa sổ phòng Tô Xán kinh ngạc phát hiện, Tô Xán bật đèn bàn, ôn tập bài vở.

Trong ấn tượng của Tằng Kha thì Tô Xán chẳng bao giờ chuyên tâm học tập như thế, trước các kỳ thi lớn nhỏ, Tô Xán luôn dùng các loại phương thức để "thả lỏng", kỳ thi quan trọng như thế này Tô Xán vốn có thể danh chính ngôn thuận lấy cớ thay đổi đầu óc ra ngoài đàng hoàng xem TV mới đúng.

Thế nhưng đêm đã khuya, con trai mình chẳng những không ham chơi còn nhốt mình trong phòng chăm chú ôn bài, liên hệ với chuyện lúc nãy con trai khóc khi ăn cơm, đoán được phần nào, ít nhiều làm Tằng Kha thấy an ủi mừng rỡ.

Quay trở lại phòng khách, bà Tô nói nhỏ với ông Tô:

- Con trai mình biết phấn đấu rồi, nó đang chăm chỉ học bài đấy, cái thằng bé này không biết hôm nay làm sao, nhưng con hiểu chuyện rồi, biết thương

cha mẹ rồi.
Tô Lý Thành mặt hơi dãn ra, nhìn về phía phòng Tô Xán, niềm vui chỉ thoáng chốc phai đi, ngập ngừng một lúc rồi thở dài:
- Chỉ còn năm ngày nữa thôi, nó mà sớm hiểu ra thì tốt biết mấy ...
Trên bàn Tô Xán bày đủ thứ loại sách liên quan tới năm ba sơ trung mà y có thể tìm được, trông rất đồ sộ, nào ngữ văn, tiếng Anh, số học, lịch sử, chính trị, hóa học, vật lý. May mắn là địa lý và sinh vật không thi tốt nghiệp, bớt đi được hai môn, nhưng đống sách trước mắt vẫn làm Tô Xán đau đầu.
***
Tiểu học bên TQ học tới lớp 6, nên sơ trung chỉ có ba năm 7,8,9.
Nghĩ mà không biết cười hay khóc, năm 2009 chuyện xuyên việt trọng sinh đã nhiều lắm rồi, bất kể là tiểu thuyết trên mạng hay xuất bản truyền thống, đủ các thể loại xuyên việt kỳ quái, trùng sinh với đủ loại thân phận khác nhau, nhưng Tô Xán dám khẳng định chẳng ai ngồi đần mặt ra nhìn đống sách vở chất cao như núi, chuẩn bị ứng phó với kỳ thi thảm bại mười một năm trước như y.
Thế nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp tục, nếu như thực sự có ông trời, vậy ông ta bỗng dưng vô duyên vô cớ cho mình quay trở lại, chắc cũng không phải vì làm in đậm thêm cuộc sống bi thảm của mình, nếu không thì lão già đó cũng quá rảnh rỗi rồi.
Sau khi mình thi trung khảo với thành tích kém cỏi, cha mẹ thất vọng sa sút ra sao, rồi tới thái độ người xung quanh thế nào đều nhớ như in trong lòng, cái ký ức vốn bị y phong ấn đề hiện giờ lại trở nên rõ ràng, cắn xé thiêu đốt tim gan Tô Xán, y không muốn lần nữa đi vào vết xe đổ đó nữa, không muốn lần nữa nhìn thấy khuôn mặt buồn bã của cha mẹ, ông trời có lẽ là người hai lần đưa y tới cuộc đời này, nhưng người trút linh hồn vào thân xác này là cha mẹ y, cả hai lần, y phải thay đổi vận mệnh của mình.
Hít sâu một hơi áp cảm xúc trong lòng xuống, không có thời gian cho mình sầu thảm, Tô Xán mở sách tiếng Anh và ngữ văn ra xem qua, rất nhiều thứ trước kia quen thuộc quay trở về, những bài văn thơ yêu cầu phải thuộc lòng trông thật thân thiết quen thuộc. Thế nhưng yêu cầu y đọc thuộc lòng không sót chữ nào là không thể. Thế nên Tô Xán quyết đoán bỏ qua cái

phần đọc thuộc lòng, thế nhưng cách dùng từ tạo câu, rồi đoạn văn ngắn của Lỗ Tấn, phân tích văn chương, chủ vị bổ ngữ trạng ngữ tân ngữ, đây vốn là sở trường của Tô Xán rồi.

Với trình độ tiếng Anh của y vào năm 2009 thì yêu cầu tiếng Anh sơ trung không làm khó nổi Tô Xán, dù sao công ty y là công ty liên doanh, Tô Xán cũng có thể đạt tới trình độ nghe nói không thành vấn đề. Mà tiếng Anh sơ trung năm 1998 thì quan trọng nhất ở nhận thức từ vựng và vận dụng ngữ pháp cơ bản, nên tiếng Anh không thành vấn đề, đương nhiên y cũng phải xem lại củng cố từ ngữ một lần, đọc thông không có nghĩa là viết thạo.

Đây là công việc tốn thời gian, rất ít từ ngữ cần phải xem lại mới hiểu, thì cả những từ ngữ được coi là kết cấu khá phức tạp của tiếng Anh sơ trung như congratulation, hay delicious với Tô Xán mà nói đã là một phần trong cuộc sống rồi.

Lật xem từng trang sách tiếng Anh, nhìn bài kiểm tra sơ trung của mình, tổng điểm 150 mà mình luôn chơi vơi ở khoảng điểm hợp cách là 90, Tô Xán thầm chửi bản thân khi đó sao ngu ngốc như vậy? Mấy chỗ sai kia trông rõ ràng là sai lầm không đáng.

Có điều nói đi cũng phải nói lại, sai lầm khi đó là mình hiểu ngữ pháp chưa đủ sâu, thậm chí một số từ chẳng hiểu nghĩa, làm bài sai không có gì lạ.

Tiếng Anh sơ trung thực ra chỉ yêu cầu nắm được 1500 từ vựng, từ vựng Tô Xán tích lũy được qua cao trung, đại học rồi thời gian đi làm đã vượt qua con số này xa lắc xa lơ rồi, cho nên mới thấy sai lầm của mình trước kia thật ấu trĩ.

Xem qua một lượt là có thể ứng phó với kỳ thi sắp tới rồi, không cần lo về nó nữa, ít nhất Tô Xán cho rằng nếu mình cứ thế này đi thi thì tệ lắm cũng không tới mức trượt vào Tam Trung, thế nhưng trường cao trung trọng điểm của tỉnh như Nhất Trung thì mình vô duyên rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 7: Chém ma diệt quỷ

C

hẳng mấy ai có cơ hội làm lại cuộc đời như mình, vì thế mình phải nắm chắc lấy, không thể qua loa cho xong chuyện được, trong cái hoàn cảnh xã hội giáo dục thi cử đã thành đá mạ vàng này, tội gì không dùng trữ lượng tri thức về sau, lợi dụng nó thành bàn đạp?

Thế nên Tô Xán nhắm thẳng vào Nhất Trung.

Có điều đây không phải là lúc YY, quan trọng vẫn là phải hành động.

Trước kia nền tảng quá kém là vấn đề cực lớn của y, thiếu nữa là tầm nhìn bao quát, dù chăm chỉ học tập lại nhưng không nắm được trọng điểm, hiệu quả cực thấp, nhưng hiện giờ toàn bộ kinh nghiệm biến thành cơ sở, dựa vào cơ sở sâu dầy đó mới trồng nên được đại thụ rậm rạp.

Mở bài kiểm tra số học photo của Đổng Thanh Vân ra, Tô Xán biết hiện giờ quan trọng nhất với mình là hệ thống lại và nắm chắc kiến thức ba năm sơ trung đã trở nên mơ hồ, một trăm đề số học này là khó khăn lớn nhất hiện nay, vậy nếu có thể thử lửa một lượt ở bài kiểm tra này, vậy khi đi thi sẽ ngon lành thôi.

Tô Xán trải sáu cuốn sách số học ở bên, bắt đầu xem từ đề đầu tiên, không hổ danh là tập đề khó nhất thời sơ trung, ngay đề đầu tiên đã làm Tô Xán mắc kẹt, hiểu thì hiểu đấy, vấn đề là y quên công thức rồi, Tô Xán phải lật từng cuốn sách tìm kiếm.

Đêm chuyển dần về khuya, cha mẹ Tô Xán đi qua cửa sổ mấy lần, thấy Tô Xán mải miết tính toán, đều nở nụ cười.

Tới mười một giờ, Tô Xán giải tới đề thứ ba mươi lăm.

Cha mẹ thúc giục mấy lần rồi, Tô Xán đều bả họ cứ ngủ trước, cuối cùng không lay chuyển được con, Tăng Kha và Tô Lý Thành lại lo mình phá hỏng tính tích cực của con, đành phải đau lòng về phòng.

Thời đi học Tô Xán chẳng bao giờ thức đêm, thế nhưng sau này đi làm rồi tăng ca thức đêm thành cơm bữa, cái cuộc sống lặp đi lặp lại khô khan vô vị đó làm người ta phát điên. Còn hiện giờ chẳng qua là giải bài tập, so với sau này chẳng đáng là gì, cứ sau mỗi đề bài được giải, Tô Xán càng thấy thông thuận.

Ôn tập từ (tính đơn điệu của hàm số), (nhân lũy thừa cùng cơ số) tới (hàm số bậc hai) ...

Nói thật tình là tập đề sơ trung khi đó khó hơn về sau một chút, lên cao trung độ khó liền tăng thêm cấp độ nữa, một số đề bài Tô Xán e rằng ngay cả giao viên trong cái trường đại học loại ba của y cũng khó mà giải nổi. Có điều Tô Xán đã quen với công tác tiêu thụ, marketing lộn xộn, đối diện với số học sơ đẳng có thể nhìn ra đường lối mạch lạc, đầu óc rõ ràng chưa từng có.

Mười đề đầu tiên Tô Xán mất nửa tiếng đồng hồ, hai mươi đề tiếp theo, Tô Xán thần tốc chỉ mất tới nửa tiếng.

Tiếp theo là hai mươi đề nữa, Tô Xán chỉ dùng hai mươi phút.

Đây là một tốc độ không tưởng, đối với đám học sinh mũi nhọn mà nói khi giải đề phổ thông có lẽ có tốc độ này, nhưng với loại đề nội bộ này cũng chẳng thể đạt tới tốc độ của Tô Xán.

Năm mươi đề cuối Tô Xán dùng thế gió mạnh quét lá, làm một hơi giải quyết toàn bộ.

Thở phào một hơi, tra tư liệu, củng cố hệ thống tri thức, tới khi giải xong đã là hai giờ sáng.

Rời ghế đứng dậy, làm vài động tác vặn mình, Tô Xán thầm kêu một tiếng "sướng".

Không ngờ học tập có thể đem lại khoái cảm lớn như thế, nếu tư duy của y dừng ở đây chắc được liệt vào điển hình của học sinh tốt được các nhà giáo dục lấy làm hình mẫu ca ngợi, có điều tiếp đó y lại liên tưởng, loại sung sướng này cực giống năm 2009 tan giờ làm lên mạng chơi Thiên Long Bát Bộ, vất vả đánh quái cuối cùng được lên LV, ừm, chưa sướng bằng nhưng chỉ kém chút chút.

Tập đề trước mắt được mình ghi chi chít đáp án chính là toàn bộ tri thức số học ba năm sơ trung, thế mà mình chỉ dùng ba bốn tiếng là hạ gục, giống như trong World of Warcraft toàn bộ đám trạch nam trạch nữ còn đang quanh quẩn ở LV-70, còn mình mang toàn thân trang bị thần cấp LV-80 nhàn nhã dạo chơi xung quanh.

Có điều giải xong không có nghĩa đúng, hôm qua Tô Xán chỉ sao đề bài mà quên sao cả đáp án tham khảo, cho nên hiện giờ bài y giải không đảm bảo, đôi khi YY thì sướng thật, kết cục chuyện không như ý muốn. Thế nên qua một thoáng sung sướng, trải nghiệm tàn khốc trước kia của Tô Xán làm y không quá tin vào cảm giác của mình nữa.

Tô Xán không có sự tự tin.

May là mai còn có một buổi học nữa, khi ấy tham khảo đáp án đối chiếu thành tích của mình.

Y còn phải mượn loại tập đề của những môn khác để ôn tập hệ thống.

Hiện giờ thời gian eo hẹp, hi vọng năm ngày nữa vẫn còn kịp.

Ngày hôm sau tiếng chuông reo đánh thức Tô Xán, dù tỉnh ngủ rồi song Tô Xán vẫn dài trên giường nhắm tịt mắt không muốn mở ra, giấc mơ đêm qua đẹp biết chừng nào, y quay lại năm 1998, lúc đó y còn rất trẻ, cha mẹ còn rất trẻ, ông trời cho y một cơ hội làm lại.

Hôm nay là ngày thứ 3 trở về nhà, phải đi tìm một công việc mới thôi, Tô Xán không muốn quay lại công ty cũ nữa.

- Tô Xán, con đã dậy chưa vậy?

Tằng Kha thấy chuông đã reo lâu rồi mà con chưa ra liền gọi:

- Dạ, con dậy rồi.

Tô Xán lười nhác ngồi dậy, mở mắt ra nhìn căn phòng, nhìn hai tay mình, chẳng lẽ … Tô Xán sờ mặt mũi, véo má mình, y nhảy cẫng lên trong vui mừng, người như quả bong bóng phồng căng. Chạy ra ngoài, nhìn thấy mẹ, thật rồi, không phải mơ, mình quay về năm 1998 thật rồi.

- Còn làm cái gì đấy, nhanh lên ăn sáng không muộn.

Tằng Kha không nhận ra sự khác thường của con, giục:

- Vâng, xong ngay ạ.

Hôm nay là ngày cuối cùng tới trường trước khi tốt nghiệp, cũng là ngày quan trọng nhất với Tô Xán, định đoạt y có thể vươn lên trong cuộc giáo dục thi cử tương lai hay không. Y cần phải có được "bí tịch" tri thức sơ trung, nếu bỏ qua thì y không còn cách nào nữa, trường học sẽ cho nghỉ hai ngày, sau đó là kỳ thi sẽ tới, hiện giờ thời gian với y là món tài phú lớn nhất.

Đánh răng rửa mặt xong đi vào bếp, thấy mẹ cầm quả trứng gà chuẩn bị đập vào chào, Tô Xán nhanh miệng nói:

- Mẹ, lòng đào nhé.

Năm 2009 chẳng ai dám ăn sống nữa rồi, món gì cũng hận không thể nấu chin ba bốn lượt mới dám ăn. Tô Xán còn nhớ trứng gà nhà mình thời đó không phải mua, thường là đổi hoặc hàng xóm cho. Tiểu khu nhà y rất rộng, Hạ Hải thời đó không thiếu đất, tiểu khu xây dựng rất khang trang, có tường bao song sắt, có sân trước sân sau, có nhà để xe hẳn hỏi đàng hoàng.

Nhưng nhà cửa mới, tư duy con người vẫn kiểu cũ, một ít người trong tiểu khu là cán bộ về hưu, một số từ nông thôn lên, thế nên chỉ sau nửa năm sân sau liền bị tận dụng biến thành vườn rau, chuồng gà, nếu đủ đất Tô Xán sẽ chẳng ngạc nhiên nếu như tiểu khu nhà mình có thêm cái ao cá.

Cầm cái bánh mỳ kẹp trứng mẹ làm, Tô Xán cắn miếng thật to, cảm thụ lòng đỏ ngầy ngậy chảy trong miệng, ngon tuyệt vời, trứng ốp lếp lòng đỏ không chín kỹ là một trong số món khoái khẩu của Tô Xán.

Đã rất lâu rồi Tô Xán không ăn sáng, áp lực công việc, cùng với công tác nghỉ ngơi hỗn loạn không có giờ giấc, làm dạ dày của y đã không còn thích ứng với bữa sáng, cả đêm làm việc tới khuya, cơm tối đã tiêu hóa sạch vậy mà sáng ra bụng cứ đầy đầy, chẳng buồn ăn uống gì, biết sáng không ăn thì không tốt, không có sức làm việc, cố ăn một ít thôi cũng khó chịu nửa ngày trời, đến trưa cũng chẳng tiêu hóa được.

Bây giờ Tô Xán nhận thức trọn vẹn được cái cơ thể này mỏng manh yếu đuối, thế nhưng trong đó ẩn chứa sức sống dồi dào. Không được, phải chăm sóc cái cơ thể này nếu không về sau hối hận, xa đâu chưa nói, cơ thể không mạnh khỏe thì ăn uống cũng không thấy ngon.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 8: Gặp lại bạn cũ

M

ẹ ơi, mẹ có hai mươi đồng không, hôm nay con cần tiêu, có chút tài liệu cần photo ..

Nhét xong miếng bánh mỳ kẹp trứng cuối cùng vào mồm, uống hết cốc sữa bò, no căng rồi nhưng mà vẫn thòm thèm, nhìn mẹ đang ở bên đợi mình ăn xong để dọn dẹp hỏi.

Tằng Kha hơi sững người, 20 đồng vào năm 1998 với bất kỳ một học sinh nào cũng là khoản tiền không hề nhỏ, trường học mỗi lần thu tiền tài liệu áng chừng khoảng hai ba chục đồng, với gia đình công chức bình thường đã thấy quá nhiều. Từ tiểu học tới sơ trung, Tô Xán trừ khi đi nộp tiền học mới mang số tiền tương đương, tiền mừng tuổi tính ra cũng khoảng số đó đấy, nhưng ở tuổi của y thì cơ bản bị tịch thu hết, mỗi lần bị thu tiền mừng tuổi là Tô Xán giận dỗi cha mẹ mấy ngày liền.

Tô Xán nhớ thời tiểu học, từ cuối năm thứ sáu mình bắt đầu tích trữ tiền tiêu vặt, tới khi tốt nghiệp chỉ có được mười chín đồng năm hào.

Tằng Kha nghe con nói nguyên do, tuy miệng lẩm bẩm trách " sao tới giờ mới nghĩ tới photo tài liệu ..." Nhưng vẫn đi vào phòng ngủ lấy ví cho Tô Xán hai mươi đồng, với nhà họ thì đây là chi phí sinh hoạt cả một ngày.

Tô Xán cầm tiền trong tay, thấy mặt mẹ đầy kỳ vọng, trong lòng lần nữa thề nhất định không để cha mẹ chịu khổ vì mình nữa, đồng thời càng thấu hiểu tầm quan trọng của tài phú. Ở cái niên đại đó ai cũng sống như trên băng mỏng, làm việc quy củ, bởi vì vốn liếng sinh hoạt tới từ một nguồn duy nhất, khiến cho họ có giá trị quan nhỏ hẹp. Không giống thế kỷ 21, vô số thứ mới mẻ ùa vào sinh ra đủ các loại tư tưởng sống và mở ra nhiều con đường kiếm sống khác.

Xã hội từ năm 1996 xí nghiệp nhà nước phá xản thua lỗ như cơm bữa, chuyện xa thải thất nghiệp ngày càng nghiêm trọng, làm người ta thức tỉnh,

không bao giờ có cái gọi là "bát cơm vĩnh viễn". Mẹ Tô Xán cũng bị sa thải, vất vả lắm mới xin được việc tạm bợ bấp bênh, rồi trải qua bao trắc trở mới mở được hiệu văn phòng phẩm.

Cho nên bây giờ Tô Xán nhất định phải nắm chắc tài phú trong tay, nếu không tương lai có rất nhiều chuyện, dù mình biết trước cũng không có năng lực thay đổi ...

Tằng Kha hoàn toàn không biết chuyện phát sinh trên người con mình, càng không biết con mình nắm chặt hai mươi đồng trong tay nổi lên suy nghĩ không phù hợp với tuổi tác.

Khoác cặp rời tiểu khu, một người hùng hục từ đằng sau chạy tới, vỗ đét lên vai Tô Xán, một giọng nói xa lạ quen thuộc vang vang bên tai:

- Ê thằng khỉ kia, vừa xong tao gọi mãi mày không trả lời, ngủ mơ à?

Tô Xán vừa rồi đang ôn lại nội dung số học, ngạc nhiên là y không gặp phải bất kỳ chướng ngại nào, không ngờ với tư duy người trưởng thành, ở độ tuổi được cho là bắt đầu "trơ" với việc tiếp nhận kiến thức mới, dưới áp lực mạnh mẽ không ngờ vẫn tiêu hóa tốt được lượng kiến thức lớn như vậy. Vừa rồi y đúng là không nghe thấy có người gọi mình, đột nhiên bị cắt đứt tư duy, tức giận quay ngoắt lại.

Đôi tai to, tóc húi cua, xương gò má cao, đeo một bộ kính cận, môi dầy, dáng người xương xương của Tiết Dương Dịch xuất hiện trước mắt y.

Tô Xán cứng người, mắt chớp liên hồi, mình không nhìn nhầm chứ, đây chính là Tiết Dương Dịch của mười một năm trước.

Một cảm giác thân thiết trào ra, Tô Xán kích động khẽ run lên, đôi khi giữa nam nhân cũng có một loại tình bạn, gọi là thanh mai trúc mã.

Năm 2007 Tiết Dương Dịch về thăm nhà một tháng, kết thúc kỳ nghỉ, ngồi chuyên cơ về căn cứ hải quân Nam Hải, đi qua căn nhà trọ rác rưởi mình thuê tạm ở thành phố lớn, cùng mình nhai lạc nhắm rượu, ôn lại chuyện xấu từ nhỏ tới lớn, mơ tưởng về tương lai, rất bình thường nhưng vui vẻ, loại tình bạn đó không gì thay thế được.

Dừng lại ở nhà trọ của mình thời gian ngắn, hắn tới căn cứ, tên này là sĩ quan phục vụ hậu cần mặt đất của hải quân, tức là phụ trách kiểm tra đại tu chiến đấu cơ mỗi lần ra biển tuần tra. Đó là công việc khổ cực không phải

người bình thường có thể làm nổi, máy bay lên trời một chuyến nhưng dưới đất phải bỏ ra rất nhiều mồ hôi công sức.
Đã thế các loại điều khoản bảo mật lại cực nhiều, về nhà một chuyến thôi mà không biết ký bao nhiêu giấy tờ, giữ gìn không biết bao nhiêu quy củ, tiền lương đãi ngộ lại chẳng cao, xảy ra chuyện phải ra tòa án quân sự, sự gian khổ của nhân viên hậu cần mặt đất không ai biết hết được.
Tô Xán không biết rằng cái đêm hai người uống rượu tâm sự đó là lần cuối gặp mặt thằng bạn nối khố đó của mình.
Năm 2008 trong một lần Tiết Dịch Dương phụ trách kiểm tra lần cuối cho máy bay sắp cất cảnh, khi kiểm tra động cơ khí nén, vì không cẩn thận bị hút vào động cơ máy bay, tạo thành sự cố nhân mạng lớn.
Chuyện này vì liên quan tới quân đội nên rất lâu sau Tô Xán mới biết tin, y vừa khóc vừa uống say suốt hai ngày hai đêm, ở đối diện luôn có một chén rượu được rót đầy ... Đến khi y say ngất đi vẫn đầy, vì người bạn thân nhất của y không bao giờ về nữa.
Bây giờ nhìn thấy Tiết Dịch Dương sống sờ sờ trước mặt mình, cũng mười sáu tuổi, cũng đôi mắt sáng kiên nghị ấy, Tô Xán giang rộng hai tay ôm chặt lấy Tiết Dịch Dương, cảm kích ông trời đưa y quay lại một chuyến.
- Ê, ê, mày sao đấy, bệnh à!
Tiết Dịch Dương rùng mình, dù hai bọn họ lớn lên cùng cái sân từ nhỏ tới lớn, tình cảm rất là sâu, nhưng con trai mà không có trò ôm ôm ấp ấp thế này như đám con gái, la toáng lên đẩy Tô Xán ra.
- Hì hì không có gì ...
Tô Xán từ biết biểu hiện của mình trong mắt người ngoài rất bất thường, bên cạnh có một bác gái tròn mắt nhìn họ, vội tách ra vỗ vai Tiết Dịch Dương:
- Định thử xem có nhấc được mày lên không thôi.
- Điên, mới sáng ngày ra đã lên cơn.
Tiết Dịch Dương ngờ vực nhìn Tô Xán hôm nay có chút khác lạ, có điều không nghĩ nhiều, tâm tình hắn rất tốt, nói:
- Chiều tao không có tiết, mày thì sao, tối tới chỗ cũ nhé?

Chỗ cũ là một cái quán game, thời đó vẫn còn dùng máy PS1, thế đã là hoạt động giải trí xa xỉ nhất rồi, internet thì vừa mới nổi lên thôi, giá cả đắt kinh người, khi ấy Tô Xán mới chỉ nghe tới chứ chưa bao giờ vào quán internet, cho tới hết cao trung mới dần tiếp xúc quán internet đang trên đà phát triển bùng nổ.

Tiết Dịch Dương học ở trường Nhất Trung, từ bé tới giờ thành tích học tập của hắn luôn ở trên Tô Xán, có điều chẳng phải chênh lệch lớn, sơ trung học ở Nhất Trung nên lên cao trung Nhất Trung có chính sách ưu đãi giảm giá. Tiết Dịch Dương thi tốt nghiệp tốt hơn Tô Xán, nhưng chưa đủ điểm để vào Nhất Trung, hình như là nộp 3.000 để được tiếp tục học ở Nhất Trung.

Nhất Trung khi đó quả thực là ước mơ của mọi học sinh, mỹ nữ vô vàn, trường học chất lượng cao, chưa bao giờ có chuyện ở lại học thêm giờ, mỗi khi tới kỳ nghỉ là trường học cho nghỉ trọn vẹn, bài tập về nhà cũng tương đối thoải mái. Toàn bộ con cháu cán bộ có chút tiếng nói ở thành phố hoặc các huyện xã xung quanh, cùng con cái nhà giàu đều hướng vào Nhất Trung.

Khi ấy nhãn hiệu "Song Tinh", "An Đạp - Anta" vẫn coi là hàng hiệu thì học sinh Nhất Trung toàn dùng đồ thể thao " Lý Ninh" cao cấp hơn một bậc. Đến khi Tô Xán lên cao trung, "Lý Ninh" với y mà nói vẫn là đồ xa xỉ thì học sinh Nhất Trung đã dùng đồ thể thao hàng đầu như "Adidas", "Nike" rồi.

Nhất Trung với học sinh như Tô Xán mà nói luôn được bao phủ tầm màn thần bí cao sang.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 9: Truyền giấy đưa tin

K

hông, buổi tối tao phải học, mày cũng về học đi, hệ thống lại một chút kiến thức, coi chừng thi rớt ... À phải, Nhất Trung bọn mày lần này nhận bao nhiêu điểm, giáo viên của mày có tiết lộ không?

Tô Xán cố gắng nắm nhiều thông tin càng nhiều càng tốt, giờ y quên hết điểm trúng tuyển các trường khi ấy là bao nhiêu rồi.

Mồm Tiết Dịch Dương há to như cá ngão nhìn Tô Xán, đây có phải là thằng Tô Xán mình quen không, lại bảo mình về học, cẩn thận thi rớt ... Nó bị ma nhập à, không vấn đề gì chứ?

Quá ngạc nhiên Tiết Dịch Dương không để ý tới ngữ khí nói chuyện chững chạc đâu ra đó của Tô Xán hoàn toàn không giống học sinh mười sáu tuổi.

Tô Xán đẩy Tiết Dịch Dương một cái:

- Ngậm mồm lại không ruồi nó bay vào bây giờ ... Đừng nói mày đến trường ngoài ngắm gái thì chẳng biết cái mẹ gì đấy nhé.

Bị Tô Xán khích đểu, Tiết Dịch Dương quả nhiên quên luôn sự khác thường của y, đáp:

- Không nói rõ, khóa trước điểm trúng tuyển là 610, lần này giáo viên trường tao đoán chừng sẽ hạ xuống một ít .. Mà, mày muốn thi vào trường tao à?

Nói tới đó hắn không khỏi có cảm giác ưu việt:

- Trường tao không dễ thi vào đâu đấy, rất nghiêm khắc, với điểm thi lần trước của mày, bao nhiêu nhỉ, à 480, ở lớp tao có mà đứng bét, mày thực tế một chút đi.

Tô Xán thầm chửi trong lòng, dám dùng thái độ ưu việt này nói chuyện với mình, rất muốn cho hắn một cước xem có còn sĩ diện được không. Mẹ nó, luôn mồm nói trường tao, ông già nhà mày không nộp tiền cho thì hôm nay là ngày cuối cùng mày học ở Nhất Trung đó thằng chó.

- Á!
Tiết Dịch Dương như chợt nghĩ ra cái gì, nhìn Tô Xán với vẻ không dám tin:
- Không phải là ... Không phải là mày thi vào Nhất Trung để theo đuổi Trần Linh San chứ!?
Trần Linh San ??? Tô Xán ngẩn người một lúc, nhớ ra rồi, trong lòng dâng lên cảm xúc khó quên, suốt từ thời tiểu học, y thầm thích một cô bé gương mặt hoàn mỹ, cô bé đó tên là Trần Linh San, chóp mũi có nốt ruồi nhỏ cực kỳ duyên dáng, ở trường tiểu học như một cô công chúa, luôn luôn được một đám nữ sinh bảo vệ đằng sau. Sau này càng lấy thành tích ưu tú đỗ vào Nhất Trung, tình yêu trẻ con thơ ngây đó của Trương Khác kéo dài sáu năm, tới khi lên sơ trung mới dần dần phai nhạt. Chuyện này Tô Xán chỉ kể cho hai thằng bạn nối khố là Tiết Dịch Dương và Lưu Duệ.
Tô Xán về sau vật lộn với cuộc sống, làm sao còn nhớ đối tượng thầm yêu từ cái thời tiểu học, hiện giờ Tiết Dịch Dương nhắc tới mới có cảm xúc, khi đó thầm mến thương nhung nhớ, ngày ngày đi học sớm đợi trước cổng trưởng mong được thấy Trần Linh San, nhưng chẳng bao giờ dám bắt chuyện, chỉ đứng nhìn xa xa ... Hiện giờ nghĩ lại, tình cảm trẻ con ngốc nghếch đó mới đẹp nhường nào.
Nhìn bộ dạng mơ màng của Tô Xán, Tiết Dịch Dương có chút thương hại, cũng không hề tán thành cách làm của Tô Xán:
- Mày tốt nhất là bỏ ý định đó đi, có biết Trần Linh San trong trường nổi tiếng ra sao không, có biết bao nhiêu người thích cô ấy không, gần như ngày nào cũng phát hiện ra thư tỏ tình nhét trong ngăn bàn. Huống hồ mày và cô ấy lại không cùng ... cùng trường, quên đi, người ta không có khả năng thích mày đâu.
Tô Xán dở khóc dở cười, uổng cho mình vì hắn đau lòng mấy năm, té ra thằng chó này thời nhỏ đáng ghét như thế, có bạn bè kiểu luôn mồm nói bạn mình không xứng với người ta không? Thằng này ngứa da ngứa thịt muốn ăn đòn chắc, sáng tới giờ mình muốn đánh nó mấy lần rồi.
Thừa hiểu Tiết Dịch Dương ít nhiều có cảm giác ưu việt với mình, xem thường ý nghĩ "cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga" của mình, nói tuy hơi khó

nghe, thực ra cũng muốn tốt cho mình. Tô Xán chẳng buồn giải thích, định giơ chân sút cho hắn một phát vào mông, lòng chợt máy động nói:
- Hay là bọn mình đánh cược, nếu tao thi đỗ vào trường mày, ngày đầu tiên vào trường, máy chổng mông lên cho tao đá một cái. Còn không, ta chổng mông cho mày đá! Chơi không?
Tiết Dịch Dương nhìn thấy Tô Xán vừa hạ chân xuống, bạn bè bao năm thừa hiểu Tô Xán định làm gì mình, cũng xung lên:
- Chơi, thằng nào nuốt lời là con chó.
Bọn họ chia tay nhau, Tiết Dịch Dương lên tuyến xe bus số 8 tới trường Nhất Trung, còn Tô Xán thì đi bộ tới trường, Tam Trung cách nhà y khá gần, chỉ đi bộ chưa tới 15 phút là đến rồi.
Lớ ngớ vừa ngó quanh vừa đi vào trường, như anh chàng nhà quê lên tỉnh vậy, nhìn cái gì cũng hứng thú, Tô Xán từng học ở đây sáu năm, kỷ niệm vô số, nhưng sau khi tốt nghiệp thì không một lần quay lại nơi này.
Láng máng đi tới lớp, song lúc này di chứng chuyến du hành thời gian xuất hiện, Tô Xán quên mất chỗ ngồi của mình ở đâu, nói đùa, y nhớ được mới là lạ, cho nên y túm luôn một tên bạn học trông có vẻ quen mắt, điều này chứng tỏ thời đó quan hệ đôi bên không tệ, hỏi:
- Ê, tao ngồi chỗ nào vậy mày?
Đúng lúc đó Đường Vũ đi ngang qua nghe thấy, không khỏi quay sang nhìn Tô Xán.
Tô Xán chẳng để ý thái độ của thằng bạn không nhớ nổi tên, ngồi vào chỗ theo hướng chỉ của hắn, dãy ba bàn năm. Ngồi bên Tô Xán là một người bạn không nhớ tên nốt, hàng trước không ngờ là lớp phó Đồng Thanh Vân, còn mỹ nữ lớp trưởng Đường Vũ thì ngồi ở dãy bàn bốn dãy hai, ngay sát đường đi giữa lớp.
Hôm nay là ngày đi học cuối cùng thời sơ trung rồi, mọi người đều có chút đa sầu đa cảm, Đường Vũ cũng vậy, ánh mắt ít đi chút lạnh nhạt thường ngày thêm một phần nhu hòa ưu thương, làm cô bé đẹp não nề. Thường ngày vốn không để ý hôm nay thấy hết sức lưu luyến cuộc sống sơ trung sắp qua đi, đang tán gẫu với cô bạn cùng bàn. Đột nhiên có cô bạn ngồi bàn sau vỗ vai Đường Vũ một cái, đưa cho một đồng năm hào và một tờ giấy.

Cô bạn sau lưng còn cười ám muội chỉ về vị trí của Tô Xán.
Đường Vũ nhận lấy số tiền photo To Xán trả, mở tờ giấy được gấp vuông vức ra, bên trên viết :" Buổi chiều tan học cho mình mượn tập đề các môn hôm qua thấy giáo phát cho bạn được không? Cám ơn!"
Đường Vũ vo tờ giấy lại, quay đầu sang, đôi lông mày thanh mảnh hơi nhíu lại có vẻ ngạc nhiên, hôm qua Tô Xán photo tập đề số học cực kỳ khó của Đồng Thanh Vân rồi, hôm nay lại còn mượn tập đề các môn khác nữa. Tối hôm qua ăn cơm xong Đường Vũ thử làm tập đề kia, tới mười hai giờ đêm mới giải được sáu mươi đề, mặc dù đối chiếu kết quả tỉ lệ là 95%, muốn làm xong tất cả tập đề các môn, thì bốn ngày tới cũng chỉ vừa vặn đủ thời gian thôi, đương nhiên là trừ đi thời gian Đường Vũ tính dùng để nghỉ ngơi, cô không phải là con mọt sách chỉ biết cắm đầu vào học.
Không phải kiêu căng nhưng Đường Vũ không cho rằng Tô Xán có thể làm được chuyện giống mình.
Hơn nữa ở thời điểm này với Tô Xán mà nói nên ôn lại kiến thức cơ sở cho vững vàng, chứ không phải là đâm đầu vào giải mấy đề khó, chẳng những không ích gì còn làm kiến thức của y hỗn loạn. Chưa bao giờ nghe nói tới một con chim chưa đứng vững đã học bay. Tuy Đường Vũ với ai cũng lạnh nhạt, nhưng cô là một lớp trưởng tận trách, với mỗi bạn học trong lớp đều nắm được tương đối, cô không lạ gì thành tích học tập của Tô Xán.
Mặc dù lòng đầy nghi hoặc, có điều Đường Vũ vẫn gật đầu với Tô Xán, là học sinh kiểu mẫu, Đường Vũ không thích cái chuyện truyền giấy cho nhau trong lớp thế này, cô cũng chưa bao giờ truyền giấy cho bất kỳ nam sinh nào, là người rất chú trọng nguyên tắc, đương nhiên không thể vì Tô Xán mà có ngoại lệ.
Tô Xán không biết gì cả, chỉ thấy Đường Vũ khẽ gật đầu là yên tâm rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 10: Bạn khác rồi

C

hủ nhiệm lớp Chu Quảng Nhiên đi vào, đầu tiên là giảng giải một số vấn đề cần chú ý, sau đó ôn tập môn số học.

Thầy chủ nhiệm vẫn y hệt trong ấn tượng của Tô Xán, vì sau này rời trường, Tô Xán gần như không gặp lại giáo viên thời sơ trung của mình nữa, ấn tượng họ để lại cho mình khi đó thế nào, hiện giờ đại khái vẫn thế.

Giữa tiết học, Đồng Thanh Vân luôn chú ý tới Đường Vũ tất nhiên nhìn thấy Tô Xán nhờ chuyển giấy cho cô, cố nén giận suốt cả tiết học, giờ có cơ hội phát tiết, nhìn Tô Xán với chút trào phúng:

- Này, hôm qua tôi cho cậu photo tập đề, làm thế nào rồi, hay là còn chưa làm.

Tô Xán chẳng rảnh bận tâm tới trò châm chọc trẻ con này, y còn nhiều việc quan trọng hơn:

- Đúng rồi, tập đề đó tôi đã làm, nhưng không có đáp án để đối chiếu, chưa biết đúng sai ra sao, cậu cho tôi mượn đáp án xem.

Hai mươi bảy tuổi rồi, giao tiếp với đám học sinh 16 tuổi thực sự không thoải mái lắm, đương nhiên Tiết Dịch Dương thì khác.

Đồng Thanh Vân hơi giật khóe miệng:

- Làm rồi cơ à? Được, đáp án trong cặp tôi, để chúng ta cùng xem kết quả ôn tập của cậu thế nào.

Câu cuối Đồng Thành Vân cố ý nói lớn lên, đến học sinh đứng ngoài ban công cũng nghe thấy, nắm chắc Tô Xán có làm hết bài cũng sai tùm lum, hắn muốn nhân cơ hội này xỉ nhục Tô Xán, cho chừa thói cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga.

Đồng Thanh Vân về chỗ lấy đáp án tham khảo ra, phấn chấn đi tới đập lên bàn Tô Xán:

- Nào, đối chiếu xem, đề nào sai tôi còn giúp.
Đôi chị em Trình Vân, Trình Lan biết chuyện ngày hôm qua cũng ghé tới, Tô Xán không có đáp án tham khảo thì giải nổi mấy đề đây, e là gập ngón tay cũng đủ tính hết rồi.
Đồng Thanh Vân đắc ý nhìn Tô Xan lấy bài kiểm tra ra, mặt vẫn làm bộ lớp phó quan tâm tới bạn cùng lớp, chăm chú xem tờ giấy viết dầy đặc mực màu xanh.
100 đề ... Toàn bộ được giải hết.
Xung quanh có người hô khe khẽ, chị em Trình Lan, Trình Vân ngẩn người.
Đồng Thanh Vân không giữ được bộ mặt giả dối nữa rồi, hôm qua hắn cũng làm tập đề này, làm tới đề thứ mười, hai mươi, ba mươi, bốn mươi đều bị mắc kẹt mức độ khác nhau, hao tốn rất nhiều thời gian, tới tận một giờ sáng mới hoàn thành, đối chiếu đáp án, sửa lại chỗ sai rồi đi ngủ.
Tô Xán mà cũng giải được hết à?
- Không thể nào ...
Đồng Thanh Vân tự nhủ, chắc y chỉ vẽ bậy vẽ bạ vào mà thôi.
Nhưng cùng với thời gian trôi đi, từng kết quả được đối chiếu sắc mặt Đồng Thanh Vân ngày càng kém, xung quanh im ắng, chỉ có Tô Xán thi thoảng vỗ trán nói:
- A, chỗ này đúng là tính nhầm, biết mà ... Đề này mà cũng sai à, sai ở đâu nhỉ, à phải rồi ...
- Đã là đề thứ mười bảy rồi ....
Nói xong câu này Tô Xán có chút thất vọng, một trăm đề làm đúng 83%.
Hai chị em Trình Lan, Trình Vân xem náo nhiệt bày ra vẻ mặt đáng yêu ngốc, không dám tin.
Đồng Thanh Vân chết lặng mất một hồi mới tự tìm ra được lời giải thích hợp lý:
- Cậu có đáp án trước rồi chứ gì, còn giả vờ làm sai mười ba câu nữa.
Lúc này hắn không thèm chú ý tới phong độ nữa, không chấp nhận được việc Tô Xán làm đúng nhiều hơn cả mình, hắn chỉ làm đúng 82%.
Tô Xán không giải thích, y còn đang phiền lòng, hôm qua cảm giác tốt lắm, làm xong còn xem kỹ lại một lượt, vậy mà vẫn sai mười bảy câu, sai thì

không nhiều, quan trọng là đề khó kiểm tra tư duy thì đều đúng, những đề kiểm tra độ chắc chắn của kiến thức thì đều sai không đáng, đấy là mình còn có sáu cuốn sách giáo khoa bên cạnh vừa làm vừa tham khảo, khi đi thi làm gì ai cho mở sách giáo khoa ra xem, chưa kể áp lực ... Hơn hốn ngày nữa thôi, đủ cho mình không đây?

Nhìn thấy Tô Xán trầm mặc, lại nghe Đồng Thanh Vân nói thế, hai chị em họ Trình càng đánh giá Tô Xán thấp thêm một bậc, bọn họ còn tưởng kỳ tích phát sinh, ai dè Tô Xán lại dùng thủ đoạn gian lận mong được mọi người chú ý, cả hai cô gái cùng "hừ" một tiếng, nắm tay nhau bỏ đi, không thèm nhìn Tô Xán thêm cái nào.

Thời gian cứ vậy lặng lẽ trôi qua từng chút một, qua trưa đến chiều, mặt trời treo ở phía tây rải nắng ấm lên trường học, cỏ cây ven đường cũng ánh thêm một sắc vàng, ngày ôn tập cuối cùng khối sơ trung trường Tam Trung cũng cần kết thúc.

Chỉ còn lại tiết học cuối cùng nữa thôi, giáo viên các môn học đều tới, trừ tổng kết lần cuối, còn nhắc lại quá trình thi hay ngày sau thêm một lần nữa, mỗi một học sinh đều có thẻ dự thi của mình, khi ấy còn chưa làm bằng nhựa tổng hợp như nhiều năm sau, vẫn chỉ là tờ giấy trắng, bên trên dùng mực đen in tên tuổi và mã số.

Ngày thi tốt nghiệp toàn trường sẽ được nghỉ, các lớp học dùng làm phòng thi, địa điểm thi của mỗi học sinh cũng sẽ xáo trộn. Tô Xán còn nhớ mình thi ở trường Nhất Trung, đó là lần đầu tiên y tới trường học tốt nhất thành phố, trang thiết bị cùng hoàn cảnh bên trong đúng là hơn Tam Trung quá nhiều.

- Không biết mình sẽ thi ở chỗ nào đây, nếu như thi ở Nhất Trung, có nghĩa là vận may đã tới.

Cô bạn cùng bàn kẹp thẻ dự thi vào giữa hai tay, chắp lại cầu khẩn.

Thời đó Nhất Trung là nơi ai cũng ngước nhìn, một câu chuyện điển hình nhất là từng có mấy nam sinh thảo luận về cô gái xinh đẹp nào đó ở lớp kế, kết quả có người trong nhóm bất thình lình nói:

- Tỉnh lại đi, người ta có bạn trai ở trường Nhất Trung nói.

Thế là tám chín phần đám ong bướm kia sẽ ngậm miệng.

Nghe lời cầu khấn của cô bạn, Tô Xán không nhịn được nói:
- Yên tâm đi, nếu mình nhớ không nhầm thì bạn thi ở Nhất Trung đấy.
Cô bạn cùng bàn cùng bàn này đeo mắt kính gọng to tròn, mũi hơi nhòn nhọn, thế là Tô Xán lén đặt cho cái biệt danh cú mèo, cũng nhờ thế mà rất nhiều năm sau Tô Xán vẫn nhớ cô bạn này. Nếu không có gì thay đổi cô bạn Cú Mèo sẽ thi ở Nhất Trung, chỉ là đó chẳng phải điềm báo hay vận may nào cả, cô bạn này vẫn thi trượt, cùng y vào hệ cao trung Tam Trung, khi đó bọn họ vẫn là bạn cùng lớp.
- Thật á? Sao bạn biết được?
Cú Mèo săm soi lại thẻ dự thi, kinh ngạc nhìn Tô Xán, mã số dự thi trên đó quả nhiên thi ở Nhất Trung.
- Mình đoán thôi.
Tô Xán cười, chủ nhiệm lớp đọc tới tên y rồi, nhận thẻ dự thi, quả nhiên lịch sử vẫn thế, Tô Xán vẫn thi ở trường Nhất Trung.
Mã số dự thi này là hoàn toàn ngẫu nhiên, ngay cả sự ngẫu nhiên này cũng trùng với quy luật lịch sử, như vậy chứng tỏ những sự kiện phát sinh trong mười một năm tới e rằng cũng vẫn sẽ xuất hiện, ví như sổ xố, cổ phiếu lên xuống ...
Ok, Tô Xán thừa nhận đây là cái tình tiết mọi người đọc chuyện trùng sinh thấy nát rồi, vấn đề là y chẳng bao giờ để ý tới kết quả sổ xố, nói gì tới biết con số chuẩn xác, trí nhớ về cổ phiếu cũng lung tung beng luôn, đâm đầu vào có khi phần chết nhiều hơn sống.
- Tô Xán, mình phát hiện bạn khác với trước kia.
Cú Mèo đột nhiên nói, thường ngày Tô Xán ít bắt chuyện với người khác, hơi lầm lỳ, hôm nay từ chuyện va chạm với lớp phó Đồng Thanh Vân tới nụ cười tự tin vừa rồi khi nói trường thi cho mình biết đều không hề giống cách cư xử của Tô Xán:
- Hả? Mình khác trước kia thế nào?
Cú Mèo hơi đẩy gọng kính nhìm Tô Xán chăm chú, cuối cùng vẫn lắc đầu:
- Không biết, tóm lại ... Hình như bạn thay đổi rồi.
Tô Xán thì biết câu trả lời, năm thứ ba sơ trung tuy ngây thơ nhưng không phải không biết cái gì, y nhận thức được tương lai mù mờ trước mắt, cũng

biết lên cao trung là bước ngoặt cuộc đời, với thành tích học tập của bản thân bước ngoặt đó là đi xuống. Còn bây giờ biến hóa lớn nhất của y là nhìn thấy rõ con đường phía trước, tuy có nhiều núi cao chắn đường, nhưng y đầy hi vọng vào tương lai, cho nên tâm thái cũng khác.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 11: Đường Vũ đợi ai?

Quản ca bắt nhịp cho cả lớp hát cùng nhau lần cuối cùng, ánh mặt trời xuyên qua từng ô cửa kính của phòng học cũ kỹ ở tầng ba, tạo nên từng luồng sáng, chiếu lên mấy chục khuôn mặt non nớt đang dâng trào kích động hát vang, một số nữ sinh tình cảm phong phú giọng hơi nghẹn ngào, đám nam sinh đều phổi bò rống thật to, Tô Xản chỉ lẩm bẩm theo, bài này y cũng không phải nhớ lắm nữa, hình ảnh này từng xuất hiện trong đời y một lần, nhưng khi đó y không thấy nó rõ ràng chân thực như vậy.

- Không trải qua mưa gió, sao có thể thấy cầu vồng, không một ai có thể tùy tiện mà thành công ... Nắm chắc mỗi lần cảm động trong sinh mạng, cùng bạn bè thân thiết nhiệt tình ôm nhau ...

(Chân tâm anh hùng) là bài hát phổ biến nhất thời đó, cũng là bài hát của lớp y, bài hát đi về cuối, đám phổi bò cũng không rống lên được nữa, cả tên Đồng Thanh Vân kia cũng đưa tay lau nước mắt.

Mấy cô giáo mắt đỏ hoe, khóa này là khóa sơ trung đầu tiên họ giảng dạy từ sau khi tốt nghiệp đại học, là khóa tình cảm sâu nhất, đối với những học sinh về sau, xúc động cũng dần phai nhạt.

Tất cả mọi thứ khi tốt nghiệp trong ấn tượng đều tươi đẹp thì phải, có sự kỳ vọng cùng ngần ngại khi đối diện với tương lai, có sự tiếc nuối với cô gái không dám thổ lộ, nó ấp ủ thành thứ rượu ngon sau này con người ta nhấm nháp.

Đây là thời gian mỹ hảo nhất rồi, khi về trường nhận kết quả, khi đó người vui kẻ buồn, mọi thứ không quay lại được nữa ...

Mấy lớp khác cũng truyền tới tiếng hát, cả tiếng khóc, ngày tháng tươi đẹp nhất thời sơ trung đã khép màn.

Toàn bộ năm thứ nhất, thứ hai dùng ánh mắt hâm mộ nhìn những học sinh năm thứ ba được nghỉ sớm hơn bọn họ, đồng thời sinh chờ mong vào ngày

tốt nghiệp.
Nhưng bọn họ không biết rằng, học sinh năm ba quen phải học bù hâm mộ nhìn đám học sinh được tan học về nhà đúng giờ thế nào, hiện lại khao khát có thể được tới trường cùng bạn học thân quen thêm một ngày thế nào.
Khihủ nhiệm lớp chúc cả lớp thi thành công, đồng thời tuyên bố tan học, Tô Xán được nhận một cái ôm nhiệt tình của Cú Mèo, vỗ vỗ lưng cô bạn an ủi vài câu, Tô Xán cũng có chút bị cảm nhiễm.
Dọn dẹp bàn học của mình, Tô Xán mới phát hiện trên mặt bàn mình chất đầy sách.
Thành tích sơ trung của Tô Xán không hề tốt, vì y ham chơi, bình thường y nhét cả đống sách trong bàn, chỉ mang đi sách liên quan tới môn học hôm đó, kết quả là đến ngày tốt nghiệp, y phải nhét sách suýt rách cả cặp mới chứa hết được. Đợi tới khi y khoác cái cặp nặng chịch lên lưng mới phát hiện trong lớp chỉ còn lại mấy học sinh, toàn là thành phần mê chơi hơn mê học giống y, còn Đường Vũ thì đã về từ lâu.
Thôi chết rồi, lòng Tô Xán lạnh quá nửa, Đường Vũ quên mất lời hẹn cùng y buổi sáng rồi, mình không lấy được tập đề các mon nữa, chỉ dựa vào xem sách ôn tập toàn bộ tri thức ba năm sơ trung thì hiệu quả rất kém, lẽ nào lại để lịch sử lặp lại?
Đường Vũ đứng ở cổng chính của trường học, như một bông sen trắng nổi bật giữa đám lá xanh, hôm nay cô mặc một chiếc T-shirt trắng muốt, làm nổi bật vóc dáng tươi trẻ của thiếu nữ mười sáu, không ít nam sinh năm ba đi qua lưu luyến mãi hoa khôi của trường, liên tưởng tới mình tốt nghiệp rồi sắp mỗi người một nơi, không ít nam sinh đau lòng tiếc nuối.
Mặt Đường Vũ đỏ hồng, nãy giờ đã có mấy nam sinh lớn mật bày tỏ tình cảm với cô rồi, toàn bộ bị Đường Vũ uyển chuyển từ chối, ủ rũ bỏ đi.
Cống hiến lớn nhất của kẻ chiến bại là làm nhiều người phải chùn bước, những nam sinh vốn lấy dũng khí bày tỏ vì nếu không nay không thổ lộ sẽ không còn cơ hội nữa cuối cùng vẫn ôm chặt thư tình trong tay, đi qua Đường Vũ mới ngoái đầu lại nhìn. Trong tương lai, có thể đây là nuối tiếc cả đời của một số người, có khi trở thành hồi ức đẹp khi nhớ lại thời học sinh thơ ngây.

Tay đã cầm hơn chục bức thư tình rồi, ném đi cũng không được mà cầm đống thư tình như thế càng lúng túng, Đường Vũ bắt đầu thầm mắng Tô Xán, hôm nay là ngày cuối cùng rồi, mấy cô bạn cùng nhóm ai cũng có việc riêng, đa phần có nam sinh chờ đợi, thế nên Đường Vũ mới đứng trơ ra ở đây một mình. Thường ngày cô luôn được vây quanh bởi một đám nữ sinh tinh quái, đám nam sinh lớn gan nhất cũng không dám tới gần.

Nhìn thấy Tô Xán lúi húi sắp xếp đống sách cao ngất ngưởng, Đường Vũ nghĩ mình mà ngồi trong lớp đợi y thì không được. Nói thực là Đường Vũ chưa bao giờ chờ đợi một nam sinh nào cả, nên cô vừa thong thả đi vừa đợi, nhưng tới cổng trường rồi mà Tô Xán còn chưa ra, không còn cách nào khác là phải đứng ở đây đợi, cô là lớp trưởng, chuyện đã hứa là giữ lời.

Thế nhưng đứng ở cổng trường đợi thì càng thành vấn đề, một ít nữ sinh hiếu sự thi thoảng thì thầm nhìn về phía cô, khỏi nói cũng biết đang suy đoán cái gì. Tô Xán đáng ghét, không biết khi trong lòng Đường Vũ đã mắng tới lần thứ mấy rồi thì Tô Xán mới khoác cái cặp nhìn là biết trọng lượng không nhỏ, thở hồng hộc chạy tới.

- Xong rồi à?

Đường Vũ mặc dù trong lòng bất mãn với Tô Xán, có điều cô ít biểu lộ cảm xúc ra ngoài, chỉ hơi nhíu mày một chút, thêm vào nữa bộ dạng tức cười của Tô Xán làm cô nguôi giận không ít.

Những người xung quanh đều trố mắt nhìn, băng xuyên mỹ nữ cực kỳ nổi tiếng của Tam Trung, hoa khôi số một của trường, vừa rồi họ còn suy đoán không biết cô đứng đây làm cái gì, chẳng lẽ là đợi bạn trai? Thế nhưng khi Đồng Thanh Vân cũng bại trận bỏ đi thì đám đông hiếu kỳ tản đi gần hết, chỉ còn số ít người vì chuyện riêng ở lại đoán Đường Vũ đợi người nhà tới đón hoặc là chờ giáo viên, không ngờ Đường Vũ lại đợi bạn trai thật.

Băng xuyên mỹ nhân nổi tiếng vừa rồi lại nói giọng giận hờn như thế, thần thái đó không phải oán trách bạn trai tới muộn còn có thể là cái gì?

- Xin lỗi để bạn đợi lâu, thứ này nặng quá, gánh nặng ba năm sơ trung tập trung dồn hết vào ngày hôm nay rồi.

Tô Xán không ngờ Đường Vũ lại đợi mình ở cổng, cô gái này thực sự không hề lạnh lùng như vẻ bề ngoài.

Đường Vũ đưa đôi mắt sáng có chút sắc lạnh nhìn Tô Xán, cô nhận ra mình đợi ở cổng trường là sai lầm, đứng đây đợi một nam sinh có chút ám muội, nếu Tô Xán nhìn thấy, trong lòng thế nào cũng sinh ra cảm giác hư vinh đắc ý, khiến lòng cô không thoải mái.

Đường Vũ thông minh hơn người, rất nhiều chuyện cô thấy hết, chỉ là do thân thế cùng gia giáo làm cô không quen nói suy nghĩ trong lòng ra nên hình thành vẻ ngoài lãnh đạm, thực chất Đường Vũ là cô gái có thế giới nội tâm vô cùng phong phú.

Khi Tô Xán xuất hiện trong mắt chỉ mang vẻ áy náy, ngữ khí nghe ra tâm tư y đặt hết vào sách vở ôn tập, căn bản không xuất hiện tình huống như Đường Vũ dự liệu, khiến cô không khỏi đánh giá lại Tô Xán.

Cùng Đường Vũ tới hiệu photocopy, sao hết tập đề các môn, mười mấy đề kiểm tra cùng với đáp án đã có đầy đủ trong tay Tô Xán.

Với Tô Xán hiện giờ mà nói, cổ phiếu lên xuống, trào lưu thời đại biến đổi, thời cơ thương nghiệp gì gì đó đều không thực tế, không sánh bằng số đề kiểm tra trong tay, tay nắm chặt lại, tựa như nắm lấy vận mệnh tương lai.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 12: Hẹn gặp lại

Á

ng mây được mặt trời chiếu vàng yên tĩnh dừng giữa không trung, từng cơn gió tối nhè nhẹ thổi mang một phiến là úa rụng xuống, không khí phiêu đãng chút tiêu điều của hoàng hồn, buồn thê lương. Photocopy xong xuôi, Đường Vũ cùng Tô Xán sóng vai đi ra, chiếc là kia phơ phất hạ xuống trước mặt, Đường Vũ đưa tay đón lấy, mắt nhìn về phía trường học đã vắng tanh, quay đầu sang nói với Tô Xán:

- Mình muốn vào trường đi dạo một vòng, có lẽ qua hôm nay cơ hội như thế không còn mấy nữa.

Tô Xán ngạc nhiên nhìn ánh mắt Đường Vũ lưu luyến nhìn cổng trưởng, nỗ lực nghĩ lại xem ngày tốt nghiệp Đường Vũ có đi dạo trong trường không, có điều dù y vắt óc thế nào cũng không tìm ra ký ức như vậy.

Thấy Tô Xán tròn mắt nhìn mình, Đường Vũ cố làm ra vẻ tự nhiên nói tiếp:

- Nếu bạn phải về nhà sớm cũng không sao.

- Về nhà sớm thế làm cái gì, cũng đã có cơm ăn đâu, mình đi với bạn vậy.

Cùng Đường Vũ đi dạo sau giờ tan học ư? Ngay cả mộng tưởng lớn nhất thời sơ trung của Tô Xán cũng không hoành tráng như thế này.

Tô Xán và Đường Vũ sóng vai thong thả bước từng bước trong trường, không biết đây là ao ước của bao nhiêu nam sinh, chỉ tiếc rằng Tô Xán không còn là thiếu niên mười sáu tuổi năm nào, ít nhất thì tâm lý không phải. Mặc dù Đường Vũ mười sáu tuổi có dung mạo và khí chất vô song thì chẳng thể khiến Tô Xán đỏ mặt tim đập loạn nhịp như thiếu niên bình thường.

Ngược lại đi dạo trong trường học mười một năm về trước, những nơi chốn quen thuộc lưu trữ bao hồi ức thiếu thời khiến y cảm xúc mênh mông, thao trường trước mặt cỏ dại tùm lum mấy năm sau sẽ có biến đổi lớn, không

gian được mở rộng thêm, được láng nền bằng xi măng, rồi dựng một cái khung bóng rổ, còn gì nữa nhỉ, phải rồi đường chạy bộ được trải cặn than, dùng vôi trắng phân luổng rõ ràng, về sau còn trang trí thêm cả bồn hoa thay thế cho lùm cỏ đuôi ngựa nhấp nhô kia.

À chỗ tường bao kia sụt mất một góc, đây chính là nơi đám học sinh hay trốn học đây, Tô Xán cũng có kinh nghiệm này, phía sau xa hơn nữa là ao cá nhỏ, rất nhiều cá, đám học sinh trốn học chỉ lo chạy cho nhanh, không phải ai cũng biết được bí mật đó.

Thò đầu qua tường bao nhìn về phía cái ao cá xa xa, không có gì thay đổi cả, lòng Tô Xán có cảm xúc khó nói, đặc biệt đi tới chỗ chuyên dùng để trốn học này bên cạnh còn có lớp trưởng gương mẫu Đường Vũ làm bạn.

Đường Vũ thấy Tô Xán chẳng mấy để ý tới mình, không mở miệng luyên thuyên suốt gây chú ý với cô như nhiều nam sinh khác, ánh mắt như muốn ghi nhớ từng cái cây ngọn cỏ vào đầu, hiếm có gặp được người tâm hồn đồng điệu với mình, một người bạn như vậy vì sao mình không hiểu rõ sớm hơn chứ, tiếc là sau này e không còn cơ hội gặp lại ...

Tô Xán chìm vào thế giới hồi ức riêng không biết tâm tình của Tiểu Đường Vũ lúc này, thành tích của cô sớm vượt xa tiêu chuẩn tuyển sinh của Nhất Trung, khỏi nói tới khi đó còn có ưu đãi, nếu là học sinh mũi nhọn được trường tiến cử, Nhất Trung sẽ thu nhận vô điều kiện, thậm chí thành tích học tập tốt còn miễn học phí. Mà Đường Vũ rõ ràng là đối tượng chiếu cố trọng điểm, cô biết rõ mình sẽ rời khỏi trường học này, nên hôm nay muốn đi dạo quanh trường ôn lại kỷ niệm ba năm sơ trung, ngày sau dù có trở lại trường cũng là cảm xúc khác hẳn rồi.

Đi tới một con dốc, Đường Vũ chẳng ngại đất bẩn ngồi xuống, Tô Xán cũng dừng bước ngồi xuống bên cạnh, gió thổi vi vu, ngọn cỏ lay động giữa bọn họ, tạo nên một bức tranh yên tĩnh.

- Tô Xán, thực ra bạn rất thông minh, nếu như bạn nỗ lực thêm một chút, nhất định sẽ có thành tích rất tốt, không cần phải làm thế.

Đường Vũ chợt lên tiếng:

- Làm thế nào?

Tô Xán miệng ngậm một cọng cỏ, ngơ ngác không hiểu đầu cua tai nheo thế nào.

- Hôm nay bạn và Đồng Thanh Vân đối chiếu đáp án tập đề kiểm tra số học ấy ... Muốn được người khác tôn trọng, không cần dùng phương thức như thế đâu ..

Đường Vũ cẩn thận nhìn sắc mặt của Tô Xán, thấy y không bị lời nói của mình làm tổn thương, mới yên tâm nói tiếp:

- Thành tích của bạn so với điểm trúng tuyển của Tam Trung hơi thiếu một chút, có điều nếu bạn giữ tinh thần ôn tập này, mình tin chắc bạn sẽ vượt qua.

Té ra là chuyện này, có điều tâm tư Tô Xán lại liên tưởng với sự kiện khác, trong bài báo y đọc năm 2007, dù oán trách người bạn trai kia thế nào thì nguyên nhân dẫn đến bi kịch của Đường Vũ là vì cô thay lòng đổi dạ, phản bội lại mối tình đầu từ thời đi học, đi theo thương gia giàu có, hình ảnh lớp trưởng hoàn mỹ trong y có phần đổ vỡ. Nhưng từ biểu hiện của Đường Vũ từ hôm qua tới giờ, đặc biệt là những lời nói này, Tô Xán khẳng định Đường Vũ không chỉ có bề ngoài xinh đẹp, đồng thời còn có tấm lòng đẹp.

- Ừ, mình biết mà.

Tô Xán nhe răng cười thật rạng rỡ, câu này của y mang hai ý.

Đường Vũ ngẩn ra, từ ánh mắt nụ cười của Tô Xán, cô thấy một khí chất khác hẳn mọi người, như sâu bên trong y có một linh hồn khác, nụ cười đó rạng ngời hơn cả ánh chiều đỏ rực kia, tim nảy khẽ một cái, làm cô không kìm được quay đầu đi.

Mình làm sao thế này, sao khi Tô Xán mượn mình tập đề đề để sao lại mình đột nhiên nhớ tới sự tồn tại của người bạn này ba năm qua ở bên cạnh mình, sinh ra lưu luyến với trường học. Vừa rồi sao tim mình lại đột nhiên nảy một cái.

Còn Tô Xán nhìn Đường Vũ lúc này, cảm thụ được nội tâm thiện lương của cô dưới vẻ ngoài lạnh nhạt, càng thấy khó tiếp nhận sự thực sau này Đường Vũ bị giết chết vào lúc tuổi hoa rực rỡ nhất.

Nếu mình đã quay trở về, không thể uổng phí, y muốn thay đổi an bài của vận mệnh.

Tô Xán nắm chặt tay thầm hạ quyết tâm.
Khi hai người sóng vai rời trường thì chủ nhiệm lớp Tiểu Chu cùng với một lãnh đạo trường đang thảo luận gì đó ở cổng trường. Tiểu Chu sau khi tốt nghiệp Đại học Sư phạm, chuyển qua vài trường học, cuối cùng phân phối tới Tam Trung, thành giáo viên chủ nhiệm dạy môn tiếng Anh của lớp Trương Khác, nóng tính, mấy học sinh trốn tiết trong lớp bị hắn xử lý, khiến cho đám học sinh này về ra xã hội thành lưu manh, nhớ tới thầy giáo Tiểu Chu vẫn rất kính sợ.
Thầy Tiểu Chu nổi tiếng nghiêm khắc công chính, tới năm 2009 trở thành hiệu trưởng của Tam Trung Hạ Hải, sự nghiệp có thể nói là thuận lợi.
Nhìn thấy đôi tuấn nam mỹ nữ từ trong trường đi ra, Tiểu Chu hơi ngỡ ngàng, sau đó mỉm cười đầy ẩn ý. Đường Vũ cảm thấy thiếu tự nhiên, dù sao trong ngày tốt nghiệp, mình cùng với Tô Xán sau khi tan học đi dạo trong trường, khó tránh khỏi làm người khác liên tưởng tới chuyện nam nữ, mà lúc này cũng không tiện giải thích.
Hai người cũng mỉnh cười gật đầu, không làm ảnh hưởng tới Tiểu Chu và phó hiệu trưởng nói chuyện.
Có điều lúc rẽ qua cổng trường, Tô Xán rõ ràng nhìn thấy thầy Tiểu Chu giơ ngón cái lên với mình, thầy giáo thường ngày nghiêm khắc tới mức bị đám học sinh lén đặt cho biệt danh bạo quân này hiện giờ nhìn thế nào cũng thấy giống đám đồng nghiệp bỉ ổi trong văn phòng của mình mười một năm sau.
Mà sự chấn động trong lòng của thầy Tiểu Chu thì Tô Xán cũng không biết được.
Đó là lớp trưởng Đường Vũ bảo bối trong lớp mình, sao thường ngày không nhìn ra chứ, ra cô bé và tên nhóc Tô Xán ít nói này lại là một đôi ngầm.
Tới ngã ba đường hai người sẽ đi con đường khác nhau, Tô Xán đưa Đường Vũ qua đường trước rồi mới vẫy tay tạm biệt:
- Học kỳ sau gặp lại nhé.
Đường Vũ có hơi thương cảm, cô nghĩ Tô Xán ngây thơ còn chưa hiểu rằng học kỳ sau mình sẽ không còn học ở Tam Trung nữa, kỳ thi tới sẽ là ranh

giới chia cắt cuộc đời họ, từ đó về sau họ sẽ là hai người đi trên hai con đường khác nhau, giống như cái ngã ba này,

Nhưng nhìn thấy đôi mắt trong suốt, nụ cười không có chút tạp chất nào của Tô Xán, cánh môi xinh xắn của Đường Vũ vẫn cong lên, khẽ gật đầu:

- Ừ, hẹn gặp lại.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 13: Gia đình tụ hội

Trúc Hiên Cư một ngày sau.
Cũng là ngày nghỉ đầu tiên trước kỳ thi trung khảo.
Trúc Hiên Cư là nơi đại gia đình Tô Xán tụ tập thường xuyên nhất vào cái niên đại đó, đương nhiên người tổ chức không phải là cha mẹ Tô Xán, cha mẹ lúc đó còn là công chức bình thường, đơn vị của mẹ đang nhùng nằng chuyện giảm biên chế khiến lòng người hoảng loạn. Với điều kiện kinh tế của gia đình y thì bất kể ra sao cũng không thể mời khách ở nhà hàng trung cao cấp như Trúc Hiên Lâu.
Mời khách là cậu cả Tăng Toàn Minh, cũng là người có thực lực và địa vị nhất trong đại gia đình, làm việc ở cục kiến thiết, chức chủ nhiệm ban quy hoạch, cả đại gia đình chỉ có mình ông là công vụ viên, chưa nói tới còn là chủ nhiệm, địa vị hạch tâm trong đại gia đình là không thể lay động.
Cậu nhỏ Tăng Triệu Đinh khi ấy là cổ đông nhỏ của hộp đêm " Thế Kỷ Hội", không hề có giác ngộ chính trị như cậu cả.
Năm xưa sau khi tố nghiệp cao trung cậu nhỏ một mình ra xã hội xông pha, mà tên đại ca đám tiểu lưu manh của cậu nhỏ khi ấy không ngờ phất lên, thành ông chủ lớn đàng hoàng, thế là cậu nhỏ là đàn em theo đuôi ngày nào cũng được chiếu cố. Vị đại ca năm xưa kia có khứu giác thương nghiệp khá nhạy bén, mở cửa hàng đồ chơi quà tặng, với Hạ Hải mà nói thì khá là mới mẻ rồi, cậu nhỏ Tăng Triệu Đinh từng là giám đốc cửa hàng, về sau phát triển không tệ, được đại ca cho cổ phần, tới hộp đêm làm một cô đông, vào cái tuổi tam thập nhi lập có thành tích đó cũng được coi là thành đạt.
Cái băng đảng của cậu nhỏ mặc dù xuất thân lưu manh, về sau thành doanh nhân đàng hoàng, chỉ là khó tránh khỏi tác phong vô lại, cậu nhỏ vì sự

nghiệp thuận lợi, rồi thành cổ đông của "Thế Kỷ Hội", tiếng nói trong nhà rất lớn, thậm chí coi thường cả cậu cả Tằng Toàn Minh, hơi một tý là nói:
- Anh làm công vụ viên cả năm chẳng kiếm được nhiều tiền bằng em làm ba tháng.
Lại còn hay đem chuyện từng cùng lãnh đạo cao tầng uống rượu ra khoe khoang.
Điều đó làm Tằng Toàn Minh có tiếng tính khí gàn dở trong hệ thống công vụ viên cáu tiết lắm.
Cậu nhỏ đối với cậu cả còn như thế, càng xem thường cha Tô Xán chỉ ăn lương công chức. Đương nhiên cậu nhỏ lọc lõi đối nhân xử thế, khôn khéo hơn cậu cả nhiều, cậu cả nhiều lần trách mắng cha y ngay trước mặt, khiến Tô Xán tuổi trẻ xốc nổi lên tiếng đốp chát lại, khiến mấy lần gia định tụ hội giải tán chẳng vui vẻ gì.
Mà cậu nhỏ khinh thường cha y thật đấy, nhưng cũng chỉ khi nói chuyện riêng với mẹ y mới nhắc tới thôi, còn trước mặt cha y luôn tươi cười.
Cha y cũng biết bản thân trong gia tộc là đối tượng bị xem thường nhất, cho nên xưa nay không lên tiếng, gánh hết các loại áp lực lên người, đôi khi bị mẹ y giận cũng chỉ cười khổ mà thôi, thi thoảng nhắc nhở y:
- Cha con vô dụng bị người ta xem thường, con là hi vọng của cha, cha còn có thể tự hào mà nói, con tôi rất giỏi đấy.
Chỉ đáng tiếc mình chưa bao giờ khiến cha được tự hào cả.
Đã thế còn vấp ngã liên hồi, phải cần cha mẹ nâng đỡ, từ nhỏ đến lớn đều thế, đến khi sự nghiệp có chút khởi sắc lại bị người ta đạp cho một cú không thương tiếc ... Nghĩ lại Tô Xán day dứt vô cùng.
- Lý Thành, Tiểu Kha, hai cô chú nên đốc thúc con mình tiến bộ chứ, như hai người, đơn vị sắp sập rồi, dựa vào được không? Chỉ mong đợi Tô Xán thành đạt mới chuyển biến được vận mệnh.
Lời nói mang theo vài phần quan cách của cậu cả xói thẳng vào tai.
Cậu cả Tằng Toàn Minh cái tính thẳng thừng, năng lực không phải tệ, một con mắt bị đục thủy tinh thể, không được tốt lắm. Trước kia dựa vào một con mắt làm kỹ sư xây dựng nức tiếng, rồi lên chủ nhiệm ban quy hoạch cũng chẳng thăng tiến được nữa, ông không biết luồn cúi cấp trên, cuối

cùng vì tuổi cao, thêm vào vấn đề tràn màu não, bị điều tới trung tâm chính vụ, quyền lợi dần dần bị gạt bỏ, gần như chỉ còn đợi về hưu.
Cậu cả tính tình làm người khác không ưa nổi, thế nhưng người mà Tô Xán cảm kích nhất trong quá trình trưởng thành chính là cậu cả, dù vì vấn đề của cha mà không ít lần xung đột với ông, nhưng dù sao cậu cả thực lòng mong mỏi đám tiểu bối bọn họ thành đạt.
Hiện giờ nhìn thấy cậu cả mười một năm trước sức khỏe còn tốt, đầu óc tỉnh táo, Tô Xán rất vui, thực lòng là dù lúc còn nhỏ chưa hiểu chuyện y cũng chưa bao giờ oán hận cậu cả hết, càng trưởng thành thì y càng nhớ ơn cậu cả, rất nhiều năm sau, Tô Xán hiểu cậu cả không cần mình báo đáp, mà là cần mình có thành tích, dù mình ỷ tiền tài kiêu ngạo đối diện với ông.
Cậu cả vẫn thẳng tuột lên tiếng như thường ngày, có điều không chỉ nhằm vào cha y mà còn kéo cả mẹ y vào, trong lúc nói một con mắt của cậu cả vẫn hướng về phía mình, hẳn là lo đụng chạm tới cha mình, mình lại nổi xung lại cãi lại.
Tô Xán vừa thầm buồn cười lại vừa cảm động, hiện giờ cậu cả vẫn là chủ nhiệm ban quy hoạch, người nịnh bợ vuốt đuôi, lôi kéo quan hệ, nhìn sắc mặt ông không phải ít, thế mà lại còn chiếu cố tới tính tình của mình, chuyện này chẳng dễ dàng chút nào.
- Vâng, vâng ạ ...
Cha mẹ Tô Xán rối rít gật đầu, Tằng Kha quay đầu sang nhìn con, trìu mến nói:
- Lần này chỉ trông vào nó được thôi, cha mẹ giờ hết khả năng rồi, trông cả vào con đó, con trai.
Chị cả Tằng Na con cậu cả ngồi ở bên Tô Xán trề môi ra:
- Với thành tích của nó à, cô chú đừng ôm hi vọng quá lớn, cô xem nó thi thử được bao nhiêu điểm? 470 điểm, tới 500 điểm còn chẳng được, vào được Tam Trung đã là khó rồi. Trong lớp sơ trung của cháu trước kia, thành tích kém nhất cũng là 500 điểm, thành tích của nó còn tính tầm trung trong lớp, đủ biết cái trường Tam Trung nó tệ hại thế nào.
Cảm giác ưu việt, đây là thứ sinh ai ở địa vị cao hơn cũng có chẳng phải đại biểu cho một dấu ấn độc đáo của thành phố Hạ Hải.

Bà chị cả Tằng Na này của y đang học năm hai cao trung, từ nhỏ thành tích lẫn đạo đức đều ưu tú, tất nhiên là học ở Nhất Trung, có cảm giác ưu việt ở trên nhìn xuống không có gì là lạ.

Từ nhỏ quan hệ của Tô Xán với Tằng Na không tốt lắm, một là trong nhà có đứa em trai Tằng Viên viên ngọc trên tay cậu nhỏ, ít hơn Tô Xán năm tuổi, chị cả Tằng Na thích đứa em này hơn mình. Hai là trong hai người tuổi mới lớn, thường xuyên có va chạm tư tưởng, mà cả hai chị em lại hạng cứng đầu không biết nhường nhịn nhau, nên lần nào cũng cãi vã đỏ mặt tía tai. Thứ đến mới là thành tích của mình quá kém, không thể so với chị cả học ở Nhất Trung, tất nhiên càng xem thường. Vì vậy Tằng Na lúc nào cũng ngứa mắt với Tô Xán, nhưng mà nhiều năm sau lớn lên sinh hoạt ở thành phố lớn khác, chỉ cả luôn hỏi han tình hình của Tô Xán, tuần nào cũng gọi điện cho Tô Xán một lần nhắc nhở y đủ mọi thứ chuyện, khác hẳn khi nhỏ, trưởng thành sẽ làm người ta thay đổi nhiều.

Cả nhà tụ tập một chỗ, mặc dù có chỉ trích nhau, oán trách nhau, hoặc lý luận cãi vã, rất ồn ào nhưng ấm áp tình cảm, tốt hơn khối giả bề ngoài khách sáo lịch sự với nhau. Tương lai ba chị em họ mỗi người một nơi, năm mới luôn có người vắng mặt, nhớ lại ngày tháng ở gần nhau, luôn thấy ấm lòng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 14: Treo thưởng

B

ây giờ thời gian nghịch chuyển, Tô Xán tất nhiên mang tâm thái khác hẳn rồi, chẳng hề giận chị cả xem thường mình, cười nhẹ nói:

- Thành tích kém có sao ạ, chỉ cần ôn tập bù đắp tốt, em tranh thủ lần này phát huy trình độ cao nhất không được à?

Lo hai chị em khắc khẩu này lại cãi nhau, Tằng Kha liền giảng hòa:

- Hiện giờ Tô Xán cố gắng lắm, hôm qua ôn bài tới tận khuya đấy, giờ em nó biết nỗ lực rồi.

Không ngờ bị mình ngọt nhạt mà Tô Xán vẫn bình tĩnh tiếp chiêu, không cãi nhau với mình, Tằng Na vừa ngạc nhiên lại cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó, nhưng cũng không tiện xuất chiêu nữa, lẩm bẩm:

- Thành tích kém như thế, có ôn tập cũng vô dụng.

Chủ đề bữa cơm dần chuyển sang người Tằng Viên, lúc này mới chỉ mười một tuổi, có điều nó tuyệt đối là đứa trưởng thành sớm, người thì nhỏ mà ranh như ma, người nhà bên phía mẹ đều coi nó là trung tâm, còn nó tất nhiên là cục cưng của cả nhà, thêm vào nữa lúc nhỏ Tằng Viên cực kỳ đẹp đẽ, tóc xoăn này, mũi cao này, da thì trắng bóc, trông cứ như người nước ngoài, cho nên dù ở nhà trẻ hay là tiểu học, đều được nữ sinh yêu thích. Chị cả Tằng Na càng yêu quý nó.

Được cả nhà nuông chiều, mới đầu Tằng Viên không coi ông anh trai này ra gì, thích gì làm nấy, hơi tí là nhổ nước bọt vào Tô Xán, dày vò thần kinh yếu ớt của Tô Xán. Về sau một lần tình cờ Tô Xán đưa Tằng Viên đi bơi, ai ngờ thằng nhãi này thường ngày hoạt bát lắm, gặp phải nước cứ như chó chết, vừa xuống nước là ôm chặt lấy Tô Xán, ánh mắt cầu khẩn vô cùng tội nghiệp của nó, làm Tô Xán ấn đầu nó xuống nước ... Phát tiết hết oán hận tích trữ bao năm.

Về sau không biết Tằng Viên uống bao nhiêu lít nước bể bơi, liền sợ hãi Tô Xán, cam tâm là cái đuôi của Tô Xán.
Hiện giờ thành tích học tiểu học của Tằng Viên chẳng khá hơn của Tô Xán là bao, số lần mời gia trưởng tới trường còn có xu thế "Trường Giang sóng sau xô sóng trước", chủ đề triển khai quanh nó liền không ngừng lại được nữa.
Tằng Viên lén thè lưỡi với Tô Xán, giơ ngón tay cái lên:
- Vừa rồi anh nói chuyện với chị cả cảm giác rất là ngầu.
Chị cả thành tích ưu tú, học ở trường trọng điểm, lại thích lên mặt giáo huấn người khác, cho nên hình tượng trong mắt Tô Xán và Tằng Viên là ác ma nữ, rất có phong thái cậu cả. Lần nào Tô Xán cãi nhau với bà chị này cũng rơi xuống thế yếu, lần đầu tiên thản nhiên đối đáp được lại chị cả làm Tằng Viên phục lắm.
Tằng Viên mới học được cái từ "ngầu", nên nói gì cũng chêm từ này vào, đứa em này hay làm Tô Xán dở khóc dở cười.
Ba chị em líu ríu với nhau một hồi không để ý tới đám người lớn, đột nhiên thấy cậu cả nói:
- Được, tôi thấy cứ như thế đi.
Tằng Toàn Minh và Tằng Triệu Đinh hiếm khi được một lần ý kiến giống nhau.
- Tằng Viên, nếu thi cuối kỳ con được hai điểm 90, cha mua cho con cái máy trò chơi mà con thích.
Tằng Triệu Đinh sảng khoái nói:
- Thật ạ!?
Tằng Viên reo lên, Game Boy đời đầu là màn hình đen trắng, nhưng vào cái thời đó nhìn thấy Super Mario tung hoành trên một cái máy cầm tay tất nhiên làm vô số người kinh ngạc. Cầm trong tay một cái máy chơi game như vậy có thể vênh mặt lên với tất cả mọi người, Tằng Viên từng nhìn thấy một đứa bé cùng tuổi ngồi trong xe Santana có cái máy này, giờ nghe nói mình cũng có thể có một cái, tất nhiên kích động khỏi phải nói.
- Nếu vậy ...
Tằng Toàn Minh hắng giọng đúng kiểu nhà quan:

- Tô Xán, nếu cháu thi vào được Tam Trung, vậy cậu thường cho cháu một cái xe đạp, tùy cháu chọn.

Một cái xe đẹp vào năm 1998 đại khái là 300 đồng, có điều cậu cả mà lên tiếng thì phải là xe tầm 600 - 700 đồng. Đa phần học sinh lúc ấy vẫn còn đạp xe đi học, ở thành phố nhỏ như Hạ Hải có xe hơi đưa đón rất hiếm hoi, vả lại thành phố nhỏ, trung tâm thành phố ra ngoại thành chỉ ba mươi phút, thường học sinh bắt xe bus, đem xe hơi đưa đón thì quá phô trương.

Cho nên nếu như có học sinh nào mà đạp xe địa hình đi học thì oai phong ngang ngửa với năm 2009 lái Audi, BMW.

- Để xem em có thi được không! Đừng để cha mẹ em phải nộp tiền để được vào trường nữa là được.

Tằng Na đúng lúc chêm vào một câu, mặc dù cô luôn muốn có một cái xe đạp, có điều một vì bản thân là thiếu nữ, mùa hè mặc váy đi xe đạp đạp không tiện, hai nữa là cô cũng quen đi xe bus rồi, đổi sang đi xem đạp có nhiều chỗ không quen. Dù trong lòng hơi ghen tỵ, có điều nếu Tô Xán có thể thuận lợi thì vào cao trung, cô cũng không ngại để cha mua cho đứa em mình không ưa này cái xe đạp. Nhìn chung Tằng Na vẫn biết nặng nhẹ, dù không thích đứa em này thì chị em vẫn là chị em, mình là chị phải cho ra dáng chị.

Trong quá khứ chưa xảy ra kia, Tô Xán không có được cái xe địa hình như cậu cả hứa, Tằng Viên cũng chẳng có được máy Game Boy như nó mơ ước, hi vọng tràn trề của hai anh em đều tan vỡ sau khi mùa hè trôi qua.

- A, chủ nhiệm Tằng, thì ra anh cũng ăn cơm ở đây sao.

Một giọng nói ở bên truyền tới.

- Chủ nhiệm Tiêu, cả nhà anh cũng tới hả?

Tằng Toàn Minh cười lớn, người vừa lên tiếng chào hỏi là Tiêu Phi chủ nhiệm Ban Đấu thầu Cục Kiến thiết, hai người này nổi tiếng đối đầu nội bộ xa gần. Nguyên nhân mâu thuẫn bắt nguồn trước kia có một người phụ trách của công ty kiến trúc là người thân của Tiêu Phi, công ty đó phát triển có liên quan trực tiếp tới lợi ích của Tiêu Phi, trong quy trình thẩm duyệt có xung đột với ban quy hoạch, mà cậu cả Tằng Toàn Minh là người cố chấp, không biết biến báo, thêm vào thường ngày chả ưa gì tác phong luồn cúi

của Tiêu Phi trong cục, nên nghiêm khắc dựa theo chương trình mà làm, công ty kiến trúc kia bị chèn ép ra khỏi Hạ Hải, thế là hai người kết oán với nhau.

Hai người cứ thế đối đầu với nhau, rồi về sau cậu cả vì chơi cổ phiếu, sử dụng tiền công, không phải cậu cả định tham ô, trong nhà cũng có số tiền đó, chỉ vì xoay vòng hơi gắt nên dùng tạm, chỉ mấy ngày là trả lại. Nhưng vì lỗ hổng tài chính có sơ hở vì Tiêu Phi tóm được, báo cáo lên thành phố, ảnh hưởng cực xấu, vì điều tra chuyện lạm dụng công quỹ dính dáng quá nhiều người, nên chỉ kiểm điểm trong tổ chức, song làm lãnh đạo thượng tầng có cái nhìn xấu về cậu cả.

Mấy năm đó tâm tình và trạng thái của cậu cả luôn ở dưới đáy vực, ở cùng bọn họ, cũng hiếm khi giáo huấn y và Tằng Viên, tổ kiểm tra xuống điều tra, mợ cũng tìm mẹ nói chuyện khóc suốt, cậu cả già đi nhiều lắm, bệnh xuất huyết não có lẽ xấu đi vào thời gian đó, thế là bị người ta có cớ gạt bên lề.

Ngược lại Tiêu Phi càng đắc thế, trở thành cục trưởng cục kiến thiết, rồi điều lên tỉnh, có điều cũng vì một loạt chuyện lớn mà ngã ngựa, nếu không để ông ta vững ghế rồi quay lại tính nợ cũ thì cậu cả càng khó sống.

Giờ nhìn đối phương và cậu cả khách khách khí khí, cứ như là chiến hữu cũ gặp nhau, thực chất bên trong đều rình rập đối phương, Tô Xán không khỏi thêm vài phần lưu ý. Kỳ thực với năng lực công tác của cậu cả, nếu không có chuyện lạm dụng công quỹ thì còn có cơ thăng tiến, về sau mới biết thường ủy chính phủ đã thảo luận đề tài này rồi, có điều bị Tiêu Phi tố cáo, coi như không cần nói tới nữa.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 15: Phải cố gắng hết sức

T

iêu Vân Vân con gái Tiêu Phi đi tới chào hỏi, song đôi mắt quyến rũ tức thì chiếu vào Tô Xán.

Lại là một cô gái để lại dấu ấn trong lòng Tô Xán thùa thiếu thời, khi còn nhỏ mình tới nhà chị cả chơi, vì tinh quái lắm trò nên luôn cầm đầu đám con cái công chức cục kiến thiết, trong đám nhóc đó, có Tiêu Vân Vân. Mà khi đó Tô Xán rất nổi trội, không chỉ xinh trai còn lắm trò, khi ấy còn ngây thơ chuyện gia thế và học tập chưa phải vấn đề, rất nhiều cô bé thầm mến y, Tiêu Vân Vân cũng thế, còn rất bạo gan chẳng chút kỵ húy gì thể hiện sự thân thiết với Tô Xán.

Tiêu Vân Vân cô bé có đôi mắt dài quyến rũ đa tình thích Tô Xán là điều đứa bé nào trong nhóm cũng biết.

Chuyện đến tai người lớn gây ra một trận phong ba ở khu nhà Cục Kiến thiết, ai ai cũng nghe ngóng lai lịch của Tô Xán, cậu bé quot;lãnh đạoquot; được gần hai chục đứa nhóc nghịch phá như quỷ sứ đó, biết đâu là con cái nhân vật lớn thì sao. Dè đâu lại là cháu của Tằng Toàn Minh, mà gia đình toàn là công chức, chẳng dính dáng gì tới nhân vật lớn hết.

Kết quả thì khỏi nghĩ cũng biết rồi, Tiêu Vân Vân bị cha mẹ nghiêm cấm tiếp xúc với Tô Xán, Tiêu Vân Vân vẫn vài lần lén lút trốn cha mẹ chơi với Tô Xán, thời gian trôi đi Tiêu Vân Vân vào Nhất Trung, học sinh ưu tú trong đó đếm không xuể, Tiêu Vân Vân càng lớn càng xinh đẹp là mỹ nữ có tiếng trong trường, cũng dần dần quên đi người con trai mình thích thủa nhỏ.

Bây giờ gặp lại Tô Xán, Tiêu Vân Viên hiển nhiên khơi lên hồi ức đã phai nhạt đó, chăm chú quan sát Tô Xán ... Ừm, thậm chí còn đẹp trai hơn hồi nhỏ, rất có phong thái lãng tử, trầm tĩnh vững vàng.

- Tằng Na càng ngày càng ưu tú, bác nghe Vân Vân nói thành tích học tập của cháu, cũng thuộc hàng đầu trong trường. Khai giảng là lên năm thứ ba

cao trung rồi, đã chọn trường chưa, vẫn chuẩn bị học y à?
Tiêu Phi làm ra vẻ thân thiết hỏi han:
Nói tới con gái, Tằng Toàn Minh tự hào nói:
- Đúng, tôi bảo nó chú ý Đại học quân y số ba, nếu không thì Đại học y Hoa Tây cũng được, nói chung là vẫn phải tự bản thân nó thôi, vào năm ba rồi, học tập phải cần cù, ở Nhất Trung áp lực lớn lắm. Còn Vân Vân thi thử ra sao, phải vào Nhất Trung nhé.
Loại tâm lý này hơi buồn cười, hai người thường ngày luôn ngáng gạt nhau, nhưng chẳng ai lật nổi ai, nên ngay cả tụ hội gia đình thế này cũng so bì với nhau. So bì cái khác thì tỏ ra nhỏ nhen, chỉ có con cái đại biểu toàn bộ hi vọng nửa đời sau của họ thành vũ khí phân cao thấp.
Tiêu Vân Vân tuy không hiểu rõ như Tô Xán, cũng hiểu phần nào quan hệ hai nhà, cùng Tô Xán lén lút mỉm cười đầy ẩn ý.
Tiêu Vân Vân có đôi mắt cực đẹp, mắt dài đuôi mắt cong, trong mắt lúc nào cũng như phủ tầng sương mờ ướt át, vừa đa tình yếu đuối, là sát khí với trái tim non nớt, nhưng rõ ràng tính cách cô nàng không hề mềm yếu giống bề ngoài, rất mạnh bạo cởi mở.
Tiêu Phi nghe Tằng Toàn Minh nói tới Đại học quân y số ba, Đại học y Hoa Tây toàn là đại học có tiếng một cách nhẹ nhõm như thế, thầm ngứa răng, ông tưởng trường học thiên hạ do nhà ông mở chắc, muốn tới đâu là tới à?
Tất nhiên ông ta cũng không chịu thua kém:
- Vân Vân thi thử cũng tàm tạm, học ở lớp trọng điểm của trường mà, nên chỉ trong mười hạng đầu thôi, thi vào Nhất Trung chắc không thành vấn đề ... ài, tôi đang nghĩ có nên liên hệ với trường học ở Anh hoặc Úc không, nó cũng muốn ra nước ngoài, đợi bọn nhỏ ở nước ngoài rèn luyện quay về thì chúng ta đã già cả rồi, ha ha ha!
Nhìn Tiêu Vân Vân tròn mắt ngạc nhiên là Tô Xán biết lão Tiêu Phi này bốc phét rồi, cậu cả không nhận ra nên tức thì á khẩu, con mình lựa chọn đại học hàng hiệu trong nước, còn con Tiêu Phi chưa lên cao trung đã phóng tầm mắt ra thế giới.
Tằng Toàn Minh định đáp lại vài câu, nhưng đám trẻ con đều có mặt, không tiện châm chính quá công khai, đành cầm cốc rượu lên tu một hơi.

Thừa thắng truy kích, Tiêu Phi cuối cùng cũng nhìn tới Tô Xán, lại thấy con mình cũng nhìn y còn mím môi cười, không khỏi cảnh giác:
- Ấy, đây chẳng phải cháu trai của chủ nhiệm Tằng à, nghe nói thành tích cũng ưu tú lắm, trông rất là sáng sủa, có được danh hiệu quot;tiêu binh học tập khốiquot; không?
Tiêu binh học tập khối là cách xưng hô chuyên dụng với học sinh ưu tú Tam Trung vào thời ấy, còn ở Nhất Trung đã không còn dùng lâu rồi, cho nên Tiêu Phi dùng cách xưng hô này phân rõ giới hạn Tam Trung và Nhất Trung.
Ý tứ châm chọc quá rõ ràng.
Không đợi người Tằng gia phản ứng, Tiêu Phi chuyển sang bộ mặt lo âu:
- Mà Tam Trung thực sự không hợp cho cháu phát triển đâu, thế nào, có hứng thú thi vào Nhất Trung không?
Tiêu Vân Vẫn rõ ràng không nhận ra ẩn ý của cha mình, bản tính cô phóng khoáng, thu ánh mắt trên người Tô Xán lại, nói với chút ngượng ngùng:
- Thi vào đi, mấy lớp Cao trung Nhất Trung không tệ đâu.
Tô Xán gật đầu:
- Mình cố gắng vậy, có điều thành tích của mình không tốt như bạn, chẳng biết có vào được không.
Tằng Toàn Minh ở bên không nói không rằng, chỉ rót rượu uống, thành tích đứa cháu này còn phải treo giải cho nó vào Tam Trung, nói gì tới Nhất Trung, chủ đề này không tham gia thì hơn, tránh chịu nhục với tên chết tiệt kia.
Tiêu Vân Vân không rõ thành tích Tô Xán ra sao, nắm hai tay đưa lên làm động tác khích lệ:
- Không sao, cố gắng là được.
Thấy con gái rượu chẳng hiểu ý mình vẫn cứ tỏ ra thân thiết với thằng nhóc nhà họ Tằng, dù làm Tằng Toàn Minh phải ngậm miệng, Tiêu Phi cũng chẳng vui vẻ được chút nào, chẳng còn hứng thú châm chích nữa.
Cậu út Tằng Triệu Đinh thấy không khí bất thường, lập tức cầm chén rượu đứng dây, nói một đống lời tốt đẹp với Tiêu Phi mới làm ông ta thoải mái hơn.

Tiêu Phi khẽ hừ lạnh một tiếng, nhìn chằm chằm vào Tằng Toàn Minh, thầm nghĩ đứa em này còn biết điều hơn ông đấy.

Tiêu Phi kéo con gái đi, thấy con gái vẫy tay tạm biệt Tô Xán, không kìm được nói:

- Thi cho tốt nhé, đừng để Tam Trung cũng trượt đấy.

- Cha này ...

Tiêu Vân Vân lúc này đã hiểu ra cha mình không có ý tốt, hơi gắt khẽ kéo cha đi.

Bữa cơm chẳng còn mấy không khí nữa, Tô Xán tốt nghiệp sơ trung, Tằng Viên sắp thi cuối kỳ, còn Tằng Na sắp lên năm thứ ba cao trung, thành tích ở lớp quanh quẩn trong hạng 20, thi vào đại học hàng hiệu trong nước cũng chẳng phải dễ dàng như Tằng Toàn Minh nói. Nên mọi người đều đều mang tâm sự, chẳng mấy chốc tan tiệc ai về nhà nấy.

Về tới nhà Tằng Kha nói với con:

- Cậu cả con hứa rồi đấy, con mà thi được vào Cao Trung sẽ có xe đẹp mới, con à, cố lên, khai giảng đạp xe mới toanh tới trường oai lắm đấy.

- Mẹ yên tâm, con sẽ cố gắng hết sức.

Tô Lý Thành chỉ khẽ vỗ vai con trai vài cái, ông thực tế hơn vợ, con mình e khó có được phần thưởng kia, cái đó không quan trọng, quan trọng là Tô Xán hiểu ra rồi, biết thương cha mẹ, biết phấn đấu, lần này thi không tốt cũng không sao, tương lai còn dài, chỉ cần tỉnh ra là còn cơ hội, thậm chí ông bắt đầu suy nghĩ tới việc phải đi đâu vay tiền cho con vào cao trung, nếu có tiền cố gắng chút cho con mình vào trường tốt, từ nhỏ Tô Xán lanh lợi hoạt bát như vậy, giờ lại biết chăm chỉ phấn đấu chắc chắn sẽ có tương lai ...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 16: Bảo vệ vinh dự tập thể

Tô Xán quay về phòng, mở tập đề nội bộ ra, ba môn số học, ngữ văn, tiếng Anh đã được y ôn tập từ hôm qua tới giờ đã nắm được đại khái. Nhìn đống sách giáo khoa sơ trung có vẻ khủng khiếp đấy, nhưng đem so với các loại sách vở đầu tư tài chính mà y phải ngốn ngấu sau này thì chẳng là cái gì.

Tô Xán có hệ thống kiến thức hoàn hình, cho nên ôn tập rất nhẹ nhõm, vấn đề chủ yếu là ở cái khoản học thuộc lòng.

Vật lý là môn học ưa thích từ nhỏ của Tô Xán, kết cấu thấu kính từ thời sơ trung y đã thuộc nằm lòng, giờ gần như liếc mắt qua là rõ, giống như mở máy vi tính ra, có thể phân rõ đâu là CPU, đâu là Main board, đâu là RAM, đâu là pin ... Ba năm vật lý chẳng làm khó được Tô Xán, chỉ hai tiếng đồng hồ thôi là đề kiểm tra đã được viết kín chữ.

Thêm được một mốn nữa, vậy là đã có bốn môn được xử lý rồi, ngồi lỳ hai tiếng đồng hồ, mông hơi êm ẩm, Tô Xán đẩy cửa phòng đi ra, từ lúc quay về tới giờ y còn chưa quan sát kỹ nhà mình.

Căn nhà rộng gần 80 mét vuông, một nhà ba người vậy là rộng rãi rồi, chia ra phóng khách bếp, hai phòng ngủ của Tô Xán và cha mẹ y, sàn nhà ốp gỗ.

Nhà thì mới nhưng đồ đạc toàn là đồ cổ lỗ xĩ mang từ căn nhà cũ sang, không chẳng hợp tý nào, mười một năm sau căn nhà này xuống cấp phối hợp với đống đồ cũ còn trông còn vừa mắt hơn, phải nói thời ấy đồ đạc chế tác tuy thô nhưng mà chất lượng đảm bảo, nhà y có cái đồng hồ lên vặn dây cót dùng tới tận gần 30 năm vẫn ngon lành.

Vcd lúc này vẫn là thứ hàng hiếm, giá khoảng 2000 một cái, nhà Tô Xán vẫn dùng đầu video, ngoài cửa tiểu khu có một hiệu chuyên cho thuê băng đĩa, phương thức giải trí phổ biến lúc ấy là thuê đĩa mang về nhà xem.

Hôm nay mẹ nghỉ làm, đang bận bịu chuẩn bị cơm chiều, công việc ở đơn vị chẳng có mấy, nhà máy hoạt động chẳng qua cho máy móc khỏi rỉ mà

thôi, cải cách mở cửa làm xí nghiệp quốc doanh kiểu cũ không theo kịp biến đổi thời đại nữa, hàng làm ra không bán được, càng làm càng lỗ.
Tô Xán rót một cốc nước, ngồi xuống trước cái TV màu 21 inch kiểu cũ, xem tin tức thời sự, tranh thủ tìm hiểu lại thế giới xung quanh.
Tằng Kha rửa rau xong quay ra, thấy Tô Xán ngồi xem TV, lòng hơi thất vọng, chẳng lẽ mới thay đổi được một ngày đã quot;ngựa quen đường cũquot; rồi sao? Nhìn ra thì thấy Tô Xán chống cằm trầm tư xem tin tức thời sự, Tằng Kha mỉm cười, phải biết rằng trước kia trước mỗi kỳ thi là Tô Xán kiếm cớ nghỉ xem TV, dứt khoát bị bà mắng, nhưng hiện giờ Tằng Kha nhận ra, đứa con trai này của mình, thực sự đã trưởng thành không ít ...
Buổi chiều cha đi làm về, hỏi thăm tình hình ôn tập của Tô Xán xong tâm tình khoan khoái hơn nhiều, buổi tối mọi người quây quần bên bàn cơm, mẹ càng tươi cười gắp thức ăn cho Tô Xán liên hồi, cha tuy vẫn nghiêm khắc nhưng vẫn khen ngợi sự nỗ lực của y trước kỳ thi, còn bảo y đừng quá lo lắng tới kết quả, cứ nỗ lực hết mình là được, dù kết quả không như ý cũng đừng thất vọng, kết quả tất nhiên là bị mẹ mắng nói gở.
Ăn cơm xong trời đã tối, Tô Xán lại cân nhắc vấn đề ôn tập, bốn môn số học, tiếng Anh, ngữ văn, vật lý đã đủ ứng phó với kỳ thi rồi, tiếp theo là lên lịch xử lý nốt hóa học, lịch sử, chính trị.
Nghĩ tới lịch sử là có hơi váng đầu rồi, đây là cái môn thuần túy học thuộc lòng, bố ai mà nhớ được Nỗ Nhi Cáp Xích cử hành đại điển khai quốc vào năm nào, lịch sử là nhược điểm chí mạng của y, giờ ôn tập chẳng khác gì nước đến chân mới nhảy, Tô Xán không định lãng phí tinh lực ở mặt này, chỉ định đọc qua một lượt, cách hữu hiệu duy nhất khi đi thi chắp tay khấn ông trời thêm vài cái.
Trọng điểm ôn tập ngày mai nằm ở hóa học, chỉ cần nắm vững mấy môn chính thôi.
Tô Lý Thành đang xem TV, tiếng vặn nhỏ hết mức có thể, chỉ sợ ảnh hưởng tới Tô Xán ôn tập, bên ngoài chợt có tiếng gõ cửa, ông đi ra mở. Tằng Kha nhìn cửa một cái rồi gọi hướng về phòng Tô Xán:
- Tô Xán, Tiết Dịch Dương và Lưu Duệ tới tìm con này.
Rồi đi ra hỏi:

- Sao, ngày kia là thi rồi mà mấy đứa còn định đi chơi à?
Tiết Dịch Dương ngượng nghịu gãi đầu:
- Dạ, cháu nghe nói gần đây nó ôn thi dữ lắm, định gọi nó đi chơi chút, dù sao học tập phải kết hợp với nghỉ ngơi chứ ạ ...
Cái cớ này không biết dùng bao nhiêu lần rồi.
Tô Xán từ phòng đi ra, tố chất tâm lý y giờ đã tốt hơn rồi, nhìn thấy Lưu Duệ xúc động lắm, không tới mức quá khích như lần đầu gặp lại Tiết Dịch Dương nữa.
Lưu Duệ cũng là một tên bạn nối khố khác của y, cùng nhau dùng đá ném vịt nhà hàng xóm, tối đi gõ cửa nhà người ta rồi bỏ chạy, không chuyện nào thiếu phần của ba đứa. Lên đại học rồi mỗi đứa một nơi, thi thoảng mới tụ họp được đủ.
Tô Lý Thành hiếm khi tán đồng cái cớ ngây thơ của Tiết Dịch Dương:
- Được, học tập đúng là cần phải nghỉ ngơi hợp lý, Tô Xán giờ lớn rồi, biết mình phải làm gì, đi chơi đi, về sớm chút.
Hai hôm nay Tô Xán học kiệt lực, ngủ không quá 8 tiếng, vừa xong đọc qua sách lịch sử thấy dấu hiệu đầu óc quá tải, đúng là cần nghỉ ngơi, thêm vào có cả Lưu Duệ nữa, muốn cùng hai tên bạn ôn lại quot;chuyện cũquot;.
Vừa ra khỏi tiểu khu, Tiết Dịch Dương và Lưu Duệ tức thì vứt bỏ dáng vẻ trẻ ngoan trước mặt cha mẹ Tô Xán, trở về nguyên hình, tức tối nói:
- Tô Xán, chuyến này bọn tao thua đau, hôm nay mấy thằng bên kia quá dữ, tao và Lưu Duệ đấu không nổi! Giờ chúng ta đủ quân, nhất định phải đòi nợ.
Thì ra buổi chiều hai thằng này ra quán game chơi, lúc đó lưu hành nhất là trò (Pro Evolution Soccer - Winning Eleven) của Konami, mức độ phổ biến không kém gì (Red Alert) và (StarCraft) thịnh hành suốt mười năm không giảm trên máy PC sau này.
Lúc đó chưa có mạng LAN, người chơi đấu với nhau tiến hành cùng một phòng game, Tô Xán, Tiết Dịch Dương và Lưu Duệ kỹ thuật có hạng trong vòng tròn này, ngay cả ít công chức trung niên tan giờ làm tới giao lưu cũng phải khen ba bọn họ không ngớt.

Ba tên xưa nay vênh váo ở quán game, không ngờ chiều nay gặp phải cao thủ, một đội nam nữ chưa bao giờ xuất hiện ở vùng này, mang tay cầm chơi game của mình tới.
Vốn mọi người giao lưu cũng ôn hòa, ai ngờ đối phương tuyên bố nếu đánh thắng bọn họ sẽ bao hết tiền chơi game của cả quán game.
Thế này chẳng phải coi thường game thủ khu này à? Rất nhiều người nóng máu khiêu chiến, nhưng thất bại liên tục, Tiết Dịch Dương và Lưu Duệ cũng phải ra tay, đám chiến bại xung quanh reo hò cổ vũ họ chiến thắng đối phương, bình thường thì ba tên trong vòng tròn chẳng được người ta thích mấy, nhưng giờ đối diện với kẻ địch bên ngoài phải thừa nhận kỹ thuật bọn họ cao nhất vùng.
Tiết Dịch Dương và Lưu Duệ cũng không phụ lòng mong đợi, đánh với hai người trong nhóm kia không phân cao thấp, vãn hồi lại được chút thể diện. Ai ngờ người ta chọn ra một người, đánh bại Lưu Duệ, Tiết Dịch Dương ứng phó rất khó khăn.
Tiếp đó một đứa con trai có thực lực nhất trong nhóm nhìn thấy kỹ thuật của Tiết Dịch Dương liền ngứa tay đích thân ra trận, thế là Tiết Dịch Dương thua thê thảm. Hai đứa chơi cả chiều, tới lúc về nhà ăn cơm vẫn chưa phục, hẹn người ta tái chiến, đối phương sảng khoái nhận lời, ngữ khí rõ ràng không coi họ vào đâu.
Thế nên hai tên đi tìm Tô Xán, giương cao là cờ bảo vệ vinh dự tập thể ứng chiến.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 17: Cô gái tên Lạc Nhiên

Quán game này nằm ở giao giới ngã tư cách tiểu khu của nhà Tô Xán chưa tới 1 km, có thể xem là khu phồn hoa, đối diện là khách sạn Quốc Tế ba sao của thành phố Hạ Hải, cũng chỉ ở trước cổng khách sạn nằm trên đường đi học của Tô Xán có thể thi thoảng thấy một hai chiếc xe hơi BMW.

Khi đi qua đường đối diện với khách sạn, Lưu Duệ chỉ tay kêu:

- Chính là bọn chúng.

Bốn nam một nữ từ đại sảnh sáng choang của khách sạn Quốc Tế đi ra, nhìn từ cách ăn mặc và khí chất đều bất phàm, tuổi tác không chênh lệch với bọn họ là bao, vậy mà lại ở trong khách sạn cao cấp nhất Hạ Hải, không khỏi làm người ta kinh ngạc.

Tô Xán vốn tưởng là cao thủ ở khu phố khác tới gây chiến, xem cái thế này, y cũng phải nhíu mày.

Đối phương cũng nhìn thấy bọn họ, tên con trai đứng đầu tướng mạo tuấn tú, vẫy tay với bọn họ, ba tên khác thì mặt nghênh nghênh, chỉ chỏ bọn họ nói cười.

Cô gái duy nhất trong nhóm lập tức làm trái tim Tô Xán rung rinh.

Váy liền thân màu trắng, mũi ngọc môi hồng, đôi mắt đen láy linh động, khuôn mặt trái xoan, cánh môi dày nhỏ, môi trên hơi hơi cong cong lên đầy khiêu khích, mép váy chớm tới gối làm tôn lên đôi chân dài khỏe khoắn, mới chỉ mười sáu mười bảy tuổi đầu mà đã đẹp yêu nghiệt thế này, lớn hơn chút nữa còn để con trai sống nữa hay không?

Tiết Dịch Dương và Lưu Duệ nuốt nước bọt, lắp bắp:

- Vừa, vừa nãy không có cô bé này ... Ai thế không biết?

Ba người bọn họ phân bố rất có tính hí kịch, Tiết Dịch Dương học Nhất Trung, Lưu Duệ ở Nhị Trung, Tô Xán ở Tam Trung, cứ như thương lượng

trước vậy, đối diện với cô gái này, xét ở bất kỳ một phương diện nào đều ở cấp bậc hoa khôi giảng đường.
Trong trí nhớ của Tô Xán không hề có cô gái, có lẽ y không nhớ nổi tên bạn học cùng lớp, nhưng nhất định có thể nhớ tên những hoa khôi trong trường.
Hai nhóm đi vào quán game, không khí tức thì trở nên nặng nề, người trong quan thấy nhóm xế chiều khiêu khích tới, sắc mặt rất bất thiện, nhưng thái độ thay đổi hẳn khi thấy cô gái, quán game thường là thế giới của con trai, xuất hiện một cô gái, lại còn xinh đẹp cỡ này, độ quý hiếm thế nào khỏi nói cũng biết.
Mấy tên lớn tuổi một chút đang hút thuốc cũng vội dập thuốc đi, tên vừa rồi còn gác chân lên bàn cũng thu lại, làm bộ nghiêm chỉnh đàng hoảng còn lén nhổ nước bọt vuốt lại mái tóc bù xù, Tô Xán không khỏi buồn cười.
Trách sao được, chiếc váy liền thân làm nổi bật vóc dáng yểu điệu sức sống của thiếu nữ, tuy gò má bầu bầu còn chút non nớt của trẻ con, song đã nhìn thấy tiềm lực kinh người trong tương lai, tóc đen nhánh xõa xuống vai, đôi mắt hững hờ , khí chất hiếm có, Tô Xán đứng cạnh cô không xa có cảm giác tim tăng tốc rõ rệt, phải biết rằng dù gặp Đường Vũ, y cũng không có cảm giác này.
Tiết Dịch Dương và Lưu Duệ kiếm luôn máy ngồi xuống, di chuyển sự chú ý, sợ nhìn cô gái này không chú ý ngây ra thì mất mặt.
Kẻ to mồm nhất trong nhóm đối thủ nói:
- Thế nào, kẻ bại trận còn gọi người tới, y là người trình độ cao nhất đấy hả?
Câu này rõ ràng nhắm vào Tô Xán.
- Đây là bạn tôi, gọi cậu ấy tới để giao lưu chút thôi, đối thủ chính vẫn là bọn tôi.
Lưu Duệ trả lời, trong ba bọn họ, đá PES giỏi nhất là Tiết Dịch Dương, thứ đến là hắn rồi mới đến Tô Xán.
- À.
Tên đứng đầu là Vương Uy Uy hơi thất vọng, hiếm khí thấy ngứa tay như vậy, buổi chiều Tiết Dịch Dương chỉ đủ vùng vẫy một chút, làm khoái cảm

của hắn chỉ thoáng qua, thấy Tô Xán còn tưởng là đối phương hẹn người trình độ cao hơn tới, ai ngờ là tới cổ vũ.
Một nam tử chừng ba mươi ngứa mắt với sự vênh váo của đám người này, khiêu chiến với một tên beo béo trong nhóm, thắng bại nhanh chóng định đoạt, 2-0, tên béo thắng nhẹ nhàng, nam tử kia vẫn ngồi ngây tại chỗ không tin.
Tên béo mặc một bộ đồ thể thao, quần lửng, vòng chân vòng tay các kiểu, nhấc cái mũ lưỡi trai hiệu Nike ném xuống đất đứng dậy:
- Đúng là thành phố nhỏ, thôi, chả hi vọng tìm được đối thủ ở đây. Thành phố nhỏ, người cũng kém cỏi, dẫm đạp cũng chẳng thú vị gì.
Mấy người khác lên tiếng phụ họa, người trong quán game mặt lúc trắng lúc đỏ, khỏi nói xấu hổ phẫn nộ ra sao.
- Tiểu Ngũ, nói cái gì vậy hả?
Vương Uy Uy nhíu mày nhìn sang cô gái.
Quả nhiên cô gái cũng tỏ ra khó chịu vì lời nói của tên béo Tiểu Ngũ, Tiểu Ngũ lập tức im re, gãi gáy:
- À ... Vừa rồi kích động chút ... Lạc Nhiên, em đừng đừng để ý ...
Lạc Nhiên!
Tất cả mọi cái tai đều dựng thẳng lên, tên thật đẹp.
Lâm Lạc Nhiên đến bực mình với người anh họ cùng tuổi này, ăn nói chẳng biết giữ mồm giữ miệng gì cả, toàn gây phiền toái không đáng có. Lần này bọn họ tới Hạ Hải vì một cuộc tụ hội của trưởng bối, đám Tiểu Ngũ chê ở đại viện không thoải mái, bị trưởng bối quản giáo, nên tự ý thuê phòng ở khách sạn Quốc Tế. Lâm Lạc Nhiên là phận tiểu bối, đi tới chào hỏi hết chức phận rồi thôi, cô không thích loại tụ hội này, nên đi theo Tiểu Ngũ và Vương Uy Uy, ba bọn họ từ lớn tới bé đi đâu cũng có nhau, gần như không rời nửa bước.
Vương Uy Uy thấy người trong quán game nhìn cả vào Lâm Lạc Nhiên thì không thoải mái, ngồi xuống bên cạnh Lưu Duệ tuyên chiến:
- Quy củ cũ, chỉ cần thắng tôi một trận, toàn bộ chi phi ở đây tôi trả hết.
Cả đám quả nhiên nhốn nháo không để ý tới Lâm Lạc Nhiên nữa.
Còn Tô Xán thì tỉ mỉ quan sát Lâm Lạc Nhiên và Vương Uy Uy.

Quần áo mà họ mặc nhìn là biết cắt may thủ công, kiểu dáng với ánh mắt người tương lai của Tô Xán nhìn cũng không thấy lạc hậu, thời trang mà không nổi bật, nhìn bề ngoài không nhận ra được nhãn hiệu, chân đi giày thể thao hiệu Nike chắc chắn chẳng phải đồ nhái, Hạ Hải khi ấy không có một hiệu độc quyền nào, vì chẳng mấy người mua nổi.

Cách ăn vận có thể thay đổi, thế nhưng khí chất và tính cách của một người do điều kiện bẩm sinh và hoàn cảnh giáo dục bồi dưỡng ra. Những người này ăn mặc không phô trương, nhưng bất phàm, nếu nói là con cái phú thương thì phong cách kín đáo nội liễm này không phù hợp, bọn họ tuy không vênh mặt hất hàm, nhưng khí thế vượt người khác, con cái phổ thông không giả bộ ra được.

Tô Xán kết hợp với kinh nghiệm giao thương đời sau, lưu tâm phân tích, được kết luận này lại mỉm cười, đây chỉ là thói quen thôi, biết thân phận của họ thì sao, tới đây chơi game cho vui, dựa vào là kỹ thuật, ở đây thân phận là bình đẳng.

Tiếng kêu nuối tiếc truyền tới, Lưu Duệ nỗ lực vẫn không lật ngược được tình thế, thua Vương Uy Uy 1-3.

Vương Uy Uy dùng gamepad tự mang theo, khác với gamepad nhớp nháp mồ hôi, màu nhũ gần như bị cáu bẩn che lấp của quán game, gamepad của đám người này rất cầu kỳ, trông có cảm giác cực kỳ chuyên nghiệp, giống tay cầm PS2 sau này, có điều chưa có công năng rung.

Thứ gamepad này ở trong nước dứt khoát không mua nổi, hơn nữa tay của Vương Uy Uy rất linh hoạt, cực nhanh, cả Tiết Dịch Dương và Lưu Duệ đều không bằng, chẳng trách không ai thắng nổi.

Tô Xán trước khi quay trở về thì đã ra PES 2010 rồi, khấc hẳn với thời này, kể cả khi tốt nghiệp đi làm, Tô Xán vẫn thích rảnh rỗi cùng bạn bè tới quán game, rồi công việc ngày càng thêm bận rộn, y cũng mua một chiếc PS2 về chơi, còn PS3 vẫn đắt lắm.

Nhìn cái đồ họa 3D thời PS1 thực sự thô tới không chịu nổi, răng cưa không xử lý, đa giác ít, góc cạnh rõ ràng, có điều khi đó gây oanh động lắm rồi, cùng với không khí WC 1998, có thằng con trai nào được điều khiển

sao sao yêu thích, dẫn dắt đội bóng thân yêu thắng một trận mà chẳng nhiệt huyết sôi trào.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 18: Móc mắt cho bây giờ

Tiết Dịch Dương cơm tối cũng chẳng nhớ mình ăn gì, đầu óc chỉ nghĩ cách ứng phó với Vương Uy Uy ra sao, hiện có cơ hội đối kháng chính diện, chuẩn bị đem chiến thuật và chiến lược suy tính kỹ ra dùng.

Thấy Tiết Dịch Dương tiếp lấy gamepad của Lưu Duệ, mắt Vương Uy Uy ánh lên phấn khích, đối thủ có tầm cỡ xuất hiện rồi, chỉ có ngược đãi người có khả năng chống cự mới có khoái cảm.

- Mẹ nó! Mày dám chơi à? Không sợ Uy Uy đại ca của bọn này đá chết.

Một tên lên tiếng chướng tai:

- Bọn nó nếu đã không sợ chết nối nhau tiến lên, vậy cho bọn nó thấy thế nào là đội nông dân đá bại đội ngôi sao đi Uy Uy đại ca.

Câu có nghĩa là dùng cầu thủ hạng ba chỉ số thấp đã với đội bóng toàn sao của đối phương.

Tiết Dịch Dương bị đối phương khích bác đá đểu, thẹn quá hóa giận quát:

- Rốt cuộc có đá không?

Vương Uy Uy cười, thái độ rất bề trên:

- Tăng thêm cược, nếu các người thắng, tiền đồ uống, thuốc lá do bọn này trả, nhưng nếu ngay một trận cũng không thắng nổi, đừng trách bọn này tặng cho hai chữ ...

- Rác rưởi!

Mấy tên kia đồng thanh.

Lâm Lạc Nhiên không hùa theo, khoanh tay đứng nhìn, dáng vẻ buồn chán, rõ ràng cũng không nghĩ có ai thắng được Vương Uy Uy.

Đám người trong quán game nổi giận, thằng chó này mạnh mồm quá, chẳng qua kỹ thuật giỏi một chút, cần vênh váo đến thế không.

Tiết Dịch Dương và Lưu Duệ mặt âm trầm, Lưu Duệ nói nhỏ:

- Tuyệt đối không được thua.

Tiết Dịch Dương không đáp, chỉ im lặng gật đầu, trước đó mọi người còn là so tài, dù thua đối phương không phục vẫn tôn trọng, nhưng đối phương đụng chạm tới tự tôn của mọi người, tuyệt đối không thể tha thứ, lắm tiền, xuất thân ưu tú mà khinh người à?

Tô Xán thầm lắc đầu, đám người này là thế dù được giáo dục tốt đẹp thường ngày tỏ ra khiêm nhường, thực chất không để ý tới tôn nghiêm người khác, càng thích lấy chà đạp người khác để tìm kích thích, bị kích lên một cái là lộ bản chất ngay.

Tựa hồ rất thích cái không khí ngột ngạt, tên béo Tiểu Ngũ cười hô hố với hai tên bên cạnh, Vương Uy Uy nhếch môi:

- Vậy bắt đầu đi.

Trận này Tiết Dịch Dương chơi cẩn thận bội phần, toàn bộ người trong quán game tập trung sau lưng hai người xem thi đấu, đến chủ quán cũng bỏ việc đứng xem, nắm tay siết chặt. Chuyện liên quan tới việc làm ăn của quán, đám người trẻ tuổi này có vẻ như tới đây phá quán, ông ta sao không căng thẳng cho được.

Mọi người nhìn chăm chăm vào cảnh khó tin trên màn hình, cầu thủ của Tiết Dịch Dương bị xoạc tung người, nhưng trọng tài trong game không thổi còi, đứng đần tại chỗ, Vương Uy Uy nhân lúc Tiết Dịch Dương bất ngờ, sút mạnh vào lưới.

Cả đám đưa mặt nhìn nhau, thế là sao?

- Ha ha ha! Xoạc chết bọn nhà quê đi.

Một tên trong bọn Vương Uy Uy đắc ý kêu lớn.

Vương Uy Uy quay sang, giơ ngón cái lên rồi xoay tay chĩa ngón cái xuống mặt đất, làm Tiết Dịch Dương điên tiên chỉ muốn đập gamepad vào mặt hắn.

Tô Xán chả lạ gì trò này, PES khi ấy chưa hoạn thiện, gug rất nhiều, xoạc bóng từ góc chéo gần người thế này, dù đối phương hất bay lên cũng có 80% không bị thổi còi.

Mọi người chửi bới trọng tài om sòm, Tiết Dịch Dương cắn môi phát bóng, thời gian không còn nhiều, đây là cơ hội cuối cùng gỡ lại.

Mọi người ầm ĩ reo hò, tạm thời quên mất cô gái duy nhất trong quán game, Lâm Lạc Nhiên lúc này yên tĩnh đứng một bên xem hai người thi đấu, thi thoảng cánh môi cùng đuôi mắt hơi cong lên thành nụ cười khẽ, sự quyến rũ trong lúc lơ đãng đó, phong tình đáng yêu tự nhiên đó nếu có người nhìn thấy cảnh tượng động lòng người này, có lẽ quên cả trận so tài kích thích kia.

Tất nhiên lúc nào cũng có ngoại lệ, Tô Xán là người duy nhất không chú ý trận thi đấu, hơi thất thần nhìn Lâm Lạc Nhiên.

Trong ký ức của y không hề có cảnh này, tuyệt đối không có, buổi tối trước khi y đi thi, Tiết Dịch Dương và Lưu Duệ không gọi y đi chơi game, càng không thể có chuyện gặp cô gái xinh đẹp này.

Tô Xán dám khẳng định trăm phần trăm mình hoàn toàn chưa từng gặp cô gái này, một cô gái có thể khiến người ta nhìn một cái tim tăng tốc, dù có nhiều năm sau nhất quyết không thể quên được.

Chẳng lẽ mình quay trở lại là vô tình thay đổi hướng vận mệnh, đáng lẽ hôm qua y đi chơi game với Tiết Dịch Dương chứ không phải ở nhà ôn bài, vì y từ chối nên hôm nay Tiết Dịch Dương mới kéo Lưu Duệ đi chơi, rồi phát sinh chuyện gặp nhóm Vương Uy Uy.

Chuyến du hành vượt thời gian làm Tô Xán sinh ra cái tính xấu, thích nghĩ ngợi lung tung.

Cả quán châu đầu vào màn hình, duy nhất một người nhìn chằm chằm vào mình, Lâm Lạc Nhiên tất nhiên phát hiện ra, quay đầu sang nhìn, đôi mắt hai người va chạm. Đổi lại là trước kia bị đôi mắt xinh đẹp của cô chiếu vào, bất kỳ đứa con trai nào cũng không chịu nổi quá ba giây phải đỏ mặt quay đầu đi, ánh mắt mỹ nữ đầy tính sát thương, hơn nữa một khi Lâm Lạc Nhiên cố ý, ánh mắt trở nên sắc lạnh như dao, đám người chạc tuổi cô dứt khoát không chịu nổi.

Thế nhưng hiện giờ Tô Xán hoàn toàn ở trong trạng thái thất thần, còn chẳng nhận ra Lâm Lạc Nhiên đang khó chịu nhìn mình ...

Đã qua ba giây.

Năm giây.

Hai mươi giây.

Hết một phút rồi.
- Này!
Người lên tiếng trước là Lâm Lạc Nhiên, trợn mắt tới một phút không ai chịu nổi, phải người bình thường 20 giây là đã thấy cay mắt.
Đột nhiên một âm thanh êm tai như tiên âm trên trời phát ra áp hết tiếng huyên náo trong quán game, cả quán im phăng phắc như nửa đêm, chỉ có âm thanh phát ra từ trong TV.
Tiếp đó vẫn là giọng Lâm Lạc Nhiên:
- Móc mắt cho bây giờ.
Mỹ nữ này cho người ta cảm giác điềm tĩnh ưu nhã ai ngờ câu đầu tiên lại là quot;Móc mắt cho bây giờquot;
Cả đám ngớ ra một lúc rồi quay sang nhìn Tô Xán đang đứng đần mặt gãi đầu, mọi người không khỏi nhìn y với anh mắt thương hại, bất kể thế nào bị một cô gái như vậy ghét cũng là chuyện đáng thương.
Lưu Duệ đứng bên Tô Xán bước sang bên cạnh một bước, tỏ thái độ quot;tao không quen thằng nàyquot;, hôm nay thua người ta còn chưa đủ mất mặt sao, còn đi trêu ghẹo con gái để người ta mắng cho.
Không khí lắng xuống, đúng lúc trận đấu kết thúc, Tiết Dịch Dương ngồi tại chỗ rất lâu không đứng dậy, mặt ảm đạm, lẩm bẩm:
- Tôi ... Thua rồi ...
Trận đấu này hắn đã tập trung 120% tinh thần, dùng hết chiêu số, thần kinh căng như dây đàn, cuối cùng vẫn không kháng cự được, mà đối phương rõ ràng chưa dùng toàn bộ khả năng, đấu tiếp hắn cũng khó duy trì được trạng thái tập trung như vừa rồi.
Mọi người tạm quên Lâm Lạc Nhiên mắng Tô Xán, đám người Vương Uy Uy đang chuẩn bị nghĩ cách xỉ nhục đối thủ thì Tô Xán khẽ vỗ vai Tiết Dịch Dương:
- Để tao thử xem.
Tiết Dịch Dương tinh thần sa sút, nghe Tô Xán nói vậy thì ngẩng đầu lên, phẩy tay:
- Mày tới thì có ích gì, trình độ mày ra sao tao không rõ à?
Lưu Duệ kéo tay Tô Xán:

- Đừng làm phiền nó, chê cả đám chưa đủ mất mặt à?

Lưu Duệ hơn hai tên bạn một tuổi, nhưng đi học muộn hơn một năm, bình thường tiếng nói của hắn là chủ đạo, còn Tô Xán thì giống như đàn em theo đuôi, nên Lưu Duệ thẳng thắn gạt ý kiến của Tô Xán đi, Tiết Dịch Dương là đứa giỏi nhất rồi mà không ăn thua, mình đấu với hắn chọc ba quả mới ăn được một quả, Tô Xán có khi bị Tiết Dịch Dương chọc cho năm quả cũng chẳng ăn lại được quả nào.

Thực lực chênh lệch như thế Tô Xán có đấu cũng vô ích.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 19: Cao thủ

C

ứ để tao thử một trận xem, thời gian qua tao cũng luyện tập không ít.
Tô Xán kiên trì nói:
- Đấu với tôi à?
Qua thái độ của Lưu Duệ là Vương Uy Uy đoán ra thực lực của Tô Xán, nhìn bề ngoài của Tô Xán tuấn lãng, thư sinh có ba phần giống con gái, bộ dạng hiền lành vô hại chẳng hề giống cao thủ, trực tiếp xua tay:
- Tôi không rảnh dạy người khác ... Xem ra hôm nay không có cơ hội trả tiền rồi.
Vương Uy Uy rút gamepad ra, đứng dậy nở nụ cười tự hào của thắng lợi, nói với Lâm Lạc Nhiên:
- Đi thôi, thành phố tí tẹo này chẳng có gì hay ho cả, chúng ta tìm quán bar ngồi chút.
- Ê, bọn rác rưởi!
Năm người Vương Uy Uy vừa quay đi lập tức cứng người, quay lại không dám tin nhìn Tô Xán dám nói câu này với bọn họ.
Tiết Dịch Dương và Lưu Duệ choáng váng, cái thằng Tô Xán này hôm nay quá xán lạn rồi, người ta không chửi mình, y lại chửi trước.
Tô Xán làm thế là có lý do, nếu để đám Vương Uy Uy cứ thế bỏ đi, vậy ba bọn họ khỏi vác mặt tới quán game này nữa, chưa nói tới mấy tên này hơi mở miệng ra là bọn nhà quê, thành phố nhỏ. Vì sự tự tôn của cái thành phố bọn họ sống mười mấy năm, vì công sức sau này khổ luyện PES đánh bại hai thằng bạn đáng ghét không bị uổng phí, nên y lên tiếng khiêu khích.
Một tên trong nhóm Vương Uy Uy sắn tay áo lên:
- Con mẹ nó mày nói gì? Không phục, muốn đánh nhau à?
Lâm Lạc Nhiên thái độ lạnh nhạt, chẳng buồn nhìn Tô Xán, giọng nói êm tai phát ra:

- Không có phong độ cũng phải có hạn thôi chứ?
Vương Uy Uy đưa chặn tên bạn định xông lên đánh nhau lại, đánh giá lại Tô Xán một lượt:
- Cậu muốn thi đấu?
Tô Xán gật đầu.
- Tiểu Ngũ, chơi với nó một ván, chú ý đừng để người ta thua quá thảm, như thế người ta mất mặt, không cam tâm đâu.
Tên béo Tiểu Ngũ mặc đồ hip-hop không thèm nói, lấy gamepad ra cắm vào máy PS1:
- Xem tao đá chết mày thế nào.
Tiết Dịch Dương và Lưu Duệ lúc này không tiện can Tô Xán nữa, vỗ vai cổ vũ Tô Xán cho có lệ, thôi thì cả ba cùng thua cho đủ bộ, là huynh đệ cũng nên chia ngọt xẻ bùi.
Tô Xán không xem hề thường đám Vương Uy Uy, nhưng game thời PS1 dù cao thủ tới mấy cũng có cực hạn thôi, đó là hạn chế của game, tới mức độ nhất định kỹ thuật sẽ sàn sàn nhau hết, sau này y luyện PES tới cao độ, càng đã lên mạng mày mò hết kinh nghiệm chiến thuật cùng bug được các cao thủ thế giới chia sẻ, hơn xa cái đám nhãi con này.
Thi đấu mới mười phút tên béo đã phải đỡ trái đỡ phải rồi, Tô Xán phân phố chiến thuật phòng thủ hợp lý, mỗi lần tên béo tấn công đều như đá chìm đáy biển, Tô Xán hóa giải nhẹ nhàng, ngược lại tên béo không ngừng lau mồ hôi.
Đám đồng bạn của tên béo bắt đầu chế nhạo chiến thuật rùa đen của Tô Xán, chút trình độ đó cũng dám thách đấu.
Tên béo chưa biết Tô Xán bày trận phòng ngự chẳng qua là có thể thời gian thích ứng lại với gamepad PS1 cổ lỗ này mà thôi.
Làm quen xong, Tô Xán pause game, chỉnh lại chiến thuật, cho tên béo thời gian uống nước, tay lau quần, chùi một cái đầy mồ hôi.
Vương Uy Uy thu lại khuôn mặt chế nhạo, dần dần trở nên nghiêm túc, tên nhãi này phòng ngự rất quy củ, Tiểu Ngũ giỏi tấn công mà chưa ăn được bàn nào.
Nhìn thấy kỹ thuật Tô Xán tiến bộ rất nhiều, Lưu Duệ nhắc nhở:

- Mày phòng thủ tốt thế đừng đổi chiến thuật, thằng béo đó tấn công được lắm đấy, chỉ cần không thua là được rồi.
Tô Xán vẫn làm theo ý mình, phát bóng tấn công, quả bóng dưới sự điều phố của y bật tanh tách qua chân các cầu thủ, chính xác như máy, xé nát hàng phòng thủ của tên béo, tên béo bị sút cho 3 quả, không ăn nổi quả nào.
- Không phải chứ?
Đám đông đằng sau thì thầm.
Tiết Dịch Dương và Lưu Duệ mừng như điên, không hiểu kỹ thuật Tô Xán tiến bộ như thế từ bao giờ.
Tên béo tự giác đứng dậy rời chỗ không nói tiếng nào, Vương Uy Uy rút tay khỏi túi quần thế chỗ:
- Để tôi đấu với cậu.
Không khí trong quán game trở nên sục sôi.
Vương Uy Uy dùng hết chiêu số, kể cả bug xoạc bóng, mới đầu khí thế tấn công, dần dần chuyển sang phòng thủ, rồi phòng thủ toàn diện.
- Hất bóng qua đầu?
Có người kinh ngạc thốt lên, nhìn quả bóng phía sau lưng cầu thủ của Tô Xán hất bóng qua đầu cầu thủ đối phương.
- Sút giả hai lần, trò này không ngờ có kỹ thuật đó! Hả, mẹ ơi, sút giả ba lần kìa.
Mọi người xôn xao, kỹ thuật này chỉ có thể thấy trong trận đá bóng thực ngoài đời thôi.
Mọi người hoa mắt nhìn đủ loại kỹ thuật phức tạp độ khó cao được thể hiện trong trò chơi qua bàn ty Tô Xán, y hoàn toàn không phải thi đấu nữa, thuần túy là khoe kỹ thuật.
4 -1.
Tiết Dịch Dương và Lưu Duệ nắm chắt tay nhau hò hét như hai thằng điên, còn thụi cho Tô Xán mấy quả đau điếng phát tiết sự phấn khích, cả quán game tưng bừng như như lễ hội.
Vương Uy Uy thua.
Lưu Duệ hể hả lắm, nói ra hai chữ hắn cho rằng lúc này có thể nói rồi:
- Rác rưởi.

Đám người Vương Uy Uy vẫn đứng sững sờ tại chỗ, trong đầu toàn là kỹ thuật chưa từng nghe thấy, cho nên không nghe rõ Lưu Duệ nói hai chữ quot;rác rưởiquot;.

- Cao thủ!

Tên béo hơi mím môi thừa nhận.

Vương Uy Uy đứng dậy, rất phong độ đưa tay ra:

- Vương Uy Uy.

Thái độ thẳng thắn của hắn làm Tô Xán phải nhìn với con mắt khác, cũng đưa tay bắt tay hắn:

- Tô Xán.

- Kỹ thuật lợi hại lắm, tôi tâm phục khẩu phục.

Vương Uy Uy quay sang đám đông:

- Tôi nói là giữ lời, tiền mọi người chi tiêu hôm nay tôi trả.

Cả đám lại hoan hô.

Tô Xán phát hiện mình bắt đầu hơi thích Vương Uy Uy rồi, dù thua cũng thua rất phong độ, thái độ chân thành không hề giả tạo, mặc dù thái độ không tốt lắm, nhưng giáo dưỡng nhân phẩm vẫn rất tốt.

Ánh mắt Tô Xán theo tiềm thức vượt qua vai hắn, nhìn cô gái đằng sau, không thể không nói vừa rồi y phô diễn kỹ thuật tới mức ấy một phần vì cô gái này, đó là chuyện thường tình của con người.

Lâm Lạc Nhiên cũng đang hiếu kỳ nhìn Tô Xán, lần nữa đối diện với đôi sáng đen láy đó, nhưng không bị mắng nữa, Lâm Lạc Nhiên hơi cong môi dưới ra quay đầu đi, bộ dạng không thèm để ý tới y.

- Tô Xán, tôi nhớ cái tên này rồi, chúng tôi cò ở nơi này một thời gian nữa, cậu còn tới đây chứ, xin được thỉnh giáo nhiều hơn.

Vương Uy Uy giơ tay chào dẫn cả đám rời đi.

.....

- Mày đáng nhẽ phải hỏi tên cô bé đó.

Trên đường về, tâm tình Lưu Duệ cực cao, hoa chân múa tay nói, từ này về sau địa vị ba người bọn họ trong vùng không thể lay động nữa rồi.

- Lạc Nhiên ... Không biết tên đây đủ là gì, trường tao không có cô bé này.

Tiết Dịch Dương mắt mơ màng, nếu cô gái này vào Nhất Trung, dứt khoát không kém gì một quả lựu đạn, hắn không thể không biết:
- Thì ra lúc đấu với bọn tao mày chưa dùng hết sức, luyện tập lúc nào thế?
- Chúng mày tự nhìn lại bản thân xem, mỗi lần thắng tao là ăn nói khó nghe hơn cả đám Vương Uy Uy, tất nhiên tao phải âm thầm luyện tập để báo thù rồi. Lắm lúc tao không biết chúng mày có phải là bạn tao không nữa ..
Tô Xán nói lời này hoàn toàn là sự thật, giơ chân lên đá Lưu Duệ:
- Vốn định đợi hôm nào cùng bọn mày đánh cược gỡ lại cả vốn lẫn lãi, không ngờ hôm nay gặp đám Vương Uy Uy, đành đem ra dùng.
Lưu Duệ cười hềnh hệch, nhảy tránh cú đá của Tô Xán:
- Cái này gọi là yêu cho roi cho vọt mà, không nhờ công bọn tao chửi mắng, làm sao mày có vinh quang hôm nay, mày phải cám ơn bọn tao mới đúng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 20: Trước giờ quyết chiến

K

hông chấp hai tên mặt dầy vô lại này, Tô Xán chuyển đề tài:

- Ngày kia thi rồi, bọn mày ôn tập ra sao?

- Có gì mà phải ôn với tập, tao xem qua loa sách vở là được, chỉ có mấy ngày thôi, mày còn đâm đầu vào học làm cái gì, nước đến cổ rồi nhảy sao kịp! Tao thấy đám Vương Uy Uy không tệ, đợi thi xong tìm bọn chúng so tài, kỹ thuật của bọn nó đáng học tập.

Lưu Duệ khoát tay không thèm để ý:

- Bằng vào mày à, trước tiên thắng tên béo Tiểu Ngũ đi rồi hẵng nói nhé, tao bắt bài được thằng đó rồi, lần sau chơi đôi công với nó.

Tô Xán phục hai tên này nói gì cũng kéo game vào được, cuộc đời u ám của mình trước kia có đóng góp không ít công sức của hai tên quot;bạn tốtquot; này, nhưng mà ai bảo mình cam tâm đọa lạc chứ. Lần nữa cố thay đổi chủ đề, nghiêm mặt nói:

- Tao nói nghiêm túc đấy, mấy ngày này tao liều mạng ôn tập, giáo viên bọn tao phát tập đề nội bộ các môn, làm hết đề trong đó là tương đương hệ thống lại kiến thức. Mai chúng mày xem qua đi, chơi thì lúc nào chả được, mấy ngày cuối rồi, không học là muộn đấy.

Hai tên giương mắt nhìn Tô Xán như thấy thứ không phải là đồng loại, một lúc sau thấy Tô Xán không giống đang đùa, mới thu ánh mắt lại.

- Nhưng mà học học không vào, nên chiều nay mới muốn đi chơi, biết làm sao được chứ, mày tưởng tao không muốn học à, nhưng mà chỉ còn ba ngày nữa có cố chẳng ăn ai, tao học thế nào tao tự biết.

Tiết Dịch Dương lắc đầu:

- Còn tao thì chỉ cần ôn tập qua một chút thôi, dù sao chỉ cần thi vào Nhị Trung là được rồi, cha tao cũng không yêu cầu cao.

Tô Xán hạ thấp yêu cầu, y cũng muốn thay đổi cả vận mệnh không quá thuận lợi của hai tên bạn, nhưng chuyện này không thể quá gấp gáp:

- Vậy bọn mày có vấn đề ở môn nào, tao cho chúng mày tập đề môn đó, thi hai ngày rưỡi, tranh thủ ôn trọng điểm môn đó trước sẽ tốt hơn, thi xong bọn mình đi ăn mừng.

Tiết Dịch Dương cau mày nghĩ:

- Tiếng Anh, hóa học, số học hơi kém một chút, môn học thuộc thì thời gian quá ngắn không ăn thua, bỏ qua cũng được.

- Tao thì chỉ có ngữ văn, vật lý, tiếng Anh, hóa học hơi yếu ...

Lưu Duệ gập ngón tay tính, thấy hai tên bạn tròn mắt, thái độ rõ ràng là quot;chỉquot; bằng đó thôi à, mặt dày bổ xung:

- Cả số học nữa.

Tô Xán vỗ trán bồm bộp:

- Sáng mai tao sẽ photo đưa cho bọn mày, ngày đầu thi ngữ văn và số học, tranh thủ ôn hai môn này trước.

Trước kia cả ba đều né tránh không nói tới đề tài thi cử học hành, thành tích cả ba trong lớp đều nằm ở nửa cuối, không hứng thú với chuyện học, học hành chẳng qua là để ứng phó với thi cử mà thôi, bây giờ Tô Xán nghiêm túc nhắc tới như thế làm cả hai tỉnh ngộ, nhìn thấy khó khăn trước mắt, cũng trở nên nghiêm túc.

Chia tay trước cửa tiểu khu, Tiết Dịch Dương ngập ngừng mấy lần mới lo lắng hỏi:

- Mày thực sự định thi vào Nhất Trung à?

- Cái gì?

Lưu Duệ vừa rồi mua trên đường một xâu thịt dê nướng, đang nhai nghe câu này thịt rơi vào họng, cố nuốt trợn nuốt trạo, ứa cả nước mắt ra:

- Nhất Trung á!?

Tô Xán thản nhiên gật đầu.

Tiết Dịch Dương rõ ràng vẫn cho rằng Tô Xán thi vào Nhất Trung hoàn toàn vì theo đuổi Trần Linh San, thương hại nói:

- Nghĩ lại đi ... Mày không vào được đâu.

Lưu Duệ sờ trán Tô Xán:

- Mày không sốt chứ? Hay bị chó dại cắn?

Tô Xán rất muốn vật cả hai tên xuống đất cho một trận, nhưng trong ba người y không những ít tuổi nhất, mà cũng thấp bé nhất, mới chỉ 1m64, hai tên kia 1m70 và 1m73, đánh không nổi.

Chuyện này chẳng giải thích được, Tô Xán quay đầu về nhà:

- Vụ đánh cược của tao với mày vẫn hữu hiệu.

Đằng sau truyền tới tiếng Lưu Duệ ù ù cạc cạc hỏi Tiết Dịch Dương:

- Bọn mày đánh cược cái gì vậy?

…..

Sáu giờ sáng.

Cho dù là mùa hè, bầu trời vẫn chỉ tờ mà sáng, nửa tiếng đồng hồ nữa chuông báo thức mới reo, nhưng Tô Xán đã mở mắt, không sao ngủ được.

Y vừa nằm mơ, mơ thấy ngày của nhiều năm trước, thi trung khảo quá kém, mẹ vì không kiếm được tiền xin cho y vào trường mà ngồi trên ghế khóc, đó là lần đầu tiên Tô Xán thấy mình nhỏ bé, nhỏ bé không có chút sức mạnh nào, vô số người nhìn mình lạnh nhạt, đó chỉ là phần đầu cơn ác mộng mà Tô Xán không muốn nhớ lại.

Tô Xán hoảng sợ ngồi bật dậy bật đèn, y sợ tất cả chỉ là một giấc mộng, giống như một người trúng sổ xố, cứ trằn trọc không ngủ được, chỉ sợ đó là giấc mơ không có thật, y cũng sợ mình trùng sinh chỉ là bong bóng vỡ, vận mệnh y chưa bao giờ thay đổi.

Thật may, cái đèn chiếu sáng trên vách tường như đơn sơ, thế nhưng vẫn tỏa ánh sáng ấm áp như trong ký ức, mình vẫn ở nhà, sờ mó xương cốt toàn thân, vẫn là tấm thân gày gò tuổi mười sáu. Bên cạnh đồng hồ báo thức là cuốn lịch nhỏ, bên trên ghi rõ ràng là ngày mùng 7 tháng 6.

Là mùa hè năm 1998.

Xuyên việt là thật, mà hôm nay thi tốt nghiệp cũng là sự thực.

Chừng sáu rưỡi, cửa phòng phía cha mẹ mới mở ra, mẹ mặc tạp dề ở nhà bếp xong nhìn qua cửa sổ thấy Tô Xán đã mặc xong quần áo đang kiểm tra lại tài liệu và dụng cụ đi thi.

- Mỗi thứ mang theo hai cái cho yên tâm, hôm qua mẹ mua toàn bộ đồ dùng mới cho con để trên bàn đó. Hôm nay tới lúc con làm ra thành tích rồi đấy.

Ăn xong trứng luộc sữa bò, Tô Xán thấy mình động lực mười phần:

- Mẹ cứ yên tâm đi, con sẽ làm tốt.
Đổi lại là trước kia Tằng Kha chẳng lo lắng chuyện thi cử của Tô Xán, rõ ràng chẳng phải con mình giỏi giang gì, mà nhìn thái độ học tập của Tô Xán là đủ hiểu chẳng thể tới đâu được, tuy thường cổ vũ con, nhưng bà chấp nhận số phận rồi.
Nhưng hôm nay thì khác, Tô Xan mấy ngày qua thắp đèn học suốt đêm, làm Tằng Kha có thêm hi vọng, có hi vọng là có lo lắng, có lo lắng cũng có yên tâm, vì con trai nhanh chóng trưởng thành.
- Dù Tô Xán không thi đỗ thì sao nào? Nó đã biết suy nghĩ rồi, đồng thời thực sự nỗ lực rồi, dù không đủ điểm, mình cũng vay tiền xin cho nó vào Tam Trung học.
Tô Xán ra ngoài cửa thấy mấy đứa cùng cấp với mình, có điều không thân thiết như Lưu Duệ và Tiết Dịch Dương, chỉ chào hỏi qua loa rồi vội vàng đi qua, tới cửa từ gặp hai thằng bạn xấu từ tầng năm và tầng bảy đi xuống, cả hai đều rất hưng phấn.
- Ê, Tô Xán, tập đề mày cho bọn tao mượn được đấy, tập đề thi tham khảo của bọn tao chỉ có kết quả, cái của mày có cả chi tiết quá trình giải đề, cực kỳ tỉ mỉ. Chậc, không ngờ ở Tam Trung có thứ tập đề nội bộ này.
Tô Xán nhe răng cười, quá trình giải đề trên đó toàn là do y viết, khi in ra thì bút bi thành màu bút chì, mà chữ Tô Xán tất nhiên là chữ người lớn, nên hai đứa nghĩ là giáo viên Tô Xán gải, mà Tô Xán cũng chẳng nói ra.
Mọi người hôm nay cùng đường, lên xe bus rồi Tô Xán mới hỏi:
- Thế mày ôn tập ra sao, có tập đề này chắc như hổ thêm cánh hả?
- Đâu ra chuyện nhẹ nhõm thế.
Tiết Dịch Dương vươn vai ngáp dài một cái, trước kỳ thi quan trọng hắn chẳng ngủ ngon:
- Cho dù có đáp án, nhiều kiến thức không tiêu hóa được, bộ đề đó nếu không nhìn đáp án nhiều lắm tao làm được ba bốn chục bài, số học tao còn có chút tự tin, tiếng Anh thì quá khó, ba mươi bài là cực hạn, vật lý và hóa học thì trên năm mươi, dù sao mai mới thi, hôm nay về có thể xem thêm một chút.
Lưu Duệ ngồi hàng trên quay lại nói:

- Tao cũng tầm tầm đó, bộ đề ấy có vượt hạn quá không, tao đã ôn tập hệ thống sơ sơ rồi, cũng khác nắm chắc.
Xe tới trạm tiếp theo dừng lại, một nhóm học sinh đi lên, Tiết Dịch Dương và Lưu Duệ tức thì ngây người.
Đường Vũ đeo cặp màu phấn hồng, mặc áo thể thao liền mũ cực kỳ đáng yêu, mái dài chớm bai dợn sóng óng mượt, gió nhẹ thoảng qua, vài sợi tóc phất phơ theo từng bước chân theo những tâm hồn xao động, phối hợp với chiếc quần jeans tôn vinh chặm chân dài thon thả, cô đi giữa lối đi xe bus, nắm lấy thanh sắt, nhìn thấy Tô Xán khẽ mỉm cười:
- Xin chào.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 21: Cuối Cùng Cũng Bắt Đầu

C

huyến xe này tới trường thi Nhất Trung, trên xe đại bộ phận học sinh của Nhất Trung và Nhị Trung, đều không biết Đường Vũ, nhưng Đường Vũ chào Tô Xán trước, làm y thành đối tượng ghen tỵ.

- Chào bạn, trùng hợp thế.

Tô Xán cùng cười chào lại.

Người lên xe ngày càng nhiều, Đường Vũ cùng Tô Xán chào hỏi nhau xong, yên tĩnh đứng đó, mặt hướng về ngoài cửa sổ, không nhìn sang chỗ khác.

Mấy học sinh Tam Trung trên xe thì thầm với nhau, có tin đồn hôm tốt nghiệp hoa khôi Đường Vũ chờ Tô Xán ở cổng trưởng, cả hai là một đôi ngầm, không ngờ lại là thật, dù sao chưa ai thấy Đường Vũ lạnh lùng chủ động chào hỏi nam sinh nào hết.

Đừng nói bọn họ ngay cả Tô Xán cũng không nghĩ tới, ai ngờ hôm đó tan học Tô Xán và Đường Vũ cùng nhau trò chuyện, sóng vai đi dạo trong trường một chuyến, khiến cảm quan của Đường Vũ với y thay đổi, thiện cảm tăng lên nhiều, với cô mà nói, Tô Xán đại biểu cho một sự hoài niệm, một hoài niệm đẹp của ba năm sơ trung, chỉ thế mà thôi.

Thế nhưng không ai biết Đường Vũ nghĩ gì, Lưu Duệ và Tiết Dịch Dương cũng thế, mặc nhìn Tô Xán chằm chằm, thằng bạn này gần đây làm bọn họ bất ngờ quá nhiều, âm thầm luyện chơi game thì đã đành đi, đột nhiên chuyên tâm chăm học cũng có nguyên nhân, hiện giờ lại còn quen mỹ nữ cấp bậc này thì thật quá hoang đường ...

Có lẽ Đường Vũ không xinh đẹp một cách hoàn mỹ như cô gái tên Lạc Nhiên ở quán game, nhưng cái khí chất thanh vắng lạnh lùng kia, ánh nắng ban mai ngoài cửa sổ chiếu vào khuôn mặt, vài sợ tóc phất phơ trước trán, như tiên nữ lạc phàm trần, làm người ta chấn động.

Tô Xán chẳng buồn để ý tới hai tên hám gái đó, ánh mắt hướng ra ngoài, tham lam nhìn thành phố, con đường quen thuộc mười một năm trước, tìm lại thứ dần phai mờ trong ký ức, cũng ngày này năm đó, y cũng đi trên chuyến xe bus này, căng thẳng đến mức chẳng để ý tới xung quanh, tất nhiên Đường Vũ không chào y, y cũng biết hôm đó mình có đi cùng xe với Đường Vũ hay không ...

Lưu Duệ xuống xe tới Nhị Trung ở giữa đường, nhân lúc xe nhốn nháo, Đường Vũ đưa khóe mắt nhìn Tô Xán, thấy ánh mắt y mê ly, mang chút buồn mang mác nhìn ra ngoài cửa sổ, dường như không có bất kỳ một thứ gì ở trong xe hấp dẫn y hơn cảnh vật bên ngoài.

Thì ra ấn tượng của mình hôm đó không phải do cảm xúc sắp rời trường tác động, Đường Vũ có thoáng thất thần.

Xuống xe Tô Xán và Đường Vũ chỉ nói với nhau một câu chúc thi tốt, sau đó vào trường theo hướng dẫn tới phòng thi.

Trung học thứ nhất là trường học ưu tú nhất Hạ Hải, không chỉ chất lượng dạy học ngay cả cơ sở vật chất cũng tốt, cửa vào có tượng kim ưng giương cánh muốn bay, có cánh rừng rậm bao quanh khu văn phòng làm việc, sau đó là túc xá giáo viên san sát, quảng trường rộng lớn, bức tường văn hóa kéo dài tới tận khu phòng học mới xây, năm 98 khu phòng học mới đã được xây xong, nối liền với khu phòng học cũ bởi hành lang, được gọi là lầu mẹ con, cả hai khu lầu đều mang phong cách Châu Âu, là kiến trúc đặc sắc nhất trong các trường học thời đó.

Từ phòng học tới quảng trường mênh mông phía trước đều yên tĩnh, không hề có cảnh dòng người tấp nập như vừa rồi, nhưng được cách ly bằng dây đỏ, cho thấy trường học hôm nay không phải ngày bình thường.

Tiếng chuông đầu tiên vang lên, các phòng học đều im phăng phắc, một trong số những gian phòng học đó, Tô Xán đang ngồi bên trong, mỗi người một bàn riêng, trước bàn dán giấy dự thư, sau đó là hai vị giám thị loại mặt sắt đèn xì điển hình.

Tô Xán có cảm giác phải tác chiến trên đất địch, ở trong cái phòng thi này chỉ có bốn đồng minh cùng học Tam Trung, số còn lại đa phần là học sinh bản địa của Nhất Trung, lúc tập trung ở hành lang đợi vào phòng thi, đám người Nhất Trung tự động tác ra nhóm riêng, tỏ thái độ không muốn chung đụng với học sinh từ Tam Trung tới.

Hồi chuông đầu đã reo, mọi người ngừng giao lưu, giám thị cũng là giáo viên Nhất Trung, thậm chí còn là chủ nhiệm lớp của một số học sinh trong phòng, thế nên đám bốn học sinh từ Tam Trung tới như Tô Xán càng bị chú ý hơn.

Lời người đáng sợ là thế, Nhất Trung vì được đóng cái dấu ưu tú, cho nên dù giáo viên học sinh đều có cảm giác ưu việt bành trướng, cực đoan tới mức học sinh bất kỳ trường nào tố chất cũng không thể bì với học sinh Nhất Trung, nếu học sinh Nhất Trung gian lận thi cử thì đó là chuyện chấn động toàn trường, còn học sinh các trường khác mà gian lận thì chẳng phải chuyện gì lạ lùng.

Cho nên vị giám khảo Nhất Trung nhướng mắt lên chiếu một lượt vào đám học sinh Tam Trung, bọn họ thành trọng điểm bị giám thị, Tô Xán còn đỡ chứ ba đồng mình của y trở nên căng thẳng gấp bội, đám học sinh Nhất Trung vì thế càng được nhẹ nhõm.

Ngồi bàn bên cạnh của Tô Xán là một nữ sinh đeo kính cận, hai bím tóc buông xuống ngực, khiến cho Tô Xán chú ý, nhìn là thấy điển hình của cô gái ngoan chăm chỉ học hành, tuy đôi mắt kính to dầy che đi phần nào khuôn mặt, nhưng da dẻ rất trắng trẻo, mặc cái áo thun bó người, quần vài thường, giày vải, vóc dáng phát dục rất khá.

Tô Xán không khỏi cảm thán, Nhất Trung đúng là có vốn liếng để kiêu ngạo, rất nhiều quan viên và gia đình trung thượng tầng đưa con cái vào Nhất Trung học tập, cho nên cách ăn vận ngay cả người tương lai như y nhìn vào cũng thấy không quá quê mùa, nhiều học sinh mặc loạt hàng hiệu thuộc nhóm đầu tiên đưa vào nội địa, từ đó có thể thấy phần nào sự vượt trội của Nhất Trung.

- E hèm, hừ ...

Giám thị đi tới bên cạnh Tô Xán phát bài thi, sau đó gõ gõ bàn, hắng giọng, nhìn y với ánh mắt cảnh cáo.

Ánh mắt của Tô Xán khá là chuẩn, cô gái ngồi bên cạnh y thuộc hàng ưu tú ở Nhất Trung, nhìn thấy một tên "học sinh kém" của Tam Trung nhìn sang đó, tất nhiên khiến giám thị cảnh giác.

Giám thị phát bài thi xong không quên hắng giọng gọi y lại, đại biểu rằng Tô Xán sẽ thành đối tượng chú ý của ông ta.

Cô gái bên cạnh cũng bị tiếng hắng giọng gây chú ý, quay sang nhìn Tô Xán, Tô Xán cười ngượng ngịu, quay lại tay hơi run vì phấn khích trải để thi ra, đúng thế, không giống học sinh khác, Tô Xán không sợ, không căng thẳng mà còn trông đợi điều này, tiêu đề in trên tờ giấy trắng " Đề thi thăng học sơ trung thành phố Hạ Hải năm 1998" đập vào mắt.

Cuối cùng cũng đã bắt đầu.

Tô Xán nhìn lướt qua đề thì tức thì mừng rỡ, trong ấn tượng của y, đề thi sơ trung còn khó hơn cao trung, dù nhiều học sinh mũi nhọn đối diện với số học cũng phải kêu khổ không thôi, nhưng bài này sao mà đơn giản như thế?

Câu trả lời rất đơn giản, số học sơ trung chỉ là nhập môn cơ sở, yêu cầu là biết mà chưa phải hiểu, học sinh chỉ nắm công thức rồi làm bài, không nắm bản chất, tất nhiên cảm thấy nó khó. Đến cao trung đi vào chuyên sâu hơn, học sinh học chứng minh mệnh đề, tức là hiểu các định lý sinh ra thế nào, độ khó thực chất tăng lên nhiều. Tới đại học, học qua "toán rời rạc" "toán cao cấp", dù không nhớ công thức tính diện tích thế nào cũng có thể tự tìm ra công thức tính.

Đề thi sơ trung thực ra rất dễ, chỉ vì học sinh chỉ học công thức máy móc nên giải mới khó, còn Tô Xán hiểu rồi sẽ thấy nó dễ, nhưng nếu đi chuyên sâu hơn ở cao trung, với y sẽ trở thành khó khăn hơn nhiều, nhưng đó là chuyện về sau.

Ít nhất lúc này Tô Sán thấy so với bộ đề số học nội bộ mình ôn tập mấy ngày qua dễ hơn không ít.

Hồi chuông thứ hai đã reo, vị giám thị gầy gò mặt mày khó đăm đăm đẩy kính nhìn phòng thi một lượt:

- Có thể làm bài rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 22: Boss Đầu Tiên

T

ô Xán lập tức hăm hở cầm bút lên bắt đầu giải bài.

Vị giám khảo gầy gò khó tính mang theo một tờ báo mở ra ngồi trên bục giảng đọc, đám học sinh đang cắm cúi vào bài thi không biết ảnh nhân vật ngoài trang bìa hai mắt bị đục thủng, ông ta nhìn hết tình hình phòng thi qua "đôi mắt" đó.

Ông ta rất muốn nhìn thấy những khuôn mặt nhăn nhó của đám học sinh, đặc biệt là học sinh Tam Trung, như thế mới nổi bật sự vượt trội của Nhất Trung.

Có điều cả hai giám khảo cũng nhận thấy đề thì năm nay khá khó nuốt, nghe nói là một giáo viên trước khi nghỉ hưu đưa ra, còn tuyên bố là " Bài thi thực sự sàng lọc trình độ học sinh", khiến cho cả nữ sinh ưu tú để hai bím tóc kia cũng phải mím môi suy nghĩ cách gỉ.

Mà bên cạnh nữ sinh đó chính là Tô Xán ..

Hử .. Không đúng ...

Vị giám thị gầy gò đó tên là Tiêu Nhật Hoa, là chủ nhiệm lớp năm ba sơ trung, cũng là giáo viên số học, vừa rồi ông ta xem qua đề thi, nhận định với trình độ của học sinh Nhất Trung cũng không phải đơn giản, mấy học sinh ưu tú mà ông ta biết đều cắn bút nhíu mày, vậy mà thằng nhóc Tam Trung vừa nãy ông ta cảnh cáo lại viết như bay.

Tiêu Nhật Hoa chớp chớp mắt, không sai, Lục Nghiêu Thuận, Linh San, Dương Chiêu mấy học sinh thành tích có tiếng ở Nhất Trung đều đang mắc kẹt, đang tính toán trên nháp, trong phòng thi này tuy không có học sinh

đỉnh cấp của Nhất Trung, nhưng mấy học sinh ông ta vừa nêu tên cũng có thể xem là sinh viên của Thanh Hoa, Bắc Đại trong tương lai.

Tất cả đều bị làm khó, ngược lại tên học sinh của Tam Trung lại giải bài bay bay, thế này quá khoa trương.

" Nhất định là tạm thời bỏ qua bài không làm được, quay lại giải sau." Tiêu Nhật Hoa lòng cười thầm, đó là phương án đúng, giáo viên hạng ba như ở Tam Trung, vì muốn học sinh nắm đại cục, tất nhiên là dặn học sinh làm như thế.

Học sinh kém nhìn thấy bài không giải được là bỏ qua ngay, còn học sinh có thực lực thế nào cũng phải thử giải qua một lượt trước, đó là sự tự tin là sự cố chấp của người có tài, Tiêu Nhật Hoa không khỏi bật cười khẽ.

Một tiếng hai mươi phút đã trôi qua, đã có mấy học sinh nộp bài sớm, cô gái đeo kính thắt bìm bên cạnh Tô Xán cũng đặt bút xuống, kiểm tra lại bài, dọn dẹp đồ dùng, không thèm nhìn bất kỳ ai, cao ngạo mà tự tin bước ra khỏi phòng.

Tô Xán cũng đang kiểm tra lại bài, năm phút sau khi cô gái đeo kính rời phòng, y cũng đứng dậy nộp bài.

Thực ra Tô Xán có thể nộp bài lâu rồi, chừng 1 tiếng thôi, có điều xung quanh vẫn đang chăm chú làm bài, tốc độ làm bài như thế chính bản thân y cũng không dám tin tưởng, đề thi cấp độ boss trong ấn tượng của y từng làm y thiếu chút nữa bị thất học đây sao?

Tô Xán không dám tin tưởng vào bản thân, thế là kiên trì kiểm tra lại từng bài một lần rồi lại thêm một lần nữa, cảm thấy không còn gì để sửa chữa nữa vẫn còn chưa tin, ngồi vẽ hươu vẽ vượn lên giấy nháp.

Thực sự chán lắm rồi mới thấp thỏm đi nộp bài.

Một người nhặt được một triệu đồng, vội vàng kẹp vào nách, không dám nhìn lại sợ người ta biết, lại sợ tiền ở nách biến mất, chính là tâm thái của Tô Xán lúc này.

Cửa ải thi cử lớn đầu tiên trong đời, được mọi người công nhận con đường phân ranh rời nhân sinh lại bị mình vượt qua đơn giản như thế, Tô Xán không có dũng khí để tin tưởng.

Nộp bài xong, ra ngoài, chỉ có số rất ít học sinh Nhất Trung đã nộp bài đang tụ tập bàn tán với nhau ở sân, Tô Xán hoang mang đi ra cổng.

Buổi chiều thi môn ngữ văn, Tô Xán làm bài với thế gió mạnh cuốn lá, đề thi là lý giải (Xuân) của Chu Tự Thanh, chủ đề là "phán xuân", "tống xuân", "hội xuân", Tô Xán đọc đề còn có chút hưởng thụ, đề ra rất dễ hiểu, làm chẳng tốn sức chút nào.

Đề làm văn có hơi đặc biệt, (cho tôi thời gian một ngày), chỉ có sáu trăm chữ, làm Tô Xán có cảm giác "có phải nói đùa không?", sau này viết báo cáo hơi chút là cả vạn chữ, tư duy cẩn mật, yêu cầu của đề văn này cứ như gãi vào chỗ ngứa của y.

Thế nhưng mình nên viết gì về chủ đề này đây? Thói quen đời sau viết dông viết dài, giờ yêu cầu sáu trăm chữ tinh túy, đúng là khó đấy.

Đầu lóe sáng, ký ức hiện ra rất nhiều chủ đề, cầm bút lên lại do dự, nếu mình viết như thế liệu có ảnh hưởng gì tới hướng đi tương lai không? Nghĩ tới đó lại tát bản thân một cái, coi mình là ai chứ, thủ tướng hay sao? Một bài văn của học sinh sơ trung thì gây ra được ảnh hưởng gì? Lúc này làm sao kiếm điểm thật cao mới là quan trọng nhất, thế là múa bút soàn soạt trên giấy.

Lần này Tô Xán nộp bài thi chậm hơn rất nhiều, mất tới 1 tiếng 40 phút, đợi chuông báo còn 20 phút hết giờ mới nộp bài, khi nộp bài, vị giám thị tên Tiêu Nhật Hoa liếc nhìn y một cái. Nhìn cái thế làm bài số học buổi sáng

của tên nhóc này rất nhanh, chỉ sau Linh San một chút, chỉ là sau đó người nộp bài nhiều lên, Tiêu Nhật Hoa không tiện mở bài thi của Tô Xán ra xem y làm thế nào. Có điều chiều nay làm văn, sáu trăm chữ như bị táo bón không rặn ra nổi, đoán chừng chẳng phải học sinh ưu tú.

Ngày thi đầu tiên trôi qua rất nhanh, về tới nhà Tô Xán bật TV, chỉnh tới kênh tin tức thời sự Hạ Hải, tin tức hôm nay trọng điểm nó tới kỳ thi trung khảo, quay cảnh phụ huynh học sinh đứng ngoài hàng rào sắt ngóng và bên trong, không khí trông chả kém gì thi đại học.

Cha mẹ cũng không quấy nhiễu Tô Xán đang yên tĩnh xem TV, đứa bé này gần đây không hiểu bị cái gì kích thích mà thay đổi rất lớn, nhìn con chuyên tâm xem tin tức, còn cứ tưởng là nó đang xem phim võ hiệp Hong Kong, bất kể thế nào thì đây là thay đổi theo chiều hướng tốt đẹp, cha mẹ Tô Xán vui mừng khó nói lên lời.

Thực ra trong lòng Tô Xán không bình tĩnh chút nào, năm 1998, sông Trường Giang vì nguyên nhân tự nhiên gây ra lũ lớn, vùng đất ven Trường Giang chìm trong trận đại hồng thủy, đây là thiên tai lớn nhất từ khi lập quốc tới nay, tổn thất cực kỳ nghiêm trọng.

Hạ Hải không ở gần Trường Giang, toàn tỉnh Tây Xuyên nằm thượng du Trường Giang, cho nên không ảnh hưởng mấy, có điều liên tục mưa to và thượng du vỡ đê, vùng đất thấp trong thành phố bị ngập nước cao nửa mét, tạo thành tổn thất nhất định cho tài sản nhân dân, nhấn chìm một số cửa hiệu tầng một ở phố thương nghiệp.

Những chuyện "quốc gia đại sự" ấy với học sinh cao trung vật lộn với bài vở như Tô Xán mà nói chẳng có ảnh hưởng gì, ấn tượng duy nhất là có một tối y và cha mẹ về nhà đi qua con phố kia, nước ngập tới hông, lúc ấy mới biết thiên tai toàn quốc, tính ra thì đó là chuyện nửa cuối năm 1998.

Hiện giờ xem thời sự đưa tin lưu vực Trường Giang có mưa to phạm vi lớn, một số chuyên gia lên tiếng lo ngại. Chuyên gia thời này không giống lắm với chuyên gia đời sau, đa phần chuyên gia thời này đều có học vấn thực sự, lên chuyền hình ăn mặc cũng tương đối chất phác, đám chuyên gia tương lai thì đa phần trình diễn, đánh bóng tên tuổi.

Tô Xán chẳng biết thời gian cụ thể lũ bùng phát, có biết chính xác chăng nữa đương nhiên cũng chẳng thể phất cờ hò reo thiên tai lớn sắp tới, người ta không tống y vào bệnh viện tâm thần mới là lạ.

Bài văn hôm nay mình viết là toàn bộ điều mình có thể làm rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 23: Bạn Cờ

Ngày thứ hai buổi sáng thi tiếng Anh, chiều thi khoa học tổng hợp vật lý và hóa học, hôm nay trên xe bus không gặp Đường Vũ.

Khẩu âm phát ra từ băng khá nặng, với toàn bộ phòng thi mà nói có lẽ là khá khó, nhưng với Tô Xán nghe là hiểu, cũng chẳng phải là trình độ tiếng Anh của y siêu việt, dù sao tương lai y cũng chỉ vượt qua tiếng Anh cấp bốn trong trường học hạng ba, có điều tiếng Anh cấp ba chỉ là từ chào hỏi giao lưu thường ngày với Tô Xán không phải là chướng ngại.

Đọc hiểu, về phần viết yêu cầu viết bài văn hoan nghênh bạn bè quốc tế tới Hạ Hải chơi cũng dễ dàng.

Tô Xán làm bài thuận buồn xuôi gió, cô gái đeo kính bên cạnh đứng dậy, lộ ra vóc dáng cực tốt, vẫn cứ kiêu ngạo đi thẳng lên nộp bài không thèm nhìn ai, Tô Xán đi n gay sau nộp bài. Ra tới sân chỉ có lưa thưa vài người, cực kỳ tĩnh mịch, dám nộp bài rời phòng thi lúc này đều là học sinh ưu tú.

Buổi chiều thi khoa học tổng hợp.

Đề thi khá nhiều cạm bẫy, tới khi chuông báo đã qua 30 phút thì Tô Xán đã sắp phá giải xong đề cuối cùng.

Mất có ba phút viết xong đề cuối, kiểm tra đại khái, tất cả đã xong.

Thời gian thi mới trôi qua đúng 45 phút.

Còn chưa ai nộp bài hết.

Tô Xán buồn chán ngó quanh, y không muốn ngồi lỳ ở đây thêm, thế là thu dọn bút, cho đồ dùng vào cặp, đứng dậy.

Cô gái đeo kính vừa vặn giải xong đề hóa học cuối ngẩng đầu lên thì thấy Tô Xán đứng dậy, không khỏi quay sang nhìn y.

Giám thị Tiêu Nhật Hoa bại không khí nặng nề làm ngủ gà ngủ gật mơ màng nhìn Tô Xán.

Mấy học sinh Nhất Trung thành tích tốt cũng ngạc nhiên nhìn Tô Xán, đề thi này độ khó khá cao, tuy không làm khó được họ, thế nhưng cũng không biến thái tới mức chỉ cần 40 phút đã làm xong rồi chứ.

Mọi ánh mắt đổ dồn vào Tô Xán, kinh ngạc thán phục, lần đầu tiên trong đời y cảm nhận được khoái cảm của học sinh ưu tú, cảm giác này thật thích, trong giây lát không biết dây thần kinh nào bị chạm mạch, y giang tay ra làm bộ mặt hưởng thụ làm cả phòng thi ngỡ ngảng, Tiêu Nhật Hoa ho khẽ một tiếng nhắc nhở, Tô Xán lúng túng co chân chạy tót khỏi phòng, cô gái đeo kính phì cười thành tiếng. Không khí trong phòng thi nhẹ nhõm hơn nhiều.

Tô Xán đi qua hành lang tới cầu thang, trong lúc đi qua một phòng thi, Tô Xán không hề biết rằng có hai người nhìn y với vẻ không dám tin, một là lớp phó Đồng Thanh Vân, hắn không nghĩ Tô Xán đã làm xong bài, chắc chắn là thấy bài khó quá nên từ bỏ rồi, nhếch môi khinh thường, đúng là vô dụng, thời gian vẫn còn sao không chịu nỗ lực, thứ mạt hạng mãi mãi chỉ là mạt hạng.

Một người khác chính là Đường Vũ, nhìn Tô Xán đi qua hành lang, rồi biến mất cuối cầu thang, suy nghĩ của cô khác giống Đồng Thanh Vân, chỉ khác là thất vọng chứ không phải coi thường, sau đó cúi đầu tiếp tục làm bài.

Nửa ngày thi cuối cùng là tổng hợp xã hội lịch sử và chính trị, đều là điểm yếu của Tô Xán.

Vào phòng thi mọi người đều nhìn Tô Xán với ánh mắt cổ quái, hôm qua sau khi y nộp bài tới 20 phút mới có người đầu tiên nộp bài, cô gái đeo kính cũng nộp bài sau y tới 35 phút. Trong mắt Tiêu Nhật Hoa, hành vi của Tô Xán hoàn toàn là tự từ bỏ của học sinh kém lại không chịu nỗ lực.

Quả nhiên không ngoài suy đoán, lần này Tô Xán cũng nộp bài đầu tiên, Tiêu Nhật Hoa không kìm được lấy bài của y ra xem, đề giải đề không, chỗ làm chỗ bỏ, liền hừ một tiếng, càng chứng thực suy đoán của ông ta về trình độ của học sinh Tam Trung.

Mấy ngày sau khi kỳ thi kết thúc, trời vạn dặm không mây, mặt trời thỏa sức tỏa ánh nắng xuống thành phố nhỏ Hạ Hải, Tô Xán thi thoảng lên sân thượng, đứng ở nóc nhà bảy tầng, từ đó ngắm nhìn cả thành phố, một nửa bao phủ dưới sắc vàng, cột sáng xuyên qua đám mây chậm rãi tuần tra trên mặt đất.

Hạ Hải mười một năm trước, rất nhiều nơi vốn là nhà lầu hiện tại vẫn còn hoang phu, khắp nơi là ao hồ chưa tận dụng mọc đầy cỏ đuôi ngựa cao tới đầu gối.

Tô Xán thực sự thay đổi rất nhiều, không phải chỉ vì y mang linh hồn hai bảy tuổi trong thể xác mười sáu tuổi, trải qua hành trình ngược thời gian, tâm cảnh y thay đổi rất nhiều, trở nên tràn đầy xúc cảm về cuộc sống.

Gió thổi cỏ lay, Tô Xán thấy đây chính là nơi bắt đầu nối tiếp vận mệnh của mình, lần này y không thể lại thành kẻ đào ngũ của số mệnh, y chỉ muốn thay đổi vận mệnh thất bại, y càng muốn dùng thái độ tích cực hơn tiếp nhận cuộc sống, hưởng thụ cuộc sống.

Tất nhiên mấy ngày này Tô Xán không phải chỉ lên sân thượng thơ thẩn nhìn trời ngắm đất mà y bắt đầu lên kế hoạch học trước kiến thức cao trung, song y không có sách, con lợn còm của y tuy nuôi được hơn 1 năm rồi chứ không ít, chẳng biết có được bao nhiêu, còn nhớ trước kia thi trung khảo

xong đập nó ra cùng đám Tiết Dịch Dương, Lưu Duệ tới quán game ăn chơi thác loạn một phen.

Mua không thì nên, nên Tô Xán đi mượn, sách vở mượn từ nhà một học sinh đã tốt nghiệp sớm hơn Tô Xán ba khóa, họ Triệu, tên Triệu Ngạn, ông ta là kỹ sư đã nghỉ hưu sớm trong đơn vị của cha, đến tuổi già mới có con, con trai học ở trường đại học bên ngoài, khi Tô Xán tới mượn sách ông ta còn không thoải mái lắm, để Tô Xán đứng ngoài cửa đợi, vào nhà gọi điện cho con trai xác nhận xong mới lề mề lấy sách vở cho y.

Cái ông kỹ sư Triệu này phải nói thể nào nhỉ, là thời xưa mà nói thì là loại hủ nho, vợ là giáo viên một trường trung học, bản thân Triệu Ngạn là kỹ sư thiết kế nhiều công trình lớn trong vùng, được cả khen ngợi cấp quốc gia, nên tự cho gia đình mình là phần tử tri thức thanh cao, từ khi giám đốc cũ nghỉ hưu, giám đốc bây giờ lên thay giỏi luồn cúi bợ đỡ, làm toàn mấy công trình thành tích rởm, bớt xén nguyên liệu, ông biết cả, cho nên trong mắt ông ta, cái đơn vị thối nát này sớm muộn gì cũng sập mà thôi, cùng với hơn chục kỹ sư khác đồng loạt xin nghỉ hưu sớm.

Đám Triệu Ngạn bị viên giám đốc kia liệt vào thành phần cổ hủ cứng đầu ở đơn vị, song lại có uy tín cực cao, giờ họ chủ động xin nghỉ còn gì bằng, thoải mái giải quyết đãi ngộ cao nhất, vinh quang nghỉ hưu.

Chính vì mất đi lực lượng trung kiên này nên đơn vị ngày một đi xuống.

Quay lại câu chuyện con trai Triệu Ngạn cũng có thành tích học tập tốt nhất trong đơn vị, trước kia tốt nghiệp Nhị Trung, vào trường đại học trọng điểm vùng tây nam, thế là danh giá lắm rồi, xưa nay luôn không thích đám Tô Xán nghịch phá như quỷ học hành chẳng ra làm sao.

Nhà Tiết Dịch Dương nhờ và quan hệ đóng tiền cho con học Nhất Trung khiến ông ta khinh bỉ, thấy mặt hắn là hầm hừ, năm xưa con ông ta cũng thi vào Nhất Trung, thiếu 4 điểm, nhà ông ta không có tiền lo lót, nên để con

vào Nhị Trung, tuy nói bề ngoài tỏ ra không bận tâm, thực chất là cố nén trong lòng, ông ta biết con trai mơ ước vào Nhất Trung, nhưng không muốn gây thêm phiền lo cho cha mẹ, nên vào Nhị Trung học.

Cho mượn rồi còn dặn đi dặn lại phải giữ sách cho tốt, không được làm hư hại, mượn xong trả lại mới cho mượn sách khác, vừa tìm sách cho Tô Xán vừa dặn:

- Cho cháu mượn sách đừng có làm hư hỏng, dùng xong thì trả lại, bác có đứa cháu gái còn dùng.

Vậy nhưng cảm quan của ông ta với Tô Xán tốt lên nhiều rồi, ông ta luôn thích trẻ con ham học, Tô Xán chưa vào cao trung, trong kỳ nghỉ không ham chơi lại học trước thế này rất đáng quý. Triệu Ngạn quan tâm hỏi:

- Mấy ngày trước thi trung khảo hả, làm bài có tốt không?

- À, dạ, bác nói gì ạ?

Tô Xán có vẻ không được tập trung:

Triệu Ngạn quay lại thấy Tô Xán ngẩng đầu từ bàn cờ tướng lên, mới không trách y, lặp lại câu hỏi:

- Bác hỏi vừa rồi thi có tốt không?

- Cũng được ạ, đại khái là phát huy được hết khả năng.

Tô Xán nói chuyện với người lớn không rụt rè như đám trẻ con trong tiểu khu, lâu không chơi cờ rồi, thấy bàn cờ liền ngứa tay:

- Đến cờ đen phải không bác, cháu đi nhé.

Vợ Triệu Ngạn đi thăm con trai rồi, ông ta ở nhà một mình buồn, tự bày cờ tay trái đánh với tay phải cho đỡ buồn, giờ Tô Xán tới “nạp mạng” còn gì

bằng, bỏ sách đó quay lại bàn cờ, thế là Tô Xán có thêm bạn cờ trên 50 tuổi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 24: Hạnh Phúc Phải Nắm Trong Tay Mình

Gần đây thời gian Tắng Kha về nhà ngày càng sớm, ngày nghỉ cũng ngày một nhiều, thế nhưng nỗi lo trên mặt ngày càng nhiều, làm Tắng Kha đang độ chín cuối cùng cũ phụ nữ đột nhiên già thêm vài tuổi.

Thấy mẹ lần nữa trở về nhà làm cơm vào giữa trưa, Tô Xán hỏi:

- Mẹ, có phải có chuyện gì không? Gần đây mẹ cứ rầu rĩ.

Tắng Kha đang nhặt giá đỗ quay lại nhìn Tô Xán, gần đây trong đơn vị xảy ra một vài việc, làm lòng người hoảng lạn, chỉ là trong ý thức, con trai tuy gần đây hiểu chuyện hơn song vẫn là trẻ con, không muốn con lo lắng chuyện người lớn, điều cần làm là học cho tốt.

Tắng Kha cố mỉm cười, mắng:

- Trẻ con thì hiểu cái gì, không có chuyện gì hết, con rảnh rỗi thì tới đây giúp mẹ rửa rau.

Tô Xán cười, đãi ngộ trước và sau khi thi đúng là khác biệt, trước khi thi mình chẳng phải làm cái gì hết, ngày ngày ngồi đợi ăn trứng ăn thịt, sau khi thi xong ăn uống lập tức đi xuống mấy cấp, lại còn phải làm việc.

May mà bây giờ Tô Xán lại thấy đây là một loại hưởng thụ, trước kia công việc bận rộn, chẳng mấy khi về nhà, đôi khi cha mẹ nhớ gọi điện thoại tới, mình không đang tiếp khách, thì đang tăng ca, càng khỏi nói gì tới giúp cha mẹ, nhớ lại Tô Xán áy náy lắm, nên hào hứng và bếp cho rau cần rửa vào rổ, nhận lấy cả giá đỗ trong tay mẹ, sắn tay áo lên bắt đầu xử lý.

Động tác nhanh nhẹn thuần thục làm Tằng Kha ngạc nhiên, đứa con trai thường ngày ham chơi lười làm, chân tay lóng ngóng, sao lại chăm chỉ thuần thục như thế, Tằng Kha đâu biết rằng sau khi lên đại học tới giữa năm thứ nhất Tô Xán xin vào làm một nhà hàng, lúc đầu chỉ phụ việc bưng bê rửa bát thôi, trong lúc rảnh rỗi vắng khách cũng được đầu bếp chỉ bảo, làm tới tận sau khi y tốt nghiệp gần một năm là 2005 mới tới công ty vừa gạt y sang lề kia, tính ra gần 4 năm chứ đâu ít ỏi, thậm chí có một thời gian gửi hồ sơ khắp nơi không được trả lời, Tô Xán còn định ở lại nhà hàng đó làm đầu bếp .

Nhìn con rửa rau, quấn quít bên cạnh tâm tình Tằng Kha thấy tốt hơn nhiều.

Buổi tối ăn cơm xong, Tô Lý Thành và Tằng Kha không ra ngoài cùng Tô Xán xem TV, mà ở lại trong phòng, loáng thoáng có tiếng tranh luận.

Tô Xán cố ý điều chỉnh tiếng TV xuống, chú tâm nghe cha mẹ nói chuyện.

- Anh nói xem phải làm sao bây giờ, cái đơn vị này sắp sập rồi, hiện giờ còn muốn mọi người tự nguyện kết toán tuổi công tác, tinh giản trọng tổ. Sắp mất việc đến nơi rồi, em để mặt mũi vào đâu.

Giọng nói có chút ấm ức của mẹ truyền ra.

Cha trầm ngâm một lúc mới hỏi:

- Thế lãnh đạo đơn vị của em nói thế nào?

- Nếu tự nguyên bán tuổi công tác, hiện giờ có thể kết toán luôn, với tuổi công tác mười lăm năm của em, đại khái có thể được ba vạn đồng. Chị Lan, chị Vương đều bán rồi, còn nếu như ở lại, chế độ lương thưởng sẽ biến động, mỗi tháng khả năng ít hơn một trăm đồng. Em đi hỏi ý anh trai em, anh ấy cũng xem thường đơn vị của em, anh biết con người anh trai em rồi đó, lần này em mà mất việc, thế nào cũng trì triết em một trận. Giám đốc

Hoàng nếu không nể mặt anh trai em, e rằng cũng không cho em cơ hội lựa chọn đâu.

Hiểu cha mẹ đang thảo luận chuyện gì rồi, khi đó mẹ đang làm kế toán ở công ty mậu dịch quốc doanh, giống đơn vị của cha mới đầu phong quang vô cùng, càng ngày công ty càng xuất hiện nhiều vấn đề, thua lỗ triền miên, không gượng dậy nổi nữa. Công ty liền tính chuyện giảm biên chế, nếu người lúc đó lựa chọn bán tuổi công tác, công ty sẽ kết toán dứt điểm, về sau không dính dáng gì tới nhau nữa.

Mẹ lúc đó có hai lựa chọn, cầm tiền, mở cửa hàng nhỏ gì đó, hai là ở lại công ty chấp nhận giảm lương, không tới mức thất nghiệp.

Lúc đó mẹ không dám mạo hiểm, lựa chọn ở lại công ty, nhưng chỉ hai năm sau, công ty chẳng trả nổi lương nữa, cuối cùng sụp đổ, mẹ vẫn bị ép cầm tiền bán tuổi công tác nghỉ việc. Mẹ đi làm công hai năm mới phát hiện khi đó mở hiệu văn phòng phẩm lợi nhuận rất cao, nên cũng mở một cái, có điều mẹ nhìn ra được thì người ta cũng nhìn ra được lâu rồi, đã qua mất thời hoàng kim, miễn cưỡng duy trì được cuộc sống.

Trong suy tư tỉnh lại thì nghe cha nói tiếp:

- Em kinh doanh cái gì chứ, em quên trước kia em mở cả hàng trang phục, thua lỗ liên tục, em có hiểu kinh doanh đâu.

- Nhưng tiếp tục thế này cũng không được, em nhìn thái độ của giám đốc Hoàng, ông ấy cũng chẳng tự tin gì cả ...

- Ôi, quên đi, anh thấy công ty bọn em cũng chỉ rối ren nhất thời thôi, giám đốc Hoàng cũng là người có năng lực, chắc sẽ vực dậy được công ty, em cứ ở lại đi, nhà nước không thể để cho công nhân chết đói ...

Cha nói với giọng tin tưởng lắm.

Tô Xán đi dép vào, rời ghế sô pha, tới phòng cha mẹ gõ cửa.

Hai vợ chồng ngừng thảo luận, Tằng Kha hỏi vọng ra:

- Tô Xán, có chuyện gì? Vào đi, cửa không khóa.

Tô Xán đẩy cửa đi vào, mẹ ngồi ở giường, còn cha đang ngồi trên ghế, bàn giữa hai người đặt một số tài liệu, có sổ hộ khẩu và sổ ngân hàng.

- Cha, mẹ, vừa rồi con nghe cha mẹ nói chuyện.

Tô Xán ngồi xuống ôm lấy tay mẹ, xúi:

- Mẹ, con thấy mẹ nên bán đứt tuổi công tác, tự kinh doanh.

Tô Lý Thành xua tay:

- Trẻ con thì hiểu cái gì, ra ngoài xem TV đi, người lớn nói chuyện đừng xen vào.

Giọng điệu giống hệt Tằng Kha nói lúc sáng, có điều Tằng Kha thấy con trai ủng hộ ý kiến của mình, tất nhiên nâng Tô Xán lên, cổ vũ con:

- Con mình lớn rồi, anh không thấy nó hiểu chuyện nhiều hơn trước à, con cứ nói đi, con nghĩ sao?

Tô Xán suy nghĩ, nếu mình mà nói với cha mẹ, cái công ty mậu dịch kia của mẹ là sản vật của kinh tế kế hoạch, hiện giờ gặp phải thời kinh tế thị trường, thể chế không phù hợp thời đại, nên khó khăn, sớm muộn gì cũng bị đổ vỡ, chìm nghỉm trong lịch sử. Nói thế chắc chắn cha mẹ nhìn mình với ánh mắt quái vật, e rằng chỉ phản tác dụng.

Vì thế Tô Xán thay đổi phương thức:

- Trước kia con xem một cuốn sách, trong đó có nói một câu, vận mệnh đợi người khác cấp cho, nhất định sẽ bi ai. Mẹ, bất kể cái công ty kia tương lai có sụp đổ không, có phát triển hay không đều không quan trọng, quan trọng không thể để vận mệnh của nhà mình bị phụ thuộc vào người khác. Ông giám đốc Hoàng kia nể mặt cậu cả đối xử tốt với mẹ, nhưng nếu tương lai cậu cả làm sao, ông ta chỉ nó một câu là nhà mình không trở tay kịp.

Tô Lý Thành và Tằng Kha cùng ngớ người, tuy nói là từ sách mà ra, nhưng con trai mình thế này có phải trưởng thành quá sớm không?

Những lời nói này của Tô Xán thực ra chẳng phải từ sách vở nào, mà chính là của mẹ y sau này nói với y khi tốt nghiệp đại học sắp vào đời, mẹ y là người tâm thái rất tiến bộ. Sau này mẹ đúc kết lại kinh nghiệm cuộc đời viết vào sách, mẹ nuối tiếc nhất chính là lúc đó không dứt khoát nghỉ việc, mà nguyên nhân khỏi phải nói, Tô Xán diễn dịch lời mẹ mình nói để đánh động mẹ mình từ căn bản, giúp mẹ hoàn thành mộng tưởng mà trước kia mẹ không dám thực hiện.

Tô Lý Thành vẫn còn chấn động thì Tằng Kha siết chặt tay con trai, những lời Tô Xán nói chẳng khác nào tiếng lòng của bà, làm bà kích động không thôi.

Tô Xán biết cha mẹ vẫn còn đang dao động, mình phải cho thêm một bó lửa mới được, nói tiếp:

- Giám đốc Hoàng dù có thể vực dậy công ty thì sao ạ, con nghe mẹ nhiều lần than phiền nội bộ công ty suốt ngày đấu đá kịch liệt, không lo làm ăn chỉ lo hại nhau, như thế lấy gì đảm bảo sau này công ty không rối loạn lần nữa?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 25: Do It For Your Never Do

T

ăng Kha gật đầu liên hồi, trong lòng có chút sợ hãi, lần này công ty đã khó khăn như vậy, lãnh đạo công ty không tìm cách giải quyết, chỉ lo chỉ trích đổ lỗi cho nhau, nghe nói còn đánh nhau ở trong văn phòng nữa, xí nghiệp quốc doanh nội bộ cực kỳ phức tạp, còn lệ thuộc cả vào thành phố, ai biết còn chuyện gì chưa lộ ra? Cứ cố bám víu vào công ty, chẳng may nó bỗng nhiên sụp xuống ra đó, lại chẳng được đồng nào ...

Bà là một nữ nhân rất có ý thức độc lập, trước kia từng mở một cửa hiệu thời trang, vì nhiều nguyên nhân làm ăn không được tốt, vì thế Tô Lý Thành không tin tưởng năng lực kinh doanh của vợ, bản thân Tằng Kha cũng mất đi sự tự tin. Cho nên về sau mới vào công ty quốc doanh, làm liền mười lăm năm thời gian thanh xuân, từ lúc mới vào ai cũng gọi là "Tiểu Tằng", giờ đã là "Chị Tằng", có được chút địa vị, nhưng thực ra không phải là công việc Tằng Kha mơ ước, mà cái công ty ấy cũng sắp đi tới điểm cuối rồi.

Tô Lý Thành từng đi lính, rất cố chấp kiến giải của mình, nhưng Tô Xán nói một câu " vận mệnh cả nhà phụ thuộc vào người khác", làm ông ta động lòng, thời cuộc chấn động thế này để người khác nắm giữ vận mệnh của mình không sáng suốt.

Nghĩ một lúc Tô Lý Thành vẫn lắc đầu:

- Tô Xán, con còn nhỏ lắm, nhiều chuyện không đơn giản như trong sách vở đâu. Trước kia mẹ con cũng tự kinh doanh rồi, chỉ có lỗ không có lãi, mẹ con không có số làm ăn.

Lời nói cố chấp võ đoán của cha không làm Tô Xán sốt ruột, mà ngược lại, Tô Lý Thành nói câu này là tiếp nhận con trai có tư cách tham gia vào thảo luận chuyện gia đình, chứ không phải đuổi y ra khỏi phòng.

- Làm ăn là chú trọng lừa gạt gian trá, mẹ con thuộc loại hình thành thật như thế, cũng không thích hợp làm ăn. Giờ kinh doanh thời trang đâu dễ dàng như hồi xưa.

Tư duy cha vẫn dừng ở thời đại cũ, cho rằng kinh doanh phải lừa gạt, không biết trong kinh doanh yếu tố thành tín rất quan trọng, tương lai thành tiêu chuẩn tố chất thương vụ.

Lại nói mẹ mở cửa hiệu thời trang lúc đó còn ít tuổi, vẫn mang chút mộng mơ vào kinh doanh, gần 15 năm trước kinh tế chưa phát triển, làm sao làm ăn tốt, thời cơ không đúng thôi, cha y lại nghĩ thời đó người ta chưa làm chỉ mình làm, không cạnh tranh với ai mà mẹ y còn kinh doanh chẳng ra sao nữa là bây giờ, nên phủ nhận hoàn toàn khả năng của mẹ, nhưng ít nhất qua lời mẹ y dạy bảo sau này, Tô Xán biết mẹ rất có ý tưởng, rất có suy nghĩ.

- Có lẽ nhãn quan mẹ trước kia không tốt, lúc đó mẹ còn trẻ mà, vả lại không nhất định kinh doanh thời trang mà, còn nhiều cách kiếm tiền khác chứ.

Tô Xán biết đầu óc cha sơ cứng khó chơi, mà y không thể nói lời quá vượt tuổi tác, nên mục tiêu chủ yếu vẫn là kích động mẹ:

Tằng Kha gật đầu liên hồi, chồng luôn nói mình không biết làm ăn, bà rất ủy khuất, hiện giờ thấy con trai kiên quyết ủng hộ tin tưởng mình, tâm sự cũ khơi lên, nói:

- Trước kia nhãn quang của mẹ không tốt, nếu không cũng chẳng lấy loại nam nhân không biết thế nào là ủng hộ vợ.

Càng nói càng thấy ủy khuất, không ngờ nước mắt chảy ra.

Cha bị mẹ nói cũng nóng nảy, giọng mang vài phần tức giận:

- Vậy em nói xem em định làm cái gì, em chắc mình làm tốt được không? Tô Xán sắp vào cao trung rồi, sau đó còn lên đại học nữa, nhà ta cũng chẳng còn tích góp nữa, đâu ra cơ hội cho em vấp ngã làm lại? Con học hành thế nào, chẳng lẽ lúc đó đi vay tiền anh trai em, anh không chịu được cái nhục đó.

Cha là nhân viên cấp khoa trong công ty kiến trúc, lương chẳng cao, trong nhà có chi tiêu lớn một chút là không lấy đâu ra tiền, đều phải đi vay cậu cả, mà cậu cả vốn xem thường cha, cha không nói ra, nhưng trong lòng không dễ chịu, bây giờ không kìm được nói ra rồi.

Ai ngờ chuyện diễn biến theo chiều hướng này, không khéo thành gia đình bất hòa, Tô Xán vội nói át đi:

- Mẹ, con nghe bạn học con kể, nhà nó có người thân mở một cửa hiệu đồ văn phòng, làm ăn rất tốt. Con thấy ở Hạ Hải cũng chẳng có mấy hiệu đồ văn phòng, chỉ có mấy hiệu trước cổng trường là bán đồ học sinh, nhưng mà rất hỗn loạn, đồ lại ít, muốn mua cái bút tốt một cái cũng khó, phải vào hiệu sách hoặc bách hóa mới mua được, rất phiền. Trong khu phố nhà mình không có ai bán cái này, nếu mẹ làm, con tin rằng sẽ kinh doanh tốt, có tiền đồ.

Tằng Kha ngừng lau nước mắt, hỏi lại:

- Người nhà bạn con mở hiệu đồ văn phòng thật sao?

Đương nhiên là Tô Xán bịa rồi, nếu y nói mở đồ văn phòng sẽ kiếm tiền, cha mẹ y sẽ chẳng tin.

Tô Lý Thành cười nhạo:

- Nếu kiếm được tiền vì sao ít người làm thế?

Khuyết điểm lớn nhất của cha mình là quá bảo thủ, không chịu cải cách tiến bộ, thế nên cho tới mười một năm sau vẫn ở lỳ cái công ty thường xuyên nợ lương.

- Cha, quan niệm của cha cổ lỗ xĩ rồi, quảng cáo cũng nói " Do it for your never do!" Sau này bất kỳ ngành nghề nào cũng cần đổi mới, cần sáng tạo, chỉ có làm điều người khác không dám làm mới kiếm được, nếu làm cái ai ai cũng làm thì ai bán cho ai.

Sự cứng đầu bảo thủ của cha y làm Tô Xán bực mình luôn, nguyên nhân là vì y cấp thiết muốn thay đổi tình trạng gia đình:

- Người khác không làm, vì người ta cũng nghĩ như cha, vả lại cái này cũng không phải là nhà mình đi đầu thử nghiệm, mà có người làm rồi, người nhà bạn con mở hiệu đồ văn phòng một năm đã kiếm hơn trăm nghìn, chuẩn bị mở cửa hàng thứ hai. Cha không tin cứ đợi hiệu đồ văn phòng mọc lên khắp nơi rồi nhớ lại lời con nói.

Thân thích của người bạn mà Tô Xán nói thực ra là thân thích nhà y, cháu của mợ cả, Tô Xán phải gọi là chị hai, Mai Lan, cô ta và chồng Cổ Chính là người mỗi lần Tô Xán nghe nói tới ngứa răng ngứa lợi.

Cái nhà đó mắt chỉ có tiền, vì tiền sẵn sàng tính kế cả người thân, lúc đầu vì thuê được cửa hiệu tốt nên suốt ngày tới nịnh bợ cậu cả, nhờ cậu cả dùng quan hệ giúp đỡ. Về sau làm ăn phất lên, không coi cậu cả ra gì nữa, trước kia lễ tết đều mang gói lớn gói nhỏ tới nhà cậu cả, đến khi cậu cả thất thế, ra đường gặp cũng không thèm chào hỏi.

Đến khi mẹ mình muốn mở hiệu nhà bọn họ không giúp đỡ thì chớ, còn bày đủ trò làm khó, chỉ sợ người ta cướp mất miếng ăn của mình, cửa hiệu tốt mẹ muốn thuê cũng bị họ lợi dụng quan hệ giành trước. Mẹ mãi mới mở được một cửa hiệu, cũng là nhớ cậu cả giới thiệu ít quan hệ tới chiếu cố, bà

Mai Lan đó còn xông tới hiệu kéo người đi, vì thế hai nhà suýt nữa đánh nhau.

Lần này Tô Xán nhất quyết không thể để cái nhà đáng ghét đó đắc thế, phải nâng mẹ lên, bóp nát tất cả từ trong trứng nước.

Đang nói hăng thì tay đau nhói, phát hiện ra mẹ nhéo mình, mới nhận ra cha mặt mày tím tái, Tô Xán lè lưỡi không dám nói nữa, may là cha y lành tính, phải nhà khác thì ăn đòn nát đít rồi.

Tằng đi ra ngồi xuống cạnh chồng, nắm tay Tô Lý Thành dịu giọng nói:

- Em tính lấy tiền bán thời gian công tác rồi, rồi sang nhà chị Doãn vay ít tiền, nhà ta mở hiệu văn phòng phẩm. Con nó nói cũng đúng, vận mệnh đừng để người khác cho.

Chị Doãn là mợ cả Doãn Thục Anh, là nhân vật có trọng lượng quản kinh tế nhà cậu cả.

- Nếu em và con cùng nghĩ thế thì anh không phản đối nữa.

Tô Lý Thành trầm tư rất lâu mới nói:

- Cũng không phải là anh không ủng hộ em, chỉ muốn em suy tính cẩn thận thôi ... Em sang nói với chị cả cũng được.

Tô Xán biết không còn việc gì của mình nữa, định chuồn khỏi phòng, nhường không gian cho đôi "chim cu già" tâm sự.

- Phải rồi, Tô Xán, vừa rồi con nói, đu ít ne về đu gì gì đó có nghĩa là cái gì? Giờ học vấn cao rồi, lấy tiếng Anh ra lòe cha mẹ hả?

Tô Lý Thành vươn tay xách tai Tô Xán:

- Á á ... Là do it for your never do.

Rõ ràng là vừa rồi bị mình nói cổ lỗ sỉ nên thẹn quá hóa giận kiếm cớ chỉnh mình, Tô Xán kêu oai oái:

- Tức là làm chuyện bạn chưa bao giờ làm.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 26: Tôi Tin

Tiếp theo đó mấy ngày cha mẹ đi liên hệ với nhà cậu cả, cậu cả rất ngạc nhiên với quyết định ra ngoài làm ăn của mẹ, Tằng Toàn Minh không vì quyết định dũng cảm của em gái mà có cái nhìn mới, nhưng Tô Lý Thành cũng tán đồng ý kiến này mới khiến ông chú ý.

Trong số ba anh chị em, Tằng Toàn Minh rất yêu quý em gái mình, luôn cho rằng em gái mình có tiền đồ nhất, thông minh, xinh đẹp, lại có ý chí phấn đấu. Không ngờ sau khi kết hôn với Tô Lý Thành thì càng ngày càng đi xuống, ông tất nhiên quy kết Tô Lý Thành níu kéo em gái mình, giận Tô Lý Thành rồi giận lây luôn cả em gái.

Tô Xán không ngờ rằng lực cản đầu tiên trong tương lai tới từ mợ cả và chị hai vốn rất ủng hộ mẹ.

- Em vay tới 50.000 , mà phía chị cũng đang eo hẹp, Na Na năm sau vào đại học rồi, cần tiền. Mà công tác của em đang tốt, sao không làm nữa chứ?

Doãn Thục Anh nhíu mày nói, trên cái bàn tròn trước mặt đặt các loại hoa quả, cùng đồ ăn thơm phưng phức.

Thằng nhóc Tằng Viên béo tròn ăn say xưa, nếu là trước kia Tô Xán cũng chẳng khác gì, thức ăn trước mặt dù ông trời tới cũng chẳng làm y ngẩng đầu lên, thế nhưng hiện giờ Tô Xán càng chú ý tới cuộc thảo luận liên quan tới vận mệnh gia đình.

Tằng Na thấy Tô Xán không tham dự cuộc chiến đồ ăn với Tằng Viên thì hơi bất ngờ, cô ghét đứa em trai này cũng là cũng một phần nguyên nhân là thế, đã không đáng yêu như Tằng Viên lại cả đống tật xấu, ví như Tằng

Viên lúc này dùng cả hai tay cho đồ ăn vào mồm thật đáng yêu, nếu Tô Xán làm thế thì Tăng Na chỉ thấy ghét.

Tô Xán chú ý tới ánh mắt Tằng Na, quay sang nhe răng cười tươi.

Không thèm để ý tới hành động trẻ con của Tô Xán, Tằng Na quay đầu đi, muốn thể hiện mình là người khác khác với y, nên tiếp lời của mẹ:

- Mà nếu cô dùng hết tiền vào chuyện làm ăn, chẳng may Tô Xán không thi được vào cao trung, sẽ phải nộp một khoản tiền lớn, lúc đó lấy đâu ra tiền?

Thế là mọi người nhìn cả sang Tô Xán.

Tằng Viên cũng nói chen vào:

- Đúng đó, anh, em đoán anh sẽ trượt thôi. Dù sao em chẳng ôm quá nhiều hi vọng vào anh.

Cái bộ dạng đóng giả người lớn nói chuyện của nó làm người ta dở khóc dở cười.

"Bốp!" Tằng Viên bị cha nó Tằng Triệu Đinh bợp gáy cho một phát, nghiêm mặt nói:

- Thằng nhóc này, bỏ trò đóng vai người lớn đi, anh trai con có thi được hay không chưa tới lượt con nói.

Rồi quay sang Tằng Kha:

- Chị à, con bé Na Na nói đúng đấy, chị không giống bọn em động cái là kiếm được mấy trăm nghìn, chị bỏ hết tiền vào chuyện làm ăn rồi, cần tiền thì phải làm sao, trình độ Tô Xán thế nào chúng ta đều rõ. Nó thi không đỗ thì lấy đâu ra tiền?

Tằng Triệu Đinh xưa nay luôn có thành kiến với Tô Xán, cũng rất ghét y, nguyên nhân vì Tằng Viên làm chuyện trộm gà bắt chó gì cũng vu oan cho Tô Xán, nói là Tô Xán dạy nó. Nhiều lần Tô Xán không giải thích được, khiến cho thành kiến của Tằng Triệu Đinh với Tô Xán ngày càng sâu, tới mức nhìn thấy y là ghét, có cơ hội đả kích y, tất nhiên không bỏ qua.

Dù sao cũng là nói con trai mình, Tằng Kha không chịu:

- Tô Xán nó thay đổi rồi, cậu nói động chút kiếm mấy chục vạn mà, tới khi đó vay tiền cậu chứ sao, tôi kiếm được tiền rồi sẽ trả lại.

Tằng Triệu Đinh ấp úng:

- ... Đó là tiền xoay vòng ... Không dùng được ...

Tằng Kha ngần ngừ quay sang hỏi ý anh trai:

- Nếu không em chỉ vay 20.000, em đã tính rồi, xin nghỉ việc em được kết toán 34.000 đồng, trong nhà em còn có 6.000 đồng, vậy là 40.000, tổng cộng có 60.000, thuê cửa hiệu, chi phí, nhập hàng, vậy cũng đủ ...

Nghe Tằng Kha nói đâu ra đó, chứ không phải kích động lên quyết định, Doãn Thục Anh cũng hơi động lòng.

- Vậy Tô Xán cần dùng tiền thì làm sao?

Tằng Toàn Minh quay lại vấn đề cốt lõi:

Tằng Kha hơi do dự, đây đúng là một vấn đề. Tô Xán lên tiếng:

- Cháu tin chắc mình sẽ đỗ vào cao trung, không cần cha mẹ cháu phải tiêu một đồng nào.

Tằng Viên vừa nghe xong đã cười phì, câu này anh em nó nói nát rồi, bị Tô Xán trừng mắt lên, vội ngậm miệng.

- Thôi đi.

Tằng Triệt Đinh ngọt nhạt nói:

- Tằng Viên lần nào cũng nói thế, cuối cùng thế nào, lúc tiểu học cháu cũng nói thế, cuối cùng thế nào .. Không phải cậu chê cháu, mỗi người có một khả năng, phải tự lượng sức mà làm, đừng đem chuyện mình không làm được ra khoe khoang ...

Phát hiện sắc mặt Tô Lý Thành và Tô Xán đều khó coi, lời cuối cùng không nói ra nữa, duy trì không khí không tới mức cãi nhau.

- Tôi tin.

Tằng Kha nhìn sang con trai, mỉm cười tự tin:

- Tôi tin Tô Xán nhà tôi lần này có thể thi vào Tam Trung.

Tô Xán cảm thấy mũi nghèn nghẹn, trong ký ức sau khi y thi xong, mẹ cũng nói những lời này, nhưng về sau kết quả chứng thực Tô Xán làm tất cả mọi người thất vọng. Nhưng lần này Tô Xán biết mình sẽ không làm mẹ lại lần nữa phải thất vọng, không phụ sự tín nhiệm của mẹ.

- Hay là đợi kết quả Tô Xán xem thế nào, cũng không gấp.

- Chị, có phải chuyện ngày một ngày hai đâu, còn phải liên hệ nguồn hàng, bố trí hàng hóa, trang chí cửa hiệu, còn phải làm chút tuyên truyền cho người khác biết. Nếu đợi lúc biết kết quả thì qua thời gian khai giảng, không tốt, khai trương mà, cầu đầu xuôi đuôi lọt.

Thấy mẹ kiên quyết như thế, mợ cả cuối cùng đồng ý cho nhà Tô Xán vay 20.000, gom được 60.000, tài chính khởi động như vậy là đủ rồi, tiếp theo là vấn đề đề chọn địa điểm. Theo kinh nghiệm của Tô Xán, tầng một tòa nhà văn phòng chính phủ thành phố có cửa hiệu mặt phố, cái nhà thân thích

chỉ biết tới tiền kia thuê chính là cái hiệu đó, làm ăn cực tốt, sau con phố đó có hai cái trường học, lại ở cửa một số cơ cấu chính phủ, kinh doanh thứ khác chưa chắc đắt khách, chỉ có văn phòng phẩm là thích hợp.

Tằng Kha vừa mới nói ra địa điểm, Doãn Thục Anh ngạc nhiên nói:

- Mai Lan và Cố Chính mấy ngày trước cũng tới tìm chị, muốn thuê cửa hiệu đó, nhớ chỉ ra mặt. Mai Lan chê tiền lương thấp, chuẩn bị tự kinh doanh, có phải mọi người thương lượng với nhau không?

Không thể nào, rõ ràng là Mai Lan và Cổ Chính phải một năm sau, hoặc lâu hơn nữa mới mở cửa hiệu ở đó, vì sao đột nhiên cấp bách như thế, lại còn có thể nhanh hơn cả y, đã tìm mợ cả nói từ mấy ngày trước. Nếu để hai vợ chồng bà ta đoạt tiên cơ, chẳng phải lịch sử sẽ lặp lại?

Tô Xán đã biết mình quay trở lại sẽ gây là một loạt tác dụng phụ, nhưng không nghĩ tác dụng phụ này khó giải quyết như vậy.

Tằng Kha và Tô Lý Thành cũng bất ngờ, không nghĩ vợ chồng Mai Lan cũng nhìn trúng chỗ đất đó, thật là trùng hợp, song không nghĩ nhiều như Tô Xán, song ý kiến của con trai lại giống với ý kiến hai người trưởng thành khác, làm họ càng thêm tin tưởng.

- Như vậy đi ...

Doãn Thục Anh hơi do dự:

- Dù sao bên phía Mai Lan tới tìm chị trước, để chị tới xác nhận, xem xem họ đã quyết chưa, nếu họ nhất định muốn cửa hiệu ấy, thì em chọn cửa hiệu nhỏ bên cạnh. Chị thấy họ chưa chắc đâu ... Mai Lan còn chưa nghĩ định mở cửa hàng gì ...

Tô Xán toát mồ hôi lạnh, bây giờ mợ cả còn chưa biết bộ mặt thật của vợ chồng Mai Lan và Cổ Chính, nếu như đem tin tức mẹ mình muốn mở cửa

hiệu văn phòng phẩm cho bọn họ, nhất định bọn họ cũng sẽ mở hiệu văn phòng phẩm, tới khi đó mẹ mình chỉ có thể lấy cửa hiệu nhỏ, tài chính lại không sung túc bằng họ, cạnh tranh với nhau thua là cái chắc.

Làm sao bây giờ? Lại chẳng thể vạch trần bản chất vợ chồng Mai Lan, như thế là lún vào vũng bùn ngay, mà mợ cả thì miệng rộng, khó tránh khỏi nói lộ ra gì đó ...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 27: Tô Xán Nổi Điên

Tô Xán giật áo mẹ, Tằng Kha nhìn Tô Xán một cái, không đáp lại, quay sang nói với mợ cả:

- Vậy cũng được, chỉ là em muốn làm cái nghề này ...

Doãn Thục Anh hiểu ý:

- Chuyện này tất nhiên chị sẽ không nói bừa ra ngoài, dù sao chuyện chưa đâu vào đâu ..

Thực ra bà cũng mơ hồ nhìn ra vợ chồng Mai Lan có chút gian xảo, nhưng vợ chồng đó không lộ gia điều gì, chỉ đơn thuần là dựa vào kinh nghiệm nhìn người nhiều năm có chút đề phòng.

Tô Xán thở phào, qua thái độ của mợ cả, chắc không phải là hoàn toàn không hiểu gì về vợ chồng Mai Lan, làm y yên tâm không ít, nhưng nếu hai vợ chồng đó cũng định mở hiệu văn phòng phẩm, thì lịch sử vẫn lặp lại.

Tô Xán hiểu lúc này mình không thể làm gì được nữa, Tằng Viên kéo y vào thư phòng của cậu cả, nó vừa cài (Tiên kiếm kỳ hiệp truyện), muốn Tô Xán chơi cùng, Tô Xán không có việc gì làm nên đi theo.

Nhà cậu cả lúc đó đã có máy vi tính rồi, mặc dù Tô Xán nhìn cái máy thô kệch, màn hình vuông 15 inch có hơi buồn cười, song đã là một cái máy vi tính cấu hình không tệ.

Tằng Viên hơi thất vọng vì cậu cả đang ngồi trước máy vi tinh, xem biểu đồ cổ phiếu, thấy hai anh em nó đi vào cũng chỉ nhướng mày lên một cái, không rời máy. Tằng Viên thấy cậu cả không vui đành rời phòng.

Tằng Toàn Minh vò đầu bứt tóc, châm một điếu thuốc rít từng hơi, mắt nhìn chằm chằm vào biểu đồ cổ phiếu trên màn hình, trông có vẻ gặp chuyện khó.

Chơi cổ phiếu là sở thích của Tằng Toàn Minh, ở trong vòng tròn của ông cũng khá có tiếng, Tằng Toàn Minh thích nghiên cứu cổ phiếu, sưu tầm tem, thích đánh cuộc trên TTCK, đại khái vì thường ngày vì công tác làm ông mỏi mệt chán ghét. Mỗi lần Tằng Toàn Minh giáo huấn đám tiểu bối bọn họ xong là chắp tay sau lưng vào thư phòng, mở máy vi tính nghiên cứu xu hướng cổ phiếu.

Tốt nghiệp đại học xong vì công việc khổ cực, Tô Xán mấy năm liền không về nhà ăn tết, nhớ lại cảnh đó sinh ra cảm kích cậu cả, y thực lòng muốn tương lai họ đều sống tốt, cậu tuy nói chuyện cương trực một chút, nhưng đều hi vọng đám tiểu bối họ sống tốt.

Có vài lần Tô Xán và cậu cả cãi nhau to, y có thể thấy mắt cậu cả lóe sáng, vì bản thân ông thường tranh chấp với cậu cả, cũng cái bộ dạng không sợ trời sợ đất đó, đại khái thấy tính cách của Tô Xán giống mình, cho nên giận thì giận, không hề ghét y, ngược lại còn tán thưởng tính cách của Tô Xán.

Tô Xán nhìn bóng lưng cậu cả, ông vẫn mặc cái áo da cũ kỹ trong ấn tượng, tay kẹp điếu thuốc, khói nhỏ lượn lờ.

Tằng Toàn Minh chìm vào trầm tư, từ tháng năm tới giờ, tình hình TTCK rất tốt, liên tục tăng giá một tháng, vào tháng sáu, tới mùng 4 đã đạt đỉnh cao 1422.98, tuy nhiên gần đây hơi hạ xuống. Mà hiện giờ rõ ràng TTCK TQ không chịu ảnh hưởng của nguy cơ tài chính Châu Á, vấn đề là có đáng theo tiếp không?

Trước đó vợ mình nói với em gái nhà chỉ có 50.000 đồng là sự thực, Tằng Toàn Minh đã ném vào TTCK hơn 100.000, theo đà tăng của TTCK, tính giá trị đã tới 300.000.

Hiện giờ có chút dậy sóng, tiếp tục theo mấy cổ phiếu có tiềm lực, hay là dừng tay đúng lúc? Đây là quyết định khó, dù là người lão luyện giang hồ đối diện lợi ích và nguy hiểm khó ra quyết định.

Tằng Toàn Mình thấy thời gian theo cổ phiếu không ngắn nữa, nhưng thế cục hiện giờ làm ông máu sôi sùng sục, dù sao giá trị cổ phiếu tăng gấp đôi, tự mình thao tác giành thắng lợi làm sự tự tin của ông bành trướng, thế nhưng ông cũng có một bộ óc bình tĩnh, cùng nhiều năm chơi cổ phiếu làm ông thầm sinh cảnh giác, chớ tham là quy tắc cổ xưa của TTCK, nhưng đối diện với lợi ích ai có thể bình tâm tuân thủ nguyên tắc này?

Nội tâm của ông đang giao phong kịch liệt.

Tô Xán đi ra tới cửa, đột nhiên giật mình, thiếu chút nữa bỏ xót một chuyện lớn.

Một loạt di chứng do trận lũ năm 98 gây ra chính là TTCK, vì trận đại hồng thủy mấy chục năm khó gặp ập tới tạo ra tổn thất sinh mạng và tài sản khổng lồ, phòng tuyến tâm ly yếu ớt của người dân sụp đổ, TTCK liên tục chấn động, dân chơi cổ phiếu khổ không nói lên lời. Tình hình phía cậu cả thì Tô Xán không biết, vì dù cậu cả có không vui thì lúc nào cũng trưng ra cái bộ mặt nghiêm khắc, không ai nhìn ra suy nghĩ trong lòng, chỉ sau này già đi, sa sút vì bị gạt sang lề, mới dần dần thể hiện ra chút chua xót.

Không ai biết tình hình cậu cả trong cuộc chiến cổ phiếu năm 1998, có điều sau này vài lần TTCK dao động, cậu cả đều thu tay, tỏ ra hết sức cẩn thẩn trước khi xu thế rõ ràng, không còn khí phách nữa, giống như bị rắn cắn, để lại ám ảnh trong lòng.

Tô Xán cho rằng cậu cả sợ đầu sợ đuôi như vậy do tâm linh có chỗ hở, không còn sự tự tin, khiến cho trong công tác cũng bị đối thủ từng bước lấn tới, trong tranh đấu liên tiếp bại lui, căn nguyên khả năng chính là cú ngã lần này.

Nhân sinh vô thường, Tằng Toàn Minh xông pha TTCK chiến thắng liên tục sao có khả năng ngờ được một trận lũ ập tới, cuốn trôi mọi nỗ lực của mình.

Xem ra trận lũ khủng khiếp kia không chỉ để lại ám ảnh không phai mờ trong lòng người dân dạ du, còn mang tới ác mộng như giòi ăn vào xương với cậu cả.

Phải làm sao để cậu cả thu tay bây giờ, lời nói của mình không có trọng lượng, nói gì cũng không ăn thua, Tô Xán quyết định, quay lại đi tới bên bàn.

Bên cạnh Tằng Toàn Minh có một cái gạt tàn thủy tinh, nghe nói là do một giám đốc địa ốc tặng cho, rất đắt, cậu cả khi dùng rất giữ gìn, mỗi tuần đều rửa một lần, mà bây giờ cái gạt tàn này chất đày tàn thuốc như ngọn núi nhỏ, chẳng biết bao ngày chưa dọn dẹp, càng làm Tô Xán tin vào suy đoán của mình.

- Cậu cả, gạt tàn đầy rồi.

Tằng Toàn Mình kỳ quái nhìn Tô Xán, còn tưởng rằng y muốn giúp mình đổ đi, dúi điếu thuốc trong tay vào gạt tàn, người ở trong trạng thái suy ngẫm thường dễ sinh liên tưởng, ví như chữ "đầy" của Tô Xán làm ông ta nghĩ tới tình thế hiện giờ, "ừm" một tiếng:

- Ừ ... Đúng là đầy rồi.

Tằng Viên xì một tiếng, ném cho Tô Xán một ánh mắt khinh bỉ, anh mình biết nịnh bợ từ khi nào không biết, còn ân cần giúp cậu cả đổ tàn thuốc, làm bộ! Em coi thường anh.

Tô Xán cầm cái gạt tàn lên, hít sâu một hơi, trong ánh mắt kinh hoàng của Tằng Viên, ném xuống sàn đá.

Choang!

- Điên rồi ... Tô Xán nó bị điên rồi!

Doãn Thục Anh mặt tái nhợt, cha mẹ y cũng luống cuống không biết phải làm sao.

Ánh mắt cả nhà đổ dồn vào người, Tô Xán thành con tinh tinh đen to lớn nhất trong vườn bách thú.

Mặt đất vương vãi mảnh thủy tinh vỡ, không khí còn tản mác tàn thuốc đen, mẩu thuốc hút dở bắn khắp nơi, thành một đống bừa bộn.

Tằng Na biết rất rõ cha mình quý cái gạt tàn này thế nào, cha đã làm bạn với nó thời gian dài, thậm chí cả khi sau này có người tặng một cái gạt tàn sứ trấn Cảnh Đức cũng không thay, chăm sóc nó không kém gì ấm trà hồng sa, đều tự mình rửa. Không biết hôm nay Tô Xán lên cơn gì mà hủy mất món đồ yêu quý của cha, vừa rồi đâu thấy hai người họ tranh cãi.

Kết quả cả nhà Tô Xán gần như bị đuổi ra khỏi nhà cậu cả.

Nhìn mặt Tằng Toàn Minh xám xịt, gân xanh nổi khắp trán, đứng tại chỗ thở phì phì, cả Tằng Triệu Đinh cũng không dám ở lại, vội vã bỏ đi, trước khi đi ông ta còn trừng mắt lên với Tô Xán.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 28: Bị Cấm Túc

Tô Lý Thành và Tằng Kha vội vã kéo con trai đi, cũng không kịp hỏi nguyên cớ, chỉ sợ ở lại Tằng Toàn Minh không nén được giận đánh con mình. Đi một đoạn xa rồi, Tô Lý Thành mới nghiêm khắc phê bình con:

- Tô Xán, rốt cuộc con làm cái gì, đâu phải con không biết cậu cả con thích cái gạt tàn đó ra sao, giá trị lại không nhỏ, con làm cái gì? Thằng bé này, dù bị cậu cả mắng cũng vì tốt cho con, con là bậc con cháu, làm thế là hỗn láo ..

Tằng Kha tuy giận con, nhưng thấy mọi người đều chỉ trích còn mình thì không đành lòng, tự động tìm cách bao biện cho con:

- Tô Xán, có phải là con lỡ tay không? Nếu lỡ tay đợi cậu cả con nguôi giận rồi tới xin lỗi ...

- Lỡ tay? Lỡ tay kiểu gì mà cầm lên ném như thế? Anh trai em thích cái gạt tàn đó lắm ... Em cứ tìm cớ bao biện cho nó ..

Tô Xàn thấy cha mẹ mình lại có xu thế vì mình mà cãi nhau, vội nói:

- Cha, mẹ, con làm thế là có nguyên nhân, cha mẹ cứ yên tâm.

Tô Lý Thành tất nhiên không tin Tô Xán cho rằng quanh co chối tội, mà giờ trách mắng cũng vô ích, chuyện trước mắt là giải quyết hậu quả đã:

- Em gặp riêng chị Doãn, anh thấy chuyện này ...

Tằng Kha lắc đầu:

- Chị Doãn không phải người hẹp hòi, mai em tới xin lỗi chị ấy, ôi, cái thằng bé này, đang lúc quan trọng thế này con lại làm loạn. Bị cậu cả con mắng đâu phải ngày một ngày hai, thật là ...

Mấy ngày sau đó Tô Xán bị cấm túc trong nhà, mẹ tới nhà cậu cả càng thường xuyên, mợ cả cũng chung suy nghĩ như mọi người, chẳng lẽ chồng mình nói gì thái quá với thằng bé này, ai chẳng biết ăn nói khó nghe, Tô Xán và chồng bà tính cách y hệt nhau đều ngang bướng, nên chỉ trách mắng Tằng Kha vài câu, bảo Tằng Kha chú ý thêm chuyện sinh hoạt bạn bè của Tô Xán, đây là tuổi thay đổi, dễ nhiễm thói hư tật xấu, nói chung quan tâm vẫn là chính.

Doãn Thục Anh đại khái cho rằng vừa qua kỳ thi lớn, trong nhà gây áp lực thi cử quá lớn bắt Tô Xán phải đỗ vào Tam Trung, cho nên Tô Xán có chút khác thường, thiếu niên ở cái giai đoạn này đều thế. Câu chuyện chủ yếu vẫn xoay quanh vấn đề thuê mặt tiền mở cửa hàng.

Người chủ quản việc thuê mặt tiền bên chính phủ là thư ký Tiểu Vương của ban thư ký, thường ngày Tiểu Vương rất tôn trọng cán bộ có tuổi như Tằng Toàn Minh, lời của Doãn Thục Anh rất hữu dụng, hai cửa hiệu mặt tiền đều vào tay bà, trình tự không có vấn đề, chỉ còn xem Tằng Kha và vợ chồng Mai Lan, Cổ Chính xem ai chiếm phần lớn hơn.

Doãn Thục Anh không vì chuyện này mà ghét Tô Xán, nói thực bề ngoài hiền lành của Tô Xán là được phụ nữ trưởng thành như bà thích nhất, chỉ là gần đây hành vi gần đây của Tằng Toàn Minh làm Tằng Kha hoảng sợ. Nghe nói sau hôm xảy ra chuyện, Tằng Toàn Minh từ năm giờ đã dậy ra ngoài tản bộ, sau đó ngồi ngây ra ở ghế sô pha trong phòng khách, đi làm cũng để hồn vía đẩu đâu.

Tằng Kha cực kỳ áy náy, tất nhiên cho rằng Tô Xán làm vỡ món đồ anh trai yêu quý, làm anh trai đau lòng, không thiết tha gì nữa. Muốn bồi thường cho anh trai, nhưng với tài sản nhà mình, chẳng đền nổi cái gạt tàn như vậy,

vả lại là người trong nhà, mình có mua thì anh trai cũng không nhận, Tắng Kha rất hiểu anh mình.

Càng thế Tắng Kha càng áy náy với anh trai, thêm vào gần đây trong nhà nhiều chuyện, kết quả thi của Tô Xán cũng sắp có, lo lắng sinh ra, số lần mắng Tô Xán càng thêm nhiều, thời hạn cấm túc kéo dài gần như hạn.

Có điều Tô Xán cũng không buồn, y có sách vở làm bạn, yên tâm ở nhà học tập, lại thêm lần trước đánh cờ với Triệu Ngạn rất hợp ý, nên Triệu Ngạn biết y bị cấm túc càng mừng, mang bàn cờ sang chơi với y. Chẳng phải Tô Xán chơi giỏi, ngược lại sức cờ của Tô Xán kém hơn ông, nhưng không giống đứa trẻ khác hay mất kiên nhẫn khi chơi với người già, Tô Xán rất chú tâm, đánh cờ không nhường nhịn, đại khái chà đạp y rất có cảm giác thành tựu.

Triệu Ngạn sang chơi với Tô Xán làm vợ chồng Tắng Kha rất ngạc nhiên.

Tô Xán nghe kể biểu hiện của cậu cả lòng thở phào, mình đập cái gạt tàn đó cũng hơi lỗ mãng, có điều không tác động mạnh như thế, sao đánh động được một vị chủ nhiệm ban quy hoạch, lời kiến nghị của thằng nhãi con như mình, cậu cả nghe lọt mới là lạ, muốn được cậu cả coi trọng lời của mình, phải đợi mình trưởng thành hoặc phải có sự nghiệp.

Tô Xán cũng không nghĩ một chuyện như thế có thể ảnh hưởng tới cậu cả, còn đang tính toán xem lần tụ hội gia đình tiếp theo phải bóng gió với cậu cả thế nào, dù sao đây cũng không phải chuyện dễ dàng, muốn thay đổi suy nghĩ của cậu cả, phải hao phí nhiều tâm tư.

Tin tức cả hai nhà đều muốn cửa hiệu mặt tiền đã truyền tới tai vợ chồng Mai Lan và Cổ Chính. Cổ Chính bề ngoài vui vẻ nói thế là cả nhà đều làm ăn rồi, sau này làm cái xĩ nghiệp gia tộc, một mặt Mai Lan liên tục dò xét, muốn moi tin từ chỗ Doãn Thục Anh xem Tắng Kha muốn kinh doanh cái gì.

Mai Lan liên tục nói gần nói xa làm Doãn Thục Anh cảnh giác, bà cũng chắc phải ngốc, Mai Lan gần đây quá ân cần, chẳng qua là muốn tìm hiểu Tằng Kha muốn kinh doanh cái gì thôi.

Doãn Thục Anh trả lời đại khái là bán mấy thứ rượu thuốc lá, Mai Lan không hoài nghi, kinh doanh món này ở mặt tiền cơ quan chính phủ cũng không tệ, chỉ có điều người kinh doanh mặt hàng này gần đó đã nhiều, chen một chân vào lợi nhuận rất mỏng.

Tiếp theo là vấn đề ai dùng cửa hàng lớn, ai dùng cửa hàng nhỏ.

Tằng Kha vốn nghĩ mình dùng cửa hàng nhỏ bên cạnh cũng được, như vậy thời gian đầu đủ vốn xoay vòng, đầu tư cũng ít hơn, Tô Lý Thành tính bảo thủ cũng cho rằng làm thế an toàn hơn, nhưng Tô Xán kiên quyết phản đối.

Tô Xán biết nếu để vợ chồng Mai Lan, Cổ Chính chiếm cửa hàng lớn, nhà mình sẽ bị chèn ép, thế nên ra sức xúi mẹ lấy cửa hàng lớn, đầu tư tiền kỳ có lẽ hơi nhiều, nhưng không gian phát triển lớn hơn. Về sau cơ quan chính phủ tầng hai chuyển đi, vợ chồng Mai Lan bao trọn luôn tầng hai, làm cái siêu thị văn phòng phẩm, đạt được thành tựu lớn.

Tô Xán uốn ba tấc lưới, nói một câu trong sổ tay đúc kết của mẹ :" Làm mà không dốc hết sức, chẳng bằng không làm." Cha mẹ y rất tán đồng câu này, nên dứt khoát giành cửa hàng lớn.

Thế nhưng vợ chồng Mai Lan cũng không chịu buông tay, Doãn Thục Anh rất là khó xử, đột nhiên có chuyện, vợ chồng Mai Lan vì không gom được đủ tiền thuê cửa hàng lớn, đành phải lựa chọn cửa hàng nhỏ, nhưng bề ngoài nói rất hanh, nếu dì nhỏ muốn cửa hàng lớn thì bọn họ nhường cho.

Tô Xán thầm hô trời giúp ta rồi, chuyện tiếp theo là mẹ liên hệ nguồn nhập hàng, cha thì bận rộn chuyện trang trí, lúc này công ty của cha đang suy thoái, công việc nhà nhã, cho nên nhiều thời gian hơn đầu tư vào cửa hiệu,

vả là cả hiệu và nhà mình cùng một con phố, thế là cả nhà hào hứng tiến vào trạng thái sinh hoạt rất hài lòng.

Lo lắng duy nhất là không biết sau khi mở cửa hiệu có kiếm tiền được không, hai nữa là vấn đề thành tích của Tô Xán, nếu không vào được cao trung, phải nộp tiền, khoản tiền này với nhà họ mà nói chẳng khác nào đã nghèo gặp cái eo.

Gần đây Tô Xán cũng không liên hệ với Lưu Duệ và Tiết Dịch Dương, nghe nói cả hai đứa đi tới nhà thân thích chơi rồi.

Lại nói đám Vương Uy Uy, Lâm Lạc Nhiên sau lần thua Tô Xán cũng tới quán game kia, nhưng đúng lúc đám Tô Xán thi tốt nghiệp, đợi vài ngày đều không thấy đám Tô Xán đâu, thất vọng rời đi, không tới nữa.

Lưu Duệ và Tiết Dịch Dương quay lại quán game thì đám Vương Uy Uy không tới, liền thành nuối tiếc của hai tên, vẻ đẹp thanh lệ như sương mai của Lâm Lạc Nhiên thành giấc mộng đẹp nửa thời thanh xuân của hai tên.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 29: Có Kết Quả Rồi

N

gày mùng 1 tháng 7.

Hôm nay là ngày có thành tích tốt nghiệp sơ trung, có thể tra cứu qua điện thoại.

Sau bữa cơm tối, tiếng của TV được vặn nhỏ, cả nhà như sắp ra trận, Tăng Kha nắm chắc thẻ dự thi của con trai trong tay, Tô Lý Thành ngồi cầm điều khiển TV, nhưng rõ ràng không chú ý vào màn hình.

Tv bật kênh thời sự Hạ Hải, phía dưới còn chạy dòng chữ đường giây nóng tra cứu điểm thi mở sau 7 giờ tối.

Tin rằng hàng vạn phu huynh học sinh Hạ Hải lúc này đều giống nhà mình, ngồi trước TV, đợi từng giây một qua đi.

Tô Xán cũng đứng ngồi không yên, lồng ngực như tắc nghẽn, hồi ức tràn về như thủy triều, trước kia cũng là cảnh tượng y hệt thế này, mẹ ngồi co mình ở góc ghế sô pha, nghe thành tích xong không ngừng mắng mỏ Tô Xán, nước mắt ngắn dài, từ đó quyết định ở lại công ty, nhận tiền lương ít ỏi, lại phải đi vay tiền cho con đi học, sự chua xót trong đó chỉ gia đình bình thường như họ mới cảm thụ hết được.

Tô Xán nhìn chăm chú vào đồng hồ treo tường, quả lắc đung đưa từng giây, như đang tuyên phán y, lần đầu tiên sau khi quay trở lại, y cảm thấy căng thẳng kìm nén như vậy.

Không căng thẳng không được, Tô Xán không bao giờ muốn ác mộng lập lại lần nữa, lần nào thi xong y cũng có cảm giác rất tốt, nhưng kết quả luôn

làm y thất vọng. Rõ ràng cảm thấy bài mình làm phải đúng tới 80%, vậy mà kết quả y chỉ đúng tới 50 -60%.

Y rất sợ lần này cũng như thế, cơn ác mộng quá khứ không xua đi được cứ bào mòn từng chút tự tin của Tô Xán, càng gần sát nhờ y càng không nắm chắc được chút nào.

Coong! Coong! Coong! ... Chuông đồng hồ gõ đúng 7 tiếng.

7 giờ rồi.

Tằng Kha cầm điện thoại lên, quay đường dây nóng, thần kinh cả nhà căng lên.

Hồi lâu sau Tằng Kha thất vọng cúp điện thoại:

- Máy bận.

Lại mấy phút sau, Tằng Kha hít một hơi cầm điện thoại lên, vẫn không gọi được.

Cứ như thế lặp đi lặp lại, càng làm người ta thêm lo lắng, sau 7 giờ 30 điện thoại mới thông.

Sau khi bên kia nhận số thẻ dự thi, Tằng Kha run run cầm bút chuẩn bị ghi chép.

Giọng nói đều đều vô cảm phía bên kia vang lên:

- Số báo danh: 21358960, tên dự thi: Tô Xán. Thành tích số học : 145 điểm, thành thích ngữ văn: 135 điểm, thành tích tiếng Anh: 140 điểm. Thành tích khoa học tổng hợp: 105 điểm, thành tích xã hội tổng hợp: 85 điểm. Thể năng đạt tiêu chuẩn: 35 điểm.

Tô Xán nghe tới đâu nhẩm tính tới đó, môn ngữ văn, số học, tiếng Anh lấy điểm 150, số học mình được 145 điểm, để mất 5 điểm, mất điểm không đáng. Ngữ văn được 135 điểm thì ngoài dự liệu, y biết thơ học thuộc không chuẩn xác lắm, thêm vào trừ điểm giảng văn, thế mà chỉ mất có 15 điểm, vậy có vẻ bài văn mình làm được điểm rất cao, có khi được điểm cộng, vậy tức là có người đồng cảm?

Tiếng Anh sơ trung quá đơn giản, 140 điểm thì chắc đại bộ phận vấn đề ở lỗi từ vựng, y nghe nói tốt hơn là viết, không sao điểm thế là tốt lắm rồi. Điểm tổng hợp khoa học và xã hội đều là 120, hóa học và vật lý được 105 điểm là quá hài lòng, lịch sử và chính trị được 85 điểm cũng là đáng ngạc nhiên. Thể năng đoán chừng là trường học thống nhất kiểm tra từ một tuần trước, hình như điểm cao nhất là 50.

Tổng điểm là 720, mình đạt được tới 645, tức là được hơn 80% tổng số điểm, còn tốt hơn cả cảm giác của mình nữa, chả lẽ ông trời thấy chơi xỏ mình hơi nhiều nên bù đắp, trước kia trung khảo, Tô Xán chỉ được 480 điểm, thiếu mười mấy điểm mới vào được Tam Trung.

Thở phào một hơi Tô Xán mới ý thức được không khí trong nhà lạnh tới ghê ngời, chỉ có tiếng chuông đồng hồ kêu "tích tắc", "tích tắc", "tích tắc"....

Mẹ ngồi khoanh chân trên ghế, đờ đẫn nhìn tờ giấy trong tay, cha thì ngơ ngơ ngác ngác nhìn quanh.

Lòng Tô Lý Thành đang quay cuồng, từ khi Tô Xan học tiểu học, đám bạn xung quanh thi được trên 90 điểm, còn y chỉ chừng bảy mươi, tám mươi điểm, làm ông mỗi lần đi họp phu huynh đều cảm thấy thấp hơn người ta một bậc. Lên sơ trung còn kém hơn, điểm thi mỗi học kỳ thường ở mức 400 điểm, kiên quyết "trụ vững" ở trung tầng, kém học sinh mũi nhọn trong lớp tới 200 điểm.

Thi thoảng cũng nỗ lực một lần điểm vọt lên 500 điểm, vợ chồng Tằng Kha tựa hồ nhìn thấy hi vọng cười ngoạc miệng, từ khi nào thấy thành tích khủng bố như thế này?

Nhất thời không biết phải lấy thái độ thế nào đối diện.

Hiện giờ là tháng bảy, buổi tối, ngoài cửa trời đã tối, hôm nay nhiệt độ hơi mát, TV đã bị tắt tiếng, chỉ có hình ảnh giao nhau làm ánh sáng lập lòe chiếu ra.

Tằng Kha tay cầm lấy thẻ dự thi của Tô Xán, lại cầm lấy tờ giấy ghi thành tích của Tô Xán, nhìn qua nhìn lại, tay vẫn run run, bấm số tra cứu lại lần nữa, khớp với con số trước đó mới dám tin .

Tô Lý Thành thấy con nhìn mình cũng quay sang nhìn, không phải là nụ cười rẻ tiền khi đối diện với lãnh đạo, mà mắt cũng cong lên, bộ dạng như nội tâm áp chế niềm vui cực lớn, muốn thông qua bề ngoài phát tiết, thế nhưng không tìm được nét mặt nào phù hợp với sự chấn động này. Bởi vì đây là chuyện chưa từng có, giống một người chưa bao giờ trúng số 5 vạn, không biết mình trúng 5 triệu có biểu tình gì, muốn cười mà không cười ra được, mặt vặn vẹo.

Tằng Kha đặt giấy xuống, đột nhiên ngửa mặt òa khóc.

Tô Lý Thành lấy gáy đập vào lưng ghế, kệ cơn đau, ngửa đâu nhìn trần nhà, hít thở liên hồi, bình phục kích động trong lòng.

Tô Xán luông cuống chân tay, cùng không biết phải làm sao, cảnh này không khác mấy quá khứ, vì thành tích mình quá kém, mẹ không kìm được chua xót bật khóc, cha thì tức tới mức làm bệnh tim phát tác, lấy đầu húc vào tường, há miệng thở phát tiết u uất trong lòng.

Tất cả lại lần nữa tái diễn, nhưng đây là nước mắt hạnh phúc, và kích động vì niềm vui.

Tằng Kha nhảy bật dậy ôm chầm lấy Tô Xán, thơm liên tục lên há má của y, Tô Lý Thành cũng hơi chấn tĩnh lại, gật đầu liên hồi:

- Con trai, giỏi, giỏi, giỏi ...

Nói liền ba chữ giỏi xong không còn biết phải nói gì, mãi mới thêm được một câu:

- Con hiểu chuyện thật rồi.

Tô Xán cũng rưng rưng nước mắt, cắn răng không để nó rơi xuống, vận mệnh cuối cùng cũng đã cấp giấy thông hành cho mình, cuộc đời y thay đổi từ thời khắc này.

.....

Tô Xán chưa bao giờ thấy cha mẹ suốt cả đêm không ngủ mà trông lại còn trẻ hơn nhiều, mẹ trước đó vì vấn đề công ty giảm biên chế mà dung nhan tiều tụy, qua một đêm thay đổi hẳn, rạng rỡ hẳn lên.

Tằng Kha lấy ra mỹ phẩm vốn cất kỹ ít khi dùng, cha sáng sớm thức dậy nhân hôm qua nắng gắt nước nóng tắm một hồi, thay chiếc sơ mi mới, giày da, cạo râu, chải tóc, trông rất tinh thần. Tô Lý Thành sáng chăm chỉ rèn luyện nên vẫn giữ được vóc dáng khi đi lính, chỉ là thường ngày áp lực công tác và lo lắng chuyện học tập của Tô Xán nên thần sức không tốt, cha bây giờ làm Tô Xán thấy hơi không nhận ra.

Nói thêm, đêm qua Tô Xán ngủ say tít, đặt lưng xuống là ngủ, không mơ mộng gì hết.

- Cha, mẹ, thế này có khoa trương quá không, sáng sớm đã lấy ảnh cũ ra xem ...

Tô Xán dở khóc dở cười, hôm nay là ngày cuối cùng tới trường sau khi có thành tích, cha mẹ đêm qua nói chuyện suốt đêm, sáng ra mở album ảnh khi nhỏ của Tô Xán, chụm đầu thảo luận, mặt mày hào hứng.

- Con trai mẹ dậy rồi, mẹ hâm đun nóng sữa cho con ở trong bếp, có cả bánh bao, hôm nay còn phải tới trường, sơ trung là giai đoạn mỹ hảo trong đời người, còn cáo biệt bạn bè nữa, con à .. Con phải quý trọng.

Tằng Kha mặt mày hớn hở nói.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 30: Chẳng Kịp Bi Thương Cho Ai

C

on trai chúng ta hôm nay thật đẹp trai, năm xưa cha mẹ tới Ba Sơn, vị đạo sĩ tính số chẳng phải nói rồi sao, sau này con sẽ làm quan lớn, em nhìn tiềm lực của con xem, đúng là con anh có khác. Giống hệt cha hồi ở bộ đội, cha vốn ném lựu đạn vốn không quá 64 mét, về sau liên đội trưởng chế nhạo cha, cha đánh cược với ông ta, cha suốt một tháng trời buộc da trâu rèn luyện, ném được 72 mét, phát kỷ lục của liên đội, được ăn thịt một tuần, khi đó phong quang lắm.

Tô Lý Thành tâm tình kích động, dường như quay về thời đại tuổi trẻ nhiệt huyết.

Tô Xán mừng từ tận đáy lòng, cha mẹ đúng là đôi trai tài gái sắc, trước đó bị áp lực cuộc sống đè cho không thở nổi, không nhìn ra sự ưu tú của họ, giờ được giải thoát khỏi áp lực lớn nhất, hồi phục lại tuổi xuân, lòng nhẹ nhõm, khuôn mặt tỏ ra năng lượng vô cùng vô tận.

Tô Xán ăn sáng xong, mang theo bút, một cái túi nhỏ, trước khi đi tới trường, mẹ dặn:

- Chiều nay cậu cả mời nhà ta ăn cơm, không tới Trúc Hiên Cư nữa, tới khách sạn Khải Lai, con nhớ về sớm đấy.

Khách sạn Khải Lai là khách sạn lớn nhất của Hạ Hải, bốn sao, buổi tối bật đèn pha sáng rực, làm có cảm giác như ở Las Vegas.

Đương nhiên khi ấy Tô Xán chưa biết Las Vegas là cái gì, trong ấn tượng thành phố Hạ Hải khi khách sạn Khải Lai bật đèn giống như sòng bạc lộng lẫy trong phim cảnh.

Bởi thế khi đó có thể ăn một bữa cơm ở khách sạn Khải Lai là hết sức vinh hạnh, cũng chỉ có lãnh đạo thành ủy với một số doanh nhân giàu có mới tiêu pha được, còn với điều kiện nhà Tô Xán không khác gì chuyện ngàn lẻ mọt đêm.

- Cậu cả .. Khách sạn Khải Lai?

Tô Xán lẩm bẩm, thấy đây là dấu hiệu tốt.

Trước cổng trường vẫn là đủ các loại quán ăn vặt, ánh mặt trời vẫn chiếu một góc bảy lăm độ vào giờ tới trường, lớp học mới dựng ngay trước mắt, trong ấn tượng cũ nó rất cao lớn, bây giờ Tô Xán thấy bình thường. Giống như mình tốt nghiệp cao trung quay về thăm trường tiểu học, sẽ thấy tường bao khi nhỏ trông rất cao, bây giờ chống tay một cái là nhảy qua được.

Đây là ngôi trường trước kia mình học sơ trung và cao trung, nhưng tương lai mình sẽ không còn xuất hiện ở đây nữa.

Tới lớp học thì đã thiếu không ít người, thầy giáo Tiểu Chu đang phát bảng thành tích, xem ra mình tới muộn. Tô Xán vừa mới xuất hiện ở cửa phòng học đã bị thầy Tiểu Chu kéo tới, vỗ bốp lên đầu Tô Xán, làm y đau tới nhe răng, có điều biết thầy giáo trẻ n ày chân tình chân tính, tuy đối với học sinh lười học hoặc phá phách có chút bạo lực, nhưng tâm địa rất tốt.

Tiểu Chu nhìn Tô Xán từ trên xuống dưới như nhìn quái vật, sau đó đưa bảng thành tích cho Tô Xán:

- Giỏi lắm! Thằng nhóc này sao làm được vậy, 645 điểm! Theo thầy thấy, em là con ngựa ô lớn nhất trong khối.

Tiểu Chu làm sao không kinh ngạc cho được, thậm chí lúc vừa mới thấy thành tích, còn tưởng nhầm lẫn, 445 còn đáng tin hơn 645 điểm, xác nhận mấy lần vẫn thấy khó tin, người cao điểm nhất khỏi phải nói là Đường Vũ, 670 điểm, còn tên nhóc Tô Xán này đạt 645 điểm, nghiễm nhiên xếp thứ 5,

căn bản không thể tin đây là học sinh thành tích thường xuyên xếp hạng 30-40 trong lớp. Lúc này nhìn Tô Xán cảm giác khác hẳn, thường ngày chẳng cảm thấy gì, giờ thấy linh động đầy trí tuệ, chỉ lo vừa rồi mình kích động, vỗ hỏng cái đầu thông tuệ này.

Biết thành tích này của Tô Xán chỉ có mấy học sinh thường ngày thành tích chẳng ra sao, cố ý tới muộn chút cho ít người, tránh lúc lấy thành tích bị bạn bè biết thì xấu hổ. Tô Xán rõ ràng cảm giác được mấy đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào mình.

Bất kể là nam hay nữ tới chụp ảnh đều mặc đồng phục áo sơ mi trắng, Tô Xán vô cùng hoài niệm cảnh này, đám nữ sinh đều mang khuôn mặt hồng hồng phải phần non nớt, Đường Vũ đương nhiên là tiêu điểm của cả khối. Còn nhớ sau khi tới trường nhận bảng thành tích, Đường Vũ cùng một số cô gái đi liên hoan, đó là buổi tụ hội cuối cùng của Đường Vũ với bạn học sơ trung, rất nhiều nam sinh say khướt, biết ba năm theo đuổi Đường Vũ vô ích.

Thậm chí một số sau khi lên cao trung rồi vẫn tới Nhất Trung theo đuổi Đường Vũ, đó là chuyện truyền kỳ sau này.

Khi chụp ảnh Đường Vũ đứng ở phía trước Tô Xán, thầy Tiểu Chu rất kích động vì con ngựa ô Tô Xán, bởi vì một học sinh mũi nhọn trong lớp phát huy không được như kỳ vọng, không nói tới chuyện thành tích. Số học sinh ít ỏi biết được chuyện toàn thành tích không như ý, chẳng tâm trạng nào đi tuyên truyền cho y. Có điều khi sắp xếp vị trí, thấy Tiểu Chu lại điều Tô Xán tới giữa ống kính.

Chuyện này cũng thay đổi, Tô Xán nhớ ảnh chụp tốt nghiệp sơ trung y đứng ở bên rìa, khi chụp ảnh lại còn đúng lúc y nhắm mắt lại, cho nên về sau khi bạn học tụ hội lật xem ảnh, làm người ta chẳng nhớ ra y là ai.

Lần này Tô Xán mở mắt thật to, cười thật tươi, khi ánh đèn lóe lên, bóng cây vừa vặn lướt qua áo sơ mi trắng của y, trên cuộn phim ghi lại hình ảnh một chàng trai tuấn lãng có nụ cười rạng rỡ như nắng mai.

Lấy bằng tốt nghiệp, cùng hẹn ngày tới chỗ thầy Tiểu Chu lấy ảnh tốt nghiệp, quãng đời cuối cùng của sơ trung đã kết thúc.

Đường Vũ cùng đôi chị em song sinh Trình Vân, Trình Lan đang đi trước nói gì đó, đột nhiên quay lại, đôi mắt khiến bao chàng trai si mê quay sang liếc nhìn Tô Xán, hỏi:

- Lát nữa liên hoan, bạn có tới không?

Trình Lan và Trình Vân kinh ngạc há mồm, buổi liên hoan này do hai người họ tổ chức, chuẩn bị khuyên nhủ Đường Vũ cũng đi, như thế không khí sẽ cao hơn, mấy nam sinh nổi bật trong lớp nhờ họ nhất định rủ được Đường Vũ, hai cô đang nói chuyện này, Đường Vũ còn chưa trả lời rõ ràng, ai ngờ chớp mắt quay sang hỏi Tô Xán rồi.

Tô Xán bình thường nằm ngoài rìa vòng tròn bọn họ, thành tích đã không tốt, bề ngoài cũng chẳng phải thuộc loại con trai thể thao được nữ sinh hoan nghênh, trong lớp chẳng thân thiết với ai, nên gần như chẳng ai nhớ tới. Chị em Trình Lan, Trình Vân ngạc nhiên cực, có điều yên tâm hẳn, nói thế tức là Đường Vũ đồng ý tham gia buổi liên hoan của mình rồi.

Hai chị em họ tất nhiên chẳng nghĩ nhiều, nếu nói Đường Vũ thích Tô Xán là điều không thể nào, Đường Vũ là cô gái có tầm mắt cực cao, huống hồ học kỳ sau Đường Vũ sẽ vào Nhất Trung, còn Tô Xán vào được Tam Trung hai không còn chưa rõ, hai bên chênh lệch quá lớn, nếu Đường Vũ mà động lòng với Tô Xán, bọn họ đi nhảy sông cho rồi.

Tô Xán đột nhiên bắt gặp đôi mắt rạng ngời của Đường Vũ, trái tim nảy một cái, lớp trưởng luôn lạnh lùng kiêu hãnh lại chủ động mời mình tham gia liên hoan, chuyện mơ cũng chẳng có. Có điều Tô Xán biết nội tâm

Đường Vũ tinh tế ấm áp hơn xa vẻ bề ngoài lãnh đạm, đại khái cô cho rằng sau này mọi người thực sự không có gặp lại nhau nữa, nên mới mời mình, đổi lại là bạn học khác cũng không có khả năng gặp lại ở phía sau, Đường Vũ cũng sẽ nói lời này.

Thật thú vị, không biết khi gặp lại ở Nhất Trung thì Đường Vũ sẽ có vẻ mặt gì, Tô Xán nghĩ thế hoàn toàn vì tò mò, khuôn mặt kinh ngạc của băng sơn mỹ nữ chắc ai cũng muốn thấy, khẽ lắc đầu nói:

- Trong nhà mình có chuyện, mọi người đi đi, chơi vui nhé, chúc tốt nghiệp vui vẻ.

Lần này thì cả ba cô gái cùng sững sờ, buổi liên hoan này, Đồng Thanh Vân, Cao Tiểu Sơn, Liêu Hải Đăng toàn nam sinh cấp minh tinh tranh nhau tổ chức, huống hồ lại do Đường Vũ đích thân mời, vậy mà Tô Xán lại từ chối, tên này đúng là ... khác người.

Đường Vũ chỉ khẽ "ừ" một tiếng, không có bất kỳ biểu cảm gì, nhưng sâu trong đáy mắt cho chút bất mãn cùng hụt hẫng.

Có lẽ sau lần này, vận mệnh mỗi người sẽ có lối rẽ khác nhau, chân trời góc bể, không gặp lại nữa.

Cuộc đời là như như vậy, chẳng kịp để bi thương cho ai.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 31: Suýt Mất 200.000

Khách sạn Khải Lai, khách sạn sang trọng nhất thành phố, khi đó Hạ Hải chẳng có nhiều loại xe tốt như BMW, Mercedes, khá lắm chỉ có Accord, Ford, General, dù là khách sạn đỉnh cấp của Hạ Hải như ở Khải Lai thì đỗ trước cổng cũng chỉ Passat B4.

Sáng hôm nay mẹ và cha đã đem tủ hàng vào cửa hiệu, cửa hàng cũng đã trang trí xong xuôi, trang thiết bị đầy đủ, chỉ còn đợi hàng hóa rồi chính thức khai trương.

Cha mẹ tinh thần xán lán, đứng ở cổng đợi Tô Xán cùng vào khách sạn, khi ấy vẻ mặt của phục vụ viên rất phong phú, có điều tố chất nhân viên ở đây rất cao, ân cần mở cửa mời họ vào.

Đi vào đại sảnh cho người ta cảm giác trước mắt bừng sáng, không gian thoáng đạt, sạch sẽ, mọi người đến đủ cả rồi, nhà Tô Xán vừa tới, mọi người cười đón, thường ngày nhà họ tới muộn, thế nào làm mợ cả và chị cả không vui, hôm nay họ lại chẳng thấy phật lòng. Mợ cả Doãn Thục Anh còn mặt mày hưng phấn rời chỗ ngồi đi đón Tằng Kha:

- Này, giờ hai vợ chồng cô chú yên tâm tồi nhé, ài, Tô Xán đúng là nam nhi, hiểu chuyện một cái thật là ghê gớm.

Tằng Triệu Đinh thấy chị dâu tỏ ra thân thiết kích động như thế làm ông ta hơn ngỡ ngảng, không biết chuyện gì khiến Tằng Kha và Tô Lý Thành yên tâm?

Chuyện thành tích trung khảo của Tô Xán chỉ gọi điện báo tin mừng cho nhà cậu cả, còn cậu út, ông ta thích nghe tin công ty kiếm được bao nhiêu hơn.

Tằng Viên cũng rất vui mừng, Tô Xán tới thế là có người cùng chia sẻ hoạn nạn rồi, lần này nó thi cuối kỳ thành tích cực kém, nãy giờ Tô Xán chưa tới làm nó một mình chịu hết áp lực, giờ có Tô Xán chắn tên cho rồi, tin rằng thành tích Tô Xán cũng chẳng tới đâu.

Có điều trông tình thế sao có vẻ không đúng, sao chị cả Tằng Na thường ngày rất xem thường Tô Xán lại có vẻ mặt lạ như thế, cứ nhìn đi nhìn lại như không quen biết vậy.

Tằng Triệu Đinh giỏi quan sát đón ý, thấy thái độ chị dâu với nhà Tô Xán thay đổi lớn, hỏi:

- Anh chị đã mở hiệu rồi sao? Nhanh thế?

- Mở hiệu chỉ là chuyện nhỏ thôi.

Doãn Thục Anh cười tới là vui vẻ, bà thực lòng mừng cho Tô Xán:

- Mọi người chắc không ngờ được thành tích trung khảo của Tô Xán là bao nhiêu đâu.

Tằng Triệu Đinh hừ khẽ:

- À, thế sao, thi được bao nhiêu, vào được Tam Trung không?

Ông ta bị không khí vui vẻ làm ngữ khí nhẹ đi không ít, nếu không thế nào cũng có lời khó nghe tuôn ra.

- Đâu chỉ vào Tam Trung, với thành tích này vào Nhất Trung cũng không hề gì.

Tằng Toàn Minh vốn vững vàng nghiêm khắc lại nhanh nhảu lên tiếng đáp thay:

- 645 điểm, so với Na Na năm xưa còn hơn mười mấy điểm ..

Doãn Thục Anh lườm chồng một cái, nói cả phần của bà, làm bà mất cơ hội làm mọi người hồi hộp.

- Nhìn anh trai mọi người kia, thường ngày như tượng Phật, hôm nay sốt ruột hơn ai khác.

Mọi người vì câu này của Doãn Thục Anh mà bật cười, Tằng Toàn Minh bị vợ trêu không tự nhiên lắm.

Tằng Kha rất đắc ý xoa đầu Tô Xán, lưng Tô Lý Thành cũng thẳng hơn thường ngày, ngay cả ông anh mặt suốt ngày mặt hầm hầm cũng phải như thế, làm ông thấy hãnh diện lắm.

Chết rồi! Tằng Viên không thấy mừng cho anh mình mà mặt biến sắc.

Trước đó nó còn tính dùng điểm một người chị họ phía bên mẹ cùng cấp với Tô Xán để đả kích Tô Xán, giải vây cho mình, giờ nghe thấy điểm của Tô Xán, nó thấy đại nạn của mình tới rồi. Mặc dù không có nhận thức về điểm số của sơ trung, có điều hơn 600 điểm, nghe đã biết là rất ghê gớm, hơn nữa lại còn hơn cả điểm của chị cả trước kia đủ nói lên vấn đề. Thế này thì nó thành đứa duy nhất có thành tích kém trong đám tiểu bối, sẽ thành mục tiêu bị chỉ trích, càng nghĩ càng thấy đắng miệng.

- Hơn sáu trăm điểm?

Tới lúc này Tằng Triệu Đinh mới kịp tỉnh lại:

- Có nhầm không?

Thời điểm này thành tích trung khảo là chủ đề nóng ở Hạ Hải, ông ta đương nhiên hiểu hơn 600 điểm là khái niệm gì, gần đây ông ta tiếp đãi mấy lãnh đạo thành phố, nói chuyện cũng nhắc tới đề tài này, chỉ có số ít thi thử được

600 điểm, thế cũng đã là tiêu điểm rồi, mặc dù trong đó không ít lời mang ý nịnh bợ thuần túy, có điều ít nhất nó cũng đại biểu cho sự ưu việt, nếu chỉ được ba bốn trăm điểm, dù là con bí thư tỉnh ủy cũng chẳng ai dám lấy ra nịnh bợ.

Mấy ngày trước chính Tằng Triệu Đinh còn khen số điểm 640 của con trai cục trưởng cục công thương, vậy mà điểm Tô Xán còn cao hơn cả trăm điểm, không choáng mới lạ.

- Sao nhầm được.

Doãn Thục Anh ôm vai Tô Xán, thằng bé này từ nhỏ ưa nhìn, bà rất quý, tiếc là lớn lên làm người ta thất vọng, muốn khen nó cũng chẳng được, giờ mới có cơ hội, vui mừng chả kém gì Tằng Kha:

- Trước kia Tằng Kha đã nói rồi mà, Tô Xán gần đây cố gắng rất nhiều. Buối tối cũng không tới chỗ đám Lưu Duệ chơi nữa, ở nhà xem sách. Chị luôn nói Tô Xán là đứa bé thông minh mà, nỗ lực thêm chút có gì không làm được, tương lai còn tiềm lực lắm.

- Có khả năng đó sao thành tích của nó trước kia kém như vậy, đột nhiên tốt hơn bao nhiêu lần, chắc chắn là thi trúng tủ rồi.

Tằng Na không phục quay đầu đi, đứa em trai thường ngày thành tích be bét này làm sao có thể thoáng cái vượt qua sáu trăm điểm, chẳng lẽ nhờ ôn tập trước khi thi như cô nói? Ôn kiểu gì mà ghê thế? Thường ngày cô vẫn xem thường đứa em này, chênh lệch tâm lý trong thời gian ngắn khó tiếp nhận được.

- Uống được không, làm một chén?

Tằng Toàn Minh không ngờ nâng chén lên ra hiệu với Tô Xán làm cả nhà sững sờ.

Tằng Triệu Đinh thở dài, thằng nhãi này thi được thành tích quá chấn động rồi, chẳng trách anh không tính toán chuyện ném vỡ cái gạt tàn, đúng là không ngờ. Nhưng không cần tới mức chủ động mời rượu nó chứ?

Cho dù là lãnh đạo hoặc đồng bối phận, có thể khiến anh mình nâng chén mời cũng ít, mấy vị lãnh đạo cơ quan mấy lần liền vì tránh không khí quá kém phải chủ động cụng chén với ông, làm lãn đạo không vui.

Đó là điều Tằng Triệu Đinh khúc mắc với anh mình, năng lực anh mình không cần bàn, chỉ cần phương diện đối nhân xử thế khéo léo một chút, cần gì kiêu ngạo với lãnh đạo như thế, làm cấp bậc mãi không tiến được.

Tô Lý Thành hơi do dự:

- Tô Xán nó còn bé quá, không nên uống ...

Kết quả Tô Xán đã trực tiếp cầm lấy bình Ngũ Lương Dịch mà cậu cả mở sẵn, rót đầy chén cho mình, làm một hơi uống cạn.

Chén này cậu cả mời, bất kể thế nào cũng phải uống.

Mọi người cũng không nghĩ Tô Xán sảng khoái như vậy, Tằng Toàn Minh lại gật đầu, mọi khi ông ta ghét nhất là tiểu bối uống rượu, không biết vì sao hôm nay tâm tình thư thái như vậy, còn cười chói tai, uống cạn chén của mình.

Ánh mắt của mọi người lại đổ dồn về phía Tằng Toàn Minh, ông là người gần như không bao giờ cười, hôm nay lại cười vui vẻ như thế.

- Lần trước cháu ném vỡ cái gạt tàn làm cậu tránh được tổn thất 200.000.

Tằng Toàn Minh đặt chén rượu xuống bàn, nói ra nguyên nhân.

- Cái gì? Cái gì mà 200.000?

Tằng Triệu Đinh xưa nay thích dùng chuyện thương nghiệp đả kích anh trai, ví như một tháng mình làm việc bằng ba tháng anh mình, nhưng nghe thấy 200.000 cũng phải khiếp sợ, ở Hạ Hải, số tiền này đủ lập công ty rồi, mà ông ta mở hiệu đồ chơi, cũng chỉ gần 200.000, có điều là tiền của ông chủ, không liên quan tới ông ta.

- Cung quá căng mà đứt, nước đầy quá ắt tràn, người quá tự mãn mà hỏng.

Kệ mọi người thái độ thế nào, Tằng Triệu Đinh cứ việc mình về nói:

- Chuyện cổ phiếu cũng thế, hôm đó Tô Xán đập cái gạt tàn làm lòng tôi cứ lấn cấn mãi, cổ phiếu trong tay rốt cuộc ném ra hay giữ? Cuối cùng quyết định bán ra, may là còn sớm, tuần trước cổ phiếu tụt mạnh! Tôi tính qua, nếu còn giữ trong tay thì sẽ mất gần 200.000.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 32: Tằng Toàn Minh Mời Rượu

Lúc này mọi người mới hiệu vì sao cậu cả lại lựa chọn tụ hội ở chỗ cao cấp như khách sạn Khải Lai, thì ra là kiếm được khoản lớn ở TTCK, không khí càng trở nên vui vẻ. Vui nhất là Tằng Kha và Tô Lý Thành, lần trước Tô Xán làm vỡ cái gạt tàn của Tằng Toàn Minh, không ngờ vô tâm lại lập công, bọn họ khỏi day dứt trong lòng.

Tằng Viên cũng vui mừng, mọi người vui vẻ thì nó sẽ ít bị mắng hơn, lúc này nó chỉ mong đừng ai chú ý tới mình, cổ cũng rụt lại, cố làm bản thân nhỏ bé hết mức có thể.

Hôm nay hứng trí của mọi người rất cao, Tằng Toàn Minh thường ngày không vừa mắt với Tô Lý Thành hôm nay trông cũng thuận mắt hơn, dặn dò phải chú ý tới Tô Xán, thằng bé này có tiền đồ, nhất định làm cả nhà vẻ vang.

Tô Xán thì thầm hô trời phù hộ, có vẻ như vận may của mình tới rồi, cứ nghĩ là cổ phiếu vì trận lũ kia mới tụt xuống, ai ngờ lại đột nhiên như vậy, mình đánh bừa đánh bãi, may nhờ cậu cả sực tỉnh nên tránh được nguy hiểm.

- Tôi không định tiếp tục đầu tư nữa, kiếm được khoản lớn thế này, lấy ra một ít giúp Tằng Kha mở hiệu văn phòng phẩm. Vả lại hiện cổ phiếu sa sút, quan sát một thời gian hẵng tính ...

Tằng Toàn Minh đầu óc tỉnh táo, nói lời này cũng là để cảnh cáo em trai mình đừng có thấy kiếm được tiền là đâm đầu vào.

Tằng Triệu Đinh đúng là có ý đồ này, định đầu tư ít tiền nhờ anh trai thao tác, không ngờ Tằng Toàn Minh chặn họng trước, đành tạm từ bỏ. Đang

uống rượu thì Tằng Triệu Đinh tinh mắt nhận ra mấy vị lãnh đạo quan trọng ở bàn gần đó, vội đi tới, có mấy thương nhân Hạ Hải nhận ra Tằng Toàn Minh cũng cầm chén qua, chuyện xã giao thế này là bình thường.

Tằng Toàn Minh trước đó cùng Tô Lý Thành uống khá nhiều, cũng rất vui vẻ, nên chủ động sang bàn đối phương, mời phó thị trưởng Lôi Lễ phân quản quy hoạch kiến thiết, thương nghiệp uống một chén, làm Lôi Lễ ngạc nhiên lắm.

Tằng Toàn Minh nổi tiếng ngang bướng như lừa, cậy mình có tài không coi áo vào đâu, hôm nay lại còn nói vài câu tốt đẹp. Thực ra thì trong số lãnh đạo thành phố Tằng Toàn Minh phục nhất là Lôi Lễ, chẳng qua là không nói ra mà thôi.

Lôi Lễ nhớ lần trước cơ quan bình chọn cá nhân tiên tiến, chính ông ta đề cử Tằng Toàn Minh lên, kết quả Tằng Toàn Minh chẳng để ý tới, bộ dạng cao ngạo thản nhiên, làm Lôi Lễ khó chịu rất lâu. Hôm nay lại được Tằng Toàn Minh mời rượu, ông ta làm lãnh đạo mà cảm thấy vinh hạnh vì cấp dưới mời rượu, một thị trưởng cấp phó sở có cảm giác này vì một chủ nhiệm cấp chính khoa, nói ra đã thấy buồn cười, chuyện hoang đường này chắc toàn quốc chỉ Hạ Hải mới có.

Cuối cùng Tằng Toàn Minh còn nhờ hơi men nói một câu :" Tôi bội phục phương án cải cách của thị trưởng!" Lại càng nói trúng chỗ ngứa của Lôi Lễ, đó là lần thử nghiệm lớn nhất cuộc đời chính trị của ông ta, cẩn thận từng ly từng tý, áp lực cực lớn, lời phản đối nhiều mà lợi tâng bốc cũng nhiều, nhưng chưa có ai khiến ông ta thấy thoải mái bằng một câu này.

Nhớ tới năng lực làm việc của Tằng Toàn Minh, sau bữa cơm hôm nay Lôi Lễ cũng thầm lưu tâm, Tằng Toàn Minh tuy tính khí hơi ngang một chút, nói không chừng hai người lại hợp ý, hơn nữa ở công tác có thể nói là người thiện chiến, bị chìm lấp như thế cũng đáng tiếc.

Thành phố Hạ Hải tắm trong nắng sớm chan hòa.

Tô Xán đeo kính râm, đội mũ lưỡi chai, dắt chiếc xe đạp mới mua, trong tầng lầu đối diện, Lưu Duệ và Tiết Dịch Dương cũng nối nhau dắt xe đạp xuống.

Xe đạp của Lưu Duệ mua từ một năm trước, hắn học ở Nhị Trung, thường ngày đạp xe đi học, đây là một cái xe đua, xong chả rõ của hãng nào. Xe của Tiết Dịch Dương mượn của chị họ mấy ngày trước, còn bị dặn đi dặn lại không được làm hỏng mới cho mượn.

Cái tên Hạ Hải có được nhờ một cái hồ nội địa ở ngoại ô, hồ Hạ Hải là hồ nước ngọt lớn thứ hai bồn địa, người đương địa quen gọi nó là biển, do hồ nước và dãy nũi bao quanh, Hạ Hải đông ấm hè mát, về sau thành thành phố du lịch cũng nhờ nhân tố này. Sau này quanh hồ Hạ Hải xây vô số công trình du lịch, bây giờ đã có quy mô ban đầu, trở thành nơi đám Tô Xán thường phóng xe tới ngắm cảnh ăn đồ nướng vào kỳ nghỉ.

Đạp xe dưới ánh nắng tươi đẹp ấm áp là chuyện vô cùng hưởng thụ, đây cũng là chuyện người dân Hạ Hải thích làm nhất khi thành thành phố du lịch. Đương nhiên khi đó thị trường cho thuê xe đạp hình thành luồng gió lốc, đạp xe quanh hồ thành chuyện có ý nghĩa nhất trong kỳ tụ hội cuối tuần, thậm chí CLB xe đạp xuất hiện liên tiếp, hiện giờ muốn thuê xe đạp, một là ít hiệu, hai là giá cao, chả đáng.

Tô Xán thì thầm lưu tâm tiền đồ phát triển của thị trường xe đạp, đây sẽ là một chỗ đột phá cho sự nghiệp của mẹ, nếu có thể lẫn đầu phong trào, thế nào cũng kiếm được một khoản lớn. Mà đợi tới lúc đó còn cần một thời gian nữa, không biết trong khoảng thời gian đó sự nghiệp của mẹ phát triển tới đâu, nói không chừng chả cần chen vào cũng kiếm được nhiều tiền rồi.

- Giant!?

Tiết Dịch Dương vuốt ve ghi-đông độ sắc bạc của mình, nhìn thấy dấu hiệu lượn sóng trên thân xe, kinh ngạc trật khớp miệng, ngay cả trong cửa hàng chuyên kinh doanh xe đạp của thành phố Hạ Hải cũng không bán xe Giant, loại xe này phải thành phố lớn mới có, thiết kế Âu Mỹ thời thượng, nhìn vừa mỹ quan lại phóng khoáng, thuộc đẳng cấp khác hẳn so với xe của hắn và Lưu Duệ.

***

Giant Bicycles - Hãng xe Đài Loan.

Tằng Toàn Minh nói được là làm được, thêm vào thắng cổ phiếu định cho Tô Xán một cái xe đắt tiền, Tằng Triệu Đinh chủ động bao chuyện mua xe, ông ta nhiều quan hệ, thông qua con đường ông chủ của mình kiếm được chiếc xe Giant mới ở thành phố cấp tỉnh, giá trị gần 1.500. Tằng Toàn Minh còn chủ động thưởng thêm cho Tô Xán 1.000 đồng, thế là cuộc sống nghèo khó của Tô Xán thoáng cái trở nên khá giả.

Cho dù ở Nhất Trung thì xe Giant cũng chẳng có mấy, tuy với nơi con cháu quan chức nhà giàu quy tụ như Nhất Trung thì giá chiếc xe Giant cũng chẳng phải đắt, có điều Hạ Hải không có, dù có tiền cũng chẳng mua được, nên nhìn xe của Tô Xán, hai thằng bạn hâm mộ hết sức.

- Mày thi cử chả ra làm sao, sao đãi ngộ lại tăng vọt thế?

Ba người ra đường quốc lộ, Tô Xán nhấn bàn đạp một cái, chiếc xe nhẹ nhàng lướt đi, lên dốc cũng chẳng tốn sức. Tô Xán một bộ đồ thường ngày, thêm vào cái xe này có vài phần tiêu sái, át cả hai tên bạn đi bên cạnh. Lưu Duệ rất là bực bội, nhấn bàn đạp đuổi kịp hỏi:

- Đại khái lên cao trung không thành vấn đề nên cha mẹ tạo cũng yên tâm.

Tô Xán không cho cả hai biết điểm thi thật của mình, chỉ lập lờ nói tốt hơn bình thường. Lưu Duệ được 540 điểm vào Nhị Trung không thành vấn đề,

còn Tiết Dịch Dương được 560 điểm, muốn vào Nhất Trung không chắc.

Trước kia Tiết Dịch Dương vào Nhất Trung là nhờ đóng tiền, lần này nhờ bộ đề của Tô Xán, điểm tăng lên một ít, chắc cũng bớt được ít tiền.

Hai tên bạn cũng không nghĩ nhiều, đều hiểu cha mẹ Tô Xán chẳng yêu cầu cao, thành tích của y vào Tam Trung không thành vấn đề tất nhiên không còn gì đều phải lo lắng. Ngược lại bọn họ khởi điểm cao hơn, đặt mục tiêu cao hơn, thấy Tô Xán nhàn nhã một cách đương nhiên như thế, lại có chút thương y.

Tô Xán không nói điểm là vì trong khu tập thể đơn vị ai cũng biết thành tích dưới trung bình của y, giờ tự nhiên vọt lên khiến người thành tích tốt nhất cũng hít khói thì quá khác thường, thế nào có lời nói ra nói vào phiền phức. Hai là cũng muốn giáo huấn Tiết Dịch Dương, y nóng ruột đá đít tên này ở cổng trường Nhất Trung lắm rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 33: Công Chúa Trần Linh San

Đ

ường quanh hồ phong cảnh cực đẹp, từng khoảnh ruộng xanh mươn mướt, gió pha trộn mùi hơi tanh tanh của hồ nội địa và hương thơm của cỏ, dễ chịu khó tả.

Những cảnh đẹp quanh hồ còn chưa được tiến hành cải tạo, có điều thế đã đủ làm người ta cực kỳ hoài niệm rồi, sau bao năm công tác bôn ba, dù có cơ hội dừng lại ngắm cảnh quê hương, cũng chẳng có được tâm tình nhẹ nhõm không chút gánh nặng nào thế này.

Tô Xán cảm thụ được tuổi trẻ của mình, cũng thấy thể năng hữu hạn của cơ thể này, đã định ra kế hoạch rèn luyện thân thể, 1000 đồng mà cậu cả cho được dùng vào phương diện này, mười sáu tuổi là tuổi phát triển đỉnh cao của mình, y không muốn vẫn thấp như trước kia, ít nhất không muốn thấp hơn hai thằng bạn trời đánh.

Đi nửa vòng quanh hồ, tới bờ bên kia, nơi này phồn vinh ở chỗ có nhiều thôn cá và nhà nghỉ nông gia, có quảng trường giải trí "Nguyệt Loan Giác" do chính phủ đầu tư xây dựng, một số khách sạn nhỏ xinh xắn bên hồ, biến nơi này thành chỗ giải trí của người Hạ Hải, nhiều người vùng ngoài tới không thích ở trong thành phố, mà thích ở bên hồ hơn.

Chính giữa quảng trường Nguyệt Loan Giác có một hồ phun, tản ra bốn phía là không ít nhà nghỉ nông gia, khách sạn lớn nhất bên hồ nghe nói có quan hệ với cao tầng thành phố, nổi tiếng vì đồ nướng, sau thành một trong số thương hiệu lớn của hạ Hải.

Ba người hộ đạp xe tới đây là vì món đồ nướng này, đạp xe nửa ngày trời, vừa mệt vừa đói, được đánh chén một bữa cá nướng với đồ gia vị cay đặc trưng, thực sự rất đáng.

Cũng phải nói Tô Xán đã lâu rồi không được ăn món nướng đặc sản quê hương, thèm đến chảy nước dãi.

Đi vào sân "Hoàng Thất Cư", Tiết Dịch Dương hơi ngẩn người, Hoàng Thất Cư kinh doanh khách sạn ven hồ, xây tòa nhà năm tầng là kiến trúc chủ thể, bên cạnh toàn bộ lắp bằng ván gỗ kinh doanh đồ nướng, mỗi cái bàn cắm một cái ô.

Lúc này chỗ bán đồ nướng cực kỳ náo nhiệt, có không ít nam nữ tuổi tác tương đồng với bọn họ, ăn mặc rất thời thượng, đồ thể thao, giày Lý Ninh hoặc Nike, Adidas. Bàn đánh bài, bàn ăn uống, nhà xe chật kín xe đạp, xem ra giống ba người bọn họ, đều đạp xe tới tụ hội.

- Ồ, ai vậy kia, chẳng phải Tiết Dịch Dương sao?

Có ba cái bàn ghép vào nhau, xếp quanh là mười mấy cái ghế, một trong số đó đứng dậy đi về phía ba bọn họ, cố ý nói lớn lên:

Sắc mặt Tiết Dịch Dương biến đổi, đám người này đều tới từ Nhất Trung, có điều ở các khối, lớp khác nhau. Nhất Trung vòng tròn lớn, có người lớn lên cùng nhau từ nhà trẻ, rồi sơ trung, cao trung, cùng ở trong một vòng tròn, mối quan hệ cứ thể mở rộng ra, thành vòng tròn lớn.

Người nói chuyện với Tiết Dịch Dương là Lý Ngải, một tên có tiếng, khá ngang ngược bá đạo, năm thứ hai sơ trung Tiết Dịch Dương và hắn có mâu thuẫn, từ đó chướng mắt nhau. Lý Ngải hôm nay chơi bài rất thuận, thêm vào uống không ít bia, được gió mát lồng lồng thổi vào, người trở nên lâng lâng, thấy ba người Tiết Dịch Dương, tức thì có trò mới.

Tô Xán mẫn cảm nhận ra ánh mắt khác thường của Tiết Dịch Dương, lại nhìn Lý Ngải mặc mày đắc ý nhìn họ như gặp được thứ gì vui mừng, lòng đã hiểu đại khái.

Học sinh Nhất Trung ở đây ít nhất có hai ba chục đứa, bằng nhân số nửa lớp, Lý Ngải vừa lớn tiếng nói, người ở cái bàn lớn nhìn cả sang, hiển nhiên không ít người cũng nhận ra Tiết Dịch Dương, có người thân thiện lên tiếng chào. Còn đám trong nhóm Lý Ngải dù mặt tươi cười, nhưng ánh mắt rất bất thiện.

Tiết Dịch Dương không tiện từ chối, có mấy người trong đó thường ngày quan hệ với hắn không tệ, kéo cả Tô Xán và Lưu Duệ tới chỗ đó.

- Tiết Dịch Dương?

Bên bàn nữ sinh có người đứng lên gọi:

Tô Xán quay sang nhìn, trong lòng chả hiểu sao có cảm giác là lạ, cô gái bắt mắt nhất trong đám nữ sinh mặc chiếc áo váy màu trắng cộc tay, mũ rộng vành cũng màu trắng nốt , tóc chẻ hai bên được uốn cong cầu kỳ, một bên xõa trước ngực một bên để sau vai, khuôn mặt tinh nghịch tươi vui, xinh đẹp như công chúa. Đáng chú ý nhất là nốt ruồi nhỏ trên chóp mũi, chẳng những không ảnh hưởng tới dung mạo, lại khiến cô càng thêm hoạt bát duyên dáng khiến mọi người cảm thấy một sự rung động sâu sắc.

Nhìn thấy cái nốt ruồi đó, Tô Xán lờ mờ đoán ra được thân phận cô gái này, thời gian làm nhiều thứ trở nên mơ hồ, dù sao đó là ký ức rất xa xôi, nhưng giờ nhớ tới đều thấy mỹ hảo, làm trái tim y không khỏi xao xuyến bồi hồi.

- A, Linh San, bạn cũng ở đây à?

Tiết Dịch Dương kiếm được lý do tránh cái bàn Lý Ngải, cùng đám Tô Xán tới bàn cạnh họ ngồi xuống, có hơi xấu hổ gãi đầu.

Cô gái trước mắt quả nhiên chính là Trần Linh San, Tô Xán cười khổ, là mối tình thầm kín suốt sáu năm tiểu học của y, ngay cả sau này cũng luôn làm y lưu luyến.

Cũng chính là người khiến Tiết Dịch Dương hiểu lầm rằng Tô Xán tình cũ khó phai theo đuổi vào Nhất Trung, đúng là trùng hợp, ngày từ bé Trần Linh San đã là cái mầm mỹ nhân, Tô Xán tin người thầm mến cô không đếm xuể, y chẳng qua chỉ là một hạt cát trong sa mạc, căn bản chẳng đáng chú ý. Về sau cũng biết Trình Linh San ở Nhất Trung rất được hoan nghênh, đặc biệt ở các buổi hội diễn văn nghệ, xinh đẹp giỏi ca vũ khiến cho ở Nhị Trung, Tam Trung cũng biết tiếng Trần Linh San, rồi thi vào Bắc Ngoại, không biết sau nữa làm người mẫu hay ngôi sao, Tô Xán có lần thấy tên, có điều thuộc loại chẳng nổi tiếng mấy.

Trần Linh San gật đầu với Tiết Dịch Dương, cô gái bên cạnh cũng trêu ghẹo hắn.

Xem ra Tiết Dịch Dương không định giới thiệu Tô Xán và Lưu Duệ với bọn họ, Tô Xán mong còn chả được, không hiểu sai y không muốn Trần Linh San nhận ra mình, Lưu Duệ thì đánh mắt liên tục tỏ vẻ nôn nóng, Tiết Dịch Dương vờ không thấy, nhìn bàn nướng:

- Mọi người muốn ăn gì, mình đi gọi.

Một cô gái lắc đầu:

- Không cần đâu, chỗ này bọn mình thống nhất góp tiền, các bạn ăn gì tự nướng đi, bọn mình cũng tự đi lấy.

Thiếu niên nhạy cảm, Tô Xán thấy đây là lời rất hợp lý, Tiết Dịch Dương lại không vui, cảm thấy như bị gạt ra ngoài bọn họ. Bên cạnh có người vỗ vai hắn, là lớp trưởng lớp hắn, người tổ chực buổi tụ hội này, Vương Học Binh đi ra nói:

- Tiết Dịch Dương, cậu cũng mang bạn tới đây tụ hội à, hay là gia nhập với bọn này đi, mọi người đã bỏ ra một phần tiền trước rồi, đến cuối tình bình quân thiếu bao nhiêu bù vào, nói chung là xem các cậu thôi, thế nào cũng được.

Lý Ngải không vừa lòng, vốn hắn và nhóm bạn không thích Tiết Dịch Dương, nên ghét luôn cả Tô Xán và Lưu Duệ, muốn gây chuyện, không ngờ người quen biết Tiết Dịch Dương cũng không biết, đặc biệt là hoa khôi Trần Linh San và Tiết Dịch Dương có vẻ quan hệ không tệ, Vương Học Binh thường ngày cũng rất hợp với Tiết Dịch Dương.

Cái vòng tròn Nhất Trung này rất hiện thực, muốn được người khác tán đồng và tôn trọng, vậy nhà phải có quyền, không thì phải có tiền, ít nhất cũng phải có thành tích xuất sắc. Hiện giờ Tiết Dịch Dương có hai chỗ dựa là Trần Linh San và Vương Học Binh, hắn muốn chọc vào Tiết Dịch Dương không cẩn thận cuốn cả bản thân vào.

Mặc dù không thể công khai kiếm chuyện, Lý Ngải vẫn ở bên cười nhạt:

- Học Binh, cậu quá không trượng nghĩa rồi, chúng ta đã ăn uống được một nửa còn bắt ba bọn họ chia tiền, tưởng cha mẹ người ta đều giàu như Trương Tích à, ít nhất phải trừ cho họ hai ba chục đồng chứ, không đủ thì bọn này bù vào! Chuyện vặt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 34: Ai Là Dê Béo?

Trương Tích là nhân vật cầm đầu trong cái vòng tròn này, trong nhà kinh doanh lớn, nghe nói ông nội còn là lãnh đạo nào đó trong thành phố, gọi một cú điện thoại là có thể dẹp bỏ mọi xung đột, hắn thì lại chẳng cáo mượn oai hùm nghênh ngang như Lý Ngải, nhưng người chọc vào hắn thì hậu quả đều thê thảm.

Câu nói này cả Lý Ngải ý ám chỉ rất rõ ràng, gia đình Tiết Dịch Dương mày chỉ là giai tầng công chức, sao có thể ngang hàng với bọn họ, bề ngoài có vẻ như nghĩ cho Tiết Dịch Dương, lời nói tự vô tâm, thực tế ngữ khí là khinh thường là xỉ nhục, người biết mâu thuẫn giữa bọn họ, không thể không chú ý ám thị trong đó.

Mấy cô gái bàn bên ánh mắt nhìn Tiết Dịch Dương khác ngay, Tô Xán hơi lắc đầu, mới chỉ là học sinh sơ trung đã có tâm lý u ám như thế, chẳng phải chuyện hay ho gì.

Trần Linh San hơi nhíu mày lại nhìn Lý Ngải, vẻ mặt không vui.

Vương Học Binh vỗ đầu:

- Đúng, đúng, chuyện này tại mình, không nói rõ, mọi người đã hoạt động được một nửa rồi.

Tô Xán vốn chẳng định lên tiếng, nhưng Tiết Dịch Dương lúc này không bình tĩnh, biết tính hắn, liền lên tiếng trước hỏi Vương Học Bình:

- Ban đầu mỗi người đóng bao tiền?

- Ban đầu là 50 đồng, giờ nếu các bạn tham gia, mỗi người giảm 20 đồng đi.

Tiết Dịch Dương và Lưu Duệ nhẹ người, Tô Xán biết hai thằng bạn mình trên người chỉ có chừng 30 đồng thôi, thế đã là khoản tiền cực lớn với học sinh rồi, đủ cho ba bọn họ chơi game ăn uống thời gian dài, chỉ một hoạt động mà nộp 50 đồng thì quá cao.

Hai người họ vốn rất muốn mạnh miệng đáp lại Lý Ngải, nhưng năng lực có hạn, tiền không đủ, khi ba người đi chơi, Tô Xán luôn ít tiền nhất, nhiều lúc hai người không cần Tô Xán trả tiền, nên lúc này cũng không hi vọng gì vào Tô Xán.

Ai ngờ Tô Xán rút ví ra vừa mới hé một khe nhỏ, thì bên cạnh có tiếng Lưu Duệ kêu lên, tiếp đó bị hắn giật phắt lấy ví, mở banh ví ra, mắt trừng lên không dám tin, cả đám Lý Ngải, Vương Học Binh và đám nữ sinh ngồi bên phải sửng sốt, bên trong một xấp tiền trăm đồng màu xanh lam, đương nhiên không thiếu tiền lẻ, căng phồng, với người trưởng thành mà nói đó cũng là cả tháng lương.

Tô Xán chỉ muốn đá Lưu Duệ một cái, giành lại ví rút nhanh ra một tờ một trăm đồng, một tờ năm mươi đồng, đưa cho Vương Học Binh:

- Mọi người đóng góp bao nhiêu thì bọn này cũng góp bấy nhiêu.

Sau đó khi ánh mắt hai tên bạn khóa chặt vào ví của mình, nhanh tay đút ví lại túi.

Yết hầu hai tên bạn cuộn lên, rõ ràng kinh ngạc về tên "em út" bỗng nhiên dát vàng trên người.

Thời điểm đó tiền lương phổ biến của Hạ Hải là tầm bốn năm trăm đồng, cho dù công vụ viên cấp một như Tằng Toàn Minh chỉ chừng 900 - 1000, cho nên 1000 đồng trong ví của Tô Xán với với đám nhóc con sơ trung mà

nói là khoản tiền lớn mà thường ngày không thể tiếp xúc tới, chỉ khi nào tới Tết, may ra mới có khoản tiền này.

Tô Xán hay tiếp khách, nên trong ví theo thói quen mang kha khá tiền, vừa rồi nghe Vương Học Binh nói chỉ có 50 đồng mới nhớ ra mức chi tiêu năm 1998, vừa xong lấy tiền đã cẩn thận không để xung quanh biết, không nghĩ Lưu Duệ làm lộ hết cả. Tô Xán thì chả sao, chả ai quanh đây biết y, nhưng để Tiết Dịch Dương nở mày nở mặt với bạn bè một chút cũng tốt, trước giờ y luôn là "em út" trong nhóm, Tiết Dịch Dương và Lưu Duệ chiếu cố y, giờ mới có cơ hội "báo đáp".

Vương Học Binh thu lấy tiền, rút cuốn sổ nhỏ ra ghi lại, hắn là người thông minh, thấy Tô Xán tiêu tiền phóng khoáng, nói không chừng là nhân vật có hạng, nên thể hiện ra chút kiêu ngạo nào.

Lý Ngải đụng đầu vào tường, bị Tô Xán dễ dàng hóa giải thủ đoạn ngầm, lòng rất khó chịu, đặc biệt nhìn cái túi phồng căng của y, càng thêm ghen tỵ.

Mấy nữ sinh ngồi gần thái độ với ba người bọn họ thay đổi hẳn, chủ động bắt chuyện, nói cười vui vẻ, đến Trần Linh San cũng không khỏi chú ý tới Tô Xán.

- Chơi đấu địa chủ đi, là nam nhân phải chơi đấu địa chủ, anh họ mình ở bên Dung Thành chơi nghiện luôn rồi, bọn họ đi học, trên thì thầy giáo giảng bài, dưới thì quây lại chơi tưng bừng.

Là nam nhân phải chơi đấu địa chủ? Câu này ở đâu ra? Nam nhân phải đá PES mới đúng, ba người Tô Xán tuy không muốn, vẫn bị đám học sinh Nhất Trung ghép bàn lại kéo vào.

Lý Ngải cùng mấy tên bạn thương lượng, nghiễm nhiên coi Tô Xán là dê béo chuẩn bị xẻo thịt. Trò chơi thuộc loại thẻ bài như đấu địa chủ về sau là trò phải chơi trên internet, lúc này vừa mới ở thành phố tỉnh Dung Thành truyền tới Hạ Hải, đám học sinh nhạy bén với những thứ thời thượng đã

chơi trước, vì tiếp xúc sớm, kỹ thuật dẫn trước, nên trong cuộc tụ hội hôm nay thắng nhiều thua ít.

Ba người Tô Xán mới ăn được ít đồ nướng, Lưu Duệ và Tiết Dịch Dương không chịu nổi đám Lý Ngải cố ý khích bác dụ dổ, tham gia vào trò chơi, lập tức thích thù với cách chơi mới mẻ này. Tô Xán chú ý thấy hai tên Tôn Tử Nghi và Vương Tinh vừa rồi hăng hái rủ rê bọn y tham gia chơi nhất lại không chơi, đi sang thì thẩm với Lý Ngải, cười nham hiểm, còn tên Trương Tích, nhân vật trứ danh trong nhóm thì ngậm điếu thuốc rất sành điệu, cùng nhóm bên cạnh đánh bài, căn bản không thèm nhìn tới ba bọn họ.

Biết ngay thế nào cũng có chuyện này mà, bị bọn chúng coi thành dê béo rồi, Tô Xán cũng không trách Lưu Duệ vì chuyện giật ví mình lúc nãy, vì y có ý cho đám này một bài học, nhìn là biết thường ngày Tiết Dịch Dương bị bọn này bắt nạt, giúp hắn giả hận một phen đi.

Đã là chuyện không thể tránh khỏi chẳng bằng chủ động chút, nghĩ tới đó không đợi đối phương ra tay, Tô Xán cười với Tôn Tử Nghi và Vương Tinh:

- Tôi cũng hiểu qua loa cách chơi của trò này, đúng là thứ mới lạ, hai đứa nó còn phải làm quen một chút, hay là chúng ta chơi trước đi.

- Được thôi, có điều chơi tiền, mỗi quân bài một đồng, có dám chơi không?

Tôn Tử Nghi mừng húm, không ngờ thằng ngu này tự nạp mạng, giọng không khỏi lớn lên, làm người xung quanh ngạc nhiên, vừa rồi mọi người chơi, một quân bài có 5 hào thôi, sao giờ tăng lên gấp đôi rồi.

- Thế có nhiều quá không?

Tiết Dịch Dương giật mình, dù thua tiền của Tô Xán, nhưng là anh em, Tô Xán thua thì hắn cũng xót, đặc biệt là thua đám Lý Ngải.

- Một đồng à?

Tô Xán nén cười, cố ý làm bộ thằng ngốc lắm tiền:

- Một quân bài năm đồng đi, dù sao lần đầu chơi, phải chơi cho đã ...

Tôn Tử Nghi và Vương Tinh lòng giật đánh thót, tuy nói bọn chúng tự tin, nhưng một quân bài năm đồng thì quá n hiều, trên tay ba mươi quân bài, tính thôi đã thấy kinh khủng.

Đang do dự thì Lý Ngải đẩy bọn chúng ra:

- Được, không thành vấn đề gì, bình thường chúng tôi cũng chơi mức đó.

Đánh cược lớn như thế, mọi người không thể không chú ý, nên người tụ lại xem ngày càng nhiều.

Còn về phần kết quả, chẳng có gì đáng hồi hộp hết.

- 111 ... 124 .. 165.

Tiết Dịch Dương đếm tiền kích động thiếu chút nữa hét lên, đánh mười ván, Tô Xán đã thắng một trăm sáu mươi lắm đồng rồi, ngang với vừa rồi đám Lý Ngải nộp tiền giúp bọn họ.

Đám Tôn Tử Nghi, Vương Tinh và Lý Ngải tất nhiên là thua thảm, mặt càng ngày càng tái đi. Trương Tích cũng không nhịn được tham gia, càng đánh tốc độ hút thuốc của hắn càng nhanh.

Lúc nãy chơi với học sinh Nhất Trung, ba tên Lý Ngải thắng là chủ yếu, tỏ ra cực kỳ phong độ, thi thoảng thua một trận vẫn tỏ ra hào phóng, giờ mồ hôi như mưa. Trương Tích, tình nhân trong mộng của các cô gái cũng không giữ được khuôn mặt dửng dưng với mọi chuyện như thường ngày, mặt mày khó coi.

Cuối cùng ném điếu thuốc đi, vứt bài:

- Mẹ nó, xúi quẩy, thua suốt.

Mọi người xung quanh oanh động, đám Trương Tích, Lý Ngải mặt xám ngoét.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 35-36: Hoàng Tử Hay Ăn Mày?

Quay trở lại bàn bên cạnh Trần Linh San, Tô Xán bị Tiết Dịch Dương và Lưu Duệ kẹp ở giữa, mấy cô gái cũng đi theo họ, bóng gió nghe ngóng lai lịch của Tô Xán, khuôn mặt vốn có hơi thư sinh của Tô Xán lúc này với đám tiểu nữ sinh trở nên cực kỳ chói lọi, tuấn tú.

Tiết Dịch Dương giơ ngón cái lên, đắc ý nói với Trần Linh San:

- Nó chính là Tô Xán mà mình thường đấy, là đứa thầm yêu bạn từ tiểu học tới giờ.

Phì! Tô Xán đang uống coca, nghẹn phun ra ngoài.

Mấy cô gái đầu tiên là kinh ngạc, tiếp đó không kìm được reo lên, ánh mắt lấp lóe, với nữ sinh thích chuyện ái tình lãng mạn mà nói, đây không khác gì ví dụ sống, còn Tô Xán thì chỉ muốn rời khỏi chỗ này. Trước kia Tiết Dịch Dương nhất quyết cho rằng y cố gắng học tập là vì Trần Linh San chỉ khiến Tô Xán muốn đá đít hắn, giờ Tiết Dịch Dương nói thẳng ra trước một đám tiểu nữ sinh, làm Tô Xán chỉ muốn cho hắn một đấm giữa mặt.

Hiện Tô Xán có thể nói là nhân vật chói lọi, trước tiên là y rất nhiều tiền, gia thế có vẻ không tệ, huống hồ còn giỏi giang, có thể đánh bại đám Trương Tích, Lý Ngải thường ngày rất vênh váo, thêm vào tướng mạo tuy không thuộc loại nam tính khiến trái tim các cô gái đập thình thịch, nhưng tươi sáng, hiền hòa , làm người ta nhìn thấy ấm áp. Một chàng trai như thế thầm thích mình suốt sáu bày năm trời, Trần Linh San không khỏi có chút hư vinh, nghiêng mặt nhìn kỹ Tô Xán một lúc rồi hỏi:

- Chúng ta có phải đã từng gặp nhau rồi không?

Tô Xán gật đầu, lòng thoáng qua chút chua chát, trước khi chuyển sang nhà mới, nhà Tô Xán ở trong túc xá nhỏ do công ty mậu dịch của mẹ phân cho, chưa tới ba mươi mét vuông, lại là nửa tầng hầm, cửa sổ sát với bãi đỗ xe bên ngoài. Đó cũng là phòng tài vụ cũ của công ty cải tạo thành nhà ở cho nhân viên, nhà y ở đó mười mấy năm.

Còn cha Trần Linh San là phó tổng giám đốc của công ty mậu dịch đó, đó là điều sau này Tô Xán mới biết. Thời tiểu học Trần Linh San và Tô Xán học cùng trường nhưng không cùng lớp, mỗi ngày đi học Tô Xán chỉ mong mỏi được nhìn thấy Trần Linh San một cái, nhưng thấy rồi lại sợ hãi chạy thật xa.

Lần đầu tiên hai bọn họ gặp nhau không phải là ký ức đẹp đẽ gì, Tô Xán tình cờ gặp Trần Linh San đi bên cạnh cha mình, mặc cái váy hoa Bohemia àu trắng, xinh đẹp như một cô công chúa, từ trên xe bước xuống, được vô số người xúm tới ca ngợi, nịnh bợ. Còn mẹ y đứng sau, ngay cả cơ hội tới khen một câu cũng chẳng có.

Tô Xán thì mặc một cái áo lông do anh họ thải ra, đi một đôi giày rõ ràng là rộng hơn chân một cỡ, trông y lúc đó càng loắt choắt hơn bình thường, Tô Xán đang chơi với một con chó ở bãi đỗ xe, từ xa xa nhìn thấy công chúa, ngây ra, khiến con chó sủa gâu gâu, liếm mặt y gây chú ý.

Có lẽ Tô Xán không bao giờ quên được Trần Linh San như cô công chúa cao quý vô tình liếc mắt nhìn mình, rồi nhìn từ trên xuống dưới, đôi mày nhăn lại, lộ ra vẻ ghét bỏ, thậm chí không chịu nổi quay đầu đi. Thử tưởng tượng một cô bé từ nhỏ sống trong hoàn cảnh ưu việt, nhìn thấy một đứa con trai ăn mặc lôi thôi nhếch nhác, cùng một con chó bẩn thỉu đang sủa oăng oẳng, đứa con trai đó lại nhìn mình chằm chằm, đến y cũng sẽ quay đầu đi.

Tô Xán không trách Trần Linh San, vì đó là phản ứng bản năng của con người, giống như nhìn thấy thứ bẩn thỉu ai cũng ghét thôi, thế nhưng với

trái tim non nớt ngây thơ của Tô Xán lúc đó có thể tưởng tượng đó là dấu ấn thế nào.

- Bạn là con của chú Tô phải không? Lúc nhỏ cha bạn và cha mình bàn chuyện làm ăn, chúng ta gặp nhau rồi.

Tô Xán vốn còn bất ngờ vì Trần Linh San lại có thể nhận ra mình, té ra là Trần Linh San lại nhầm y với một người khác.

Chẳng biết vì nguyên cớ gì, tâm tình của Tô Xán đột nhiên sa sút đi nhiều, không định giải thích cho Trần Linh San biết bình là ai, có lẽ nói ra sẽ khiến Trần Linh San nhớ tới ký ức không tốt bị gạt bỏ vào một góc, có lẽ nói ra cũng vô ích, vì trong tâm trí Trần Linh San, mình vốn không tồn tại, chẳng bằng hãy để như thế, để nó thành một chuyện hiểu lầm mỹ lệ trong đời người sẽ tốt hơn nhiều.

Dù sao Tô Xán cũng không muốn sẽ tiếp xúc với Trần Linh San nữa, đó là công chúa tuổi thơ của y, là mối tình đầu của y, nhưng cuộc sống không phải là câu chuyện cổ tích, là người sau này y không dứt bỏ được khỏi đầu óc, mình có lẽ được ông trời chiếu cố cho cơ hội thay đổi vận mệnh, nhưng không đại biểu y muốn bù đắp lại nuối tiếc của mối tình đầu,.

Có tiếc nuối mới đẹp, cho dù nó làm người ta đau lòng, cho dù là chiếc váy công chúa đẹp đẽ kia, hay là cái nhíu mày trên khuôn mặt xinh đẹp nhìn về phía mình.

Y không phải là hoàng tử bạch mã trong ký ức của công chúa, chỉ là tên ăn mày bẩn thỉu bên đường ...

Trần Linh San nói thế chẳng có ý gì, nhưng người nghe sinh ra tơ tưởng vô hạn, các cô gái xung quanh đều biết gia thế của Trần Linh San, ảo tưởng ra cha Tô Xán bàn chuyện làm ăn với một phó tổng giám đốc công ty mậu dịch, như thế Tô Xán cũng là công tử nhà giàu, bất giác hình ảnh hoàng tử bạch mã hoàn mỹ trong mơ hiện ra sống động trước mắt.

Mọi người vừa ăn uống vừa tán gẫu, nói chuyện trên trời dưới đất, Tô Xán không giỏi ăn nói, cũng chẳng phải mầm làm quan ngoại giao, đối với đám "nhóc con" này cũng chẳng có mấy đề tài chung để nói, nhưng quá thừa ứng phó tự nhiên. Có câu "trong mắt tình nhân có Tây Thi", với các cô gái biểu hiện của Tô Xán thành điềm đạm, trưởng thành, không giống đám nam sinh khác hơi tí thành tích là như con công xòe đuôi, hận không thể nói cho cả thế giới biết mình tài giỏi thế nào.

Các cô gái tất nhiên có sự rụt rè, không cố ý nghe ngóng thêm bối cảnh của Tô Xán, trong lòng thì hâm mộ Trần Linh San hết mức, có chàng trai như thế yêu thầm bao năm, lại đột nhiên xuất hiện bằng phương thức chói mắt như thế, làm rất nhiều cô gái động lòng.

Huống hồ chàng trai này xuất hiện, rất có khả năng kết thúc thần thoại độc thân của Trần Linh San, bọn họ ảo tưởng cũng vô ích.

Đôi mắt đẹp đẽ của Trần Linh San thi thoảng liếc nhìn Tô Xán, trầm ổn, thâm thúy, tuy dáng người không cao lớn, nhưng khí chất vững trãi, chàng trai này là hoàng tử bạch mã của mình sao.

Tất cả đáng lẽ sẽ phát triển đúng theo chuyện cổ tích hoặc như tiểu thuyết YY, ánh sáng vàng từ trên trời chiếu xuống, con đường tới hạnh phúc trải đầy lá ngân hạnh trải tới chân trời đằng xa.

Đến khi mọi người ngồi vây quanh bàn lớn đặt đầy thức ăn thịnh soạn, một câu nói của lớp trưởng Vương Học Binh đeo cái kính cận dầy cui đã kéo màn cho câu chuyện cổ tích không thể tồn tại ở thực tế.

- Phải rồi Dịch Dương, tại sao chúng ta chưa bao giờ gặp người bạn này của cậu nhỉ, cậu ấy học ở đâu thế, có phải là bạn từ Dung Thành tới không?

Tô Xán là tiêu điểm của mọi người, nên câu chuyện cũng rất tự nhiên hướng vào y, bôi cảnh không rõ, lai lịch bất phàm, thậm chí đám Trương

Tích cũng chú ý tới nhất cử nhất động của y. Vòng tròn Nhất Trung tôn trọng nhất là thực lực, nếu Tô Xán gia đình giàu có, đám Lý Ngải sẽ kiêng kỵ một chút, đó là lý do vì sao bọn chúng thua đau nhưng án binh bất động, im lặng quan sát.

Ở Nhất Trung nhiều chuyện khó lường, ai mà biết đâu được một học sinh mới chuyển tới lại là con cái của phú thương Bắc Kinh, Quảng Châu gì thì sao? Một nhân vật nhỏ thường ngày chẳng bắt mắt, trong nhà khả năng có quan hệ với lãnh đạo trên thành phố, ở trong một môi trường như vậy, Lý Ngải hiểu rõ chuyển ẩn nhẫn quan sát thế cục. Vừa rồi nhóm bọn chúng trông có vẻ chỉ trò chuyện trong nhóm với nhau , thực tế cả nhóm đều chú ý tới Trương Khác.

Nghe nói Tô Xán thầm yêu Trần Linh San, cũng chẳng ai ngạc nhiên mấy, chỉ lớp trưởng Vương Học Binh thì trở nên thiếu tự nhiên, người công khai bày tỏ có tình cảm với Trần Linh San rất nhiều, người thầm mến mộ cũng không ít, hắn cũng là một trong số đó, nên chủ động hỏi lai lịch của Tô Xán, để biết cách ứng phó sau này.

Vì không rõ lai lịch của Tô Xán, nên Vương Học Binh cố gắng làm vẻ hờ hững như tiện thể hỏi tới, không khiến cho Tô Xán cảm thấy địch ý của mình.

- Tô Xán cùng bọn này lớn lên với nhau, trông nó giống người Dung Thành lắm à?

Tiết Dịch Dương và Vương Học Binh quan hệ rất tốt, cũng thoải mái trả lời.

Tô Xán không muốn lằng nhằng chủ đề này, dứt khoát bổ xung cho đám học sinh này khỏi hiểu lầm, nói thực y không thích học sinh ở tuổi này lại toan tính như thế:

- Tôi học ở Tam Trung.

Cả đám nháy mắt trở nên yên tĩnh, nụ cười mấy nữ sinh tức thì đông cứng lại, mấy nam sinh vừa rồi tán dương Tô Xán thì xấu hổ, còn đám Lý Ngải, Trương Tích không vờ không quan tâm nữa, nhìn cả sang, khóe miệng nhếch lên một cách đểu giả.

Đây chính là khoảng cách thiên đường và địa ngục. Nơi con cái quan quý hào phú quy tụ, thành tích nổi bật, trong mắt đại bộ phận mọi người trường học quy tụ học sinh tố chất cao, đó là Nhất Trung.

Tố chất thấp kém, thành tích tồi tệ, đánh nhau suốt ngày, trường học hội tụ học sinh kém cả phẩm chất lẫn đạo đức, đó là Tam Trung.

Thấy không khí trở nên lúng túng, Vương Học Binh là người khéo léo, ho khan một tiếng:

- A, ra là thế, Dịch Dương, người bạn của cậu không tệ, tính cách rất hòa hợp thân thiện.

Lòng hắn cũng thở phào, chút địch ý với Tô Xán cũng tan biến, không lo lắng nữa, giống như ngươi đang hẹn hò bạn gái, ngươi có lo ăn mày bên đường cướp mất bạn gái của ngươi không?

Chênh lệch đẳng cấp đã giải quyết mọi vấn đề.

Thế là Vương Học Binh trở nên thân thiết với Tô Xán, đôi khi chính sự nhiệt tình không chút phòng bị nào mới là điều gây tổn thương người ta nhất.

- Té ra là học sinh Tam Trung ...

Lý Ngải cười khẩy, bồi thêm một câu:

- Chẳng trách đánh bài tốt như thế.

Một câu nói làm thân phận Tô Xán hạ xuống cực điểm, phân biệt khả năng và mánh khóe đúng là dựa vào thân phận.

Tiết Dịch Dương và Lưu Duệ cũng chẳng biết làm cách nào, bọn họ trước đó vốn định che dấu chuyện Tô Xán học ở Tam Trung, ai còn lạ đám học sinh Nhất Trung hiện thực và thế lợi, đối với trường học thấp hơn một bậc, luôn nhìn với con mắt thành kiến. Mặc dù bình thường Tiết Dịch Dương cũng coi thường thành tích học tập và trường học của Tô Xán, nhưng không nhắm vào con người Tô Xán, nếu người khác coi thường Tô Xán, lòng hắn cũng không vui.

Ai ngờ Tô Xán lại tự nói ra, lòng Tiết Dịch Dương chìm xuống, có điều nhìn qua Tô Xán, dáng vẻ thản nhiên, tựa hồ chẳng bận tâm tới ngăn cách giữa Tam Trung và Nhất Trung, liền trở nên thông suốt, đúng thế mình là mình, việc gì phải vờ vịt.

Thái độ người khác thế nào cũng được, nhưng có một người Tô Xán không thể không chú ý, quả nhiên ánh mắt Trần Linh San vốn long lanh, nhìn sang mình cũng trở nên ảm đạm hơn nhiều, quay sang chỗ khác nói chuyện, chẳng chú ý tới phương hướng của y nữa.

Trần Linh San thất vọng là khó tránh khỏi, chẳng phải vì học sinh Tam Trung thì làm sao, ngươi ta cũng đâu nhất định là phải giết người phóng hỏa, nhưng nói ra danh tiếng kém không ít. Bản thân Trần Linh San có chút lòng hư vinh, mấy cô bạn thân thiết xung quanh đều khen ngợi Tô Xán hết lời, mà Tô Xán lại thầm yêu mình, nói nói không có chút kiêu ngạo nào là giả, chàng trai này thần bí, từng nói chuyện cử chỉ thành lý do làm cô động lòng.

Giờ tấm màn thần bí bí xé nát, thân phận y vốn mang suy tưởng vô hạn, đột nhiên biến thành rõ ràng, hình ảnh hoàng tử bạch mã vốn lung linh tan biến, không hụt hẫng sao được.

- Tô Xán ... Tô Xán ...

Một cô gái hơi béo đeo kính, đột nhiên lẩm bẩm như nhớ ra điều gì:

- À, có phải mẹ bạn làm việc ở công ty mậu dịch Hạ Hải? Ừm, họ gì nhỉ, đúng rồi là dì Tằng?

- Ừ, đúng rồi đấy.

Tô Xán nhìn kỹ cô nữ sinh béo, song không cách nào nhận ra:

- Không nhớ à, tôi là Diệp Tuyết, mẹ tôi cũng làm việc ở đó, thảo nào tôi thấy tên bạn quen vậy! Dì Tằng và mẹ tôi làm việc ở phòng tài vụ, họ Hoàng, họ hay gọi là chủ nhiệm Hoàng.

Diệp Tuyết hưng phấn nói, ánh mắt nhìn Tô Xán đầy hứng thú, có cả vài phần ám muội, còn huých Trần Linh San một cái:

- Linh San, mẹ Tô Xán làm trong công ty cha bạn đó, thật là trùng hợp.

Đám Lý Ngải, Trương Tích cười càng thoải mái, mẹ đi làm công cho công ty khác, vậy xuất thân phú thương cũng không phải nữa rồi.

Có đứa càng thẳng thắn hỏi:

- Ê, mẹ y là nhân viên trong công ty của cha Linh San à?

Câu này có hàm nghĩa gì không không biết, song vẻ mặt Trần Linh San trở nên phức tạp.

Lừa một mỹ nữ là chuyện rất nguy hiểm, một khi bị vạch trần, bất kể là ngươi mang dụng ý gì, đều biến thành thất vọng tan tành, ấn tượng tồi tệ.

Tô Xán đương nhiên mới đầu chẳng định lừa Trần Linh San, chỉ là do nhầm lẫn một phía của Trần Linh San mà thôi, thế nhưng Tô Xán căn bản không

thể giải thích rõ ràng.

Mắt Trần Linh San hơi nheo lại, hiển nhiên nếu cha Tô Xán từng bàn chuyện làm ăn với cha mình, mẹ Tô Xán không thể làm công trong công ty cha mình được.

Tô Xán cuối cùng đã có cảm thụ trực tiếp về áp lực trong cái vòng tròn Nhất Trung, cũng hiểu ra vì sao có nhiều người phải rời trường học đó, có lẽ không có đấu đá bạo lực như cơm bữa, nhưng ánh mắt thái độ của người xung quanh, có khả năng hủy hoại cả đời người.

Cho dù Tô Xán có tâm lý trưởng thành của người vật lộn với đời, tình huống bây giờ cũng khiến y cảm thấy như ngồi trên chảo rán, ánh mắt mọi người trở nên lãnh đạm, khinh bỉ, một số càng trực tiếp quay đi, coi y như không tồn tại, tất nhiên có người vẫn chú ý tới y, đó là đám Lý Ngải, có điều chẳng phải chuyện tốt đẹp gì.

Nhưng cô bạn béo Diệp Tuyết kia vẫn bô bô cái miệng:

- À, bạn thật là, không nhớ à, bạn thích chơi với con chó nhà tôi lắm mà, nhà bạn trước kia ở trong phòng tài vụ cũ của công ty đúng không?

Mẹ của Diệp Tuyết trách móc công ty phân gian tài vụ cho ba người nhà Tô Xán ở, ảnh hưởng không tốt, chuyện này cô ta vẫn nhớ, dù sao phòng tài vụ cũng chẳng có mấy người, mọi người đều biết nhau cả.

Không ngờ câu này thành chất xúc tác khơi lên hồi ức của Trần Linh San.

Một ngày mùa hè, ánh nắng rực rỡ, một bên là công chúa mặc váy Bohemia lộng lẫy, tóc dài tới vai phiêu dật, còn phía đối diện là bức tường màu xám, dưới chân tường là đứa con trai bẩn thỉu, một con chó nhỏ miệng chảy dãi sủa loạn xạ làm cô gái quay sang nhìn, thậm chí ánh mắt ngây dại của đứa con trai đó cũng trùng hợp với ánh mắt Tô Xán bây giờ, giống như tấm phim âm bản gặp sáng.

Giống như Tô Xán trong tiềm thức quên đi cảnh mẹ mình ôm mặt khóc khi y thi trung khảo không tốt, Trần Linh San cũng tự động quên đi chuyện khi nhỏ bị cha đánh, lợn chứa tiền bị vỡ tan, con búp bê yêu quý bị máy giặt làm tan nát, hay như một buổi chiều mỹ hảo, súng sính váy công chúa được bao người vây quanh khen ngợi đột nhiên gặp phải người ngưỡng mộ bẩn thỉu.

Một khi nhớ ra, giống như đang ăn táo phát hiện ra nửa con sâu còn lại, hết sức ghê tởm, làm tâm tình đột nhiên xấu đi.

- Bạn ở .. Cái phòng kia của công ty.

Trần Linh San buột miệng nói, cô đã chẳng còn nhớ đứa con trai trước kia sống trong tầng hầm của công ty trông ra sao, có điều đã nghe cha nhiều lần nói cái nhà kia ở lỳ trong đó mà bất mãn, cũng chẳng phải chuyện lâu la gì, mới hơn một năm trước thôi, kết hợp lại lập tức liên hệ tới Tô Xán.

Tô Xán cười khổ gật đầu, chuyện không mong muốn nhất đã xuất hiện.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 37: Đời Như Kịch, Kịch Như Đời

T

ưởng là chàng hoàng tử nào thầm yêu công chúa Linh San nhà ta, ai dè là con cóc ghẻ …

Lập tức có mấy tiếng khúc khích phụ họa.

Câu này nói vừa đủ cho Trần Linh San nghe, có vẻ như xỉ nhục Tô Xán, nhưng ẩn ý mỉa mai Trần Linh San. Giữa các cô gái cạnh tranh còn kịch liệt hơn con trai, Trần Linh San quá nổi trội lấn át người khác, tất nhiên có cô gái gia cảnh vốn không kém ghen tỵ, ganh ghét, người vừa lên tiếng là Nhiễm Ngọc, một cô gái thuộc hạng "ong chúa" ở Nhất Trung.

- À ...

Trong tình cảnh như thế Trần Linh San không bị ảnh hưởng hơi khó, dù gì vẫn chỉ là cô bé mà thôi, nên chẳng nhiều lời, Trần Linh San khôi phục thái độ bình thản kiêu kỳ một cô công chúa, quay đầu đi, giống như cái quay đầu năm xưa.

Đám Lý Ngải đưa mắt ra hiệu cho nhau, còn tưởng là một kẻ bối cảnh ghê gớm lắm, té ra là nhân vật nhỏ làm công cho nhà Trần Linh San, nhưng mà giỏi giả bộ đấy, lừa được hết mọi người.

Tiết Dịch Dương và Lưu Duệ không có cách nào viện trợ cho Tô Xán, đang tính nên sớm rời khỏi nơi này, tránh Tô Xán khó xử.

Không khí trùng xuống, đúng lúc này cửa vào có tiếng nói cười ầm ĩ, làm mọi người chú ý.

Bốn năm người ăn mặc đủ kiểu, tuổi tác không chênh bọn họ là bao, có điều khí thế nổi bật hơn nhiều, người đi đàu mặc sơ mi đen bằng lụa tơ tằm, quần Versace, khuôn mặt đẹp trai, nói với người bên cạnh:

- Không muốn vào thì ở cửa đợi tôi.

Đám người đó thường ngày rất tự cao, không thân thiện như nam tử trẻ này, không định có dính dáng gì với người trong sân, nghe thế đứng luôn ngoài trò chuyện với nhau.

Nam tử trẻ vừa đi vào nhìn thấy mấy người Trương Tích cười lớn chào hỏi.

Đám Trương Tích vội vàng tươi cười chạy ra đón, thái độ có phần nịnh nọt.

Nam tử trẻ kia vỗ vai Trương Tích, làm hắn cảm thấy hết sức vinh hạnh, đám Lý Ngả, Trương Tích cũng nhận ra mấy người đứng ngoài cửa, đại khái tự biết thân phận. người ta không thích, không dám bắt chuyện.

- Trương thiếu, bạn học tụ hội hả? Thật náo nhiệt, hôm nay tôi với mấy người bạn chơi ở bên cạnh, vừa rồi đọc tin nhắn cậu gửi cho, vừa vặn ở gần nên qua chút. Mọi người chơi vui vẻ đi, tôi mời khách, chi phí tính hết cả vào tôi.

Bên cạnh nơi kinh doanh đồ nướng này là chỗ nào? Cả đám người chấn động, nam tử mặc sơ mi đen này phong độ như vương tử giá lâm, phất tay một cái bao hết chi tiêu của mọi người, đem so ra Tô Xán chỉ là nhân vật nhỏ sớm nở tối tàn.

Đám Trương Tích, Lý Ngải mừng rỡ, cảm thấy rất có thể diện, mặt vênh lên nhìn hướng về phía Tô Xán, như thể nói cho các người thấy thế nào con cháu hào môn thực sự.

Nam tử trẻ cũng chỉ định tới chào hỏi kinh doanh chút quan hệ thôi, đang định đi thì thấy mấy người quen, đi thẳng tới bàn bọn họ, đưa tay ra với Tô

Xán:

- Cậu lừa tôi tới khổ, sao sau đó đợi mãi không thấy đâu cả?

Thấy ba người Tô Xán, Lưu Duệ, Tiết Dịch Dương hơi ngơ ngác, liền bổ xung:

- Tôi là Vương Uy Uy, từng bị cậu chửi đấy, nhớ chưa?

Không biết mọi người có loại cảm giác này chưa, thời điểm xa lạ, thời gian xa lạ, một sự kiện bình thường trong cuộc sống chẳng để lại chút gợn sóng nào, lại có người làm người ta khó quên.

Đối với Vương Uy Uy mà nói, cuộc sống ngẫu nhiên có lên có xuống, có điều chẳng gây ảnh hưởng lớn, gia giáo của hắn xưa nay nghiêm khắc, cùng mấy người bạn chơi bời lêu lổng cũng có hạn, thi thoảng đi thả lỏng thôi, chẳng làm chuyện gì quá mức kịch liệt. Có điều bọn họ chưa bao giờ thua thiệt, giống hôm đó bị Tô Xán chế n hạo, rồi so tài, có cảm giác mới mẻ như đại cô nương lần đầu lên kiệu.

Bên cạnh Vương Uy Uy không thiếu hạng người tâng bốc nịnh bợ, trở về nhìn những khuôn mặt nhàm chán bực mình đó, càng thấy Tô Xán thú vị, từ ban đầu là muốn lãnh giáo game, biến thành muốn kết giao. Ai ngờ từ sau hôm đó, đám Tô Xán cứ như biến mất, trở thành một tiếc nuối của hắn.

Thế nên đột nhiên gặp lại Tô Xán, Vương Uy Uy mừng rỡ hết sức, tâm tình cực tốt, ngồi xuống tán gẫu.

Tính cách Vương Uy Uy luôn trực tiếp như vậy, đơn giản là muốn làm quen với Tô Xán thôi, có điều trong ánh mắt người xung quanh thì khác hẳn, nhìn mặt đoán ý là bản lĩnh cơ bản trong cái vòng tròn này, vị thái tử ngay cả đám Trương Tích cũng phải tươi cười xu nịnh, vung tay một cái bao hết chi tiêu của bọn họ, lại trò chuyện sôi nổi với Tô Xán. Ai cũng nhìn ra

Vương Uy Uy chỉ định chào hỏi Trương Tích một câu rồi đi, nhưng vì Tô Xán mà ở lại, mức độ coi trọng hiển nhiên hơn hẳn đám Trương Tích.

Trương Tích là nhờ đi theo ông nội mình tham gia một cuộc yến hối của quân khu nên gặp được Vương Uy Uy. Trong ấn tượng của Trương Tích, ông nội mình bất kể ở đâu, ai cũng phải nhìn sắc mặt ông làm việc, rất uy phong. Nhưng tới căn nhà lớn kia, khuân mặt luôn nghiêm khắc của ông nội lại gặp ai cũng tươi cười.

Xưa nay ông nội xuất hiện luôn là trung tâm của mọi người, vậy mà bữa tiệc đó ông nội ngồi bên rìa, người khác nhiều lắm chỉ chào hỏi rồi đi qua, rồi tới chúc rượu trưởng bối Vương Uy Uy. Gặp quá nhiều trường hợp như vậy, chẳng cần ai nói Trương Tích cũng biết ai là nhân vật trung tâm ở đây, biết được Vương Uy Uy xuất thân giới quân chính, là nhân vật lớn.

Nghe thấy Vương Uy Uy bị mắng, hơi do dự hỏi:

- Uy Uy, anh bị người ta mắng sao, chuyện gì vậy?

Hắn cho rằng tính Vương Uy Uy hiền hòa, chẳng quá nói quá lên đùa mà thôi.

Vương Uy Uy chỉ Tô Xán cười lớn:

- Bị Tô Xán mắng, cậu ta mắng cả đám bọn tôi là rác rưởi, làm cả đám bẽ mặt, nhưng chẳng phản bác được.

Tô Xán cười khổ:

- Tôi thấy anh rộng lượng mới nói vậy, đổi lại là người khác tôi chả nói thế.

Sự thực là sự thực, Vương Uy Uy nói thế trong lòng cũng không quá tự nhiên, không nghĩ Tô Xán khéo léo đáp lại, làm hắn thoải mái hẳn.

Hai bên trò chuyện không chú ý xung quanh yên tĩnh cả lại, Vương Uy Uy bị Tô Xán mắng là "rác rưởi" vẫn cười vui vẻ, ánh mắt nhìn Tô Xán trở nên nghi hoặc, thân phận y lại lần nữa trở nên thần bí cần đánh giá lại cẩn thận.

Bọn Trương Tích thì thất kinh, Vương Uy Uy dễ dãi đã đành đi, nhưng đám người đi cùng ra sao thì bọn họ cũng biết, bá đạo ngang ngược, không coi ai ra gì, vậy mà phải nhịn Tô Xán, may mà vừa rồi còn chưa đối phó với y, chỉ nói vài câu mà thôi.

Còn rốt cuộc Vương Uy Uy vì sao bị chửi thì bọn họ không dám hỏi, dù sao Vương Uy Uy không nói ra, không chừng lòng không vui.

- Lạc Nhiên trở về còn nhắc tới cậu đó, ha ha ha, chúng tôi ở sơn trang đối diện, có hứng thú sang chơi không?

Vương Uy Uy chủ động mời:

Lâm Lạc Nhiên? Trương Tích chấn động không nói lên lời, chính là mỹ nữ chói mắt trong yến hội ngày hôm đó, không ít người nghe ngóng lai lịch cô, cô ấy ở gần đây sao? Trương Tích tim đập thình thịch, đó là cô gái làm người ta nhìn một lần cả đời khó quên. Mỹ nữ ấy còn hỏi tới Tô Xán, rốt cuộc y là ai, giữa bọn họ xảy ra chuyện gì?

Nếu bọn họ biết hai bên chẳng qua tình cờ gặp nhau trong một cái quán game rách nát, còn chẳng phải là quen biết sẽ thế nào.

- Thôi không qua nữa, trời cũng muộn rồi, chúng tôi cũng đã ăn uống xong, chuẩn bị về nhà đây.

Tô Xán từ chối:

Vương Uy Uy gật đầu, cũng không miễn cưỡng, hỏi số điện thoại của Tô Xán xong rồi chào tạm biệt, đương nhiên không quên thanh toán toàn bộ chi phí của bọn họ.

Cả một đại đội đạp xe trở về, từ đầu đến cuối Trần Linh San không nhìn Tô Xán cái nào nữa, khi vào trong nội thành, Vương Học Bình trả lại tiền đã đóng cho mọi người, hôm nay đạp xe cả ngày, ăn uống thoải mái lại có người mời khách, tâm tình mọi người đều rất tốt. Trước khi tách nhau ra, cô gái béo có mẹ làm cùng phòng với mẹ Tô Xán còn không quên nói:

- Tô Xán, rảnh rỗi tới Nhất Trung chơi nhé, tôi mời khách.

Tô Xán nhận lời, cùng Tiết Dịch Dương, Lưu Duệ quay đầu xe, ra sang hướng khác.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 38: Dạy Bảo

Tô Xán, xuống giúp cha một tay, chuyển cái tủ này ra hiệu nào.

Tô Lý Thành lắp xong tủ, bắc tay làm loa hướng lên tầng ba, lớn tiếng gọi Tô Xán:

- Con xuống ngay đây.

Tô Xán thò đầu ngoài cửa sổ đáp, nhanh chóng cất sách vở chạy xuống lầu:

- Con thấy sao? Không thua gì mua ở cửa hiệu hả?

Tô Lý Thành tự hào vỗ cái tủ hàng mới đóng:

Ở giữa sân cái tủ ốp mica trắng muốt, được đóng ngăn chỉnh tề đâu ra đó, vẫn chưa lắp kính, tuy không đẹp bằng giá hàng siêu thị đời sau, nhưng được cái chắc chắn, chất liệu chính là ống hợp kim, liên kết với nhau bởi các khớp nối, trọng lượng nhẹ, dễ vận chuyển, cuối cùng chỉ cần lắp kính lên là có thể bày hàng bán rồi.

Tô Xán xắn tay áo lên, cha rất giỏi mấy thứ đồ điện hoặc lắp ráp, hình như hồi xưa cũng nhờ mấy thứ này lừa được mẹ, có điều cha quá bảo thủ, không biết phấn đấu, cũng thường xuyên bị mẹ trì triết.

Người ra vào tiểu khu rất nhiều, trong đó có một phụ nữ trêu:

- Này, Anh Tô, nhà anh đã mở cửa hiệu định không đi làm nữa à?

- Cái này nhân lúc nghỉ ngơi làm thôi, công việc ở đơn vị tất nhiên không bỏ được.

Phụ nữ đó tên là Vương Tiểu Thúy, kế toán trong công ty kiến trúc của cha, nam nhân bên cạnh cô ta là Tiêu Á Trung, là bạn học cao trung của mẹ, bình thường đối xử với người khác lạnh nhạt, nhưng giỏi nịnh nọt quan hệ cao tầng, cho nên không bao lâu rời công ty, tự mở công ty nhỏ, từ đó luôn cho mình cao hơn người trong tiểu khu một bậc, thấy hai cha con Tô Lý Thành chuyển tủ, đại khái là bộ dạng cha trông có vẻ buồn cười, nói:

- Tô Lý Thành, cửa hiệu nhà anh sắp mở ra sao rồi, cửa hiệu bé thế kiếm nổi tiền không? Nhưng mà dù sao nói ra cũng là ông chủ! Nghỉ làm điếu thuốc đã.

Tiêu Á Trung rút ra bao thuốc là cực phẩm, rút một điếu đưa cho cha, đây là loại thuốc là mà giai tầng viên chức phổ thông ở Hạ Hải không hút nổi, hắn cũng hay lấy ra khoe khoang ở công ty.

Tô Lý Thành đặt tủ xuống, đưa tay từ chối:

- Tôi hút thuốc của tôi được rồi.

Khi ấy gặp nhau mời điếu thuốc là một phương thức giao lưu, cũng là tượng trưng cho thân phận, thể diện của nam nhân, bình thường giao lưu, trừ nhìn cách ăn mặc nói chuyện, còn phân đẳng cấp từ loại thuốc là anh hút.

- Ài, khách sáo làm gì, anh cứ hút đi, chẳng mấy khi hút được ...

Có điều tiếp đó Tô Lý Thành rút thuốc lá ra làm Tiêu Á Trung nuốt lời định nói vào, đó là bao thuốc là máu trắng, với ánh mắt của Tô Xán mà xét hơi quê mùa, có điều bên trên viết hai chữ đỏ "Trung Hoa".

Do chính sách phong tỏa bảo hộ, chỉ phê chuẩn kinh doanh thuốc lá do bản địa sản xuất ra, nhà máy thuốc lá Hạ Hải thuộc chi nhánh nhà máy thuốc lá Dung Thành, cho nên loại tốt nhất lưu hành ở Hạ Hải chỉ là Gấu Mèo, thuốc lá vùng ngoài, hoặc ngoại quốc cực kỳ hiếm có, đều là nhờ xách tay từ nơi khác đến.

Tô Xán không hút thuốc, cũng biết Trung Hoa là loại thuốc là đỉnh cấp trong nước, nhà cậu cả hồi Tết được người ta biếu cho hai tút, tới tháng 7 năm nay còn chưa hút hết một tút, tút còn lại cậu út si mê rất lâu, tới giờ vẫn không xin được. Gần đây nhớ thành tích như cưỡi trực thăng lên thẳng của Tô Xán, hôm cả nhà tụ hội đó, cậu cả tâm tình khoan khoái, thuận tay cho cha một bao.

Cậu út ghen tỵ lắm, nếu như trong túi cầm một gói thuốc lá Trung Hoa, đi quan hệ sẽ thuận lợi hơn nhiều.

Tô Lý Thành tính tình chất phác, không định khoe khoang gì, nhưng trong ánh mắt Tiêu Á Trung thì khác, ngữ điệu cũng trở nên ngọt nhạt:

- Ái chà, bây giờ làm ông chủ có khác, hút cả Trung Hoa cơ đấy, cửa hiệu còn chưa mở mà đã phát đạt rồi.

Nói rồi chẳng đợi Tô Lý Thành giải thích, nhận lấy điều thuốc cha mời, quay người đi.

Tô Lý Thành khẽ thở dài, lại gọi Tô Xán tiếp tục khiêng tủ ra cửa hiệu.

Nhìn theo bóng lưng hai cha con Tô Xán, Vương Tiểu Thúy tay kẹp điếu thuốc lá phì phèo, nghi hoặc hỏi chồng:

- Này, anh nói xem, cái cửa hiệu nhà Tô Lý Thành chả lẽ kiếm thế sao, giờ hút cả Trung Hoa rồi.

Tiêu Á Trung hậm hực rút bật lửa ra châm thuốc hút:

- Làm ăn nhỏ kiếm được bao nhiêu? Chẳng qua dùng để xã giao thôi, có gì lạ đâu.

- Xì, anh thì giỏi, sao không mời người ta hút Trung Hoa đi?

Tiêu Á Trung không nói nữa, biết Tô Lý Thành chẳng định lên mặt với mình, chẳng qua do tính cách của mình gây nên thôi.

Hai cha con Tô Xán khiêng tủ đi dưới con đường rợp bóng hương chương, Hạ Hải nhiều hương chương, đâu đâu cũng có, bên đường là quán ăn vặt, các loại cửa hiệu, người qua người lại tấp nập, người dân tộc nhiều nên nhìn quần áo người đi đường là điều thú vị.

- Cha, vừa rồi một chiêu thái cực của cha thật tuyệt.

Đi một quãng đường rồi, Tô Xán nháy mắt với cha nói, tính cha đơn thuần, y cũng không thấy có gì không ổn hết, chẳng cần phải thay đổi, quan trọng là phải kiến lập tự tin cho cha, lần này chỉ là chuyện nhỏ không đáng kể, nhưng thế nào cũng có tình huống tương tự, Tô Xán không muốn cha mình bị người ta xem thường.

Tô Lý Thành lắc đầu:

- Tô Xán, con đã lớn, hiểu chuyện thị phi xử thế, thế là tốt. Có điều phải nhớ, đừng quá so đo tính toán như thế, đôi khi lùi một bước mới khiến đất trời rộng mở, phù phiếm và hư vinh không giúp ích gì được, chỉ có tự mình tự cường mới là quan trọng, mới có tự tin sánh vai với người khác. Cha bị cậu cả con xem thường nhiều lần, nhưng cha không giận vì cha không có khả năng, song cho có con, con trai cha tương lai sẽ thành đạt, lúc đấy ai dám coi thường cha nữa.

Thì ra cha cũng không phải đơn thuần như bề ngoài, cũng không phải người thuần hậu dễ bắt nạt như trong mắt tất cả mọi người, cha biết hết, bất kể người khác chế nhạo châm chích, hay khinh thường miệt thịt đều nhận hết, tâm cảnh của cha rất bình thản, vì cha biết bản thân, hi vọng lớn nhất của cha gửi lên người mình, hi vọng cao trai tới một ngày làm người khác không dám xem thường mình nã.

Tô Xán không nói nữa, gật mạnh đầu.

Thời gian qua, Tô Xán quả thực có chút xốc nổi phù phiếm rồi, nhìn như rất nổi trội kiệt xuất, kỳ thực chẳng phải thế, điểm thi xuất sắc? Giống như học sinh cao trung đi làm bài thi học sinh tiểu học? Đáng để tự hào không?

Tô Xán phải thừa nhận mình có hành vi không nên, vì ưu thế biết trước mà xem thường người khác, giống như hôm đạp xe đi chơi đó, y chọc vào đám Lý Ngải làm gì, vốn không đáng. Y không trả lời ngay hiểu lầm của Trần Linh San, bao nhiêu phần do hư vinh trong đó? Vì tác động của ánh mắt ngưỡng mộ của các cô gái xung quanh? Nếu không có Vương Uy Uy xuất hiện, Tô Xán còn không biết phải kết thúc thế nào, cúi đầu bỏ đi trong tiếng chế nhạo?

Còn hiện giờ, nếu không nhờ cậu cả, nhà họ cũng chẳng được người ta tôn trọng.

Muốn thực sự đứng dậy, thì phải như cha nói, phải có thực lực, không thể cứ mãi dựa vào sự bảo vệ hay hào quang của người khác, như mẹ y dạy hạnh phúc phải nắm trong tay mình.

Hạnh phúc do người khác cho, dù ngắn ngủi cũng không chắc chắn, chỉ có bản thân thực sự tranh thủ được, mới có cuộc sống đàng hoàng, có thể diện.

Tô Xán chợt nhận ra, cha biết rõ như thế tại sao còn lấy thuốc Trung Hoa ra mời Tiêu Á Trung, nếu bình thường cha chỉ nhận điếu thuốc của hắn ta, thế xong chuyện, chẳng lẽ cha làm thế là vì đợi cơ hội dạy bảo mình? Có lẽ biểu hiện gần đây của mình, cha đều thấy hết?

Người cha này của mình, thực sự chất phác, khô cứng, không được việc gì như người ngoài nghĩ sao?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 39: Cải Biến Tư Duy

À

i, hai cha con anh sao giờ mới đến, gọi điện từ nửa tiếng trước rồi cơ mà, mau đưa tủ vào, buổi trưa ăn cơm ở đây luôn, em gọi mỳ rồi.

Tằng Kha có chút nóng ruột, vừa rồi công nhân đã mang kính tới, thùng hàng cũng chất từng đống từng đống, chỉ đợi tủ tới để xếp lên, chuyện này không có chồng giúp, một mình bà không làm được.

Hiện giờ gần tới trưa, ánh mặt trời rực rỡ chiếu qua tán lá dày, nhìn thấy rõ bụi bẩn bay múa trong cột sáng, mặt đấn ánh nắng loang lổ, đằng sau là cửa hiệu lớn rộng hơn tám mươi mét vuông, chính là cửa hiệu nhà họ.

Cách đó không xa là cửa hiệu nhỏ, sau khi mẹ quyết định thuê cửa hiệu lớn này, Mai Lan và Cổ Chính cũng thuê nơi đó, đó là cửa hiệu sau này mẹ thuê, thời cao trung mỗi kỳ nghỉ Tô Xán thường mang truyện thuê ở hàng truyện gần đó, dựa vào gốc cây, hướng về phía nắng ấm, ôm truyện đọc cả một buổi chiều.

Những buổi chiều tràn ngập ánh nắng, mùi thơm hương chương, mùi mồ hôi do ngồi lâu, từng chân thật diễn ra ...

Tỉnh dậy, như một giấc mộng phù du.

Trước đó Tô Xán chẳng qua là nhân viên văn phòng nhỏ, tuổi chưa tròn ba mươi song đã trải qua vô số gập ghềnh, nhân tình ấm lạnh mà có dấu hiệu chưa già đã yếu, bôn ba vô số thành phố lớn vì mưu sinh, ngay cả mộng tưởng cũng chẳng dám nhắc tới.

Thế rồi bánh xe vận mệnh dừng lại, quay ngược, sau đó lại khởi động, chậm rãi lăn về phía trước.

Nơi đây là bước ngoặt nữa trong vận mệnh của mình, y chẳng muốn làm quan lớn, hay là gây dựng đế chế tài chính gì cả, y chỉ là nhân vật nhỏ rất bình thường, không có khí phách và dã tâm đó. Cho dù có năng lực tiên tri, nhưng thực sự đối diện với những nhân vật đỉnh cấp thế giới, đoán chừng chết thế nào cũng không biết.

Mộng tưởng của y rất đơn giản, cũng rất thực tế, là không thể để mình sống uất ức như trước kia, vận mệnh tốt hơn một chút, mức sống tốt hơn một chút, cha mẹ không phải lo cho mình, sau đó kiếm một mỹ nữ làm lão bà, thế là đủ rồi.

Cả nhà ngồi trong cửa hiệu ăn mỳ, sau đó Tô Lý Thành bắt tay vào lắp từng tấm kính lên tủ, Tằng Kha vừa tính toán số hàng lần này nhập vào, vừa thương lượng với chồng:

- Giờ nhà ta mở hiệu rồi, anh cũng phải thường tới xem đó, dù sao cùng một khu phố, một mình em ở đây, đôi khi không chiếu cố hết được, còn phải đi vệ sinh, rồi chuyện nọ chuyện kia. Tô Xán sắp vào cao trung, sau ba năm nữa là đại học, tích trữ nhà ta bỏ cả vào đây, trong ba năm thế nào cũng phải kiếm đủ tiền cho Tô Xán vào đại học.

Tô Lý Thành gật đầu, lòng cũng có cân nhắc, phía công ty ít việc, lúc nào đi được cố gắng qua giúp vợ, tất cả vừa mới bắt đầu, không thể lơ là.

- Mẹ hay là thuê người, như vậy sau này cha mẹ có sức làm việc khác, như nhập hàng, tính toán sổ sách, không cần việc gì cũng tự mình làm nữa, thế tốt hơn.

Không tự mình làm không nghĩ một cái cửa hiệu nhỏ lại lắm việc đến thế, về sau mẹ một mình trông coi cửa hiệu, dần dần tiều tụy, thành ra mắc các bệnh đau lưng, nhức xương.

Tính ra bệnh đốt sống cổ của cha cũng là do quanh năm vất vả, nhìn cha mẹ đang ở tuổi tráng niên, Tô Xán hơi đau lòng.

- Chưa mở hàng đã nghĩ tới chuyện thuê người, tiền đâu ra? Mỗi tháng tiền thuê cửa hiệu đã mất 1.500, thêm vào tiền điện, thuế má, có khi mất 2.500 rồi, thuê thêm người thế nào cũng phải cần 5.00 thế là cả tháng ít nhất phải kiếm trên 3.000 mới có thể hòa vốn, số tiền này cho người khác, chả bằng tự mình làm.

Tô Xán cười, y chỉ thuận miệng mà nói, quan niệm cũ của cha mẹ còn chưa cởi bỏ được, luôn thấy chuyện gì cũng phải tự mình làm, thuê người là dâng tiền cho người ta.

Cha mẹ mở cái cửa hiệu chỉ có ý định duy trì sinh hoạt, không hề có dã tâm làm lớn như Mai Lan và Cổ Chính, thế nên chẳng lạ gì mở cửa hiệu bao năm vẫn cứ như thế, thậm chí ngày càng đi xuống, một phần nhân tố ở tuổi họ bây giờ, theo đuổi ổn định chứ không phải là mạo hiểm.

Muốn cha mẹ đi lên con đường mới, quan trong nhất là phải chuyển biến quan niệm của cha mẹ, đây không phải chuyện một sớm một chiều, Tô Xán chỉ nói vài đạo lý là thuyết phục được, lần này mở hiệu phần lớn là nhờ mẹ y có ý ấy rồi, y chỉ có tác dụng củng cố quyết tâm của mẹ thôi.

Bây giờ quan trọng nhất là cái cửa hiệu này kiếm được tiền, nếu không có thực lực hỗ trợ, tất cả mộng tưởng và kế hoạch chỉ là nói xuông.

Phương diện thứ hai, mình phải tăng cường sức ảnh hưởng với cha mẹ.

Từ trước tới nay mình luôn làm cha mẹ thất vọng, tất cả lời nói của y đều bị cho là không thiết thực, cái này thì chẳng thể trách ai được, chỉ trách mình không làm cho cha mẹ tin tưởng.

Thế nên muốn chuyển biển quan niệm của cha mẹ phải để cha mẹ nhìn thấy năng lực của mình, trung khảo chỉ là bước đầu, tương lai còn cần thể hiện

nhiều hơn nữa.

- Vả lại chọn ở nơi này mẹ cũng hơi lo, đây là một con đường độc đạo, không ở khu thương nghiệp phát triển, đáng lẽ không nên quyết định sớm như thế, đáng lẽ lúc đó không nên kích động nghe thằng nhãi con xúi bẩy.

Tằng Kha nhíu mày, càng nghĩ tới tương lai lòng càng không yên, dù sao toàn bộ tiền tích góp bỏ cả vào đây rồi, lúc đầu nhiệt tình hừng hực, lòng tin bừng bừng, giờ tính toán tỉ mỉ, nghĩ mỗi tháng ít nhất phải kiếm được 2.500 đồng là lại thấy ăn cơm mất ngon.

Mà mấy thứ văn phòng phẩm này tuy lợi nhuận từng món không tệ, có điều giá cũng rất thấp, một cái bút một đồng, cũng có cái năm hào, một cục tẩy tốt cũng chỉ 1.5 đồng, bút máy giá cao một chút, vụn vặt như thế cộng lại, một tháng phải bán được bao nhiêu mới đảm bảo không lỗ vốn? Còn chưa nói phí sinh hoạt của cả nhà.

Tô Xán cũng chẳng nắm chắc, tuy nhà mình trước kia cũng làm nghề này, nhưng một chuyện trước khi có kết quả cuối cùng thì nói gì cũng quá sớm. Có lẽ cái nghề này hiện giờ còn mới ấm lên, cha mẹ mới làm chưa thấy hiệu quả, không kiếm được tiền, lỗ vốn, đả kích lòng tin, cũng không phải là không có khả năng.

Lúc này không thể nói với cha mẹ tương lai nhất định sẽ kiếm được tiền, như vậy trong mắt cha mẹ e thành biểu hiện cuồng vọng, mất cả chì lẫn chài.

Giờ Tô Xán mới phát hiện tình hình thực tế không hề đơn giản như mình tưởng tượng.

Cuộc sống vốn sóng yên biển lặng, sẽ chẳng có mỹ nữ đột nhiên xuất hiện quấy nhiễu, cũng sẽ chẳng có sự kiện nhiệt huyết diễn ra, tháng bảy bình đạm trôi qua, tháng tám đón nhận công bố chiêu sinh của các trường học Hạ Hải.

Điểm trúng tuyển của Tam Trung là 490 điểm, không phải cao cũng không thấp, ngang bằng mọi năm. Điểm trúng tuyển của Nhị Trung là 535, rất nhiều người sát biên giới thở phào, trong đó có Lưu Duệ gần đây ngày nào cũng cầu trời khấn phật, điểm thi của hắn là 543. Vậy là trúng tuyển rồi.

Làm tất cả mọi người ngóng đợi chắc chắn là Nhất Trung, bởi vì với Hạ Hải mà nói, điểm chuẩn của trung học hàng đầu gián tiếp thể hiện trình độ cao nhất của giáo dục Hạ Hải và tầm cao mà học sinh ưu tú của Hạ Hải có thể đạ được.

Không làm mọi người thất vọng, điểm chuẩn 610 điểm khiến vô số người thất vọng lui bước, quét đi không ít học sinh thời sơ trung nằm ở rìa xuất sắc.

Có điều học sinh học ở Nhất Trung sẽ có tâm thái cao ngạo tuyệt đối không nghĩ tới trường học khác, mà Nhất Trung có chính sách giảm nửa tiền phải nộp để nhập học với học sinh ở Nhất Trung.

Khi Nhất Trung tưng bừng chiêu sinh, thì vấn đề của Tô Xán cũng nảy sinh, điền nguyện vọng được làm trước khi thi, cũng chính là trước khi Tô Xán quay về, y cũng không thể vì đạt được 645 điểm mà được vào Nhất Trung, vì nguyện vọng của y là Tam Trung.

Cho nên 645 điểm của Tô Xán đủ để ngửa mặt đạp Nhất Trung xuống dưới chân, nhưng bước chân của y sắp bước qua cánh cửa của Tam Trung.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 40: Chết Chùm

Tháng tám tới không chỉ có tin tức công bố điểm chuẩn các trường học lớn nhỏ, còn có tin lũ lụt khắp nơi trên cả nước, thiên tai này không phải đột nhiên bùng phát, tất cả vẫn tới theo đúng lịch sử.

Có điều Hạ Hải không nằm trong khu thiên tai trọng điểm vẫn sinh hoạt như bình thường, chỉ TV đưa tin đa phần là sự kiện cảm động lòng người khi quân đội và quân dân địa phương kháng lũ.

Tô Xán có biết trước cũng chẳng thể thay đổi được gì, cũng không thể trách ông trời, vì nguyên nhân do con người bao năm chặt phá rừng, đất đai sói mòn gây nên.

Trận hồng thủy này giáng một đòn đau vào đám quan viên bộ thủy lợi quốc gia tuyên bố trong vòng ba năm sẽ không có lũ lớn, làm cả đám ngã ngựa.

Kháng lũ cứu nạn thành chủ đề lớn nhất của toàn quốc trong tháng 8.

Tô Xán thì đi theo mẹ, cùng cậu cả tháp tùng, tới văn phòng làm việc của Nhất Trung, tuy là kỳ nghỉ, nhưng cơ cấu hành chính khác giáo viên, vẫn vận hành như thường lệ.

Vào thời điểm chiêu sinh này, văn phòng tất nhiên nườm nượp người.

Tới nơi, Tằng Toàn Minh đưa mắt nhìn quanh, người quen không ít, Tiểu Vương kiểm sát cấp bốn mà ông từng tiếp xúc dẫn theo em họ, Lỗ Đại Hải nhà đầu tư trung tâm thương nghiệp dẫn theo con gái, có mặt cả Lão Trương phó cục trưởng cục công thương. Làm Tằng Toàn Minh bất ngờ nhất là kẻ đối đầu Tiêu Phi cũng có mặt. Những người này cũng không ngờ

trùng hợp như vậy, lại tới cùng ngày, rất là lúng túng, mọi người cùng nhau tán gấu, thực ra hồn vía lại ở đẩu đâu.

Thôi xong, hôm nay thật xúi quẩy, cả cái lão Tẳng Toàn Minh tính thối hoắc cũng tới rồi.

Những người này đều tới chạy vạy lo lót cho con cái hoặc thân thích của mình, quan chức của những người này không phải loại một tay che trời, nếu không chỉ một cú điện thoại là xong, chẳng cần phải đích thân đi một chuyến.

Chủ nhiệm giáo dục Điền Phong là một nam tử trung niên năm mươi tuổi đầu hơi hói, mắt hơi lồi, đeo kính, đôi mắt cứ đảo vòng theo thói quen, làm cho người ta có cảm giác ông ta leo lên chức vị này nhờ thủ đoạn nhiều hơn là năng lực.

Gần đây giá trị bản thân của Điền Phong tăng vọt, các loại ngưu quỷ xà thần, thần phật thánh chúa đều tìm tới cửa, đều vì vấn đề nhập học của con cái thân thích. Thành phần này đa phần điểm thi không cao, thậm chí còn thấp tới mức quá thể đáng, nếu như nói kém chừng 50 điểm còn có thể dùng tiền san bằng, nhưng kém tới cả trăm điểm mà cũng vác cái mặt tới thì quá lắm, về nguyên tắc Nhất Trung sẽ không chấp nhận, nhưng mà nguyên tắc nào thì cũng có tính đàn hồi cả.

Người phải tiếp đãi rất nhiều, trên từ cao tầng thành ủy, dưới tới thành viên cơ quan, Điền Phòng khí thế mười phần, đặc biệt sau khi giúp cháu của phó bí thư thành ủy nhập học, phó bí thư vỗ cai ông ta thân thiết biểu dương cống hiến cho nền giáo dục thành phố, còn mở tiệc mời riêng ông ta làm chén rượu.

Thế nên Điền Phong không kiêu ngạo sao được.

Đối diện với những quan viên lớn nhỏ trước mắt, Điền Phong đều bình tĩnh thản nhiên, thậm chí có lúc còn ngạo mạn, vừa xong là giải quyết xong vấn

đề Tiêu Vân Vân con gái chủ nhiệm ban đấu thầu đầu tư Tiêu Phi thiếu mười điểm. Tiêu Phi nhận được chữ ký của Điền Phong xong, nghĩ tới Tằng Toàn Minh ở ngoài, lòng máy động, nói:

- Tôi thấy Tằng Toàn Minh cũng tới, nếu từ chối được thì ông nên từ chối là hơn, người này không có tiền đồ gì cả đâu, gây thù chuốc oán trên thành phố quá nhiều ... Quá thân thiết với ông ta không tốt ...

Tiêu Phi chỉ nói tới là thôi, ra ngoài nhìn về phía Tằng Toàn Minh còn nở nụ cười, có điều nụ cười rõ là để giả.

Tô Xán và mẹ và cậu đi vào văn phòng chủ nhiệm giáo dục, Điền Phong híp mắt nghênh đón, chức vị của Tiêu Phi chẳng có gì ghê gớm, sở dĩ Điền Phong nhiệt tình như vậy là vì con rể ông ta làm một hạng mục cầu đường ở xã ngoài thành phố, kinh phí cần nhờ tới chỗ Tiêu Phi phê duyệt, nên hôm nay Tiêu Phi không tốn một đồng đã giải quyết vấn đề nhập học cho con gái Tiêu Vân Vân.

Điền Phong đương nhiên cũng không thể hoàn toàn làm theo ý Tiêu Phi, không nể mặt một chủ nhiệm ban quy hoạch là điều ngu xuẩn, có điều thái độ ngạo mạn hơn một chút, nghe nói Tằng Toàn Minh là lão hắc diện thần, không hiểu đạo quan trường, dám công khai mắng chửi cả lãnh đạo mà mình không hài lòng, Điền Phong cũng muốn vênh mặt với hắc diện thần một phen.

Hơn nữa nếu mình nâng tầm khó khăn lên, rồi miễn cưỡng giải quyết, nói không chừng khiến vị hắc diện thần người người kính sợ này lại sinh lòng cảm kích với mình.

- Hả, 645 điểm, có điều nguyện vọng không phải là Nhất Trung ...

Điền Phong nhìn hồ sơ của Tô Xán mà giật mình, thành tích của tên nhóc này không tệ, học sinh mũi nhọn như thế Nhất Trung cầu mà chẳng được, nói thẳng ra thì nguyện vọng chỉ là tờ giấy lộn, bên mình nhất định muốn

thu nhận, Tam Trung sẽ chẳng thể làm gì, căn bản không tranh nổi lựa chọn cá nhân mà.

Đương nhiên bề ngoài không biểu hiện ra, chỉ nhíu mày:

- Ài, chuyện này khó đấy ... Ai bảo cháu nó không điền nguyện vọng Nhất Trung ..

Sau đó ông ta đứng dậy, đi tới máy đun nước, lấy một ấm trà, đi về bàn làm việc.

Vậy mà Tằng Toàn Minh vẫn chưa nói lời nào.

Tằng Toàn Minh đã bao giờ phải chịu loại ấm ức này, ông ta tới đây cũng không phải là để cầu xin, giờ đối phương không pha trà mời mình đã đành, lại còn không mời mình ngồi, thái độ lãnh đạo, nhìn thấy bọn họ vào vẫn ngồi xem báo, không thèm để ý.

- Ông hãy phản ánh với hiệu trưởng của các ông, thành tích thế này có nhận không? Thành tích này quá thừa vào Nhất Trung, các ông không lựa chọn, nhưng cái đám dốt nát bên ngoài thì vào cả đống, thế là sao?

Tằng Toàn Minh từ trước tới này trừ Tô Xán, ông ta chưa bao giờ chủ động đi nhờ vả người khác.

Điền Phong cũng tức giận, vốn đang định đợi Tằng Toàn Minh mềm xuống, ai ngờ lại bị quát tháo, mà thường ngày ông ta ghét nhất người khác lấy hiệu trưởng Đinh ra nói, cả hai vốn là đồng sự ở Nhất Trung, hiệu trưởng Đinh còn kém ông ta mười tuổi, kết quả phấn đấu hai mươi năm từ giáo dục tiền tuyến lui về mới kiếm được cái ghế chủ nhiệm, còn họ Đào kia đã dẫm lên vai ông ta bước tới ghế hiệu trưởng.

Bất mãn trong lòng đương nhiên không thể nói cho người khác, bề ngoài vẫn phải tỏ thái độ bạn bè hai mươi năm với Hiệu trưởng Đinh, càng đóng

kịch thì lòng càng thêm tức giận, phàm là thấy hiệu trưởng Đinh phát biểu ở hội nghị, ông ta chỉ muốn xông tới đạp xuống, giành lấy micro phát biểu.

Những lời của Tằng Toàn Minh chạm đúng vào vảy ngược của ông ta, phó bí thư thành ủy còn mời ông ta uống rượu, ăn cơm, ông là cái thá gì mà đập bàn đập ghế ở đây.

Thế là Điền Phong tức thì bùng phát, không ai chịu thua ai, Điền Phong gân xanh nổi đầy trán, con mắt đã lồi càng lồi hơn, trông hết sức hung dữ.

- Sao nào, sao nào!? Các người muốn cái gì?

Càng nói càng kích động, Điền Phong đập bàn đứng dậy, giọng vút lên, thuộc loại âm điệu chói tai của phụ nữ:

- Muốn tôi làm việc thiên tử hả?

Giọng nói của ông ta xuyên qua cửa, vang vọng hành lang, một đám cán bộ đang đợi bên ngoài xấu hổ hết sức, ông có ý gì đây, chẳng lẽ bọn họ tới đây nghe dạy bảo, lão Điền Phong này làm sao thế.

Tiếp đó là một loạt cái mũ lớn chụp xuống:

- Tôi nói cho ông biết, dù ông là cán bộ quốc gia thì sao nào, cán bộ quốc gia có thể bắt người ta làm trái quy định à? Đây là xã hội pháp chế, không phải thời phong kiến, tôi không tin ông lấy quyền thế chèn ép luật lệ.

Điền Phong lúc này nghĩ mình và Tiêu Phi đứng cùng chiến tuyến rồi, thế nào cũng phải đối đầu với Tằng Toàn Minh.

Tằng Toàn Minh và Điền Phong cãi vã tưng bừng, Tằng Kha sợ làm lớn chuyện, vừa khuyên vừa kéo anh trai đi, người bên ngài nhìn thấy cảnh này cũng tản đi hết, chuẩn bị ngày khác tới, dù sao Điền Phong chụp mũ như thế làm họ họ không xuống nước được.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 41: Oan Gia Ngõ Hẹp

B

a người Tô Xán đi lâu rồi Điền Phong ngồi trong văn phòng một hồi, cơn giận dần lắng xuống, không thấy ai vào nữa, ra cửa nhìn, thấy lúc nãy còn cả hàng người giờ vắng tanh vắng ngắt, cơn giận lại bùng lên:

- Nó đừng hòng qua được cái cổng Nhất Trung! Sao nào, xem Tằng Toàn Minh ông làm được cái gì, một tên chủ nhiệm là cái thá gì?

….

Cả nhà ngồi ăn cơm ở Trúc Hiên Cư trong không khí trầm lắng, Tằng Toàn Minh là vậy có chuyện không vui là gọi mọi người tới ăn uống, cầm chén rượu lên mời Tô Lý Thành và Tằng Triệu Đinh:

- Nào, mọi người uống một chén.

Đợi mọi người đặt chén xuống, Tằng Toàn Minh mới nhìn Tô Xán:

- Chuyện của Tô Xán nhất định tôi sẽ giải quyết, một tên chủ nhiệm giáo dục thôi, vênh váo cái gì, Nhất Trung thì ghê gớm lắm à?

Mọi người đều cười khổ, lời này của cậu cả quá mâu thuẫn, vừa nói Nhất Trung không ra gì, thế nhưng Tô Xán chẳng phải đâm đầu vào sao?

Thực ra Tằng Toàn Minh cũng đang tính toán, ông ta không tiện ra mặt nữa, tất nhiên phải nhờ vả quan hệ, có điều ông ta không thể bỏ thể diện xuống được, vả lại dù xong việc, cuối cùng vẫn phải hòa giải, làm ông ta có chút ấm ức.

Mà bàn bên lại truyền tới tiếng reo hò huyên náo, làm ông ta chỉ muốn sang chửi cho một trận.

Đó là một gian phòng lớn, vì nguyên nhân lúc xây dựng, không tiện chia ra, nên dùng bình phong ngăn cách, trông rất có phong cách, gian kế bên hiển nhiên chủ khách vừa lục tục ngồi xuống, bữa cơm mới bắt đầu.

- Ha ha ha, con gái chủ nhiệm Tiêu càng ngày càng xinh đẹp, Vân Vân, đã có bạn trai chưa vậy?

Một giọng nói khá ôn hòa truyền qua:

- Còn chưa ạ.

Giọng nữ thẹn thùng đáp:

- Ài, thị trưởng Dư, trẻ con thôi, bạn trai bạn gái cái gì. Có điều bọn trẻ bây giờ càng ngày càng trưởng thành sớm.

Bàn bên nhà Tô Xán đưa mặt nhìn nhau, đúng là oan gia ngõ hẹp, nhà Tiêu Phi cũng tụ hội ở cách bên, còn có cả phó thị trưởng Dư Thu Thu.

- Hôm nay mời được thị trưởng Dư quang lâm tiệc mừng công của con gái tôi, thực sự là vinh hạnh của Tiêu Phi. Đương nhiên, nhân vật chính của chúng ta hôm nay là phóng viên Trương của Tân Hoa Xã, tới Hạ Hải phỏng vấn công tác chống lũ cứu nạn, đây là sự quan tâm của ban ngành tin tức cấp trên quan tâm tới chúng ta.

Tiếp đó là giọng phổ thông tiêu chuẩn:

- Tôi chỉ tiến hành điều tra chuyên đề thôi, phỏng ván dân ý hậu phương chiến lược ở khu thiên tai nhẹ, là hạng mục nhỏ trong công tác lớn của quốc gia. Tôi và đồng nghiệp quấy nhiễu mọi người rồi.

- Phóng viên Trương tuy chỉ làm việc nhỏ, thế nhưng lại có ý nghĩa lớn, nhờ những nhỏ công việc vất vả mới tạo nên loạt báo cáo chân thực cho cấp trên.

Phó thị trưởng Dư có hơi phiêu phiêu, phóng viên TW xuống, có thể tuyên truyền lớn một hồi, vì toàn quốc chống lũ cứu nạn đã thành chiến lược lớn, thành phố Hạ Hải chỉnh đốn công trình thủy lợi, khai thông cống rãnh, kênh mương. Trong đó phát hiện ra một số vấn đề lớn, cục trưởng cục kiến thiết hiềm nghi không làm tròn trách nhiệm, hiện bị ban giám sát thành ủy xử lý, mặc dù này liên quan thể diện thành ủy, nhưng phát hiện ra trước khi phóng viên TW tới và sau khi có khác biệt lớn.

Nếu đợi sau khi phóng viên TW tới mới phát sinh vấn đề, chắc chắn cả thành phố Hạ Hải đều bị bôi tro trát chấu, còn trước đó, chứng mình Hạ Hải chỉnh đốn kịp thời, chặn đứng ẩn họa, moi ra nhân viên thiếu trách nhiệm, dựng lên hình tượng chấp pháp công chính không dung tình của ban bệ cơ quan, có lợi lớn cho tuyên truyền.

Quan trường nó ngoắt ngoéo thế đấy, một chuyện xấu có thể thành tốt, một chuyện tốt có thể thành xấu, tùy xem thao tác của anh thế nào, tất nhiên cả vận khí nữa.

Hiện giờ nội bộ cục kiến thiết đang hỗn loạn, hiển nhiên cục trưởng xảy ra vấn đề thì phía dưới cũng ảnh hưởng, Tiêu Phi đi khắp nơi nhờ vả, lôi kéo quan hệ. Tiếng tăm cục kiến thiết trong lòng dân tụt mạnh, trong mắt đồng sự cơ quan cũng hạ xuống một bậc, chẳng trách Điền Phong dám lớn lối với Tằng Toàn Minh.

- Chúng ta ăn đi, kệ họ.

Tằng Toàn Minh cũng chẳng muốn tham gia vào vòng tròn sát bên, huống hồ ông ta đang đau đáu về chuyện Tô Xán vào Nhất Trung, Tiêu Phi đã ăn mừng con gái vào Nhất Trung, không khác nào cố ý cười nhạo ông ta.

Bên bàn nhà Tô Xán chẳng ai muốn nói chuyện, im lặng ăn cơm, không ngờ Tiêu Phi rời bàn đi nhà vệ sinh, trên đường về đi ngang qua vô tình nhìn thấy cả nhà Tô Xán, hơn ngạc nhiên, tức thì cười ha hả đi tới.

- Ồ, chủ nhiệm Tằng, ái chà chà, đúng là không ngờ anh ở ngay bên cạnh, chúng tôi cũng ăn ở bàn bên, ài sao không nói một tiếng, có cả thị trưởng Dư và các đồng chí, thật là khéo.

Tiêu Phi nhìn bàn nhà Tô Xán im ắng, đoán ngay ra chuyện gì, không đợi hỏi ý Tằng Toàn Minh, đã gọi:

- Phục vụ đâu, bỏ bình phong đi cho tôi.

Tiêu Vân Vân hôm nay mặc chiếc váy gấp nếp mới mua vàng nhạt, bên trên là chiếc áo đen liền mũ, đi chiếc giày da nhỏ nhắn, trông hết sức thoải mái mà tràn ngập sức sống thanh xuân, vừa mới nhìn thấy Tô Xán đôi mắt cong vút lên, nở nụ cười rực rỡ, cực kỳ động lòng người.

Từ nhỏ Tiêu Vân Vân đã thích Tô Xán rồi, hiện giờ tất nhiên dùng tư thái cao đối diện với y, để y nhìn thấy mặt xinh đẹp nhất của mình.

Không hề có ý xấu, đơn thuần là tâm tính thiếu nữ, mỹ nữ có kiêu ngạo của mỹ nữ, Tiêu Vân Vân có không ít người theo đuổi, cũng đã có đối tượng trong lòng rồi, tất nhiên không còn động lòng với Tô Xan thân phận địa vị thấp hơn mình một bậc, lại còn học Tam Trung, ngược lại Tô Xán không chủ động theo đuổi cô, Tiêu Vân Vân muốn để lại cho y ấn tượng khó quên, để nó thành nuối tiếc cả đời của Tô Xán vì đã bỏ qua mình.

Tấm bình phong bỏ đi, hai bên liền giới thiệu lẫn nhau.

- Vân Vân vào Nhất Trung, ài, làm cha mẹ chúng tôi thật vui mừng, cả đời chẳng phải là vì nó sao?!

Tiêu Phi nhìn có vẻ nói lời khách sáo, thực chất lòng thầm đắc ý không để đâu cho hết, nhất là nhìn Tô Xán mặt mày u ám, ẩn ý của câu này càng rõ ràng. Con gái tôi là học sinh ưu tú của Nhất Trung, còn Tô Xán của các ngươi thế nào? Có vào được Tam Trung không? Tiêu Phi muốn nói ra câu

đấy lắm, ông ta chưa bao giờ cảm thấy bữa cơm nào ăn khoan khoái thế này, ông ta muốn thong thả thưởng thức cảm giác này, xỉ nhục Tằng Toàn Minh từng chút từng chút một.

- Nào, tôi giới thiệu cho mọi người, vị này là phóng viên Tân Hoa Xã, tên là Trương Triêu Dương.

Trương Triêu Dương chừng ba mươi, trông qua mang dáng vẻ điển hình của hán tử phương bắc, mặt vuông vai rộng, bắt tay với Tằng Toàn Minh, rất chân thành, không có loại khách sáo của đám quan liêu.

Ngoài phó thị trưởng Dư Thu Thu còn có lãnh đạo cơ cấu văn hóa, cơ cấu giám sát, nhìn bố trí chủ khách là biết, tuy nói là tiệc mừng công cho Tiêu Vân Vân, thế nhưng vị phóng viên từ Tân Hoa Xã kia mới là khách chính, nếu không Tiêu Phi sao dễ dàng mời được Dư Thu Thu tham gia loại bữa tiệc này, khẳng định là ông ta có tính toán trước, nhiệt tình mời Trương Triêu Dương tới có cớ mời một đám nhân vật có vai vế ở thành phố.

Tằng Toàn Minh rất phản cảm với cái trò này của Tiêu Phi, có điều ngại hiện trường có nhiều lãnh đạo, đành nín nhịn.

Qua vài tuần rượu, Tiêu Phi rất biết làm người, Dư Thu Thu nhìn Tiêu Phi càng thêm vừa mắt, Trương Triêu Dương xuống, cả thị trưởng và bí thư thành ủy đều căn dặn phải đón tiếp chu đáo, ông ta đang nghĩ cách tiếp cận Trương Triêu Dương, mà Trương Triêu Dương cũng rất kỷ luật, không tùy tiện tham gia bữa tiệc của lãnh đạo địa phương, Tiêu Phi lấy lý do tiệc mừng cho con gái, thành công kéo được Trương Triêu Dương lên bàn tiệc, làm tâm tình ông ta rất tốt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 42: Chỉ Được 645 Điểm

Lại nhìn qua Tiêu Vân Vân, má như hoa đào, mắt như nước thu, ăn nói ngọt ngào, thái độ đúng mực, đúng là thục nữ nhà gia giáo. Ông ta đương nhiên không biết Tiêu Vân Vân cố ý làm ra cho Tô Xán xem, thầm nghĩ Tiêu Phi và vợ trông chẳng ra làm sao, vậy mà sinh được đứa con gái ngoan ngoãn dễ thương, liền ôn hòa hỏi:

- Vân Vân, lần này thi cử thế nào, được bao nhiêu điểm?

- Dạ, 612 điểm ạ, không được tốt lắm.

Tiêu Vân Vân mặt đỏ lên, kỳ thực cô chỉ thi được 600 điểm, thiếu mất 10 điểm mới vào được Nhất Trung, hoàn toàn nhờ Tiêu Phi chạy nhờ quan hệ, có điều trước mặt bao người không thể nói thật, đành nói dối, đã vậy còn rất khéo léo tăng thêm điểm số lẻ, có điều số điểm này cũng đủ cao rồi. Cô liếc nhìn Tô Xán, thầm nghĩ điểm của mình chắc đủ làm cậu ấy kinh ngạc?

Tiêu Phi lại hiểu nhầm con gái, nghĩ con gái còn quyến luyến Tô Xán, càng nhìn càng ghét thậm tệ.

- A, không tệ, không tệ.

Dư Thu Thu gật gù:

- Xinh đẹp đáng yêu, hiền tài thục đức. Lão Tiêu, tôi thấy tương lai nhất định sẽ có không ít chàng trai đánh nhau vỡ đầu vì cô con gái này của anh đó.

- Ha ha ha, đâu có, nó còn nhỏ lắm, nói chuyện yêu đương gì chứ, học tập mới là quan trọng ... Mấy cái thằng nhãi không chịu học hành đàng hoàng,

vài ba ngày lại viết thư cho nó, bị mẹ nó xé hết rồi.

- Cha này!

Tiêu Vân Vân nũng nịu lườm cha mình, ánh mắt lúng liếng:

Tiêu Phi cười vui vẻ, cô con gái này làm ông ta rất tự hào, đắc ý liếc mắt nhìn Tô Xán, đây là lời cảnh cáo Tô Xán, đến đám học sinh Nhất Trung còn không đủ tư cách, Tô Xán càng thua một vạn tám ngàn dặm.

Dư Thu Thu tặc lưỡi khen, nhìn sang bàn Tằng Toàn Minh, tuy ông ta ngả về Tiêu Phi, cũng không thể lạnh nhạt bên kia, nếu không bị người ta nói sau lưng, nhìn Tô Xán:

- Chủ nhiệm Tằng, đây là cậu cháu bảo bối của anh hả, năm nay cũng lên cao trung? Thành tích thế nào, đỗ vào đâu.

Tiêu Phi cười thầm, ông ta còn đang đợi đẩy kịch tính lên rồi bêu xấu Tằng Toàn Minh một hồi, không ngờ thị trưởng Dư lại giúp mình một tay.

Dư Thu Thu chưa từng tiếp xúc với Tằng Toàn Minh, nhưng nghe kể thì quá nhiều rồi, vị chủ nhiệm này tác phong rất nghiêm khắc, tính khí có phần cổ quái, thế nên đắc tội rất nhiều người. Ông ta cũng nghe thấy nhiều tin tức mặt trái của Tằng Toàn Minh, thế nhưng ở tầng cấp ông ta có cái nhìn riêng của mình, không hề có thành kiến với Tằng Toàn Minh, chỉ là câu hỏi mang tính xã giao thôi, ngay cả tên Tô Xán ông ta cũng không biết, qua bữa tiệc này có khi trông Tô Xán thế nào cũng quên.

Tiêu Phi nhìn Tô Xán với vẻ mặt khinh bỉ, nhà họ ở đối diện với nhà Tằng Toàn Minh, thường nghe vợ kể Doãn Thục Anh nhiều lần than phiền về đứa cháu ngoại đau đầu này, thành tích kém thế nào, hay bị thầy giáo mời phụ huynh ra sao.

Doãn Thục Anh thẳng tính có gì nói nấy, cũng là chị cả trong vòng tròn của bọn họ, lời nói rất có trọng lượng, dù chuyện không hay trong nhà cũng nói ra, không biết che dấu. Bà than phiền về Tô Xán không phải là ghét y, ngược lại chính vì quan tâm y mới nói.

Tô Xán lúc bé nổi tiếng cả khu, con gái mình thích nó, vợ chồng ông ta phải nghiêm khắc cấm con gái chơi với Tô Xán, hiện tuy không nghĩ Tô Xán còn uy hiếp gì tới con gái mình nữa, những mỗi lần con gái nhìn Tô Xán, ông ta hết sức cảnh giác, thêm vào ghét Tằng Toàn Minh nên càng ghét Tô Xán thậm tệ.

Tiêu Vân Vân vươn hai ngón tay thon thả nhón một khối bánh nhỏ, khẽ hé miệng cắn một miếng, mỉm cười nhìn Tô Xán.

"Rầm!" Tằng Toàn Minh bất thình lình đập cốc rượu xuống bàn, làm mọi người giật bắn mình, tay ông ta chỉ mặt Tô Xán, hầm hầm nói:

- Nó à, thành tích không ra sao hết, vừa rồi tôi còn mắng nó đấy.

Người nhà Tô Xán ngỡ ngàng, không hiểu ra sao, còn bàn bên kia thấy phía họ nãy giờ không khí nặng nề, Tiêu Phi khoái trá lắm, lão già này bị mình chọc tức không làm gì được nên trút giận lên thằng cháu kém cỏi rồi.

Tiêu Phi vờ vịt làm người tốt, đổ dầu vào lửa:

- Ài Lão Tằng, cháu nó còn nhỏ, có gì từ từ khuyên bảo, tương lai còn dài, chỉ cần phấn đấu.

- Thành tích chỉ là thứ yếu, cái chính là nó học hành chểnh mảng, trước kỳ thi còn đi tới quán game chơi tận khuya mới về. Không chuyên tâm thì sau này làm được cái gì?

Tằng Toàn Minh chỉ mặt Tô Xán, cả nhà Tô Xán giờ sao còn chẳng hiểu ý ông, ai ngờ cậu cả còn có một mặt như thế, nhất là ông nói những lời này

mà mặt cứ lạnh tanh, làm người ta không nhịn nổi cười.

Tô Xán rất phối hợp gãi đầu:

- Cháu xin lỗi.

- Giờ xin lỗi ích gì, nhìn xem thành tích đi, mới chỉ có 645 điểm, vô dụng.

- Lão Tằng, anh cũng quá nghiêm khắc, số điểm ấy không kém mà ...

Tiêu Phi nói tới đó khựng lại, con ngươi như muốn lồi ra:

- C.. cái gì? Bao nhiêu điểm? Anh nói Tô Xán bao nhiêu điểm?

Tiêu Vân Vân ngậm miếng bánh trong mồm, nhưng không sao nuốt xuống được, đôi mắt chớp chớp nhìn Tô Xán, cánh môi hé ra, lộ hàm hàm răng trăng và chiếc lưỡi nhỏ nhắn, biểu tình hết sức đáng yêu.

Nếu Tô Xán nói ra, Tiêu Phi thế nào cũng khịt mũi, cho rằng Tô Xán nói láo, thế nhưng từ miệng Tằng Toàn Minh nói ra thì khác.

- Hả?

Dư Thu Thu hơi bất ngờ, dù sao chuyển ngoặt quá lớn:

- Thành tích khá lắm, Lão Tằng có khắt khe với cháu nó quá không, còn nhỏ ham chơi chút là chuyện thường, chỉ cần thành tích tốt là được .. À, cháu nó như vậy là thi vào Nhất Trung rồi mà,.

Tằng Toàn Minh nhìn Tiêu Phi á khẩu đắc ý lắm, muốn cười thật to, nhưng nghĩ lại chuyện sáng nay, khó mà cười ra nổi:

- Trước kia nó học ở Tam Trung, có điều chuyến này chuẩn bị vào Nhất Trung, chỉ là thủ tục hơi khó làm...

- Ồ, sao lại khó?

- Nó điền nguyện vọng có vấn đề, tôi đang mắng nó chính là vì cái này đây, đầu óc lơ đễnh, thế nào mà mà điền nguyện vọng vào Tam Trung.

Tằng Toàn Minh diễn kịch tới cùng luôn:

- Hôm nay tới Nhất Trung, có chút vấn đề, chưa làm được thủ tục.

Dư Thu Thu nhíu mày, có chuyện đẩy học sinh ưu tú như thế ra ngoài sao, xem chừng là cố ý làm khó, liên tưởng tới tính cách của Tằng Toàn Minh, khả năng này rất có thể:

- Vấn đề gì chứ? Học sinh ưu tú thế này mà học ở Tam Trung thì thiệt thòi cho cháu nó quá, anh tới nói với hiệu trưởng Đinh Tuấn, là tôi nói để cháu nó vào Nhất Trung.

Khối lệnh bài này đủ lớn rồi, phó thị trưởng Du khẩm điểm, Điền Phong muốn dãy dụa cũng không được.

Tiêu Phi mặt cảm giác như bị người ta cho cái tát đanh gọn, cháu người ta thi được 645 điểm còn bị mắng, mình đem con gái ra khoe khoang.

Tiêu Vân Vân thì có cảm thụ khác, lòng hồi tưởng ngày tháng còn nhỏ, quả nhiên là Tô Xán, cậu ấy ở đâu cũng chói lọi, mắt nhìn y thêm vài phần dịu dàng, ngưỡng mộ, mê ly ...

Một giọng nói trầm khỏe truyền tới:

- Tô Xán, em là Tô Xán học sinh lớp số 5 sơ trung năm ba của trường Tam Trung Hạ Hải? Giáo viên chủ nhiệm là thầy Chu?

Mọi người quay sang nhìn Trương Triêu Dương , lại nhìn Tô Xán, ngạc nhiên không hiểu vi sao phóng viên Tân Hoa Xã lại quen biết Tô Xán? Nghe có vẻ hoang đường?

Một là phóng viên ở cơ cấu tin tức uy quyền quốc gia, tới từ thủ đô Bắc Kinh, sao lại biết một học sinh của thành phố bé tẹo, ngay ở bản địa cũng chẳng có danh tiếng gì?

Tô Xán cũng ngơ ngác gật đầu.

- A, anh tìm được em rồi, trong kỳ thi trung khảo em có làm một bài văn viết về một cái cây phải không?

Trương Triêu Dương hưng phấn rời chỗ ngồi, làm người xung quanh chú ý, từ lúc tới Hạ Hải, hắn còn chưa lần nào lộ ra loại tình cảm này, ai ngờ lại vì một học sinh mà mừng rỡ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 43: Tác Giả Nhỏ

T

ô Xán choàng hiểu ra, là bài văn khôm trung khảo, hạch tâm vây quanh trận lũ lụt năm 1998, y lấy góc độ một cái cây, dùng ngữ điệu bi thương, miêu tả khung cảnh hoang lương bốn phương.

Mở bài Tô Xán viết :" Tôi là một cái cây, con người, xin hãy dừng lưỡi rìu, cho tôi thời gian một ngày, để tôi hồi ức trăm năm. Cắm rễ nơi này, vươn cao phủ bóng, chim hót hoa thơm, như trăm năm thiên đường ..

Tiếp đó là từ góc độ báo cáo của cái cây, vơ vét đầu óc toàn bộ nội dung liên quan chuyện phá hoại thiên nhiên trung hạ du Trường Giang, đồng thời tổng kết khả năng ẩn họa phát sinh, đương nhiên không thể nói thiên tai sắp đến, có điều nói có chứng có cứ, chan chứa tình cảm.

Toàn bộ yên tĩnh, vì Trương Triêu Dương đã đi tới trước mặt Tô Xán, cục trưởng cục văn hóa vừa rồi còn phí hết tâm lực tiếp cận Trương Triêu Dương, nhưng hắn bề ngoài khách khí, thực tế xa ngoài ngàn dặm. Hiện giờ lại kích động rời ghế, làm mọi người đang đưa đũa gặp thức ăn đều cứng lại.

Trương Triêu Dương phóng khoáng đưa tay ra bắt tay Tô Xán:

- Bài văn của em làm đã được, được đưa vào (tuyển tập làm văn ưu tú sơ trung bản mới), sắp được nhà xuất bản Hải Điến Bắc Kinh bán ra toàn quốc rồi.

Cái gì!? Tin tức này chấn động chẳng khác gì ném một quả lựu đạn vào giữa đám đông.

Kỳ thực tin tức mang tính chấn động không chỉ có thế, nửa đầu năm, chuyên gia bộ thủy lợi quốc gia phán đoán, trong vòng ba năm lưu vực Trường Giang sẽ không có lũ lớn, đồng thời còn nghênh đón một vụ mùa bội thu, toàn quốc đều chìm trong không khí vui mừng. Một số ít ý kiến phản đối của cơ cấu chuyên chức tương quan bị nhấn chìm, ai ngờ tháng sáu, tháng bảy mưa lớn liên miên, phát sinh lũ lớn, tạo thành tổn thất vô số tính mạng và tài sản, quốc gia phái quân đội lên tuyến đầu, quân dân phối hợp khẩn cấp kháng lũ.

Giờ người ta mới nhìn lại lo lắng của các chuyên gia phái phản đối không phải vô căn cứ, tiếp theo đó chống lũ cứu nạn thành chủ đề chính, thế nhưng quan liêu các nơi đùn đẩy trách nhiệm lẫn nhau, càng có vô số lời bình luận đem nguyên nhân trận lũ đẩy hết cho thiên tai.

Bài văn của Tô Xán được chọn vào tuyển tập làm văn ưu tú, tình cờ một vị thủ trưởng của quốc vụ viện xem sách của cháu mình thấy được, trong một lần tranh luận kịch liệt ở nội bộ đảng đã đưa ra, khen ngợi:

- Bài văn báo cáo này của cậu học sinh trung học nói rất hay, rất đúng trọng điểm, nói ra những lời mà vô số báo chí truyền thông không dám nói. Trận lũ này từ đầu tới cuối không phải trách nhiệm của ông trời, mà nguyên nhân chân chính tới từ chúng ta, bao nhiêu cán bộ vì chính tính, không chú trọng bảo hộ môi trường, chúng ta phá hoại thiên nhiên bao nhiêu, khai khẩn bao nhiêu núi non, xây dựng bao nhiêu nhà cửa, công xưởng, thì thiên nhiên lấy lại bấy nhiêu. Người không cho nước đường chảy, nước không cho người đường sống, đây là hồi chương cảnh tỉnh cho c húng ta, cũng là một chỉ tiêu trọng điểm cho phương hướng phát triển trong tương lai ..

Mặc dù thủ trước chỉ thuận miệng nhắc tới, không nhắc đến tác giả bài văn, nhưng người nghe có ý, cái tên Tô Xán học sinh Tam Trung thành phố Hạ Hải nhanh chóng được tìm ra.

Chuyến này Trương Triêu Dương xuống Hạ Hải còn có một nhiệm vụ là phỏng vấn tác giả nhỏ này, mang về tin tức có ý nghĩa. Sau khi làm hết công tác chính yếu, Trương Triêu Dương đang chuẩn bị tìm Tô Xán, không ngờ tình cờ gặp ở đây.

Chuyện bài văn được chọn vào tuyển tập chẳng phải là chuyện to tát cần trống giương cờ mờ đi tuyên truyền và thông tri, nếu 20 năm trước thì có lẽ là thế, nhưng giờ thì không, mỗi năm đều có tuyển tập văn ra đời, dùng bài viết ưu tú các kỳ thi, khi vấn đề tác quyền còn chưa được quốc gia chú trọng này, thậm chí chẳng ai hỏi tới ý kiến tác giả cũng chẳng có, đừng nói tới nhuận bút.

Tô Xán được chú ý hoàn toàn là chuyện tình cờ ngẫu nhiên.

Thế nhưng ở trong nhà thì nổ tung trời rồi.

Một tuần sau, chính Tằng Kha chuẩn bị mời khách mở tiệc mừng công cho con trai, có điều lần này Tằng Toàn Minh lại nói nhà Tô Xán đang ở giai đoạn phấn đấu, không nên phô trương lãng phí, chỉ tới nhà ông làm một bữa cơm gia đình là được.

Hôm nay cha mẹ đóng cửa hiệu sớm, in một bản thông báo " Đóng cửa đột xuất, có việc liên hệ với số điện thoại **********", cả nhà tới nhà cậu cả, cùng mợ cả làm cơm chiều.

Cha y sở trường làm cá, không cần tới thớt, xách con cá diếc bốn cân, rạch bụng, đánh vảy, xem cứ như biểu diễn xiếc.

Tô Xán được cậu cả kéo vào thư phòng, cho y xem biểu đồ cổ phiếu, giảng giải cho cháu trai một trong những sở thích ít ỏi của mình, muốn xem cháu mình có thiên phận gì với thứ này không, hoàn toàn mặc kệ Tằng Viên oán giận vì máy vi tính bị chiếm cứ, làm nó không được chơi game.

Người thế hệ trước thích bồi dưỡng hậu bối tìm kiếm cảm giác thành tựu, đại khái là thế.

Tô Xán đầu có hơi choang choáng rời thư phòng của cậu cả, trong đầu toàn hình ảnh biểu đồ cổ phiếu, chạy loằng ngoằng. Ngược lại tâm tình của Tằng Toàn Minh rất tốt, biểu đồ đi xuống rõ ràng vì thiên tai, mà ông đã rút được về toàn bộ tài chính.

Chị cả Tằng Na ngồi ở phòng khách xem TV, thấy y đi ra, chẳng nói chẳng rằng quay đầu đi, Tằng Na khá là xinh xắn có nét, ở trường học tuy không phải nhân vật phong vân cũng khá nhiều chàng trai theo đuổi, mà Tằng Na cũng kiêu ngạo, gạt tất cả kẻ theo đuôi ngoài cửa.

- Trên bàn có thịt bò khô, quả khô ... Nếu đói ... Cầm ăn tạm ...

Tằng Na mắt nhìn chằm chằm vào bộ phim thần tượng Đài Loan trên TV, nói:

Tô Xán muốn ngoáy lỗ tai, mình có nghe nhầm không, câu bên mép của chị cả là "Tiểu Viên, phòng chị có đồ ăn vặt đấy, lấy mà ăn!", "Chị vừa mua khoai tây chiên, Tiểu Viên, em lấy mà ăn!"

Từ bao giờ mà mình cũng được đãi ngộ này rồi, Tô Xán nhìn ra sau, xem có phải mình nhầm, chị cả nói với Tằng Viên không phải mình.

Mười một năm sau quan hệ hai chị em không tệ, nhưng với chị cả bây giờ, Tô Xán vẫn hơi xa lạ, chuyển biến này làm y không thích ứng được, "vâng" một tiếng rồi ngần ngừ nói:

- Em vào bếp giúp một tay.

- Ừ ...

Tằng Na cũng hơi lúng túng, hai chị em chẳng bao giờ nói chuyện hòa thuận thế này, tuy hiện giờ cái nhìn của cô với Tô Xán đã khác, nhưng không thể lập tức thân thiết lên được, song là người làm chị cũng nên cô chủ động hơn.

Món ăn thịnh soạn bày lên bàn, hương thơm lan tỏa, Tô Lý Thành làm món cá nẫu đỗ không phải tầm thường, mấy thím bác nhà trên dưới còn sang hỏi cách làm.

Tằng Toàn Minh thì làm món gà xào xả ớt, là món ăn câu dẫn nước bọt của Tô Xán và Tằng Viên nhất.

Còn có đậu hũ ma bà, hồi oa nhục, cải trắng luộc ... Toàn bộ hệ thống món ăn thường ngày của Hạ Hải xuất hiện trên bàn, lâu lắm rồi cả nhà không ăn thỏa thích như vậy.

Hôm gặp Tiêu Phi mở tiệc mừng công cho con gái, chính là lúc tâm tình cả nhà sa sút nhất, không ngờ có phóng viên Bắc Kinh xuất hiện, tình thế chuyển ngoặt.

Thế là phó thị trưởng Dư Thu Thu chuyển bàn, trung tâm của bữa cơm chuyển sang phía Tô Xán, làm nhân vật máu mặt ở Hạ Hải cực kỳ hâm mồ.

Trương Triêu Dương bày ra thái độ phỏng vấn, đi tìm trọng tâm, hắn đã đọc bài văn Tô Xán làm, tuy mượn lời cái cây, giọng văn còn non nớt, nhưng nội dung sâu sắc, khó làm người ta tin một học sinh trung học có cái nhìn sâu sắc như vậy, Tô Xán mau mắn phản ứng, đem toàn bộ công lao đẩy lên người cậu cả Tằng Toàn Minh.

Chuyện trung hạ du Trường Giang bao năm vì chặt phá rừng bừa bãi, khai thác đất cát tràn lãn, làm đất đai rửa trôi, châm biếm chỉ trích tệ đoan, Tô Xán nói là nghe được từ lời cảm khái của cậu, bình thường hay nghe cậu nói chuyện, nên y bị ảnh hưởng sâu sắc ý thức phòng ưu ngừa nạn.

Trương Triêu Dương vỡ lẽ, vừa rồi chính mắt hắn thấy Tằng Toàn Minh răn dạy Tô Xán "học hành không chuyên tâm, đi chơi game trước khi thi", quay sang hỏi thân phận Tằng Toàn Minh, hiện là thời khắc oanh liệt toàn dân kháng lũ, bài viết cần dựng lên hình tượng chính diện.

Dư Thu Thu nghiêm túc giới thiệu cho Trương Triêu Dương chức vụ của Tằng Toàn Minh, còn lấy góc độ lãnh đạo đưa ra đánh giá " đây là một đồng chí ưu tú!".

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 44: Thế Giới Mới

Cả nhà cũng nghĩ thì ra là thế, Tô Xán cũng tìm được chỗ dựa cho biểu hiện xuất sắc của mình, chỉ có cậu cả Tằng Toàn Minh hoang mang vì hạnh phúc tới quá đột nhiên, không có phản ứng thích hợp.

Ông ta chẳng nhớ mình bao giờ nói tới chuyện liên quan tới trận lũ lụt này, có điều châm biếm tệ nạn quan trường, thi thoảng cũng lảm nhảm, khi răn dạy cũng nói với Tô Xán không ít thứ, nghĩ rằng mình tình cờ đem công tác vào lời răn dạy cháu, Tô Xán ghi vào trong lòng như thế, làm ông rất vui mừng.

Công tác phỏng vấn của Trương Triêu Dương kết thúc, rời khỏi Hạ Hải, chẳng bao lâu biểu dương với Tằng Toàn Minh cũng tới, khẳng định đầy đủ giác ngộ chính trị của ông, được cả cao tầng tỉnh nhất trí tán thành.

Tờ (Đảng phong) mới nhất có một chuyên đề, thông qua tác giả nhỏ Tô Xán, viết về ý thức phòng ưu ngừa nạn của cán bộ cơ sở, hưởng ứng yếu cầu tinh thần " cán bộ trong đảng phải kiểm điểm lại" của cao tầng lãnh đạo.

Phó bí thư tỉnh ủy Dương Tranh Lượng là cán bộ từ Hạ Hải đi lên, cũng từng là cấp trên của Tằng Toàn Minh, thực lòng mà nói khó có lãnh đạo nào quên được cấp dưới như Tằng Toàn Minh, chuyên môn gọi điện tới hỏi thăm biểu dương, thuận tiện hồi ức lại thời gian ở Hạ Hải.

Tằng Toàn Minh tức thì thành nhân vật nóng bỏng trong tỉnh Tây Xuyên, khuôn mặt nghiêm nghị bất giác thêm nụ cười, mặc dù nhiều người nhận xét, ông cứ như trước thì hơn, cười quá khó coi ...

Ngược lại Tiêu Phi gần đây ít nói đi nhiều, thấy Tằng Toàn Minh liền né tránh, ghen ghét trong ánh mắt càng nghiêm trọng, không thể phát tiết với người ngoài, thi thoảng nói với vợ con :" Chẳng qua là dựa hơi thằng cháu thôi, vênh váo cái gì!"

"Kính coong!" Cả nhà đang ăn uống trò chuyện vui vẻ thì chuông cửa vang lên, Tằng Toàn Minh cau mày, tuy gần đây quen có khách tới bái phỏng, nhưng hôm nay cả nhà quây quần vui vẻ còn có người tới, không khỏi mất hứng.

Dù là thế Doãn Thục Anh vẫn đi ra mở cửa.

Xuất hiện ở cửa là một nam tử trung niên, tay xách hai bình Ngũ Lương Dịch chứa trong bình sứ trắng muốt, bên cạnh là phụ nữ trung niên tay sách hộp thuốc bổ "trí lực quan", thứ thuốc bổ giành cho tuổi trung niên.

Nam tử trung niên nhìn thấy cảnh tượng trong nhà hơi lúng túng:

- .. À, đây là nhà chủ nhiệm Tằng phải không, ừm, mọi người đang ăn cơm, tôi tới thật không đúng lúc.

Thực ra bây giờ đã là bảy giờ rưỡi, nhưng hôm nay thưc ăn thịnh soạn, mọi người lại nói chuyện vui vẻ, nên ăn hơi lâu, thời gian chuẩn bị cũng lâu.

Doãn Thục Anh hỏi:

- Ông là ...?

- Tôi họ Điền, tên Điền Phong, hiện giờ nhậm chức ở Nhất Trung, hôm nay tới báo hỉ cho chủ nhiệm Tằng ...

Doãn Thục Anh liền mời vợ chồng họ vào, Tằng Toàn Minh cũng rời bàn ăn đón, thái độ rất nhiệt tình.

Điền Phong biết chuyện cũng là sau này rồi, khi tạp chí đảng của chi bộ đảng Nhất Trung cũng đăng lại chuyên đề liên quan tới Tô Xán và Tằng Toàn Minh, ông ta toát hết mồ hôi, hiện giờ cục trưởng cục kiến trúc vì thất trách mà sắp bị mất trức, bên trên đang thương lượng vấn đề cục trưởng mới, Tằng Toàn Minh tất nhiên tiến vào tầm mắt lãnh đạo cấp trên.

Lớn chuyện rồi, công trình trong tay con rể vẫn cần nhờ vả nhiều cục kiến thiết, nếu như tằng Toàn Minh mà lên thì mọi chuyện muộn rồi, ông ta mà khai đao với Tiêu Phi thì mình cũng bị quy vào cùng một mạch, chạy đâu cũng không thoát. Điền Phong nửa đêm giật mình tỉnh giấc, trằn trọc mãi không ngủ được vì chuyện này, nhưng lời chính bản ngày hôm đó vẫn văng vẳng bên tai, mặt mũi nào tới ăn nói với người ta, cuối cùng bị vợ đùn đẩy mãi mới chịu hỏi thăm địa chỉ nhà Tằng Toàn Minh, sách quà tới. Không ngờ lại gặp đúng lúc cả nhà người ta ăn cơm, có chút lúng túng.

Điền Phong len lén nhìn sắc mặt Tằng Toàn Minh, đoán xem ông ta có bực mình không, giành trước nói:

- Ha ha, chúng tôi ngồi chút rồi đi ngay, chủ nhiệm Tằng, lần trước tôi nói chuyện hơi quá khích, chỗ nào đắc tội, mong anh không để bụng. Về sau kiểm điểm lại, thấy mình không phải ...

Tằng Toàn Minh xua tay:

- Không sao, đó chỉ là chuyện nhỏ, còn phiền anh đi một chuyện, lần sau tôi mời khách ...

- Tôi mời, tôi mời, nhất định phải để tôi mời.

Không nghĩ hôm nay Tằng Toàn Minh dễ ăn nói như thế, Điền Phong yên tâm hẳn, nhìn sang Tô Xán, mắt sáng lên:

- Ồ, hôm nay còn một tin tức tốt nữa, đây là Tô Xán phải không, rất đẹp trai sáng lán, học sinh ưu tú như thế, Nhất Trung nhất định phải nỗ lực tiếp thu

rồi, hôm nay tôi tới là đại biểu cho trường học tuyên bố quyết định của trường. Nhất Trung đã quyết định nhận em, không cần làm thủ tục phức tạp, khai giảng tới báo danh là được! Em có thể tự chọn lớp, không cần dùng máy vi tính xếp lớp.

Thấy cả nhà Tô Xán vui mừng bất ngờ quên cả cám ơn, Điền Phong thấy tới lúc rồi, nói vài câu rồi để lại quà cáp, cùng vợ đi về. Ra cửa hồi tượng lại Tằng Toàn Minh đáng lẽ là nhân vật dần dần ảm đạm, không ngờ nhờ đứa cháu mà được dát vàng lên người, lẩm bẩm:

- Không ngờ, thật không ngờ ..

Bữa cơm đó nhà Tô Xán chỉ còn nhớ ăn xong khi mặt trời lặn, rõ ràng không có không khí náo nhiệt như trước đó, cậu út cũng hiếm khi không khoe khoang thành tích kinh doanh của mình, cũng không trách mắng Tằng Viên thái quá, không có khen ngợi hay than thở, thêm vài phần ấm áp.

Bình rượu Điền Phong mang tới được mở ra một cái, uống hết, bình còn lại được ánh nắng sót lại của chiều tà độ thêm một lớp vàng, an tĩnh bày ở đó.

Rời nhà cậu cả, ba người nhà Tô Xán đi bộ về nhà, mẹ thầm lau nước mắt, Tô Xán hỏi vì sao, mẹ lắc đầu, chỉ nói là vui quá nên khóc.

Lại vài ngày nữa trôi qua, trên danh sách trúng tuyển của Nhất Trung viết hai chữ "Tô Xán", đương nhiên loại bổ xung này không cần đưa lên bảng, những người biết chuyện chỉ tự hiểu trong lòng. Tâm thái trường học hơi buồn cười, có người muốn tìm hiểu nguyên do, có điều chẳng ai biết, cái tên này chỉ gây ra chút chấn động nho nhỏ trong tỉnh, cùng với nội bộ đảng cấp cao.

Bất kỳ gợn sóng nào ở xã hội náo nhiệt này đều như thế, có lẽ nhất thời xôn xao, có lẽ nhất thời oanh động, thế nhưng bánh xe thời gian khổng lồ nghiến qua, tất cả giống như con châu chấu bị đè bẹp phía dưới, để lại một dấu ấn phai nhạt.

Có điều đôi khi cũng tạo ra nhánh nhỏ trên dòng sông thời gian chảy cuồn cuộn.

Phó bí thư tỉnh ủy Dương Tranh Lượng đích thân hỏi tới chuyện khu bắc Hạ Hả bị lũ vỡ đê, làm non nửa nội thành bị ngập, tiến hành xử trí người chịu trách nhiệm đê điều, cục trưởng cục kiến thiết thiếu trách nhiệm, đình chức điều tra, do chủ nhiệm ban quy hoạch Tằng Toàn Minh tạm thời thi hành chức quyền cục trưởng.

Dương Tranh Lượng ở tỉnh ủy đang suy thoái, nay đang tìm kiếm mấy cấp dưới cũ như Tằng Toàn Minh, luyện lại mấy cây thương già, bắt đầu dựng lên một nhánh thế lực mới.

Ba người bạn Lưu Duệ, Tiết Dịch Dương, Tô Xán vẫn cứ nghịch phá như ngày nào, đuổi nhau lên sân thượng dùng làm bếp nướng, cùng nhau tới quán net sớm nhất trong thành phố, chơi Red Alert, Star Craft ...

Vương Uy Uy không gọi điện thoại cho Tô Xán một lần nào, Tô Xán cũng chẳng thấy có gì, bọn họ vốn không phải là người ở cùng một thế giới, Tô Xán không cho rằng hai bên qua một lần chơi game mà có thể bỏ qua khoảng cách này.

Khi chơi game, tất cả thân phận và địa vị có thể gạt bỏ, nhưng game chỉ là game, cuộc sống vẫn tiếp tục.

Game không phân sang hèn, nhưng cuốc sống có tôn ti giàu nghèo, đó là vấn đề hiện thực, tuy người ta suốt ngày nói người người bình đẳng, song chỉ cần không phải kẻ ngốc đều biết thế giới này luôn bất bình đẳng.

Thế giới vẫn vận hành theo quỹ đạo của nó, điều khác biệt duy nhất là cuộc đời người xung quanh Tô Xán đã biến đổi, vô hình trung kết lại với nhau, giống như một chiếc hàng không mẫu hạm, đi về phương xa.

Phương xa, thời xưa gọi là chân trời, bây giờ gọi là thế giới mới.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 1: Nhất Trung Cải Cách

C

ái thành phố Hạ Hải này luôn có đề tài để người ta nhiều năm sau cũng chẳng nói hết, bao gồm cái mùi hương chương thơm mát có khắp nơi, khu phố cổ sắp bị mùa hè hấp cho bay hết nước, lưới điện đan cài như mạng nhện phủ trên đầu, còn có những cô gái dân tộc ăn mặc váy đủ màu xuất hiện trên phố.

Đệ nhất cao trung của thành phố Hạ Hải đã bắt đầu tiến hành điều chỉnh vì con đường bảo hoàng của mình, tòa nhà hành chính là kiến trúc độc đáo nhất ở nơi này, phía dưới trồng hàng dừa rất có phong tình nhiệt đới, mặt đất lấy tòa nhà này làm trung tâm phân ra con đường nhỏ nối tới trường học và các khu khá, ở giữa trải thảm cỏ xanh, có cảm giác "mọi con đường đều tới La Mã".

Ở trung tâm hành chính này là đầu não của Nhất Trung, một cái phòng hội nghị nơi có thể nhìn hết sân trường và thao trường vận động trong tầm mắt, một số lãnh đạo cao cấp của trường, những chủ nhiệm lớp, chủ nhiệm cấp, chủ nhiệm phòng giáo dục chính trí, chủ nhiệm phòng giáo dục đều tụ tập ở đây, hiệu trưởng Đinh Tuấn Đào sắc mặt nặng nề, không khí có chút kiềm chế.

- Cậu nói với bọn họ đi, năm nay có chuyện gì thế này?

Đinh Tuấn Đào xoay lưng đứng trước cửa sổ kính, nói với trợ lý của mình.

Trợ lý quay sang đối diện với đám đầu não trong trường:

- Thành tích toàn thành phố năm nay đã có, thành tích trung bình của Nhất Trung chúng ta vẫn đứng đầu ...

Mọi người đều thở phào, bọn họ tiến vào hội trường, thấy khuôn mặt nghiêm túc của Đinh Tuấn Đào, bất giác tim như bị gia tăng gánh nặng.

Tựa như định luật Murphy, một chuyện luôn có chuyển ngoặt, trợ lý nói:

- Nhưng trung khảo trạng nguyên, cao khảo trạng nguyên lại không phải trường chúng ta.

Định luật Murphy hay còn gọi là định luật bánh bơ là một cách ngôn hoặc trào phúng được phát biểu: "Nếu một việc có thể diễn tiến xấu, nó sẽ diễn tiến đúng như thế" (tiếng Anh:Anything that can go wrong, will go wrong.) Một nghiên cứu về định luật này đã nhận giải Ig Nobel vào năm 2003.

Câu này chẳng khác gì sấm nổ, mọi người sau tích tắc chết lặng lập tức xôn xao, hàng năm trạng nguyên trung khảo, cao khảo, cùng mới nhân số trúng tuyển đại học là điểm sáng chiêu sinh của mỗi trường học. Nhất Trung sở dĩ áp đảo toàn bộ trường học Hạ Hải chẳng phải vì số lượng học sinh ưu tú to lớn, mà vì mỗi năm đều chiếm hết hạng nhất của mấy danh ngạch này.

Nếu như có một ngày vấn đề và tiêu điểm mọi người thảo luận không phải là Nhất Trung mỗi lần thi đều có trạng nguyên nữa, như vậy Nhất Trung thực sự có vấn đề rồi.

Cho nên mọi người đều biết vấn nghiêm trọng ra sao.

- Không chỉ trạng nguyên cao khảo, ngay ba hạng đầu trung khảo đều không thuộc về trường chúng ta, mà là của trung học Ngoại Hải ở ngoài ô thành phố, nghe nói bọn họ đang chuẩn bị liên hệ với ĐTH, cho đăng công cáo chiêu sinh của họ, trong đó quan trọng nhất là dựa vào hai trạng nguyên trung cao khảo.

*** Có thể hiểu là trung học quốc tế Hạ Hải.

Trung học Ngoại Hải thành lập vào mười năm trước, có điều trước giờ không có danh tiếng gì, nhưng hai năm gần đây vì hiệu trưởng mới, trở nên càng ngày càng nổi bật, nghe nói vị hiệu trưởng này chính là học sinh Nhất Trung trước kia, còn có chút gút mắc với Đinh Tuấn Đào.

Mọi người vẻ mặt nghi hoặc nhìn Đinh Tuấn Đào, nhưng lúc này ông ta chỉ để lại cho họ một bóng lưng cô tịch đáng suy tư.

Người mang nghi vấn e không chỉ là số ít, vì sao mọi hành động gần đây Trung học Ngoại Hải có vẻ như đều nhắm chuẩn vào Nhất Trung, trừ dã tâm chiếm lấy hoàng vị, e rằng không tránh khỏi liên quan tới Đinh Tuấn Đào.

Không cam tâm sao? Đinh Tuấn Đào quay người lại, mọi người đều nín thở.

- Không kéo được mấy học sinh đó tới à?

Đinh Tuấn Đào châm một điếu thuốc, trầm ngâm hỏi:

Mấy người phụ trách phòng giao vụ đều lắc đầu:

- Nghe nói Ngoại Hải và họ ký hợp đồng, nếu thành trạng nguyên cao khảo, tới Thanh Hoa Bắc Đại, mỗi người đưởng thưởng học bổng 10.000.

Cả phòng ồn ào bàn tán, khi đó học bổng tài trợ không phải cái gì mới, trưởng học vì giữ thanh danh địa vị của mình, chuyên môn dùng đãi ngộ cao mời học sinh ưu tú tới, tranh danh đoạt lợi cho trường, đây là phong trào đời sau mới phổ biến, song giờ đã có mầm mống.

Đinh Tuấn Đào rít mạnh một hơi thuốc, đối phương đã có phòng bị trước, hạ quyết tâm lay động địa vị của Nhất Trung rồi, nếu không có chút phương án ứng phó, Nhất Trung tuy chắc chắn vẫn đứng hàng đầu, một trường học có lịch sử giáo dục lâu đời có môi trường sư phạm và giáo viên ưu tú không

yếu đuối như vậy, nhưng nếu để Ngoại Trung quật khởi, khó tránh khỏi xuất hiện lối ra, ít nhất ảnh hưởng tới Nhất Trung chiêu sinh và địa vị ở cao tầng.

Yếu tố bên ngoài là một phương diện, yếu tố nội bộ cũng không thể, vô số con cháu quan viên đổ vào Nhất Trung, góp thêm một phần địa vị của trường, đồng thời ngầm ăn mòn cái trường vốn có môi trường học tập tốt đẹp này.

Phân chia giai tầng, đua đòi ăn mặc, yêu sớm, thậm chí là bạo lực đều xuất hiện, ở mức độ nhất định thành lực cản cho sự phát triển của trường.

Làm sao để áp chế đám con cháu quan viên, không để chúng sinh sự, chỉnh đốn môi trường học tập, khống chế lề thói trường là chuyện cấp bách hiện này.

Đinh Tuấn Đào nhanh chóng đưa ra ba yêu cầu:

- Thứ nhất, bắt đầu từ học sinh cao trung khóa mới nhất, thực hiện kế hoạch bồi dưỡng trọng điểm, học sinh sau một năm học, dựa vào thành tích thi cuối kỳ chia ra lớp trọng điểm và lớp phổ thông, không nể bất kỳ thể diện của ai. Thứ hai, lớp trọng điểm chia làm bốn lớp, hai lớp khoa xã hội, hai lớp hoa tự nhiên, đều có giáo viên đặc cấp ưu tú nhất, có tư lịch nhất làm chủ nhiệm lớp. Thứ ba, chuẩn bị khoản tài chính chuyên môn 200.000, dùng cho kế hoạch nâng đỡ lớp trọng điểm, trường học phải thay đổi từ bây giờ.

Vô số người vừa mừng vừa sợ, sợ là chế độ phân chia lớp trọng điểm và lớp phổ thông liệu có gây nên sóng gió lớn hay không, liệu có đả kích tính tích cực của học sinh bình thường hay không? Khiến chúng hiểu lầm bị trường học bỏ mặc mà lơ là học tập? Mừng là vì nó có quan hệ tới lợi ích sát sườn của giáo viên, năm sau sẽ có 200.000 tiền thưởng phân phát trong phạm vi chủ nhiệm lớp sơ trung bọn họ.

Hệ cao trung bình quân mỗi khối có 7 lớp, vì danh tiếng, Nhất Trung trở nên quá đông đúc, mỗi lớp một chủ nhiệm, chủ nhiệm cao trung năm thứ (cao nhất) nhất bọn họ sẽ chia nhau khối bánh này, đúng là may mắn vô cùng.

Tiêu Nhật Hoa trước đó vì bị phân phụ trách chủ nhiệm cao nhất mà sinh oán hận, nhưng bây giờ lại thành chuyện may mắn lớn, ông ta đang tính đổi nhà ở mới, vợ than vãn túc xá trường học quá chật, cả nhà ba người chen lấn trong đó, hàng xóm xung quanh là giáo viên già nghỉ hưu rảnh rỗi suốt ngày ngồi lê đôi mách, nghe nóng chuyện riêng tư nhà người ta, bọn họ muốn chuyển khỏi túc xá cũ. Năm sau trường góp tiền xây túc xá mới, nhưng còn thiếu vài vạn, thế này vừa vặn, chẳng qua bồi dưỡng thêm cho trường học mấy học sinh mũi nhọn, không khó.

Trong tòa nhà hành chính của Nhất Trung, lời nói của hiệu trưởng Đinh Tuấn Đào còn vang vọng, nhưng đã mở ra một tiền đề tráng lệ cho giáo viên ở đó.

.....

Ngày 31 tháng 8, đây là ngày học sinh mới tới báo danh, Tô Xán thay một bộ trang phục mới tinh, chịu đựng mẹ ngắn nghía chỉnh trang suốt nửa tiếng đồng hồ, thở phào chạy như thỏ ra khỏi nhà, để lại đằng sau tiếng mắng yêu của mẹ. Y còn có một cái cặp sách mới, không cần theo đuổi nhãn hiệu, chỉ cần chắc chắn, có thể chứa được nhiều sách.

Tô Xán chạy một lèo ra tới cổng tiểu khu, thở phào, thấy thời gian còn sớm, liền kiếm một hàng bán đồ ăn sáng.

Cha mẹ y gần đây trở nên bận rộn, vì cửa hiệu đã bắt đầu kinh doanh rồi, mẹ mỗi ngày dậy sớm mở cửa hiệu, cha tới sau, giúp mẹ dọn dẹp vệ sinh cửa hiệu xong mới về đi làm, nên bữa sáng Tô Xán phải tự lo liệu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 2: Học Sinh Đặc Cách

Nắng ban mai ấm áp cùng gió mát thổi tới, Tô Xán khoan khoái cho thìa cháo vào miệng, nhìn về phía con đường và trạm xa bus, trong đôi mắt màu nâu ánh chiếu hết thảy cảnh tượng phía trước, lòng tràn ngập sự mỹ hảo vô hạn.

Trước kia đọc tiểu thuyết mạng, Tô Xán từng YY nếu mình cũng xuyên việt trọng sinh sẽ đầy dã tâm và mộng tưởng ra sao, theo đổi tất cả mọi thứ mình nuối tiếc, thậm chí đạt tới định cao toàn xã hội ngưỡng mộ.

Thế nhưng giờ y không làm thế.

Tất cả đều không xảy ra, Tô Xán đột nhiên phát hiện, mỗi ngày đi trên con đường giống nhau, đi trên thế giới mười một năm trước, y có sự trân trọng và quyến luyến không nói lên lời.

Mỗi một chỗ chưa từng thay đổi đều đáng quý, cái quán game sập xệ kia, cái cửa hàng thuê băng đĩa chậm cập nhật kia, cái cây thủa nhỏ thích ngồi tắm nắng, cây hương chương nhỏ trước nhà còn chưa thành cái cây cao lớn rậm rạp, cái trạm xe bus còn chưa thay đổi tuyến đường, cái siêu thị cũ kỹ chưa thay đổi cách trang trí, còn cả rải ngăn cách giữa đường sau này trồng hoa tươi giờ là thiên đường của cỏ dại, tất cả dung hợp vào bát cháo thị bò vừa nãy, thơm thuần hậu, làm người ta nhớ mãi.

Tô Xán không phải người có tham vọng dã tâm, trong lòng mặc dù có chút mộng tưởng, có điều không tới mức quá biến thái, y chẳng cho rằng mình tài giỏi hơn người, chẳng quy hoạch một quỹ đạo nhân sinh rực rỡ.

Cho nên y thong thả hưởng thụ cuộc sống, hưởng thụ mỗi tích tắc cuộc đời mà ông trời ban cho y.

Cho nên nhìn cỏ khô hoa rụng mà buồn bã cũng không nhất định là Lâm Đại Ngọc, còn có Tô Xán ăn mỗi miếng cháo lại cảm thán bát thiếu đi một phần mỹ vị.

- Ê, mày ngây ra cái gì thế?

Một giọng nói phá ngang, Tô Xán ngẩng đầu lên, là Tiết Dịch Dương.

Tiết Dịch Dương cũng mặc áo mới, quần jean, giày thể thao An Đạp, rất khỏe khoắn, mặt thì viết rõ khao khát diễm ngộ ở học kỳ mới, nhìn bát cháo của Tô Xán:

- Sang nha, ăn cháo thị bò cơ đấy.

- Ăn không, tao mời?

Tô Xán cười mời:

Tiết Dịch Dương hơi động lòng, có điều nhìn thấy cái xe bus tuyến số 8 cũ kỹ lắc lư đi tới, vội nuốt nước bọt xua tay:

- Bỏ đi, xe tới rồi, tao đi trước đây, còn phải tới báo danh, nghe nói lớp 5 bọn tao mỹ nữ như mây.

Nhất Trung mỹ nữ như mây là sự thực không cần tranh cãi, có điều tên này nói thế rõ ràng có ý khoe khoang.

- Tao đi trước nhé.

Tiết Dịch Dương nhảy bốc lên xe, còn thò đầu ra nói:

- May ăn nhanh lên rồi đi cho sớm, không chừng hôm nay kiếm được nửa còn lại đấy.

Tô Xán há miệng, định nói " Tao với mày cùng đường", chưa kịp nói thì cửa xe đã đóng lại, mang thằng bạn nối khố mặt đầy đắc ý phóng đi.

Thong thả ăn hết bát cháo, Tô Xán ngồi xe bus số 8, tuyến xe này vòng quanh thành phố, đi qua một số con đường chính, bao gồm cửa trường Nhất Trung, cho nên nó là tuyến xe bus đông đúc nhất của Hạ Hải. Nói là đi quanh thành phố nó có vẻ to tát lắm, chứ ở nơi bé xíu này đi một vòng chưa hết một tiếng.

Tìm tới hàng ghế số ba đếm từ cuối lên, đó là vị trí mà Tô Xán thích nhất, Hạ Hải bé lắm, nên xe bus không phải như loại xe chở khách cỡ lớn ở thành phố lớn, một xe chỉ có 9 hàng ghế thôi, trông chật hẹp, nhưng Tô Xán thích cảm giác chật hẹp này, nguyên nhân à? Chả rõ, thích thì thích thôi.

Đại khái đây là ngày đầu tiên báo danh, đám học sinh trên xe đều tỏ ra hưng phấn, trên xe nhìn thấy mấy mỹ nữ, Tô Xán cảm thán, Nhất Trung được cả thành phố hâm mộ không phải không có đạo lý, người Nhất Trung kiêu ngạo e không phải vì thành tích học tập hàng đầu, mà là số nữ sinh xinh đẹp các trường khác đều không thể xánh bằng.

Xe đi chầm chậm, đường phố không có người qua đường bước đi vội vã như ở thành phố lớn, trên mặt mọi người mang tiết tấu sinh hoạt chậm chạp, bên tai truyền tới tiếng rúc rích của nữ sinh, thi thoảng có làn hương thanh xuân thơm mát truyền vào mũi, có cơ thể mềm mại vì xe đung đúng thoáng chạm vào vai, có điều toàn bộ tâm tư của Tô Xán đều ở cảnh sắc ngoài cửa sổ.

Tiếng động cơ nổ ầm ầm phá vỡ đường phố thanh bình, bên ngoài xuất hiện một chiếc xe máy Như Ảnh màu xanh lam.

Tiếng bô xe điếc tai, chiếc xe máy phía sau tăng tốc, vượt qua xe bus, sau đó lượn một vòng cung nhỏ lướt qua đầu xe bus, mau chóng ném xe bus ở

lại đằng sau, nhưng tiếng mô tơ phá nát khung cảnh yên tĩnh vẫn còn chưa dứt.

Trong xe không ít nữ sinh kêu lên:

- Wow, thật là ngầu.

Tô Xán thấy buồn cười, hồi đó phim Đài Loan rất phổ biến, câu cửa miệng trong phim của TVB chính là "wow", bị đám nữ sinh này bắt chước, đúng là ngồ ngộ. Có điều nói đi nói lại, sau này thời 2009 hơi chút dùng phong cách gothic xám xịt để che dấu thế giới nội tâm yếu đuối trống rỗng, chẳng phải cũng có tính cộng hưởng thời đại không thể xóa nhòa sao.

Bị cái xe máy cắt ngang, Tô Xán mới chú ý tới trong xe bus.

- Là Nhạc Tử Giang ... Thằng nhãi đó quá phô trương đấy ...

Ngồi đằng sau Tô Xán có vẻ là mấy học trưởng cao tam khinh bỉ đánh giá, tuy nói vậy, nhưng trong mắt là sự đố kỵ không cách nào che dấu.

Lại có tiếng nữ sinh:

- Wow, là Nhạc Tử Giang cao nhị, tiên phong chủ lực của đội bóng rổ đấy à, anh ấy đẹp trai mê ly ...

- Xì, đừng có mà mơ mộng, ông nội người ta là tiền cục trưởng cục công an, cha mẹ đều ở cục thuế vụ, nhà giàu có lắm, nghe nói hoa khôi của trường rất thân với người ta ...

Có tiếng chua lè vang lên, nữ sinh trước đó im lặng.

Tô Xán hơi lắc đầu, qua đó đại khái nhìn ra được cái vòng tròn Nhất Trung rất lớn, nhưng cũng rất nhỏ, cái vòng tròn này hình thành mạng lưới tình báo độc đáo, bất kỳ nhân vật nổi bậ nào, luôn tạo thành tin tức khiến đại

chúng bàn tán không chán, chẳng trách nói lời người đáng sợ, mối quan hệ phong phú ở nơi này, không phải Tam Trung có thể so sánh được.

Có điều Nhất Trung đó là luôn có sự kiện bất ngờ diễn ra không ngớt, ví như vừa rồi Nhạc Tử Giang dùng xe máy đi học, loại xe máy xa xỉ này dù là học sinh gia cảnh địa vị cao nhất Tam Trung cũng chẳng có được.

Tới trường, Tô Xán cứ vậy một mình đi giữa đám đông, trông có vẻ hết sức lạc loài, tách biệt, đi thẳng tới phòng giáo vụ. Điền Phong rất bận rộn, đang cùng phụ huynh học sinh trò chuyện gì đó, vừa thấy Tô Xán đến, Điền Phong đứng dậy:

- Em tới rồi hả?

Mấy phụ huynh học sinh không thể không quanh đầu nhìn Tô Xán, bọn họ là người có chút mối quan hệ ở Hạ Hải, tới đây trò chuyện với Điền Phong, là để chủ nhiệm giáo dục đánh tiếng với mấy chủ nhiệm lớp con cái bọn họ, Điền Phong ngạo mạn chẳng đứng dậy chào họ, vậy mà một học sinh lại khiến ông ta niềm nở như thế, quá bắt mắt.

Điền Phong lấy danh sách lớp học ra, đặt lên bàn, bảo Tô Xán:

- Em tự xem qua đi, muốn vào lớp lào, tôi sẽ viết giấy cho, rồi tới thẳng lớp đó là được.

Vì Tô Xán tới một mình không có Tằng Toàn Minh cục trưởng cục kiến thiết thành phố hiện nhiệm, Điền Phong không nhiệt tình ra mặt, có điều rất ôn hòa ấm áp, lòng nghĩ Tô Xán thành tích không tệ, nhất là bài văn kia cho thấy tiềm lực vô hạn, thế nào thành học sinh mũi nhọn trọng điểm bồi dưỡng, tới lớp nào cũng là cái bánh thơm phức, có điều ông ta hứa cho Tô Xán quyền chọn lớp, nên không tiện chia vào lớp người quen.

Thấy Tô Xán không ngờ có quyền tự chọn lớp, mấy người vốn tới đây vì không hài lòng chủ nhiệm lớp của con mình càng kinh ngạc, thầm nghĩ tên

nhóc này chẳng lẽ là con cháu lãnh đạo lớn nào đó?

Tô Xán chào hỏi mọi người trong phòng, chẳng vì một đống người lớn mà sợ hãi, thản nhiên ngồi xuống lật xem danh sách lớp, trước đó nghe Tiết Tử Dương khoe lớp số 5 của hắn mỹ nữ như mây, Tô Xán lật thẳng tới danh sách lớp số năm cao nhất, xem qua rồi đặt xuống:

- Chủ nhiệm Điền, em chọn lớp số 5.

- Lớp của Tiêu Nhật Hoa à ...

Điền Phong hơi nhăn mày không được hài lòng lắm, định nói rồi thôi, sau đó gật đầu:

- Được.

Ông ta lấy ta một tờ giấy, bên trên có con dấu của phòng giáo dục, còn có dòng "giới thiệu tư", viết tên Tô Xán lên, ký tên rồi đưa cho Tô Xán:

- Em mang tờ giấy này tới cho thấy Tiêu Nhật Hoa chủ nhiệm lớp số năm.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 3: Đáng Ghét

Đợi khi Tô Xán cầm giấy rời phòng, một phụ huynh học sinh mới thử thăm dò:

- Này chủ nhiệm Điền, thằng bé đó lai lịch thế nào, sao lại được tự do chọn lớp?

Điền Phòng khẽ lắc đầu cười:

- Biết sao, cậu ta do thị trưởng khâm điểm, hiệu trưởng phê duyệt, cả trường chỉ có cậu ta có đãi ngộ này.

Thế này khiến người ta phải suy nghĩ lớn rồi, một đám người thầm lưu tâm, tính toán có nên dặn con mình kết bạn cậu học sinh đó, hay ít nhất cũng tránh va chạm.

Điền Phong chỉ trả lời qua loa vì đầu óc ông ta nghĩ vấn đề khác, không ngờ Tô Xán lại chọn lớp Tiêu Nhật Hoa, lợi cho lão già đó rồi, Điền Phong và Tiêu Nhật Hoa có xung đột, nên nhóc Tô Xán này cầm giấy của mình đi tìm Tiêu Nhật Hoa, chậc chậc, sau này sẽ có chuyện thú vị đây.

Ở cái thành phố nhỏ có sông có núi có ánh mặt trời và hương chương ấy, luôn có sự kiện YY đáng nhớ, như ở chỗ ngoặt nào đó đột nhiên gặp được cô gái xinh đẹp, vén màn một câu chuyện đẹp.

Tiết Dịch Dương luôn ao ước có một lần như thế xuất hiện trong cuộc đời của hắn.

Thế nhưng vấn đề quan trọng nhất của giai đoạn hiện này là danh sách học sinh mới toàn khối đã bị vô số người nghe ngóng lai lịch, cuối cùng hoa

khôi rơi vào lớp số năm, và rồi cô gái khiến cả trường xôn xao đó lại ngồi cách mình không xa.

Từ góc độ của hắn có thể nhìn được mặt bên của cô, đó là bức tranh đủ khiến trái tim đóng băng trong mùa đông giá rét phải ấm lên.

Điều này làm sự buồn bực vì phải chung lớp với Lý Ngải, Tôn Tử Nghi, Trương Tích giảm đi không ít.

Quan trọng hơn nữa cô gái này là người chủ động chào Tô Xán trên xe bus hôm trung khảo, hiện giờ lại cùng lớp với mình, Tiết Dịch Dương đã thầm tính xem phải khoe khoang với Tô Xán ra sao, chờ đợi cái mặt Tô Xán thộn ra, thằng "em út" này gần đây chiếm hết sự nổi bật của ba người, làm bọn họ sinh ghen tỵ.

Giống như hôm ra biển ăn đồ nướng, về sau có một số nữ sinh trao đổi số điện thoại với hắn, mới đầu Tiết Dịch Dương còn mừng rỡ, ai ngờ mục đích của người ta chỉ là nghe ngóng chuyện của Tô Xán, làm hắn thiếu chút nữa đập điện thoại tại chỗ, đây là đãi ngộ mà Tiết Dịch Dương chưa bao giờ có. Có điều thân phận học sinh Tam Trung của Tô Xán đủ khiến đám nữ sinh mang cảm giác ưu việt này cắt đứt tưởng niệm.

Đối với Đường Vũ mà nói, chuyện bất đắc dĩ nhất và phiền lòng nhất là ngày đầu tiên tới trường đã bị mọi người xôn xao bàn tán sau lưng, những ánh mắt dõi theo từng bước đi làm cô không tự nhiên chút nào. Mặc dù các cô gái hoặc ít hoặc nhiều có chút hư vinh vì ánh mắt ngưỡng mộ đó, nhưng khi ánh mắt đó có ở mọi nơi mọi chốn thì nó thành khó chịu rồi.

Đặc biệt ở phương hướng 7 giờ là người bạn của Tô Xán, cái mặt nhìn chằm chằm vào mình thiếu điều chảy nước dãi, khi mình bực mình quay sang, hắn lại còn đưa tay ra làm vẻ phóng khoáng bắt chuyện:

- Hi!

Điều này đủ lý do làm Đường Vũ lờ hắn đi.

Khuôn mặt băng giá của Đường Vũ lúc này khó tránh khỏi khó chịu, cho dù thế nó chỉ thể hiện qua đôi mày hơi giật trên khuôn mặt của băng xuyên mỹ nhân, đồng thời nhìn Tiết Dịch Dương, cô bất giác lại nhớ tới Tô Xán. Thật khó tưởng tượng người đó và cái tên đó đã để lại một dấu ấn không nhỏ trong thời đại trung học vốn phải rất yên bình của cô.

Mà hiện giờ ở trong gian phòng học sáng sủa mới tinh của Nhất Trung, bên ngoài đu đưa bóng cây, những chiếc là rụng báo hiệu một mua thu tiêu điều đang tới, còn cả vệt sáng lốm đốm bị bóng ban công ngăn cách, Đường Vũ hiểu rằng tất cả sẽ chậm rãi tiến vào trí nhớ của cô trong ba năm tới, dần thay thế ký ức, tới quỹ tích nhân sinh còn cao hơn nữa.

Còn về những người đã từng xuất hiện trong sinh mệnh của cô, sẽ như sao băng thoáng qua, hoặc có lẽ tương lai ngày nào đó ngẫu nhiên nhớ tới ... Nhưng không phải là khắc ghi.

Bên ngoài cửa có tiếng chủ nhiệm lớp, trong phòng học tức thì yên tĩnh, chẳng ai muốn ngày đầu tiên đi học để lại ấn tượng tương lai cần trấn áp với chủ nhiệm lớp.

Nhìn nam sinh cầm giấy của chủ nhiệm phòng giáo dục, Tiêu Nhật Hoa cảm thấy rất quen mắt, nghĩ kỹ lại, liền nhớ ra kỳ thi trung khảo ba tháng trước.

Trong mắt Tiêu Nhật Hoa, Tô Xán khi đó hoàn toàn là làm bài cho nhanh rồi nộp, tự động bỏ cuộc, cho nên ấn tượng khá sâu, sớm đã quy kết y vào loại học sinh bất lương.

Lại xem giấy của Điền Phong, ông ta nhíu mày lại, trước khi Điền Phong làm chủ nhiệm phòng giáo dục, hai người họ là hàng xóm, kết quả vì chuyện hùn vốn xây túc xá mà sinh xung đột, tới mức con dâu hai bên đứng cửa chửi với sang nhau, chuyện này chẳng còn là bí mật gì ở trong trường

nữa, rồi Điền Phong thăng chức, ngày tháng của Tiêu Nhật Hoa cũng trở nên khó khăn.

Vì thế Tô Xán cầm giấy của Điền Phong, làm lòng Tiêu Nhật Hoa bốc hỏa, đương nhiên không tiện phát tác, gật đầu:

- Vào lớp đi.

Trong lòng thầm chửi bới Điền Phong nhét vào lớp mình thứ học sinh tệ hại này, nhìn Tô Xán thôi đã cảm thấy ngứa mắt.

Đẩy cửa "két" một cái, vì trong lớp học quá yên tĩnh, âm thanh này bị đột ngột phóng đại, ánh sáng chiếu vào mắt mọi người, đi cùng ánh sáng ấm áp sau lưng là một nam sinh với khuôn mặt tuấn lãng, hiền hòa như nắng ấm.

Cơn gió thu mang theo chút lạnh cuốn vào phòng học, làm chiếc quạt trần quay nhè nhẹ, Trương Tích, Lý Ngải vốn đang ghé đầu bàn tán về Đường Vũ, mắt tức thì mở lớn.

Người từng ra bờ biển ăn đồ nướng hiển nhiên nhớ ra nam sinh mang khí chất tiêu sái ngày hôm đó, đồng thời nhìn sang hướng Tiết Dịch Dương.

Đường Vũ áp chế kinh ngạc trong lòng, có điều cánh môi hồng nhuận không kìm được hơi hé mở, tích tắc Tô Xán bước vào lớp học, cô tức thì nhớ tới ngày cùng Tô Xán đi bộ quanh trường, cỏ xanh bập bềnh, ánh hoàng hồn dần ảm đạm theo thời gian, mình lên tiếng cổ vũ.

Rồi chia tay nhau ở ngã ba đường, có thoáng buồn vì nụ cười của Tô Xán.

Học sinh tới báo danh muộn rất nhiều, cũng rất nhiều người không tới, chỗ ngồi bên cạnh Tiết Dịch Dương không có người, bên cạnh Đường Vũ cũng để trống, giáo viên cũng chẳng đi điều chỉnh chỗ ngồi, khi báo danh vị trí ở đâu thì cứ đó mà ngồi.

Cái lớp này đại bộ phận từ Nhất Trung lên, ý thức bảo vệ lãnh địa rất mạnh, đột nhiên xuất hiện cô gái quá mức được nam sinh hoan nghênh như Đường Vũ, cơ bản nữ sinh trong lớp đều có địch ý nhất định với cô, thêm vào sự cao ngạo lãnh đạm của Đường Vũ khiến trái tim nam sinh chao đảo, lại càng thêm chột dạ, có lòng mà chẳng có gan ngồi cạnh Đường Vũ, cho nên bên cạnh Đường Vũ không có người ngồi cũng là đương nhiên.

Thứ quá chói mắt không phải được tất cả mọi người coi là báu vật, còn khiến người khác tiềm thức xa lánh.

Thấy Tô Xán đi tới, Đường Vũ khôi phục lại sự lạnh lùng cố hữu, có điều tim không khỏi đập nhanh hơn, nếu Tô Xán ngồi xuống cạnh mình thì sao?

Tô Xán đi qua bên cạnh chỗ ngồi của Đường Vũ, sau đó đặt cặp sách xuống bên cạnh Tiết Dịch Dương vẫn còn sững sờ.

Không ai để ý một chi tiết nhỏ, lúc Tô Xán đi lướt qua Đường Vũ, bàn tay buông thõng hơn nâng lên vẫy nhẹ, mắt thoáng qua nụ cười có chút trêu ghẹo, Đường Vũ thì nhận ra, thậm chí cô còn biết Tô Xán muốn nói với mình " Đã nói là hẹn gặp lại học kỳ sau, nhớ không?", lòng vừa bực mình vừa buồn cười, thì ra lúc ấy cậu ấy nhìn thấu hết tâm trạng của mình, nên hôm tới trường lấy bảng điểm mới không nói ra, cố ý làm mình bất ngờ, Đường Vũ không rõ vì sao mình nhận ra điều đó, nhưng cô dám chắc đó là ẩn ý Tô Xán muốn nói với mình. Miệng lẩm bẩm “đáng ghét!”.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 4: Sự Kiện Cocacola

Tô Xán thực ra cực lực áp chế suy nghĩ đầy cám dỗ thành bạn cùng bàn của Đường Vũ, cuối cùng lựa chọn Tiết Dịch Dương không phải vì y là Liễu Hạ Huệ nhìn mỹ nữ không động lòng, mà y hiểu chân lý làm việc gì cũng để lại đường lui.

Không thể nào một mình chiếm hết những điều tốt đẹp được, được ông trời cho cơ hội nữa làm lại, cùng Đường Vũ ở cùng điểm xuất phát, đã là chuyện y không dám nghĩ tới rồi.

Còn dám tham lam, nói không chừng ông trời không vừa mắt lấy lại cơ hội.

Tiết Dịch Dương đột nhiên đưa tay nhéo tay Tô Xán một cái, làm y đau tới kêu lên, hung dữ trừng mắt với Tiết Dịch Dương, thằng bạn đều giả cười:

- Biết đau ... Đúng là mày thật ... Không phải mơ ...

- Thử xem có biết là mơ không thì tự nhéo bản thân ấy, mày nhéo tao làm gì?

- Hề hề, chẳng phải kết quả giống nhau sao, tội gì tao làm đau mình.

Có thằng bạn như vậy biết nói gì đây chỉ có thể trách mình không biết chọn bạn mà chơi thôi.

Chủ đề tiếp đó của mọi người là, ai ngồi cùng bàn với Đường Vũ, Tô Xán nghe vậy thì ân hận rồi, nếu có một nam sinh nào đó dũng cảm vào ngồi thì có phải mình thằng thằng ngu không?

Bạn cùng bàn của Đường Vũ cuối cùng cũng được công bố chính thức, Tô Xán không phải làm thằng ngu, song tâm tình không vui được. Từ ngoài đi

vào là công chúa Trần Linh San, chiếc váy liền màu trắng cầu kỳ làm nổi lên những đường cong tự nhiên ở vùng ngực, đường ren kéo dài từ vòng eo duyên dáng đến chân váy phồng, eo thắng đai lưng, mép váy chỉ chớm quá đầu gối lộ chân nhỏ mềm mại, nhẫn nhụi. Một đôi sang đan rất thời trang.

Xinh đẹp tuyệt trần, cũng cực kỳ kiêu kỳ, Trần Linh San tự tin đón nhận toàn bộ ánh mắt chăm chú của đám con trai chiếu về phía mình, đi vào không hề nhìn thấy Tô Xán, cũng không thấy Tiết Dịch Dương, nhìn ngay vào Đường Vũ, cô gái gây xôn xao từ lúc báo danh, xuất phát từ sự tự tin cũng như so sánh của mỹ nữ, Trần Linh San chẳng hề né tránh hào quang của Đường Vũ, đặt cặp thể thao màu phấn hồng xuống bên cạnh.

Hai cô gái cùng nhìn nhau mìm cười, ánh mắt đầy điện quang địch ý.

Đám Trương Tích, Lý Ngải ở đằng sau càng có đề tài bàn tán, Trương Tích lão thành gật đầu:

- Lớp chúng ta nổi tiếng rồi, đúng là mỹ nữ như mây.

Tô Xán và Tiết Dịch Dương sửng sốt nhìn nhau, cuộc sống thường YY hơn cả tiểu thuyết, đại khái là trường hợp này.

Trương Tích nói không sai chút nào, lớp số 5 cao nhất tức thì thành tâm điểm chú ý, không ai không biết trong khối cao nhất có lớp số 5 mỹ nữ như mây, đề tài học kỳ mới mặc dù không ít, có điều đại đa số tập trung vào thân phận của Đường Vũ, Trần Linh San được quan tâm ít hơn, không phải vì cô thua kém Đường Vũ, mà vì Trần Linh San vốn là học sinh Nhất Trung, được bàn tán ba năm nay rồi, biệt danh công chúa Trần Linh San đủ nói lên tất cả.

Tiếp theo đó là quân huấn như thường lệ, Trần Linh San cũng phát hiện ra Tô Xán ở cùng lớp với mình, hơi ngạc nhiên, có điều chỉ một thoáng thôi liền như viên đá ném xuống suối, nhấn chìm trong sự săn đón của vô số vệ tinh bao quanh cô, chẳng mấy chốc chẳng để lại chút gợn sóng nào.

Học kỳ mới có rất nhiều học sinh nổi bật, người tướng mạo xuất chúng, người học tập ưu tú, người gia cảnh vượt trội, nhiều không kể xiết, Tô Xán thuộc loại nếu đứng trong mười người, có lẽ còn khiến người ta chú ý, nhưng đứng trong trăm người, nghìn người, y không phải thuộc loại hình gây bắt mắt.

Đây là điều Tô Xán bất mãn suốt thời học sinh, nếu y giống mẹ, y có vẻ đẹp trai thanh thoát đúng tiêu chuẩn Hàn Quốc, nếu y giống cha, y có vẻ điển trai mạnh mẽ. Kết quả Tô Xán thừa hưởng ưu điểm cả cha lẫn mẹ …

Trần Linh San ngẫu nhiên cũng chào hỏi Tiết Dịch Dương, nhưng có ý lạnh nhạt Tô Xán, Tô Xán biết công chúa vẫn còn giận mình chuyện ngày hôm ăn đồ nướng.

Trong thời gian quân huấn không ít người bày tỏ tình cảm với Tô Xán, Trần Linh San lạnh nhạt với Tô Xán tất nhiên có nhân tố kiêu ngạo trong đó.

Ngược lại Đường Vũ và Tô Xán giữ trạng thái vừa vặn, khi gặp nhau mỉm cười coi như chào hỏi, bình đạm như nước, giống như lần tản bộ ngày tốt nghiệp đó đã bị hai người chôn sâu đáy lòng, thành bí mật phủ bụi, vĩnh viễn cất giấu ... Hoặc là đợi ngày bí mật được hé lộ.

Quân huấn không yêu cầu ở trong trường học, thời hạn là một tuần, buổi sáng 8 giờ tới trường, buổi chiều 6 giờ kết thúc, trường học phát quân trang màu lục nhạt, thao trường toàn một màu lục, trông cũng khá hay.

Chuyện xảy ra trong kỳ quân huấn cũng rất nhiều, không thiếu chủ đề chủ đề cho các thiếu nữ tuổi hoài xuân say sưa trốn trong phòng bàn tán, có một chuyện gợi lên sóng gió nhỏ trong khối.

Vì quân huấn tiêu hao rất nhiều năng lượng, cho nên uống coca và nước ngọt lạnh bổ xung đường cùng giải khát là chuyện hưởng thụ nhất sau khi

huấn luyện, mà Tô Xán chỉ uống nướng khoáng do trường học phát cho không ngờ thành chủ đề khiến nhiều người bàn luận.

Uống nước khoáng do trường học phát cho chỉ có hai loại người, một là giáo quan quân huấn, một là loại học sinh gia cảnh khó khăn, không bỏ tiền ra để đi mua coca.

Cho nên trong ánh mắt thế lợi xung quanh, Tô Xán hiển nhiên bị không ít người cười nhạo, thật không may Tô Xán còn ở cái lớp vốn có người không ưa gì y.

Ngày hôm đó lớp số năm vì vi phạm kỷ luật, bị giáo quan phạt, tăng cường huấn luyện trong thời gian nghỉ ngơi, hoa khôi lớp số ba là Tiêu Vân Vân sau khi mua một *** Mirinda ở căng tin, còn mua thêm một *** coca cho Tô Xán đang huấn luyện khổ cực.

Khi đó không ít nữ sinh hét lên hâm mộ, còn có cả Trương Tích, Lý Ngải, cái đám chỉ sợ thiên hạ không đủ loạn.

Mỹ nữ đúng là mỹ nữ, ý thức thời trang rất mạnh, quân trang bình thường, được Tiêu Vân Vân mặc vào hết sức yểu điệu, trông thanh lệ lại mạnh mẽ, mái tóc dài tết sau lưng, mồ hôi làm ướt đẫm tóc mai, quân trang dính vào người thấp thoáng lộ ra đường viền nội y cùng đường cong lay động lòng người, nhất là đôi mắt dài ướt át làm không it nam sinh chết chìm trong đó.

Tô Xán ngạc nhiên đưa tay ra nhận lấy *** coca trong tay Tiêu Vân Vân, tiếp đó trong tiếng gào rú xung quanh, Tiêu Vân Vân má đỏ rực, xoay người bỏ chạy.

Một nam sinh chẳng hề nổi bật, giống đại đa số người khác, không ngờ lại lọt vào mắt xanh của hoa khôi lớp số ba Tiêu Vân Vân, làm Tô Xán tức thì thành đối tượng thù địch cảnh giác của toàn bộ nam sinh lớp số 3.

Nhìn Tiêu Vân Vân thẹn thùng chạy mất, trong lòng Tô Xán cũng có chấn động nho nhỏ, lại nghe xung quanh huýt sáo la hét, khóe miệng y giật giật, đám người này cũng quá khoa trương rồi, ặc, mình quên cám ơn, không biết lúc đó có nhìn con gái người ta tới chảy dãi không ...

Những lời nghị luận lưu truyền trước đó Tô Xán đều biết, y cũng chẳng giải thích, y không uống coca, không có nghĩa là y không có tiền.

Thời sau này Tô Xán thích loại đồ uống có ga như Coca, nhưng từ khi quay trở lại, y hiểu mình đang ở thời khắc quan trong thân thể phát triển, không nên uống loại đồ uống này thì hơn, hơn nữa y cũng mất hứng thú với loại đồ uống tương tự rồi, giờ y càng thích uống trà, thanh đạm, dư vị kéo dài trong miệng, y thích cái loại cảm giác đó.

Sau sự kiện Coca, Tô Xán vốn chẳng hề được chú ý bỗng chốc vọt lên thành một trong ba nam sinh nổi danh nhất lớp, xếp nang với Trương Tích con nhà giàu nổi tiếng từ thời sơ trung cùng Mậu Tiểu Thì của đội bóng rổ.

Nghe nói sau sự kiện đó rất nhiều nam sinh chuyển sang uống nước khoáng do trường học, nhưng uống tới đường huyết hạ xuống làm hoa mắt mà chẳng thấy bóng dáng công chúa của mình xuất hiện.

Trần Linh San khi cùng đám bạn nữ tán gẫu, nghe nhắc tới chuyện này, làm bộ mặt vô tội chớp mắt, hỏi:

- Hả, còn có chuyện này sao?

Thực ra khi đó cô cũng có mặt, hành động đột nhiên của Tiêu Vân Vân làm cô kinh ngạc không nhỏ, một hoa khôi của lớp lại bất ngờ đưa Coca cho tên đầu gỗ Tô Xán, người ta không trố mắt không được. Thầm so sánh Tiêu Vân Vân với bản thân, mặc dù trong lòng Trần Linh San có chút xem thường, có điều vẫn nhìn về phía Tô Xán, không khục cong môi lên, thầm lẩm bẩm :" Đồ đầu gỗ!"

Đường Vũ vì lạnh lùng cao ngạo, cho nên lúc nào chỉ có một thân một mình, mắt chỉ nhìn thoáng qua rồi không chú ý nữa, có điều khi ánh sáng mặt trời xuyên thủng màn mây dầy chiếu lên người cô, trong đôi mắt ưu mỹ thoáng qua sắc thái lạ ... Giống như màn trời lúc tàn dương mùa thu , có đám mây mờ côi lệ thần bí.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 5: Học Tập Và Sự Nghiệp (1)

M

ày còn nhớ vụ đánh cược của bọn mình không?

Khi cùng nhau rời trường học, Tô Xán đột nhiên quay sang cười với Tiết Dịch Dương:

Tiết Dịch Dương đang tán chuyện say sưa với một đám nữ sinh đi ngang qua, mặt liền cứng đờ, từng chút từng chút một quay đầu sang, cười nịnh dò hỏi:

- Mày ... Chẳng lẽ định?

Tiết Dịch Dương là nhân vật ai cũng có thể bắt chuyện được, năm xưa dựa vào chuyện Tô Xán thầm mến Trần Linh San, bán đứng thằng bạn thân nhất, trở thành bạn của công chúa Trần Linh San, hiện giờ kéo được đám nữ sinh trò chuyện chẳng có gì lạ, tiếc là hắn không để ý, đám nữ sinh này chỉ ứng phó qua loa với hắn, ánh mắt chú ý cả lên Tô Xán thái độ thần bí, chỉ thi thoảng mới trả lời một hai câu.

Nụ cười Tiết Dịch Dương như băng tan chảy trước nụ cười ấm áp của Tô Xán, sau đó nhìn xung quanh, hiện là giờ cao điểm tan học, mặt hắn trở nên cực kỳ khó coi, hạ thấp giọng xuống:

- Mày không định, đá mông tao .. Ở đây chứ? Đừng .. Tao ...

Nhìn thấy Tô Xán vẫn mỉm cười, chút hi vọng cuối cùng của Tiết Dịch Dương tan biến, cắn răng, như chuẩn bị bước lên pháp trường, xoay người lại, đưa mông cho Tô Xán.

Mấy nữ sinh đã bịt miệng, giống như báo trước một sự kiện xôn xáo lớn sắp diễn ra.

Tiết Dịch Dương nắm chặt tay, hắn cảm giác được người xung quanh đi chậm lại, rồi chậm lại.

Hắn không biết nếu như truyền ra tin mình bị người ta đá đít trước cổng trưởng sẽ mang tới hiệu ứng hủy diệt thế nào, Tiết Dịch Dương tuy không phải nhân vật phong vân trong trươngf, nhưng là nhân vật quan hệ rộng, trong giới nữ sinh cũng có chút tiếng tăm.

Đợi rất lâu không thấy tiếng cú đá trúng mông làm thế giới sụp đổ.

Vai bị vỗ nhẹ, mở mắt ra quay lại, Tô Xán khoác vai hắn, mặc kệ đám người vây quanh xem náo nhiệt:

- Đi thôi .. Chúng ta về nhà.

…..

- Lớp chúng ta là một nồi lẩu thập cẩm, có học sinh từ Nhất Trung, Nhị Trung, Tam Trung, thậm chí là từ nơi xa khác chuyển tới ...

Quân huấn kết thúc, chủ nhiểm lớp Tiêu Nhật Hoa phát biểu:

- Nhưng tôi không cần biết các em trước kia tới từ lớp nào, có thành tích gì ghê gớm, nói thật tôi còn chưa xem điểm thi trung khảo của lớp ta. Cái tôi cần là thành tích hoàn toàn mới, ngày mai sẽ tiến hành một kỳ thi, thời hạn ba năm, kỳ thi này sẽ là một lần xếp hạng của các em trong học kỳ mới.

Cả lớp xì xào than vãn, bọn họ vừa mới trải qua một tuần quân huấn mỏi mệt, vốn đang đợi ba ngày nghỉ để thả lỏng, nhưng bị biến thành kỳ thi, tâm lý phản nghịch một đám người bị khơi lên, nhưng nhìn cái mặt sắt đen xì của Tiêu Nhật Hoa, những lời phản đối chưa nói ra đã phải nuốt ngược lại.

Mặc dù trong lòng không thoải mái, nhưng học sinh tuổi này rất hiếu thắng, huống hồ xếp hạng mới trong lớp dựa vào bài thi này, chẳng ai muốn xếp sau người khác, đây là vấn đề liên quan tới danh dự.

Lên xe bus số 8, Tô Xán không về thẳng nhà mà ngồi thêm hai trạm, xuống xe ở chính phủ thành phố, là cửa hiệu mới nhà y.

"Văn phòng phẩm Hạ Hải", tấm biển không lớn nhưng rõ ràng sạch sẽ, bên trong là đủ thứ hàng hóa, trước tù rất nhiều khách đang lựa chọn đồ, có thể nhìn ra làm ăn rất tốt, mẹ phụ trách thu tiền, cha ở bên trả lời câu hỏi của khách. Cậu cả, mợ cả, còn cả chị cả ngồi ở băng ghế thi thoảng trò chuyện với mẹ y.

Thấy Tô Xán tới, Doãn Thục Anh cười tươi đáp lại lời chào của y.

Cả cửa hiệu lớn như vậy mới mở hàng đã đủ loại hàng hóa bày kín tủ là nhờ một phần công lao của Tằng Toàn Minh, Tằng Kha sau khi trả tiền thuê hiệu một năm và nhập ít hàng hóa tiền kỳ thì chẳng còn lại bao nhiêu nữa, số hàng nhập về bất kể thế nào cũng không thể lấp đầy cửa hiệu tới 80 mét vuông này, cho nên đại bộ phận giá hàng trống không, như thế không nghi ngờ gì sẽ khiến cho nhóm khách hàng đầu tiên có cảm giác hàng hóa kém phong phú, không chính quy.

Tằng Kha muốn đứng vững chân ở con phố này, thì ấn tượng của nhóm khách hàng đầu tiên rất quan trọng, thế là Tằng Toàn Minh hào phóng cho em gái vay 100.000, không chỉ lấp đầy cả cửa hàng, trang trí trong ngoài cũng sửa hết lại, trông càng thêm đẹp đẽ khí thế.

Tằng Toàn Minh đã thu hồi hết tiền ở TTCK, thêm vào bây gờ tình hình chung sa sút, ông không định tham gia TTCK nữa, tiền để không cũng chỉ mốc, không bằng hỗ trợ cho em gái, điều này đến mợ cả cũng không ý kiến gì.

Khai trương được một tháng rưỡi rồi, trước khi trang trí lại doanh thu mỗi ngày chừng ba bốn trăm, rất ít khi lên được năm trăm. Trang trí xong, doanh thu mỗi ngày dao động khoảng 500 - 700, có khi vọt lên mức 800.

Đây là điều trước kia không dám tưởng tượng, tiền lương hai vợ chồng Tô Lý Thành trước kia từ 500-600, bây giờ chỉ làm hai ngày đã bằng cả tháng trước kia, trong lòng họ chấn động ra sao có thể tưởng tượng được.

Đương nhiên doanh thu không có nghĩa là lợi nhuận, có điều từ chuyện này đã làm đầu óc và tầm mắt của vợ chồng Tô Lý Thành thay đổi, bọn họ nhìn lợi nhuận được mất ở góc độ trước nay chưa từng có, đánh giá lại cả ý nghĩa cuộc sống và công việc vất vả của mình.

Tằng Kha cho Tô Xán năm đồng, để y sang hiệu ăn bên cạnh mua hai hộp kem, cho Tằng Na một cái, Tô Xán bê hai hộp kem về nhe răng cười đưa cho Tằng Na, Tằng Na hơi do dự một chút mới nhận lấy, ăn rất rụt rè.

Hai chị em vẫn còn giữ kẽ với nhau, Tô Xán nhân lúc cửa hiệu đóng cửa ăn cơm, lật sổ sách ra xem.

Tổng thể hạch toán doanh thu tổng thể, lấy bình quân mỗi ngày năm trăm, một tháng bán được chừng 15.000, trừ đi chi phí, cửa hiệu bây giờ một tháng kiếm được từ 1.000 - 2.000, với mẹ mà nói đã tốt hơn rất nhiều so với trước kia cầm lương công ty còn nơm nớp lo mất việc rồi.

Cậu cả là người rất thích không khí gia đình quây quần với nhau, giống như người thích uống rượu vậy cứ có cớ làm làm một ly, hôm nay cậu cả lại kéo cả nhà Tô Xán đi ăn cơm, còn lý do thì mọi người quen không quan tâm nữa rồi.

Không ngờ hôm nay khách mời còn có cả vợ chồng Mai Lan, Cổ Chính. Trên bàn ăn hai người này không ngừng mời rượu cậu cả, lại khen cha mẹ y nức nở, chẳng qua là vì bọn họ cũng định mở hiệu văn hóa phẩm.

Sau này khi mẹ y mở hiệu, bị Mai Lan và Cổ Chính làm đủ mọi trò ngăn cản, thậm chí còn bắt ký hợp đồng không cho kinh doanh loại văn phòng phẩm cùng loại với cửa hiệu bọn họ, làm hai nhà hoàn toàn trở mặt, khi đó bản mặt thật bọn họ mới lộ ra.

- Em thấy anh chị mở hiệu văn phòng phẩm cũng hay, như vậy có chút giống xĩ nghiệp gia tộc rồi...

Tô Xán đột nhiên lên tiếng tán đồng làm cậu cả đang nhíu mày hơi ngạc nhiên.

Mai Lan và Cổ Tử vui mừng, vừa rồi bọn họ khen ngợi thành tích của Tô Xán chỉ là nịnh bợ, ý đồ ở chỗ khác, thực ra không coi Tô Xán vào đâu.

Nhưng lời Tô Xán khiến người trong nhà chú ý, Tô Xán gần đây thể hiện sự chín chắn hơn nhiều, Tằng Toàn Minh càng coi trọng đứa cháu rất có tiềm lực này, chuyên môn bồi dưỡng Tô Xán, hơn để y tham gia vào chuyện gia đình nhiều hơn, tất nhiên mục đích cũng không phải là để nghe ý kiến của y, mà là để Tô Xán thêm kinh nghiệm. Ít nhất lời nói của Tô Xán bây giờ cũng được người lớn trong nhà để ý, không chỉ coi là lời trẻ con không cần nghĩ gì đã tự động loại bỏ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 6: Học Tập Và Sự Nghiệp (2)

Tô Xán nhớ lời dạy của cha y, cha mẹ mình kinh doanh hiệu văn phòng phẩm là kế thừa kinh nghiệm của vợ chồng Mai Lan sau này, nói cho cùng do vợ chồng họ khai phá thị trường trước, mình chỉ mượn dùng thôi, nếu lấp hết con đường của họ thì quá so đo, quá hẹp hòi.

Chặn không bằng thông, hiện giờ vợ chồng Mai Lan và Cổ Tử mời cơm trưng cầu ý kiến của mọi người, mọi người còn có thể nói chuyện bàn bạc, họ quyết tâm làm rồi, với tác phong lục thân bất nhận của vợ chồng bọn họ, dù thể diện của cậu cả cũng chẳng coi vào đâu.

Không ngờ Tô Xán cũng tán đồng, vợ chồng Mai Lan thừa thế ép cha mẹ y và cậu cả phải đồng ý.

Lúc tính tiền, Cổ Chính vừa nói " Tôi trả, hôm nay tôi mời khách!" Vừa cho tay vào túi, vốn chỉ khách khí thế thôi, đang đợi mọi người khách khí lại, ai ngờ ai cũng tưởng thật, Cổ Chính đành đi trả tiền.

Trả tiền xong Cổ Chính lòng thầm nghĩ, vốn lo lão già cổ hủ Tằng Toàn Minh kia không cao hứng vì mình chen chân vào, có điều đây là do thằng ngốc Tô Xán nhà các ngươi đề xuất, đừng trách tôi, thế nào cũng có ngày Cổ Chính này không phải hạ mình khép nép với Tằng Toàn Minh ông, không phải nghe lời giáo huấn bực minh của ông nữa.

Tên đường về Doãn Thục Anh luôn mồm trách Tô Xán là ngốc nghếch.

Thực ra ngay chuyện cửa hiệu Cổ Chính đã vòng qua mợ cả, liên lạc với chủ quản cấp trên, không ngờ vị chủ quản này đem chuyện kể với mợ cả, khéo léo để mợ cả giải quyết, không tham dự vào. Từ đó mợ cả ghét vợ

chồng Mai Lai, hôm nay Tô Xán lại nói xen vào, khiến vợ chồng nhà đó được thế leo lên, làm bà không tiện phản đối.

- Thằng bé này, thường ngày thông minh lắm, sao hôm nay nói thế?

Về tới nhà, Tằng Kha cũng vì chuyện vợ chồng Mai Lan đầy một bụng tức, mắng con:

- Nhà ta kinh doanh tốt như thế, người khác nhìn cả vào mắt, thế nào cũng có nhà khác mở theo, thế nên để họ mở hiệu có sao đâu?

Biết mẹ lo bọn họ mở cửa hiệu tương tự ở cạnh nhà mình sẽ chia mất doanh thu của họ, nhưng Tô Xán biết nói sao, chẳng nhẽ nói căn cứ vào nguyên lý học vợ chồng Mai Lan làm thế còn kích thích thị trường, mở rộng hiệu ích? Đành nói cách khác:

- Nhà mình cũng mở hiệu văn phòng phẩm vì nhà bạn con làm ăn tốt còn gì nữa.

Tằng Kha thở dài:

- Dù là thế, nhưng ... Ài, tính cách vợ chồng Mai Lan.

- Mẹ, con biết tính cách anh chị ấy không tốt, mẹ nghĩ xem, chúng ta ngăn cản thì họ không làm à?

Tô Xán thấy mẹ gật đầu, nói tiếp:

- Cứ để họ ở bên cạnh, một mặt là giúp tập trung thêm khách. Hai là nhà ta từ tài chính, mặt tiền, sức cạnh tranh đều hơn cửa hiệu đó, khách hàng có cái so sánh, chỉ cần nhà ta chỉ cần bán hàng tốt, phục vụ tốt, sẽ khống chế chắc được bọn họ.

Y chỉ cần nói qua loa thôi, gần đây mẹ cũng xem sách kinh doanh rồi, chỉ cần nghĩ kỹ hơn là mẹ sẽ tự hiểu.

Đó là suy tính của Tô Xán, khống chế vợ chồng Mai Lan, tốt hơn để vợ chồng họ qua khoảng thời gian kiếm được tài chính, mở cửa hiệu lớn hơn, hình thành cục diện song phương cạnh tranh. Bây giờ mở cái cửa hiệu nhỏ rồi, bọn họ có thêm tài chính cũng không đủ sức mở cửa hiệu lớn để cạnh tranh với nhà Tô Xán nữa.

Có cạnh tranh hợp lý mới kích thích phát triển.

Vợ chồng Mai Lan rất có dã tâm, không thể cho họ lông cánh đầy đủ, phải kéo họ vào cái ổ nhỏ này, kiềm chế sự phát triển của họ, không thể hình thành sức cạnh tranh lớn.

…..

Danh sách xếp hạng mới nhất đã có, trong ba ngày thi, Tô Xán được thấy thực lực của Nhất Trung, đọ khó kỳ thi này không khác gì trung khảo, thậm chí còn cao hơn, ra đề là các giáo viên đặc cấp của Nhất Trung, trong lớp số 5 của y đã có hơn 30 người thi được trên 600 điểm.

Nếu đổi lại là lớp cũ của y ở Tam Trung, làm bai thi này được ba bốn người trên 600 điểm là khá lắm rồi.

Thành tích của Đường Vũ vững vàng đứng đầu lớp, bỏ lại đằng sau Vương Học Binh vốn được vòng tròn Nhất Trung cho là số một không cần tranh cãi.

Tức thì mọi người xôn xao, trước kia mọi người chỉ hâm mộ vẻ đẹp của Đường Vũ thì bây giờ có thêm sự kính nể, ánh mắt một số nam sinh nhìn cô liền trở nên nóng bỏng, trong đó bao gồm cả Vương Học Binh.

Trần Linh San xếp thứ 20, khiên cho nên khi Đường Vũ cầm bài thi về, liền làm lơ không ngó ngàng gì tới, cứ như không quan tâm gì tới kỳ thi này vậy.

Tô Xán làm bài không dùng hết sức, điểm số ngang ngửa Tiết Dịch Dương xếp hạng sau 40, chỉ được có hơn 500 điểm, Tô Xán chẳng muốn quá nổi trội, đó chẳng phải chuyện hay ho gì ở cái Nhất Trung này. Vả lại gần đây tâm tư đặt ở cửa hiệu của cha mẹ, có đề làm sai, còn có cả cố ý bỏ qua bài đơn giản, điều này làm giáo viên chấm bài không sao hiểu nổi, học sinh giải được bài tập độ khó cao lại không làm được bài dễ lấy điểm, khó tin.

- Mẹ nó! Tao còn tưởng mày ghê gớm lắm, té ra cũng nộp tiền vào học như tao.

Tiết Dịch Dương nhìn thành tích của Tô Xán, không ngờ vừa vặn xếp hạng trên hắn một bậc, liên hệ với chỗ ngồi của họ đúng là có chút vị huynh đệ chỉa ngọt xẻ bùi.

Khi phát bài thi, trong lòng Tiêu Nhật Hoa cực kỳ sảng khoái, vì cô bé học sinh Đường Vũ này, ông ta càng nhìn càng thấy yêu, mặc dù từ Tam Trung tới, nhưng khiến đảo lộn ấn tượng của ông ta về Tam Trung, không ngờ giữa bùn đục lại mọc lên đóa sen trắng thơm ngát, làm ông ta bất ngờ cảm khái.

Tô Xán cũng là đối tượng trọng điểm theo dõi của ông ta, có điều hết sức bất ngờ, đứa học sinh bất lương trong suy nghĩ của ông ta lại không xếp mấy vị trí bét bảng mà lại ở tầm trung, không cao không thấp, không kéo tụt thành tích bình quân của lớp xuống.

Thế nhưng Tiêu Nhật Hoa lại không hề buông lỏng, nếu như thành tích không quá tệ, như vậy rất có khả năng là đạo đức có vấn đề, nếu không Điền Phong không thể tốn công đặc cách cho một học sinh vào lớp mình.

Vì thế thần kinh của Tiêu Nhật Hoa càng thêm căng thẳng, luôn cảm thấy như sắp có chuyện lớn xảy ra.

Tiếp đó trường học vào giai đoạn học tập bình thường, Tô Xán hiểu cao trung và sơ trung khác nhau rất nhiều, kiến thức sơ trung có lẽ nửa tháng không cần đi học, chỉ lấy sách ra xem một lượt là hiểu, thi cử và bài học nhất trí, đều là kiến thức cơ bản nhất.

Còn kiến thức cao trung, một khi vắng mặt một ngày, chỉ e hôm sau xem sách cũng thấy mơ hồ, tiếp đó khoảng cách với người khác ngày càng lớn, ranh giới ngày một rõ ràng.

Sơ trung có thể lấy cần cù bù khả năng, còn cao trung tới mức độ nhất định cần cù tới mấy cũng không san lấp được chênh lệch.

Tô Xán cơ hội làm lại, dùng kiến thức và kinh nghiệm tương lai xây dựng cơ sở giai đoạn sơ trung một cách vững chắc, vì thế không thể lãng phí nó, giống như công trường thi công, làm móng rất tốt, lại không thể xây lên nhà cao tầng thì không có ý nghĩa gì hết.

Cho nên sau khi phân phát sách xong, Tô Xán liền bắt đầu làm bài, chuyện này không mất mấy thời gian của y, huống hồ với năng lực lý giải và cơ sở kiến thức của y, nhiều thứ có thể học trước, cho dù khi đi học có nói chuyện riêng với Tiết Dịch Dương vẫn nắm được trọng điểm bài học.

Cứ học liên miên không biết phân chủ thứ sẽ khiến người ta mệt mỏi, huống hồ tiết học bốn mươi phút cứ nối tiếp nhau, cho nên sau khi hiểu làm sao hấp thu tri thức có tính chọn lọc, Tô Xán trở nên nhẹ nhõm, không phải vất vả như nhiều người khi đối diện với độ khó thăng hoa của cao trung.

Tiêu Nhật Hoa phụ trách môn ngữ văn, hôm đó khi đang phân tích một đoạn văn, Tô Xán và Tiết Dịch Dương thì thầm nói chuyện riêng bị ông ta liếc mắt nhìn thấy, lập tức ngừng giảng, khuôn mặt nghiêm lại một cách dễ sợ.

Cả lớp tức thì yên tĩnh, Tiêu Nhật Hoa không cao, mặt còn hơi tròn, nhưng không có nghĩa ông hiền lành, mà ngược lại, mí mắt hạ xuống một cái, làm

đám học sinh rất áp lực, nhìn theo hướng ông nhìn, liền thấy Tô Xán và Tiết Dịch Dương, có người đã ném qua ánh mắt căm ghét.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 7: Tuổi Trẻ Bồng Bột

Theo xếp hạng khối mới nhất, Tô Xán và Tiết Dịch Dương thuộc nhân vật xếp tầm trung, cả hai không chú tâm học tập còn cười đùa trong lớp, đúng là đáng coi thường, còn ảnh hưởng đến cả lớp học tập.

Lên lớp cố ý lấy lòng hoặc là gây sự với giáo viên có lẽ tạo ra một số đề tài, có điều chỉ chứng mình đám người đó chỉ là thằng hề, còn rất ngu xuẩn.

- Ngu xuẩn!

Lý Ngải ngồi hàng gần cuối cùng đột nhiên nói, giọng không lớn, nhưng trong hoàn cảnh yên tĩnh thế này lại vô cùng chói tai.

Tôn Tử Nghi miệng nhếch lên cười khẩy.

Mí mắt một số người hơi rung lên, dưới bất kỳ điều kiện nào, Lý Ngải nói như vậy, địch ý quá rõ ràng, có lẽ thế nào cũng có một trận đánh nhau.

Tay Tiết Dịch Dương để dưới gầm bàn hơi xiết lại, im lặng không nói.

Sắc mặt Tiêu Nhật Hoa biến đổi mấy lần, có điều cuối cùng xem như không nghe thấy, điểm danh Tô Xán:

- Em đứng lên, vừa rồi tôi phân tích (khuyến học) của Tuân Tử, câu "ngô thường chung nhật nhi tư hĩ, bất như tu du chi sở học dã ; ngô thường? Nhi vọng hĩ, bất như đăng cao chi bác kiến dã" ... Giải thích ra sao?

Tiêu Nhật Hoa vừa rồi mới chỉ giải thích câu này, giờ tung ra hỏi, cũng là chuẩn bị làm nhục Tô Xán, chuyện này rõ ràng trái đạo đức nhà giáo, ông có thể phạt học sinh, nhưng không thể xỉ nhục học sinh được? Nhưng ai bảo

ông ta có thành kiến với Tô Xán, y lại ngang nhiên "chọc tức", con người không phải thánh nhân.

Tiết Linh San tủm tỉm cười nhìn Tô Xán xấu mặt, mỹ nữ thù dai, thế nên đắc tội với mỹ nữ là điều dại dột nhất.

Đường Vũ chưa bao giờ quay đầu về phía người trả lời cũng quay đầu bảy lăm độ, mày hơi nhíu lại, toàn bộ phần khác trên mặt không có biểu cảm gì, thật khó đoán ý nghĩ chỉ qua nét mặt của cô gái này.

Tô Xán đứng dậy, y cũng có chút xấu hổ, may mà bài này y học trước rồi, sách vở con trai Triệu Ngạn chú thích rất rõ ràng, nếu không hôm nay nhục gấp đôi:

- Ta thường suốt ngày suy nghĩ (không đâu), chẳng bằng được sự học trong khoảnh khắc. Ta thường nhón gót để nhìn ra xa, chẳng bằng sự thấy rộng khi lên chỗ cao. Lên cao mà vẫy tay gọi, tay không phải dài hơn, nhưng người ở xa cũng trông thấy được.

Câu nói này Tô Xán có cảm thụ sâu sắc, trí tuệ của cổ nhân làm người ta thán phục, y dù với tầm cao hậu thế cũng phải ngửa mặt nhìn. Nếu như nói ông trời khai ân cho y, vậy ân điển lớn nhất không phải là khả năng tiên tri, mà là sự tâm trí thành thục trải rèn luyện hiểu quý trọng, đối diện với sự khởi đầu mới.

- "Tích thổ thành sơn, phong vũ hưng yên ; tích thủy thành uyên, giao long sanh yên ; tích thiện thành đức, nhi thần minh tự đắc, thánh tâm bị yên. Cố bất tích khuể bộ, vô dĩ chí thiên lý ; bất tích tiểu lưu, vô dĩ thành giang hải." ... Nên giải thích như thế nào?

Tô Xán trả lời được không làm Tiêu Nhật Hoa hài lòng, ngược lại câu nói này của Tiêu Nhật Hoa từ đầu tới cuối mang giọng điệu chất vấn:

Học sinh trong lớp nghiền ngẫm, đây là chương sau của cổ văn, bọn họ chưa học tới, chỉ hiểu lờ mờ, bắt Tô Xán giải đáp thì quá hà khắc rồi, cũng làm cho Tiêu Nhật Hoa mất tư cách giáo viên.

- Gom đất thành núi, mưa gió mới nổi lên từ đó; chứa nước thành vực, giao long mới sinh ra ở đó; tích lũy điều thiện thành đức tốt, thì tinh thần mới đạt cảnh giới cao, trí tuệ mới phát triển, tư tưởng của thánh nhân mới có đủ trong đó.

Tiết Dịch Dương ngồi bên mở to đôi mắt ếch nhìn thằng bạn, Tô Xán có hơi ngập ngừng, nghĩ một chút mới nói tiếp:

- Cho nên không góp những nửa bước (bước ngắn) lại thì không thể đi đến thành sông, biển.

- Kỳ ký nhất dược, bất năng thập bộ?

Tiêu Nhật Hoa thực sự ngạc nhiên rồi, từ tức giận trở nên tò mò truy hỏi:

Tô Xán tiếp ngay:

- Ngựa kỳ ngựa ký một lần nhảy không thể xa đến mười bước;

- Vậy còn ""Nô mã thập giá, công tại bất xá!?"

- Tức là "Ngựa hèn kéo xe đi trong mười ngày cũng lập công được nhờ chỗ đi mãi không dừng."

- Khiết nhi xả chi hủ mộc bất chiết； khiết nhi bất xả， kim thạch khả lũ。Dẫn vô trảo nha chi lợi， cân cốt chi cường， thượng thực ai thổ， hạ ẩm hoàng tuyền， dụng tâm nhất dã。Giải lục quỵ nhi nhị ngao， phi xà thiện chi huyệt vô khả kí thác giả， dụng tâm táo dã。。。

Tiêu Nhật Hoa đọc liền một hơi tới phần kết, thấy Tô Xán không trả lời được, liền giải thích luôn:

- Khắc nửa chừng rồi bỏ thì gỗ mục cũng không khắc đứt; nếu khắc mãi không dừng, thì đá cứng cũng khắc được. Con giun đất không có móng vuốt bén nhọn và gân cốt cứng chắc, nhưng trên thì ăn được bùn đất, dưới thì uống được nước suối vàng, là do dụng tâm của nó chuyên nhất. Con cua có sáu ngoe và hai càng, nhưng nếu không có hang rắn hang lươn thì cũng không có chỗ gởi thân, là vì dụng tâm của nó nông nổi vậy…

Những điều này trong sách giáo khoa chỉ giải thích những từ hiếm, không giải thích rõ ràng từng chữ, có xem sách mà không có tư liệu giảng giải tương ứng, không thể giải đáp được.

Tuy Tô Xán không thể trả lời hết, song Tiêu Nhật Hoa không thể không nhìn lại Tô Xán một lần nữa, nếu đổi lại là Đường Vũ trả lời như thế ông ta cực kỳ vui sướng khen ngợi một phen, nhưng lại là Tô Xán, lòng ông ta rất mâu thuẫn, khẽ thở dài:

- Ừm, ngồi xuống đi, biết không có nghĩa là có thể lơ là, học tập cần chú ý, không nên để ảnh hưởng tới bạn bè.

- Vâng, em xin lỗi ạ.

Chuyện này hoàn toàn là lỗi của mình, Tô Xán rất thành khẩn xin lỗi.

Không nhìn thấy cảnh mình muốn, Trần Linh San đem bực tức trút lên đầu đám Lý Ngải, trừng mắt về cuối lớp, thầm nghĩ :" Các ngươi mới là lũ ngu xuẩn!" Còn về phần Đường Vũ từ lúc Tô Xán trả lời được một nửa cô đã ngồi nghiêm chỉnh trở lại cầm bút ghi chép ...

Tuổi trẻ bồng bột là gì, là ai đó mặc tây phục trên xe bus, cho dù là ngày nóng nực, cũng thả cài cúc cổ kín mít, cho áo trong quấn nghiêm chỉnh, là thi thoảng mặc bộ đồ thể thao mang đầy bùn đất chạy qua sân bóng khiến vô số nữ sinh la hét tưởng niệm. Hay là đối diện với cấp trên chửi xa xả khó nghe, nhưng nhẫn nại nghĩ nếu là mười năm trước, mình đã cho một đấm

vào cái mặt béo núc của lão rồi? Hoặc là trước kia vào ngày lễ sẽ hưng phấn reo hò nhìn pháo hoa đầy trời, còn hiện giờ kéo chặt áo khoác, đi qua đám đông nhảy nhót reo hò xem pháo hoa bùng nở, bước chân vội vàng thái độ hờ hững.

Hay là trước kia vì một bộ phim truyền hình vô vị mà khóc chết đi sống lại, nhưng lại bị cuộc sống thật hành hạ chết đi sống lại. Đối diện quan niệm tình dục dần lạnh nhạt, trò chơi nam nữ tình một đêm tới trời sáng là chia tay, dưới ánh mắt mê người của cô gái tô xon trát phấn, ném vài tờ tiền lại rồi đứng dậy cười nhạt bỏ đi?

Cái câu tuổi trẻ bồng bột sở hữu ma lực nguyền rủa thần bí, bởi vì một khi nhắc tới, nó đại biểu cho biến mất của một thời đại bi tráng, bởi vì chúng ta không còn góc cạnh nào nữa, tình cảm bị nhấn chìm, mộng tưởng thành mơ hồ. Cũng bởi vì thế khi câu này càng được ban cho truyền thuyết huy hoàng, thì cái giá phải trả luôn là chúng ta bị tuổi già ăn mòn.

Chúng ta không thể nghịch chuyển thời gian trôi đi, chúng ta sẽ dần già đi, dù là linh hồn hay thể xác.

Có điều với Tô Xán mà nói, cảm khái tuổi trẻ bồng bột không đại biểu bản thân đã già, ngược lại y đang từng chút từng chút một gây đắp tuổi trẻ của mình, dựng lên những những hồi ức đáng ghi nhớ, kể là lúc suýt nữa thì bị bêu mặt trên lớp thế này.

Tất cả rồi sẽ thành hồi ức đẹp.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 8: Tin Đồn

Nhất Trung ngày nào cũng có những chuyện mới mẻ khiến người ta động lòng hoặc đau lòng, ở nơi học tập là hàng đầu, gia thế là vinh dự này, sau đó đủ các loại tin tức được nhân sĩ nội bộ lục lọi, thông qua các vòng tròn đem tình báo chuyển tới các lớp khác, từ tầng trên xuống tầng dưới, thậm chí là khối lớp khác.

Cái gì được chú ý cao độ? Tất nhiên là mỹ nữ rồi, giống như sau này bất kể China joy hay Olympic, á vật hội đều lấy mỹ nữ để thu hút sự chú ý. Mỹ nữ các lớp các khối dần dần được phát hiện, quỹ tích sinh hoạt của họ, người bọn họ tiếp xúc, tuyến đường về nhà của họ, đều thành tiêu điểm chú ý của mọi người, hoặc ít hoặc nhiều.

Giống như khi Tiêu Vân Vân xuất hiện ở cửa lớp số 5, mặt đỏ lựng rụt rè nhờ một nam sinh đi qua chuyển lời:

- Gọi giúp mình Tô Xán.

Tức thì gây lên một hồi sóng gió.

Người tận mắt chứng kiến sự kiện Coca rất ít, cho nên nhiều người còn mang thái độ nửa tin nửa ngờ, thế nhưng hiện giờ hoa khôi lớp 3 Tiêu Vân Vân thực sự xuất hiện ở cửa lớp, điểm danh muốn gặp Tô Xán, học sinh lớp số 5 mới sực tỉnh, té ra không phải là lời đồn vô căn cứ.

Lúc này Tô Xán đang ngồi ở chỗ của mình, vây quanh là một đám nam nữ, Tô Xán thầm nghĩ tương lai Tiết Dịch Dương không đi học ngoại giao, chạy đi bảo dưỡng chiến đấu cơ thật là đáng tiếc.

Trần Linh San cũng gia nhập vào trong đó, sau sự kiện Tô Xán và Tiêu Nhật Hoa đối đáp trên lớp, người tiếp cận Tiết Dịch Dương và Tô Xán liền tăng lên, mấy người bạn thân thiết của Trần Linh San cũng nằm trong số đó, Trần Linh San lại là cô gái tính cách cởi mở, chẳng bao lâu cũng gia nhập cái vòng tròn này, chỉ là rõ ràng biểu hiện thân thiết với Tiết Dịch Dương hơn nhiều, còn với Tô Xán chỉ thi thoảng mới nói một hai lời.

Tô Xán thực sự đã thu hút sự chú ý của Trần Linh San, khơi lên hứng thú của cô. Thế nên vì vậy mới nói để lại ấn tượng xấu không phải tệ, tệ nhất là không có ấn tượng gì vớ người ta.

Còn gò má hoàn mỹ của Trần Linh San, đôi mắt lấp lánh ánh sao, nốt ruồi nhỏ duyên dáng đáng yêu trên mũi, đúng là thi thoảng khơi lên rung động của Tô Xán với quá khứ xa xôi.

Đúng lúc Trần Linh Xan nhận ra ánh mắt Tô Xán nhìn mình có chút say mê làm gò má cô thoáng hồng lại có người vỗ vai Tô Xán nói một câu phá hỏng hết phong cảnh:

- Này, có mỹ nữ tìm đấy.

Đám đông tụ tập ở cửa lớp tản ra, xuất hiện trong tầm mắt là Tiêu Vân Vân, áo sơ mi hồng duyên dáng, quần jean bó lấy đôi chân dài, vòng eo nhỏ động lòng người, đẹp như con bướm.

- Có chuyện gì vậy?

Bị Tiết Dịch Dương đẩy sau lưng, Tô Xán lúng túng đi ra cửa hỏi nhỏ, bị người ta vây nhìn thế này, y không quen lắm.

Đằng sau lưng truyền tới tiếng kêu quái dị, làm khuôn mặt xinh xắn Tiêu Vân Vân hồng rực, vẫn lấy dũng khí giương đôi mắt quyến rũ nhìn thẳng vào Tô Xán:

- Không có gì ... Một tuần sau là sinh nhật của mình, mình muốn mời bạn tham gia ... Bạn tới nhé?

Không phải chứ, cậu cả mình và Tiêu Phi là kẻ thù không đợi trời chung, con gái ông ấy lại mời mình dự sinh nhật? Mặc dù cả hai hồi bé rất thân thiết, nhưng đã có thời gian dài không gặp nhau, tình bạn phai nhạt nhiều, không thể tới tham gia như bạn bè thông thường được.

Tô Xán đi tới gần thêm một chút, hỏi:

- Cha mẹ bạn có biết không?

Tiêu Vân Vân biết y nói tới xung đột hai nhà, cẩn thận đáp:

- Có, cha mẹ mình nghe nói mình mời bạn, đều rất vui ...

Tô Xán có thể hiểu được, mình có hơi xem thường cậu cả rồi, nếu như Tiêu Phi lên làm cục trưởng, thế nào cũng làm khó cậu cả, còn cậu cả làm cục trưởng thì tình thế khác hẳn, hai người trước đó đấu đá va chạm với nhau vì cùng một vị trí, chỉ có người thân phận địa vị không chênh lệch mình bao nhiêu mới sinh đố kỵ và đối kháng, khi đối phương vượt trên mình, vậy chỉ có kính sợ và thần phục, tâm cảnh của cậu cả thoáng đạt rộng rãi hơn Tiêu Phi, cho nên chuyện bị lấy ra thị uy như Tiêu Phi lo lắng không xảy ra.

Có qua có lại, Tiêu Phi cũng cần thể hiện thiện chí của mình, thông qua sinh nhật con gái là cách khéo léo nhất, chuyện này rất phù hợp với tính cách của ông ta.

Có điều đây cũng là thời cơ tốt, cậu lên làm cục trưởng, nếu xung đột với cấp dưới, cố ý gây khó dễ chỉ khiến lưỡng bại câu thương, công tác của cậu cả sẽ bị ảnh hưởng. Chẳng bằng mình dẫn dắt cho hai người bọn họ hóa giải mâu thuẫn.

- Được, nhất định mình sẽ tới, còn nữa .. Cám ơn *** Coca lần trước.

Tiêu Vân Vân tinh nghịch chớp mắt:

- Nếu bạn thích, mỗi lần có tiết thể dục mình sẽ đưa Coca cho bạn nhé?

Tiết thể dục của lớp số 3 và số 5 trùng nhau, Tiêu Vân Vân nói thế làm Tô Xán há mồm, mỗi tiết đều mang Coca cho mình, cô ấy thích mình sao?

Thấy Tô Xán ngạc nhiên, Tiêu Vân Vân phì cười, phối với với ánh mắt, cả đám con trai xung quanh phải thẫn thờ:

- Mình chỉ thuận miệng đùa thôi.

Sau đó chạy đi, được một quãng còn quay đầu lại nói:

- Hẹn vậy nhé, mình muốn một món quà sinh nhật đủ tâm ý đấy.

Dư âm chuyện này kéo dài tận mấy ngày, còn chưa kịp lắng xuống thì một tin tức khác bùng phát.

Cả lớp đều lưu truyền Tô Xán gần đây cực kỳ nổi tiếng vì được hoa khôi Tiêu Vân Vân theo đuổi lại thầm yêu Trần Linh San.

Đối với những người tham gia buổi tụ hội bên bờ biển thì đây chẳng còn là bí mật gì nữa, tên nguyên phạm Tiết Dịch Dương nhìn Tô Xán với vẻ tội nghiệp, chuyện hôm đó là hắn nhanh miệng để lộ thôi, một là về sau cả hai cũng không có tiếp xúc gì thêm, hai nữa đó là cái thời đại ngây thơ, nói ra giống như trêu chọc, ai mà ngờ trời đất run rủi thế nào Tô Xán lại vào Nhất Trung, lại còn cùng lớp với Trần Linh San.

Tức tức thoáng cái lan đi, bản tính con người chỉ cái chọn hấp dẫn, vô hình trung bỏ đi nhiều thứ không cần, ví như trong câu "Tô Xán từng thầm yêu Trần Linh San", thì chữ "từng" truyền qua miệng người này tới miệng người khác, tự động bị gạt bỏ ...

Nếu như nói máu trong cơ thể con người mỗi ngày chạy 6894 km, sáu mươi năm tương đương với chạy vòng quanh địa cầu 315 vòng, không ngờ phải không, quá nhanh đúng không? Song ở Nhất Trung còn có thứ nhanh hơn, đó là tin tức chấn động không chân mà đi.

Tô Xán từng thầm yêu Trần Linh San, Tô Xán thầm yêu Trần Linh San, Tô Xán nhất định sẽ bày tỏ với Trần Linh San ở cao trung, Tô Xán sắp bày tỏ với Trần Linh San. Diễn biến nhanh tới mức làm người ta trở tay không kịp, đoán chừng ngay cả Michael Bay người sáng tạo ra người máy biến hình (Transformers) ở đời sau cũng phải hoa mắt.

Vì thế trong vài ngày ngắn ngủi thôi Tô Xán biến thành người đang theo đuổi ráo riết Trần Linh San, nói không chừng đang chuẩn bị thư tình, hoặc là một sự bày tỏ bất ngờ nào đó.

Tin đồn đúng là thứ có sức mê hoặc lòng người ghê gớm, khiến cho Tiết Dịch Dương ngọn nguồn mọi rắc rối, người biết sự thực nhất cũng phải thi thoảng dùng ánh mắt dò xét nhìn Tô Xán, cứ như xem thằng bạn nối khố này lúc này nhảy ra tỏ tình với Trần Linh San.

Chẳng biết có phải quá quen với chuyện có chàng trai theo đuổi mình hay không, công chúa Trần Linh San tỏ ra chẳng hề biết gì cả, mỗi ngày vẫn cùng đám bạn cười đùa, vẫn thường xuyên có nam sinh đi qua cô đọt nhiên đỏ mặt, Trần Linh San vẫn tụ lại cùng đám Tiết Dịch Dương, Tô Xán, thi thoảng còn nhoẻn miệng cười trêu ghẹo Tô Xán.

Cuộc sống và học tập vẫn chẳng hề thay đổi, như có lớp vỏ vững chắc bao phủ lòng trắng và lòng đen, chẳng để lộ ra chút gì.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 9-10: Sự Kiện Bày Tỏ Ở Tiệc Sinh Nhật

Thú vị là bất kể người ngoài ra sức truyền bá chuyện Tô Xán và Trần Linh San ra sao, thậm chí ngay khi tan học mọi người tụ lại nghe Tiết Dịch Dương tán phét trên trời dưới đất, đằng sau có tiếng cười rộ của đám Lý Ngải, Trương Tích, song không ai nói thẳng ra trước mặt hai người.

Tất cả giống như bỏng ngô đựng trong túi ở lò vi sóng, không ngừng nở ra, nở mãi, nhưng không ai biết khi nào túi bị căng nứt.

Cho tới một ngày, đột nhiên trong tiết vật lý, Tiết Dịch Dương hỏi Tô Xán:

- Mày định khi nào chính thức theo đuổi Trần Linh San?

- Theo đuổi Trần Linh San?

Từ khi quay trở về, Tô Xán luôn yên tĩnh tập trung tăng cường thực lực bản thân, cho dù tiếp xúc với Trần Linh San, trong lòng y chỉ có sự hoài niệm với quá khứ, cảm giác này rất kỳ lạ, tất cả những điều y từng trải qua dần trở nên không chân thực. Còn hoàn cảnh y đang sống đây mới là cuộc đời thực sự, tương lai đều chưa xảy ra, cho nên không có ý nghĩa.

- Bớt vờ vịt đi.

Nhìn thấy Tô Xán ngạc nhiên, Tiết Dịch Dương cười thổ bỉ:

- Mày vào Nhất Trung, chẳng phải vì theo đuổi cô ấy à? Chẳng lẽ là vì tao? Trước đây người anh em này coi thường mày rồi, cố lên, tao ủng hộ hết mình. Cần gì trợ giúp cứ nói một câu, muốn tạo chặn đường cướp người cũng được.

- Mày xem phim HK nhiều quá rồi đấy.

Tô Xán dở khóc dở cười:

Chuyện tiếp theo đó phát triển có hơi lúng túng rồi, ví như ở một tiết thể dục, khi mọi ngường đang đi bộ làm nóng trên sân, có một vài cô gái lớp khác thân thiết đi tới chỗ Trần Linh San, sau đó chỉ Tô Xán hỏi:

- Đó chính là Tô Xán nhà bạn hả?

Hoặc là khi cả nhóm đang đứng tán gẫu ở ban công, mấy người bạn bên cạnh Trần Linh San đột nhiên tập thể nói :" Á, mình còn quên chưa chép bài tập, bọn mình vào lớp chép lại!" Sau đó bỏ đi. Còn Tiết Dịch Dương háy mắt với Tô Xán nói :" Tao đột nhiên hơi mắc tiểu, đi WC cái!"

Thế là thoáng một cái cả đám đông đi sạch sành sanh, chỉ còn Trần Linh San chưa hết ngạc nhiên, đối diện với Tô Xán nét mặt tương tự.

Chưa hết cửa phòng học còn chưa đóng thò ra một cái đầu nữ sinh:

- Không quấy rầy thế giới của hai người nữa!

Rồi khép cửa lại.

Thế là yên tĩnh lại càng thêm yên tĩnh, trong không khí hết sức ngượng ngùng đó, cả cô công chúa Trần Linh San cũng hơi cúi đầu, lấy chân đá đá lớp sơn tường sắp bong.

- Bọn họ ... Bọn họ đúng là rỗi việc.

Tô Xán còn biết nói gì hơn được nữa?

Tô Xản biết với cái loa phóng thanh Tiết Dịch Dương, chuyện mình vào Nhất Trung là vì theo đuổi Trần Linh San thế nào cũng bị hắn truyền bá đi,

nhưng y không ngờ rằng chuyện càng ngày càng có xu thế quá đáng như vậy.

Kỳ thực đối với Trần Linh San, rốt cuộc có cảm giác gì thì chính bản thân y cũng không miêu tả được, mối tình đầu đều luôn mỹ hảo, không thể quên, ai cũng có loại tình cảm này, chỉ có điều về sau nó bị cuộc sống vội vàng nghiền qua, bị cái giá phải trả của nỗi đau trưởng thành vùi lấp, không kịp hồi tưởng.

Thế nhưng một ngày nào đó, ở con phố quen thuộc nào đó, điều nào đó trùng hợp với sự kiện ẩn sâu trong trí nhớ , tích tắc nó sẽ tràn ra, luôn làm cho trai tim con người ta không khỏi đau thắt lại.

Sinh nhật của Tiêu Vân Vân là chủ nhật, địa điểm liên hoan là một trang trí rất độc đáo, phù hợp với phong cách đại gia khuê tú của Tiêu Vân Vân.

Tăng Na biết được bữa tiệc sinh nhật Tô Xán sắp tham gia là của Tiêu Vân Vân thì bất ngờ lắm, dù sao trước kia cả nhà Tiêu Phi phản đối con gái chơi với Tô Xán bị mọi người biết cả, chẳng qua là không nói ra thôi. Tô Xán nhờ Tăng Na tư vấn tặng quà gì cho Tiêu Vân Vân là để quan hệ hai chị em bớt lúng túng, Tăng Na chỉ chưa tới một năm nữa là học đại học rồi, khi đó hai chị em gần ít xa nhiều.

Chị em Tô Xán tới hiệu quà tặng của cậu út chọn một con búp bê Disney, thứ này khi đó rất đắt, cả thành phố Hạ Hải, chỉ cửa hiệu của cậu út nhạy bén nắm bắt không khí thời thượng mới nhập về một ít, Tô Xán trả tiền đúng giá, một con gấu Teddy cao hơn 20 cm thôi mà tốn gần 100 đồng.

Thời gian vẫn còn sớm, Tô Xán chỉnh lý lại một lượt những tri thức trọng điểm trong tuần qua, đến giờ mới tới nhà hàng được hẹn.

Khu nội thành Hạ Hải còn chưa mở rộng, đi lại chẳng tốn bao nhiêu thời gian, Tô Xán đã quen sống ở thành phố lớn, chẳng phải phố nào cũng có xe

bus, thường thường đi qua một con phố bằng ba bốn con phố ở Hạ Hải rồi, cho nên Tô Xán không hề cảm thấy xa.

Thành phố nhỏ, tất nhiên tỷ lệ chạm mặt người quen cũng cao.

Tô Xán đứng lại ở đầu phố, y nhìn thấy người quen.

Trần Linh San từ trên chiếc ô tô đắt tiền bước xuống, chiếc váy sẫm màu điểm hoa nhạt, áo ghi lê nữ nhỏ bên ngoài, cùng chiếc quần bó, phong cách khác hẳn với sự tươi trẻ ở trường, rất cá tính. Không hổ danh là biểu tượng thời trang của Nhất Trung, phong cách ăn mặc của Trần Linh San ít khi lặp lại, nhìn thế đủ biết muốn làm bạn trai của cô công chúa này, điều kiện không thể thấp.

Cùng Trần Linh San bước từ ô tô xuống là một một thanh niên đội mũ lưỡi trai xám, giày thể thao trắng, tướng mạo đẹp trai sáng lán, vóc dáng cao lớn, là loại hình con trai mà đại đa số các cô gái đều yêu thích, hai người đứng đó như đôi kim đồng ngọc nữ, trông cực kỳ xuất chúng.

Trần Linh San có vẻ vừa nhắc tới chuyện gì vui vẻ lắm, nụ cười rạng rỡ, kéo tay thanh niên kia vào hiệu trang sức, không lâu sau xách túi lớn túi nhỏ, rồi lại ô tô, rời đi, hoàn toàn không để ý thấy ở đầu đường đối diện có một người con trai đứng đó nhìn họ.

Tô Xán không hiểu sao mình lại đứng đó nhìn hai người họ lâu như vậy, đến khi bị chiếc xe máy bóp còi chạy qua mới giật mình tỉnh lại, chẳng phải y có ý định gì với Trần Linh San, nhưng nhìn mối tình đầu của mìn tung tăng bên cạnh một người con trai khác, tin rằng khó ai có thể cảm thấy thoải mái được.

Mặt trời chuyền sang màu đỏ, ánh hoàng hôn, dòng xe xuôi ngược, đám đông dáng vẻ vội vã, cứ thế trôi qua bên cạnh.

Khi tới cửa nhà hàng, nhìn thấy Tiêu Vân Vân đang đứng tiếp bạn bè của mình, có cả nam lẫn nữ, không ngờ có cả Trần Linh San và chàng trai mà Tô Xán đã nhìn thấy trước đó.

Tâm trạng đã điều chỉnh lại trạng thái cân bằng, đi tới mỉm cười nói với Tiêu Vân Vân:

- Chúc bạn sinh nhật vui vẻ.

- Cám ơn, thực sự muốn biết món quà bạn tặng cho mình là gì đó.

Tiêu Vân Vân vui mừng đi tới đón Tô Xán, nhận món quà được bọc cẩn thận, mắt cười cong vút.

Tô Xán lại nhìn sang phía Trần Linh San:

- Bạn quen Vân Vân à?

Trần Linh San cười tinh nghịch:

- Mình và Vân Vân từ thời sơ trung là bạn tốt đó, sinh nhật của bạn ấy, sao có khả năng không tham gia chứ?

Tiêu Vân Vân liền giới thiệu cho Tô Xán, người con trai đi cùng Trần Linh San tên là Cao Phàm, là học sinh khối cao nhị, nhà thuộc cơ cấu chính phủ thành phố, cũng quen Tiêu Vân Vân từ nhỏ.

Cao Phàm và Tô Xán chào hỏi nhau, không mặn cũng không nhạt, còn đánh mắt liếc Trần Linh San bên cạnh, như muốn nói :" À, cậu ta chính là Tô Xán đó hả?"

Trần Linh San lờ anh mắt của hắn đi, cùng với mấy cô gái bên cạnh Tiêu Vân Vân trò chuyện, bọn họ đều là học sinh Nhất Trung, bình thường cũng gặp qua rồi, hiện giờ bắt chuyện cũng dễ dàng.

- Tiêu Vũ đâu rồi? Lúc nãy mình gọi điện thấy báo đi rồi cơ mà?

Trần Linh San nhìn quanh, không thấy người bạn thân khác thì hỏi:

- Bạn ấy về rồi, hôm nay nhà bạn ấy có việc, giúp mình trang trí xong, để lại quà rồi về.

Không biết có phải cố ý không, Trần Linh San né tránh, Tiêu Vân Vân lại chỉ hai người họ nói:

- Sao hôm nay hai người lại đi cùng nhau tới đây, định cho mình một bất ngờ à?

Cao Phàm làm ra vẻ phóng khoáng đáp:

- Hôm nay là sinh nhật em mà, anh hẹn Linh San đi mua y phục, thuận tiện mua quà cho em, đán con gái bọn em thích gì anh cũng không biết, nhờ Linh San tham khảo mua cho em một cái vòng tay bạc lãng mạn ốc, thích không?

Một số nữ sinh bên cạnh liền tỏ ra chú ý, các cô gái đi dạo phố đương nhiên thích nhất vào cửa hàng chuyên bán đồ nữ sinh, vòng tay lãng mạn ốc thuộc loạt vòng tay công chúa, giá chừng 40 - 60 đồng, là cái giá mà học sinh khi ấy khó gánh được.

Chẳng ai chủ động nói ra quà trong hộp đóng gói là gì, Cao Phàm nói vậy chẳng qua là muốn khoe khoang quà của mình, con trai là thế trước mặt con gái, nhất là con gái xinh đẹp đều muốn thể hiện mình.

Hắn nói thế làm tên béo Vương An Đông, Nhiếp Hải cao gầy tỏ ra lo lắng, đương nhiên lo Tiêu Vân Vân mở quà xong, thấy quà của bọn họ không so được với Cao Phàm, địa vị trong lòng hoa khôi liền chênh lệch với người ta.

Thế là mang tâm lý chung một kẻ thủ, Vương An Đông và Nhiếp Hải trở nên thân thiết với Tô Xán, có lẽ trong mắt bọn họ, cảm thụ của Tô Xán hẳn là cũng giống mình.

Trong phòng bao trang trí rất cổ điển, Cao Phàm nghiễm nhiên thành nhân vật chủ đạo, tuổi tác lớn hơn, ở trong khối cũng là nhân vật cầm đầu, biết ăn biết nói, làm các cô gái cười không ngớt, đương nhiên càng làm liên minh chiến lược của đám Vương An Đông thêm đoàn kết.

Tô Xán không có xu thế đấu tranh giai cấp với Cao Phàm như bọn họ, y chỉ có chút không thoải mái lúc bất ngờ thấy Trần Linh San kéo tay Cao Phàm thôi, bây giờ hoàn toàn bình thường rồi.

Cao Phàm thông minh khéo ăn khéo nói, mặc dù hơi phét lác một chút, thích người khác lấy mình là trung tâm, nhưng tính cách đó chẳng có cái gì làm người ta ghét.

Trong bữa tiệc Tô Xán nói chuyện rất ít, đa phần là quan sát mọi người, trước đó y đoán quan hệ giữa Trần Linh San và Cao Phàm là bạn trai bạn gái, có điều Cao Phàm đúng là rất có thiện cảm với Trần Linh San, còn Trần Linh San đại khái vẫn đang do dự, một cô công chúa ưu tú được mọi người nâng niu trong lòng bàn tay như thế, dù là nhân vật phong vân như Cao Phàm muốn hái đóa hoa tươi này cũng không phải dễ dàng.

Quá nửa bữa tiệc, Cao Phàm đột nhiên chuyển chủ đề:

- Vân Vân, còn nhớ khi bọn anh chuyển đi, cha em là một khoa trưởng phải không? Bây giờ sao rồi, có còn làm ở cục kiến thiết không?

Cha của Cao Phàm trước kia là đồng nghiệp trong cục kiết thiết thôn trấn với Tiêu Phi, về sau điều sang huyện khác, ba năm trước mới điều về, cấp phó khoa, đang chạy chọt vì vị trí khoa trưởng, Cao Phàm cũng định làm trung gian cho cha mình.

- Ồ, cha em à, em cũng không rõ lắm đâu, cha em không cho em hỏi tới chuyện của cha, hình như vẫn là chủ nhiệm ban đấu thầu ...

Tiêu Vân Vân cẩn thận đáp:

- Lâu lắm rồi không gặp, lát nữa thế nào anh cũng phải đi chào hỏi chú Tiêu một chút, cha anh cũng có ý mời nhà em một bữa cơm, ôn lại chuyện cũ.

Bữa tiệc ở nhà hàng kết thúc, mọi người tới nhà Tiêu Vân Vân, phần quan trọng nhất bữa tiệc sinh nhật diễn ra ở đây.

Đây là lần đầu tiên Tô Xán tới nhà Tiêu Vân Vân, Tiêu Phi tuy trước kia cùng cấp bậc với cậu cả, song gia cảnh rõ ràng hơn một bậc, một gian nhà lớn diệt tích chừng 200 mét vuông, rộng rãi sáng sủa, trang trí không hoa lệ, có vài phần mộc mạc, dù gì cũng là người trong ủy ban kiến thiết mà con mắt thẩm mỹ kiến trúc chắc chắn phải có, thời đó căn nhà thế này là khá lắm rồi.

Cha mẹ Tiêu Vân Vân đứng ở cửa đón mọi người, mặt tươi cười, khi nhìn thấy Tô Xán, Tiêu Phi càng mừng rỡ.

Với địa vị của Tiêu Phi, làm sao có chuyện đích thân ra đón bạn của con mình, ông ta hiển nhiên nhắm vào Tô Xán.

- Cháu chào chú, chào dì ạ.

Tô Xán lễ phép chào hỏi, bà Tiêu ném cho con gái một cái nghìn khen ngợi.

Bánh kẹo, hoa quả, bánh ga tô, chẳng cần âm nhạc, một đám nam nữ trẻ tuổi chẳng mấy chốc làm không khí trở nên náo nhiệt.

Cha mẹ Tiêu Vân Vân rất tâm lý không ở lại làm đám tiểu bối mật tự nhiên, lạ cái là Tô Xán lại theo Tiêu Phi vào thư phòng nói chuyện, làm đám nam nữ bên ngoài tò mò.

Một cô bạn thân của Tiêu Vân Vân hỏi khẽ:

- Đừng nói cha bạn định tuyển Tô Xán làm con rể đấy nhé.

Tiêu Vân Vân đỏ mặt đánh cô bạn của mình.

Khẳng định luôn Tiêu Phi không định tuyển Tô Xán làm con rể rồi, chỉ dùng phương thức tán gẫu chuyện nhà, bóng gió thăm dò ý tứ của Tằng Toàn Minh, hoàn toàn coi Tô Xán là đứa bé vừa mới lên cao trung. Tô Xán cười thầm, cũng vờ không có chút tâm cơ nào, tiết lộ chút suy nghĩ của Tằng Toàn Minh, còn cố ý học khẩu khí của cậu mình thở dài:

- Cậu cả cháu có lần nói " thực ra tôi rất yên tâm năng lực của Tiêu Phi, chỉ là .. Ài, chuyện trước kia tích lũy quá nhiều, ông ta khó mà không để bụng .."

- Chủ nhiệm Tằng nói vậy thật sao?

Tiêu Phi không tin, loại chuyện này làm sao Tằng Toàn Minh lại nói cho Tô Xán được.

- Dạ, cháu hay trốn vào phòng của cậu cả cháu chơi máy vi tính, tình cờ nghe thấy cậu cháu nói với mợ ...

Tô Xán làm bộ gãi gãi đầu, cố ý chọc Tiêu Phi:

- Vì chú Tiêu là cha của Vân Vân nên cháu mới nhớ.

Quả nhiên nghe tên nhãi này nói tới con gái rượu của mình, khóe môi Tiêu Phi hơi giật giật, thế nhưng chính vì thế mà tin lời Tô Xán bảy tám phần:

- Ài, chủ nhiệm Tằng thật là, chú Tiêu và ông ấy có mấy tranh chấp ở công việc thôi, ông ấy thật hẹp hòi, sao chú để bụng được ...

Tiêu Phi cười lớn thân thiết vỗ vai Tô Xán, trong lòng nhẹ bớt nhiều, gần đây ông ta đích xác bị cho thanh nhàn không có việc gì làm, Tằng Toàn Minh không động vào ông ta, nhưng lạnh nhạt với ông ta, làm Tiêu Phi bất an.

Tới khi Tô Xán rời thư phòng, Tiêu Phi suy nghĩ xem liệu mình có nên xuống nước, dùng phương thức nhận lỗi, cùng Tằng Toàn Minh uống chén rượu, xỏa bỏ hiềm khích.

Tô Xán rời thư phòng của Tiêu Phi, khó tránh khỏi làm Cao Phàm ngạc nhiên, vừa nãy hắn bái phỏng Tiêu Phi, còn nhắc tới chuyện cha mình mời khách, Tiêu Phi chỉ ậm ừ ứng phó, vậy mà lại cùng Tô Xán trò chuyện trong thư phòng lâu như thế, trong lòng không thoải mái lắm.

Tiêu Vân Vân đang tiếp đãi bạn bè, thấy nụ cười cha mình nhiều thêm vài phần, hiểu chuyện có tiến triển, tới bên Tô Xán nói nhỏ:

- Cám ơn bạn.

Tiêu Vân Vân không phải là cô tiểu thư yểu điệu ngây thơ được yêu chiều như cô tỏ ra như thế, rất thông minh, hiểu chuyện, thời gian qua tất nhiên hiểu được lo lắng của cha, quan tâm tới Tô Xán, đa phần là vì nhân tố giúp đỡ cha mình, không phải thực sự muốn theo đuổi Tô Xán, giờ thấy lo lắng được giải quyết, cô cũng thở phào, với Tô Xán có chút áy náy.

Tô Xán chỉ thoáng nghĩ một cái là hiểu ra chuyện gì, cũng không trách Tiêu Vân Vân lợi dụng mình.

Tô Xán tự biết mình, thành tích ở lớp 5 không hề nổi bật, gia cảnh chẳng có gì, dù cậu cả mình đứng đầu cục kiến thiết cũng chẳng liên quan tới y. Huống hồ so với bạn đồng lứa, y phát triển có hơi muộn, nhìn thế nào cũng không phải loại hình hoàng tử bạch mã. Tiêu Vân Vân mà vì một bài văn được phóng viên TW và phó thị trưởng biểu dương mà ái mộ mình thì quá phù phiếm rồi.

Tiêu Vân Vân tiếp cận mình rõ ràng có mục đích, chuyện này chẳng thể trách được, những đứa trẻ sống trong cơ quan đại viện đa phần đều trưởng thành sớm.

Không phải cô gái nào cũng có dũng khí làm như Tiêu Vân Vân, lại còn trước mặt bao người, có lẽ đó là phương thức Tiêu Vân Vân bù đắp áy náy với Tô Xán.

Đó chính là cuộc sống, rất hiện thực, rất bất đắc dĩ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 11: Sự Kiện Bày Tỏ Ở Tiệc Sinh Nhật (3)

B

ữa tiệc sinh nhật tới cao trào, tắt đèn, thổi nến, cắt bánh ga tô, gò má Tiêu Vân Vân đỏ hồng, có thể nhìn ra đón một tuổi mới, tâm tình cô rất tốt, tràn đầy ước mơ và kỳ vọng vào tương lai.

Các cô gái nôn nóng xúi bẩy Tiêu Vân Vân mở quà, đám Vương An Đông có chút xấu hổ, họn họ chỉ tặng món quà bình thường, tất nhiên không so được với cái vòng tay bạc của Cao Phàm, đám nữ sinh thì tặng đù mọi thứ, gì cũng có.

Trần Linh San cầm hộp quà của Tô Xán, ngay từ mới đầu cô đã rất tò mò rốt cuộc Tô Xán tặng cái gì cho Tiêu Vân Vân, lúc này vị trí của cô vừa vặn gần món quà của Tô Xán nhất, cho nên hết sức tự nhiên cầm cái hộp lên.

- Cái này mình mở giúp nhé.

Tiêu Vân Vân vốn định tự mở, Trần Linh San nói thế rồi, không tiện nói gì nữa, nhoẻn miệng cười gật đầu.

- Cái gì đấy ...?

Một đám nữ sinh xúm lấy, vỏ ngoài bóc ra, cái hộp hình chữ nhật hoa lệ mang hình trời sao tím đẹp đẽ xuất hiện, cách lớp giấy bóng nhìn thấy là gấu Teddy.

- Oa, thật là đáng yêu.

Nữ sinh sức kháng cự với món đồ đáng yêu thế này sức kháng cự rất thấp, không kìm được reo lên.

Tiêu Vân Vân nhì hai mắt tròn đen láy cái mặt bầu bĩnh đáng yêu, bộ lông mềm mại của con gấu, thích vô cùng ôm ngay vào lòng, đây là món quà có sức sát thương lớn với các cô gái.

Trần Linh San mắt nhìn Tô Xán chằm chằm, hôm nay cô vừa vặn cũng đi qua cửa hàng quà tặng, nên rất biết giá trị của con gấu này, cười nhẹ:

- Vân Vân thật là may mắn nhé, nếu như sinh nhật mình cũng nhận được món quà thế này, mình nhất định sẽ không ngủ được.

Cả đám nữ sinh cười khúc khích, lời này của Trần Linh San có chút mùi vị.

- Con gấu này rất đắt đấy, ở Hạ Hải cũng không tìm được mấy nơi bán đâu, lần trước sinh nhật mình đòi cha mình mua cho mà không được! Xem ra Tô Xán rất đầu tư hi hi…

Có cô bạn rất thân với Tiêu Vân Vân giành lấy con gấu trêu:

Tiêu Vân Vân ngạc nhiên, áy náy nhìn Tô Xán, sợ hành động trước đó của mình làm Tô Xán hiểu lầm. Một cô bạn khác đẩy vai Tiêu Vân Vân:

- Té ra trước đó Tô Xán uống nước khoáng là đợi tiểu mỹ nữ của chúng ta mắc câu đấy ...

Tiêu Vân Vân bận ứng phó với đám bạn trêu chọc, không kịp nghĩ nhiều. Chỉ có Trần Linh San tủm tỉm cười nhìn Tô Xán.

Từ lúc Tô Xán xuất hiện, Cao Phàm cảm thấy rõ rệt thái độ của Trần Linh San với mình trở nên lãnh đạm, không còn nhiệt tình như trước nữa, song thấy Tô Xán rất bình thường, không hề có sức uy hiếp gì với mình, Tô Xán vào thư phòng nói chuyện với Tiêu Phi chỉ làm hắn hơi ghen tỵ thôi, hắn tặng quà đắt tiền cho Tiêu Vân Vân là có mục đích, không phải vì có ý đồ

với Tiêu Vân Vân, nhưng bây giờ nụ cười nhìn thế nào cũng không hề giống bình thường của Trần Linh San làm hắn thực sự dè chừng.

Ở bên trong rủ nhau tổ chức trò chơi, Tô Xán khó mà hòa nhập được với đám học sinh này, nên đi ra ngoài ban công, ban công nhà Tiêu Vân Vân thiết kế kiểu cửa kéo, đóng cửa lại, náo nhiệt trong phòng bị ngăn cách bên ngoài, chỉ còn lại ánh trăng nhàn nhạt, bầu trời thăm thẳm lấp lánh ánh sao, khu đại viện thấp thoáng dưới ánh đèn đường.

Tô Xán uống một ngụm rượu vang, tay vịn ban công, làn gió mang theo hơi mát phất lên mặt, làm rối mái tóc, cảnh tượng phía dưới làm y nhớ lại trước kia cùng đám trẻ con cục kiến thiết nô đùa, có cô bé xinh xắn hay chạy theo y gọi " Anh Tô Xán, anh Tô Xán!" , giờ cô bé đó đã trưởng thành rồi, rất xinh đẹp, thời gian trôi qua thật là nhanh ...

Đằng sau có tiếng kéo cửa, một bóng hình nhỏ nhắn mảnh mai mang theo mùi hương nước hoa tới bên cạnh, Tô Xán quay đầu sang, là Trần Linh San.

Thế nhưng Trần Linh San không nhìn y mà chú ý tới đồ lót của Tiêu Vân Vân treo ở dây phơi trên đầu, áo ngực, quần lót kết nơ. Đứng sóng vai cùng Tô Xán, tay cũng cầm một ly rượu vang:

- Bạn ra đây là vì nhìn trộm mấy thứ này sao? ... Sắc lang!?

Tô Xán hơi ngớ người, mình làm cái gì đâu cơ chứ!? Ngước lên nhìn mới phát hiện ra mình tới chỗ không nên tới, treo ngay trước mắt y là loạt quần lót in hình Hello kitty, chó Snoopy, gấu trúc Winny, cùng các loại quần lót màu trắng màu hồng với những hình hoạt hình khác, đủ làm một gian trưng bày nhỏ, khiến Tô Xán mở rộng tầm mắt.

Không khí tức thì trở nên lúng túng.

Một chàng trai, một cô gái đứng giữa bầu trời sao, ở giữa là mấy món nội y đung đưa, tỏa mùi hương nhè nhẹ.

Cảnh nam nữ đứng ở ban công trong mấy bộ phim chết tiệt luôn rất lãng mạn, sao tới mình nó lại xúi quẩy như thế này?

Tô Xán thiếu chút nữa trượt ngã, vội vàng giải thích:

- Không phải như bạn nghĩ đâu ... Mình ra đây đơn thuần là vì cho thoáng khí ... Thật là ... Thật là ...

Trần Linh San lại bất cười trước, nhìn ra xa:

- Thật tốt.

- Cái gì tốt?

Tô Xán lại lần nữa ngớ ra.

- Mình còn tưởng rằng bạn là cái khúc gỗ, gặp phải chuyện gì cũng không khẩn trương, ai ngờ cũng có lúc đỏ mặt bối rối thế này, không cần giải thích với mình ...

Trần Linh San háy mắt, Tô Xán vừa mới thở phào thì cô lại phát ra một câu đủ làm huyết áp người ta tăng vọt:

- Đi giải thích với Vân Vân đi.

Sau đó xoay người làm động tác muốn đi vào bên trong, Tô Xán bất giác đưa tay ra giữ lấy.

Tô Xán toát mồ hôi, tâm tư của nữ sinh rất phức tạp, nếu để cả nhà Tiêu Vân Vân cho rằng mình ra ban công có ý nghĩ xấu xa, không xong đời mới là lạ.

Có điều cảm giác tay mềm mại, xúc giác êm ái từng chút từng chút truyền vào trong lòng.

Đây là một thời khắc lịch sử, trở về mười một năm trước, nắm bàn tay cô gái mà bản thân từng thầm yêu lại bỏ lỡ, tích tắc đó dưới bầu trời đêm tĩnh mịch, trong mắt Tô Xán không khác gì pháo hoa nở xòe khắp nơi.

Trần Linh San hơi khựng người, nhưng không quay đầu lại.

Chuyện xấu hổ nhất là cái gì? Không phải là nam nữ bất ngờ có tiếp xúc da thịt, mà là vô tình nắm lấy tay cô công chúa làm vô số nam nữ Nhất Trung thần hồn điên đảo, xuyên qua cái cửa kéo không hề cách âm, tiếng nói từ trong phòng truyền tới ban công.

- Í, Tô Xán đâu?

Có cô gái thần bí hỏi:

- Không biết, hình như xuống lầu mua cái gì đó ..

- Chẳng phải gần đây có một tin đồn sao ... Không biết mọi người nghe thấy chưa ..

- Hì hi, là chuyện Tô Xán thầm yêu Trần Linh San à ... Hi hi, nghe nói lâu rồi, nãy giờ tớ còn giả vờ không biết cậu ấy là ai, nín nhịn đến khổ ...

Âm thanh từ trong phòng truyền ra mặc dù không quá rõ ràng, trong đó còn có tiếng cười khúc khích của nữ sinh, tiếng hỏi thăm của nam sinh, nhưng vẫn xuyên qua vô vàn khe hở của cái cửa kéo, truyền chính xác vào tai hai người ngoài ban công.

Tô Xán dù hơn đám học sinh trong phòng mười một năm kinh nghiệm sống, trái tim lúc này cũng có cảm giác bị bóp vào, nghe mấy lời đó , quên cả buông tay Trần Linh San, ngược lại, vì khẩn trương mà càng nắm chặt hơn.

Tim Trần Linh San đập cực nhanh, gió đêm thu mát lạnh không làm khuôn mặt cô bớt nóng, mặt đỏ rực, không dám quay lại đối diện với Tô Xán.

- Bọn họ nói ... Thật chứ?

Trần Linh San vẫn quay lưng về phía Tô Xán, nhưng giọng nói dễ nghe truyền tới.

- Nghe nói mẹ Tô Xán là nhân viên trong công ty của mẹ Linh San, cậu ấy thềm yêu Linh San từ nhỏ ...

Giọng nói trong phòng lại truyền ra:

- Ừ! Thật đấy!

Tô Xán gật đầu thừa nhận,

Cánh tay Tô Xán nắm lấy bàn tay Trần Linh San cùng hơi kéo lại.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 12: Hậu Di Chứng

Nếu như bàn tay này sẽ mãi nắm trong tay mình, vậy tương lai, tương lai của tương lai sẽ ra sao?

Nắm chặt cảm giác an toàn, mê mang không thể tưởng tượng tương lai, hai người cứ thế nắm tay nhau tới mãi mãi được không?

Bình tâm mà nói, Trần Linh San không phải là không có thiện cảm với Tô Xán, thành tích không tốt, nhưng rất lạc quan. Không cao lớn, nhưng nụ cười luôn ấm áp như mặt trời, đối diện với khó khăn luôn ung dung bĩnh tĩnh, nhiều lần hóa hiểm thành an, nhưng cũng là một người con trai gia cảnh bình bình, bối cảnh không có gì đáng kể.

Cậu ấy có nụ cười của vương tử, nhưng không làm cho trái tim người khác đập mạnh, không phải vương tử thật sự như trong mơ. Đôi vai gầy gò mỏng manh, không thể hứa hẹn tương lai mình mong muốn.

Trần Linh San khát vọng Jack của mình giống như trong Titanic, lên thuyền trong ngày trời trong gió ấm, vượt đại dương, hướng về phía tiếp giáp giữa trời và biển.

Nhưng Tô Xán, bạn không phải Jack, chúng ta không ra được biển khơi.

- Xin lỗi.

Trần Linh San nghe thấy tiếng nói của mình hơi xa xăm, sau đó cô buông tay, kéo cửa, lặng lẽ đi vào phòng.

Tô Xán chỉ thấy tiếng thảo luận trong phòng khách đột nhiên ngưng bặt, cách cửa chưa khép kín, dưới ánh đèn sáng tôi đang xen, rất nhiều người

kinh ngạc nhìn hai bọn họ.

Với những người tham gia bữa tiệc sinh nhật của Tiêu Vân Vân mà nói, chủ nhật này là một thảm bại của Tô Xán, vì ai cũng nhìn thấy Trần Linh San bước từ ban công vào, cùng Tô Xán đứng trong bóng tối không rõ nét mặt.

Trong lòng mọi người mà nói, nét mặt của Tô Xán lúc này ra sao không còn quan trọng nữa.

Rất nhiều người nuối tiếc, Trần Linh San cuối cùng vẫn là công chúa kiêu kỳ, cao tận tầng mây, không bị bất kỳ nam sinh nào chinh phục. Tô Xán là người rất có tiềm lực cũng bị sóng vô tình xô lên bãi cát.

Cao Phàm nghe kể lại chuyện này thì có chút hả hê, thầm nhủ mình tính không sai, Trần Linh San cao ngạo làm sao có thể đi chọn nam sinh như Tô Xán, cùng thầm may mắn vì mình không lỗ mãng bày tỏ, với cô gái như Trần Linh San phải thật từ từ thật kiên nhẫn, không thể có chút nôn nóng nào, bất kỳ chút vội vàng xao động nào, cũng có thể khiến cô như con chim bị kinh hãi, vỗ cánh bay mất. Tô Xán thất bại có nghĩa là hắn vẫn còn cơ hội lớn, hắn tin với thế công chậm rãi của mình, sẽ có một ngày nắm vững được trái tim cô công chúa kiêu kỳ này.

Còn Tiêu Vân Vân đang giúp mẹ ở trong bếp, về phòng khách nghe kể lại, rõ ràng có chút không tự nhiên, thậm chí khi tan tiệc tiễn chân mọi người, nụ cười rất gượng gạo.

Nhưng tất cả mọi thứ xảy ra trong buổi tối hôm đó với Tô Xán mà nói, bảo đó là một sự thất bại, không bằng nói đó là một loại giải thoát.

Trong lòng mỗi con người, luôn có nuối tiếc với chuyện mỹ hảo từng bỏ lỡ, luôn nuối tiếc lựa chọn trước kia của mình "nếu như mình có thể làm lại", Tô Xán cũng như thế.

Về sau mỗi đêm khuya làm việc mệt mỏi, nhưng không sao ngủ được, thi thoảng Tô Xán cũng nghĩ tới chuyện trước kia, từng nghĩ nếu được quay trở lại, mối tình đầu chưa bao giờ bày tỏ, để trôi qua bên cạnh, vốn có thể giữ lấy, nhưng người rời đi, y liệu có đưa tay ra, giữ lại bóng dáng lướt qua như sao băng của họ trong sinh mệnh của mình không.

Vì cuộc đời như ván cờ, chỉ có thể tiến về phía trước, chém giết kịch liệt, tiến lên từng bước, nhưng không thể đi lại.

Cho nên chúng ta vĩnh viễn không biết được lựa chọn trước kia sẽ đưa tới kết quả gì.

Nhưng Tô Xán làm được rồi, với Trần Linh San, cô gái từng vì sự rực rỡ của mình khiến Tô Xán cảm thấy tự tin nhỏ bé, y cuối cùng quay trở lại có cơ hội làm việc mình từng nuối tiếc.

Cuộc đời trước khi có kết luận giống như một đề biện chứng, bạn sẽ mãi mãi không biết mình có thể làm được điều gì, không thể làm được điều gì, điều mình tin tưởng, liệu có thể thực hiện được không, điều mình lo lắng liệu có xảy ra không?

Tô Xán dùng cơ hội quay trở lại chứng minh y vươn tay ra nhưng không nắm chặt được ái tình.

Thế nhưng không phải cũng có thể quay lại dũng cảm cầm lấy tay mối tình đầu của mình, y làm được, thế là giỏi lắm rồi.

Mặc dù đúng là có chút xấu hổ, có điều đa phần là sự giải thoát khỏi cảm giác quấy nhiễu dạ dày trống không.

Vì không còn hối tiếc, cho nên không phải hối hận.

Thế nên sáng hôm sau tỉnh dây, Tô Xán cảm thấy trong lòng sảng khoái lạ lùng, cứ như bắt đầu từ hôm qua mới thực sự là cuộc sống mới.

Lúc đánh răng, Tô Xán soi gương nhe răng cười với mình, cuối cùng mình đã là người trưởng thành, đã có thể thay một loại tâm thái đối diện với nhiều sự kiện.

Đây như gột rửa tâm trí khiến y càng trở nên ưu tú hơn.

Nhưng rõ ràng, cho dù Tô Xán tận lực không gây sự chú ý, nhưng ông trời cứ như đùa bỡn y, lúc nào cũng đẩy y lên đầu sóng ngọn gió, không cho y cơ hội được yên tĩnh, sự kiện xảy ra trong tiệc sinh nhật của Tiêu Vân Vân dùng một tốc độ cực kỳ đáng sợ lan truyền trong giới học sinh Nhất Trung.

Thậm chí ngay cả trên đường Tô Xán ngồi xe bus tới trường cũng có hai nữ sinh chỉ chỉ chỏ chỏ, lúc ấy xe dừng lại, tiếng ồn của động cơ nhỏ xuống, làm nổi bật tiếng thì thầm của ai cô gái:

- Đó chính là Tô Xán khối cao trung đấy ...

Chuyện tốt chưa ra cửa, chuyện xấu đã truyền ngàn dặm là thế, chỉ qua một đêm Tô Xán thấy nhà nhà hộ hộ đều biết tới mình rồi.

À đương nhiên là cách ví von thôi, đại bộ phận học sinh Nhất Trung trên xe không nhận ra y, có điều tới ngày mai thì khó mà nói được.

Đi tới khối cao nhất ai cũng dùng một vẻ mặt kỳ quái nhìn y, mấy nhóm lớp số 5 nhìn thấy y tới, lập tức hớn hở tới mức đặc sắc để hình dung.

Tiết Dịch Dương lần đầu tiên không cùng đám Mậu Tiểu Thì bên cạnh lén chơi bắn may bay trong lớp, mà rất cố gắng nghe giảng, mắt không nhìn nghiên, có điều được nửa tiết thứ nhất, Tiết Dịch Dương bất thình lình quay sang hỏi mà không có dấu hiệu nào báo trước:

- Tao nghe nói hôm qua mày tỏ tình với Trần Linh San.

Tô Xán đang ngước mắt nhìn lên bảng, tức thì ho khù khụ, bị sặc nước bọt của mình.

Tiết Dịch Dương vỗ vai y:

- Người anh em, kể cho tao nghe cái, tao nghe chưa tường tận ...

Giáo viên tiếng Anh không nhịn được nữa, cầm phần ném chính xác vào đầu Tiết Dịch Dương:

- Mr. Sucan! Mr. Xueyiyang !Shut up.

Cả lớp cười ngặt ngoẽo, Đường Vũ và Trần Linh San đồng thời từ chỗ ngồi quay đầu lại, người trước hơi mờ mịt nhìn Tô Xán, ánh mắt người sau rõ ràng quyến rũ, gò má hồng hồng, xem ra hôm nay bạn bè năm châu bốn biển tới tìm cô xác nhận chuyện hôm qua thực sự không ít ...

Tô Xán đón ánh mắt của Trần Linh San cười tiêu sái, y tất nhiên không muốn Trần Linh San vì chuyện hôm qua mà mang gánh nặng gì.

Thế nhưng Trần Linh San lại vì nụ cười của Tô Xán lúc này mà ngẩn ngơ, vội quay đầu đi, có điều má vô cớ nóng rang, lòng khó nói tư vị gì.

Sự kiện này mau chóng trở thành tấm gương cho những nam sinh muốn theo đuổi Trần Linh San, cũng khiến cho những cô gái vốn thích Tô Xán cũng có chút thất vọng, dù có người muốn theo đuổi Tô Xán, cũng ngại bị người ta cười nhạo kém hơn Trần Linh San một bậc.

Trái ngược với dự liệu của Tô Xán, Trần Linh San không vì chuyện đó mà lạnh nhạt với đoàn thể của Tiết Dịch Dương và y, mà lại càng trở nên thân thiết hơn trước, đôi khi tan học chuyên môn đợi nhóm bọn họ, có lúc tiết thể dục còn rộng rãi mời khách, thuận tiện nhờ người mang đồ uống cho hai người bọn họ.

Thường thường những lúc như thế, Trần Linh San đứng ở đầu kia sân, cánh môi hồng uống nước khoáng mát lạnh, ánh mắt lại như có như không nhìn về phía Tô Xán ngồi dưới gốc hương chương.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 13: Thời cơ phát triển

Đ

ầu thu, trời có hơi man mát, trăng sao tỏa sáng, màn trời vẫn một màu đen, sao mai còn chưa ló.

Hiện giờ là 5 giờ 40 phút sáng, đèn trong phòng ngủ Tô Xán đã bật, y dậy từ mười phút trước, lật sách ngữ văn tới trang 62, mà sách chỉ có 162 trang mà thôi.

Ôn lại kiến thức sơ trung củng cố nền móng, từng bước một tiếp nhận lượng lớn kiến thức cao trung, Tô Xán hấp thụ kiến thức như một tấm bọt biển, ngữ văn cao trung quan trọng nhất là nắm bắt cơ sở hệ thống quốc ngữ, với cơ chế giáo dục bây giờ, văn học Hán ngữ đã thành tiết học có tính mục đích rất lớn. Rất nhiều học sinh luyện đề, trải qua học tập gian nan, điểm số có tiến bộ rõ ràng, nhưng chỉ tiến bộ ở điểm số mà thôi, đối với vận dụng nắm bắt văn tự vẫn bị kẹt ở cửa ải không công phá được.

Nguyên nhân vì giáo dục hiện giờ có tính công cụ và mục đích quá mạnh, không mấy người ý thức được tầm quan trọng của nó. Ngữ văn sở dĩ được gọi là quốc học là vì nó thể hiện hiện giá trị quan và thế giới quan về văn hóa của cả dân tộc, là tượng trưng cho tinh thần văn minh của dân tộc, không có thái độ và tầm cao này để học tập nó, sẽ cảm thấy nó khô khan vô vị.

Với người đã viết qua vô số báo cáo như Tô Xán mà nói, học tập ngữ văn như cá gặp nước, có điều vì mạng internet còn chưa phổ cập, gặp phải chữ lạ mình không hiểu, muốn tra cứu rất khó khăn, cuốn (từ điển Trung Hoa) dày cộp trên bàn là báo bối vô giá với Tô Xán bây giờ.

Tô Xán cũng từng nghĩ giúp cha mẹ kinh doanh, trở thành phú hào bạc tỷ, chuyện này hoàn toàn có thể, có điều tương ứng với nó là cản trở cực lớn,

từ phương diện nào đó mà nói đây là sự đánh cược, thời sau y bại quá thảm, nên Tô Xán càng xem trọng sự trầm ổn, chỉ dựa vào khả năng tiên tri của mình, đạt tới tầm cao nhất định, không có thực lực tương ứng, sẽ chỉ càng ngã đau hơn mà thôi.

Tô Xán đang âm ầm tiến hành vũ trang bản thân, không ngừng bổ xung tăng cường thực lực của mình.

Chỉ là với tầm mắt của Tô Xán thì tri thức cao trung đều có chút hạn hẹp rồi, hiện giờ hấp thu tri thức là chuyện thích hợp nhất với mình, lại phù hợp với nguyên tắc nguy hiểm ít nhất, lợi ích lớn nhất, vậy thì cứ con đường này mà đi.

Cũng phải nói lại, về sau Tô Xán thất bại, mặc dù y quy kết nguyên nhân do học hành và vận may của minh, có điều khó tránh khỏi nguyên nhân bản lĩnh của y không đủ, khi đi học y không tạo nên thói quen học tập mạnh mẽ, học không đi đôi với hành, cho nên khi ra xã hội nhiều lần gặp đối thủ mạnh đều thua thảm.

Hiện giờ học tập hệ thống các môn là một mắt xích trong " kế hoạch bọt biển" to lớn của Tô Xán, y muốn nâng cao nội công của mình.

Định ra kế hoạch, Tô Xán mỗi ngày 11 giờ đi ngủ, 5 giờ 30 thức dậy ....

Kế hoạch của Tô Xán dùng ba tháng học hết nội dung cao nhất, đó mới chỉ là bước khởi đầu mà thôi.

Y ra hiệu sách mang về một đống sách vở, không chỉ sách tham khảo, còn có một số tiểu thuyết, tài chính, thời sự, quân sự, địa lý thế giới, còn có cả một số tạp chí lưu hành ở hải ngoại, Tô Xán đều mang hết về nhà, thế là số tiền cậu cả cho hồi kỳ nghỉ chẳng mấy chốc bị dùng hết, có điều Tô Xán chưa bao giờ cảm thấy mình tiêu tiền đáng giá như vậy.

Đương nhiên tuyệt đối không thể ăn thành một tên béo, đối diện với đống kiến thức nhiều như biển đó, Tô Xán chỉ mỗi ngày chỉ học trong dung lượng có thể tiếp thu mà thôi.

Giống như trong tiểu thuyết võ hiệp, một người kinh mạch không phát triển, dù có trút bao nhiêu nội lực vào trong đó cũng vô nghĩa, khai thác mở rộng mới là vương đạo, không ngừng mở rộng tầm nhìn bản thân, tiến hành sạc điện trí năng, nâng cao năng lực và hiệu suất học tập của mình là điều Tô Xán tiến hành.

Bởi vì chuyên chú học tập, cho nên y quên dần lời đồn đại ở Nhất Trung.

Con người luôn dễ quên, nhất là ở cái nơi mà tin tức vỉa hè trở thành nguồn vui, luôn có tin tức mới xuất hiện, chưa tới một tuần, chuyện Tô Xán bày tỏ với Trần Linh San dần dần hạ nhiệt.

Chuyện này cứ nhìn scandal liên miên của giới giải trí đời sau là có thể hiểu rồi.

Đạp xe đi học có nhiều điều không tiện, Tô Xán càng quen ra khỏi cửa là có thể bắt được ngay xe bus số 8, nên chiếc xe đạp chiến lợi phẩm của kỳ thi trung khảo đa phần dùng để cuối tuần tới nhà cậu cả.

Trong giá sách của Tằng Toàn Minh xếp cả ngàn danh tác thế giới, các loại sách cấm kỵ lưu hành một thời, có cả loại sách giám định văn vật, nhưng đa phần ông không xem, chỉ bày trên đó thôi, đó cũng là một loại thể diện quan trường, cho khách bái phỏng xem.

Tô Xán xách theo túi qua lại giữa nhà cậu cả và nhà mình, mỗi tuần lại mượn một hai danh tác, hoặc là ở lỳ trong nhà cậu cả nửa buổi chiều. Hiện giờ hơi nóng dần tan đi, cỏ dần úa vàng, trong mùa thu tiêu điều đó, Tô Xán vùi đầu vào sách vở ....

Tô Xán cảm thấy được trái tim dần phong phú của mình, đối diện với lượng kiến thức lớn, y vẫn hấp thu vừa vặn, không no không đầy, cục diện này rất hài hòa, là tiền đề để phát triển ổn định.

Một ngày cuối tuần như mọi ngày, liên tục tới nhà cậu cả ăn chực, cũng ăn không ít đồ ăn vặt của chị cả, ngoài quan hệ chị em dần bớt đi lúng túng, còn được nghe không ít tin tức của chính phủ thành phố.

Phát triển kính tế chính trị thì Tô Xán trực tiếp bỏ qua, y chỉ lựa chọn trọng điểm, chính phủ sắp xác lập đơn vị mua sắm chỉ định, dùng để quy phạm toàn bộ công tác mua sắm của chính phủ, sẽ thành lập một tổ kiểm tra, do ủy ban thương mại thành phố điều nhân thủ, tiến hành thẩm phê đơn vị mua sắm vận dụng công dụng cho chính phủ.

Tô Xán thấy thời cơ phát triển cho cửa hiệu nhà mình đã tới.

Tằng Kha, Tô Lý Thành đều có vẻ chần trừ, không dám xác định tranh thủ thành địa điểm mua sắm văn phòng phẩm chỉ định của chính phủ, nguyên nhân lớn nhất là không đủ tự tin, gần đây Tằng Toàn Minh cũng rất nhiều việc, ông mới tiếp nhận cục kiến thiết, ngày nào cũng bận rộn họp hành, chuyện này cũng chỉ nhắc qua với em gái, cũng không hi vọng hiệu "Văn phòng phẩm Hạ Hải' thành cửa hiệu chỉ định của chính phủ.

Dù sao dù là bình thường Tằng Toàn Minh cũng giới thiệu ít công ty liên hệ cục kiến thiết tới cửa hiệu của em gái rồi, cho nên cửa hiệu vừa mới khởi đầu, bán lẻ không nhiều, đang ở giai đoạn tích lũy khách hàng, ngược lại đơn đặt hàng từ cách công ty rất nhiều, lượng doanh nghiệp cũng tăng lên gấp bội.

- Anh, vậy bọn em phải làm thế nào, cái hội đấu thầu này xem chừng sẽ tiến hành ở khách sạn Khải Lai ...

Tô Lý Thành thiếu tự tin nói, đây là chuyện họ bàn bạc mấy ngày qua.

- Tôi cũng không biết, cái hội đấu thầu này chúng ta tới góp vui thôi, ở đó toàn người có năng lực, dù cậu có gọi tôi là anh cũng không ích gì ở đó.

Hội đấu thầu này do lãnh đạo cao tầng tổ chức, nghe nói là thị trưởng Hồng Tiểu Thiên phân quản mảng này đề ra, muôn kiên quyết chặn đứng các hiện tượng làm việc thiên tư, phá hỏng cạnh tranh. Mỗi đơn vị chỉ định của một nghành nghiệp đều phải qua ông đích thân thẩm hạch, cùng các đồng ủy của ủy ban thương mại thành phố thẩm phê, cố gắng đạt được công chính, nghiêm khắc. Đương nhiên cũng phải tạo ra một không khí thoải mái.

Cho nên chính phủ lựa chọn khách sạn Khải Lai để tổ chức hội đấu thầu này, các đơn vị xí nghiệp tham gia nhiều vô kể, riêng mảng văn phòng phẩm thôi đã có mười mấy nhà, toàn là thương hiệu lâu năm của Hạ Hải, không thiếu xí nghiệp bách hóa quốc doanh muốn chen chân vào chia một chén canh.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 14: Đấu thầu (1)

Cái cửa hiệu tư nhỏ bé như của nhà Tô Xán, muốn qua được thẩm tra khó khăn trùng trùng, vốn ngay cả suất tham dự cạnh tranh cũng chẳng có, đều nhờ cậu cả lo liệu mới tranh thủ được một hạn ngạch.

- Tranh thủ cho hai đứa hạn ngạch này không phải là muốn hai đứa vào làm cái nọ cái kia, hai đứa mới bắt đầu làm ăn, đừng có mơ tưởng cái chuyện tốt này rơi lên đầu mình. Người ta toàn thân thích văn phòng thành ủy muốn tranh còn chẳng tranh được, hai đứa năng lực có hạn, đi xem cho mở mắt ra, xem xem người ta làm ăn thế nào, tiếp xúc ở trường hợp lớn ra sao, nếu không làm theo kiểu cách cũ của hai đứa chẳng khác nào ếch ngồi đáy giếng, tới chết không nên trò trống gì ...

Tằng Toàn Minh là thế, đối với em gái rất tốt, nhưng cái mồm độc địa, không bao giờ nói được một lời lọt tai ...

Trước mặt cậu chỉ có thể vâng dạ, lúc riêng tư cha mẹ vẫn nghiêm túc suy nghĩ lời của cậu cả, càng nghĩ càng thấy đó là vũ đài quá cao, thuộc về người ta.

Tô Lý Thành cả đời không có mong mỏi gì xa vời, thở dài:

- Ài, nhà ta chỉ là cái hiệu nhỏ mới mở chưa lâu, bọn họ là bách hóa Hạ Hải, chuỗi văn phòng phẩm Hạ Hải, Hiệu sách Tân Hoa, làm sao nhà ta so được, quan hệ tư lịch của họ rất rộng, nói là công bằng cạnh tranh chỉ là cho có vẻ thôi, chính phủ thế nào chẳng nâng đỡ họ ..

Tằng Kha chung suy nghĩ với chồng:

- Đúng thế, nhà ta không nên trông đợi gì, tiền thì kiếm bao nhiêu cho đủ được, chúng ta cứ làm tốt chuyện của mình là được rồi.

Thông thường mà nói cha mẹ thảo luận chuyện gia đình, Tô Xán không xen vào được, nhưng vẫn điều chỉnh thấp tiếng TV, nghe cha mẹ thì thầm trong nhà bếp, lòng hơi ngán ngẩm vì tâm lý thủ cựu của cha mẹ.

Bởi vì trước kia y cũng như thế, tất cả cơ hội thăng hoa đều bị y bỏ qua, nên giờ y rất ghét suy nghĩ ngồi chờ chết đó.

Ở bữa cơm, Tô Xán bất ngờ hỏi:

- Mẹ, còn nhớ năm tháng trước nhà ta ra làm sao không?

Cha mẹ vốn tâm sự trùng trùng, vốn không muốn nghe Tô Xán nói, nhưng y nhắc tới chuyện cũ, bất giác hồi tưởng, dù sao quá sâu sắc.

Tằng Kha trìu mến xoa đầu con trai:

- Đó là lúc trước khi nhà ta có chuyển biến hoàn toàn, năm tháng trước mẹ thậm chí chẳng biết con có thể thi được vào Tam Trung hay không, nhưng con lại cho cha mẹ một niềm vui cực cực lớn ...

- Hà hà, giờ cửa hàng bắt đầu làm ăn tốt lên rồi, cha mẹ tính tích góp một khoản tiền, để con dùng khi thi đại học, con trai cha nhất định phải thi vào trường đại học tốt.

Tô Lý Thành tự hào nói:

Tô Xán không ngờ biến hóa to lớn với cha mẹ không phải mức sinh hoạt thay đổi, y mới là thứ quý trọng nhất. Lòng cảm động, nhưng vẫn phải dẫn dắt cha mẹ:

- Vậy giờ nhà ta có bao nhiêu tiền rồi ạ?

Tằng Kha gần đây vị chuyện địa điểm chỉ định cũng suy nghĩ nhiều, nên thuận miệng đáp.:

- Mấy tháng gần đây kiếm được chừng năm sáu nghìn, có mấy đơn vị chưa ký đơn đặt hàng, có điều đơn cũng nhỏ, một số ba tháng ký một lần, có nơi thì nửa năm, cộng cả hại cũng bảy tám nghìn rồi.

- Cha mẹ, nhà mình hiện giờ trông thì rất ổn, nhưng khách hàng toàn do cậu cả giới thiệu qua, họ chắc gì đã tình nguyện, chẳng qua không tiện làm mất mặt cậu cả thôi. Nếu một ngày cậu cả không còn ở chức vị này nữa, họ chẳng để ý tới giấy tờ ký với chúng ta ...

Chuyện gia tộc gắn vào cùng dây xích, vinh nhục một người ảnh hưởng tới cả nhà là điều Tô Xán cố gắng muốn tránh.

Tằng Kha và Tô Lý Thành nghe Tô Xán nói thế thì giật mình nhìn nhau, họ sao chẳng hiểu chuyện quan trường rất khó nói, mà với tính khí của Tằng Toán Minh mà nói, khó tránh khỏi xảy ra vấn đề, chức vị vừa vừa còn chưa phải vấn đề lớn, hiện ông ở vị trí khá cao rồi, tranh đấu nhiều, người nhăm nhe cái ghế dưới mông cũng nhiều, chẳng ai dám đảm bảo được không có vấn đề.

Hai người rơi vào trầm tư, đây là hiệu quả Tô Xán muốn, dùng nguy cơ ép cha mẹ đang yên tâm hưởng thụ cục diện trước mắt sinh cảnh giác. Nếu như y có thể làm hết thay cha mẹ của mình, tất nhiên y hết sức vui vẻ mà làm, nhưng rõ ràng chuyện này là không thể, một thằng nhãi mười sáu tuổi, rất nhiều trường hợp chẳng thể làm được gì.

Đây không phải là truyện thám tử lừng danh Conan, ở cái xã hội Trung Quốc chú trọng tư lịch và kinh nghiệm này, một thằng nhãi mười sáu tuổi không có tiếng nói.

Tằng Kha cau mày nói với chồng:

- Vậy chúng ta nên tham gia hội đấu thầu đó ... Nhưng mà tư cách chúng ta không so được với người ta ...

Tô Lý Thành đứng dậy đi đi lại lại một lúc, nhớ ra một chuyện:

- Không nhất định đâu, anh nghe anh trai em nói thị trưởng Hồng Tiêu Thiên đang cải cách tình trạng xí nghiệp quốc doanh quá cồng kềnh, đem quyền cạnh tranh giao cho xí nghiệp dân doanh, kích thích kinh tế phát triển, lập chính tích ... Có lẽ chúng ta không phải không có cơ hội.

- Thật sao?

Tằng Kha mừng rỡ:

Tô Lý Thành lấy ngón tay đẩy đầu Tô Xán:

- Thì lúc ấy chính thằng nhãi thích học làm người lớn này hỏi cậu nó, anh trai em mới giải thích cặn kẽ còn gì, anh ấy cũng thật là, mấy chuyện này cũng nói với nó, còn cho nó xem tài liệu chính phủ, dạy nó toàn thứ cổ quái ...

Tô Xán nhe răng cười, lòng thi hô mệt, không biết mình còn phải làm cái chuyện đóng vai trẻ con này bao lâu nữa, mệt hơn cả nuốt hết một quyển sách giáo khoa.

Khách sạn Khải Lai đón một ngày vinh dự, lần nữa trở thành nơi tổ chức một sự kiện lớn của chính phủ.

Khách sạn Khải Lai từ khi được tiền bí thư thành ủy dẫn đường nhập hộ tới nay, nghiêm nhiên thành nơi giao lưu bàn bạn kinh doanh của thành phố, có vinh diệu vô hạn.

Phục vụ viên đứng ở cửa thống nhất mặc sườn xám lụa màu tím, xinh đẹp duyên dáng, phục vụ ở bên trong đều mang nụ cười tự tin, hoan nghênh mỗi

một vị khách tham gia.

Bên ngoài khách sạn treo biểu ngữ lớn " Chúc hội nghị đấu thấu kinh tế thương mại thành phố Hạ Hải thành công trọn vẹn!". Bên trong càng được trang trí cho thêm phần hoa lệ, bất giác tăng thêm không ít không khí khẩn trương.

Người đứng đầu các cơ cấu kinh tế hành chính đều có mặt, công tác chuẩn bị tiến hành đâu ra đó.

Thị trưởng Hồng Tiểu Thiên nhìn cục diện trông có vẻ rất tốt đẹp trước mắt, lòng không dám nơi lỏng, từ khi tiền bí thư thành ủy giao lại mảng kinh tế cho ông, ông cảm thấy lực bất tòng tâm, mấy lần mạnh tay cải cách, song hiệu quả thu được lại rất thấp.

Đầu tiên Hạ Hải nằm ở phía trung tây nội địa, xưa nay là nơi tụ cư của nhiều dân tộc, dân phong mạnh mẽ, thời Thục cổ, nơi này là đất man di độc địa, không chịu phục tùng TW, mười vạn đại quân ném vào, khả năng chẳng còn một mẩu xương phun ra, hiện giờ mặc dù tuy nói đã bước theo tiến trình phát triển hiện đại hóa, có điều dấu ấn dân phong nghìn năm khó có thể xóa mờ.

Dân phong Hạ Hải đa phần mang khuynh hướng địa phương cục bộ, bảo hộ khép kín, làm một thị trưởng mới nhậm chức như ông khó đụng chạm vào, một số cái đinh lá mặt lá trái khó nhổ, trong thường ủy thành phố, bí thư thành ủy lại chủ trì kiểu độc đoán, càng làm cho sức ảnh hưởng của ông ta giảm xuống. Lần này tổ chức hội đấu thấu là thủ đoạn ông ta trấn áp chính sách bảo hộ địa khu, đôi khi mình ẩn nhẫn lâu, nhiều người bỏ quên mình.

Nếu như tình hình thực sự có thể giống hiện giờ, dung hợp ban bệ vận hành, ông ta sẽ đủ tự tin thay đổi cục diện, thi triển lý tưởng chính trị "ngựa chiến nằm co, chí còn rong ruổi" của mình.

*** Lão ký phục lịch, chí tại thiên lý - Quy Tuy Thọ - Tào Tháo.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 15: Đấu thầu (2)

Hội đấu thầu sẽ do chuyên gia bình thẩm và tổ giám sát, hội ủy viên đấu thầu tổ thành, trải qua cả một sáng bận rộn, đại bộ phận hồ sơ dự thầu đã được tiến hành thẩm hạch tư cách, còn lại là thống nhất vấn đáp rồi quyết định.

Thế nhưng trong lúc hoạt động diễn ra, tâm tình Hồng Tiểu Thiên càng lúc càng tệ, những nhà doanh nghiệp Hạ Hải và hương trấn tụ tập ở khách sạn toàn là hạng nịnh nọt, nhìn cái là biết đám thương nhân gian xảo đầu trâu mặt ngựa, đám người đó liên tục kiếm cơ hội xuất hiện trước mặt ông ta, vừa khoe khoang vừa ám thị.

Cũng có người ngạo mạn, đó là cán bộ già bảo thủ ở xí nghiệp quốc hữu lâu năm, mở miệng ra là "phù xa không chảy ruộng ngoài", "không để tài sản quốc gia rơi vào tay đám thương nhân đầu cơ trục lợi".

Còn có kẻ dựa vào mối quen biết rộng lớn, thông qua đủ mọi con đường gây áp lực với ông ta, một vị thị trưởng tới từ vùng ngoài, phân lượng thường ủy khá yếu.

Tất nhiên là Hồng Tiểu Thiên không để cho người ngoài biết được suy nghĩ thực sự của mình, ứng phó đắc thế với đám người siểm nịnh, theo gió trở cờ. Tỏ thiện chí với các cán bộ đứng đầu biên chế hành chính quốc xĩ, khiến đám người này càng thêm vênh váo, trong đó ngạo mạn nhất là các cán bộ cấp chính xử ở quốc sĩ, lại công khai tỏ thái độ bất mãn vì Hồng Tiểu Thiên tổ chức cái hội đấu thầu thừa thãi này, cứ giao cho các xí nghiệp quốc doanh họ là xong.

Mà Hồng Tiểu Thiên lại vờ như không hề nhìn thấy những điều ấy, làm người ta càng nghĩ tin đồn vị thị trưởng hồng mềm theo đuôi thường ủy, không phải là phóng đại.

Một đám thương nhân có sức ảnh hưởng ở Hạ Hải thì tụ tập vào một chỗ, chủ đề họ thảo luận không phải yêu cầu và ngưỡng đấu thầu, mà là nghe ngóng lai lịch bối cảnh của người nào đó, kết giao chia sẻ các mối quan hệ với nhau. Với bọn họ mà nói, hội đấu thầu lần này cũng giống như mọi khi thôi, bằng với mối quan hệ của mình, kết quả được định đoạt rồi, chỉ cung cấp một cái bình đài cho mọi người giao lưu, đây vốn là xã hội nhân tình qua lại mà.

Tằng Toàn Minh đã chính thức thăng lên làm cục trưởng cục kiến thiết, đối diện với Giang Triêu Dương giám độc Bách hóa Hạ Hải tỏ ra có chút câu nệ, Giang Triêu Dương là người cầm đầu đám cán bộ quốc xí, là cái đinh trong mắt Hồng Tiêu Thiên, nghe nói nếu ông ta không đặt chí vào kinh doanh thì hiện tại đã là phó thị trưởng Hạ Hải rồi, cho nên rất là ngạo mạn.

Nhưng ông ta cũng rất có sức hút cá nhân, xung quanh tụ tập không ít giám đốc xí nghiệp quốc hữu vừa và nhỏ, cùng cả cán bộ hành chính cấp khoa, tự tạo thành một cái vòng tròn, bình phẩm với người xuất chúng hôm nay, một số mặc đồ Trung Sơn màu lam, trông khí chất nổi bật, bối cảnh bất phàm trở thành tiêu điểm.

Nói chung là người tham gia buổi tụ hội này đa phần là có quan hệ và chỗ dựa, những nhân vật tiêu điểm đó đều tới chào hỏi Giang Triêu Dương, làm địa vị ông ta tất nhiên nước lên theo thuyền.

Nhưng ở trong mắt Hồng Tiểu Thiên, ông ta chỉ thấy lực cản, khó giải quyết.

Tằng Toàn Minh trong lúc giao lưu đàm thoại có vẻ không chú tâm cho lắm, vừa rồi ông ra đại sảnh một chuyến, thuận tiện tới phòng tụ hội nhỏ, vẫn không thấy bóng dáng Tô Lý Thành và Tằng Kha đâu, ông vốn định họ va chạm tiếp xúc với trường hợp thế này, nâng cao kiến thức, ai ngờ cả dũng khí tới cũng không có.

Thôi bỏ đi, trong lòng Tằng Toàn Minh thoáng giận, đúng là thứ A Đẩu muốn nâng đỡ cũng chẳng được.

Đại sảnh đột nhiên trở nên yên tĩnh, cắt ngang khó chịu trong lòng ông.

Tiếp đó là sự náo động nhỏ, đám đông châu đầu ghé tai thì thầm bàn tán:

- Này, ai thế kia, mọi người có nhận ra không?

- Nam nhân đó trong quen mặt quá, hình như là thư ký của phó bí thư tỉnh ủy Vương phải không, sao hôm nay hắn lại tới đây?

- Nữ nhân kia là vợ hắn, chậc chậc, thật hấp dẫn, sao trông giống người chủ trì trương trình gì ở ĐTH tỉnh? Hình như cũng mở một công ty ..

Người bên cạnh Tằng Toàn Minh ngừng tảo luận, kéo nhau ra cửa, mắt sáng lên.

Có người hỏi Giang Triêu Dương:

- Giám đốc Giang, chẳng lẽ là thư ký của phó bí thư tỉnh ủy thật sao, mối quan hệ của thị trưởng Hồng cũng rộng thật đấy.

Giang Triêu Dương nhíu mày trầm tư, ông ta cũng không nhận ra, mối quan hệ của ông ta chỉ giới hạn ở Hạ Hải, không tới được tầng cao như tỉnh ủy.

Hiện giờ đã là buổi chiều, ánh mặt trời chói mắt, tấm kính lắp tường khách sạn phản chiếu ánh sáng, làm mặt đất nóng cháy, một nam một nữ cùng với một thiếu niên cao tới gầy đi vào, Tằng Toàn Minh nhìn không được rõ lắm, tới khi ba người họ đi vào đại sảnh, Tằng Toàn Minh mới gật đầu, đúng là khí chất tốt.

Nam nhân mặc âu phục thẳng tắp, không thấy có chút nếp nhăn nào, kiểu dáng nhìn là biết giá không rẻ, giày da sáng bóng, mặt vuông vức, tuấn lãng, tuy tuổi trung niên, nhưng vẫn rất khí thế.

Người vợ bên cạnh mặc bộ váy dài màu đen, phóng khoáng mà không mất sự điển nhã, tóc vấn cao, tay khoác một cái túi sách thẫm màu, riêng cách ăn mặc này, nhìn là biết người trên tỉnh.

Ấy ... Sao nữ nhân đó trông giống em gái mình thế?

Tằng Toàn Minh lấy kính xuống, đeo lên, định nhìn cho kỹ.

Tô Xán mặc chiếc gi-lê, bên trong là sơ mi xám, quần tây nhàn nhã, trang phục công tử ca điển hình, khuôn mặt bình tĩnh, nhéo cánh tay cha mẹ, để bọn họ giữ nụ cười tự nhiên như y dặn trước đó.

Lạch cạch! Tằng Toàn Minh run tay, cái kính rơi xuống đất ..

Khí chất, nói cho cùng là nhân tố trong lòng người, ở hoàn cảnh đặc biệt, địa điểm đặc biệt, cùng với một không khí đắc biệt, cùng với tâm tình của con người, cái nhìn của họ với sự vật sẽ theo đó mà mà t hay đổi.

Tô Xán không chỉ từng tham gia vô số yến tiệc, còn phụ trách tổ chức các loại yến tiệc cho các loại tình huống ở công ty, tâm lý mọi người khi tụ hội, trừ tư cách ra, còn có một nhân tố quan trọng nhất là ... Đóng gói.

Giống như buổi tụ hội này, đại đa số mọi người dù có quan hệ, chưa tiếp xúc giao lưu thị tuyệt đối không nhìn ra được, huống hồ người nước ta chú trọng cái ấn tượng đầu tiên, ấn tượng đầu tiên luôn mang lại hảo cảm và mê hoặc nhất định, hơn nữa tâm lý con người luôn mang theo vài phần tôn kính và chú ý tới những thứ mới mẻ.

Ở hội đấu thầu này, cậu cả không có tiếng nói mấy, nhà mình không thể tác động vào ủy ban thẩm định, lại không thể mạo hiểm, vậy cách tốt nhất là thu hút ánh mắt người khác, làm người ta thân cận.

Giống như nhân vật lớn xuất hiện dùng ánh đèn chiếu vào chấn nhiếp toàn bộ, đóng gói và quảng cáo đã được chứng minh là mắt xích quan trọng nhất của marketing.

Cho nên Tô Xán uốn hết ba tấc lưỡi của mình sau đó đùn đẩy cha mẹ tới cửa hiệu trang phục, tây phục tất nhiên là lựa chọn hàng đầu, có điều kiểu dáng phải đạt được hiệu quả đoạt ánh mắt của người khác, đó là thứ nhiều thương hiệu trong nước thiếu xót, thế là Tô Xán chọn cho cha bộ tây phục thu đông của "Kim Lợi Lai", một thương hiệu của Hong Kong, mô phỏng phong cách của Hugo Boss, rất thích hợp với nam nhân mạnh mẽ, nổi bật khí chất của cha.

Cô bán hàng mắt sáng lên, luôn mồm khen "nhãn quan con trai các vị thật tốt .."

Mẹ thì được Tô Xán lựa chọn cho bộ lễ phục màu thẫm, không quá đắt, có điều không dể phối hợp, kiểu dáng hơi đi trước thời đại, có điều Tô Xán chọn một cái túi xách, một cái khăn lụa, một đôi giày xong, tới cha y cũng phải nhìn tới ngẩn ngơ.

Bị Tô Xán nói cho chóng cả mặt, Tô Lý Thành và Tằng Kha mơ mơ màng màng tiêu mất 2.500 đồng, về nhà rồi vẫn ngây ra nhìn số quần áo đã mua rất lâu, cả đời này bọn họ chưa bao giờ mặc y phục đắt như vậy, nếu là trước kia cả nhà phải không ăn không uống ba tháng mới mua được.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 16: Đấu thầu (3)

Thấy cha mẹ vừa xót của vừa vui mừng, Tô Xán không khỏi chua xót, thì ra cha mẹ không phải không yêu thích cái đẹp, mà không có vốn liếng để mà theo đuổi, cuộc sống nặng nề mài hết góc cạnh, che dấu quyến rũ của mẹ, uốn còn lưng của cha, tuổi xuân trôi đi mất.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Tô Xán khoác tay cha mẹ đi giữa hành lang, y cảm giác được người mẹ hơi run run, dặn mẹ phải tự nhiên, mặt cha thì cứng đờ, bị y nhéo thêm cái nữa trông mới khá hơn.

- Ài, đáng lẽ không nghe thằng nhãi xúi bẩy, người ta nhìn chằm chằm thật xấu hổ, bên ngoài rõ hiền lành, thật thà, nhưng cái miệng rất giỏi đầu độc người ta, giỏi lừa người, giống anh y hệt.

Bị mọi người nhìn chăm chăm, mặt Tằng Kha đỏ lên, may mà ánh đèn sáng rực đại sảnh che lấp, càng làm bà thêm phần quyến rũ, nhẹ giọng oán trách.

- Ha ha ha, nó không giống anh mới thực sự là vấn đề đó.

Tô Lý Thành nói đùa áp đi căng thẳng trong lòng:

- Phì, già rồi mà không đứng đắn.

Cả nhà Tô Xán không chào hỏi Tằng Toàn Minh đang nhặt kính, giữ nụ cười thiện chí mà khoảng cách với xung quanh, ung dung đi vào đại sảnh, để lại bóng lưng cho mọi người nghị luận.

Có người nói nam nhân kia là giám đốc của công ty lớn, có người nói chẳng phải thành phố có một phó bí thư đảng trẻ tuổi sao, chẳng lẽ là người đó? Cũng có người nói đó là nhân viên của tổ đốc tra tỉnh ... Thế nhưng ba

người họ lại giữ khoảng cách với người khác, thế là phủ lên một vầng sáng thần bí.

Giang Triêu Dương có mạng lưới quan hệ rộng cũng chưa bao giờ gặp qua gia đình này, Hồng Tiểu Thiên thấy cả nhà họ không tiếp xúc với Giang Triêu Dương thì thầm thở phào, ông ta cũng không biết sao mình lại thở phào, đại khái là lo lai lịch bối cảnh của họ, nếu có quan hệ với Giang Triêu Dương thì lực cản của ông càng lớn.

Tô Xán hiểu hôm nay mình đóng gói khí chất cho cha mẹ đã phát huy tác dụng, làm xung quanh không nhận ra sơ hở thiếu tự nhiên trên mặt cha mẹ mình, mấu chốt là nhờ vận dụng ba phương diện hoàn cảnh, địa điểm và tâm lý.

Hiện giờ người thực sự biết được thân phận của cha mẹ y chỉ có hai người, một là cậu cả Tằng Toàn Minh, hai là phó tổng giám đốc công ty mậu dịch cũ của mẹ, Trần Lập.

Trần Lập không hề xa lạ gì với cả nhà Tằng Kha, bởi vì bọn họ chiếm cứ căn phòng tầng hầm của công ty mậu dịch, khiến cho rất nhiều người bày tỏ bất mãn, yêu cầu đơn vị phải chia nhà, Trần Lập cho dù trong lòng không vui, dù sao cũng có lòng trắc ẩn, không thể đuổi cả nhà người ta ra đường, cho nên chỉ nói miệng thôi. Về sau Tằng Kha chủ động yêu cầu đơn vị bán đứt tuổi nghề, nhà cũng đã trả lại, ông ta cảm thấy gánh nặng trên vai được trút bỏ.

Thế nhưng lúc này Trần Lập há hốc mồm, không hiểu nhà Tằng Kha gặp vận gì biến đổi lớn như thế, có điều không dám nói ra.

Hồng Tiêu Thiên bề ngoài không lộ ra cái gì, có điều lặng lẽ lật xem chỗ ngồi của nhà Tô Xán, đối chiếu với mã số đấu thầu, đấu thầu mua sắm văn phòng phẩm, ông ta mở hồ sơ dự thầu ra xem, bảng biểu chi tiết, tài liệu đầy đủ, nói đúng vào trọng điểm.

Ngẩng đầu lên nhìn nhà Tô Xán, không ngờ là thương nhân mở hiệu văn phòng phẩm bản địa mà có khí chất này, làm người ta lấy làm lạ.

Mỗi một bước của hội đấu thầu tiến hành đâu ra đó, tuyên bố thành quả đấu thấu điện khí, xe hơi, đồ dùng sinh hoạt v..v..v, có người vui mừng, có người thất vọng, có người rầu rĩ bỏ đi, cuối cùng tới bộ phận văn phòng phẩm, một vị bình thẩm của tổ chuyên gia xem hồ sơ dự thấu xong ngẩng đầu lên nhìn phía nhà Tô Xán.

- Nhà thầu "công ty vật dụng văn hóa Hạ Hải", theo trình bày ở khoản 11.2 trang 8 của các vị, yêu cầu dự toán tài chính của thành phố mỗi năm 20 vạn, giá dự thầu lớn hơn bình quân dự toán tài chính, các vị có bổ xung gì không?

Người xung quanh xôn xao, gọi là đấu thầu, kỳ thực ngoại trừ thẩm tra tư cách ra, là cạnh tranh giá, các xí nghiệp đều tìm cách hạ tiền xuống dưới dự toán, lại có người dám đề xuất giá cao hơn, không hỏi tới mới là lạ.

Tô Lý Thành đứng dậy đáp:

- Giống như trước đó thị trưởng Hồng đã nhắc tới, cung cấp tài chính của kinh tế kế hoạch có tệ nạn, tôi xin mạnh dạn nói một câu, tôi bị chế độ cung cấp tài chính làm cho chết khiếp rồi.

Tô Lý Thành nói câu này có chút thấp thỏm, ông đã cố gắng nói với ngữ điệu thoải mái, lại còn kéo cả cây đại thụ Hồng Tiểu Thiên ra, trong tình huống chưa làm rõ lai lịch của ông, mọi người đều cười phụ họa.

Thấy mọi người đều cười, nhưng không thấy mí mắt bọn họ giật lên kinh hãi, Tô Lý Thành càng thêm vững tin, tiếp tục trình bày theo kế hoạch soạn ra trước đó, mặc dù không trôi chảy, chính vì thế ở dưới không khí áp lực này, cách biểu đạt đó khiến người ta hãi hùng, bằng vào kinh nghiệm ăn nói tổng kết qua nhiều hội nghị ở công ty, Tô Lý Thành trình bày xem như hoàn chỉnh:

- Dưới chế độ cấp cấp tài chính, tài chính là chủ thể lựa chọn thương phẩm, người xử dụng chỉ có thể bị động tiếp nhận. Còn thực hiện chế độ mua sắm chính phủ, tài chính chỉ tham dự, giám sát quá trình mua bán, đảm bảo giao dịch công bằng và tài chính được sử dụng. Chủ thể thương phẩm, tôi đảm bảo phục vụ cho mỗi phòng ban có được đồ dùng phù hợp nhất với yêu cầu của họ.

- Dự toán mà chúng tôi yêu cầu dưới loại phục vụ này là hợp tình hợp lý, hơn nữa chúng tôi tự nguyện nhập vào trình tự giám sát của ủy ban kinh tế mậu dịch, cơ cấu giám sát, đảm bảo mỗi một khoản tài chính đều được chứng thực hoàn thành.

Trong đám đông có người vỗ tay, đều là những người trúng thầu ở hạng mục khác, không phải là đối thủ cạnh tranh, nên lấy một tâm thái bình tĩnh lắng nghe, không khỏi bội phục người này đi ngược xu thế, nếu không có chút bối cảnh, không thể tùy tiện nói những lời hùng hồn này.

Giang Triêu Dương thì khinh bỉ hừ một tiếng, cơ cấu văn phòng phẩm phía dưới đã giật gấu vá vai, ông ta mấy lần nhận được báo cáo, phải dùng tới mối quan hệ của bản thân, cho nên ông ta nhất định phải có được gói thầu văn phòng phẩm này.

- Căn cứ vào kết quả thương lượng của ủy ban đánh giá, hiện tuyên bố bốn đơn vị chỉ định mua sắm văn phòng phẩm của chính phủ, người trúng thầu đầu tiên, Thể dục Đằng Long ...

Mọi n gười cùng vỗ tay.

- Người trúng thầu số hai, chuỗi văn phòng Office.

Một nam tử mặc âu phục màu xám đứng dậy, tay đỡ ngực cúi mình cảm tạ mọi người chúc mừng.

Cả nhà Tô Xán tim đập thình thịch.

Làm hết sức, nghe số trời. Tô Xán hiểu chuyện bọn họ cần làm đã làm hết, hiện giờ chỉ có thể đợi thành quả, nếu n hư thất bại, ít nhất bọn họ đã cố gắng. Chỉ là nghĩ tới cha mẹ nếu về nhà phải đối diện với trái đắng thất bại này, thế nào bị cũng đả kích ...

Có thể đứng dậy lần nữa không, rất khó nói.

- Người trúng thầu thứ ba, phòng tiêu thụ văn phòng phẩm, hiệu sách Tân Hoa.

Phó tổng giám đốc Hiệu sách Tân hoa đứng dậy vỗ tay, mỉm cười với mọi người.

Tăng Toàn Minh ngồi trên đài thở dài, nhìn những người trúng thầu, đều là xí nghiệp lâu năm thực lực hùng mạnh, đem so ra, hiệu văn phòng phẩm của nhà em gái mình quá yếu ớt.

Giang Triêu Dương là đắc ý nhất, uống trà trong ấm mình mang theo, Đằng Long thể dục, Hiệu sách Tân Hoa đều là quốc xĩ, cũng là liên minh quốc xĩ do ông ta cầm đầu, giám đốc hai nhà đó đều do ông ta chỉ đâu đánh đó, trong số người lá mặt lá trái với Hồng Tiểu Thiên không thiếu bọn họ.

Hiện giờ xem ra Hồng Tiểu Thiên vẫn phải nhận thua rồi, ông ta không thể không suy xét tới lợi ích của các quốc sĩ trước tiên, nếu không ở hạng mục kinh tế, khó tránh khỏi bị liên minh do Giang Triêu Dương cầm đầu dằn mặt.

- Người trúng thầu thứ tư …

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 17: Thành Công Nhờ Vận May

Trần Lập của Cty mậu dịch vật tư mặt mày nhăn nhỏ, chuyện đấu đá ở cấp này, một phó tổng giám đốc của quốc xĩ sa sút như ông ta khó mà giở thủ đoạn gì được, vốn định dựa vào danh dự điểm mua sắm chỉ định của chính phủ để vực dậy công ty, giờ xem ra bên mình khó có cơ hội, mấy hạng mục đều thất bại, xem ra giải thể là chuyện khó tránh khỏi.

Hồng Tiểu Thiên mắt hơi nheo lại một chút, nhìn liếc qua toàn trường:

- Người trúng thầu thứ tư, hiệu chuyên doanh văn phòng phẩm Hạ Hải.

Giọng ông ta không to, nhưng từng chữ nói rất rành rọt.

Tô Xán cảm thấy rõ ràng tay cha mẹ đột nhiên bóp chặt tay mình, làm y hơi đau, cha vẫn còn ngây ra tại chỗ không có phản ứng gì, mẹ tỉnh ra trước nhéo hông cha.

Cha mang theo một trạng thái hoảng hốt đứng dậy, hoàn toàn khác với vẻ tự nhiên điềm đạm cố giả bộ khi nấy, kích động luôn mồm "cám ơn" với tiếng vỗ tay bốn xung quanh.

“Cha làm lộ bem hết rồi, may mà xong việc!” Tô Xán như gà con bị bệnh rũ ra trên ghế, loại hư thoát này đúng là rất siêu nhiên, cuối cùng cũng tranh thủ được một hạn ngạnh rồi, nhìn lại đa phần là vận may, trước đó mình cứ nghĩ là ăn chắc, Tô Xán không khỏi lau mồ hôi lạnh, xem ra mình vẫn còn non lắm.

Sự chấn động trong lòng Giang Triêu Dương ra sao có thể tượng tượng được, đặt rầm ấm trà xuống bàn, thoáng cái làm bốn phía im phăng phắc.

Hồng Tiểu Thiên đối mắt với ông ta, không khí tràn đầy mùi thuốc súng, mấy vị tổng giám đốc quốc xĩ trúng thầu không quay đầu lại nhìn Giang Triêu Minh. Giang Triêu Dương rất hiểu hành động này của Hồng Tiểu Thiên rõ ràng là chia rẽ liên minh quốc xĩ của ông ta, đây là một cái tát rõ ràng vào mặt ông ta.

Hồng Tiểu Thiên mỉm cười:

- Giám đốc Giang có ý kiến gì sao?

Giang Triêu Dương lão luyện giang hồ, nhanh tróng trấn định lại, nói:

- Không có, nghi vấn của chúng ta đã được giải đáp trong lần vấn đáp trước đó rồi, tôi hoàn toàn ủng hộ ý kiến chi tiêu của chính phủ. Có điều Cty Vật dụng Văn hóa Hạ Hải là một xí nghiệp mới, tôi hoài nghi độ công chính của chính phủ, làm sao bọn họ có thể thông qua được thẩm tra tư cách?

Tô Xán chửi thầm trong lòng, lão già này không ngờ lại giở trò, chất vấn độ cống chính của chính phủ, sau đó có thể bác bỏ kết quả trúng thầu.

Hồng Tiểu Thiên điềm đạm đáp:

- Chuyện này do tôi đích thân dẫn đầu ủy ban đánh giá thông qua, bọn họ tuy là xí nghiệp mới, nhưng tư cách không hề có vấn đề, mọi yêu cầu đều phù hợp. Hơn nữa chúng tôi nhìn trúng họ, quan trọng ở thái độ nghiêm túc với sự nghiệp, ở mỗi hạng mục đều liệt kê tỉ mỉ, xét riêng hồ sơ dự thầu thì bọn họ chi tiết nhất. Cho nên chọn bọn họ, cũng là hi vọng bồi dưỡng thêm xí nghiệp dân doanh có thái độ nghiêm túc như thế.

Câu này của Hồng Tiểu thiên có ý nghĩa không tầm thường, lấy dánh nghĩa thị trưởng đánh giá thông qua có phân lượng cực lớn, nếu có người còn dám chất vấn, là nghi ngờ tư cách thị trưởng của ông ta, lời nói càng ngầm châm biếm Giang Triêu Minh, ám chỉ ông làm việc không nghiêm túc, chúng tôi mới đá ông xuống.

Như vậy Hồng Tiểu Thiên và Giang Triêu Dương đã hoàn toàn quyết liệt với nhau rồi.

Giang Triêu Dương giận tới tay run lên, bên ngoài vẫn phải giữ trấn tĩnh, cầm ầm trà lên uống một ngụm, nước trà đã nhạt nhiều nhưng khiến ông ta thấy càng thêm đắng.

Nhà Tô Xán giành được thắng lợi cực lớn, trong mắt người ngoài thị trưởng lại nâng đỡ một hiệu văn phòng phẩm nhỏ, sự vòng vèo trong đó, khó tránh khỏi khiến người ta liên tưởng sâu xa, ngay cả người đứng đầu cục công thương cũng thầm ghi nhớ tướng mạo và tên tuổi nhà Tô Xán, về sau họ thuộc về phạm vi quản hạt của ông ta, có điều chuyện liên quan tới họ, tất nhiên phải "linh hoạt" một chút.

Hội đấu thầu kết thúc, đám đông như rời Khách sạn Khải Lai như thủy triều , trên mặt viết đầy các loại hỉ nộ ái ố.

Trong làn sóng đó, Trần Lập đang cùng một nhóm giám đốc xí nghiệp than vãn kể khổ với nhau, bên cạnh là con cháu của nhóm người đó, Trần Linh San không nghi ngờ gì xuất hiện ở bất kỳ đâu cũng thành tiêu điểm, trong mấy người có học sinh Nhất Trung, đều tỏ ra ân cần với cô.

- Bỏ đi, tôi đặt chỗ ở " Thục Hương Thôn", chúng ta tới đó uống vài chén, giải khuây một chút, rồi tính toán sau! Mấy đứa trẻ đều chơi vui vẻ, hôm nay cho chúng tụ hội tận hứng.

Một thương nhân cười ha hả phá tan bầu không khí trầm lắng:

Sau đó mọi người nhìn thấy cả nhà Tô Xán đi ra, không khỏi nghị luận về thân phận của bọn họ.

Trần Lập môi mấp máy, định lên tiếng chào, lại thấy không ổn, tay thu lại, nhìn cả nhà Tô Xán vào xe taxi rời đi.

Trần Linh San đứng sững ra một lúc, không chú ý tới đám nam nữ vây quanh, đôi mắt sáng chớp chớp, sau đó kiếm cơ hội hỏi nhỏ:

- Cha, đó chẳng phải là nhà dì Tằng sao?

Trần Lập ngạc nhiên nhìn con gái, không hiểu sao con gái mình lại quen một nhân viên chức vụ trước kia xếp bét ở đơn vị họ, có điều nghĩ thường ngày mình than vãn nhiều nhà đó, con gái nhớ lấy.

Ông ta sa sút gật đầu:

- Ừm ... Linh San, chú Lưu mời khách, vậy chúng ta đi thôi.

Trần Linh San ngoan ngoãn vâng lời, vào xe Santana của cha, cửa kính phản chiếu cái nhíu mày tò mò của cô con gái rượu.

Tiếp theo đó cả nhà Tô Xán tiến vào một thời gian bận rộn, tới ngay cả Tô Xán tới cuối tuần cũng tham gia giúp đỡ. Trước cửa hiệu đặt chậu nước sạch, y đang lau rửa gương kính, vận chuyển hàng hóa, sắp xếp lại cho gọn gàng, để cửa hiệu trông thật là sáng sủa sạch sẽ.

Mặc dù đã trở thành một trong bốn nơi mua sắm văn phòng phẩm chỉ định của chính phủ, có điều xét từ bất kỳ phương diện nào, cửa hiệu nhà họ cũng yếu thế nhất.

Cửa hiệu đã thành nơi Tằng Toàn Minh, Doãn Thục Anh mỗi ngày ăn tối xong đi dạo nhất định sẽ ghé qua, biểu hiện của Tô Lý Thành ở hội đấu thầu làm ông mở rộng tầm mắt, đứa em rể luôn bị ông xem thường thường này lại có thể tranh thủ được một hạn ngạch.

Thế nên khi nói chuyện với vợ chồng Tằng Kha, bất giác cũng ít giáo huấn hơn, nhưng quan tâm tới sinh hoạt học tập của Tô Xán thì không hề thay

đổi, yêu cầu của ông không chỉ cực hạ ở việc vợ chồng Tằng Kha kiếm tiền học đại học của Tô Xán, mà còn thăng cấp tới mua nhà lấy vợ.

Tô Xán nghe họ nói chuyện mà không biết nói sao nữa, có lẽ với cha mẹ và trưởng bối mà nói, vĩnh viễn luôn ở giai đoạn lo lắng cho con cái.

Tằng Na đang ở bên ngó nghiêng mấy thứ hàng hóa mới, vừa vặn mọi người đang bàn chủ đề này, Tằng Kha kéo Tằng Na tới hỏi:

- Na Na, cháu nói xem, Tô Xán ở trường có được nữ sinh hoan nghênh không? Có nữ sinh nào nó thích không?

Tằng Toàn Minh hiển nhiên rất cổ hủ, thấy em gái đột nhiên chuyển đề tài, hừ một tiếng:

- Lúc này học là chính, trai gái gì đều là hư ảo.

Có điều hiển nhiên không ai thèm thèm để ý tới ông, Doãn Thục Anh cũng hứng thú thúc giục con gái, Tô Lý Thành nhìn vết xe đổ của anh vợ nên không ngoan ngậm miệng.

Tô Xán nhìn mọi người tỏ ra cực kỳ hứng thú với chủ đề này, thầm nghĩ thành tiêu điểm đúng là chẳng phải chuyện tốt, trước kia mỗi lần tụ họp gia đình đều bị quên ở trong góc, y lại thấy như thế thích hợp với mình hơn.

Tằng Na hiện giờ học cao tam, từ sơ trung tới cao trung đều học ở Nhất Trung, sáu năm rồi, Tằng Nha tất nhiên hiểu rất rõ vòng tròn này.

Cô quá hiểu vòng tròn này cực lớn, nhân vật phong vân không ít, tuyệt đối không có bóng dáng Tô Xán trong đó, đủ thứ tin tức bát nháo xuất hiện không ngớt cũng chẳng thể liên quan tới Tô Xán, mặc dù em trai mình thi trung khảo thể hiện ra thiên phú làm người ta bất ngờ, nhưng ở Nhất Trung học sinh ưu tú có khắp nơi, Tô Xán chỉ như tảng đá ném vào biển lớn thôi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 18: Sự Kiện Chấn Động

S

uy bụng ta ra bụng người, Tằng Na không thấy Tô Xán thuộc loại hình đươc các cô gái hoan nghênh, đặc biệt với các nữ sinh kiêu ngạo ở Nhất Trung, Tô Xán không cao lớn như kỵ sĩ bóng rổ, chẳng có thành tích ưu tú đứng thứ nhất thứ hai lớp, càng chẳng có sở trưởng gì, nên bĩu môi nói:

- Nhất Trung nhiều nữ sinh ưu tú xinh đẹp như thế, thế nào chẳng có người nó thích, có điều nó không nói cho cô đâu. Còn có người thích nó không, ít nhất tới giờ cháu nghĩ là không.

Tằng Na được di truyền của cha cái mồm không biết cách nói so cho dễ nghe, kể cả sau này quan hệ chị em rất tốt, Tô Xán vẫn thường xuyên bị bà chị này tương cho những câu xóc óc.

Doãn Thục Anh gạt con gái đi:

- Chuyện này cô hỏi con bé Na Na cũng bằng thừa rồi, khô khan không khác gì ông lão nhà tôi, ở lớp nó nghe thấy mấy chuyện tình cảm là bỏ đi ngay, ài, không biết sau này ai chịu được nó ... Tô Xán từ bé đã được các con gái yêu thích rồi, như con gái nhà họ Tiêu đó ...

Tằng Na đột nhiên bị lửa cháy tới mình, trừng mắt lên với Tô Xán, Tô Xán chỉ còn biết cười khổ, mình cũng là nạn nhân cơ mà ..

Tô Xán sớm qua cái tuổi nhìn thấy mỹ nữ là sinh ra mơ mộng, muốn ở bên nhau đời đời kiếp kiếp rồi, ít nhất với tuổi tâm lý của y mà nói.

Hai người thực sự ở bên nhau, tuyệt đối không đơn thuần chỉ dựa vào tình yêu, mà còn phải biết trong năm tháng dài dằng dặc sống cùng nhau, gây dựng tình cảm lâu dài.

Thời gian cứ thế trôi qua trong tiết thu hiu quạnh.

Ở tuổi hai mươi, cảm thấy thời gian vèo vèo trôi qua là chuyện tốt, tuổi trẻ luôn mong đợi ngày mai tới . Đến ba mươi tuổi sẽ thấy thời gian mãi mãi không dủ dùng, chỉ mong một ngày 48 thậm chí 72 tiếng. Còn khi đã bốn mươi tuổi, sẽ hi vọng thời gian trôi qua chậm một chút, phong phú một chút. Năm mươi, sáu mươi tuổi, mỗi ngày qua đi như đao khắc vào tim, làm người ta đau đớn.

Đối với học sinh Nhất Trung mỗi ngày đều đều vào lớp học, ngồi trong phòng học sáng sủa, nghe tiếng quạt trần quay vù vù, tiếng cười nói reo hò ở sân thể dụng, thời gian kỳ thực không phải là khái niệm gì hết.

Khái niệm duy nhất đại khái là tiết thể dục 40 phút vì sao lại ngắn thế, mà tiết số học lại dài như thế, tiếng giảng bài như tiếng gõ mõ, tốc tốc tốc, đều đều, buồn chán, lại truyền rõ xa, như bùa thôi miên làm người ta mơ màng buồn ngủ.

Tô Xán phát hiện mình bắt đầu có chút vất vả, nếu như nói trước đó y còn ẩn giấu thực lực, nhưng sự ưu tú của Nhất Trung dần thể hiện ra. Đám học sinh mũi nhọn trong lớp bắt đầu quật khởi mạnh mẽ, Đường Vũ vẫn là người đứng đầu không thể lay chuyển, mỗi khi giảng giải xong một tri thức, giáo viên đều bố trí bài tập khó nhằn một cách thích hợp, những bài tập này đều thuộc loại hình cao cấp, với những người tương lai nhắm chuẩn vào đại học trọng điểm trong lớp, thậm chí là Thanh Hoa, Bắc Đại, thì những bài tập đó chỉ là cơ sở.

Mà Tô Xán khi giải những bài tập này xuất hiện rất nhiều vấn đề, một số đề chính xác chưa tới 50%, nếu luận tới xếp hạng, ở trong lớp đã bị đá tới mười mấy vị trí sau rồi.

Nhất Trung là trung học trọng điểm cấp quốc gia, rất nhiều người từ đây đi ra, chỉ cần tương lai giữ được sự ưu tú đó, đều là tinh anh các lĩnh vực trong

nước.

Mặc dù xếp thứ mười mấy từ đít đếm ngược trở lên không phải là mất mặt, nhưng Tô Xán kết hợp phân tích hơn nghìn người của cả khối, mới hiểu được cảm giác thất bị của mình từ đâu ra, y phải đối diện với vấn đề này.

Vì thành tích lớp số 5 của y trong khối cũng chỉ hạng trung, nên mỗi ngày Tiêu Nhật Hoa mặt mày lo âu, xếp hạng lớp sẽ ảnh hưởng trực tiếp tới tiền lương và đánh giá chức vụ của ông ta, ông ta dốc sức khơi dậy năng lực học tập của học sinh.

Tô Xán hiểu ra mình học quá tạp, năng lực học tập của y trên những người cùng tuổi, nhưng vì y học quá nhiều thứ, nên không thể tinh thông được, mình đâu phải bá tước Monte Cristo, có thể tinh thông hết cả thiên văn địa lý, lịch sử văn học.

Hấp thu kiến thức một cách quá thuận lợi làm y nhầm tưởng.

Nhận ra vấn đề của mình ở giai đoạn này, Tô Xán dần thu bớt thời gian tới thư phòng của cậu cả, các loại sách nghiên cứu cũng tạm gác sang một bên, đặt trọng tâm vào sách vở ứng phó với loại giáo dục thi cử, dù sao đây mới là chuyện quan trọng nhất với y ở giai đoạn này.

Thế nhưng khi cuộc sống dần dần bình tĩnh lại, ông trời lại nhảy ra phá đám, lại có một chuyện lớn oanh động nữa, còn lớn hơn cả sự kiện Tô Xán bày tỏ với Trần Linh San.

Đường Vũ có người công khai theo đuổi, mà người này là danh nhân của Nhất Trung.

Toàn bộ hệ cao trung sôi sùng sục điều tra thân phận lai lịch của Đường Vũ, tiết thể dục của lớp 5 không chỉ cùng thời gian với lớp 3, còn cùng giờ với hai lớp khối cao nhị.

Lớp 2 cao nhị ngay từ đầu là một cái lớp tranh chấp thị phi rất nhiều, đứng đầu lớp này là Vương Hạo Nhiên, Nhạc Tử Giang, quy tụ xung quanh là một đám con cháu cán bộ, Vương Hạo Nhiên là cháu của phó bí thư thành ủy Vương Kim Vinh, kẻ đi theo trong trường rất nhiều, kiêu căng ngông nghênh, mấy sự kiệt xung đột bạo lực trong trường đều có bóng dáng của bọn chúng.

Nghe nói có một lần còn lấy ghế đập người khác xuất huyết nội, sự kiện này về sau ỉm đi, đương nhiên trước kia Tô Xán không hề biết mấy chuyện này, về sau mới nghe được tin đồn trong đoàn thể nhỏ của Tiết Dịch Dương.

Gần đây rất nhiều tiết thế dục và thời gian nghỉ giữa các tiết đều có nhân vật "máu mặt" của cao nhị xuất hiện ở ngoài hành lang và khu vực hoạt động của lớp số 5 bọn họ, thi thoảng còn thò đầu vào phòng học ngó quanh, tới khi tìm thấy Đường Vũ mới rời đi.

Tiết thể dục buổi chiều ngày hôm đó, một nam sinh cao lớn điển trai xuất hiện ở trước mặt Đường vũ, sự kiện này hoàn toàn không ầm ĩ như Tiêu Vân Vân đưa Coca cho Tiêu Xán, vì sự kiện đó bản thân nó cực kỳ có tính chất điện ảnh, một hoa khôi lại thích một học sinh bình thường, chẳng mấy ai vì thế mà khâm phục Tô Xán, ngược lại đa phần lấy y ra làm trò đùa.

Thế nhưng khi nam sinh kia đứng trước mặt Đường Vũ thì không ai la hét, ngay cả Trương Tích, Tôn Tử Nghi, Lý Ngải đang ở trong sân chơi bóng cũng ngừng tranh cướp, xoay người nhìn lại.

Cả quá trình rất yên tĩnh, nam sinh cao lớn đẹp trai, mặt cương nghị nam tính, còn Đường Vũ vẫn dáng vẻ bình thản lạnh lùng, nghe nam sinh nói gì đó, gò má hồng lên, một lúc sau khẽ lắc đầu.

Cuối cùng nam sinh đó có chút thất vọng, có điều vẫn phóng khoáng vẫy tay tạm biệt, trở về lớp của mình.

Sau sự kiện này, một lần nghỉ giữa tiết Đường Vũ nhận được thư tình, tiếp đó tin tức Nhạc Tử Giang có tiếng đẹp trai nhất trường chính thức theo đuổi Đường Vũ không chân mà đi.

Lần đầu tiên Nhạc Tử Giang bày tỏ bị Đường Vũ Từ chối, nhưng hắn rất cao minh, đối với cô gái như Đường Vũ, gấp gáp không phải là một cách tốt, cho nên hắn đề nghị làm bạn, chầm chậm tiến tới.

Sau khi Nhạc Tử Giang nhận đề nghị được làm bạn bè bình thường, Đường Vũ rốt cuộc cũng nhận lời, dáng vẻ thanh thần mà đẹp đẽ của Đường Vũ lúc ấy càng làm trong lòng Nhạc Tử Giang sinh ra cảm giác công chúa mình tìm kiếm cả đời đã xuất hiện trước mặt.

Gần như tất cả mọi người đều đánh giá trai tài gái sắc, Đường Vũ ở trong lớp luôn phủ một tấm màn che thần bí, thành tích học tập số một, tính cách lạnh lùng cô độc, sống hết sức khép kin chính vì thế bạn của cô không nhiều, khi mỹ nữ ngang cấp như Trần Linh San lúc nào cũng có rất nhiều nam sinh bao quanh lấy lòng, thì Đường Vũ luôn chỉ có một mình.

Có lẽ nhiều người đối diện với cô đều thấy tự ti, giống như Tô Xán trước kia biết ảo tưởng của mình là vô vọng, nên chỉ đứng xa xa mà nhìn.

Giống như tòa thành cao vút tới tận mây, cho nên chỉ có thể ngước nhìn, không thể công phá.

Cho nên được Đường Vũ gật đầu đồng ý làm bạn, không khác gì đã tìm được cầu vồng bắc vào tòa thành đó, với nam sinh xuất sắc như Nhạc Tử Giang mà nói, đây là con đường tới thành công.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 19: Mọi Chuyện Luôn Có Thể Tệ Hơn

Cha của Nhạc Tử Giang là Nhạc Hà cục trưởng cục thuế vụ, mẹ là chủ tịch hội liên hiệp phụ nữ, gia thế như vậy với người bình thường mà nói ở bất kỳ phương diện nào cũng rất mạnh rồi, nên không có bất kỳ lời chê bai nào. Khi Nhạc Tử Giang chính thức theo đuổi Đường Vũ, vô số trái tim ngây thơ nam nữ tan nát, song đều thừa nhận hai người đó là một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ, không thể xứng hơn.

Chuyện này với Tô Xán mà nói có sức chấn động không ngờ ai ngờ tới được, khi nhìn Nhạc Tử Giang đi tới bên Đường Vũ, chân tung sức, viu! Quả bóng bay vọt lên trời, đám học sinh lao tới điểm rơi tranh cướp, không ai nhận ra Tô Xán lại lặng lẽ rời sân ẩn mình vào bóng cây, nếu như ai đó nhìn thấy vẻ mặt của Tô Xán lúc này, rất có thể khiếp sợ rút lui.

Như có một ma chú bất thình lình giáng vào y.

Tô Xán còn nhớ trong bài báo nói về Đường Vũ sau này, bạn trai giết chết cô, chính là quen nhau từ thời học sinh, hai người đều cùng thi vào một trường đại học, là một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ trong mắt mọi người. Thế nhưng thế sự khó lường, cuộc sống luôn làm thần thoại mỹ hảo trong mắt mọi người bị đập vỡ từng cái một, cuối cùng hai người đường ai nấy đi, làm người bạn trai từ yêu sinh hận, thù hận chôn vùi lý trí, làm tính mạng Đường Vũ kết thúc ở độ rực rỡ nhất của cuộc đời.

Lưỡi hái của tử thần đã lộ ra mũi nhọn của nó từ mười năm trước, tàn nhẫn thay, nó lại bị bao bọc dưới ánh hào quang, trong ánh mắt hâm mộ của tất cả mọi người. Còn tử thần thời khắc này giống như Tô Xán, ẩn trong bóng tối, cười nham hiểm chực chờ cơ hội kết thúc trò chơi tàn ác của mình.

Nhìn thấy sự hâm mộ lộ ra trong ngữ khí của các cô gái cố ý thân cận Đường Vũ, cùng với tin đồn về Nhạc Tử Giang, vô hình trung tuyên truyền rất lớn cho Nhạc Tử Giang, như tính cách của hắn dễ gần thế nào, thể dục ưu tú ra sao, chu đáo như thế nào, thành tích cực tốt, được giáo viên yêu thích, cả Nhất Trung mà nói, đúng là chỉ hắn mới xứng với Đường Vũ.

Băng giá trong ánh mắt Đường Vũ dần dần tan biến, Tô Xán nhìn thấy chút nhu như nước thoáng hiện ra khi cô trò chuyện với Nhạc Tử Giang, đủ biết cô rất có thiện cảm với hắn.

Có điều cả thế giới này chỉ một mình Tô Xán là biết, chuyện cổ tích hoàng tử công chúa giữa đời thực khiến cả Nhất Trung sục sôi kia đang tạo thành một sức mạnh to lớn, đẩy Đường Vũ vào địa ngục, đẩy từng bước, từng bước một.

Bánh xe lịch sử đáng sợ vận chuyển theo hướng bi kịch của nó, Tô Xán biết năng lực của mình có hạn, nhiều chuyện y không thể thay đổi được, chẳng lẽ cứ trơ mắt nhìn Đường Vũ bị cuốn vào trò chơi ác độc của tử thần, để nó thành sự chuyện quấy nhiễu mình suốt đời hay sao?

Hơn nữa Tô Xán phải đơn độc tác chiến, không một ai có thể giúp đỡ, làm lần đầu tiên y có cảm giác, con người đôi khi chẳng biết gì về tương lai chẳng phải là chuyện xấu.

Thế nhưng chỉ biết né tránh, chỉ biết rút lui là căn nguyên thảm bại sau này của Tô Xán, chính là tính cách mà y căm ghét nhất sau khi trở lại, y không muốn đi vào vết xe đổ đó, cũng biết nếu như mình không dám tiến tới thay đổi mọi thứ, nó sẽ tạo thành bóng ma vĩnh viễn trong lòng y, cho dù y được ông trời cho cơ hội thay đổi cuộc đời, rồi nó cũng sẽ quay trở lại quỹ tích thảm bại trước kia, không có dũng khí, sẽ chẳng làm nên được chuyện gì.

Không chỉ vì bản thân, mà còn vì Đường Vũ, vì Đường Vũ cũng chính là vì mình, trong ngày sắp tốt nghiệp cùng Đường Vũ đi dạo, nhận ra tâm hồn

tươi đẹp của cô bé đó, Tô Xán đã quyết tâm phải thay đổi kết cục bi kịch của cô.

Song, phải ngăn cản như thế nào đây? Hiện giờ y còn quá yếu ớt, phải làm sao? Luận mọi phương diện, Nhạc Tử Giang đều ưu tú hơn y, nhìn ở góc độ công bằng, Tô Xán không thấy một cơ hội nào.

- Phải làm sao bây giờ?

Tan học, Tô Xán không lên xe bus đi về như mọi khi mà đi bộ miên man suy nghĩ, không tìm được giải pháp, Tô Xán không kìm được hét lên, tung chân đá bay một cái *** nước ngọt rỗng trước mắt.

Khi gặp chuyện không như ý muốn, đừng sa sút chán nản, không phải vì chuyện gì rồi cũng có cách giải quyết mà là mọi chuyện luôn có thể tệ hại hơn, câu này rất đúng với Tô Xán.

- Oẳng!

Con chó đang lười biếng nằm trước sân nhà bị tai bay vạ gió giáng trúng đầu, ngẩng đầu lên nhìn hung thủ rực lửa căm thù, lừ đừ đứng dậy.

Cha mẹ ơi, thành phố không có luật cấm nuôi thú dữ à? Thằng cha nào quản lý vật nuôi, thành phòng phải đuổi việc mẹ nó đi. Tô Xán run lẩy bẩy, con này không phải là chó mà là sói mới đúng, cao bằng nửa người chứ ít à, bị nó tợp cho một phát là ngoẻo luôn, không cần lo mắc bệnh chó dại.

- Cứu ..

Tô Xán gào lên, quay ngoắt người vắt chân lên cổ chạy khi con chó có lẽ còn quá sững sờ chưa phản ứng

Người chạy trước, chó sủa điên cuồng theo sau, cho dù thể lực và sức bộc phát trong cơn nguy hiểm làm tốc độ của Tô Xán tăng lên không ít vẫn

chưa đủ giúp Tô Xán thoát khỏi con thú dữ kia.

7 mét, 6 mét rồi chỉ còn 3 mét, chân như muốn chuột rút, phổi Tô Xán nóng rát, người qua đường cũng la hét, nhưng không ai giúp gì được, cái cây, nhảy lên cây là thoát, Tô Xán không còn thời gian ngoái đầu lại nên không biết rằng khoảng cách vừa đủ, con chó tung mình lên trong tiếng kêu hãi hùng xung quanh …

- Ẳng ..

Đúng lúc ngàn cân treo sợi tóc này con chó rú lên đau đớn, một bóng người lừng lững như gấu xông tới đá bay con chó vào tường, con chó gượng mình đứng dậy thì bị nắm đấm to tướng tọng trúng hàm, sùi bọt mép gục luôn.

- Hô hô, hôm nay có món thịt chó rồi anh em …

Người cao lớn kia cười hô hố:

Tô Xán ôm ngực thở khò khè quay lại, nhìn con chó ngã gục dưới đất cũng hết sức ngồi bệt xuống đất, vừa cười vừa nói đứt quãng:

- C… Chú Triệu, may may mà .. có chú ….

Người cứu Tô Xán là Triệu Lập Quân, phó cục trưởng cục công an thành phố, đội trưởng đội cảnh sát hình sự, năm nay mới trên ba mươi là bạn vong niên trong số bạn bè ít ỏi của cậu cả Tằng Toàn Minh. Triệu Lập Quân hay cùng cậu cả ăn nhậu, Tô Xán từ nhỏ đã quen biết hắn rồi, tính cách quậy phá của Tô Xán rất hợp khẩu vị của Triệu Lập Quân.

- Hôm nay chơi lớn rồi đấy, chú mà không đi qua đây thì toi đời nhé.

Triệu Lập Quân kéo Tô Xán dậy:

- Anh Triệu dạo này khen cháu lắm, xem ra cũng chưa tiến bộ được là bao ha ha ha.

Tô Xán chỉ cười không giải thích, cũng không cần giải thích, Tô Xán khi nhỏ, thực ra không phải quá nhỏ, lên tới đầu sơ trung y vẫn là trùm quậy phá luôn, bày ra không ít trò tai quái, như cho pháo vào đống phân ngựa, để nó nổ làm phân văng tung tóe, bắt be bét, khi người ta chửi bới om xòm thì Tô Xán, Tiết Dịch Dương, Lưu Duệ thi thoảng có thêm cả Tằng Viên trốn trong góc cười nghiêng ngả.

Đi đêm lắm có ngày gặp ma, Tô Xán và đồng bọn mấy lần bị tóm vào đồn, nếu không nhờ Triệu Lập Quân bưng bít cho thì y đã ăn đòn nát đít vô khối lần rồi.

Một người gầy gò ngồi cạnh con chó, nói với Triệu Lập Quân:

- Dập lá lách, vỡ hàm, con chó này hết cứu rồi, đội trưởng vẫn phong độ như ngày nào, chúng ta đem về đồn để mọi người siêu độ cho nó nhé.

Hắn là Cung Quân, cảnh sát hình sự, "đàn em" của Triệu Lập Quân, theo Triệu Lập Quân từ khá lâu nên thói quen gọi là đội trưởng.

Nhưng bọn họ chưa kịp mang con chó đi thì có giọng phụ nữ trung niên tru tréo:

- Ối giời ơi! Làng nước ơi có mấy thằng mất dạy đánh chết chó nhà tôi rồi, mấy thằng trời đánh thánh vật kia, ối giời ơi là giời ..

Trong nhà bà ta có mấy thanh niên cao lớn hùng hổ cầm gậy gộc xông ra, người dân Hạ Hải rất hung dữ, Triệu Lập Quân không ỷ thế cảnh sát ức hiếp người, kéo Tô Xán lên chiếc Santana rách nát, đạp ga phóng mất hút, đương nhiên Cung Quân không quên vác theo chiến lợi phẩm.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 20: Trần Linh San Bối Rối

Nhạc Tử Giang ở trường học đi tới đâu được nữ sinh nhìn với ánh mắt si mê, vẻ mặt không chỉ đẹp trai, còn cực "ngầu", thi thoảng được trưởng bối hoặc giáo viên bình luận "nghe lời", mặc dù mỗi ngày đi xe máy tới trường hơi phô trương một chút, nhưng đôi khi hưởng thụ hư vinh từ ánh mắt người đi đường, làm hắn tràn trề tự tin, rất phiêu bồng.

Song đám tiểu nữ sinh reo hò, những mỹ nữ trong khối thầm thương trộm nhớ, trong mắt Nhạc Tử Giang chỉ như gió thoảng mây trôi.

Chỉ có khi Đường Vũ xuất hiện, mới làm trái tim hắn như chạm phải điện, đập loạn xạ, làm hắn nhận ra một cô gái như thế, nếu như sau này ngả vào lòng người khác là sự xúc phạm, chỉ có hắn mới có thể mang lại cho Đường Vũ hạnh phúc xứng đáng.

Cố chấp đôi khi là một loại sức mạnh to lớn, sức mạnh này làm Nhạc Tử Giang rất nhanh quên đi khổ sở khi lần đầu bị Đường Vũ từ chối, áp xuống tâm tính xốc nổi của mình, quay trở lại trạng thái bình hòa. Loại tự tin này tới từ đâu, Nhạc Tử Giang không biết, giống như lời ca "chính em làm anh trở nên hoàn thiện", hắn cảm giác Đường Vũ sinh ra là để giành cho hắn, mà người hắn chờ đợi từ rất lâu cũng chính là người con gái này, cảm giác rất quen thuộc, dù tiếp xúc với Đường Vũ chưa nhiều, mỗi lần ở bên cô, Nhạc Tử Giang cảm thấy hết sức tự nhiên như vốn dĩ phải thế, cứ như có an bài trong cõi u minh, không gì có thể có thể phá vỡ.

Giống như bây giờ hắn tới lớp số 5, gọi Đường Vũ ra nói chuyện, muốn đưa cô về sau khi tan học, bị Đường Vũ từ chối, Nhạc Tử Giang không thất vọng, rất bình hòa gật đầu:

- Vậy thì lần khác nhé.

Đường Vũ gật đầu, đúng lúc này chuông vào lớp reo vang, Nhạc Tử Giang tiêu sái vẫy tay, quay lại cầu thang, về lớp.

Vừa vặn gặp phải đám Trương Tích, Lý Ngải cũng đang đi về, mọi người thường xuyên chơi bóng cùng sân nên cũng quen nhau, Trương Tích giơ tay chào:

- Này, lại tới hẹn hò à.

Nhạc Tử Giang nhún vai cười khổ, đám Trương Tích lập tức hiểu kết quả, trong thời gian gần đây, Nhạc Tử Giang công khai theo đuổi Đường Vũ, thường xuyên xuất hiện ở lớp số 5, có điều nam sinh có thể gọi Đường Vũ ra ngoài nói chuyện là ghê gớm lắm rồi.

Trong ba người Lý Ngải, bình tâm mà luận Trương Tích có tướng mạo đường hoàng nhất, gia cảnh tốt nhất, thuộc danh sách nhàm chán "có khả năng theo đuổi Đường Vũ" do đám nữ sinh làm ra, dù vậy Trương Tích rất tự biết mình, đám Lý Ngải, Tôn Tử Nghi càng không cần nói.

Hiện giờ Nhạc Tử Giang ít nhiều khiến trái tim băng giá của Đường Vũ tan chảy, có thể giao lưu khá thoải mái cùng cô, đây là nam sinh đầu tiên trong trường làm được điều này, bọn họ không thể sánh được, Trương Tích chân thành mà bội phục nói:

- Vậy lần sau cố gắng.

Trong lòng cũng có vài phần tưởng tượng, nếu Đường Vũ bị chinh phục, khi ấy ngọc nữ động lòng phàm sẽ là cảnh đẹp thế nào.

Liệu có cảnh khi bọn họ chơi bóng, một mỹ nữ đẹp tựa thiên tiên bắc tay làm loa cổ vũ, tuy nhắm vào bạn trai mình, nhưng cũng làm người ta nhiệt huyết sôi trào vài phần.

....

- Đây là số điện thoại của các bạn sao?

Trao đổi giữa giờ, đột nhiên Trần Linh San hỏi, làm Tiết Dịch Dương tưởng nghe nhầm, hắn và Trần Linh San quen nhau bao nhiêu năm rồi, quan hệ chỉ dừng lại trò chuyện khi ở lớp thôi, chưa bao giờ trao đổi điện thoại, làm sao tự nhiên mình lại có loại ưu đãi này?

Con người chỉ thích nghe điều mình muốn nghe, nên hắn tự bỏ qua phần "các bạn", càng tự động bỏ qua Trần Linh San mặt hướng về phía mình nhưng ánh mắt liếc nhìn Tô Xán.

Sức chú ý của mọi người hướng sang tiến triển của quá trình Nhạc Tử Giang theo đuổi Đường Vũ, cho nên sự kiện Trần Linh San và Tô Xán càng phai nhạt, trước đó Trần Linh San còn né tránh giữ khoảng cách với Tô Xán, gần đây hồi phục quan hệ bạn bè trước kia. Tất nhiên là Trần Linh San không thể đơn độc tiếp xúc với Tô Xán, lúc nào cũng có vài người bạn đi cùng, dựa vào mối quan hệ với Tiết Dịch Dương, bắc cầu tới Tô Xán.

Cũng không ai bàn tán gì, dù sao người như Tô Xán nếu theo đuổi Trần Linh San, chắc chắn chỉ là một trong số đội quân đông nghìn nghịt.

Trần Linh San giữ quan hệ với Tô Xán, trong mắt mọi người càng nổi bật tính cách ôn hòa sôi nổi thân cận của cô, thế nên dù hiện giờ Đường Vũ là chủ đề bàn tán xôn xao, địa vị công chúa Trần Linh San không chút mảy may dao động.

Đây cũng là một loại tình cảm mỹ hảo nhất thời học sinh, trong cái tuổi đơn thuần đó, dù có chút thực dụng, cũng chẳng có quá nhiều, đa phần tình cảm không liên quan tới lợi ích vật chất, tỷ lệ từ yêu sinh hận không lớn.

Đa phần chỉ là chút thương cảm nhàn nhạt.

Chẳng biết có phải may mắn không, Trần Linh San thân thiết với Tô Xán, làm y giảm được không ít sự thù ghét, mọi người đều có chút đồng tình với y.

Chỉ có kẻ yếu, hoặc là kẻ thất bại mới làm người ta đồng tình.

Trao đổi số điện thoại xong, Trần Linh San tránh hành động của mình quá đột ngột, cười nói:

- Tiểu Mai hay tổ chức ít hoạt động, toàn là bạn bè quen biết cả ..

Nói tới đó thêm vào một câu:

- Tiêu Vân Vẫn cũng rất thân với bọn này nhé.

Thế là đám Tiểu Mai đều nhìn Tô Xán cười, sau sự kiện tỏ tình thất bại, Tô Xán và Trần Linh San thường xuyên bị bọn họ lấy ra trêu chọc, chẳng phải vì có ý gì xấu, chỉ đơn thuần đám tiểu nữ sinh thấy thú vị thôi. Trước kia các cô vốn có chút cảm giác chênh lệch, Tiêu Vân Vân chủ động theo đổi, Tô Xán lại dửng dưng, ai ngờ y ngầm có ý đồ với Trần Linh San, lòng tham thật lớn.

Tô Xán vẫn bình tĩnh đối phó với sự trêu ghẹo làm khó của các cô gái, làm họ thấy vô vị, không tin y có thể có tâm thái bình hòa như thế, như vậy nhất định bị Trần Linh San đả kích cực lớn.

Trần Linh San thấy ý tứ của câu mình nói lúc nãy đã rõ ràng lắm rồi, cô chủ động trao đổi điện thoại, chỉ cần không phải tên ngốc như Tiết Dịch Dương, đều nhìn ra cô có ý nhắm vào Tô Xán.

Trần Linh San cũng không hề muốn Tô Xán chìm đắm trong tâm trạng u ám vô vọng.

Đã tới giờ vào học, trên đường Trần Linh San quay về chỗ ngồi, Lý Lộ Mai áp sát ghé vào tai cô hỏi:

- Bạn cho họ số điện thoại của mình thật à?

Trần Linh San mỉm cười gật đầu, Lý Lộ Mai hừ một tiếng không nói nữa, không biết bao nhiêu người xin Lý Lộ Mai số điện thoại của Trần Linh San, nhưng Lý Lộ Mai cực kỳ trung thành với bạn bè, không chịu tiết lộ, khiến không ít nam sinh bất mãn, giờ Trần Linh San công khai cho Tô Xán số điện thoại, không biết trong lòng cô ủy khuất thế nào.

Trần Linh San gần đây không hiểu bản thân ra làm sao nữa, tựa như vô tình hình ảnh Tô Xán vô danh trong lớp học, và Tô Xán công tử ở hội đấu thầu liên hệ với nhau, làm cô thấy được một mặt khác của Tô Xán.

Buổi chiều ở khách sạn Khải Lai đó, Tô Xán nổi bật, khí thế ăn mặc thời thượng khác hẳn với lúc ở trường, thậm chí cả nhân vật phong vân ở Nhất Trung không có phong cách công tử ca như vậy.

Thời khắc đó, Tô Xán đã tới rất gần thân phận hoàng tử bạch mã trong lòng cô rồi, thế nhưng ngày ngày gặp mặt lại là một Tô Xán cực kỳ bình thường, tạo thành chênh lệch rõ ràng đôi khi làm Trần Linh San bối rồi, Tô Xán rõ ràng không phù hợp với hình mẫu lý tưởng của mình cơ mà.

Điều này ngay cả người bạn gái thân nhất là Lý Lộ Mai, Trần Linh San cũng không tiết lộ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 21: Vở Cũ Lặp Lại

Đ

ường Vũ trong giờ học nhận được một tờ giấy, làm Trần Linh San cảm thấy ngạc nhiên lắm, loại chuyện truyền tin trong giờ học thế này chỉ có học sinh xấu mới làm, tinh chất ngang nhiên coi thường giờ học, tuyệt đối sẽ bị học sinh gương mẫu như Đường Vũ cực ghét, ai cũng biết điều này cho nên trong mắt mọi người, ai dại dột làm điều này, Đường Vũ sẽ cực ghét, cũng sẽ không thèm nhận giấy.

Vậy mà Đường Vũ lại tự nhiên nhận lấy tờ giấy vo tròn, sau đó duỗi ra đọc dưới mặt bàn.

Trần Linh San thường ngày chẳng mấy khi nói chuyện với Đường Vũ, càng không có chuyện ghé tới xem tờ giấy kia viết gì.

Hết tiết học Đường Vũ quay về phía Tô Xán khẽ gật đầu.

Đối với Nhạc Tử Giang mà nói, cái gật đầu của Đường Vũ có lẽ đại biểu cho một kỷ nguyên mới, dấu hiệu của thành công. Còn với Tô Xán mà nói, cái gật đầu này của Đường Vũ, làm y chân chính đi bước đi đầu tiên mà y hiện giờ phải đi.

Nhạc Tử Giang tiến công thất bại, còn Tô Xán đưa một tờ giấy, chỉ ghi :" Tài liệu môn Lý của mình bị mất một ít, muốn mượn bạn photo, tan học đợi mình nhé?"

Chiêu cũ rích, nhưng rất hữu hiệu.

Tàn dương mùa thu đỏ như máu, đi trên khán đài nhấp nhô của thao trường vắng lặng, Tô Xán ngửi một hương thơm như có như không bên cạnh truyền sang.

- Cái người thường tới tim bạn, học năm hai ấy ... Bạn quen từ trước rồi à?

- Không quen.

Đường Vũ vẫn bộ dạng hờ hững lắc đầu, đưa tay vén lọn tóc bị gió thổi dính lên mặt, khác với phong cách ăn mặc cầu kỳ của Trần Linh San, Đường Vũ trung thành với hai màu đen và trắng. Mùa thu Hạ Hải nhiệt độ chênh lệch khá lớn, lúc trời tối nhiệt độ có thể hạ xuống dưới 20 độ, Đường Vũ mặc thêm chiếc áo khoác dạ màu đen, mái tóc ấy mềm mại suôn dài phủ lên gương mặt trái xoan băng giá, áo đen, giày đen, cặp đen, hôm nay Đường Vũ đẹp lạnh lùng huyền bí.

Có những người sinh ra để trở thành truyền kỳ, như cô gái ở cạnh mình, Ở bên cạnh Đường Vũ, Tô Xán có cảm giác không khí an dật, rất thoải mái, Tô Xán hi vọng tương lai Đường Vũ sống thật oanh liệt, chứ không phải ngọc vỡ hương tàn, nguyện vọng đó rất đơn thuần, nhưng hiện giờ y không đủ khả năng.

Khi Tô Xán nhờ Tiết Dịch Dương chuyển giấy -- Phải nhờ qua hắn vì quan hệ rộng -- Tiết Dịch Dương nhìn y cứ như nhìn một kẻ điên:

- Lát nữa tiết ba tao không học tham gia một trận bóng, tao không điên cùng mày đâu.

Hết tiết hai Tiết Dịch Dương khoác cặp rời lớp, còn ném cho Tô Xán một câu:

- Mày tự tìm đường chết rồi.

Nhưng Tô Xán đã thắng, cũng chứng minh được y hiểu đúng tâm lý Đường Vũ, bề ngoài lạnh lùng như băng, mọi phương diện quá ưu tú làm tình cảnh của cô không tốt, đứng trên đỉnh cao, càng dễ bị người ta cô lập, càng thế

nội tâm kiêu ngạo của mình, cô càng lấy sự hờ hững xa cách để vũ trang, bảo vệ bản thân, đối mặt những thứ mình không thích.

Đại khái Đường Vũ càng hoài niệm không khí thoải mái ở Tam Trung, tờ giấy của Tô Xán đánh trúng chỗ yếu trong lòng cô, khiến cô hoài niệm trước kỳ thi, cùng Tô Xán đi dạo trong trường, Tô Xán lại còn dùng cách cũ --- Mượn tài liệu.

Đường Vũ nhìn ra hết, nhưng không bóc trần, ai lạ gì quan hệ giữa Tô Xán và Tiết Dịch Dương, nếu mượn tài liệu thôi, Tô Xán cần gì phải mượn mình.

Tô Xán không nói chuyện mượn tài liệu, Đường Vũ không hỏi tới, cả hai cứ thế lặng lẽ cùng nhau đi dạo vòng quanh trường, ôn lại những chuyện vụn vặt ở Tam Trung, cũng không nói nhiều lắm, vì tính cách của Đường Vũ không thích nói nhiều, Tô Xán tương đối trầm mặc, đa phần thời gian cả hai chỉ thong thả bước đi, với người khác không khí im lặng như vậy có lẽ làm người ta lúng túng, nhưng Đường Vũ và Tô Xán lại thấy hết sức tự nhiên, ăn ý. Có điều nếu lúc này có người nhìn thấy Tô Xán cùng Đường Vũ đi riêng với nhau như vậy, đảm bảo Nhất Trung sẽ rung chuyển.

Thế giới này luôn có chuyện bất ngờ xảy ra, nhất là với người được ông trời "chiếu cố" như Tô Xán.

Khi Tô Xán và Đường Vũ đi ra ngoài cổng trường, trên cái dốc trước cửa, có đội xe đi qua, sự xuất hiện của Đường Vũ làm người đó mừng rỡ.

Một thiếu nữ tuyệt trần bước ra từ ánh tịch dương, gió mùa thu khiến vài sợ tóc mai phiêu hốt bất định, thiếu nữ nâng bàn tay trắng muốn như ngọc nhẹ nhàng vén sợi tóc vướng trên mặt đó, đôi mắt luôn mang thẹo chút u buồn, vẻ đẹp não nùng không ai cưỡng lại được,

Nhạc Tử Giang cùng một đám bạn đỗ xe đợi Đường Vũ, lại nhìn thấy bên cạnh nữ thần của mình có người con trai khác sóng bước đi bên nhau, lúc

này cổng trường không còn học sinh nào nữa, nên càng thêm nổi bật.

Ở một cửa hiệu trước cổng trường, Trần Linh San cùng một đám nữ sinh túi to túi nhỏ, nói nói cười cười đi ra, tức thì khựng lại, không biết có phải mặt trời làm mình chói mắt không, vì cô thấy Tô Xán và Đường Vũ đi sóng vai với nhau.

Tiết Dịch Dương mặc áo trắng đội AC Milan vừa chơi bóng xong, ra tiệm tạm hóa gọi hai chai nước, xung quanh là đám bạn chừng hai mươi ba mươi người, mồ hôi mồ kê nhễ nhại, nhìn hai người tan học tới nửa tiếng rồi mới rời trường.

Nước lạnh vào ruột, mắt Tiết Dịch Dương mở lớn ra, chai nước vẫn đổ vào miệng mà không hay biết.

- Tô Xán sao?

Người đi cùng với Trần Linh San đều là nữ sinh lớp số năm, những người ủng hộ kiên quyết của Trần Linh San, nói là bạn thân, nhưng cũng có quan hệ phụ thuộc, vì mỗi vòng tròn đều có một nhân vật trung tâm.

Giống như Nhạc Tử Giang, Vương Hạo Nhiên là trung tâm của khối cao nhị, Trương Tích là trung tâm của một nhóm học sinh khối cao nhất. Ở cái đất nước mang chút tư tưởng sùng bái cá nhân này, chuyện như thế là bình thường.

Còn Tô Xán cũng rất nổi ở trong vòng tròn này, song không phải là trung tâm mà là đối tượng trêu chọc, với đám người vây quanh Trần Linh San, Lý Lộ Mai mà nói, Tô Xán chỉ là một trong rất nhiều con cóc ghẻ muốn ăn thịt thiên nga mà thôi. Lý Lộ Mai còn là cô gái có tâm lý độc chiếm rất mạnh, cô không muốn bất kỳ một nam sinh nào tiếp cận Trần Linh San, như muốn tách hẳn chuyện yêu đương khỏi trái tim của Trần Linh San.

Cho nên từ trước tới nay Lý Lộ Mai luôn đảm nhận nhiệm vụ sứ giả bảo hộ của Trần Linh San, là chướng ngại chặn đường vô số nam sinh muốn tiếp cận Trần Linh San.

Vì sao mình lại bảo vệ Trần Linh San như vậy chứ? Có đôi khi Lý Lộ Mai cũng nghĩ thế, cô thấy khả năng là mình lo lắng công chúa như Trần Linh San, nếu như không cẩn thận để nam sinh tầm thường chinh phục, giá trị quan của mình sẽ không chấp nhận được sự xúc phạm đó.

- Đó không phải là cô gái gần đây Nhạc Tử Giang theo đuổi à? Thằng bên cạnh là ai thế?

Người trong đội bóng của Tiết Dịch Dương bàn tán xôn xao.

Một tên đầu đinh, rõ ràng là người thuộc nhóm Vương Hạo Nhiên, Nhạc Tử Giang rõ ràng là muốn xông tới, bị Cao Thiên đội trưởng đội bóng ngăn lại, Cao Thiên vóc người cao lớn lực lưỡng, chỉ một cánh tay đã giữ chặt vai Đầu Đinh, ngăn cuộc xung đột sắp diễn ra.

Tiết Dịch Dương cảm kích nhìn Cao Thiên, thầm nghĩ xung đột khó tránh được rồi, cái thằng Tô Xán này cũng ngang nhiên quá đi, công khai đi cùng Đường Vũ, không biết đám Nhạc Tử Giang đang đợi ở cổng kia sẽ có tâm tình gì.

Sắc mặt Nhạc Tử Giang trở nên khó coi, có điều chỉ thoáng chốc khôi phục bình thường, một người bên cạnh quét sang:

- Thế nào Tử Giang, có cần bọn này giúp đỡ không?

Nhìn thấy ánh mắt Đường Vũ đã chú ý tới phía mình, Nhạc Tử Giang lắc đầu, một mình đi tới vẫy tay với Đường Vũ:

- Em về muộn vậy sao?

Riêng thấy hắn rất có phong độ lịch thiệp, không hề có chút rơi xuống hạ phong nào, Tô Xán thầm thở dài, nhìn từ tất cả các góc độ, Nhạc Tử Giang tuy ở giai đoạn cao trung, có điều đã rất có sức hút, tương lai nhất định là nhân vật kiệt xuất được hoan nghênh ở bất kỳ lĩnh vực nào, trên đời luôn có người như thế, thông minh hơn anh, đẹp trai hơn anh, gia cảnh tốt hơn anh, tóm lại sinh ra là để đả kích người khác.

Chỉ tiếc rằng nếu mình không biết tương lai thì thôi, đã biết rồi trong phạm vi năng lực có thể, nhất định sẽ thay đổi mỗi một quy tích bi kịch.

- Ừm, cùng bạn nói chút chuyện.

Lời nói lời nói nhỏ nhẹ nhu mì của Đường Vũ, bất giác làm xung quanh hạ bớt giọng thảo luận, nhưng trong lòng không ít người nổi sóng, quả nhiên không phải tình cờ, Đường Vũ đúng là đi cùng Tô Xán.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 22: Trái Tim Sống Lại

Nhạc Tử Giang quay sang Tô Xán, nhìn kỹ thiếu niên còn thấp hơn mình một cái đầu, đưa tay ra, giọng nói đầy sức hút tự tin:

- Chào, Nhạc Tử Giang, lớp số hai cao nhị.

Đường Vũ giờ mới nhìn thấy đám người sau lưng Nhạc Tử Giang, có tới bảy tám người, đều cao lớn khí thế, là loại mà học sinh bình thường trông thấy đều muốn né tránh, Đường Vũ không muốn Tô Xán vì mình mà gặp phiền phức.

- Tô Xán, lớp số năm cao nhất.

Tô Xán không tỏ ra thua kém đưa tay ra bắt tay Nhạc Tử Giang, thấy tay Nhạc Tử Giang hơi dùng lực bóp lại, không hề đau, Nhạc Tử Giang không nông cạn tới mức dùng trò này bêu xấu Tô Xán, nhưng Tô Xán biết bất kể thế nào thì hai người kết oán là cái chắc rồi, cái bắt tay này thế hiện quyết tâm mạnh mẽ của Nhạc Tử Giang.

Khi bắt tay với Tô Xán, Nhạc Tử Giang thấy y không hề tỏ ra có chút khẩn trương nào, không khỏi ngạc nhiên, một mặt hắn muốn để Đường Vũ thấy phong độ của mình, mặt khác muốn gây áp lực với Tô Xán, nên biết đằng sau hắn toàn là nhân vật nổi bật của khối cao nhị, nhất cử nhất động phải tạo thành áp lực với Tô Xán mới đúng, vừa rồi lúc mình bóp tay Tô Xán, không ai biết trước mình có tiếp tục dồn thêm sức không, vậy mà tên này vẫn tự nhiên được, không phải hạng tầm thường như bề ngoài.

Lúc này đám người phía sau Nhạc Tử Giang nhao nhao:

- Ê thằng nhãi kia là ai thế, muốn làm tình địch của Tử Giang à, may cho nó hôm nay Hạo Nhiên không có mặt .. Nếu không ...

- Vậy coi như chúng ta quen nhau rồi nhé!

Nhạc Tử Giang quay lại nói với đám đồng bọn:

- Giải tán đi, tôi diễn kịch cho các cậu xem đấy à?

Hành động của Nhạc Tử Giang đúng là rất có hiệu quả, khi hắn cưỡi xe máy phóng vút đi, Đường Vũ phải hơi liếc mắt nhìn, ánh mắt bâng khuâng, Tô Xán cũng nhìn theo, tên này không chỉ có cái mặt đẹp trai, nhìn bóng lưng cũng rất có cảm giác ...

Tiết Dịch Dương đằng xa tay đã siết chặt lại sẵn sàng xông ra hỗ trợ Tô Xán, thấy xung đột cuối cùng không xảy ra liền thở phào, có điều nhìn Tô Xán và Đường Vũ đi dọc theo con dốc, quên luôn cả lên tiếng gọi Tô Xán.

Đám đồng đội ở bên huýt sáo:

- Thằng đó được đấy, dám công khai đối đầu với Nhạc Tử Giang, chuyện này còn thú vị đây.

Tiết Dịch Dương hiểu đám người Nhạc Tử Giang sẽ không công khai làm gì Tô Xán, cái vòng tròn Nhất Trung này đánh nhau cũng có nguyên tắc, nếu không phải xung đột chính diện thì cố gắng tránh dùng tới bạo lực. Có điều Tô Xán đắc tội với nhóm Vương Hạo Nhiên thì nhất định không dễ sống, đám người này muốn đối phó với Tô Xán thực sự có rất nhiều cách, lòng Tiết Dịch Dương trở nên nặng nề, như đè tảng đá.

Đi qua hiệu quà tặng, một học sinh trong lớp không nhịn được gọi:

- Này Tô Xán!

Nữ sinh đó tính khá hấp tấp, vừa rồi bị không khí áp lực xung quanh ảnh hưởng, hiện thấy Tô Xán đi qua nên vọt miệng gọi, khi Đường Vũ và Tô Xán đồng loạt nhìn qua thì không biết phải nói gì, đành làm một câu:

- Ngày mai đừng quên nộp bài tập, mình sẽ trọng điểm kiểm tra bạn đấy.

Đành dùng quyền tổ trưởng đối phó.

- Ừ được.

Tô Xán cười nhẹ gật đầu.

Trần Linh San không nói gì hết, chỉ cùng Đường Vũ nhìn nhau, cười rất là xã giao.

Đợi hai người đi xa, đám nữ sinh bên cạnh Trần Linh San mới như chim vỡ tổ:

- Không thể nào, chẳng lẽ Tô Xán không theo đuổi được Linh San lại chuyển hướng sang Đường Vũ! Bị Linh San đả kích điên rồi sao, với nhãn quang của Đường Vũ, sao có thể ..

Giong có phần chua chua cứ như bản thân bị "phụ tình" vậy.

Rời cổng trường được một đoạn rồi, tới đường lớn, xung quanh khá vắng vẻ, Đường Vũ mới nhìn Tô Xán:

- Bạn muốn photo tài liệu gì?

Giọng nói của Đường Vũ có hơi lạnh, câu này trong tiềm thức giống như tiễn khách.

- À, môn vật lý trước đó không lâu phát đề tham khảo ... Trang 5 ấy, mình không cẩn thận làm mất.

Tô Xán bỗng nhiên có hơi căng thẳng, y biết Đường Vũ mặc dù bề ngoài không nói, nhưng thế nào cũng đoán ra hành động hôm nay của mình có ý gì, cái vẻ lãnh đạm tựa hồ chẳng quan tâm tới chuyện gì đó, nhưng tin rằng khó có gì qua được cặp mắt như mãi mãi bao phủ băng giá ấy.

Hiện trong lớp truyền ra tin mình theo đuổi Trần Linh San không có kết quả, mình hôm nay chủ động hẹn cô, rõ ràng cố ý đối đầu với Nhạc Tử Giang, ở trong mắt Đường Vũ, liệu có phản cảm với mình không?

Cô gái như Đường Vũ, một khi đã nhận định xấu rồi, thì sau này bất kể thế nào cũng không lấy lại được thiện cảm nữa.

Tiếc là Tô Xán không thể giải thích với Đường Vũ, lòng đè nén, khó nói lên lời.

- Môn vật lý ... Trang 5?

Đường Vũ hơi hạ mí mắt xuống như ngẫm nghĩ, một lúc sau giọng gần như vô cảm bổ xung:

- Đề tham khảo môn sinh vật, không có trang 5.

Tiếp đó là im lặng.

Tô Xán chỉ muốn tát cho mình một cái, lòng hối hận vô cùng, chuyện ngày hôm nay đủ khiến Đường Vũ giận rồi, lại thêm chuyện nói dối này, dám có khả năng Đường Vũ không thèm nhìn mình nữa lắm.

Bất giác y nghĩ tới một vấn đề, có lẽ tương lai không nhất định sẽ xảy ra, ví như Đường Vũ chưa chắc đã nhận lời Nhạc Tử Giang, nhưng chính vì mình ngớ ngẩn xen vào, so sánh hai đằng, ngược lại sẽ đẩy Đường Vũ dần hướng về phía Nhạc Tử Giang.

- Có phải bạn không muốn mình tiếp xúc quá nhiều với Nhạc Tử Giang, đúng không?

Xe bus đỗ lại ở bến, phát ra tiếng còi khó nghe, đôi mắt trong suốt giá lạnh của Đường Vũ như lưỡi đao xuyên tim Tô Xán.

Tô Xán không biết nói ra sao, mình vẽ rắn thêm chân lại thành cắt đứt chút hảo cảm và liên hệ mỏng manh giữ mình và Đường Vũ, hành vi của mình dù giải thích thế nào cũng không thỏa đáng, làm Đường Vũ ghét cũng không có gì lạ.

Đường Vũ mắt chớp chớp, sau đó gật đầu:

- Hiểu rồi, mình sẽ không cùng anh ấy thân thiết hơn nữa.

Cái gì?

Mọi chuyển xoay chuyển theo chiều hướng quá vô lý, Tô Xán không dám tin, đứng ngây ra như thằng ngốc.

Không hề có chỉ trích, cũng không có lạnh lùng, càng không có bất mãn, chỉ có giọng nói nhẹ nhàng, cùng một lời hứa bình tĩnh.

Người ta hay nói "tốt gỗ hơn tốt nước sơn", song thực tế bề ngoài tốt luôn có ưu thế lớn, ví dụ Tô Xán có vẻ ngoài hiền lành vô hại đã cứu mạng y hôm nay, còn hành động Tô Xán nghĩ rằng bị Đường Vũ cho rằng đáng ghét thì trong mắt Đường Vũ là thực thà chân tình chân tính không biết che dấu, đồng thời hành động của Nhạc Tử Giang trước đó giờ đem ra so sánh trong mắt Đường Vũ biến thành tính toán nhiều hơn là phong độ.

Hơn nữa trong lớp Tô Xán có một cái biệt danh khác là "đầu gỗ", vì thế hôm nay được nhìn y giật mình, căng thẳng, lúng túng, rồi đần ra làm Đường Vũ rất thú vị, cảm thấy trêu chọc y một chút rất hay.

Thái độ của Đường Vũ vừa rồi hoàn toàn là cố tình.

Nhìn Tô Xán vẫn còn thộn mặt ra, Đường Vũ khẽ phì cười, còn đưa tay ra khẽ vỗ vai y:

- Mình đi đây.

Sau đó xoay người, đi lên xe bus, chiếc giày da gõ lên sàn xe bằng sắt, phát ra tiếng động nhẹ đánh vào tim Tô Xán.

Nhìn chiếc xe bus đi xa dần, xung quanh là kiến trúc cũ kỹ của mười một năm trước, bên trên là dây điện chằng chịt xen qua tán cây chương hương rậm rạp, trên trời là đám mây trôi lững lờ, cảnh tượng quá bình thường ấy sao đẹp như vậy.

Tô Xán sinh ra cảm giác hạnh phúc ... Đã lâu quá rồi.

Nghiêm túc mà nói, Tô Xán chưa bao giờ thực sự yêu, tình cảm với Trần Linh San chỉ là tình cảm trẻ con, thầm mến Đường Vũ trước kia giống như ngưỡng mộ hơn, thứ tình cảm gần giống y thích Lâm Tâm Như, Chương Tử Di thôi. Sau này lên đại học y có một vài mối tình một đêm chớp nhoáng , thi thoảng có sự rung cảm nhưng cũng qua rất nhanh, rồi cuộc sống công việc khiến trái tim Tô Xán trở nên cằn cỗi.

Y chưa từng yêu và không thấy cần yêu nữa.

Nhưng ngày hôm nay trái tim cằn cỗi đó đón nhận đợt mưa xuân đầu tiên, có đấu hiệu sống lại.

....

Mạng chậm vãi lìu luôn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 23: Đấu Đá Với Trẻ Con

C

ó những thứ có thể thay đổi, ví nhân sinh, số mệnh sở dĩ tồn tại là vì con người bị cuộc sống làm mất đi dũng khí, thả mình trôi theo quán tính, cam chịu chấp nhận, lấy tâm lý đổ lỗi cho số mệnh bao biện cho bản thân.

Tô Xán thực ra chẳng hề lo lắng đám Nhạc Tử Giang sẽ làm gì mình, học sinh với sinh viên đại học là một khoảng cách, người đi làm lăn lộn với đời so với sinh viên là khoảng cách nữa, Tô Xá chẳng sợ một đám học sinh cao trung khiêu khích, y suy nghĩ xâu xa hơn, lấy độ cao đối diện với hết thảy, trí lực đôi khi bù lại được khiếm khuyết về vũ lực.

Ở cái vòng tròn Nhất Trung đa phần trưởng thành sớm này, được người ta tôn kính chỉ có vài con đường, một là thành tich ưu tú, ở chế độ giáo dục kiểu Trung Quốc, địa vị của giáo viên với học sinh vẫn ở mức độ rất cao, học sinh mũi nhọn được giáo viên nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa, cũng được mọi người tôn kính.

Thứ hai, người cao lớn khỏe mạnh, con người luôn sợ mạnh hiếp yếu, có sức mạnh, luôn làm người khác phải e sợ.

Thứ ba, thế lực quan hệ rộng, kéo bè kết phái là bản tính chung của con người, từ sơ trung thậm chí tiểu học đã có rồi, con người là động vật có ý thức xã hội rất mạnh, ai cũng muốn có cảm giác thuộc được xã hội chấp nhận, người trong một cái vòng tròn mạnh, ít nhiều khiến người khác e ngại.

Loại thứ tư, tách biệt cô ngạo, nhưng lại có nhân cách rất độc lập, được người ta giữ khoảng cách cùng tôn trọng.

Đám Nhạc Tử Giang thuộc về loại thứ hai và thứ ba, bọn chúng có vòng tròn mạnh, khiến người ngoài né tránh, khiến chúng bành trướng sự hư vinh về địa vị.

Muốn xen vào giữa Nhạc Tử Giang và Đường Vũ thì phải suy nghĩ rất nhiều phương diện, Tô Xán đương nhiên không thể yêu cầu ai cũng có tâm trí thành thục như y, bình tĩnh giải quyết vấn đề, ở cái tuổi nhiệt huyết này, rất nhiều sự việc đều được giải quyết một cách bạo lực.

Vì không có pháp luật ước thúc nghiêm khắc, thêm vào Nhất Trung ở phương diện này xử phạt có ngoại lệ, cho nên bạo lực trường học càng ngày càng nhiều là chuyện thường, nhiều người thấy chuyện bạo lực học đường ở phim Hàn sẽ thấy khó tin, thế nhưng thực tế đó là vấn đề nan giải của toàn bộ trường học trong nước.

Lỡ chẳng may có kẻ nào đó trong nhóm Nhạc Tử Giang có hành động thiếu lý trí thì Tô Xán lỗ lớn.

Chỉ là thế lực hiện giờ là thứ Tô Xán thiếu nhất, dù y có tâm trí thành thục thì một tay vỗ chẳng kêu, nếu lôi kéo nhóm Tiết Dịch Dương vào, chỉ tăng thêm nạn nhân mà thôi.

Hình như Lưu Duệ ở Nhị trung cũng có một vòng tròn, đại khái thế lực tương tự đám Nhạc Tử Giang ở Nhất trung, hay là kéo họ tới tạo thế? Làm thế có lẽ làm xung đột leo thang, có điều giai đoạn này có lẽ chỉ Lưu Duệ mới giúp được mình thôi.

Về tới nhà nghĩ tới đó, Tô Xán thấy mình có chút buồn cười, không ngờ rơi vào chuyện ghen tuông đấu đá với một đám học sinh, có điều nếu cả một đám học sinh mà mình còn không giải quyết được thì nói gì tới chuyện lớn hơn, như thay đổi cuộc đời Đường Vũ.

Nhắc tới Đường Vũ, Tô Xán tới giờ vẫn cảm thấy lòng lâng lâng khó tin, rốt cuộc Đường Vũ có ý gì nhỉ, vốn tưởng mình hiểu Đường Vũ, nhưng Tô

Xán thấy mình còn phải đi một con đường rất dài ...

Tô Xán không phải chỉ có chuyện ở trường học cần lo, còn chuyện ở cửa hiệu nữa.

Tổ kiểm tra tới hiệu nhà Tô Xán kiểm tra, chính thức xác định địa vị danh dự, chẳng mấy chốc trước cửa hiệu có thêm một tấm biển vàng màu đen, ghi --- Đơn vị mua sắm chỉ định thành phố.

Đó là sáng kiến của Tô Xán, hai màu vàng và màu đỏ đều thu hút chú ý, nhưng màu đỏ phổ biến khắp nơi, nên dùng màu vàng thu hút hơn, lại còn có chút cảm giác chuyện nghiệp.

Gần đây cơm tối trong nhà cũng chuyển sang hiệu ăn rồi, vì chuyện làm ăn ngày càng tốt lên, mẹ càng bận rộn tối mắt, cho dù là buổi trưa, cũng để cái bát cơm, chất đống rau và thịt bên trên, đứng ở sau quầy, vừa ăn vừa ứng phó với khách ra vào không ngớt.

Ăn cơm xong cha giúp thu tiền, nhiệm vụ rửa bát rơi lên người Tô Xán, nghề cũ này y thạo lắm, rửa sạch bát rồi rửa tay xong liền đi ra lật xem sổ sách.

Trước kia sổ sách một ngày chỉ ghi nửa trang là đủ, hiện giờ Tô Xán lật tới ba bốn trang mới tính hết được doanh thu mỗi ngày.

Mà mỗi khi lật một trang, nhìn số hàng hóa bán ra chi chít viết trên giấy, rất là vui mắt.

Nhìn thấy sổ thống kê doanh thu hôm qua lên tới 3597 đồng, Tô Xán kích động không nói lên lời, số tiền này chưa là cái gì nhưng là con kênh nhỏ để gia đình y tiến vào biển lớn, có điều nhìn sang thấy cha mẹ bận rộn thu tiền ghi sổ, giới thiệu giám sát khách hàng, Tô Xán nhắc:

- Mẹ, cửa hiệu chúng ta tới lúc phải thuê người giúp rồi.

Lần này Tằng Kha không phản đối nữa, cửa hàng quá nhiều việc, một mình bà quán xuyến không xuể.

Sau khi treo biển tuyển người, mấy ngày đầu cũng có vài người tới xin việc, có điều nếu không phải là người một chữ cũng chẳng biết thì là phụ nữ gia đình rảnh rỗi ở nhà không biết làm gì nên kiếm việc cho đỡ buồn, chẳng biết phân loại xử lý hàng hóa, cho nên Tằng Kha giới hạn thêm tuổi tác vào biển, tính mời hai người trẻ tuổi hoạt bát một chút.

Cuối cùng có hai người đủ tư cách, một là Lý Ngọc Liên trên 30 tuổi, vừa thôi việc ở xí nghiệp, có nhiều tiếng nói chung với Tằng Kha, nên động lòng trắc ẩn thuê Lý Ngọc Liên. Vả lại Lý Ngọc Liên làm công việc thống kê nên làm quen công việc cửa hiệu không khó.

Một là cô gái hai mươi tuổi, rất thân thiện, tên Vương Thanh, bất ngờ là nhà lại không phải ở nông thôn gần đó, mẹ to mò, hỏi Vương Thanh ở tuổi này vì sao không đi học mà lại đi làm, có ý trách nhà cô vô trách nhiệm với con cái. Vương Thanh lại rất cởi mở, nói qua mình học không tốt, tốt nghiệp cao trung xong định thi vào trường đại học loại hai, không ngờ thiếu mất mấy điểm, trong nhà gây áp lực rất lớn, giận không học nữa, muốn chứng minh không học đại học cũng có đường ra.

Tằng Kha thấy cô kiên quyết, nên giữ lại, có điều vẫn nhắc phải đi học mới có tương lai tốt. Vương Thanh tuy vâng dạ, nhưng đối diện với ánh mắt Tằng Kha có chút né tránh.

Mấy chuyện này đều do cha mẹ làm, Tô Xán sau khi thuyết phục được mẹ thuê người, Tô Xán không xen vào nữa, tuy ý nghĩ của cha mẹ không theo kịp mình, có điều một học sinh không học tập cho tốt, thường xuyên xen vào chuyện kinh doanh của cha mẹ, thế nào cũng khiến bị phản tác dụng, mấy lần góp ý của Tô Xán đều thu được thành công, địa vị của Tô Xán

trong lòng cha mẹ nâng lên, đòng thời họ cũng cảnh giác với định hướng của Tô Xán.

Mấy ngày qua Tằng Kha, Tô Lý Thành đóng cửa hiệu sớm về nhà, giám sát đốc thúc chuyện học hành của Tô Xán, họ chỉ lo Tô Xán lo chuyện làm ăn không nên lo này mà thành tích đi xuống.

Thấy ngày ngày Tô Xán vẫn thức khuya dậy sớm học tập, lòng hai người cũng yên tâm, song không quá thả lỏng, thi giữa kỳ sắp tới, con trai thường ngày biểu hiện ra sao chỉ là bề ngoài, chỉ có điểm thi mới kiểm nghiệm được.

Tô Xán quay đầu nhìn lại, phát hiện thời gian trôi qua quá nhanh, nhanh tới mức làm người ta đau lòng, cảm giác vừa vào cao trung chưa lâu đã sắp thi giữa kỳ.

Tìm Lưu Duệ kể chuyện xảy ra ở Nhất Trung, khi ấy Lưu Duệ cau mày, hỏi:

- Chuyện này Dịch Dương biết chứ.

- Nó biết cũng chẳng làm gì được, nó có quần thể quan hệ của mình ở Nhất Trung, vì chuyện của tao mà kéo nó xuống nước chỉ liên lụy tới nó. Tao không cần nhiều, tới lúc quan trọng mày xuất hiện một chút.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 24: Hẹn

Có tin đồn đám người Nhạc Tử Giang và Vương Hạo Nhiên có chia rẽ, Nhạc Tử Giang có vẻ không phải là người thích giờ thủ đoạn sau lưng, một học sinh cao trung dù trưởng thành sớm, dù hiện thực, chưa tới mức dùng trò bẩn thỉu đạt mục đích, dù sao dùng bạo lực can thiệp vào chuyện theo đuổi mỹ nữ là cách thấp kém nhất.

Nhạc Tử Giang rất tự tin vào bản thân, nhìn từ phương diện nào thì hắn cũng không thấy mình có thể thua Tô Xán trong cuộc cạnh tranh quang minh chính đại, rồi công khai chiến thắng của mình.

Tô Xán nắm chắc được tâm tư của Nhạc Tử Giang, duy nhất khiến y kiêng kỵ là tên Vương Hạo Nhiên còn chưa từng gặp mặt kia, cùng đám ủng hộ sau lưng Nhạc Tử Giang, từ tác phong hôm đó mà xét, với bọn chúng vì xả hận cho bạn mình là chuyện rất có thể diện, rất nghĩa khí.

Tô Xán không muốn biến thành đồ hi sinh cho chúng thể hiện nghĩa khí.

Lưu Duệ cân nhắc một chút nói:

- Tao biết Vương Hạo Nhiên, hắn có chút khúc mắc với Nhị Trung, từng hẹn người ra cổng trường đánh nhau. Tao sẽ chú ý chuyện này, dù sao chỉ cách nhau một tuyến xe, mày có chuyện gì cứ gọi điện cho tao. Dù chỉ có một mình thì tao cũng không để mày đơn độc.

Một câu nói rất đơn giản, bóng lưng rất ngầu, vẫn là cái đầu rẽ ngôi giữa rất ngố, lại làm cho Tô Xán cảm động.

Từ trong lời nói của Lưu Duệ cũng nghe ra ít manh mối, Vương Hạo Nhiên dám dẫn người tới Nhị Trung đánh nhau thì nhóm người của hắn không

nhỏ, mà câu "dù chỉ có một mình" của Lưu Duệ đủ thấy địa vị của hắn trong vòng tròn kia không tới mức như hắn bốc phét với mình, cái vòng tròn đó cũng không bằng nhóm Vương Hạo Nhiên, nên không dám tùy tiện xung đột.

Tô Xán ôm đầu, chuyện bỗng chốc trở nên phức tạp rồi ... Vốn chỉ là mâu thuẫn nhỏ giữa hai tên học sinh, ai ngờ mình nhỏ bé tới mức nó thành tảng đá lớn ngăn đường.

Mình có thể bình tĩnh trò chuyện với cả lãnh đạo cấp thành phố, hiện giờ lại vì lo một đám nhãi con báo thù mà sứt đầu mẻ trán.

Ài sao hồi xưa mình không tập võ, đường lối cương mãnh thì không hợp với mình rồi, nhưng thái cực tứ lạng bạt thiên cân thì cũng hợp lắm, ít nhất không đánh được thì cũng chạy được ...

Vấn đề Tô Xán đau đầu nhất là phải đứng vững chân ở Nhất Trung và có đồng minh đủ mạnh.

Hết tiết, giáo viên vừa mới ra khỏi lớp là lớp học lập tức nhốn nháo nô đùa, Nhạc Tử Giang lại tới, khiến lớp 5 oanh động, có điều lúc này ánh mắt rất nhiều nữ sinh thêm phần cổ quái, không nhìn Nhạc Tử Giang mà lại nhìn Tô Xán.

Nhạc Tử Giang nhờ người chuyển lời, hi vọng Đường Vũ ra ngoài nói chuyện, Đường Vũ khẽ lắc đầu:

- Em đang chuẩn bị bài, xin lỗi.

Sau khi nhận được lời chuyển thuật, Nhạc Tử Giang nhún vai cười khổ bỏ đi.

Tô Xán không nhìn thấy vẻ mặt của Đường Vũ, chỉ thấy cô cúi đầu làm bài, cảnh này làm y hổi tưởng lại hôm nọ sóng vai đi trên đường có chút xa xăm

hoảng hốt, không biết lời Đường Vũ thực hiện lời hứa với mình, hay là thực sự không có thời gian.

Nhưng thế nào thì nhiều nữ sinh thấy Nhạc Tử Giang rầu rĩ bỏ đi, mồm há hốc, bất mãn với Đường Vũ, vì với các cô mà nói, Nhạc Tử Giang là hoàng tử bạch mã khiến bọn họ la hét ở sân bóng, lại bị lạnh nhạt như thế, làm bọn họ không thoải mái, lại không dám nói gì Đường Vũ.

Trước khi vào tiết mới, Đường Vũ đi vệ sinh, lúc vào lớp chú ý thấy ánh mắt Tô Xán nhìn mình, nhìn lại y, bốn mắt chạm nhau, Đường Vũ tinh nghịch nháy mắt với y một cái.

Không ngờ Đường Vũ còn có một mặt như vậy, lại là cảm giác không tên, làm tim Tô Xán đập rộn.

Tiết thể dục, Trần Linh San mặc chiếc áo phông nhỏ cộc tay, quần thể thao bó dài tới gối, lộ ra cái chân thẳng, giày thể thao trắng, vừa mới vận động kịch liệt làm y phục dán lên người, khiến tức thì làm cô có vị nữ nhân nồng đậm, làm Tiết Dịch Dương thi thoảng mở mắt thật to, nhìn vị trí nổi bật trên cơ thể thiếu nữ.

Lần này chuyện Tô Xán cùng Đường Vũ không xôn xao như lần Tô Xán tỏ tình thất bại, tuy truyền bá rất nhanh nhưng đa phần mọi người không tin, đầu tiên là Tiêu Vân Vân, rồi Trần Linh San, giờ lại là Đường Vũ, nói không chừng mai có tin Tô Xán yêu giáo viên không biết chừng, càng đồn đại càng hoang đường, khiến mấy tin đồn trước đó liên quan tới Tô Xán cũng bị liệt vào hàng tin vịt.

Chỉ có ở lớp số 5 thì tin này được coi trọng, khiến Tô Xán thêm vài phần thần bí, ngay cả ba tên Trương Tích, Lý Ngải và Tôn Tử Nghi nghe chuyện này cũng không tùy tiện phát ngôn mấy lời kiểu cóc ghẻ ăn thịt thiên nga.

Còn nữ sinh trong lớp thích dùng cách đùa giỡn tiếp cận Tô Xán cũng nhiều thêm, ngay cả Lý Lộ Mai cũng hoặc ít hoặc nhiều muốn Trần Linh San tiếp

cận với Tô Xán nhiều hơn, trong tiềm thức của cô, Trần Linh San không kém Đường Vũ, là bạn thân của Trần Linh San, tất nhiên bài xích Đường Vũ.

Lý Lộ Mai cho rằng nếu Tô Xán quay lại thích Trần Linh San, sẽ đả kích lớn với Đường Vũ, tâm lý con gái là thế, rất phức tạp.

Sự kiện ở cổng trường đó làm nhiều người rất hồ đồ, vì trước đó giữa Tô Xán và Đường Vũ ở lớp không có bất kỳ tiếp xúc nào, sau đó cũng vậy, song Từ trực giác của con gái, Lý Lộ Mai nhận ra Đường Vũ vẫn lạnh nhạt như trước kia, nhưng thực ra rất để tâm chuyện này.

Xúi bẩy mấy cô bạn lấy chuyện Tô Xán và Trần Linh San trêu chọc, Trần Linh San mặt đỏ tới mang tai, Tô Xán đối diện với một đám nữ sinh cũng hết cách, cả hai xấu hổ vô cùng. Trần Linh San thường ngày điềm nhiên bình tĩnh cũng rất có phong phạm chị cả trong nhóm, nắm tay Tô Xán, làm động tác bỏ đi:

- Chúng ta không nghe họ nói lung tung nữa.

Trần Linh San chỉ nắm cổ tay Tô Xán, không phải tay trong tay, nhưng cản này lập tức khiến đám nữ sinh xung quanh đang “wow” không ngớt.

Bản thân Trần Linh San cũng giật mình vì động tác của bản thân, đó chỉ là hành động tiềm thức, có điều lúc này muốn buông tay ra thì càng giống giấu đầu lòi đuôi, nên làm động tác hất hàm thách thức với xung quanh, kéo Tô Xán đi, tới cầu gỗ cách xa mọi người, mới buông tay ra, làm vẻ mặt tự nhiên:

- Đám Lộ Mai thích nghịch ngợm, ở cùng họ lâu bạn sẽ biết, đừng để bụng.

Chủ đề các cô gái tuổi này chỉ có mấy chuyện đó thôi, Tô Xán không để bụng thật, gãi đầu nói:

- Không sao, quen rồi là tốt.

- Ừ.

Trần Linh San nhớ tới xúc cảm vừa rồi khi nắm tay Tô Xán, lòng có chút xao xuyến:

- Sắp thi giữa kỳ rồi, chẳng có thời gian nữa, thi xong bọn mình tụ tập chút đi, bạn cũng tham gia nhé ...

- Ồ, sắp thi giữa kỳ ...

Thời gian qua Tô Xán bận rộn sạc điện, tích lũy lượng lớn tri thức, thấy thời gian trôi qua vù vù, sáng vừa mới dậy, vèo cái đã tới tối, đêm thức khuya ôn bài và ghi chép, ngủ. Cứ thế lặp đi lặp lại gần như chẳng vui chơi gì, trong có vẻ say sưa vào học tập, thực ra do ám ảnh tâm lý gây ra, làm y không dám buông lỏng.

Đột nhiên Tô Xán thấy mệt mỏi, lời đề nghị tụ tập của Trần Linh San khiến y động lòng.

- Tiết Dịch Dương đồng ý rồi.

Đại khái thấy Tô Xán ngây người, Trần Linh San bổ xung.

- Ừ, tốt, nhất định mình sẽ tham gia.

Tô Xán thầm nghĩ thằng Tiết Dịch Dương này lại giấu diếm mình, đúng là muốn đá đít hắn.

- Vậy cứ quyết định như thế.

Trần Linh San vui vẻ hẳn lên, chỗ cô và Tô Xán đang đứng được học sinh Nhất Trung gọi là thiên đường tình lữ hẹn hò, đứng đấy lâu không tốt, xoay

người nhẹ nhàng rời cầu, vẫy tay với Tô Xán, hình bóng đẹp đẽ dưới ánh phản chiếu của rừng cây, giống như một bức tranh.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 25: Chặn Đánh

Phía đầu kia của thao trường, đám nữ sinh ríu ra rít rít thảo luận:

- Mọi người nói xem, hai bọn họ có tới với nhau không?

- Làm gì có chuyện, người theo đuổi Linh San của chúng ta nhiều như thế, Tô Xán chẳng có gì nổi bật, không hi vọng gì.

- Biết đâu Linh San mềm lòng thì sao, nhìn xem hôm nay Linh San còn nắm tay cậu ấy đấy! Tô Xán trông chẳng có gì đặc biệt, nhưng cũng rất có sức hút ... À, mà cậu ấy và Đường Vũ rốt cuộc là sao nhỉ?

- Đừng nói lung tung nữa! Đó căn bản là chuyện vô lý, có thể trùng hợp đi cùng nhau bị Tiết Tử Giang làm quá lên mới thành thế, không bằng để tâm tư vào học hành ấy, lần thi giữa kỳ này sẽ xếp hạng cả trường, không muốn bị mình bỏ lại sau thì chăm học vào.

Lý Lộ Mai cắt ngang đề tài càng nói càng xa.

Cả đám tỏ thái độ bất mãn với sự tự đại của Lý Lộ Mai, có điều với hình thức chơi đùa thôi.

Trừ Trần Linh San thì Lý Lộ Mai cũng là trung tâm nhóm, về thành tích cũng là tốt nhất nhóm, thời sơ trung thành tích luôn thứ 8 thứ 9, lại là ủy viên văn nghệ, làm cô có tiếng nói trong nhóm, đám bạn tuy đố chát lại, nhưng trong lòng rất thán phục.

Lý Lộ Mai lần đầu lo lắng, nhìn thành tích đứng đầu bứt xa khỏi mọi người của Đường Vũ, cho người ta cảm giác nhìn tháp trong mây, khiến cô rất cảnh giác đề phòng. Tô Xán thích Trần Linh San tất nhiên có thể lay động

Đường Vũ luôn cao cao tại thượng, song không biết Trần Linh San và Tô Xán gần gũi với nhau làm cô rất mâu thuẫn.

Nhất Trung không nằm trên trục đường xe bus chính, đi xe bus số 8 đến trường thì tiện, xong đi về thành vòng vèo, nếu từ Nhất Trung đi thêm một đoạn bắt tuyến xe khác thì về nhà sẽ nhanh hơn, có điều phải xuyên qua một cái ngõ nhỏ, đường đi lằng ngoằng phức tạp.

Trong ấn tượng lúc nhỏ của Tô Xán, nơi này là cái mê cung, nên mỗi lần Tiết Dịch Dương luôn tìm được chính xác lối ra làm Tô Xán thán phục lắm, hiện chính mình đi trong mê cung này, cảm giác độc đáo ấy làm con người bị trơ lỳ vì đường trải nhựa thẳng tắp, tòa nhà cao vòi vọi ở thành phố lớn khó tránh khỏi sinh cảm xúc.

Nhưng vì thế vấn đề cũng sinh ra, vì nơi này địa hình phức tạp cho nên càng nhiều chuyện tồi tệ, rất nhiều chuyện đánh nhau ngoài trường học phát sinh ở ngõ hẻm thế này, chuyện chặn đánh xảy ra khá là thường xuyên.

Kim Dung nói nơi nào có người là có giang hồ.

Nhất Trung cũng như thế, mặc dù không đánh nhau như cơm bữa giống ở Nhị Trung, Tam Trung, nhưng vì cơ số học sinh cực lớn của Nhất Trung, loại chuyện va chạm xung đột nếu thực sự thống kê ra thì tỉ lệ tuy nhỏ song số vụ việc thì không kém trường khác chút nào.

Thông thường gặp phải loại chuyện này người không liên quan sẽ vòng tránh, Tô Xán càng không thể để ý tới chuyện nhàm chán của đám thiếu niên xốc nổi, nhưng chuyện này, Tô Xán không thể lờ đi.

Y vừa mới đi vào ngõ liền thấy hai nam tử, cầm cái ghế vứt đi bên đường, đánh tàn bạo một nam sinh, mặc dù không nhắm vào đầu, nhưng tiếng gỗ va chạm da thịt cũng khiến Tô Xán rợn người.

Tô Xán không phải hạng bộp chộp, càng không ngốc tới mức xuất hiện là có thể làm anh hùng, đánh người thế kia không phải chuyện học sinh tranh chấp bình thường, nói không chừng nếu mình bỏ mặc có khi gây án mạng, nếu không tàn phế hoặc tổn thương suốt đời là kết quả tốt nhất rồi.

Nhưng mình chỉ là một học sinh cao trung yếu ớt còn chưa phát triển hết, có thể làm gì đây? Tô Xán nép sát người vào tường, ngó trường ngó sau không có bóng dáng ai khác, khẽ cắn răng, gấp lắm rồi chỉ còn cách này nữa thôi.

- Mẹ mày chứ! Tiếp tục trốn đi, thường ngày mày ngầu lắm mà, bố mày đánh gãy chân mày cho biết tay.

- ***! Con mẹ mày vênh mặt cho bọn tao xem nữa đi.

Hai tên tiếp tục đánh, bất chấp người nằm dưới đất đã vỡ đầu, máu tươi lênh láng, chân dẫm lên máu để lại vết máu càng làm bọn chúng thêm điên cuồng, tiếp tục thế này e rằng đối phương chẳng mấy chốc không cựa quậy được nữa.

Đầu kia ngõ truyền tới không ít tiếng chân, rất gấp, làm hai tên đang đánh người tỉnh lại, giật mình nhìn ra cửa ngõ.

Tô Xán thình lình nhảy ra, quay đầu về phía cửa ngõ gọi:

- Ở chỗ này này! Có hai tên, chặn lấy bọn chúng! Không cho bọn chúng chạy thoát.

Hai tên này vốn đánh lén dọc đường, vốn có chút thấp thỏm, vừa rồi đánh quá say máu nên nhất thời quên mất, lúc này thấy có người xông ra la hét, như chim sợ cành cong, đến buông một câu hăm dọa tượng trưng cũng không dám, đá người kia một cái rồi chạy mất dạng.

Tô Xán đuổi theo la hét một hồi, tránh chúng chạy một quãng hoài nghi quay trở lại, hai tên kia chẳng chút nghi ngờ, chỉ biết bỏ chạy thục mạng,

không cả ngoái đầu lại lấy một cái.

Quay về chỗ người bị đánh, nhìn cách ăn mặc, hắn là học sinh gia cảnh không tệ, cao hơn Tô Xán một chút, tuổi cũng có vẻ nhiều hơn, năng lực chịu đòn rất được, lúc này đã lật người lại, tựa người vào tường thở dốc, vết thương ở trán đã ngừng chảy máu, thấy ngõ hồi lâu vẫn trống không, hiểu ra, giơ ngón cái lên cười:

- Cậu khá lắm.

- May mắn thôi.

Tô Xán nhún vai:

- Nếu bọn chúng lớn gan hơn chút nữa, thì người bỏ chạy là tôi rồi.

Nam sinh đó móc ở túi áo trong ra một bao thuốc lá nhăn nhúm, nhưng thuốc là loại rất tốt, Nhuyễn Vân, loại thuốc mà học sinh thời đó không hút nổi, bên trong còn có mấy điếu, thấy hắn tay run run kẹp điếu thuốc, Tô Xán thấy hơi buồn cười.

Bao thuốc lá rất có khả năng là trộm đồ thừa của cha, loại con cái này dù tiền tiêu vặt có cao hơn học sinh bình thường một chút, cũng chẳng mua nổi thuốc lá tốt như thế, càng không dám hút tùy tiện thế này. Đám Lưu Duệ, Tiết Dịch Dương lên cơn thèm cũng chỉ thuận tay dắt dê của cha chúng vài điếu thôi, cái thành phố Hạ Hải này vật chất còn thiếu thốn lắm.

Đối phương ném cho Tô Xán một điếu thuốc, nhưng vì run tay, thuốc rơi xuống mặt đất, Tô Xán cười nhặt điếu thuốc lên, phủi bụi đi, ngửi khẽ.

Còn nghĩ Tô Xán không nỡ hút, nam sinh đó đắc ý nói:

- Thuốc tốt đấy ... Hút đi.

Cách ăn mặc Tô Xán lúc ấy so với bạn bè cùng trang lứa rõ ràng đơn giản chất phác hơn nhiều.

- Anh đi nổi không? Tới bệnh viện xem một chút, tránh để lại di chứng.

Đối phương cựa mình, mặc dù người đau đớn vô cùng, có điều còn may, từ bé đã đánh nhau không ít, khả năng chịu đòn cao, thêm vào hai kẻ kia không dám nhắm vào chỗ hiểm, đánh rất tàn bạo, xong hắn da thô thịt dày, không có gì đáng ngại lắm:

- Mẹ nó, hai thằng Dương Mộc dám đánh bố mày, sớm muộn gì bố mày cũng đòi nợ! Tôi nhớ cái ơn này của cậu rồi, cậu ở khối nào, lớp mấy, trông cậu chả có gì đặc biệt, nhưng vừa rồi rất can đảm.

Tô Xán không đáp, y chẳng có mấy thiện cảm với loại học sinh đánh nhau:

- Tốt nhất anh nên đi kiểm tra đi, sau này nên tránh mấy chuyện đánh đám thì hơn, là học sinh cả, có ân oán gì tới mức phải đánh nhau sống chết, bớt gây phiền toái cho cha mẹ anh.

Với người gần 30 tuổi, dùng ngữ điệu này nói với một đứa choai choai là bình thường.

Ai ngờ nhắc tới chuyện này, đối phương trừng mắt lên trở mặt:

- Mày tưởng giúp tao được một việc là có thể lên mặt dạy đời à? Không cần mày dạy bảo, mày là cái đếch gì? Cha mẹ tao à? Sợ là họ hận tao không thể chết sớm.

Xem ra là một thiếu niên bất lương ở tuổi nổi loạn, Tô Xán ném trả điếu thuốc vào tay hắn:

- Tự xem lấy mà làm đi.

Đối phương hơi ngẩn ra, định nói "Mày xem thường tao à!" Thì Tô Xán đã đi mất rồi.

Nếu ở trong thành phố lớn sau này gặp phải sự kiện tương tự, Tô Xán sẽ vội vàng đi qua như tất cả mọi người, coi như không thấy cái gì hết.

Mọi người sống trong thành phố lớn đều cực kỳ nhỏ bé, áp lực sống lớn, cho nên càng không dám gánh trách nhiệm. Dưới hoàn cảnh chung đó, sao còn dám có thể đối diện với bất công, đấu tranh cho chính nghĩa gì chứ.

Cái thành phố quen thuộc này bất giác đã làm trái tim lạnh giá trai sạn của y dần dần bị nhiệt huyết sưởi ấm, có lẽ thứ con người thực sự cần không phải là một cơ hội trùng sinh, cũng không phải là một viên thuốc hối hận, mà là cần thứ nhiệt huyết và xúc cảm bị cuộc đời làm dần dần phai nhạt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 26: Thiếu Chút Nữa Bị Lừa

Hiếm khi vì tiết thể dục mà được nghỉ sớm một thời gian, Tô Xán thấy mình gần đây học tập hơi quá mức, nên không về nhà nữa mà ra thẳng cửa hiệu.

Đứng ở bậc xuống xe, xa xa nhìn tấm biển nhà mình, cái tên địa điểm mua sắm chỉ định của thành phố đúng là rất bắt mắt, trước tiên làm mọi người yên tâm, đại bộ phận thị trường ở khu phố này bị nhà y chiếm lấy, mẹ y lại ngày càng nhập về nhiều mẫu mã hàng hóa hơn, thu hút học sinh phụ cận tới mua sắm, khiến cả khu trở nên tấp nập.

Tằng Kha từ xa đã thấy con trai, liền vẫy tay gọi, Tô Lý Thành vì cửa hiệu đã thuê người, nên không hay tới nữa, dù sao ông cũng không thể hoàn toàn bỏ công việc của mình.

Tô Xán nhìn thấy Lý Ngọc Liên trước tiên, đang loay hay xếp một giá hàng gần cửa, chào Tô Xán có chút câu nệ. Bên trong hiệu có một cô gái mới thuê, mặc áo len bó, quần jean lam đang kiễng chân xếp hàng kệ cao, triển hiện đôi chân thon dài miên man, bờ mông được quần jean bó chặt vểnh lên, vừa tròn trịa như của phụ nữ thành thịch lại có phong vị thiếu nữ thanh xuân, tràn trề sức sống.

Mái tóc dài được túm lại phía sau, gò má ưu mỹ trơn mịn, khuôn mặt không tuyệt sắc, nhưng mang vẻ đẹp cám dỗ, lúc này cánh môi hồng căng mọng hơi mím chặt, không biết có người đang nghi hoặc nhìn mình, đến khi nghe thấy có tiếng chào hỏi ở cửa liền quay lại.

Tức thì cả Tô Xán cùng cô gái cùng lên tiếng:

- Là cậu/chị à?

Tằng Kha ngạc nhiên:

- Sao, hai đứa quen biết nhau à?

Vương Thanh có hơi bối rối "vâng" một tiếng, gật đầu:

- Coi như đã gặp ạ.

Thấy mẹ nhìn mình ngờ vực, gần đây mẹ có vẻ hơi ám ảnh chuyện bạn gái của y, Tô Xán giải thích:

- Trước kia gặp ở Tam Trung ạ.

Tằng Kha vỡ lẽ:

- À, thì ra là bạn cùng trường, Tô Xán, con khuyên Vương Thanh, nó tốt nghiệp cao trung xong không học nữa, phải học gì đó chứ, không mãi mãi đi làm công cho người ta cũng không được ...

Né tránh lời cằn nhằm làm người ta đau đầu của mẹ, Tô Xán và Vương Thanh kiếm cớ ra ngoài mua đồ uống, hai người vào bồn hoa trong khu chính phủ.

Tô Xán làm sao có thể quên được cô gái này, lần đâu đột nhiên quay lại cửa trường Tam Trung, chính là người mình hỏi ngày tháng năm, là cô gái bán hàng tạp hóa trước cổng trường hay “quên” cái cúc áo, dụ dỗ không ít nam sinh ngây thơ tới mua hàng, Tô Xán từng là một trong số “nạn nhân” tích cực đó.

Vương Thanh ngập ngừng, mất một lúc mới nói:

- Cửa hiệu là do nhà cậu mở?

- Ừ ... Đúng vậy, tôi là Tô Xán.

- Vừa rồi ... Cám ơn cậu.

Tô Xán nhìn thẳng vào mắt Vương Thanh:

- Chị không nói thật với cha mẹ tôi, đúng không?

Giọng Tô Xán không quá nghiêm khắc, nhưng bản thân tâm lý Vương Thanh có điều che giấu, bị thái độ già dặn trái với khuôn mặt non nớt của Tô Xán chất vấn, lúng túng một lúc không đáp nổi:

- Tôi, tôi ...

- Nhà chị vốn mở cửa hiệu tạp hóa ở cửa trường Tam Trung, chị lại tới hiệu nhà tôi làm thuê, chị có ý đồ gì? Muốn thăm dò nguồn nhập hàng của nhà tôi? Nguồn khách hàng của nhà tôi? Hay là làm gián điệp thương nghiệp để mưu lợi?

Tô Xán hỏi dồn dập, câu sau nghiêm khắc hơn câu trước.

- Không .. Tôi không ...

Vương Thanh mắt đỏ hoe, cuống cả lên:

- Không phải như cậu nghĩ đâu! Nguồn hàng ai chẳng biết là từ thị trường bán buôn, đơn đặt hàng nhà cậu, là do chính phủ chỉ định, đều có chỉ tiêu cả! Cái hiệu nhỏ của nhà tôi làm sao mà đụng chạm tới được! Cậu nói tôi là gián điệp .. Tôi trộm cái gì? Tôi đã lấy cái gì ở cửa hiệu nhà cậu chứ?

Thấy Vương Thanh vừa tức giận lại vừa muốn bật khóc, Tô Xán thầm bật cười, cô gái này hiện còn chưa biết gián điệp thương nghiệp là cái gì, thấy Vương Thanh cố gắng phân bua, Tô Xán cũng mềm giọng nói:

- Mỗi người làm việc đều có động cơ, muốn giết người nhưng không thành công, nhưng động cơ đủ cấu thành tội phạm. Hành vi của chị tuy chưa tới mức đưa ra pháp luật, nhưng nói rõ động cơ của chị không thuần túy, chị

nổi giận như vậy, nhất định có nguyên nhân, tôi muốn biết nguyên nhân là gì.

Vương Thanh nhiều hơn Tô Xán ba bốn tuổi, nhưng đối diện với thủ đoạn cả cứng lẫn mềm, cả dọa dẫm lẫn thông cảm của Tô Xán, đành bại trận:

- Gần hiệu nhà tôi vắng khách, học sinh quen cũng dần bỏ đi, tôi gặng hỏi mãi mới biết chúng bỏ sang mua hàng ở nhà cậu, nhà cậu mở hiệu sau nhà tôi, nhưng kinh doanh tốt, phát triển nhanh ... Đặc biệt gần đây còn được thành địa điểm mua sắm chỉ định của chính phủ .. Tôi, tôi không muốn giống mẹ mình, cả đời trông cái cửa hiệu đó, tôi chỉ muốn học chút kinh nghiệm .. Tôi không muốn ở mãi cái thành phố nhỏ này, tôi muốn đi xa hơn ...

Có lẽ nói tới chỗ mềm yếu trong lòng, giọt nước mắt trong suốt của Vương Thanh trào ra.

Tô Xán ngồi xuống bên cạnh Vương Thanh, nhìn cô gái hồi lâu, hỏi:

- Vì sao chị không học tiếp? Tốt nghiệp cao trung, thi vào trường học tốt là có thể rời thành phố này rồi.

Quệt nước mắt, Vương Thanh lắc đầu:

- Thành tích của tôi không tốt, sau khi tốt nghiệp chỉ đỗ vào trường học kém nhất ... Có học xong cũng bị người ta xem thường, thế chẳng bằng tự kinh doanh. Tôi cũng không hoàn toàn nói dối mẹ cậu, ít nhất tôi muốn chứng minh, không dựa vào bằng cấp học tập, cũng có lối ra.

Đây là một giấc mở, trong suốt mà vĩ đại, sao mà giống mình như thế. Tốt nghiệp trường đại học hạng ba, Tô Xán từng quyết tâm chứng tỏ mình không được học trường tốt vẫn có thể làm nên sự nghiệp, y miệt mài làm việc, thức khuya dậy sớm, cuối cùng …

Vì thế Tô Xán biết Vương Thanh nói thật, ánh mắt đó giống ánh mắt năm xưa của mình:

- Chị về đi.

Lau khô nước mắt, Vương Thanh cười gượng:

- Những chuyện này tôi còn chưa nói với mẹ mình ... Cám ơn cậu, tôi nhất định giải thích rõ ràng với dì Tằng, không cần mọi người đuổi, tôi sẽ tự đi ..

- Ai nói muốn đuổi chị đi?

Vương Thanh sững người:

- Vừa rồi ... chẳng phải cậu ..

- Chị có nghĩ tới hợp tác với cửa hiệu nhà tôi chưa? Có thể làm chi nhánh, dù sao hiệu nhà tôi muốn phát triển không thể ở lỳ một chỗ, cần mở rộng chuỗi cửa hàng, nếu chị đồng ý, chúng ta có thể bàn bạc. Chẳng phải chị muốn chứng minh với tất cả mọi người không đi học cũng có đường ra sao? Nếu chỉ cần vũ đài, tôi có thể cung cấp cho chị vũ đài đó.

- Đương nhiên.

Tô Xán không quên bổ xung:

- Tôi có thể thuyết phục mẹ tôi, ở trông nhà, tôi rất có quyền phát ngôn ...

Vương Thanh tức thì bị niềm vui quá nỗi bất ngờ bao phủ, cứ ngây ra nhìn Tô Xán, cô thường nghe Tằng Khoa khoe khoang con trai mình giỏi giang ra sao, sáng kiến mở hiệu văn phòng phẩm, dứt khoát đòi tham gia hội đấu thầu, rồi thành tích học tập ưu tú, lại còn giúp cậu mình tránh thua cổ phiếu mấy chục vạn.

Ở trong mắt Vương Thanh tuy cho rằng đa phần cho rằng chỉ là mẹ khen con, nhưng cũng gây nên ấn tượng Tô Xán rất thông minh giỏi giang.

- Chị có tin tôi không?

Tô Xán đột nhiên hỏi:

Vương Thanh ngơ ngơ gật đầu, nhìn lại cậu con trai còn thấp hơn mình nửa cái đầu, sau đó lại do dự lắc đầu.

Tô Xán ngẩng đầu lên, nhìn về phía mặt trời qua khẽ lá, nói chắc nịch:

- Nếu chị tin tôi, tôi có thể đảm bảo, tôi sẽ nỗ lực khiến tương lai chị đi rất xa, rời khỏi thành phố này, tới thế giới rộng lớn hơn, tuy tôi khẳng định mà nói thế giới ngoài kia chưa chắc đã tươi đẹp như tưởng tượng của chị, có điều chỉ cần chị từng bước thực hiện ước mơ của mình, chị sẽ sáng tạo ra tương lai chính bạn thân không ngờ.

Tốt quá hóa dở, Tô Xán thể hiện vượt tuổi tác quá mức, làm Vương Thanh không nhịn được phì cười, đưa tay ra xoa đầu Tô Xán, vò rối mái tóc y:

- Thật đúng là, thiếu chút nữa bị cậu lừa, làm như cậu đã từng tới thành phố lớn vậy, chúng ta về thôi, ở lâu không tốt. Dù sao cũng cám ơn cậu, chú nhóc đáng yêu.

Nói rồi bỏ đi để lại Tô Xán đần thối mặt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 27: Gieo Mầm

Sau khi trở về cửa hiệu Vương Thanh không nhắc tới chuyện nghỉ việc nữa, hắn lời của mình chưa chắc đã làm Vương Thanh tin, nhưng trong lòng cũng có phần cảm kích, nhưng Tô Xán không nói đùa, y thực sự đã lên kế hoạch tạo thành chuỗi cửa hàng văn phòng phẩm.

Tô Xán chỉ muốn đấm đầu mình, sao tự nhiên kích động nói mấy lời ấy, hiện giờ mình có năng lực gì hứa với người khác mộng tưởng và tương lai? Nghĩ lại mà xấu hổ, hắn lúc đó trông mình ngu lắm.

Thế giới này đôi khi rất tàn nhẫn, người mang mộng tưởng rất nhiều, người chết vì mộng tưởng của bản thân cũng rất nhiều. Không phải ai cũng có thể thực hiện lý tưởng của mình, y cũng là một trong số đó.

Buổi tối về nhà, khi cha mẹ đang ngồi trên ghế xem TV, Tô Xán rời bàn học rời phòng vận động một chút, ra phòng khách, mẹ mang hoa quả gọt sẵn gọi Tô Xán ăn.

Tiếng TV rất nhỏ, vì cha mẹ sợ ảnh hưởng tới mình học tập trong phòng, nhìn từng quả hạch đào trắng nõn đã được bóc vỏ, từng múi cam thơm ngọt, trong buổi tối yên tĩnh đó, Tô Xán lần nữa bị cảm nhiễm.

Mười một năm sau, mẹ cũng ngồi dựa vào quầy hàng, bóc vỏ hạch đạo cho mình, cả một bát đầy, dù con trai ở ngoài uống bao nhiêu thứ rượu, dù ăn bao nhiêu sơn hào hải vị hoặc là thứ cơm hộp rác rưởi, một bát hạch đào luôn mang theo hi vọng bồi bổ sức khỏe cho con trai.

Tô Xán không biết tương lai gia đình mình sẽ biến hóa thế nào, nhưng bức tranh nhỏ ấm áp này sẽ không bao giờ thay đổi.

Tô Xán nhắc tới chuyện mở chi nhánh với mẹ, dù sao cửa hiệu muốn phát triển, mở chi nhánh là con đường, như thế khiến cửa hiệu tiến vào quản lý trật tự, cha mẹ có thể bứt ra khỏi chuyện lặt vặt, quản lý chuyện quan trọng hơn.

Tằng Kha, Tô Lý Thành lại nhìn con trai chằm chằm.

Một lúc sau Tằng Kha nói:

- Thế này không phải tốt sao, cần gì phải mở chi nhánh? Hiện trong nhà không thiếu tiền, nhưng cũng không tới mức đem tiền đi mở chi nhánh! Con cứ lo học tốt đi cao trung đi, ba năm này cha mẹ sẽ kiếm đủ tiền cho con học đại học.

Tô Lý Thành tắt TV, nghiêm túc khuyên nhủ:

- Tô Xán, cha biết con có thiên phú ở phương diện này, nhưng đừng quá chú tâm vào nó, hiện giai đoạn này con nên học tập cho tốt. Cha mẹ chưa bao giờ làm cửa hiệu thật to, cũng không muốn có quá nhiều tiền, kiếm được nhiều tiền đến đâu cũng không bằng bình an và khỏe mạnh. Chỉ cần con thi vào được trường đại học tốt, đừng nói là cái cửa hiệu này, dù có phải đập nồi bán sắt cũng để con đi học vươn lên.

Tô Xán thở dài, tuy hiểu tấm lòng của cha mẹ, nhưng y không muốn cha mẹ lo lắng vất vả cả đời vì mình, sống vì hành phúc của mình.

Xúi mẹ mở hiệu, đa phần là mong cha mẹ tìm được phương hướng mới của cuộc đời, song vì quán tính tư duy trước kia, vì cây đại thụ xí nghiệp nhà nước mà cha mẹ dựa vào dù sao cũng đã từng một thời huy hoàng, huy hoàng đó là một loại vinh diệu, cũng là một loại độc tố và hạn chế, hạn chế tư duy của cha mẹ y, xêm nhập vào tư tưởng họ, khiến tâm lý ỷ lại, ăn chắc mặc bền đã ăn sâu bén rễ vào trong lòng.

Giải phóng một người ra khỏi cuộc sống khốn khó rất dễ dàng, nhưng muốn giải phóng tư tưởng của họ mới là chuyện khó khăn.

Tô Xán cũng biết thời cơ còn chưa chín muồi, y chỉ gieo mầm vào đầu cha mẹ mình, để nó tự sinh sôi nảy nở, khi nào cảm giác điều kiện đầy đủ, thuyết phục cha mẹ dễ dàng hơn.

- Có điều ...

Quả nhiên đúng dự liệu của Tô Xán, Tằng Kha nhíu mày suy nghĩ:

- Con nói chi nhánh cũng đáng cân nhắc, dù sao tuy thành địa điểm mua sắm chỉ định của thành phố, nhưng hợp đồng chỉ có một năm thôi, mà phân ngạch lại đa phần từ cục kiến thiết của cậu cả con, những chuyên này đều không chắc. Những nơi khác đều có thực lực lớn hơn chúng ta, năm nay chúng ta may mắn giành thắng lợi, năm sau bọn họ có đề phòng, chúng ta còn thắng được không thì khó nói.

Tô Xán mừng rỡ, mẹ đã thay đổi rồi.

Rời cái giấc mộng đẹp tan vỡ của cái bát sắt xí nghiệp nhà nước, tầm nhìn của mẹ đã xa hơn, không còn giới hạn ở được mắt trước mắt, lo tới tương lai rồi.

Tằng Kha đã nhìn ra vấn đề, Tô Lý Thành cũng suy nghĩ:

- Địa điểm chị định rất quan trọng, nhưng bán lẻ cũng rất quan trọng, không thể bỏ qua cái nào. Gần đây học sinh tới rất nhiều, đối tượng bán lẻ chủ yếu là học sinh, nếu mở chi nhánh, thì phải mở ở gần trường học, như thế mới có hiệu quả ... Có điều hiện giờ nói tới mở chi nhánh còn sớm, phải tích góp được một khoản tài chính đã ...

Thế là đủ rồi, Tô Xán chỉ muốn dẫn dắt cha mẹ thôi, mọi việc phải chính cha mẹ y suy nghĩ làm mới có ý nghĩa, mục đích đã đạt được, vui vẻ đứng

dậy:

- Con ăn xong rồi, con học tiếp đây.

Phía sau cha mẹ đều dặn Tô Xán ngủ sớm, không nên học quá khuya

…

Tiêu Nhật Hoa có chút hứng phận, cũng có chút lo lắng, hưng phấn là vì thi giữa kỳ sắp tới, lo là vi trong bảy lớp của khối cao nhất, chủ nhiệm của năm lớp đều là tay từng trải trăm trận, mỗi người đều dạy qua ít nhất ba khóa cao trung, trong công tác quản lý học sinh và công việc chung toàn khối đều có chỗ kiệt xuất.

So ra kinh nghiệm của Tiêu Nhật Hoa thiếu sót hơn nhiều, thậm chí một số giáo viên bộ môn đều có tư lịch ngang mình, ngầm không phục, áp lực lớn.

Kỳ thi giữa kỳ này tiến hành cả trường, song các khối chia nhau thống kê, cạnh tranh giữa các khối khỏi nói cũng biết. Cao trung và sơ trung là hai giai đoạn hoàn toàn khác nhau, học sinh ưu tú ở sơ trung chưa chắc đã ưu tú ở cao trung, cho nên kỳ thi này là một lần tái phân phối và sàng lọc thực lực hoàn toàn mới.

Đây là chuyện liên quan tới vấn đề tiền thưởng toàn khối, nên ai cũng chuyên chú.

Tiêu Nhật Hoa cũng ngầm chú ý tới mấy học sinh thường ngày có biểu hiện kiệt xuất trong lớp, sớm đem họ thành đối tượng bồi dưỡng quan sát trọng điểm.

Thi thoảng ông cũng nghe một số tin tức từ chỗ giáo viên bộ môn, với chủ nhiệm lớp mà nói, đây là kỹ xảo tất yếu, đôi khi có vấn đề không tiện hỏi thẳng, ví dụ đối với Tô Xán, cái gai trong lòng ông chính là một trong số đó.

Cũng chẳng phải nói ông nhất định muốn làm khó Tô Xán, nhưng ám thị tâm lý luôn có ảnh hưởng lớn, cứ cho rằng Điền Phong đưa Tô Xán vào lớp mình, nhất định không có mục đích gì tốt đẹp, trong đầu đã đóng dấu "học sinh có vấn đề" vào Tô Xán.

Thế nhưng gần đây nghe các giáo viên bộ môn đánh giá học sinh quấy phá trong lớp lại không có bóng dáng của Tô Xán, làm ông ta ít nhiều cũng bất ngờ, rồi bận rộn sự vụ nên ít để ý dần, nhìn Tô Xán không còn đề phòng như phòng địch nữa.

Chiều hôm đó Tiêu Nhật Hoa tới văn phòng sớm hơn bình thường, tiết học buổi chiều khá thoải mái, giáo viên tới lớp cũng ít, trong hành lang vắng lặng có tiếng thì thầm bàn tán.

- Trong mấy lớp tôi dạy thì Đường Vũ là đứa thông minh nhất, lại còn rất xinh đẹp ... Rất giống bạn cùng bàn thời sơ trung của tôi ...

Người nói câu này là giáo viên tiếng Anh mới vào, tuổi trẻ khí thịnh, còn rất nhiệt tình với công việc.

- Ê, Tiểu Thiên, cậu chưa có bạn gái phải không, chẳng lẽ là thầm yêu cô bạn cùng bạn?

Đây là Chu Ngô giáo viên môn sinh vật, hơn ba mươi, đã lập gia đình, rất thân thiết với các giáo viên trẻ ở văn phòng, thích đùa nghịch với họ, thi thoảng còn nói mấy chuyện sắc tình làm đám giáo viên nam nữ trẻ tuổi mặt đỏ bừng.

Câu này tựa hồ khơi lên tâm sự của Tiểu Thiên, hắn thở dài:

- Chỉ là bạn cùng bàn thôi, sau khi tốt nghiệp đại học cô ấy làm tiếp viên hàng không, chồng là cơ trưởng, hôm kết hôn còn tặng cho cô ấy chiếc xe hơi ... Đám giáo viên nghèo chúng ta không thể so được.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 28: Xung Đột Ở Cửa Lớp

C

hu Ngô chuyển đề tài:

- Phải rồi, gần đây trong đám học sinh có ít tin đồn, nghe nói cậu bé Tô Xán lớp số 5 và Đường Vũ rất thân thiết, hai đứa nó còn thường xuyên tan học về cùng nhau ...

Giáo viên cao trung tất nhiên không thể quá xa rời học sinh, ở cái độ tuổi này chuyện bên ngoài ảnh hưởng trực tiếp tới chuyện học hành, nên đôi khi giáo viên còn rõ chuyện trong đám học sinh còn rõ hơn học sinh.

Tiểu Thiên bị khơi lên hứng thú:

- Đúng thế đấy, trước đó Nhạc Tử Giang của khối cao nhị theo đuổi cô bé Đường Vũ đó rất rát, ai cũng nghĩ thế nào cũng chinh phục được hoa khôi, không ngờ Đường Vũ lại có ý tứ với học sinh Vô Danh như Tô Xán, gần đây thường xuyên thấy chúng cùng nhau đợi xe bus ... Ôi tuổi học sinh đúng là vô ưu vô lo ..

Chu Ngô "xì" một tiếng:

- Tình cảm học sinh à, như cầu vồng thôi, đẹp đấy nhưng trời quang mây tạnh một cái là biến mất.

Tiêu Nhật Hoa bước chân mạnh hơn đi tới, hai người lập tức ho khan ngừng câu chuyện, Chu Ngô ngượng ngùng cười:

- Thầy Tiêu tới rồi.

Tiêu Nhật Hoa chỉ "ừ" một tiếng ngồi xuống bàn, mở giáo án, song lòng chấn động vô vùng, Đường Vũ và Tô Xán ư? Thế này là thế nào?

Lớp 5 cao nhất cũng đang loạn lên, chuyện nói từ hai mươi phút trước, Nhất Trung vì sân bóng rổ có hạn, mỗi khi ra chơi luôn có chuyện tranh giành, hôm nay lớp Tô Xán ra chiếm sân xảy ra va chạm với một nhóm khác, Mậu Tiểu Thì và Trịnh Đông vì đối phương chỉ là học sinh sơ tam, nên có chút thái độ ngông nghênh, còn vỗ cổ một đứa học sinh sơ tam.

Mặc dù cướp được sân bóng, áp đảo được khí thế của đối phương, nhưng tiếp đó đối phương bỏ lại một câu làm Mậu Tiểu Thì và Trình Đông rét run:

- Anh họ tao là Vương Hạo Nhiên, chúng mày là lớp số 5 cao nhất chứ gì, chuyện hôm nay tao nhớ rồi.

Thành tích của Mậu Tiểu Thì và Trình Đông ở lớp thuộc top trên, là nhân vật có tiếng nói trong lớp, thân với đám Trương Tích, Lý Ngải, xảy ra chuyện này, bỏ lòng tự tôn, đi tìm Lý Ngải hỗ trợ.

- Sao bọn mày lại chọc vào em hắn?

Lý Ngải vốn thấy đối phương nhờ vả mình có chút phiêu phiêu, nhưng nghe đối phương là Vương Hạo Nhiên thì giật mình.

Cô gái được bạn thân chú ý bị người ta xen ngang, em trai bị bắt nạn, đoán chừng Vương Hạo Nhiên có ấn tượng rất sâu về lớp số 5.

Mọi người nhìn sang Trương Tích, Trương Tích chép miệng:

- Đợi bọn chúng tới rồi tính.

Hắn cũng thấy khó giải quết, nhưng trước ánh mắt trong đợi của mọi người, không thể biểu hiện ra.

Thế là lớp số 5 càng ngày càng có nhiều người nghe tới chuyện này, miệng truyền miệng, sự việc càng trở nên nghiêm trọng, ai cũng hoảng loạn, cũng có nữ sinh tới an ủi Mậu Tiểu Thì, trong lớp hắn cũng là hoàng tử bạch mã.

Truyền qua truyền lại, sự việc thăng cấp thành vấn đề danh dự của cả lớp số 5, nói ra thì tranh giành sân bóng cũng là cho lớp mình mà.

Đối diện với đám Vương Hạo Nhiên có thể tới bất kỳ lúc nào cũng có thể tới, chuyện này lại chẳng thể mời giáo viên giúp, nên ba tên Lý Ngải vô hình trung thành trụ cột của lớp 5.

Phiền toái cuối cùng cũng đã tới, lúc tan học có mười mấy nam sinh cao lớn khối cao nhị vây cửa lớp, trong đó có cả Cao Phàm, Nhạc Tử Giang song không có Vương Hạo Nhiên, cả lớp số năm như đón đại địch.

Thằng em họ của Vương Hạo Nhiên lúc trước tranh giành sân bóng, chỉ về phía Mậu Tiểu Thì:

- Anh Trần, là thằng kia.

Lý Ngải chủ động đi lên hòa giải:

- Chuyện hôm nay tôi cũng thấy, mọi người biết nhau cả, đây chỉ là chuyện hiểu lầm.

Trong lòng hắn cũng hồi hộp, có điều tin đám người này chưa tới mức xông tới lớp khác đánh người.

Trần Xung hừ lạnh một tiếng, Lý Ngải còn chưa đủ tư cách đàm phán với hắn, Trịnh Chí Siêu bất mãn xông lên:

- Mày là ai, ai quen biết gì mày? Chuyện này chưa xong đâu, cổ tao tới giờ còn đau đây này, bọn mày tốt nhất là bảo mấy thằng đó tự ra đây, đừng liên lụy tới người khác.

- Không thể thương lượng được hay sao?

Trương Tích, người có tiếng nói nhất lớp số 5 cũng đã lên tiếng:

Trịnh Chí Siêu tất nhiên cũng nhận ra Trương Tích, có điều cho rằng anh họ của mình ở trường này thế lực hơn hẳn người mới từ sơ trung lên, cười khẩy:

- Thương lượng, muốn thương lượng thế nào, cứ bảo thằng đánh tao ra đây đã rồi thương lượng sau.

Nếu đối phương ngang nhiên làm gì Mậu Tiểu Thì ở ngay cửa lớp số 5 thì sau này thể diện của đám Trương Tích trong vòng tròn Nhất Trung sẽ mất hết, chuyện liên quan tới thể diện thế này, đừng nói một thằng em họ, mà Vương Hạo Nhiên có tới thì hắn cũng chơi tới cùng:

- Không ai cần ra hết, thằng nào có giỏi thì xông vào đây xem.

Sắc mặt Trương Tích trở nên nguy hiểm, Trần Xung nghĩ một lúc, ngăn không cho Trịnh Chí Siêu quát tháo nữa, cười với Trương Tích:

- Tốt, nếu cậu đã ra mặt, tôi sẽ về nói với Vương Hạo Nhiên một tiếng, hôm nay không gây chuyện ở lớp cậu. Có điều cậu bảo thằng kia tốt nhất chủ động đợi ở cửa trường, chuyện này các cậu đừng tham dự vào.

Đám Lý Ngải, Tôn Tử Nghi sắc mặt khói coi, nhưng thấy Trương Tích không lên tiếng, cũng hiểu đối phương đã lấy danh Vương Hạo Nhiên ra thì Trương Tích cũng chỉ giáp được tới nước này được thôi.

Trần Xung kéo Trương Chí Siêu vẫn hung hăng như con gà chọi đi:

- Giải tán.

Nhạc Tử Giang ở lại nói với Đường Vũ mấy câu, đại khái là chiều nay có chút chuyện, không thể hẹn Đường Vũ về cùng, đại khái do hắn đi cùng đám người tới lớp mình sinh sự, làm mấy nữ sinh thay đổi hẳn cảm quan, rủa thầm, dù chiều nay anh có rảnh cũng đừng mơ hẹn được Đường Vũ.

Gần đây Đường Vũ và Tô Xán lúc nào cũng tan học về cùng nhau, còn giả vờ không biết.

Cao Phàm và Trần Linh San tỏ ra rất thân thiết, hai người nói nói cười cười nãy giờ, Trần Linh San hỏi:

- Anh có thể khuyên họ không đánh nhau được không?

Thực ra cô làm thế là vì giúp Lý Lộ Mai, Lý Lộ Mai thích Mậu Tiểu Thì, hiện thấy Mậu Tiểu Thì có chuyện, lo lắng vô cùng, mà cô cũng rất có thiện cảm với Mậu Tiểu Thì.

- Chuyện này không đơn giản, em cũng biết đấy, nó đánh em họ Vương Hạo Nhiên, thế chẳng phải là vuốt râu hổ à?

Cao Phàm tỏ vẻ khó xử, liếc nhìn Tô Xán nãy giờ ngồi im re tại chỗ:

- Có điều em đã nói thế, thế nào anh cũng nói đỡ với Trần Xung và Vương Hạo Nhiên vài câu, anh cũng thấy chuyện này xung đột như vậy không hay.

- Vậy cám ơn anh.

Trần Linh San nhoẻn miệng cười duyên dáng, cô vốn rất cao ngạo, không hề muốn nhờ vả ai, cô luôn thích dùng thái độ cao ngạo đối diện với tất cả, ngoài mặt cười thực chất trong lòng nghiến răng ken két, Lý Lộ Mai lần này vì bạn mà bà cô này phải hạ mình đấy.

Cao Phàm lần đâu tiên thấy Trần Linh Sang đối xử dịu dàng với mình như vậy, trong lòng đắc ý lắm, cố ý lớn tiếng nói:

- Ha ha, cái cậu Tô Xán gì kia gần đây có còn theo đuổi em không? Có tặng hoa viết thư tình gì đó không? Anh nghe đồn em là tinh nhân trong mộng của cậu ta.

- Anh nói linh tinh cái gì đấy.

Không đợi Trần Linh San vung tay đánh mình, Cao Phàm cười ha hả chạy mất, trong lòng đã có câu trả lời khẳng định, Tô Xán là kẻ thất bại trăm phần trăm.

Đợi Cao Phàm chạy khỏi lớp rồi Trần Linh San mới yên tĩnh lại, đỏ mặt quay về phía Tô Xán, y vẫn cúi đầu làm bài, dường như phong ba vừa rồi hoàn toàn không liên quan tới mình.

Trong mắt Tô Xán mà nói, đây hoàn toàn là chuyện một đám thiếu niên vì chút sĩ diện mà chuyện bé xé ra to, y thèm để ý tới mới lạ.

Có điều y không ngờ tới chuyện y không muốn dính dáng vào lại đụng phải.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 29: Viên Gạch Thời Đại Mới

P

hụt!" Mậu Tiểu Thì bị một người đạp vào lưng, thân hình cao lớn tức thì đổ gục, tiếp đó cả đám đấm đá là hắn ngã xuống đất, đám người đó chưa thôi, bụi đất mùi mịt, trên người trên mặt đầy dấu chân, mũi không may trúng một đá, máu tươi hộc ra.

Hai tay Mậu Tiểu Thì chống mặt đất, vừa thở khò khè vừa ho, đám người kia ngừng đánh, Vương Hạo Nhiên quét mắt, ngăn cản những người có ý định can thiệp.

Đây là bãi đất trống trên con dốc ngoài trường Nhất Trung, đứng xa có mấy nữ sinh bịt miệng, vừa rồi họ nhìn thấy Mậu Tiểu Thì cùng hai người bạn đang nói chuyện đàng hoàng với đối phương, ai ngờ đột nhiên thành đánh nhau, muốn ngăn cản, nhưng sợ không dám lên tiếng, có cô gái thấy cảnh này đã bật khóc.

Trịnh Chí Siêu đắc ý lắm, tuy học sơ tam, nhưng có anh họ trong trường, ngay cả học sinh cao nhất cũng không dám bắt nạt hắn.

- Còn dám vênh không? Tưởng mày hơn một lớp mà ghê à? Con mẹ nó, biết tao là ai không?

Trịnh Chí Siêu co chân đá Mậu Tiểu Thì nằm gục dưới đất.

Mậu Tiểu Thì mặc chiếc áo thể thao liền mũ hiệu Meters Bonwe, nổi bật thân hình cao lớn sáng lán của hắn, nhưng lúc này không được tích sự gì, khắp mình mẩy đầy dấu chân lớn nhỏ, người cong lại như con tôm, che lấy đầu.

Lý Lộ Mai nước mắt ngắn dài, cô gái thường ngày cho người ta cảm giác rất mạnh mẽ này hiện trông vô cùng đáng thương, Trần Linh San không đành lòng xông tới, Cao Phàm tóm lấy cổ tay kéo lại:

- Linh San, em muốn làm cái gì, đừng tới đó, em không giải quyết được vấn đề gì đâu.

Khu đất trống này này cách đường học sinh Nhất Trung tan học về đi qua, nhưng biết có người đang đánh nhau nên vội vàng rảo bước, ở Nhất Trung gặp phải loại người như Vương Hạo Nhiên, tốt nhất là tránh đi, nếu như không muốn dây vào phiền toái.

Tô Xán đeo cặp sách đi qua nơi này, bên cạnh là Tiết Dịch Dương, khi Tiết Dịch Dương không đá bóng thì cả hai đều cùng nhau về nhà. Tiết Dịch Dương nhìn thấy đám người khối cao nhị, kéo Tô Xán đi nhanh hơn, đối phương không vì chuyện Đường Vũ mà gây chuyện với Tô Xán đã là may mắn lắm rồi, hôm nay đụng phải đám người này, lòng hắn vẫn giật thon thót.

Cao Phàm nhìn thấy Tô Xán, song mắt chỉ liếc qua rồi thu lại, đối với kẻ thất bại thua kém này, hắn không thấy có sức uy hiếp gì nữa, hiện lại nắm cổ tay Trần Linh San, cảm giác mềm mại ấy làm hắn ngây ngất.

Những học sinh đi qua bên cạnh Tô Xán và Tiết Dịch Dương đều rảo bước thật nhanh, Tiết Dịch Dương đang đầu kéo Tô Xán đi, ai ngờ Tô Xán đột nhiên dừng lại.

- Đấy là bọn Vương Hạo Nhiên, đừng trêu vào.

Hắn thì thào cứ như sợ người ta nghe được.

Tô Xán không ngờ nghe một câu như thế từ miệng Tiết Dịch Dương, nhìn kỹ lại thằng bạn, chợt nhớ Tiết Dịch Dương mười một năm trước không

giống con người không dễ nhận thua sau này. Tuổi vị thành niên, chúng ta đúng là có nhiều thiếu xót và nhược điểm ở tính cách.

- Mày biết thằng kia là ai không, Trần Xung, thằng này không có gia thế như Vương Hạo Nhiên nên không nổi lắm, nhưng nói tới đánh nhau thì nó là thằng điên nhất, có biệt danh "chó dại". Chuyện này không phải đơn giản là tranh chấp sân bóng, thực ra là vì Mậu Tiểu Thì thích Nhiễm Ngọc, và Nhiễm Ngọc và Trần Xung là một đôi, tình huống gần giống chuyện mày, Đường Vũ và Nhạc Tử Giang, cho nên tốt nhất mày … Ê, ê, cái thằng điên, mày làm cái gì đấy !?

Tiết Dịch Dương phản ứng hơi chậm, định tóm áo Tô Xán kéo lại nhưng trượt.

Tô Xán không đáp mà đi thẳng tới chỗ Mậu Tiểu Thì đang bị Trịnh Chí Siêu đánh.

Giọng của Tiết Dịch Dương làm Trần Linh San quay sang, rồi sững người, Cao Phàm cười thầm, xem ra mấy tin đồn nói không sai, thằng nhà quê Tam Trung này bị tiếng tăm phù du làm váng đầu rồi, định quản vào chuyện này sao? Định thể hiện trước mặt đám nữ sinh? Tiếc rằng kết cục của những kẻ không biết tự lượng sức là chỉ càng chuốc thêm nhục nhã thôi.

Trịnh Chí Siêu dừng tay, Trần Xung mặt dữ tợn, lần trước vì chuyện Nhạc Tử San nên hắn nhận ra Tô Xán, cả đám ngứa tay lâu rồi, không ngờ y lại tự nạp mạng, tưởng mình ghê gớm lắm sao? Cho dù y có là con trai thị trưởng thì hôm nay cũng đừng mong chạy thoát.

Cả đám tách ra, toàn kẻ lọc lõi cả, cho Tô Xán đường vào, lát nữa ra tay càng tiện.

Nhìn Vương Hạo Nhiên mặt nghênh nghênh, lại nhìn Mậu Tiểu Thì co quắp dưới mặt đất, Tô Xán thở dài:

- Xem ra lần trước giúp anh là sai lầm của tôi, anh cũng chẳng hơn gì hai tên kia.

Trán Vương Hạo Nhiên vẫn dán băng trị thương, mặc áo khoác Zebra sọc đen trắng, quần thụng, rất thời trang, nhìn thấy Tô Xan, nhéo mũi hậm hực nói:

- Mẹ nó, sao lại là cậu?

Bọn Trần Xung đang định ra tay đều dừng cả lại.

Trịnh Chí Siêu hỏi:

- Anh, anh quen y à?

Vương Hạo Nhiên chưa từng kể với ai chuyện bị đánh lén ở ngõ, đương nhiên rồi chuyện mất mặt như vậy sao kể ra được, nhớ tới hôm đó Tô Xán ném thuốc lá trả lại mình, nheo mắt lại:

- Cậu như ma bám vậy! ... Muốn quản chuyện này à?

Trần Linh San và Cao Phàm đứng vòng ngoài không rõ bọn họ nói gì, chỉ thấy Vương Hạo Nhiên luôn tàn nhẫn lại nói chuyện với Tô Sán, tiếng nghẹn ngào của Lý Lộ Mai cũng nhỏ hơn.

Trần Xung thấy thái độ của Vương Hạo Nhiên với Tô Xán cũng chẳng rao sao, đẩy y một cái:

- Cái gì, mày định quản à? Tưởng mình là ai? Đây là Nhất Trung, không phải Tam Trung.

Cả đám cùng ồn ào, Tiết Dịch Dương lòng như lửa đốt, không dám xông tới.

Tô Xán ngầm quan sát xung quanh, trừ Vương Hạo Nhiên thì còn có năm tên, thêm cả Cao Phàm thì là sáu, đương nhiên đám Vương Hạo Nhiên cũng không chỉ vẻn vẹn có chừng ấy, nên Mậu Tiểu Thì và hai đồng đội tuy cao lớn, nhưng bị người ta đánh thảm như thế cũng chỉ biết cắn răng mà chịu.

Gặp phải loại chuyện này thỏa hiệp nhún nhường chỉ có kết cục tệ hại hơn mà thôi.

Đổi lại góc nhìn khác nếu như đám người Vương Hạo Nhiên muốn báo thù cho Nhạc Tử Giang, cũng dùng loại phương pháp này đánh mình, thì cảnh trước mắt chẳng phải là khắc họa kết cục ngày khác của bản thân y sao, nghĩ thế máu trong người bốc cháy, mấy hôm nay y lo lắng chuyện này, không phải sợ, mà nó giống có cái gai trong người làm không thoải mái, đến học cũng bị phân tâm, như thế chẳng thà nhân cơ hội này giải quyết luôn, ít nhân hôm nay Tô Xán trông thấy cơ hội xoay chuyển, cho đám Vương Hạo Nhiên thấy, y không phải dễ trêu chọc, còn hơn để hôm khác bất ngờ đối diện mà không có chuẩn bị nào.

Vương Hạo Nhiên không lên tiếng, hứng thú nhìn Tô Xán, xem y hóa giải chuyện này ra sao, thực ra hắn cũng chẳng định làm gì Tô Xán cả, dù sao còn nợ y, chỉ là Tô Xán ném trả điếu thuốc làm hắn nuốt không trôi, muốn nhân cơ hội làm nhục Tô Xán một phen.

Trần Xung thấy Vương Hạo Nhiên không ngăn cản đưa ngón chỉ mặt Tô Xán, búng gò má y, gằn giọng nói:

- Làm người tốt nhất biết điều biết phận một chút, đừng có tranh giành của người khác, đừng tưởng chuyện gì cũng có thể xen vào.

Câu này ám chỉ cả chuyện Nhạc Tử Giang.

Trần Xung vừa nói vừa dùng móng tay cứa đi cứa lại mặt Tô Xán, để lại hai vết máu ...

Trần Linh San đưa tay ôm lấy miệng, Tiết Dịch Dương siết chặt nắm đấm, nhưng cơn giận chưa tới mức khiến y chọc tới đám người này.

- Đủ rồi!

Vương Hạo Nhiên gạt tay Trần Xung ra, nhìn vết máu trên mặt Tô Xán cũng thấy Trần Xung làm hơi qua, hắn chỉ ghét thái độ lên mặt dậy đời của Tô Xán:

- Bỏ đi, tôi quen cậu ta đấy. Đều là người quen cả ...

Trịnh Chí Siêu lúc đầu còn tưởng Tô Xán là nhân vật thế nào, giờ thấy bị Trần Xung trêu ghẹo như vậy mà Tô Xán không dám nổi giận, ra vẻ đàn anh vỗ vai Tô Xán:

- Sống khôn ngoan một chút, hiểu chưa?

Mọi người đều nghĩ chuyện đã kết thúc ở đây thì một việc không ai ngờ được xảy ra, Tô Xán cúi xuống nhặt một viêng gạch, nâng lên độ cao khiến người ta sởn gai ốc, nhắm thẳng lưng Trần Xung nện xuống.

Tô Xán lúc này trong đầu chỉ có một suy nghĩ, dù kết cục của mình không tốt cũng phải cho đám người này biết uy lực của viên gạch thời đại mới.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 30: Hữu Duyên Thiên Lý Năng Tương Ngộ

K

huynh hướng bạo lực đám người này chẳng qua do bị nuông chiều mà ra, Tô Xán cho chúng biết trên đời này luôn có những người là hòn gạch cứng đầu.

"Bốp!" Một tiếng, Trần Xung loạng choạng lao tới phía trước mấy bước.

Trần Xung mang ba phần sợ hải, bảy phần khó tin quay đầu lại nhìn, hiển nhiên tính uy hiếp của viên gạch này lớn hơn xa so với sức sát thương.

Chưa hết, tích tắc Trần Xung quay đầu lại, chỉ thấy tiếng gió vù một cái, sau đó là cái cặp sách đen xi lớn lên trước mắt, quất thẳng vào mặt.

Trần Xung xoay người quá gấp, trọng tâm không vững, thêm một đòn này nữa, bị đập choáng váng, một cái răng văng ra, người xoay tròn ngã vật xuống đất.

Cái răng của Trần Xung bắn ra, rơi vào người một tên đang hút thuốc, làm hắn run rẩy hất vội cái răng dính máu đi.

Xung quanh im phăng phắc, tất cả quá sững sờ không ai kịp có phản ứng gì.

Khuôn mặt hiền lành của Tô Xán một giây trước còn bị coi là sợ hãi, lúc này dưới tác dụng tâm lý, thái độ của y nãy giờ được tất cả đồng loạt có cùng một nhận định, "máu lạnh".

Tô Xán nắm chặt viên gạch do vừa rồi vận động quá mạnh làm thiếu chút nữa vuột khỏi tay, chỉ Mậu Tiểu Thì vẫn quỳ rạp trên mặt đất, quát:

- Chỗ này có đứa nào cao to hơn mày? Sao bọn chúng đứng thẳng còn mày quỳ nhục nhã như thế, là thằng con trai thì đứng lên cho tao.

Đó là chiến lược của Tô Xán, chỉ lấy gạch đánh người là hành vi ngu xuẩn, đánh gục Trần Xung chỉ để tăng thêm khí thế, hiện tới lúc kích động đám Mậu Tiểu Thì. Tô Xán thấy Mậu Tiểu Thì chơi bóng rổ, rất mạnh mẽ, nếu nói sức chiến đấu hắn kém đám người này thì không phải, chỉ sợ uy thế của chúng mà không dám phản kháng thôi.

Với đám học sinh quen đánh nhau kia, viên gạch này chỉ có hiệu lực nhất thời, đợi chúng tỉnh lại, mình sẽ gặp họa, hai nắm đấm khó địch nổi bốn cái tay, Tô Xán tranh thủ thêm đồng minh.

Chỉ cần Mậu Tiểu Thì đứng lên phản kháng, hai tên bạn của hắn kích động nãy giờ nhất định gia nhập, bọn họ có bốn người, có hi vọng đối kháng với đám Vương Hạo Nhiên.

Mậu Tiểu Thì bị Tô Xán khích lên lòng tự tôn, người đang quỳ dưới đất run rẩy.

Mấy nữ sinh đứng xa xa nắm tay ướt mồ hôi, Lý Lộ Mai mắt rực sáng, nhiệt huyết như ấp ủ ở đỉnh cao, chờ hoàng tử bạch mã của mình đứng dậy.

Mậu Tiểu Thì ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Tô Xán, cắn chặt răng, nhưng bắt gặp ánh mắt âm u của Vương Hạo Nhiên, lửa trong lòng tắt ngúm, cúi đầu xuống.

Lý Lộ Mai lòng đầy kỳ vọng nhìn cảnh đó ngồi sụp xuống, như mất hết sức lực.

Lòng Tô Xán không có cay đắng, chỉ có tức giận vô cớ.

Đồ vô dụng.

Tô Xán nhìn Mậu Tiểu Thì tựa như nhìn thấy hình ảnh chính mình trước kia, quay trở lại, tuy y làm việc thận trọng, nhưng tuyệt đối không sợ đầu sợ đuôi như trước kia.

Đám người Vương Hạo Nhiên tỉnh lại, lập tức chân đấm tay đá xông tới, Tô Xán liên tục trúng đòn, liên tục lui lại, nhưng trong lòng khoan khoái cùng cuồng phóng chưa từng có.

Co tay lại chắn cú đá bên sườn, cảm thụ cơn đau tê dại, tay vung gạch phản kích, trượt, lùi lại né cú đấm khác, vai trái trúng đòn đau buốt, càng bị trúng đòn, Tô Xán đánh trả càng hang, như con thú say máu, lần nữa quay trở lại thời đại nhiệt huyết sôi trào. Ôi! Cái tuổi thanh xuân chết tiệt làm người ta rơi lệ.

- Con mẹ chúng mày! Dám đánh bạn tao.

Tiết Dịch Dương cũng nhặt một viên gạch bên đường, gào rú xông về phía Tô Xán bị đánh như một thằng điên.

Cuộc chiến mở rộng, mấy tên cao nhị trúng đòn, khơi lên huyết tính, vừa la hét vừa điên cuồng đấm đá hai người bị quây ở trung tâm, ngay cả Vương Hạo Nhiên quát "Đừng đánh nữa!" Cũng bị nhấn chìm.

Bên này đang kịch chiến thì từ đường chính có một nhóm người đi xuống, khiến người ngoài vòng chiến chú ý, đám người này ăn mặc khác hẳn với học sinh giai đoạn này, chẳng có gì thời thượng hoa lệ, nhưng cách phối hợp đồ thuộc loại ít thấy ở thành thị nhỏ, là kiểu trang phục chỉ trên TV mới thấy.

Mấy người đó đứng lại rìa đất trống, một người cười nói:

- Ê, thú vị thật.

Trần Linh San nhận ra một trong số họ, chính là Vương Uy Uy đã bao toàn bộ chi phí chuyến đi chơi kỳ nghỉ hè của họ, ấn tượng hôm đó hắn để lại quá sâu đậm, nên Trần Linh San nhận ra ngay, lúc này Vương Uy Uy cũng đang nhìn cô.

Vương Uy Uy chẳng nhận ra Trần Linh San, đơn thuần là vì bị dung mạo của cô thu hút, nhìn thoáng qua sau đó ngồi xuống quán ăn vặt bên cạnh:

- Đang buồn thì có chuyện hay để xem, nọi người ngồi xuống đi.

Mấy người lần lượt ngồi xuống, Vương Uy Uy hơi lo lắng nhìn sang Lâm Lạc Nhiên, chiếc áo len mỏng màu đen bó lại ở hông, tôn lên cặp mông tròn trịa, cô có dáng người của một cô gái đã dậy thì đầy đủ, xem ra không hợp lắm với khuôn mặt mang vẻ non nớt của Lâm Lạc Nhiên, vẫn dáng vẻ thanh lệ như ngày nào ở quán game, cô do dự một lúc mới ngồi xuống, làm Vương Uy Uy thở phào.

Một đám người mặc toàn đồ hiệu đắt tiền, sang trọng khí phái lại ngồi quán bên đường, xung quanh là tường xiêu vẹo, cỏ dại um tùm, gọi khoai tây chiên và xâu thịt, ngồi xem đánh nhau.

Dùng dao cứa cổ tay làm bộ thâm trầm xa vắng, mới là mốt của thời đại này.

Thế nhưng đám Vương Uy Uy lại thích dùng phương thức này để trốn tránh cái không khí gia đình áp ức làm người ta sắp không thở nổi.

- Uy Uy, tên kia ... Hình như là cái thằng chơi PES rất giỏi gì đó đúng không.

Tên béo Lâm Trứu Vũ, biệt danh "Tiểu Ngũ" miệng ngậm xâu thịt lúng búng nói:

- À đúng, là Tô Xán đấy, xem ra nhóm mình và cậu ta khá là có duyên.

Vương Uy Uy nhận ra ngay Tô Xán, nhưng thấy y cầm nửa viên gạch đánh người vượt ngoài dự liệu của y.

Lâm Lạc Nhiên nhìn về phía đố, mắt sáng lên, cười khẽ:

- Được đấy, rất có vị, thế mới là con trai.

Tuy thường ngày trông Lâm Lạc Nhiên có vẻ băng thanh ngọc khiết, nhưng tính cách có mặt giống con trai, vì thế mà cô thường xuyên theo đám Vương Uy Uy lên núi xuống biển chơi bời.

- Cũng khá đấy, tuy đánh lộn nhưng biết cách tránh bị thương chỗ hiểm, phản kích rất hiệu quả, a, tiếc là sức lực không đủ, nếu là tôi thì cú đấm kia đủ đối thủ nằm nghỉ 5 phút ...

Mao Lạc Tiêu từ nhỏ lớn lên trong đại viện quân khu bình phẩm, hắn là người trông bình dị nhất nhóm, dáng cao gầy, áo len quần dài, rất chất phác.

Hắn châm một điếu thuốc, ném chiếc bật lửa Zippo lên bàn, nhìn Vương Uy Uy hỏi ý.

Vương Uy Uy xua tay, đám người này lấy Vương Uy Uy là người đứng đầu, bọn họ đều hiểu tương lai sẽ càng gắn chặt với Vương Uy Uy, tạo thành mạng lưới quan hệ khổng lộ.

- Dừng tay!

Vương Hạo Nhiên nhìn ra mấy tên đồng bọn bắt đầu say máu ra tay không còn biết kiềm chế nữa, vội ngăn cản cuộc chiến càng lúc càng nguy hiểm, nên dứt khoát xông vào giữa hai bên đánh nhau, nói thế nào thì hôm đó không có Tô Xán, hắn đang nằm trong bệnh viện là cái chắc, chuyện ngày hôm nay sẽ không diễn ra.

Bộp! Tô Xán ném viên gạch trong tay xuống, chùi vết máu trên miệng, nhìn chằm chằm vào đối phương. Tiết Dịch Dương thảm hơn y một chút, có điều tên này lên cơn đúng là đáng sợ. Mấy tên ôm vết thương trên người do bị hắn đánh, trước kia quen nhau, hiện giờ càng chấn động:

- Tiết Dịch Dương, mày được lắm.

Tiết Dịch Dương trong vòng tròn Nhất Trung này không ăn khớp chút nào, nên thường ngày hắn xử sự khéo léo, không muốn vì Tô Xán mà đắc tội với ai, hơi chút là phân rõ giới hạn với Tô Xán.

Nhưng hai người lớn lên bên nhau từ bé, giới hạn của thế tục có thể ngăn cản, gặp phải lúc cần thiết, vì như vừa rồi, không bùng phát thì thôi, một khi bùng phát, loại hành động mất lý trí đó khiến Tô Xán hết sức cảm động.

- Không phục thì mày tới đây!

Cùng là bạn chơi quen ở sân bóng, lúc này Tiết Dịch Dương bất chấp, tay cầm viên gạch chỉ vào mặt đối phương, mắt long sòng sọc làm Tô Xán dở khóc dở cười.

Hai bọn họ đã kiệt sức rồi, còn đánh tiếp chỉ có nước ôm đầu chịu đòn, Tiết Dịch Dương còn dám gây sự, khí thế mười phần.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 31: Qua Ải

B

ên ngoài có người hô:

- Ê, đang hấp dẫn mà sao dừng lại thế?

Xán quay đầu theo, bắt gặp Vương Uy Uy ngồi quán ăn vặt, thấy một tên béo chỉ sợ thiên hạ không loạn hô lớn, Vương Uy Uy cười với Tô Xán, còn giơ ngón cái lên.

Đám người Vương Hạo Nhiên tức thì sôi máu:

- Mẹ mày! Xéo xuống đây bọn tao xử một thể.

Tiểu Ngũ và mấy tên còn lại đều háo hức sắn tay áo lên.

- Câm mồm cho tao!

Vương Hạo Nhiên rống lên, xung quanh liền yên tĩnh.

Vương Hạo Nhiên vì có cậu làm phó bí thư thành ủy, nên không ít lần ra vào khách sạn Khải Lai, tham dự không ít bữa tiệc, đáng nhớ nhất là hôm đó chú họ hắn, một người trung niên trấn định trầm ổn, mà bí thư thành ủy Vương Kim Vinh, thị trưởng Vương Tiểu Thiên đối diện với ai cũng ung dung, thái độ với chú họ hắn rõ ràng có hiềm nghi lấy lòng.

Chỉ dựa vào so sánh đó, Vương Hạo Nhiên biết mình và Vương Uy Uy không ở một tầng cấp.

Vương Hạo Nhiên trầm mặc một lúc, nói với đồng bọn:

- Chuyện hôm nay thế là đủ rồi, chúng ta đi.

Thường ngày hắn hoành hành ở trường học cũng không phải dựa vào quan chức của cậu mình bắt nạt người khác.

Mà bất kể hắn làm chuyện gì vượt khuôn khổ luôn có người xử lý giúp, càng khó tránh khỏi bị cha mẹ chửi mắng, hắn thích thấy cha mẹ mình nổi giận, thỏa mãn khoái cảm báo thù bọn họ chỉ biết tiền bạc quyền thế, không ngó ngàng tới hắn.

Nhưng chuyện hôm nay nếu để tiếp diễn, có lẽ khó mà dẹp được, đó là khác biệt giữa lưu manh, hoàn khố và nha nội thực sự.

Đám người bên cạnh bỏ lại mấy câu dọa dẫm mới hậm hực bỏ đi.

Vương Uy Uy lúc này đứng dậy, đi thẳng tới chỗ Tô Xán:

- Không sao chứ?

Tiểu Ngũ đứng lên, chỉ bàn họ:

- Ê, Tô Xán, làm cốc bia giải khát đi, không thấy còn có mỹ nữ bồi tiếp à, lần trước cả hai còn có chút va chạm đấy.

Hắn xưa nay thẳng thắn quen, cũng không hề có chút ý thức phân biệt giai tầng với Tô Xán, cho nên lấy em gái Lâm Lạc Nhiên ra đùa cũng chẳng thấy có gì.

Ngược lại Lâm Lạc Nhiên tức giận cho một đấm, còn rất đau, làm hắn méo miệng.

Lâm Lạc Nhiên cũng rất phóng khoáng, đưa tay ra hiệu với Tô Xán, ý nói bỏ qua chuyện hôm đó. Trần Linh San vốn định đi tới hỏi thăm tình hình Tô Xán, nhưng thấy Tô Xán mặt mũi xước xát, người bẩn thỉu nhếch nhác, còn đáp Lâm Lạc Nhiên bằng nụ cười rất xán lạn, khẽ cắn môi dưới dừng bước …

Tiết Dịch Dương liếm môi, nhìn thấy bia, hắn rất là khát, lại thấy Lâm Lạc Nhiên, miệng còn khát hơn.

Thế nhưng Tô Xán làm hắn cực kỳ thất vọng, trả lời Vương Uy Uy:

- Không cần đâu.

Rồi cùng Tiết Dịch Dương dìu nhau tập tễnh bỏ đi.

Vương Uy Uy hơi ngẩn ra, lắc đầu quay trở lại bàn, vừa rồi Vương Hạo Nhiên sợ mình, Tô Xán lại tỏ ra lãnh đạm, khiến hắng càng có hứng thú.

Đương nhiên, bọn họ sớm thôi sẽ không còn xa lạ nữa.

Đám người Vương Uy Uy tới làm thủ tục chuyển học, sau này sẽ học ở Nhất Trung, Lâm Trứu Vũ, Lâm Lạc Nhiên cũng vậy, chỉ có điều đại khái do gia đình yêu cầu, cho nên không cùng lớp, Vương Uy Uy ở lớp số 3, Lưu Trứu Vũ lớp số 4, còn Lâm Lạc Nhiên lớp số 7.

Thực ra ba bọn họ có thể chọn học ở bất kỳ một trường nào, là đời thứ tư của gia tộc hiển hách, người nhà họ càng muốn bọn họ đem tuổi thanh xuân đặt ở dưới hoàn cảnh một trường học, che dấu phong quang, giữ tâm thái bình tĩnh. Gia tộc lớn thực sự trải qua nhiều thời kỳ thực ra càng y vọng đường ra của con cháu mình rộng một chút, thể hiện mình ở học thuật ở thương nghiệp, chứ không phải chỉ biết tham dự vào chính cục hay thay đổi.

Chính cục mãi mãi chỉ có thể phong vân biến ảo ở nơi cố định, lại gánh nguy hiểm lớn chỉ cần thoáng sơ xảy là trượt chân rơi xuống vực sâu muôn trượng, còn học thuật và thương nghiệp có thể thành lợi khí đi khắp thế giới.

Hai tên thương binh tập tễnh dìu nhau bước trên con dốc rời trường, nghe Tiết Dịch Dương vẫn lải nhải chuyện Tô Xán không nhận lời mời của

Vương Uy Uy, lại kêu khát nước, Tô Xán phát bực:

- Mày còn tâm trạng tơ tưởng tới gái được à, nghĩ cách làm sao giải thích để mẹ mày không cạo đầu mày đi đã.

Câu này có hiệu quả tức thì, Tiết Dịch Dương nín khe luôn. Người đau đớn, trầy trụa, quần áo rách rưới, hai thất thểu xách cặp ra xe bus.

Ngồi lên xe cả hai đều không có chút hứng thú nói chuyện nào, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng. Đến khi xe đi được nửa quãng đường, Tiết Dịch Dương rầu rĩ nói:

- Hôm nay tao về nhà là chết chắc rồi, tao qua nhà mày nhé. Gần đây cha mẹ mày có vẻ lỏng với mày hơn.

Tô Xán uể oải đáp:

- Khác gì, mẹ tao sẽ nói cho mẹ mày thôi, mày muốn thêm cái tội trốn tội nữa à?

Bế tắc, tiếp tục im lặng cho tới khi xuống xe. Cổng tiểu khu đã ở trước mắt, hai đứa vẫn vô kế khả thi.

Tiết Dịch Dương thả cái cặp xuống chân cổng, thò đầu nhìn vào trong:

- Hôm nay đám bác Triệu không xuống chơi cờ, may quá. Đợi bà Lý đi ra sân sau, tao với mày chạy thật nhanh nhé. Lưu Duệ cũng hay đánh nhau, bố mẹ nó cũng không hay chuyện, nhà nó chắc an toàn.

- Ờ.

Tô Xán cũng ngó đầu nhìn vào trong đợi thời cơ.

- Hai đứa làm cái gì mà rình rập như đi ăn trộm thế?

Một giọng nữ vang lên sau lưng.

Tiết Dịch Dương quay ngoắt lại, nhanh tới mức làm hắn suýt ngã. Mẹ nó, bà Tiết đáng đứng đó, bà là người phụ nữ trung niên lùn, beo béo, gương mặt hiền lành phúc hậu. Nhưng vẻ ngoài đó hoàn toàn khác với tính cách bên trong, chí ít với Tiết Dịch Dương là thế, bà Tiết hiền với Tô Xán lắm.

Hai hàm răng như bị kẹo cao su dính vào nhau, Tiết Dịch Dương không thốt ra được một lời. “Bịch!” làn thức ăn rơi xuống, bà Tiết nhào bổ tới, sờ xoạng thằng con:

- Trời đất ơi, làm sao thế này, mặt mũi làm sao, có làm sao không con, cả cháu nữa Tô Xán, có sao không? Trời ơi, hai đứa bị tai nạn sao?

- Dạ, không sao, bọn con chị xây xát bên ngoài thôi.

Hai thằng líu ríu nói, tự động bỏ qua câu hỏi thứ hai:

- Không sao là tốt rồi.

Bà Tiết kiểm tra hai đứa một lượt, thấy không có gì đáng ngại thật mới thở phào, sau đó lùi lại, ánh mắt lóe lên một cách đáng ngại:

- Hai đứa đi đánh nhau phải không?

Phải nói cái khó ló cái khôn, Tô Xán chớp mắt nghĩ ra giải pháp:

- Dì Tiết, thằng Dịch Dương nó đánh cháu.

Tiết Dịch Dương sững ra mất ¼ giây, nhanh chóng hiểu ý thằng bạn nối khố:

- Mẹ, là nó đánh con trước đấy. Mày đánh tao giờ còn đi hớt lẻo.

- Đó là tao không may đá bóng vào mày, rõ ràng mày đấm tao trước.

- Tao chỉ đấm đùa thôi, mày xem, mày đá tao thế này à …

Tiết Dịch Dương nhập vai như thật, sắn tay áo lên chỉ chỗ bầm tím:

- Đủ rồi.

Bà Tiết quát, nghe hai đứa cãi nhau đại khái hình dung ra được sự việc, hai đứa này ở trường chơi bóng, đá phải nhau rồi đánh nhau, chuyện này không hiếm nữa, hồi bé hai đứa chơi với nhau thành ra đánh nhau không ít, bạn bè không trở mặt thành thù là tốt rồi:

- Hết nói nổi, bé bỏng gì cho cam nữa đâu mà đánh nhau như quân thù quân hằn thế này. Đứng ngây ra đó làm gì nữa hả, xách làn lên cho mẹ, mẹ chạy ra hiệu thuốc mua bông băng, thuốc sát trùng cho hai đứa.

Ấn cái giỏ cho thằng con xong, bà Tiết đi ra hiệu thuốc đầu phố, miệng vẫn lẩm bẩm "không hiểu nổi chúng nó".

Đợi mẹ đi một quãng, Tiết Dịch Dương huýt sáo, lục lọi làn thức ăn xem có gì ăn vặt không, ném cho Tô Xán một quả táo:

- Tao chắc bọn mình qua ải rồi đó.

Tô Xán ngoạm một miếng táo:

- Tao cũng nghĩ vậy.

- Công nhận bọn mình đóng kịch giỏi thật, xem chừng sau này đi làm diễn viên được đó.

Hai thằng nhìn nhau cười hết sức đắc chí.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 32: Những Ngày Mùa Thu

Nhà Tô Xán ở tầng 3, nhà Tiết Dịch Dương ở tầng 5, còn nhà Lưu Duệ ở tầng 7, phân chia rất đều. Cơ bản nhà Lưu Duệ không khác gì nhà Tô Xán, diện tích bằng nhau, bố trí phòng khách phòng ngủ rồi bếp cũng giống nhau, nhà Tiết Dịch Dương điều kiện tốt hơn, ông bà nội ngoại hắn đều rất khá giả.

Vào phòng Tiết Dịch Dương, hai thằng ném cặp nằm thẳng cẳng ra giường, lúc đánh nhau thì phấn khích, lúc đi về thì lo lắng, giờ tai qua nạn khỏi rồi, lòng buông lỏng, hậu quả vụ đánh nhau xuất hiện, toàn thân ê ẩm đau nhức, khẽ cử động cũng làm xương cốt phản đối ầm ầm.

Tô Xán rên rỉ như con mèo bệnh:

- Á, sao giờ đau thế, có lẽ mai xin nghỉ thôi.

Tiết Dịch Dương quay người sang.

- Nghỉ, mày điên à, mai phải đi học, nhất định phải đi.

- Mày ham học lúc nào thế, thường ngày mày vẫn trốn tiết mà.

Không biết giây thần kinh nào của thằng này bị chạm mạch rồi, nghe giọng nó rõ hăng hái, Tô Xán biết nó không đùa.

- Thế nên tao mới bảo là mày còn non lắm em ạ, tao chỉ trốn học lúc khỏe thôi, ốm yếu phải tới lớp tranh thủ tình cảm các em chứ, mày biết đấy con gái dễ mềm lòng.

Tiết Dịch Dương lên giọng đàn anh:

- Kệ xác mày, tao không điên.

Tô Xán thực sự bó tay với thằng bạn này rồi, y không biết trời đời này còn thứ luận điệu kỳ quái như vậy.

- Tao bảo mày ngu mày còn cãi, mấy hôm nay chuyện của mày, Đường Vũ, Nhạc Tử Giang đồn ầm ĩ như thế, hôm nay mày lại đánh nhau với nhóm Nhạc Tử Giang, dù nó không có mặt, nguyên nhân không phải bắt nguồn từ chuyện của bọn mày, nhưng ai biết đấy vào đâu. Mày lạ gì mấy tin đồn trường mình, thế nào cũng dính dáng tới ba đứa bọn mày thôi, mày nghĩ xem Đường Vũ sẽ có phản ứng gì?

Tô Xán động lòng rồi, không ngờ mồm mép thằng bạn mình không chỉ lừa gạt được thiếu nam thiếu nữ vô tri mà với mình cũng có tác dụng. Khổng Tử nói "ba người đi cùng nhau có thầy ta", quả không sai.

- Sáng mai tao gọi mày chứ hả?

Tiết Dịch Dương vỗ vỗ vai Tô Xán, giọng giống hệt mấy thằng cò mồi lừa gạt.

- Ừ, gọi tao với.

Hôm sau Tô Xán mở cửa cho Tiết Dịch Dương suýt vấp ngã, trông hắn cứ như thương binh vừa rời chiến trường, hai tay đều băng vải trắng, trán dán băng dính thuốc, nếu không có hai cái mắt sáng rực thì Tô Xán nghĩ nó bị thương nặng thật.

Đến trường Tiết Dịch Dương càng như đại tướng quân chiến thắng trở về, vênh váo hết mức, hắn quen biết nhiều, nên người hỏi chuyện không ít. Trong câu chuyện của Tiết Dịch Dương, Tô Xán thành thằng ngốc không biết tự lượng sức, còn hắn thành người bạn trượng nghĩa, hoàn toàn không thèm để ý Tô Xán ở bên cạnh như muốn bóp cổ mình.

Vừa tới lớp số 5, bên trong đã nổ tung trời, một nam sinh trong đội bóng đá còn khoa trương chạy ra dìu Tiết Dịch Dương:

- Xuất sắc, tuyệt vời! Hai chọi sáu, sau này không đứa nào dám giỡn mặt với lớp mình nữa.

- Khá lắm!

Một nam sinh mà Tô Xán chưa nói chuyện bao giờ cũng đi tới vỗ vai y, cứ như thể hai đứa vừa mới về đích cuộc đua đường trường. Ngay cả đám Trương Tích cũng giơ ngón tay cái lên khen ngợi, Tiết Dịch Dương tiếp tục nổ văng bọt về sự tích oái hùng của hắn, Tô Xán cũng được nhóm nữ sinh Trần Linh San, Lý Lộ Mai hỏi thăm thương tích.

Trong lúc đám đông nhốn nháo, lúc Trần Linh San đau lòng kiểm tra vết thương của Tô Xán, còn ôn nhu lấy trong cặp một cái băng dính cố định lại thuốc đắp đã lỏng cho y thì Đường Vũ đi vào lớp, ánh mắt hai người chạm nhau, Đường Vũ hơi dừng lại nhìn, sau đó gật đầu coi như chào hỏi, đi về chỗ ngồi.

Tô Xán không khỏi thất vọng, biết thế này ở nhà nằm cho khỏe.

Tin tức đánh nhau với nhóm Vương Hạo Nhiên tất nhiên lan đi như lửa gặp gió, chỉ tới tiết thứ hai, ngay cả khối cao nhị cũng rất nhiều biết chuyện này, tức thì xôn xao lớn, không mấy người biết tới cái tên Tô Xán, nhưng không cản trở họ biết sự thực đám Vương Hạo Nhiên gặp phải khiêu chiến, mà nguồn cơn lại từ hai học sinh không có tiếng tăm gì ở năm thứ nhất.

Sự hào hứng ban đầu qua đi, có học sinh tỉnh táo nhìn Tô Xán và Tiết Dịch Dương với ánh mắt thương hại, chỉ ra rằng vốn dĩ Tô Xán vì quan hệ với Đường Vũ mà xích mích với Nhạc Tử Giang, đã như ôm quả bom có thể phát nổ bất kỳ lúc nào, ai ngờ Tô Xán lại còn vuốt râu hùm, công nhiên đối đầu với Vương Hạo Nhiên, càng làm mẫu thuẫn gia tăng.

Tới giờ nghỉ tiết thứ ba, khi tin đồn đã lan khắp toàn trường, Đường Vũ sau một tiết học thấp thỏm, bứt rứt, mới hạ được quyết tâm đi tới bàn Tô Xán, lo lắng hỏi:

- Rốt cuộc chuyện thế nào, bạn có đau không?

Xung quanh im lặng trong phấn khích, màn họ trông đợi đã diễn ra.

Nhìn ánh mắt đầy lo âu của Đường Vũ, lòng Tô Xán mềm nhũn, không nỡ để cô lo lắng thêm:

- Kỳ thực chuyện không phải như bạn nghe thấy đâu, đừng lo …

- Ối trời ơi, tôi đau quá, sao không ai hỏi thăm tôi thế này?

Tô Xán không kịp nói cho Đường Vũ ngọn ngành thì Tiết Dịch Dương la oai oái, thế là một người cười, hai người cười, cả đám cười rũ rượi. Đường Vũ mới nhận ra mọi người tụ lại cả quanh bọn họ, tai nóng rần bỏ về chỗ. Tô Xán điên tiết đạp Tiết Dịch Dương một cái lăn quay ra đất, thằng này vẫn tiếp tục màn hài kịch rẻ tiền của nó, khiến lớp học chìm trong tiếng cười. Ngồi về chỗ, Đường Vũ cũng mím môi cười trộm …

Lời phỏng đoán một số “chuyên gia” cho rằng sự kiện đối phương tới tận cửa lớp tìm người sẽ lặp lại đã không xảy ra, tất cả yên ắng như ngày mùa thu.

Đám Vương Uy Uy tới Nhất Trung rất kín tiếng, nhưng trong đám công tử ca có muôn vàn liên quan tới cao tầng như Vương Hạo Nhiên, Trương Tích lại là chấn động không nhỏ.

Tiết Dịch Dương vẫn phát huy khả năng ngoại giao của mình, báo tin cho Tô Xán:

- Tao thấy đám Vương Uy Uy rồi, chuẩn xác trăm phần trăm, cả cô bé Lâm Lạc Nhiên cũng tới trường mình, giữa tiết hai tao ra vườn hoa hút thuốc còn thấy Vương Uy Uy nói chuyện với Trương Tích.

Tô Xán chỉ gật đầu ý nói nghe thấy rồi, sau đó tiếp tục viết bài, Tiết Dịch Dương quen với tính Tô Xán rồi, chẳng mất hứng, quay sang làm việc của mình.

Tô Xán không biết có phải mình cải biến sự kiện đám Vương Uy Uy tới Nhất Trung, hay là bọn họ vốn sẽ tới Nhất Trung? Vì sau này Tiết Dịch Dương chưa bao giờ nhắc tới y chuyện liên quan tới nhóm Vương Uy Uy, do không có chuyện gặp nhau ở quán game, càng không có quá trình sau này.

Hiệu ứng bươm bướm đôi khi mang tới phản ứng dây chuyền như thế, nên Tô Xán không biết sau này sẽ có chuyện gì, mười một năm sau cuộc đời y sẽ ra sao, có điều may mắn là y có thời gian điều chỉnh từ bây giờ.

Có điều y cũng hiểu dù đám Vương Uy Uy tới cũng chẳng đại biểu cho cái gì, họ có vòng tròn và thế giới vượt ngoài học sinh bình thường bọn họ, không phải chỉ vì một lần quen biết mà có thể vượt qua thế giới mình, vào thế giới của họ.

Tiết thể dục, Nhạc Tử Giang sang rủ lớp số 5 chơi bóng, mục đích tất nhiên là để thu hút ánh mắt của Đường Vũ.

Mậu Tiểu Thì vẫn được đại bộ phận nữ sinh trong lớp la hét cổ vũ, Lý Lộ Mai và Trần Linh San cũng trong đám đông la hét đó. Lý Lộ Mai gào thét khản cổ quay lại lấy nước uống, tình cờ thấy khoảng đất trống bên kia, đám Tô Xán và Tiết Dịch Dương đang đá bóng, dường như cách biệt với thế giới náo nhiệt bên này, Lý Lộ Mai cong môi lên:

- Gần đây Tô Xán không tới tìm bạn à? Mị lực của công chúa Trần Linh San không còn hiệu quả nữa sao?

Trần Linh Sang giơ tay làm động tác muốn đánh, hai cô gái nô đùa, có điều lại hơi ngạc nhiên, nếu như là trước kia, Lý Lộ Mai chẳng bao giờ trêu đùa mình chuyện liên quan tới nam nữ, hơn nữa từ góc độ chú ý của Lý Lộ Mai gần đây có vẻ nhiệt tình với quan hệ ám muội giữa mình và Tô Xán.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 33: Nhạc Tử Giang Tấn Công

L

ý Lộ Mai vẫn coi Mậu Tiểu Thì là hoàng tử bạch mã, thích hắn không giảm đi chút nào, vẫn đau lòng vì hắn bất cẩn mà trẹo chân, lo lắng nhìn hắn xông pha trên sân.

Có điều thi thoảng nhớ tới buổi chiều hôm đó, Mậu Tiểu Thì quỳ dưới đất không đứng dậy, và Tô Xán tay cầm viên gạch chất vấn, thành bức tranh ố vàng trong hồi ức.

Đó là chuyện nằm ngoài tuổi tác và lịch duyệt ở giai đoạn có thể tiếp nhận, cô không thể đưa ra đánh giá với tất cả điều đó.

Trong lúc Lý Lộ Mai còn nuối tiếc thì Mậu Tiểu Thì vừa mới giành được bóng, lao lên tấn công, sân đối phương chỉ còn một người phòng thủ, Trần Linh San mặt đỏ rực vì la hét nãy giờ, hai tay bắc trước miệng làm loa hét lớn:

- Mậu Tiểu Thì, sắp hết giờ rồi ghi điểm đi.

Không may đối thủ của Mậu Tiểu Thì là Nhạc Tử Giang, hắn vừa mới định định ném rổ thì Nhạc Tử Giang đã lao cắt ngang qua cướp bóng, vai huých kín một cái làm Mậu Tiểu Thì thiếu chút nữa ngã xấp xuống.

Một đồng đội của Nhạc Tử Giang ở vị trí rất thuận lợi vẫy tay ra hiệu, nhưng hắn không chuyền bóng, làm động tác giả vượt qua hai người, sau đó lao vọt lên không trung, đổi tay bóng vượt qua người thứ ba, thực hiện động tác chụp rổ thành công.

Pha ghi điểm cực đẹp này khiên nữ sinh bốn xung quanh rít gào muốn thủng màng nhỉ, kết quả 64 – 52, lớp Nhạc Tử Giang giành chiến thắng,

không ít nữ sinh tay cầm khăn lông, tay cầm chai nước chờ đợi, nhưng trong mắt của Nhạc Tử Giang chỉ có có Đường Vũ, đi thẳng tới giơ tay lên muốn vỗ tay với cô.

Nhạc Tử Giang cao 1m80, màu da rám nắng, mồ hôi dính vào người, thấp thoáng hiện ra cơ ngực rắn chắn, tay áo ắn tới vai, người hắn rắn chắc cơ bắp mà không thô, như con báo săn, tràn ngập sức hút nam tính.

Đám nữ sinh xung quanh tức thì nín lặng chờ đợi, Đường Vũ thoáng đưa mắt nhìn sang, thấy Tô Xán đang đá bóng, tựa hồ chẳng hề hay biết bất kỳ chuyện gì xảy ra ở đây, đằng sau có người khẽ đẩy cô, Đường Vũ giơ tay lên đập khẽ tay Nhạc Tử Giang một cái rồi thu nhanh lại.

Nhạc Tử Giang nhận được cổ vũ cực lớn, phấn khích nói:

- Tháng sau thi đấu bóng rổ toàn hệ cao trung, em tới xem thi đấu.

Câu này thực chất hàm ý rõ ràng là "em tới cổ vũ cho anh nhé!", Nhạc Tử Giang sau nhiều lần thất bại đã rút được kinh nghiêm, với Đường Vũ không thể quá trực tiếp.

Không ít nữ sinh ghen tỵ Đường Vũ, đây là chuyện rất nhiều người cô gái ao ước.

- Để em xem tình hình đã.

Đường Vũ khẽ mỉm cười, lời mời của Nhạc Tử Giang hết sức chân thành, nếu cô cứ một mực từ chối, về tình về lý đều không hay, nên uyển chuyển đáp.

- Vậy cứ quyết định như thế.

Nhạc Tử Giang lúc này mà không biết thuận thế lấn tới thì là thằng ngốc, cười tiêu sái bỏ đi, không ở lại thêm giây phút nào, để lại bóng lưng làm rất

nhiều nữ sinh mơ mộng.

Nơi xuất hiện cả Đường Vũ và Nhạc Tử Giang mà Tô Xán lại có thể không chú ý sao, hiện y đang rõ ràng cảm thụ được sức ép của Nhạc Tử Giang, nhìn từ phương diện nào thì hắn cũng là cường giả, mặc dù Đường Vũ có thiện cảm với mình, thế nhưng Nhạc Tử Giang tấn công càng lúc càng mạnh, hắn đúng là có rất nhiều nhân tố thu hút nữ sinh, cao lớn, đẹp trai, sáng lán, thành tích không tệ, thể hình cực đẹp, lại là tuyển thủ bóng rổ, đều là vốn liếng thu hút nữ sinh ở giai đoạn này.

Chưa kể cách đối nhân xử thế của hắn cũng khó mà xoi mói được, thậm chí còn tới lớp số 5, hứa dứt khoát không để nhóm Vương Hạo Nhiên vì chuyện của hắn mà gây phiền toái cho Tô Xán, lấy lại không ít thiện cảm nữ sinh lớp số 5.

Vậy nên cho dù Đường Vũ vì thiện cảm với mình mà từ chối Nhạc Tử Giang một lần, thế nhưng lần thứ hai, thứ ba thì sao? Phải biết rằng Tô Xán chẳng gì của Đường Vũ, hai người chỉ cùng nhau đi về lúc tan học, giống như nhiều đôi bạn bình thường, càng chẳng có cái gọi là hồi ức khó quên, y sao có thể hạn chế Đường Vũ đáp lại Nhạc Tử Giang? Mà cho dù mình muốn ngăn cản thì cũng ngăn cản được sao?

Tất cả chuyện xảy ra xung quanh, Tô Xán đều âm thầm nhìn hết vào mắt, nhất là lúc Đường Vũ ngượng ngùng đập tay với Nhạc Tử Giang, dáng vẻ cô lúc đó rõ ràng bị biểu hiện của Nhạc Tử Giang làm siêu lòng, nếu không dù đám nữ sinh bên cạnh có la hét xúi bẩy thế nào cũng không tác động được tới cá tính độc lập của cô.

Chính vì thế Tô Xán không hạ quyết tâm được, càng không thể đưa ra an bài mang tính quyết sách với nhân sinh.

Ví như bây giờ Tô Xán xen vào giữa Đường Vũ và Nhạc Tử Giang chỉ là vì không muốn Đường Vũ gặp phải kết cục bi thảm kia, nhưng mỗi người có

cuộc đời của mình, đều không muốn người khác quấy nhiễu.

Nhìn từ phương diện này, Tô Xán há chẳng phải vì bản thân thanh thản đi quấy nhiễu vận mệnh của người khác, chỉ là kẻ ích kỷ thôi.

Muốn xen vào cuộc sống tình cảm của Đường Vũ thì phải theo đuổi cô.

Công bằng mà nói, không phải Tô Xán không thích Đường Vũ, càng ngược lại, đối với Đường Vũ, người y thầm mến thời sơ trung, Tô Xán gần như vì cô mà phủ lên một tấm màn thánh khiết, càng hi vọng có thể ở bên bảo vệ, ngước nhìn, chứ không phải chinh phục.

Còn hiện thực nói với Tô Xán, nếu không phải vì theo đuổi Đường Vũ, lại can thiệp vào cuộc đời của cô, thì bản thân là kẻ ích kỷ ti tiện.

Nói cách khác Tô Xán phải lấy thân phận kẻ theo đuổi, nắm lấy tay Đường Vũ, dùng bàn tay mình, đảm nhận bánh xe vận mệnh cho Đường Vũ, mới có thể buộc mình vào vận mệnh của cô, thay đổi nó.

Đôi khi chỉ là vấn đề thái độ, đối với cô lớp trưởng được tôn sùng là nữ thần đứng ngay trước mắt mình, còn thân cận đến thế, nếu là trước đây Tô Xán đã thấy đủ rồi, không có yêu cầu gì hơn.

Còn bây giờ y phải đưa ra một lựa chọn không thể trốn tránh, khi lựa chọn đó được xác định, tâm thái của Tô Xán biến đổi hẳn, rào cản tâm lý xóa bỏ tình cảm của y được phóng thích, có lẽ được nắm tay Đường Vũ đi trên cùng con đường là hạnh phúc nhất cuộc đời.

Chinh phục được Đường Vũ, hoàn thành mộng tưởng nhân sinh, càng vì đời sau lựa chọn gen ưu tú, đây là đại sự công ở đương đại, lợi ích thiên thú.

Thực sự là sau khi quay trở về, không biết có phải là do tác dụng phụ của xuyên việt hay không, Tô Xán thường xuyên suy nghĩ lung tung, hơn cách cách suy nghĩ của y còn rất vấn đề.

Ngồi ở đài hoa, cảm thụ mồ hôi từ trán từ cổ chạy xuống, Tô Xán đột nhiên thấy sợ hãi, lo được lo mất vì quyết định theo đuổi Đường Vũ.

Tô Xán hiểu đó là ái tình chôn vùi ở bình nguyên Mesopotamia, mà trước kia y không dám theo đuổi.

Tiết thể dục là tiết cuối cùng rồi, lại là buổi chiều, cho nên tới giữa tiết thì đại đa số học sinh đã rời trường, khi tiết học kết thúc, Mậu Tiểu Thì đeo cặp không đi, mà tới bên Tô Xán ngồi xuống, mùa thu hịu quạnh, gió thổi nhè nhẹ, không gian bao phủ một sắc mầu ảm đạm, làm tâm tình người ta cũng u ám theo.

Uống một ngụm nước khoáng, Mậu Tiểu Thì ngần ngừ một lúc mới nói:

- Tao biết kỳ thực mày rất coi thường tao.

Tô Xán chỉ "ừm" một tiếng làm Mậu Tiểu Thì càng hối hận khi đó không đứng dậy, có lẽ hiện giờ Tô Xán chửi mắng một trận còn làm hắn thoải mái hơn.

Y có quyền coi thường mình, Mậu Tiểu Thì không chịu đựng nổi sự thất vọng về chính bản thân, đầu cúi gằm như nói với cái đầu gối của mình:

- Tao xin lỗi, khi đó tao đứng lên thì mày đã không bị thương đến vậy.

Mậu Tiểu Thì định đứng dậy thì Tô Xán đưa tay ra vỗ vai hắn:

- Tin rằng bất kỳ ai ở tình huống đó sợ hãi cũng là bình thường thôi, mỗi cá nhân đều có biểu hiện cực đoan khác nhau khi đối diện với hoàn cảnh hiểm ác, đừng tự trách mình, điểm mạnh của mày không phải ở đó. Thử hỏi ở trên sân bóng rổ, lớp ta có ai bằng mày được, đúng không?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 34: Yêu Tinh Trên Sân Bóng

Mậu Tiểu Thì cười gượng gạo, vừa rồi thi đấu với Nhạc Tử Giang, mình luôn ở thế yếu, khiến vô số người thở dài tiếc nuối, càng tăng thêm thanh thế của Nhạc Tử Giang. Do năm thứ ba nhiệm vụ học tập rất nặng, cho nên lần thi đấu bóng rổ này chỉ có năm thứ nhất và năm thứ hai tham gia, vì vậy Nhạc Tử Giang nghiễm nhiên thành nhân vật nổi trội nhất.

Hôm nay Nhạc Tử Giang chính diện đánh bại Mậu Tiểu Thì, chuyện này tin rằng nó đả kích không nhỏ với Mậu Tiểu Thì đang nghi ngờ về bản thân, cho nên Tô Xán nói điểm mạnh của mình ở sân bóng rổ làm Mậu Tiểu Thì càng buồn bã.

- Mày không đấu lại được Nhạc Tử Giang.

Mậu Tiểu Thì ngạc nhiên, hắn tưởng Tô Xán sẽ nói một số lời an ủi đại loại như hôm nay mày không có phong độ tốt nhất, ai ngờ Tô Xán nói thẳng một câu hủy hết chút tự tin sót lại của hắn.

- Mày đấu không lại không phải vì kỹ thuật mày kém, mà vì mày sợ hắn, đối diện với hắn là mày căng thẳng ... Thả lỏng đi, phóng tay liều một phen xem.

Đúng thế, phóng tay liều một phen.

Phải thừa nhận, tuy Mậu Tiểu Thì không dám đối diện với thế lực xấu trong trường, nhưng ở trên sân bóng, hắn rất trầm ổn. Tô Xán không không am hiểu bóng rổ lắm, thời học sinh căn bản nói chỉ hiểu cướp bóng, ném rổ lung tung, khi ấy Tô Xán không thấy mình không biết chơi bóng rổ có gì mất mặt, thế nhưng về sau nghĩ lại, nếu sớm chơi bóng rổ, rèn luyện thân thể, Tô Xán quyết không chỉ cao 1m70 --- Đó còn là đã làm tròn.

Hiện giờ tất nhiên Tô Xán kế thừa năng lực của chính mình sau này, chẳng biết gì về bóng rổ, e rằng đập bóng dẫn bóng đi được mười mét cũng chẳng làm nổi, thế nhưng không trở ngại y có thể khách quan phân tích trận bóng rổ.

Nhạc Tử Giang thi đấu chú trọng dựa vào thể hình và kỹ thuận cá nhân, đến đồng đội của hắn cũng rất nhiều người tỏ ra không vừa lòng, khi kết thúc trận đấu có người tới ý kiến với hắn, nhưng dưới tiếng reo hò của đám nữ sinh xung quanh, đoán chừng Nhạc Tử Giang chỉ nghe chứ chẳng để âm.

So ra thì Mậu Tiểu Thì chơi bóng vững vàng hơn nhiều, mỗi bên có sở trưởng riêng, không thể nghiêm khắc phân hơn kém, chỉ là hiện giờ có lẽ vì sự kiện Vương Hạo Nhiên làm ảnh hưởng, để lại bóng ma trong lòng, kiêng kỵ Vương Hạo Nhiên, mỗi lần đối đầu trực diện với Nhạc Tử Giang đều kiêng kỵ, cản trở phát huy thực lực của hắn.

Mậu Tiểu Thì đang nghiền ngẫm lời Tô Xán thì y lại tiếp tục:

- Bóng rổ không phải trò chơi cá nhân, tao cũng khá hứng thú, nếu như tao gia nhập đội bóng rổ, mày sẽ dạy cho tao chứ?

Mậu Tiểu Thì không ngờ Tô Xán luôn lạnh nhạt, chẳng những không bài xích mình, lại còn nhờ mình dạy chơi bóng, gật đầu, tâm trạng tốt hơn nhiều.

Không khí thi giữa kỳ bắt đầu lan tỏa, tuy không tới mức khẩn trương, có điều người ra hành lang giải khuây sau mỗi tiết học giảm đi nhiều, chủ đề dẫn chuyển từ ghép đôi nam nam nữ nữ thành chuyện học tập.

Đây là nề nếp tốt của Nhất Trung, mặc dù vật chất chênh lệch cổ vũ cho một số thói xấu, học sinh trưởng thành sớm, nhưng thành tích học tập luôn luôn là chi tiêu đánh giá hàng đầu.

Tới ngay cả Tiết Dịch Dương cũng cảm thấy áp lực, bắt đầu cắm cúi giải đề mục tương quan mà giáo viên bố trí, đồng thời kinh ngạc về năng lực học tập của Tô Xán.

Quyết định theo đuổi Đường Vũ, Tô Xán đã thay đổi phong cách giấu mình trước đó, từ bóng rổ cho tới học tập, đều dốc hết sức lực ứng phó, những bài tập độ khó cao đều giải hết, dần dần làm tỏa ra ánh hào quang của mình.

Tô Xán đang điều chỉnh quỹ tích và trạng thái của mình, chạy nước rút theo đuổi Đường Vũ.

Thời gian trôi qua đối với đám học sinh khao khát trưởng thành rời khỏi trường học mà nói có lẽ không là cái gì, nhưng với Tô Xán, mỗi ngày qua đi làm y đau lòng, làm y nóng ruột.

Khi quả bóng rổ thứ ba đập vào mặt, Tô Xán ôm mũi, hai ngón tay ở tay phải cũng bị quả bóng cứng làm sưng vù, đám Mậu Tiểu Thì đi tới hỏi:

- Không sao chứ?

Tô Xán xua tay, mọi người thấy y không có gì đáng ngại liền tản ra, chợt có người bình luận:

- Pha lấy mũi đón bóng đẹp đấy.

Trên khán đài lộ thiên bên sân bóng, chẳng biết từ lúc nào có một nữ sinh đang ngồi chống tay xem họ tập luyện, đồ thể thao kết hợp giữa hai màu đen và xám lông chuột, vừa vặn ôm lấy đôi chân dài khỏe khoắn, vừa gợi cảm mà thanh lịch, tay còn cầm cốc nước ngọt không rõ tên.

Cô gái thấy động tác lóng ngóng ngốc nghếch của Tô Xán nên buông lời trêu chọc.

Đám Mậu Tiểu Thì thấy tội nghiệp Tô Xán, một cô gái thanh tú như vậy chẳng mấy khi xuất hiện trên khán đài, vậy mà Tô Xán lại biểu hiện tệ tới mức không thể tệ hơn nữa, mất mặt trước bạn bè con trai chẳng sao, Mậu Tiểu Thì cũng chẳng cười y, nhưng diễn màn lấy mặt đón bóng trước mặt mỹ nữ thì thật thảm.

Không ngờ lại là Lâm Lạc Nhiên.

Cô gái này cực kỳ xinh đẹp, vừa mới vào trường đã được đám nam sinh dại gái hiếu sự xếp ngang với Đường Vũ và Trần Linh San, có điều Tô Xán không hề có ý nghĩ quen biết thêm với cô gái này, cho nên dù giận thiên phú vận động tàn tệ của mình, Tô Xán chẳng để ý lời châm chọc của Lâm Lạc Nhiên.

Thế nhưng anh không muốn kiếm chuyện không có nghĩa là chuyện không tới tìm anh, Lâm Lạc Nhiên ngậm ống hút mút hết số ngước còn lại, ném vào cái thúng rác gần đó, đứng dậy, thong thả bước tới, vòng eo mềm như không xương, chiếc áo ôm cơ thể vẽ lên hai vòng cung đầy đặn trước ngực, bước đi uyển chuyển như mèo hiện ra đường cong hấp dẫn, làm đám nam sinh ở hiện trường nhìn không chớp.

- Đây là trình độ của các cậu đấy à?

Lâm Lạc Nhiên tựa cười tựa không, đám nam sinh hơi tự ái, Mậu Tiểu Thì cầm bóng trên tay, đáp:

- Đó là trình độ của Tô Xán, cậu ấy mới tập chưa lâu, xin đừng lôi bọn này vào.

- Cũng chẳng hơn được là bao, tôi ngồi xem từ nãy tới giờ rồi, các cậu không có cơ bản, nên dạy dỗ người ta cũng chẳng ra làm sao.

"Bốp!" Tay Lâm Lạc Nhiên vươn ra, gần như chẳng hề thấy cô có động tác gì, quả bóng trong tay tay Mậu Tiểu Thì đã bay thẳng lên lên trời.

- Phòng thủ đi.

Theo cùng tiếng kêu lảnh lảnh là làn gió thơm ập vào mũi, thân hình mềm mại của Lân Lạc Nhiên vọt lên đuổi theo treo bóng, đám Mậu Tiểu Thì còn đang sững sờ mất một tích tắc, có nam sinh cũng bật nhảy giành bóng với Lâm Lạc Nhiên.

Nhưng đã muộn rồi cánh tay trắn mịn như ngọc vươn ra đẩy nhẹ quả bóng, người xoay vòng đáp xuống, bóng đập xuống mặt đất rồi nảy vào đúng tay của Lâm Lạc Nhiên, mái tay tung bay, vai hạ xuống, Mậu Tiểu Thì vội vàng quát đồng đội vào vị trí, như con linh miêu Lâm Lạc Nhiên dùng tốc độ cực nhanh, dẫn bóng hình chữ S lách qua khoảng trống giữa mọi người như tinh linh nhảy múa.

Chỉ nghe thấy tiếng bóng đập bùm bụp dưới đất, cực kỳ có cảm giác tiết tấu.

Lâm Lạc Nhiên một tay nâng bóng, hai chân rời mặt đất làm đôi chân càng thêm thon dài, áo kéo lên, thoáng vòng eo trắng mịn hiện ra làm người ta thần hồn điên đảo.

"Bụp"! Tiếng cầu lọt lưới gọn gàng truyền tới.

Tô Xán ngơ ngẩn nhìn cô tiểu thư nhà giàu trước mắt, nét mặt của đám Mậu Tiểu Thì ở bên cũng giống y như đúc, tuy bọn họ vừa rồi bất ngờ, nhưng kỹ thuật của Lâm Lạc Nhiên đúng là thượng hạng, nếu đấu một chọi một thì không ai trong số bọn họ có thể thắng được.

Tóc Lâm Lạc Nhiên xõa tung trong gió, bóng dáng xinh đẹp che án mặt trời.

Quay người lại, Lâm Lạc Nhiên đón lại quả bóng, xoay tít quả bóng rổ trên ngón tay chỏ, mỉm cười thách thức:

- Nếu muốn học người ta chơi bóng rổ theo đuổi con gái thì cậu biết phải tìm ai rồi chứ?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 35: Đoán Đấy

Thi giữa kỳ tới gần lắm rồi, mấy ngày gần nhất Tiêu Nhật Hoa làm việc ở văn phòng khối, nghe chủ nhiệm các lớp khoe khoang học sinh mũi nhọn ở lớp mình, làm ông ngứa tai cau mày, thế nhưng trước mặt họ tư lịch của ông ta chẳng là gì, cho nên thường xuyên bị bài xích ra khỏi hạch tâm.

Giáo viên Nhất Trung cạnh tranh nội bộ rất kịch liệt, ở hoàn cảnh chung hay thay đổi như Nhất Trung, tư lịch của giáo viên vô hình trung có địa vị chủ đạo, tư lịch chức danh ở đây giống như cấp bậc ở cơ cấu hành chính chính phủ, liên hệ trực tiếp tới phúc lợi cá nhân. Giáo viên tư cách lão thành tất nhiên coi giáo viên trẻ chen vào tranh thành tích với họ là đối thủ.

Thêm vào Tiêu Nhật Hoa và Điền Phong có mâu thuẫn, cho nên không mấy người thân thiết với ông ta.

Giám thị môn thi ngữ văn buổi sáng kết thúc, đi vào văn phòng gật đầu chào hỏi mọi người, Tiêu Nhật Hoa ngồi xuống bàn chỉnh lý giáo án, không thấy mọi người đang bàn luận đột nhiên ngừng lại.

Tiếp đó có hai giáo viên trẻ đi vào, trong đó có Ân Tiểu Thiên, giáo viên tiếng Anh, giọng không lớn, có điều chẳng che dấu nên rất rõ ràng:

- Nghe nói Vương Hạo Nhiên năm hai trước đó không lâu xung đột với năm thứ nhất, chuyện này do thầy Vương kể cho tôi ...

Ân Tiểu Thiên rất tâm huyết chính trực, nghe vậy thì cau mày:

- Lại là Vương Hạo Nhiên, cái thằng nhãi này ngông nghênh lắm, mà ai chọc phải nó vậy?

- Hình như là của lớp thầy Tiêu, tên là Tô Xán, đánh nhau ngoài trường, à, anh cũng dạy lớp đó mà, chắc phải biết, năm thứ nhất dám chống lại năm thứ hai, rất có phong phạm của tôi năm xưa ... Có điều chắc cậu nhóc này chưa biết Vương Hạo Nhiên là ai đó thôi ...

Âu Tiểu Thiên nghe thấy tên Tô Xán liền nghĩ tới ngay Đường Vũ, lòng có hơi ghen tỵ, có điều thực sự lo lắng cho Tô Xán.

Mấy vị chủ nhiệm lớp ho khan, bàn làm việc của Tiêu Nhật Hoa ở góc phòng, bên trên chất đống tài liệu, ông ta lại thấp nhỏ, nên hai người Ân Tiểu Thiên chưa nhìn thấy, bị tiếng ho nhắc nhở vội ngậm miệng về bàn mình.

Tiêu Nhật Hoa bình thản uống trà, cứ như không nghe thấy gì, song từ việc mấy chủ nhiệm lớp cắt ngang lời thảo luận của hai người Ân Tiểu Thiên, chứng tỏ bọn họ biết chuyện này, sau khi mình vào lớp họ ngừng nói chuyện, đại khái cũng liên quan tới nó.

Vương Hạo Nhiên là ai? Là người mà có gây chuyện thì hiệu trưởng Đinh Tuấn Đào cũng ra mặt giúp hắn dẹp yên.

Còn Tô Xán, theo thông tin viết trong hồ sơ nhập học thì là công chức bình thường, thành tích cá môn bình bình, có xu hướng yêu sớm cùng Đường Vũ, đúng là quả bom Điền Phong gài vào lớp mình.

Trong phòng không khí nặng nề, dường nhưu mấy giáo viên bình thường bài xích mình trong lòng đều đang nén cười, đợi chuyện hay xảy ra.

Tiêu Nhật Hoa lòng bực bội, tay dùng sức quá lớn làm ngòi bút roẹt một cái, làm rách trang giấy vốn được viết rất chỉnh tề.

....

- Hôm qua thi số học ra sao? Đề thứ hai hơi khó, mọi người lựa chọn thế nào.

Kỳ thi giữa kỳ kết thúc từ hôm qua, nhưng dư âm vẫn còn, trên sân bóng rổ, một đám con trai vẫn bàn tán chuyện này.

Hôm qua thi xong ai cũng rời trường luôn, cho nên hôm nay tụ tập lại mới thảo luận, ai nấy đều bất an, ngay cả chơi bóng cũng mất tập trung.

Nửa học kỳ năm thứ nhất đã trôi qua, bài thi cũng không phải quá khó, ít nhất Tô Xán cảm thấy thế, y làm bài rất thuận lợi.

Đề bài khó nhất cũng chỉ cản trở được y mười lăm phút là bị phá giải, cảm giác tự nhiên này không thể thông qua quy luật hay phương pháp nào có thể thực hiện được, kiến lập trên cơ sở Tô Xán hấp thu nắm bắt lượng lớn kiến thức giai đoạn này, tích lũy đủ về lượng tất nhiên dẫn tới biến đổi về chất.

Mọi người đang trao đổi đáp áp không có tâm tư chơi bóng, tức thì trở nên phấn chấn, vì Lâm Nhạc Nhiên mặc đồ thể thao xuất hiện, trút thêm sức sống cho đám nam sinh.

- Ê, lại đây nào! Hôm nay tiếp tục.

Lâm Lạc Nhiên đứng giữa sân đập bóng, có cô xuất hiện, sân bóng lập tức trở nên sôi động.

Mậu Tiểu Thì rất nhanh nhạy, hôm đó sau chấn động vì màn biểu diễn của Lâm Lạc Nhiên, lập tức tiếp cận, hẹn cô cùng giúp Tô Xán luyện bóng, bọn họ không phải ngốc sao không nhận ra Tô Xán và mỹ nữ này quen thuộc, tất nhiên suy đoán hai người họ có quan hệ ám muội.

Lâm Lạc Nhiên rất dễ gần, nhưng những lúc không chơi bóng cô thường ngồi một mình thả hồn theo gió, ánh mắt nhìn về phương xa, nơi mà người bình thường ở thành phố nhỏ trải đầy hương chương này không nhìn thấy.

Cho nên Lâm Lạc Nhiên thuộc về loại hình thoát tục giống như Đường Vũ, không lạnh lùng như Đường Vũ nhưng hờ hững với mọi thứ xung quanh, thậm chí mọi người hoài nghi Lâm Lạc Nhiên tới đây học có ý nghĩ gì không, không ngờ vì tình cờ gặp Tô Xán chơi bóng, lại hứng thú đồng ý.

Tất nhiên đám nam sinh không vì có Tô Xán mà từ bỏ, xúm lấy hỏi chuyện thi hôm qua, không ngờ bị Lâm Lạc Nhiêm lườm cho:

- Đi chơi bóng, hỏi cái đó làm gì?

Làm đám nam sinh xung quanh lúng túng như vừa làm chuyện ngốc nghếch.

Với Lâm Lạc Nhiên mà nói, thành tích điểm số, thậm chí là bằng cấp sau này không phải là thứ có ảnh hưởng lớn trong thế giới của cô, tất nhiên tri thức vẫn là thứ trọng yếu, nhưng tri thức cô học tập không giống thứ được dạy trong trường.

Cô gái xuất thân và hoàn cảnh gia đình như Lâm Lạc Nhiên khác hoàn toàn người bình thường ở Hạ Hải, thậm chí cả nước, phương thức tư duy cũng không giống.

Có lẽ điều tương đồng duy nhất là ở cái sân bóng đầy ánh nắng rực rỡ này, cô có thể cùng mọi người chơi đùa thoải mái toát mồ hôi.

Ngồi ở trên ghế nghỉ, Lâm Lạc Nhiên kéo cái túi thể thao hiệu Nike màu tím, lấy ra ống hút, cho vào chai nước, ngậm ống hút nhè nhẹ, sau đó lấy khăn lau mồ hôi, rồi mỉm cười với Tô Xán đứng ở bên nhìn.

Người ở sân bóng đều hâm mộ nhìn hai bọn họ, vì sự kiện ném gạch của Tô Xán, bọn họ đều có vài phần phục y, toàn lực ủng hộ y theo đuổi Đường Vũ. Tuy biết Tô Xán có cô gái khác, nhưng thấy y cùng Lâm Lạc Nhiên ở cùng một chỗ, vẫn không khỏi ghen tỵ.

- Thực sự không thích ánh mắt của họ chút nào.

Lâm Lạc Nhiên nhìn thấy hết, dưới vẻ ngoài thanh thuần của cô là cá tính thẳng thắn.

Trong lòng Tô Xán luôn có một câu muốn hỏi:

- Sao bạn khẳng định tôi luyện bóng rổ vì con gái?

- Đoán thôi.

Lâm Lạc Nhiên đáp đơn giản:

- Vậy sao lúc ấy cô chắc chắn như thế?

Tô Xán không biết nên tức hay buồn cười, có người tự tin như vậy sao? Vốn nghĩ Lâm Lạc Nhiên trả lời đại loại như chuyện này đã lan truyền xôn xao, ngay cả học sinh mới chuyển trường như cô cũng biết, không ngờ đáp án là câu gọn lọn như thế.

Có điều Tô Xán cũng có chút vui mừng, vì cuộc sống trường học, vì kế hoạch theo đuổi Đường Vũ, làm trái tim vốn bình tĩnh chai lỳ của y không ngờ cũng bắt đầu rung động cùng nhịp với thân thể trẻ trung này.

Y thích cái cảm giác đó, thích nhiệt huyết kích động đó.

Lâm Lạc Nhiên đứng dậy, mang theo mùi hương cơ thể đặc biệt của mình, đi ra sân, để lại cho Tô Xán một bóng lưng xinh đẹp:

- Có điều hiện giờ không cần đoán nữa rồi.

Khi Lâm Trứu Vũ xuất hiện, Lâm Lạc Nhiên vẫn say sưa tranh cướp bóng trên sân, như nữ kỵ sĩ khoác chiến giáp phấn hồng.

Tô Xán đang suy nghĩ câu nói của Lâm Lạc Nhiên lúc rời đi thì thấy một tên béo xuất hiện.

Hơi béo, cho người ta cảm giác rất thân thiện, chẳng hề giống tên hôm ở quán game nói câu " xem tao đá chết bọn rác rưởi!" Nhưng con người không thể trông mặt bắt hình dong, có nhiều người bề ngoài rất bình thường lại làm chuyện kinh thế hãi tục.

Đại khái là vì ở trường học không thể tỏ ra quá khác biệt nên Lâm Trứu Vũ ăn mặc rất quy củ, áo khoác lông, bên trong là sơ mi kẻ ca rô, quần casual, giày Reebok, có điều tay lại cầm hai chai bia, ngồi bệt xuống bên cạnh Tô Xán.

- Cứ tưởng ai làm em gái tôi gần đây chạy tới chỗ này suốt, thì ra là cậu! Còn nhớ tôi chứ hả?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 36: Chuyện Người Lớn

Lâm Lạc Nhiên ở trong trường gần như không có bạn, điều ấy vốn làm Lâm Trứu Vũ để tâm, gần đây lo lắng không cánh mà bay, cô em này cứ có thời gian nhiều một chút là chạy ra thao trường, mặc đồ thể thao, rồi mệt tới mồ hôi mồ kê nhễ nhại mới về.

Thế là hắn lại sinh ra lo lắng mới, dung mạo em gái mình xuất chúng là điều không cần bàn cãi, cũng đúng là nó thích chơi bóng rổ, nhưng không có khả năng lại chơi bóng rổ một mình, không gọi theo mình và Vương Uy Uy, thật vô lý, bao năm qua có chuyện trên trời dưới đất gì mà bọn họ không làm chung, đột nhiên bị em gái gạt sang lề, Lâm Trứu Vũ thầm nghĩ không biết có thằng mặt trắng nào ở sân bóng lừa gạt em mình không?

Làm sao hắn có thể để chuyện này xảy ra được, nên đợi Lâm Lạc Nhiên đi rồi mới xách hai chai bia vào sân, xem nhân vật nào khiến em gái mình bỏ lại anh trai nó.

Phải cho đối phương chút uy hiếp, loại chuyện này hắn làm nhiều rồi, rất thuần thục.

Nhìn thấy là Tô Xán, hắn rất bất ngờ, sau đó đi tới giơ chai bia lên mời.

Tô Xán hơi tức cười nhìn Lâm Trứu Vũ, dù có ăn mặc bình thường tới mấy, nhưng ngang nhiên xách bia đi trong trường thế này, chẳng ai coi là người bình thường.

Có điều Tô Xán vẫn gật đầu, Lâm Trứu Vũ vui vẻ mở nắp chai, đưa cho Tô Xán một chai bia:

- Cậu là Tô Xán chứ gì, tôi là Lâm Trứu Vũ.

- Vậy tôi gọi cậu là Tiểu Ngũ, không ngại chứ.

Tô Xán nhận lấy chai bia, khẽ chạm với hắn:

- Ok! Người khác thì đợi xét, cậu thì không thành vấn đề.

Lâm Trứu Vũ tu ừng ực một hơi hết nửa chai bia rồi khoai khoái phả ra một hơi, nhìn Lâm Lạc Nhiên đang nhảy cẫng lên vì mới ghi điểm từ xa, cảm thán:

- Em gái tôi xinh đẹp chứ?

- Cực kỳ xinh đẹp.

- Từ nhỏ nó đã là viên ngọc ở nhà, thường xuyên bắt nạt tôi, nói ra hơi mất mặt, nhưng lớn lên một chút lại thường dính tới tôi, lớn lên một chút nữa, trong nhà muốn nó hiền lương thục đức một chút, nhưng tính cách con trai nhiễm của bọn này không sửa được nữa ...

- Không đâu, Lâm Lạc Nhiên tính cách hơi thẳng một chút, nhưng ưu điểm của nữ sinh thì cô ấy có hết.

Tô Xán mỉm cười, nhìn Lâm Lạc Nhiên hùng hổ đập bóng qua người, cũng phạm lỗi cãi vã chả nhường nhịn ai, đúng là trái ngược hẳn với vẻ ngoài thanh lệ, làm mấy nam sinh mới thấy trố mắt.

- Đương nhiên rồi, đó là huyết thống Lâm gia mà.

Lâm Trứu Vũ nói đầy tự hào, liếc nhìn Tô Xán:

- Cậu hứng thú với thân phận bọn này lâu rồi phải không?

Mặc dù thân phận của bọn họ cũng chẳng phải là bí mật nhất định phải giữ kín, có điều trong nhà dặn không được khoe khoang, nên bọn họ rất tự giữ

gìn, với người cố ý tiếp cận, thăm dò lai lịch, bọn họ đều sinh phản cảm, còn Tô Xán chưa bao giờ hỏi tới, cũng chẳng có ý kết giao, lại làm Lâm Trứu Vũ thấy hứng thú, nói câu này là để dò xét.

Tô Xán biết câu này Lâm Trứu Vũ muốn thử xem mình có phải là đã biết thân phận bọn họ bất phảm, nên thông qua cách thức cố ý xa lánh, khiến bọn họ chú ý không?

Tên béo này trông có vẻ hiền lành ngốc nghếch, thực tế có chút tâm cơ rồi, đoán chừng do hoàn cảnh trưởng thành tạo nên, đối với bất kỳ ai cũng cảnh giác, chẳng thể trách được.

Chỉ về phía đám Mậu Tiểu Thì ở sân, Tô Xán nói:

- Ở sân bóng kia rất nhiều người gia đình ưu tú hơn tôi nhiều, nhưng mọi người chơi cùng nhau vui vẻ như thế là do cùng yêu thích, dù các cậu là ai, từ đâu tới, sẽ đi về đâu, trải qua cái gì, sẽ đi xa bao nhiêu ... Ở cái sân bóng này mọi chuyện không phức tạp như vậy đâu.

- Từ đâu tới ... Đi về đâu ..

Lâm Trứu Vũ gật đầu tỏ ý đã hiểu, giơ chai bia lên chạm chai Tô Xán, uống một ngụm. Nói đùa:

- Bất kể bọn này làm gì ở đây, tương lai đều đã bị quy hoạch cố định rồi, cho nên lúc nào cũng thấy buồn tẻ, thấy chơi không đủ. Trước kia tôi lo ở đây nhạt như nước lã, không ngờ nước lã cũng có vị, làm tôi có nhiều cảm xúc! Cạn.

Không nghĩ tên béo mới chừng này tuổi đã có nhiều cảm xúc về cuộc đời như thế, so với mình cùng thời điểm thì mình quá non nớt, chả trách về sau ra đời bị bỏ xa như thế.

Lâm Trứu Vũ tu hết luôn chai bia, xoa bụng ợ một cái, vỗ vai Tô Xán:

- Giao em gái tôi cho cậu trông coi đấy, đừng để mấy thằng mặt trắng tới gần nó, đứa nào có ý đồ thì gọi tôi, tôi cho bọn chúng nếm chút phiền toái.

Nhìn Lâm Trứu Vũ bỏ lại vỏ chai bỏ đi, Tô Xán cười khổ, tên này thuận thế đẩy luôn trách nhiệm cho mình rồi, đồng thời cũng là nầm cảnh cáo mình luôn sao?

Có điều qua lần trò chuyện này làm Tô Xán hiếu kỳ, rốt cuộc thân phận đám Vương Uy Uy, Lâm Lạc Nhiên tới tầng cấp nào đây?

Hôm đó Tô Lý Thành về nhà có chút tức giận, Tô Xán ít khi nào thấy cha mình như vậy, để y lời cha nói với mẹ, mới hiểu thì ra công ty kiến trúc của cha gần đây vì mấy công trình ở trung tâm Tinh Hải có vấn đề, ảnh hưởng tới uy tín, cơ quan cấp trên gia nhập điều tra, thế là mâu thuẫn nội bộ bùng lên, đơn vị suốt ngày chỉ trích đổ lỗi cho nhau.

Tô Lý Thành vì trên hội nghị vì công khai chỉ trích lãnh đạo công ty đùn đẩy trách nhiệm, nên bị chèn ép, tổng giám đốc Triệu Thành Vinh gây khó dễ, Tô Lý Thành thụ lý đóng dấu một bản chế độ thi công, bị ông ta bới móc sai sót, phê bình một phen, lấy đó làm lý do, cắt mất tiền thưởng của Tô Lý Thành.

Ngang nhiên trả thù người chỉ trích mình.

Tô Lý Thành về tới nhà vẫn tức tới run người ..

Đoạn sau Tô Xán không chú ý lắm, vì y đang ngớ ra, quảng trường Tinh Hải là công trình kiến thiết thị chính do cục kiết thiết giám sát, phải bốn năm năm sau trước khi Hạ Hải được bầu làm thành phố du lịch mới xây xong.

Sao lại xây dựng sớm mấy năm, chẳng lẽ vì mình mà sinh ra ảnh hưởng?

Quan trọng hơn nữa tính cách của cha cũng đang dần thay đổi, dám đứng lên chỉ trích lãnh đạo công ty trên hội nghị, so với tính cách mềm yếu ôn hòa sợ trách nhiệm của cha sau này thì đã tiến một bước trọng đại.

Xem ra kế hoạch cải tạo tư tưởng thâm căn cố đế của cha mẹ đã dần có hiệu quả.

Chuyện người lớn thì để người lớn lo đi, Tô Xán không định can thiệp vào làm gì. Nghĩ tới đó Tô Xán buồn cười, bất giác mình coi bản thân thành học sinh trung học thực sự rồi, cảm giác thế cũng tốt.

Sau khi thi học kỳ học thêm hai ngày liền đến cuối tuần, buổi tối Tô Xán đến cửa hiệu nhà mình ăn cơm, khách khứa vẫn ra vào không dứt. Vương Thanh vì làm ca sáng nên đã về, làm ca tối là Lý Ngọc Liên đang giúp mẹ làm cơm, thấy Tô Xán liền gọi:

- Tô Xán tới rồi à, đói chưa, đợi chút sắp có cơm rồi.

Tô Xán "dạ" một tiếng, Lý Ngọc Liên cũng giống mẹ y, mới bị nghỉ việc rất hoang mang thiếu tự tin, cho dù nói chuyện với mẹ rất hợp, nhưng đối xử với Tô Xán rất câu nệ.

Đa phần khách ở trong cửa hiệu là học sinh, còn lại là người tản bộ sau bữa cơm, dù cửa hiệu khá lớn cũng có chút chen lấn, Tô Xán ước tính lượng khách này phải gấp ba lần khách cửa hiệu nhỏ nhà y sau này.

Mẹ đang bận rộn ghi sổ, chỉ một tuần thôi đã dầy tới mấy chục tờ, doanh thu từ 2000 - 4000, một tháng được 80.000, lợi ích thiết thực nhờ chiêu bài đơn vị mua sắm chỉ định của chính phủ đang dần thể hiện ra.

Thấy Tô Xán lại thò mặt vào xem sổ sách, Tằng Kha véo má y một cái, mặt đầy cưng chiều, chỉ giá hàng:

- Lần trước con góp ý cách bày giá hàng tốt lắp, hiện cửa hiệu trong thoáng hơn nhiều, ranh giới hình chữ T, văn phòng phẩm bên trái, vật dụng sinh hoạt bên phải, làm khách ra vào thuận tiện, còn làm khách hàng có gì nhỉ, à tính mục đích ... Quyển sách con đưa mẹ xem còn chưa hiểu hết, dù sao con trai mẹ giỏi hơn cha mẹ nó nhiều rồi.

Tô Xán xoa má bị nhéo tới đau, đây là đãi ngộ lúc nhỏ mới có, lớn lên rồi mẹ bận rộn chuyện cửa hiệu, áp lực rất lớn, thêm vào mình trưởng thành, chuyện ấm áp này không còn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 37: Con Sùng Bái Cha

C

on xem cái giá hàng này, dùng kính để làm ngăn, chưa nói dễ làm khách bị thương, quét dọn vệ sinh cũng phiền phức, lại không tiện vận chuyển, lần trước cha con di chuyển thiếu chút nữa trật lưng! Mẹ thấy nên thay giá hàng khác.

Buồn cười là khi Tô Xán coi mình như học sinh trung học thực sự thì Tằng Kha lại coi con mình là người lớn, có thể cùng bàn bạc công việc rồi:

Tô Xán nhìn theo hướng mẹ chỉ, mẹ mỗi sáng đều dậy sớm lau dọn, khó tránh khỏi bị mép kính làm bị thương, gật đầu:

- Nhất định phải thay, loại giá hàng này sớm muộn cũng bị đào thải thôi, tốt nhất là dùng loại khung hợp kim nhẹ, hôm nào mẹ ra chợ vật liệu xây dựng xem thử đi. Mẹ không nên suốt ngày ghi sổ sách nữa, người càng ngày càng nhiêu, nên mua một cái máy thu tiền rồi.

- Ừ, mấy ngày qua mẹ cũng định trao đổi với con chuyện này đây.

Lúc này Tô Lý Thành cầm ấm trà đi vào, sau đó mọi người ăn cơm, thấy chồng mày nhíu chặt không nói không rằng, Tằng Kha hỏi:

- Còn chưa giải quyết được à? Bên trên nói làm sao?

- Anh đem tài liệu hai hạng mục ở Lâm Nam, Không Cảng giao cho phó xử trưởng Mao Nam rồi, ông ta đồng ý báo lên tổ điều tra, Triệu Thành Vinh dù hống hách cũng chẳng được bao lâu! Trước kia anh nói với ông ta vấn đề của hai hạng mục này, ông ta và kế toán Thẩm dứt khoát giở trò ở đó, giờ kế toán Thẩm nghỉ hưu, lương còn cao hơn lương bọn anh, lần trước nghe nói kế toán Thẩm cãi nhau với ông ta, khẩu khí còn có vẻ uy hiếp. Anh thấy

Triệu Thành Vinh chả dám làm gì đâu, chuyện này ai cũng biết, Triệu Thành Vinh muốn cấm chỉ cũng chẳng được. Giờ đúng là xảy ra vấn đề, xem ông ta làm sao?

Tằng Kha nhíu mày:

- Nếu Mao Nam không đưa tài liệu cho tổ điều tra ... Hoặc là trong tổng công ty tập đoàn có người của Triệu Thành Vinh ... Không lật đổ được ông ta thì sao?

Tô Lý Thành như sực tỉnh, nếu Mao Nam là người cùng tuyến với Triệu Thành Vinh, chỉ cần giữ tài liệu của mình lại giúp Triệu Thành Vinh vượt qua được ải này thì tiếp theo mình gặp tai ương rồi.

Thực ra đi tới bước này cũng không phải điều Tô Lý Thành muốn, trước đây cả hai cùng cấp, Triệu Thành Vinh nhờ cái miệng khéo léo mà leo lên trước, thành cán bộ cấp phó xử trưởng, từ đó sự nghiệp bành trướng, chèn ép đối thủ cạnh tranh cũ.

Cha đúng là bại dưới tay Triệu Lý Thành thật, trước kia Tô Xán chẳng hứng thú với chuyện này, về sau nghe cha mẹ trò chuyện mới biết Triệu Thành Vinh vì vấn đề bớt xén tiền công trình, làm giả sổ sách, dần dần bại lộ ra nên ngã ngựa.

Bây giờ Tô Xán suy nghĩ vấn đề xa hơn, Triệu Thành Vinh ngã ngựa chỉ còn là vấn đề thời gian, chỉ cần cha không chùn bước, tiếp tục truy kích thì không ai che đậy được vấn đề của Triệu Thành Vinh, quan trọng là sau khi ông ta ngã rồi, tiếp theo là điều chỉnh nhân sự, ai sẽ hưởng lợi.

Ài, rốt cuộc mình vẫn không phải là một học sinh thực sự, đầu óc nghe một cái mà đã tính ngay tới lợi ích được mất rồi.

Nhìn cha phẫn nộ mắng chửi lãnh đạo công ty đấu tranh nội bộ, khiến công ty ngày càng khốn khó, mắt Tô Xán đảo tròn, có điều chuyện này cần nắm

tốt mức độ, toét miệng cười:

- Cha làm rất đúng! Con ngày càng sùng bái cha!

- Cái thằng nhãi này.

Tô Lý Thành không kìm được bật cười.

Tình cảm đè nén trong lòng Tô Lý Thành tựa hồ bị lời Tô Xán làm bùng phát, nghe con trai nói "sùng bái" mình, ánh mắt ngưỡng mộ đó làm ông cảm giác quay về thời khí huyết phương cương ở quân doanh, suy nghĩ trở nên tỉnh táo, đồng thời cũng có sự tự tin hơn mười năm qua chưa từng có.

Đưa tay vò đầu con trai:

- Yên tâm đi, cha sẽ không dừng tay, cùng lắm thì cha cũng thôi việc, đi làm công cho mẹ con.

Không sợ thua, bản thân đã là bước một bước chân qua ngưỡng cửa thắng lợi.

Hiện giờ chỉ cần đảm bảo cho Mao Nam không áp tài liệu kia xuống là được, Tô Xán nảy ra một kế nhỏ, kế này là nhờ học ở Nhất Trung mà nghĩ ra.

Trong công ty mau chóng có tin đồn, khi cấp trên điều tra Triệu Thành Vinh, Mao Nam nhiều lần chủ động tiếp cận tổ điều tra, nghe nói ông ta nắm được thóp của Triệu Thành Vinh, chỉ đợi thời cơ cứa nhát đao cuối cùng.

Mao Nam về nhà, một mình ngồi trong phòng làm việc tới nửa đêm, trước mắt là hai bản tài liệu dầy của Tô Lý Thành, nhớ lại ánh mắt âm lãnh của Triệu Thành Vinh khi đi mình ở hành lang.

Vốn không có dã tâm gì, chỉ muốn yên chuyện, nhưng giờ không thể nữa.

Dưới ánh đèn, Mao Nam đưa tay ra nắm lấy hai bản tài liệu.

…….

- Lại đây Tô Xán, đây là chú Đông, đây là chú Tiểu La ..

Tô Xán về tới nhà, thấy một trung niên nam tử tuổi chừng 50 ngồi ở ghế sô pha, trông có vài phần khí độ, bên cạnh là một nam tử trông dáng dấp kiểu thư ký, mặt khá non, chẳng biết 30 chưa, tay cầm bút máy, đang ghi chép gì đó vào cuốn sổ da.

Cha mẹ đều có ở nhà, nhìn ra trước mặt hai người này cha mẹ có phần câu nệ.

- Cháu chào chú Đông.

Tô Xán rất lễ phép chào người lớn tuổi trước:

- Cháu chào chú La.

Tô Lý Thành tiếp lời:

- Đây là con trai tôi, tên là Tô Xán.

Đông Kiến Quân mỉm cười quan sát Tô Xán, tuy vóc người gầy gò, thế nhưng hai mắt tụ thần:

- Thằng bé này có linh khí lắm, không tệ, rất đẹp trai.

Tô Lý Thành có chút kiêu ngạo nói:

- Người lớn chúng ta nỗ lực bôn ba, còn chẳng phải vì bọn nhỏ sao. May là thằng nhóc này của tôi rất cố gắng, không làm cha nó phải lo lắng.

Đông Kiến Quân lại hỏi Tô Xán học trường nào, nghe thấy là Nhất Trung, gật đầu tán dương:

- Nhất Trung Hạ Hải à, là trường trung học trọng điểm cấp quốc gia, rất nổi tiếng ở tỉnh! Học cho tốt, chú thấy cháu sau này có tương lai đấy. Trước kia chú cũng đã có một thời gian công tác ở Hạ Hải.

Tô Xán không dám mồm mép như với cha mẹ, đóng vai trẻ ngoan vâng dạ, lòng thầm đoán, hai người này không phải người Hạ Hải, chẳng lẽ là người cơ cấu cấu trên phái xuống điều tra?

Sau một phen khách sáo, Đông Kiến Quân đặt tay lên miếng chén trà, nói:

- Đừng khẩn trương, tôi chỉ tới thăm hỏi theo thông lệ, tiến hành điều tra kỹ hơn thôi. Nghe nói tài liệu báo cáo hạng mục kia là do anh viết.

Tuy lấy làm lạ vì sao Tô Lý Thành không bảo Tô Xán tránh đi, nhưng nghĩ trẻ con cũng chẳng hiểu chuyện mình nói nên vào thẳng vấn đề.

Tô Lý Thành thầm nghĩ, cuối cùng cũng đã tới, nhắc bản thân phải trấn tĩnh, gật đầu đáp:

- Tôi từng viết hai báo cáo chỉnh sửa hai công trình đó, cũng đưa ra báo cáo nghiên cứu chất lượng, báo cáo giao cho các anh cũng có bản sao báo cáo trước của tôi, tài liệu báo cáo rất cầu thị.

- Triệu Thành Vinh là đồng chí tốt, nhưng một đồng chí tốt không có nghĩa là không phạm sai lầm, không bị các sự vật che mắt làm váng đầu. Chúng ta cần nâng cao cảnh giác của công nhân viên, càng cần đề cao tố chất cán bộ lãnh đạo, tập đoàn là đại gia đinh, một gia đình cần cởi mở, dân chủ. Nếu có vấn đề, thành viên trong gia đình dám chỉ ra sai lầm ...

Đông Kiến Quân chú ý thái độ Tô Lý Thành lúc trả lời, hồi lâu mới gật gù:

- Tiểu Tô, cậu làm tốt lắm.

Sau khi trấn an Tô Lý Thành, Đông Kiến Quân mới tiền hành xác nhận từng vấn đề trong báo cáo.

Trước đó Đông Kiến Quân đã tìm hiểu kỹ tài liệu Tô Lý Thành, bộ đội chuyển nghiệp, từ đầu tới cuối làm việc ở công ty kiến trúc, cần cù tận tụy, là người khiêm nhường, năng lực nghiệp vụ không tệ, hơn nữa xem tài liệu báo cáo có thể thấy rất hiểu tình hình công ty, báo cáo rất có tính xây dựng, thông qua trình tự gửi lên, là người đúng quy củ.

Khi cáo từ Đông Kiến Quân bắt tay Tô Lý Thành, có thể nhìn ra ông ta tin tưởng lời nói của Tô Lý Thành tới bảy tám phần.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 38: Lần Thứ Tư Rồi

Tài liệu đưa cho Mao Nam được báo cáo lên trên đúng theo nguyên tắc làm việc công theo phép công, giao cho tổ điều tra tập đoàn nghiên cứu, những vấn đề Triệu Thành Vinh che đậy nhiều năm cuối cùng bị bại lộ, ngã ngựa chỉ còn là chuyện sớm muộn.

Mao Nam làm thế cũng là có lòng riêng, khi trưởng phòng công trình số 4 bị điều tra, người đạt lợi ích lớn nhất chính là phó trưởng phòng Mao Nam rồi.

Tập đoàn kiến trúc Đại Dung trước khi chuyển chế độ là đơn vị cấp cục, nay là đơn vị rất có sức cạnh tranh ở vùng tây nam bộ, cho dù phòng công trình bốn là lạc đề sắp chết, ở Hạ Hải cũng vẫn là miếng bánh thơm phưng phức.

Còn vì sao có tin đồn thì không phải đơn giản à, Tô Xàn thông qua bạn cờ Triệu Ngạn truyền bá thôi, Triệu Ngạn tuy đã nghỉ hưu nhưng vẫn rất quan tâm tới tình hình công ty, dù gì làm ở đó cả đời mà, tình cảm cũng như lòng trung thành đó người thế hệ sau rất khó lý giải.

Tuần mới đi học, Tiêu Vân Vân xuất hiện ở cửa lớp, chưa kịp nói gì đã có người hướng về phía Tô Xán gọi:

- Tô Xán, mỹ nữ tới tìm này.

Trần Linh San đúng lúc này cũng vào lớp, cùng Tiêu Vân Vân nhìn nhau, hai cô gái cùng mỉm cười, sau đó đi qua, nhưng không nói gì hết.

Phải biết rằng trước kia cả hai là bạn bè rất tốt, nhưng hiện giờ lại tỏ ra xa lạ một cách hết ăn ý, đúng là nhân sinh phức tạp.

Tô Xán ra ban công, Tiêu Vân Vân hôm nay ăn mặc vài phần nhẹ nhàng đáng yêu, hấp dẫn không ít ánh mắt nam sinh đi qua.

- Cha mình điều tới làm cục trưởng cục cục quy hoạch huyện Lâm Xuyên, trong nhà rất trống vắng.

Tiêu Phi điều tới huyện làm cục trưởng như vậy là nắm thực quyền rồi, so với một chủ nhiệm nhỏ ở cục thành phố càng phong quang hơn. Vấn đề kiến thiết huyện Lâm Xuyên luôn làm Tằng Toàn Minh đau đầu, nơi đó có nhiều thôn xóm dân tộc thiểu số lạc hậu, tiến thành cải tạo kiến thiết thôn xóm này là vấn đề nan giải song có ảnh hưởng xa rộng, cũng là huyện có vấn đề thoát nghèo, làm đường nghiêm trọng nhất.

Tiêu Phi được ủy thác trọng trách, xem ra khúc mắc giữa cậu cả mình và ông ta hoàn toàn được cởi bỏ rồi.

Thế nhưng lúc này Tiêu Vân Vân tới tìm mình có lẽ ít nhiều cũng được gia đình gợi ý.

Tô Xán cảm thấy trẻ con trong cơ quan đại viện đôi khi thật đáng thương.

- Cám ơn bạn.

Qua lần thú nhận ở tiệc sinh nhật lần trước, quan hệ hai bên thân thiết hơn nhiều, Tiêu Vân Vân không cần che dấu mục đích của mình.

- Mình có làm gì đâu, đó là do cha bạn và cậu mình hợp tác, cha bạn đi rồi, nếu có gì cần giúp thì cứ tới tìm mình, mình cũng hay tới nhà cậu mình chơi.

Tô Xán biết với gia cảnh Tiêu Vân Vân, muốn tìm người giúp thì quá dễ, có điều Tiêu Phi điều đi xuống huyện, Tiêu Vân Vân chỉ là cô bé mười sáu thôi, mình đương nhiên nỗ lực để Tiêu Vân Vân không thấy cô độc.

- Không cần đâu ...

Tiêu Vân Vân thoáng buồn, nhưng mau chóng ngẩng đầu cười:

- Có thể mình sắp chuyển trường.

- Chuyển trường?

Tô Xán tưởng mình nghe nhầm:

- Ừ.

Tiêu Vân Vân gật đầu:

- Cha mình thấy mình nên độc lập một chút, Nhất Trung Hạ Hải tuy tốt, nhưng cha muốn mình đi xa hơn, mình có thể tới trường Nhị Thập Thất Trung ở Dung Thành, đó cũng là trường trọng điểm quốc gia.

- Mẹ bạn cũng đồng ý à?

- Mẹ mình thấy sớm muộn gì mình cũng phải độc lập, không bằng nhân cơ hội này làm luôn, có điều chuyện này còn chưa chắc, có lẽ mình sẽ không đi, cha để cho mình quyết định ...

Tiêu Vân Vân chăm chú nhìn Tô Xán.

- Đến thành phố lớn cũng tốt .. Có tầm nhìn xa hơn, không gian lớn hơn ...

Tô Xán mắt nhìn ra hướng xa xăm:

- Ở đó có chuyện đặc sắc mà ở thành phố nhỏ Hạ Hải cả đời cũng không thấy được ...

Trực giác mẫn cảm của thiếu nữ làm Tiêu Vân Vân thấy nụ cười Tô Xán có chút gì đó đau thương, bất giác cũng bị cảm nhẫm, cùng Tô Xán vịn lan can nhìn ra phía chân trời ...

Chuông vào lớp reo lên.

Tiêu Vân Vân sực tỉnh, vẫy tay:

- Mình về lớp đây.

Ngày mùa thu ấy, dưới phiến mây ấy, có nụ cười buồn bã của một cô gái ghi vào lòng Tô Xán, có lẽ ly tán đoàn tụ là vì một ngày chim non giương đôi cánh khỏe mạnh, bay xa hơn.

Tiết Vật lý, Tô Xán bị gọi lên bảng giải bài tập, ba môn Vật lý, Ngữ văn, tiếng Anh là ba môn học Tô Xán giỏi nhất. Đã qua nửa học kỳ , các giáo viên tìm ra được "học trò cưng" của mình. Tùy theo tính cách mỗi người mà có cách đối xử khác nhau.

Tiêu Nhật Hoa thiên vị rõ ràng nhất, Đường Vũ, Trương Học Binh luôn được ông tay lấy ra làm tấm gương, còn Tô Xán, căn bản nếu y không phá phách trong lớp thì coi như không tồn tại với ông ta.

Ân Tiểu Thiên giáo viên tiếng Anh còn trẻ, đối xử với học sinh khá công bằng, song trên lớp nói chuyện với học sinh thành tích tốt thì thường sử dụng tiếng Anh hoàn toàn, coi như cũng là một cách bồi dưỡng lại không ảnh hưởng tới thời gian dành cho học sinh khác, đồng thời thi thoảng cho Tô Xán cục phấn vào mặt vì nói chuyện riêng.

Giáo viên Vật Lý là ông thầy giáo già, thay vì giảng giải bài khó, ông ta thường gọi học sinh giỏi lên làm, vừa giải bài còn vừa phải giảng giải cách làm của mình với lớp học ở dưới.

Hôm nay tới phiên Tô Xán lên bảng giải bài tập, Tô Xán viết tương đối chậm, ông giáo gật gà gật gù không để ý, Tiết Dịch Dương lắm lúc còn nói có khi ông ta chết bất thình lình trong lớp cũng nên.

“Cạch”, Tô Xán cúi xuống nhặt viên phấn bị rơi, tiếp tục viết bài, không ai chú ý tới chi tiết nhỏ này.

“ Lần thứ tư rồi!” Đường Vũ dừng bút, Tô Xán đã bốn lần nhặt phấn, đôi mắt nhìn bóng lưng Tô Xán ra chiều suy nghĩ, quay sang nhìn Trần Linh San, bắt gặp Trần Linh San cũng nhìn mình, cả hai cười nhẹ, tiếp tục viết bài như không hề có chuyện gì xảy ra.

Tan học Đường Vũ và Đỗ Đình ở lại đợi Tô Xán về cùng, đi ra tới cổng trường, Đỗ Đình nhìn Tô Xán nói đầy thâm ý:

- Hai bạn cùng đường, mình thì không, đi trước đây, bái bai. Đường Vũ, vở của bạn mai mình trả nhé.

Đỗ Đình là cô gái rất thông minh trong lớp, biết cách ứng xử, lại hiền lành, nếu không phải vì trong lớp có Trần Linh San và Đường Vũ cũng là cô gái rất bắt mắt.

Đỗ Đình cũng là người bạn đầu tiên của Đường Vũ, so với những nữ sinh khác thích kết thành một khối ngay cả yêu ghét cũng nhất trí, Đỗ Đinh tính cách tương đối tự chủ, thuộc loại hình không bị người khác tác động, xử lý quan hệ với mọi người rất tốt, biết ai có thể làm bạn cả đời, ai chỉ nên mỉm cười giữ quan hệ bề ngoài là đủ.

Thế nên qua một thời gian tiếp xúc, Đỗ Đình hiểu được nội tâm tinh tế dưới bề ngoài băng giá của Đường Vũ, tính cách hai người khá giống nhau, nên càng ngày càng thân thiết.

Theo Tô Xán thấy, có lẽ chỉ có cô gái như Đỗ Đình mới có thể thành số ít bạn bè chân thành của Đường Vũ trong tương lai.

Lúc có mặt Đỗ Đinh, ba người còn có nói có cười, Đỗ Đình vừa đi, cả Tô Xán và Đường Vũ đều trở nên im ắng hơn nhiều, không hề bởi vì lúng túng

hay thiếu đề tài để nói, quan hệ hai bọn họ là thế, người ngoài nhìn vào sẽ thấy rất kỳ lạ.

- Nghe nói gần đây bạn tập bóng rổ?

Đi lên dốc, đứng dưới lưới điện chằng chịt đợi xe bus tới, Đường Vũ quay sang nhỏ nhẹ hỏi:

Mậu Tiểu Thì cứ rảnh là kéo Tô Xán đi tập bóng rổ, mà sân bóng rổ vì xuất hiện bóng hồng không thua kém Đường Vũ, chơi bóng rổ cực giỏi nên trở thành đề tài bàn tán xôn xao, tất nhiên rất nhiều người biết chuyện này. Chỉ là không nghĩ với tính cách thoát tục của Đường Vũ lại chú ý tới mấy "chuyện trần tục".

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 39: Tiến thêm một bước

Ừ

, mình trước kia chưa từng chơi bóng rổ, nếu tốt nghiệp cao trung rồi mà ngay cả bóng rổ cũng không biết chơi, chắc nhiều người cảm thấy mình sống uổng thời cao trung.

- Không biết chơi bóng rổ có sao đâu, ít nhất mình không thích xem bóng rổ.

Đường Vũ mặt thản nhiên nói:

- Mình nghĩ nếu tốt nghiệp rồi vì thành tích không tốt mà không thể hoàn thành lý tưởng của mình mới là điều thực sự nuối tiếc.

Đường Vũ không thích xem bóng rổ? Hôm đó Nhạc Tử Giang và Mậu Tiểu Thì đối đầu, trong đám đông rõ ràng có bóng dáng Đường Vũ, hơn nữa cô đập tay với Nhạc Tử Giang, Tô Xán cũng thấy, trông thế nào cũng không thấy giống Đường Vũ không thích xem bóng rổ.

Đấu bóng rổ là hạng mục vận động được ưa chuộng nhất của học sinh Nhất Trung, đội bóng rổ Nhất Trung rất có tiếng, vì thế nó thành môn thể thao gắn với vinh dự và nhiệt huyết tập thể lấn át cả môn thể thao vua, cho nên dù trong tính cách Đường Vũ có một mặt thục nữ yên tĩnh, có điều nhìn nam sinh mồ hôi như mưa nhiệt huyết tranh đua, hẳn là thiên tính của nữ sinh.

Có lẽ Đường Vũ nói thế vì tin đồn trong lớp, cho rằng mình muốn đua tranh với Nhạc Tử Giang, cho nên nhất định đi học bóng rổ, không muốn thua Nhạc Tử Giang ở phương diện này.

Đường Vũ lo nếu mình chú ý vào bóng rổ, sẽ ảnh hưởng tới thành tích, cho nên mới tỏ thái độ.

Trái tim của cô gái này, đúng là làm người ta xúc động, Tô Xán vui vẻ gật đầu:

- Yên tâm đi, mình thi thoảng chơi bóng rổ vì rèn luyện chút thôi ... Nhất định chú ý chừng mực.

Hai người đi bộ cùng nhau đều là khi đã qua thời điểm cao trào tan học, cho nên lúc này người đi đường thưa thớt, một hồi động cơ đinh tai nhức óc làm loạn cả con đường, chiếc xe máy sơn xanh trắng của Nhạc Tử Giang từ đầu kia phố phóng thẳng tới, phanh kít bên cạnh hai người bọn họ, bỏ mũ bảo hộ ra, hất đầu rất phong cách:

- Cả hai đợi xe à, vậy anh đi trước đây.

Dáng vẻ rất thân thuộc.

Đường Vũ khẽ gật đầu, Nhạc Tử Giang giống như chẳng vì Đường Vũ và Tô Xán thân thiết mà bận tâm, còn rất tiêu sái nổ máy, xe lại lao vút đi, khơi lên một phen dư luận ở chỗ đợi xe bus.

Nghe tiếng động cơ xe Nhạc Tử Giang nổ ầm ầm rõ ràng đã vặn văn xăng, giống như phát tiết cái gì đó, cũng có thể là một loại thể hiện sự tự tin, dù sao Tô Xán chẳng phải là chuyên gia tâm lý học, chỉ dựa vào kinh nghiệm phán đoán, không thể nhìn thấu sâu trong nội tâm thực sự của hắn, chỉ một điều Tô Xán có thể chắc chắn, nội tâm Nhạc Tử Giang không hề bình tĩnh như vẻ ngoài của hắn.

Bị đẩy lên đầu ngọn sóng của vận mệnh, lòng Tô Xán trở nên nao núng, y biết mỗi một hành động của mình bây giờ ảnh hưởng tới vận mệnh của rất nhiều người, bi thương khoái lạc của bọn có thể thay đổi vì y, Tô Xán không dánh gánh trách nhiệm lớn như thế.

Có một nhà văn từng nói, cuộc đời có thể bỏ lỡ rất nhiều chuyện, nhưng đừng bỏ lỡ chuyến xe cuối cùng về nhà, và ái tình khiến người ta nhớ lại mà hối hận.

Yên tĩnh đợi xe tới, bên cạnh là Đường Vũ bình đạm trầm mặc, Tô Xán đưa tay ra, nắm lấy bàn tay của Đường Vũ.

Tay Đường Vũ hơi lạnh, rất mềm mại, nhỏ nhắn, nằm gọn trong tay Tô Xán.

Hai bàn tay chạm nhau, Đường Vũ thoáng giật mình, nhưng không rút tay lại.

Mặt Đường Vũ đỏ au, không dám quay đầu lại nhìn Tô Xán, mọi thứ diễn ra rất ngắn, lại giống như rất dài, có cảm giác như chạm phải điện.

Tay Tô Xán thô ráp, cả bốn ngón ở tay phải còn quấn băng.

Một chàng hoàng tử cưỡi ngựa trắng đi tới, quỳ xuống mời bạn lên ngựa, khiến xung quanh ngưỡng mộ ghen tỵ sẽ khiến bạn cảm động, hay một chàng trai vì bạn âm thầm tập bóng tới mức tay không cầm nổi phấn khiến bạn cảm động hơn?

Có lẽ với một số người thì là câu một, cái thứ hai là hành động đáng thương ngốc nghếch, với một số người thì khác.

Chiếc xe số 3 đi tới, phanh lại, cửa "xoạch" một tiếng bật mở.

- Xe đến rồi.

Đường Vũ quay đầu lại, nhẹ nhàng bóp tay Tô Xán một cái, sau đó buông tay lên xe.

Sau khi chiếc xe chở Đường Vũ rẽ ngoặt không còn thấy nữa, Tô Xán mới đưa tay lên mũi ngửi, trên tay vẫn còn vấn vương mùi hương thơm mát thoang thoảng như hoa lan.

Tô Xán mỉm cười, chuyện này mà bị người khác nhìn thấy, xe năm thứ nhất thậm chí năm thứ hai sẽ nổ tung mất.

Nhưng y không biết rằng ở cửa ngõ cách đó không xa, có người hơi chấn động.

Tiêu Nhật Hoa sửng sốt nhìn Tô Xán, nếu như những tin đồn kia còn có vài phần hoài nghi, vậy cảnh mình vừa tận mắt nhìn thấy chẳng lẽ là ảo giác.

Đường Vũ có hi vọng trở thành học sinh mũi nhọn hàng đầu toàn khối, tương lai thế nào cũng vào trường đại học như danh tiếng, đều được các trường học coi là tài nguyên quý gia, là thành tích huy hoàng trên hồ sơ giảo dục mỗi giáo viên.

Học sinh như vậy, nhất định phải che chở thật tốt để trường thành.

Thế nhưng thời khắc này Tiêu Nhật Hoa thấy học trò cưng được ông gửi gắm hi vọng để mình có bình bầu tốt vào cuối năm, sắp lâm vào bờ nguy hiểm.

Điền Phong, tên béo khốn kiếp ti tiện đó, cố tình gài quả địa lôi này vào lớp mình.

Khiến sáng sớm ngày hôm sau, trên cuộc hợp năm thứ nhất Tiêu Nhật Hoa nổi khùng với Điền Phong, mặc dù chưa tới mức chỉ thẳng mặt chửi bới nhau, nhưng các chủ nhiệm lớp đều cảm thấy mùi thuốc nổ nồng nặc.

Điền Phong bực tức tuyên bố kết thúc cuộc họp, khi ra cửa còn nổi giận với người bên cạnh:

- Lão Tiêu Nhật Hoa này làm trò gì? Muốn phá tôi à?!

Vừa hết tiết hai, Tiêu Nhật Hoa đã vác khuôn mặt người sống chớ lại gần xuất hiện ở cửa lớp, tức thì cả lớp số 5 nín thở, ông ta luôn biết cách làm lớp học trật tự mà không cần nhiều người.

- Tô Xán, em không cần tập thể dục nữa, theo tôi, còn người khác đi tập hợp đi.

Cả lớp mang chút sợ hãi rời đi, không hiểu ra sao nhìn Tô Xán, Đường Vũ cũng nhíu mày nhìn Tô Xán dò hỏi, Tô Xán lắc đầu ý bảo mình cũng không biết chuyện gì. Đám Trương Tích lúc này thái độ với Tô Xán đã biến đổi, đi qua quan tâm hỏi:

- Sao thế?

Tiêu Nhật Hoa trừng mắt lên, Trương Tích vội vàng rời đi.

Vì thời gian giữa tiết hai và tiết ba là giờ tập thể dục, cho nên trong văn phòng gần như không có ai, Tiêu Nhật Hoa là chủ nhiệm lớp, vốn phải ra giám sát lớp, nhưng hiện vì Tô Xán mà ở lại.

Không để cho Tô Xán trấn tĩnh lại, Tiêu Nhật Hoa cho rằng phòng làm việc trống không có thể gây ra áp lực mà ông ta muốn, không ngồi xuống, đứng ở cửa lớp, nhìn xoáy vào Tô Xán:

- Sao em có thể làm loại chuyện đó ...

Là một học sinh trước kia bị mời phụ huynh như cơm bữa, Tô Xán thừa hiểu cái trò chiến thuật tâm lý, hình như mỗi giáo viên đều hiểu kỹ xảo này. Tô Xán không biết rằng Nhất Trung hàng năm còn có khóa học tâm lý, quan trọng nhất là làm sao khai thác điểm yếu tâm lý của học sinh để dùng vào quản lý.

Nếu đổi lại là bất kỳ học sinh nào khác, loại ám thị tâm lý này của Tiêu Nhật Hoa đã có hiệu quả rồi, đảm bảo hiện giờ cực kỳ chột dạ, sẽ bị ông ta từng bước dẫn vào cạm bẫy, Tô Xán tất nhiên là không, dù là kiếp trước hay kiếp này thì Tô Xán cũng không ngán, vì y có ông cậu cổ quái tên Tằng Toàn Minh thường hành hạ y về vấn đề học tập:

- Xin lỗi thầy Tiêu, em thực sự không hiểu thầy đang nói cái gì?

Tiêu Nhật Hoa cười lạnh:

- Tự cậu làm gì còn không rõ à? Xem ra cần suy nghĩ kỹ một chút.

Tô Xán vờ suy nghĩ, sau đó vẫn lắc đầu:

- Rất tiếc, em không biết gì cả.

Giọng Tô Xán rất bình tĩnh, hoàn toàn không có gì sợ hãi, phải biết rằng Tiêu Nhật Hoa hơn mười năm dạy học, có loại học sinh đau đầu nào chưa gặp qua, thậm chí một số học sinh bỏ học giữ chừng ra xã hội làm lưu manh tình cờ gặp lại vẫn gọi ông ta một tiếng "Thầy Tiêu", đủ thấy họ kính sợ và tôn trọng ra sao, ông ta sở trường nhất là nắm lấy cảm giác tội lỗi trong lòng học sinh.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 40: Top 10 (1)

C

ó điều hiện giờ thái độ không cần hỏi lại lương tâm của Tô Xán làm Tiêu Nhật Hoa hoài nghi, chẳng lẽ giữa y thật sự không làm chuyện gì xấu cả? Không thể nào, thằng nhãi này chắc chắn là đứa lão luyện, phạm lỗi nhiều nên có kinh nghiệm rồi, một học sinh không ra gì như nó mà theo đuổi được cô bé xuất sắc như Đường Vũ tất nhiên không phải vừa, phải nghĩ cách đuổi nó ra khỏi trường học, ít nhất thì cũng phải đuổi nó ra khỏi lớp của mình.

Rắn không được thì mềm, Tiêu Nhật Hoa uyển chuyển khuyên nhủ:

- Hiện giờ các em còn nhỏ đã bắt đầu suy nghĩ chuyện này, tâm thái rất không thành thục, sứ mệnh quan trọng nhất bây giờ là gì, thành tích chính là toàn bộ hi vọng của các em, em làm thế khiến thành tích của cả hai tụt xuống, thành tích thi giữa kỳ sắp có rồi, em nghĩ rằng mình thi tốt lắm sao?

- Thầy Tiêu, thành tích của em có lẽ không tốt như trong suy nghĩ của thầy, nhưng em biết cũng không kém quá mức. Qua lời vừa rồi thấy nói em đã đại khái đoán ra được, giai đoạn hiện nay sứ mạng của em đúng là học tập, không nghĩ tới cái khác.

Tiêu Nhật Hoa nổi giận, ông ta không ngờ Tô Xán lại khó nhằn như thế, thuận tay lấy chồng bài thi ngữ văn bên cạnh ra, ông ta phụ trách chấm thi ngữ văn, tuy hiện giờ chưa biết thành tích tổng thể, nhưng phương diện ngữ văn đủ ông ta lấy cớ phát huy rồi, lục tìm bài của Tô Xán.

Rút bài thi ghi tên Tô Xán ra, ném trước mặt y, hừ một tiếng:

- Em tự thấy mình làm tốt lắm à?

Tô Xán cúi đầu nhặt bài thi dưới đất, phủi sạch bụi, sau đó mở ra lật tới trang cuối xem, gấp lại, tính ương bướng nổi lên, tuy hai tay đưa trả Tiêu Nhật Hoa, sọng giọng không đóng giả học sinh ngoan nữa:

- Em thấy cũng không phải là tệ.

Tô Xán càng tỏ ra thản nhiên, ông ta càng nóng máu, vốn Tiêu Nhật Hoa cũng không tới mức kém như thế, nhưng hôm nay vừa cãi nhau với Điền Phong, tâm trạng bị ảnh hưởng nhiều, giật lấy bài thi. Thi giữa kỳ vì chấm chéo nên ông ta chưa biết thành tích, vừa nãy xem qua mấy học sinh ông ta kỳ vọng, loại học sinh như Tô Xán, ông ta không thèm xem.

Cho nên khi cầm bài thi của Tô Xán, xem "lựa chọn", " vận dụng bộ sung phiên dịch câu từ"," đọc hiểu","làm văn", tổng cộng 128 điểm, mắt bất giác mở lớn.

Tiêu Nhật Hoa không kìm được"ồ" một tiếng, đặt bài thi lại bàn, 128 điểm, trong lớp đủ xếp 20 hạng đầu, mà mất điểm chủ yếu ở phần làm văn, còn đề cơ sở thì Tô Xán mất điểm rất ít.

Chép miệng, Tiêu Nhật Hoa chưa phải đã chịu thua:

- Thành tích này mà em đã dương dương đắc ý rồi?

- Em đã nói rồi, cũng không phải là quá tệ.

Tiêu Nhật Hoa hơi rối, nếu là học sinh khác nhất định ông ta cảm thán về con ngựa ô này, nhưng đây lại là Tô Xán, tha cho y thì không cam tâm, cố nó thành tích y kém thì chẳng phải đặt y ngang với những học sinh mũi nhọn rồi, lời của ông ta sẽ trở nên mâu thuẫn.

- Hôm qua em nắm tay Đường Vũ, tôi nhìn thấy hết, đây là sự thực chứ?

Tiêu Nhật Hoa tung đòn sát thủ.

"Thì ra là chuyện này!" Tuy trường học cấm chỉ học sinh yêu sớm, song không có khung hình phạt cho chuyện này, có điều Tô Xán khéo léo giải thích:

- Bình thường em tìm Đường Vũ ôn tập, bọn em trước kia là bạn rất tốt rồi, hôm qua bạn ấy vì cổ vũ em học tập nên nắm tay em thôi, bọn em luôn cổ vũ nhau như thế, làm thầy Tiêu hiểu lầm, về sau bọn em nhất định sẽ chú ý.

Tô Xán lúc nói câu này mắt vẫn trong veo, chẳng hề né tránh ánh mắt săm soi của Tiêu Nhật Hoa, làm người ta thực sự cảm tưởng y và Đường Vũ đúng là quan hệ bạn bè thuần khiết.

Tiêu Nhật Hoa không cam tâm, song thực sự không nhìn ra bất kỳ cái gì hết, cảm giác Tô Xán như cái bị bông, tấn công thế nào cũng không ăn thua, đành gật đầu:

- Chú ý là tốt.

- Nếu không có chuyện gì nữa vậy thì em đi trước đây.

Thấy thế công của Tiêu Nhật Hoa đã tan rã, Tô Xán ra tay nắm lại thế chủ động.

Tiêu Nhật Hoa ngồi xuống ghế, chản nản phẩy tay, nhìn Tô Xán đi ra cửa, nghĩ tới cuộc họp ban sáng, nếu chuyện này cứ bỏ qua như thế, chẳng phải mình xung đột với Điền Phong vô lý, lẩm bẩm:

- Cậu nói bình thường tìm Đường Vũ ôn tập, vậy để tôi xem thành tích giữa kỳ của cậu thế nào, nếu không ra gì thì đừng trách.

Lời này đáng lẽ không nên nói ra từ miệng một giáo viên, có điều ông ta bị cơn giận lấn át lý trí rồi.

Giờ tan học buổi trưa, Tiết Dịch Dương nhờ mạng lưới tình báo rộng lớn không ngờ đã nắm được nội dung cuộc nói chuyện hôm nay của Tô Xán, hưng phấn đấm vai Tô Xán:

- Mày được đầy, văn phòng làm việc đối diện lớp số ba, bọn Mã Ngọc hôm nay lười trốn thể dục trong phòng, nghe mày nói chuyện với Tiêu Nhật Hoa, đúng là hả giận, mẹ nó lão già đó cứ xăm xoi bọn mình, cứ như tao với mày nợ tiền lão. Lớp mình cũng biết cả rồi ...

Thế nhưng trong lòng Tô Xán chẳng có chút hưng phấn hay vui vè nào cả, chẳng trách tiết ba, tiết bồn có mấy người thì thầm với y như vậy.

Nếu tin đồn là đúng, Tiêu Nhật Hoa trước giờ luôn nhắm vào mình, ông ta chỉ đợi thành tích giữa kỳ để xử lý, bất kể ra sao, va chạm với chủ nhiệm lớp không phải là chuyện tốt.

Tháng 11, lập đông.

Hôm nay là ngày công bố thành tích thi giữa kỳ của Nhất Trung.

Ở hành lang ai cũng cũng chỉ bà tán đúng một đề tài này, Tiêu Nhật Hoa đi vào lớp số 5, tuyên bố thành tích đã có, đây là trận chiến đầu tiên của học kỳ mới, chiến quả đã sắp có.

- Trương Đại Hào, 570 điểm. Quách Đan, 478 điểm, đợi đã, cầm cả tờ giấy này xuống đã, vội gì ... Lý Lộ Mai 634 điểm ...

Tiêu Nhật Hoa đọc tới tên ai, người đó lên lấy thành tích, lần này thi 6 môn, tổng điểm là 750, Lý Lộ Mai nghe thấy điểm của mình là 634 còn vui mừng, đến khi lên nhận thành tích, thấy chỉ xếp thứ 15 trong lớp, tinh thần xuống hẳn, lần này mục tiêu của cô là top 10.

Khi đi về chỗ Lý Lộ Mai còn liếc nhìn cả lớp, xem ra thành tích của lớp đều có chút tiến bộ, xem ra sau này không thể lơi lòng nữa.

- Đường Vũ, 690 điểm ...

Cả lớp thốt lên thán tiếng kêu thán phục, thành tích này đừng nói đứng đầu cả lớp, cho dù là cả khối cũng đứng số 1 số 2, sự ưu tú của Đường Vũ không thể nghi ngờ, ngay cả Tiêu Nhật Hoa cũng chẳng thèm che dấu sự thiên vị của mình, tán dương Đường Vũ trước lớp một phen.

- Mày thấy chưa, đây chính là sự chênh lệch!

Tiết Dịch Dương cầm bảng điểm của mình, 545 so với 690, hoàn toàn không ở cùng một đẳng cấp, bình thường thành tích Tô Xán cũng chẳng hơn hắn là bao, nên lên tiếng trào phúng, cũng có ý khuyên nhủ thằng bạn mình tỉnh táo lại.

Gần đây Tô Xán và Đường Vũ có xu thế càng ngày càng gần gũi, Tiết Dịch Dương cho rằng cô gái như Đường Vũ, đứng từ xa quan sát ngưỡng mộ là đủ, không nên tham dự vào, sau ba năm cao trung, Đường Vũ sẽ bay xa, hắn và Tô Xán sẽ bị bỏ lại ở thế giới dung tục, không muốn bạn mình lún quá sâu, tới lúc đó lại tuyệt vọng.

- Tô Xán, 645 điểm.

Tiêu Nhật Hoa mặt lạnh tanh đọc, đặt bảng điểm Tô Xán lên mép bàn, bốn ngón tay đè lấy, có chút thất thần, đương nhiên rồi, thành tích này làm hôm qua ông ta mất ngủ tới nửa đêm, gần sáng mới mệt mỏi chợp mắt một chút, rồi bị gà của giáo viên già nghỉ hưu sát vách cất tiếng gáy đánh thức.

Xì xào, cứ như có tiếng máy bay bay qua trên bầu trời lớp học.

Tô Xán đi thẳng lên bàn giáo viên, cầm lấy bảng điểm, kéo một cái, nhưng không kéo được, nhíu mày:

- Thấy Tiêu?

- À!

Tiêu Nhật Hoa tỉnh lại buông tay ra, không nói gì cả, bình tĩnh như chuyện hiển nhiên, tiếp tục đọc điểm.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 41: Top 10 (2)

Vì chút ghen tỵ thêm ba phần hâm mộ, Trần Linh San lại trở nên thân cận với Đường Vũ, tai dựng lên, liếc nhìn bảng điểm của Đường Vũ, vừa nghe thấy điểm của Tô Xán còn không để ý lắm, nhìn lên bục giảng thấy Tiêu Nhật Hoa ngẩn người mới biết mình không nghe lầm, đôi môi hồng khẽ hé một khe hở, mặt biến thành vẻ đáng yêu ngốc.

Trong ánh mắt của Đường Vũ chỉ có sự ngạc nhiên nhìn Tô Xán, cũng không biết là đang nghĩ gì, nhưng chắc chắn thấy tương phản giữa thực tế và tưởng tượng.

Lộ Tiểu Mai ngay cả thành tích của Mậu Tiểu Thì cũng quên nghe, mắt nhìn chằm chằm vào bảng điểm của mình, 634 điểm xếp thứ 15 cả lớp, vậy 645 điểm xếp thứ mấy?

Vào top 10?

- Mười vị trí đầu của lớp!?

Niềm vui của Tăng Kha không gì diễn tả được, vốn gần đây bận rộn chuyện kinh doanh, quan hệ với các đơn vị xí nghiệp, lòng lo cho chuyện học hành của con lại không có nhiều thời gian quan tâm, giờ thấy thấy thành tích của Tô Xán không đi xuống còn lên, lòng vui mừng khỏi phải nói.

- Nói ra gần đây mẹ bận quá, chẳng mua sắm được gì cho con, con muốn mua gì cứ nói ra.

Tô Xán giờ làm gì có nhu cầu của học sinh bình thường, nghĩ một lúc chẳng thấy mình cần cái gì, sách vở thì mình mua đủ rồi, ngoài ra có thể mượn

con Triệu Ngạn, thông qua Triệu Ngạn, Tô Xán trở nên thân thiết với các cán bộ già trong tiểu khu, nguồn tài liệu của y rất dồi dào.

Còn đang ngẫm nghĩ thì Tằng Khoa đã kéo tay:

- Đi nào, cùng mẹ dạo phố, trước kia con hay nói không có giày đi à, thằng bé này, mấy tháng rồi cũng không nhắc mẹ, làm mẹ quên, hôm nay chúng ta đi mua thôi. Phố thương nghiệp có mấy nhà làm y phục được lắm, thuận tiện mẹ mua cho một bộ.

Cùng với mẹ phấn khởi ra cửa, Tô Xán biết chủ yếu là mẹ thèm dạo phố rồi, gần đây mẹ bận chuyện cửa hiệu, quên cả mùa đông đã tới.

Ở cái tuổi này thực ra ghét nhất là đi cùng với cha mẹ, đều muốn thể hiện mình là người lớn, thể hiện sự độc lập. Nhưng Tô Xán thì khác, đời sau y chẳng làm được gì cho cha mẹ, tuổi xuân quý giá của cha mẹ cũng vội vã trôi qua trong quá trình trưởng thành của y. Hiện giờ Tô Xán cũng chẳng làm được gì cho cha mẹ, nên cùng mẹ đi dạo phố, nhìn mẹ vui vẻ là chuyện duy nhất y có thể làm.

Trước gương, Tằng Kha mặc thử một chiếc áo nỉ màu tím, xoay người lại hỏi Tô Xán:

- Sao, có hợp với mẹ không?

Tô Xán gật đầu lia lịa:

- Đẹp tuyệt vời, chẳng trách hồi xưa cha đeo bám mẹ tới cùng như thế.

Tằng Kha mắng:

- Quỷ con, giống hệt tính cha con.

Cô bán hàn bên cạnh cũng khen không ngớt:

- Chị, chiếc áo tím này nổi bật khí chất cao sang của chị, rất vừa vặn! Đây là con trai chị à, rất đẹp trai.

- Được, lấy cả cái áo này và khăn quàng cổ đi, phải giảm giá chút nữa chứ ...

Cùng cô bán hàng mặc cả một hồi, tới giá hai bên cùng hài lòng xong, Tằng Kha xoa đầu Tô Xán:

- Nhóc đẹp trai, đi, xem quần áo và giày cho con.

Mùa thu năm nay thành phố Hạ Hải xuất hiện hiệu chuyên kinh doanh thương hiệu đồ thể thao như Nike, Adidas, "Lãng Bài thể dục" là một trong số ít nơi bán đồ thể thao cao cấp.

Nơi này giá cả rất cao, thu hút tất nhiên là những học sinh có gia cảnh dư giả ở Nhất Trung, những thứ này trước kia phải tới Dung Thành mới mua được, giờ ở Hạ Hải đã có liền càng thêm nhiệt tình.

- Ài, đôi giày kia đẹp quá, anh không mua nổi rồi, mẹ anh nói nếu cuối kỳ thi tốt sẽ cho tiền mua, chúng ta quay lại sau vậy.

Trần Linh San và Cao Phàm đang ngồi ở chiếc ghế dài trước tủ bán giày Nike. Cao Phàm hơi nuối tiếc nói, hắn nhìn trúng một đôi giày chạy bộ hiệu Nike, giá 600 đồng, nếu đi đôi giày này trong trường thì oai đừng hỏi, tiếc là giờ chưa mua nổi.

Trần Linh San có vẻ không được hào hứng cho lắm, thành tích thi giữa kỳ của cô đứng thứ 23 cả lớp, không phải là thấp, cũng phản ánh đúng thực lực của cô, nhưng cứ nghĩ tới ánh mắt khác thường của Đường Vũ nhìn Tô Xán khi công bố thành tích, lòng cô không thoải mái chút nào, cho nên nhận lời rủ đi chơi của Cao Phàm để giải khuây, có điều ngay cả mua sắm là thứ con gái thích nhất cũng không làm tâm trạng cô khá hơn.

Cô không hiểu mình ra sao nữa rồi, trong những nam sinh theo đuổi cô, có người thi học sinh giỏi đoạt giải quốc gia, có kiện tướng cờ vây, có con cháu cán bộ lớn, Tô Xán không là cái gì cả, luận cả ngoại hình, Tô Xán cũng chỉ bình bình, tại sao Tô Xán lại làm mình bận tâm chứ?

Buồn chán chẳng muốn nghe Cao Phảm nói, mắt lơ đễnh nhìn ra cửa, lúc này người phục vụ đồng thanh chào hỏi:

- Hoan nghênh, mời quý khách thoải mái xem.

Sau đó hai mẹ con đi vào.

- Tô Xán!

Trần Linh San ngạc nhiên thốt lên.

Tằng Kha mặc chiếc áo khoác mới mua, không phải loại sang trọng đắt tiền, nhưng rất hợp, mang theo một loại tự tin của nữ cường nhân, còn Tô Xán gần đây vì tập bóng rổ mà da hơi đen, đã cắt đi mái tóc lãng tử, để tóc ngắn gọn gàng, tăng thêm đôi phần mạnh mẽ.

Hôm đó Cao Phạm tận mắt nhìn thấy Tô Xán đối đầu với đám Vương Hạo Nhiên, trong lòng có vài phần tôn trọng, gật đầu chào. Tô Xán cũng cười thiện chí:

- Xin chào.

- Tô Xán, bạn đi mua quần áo sao?

Trần Linh San đột nhiên lòng giật thót, ý nghĩ không ngờ nảy ra trong lòng, mình đi cùng Cao Phàm sẽ không làm cậu ấy hiểu lầm gì chứ?

Tô Xán không có gì khác thường, chào hỏi xong liền đi xem giày, ngược lại Tằng Kha nhận ra Tần Linh San, thân thiết nói:

- A, cô bé Trần gia, chào cháu, dì là dì Tằng, cha cháu có khỏe không, trước kia ở công ty được cha cháu chiếu cố nhiều ..

Cao Phàm thầm nghĩ thì ra đây chính là mẹ Tô Xán làm công ở công ty nhà Trần Linh San như tin đồn, nhưng nhìn thế nào cũng không hề giống công nhân viên bình thường, khí chất vận vị này không khác gì mẹ mình ở cơ quan chính phủ.

Trần Linh San lòng chả hiểu sao có vài phần thẹn thùng:

- Cháu chào dì Tằng.

Dáng vẻ hết sức ngoan ngoãn.

- Cháu vẫn đáng yêu như vậy ...

Tằng Kha thấy Trần Linh San má hồng hồng hết sức đáng yêu, muốn đưa tay nhéo một cái, nhưng tay đưa ra một nửa thì dừng lại, đây là cô công chúa bảo bối này người ta, trước kia mình muốn tới khen một câu cũng chẳng được, làm vậy không thích hợp lắm.

Ngượng ngùng thu tay lại, Tằng Kha ho một tiếng giục Tô Xán:

- Tô Xán, chọn xong chưa, sao lề mề như con gái vậy hả?

- Mẹ thật là, lúc nãy con mua áo nhanh thì mẹ lại bảo con không biết lạc thú mua sắm, thế náo mẹ cũng nói được ...

Tô Xán đi giày vào, chọn theo kiến nghị của Lâm Lạc Nhiên, dậm thử trước gương:

- Được rồi, con lấy đôi này luôn.

Phục vụ viên tươi cười đi tới nói:

- Chiếc giày này ưu điểm là thông khí tốt, hoạt động lâu vẫn thoải mái ... Thích hợp cả với môn thể thao hoạt động trên nền cứng ... giá 650 đồng, cửa hàng chúng tôi đang có chương trình giảm giá, nên chỉ tròn 600 đồng,

Tằng Kha gật đầu, nơi bán hàng thế này giá cả niêm yết rõ ràng, không thể mặc cả, mở ví lấy ra sáu tờ 100 đồng, tuy hiện giờ thu nhập gia đình tăng lên rất nhiều, song Tằng Kha vẫn giữ tác phong chất phác tiết kiệm, lúc nãy bà mua y phục cho mình cũng chỉ ở hiệu bình thường thôi, nếu không phải thành tích Tô Xán tốt như thế, đã không tiêu phí lớn thế này, cũng có chút tâm lý đền bù gần đây không có thời gian quan tâm tới Tô Xán.

- Mình về trước nhé.

Tô Xán vẫy tay với Trần Linh San và Cao Phàm, Tằng Kha nói với Tô Xán:

- Linh San là bạn học của Tô Xán à, sau này thường tới chơi nhé, có điều chắc cháu cũng không muốn lắm ...

Tô Xán biết mẹ vẫn còn hoài niệm năm tháng ở đơn vị, đối diện với Trần Linh San ít nhiều lộ ra chút thiếu tự tin.

Mẹ con Tô Xán đi rồi, Cao Phàm mới nghi hoặc hỏi:

- Mẹ Tô Xán sau khi nghỉ làm ở công ty cha em làm gì thế, chẳng lẽ đào được vàng.

Trần Linh San hơi lắc đầu, chỉ nghĩ động tác lúc này Tằng Kha muốn đưa tay véo má mình, nửa đường dừng lại ...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 42: Song Hỉ Lâm Môn

C

ty Công trình số bốn thuộc tập đoàn kiến trúc Đại Dung gần đây ở trạng thái hỗn loạn, trưởng phòng Triệu Thành Vinh bị cách chức điều tra, qua thương lượng của chủ quản tập đoàn, phê chuẩn yêu cầu nghỉ hưu trước thời hạn của đồng chí Triệu Thành Vinh.

Từ Dung Thành trở về, Triệu Thành Vinh già đi rất nhiều, ông ta là người rất có dã tâm, hiện giờ bao nhiêu phấn đấu nỗ lực đều trôi theo dòng nước, lại gần nghỉ hưu, cảm giác chênh lệch đó, hẳn không dễ chịu gì.

Thế nhưng Tô Xán thấy đây là chuyện tốt với ông ta, chứ cứ để chuyện phát triển như đời sau, vấn đề càng lúc càng nghiêm trọng, khi bại lộ ra ông ta muốn hạ cánh an toàn là mộng tưởng, kết cục đợi ông ta là nhà tù.

Con người vốn nhanh quên, Triệu Thành Vinh nhân vật phong vân một thời giờ không tồn tại trong mắt họ nữa, cả đơn vị chỉ lo bàn tán xem nhân tuyển trưởng phòng là ai, có hi vọng nhất là Mao Nam, gần đây ông ta xoay như chong chóng, suốt ngày tiệc tùng xã giao cũng nhiều hẳn lên.

Mao Nam thấy mình sắp có bước tiến lớn trong đời, vốn khi Tô Lý Thành đưa tư liệu, ông ta còn có chút sợ đầu sợ đuôi, làm phó trưởng phòng cả đời, tham vọng cũng phai nhạt rồi, chỉ sợ không hạ nổi Triệu Thành Vinh thì cái ghế của mình cũng nguy, ai ngờ liều mình một cái lại có cục diện này.

Mao Nam đã bắt đầu suy tính gây dựng thế lực của mình rồi, Tiểu Lưu phòng tài vụ gần đây rất biết điều, ừm, là người nhanh nhạy. Cháu mình đầy tháng, Lão Kim bên công trình tặng một nghìn đồng ...

Còn về phần nhân vật quan trọng của sự kiện này là Tô Lý Thành, tính tình thật thà, cũng hiểu nghiệp vụ, có điều không phải là nhân tuyển thân tín tốt, không chủ động dựa vào mình, tạm thời gác sang một bên đã ...

Lệnh bộ nhiệm từ tập đoàn công ty mau chóng đưa xuống, nhân sự không đổi, do lãnh đạo có tư lịch tư cách của tập đoàn tới nhậm chứ, trọng điểm là vấn đề an toàn chất lượng công trình, mở rộng nghiệp vụ, quy hoạch kiến thiết, phương châm chỉ đạo của tập đoàn là " vững chân địa phương, khai thác bên ngoài"

- Đem so với nhiều xĩ nghiệp anh em trong tập đoàn, chúng ta còn rất nhỏ yếu, tôi tới đây là để chỉnh hợp tài nguyên trong công ty, bổ xung thực lực, tăng cường công tác mời gọi đầu tư, mở rộng thị trường bên ngoài, tăng cường hợp tác với đơn vị anh em trong tỉnh, nâng đỡ, khai thác địa khu trung tây bộ.

Đông Kiến Quân giọng trầm ổn vang khắp phòng hội nghị, tiếng vỗ tay rào rào không ngớt, tất nhiên có tiếng vỗ tay miễn cưỡng, như của Mao Nam, vốn tưởng mình nắm đại quyền tới nơi rồi.

Với Tô Lý Thành mà nói đây là chuyện mừng.

Nhà Tô Xán chuẩn bị một bữa cơm thịnh soạn, bữa cơm tẩy trần đầu tiên của Đông Kiến Quân ăn ơ nhà Tô Xán.

Đông Kiến Quân kể năm 86 mình tới Hạ Hải, khi đó nơi này hoang vu lạc hậu, không ngờ mười mấy năm sau lại tới đây nhậm chức, nhìn thấy biến hóa nơi này, tâm tình xúc động.

Ở Hạ Hải, Tô Lý Thành là người hợp khẩu vị với ông ta nhất, không chỉ vì tính cách, cả hai khi còn trẻ đều ở quân ngũ, nói tới chuyện trong quân đều rất say xưa.

Tô Xán chỉ lặng lẽ quan sát cấp trên mới của cha, có thể nhận ra tâm tình Đông Kiến Quân không cao, chẳng trách được, tuy giám đốc Cty. Công trình 4 ở đơn vị cha là cái ghế ai cũng ao ước, còn là mục đích cả đời của khối người.

Thế nhưng ở tập đoàn công ty, cái chức vị này không ngọt đến thế, Đông Kiến Quân ở trong tập đoàn cũng là một chủ nhiệm, giờ bị điều đi khỏi hạch tâm quyền lực, nói không chừng thất bại trong đấu tranh, hoặc đắc tội với ai đó, nói tóm lại lần điều động này chẳng phải nguyện vọng của ông ta.

Tới Hạ Hải nhìn hiện trạng Cty Công trình số bốn, cái nơi sắp thành gánh nặng trong mắt tập đoàn, giống như đứa con bị vứt bỏ, cho nên mới tìm cha mình nói chuyện.

Cả hai cũng uống nhiều, nhắc tới chuyện công ty, Tô Lý Thành cũng đem hết oán khí bao năm phát tiết ra. Tằng Kha trong lòng bất bình không ít, nói:

- Trước kia thời giám đốc cũ, chồng em là học sinh của ông ấy, nhưng giám đốc cũ quá cô chấp, tất nhiên không phải em trách ông ấy, chỉ là ông ấy không biết đối tốt với người mình, con gái ông ấy đan len trong văn phòng cũng bị phê bình, chồng em càng khỏi nói. Kết quả Triệu Thành Vinh leo lên vị trí giám đốc, đả kích người của ông ấy, chồng em nói tới cùng không có điểm nào có lỗi với công ty. Thường ngày đám người trong công ty anh em ngọt xớt, anh ấy thật thà tin thật, giúp người ta việc này việc noj, nhưng có chuyện gì tốt, người ta quên anh ấy đi, chưa giúp được cái gì.

Tô Lý Thành trách vợ:

- Hiện em nói chuyện này làm gì ..

Đông Kiến Quân trầm mặc, nhớ tới vị kia ở trong tập đoàn, mình cũng là quân của ông ta, quan hệ hai người tuy không xác định rõ ràng, nhưng cũng có thể nói là thầy trò, sao mà giống Tô Lý Thành, đối xử với người bên

cạnh càng thân càng nghiêm, chuyện mình điều tới đây ông ta chỉ cần nói một lời là ngăn được, nhưng từ đầu tới cuối công ta không nói gì.

Oán trách ư? Không có.

Lòng sao có thể không có vết gợn.

Đông Kiến Quân càng lúc càng thấy cùng Tô Lý Thành đồng bệnh tương lân, cùng không giỏi kết giao, cùng hết lòng hết dạ vì người khác, đổi lại là đãi ngộ bất công, nương hai rượu nói:

- Chú Tô, chú yên tâm! Đông Kiến Quân tôi biết đối xử với anh em mình thế nào. Với năng lực của cậu, đặt ở đâu cũng xứng, làm việc cho tôi, tôi không bạc đãi cậu. Tôi không bạc đãi anh em của mình ...

Đông Kiến Quân mạnh mẽ tiến hành chỉnh sửa và giam sát chất lượng công trình cũ, điều chỉnh một số nhân sự, chủ yếu là đề bạt Tô Lý Thành lên làm giám đốc, báo cáo trình lên tổng công ty.

Một nhân vật thuộc phái hệ khác trong tổng công ty, khi thông qua báo cáo của Đông Kiến Quân, cười nói:

- Cứ để Đông Kiến Quân làm, ếch ngồi đày giếng thôi, làm được trò trống gì.

Tô Lý Thành được thăng lên làm phó giám đốc Cty Công trình số bốn là chuyện một tuần sau khi có thành tích thi giữa kỳ của Tô Xán, tuần này có thể nói là song hỉ lâm môn.

- Ôi chị Tằng, lần này anh Tô sướng rồi, lệnh bộ nhiệm đã xuống, phải ăn mừng nhé.

Vương Tiểu Thúy của phòng tài vụ gặp được Tằng Kha ở trong khu tập thể liền đon đả chào hỏi:

- Đã đâu vào xoan đâu, nói là phó giám đốc chứ, anh ấy cũng chỉ là chân chạy thôi, đâu giống Á Trung nhà cô, bên ngoài có bản lĩnh chạy công trình, anh Tô nhà tôi chỉ được cái vất vả.

Tăng Kha đang mang thức ăn làm sẵn ở nhà cùng Tô Xán ra hiệu ăn, gặp phải Vương Tiểu Thúy, giải thích một phen:

Thường ngày Tiêu Á Trung và mấy lãnh đạo đơn vị ăn ăn uống uống quan hệ rất tốt, ai ngờ tổng công ty điều người xuống, thế là thay đổi hết, trong lòng Vương Tiểu Thủy sao không có vướng mắc, Tô Lý Thành một bước lên trời, làm rất nhiều người trong công ty ghen tỵ.

- Sao so được, anh Tô làm việc vất vả vài năm còn kiếm được tư lịch, chứ Á Trung nhà em, ở ngoài kiếm được một chút đấy, nhưng mệt sống mệt chết cũng chẳng tiến thêm được ...

Vương Tiểu Thúy cùng mẹ con Tô Xán nói vài câu rồi về nhà, đem một bụng bất mãn ra phát tiết với chồng:

- Tô Lý Thành thông minh hơn đám người bọn anh, người ta chẳng tốn tiền xã giao, chẳng mất công quà cáp, dễ dàng lên làm phó giám đốc rồi.

Tiêu Á Trung khó chịu hừ một tiếng:

- Xì, cái lão giám đốc làm được bao lâu còn thành vấn đề nữa là phó! Đơn vị đó sắp sập tới nơi rồi. Anh có nghe nói, vì vấn đề của Triệu Thành Vinh, tài chính trong công tay gặp rắc rối, tiền công trình xuất ra không thu lại được, hôm qua anh uống rượu với giám đốc Mao, em đoán xem người ta nói gì, " tranh thủ được quảng trường Tinh Hải thì sống! Không thì đợi chết!" Giờ người Hạ Hải đều biết Cty Công trình số bốn là đống rối rắm, tranh thủ sao được, anh thấy ông ta càng ngày càng lún sâu mà thôi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 43: Tô Xán, Mình Thích Bạn

Sau khi công bố xếp hạng thi giữa kỳ, tình hình trong lớp trở nên rõ ràng.

Trước kia Vương Học Binh làm lớp trưởng tạm thời bị hủy bỏ, Đường Vũ chính thức lên làm lớp trưởng, Vương Học Binh làm lớp phó, cô béo Lục Hoa xếp thứ 5 làm bí thư chi bộ đoàn, những học sinh xếp mười hạng đầu trong lớp đều được phân phối chức vụ nhỏ.

Thế nhưng Tô Xán không nằm trong số đó, có điều không hề ảnh hưởng tới địa vị quật khởi của Tô Xán tại Nhất Trung, học sinh ưu tú luôn dễ dàng được người ta tôn trọng.

Bầu không khí của Nhất Trung là thế, mười người đứng đầu mỗi lớp hoặc ít hoặc nhiều đều thành tiêu điểm bản luận, với người cũ được tán thưởng, người mới cũng tiến vào tầm mắt số đông.

- Nghe nói Mã Đan lần này đứng đầu lớp số 3, xếp hạng 10 toàn khối, được chủ nhiệm lớp cưng như báu vật vậy, mọi người không biết chứ, thời sơ nhị ngồi cùng bàn cô ấy còn học kém hơn mình. Con bé đó lên sơ tam cứ như ăn phải xuân dược vậy, nhìn kính cận lại dày lên là biết rồi ... À nói tới kính, cô bé bốn mắt Thẩm Lộ lớp số một đeo kính sát tròng rồi, xinh đẹp hẳn lên, lớp số một xôn xao, đều nói có phải cô nàng có người yêu rồi không?

- Thật à, bạn trai cô ấy là ai thế, học sinh ngoan như cô ấy, không sợ bị thầy giáo ...

Cứ như trước kỳ thi bị áp ức quá độ, đủ mọi loại đề tài nổi lên khắp nơi.

Tô Xán cũng trở thành đối tượng được nghe ngóng, trước kia y không ở Nhất Trung, nên tính đề tài càng nhiều.

Sau khi nắm tay Đường Vũ, Tô Xán cảm thấy ánh mắt cô bé này nhìn mình không còn lạnh như băng nữa, trong lòng khó tránh khỏi chút cảm xúc êm dịu, giống như bầu trời trong xanh trên đầu có đám mây bập bềnh trôi qua.

Bên ngoài thấy Tô Xán đang theo đuổi Đường Vũ, thực tế y đang từng chút từng chút một bị Đường Vũ chinh phục.

Hôm đó sau giờ thể dục lên lầu, Tô Xán cảm thấy có chút bất thường.

Tầng số năm là ba lớp hai, năm , bảy, tầng bố là ba lớp một, ba, sáu. Sau tiết hai thời gian khá dư giả, Tô Xán đều xuống dưới chơi vài đường bóng rổ - tranh thủ lúc Lâm Lạc Nhiên không có mặt chơi lén - tới sát giờ mới về lớp, khi tới tầng thứ tư thấy có mấy cô gái đứng túm tụm ở cửa cầu thang, vừa thấy y lên, vẻ mặt rõ ràng có chút thay đổi.

- Bạn là Tô Xán phải không?

Đi tới trước mặt Tô Xán là cô gái cao ráo, dung mạo không tệ, hình như có lần Tiết Dịch Dương chỉ cho y rồi, cũng là nhân vật có tiếng trong khối, song Tô Xán không nhớ.

Tô Xán gật đầu.

- Chuyện là thế này, Tiểu Lộ Tử trong lớp tôi đánh cược với mấy người bạn, cược xem có dám bày tỏ trước mặt bạn không, thời gian chưa rõ, tới lúc đó nhờ bạn giúp một chút, nếu gây phiền toái cho bạn thì xin lỗi.

Cô gái vừa nói vừa chỉ một cô gái đang bị đám nữ sinh cười đùa xô đẩy, hai bím tóc cong cong, mặt đỏ như tôm luộc:

- Thực sự nhờ bạn đó.

Trở về lớp Tô Xán vẫn còn suy nghĩ, thực sự có kiểu đánh cuộc như vậy sao?

Ba phần thật, bảy phần giả đi.

Đánh cuộc có lẽ là có, có điều ý đồ thật sự trong đó là biến tướng bày tỏ mới là chủ yếu.

Mấy cô gái này cũng rất khéo léo, chỉ nhắc trước mình một tiếng, tránh khi chuyện xảy ra quá mức đột ngột, thực tế không nhờ mình vờ đồng ý, còn về phần chuyện này có biến giả thành thật hay không thì đợi xét.

Nữ sinh cao trung tuy rụt rè, nhưng rất là lắm trò.

Buổi chiều khi Tô Xán và Tiết Dịch Dương cùng tới lớp gặp phải nhóm Lý Lộ Mai và Trần Linh San, mọi người nói cười lên lầu, không may gặp luôn cả Đỗ Đình và Đường Vũ. Đường Vũ và Trần Linh San tuy là bạn cùng bàn, nhưng chỉ giữa quan hệ khách khí hời hợt, không thân thiết.

Rất lạ một điều là tuy ở cùng một lớp, Tô Xán tan học về thường đi cùng nhau, Trần Linh San và nhóm bạn cũng hay tụ tập với Tô Xán, Tiết Dịch Dương, nhưng đến giờ mọi người mới nhận ra rằng, trường hợp xuất hiện cả Tô Xán, Đường Vũ và Trần Linh San thì đây lại có vẻ là lần đầu tiên.

Đám nữ sinh im lặng hẳn, nhìn chằm chằm Trần Linh San và Đường Vũ chờ đợi, không khí trên cầu thang chật hẹp trở nên hết sức quái dị.

- Bạn mặc chiếc áo này hợp lắm.

Người chủ động lên tiếng trước là Đường Vũ,

- Cám ơn bạn.

Chả hiểu sao Trần Linh San có chút chột dạ, chiếc áo này cô mua cuối tuần vừa rồi khi đi chơi với Cao Phàm:

Mấy cố gái cười khúc khích, giờ là tiết thứ mấy rồi? Đường Vũ và Trần Linh San ngồi cùng bàn, vậy mà giờ đem chuyện này ra nói, chẳng bằng nói luôn câu kinh điển, “hôm nay trời đẹp quá!”, chứng tỏ cả hai cô gái này đều có chút “vấn đề” với Tô Xán.

Tô Xán cũng cảm thấy người gai gai, rất may là có Lý Lộ Mai và Đỗ Đình, hai cô gái đồng thời trừng mắt với Tô Xán đứng ngây ra đó không có biểu hiện gì, họ tất nhiên không để bạn mình lùng túng, dựa vào tính cách sôi nổi của họ, dẫn dắt câu chuyện không có vấn đề, Tô Xán cũng thở phào nếu không chặng đường tới lớp này rất khó nuốt.

Lên tới tầng năm không khí liền có vẻ là lạ, Trần Linh San nhìn nhóm nữ sinh trước mắt, đại bộ phận đều quen biết, nhưng là học sinh tầng dưới, thuộc lớp số ba, số bốn, dứt khoát không có chuyện bình thường lại nhiều người như thế cùng xuất hiện ở tầng bọn họ, chuyện này là sao? Không chỉ bọn họ ngạc nhiên, học sinh tầng năm cũng ngó hết sang phía này.

Tô Xán thấy đau đầu, chuyện buổi sáng với Tô Xán mà nói chỉ coi như mấy trò chơi nhỏ của nữ sinh, vốn không để trong lòng. Thế nhưng hiện giờ xem tình thế trước mắt, đám nữ sinh này định làm lớn, bên cạnh còn có Đường Vũ.

Quan hệ giữa các nhóm nữ sinh không hề hài hòa như bề ngoài, đôi khi nổ ra xung đột, mức độ quyết liệt đến nam sinh cũng phải chào thua.

- Này Nhiễm Ngọc, bày trận đợi ai thế?

Lý Lộ Mai hỏi cô gái cao ráo buổi sáng nói c huyện với Tô Xán.

Có điều câu này hỏi ra đã không còn ý nghĩ gì nữa, vì ánh mắt đám nữ sinh tầng khác kia rõ ràng chú ý tới một người trong nhóm bọn họ.

Đỗ Đình quay đầu lại nhìn Tô Xán, mày nhíu lại, Tô Xán lại chọc vào ai rồi? Nếu là chuyện giới nam sinh, đánh nhau một hai trận có thể giải quyết, nếu không sáng suốt đi đụng chạm vào đám nữ sinh kia, chẳng khác gì đụng vào tổ ong, đám nữ sinh này không ít lần tụ tập chửi bới nam sinh, làm đối phương mất hết mặt mũi.

Lúc này Đỗ Đinh cảm thấy tay Đường Vũ nắm tay mình bóp chặt lại một chút.

Vẻ mặt Đường Vũ vẫn cứ bình tĩnh như không, nhưng ánh mắt thoáng chút lo lắng không giấu nổi Đỗ Đinh gần đây rất thân thiết với cô. Đỗ Đình cắn răng, đắc tội thì cũng đắc tội rồi, đám nữ nhân đanh đá này hôm nay nếu tấn công Tô Xán, vì Đường Vũ, bà cô đây không thèm nể nang.

Trần Linh San đi tới gượng cười nói với Nhiễm Ngọc:

- Không có chuyện gì chứ?

Nhiễm Ngọc thời sơ trung rất nổi tiếng, vóc người cao ráo và khuôn mặt xinh đẹp, rất được nam sinh lớp lớn hơn yêu thích, Mậu Tiểu Thì gần đây gần đây rất thân với Nhiễm Ngọc, khỏi phải nói hắn đã động lòng, làm Lý Lộ Mai rất thương tâm. Mà trước giờ luôn theo đổi Nhiễm Ngọc lại là Trần Xung trong thế lực của Vương Hạo Nhiên, Nghiễm Ngọc ở lớp số 1 cũng có xu thế chị cả trong vòng nữ sinh, riêng khí thế đã hơn Trần Linh San rất nhiều. Cho nên thấy Nhiễm Ngọc nhìn về hướng Tô Xán, Trần Linh San không khỏi phát hoảng.

Nhiễm Ngọc không thèm trả lời bọn họ, quay đầu lại vẫy tay với một cô gái:

- Tiểu Lộ Tử, lại đây!

Nói với đám nữ sinh đang chờ đợi:

- Cho họ thấy sự mạnh mẽ của Tiểu Lộ Tử, xem các người còn dám giễu cợt người khác không?

Thẩm Lộ cô nữ sinh thắt hai bím tóc rụt rè đi tới trước mặt Tô Xán, mặt đỏ tới tận mang tơi, đầu không dám ngẩng lên, nói nhanh:

- Tô Xán, mình thích bạn.

Sau đó không chịu nổi xấu hổ, hai tay che má chạy ù mất, bỏ lại sau lưng những tiếng kêu kinh ngạc.
Sau khi công bố xếp hạng thi giữa kỳ, tình hình trong lớp trở nên rõ ràng.

Trước kia Vương Học Binh làm lớp trưởng tạm thời bị hủy bỏ, Đường Vũ chính thức lên làm lớp trưởng, Vương Học Binh làm lớp phó, cô béo Lục Hoa xếp thứ 5 làm bí thư chi bộ đoàn, những học sinh xếp mười hạng đầu trong lớp đều được phân phối chức vụ nhỏ.

Thế nhưng Tô Xán không nằm trong số đó, có điều không hề ảnh hưởng tới địa vị quật khởi của Tô Xán tại Nhất Trung, học sinh ưu tú luôn dễ dàng được người ta tôn trọng.

Bầu không khí của Nhất Trung là thế, mười người đứng đầu mỗi lớp hoặc ít hoặc nhiều đều thành tiêu điểm bản luận, với người cũ được tán thưởng, người mới cũng tiến vào tầm mắt số đông.

- Nghe nói Mã Đan lần này đứng đầu lớp số 3, xếp hạng 10 toàn khối, được chủ nhiệm lớp cưng như báu vật vậy, mọi người không biết chứ, thời sơ nhị ngồi cùng bàn cô ấy còn học kém hơn mình. Con bé đó lên sơ tam cứ như ăn phải xuân dược vậy, nhìn kính cận lại dày lên là biết rồi ... À nói tới kính, cô bé bốn mắt Thẩm Lộ lớp số một đeo kính sát tròng rồi, xinh đẹp hẳn lên, lớp số một xôn xao, đều nói có phải cô nàng có người yêu rồi không?

- Thật à, bạn trai cô ấy là ai thế, học sinh ngoan như cô ấy, không sợ bị thầy giáo ...

Cứ như trước kỳ thi bị áp ức quá độ, đủ mọi loại đề tài nổi lên khắp nơi.

Tô Xán cũng trở thành đối tượng được nghe ngóng, trước kia y không ở Nhất Trung, nên tính đề tài càng nhiều.

Sau khi nắm tay Đường Vũ, Tô Xán cảm thấy ánh mắt cô bé này nhìn mình không còn lạnh như băng nữa, trong lòng khó tránh khỏi chút cảm xúc êm dịu, giống như bầu trời trong xanh trên đầu có đám mây bập bềnh trôi qua.

Bên ngoài thấy Tô Xán đang theo đuổi Đường Vũ, thực tế y đang từng chút từng chút một bị Đường Vũ chinh phục.

Hôm đó sau giờ thể dục lên lầu, Tô Xán cảm thấy có chút bất thường.

Tầng số năm là ba lớp hai, năm , bảy, tầng bố là ba lớp một, ba, sáu. Sau tiết hai thời gian khá dư giả, Tô Xán đều xuống dưới chơi vài đường bóng rổ - tranh thủ lúc Lâm Lạc Nhiên không có mặt chơi lén - tới sát giờ mới về lớp, khi tới tầng thứ tư thấy có mấy cô gái đứng túm tụm ở cửa cầu thang, vừa thấy y lên, vẻ mặt rõ ràng có chút thay đổi.

- Bạn là Tô Xán phải không?

Đi tới trước mặt Tô Xán là cô gái cao ráo, dung mạo không tệ, hình như có lần Tiết Dịch Dương chỉ cho y rồi, cũng là nhân vật có tiếng trong khối, song Tô Xán không nhớ.

Tô Xán gật đầu.

- Chuyện là thế này, Tiểu Lộ Tử trong lớp tôi đánh cược với mấy người bạn, cược xem có dám bày tỏ trước mặt bạn không, thời gian chưa rõ, tới lúc đó nhờ bạn giúp một chút, nếu gây phiền toái cho bạn thì xin lỗi.

Cô gái vừa nói vừa chỉ một cô gái đang bị đám nữ sinh cười đùa xô đẩy, hai bím tóc cong cong, mặt đỏ như tôm luộc:

- Thực sự nhờ bạn đó.

Trở về lớp Tô Xán vẫn còn suy nghĩ, thực sự có kiểu đánh cuộc như vậy sao?

Ba phần thật, bảy phần giả đi.

Đánh cuộc có lẽ là có, có điều ý đồ thật sự trong đó là biến tướng bày tỏ mới là chủ yếu.

Mấy cô gái này cũng rất khéo léo, chỉ nhắc trước mình một tiếng, tránh khi chuyện xảy ra quá mức đột ngột, thực tế không nhờ mình vờ đồng ý, còn về phần chuyện này có biến giả thành thật hay không thì đợi xét.

Nữ sinh cao trung tuy rụt rè, nhưng rất là lắm trò.

Buổi chiều khi Tô Xán và Tiết Dịch Dương cùng tới lớp gặp phải nhóm Lý Lộ Mai và Trần Linh San, mọi người nói cười lên lầu, không may gặp luôn cả Đỗ Đình và Đường Vũ. Đường Vũ và Trần Linh San tuy là bạn cùng bàn, nhưng chỉ giữa quan hệ khách khí hời hợt, không thân thiết.

Rất lạ một điều là tuy ở cùng một lớp, Tô Xán tan học về thường đi cùng nhau, Trần Linh San và nhóm bạn cũng hay tụ tập với Tô Xán, Tiết Dịch Dương, nhưng đến giờ mọi người mới nhận ra rằng, trường hợp xuất hiện cả Tô Xán, Đường Vũ và Trần Linh San thì đây lại có vẻ là lần đầu tiên.

Đám nữ sinh im lặng hẳn, nhìn chằm chằm Trần Linh San và Đường Vũ chờ đợi, không khí trên cầu thang chật hẹp trở nên hết sức quái dị.

- Bạn mặc chiếc áo này hợp lắm.

Người chủ động lên tiếng trước là Đường Vũ,

- Cám ơn bạn.

Chả hiểu sao Trần Linh San có chút chột dạ, chiếc áo này cô mua cuối tuần vừa rồi khi đi chơi với Cao Phàm:

Mấy cố gái cười khúc khích, giờ là tiết thứ mấy rồi? Đường Vũ và Trần Linh San ngồi cùng bàn, vậy mà giờ đem chuyện này ra nói, chẳng bằng nói luôn câu kinh điển, "hôm nay trời đẹp quá!", chứng tỏ cả hai cô gái này đều có chút "vấn đề" với Tô Xán.

Tô Xán cũng cảm thấy người gai gai, rất may là có Lý Lộ Mai và Đỗ Đình, hai cô gái đồng thời trừng mắt với Tô Xán đứng ngây ra đó không có biểu hiện gì, họ tất nhiên không để bạn mình lùng túng, dựa vào tính cách sôi nổi của họ, dẫn dắt câu chuyện không có vấn đề, Tô Xán cũng thở phào nếu không chặng đường tới lớp này rất khó nuốt.

Lên tới tầng năm không khí liền có vẻ là lạ, Trần Linh San nhìn nhóm nữ sinh trước mắt, đại bộ phận đều quen biết, nhưng là học sinh tầng dưới, thuộc lớp số ba, số bốn, dứt khoát không có chuyện bình thường lại nhiều người như thế cùng xuất hiện ở tầng bọn họ, chuyện này là sao? Không chỉ bọn họ ngạc nhiên, học sinh tầng năm cũng ngó hết sang phía này.

Tô Xán thấy đau đầu, chuyện buổi sáng với Tô Xán mà nói chỉ coi như mấy trò chơi nhỏ của nữ sinh, vốn không để trong lòng. Thế nhưng hiện giờ xem tình thế trước mắt, đám nữ sinh này định làm lớn, bên cạnh còn có Đường Vũ.

Quan hệ giữa các nhóm nữ sinh không hề hài hòa như bề ngoài, đôi khi nổ ra xung đột, mức độ quyết liệt đến nam sinh cũng phải chào thua.

- Này Nhiễm Ngọc, bày trận đợi ai thế?

Lý Lộ Mai hỏi cô gái cao ráo buổi sáng nói c huyện với Tô Xán.

Có điều câu này hỏi ra đã không còn ý nghĩ gì nữa, vì ánh mắt đám nữ sinh tầng khác kia rõ ràng chú ý tới một người trong nhóm bọn họ.

Đỗ Đình quay đầu lại nhìn Tô Xán, mày nhíu lại, Tô Xán lại chọc vào ai rồi? Nếu là chuyện giới nam sinh, đánh nhau một hai trận có thể giải quyết, nếu không sáng suốt đi đụng chạm vào đám nữ sinh kia, chẳng khác gì đụng vào tổ ong, đám nữ sinh này không ít lần tụ tập chửi bới nam sinh, làm đối phương mất hết mặt mũi.

Lúc này Đỗ Đinh cảm thấy tay Đường Vũ nắm tay mình bóp chặt lại một chút.

Vẻ mặt Đường Vũ vẫn cứ bình tĩnh như không, nhưng ánh mắt thoáng chút lo lắng không giấu nổi Đỗ Đinh gần đây rất thân thiết với cô. Đỗ Đình cắn răng, đắc tội thì cũng đắc tội rồi, đám nữ nhân đanh đá này hôm nay nếu tấn công Tô Xán, vì Đường Vũ, bà cô đây không thèm nể nang.

Trần Linh San đi tới gượng cười nói với Nhiễm Ngọc:

- Không có chuyện gì chứ?

Nhiễm Ngọc thời sơ trung rất nổi tiếng, vóc người cao ráo và khuôn mặt xinh đẹp, rất được nam sinh lớp lớn hơn yêu thích, Mậu Tiểu Thì gần đây gần đây rất thân với Nhiễm Ngọc, khỏi phải nói hắn đã động lòng, làm Lý Lộ Mai rất thương tâm. Mà trước giờ luôn theo đổi Nhiễm Ngọc lại là Trần Xung trong thế lực của Vương Hạo Nhiên, Nghiễm Ngọc ở lớp số 1 cũng có xu thế chị cả trong vòng nữ sinh, riêng khí thế đã hơn Trần Linh San rất nhiều. Cho nên thấy Nhiễm Ngọc nhìn về hướng Tô Xán, Trần Linh San không khỏi phát hoảng.

Nhiễm Ngọc không thèm trả lời bọn họ, quay đầu lại vẫy tay với một cô gái:

- Tiểu Lộ Tử, lại đây!

Nói với đám nữ sinh đang chờ đợi:

- Cho họ thấy sự mạnh mẽ của Tiểu Lộ Tử, xem các người còn dám giễu cợt người khác không?

Thẩm Lộ cô nữ sinh thắt hai bím tóc rụt rè đi tới trước mặt Tô Xán, mặt đỏ tới tận mang tơi, đầu không dám ngẩng lên, nói nhanh:

- Tô Xán, mình thích bạn.

Sau đó không chịu nổi xấu hổ, hai tay che má chạy ù mất, bỏ lại sau lưng những tiếng kêu kinh ngạc.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 44: Con Gái Không Thích Con Trai Khô Khan

Chú nhóc Tô Xán này ngày càng được nữ sinh hoan nghênh, hôm nay có cô bé lớp số ba công khai bày tỏ, rất ầm ĩ.

Ân Tiểu Thiên thích nhất kể mấy chuyện học sinh trong giờ nghỉ, khiến các giáo viên trẻ đều hiếu kỳ:

- Buổi học chiều nay tôi lên lớp vừa vặn gặp phải, cả đám đông nữ sinh đứng kín cầu thang luôn. Tô Xán này thường ngày đúng là không nhìn ra, trên lớp rất ít phát biểu, thi tiếng Anh được 137 điểm, là con ngựa ô hiếm đấy.

Tiêu Nhật Hoa khinh thường hừ một tiếng:

- Yêu sớm quá nghiêm trọng sẽ bị trường học cảnh cáo. Bàng môn tà đạo.

Ân Tiểu Thiên thè lưỡi với đám giáo viên bên cạnh, thầm nhủ đúng là lão già cổ hủ, học sinh sơ trung yêu đương quản một chút còn được, chứ lên cao trung rồi, giáo viên nào chẳng mắt nhắm mắt mở cho qua. Tin đồn Tiêu Nhật Hoa không ưa Tô Xán xem ra không phải là giả, không cần biết lý do, là thầy người ta, cũng là trưởng bối, đi nhắm vào một chú nhóc như vậy, quá mất tư cách.

Thành tích giữa kỳ của Tô Xán với Tiêu Nhật Hoa mà nói đúng là một sự chấn động, thử tưởng tượng xem một học sinh bị mình chỉ trích không chú tâm học tập, thành tích như thế có khác nào cho ông ta một cái tát. Nên thấy Tô Xán thành tích tốt không khiến Tiêu Nhật Hoa vui vẻ mà càng rối rắm.

Nhận định Tô Xán gian lận, Tiêu Nhật Hoa tìm thành tích nhập học của Tô Xán ra, phát hiện thành tích trung khảo của Tô Xán đứng thứ 15 của lớp, bây giờ chẳng những không thụt lùi mà lại còn tiến vào thứ 10, nếu là người khác đảm bảo Tiêu Nhật Hoa đã vui mừng không khác gì tìm ra đại lục mới rồi.

Song liên tưởng tới Điền Phong, chuyện liền biến vị, đôi khi một chuyện đơn giản đem tư tưởng âm u vào suy đoán liền trở nên phức tạp.

Cái cạm bẫy này chứa mưu đồ gì đây?

Người rối rắm không chỉ có Tiêu Nhật Hoa mà còn có Tiết Dịch Dương, hắn đã nhìn Tô Xán nữa buổi rồi, vừa hết tiết, Tô Xán không chịu nổi nói:

- Có gì thì mày phun ra đi, đừng bày cái bộ mặt táo bón đó nữa.

Tiết Dịch Dương ấm ức làu bàu:

- Tao lăn lộn ở Nhất Trung bao năm chưa, chưa bao giờ có cô gái nào bày tỏ với tao ... Sao giữa người và người lại chênh lệch lớn như thế?

Tô Xán hơi thất thần, về sau Tiết Dịch Dương cùng nói với y một câu như thế trong lần cuối họ gặp nhau, nhưng đề tài là :" Thành viên trong liên đội bọn tao cưới một cô tiếp viên hàng không, cô gái đó, chậc chậc, vóc người ngon khỏi nói, trong nhà còn là doanh nhân Tô Chiết. Trong quân đãi ngộ bọn họ cũng rất tốt, cấp một chung cư 150 mét vuông, mày nói xem cùng sửa máy bay, sao giữa người và người lại chênh lệch lớn đến thế?"

Chẳng thèm để ý tới Tiết Dịch Dương, nhưng không có nghĩa thế là yên chuyện, tổ trưởng phụ trách thu bài tập mỗi ngày còn trêu Tô Xán:

- Thế nào, có định đáp lại Thẩm Lộ không?

Giữa tiết tụ tập với nhau, Lý Lộ Mai lại lôi chuyện này ra nói, khiến mấy cô gái có cớ trêu ghẹo Tô Xán, Trần Linh San cũng cười nói:

- Thẩm Lộ thành tích tốt này, tính cách tốt này, tính cách rất rụt rè, dám nói như thế, nhất định không đơn giản là vì đánh cuộc đâu, không chừng là thích bạn thật đó ... Thế nào, có nên suy nghĩ chút không?

Lý Lộ Mai giật góc áo Trần Linh San, nha đầu này bị váng đầu rồi chắc.

Trần Linh San bĩu môi không nói nữa, chỉ là vẻ ghen tuông trong mắt làm sao che giấu được cô bạn thân từng ngủ chung giường tâm sự qua đêm.

Tô Xán đối diện với đám nữ sinh líu ríu không ngớt, còn có Tiết Dịch Dương thêm dầu thêm mỡ, cuối cùng cũng phải lên tiếng:

- Chỉ là một vụ đánh cược thôi, mình không nghĩ nhiều như vậy. Mọi người xem sách đi, tiết sau có kiểm tra.

Câu này đại biểu Tô Xán không có ý gì với Thẩm Lộ rồi, đám nữ sinh tiếc nuối, nhưng y không dễ dàng thoát nạn như vậy:

- Đầu gỗ, thật uổng tâm ý con gái nhà người ta, ít nhất cũng phải tỏ ra cảm động một chút chứ ...

- Đúng vậy, Tô Xán, bạn không sửa cái tính này đi thì ế suốt đời, con gái có thể chấp nhận con trai xấu tính một chút, nhưng mà không thích con trai khô khan đâu.

- Thật đó, không rút được chút kinh nghiệm gì từ Trần Linh San sao …

Tô Xán chỉ biết giơ hai tay đầu hàng, ở trong cái nhóm này y thuộc thành phần luôn bị bắt nạt.

Bộp! Bộp! Bộp! ...

Từ khi nhập đông tới nay thời tiết lạnh dần, trời lúc nào cũng âm u, gió đã chẳng còn khoan khoái như mùa thu nữa, thi thoảng khiến người ta sởn gai ốc. Trên sân bóng rổ lộ thiên, Tô Xán đầu mướt mồ hôi, áo ngoài đã cởi ra từ lâu, chỉ mặc cái áo may ô, cũng đã ướt đẫm.

Đập bóng rất tốn thể lực, khuỵu chân mà không được cong lưng, trọng tâm cơ thể hạ xuống thắt lưng, ngả về phía trước, cổ tay giữ ở vị trí dán sát đùi, sau đó cứ thế đập bóng tầm thấp, còn phải đảm bảo tốc độ phải nhanh, nhìn đơn giản lắm, nhưng cứ duy trì ba phút, năm phút thậm chí mười phút xem.

Lúc mới tập động tác này, trở về lớn học hai chân Tô Xán vẫn còn run, ngón giữa ngón trỏ sưng tới không cầm được bút, đổi sang tay trái cũng gặp phải vận mệnh tương tự.

Lâm Lạc Nhiên nói cơ sở của y quá kém, đập bóng thế này sẽ rèn luyện cơ thể tốt nhất, cũng rèn kỹ năng cơ bản, cụ thể là vì sao thì cô cũng không giải thích được, chỉ nói năm xưa mình tập chơi bóng rổ cũng được huấn luyện như thế.

Hiện thực chẳng bao giờ phong quang như tưởng tượng, khi đám Mậu Tiểu Thị và Lâm Lạc Nhiên chơi tưng bừng trong sân bóng, Tô Xán lủi thủi đứng một mình đập bóng, thi thoảng Lâm Lạc Nhiên quay đầu nhìn còn cười phì một cái làm Tô Xán nghiến răng nghiến lợi, không biết có phải nha đầu này cố ý chơi mình không nữa?

Một đồng đội cùng lớp không nhìn được, ghé tai nói nhỏ:

- Ê, không phải cô ấy chơi mày chứ? Không thực chiến, cứ đập bóng thế này ích gì? Kệ đi, ra chơi với bọn tao.

Tô Xán lắc đầu:

- Bọn mày cứ chơi đi, tao tập thêm lúc nữa.

Người trong đội rất bội phục, ai chẳng thích thể hiện trước mặt mọi người, người vào đội bóng rổ không ít mang tâm tư gây chú ý với đám nữ sinh, vậy mà Tô Xán kiên trì ở bên cạnh chỉ luyện tập động tác cơ sở, đội trưởng kiêm ủy viên thể dục Mậu Tiểu Thì còn chuyên môn mượn phòng thể dục một quả bóng cho Tô Xán huấn luyện.

Đôi khi Lâm Lạc Nhiên cũng thấy Tô Xán thật là ngốc, vốn cô cho rằng Tô Xán chỉ hứng lên tập được mấy ngày là cùng, chủ động dạy Tô Xán thực sự có ý chỉnh y, ai bảo cô thích chơi bóng rổ, nhưng vì là con gái không thể chơi thỏa thích, Tô Xán lấy bóng rổ làm công cụ tán gái.

Không nghĩ rằng Tô Xán thực lòng muốn chơi bóng rổ, mình bảo sao không do dự làm theo, không khỏi cảm thấy mới mẻ, trong nhóm cô mấy chuyện tương tự không ít, gặp cái gì mới mẻ cũng thề dứt khoát phải học tốt, nhưng thường thường kỳ hứng thú ban đầu nhạt đi, khô khan và lặp đi lặp lại ngày càng nhiều, làm người ta buồn chán.

Giống như anh trai mình, trước kia thích hip hop, còn thề dứt khoát phải tham gia Hip-hop Cup ở Hàn Quốc, giờ thì sao, thành con lợn béo rồi.

Tô Xán bướng bình và kiên trì làm Lâm Lạc Nhiên động lòng, nhân lúc mọi người nghỉ giải lao uống đi tới trước mặt y, nói:

- Thấp hơn chút nữa đi.

Tô Xán hạ thấp bàn tay, lực bóng đập lại tay càng ngày càng mạnh, cũng càng ngày càng khó khống chế, quan trọng nhất là cơ bắp y bắt đầu nhức mỏi.

- Tay không nên đong đưa, nhớ kỹ điều khiển bóng bằng ngón tay, không phải lòng bàn tay.

Thấy Tô Xán thực sự mệt mỏi rồi, nói:

- Mọi người đang nghỉ cậu ra ném rổ vài cái cho thoải mái.

Tô Xán thở phào, đứng thẳng lên vươn mình một cái, thấy xương cốt dãn ra một cách sướng khoái, cầm bóng ra sân.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 45: Hối Hận Ư?

C

hơi cùng nhau là cách tốt nhất rút ngắn khoảng cách, đám nam sinh không rụt rè đối diện với Lâm Lạc Nhiên nữa, có nam sinh kiến nghị:

- Lạc Nhiên, để Tô Xán ra chơi đi, chỉ tập chay như vậy thì ích gì?

Lâm Lạc Nhiên nheo mắt hỏi lại:

- Cậu chơi bóng rổ được bao lâu rồi?

- À, từ năm thứ hai sơ trung, được gần ba năm rồi.

- Chơi ba năm mà vẫn tệ lậu như vậy có biết vì sao không?

Lâm Lạc Nhiên bĩu môi:

- Là vì không chịu tập động tác cơ bản, cho nên chỉ tiến bộ được tới chừng đó thôi, động tác không tiêu chuẩn tốn sức nhiều, còn dễ chấn thương. Các cậu chỉ toàn học mấy chiêu hoa hòe hoa sói vô nghĩa. Không chỉ mình cậu, tất cả các cậu đều thế.

- Đằng nào thì bọn này cũng đâu định thi đấu chuyên nghiệp, chơi cho vui thôi mà, có cần nghiêm túc vậy không?

Mậu Tiểu Thì cười khổ:

- Oa, lại vào, quả thứ mấy rồi vậy?

- Sáu trên tám rồi đấy, có phải đùa không vậy.

Bên cạnh có tiếng láo nháo làm Lâm Lạc Nhiên chú ý, quay sang hỏi:

- Cái gì thế?

Một nam sinh chỉ ra sân, đúng lúng đó có tiếng bóng lọt rổ gọn gàng vang lên:

- Tô Xán, cậu ấy ném vào 6/8 quả rồi, lại vào, 7/9.

Lâm Lạc Nhiên không tin, đi tới chỗ Tô Xán đang nhặt lại bóng:

- Ê, cậu đứng ở chỗ nào ném bóng vậy?

Tô Xán đi lại vị trí mình đứng, ở ngoài vòng tròn quét vôi trắng:

- Từ chỗ này, làm sao?

Đó là vị trí ngoài vòng, vị trí ghi ba điểm, khi tập ném bóng, người ta đứng dấu chấm trong vòng, là vị trí ném phạt. Tô Xán vừa hỏi vừa tung người ném bóng, "bộp", bóng đập vành rổ, nảy lên chui xuống, vậy là 8/10.

Tô Xán biết qua qua về luật bóng rổ, nhưng không hiểu rõ chi tiết, không đánh giá hết độ khó các động tác, lần trước chỉ bảo Mậu Tiểu Thì là dựa vào kiến thức đá bóng, theo suy nghĩ của y thì ném rổ là động tác cơ bản nhất, lại chẳng có ai kèm, giống đá penalty không có thủ môn, không bị ảnh hưởng tâm lý thắng bại, không vào mới là nhục.

Thứ Tô Xán biết thì chưa chắc cả trường có ai biết, nhưng điều cả trường biết, Tô Xán lại không biết, Tô Xán cũng có mặt ngớ ngẩn đáng yêu của mình.

- Giỡn hả, nó tập bóng rổ chưa được nửa tháng mà.

- Nó là Hanamichi.

Đám Mậu Tiểu Thì ùa cả vào sân, vây quanh Tô Xán, nghiêng ngó sờ nắn y, Mậu Tiểu Thì đi vòng quanh Tô Xán, tặc lưỡi:

- Mày đúng là sinh ra để làm tay ném rổ, ngón tay dài, linh hoạt, người nhanh nhẹn, nhẹ nhàng, cảm giác cân bằng tốt … tháng sau thi đấu đội ta có vũ khí bí mật rồi.

Lâm Lạc Nhiên đi ra dập tắt hưng phấn đám đông.

- Đổi động tác, Tô Xán, đập bóng qua chân.

- Gì, giờ phải để Tô Xán tập ném bóng chứ?

- Mày khùng à, Tô Xán tất nhiên phải tập ở chỗ kín đáo, thế mới gọi là vũ khí bí mật chứ.

Lâm Lạc Nhiên chẳng buồn giải thích, làm mẫu một lần rồi yêu cầu Tô Xán làm theo.

Hạ vài, sau đó gập hai chân, nhanh chóng thay đổi vị trí trước sau, tay phải đập bóng, xuyên qua chân, tay trái đón lấy, sau đó đập lại, cho tay phải đón.

Lâm Lạc Nhiên ở bên không ngừng chỉ đạo:

- Nhanh chút nữa ... Người không nên chúi nhiều như vậy ...

Bóng đột nhiên lệch quỹ đạo, đập mạnh vào đầu ngón giữa của Tô Xán, làm ngón tay hơi gập ra sau, cơn đau nhói tim truyền tới, bóng vuột khỏi tay.

Tô Xán nhíu mày, xoa xoa ngón tay, cười xin lỗi Lâm Lạc Nhiên, tay y không còn yếu ớt như ngày đầu nữa, trước kia thế nào cũng sưng vài ngày, giờ hết đau một cái là thôi.

- Với trình độ này làm sao theo đuổi được con gái.

Cùng Tô Xán kiếm chỗ ngồi xuống, Lâm Lạc Nhiên trêu:

Tô Xán không biết phải giải thích với bà cô cứng đầu này bao lần nữa:

- Tập chơi bóng cũng là một cách rèn luyện cơ thể, không nhất định phải có mục đích khác.

Gần đây Tô Xán tích cực tham gia rèn luyện thể dục, bị trong lớp liệt vào nhóm thích vận động như Mậu Tiểu Thì, trừ cảm thấy cơ bắp đau nhức mỏi mệt ra, thân thể cũng không ngừng rắn chắc thay đổi, lúc học tập càng thấy tỉnh táo hơn.

Lúc đầu quá nóng vội hấp thu kiến thức, nhưng đầu óc đâu phải cái máy, tới lúc hỗn loạn, rèn luyện thích hợp, giúp Tô Xán thay đổi đầu óc, càng nhanh chóng hấp thu kiến thức.

Vì thế bất kể Lâm Lạc Nhiên bắt y rèn luyện cơ bản lặp đi lặp lại với mục đích gì, Tô Xán vẫn nghiêm ngặt tuân theo, không vì cái gì khác, vận động thế này có thể làm cơ thịt trên người y được rèn luyện tốt, tấm thân yếu ớt của y đang cần loại rèn luyện này.

- Xem ra cậu rất quyết tâm.

Lâm Lạc Nhiên vươn tay lên vuốt tóc buộc lại cái đuôi ngựa, ngực hơi ưỡn lên tạo thành một phong cảnh đẹp mắt:

- Có điều cường độ huấn luyện thế này chưa đủ đâu, muốn thấy hiệu quả ở trận đấu tháng sau thì phải tập nữa.

Suy nghĩ một chút, Lâm Lạc Nhiên lấy từ trong ba lô ra một cuốn sổ, viết lên đó, xé một tờ giấy đưa cho Tô Xán:

- Đây, cuối tuần nếu rảnh rỗi thì tới địa chỉ này tìm tôi, mình sẽ dạy riêng cho cậu.

Tô Xán nhận lấy, nhìn chữ viết xiêu vẹo, có điều thế mới hợp lý, cô gái này biểu hiện quá hoàn mỹ, có vóc dáng thon dài khỏe khoắn, tế bào vận động

cực tốt, có khuôn mặt xinh đẹp yêu nghiệt, có điều con người không hoàn mỹ, chữ viết hoàn toàn đối lập với dung mạo.

- Nhìn cái gì mà nhìn, thu lại đi.

Thấy Tô Xán tròn mắt nhìn chữ viết của mình, Lâm Lạc Nhiên đỏ mặt đánh y một cái:

- Không phải ai cũng có thể chuyên tâm làm một việc như vậy! Tôi chỉ bị điểm này của cậu cảm nhiễm nên mới giúp thôi.

Có điều động tác này làm đám ngươi Mậu Tiểu Thì trố mắt, bóng vuột khỏi tay Mậu Tiểu Thì làm một tên đồng đội đập sưng trán, mọi người càng bội phục Tô Xán:" Thằng Tô Xán này đúng là tẩm ngẩm tầm ngầm đấm chết voi, cùng mấy đại mỹ nữ đều có quan hệ ám muội, muốn học cũng không được."

Mọi người không ai chú ý, dưới gốc hương chương có hai nữ sinh nhìn phía này.

- Nhìn đi, mình đã nói là có mà, cô ta học lớp số 7, trước kia chưa thấy bao giờ.

Lý Lộ Mai mặc dù không nói, nhưng ai cũng có thể nhìn ra cô bất mãn với tất cả nữ sinh tiếp xúc với Tô Xán.

- Có lẽ vậy.

Trần Linh San gật đầu, Lý Lộ Mai giữa các tiết hay lấy cớ đi ra hiệu tạp hóa mua đồ, thực ra đều là đi xem Mậu Tiểu Thì chơi bóng, kiếm cơ hội có thể tới gần hoàng tử trong mộng thêm một bước.

- Mình nghe thấy từ mấy ngày trước rồi, nghe nói cô ta chơi bóng rổ cực giỏi, thành tích trong lớp cũng top 20, chỉ là không biết lai lịch ra sao. Mình

thấy có lẽ giống Đường Vũ, quá nửa là bạn học ở Tam Trung trước kia. Đám người này tính tích góp tới cao trung bộc phát một thể à?

Lý Lộ Mai nói với giọng bực bội ra mặt, từ đầu tới cuối đều gọi Lâm Lạc Nhiên là cô ta.

Gần đây trong lớp rất yên tĩnh, nhân vật có tính đề tài như Tô Xán không thảo luận mấy nữa, đại khái bị thành tích của y làm giật mình, biểu hiện của Tô Xán có lẽ tương phản hoàn toàn với hình tượng top 10 trong lòng bọn họ, có chút giống như Đường Vũ, bỗng nhiên vọt lên thành nhân vật đứng đầu lớp, nếu không phải được tán dương, vậy sẽ bị vô số người kính nhi viễn chi.

Chuông sắp vào học đã reo, đám Mậu Tiểu Thì thu bóng trở về, Lý Lộ Mai vội vàng kéo Trần Linh San chạy đi, trên đường quan sát Trần Linh San tâm sự trùng trùng:

- Hối hận rồi sao?

Trần Linh San nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của cô bán, phì cười:

- Nói gì đó! So với lo lắng chuyện này, không bằng chuẩn bị cổ vũ cho Mậu Tiểu Thì tháng sau đi.

Lý Lộ Mai hừ một tiếng:

- Hiện giờ hắn chắc là muốn Nhiễm Ngọc cổ vũ cho thôi, mình quan tâm làm cái gì, có điều Nhiễm Ngọc và Trần Xung năm thứ hai qua lại rất thân ... Cô ta từ thời sơ trung đã có bảy tám bạn trai rồi, con lắng lơ đó chán là đá, theo đuổi cô ta? Thế nào cũng hối hận.

Thành công di chuyển đề tài, có điều câu hỏi của Lý Lộ Mai vẫn làm tim Trần Linh San đập rất nhanh.

Hối hận ư ..?

Nực cười!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 46: Hết Nợ

T

hứ sáu là ngày lớp số 1,3,5 mong chờ nhất, hai tiết đầu buổi chiều là môn phụ, hai tiết sau là tiết thể dục, nếu là năm thứ nhất năm thứ hai thì cơ bản lúc này đều khoác cặp về rồi, song năm thứ nhất là trọng điểm được đích thân hiệu trưởng quan tâm, cho dù là tiết thể dục cũng không có chuyện tan học sớm.

Có điều với đám học sinh ở tuổi dư thừa sinh lực này cũng không hề gì, vận động tới toàn thân toát mồ hôi, sau đó vui vẻ về nhà nghỉ cuối tuần cũng là chuyện thích ý.

Ngược lại Tô Xán gần đây cường độ luyện tập bóng rổ hơi lớn, thân thể nhiều cho đau nhức ở mức độ khác nhau, tới tiết thứ tư liền về phòng học, chuẩn bị nghỉ ngơi một chút, dọn dẹp sách vở về nhà.

Nhìn thấy Tô Xán vào phòng học, Tiết Dịch Dương vội vàng gạt đồ trên mặt bàn nhét vào ngăn, sau đó cười ngốc nhếch:

- Mày về đấy à, tiết bốn họ rủ mày chơi bóng rổi mà, sao về sớm thế.

Tô Xán liếc nhìn ngăn bàn, Tiết Dịch Dương xoay người che đi, giấu đầu lòi đuôi.

- Tao hơi mệt, nên không chơi, mày cũng không đá bóng, về sớm còn gì.

Cũng không truy hỏi Tiết Dịch Dương che giấu cái gì, Tô Xán vờ như không biết gì hết sửa soạn sách vở, vẻ mặt Tiết Dịch Dương trở nên khẩn trương.

Đề hóa học mình làm được một nửa đã không cánh mà bay, Tô Xán hiểu ngay, thời gian qua y và Tiết Dịch Dương, Lưu Duệ ít tới quán game chơi rồi, thường ngày ở trường ít khi cùng Tiết Dịch Dương cùng một chỗ.

Trước khi có thành tích thi giữa kỳ, Tiết Dịch Dương gần như luôn ép Tô Xán đi chơi cùng, sau khi có thành tích, hắn ít quấy nhiễu hơn, cũng cảm thấy ánh mắt hắn quan sát mình.

Tiết Dịch Dương nghĩ tới thành tích đứng thứ 40 toàn lớp của mình, và Tô Xán xếp thứ 10, chênh lệch liền trở nên chân thực, nên bắt đầu quan sát nhất cửa nhất động của Tô Xán, xem bài tập Tô Xán làm, có bài khó, hắn không phục muốn giải một phen. Tiết Dịch Dương có thể không ngần ngại vì Tô Xán cầm gạch đánh người, thế nhưng không thể tiếp nhận Tô Xán thành tích hơn mình.

Từ xưa tới nay lòng tự tôn học ở Nhất Trung làm hắn không tin Tô Xán bất tri bất giác vượt trước mặt mình.

Nhìn động tác chỉnh lý tài liệu của Tô Xán dừng lại, Tiết Dịch Dương nìn thở, ý thức được Tô Xán rất có khả năng biết mình làm gì rồi.

Mà hắn phải giải thích ra sao, sâu trong nội tâm hắn có sự tự tôn không chịu thua kém Tô Xán.

Thứ này không nói ra được, mà nếu bị phát hiện, hai người bạn vốn rất thân thiết, từ nay sẽ có khúc mắc.

Khi Tiết Dịch Dương thấy mình nín thở sắp chết ngạt rồi thì Tô Xán cho sách vào cặp đứng lên:

- Hôm nay tao phải ra hiệu giúp đỡ, không về cùng mày nữa, đi trước đây.

Bên ngoài mặt trời rực rỡ chiếu lên mặt, Tô Xán cảm thấy tâm tình rất tốt, vì mình mà Tiết Dịch Dương không phục, cũng bắt đầu có động lực tiến thủ

rồi, như thế vận mệnh của hắn cũng đang dần chuyển sang phương hướng khác.

Khi ra cổng trường nhìn thấy Tằng Na cũng tan học sớm, chị cả đang cùng mấy cô bạn thân đi xuống dốc, hai chị em chỉ gật đầu, không tới chào hỏi.

Ở trong trường học Tô Xán cảm thấy hình như Tằng Na cố ý né tránh giao lưu với mình, thi thoảng gặp nhau ở sân đều đi lướt qua, vờ không thấy mình, Tô Xán không rõ tâm lý các cô gái lắm, rõ ràng ở nhà quan hệ hai chị em đã bình thường hơn nhiều, tuy vẫn khá lãnh đạm, nhưng ít nhất đâu cần giả vờ không thấy mình.

- Là học sinh năm thứ nhất phải không, chú nhóc rất tuấn tú đấy, hi hi ...

Một cô gái tính cách cởi mở trong nhóm họ cười nói:

- Gần đây trong năm thứ nhất rất nổi tiếng nhé, họ Tô phải không?

Cô khác rất bạo gan nhìn Tô Xán một lượt:

Tằng Na bĩu môi:

- Thế thì đi mà gặm cỏ non đi.

Có một nam sinh đi tới di chuyển sự chú ý của mấy cô gái, nam sinh đó chẳng biết nói gì, khiến ba cô bạn bên cạnh cười vang, còn Tằng Na tỏ ra thiếu tự nhiên, kéo vội mấy cô bạn đi, sợ bị Tô Xán nhìn thấy.

Tô Xán chỉ biết cười, chị cả này của mình xưa nay lúc nào cũng như hắc diện thần, mặt khó đăm đăm, nhưng ở trường lại rất được hoan nghênh.

Vương Hạo Nhiên dựa lưng vào cổng trường học, một chân hơi cong lại, mặt tựa cười tựa không, áo jean quần, áo ba lỗ áo jean bụi bặm, phanh ngực ra đúng kiểu ngôi sao Hong Kong trong phim, nhìn thấy Tô Xán đi ra liền vẫy tay với y.

Bình thường thấy Vương Hạo Nhiên ở trưởng luôn được người khác tiền hô hậu ủng, cái vòng tròn của họ cho Tô Xán cái ấn tượng là ầm ĩ, hiện giờ một số phim ảnh có khuynh hướng miêu tả bảo lực học đường và phim xã hội đen Hong Kong, ít nhiều có thể thấy tác động lên nhóm người của hắn.

Nhưng Vương Hạo Nhiên tuy là kẻ cầm đầu, nhưng trong mắt Tô Xán lại không phải là hết thuốc chữa, nhắc tới cha mẹ hắn là hắn nổi xung, xem ra gia đình là nguyên nhân lớn gây ra tình trạng của hắn lúc này.

Vương Hạo Nhiên lấy gói thuốc lá trong túi ra, lần này vỏ bao không bị nhăn nhúm, định ném cho Tô Xán một điếu, nhưng nghĩ gì giơ điếu thuốc lên hỏi:

- Hút không?

Thấy Tô Xán lắc đầu, Vương Hạo Nhiên cho lại gói thuốc, hắn rất thích thể diện, không muốn mất mặt lần hai với tên Tô Xán khó chơi này:

- Trần Xung thời gian qua liên hệ với một vài người, còn chuẩn bị gậy gộc, đợi tan học tính sổ với cậu đấy.

Tô Xán giật mình, không phải Nhạc Tử Giang nói dẹp được hắn rồi sao?

Thấy Tô Xán sợ thì Vương Hạo Nhiên đắc ý nói:

- Thằng đó ngang hơn cua, tới tôi cũng khó khuyên nổi, ài, nó nhớ thù ghê lắm đấy, nói lần trước đi, xung đột với người ta nên xông thẳng vào quán nét túm tóc lôi ra đánh trước mặt bạn gái luôn, ha ha ...

Tô Xán hít sâu một hơi, nhanh chóng bình tĩnh lại:

- Nếu anh tới để nói với tôi chuyện này thì được rồi, để hắn tới đi.

Con ngươi Vương Hạo Nhiên co lại, hắn giả vờ trò chuyện bình thường với Tô Xán là muốn gây áp lực vô hình với Tô Xán, kết quả chỉ làm Tô Xán hơi giật mình, hơi thất vọng, nhìn Tô Xán một lúc:

- Không cần, tôi khuyên mấy người họ về rồi, không cho bọn họ làm thế! Dù sao chuyện hôm đó chỉ là sự hiểu lầm, cậu còn giúp tôi giải vây một lần mà ..

- Ồ, thì ra anh còn nhớ cơ à?

Trong lòng thầm than mình suy nghĩ quá lý tưởng hóa, vốn nhận định đám người này hoành hành trong trường do nhà trưởng nể mặt gia đình chúng dung túng mà ra, chỉ là hạng ức hiếp kẻ yếu thôi, mình và Tiết Dịch Dương hôm đó nổi điên hắn có thế trấn áp chúng.

Giờ nghe Vương Hạo Nhiên nói ra mới biết Trần Xung định chờ cơ hội báo thù, đám nhãi con chết tiệt này nói làm là làm, không suy nghĩ tới hậu quả, cứ thế không chừng mình lật thuyền trong mương.

Vương Hạo Nhiên hơi xấu hổ, thế nhưng câu này của Tô Xán là sự thực, là người "chú trọng nghĩa khí" , hắn muốn nổi giận cũng không được:

- Mẹ nó, biết tôi ghét nhất cái gì không, chính là cái khẩu khí nói chuyện này của cậu, làm tôi toàn thân khó chịu, cậu là cha tôi chắc! Thôi, chuyện này coi như chúng ta hết nợ, tôi chẳng muốn quan hệ với cậu, nghe cậu nói là tôi muốn nổi điên.

Nhìn Vương Hạo Nhiên hai tay đút túi quần bước đi khệnh khạng giống nhân vật trong phim (Cao thủ sân bóng) đang hot trên các kênh truyền hình lớn, Tô Xán chợt nghĩ, thằng này đi làm diễn viên mới đúng, lại nghĩ Vương Hạo Nhiên đúng là ngăn Trần Xung báo thù mình, nhưng tuyệt nhiên sẽ không phải vì mình cứu hắn lần trước.

Gần đây mình và Lâm Lạc Nhiên rất thân thiết, có lẽ mới là mấu chốt hóa giải nguy cơ này.

.....

Thứ hai họp lớp, các môn học tiến hành chọn đại biểu, Ân Tiểu Thiên rất thích Tô Xán, xem ra cũng có ý để Tô Xán làm đại biểu môn tiếng Anh, tổ chức bỏ phiếu giữa y và La Văn được 140 điểm trong kỳ thi vừa qua, cuối cùng Tô Xán thua mấy phiếu.

Mấy chuyện không có lợi ích thực tế này Tô Xán tất nhiên chẳng để ý, y thuộc phe thực dụng.

La Văn rất cao hứng, thế nhưng lại cứ len lén liếc nhìn Tô Xán suốt, gần đây Tô Xán thực sự là nhân vật có tiếng rồi, dám công nhiên đối đấu với Nhạc Tử Giang, còn đánh nhau với đám Vương Hạo Nhiên, trừ mấy nữ sinh trong vòng tròn Tiết Dịch Dương, Trần Linh San thực sự biết tính y dám trêu chọc, người ngoài hơi sợ y, nhất là học sinh ngoan, sợ phiền phức như La Văn.

Ở Nhất Trung, thành tích học tập mới là hàng đầu, Tô Xán dù tiếng tăm vượt trội so La Văn, nhưng La Văn điểm số hơn y, thắng là điều hợp lý.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 47: Vấn Đề Của Cty Công Trình Số Bốn

Tô Xán phát hiện ra La Văn nhìn mình, chỉ biết cười khổ, y cũng biết hiện giờ mình là nhân vật có tiếng, nói chính xác hơn là có "tai tiếng".

Tiết Dịch Dương thì cứ bực mình suốt vì vụ thua phiếu này, Tô Xán thừa biết cái thằng này mong mình làm đại biểu tiếng Anh để thi thoảng làm bài được lười biếng khỏi làm bài tập.

Huống hồ mình được những hơn 30 phiếu bầu, chính bản thân Tô Xán cũng không ngờ tới, những người đó bỏ phiếu cho mình, e thành phần chơi xấu nhiều hơn.

- Chậc chậc, mình và Linh San của chúng ta đều bỏ phiếu cho bạn đấy! Chỉ thiếu có mấy phiếu, thật đáng tiếc.

Lý Lộ Mai còn dùng giọng điệu đặc biệt ám muội nhắc tới Trần Linh San, làm Trần Linh San đỏ mặt.

Tiếc nhất là Đường Vũ nghe thấy Lý Lộ Mai nói câu này, lòng bỏ qua nó, cứ như không hề nghe thấy.

Tiêu Nhật Hoa chủ trì họp lớp thì thở phào, thích tích của Tô Xán làm ông ta trở tay không kịp, hiện không cho y bất kỳ một danh hiệu cán bộ lớp nào, không tới mức lúng túng.

Cái gọi là cán bộ lớp thời này chỉ là thứ vinh dự tạm thời, chẳng có ảnh hưởng gì to tát, nhưng là chủ nhiệm lớp, quản lý các phương diện lớp, nếu Tô Xán thành cán bộ lớp sẽ tham dự các cuộc họp, như thế không khác gì thừa nhận địa vị của y.

Một học sinh tố chất ra sao không đơn thuần dựa vào thành tích, nếu đạo đức có vấn đề thì càng giỏi càng là thứ nguy hại lớn nhất.

Thông qua quan sát Tô Xán, Tiêu Nhật Hoa càng có lo lắng khó diễn tả, ông ta thấy trong ánh mắt thằng nhóc này có thứ không phù hợp với tuổi tác, sự bình tĩnh lãnh đạm khiến người ta phát sợ.

Giống như có dòng dung nham ngầm chảy, không ai biết nó bùng nổ lúc nào, ông ta thà bồi dưỡng học sinh tố chất tầm thường chứ không muốn dạy thiên tài đạo đức tâm lý biến thái. Cái loại giống như gần đây báo đưa tin, học sinh ưu tú Thanh Hoa lại sở thích hành hạ động vật tới chết, hay kẻ giết người băm xác, nghĩ thôi đã sởn gai ốc.

Tiêu Nhật Hoa nhìn Tô Xán bình thản sắp xếp sách vở chẳng hề bận tâm mình thua phiếu, thấy trọng trách trên vai ngày càng nặng.

Tô Lý Thành từ khi lên làm phó giám đốc Cty Công trình số 4 cực kỳ vất vả, khi không ở vị trí đó thì thấy hâm mộ, thế nhưng khi chính thức đảm nhiệm sự vụ thực chất, mới hiểu đó là chuyện đơn giản.

Vì thế Tô Xán tới hiệu giúp mẹ nhiều hơn, hôm nay mẹ đang nhập hàng thì có một nam tử trung niên, tuổi trên bốn mươi, gầy gò trí thức mặc áo choàng xám dài đi vào, có vẻ nhận ra mẹ, mua mấy cuốn sổ, vài cái bút, mà cũng muốn giảm giá.

Tằng Kha nói kinh doanh nhỏ lãi ít, không giảm giá được, vị khách tỏ ra khó chịu, cười nhạt:

- Kinh doanh nhỏ lãi ít thì đừng làm nữa.

Nói rồi rút ví ra, nhìn quanh cửa hiệu:

- Bán mấy thứ lặt và lặt vặt, đến chết cũng chẳng kiếm nổi mấy đồng.

Người này nói chuyện rất không nể nang, Tăng Kha vẫn cười:

- Thì đương nhiên không bằng giáo viên các anh, nghe nói trường học các anh lại sắp mở rộng, lần này chiêu sinh nhiều. Giáo viên các anh có văn hóa, lương chính đã dư giả rồi, chúng tôi so sao được.

Nam tử này là giáo viên trường nghề ở gần, họ Mã, đại khái ở trường tiếp xúc với học sinh quen rồi, sự nghiệp lại đang ở đỉnh cao, tuy hơn bốn mươi lại không có sự vững vàng tương ứng, tính cách không tốt, xem thường người buôn bán nhỏ như Tăng Kha cũng chẳng phải lạ.

- Mở rộng rồi, hiệu trưởng đang cải cách, trước kia một học kỳ có bốn năm trăm học sinh, năm nay tiếng tăm lên, có tới 800 học sinh, chế độ của giáo viên cũng thay đổi, phía tôi thế nào cũng phải chiếu cố, hiệu trưởng còn là em vợ tôi tôi mà.

Nghe Tăng Kha tâng bốc vài câu, họ Mã sắc mặt khá hơn, lại thấy Tô Xán, nói:

- Con cô hả, tuổi này chắc đang học cao trung, không chăm chỉ học tập lại tới đây làm việc?... Không được, phải học chứ, cho dù trường không tốt cũng phải cố mà học, nếu không tới trường nghề Tinh Quang chúng tôi, tìm tôi, tôi giúp cho.

Tăng Kha và Tô Xán nhìn nhau, không biết trả lời vị thầy giáo thao thao bất tuyệt này thế nào.

Tô Lý Thành tan giờ làm liền tới hiệu, có vẻ đang suy nghĩ vấn đề gì đó, gần đây ông ở vị trí này, tới về nhà cũng không rứt ra khỏi công việc được, đi bên cạnh còn có mấy nhân viên đơn vị.

- Giám đốc Tô, cái bản sao giấy phép doanh nghiệp kia anh còn không, phía chúng tôi đang cần, thuận tiện đóng dấu hộ luôn.

- Trong tay tôi toàn là bản chính, lần trước đưa cho các anh bản sao rồi cơ mà, tìm giám đốc Mao đi, ông ấy mới có dấu.

Bàn bạc thêm một hồi, mấy người kia thuận tiện mua ít đồ văn phòng phẩm rồi tạm biệt Tằng Kha, vị giáo viên kia hơi bất ngờ, lấy thuốc lá ra mời:

- Đây là bà xã nhà anh hả, anh làm ở đâu vậy?

Tô Lý Thành nhận lấy điếu thuốc:

- Tôi làm ở Cty Công trình số bốn.

- Cty Công trình số bốn?

Vị giáo viên kia phả một hơi thuốc:

- Chức giám đốc này chắc cũng không dễ xơi hả? Tôi nghe nói nội bộ các anh có vấn đề ..

Câu nói này trúng chỗ đau của Tô Lý Thành, xem ra công ty trước kia đấu đá nhau thành trò cười cho rất nhiều người, ở cái thành phố nhỏ phương tiện giải trí chưa phát triển này, thông tin kiểu ấy lan đi rất rộng.

Lúc này Tô Lý Thành nhận được một cuộc diện thoại, vừa nhấc máy lên đã quát:

- Đúng là tôi nói đấy! Có ý kiến? Ai có ý kiến, đơn vị rác tự hủy còn đang bù thêm tiền kia! Một tháng hai đồng phí vệ sinh cũng không muốn nộp!? ... Tôi tới làm cái gì, chuyện gì cũng cần tôi thì các anh làm gì, tôi không tới! Các anh tự xử lý đi.

Tô Xán thầm lè lưỡi, cha mà cũng biết quát tháo người khác như vậy à, vụ này hiếm.

Nhìn Tô Lý Thành tức tối cúp điện thoại, vị thấy giáo hỏi:

- Lại chuyện đau đầu ở đơn vị à?

- Toàn chuyện vụn vặt không đâu vào đâu.

Tô Lý Thành bực bội đáp:

- Anh Tô này, tôi thấy anh tức giận như thế chắc là còn nhiệt huyết với công ty, nhưng mà chả đáng đâu, ai mà không biết chuyện cái đơn vị anh, vị giám đốc cũ họ Triệu phải không, tên đó không ra gì, anh rể tôi làm ăn với ông ta, giờ công trình hỏng rồi, xảy ra vấn đề lớn, giờ nhắc tới Cty Công trình số bốn là nhổ nước bọt, anh nên tính đường sớm đi. Một nữ giáo viên trường tôi vừa ly dị, kiếm người mới, kết quả nghe thấy là nhân viên đơn vị các anh, thế là bỏ luôn. Hiện thực, thế nào là hiện thực? Đây chính là hiện thực.

Nói rồi xách túi đồ Tăng Kha chuẩn bị sẵn trên quầy, lắc đầu rời đi.

Chỉ cần là người đã để tuổi thanh xuân mưa gió ở lại thành phố Hạ Hải thì không ai không biết Cty Công trình số bốn, trước kia làm ăn rất tốt, làm ở đó được coi là ôm cái bát sắt rồi. Trước khi cải cách là cái bánh thơm phức, nhiều lãnh đạo ở Dung Thành từng rèn luyện qua ở đây, cải cách xong, xí nghiệp ngày càng đi xuống.

Tất nhiên giá trị quan niệm đi xuống, trước kia nhắc tới công ty này không ai không hâm mộ, giờ chỉ có tiếc nuối và khinh thường.

Vừa rồi cha và vị giáo viên họ Mã kia nói chuyện Tô Xán nhìn thấy hết, dù cha là phó giám đốc công ty, trong mắt người ta cũng chẳng ra cái gì.

Những công trình thể diện, công trình xin cho do Triệu Thành Vinh làm nay thành gánh nặng lớn của công ty, giống như quả lựu to trên cành cây quắt queo. Nếu nói trước kia Tô Lý Thành còn vài phần cảm thán với Triệu Thành Vinh, giờ chỉ có tức giận.

Triệu Thành Vinh được nghỉ hưu một cách bình yên là quá may mắn cho ông ta rồi.

Oán trách cũng chẳng phải là cách giải quyết, làm sao duy trì vận hành cơ bản của công ty, phát được lương cho công nhân viên mới là vấn đề cần đối diện, đây là thời khắc gian nan nhất trong sự nghiệp Đông Kiến Quân, Tô Lý Thành.

Tô Xán chẳng giúp gì được cha, vấn đề lịch sử để lại của Cty Công trình số bốn không phải chỉ dựa vào mấy lời nói, mấy thủ đoạn mà có thể đưa nó về quỹ đạo.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 48: Lớ Ngớ

C

ha mẹ lại bàn vấn đề hàng hóa, gần đây số đơn vị tới bàn chuyện ngày càng nhiều, làm mẹ giật mình là nhận được đơn đặt hàng của khách sạn Bát Nhất Khải Toàn - Hạ Hải, đây là khách sạn chuyên dụng của quân khu, thuộc chuỗi đại khách sạn Bát Nhất Khải Toàn, sánh ngang với khách sạn Khải Lai, một tọa trấn nội thành, một đứng sừng sững bên hồ ngoại thành.

Có điều Khách sạn Bát Nhất Khải Toàn tiếp đãi người quân khu và cán bộ lãnh đạo huyện thị, cũng có quân nhân nghỉ hưu tới đó nghỉ ngơi, đối với người bình thường mà nói, còn tương đối thần bí, nên không nổi tiếng bằng Khách sạn Khải Lai.

Danh sách hàng không nhiều, mấy người lính đi xe jeep tới, mua hơn 300 đồng, gồm ba mươi sổ ghi chép, năm mươi cái bút, mấy cái gọt bút chì, vốn định để Lý Ngọc Liên giao hàng, nhưng Tô Xán lại xung phong.

Chuyện này đáng lẽ không thể để Tô Xán làm, có điều nhìn con trai càng ngày càng hiểu chuyện, Tăng Kha cũng yên tâm, đưa địa chỉ đối phương lưu lại, cùng với tuyến xe bus.

Tô Xán xách túi ni lông chứa hàng lên xe bus.

Rời nội thành, thôn nhỏ ngoại ô dần hiện ra trước mắt, ngồi trên cái xe bus cũ đong đưa, Tô Xán rút ra địa chỉ Lâm Lạc Nhiên ghi cho mình :" Khách sạn Bát Nhất Khải Toàn, số 88 đường Tân Hải, Phone: 1856432.”

Dọc đường đi qua toàn là thôn cá bên hồ, trấn nhỏ nông thôn, đường vanh đai quanh hồ còn chưa mở rộng, xóc tới ê cả mông, đột nhiên trước mắt thoáng đạt hẳn, so với nói là khách sạn, chẳng bằng nói nó là sơn trang nghỉ ngơi bên hồ, được xây dựa vào triền dốc, khá đơn giản chất phác, nhưng

thêm vài phần trang trọng, ở cửa có cảnh sát vũ trang đứng gác, một chiếc xe đen đi vào, đứng nghiêm giơ tay thi lễ.

Tô Xán xách túi hàng đi tới, không bị tra hỏi như tưởng tượng, cũng chẳng phải lấy giấy giao hàng ra, cứ thoải mái đi vào, nơi này tuy không mở cửa với bên ngoài, đại khái cũng không nghiêm khắc cấm chỉ người ngoài vào, đặc biệt với thiếu niên bộ dạng học sinh như Tô Xán.

Hàng cây, bãi cỏ, thấp thoáng tiểu lâu mái trắng, tạo nên một hoàn cảnh cực kỳ u tĩnh, xe hơi từ cửa chính đi vào đều đi chậm men theo con đường nhỏ biến mất, có vẻ hôm nay không phải là một ngày bình thường, vì xe đi vào rất nhiều, thi thoảng có nhóm dăm ba quân nhân đi ra, cười sang sảng, phá vỡ không khí tĩnh mịch.

Tất nhiên chẳng ai chú ý tới Tô Xán, y đi thẳng tới lầu chính của khách sạn, đại sảnh đá cẩm thạch sang bong , bên trong là cô gái tiếp khách mặc sườn xám xếp thành hình vòng cung, cô nào cô nấy mặt mũi thanh tú, chiều cao sàn sàn nhau, trông rất thích mắt. Ghế sô pha da để ngồi nghỉ, bàn bày rất nhiều hoa quả. Có điều lúc này không có vị khách nào, trông rất vắng vẻ, người khách sạn như sắp đón đại dịch.

Tô Xán đi vào, hình đơn bóng chiếc.

Tô Xán có hơi thấp thỏm, vốn định gọi điện cho Lâm Lạc Nhiên cũng tạm gác sang một bên, Lâm Lạc Nhiên ở nơi này tất nhiên không phải cô gái bình thường, hôm nay hình như có hoạt động tiếp đãi gì đó, có lẽ cô ấy đang ở cạnh người lớn, lúc này không rảnh để ý tới mình.

Giám đốc tiếp đãi là cô gái trên 20, đi tới hơi cúi xuống, hỏi Tô Xán:

- Em trai, có việc gì thế? Không tìm được trưởng bối à?

Cô cũng đang bối rối, sắp tới giờ tiếp khách rồi, sao đột nhiên có thiếu niên tùy tiện đi vào, mỗi chi tiết đều được an bài tỉ mỉ, bên trên nói không được

có sai sót, tới lúc đón tiếp còn chụp ảnh đưa vào tư liệu.

Giọng của cô gái rất ngọt, nghe dễ chịu vô cùng, Tô Xán rất muốn nói nếu cô cúi thấp xuống chút nữa tôi nhìn thấy cả nhãn hiệu áo lót rồi, đương nhiên loại lời này không thể nói, vừa hưởng thụ cảnh đẹp thấp thoáng vừa dùng ánh mắt đặc biệt ngây thơ:

- Em tới đưa hàng.

Cô gái thầm bất mãn :" Đám phòng tài vụ làm ăn kiểu gì thế!" Có điều vẫn tươi cười vô Tô Xán, chỉ vị trí phòng tài vụ:

- Em trai, phía đó đấy, đi mau đi.

Đem hàng vào phòng tài vụ, một nữ tử trên ba mươi, mặt khó đăm đăm nói:

- Sao bây giờ mới tới, gọi điện cho các người từ lâu rồi mà, hiệu suất quá thấp, bên này đang đợi mở hội đây, các người làm ăn như vậy đấy hả?

Tô Xán cũng hiểu sự bực tức của cô ta, bình thường nói ra làm việc ở khách sạn Bát Nhất Khải Toàn có vẻ vinh dự lắm, thực ra tiếp đãi toàn nhân vật không đắc tội nổi, nhẫn nhịn đè nén quá nhiều, nên tính cách khó chịu chẳng phải chuyện lạ, đại khái thấy Tô Xán còn ít tuổi nên kiềm chế phần nào, nếu không còn có những lời khó nghe hơn nhiều.

Cô gái nói xong cũng hối hận, nhớ tới con gái mình, nếu ở ngoài bị người ta mắng mỏ như thế, mình sẽ rất đau lòng, vậy cha mẹ người ta nghĩ sao?

- Lần sau nhanh nhẹn một chút nhé, nếu không lần sau chúng tôi không mua hàng nữa đâu.

Cô gái ký hóa đơn cho Tô Xán, còn không quên uy hiếp một câu.

Tô Xán thu hóa đơn xong liền đi ra ngoài, cô gái lại tập trung vào sổ sách trước mặt, đột nhiên nhớ tới điều gì, ngẩng đầu nhìn hướng Tô Xán đi, vội

vàng đứng dậy đuổi theo.

Tô Xán đi trên một cái hành lang dài gặp đúng đỉnh cao lễ tiếp đãi, các cô gái tiếp tân xinh đẹp đứng thành hai hàng, có người cầm máy ảnh chụp, phụ trách khách sạn đứng một loạt ở đại sảnh đón khách, có người khẩn trương nắm chặt bàn tay.

Ở đây vốn có một lối đi khác, nhưng không ai nói với Tô Xán, nên đi đi tới thẳng đại sảnh, lúc này tổng giám đốc đang cầm micro đứng ở bục nói chuyện, hoan nghênh các vị thủ trưởng tới khách sạn, chúc hội đàm thành công mỹ mãn, một đống lời nghe đã quá nhàm tai.

Quân khu địa phương Hạ Hải và bên ngoài quan hệ phức tạp, quân khu ở đây có tính đặc thù, khác rất nhiều quân nhân bình thường.

Do năm 1981 qua quốc vụ viện, quân ủy quốc gia phê chuẩn thành lập căn cứ quân sự chiến lược của tổng bộ hậu cần Quân giải phóng nhân dân Trung Quốc (PLA), tạo thành một mắt xích trọng yếu trong hệ thế phòng ngự chiến lược quốc gia, thậm chí trong toàn quốc đều có tiếng tăm.

Đương nhiên cái căn cứ quân sự này không phải ở ngoại ô Hạ Hải mà cách thành phố tới 100km.

Vì thế thường có nhân vật lớn xuất hiện ở đây cũng không có gì lạ, liên quan tới quân sự, nên không kinh động tới chính phủ địa phương.

Vào đại sảnh là Giang Lăng Độ chính quỷ quân khu Hạ Hải, bên cạnh là bí thư thành ủy Lưu Lam, cùng một số đầu não của quân khu, đảng ủy, cũng có một số cán bộ Hạ Hải và con cái họ, mặt trang trọng nghe những lời phấn khích của tổng giám đốc khách sạn.

Thời đó một số đơn vị cơ quan tụ hội đều mang theo con cháu mình, một là lập nên mối quan hệ tốt cho đời sau, hai nữa là để con cái tiếp xúc va chạm nhiều hơn, con cái một số gia đình cán bộ cấp cao giáo dục nghiêm khắc, tư

tưởng cha truyền con nối ở Trung Quốc còn rất nghiêm trọng, muốn con cái mình tiếp xúc với nhau, tạo thành vòng tròn, phục vụ cho tương lai sau này.

Tô Xán đột ngột xuất hiện phía sau tổng giám đốc.

Vị tổng giám đốc đang vung vẩy nói chuyện, đột nhiên phát hiện bên cạnh không đúng lắm, nhìn thấy Tô Xán, đầu bị đứt mạch, thế là bài phát biểu trôi chảy khựng lại.

Cô gái phòng tại vụ đuổi theo sau hối hận vô cùng, quên không nhắc Tô Xán đi ra lối đi khác.

Vị tổng giám đốc tức tới sắp xì khói đỉnh đầu rồi, trước mắt toàn là những nhân vật có trọng lượng, rất sợ họ có cái nhìn về Khách sạn Bát Nhất, trước đó ông ta còn đặc biệt tổ chức đại hội toàn thể nhân viên, dặn trọng điểm công tác, phải đảm bảo "chuẩn bị tích cực, tổ chức chu đáo, đảm bảo công tác tiếp đãi hoàn thành viên mãn!"

Vậy mà giờ xảy ra thiếu sót lớn như vậy, chức tổng giám đốc của ông ta được bổ nhiệm từ quân bộ cấp trên, nơi này lại có đầu não cơ quan, đôi khi một ấn tượng nhỏ trong mắt lãnh đạo, có thể kết thúc sự nghiệp của ông ta.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 49: Kỹ thuật hạng ba (1)

Cũng chỉ một thoáng, vị tổng giám đốc coi như không có chuyện gì tiếp tục phát biểu, cô gái phòng tài vụ vội vàng vẫy tay gọi vũ cảnh phụ trách hiện trường tới.

Đám tiểu bối đi cùng trưởng bối của mình thấy Tô Xán xen ngang thì hứng thú hẳn lên, bọn họ đi cùng trưởng bối khô khan cả ngày rồi, lúc này thấy Tô Xán lớ ngớ sau lưng tổng giám đốc đi ra, sau đó trố mắt luống cuống đứng đó đều không nhịn được cười, đây là chuyện thú vị nhất trong ngày hôm nay.

Kỳ thực trong mắt các nhân vật lớn loại chuyện nhỏ này chẳng đáng là gì, họ đoán chừng là con của nhân viên nào đó trong cuộc chiêu đãi thôi, không ai chú ý chi tiết nhỏ này, thế nhưng họ cũng đều hiểu cha mẹ đứa bé này sau buổi tiếp đãi thế nào cũng bị khai trừ, đó cũng là điều họ không bận tâm.

Nhưng một số người tâm tình không thể thoải mái.

Trước khi hai vũ cảnh tới chỗ Tô Xán, trong đám người tiếp đãi có náo động nhỏ, quần jean xanh nhạt, T-shirt bó người Lâm Lạc Nhiên bộ dạng cô thiếu nữ ngoan hiền đi ra, tóc không buộc đuôi ngựa như ở trường, suối tóc suôn mêm buông xuống vai, tới trước mặt Tô Xán, đôi mắt đặc biệt to chớp chớp:

- Tô Xán, tới tìm mình hả? Tốt quá, hôm nay buồn chết đi được.

Thế là náo động nhỏ thành tiếng cười rộ lên, không khí chuyển biến đột ngột, tương phản mà tự nhiên, hóa giải sự lúng túng vừa rồi.

Ít tuổi luôn có lợi thế.

Không ít người nhìn về phía Lâm Sở:

- Đứa cháu gái này của anh tính giống hệt cha nó, rất là thẳng thắn.

Có người cười:

- Bạn trai à? Tiểu Nhiên động lòng xuân rồi.

Một số ít người trẻ tuổi chú ý Lâm Lạc Nhiên suốt cả ngày đợi cơ hội tiếp cận vào bữa tiệc liên hoan thất vọng.

Đương nhiên cũng có người hứng thú với Tô Xán.

Viên tổng giám đốc lau mồ hôi, không khí chuyển biến như thế ông ta nào không biết thuận thế mau chóng kết thúc bài phát biểu, mời bí thư thành ủy lên nói chuyện.

- Vương Lão Tam không tới à?

Một nam tử trung niên bên cạnh Lâm Sở hỏi nhỏ, Lâm Sở nhìn Vương Uy Uy trong đám tiểu bối:

- Ông ta đi câu cá, chúng ta đừng kinh động tới ông ta nữa.

Lâm Lạc Nhiên đi ra giải vây cho Tô Xán một phen chấn động, vị đại tiểu thư Lâm gia này không dễ tiếp xúc, rất nhiều quan viên biết con cái mình tới bắt chuyện người ta đều không thèm để ý, cái vòng tròn của Vương Uy Uy không phải dễ dàng vào được, một số cán bộ thành phố bỏ ý nghĩ quá phận.

Ai mà ngờ tự nhiên có một thiếu niên xen vào, làm cô tiểu thư trước giờ mặt luôn hờ hững lại dùng ngữ khí thân thiết như vậy nói chuyện, tình hình trở nên vi diệu.

Lại nhìn sang Vương Uy Uy, Lâm Trứu Vũ đều đưa tay ra hiệu với Tô Xán, không khỏi lấy làm lạ.

Nhìn ra được Lâm Lạc Nhiên thực sự vui mừng vì mình tới, đoán chừng ở cái khách sạn nghỉ dưỡng này làm cô gái hoạt bát ưa chuyện này sắp buồn chán tới sinh bệnh rồi, nghĩ tới đó Tô Xán cười méo xẹo, nhìn ánh mắt Vương Uy Uy và Lâm Trứu Vũ thì biết, mình sắp thành từ đại diện cho "trò vui" của bọn họ.

Vương Uy Uy giống anh em họ Lâm, rất dễ gần, con cháu cán bộ thi thoảng tới trò chuyện với hắn, người xun xoe, người tỏ vẻ lão thành, tuổi lớn tuổi nhỏ đều có hết, Vương Uy Uy đều vui vẻ đáp lại. Lâm Trứu Vũ bị cha mình Lâm Sở trông coi, không thoát thân được, ra sức ra hiệu với Tô Xán, khi đi qua bên cạnh y còn không quên nói một câu:

- Cậu chơi với Lạc Nhiên trước, tôi tới muộn chút.

Sau đó bị cha hắn trừng mắt một cái, lập tức ngoan như chim cút.

Tô Xán trông cảnh đó thì buồn cười lắm, Lâm Trứu Vũ thường ngày rất ngông nghênh không coi ai ra gì, ai có thể tưởng tượng trước mặt trưởng bối lại như gà con. Lâm Sở là người khiêm tốn hiền hòa, có vài phần trí thức sách vở, xong với đứa con trai này lại cực kỳ nghiêm khắc.

Đợi mọi người đi cả vào sảnh hội nghị, Lâm Lạc Nhiên kéo Tô Xán ra sân sau khách sạn.

Giữa thảm cỏ miên man dọn ra một cái sân, có phông màn chiếu phim lộ thiên, gần hồ có giả sơn và chòi nghỉ theo kiểu cổ, liễu xanh rủ bóng, gió mát vờn mặt.

Lâm Lạc Nhiên tới phòng quản lý lấy bóng rổ tới, thay cả quần áo vận động, tóc cột đuôi ngựa quen thuộc, chiếc áo ba lỗ màu tím nhạt ôm sát người, thoải mái khoe cánh tay trần làn da trắng hồng hào khỏe khoắn, đồi

ngực vượt quá quy mô thiếu nữ chẳng biết độn gì bên trong không vươn cao ngất, chiếc quần bó lấy bờ mông tròn trịa và cặp đùi tràn đầy sức sống, làm người ta thực sự chỉ muốn đưa tay thử sự co dãn dưới lớp quần mỏng manh đó.

Tô Xán nuốt nước bọt nghĩ, mình quả thực không đi uổng chuyến này. Lâm Lạc Nhiên không biết Tô Xán đang tăm tia mông ngực mình, đang làm động tác khởi động, sau đó nhảy lên, quả bóng rời tay vẽ vòng tròn rơi xuống rổ, "pang", trúng vành rổ không vào.

Thè lưỡi làm vẻ mặt đáng yêu:

- May mà họ vào phòng hội nghị hết rồi, bạn không biết chán thế nào đâu.

Tô Xán khó khăn dời mắt khỏi người Lâm Lạc Nhiên, nhớ tới lúc nhỏ theo cha mẹ tới đơn vị liên hoan, cùng Tiết Dịch Dương, Lưu Duệ bày đủ trò, chuyện nổ pháp dọa gả làm không ít, có điều bọn họ tới những nhà hàng thường, khác hẳn với nơi sang trọng này, nơi thế này tất nhiên không cho đùa nghịch như vậy.

Cuộc sống của Lâm Lạc Nhiên là thứ Tô Xán không hình dung ra được, Lâm Lạc Nhiên cũng thể biết cuộc sống Tô Xán.

- Mình không thể nói cho bạn biết là kỹ xảo gì, chỉ lấy kinh nghiệm mà nói thôi, quan trọng nhất là chắc chắn, không chỉ nói tới động tác, mà nói tới tâm lý nữa, không được nắm vội, phải giữ được tiết tấu. Mình kiến nghị bạn đi xem chơi bóng đường phố, tâm trạng nhàn nhã đó mới càng phát huy được tự nhiên, tìm được cảm giác bóng.

Lâm Lạc Nhiên mau chóng đi vào vai trò huấn luyện viên.

- Mình cứ luyện tập cơ sở đã.

Tô Xán biết đi đâu xem bóng rổ đường phố? Thứ này e một số thành phố lớn có sinh hoạt ưu tú mới vừa ra đời, nhà Tô Xán chỉ có một cái đầu VCD, nhưng cũng chẳng tìm đâu ra đĩa mà xem.

Lâm Lạc Nhiên hơi buồn cười, có điều cũng phải, chưa học đi đã lo học chạy, cái này không gấp được, hôm nay Tô Xán bất ngờ xuất hiện làm cô hơi kích động rồi.

Hai người chơi bóng, tất nhiên Lâm Lạc Nhiên tấn công, còn Tô Xán chuyên tâm phòng thủ, tuy địa điểm thay đổi, có điều vẫn ăn ý giống ở sân trường.

Chẳng bao lâu xung quanh sân có ít người vây quanh xem, tuổi đều chừng mười sáu mười bảy, lớn hơn chút cũng có, chắc là con cháu quan viên vừa mới ở đại sảnh đi ra, chỉ đứng quan sát hai người họ chơi dắt bóng, cướp bóng, vì địa vị siêu nhiên của nhà Lâm Lạc Nhiên và bới chính tính cách không thân thiện của cô, nên không ai tới chơi cùng.

Ngược lại Tô Xán có thể cùng Lâm Lạc Nhiên chơi vui vẻ như thế làm bọn họ rất ghen tị, Lâm Lạc Nhiên lúc ở bên cạnh trưởng bối tĩnh lặng như xử nữ, giờ ra sân bóng lại như thỏ rời hang, rất là kinh ngạc.

Vương Uy Uy và Lâm Trứu Vũ cuối cùng cũng kiếm đượt cơ hội thoát thân ra sân bóng, theo sau là một nam một nữ.

- Đây là Lưu Vũ Nhiên, con trai bí thư Lưu. Đây là Giang Lê, con gái chính ủy Giang.

Vương Uy Uy chỉ đứa con trai mười lăm tuổi và cô bé mười ba tuổi trông có vẻ già dặn giới thiệu, giọng mang chút vẻ chơi đùa, rồi chỉ Tô Xán:

- Đây là Tô Xán.

Lưu Vũ Nhiên rất lễ phép:

- Chào anh Tô Xán.

Giang Lê có ít tính cách tiểu thư, trề môi:

- Kỹ thuật của anh quá nát.

Cả đám cười rộ lên.

- Chào hai em.

Tô Xán cũng cười, chỉ là đứa bé thôi, chưa bị xã hội vấy bẩn thôi, rất đáng yêu.

Vương Uy Uy vỗ vai Tô Xán:

- Chơi game thì cậu khá đấy, nhưng chơi bóng à, ha ha ha, còn phải học nhiều.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 50: Kỹ thuật hạng ba (2)

Có Vương Uy Uy xuất hiện, sân bóng náo nhiệt hơn nhiều, trong mọi người trình độ cao nhất đương nhiên là Lâm Lạc Nhiên, thứ đến là Lâm Trứu Vũ, Vương Uy Uy vừa rồi mạnh miệng lắm, vậy mà còn thua tên béo.

Còn Tô Xán trình độ ngang với Lưu Vũ Nhiên, Giang Lê thì thích nhất là đứng ngoài chỉ chỏ bình luận Tô Xán và Lâm Trứu Vũ chứ không vào chơi, lúc thì ôm đầu vì Tô Xán bỏ qua pha ghi điểm ngon ơ, lúc lớn tiếng chửi Lâm Trứu Vũ là "lợn béo", làm Lâm Trứu Vũ nghiến răng nghiến lợi, nhưng không làm gì nổi.

Sân bóng này do dọn một phần bãi cỏ mà thành, bên cạnh bãi có là con đường đủ cho xe đi lại, một chiếc Toyota việt dã chạy tới, lái xe là một vũ cảnh, ngồi sau là mấy thiếu niên ăn mặc rất thời thượng.

Xe dừng lại, đám thiếu niên kia nhảy xuống, vừa đi qua bên này vừa gọi:

- Uy Uy, Lạc Nhiên, nghe nói hai người tới đây học hả, vừa khai giảng không lâu thì cả đám mất tích tập thể, có phải bị tôi dọa chạy mất không?

- Là Triệu Lục, thằng chó này từ thời trường học trước tôi đã không ưa, mồm miệng suốt ngày phun rắm. Nếu không phải cha tôi dặn thì tôi đánh chết nó lâu rồi.

Lâm Trứu Vũ giới thiệu tình huống cho Tô Xán biết, thấp giọng nói:

- Thằng này phiền lắm, sao lại tới đây.

Triệu Lục hất đầu về phía thành phố Hạ Hải, nơi đó chỉ thấp thoáng quần thể kiến trúc không cao bao phủ dưới ánh hoàng hôn:

- Nghe nói các cậu chạy tới nơi chó ăn đá gà ăn sỏi đọc sách, không ngờ là sự thật.

Vương Uy Uy rất biết cách xử sự, không tỏ ra bất mãn, cười nói:

- Chú Triệu tới muộn à?

Đám người này xuất hiện, Lâm Lạc Nhiên liền tỏ ra lạnh băng xa cách, chẳng thèm để ý Vương Uy Uy nói chuyện với bọn chúng.

Đám Triệu Lục ở một vòng tròn, Vương Uy Uy ở một vòng tròn khác, hai bên mặc dù chưa tới mức không đội trời chung, song từ quan hệ hai phía có thể đoán ra sơ bộ phân tranh lợi ích của hai thế lực.

- Đang chơi bóng rổ hả, bọn này bốn chấp năm người bên đó luôn.

Triệu Lục cởi áo ngoài ra, thách thức:

Lâm Trứu Vũ nhổ bãi nước bọt:

- Bọn tao không quen ỷ đông hiếp ít.

Triệu Lục mặt biến sắc, câu này rõ ràng ám chỉ bọn chúng ở trường cũ quen ỷ đông bắt nạt người khác.

Lưu Vũ Nhiên rất khôn ngoan:

- Các anh chị chơi đi, em đứng cổ vũ.

Lâm Lạc Nhiên gật đầu, cô cũng muốn cho Tô Xán một cơ hội thực chiến.

Chiều cao trung bình của đám Triệu Lục hơn phía Vương Uy Uy một chút, Vương Uy Uy dựa vào cơ thể rắn chắc cùng lối chơi xông xáo bù đắp thiếu xót kỹ thuật, miễn cưỡng theo kịp tiết tấu. Kỹ thuật của Lâm Trứu Vũ

không tệ, chỉ có điều thể lực hơi kém, chơi được mười phút đã thở phì phò, động tác chậm chạp hẳn.

Phía bọn họ hoàn toàn dựa vào kỹ thuật cao siêu, cùng sự deo dai linh hoạt của Lâm Lạc Nhiên đột phá bốn tên nam tử cao lớn Triệu Lục, không bị bỏ cách quá lớn, vẫn duy trì được thế bám đuổi. Nhưng sau khi đối phương nhìn ra được Tô Xán là chim non, uy hiếp lớn nhất chỉ có Lâm Lạc Nhiên, phân ra hai tên theo sát cô, tình thế lập tức biến đổi.

Xem ra đám Triệu Lục chơi thường xuyên, đều là hảo thủ, Lâm Lạc Nhiên cứ có bóng là bị kèm sát, thi thoảng kêu nhỏ, chẳng mấy chốc mồ hôi đầm đìa rơi vào khổ chiến, khó lắm mới chuyền bóng sang cho Tô Xán, chưa giữ nóng tay đã bị đối thủ cười hô hố đoạt mất.

Giang Lê ở ngoài sốt ruột hò hét:

- Lợn béo mau cướp bóng lại đi, "kỹ thuật hạng ba", cố lên!

Điểm số lên tới 15 - 10, Triệu Lục lộ vẻ đắc ý, nhìn Lâm Lạc Nhiên áo dính mồ hôi bám sát vào thân hình nảy nở đang cố sức vẫy vùng, máu huyết mỗi người đều sôi lên.

Quả bóng lăn tới trước mặt Tô Xán, y vừa cúi xuống ôm lấy, Giang Lê ôm mặt làm bộ dạng không muốn nhìn:

- Kỹ thuật hạng ba, mau chuyền đi, chuyền cho chị Lâm.

Hai tên cao lớn phía Triệu Lục lập tức che kín Lâm Lạc Nhiên, không cho cô lấy bóng, nói thực nếu không phải thể lực của con gái vốn thất thế với con trai, bọn họ đã không thể kéo dãn được điểm số.

Triệu Lục vốn chặn Lâm Trứu Vũ nhêch miệng cười, thể lực tiêu hao lớn Lâm Trứu Vũ sắp không nhúc nhích được nữa rồi, hắn liền bỏ sang kèm Tô

Xán, tốc độ hắn không nhanh, tính hồi phục thế lực, sau đó cướp bóng của Tô Xán phản công nhanh.

Trong bốn người thì Tô Xán mới chỉ hơi mệt, dù sao cơ hội nhận bóng của y ít nhất, thời gian giữ được bóng lại càng ít, đám Vương Uy Uy đều nhìn ra, Tô Xán là "máy chuyền bóng" của đối phương, chỉ cần chuyền bóng cho y, nhất định y sẽ "sang tay" cho đối thủ.

Tất nhiên Tô Xán có khả năng ném xa ghi điểm, song ở trận đấu thế này, không có thời gian cho y thảnh thơi nhắm rổ, không chỉ đối thủ quấy nhiễu, mà cả ảnh hưởng tâm lý cũng khiến độ chính xác của y giảm thảm hại, ném 8 quả mới chỉ ăn may được 1 quả thôi, đám Mậu Tiểu Thì còn tính dùng mình làm vũ khí bí mật gì đó, đúng là quá lý tưởng hóa rồi.

Triệu Lục thong thả tới trước mặt Tô Xán, hai tay giang ra, phong tỏa hết đường tiến của Tô Xán, chỉ quả bóng trong tay y, trêu:

- Giao cho tôi đi.

Giang Lê trông thấy Triệu Lục cố ý tạo dáng, ngứa mắt nói:

- Xì, tưởng mình là Châu Tình Trì à?

Tô Xán nhìn quanh, dưới rổ đám Vương Uy Uy đều bị thân hình to lớn của đối phương đẩy vào góc chết, họ thể lực suy giảm không chiếm lại được vị trí có lợi.

Ai cũng nghĩ rằng Tô Xán chỉ còn hai lựa chọn, hoặc là ngoan ngoãn nộp bóng, hoặc là bị cướp, kết quả đều giống nhau, song y còn lựa chọn cuối cùng.

Thu bóng lại sát người, dùng cả năm ngón tay giữ bóng, tay còn lại nâng bóng, Tô Xán có ngón tay dài tinh tế rất phù hợp chơi piano, mặc dù vì gần

đây tập đập bóng hơi sưng, nhưng không ảnh hưởng một tay cỏ thể nắm trọn cả quả bóng.

Nhớ lại cảm giác bóng mà Lâm Lạc Nhiên nói, thả lỏng bản thân.

Ổn định! Lời Lâm Lạc Nhiên không ngừng vang bên tai, không phải động tác mà cả tâm lý, thở ra một hơi, Tô Xán nhảy lên, cảm giác nhẹ bỗng.

Là chuyền bóng! Triệu Lục nhảy lên theo, tay vươn ra nhu tay vượn:

- Vô ích thôi.

Không, không phải là chuyền bóng, mắt Vương Uy Uy nheo lại.

Lâm Lạc Nhiên đã chuẩn bị đón bóng.

Vươn người, hai tay nâng bóng ném đi, bóng bay lên không, vượt qua đầu của tất cả mọi người. Lưu Vũ Nhiên siết chặt tay, Giang Lê bất chấp thân phận chửi:

- Kỹ thuật hạng ba ... Ném bóng bừa bãi cái ...

Quả bóng vẽ lên một đường cong, rơi gọn vào rổ.

- Chó ...!

Câu chửi vừa vọt ra khỏi miệng, Giang Lê đã đưa tay bịt lấy mồm mình.

Đám Triệu Lục đưa mặt nhìn nhau.

- Sơ xuất quá.

- Không sao! Chó ngáp phải ruồi thôi! Còn chưa xong đâu!

Triệu Lục phất tay không để ý:

Trận đấu tiếp tục, thế nhưng bắt đầu có thứ thay đổi, vốn trước đó tránh chuyền bóng cho Tô Xán hết mức có thể, hiện giờ chỉ cần cơ hội thích hợp là đám Vương Uy Uy chuyền bóng cho y, sau đó Tô Xán bật nhảy ném bóng. Bóng mang theo quỹ tích cực hiểm, bao lần làm không khí sân bóng sôi trào.

Mặc dù về sau bị kèm sát quấy nhiễu, Tô Xán vẫn giữ được tỉ lệ ném rổ thành công trên 60%, đám Triệu Lục không còn nhàn nhã dạo chơi được nữa, bắt đầu quát tháo lẫn nhau, còn Tô Xán càng lúc càng nắm chuẩn xác kỹ thuật ném bóng, cảm giác mỗi lúc một tốt, tự tin mỗi lúc một tăng. Chỉ cần bóng chuyền tới tay Tô Xán là bốn người Triêu Lục giật đánh thót một cái.

Đây chỉ là cái sân bóng rổ nhỏ, nhỏ hơn sân bóng tiêu chuẩn rất nhiều, bóng cứ vào tay Tô Xán, thậm chí y chẳng dẫn bóng lấy một bước, lập tức nhảy lên ném bóng đi.

Triệu Lục tức sôi gan, chửi bới um cả lên:

- Con mẹ nó, ít nhất mày cũng phải dẫn bóng đi vài bước chứ.

- Xin lỗi, cái đó tôi còn chưa học!

Tô Xán nói thật, Lâm Lạc Nhiên mới dạy y đúng hai thứ, đập bóng và à vẫn là đập bóng kiểu cắt kéo.

Triệu Lục thiếu chút nữa trượt chân ngã, cảm giác hết sức thất bại.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 51: Chị Em

1

7:13, 19:17, 23:27 ... 27 - 33

Bên phía Triệu Lục cắt ra hẳn một người kèm Tô Xán, bất kể là y có lùi về tận sân nhà đi chẳng nữa cũng theo, nếu không ở cái sân bóng nhỏ này, chẳng chỗ nào Tô Xán không dám ném rổ. Thế nhưng như thế thì thả lỏng Lâm Lạc Nhiên, mà 1 chọi 1 thì không ai là đối thủ của cô gái này, Lâm Lạc Nhiên mặc sức thể hiện vũ khúc yêu tinh say đắm của mình trên sân.

Bên ngoài mọi người cổ vũ càng lúc càng hăng, trận đấu lên tới cao trào, phía Tô Xán đã đuổi kịp, vượt qua rồi kéo dãn khoảng cách.

Triêu Lục cầm bóng đột nhiên gào lên tức tối đập rầm xuống, quả bóng nện xuống sân bật thẳng lên, nhìn chằm chằm vào Tô Xán, Vương Uy Uy, Lâm Trứu Vũ lập tức tới trước mặt Tô Xán chuẩn bị đánh nhau.

Triệu Lục ngơ ngơ nhìn Tô Xán một lúc rồi phí cười, đi tới:

- Mẹ cái con chim non này ném bóng rất chuẩn xác lắm, làm quen một chút.

Kỳ thực người ghi điểm nhiều nhất là Lâm Lạc Nhiên, song không thể phủ nhận Tô Xán là điểm nhấn của trận đấu, khiến trận đấu trở nên "quái dị".

Không đợi Tô Xán đáp lời, Vương Uy Uy vòng tay kẹo cổ Tô Xán, tự hào nói:

- Tô Xán, người anh em của tôi.

Triệu Lục gật đầu thu tay lại, còn vài phần không cam tâm, phất tay gọi ba tên đồng bọn:

- Đi thôi.

Lưu Vũ Nhiên, Giang Lê chạy ùa tới reo hò. Giang Lê phấn khích tới mức Tô Xán tin nếu mình không mồ hôi mồ kê nhễ nhại thì cô bé này dám lao vào ôm mình cũng nên.

Trời đã ngả bóng, Lâm Lạc Nhiên giữ Tô Xán lại ăn cơm, Tô Xán lắc đầu:

- Hôm nay tôi tới đây giao hàng, vừa vặn gặp mọi người thôi, giờ phải về rồi. Hôm nay chơi rất vui, sau này chơi tiếp.

- Thường xuyên tới đây chơi nhé.

Vì hôm nay làm đám Triệu Lục bại trận, Lâm Trứu Vũ đã coi Tô Xán thành người trong nhóm, rất nhiệt tình.

- Tới trường cũng gặp được nhau mà.

Anh em Lâm Trứu Vũ đột nhiên trầm mặc, Tô Xán biết những đứa trẻ như bọn họ, nhìn thì sung sướng, thực ra quỹ tích nhân sinh không hề đơn giản, hôm nay bọn họ có thể tới Hạ Hải học, mai thôi rất có thể phải chuyển sang thành phố khác. Với người bình thường mà nói, vận mệnh chính là thứ giống như số mệnh, khó mà thay đổi được.

Với họ mà nói, vận mệnh là bầu trời này, đám mây này, thế giới bao la, nhưng khó tìm được quỹ tích của mình.

Tô Xán đón xe bus ở đường vành đai trở về thành phố, Giang Lê nhìn theo chiếc xe bus tới xuất thần, Lưu Vũ Nhiên gãi đầu hỏi:

- Sao thế?

Giang Lê cười hì hì, má hồng hồng, không khó nhìn ra cái mầm mỹ nhân tương lai:

- Em không gả cho Kim Thành Vũ nữa, em muốn gả cho Tô Xán.

Lưu Vũ nhiên vỗ trán đánh bộp, làm vẻ ông cụ non nói:

- Thật phức tạp.

Giang Lê "ừm" một tiếng quay sang nhìn Lâm Lạc Nhiên:

- Đúng là phức tạp, còn phải vượt qua chị Lâm nữa.

Vì chúc mừng thành tích thi giữa kỳ xuất sắc của Tô Xán, Tằng Toàn Minh lại có cớ gọi mọi người tới nhà ăn cơm, Tằng Na có chút né tránh Tô Xán, thế nhưng tới tận lúc ăn cơm Tô Xán cũng không nói chuyện có nam sinh ở trường dây dưa lằng nhằng với cô.

Ở bàn cơm Tằng Na thi thoảng lại nhìn đứa em trai này của mình, tự nhiên thấy xa lạ, cảm giác này không nói rõ từ đâu tới, trong nhà, cô là người duy nhất còn chưa thích ứng được với sự thay đổi của Tô Xán.

Tằng Toàn Minh nhận ra con gái thi thoảng lại thất thần, hồn vía như ở đẩu đâu, bất chợt hỏi Tô Xán:

- Na Na ở trường thế nào, có chơi bời không?

Tằng Na giật mình, khẩn trương nhìn Tô Xán, không ngờ cha trước nay luôn tin tưởng mình giờ lại đi hỏi tình hình của mình với Tô Xán.

Tô Xán lắc đầu:

- Không ạ, lớp các chị ấy rất nghiêm, thường ngày rất ít khi cháu thấy chị cả ra ngoài chơi giữa tiết, toàn ở lớp làm bài.

Tằng Toàn Minh gật đầu, bộ dạng rất là hài lòng:

- Ừ năm cuối rồi, nên chăm chỉ hơn, muốn chơi sau này còn nhiều thời gian.

- Dạ, con biết!

Tằng Na thầm thở phào, cô rất sợ cha mình, ở nhà cô có thể luộm thuộm, có thể không làm việc nhà, đều không sao hết, nhưng nếu lơ là học hành sẽ là vấn đề lớn.

Càng thấy gần đây Tô Xán thay đổi nhiều, trước kia thích ba hoa chích chòe trên bàn ăn, càng thích mách lẻo chuyện của mình, chỉ cần nắm được chút điểm yếu của mình là thằng em này nhất định ít xít ra nhiều. Làm cô rất ghét.

Nếu trước kia ở trường có nam sinh theo đuổi mình, Tô Xán sẽ Tô Xán sẽ tóm chặt lấy không buông, dù sao trước kia mình cũng thường mách cha mẹ nó chuyện nó thích nữ sinh, làm Tô Xán bị giáo huấn, cho nên quan hệ hai chị em hơi cứng.

Thế nhưng bây giờ hai chữ "chị cả" trông miệng Tô Xán rất thân thiết, không hề thấy phản cảm sởn gai ốc, ngược lại thấy trong lòng có một thứ trước kia mình luôn né tránh đã xuyên qua cửa sổ chiếu vào, có chút ấm áp.

Lúc này mọi người nói tới chuyện Tô Lý Thành làm phó giám đốc Cty Công trình số bốn, Tằng Toàn Minh khinh thường:

- Cái công ty đó thì có tương lai quái gì, giờ cậu ngồi lên cái ghế đó để mà dọn đống phân do Triệu Thành Vinh để lại à? Tôi là tôi sẽ không phê duyệt công trình cho công ty cậu đâu, dù muốn duyệt cũng chẳng duyệt nổi.

Tằng Toàn Minh cũng là từ Cty Công trình số bốn mà ra, sau đó mới tới cục kiến thiết, hiện ông có tình cảm với công ty này hay không cũng khó nói, khả năng là vừa yêu vừa hận.

Một là nơi đó lưu giữ nhiều ký ức phấn đấu thời trẻ của ông, hai là nơi đó cũng làm ông lỡ dở tuổi trẻ, tới giờ công ty bị một đám người làm dở sống dở chết, tình cảm ấy có lẽ đa phần là phẫn hận.

Tằng Toàn Minh không phải là người nguyên tắc khô cứng, Tô Lý Thành làm phó giám đốc công ty, ông cũng có hỗ trợ tương ứng để em vợ thuận lợi hơn trong công việc, chỉ là hiện công ty đang bị rất nhiều người lên án, mọi ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào đó, làm gì cũng phải cân nhắc kỹ càng.

Vả lại cái ghế cục trưởng của Tằng Toàn Minh cũng không phải là đã ngồi vững vàng, khối người đang lăm le đằng sau, hiện trên tỉnh nhiệt độ biểu dương đã qua, công tác triển khai khó khăn, phó bí thư thành ủy Vương Kim Vinh lại ngứa mắt với ông, hắn đã quy kết ông vào trong thế lực của thị trưởng Hồng Tiểu Thiên.

Từ khi Hồng Tiểu Thiên cải cách quy hoạch thành phố tới nay, thay đổi tác phong nhún nhường trước đó, bắt đầu có hành động, như thế khó tránh khỏi khiến bí thư thành ủy Lưu Lam thấy quyền uy của mình bị dao động, cho rằng Hồng Tiểu Thiên không yên phận nữa, chuẩn bị xới đất ở Hạ Hải, Lưu Lam là tảng đá trấn sơn tất nhiên cũng phải phản ứng lại, mấy lần Hồng Tiểu Thiên đề nghị điều chỉnh nhân sự đều bị gác lại. Cục kiến thiết của Tằng Toàn Minh cũng cảm thấy có áp lực, một số hạng mục liên quan tới chính tính của Hồng Tiểu Thiên ít nhiều bị hạn chế.

Lúc này nếu Tằng Toàn Minh xen vào chuyện Cty Công trình số bốn, Lưu Lam và Vương Kim Vinh muốn hành động có chỗ mà vin vào rồi.

Tô Lý Thành biết chỗ khổ của anh vợ nên không nói nữa, về tới nhà Tằng Kha an ủi chồng:

- Không sao phía anh cả thì em có thể nói một chút, công ty có khó khăn, mặc dù không mở đặc cách gì nhưng đúng trình tự làm, anh ấy cũng sẽ hỗ

trợ, như kiếm chút khoản vay, giúp công ty vượt qua chỗ khó, vấn đề vẫn là tự thân công ty, nếu không ...

Tô Lý Thành khoát tay:

- Không phải đơn giản vậy đâu, khó khăn của công ty không phải ở vấn đề tài chính, lần này giám đốc Đông xuống, bên trên vẫn phải hỗ trợ chút tài chính, vấn đề là chữ tín, ai nhắc tới công ty bọn anh cũng không tin tưởng nữa. Hai nữa là thực lực của công ty, từ khi bác Triệu bất mãn nghỉ hưu dẫn theo một nhóm kỹ sư cốt cán, công ty không còn năng lực thực hiện công trình lớn nữa …

Tô Xán chỉ nghe vậy thôi, về phòng làm bài tập, thực hiện hết nghĩa vụ học sinh rồi đi ngủ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 52: Không Vừa Mắt

S

áng hôm sau thức dậy ra phòng khách đã thấy cha ngồi đó, trên bàn là tài liệu ngổn ngang, mẩu thuốc lá trong gạt tàn chất đống tràn cả ra ngoài, cha lại thức qua đêm rồi, chắc không muốn ảnh hưởng tới giấc ngủ của mẹ nên ra phòng khách làm việc.

Rốt cuộc mình khuyến khích cha truy đuổi Triệu Thành Vinh tới cùng là có nên không, đáng lẽ để cha thất thế nhân cơ hội xúi cha bỏ việc ra phụ mẹ tốt hơn bây giờ. Theo lịch sử cái công ty đó càng ngày càng bết bát, mình không thể giúp gì được, lúc trước mình đúng là lỗ mãng, không suy nghĩ chu toàn, làm cha càng thêm đau đầu.

Chiều thứ sáu, đã hết hai tiết đầu, hai tiết thể dục phía sau Tô Xán xin nghỉ, đeo cặp về trước, khi đi qua thao trường, đám Mậu Tiểu Thì gọi:

- Tô Xán, làm vài trận đã rồi hẵng về! Vội gì?

Tô Xán lắc đầu:

- Ở nhà có chút việc, tao đi trước đây.

Bóng lưng Tô Xán trong mắt người ở thao trường càng lúc càng nhỏ, Đỗ Đình chợt hỏi:

- Trong nhà Tô Xán thực sự có chuyện gì rồi sao?

Câu này rõ ràng là hỏi vì Đường Vũ, gần đây Tô Xán ở trên lớp học không tập trung, giáo viên gọi mấy lần mới biết, tan học thi thoảng đi cùng hai người bọn họ cũng nghĩ đâu đâu, hôm nay càng về sớm bỏ cả chơi bóng rổ. Mậu Tiểu Thì và Tiết Dịch Dương là hai người chơi rất thân với Tô Xán, từ

miệng họ hỏi ra được bối cảnh của Tô Xán, cha y hình như gần đây lên làm phó giám đốc một công ty kiến trúc, công ty đó trước kia rất có tiếng, nhưng giờ sắp phá sản, vấn đề rất lớn.

Tiết Dịch Dương cũng từ lời đối thoại của cha mẹ biết được đại khái, đương nhiên chuyện đơn vị chửi mắng Tô Lý Thành thì hắn không nói ra, cũng không nói với Tô Xán.

- Vậy phải làm sao, nhà Tô Xán sẽ không có biến cố gì chứ!?

Rất nhiều nữ sinh lòng mềm yếu đa cảm liền trở nên lo lắng, làm tâm tình Trần Linh San cũng trở nên không tốt.

Đường Vũ vẫn nhìn theo bóng lưng Tô Xán, lông mi chớp chớp, tay trái bóp chặt lấy tay phải.

- À, Cty Công trình số 4 hả? Tôi không biết cái công ty đó, có điều tiền giám đốc của bọn họ hiện đang quản vật liệu cho cha tôi, trông cũng chẳng ra làm sao!

Trương Tích cũng chẳng phải là cố ý hạ thấp Tô Xán, gần đây nhóm của hắn cũng tiếp cận Tiết Dịch Dương, có ý lôi kéo quan hệ với Tô Xán, nghe thấy thảo luận chuyện này liền nói vào, mang theo phương thức vênh vênh nhất quán.

Tô Xán đi ra đường chính, bắt xe bus tới khách sạn Khải Lai.

Cửa khách sạn đã hết sức náo nhiệt, chính phủ thành phố mở hội mời gọi đầu tư rất tưng bừng.

Đại sảnh bày mấy chục bàn hoa qua rượu bánh, ở một chiếc bàn nằm ngoài rìa, Tằng Toàn Minh, Tô Lý Thành, Đông Kiến Quân đang trò chuyện.

Đông Kiến Quân tỏ ra hết sức niềm nở với Tằng Toàn Minh, Tô Lý Thành còn có tầng quan hệ này, làm ông ta cực kỳ mừng rỡ, thời gian qua ông ta sứt đầu mẻ trán chạy chọt quan hệ cho công ty, có điều ông ta cũng nhìn ra Tằng Toàn Minh có chỗ khó, cũng không kể khổ quá nhiều, trước tiên gây dựng tốt quan hệ đã, với công ty mà nói hiện có chút quan hệ thế này cũng là quý báu lắm rồi.

Tô Xán còn thấy cả bí thư thành ủy Lưu Lam đã từng thấy ở Khách sạn Bát Nhất, con trai ông ta là Lưu Vũ Nhiên đang học sơ trung năm thứ ba, chắc bận học nên không có mặt ở đây.

Sắp tới cuối năm, công tác mời gọi đầu tư của chính phủ làm khá thành công, mấy đầu não cơ quan, vài vị thường ủy thành phố cũng đã tới đủ.

- Cái thằng bé này, cứ nhất định muốn theo.

Tô Lý Thành xoa đầu Tô Xán nói:

Đông Kiến Quân "ồ" một tiếng:

- Tô Xán lại thích chỗ của người lớn sao?

Tằng Toàn Minh lại rất thích Tô Xán trưởng thành trước tổi, nói về đứa cháu này tỏ ra rất đắc ý:

- Tới xem cung tốt, tiếp xúc va chạm nhiều có lợi cho tương lai.

Tô Xán cũng biết mình có chút tiếng nói với cha mẹ và cậu cả, hôm nay hội mời gọi đầu tư, không ít người ở các huyện thị ngoài tới, nếu công ty cha ở Hạ Hải không có hi vọng gì, vậy tìm cơ hội ở ngoài, tuy thằng nhóc như y chẳng làm được gì nhiều nhặn, nhưng dù sao cũng tốt hơn là không làm gì hết.

Thị trưởng Hồng Tiểu Thiên, phó bí thư thành ủy Vương Kim Vinh lên phát biểu khẳng định thành quả mời gọi đầu tư năm nay của ủy ban kiết thiết đô thị, cục quy hoạch kiến thiết, cùng các cơ quan công ty hữu quan, nhấn mạnh phải tranh thủ từng giây từng phút, đẩy mạnh kiết thiết cơ sở hạ tầng thành phố, tăng cường kiến thiết trung tâm thành phố, nỗ lực sáng tạo hoàn cảnh phát triển và sinh sống tốt đẹp.

Công trình quảng trường Tinh Hải là tiêu điểm của toàn Hạ hải hiện nay, đơn vị thi công là một công ty kiến trúc Canada, tới trợ giúp thành phố Hạ Hải, làm toàn thể lãnh đạo được uống thuốc an thần. Lưu Lam và Hồng Tiểu Thiên ở hạng mục này rất hợp tác, hai ba năm sau đổi khóa, đây là chính tích vững vàng của bọn họ.

Vị đại biểu của công ty Canada kia trên bữa tiệc tỏ ra rất nhã nhặn, mặc chiếc áo ghi-lê, tóc chải chuốt gọn gàng, đeo kính gọng vàng, nói chuyện mang theo vài phần phong cách của phần tử tri thức vùng duyên hải, có tên tiếng Anh là Lira, tên tiếng Trung là Lý Ngân Hà.

Chu Xuân Lan của ủy ban kiến thiết đô thị đưa Lý Ngân Hà tới bàn Tằng Toàn Minh giới thiệu.

- Công ty kiến trúc Tinh Quang chúng tôi và quảng trường Tinh Hải của quý vị đúng là có duyên, đây là công trình đầu tiên của công ty chúng tôi khi tiến vào nội địa, sẽ lấy ra một trăm phần trăm thực lực, đảm bảo xây dựng quảng trường Tinh Hải thành quảng trường trung tâm có tính đại biểu nhất trong các thành phố trung tây bộ.

Mấy vị đầu não đều cười lớn phụ họa.

Tằng Toàn Minh chỉ bình đạm gật đầu, ông ta thuộc phái hành động, không thích mấy kẻ thích huênh hoang, ăn to nói lớn.

Chu Xuân Lan không hài lòng, ủy ban kiến thiết và cục quy hoạch kiến thiết ở thành phố khác nhau có phân công chức năng khác biệt, ở Hạ Hải,

ủy ban kiến thiết cao hơn cục kiến thiết nửa bậc, bọn họ thuộc về đảng ủy còn cục kiến thiết thuộc về chính phủ.

Phụ nữ lên được chức vị này thì trong tính cách đều rất cường thế, thường hơn nam nhân. Tằng Toàn Minh làm cục trưởng, hai bên trao đổi bàn bạc công tác nhiều hơn vì thế mà cũng sản sinh va chạm càng nhiều, ngoài ra bà ta là người thuộc hệ Vương Kim Vinh, càng không cần nể nang Tằng Toàn Minh.

Đối với Tằng Toàn Minh được liệt vào hệ Hồng Tiểu Thiên thì Vương Kim Vinh rõ ràng là ngứa mắt, vốn ông ta có nhân tuyển chuẩn bị tấn công chức cục trưởng cục kiến thiết, ai ngờ mượn lực từ một kỳ báo đảng nội bộ, Hồng Tiểu Thiên chơi nước cờ đẹp, đưa Tằng Toàn Minh lên, làm nhiều chuyện của ông ta trở nên vướng víu.

Tính cách của Tằng Toàn Minh cũng làm Vương Kim Vinh cực ghét, nhận xét Tằng Toàn Minh không có tư thái cán bộ, đánh giá của ông ta là "dở ông dở thằng."

Nhìn bộ dạng ngứa mắt của Tằng Toàn Minh, Vương Kim Vinh hừ một tiếng, bọn họ danh nghĩa là mừng công cho các đồng chí cơ quan hữu quan, có điều trọng tâm là Lý Ngân Hà, thông qua bàn đạp là quảng trường Tinh Hải, nếu có thể tranh thủ được đầu từ Canada trong tương lai, thì đó là miếng bánh rất lớn, đến bọn họ cũng phải nhũn nhặn, Tằng Toàn Minh tưởng mình là ai? Còn cao giá hơn cả phó bí thư thành ủy à? Ông thanh cao thì chúng tôi đây là cái gì?

Không vừa mắt người khác có thể nhịn, với Tằng Toàn Minh thì không cần, vì ông ta chẳng nể nang mình đâu.

Chu Xuân Lan nhìn thấy Đông Kiến Quân lúc này đối diện với các đầu não thành phố còn có chút gò bó, cười nói:

- A Kiến Quân, anh cũng ở đây à?

Đông Kiến Quân đứng dậy bắt tay Chu Xuân Lan, hai bọn họ là bạn học cũ, thời trẻ Chu Xuân Lan còn theo đuổi ông ta, đương nhiên cuối cùng giữa hai bọn họ không có kết quả gì.

Năm tháng trôi qua, nhiều thứ đã thay đổi.

Giờ gặp lại, cả hai đều đã già rồi, không khỏi có chút bùi ngùi xúc động.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 53: Nghi ngờ

Đ

ây là phó giám đốc của các anh, nghe nói là thân thích của cục trưởng Tằng?

Chu Xuân Lan chuyển hướng sang Tô Lý Thành, nụ cười ẩn chứa đao kiếm.

Đông Kiến Quân ngạc nhiên, ông ta không ngờ hai người vừa bộ dạng bạn cũ lâu năm gặp lại, thoáng cái đâm mình một nhát.

Thân thích của cục trưởng cục kiến thiết lại làm phó giám đốc công trình, chuyện này không khiến người ta sinh liên tưởng mới lạ, cũng rất dễ gây ra vấn đề mẫn cảm.

Người thuộc hệ Vương Kim Vinh rất biết thừa cơ phát huy:

- Đông Kiến Quân? Cty Công trình số bốn, anh chính là vị giám đốc mới nhậm chức? Ồ! ...

Một tiếng "ồ" kéo dài, vẻ mặt nhiều người trở nên rất đáng suy nghĩ.

Tô Lý Thành nhìn cảnh trước mắt, biết gần đây Cty Công trình số bốn của mình nổi tiếng ở Hạ Hải rồi, nhưng không phải tiếng tốt, mà là một loạt vấn đề an toàn, chất lượng cùng chữ tín.

Con lạc đà đã sắp gầy chết, rất nhiều người chỉ đứng vây quanh chỉ chỉ trò trò cười nói, nhưng không một ai cho nó lấy một miếng ăn, giả dối than thở cho quá khứ huy hoàng của con lạc đà, thỏa mãn sự tự tôn ti tiện của mình.

Đại khái tình hình Cty Công trình số bốn là thế.

Chu Xuân Lan thấy mình tạo dư luận cũng đã đủ rồi, lời trong ý ngoài nói:

- Công ty các anh gần đây nhiều vấn đề lắm đây! Nên chấn chỉnh thì phải chấn chỉnh, có vấn đề phải tra xét, trọng trách rất lớn.

Vừa điểm danh Tô Lý Thành và thân thích của Tằng Toàn Minh lại nói những lời này, ý đồ quá rõ ràng rồi.

- Đồng chí Tô Lý Thành là đồng chí tốt, đã góp công lớn trong việc phát giác vấn đề của công ty, được tổng bộ tin tưởng trong lần trọng tổ công ty lần này ...

Đông Kiến Quân không biết vì sao Chu Luân Lan lại công nhiên tỏ thái độ như thế trước đầu não các cơ quan, chuyện này sẽ khiến công tác của ông ta gặp rất nhiều phiền phức, thêm lực cản cho con đường sự nghiệp của ông ta.

Con người quá nhiên không thể quay lại sự mỹ hảo khi xưa, dĩ vãng nhưu làn khói, con người là động vật luôn theo đuổi lợi ích bản thân.

Lý Ngân Hà chỉ cười nhẹ, không tham gia vào cuộc đối thoại, gần đây tới cục kiến thiết làm việc hắn chịu đựng cái mặt thối của Tằng Toàn Minh rồi, nên giờ cũng hả hê lắm.

Đám người theo Vương Kim Vinh dẫn Lý Ngân Hà qua bàn bên cạnh chào hỏi, nhìn Đồng Kiến Quân sa sút, Chu Xuân Lan lúc xoay người đi cũng có chút áy náy, song chỉ là một chút mà thôi.

Tô Xán chứng kiến chuyện này càng hiểu thêm cha hiện nay phải đối diện với khốn khó lớn thế nào, cậu cả của mình cũng chỉ phong quang bề ngoài mà thôi.

Cả bàn trở nên trầm mặc, mọi người chỉ chú tâm uống rượu, vẻ mặt không tốt.

- Con đi vào nhà vệ sinh.

Tô Xán nói một tiếng, chẳng biết cha có nghe thấy không, rời bàn tới thẳng WC.

Vừa vào gian vệ sinh thì nghe thấy ở gian bên có người nói chuyện:

- Ầy à, Lão Trịnh cớ yên tâm đi lớ, zịt vào tay ngộ rồi còn bay được sao, bên ni chỉ là chiện nhỏ thôi à, cứ zợi mà tiếp nhận đi thôi, phía lão quỷ thế nào? ...

Là giọng Lý Ngân Hà, song không phải là khẩu âm phổ thông lai tây như lúc nẫy, đây là tiếng Việt chính cống, Hạ Hải là thành phố nhỏ khá bế tắc, người hiểu được gần như không có, có điều rất khéo, trước kia là trưởng phòng hạng mục, tiếp xúc nhiều với thương nhân Hong Kong quay lại nội địa đầu tư, cho Tô Xán hiểu được tiếng Việt.

(Chúng ta hay gọi là tiếng Quảng, còn người TQ gọi là tiếng Việt)

Ngay từ đầu Tô Xán đã chú ý tới Lý Ngân Hà rồi, vì ở đời sau quảng trưởng Tinh Hải phải ba bốn năm sau mới lục tục khởi công, tuy Tô Xán không hiểu nguyên cớ làm sao, thế nhưng nay công trình khởi công sớm như vậy, rõ ràng Lý Ngân Hà là nhân vật quan trọng, muốn biết thay đổi có liên hệ gì tới sự quay lại của mình hay không?

Theo miêu tả của Lý Ngân Hà, tập đoàn kiến trúc của Vancouver - Canada nếu có thực lực kinh tế lớn như vậy, quảng trưởng Tinh Hải chẳng thể tiến triển chậm chạm như thế, trì hoãn mấy năm liền.

Rốt cuộc là lịch sử đã thay đổi, hay có điều gì đó làm ảnh hưởng tới công trình?

Quan trọng nhất là Lý Ngân Hà cố ý dùng tiếng phổ thông lơ lớ kiểu Tây hiện giờ lại rất thuần thục tiếng Việt, làm Tô Xán có cảm giác bất an, mà

một thương nhân lớn, bạn bè lại có ai lấy cái tên "Lão Quỷ" khiến người ta nghe chẳng thoải mái chút nào.

Nếu như Lý Ngân Hà biết chỉ vài câu nói của mình khiến Tô Xán sinh ra nhiều nghi ngờ như thế, đảm bảo cực kỳ hối hận.

Tô Xán trong lúc suy nghĩ không cẩn thận chạm vào tường, phát ra một tiếng "cạch".

Cuộc trò chuyện qua điện thoại bên kia ngưng bặt.

Nhà vệ sinh lặng ngắt.

Không khí như trong phim kinh dị khiến người ta sởn gai ốc.

Mọi thứ phát sinh chỉ trong tích tắc, Tô Xán lập tức bình tĩnh lại, thản nhiên giật nước, đồng thời chẳng hề che giấu tiếng bước chân, ngâm nga một bài hát, đi ra, vặn nước rửa tay rào rào, mắt nhìn qua gương, thấy cánh cửa gian Lý Ngân Hà ngồi mở ra một khe nhỏ.

Tô Xán vẫn vờ như không nhìn thấy gì hết, rời nhà vệ sinh, để lại bóng lưng gầy gầy.

Ở phía kia, Lý Ngân Hà nhìn chằm chằm Tô Xán thật lâu qua kính cận, con ngươi lạnh băng mất một lúc mới hoạt động lại, nhíu mày, trong điện thoại có tiếng hỏi:

- Sao thế? Bên đó xảy ra chuyện gì à?

Lý Ngân Hà khôi phục tiếng phổ thông lai tây, áp sát di động vào tai:

- Không có gì, gian bên có thằng nhãi con ... Có điều hắn không có vấn đề gì đâu.

Tô Xán rời nhà vệ sinh, vẻ trấn định cố giả vờ ra biến thành hoảng loạn, bước chân cũng nhanh hơn, tim đập như trống, tuy có trải nghiệm tương lai, nhưng cả ở tương lai y cũng là nhân vật nhỏ thôi, nghĩ tới khả năng có thể xảy ra, không hốt hoảng mới lạ.

Cảm giác này giống cái lúc y cầm gạch đánh Trần Xung, tim đập mãnh liệt, cơ thịt co lại, thậm chí run rẩy, thậm chí da bắt đầu nổi gai ốc. Chỉ bởi vì ý chí mạnh mẽ, cân bằng được hoảng loạn tràn tới như từng đợt sóng.

Tô Xán nhìn về phía bàn mình, cha vẫn đang uống rượu, y liền tới phía cô phục vụ:

- Chị ơi, cho em mượn một cái bút và một tờ giấy.

- Đợi chút nhé em trai.

Phụ vụ ở khách sạn Khải Lai không những trẻ trung xinh đẹp, phục vụ cũng cực tốt, nhanh chóng đi tìm giấy bút cho Tô Xán.

Tô Xán tới quầy phục vụ, định viết mới phát hiện vừa rồi quá căng thẳng làm nước phun hết lên ống tay áo, cứ dính dính vào da rất khó chịu.

Quay trở lại bàn, Tô Xán đưa tờ giấy cho Tằng Toàn Minh.

Tằng Toàn Minh hơi ngạc nhiên, có chuyện gì không nói ngay còn giấy với tờ, cầm ra xa một chút, nghiêng đầu xem, bên trên viết :" Cậu cả, cháu đề nghị lập tức điều tra thật kỹ Cty Tinh Hải và lai lịch, bối cảnh cá nhân của Lý Ngân Hà! Đặc biệt là gần ba năm qua đi đâu, làm gì, đánh giá của người từng tiếp xúc với hắn ra sao, thế nào cũng tìm ra cái gì đó!"

Tô Xán tất nhiên không thể nói những lời này, xung quanh còn có những người khác, Lý Ngân Hà bị y tình cờ nghe được cuộc nói chuyện, y càng phải cẩn thận sợ đánh cỏ động rắn. Tô Lý Thành cũng ghé sang nhìn, dù sao

cũng là giấy con mình viết, ông ta muốn biết con viết cho cậu cả cái gì, chẳng là là tâm tính thiếu niên nổi lên.

Đông Kiến Quân tất nhiên không thể tham gia vào, chỉ cười với Tô Xán.

Xem xong tờ giấy, vẻ mặt Tằng Toàn Minh và Tô Lý Thành trở nên không tự nhiên, Tô Lý Thành định mắng con, có điều thấy Tằng Toàn Minh ở bên cạnh không lên tiếng nên không nói gì, có lẽ đó là nguyên nhân Tô Xán không đưa giấy cho cha, lại đưa cho cậu của nó, rõ ràng là bất tín nhiệm, làm ông mất mặt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 54: Đối diện

Cha mẹ luôn thiên vị con mình, đồng thời cũng luôn coi con mình còn nhỏ, Tằng Toàn Minh thì khác, nửa năm ông đã quá quen Tô Xán ngồi trong thư phòng của mình xem sách dành cho người lớn, có thời gian ông cũng chỉ bảo thêm cho Tô Xán, còn không ngại nói cả cho y những chuyện ở cục kiến thiết và thành phố, lời của Tô Xán, cha mẹ y nghe vào ba phần là không tệ rồi, còn Tằng Toàn Minh sẽ nghiêm túc cân nhắc.

Tằng Toàn Minh rất có kinh nghiệm đấu tranh, Tô Xán cũng hiểu, cậu cả mình tuy tính tình quái đản, nhưng rất trí tuệ, tầm nhìn hơn hẳn người khác, quả nhiên cậu cả vo giấy lại, mau chóng hủy diệt chứng cứ, nhìn Tô Xán một cái, không không gì hết, rất là trầm ổn.

Điều này làm Tô Xán nhớ tới một lần cậu cả ở văn phòng được người khác đẩy một gói thuốc, ông trực tiếp mở ngăn kéo ra ném vào, hai bên cực kỳ ăn ý, sau đó chuyện ai nấy làm.

Lý Ngân Hà chủ động từ đám đầu não cơ quan đi tới, giơ ly rượu lên với Tằng Toàn Minh:

- Cục trưởng Tằng, trước kia nếu có chuyện gì không phải xin được bỏ quá cho, sau này chúng ta còn phải cùng nhau hợp tác ..

Ngữ khí có vài phần khiêm nhường, không khách khí chừng mực như trước, còn nhìn sang Tô Xán:

- Ha ha, cậu bé này trông rất thông minh lanh lợi, tên là gì thế?

- Cháu tên Tô Xán.

Làm ra vẻ cực kỳ ngây thơ cười toe toét, chiêu giả non này Tô Xán đã luyện cực kỳ thông thạo rồi, dùng với cha mẹ không biết bao nhiêu lần.

Lý Ngân Hà gật đầu:

- Mọi người thong thả ăn, hôm khác tôi nhất định mời cục trưởng Tằng một bữa, đừng từ chối.

Nhìn Lý Ngân Hà ung dung rời đi, Tô Xán cười cực tươi, nếu trước đó y chỉ có chút ngờ vực thôi, giờ hành vi chột dạ của Lý Ngân Hà đã tự bán đứng hắn rồi. Tằng Toàn Minh cũng hơi nheo mắt lại, suy nghĩ cũng giống như Tô Xán, quay sang khẽ gật đầu với y.

Kết thúc bữa cơm, Tằng Toàn Minh gọi Tô Xán ra một chỗ hỏi riêng y ngọn nguồn sự việc, tiếp đó vài ngày sóng yên biển lặng, âm thầm thu thập thông tin về tập đoàn kiến trúc Tinh Quang. Cùng lúc đó đối phương thông qua bộ sự vụ quốc gia báo cáo kế hoạch, làm cơ quan đầu tư thấy miếng bánh lớn sắp rơi xuống, đối phương cũng ký cam kết hợp tác đầu tư, phương diện Hạ Hải lập tức trở nên hưng phấn.

Tằng Toàn Minh qua một thời gian nghiên cứu tài liệu về tập đoàn Tinh Quang liền gọi điện cho bạn mình là Triệu Lập Quân ở cục công an. Tuy Triệu Lập Quân chủ yếu quản vụ án hình sự, không quản kinh tế, nhưng xét tầm nghiêm trọng sự việc nên không ngại vượt quyền. Triệu Lập Quân là bạn của Tằng Toàn Minh, hai người này có thể kết bạn vong niên đương nhiên tính cách có chỗ tương đồng.

Khi cảnh sát tham dự vào mấy thường ủy trên thành phố mau chóng biết tin, chuyện này liền được coi trọng cao độ.

Lưu Lam sống lưng lạnh toát, biết chuyện này phát sinh dưới vành mắt mình mang ý nghĩa gì.

Cơ quan công an lập tức khai quật ra rất nhiều nghi vấn, ngay trong đêm thu thập chứng cứ, cái tập đoàn này chủ yếu hoạt động ở Hong Kong, Macao và một dải duyên hải, tiến hành lừa gạt tương tự, có cả xí nghiệp quốc gia, có cơ cấu chính phủ, thông qua cớ đầu tư, tìm kiếm đối tác, làm giả giấy tờ bằng chứng che mắt nhân viên điều tra, giành được công trình hạng mục, dùng vật liệu giá rẻ tiến hành khai phát hạng mục, sau khi nhận được tiền công trình cấp xuống, vứt bỏ đội thi công chưa được trả lương và công trình dở dang chất lượng thấp, bốc hơi.

Rất nhiều huyện thành phố bị hại thảm, mấy đầu não bị cách chức, nhưng phải nuốt trái đắng vào bụng, cũng có vài nơi lập án điều tra, nhưng chứng cứ không đủ, manh mối thiếu hụt, thêm vào có người cố ý che đậy sai lầm, nên tới giờ chưa phá được.

Đồng bọn của Lý Ngân Hà nối nhau sa lưới ở Quang Châu, Thâm Quyến, Ma Cao.

Nửa tháng sau, chó đặc cạnh tìm được Lý Ngân Hà trốn trong núi sâu ở vùng tây bắc.

Cảnh sát liên hợp của Thâm Quyến - Ma Cao cám ơn cảnh sát Hạ Hải, tuyên bố "vụ án tập đoàn lừa gạt đặc biệt lớn Hong Kong - Ma Cao 3.15" bị phá thành công, giành được thắng lợi trọng đại.

Phó cục trưởng cục công an thành phố, chính ủy chi đội vũ cảnh, đội trưởng đội điều tra hình sự Triệu Lập Quân gõ cửa nhà Tăng Toàn Minh, trông nước da không được tốt, chắc vì vụ án lừa đảo mà bôn ba không ít, có điều đôi mắt rất có tinh thần, vì là người đầu tiên truy tìm manh mối nên hắn giao đảm nhận trọng trách này.

- Hội nghị hôm qua chính ủy Giang ghi công cậu, lần n ày công của cậu không nhỏ đâu.

Tăng Toàn Minh mời Triệu Lập Quân ngồi xuống, vừa pha trà vừa nói:

Triệu Lập Quân xua tay:

- Nếu nói tới lập công, nếu không nhờ manh mối Lão Tằng anh cung cấp, thì làm sao chúng tôi phát hiện ra khả nghi mà điều tra, khi liên hệ với cơ quan bên Thâm Quyến xác nhận chứng cứ, người ta còn bực mình kìa. Về sau cầu mong một ngày liên hệ hai tư tiếng với chúng tôi mà còn chẳng được.

Tằng Toàn Minh cười trêu:

- Nghe nói người ta không phải chỉ cám ơn xuông hả, còn lên báo thành anh hùng trong ngành, đây là cơ hội tốt đấy ...

Triệu Lập Quân vì vụ án này được bộ công an biểu dương, còn lên nhật báo Ma Cao, đại biểu cho công an nội địa, phù hợp với tinh thần phương châm hợp tác hai bên trước ngày Mao Cao trở về, có tác dụng củng cổ liên hệ giữa Ma Cao và nội địa, còn tuyên truyền được hình ảnh tốt đẹp vệ ngành công an quốc gia.

- Lão Tằng, đừng đùa thế nữa, nếu không có anh trước kia khuyên bảo thì có lẽ tôi xuất ngũ xong đã ra ngoài xã hội lưu lạc thành lưu manh đâm thuê chém mướn rồi, người khác nói thế tôi còn dám nhận, anh nói thế tôi chả dám.

- Vậy vụ án sao rồi?

Triệu Lập Quân nhíu mày, nhìn Tô Xán:

- Lý Khôn, tên giả là Lý Ngân Hà, hắn sẵn sàng cung cấp một số chứng cứ quan trọng, có điều muốn gặp Tô Xán một chuyến, tôi đương nhiên từ chối. Hiện công tác thẩm vấn đang trong quá trình giằng co.

Tằng Toàn Minh hỏi ý Tô Xán:

- Cháu thấy sao?

- Không sao ạ, để cháu gặp hắn một chuyến.

Với Tô Xán mà nói đương nhiên không thành vấn đề, Lý Khôn sa lưới, nhưng ngậm miệng không khai, cơ quan cấp trên yêu cầu thúc đẩy tiến trình thẩm vấn. Triệu Lập Quân lúc đầu hơi ái ngại, Tô Xán trước kia ra vào đồn công an nhiều lần, song đối diện với một tên tội phạm là chuyện khác, có điều thấy Tô Xán quyết ý nên đồng ý.

Chuyện này phải xin phép gia đình, Tằng Kha và Tô Lý Thành kiên quyết không đồng ý, không muốn Tô Xán có dính líu gì tới vụ án, lo đối phương báo thù, tuy Tô Xán là người đầu tiên phát hiện nghi vấn của Lý Khôn, nhưng sau khi báo cho Tằng Toàn Minh thì trong nhà giữ kín bưng chuyện này.

Tô Xán hết sức bình tĩnh khuyên giải cha mẹ, thêm vào Tằng Toàn Minh vỗ bàn quyết định, vợ chồng Tằng Kha mới đành chịu.

Trong phòng thẩm vấn có ba cảnh sát, hai nam cảnh sát mặt nghiêm khắc lạnh lùng, một nữ cảnh sát mày nhíu chặt, hẳn là không thích khói thuốc do nam đồng nghiệp phả ra, tay cầm giấy bút, thẩm vấn đột kích bao lâu, song Lý Không cứng đầu cố chấp vòng vo không nói tới trọng điểm, hai bên cứ vậy giằng co tâm lý chiến với nhau.

Cửa mở ra, ba cảnh sát đứng dậy chào:

- Cục trưởng Triệu.

Nhìn thấy thiếu niên đi bên Triệu Lập Quân, bọn họ liền biết đây là người Lý Khôn muốn gặp.

Đều quan sát Tô Xán.

Tập đoàn tội phạm này rất có trí tuệ, chỉ cần nhìn bao nhiêu đầu não huyện thị bị bọn chúng xoay vòng vòng là biết thủ đoạn rồi, không ngờ lại té ngã ở thành phố Hạ Hải này, mấy lãnh đạo thành ủy đều vã mồ hôi, nếu để gian kế đám người này thành công, không dám tưởng tượng hậu quả thế nào, tài chính Hạ Hải vốn yếu ớt, chắc chắn sẽ bị trọng thương, ban bệ lãnh đạo sẽ có chấn động.

******

Triệu Lập Quân là nhân vật có thật, vụ án này cũng có thật nốt, nếu là người TQ đọc truyện này sẽ thấy thú vị hơn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 55: Đối Diện (2)

Tô Xán ngồi xuống ghế, Lý Khôn phía đối diện tức thì khôi phục tinh thần, nhoài người tới nhìn y chằm chằm, sau đó cười rộ lên, càng cười càng tợn, ngả người ra sau.

- Lý Khôn! Đừng có càn rỡ.

Một cảnh sát quát, bọn họ có kinh nghiệm đối phó với tội phạm, sợ hành vi thất thường của đối phương để lại ảnh hưởng tới Tô Xán, trước khi Tô Xán tới, chính ủy đã lên tiếng căn dặn họ phải bảo vệ an toàn cho y, nhất là phương diện tâm lý.

Viên cảnh sát này Tô Xán cũng quen, là một trong hai "đàn em" của Triệu Lập Quân, tên Cung Quân, là người hộm nọ vác con chó bỏ chạy.

- Là cậu đúng không, nhất định là cậu rồi ... Tôi suy nghĩ mãi không thấy mình có sơ hở gì, chỉ có chỗ cậu mà thôi, tôi thua ở chỗ nào nhỉ?

Lý Khôn ngừng cười, nghiêm túc hỏi:

Trước khi tới đây Tô Xán đã xem tài liệu về Lý Khôn, tuổi 32, tốt nghiệp nghiên cứu sinh trường đại học có tiếng, được tiến cử suốt từ cao trung tới đại học, thành tích nổi bật, có rất nhiều phóng viên đang đợi hắn được thẩm vấn sau, tiến hành phỏng vấn chuyên đề xã hội.

- Còn nhớ lời anh nói ở trong nhà vệ sinh không, đó là tiếng lóng phổ biến trong bang hội Hong Kong, không phù hợp với hình tượng trước đó của anh, làm tôi nghi ngờ.

- Biết mà, sơ xuất, sơ xuất quá ... Thói quen đúng là thứ chí mạng ... Tôi không ngờ trong thành phố nhỏ này lại có nhân vật như cậu.

Lý Không thở dài, hắn không ngờ mình thất bại ở chuyện nhỏ nhắt như thế.

Tô Xán cũng tung ra câu hỏi của mình:

- Tại sao anh lại hoài nghi tôi?

Sau khi đưa ra nghi vấn với cậu cả, y chưa từng tham dự thêm bất kỳ chút nào ở vụ án này, đối phương lại điểm danh muốn gặp mình, chứng tỏ mình có sai sót.

Đôi mắt hẹp dài của Lý Khôn ánh lên vẻ giảo hoạt:

- Còn nhớ cậu ở nhà vệ sinh ra còn đi rửa tay không, nam sinh ở tuổi cậu đa phần đi vệ sinh xong lười rửa tay, lại còn để tay áo bị ướt mà vẫn cứ rửa tay, cố làm ra vẻ trấn tĩnh, lúc đó cậu quan sát tôi qua gương phải không? Lúc đó tôi đã hoài nghi rồi, không ngờ vẫn sơ xuất, cho rằng cậu chỉ là thằng bé bình thường ... Nếu như đề phòng trước, chúng tôi có thể di chuyển, không ngờ ... Không ngờ lại thua vì một thằng nhóc ...

Tô Xán cũng bất ngờ, lúc đó mình quá khẩn trương lộ sơ hở, đối phương cũng rất giảo hoạt, thắng bại chỉ trong gang tấc, nói cho cùng chẳng qua vì đối phương coi thường mình là thằng nhóc nên mới thua, nếu mình là người trưởng thành đã không nên cơm cháo gì rồi.

Tô Xán lắc đầu:

- Cho dù lần này thoát được thì các anh tiếp tục làm trò lừa gạt này sớm muộn gì cũng bị bắt, cơ quan công an đã lập án điều tra các anh, tôi chỉ làm quá trình này xảy ra sớm hơn.

Lý Khôn im lặng hồi lâu, ngẩng đầu lên nói với Triệu Lập Quân:

- Chính ủy Triệu tôi sẽ khai báo, tôi sẽ kiểm điểm, sẽ cung cấp một số manh mối có giá trị.

Sau đó nói với Tô Xán:

- Cậu nhóc khá lắm, không biết lớn lên rồi sẽ thế nào, tóm lại ... Đừng có học tôi.

Rời phòng thẩm vấn, Triệu Lập Quân thay đổi cái nhìn với Tô Xán, không phải vì y thông minh phát hiện manh mối từ chi tiết nhỏ, vì Tô Xán tử nhỏ đã lanh lợi nghịch ngợm nổi tiếng vua bày trò rồi, mà bởi chính thần thái trấn định khi đối đáp với một tên tội phạm.

Gặp được và phát hiện nghi vấn của đám Lý Khôn hoàn toàn là ngẫu nhiên, quảng trường Tinh Hải vẫn tiếp tục xây dựng, chỉ là kết cục đã thay đổi, chính phủ thành phố Hạ Hải không bị tập đoàn lừa gạt xoay như chong chóng, làm công trình mắc cạn, trì hoãn mấy năm như đời sau nữa.

Thế nên những người đáng lẽ vì nó bị cách chức điều tra, ngã khỏi ghế, ảm đảm nghỉ hưu, vì Tô Xán mà vẫn ở nguyên vị trí.

Lưu Lam 45 tuổi ở trong văn phòng thở phào nhẹ nhõm, gạt tàn sau lưng ông đã đầy tràn cả ra ngoài, như đống thóc, ông ta vừa nhận được tin mình thoát được kiếp nạn. Hạ Hải phát triển gian nan, đối ngoại chỉ có một cái sân bay nhỏ tẹo, một cái đường sắt chạy dọc miền tây, kinh tế nằm bét trong hai mấy thành phố của tỉnh, mấy lần xin lập thành phố du lịch đều bị nhiều lý do bác bỏ.

Nói thật, làm cái chức bí thư thành ủy Hạ Hải này rất khổ, chỉ là người bên ngoài không biết mà thôi, với cái tuổi 45 của ông ta, trong mắt nhiều người con đường chính trị vừa mới cất bước, ông ta còn có tiền đồ lớn, nếu để tập đoàn lừa đảo kia lừa mất tiền công trình của quảng trường Tinh Hải, vậy bí thư quản nhân sự ông ta xen vào chuyện mời gọi đầu tư của chính phủ chắc chắn sẽ gánh trách nhiệm trọng đại.

Trên bàn của Lưu Lam có một bản kiến nghị, bổ nhiệm Tằng Toàn Minh kiêm nhiệm chủ nhiệm ủy ban kiến thiết, đương nhiên kiến nghị này tới từ Hồng Tiểu Thiên, Lưu Lam vốn định áp xuống tới thường ủy thảo luận, có điều hiện giờ không cần nữa.

Díu mẩu thuốc là vào gạt tàn, Lưu Lam tay gõ bàn, lẩm bẩm:

- Tằng Toàn Minh ...

Lệnh bổ nhiệm Tằng Toàn Minh mau chóng được ban bố, còn nguyên chủ nhiệm ủy ban kiến thiết Chu Xuân Lan bị điều tới trung tâm chính vụ, tới trường đảng tái học tập.

Ủy ban kiến thiết và cục kiến thiết một nắm chỉ đạo vĩ mô một điều hành công tác cụ thể, giờ cả hai đều nắm trong tay Tằng Toàn Minh, chắc chắn thực quyền tăng mạnh, Chu Xuân Lan điều đi, tâm bệnh lớn nhất của Tằng Toàn Minh cũng tiêu tan, mặt nhẹ nhõm trẻ trung thêm vài phần.

Cái tập đoàn lừa đảo này khiến hơn hai mươi xí nghiệp pháp nhân và cơ quan chính phủ bị hại, tổng số tiền lên tới trên 20 triệu NDT.

Tình thế của thành phố thay đổi hẳn, vì Tằng Toàn Minh là người đầu tiên phát hiện nghi vấn, cho nên công lao không thể xóa bỏ, Hồng Tiểu Thiên cực kỳ giỏi nắm bắt thời cơ tăng cường sức ảnh hưởng, hệ phái Lưu Lam tổn thất, uy tín không còn như trước, nhưng lại không thở phào nhẹ nhõm, nếu như để đám Lý Khôn thành công, đến bí thư thành ủy cũng không tránh khỏi liên quan.

Cái tên Tằng Toàn Minh dần dần lọt vào tầm mắt một vài người, bình thường mang thành kiến với ông cũng không khỏi chính diện nhìn nhận lại vị cán bộ thăng tiến nhanh chóng nửa năm qua.

Sau quá trình nghiên cứu muốn tìm yếu quyết, đành lắc đầu. Tằng Toàn Minh có năng lực nghiệp vụ rất mạnh, tính cách khác người, đồng thời có vận may không tệ, không thể mô phỏng.

Chiều hôm đó Chu Xuân Lan tay cầm chìa khóa đi tới trung tâm chính vụ, mặt mày đôi phần nhợt nhạt, mấy ngày trước khi thông báo miễn chức gửi xuống, bà ta cũng thở phào, giờ tâm cảnh dần hồi phục.

Trung tâm chính vụ là một trạm trung chuyển, cán bộ trẻ ở đây kiếm tư lịch, một số cán bộ già cũng có thể điều tới đây phát huy nhiệt tình còn lại, nhưng Chu Xuân Lan biết mình tới đây, e không còn cơ hội trở mình nữa.

Một chiếc Santana 2000 đỗ lại ở cửa, qua cửa kính, Đông Kiến Quân im lặng nhìn Chu Xuân Lan đi dưới hàng cây, hiện giờ Chu Xuân Lan ăn mặc đơn giản, không khác gì phụ nữ nội trợ trung niên bình thường, còn đâu phong quang khí chất xưa.

Đông Kiến Quân trong lòng cũng không dễ chịu, gật đầu với Tô Lý Thành rồi xuống xe, bên kia Chu Xuân Lan cũng dừng bước, hai người nhìn nhau.

- Tôi tới thăm người bạn cũ, nhân sinh vô thường, bảo trọng, đừng nên nghĩ nhiều.

Đông Kiến Quân chân thành nói:

Khuôn mặt tiều tụy của Chu Xuân Lan có chút xúc động, hồ tưởng lại năm tháng xưa, gật đầu:

- Cám ơn anh.

Chỉ hỏi qua vài câu tình huống gia đình của Chu Xuân Lan, đứa con học tiểu học của bà ta sắp thi lên cấp, Đông Kiến Quân biết tới lúc mình phải đi rồi.

- Những người bạn thanh niên, hãy hăng hái đối diện với cuộc sống mỗi ngày, phải phấn đấu nỗ lực vì lý tưởng hạnh phúc ngày mai.

Đông Kiến Quân trước khi đi, nắm tay giơ lên không:

Chu Xuân Lan cảm xúc ngổn ngang, khóe mắt có cảm giác ươn ướt, câu nói này khi hai người tốt nghiệp xuống nông thôn, lúc cáo biệt trao đổi nhau bút ký, Đông Kiến Quân viết vậy, cuối cùng còn đề : Tặng cho nữ thanh niên ưu tú, chiến hữu thân yêu Chu Xuân Lan.

Chu Xuân Lan quay về văn phòng, một nữ công vụ viên hỏi:

- Chủ nhiệm Chu, chị làm sao thế?

Trông Chu Xuân Lan giống như vừa mới khóc.

Chu Xuân Lan vuốt mũi, cười, nhìn cây hòe bên ngoài, lẩm bẩm:

- Không có gì ... Công tác cho tốt, sống cho tốt!

Quay lại xe, Đông Kiến Quân nói với lái xe Tiểu Vương:

- Đi thôi, tới ủy ban kiến thiết.

Sau đó quay đầu sang nói với Tô Kiến Thành:

- Chúng ta bàn vấn đề quảng trường Tinh Hải ...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 56: Năm 1998 Sắp Trôi Đi

Trong biểu dương công khai của cục công an thành phố hoàn toàn không có cái tên Tô Xán, vì Tô Xán và người nhà phản đối, Triệu Lập Quân cũng xóa bỏ phần báo cáo liên quan tới Tô Xán.

Ở nghi thức chào cờ đầu tuần, đầu tiên biểu dương lớp vinh dự nhận được cờ đỏ, rồi học sinh giành thành tích ở hội thi thể thao, cũng không có tên Tô Xán.

Chuyện cảnh sát thành phố Hạ Hải phá được tập đoàn lừa đảo đắc biệt lớn không truyền tới các trường học, đương nhiên rồi, đây có phải vấn đề học sinh quan tâm đâu.

Chỉ có một học sinh lớp số 3 đắc ý khoe khoang với bạn học cha mình là cảnh sát tham gia phá vụ án này, rất được hâm mộ.

Cảnh sát Ma Cao tới thành phố Hạ Hải, mặc dù khó tránh khỏi tính chất hình thức, có điều hay dở gì cũng vì hữu nghị hợp tác hai bờ mà tới.

Đại hội biểu dương, Triệu Lập Quân được lập công lao cấp hai, đạt danh hiệu vinh dự " Đảng viên cộng sản ưu tú thành phố Hạ Hải!"

Khi Tằng Toàn Minh quyết định giao kế hoạch kiến thiết cho Cty Công trình số bốn, khơi lên sóng gió lớn.

Báo chí Hạ Hải tiến hành thảo luận nhiệt liệt, trong đó có bài viết kịch liệt chỉ trích Tằng Toàn Minh, bài viết là (Tiến bộ hay thụt lùi, đuổi được sói đói đi, chó ghẻ lại tới).

Trên bài viết nói Cty Công trình số bốn nay ở giai đoạn sống dở chết dở, lãnh đạo hữu quan phải tiến hành khảo sát chuyên sâu, không nên vì chiếu cố xí nghiệp lâu năm, giữ quy củ truyền thống thủ cựu mà thất tín với dân, phải suy xét tới đơn vị kiến thiết khao khát xây dựng Hạ Hải phồn vinh thịnh vượng.

Hồng Tiểu Thiên cân nhắc người đứng sau lưng bài báo này, thở dài với Tằng Toàn Minh:

- Lão Tằng, chúng ta có nên cân nhắc kỹ hơn không?

Phải biết rằng trong cuộc đấu tranh quyền lực vừa rồi, Hồng Tiểu Thiên dựa vào côn lao Tằng Toàn Minh kiếm được rất nhiều phiếu, bọn họ đã chiếm được ưu thế, đang ổn định thành quả, chuẩn bị hướng mục tiêu cao hơn thì công thần Tằng Toàn Minh lại đưa ra quyết định tranh cãi này, tới ngay cả Hồng Tiểu Thiên cũng không khỏi cho rằng Tằng Toàn Minh đang chiếu cố thân thích, thế này trông giống đang được thế lần tới quá mức, chỉ lo đám Lưu Lam và Vương Kim Vinh phản ứng, ông ta muốn thi triển hoài bão của mình, không muốn mâu thuẫn quá lớn.

Tằng Toàn Minh bình thản đối đáp:

- Thị trưởng Hồng, không phải Tằng Toàn Minh cậy già lên mặt, mà quảng trưởng Tinh Hải là điều kiện cứng để Hạ Hải được phê chuẩn làm thành phố du lịch. Hiện Hạ Hải không có xí nghiệp nào có năng lực hoàn thành công trình này trong thời gian ngắn, nếu như tìm viện trợ bên ngoài, với tài chính thành phố là gánh nặng cực lớn, mấy tập đoàn kiến trúc có tiếng trên tỉnh đều không có kế hoạch liên quan, đồng chí của chúng ta chưa chắc chạy vạy được.

Hồng Tiểu Thiên gật đầu, trong lòng ông ta có chút hổ thẹn, mình ít nhiều bị ảnh hưởng bởi thói xấu quan trường, nhiều phương diện cứ quy kết vào đầu tranh lợi ích, bỏ qua đại cục.

- Tài chính là khó khăn lớn nhất của chúng ta, vài hạng mục đều nối nhau mắc cạn. Tôi xoay xở đủ đường rồi.

Hồng Tiểu Thiên nhíu mày, suốt ngày giật gấu vá vai, giống như bà nội chợ lo chuyện dầu mỡ củi lửa, làm sao nghĩ được chuyện to tát.

- Đúng vậy, Cty Công trình số bốn tuy thanh danh không tốt, gần đây cũng có vài vấn đề, nhưng chúng ta phải nhìn vấn đề khách quan, tiền nhiệm sai lầm, không thể quy kết cho người sau, càng không thể đánh một đòn chết luôn. Cty Công trình số bốn thuộc tập đoàn Đại Dung, dù về kỹ thuật hay nhân lực mà nói đều có tích lũy lớn, có kinh nghiệm xây dựng công trình đập nước lớn ở Tây Nam, là cỗ xe tăng có động cơ mạnh mẽ, đó chính là thứ chúng ta cần hiện nay.

Vốn Tằng Toàn Minh không coi trọng Cty Công trình số 4, không ngờ Tô Lý Thành lại thuyết phục đám Triệu Ngạn quay về công ty, Triệu Ngạn lại đến nói chuyện với Tằng Toàn Minh mới thuyết phục được.

Hồng Tiểu Thiên suy nghĩ nói:

- Có điều giao cho họ, chẳng phải chúng ta còn phải đợi thêm vài năm nữa?

Mình còn bao nhiêu cái vài năm nữa đây? Một thành phố dù phát triển chậm chạp, có điều mãi mãi chẳng giờ, còn người tuổi trung niên như mình mà nói, đã tới sườn kia của cuộc đời rồi.

Tằng Toàn Minh không trả lời, đây không phải vấn đề của ông, tôi làm tròn trách nhiệm rồi. Hồng Tiểu Thiên gật đầu, lấy bút máy ra ký tên trên văn kiện:

- Tôi muốn xem xem Đông Kiến Quân huy động được bao nhiêu tài nguyên của tập đoàn bên trên.

Thế là đơn vị xây dựng quảng trường Tinh Hải đã được phê duyệt.

Tổng bộ Tập đoàn Đại Dung ở Dung Thành, Triệu Hâm dẫn mấy đồng nghiệp phòng công trình tất bật chạy tới chạy lui, ông ta và Đông Kiến Quân rất thân thiết, là chủ nhiệm ban dự toán trong nội bộ tập đoàn, hiện đang giúp Đông Kiến Quân chạy lo dự toán quảng trường Tinh Hải, chuyện này oanh động nội bộ tập đoàn.

Tới ngay đứa con dâu suốt ngày kêu ca Đông Kiến Quân vô dụng, gần đây nhắc tới cha chồng cũng hãnh diện lắm.

Không ai ngờ rằng Đông Kiến Quân ở tập đoàn lận đận mười mấy năm, xuống Hạ Hải một cái lấy luôn được hạng mục kiến thiết trọng điểm, gần đây tổng công ty tranh thủ mấy hạng mục các huyện thị trong tỉnh, người được cử xuống báo về gặp đủ loại khó khăn và ngăn cản, không lấy được công trình nào ra hồn. Cty Công trình số bốn dưới muôn vàn khó khăn gây dựng lại còn có thể đột phá, đủ thấy được thủ đoạn.

Đông Kiến Quân làm cú trở mình tuyệt đẹp, làm vị lão gia tử trong tập đoàn cũng vô cùng vui vẻ:

- Thằng nhãi Kiến Quân này có vài phần năng lực đấy! Chưa bị cái tổng công ty làm mốc người, có khó khăn mới nên người, ở mãi tổng công ty chỉ thành thứ quan liêu thôi.

Lão gia tử trong nhà mình luôn thích mặc quân phục trước khi chuyển nghiệp, tay chống gậy gỗ lim. Lão gia tử đã lên tiếng tán dương, Triệu Hâm liền không gặp bất kỳ lực cản nào nữa, khoản dự toán đầu tiên mau chóng cấp xuống, đồng thời các loại nhân viên được rút từ nhiều phòng ban xuống Hạ Hải, lão gia tử không keo kiệt với người của mình, người xuống toàn là tinh anh trong tập đoàn.

Viện quân ngồi chuyên cơ ba giờ rưỡi xuống sân bay Hạ Hải.

Đông Kiến Quân, Tô Lý Thành, cùng một số người phụ trách hạng mục quảng trường Tinh Hải ra sân bay đón tiếp.

Đoàn đội tinh anh tập đoàn xuống máy bay, hai bên nắm chặt tay nhau, dưới cơn gió mát mang theo chút múi tanh của Hạ Hải, những cái bắt tay này đại biểu lực lượng kiến thiết trỗi dậy ở thành phố này, có loại kích động quay về thời đại kiết thiết năm xưa.

....

Đương nhiên với Tô Xán mỗi ngày đúng giờ bắt xe đi học mà nói, thế giới này vẫn thế, vẫn nhìn thấy người ăn mỳ đỏ rực ớt ở quán ăn sáng, vẫn có nữ sinh nhẹ nhàng nhảy lên xe bus, có tiếng rười rộn rã khắp nơi.

Những chuyện đấu tranh, thay mới đổi cũ trong thế giới người trưởng thành không liên quan tới y. Giống như hàng nghìn km dưới biển sâu, dù bên trên có trời long đất lở, dưới này vẫn im ắng tĩnh mịch, như chẳng có gì diễn ra.

Năm tháng bình đạm của chúng ta, ở dưới bối cảnh đó, theo cùng mặt trời mọc, mặt trời lặn lặng lẽ âm thầm trôi qua.

Thoát cái đã tới cuối năm 1998 rồi, năm qua với Tô Xán mà nói có vài phần bình tĩnh, vài phần kích thích.

Sự kiện lớn trên lịch sử phải xảy ra vẫn cứ xảy ra, dù là ở trong nước hay goái nước. Tô Xán biết ở cái quốc gia dã mãn cách đó hơn 3000 km, chuyện bạo hành bị cả thế giới lên án kia vẫn cứ xảy ra.

Chỉ là khi cả thế giới nổi sóng thì người dân bình thường trong nước lại chẳng hay biết gì, đợi tới sau này thông tin dần phát triển, mới dần dần trồi lên mặt nước. Đương nhiên, con người phải nhìn một vấn đề một cách toàn diện.

Có sức mạnh nhất là người dân, dễ bị kích động làm ra chuyện mất lý trí nhất vẫn là người dân.

Quốc gia không có kiếm, cũng không thể rút kiếm. Thế nhưng quốc gia đã ý thức được, bước ra khỏi đất liền, tiến vào biển xanh kiến thiết hải quân, có ý nghĩ chiến lược chiến thuật trọng đại ra sao.

*** Sự kiện bài hoa ở Indonesia - Ai đọc Quan Lộ Thương Đồ chắc chưa quên.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 57: Thích ghét thì ghét

Năm 1999 sắp tới, sự kiện đáng mong đợi nhất tất nhiên là cuộc thi đấu bóng rổ toàn trường hệ cao trung, tin tức Tô Xán đang chăm chỉ tập luyện bóng rổ truyền đi rồi, ai ai cũng mong đợi cuộc quyết đấu giữa lớp số 5 cao nhất và lớp số 2 cao nhị, thậm chí còn có tin đồn truyền ra, Tô Xán và Nhạc Tử Giang đã ước định, người thua trận cuộc thi đấu này sẽ phải từ bỏ theo đuổi Đường Vũ.

Chính bởi vì thế hội diễn văn nghệ toàn trường với sự tham gia của Trần Linh San mọi năm luôn được mong đợi bị đẩy xuống hàng quan tâm thứ hai.

Vào một ngày cuối năm đó Tô Xán lên xe bus tới trường như thường lệ, nhìn ra ngoài cửa sổ, đã giữa đông rồi, cây chương quanh năm vẫn đứng đó ghẹo gan gió rét, một số cây bị bệnh phấn trắng, cơ quan quản lý đang phun thuốc.

Một số kiến trúc cổ đã bị đổ, một số công trình mới được xây lên, Tô Xán biết Hạ Hải còn phải qua hai làn sóng xây dựng nữa mới đạt tới quy mô và trình độ đời sau.

Kết toán cuối năm, cửa hiệu nhà Tô Xán nửa năm kinh doanh, lợi nhuận đạt 150.000.

Với mức độ sinh hoạt ở Hạ Hải, 150.000 đồng tương đương với thu nhập một gia đình công nhân, không ăn không uống bảy tám năm mới có thể tích góp được.

Vào tháng 12, trong lớp nổi lên phong trào gửi cho nhau thiếp mừng năm mới, nhìn đám bạn thu được tấm nho nhỏ, hưng phấn cũng có chút thương

cảm. Nhiều người ý thức được sự trưởng thành của mình, cũng là tuổi vô tư hồn nhiên dần trôi đi có chút bùi ngùi.

Đường Vũ ôm một chồng bưu thiếp vào lớp, có cả bạn học thời Tam Trung, có cả bạn mới, từ đó có thể thấy được mức độ được hoan nghênh của cô ra sao. Đường Vũ cũng ngày càng quen thuộc bạn trong lớp, được Đỗ Đình cầm đầu, một nhóm học sinh thành tích ưu tú trong lớp chủ động tới gần Đường Vũ, Đường Vũ không còn lạnh băng như trước, ở trong lớp thi thoảng cũng nói vài câu, nhưng bản chất băng giá vẫn không thay đổi.

Đường Vũ gửi cho Tô Xán một tấm bưu thiếp có mùi dâu, loại thiếp này ở hiệu nhà Tô Xán cũng bán, thuộc loại khá đắt, mở ra xem, chữ viết của Đường Vũ rất đẹp.

" Cho dù là thiên tài giỏi nhất mà lười nhác nằm trên bãi cỏ, để gió thổi qua mặt, mắt nhìn bầu trời, thì linh cảm ôn nhu cũng sẽ không tới với người đó!"

" Phía trước là phong cảnh rực rỡ, mong rằng năm sau bạn không chỉ là thiên tài đứng ngoài nhìn phong cảnh."

Chẳng lẽ trong lòng Đường Vũ cho rằng mình là một thiên tài? Tô Xán cười hổ thẹn, y vừa cùng đám học sinh cao trung thân thiết vừa kín tiếng không ngừng tích lũy thực lực, cái danh thiên tài này, y chưa có dũng khí nhận lấy.

Đồng thời Tô Xán nhìn bàn tay trắng nõn nà mềm mại của Đường Vũ, lòng nghĩ không biết bao giờ mới tiến thêm được một bước nữa.

Trần Linh San ngày càng thân thiết với Tiết Dịch Dương, tất nhiên cũng ngày càng thân thiết với Tô Xán. Cao Phàm cũng thường xuyên có cơ hội là tới lớp số 5 tìm Trần Linh San.

Lạ cái là Cao Phảm thấy Trần Linh San đối xử với mình cứ chợt nóng chợt lạnh, cứ như muốn hành hạ thần kinh của hắn, từng có một dạo hắn cho

rằng mình sắp chinh phục được trái tim của Trần Linh San, thoắt cái Trần Linh San lại xa cách ngoài ngàn dặm.

Cao Phàm không hiểu ra làm sao cả.

Nhưng thông qua thời gian dài chú ý quan sát, hắn dần dần hiểu ra rồi, cứ mỗi lần Tô Xán đi qua, hoặc là lười biếng phơi nắng ở ban công, nói tóm lại là chỉ cần Tô Xán xuất hiện, thái độ của Trần Linh San với hắn đột nhiên trở nên nhiệt tình.

Còn khi nào chỉ có một mình hắn với Trần Linh San, thái độ Trần Linh San rõ ràng hời hợt ứng phó.

Trần Linh San có ý gì đây, muốn dục cầm cố túng?

Cuối tuần Cao Phàm và Trần Linh San đi dạo phố, Cao Phàm xách túi lớn túi nhỏ, thi thoảng nói không đủ tiền mua thứ nọ thứ kia, Trần Linh San có chút bực mình: - Anh nói cái đó làm gì, không thấy chán à, lại lừa tiền học của cha anh mua đồ, trưởng thành một chút đi có được không?

Thời gian qua Cao Phàm nín nhịn lắm rồi, vuột miệng: - Anh trưởng thành? Sao em không tự hỏi bản thân có trưởng thành không? Vì sao em lại thay đổi cái nhìn với Tô Xán, chẳng phải vì mẹ y mua cho y đôi giày mà anh không mua được à? Em là người vật chất như thế sao?

Trần Linh San chết đứng nhìn Cao Phàm, nước mắt cứ thế trào ra không sao ngăn được, cô không ngờ bạn bè nhiều năm lại nhìn cô bằng ánh mắt như thế, cho dù còn nhỏ, Trần Linh San cũng rất có nguyên tắc, không bao giờ vượt qua.

Khịt mũi một cái thật mạnh, ngực phập phồng kịch liệt, Trần Linh San kìm nước mắt, lạnh lùng nhìn Cao Phàm: - Trong mắt anh trước nay em là người như thế à? Trong mắt anh em là đứa con gái thực dụng vất chất như thế à?

Cao Phàm nói xong vốn dĩ đã hối hận, thấy Trần Linh San phản ứng kích liệt như thế, lắp ba lắp bắp nói: - Không, anh không có ý ... Á!

Chưa dứt lời bị Trần Linh San đá một cái vào chân, đau điếng.

Ngẩng đầu lên thì Trần Linh San đã chạy vào nhà, đóng sầm cửa lại.

Sự kiện này khiến cho về sau Cao Phàm nhiều lần lượt lờ ở cửa lớp số 5, gọi Trần Linh San cô cũng không nhìn, hiển nhiên là chưa nguôi giận.

Chuyện này không khỏi khiến Trần Linh San sinh ra suy nghĩ, bạn cô đều biết trước kia Tô Xán bảy tỏ với mình ở nhà Tiêu Vân Vân bị từ chối, mà mình gần đây càng ngày càng gần gũi với Tô Xán, Tô Xán có lẽ không thấy gì, nhưng bạn bè trong nhóm sẽ nghĩ gì về cô?

Bởi vì giờ Tô Xán ngày càng thể hiện ra tiềm lực của mình, nên mình yêu thích?

Trần Linh San lau nước mắt trên má, cô là cô gái có lòng tự tôn cực mạnh.

- Tô Xán, bài tập ngữ văn của bạn đâu? Trần Linh San đứng trước mặt Tô Xán, cô là đại biểu môn ngữ văn, phụ trách kiểm tra bài tập ngữ văn mỗi ngày.

Tô Xán gãi đầu cười ngượng: - Mình chưa làm, hôm qua nhiều việc quá. Y đúng là rất bận, gần đây đang xem một cuốn sách nghi vấn lịch sử và tài chính, bên trong sách tiến hành phân tích hệ thống nguy cơ tài chính Châu Á, bán rất chạy.

Thực ra thì đa phần là y không thích làm bài tập ngữ văn, trong mắt Tô Xán, làm bài tập thì nhất định rồi, nhưng làm quá nhiều theo cái kiểu nhồi vịt thì vô ích, chỉ lãng phí thời gian. Thêm vào Trần Linh San là đại biểu ngữ văn cho nên Tô Xán càng lười làm, nên Tô Xán càng được thể lười biếng, thường ngày Trần Linh San chỉ "ừ" một tiếng rồi bỏ đi.

- Nếu bạn không làm bài tập, mình sẽ viết tên bạn vào danh sách không làm bài hôm nay. Hôm nay thì khác, Trần Linh San nhìn thẳng vào mắt Tô Xán nghiêm túc nói, rốt cuộc lòng hơi rối bổ xung: - Có điều nếu giờ bạn làm bù ... Vẫn còn kịp.

Người xung quanh nhìn sang, Đường Vũ cũng sửng sốt, Tô Xán thường xuyên không làm bài tập là sự thực, Đường Vũ là lớp trưởng, thi thoảng vẫn phải nhắc nhở Tô Xán không được thái quá. Ngược lại Trần Linh San luôn lặng lẽ bao che y vô điều kiện hôm nay làm sao vây?

Tiết Dịch Dương đang ăn quẩy uống sữa đậu quên luôn cả nhai, mắt cứ đảo qua đảo lại giữa hai người.

Lý Lộ Mai nhíu mày, Trần Linh San hôm nay uống nhầm thuốc rồi sao?

Tô Xán nhìn Trần Linh San tới gần một phần ba phút mới "ừ" một tiếng, y đã quá quen Trần Linh San dung túng cho mình, trong lòng khói tránh khỏi không thoải mái, gật đầu cực đáp lại bằng cái giọng cố tình làm ra vẻ bình thản vạn ác của y: - Hiện mình không có thời gian làm, nếu bạn cần ghi thì … cứ ghi đi.

Trần Linh San tay run run, lúc này càng thêm nhiều người nhìn bọn họ, một số bắt đầu xì xầm, chẳng phải hai người này gần đây thân thiết ám muội lắm sao, chẳng lẽ Tô Xán chọc giận Trần Linh San? Hay là ngày đó mỗi tháng của Trần Linh San tới rồi.

Ánh mắt mọi người làm Trần Linh San nhớ tới lời Cao Phàm, tim như tấm bọt biển đẫm nước, bóp một cái là sự tự tôn trào ra toàn thân.

Vì thế cô mím môi quay ngoắt đi.

Tiêu Nhật Hoa lên lớp, xem danh sách không làm bài tập, thế là phê bình một phen, trọng điểm là Tô Xán.

Khi Tiết Dịch Dương bất bình thay cho Tô Xán mà trách móc Trần Linh San, Tô Xán chỉ nhún vai bất lực, tâm tư con gái đôi khi thật khó đoán.

Trần Linh San tay nắm chặt bút, trong đầu vẫn văng vẳng câu nói lạnh nhạt khi đó của Tô Xán, cậu ấy ghét mình rồi sao? Mình làm thế đâu có gì quá đáng!? Mà mình cũng làm gì sai đâu? Đầu óc cứ loạn tung lên.

Đám Lý Lộ Mai tới gần: - Này, bạn làm sao thế? Làm thế chẳng phải Tô Xán ghét bạn à?

Nhìn từng đôi mắt chờ đợi đáp án, Trần Linh San ương bướng nói: - Thích ghét thì ghét, mình cũng chẳng ưa gì tên đầu gỗ đó.

Mọi người tản đi, Trần Linh San quả nhiên vẫn không thích Tô Xán, vẫn cứ là cô công chúa kiêu kỳ, không dễ dàng bị động lòng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 58: Công chúa trở lại

Tô Xán được Mậu Tiểu Thì chọn làm thành viên tham gia thi đấu bóng rổ của lớp số 5, chơi vị trí hậu vệ, Trương Tích và Lý Ngải chả biết nghĩ gì cũng muốn tham gia, bị Mậu Tiểu Thì từ chối, Trương Tích khinh khỉnh nói: - Có gì ghê gớm, chẳng qua là một trận đấu ... Từ đó không còn thân thiết với Mậu Tiểu Thì nữa, cho rằng hắn đã chọn phe Tô Xán.

Gần cuối năm trong lòng Tô Xán cứ không yên, giống như có chuyện gì đang ấp ủ, thế nhưng lại chưa xảy ra.

Một chuyện khác lại làm cả khối tưng bừng.

Mậu Tiểu Thì, Nhiễm Ngọc, Trần Xung, tam giác quan hệ này cuối cùng đã xảy ra chuyện.

Buổi chiều hôm đó Lý Lộ Mai bày tỏ với Mậu Tiểu Thì bị từ chối, hình như khi ấy Nhiễm Ngọc ở bên cạnh nói gì đó rất quá đáng, hôm sau mắt Lý Lộ Mai đỏ hoe, không biết khóc bao nhiêu.

Trần Linh San tức giận xuống tầng bốn tìm Nhiễm Ngọc, cả hai đều là nhân vật nổi tiếng trong khối, tất nhiên gây nên oanh động.

Suốt một dọc hành lang là chi chít người đứng xem náo nhiệt, xếp thành hai ba hàng, cứ như là quần chúng xem hí kịch ở xã hội cũ, cực kỳ khoa trương.

Ở ban công lầu bốn, không biết Trần Linh San và Nhiễm Ngọc giao thiệp cái gì, mấy nữ sinh bên cạnh Nhiễm Ngọc đều sắn tay áo lên, mắt tóe lửa. Mấy cô bạn thân của Trần Linh San cũng không chịu thua kém, tóc cột gọn gàng đằng sau, chuẩn bị sẵn sàng.

Nữ sinh đánh nhau thường thường khủng khiếp hơn cả nam sinh.

Trần Linh San cực kỳ tự tôn và kiêu ngạo, hôm qua Nhiễm Ngọc chửi Lý Lộ Mai là "con điếm" đã khơi lên ngọn lửa ấp ủ trong lòng cô suốt thời gian qua, nhưng cô chưa mất lý trí, tới tìm Nhiễm Ngọc chỉ bắt xin lỗi Lý Lộ Mai khóc đỏ mắt thôi.

Trong ấn tượng của rất nhiều học sinh từ sơ trung lên, Trần Linh San là cô công chúa kiêu kỳ, có chút đỏng đảnh, thường rất điềm tĩnh, thục nữ chưa bao giờ thấy một mặt bốc lửa như thế, hầm hầm xông tới lớp đối phương đòi lại công bằng cho bạn mình, làm hình ảnh thục nữ của Trần Linh San lật nhào, có điều mỹ nữ như cánh hoa mềm mại, thi thoảng lộ ra cái gai nhọn không cho xâm phạm, không nghi ngờ gì khiến cho trái tim rất nhiều nam sinh thổn thức.

Nhiễm Ngọc mới đầu còn tỏ ra muốn lấy cứng chọi cứng, ở trong lớp cô ta là con ong chúa, toàn bộ nữ sinh lấy cô ta làm hàng đầu, nếu một đối một về khí thế hơn hẳn Trần Linh San. Nhưng luận về dư luận cùng mối quan hệ toàn khối, hiển nhiên Trần Linh San áp đảo, ngày càng nhiều nữ sinh lớp khác tham gia vào phía Trần Linh San, thêm nữa sau khi câu chuyện dần làm rõ, tiếng chửi bới xung quanh gây áp lực lớn với Nhiễm Ngọc, thái độ dần mềm xuống.

- Mồm mình thối tha thì đừng đi phun bừa bãi, tôi cho cô hai lựa chọn, một là đi xin lỗi Lộ Mai. Hai là tôi trả cho cô toàn bộ thứ bạn tôi phải nhận. Trần Linh San mắt nhìn Nhiễm Ngọc không chớp, khẩu khí hoàn toàn không coi mấy nữ sinh thái độ hùng hổ bên cạnh Nhiễm Ngọc vào đâu.

Nhiễm Ngọc trầm mặc, nghĩ mặc dù phía mình yếu thế, có điều nếu mình không lên tiếng, Trần Linh San cũng chẳng thể làm gì được mình? Cô nói trả lại toàn bộ thứ Lý Lộ Mai phải nhận? Vậy cứ nói đi, cho đám nam sinh kia nghe cô công chúa Trần Linh San nói ra những lời khó nghe phát ra miệng cô, chỉ tốt khiến cô mất mặt thôi.

"Bốp!" Một cái tát đanh gọn giáng thẳng vào mặt Nhiễm Ngọc.

Bốn xung quanh tức thì im phăng phắc.

Không chỉ Nhiễm Ngọc, cả đám con gái bên cạnh cũng sững sờ, Lý Lộ Mai giật mình, ngừng khóc luôn.

Trần Linh San chỉ thẳng mặt Nhiễm Ngọc: - Lần sau quản cái mồm của mình, nếu không tôi sẽ còn tát cô. Nói xong kéo Lý Lộ Mai bỏ đi, xung quanh reo hò ầm ĩ, khiến đám Nhiễm Ngọc không dám có hành động gì.

Thời khắc này Trần Linh San thực sự là cô công chúa của Nhất Trung, đầy lạnh lùng và kiêu ngạo.

Tô Xán cũng ở trong đám đông đứng xem, không khỏi cảm thán, trước già Trần Linh San luôn tỏ ra ngoan ngoãn thục nữ, trong cao ngạo có sự điềm tĩnh, không có có lúc quyết liệt vung tay tát người như thế.

Khi Trần Linh San đi qua Tô Xán giơ ngón tay cái lên tán thưởng, Trần Linh San hếch mặt đi thẳng không thèm để ý, nhưng chút lúng túng giữa bọn họ vì sự kiện không làm bài tập biến mất.

Mấy tên Trương Tích cực kỳ hưng phấn, không ngừng nói: " Quá mạnh mẽ, quá ngầu!" Với bọn chúng, mỹ nữ cấp bậc yêu tinh này đánh nhau còn thú vị hơn cả xem phim xã hội đen HK.

Cái tên công chúa Trần Linh San lần nữa vang dội khắp Nhất Trung.

Vô số nam sinh trong thời thanh xuân phát dục bị hình ảnh lúc đó của Trần Linh San ăn sâu vào tim, khiến cho đêm khuya trong đầu không ngừng hiện lên bóng hình thanh xuân xinh đẹp của cô, trằn trọc mãi không ngủ được.

Trên đường về lớp, cảm giác bất an của Tô Xán càng thêm mạnh mẽ, tựa hồ quên cái gì đó, nhưng không sao nhớ ra được.

Xung đột giữa nữ sinh lớp số năm và lớp số một truyền tới tai tổ trưởng khối, loại tình huống này, đặc biệt là con gái đánh nhau rất ảnh hưởng tới nề nếp của trường, trái với tinh thần chỉnh đốn lề thói trường học gần đây của hiệu trưởng.

Nhất Trung không thể xảy ra bất kỳ vấn đề gì, vì đây là trường cao trung trọng điểm cấp quốc gia, được toàn bộ thành phố chú ý, một chút gió lay cỏ động ở đây cũng khiến bên ngoài bàn tán.

Vì lượng lớn học sinh tiến vào, lề thói của Nhất Trung dần đi xuống, gần đây cao tầng quản lý cũng ý thức được áp lực này, mỗi năm trường trọng điểm quốc gia đều có thẩm tra, canh tranh vô cùng chất lượng, từ cơ sở vật chất tới chất lượng giáo dục đều không thể thiếu, nếu không sẽ bị loại khỏi đội ngũ vinh dự này.

Xếp hạng trong ba năm qua của Nhất Trung Hạ Hải tụt dốc liên tục, trong số 36 trường cao trung trọng điểm toàn quốc, Nhất Trung Hạ Hải từ vị trí 28 đã tụt xuống vị trí 33, hiệu trưởng Đinh Tuấn Đào có thể nói đã dồn hết tâm huyết vào đây, thậm chí đôi khi nửa đêm bị ác mộng Nhất Trung bị thủ tiêu tư cách trường trọng điểm quốc gia mà thức giận.

Đinh Tuấn Đào luôn nắm ít nhiều tình hình học sinh trong trường, sau khi xác lập xong chế độ khảo hạch hiệu quả của các giáo viên và lớp học, bắt đầu chú ý tới hoàn thiện kiến thiết lề thói trường học.

Trong cuộc họp giáo viên, Đinh Tuấn Đào phê bình Tiêu Nhật Hoa một trận, điều này có nghĩa là tiền thưởng cuối năm của Tiêu Nhật Hoa nguy ngập rồi.

Điều này cũng có nghĩa là ông ta sẽ bị vợ cằn nhằn nhiều hơn, tức là năm sau không biết kiếm đâu ra tiền học thêm đắt đỏ cho con gái mình.

Khi lên lớp Tiêu Nhật Hoa nhìn Trần Linh San, cô bé này vẫn như cũ chăm chú nghe mình giảng bài, đôi mắt to sáng long lanh ấy phản chiếu trời cao mây trắng ngoài cửa cổ.

Tiêu Nhật Hoa cuối cùng không gọi Trần Linh San tới văn phòng nói chuyện, khiến cho cô bé ngoan ngoãn thế này xung đột với lớp khác, nhất định là phải có lý do chính đáng, hiện giờ bọn nhỏ trưởng thành sớm, có suy nghĩ riêng, ông ta cũng hiểu, coi như không có chuyện gì xảy ra. Trần Linh San là đại biểu môn ngữ văn, tất nhiên là học trò cưng của ông.

Hôm nay hai tiết ngữ văn liên tục, nên hết tiết Tiêu Nhật Hoa không về phòng giáo viên nghỉ ngơi, ở lại trong lớp giải đáp thắc mắc của học sinh.

Trương Tích, Lý Ngải nói cười ra khỏi phòng học theo cửa sau, lập tức thấy không khí khác thường, đứng lại, phát hiện ra đám học sinh năm thứ hai do Trần Xung cầm đầu âm trầm đứng ở trước cửa lớp.

Có chuyện không hay rồi, Trương Tích đứng chắn cửa lớp: - Là anh à, tìm ai?

Trần Xung không lên tiếng, gạt Trương Tích ra đi vào lớp số 5, mắt liếc một vòng, khóa chặt Mậu Tiểu Thì, quát: - Mậu Tiểu Thì, mày ra đây.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 59: Ba nhát dao (1)

Lúc này vừa hết tiết chưa lâu, thêm vào Tiêu Nhật Hoa vẫn còn ở trên bục giảng, nên học sinh lớp 5 chưa rời phòng học nhiều. Trần Xung một mình xông vào lớp, chỉ đích danh Mậu Tiểu Thì, làm không khí trở nên căng thẳng.

Đối phương đã chỉ đích danh rồi, Mậu Tiểu Thì đành cùng mấy người bạn rời bàn đi về phía cửa lớp, còn liếc nhìn Tô Xán một cái.

Nói thật Mậu Tiểu Thì rất cao lớn, cơ bắp rắn chắc, thần kinh vận động siêu tốt, nếu chẳng phải tính tình hơi hiền lành, thì chẳng ai dám trêu chọc vào hắn. Lần trước bị đám Vương Hạo Nhiên chặn đánh, hắn không đứng dậy giúp đỡ Tô Xán, cho tới nay vẫn còn rất ân hận, nên lần này cắn răng quyết định, nếu Trần Xung định tìm mình đánh nhau, hắn dứt khoát sẽ đánh lại.

Trần Xung tính cách thô bạo, ngay ở năm thứ hai cũng không ít lần làm chuyện này. Hôm nay xuất hiện ở đây, mọi người không khỏi liên hệ tới Trần Linh San và Nhiễm Ngọc hôm qua, ai cũng biết Trần Xung mê mệt Nhiễm Ngọc.

Mọi người suy đoán, Nhiễm Ngọc hôm qua vừa bị tát vừa bị mất mặt, tất nhiên không chịu bỏ qua, nên tìm Trần Xung khóc lóc kể lể, Trần Xung máu nóng xộc lên đầu, xông thẳng tới lớp số 5, chuẩn bị đòi nợ cho Nhiễm Ngọc.

Chuyện này dù sao cũng liên quan tới mình, Trần Linh San cũng rời bàn đi tới cửa sau lớp.

Tiêu Nhật Hoa nhíu mày, đối phương xông vào lớp gọi người, thật thiếu tố chất, có điều ông ta không rõ quan hệ của Trần Xung và Mậu Tiểu Thì nên

cũng không nghĩ có gì nghiêm trọng.

- Mày và Nhiễm Ngọc tới với nhau rồi? Trần Xung mắt như lưỡi dao, dưới giọng nói trầm lạnh của hắn ẩn chứa sự bùng phát đáng sợ.

Thì ra Trần Linh San đoán sai, Nhiễm Ngọc không mách với Trần Xung chuyện xung đột giữa họ, mà chiếu hôm qua tan học, Nhiễm Ngọc hẹn riêng Trần Xung ra nói chuyện, rồi đề nghị chia tay, cho tới giờ bên tai Trần Xung vẫn văng vẳng tiếng khóc nức nở của Nhiễm Ngọc :" Bây giờ em bị cả trường xem thường rồi, em không muốn tiếp tục thế này, em chỉ muốn được toàn tâm toàn ý yêu thích một người!"

Cô ấy muốn được toàn tâm toàn ý yêu thích một người! Vậy trong mắt cô ấy mình không phải là người?

Nhìn tàn dương như máu, trong tâm trạng cực đoan tự tôn bị vỡ nát, ánh mắt Trần Xung thêm vài phần điên cuồng.

- Mậu Tiểu Thì tới với ai thì liên quan gì tới anh chứ? Sao có người vô duyên thế? Một đám nữ sinh ở bên cạnh chua ngoa nói, một cái tát của Trần Linh San hôm qua làm toàn bộ nữ sinh lớp số 5 ngẩng đầu lên với toàn trường, chuyện liên quan tới Nhiễm Ngọc, tất nhiên bọn họ xen vào.

- Quản cho tốt đứa con gái của anh đi, đừng kéo Mậu Tiểu Thì của chúng tôi vào vũng bùn.

- Anh nghĩ đây là đâu, đây là trường học, đừng giở trò lưu manh ở đây. Đám nữ sinh nhao nhao, càng nói càng độc mồm.

- Câm mồm hết cho tao. Trần Xung chỉ mặt nữ sinh vừa nói, khuôn mặt méo mó biến dạng, nữ sinh đó lập tức sợ hãi im bặt, thái độ Trần Xung rõ ràng cho thấy hắn sẽ không cần biết trước mắt là nữ sinh hay nam sinh, chọc giận hắn là hắn sẽ đánh suốt.

- Này, cậu kia, cậu ở lớp nào, tới đây làm cái gì? Tiêu Nhật Hoa đang chỉ bài cho một học sinh ngẩng đầu lên, vừa rồi ông ta chỉ nghĩ là học sinh lớp khác tới tìm bạn chơi, nhưng tiếng quát vừa rồi làm ông ta không thể không chú ý, bỏ tài liệu xuống, rời bục giảng.

- Tao hỏi mày một lần nữa, có phải mày và Nhiễm Ngọc ở cùng nhau rồi không? Trần Xung không thèm để ý tới Tiêu Nhật Hoa, gằn giọng hỏi từng câu một một.

Mậu Tiểu Thì gật đầu: - Đúng.

- Con mẹ mày! Trần Xung vung ngay nắm đấm, Mậu Tiểu Thì thấy mắt đau đớn, cú đấm cực mạnh làm hắng loạng choạng, thiếu chút nữa ngã ra đất.

Cả lớp số 5 đứng bật dậy, đám bạn của Trần Xung cũng ùa vào lớp.

Không ai dám động đậy.

Khi sự kiện Tô Xán, Tiết Dịch Dương đánh nhau với nhóm Vương Hạo Nhiên truyền ra, rất nhiều nam sinh trong lớp kích động mạnh miếng nói, nếu tao mà ở đó thế nào cũng giúp bọn mày một tay, khí thế ngút trời, thế nhưng ở trường học trọng điểm như Nhất Trung này, sự thực chứng mình đó chỉ là ảo tưởng đơn thuần của đám người xem quá nhiều tiểu thuyết võ hiệp mà thôi.

Khi đối diện với sự thực, đám nam sinh non nớt này mới hiểu thế nào là sợ hãi khiến tiềm thức bảo vệ thân thể không nhúc nhích nổi.

Trần Xung lại đá một phát vào thắt lưng Mậu Tiểu Thì, đám nữ sinh kinh hãi bịt miệng rú lên, không ai nghĩ đối phương ngang nhiên đánh người ngay trước mặt giáo viên.

Không biết mọi người có từng như vậy chưa, đó là cảm giác trong lòng thiêu thiếu cái gì đó, giống như quên cái gì đó rất quan trọng, nhưng không

sao nhớ ra được, toàn thân cứ bứt rứt khó chịu, tới khi chuyện xảy ra mới sực tỉnh.

Bất kể là giấc mơ hay hiện thực.

Tô Xán rất nhiều lần thức dậy nửa đêm, bởi vì y sợ tất cả những chuyện này đều chỉ là giấc mơ, dù đã gần nửa năm rồi, đó vẫn là ám ảnh trong lòng, khiến cho nhiều lúc y sợ hãi mọi thứ tan tành như bong bóng. Còn trong hiện thực, có dạo y luôn cảm thấy có chuyện gì đó sắp diễn ra, bản thân lại không sao nghĩ ra được.

Đôi khi y lại hoài nghi nghi cuộc sống trước kia của mình là một giấc mơ, còn đây mới là sự thực, y không quay trở lại, mà là tiên tri.

Con người khi mang trong mình bí mật quá lớn không thể thổ lộ cùng ai sẽ trở nên thần bí cách biệt và kín tiếng, Tô Xán chính là như thế.

Quay lại thực tế, Trần Xung đánh Mậu Tiểu Thì, Tô Xán căn bản không nhúng tay vào làm gì, có Tiêu Nhật Hoa ở đây, đảm bảo kết cục của Trần Xung không tốt đẹp được. Tiêu Nhật Hoa sẽ bị liên lụy, nếu vận may không tốt, khả năng sẽ truyền đi, Nhất Trung sẽ bị vấy bẩn, khả năng có người lợi dụng tuyên truyền, học sinh yêu sớm, ghen tuông, sinh ra sự kiện bạo lực.

Tích tắc, một số sự kiện như bức tranh chạy ngược hiện ra trong đầu Tô Xán: Bạn học bị ung thư được cả trường quyên góp ủng hộ, thứ hạng của mình trong đại hội thể thao, lần đầu tiên được cha mẹ cho tự tiêu tiền mừng tuổi cùng hai thằng bạn nối khố mang đi mua pháo đốt ...

Còn một chuyện nữa xảy ra làm chấn động cả Hạ Hải, nhưng với Tô Xán lại chẳng phải là chuyện gì to tát.

Hình như Nhất Trung xảy ra một vụ án mạng, do học sinh đánh nhau, hai bên ghen tuông, kết quả một học sinh bị đâm trọng thương, đưa tới bệnh viện không cứu chữa được mà tử vong.

Đúng là nó, chuyện càng ngày càng trở nên rõ ràng, khi đó chuyện này không được đưa lên báo mà toàn lực che giấu tránh gây oanh động xã hội, cái thời đại internet chưa mấy phát triển đó, làm chuyện này không khó khăn gì. Có điều học sinh bị chết lại ở lớp Tiết Dịch Dương cho nên chuyện này mới truyền tới tai Tô Xán.

Nay chuyện trước mắt làm Tô Xán chợt nhớ ra.

Chuyện xảy ra ngày hôm nay sẽ trở thành ám ảnh trong lòng toàn bộ học sinh có mặt ở đây.

- Dừng tay! Cậu ở lớp nào, giáo viên chủ nhiệm là ai? Tiêu Nhật Hoa đi nhanh tới, học sinh xông vào lớp đánh người không coi giáo viên trước mặt ra gì, đây là bi ai lớn của nền giáo dục! Đâu sinh ra thứ học sinh này?

Trần Xung nhếch mép cười, nụ cười đó khiến người ta sởn gai ốc, dù là học sinh hay đánh nhau nhất, lúc đánh người cũng có ít nhiều sợ hãi, đây là bản năng bảo vệ bản thân sinh ra đã có. Nhưng lúc này ở trong mắt Trần Xung không hề có cái đó, chỉ có đầy tơ máu, như con chó điên.

Tay sờ bên hông, "tạch" một tiếng, hàn quang lóe lên qua mắt một người trong lớp, đó là con dao gấp dài chừng 10 cm, rộng bằng hai đốt ngón tay.

Tiêu Nhật Hoa ngây ra như phỗng, dù thường ngày ông ta nghiêm khắc thế nào, hay kể chuyện thời trẻ mình to gan lớn mật ra sao, nhưng khi đối diện với mũi dao nhọn hoắt, ông ta là một con người, nghĩ tới uy hiếp tính mạng trước tiên nghĩ tới mình là giáo viên.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 60: Ba nhát dao (2)

Không ai kịp phản ứng gì, cả đám bạn của Trần Xung cũng không ngờ hắn xài tới "hàng", Trần Xung lao tới chém xuống tay Mậu Tiểu Thì, không có cảnh máu văng tung tóe, Mậu Tiểu Thì ôm tay lùi lại, máu thẫm đẫm ống tay áo, hắn không thấy đau, nhưng không điều kiện được cánh tay nữa.

Dao thứ hai đâm tới, Mậu Tiểu Thì theo bản năng đưa tay còn lại ra đỡ, "roạt" tiếng dao cứa vào xương, có cả nam sinh đứng gần sợ hãi lùi lại ngồi bệt xuống đất, nữ sinh rú lên kinh hoàng.

Tiêu Nhật Hoa mặt co giận, muốn quát lên cái gì, nhưng cổ giống bị cả nắm cát lấp kín, không hét ra được, chân run lẩy bẩy, lòng thoàng qua một ý nghĩ :" Hết rồi, hết rồi ... Lớp số 5 hết rồi ... Nhất Trung hết rồi ..."

Hai mắt Trần Xung đỏ ngầu, mặt cực kỳ đáng sợ, máu me không làm hắn chún bước, còn cảm thấy một loại khoái cảm được phát tiết, dung hợp với vết thương lòng do Nghiễm Ngọc gây ra, hắn chỉ còn một ý nghĩ muốn cho Mậu Tiểu Thị phải thật đau, thật đau ..

Rút dao lại, Trần Xung nhìn Mậu Tiểu Thì cười điên dại, xông tới ...

Tiết Dịch Dương đờ đẫn nhìn mũi dao nhọn hoắt đâm tới, cũng đờ đẫn nhìn Tô Xán bên cạnh cúi người nhấc ghế lên, ném đi.

Tiếng gió ập tới đúng mũi dao thứ ba đâm ra, cái ghế xoay tròn không trung đập trúng Trần Xung, làm hắn va vào tường!

Nhưng cơn giận điên cuồng làm hắn quên cả cơn đau, quay đầu nhìn thấy Tô Xán, gầm lên: - Giết chết mày.

Dao đâm tới trước mặt, Tô Xán phát hiện tất cả chiêu thức trong tiểu thuyết võ hiệp đều không cách nào hóa giải được, hai tay vung ra theo bản năng chộp lấy cổ tay Trần Xung, dao hơi khựng lại, song chỉ là hơi mà thôi, lưỡi dao đâm vào ngực y.

Nhìn máu phun ra từ ngực mình, Tô Xán cảm giác là lạ như nhìn ai đó bị đâm chứ không phải bản thân, người lảo đảo lùi lại.

Tô Xán thấy trước mắt mơ hồ, thấy cửa lớp đầy người lao tới, thấy Tiêu Nhật Hoa cầm bàn đập vào người Trần Xung, thấy Đường Vũ nhào tới bên mình, rồi Trần Linh San gào khóc...

- .. Toàn thân nhũn ra, Tô Xán không phát ra được tiếng chửi đã đổ gục.

Khu phòng học và lầu hành chính của Nhất Trung chỉ cách nhau một thảm cỏ, ở giữa trồng lác đác ít cây nhiệt đới, ở thành phố khí hậu dễ chịu đông ấm hè lạnh này, ý cảnh rất đẹp, trông cũng rất đẹp mắt.

Văn phòng của Đinh Tuấn Đào bố trí cổ kính, trên bàn có hai lá cờ nhỏ, đằng sau treo một bức tranh sơn thủy kỳ ảo, và câu đối "sự lý thông đạt, tâm khí bình hòa". Trong phòng có mùi gỗ đàn thoang thoảng, ông ta không hút thuốc trong văn phòng, sợ hỏng ý vị. Người quen thuộc tính khí ông ta ít nhiều hùa theo cái nhã hứng này.

Đinh Tuấn Đào đang xem tài liệu, mày nhíu lại, gần đây đánh giá về Nhất Trung rất bất lợi, trường Ngoại Hải tuyên truyền tạo thế rất có trình độ, ĐTH thành phố nhiều lần tới phỏng vấn, quảng cáo trên truyền hình cực kỳ thu hút. Tuy Nhất Trung vẫn đứng vững như núi Thái Sơn, có điều Ngoại Hải tuyên truyền câu chuyện về học sinh ưu tú cùng nề nếp tốt đẹp, ít nhiều khiến cho bậc cha mẹ muốn con cái mình thành rồng thành phượng chú ý.

Ở dưới tình huống này, một số thói xấu ở Nhất Trung khuếch tán đi, gây phản ứng rất không tốt, Đinh Tuấn Đào quyết định đối sách dựa vào chữ "ổn định", trường thành lập ba mươi năm hiện leo lên được, chính là dựa

vào ổn định. Chỉ cần tăng cường lực độ chỉnh đốn nề nếp, nhắm chuẩn bội dưỡng học sinh mũi nhọn, đảo bảo không lo gì về ngai vàng.

Có tiếng động từ phía khu phòng học xa xa, lan tới tận khu hành chính yên tĩnh này.

Đinh Tuấn Đào ngẩng đầu lên nhìn qua cửa sổ, lòng khó chịu, chuyện gì thế này?

Khu phòng học trở nên nhốn nháo, có học sinh tràn ra, ngày một nhiều.

Đinh Tuấn Đào bực bội đặt văn kiện xuống bàn, tới bên cửa sổ.

Càng lúc càng có nhiều học sinh từ cửa tuôn ra, nhìn xa xa giống một đoàn kiến, mỗi cầu thang bắt đầu chật kín học sinh, từ khu hành chính bên này cũng có giáo viên chạy tới. Đinh Tuấn Đào không hài lòng: - Hoảng hốt gì chứ, không còn ra thể thống gì cả.

Tiếp đó là tiếng bước chân chạy rầm rập ngoài hành lang, Đinh Tuấn Đào bực mình lẩm bẩm: - Sao thời buổi này giáo viên hấp tấp như thế!

Mở cửa đi ra ngoài, thấy cái đầu hói của chủ nhiệm giáo vụ Điền Phong, bước chân lảo đảo, thiếu chút nữa va đầu vào lan can xi măng.

Đinh Tuấn Đảo định quát, Điền Phong chẳng kịp chỉnh lại kính, tiếng đầu tiên đã là: - Hiệu trưởng Đinh, giết, giết người ...

- Cái gì, ở đâu?

- Hai học sinh đánh nhau, một đứa bị đâm vào bụng, sợ không sống nổi.

Như bị sét bổ trúng đầu, chân Đinh Tuấn Đào nhũn ra.

Điền Phong vội vàng đỡ Đinh Tuấn Đào ngồi xuống bồn hoa, lúc này Đinh Tuấn Đào mới trấn tĩnh được: - Mau! Mau bảo giáo viên các lớp ổn định

học sinh lớp mình, không được rời trường, phòng y tế mau đưa người đi, xem xem còn cứu được không ... Ông trời ơi ...

Điền Phong vừa rồi đỡ Đinh Tuấn Đào mệt bở hơi tai, thẩm rủa một tiếng vô dụng, nhưng ông ta không biết áp lực trên vai Đinh Tuấn Đào lớn thế nào, có điều hiện giờ học sinh hoảng loạn bỏ chạy khắp nơi, dù đã tổ chức hết nhân viên trong trường đi trấn an, nhưng làm sao trấn an nổi.

Chỉ cần khi đó ở hiện trường, nhìn Trần Xung rút dao đâm người như điên dại, không ai là không sợ nhũn người, dù là đám Trương Tích, Lý Ngải đánh nhau không ít cũng thấy toàn thân cứng đờ, đầu óc không còn bất kỳ ý nghĩ nào khác.

Có điều lúc đó một cái ghế ném ra của Tô Xán, không chỉ trấn áp khí thế lưỡi dao kia, còn đánh thức nội tâm mỗi người đang bị sự hoảng sợ làm tê cứng, mọi người nổi lên ý nghĩ phản kháng và ngăn cản.

Tiêu Nhật Hoa là có hành động thực tế đầu tiên, cầm bàn bên cạnh giáng xuống lưng Trần Xung, tới khi cái ghế đập xuống lưng Trần Xung nảy lên, ông ta mới sững sờ nhìn tay mình không dám tin.

Ông ta không dám tin mười mấy năm dạy học mình lại ra tay đánh học sinh, mà cái bàn liền hai người ngồi đó bình thường phải hai học sinh mới nhấc lên nổi, mình cũng đã chẳng còn sức lực thời trẻ nữa, sức mạnh này ở đâu ra?

Đám đông thức tỉnh rất nhiên là phẫn nộ, Trần Xung bị đám đông phẫn nộ nhấn chìm, cũng có người trấn tĩnh hơn, Đường Vũ tổ chức đưa Tô Xán và Mậu Tiểu Thì ra hành lang, vội vàng gọi xe cứu hộ, tin tức có học sinh giết người lan đi, không khống chế được nữa.

Bí thư thành ủy Lưu Lam nhận được tin khi đang tiếp một đoàn kiểm tra ở trên tỉnh xuống, mặt tức thì tối đen, Nhất Trung là tài sản quý giá của Hạ Hải, là cửa sổ Hạ Hải tuyên truyền với bên ngoài, giờ trong đó lại xảy ra sự

kiện giết người, chấn động này e chỉ không giới hạn ở Hạ Hải nữa, mà sẽ lan lên tỉnh, thậm chí nửa địa khu tây nam bộ.

Không thể được, cần phải trấn áp ngay, phải đánh tiếng với bên trên, áp chuyện này xuống, nếu giới truyền thông tham dự vào, cơ quan cấp trên truy cứu, không chỉ Đinh Tuấn Đào ngã ngựa, mà ngay phó bó thư phân quản giá dục Vương Kim Vinh cũng khó tránh được liên quan.

Thêm vào hiện giờ tổ kiểm tra ở Hạ Hải, tình hình càng nghiêm trọng, khốn kiếp, Đinh Tuấn Đào làm cái gì thế, ầm ĩ tới cả mình cũng biết rồi, còn che giấu cái gì.

Thế là Lưu Lam chẳng còn lòng dạ nào ứng phó với đoàn kiểm tra nữa, văn phòng vốn yên tĩnh, lúc này đột nhiên có tiếng náo loạn, cửa bị xô tung, chính là Vương Kim Vinh phụ trách tiếp đãi hôm nay.

Nhìn thấy Lưu Lam, ông ta hốt hoảng gọi: - Bí thư Lưu, bí thư Lưu.

Vương Kim Vinh gần đây vì chuyện tập đoàn lừa đảo mà thần kinh suy nhược, đang nơm nớp lo sợ, chỉ còn hi vọng vào Nhất Trung làm ra chút thành tích, đúng lúc này lại truyền ra chuyện giết người ở Nhất Trung, đổi lại là bình thường ông ta cũng chẳng hoảng loạn như vậy, có điều nghe nói kẻ giết người là học sinh năm hai cao trung, lại là con cháu cán bộ cơ quan.

Vương Kim Vinh còn lạ gì đứa cháu Vương Hạo Nhiên của mình nữa, nghĩ đi nghĩ lại, trừ thằng cháu khốn kiếp này thì ai dám dùng dao trong trường nữa, cho nên mới cuống cuồng đi tìm Lưu Lam nhờ áp vụ này xuống.

Xông vào phòng rồi Vương Kim Vinh mới điếng người, quên mất tổ kiểm tra có mặt, cỏ họng nghẹn cứng, không nói thêm được câu nào nữa, lảo đảo lui ra khỏi phòng đóng cửa lại.

Mấy thành viên tổ kiểm tra sắc mặt khó coi, song không hỏi tình hình cụ thể, tiếp tục thảo luận công việc, có điều trong lòng đều sinh nghi vấn.

Không lâu sau có tiếng điện thoại của người trong tổ kiểm tra vang lên.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 61: Mâu thuẫn leo thang (1)

Hôn mê cũng có rất nhiều cảm giác, với Tô Xán mà nói, y hôn mê lại có chút đặc biệt, khi một dao của Trần Xung đâm tới, đầu óc y rất tỉnh táo, nhưng cơ thể không nghe sai bảo, chẳng có chút dấu hiệu nào đã ngất xỉu.

Nhưng hôn mê cũng không phải là hoàn toàn hôn mê, vẫn nghe thấy tiếng người náo loạn bên cạnh, người cứ nhấp nhô, chắc là ai đó khiêng mình đi, không thể phản kháng lại, ý thức không quá tỉnh táo, đợi khi ý thức dần quay lại, y chỉ miễn cưỡng nhớ những cái này.

Chắc là giống như một cái máy vi tính hệ thống quá tải sẽ tự động khởi động lại, cơ thể con người cũng tránh đầu óc kinh hãi quá độ nên tự bảo vệ, nên sinh ra loại "hôn mê" có tri giác như Tô Xán.

Khi cảm thấy quyền khống chế cơ thể được trao trả lại cho bản thân, phản ứng đầu tiên của Tô Xán là mở mắt ra, phía trước như bao phủ một lớp màng, trắng xóa, dần dần mọi thứ trở nên rõ ràng.

Mùi thuốc khử trùng luốn vào mũi, tầm nhìn có mấy người mặc choàng trắng đang làm gì đó, tựa hồ nhận ra mình tỉnh lại, một người đi tới lật mí mặt, sau đó gật đầu: - Chủ nhiệm Đinh, cậu ta tỉnh lại rồi.

Tô Xán mở mắt ra, một bác sĩ đeo khẩu trang xuất hiện: - Đừng cử động, cậu vừa được khâu vết thương, phải nói cậu quá may mắn đấy, dao xuyên qua xương sườn, không trúng chỗ yếu, cũng không làm bị thương tới nội tạng, chỉ phải khâu bảy mũi thôi ... Bọn trẻ con bây giờ, ài, càng ngày càng không ra làm sao cả.

- Xem bản thân đi, tí cái tuổi đầu, học cái gì không học, lại đi học đánh nhau! Có loại trẻ con thế này là bất hạnh của xã hội, sao không đâm chết

luôn đi, không biết nên nói là may mắn không. Đinh Triệu Quốc cởi khẩu trang ra, tháo găng tay, mặt âm trầm, ánh mắt thi thoảng nhìn ra phía cửa.

- Đúng thế, nếu không phải chủ nhiệm Đinh chúng tôi đích thân cấp cứu thì giờ cậu còn chưa tỉnh lại đâu. Y tá trưởng cũng hừ một tiếng:

Mình vừa tỉnh lại thôi đã chửi mắng người ta, còn mong người ta chết đi, có cái loại bác sĩ thế này sao? Mình đắc tội gì với họ, câu "lương y như từ mẫu" cho chó gặm rồi à?

Đầu óc Tô Xán do tác dụng thuốc gây tê vẫn còn mơ hồ lắm, song biết chỉ may mấy mũi kim mà cần tới chủ nhiệm, xem ra chuyện này không nhỏ.

Đinh Triệu Quốc nhìn ra cửa hồi lâu, nhỏ giọng hỏi hộ sĩ trưởng: - Sao bí thư, thị trưởng còn chưa tới?

Hộ sĩ trưởng nhỏ giọng đáp: - Gọi điện thông báo một lúc rồi, lãnh đạo thành phố đều đang tới, chắc chẳng bao lâu ...

Tô Xán giật mình, không ngờ chuyền này đã ầm ĩ tới chỗ lãnh đạo thành phố rồi.

Mà nửa tiếng trước khi Tô Xán tỉnh lại.

Ngoài bệnh viện vây quanh rất nhiều học sinh tan học, học sinh lớp Tô Xán gần như đều có mặt, có điều bị bảo vệ chặn lại, ở lầu cấp cứu, chỉ có người nhà hai nhà có thể vào, là nhà Tô Xán và nhà Mậu Tiểu Thì. Trần Xung cũng thương, song lúc đó tránh đám đông phẫn nộ làm sự việc xấu thêm, hắn được đưa tới bệnh viện khác.

Phía nhà Tô Xán, mặt Tằng Toàn Minh xanh mét, Tằng Na ở bên ra sức an ủi cha, Tằng Kha và Tô Lý Thành như kiến bò chảo nóng, tuy đã biết vết thương của Tô Xán không quá đáng ngại, nhưng đột nhiên phát sinh chuyện khủng khiếp như thế, tới giờ họ vẫn chưa hết sợ.

Tằng Na cũng chỉ nghe loáng thoáng năm thứ nhất có chuyện giết người, cùng bạn bè hỏi thăm, biết tới xảy ra ở lớp số 5, thầm nghĩ vậy là lớp Tô Xán rồi, sau đó tham gia vào đám đông thảo luận, nghe kỹ hơn, nghe nói là đánh nhau khiến một người bị thương, còn người kia bị bạn học giết chết tên là Tô Xán, chân bủn rủn, cuống cuồng chạy ra bốt điện thoại bên ngoài, gọi điện cho cha, vừa khóc vừa kể.

Cả nhà lập tức xông tới Bệnh viện Nhân dân số 1.

Tằng Toàn Minh hầm hầm chỉ Tằng Kha và Tô Lý Thành, khổ tâm thất vọng khôn tả: - Tôi nói không biết bao nhiêu lần rồi, hai người làm gì cũng không được quên chức trách cha mẹ, đừng lơ là giáo dục con cái ... Nhìn xem, giờ xảy ra chuyện, thằng bé đó thông minh, nhưng lại đem sự thông minh dùng vào chuyện bàng môn tà đạo! Đánh nhau ... Ra nông nỗi này là lỗi của hai người ... Hai người gánh trách nhiệm lớn nhất.

Tô Lý Thành ngây ngốc đứng đó, không dám nói gì cả. Tằng Kha lau nước mắt liên hồi.

Tằng Na vành mắt đỏ hoe: - Thành tích tốt thì sao nào, thành tích tốt không phải là tất cả, cô chú nuông chiều nó quá rồi, thấy thành tích nó đi lên, nó muốn gì cũng đồng ý, ở cái tuổi nó, tự tin sẽ sinh ngang ngược ... Mấy đứa học sinh nam trong lớp cháu cũng thế! Kiêu ngạo hung hăng, lúc nào tự cho mình là đúng.

Doãn Thục Anh im lặng nãy giờ không nhịn được nữa: - Không nói nữa! Đợi lát nữa Tô Xán nó ra cũng không được nói, Tô Xán là thằng bé ngoan, về nhà giáo dục cho tốt là được!... Giờ tìm cách giải quyết chuyện đã, cần bồi thường thì phải bồi thường. Còn ở trường học, Lão Tằng ông ra mặt nói với hiệu trưởng bên đó, không thể để thằng bé bị đuổi học ...

Tằng Na nghe vậy oán hận nhìn về phía phòng bệnh của Tô Xán, từ khi cô đi học tới giờ lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió, cha mẹ cô chưa bao giờ

phải đi cầu cạnh ai, vậy mà cha mấy lần vì chuyện Tô Xán mà phải nhờ vả nợ ân tình người khác. Giờ hay rồi, Tô Xán gây ra chuyện tày trời, bọn họ lại chẳng phải thế gia vọng tộc gì, đi nhờ vả là phải mặt dày vứt bỏ thể diện, hao tiền tốn của, lại khổ cho cha.

Vợ chồng Tằng Kha nhìn nhau, đều có chút xót xa: - Nhà em có hơn trăm nghìn, liệu có đủ không? Tuy nói là chỉ mất nửa năm, nhưng đó là nửa năm Tằng Kha sáu giờ sáng thức dậy, đánh thức Tô Xán rồi đi mở hiệu, lau dọn về sinh, sắp xếp hàng hóa, mỗi ngày tối mịt mới về, giờ chắp tay đưa cho người khác, sao chẳng đau lòng.

- Đành vậy! Doãn Thục Anh bực mình khoát tay: - Giờ cứ lo đứa bạn bị Tô Xán đánh đã, người ta cũng có cha có mẹ, nếu chẳng may mà nó tàn tật suốt đời, lúc đó nhà ta thảm ...

- Đủ hay không đủ chưa nói, sợ là thằng bé kia trong nhà không chọc vào nổi ... Tằng Toàn Minh chắp tay sau lưng, trông già đi rất nhiều, vừa rồi lúc ông tới nghe đám học sinh ở ngoài bệnh viện bàn tán, hình như học sinh Tô Xán làm bị thương là con cán bộ, thuộc hệ họ Vương.

Cán bộ họ Vương? Tằng Toàn Minh tức thì nghĩ tới một người, cháu của phó bí thư Vương Kim Vinh, cũng chạc tuổi này, vì cùng ở Nhất Trung nên ông ta có biết. Nếu đúng là cháu của Vương Kim Vinh thì vấn đề nghiêm trọng rồi.

- Thị trưởng Hồng! Tằng Toàn Minh thấy Hồng Tiểu Thiên và mấy đầu não của cơ quan chính phủ tới, lập tức toát mồ hôi, kinh động tới cả thị trưởng rồi sao? Vợ chồng Tằng Kha lại càng khiếp sợ.

Hồng Tiểu Thiên khẽ gật đầu, coi như là chào hỏi. Mấy người bên cạnh ông ta thì khó xử vỗ vai Tằng Toàn Minh: - Lão Tằng ... Ài, sao lại để chuyện thành ra thế này ...

Tất cả đều cho rằng cháu của Tằng Toàn Minh gây họa, vừa rồi nghe tin Nhất Trung có vụ giết người, đứa cháu này e là lành ít dữ nhiều, giờ chuyện càng truyền bá xôn xao, đều tiếc nuối cho Tằng Toàn Minh.

Không khí ngoài phòng cấp cứu trầm mặc một cách đáng sợ, một lúc sau Hồng Tiểu Thiên mới hỏi: - Bên thành ủy chưa ai tới à?

Tằng Toàn Minh gật đầu.

Hồng Tiểu Thiên chỉ biết thở dài, hôm nay là ngày tổ đốc sát tới kiểm tra, Lưu Lam đang bồi tiếp, chuyện này mà xử lý sớm đã chẳng khiến ai ai cũng biết, giờ Lưu Lam đang cùng người tổ đốc sát tới đây.

Thế này là có ý gì? Đây chỉ là một sự việc xảy ra trong trường học, hoàn toàn có thể áp xuống, giải quyết kín đáo mới là kết quả tốt nhất, vậy mà Lưu Lam lại dẫn cả người tổ đốc sát tới.

Chẳng lẽ Lưu Lam muốn lợi dụng tấn công? Lần trước vì chuyện tập đoàn lừa đảo khiến ông ta thất thế, lần này muốn đánh trả? Định dùng Tằng Toàn Minh làm chỗ đột phá, như hế là chơi đòn chính diện với mình rồi!

Kéo cả tổ đốc sát tới, lão Lưu Lam này thật tàn nhẫn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 62: Mâu thuẫn leo thang (2)

Xe hơi đen bóng của Lưu Lam và tổ đốc sát nối nhau đi vào cửa bệnh viện, nhìn học sinh vây kín xung quanh, Lưu Lam nhíu mày, có điều bên cạnh là Dương Đình Thịnh người đứng đầu tổ đốc sát tỉnh, nên không nói gì cả.

Trước khi lên lầu ông ta không quên nhìn cây hương chương ngoài cửa, năm ngoái ông ta tới đây thăm hỏi một vị bí thư già, vị bí thư già đó không lau sau qua đời, nhớ khi ấy cả đám đông xúm xít quanh mình phong quan vô hạn, vị bí thư già là người một tay nâng ông ta lên, lúc đó cũng rất vui mừng. Từ khi chấp chính ở Hạ Hải tới nay, tuy có lúc quá độc đoán, nhưng cũng sáng tạo ra không ít chính tích thực sự.

Có điều vì thủ đoạn quá cứng rắn mà sau lưng không ít người ngứa mắt, ai lên tới bước này cũng cảm giác được loại khoái cảm do quyền thế mang tới, khoái cảm này không phải là hoàn toàn vì dục vọng cá nhân, chỉ cần lý tưởng, hoài bão của mình được thực hiện, cũng làm người ta nghiện tư vị này.

Chỉ tiếc rằng tình thế xoay chuyển quá nhanh, ông ta vẫn biết Hồng Tiểu Thiên là con mãnh hổ ẩn bên cạnh mình, nhưng ông ta cho rằng mình có tài hàng long phục hổ, kẻ nào muốn gây chuyện, ông ta chỉ cần úp tay xuống một cái là đè chết. Lần đầu tiên ông ta có cảm giác lực bất tòng tâm này.

Mình nhận được tin Nhất Trung xảy ra chuyện không lâu thì phía tổ đốc sát cũng nghe được phong thanh, trường trọng điểm cấp quốc gia xảy ra chuyện này, toàn thể Hạ Hải bị bôi nhọ, vậy mà Hồng Tiểu Thiên còn lợi dụng cá chết lưới rách, Lưu Lam sởn gai ốc, thấy mình đánh giá quá thấp Hồng Tiểu Thiên rồi, vị thị trưởng tới từ Giang Chiết này có dã tâm không kém lang tộc phương bắc.

Đoán người viện trưởng bệnh viện đã xép hàng đợi từ lâu, Đinh Tuấn Đào cũng vừa mới tới, mồ hô mồ kê nhễ nhại, thiếu chút nữa hư thoát, ở bên là thư ký Tiểu Vương.

Lưu Lam dù gì cũng là người trải qua sóng gió, trấn tĩnh lại rất nhanh, hỏi: - Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

- Chúng tôi hỏi giáo viên đưa người tới, song bọn họ cũng không quá rõ, người chứng kiến sự việc đa phần còn ở trường học, tình hình đang được cơ quan công an tiến hành xác minh, chỉ biết nguyên nhân do học sinh đánh nhau gây ra. Thư ký Tiểu Vương đáp thay:

Lưu Lam không nói nữa, dẫn mọi người đi tới tầng hai, hành làng không chỉ tràn ngập mùi thuốc sát trùng, còn cả sự áp ức vô hình.

Nhìn thấy cả hệ Hồng Tiểu Thiên đều có mặt, dù đã chuẩn bị tâm lý, Lưu Lam vẫn không thể tỏ ra hoàn toàn bình thường, Vương Kim Vinh chân run run, hết hi vọng rồi, xem ra chuyến này Hồng Tiểu Thiên quyết tâm làm lớn, không cho cơ hội điều đình nào hết.

Chỉ trách thằng cháu của mình, Vương Kim Vinh căm hận nghĩ, nhưng cha mẹ nó chỉ biết tối mắt lo kiếm tiền, từ nhỏ đã bỏ mặc nó, làm sao trách trẻ con được? Trong lòng cay đắng, song vẫn ôm một tia hi vọng, chưa chắc là thằng nhóc Vương Hạo Nhiên đó, dù nó ngông nghênh một chút, có điều đâu tới mức dùng dao đâm người?

Cơ quan công an còn chưa có kết quả, có điều chắc cháu mình vào đồn rồi, Vương Kim Vinh muốn gọi điện đòi người, song dưới tình huống tổ đốc sát đã biết chuyện, liền không dám.

Tằng Toàn Minh nhìn Vương Kim Vinh mặt tái nhợt, đi cũng run run, lòng trầm xuống, hết rồi, chuyện lo lắng nhất đã diễn ra, đứa học sinh xung đột với Tô Xán là cháu Vương Kim Vinh rồi.

Phải biết rằng Vương Kim Vinh không có con cái, đứa con đầu tiên sinh ra chưa bao lâu thì chết non, về sau vợ mang thai lần nữa, chưa ra đời đã chết, vợ ông ta sau đó không dám sinh con nữa, còn tình nguyện ly hôn để chồng lấy vợ khác. Vương Kim Vinh dứt khoát không chịu chia tay người vợ cùng chung gian khó, thành câu chuyện đẹp trong cơ quan. Vì không có con, nên Vương Kim Vinh cưng chiều Vương Hạo Nhiên như con mình, còn tuyên bố di sản hai vợ chồng họ khi về già sẽ hoàn toàn thuộc về Vương Hạo Nhiên.

- Thị trưởng Hồng! Lưu Lam đi tới bắt tay Hồng Tiểu Thiên, giống như bình thường, chẳng hề nhìn ra hai người đã tới mức ngươi sống thì ta chết.

- Tổ trưởng Dương! Hồng Tiểu Thiên lại bắt tay với Dương Đỉnh Thịnh.

Dương Đỉnh Thịnh gật đầu, hỏi thăm đại khái tình huống, nhưng phía bên Tằng Toàn Minh cũng chẳng biết nhiều hơn bọn họ, chỉ được biết một đang phẫu thuật, còn một thoát ly nguy hiểm.

Vương Hạo Nhiên đâm những hai đứa? Vương Kim Vinh thấy váng đầu không còn phân biệt được đông tây nam bắc nữa rồi.

Ai nấy mặt đanh lại, xem chừng tin Nhất Trung xảy ra án mạng là thật rồi, không biết người trong phòng cấp cứu ra sao, nếu như thực sự để chết người thì đừng hòng có ai áp xuống được. Dương Đỉnh Thịnh nhìn ban bệ lãnh đạo Hạ Hải trước mắt, vẻ mặt nghiêm trọng, lúc ông ta tới đây nhìn thấy phóng viên truyền thông bị cảnh sát chặn ngoài bệnh viện, nhưng chỉ che giấu được nhất thời thôi, phải có người đứng ra chịu trách nhiệm cho bão tố này.

- Là trách nhiệm của tôi, tôi xin gánh chịu, vì không quản giáo được thân thích của mình, lơ là giáo dục. Xảy ra chuyện như vậy làm tôi hết sức đau lòng, xin kiểm điểm trước các vị lãnh đạo, đồng thời xin lỗi bí thư Vương, anh, anh rắn rỏi lên một chút.

Tằng Toàn Minh lên tiếng chủ động ôm trách nhiệm vào mình, một là để tránh cho sự việc đẩy lên tâm cao hơn ảnh hưởng tới Hồng Tiểu Thiên, hai cũng là tranh thủ được ấn tượng tốt, khi xử lý cũng có chỗ mà xoay chuyển.

Lưu Lam thì thầm cười lạnh, không nhịn được ra tay rồi sao, Tằng Toàn Minh ơi là Tằng Toàn Minh, thực sự không nhìn ra ông thâm hiểm như vậy. Xem chừng quá nửa cháu Tằng Toàn Minh là người bị hại rồi, ông ta còn nhận trách nhiệm trước mà không lên tiếng chửi bới Vương Kim Vinh, gây ấn tượng tốt với tổ đốc sát, cũng khiến người ta không cách nào xử nhẹ người gây ra sự việc được, nước cờ hay đấy.

Vương Kim Vinh mặt tái nhợt tái nhạt, vốn ông ta còn ôm chút hi vọng ít ỏi, nay Tằng Toàn Minh nói thế, vậy đúng là thằng cháu chết tiệt của mình đâm người mất rồi. Nếu không thì làm sao Hồng Tiểu Thiên, Tằng Toàn Minh làm lớn chuyện đến thế.

Loạn choạng lùi lại, máu xộc lên đầu, Vương Kim Vinh thấy trời đất chao đảo, may nhờ bên cạnh có Dương Đỉnh Thịnh đỡ lấy, nếu không lại có thêm một người phải nhập viện.

Nhìn Vương Kim Vinh như thế, Lưu Lam không nhịn nổi nữa, không nói ra thì sợ rằng lòng nổ tung mất: - Giỏi, giỏi lắm! Các người thủ đoạn cao lắm, rốt cuộc các ngươi còn muốn gì nữa đây, Hồng Tiểu Thiên, đối xử với đồng chí của mình mà ông dùng tới thủ đoạn này à? Đây là thủ đoạn đấu tranh giai cấp không thể điều hòa đấy! Tính Đảng của ông ở đâu?

Lọt vào mắt đám người Hồng Tiểu Thiên thì lão Lưu Lam này không đi làm diễn viên quá lãng phí tài năng, lại còn nên chuyên môn đóng vai đại gian nịnh tiếng thối vạn năm quyền khuynh triều đình, cái điệu bộ giả vờ giả vịt chất vấn kia, phối hợp với Vương Kim Vinh thật kín kẽ, làm ai nhìn vào cũng thấy họ là kẻ yếu bị áp bức, còn bên mình một tay che trời.

Hồng Tiểu Thiên cũng vứt cái gọi là phong độ, ổn định đoàn kết, xã hội hài hòa gì đó đi, mặt hầm hầm chỉ Lưu Lam: - Bí thư Lưu, ông có cần đẩy vấn đề lên cao như vậy không? Chẳng qua là chuyện va chạm giữa học sinh, chúng ta nên rút kinh nghiệm mà sửa chữa, chứ không phải lợi dụng nó làm công cụ đấu tranh, bây giờ vẫn còn một em học sinh đang cấp cứu kia kìa, ông không còn liêm xỉ nữa sao?

Thế là hai vị lãnh đạo đứng đầu thành phố vứt hết hình tượng chửi nhau như hàng tôm hàng cá, đoán chừng Dương Đỉnh Thịnh lần đầu được chứng kiến chuyện thế này, hai tay bóp chặt, gân xanh nổi đầy mặt mà không biết làm thế nào.

Cửa phòng mổ "cạch" một cái mở ra, hai bên sắp đánh nhau tới nơi im phăng phắc, thời khắc tuyên án đã tới.

Y tá cầm hồ sơ bệnh án thấy một đám đông mặc véc tây trang trọng đứng đó thì ngớ người, ngơ ngác hỏi: - Các vị là gia quyến của Mậu Tiểu Thì à?

Không ai trả lời hết, cả đám nhìn nhau, Mậu Tiểu Thì là ai?

**

Không có cái di động 3G nó thế đấy.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 63: Anh hùng nhỏ

Đầu kia hành lang có mấy trung niên nam nữ, hai giáo viên đứng nhìn, vừa rồi thấy bên này cãi vã nhau không dám tới gần, bây giờ có y tá hỏi, một phụ nữ run run đưa tay lên.

- Gia đình Mậu Tiểu Thì là ai?

Cha mẹ Mậu Tiểu Thì đi tới trước mặt y tá, y tá nhìn ghi chép đọc: - Tay phải nhiều chỗ đứt gân, tay trái gãy xương, tổn thương cơ, phẫu thuận thành công, nhưng hiện giờ tay không thể cử động, thời gian khôi phục ít nhất là một tháng.

Một cái phòng mổ khác mở ra, y tá xuất hiện nói: - Ngực bị vật nhọn đâm vào, không có gì đáng ngại, bệnh nhân may mắn tránh được tổn thương nội tạng, vết thương không nghiêm trọng, đã được may lại, điều dưỡng một tuần là ổn.

Đinh Triệu Quốc được viện trưởng giới thiệu, vội nhiệt tình đi tới bắt tay Lưu Lam, Hồng Tiểu Thiên, vẻ mặt tỏ ra hết sức vinh hạnh: - Cám ơn bí thư, thị trưởng và các đồng chí tới hỏi thăm, đám trẻ con hiện nay đúng là phải giáo dục cho tốt.

Ở trong phòng bệnh, Tô Xán ngạc nhiên nhìn thấy bí thư thành ủy Lưu Lam, phó thư ký Vương Kim Vinh, thị trưởng Hồng Tiểu Thiên, phó bí thư Dư Thu Thu, cậu cả mình Tằng Toàn Minh, mợ cả, cha mẹ và chị Tằng Na cùng với cả một đống người nữa không quen biết. Ở cửa có camera, có cảnh sát mặc đồng phục, cao to nhất đám, là Triệu Lập Quân.

Phóng viên ĐTH chúc camera xuống, Lưu Lam, Vương Kim Vinh đều nở nụ cười, tổ trưởng tổ đốc sát Dương Đình Thịnh cũng thân thiết hỏi thăm

Tô Xán.

- Em vừa mới khâu vết thương, đừng cử động, anh hùng nhỏ, em dũng cảm lắm. Cô ý tá nói năng nhỏ nhẹ dịu dàng, tay luôn qua Tô Xán đỡ y lên, nửa người đối diện đúng ống kính camera.

Tô Xán kinh ngạc nhìn cô y tá nói câu "càng ngày càng không ra sao" khi mình mới tỉnh dậy, vừa rồi nói ra lời chuyển biến một trăm tám mươi độ một cách hết sức dễ dàng.

Bác sĩ chủ nhiệm Đinh Triệu Quốc dùng mu bàn tay đặt lên trán Tô Xán, giọng hiền từ hơn bụt: - Phẫu thuật rất thành công, tuổi còn nhỏ đã dám lấy thân mình đỡ dao, đúng là thiếu niên như hổ! Những chàng trai thế này nhiều một chút xã hội sẽ tươi đẹp hơn! Lề thói xã hội sẽ trong sạch hơn.

Ê, vừa nãy ông nói "Có loại trẻ con thế này là bất hạnh của xã hội, sao không đâm chết luôn đi, không biết nên nói là may mắn không.?"

Tô Xán nhìn cảnh tượng hài hước trước mặt, muốn cười lắm, nhưng vừa mới khâu vết thương xong, mép vừa giật một cái đã đau.

Một loạt chuyển biến này làm Tô Xán đại khái đoán ra chuyện gì.

Khi đó Trần Xung đâm mình bị thương, mọi người chỉ vội vàng đưa mình và Mậu Tiểu Thì tới bệnh viện cứu chữa, khỏi nói cũng biết ngoài kia đang đồn ầm lên học sinh Nhất Trung dùng hung khí đánh nhau phải vào viện, vừa vặn với mình và Mậu Tiểu Thì.

Triệu Lập Quân đã xuất hiện ở kia, tức là kết quả điều tra đã làm rõ ràng nguồn cơn sự việc.

Thế là sự tình chuyển biến một cách rất hí kịch, một học sinh vì vấn đề tình cảm đi tới cực đoan đã mang dao hành hung bạn học. Khi đó Tô Xán nghĩa dũng ngăn cản, dẫn tới phản ứng dây chuyền, giáo viên học sinh trong lớp

hiệp trở bắt sống hung thủ. Đth vốn còn do dự có nên phỏng vấn hay không, nghe nói được thị trưởng Hồng tán đồng liền phấn chấn mang cả đội ngũ camera chuyên nghiệp tới.

Vốn đây là sự kiện ác liệt học sinh đánh nhau, nhưng chớp mắt thành hành vi quên mình vì nghĩa, tinh thần ưu tú gần như đã biến mất ở xã hội hiện đại, quả nhiên là đám lão thành tinh, chuyện xấu thế nào cũng có thể nói tốt được.

Tô Xán hiểu, nên thản nhiên tiếp nhận, đây là thủ đoạn di chuyển sự chú ý của quần chúng, người cầm quyền muốn biểu đạt tư tưởng: Cho dù vào thời đại vấn đề bạo lực học đường hoành hành, thậm chí lan tới cả trường học trọng điểm thì tinh truyền thống tốt đẹp, tinh thần chính nghĩa, quên mình hi sinh vẫn còn tồn tại trên người lớp trẻ!

Cô phóng viên ĐTH họ Triệu, chừng hai mươi lăm tuổi, trẻ trung xinh đẹp, cúi mình xuống đưa micro cho Tô Xán: - Em trai, mọi người đều muốn biết suy nghĩ của em lúc đó, dưới tình huống nguy hiểm như vậy, tất cả mọi người đều khiếp sợ, vì sao em lại quyết đoán ra tay ngăn chặn tội ác.

Tô Xán ngước mắt nhìn cô y tá tận tâm đỡ mình, mặt vẫn tươi cười nhìn vào ống kính, nửa bầu ngực cô dán sát đè vai y, song Tô Xán không thấy có chút hưởng thụ nào, nói: - Phiền chị ngồi nhích ra chút xíu, ngực chí cứ dí vào mặt tôi, nóng lắm.

Một tiếng phì cười khẽ, chính phát ra từ Tăng Na mắt đỏ hoe ngồi trước giường bệnh, khung cảnh đang nghiêm túc như thế Tô Xán đột nhiên phun ra một câu như vậy, làm cô y tá mặt đỏ dử. Tăng Na không nhịn được cười, nhưng bị cha trừng mắt lên, phải cắn răng nhịn xuống.

Có lẽ những người khác cũng buồn cười, nhưng đều kím nén được. Cô phóng viên hỏi lại lần nữa: - Dưới tình huống khi đó, suy nghĩ của em là gì?

- Không suy nghĩ gì cả, chỉ tự nhiên xông lên ngăn cản thôi.

Câu trả lời của Tô Xán làm nhiều người phải đỏ mặt, Tô Xán thật ra có chút bực mình, y vừa mới phẫu thuật xong, thuốc mê chưa tan hết đám người này đã vào phỏng vấn gì chứ, y hoàn toàn có thể từ chối phỏng vấn mà không ai làm gì được, nhưng cậu cả Tằng Toàn Minh đứng dó với lãnh đạo thành phố, không có cách nào khác.

Vì thế mà Tô Xán ghét mấy trò chính trị.

- Nghe nói thành tích của em ở trong lớp học hết sức ưu tú, em cho rằng hành động tự nhiên của mình xuất phát từ nhân tố giáo dục tốt đẹp thường ngày không? Cô phóng viên nắm bắt chuẩn xác tư tưởng chỉ đạo, dẫn dắt Tô Xán:

- Em nghĩ rất nhiều người sẽ làm như thế, chẳng qua là bản thân làm trước một bước mà thôi. Tô Xán chỉ muốn đuổi phóng viên này đi, lời nói có chút không khách khí.

- Em đã vô hình trung hóa giải một sự kiện ác tính, cứu sinh mạng của một học sinh, cha mẹ họ nhất định rất muốn cám ơn em, hiện giờ em muốn nói gì với họ. Cô phóng viên rất kiên trì:

- Không cần cám ơn, đó là điều em nên làm.

- Có nhiều chú bác lãnh đạo tới thăm em như vậy, em có cảm động không? Nghe ra ngữ khí bất thiện của Tô Xán, phóng viên vẫn tận lực giữ nụ cười, hỏi câu cuối:

- Không cảm động.

Cảm động được mới lạ lúc này y mệt chết đi còn làm phiền.

Không ai ngờ Tô Xán lại trả lời một câu như thế, không khác gì một cơn địa chấn, Tằng Toàn Minh nhìn thấy mặt đám người Lưu Lam, Hồn Tiểu Thiên

dài ra, trong lòng không khỏi khoái trá, thầm mắng thằng nhãi con này tính khí giống hệt mình, ương lên là bất chấp hết, tuy thế cũng không thể để lãnh đạo mất mặt được, định lên tiếng cứu viện thì Tô Xán nói tiếp:

- Các chú bác ai cũng có công tác trọng yếu phải làm, duy trì ổn định phồn vinh xã hội, cháu không muốn mọi người chỉ vì vết thương nhỏ của mình mà tới đây, đây là trách nhiệm của mỗi công dân. Những lời sởn gai ốc này mà do người lớn nói ra thì chắc chắn ai cũng cho rằng dàn dựng, nhưng phối hợp với ngữ điệu non choẹt, gương mặt ngây ngô của Tô Xán khiến người ta có cảm giác rất thuần khiết.

Chỉ Tăng Toàn Mình biết cháu mình không ngây thơ như bề ngoài, câu này ý châm biếm rất rõ ràng, lén giơ ngón tay cái lên khen ngợi.

Quả nhiên mọi người đều ngớ người, sau đó tấm tắc khen ngợi, không ít người kinh ngạc nhìn kỹ lại Tô Xán.

Tới ngay cả Đương Đình Thịnh nãy giờ mặt khó đăm đăm cũng phải bật cười: - Chú nhóc này thật đáng yêu.

Ở đây chắc chỉ Tăng Na là kinh ngạc nhất, sao lời buồn nôn như vậy mà nó cũng thản nhiên nói ra được?

Mỹ nữ phóng viên kinh ngạc quay đầu nhìn người quay phim, người quay phim gật đầu xác nhận ghi hình rất tốt, những lời đặc sắc này đúng là món quà lớn tặng cho ĐTH trong năm mới, có thể dự đoán khi phát ra sẽ khơi lên phong trào thế nào.

Tô Xán thở phào nhắm mắt lại, y đã cho tất cả mọi người câu trả lời họ muốn rồi, tin rằng đám hồ ly này hiểu ý xéo cho mau, để y được yên thân, mệt chết rồi.

- Hi hi, Tô Xán, em thật là đáng yêu đó, chị còn muốn hỏi em, khi đó con dao dài như thế đâm vào người... Mỹ nữ phóng viên là người hỏi đáp trực

tiếp nên cảm thụ được tâm tình của Tô Xán, ánh mắt trở nên quyến rũ, ngừng một lúc hỏi thêm, giọng rõ có ý trêu y: - Em có đau không?

****! Để tôi đâm cô một cái xem cô có đau không? Tô Xán cố nhịn không chửi ra, quay đầu sang một bên.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 64: Trái và phải

Khi rời bệnh viện, Lưu Lam và Hồng Tiểu Thiên bắt tay nhau, hai bên đều nắm rất chặt, hết sức "đồng chí thắm thiết". Hồng Tiểu Thiên cười ngượng ngập, lắc đầu: - Bí thư, chuyện này thật đúng là ..

Lưu Lam cũng hổ thẹn: - Ài, chỉ trách tôi thiếu kiềm chế, chưa đợi tới kết quả rõ ràng đã hành động. Thị trưởng Hồng, con người tôi hơi nóng một chút, đừng để trong lòng. Nói cho cùng giữa là chúng ta vẫn thiếu trao đổi.

Câu này rất có thâm ý, Hồng Tiểu Thiên gật đầu lia lịa: - Bí thư nói quá rồi, là tôi không suy nghĩ thấu đáo, chưa xin ý kiến bí thư, thống nhất quan điểm đã vội tới đây.

Người bên cạnh đều mỉm cười, nhưng không ai dám phụ họa hay ninh bợ, trong lòng cấp tốc phản ứng, qua chuyện này quan hệ giữa thị trưởng và bí thư sẽ biến thành thế nào, bọn họ phải chọn phe ra sao?

Trong đó chắc chắn nụ cười của Vương Kim Vinh là tươi nhất, trước đó ông ta thiếu chút nữa tính chuyện tự xin điều chuyển công tác trước, trong lòng cứ lẩm nhẩm "Hết rồi! Hết rồi!" Ai ngờ chuyện lại chuyển biến nhanh như vậy. Cuộc đời ông ta chia làm ba phần, một phần là sinh mệnh chính trị, một là cuộc đời ông ta, một là tương lai nối tiếp, chính là đứa cháu Vương Hạo Nhiên còn thân thiết hơn cả con ruột.

Vừa rồi một phần ba cuộc đời ông ta đối diện với hiểm nguy, sinh mệnh chính trị của ông ta bị đả kích, lúc này mây tan nắng hiện, đột nhiên thấy cả cái cây cũng trở nên đẹp mắt, trẻ hơn mấy tuổi.

Không có gì lạ hết, giống như người bị bệnh hiểm nghèo đột nhiên nhận được tin chẩn đoán nhầm sẽ hết sức cảm kích bất ngờ cuộc sống này.

Trải qua lần này, Vương Kim Vinh chợt thấy trước kia kèn cựa đấu đá trong cơ quan thật vô nghĩa, chẳng có gì bằng trại thái yên ổn hiện giờ, nhìn Hồng Tiểu Thiên, Tằng Toàn Minh không còn căm ghét như trước.

Dùng cả hai tay nhiệt tình nắm tay Tằng Toàn Minh, Vương Kim Vinh thở dài: - Lão Tằng thật biết dạy dỗ con cháu! Chú nhóc Tô Xán này đúng là đại biểu cho tinh thần kiến thiết văn thành phố chúng ta. Hôm khác tôi mời anh ăn cơm, chỉ là bữa cơm gia đình thôi.

Vương Kim Vinh hôm nay thấy hết biểu hiện của Tô Xán, ứng phó với truyền thông không tỏ ra khiếp hãi rụt rè, lâm nguy không loạn, nhiều người nhìn ra lúc đó Tô Xán thực sự bực mình khi nói "không cảm động", câu trả lời sau đó càng khiến người ta vỗ tay vì sự ứng biến thần tốc của y. Mình mời khách, tất nhiên sẽ mời cả Tô Xán, nếu để Tô Xán và Vương Hạo Nhiên tiếp xúc, học tập lẫn nhau, sẽ rất tốt. Tránh cho cháu mình suốt ngày chơi với đám bạn hung hăng càn quấy kia, nói không chừng có một ngày, chuyện hôm nay mình lo sợ sẽ thành sự thực.

Dương Đình Thịnh trông có vẻ vui mừng, hai vị lãnh đạo đứng đầu thành phố bình tĩnh như vậy đã nói rõ vấn đề, nếu họ dùng lời khách khí qua loa đối phó với nhau mới là đau đầu, công tác của ông ta sẽ rất bị ảnh hưởng.

- Vậy thì hôm nay để tôi mở tiệc, mời mọi người uống một chén rượu, mừng cho vị anh hùng nhỏ củ chúng ta tai qua nạn khỏi, mọi người nể mặt Lão Dương này chứ? Dương Đình Thịnh tâm tình cực tốt nói:

Tất nhiên mọi người vui vẻ hưởng ứng, chuyện sau này để sau này tính, hôm nay phập phồng lo âu nửa ngày, nên làm chén rượu thả lỏng.

Tình huống hiện giờ của Tô Xán hơi tệ, chẳng phải vì chút thương thế trên người, thực ra chỉ hoạt động khó khăn một chút thì không trở ngại.

Vị bác sĩ chủ nhiệm và cô y tá trưởng xinh đẹp biết Tô Xán không ưa gì mình, chỉ nói vài chuyện cần chú ý rồi cười giả lả rời đi. Ra ngoài không khỏi lắc đầu, bệnh viện vì tin tức Nhất Trung ẩu đả thương tích làm chất động, lập tức phái bác sĩ chủ nhiệm vốn đang ca nghỉ phải đích thân ra tay, trong lòng vốn có chút khó chịu, ai ngờ chú nhóc kia không phải tham gia đánh nhau, còn dũng cảm cứu người, được ĐTH phỏng vấn quay phim, hai vị lãnh đạo đứng đầu thành phố thăm hỏi động viên, đúng là như phim vậy, nếu lúc ấy thái độ mình tốt hơn đã có thêm cơ hội lộ diện trên TV.

Tình huống tồi tệ của Tô Xán bây giờ là Trần Linh San cùng Lý Lộ Mai đứng ở mé giường bên trái, còn bên phải là Đường Vũ và Đỗ Đình. Bốn người bọn họ là nhóm bạn cùng lớp cuối cùng tới thăm Tô Xán, cả hai cô bạn cùng bàn cố ý đợi tới cuối cùng để có thể hỏi thăm tình hình Tô Xán kỹ càng hơn, không ngờ gây ra tình thế lúng túng thế này.

Trần Linh San mặc áo ba lỗ màu hồng, phối hợp mái tóc uốn xoăn, vóc dáng thon thả xinh xắn, như con búp bê barbie vậy.

Đường Vũ thì sơ mi cổ ren hoa, quần jean ôm đôi chân dài, tóc đuôi ngựa, đôi mắt long lanh nhìn Tô Xán, người ngoài nhìn vào thấy lạnh lùng, có điều người hiểu cô đều nhìn ra được lo lắng trong ánh mắt kia.

Đã vào mấy phút rồi mà hai cô gái chưa nói gì, đau đầu nhất là còn chia hai phía, cứ như bắt Tô Xán phải lựa chọn chỉ được nhìn một phía. Lý Lộ Mai mắt đảo một vòng, cười nói: - Này Tô Xán, bạn liều thật đấy, hôm nay bạn đúng là đã chứng minh được, ghế là đệ nhất hung khí đứng đầu bảng trong binh khí phổ mà Châu Tịnh Trì nói. Làm trái tim nhỏ của Linh San chúng ta tới giờ còn đập thình thịch đây này.

Mọi người xung quanh đều cười, Tô Xán thì càng cảm thấy tình hình thêm nghiêm trọng, mẹ y thì ngớ người nhìn chằm chằm Trần Linh San.

Đỗ Đình quả nhiên bất mãn rồi, cũng chen tới ngồi ở mép giường, cười: - Còn nói nữa, may mắn là nhát dao đó không đâm vào nội tạng, bạn không biết khi đó tất cả còn khiếp sợ, luống cuống chẳng làm, Đường Vũ là người đầu tiên quát tháo mọi người đi gọi phòng y tế, chỉ huy nam sinh khiêng bạn đi đấy, ai ngờ lớp trưởng lạnh lùng của chúng ta cả ngày có khi không nói được một câu, vậy mà .. Á!

Đỗ Đình bị Đường Vũ nhéo một cái, cố ý kêu thật to.

Hai cô gái lên tiếng chẳng những không làm không khí hoàn hoãn hơn mà càng thêm không bình thường, Tô Lý Thành mồm há ra, lại vờ không nghe không thấy gì cả. còn hai mắt Tằng Kha mở to chẳng chút che giấu gì hết nhìn Trần Linh San lại nhìn Đường Vũ, cười ngọt cứ như ăn kẹo vậy.

Tằng Kha càng thích Trần Linh San hơn, cô tiểu công chúa trước giờ luôn được vô số người vây ở giữa, mi vẫn rung rung nhìn con trai mình, mắt rõ ràng đã khóc qua, điều này đại biểu cho cái gì?

Doãn Thục Anh vốn xuất thân từ nông thôn, rất đơn thuần, càng nhìn hai cô bé này càng thích, lại nhìn Tô Xán, càng cời không khép lại được. Tô Xán biết mợ cả mình càng vui thì chỉ có cười, không nói gì hết.

Cậu cả thì theo các lãnh đạo thành phố ra ngoài rồi, Tô Xán thoáng nhìn chị cả Tằng Na đứng sau chậu cây cảnh, dùng góc độ không bị ai chú ý quan sát Đường Vũ và Trần Linh San, cũng là thiếu nữ tuổi hoa, cô càng dễ nhận ra tình cảm của hai cô gái xinh đẹp này, càng không dám tin.

Trần Linh San bắt gặp ánh mắt Tằng Kha, đi tới hết sức thân thiết ôm tay bà, cực kỳ ngoan ngoãn đáng yêu nói: - Dì Tằng, dì đừng mắng Tô Xán nhé, hôm nay cháu ở bên cạnh nhìn hết, bạn vốn không liên quan gì tới chuyện đánh nhau hết đâu, Tô Xán rất dũng cảm.

Tằng Na cười toét miệng, gật đầu liên tục: - Không mắng, không mắng.

- Chú, dì, bọn cháu phải về đây. Trần Linh San ứng xử khéo láo đúng mực, mắt dịu dàng nhìn Tô Xán: - Bạn dưỡng thương cho tốt, ngày mai tan học mình lại tới thăm bạn.

Tô Xán không dám trả lời, Đường Vũ vẫn đang nhìn y chăm chăm.

Trần Linh San là người đặt ở đâu cũng là trung tâm, cô gái xinh đẹp khéo ăn khéo nói, biết ứng xử như vậy, làm các trưởng bối có mặt đều yêu thích.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 65: Hòa giải thất bại

D

oãn Thục Anh lên tiếng: - Đúng rồi, các cháu mau về nhà đi, đừng để người lớn trong nhà lo lắng. Hôm nay các cháu cũng sợ hãi rồi, về ăn cơm nghỉ ngơi, dì thay Tô Xán cám ơn mấy đứa.

Trần Linh San "vâng" khẽ một tiếng, cùng Lý Lộ Mai đi ra ngoài, Lý Lộ Mai còn không quên chào mọi người: - Cháu chào chú, chào dì ạ, hẹn gặp lại. Giọng cực ngọt ngào, ánh mắt như có như không nhìn Đường Vũ, mang theo hàm ý thị uy, hành động này càng làm nổi bật Trần Linh San trước mặt người nhà Tô Xán.

Đỗ Đình bĩu môi, lòng thầm rùa Lý Lộ Mai giả dối thường ngày ở lớp có bao giờ thấy ngoanngoanx như thế đâu, tiếp đó nhìn Đường Vũ, hi vọng Đường Vũ làm cái gì đó trấn áp Trần Linh San, có điều nhìn con ngươi trong lạnh như thủy tinh của Đường Vũ thì thở dài, suy nghĩ này của mình quá thiếu thực tế rồi.

Quả nhiên Đường Vũ không nói gì cả, sau khi biết tình hình thương thế của Tô Xán, chút hoảng loạn trong ánh mắt biến mất, khẽ gật đầu với Tô Xán, chào mọi người chuẩn bị đi.

Cửa đột nhiên xuất hiện mấy người, Trần Linh San vừa ra cửa dừng bước chào: - Thầy Tiêu.

Tiêu Nhật Hoa còn thở dốc, mồ hôi đầm đìa, có thể nhìn ra ông ta chạy rất gấp tới đây, thấy Trần Linh San biểu hiện bình tĩnh thì yên tâm một nửa, hỏi: - Tô Xán sao rồi?

- Không bị thương tới nội tạng, phẫu thuật rất thành công, nghỉ ngơi một thời gian là khỏi không có di chứng gì.

Tiêu Nhật Hoa thở phào, tới bên giường nhìn Tằng Kha, Tô Lý Thành: - Hai vị là cha mẹ của Tô Xán sao, ài, thật có lỗi, đừng trách Tô Xán, em nó đã ngăn cản một sự kiện dùng hung khí hại người, là hành vi dũng cảm vì việc nghĩa, phải được biểu dương.

Ông ta không mừng sao được, nếu như lúc đó Tô Xán không ra tay, chỉ e Mậu Tiểu Thì sẽ thành ám ảnh cả đời ông ta không dứt bỏ được.

Thấy vợ chồng Tằng Kha gật đầu, Tiêu Nhật Hoa biết đầu đuôi câu chuyện không cần mình giải thích nữa rồi, quay lại nhìn hai người đi sau mình, có chút khó xử.

Đằng sau là một nam một nữ, nữ là mẹ Trần Xung, tuổi chừng bốn mươi, đeo kính râm, mặc bộ áo lông không biết là lông gì, trông rất ung dung, bà ta là người kinh doanh địa ốc ở Hạ Hải cũng có tiếng tăm. Nam là chú họ của Trần Xung, cảnh sát của đồn cảnh sát khu Tây Thành tên Liêu Thành, sau khi Trần Xung xảy ra chuyện, hắn lập tức chạy khắp nơi lo lót trước, đương nhiên quan trọng nhất là phía người bị hại, muốn dẹp yên chuyện này, cần họ chấp nhận hòa giải.

Đúng lúc tới bệnh viện thị gặp được Tiêu Nhật Hoa.

- Chúng ta có thể nói chuyện riêng chút được không? Mẹ Trần Xung nói với Tằng Kha và Tô Lý Thành.

Tiêu Nhật Hoa giới thiệu hai bên với nhau, sắc mặt mọi người trong phòng liền trở nên khó coi, đặc biệt là mấy nữ sinh, mẹ Trần Xung cảm giác ánh mắt mấy cô gái đó nhìn mình còn căm hận hơn cả người nhà Tô Xán.

Vợ chồng Tằng Kha còn đang do dự thì Tằng Toàn Minh tiễn lãnh đạo thành phố trở về, nghe thấy vậy thì đồng ý luôn.

Hai bên đi tới một văn phòng trống của bệnh viện, Tằng Toàn Minh từ đầu tới cuối mặt hầm hầm, làm Liên Thành nhìn rất khó chịu.

Bỏ kính râm ra, mẹ Trần Xung suy nghĩ một chút rồi nói: - Chuyện này nói thế nào thì cũng là do phía chúng tôi sai trước, chúng ta đều là người làm cha làm mẹ, tôi hiểu tâm trạng các vị lúc này, là người mẹ, tôi cũng mong các vị thông cảm. Chuyện đã xảy ra rồi, con các vị cũng đã thoát khỏi nguy hiểm, tôi cố gắng đền bù. Toàn bộ chi phí bệnh viện do chúng tôi gánh vác, sau đó tôi trả các vị hai vạn, coi như tỏ ý xin lỗi, được không?

Mẹ Trần Xung chẳng những là thương nhân địa ốc có tiếng ở Hạ Hải, còn là đại biểu nhân dân thành phố, lúc này tỏ ra rất trấn tĩnh, có điều chắc do thói quen, dù là xin lỗi, nhưng ngữ khí rõ ràng không cho người ta được phép từ chối.

- Xin lỗi? Chúng tôi không cần cô tỏ ý xin lỗi gì hết. Tằng Kha tức giận, con trai mình đang yên đang lành bị đâm một dao, còn hơn cả đâm mình một dao, bà không định bỏ qua chuyện này dễ dàng. Huống hồ đối phương thành ý xin lỗi rất ít, rõ ràng muốn dùng tiền dẹp bỏ hết thảy.

Tiêu Nhật Hoa là người ở giữa, thực sự là trái phải đều khó, không thể khuyên nhà Tô Xán nên nhận tiền bỏ qua, không thể khuyên họ không bỏ qua, ở lại không được, bỏ đi càng không thể.

Liên Thành lên tiếng, ngữ khí hơi nặng: - Chuyện này phía đồn công an cũng kiến nghị hai bên giải quyết riêng, dù sao đều là học sinh, còn cả tương lai phía trước, ai muốn tiền đồ của con mình bị hủy hết chứ? Mong các vị thông cảm. Hắn rất khôn ngoan, nhảy ra làm người ngoài cuộc, lấy thái độ của người hòa giải, trước kia hắn cũng đã xử lý mấy chuyện này rồi, đừng thấy thân nhân người bị hại mới đầu phẫn nộ kích động, chỉ cần phía cảnh sát dọa nạt chút, nói rõ hậu quả , sau đó là bồi thường thích hợp, thường đều sẽ đồng ý hòa giải.

Doãn Thục Anh có chút kích động: - Các người sợ con mình hỏng tiền đồ, nhưng Tô Xán nhà chúng tôi nếu không phải mạng lớn thì e rằng tới giờ chưa biết thế nào! Tôi từ nông thôn ra, không biết hòa giải là cái gì hết, pháp luật yêu cầu ra sao thì cứ làm như thế. Đứa trẻ như thế không giáo dục cho tốt, sau này còn thế nào nữa.

Mẹ Trần Xung gật đầu liên tục: - Vâng, vâng, chúng tôi sẽ trở về giáo dục lại cháu nó.

Tô Lý Thành nói xen vào: - Chúng tôi hiểu tâm tình của cô, cũng mong cô hiểu cho chúng tôi, tôi không biết gia đình phụ huynh khác thế nào, dù sao nhà chúng tôi sẽ không cần bồi thường, cứ để pháp luật phân xử đi.

Mẹ Trần Xung chưa nói thì Liêu Thành đã trầm giọng nói: - Tôi đính chính một chút, các vị còn chưa hiểu loại chuyện này, trường học xuất phát từ suy nghĩ bảo vệ học sinh, đều sẽ khuyên hòa giải, hòa giải dân sự là con đường tốt nhất, câu này đi tới đâu tôi cũng dám nói. Thái độ không hợp tác của các vị không hay đâu, Nhất Trung là trường trung học trọng điểm quốc gia, không ai trong thành phố muốn làm lớn chuyện đâu, cuối cùng cũng phải hòa giải thôi. Con các vị còn học Nhất Trung đấy.

Tô Lý Thành nổi giận: - Chúng tôi không hợp tác? Bằng vào cái gì chúng tôi phải hợp tác, các người thử để con mình bị đâm một cái xem.

Liêu Thành mặt biến sắc định phát tác, bị mẹ Trần Xung kéo lại, lấy từ túi xách ra một chi phiếu, đẩy tới trước mặt Tằng Kha.

Con số bên trên đó không phải là hai vạn mà là bốn vạn.

Thấy Tằng Toàn Minh ngăn cản người nhà kéo tờ chi phiếu về phía mình, mẹ Trần Xung thở phào, quả nhiên vấn đề nằm ở tiền bồi thường mà thôi.

Tằng Toàn Minh dùng hai ngón tay chặn từ chi phiếu, gõ gõ vài cái, không nói gì cả, tiếp tục bộ mặt thối ấy, đứng dậy đi ra cửa.

Đợi khi người nhà Tô Xán đi hét, mẹ Trần Xung mới ngỡ ngàng tỉnh lại, cầm lấy tờ chi phiếu xé tan tành, mang theo vài phần kích động nhìn Liêu Thành, cảm thấy tôn nghiêm của mình bị chà đạp, mặt méo mó: - Không bồi thường cho bọn chúng xu nào hết! Nể mặt mà chúng không biết.

Liêu Thành lúc này lại trấn tĩnh hơn, chuyện đàm phán không phải lúc nào cũng một lần thành công, đôi khi cần thông qua nhiều phương diện gây áp lực, không thể hành động theo cảm tính. Hòa giải hỏng, lo lót phía bên trên còn tốn hơn.

Đột nhiên chuông điện thoại của hắn vang lên, nghe được một lúc thì người cứng đờ.

Đến khi đầu kia điện thoại vang lên tiếng tút tủ, Liêu Thành vẫn còn chưa có phản ứng gì, mẹ Trần Xung bức bội đấm hắn một cái: - Sao rồi, cậu nói đi chứ?

- Tiểu Vương ở khu Tây Thành gọi điện tới nói chuyện này đã đưa lên bí thư chính pháp ủy rồi, bên trên phê phải trừng trị ác đồ, nghiêm túc xử lý.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 66: Đóng và mở

N

gày hôm sau mười giờ tối, tin tức tổng hợp của ĐTH thành phố cho đăng sự kiện bạo lực ở Nhất Trung.

- Theo báo cáo cho biết, hôm qua ở trường Trung học số một Hạ Hải, học sinh Trần và học sinh Mậu có tranh cãi, mọi người khuyên can không được, học sinh Trần rút dao tấn công, làm học sinh Mậu tay trái đứt gân, tay phải gãy xương. Tô Xán, mười sáu tuổi, học sinh năm thứ nhất dũng cảm dùng ghế ngăn cản hành vi bạo lực của học sinh Trần, nhưng không may bị đâm vào bụng. Cùng ngày, bí thư thành ủy Lưu Lam, thị trưởng Hồng Tiểu Thiên và các lãnh đạo thành phố đã tới thăm hỏi chàng thanh niên dũng cảm, đồng thời biểu thị khâm phục và chúc phúc.

- Phòng tuyên truyền thành ủy, cục công an, quỹ hỗ trợ việc nghĩa của tỉnh đã mở cuộc tọa đàm, cải cách mở cửa tới nay, thành phố chúng ta xuất hiện nhiều cá nhân làm việc nghĩa, trong đó có 3 người được biểu dương cấp quốc gia, ngoài ra còn rất nhiều người biểu dương cấp tỉnh và thành phố ... Phóng viên Thôi Nhã, Lưu Minh Huy.

Cùng lúc này một vị phó hiệu trưởng của Nhất Trung bị cách chức, một số người bị xử phạt.

Hắn là Đinh Tuấn Đào rất có bối cảnh, ở thời buổi internet chưa phát triển, sự kiện này được chính phủ dất dắt tuyên truyền chính diện, không gây ra áp lực dư luận quá lớn, nên ông ta vẫn giữ được ghế hiệu trưởng.

Theo như tin tức cậu cả nói cho, Tô Xán biết tổ đốc sát tỉnh trước khi về tỉnh, tổ trưởng Dương Đình Thịnh mời Hồng Tiểu Thiên, Lưu Lam một bữa cơm riêng.

Lưu Lam là cán bộ huyện từng bước đi lên, người làm công tác cơ sở khó tránh khỏi tính khí ương ngạnh độc đoán, mà Hồng Tiểu Thiên là cán bộ từ Giang Chiết đến, quan điểm hai người trái ngược, tạo ra chia rẽ và tranh đấu, qua sự kiện va chạm lần này, hai bên trấn tĩnh ngồi lại nói chuyện với nhau.

Cả hai đều là cán bộ tâm huyết, một lòng muốn làm Hạ Hải đi lên, tất cả hiểu lầm thực chất đều là do thiếu trao đổi nói chuyện, mục đích nhất trí, thỏa hiệp nhương bộ cũng dễ dàng.

Công trình trọng điểm được phía hệ phái Hồng Tiểu Thiên chú ý không bị hệ phái Lưu Lam gây khó dễ nữa, có qua có lại, Hồng Tiểu Thiên làm việc thông qua trao đổi xin ý kiến chỉ đạo của Lưu Lam, đưa tên Lưu Lam vào danh sách tổ trù bị công trình.

Còn Tô Xán chỉ phải ở bệnh viện ba ngày ngày, sau đó được về nhà nghỉ một tuần. Thực ra bệnh viện nhiệt tình giữ y ở lại để chăm sóc tốt hơn, nhưng cả Tô Xán và người nhà đều từ chối, điều kiện ở bệnh viện tốt đến mấy cũng không bằng ở nhà.

- Tô Xán, ra ăn cơm nào.

Hôm nay đã là ngày thứ ba Tô Xán về nhà rồi, buổi trưa Vương Thanh mang cơm tới cho y, phải nói Vương Thanh nấu ăn rất ngon, hợp khẩu vị của Tô Xán.

Tô Xán ở trong phòng nói vọng ra: - Chị cứ để đấy đi, một lúc nữa tôi sẽ ra ăn, giờ còn chưa đói.

- Lại ăn đồ ăn vặt lung tung rồi hả?

Vương Thanh đẩy cửa đi vào phòng Tô Xán, cô gái này tính cách tự nhiên, dù là với người quen chưa lâu cũng tỏ ra thấy ngại ngùng khi tiếp xúc.

Phòng có một cái bàn học một cái ghế tựa, một cái giường đơn, không có trang trí gì nhiều, Tô Xán quả nhiên đang nằm dựa lưng lên ba cái gối đày, tay cầm cuốn sách, bên cạnh là cái túi snack ăn dở, bừa bộn đúng kiểu phòng con trai, không có gì đáng chú ý, ngoại trừ việc sách ở khắp nơi.

Trên bàn có một cái giá sách treo ba ngăn, cạnh bàn gần cửa có một giá sách để đứng cao sát trần nhà, tường đối diện là cái giá sách nữa, nói chính xác gì là tấm ván gỗ đặt trên đinh sắt bắt vào tường làm chỗ để sách. khắp căn phòng Tô Xán không đâu không có sách.

- Chẳng trách cậu xếp top 10 trong lớp. Vương Thanh thốt lên than phục, đi quanh phòng , xem tiêu đề, sách giáo khoa chi có ở trên giá treo ở trước bàn học, hai giá sách còn lại là đủ kiểu từ sách kinh tế, văn học, tâm lý, lịch sử, còn có cả sách tiếng Anh.

- Tô Xán! Vương Thanh đột nhiên ngồi xuống giường bên cạnh Tô Xán, giọng êm ái như rót mật vào tai: - Nghe mẹ cậu kể, chính cậu là người kiến nghị mẹ cậu bỏ đơn vị mở cửa hàng phải không?

- Ừm. Mùi hương thơm thoang thoảng luồn vào mũi, Tô Xán hai tay vẫn cầm cuốn sách, nhưng mắt liếc qua khe hở hình chữ V ở cổ áo Vương Thanh, thấp thoáng thấy non nửa bầu ngực non tròn áo được nâng niu lót đen bằng tơ mềm, làm y không kìm được lén nuốt nước bọt, với thiếu nữ xinh đẹp như Đường Vũ, Trần Linh San, người ta nhìn thấy trong lòng muốn dệt lên câu chuyện tình cảm lãng mạn, còn Vương Thanh, chỉ cần là nam nhân, khó ai kiềm được ý nghĩ muốn lên giường với cô.

- Cậu cũng bảo cha mẹ cậu mở cửa hàng văn phòng phẩm, đúng không? Sau đó từ cách trang trí cửa hiệu, sắp xếp hàng hòa đều do cậu? Vương Thanh tới cửa hiệu nhà Tô Xán là để học lỏm bí quyết kinh doanh, nhưng khi có được câu trả lời, cô thấy khó tin được, cho đến khi Tô Xán bị thương nằm nhà, cô mang thức ăn tới cho Tô Xán mới biết những điều Tằng Kha

nói đều là sự thực, qua một đêm suy nghĩ, Vương Thanh lập tức có quyết định, nghĩ là làm, Vương Thanh là cô gái rất quyết đoán.

- Đúng vậy. Vương Thanh từ khi đến làm việc ở cửa hiệu nhà Tô Xán rất quy củ, chưa bao giờ dùng lại chiêu câu khách này, không biết Vương Thanh có ý gì, nhưng Tô Xán thừa nhận cô đã thành công, nữ nhân luôn có ưu thế, nhất là nữ nhân như trái quả chin mọng chực hái thế này, hít sâu một hơi, Tô Xán đặt sách xuống, mặt nóng rang rồi: - Chị muốn gì, nói luôn ra đi.

Vương Thanh biết từ lúc mình vào, Tô Xán đã nhìn trộm mình rồi, lột được cái mặt nạ ông cụ non nghiêm túc giả dối của y, cô thấy tự hào lắm, đứng dậy chỉ đống sách quanh phòng: - Cậu mới chỉ học năm thứ nhất cao trung thôi, vậy mà giúp được mẹ cậu như thế, kiến thức mà cậu có nhờ tự học phải không? Nói rồi chống tay lên giường, nhìn Tô Xán đầy quyến rũ: - Cậu dạy tôi nhé.

Mắt Tô Xán hút vào khe ngực sâu hun hút đó, không rứt ra được, câu trả lời thì khỏi nhắc tới nữa rồi. Thế là trong thời gian ở nhà dưỡng bệnh, Tô Xán có thêm công việc, soạn giáo án dạy Vương Thanh, với y mà nói đây cũng là cơ hội hệ thống lại kiến thức có phần hỗn loạn của mình.

Trong tuần Tô Xán nằm nhà thì hoạt động ở Nhất Trung vẫn diễn ra bình thường, cuộc thi đấu bóng rổ diễn vì thiếu Mậu Tiểu Thì – Tô Xán không tính -- nên xếp thứ 5/7 trong khối năm thứ nhất, bắt nạt được mỗi hai lớp xã hội, không được lọt vào vòng trong.

Đường Vũ đi xem thi đấu, nhưng chỉ xem lớp mình, Nhạc Tử Giang lúc cầm cờ thưởng của đội xếp thứ nhất nhưng lại không nhìn thấy người mình muốn chia sẻ vinh quang cùng nhất, chiến thắng mất hết ý nghĩa, cũng làm những kẻ hiếu sự thất vọng.

Hai ngày sau đó là hội diễn văn nghệ, Trần Linh San được tặng vô số hoa, toàn bộ số hoa được cô đem hết tới cho Tô Xán, chúc y sớm khỏi bệnh, làm Tô Xán cười khổ không thôi, y bị dị ứng phấn hoa loại nhẹ.

Trong tuần này trời chuyển từ lạnh sang ấm, chim én quay về, có điều với thành phố Hạ Hải bốn mùa như xuân mà nói thì không hề có mùa đông đúng nghĩa.

Phía nhà Trần Xung nhờ hoạt động, Trần Xung bị đuổi học, phán mấy tháng giam giữ ở trường cải tạo thanh thiếu niên, đó là kết quả tốt nhất rồi.

Sau một tuần Tô Xán cảm thấy vết thương mọc da non, ngứa ngáy điên người, nhưng y không dám gãi, y thậm chí hoài nghi có phải đâylà hậu quả do mình thay đổi lịch sử hay không?

Bất kể thế nào sự kiện giết người kia vì y tham gia mà không thành đại họa.

Khi lịch lật tới trang cuối cùng, Tô Xán mới nhớ ra năm 1998 kết thúc rồi.

Nguyên đán 1999, bầu trời đêm tối như mực, pháo hoa nở rộ.

Tô Xán cắt chỉ trở lại trường, được cả lớp hoan nghênh như anh hùng, cầm đầu là Tiết Dịch Dương, nghe nói hắn còn định mang pháo tới lớp đốt, tất nhiên chỉ nói vậy thôi, trong lễ chào cờ đầu tuần, Tô Xán được biểu dương đặc biệt.

Trong mắt Tiêu Nhật Hoa, ấn tượng với Tô Xán thay đổi hẳn, khuôn mặt khắc khổ cũng dãn ra đôi phần.

Trung tuần tháng một, thi cuối học kỳ 1 của khối cao nhất hoàn tất, tiếp đó sẽ nghênh đón kỳ nghỉ đông.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 1: Lời mời

Vài ngày đầu tới trường, Tô Xán cảm thụ đầy đủ chuyển biến ở trường học, đường đi tới trường, thi thoảng có người chỉ chỏ y, khâm phục thốt lên: - A, đó chính là Tô Xán của lớp số 5 đấy.

Ngược lại học sinh lớp số 5 sau ngày đầu tiên chào đón Tô Xán quay trở lại, chuyện kia mọi người không cố ý nhắc tới nữa, vẫn nô đùa, nghịch ngợm như trước kia. Tiết Dịch Dương bất tri bất giác thành trung tâm, nữ sinh quấn lấy hắn ngày một nhiều, Tiết Dịch Dương luôn khao khát cuộc sống này, giờ thì hắn thỏa nguyện rồi.

Nguyên nhân không cần phải đoán, Tiết Dịch Dương vỗ vai Tô Xán: - Mày bây giờ nổi tiếng lắm, cả Vương Thần lớp số 4 cũng tìm tao hỏi chuyện xảy ra khi đó, vì hạnh phúc cả đời của người anh em này, chắc mày không ngại hi sinh tí chút đâu nhỉ?

Chẳng nhớ Vương Thần là ai, chắc là cô gái xinh đẹp rồi, Tô Xán đoán ra Tiết Dịch Dương sẽ thêm dầu thêm mỡ biến bản thân thành nhân vật chính, còn Tô Xán chắc chắn là nhờ hắn ra lệnh mới quyết đoán ra tay, sau đó còn bắt tay hắn " cám ơn mày nhắc nhở, làm tao trúng một dao!" Đại khái là chuyện thối hoắc như vậy, khiến hắn cùng đám nữ sinh ảo tưởng trở nên thân thiết.

Tiêu Nhật Hoa lên lớp, gọi Tô Xán lên bảng kiểm tra bài, hỏi tới nội dung trên lớp học trong thời gian Tô Xán nằm nhà dưỡng bệnh, Tô Xán trả lời trôi chảy, Tiêu Nhật Hoa mỉm cười hài lòng.

Gần đây ở trong lớp có nhiều người hỏi ông tình hình của Tô Xán, kể cả những giáo viên trên 20 năm tuổi nghề trước kia hay lên mặt với ông, trên cuộc họp toàn trường ông còn được Đinh Tuấn Đào biểu dương, vốn đây là

sự kiệt tồi tệ mình không tránh được liên quan, ai ngờ lại diễn biến thành như thế này, cảm giác bao nhiêu áp lực trước kia biến mất cả.

Một chủ nhiệm lớp thân thiết với Tiêu Nhật Hoa tranh thủ lúc chỉ có hai bọn họ nói: - Lão Tiêu này, đừng thấy Lão Triệu, Lão Vương tuy không nói ra, nhưng trong lòng không phục chút nào đâu, anh được thưởng 3.000 làm rất nhiều người ghen tỵ. Đều nói anh gặp may thôi, trong lớp có học sinh đứng ra nhận một dao, nếu không anh gặp xui xẻo lớn rồi.

Tiêu Nhật Hoa chỉ cười nhẹ không bình luận gì hết, sau khi chuyện này xảy ra, ông ta kiểm điểm bản thân, trở nên khiêm tốn ôn hòa hơn nhiều, trước kia mình chuyện gì cũng tranh giành, kết quả bị quá nửa văn phòng bài xích.

Tiêu Nhật Hoa dáng người thấp bé, thời trẻ cũng chẳng phải là nhân vật phong vân gì, thường bị vợ trách móc không phải nam nhân, nên thường xuyên cáu bẳn khó tính.

Giờ nghĩ tới chuyện lúc đó mình cầm bàn đánh Trần Xung là nhiệt huyết sôi trào, toàn thân như chảy rần rật một sức mạnh tuổi trẻ, gần đây làm cái gì cũng hăng hái, nhất là ban đêm dũng mãnh khiến vợ sáng sớm đi mua rau tinh thần phơi phới, đôi khi mơ còn bật cười, bị vợ trách tuổi này rồi còn không đàng hoàng.

Vị chủ nhiệm kia chép miệng nói: - Chú nhóc Tô Xán đó rốt cuộc là sao nhỉ? Rõ ràng thành tích vào trường rất tốt, lại cố ý thi điểm thấp, sau đó cãi nhau với anh, là điển hình cái đinh khó nhổ, ài, ai ngờ cái đinh này lại anh dũng như thế?

- Tuổi trẻ mà. Khúc mắc giữa Tiêu Nhật Hoa và Tô Xán được cởi bỏ, cười vui vẻ nói: - Ai chả có lúc tuổi trẻ xốc nổi, chúng ta khi còn trẻ cũng chẳng phải thế sao, thông cảm cho chúng nó.

Một loạt sự kiện trôi qua đi, kỳ thi lớn nhất của học kỳ 1 đã tới, gần đây Tiết Dịch Dương ngoan ngoãn hơn nhiều rồi, có thời gian rảnh cũng không gọi Tô Xán đi chơi game nữa, mà quy củ ở nhà ôn bài, thành tích Tô Xán tăng lên gây áp lực rất lớn với Tiết Dịch Dương, làm hắn không nhởn nhơ được nữa.

Thi xong môn cuối cùng, Tô Xán khoác cặp lên vai, vừa ra khỏi phòng thi thì gặp phải Đường Vũ từ phòng thi đối diện đi ra, Đường Vũ khẽ mỉm cười chào, luôn luôn chỉ đơn giản như thế, người ngoài không bao giờ hiểu được bọn họ.

Hai người sóng vai đi xuống thang, còn hơn nửa tiếng nữa mới tới giờ nộp bài, rất nhiều học sinh tâm tư đã bay tới kỳ nghỉ rồi, đều suy tính xem kỳ nghỉ này làm gì, thậm chí hẹn nhau tụ tập trước khi thi, nên ai cũng làm xong bài là nộp ngay, ít người kiên nhẫn xem xét bài kỹ lưỡng đợi tới lúc hết giờ như mọi khi, phòng thi trở nên thưa thớt, số còn lại không phải là có thể bình tĩnh làm bài mà lo lắng thành tích mà thôi.

Tô Xán sớm đã qua cái tuổi phấn khích vì kỳ nghỉ rồi, dù là có y cũng khống chế rất tốt.

Hiện giờ đã là năm giờ hơn, bóng dáng hai người kéo dài trên mặt đất, chỉ có hai người nên bước chân của nhau đều rất rõ ràng, một cách hết sức tự nhiên, không ai nói gì cả hai đều chú ý để bước chân mình đồng nhịp với bước chân đối phương, hưởng thụ sự ám muội nho nhỏ đó.

Đường Vũ đi ở mé trong, ánh mặt trời đỏ rực chiếu lên cổ mình, làm lớp lông tơ trên mặt cô cũng phủ lên màu hung hung, như một bức tranh kỳ ảo, đẹp tới mức làm lòng Tô Xán chao đảo.

Tô Xán liên tưởng tới Hermione, một sự kết hợp hoàn mỹ giữa vẻ đẹp và trí tuệ: - Đúng là có chút ý cảnh của Harry Potter! Tô Xán cảm thán, đã là học sinh cao trung rồi, nắm tay một cô gái không hề khó, nhưng nắm được tay

Đường Vũ thì lại chẳng dễ dàng, rõ ràng quan hệ giữ hai người có thể tiến thêm một bước, thế nhưng đối diện Đường Vũ khiến y chùn bước.

- Harry Potter? Đường Vũ nghiêng đầu sang, đôi mắt lạnh lộ vẻ tò mò:

- À, là một cuốn tiểu thuyết nước ngoài. Harry Potter đại khái vào trong nước khoảng năm 2000 - 2001, Tô Xán còn nhớ vì khi đó y học năm thứ ba, lên lớp căn bản nghe giảng không hiểu, Harry Potter là công cụ đốt thời gian của y, khi đó còn chưa in thành cuốn dày mà in từng cuốn mỏng một dụ tiền của học sinh, đọc rất ngứa ngáy. Hiện ở trong nước chưa mấy ai biết đến.

- Nổi tiếng lắm à?

- Cực kỳ nổi tiếng luôn.

Không ngờ Đường Vũ lại có hứng thú hỏi: - Kể về cái gì, bạn thích chứ?

- Rất thích, mặc dù là câu chuyện huyền ảo mang sắc thái giống chuyện cổ tích, có điều Dan Brown trong The Da Vinci Code từng nói, con người luôn cần chút trái tim trẻ con. Tô Xán say sưa kể, sự thành công của Harry Potter ở trình độ nhất định đã thoát ra khỏi bộ khung của huyền ảo phương tây, mang theo nhiều nhân tố nhân tính hóa, bắt đầu từ câu chuyện thần thoại cổ tích dần chuyển sang hướng chân thật, khiến đại bộ phận mọi người tìm thấy được thứ mình cần trong đó, không thẹn là với câu "truyện phù hợp lứa tuổi từ 7 tới 70" tuổi ngoài bìa sách.

- The Da Vinci Code?

Đường Vũ chớp chớp mắt làm Tô Xán đau đầu, Tô Xán càng giải thích thì cô lại càng rối.

Đúng lúc này bọn họ gặp được nhím Trần Linh San, Lý Lộ Mai cùng cô gái tên là Vương Lộ, đó là bạn thân của Lý Lộ Mai, cũng là bạn của Trần Linh

San, là cô bạn lớp số hai, cũng hay chạy sang lớp Tô Xán trò chuyện.

- Ê, Tô Xán, bọn mình ở đây này. Vương Lộ tính cách thoải mái, nói câu này còn liếc nhìn cả Trần Linh San lần Đường Vũ.

- Các bạn đợi ai à? Tô Xán vẫy tay chào, lòng cười khổ, nói thực thì y luôn chủ động hạn chế hoàn cảnh ba bọn họ ở cùng một chỗ, ngay chính Tô Xán biết nguyên nhân song tiềm thức mình tự né tránh chuyện này, khi hai cô gái chính diện gặp nhau lại có y ở giữa, trong không khí luôn có mùi thuốc súng. Song quan hệ giữa y và Trần Linh San rất thân không thể vì Đường Vũ mà gặp nhau cứ thế đi qua không nói gì.

Lý Lộ Mai hào hứng rủ: - Bọn mình đang tính mấy ngày nữa tụ hội, bạn cũng đi nhé?

- Mình không đi được rồi. Tô Xán lắc đầu:

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 2: Thiểm Quân Hào

L

ý Lộ Mai "ừm" một tiếng, có chút tiếc nuối, Mậu Tiểu Thì gần đây đi học hai tay vẫn còn treo trước ngực, tính cách cũng trở nên trầm mặc ít nói hơn nhiều, càng không thể cùng các cô đi ca hát. Người Vương Lộ mời thì cô và Trần Linh San đều không quen, vốn định đợi gọi Tô Xán đi chung cho vui, càng có thể để Trần Linh San và Tô Xán gần gũi nhau hơn, không nghĩ Tô Xán lại từ chối. Lý Lộ Mai cũng chỉ dám làm tới thế, vì Trần Linh San rất có chủ kiến của mình, không muốn tự cho rằng bản thân thông chủ trương việc cô bạn, khiến Trần Linh San phản cảm.

Không ngờ Trần Linh San đi tới, khoảng cách với Tô Xán ngang bằng với khoảng cách giữa Tô Xán và Đường Vũ, nhìn vào mắt y, giọng đôi phần hờn dỗi: - Này đừng có quên lần trước bạn đã nhận lời cùng bọn mình đi thả lỏng.

Trong thời gian Tô Xán nằm ở nhà, cô là người thường xuyên tới thăm y, quan hệ hai người tiến triển rất nhanh, trong khi Đường Vũ chỉ tới đúng một lần. Vốn tưởng rằng sẽ sự thay đổi gì đó giữa họ, không ngờ Tô Xán đi học trở lại, gặp Đường Vũ, quan hệ hai bọn họ vẫn thân thiết như cũ, nhất là vừa rồi thấy Đường Vũ và Tô Xán sóng bước bên nhau, cô có cảm giác giống như con chó hàng xóm luôn quấn quit vì được mình cho ăn, nhưng khi chủ thực sự gọi một cái là lại cong đuôi chạy về vậy.

Cảm giác đó rất là tổn thương.

Bộ dạng Trần Linh San làm Lý Lộ Mai và Vương Lộ thầm "wow" một tiếng trong lòng, vẻ mặt cực kỳ đặc sắc, Trần Linh San đã nhận ra đe dọa, biết không thể để rơi vào thế hạ phong trước Đường Vũ nữa rồi.

Tô Xán sực nhớ ra trước kỳ thi giữa kỳ, Trần Linh San nói sau khi thi xong mọi người cùng đi chơi, có điều vì không thống nhất được thời gian mà mắc cạn, lúc đó mình cũng đồng ý rồi. Tô Xán gật đầu: - Ừ, vậy thì mình tham gia.

Trần Linh San quay sang Đường Vũ, thu hồi lại dáng vẻ làm nũng vừa xong, giọng đôi phần khách sáo: - Đường Vũ, bạn cũng đi nhé, học nhiều rồi thế nào cũng phải thả lỏng đầu óc chứ, buối tối còn đi hát, chỉ xem bạn có thời gian nữa không?

Trần Linh San cười rất ngọt, đoán chắc Đường Vũ sẽ không đi, ngồi ngay cạnh Đường Vũ, dù chả thân thiết, nhưng cũng đủ hiểu Đường Vũ cô gái mà bỏ ra nửa tiếng cũng thấy lãng phí, hơn nữa buổi tối còn đi hát, đây là chuyện cô gái ngoan như Đường Vũ dứt khoát sẽ từ chối.

Đường Vũ nhìn Tô Xán, vừa rồi y nhận lời, khiến cô cảm thấy mình không thể dửng dung như trước được, gần như không kịp suy nghĩ nói luôn: - Tốt, mình có thời gian.

Nhìn thái độ hai cô gái, Tô Xán chỉ còn biết cười khổ, xem ra tối này chẳng thể thả lỏng được.

……

Mô hình KTV cũng dần dần thành phương thức giải trí được dân chúng Hạ Hải tiếp nhận, có điều Tô Xán trước kia ở độ tuổi này là thứ y không mấy tiếp xúc.

Khi Tô Xán có thời gian thì đa phần cùng hai tên bạn nối khố chui vào quán game, chơi trò thịnh hành khi đó như (Red Alert 1), (Star Craft), (Heroes of might and magic), những trò chơi đó đó là hồi ức quá nửa thời thanh xuân của y, cũng là phương thức giải trí giá rẻ nhất, với số tiền tiêu vặt của ba người bọn họ, căn bản không thể tới KTV hay quán bar, vì quá xa xỉ.

Giờ vào Nhất Trung học y mới hiểu rằng vào năm 1999, nữ sinh cao trung bằng vào gia cảnh ưu việt, dần dần chuyển phương thức giải trí sang phương diện này rồi.

Ktv Đỉnh Thịnh nằm ở khu phố đầy rẫy quán bar, hai bên đường là những biển đèn nê ông xanh đỏ lấp lánh, mấy quán trà sữa, có vài quán đồ nướng bày bàn ghế ngoài sân, vài ba người bạn ngồi quanh cái bàn nhỏ, chỉ có đĩa lạc với chai rượu cũng nói cười rất tôm rả.

Đường Vũ từ trên xe bus xuống, tay cầm một chiếc di động Motorola kiểu cũ, hẳn là sau khi xin phép trong nhà, mang theo di động cho tiện liên lạc.

Đường Vũ mặc áo sơ mi lụa trắng, buộc kín cổ bởi hai sợi giây nhỏ, khoác thêm chiếc áo khoác nhỏ màu hồng, mái tóc đen vắt qua một bên vai, đi đôi giày xăng đan, yêu kiều đứng đó, gió nhẹ thôi qua, tóc đung đưa, đằng sau là vài chiếc lá khô bay múa.

Vìa hè lát đá xanh phủ lớp rêu xanh, cỏ dại len lỏi từng khe hở kiên cường ngoi lên, cô gái áy một tay vén tóc rủ, như bước ra từ trong câu chuyện cổ tích, mỉm cười nhẹ làm ấm áp say lòng người.

Thoáng hoảng hốt, xung quanh tĩnh lặng, trước mắt Tô Xán chỉ có hình bóng ấy, Tô Xán như nhìn thấy một cô gái bất kể dung mạo hay khí chất đều siêu phàm thoát tục, thời gian tích tắc như chưa từng nghịch chuyển, vẫn là cô lớp trưởng năm xưa chỉ một ánh mắt làm mình cả đêm mất ngủ, tới rất nhiều năm sau vẫn không sao quên được.

Cô dường như đã lớn lên, đã thành thục, đối diện với xã hội gian trá lừa lọc, những cám lời ngon tiếng ngọt như con rắn nhẹ nhàng cuốn lên người, vẫn vươn lên chói lọi.

Còn bây giờ đôi mắt trong như nước, mang theo chút rụt rè.

Tô Xán tỉnh lại, Đường Vũ thoáng đỏ mặt, tim cũng đập thình thịch, chỉ cần không phải mù, ai cũng nhìn ra bộ dạng ngốc nhếch suýt chảy nước dãi của Tô Xán, nhưng không biết rằng vừa rồi Tô Xán dùng ánh mắt đời sau, chiêm ngưỡng cô gái định sẵn có tương lai bất phảm.

Kiếp trước mình là kẻ thất bại, kiếp này liệu có thể dùng đôi tay mình, can dự vào câu chuyện truyền kỳ đó hay không?

- Đi thôi nào. Đường Vũ cười, Tô Xán cười ngượng, cùng đi vào KTV Đỉnh Thịnh.

Ktv Đỉnh Thịnh năm nay mới mở năm nay, về sau cũng hưng thịnh rất lâu, nhìn là biết nguyên nhân, ở giai đoạn này trang trí đã rất có phong cách, không ít xe đỗ trước cửa.

Một phục vụ nam mặc âu phục đen đeo tai nghe lịch sự mời hai bọn họ vào, bên trong đại sảnh có nữ phụ vụ mặc váy ngắn gợi cảm đi ra đón tiếp, trong đại sảnh khá đông, đủ cả nam nữ, đa phần là học sinh Nhất Trung, cả học sinh Ngoại Hải. Hiện Ngoại Hải là trường học được người dân Hạ Hải đánh giá chỉ dưới Nhất Trung, tuy chưa thành trường trọng điểm quốc gia, song đã nộp đơn xin làm trường trọng điểm cấp tỉnh, hơn nữa nắm vừa rồi người đứng đầu kỳ thi cao trung khảo đều thuộc trường bọn họ, khí thế tăng vọt. Vương Lộ mặc chiếc váy siêu ngắn, khoe gần như trọn cặp đùi thiếu nữ nõn nà, tô son kẻ mắt, dựa vào một nam tử như con chim nhỏ, hoàn toàn không thấy chút bóng dáng nào của cô nữ sinh thanh thuần lúc nãy.

Nếu là đời sau, cách ăn mặc thế này chẳng có gì lạ, nhưng không nghĩ nữ sinh thời điểm này cởi mở như thế, làm Tô Xán thời cao trung chỉ biết quán game và trường học phải thầm thốt lên, mình quá lạc hậu rồi, nhìn sang thấy Đường Vũ không hề ngạc nhiên chút nào, càng thấy mình giống quá cổ hủ.

Đường Vũ và Tô Xán đi vào, Vương Lộ cười hì hì đi tới giới thiệu: - Đây là bạn trai mình, Thiểm Quân Hào, đỗ đầu trung khảo năm ngoái! Đây là Đường Vũ, còn đây là Tô Xán chắc anh biết rồi, là người lần trước được lên báo ở trường em đó.

- Tô Xán của Nhất Trung? Mấy nam sinh cao trung Ngoại Hải ngẩng đầu lên nhìn Tô Xán, vẻ mặt không thân thiện lắm, bọn họ đều biết Tô Xán đi đón Đường Vũ, không ngờ Đường Vũ là cô gái xinh đẹp khí chất siêu thoát như vậy, lòng sinh ghen tị. Một mặt khác có phần thành kiến, học sinh Ngoại Hải nhìn học sinh Nhất Trung luốn đeo theo kính màu, học sinh nơi đó chỉ biết đấu đá nhau, yêu đương lăng nhăng, chẳng có chút nề nếp của trường trọng điểm quốc quốc gia, còn không bằng Ngoại Hải bọn họ.

Thiểm Quân Hảo rất cao, chừng tới một mét tám, hơi gầy một chút, mũi cong, hốc mắt sâu, người như thế có vải khó coi, nhưng phối hợp một cái kính gọng vàng, cách ăn mặc lịch thiệp nhã nhặn, lại thành sức hút đặc biệt.

Có điều nếu như không khoác lên mình cái danh trạng nguyên trung khảo, thì ai ai cũng nghĩ ngay tới một tên công tử ca ăn chơi, nhìn hắn ôm eo Vương Lộ, tay đặt lên đùi vuốt nhẹ nhàng cực kỳ thuần thục, có ai lại ngờ là học sinh mũi nhọn số một số hai toàn thành phố, loại này không phải là thiên tài thì là quái thai.

Ấn tượng đầu tiên của Tô Xán là, không nên gần gũi với loại này, đây là người mâu thuẫn, tinh tính rất thất thường.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 3: Đấu bài

Thiểm Quân Hào vườn cánh tay dài ngoẵng ra bắt tay Tô Xán lắc rất nhiệt tình, miệng nhếch lên cười trông rất giống Trần Quán Hi: - Ồ, lúc đó tôi bận học cho nên không xem tin này trên TV, song cũng nghe kể về chuyện này, lấy thân mình đỡ dao, cậu đúng là dũng cảm.

- Đúng thế, Tô Xán giờ là danh nhân của Hạ Hải bọn em đấy. Vương Lộ tỏ ra rất tự hào vì mời được Tô Xán tới đây:

Tô Xán bắt tay với hắn, chỉ cười nhẹ, gần đây mấy lời này y nghe quá nhiều rồi, nếu cứ một mực khiêm tốn lại thành giả dối, nên đành lấy thái độ bất biến ứng phó với vạn biến.

Thiểm Quân Hào đẩy mắt kính, thấy Tô Xán vẫn cười mà xung quanh không ai nhận ra ý trong lời nói của mình thì thầm cười khẩy khinh bỉ. Thực ra lời của y vừa rồi không hề có ý tốt đẹp gì hết, nói mình bận học không có cả thời gian xem TV, mỉa mai Tô Xán chỉ là hạng lấc cấc đầu óc ngu xi tứ chi phát triển mà thôi.

Chợt nhận ra đôi mắt sắc lạnh lướt qua mình, Thiểm Quân Hào quay sang, Đường Vũ đã thu ánh mắt lại, nhưng chỉ thoáng chốc hắn nhận ra cô gái này hiểu hàm ý của hắn, mới nhìn kỹ hơn, thực sự là mỹ nữ hiếm có.

Vẫn còn người nữa hiểu ám chỉ của Thiểm Quân Hào, Trần Linh San vốn không thoải mái vì Tô Xán đi đón Đường Vũ nên không thèm đứng cạnh y, có điều tự nhiên Thiểm Quân Hào nhảy ra làm tức thì tâm tư hướng ra ngoài, thấy Tô Xán còn không hiểu thâm ý của Thiểm Quân hào, lòng tức giận, song không tiện nói ra.

- Cậu tôi là khách quý ở nơi này, hôm nay mấy người bạn của cậu tôi cũng ở đây, cho nên chúng ta thuê phòng bao được miễn phí, các bạn cứ chơi cho vui vẻ nhé, không cần phải lo lắng. Thiểm Quân Hào lúc nãy nhìn thấy Trần Linh San đã ngứa ngáy, bây giờ lại gặp Đường Vũ lạnh lùng băng giá mà thông minh hơn người lại càng như mèo cào, thái độ với Vương Lộ tức thì tỏ ra hờ hững. Không phải là lạnh nhạt mà là sự mất hứng, có lẽ người ngoài không nhận ra cái gì, nhưng bản thân Vương Lộ thì nhận ra ngay lập tức, ra sức lấy lòng, có điều Thiểm Quân Hào hoàn toàn là dùng thái độ đối phó, mắt có chút ươn ướt, song trước mặt những người khác, cố kìm nén không thể hiện ra.

Tô Xán thấy hết, lòng cảm thán lắm, luôn cho rằng tình cảm thời cao trung còn rất đơn thuần, nhưng những điều thấy được hôm nay mới biết mình kiến thưc hẹp hòi, cứ nhìn thái độ của Thiểm Quân Hào thì biết đây là kẻ chơi gái sành sỏi rồi, không kém cạnh gì người trưởng thành hết.

Tên này trí thông minh rất cao, song cũng là loại bạc tình cực độ, thấy Trần Linh San và Đường Vũ, cánh tay luôn ôm eo Vương Lộ cũng buông ra, mấy động tác nhỏ giữa hai người đều bị Tô Xán thấy hết, tên này đã hoàn toàn không còn chút hứng thú gì với Vương Lộ nữa. Còn tình cảm của Vương Lộ với hắn thì không cần nói, nếu không có những người khác ở đây, không biết đã khóc thành bộ dạng gì.

Giờ hắn mới chỉ học cao trung đã vô tình vô nghĩa như thế, Tô Xán thấy cần phải diệt ngay hắn ở giai đoạn manh nha.

Vừa rồi Thiểm Quân Hào mỉa mai y, Tô Xán sao chẳng biết, vốn y luôn lấy tâm thái của người lớn nhìn đám học sinh này, không chấp, song với loại người như Thiểm Quân Hào thì Tô Xán không những thấy cần báo thù mà còn cần ném đá xuống giếng, kiếp trước loại n gười này quá nhiều, y lại quá mềm lòng, cho n ên mới bị loại người này dẫm lên người.

Chú của Thiểm Quân Hào chừng ba mươi mấy, mồm dẹo quẹo: - Mấy đứa cứ thoải mái gọi đồ uống nhé, kể cả thứ không có ở đây cũng được, dù thích uống rượu cũng thoải mái gọi, say cũng không sao hết, chú thấy mấy đứa nam nữ thành đôi cả, hắn không ngại .. Ha ha ha...

Trần Linh San và Lý Lộ Mai đều trừng mắt lên với Vương Lộ, các cô vốn định bạn học tụ hội với nhau thôi, kết quả Lý Lộ Mai mang cả bạn trai tới, mà đám người này rõ nhiễm thói xấu xã hội.

Vương Lộ lúc này còn tâm tư nào mà để ý tới chuyện khác được nữa, vẫn dán vào người Thiểm Quân Hào, dẫn mọi người vào phòng bao.

Vào trong phòng thấy đồ uống xếp sẵn, Lý Lộ Mai rất hậm hực, dù rất thích xắp xếp chuyện Tô Xán và Trần Linh San, nhưng cô rất ghét bị người ta bố trí: - Còn bảo chúng ta thoải mái gọi, nói thật dễ nghe! Giờ chuẩn bị hết, menu cũng không thấy đâu, chúng ta mở miệng thế nào?

Bên kia toàn người lạ, vốn cần Vương Lộ đảm nhận vai trò trung gian, rõ ràng Vương Lộ lúc này không thể làm chuyện ấy, mà bọn họ có ba cô gái, Tô Xán không phải người thích nói chuyện, nên tự nhiên bốn người tụ vào một chỗ.

Thiểm Quân Hào thay Vương Lộ đứng ra làm vai trò chủ nhà, tới phía bốn người bọn họ cười nói: - Để bọn họ hát trước đi, chúng ta làm vài ván bài làm quen nhé, các bạn ở Nhất Trung hay chơi cái gì? Ưu tiên các bạn nữ lựa chọn, mình tiếp hết.

Thẩm Quân Hào nói rất có phong độ quý tộc, Lý Lộ Mai lại thấy hắn không coi người khác vào đâu, vốn tính cô chẳng sợ người lạ, liền đề xuất chơi "tranh thượng du", trò này còn gọi "chạy cho nhanh", một trong cách chơi bài khá phổ biến, ai ra hết bài trước là thắng, người khác giữ một quân bài gọi là giữ gốc, không bị phạt, người khác hai quân bài trở lên uống một chén, không ra được quân bài nào thì uống ba chén.

- Quân Hào, cậu chơi xấu, định gạt anh em ra một mình thể hiện với cá mỹ nữ à, bọn tôi cũng chơi, mang cốc bia ra đây ...

Bên này nhiều mỹ nữ như vậy, làm gì có chuyện đám nam sinh khác bỏ đi hát, tức thì cũng xúm lại, tham gia đánh bài, Trần Linh San khẽ giật áo Lý Lộ Mai, song Lý Lộ Mai rất ương ngạnh nhất quyết muốn chơi nên không xen vào nữa.

Lý Lộ Mai là cao thủ chơi bài trong đám nữ sinh, đến mạt chượt cũng tinh thông, tuy nhiên nữ sinh tất nhiên chẳng hay tụ tập chơi bài như nam sinh.

Chạy cho nhanh đánh một ván rất ngắn, đừng nghĩ một chén rượu nhỏ không sao, uống liên tục sẽ chẳng ai chịu nổi, Lý Lộ Mai mới đầu đánh rất chắc tay, làm mấy nam sinh Ngoại Hải uống rượu liên hồi, Thiểm Quân Hào cũng thi thoảng uống một hai chén, song hắn cố ý thăm dò cách chơi của Lý Lộ Mai, sau khi quen dần chuyên ép bài cô, làm Lý Lộ Mai thua liên tục, uống liền bốn năm chén, mặt đỏ rực, nói chuyện không lưu loát nữa, mất hết cả hình tượng.

Thiểm Quân Hào tay rất trắng, đẹp như tay con gái, cầm bài cực kỳ điệu nghệ, càng chơi càng tỏ ra người trong nghề, trình độ của Lý Lộ Mai không xoàng, xong tâm tư lại quá dễ thấy, đánh bại không hề khó. Tay cầm bài vờ suy nghĩ, kỳ thực liếc nhìn Đường Vũ và Trần Linh San, tiếp theo chắc chắn hai mỹ nữ này phải ra tay rồi.

Quả nhiên Trần Linh San đỡ Lý Lộ Mai, nói: - Để mình chơi.

- Mình cũng tham gia một chân. Tô Xán nãy giờ chỉ quan sát cũng giơ tay, y chú ý thấy Thiểm Quân Hào và mấy tên bạn thông đồng với nhau, thi thoảng tuồn bài cho hắn, tuy hắn thắng cả bọn phải uống rượu, nhưng với tay chơi kinh nghiệm như bọn chúng, chút rượu này chỉ đủ thấm họng. Còn với nữ sinh tửu lượng có hạn thì khác, Lý Lộ Mai đã thế, Trần Linh San và Đường Vũ càng đáng ngại.

Chỉ cần không gian lận thì đánh bài luôn dựa vào ba phần kỹ thuật bảy phần vận may, một người chơi bài giỏi tới mấy thì vẫn bảy phần nghe thiên mệnh, vận may và hoàn cảnh xung quanh là ảnh hưởng quan trọng.

Nếu là đánh bài bình thường, Tô Xán không chắc đánh thắng được, có điều có mấy tên ngốc cố ý gà bài cho Thiểm Quân Hào kia rõ ràng có thể lợi dụng, ngoài ra y còn có át chủ bài ..

Liên tiếp mấy lượt, Thiểm Quân Hào và đồng bọn uống luôn mấy bình rượu.

Tô Xán ra tay, liền một loạt: - Tam liên, song phi, khẩu khẩu ...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 4: Đấu ca và xúc cảm

C

huyến này Thiểm Quân Hào còn chưa ra được quân bài nào, chết thối hết trên tay, phải uống ba chén rượu, mỗi chén cao bằng ngón tay, ba chén rưỡi là bằng một chai bia.

Ván này Thiểm Quân Hào và ba tên bạn uống liền mười hai chén, xách từ két bia lên hơn ba chai, mà bia của Hạ Hải thì khá là nặng đô, thêm vào số bia trước đó, đám Thiểm Quân Hào bắt đầu váng vất, phát hiện ra nhóm mình đã uống quá nửa két, còn Tô Xán và Trần Linh San cộng lại chỉ uống hơn một chai.

Trần Linh San cười tủm tỉm, cô mới là tay chơi bài có hạng, vì cha cô là người làm ăn, mẹ cô cũng chuyên phụ trách chuyện ngoại giao, chơi bài là cách "đút tiền" khéo léo, cô được chân truyền từ cha mẹ. Chẳng qua Lý Lộ Mai rất hiếu thắng nên Trần Linh San chưa bao giờ thể hiện ra tài này, hơn một tuần Tô Xán nằm nhà dưỡng thương, ngày nào Trần Linh San cũng mang bài tập sang cho y chép, tất nhiên còn kéo Tiết Dịch Dương theo cùng, cả hai còn thông đồng chơi xấu Tiết Dịch Dương, nên phối hợp cực kỳ ăn ý ...

Trần Linh San thích cảm giác này, cùng Tô Xán ở chiến lũy đối địch, khả năng càng phát huy vượt bình thường.

Thế là đám Thiểm Quân Bài bắt đầu vừa ra bài vừa nói ngọng líu ngọng lô, tiếp tục thế này e còn chưa hát đã đám đã gục rồi, đám người này tuy thường ngày đều luyện rượu, nhưng đánh bài uống hết chén nọ tới chén kia, hơi rượu trong dạ dày cuộn lên như biển lúc bão.

- Chúng ta hát đi, không chơi bài nữa, dù sao hôm nay tới đây thả lỏng, hát cho thoải mái ... Thấy thế cục bất lợi, Thiểm Quân Hào không chơi nữa:

Mọi người bắt đầu ăn hoa quả ca hát, qua lần đánh bài, mọi người quen thuộc hơn nhiều, không khí dần nóng lên, Lý Lộ Mai tâm tình cực tốt, xúi Trần Linh San ra hát, nghe nói mỹ nữ muốn hát, đám học sinh Ngoại Hải vỗ tay reo hò.

Trần Linh San đứng dậy, chọn bài "My heart will go on" trong phim Titanic, thời này hát bài tiếng Anh không nhiều:

Every night in my dreams I see you, I feel you, That is how I know you go on ...

Sau đoạn nhạc khởi đầu, giọng hát của Trần Linh San tức thì khiến xung quanh đang ồn ào phải im lặng.

Chính giữa phòng bao là cô gái toàn thân vãy trắng, hai tay nắm chặt micro, ánh mắt như chìm vào xa xăm, hồi tưởng câu chuyện xa xưa, cảm than mọi xuyện đã xa rồi.

Công bằng mà nói, chất giọng của Trần Linh San không có gì quá đặc biệt, nhưng hơn ở chỗ cô trút được tình cảm vào bài hát, nhìn từng biểu cảm trên nét mặt Trần Linh San thấy được chìm đắm vào lời ca thế nào. Học sinh bình thường có lẽ chỉ thấy hay thôi, nhưng Tô Xán cảm thụ được những biến động trong tâm tình của nàng, vì y cũng mang tiếc nuối xót xa như thế.

Gần, xa, dù anh ở nơi đâu Em vẫn tin rằng con tim mình vẫn đập Anh mở cánh cửa ra ít nhất hơn một lần rồi Và anh ngự trị trong trái tim em Và con tim em sẽ luôn đập xao xuyến ...

Hát lần thứ hai, Trần Linh San chuyển sang phiên âm tiếng Trung, dưới ánh đèn mái tóc dài của Trần Linh San giống bồng bềnh giữa biển khơi ...

Hết bài hát không ai không vỗ tay, ánh mắt Thiểm Quân Hào nhìn cô càng tỏa sáng, khen không ngớt.

Tô Xán hơi lặng người, tựa như trong khoảnh khắc nhìn thấu được trái tim cô, chớp mắt bỏ ý nghĩ đó ra khỏi đầu, Trần Linh San sao có thể có cảm xúc đó, đó hoàn toàn là tài năng của cô, vì Tô Xán biết sau này Trần Linh San thì vào Học viện điện ảnh Bắc Kinh, đi theo con đường thành ngôi sao.

Vào buổi tối năm 1999 này đã có thể thấy phần nào tài năng và thiên phú của Trần Linh San thế nào.

Vừa rồi uống bao nhiêu rượu, Thiểm Quân Hào miễn cưỡng lắm mới áp chế được, nhưng sự cố chấp trong lòng càng khó áp chế, nhìn Đường Vũ ngồi yên lặng nãy giờ, chỉ nghe không hát, định đi tới yêu cầu cô hát một bài.

Tô Xán thấy mắt hắn nhìn Đường Vũ là hiểu rồi, không cho hắn toại nguyện, đứng lên: - Hay là chúng ta chơi một trò chơi đi, tôi chọn bài, cậu hát, cậu chọn bài, tôi hát. Không chọn bài hát cũ niên đại 60, 70, không chọn bài hát nước ngoài, ai không hát được thì uống một chén?

Thiểm Quân Hào vừa hát một bài (Bạch Hoa Lâm), nghe vào tai Tô Xán chẳng ra làm sao, tuy Tô Xán không phải là nhà bình luận âm nhạc, có điều bị đủ thể loại âm nhạc đời sau hun đúc, tầm mắt tai nghe hơn hẳn học sinh thời đại này.

Còn với đám học sinh cao trung này không lạc điệu, không sai lời là khá rồi.

- Tốt! Thiểm Quân Hào đang tìm cách đòi lại thể diện vừa rồi tất nhiên không có chuyện từ chối, lúc nãy thấy Tô Xán ngơ ngơ ngác ngác khi vào đây là biết y không quen mấy kiểu KTV thế này, còn bản thân quá quen thuộc, không lý nào thua được, sảng khoái nói: - Tiên khách hậu chủ, cho cậu chọn trước.

Tô Xán cười, chọn bài (Nguyện cả đời chỉ yêu một người) của Trương Học Hữu.

Thiểm Quân Hào á khẩu, mặc dù hắn hát được không ít bài của Trương Học Hữu, nhưng bài này hơi trật chìa, đây là bài nổi tiếng khắp Nhật Bản, tại Trung Quốc không mấy người nghe.

Miễn cưỡng hát được hai câu thì ngập ngừng, Nhuận Quân Hào uống một ngụm rượu, chọn họ Tô Xán bài (Nếu như trời có tình) của Lưu Đức Hoa, rồi đứng sang bên nhìn, bài hát quái tai lạ miệng của Lưu Đức Hoa không ít, bài này là thế.

- Vì ái tình mà thương tâm, mới biết chân tình khó tìm thế nào, có ai muốn như thế, biết được thế nào là yêu thì phải rơi bấy nhiêu giọt lệ sầu ....

Giọng Tô Xán không trầm ấm như Lưu Đức Hoa, chẳng có kỹ xảo gì để nói, nhưng khiến mọi người ngạc nhiên, nhất là mấy nữ sinh, vì họ nghe ra vài phần tang thương trong giọng hát của Tô Xán, với tuổi của Tô Xán cảm giác này từ đâu mà ra?

Tô Xán hát xong, tiếng vỗ tay lác đác, nhìn y bình thản chọn bài, mọi người cảm giác, chẳng lẽ vừa rồi nghe nhầm?

Tô Xán chọn bài (Em vui vẻ hơn trước kia), đây là bài hát trong album mới nhất của Châu Kiệt Luân, bài này ban đầu cho Ngô Tông Hiến hát, sau khi Châu Kiệt Luân hát mới trở nên nổi tiếng, mà giai đoạn này, sự nghiệp của Châu Kiệt Luân mới chỉ khởi đầu.

Tiếng nhạc phát ra, Nhuận Quân Hào lần nữa á khẩu ...

Trần Linh San thành tiêu điểm của mọi người, như cô công chúa được mọi người nâng niu trong lòng bàn tay, sau khi quen thuộc, khoảng cách giữa hai trường bị xóa mờ, đám học sinh tụ lại cùng hợp xướng.

Còn lúc này Thiểm Quân Hào thi hát thua thảm, bị mấy chai bia đánh bại hoàn toàn, ngồi trên ghế số pha đầu lắc lư, Tô Xán cười, tên này mai tỉnh lại

chắc khó chịu lắm đây.

Nhưng không hề biết rằng, Thiểm Quân Hào tuy say, cơ thể không chịu khống chế, song đầu óc rất tình táo,

- Người ta nói ở cái thành phố này con trai không có chút gì đó hư hỏng con gái chẳng ai thèm yêu. Có nghĩ như thế nào thì nó cũng chẳng hiểu tại sao lại nói thế.

Có người hát, đám nữ sinh cũng cầm micro gia nhập: - Má nó nói rằng cứ sống theo bản năng của chính mình, trải lòng yêu thương người ắt sẽ được sống những ngày tháng vui vẻ. Rốt cuộc thì nó chẳng có người yêu,

Đoạn sau đến nam nữ hợp xương: - Và rồi thì nó cũng vỗ ngực tự kêu lấy rằng sẽ cố gắng đứng gượng để mà tiếp tục sống, và đừng lo lắng quá đến thời cuộc bấy giờ. Và rồi nó cũng ngửa mặt nhìn trời, lòng tự nhủ, chẳng có gì phải nghĩ ngợi chi nhiều, ông trời ắt có sự sắp xếp an bày.

(Bài "thằng ngốc" - 笨小孩)

Tô Xán ngồi xuống ghế sô pha, nghe những bài hát từng thịnh hành một thời vang lên bên tai, ý nghĩ phiêu đi, niên đại và hối ức từng mất, năm tháng trong quá khứ vốn phủ bụi, dần dần hiện ra, miệng ngâm nga, tay từ lúc nào đung đưa theo nhạc mà không biết…

Tay chạm phải thứ gì đó mềm mềm êm êm, đầu óc vốn mơ màng, Tô Xán chạm thêm lần nữa, rất dễ chịu, cảm thấy hơi thở thơm như hoa lan truyền vào mũi, quay đầu lại.

Đường Vũ không thích tiếp xúc với người lạ, cô tới nơi này hoàn toàn vì Tô Xán, Tô Xán biết thế nên luôn để ý chăm sóc cô, tránh để Đường Vũ bị lạc lòng, nên hai người ngồi cạnh nhau, Tô Xán vung tay, mu bàn tay phải dán lên khuôn ngực mềm mại.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 5: Lúng túng

C

hạm một lần thì là vô tình đi, chết cái lúc đó đầu óc ngơ ngơ còn chạm thêm lần nữa, Tô Xán toát mồ hôi hột.

Gặp phải chuyện thế này, cách xử lý tốt nhất là vờ như không có chuyện gì xảy ra, nếu ở quán bar đời sau, thì nên học đám lưu manh vỗ ngực nói "anh sẽ chịu trách nhiệm", nói không chừng sẽ được các em gái suốt ngày lượn quán bar tán thưởng, trong giới cũng có tiếng chịu chơi, mặt dày thêm tí nữa biết đâu có một đêm nóng bỏng.

Nhưng ở thời đại ngây thơ đơn thuần này, tất cả bệnh trầm kha đời sau, của Tô Xán dường như bị ánh mắt xấu hổ giận dỗi của Đường Vũ dần dần tan nát, sau đó loại bỏ khỏi tính cách của y.

Tô Xán hoàn toàn không biết phải làm gì, chỉ mong Đường Vũ lùi ra sau tránh, Đường Vũ tất nhiên đợi Tô Xán rụt tay lại.

Kết quả là không ai có phản ứng gì cả.

Xuyên qua chiếc sơ mi lụa khá mỏng, Đường Vũ chỉ còn mỗi chiếc áo lót vải, không hề có mút đệm ngực, Tô Xán nhìn thấy hai gò núi căng mịn đáng yêu, một trong đó bị mu bàn tay ép dẹp vào, thậm chí còn cảm thụ được nhiệt độ trên người cô. Luồng điện li ti truyền qua cánh tay đánh vào cảm giác, Tô Xán đâu phải thiếu niên thuần khiết, cái cảm giác này với y rất quen thuộc, nhưng vì cô gái là Đường Vũ, thành ra hết sức xa lạ, vô cùng tuyệt vời, làm trái tim y nhảy tango trong lồng ngực.

Thời gian trôi đi quá ba giây, ráng hồng từ má Đường Vũ lan ra, sau đó nhuộm đỏ cả mũi, trán, tai …

Dù làm gì chăng nữa cũng quá muộn rồi, không biết Đường Vũ nghĩ gì về mình, Tô Xán muốn khóc.

Đúng lúc này chiếc di động Motorola trong tay Đường Vũ rung lên, Tô Xán rụt tay lại, Đường Vũ cũng cúi đầu xuống đọc tin nhắn, Tô Xán lén thở phào một hơi. Bị ánh mắt của Đường Vũ chiếu vào, với kinh nghiệm gập ghềnh hai đời mà Tô Xán cũng thấy chột dạ, cô bé này mới mười bảy tuổi thôi, mà sức sát thương từ đôi mắt đã khá lớn rồi.

Tay nâng điện thoại, ngón tay ấn nút, màn hình biến đổi, chiếu lên khuôn mặt lúc hồng lúc trắng, Đường Vũ hơi nhíu mày, Tô Xán vì giảm bớt lúng túng giữa hai người, làm như không có chuyện gì hỏi: - Trong nhà giục rồi sao?

Vừa rồi có hai tin nhắn gửi tới, khỏi cần nói nhà Đường Vũ hỏi tình hình, có thể nhìn ra gia giáo nhà cô rất nghiêm, nếu không đã không tạo nên tính cách này của cô.

- Có cần ra ngoài gọi điện thoại, thuận tiện hít thở chút không khí trong lành? Tô Xán kiến nghị, ở nơi này quá lâu, cũng thấy ngột ngạt, lại thêm vào uống ít rượu đầu óc hơi chậm chạp, đây không phải là tấm thân đã chìm đắm trong hơi rượu khói thuốc sau này, hiện đang độ tuổi trưởng thành, dính chút bia cũng chóng mặt.

Đường Vũ nhìn quanh rồi gật đầu.

Hai người ra ngoài ban công phòng bao, xuống đại sảnh, tới đường, hương chương trên đầu mới cắt cành, trăng trên đầu rất tròn rất lớn, ánh sáng thoải mái chiếu qua tán lá thưa, chẳng phân rõ đâu là ánh trăng, đâu là đèn đường.

- Vâng, con sẽ về nhà sớm. Đường Vũ gọi điện, nói chuyện một lúc mới gật đầu cúp điện thoại.

Tô Xán nỗ lực tìm kiếm ký ức về Đường Vũ, thời sơ trung là lớp trường rất có năng lực, đương nhiên năng lực ở thời đó chẳng qua là biểu hiện ở mặt thành tích tuyệt hảo mà nổi trội, đứng đầu toàn khối, cùng với tính cách lãnh đạo cô lập với đám đông, chắc rằng rất nhiều người xem album ảnh nhớ lại thời học sinh, Đường Vũ luôn mang cảm giác không chân thật.

Chính vì sự lạnh lùng mà hoàn mỹ đó, cho nên mọi người biết Đường Vũ và mình ở thế giới khác nhau, giai đoạn học sinh suy nghĩ này chỉ thể hiện ở việc giữ khoảng cách với cô, nhưng cùng tuổi tác kinh nghiệm tăng lên, xã hội sàng lọc mỗi người tới tầng cấp khác nhau, hồi ức lại chuyện cũ phát hiện bọn họ đều ở bên này bờ, còn cô gái kia đứng một mình phía bờ kia, nơi đó hoa tươi nở rộ bốn phía rực rỡ, bóng hình cô xuyên qua đó, như chim hồng.

Cuộc đời của cô có lẽ luôn chia cắt với mọi người, cũng có lẽ ở quỹ tích cuộc đời ban đầu của Đường Vũ chưa bao giờ tiếp xúc với loại chuyện bạn học tụ hội thế này, nhưng vì Tô Xán, cho nên mới có người liên tục cập nhật các loại tin tức thường ngày cho cô.

Nghĩ tới đó, lòng Tô Xán không khỏi nóng lên, y nhất định phải nắm chắc cơ hội này, trước tiên là tiến vào được quỹ tích cuộc đời của Đường Vũ.

Nhìn Đường Vũ thong thả đi tới trước mặt, cô gái này vẫn nhíu mày, vừa từ phòng bao ngột ngạt huyên náo ra, bên ngoài không khí trong lành, trăng sao sáng tỏ, tĩnh lặng thậm chí nghe thấy hơi thở của người bên cạnh.

Tô Xán biết so với trong KTV, Đường Vũ thích ở nơi như thế này hơn, liền nói: - Chúng ta đi nhé.

Mày Đường Vũ giãn ra, hai người sóng vai đi trên con đường tĩnh mịch, thi thoảng có làn gió nhẹ không lạnh phất qua, mang theo hương thơm trên người mỹ nhân bên cạnh, cực kỳ khoan khoái. Hạ Hải hiện chỉ là thành phố nhỏ, bầu trời đêm giống như bị lớp vỏ trứng bọc lấy, ngôi sao vĩnh hằng

nhấp nháy trong đó, là cảnh tượng những đứa bé thành phố lớn khó thấy được ở bầu trời mù mịt.

Đường Vũ đi cùng với Tô Xán cũng cảm giác y lúc này thay đổi rồi, vừa nãy ở phòng bao, tim cô đập cực nhanh, người trong phòng quá nhiều, cô cùng Tô Xán ngồi kề nhau, mới đầu không cảm thấy gì, sau này đám đông trở nên cuồng nhiệt, cô càng thấy khác thường, ngực mình vô tình dựa vào Tô Xán. Tê tê, ngưa ngứa, phản ứng lại cô đỏ mặt lui ra, lúc này Tô Xán còn chưa nhận ra , Đường Vũ không biết mình nên tức giận hay vui mừng nữa, thật đúng là đồ đầu gỗ.

Ai ngờ vừa mới mắng xong, Tô Xán tựa hồ nhận ra cái gì, cánh tay theo tiềm thức dựa vào mình, lần này đụng chạm rõ ràng hơn, làm cô sững người, mà Tô Xán còn tiếp tục chạm vào vị trí mềm mại đó, còn đáng ghét quay lại đúng lúc cô quẫn bách nhất.

Cảm giác trái tim trong chớp mắt tăng tốc vô số lần đó là lần đầu tiên trong đời Đường Vũ, đổi lại là bất kỳ một ai khác có lẽ Đường Vũ đã vung tay cho một cái tát rồi, thế nhưng trước mặt là Tô Xán, không ngờ cô lại chẳng có chút tức giận, dù có là giận dỗi, chỉ có chút e lệ hốt hoảng, lại còn có chút chút khao khát, hoàn toàn không tức giận hay ghét bỏ.

Hai người rời KTV, Tô Xán vờ như không biết gì, song bộ dạng ngốc nghếch bán đứng y, hai người đều lúng túng, làm Đường Vũ có chút hờn oán, lúc này dưới bóng đêm êm dịu, tâm tình Tô Xán thay đổi, dù tâm cảnh hay hành động vô tình dung hợp vào hoàn cảnh, vô hình trung cảm nhiễm Đường Vũ, chút ngại ngùng trước đó của hai người biến mất.

- Xin lỗi!

- Đáng ghét, mình vừa mới quên đi. Đường Vũ rất thẳng thắn, miệng cong được rất cao: - Bạn thay đổi nhiều quá, mình sắp không nhận ra bạn nữa rồi.

Tô Xán gãi đầu lúng túng, tối nay thật là, sai lầm liên tiếp, sau đó ngạc nhiên: - Trước kia bạn biết mình rõ lắm sao? Thời sơ trung, Đường Vũ sao có thể để ý tới nhân vật nhỏ như mình.

- Đương nhiên là có rồi.

- Có! Tô Xán dừng chân, không dám tin: - Thật sao?

- Đương nhiên rồi. Đường Vũ quay đầu đi, mím môi nén cười: - Mình là lớp trưởng mà, phải biết các bạn trong lớp chứ.

"Ra là nha đầu này trả thù mình!" Tô Xán thẹn quá hóa giận, hỏi tội: - Mình còn nhớ lúc đầu mượn ai đó tài liệu còn bị người ta nhìn với ánh mắt hoài nghi đúng không?

Đường Vũ xoay người lại, nghiêng đầu nhìn Tô Xán, mắt ánh lên vẻ nghịch ngợm, cười nói: - Lần sau bạn vẫn có thể mượn, dù là tài liệu hóa học hay sinh vật, mình nghĩ ai đó nhất định sẽ rất vui mừng.

Câu này làm lòng Tô Xán ngứa ngáy, ai dám bảo cô nàng này lạnh lùng không hiểu nhân tình, đây là cơ hội mình mong đợi hai người có thể tiến thêm bước nữa, song hôm nay không phải ngày của y, vừa bước tới thì di động của Đường Vũ phát sáng, cô đi sang bên nhận điện thoại.

Quay trở về, Đường Vũ hơi ngập ngừng, Tô Xán nói: - Đi thôi, mình cũng nên về nhà rồi, tránh người nhà lo, chúng ta đi báo cho họ một tiếng rồi mình đưa bạn ra xe.

Hai người bọn họ cùng đi về KTV Đỉnh Thịnh, khi lên hành lang tầng hai, thấy phòng bao bọn họ mở "sầm" một cái, Thiểm Quân Hào hầm hầm đi ra, Vương Lộ đuổi theo, tóm lấy áo hắn, mắt rưng rưng, gào lên: - Anh không được đi, anh phải nói cho rõ! Anh có ý gì, vì sao muốn chia tay với em! Vì sao chứ, anh nói đi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 6: Dạy bảo

T

hiểm Quân Hào bực mình hất tay Vương Lộ ra, nhưng không Vương Lộ ôm quá chặt, hất đi được: - Anh nói rồi, không phải lỗi của em, là anh thấy chúng ta không thích hợp, em hiểu chưa? Vả lại hiện giờ anh muốn tập trung vào chuyện học tập, không muốn nói tới chuyện này, anh nói chưa rõ ràng à?

- Anh muốn chuyên tâm học tập cũng được, em cam đoan sẽ không làm phiền anh, em sẽ đợi anh. Dù chúng ta không học cùng trường đại học, em cũng đã nói tối nghiệp xong sẽ tìm anh, sẽ lặng lẽ ủng hộ anh, anh đi xa bao nhiêu, em sẽ cùng anh đi xa bấy nhiêu, thế còn chưa đủ sao?

Tô Xán và Đường Vũ đứng sững người ở hành lang chứng kiến tất cả, trong lòng không khỏi bi ai thay cho Vương Lộ, suy nghĩ tuổi trẻ, nhiều lúc nghĩ lại khiến mỹ hảo làm người ta đau lòng, nhưng biết bao người chia tay sau khi tốt nghiệp đại học, lời hứa thậm chí còn xa hơn đại học này không thể thực hiện.

Mà tên Thiểm Quân Hào này cũng không phải là người đáng để Vương Lộ hi sinh, chờ đợi.

- Em đừng ngây thơ như thế, tới đại học chúng ta còn ở bên nhau được sao? Bản thân em cũng tin lời này được hay sao?

Vương Lộ buông áo Thiểm Quân Hào ra, có điều gật đầu, nước mắt lăn dài theo hai gò má: - Em tin.

- Nhưng anh không tin! Anh không có lòng tin, anh không tin vào bản thân, em hiểu chưa, nên so với sau này đau khổ, không bằng bây giờ sớm chia tay.

Vương Lộ nhìn hắn chăm chăm, sau đó ôm mặt khóc lao vào phòng bao.

Thiểm Quân Hào hơi ngẩn người, sau đó lắc đầu cười, không ngờ rằng Vương Lộ lại từ phòng bao xông ra, tay cầm cốc bia lớn, hất thẳng vào mặt hắn: - Thiểm Quân Hào, đồ khốn kiếp.

Thiểm Quân Hào rất nhanh nhẹn nhảy tránh, đúng lúc ấy phòng bao bên cạnh có một nam tử trung niên vịn vào cô gái xinh xắn mặc váy cũn cỡn loạng choạng đi ra, Thiểm Quân Hào chạm vào ông ta không tránh được, bia mang theo cả đá lạnh hất hết vào cả hai.

Nam tử trung niên mặt xầm lại, cơ thịt trên mặt run run, nhưng thấy Vương Lộ là nữ sinh lại khóc sưng mắt không tiện phát tác, lại thấy Thiểm Quân Hào xô vào mình, trút hết oán hận lên hắn, tóm lấy cổ áo hắn xốc lên, hơi rượu trong miệng phả ra nồng nặc: - Thằng chó chết này, chơi bố mày đấy à?

Thành phố Hạ Hải nằm ở vùng tây nam bộ kinh tế không phát triển, bản thân lại phát triển cực chậm, nếu chẳng phải sát nhập với mấy huyện hành chính ở gần thì cũng chỉ là thành thị cấp huyện mà thôi, nhiều người dân tộc, tác phong con người ở đây rất hung bạo.

Ktv Đỉnh Thịnh, chiếm vị trí long đầu trong giới giải trí thành phố, nơi này chuyện xung đột ẩu đả diễn ra như cơm bữa, có điều không có sự kiệt đổ máu, mà đánh nhau quy mô lớn cũng không có, đây là vụ va chạm đầu tiên hôm nay đang diễn ra.

Nam tử trung niên tên là Phùng Hữu Phúc, là là một vị xử trưởng văn phòng vũ trang, hôm nay cùng đám bạn chơi đùa hứng khởi, dần dần cùng cô em tiếp rượu trở nên thân thiết, vì phòng bao không có WC, ông ta nốc khá nhiều bia rồi, có hơi mót, cô em tiếp rượu tên Tiểu Lan rất khéo léo, nói: - Xử trưởng Phùng, để em đi cùng anh. Thế là cả phòng rộ lên, cô chỉ thấy vị xử trưởng Phùng này hôm nay uống quá nhiều nhiểu rồi, đi được

hay không cũng thành vấn đề, nên chủ động yêu cầu, tất nhiên không thể nói anh đi không nổi, nghề các cô là thế, chiều khách mới có nhiều tiền boa.

Phùng Hữu Phúc nghe Tiểu Lan khéo léo nhưu vậy lòng càng lâng lâng, liền khoác vai Tiểu Lan đứng dậy, cảm thụ hương vị thanh xuân của thiếu nữ, đang suy tính đêm nay làm sao có thể vui vầy cùng mỹ nhân, các cô gái ở đây tiếp khách rất cởi mở, song muốn qua đêm lại chuyện khác rồi, dù gì KTV này cũng rất chính thức, ai ngờ bị cốc bia lạnh dội thẳng vào mặt.

Đương nhiên cơn giận bốc lên, xốc cổ Thiểm Quân Hào hỏi tội.

Phùng Hữu Phúc không cao, nhưng tay phải to gấp đôi tay Thiểm Quân Hào, lại hơn gần tới gần hai mươi tuổi, mặt mày bặm trợn cực kỳ đáng sợ.

Vương Lộ hoảng sợ nhào tới ôm lấy cánh tay ông ta, vừa khóc vừa nói: - Cháu xin lỗi, là tại cháu cả, là cháu không cẩn thận, xin chú tha cho anh ấy.

Thiểm Quân Hào thấy Đường Vũ và Tô Xán lén cùng nhau bỏ ra ngoài, trong lòng bực bội không chỗ phát tiết, lại nhìn Trần Linh San rất được mọi người hoan nghênh, với ai cũng vui vẻ, duy chỉ có mình là đối xử lạnh nhạt bài xích, căn bản không cho mình có cơ hội tiếp cận, Vương Lộ lại ở bên mè nheo làm nũng, nhất thời bực mình nói muốn chia tay, Vương Lộ nhất quyết không chịu cứ bám dính lấy hắn, Thiểm Quân Hào bỏ ra khỏi phòng bao, tiếp đó là bị Phùng Hữu Phúc xách cổ áo quát tháo. Cơn giận trong lòng hắn bộc phát: - Con mẹ nó, buông tay ra!

Đây vốn là chuyện tình nhân nhỏ tuổi mâu thuẫn thôi, người có kinh nghiệm sống từng trải như Phùng Hữu Phúc nhìn ra ngay, vốn Vương Lộ năn nỉ cũng làm ông ta nguôi giận rồi, ai ngờ Thiểm Quân Hào lại còn mở miệng chửi, làm ông ta điên tiết.

Rầm! Đẩy Thiểm Quân Hào va mạnh vào tường, "bốp!" Cho hắn thêm một cái tát trời giáng: - Cha mẹ mày không biết dạy mày, hôm nay tao sẽ thay họ dạy mày cách làm người.

Bên ngoài ầm ĩ làm đám Trần Linh San ở trong phòng cũng đổ cả ra, nhìn thấy cảnh này thì ngơ ngác không hiểu thế nào, hai nam sinh Ngoại Hải tiến lên khuyên giải, bị Phùng Hữu Phúc dùng một tay đẩy về va vào tường, hai người đều thấy tay vẫn đau, vừa mới giao thủ đã nhận ra thực lực hai bên chênh lệch thế nào. Đối diện với Phùng Hữu Phúc rõ ràng hơn về số lượng không phải là ưu thế.

- Là bọn cháu không đúng, bọn cháu xin lỗi. Vương Lộ lại ôm lấy cánh tay Phùng Hữu Phú ra sức lắc, nhưng không ăn thua.

Thiểm Quân Hào bị bóp cổ, mặt đỏ dừ như gà chọi, mắt long lên sòng sọc: - Gọi chú tao, mau đi gọi chú tao, thằng điên này mày đợi đó, tao sẽ xử lý mày.

Tô Xán bội phục, thằng này trông bộ dạng mọt sách cũng cứng đấy, Phùng Hữu Phúc thì tức tới bật cười, trên đời có thằng có thằng không sợ chết.

Trần Linh San mặt trắng bệnh, lại càng giận Vương Lộ, vốn mọi người ra ngoài chơi vui vẻ, lại đi gây ra chuyện này, giờ hay rồi, bọn họ đánh nhau, phía mình cũng bị cuốn vào, nếu chuyện ầm ĩ lên, cha mẹ mình biết, không những bị mắng, thế nào cũng bị cấm túc.

Mấy học sinh khác cũng cùng chung lo lắng, xuống giọng xin lỗi cùng, nhưng không một ai dám tới gần phạm vi công kích của cái cánh tay ngắn ngủn kia.

- Tao cho mày biết thằng nhãi, hôm nay dù mày gọi ai tới cũng vô ích, vênh váo quá nhỉ, con mẹ nó còn kém bố mày đây mấy chục tuổi đấy, nứt mắt ra đã bố láo bố toét rồi, chửi nữa đi, tao xé nát mồm mày. Phùng Hữu Phúc một tay bóp trán Thiểm Quân Hào ấn dính vào tường, tuy mồm miệng hung tợn, song vẫn còn lý trí, không đánh hắn nữa, mắt quét xung quanh quan sát tình hình, liền thấy ngay Tô Xán và Đường Vũ.

Mắt Phùng Hữu Phúc vừa nhìn tới, Đường Vũ hoàng sợ, cô gái ngoan ngoãn như cô đã bao giờ gặp chuyện này, nhưng ánh mắt Phùng Hữu Phúc chuyển ngay sang Tô Xán, khựng lại.

Với thân phận xử trưởng văn phòng võ trang của Phùng Hữu Phú, thực sự chẳng ngán ai hết, một là ông ta chiếm lý, hai là thằng nhãi kia mồm quá thối, ra tay giáo huấn một chút, không quá nặng, không ai làm ầm lên làm gì.

Dù đối phương có bối cảnh lớn, với tính ông ta, thực sự là không sợ.

Nhưng nhìn thấy Tô Xán thì giật mình.

Hôm đó quân khu tổ chức tiếp đãi ở Khách sạn Bát Nhất Khải Toàn, ông ta chính là một trong số thành viên tổ chức, khi ấy nhân vật có trọng lượng của chính phủ địa phương, đầu não quân khu đều có mặt. Cô đại tiểu thư Lâm gia với các vị đại lão gia ngực đeo đầy huân chương cũng hời hợt xa cách, vậy mà thấy chàng trai này, lập tức quay lại điệu bộ của cô gái nhỏ, thực sự khiến nam nhân nhìn thấy ai có vợ có bạn gái chỉ muốn về nhà tìm vợ, ai chưa có bạn gái muốn mau mau có bạn gái được một lần đãi ngộ như vậy.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 7: Dạy bảo (2)

Lúc dẫn đoàn lãnh đạo đi quanh khách sạn, ông ta thấy một đám con cháu lãnh đạo đứng ngoài sân nhìn, còn trong sân duy nhất có chàng trai này đang chơi bóng rổ với Lâm đại tiểu thư, rất là thân thiết, có lẽ là con cháu cán bộ ở đại quân khu.

Phùng Hữu Phúc không sợ đại đa số nhân vật chính phủ địa phương, nhưng đối với Tô Xán lai lịch thần bí, vài phần hơi rượu cũng bay mất.

Nếu là bạn bè trong nhóm Lâm đại tiểu thư thì không nên chọc vào, hôm nào đó ở quân khu tự nhiên có một cái xe chở đám lính lưu manh tới tìm mình thì phiền.

Tô Xán cũng thấy Phùng Hữu Phúc sửng sốt nhìn mình, mới đầu chỉ thấy ông ta hơi quen mặt, sau đó nhớ ra người vũ cảnh hôm đó định tới ngăn mình ở Khách sạn Bát Nhất, quả thực ngoại hình Phùng Hữu Phúc quá dễ nhớ, khi đó Tô Xán còn đặt cho ông ta nick "Đại tinh tinh".

Thoáng suy nghĩ cũng đủ biết ông ta hiểu lầm thân phận của mình.

Lúc này mấy nam sinh đã đi gọi chú của Thiểm Quân Hào tới, còn mang theo mấy người nữa. Phùng Hữu Phúc nói: - Người anh em, tôi thấy đây là chuyện hiểu lầm thôi, bọn nhỏ mà, dù chuyện gì cũng thông cảm được, nhớ kỹ rút kinh nghiệm là được.

Thiểm Quân Hào thấy tay Phùng Hữu Phúc buông lỏng, lại tưởng ông ta sợ phía mình rồi, rống lên với chú mình: - Chú, thằng điên này đánh cháu, mặt cháu cũng bị đánh tím rồi.

Phùng Hữu Phúc chỉ tát hắn một cái, bóp trán, bề ngoài cũng chẳng có thương tích gì.

Ông Chú cũng nhìn thấy đám mình tới Phùng Hữu Phúc liền xuống nước, cũng chung suy nghĩ với Thiểm Quân Hào, cho rằng đối phương đã sợ, ngọt nhạt nói: - Người anh em, cháu tôi đắc tội với anh chỗ nào, anh làm thế không hay đâu. Mấy tên liền vây Phùng Hữu Phúc vào giữa.

Phùng Hữu Phúc nào coi đám người này vào đâu, hơn nữa bên trong phòng bao còn có đồng bọn, hô một tiếng xông ra có phá luôn cái KTV này cũng được, có điều chàng trai kia có vẻ cùng nhóm này là bạn bè, thôi thì tha cho bọn chúng.

Thiểm Quân Hào lập tức thoát khỏi sự khống chế của Phùng Hữu Phúc, thấy Vương Lộ khóc lóc sướt mướt chạy tới bên mình, nước mắt trôi màu kẻ mắt trộn lẫn với phấn trông cực kỳ khó coi, đẩy cô ngã lăn ra đất: - Đều tại cái con này! Làm tao dính vào cái chuyện chó chết.

Trần Linh San, Lý Lộ Mai nghiến răng hận Thiểm Quân Hào, vội chạy tới đỡ Vương Lộ lên, Vương Lộ không đứng mắt sừng sỡ nhìn Thiểm Quân Hào, đến váy ngắn cũng xô lên, lộ ra cả quần lót cũng không thèm để ý tới, cứ ngồi bệt dưới sàn đá lạnh.

Tô Xán lúc này đi lên, khẽ chọc đầu vai Trần Linh San chỉ một cái, Trần Linh San choàng tỉnh cởi áo ngoài ra che cho bạn, sau đó ngước lên nhìn Tô Xán, con gái thích nhất hành động nhỏ tỉ mỉ này, ai nghĩ tên đầu gỗ cũng có một mặt dịu dàng chu đáo như vậy, song chưa kịp cảm động thì đã giật mình.

Vì Tô Xán tiếp tục đi về phía Phùng Hữu Phúc, nói: - Là chuyện không may thôi, hai bên nhường nhau một chút đi.

Học kỳ qua, Tô Xán rèn luyện thích hợp, thêm vào đúng kỳ phát triển, so với nửa đầu năm đã cao lên 3 cm, cao gần bằng Phùng Hữu Phúc, nhưng

trong mắt mọi người hành động của Tô Xán không khác gì nạp mạng hết, vừa rồi Phùng Hữu Phúc như điên, ai tới gần là đánh, thấy Tô Xán đi tới, đám nữ sinh kinh sợ.

Lúc này Tô Xán tới rất gần Phùng Hữu Phúc, lợi dụng góc độ che mắt mọi người, ghé vào tai Phùng Hữu Phúc, dùng giọng nhỏ chỉ hai người nghe thấy được, nói nhanh: - Thằng nhãi thiếu giáo dưỡng này cần dạy bảo một chút.

Thiểm Quân Hào bất kể là ở nhà hay ở trường, đi tới đâu cũng là tiêu điểm của mọi người, đi tới đâu cũng là nhân vật trung tâm, hôm nay mấy phen liền phải uất nghẹn trước mặt Tô Xán, tuy hắn xử lý khéo léo, không làm bản thân mất mặt, song lừa được người khác chứ sao lừa được bản thân. Nhất là thấy Trần Linh San, Đường Vũ đều rất thân thiết với Tô Xán, lòng cứ như có ngọn lửa âm ỉ thiêu đốt, cảm giác đó vô cùng khó chịu.

Kỳ thực do tự tôn của hắn tác quái hết, bạn bè đi chơi kiểu này, ai chú ý tới thắng thua gì, như lúc nãy Tô Xán thắng hắn, chẳng ai để ý hết, bọn họ chỉ thấy hai người thi đấu có cớ cho mọi người reo hò, làm không khí sôi động thêm mà thôi, chẳng ai vì thế đánh giá Tô Xán giỏi hơn hắn cả.

Chỉ hai kẻ đi chơi còn tính toán quá nặng, là Tô Xán và hắn.

Giờ thấy Tô Xán tới khoác vai Phùng Hữu Phúc khuyên nhủ, đảo mắt một vòng, lập tức có kế, chạy tới tung chân, đá thẳng vào hông Phùng Hữu Phúc.

Đầu óc hắn rất nhanh nhẹn, một cú đá này có tính toán cả rồi, Phùng Hữu Phúc rõ ràng là loại nhân vật thô tục kích một cái là nổi điên, điên lên thì không nể nang gì hết. Đá xong cú này, hắn sẽ lập tức trốn ra sau chú họ mình, còn Phùng Hữu Phúc nổi giận, người tới gần khuyên can là Tô Xán sẽ bị lửa giận nhấn chìm, hắn quyết phải chỉnh Tô Xán tới cùng.

Cho mày hôm nay bị đánh thành đầu heo luôn, xem sau này mày dám thể hiện trước mặt tao không?

Nếu là trường hợp bình thường, kế hoạch này khả thi rất cao.

Thế nhưng khi Thiểm Quân Hào đá tới, hắn thấy Tô Xán nói thầm gì đó với Phùng Hữu Phúc, lòng thầm hô hỏng rồi, quả nhiên mắt Phùng Hữu Phúc đỏ rực chiếu thẳng vào hắn, chân hắn vẫn còn tung trên không, thấy cả khóe môi Tô Xán hơi cong lên nhạo báng.

Một câu của Tô Xán đã loại bỏ hết băn khoăn của Phùng Hữu Phúc, lại thấy Thiểm Quân Hào đá mình, bản năng con nhà lính hai tay kẹp lại, tóm chặt cổ chân Thiểm Quân Hào, kéo một cái, nửa người sau của Thiểm Quân Hào ngã ra đất, hình tượng cực kỳ tệ hại, khiến mấy nữ sinh cho dù cũng học Ngoại Hải phải phì cười, Trần Linh San không nhịn nổi, song vẫn cố giữ hình tượng thục nữ, không cười ra tiếng.

Phùng Hữu Phúc càng sôi máu rối, thằng nhãi này không biết điều, tung ngay cú đấm giữa mặt Thiểm Quân Hào, một bên mắt kính vặn vẹo, lúc này đám nữ sinh không ai còn cười nổi nữa, mặt tái mét.

Ông Chú và mấy tên phục vụ vội xông lên ngăn cản, kết quả trong phòng bao của Phùng Hữu Phúc có mấy nhân vật vai u thịt bắt xông ra, hai bên đánh nhau, đám người KTV sao phải là đối thủ, bị đánh cho la oai oái không ngớt.

- Bố mày hôm nay dạy cho mày một bài học, thứ nhất thế nào là tôn trọng người khác! Phùng Hữu Phúc cho Thiểm Quân Hào một cú đấm nữa, lần này khiến hắn không còn chút ý niệm phản kháng nào: - Bài học thứ hai đừng có lấy phụ nữ ra trút giận.

Vương Lộ ngồi ngây ngốc trên mặt đất, nhìn chuyện diễn ra như vở kịch, không còn khóc nữa, Thiểm Quân Hào bị đánh, còn khiến cô thấy có chút khoái cảm.

Tô Xán lui ra xa, đứng trong vòng người bàng quan xung quanh, Thiểm Quân Hào bị ấn mặt sát xuống đất, chịu cú đấm của Phùng Hứu Phúc, vẫn ngoái mặt nhìn y, ánh mắt oán độc nhìn Tô Xán chằm chằm, hắn biết Phùng Hữu Phúc đột nhiên ra tay, chắc chắn có liên quan đến Tô Xán.

Thằng này lòng dạ hẹp hòi, dù sao cũng đắc tội với hắn rồi, nhất định phải reo xuống ám ảnh tâm lý trong lòng hắn.

Tô Xán đón nhận ánh mắt của hắn, nháy mắt đáp lại, bộ dạng chúng ta có "bí mật không thể nói".

Nếu như cú đấm của Phùng Hữu Phúc chỉ khiến Thiểm Quân Hào đau đớn ngoài da thịt, thì cái nháy mắt của Tô Xán làm hắn muốn hộc máu nội thương.

Mặc kệ Thiểm Quân Hào, Tô Xán quay sang phía Đường Vũ, nhìn thấy cô đang đờ người ra, nhưng không phải nhìn về phía đám người đang đánh nhau.

Tô Xán nhìn theo ánh mắt của Đường Vũ, là cô gái tiếp rượu vừa rồi dìu Phùng Hữu Phúc, cô gái này mặc cái váy còn ngắn hơn cả của Vương Lộ, trên người là áo hai giây cổ trễ, tóc bị bia hất trúng dính nhẹp lên mặt, co mình trong góc, hết sức đáng thương. Nhìn kỹ khuôn mặt, Tô Xán cũng sững sờ, là một trong hai chị em song sinh cực kỳ nổi tiếng ở Tam Trung, Trình Lan và Trình Vân.

Thời sơ trung chính là bạn khá thân thiết với Đường Vũ, ngày đầu tiên Tô Xán quay trở lại cũng gặp hai chị em họ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 8: Vận mệnh

C

ô gái này nhận ra Tô Xán và Đường Vũ rồi, đứng ngây ra đó, quẫn bách không biết phải làm sao.

Cô còn có chút ấn tượng về Tô Xán, gầy teo, trong lớp không có gì nổi bật, song rất hiền lành tốt tính, nghe nói là thầm yêu Đường Vũ, nhưng tới cuối cùng không nên cơm cháo gì, cũng phải thôi, thời sơ trung người thầm yêu Đường Vũ còn ít sao? Nhưng ai cũng biết cùng vận mệnh xào bài, Đường Vũ sẽ đi lên đỉnh cao kim tự tháp, còn đại đa số trôi nổi phía dưới.

Mới nhìn Tô Xán thực ra Trình Lan không hề nhận ra, trước đó cô cao bằng Tô Xán, nhưng nữ giới luôn trông cao hơn chiều cao thực, nhìn nam sinh như vậy tất nhiên thấp hơn ba phần.

Còn bây giờ Tô Xán đã cao hơn cô, mái tóc cắt ngắn, không còn gày gò èo uột như trước, mà rắn chắc khỏe mạnh, lúc mới nhìn thấy Tô Xán còn thầm nghĩ " một anh chàng đẹp trai!" Tiếp đó nhìn thấy Đường Vũ liền cứng người, nhìn lại Tô Xán mới nhận ra y là ai, vẻ mặt không biết miêu tả là cái gì nữa.

Xung quanh huyên nào, tiếng đấm đá, tiếng kêu gào, tiếng nữ sinh hét sợ hãi, nhưng với tam giác ba người bọn họ, lại yên tĩnh vô cùng.

- Bạn là Trình Vân à? Tô Xán hỏi:

- Không, mình là Trình Lan. Trình Lan cười tự trào.

Đôi mắt trong veo của Đường Vũ chỉ nhìn Trình Lan, không nói một câu nào, nhưng trái tim Trình Lan khó chịu như bị kim đâm.

Tốt nghiệp sơ trung, thành tích của Trình Lan không tốt, gặp phải chuyện gia đình, cãi nhau một hồi, cô giận dỗi bỏ nhà ra đi, về sau bị tìm về, cha mẹ đánh mắng, tính cách càng khó thuần, trong nhà mặc cô đi làm công, em gái Trình Vân thì lên học Nhị Trung, cô tới KTV này tiếp rượu một thời gian rồi, trong nhà không hề hay biết.

Thời khắc này Trình Lan cảm thụ được sâu sắc câu nói đời người khó lường, nửa năm trước cô tuyệt đối không thể nào tin được cảnh Đường Vũ và Tô Xán đứng bên nhau. Cô gái như cô cũng chẳng quan tâm tới tin tức thời sự, nên Tô Xán oanh động Hạ Hải cũng không hề hay biết, huống hồ lúc này sức nóng của sự kiện đã giảm xuống.

Tô Xán bảo đám Trần Linh San giải tán tránh lát nữa cảnh sát tới lại bị cuốn vào, đám học sinh đi gần hết, Trình Lan đi tới, vuốt tóc, bia nhỏ xuống tong tong, cười buồn bã: - Không ngờ hai bạn thành một đôi. Đường Vũ và Tô Xán nhìn nhau, nhưng không giải thích gì cả.

Cùng Đường Vũ vào xe bus, nhìn qua kính chiếu hậu, vẫn thấy Trình Lan nỗ lực vẫy tay, tới khi đi thật xa, phía sau bị cây cối che lấp.

Trình Lan lúc này rất vui, được gặp lại bạn học cũ, đặc biệt là Đường Vũ, vẫn cứ ưu tú như xưa, còn nam sinh như con vịt nhỏ xấu xí trước kia, đã dần cao lớn trưởng thành, có thể sánh ngang với giai nhân bên cạnh, chứng minh Đường Vũ không chỉ có trí thông minh rất cao, mà nhãn quang cũng hơn hẳn mấy cô gái bình thường bọn họ.

Cô bắt tay lên miệng hô lớn: - Hai bạn nhất định phải hạnh phúc đó. Rồi hai mắt thấy cay xè.

Còn mình đây, tương lai của mình sẽ là gì? Mỗi sáng tỉnh dậy, phát hiện ra nam nhân nằm bên không hề quen biết hay sao? Cô cũng biết con đường này sớm muộn dẫn tới kết cục gì, nghĩ tới lời Đường Vũ nói trước khi lên

xe :" Chúng ta đôi khi không thể kháng cự lại vận mệnh, nhưng đừng để bản thân phải hối hận vì lựa chọn của mình."

Trình Lan nắm chặt tay, có lẽ cô không thể đạt tới tầm cao như Đường Vũ, nhưng cô không muốn tiếp tục hủy hoại bản thân thế này, ai biết được tương lai ra sao, giống như ai có thể nghĩ chàng trai đi bên Đường Vũ sẽ là Tô Xán.

Cảnh sát tới nơi, nhưng chẳng giải quyết được gì, vì Phùng Hữu Phúc giả vờ lăn ra say, không biết gì cả, tới khi biết thân phận của ông ta là vũ cảnh, liến nói mấy câu khuyên hai bên hòa giải rồi không xen vào nữa.

Cả nhà Thiểm Quân Hào không chịu, chú hắn vận dụng đủ loại quan hệ gây khó dễ cho Phùng Hữu Phúc, kết quả Phùng Hữu Phúc bị cấp trên mắng một trận, coi như xong chuyện.

Cả kỳ nghỉ đông, nhà Thiểm Quân Hào hùng hùng hổ hổ như tổ ong vỡ.

Vương Lộ hoàn toàn chia tay với Thiểm Quân Hào, kỳ nghỉ tập trung với đám Lý Lộ Mai, ngẫu nhiên nhắc tới Tô Xán, bị Lý Lộ Mai lườm cho: - Đây là chị em tụ hội, để con trai xuất hiện làm cái gì, vả lại mình có gọi người ta cũng chẳng tới, muốn gọi được Tô Xán thì đi tìm Linh San ấy.

…..

" Thằng nhỏ này thông minh quỷ quái như vậy, ra ngoài đường cũng không dễ bị thua thiệt đâu." Tô Lý Thành đánh giá con trai mình như thế.

Tằng Kha thì mặt đầy hạnh phúc, đứa con trai này làm bà không thể hài lòng hơn được nữa, gần đây cửa hiệu tiến hành kiểm kê cuối năm, các đơn vị cũng kết toán sổ sách, nhiệm vụ của Lý Ngọc Liên là mỗi ngày đi khắp nơi thu tiền.

Ánh mắt Vương Minh nhìn Tô Xán có chút sùng bái rồi, cô thấy Tằng Kha còn chưa đánh giá hết bản lĩnh con trai mình.

Kỳ nghỉ đông cứ mỗi tuần hai buổi chiều Tô Xán dạy cô kiến thức kinh tế cơ bản, sau đó đưa cô một cuốn sách nhỏ, liệt kê đầy đủ loại sách vở cô cần xem, lắm lúc Vương Thanh quên cả Tô Xán nhỏ hơn mình tới bốn tuổi.

- Cậu biết nhiều chuyện thật đấy, ở trường học chắc nổi tiếng lắm phải không, nhất định có rất nhiều các cô gái theo đuổi? Vương Thanh đang dùng khăn trong tay lau đồ dùng trên giá, nhìn Tô Xán phía đối diện:

- À, cũng thường thường thôi. Tô Xán không chú ý lắm, y đang suy nghĩ tới số văn phòng phẩm trước mắt, có nên chuẩn mực hóa chút không, chỉ chưa đầy hai tháng nữa là cuối kỳ rồi, học sinh xung quanh đây cần rất nhiều, mà mẹ nhập hàng thì đủ loại tốt xấu hỗn tạp, phải nên chọn một hai loại chất lượng không tệ trong số này thôi.

Thấy Tô Xán không để ý tới mình, Vương Thanh tức giận lẩm bẩm :" Đồ ông cụ non!"

Lúc này ở cửa có một đám học sinh sơ trung đi vào, đều mặc đồng phục, đa phần là nữ sinh, lập tức ríu rít.

- Chính là cái cửa hiệu em gái tớ hay mua đồ đấy, đẹp quá, tớ cũng muốn mua cái bút.

- Cục tẩy gấu Pooh yêu chết đi, tớ phải mua một cái.

- Wow, chỗ này nhiều loại thật, hơn cái hiệu trước cổng trường nhiều.

Một đám nữ sinh hưng phấn bình phẩm, mấy nam sinh thì đi xung quanh, đám nữ sinh tới cái quầy Tô Xán, phát hiện Tô Xán ở đó, đối diện với đám nam sinh trong lớp thì nghênh ngang nói cười, nhưng ở trước mặt Tô Xán không ngờ bẽn lẽn nữ tính, còn có cô bé đỏ mặt, đùn đẩy nhau.

Tô Xán tướng mạo không tệ, thêm vào mái tóc hơi quăn có hơi chút mất trật tự, đôi mắt sáng, cái quầy hàng này bày khá chỉnh tề, mặt trời mùa đông xuyên qua khung kính mới lau sáng bóng, thi thoảng ánh lên, phối hợp với nụ cười khẽ của y, nhìn nghiêng có thể nói là rất "wow"!

Thấy tiếng nhốn nháo của đám thiếu nữ nhỏ hẳn xuống, Vương Thanh ngẩng đầu lên, thấy cô bé nào cũng tỏ ra thục nữ, nhìn sang Tô Xán phì cười, nháy mắt trêu Tô Xán.

Tô Xán có chút thiếu tự nhiên, gọi Tăng Kha tới tiếp đám nữ sinh, đi sang quầy hàng khác.

Vương Thanh có cơ hội trêu chọc Tô Xán nào chịu bỏ qua, đi tới bên cạnh, đánh miệng nói: - Không nhìn ra nhé, cậu rất được tiểu nữ sinh yêu thích.

Thuận theo ánh mắt Vương Thanh, đám học sinh sơ trung thi thoảng nhìn về phía bọn họ, nhưng không phải là chỉ nhìn Tô Xán, mà nam sinh mặt non choẹt nói: - Các cậu nói chị xinh đẹp kia sao, giờ nhìn thấy rồi nhé, người ta có bạn trai rồi đấy, đừng tới trường học nói linh tinh, còn muốn kết hôn với người ta, ấu trĩ! Thực tế một chút đi ...

Vương Thanh cao hơn Tô Xán một chút, lúc này đứng sát cạnh cô, Tô Xán không khỏi chú ý đến xương quai xanh tinh tế dưới cổ cô, nhìn bầu ngực cao ngất của cô gái bắt đầu chuyển hướng thành thục, với Tô Xán mà nói rất Vương Thanh rất có sức hấp dẫn với y.

Y phải miễn cưỡng lắm mới không nhìn, không tưởng tượng. Không như Trần Linh San, Đường Vũ, Vương Thanh là cô gái khơi lên dục vọng nguyên thủy của nam nhân.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 9: Beautiful

V

ương Thanh tuy rất nể phục sự thông minh Tô Xán, nhưng ở phương diện này hoàn toàn coi y là chú nhóc, hoàn toàn không phát giác ra ánh mắt khác thường của Tô Xán, mà có lẽ cô nhận ra song không đề phòng, với cô mà nói, Tô Xán còn chưa có sức uy hiếp: - Cái công phu lừa gạt của cậu luyện tới tầng thứ mấy rồi? Ở trường không biết có bao nhiêu cô bé bị trúng độc thủ của cậu? Khi nào cậu có thể dẻo mồm tới mức để dì Tằng đồng ý sát nhập hiệu của mẹ tôi vào chuỗi cửa hiệu, nếu nguyện vọng này của tôi được thực hiện, nhất định sẽ có thưởng nhé.

Nói rồi Vương Thanh chúm môi lại, hôn gió chụt một cái.

Chỗ hai người nói chuyện là giá hàng trong cùng cửa hiệu, ánh sáng cũng không tốt lắm, không gian nhỏ, do Vương Thanh cố ý trêu ghẹo, khoảng cách giữa hai người rất gần, như có thể ngửi thấy hơi thở của đối phương, nhiệt độ không khí tăng lên, từ khi quay trở lại Tô Xán không chạm tới nữ sắc, có thể cảm thụ rõ ràng nhiệt độ cơ thể mình đang dâng lên.

Bên ngoài lại có người nói chuyện, càng thêm kích thích.

Hít sâu một hơi, Tô Xán vờ trấn định nói: - Thời cơ chưa tới, đến lúc thích hợp tôi nhất định sẽ nói.

- Vậy tạm thời tin tưởng cậu. Vương Thanh cười hì hì, còn hơi cúi xuống thổi một hơi vào Tô Xán, nhưng cố kìm chế, tay Tô Xán vịn vào giá hàng hơi dùng sức, lúc này buông ra tránh, mấy món đồ nhỏ rơi xuống.

Theo bản năng, Tô Xán vươn tay ra chụp, sau đó Vương Thanh kêu "á" một tiếng, mu bàn tay Tô Xán không cẩn thận đập trúng ngực cô.

Tức thì yên tĩnh, suy nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu Tô Xán là "thật mềm".

Từ thứ hai là “beautiful!”, câu này tất nhiên dành cho khuôn mặt đỏ lựng, say đắm lòng người của Vương Thanh.

Tim như mèo cào, Vương Thanh ôm ngực lùi lại, hiển nhiên chưa kịp phản ứng khi bị đụng chạm vào chỗ mẫn cảm, đại khái cảm giác duy nhất là hơi đau.

Vương Thanh mặt nóng rang, cúi đầu xếp lại đồ, vô tình bắt gặp ánh mắt Tô Xán, lườm y một cái, cúi mình nhặt đồ lên, quần bó lên cặp mông căng tròn làm người ta nuốt nước bọt, khi đứng dậy nói nhỏ một câu làm lý trí Tô Xán suýt sụp đổ. - Đau lắm đấy.

Tô Xán từ khi quay trở lại tới nay luôn rất trầm ổn, lúc này hơi luống cuống, vừa áy náy vừa có chút cảm xúc tà ác, song y không dám phóng túng, Vương Thanh tuy có vẻ cởi mở khi trêu ghẹo y, nhưng y vẫn nhận ra Vương Thanh rất tự tôn, nếu không đã không nhờ y dạy học, vì với cô gái xinh đẹp, khéo léo lại có tham vọng như vậy, nếu bất chấp tất cả để vươn lên thì rất dễ dàng, cái Vương Thanh tìm kiếm không phải chỉ là “rời khỏi Hạ Hải”, mà là sự khẳng định, được tôn trọng. Tóm lại Vương Thanh không phải là cô gái để nam nhân dễ dàng chơi đùa, nếu không cái giá phải trả không phải nhỏ.

Tô Xán không muốn đùa với lửa, y muốn trải qua cuộc đời cao trung thật yên bình.

Ở cửa có tiếng náo loạn, mọi người quay sang nhìn.

Ra ngoài cửa, thấy có bốn năm chiếc xe tải nhỏ mang ký hiệu của đội thành quan, sau xe chất một ít bàn ghế bị tịch thu, mấy thành viên đội liên phòng nhảy xuống xe, mục tiêu chính là cái hai ô che nắng màu vàng dựng trước hiệu nhà Tô Xán, vốn dùng che cho một số món đồ không chịu được ánh mặt trời.

Đội liên phỏng rất ngang ngược, người cầm đầm hô một tiếng: - Tịch thu!

Cái ô đầu tiên bị rút lên, mang theo cả đất cát được ba người ôm ném lên xe.

Cái ô thứ hai được Tô Lý Thành từ trong hiệu xông ra giữ lấy, nên tạm thời may mắn thoát nạn.

- Không biết điều lệ trước cửa hiệu à? Bên trên đã phát văn kiện xuống, không cho phép bày những vật phẩm ảnh hưởng tới mỹ quan thành phô, tịch thu, không cần nói nhiều. Tên khoa viên Lưu Chính thuộc cục thành quản này không thèm nghe Tô Lý Thành giải thích, ở trong chiếc xe đầu tiên là cục trưởng cục thành quản, cục công an thành phố hiện tuyên truyền mãnh liệt, làm cục thành quản ghen tị, nhân cơ hội triển khai hoạt động chỉnh đốn những quán hàng trong thành phố, trước mặt cấp trên, Lưu Chính tất nhiên phải thể hiện một chút.

Đám học sinh sơ trung trong hiệu tụ lại với nhau thành một nhóm, sợ hãi nhìn cảnh phát sinh ngoài cửa kính, một đám đội viên liên phòng hùng hổ như xã hội den nhảy từ xe xuống, trông rất đáng sợ.

Lưu Chính nhìn đám học sinh co ro trong hiệu thì đắc ý lắm, cái cửa hiệu này rất lớn, rất có thể diện, tận tay phá đi thể diện này, làm người ta thấy sung sướng và đầy khoái cảm quyền lực.

Thành quản là đơn vị mới thành lập năm 1998, rút người từ các đơn vị khác chắp vá mà thành, tốt xấu lẫn lộn, cấp trên yêu cầu chỉnh đốn trật tự lại nghiêm khắc, nên xung đột rất kịch liệt, thi thoảng lại có năm ba tên đội viên đối phó với một sạp hàng di động, cái từ bạo lực chấp pháp từ đó mà sinh ra. Khi ấy quốc gia còn chưa đề xướng tố chất quy phạm thành quản, chấp pháp văn minh, nên bạo lực là thủ đoạn quen dùng của đám thành quản, là đơn vị chính phủ bị người dân căm ghét nhất.

Cũng chính vì cách chấp pháp không khác gì thổ phỉ này, nên bị quần chúng phản kháng dữ đội, bọn họ không dám đi một mình nữa, bây giờ luôn kết thành đội lớn, do sợ bị quần chúng bao vây.

- Vì sao lại thu ô của chúng tôi, chúng tôi không bày quá giới hạn, cũng không chiếm lối đi bộ. Tằng Kha đi ra tranh luận.

- Không cần phải nhiều lời, nói thu là thu, đừng cản trở chúng tôi chấp pháp! Hết chuyện! Lưu Chính bá đạo vung tay chặn lời Tằng Kha, mấy tên đội viên liên phòng nữa nhảy xuống, nhưng thân hình cao lớn của Tô lý Thành chắn trước mặt, nên chưa dám hành động.

Tô Lý Thành mặc dù thành thực hiền lành, thế nhưng trước kia ở liên đội cũng là một tay hảo thủ đánh đấm, đứng sừng sững ở đó, rất có khí thế.

Tô Xán biết cha mẹ họ gặp nhau rất giống phim ảnh, khi đó cha mới phục viên chuyển nghiệp về, một lần thấy mẹ bị bảy tên lưu manh trêu ghẹo, cầm gạch đánh đám lưu manh chạy té đái vãi phân. Lúc nghe chuyện này Tô Xán còn thấy khó tin, hỏi có phải đám lưu manh đó do cha thuê không đóng kịch anh hùng cứu mỹ nhân không, bị mẹ y nhéo cho một cái, sau đó cha y bị mẹ y bức cung, còn Tô Xán gây họa xong phủi đít lấy cớ bận học chạy về phòng ...

Mặc dù cha không còn được khỏe mạnh như năm xưa, nhưng xung đột, chẳng sợ mấy tên đội viên liên phòng gầy teo như đám nghiện.

- Này anh có ý gì đây? Có tránh ra không? Chống đối sẽ chịu trách nhiệm. Lưu Chính nhướng mày quát, cục trưởng dẫn đội mà không chỉnh nổi một cái hiệu, còn gì là uy tín.

Thế là mùi thuốc nổ trở nên nồng nặc, đám đội viên liên phòng cũng đặt hờ tay vào dùi cui, chuẩn bị sẵn sàng đánh nhau.

Người trong cửa hiệu nín thở, Vương Thanh nấp sau lưng Tô Xán, hai tay bấu vai y, ngực đè lên lưng Tô Xán, khẩn trương hỏi nhỏ: - Làm sao bây giờ?

- Để tôi ra xem.

Tô Xán nhìn chiếc ô nhà mình bị ném trên xe, nén giận đi ra ngoài, xung quanh còn rất nhiều cửa hiệu vi phạm, đám người này lại nhắm thẳng vào nhà mình, rất có vấn đề, tới trước mặt một tên hùng hổ chuẩn bị ra tay, chỉ vết cắm ô trên mặt đất: - Nhà chúng tôi cắm ô ở đây không vượt qua giới hạn quy định không gian trước cửa hiệu, cũng không hề ảnh hưởng tới người đi bộ. Các anh không cho chúng tôi giải thích, cũng không đưa ra có quy định mới mà ngang nhiên tịch thu, trình độ chấp pháp cao thật đấy.

Người ở các cửa hiệu bên cạnh cũng kéo ra xem náo nhiệt, nghe Tô Xán nói đều láo nháo ủng hộ, nhà bọn họ cũng bày hàng, bày ghế bừa bãi bên ngoài, nếu nhà Tô Xán bị thu, chắc nhà mình cũng khó thoát, giờ có người ra mặt cản trở, tất nhiên ủng hộ, ít nhất kéo dài thời gian để bọn họ thu dọn hết đồ trong nhà. Mấy cửa hiệu có bối cảnh mở ở đây thì một năm chẳng dám ho he gì, còn mấy nhà không có chỗ dựa bọn họ thì chịu đủ thiệt thòi vì đám thành quản này rồi, rất nhiều người bất bình.

Người vây quanh xem ngày một đông, tiếng phản đối ngày càng lớn, Lưu Chính càng thấy mất mặt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 10: Giằng co

C

hị Tằng, đơn vị bọn em tới mua ít đồ đây. Hai người mặc cảnh phục đi vào, thấy xung quanh không khí khác thường, song không quan tâm lắm đám thành quản này đi tới đâu chả thế, vẫn cười với Tằng Kha.

Rồi thấy Tô Xán, liền vui vẻ nói: - A nhóc Tô lại tới giúp mẹ bán hàng à?

Hai cảnh sát này một là Cung Quân thì đã quá quen với Tô Xán rồi, một là Dương Đạo Viễn, gặp Tô Xán trong phòng thẩm vấn Lý Khôn, đều là thân tín của Triệu Lập Quân .

Do quan hệ với Tằng Toàn Minh, nên Triệu Lập Quân và nhà Tằng Kha cũng thân thiết, từ khi biết Tằng Kha mở cửa hiệu văn phòng phẩm truyền đạt xuống dưới sau này mua đồ dùng cho hệ thống công an, đều tới cửa hiệu nhà Tô Xán, hai người này thường lái xe tới đây mua đồ.

Chào hỏi nhà Tằng Kha xong mới phát hiện đám thành quản xung đột với cửa hiệu nhà họ, Cung Quân cười với Lưu Chính Vũ: - Anh bạn, cửa hiệu này nhà người quen tôi mở, bỏ qua đi nhé.

Tằng Kha chưa hết bực mình nói: - Cái ô nhà chúng tôi bị họ thu mất rồi.

- Chị Tằng cứ yên tâm. Cung Quân vỗ vai Lưu Chính, miệng tuy cười, có điều ngữ khí kiểu ra lệnh: - Bảo mấy người khiêng ô xuống trả cho họ đi, hai bên nhường nhịn một chút, bảo họ sau này chú ý hơn, được chưa, chuyện nhỏ thôi mà.

Vốn Lưu Chính cũng định bỏ qua rồi, ai ngờ Cung Quân lại còn yêu cầu như thế, thái độ rõ ràng không coi người bên thành quản bọn họ vào đâu, câu đầu tiên chẳng qua chỉ là lời khách sáo đầu môi chót lưỡi.

Đồ đã thu, còn bắt bọn họ tự tay chuyển lại, đúng là khinh người thái quá.

Bên này giằng co làm Mã La Hoa cục trưởng cục thành quản bực mình, thầm nghĩ, làm sao mà lâu thế? Thực ra hắn nhắm vào cửa hiệu của Tằng Kha là có lý do, người thân của hắn vốn nhìn trúng cái cửa hiệu này, ai ngờ chậm chân để nhà Tằng Kha giành mất. Gần đây đi qua nơi này, thấy cửa hiệu Tằng Kha lúc nào cũng khách ra khách vào tấp nập, còn phía người than kia thì than thở cửa hiệu của mình không tốt, nếu lấy được cửa hiệu này thì bây giờ đã có thể chia hoa hồng cho mình rồi.

Vì thế Mã La Hoa cực kỳ ngứa mắt với cửa hiệu nhà Tằng Kha, hôm nay đi qua đây, tiện thể ra hiệu cho Lưu Chính gây khó dễ, chẳng qua chỉ muốn thu cái ô cho hả trong lòng phần nào thôi.

Thấy đối phương còn định dùng bạo lực chống người thi hành công vụ, Mã La Hoa càng khó chịu, gọi một người tới hỏi tình huống, biết đối phương chỉ là hai cảnh sát bình thường, hắn hừ một tiếng, chỉ vì hai tên cảnh sát mà khiến cục trưởng cục thành quản bị chặn ở đây à?

Nhếch mép nói với người đó: - Tịch thu.

Mắt nhìn về phía Cung Quân và Dương Viễn Đạo, cao chừng 1m7, gầy teo, chẳng khá hơn phía người thành quản. Thực ra cảnh sát hình sự nhiệm vụ nhiều, căng thẳng, rất nhiều người luôn ở tráng thái bán khỏe mạnh, làm sao thoải mái được như cảnh sát bình thường, ai nấy béo phây phây.

Có điều nếu đánh nhau, không biết mấy cảnh sát thường mới đấu được một cảnh sát hình sự.

Ít nhất trong mắt người của cục thành quản, Cung Quân và Dương Viễn Đạo chẳng là cái gì, mình còn có cục trưởng chống lưng, Lưu Chính không sợ, lạnh lùng nhìn hai người họ, vừa rồi giằng co làm hắn có chút tức giận rồi, giờ có chỗ dựa nhíu mày lại: - Anh thực sự muốn quản vào sao?

- Chỉ là chuyện nhỏ thôi mà. Dương Đạo Viễn cười, nhưng là nụ cười lạnh nhạt:

- Mang đi cho tôi, đưa lên xe, tịch thu. Lưu Chính ra lệnh, không tin dưới tình huống này, cảnh sát còn nhúng tay vào, ông đây còn từng uống rượu với đội trưởng Trần của các người, đến đội trưởng Trần còn không vênh váo như các ngươi.

Có chỉ thị, bảy tám tên đội viên liên phòng lập tức xông tới: - Tránh ra, nếu không hậu quả tự chịu. Hai tên khá béo đi tới nắm lấy cán sắt của cái ô nhấc lên, nhưng Tô Lý Thành giữ lấy không nhấc lên được, một tên lập tức nổi nóng, rút ngay dùi cui đen đánh Tô Lý Thành.

Tô Lý Thành nghiêng người, tay thu lại, dùi cui xạt qua vai, đau rát, song không có gì đáng ngại, cùng lúc đó tay vung ra, đấm thẳng vào bụng đối phương, tên béo lảo đảo lui hai bước, sau đó ôm bụng nôn thốc ra.

Trước nay đám người thành quản này hoành hành quen rồi, đánh người lẫn bị đánh đều không ít, phản ứng cũng nhanh, Lưu Chính rút dùi cui ra: - Muốn gì, định chống người thì hành công vụ.

- Tôi đã nói rồi, bỏ đi. Dương Đạo Viễn chộp lấy vai Lưu Chính:

- Bỏ cái mẹ mày! Đừng tưởng cho mày chút thể diện thì mày trèo lên đầu lên cổ, mày không tránh, tao đánh luôn, %(! Lưu Chính hất tay Dương Đạo Viễn, còn nhổ phỉ một bãi nước bọt.

- Vậy hết cách rồi, sử dụng bạo lực, còn xỉ nhục nhân viên cảnh vụ hình sự quốc gia, chưa bao giờ gặp kẻ nào ngang ngược như các người đấy. Cung Quân vươn tay bóp cổ Lưu Chính, lời thô tục của hắn liền biến thành tiếng không rõ ràng, hai tay Lưu Chính liên tục khua khoắng nắm lấy tay Cung Quân gỡ ra, nhưng không sao ăn thua.

Chưa hết còn đá một phát vào chân, Lưu Chính khụy xuống, tiếp tục bị bội thêm một đạp, gục hẳn, sau đó tóm cổ áo xách lên, ai mà nghĩ một người gầy như khỉ lại mạnh tới mức đó.

Dương Đạo Viễn tóm tóc tên béo còn đang nôn khan, giật một phát, đá hẳn gục luôn, mấy tên đội viên liên phong khiếp hãi, bọn chúng chưa gặp kiểu đánh người dã man như vậy, toàn nhè vào chỗ hiểm mà đánh.

Cung Quân và Dương Đạo Viễn đều là quân do Triệu Lập Quân một tay rèn ra, khó tránh khỏi chút phong cách lưu manh của Triệu Lập Quân, xách tên béo và Lưu Chính lên xe cảnh sát.

Dương Đạo Viễn mở cửa xe, vẫy tay với nhà Tằng Kha: - Anh Tô, chị Tằng, nhóc Tô, hôm nay chúng tôi còn có việc, hôm khác tới mua đồ, giờ về cục đã. Rồi ném cho đội liên phòng một câu: - Muốn nhận người thì tới đội hình cảnh mà nhận.

Chiếc xe Santana phun sơn trắng đen khởi động phóng vọt đi, trong Mã La Hoa vẫn còn sửng sốt để tàn thuốc rơi lên quần, chuyện gì thế này?

Chẳng những ông ta mà những người khác cũng không hiểu mô tê gì cả, diễn biến sự việc nằm ngoài dự liệu mọi người, Tô Xán là đau đầu, không biết nên cám ơn hay đá đít hai tên cảnh sát trời đánh kia nữa, giờ thì to chuyện rồi.

- Để em gọi điện báo cho anh trai em.

- Không được, cứ để anh xử lý chuyện này, cả con nữa Tô Xán, không được nói với cậu con. Tô Lý Thành có sĩ diện của mình, đường đường nam nhân, xảy ra chuyện vợi đi gọi cho anh trai, mặt mũi ông để vào đâu.

Tô Lý Thành gọi điện cho Triệu Lập Quân cám ơn, Triệu Lập Quân trong điện thoại cười ha hả: - Hai đồng chí Tiểu Dương, Tiểu Cung giác ngộ không đủ, tôi đang phê bình họ, phải kiểm điểm sâu sắc.

Phía cục thành quản cuối cùng phái người hòa giải, biết chọc vào cấp dưới của Triệu Lập Quân, liền thay đổi hẳn thái độ, trả lời "đây là chuyện hiểu lầm". Mã La Hoa cũng biết tuy cả hai đều là cục trưởng, nhưng cục thành quản không thể so được với cục công an, vả lại dám chọc vào Triệu Lập Quân nổi danh thiết huyết, đám cựu quân nhân này mà khùng lên thì phía bọn họ khốn khổ.

Triệu Lập Quân nghe Cung Quân báo cáo lại cũng không lo lắng cho cửa hiệu nhà Tăng Kha, vì cái cửa hiệu kia cũng chẳng phải chỗ không có bối cảnh, mà của em gái Tăng Toàn Minh, Tăng Toàn Minh là ai? Là cấp trên mới nhậm chức của đám Mã La Hoa, ngay cả nguyên chủ nhiệm ủy ban kiến thiết Chu Xuân Lan còn bị ông ta kéo xuống nữa là.

Sự việc tới đó là hết, khiến có một thời gian dài cửa hiệu nhà Tô Xán bình an vô sự, ngược lại được đám học sinh hôm đó truyền tới trường học, thế là học sinh ở trường đó thường xuyên kéo tới cửa hiệu nhà Tô Xán mua sắm.

Đến Tô Xán cũng bất ngờ, vô tình chuyện này làm càng nhiều người biết cửa hiệu nhà mình, nhưng mà giữ được khách đại khái lại là nhờ phong cảnh xinh đẹp Vương Thanh.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 11: Phần thưởng sơ bộ

Ê này, uống trà sữa không? Tôi mời! Tôi vừa mới lĩnh lương xong này. Hết giờ làm Vương Thanh gọi Tô Xán, hôm nay cô nàng "cưa sừng làm nghé", buộc hai cái bím tóc đung đưa, mặc chiếc áo len trắng mỏng, váy tới gối, đôi giày thể thao trắng, trông như nữ sinh cấp ba, nhưng lấy đâu ra nữ sinh nào có bầu ngực đầy đặn căng tròn như hai quả đào chín, cứ như chuyên nhô lên trêu ghẹo lý trí của người ta như thế không? Hơn nữa thần thái quyến rũ kia nữ sinh ngây thơ càng không bì được, đúng là hợp thể ma quỷ của gợi cảm và ngây thơ. Đúng lúc giờ tan học, khiến không ít nam sinh ngoái đầu nhìn.

- Thứ đồ uống con gái, tôi không thích lắm. Tô Xán cũng rời cửa hàng về nhà, cho nên cùng đường với Vương Thanh một đoạn.

- Vậy uống tiên thảo cho thanh hỏa trừ độc, thế đã được chưa lừa đảo đại thiếu gia khó hầu hạ của tôi? Vương Thanh kéo giọng dài ra: - Hiệu đó có nhiều cách phối chế đặc biệt, uống ngon lắm.

Nhận lấy cốc đồ uống nhựa quán trà sữa đưa cho, Tô Xán dở khóc dở cười, vì quán có mấy cái bàn, khách toàn là học sinh sơ trung, mấy cậu nhóc rõ ràng tăm tia Vương Thanh, không biết cô bạn bên cạnh mặt sầm xuống.

Kiếp trước Tô Xán mất 6 năm trời sơ trung rồi cao trung mua đồ ở cửa hiệu nhà Vương Thanh, cống hiến không biết bao tiền cho những thứ không cần thiết, bây giờ không ngờ Vương Thanh lại làm công cho nhà y, còn cắp sách theo mình học "bản lĩnh", chẳng biết có thể coi là một loại quả báo không nhỉ?

- Thật ngon. Ngậm ống mút, thong thả hút trà, gió thổi qua, váy Vương Thanh phất phơ, mùi hương nhẹ trên cơ thể thiếu nữ truyền vào mũi Tô

Xán: - Trước kia còn đi học, tôi luôn có rất nhiều mơ ước cuộc sống , cho rằng cuộc đời sẽ vô cùng đặc sắc, nhưng giờ mới biết thì ra mình nhỏ bé như vậy, thì ra thế giới này to lớn như thế, cho dù toàn lực vùng vẫy cũng khó đạt được kỳ vọng ban đầu. Mộng tưởng giống như cái bánh ngọt trên TV, nhìn thấy đấy, nhưng không sờ vào được, cho dù sau lưng cái bánh ngọt ngon lành cậu thấy đang dần mốc meo, biến chất.

- Cuộc đời của chị nghe sao mà u ám.

- Ai bảo gần đây cậu cứ đưa mấy thứ đó cho tôi xem. Vương Thanh hơi ưỡn ngực lên, có chút thương cảm nhìn Tô Xán: - Trừ sự xỉ nhục của anh là chứng cứ anh vẫn yêu em, em tựa hồ thấy anh ngày càng biết dày vò em, đợi ngày anh biết chân tướng, em trong mắt anh sẽ càng trở nên cao vời.

Tô Xán mỉm cười: - Xem xong Marguerite rồi à? Chẳng trách gần đây mắt sưng lên. Không sao, sau này sẽ có thêm sức đế kháng.

- Sau này có thêm sức đề kháng là sao? Vương Thanh ngờ vực hỏi:

- Không có gì. Tô Xán tất nhiên không nói cho Vương Thanh biết, tình tiết kiểu (Trà hoa nữ) sau này được phim Hàn gia công cải biến thịnh hành toàn quốc, kiếm được một đống nước mắt phụ nữ kể cả trước và sau mãn kinh.

Có điều công bằng mà nói sự chuyển biến gần đây của Vương Thanh làm Tô Xán kinh ngạc, ngoài tới nhà Tô Xán học, cô đã bắt đầu học theo cách thức Tô Xán hướng dẫn, đọc rất nhiều sách, đương nhiên số sách này đa số đều mượn từ Tô Xán.

Vương Thanh bỏ học giữa chừng, bảo cô quay trở lại trường học không phải là kiến nghị hay, có điều muốn hoàn thành mộng tưởng bước ra khỏi thành phố này, vậy ít nhất trong giai đoạn rảnh rỗi hiện tại phải chuẩn bị đầy đủ, một số tài liệu tiếng Anh cũng được Tô Xán phân chi tiết từng bậc đưa cho Vương Thanh học.

Hiện giờ Vương Thanh rất tin tưởng vào kiến thức của Tô Xán đều có được từ trong sách vở, cho nên sinh hứng thú cực lớn với việc đọc sách, đã có hiệu quả ban đầu. Vì không bị trói buộc kiểu trường học, nên phần lớn lúc có thời gian đều nghiên cứu thứ mình có hứng thú, được chính Tô Xán chỉ bảo, tư tưởng so với người cùng tuổi đã thâm thúy hơn rồi.

Đương nhiên khi Vương Thanh còn đang thương cảm vì câu chuyện mình đọc mấy ngày qua thì ánh mắt Tô Xán cũng thuận theo đường cong khắp người cô, tới giờ xúc cảm khi chạm vào ngực Vương Thanh vẫn còn như mới.

- Xem ra mức độ háo sắc của cậu tương ứng với tuổi tâm lý của cậu đấy. Vừa ngẩng đầu lên Tô Xán bắt gặp ánh mắt ranh mãnh của Vương Thanh.

Tô Xán đang định vờ trấn định hàm hồ cho qua thì Vương Thanh nhoài người tới, cánh môi mang chút ươn ướt của trà sữa để lại vết mờ trên má y.

- Đây chỉ là phần thưởng sơ bộ thôi, lần sau nếu tranh thủ lập công mở chi nhánh, còn được thưởng thêm đó. Vương Thanh chu môi ra, nháy mắt:

Trong quán trà sữa, một đám nam nữ ngậm ống hút trố mắt nhìn cảnh này.

Sáng sớm hôm sau, Tô Xán tỉnh dậy thì ánh nắng rực rỡ đã tràn vào cửa sổ, lâu lắm rồi không ngủ liền một lèo tới 8 giờ sáng như thế, ngồi thừ ra trên giường một lúc, sau đó đột nhiên hét lớn bực tức, bật dậy, lột vỏ chăn, ném xuống đất, sau đó tới ga trải giường, ôm hết tới phòng vệ sinh, nhồi nhét vào trong cái máy giặt mới mua, đổ nước, bột giặt, sau đó ngồi dựa vào máy đợi.

Một lúc sau y ngồi bật dậy, miệng lẩm bẩm gì đó giống như “Vương Thanh chết tiệt!” rồi chạy vào phòng tắm.

9 h 40, tắm rửa sạch sẽ, phơi phóng chăn, ga, quần áo xong, Tô Xán mặc quần áo tới trường.

Đi ra tới sân thì gặp ông kỹ sư già Triệu Ngạn, mặc áo sơ mi, đóng thùng đàng hoàng, đầu đội mũ bảo hiểm, kẹp một cuộn giấy lớn, Tô Xán vui vẻ chào: - Bác Triệu, dạo này trông bác phong độ quá.

Triệu Ngạn cười ha hả: - Làm công việc yêu thích mà, tinh thần cũng sảng khoái.

Thực ra quá trình Tô Lý Thành mời Triệu Ngạn về công ty không đơn giản, trước cả khi thực hiện công trình Quảng trường Tinh Hải, ông nhiều lần mời những kỹ sư lâu năm đã nghỉ hưu quay về trợ lực cho công ty, muốn thuyết phục được những người kia thì phải thuyết phục được Triệu Ngạn, song Triệu Ngạn từ chối, một là làm cao, hai là thấy cái công ty này không có tương lai, xụp đổ là cái chắc rồi, ra giúp chỉ thêm mang tiếng, chẳng bằng nghỉ hưu cho yên lành.

Trong suy nghĩ của những kỹ sư già đó, sau khi Triệu Thành Vinh ngã ngựa, công ty chẳng còn nhân vật nào đáng kể nữa, cho nên mới đưa Tô Lý Thành lên, hiện còn cố tham gia kiến thiết thị chính. Cái Cty Công trình số 4 này nền móng mỏng thế nào ông ta quá rõ, Tô Lý Thành tay nghề được đấy, nhưng lên làm lãnh đạo còn non lắm, chủ trì công trình lớn như vậy, lỡ có sai sót gì, không phải mình tham gia vào mất mặt à, nên không ra tay.

Còn về Đông Kiến Quân, Triệu Ngạn không đánh giá cao, chẳng ai có năng lực lại đi xuống cái công ty sắp xập làm gì, chắc là hạng bất tài hoặc đấu đá thất bại đi đầy thôi.

Nhưng mọi chuyện nằm ngoài suy nghĩ ông ta, Đông Kiến Quân tiếp nhận công trình quảng trường Tinh Hải, còn được tổng công ty gửi cả máy bay nhân viên tới trợ lực, cái đơn vị rệu rã dần dần trở về quỹ đạo có chút sức sống.

Ông ta cũng xiêu xiêu rồi, rồi một hôm Tô Xán chời cờ mới suy nghĩ lại, Tô Xán lễ phép ngoan ngoãn, còn học Nhất Trung, chỉ trách mình hồ đồ, xem

ra Tô Lý Thành cũng biết giáo dục con cái như vậy không phải tệ như mình nghĩ.

Tô Lý Thành không ngờ Triệu Ngạn tính khí quật cường lại chủ động yêu cầu góp sức vào đội ngũ kiến thiết Quảng trường Tinh Hải, dẫn theo cả mười hai kỹ sư lâu năm đi cùng mình.

Đội ngũ kỹ sư đang vắt hết óc suy nghĩ làm sao để công trình thể hiện được văn hóa đặc sắc của Hạ Hải, phương án lề mề mãi chưa đưa ra, xây dựng cơ bản đã xong, chỉ đợi quy hoạch bộ khung chủ thể mà mãi không có đáp án.

Tô Lý Thành nghĩ tới Triệu Ngạn , nếu luận quy hoạch thiết kế thì ở trong công ty không ai hơn được ông ta, có điều ông ta không chịu xuất sơn.

Bây giờ có ông ta tham dự, thảo luận nhanh chóng có kết quả, kế hoạch đã hình thành.

Mấy kỹ sư từ tình xuống đều than thở mình học thiết kế bao năm uổng phi, còn không so được với kỹ sư già kinh nghiệm.

Triệu Ngạn cũng thấy phiêu phiêu, từ khi nghỉ hưu tới giờ, ông ta cảm thấy mình già rồi, tính tình càng trở nên cáu bẳn, nay dựa vào mình xuất mưu bày kế, có thể sáng tạo ra công trình tiêu điểm của thành phố trong tương lai mười, thậm chí hai mươi năm sau, nhiệt huyết dâng trào làm ông kỹ sư già còn chia thuốc lá cho người bên cạnh.

Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy. (ý nói ta đấy luân đại ka)

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 12: Không phải là giấc mơ

Tô Xán hoàn toàn không biết mình tình cờ giúp cha một chuyện lớn như vậy, chào Triệu Ngạn xong, bắt xe số 8 tới trường, hôm nay là ngày nhận thông báo thành tích cuối kỳ, đi ra hàng ghế ưa thích số ba từ dưới lên, nhìn thấy Lâm Lạc Nhiên.

Cả hai đều ngạc nhiên, Tô Xán đi tới bên cạnh cô, nắm lấy tay vịn, tính cách Lâm Lạc Nhiên đặc biệt, lúc lạnh lùng không thua kém Đường Vũ, xa cách người ngàn dạm, ngồi ở ghế đơn, nam sinh xung quanh nhìn trộm cô không ít song không ai tới gần, Tô Xán vừa đứng bên cạnh cô, các loại ánh mắt chiếu vào liền nhiều hơn.

- Anh bạn đâu?! Chào hỏi nhau xong, Tô Xán thắc mắc:

- Cái con lợn đó đang ngủ nướng, thư thông báo còn cần tôi đi nhận hộ. Lâm Lạc Nhiên áo phông trắng, khoác bên ngoài chiếc áo jean cá tính, đầu ngoái nhìn phong cảnh bên ngoài, tựa hồ chẳng có chuyện gì làm khuôn mặt bình thản của cô xao động, thậm chí còn có hơi lạnh lùng. Nghĩ xem bất kỳ ai ngày tới nhận thông báo của trường, thấy anh mình vẫn ôm chăn ngủ như lợn chết, còn muốn mình bắt hai tuyến xe tới trường lấy thông báo hộ là hiểu hai chữ bực bội viết thế nào.

Lúc này xe vào bến, có vài người xuống, để ra hai cái ghế trống, Tô Xán chỉ phía đó: - Chúng ta qua đó ngồi đi.

Một đám học sinh trung học xung quanh thán phục, ở tuổi này, đứng cạnh nói chuyện với cô gái còn đỏ mặt, nào dám chủ động mời ngồi cùng, hơn nữa đối phương là mỹ nữ, xem dáng vẻ người ta còn chẳng thân thiết gì với anh, thật là gan cùng mình.

Tô Xán thói quen thôi, sau này nam nữ đồng nghiệp ngồi cùng nhau trên xe bus quá bình thường, các cô nàng còn trắng trợn hơn cả đám nam nhân, chuyện gì cũng dám nói, ngay cả chuyện riêng tư của phụ nữ, nên Tô Xán nói vậy chẳng nghĩ gì.

Ngược lại Lâm Lạc Nhiên hơi nheo mày, ánh mắt những người xung quanh kia cậu ấy không thấy hay là giả vờ không thấy? Cậu ấy có ý gì với mình sao? Ý nghĩ đó làm cô gái bình thường rất bạo dạn thoải mái nhất thời lúng túng không biết làm thế nào, đang khó xử Tô Xán đi trước còn nói "đi nào", xung quanh vẫn chăm chăm chờ phản ứng của cô, xem chừng mình mà không đi, chẳng biết còn bị bàn tán thế nào, nhìn Tô Xán có chút oán trách, cũng đành đi theo.

Ngồi xuống cùng một chỗ, Tô Xán hỏi: - Không đi đâu chơi à? Mình còn tưởng mấy bạn không chịu nổi ở lỳ một chỗ.

- Uy Uy tới Thượng Hải rồi, khả năng người nhà sẽ liên hệ cho anh ấy trường khác. Anh tôi thì bây giờ có gõ chiêng bên cạnh anh ấy cũng không tỉnh đâu.

Lâm Lạc Nhiên vẫn quay đầu sang cửa sổ, lần này đã giấu gò má hơi phớt hồng, mái tóc dài như thác đổ êm ái đổ xuống vai, tay nghịch ngợm vài sợi.

Một lúc sau mới nói thêm: - Còn tôi? Không muốn đi đâu hết, đôi khi nghĩ, ở một chỗ cũng tốt.

Vương Uy Uy liên hệ với trường học khác? Chưa học bao lâu lại chuyển sao? Mà cũng bình thường, có lẽ với hắn không có khái niệm quê hương là ở chỗ nào.

- Anh trai tôi tới đây cũng rất quy củ, không trốn học cũng không đi muộn, chỉ có điều lên lớp là ngủ, nghỉ đông chỉ biết ngủ như lợn chết! Tôi chỉ muốn bóp chết anh ấy. Lâm Lạc Nhiên đưa hai tay ra làm động tác bóp cổ,

phát hiện động tác này có hơi khác thường so với hình tượng trước nay của mình, thè lưỡi ra.

Lâm Trứu Vũ có thể nằm mơ giữa ban ngày ở cái thành phố nhỏ dễ làm người ta ngủ say này, nhưng mơ rồi cũng tới lúc phải tỉnh, với đám Lâm Lạc Nhiên mà nói, tới Hạ Hải chẳng qua chỉ là giấc mơ mà thôi.

Với họ, tới Hạ Hải chỉ là cảm thụ sự bình lặng yên tĩnh của thành phố đầy ánh nắng này khi đã quá chán chơi bời thay đổi, dù thế nào bọn họ chỉ ở góc độ người ngoài. Còn người thành phố này thì nỗ lực vùng vẫy, trong lòng mang lý tưởng không cam chịu cuộc sống bình phàm, muốn rời khỏi nơi này, dù mang mình đầy thương tích vẫn muốn vươn lên, song mười năm sau gặp lại, ai còn có thể nở nụ cười thắng lợi với cuộc sống hiện tại?

Nghĩ tới Lâm Lạc Nhiên rốt cuộc không thuộc về nơi này, thậm chí định sẵn không thuộc về sự bình phảm của người thường bọn họ, trong lòng Tô Xán có chút buồn vô cớ, không thể phủ nhận, cô gái này đã để lại dấu ấn trong lòng Tô Xán, khiến y có chút thất thần hỏi: - Với bạn mà nói đây chỉ là một giấc mơ thôi phải không?

- Hả? Lâm Lạc Nhiên không hiểu gì cả:

Đây là câu hỏi không đầu không cuối, Tô Xán chẳng hi vọng Lâm Lạc Nhiên sẽ trả lời.

Cái xe cũ kỹ lắc lư dừng lại trên con dốc xuống Nhất Trung, Lâm Lạc Nhiên nhẹ nhàng nhảy xuống xe, quay lại mỉm cười với Tô Xán, hơi ngửa mặt đón ánh nắng ấm áp: - Với mình mà nói đây có phải giấc mơ hay không thì tôi không biết, có điều tôi sẽ nhớ kỹ bạn không phải là giấc mơ.

Tích tắc tươi đẹp ấy làm tim Tô Xán đập rộn, thầm nghĩ cô gái lúc lạnh lùng thì lạnh như băng, lúc ngọt ngào thì ngọt hơn đường, lúc điềm tĩnh xa vắng, lúc sôi nổi nhiệt tình, đúng là yêu tinh bách biến.

Vừa rồi Trần Linh San ở trong xe của cha mình nhìn thấy Lâm Lạc Nhiên và Tô Xán, hai người ngồi chung một chỗ trên xe bus, nói cười vui vẻ, hoàn toàn không để ý tới người xung quanh chăm chú nhìn về phía họ, thi thoảng có nam sinh đỏ mặt nhìn Lâm Lạc Nhiên, hoặc nữ sinh ghen tị so sánh với bản thân.

Trần Linh San từ lần được Lý Lộ Mai chỉ cho đã chú ý tới "cô nàng bóng rổ" này rồi, nhưng thông qua mạng lưới quan hệ rộng của mình cũng không nắm được bao nhiêu thông tin về Lâm Lạc Nhiên, không được nổi tiếng như Đường Vũ, khá kín đáo, cô độc song không truyền ra tin tức có quan hệ không tốt với ai đó, còn khiến người khác rất muốn thân cận, thành tích nằm giữa khoảng khá và xuất sắc, ngoại trừ chơi bóng rổ cực giỏi thì không có chỗ nào nổi bật.

Nhìn Lâm Lạc Nhiên dựa vào cửa sổ, không biết cùng Tô Xán nói gì mà má đỏ hồng hồng, làm Trần Linh San cực kỳ khó chịu, cảnh tượng hai người đó trò chuyện với nhau chụp lại có thể trực tiếp dán trên xe bus tuyên truyền cho nội dung " vợ chồng hòa thuận, láng giềng đoàn kết, xã hội hài hòa".

Cứ như là sắp đặt sẵn, Trần Linh San vừa mới mở cửa xuống xe thì nhìn thấy Lâm Lạc Nhiên mỉm cười với Tô Xán: - Với mình mà nói đây có phải giấc mơ hay không thì mình không biết, có điều mình sẽ nhớ kỹ bạn không phải là giấc mơ.

Không biết đầu đuôi, câu này lọt vào tai Trần Linh San cực kỳ ám muội, như con mèo bị cướp mất thức ăn, đóng "sầm" cửa lại, vẫy tay chào cha trong xe. Trần Linh San lúc quay mặt lại đã đổi sang khuôn mặt rạng rỡ, như hoàn toàn không biết gì: - Tô Xán. Ánh mắt hoàn toàn như không thấy Lâm Lạc Nhiên ở bên cạnh: - Tới lấy thành tích à, bạn thấy mình thi được không?

- Chẳng biết nữa, chắc là không tệ quá đâu.

- Chắc vẫn top 10 lớp chứ? Trần Linh San làm bộ ghen tị nói: - Tiểu Duy và Giai Duy nói lấy bạn làm mục tiêu, suốt ngày "Tô Xán, Tô Xán", còn hỏi khi nào bạn khao bọn mình đồ nướng?

Trước đó Lý Lộ Mai nói đùa Tô Xán có thể ở gần Trần Linh San như thế đều là nhờ công lao của họ, bắt y mời khách, không nghĩ Trần Linh San coi là thật, gật đầu: - Với thành tích của Giai Di, vượt qua mình không thành vấn đề, còn lấy mình làm mục tiêu gì chứ, trêu mình sao? Còn mới khách thì lúc nào cũng được, xem các bạn có thời gian không thôi. Quay sang hỏi Lâm Lạc Nhiên: - Cùng đi nhé, toàn bạn cùng lớp cả.

Lâm Lạc Nhiên lắc đầu: - Không đi đâu, các bạn cứ đi thôi. Cô nhìn thấy Trần Linh San vừa mới tới đã tỏ ra thân thiết với Tô Xán, mắt từ đầu tới cuối không nhìn mình, Lâm Lạc Nhiên ít nhiều khó chịu, định ra oai với mình chắc.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 13: Chủ quyền không cho xâm phạm

C

ảm giác này cực kỳ vi diệu, cô gái trước mắt hẳn là thấy mình và Tô Xán đi với nhau, nên không thích, còn mơ hồ mượn cách nói chuyện với Tô Xán để gạt mình qua một bên, nếu là lúc khác chắc chắn Lâm Lạc Nhiên bỏ lại một câu "đi trước đây", sau đó bỏ đi, song lúc này mà đi chẳng phải tỏ ra mình thua cô ta.

Lại nhìn kỹ Trần Linh San, xinh đẹp không cần nói, đáng chú ý nhất là cách ăn mặc thời thượng khắc hẳn học sinh ở thành phố nhỏ này, váy đen phía dưới sọc đen đỏ, mặc tất lụa đen, cách ăn mặt quyến rũ không mất đi sự ngây thơ của nữ sinh.

Đây là cô gái cảm giác thời trang rất mạnh, thân hình kia mặc cái gì cũng đẹp, đó là đánh giá sơ bộ của Lâm Lạc Nhiên.

Sựa cạnh tranh giữa các cô gái không phải trò đùa, cho dù đôi khi nguyên nhân chỉ là vì chuyện rất nhỏ, nhưng luôn lấy thái độ 120% ra ứng phó. Huống hồ Lâm Lạc Nhiên tuy bề ngoài không thể hiện ra, nhưng từ nhỏ được nuông chiều, tự tôn rất cao, quyết không để thua kém Trần Linh San: - Bình thường bạn tập luyện rất tích cực, sao tới hôm thi đấu lại không tham gia?

Tô Xán cười khổ, chỉ bụng: - Tham gia sao được, khi đó mình vừa mới phẫu thuận xong?

- Phẫu thuật? Lâm Lạc Nhiên sửng sốt, cô hoàn toàn không biết.

- Bị Trần Xung của năm thứ hai đâm cho một dao, khi đó cả trường nháo nhào, còn lên cả TV nữa, sao, là bạn bè mà lại không biết à? Trần Linh San nắm được thời cơ, lúc này mới quay sang ngọt nhạt nói.

Lâm Lạc Nhiên không biết thật, trước cuộc thi đấu bóng rổ cô có về Dung Thành mấy ngày, sau đó quay về trường ra sân bóng không gặp Tô Xán nữa, còn tưởng y nản chí bỏ rồi, không thèm hỏi tới nữa, vừa nãy có chút lạnh nhạt với y là vì thế.

Bị Trần Linh San làm nổi nóng, cô bao giờ bị người ta mỉa mai như vậy, tự tôn bạo phát, định nói " Xin lỗi, tôi chẳng phải bạn cậu ta." Nhưng quay sang nhìn một bên gò má của Tô Xán được mặt trời chiếu sáng, tim nảy lên, thầm nghĩ thì ra Tô Xán đẹp trai nhất khi nhìn từ mặt bên, gò má của cậu ấy đầy mị lực nam tình, đồng thời nghe thấy bản thân nói: - Đau lắm không, giờ khỏi rồi chứ?

Thấy Lâm Lạc Nhiên không hề biết Tô Xán bị thương, Trần Linh San vui vể hết sức, điều này chứng tỏ quan hệ của họ không như mình đoán, nhưng cảnh tượng nãy không thể thông đề phòng, trước không có sau này không có nghĩa không có, nên thừa thắng xông lên, đưa tay ra nhéo bụng Tô Xán, ánh mắt dịu dàng, giọng nửa hờn nửa trách: - Lần sau đừng ngốc như thế, phải chú ý bảo vệ bản thân chứ.

Học sinh đi qua nghe thấy tim nhũn cả ra, nếu có mỹ nữ nói với mình như thế, e rằng bị hạnh phúc bao phủ, toàn thân bay lên rồi.

Tô Xán lại hơi giật mình, thường ngày ở trong lớp bọn họ chơi với nhau, Trần Linh San không ngần ngại tiếp xúc với nam sinh, Tiết Dịch Dương một lần trêu cô quá đáng, bị Trần Linh San ôn đầu vật ra đất, thi thoảng bị đám nữ sinh xung quanh trêu ghẹo, kín đáo đưa tay nhéo y trút giận, chỉ là hành động ám muội nhỏ bình thường thôi, thế nhưng hôm nay trước mặt bao người, Trần Linh San làm động tác thân mật như thế, làm Tô Xán có cảm giác không khí hút mất, Lâm Lạc Nhiên càng sững người.

Tim Trần Linh San cũng đập cực nhanh, lòng nghĩ :" Nửa năm qua bất tri bất giác cậu ấy cao lên rồi, dáng vẻ ngày càng xuất chúng, bụng cũng rất rắn chắc, đây là cậu bé trong ký ức của mình sao?"

Lâm Lạc Nhiên nóng máu, biến thành hành động, Tô Xán liền thấy tay trái của mình bị kẹp chặt, tay Lâm Lạc Nhiên vòng qua tay mình.

- Chúng ta đi thôi. Khoác tay Tô Xán, Lâm Lạc Nhiên đưa mắt thị uy Trần Linh San, dám tình tứ với Tô Xán trước mắt tôi à, còn trẻ con lắm, cho cô biết thế nào là chủ quyền quốc gia không cho xâm phạm.

Chuyến này tới Trần Linh San trố mắt rồi, há mồm nhìn Lâm Lạc Nhiên kéo Tô Xán đang đờ đờ đẫn đẫn đi xuống dốc.

Lâm Lạc Nhiên cũng tính tới hậu quả rồi, cô luôn có chút tính cách con trai, từng khoác tay Vương Uy Uy, khoác tay Lâm Trứu Vũ, coi Tô Xán cũng như bọn họ thôi, nhiều lắm về sau giải thích chút là được, chẳng có chút trướng ngại nào cả. Nhưng khi khoác tay Tô Xán rồi, Lâm Lạc Nhiên mới nhận ra chuyện không đơn giản như mình nghỉ, trước kia khoác tay đám Vương Uy Uy là chuyện từ bao giờ, mấy năm rồi, cô phát hiện mình không còn trấn định khi tiếp xúc với người khác giới như xưa, tim như con ngựa thoát cương, hơi thở rối loạn, thêm vào ánh mắt của người xung quanh làm mặt cô nóng rát, thế nhưng không thể giấu đầu lò đuôi buông tay ra được, không chỉ khiến xung quanh thấy đột ngột, mà Tô Xán cũng nhận ra mình khác thường.

Tô Xán giờ mới bình tĩnh lại, lúc nãy còn tưởng Trần Linh San có ý gì với mình, té ra hai cô gái so kè với nhau, y biết đừng có xen vào, lúc này mình đóng vai tượng gỗ là tốt nhất, vì từ ngôn ngữ, động tác, ánh mắt của họ, đều là con dao vô hình bắn tứ tung, vả lại bầu nực mềm mại của Lâm Lạc Nhiên cọ cọ vào cánh tay, người ngứa râm ran làm y mất nửa khả năng tư duy.

Đi qua cổng trưởng Lâm Lạc Nhiên mới buông tay Tô Xán ra, mặt hai người đều đỏ rực, sóng vai đi dưới con đường đan xen ánh sáng và bóng cây, được một lúc, Lâm Lạc Nhiên không chịu nổi sự yên tĩnh ngột ngạt này: - Đừng nói bạn mất mặt tới mức đến giờ mới được con gái khoác tay nhé.

Tô Xán ngớ người: - Sao lại nói thế?

- Nhìn mặt đỏ như tôm luộc là biết rồi, anh mình mà biết chuyện này thế nào cũng vỗ vai bạn thương hại, anh ấy đổi không biết bao nhiêu bạn gái rồi, còn Vương Uy Uy sẽ coi thường bạn.

Lâm Lạc Nhiên nói rất đắc ý khiến Tô Xán buồn bực muốn nói một câu " tiểu thư à, kiếm cái gương mà soi đi, cô cũng không khá hơn đâu ạ."

- Được rồi, mình thừa nhận vừa rồi là lần đầu tiên. Tô Xán gật đầu, câu này không phải nói dối, nếu bỏ đi chuyện đời sau, hỏi: - Vậy đừng nói bạn cũng mất mặt tới mức đến giờ mới được khoác tay con trai nhé.

Ráng hồng lan tỏa tới tận mang tai, nhưng con gái là diễn viên trời sinh, quay sang làm bộ lão thành, hất hàm với Tô Xán: - Đương nhiên không phải rồi, mình sao mất mặt thế được chứ.

Tô Xán cười lắc đầu, phía trước có người đi tới, kẹp tài liệu ở nách, hơi thấp, không ngờ là Tiêu Nhật Hoa.

Tô Xán gãi đầu, làm sao xui xẻo gặp phải Tiêu Nhật Hoa chứ, trong mắt ông ta mình đã là không ra gì rồi, có khuynh hướng yêu sớm cùng Đường Vũ, lại cùng Trần Linh San liên quan mập mờ, giờ lại thấy mình đi cùng Lâm Lạc Nhiên đi cùng nhau, cô nàng má đỏ rực thế kia, bất cứ ai cũng liên tưởng tới chuyện nam nữ, rồi mình lại mang hiểm nghi chuyên ra tay với thiếu nữ ngây thơ.

Chẳng còn đường khác rẽ tránh đi, Tô Xán đành gật đầu chào: - Chào thầy ạ.

Tiêu Nhật Hoa "ừm" một tiếng, ba người đi cùng một chỗ, thúc đẩy không khí n gượng ngập xung quanh.

Tới cửa cầu thang, Lâm Lạc Nhiên và Tô Xán chia tay, chỉ còn lại hai người, càng trở nên lúng túng.

Đi lên cầu thang một lúc, Tiêu Nhật Hoa mới cứng ngắc nói: - Chỗ phẫu thuật đã lành rồi chứ?

- Vâng ạ, không có gì đáng ngại nữa. Tô Xán trả lời, e rằng cả hai đều mong thời gian trôi qua thật nhanh.

- Lần này thành tích của em tổng thể mà nói là không tệ, có điều nên chú ý sức khỏe.

Tiêu Nhật Hoa nói xong, ho khan mấy tiếng che giấu ngượng ngùng, đi nhanh hơn vào lớp trước Tô Xán.

Trần Linh San vào phòng học, ném mạnh cặp xuống ghế, tỏ ra cực kỳ tức giận, không thèm nhìn Tô Xán, ngay cả giao lưu ánh mắt cũng không có, hoàn toàn không giống trước kia nô đùa cười nói trước cửa lớp.

Tiết Dịch Dương cẩn thận hỏi: - Trần Linh San làm sao thế? Ai chọc vào cô ấy vậy?

Tô Xán chỉ biết cười khổ, chuyện này thực sự khó dùng lời nói giải thích rõ ràng.

Câu nói trước khi vào phòng của Tiêu Nhật Hoa làm Tô Xán bất ngờ, Tiêu Nhật Hoa không ngờ lại dùng ngữ điệu quan tâm nói chuyện với mình, làm

Tô Xán không kịp thích ứng, có điều đây là mở đầu tốt, ông ta bỏ sự thù địch với mình.

Thành tích công bố, trong lớp xuất hiện hai cực đoan, một là lớp phó Vương Học Binh kỳ thi này mất phong độ rơi xuống vị trí thứ năm, còn Tô Xán tiến thêm hai bậc nữa, xếp thứ tám.

Khi điểm số và thứ hạng đọc ra, khiến một số người náo động, Tiêu Nhật Hoa cũng có phấn khích không tên, đọc vị trí Vương Học Binh thứ năm, ông ta không quá nuối tiếc, khi đọc Tô Xán xếp thứ tám có cảm giác phía trước sáng hẳn lên.

Chú nhóc này tiềm lực vô cùng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 14: Tuyên chiến

Hiện giờ mới kết thúc học kỳ 1, mà Tô Xán thì đã học trước đủ ứng phó với học kỳ sau, trong đó lịch sử, vật lý, số học và tiếng Anh thậm chí y học tới năm thứ hai luôn. Nếu không phải vì vấn đề của y là ở chuyện học thuộc lòng, thành tích của y không chỉ có thế, không phải là trí nhớ của y kém, mà là bởi vì nội tâm bài xích cái kiểu giáo dục sách vở nghĩa vụ, y biết bản thân trừ chú ưu thế "tiên tri" thì không có bất kỳ một sở trường nào, nên y cần tiến hành vũ trang trí tuệ và tri thức cho bản thân làm sao có lợi ích lớn nhất.

Tô Xán sở dĩ chăm chỉ học thứ kiến thức giai đoạn sơ cao trung, một là mở rộng năng lực lý giải của bản thân, hai là cơ sở cho nhiều kiến thức tương lai, lấy một ví dụ đơn giản, một nhà nhân chủng học không cần nghiên cứu tới vật lý và số học, nhưng không thể khi đi mua đồ, đến bảng cửu chương cũng không biết.

Tô Xán là thế, những thứ học thuộc lòng y chỉ dùng để rèn luyện năng lực ghi nhớ của bản thân, chứ không mất thời gian nhiều học thuộc lòng, y thức thời, mất điểm thì mất điểm.

Tiết Dịch Dương xếp thứ 40 trong lớp, cầm bài thi về thiếu chút nữa cười méo miệng, cả lớp có hơn 70 học sinh, đời sau thành tích Tiết Dịch Dương luôn quanh quẩn ở vị trí sáu mấy, thậm chí còn có lần huy hoàng thi tiếng Anh xếp thứ nhất từ dưới lên ba lần liên tiếp, đủ ghi vào sử sách.

Bây giờ lại có thể vào vị trí 40, ở trong trường học trọng điểm quốc gia này, đại khái có thể tuyên chiến với trường đại học có chút danh tiếng trong nước rồi.

Chuyện này với Tiết Dịch Dương mà nói chắc chắn sẽ gây dựng lên sự tự tin cho hắn để bước tiếp trên đường đài rất dài phía trước.

Đường Vũ vẫn đứng đầu cả lớp, Tô Xán tính toán, nếu như mình không mất điểm ở những môn học thuộc, nếu làm bài cẩn thận hơn chút nữa thì cũng không kém Đường Vũ quá xa. Lần đầu tiên Tô Xán có cảm giác, cuộc đời mình đã chạm tới quỹ tích của Đường Vũ rồi, mặc dù không phải là thành tựu gì, có điều nó là loại nội tại, có ý nghĩa hơn bất kỳ thứ hạng nào.

Tiêu Nhật Hoa lần nữa nhắc cả lớp ngày mùng 1 tháng 3 tới trường báo danh, sau đó cho cả lớp giải tán.

Rời lớp học, đứng trên sườn dốc, Tô Xán nhìn thấy Đường Vũ đứng phía bên kia, Tiết Dịch Dương vỗ vai Tô Xán, làm bộ dạng cực kỳ tủi thân, xua tay: - Bái bai, đừng quên tối cùng tao đi chơi đó. Sau đó nhe răng cười với Đường Vũ: - Hai người cứ thong thả mà hẹn hò nhé, không làm phiền nữa.

Đường Vũ mặt phớt hồng, định nói gì thì Tiết Dịch Dương đã né cú đá của Tô Xán cười thô bỉ chạy mất, trong lòng hắn, đối với cô hoa khôi lớp trưởng này có chút e sợ, chỉ dám ở trước mặt Tô Xán trêu chọc vài câu, bình thường không nộp bài tập, đối diện với ánh mắt lạnh băng của Đường Vũ, đến xin một câu cũng chẳng dám.

Cùng Tô Xán đứng trên trạm xe, Đường Vũ quay sang nói: - Lần này thi không tệ nhé.

Nhìn gó má hồng hồng của Đường Vũ, tim Tô Xán cung rung rinh, sau sự kiện KTV kia, gần một tuần không gặp Đường Vũ rồi, lòng tất nhiên rất vui, những thứ ngăn cách giữa hai người lúc này đã ít đi rất nhiều, so với những người bạn khác giới khác của Đường Vũ, mình khả năng là người thân nhất rồi.

Nhưng Tô Xán không chỉ muốn làm bạn của Đường Vũ, y muốn xuất hiện trong cuộc đời sau này của cô, thành tích hôm nay khiến y đủ tự tin nói: -

Ừ, nếu như cứ giữ được thành tích này, mình tin có thể cùng bạn thi vào cùng một trường đại học rồi.

Đây không khác gì một lời công khai bày tỏ, tim Đường Vũ đập rộn ràng, lúc này xe đã tới, lần đầu cô mong xe tới muộn hơn một chút, không biết nói gì, lên xe mua vé, ngồi xuống, lòng vẫn nhẩm đi nhẩm lại câu nói của Tô Xán.

Xe lắc lư đi xuống dốc, bên cạnh là ruộng hoa hiện còn chưa xây thành nhà cửa, mùa xuân hoa nở rộ, rực rỡ như tâm tình của cô lúc này.

Chàng trai khuôn mặt non nớt, nhưng có đôi mắt làm người ta nhìn không thấu đó, lời hứa ngây thơ đó, trong mắt Đường Vũ cho dù không hiện thực, cho dù có chút thương cảm, nhưng cô vẫn muốn say mê trong đó, không muốn tỉnh lại.

Buổi trưa Tô Xán ăn cơm ở cửa hiệu, sau đó đi ra ngoài, quảng trường Tinh Hải đang xây dựng khẩn trương, con phố đi bộ đời sau chưa có. Thật tiếc là xe bus đến không đúng lúc, không rõ phản ứng Đường Vũ thế nào, dù sao mình đã chính thức tuyên chiến rồi, Tô Xán thấy tâm tình rất khoan khoái.

Tô Xán tòa nhà bách hóa, đèn sợi đốt trên đầu tuy vẫn rất sáng, song ít nhiều có thể nhìn ra được trần nhà nhiều năm chưa tu xửa, nhiều chỗ bị bóc tróc, trước mỗi quầy đều có mấy nữ phục vụ, tuổi chừng 18, chắc là tốt nghiệp sơ trung đi làm luôn. Hiện giờ các siêu thị lớn đã bắt đầu thịnh hành ở các thành phố vừa và lớn, Hạ Hải phát triển chậm hơn bên ngoài, nhưng thứ sản vật cũ kỹ này sắp bị thay thế rồi.

Tô Xán sờ cái kính râm trước mặt, nghe bên cạnh có người nói: - Cái kính này tôi mua, có điều nếu cậu trả gấp đôi tiền thì tôi nhường cho cậu đấy.

Tô Xán quay lại, không ngờ là đám Triệu Lục từng gặp ở Khách sạn Bát Nhất, đã chơi với nhau một trận bóng rổ, sau khi thua Triệu Lục muốn thân cận với Tô Xán, song bị Lâm Trứu Vũ mỉa mai một trận, nên bực bội bỏ đi.

Triệu Lục mặt cợt nhả, dựa vào quầy nói: - Chúng ta có duyên phết đấy, bọn tôi vừa đi chơi một chuyến về đã gặp cậu rồi, sao không thấy đám Lâm tiểu tử đâu, còn cả cô bé Lạc Nhiên nữa, để cậu lạc bầy thế này.

Bên cạnh hắn còn có ba bốn đứa con trai, đi cùng còn một phụ nữ bộ dạng giám đốc, họ Vương, tuổi sấp xỉ rồi, đã có vài nhăn khóe mắt, nhưng trông vẫn rất hấp dẫn, thấy Tô Xán bị gây sự thì ái ngại.

Mấy tên Triệu Lục đột xuất muốn mua ít đồ cắm trại, thư ký trưởng chờ bọn họ tới tòa bách hóa trứ danh của Hạ Hải, sau đó bỏ đi, để lại mấy tiểu tổ tông khó hầu hạ này, tuy nói cô ta cũng không tới mức khom lưng uốn gói với đám nhóc, nhưng dù sao cũng do đích thân thư ký trưởng căn dặn đón tiếp, Vương Phượng đành đi bên cạnh.

- Giờ tôi biết vì sao đám Lâm tiểu tử nhìn thấy các cậu lại có vẻ mặt đó rồi, đúng là thích tự chuốc Tô Xán đưa cái kính cho cô phục vụ, chỉ vào Triệu Lục: - Gói lại cho cậu ta.

- Này nói rõ xem, là vẻ mặt gì? Một tên bên cạnh Triệu Lục ầm ĩ lên, nhưng bị Triệu Lục ngăn lại, vẫn cười hì hì: - Không sao, đám Lâm tiểu tử có thái độ gì thì chúng tôi cũng quen rồi, có câu để bụng mới nổi giận, tôi không thèm quan tâm nên chẳng nổi giận! Tôi đã nói, giá gấp đôi, tôi lấy cái kính này.

Thấy Triệu Lục cố chấp trả tiền, giám đốc Vương Phượng cũng không tiện nói gì, ra hiệu cho cô phục vụ đang lúng túng, tạm thời thu lại đã, tiền thừa trả sau.

Tô Xán lắc đầu, không để ý tới đám người vô vị này, đi vào chỗ sau hơn, xem giá cái bút máy, lấy một cái, đám Triệu Lục lại xuất hiện như một bóng ma, nói với Vương Phượng : - Cái bút này tôi cũng trả gấp đôi tiền! Có điều nếu cậu trả bằng tôi thì tôi nhường.

Đây rõ ràng là khiêu khích rồi, chỉ đợi Tô Xán không nhịn được, so tiền với hắn.

Tô Xán mỉm cười với Vương Phượng : - Gói lại cho cậu ấy.

Triệu Lục vốn tưởng Tô Xán sẽ bộc phát, ít nhất cũng khó chịu, ai ngờ vui vẻ nhường hàng cho hắn, ương lên, nhất quyết chơi Tô Xán, làm mất mặt y cũng khoái lắm.

Tiếp theo đó chỉ cần Tô Xán nhìn cái gì hơn một phút là Triệu Lục đều dùng giá gấp đôi mua lấy, Vương Phượng xấu hổ khỏi phải nói, lúc này người trong bách hóa không ít, người ta nhìn thấy cảnh ngang ngược này diễn ra ngay trước mắt, làm sao cô ta chịu được, trong lòng dùng suy nghĩ chỉ là trẻ con kèn cựa nhau để an ủi mình. Nhưng đám "trẻ con" này đều 16, 17 cả rồi, đứa nào đứa nấy thành thục sớm, nên lý do không thuyết phục lắm.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 15: Rượu mời hay rượu phạt?

Triệu Lục cũng không phải là thằng ngốc, Tô Xán cố ý xem xét món hàng lớn, hoặc là quá đắt tiền đều giả vờ mù, dù sao hắn biết Tô Xán chẳng mua thứ đó, mà Tô Xán mua mấy thứ y không dùng chẳng phải càng trúng kế mình sao?

Tô Xán đi một vòng, không mua được gì cũng không lừa được Triệu Lục thì cũng cụt hứng.

Vẻ mặt này bị Triệu Lục thấy hết, cảm giác khoan khoái lan tỏa toàn thân, thấy mắt mình còn hơn mắt lửa ngươi vàng của Tôn Ngộ Không, chút tâm tư của Tô Xán làm sao qua được mắt mình, đảm bảo chỉ cần thứ y thực sự muốn mua là mình cướp hết.

Chỉ khổ mấy tên đồng bọn bên cạnh, xách túi to túi nhỏ đi vòng vèo trĩu tay không dám nói gì.

Nhìn Tô Xán buồn bực đi ra phía cửa bách hóa, Triệu Lục hả hê lắm, cảm giác rất có thành tựu, những cái túi đồ kia đại biểu dù quyền thế hay tiền bạc đều áp đảo Tô Xán.

Tới chỗ gửi đồ ở cửa, Tô Xán quay lại cười với Triệu Lục.

Ý gì đây? Y còn cười được? Triệu Lục ngớ ra.

Trong lúc Triệu Lục ngẩn ngơ thì phục vụ đưa cho Tô Xán thứ y gửi, một tút thuốc lá Nhuyễn Vân, một tút thuốc là Hồng Mai, hai thứ này giá chênh nhau rất lớn, chẳng ăn nhập gì cả, nhưng bọn chúng không kịp nghĩ nhiều, Tô Xán giơ túi trong tay lên lắc với thái độ cực kỳ đáng ăn đòn, sau đó ung dung bỏ đi.

Triệu Lục đứng tại chỗ như trời trồng, Vương Phượng thấy Triệu Lục mua cả đống đồ vô dụng, không biết nên bực mình hay buồn cười.

Cục thành quản là cơ quan chức năng hành chính tổng hợp thực thi công tác quản lý thành thị của Uy ban kiến thiết thành phố, phụ trách quản lý cung cấp nước c hiếu sáng, quản lý xanh hóa công viên, quản lý vệ sinh môi trường, xử lý rác thải, giám sát phòng chống lũ lụt ..v..v..v..

Đi qua một cánh cửa sắt dây leo quấn chẳng chịt, bên trong là bãi cỏ mọc um tùm lộn xộn, chính giữa là tòa nhà đã khá lâu đời, cửa sổ vì ô xi hóa mà có cảm giác như khu nhà hoang, nhưng đây là tòa nhà làm việc của cục vệ sinh môi trường và cục thị chính cũ, hiện là chiêu bài của cục thành quản.

Lầu chính cũng kín dây leo, chợt nhìn như tòa pháo đài thời trung cổ.

Chỗ đất trống đỗ toàn xe tải của đội chấp pháp, phía sáu nữa là khu nhà ở, bên cạnh là công trường đang xây dựng tấp nập.

Phía trong văn phòng cục trưởng, cục trưởng Mã La Hoa tay kẹp điếu thuốc, mông lắc lưa xoay cái ghế, nhả mây nuốt khói, trong lòng lại không thoải mái tẹo nào.

Lần trước tổ chức hành động chỉnh đốn, lại bị vấp ngã ở cái hiệu văn phòng phẩm, hai người bên mình vì xung đột với hình cảnh mà tống vào cục cảnh sát nuôi muỗi.

Cục tức này làm sao ông ta nuốt trôi cho được, dù đội hình cảnh cũng không thể ức hiếp người ta như thế, nhưng gặp phải tên lưu manh giả danh cảnh sát Triệu Lập Quân đó, cục tức này xem ra phải nuốt xuống thôi, bị người ta vả mặt rồi, song người ta mạnh mà, ông ta làm gì được đây, chẳng lẽ ông ta cũng đái lên đầu Triệu Lập Quân.

Chuyện này phía mình đuối lý trước, muốn đòi nợ cũng khó.

Mẹ nó, không chọc vào được đám hình cảnh, không chọc vào được Triệu Lập Quân, vậy lấy cửa hiệu kia ra chơi đùa.

Cái nhà đó tưởng mình ghê lắm à? Hôm nay ông thu cái ô, ngày mai ông nói biển không hợp quy định, cứ lúc đông khách ông đây phái người tới, dù Triệu Lập Quân biết mình giở trò thì sao, làm gì được mình? Dám đụng vào Tằng Toàn Minh thậm chí là cả hệ Hồng Tiểu Thiên sao? Hiện Hồng Tiểu Thiên như mặt trời giữa trưa, ngay cả bí thư Lưu Lam cũng phải nhường đường. Lão Triệu ngươi vênh lắm, song dám làm gì không?

Mã La Hoa đang suy nghĩ thì ở cửa xuất hiện một đứa con trai mười sáu mười bảy tuổi, gõ cửa, nói một câu: - Cục trưởng Vương.

Mã La Hoa ngớ ra, không hiểu sao lại xuất hiện một đứa học sinh ở đây, nhìn còn quen mắt, nghĩ lại nhớ ra đây là thằng nhãi con ở hiệu văn phòng phẩm hôm nọ, là con chủ hiệu, mặt tức thì xầm lại, hừ một tiếng.

Nhìn bộ dạng này của ông ta, Tô Xán có kích động cho một đấm giữa mặt, song vẫn bình thản đi tới, đặt túi ni lông lên bàn, sau đó lấy hai tút thuốc lá ra.

Mã La Hoa nhìn hai tút thuốc lá đẳng cấp khác hẳn nhau, mày nhíu lại, thằng nhãi này có ý gì?

Tô Xán đặt hai tút thuốc lá xong, nói: - Cục trưởng Vương, hai tút thuốc lá này do cậu cháu nhờ mang tới, chuyện lần này gây phiền phức cho cục trưởng Vương rồi.

Mã La Hoa quan sát Tô Xán, thấy giọng non nớt nhưng nói đâu vào đó, trong lòng có chút tán thưởng, nhưng lại coi thường người người lớn trong nhà y, xin lỗi mà không thấy người chủ sự đâu, thật là không biết ăn ở.

Tô Xán thấy ông ta không nói gì, thì cười: - Vậy chào cục trưởng Vương, cháu đi trước.

Mã La Hoa "ừm" một tiếng, tới khi Tô Xán ra cửa mới nhớ ra: - Này, cậu của mày là ai?

Tô Xán quay đầu lại, đáp: - Cậu cháu là Tằng Toàn Minh. Rồi rẽ sang hành lang, biến mất.

Trong văn phòng, Mã La Hoa ngây ngốc nhìn hai thứ thuốc lá, khi gió thổi vào, ông ta mới phát hiện không biết từ lúc nào, lưng mình đã ướt đẫm.

Vội cầm điện thoại lên, quay số.

- Làm phiền cho tôi gặp chủ nhiệm Tằng, tôi là Mã La Hoa cục thành quản ... A chủ nhiệm Tằng, dạ, tôi là Tiểu Mã của cục thành quản, dạ dạ, công việc thuận lợi lắm, không có gì ạ, tôi chỉ muốn hỏi một chút, phía thành quản cần một số đồ văn phòng phẩm, không biết nên mua ở hiệu văn phòng phẩm Hạ Hải không?

Phía kia Tằng Toàn Minh nhíu mày: - Đây là chuyện cục thành quản, tự quyết định, sao cái gì cũng hỏi tôi .. Chợt nhớ ra cửa hiệu kia do em gái mình mở, không biết vì sao Mã La Hoa thu được tin, nói thêm: - Ừm, cửa hiệu đó là địa điểm chỉ định của thành phố, các cậu có thể tới đó mua.

Mã La Hoa vâng dạ một hồi rồi cúp điện thoại, nhìn tút Hồng Mai, lạnh sống lưng, giờ mới hiểu, Tằng Toàn Minh muốn hỏi mình thích uống rượu mới hay rượu phạt đây mà, hiểm thật, may mình chưa làm gì thái quá, lần sợ bóng sợ gió này làm xương ông ta nhũn ra.

Hai tút thuốc lá này tốn của Tô Xán gần 300 đồng, nhưng trừ được cái ẩn họa của cục thành quản là cực kỳ đáng giá, nếu đi đường bình thường, e tốn số tiền gấp mười, mà chưa chắc trừ được khúc mắc trong lòng Mã La Hoa .

Sau bữa tối, Lưu Duệ và Tiết Dịch Dương mò tới tận cửa, cả ba chạy tới quán net, lúc này chưa thịnh hành lâu lắm, có điều cũng qua thời hiếm lạ rồi, mỗi giờ 3 đồng, gian riêng thì 5 đồng.

- Quán nét này mới mở tháng trước, máy mạnh, cài win 98 mới nhất, trò gì cũng có, chơi Quake hơi bị ngọt! Gần đây còn có trò Half- Life, trò này mày chưa chơi, đã lắm. Lát nữa chúng ta chơi ván Star Craft xem tao dùng trò mới học giết mày.

Tiết Dịch Dương giới thiệu rất hăng hái, không để ý tới sắc mặt cổ quái của Tô Xán, đưa mắt nhìn toàn màn hình lồi to uỵch, còn về cấu hình máy, thôi không bình luận là hơn.

- Tao đoán sau này tính năng máy vi tính ngày càng tốt, giá net sẽ ngày càng đắt, như ở Dung thành ấy, một giờ dùng máy mất 10 đồng, bằng cả cốc cà phê. Giờ mới có 3 đồng tranh thủ mà chơi, không nó tăng giá lên 20 thì có mà khóc. Lưu Duệ nói chắc như ăn bắp:

- Chưa chắc, mày chưa tính tới sau tiền lương thay đổi, tới khi tiền net lên tới 20 đồng thì bọn mình đã đi làm rồi, lúc đó lương thế nào cũng 4.000 một tháng, có mà chơi tẹt ga.

Lưu Duệ gật gù: - Mày nói cũng đúng, có khi lúc đó bọn mình cũng mua được một cái về chơi, ê mày thấy sao Tô Xán.

Tô Xán ậm ừ cho có, ngồi xuống bật máy.

Hai tên bạn cũng đã bật máy, lần trước ở quán game thảm bại trong tay Tô Xán, lần này chơi game chiến thuật Star Craft nhất định phải vãn hồi thể diện.

Chẳng bao lâu cả một đám đông tụ tập sau lưng ba người, hiển nhiên đại bộ phận bị kỹ thuật của Tô Xán thu hút.

Khi Tô Xán dùng loại chó rẻ tiền, lợi dụng bug game mua lượng lớn phi long, ùn ùn kéo tới căn cứ thần tộc của Tiết Dịch Dương và chặn đường quân cơ động nhân loại của Lưu Duệ, cả quán phát ra tiếng reo hò.

- Mày lấy đâu ra nhiều phi long thế! Tao ngất. Tiết Dịch Dương và Lưu Duệ nối nhau thoát game, tức hộc máu.

Tô Xán dựa lưng vào ghế, duỗi lưng, thời đại này biến đổi thật nhanh, nửa năm trước thôi bọn họ còn khổ luyện WE 10 thì bây giờ đã nổi lên phong trào Pc game rồi, nhanh tới mức không kịp làm người ta quyến luyến.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 16: Chúng ta đều biến thái hết (1)

Ngày ba mươi tết âm lịch năm 1998, cả nhà đoàn tụ một chỗ, ai nấy mặt hồng hào, đều chúc cậu cả Tằng Toàn Minh năm sau sí đồ thuận lợi.

Điểm này cứ nhìn thư phòng cậu cả chất đầy các loại quà biếu năm mới là thấy rồi, người tới cửa quà cáp không dứt, còn có cả người đi xe hơi tới, khiến người khu tập thể cục kiến thiết cảm khái, ai ngờ Lão Tằng tính tình quái gở ấy có cái ngày này.

Tằng Toàn Minh nói với Tô Kiến Thành: - Công trình phía chú vừa mới khởi bước, còn rất khó khăn, nghe nói có chia rẽ với tổng công ty? Có chia rẽ cũng không sao, trong công tác có quan điểm khác nhau là bình thường, cần phải trao đổi giải quyết. Đây là công trình tôi vỗ bàn quyết định cho phía chú, xây xong, có trợ lực lớn trong việc xin cho Hạ Hải là thành phố du ịch. Có áp lực gì có tôi chống cho chú trước thị trưởng Hồng, chú chỉ cần đảm bảo chất lượng công trình và tiến độ là được.

Nếu không có tổng công ty trợ lực, bằng vào thực lực bản thân Cty Công trình số bốn thì không đủ đảm nhận công trình lớn như thế này.

Chính vì thế công ty càng dựa vào ý kiến chỉ đạo từ tổng công ty, mà nội bộ của công ty lớn không thể lúc nào cũng thống nhất, chia rẽ và mâu thuẫn là điều khó tránh khỏi, vì thế phát sinh rất nhiều vấn đề vụn vặt làm Tô Lý Thành đau đầu, song phần kiên cường trong quân ngũ vẫn còn: - Vâng, em hiểu rồi, em tin khó khăn gì thì công ty cũng sẽ khắc phục được.

Tằng Toàn Minh gật đầu, có điều ông ta chẳng phải coi trọng Cty Công trình số bốn, mà là tổng công ty Đại Dung đằng sau.

Mọi người tiến hành tổng kết một năm qua, Doãn Thục Anh hỏi Tằng Kha lợi nhuận của cửa hàng, nghe thấy tới 150.000 cũng tròn mắt, nếu như làm địa ốc hoặc kinh doanh lớn mà một năm kiếm được chừng đó tiền thì đóng cửa luôn cho xong, thế nhưng với nhà Tô Xán nửa năm trước còn là công chức bình thường mà nói, trong nửa năm còn kiếm được nhiều hơn tiền lương của nhà cậu cả là không đơn giản rồi.

Một cái cửa hiệu nhỏ kiếm được chừng đó tiền, làm người ta tấm tắc tán thưởng.

Trong bữa cơm Tô Xán chú ý tới vẻ mặt của Mai Lan và Cổ Chính, cả hai đều tỏ ra rất phấn khởi, cái cửa hiệu nhỏ của họ làm ăn không tốt lắm, rõ ràng căm tức vì nửa năm kiếm được có hơn 100.000, hận số tiền nhà Tô Xán không phải của mình, song vẫn phải tươi cười, sống thế cực thật khổ.

Khi xem chương trình liên hoan cuối năm trên TV, cậu cả cho Tô Xán 1.000, thường ngày ông ra ngoài cũng uống tới mặt đỏ tía tai, nhưng không vui vẻ được thế này, thành tích của Tô Xán đã vượt xa cô con gái luôn làm ông kiêu ngạo, thành nhân vật làm rạng danh gia tộc nhất.

Tằng Viên nhìn số tiền mừng tuổi 100 đồng ít ỏi của mình, bĩu môi vì đãi ngộ bất công, bị Tằng Triệu Đinh bợp cho một cái: - Nếu con học tốt như anh con thì số tiền đó là của con rồi. Ngữ khí hơi ghen tỵ, một mặt là thừa nhận thành tích của Tô Xán, mặt khác là không vui vì con trai học hành chẳng ra làm sao.

Tô Xán đang lúc nghèo rớt có được số tiền này thì mừng húm, có tiền để thoải mái hoạt động rồi. Tuy thường ngày có thể xin cha mẹ, nhưng đôi khi cần dùng khoản tiền tương đối lớn không tiện nói với cha mẹ thì vừa vặn dùng tới số tiền này.

Ngược lại Tằng Na trước kia thấy cha mình cho tiền Tô Xán là khó chịu, hôm nay thấy cha mừng tuổi Tô Xán nhiều như vậy cũng chẳng thấy xót

chút nào.

Ăn cơm xong, người lớn ra bàn uống trà nói chuyện, Tằng Na lấy tú ra rủ hai đứa em chơi.

Tô Xán cố ý chơi thua để nhường cho Tằng Na, Tằng Viên ít tiền, không biết có phải do bữa cơm vừa rồi uống hơi nhiều rượu vang không, Tằng Na mặt đỏ phừng phừng, nói với Tằng Viên: - Anh em ở trường được các cô gái hoan nghênh lắm đấy! Theo tin tức chị biết, có mấy cô bé cấp hoa khôi có quan hệ với nó. Nó nhiều tiền mừng tuổi như vậy, hôm nào bảo nó mời khách, gọi hết mấy cô gái đó ra.

Tằng Viên và Tô Xán ngạc nhiên nhìn Tằng Na, từ nhỏ Tằng Na lúc nào cũng mang bộ dạng học sinh ngoan nghiêm mặt với họ, dù lễ tết cũng lấy chuyện thành tích học tập của họ ra nói.

Chưa bao giờ kéo đề tài sang chuyện khác, còn giảng đạo lý nhân sinh cho hai đứa em, ví như :" Đẹp trai thì sao nào, hai đứa nhìn người kéo xe ba bánh ngoài kia đi, ai nấy cao lớn đẹp trai cả đấy! Còn không chịu học cho tốt thì đi kéo xe luôn cho nó nhanh!"

Khiến cho một lần Tằng Viên làm văn đề "chị gái tôi", miêu tả Tằng Na như phát xít, để lại bóng ma u ám trong tam linh nhỏ bé non nớt của nó, khiến cho thầy giáo Tằng Viên tới tận nhà nói chuyện, trách mắng không khí gia đình của bọn họ.

Cho nên khi Tằng Na nói chuyện nam nữ này với hai đứa em trai, hình tượng nữ hoàng phát xít giáo điều của cô đổ rầm rầm, khiến hai đứa em khiếp hãi.

Có điều bằng kinh nghiệm sau này Tô Xán biết chị mình mồm miệng chua ngoa, song lòng mềm như đậu phụ, nên há hốc mồm cũng khép lại nhanh hơn Tằng Viên.

Buổi tối Tằng Na giữ Tằng Viên ở lại, vì từ nhỏ nó giống trẻ con ngoại quốc, da tắng, mắt to, tóc xoăn. Tằng Na rất thích ôm nó ngủ, thậm chí từng cùng tắm chung với nó.

Tô Xán cũng ở lại luôn, dù sao đã một thời gian rất dài không ở lại nhà cậu cả, y rất nhớ thời hai anh em ngủ lại nhà cậu cả, chùm chăn trò chuyện thâu đêm.

Xem hết chương trình mừng xuân, Tằng Na đi tắm rửa, ngủ trong thư phòng.

Tô Xán và Tằng Viên ở trong phòng Tằng Na, Tằng Na bố trí tường khuê phòng bằng màu hồng nhạt rất êm dịu, không khí có mùi hương thơm nhè nhẹ, mùi thơm này làm Tô Xán hơi ngại ngùng, y biết đây là mùi thơm gì.

Còn Tằng Viên chẳng có chút chướng ngại nào, nhảy bịch lên giường, vùi đầu vào chăm đệm mang theo mùi thơm của Tằng Na, hít thỏa thích.

Tô Xán ngồi xuống đầu giường, có chút gò bó, trên tường có bức ảnh nghệ thuật Tằng Na chụp năm chín tuổi, khoác lụa trắng, đeo cánh, ảo tưởng mình là thiên sứ, cực kỳ xinh đẹp.

Đây là lần đầu tiên vào phòng con gái sau khi quay trở lại, tuy nói là chị họ mình, Tô Xán có chút thiếu tự nhiên, thầm nghĩ, sao mình lại trở nên thuần khiết như tấm thân này rồi, ừm, ít nhất bề ngoài mình rất thuần khiết.

Rửa chân xong, cả nhà cậu đã ngủ rồi, chỉ có ánh đèn nhu hòa trong phòng Tằng Na chiếu sáng.

Mùi thơm trong chăn, Tô Xán cảm thấy dễ chịu, không tự nhiên lắm, nhưng mùi thơm cơ thể thiếu nữ đích thực rất dễ chịu.

Trời khá muộn rồi mà Tằng Viên không buồn ngủ chút nào, lúc thì đi lục giá sách, lúc đi ngó tủ, rồi đứng trên giường nhìn Tô Xán, trong lòng tựa hồ

giấu chuyện gì đó, cuối cùng không nhịn được, nói: - Anh có phát hiện ngực chị trở nên to hơn không?

Hả, cái thằng nhái này trưởng thành sớm, biết chú ý cái này rồi.

Tằng Viên cười rất gian, tới bên giường, vẫy tay với Tô Xán: - Anh tới đây em cho anh xem cái này hay lắm.

Chắc chắn không hay ho gì, song Tô Xán không kháng cự được vẫn tò mò bò tới, xoạch một tiếng, ngăn kéo dưới giường mở ra.

Tô Xán tức thì thấy mấu sôi sùng sục.

Áo lót ren hoa, mấy cái quần lót bông nhỏ, in đủ thứ hình ngộ nghĩnh xinh xắn, có loại hình tam giác nhỏ xíu, thậm chí có áo lót đệm lớp lót dầy, nơi đó có vết lõm nhỏ, thực sự dụ dỗ người ta tưởng tượng.

Tô Xán có chút chùn chân, muốn nghiêm mặt giáo huấn Tằng Viên, nhưng phát hiện mình mà nói những lời chính nghĩa ra lúc này, nhất định sẽ phỉ nhổ bản thân đạo đức giả.

Tằng Viên ngây ngốc nhìn đống y phục riêng tư của con gái, với nó cứ như là rương châu báu vậy, cười khì khì, cho tay vào sâu bên trong, moi ra một cái quần lót nhỏ, ở chính vùng tam giác gần như trong suốt. Một mùi thơm dịu luồn vào cánh mũi, Tô Xán cảm thấy tim phình lên, máu chảy giần giật tới mỗi huyết quản nhỏ khắp chân tay.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 17: Chúng ta đều biến thái hết (2)

Có những chuyện chỉ có thể nghĩ chứ không thể làm, nếu như nghĩ cái mà làm ngay thì không phải là con người nữa, ví như ra phố thấy một mỹ nữ nóng bỏng, thế là bất chấp tất cả xông tới sờ nắn cho đã đời, thế thì cái xã hội này loạn con mẹ nó rồi. Cho nên con người không có tự do, muốn làm không dám làm, muốn nói mà không dám nói, nói lại không dám làm. Chính bởi vì thế mà mới thành biến thái, nên kỳ thực mỗi người chúng ta đều có phần biến thái.

Suy nghĩ lúc này của Tô Xán giống người thường, tức là biến thái, có điều y không làm chuyện biến thái, thế mới chính là con người. Tô Xán chỉ nghĩ thôi, khống chế trong phạm vi ảo tưởng bình thường về tâm lý và sinh lý của nam nhân.

- Này, đừng lục lung tung. Tô Xán nuốt bước bọt, nói một câu rất thiếu sức thuyết phục, vì lúc đó xuất hiện trước mắt y là cái quần lót đen nhỏ xíu, riềm ren hoa, ở giữa có một làm bằng voan mỏng trong suốt, kéo từ phía trước ra tận sau mông, vì thế y không thể kiềm chế được suy nghĩ Tăng Na lúc mặc cái quần lót này, chắc chắn hai bờ mông trắng nõn không thể được bao phủ hết, chẳng những thế vị trí kia của nữ nhân …

A, thật là điên, mình nghĩ cái gì vậy chứ, thằng nhóc khốn kiếp kia chứ.

- Em lấy mấy thứ ở chỗ chưa gấp thôi, chị ấy không biết chúng ta đụng vào đâu.

- Là mày đụng vào, liên quan gì tới anh. Tô Xán điên tiết, rít lên khe khẽ:

- Như nhau cả thôi, nếu mà bị phát hiện em sẽ khai anh ra, anh nghĩ mình thoát được không? Tăng Viên tay cầm một cái quần lót, tay kia vẫn cho vào

trong ngăn kéo xem còn phát hiện thứ gì hay ho hơn không, không để ý nướt bọt ở mép chảy xuống, làm ướt một cái quần.

- Tằng Viên. Tô Xán sôi máu, y gặp oan khuất vô số lần vì tình huống muốn cãi không được thế này, nhìn thấy thằng em mắt đờ đẫn như phê thuốc quay lại: - Anh muốn bóp chết mày bây giờ.

Lúc ấy Tằng Viên mới chịu đóng cái ngăn kéo lại, nhưng nó cầm theo chiến lợi phẩm, Tô Xán giằng lại cất đi lại không thể dùng sức, sợ cái quần mỏng thế kia mà rách thì khốn đời, đành bỏ mặc.

Đêm ba mươi tết đó định sẵn có người khó mà ngủ nổi, nhìn qua cửa sổ thấy pháo hoa bùng nổ giữa trời, không khí tràn ngập mùi thơm cơ thể thiếu nữ, đầu óc Tô Xán trôi nổi bập bềnh, như nhìn thấy Tằng Na đi trong trường học, ôm sách trước ngực, mái tóc dài tung bay, đôi chân dài trắng muốt nhẹ bước qua sân trường đầy nắng, hình ảnh đó dần thay đổi, cô gái biến thành Đường Vũ.

Tô Xán cười nhẹ, cảnh tượng này đời sau y chưa bao giờ được thấy, liệu có đại biểu cuộc đời y đã đi theo hướng khác trước rồi hay không? Con đường này có lẽ không thuận buồm xuôi gió, càng vô thường và đầy bất trắc, nhưng hiện giờ Tô Xán đã có dũng khí đối diện với nó, sáng tạo ra mộng tưởng của mình.

Mơ mang ngủ lúc nào không hay, sáng sớm bị tiếng đập cửa đánh thức, Tô Xán lờ đờ mở mắt ra, nghe thấy có tiếng Tằng Na ở cửa: - Hôm nay phải lên núi, chị cần thay quần áo, hai đứa mau dậy đi. Chị đi rửa mặt về là phải mở cửa đấy.

Quay đầu lại, thiếu chút nữa Tô Xán mắc bệnh tim, thấy Tằng Viên tay trái cầm một cái áo lót, tay phải cũng cầm quần lót, đầu vùi vào giữa, mặt ngây ngất, không biết mơ gì, nước dãi ròng ròng chảy xuống.

Đánh thức Tằng Viên dậy, nó vẫn còn không chịu mở mắt, nghe Tô Xán nói chị cả dậy rồi, nó cuống cuồng mở ngăn kéo nhét vào, lúc này ở cửa đã truyền tới tiếng đập cửa bực bội của Tằng Na.

Mở cửa, Tằng Viên mặt cúi gằm xuống đi ra không nói câu nào, không giống nó thường ngày, Tô Xán muốn đá đít thằng nhóc nhát gan này, nhưng mắt liếc qua ngực Tằng Na, thấy chấm nhỏ gồ lên, chị ấy không mặc áo lót, thế là y cũng rất vô dụng cúi đầu xuống. Tằng Na dùng ánh mắt hồ nghi nhìn hai đứa em, vào phòng đóng cửa lại.

Đợi khi mở cửa ra, mặt Tằng Na đỏ tới mức Tô Xán thề không ngờ da người có thể đỏ tới mức đó, thái độ cao ngạo thường ngày biến mất, ánh mắt nhìn mình, Tô Xán không biết dùng ngôn từ gì miêu tả nữa, cái mặt y khó coi hơn là khóc, xem ra chị cả phát hiện đồ lót của mình bị đụng vào rồi, thậm chí khả năng đã phát hiện vệt nước dãi trên đó, chuyện khốn kiếp nhất là chắc chắn trong lòng chị, chuyện này mình không thoát được liên quan.

Chắc chắn trong lòng chị, mình biến thành thằng dâm ô, biến thái rồi, tồi tệ hơn nữa là về sau khi nhìn chị cả, thi thoảng Tô Xán lại nảy ra những tưởng tượng thiếu lành mạnh.

Tằng Viên, anh thực sự muốn bóp chết mày!

Cả nhà đi lên núi thắp hương, năm vừa qua chuyện gì cũng thuận lợi, nên mợ cả càng thêm thành kính, còn ở lại ăn chay ở chùa, tới chiều mới trở về nhà.

Suốt cả một ngày hai anh em tránh Tằng Na như tránh ta, mặt cúi gằm, Tằng Na nói gì là líu ríu vâng dạ, không dám cãi nửa lời.

Về tới nhà mình Tô Xán mới thở phào, sau đó gọi điện cho bạn học thân thiết chúc năm mới vui vẻ, khi gọi cho Lâm Lạc Nhiên, người tiếp điện

thoại là cô gái, hắn là phục vụ viên, trả lời: - Cô Lâm đã đi rồi, về nhà ở thủ đô ăn Tết.

Tô Xán cúp điện thoại, trong lòng có hơi hẫng, Lâm Lại Nhiên lại lặng lẽ rời đi rồi, cái thành phố nhỏ này rốt cuộc không phải nơi thuộc về cô ấy, cô ấy chỉ là người khách ở tạm mà thôi, cô vẫn sẽ quay về cuộc sống của mình, năm sau cô ấy liệu còn quay về trường nữa không? Đây là chuyện không ai nói chắc được, có lẽ rồi cũng đến một ngày như vậy.

Cố ấy cứ vậy lặng lẽ rời đi, không nói với mình một tiếng.

Có một tích tắc, Tô Xán trong lúc hoảng hốt nhận ra dù là Lâm Lạc Nhiên hay Đường Vũ, mình vẫn chỉ là người đứng cạnh nhìn, không chạm vào được quỹ tích nhân sinh thực sự tồn tại của họ, dù mình có năng lượng tích trữ, liệu nó đưa mình tới phương hướng nào, làm sao mới hòa được vào quỹ tích cuộc đời họ? Trở thành nhân vật lớn sao?

Lý Gia Thành, hoặc là Stephen Hawking những người này có lẽ quá trừu tượng, bọn họ có lẽ nhấm nháp dã tâm dẫn đầu thế giới hoặc văn minh nhân loại, còn y biết mình chỉ là nhân vật nhỏ, quay trở lại đây, y chỉ muốn làm một nhân vật nhỏ không bị người ta xem thường mà thôi.

Nhân vật lớn người mang vô số hào quang cũng chẳng vẻ vang như tưởng tượng. Hoàng Hà, Trường Giang sóng tiếp sóng, khí thế hung dữ, thực ra chỉ là thân bất do kỷ mà thôi, cuộc đời như thế, dưới sự khoái ý thực sự có mấy phần hạnh phúc?

Nói cho cùng Tô Xán chỉ muốn thoát khỏi sự cuồng bạo của số mệnh, có được cuộc sống tự do, đặc sắc thôi.

Cuộc sống đặc sắc đó, y không muốn thiếu vắng hình bóng Đường Vũ, đó là mục tiêu nhân sinh thiết thực hiện giờ, nếu không mình phấn đấu vượt khó vươn lên không khỏi quá đơn điệu, trống rỗng, Tô Xán thấy tới lúc cùng cha mẹ nói chuyện mở chi nhánh rồi, thời gian này cũng vừa khéo.

- Sao lại mở chi nhánh, nhà mình duy trì cái cửa hiệu này đã mệt lắp rồi, tiền kiếm cũng đủ nhiều rồi, chỉ cần tích góp mấy năm là có mấy chục vạn, cha mẹ đủ tiền học phí của con, rồi tiền mua nhà cho con cưới vợ, thế là được. Buổi tối cả nhà ăn cơm xong ngồi ở ghế sô pha xem TV mới mua.

Tằng Kha và Tô Lý Thành rốt cuộc vẫn mang tư tưởng tiểu thị dân, nếm được mật ngọt, lại không phải chi tiêu gì lớn, nên rất thỏa mãn rồi, cuộc sống có thể tự cấp tự túc. Nói cho cùng họ sợ thất bại, thất bại cả đời rồi, khó khăn lắm mới xoay chuyển được, nếu mở hiệu mới không kiếm được tiền thì lấy đâu ra bù lại được.

- Vả lại còn đặn tâm tư vào chuyện học tập đi, đằng quan tâm tới mấy chuyện này nữa. Tô Lý Thành tiếp lời vợ, nghiêm túc nói:

****

Thừa nhận đi, các bác cũng là lũ biến thái phải không?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 18: Kế hoạch mở chi nhánh (1)

T

ừ khi con quan tâm tới chuyện trong nhà, chuyện học tập của con có đi xuống không? Thi giữa kỳ con xếp thứ 10, thi cuối kỳ con xếp thứ 8, đã bao giờ phân tâm làm tụt điểm chưa? Tô Xán hạ quyết tâm rồi, lầy này không lấy thái độ trẻ con xúi bẩy nữa, dứt khoát phải nói chuyện đàng hoàng với cha mẹ:

- Cũng phải. Tằng Kha gật đầu: - Cha mẹ cũng hi vọng con giữ được thành tích thôi.

- Cha, mẹ, con tự biết chừng mực, mở chi nhánh, chính là không muốn cha mẹ quá mệt mỏi, hiện giờ tuy thuê người làm, có điều họ chỉ là làm ca, nhiều việc cha mẹ tự tay làm, từ nhập hàng lên giá, tới tính sổ. Khi mở chi nhánh rồi, có tiền, mời thêm người, cha mẹ chỉ làm việc quản lý và thu tiền, duy trì kênh nhập hàng thôi, toàn bộ quá trình quản lý sẽ nhất thể hóa, đơn giản hóa, cha mẹ sẽ càng thêm nhẹ nhõm, lại kiếm được nhiều tiền, tội gì không làm.

Tằng Kha cũng hiểu chuyện đó, có điều bà do dự là vấn đề khác: - Nhưng chi nhánh phải kiếm được tiền mới được, nếu không ném tiền vào đó thua lỗ thì sao?

- Con đã tìm được cửa hiệu rồi, ngay cổng trường Tam Trung, cha mẹ còn lo khôn bán được hàng sao?

Tương lai kế tiếp Bill Gate, Walmart đem nghề bán lẻ thành sản nghiệp chế tạo tài phú lớn nhất thế giới, ai còn dám xem thường loại nghành nghề liên qua tới sinh hoạt của dân thường này? "Cố bất tích khuể bộ ， vô dĩ chí thiên lí； bất tích tiểu lưu ,vô dĩ thành giang hải 。" đạo lý đơn giản, nhưng hiếm ai nắm được.

***Cho nên không góp những nửa bước (bước ngắn) lại thì không thể đi đến thành sông, biển. - Khuyến học - Tuân Tử.

Tô Xán thích cái quá trình biến từng giọt năng lượng thành kết quả, có một khoái cảm lên LV. So với hơi chút cầm cả chục triệu đập vào mặt người ta còn sảng khoái hơn, cảm giác thành tựu càng lớn hơn.

Tô Lý Thành sửng sốt: - Con chọn luôn cả vị trí rồi?

Tằng Kha tư tưởng tấn tiến hơn chồng, hứng thú nói: - Nếu con xác định rồi thì được thôi, dù sao nhà ta có chút tiền, kiếm được thì kiếm, không kiếm được thì coi như mua lấy bài học. Con mình giỏi như thế, không cần cha mẹ quá lo cho nó nữa rồi.

Tô Lý Thành gật gù, đúng vậy đứa con này đúng là hơn cha mẹ rồi, chuyện này làm tốt, coi như có cơ sở cho con mình bay cao hơn nữa.

Ngày hôm sau Vương Thanh dẫn mẹ tới vừa chúc Tết, vừa là để bàn chuyện chi nhánh, mẹ Vương Thanh tên là Trịnh Ngọc Lan, cha cô mất sớm do xuất huyết não, một tay mẹ ở vậy nuôi cô khôn lớn, người phụ nữ trông hiền lành nhu nhược này bên trong rất kiên cường.

Trịnh Ngọc Lan cứ áy náy chuyện con gái mình mang mục đích tới cửa hiệu nhà Tằng Kha nên cứ xin lỗi không thôi, Tô Xán không tham gia câu chuyện, để người lớn bàn bạc, Tô Xán ở trong bếp làm cơm, cha mẹ quanh năm vất vả vì y rồi, Tô Xán có một ngày báo hiếu.

Vương Thanh ở phòng khách thương lượng công việc xong cũng vào bếp trợ giúp Tô Xán, vừa mới vào bếp Vương Thanh ôm lấy Tô Xán từ sau lưng, hôn lên mỗi bên má y một cái: - Đây là phần thưởng như đã hứa.

Thừa biết Vương Thanh chỉ coi mình như đứa em trai để trêu chọc thôi, nhưng tâm lý là một chuyện, cơ thể mười bảy tuổi này quá nhạy cảm, má

nóng ran lên, phải hỏi chuyện át đi: - Mọi người bàn bạc ra sao rồi.

- Xong rồi, nhà tôi cung cấp cửa hiệu, nhà cậu tiến hành trang trí xếp đặt, lợi nhuận chia ba bảy, nhà cậu lấy ba phần, mấy ngày nữa tiến hành luôn, hi hi, sao má đỏ thế kia, không phải lần đầu được con gái hôn chứ, thật đáng yêu. Còn đưa tay béo má Tô Xán.

- Chị có muốn ăn không hả?

Vương Thanh bốc một miếng rau xào, nhai vài cái, gật đầu: - Rau thái vụng, nhưng nêm nếm đủ, không nghĩ cậu còn biết nấu ăn nữa, sau này cô gái nào lấy cậu thì vớ bở rồi.

Vì trong nhà mẹ y cường thế hơn cha y, nên Tô Xán chịu nhiều ảnh hưởng của mẹ, y rất tôn trọng nữ giới, như đời sau Tô Xán ra quán bar kiếm nữ nhân giải quyết nhu cầu sinh lý, đó là chuyện ăn bánh trả tiền, y không áy náy, nhưng tuyệt đối không tùy tiện trong mối quan hệ với phụ nữ, kể cả cô gái văn phòng cởi mở. Vì thế bị Vương Thanh trêu ghẹo y cũng chịu trận, không cợt nhả lại.

Cơm nước làm xong, Tô Xán cùng Vương Thanh bê ra bàn, Trịnh Ngọc Lan cười khen: - Tô Xán, Tiểu Thanh nhà dì luôn mồm nói tới cháu, nói cháu thông minh, là học trò cưng của thầy giáo. Ài dà, mẹ cháu mở hiệu lớn như thế, nhà dì làm chi nhánh cũng được thơm lây, dì xem hiệu nhà cháu trang hoàng rất là đẹp.

Tằng Kha thì khen Vương Thanh: - Vương Thanh cũng rất giỏi, có đầu óc kinh doanh, nhưng mà cho dù kinh doanh cũng phải học thêm kiến thức kinh tế chứ, Vương Thanh, cháu nên xem xét chuyện học hành thế nào.

Vương Thanh vâng dạ, không nói chuyện Tô Xán dạy mình, chuyện này nói ra khó tin, vả lại cũng muốn giữ làm bí mật nho nhỏ của họ. Tô Xán thở dài, bệnh mẹ khuyến học của mẹ đúng là cả đời không chữa được.

Trong bữa cơm, Tô Xán cũng đề xuất luôn chuyện thuê người làm cho cửa hiệu mới, không cho những người khác kịp ý kiến, Tô Xán nói luôn một tràng: - Đây không phải đơn thuần là chuyện mở một chi nhánh, là còn là quy chuẩn hóa việc quản lý, hình thành hệ thống vận hành chính thức, sau này còn áp dụng cho chi nhánh thứ ba, thứ tư …

Mọi người nghe mà chóng cả mặt, cửa hàng thứ hai còn chưa thấy đâu mà Tô Xán tính cái thứ hai thứ ba rồi. Đến lúc Tô Xán đem bát đi rửa, Vương Thanh chạy vào hỏi Tô Xán chuyện thuê người, Tô Xán có thể qua mặt người khác, không thể qua mặt cô, ít nhất không dễ như trước nữa.

- Để chị còn có thời gian mà học chứ, bỏ hết thời gian vào một cái cửa hàng không đáng.

Kết quả Vương Thanh vô cùng cảm động còn Tô Xán được thưởng thêm một nụ hôn vào má nữa.

Ngày hôm sau, Tô Xán nhận được ủy thác của mẹ, chính thức quan sát cửa hiệu nhà Vương Thanh, Vương Thanh nói một câu " tôi đi mua coca" rồi chạy sang hiệu đồ uống gần đó, tới tận hôm nay cô gái này vẫn cứ lâng lâng sung sướng.

Cửa hiệu nhà Vương Thanh bán đồ hỗn loạn, từ đồ chơi, đồ văn phòng phẩm, bậc thêm ngoài cửa còn chất cả đống đồ ăn vặt, vì hàng hóa sắp xếp không tốt, phía sau hơi u ám, nói tới chuyện làm ăn, hoàn toàn dựa vào địa lợi trước cổng trường thôi, nếu không duy trì được cũng thành vấn đề.

Địa lợi cũng có chỗ không tốt, đó là cạnh tranh quá lớn, nên buôn bán không quá lãi, Vương Thanh thấy nhà Tô Xán mở hiệu có vài tháng, làm ăn tưng bừng, ngay cả học sinh ở Tam Trung cũng kéo nhau sang đó mua đồ, hàng bán ít đi, thế nên mới nảy ra ý sang đó xin làm công, học kinh nghiệm.

Nếu không có Tô Xán, mười năm sau cô vẫn bán hàng ở cửa hiệu nhỏ này như Tô Xán đã thấy.

Vương Thanh mang hai cốc coca về, cho Tô Xán một cái, cô thói quen thích ống hút, môi ngậm ống hút, đôi mắt chớp chớp nhìn Tô Xán, càng ngày càng bội phục chú nhóc này, thấy y chăm chú quan sát cửa hiệu nhà mình, lòng vui sướng vô kể, cô đợi giờ phút này quá lâu rồi. Mình cũng rất có tầm nhìn nhé, nếu không ai đi tin tưởng vào đứa học sinh chưa tốt nghiệp cấp ba, Vương Thanh đắc ý nghĩ.

Xem xong cửa hiệu của Trịnh Ngọc Lan, Tô Xán cùng Vương Thanh qua nhà bên cạnh.

Cửa hiệu bên cạnh là của một giáo viên già về hưu, trước kia mở cửa hiệu cũng là vì nghỉ hưu rồi quá buồn chán, bây giờ con cái đã tới Bắc Kinh phát triển, muốn đón bà qua đó, bà chỉ không nỡ bỏ cửa hiệu mà đi, Trịnh Ngọc Lan biết chuyện, nói với Tô Xán, Tô Xán có ý gộp luôn cả vào cửa hiệu nhà Vương Thanh, chuyện này đã bàn bạc từ hôm qua.

Trịnh Ngọc Lan cũng nói với bà giáo rồi, nhưng đối phương dứt khoát đòi 20.000.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 19: Kế hoạch mở chi nhánh (2)

B

à ơi, cháu dẫn người tới xem cửa hiệu nhà bà. Vương Thanh dắt Tô Xán vào cửa gọi:

Bà giáo mắt không rõ lắm, ngớ ra nhìn thằng bé đi vào, giơ ngón tay lên: - 20.000, không thiếu một xu. Lòng hơi bực mình: - Người lớn trong nhà đâu, sao lại để trẻ con tới? Họ yên tâm được sao?

Trịnh Ngọc Lan vội nói: - Ài, bà Triệu, bà đừng coi thường nhé, Tô Xán còn nhỏ nhưng đã giúp cha mẹ lo chuyện kinh doanh trong nhà rồi. Ở trưởng Nhất Trung cũng học rất tốt, sau này sẽ không kém hơn con trai bà đâu.

Bà giáo gật gù, nếu người lớn trong nhà Tô Xán yên tâm thì bà cũng không thành vấn đề, đủ tiền là được, thực ra ở Hạ Hải trình độ văn hóa phổ biến không quá cao, là giáo viên bà ta tự cho mình cao hơn người một bậc, cũng ghét mấy cái cửa hiệu nhỏ do người ít học mở quanh đây, vừa mắt mỗi cô bé Vương Thanh này, đáng tiếc là bỏ học sớm quá.

Tô Xán lễ phép chào hỏi, nói: - Cháu có thể toàn quyền phụ trách tất cả, đương nhiên cuối cùng ký hợp đồng vẫn là cha mẹ cháu. Nhìn quanh cửa hàng nói: - Số hàng hóa tình gộp vào e chỉ tới 10.000 thôi. Bà giáo định phản bác, Tô Xán lại tiếp tục: - Có điều 20.000 thì 20.000, nhưng sẽ không có phí chuyển nhượng nữa. Hàng hóa trong hiệu của bà không ghi giá, cháu cứ tính theo ý bà vậy, người khác chắc chắn không chịu thiệt vậy đâu.

Bà giáo tự biết hàng hóa trong hiệu mình đừng nói 10.000, dù là 8000 cũng chưa tới, toàn là đồ ăn vặt của trẻ con, bà tính phí chuyển nhượng chừng ba nghìn, thằng nhóc này nhìn một cái ước lượng được giá tiền rồi, chẳng trách

trong nhà yên tâm cho nó đi, mình còn tính muốn giá trên trời, xem ra lý tưởng hóa quá rồi.

Thằng bé này nếu đã đồng ý trả 20.000 thì quá tốt rồi, có thể sớm tới Bắc Kinh đoàn tụ với con cái, có điều bà giáo vẫn hoài nghi: - Cháu nhỏ, cháu thực sự đại diện cho nhà mình được sao?

Ngày hôm sau Tằng Kha tới ký hợp đồng, cầm 20.000 trong tay, bà giáo cười toét miệng, có điều Tằng Kha hơi băn khoăn: - Con trai, bao nhiêu hàng hóa phải xử lý, thêm vào trang trí, nhập thêm hàng, hai cửa hiệu gộp lại phải tốn mười vạn nữa, cho dù có kiếm được tiền thì đến bao giờ mới thu lại được mười vạn đây? Mẹ xem sổ sách rồi, hiệu bà giáo mỗi tháng lời được 400, hiệu Vương Thanh được 650 đồng thôi.

Tô Xán cười tự tin: - Mẹ cứ yên tâm đi, hai cửa hiệu đó bày hàng như vậy mỗi tháng kiếm được chừng đó là may rồi, nếu như nhà ta kinh doanh, dứt khoát vượt xa con số đó.

Tiếp đó hai hiệu tiến hành hiểm kê hàng hóa, rồi bắt đầu tiến hành trang trí, theo quan điểm của Tô Xán, đã làm là phải làm cho chuyên nghiệp, bán đồ văn phòng phẩm nếu còn xen cả đồ ăn vặt vào đó, chưa nói lợi nhuận không cao, còn vô cùng phiền phức, phải chạy mấy nơi lo giấy chứng nhận thực phẩm, mỗi tháng phải đi nghe phòng công thương tuyên truyền an toàn thực phẩm, hao tốn tinh lực.

Hai cửa hiệu liên thông với nhau ở giữa, trở thành cửa hiệu lớn, các loại đồ ăn vặt được xử lý, quầy hàng đặt làm lại toàn bộ, phong cách trang trí dùng cổ điển mang theo chút phong thái thủy mặc, biển hiệu cũng đặt công ty thiết kế quảng cáo làm, trên viết (Chi nhánh thứ nhất Hiệu văn phòng phẩm Hạ Hải), bối cảnh là rừng trúc phù hợp phong cách bố trí trong hiệu.

Công nhân quét vôi, trang trí, không phải chuyện một sớm một chiều có thể hoàn thành, phải mất mười lăm ngày mới xong, do mẹ con Trịnh Ngọc Lan

và Vương Minh đốc thúc, tạm thời không cần Tô Xán phân tâm.

Chuyện chi nhánh hòm hòm rồi, Tô Xán cũng thở phào, đang ở nhà xem sách kinh tế học thành thị thì Lưu Duệ gọi điện thoại tới, nói là có cuộc tụ tập bạn bè, muốn lôi y đi cùng.

Tiết Dịch Dương tới huyện bên thăm người thân, nếu không Lưu Duệ đã kéo cả hắn đi cùng, tính Lưu Duệ là thế, thời sơ cao trung bạn bè tụ tập cũng lôi Tô Xán đi, vì hắn cao hơn Tô Xán, để sơm hơn Tô Xán nửa năm, nên với ai cũng giới thiệu Tô Xán là em mình.

Hôm nay khỏi nó cũng biết là lại như thế, Tô Xán nói là không rảnh, nhưng chưa đọc được mấy trang sách thì có tiếng gõ cửa, sau đó bị Lưu Duệ thô bạo kéo đi, thực sự không hiểu sao hắn lại nhiệt tình như thế.

Đi ra đường gặp bạn học của Lưu Duệ, ba nam hai nữ, hai cô gái trông bình thường, nhưng rất biết ăn mặc, ưa nhìn lắm, chắc là đều học Nhị Trung. Ba nam sinh có hai người bình thường, một mặc áo khoác Nike, đi giày Adidas, tóc ngắn, môi dầy, mắt linh hoạt, trông có vẻ nhà nhân vật trung tâm của nhóm.

Lưu Duệ kéo Tô Xán tới trước mặt năm người, hào h ứng giới thiệu: - Đây là em trai tôi.

Trán Tô Xán nổi gân xanh, quả nhiên cái thằng này lại chơi trò đó.

Giới thiệu đơn giản hai bên, chỉ nam sinh mặc đồ thể thao: - Đây là Triệu Dực, gọi anh Triệu đi.

Ê ê.

Đủ rồi đó mày, tao đá thọt trứng bây giờ.

Tô Xán thầm rửa Lưu Duệ, thấy Triệu Dực đợi mình gọi "anh Triệu", đàng hoàng đưa tay ra bắt tay hắn: - Xin chào.

Đám Triệu Dực ngớ ra đưa tay bắt lại, học sinh làm quen, ai lại đi bắt tay như thế.

Hiên Nguyệt là quán cà phê khá cao cấp ở gần đây, cũng có ít tên tuổi ở Hạ Hải, lúc này thương hiệu cà phê lớn như Lương Mộc Duyên, Thượng Đảo còn chưa vào Hạ Hải, nơi thư giãn như Hiên Nguyệt là địa điểm tốt nhất.

Ánh mặt trời chiếu qua cửa kính, ngồi bên bàn nhỏ cầm chén trà xanh hoặc cà phê, tay cầm cuốn sách, cuộc sống đó không phải thứ Tô Xán có thể tiếp xúc ở độ tuổi này.

Lần đầu tiên Tô Xán tới đây, ngó nghiêng bốn xung quanh, hoàn cảnh ưu nhã, cầu thang lên tầng không dùng song gỗ mà dùng kính, làm không gian trông thoáng hẳn, lấy chậu cảnh độ cao vừa phải phân chia thành gian nhỏ, đủ riêng tư, vẫn có thể quan sát cả hiệu. Phục vụ viên đều là các cô gái trẻ mặc đồng phục váy chấm gối, trong hiệu không ít nam nữ trẻ ăn mặc thời thượng ngồi thành từng nhóm, chính giữa có một sân khấu nhỏ đặt dương cầm màu đen.

Mọi người ngồi xuống vị trí tầm nhìn rất tốt hướng về phía sân khấu, mọi người bị kiểu chào hỏi người lớn của Tô Xán làm vui vẻ, một người n ói: - Cậu em trai này của cậu thú vị thật đấy. Chúng tôi nghe tên cậu đá lâu rồi.

Tô Xán nhìn chằm chằm Lưu Duệ, thằng này làm bộ không liên quan ngó xung quanh, thường ngày hắn trêu chọc châm biếm Tô Xán không ít, thế nhưng ở trường đoán chừng lấy Tô Xán ra khoe khoang.

Hai cô nữ sinh đều rất có hứng thú với Tô Xán, nhưng ngại hoàn cảnh, tỏ ra rụt rè.

Triệu Dực thấy mọi người gò bó, đứng ra chủ trì: - Hôm nay tôi mời khách, các bạn uống gì cứ gọi. Chắc các bạn tới đây lần đầu hả, để tôi đề cử nhé, cafe mocha được lắm, còn con gái thì nên uống latte, ở chỗ khác khó mà có.

Triệu Dực cũng là người tài ăn nói ứng xử, từ lúc tới đây nghiễm nhiên thành chủ nhà, rủ mọi người chơi đấu địa chủ, Tô Xán từ chối tham gia, chỉ ngồi bên uống trà Bích Loa Xuân xem.

Mới đầu Triệu Dực cũng quan sát Tô Xán, ăn mặc bình thường, tướng mạo rất khá, có điều tính cách không thú vị gì cả, mọi người đều uống cà phê, bản thân y gọi chén trà xanh ngồi bên mỉm cười xem bọn họ huyên náo chơi bài, thực sự là khác người.

Thi thoảng có khách được phục vụ đi qua, thấy Triệu Dực liền tới chào, đều ăn mặc hạng hiệu, xem ra cũng là khách quen nơi này.

Một người thấy mấy học sinh trung học ngồi đó có vẻ gò bó, cười nói: - Tới chơi à, có cần tôi cho mượn thẻ bạch kim không?

- Tốt quá, lát nữa tính tiền tôi mượn anh. Triệu Dực chỉ quanh: - Tôi dẫn bạn tới chơi, đều tới lần đầu cả.

Lưu Duệ tranh thủ lúc Triệu Dực nói chuyện với người quen, ghé vào tai Tô Xán nói: - Mẹ, ngồi im như xác chết thế? Hai em gái này tao dẫn tới đây là giới thiệu cho mày đấy, thể hiện chút đi, không phí công tao.

- Cái gì? Tô Xán nhướng mày lên, thằng này rảnh việc quá.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 20: Nữ thần dương cầm

S

ợ gì, mày phải cố lên, Triệu Dĩnh và Lục Tri Phi ở lớp tao cũng không ít người theo đuổi đâu. Tao khó khăn lắm mới hẹn họ đi được đấy, nếu không mày nghĩ tao dẫn mày theo làm cái gì? Tuy nói Nhất Trung bọn mày mỹ nữ như mây, nhưng đám nữ sinh Nhất Trung hiện thực lắm, mỹ nữ thì càng khỏi hi vọng. Triệu Dĩnh và Lục Tri Phi không tệ, tính cách cũng tốt, không phải loại con gái vật chất, mày còn không mau tranh thủ.

Tô Xán ngán ngẩm nói: - Mày bớt làm chuyện này đi được không, trước tiên vào đại học đã.

- Vào đại học!? Lưu Duệ khịt mũi: - Còn xa, có câu thơ "Nhân sinh đắc ý tu tận hoan, mạc sử kim tôn không đối nguyệt!" Của ông gì nhỉ, mà đếch quan trọng ... Ba năm cao trung tươi đẹp mà chỉ cắm đầu vào học còn vị gì nữa.

*** Người sinh đắc ý vui tràn đi Chớ để chén vàng trơ với nguyệt. Tương Tiến Tửu - Lý Bạch.

Tô Xán cười, không để ý tới hắn.

Triệu Dĩnh thấy để Tô Xán ngồi một mình ở đây không hay, chủ động bắt chuyện: - Trường Nhất Trung các cạn có gì hay không? Mà bạn biết chuyện đâm người vừa rồi không, học sinh đâm bạn học kia, cuối cùng ra sao?

Lưu Duệ thấy đề tài tới rồi, đang định phát huy tinh thần loa phường của hắn, bị Tô Xán giật áo, trả lời Triệu Dĩnh: - Trường bọn mình khô khan lắm, chẳng có gì vui vẻ cả, chuyện đâm người kia đúng là có, nhưng mà mọi người đồn thổi quá lên thôi, không khoa trương như bên ngoài nói đau, còn học sinh kia bị đuổi học rồi.

Lưu Duệ đẩy Tô Xán ra không cho y nói nữa: - Chuyện này mình biết, nói ra còn do một người bạn khác của mình tận mắt chứng kiến. Nói xong bất mãn lườm Tô Xán một cái, hắn cố tình không nói chuyện này trước, một là tạo bất ngờ, hai là cho Tô Xán thể hiện, ai ngờ Tô Xán lại nhát gái không dám nói, chuyện này mà nói ra thế nào cũng khiến hai cô gái chú ý, chỉ cần gây được sự chú ý thì sau này có cả đống cơ hội, tên này đầu có phân sao?

Tô Xán không nghĩ thế, ai lại thích đem chuyện mình bị người ta xiên một phát kể ra, có bệnh à?

Triệu Dĩnh "ừm" một tiếng, hiện giờ ai cũng nhìn ra Tô Xán không thích nói chuyện, tính cách có phần cô độc, vậy mà trước đó Lưu Duệ còn ra sức giới thiệu cho các cô, tướng mạo cũng được đấy, song rụt rè như thế, chẳng lẽ còn muốn các cô chủ động?

Có tìm bạn trai cũng phải như Triệu Dực, ăn nói khéo léo, biết lấy lòng con gái, chưa nói tới đẹp trai, cao lớn, gia cảnh không tệ, chỉ là hơi ăn chơi, nghe nói vừa mới chia tay bạn gái còn là hoa khôi năm thứ hai.

Cho nên con trai như Triệu Dực, tuy nói là hoàng tử bạch mã có thể khiến các cô gái động lòng, nhưng không phải lựa chọn của các cô gái khôn ngoan, không thể giữ được, còn con trai như Tô Xán, trông có vẻ chân thành hơn, chỉ là bình thường một chút, ai chẳng muốn bạn trai mình xuất sắc, đúng là suy nghĩ mâu thuẫn.

Tô Xán ngồi một lúc đi nhà vệ sinh, Lưu Duệ đuổi theo, hầm hầm với Tô Xán, bảo y làm mất mặt mình, Tô Xán cũng kệ cho Lưu Duệ chất vấn, vặn nước rửa tay, nhìn lại chỗ ngồi bọn họ, Triệu Dĩnh và Lục Tri Phi ăn mặc xinh đẹp ngoan ngoãn ngồi đó, cũng khiến một số nam sinh ở gian xung quanh chú ý, coi như cũng không phải phí công đi chuyến này.

Thu hồi ánh mắt lại, Tô Xán nói: - Không phải là tao không nể mặt mày, Triệu Dĩnh và Lục Tri Phi đúng là không tệ, nhưng nếu có một ngày, không

có hoàn cảnh ưu nhã thế này, không có bố cục hoa lệ thế này, chỉ vẻn vẹn là cái quán bên hè đường mà bọn mình hay đi. Mày thấy người ta quen với nơi ấm hồng trà 50 đồng, còn có thể vui vẻ hưởng thụ một cốc trà sữa 6 đồng không?

- Mày nói cũng phải, tao chỉ giới thiệu cho mày chơi vui vẻ chút thôi, nếu mày suy nghĩ nghiêm túc như vậy tao cũng không trách mày ... Lưu Duệ mặc dù thường ngày có chút phóng túng bất cần đời, nhưng không có nghĩa hắn hời hợt:

Quay trở về chỗ, suy nghĩ của Lưu Duệ đã thay đổi, không cố gắng giúp Tô Xán thể hiện nữa, lúc này không biết Triệu Dực làm hai cô gái cười khúc khích.

- Mọi người chưa biết, vừa rồi Triệu Dực nói một bí mật lớn! Một nam sinh thần bí nói với hai bọn họ.

- Bí mật gì thế? Lưu Duệ hứng thú hỏi:

- Thi thoảng vào buổi chiều, sẽ có mỹ nữ dương cầm biểu diện ở đây! Nghe nói đàn cực hay, quá nửa người tới đây là để đợi xem cô cấy biểu diễn. Nam sinh đó tiếp tục nói, bộ dạng mơ tưởng, xem ra Triệu Dực miêu tả rất sống động.

- Chẳng trách có nhiều người tới đây như thế. Lục Tri Phi không vui bĩu môi: - Có gì ghê gớm đâu, con gái đánh đàn ở đây có khi bị ông chủ bao rồi.

Triệu Dực luôn cười nó vui vẻ lúc này nghiêm mặt lại: - Đừng nói lung tung, anh quen chủ quán cà phê này, ông ấy mở mấy công ty ở trên tỉnh, mở quá cà phê này rất chính quy. Cô gái đó học đàn, tuổi khoảng chừng chúng ta thôi, gia cảnh cũng không phải là tầm thường, vì là nhà họ là bạn với chủ quán, cho nên mới mời được cô ấy tới đây đánh đàn, coi như là một loại rèn luyện. Khi cô ấy tới đánh đàn, có bảo vệ của quán đi cùng, những người

đến đây khẳng định chẳng phải thường ngày ai cũng đàng hoàng đĩnh đạc đâu, nhưng mọi người xem, có ai không ngồi ngay ngắn, họ tới là thưởng thức tiếng đàn của cô ấy. Anh tới đây xem cô ấy nhiều lần rồi, cô gái ấy là nữ thần, không phải người bình thường chúng ta có thể tiếp cận.

- Ồ, thế sao? Lục Tri Phi giọng vẫn rất là chua.

Tô Xán cũng tò mò rồi, rốt cuộc cô gái thế nào mà khiến Triệu Dực cũng tự động liệt mình vào "người bình thường", thực sự muốn chứng kiến một lần cho biết.

Biểu diễn ở quán cà phê không có giới thiệu chương trình nên không biết khi nào cô gái kia mới tới.

Được một lúc có phục vụ đi tới chỉnh thiết bị sân khấu, tiếp đó cô gái mặc chiếc váy đen liền thân, mép váy nhẹ phất phơ theo đôi chân khoan thai như lướt trên mặt đất, eo buộc dây đai nhỏ, phác họa bầu ngực vun tròn cùng vòng eo thon thả, phả ra khí tức thanh xuân nồng đậm.

Cổ cô đeo chiếc giây chuyền bạc rất thu hút, nhưng khiến mọi người không kìm được chú ý tới cái làn da trắng nõn, xương quai xanh gợi cảm, chiếc cổ tao nhã xinh đẹp như chú chim thiên nga.

Đôi môi dầy gợi cảm, cái mũi xinh xinh, đôi mắt lành lạnh đượm buồn, làm người ta xót xa, cô gái khá cao, lại còn đi giày cao gót, nhưng nhỏ nhắn đáng yêu như búp bê Barbie, làm người ta muốn ôm lấy, nhưng khí chất lạnh lùng cao ngạo như nữ thần khiến không ai dám mạo phạm.

Rất nhiều người vỗ tay, song cô gái không chú ý tới ai, mắt nhìn thẳng thần thái lạnh lùng, đi tới ngồi xuống trước chiếc dương cầm, tiếng vỗ tay liền lắng xuống.

Triệu Dực ánh mắt hướng về phía chiếc đàn, thoáng cái như quay trở lại thời thiếu niên đơn thuần năm sáu năm trước, miệng thì thầm: - Nữ thần tới

rồi.

Lúc này người trong quán dù khách mới, hay là do ngưỡng mộ danh tiếng cô gái mà tới đều quay đầu tập trung vào chiếc dương cầm chính giữa.

Đèn treo tường trên đầu bật sáng, ngón tay trắng nón như ngó sen của cô gái hoạt động, tóc bó lên làm hiện ra chiếc cổ thiên nga nuột nà, khúc Ballade pour Adeline của Richard Clayderman phiêu diêu khắp quán cà phê dưới ánh nắng nhu hòa buổi chiều.

Mấy nam sinh ngây ngốc, dù không quá hiểu âm nhạc cũng bị không khí lẫn tiếng đàn thu hút.

Lòng Triệu Dực nổi lên một sự tự hào, mặc dù nói hắn không thể tiếp cận cô gái này, tuy rằng hắn chỉ có thể ngồi xa xa nghe cô biểu diễn, nhưng nghe tiếng dương cầm, trái tim chưa bao giờ được tình thân lấp kín thành tràn trề hạnh phúc.

Ngược lại Lưu Duệ si ngốc tới nước dãi chảy ra vẫn lẩm bẩm :" Sao cô gái này quen thế?"

Mắt Tô Xán muốn lọt khỏi tròng, váy đen liền thân, đôi chân dài miên man, mái tóc vấn cao mang vài phần ung dung, khuôn mặt trái soan toát ra vẻ lạnh lùng xa vắng, cô gái đang chuyên chú điều khiển ngón tay múa trên phím đàn kia không phải Đường Vũ thì là ai?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 21: Anh Tô Xán

Thế giới tâm hồn lan tâm huệ chất của một cô gái phải có cảm thụ tinh tế mới nhận ra được sự mềm mại trong đó, một mặt khác của Đường Vũ lạnh lùng, Đường Vũ ưu tú, cô lớp trưởng gần đây nghiêm khắc phát động trận cuồng phong kiểm tra bài tập, thông qua tiếng đàn hiện ra hoàn toàn.

Dù với trái tim từng trải của Tô Xán lúc này phải đập rộn, ở phía ngưỡng mộ đứng nhìn.

Đây là một màn không thể chạm đến, nó mang tới đâu phải chỉ là sự chấn động, Tô Xán lần nữa mất tự tin, cô gái thế này, mình có thể giữ được sao? Dù y đeo ba lô, bất chấp bão tuyết tiến tới, cũng không tới được, cho dù y ngồi chiến đấu cơ siêu thanh, liệu có đuổi kịp được quỹ tích của Đường Vũ không?

Không biết miêu tả cảm xúc không tên trong lòng mình lúc này ra sao, Tô Xán hơi co mình lại, thậm chí không dám nhìn về phía Đường Vũ, bởi lúc này cô vô cùng chói lọi, không khác gì nữ thần, nghĩ lại mỗi ánh mắt nụ cười của cô, hình ảnh cô gái cùng mình đi dưới hàng cây chương dương, sao mà gần, sao mà xa như thế.

Ai có thể cam đoan không có chút tự ti nào trước mặt cô gái như Đường Vũ? Chẳng trách Triệu Dực cho mình chỉ là người bình thường, không thể tiếp cận.

Tô Xán thậm chí thấy tim co lại, bản năng nhích người về phía chậu cảnh che chắn, lo lắng sẽ bị đôi mắt sáng như sao dưới đôi lông mày tinh tế thi thoảng ngước lên nhìn kia sẽ phát hiện sự tồn tại của y.

Khúc đàn kết thúc, không hề có tiếng reo hò, chỉ có tiếng vỗ tay rào rào phát ra từ tận đáy lòng, không ít người ở đại sảnh muốn giữ vài phần chừng mực, vẫn không kìm nổi nhìn cô gái váy đen.

Một nam sinh bàn của Tô Xán lẩm bẩm: - Chỉ đàn một khúc thôi sao? Giọng đầy nuối tiếc, tin rằng rất nhiều người có chung suy nghĩ, người ngọc rõ ràng ở trước mặt, song không tới gần, nội tâm như có mèo cào.

Triệu Dực còn chưa hồi thần, giọng như nuối tiếc vì tỉnh lại từ giấc mơ đẹp: - Cô ấy thường cách ngày tới một lần, mỗi lần chỉ đàn một khúc, đàn xong là đi, bất kỳ ai muốn mời đều bị ông chủ ngăn lại.

Giờ thì Lục Tri Phi không còn chút ghen tỵ nào nữa rồi, ghen ghét chỉ sinh ra khi người ta không cách nhau bao nhiêu, nếu cách xa quá nhiều, nó sẽ là ngưỡng mộ.

Có phục vụ bê khay tới, đặt lên bàn bọn họ một ấm hồng trà bá tước, sau đó đặt một chén latté trước mặt Tô Xán.

Triệu Dực ngạc nhiên: - Chúng tôi có gọi đâu?

Cô phục vụ cười chỉ về phía sân khấu: - Là Đường tiểu thư mời các bạn.

Đường Vũ đóng dương cầm lại, hơi ngần ngừ, sắc mặt ửng hồng, rồi như đã hạ quyết tâm, đi xuống sân khấu nói với một nam tử trung niên: - Chú Cung, bạn học của cháu ở đây, cháu tới nói chuyện một lát. Rồi đi về phía bàn Tô Xán.

Ánh mắt bốn xung quanh khỏi nói, chuẩn xác không kém tên lửa tầm nhiệt.

Vừa rồi một số nam nhân miệng khô uống liền quá nửa chén trà, ánh mắt dõi theo tưởng cô sẽ rời đi theo thông lệ, không ngờ Đường Vũ không đi, lại còn đi tới đại sảnh, làm tim người ta đập loạn.

Đám Triệu Dực cứ tròn mắt nhìn Đường Vũ đi tới bên Tô Xán, sau đó ngồi xuống, trong mắt không có bất kỳ ai tồn tại, giọng êm ái nhẹ nhàng, chỉ hỏi Tô Xán: - Sao lại tới đây?

Nói câu này Đường Vũ có hơi đỏ mặt, vì ở lớp trang phục của cô luôn là áo sơ mi và quần jean, lúc nào cũng mang hình tượng học sinh ngoan ngoãn nề nếp. Bây giờ mặc váy lộ suốt từ đầu gối xuống, cổ áo trễ lộ xương quai xanh, tóc còn vấn lên, chưa bao giờ cô xuất hiện trước mặt bạn học trong trang phục này.

Mặc dù so với trang phục biểu diễn hoặc là lễ phục mà nói, căn bản không hề lộ liễu, nhưng với học sinh ngoan Đường Vũ, đây đã là thứ trang phục hoa lệ nhất, gợi cảm nhất rồi, trừ khi đánh đàn, cô tuyệt đối không ăn mặc như thế.

Thấy quen mặt bảo thủ bình thường của Đường Vũ, hiện giờ cô đem đôi chân bọc kín trong quần jean giải phóng ra, Tô Xán không khỏi tán thưởng sự thần kỳ của người phát minh ra váy liền thân, tất cả đường nét tinh tế nhu nhuyễn nhất của nữ nhân đều được thể hiện đến mức cao nhất, người đẹp vì lụa, chiếc váy này mặc trên người Đường Vũ, Đường Vũ càng làm cái váy đẹp hơn.

Đám Lưu Duệ, Triệu Dực há hốc mồm ra, tim đập thình thịch.

- Là bị bạn mình kéo tới, bạn cho rằng mình có tiền để tới chỗ thế này sao? Tô Xán cười khổ:

Câu trả lời này làm người xung quanh chỉ muốn bóp cổ y, sao trả lời ngu như hợi vậy hả, không biết nói cho vừa lòng mỹ nhân à, đúng là làm mất mặt nam đồng bào cả nước. Vì bọn họ không thể tiếp cận Đường Vũ, nên Tô Xán biến thành đại biểu của bọn họ.

Đường Vũ đỏ mặt, "ừm" một tiếng, rồi quay lại dáng vẻ bình đạm ít nói ở trường.

Triệu Dực không bỏ qua cơ hội nói: - Hôm nay tôi mời khách, tuy mới lần đầu gặp mặt Tô Xán, nhưng chúng tôi rất hợp nhau.

Tô Xán thầm mắng, ai hợp nhau?

Đường Vũ quay đầu sang cười với hắn: - Cám ơn anh.

Triệu Dực bị nụ cười của Đường Vũ làm thất thần, có điều người khác lại nghĩ tới hai chữ "cám ơn" của cô, Đường Vũ không tham gia vào bàn này, vậy câu đó chẳng phải là "cám ơn" thay Tô Xán sao?

Cô gái này rốt cuộc và Tô Xán có quan hệ gì?

- Mình phải đi rồi, bạn ở lại chơi nhé! Đường Vũ lại nói với Tô Xán:

Mọi người không biết cái tính lãnh đạm của Đường Vũ, cô cũng không phải khéo léo trong giao tiếp, trong mắt hai cô gái Triệu Dĩnh và Lục Tri Phi, Đường Vũ căn bản không để người khác trong bàn vào mắt, tới đi cũng chẳng chào bọn họ một cái, rõ ràng là rơi vào thế giới của hai người rồi.

Tô Xán ở lại đây cũng vô vị, nhân cơ hội nói luôn: - Chúng ta cùng đi đi, mình tiễn bạn.

- Ừ! Đường Vũ khẽ mỉm cười, gật đầu với bảo vệ đứng đợi đón cô.

Đợi hai người đi rồi, Triệu Dực nắm lấy tay Lưu Duệ, Lưu Duệ thiếu chút nữa tưởng khuynh hướng tình dục của thằng này chuyển biển mà cho một đấm vào mũi.

- Anh Lưu! Lần sau em mời khách, mời mọi người ăn đồ nướng, anh dẫn cả anh Tô Xán theo nhé, mọi người làm quen với nhau một phen, là anh em cả mà ..

Lưu Duệ nghe tới "anh Tô Xán" có cảm giác như có muôn vàn con kiến bò lên người.

Đường Vũ và Tô Xán đi ra cửa, nam tử trung niên kia cũng đi ra, cười nói: - Tiểu Vũ, nhờ có cháu mà buổi chiều không biết có bao nhiêu khách tới, theo chú thấy, với thiên phú tài hoa của cháu, sau này học dương càm luôn đi, lúc đó dù biểu diễn ở Nhà hát lớn Thương Hải hay quốc gia, chú Cung cũng tới cổ vũ.

Đường Vũ chỉ cười khẽ, không trả lời.

Nam tử họ Cung quá quen tính cô rồi, hỏi: - Chú lấy xe đưa cháu về nhé?

Đường Vũ nhìn sang Tô Xán, lắc đầu: - Không cần đâu ạ, bạn ấy đưa cháu về.

Nam tử họ Cung nhìn Tô Xán đầy thầm ý, gật đầu: - Cũng được, về tới nhà nhớ gọi cho chú nhé, chú đảm bảo với mẹ cháu là mỗi ngà đưa cháu về tới nhà đấy, cháu chưa về nhà là chú còn lo. Chàng trai, giao Tiêu Vũ cho cháu đấy.

Đường Vũ khoác lên một cái choàng màu trắng cổ lông sang trọng, lúc này cô có thêm một sự cao quý, Đường Vũ không chỉ xinh đẹp bề ngoài, làm người ta càng nhìn càng có cảm giác hưởng thụ là khí chất vắng lặng hết sức đặc biệt.

Đường Vũ cùng Tô Xán đi trên đường, có điều cô đi rất nhiếu tự nhiên, vì ánh mắt của Tô Xán cứ nhìn về phía hai chân cô, khẽ gắt giọng: - Đừng nhìn nữa được không, người ta cũng không phải thích mặc như vậy, nhưng chơi dương cầm phải mặc như thế mới phù hợp.

- Bạn thiếu tiền lắm sao mà phải tới đây làm công? Đàn một bài được bao nhiêu? Tô Xán vẫn còn thấy ngơ ngơ, quên cả lời giới thiệu lúc nãy của

Triệu Dực, quả thực lúc này đầu óc y không vận hành được với nửa công suất thường ngày:

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 22: Kinh doanh không tốt

Đ

ường Vũ thấy Tô Xán hiểu lầm ý mình, vội giải thích: - Không phải, chú Cung là bạn của cha mình, mình đang học đàn, chú ấy mời mình tới để rèn luyện, cũng coi như kiếm thực tiễn xã hội, mẹ mình cũng đồng ý, không phải giống bạn nghĩ.

Nghe vậy Tô Xán có nhận thức đại khái về gia đình Đường Vũ, cô cũng không là cô bé ngoan suốt ngày nhốt trong nhà, mình hỏi câu này đúng là quá ngốc, chỉ cần nhìn cách Đường Vũ tới quán cà phê là hiểu rồi, ai đi làm công có xe đưa xe đón, có bảo vệ? Đi về còn cần đích thân ông chủ đưa về. Gia đình của Đường Vũ không phải là đơn giản.

Gia đình mình hiện giờ e không lọt vào mắt người ta.

Hôm nay Đường Vũ xuất hiện cứ như để chuyên môn đả kích Tô Xán vậy, vốn thời gian trước vì thành tích tăng lên còn tưởng đã đuổi kịp quỹ tích của Đường Vũ, hôm nay vừa nhìn thấy Đường Vũ xuất hiện Tô Xán tức thì nhận ra khoảng cách hai người vẫn còn rất mênh mông.

Lúc này đây hai người đi bên nhau, Tô Xán vốn cao lên nhiều vốn tự tin đi bên cạnh cô, nhưng Đường Vũ đi giày cao gót, thoáng cái y lại bị hạ thấp xuống.

Trong lời giải thích của Đường Vũ cũng mơ hồ có ý muốn y yên tâm, chút ám muội nhỏ hiểu ngầm này, làm nội tâm đả kích Tô Xán được hàn gắn phần nào.

Thành phố nhỏ này, thời gian này, hãy trôi thật chậm.

Nhưng đường xa tới mấy, đi mãi rồi cũng đến, chiếc xe đáng ghét tới nơi, Đường Vũ mỉm cười: - Mình đi đây, không cần tiễn nữa, à, mà đúng là mình đi làm thêm, đàn một bài, chú Cung trả cho mình 200 đồng.

Nhìn bóng lưng Đường Vũ lên xe, Tô Xán bần thần lẩm bẩm: - Chẳng trách sau này cô ấy thành nữ cường nhân, giờ học cao trung đã kiếm được nhiều tiền như vậy. Hướng về ánh mặt trời cười sáng lạn: - Đúng là biết trị gia, có cô vợ như vậy không phải lo vất vả kiếm sữa nuôi con.

Trước đó không lâu còn rúm ró sợ Đường Vũ nhìn thấy mình, giờ còn ảo tượng đến cả chuyện con cái, không biết khả năng chịu đả kích của y cao hay là bị đả kích quá mức thành ngớ ngẩn rồi không nữa?

Quán ăn sáng, Tô Xán kéo ghế ngồi xuống, gọi bát mỳ, Tiết Dịch Dương và Lưu Duệ đồng loạt lên tiếng: - Chào anh Tô Xán.

Lưu Duệ nói câu này còn cho đũa vào bát y gắp mất một miếng thịt, còn Tiết Dịch Dương múc vào bát y một thìa tương ớt, may mà Tô Xán nhanh tay gạt đi.

Cái quán mỳ này nổi danh xa gần, mỗi sáng người qua lại ăn không ngớt, thường thường còn có cả khách phải đứng đợi.

Từ khi gặp sự kiện Đường Vũ kia, Lưu Duệ thích gọi Tô Xán là "anh Tô Xán" để trêu ghẹo, sau đó kể cho Tiết Dịch Dương nghe, thằng này cũng hùa theo, có điều Đường Vũ và Tô Xán ở trường ám muội thế nào hắn biết rõ nhất, nên không kinh ngạc như Lưu Duệ.

Buổi sáng nắng ấm như vậy, ngồi ở bàn ăn bày ngoài vẻ hè, ba người bạn xì xụp húp nước mỳ bốc khói nghi ngút, đơn giản nhưng vô cùng hưởng thụ.

- Cái cửa hiệu văn phòng phẩm trước cổng trường Tam Trung do nhà mà mở à? Tiết Dịch Dương miệng vừa nhai vừa hỏi.

Thấy Tô Xán gật đầu, hắn vỗ bàn một cái: - Tao biết ngay mà! Nhưng mà tao thấy làm ăn không được tốt lắm.

Tô Xán vẫn xì xụp húp mỳ không đáp lời vội, thằng này mở loa thì không chỉ nói vài câu như thế.

Quả nhiên Tiết Dịch Dương nói tiếp: - Mà cô gái kia mày quen chứ? Khi nào giới thiệu cho anh em một chút đi, mày không nghĩa khí chút nào, tao mua đồ ở đó mấy lần rồi, vậy mà chưa được cô ấy nhìn tới cái nào.

Chi nhánh ngoài cổng trường Tam Trung đã cải tạo xong, tiến vào giai đoạn chính thức kinh doanh, hai cửa hiệu sát nhập lại so với cửa hiệu lộn xộn xung quanh ở đẳng cấp khác hẳn, dù thiết kế hay trang trí, đều hoa lệ nhất.

Đương nhiên trong đó có rất nhiều ý tưởng vượt thời đại do Tô Xán góp ý, ở Hạ Hải vẫn còn giữ rất nhiều kiến trúc phong cách Minh Thanh, thậm chí một vài cửa hiệu còn dùng loại xe kéo hàng cổ lỗ sĩ, mặt tiền sơ xài. Tô Xán dùng gỗ vân đào bọc cửa, bên trong dùng khung nhựa tổng hợp, chợt nhìn có cảm giác cổ xưa, lại vừa mới vẻ tân tiến, hợp chủ đề cửa hiệu.

Vì chưa bao giờ thấy hiệu văn phòng phẩm trang trí như thế, nên mang tới cảm giác đầu tiên cho người nhìn thấy là thái độ và quan niệm rất "chuyên nghiệp".

Còn những món đồ nhỏ của hiệu đều bán với giá thấp, cố gắng giảm thiểu tổn thất, lại có tác dụng quảng cáo.

Từ lúc trang trí tới lúc khai trương mất gần 20 ngày, khai trưởng treo biển tuyển người, có bảy tám người tới ứng tuyển, chọn được một phụ nữ trên ba mươi, trông khá là thật thà.

Chủ hiệu là mẹ Vương Thanh, bảy mươi phần trăm doanh thu sẽ đưa về cửa hàng chính của nhà Tô Xán, đương nhiên tiền điện nước, thuê phòng cùng lương nhân viên do cửa hàng chính phụ trách.

Kỳ thực hai cửa hiệu gộp làm một cũng không lớn, chỉ cần hai người là trông coi được, có điều Tô Xán không muốn Vương Thanh hao phí quá nhiều tinh lực và chuyện này, mỗi người nên có chuyện thích hợp mình làm.

Vương Thanh không thích hợp hệ thống giáo dục chính thống, thứ mà cô bài xích, cho dù bổ đầu ra trút vào cũng vô ích, nhưng cô gái này lại cực kỳ nhiệt tình với thứ mình yêu thích, nếu bảo cô học vật lý, hóa học, e một ngày không xem vài trang, nhưng nếu bảo cô đọc văn học, kinh tế thì năng lực hấp thu hết sức kinh người.

Hiện giờ với Vương Thanh mà nói không có mục tiêu gì cụ thể, có điều cô tuyệt đối tin tưởng và thừa nhận Tô Xán, khiến nhiều lúc cô luôn làm theo kiến nghị của Tô Xán.

Có điều chi nhánh khai trương, được tiếng mà không được miếng.

Chi nhánh vì gánh tiền thuê phòng hai cửa hiệu, tiền lương nhân viên, mỗi n gày ít nhất phải có doanh thu 600 đồng mới có lãi.

Nhưng trải qua loạt chuẩn bị kỹ lưỡng, ngày đầu tiên chỉ bán được 400 đồng.

Điều này làm Tằng Kha lòng trầm xuống, bóng ma thất bại thời kinh doanh thời trang của bà quay trở lại ám ảnh.

Thành tích này còn chưa bằng 1/4 cửa hàng chính, từ khi khai trương tới nay, mỗi ngày Tằng Kha đều giám sát lượng doanh thu, với nhà họ mà nói, đây là kế hoạch mạo hiểm nhất từ trước tới giờ, tiền kiếm được nửa năm qua đã ném cả vào đó, nếu như kinh doanh không tốt, thu không đủ bù chi, sớm muộn cũng phải đóng cửa.

Thêm vài ngày nữa, doanh thu vẫn không tăng lên, thậm chí còn sáng tạo ra mốc thấp nhất trong lịch sử, 250 đồng.

Sự tin tưởng của Vương Thanh giành cho Tô Xán cũng dao động, tuy nói vẫn tin tưởng Tô Xán, nhưng kết quả rõ ràng này làm cô cực kỳ nóng lòng, đây còn là khởi điểm bay cao của cô.

Trịnh Ngọc Lan thì không cần phải nói, sớm đã rối loạn rồi, lúc đầu bà còn đảm bảo với Tằng Kha nơi này sẽ kinh doanh rất tốt, nhưng hiện kết quả thế này, tới nhìn mặt Tằng Kha cũng không dám nữa.

Ăn xong mỳ, Tô Xán vỗ bụng no nê, đứng lên nói: - Đi thôi.

Tiết Dịch Dương gọi: - Ê, mày đi đâu đấy, quán game hướng này cơ mà.

Tô Xán không quay đầu lại: - Không phải mày muốn tao giới thiệu Vương Thanh cho mày sao?

- Cô ấy tên là Vương Thanh à? Đợi với, tao trả tiền cái …

Chỉ đi bộ mười phút là tới cửa hiệu của nhà Vương Thanh trước cổng trường Nhất Trung, xa xa nhìn tới, cửa hiệu mở rộng cửa, nhưng bên trong vắng lặng không có lấy một vị khách, trong cái lạnh những ngày đầu xuân, cảnh tượng càng thêm thê lương.

Vương Thanh hai tay chống cằm đứng ở quầy tính tiền, ánh mắt vô hồn, vừa thấy có khách đi vào vội đứng thẳng dậy: - Chào mừng quý khách … Nhưng nhìn thấy Tô Xán thì lòng xìu hẳn xuốngL - Là cậu à?

Lý Ngọc Lan ở gian bên nhìn sang, thấy chột dạ Tô Xán thì rụt người lại, không dám gặp y.

Hai thằng dại gái Tiết Dịch Dương, Lưu Duệ đại khái không nỡ nhìn mỹ nhân thất vọng, cùng nói: - Vừa vặn bọn tao cũng cần vài món đồ cho học kỳ mới.

- Chị cứ tư vấn cho bọn chúng món đắt nhất ấy. Tô Xán cười với Vương Thanh, nhưng lúc này đây cô chẳng có chút tâm trạng nào hùa với Tô Xán.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 23: Viên thuốc phiện trùng sinh

N

hìn bộ dạng như gà con mắc bệnh của Vương Thanh, còn đâu cô gái sôi nổi đầy sức sống thường ngày, Tô Xán không nỡ trêu đùa Vương Thanh thêm nữa, nhìn cửa hiệu một vòng rồi hỏi: - Hai đứa chúng mày nói xem vì sao cái cửa hiệu này lại vắng khách như thế?

Đại khái muốn thể hiện trước mặt Vương Thanh, hai thằng bạn nối khố không cố gắng chọn món đồ nào rẻ nhất để khỏi lõm vào cái túi tiền vốn eo hẹp của bọn nó nữa, vắt óc suy nghĩ. Một lúc sau Lưu Duệ lắc đầu chịu thua: - Nơi này vị trí tốt, cửa hàng đẹp, hàng hóa phong phú, tao cũng không rõ vì sao không có khách nữa.

Tiết Dịch Dương sáng mắt lên, vỗ tay đánh đét: - Phải rồi, đang kỳ nghỉ, làm gì có học sinh mà mua. Thằng này quả nhiên cứ động tới con gái là đầu óc sáng láng hẳn ra.

Đúng thế, câu trả lời rất đơn giản, chẳng qua mọi người quan tâm sinh loạn, không nhìn ra điều hiển nhiên này.

- Chị thấy chưa, sách vở không phải là tất cả đâu. Tô Xán mỉm cười với Vương Thanh còn đang ngỡ ngàng:

- Tôi hiểu rồi, cậu chọn thời gian này mở cửa hiệu ở thời gian này để người được thuê tới quen thuộc với công việc cửa hiệu trước, đến khi trường học mở trở lại, học sinh đông không tới mức luống cuống. Vương Thanh như sống lại, là cô gái thông minh, Tô Xán nói một là cô hiểu hai rồi, chạy ra ôm lấy Tô Xán: - Tôi yên tâm rồi. Rồi buông Tô Xán ra, nhìn sang Tiết Dịch Dương: - Cám ơn cậu nữa.

Đang lúc Tiết Dịch Dương mong đợi một cái ôm của mỹ nhân thì Tô Xán độc ác kéo tay hắn đi: - Đừng vờ vịt mua hàng nữa, tiền mày chỉ đủ trả tiền máy thôi.

Làm Tiết Dịch Dương chỉ muốn vặn cổ Tô Xán ngay tức thì.

Nhất Trung khai trường vào ngày 3 tháng 1.

Tam Trung vì học trước, thời gian khai trường sớm hơn bốn ngày, vào 24 tháng hai.

Vào ngày 24 tháng 2, học sinh Tam Trung chính thức quay về trường sau kỳ nghỉ Tết, kinh ngạc phát hiện ra cửa hiệu mới tinh.

Từ sáng sớm 6 giờ cho tới 7 giờ, chỉ một tiếng ngắn ngủi, Tằng Kha đã nhận được hai cú điện thoại của Vương Thanh: - Dì Tằng, sáu trăm cuốn sách bài tập và ba trăm cuốn vở ghi hết rồi, dì mau chuyển qua cho cháu, còn cần bút nữa, cả bút chì và bút bi! Cháu không nói nữa, đông người lắm.

Tằng Kha khẩn cấp điều hàng từ cửa hàng chính sang, bị cảnh tượng trước mặt làm hoa mắt, người chưa bao giờ thấy dòng người này, không cảm thụ được vì sao ở siêu thị lớn lại xảy ra thảm kịch dẫm đạp nhau.

Hàng mang tới như muối bỏ biển, Tằng Kha phải gọi tới tổng đại lý lấy hàng.

Tới 8h40 chuông vào lớp reo vang, con phố mới dần yên tĩnh trở lại, một ít túi ny lông bay lất phất trên phố.

Còn trong cửa hiệu, cứ như vừa trải qua một vụ cướp, trên giá vốn xếp đầy bút bi, tẩy, gọt bút, trở nên thưa thớt, cứ như bị con rồng đói nuốt sạch.

Giữa tiết thứ nhất và tiết thứ hai, năm thùng hàng tiếp tế nhanh chóng lấp đầy giá hàng, nhân viên đưa hàng phải nói toàn Hạ Hải chỉ có mỗi cửa hiệu

này bán hàng khủng khiếp như thế.

Hết tiết hai, đám học sinh khác hay tin lại tràn vào, bàn tán trò chuyện ríu rít.

Buổi tối phải dùng một rương sắt mang tiền về nhà, Tằng Kha tính toán doanh thu hôm đó, không ngờ doanh thu đạt tới hơn 10.000, nhìn số tiền xếp đống trên bàn, lại ngây ra nhìn về phía phòng học của Tô Xán, cảm giác như đang nằm mơ.

Một ngày kiếm 10.000 tệ, một tháng 30 ngày là cái khái niệm gì? Nói thế không trực quan lắm, tất nhiên không thể ngày nào cũng bán được chừng đó, nhưng cứ theo đó mà nghĩ xem, một năm 3.6 triệu? Đối với nhà bình thường mà nói đó là khái niệm gì?

Chính xác mà nói tổng doanh thu trong ngày hôm đó là 11353 đồng 6 hào, còn lợi nhuận chừng 3.000 đồng.

Tô Xán bị mẹ gọi ra ôm hôn một phen cũng không quá mức quên hết tất cả, cho rằng mình đào được mỏ vàng, chỉ một cửa hiệu nhỏ thôi, không thể giữ được doanh thu này, phải một siêu thị tầm trung sau này mới có doanh thu như vậy, đợi nhiệt độ giai đoạn đầu qua đi mới có cái nhìn chuẩn xác.

Ngày hôm sau mẹ con Vương Thanh qua cả một đêm hưng phấn tới không ngủ, sáng vẫn tinh thần tràn trề mở cửa hiệu thật sớm, tuy học sinh vẫn nườm nượp, có điều kém xa ngày đầu, tổng doanh thu là hơn 7.000.

Tới ngày thứ ba giảm xuống còn 5.000, vẫn tiếp tục sụt giảm.

Cuối cùng mười ngày sau ổn định lại một ngày từ 2000 - 3000.

Tới lúc này Vương Thanh thực sự từ trong giấc mơ đào được mỏ vàng hoàn toàn tỉnh lại, doanh thu một ngày 10.000 đồng không bao giờ quay lại nữa.

Có điều lượng bán lẻ của chi nhánh hơn cửa hàng chính là điều cô không bao giờ dám ngờ tới.

Trong 13 ngày này, tổng doanh thu là 80.000, cứ thế mà tính, doanh thu một tháng khả năng đạt tới 120.000, lợi nhuận khoảng hơn 30.000. Chia cho Vương Thanh gần 10.000, trừ đi tiền thuê nhân viên, điện nước, thuê phòng, lợi nhuận ròng là 20.000.

Cứ thế chỉ cần sau nửa năm nhà Tô Xán sẽ thu lại hết vốn đầu tư, nửa năm sau sẽ hoàn toàn là lợi nhuận.

Mới đầu Tằng Kha tính phải mất tới hai ba năm mới có thể thu lại được vốn, kết quả này khỏi nói càng thêm tin tưởng con trai mình.

Đối với hiện trạng này Tô Xán đã rất hài lòng rồi, ít nhất y cho rằng mình không chơi cổ phiếu, không đầu cơ, không cá độ, không mượn đại thế trong ngoài nước giàu lên trong một đêm, có thành tích này là rất đáng tự hào.

Tô Xán biết những thứ cám dỗ kể trên là thuốc phiện, những lĩnh vực mình không hiểu, những nơi cả đống kẻ mạnh, chuyện một đêm thao tác cả triệu đồng không phải thứ mà y có thể lỗ mãng tham dự.

Mặc dù hiện giờ y nhìn thế giới tương lai sáng rõ hơn, nhưng với bất kỳ lúc nào, thứ phức tạp nhất không phải là hoàn cảnh phát triển ra sao, hướng đi lịch sử thế nào, mà chính là lòng người biến ảo khó lường.

Bất kỳ một giai cấp tử sản nào ra đời cũng cần một quá trình tích lũy tư bản nguyên thủy, muốn trong thời gian ngắn có tài phú gấp trăm lần là chuyện hoang đường, ngành nghề có 500% lợi nhuận chỉ có buôn lậu thuốc phiện, không thì buôn lậu vũ khí, không có con đường thích hợp, không bỏ thời gian gây dựng thì tất cả đều là không thiết thực.

Vì thế Tô Xán luôn cảnh cáo bản thân, ưu thế trùng sinh không phải là tiên dược, ngược lại nó là thuốc phiện, không nên tùy tiện đụng vào.

Nhất Trung khai trường đúng lịch, tất cả học sinh lười biếng, uể oải từ kỷ nghỉ dài, quay lại quỹ đạo học tập.

Học kỳ mới bắt đầu, vì chi nhánh đã tiến vào quỹ tích hoạt động bình thường, cho nên Tô Xán rất phấn chấn, ngược lại Tiết Dịch Dương và Lưu Duệ thì rũ ra như gà rù, hai tên này vì chưa làm xong bài tập mà lo lắng, ngày khai trường lại sẽ kiểm tra bài tập, nghe thấy Tô Xán vô lương tâm khoe đã làm xong bài từ lâu, cả hai chính thức tuyên bố cắt đứt quan hệ.

Cái xe cũ kỹ vẫn theo con đường quen thuộc chạy bon bon xuyên qua thành phố nhỏ, đi qua phố Minh Thanh chưa từng cải tạo, mang mùi vị du lịch xuyên thời gian.

Một chiếc xe hơi màu đen đi qua bên cạnh, tiếp đó Tô Xán nhìn thấy nó dừng lại ở cửa con dốc vào trường, ngồi ở ghế phụ lái đi xuống là Vương Uy Uy, mặc chiếc áo da mới toanh, kéo ba lô xuống. Ở ghế sau Lâm Trứu Vũ cũng vừa ngáp vừa bước ra, một cô gái mặc áo len trắng, quần jean, tóc nhuộm màu hung, còn uốn dợn sóng thu hút không ít ánh mắt.

Tô Xán tò mò, tên béo này lại mang theo ai đây? Chớp mắt nhìn kỹ lại, đôi mắt to ánh vẻ tinh quái kia, là Lâm Lạc Nhiên, cô nàng này về nhà một chuyến thay kiểu tóc mới, rất có phong cách các cô gái Anh, so với mái tóc đen đôi phần dịu dàng, mái tóc hung này làm Lâm Lạc Nhiên thêm cá tính mạnh mẽ, cũng cho thấy sự tự tin độc lập của cô gái này, vì khi ấy không như đời sau, ở trường không có ai nhuộm tóc cả.

Xe bus không có hưởng thụ đãi ngộ tới thẳng sườn dốc như bọn họ, xe bus của Tô Xán đi qua bọn họ, tới bến xe phía trước.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 24: Tân bí thư thành ủy

Lâm Trứu Vũ và Lâm Lạc Nhiên vẫy tay với nam tử lái xe: - Cám ơn chú Vương, cháu chào chú.

- Trứu Vũ, Lạc Nhiên, gặp lại sau nhé. Nam tử trung niên mặt nhã nhặn, đeo kính cận, chừng bốn năm chục tuổi, nhưng giữ gìn tốt, trông như chỉ hơn ba mươi, nói với Vương Uy Uy đã ra trước: - Hay là chiều làm xong việc cha tới đón mấy đứa? Hôm nay có thể vào nhà ở rồi, đồ của mấy đứa ở bên nhà khách đã thu dọn xong chưa, có cần về lấy nữa không?

- Thôi, tan học bọn con tự về nhà, không cần phiền hà nữa. Nói xong Vương Uy Uy một tay hất cặp lên vai, vẫy tay đi rất tiêu sái.

Lâm Lạc Nhiên lại mỉm cười ngoan ngoãn với nam tử trong xe, mái tóc dợn sóng tung bay, cùng Lưu Trứu Vũ đi về phía cổng trường.

Tô Xán xuống xe sau, nhìn theo bóng lưng Lâm Lạc Nhiên, chút hụt hẫng trong lòng đã bay biến sạch sẽ, bọn họ là người khó sinh ra qua lại gì với cuộc sống người bìn thường, rất nhiều học sinh trong trường không biết có những người bối cảnh đặc thù như vậy tồn tại ở bên cạnh mình.

Có điều với Tô Xán mà nói, bất kể là Vương Uy Uy hào sảng mà kiêu ngạo, Lâm Trứu Vũ lười nhác mà thẳng thắn, hay Lâm Lạc Nhiên xa cách lại nhiệt tình, bọn họ thậm chí còn chân thật hơn cả những người bạn cùng lớp tan học cùng đi về với y, trong lòng Tô Xán đã nhận định họ là bạn của mình, nếu có một ngày vì mọi người ở trong thế giới khác nhau mà bọn họ biến mất khỏi cuộc đời của Tô Xán, y sẽ vô cùng cô đơn.

Nghĩ thế Tô Xán cười tự trào, hay dở gì nếu như có một ngày họ thật sự rời đi, ba người Lâm Lạc Nhiên nhất định sẽ cáo biệt mình, mặc dù không thể

có con đường trùng hợp với họ, nhưng chút tự tin này Tô Xán vẫn có, đó là dù tương lai xảy ra chuyện gì, ít nhất lúc này họ là bạn.

Buối tối về nhà ăn cơm, Tô Lý Thành xoa đầu Tô Xán: - Chi nhánh vận hành rất tốt, con của cha có nhãn quang lắm, cha nói rồi mà, con nhất định hơn cha.

Tằng Kha lườm chồng: - Con nó đương nhiên là hơn anh rồi, anh nhìn mình xem, vì cái quảng trường Tinh Hải chạy suốt, nhưng Lão Đông có tăng lương cho anh không. Phó giám đốc, phó giám đốc, nghe thì hay lắm, em thấy làm trâu ngựa thì có, đám người tập đoàn xuống kẻ nào cũng hống hách, làm như họ cao hơn người ta một bậc vậy.

Tô Xán biết gần đây phía tổng công ty lại có người xuống, kiểm tra tình hình thi công công trình quảng trường Tinh Hải, tựa hồ có khúc mắc với Đông Kiến Quân, chuyên bới móc thiếu xót của công trình, gần đây cha cũng vì chuyện này mà lo lắng.

Tô Lý Thành chẹp một cái: - Mấy người đó muốn dằn mặt bọn anh ấy mà.

- Em nghe đồn báo cáo chỉnh sửa đưa tới chỗ tân bí thư thành ủy rồi, lão đứng đầu Lý Ngọc Hà còn nói, tân bí thư thành ủy nguyên là thư ký trưởng của bí thư tỉnh ủy, hồi ở Dung thành quen biết bọn họ, muốn dựa vào uy bí thư thành ủy, trấn áp Đông Kiến Quân.

Tô Lý Thành hừ lạnh: - Đám người này xuống tưởng có thể kiếm chác được chút ở công trình quảng trường Tinh Hải, Lý Ngọc Hà là người của phó tổng giám đốc Dương Khai, trên bữa cơm ngang nhiên ám thị Lão Đông chia hoa hồng cho chúng. Lão Đông lờ đi, thế là phiền phức tới, còn rêu rao quan hệ với tân bí thư thành ủy.

Nói tới đó hạ thấp giọng xuống, tỏ ra thần bí: - Nhưng bọn chúng không biết vị bí thư Vương này từng chiến hữu chung đại đội với lão Đông, tình hữu nghị đó đâu phải bọn họ có thể lay động được.

Vương Bạc tới tiêu khu ven hồ mới được xây chưa lâu, nơi này thuộc về gia đình thành ủy, từ sau khi có lệnh điều nhiệm, nơi này đã phân phối cho ông ta, tiểu viện cây cối um tùm, tiểu lâu hai tầng, đang trang trí thêm, còn có một vườn hoa nhỏ rộng mấy mét vuông, trồng mai đào.

Đồ gia dụng trong nhà được Vương Bạc sai thư ký Tiểu Lý lo liệu, trừ TV, máy giặt, tủ lạnh, mấy cái ghế sô pha nhỏ, bàn học cho ba đứa nhỏ, đều bố trí sau.

Ba đứa nhỏ thường ngày ở tại nhà khách Bát Nhất, đi học không tiện, sau khi ông ta tới liền bố trí lại luôn nơi này, thành nhà cho ba đứa ở, như vậy vào ở hẳn sẽ rất có không khí gia đình ấm áp vui vẻ.

Hai nhà Vương Lâm ừ nhỏ quan hệ không tệ, đều là đại gia tộc, một nhà phục vụ cơ cấu hành chính, nhà còn lại càng chú trọng chuyện bên ngoài, ở hệ thống quân bị cũng có căn cơ, chỉ là người lớn trong nhà đều bận rộn công vụ, ít chiếu có tới con cái, thoáng cái, Vương Bạc phát hiện mình lại cùng con trai tới cùng một chỗ.

Lúc này Vương Uy Uy, Lâm Lạc Nhiên và Lâm Trứu Vũ còn chưa tan học, nhìn phòng ốc vắng vẻ, Vương Bạc có chút cảm giác cô độc.

Chuyến này ông ta từ tỉnh ủy điều tới, cấp bậc hành chính không thay đổi, đều là cấp chính sở, rốt cuộc là đi lấy tiếng hay là bị đày thì bên ngoài cũng khó nói, hiện hệ phái đối địch trên tỉnh đã hành động, hệ nhà họ Vương cũng hành động, giao phong ở tầng cấp này rất kín đáo, kết quả giao phong là ông ta bị điều tới làm bí thư thành ủy Hạ Hải.

Thư ký trưởng của bí thư tỉnh ủy là quản gia của tỉnh ủy, nhân vật trên đầu quá nhiều, bản thân bị trói chân trói tay, làm gì cũng phải cố kỵ mọi phương diện, điều xuống đứng đầu địa phương, có thể làm ra một phen thành tích trong phạm vi mình điều không rồi.

Nếu như mình là người không có giá tâm chính trị thì điều ngang cấp không hề gì, thế nhưng liên quan tới vấn đề thăng cấp phó bộ trong tương lai thì thành rất có vấn đề, con đường bí thư thành ủy thăng chức hoàn toàn khác, nhưng so với thư ký trưởng thăng lên phó bộ khó hơn nhiều.

Huống hồ, mình bị điều khỏi tỉnh, chẳng phỉ nói rõ hệ phái của mình trên tình bị rút đi vài phần lực lượng, rất bất lợi cho cân bằng trận doanh, từ đó mà xét, trong cuộc va chạm gần đây, hệ phái nhà họ Vương gặp phải trở ngại, nhân vật áp trận cấp trọng lượng không có trong tỉnh, cho nên không thể điều động nguồn lực tiến hành phản kích, vì thế nhà họ Vương đành chấp nhận để Vương Bạc bị "đi đầy".

Nghĩ tới mình bị gia tộc ném đi làm tốt thí bất đắc dĩ, lòng Vương Bạc khó chịu như bị kiến cắn.

Hạ Hải khả năng là điểm cuối trong sĩ đồ của mình?

Phàm là người trong cái vòng tròn này đều rất trân trọng từng sợi lông của bản thân, mỗi bước đầu cẩn thận, không để mình lún vào cảnh bất lợi, đó là kiếm thủ giao phong, không cho phép có chút sai sót nào, vì họ đều biết, một khi có sơ hở, đối thủ không chút do dự phá lưới phòng ngự của mình, cắt đứt cổ họng.

Đấu tranh lợi ích là thiên tính của con người, các quốc gia vì tài nguyên mà đánh nhau, trong nước các hệ phái vì đấu đá quyền lực mà va chạm.

Vương Bạc vào lúc sĩ đồ ảm đạm liền vài phần gửi gắm hi vọng. Vương Uy Uy, đứa con từ nhỏ mình ít quản giáo.

Ngược lại Vương Uy Uy từ đáy lòng bài xích ông ta, khi ông ta đề xuất ba đứa nhỏ chuyển vào khu đại viện thành ủy, Vương Uy Uy kháng cự mạnh mẽ, mà Vương Bạc không tranh cãi với con, làm giống như trước kia. Khi Vương Uy Uy kiểm tra tài khoản ngân hàng của mình, phát hiện tiền sinh hoạt gửi vào ít tới đáng thương.

Vương Bạc xưa này không thích va chạm kịch liệt, càng hiểu đạo lý gia đình chung sống hòa thuận, từ nhỏ lão gia tử trong nhà đã bỏ mặc cho bọn họ vật lộn, chưa bao giờ xen vào sĩ đồ của bọn họ, ngay cả ông ta từng bước leo lên vị trí này là nhờ bản thân, cùng người vợ của mình.

Vợ ông là con gái một vị phó bộ trưởng bộ công an, từ nhỏ được chiều nên tính cách rất ngang ngạnh, về sau mở công ty trang phục, là nữ cường nhân điển hình, từ khi gả cho ông ta, Vương Bạc bị vợ quản rất nghiêm, nhưng vợ ông cũng toàn tâm toàn ý với chồng, Vương Bạc đi tới bước này do vợ trợ lực rất lớn, cho nên Vương Bạc nhiều khi đều chiều ý vợ.

Vương Bạc bản tính nhã nhặn, khi cùng Vương Uy Uy phát sinh ý kiến trái chiều, ông ta không quát tháo, bức ép mà quản chế tiền tiêu vặt của Vương Uy Uy bắt còn đi vào khuôn khổ.

Vương Uy Uy rất hào phóng với bạn bè, thích thể diện, theo đuổi các loại trang phục thời thượng, nên ông không lo vấn đề Vương Uy Uy vào ở cùng mình.

***** Vương Bạc là nhân vật được lấy từ nguyên mẫu có thật.

Trên forum của truyện, có khá nhiều chủ đề kiểu "hôm nay vừa đọc xong truyện, sực nhận ra Vương Bạc chính là …" ," Trời ơi chẳng lẽ có mình ngộ nhìn ra Vương Bạc và Triệu Lập Quân là …."

Cái "…" là của chủ thớt, không phải mình cắt đi đâu.

Và câu trả lời thường là:

- Câm mồm, muốn chết cả lút sao.

- Ai khóa thớt lại đi, không cớm vào gô cổ cả đám giờ.

- Im ngay!

Tuy đùa, nhưng đủ thấy độ bá đạo của nhân vật này ngoài đời, nói thêm Vương Uy Uy cũng là nguyên mẫu có thật nốt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 25: Đi cửa sau

Tiết Dịch Dương dùng một loại vẻ mặt hết sức đáng thương nắm ống tay áo Tô Xán: - Lần này gay go rồi, hồi trước xung đột với tổ trưởng, giờ tên tao vào danh sách không làm bài tập rồi, hôm nay là ngày đầu tiên, Tiêu Nhật Hoa thế nào cũng bắt điển hình, không làm bài tập là phải mời phụ huynh! Hiện danh sách ở trong tay Đường Vũ, mày giúp tao đi, mày cũng không muốn mẹ tao tới trường đánh tao trước mặt mọi người phải không, lúc đấy mày là anh em với tao cũng chẳng vẻ vang gì đâu.

Mẹ Tiết Dịch Dương bề ngoài rất hiền hòa dễ gần, lúc nhỏ Tô Xán không hiểu vì sao Tiết Dịch Dương lại sợ mẹ tới mức đó, có lần buổi trưa hai bọn họ đi chơi, kết quả phát hiện mình không mang theo chìa khóa, hắn kéo Tô Xán về nhà, gõ cửa khẽ như mèo cào, bên trong lập tức truyền ra một tiếng "Ai?". Tiết Dịch Dương rất dè dặt đáp "Mẹ, là con, con quên mang chìa khóa, mẹ mở cửa giúp con được không?"

Tô Xán nhìn mà cười nghiêng ngả, trông Tiết Dịch Dương không khác gì thái giám trong cung, có ai lại nói chuyện với mẹ mình với giọng điệu nơm nớp lo sợ như vậy, đến khi cửa mở ra, Tô Xán giật nảy mình vì bộ dạng tức giận của mẹ hắn, tích tắc thấy Tô Xán, mặt lập tức trở nên hiền hòa, chỉ chớp mắt đó thôi để lại ấn tượng khó phai với Tô Xán.

Cho nên cuối cùng một lần họp phụ huynh vì thành tích hắn sụt giảm mà tát hắn tại chỗ, vì chuyện làm vỡ kính nhà người khác mà bắt hắn quỳ nửa ngày, Tô Xán mới hoàn toàn hiểu gia giáo nhà hắn.

Tô Xán không biết hình dung mẹ Tiết Dịch Dương ra sao, tới khi phim Võ Tắc Thiên trình chiếu, Tô Xán mới thấy vài phần bóng dáng mẹ hắn.

Tiết Dịch Dương đã mang cả mẹ mình ra, Tô Xán tất nhiên không có cách nào từ chối, chỉ là mặc dù quan hệ giữa mình và Đường Vũ đôi khi có phần vượt qua bạn bè thông thường một chút, bình thường lại không bằng bạn bè bình thường, Đường Vũ lại là cô gái rất nguyên tắc, loại chuyện đi cửa sau này, Tô Xán thấy rất khó có kết quả.

Sau tiết thứ hai, Đường Vũ mang tài liệu chuẩn bị tới phòng giáo viên, Tiết Dịch Dương làm vẻ mặt mày không đi tao quỳ xuống cho mày xem, Tô Xán đành nói: - Được, để tao thử thế nào.

Thử nghĩ mà xem, đường đường một nhân vật trùng sinh, lại phải vì thằng bạn không làm bại tập mà đi cửa sau, Tô Xán thấy mình làm mất mặt toàn thể huynh đệ trùng sinh rồi.

Đường Vũ lại dùng đôi mắt trong veo không chút tạp chất nhìn mình, mắt chớp chớp, tựa hồ đợi y nói có chuyện gì, nhìn Tiểu Đường Vũ thanh thuần giai đoạn này, Tô Xán há mồm mấy lần không nói ra được câu " bạn giúp mình xóa tên Tiết Dịch Dương trong danh sách làm bài tập được không?"

Đường Vũ nhìn Tô Xán vò đầu bứt tóc một lúc, mỉm cười, một tay cầm sách bài tập, tay còn lại lấy bút máy ra, rà danh sách, nhìn thấy cái tên Tiết Dịch Dương, bôi đen nó.

Sau đó nắp bút lại, ôm chồng tài liệu, khôi phục thái độ lạnh lùng, nói: - Làm phiền tránh đường.

Tô Xán cứ như người trong mơ tránh đường, nhìn Đường Vũ ôm chồng tài liệu vào văn phòng, để lại trong mắt y một bóng hình xinh đẹp.

- Tuyệt đối không có lần sau, thề. Biết mình thoát được đại nạn, Tiết Dịch Dương sung sướng thiếu chút nữa hôn lên mặt Tô Xán một cái, thấy Tô Xán giơ tay lên đành từ bỏ.

Có điều cái tâm trạng đại nạn không chết này cần phải phát tiết, giữa giờ khi cả nhóm tụ tập một chỗ, Tiết Dịch Dương hớn hở mang chuyện này ra khoe khoang.

Trần Linh San vốn chẳng tham dự vào câu chuyện giữa đám Lý Lộ Mai và Tiết Dịch Dương, nhưng nghe hắn nói Tô Xán ra mặt tìm Đường Vũ, đột nhiên lên tiếng: - Bạn biết tự giác một chút không, đừng nghĩ mỗi lần nộp bài tập đều có thể thoát được, bài tập lần này không hề nặng, làm nhiều một chút cũng có lợi, lần sau đừng có làm như thế nữa.

Tiết Dịch Dương mắt mở lớn: - Ê Linh San, bạn không phải lần đầu biết mình, chẳng phải trước kia bạn cũng nói không thích làm bài tập trong kỳ nghỉ sao.

Trần Linh San đỏ mặt, sẵng giọng: - Trước kia là trước kia, bây giờ là bây giờ! Trước kia chúng ta học sơ trung, bây giờ chúng ta học cao trung rồi, chẳng mấy chốc lên năm thứ hai, năm thứ ba, rồi thi đại học, bạn không biết lo cho bản thân đi còn đợi tới bao giờ! Làm bài tập thì chết à?

- Mình, mình ... Thấy Trần Linh San quay ngoắt người bỏ đi, Tiết Dịch Dương ủy khuất vô cùng, sao cô nàng này thành khó dây hơn cả Tiêu Nhật Hoa thế?

…..

Đến giữa tiết sau, chuyện Đường Vũ phá lệ cho Tiết Dịch Dương vẫn là chủ đề bàn tán của các cô gái.

- Ài mọi người nói xem Tô Xán và Đường Vũ rốt cuộc là có phải đang hẹn hò với nhau không? Vương Lộ, cô bạn gái lần trước rủ đám Trần Linh San tới KTV Đỉnh Thịnh cũng là tay săn tin có hạng trong trường, sau sự kiện kia, càng siêng năng chạy sang lớp số 5 chơi.

Chủ đề này lập tức gây hứng thú cho các cô gái, song suy nghĩ một lúc mới có người nghi hoặc nói: - Mình cứ cảm thấy không giống lắm, mọi người thấy thế không?

Mấy cô gái còn lại gật đầu tán đồng: - Đúng vậy, ngoại trừ tan học đi về cùng nhau không thấy họ có biểu hiện gì, gặp nhau cũng chỉ gật đầu chào, rất lạnh nhạt. Ở trong lớp chẳng thấy họ nhìn trộm nhau gì cả, đúng không Linh San.

- Tới giờ vào học thì trong mắt Đường Vũ chỉ có cái bảng và giáo viên thôi, không có chuyện nhìn ngang ngó dọc gì đâu. Ngay từ lúc rộ lên tin quan hệ tay ba Đường Vũ, Tô Xán, Nhạc Tử Giang thì Trần Linh San luôn để ý tới chi tiết nhỏ giữa Tô Xán và Đường Vũ rồi, chẳng qua bên ngoài luôn tỏ ra không bận tâm nên không ai biết thôi.

- Đấy, mọi người cũng thấy vậy nhé, nói thực từ trước mình đã phát hiện ra 7 đôi hẹn hò ngầm trong trường, nhưng chưa gặp đôi nào khó nhằn như thế này. Vương Lộ nhoài người tới, giọng thì thầm kịch tính: - Nếu bảo bọn họ không phải hẹn hò, có đứa con trai nào được Đường Vũ đối xử đặc biệt như vậy chưa, ngay cả Nhạc Tử Giang muốn mời Đường Vũ đi về cùng một lần thôi cũng chẳng được. Nếu nói bọn họ đang hẹn hò với nhau thì càng quái, mình đã ba lần bí mật đi theo hai người họ trên đường tan học, các bạn biết kết quả thế nào không?

- Thế nào, thế nào? Đám con gái nhao nhao, quên cả chỉ trích hành vi biến thái của Vương Lộ, nhất là Trần Linh San càng căng thẳng nắm chặt tay lại.

- Ba lần này không có Đỗ Đình, chỉ có hai bọn họ, đều là lúc khá muộn, sân trường rất vắng, bọn họ đi với nhau một vòng quanh trường, nhưng đừng nói là nắm tay nắm chân, ngay cả nói chuyện cũng rất ít, thậm chí một lần bọn họ hoàn toàn không nói gì với nhau luôn, tới bên xe bus chỉ vẫy tay chào.

Mấy cô gái hoàn toàn không ngờ tới câu chuyện lại là như thế, Đường Vũ rất lạnh lùng, Tô Xán cũng ít nói, song như thế thì biến thái quá, chả nhẽ bọn họ không thấy lúng túng, thiếu tự nhiên?

- Thật à?

Vương Lộ giơ tay lên thề.

- Hay bạn đi xa quá không nghe thấy họ nói gì?

- Không phải, mình khẳng định họ không nói gì, bọn họ còn chẳng nhìn nhau luôn, cứ vậy bước đi.

Nhìn nhau, mọi người đều thấy hoang đường hết sức, biết sự thực mối quan hệ giữa Đường Vũ và Tô Xán, ngay cả chính Trần Linh San cũng chẳng thấy vui, chỉ thấy quái đản.

- Hay là, hay là …. Lý Lộ Mai mắt đảo hai bên, nãy giờ chỉ chú ý quan sát phản ứng của Trần Linh San đột nhiên lên tiếng:

- Cái gì, nói nhanh lên. Cả đám tụm lại:

- Đầu tiên là Tiêu Vân Vân chủ động bày tỏ, vậy mà không thấy sau đó họ có tiến triển gì. Cô gái chơi bóng rổ cực giỏi họ Lâm gì đó, xinh đẹp như thế, còn đích thân dạy Tô Xán bóng rổ, Tô Xán cũng không có phản ứng. Rồi Linh San của chúng ta, chỉ nghe Tiết Dịch Dương nói Tô Xán thầm mến Linh San, nhưng mọi người cũng thấy rồi, thường ngày Tô Xán như đầu gỗ, cũng có biểu lộ gì với Linh San đâu. Đến cả Đường Vũ và Tô Xán cũng hờ hững, vậy chỉ có một khả năng … Lý Lộ Mai không nói nữa, hất hất mặt về một phía:

Tất cả ngã ngửa, đúng là chỉ có khả năng đó, mọi ánh mắt đồ dồn về phía Tô Xán, đúng lúc thấy cảnh Tiết Dịch Dương đang giang tay ra kêu lên: - Tô Xán, tao yêu mày.

Trần Linh San rùng mình, đứng bật dậy quát: - Tiết Dịch Dương, làm cái gì đấy hả?

Bị tiếng quát bất ngờ, Tiết Dịch Dương rụng rời chân tay, lắp bắp nói: - Mình, mình chỉ … vay tiền Tô Xán thôi mà. Hắn sợ tới mức tời 10 đồng rời tay, là là rơi xuống đất.

Đám con gái thoáng ngỡ ngàng, sau đó cười lăn cười bò, ôm nhau cười, cười ngã cả ra đất, Trần Linh San đỏ mặt tía tai, biết mắc lỡm cô bạn tai quái của mình, đưa tay đấm thùm thụp lên lưng Lý Lộ Mai.

Tô Xán và Tiết Dịch Dương cứ ngơ ngác chẳng hiểu gì.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 26: Bạn bè

Tiết Dịch Dương dứt khoát kéo Tô Xán đi dá bóng, dù không đá thì ngồi xem, mục đích là để đá bóng xong, cám ơn Tô Xán giúp đỡ, mời y uống một *** nước giải khát, mà mời bằng đúng tiền hắn vay Tô Xán.

Người vô sỉ nhiều lắm, nhưng vô sỉ tới mức của thằng này đúng là nhân tài, Tô Xán không chịu được hắn lèo nhèo, tan học chuẩn bị đi xem đá bóng, đổi lấy được uống một *** nước.

Không ngờ trên khán đài Tô Xán không cô đơn, có ba bóng người hoặc đứng hoặc ngồi, dưới đất bày mấy chai bia, dám mang bia vào trường uống còn ai ngoài tên béo kia, còn Lâm Lạc Nhiên đứng bên cạnh, gió thổi mái tóc bập bềnh, làm đám nam sinh phía dưới đá bóng càng thêm hăng hái.

Vương Uy Uy và Lâm Trứu Vũ cụng chai lặng lẽ uống bia, vẻ mặt mang tâm sự, ánh tịch dương chiếu lên người họ, hai đứa con trai, một cô gái, không biết nhiều năm sau nhớ lại cảnh này có thấy thấy hoài niệm không.

Tô Xán đứng ở lối vào khán đài, đưa mắt nhìn ba người ở trên bậc ghế xi măng, cảm giác được sự cô đơn của bọn họ, hơi ngạc nhiên, Vương Uy Uy và Lâm Trứu Vũ là người sảng khoái, chuyện đến nhanh mà qua cũng nhanh, yêu ghét rõ ràng, chưa bao giờ thấy bọn họ có một mặt như vậy.

Vốn định chào một tiếng, thấy thế Tô Xán bỏ ý định này.

Kỳ thực muốn xem có phải là bạn bè thực sự hay không, chẳng phải ngày ngày cùng nhau chơi bời, tối tối tụ tập, mà phải xem lúc ngươi xa sút nhất, có gọi cho ngươi một cú điện thoại, hoặc là xách chai bia tới tìm ngươi hay không.

Rõ ràng Tô Xán có thể cùng đám Vương Uy Uy chơi game, chơi bóng, nhưng chỉ là tiếp xúc ngắn ngủi thôi, chỉ là bạn bè quen biết, còn chưa phải loại bạn bè vui buồn có nhau như Lâm Lạc Nhiên, Lâm Trứu Vũ.

Lúc này xuất hiện trước mặt bọn họ là không thích hợp, nên Tô Xán tránh đi, nhưng Lâm Lạc Nhiên ánh mắt vượt qua sân bóng, nhìn mặt trời dần lặn xuống, phát hiện ra Tô Xán.

- Tô Xán, qua đây đi, qua đây! Lâm Lạc Nhiên vui mừng vẫy tay rối rít gọi:

Tô Xán mỉm cười, bước tới đứng bên cạnh cô.

Vương Uy Uy nhìn Tô Xán một cái, lòng không vui, chẳng muốn nói chuyện, chỉ gật đầu với Tô Xán, song tâm sự với Lâm Trứu Vũ rõ ràng không thể nói tiếp nữa rồi.

Lâm Trứu Vũ lại rất hiểu Tô Xán, biết Tô Xán ít nói, xong tâm tư tinh tế, nhiều chuyện thấy cả vào mắt, chẳng qua y không nói ra thôi.

Rõ ràng mình và Vương Uy Uy đang buồn bực uống bia, y lại không hỏi tới, tuy nói chứng tỏ Tô Xán biết ý, chuyện này Tô Xán cũng không nên hỏi, nhưng bọn họ không giải thích, có vẻ bài xích Tô Xán bên ngoài, sau này chỉ là bạn bè bình thường được thôi. Lâm Trứu Vũ nhún vai, giơ chai bia chưa mở lên mời: - Uy Uy và cha hắn đang chiến tranh lạnh, tôi uống cùng hắn, cậu uống không?

- Không uống. Tô Xán lắc đầu ngồi xuống bậc thang: - Sáng này người lái xe đưa mấy bạn đi học là cha Uy Uy à?

Vương Uy Uy hừ một tiếng, Lâm Lạc Nhiên ngạc nhiên: - Khi đó bạn ở bên cạnh à? Rõ ràng ý nói là sao không gọi mình?

- Mình ở trên xe bus nhìn thấy các bạn, thấy chú rất tốt.

Vương Uy Uy quay đầu qua, cười nhạo: - Chỉ là bề ngoài thôi, trước mặt người khác ông ta luôn thế. Từ nhỏ tới lớn, ông ta nói sao thì phải nghe vậy, vì sao tôi phải nghe ông ta. Tôi có suy nghĩ của mình chứ, lúc ông ta không quan tâm thì ném cho một chồng tiền rồi bỏ đi, khi ông ta tỏ ra quan tâm thì tôi phải làm theo ý ông ta, ông ta nghĩ mình là ai?

Lưu Trứu Vũ cười khổ giải thích: - Cha hắn điều tới Hạ Hải rồi, muốn hắn ở cùng, ngay cả đồ đạc của bọn này cũng chuyển vào nhà mới ...

Ý là Lâm Trứu Vũ cũng thấy cha Vương Uy Uy quá bá đạo, nhưng là phận con cháu, không tiện nói gì.

- Tôi không ở đấy, việc gì tôi phải nghe ông ta, lúc ở Dung Thành, ông ta không tới thăm tôi một lần, giờ thì thất thế xuống Hạ Hải, không quản nổi người khác, nên quay qua quản tôi, tôi là cái gì, một con chó của ông ta chắc?

Vương Uy Uy càng nói càng gay gắt, Lâm Lạc Nhiên mắng: - Uy Uy!

Thấy Lâm Lạc Nhiên nhướng mày lên, Vương Uy Uy đành thôi, miệng vẫn lẩm bẩm: - Vốn là thế mà ...

Tô Xán đã hiểu đại khái rồi, cha Vương Uy Uy vì điều động công tác mà tới Hạ Hải, vì thế đón hắn vào ở chung, Vương Uy Uy oán giận cha từ lâu nên không đi, hai cha con chiến tranh lạnh. Toàn bộ quá trình kết hợp với động thái cán bộ lãnh đạo thành phố cha y kể, cùng với thân phận bí mật của Vương Uy Uy, có thể đoán tám chín phần mười cha Vương Uy Uy là Vương Bạc, tân bí thư thành ủy rồi.

Vương Bạc vốn là thư ký trưởng tỉnh ủy, nay điều tới làm bí thư thành ủy, đây là thăng hay giáng, Tô Xán không rõ lắm.

Nhưng kết hợp với lời trong miệng đám Vương Uy Uy, y có thể hiểu chút rồi, Vương Bạc nhất định muốn con trai ở cùng, xem ra là bị đẩy khỏi vòng

quyền lực hạch tâm, bị áp chế, chênh lệch sinh trống rỗng, nên muốn có con cái ở bên, đây là chuyện thường tình của con người.

Chỉ là không ngờ do thường ngày ông không để ý tới con cái, giờ trở nên ân cần, làm Vương Uy Uy sinh ra tâm lý phản kháng.

Lâm Trứu Vũ khó xử nói: - Cha mày tới tìm tao, muốn tao khuyên mày về, chú ấy đích thân tới rồi, mày nói tao phải làm sao?

Vương Uy Uy trừng mắt: - Sao mày ngốc thế, cha tao làm thế là muốn tao với mày sinh đối lập, khiến tao cảm thấy bị cô lập, phải quay về, sao mày không hiểu.

Lưu Trứu Vũ thở dài: - Chú ấy mang đồ bọn tao về nhà rồi, nhà khách giờ muốn ở phải trả tiền, bọn tao có nhiều tiền vậy à? Biết trước không tiêu nhiều tiền như thế, tích góp một ít, còn có thể ở khách sạn, tiếp tục đấu tranh với cha mày. Rồi nhìn sang em gái, xoa xoa tay, giọng ngọt xớt: - Có điều các cô gái đều thích giấu tiền riêng ... Lạc Nhiên xinh đẹp của anh ơi ...

Lâm Lạc Nhiên lắc đầu ngay: - Anh lúc nào cũng nhòm ngó tiền tiêu vặt của em, em còn đâu nữa mà tích góp! Thật đúng là, có ai làm anh như vậy không hả?

Vương Uy Uy phất tay: - Kệ mẹ nó, tới quán net chơi game qua đêm đi! Đi không?

Nhắc tới chơi game, Lâm Trứu Vũ hoạt bát hẳn: - Đi chứ.

Lâm Lạc Nhiên do dự: - Không ngủ đủ vành mắt sẽ ... Thôi được rồi.

Hai người đều đã tỏ thái độ, Vương Uy Uy quay sang Tô Xán: - Còn cậu, đi hay không?

- Tôi à .. Tô Xán thoáng suy nghĩ rồi gật đầu: - Đương nhiên.

Vương Uy Uy không nghĩ Tô Xán đồng ý, mấy lần trước rủ y đều khéo léo từ chối, trong ấn tượng của hắn Tô Xán cũng là đứa trẻ ngoan, thành tích tốt, không thích lêu lổng cùng bọn họ, lúc này khi tâm tình mình sa sút nhất, Tô Xán gật đầu, làm hắn cảm thấy thân thiết hơn nhiều. Con người vốn là thế, khi mình cần giúp đỡ nhất thường thường càng thân cận với người ở bên lúc đó, dù sau này phúc vũ phiên vân.

Tiết Dịch Dương đá bóng xóc, tay phải cầm áo khoác, tay trái ôm bóng, nhìn khắp khán đài không thấy Tô Xán đâu, nghiến răng chửi um lên: - Thằng chó, không phải nói đợi tao à, dám cho tao leo cây.

"Vi tính Bôn Đằng" có thể nói là quán nét cao cấp nhất, máy móc cấu hình cao nhất ở Hạ Hải, mới khai trương chưa lâu, có thể chứa một trăm người cùng chơi, chủ yếu đánh Star Craft và Diablo.

Vương Uy Uy và Lâm Trứu Vũ ngồi cạnh nhau, phía đối diện là Tô Xán và Lâm Lạc Nhiên.

- Tô Xán mời khách à, vậy thì Lạc Nhiên đi lấy coca đi, gọi thêm cho anh đĩa cơm rang, mọi người muốn ăn gì bảo Lạc Nhiên đi gọi.

- Sao em phải đi? Lâm Lạc Nhiêm lườm Vương Uy Uy:

- Vậy đánh một ván, ai thua phải đi! Vương Uy Uy làm host chơi Star Craft.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 27: Đánh cược

B

ốn người hốn chiến, Tô Xán bị Vương Uy Uy và Lâm Trứu Vũ vô xỉ luân xa chiến bại trận, đành phải đứng dậy: - Tôi đi lấy vậy.

Vương Uy Uy và Lâm Trứu Vũ từ sau máy tính thò đầu ra: - Á, sao lại là cậu, không phải Lạc Nhiên à, sao lúc tôi đánh cậu, nó lại kêu như bị cưỡng gian thế?

Lâm Lạc Nhiên thè lưỡi ra làm mặt xấu: - Thừa biết bụng dạ xấu xa của hai người rồi, đây gọi là binh bất yếm trà. Sau đó nháy mắt với Tô Xán, phùng má làm bộ đáng yêu, thi triển mỹ nhân kế: - Xin lỗi nhé.

Tô Xán run người, điệu bộ đáng yêu của Lâm Lạc Nhiên, y không tiếp nhận nổi, hôm nay mình đã mời khách, còn phải chiếu cố hai tên tiểu tử một đại tiểu thư, thật đúng là ...

Không biết rằng Tô Xán ngồi cùng với Lâm Lạc Nhiên khiến không ít mọt game trong quán ghen tị, đều rủa "Mẹ nó, thằng này đi chơi game còn có bạn gái đẹp như thế theo cùng!".

Bọn họ đánh lộn bậy một hồi tới 8h30, đám Vương Uy Uy thích náo nhiệt, gia nhập mạng lan đấu với người khác, tên này thiên phú chơi game rất cao, mới chơi chưa bao lâu đã biết chơi micro, cả quán nét không ai là đối thủ, khiến một đám đông tụ tập sau lưng xem. Theo Tô Xán thấy một phần không ít là để có thể đứng nhìn trộm khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Lạc Nhiên.

Chơi tới chỗ phấn khích, Vương Uy Uy bệnh cũ tái phát, giơ tay hô: - Ai thắng được tôi, tôi trả tiền máy. Kết quả bắt gặp ánh mắt Tô Xán, từ từ bỏ

tay xuống, nhớ ra bây giờ mình đang cấm vận kinh tế, chơi game còn do Tô Xán mời khách.

Bên cạnh có một người tóc rẽ ngôi nãy giờ chỉ tập trung chơi, đẩy mắt kính nói: - Tôi chơi.

Đâm lao đành theo lao, Vương Uy Uy xoay tay: - Ok.

- Đấu đơn thuần thế này chán lắm, không bằng đánh cược chơi.

- Chơi ăn tiền? Vương Uy Uy hơi chùn, thứ hắn thiếu nhất bay giờ là tiền.

- Tôi không có tiền, cũng không chơi tiền. Rẽ Ngôi lắc đầu, người xung quanh im lặng thì thầm với nhau, đủ thấy Rẽ Ngôi khá có tiếng ở nơi này.

- Vậy cược cái gì?

Rẽ Ngôi chỉ Lâm Lạc Nhiên, mặc kệ ánh mắt ngạc nhiên của cô, môi nhếch lên cười rất tà ác: - Nếu tôi thắng, tôi muốn cô ấy làm máy chủ, dùng chó của tôi giết hết nông dân và căn cứ của cô ấy. Không được thoát game giữa chừng, thế nào?

Xung quanh tức thì cả đám con chới rú lên hưởng ứng: - Hay hay, chơi đi, chơi đi.

Trong mỗi trận đấu chơi nghiêm túc là tôn trọng trò chơi, cũng là tôn trọng đối thủ, Rẽ Ngôi lại thô bỉ cược Lâm Lạc Nhiên buông tay cho hắn đánh căn cứ, tuy bình thường chẳng sao cả, chỉ là trò chơi thôi, nhưng đối phương ngữ khí bỡn cợt phóng túng, làm Lâm Lạc Nhiên trừng mắt: - Mày.

Đám người tụ tập ở đây, có lẽ nửa xem chơi game, nửa là ngắm Lâm Lạc Nhiên, chỉ là một cô gái xinh đẹp như vậy, tự biết mình không có cơ hội gì, nếu có thể chọc cô giận, có lẽ cũng là một loại khoái cảm.

- Được! Không ngờ người đồng ý là Lâm Lạc Nhiên, còn chỉ Rẽ Ngôi: - Nếu mày thua, mày phải ra ngoài đường hét lên mình là thằng ngu. Vương Uy Uy, anh mà không thắng được hắn, em không tha cho anh.

- E là hắn muốn quấn lấy em đấy, em gái ạ. Có người bất ngờ phát ra một câu, khiến xung quanh cười ầm ĩ, tuy nói bọn họ không phải có ác ý, chỉ là thiếu niên thuần tình, nhìn Lâm Lạc Nhiên cũng mặt đỏ tim đập rồi, nhưng Lâm Lạc Nhiên nghe vào tai tức bể phổi, ngực phập phồng vì tức giận, càng khiến đám con trai ngây ngất, con yêu tinh này bất kể điệu bộ gì cũng đẹp mê hồn.

- Chơi ba trận nhé. Rẽ Ngôi lập máy chủ, Vương Uy Uy mặt âm trầm ngồi xuống, Tô Xán thì thở dài, mình chơi với bọn Tiết Dịch Dương suốt chả sao, đám này tới quán game cũng có chuyện.

Đang chuyên tâm phát triển căn cứ, đột nhiên có chấm đỏ lóe sáng ở bản đồ mini, hai con chó lao vào giết nông dân của hắn, vội chuyển nông dân sang mỏ khác. Rẽ Ngôi cười khẩy, hai con chó chuyển hướng sang căn cứ ở giữa, dự liệu được Vương Uy Uy dẫn nông dân ra chỗ không người dự khỏi căn cứ của hắn ..

Rẽ ngôi thả thêm chó, vừa đánh vừa chạy, Vương Uy Uy ứng phó mệt nghỉ, lại bị cắn chết một nông dân, lúc này đối phương mới rút tàn binh về.

Lúc này Vương Uy Uy không dám có chút lơ là nào nữa, kỹ thuật điều khiển quân của Rẽ Ngôi hơn hắn một chút, chuyên tâm phát triển khoa học, mở rộng quân, có điều căn cứ bị phát hiện, nông dân tổn thất, đối phương liên tục tràn sang, kết quả không cần nói. Rẽ Ngôi thò đầu sang gây hấn: - 1 - 0 rồi nhé, ván sau dứt điểm.

- Anh là đồ ngốc, sao lại để thua. Lâm lạc Nhiên giậm chân tức tối, đấm vai Vương Uy Uy, Vương Uy Uy mặt nhăn nhó giang tay ra: - Thằng này lợi hại lắm.

Tô Xán ở bên nói: - Có cần tôi giúp không, nhưng nếu thắng, phải đồng ý với tôi một điều kiện.

Nếu bình thường chơi tiền, khi hắn có tiền , thua thì đành, hôm nay lại đặt cược liên quan tới Lâm Lạc Nhiên, chơi với nhau từ bé, Vương Uy Uy rất rõ bà cô này ngoài nhu mì, khi tức giận đáng sợ thế nào, có cơ hội thoát thân, hắn cầu mà chả được:

- Đừng nói một điều kiện, mười điều kiện tôi cũng đồng ý.

Vương Uy Uy quá nhiệt tình "nhường" cho Tô Xán làm Lâm Lạc Nhiên bất mãn, hắn đánh cười chữa ngượng: - Cậu ta muốn thể hiện trước mặt em, anh phải cho cơ hội chứ.

Tô Xán ấn Vương Uy Uy trở lại ghế: - Cậu chơi đi, tôi mách nước cho, cậu điều khiển quân tốt hơn tôi. Dù sao Tô Xán một thời gian dài không luyện tay nghề rồi, chiến thuật chưa quên, nhưng tay không đủ linh hoạt nữa.

Rẽ Ngồi thò đầu sang: - Còn tìm viện binh à, nhưng vụ đánh cược phải giữ lời đấy.

- Đương nhiên. Vương Uy Uy quay lại, mặt đe dọa, nói chỉ Tô Xán mới thấy: - Này, có chắc thắng nổi không đấy?

Thái độ rõ ràng, tôi bị hắn xỉ nhục thì cậu cũng không còn mấy ngày tháng tốt lành đâu, làm Tô Xán cười khổ: - Đành tận lực chứ biết làm sao.

Lập máy chủ, trận đấu bắt đầu, Rẽ Ngôi không dùng chiến thuật quấy nhiễu đến chết như trận đầu, lúc ấy Vương Uy Uy huênh hoang, hắn có cách đánh huênh hoang, giờ thấy có thêm người gà bài rất bình tĩnh thận trọng, hắn không dùng cách đánh trấn áp ấy.

Nhưng khi Rẽ Ngôi vừa hoàn thàn kiến thiết kinh tế chuẩn bị chuyển hóa thành cơ sở quân sự thăm dò bên ngoài thì người xem bên phía Vương Uy

Uy "ồ" cả lên.

Xem cờ không nói mới là quân tử, chơi game cũng như vậy, người xem không để lộ, Rẽ Ngôi rất trấn tĩnh, song người xem phía hắn thì như mèo cào, chạy sang xem có chuyện gì.

Rẽ Ngôi phái quân trinh sát đi, phát hiện đối thủ dựng hai hai nhà lính, đây là cách đánh gì.

Đám đông lại xì xào kích động.

Năm con chó mở đường của Rẽ Ngôi đã thành đống máu.

Lại nhìn bàn đồ, phát hiện căn cứ bị tấn công, quân đội Zerg (tộc sâu) của đối thủ luồn sau lưng phá hoại, Rẽ Ngôi điều quân lại ứng chiến thì đối thủ chia quân thành từng nhóm nhỏ phá hoại lung tung, đến khi diệt hết quân đối thủ xong, đang gom quân phản kích thì sâu mẹ của đối thủ ùn ùn kéo tới, Rẽ Ngôi chống chọi một lúc rồi hét lên tức tối, thoát game.

Lâm Trứu Vũ reo hò tợn nhất, đừng nghĩ nếu Tô Xán, Vương Uy Uy thua mà hắn không bị va lây.

1 - 1, Rẽ Ngôi cũng là cao thủ, thua một trận chưa là gì, vẫn bình tĩnh tiếp tục trận tiếp theo.

Lấy ong thợ của Zerg vừa bắt đầu đã thăm dò bốn phía, phát hiện Terran của đối phương đang chăm chỉ xây dựng công sự, xem ra đang chuẩn bị chiến thuật chặn cổng làm rùa rụt đầu.

Thế là Rẽ Ngôi đem điểm tập hợp quân của trại linh ở bình nguyên trung tâm, áp chế Terran mở rộng, quân Terran phòng thủ rất xuất sắc và ưu tú, không có không quân phối hợp, Zerg phá được phòng ngự của xe tăng và lô cốt chẳng khác nào bán mạng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 28: Về nh

K

hi Rẽ Ngôi đang phát triển không quân tấn công thì bên kia kêu lên, từ phía đối thủ một hàng xe Bố Lôi phóng vù vù ra.

Xe Bối Lôi là quân có tốc độ nhanh nhất trong game, chớp mắt đã vượt qua đám quân chặn cửa của Rẽ Ngôi, phóng thẳng tới căn cứ của hắn, đám chó và thủy long như ngựa thoát cương đuổi theo.

Xông vào căn cứ, xe Bối Lôi tàn xát nông dân, còn đặt mìn ở cửa, nổ quân Zerg đuổi theo, rồi lại kéo cả đội quân chạy sang căn cứ khác.

Đến khi Rẽ Ngôi phát hiện binh lực bị mấy cái xe Bố Lôi không ngừng được bổ xung tới tiêu hao năm sáu phần, mới biết mình mắc bẫy.

Cuộc chiến dưới sự chỉ đạo của Tô Xán, Rẽ Ngôi hoàn toàn bị Vương Uy Uy dẫn dắt, Vương Uy Uy lợi dụng kỹ thuật điều quân của mình quấy nhiễu, Rẽ Ngôi căng thẳng đối phó, cuối cùng vẫn phải chủ động đầu hàng, cảm thấy mệt không khác gì ôn thi tốt nghiệp.

Không thèm để ý tới rẽ ngôi ra ngoài đường hô lên “tôi là thằng ngu!”, Vương Uy Uy đang hả hê tìm đối thủ tiếp theo thử chiến thuật vừa học mót được, thì Tô Xán nói: - Hôm nay chơi thế thôi, chúng ta về đi.

Vương Uy Uy ngớ người ra.

- Đừng quên cậu hứa đồng ý với tôi một điều kiện, điều kiện chúng ta về thôi.

Thấy Vương Uy Uy mặt trầm xuống, Lâm Lạc Nhiên giật áo Tô Xán: - Đừng nói nữa.

Hôm nay Lâm Trứu Vũ đã coi mình là bạn kể ra tâm sự của Vương Uy Uy, vậy y cũng phải có trách nhiệm nên làm của một người bạn, nếu bạn bè mà không khuyên bảo nhau làm chuyện đúng đắn, thì đó không phải cách làm bạn của Tô Xán,

- Đương nhiên cậu có thể lờ đi, tiếp tục cùng Lạc Nhiên và Tiểu Ngũ chơi thâu đêm, tôi cũng không làm được gì.

- Hay, lại thêm một thuyết khách nữa rồi. Vương Uy Uy cố kiềm chế để giọng mình không quá gai góc: - Vậy cậu biết họ có trách nhiệm với tôi hay không?

- Tôi chỉ biết trước khi cha cậu tới Hạ Hải đã ai bài sẵn nhà cửa, chỉ vì muốn ở cùng cậu, cậu cũng oán giận cha mình ở Dung thành không tới thăm mình, cần gì giận dỗi phản kháng như thế?

Vương Uy Uy bị Tô Xán nói trúng, nhưng nghĩ cha mình lúc nào cũng trấn định thản nhiên, mỗi một suy nghĩ, một hành động của mình đều bị kiểm soát, hắn biết mình sớm muộn cũng phải khuất phục, nên trong lòng Vương Uy Uy uất ức không phát tiết được, nhìn chằm chằm Tô Xán, nói từng chữ một: - Cậu không biết gì thì đừng có nói.

Làm sao lại thành thế này.

Thấy hai người bọn họ đối đầu nhau, Lâm Trứu Vũ và Lâm Lạc Nhiên đều không biết làm sao, bọn họ có thể nhất trí đối ngoại, nhưng chuyện nội bộ chia rẽ thế này chưa bao giờ gặp qua.

Nghĩ tới người chơi cùng bọn họ trước kia, có ai là không nghĩ cách lấy lòng họ, chiều theo ý kiến bọn họ, nếu có chia rẽ luôn nghe ý kiến họ trước. Có một lần, tên kia là con trai vị chủ nhiệm văn phòng tỉnh, bình thường cũng là trung tâm trong nhóm hắn, ít nhiều không ưa Vương Uy Uy, trong nhóm có hai mấy người, hắn tranh thủ được không ít, công khai khiêu khích vị trí cầm đầu của Vương Uy Uy trong nhóm.

Kết quả hai bên ý kiến chia rẽ, Vương Uy Uy không thèm để ý, chỉ nói một câu: - Theo tôi, hoặc theo hắn.

Kết quả hai mấy người gần như hoàn toàn đứng hết về phía Vương Uy Uy, phía đối phương chỉ có một mình và cô gái thanh mai trúc mã.

Từ đó trở đi tên đó hoàn toàn bị cô lập, lúc nào cũng lẻ loi một mình, Vương Uy Uy cũng không nói gì thêm, nhưng ai cũng có ấn tượng, xung đột chính diện với hắn, hậu quả sẽ rất thảm.

Tình huống hiện giờ chẳng phải cũng ép Lâm Trứu Vũ và Lâm Lạc Nhiên chọn phe? Nhưng tình huống thì khác, tên kia rõ ràng có ý làm nội bộ chia rẽ, còn lần này Tô Xán lại chiếm lý.

- Tôi đúng là không biết. Tô Xán nhún vai: - Tôi chỉ biết rằng nếu hôm nay các cậu chơi game cả đêm không về, chưa nói mai Lạc Nhiên mắt sẽ thâm quầng, mà cha cậu cả ngày xử lý vô số công việc cũng không ngủ ngon.

Lâm Lạc Nhiên hơi lo, tuy nói cô có tính cách con trai, nhưng cô gái nào không thích đẹp.

Lâm Trứu Vũ thấy Vương Uy Uy tay bóp chặt, nói không cừng sắp bùng nổ, nhướng mắt lên: - Tô Xán, đừng nói nữa, với tính cách Uy Uy, lát nữa hai người có chuyện gì tôi lại khó xử. Rồi đi về phía Vương Uy Uy, ý tứ rõ ràng.

Tô Xán chỉ còn trông đợi vào Lâm Lạc Nhiên, y luôn có cảm giác, Vương Uy Uy rất nghe lời cô.

Lâm Lạc Nhiên ngần ngừ hồi lâu mới, khéo léo nói cho Vương Uy Uy có cớ xuống thang: - Buổi tối lạnh lắm, hôm nay em không mang theo áo khoác, hay là chúng ta về thôi.

- Được chúng ta về, cậu đi theo tôi để thấy tận mắt ông ấy là người thế nào, rồi sau này đừng chõ mõm vào việc của người khác nữa.

Vương Bạc ngồi trong phòng khách rộng rãi trống không, tắt TV đi, TV đang phát bài phát biểu nhậm chức của ông, và tin bài biểu đạt toàn thành phố kỳ vọng vào bí thư thành ủy mới.

Mặc dù bị điều khỏi vòng tròn hạch tâm, nhưng ông ta vẫn là quan lớn chấp chính một phương, hoàn toàn có thể lấy lui làm tiến, đưa thành phố nhỏ này lên, làm một lần cá chép vượt long môn.

Ở chính đàn ông ta có thể khí thế sục sôi, không chịu lui bước, nhưng khi về nhà tĩnh mịch một thần một mình, ông ta suy nghĩ mình có phải người cha hợp cách không?

Vương Uy Uy tới giờ vẫn chưa về, thằng bé này quyết tâm đối đầu với mình rồi, mẹ nó tính cách rất mạnh mẽ, quản nó cũng nghiêm, nhưng đôi khi nghiêm tới hà khắc, như bắt nó mỗi ngày chơi đàn violon, làm tính cách của nó phản nghịch nghiêm trọng, ăn đòn không ít, nhưng ăn đòn xong, chơi đàn ngày càng kém.

Mình đối xử với nó cũng thế, Vương Bạc không thích lên mặt giáo huấn con, nhiều năm sĩ đồ làm ông ta họ được uy hiếp tránh xung đột không hài hòa, ông dùng thủ đoạn này để đánh vào điểm yếu của Vương Uy Uy, bắt con không thể không đi vào khuôn khổ.

Ông ta chưa bao giờ đánh con, nhưng đôi khi thể hiện quá lạnh lùng, giống như cái vòng sắt, bóp trái tim Vương Uy Uy tới nhỏ máu.

Cho nên ông ta mặc kệ con cả ngày không ăn cơm để phản kháng, lạnh lùng nhìn con hai tuần không có tiền sinh hoạt phải đỏ mắt vay tiền bạn nuôi một con chó con, hiện nó lại dùng chuyện bỏ đi qua đêm không về để kháng nghị yêu cầu của mình.

Nhưng ông là cha, ông có lý do để con mình quán triệt và chấp hành lời của mình, cho nó biết mình là hậu thuẫn kiên cường nhất của nó.

Ngồi dựa vào ghế sô pha, tắt đèn, Vương Bạc day mắt, cảm thấy mệt mỏi chưa từng có. Vương Uy Uy hiện chắc ở cùng anh em Lâm Trứu Vũ, có hai đứa bé đó, không lo nó làm chuyện gì hoang đường quá đáng, có điều nó cả tuần không lấy tiền sinh hoạt rồi, tối nay chúng đi đâu, biết vậy mình lén cho Lạc Nhiên ít tiền để chiếu cố nó.

Đột nhiên có tiếng chuông cửa.

Vương Bạc mở mắt, đi ra nhìn qua lỗ quan sát, lòng mừng rỡ, vội cởi giày da, áo véc ném vào phòng ngủ trên tầng, thay bộ áo ngủ màu thẫm rồi mới đủng đỉnh ra mở cửa.

Trước cửa là Vương Uy Uy, Lâm Trứu Vũ, Lâm Lạc Nhiên và một cậu con trai không quen.

Vương Bạc nhìn con trai có chút mệt mỏi, lòng xót xa, có điều mặt vẫn uy nghiêm nói: - Về nhà rồi thì tắm rửa rồi đi ngủ đi. Lại Nhìn Tô Xán: - Đây là?

- Không quen! Vương Uy Uy nhìn thấy bộ dạng cha mình, té ra ông ta ngủ ngon lắm, làm gì có một chút lo lắng nào như Tô Xán nói, trong lòng tức tối, vượt qua mặt ông, về thẳng phòng.

Lâm Trứu Vũ và Lâm Lạc Nhiên thầm nghĩ may mà cha mẹ mình không nghiêm như thế, Lâm Trứu Vũ chào xong đuổi theo Vương Uy Uy, Lâm Lạc Nhiên cười nói: - Chú Vương, đây là bạn bọn cháu, đưa Uy Uy về.

Tô Xán kín đáo quan sát người cha khiến Vương Uy Uy hận nghiến răng nghiến lợi, vị bí thư thành ủy cấp trên của cả Hồng Tiểu Thiên này.

Y chú ý thấy Vương Bạc mặc áo ngủ, đi dép lê trong nhà, nhưng mặc đôi dép đen, có ai lại tắm rửa thay áo ngủ rồi đi tất vào? Quá nửa ông ta lo cho con, khi họ về, mới vội thay y phục, trong lòng cười thầm.

Đúng là giống nhau, con trai ương bướng khó thuần, cha cũng muốn lên mặt chút mới chịu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 29: Đền ô

V

ương Bạc đoán ra từ lời Lâm Lạc Nhiên, chính cậu con trai này đã thuyết phục được con mình, mỉm cười: - Ồ, nếu là bạn học của đám Uy Uy thì cháu vào nhà chơi chút đã.

- Chào chú, cháu là Tô Xán ạ.

Nghe tên Tô Xán, Vương Bạc ngạc nhiên: - A, bài văn ... gì nhỉ, à về cái cây năm ngoái là do cháu viết phải không?

- Dạ. Tô Xán gật đầu, cũng ngạc nhiên không kém, vốn y không hề có ý định tiếp cận vị bí thư thành ủy này, chuyện hôm nay là hoàn toàn bất ngờ, song có cơ hôi, y cũng không ngại tận dụng một chút, dù sao Tô Xán không phải là thiếu niên đơn thuần, có điều không bao giờ nghĩ Vương Bạc đã nghe tới tên mình, lại còn nhớ nữa.

Lúc này Lâm Lạc Nhiên vào phòng mình chuẩn bị đồ, Vương Uy Uy thi thoàng đi qua phòng khách, ném cho y một cái nhìn khó chịu.

Bài văn của Tô Xán được đưa lên tạp chí nội bộ đảng từng gây ra phong trào chỉnh đốn, là thư ký trưởng tỉnh ủy, sao Vương Bạc không biết, khi phóng viên TW xuống còn do ông ta tiếp đãi.

Không ngờ hôm nay được gặp ở đây.

- Còn nhỏ đã viết bài văn như vậy, đúng là tiền đồ vô lượng, song không được vì thế mà kiêu ngạo, cháu cần lấy đó làm cơ sở và động lực, học cho tốt. Vương Bạc dặn dò:

- Dạ, cháu chỉ may mắn thôi, thực ra trong lớp còn nhiều bạn làm văn còn hay hơn cháu. Tô Xán đã quen thân phận học sinh của mình, biết ở tuổi này phải trả lời ra sao:

Vương Bạc gật gù: - Cháu là bạn học của Uy Uy, sau này phải để ý giúp đỡ nó, chúng ta là phụ huynh, thế hệ trước, dù sao có khoảng cách với các cháu, lời của ta nói nhiều khi nó không thích nghe, nhưng đó là lời vàng ý ngọc, sau này lớn lên nó sẽ hiểu.

- Dạ, Uy Uy cũng có suy nghĩ riêng của cậu ấy, cháu nói chưa chắc cậu ấy đã tiếp thu, có điều cháu sẽ cố gắng khuyên bạn ấy ở một số việc. Nhưng đôi khi trưởng thành rồi, cha mẹ cũng nên suy nghĩ xem ý muốn của mình có phải quá một chiều không.

Vương Bạc "ồ" một tiếng, Tô Xán nói không có gì cao siêu, nhưng chững chạc, cứ coi như trẻ con chưa hiểu được cái uy của bí thư thành ủy đi, song nói chuyện được với người lớn như thế cũng khá lắm.

Đầu kia Lâm Lạc Nhiên tóc xõa xuống, đi dép loẹt xoẹt tới phòng tắm, nửa đường nhìn qua phòng khách, thấy Tô Xán có thể nói chuyện thoải mái với cha Vương Uy Uy thì hơi bất ngờ, có điều không để ý lắm, đóng cửa phòng tắm lại, không lâu sau có tiếng nước rào rào chảy.

Vương Bạc hứng thú di chuyển đề tài sang gia đình Tô Xán: - Tằng Toàn Minh là cậu của cháu à, trước đó không lâu có sự kiện tập đoàn lừa đảo, là do ông ấy lập công, ta cũng nghe qua, cháu biết chuyện này không?

Tô Xán kể đại khái đầu đuôi câu chuyện, một số chi tiết tất nhiên Vương Bạc chưa nghe qua, đương nhiên Tô Xán cũng không nói liên quan của mình.

Vương Bạc tấm tắc khen: - Tằng Toàn Minh đúng là một nhân tài có đôi sáng thấu suốt, nhiều năm như thế không có ai đề bạt, thật đáng tiếc, có điều nếu không có tích trữ sự nhẫn nại khổ cực trước kia, làm sao có sự tiến

bộ sau này, giờ lên tới vị trí chủ nhiệm ủy ban kiến thiết cũng là phù hợp rồi.

Ông ta thường ngày tiếp xúc với trường hợp nghiêm túc, phải giữ bề ngoài cứng rắn, phong bị người khác, chưa khi nào gặp người trẻ tuổi trưởng thành sớm, chưa bị ảnh hưởng bới hiện thực xã hội, nói chuyện rất thoải mái.

- Còn cha mẹ cháu, công tác ở đâu?

- Cha cháu phụ trách xây dựng quảng trường Tinh Hải, mẹ cháu mở hiệu văn phòng phẩm.

- Phụ trách họ Tô, vậy cha cháu là Tô Kiến Thành hả? Quảng trường Tinh Hải là công trình trọng điểm thành phố, Vương Bạc dù mới tới song vẫn biết.

- Vâng, cha cháu là phó giám đốc Tô Lý Thành.

- Ồ, tập đoàn Đại Dung là hộ thuế lớn trong tỉnh, trước kia là công ty quân nhân chuyển nghiệp thành lập, là đội ngũ rất có dũng khí. Có điều công trình số bốn chưa chắc, có năng lực gì thì nên làm chuyện đó thôi.

Vương Bạc khi rời tỉnh cũng thu được chút phong thanh, tổng công ty có người muốn ra tay với Đông Kiến Quân.

Đây là một vấn đề đau đầu,

- Chú vương không đánh giá cao thực lực của Cty.Công trình 4?

- À , chú không nói thế, hôm nay tới đây thôi, thời gian muộn rồi, cha mẹ cháu chắc cũng lo, về di. Vương Bạc ý thức được mình vô tình nói hơi nhiều:

- Vâng, vậy cháu đi trước. Tô Xán đứng dậy thay giày.

- À phải rồi, Tô Xán, ta chưa nói với cháu, chú Đông cháu và ta là chiến hữu cũ, hôm nào mời khách ông ấy, nhà cháu đi cùng nhé. Ta mang Uy Uy theo, các cháu nên giao lưu học tập chỉ bảo nhau.

Về tới nhà Tô Xán bị cha mẹ hỏi lung tung, mẹ y còn nghi ngờ soi mói, cho rằng y hẹn bạn gái đi chơi, Tô Xán hết nói, giải thích mãi là tới nhà bạn, cha mẹ nửa tin nửa ngờ không hỏi nữa.

Tình hình tiếp theo như Tô Xán nghĩ, tiếp theo đó mấy ngày đi học, Vương Uy Uy lờ y đi, Tô Xán đành chịu.

Hiện giờ Vương Thanh không làm việc ở cửa hàng nhà Tô Xán nữa, cô theo Tắng Na đi lấy hàng để quen thuộc quy trình, sau đó qua lại hai cửa hiệu kiểm kê hàng hóa, rồi an bài bày bố hàng hóa trên giá.

Vương Thanh đọc sách ngày càng nhiều, tầm mắt, tâm cảnh, các phương diện đều đã khác trước, song vẫn có điều không thay đổi, cô kiên trì suy nghĩ của mình, không đi theo con đường học tập vẫn có thể vươn lên, có thể tới thành phố lớn phát triển.

Lần nào có cơ hội Tắng Kha cũng hết lời khuyên: - Cháu đi học cái gì đấy đi, dù học trường nghề cũng được, có cái nghề trong tay vẫn hơn.

Còn Vương Minh trả lời: - Dì Tắng, bây giờ cháu theo dì học kinh doanh cửa hiệu cũng là học tập mà, cháu thấy học kinh doanh còn hơn học nghề.

- Con bé này, kinh doanh cái cửa hiệu nhỏ thì có tiền đồ gì chứ, cháu muốn tới thành phố lớn mà, cháu còn trẻ, theo dì thế này là thiệt cho cháu.

Vương Thanh cười: - Dì Tắng, dì chưa biết rồi, sau này người đứng đầu bảng xếp hạng giàu nhất thế giới nhất định xuất thân từ nghề bán lẻ, bán lẻ cũng có thể chen chân vào thế giới thượng lưu.

- Sao giọng điệu y hệt Tô Xán, dì thấy cháu bị nó ảnh hưởng quá nhiều rồi, toàn nghĩ chuyện không thiết thực, chuyện sau này ai nói chắc được, dù người ta bán lẻ kiếm được tiền cũng là mở siêu thị lớn, còn chúng ta kinh doanh nhỏ thế này thì sao được. Được rồi, mấy đứa còn trẻ có tinh thần, sau này cháu và Tô Xán làm thật to cho dì xem. Tằng Kha cũng không muốn đả kích tính tích cực của Vương Thanh quá, cười nói:

Vương Thanh thấy Tằng Kha đặt mình và Tô Xán cùng một chỗ, nhìn y một cái cười ngọt ngào.

Tô Lý Thành hiếm khí có thời gian rảnh, cũng tới chăm lo cửa hiệu, coi như thay đổi đầu óc, chỉ là hiện người làm không ít, hiệu không còn việc việc cần tự tay ông làm nữa, quá nửa thời gian là tán gẫu với mọi người.

Có cái xe tải của cục thành quản đỗ két trước cửa hiệu, ba đội viên liên phòng nhảy xuống.

Mọi người nhíu mày, kẻ đi đầu là Lưu Chính hôm nọ tới thu mất cái ô nhà bọn họ, gặp phải hai hình cảnh bị bắt đi, chẳng lẽ hôm nay chúng tới trả thù? Tằng Kha lo lắm, Tô Lý Thành đi nhanh ra cửa siết chặt nắm đấm chuẩn bị.

Vì Tằng Toàn Minh mới lên nhậm chức bao lâu, Tằng Kha cũng không muốn chuyện lớn chuyện nhỏ làm phiền tới anh mình, nên chưa nói.

Tô Xán mặt tỉnh bơ đợi xem diễn biến.

Lưu Chính thấy Tô Lý Thành đi tới vội vàng cười hì hì rút thuốc lá ra mời, Tô Lý Thành ngớ người, nhận lấy điếu thuốc mà không hiểu chuyện gì.

Lưu Chính vẫy tay với hai người còn lại: - Nào lắp lại đi. Tiếp đó một cái hai ô cỡ lớn được lắp vào lỗ trống của cái ô lần trước.

- Chuyến này cục thành quản thống nhất đặt làm loại ô này, mỹ quan, là để chuẩn bị xin Hạ Hải thành thành phố du lịch, làm một nghìn cái, ài, lần trước ngại quá, làm hỏng ô các vị, giờ đưa hai cái mới tới.

Hai cái ô bên trên in cảnh sơn thủy Hạ Hải, rất là bắt mắt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 30: Công nhân gây chuyện

Nghe giải thích thế song vợ chồng Tằng Kha vẫn ngơ ngác, thái độ của cục thành quản quay ngoắt 180 độ làm họ không kịp thích ứng, Vương Thanh rụt rè thò đầu nhìn, khi đó xung đột chính mắt cô nhìn thấy, hiện chuyển biến lớn như vậy, sao chẳng ngạc nhiên.

Tằng Kha tỉnh lại, hỏi:

- Cái này .. Bao nhiêu tiền? Để chúng tôi trả.

Lưu Chính cười ha hả:

- Ôi chị ơi, tiền nong gì, lần trước chúng tôi chấp pháp thô bạo, ngại quá, xin lỗi chị. Sau này chúng tôi sẽ chú ý, cái ô này đền chị, không cần tiền. À, còn nữa tuy cục thành quản đặt làm ô này, song không cưỡng chế mọi người phải dùng, chỉ là nếu mọi người thấy thích hợp thì cố gắng dùng, phối hợp với công tác tuyên truyền mà. Chị dùng nó là phối hợp công tác của chúng tôi rồi, nói ra tôi còn phải cám ơn.

Thế là sao? Tặng ô miễn phí, rồi còn cám ơn họ đã nhận.

Thấy Tô Lý Thành còn cầm điếu thuốc, rút bật lửa ra ân cần châm thuốc cho ông.

Thế này làm Tằng Kha, Tô Lý Thành trở nên ngại ngùng:

- Đương nhiên rồi, là người dân Hạ Hải, chúng tôi nhất định phải phối hợp tuyên truyền, ủng hộ thành phố chứ.

- Tốt rồi, thế là tốt rồi, thôi tôi đi đây, còn có chút chuyện, anh chị sau này có gì cần cứ gọi cú điện thoại là được.

Đám người Lưu Chính đi rồi khiến người xung quanh mắt tròn mắt dẹt, cục thành quản từ bao giờ có tố chất chấp pháp như thế.

Mọi người ù ù cạc cạc, không hiểu chuyện hết, đoán lần trước Lưu Chính bị Tiểu Cung chỉnh quá thảm, Tô Lý Thành lên giọng già đời:

- Tuổi trẻ mà, chưa chịu khổ nên ngang ngược chút, giờ qua rèn luyện nên hiểu chuyện rồi ... Anh khi đó cũng vậy ..

Tằng Kha không tin lắm nhưng chẳng có cách giải thích nào khác.

Vương Thanh thì nhìn chằm chằm Tô Xán, thấy từ đầu tới cuối y hờ hững, ghé vào tai y hỏi nhỏ:

- Chắc chắn là do cậu rồi, cậu làm gì thế?

- Liên quan gì tới tôi?

Tô Xán nhún vai.

Vương Thanh quen với loại thái độ đáng ghét của Tô Xán rồi, tuy y nói thế nhưng cô chẳng tin.

Đám người Lưu Chính vừa mới đi, thầy giáo Mã ở trường gần đó thích tới tán gẫu lại đến, ông ta có cái tính mắng mỏ người ta, đến mua đồ thì ít, kén cá chọn canh, chê bai thì nhiều, Tằng Kha thấy ông ta tới, lòng có chút khó chịu.

- Chà, chuyện gì thế này, cục thành quản lại chuyên môn đi tặng ô, chắc trời sắp mưa to lắm đây.

Thầy Mã đi vào, còn không quên chọc ngoáy người cục thành quản vài câu, thấy Tô Lý Thành như gặp bạn lâu năm, vồ vập chào:

- A, giám đốc Tô, giám đốc Tô.

Tô Lý Thành ngớ người, hai bọn họ chỉ dừng ở quan hệ quen biết thôi, bạn bè cũng chẳng phải, tự nhiên tỏ ra thân thiết thế này.

- À, anh biết Vương Quang Minh không, là người làm đường ống ở công ty anh đấy.

- Ồ tôi biết chứ.

- Vậy tốt rồi, nghe nói công ty các anh lấy được công trình quảng trường Tinh Hải, cậu ta cũng tham gia xây dựng phải không?

Tô Lý Thành gật đầu:

- Chàng trai đó không tệ, học tập nhanh, nên tham gia hạng mục quảng trường Tinh Hải đã tích lũy kinh nghiệm.

- Đúng đúng, ái dà bao nhiêu người đang đợi cái quảng trường này xây dựng xong, nghe nói có mấy siêu thị cỡ lớn của tỉnh sẽ vào, còn có cái gì nhỉ, à Mc Donal, bọn trẻ thích cái thứ này lắm. Khi ấy tha hồ phồn vinh, chậc chậc, ai cũng tưởng chuyện này do công ty lớn nào làm, không ngờ là do công ty anh, đúng là xí nghiệp bản địa chúng ta tài giỏi.

- Chuyện là thế này, anh còn nhớ lần trước tôi nói trường tôi có cô giáo tìm đối tượng kết hôn ấy, chính là Vương Quang Minh ở công ty anh đấy, khi ấy Tiểu Vương chưa thể hiện được gì mà, cô bé chưa hiểu chuyện, giờ hối hận rồi, trẻ mà sai lầm là chuyện thường, anh là cấp trên, làm công tác cho bọn họ.

Tô Lý Thành thận trọng đáp, chuyện tình cảm không tùy tiện ôm vào người được:

- Tôi biết, tôi sẽ làm công tác, nhưng thành hay không thì không dám đảm bảo.

Ông giáo Mã từ hiệu ra, lòng khoai khoái lắm, đến phó giám đốc Cty Công Trình 4 cũng nể mặt mình, về trường có cái khoe khoang rồi.

Buổi trưa Tô Xán về cửa hiệu ăn cơm, chưa ăn được bao lâu, cha có tin nhắn, vì hiện công ty nhiều việc, nên cán bộ cấp chủ nhiệm trở lên đều được trang bị máy nhắn tin, đi gọi điện thoại xong, mặt cha dần trở nên trầm trọng.

Nhìn thấy thế, Tằng Kha hỏi:

- Thật đúng là ăn một bữa cơm yên lành cũng chẳng được, có chuyện gì thế?

- Công nhân gây chuyện, đều trong công ty, nợ lương hai tháng rồi, bọn họ đã chặn cửa đơn vị, anh phải tới xem sao!

Tô Lý Thành vội vàng xách cặp rời khỏi cửa hiệu.

Tằng Kha bực tức đặt bát xuống, Tô Xán thừa lúc mẹ không chú ý rời cửa hiệu theo sau lưng cha, chạy về phía nhà mình, tìm mấy kỹ sư già, chưa biết chuyện ra sao, nhưng Tô Xán không đánh giá cao uy tín của cha ở đơn vị lắm.

Xa xa nhìn thấy xe cảnh sát, đám đông, cửa đơn vị bị vây kín, cầm đủ các loại biểu ngữ tự viết to có nhỏ có, nổi bật nhất là tấm biểu ngữ cực lớn do năm sáu người giăng, viết "Trả lại công bằng cho chúng tôi!"

Từ xa xa đã nghe thấy đám đông hô hào từng đợt:

- Người tổng công ty xuống, lấy tiền hạng mục kiến thiết, nghe nói một tháng gần nghìn đồng! Còn người trong công ty thì chẳng được gì, nợ vẫn

hoàn nợ, thói đời này kiểu chó má gì thế?

- Đến khi công trình kết thúc, bọn họ thì kiếm đủ rồi, tiền lương của chúng ta chẳng có gì đảm bảo, còn cho người ta sống không?

- Chắc chắn là đám Đông Kiến Quân, Tô Lý Thành ăn sạch tiền rồi, bọn chúng ăn béo mẫm, ai thèm quan tâm tới công nhân bình thường sống chết ra sao.

Đám đông càng nói càng phẫn nộ, cảnh sát ở bên cũng không ngăn cản được.

Người cổ động đám đông là Mao Nam, một phó giám đốc khác của công ty, trước kia ông ta lấy dũng khí đưa tài liệu Tô Lý Thành tố cáo Triệu Thành Vinh lên, vốn tưởng rằng người được lợi cuối cùng là mình, bao năm làm phó, cuối cùng được ngồi cái ghế trưởng thật sự rồi.

Không ngờ tổng công ty lại cử Đông Kiến Quân xuống, tổng công ty cũng cho quyền khống chế bổ nhiệm phạm vi lớn để trọng tổ ông ty, Đông Kiến Quân chỉ chú ý nâng Tô Lý Thành lên làm thân tín, còn Mao Nam trừ khen thưởng miệng thì chẳng được cái gì thực chất, giao cho Mao Nam quản mấy cái công trình huyện, song từ khi công ty nắm được công trình quảng trường Tinh Hải thì mấy cái công trình đó thành trò cười rồi, Mao Nam càng cho rằng Đông Kiến Quân bài xích mình.

Lý Ngọc Hà là đại biểu tổ kiểm tra tổng công ty cử xuống, qua lại rất gần Mao Nam, không có hắn xúi bẩy, Mao Nam nhát gan không dám làm trò này.

Một phụ nữ trên năm mươi nắm tay Tô Lý Thành, nói:

- Lý Thành, chị nhìn cậu lớn lên từ nhỏ, trước khi cậu đi lính còn hay sang nhà chị ăn cơm đấy! Giờ làm giám đốc rồi, lại ngang nhiên ăn chặn mồ hôi nước mắt của công nhân là sao? Cậu giải thích rõ ràng cho mọi người đi.

Tô Lý Thành vỗ mu bàn tay bà ta, thở dại, sau đó cầm loa cảnh sát nói lớn với mọi người:

- Tô Lý Thành tôi không phải làm ở công ty ngày một ngày hai, mọi người cũng không phải ngày đầu biết tôi, trong số mọi người có rất đông là hàng xóm của tôi. Mọi người cho rằng Tô Lý Thành tôi lại đi tham ô tiền mồ hôi nước mắt của anh em trong công ty, của hàng xóm láng giềng xung quanh sao? Tôi là người như thế sao?

Lúc này xe của Đông Kiến Quân cũng đã tới.

Có người nói:

- Đúng chúng tôi là anh em, là hàng xóm của anh, chúng tôi nhìn anh từng bước đi lên vị trí này, nhưng không có nghĩa là con người không thay đổi! Anh nói anh không tham ô tiền của mọi người, vậy tôi hỏi, tiền của chúng tôi đi đâu, mấy tháng không phát tiền lương rồi, số tiền lương nợ công nhân cộng lại phải mấy chục vạn, không phải tham ô thì gửi trong ngân hạng ăn lãi rồi à?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 31: Công nhân gây chuyện (2)

Tô Lý Thành vừa tức mình vừa buồn cười:

- Khoản tiền công trình đầu tiên còn chưa gửi xuống, công ty chúng ta xây dựng quảng trường Tinh Hải còn phải bỏ tiền vào, chuyện này trong đại hội công chức đã nói rồi, mong mọi người thông cảm.

- Cơm còn không có mà, thông cảm cái quái gì?

Đám đông lại lập tức nhao nhao cả lên:

Tô Lý Thành nghiêm túc nói:

- Mọi người có khó khăn, chúng tôi luôn nghĩ biện pháp giải quyết, vốn cho rằng tháng này có thể lấy được tiền công trình, giờ vẫn chưa có tin tức. Chúng tôi sẽ nhất định anh em trong công ty phải chết đói, song có vài lời, tôi luôn nghẹn trong lòng đã lâu, không nói ra không thoải mái.

- Trong mắt mọi người, công ty chúng ta vốn ngày càng đi xuống, mất hết sức ống, cái này mọi người không cần phủ nhận, chúng ta đầu biết người ngoài đánh giá thế nào về mình, chúng ta từng vinh quang, nhưng đã xa rồi.

Đám đông hơi lắng lại, bọn họ trước kia há chẳng phải mang theo lý tưởng và lòng nhiệt tình, tụ tập lại đây, tạo thành nhóm tinh anh kiến thiết, đốt cháy sinh mệnh của mình, ngày tháng đó khiến người ta phấn khích, nhưng đúng là đã qua rồi, nghĩ lại lòng nặng trĩu.

Trong không khí này đám thân tín của Nam Mao còn kích động thì quá lộ liễu.

Tô Lý Thành tiếp tục nói:

- Nhưng hiện giờ công ty chỉ còn thoi thóp, bị người ta khinh thường, vậy mà có cơ hội, chúng ta không đoàn kết, gây dựng lại vinh quang, lại chia rẽ thế này, nói cho cùng để cuộc sống tốt đẹp hơn, không bị người ta coi thường mới là quan trọng nhất.

- Vấn đề tiền công của mọi người, chúng tôi nhất định sẽ mau chóng hiệp thương giải quyết. Nhưng mọi người bao vây đơn vị thế này, không giải quyết được gì, chỉ gây thêm khó khăn cho công ty. Xin mọi người hãy tin tưởng tôi, tôi đặt lợi ích mọi người ở vị trí hài lòng, mọi người hãy về đi, tôi nhất định cho mọi người câu trả lời hài lòng.

Đám đông quay sang bàn tán, không ít người đã ngần ngừ, nói:

- Nếu giám đốc Tô đã nói thế chúng tôi không nói nhiều nữa, chúng tôi tạm tin anh, song nếu tình hình không được giải quyết, lúc đó không dễ nói chuyện như vậy nữa đâu.

Lúc này mấy kỹ sư già mới vội vội vàng vàng chạy tới nơi, Triệu Ngạn phất tay với mọi người:

- Đi đi, đi cả đi, còn vây ở đây làm cái gì, để người ta cười cho à? Công trình bốn chúng ta, nay tài chính xoay vòng khó khăn, nếu các người lại còn gây chuyện với Tiểu Tô, chẳng phải để người ta rỉa rói à, cũng là đập bát cơm của mình, về cả đi.

- Mấy người ở tổng cty xuống dù sao là khách, họ giúp chúng ta không thể không trả công. Giám đốc Tô không có lương, cái này Lão Triệu dám lấy danh dự ra đảm bảo, giám đốc Tô muốn trả lương cho đám lão già chúng, chúng tôi đều từ chối, muốn chung lưng đấu cật, đồng cam cộng khổ với mọi người.

Uy tín của Lão Triệu trong công ty cực cao, lời ông ta nói mọi người đều nghe.

Đông Kiến Quân thấy vậy thở phào.

Trong văn phòng công ty, Lý Ngọc Hà, Mao Nam lạnh lùng quan sát cảnh phía dưới.

Mao Nam bực tức nói:

- Khó khăn lắm mới cổ động được bọn họ, không ngờ mấy lão già kia đứng về phía Tô Lý Thành.

Lý Ngọc Hà trông khá trí thức lịch thiệp, có điều sau đôi cái kinh là đôi mắt tam giác, không thiện cảm được:

- Giải tán được đám đông đi thì sao nào, mục đích của chúng ta đã đạt được rồi, hắn không phát được tiền lương cho công nhân, chỉ áp được nhất thời thôi, những người kia phải nuôi vợ nuôi con, tới tháng sau vẫn không có lương thì nói đứt lưỡi cũng vô ích, chuyện hôm nay chúng ta chỉ gieo cái mầm vào lòng mọi người, lần sau không cần chúng ta kích động nữa, họ sẽ tự kéo nhau phản đối, lúc đó còn ghê gớm hơn nhiều, chỉ cần mở ra cái tiền lệ cho họ thấy là được.

Mao Nam hiểu ra, tính cách của ông ta cũng mềm yếu, dù hận Đông Kiến Quân, Tô Lý Thành, song muốn ông ta gây chuyện là không thể, nếu chẳng phải có hệ phái Lý Ngọc Hà hỗ trợ, ông ta thà làm cấp phó suốt đời.

Mồi nhử của Lý Ngọc Hà thật hấp dẫn, đó là một vị trí ở tổng công ty, Mao Nam muốn lên tỉnh thành lâu rồi, với người ở công ty phía dưới mà nói, tòa nhà tổng bộ thật không khác gì cung điện, cái cấp phó ở thành phố bé tẹo làm sao so sánh được.

- Có điều chẳng may họ kiếm được tiền thì sao?

Mao Nam vẫn chưa yên tâm:

- Kiếm đâu ra?

Lý Ngọc Hà cười nhạt:

- Lão Thành của cục tài chính hứa với tôi rồi, ông ta giam tiền công trình vài ba tháng không thành vấn đề, chính phủ chú trọng trình tự mà, không qua loa được, thẩm tra xác nhận sao có thể nhanh chóng. Báo cáo khuyết điểm công trình tôi đã gửi lên tổng bộ, Đông Kiến Quân kiếm đâu ra tiền.

Mao Nam cũng cười:

- Cũng chẳng cần lâu, chỉ hai tháng thôi, tới lúc đó xem Đông Kiến Quân, Tô Lý Thành đối diện với lửa giận của công nhân ra sao.

Lão Triệu nhìn Tô Lý Thành và Đông Kiến Quân trao đổi, vỗ vai Tô Xán nói nhỏ:

- Cha cháu đôi khi còn thích hợp làm một lãnh đạo hơn Đông Kiến Quân, trước đây bác chỉ thấy cha cháu hiền lành thật thà, nhưng mà đối diện nguy cơ lại mạnh mẽ dứt khoát, lại có mặt đôn hậu, rất hợp với công ty ta.

Trước kia Tô Xán sau cái lần được cha khéo léo kiếm cớ dạy bảo, Tô Xán đã lờ mờ nhận ra cha còn có một mặt tính cách ẩn giấu, Triệu Ngạn nói thế y càng tin, con mắt lịch duyệt của Triệu Ngạn dứt khoát hơn hẳn mình.

Lòng Tô Xán nảy ra suy nghĩ, nếu cha mình chỉ thích hợp làm phó giám đốc lo nghiệp vụ thì thế này là tốt rồi, y không yêu cầu gì hơn, song nếu cha có khả năng mà người thường không phát hiện ra thì sao? Quả nhiên năng lực của con người đôi phi phải bức ép mới có đột phá.

Xây dựng quảng trường Tinh Hải là cơ hội hiếm có với Cty Công trình số bốn, rất có thể xoay chuyển xu thế sa sút trước kia, nảy sinh sức sống mới. Mà cùng với thời đại phát triển, tổng công ty cũng dần đi xuống, chém đứt

dây dưa với các huyện thị, để giảm bớt gánh nặng tài chính, tinh giản cầu sinh tồn.

Đối mặt với kinh tế thị trường, xí nhiệp đều phải tự chịu lỗ lai, sinh tốt và phát triển ở trong tương lai xã hội ngày càng kịch liệt thành chủ đề vĩnh hằng.

Dưới tình huống đó, Cty Công trình bốn cũng bị tổng công ty vứt bỏ, mau chóng trọng tổ, thành công ty độc lập. Đời sau, trở thành công ty độc lập, Cty Công trình bốn đi xuống tới mức chạy đến các huyện xin công trình, cực kỳ nguy ngập, còn cha y khỏi nói, ở vị trí nhỏ tới không thể nhỏ hơn, mấy tháng không được phát lương.

Bây giờ Tô Xán nghĩ, nếu cha là viên ngọc chưa được mài rũa, có nên đẩy cha lên phía trước không?

Địa ốc là nghành nghiệp bất hủ, nhân khẩu quốc gia ngày càng tăng, tài nguyên đất đai quốc gia ngày càng thiếu, hiếm sinh ra giá trị tuyệt đối. Trong nước, những người giàu có nhất quá nửa là doanh nhân địa ốc, trong tương lai ở các thành phố duyên hải như Quảng Châu, Thượng Hải, giá địa ốc cứ tăng lãi không ngớt, dù có động đất cũng vững vàng.

Còn ở nội đị, giá nhà đất ở thành phố Tây nam bộ cũng chỉ tăng không giảm, đều là thứ chắc chắn mà Tô Xán có thể thấy trước, khi đó Cty công trình bốn bị tổng công ty vứt bỏ, biết đâu lại là cơ hội cực tốt? Cha từ nhân viên nhà nước biến thành doanh nhân địa ốc sẽ có biểu hiện thế nào đây?

Có điều giờ tính mấy chuyện này vẫn còn sớm lắm, cha cần tích lũy thêm nhiều uy tín trong công ty, thậm chí cả ở tổng công ty, cần nhiều trợ lực. Vấn đề lớn nhất là ở tư tưởng cổ lỗ bảo thủ của cha, bảo cha bỏ làm nhân viên nhà nước, còn kéo cả công ty đi kinh doanh địa ốc thì quá kinh hãi thế tục rồi, với cha mà nói công chức xĩ nghiệp quốc giả không chỉ là gửi gắm

vào bát sắt, còn là vinh dự không thể thay thế, muốn chuyển biến tư tưởng của cha khó khăn hơn mẹ nhiều, phải cần thời gian.

Cũng may, hiện thứ y thiếu nhất là thời gian, song ít thiếu nhất cũng là thời gian.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 32: Ngày càng giống quái nhân

L

ớp học hôm nay không khí là lạ, túm năm tụm ba trò chuyện còn thi thoảng chỉ về phía Tô Xán và Tiết Dịch Dương, làm cả hai gãi đâu, gần đây bọn họ đâu có gây chuyện gì.

Tới khi tan học, đám Lý Lộ Mai, Trần Linh San kéo tới, hỏi:

- Cty Công trình số bốn là đơn vị nhà các bạn phải không?

Tiết Dịch Dương ngơ ngác gật đầu:

- Ừ, đúng, thì sao?

- Đúng thật à?

Một nữ sinh kêu lên:

- Hôm qua mình ăn cơm xem tin thời sự, thấy rất nhiều người bao vây công ty gây chuyện, nhà các bạn không sao chứ.

Bản thân sự kiệt này không thể xuất hiện trong phạm vi thảo luận của học sinh cao trung, nếu không phải vì Tô Xán và Tiết Dịch Dương thì nữ sinh này tình cờ xem được cũng ném ra sau đầu rồi, chẳng mang tới lớp kể với bạn bè.

Đặt biệt là Tô Xán, sau sự kiện Mậu Tiểu thì thành danh nhân lớp số 5, mức độ được chú ý hoàn toàn không thua kém Trần Linh San và Đường Vũ.

Có lẽ không được yêu thích bằng, cũng không được hot như Nhạc Tử Giang, nhưng độ phủ sóng rất lớn, nhất là khi nói chuyện với bạn bè ở

ngoài, câu " Á, bạn cũng biết Tô Xán à, bạn ấy và tớ cùng lớp đấy! Quan hệ rất tốt!"

Chỉ có điều khi người kia hỏi thêm về Tô Xán thì chẳng có mấy điều để nói, trong lớp, tuy nhóm bọn họ thường xuyên tụ tập, Tô Xán tỏ ra rất hòa hợp, hiền lành, các cô có thể thoải mái lấy y là làm trò vui, nhưng luôn có cảm giác khoảng cách, thực sự không có mấy đề tài thảo luận, nên nếu có thể khơi lên đề trò chuyện cùng Tô Xán thành thứ đấu tranh ngấm ngầm giữa các cô gái.

Đương nhiên đây chỉ là cạnh tranh nhỏ mang tính chất vui vẻ thôi, nên cô nữ sinh này đặc biệt để ý.

Nghe nữ sinh nói TV cho đăng tin hôm qua, lòng Tô Xán trầm xuống, hôm qua nghe Đông Kiến Quân, cha và đám Triệu Ngạn bàn bạc với nhau, đều cho rằng đám Mao Nam, Lý Ngọc Hà đứng sau sự kiện công nhân lần này, đám người này chơi thật lớn, Lý Ngọc Hà càng không kiên kỵ gì, vì kéo đổ Đông Kiến Quân mà khiến cả quảng trường Tinh Hải lún vào, vấn đề ngày càng lớn, có khi làm công trình trì hoãn đúng như quỹ tích lịch sử? Phải mất bốn năm nữa mới hoàn thành.

Nếu là lúc khác cũng kệ đi, nhưng chỉ một hai năm nữa thôi là tổng công ty tiến hành cải cách rồi, nếu không có thành tích xây dựng quảng trường Tinh Hải làm cơ sở, Cty Công trình số bốn rời tổng công ty, cùng lắm chỉ là đơn vị thi công loại ba, nhận được vài công trình dân sự là tốt rồi, cha làm sao chen chân vào được sản nghiệp địa ốc?

Muốn lớn mạnh mà không có nền tảng cơ sở thì dựa vào cái gì nhận hạng mục công trình mới.

Quảng trường Tinh Hải là một thứ tài sản vô hình rất lớn, Tô Xán thấy phải đảm bảo thành tích này được ghi vào hồ sơ của cha, bản thân khởi bước đã rất thấp rồi, nếu không có nền tảng, dựa vào chút khả năng tiên tri của mình

sao? Dù mình biến ngành này kiếm được tiền, cũng chẳng có tư cách tham gia.

Nói cá nhân thêm một chút, nâng cha mẹ y lên cũng là bổ xung thực lực cho bản thân, dù sao giai đoạn hiện tại y chẳng thể làm gì ngoài thành tích học tập, bối cảnh gia đình là tiêu chuẩn quan trọng, gia cảnh của Đường Vũ không tầm thường, nhà mình cũng không thể kém, có thể mình và Đường Vũ không để ý, nhưng cha mẹ hai bên không thể không để ý ... Ặc, lại nghĩ quá xa rồi, gần đây có cái bệnh nghĩ lung tung lúc nào không biết.

Tô Xán còn đang nghĩ đẩu đâu thì một nam sinh mặt trắng trẻo, chỉnh lại kính, tỏ ra rất già dặn nói:

- Nhà tôi ở cạnh Quảng trường Tinh Hải, ai cũng đang đợi nó hoàn thành, người lớn nói, khi đó giá trị đất xung quanh sẽ tăng mạnh, hơn nữa Hạ Hải sẽ có Mc Donal rồi, trước kia toàn phải ăn thứ hàng nhái.

Không biết có phải do sức hút của Mc Donal hay không có người lo lắng nói:

- Nhưng liệu Quảng trường Tinh Hải có xây được nữa không?

Lý Lộ Mai chọc Trần Linh San một cái:

- Cha bạn làm đầu tư tài chính mà, hay là nói với cha bạn một tiếng, xem có thể đầu tư vào hạng mục này không?

Đây hoàn toàn là cách tư duy của trẻ con thôi.

Trần Linh San chớp chớp mắt nhìn Tô Xán.

Qua thời gian quan sát, cô cũng khá hiểu Tô Xán, trước kia với chuyện gì y cũng tỏ ra bình thản tự tin, lần này Tô Xán có vẻ lo lắng, xem chừng trong

nhà có vấn đề thật rồi. Trần Linh San chưa bao giờ tham gia vào chuyện của cha, có điều nghĩ nếu nói một câu cũng không thành vấn đề gì, liền gật đầu:

- Được, để mình về nói với cha mình xem cha mình nói gì đã.

Mấy cô gái xung quanh đều biết chuyện phức tạp giữa Trần Linh San và Tô Xán, trong lòng hưng phấn, mơ mộng nghĩ, nếu cha Trần Linh San ra tay giúp nhà Tô Xán, biết đâu từ đó cả hi tới với nhau, chẳng phải thành câu chuyện cực kỳ đẹp sao, nhiều năm sau này hồi tượng lại, có khi lại thành truyết kỳ ở Nhất Trung chưa biết chừng.

Đôi khi truyền kỳ xuất hiện chỉ đơn giản thế thôi.

Tan học hai mươi phút là trong lớp đã tản đi gần hết, Tô Xán thu dọn sách vở, khoác cặp rời lớp, thường Tô Xán làm luôn bài tập trên lớp, cho nên thường xuyên có chuyện y làm bài tập số học trong tiết tiếng Anh, buổi chiều học ngữ văn thì y làm bài bài tiếng Anh giao viên bố trí buổi sáng, sau đó tiết sinh vật cuối cùng thì y làm hết bài tập.

Cho nên Tiết Dịch Dương lấy từ "ăn bám" để hình dung Tô Xán dựa vào sự bao che của Đường Vũ.

Nhưng hắn nói thế cũng đa phần ghen tỵ là chính, hắn rất bội phục Tô Xán vừa làm toán vừa có thể nghe giảng tiếng Anh, hắn chỉ lấy làm lạ, Tô Xán luyện cái khả năng kỳ quái này để làm cái gì, đúng là phải dùng từ "luyện" để hình dung thật.

Là bạn ở ngay cạnh hắn rõ nhất, mới đầu Tô Xán kết hợp hai việc rất vất vả, thường xuyên ngơ ngác ngẩng đầu lên vì không hiểu giáo viên vừa nói cái gì, hắn cũng thường bảo Tô Xán bị điên, gần đây Tô Xán tiến bộ rõ ràng, y vừa làm bài tập, trên bảng giáo viên giảng tới chỗ trọng điểm, y gật gù tỏ thái độ đã hiểu.

Thằng này càng ngày càng giống quái nhân.

Tiết Dịch Dương cũng dần trơ lỳ rồi, Tô Xán từ khi lên cao trung tới giờ quá nhiều lần làm hắn bất ngờ, giờ hắn tiếp nhận rồi, chẳng phải người ta hay nói tuổi dậy thì là lúc biến đổi nhiều nhất sao, nó thay đổi ra sao vẫn cứ là bạn mình.

Khi Tô Xán rời cửa lớp thì thấy một cô gái xinh đẹp ôm cặp ngồi trên lan can chờ mình, thấy y đi ra nở nụ cười nhẹ, nhưng với Tô Xán mà nói cả thế giới như tươi màu hơn sau nụ cười đó.

Dạo theo con đường dưới tuyến dây điện lưa thưa, cùng với ăng ten TV nhấp nhô, hai người sóng vai dạo bước.

Trong không khí mang theo mùi hương tham thoang thoảng của hàng cây hương chương ven đường, xung quanh là căn nhà cũ chưa giải tỏa, chẳng thấy bóng người, thời khắc này thế giới chỉ của hai bọn họ.

- Bạn cao lên không ít đấy.

Đường Vũ ngoẹo đầu nhìn Tô Xán:

Tốt nghiệp sơ trung, lần cuối cùng hai người đi trong Tam Trung, khi đó họ đầu bằng đầu, vai bằng vai, Đường Vũ còn hơi nhỉnh hơn một chút, mà bây giờ Tô Xán đã cao hơn Đường Vũ tới bốn năm phân rồi, thay đổi rất rõ ràng.

- Học xong chơi bóng rổ, lại ăn tốt, ngủ tốt, tâm tình tốt, vượt qua bạn lúc nào không biết.

Có một cô gái nhìn mình trưởng thành, lại còn rất để ý, cảm giác này rất ấp áp hạnh phúc.

Chỉ có cô gái rất chú ý tới một chàng trai mới để tâm tới họ, hoàn toàn khác với trạng thái tâm lý và bản năng con trai phát hiện chỗ nào đó của cô gái

nở ra hay là cong lên.

Đường Vũ khẽ mỉm cười:

- Vậy bạn tiếp tục cao lên nữa đi.

- Mình sẽ còn cao lên, tới mức khiến bạn phải ngước nhìn.

Nói xong câu này Tô Xán hơi hối hận, chẳng biết bắt đầu từ khi nào thích tựa có tựa không khiêu khích Đường Vũ, không biết cô bé nghiêm túc này thấy mình bông lơn tùy tiện không?

Quả nhiên hàng mi dài Đường Vũ hơi hạ xuống, mặt lành lạnh nhìn Tô Xán, làm sống lưng y ớn lạnh:

- Bạn thích mình ngước nhìn bạn sao?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 33: Đừng xen vào

Tô Xán thầm nghĩ nói thế chẳng phải thừa sao, nếu nói theo nghĩa đen, có cô gái nào muốn bạn trai mình ngẩng đầu nhìn mình không?

Mình đang đuổi theo từng bước chân của bạn, nếu được bạn ngước nhìn, đó là vinh diệu thành công cực lớn.

- Đối với một chàng trai mà nói, được cô gái xinh đẹp ngước nhìn, dù từ địa vị hay góc độ mà nói, đều là chuyện rất mỹ diệu, cái đầu thỏa mãn tôn sùng địa vị, cái sau thỏa mãn ham muốn thi thoảng nhìn thấy cảnh xuân thấp thoáng sau cổ áo cô gái.

Tô Xán cười hì hì, nói có chút xấu xa.

Trước mặt người khác Tô Xán luôn trấn định trầm lắng, sao trước mặt Đường Vũ lại không thể.

Đường Vũ lườm Tô Xán một cái, mặt đỏ ửng:

- Háo sắc.

Sau đó đứng lại, vươn bàn tay lên đỉnh đầu Tô Xán, hơi nhóm chân, nói:

- Nếu bạn cao thế này thì mình phải ngước nhìn bạn rồi.

Thế giới thanh tịnh của hai người bị xe cộ đi lại trên đường phá vỡ, Tô Xán gật đầu:

- Quyết định thế nhé.

Câu nói của Đường Vũ đầy ẩn ý, cho người ta không gian tơ tưởng vô hạn.

Đi một lúc nữa Đường Vũ mới hỏi:

- Nghe nói nhà bạn có chút chuyện, có phải vậy không?

- Đúng là có một chút.

Đường Vũ đợi mình hắn là vì chuyện này, Tô Xán mỉm cười:

- Có điều đó là chuyện của người lớn, mình tin cha mình sẽ có cách giải quyết.

Chuyện của Cty Công trình số bốn không phải là quá nghiêm trọng, chỉ vì nhận được quảng trường Tinh Hải, khiến một số đối thủ cạnh tranh căm tức, trong mắt Tô Xán, vấn đề nội tại ở công ty không lớn, chủ yếu vì quá ỷ lại vào tổng công ty, cùng với hệ phái đối lập ở tổng công ty chiếm thượng phong, Lý Ngân Hà và Mao Nam ngầm gây sóng gió, đưa phóng viên tới, khiến chuyện có vẻ to tát lắm.

Thấy Tô Xán có vẻ không quá sa sút, Đường Vũ cũng yên tâm:

- Ừ chuyện sẽ qua thôi, hi vọng bạn không bị ảnh hưởng.

Thời sơ trung có vài học sinh trong lớp vì chuyện gia đình mà đọa lạc, Đường Vũ rất lo cho Tô Xán.

- Ừ.

Tô Xán gật đầu khẳng định, nhìn cô gái có ma lực làm tâm tình mình đột nhiên tốt lên rất nhiều, Tô Xán đầy tự tin.

….

Nhà Trần Linh San như cái biệt thự nhỏ, có ba tầng, trang trí rất hiện đại, cha mẹ cô ở phương diện kinh doanh đều rất có tài, gia đình cô ở Hạ Hải có thể nói là rất ưu việt.

Nguy cơ của Cty mậu dịch vật tư vừa qua, vì tinh giản lượng lớn nhân viên, nên quy mô không được như xưa nữa, cha mẹ có cũng không phải dựa hết vào công ty, mẹ cô làm kinh doanh ngoài, cha cô dựa vào các mối quan hệ làm đầu tư, phát triển tốt.

Cả nhà ba người ngòi ở phòng khách nói chuyện.

Mẹ Trần Linh San cực đẹp, đã gần bốn mươi rồi mà ngồi cạnh con gái như hai chị em:

- Con nói Tô Xán nào? Cậu bạn đó của con có lai lịch gì?

Trần Lập trả lời thay:

- Là con trai của Tiểu Tằng trong công ty anh đó.

- A, là cái cô Tằng trước kia sống trong văn phòng cũ của công ty anh hả? Linh San nhà ta sao lại quen con trai cô ta?

Bà Tằng nhìn chằm chằm con gái, trong ưu nhã có uy áp vô hình.

Trần Linh San hơi rụt người lại.

Ông Trần lại giải thích:

- Con cô ấy thi vào Nhất Trung,

Bà Trần "ồ" một tiếng không nói thêm nữa.

Trước kia vì nhà Tằng Kha sống trong văn phòng công ty làm họ rất đau đầu, khiến không ít người trong công ty bất mãn, chồng bà lại phải gánh hết, trong lòng bà khó chịu lắm, không tiện nói gì, đuổi họ đi họ sống ở đâu? Làm người không thể bạc bẽo vô tình như vậy, có điều luôn là khúc mắc trong lòng, ấn tượng khá rõ.

Trần Lập hỏi con gái:

- Linh San, chuyện đầu tư vào Quảng trường Tinh Hải là do Tô Xán tìm con, bảo con nói với cha à?

Trần Lập liên tưởng tới hôm đấu thầu gặp cả nhà Tằng Kha, cách ăn mặc của cả nhà Tô Xán làm ông ta lác mắt, nhưng ông quá hiểu nội tình nhà Tô Xán, nên thấy bọn họ phù phiếm, còn Tô Xán thì thiếu niên trưởng thành sớm, con gái mình lại nói giúp cha y, làm ông không khỏi cảnh giác.

Trần Linh San lắc đầu:

- Không phải ạ, lúc hết tiết bọn con thảo luận chuyện này, tình cờ nhắc tới, con nghĩ cha cũng đang tìm hạng mục đầu tư mà, Quảng trường Tinh Hải nỏi tiếng như thế, lại đang thiếu tiền, nếu cha đầu tư vào sẽ không tệ.

Trần Lập xua tay, nghiêm túc nói:

- Linh San, chuyện của người lớn, con đừng bận tâm làm gì! Con học cho tốt là được rồi, nhưng chuyện này con không nên tham gia.

Bà Trần hỏi chồng:

- Cha Tô Xán phụ trách xây dựng quản trường Tinh Hải sao? Là Cty Công trình số bốn?

- Anh không biết, nếu là trước kia, có ai không muốn đầu tư vào Quảng trường Tinh Hải, cho dù anh đi lối sau cũng muốn chen một chân vào. Nhưng gần đây anh thu được một vài tin tức, có vẻ bọn họ đắc tội với một vài người ở chính phủ, tổ kiểm tra trên tỉnh xuống cũng nhiều lần đòi yêu cầu chỉnh sửa phương án, nên tiền công trình còn chưa được cấp xuống, nghe đâu còn là ý kiến của bí thư thành ủy mới. Nếu Vương Bạc có ý đồ với công trình này, chúng ta tham dự vào, không phải là hết đường lui à? Chủ nhiệm Cố của uy ban thương mại nói với anh, đầu tư phải cẩn thận,

phải xem phương hướng đã, Lão Trương vì đứng sai phía mà mất trắng. Linh San, con không muốn hại cha chứ?

Trần Linh San ngạc nhiên, không ngờ sự việc nghiêm trọng tới mức này.

Bà Trần vẫn tỏ ra ung dung cao quý, gật đầu vuốt tóc con gái nói:

- Gần đây nhiều người nói Cty Công trình số bốn rắn nuốt voi, tài mọn chí cao, sập lúc nào chả biết. Con gái hiểu chưa nào?

Nói tới đó đổi giọng uy nghiêm:

- Linh San, sau này con ít tiếp xúc với Tô Xán cho mẹ.

Trần Linh San nổi tính quật cường vặn lại:

- Vì sao ạ.

- Không vì sao cả, mẹ chỉ muốn tốt cho con thôi, vài năm nữa con sẽ thấy cám ơn mẹ. Hôm nay con còn chưa học đàn đấy, đi đi, định ở nhà tới bao giờ nữa.

Trần Linh San không biết phải nói những lời của cha mẹ mình với Tô Xán ra sao, chuyện phức tạp như vậy, làm sao học sinh bọn họ có thể tham gia được.

Nhưng chuyện cô muốn tránh nhất lại tới, Lý Lộ Mai và một đám nữ sinh hưng phấn hỏi:

- Linh San, cha bạn đồng ý chưa, nhất định đồng ý rồi hả, quảng trường Tinh Hải đầu tư vào nhất định rất tốt.

- Phải vì Mc Donal của chúng ta mà phấn đấu.

Một nữ sinh khác hô khẩu hiệu, vì chủ đề này mà các cô gái về nhà tìm báo chí đọc tin có liên quan.

Tiết Dịch Dương rõ ràng cũng đã về nhà hỏi cha mẹ mình chuyện đơn vị:

- Linh San, chẳng lẽ bạn về nhà hỏi cha bạn thật à? Mình vừa hỏi liền bị cha mẹ mình mắng một trạn, nói không nên quản vào, bực mình, sao không chứ, đã học cao nhất rồi, còn coi mình như trẻ con.

Tô Xán ngẩng đầu lên, Trần Linh San về nhà hỏi cha cô thật sao? Chuyện bày rõ ra đó rồi, với hiểu biết của Tô Xán, người ngoài không dại gì ra tay đầu tư vào ở thời điểm này.

Trần Linh San im lặng không nói.

Đám đông xung quanh dần dần lắng xuống, ai cũng nhìn ra manh mối, Lý Lộ Mai thu lại nụ cười:

- Có phải có khó khăn không, cha bạn không đồng ý à?

Hôm qua chỉ nói với mục đích vui đùa là chính thôi, ai cũng biết chuyện không phải dễ dàng như thế.

Trần Linh San nhìn Tô Xán, lí nhí nói:

- Mình xin lỗi.

Tô Xán sao có thể trách Trần Linh San chứ:

- Không sao đâu, chỉ là vấn đề nhỏ thôi, sẽ mau chóng được giải quyết.

Thực sự trong lòng y rất cảm động, Trần Linh San hỏi cha cô chuyện này đã đủ cho thấy cô gái này nhiệt tình với bạn bè, so với lần gặp lại ở quán đồ nướng kia, cái nhìn của Tô Xán về Trần Linh San đã thay đổi nhiều.

Cậu ấy luôn thế, luôn dùng nụ cười tràn ngập ánh nắng an ủi người khác, lần trước vì chuyện bày tỏ với mình cũng vậy, bị bao nhiêu người chỉ trích vẫn mỉm cười để mình yên tâm. Trần Linh San sao yên tâm được, cha cô nói nến tham gia vào là hại ông, còn cha Tô Xán lại là người phụ trách, nếu có vấn đề gì thì Tô Xán sẽ ra sao?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 34: Bạn bè tái ngộ

Buối tối hôm đó nhà Tô Xán ăn cơm ở nhà Đông Kiến Quân, từ sau khi ông ta tới, đơn vị phân cho ông ta một gian ở tầng một, có cái vườn nhỏ đằng sau, giữa vườn trồng duy nhất một cái cây, bàn bày ở ngoài trời, làm ít món ăn thường ngày, không có gì cầu kỳ. Đông Kiến Quân hay tới nhà Tô Xán ăn cơm nên lần này mời lại, dù vậy do vợ con ông ta ở lại Dung Thành, nên Tằng Kha làm cơm, Tô Xán phụ trách giúp xử lý nguyên vật liệu, Tô Xán bê thức ăn ra thấy cha và Đông Kiến Quân đứng dưới cái cây nhỏ, có vẻ trầm tư.

- Cái cây này không biết trồng bao lâu rồi, có lẽ từ nhà đầu tiên vào đây trồng nó, chứng kiến không biết bao chuyện cảnh còn người mất.

Giọng Đông Kiến Quân có phần cảm khái:

Tô Lý Thành cười:

- Cái cây này rất may, bao nhiêu người ra vào cái nhà này, nó vẫn được chăm sóc bảo vệ, tôi tin có giám đốc Đông chăm sóc, tương lai sẽ thành đại thụ chọc trời.

Ý tứ chúc Đông Kiến Quân ở vị trí này thật lâu.

Đông Kiến Quân thở dài:

- Cái cây này có lẽ không biết, bam năm sau người quay lại không phải là người trước kia nữa. Gặp lại chẳng biết nên vui hay buồn.

Tô Xán mới đầu còn tưởng Đông Kiến Quân nhìn cái cây này liên tưởng tới vị trí của mình ở công ty, nhưng nghe ra có vẻ ông ta lo lắng cho chuyện

khác.

Nói cho cùng Đông Kiến Quân không phải người Hạ Hải, Cty Công trình số bốn với ông ta mà nói không có quan hệ đồng sinh cộng tử, khác với cha mình, công ty sập, ông ta có thể quay về tổng công ty, cùng lắm tiếp tục cuộc sống không được người ta coi trọng.

Còn cha mình thì khác, cứ nhìn sau này ông làm bảo vệ nhỏ bốn năm tháng nợ lương vẫn không bỏ công ty là biết tình cảm của ông với cty rồi, dù Tô Xán không hiểu cũng không tán thành tình cảm đó.

Đông Kiến Quân nếu không quá tận tâm với công ty, ông ta sẽ thành trở ngại cho cha mình, ông ta không phải là người có thể tự đảm trách một mặt, có chút cảm tính, nhu nhược, ông ta là người tốt, song không phải là lãnh đạo tốt.

Không thể trách Tô Xán nhìn vấn đề này một cách hiện thực như vậy, cha y ngày nào chưa nắm đại quyền thì chưa thể nói tới thay đổi, không thể nắm được vận mệnh, càng không thể tiến hành kế hoạch trong tương lai của Tô Xán, chuyện này họ không thể thua được.

Bữa cơm bắt đầu, bốn người ngồi quanh bàn, Đông Kiến Quân và Tô Lý Thành uống bia, dù cố gắng chỉ bàn một chút chuyện vui vẻ thường ngày, nhưng công ty như thế, quanh đi quẩn lại liền quay về chủ đề cũ.

- Qua điều tra thì đúng Lý Ngọc Hoa gây chuyện, hắn ta ở tỉnh có quan hệ mạnh, có người ở cục tài chính và ủy ban thương mại, tiền công trình của chúng ta bị giữ lại cũng có tác động của hắn ta. Đả thông cái cửa ải này là điểm mấu chốt, anh Đông, phía bên công ty đã có chút kích động rồi, nếu không cấp tiền xuống, không biết phải làm sao.

Đông Kiến Quân uống cạn cốc bia:

- Tôi đang nhờ vả quan hệ phía cục tài chính, nhưng không sao gặp được người phụ trách, rõ ràng là né tránh chúng ta! Con đường nữa đi không thông, đó là bí thư thành ủy Vương Bạc, trước kia ở quân ngũ, chúng tôi người ngủ giường trên, người giường dưới, cùng nhau đi trộm gà, đi trộm ngô của dân địa phương. Ông ta là người có chí khí, khi đèn tắt ông ta lấy đèn pin đọc sách. Hiện ông ta đã là bí thư thành ủy, tôi vẫn ở cái công ty nhỏ, chênh lệch lớn như thế, lại qua bao năm, tìm ông ta liệu có ích gì không?

Lại rót đầy cốc uống:

- Vì chút chuyện nhỏ nhặt này mà đi tìm tìm bí thư thành ủy sao? Ông ta là quan lớn chấp chính một phương.

Tô Lý Thành muốn nói gì đó, nhưng nghĩ rồi lại thôi, có quan hệ với bí thư thành ủy, khó khăn của bọn họ sẽ được giải quyết dễ dàng, nhưng Đông Kiến Quân không muốn, không thể miễn cưỡng.

Tô Xán thì nghĩ, không ngờ trước kia Vương Bạc cũng chơi điên như thế, không hề giống một thái tử đảng, có thêm vài phần thiện cảm với ông ta. Đồng thời càng thêm kiên định đánh giá về Đông Kiến Quân, có con đường như thế mà không thử, vì vấn đề thể diện, để công ty gặp khó khăn, nếu chỉ ảnh hưởng lợi ích cá nhân thì không ai trách được đi, nhưng giờ ông là giám đốc phải lo cơm áo cho hàng trăm công nhân bên dưới.

So sánh với cha y, cha y cũng có sĩ diện của nam nhân chứ, lần trước cửa hàng nhà mình bị cục thành quản làm khó, cha không cho mẹ báo với cậu cả, nhưng lại vì chuyện công trình Quảng trường Tinh Hải lại chạy tới chỗ cậu cả mấy lần, không nhận xét cái khác, từ góc độ lãnh đạo thì cha có ý thức hơn Đông Kiến Quân.

Không khí trên bàn cơm trở nên trầm lắng, ai nấy đều mang tâm sự riêng.

- Chú Đông, vị bí thư thành ủy chú nói có phải cao cao gầy gầy, trông nho nhã, tuổi chừng bốn mươi, mũi hơi khoằm không?

- Ừ, lâu lắm rồi chú không gặp lại ông ta, gần đây xem TV mới thấy, đúng như cháu tả đấy, cháu cũng xem TV à?

- Dạ, cháu không chỉ gặp ông ấy, mà còn cùng nói chuyện với cháu, còn nói với cháu, hôm nào đó mời chú ăn cơm nữa đấy.

- Thằng bé này.

Đông Kiến Quân cười ha hả:

- Rất biết an ủi người, tốt, tốt, nhưng không cần dùng với chú. Sau này dùng với bạn gái ấy.

Tô Xán bình tĩnh kể lại chuyện hôm đó đưa Vương Uy Uy về nhà, rồi nói chuyện với Vương Bạc, cuối cùng thêm vào một câu:

- Chú Vương vẫn còn nhớ ngày tháng ở quân đội xưa, khi nhắc tới chú, tỏ ra rất hoài niệm.

Ba người lớn không cười nữa, Tô Xán nói có vẻ là thật.

- Dù chú ấy nói mời khách, nhưng mà bận như thế, nếu không ai nhắc, có khi lại quên đấy.

Điện thoại trong văn phòng reo tới đợt chuông thứ ba, Vương Bạc mới thong thả nhấc điện thoại lên, là thư ký của ông ta gọi tới:

- Bí thư, giám đốc Đông Kiến Quân của Cty công trình bốn gọi điện, muốn gặp mặt báo cáo với bí thư chuyện liên quan tới kiến thiết quảng trường Tinh Hải ạ.

Thư ký Tiểu Lý tuy trẻ, nhưng làm việc rất chu đáo, có năng lực.

Nghĩ một lúc Vương Bạc nói:

- Buổi chiều ba giờ tôi có thời gian, bảo ông ấy tới đây, tôi sẽ mời khách. À còn nhà chú nhóc họ Tô nữa, bảo tôi mời cả nhà họ.

Lưu Lạc là con phó trứ danh tập trung nhiều địa điểm ăn uống có tiếng, Lan Đình là lại càng nổi tiếng ở con phố này, chuyên món ăn TQ, đi theo con đường món thường ngày mà tinh tế, rất được ưa chuộng.

Ngoài cửa hiệu có không ít xe hơi, nhưng có một chiếc Buick đen xì cực kỳ bắt mắt.

Đó là xe của bí thư thành ủy Vương Bạc, vốn thành phố định chuẩn bị cho ông ta một cỗ xe mới, có điều Vương Bạc từ chối, đây là xe của tiền bí thư thảnh ủy Lưu Lam, Vương Bạc mới nhậm chức, không muốn quá đặc thù.

Đi vào phòng bao, Đông Kiến Quân cùng cả nhà Tô Xán đã tới trước mười lăm phút, Vương Bạc cười:

- Lão Đông, trước kia anh đâu khách khí với tôi như thế.

Đông Kiến Quân gãi đầu, nhìn đám Vương Uy Uy đằng sau:

- Đây là con trai bí thư Vương sao, tôi chưa được gặp, hiện giờ lớn thế này rồi rồi, chỉ ít hơn khi chúng ta ở bộ đội vài tuổi thôi.

Vương Bạc thở dài:

- Đúng thế, con cái đã lớn, còn chúng ta thì già cả rồi.

Đông Kiến Quân giới thiệu cả nhà Tô Xán, khi bắt tay Tô Lý Thành, Vương Bạc nói:

- Thằng bé nhà anh không tệ, rất hiểu chuyện.

Sau khi mời mọi người ngồi xuống, vợ chồng Tăng Kha vì thân phận của Vương Bạc rất câu nệ, ăn cơm cùng bí thư thành ủy, trước kia bọn họ nằm mơ cũng không ngờ tới.

Vương Uy Uy vẫn cứ lờ Tô Xán đi, Lâm Trứu Vũ nói một hai câu, ngược lại Lâm Lạc Nhiên thì rất tự nhiên ngồi xuống bên Tô Xán. Cô gái này xinh đẹp, từ lúc đi vào đã khiến Tăng Kha chú ý, còn tưởng là bạn gái của Vương Uy Uy, thầm nghĩ đúng là trai tài gái sắc rất đẹp đôi, nhưng giờ trông có vẻ không phải, lại còn thân thiết với con mình, ánh mắt không khỏi mang theo vài phần đánh giá.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 35: Bí thư phát biểu

Lâm Lạc Nhiên cười ngọt lịm với Tằng Kha, gọi một tiếng "dì", dù tư thế ngồi hay cách ăn uống đều cho thấy phong phạm đại gia khuê tú.

Nếu chẳng phải hôm ở quán cơm đã nhìn thấy cô nàng này một tay cầm thìa xúc cơm rang vào mồm lia lịa, mắt không rời màn hình, tay kia vẫn di chuột thì Tô Xán đã bị bộ dạng thục nữ của Lâm Lạc Nhiên lúc này làm mê hoặc.

Lâm Lạc Nhiên ngồi gần Tằng Kha, tính cách lại cực kỳ thoải mái tự nhiên khiến người ta yêu thích, Tằng Kha thấy cô ăn nhỏ nhẹ như mèo, gắp nấm, thịt vào bát cô, nói:

- Cháu ăn nhiều vào, đang tuổi lớn mà.

Lâm Lạc Nhiên làm bộ khó xử nói:

- Dì Tằng, để chắp gắp được rồi, nhiều như thế cháu không ăn hết đâu.

Không ăn hết đâu? Cô nương, nói dối chớp mắt một cái được không, có một chậu cô cũng ăn hết thì có. Tô Xán thầm nghĩ.

Vẻ mặt này bị Lâm Lạc Nhiên nhìn thấy, chuẩn xác dẫm chân Tô Xán một cái, lườm y một cái sắc lẻm, sau đó quay sang phía Tằng Kha đã biến thành nụ cười ngây thơ.

Trên bữa cơm, Vương Bạc và Đông Kiến Quân ôn lại chuyện cũ. Đông Kiến Quân bị đẩy xuống Hạ Hải, cũng thế, Vương Bộ bị đẩy khỏi hạch tâm quyền lực tỉnh, cả hai gặp lại nhau khi ở dưới đáy sự nghiệp, hết sức đồng cảm.

Mới đầu Tô Lý Thành, Tằng Kha còn rất câu nệ, nhưng là chính khách, trước kia còn là thư ký trưởng tỉnh ủy, việc tiếp khách thành nghề rồi, chẳng mấy chốc Vương Bạc đã khéo léo tiêu trừ khoảng cách đôi bên, dẫn dắt chủ đề cuộc nói chuyện từ chuyện vui trong quân, sang danh lam thắng cảnh, nhân văn địa lý.

Trước mặt Đông Kiến Quân, Vương Bạc khôi phục lại phần nào phong thái thời trẻ, ngay cả Vương Uy Uy nhìn thấy cũng khinh thường hừ một cái, có điều hắn cũng ngạc nhiên, hôm nay được thấy một mặt khác của cha mình, đi ăn trộm gà của người ta? Đúng là cha mình sao?

Nói chuyện trên trời dưới biển một hồi, Vương Bạc chủ động nói:

- Quảng trường Tinh Hải hiện nay tình hình ra sao?

Vốn Đông Kiến Quân và Tô Lý Thành cũng thầm sốt ruột, nhưng bữa cơm tính chất gia đình thế này đúng là không tiện nhắc tới chuyện công việc, lần sau chính thức tới văn phòng thảo luận càng tốt hơn. Giờ Vương Bạc chủ động nhắc tới, Đông Kiến Quân giới thiệu sơ qua tình hình, cùng những khó khăn hiện tại, chỉ lấy góc độ công bằng đánh giá, cũng không thêm ý kiến cá nhân.

Vương Bạc gật đầu:

- Quảng trường Tinh Hải là công trình trọng điểm của Hạ Hải, là công trình tạo phúc cho dân, công tác của các anh khó khăn, tôi sẽ điều phối an bài chút, tiền công trình chỉ cần kiểm tra chi tiêu phù hợp thì nên phát xuống, bất kỳ cơ quan và cá nhân nào, dù lý do gì, không cho phép khấu giữ khoản tiền công trình ích nước lợi dân, gây trở ngại cho sự phát triển của thành phố.

Trở về văn phòng, Vương Bạc suy nghĩ một lúc tự mình cầm điện thoại lên gọi điện cho thị trưởng Hồng Tiểu Thiên, thăm dò nhau thế là đủ rồi, tới lúc phải bắt tay vào việc thực tế.

Thứ tư, bí thư thành ủy Vương Bạc được các vị lãnh đạo thành phố hữu quan tháp tùng đi xem xét tình hình kiến thiết hạng mục quản trường Tinh Hải, chỉ ra, hiện giờ là thời kỳ quan trọng để Hạ Hải phát triển nhảy vọt, kiến thiết thành phố không phát triển, kinh tế xã hội không thể đi lên. Quảng trường Tinh Hải là công trình trọng điểm được thành ủy và chính phủ xác định trong năm nay, là tiêu điểm quảng đại quần chúng và ủy viên chính hiệp phản ánh.

Kiến thiết Quảng trường Tinh Hải được lòng dân hướng về, là xu thế lớn, thực hiện phối hợp kinh tế xã hội phát triển cân bằng.

Vương Bạc yêu cầu rõ ràng tiến độ, từ thời gian khởi động tới thời gian hoàn thành phải đúng kế hoạch, tháng ba hoàn thành sơ bộ, tháng sáu vào giai đoạn kiến thiết chính, tháng mười bắt đầu trình tự nghiệm thu, cuối năm phải hoàn công.

Đồng thời nhấn mạnh, ở mỗi một mắt xích, các cơ quan hữu quan có trách nhiệm phải chủ động nối tiếp nhau, xây dựng, hoàn thiện, giám sát chất lượng, phía đơn vị thi công phải giữ đúng lời hứa với chính phủ, chính phủ phải đảm bảo vấn đề tài chính, tiền đầu tư phải là khoản chuyên dụng, không được cắt xén hay trì hoãn, tạo hoàn cảnh thuận lợi hoàn thiện công trình ...

Tất cả vì mục tiêu hoàn thành công trình vào cuối năm, làm quà mừng năm mới cho người dân thành phố.

Sau phát biểu của Vương Bạc trên TV không lâu, 13 triệu tiền hạng mục của quảng trường Tinh Hải được phát xuống.

Còn Mao Nam và Lý Ngọc Hà đang ăn cơm trong quán ăn nhìn nhau sững sờ.

Bọn họ làm sao ngờ bí thư thành ủy lại trực tiếp tham gia vào, đó là sức mạnh của quyền thế, đôi khi trong mắt vài người là chuyện khó hơn lên trời, nhưng trong mắt người vị trí cao hơn, nó chẳng là cái gì, có những người chỉ khuấy ngón tay một cái, cuộc sống của người khác sẽ rơi vào nước sôi lửa bỏng.

Những lời phát biểu của Vương Bạc thể hiện quyết tâm mạnh mẽ của ông ta, kẻ nào muốn quấy rối giở trò ở công trình này, phải suy xét xem có chịu nổi nắm đấm sắt của ông ta hay không?

Những người đang giữ thái độ chờ đợi tình thế biến hóa chắc hẳn đều sinh ra suy nghĩ, không hiểu cái Cty Công trình bốn gặp vận gì đây, đã lấy được công trình trọng điểm, còn lọt vào mắt xanh của bí thư thành ủy.

Càng có nhiều người chú ý tới vị tân bí thư thành ủy, các lộ nhân mã đều đang ghìm cương ngựa nghe ngóng, xem vị tân bí thư có hành động gì, muốn phát triển cái gì, áp chế ai, đả kích ai, không ngờ động tác đầu tiên là nhắm vào công trình chính tích do tiền bí thư thành ủy Lưu Lam khởi xướng, tặng ân tình cho Lưu Lam, hay là tỏ thiện chí với thái độ Lưu Lam.

Tất cả không thấy một bóng dáng chàng thanh niên tóc mềm hơi quăn, ngày ngày cắp sách tới trường, mang hình tượng học sinh ngoan ngoãn, song vô hình trung chuyển biến tất cả thứ xung quanh.

Xe bus lặng lẽ đi trên đường, xuyên qua hàng chương dương, khu thành phố cũ ngang dọc như bàn cờ, đi qua đê sông mùa hè khô thành cát vàng, mùa thu lại xanh biếc cỏ, ở con phố kiến trúc Minh Thanh của thành phố cũ, còn có rất nhiều cửa hiệu gần như tuyệt tích sau này, quầy tranh cắt giấy, hiệu dầu gạo, Tô Xán thời tiểu học và trung học từng đi qua khung cảnh quen thuộc này, tới trường học tựa hồ đợi mãi chẳng tới ngày tốt nghiệp.

Trong không khí sương mờ mờ, cửa kính xe bus cũng phủ lớp sương, học sinh trong xe vẫn còn gật gà gật gù, cả thành phố đều chưa thức giấc, chỉ có

Tô Xán tràn ngập sức sống.

Nói ra đời sau đi làm, đủ các loại áp lực khiến ngủ nướng thành một từ xa xỉ với Tô Xán, mỗi ngày đúng giờ là tự bật dậy, mà thời đại học thi tựa hồ ngủ bao nhiêu cũng không thấy đủ, ở trên xe bus, trên lớp, về nhà xem sách chỉ được mấy phút đã thấy đầu óc thiếu dưỡng khí mà thiếp đi.

Còn giờ Tô Xán mỗi ngày đúng 11 giờ đêm đi ngủ, 6h30 thực dậy, cơ thể mang tinh lực vô cùng vô tận.

Tới trường, tát cả bao phủ trong tâm màn màu mờ đục, đèn đường bật một dọc, tạo nên khung cảnh nên thơ, trong lớp mới lác đác vài học sinh, Tiêu Nhật Hoa chắp tay sau đít đứng ở cửa lớp, nghe Tô Xán chào mình liền gật đầu "ừ" một tiếng.

Thái độ gần đây của Tiêu Nhật Hoa thay đổi rất nhiều, trên lớp không còn bất thình lình gọi y đứng dậy trả lời câu hỏi nữa, thậm chí có lần y không làm bài tập về nhà bị báo lên Tiêu Nhật Hoa cũng chẳng làm gì, những học sinh không làm bài hôm đó đều thoát khỏi "cuồng phong bạo vũ" mà không hay chuyện gì xảy ra.

Vì đám học sinh không biết rằng Tiêu Nhật Hoa đang trải qua một cuộc ác đấu, vì trường học phân phối cho năm thứ nhất mười hạn ngạch học sinh ba tốt, Đường Vũ chiếm một hạn ngạch không tranh cãi, Tiêu Nhật Hoa còn tranh đấu cho lớp số năm một hạng ngạch nữa.

Năm thứ nhất có 7 lớp, được 10 hạn ngạch, thế là 3 hạn ngạch thừa ra bị các chủ nhiệm lớp tư cách lão thành tranh nhau vỡ đầu, còn chủ nhiệm lớp tương đối trẻ như Tiêu Nhật Hoa đều sáng suốt không mở miệng, không ngờ Tiêu Nhật Hoa dám tranh miếng ăn trong miệng sói.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 36: Già rồi

Tiêu Nhật Hoa ông muốn một hạn ngạch, được thôi, có điều phải có lý do chính đáng chứ, lớp ông trừ Đường Vũ thành tích thuộc top 10 cả khối, đạo đức tốt ra thì còn nữa? Đừng lấy lớp phó Vương Học Binh ra nói, thời sơ trung tôi dạy cậu ta rồi, Vương Học Binh tuy không tệ, xong chưa đủ tư cách làm học sinh ba tốt đâu.

Người khác nói:

- Thầy Tiêu, ông đừng tranh nữa, thời gian cho ông tranh còn dài, tranh với mấy ông già sắp về với chúng tôi làm gì. Đánh giá chức danh năm nay ông không kịp đâu.

Ý là kiếm chỗ nào mát mà thì ra đó mà ngồi đi, bánh đã ít còn chưa đủ chúng tôi chia đây.

Tiêu Nhật Hoa đủng đỉnh nói:

- Đúng là năm nay tôi không kịp nâng chức danh, không nên tranh cái này, với tôi mà nói không có ý nghĩ gì.

Không có ý nghĩa thì ông lắm lời vậy làm gì, nhiều người khó chịu.

- Không phải tôi tranh thủ cho tôi, nhưng đứa học sinh này có đủ tư cách giành được nó, xứng đáng với nó, nếu tôi không tranh thủ, lòng sẽ không thanh thản được, người tôi tiến cử là Tô Xán! Mọi người có ý kiến gì cứ nói.

Nói xong Tiêu Nhật Hoa đủng đỉnh cầm cốc trà lên uống, bộ dạng như ăn chắc rồi:

Tô Xán!? Cả đám ngờ ra, thiên tính vạn tính quên mất lớp số năm có đứa học sinh này.

Ví nguyên nhân đặc thù, chuyện xây dựng quảng trường Tinh Hải thu được chú ý đặc biệt ở lớp số 5, Tiết Dịch Dương được thiên phú cực cao về giao tiếp tụ được một đám đông nam nữ xung quanh nghe hắn bốc phét:

- Xem tin tức chưa, bí thư thành ủy lên tiếng rồi, chuyện thoáng cái được giải quyết, tiền gửi xuống ngay.

Hạ giọng làm vẻ kịch tính:

- Thực ra chuyện bao vây cổng công ty là có kẻ xúi bẩy, đám người này đang lo sợ lắm đây.

Lý Lộ Mai vỗ tay nói:

- Đáng đời lắm, lần trước ầm ĩ trên TV, trông như biểu tình hồi xưa ấy, hiện giờ không cần cha Linh San giúp nữa, chuyện được giải quyết trọn vẹn. Hình như nói cuối năm hoàn thành, có một siêu thị gia gia nhạc trên tỉnh cũng vào, có Mc Donal, có cửa hàng chuyên doanh mới nhất, có siêu thị mua sắm cỡ lớn, Hạ Hải chúng ta theo kịp Dung thành rồi.

*** Gia gia nhạc - Nhà nhà vui, liên minh mua sắm trực tuyến, tôn chỉ: Làm người tiêu dùng bớt chi phí, đẩy mạnh kiếm tiền, chi tiêu cũng sinh ra tài phú.

Lý Lộ Mai rất hưng phấn, không chú ý câu "không cần cha Linh San giúp", làm Trần Linh San vẻ mặt rất phức tạp.

Trong giờ học Tô Xán buồn chán quay đầu lại, không ngời tiếp xúc với ánh mắt Đường Vũ ở đằng sau, vì chỗ ngồi trong lớp thay đổi theo kiểu cuộn tròn, mỗi tuần tự động tiến về phía trước, thế là Đường Vũ biến thành ngồi sau Tô Xán.

Đối mắt với cô, Đường Vũ theo thói quen chớp mắt, hôm đó chia tay nhau xong, mỗi tối cô đều xem tin tức, mỗi ngày xem báo, toàn là tin kiểu "Dạ Lang tự đại, rắn nuốt voi"," chuyện trong chưa giải quyết đã lo việc ngoài, đừng lo chuyện xa vời, chú ý tới xung quanh, tiến từng bước vững chắc" ... Toàn là bình luận không hay, tâm tình cũng trầm xuống.

Ai ngờ chuyện chuyển biến làm người ta trở tay không kịp, những lời bình luận kia đều thành mớ giấy vụn nực cười.

Giáo viên ho khan mấy tiếng, cực kỳ đau lòng điểm danh Đường Vũ đang giao lưu ánh mắt với Tô Xán, bảo cô đứng lên trả lời câu hỏi, cũng là có ý cảnh cáo Đường Vũ, trong tiếng cười ầm ĩ của cả lớp, Đường Vũ đỏ mặt tía tai đứng lên cấp sách trả lời mới ngồi xuống, mà tiếng cười vẫn chưa tan.

Tô Xán cảm thấy như có gai sau lưng, chẳng hỏi cũng biết có người oán hận nhìn y, nhưng y không biết là không phải chỉ một cô gái, mà có hai.

Buổi chiều tan học, Trần Linh San đứng ở cổng trường đợi xe cha mình, cửa xe vừa mở đã vui vẻ chạy tới.

Trần Lập nhìn con gái rời nhóm bạn nhào vào lòng, giống như con bướm xinh đẹp, cần ông bảo vệ dưới cánh rộng của mình, đám nữ sinh ríu rít chào "chú Trần!" Thậm chí có cả nam sinh thầm yêu Trần Linh San cũng cung kính chào.

Lúc này Tô Xán và Tiết Dịch Dương vừa đi vừa huých vai nhau ra cổng, ánh mắt Trần Lập nheo lại.

Trần Linh San vẫy tay, chiếc váy Bohemian trên người lay động theo gió nhẹ mùa xuân, phong cách Bohemian yêu cầu phối hợp cao tỉ mỉ trang sức, nhưng lại mặc sao cho toát lên được phóng khoáng tự do trong sự thần bi, không phải cô gái cảm giác thời trang mạnh như Trần Linh San khó mặc

đẹp, nhưng mặc đẹp rồi hiệu quả không cần nói, nhìn tỷ lệ 90% nam sinh đi qua ngoái nhìn là đủ hiểu.

- Tô Xán.

Giọng Trần Linh San trong veo khiến không ít nam sinh ảo tưởng cái tên phát ra từ cái miệng xinh đẹp kia là mình.

Tô Xán hơi dừng chân lại, cũng giơ tay vẫy Trần Linh San:

- Chào, mai gặp lại nhé.

Trần Lập nhận ra Tô Xán, cũng biết y đã nhận ra mình, nhưng Tô Xán không giống như nam sinh khác có vài phần kinh sợ tới chào chú Trần, cứ thế cùng bạn đi thẳng lên dốc.

Trần Lập và Trần Linh San ngồi vào trong xe, nhưng không lái đi ngay, Trần Lập lấy một điếu thuốc. Trần Linh San biết cha mình bị mẹ giám sát đã cai thuốc một thời gian, nhưng gần đây cho tham gia đầu tư, tâm tình không tốt thi thoảng hút trộm một điếu.

Trần Linh San ngoan ngoãn lấy trong túi áo của cha ra một cái bật lửa, bàn tay trắng nõn châm thuốc cho cha.

Trần Lập rít một hơi thuốc, mắt xa xăm nhìn về phía trước qua làn khói mờ ảo, hơi mất mác nói:

- Linh San, có phải cha già rồi không?

Trần Linh San khẽ khoác tay cha, dựa đầu vào vai ông, mũi hơi cay cay, lắc đầu:

- Cha không gia, trong lòng con, cha mãi mãi không già.

Chiếc xe hơi đi qua con đường núi mây mù vờn quanh, thời gian trước ông ta kích động công chức Cty Công trình số 4 náo loạn khắp nơi, còn chạy cả tới ĐTH phản ánh, nay tiền công trình cấp xuống, trả hết lương nợ, còn bù phúc lợi năm ngoái, đây là khoản phúc lợi mấy năm qua chưa từng có, đủ trả khoản tiền học năm tiếp theo của con mình, hoặc khoản chi tiêu nào đó trong nhà lớn một chút.

Sự ủng hộ với Đông Kiến Quân, Tô Lý Thành cao tới mức chưa từng có.

Đám thân tín của Mao Nam trước kia vì xúi bẩy công nhân gây chuyện bây giờ mất sạch uy tín, thế lực ông ta thấy đại thế thay đổi thì ngả hết về phía Đông Kiến Quân, Tô Lý Thành, chủ động nhận lỗi.

Mao Nam bị gặp báo ứng, Đông Kiến Quân phái ông ta tới Ô huyện giám sát công trình, Ô huyện là một huyện lạc hậu nhất, nghèo khó nhất, đường xá khó khăn nguy hiểm nhất ở Hại Hải.

Rừng thông âm u, những ngôi mộ cô đơn bên đường dưới ánh mặt trời đang tắt dần làm Mao Nam ngồi ở ghế phụ lái nơm nớp lo sợ, con đường này rất hay xảy ra chuyện này chuyện nọ, nghe đồn thời chiến tranh có một cái lô cốt quân Nhật ở đây, về sau bị quân giải phóng tới dùng pháo bắn thành cô hồn dã quỷ, nên đủ câu chuyện ma quái xảy ra ở ngọn núi này.

Cứ nhìn xung quanh sương mù mờ ảo, gió thổi ù ù qua hàng cây, bóng thông chiếu xuống đường tạo thành hình thù ma quái, Mao Nam thấy sống lưng lành lạnh, thi thoảng lại có mấy con chim quái ác kêu toang toáng phóng ra, làm mặt trắng bệch, theo con đường núi vòng vèo tới tương lai thê thảm.

Mao Nam bị trừng trị, Lý Ngọc Hà chẳng khá hơn, phải cúp đuôi chạy về Dung thành.

…..

Hôm đó ngủ trưa tỉnh lại, Trần Linh San lười nhác ngồi ở đầu giường, cứ mặc mái tóc dài rối bù buông xuống che cả mặt, bên ngoài mặt trời vừa qua điểm chính giữa, gần tới giờ đi học chiều rồi, ngoài cửa có tiếng giày cao gót của mẹ chuẩn bị ra ngoài, vừa đi vừa gọi:

- Linh San, dậy đi học đi.

Trần Linh San có thói quen ngủ trưa, uể oải đáp một tiếng rồi ngồi xuống bàn trang điểm, nhìn bộ dạng kiều mỵ của mình trong gương, Trầm Linh San mím môi, mầy hôm trước Tô Xán không chào hỏi cha mình, rất bình đạm đi qua, cảm giác xa lạ đó làm người ta đau lòng, quan hệ giữa mình và cậu ấy cứ dần dần nhạt đi như vậy hay sao?

Nhớ lại hôm đó ở tiệc sinh nhật Tiêu Vân Vân, mình xoay lưng bỏ đi, mang tới cho Tô Xán biết bao phiền phức, tuy rằng Trần Linh San không thấy lúc đó mình làm sai điều gì, nhưng hối hận là điều không thể tránh khỏi.

Nếu lúc đó mình không rút tay ra bỏ vào phòng khách, tiếp tục ở lại ban công, dù không cho Tô Xán một câu trả lời rõ ràng nào, có lẽ giữa hai người không có ngăn cách lờ mờ mà hết sức rõ ràng thế này.

Trần Linh San chải tóc ngăn ngắn, chọn bộ quần áo vừa ý nhất, cô có một quyết định lớn, môi hơi cong lên thành hình tượng thục nữ nhất, động lòng người nhất, tự tin xách cặp đi học.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 37: Cuộc hẹn bí mật

Buổi chiều là thời gian mọi người mong đợi nhất, một tiết ngữ văn, sau đó là hai tiết thể dụng. Vì đặc biệt phối hợp với Tiết Dịch Dương, Tô Xán cũng mua một cái áo AC Milan màu trắng, thời cao trung phát triển cứ như một cuộc đua, trước kia Tiết Dịch Dương cao hơn Tô Xán, giờ chạy trên sân bóng Tô Xán trông đã cao hơn Tiết Dịch Dương.

Vẫn như mọi khi đại bộ phận học sinh ba lớp tập trung quanh sân bóng rổ, còn ở cái sân bóng này người xem thưa thớt, nhưng thế là tốt hơn rồi, ít ra còn có nữ sinh đứng xem.

Có công đầu trong chuyện này là Mậu Tiểu Thì, hắn bị Trần Xung chém cả tay trái lẫn tay phải, cánh tay giờ vẫn trong kỳ hồi phục, tương lai gần cũng khó chơi bóng rổ được nữa, thế là dẫn quân quay sang bóng đá.

Đối thủ là lớp số 3, Tiêu Vân Vân cũng có mặt bên sân bóng, đương nhiên cô bị đám nữ sinh trong lớp giám thị nghiêm ngặt, căn bản không thể quay cờ cổ vũ cho Tô Xán được. Vốn lực lượng mỹ nữ lớp số ba không bằng lớp số năm, nếu hoa khôi của lớp mà đổi phe, chắc sĩ khí lớp số ba hỏng mất.

- Xông lên.

Tiết Dịch Dương làm động tác giả vượt qua một cầu thủ đối phương, nhưng vừa dắt bóng qua nửa sân thì bị vây cứng, hò hét chỉ huy đám đồng đội chậm chạp tiến lên hỗ trợ.

Kỹ thuật của Tiết Dịch Dương rất tốt, tiếp tục một mình đột phá, qua liền ba người nữa, tới khu cấm địa đối phương.

- Anh em quay về, chặn không cho hắn sút.

Đội trưởng lớp số ba phất tay, bọn họ chơi bóng có chiến thuật hơn lớp số năm nhiều.

Tiết Dịch Dương thấy không còn không gian đi bóng nữa, liếc mắt thấy bóng áo trắng của Tô Xán hướng mười giờ, chân xúc bóng mang theo cả một mảng cỏ.

Quả bóng vẽ một đường vòng cung chính xác tới chỗ Tô Xán, một cầu thủ đội ba lao tới điểm rơi rất nhanh, Tiêu Vân Vân nắm chặt hai bàn tay kích động hô:

- Sút đi Tô ...

Còn chưa hô hết đã bị đám bạn đề phòng trước bịt miệng.

Nhờ được Lâm Lạc Nhiên rèn luyện khắc khổ, cảm giác thăng bằng của Tô Xán rất tốt, điều này có lợi cho bất kỳ môn thể thao nào, đá bóng không phải ngoại lệ, đặc biệt nửa thân dưới rất vững vàng. Sầu thủ đội ba thấy thấy Tô Xán cao nhưng không to, định dùng thể hình áp đảo y, không nờ hai bên va chạm vai, Tô Xán khéo léo xoay người một cái vẫn đứng vững, còn đối phương ngã ra đất.

- Sút đi! Tô Xán.

Binh đoàn mỹ nữ lớp số năm không chịu thua kém, trong đó giọng Lý Lộ Mai rõ ràng nhất.

Khoảng cách rất gần rồi, Tô Xán tung chân sút về phía cầu môn, véo, bóng bay như tên lửa, tiếp đó là tiếng thét chói tai của mấy nữ sinh lớp số ba, bóng Tô Xán bay lệch cả mét, trúng đám nữ sinh đứng cổ vũ, may mấy cô gái né được.

- Xin lỗi, xin lỗi, không cố ý.

Tô Xán vội vàng chắp tay xin lỗi, cầu thủ lớp số ba thở phào, nhìn uy lực cú đá đó, nếu mà bào khung thành thủ môn cũng né bóng.

- Mày, đi xuống làm hậu vệ cho tao, cấm qua nửa sân.

Tiết Dịch Dương đi tới vỗ vai Tô Xán, chỉ về phía sân nhà, giọng không chút tình cảm nào hết.

Tô Xán gãi đầu gãi tai, đây là pha bỏ lỡ cơ hội ngon ăn thứ ba rồi, chả hiểu sao cái rổ bé vậy mà y ném bóng vào được, trong khi gôn to tướng lại sút chệch, trước kia đâu có thế, không biết có phải do mấy động tác Lâm Lạc Nhiên dạy làm ảnh hưởng.

Trận đấu diễn ra vẫn rất sôi nổi, đám nữ sinh nhiệt tình hò reo kéo thêm được một ít người sang, nhưng tâm tư Lý Lộ Mai không còn ở sân bóng nữa, tay cầm khoai tay chiên, mừng rỡ nhìn Trần Linh San:

- Sao, bạn quyết định rồi à, liệu có nhanh quá không, trời ơi! Bạn biết chuyện này sẽ gây oanh động thế nào không hả?

Trần Linh San đưa tay lên môi xuỵt một tiếng, Lý Lộ Mai vội vàng hạ giọng xuống:

- Rồi! Rồi! Mình tuyệt đối sẽ giữ bí mật.

Kích động hỏi:

- Ngay hôm nay sao?

Trần Linh San gật đầu, từ lúc cô ra quyết định tới giờ tim vẫn đập thình thịch, để lâu sợ không chịu nổi.

- Chuyện gì thế?

Trận đấu kết thúc, Tô Xán đang lau mồ hôi thì Lý Lộ Mai tới tìm, ngạc nhiên hỏi lại:

- Linh San tìm mình? Không nói luôn được sao, thần bí thế làm gì.

- Hỏi nhiều thế làm gì?

Có phúc mà không biết, đồ đầu gỗ, Lý Lộ Mai rủa thầm trong bụng, trừng mắt lên chỉ vào vườn hoa sau rừng cây:

- Không biết tự hỏi à, mau đi, đừng để con gái phải đợi.

Nơi đó có cầu, có hồ nhỏ, có núi có cây, cảnh đẹp như họa, nhưng nổi bật nhất giữa bức tranh đó là một cô gái xinh đẹp.

Tuy bề ngoài Tô Xán tỏ ra không biết gì, nhưng cũng đoán lờ mờ được nguyên do, đoán chừng liên quan tới cha Trần Linh San, nói ra khi đó Tô Xán ngó lơ cha cô, hiện giờ thấy có hơi hối hận, trước kia mẹ y ở công ty mậu dịch bị đủ loại xem thường, cho nên với không chỉ với cha Trần Linh San gần như không hề có thiện cảm với toàn bộ người công ty đó, người khác có thể coi thường y, Tô Xán không để bụng, nhưng coi thường cha mẹ y, đó là vảy ngược của Tô Xán.

Lúc đó đột nhiên thấy cha Trần Linh San, cảm xúc dâng lên đột ngột nên phản ứng có hơi thái quá, giờ bình tâm nghĩ lại, lúc đó mình không nghĩ tới cảm thụ của Trần Linh San là sai rồi, hiện Trần Linh San tìm mình, đoán chừng là lo trong lòng mình với người nhà cô có khúc mắc, nên tới giải thích.

Còn vì sao phải thần bí như thế cũng đơn giản thôi, Trần Linh San được gọi là công chúa ở Nhất Trung, nếu hai người xuất hiện riêng với nhau, không biết hôm sau sẽ ầm ĩ thành chuyện gì, lần trước vì sự kiện "tỏ tình thất bại", Tô Xán được thấy uy lực fan hâm mộ của Trần Linh San rồi.

Đi tới vườn hoa được học sinh Nhất Trung gọi là thánh địa hẹn hò, Tô Xán ngẩn ngơ nhìn bóng hình hết sức xinh đẹp đứng trên cầu cong, cầu không lớn, không có lan can, đứng trên đó, nước hồ trong vắt soi bóng, Trần Linh San thắt hai bím tóc, vòng ra trước ngực, đôi mắt đen láy, gò má hồng hào, trong bộ váy liền thân màu xanh, Trần Linh San như một đoá hoa bách hợp thuần khiết, đẹp không tì vết.

Thường ngày gặp Trần Linh San lúc nào cũng có đám con gái ồn ào xung quanh, Tô Xán không có thời gian tĩnh lặng ngắm nhìn cô, lúc này phát hiện ra so với hơn nửa năm trước, Trần Linh San càng thêm xinh đẹp, thiếu nữ mười bảy tuổi, đẹp giống như một nụ đào chớm hé nở đẫm sương sớm, mặc dù chưa có vẻ đẹp quyến rũ khiến nam nhân nảy sinh dục vọng như phụ nữ thành thục, nhưng đó là vẻ đẹp tươi mát động lòng nhất, giống như sâu phá kén thành bướm, đây thực sự cô gái vẫn ở cạnh mình, cười đùa tự nhiên đó sao?

Tô Xán lần đầu nhận ra Trần Linh San không còn là cô công chúa nhỏ thùa ấu thơ của y nữa, đây là một Trần Linh San khác rồi, càng thêm muôn phần xinh đẹp, càng khiến trái tim y đập mạnh, hít sâu một hơi lẩm bẩm "trấn định", nhẹ giọng gọi:

- Linh San, mình tới rồi.

Trần Linh San khẽ xoay người lại, chiếc eo nhỏ nhắn như mang theo nhịp điều khẽ khàng của cành liễu phất nhẹ trong gió xuân, khiến ánh mắt Tô Xán bám theo từng chuyển động nhỏ.

Trần Linh San vừa quay lại nhìn Tô Xán, cũng cảm thấy như ngạt thở, mình bày tỏ thật sao? Cậu ấy có đón nhận không?

Bày tỏ là quyết định sau khi ngủ trưa dậy, là nhất thời kích động, lý do rất phức tạp, có chút tâm lý phản nghịch vì ở nhà bị mẹ kiểm soát, có chút chua xót khi đó cha thở dài nói một câu "già rồi" khiến cô đau lòng, có phần

ganh đua với Đường Vũ khi hôm qua Đường Vũ và Tô Xán "liếc mắt đưa tình" với nhau trên lớp, càng muốn giữ Tô Xán bên cạnh, khiến cô có cảm giác vui vẻ thoải mái.

Sau cái hôm Tô Xán bày tỏ đó, tuy Nhạc Linh San từ chối, vốn tưởng rằng sự kiện đó sớm phai nhạt, không ngờ thành chuyện hết sức ồn ào, Tô Xán càng là tâm điểm mọi sự chỉ trích, Trần Linh San lo để lại ảnh hưởng tới Tô Xán, không thể không chú ý tới y.

Rồi dần dần mọi chuyện thay đổi lúc n ào không hay, quan sát Tô Xán đã thành một thói quen của Trần Linh San, đôi khi giữa hai tiết học, cô cố ý cùng Lý Lộ Mai, chỉ để thi thoảng nhìn bóng dáng Tô Xán đi trong đám đông.

Tiết thể dục nhìn mồ hôi thấm đẫm lưng áo Tô Xán, cô có chút mê ly, trái tim cũng đập nhè nhẹ.

Cứ thế ấn tượng với Tô Xán càng lúc càng sâu, chàng trai nhìn có vẻ chẳng chút cá tính, để mặc cho đám con gái xung quanh trêu ghẹo cũng chỉ cười, thực ra rất nam tính, rất dũng cảm, khi cả giáo viên cũng cứng người vì hành vi của Trần Xung, chỉ có y dám cầm ghế xông ra, cứu Mậu Tiểu Thì.

Khi Tô Xán trúng dao ngã xuống, Trần Linh San cảm thấy như chính mình bị đâm trúng vậy.

Chàng trai nhìn bề ngoài có vẻ lạnh nhạt hờ hững với tất cả đó tâm tư rất tinh tế, hôm ở KTV Định Thịnh đó, chỉ hành động nhỏ Tô Xán khi nhắc mình lấy áo che cho Vương Lộ, làm Trần Linh San nhận ra tên đầu gỗ kỳ thực rất chu đáo.

Cũng như cái lần sự kiện tỏ tình kia, người bị tổn thương nhất, bị nhiều chỉ trích nhất, lại cười an ủi mình không lo lắng.

Rất nhiều, rất nhiều chuyện nhỏ nhặt như thế khiến tình cảm Trần Linh San với Tô Xán dần chuyển biến, không phải vì Tô Xán thành tích học tập của y ngày càng tốt, không phải vì y càng trở nên bắt mắt, Trần Linh San thực sự cảm nhận được con người bên trong Tô Xán, con người mang tới cho cô cảm giác an toàn.

Chỉ là lúc này nhìn Tô Xán từng bước đi về phía mình, lòng trở nên hoảng loạn. Lòng rối như tơ vò, dù sao chỉ là thiếu nữ mười bảy mà thôi, sao có thể tránh được.

Bày tỏ sao, đó là quyết định trong lúc kích động, liệu sau này mình có hối hận vì một phúc kích động không, nhưng nếu không nói, chỉ sợ sau này càng hối hận.

Như vậy ít nhất cũng biểu lộ suy nghĩ của mình, bây giờ làm bạn bè, dù là bạn bè thân thiết hơn một chút, như thế đến một ngày hai người tới với nhau, sẽ yêu nhau, rồi gả cho cậu ấy ... Ôi mình nghĩ cái gì thế này?

cảm giác được ánh mắt Tô Xán vừa như có như không lướt qua vị trí nhạy cảm trên cơ thể mình, sắc mặt Trần Linh San càng thêm đỏ bừng kiều diễm, người nóng râm ran, làm cái gì vậy chứ không biết người ta căng thẳng lắm rồi không, không phải thường ngày cậu như cái khúc gỗ sao.

Đây là lần đầu tiên Trần Linh San quyết định nói những lời bộc lộ với một người con trai, vậy mà ánh mắt của y, thật làm cô chỉ muốn đấm cho một cái.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 38: Hiểu lầm và xung đột (1)

Trong tâm trạng phập phồng đó, Trần Linh San sinh ra lo sợ, ngày hôm đó Tô Xán lạnh nhạt với cha mình cô nhận ra rất rõ, cô không hiểu chuyện công ty lắm, nhưng mẹ Tô Xán rời công ty, chắc có vài phần bị ép buộc. Khi công trình Quảng trường Tinh Hải xảy ra nguy cơ, cha mình có khả năng lại không giúp --- Đây hoàn toàn là nghĩ quẩn --- thêm vào hôm đó mình ẩn dụ bày tỏ với mình không thành công, chắc cậu ấy luôn có khúc mắc với nhà mình.

Trần Linh San lo lắng khúc mắc đó trong lòng Tô Xán liệu có chuyển thành thành kiến với mình không?

Tô Xán nhìn thấy Trần Linh San hai tay nắm chặt vào nhau, mặt chù chừ, càng thấy hôm đó mình thực sự sai rồi, làm cô gái khó xử thế này, nên chủ động vui vẻ lên tiếng trước:

- Chú Trần có khỏe không?

- Hả?

Trần Linh San ngớ ra, cậu ấy có ý gì đây, mỉa mai sao? Trong lòng hơi giận, song nén xuống, nhẹ giọng hỏi:

- Bạn giận à?

Tô Xán thầm thở phào, vậy là mình đoán đúng rồi, Trần Linh San định xin lỗi mình đây, vừa rồi nhìn tư thái tiểu nữ nhân tội nghiệp của Trần Linh San cực kỳ đáng yêu, Tô Xán nổi hứng muốn trêu chọc cô một chút, môi hơi nhếch lên:

- Ừ.

- Vậy bạn muốn thế nào mới không giận nữa đây?

Trần Linh San siết chặt bàn tay, hận không thể đấm vào khuôn mặt đáng ghét của Tô Xán một cái, thường ngày đối diện với nam sinh, đã bao giờ cô phải hạ mình như thế, nhưng hiện chính cô cũng không hiểu vì sao lời nói mang theo ý uy hiếp của mình nói ra lại yếu ớt như vậy, cứ như mình sai vậy.

Càng nghĩ Trần Linh San càng giận bản thân.

- Vậy phải xem bạn biểu hiện ra sao.

Tô Xán nói với giọng điệu hơi cợt nhả:

Trái tim Trần Linh San như bị đâm một cái, cậu ấy muốn hình biểu hiện gì? Vì trước kia nhà cậu ấy bị nhà mình coi rẻ nên muốn đoạt cả sự tôn nghiêm của mình để thỏa mãn nội tâm bị tổn thương sao?

Cậu là con người như thế sao?

Suy nghĩ này dâng lên như thủy triều ở mức đỉnh điểm, cơn giận mạnh mẽ kiềm nén nãy giờ trong nháy mắt tuân trào, mang theo đầy nhu tình chuẩn bị bày tỏ, gặp phải thái độ này, sao có thể không tức giận, sự tự tôn kiêu ngạo của cô công chúa trỗi dậy, Trần Linh San cắn chặt răng.

Nhưng nước mặt không sao kìm được, chảy ra như mưa.

Tô Xán tức thì luống cuống chân tay, nhìn đôi mắt Trần Linh San đỏ hoe nhìn mình chằm chằm, như chịu ủy khuất cực lớn, tiềm thức đưa tay ra lau nước mắt cho cô:

- Mình chỉ đùa thôi mà.

Ngón tay chạm vào gò má mịn màng, người Trần Linh San khẽ run lên, không né tránh, mặc dù mặt đẫm nước mắt, quật cường ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói:

- Đùa? Vậy mình cũng lấy cha mẹ bạn ra đùa có được không?

Bàn tay đang vuốt má Trần Linh San cứng đờ.

- Bạn nói cái gì?

Cơn giận bùng lên trong lòng Tô Xán không có chút dấu hiệu nào, ngực phập phồng một lúc, miễn cưỡng khắc chế, hai mắt như lưỡi dao nhìn Trần Linh San:

- Không phải bạn thông minh lắm sao, tôi nói chẳng lẽ bạn chưa hiểu.

Giọng Trần Linh Sàn khàn khàn quát thẳng vào mặt Tô Xán, nước mắt chảy theo má thành hai hàng suối nhỏ.

Hơi thở Tô Xán dần chậm lại, không nói một lời, quay người bỏ đi.

Tim Trần Linh San thắt lại, lòng quặn đau làm cô tỉnh táo lại, cô lập tức ý thức được mình nói sai rồi. Từ nhỏ sống trong hoàn cảnh ưu việt, mặc dù cha dạy phải khiêm tốn, nhưng được mọi người xung quanh nâng niu như công chúa là sự thật, cho dù sơ cao trung học trong trường trọng điểm quốc gia mà người khác không vào được, cô cũng là nhân vật trung tâm mọi nơi, đi qua hành lang, ánh mắt nam sinh dõi theo mỗi bước chân của cô có vô số, chưa bao giờ cô hạ mình như thế với một nam sinh, thậm chí nghĩ cũng chưa bao giờ có.

Đối với cô mà nói, chuyện này là hi sinh lòng tự tôn mức lớn nhất rồi, thêm một chút nữa là thành khuất nhục.

Quyết định ngày hôm nay chỉ là một giây phút kích động, song tình cảm của Trần Linh San với Tô Xán lại không phải là kích động nhất thời, nó từng giọt từng giọt tích lũy lại, không rõ ràng, nhưng đều đặn đầy lên mỗi ngày, tới mức nó tràn đầy trái tim lúc nào chính bản thân Trần Linh San cũng không hay.

Thử nghĩ xem trong lúc khấp khởi chờ đợi bày tỏ tình cảm của mình, lại bị dội một gáo nước lạnh, nhất là một "vậy phải xem bạn biểu hiện ra sao" với ngữ điệu ngả ngớn của Tô Xán, khiến Trần Linh San xót xa thế nào, sự tự tôn trong cô bắn ngược lại, ý thức tự giác mau chóng phản kích.

Gió hồ thổi lồng lộng, mái tóc đen của Trần Linh San quấn vào gò má ướt đẫm nước mắt của cô, trong màn nước mắt mơ hồ.

Mắt Trần Linh San cay xè, tim đau đớn, nhìn theo bóng lưng Tô Xán, cô rất muốn hét lên " Quay lại đi! Mình nói thế bạn cũng tin à?"

Nhưng không biết cái gì đó chặn cổ họng, làm cô không làm sao nói ra được.

- Làm sao lại thành ra như vậy?

Trần Linh San thẫn thờ lẩm bẩm, ngồi xuống ôm mặt khóc nức nở.

…….

Mạng lưới của Lý Lộ Mai, kết giao từ thời sơ trung, cho tới bây giờ cô gái rất giỏi kết bạn này có bạn bè ở toàn bộ 7 lớp năm thứ nhất.

Như lúc này đây bên cạnh Lý Lộ Mai có mấy cô gái ở lớp khác, trong đó không hề thiếu những nữ sinh thanh lệ, hoặc rất có vị nữ nhân, thậm chí là nhân vật phong vân trong khối.

Song chỉ có Trần Linh San từ mối quan hệ trong mạng lưới rộng lớn đó phát triển thành người bạn thân thiết của cô.

Tô Xán vừa xuống xe, nhìn thấy Lý Lộ Mai liền giơ tay lên:

- Chào buổi sáng.

Nhưng Lý Lộ Mai lại "hừ" một tiếng quay đầu đi, cứ như không muốn nhìn Tô Xán lấy một cái.

Có điều mấy cô bạn bên cạnh nhìn Tô Xán một cách hết sức bạo gan trực tiếp, có cô nói:

- Này Lộ Mai, người ta chào bạn kia, hoàn toàn không thấy bọn này, thế nào cũng phải giới thiệu một chút đi chứ.

Kỳ thực bọn họ không phải là hoàn toàn không biết Tô Xán, chẳng qua là chỉ nghe tên biết mặt nhưng chưa chính thức giới thiệu, nên có trêu đùa cũng không tiện đùa với Tô Xán.

Nhìn thấy mấy cô bạn đều tỏ ra hứng thú với Tô Xán, Lý Lộ Mai không chịu nổi, xưa nay cô thẳng tính, ngứa mắt với ai là thể hiện thẳng thừng luôn, quay đầu ném cho Tô Xán một câu:

- Con người cậu là như thế sao, xem như tôi được mở mắt rồi.

Chuyện hôm qua Lý Lộ Mai cực kỳ ngứa ngáy, với tính cách của cô làm sao có chuyện ngoan ngoãn về nhà đợi kết quả, không đi rêu rao khắp nơi là khá lắm rồi, một mình đứng ở cổng đợi cảnh Tô Xán và Trần Linh San tay trong tay đi ra, để ngày mai đám Trương Nhã Nhi, Lục Duyệt Phi hâm mộ chết thôi.

Ai ngờ đợi một lúc thấy Tô Xán mặt âm u bước ra, cô thực sự ngỡ ngàng, cảm giác có chuyện không lành, quay trở lại tìm Trần Linh San, quả nhiên

thấy Trần Linh San thẫn thờ bước ra, mắt khóc sưng húp lên.

Lý Lộ Mai lập tức chạy tới hỏi Trần Linh San làm sao, tại sao mặt Tô Xán lại khó coi như thế, tại sao lại khóc, chỉ là bày tỏ, sao lại thành ra như thế?

Trần Linh San ôm chầm lấy cô, ôm rất chặt, rồi "òa" một tiếng khóc nức nở.

Quen biết nhau suốt từ bé tới tới giờ, trong mắt người ngoài Trần Linh San là cô gái trung tâm, nhìn thấy Lý Lộ Mai theo đuôi Trần Linh San mua mấy đồ lặt vặt nữ sinh thích, thực sự người bạn thân thiết trong nhóm đều biết Lý Lộ Mai là người bảo vệ Trần Linh San, rất nhiều học sinh tặng hoa Trần Linh San bị Lý Lộ Mai nhận lấy rồi luống cuống bỏ chạy trong ánh mắt dữ tợn của Lý Lộ Mai.

Từ nhỏ tới lớn Lý Lộ Mai chỉ nhìn thấy Trần Linh San khóc vài lần, lần cuối cùng mà Trần Linh San khóc là tiểu học năm thứ sáu khi bà ngoại qua đời, lúc đó Trần Linh San ôm cô tìm kiếm an ủi. Thương bạn, Lý Lộ Mai cũng khóc luôn, Tô Xán từ chối Trần Linh San sao?

Trần Linh San có chỗ nào không tốt, còn là mối tình đầu của Tô Xán cậu đó! Chẳng lẽ giờ vào Nhất Trung, tầm nhìn rộng rồi, quen biết Đường Vũ, gần đây cùng người ta ám muội, cậu có lựa chọn tốt hơn rồi nên thay lòng đổi dạ phải không?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 39: Hiểu lầm và xung đột (2)

L

ý Lộ Mai không biết nguyên nhân, vì Trần Linh San cứ khóc mãi, khóc tới tận lúc được cô đưa về nhà mới gạt nước mắt che giấu.

Một câu hỏi như bổ vào mặt của Lý Lộ Mai làm người xung quanh chẳng hiểu ra sao, bất giác nghĩ ra được nguyên do, Lý Lộ Mai mắt đỏ lên, còn có thể là chuyện gì được nữa, mấy cô gái lập tức cùng chung kẻ thù, nhìn chằm chằm Tô Xán tức giận.

Tô Xán lúng túng, thế này là sao, mấy cô gái này nhìn mình cứ như là mình làm cái gì với Lý Lộ Mai rồi không chịu trách nhiệm vậy.

Lý Lộ Mai vẫn mặt hầm hầm:

- Người ta là con gái, sao cậu có thể làm như thế?

Mấy cô gái bên cạnh càng khiếp sợ, cẩn thận chọc Lý Lộ Mai hỏi nhỏ:

- Cậu, cậu ta làm gì bạn rồi?

Tô Xán chỉ biết cười khổ, gặp phải đám nữ sinh này y không biết ứng phó ra sao, lúc này nói nhiều sai nhiều, tốt nhất là im lặng.

Lý Lộ Mai càng tức, kéo Tô Xán qua một bên, tránh tai mắt của những nữ sinh khác, thấp giọng rít lên:

- Không biết có bao nhiêu người đang đợi che chở cho Linh San, nhưng người này xếp hàng đủ chất đầy cả đoàn tàu, cứ thong thả mà hối hận đi.

Thật là, cái cô Lý Lộ Mai này quá đanh đá rồi, còn chưa biết trắng đen ra sao đã nói thế.

- Cậu không chịu tin chứ gì, tôi cho cậu biết chính xác hơn một chút nhé, Trương Bình ở lớp số ba, đúng chính là tiền đạo của đội bóng hôm nọ xô ngã cậu đó, hắn gửi cho Linh San hơn bảy bức thư rồi! Biết Trịnh Đồng của lớp số bảy không, á quân kỳ thi cờ tướng quốc tế, đã bày tỏ với Linh San vào kỳ nghỉ đông vừa rồi đó.

Lý Lộ Mai cứ nghĩ tới cảnh Trần Linh San khóc sưng mắt là tức tới không suy nghĩ mình nói cái gì nữa:

- Có chút thành tích tốt thì tưởng mình ghê gớm à, trước mặt những người đó cậu chả là cái thá gì đâu.

- Chuyện không phải như bạn nghĩ đâu.

Tô Xán thở dài:

- Chuyện là ..

- Còn có thể là thế nào, cậu biết điều tôi muốn thấy nhất bây giờ là gì không?

Lý Lộ Mai không để Tô Xán, tóm lấy cổ áo y rồi đẩy mạnh ra:

- Tôi muốn thấy nhất là có chàng trai hơn cậu đủ mọi phương diện có thể bảo vệ Linh San, còn Linh San hạnh phúc nắm tay người ta đi qua trước mặt cậu.

Nói xong Lý Lộ Mai kéo đám bạn đã đợi một bên từ lâu, đi thẳng vào trường.

Trên lớp Trần Linh San không có bất kỳ cái gì khác biệt, vẫn mặc loại áo mềm ôm lấy đồi ngực thanh xuân phát dục cực tốt, vẫn đeo chiếc cặp sách màu hồng phấn, bước chân nhẹ nhàng đi vào lớp, thậm chí còn đeo thêm

vài món trang sức, so với trước kia càng thêm động lòng người, đầy mùi vị tiểu nữ nhân.

Nhìn thấy Tô Xán, mỉm cười thật tươi, giống như hôm qua hai người không có bất kỳ chuyện gì xảy ra.

Đó chính là cô công chúa kiêu kỳ Trần Linh San, càng tổn thương, càng phải xinh đẹp cho người làm mình tổn thương phải hối hận.

Tô Xán nhìn thấy Trần Linh San lại nhớ tới hành động của Lý Lộ Mai, Lý Lộ Mai có làm quá lên không, vốn định giải thích với Trần Linh San chuyện hôm qua, thấy cô vui vẻ như vậy liền thôi, cần gì phải khơi lại chuyện buồn đó, vả lại sau khi trở về Tô Xán suy nghĩ, e không đơn giản lúc đó Trần Linh San muốn nói chuyện cha cô, Tô Xán nhận ra, Trần Linh San thực sự có tình cảm với mình, càng nhận ra điều đó, Tô Xán càng không tự nhiên đối diện với cô như trước.

Trần Linh San thi thoảng liếc mắt nhìn Tô Xán, bên ngoài càng tỏ ra không có chuyện gì, thì nỗi đau càng sâu.

- Mình giúp bạn giáo huấn tên đó một trận rồi!

Lý Lộ Mai kích động nói:

Trần Linh San có chút khẩn trương, có điều bề ngoài vờ hờ hững hỏi:

- Ừm, giáo huấn ra sao.

Lý Lộ Mai kể sơ qua chuyện trước khi vào trường:

- Mình nói sớm muộn bạn tìm được người còn tốt hơn y cả trăm lần.

Trần Linh San cười nhè nhẹ, không giải thích thêm, vấn đề chân chính nằm ở chỗ, bọn họ cuộc sống khác nhau, có quan niệm giới hạn không giống nhau, Tô Xán có sự kiên trì riêng, nhưng y không thể dùng cách thức cợt

nhả đó chà đạp tôn nghiêm của mình, tước đoạt từng tầng phòng ngự của mình kiếm lại sự tôn nghiêm của y.

Lúc đầu cô hơi hiểu lầm Tô Xán, nhưng bình tĩnh lại cô nhìn ra rồi, Tô Xán tuy không chủ tâm, nhưng đó thực sự là một phần cá tính của y.

- Không sao, chúng ta không không nhắc tới cậu ấy nữa được không?

Lý Lộ Mai chợt hiểu ra:

- Được, được, không nhắc tới tên đó nữa, chúng ta nhất trí đối ngoại, không thèm để ý tới y.

- Gần đây mày và Linh San làm sao thế? Sao tao cảm giác hai đứa mày quai quái.

Tiết Dịch Dương mấy ngày qua dần nhìn ra manh mối rồi, tan tiết số người tụ tập bên cạnh hắn ít đi rất nhiều, Trần Linh San và Lý Lộ Mai cũng không chạy qua bàn bọn họ nói chuyện nữa, thi thoảng gặp nhau ở ban công vẫn cùng họ trò chuyện rất vui vẻ, nhưng hắn mà gọi Tô Xán tới là mấy cô gái kiếm cớ bỏ đi, dù đi qua bên cạnh Tô Xán cũng không nói lấy một câu.

Tiết Dịch Dương dù phản ứng chậm chạp tới đâu cũng nhìn ra vấn đề, nghiêm túc nói:

- Mày chọc giận Trần Linh San hay Lý Lộ Mai, mau đi xin lỗi người ta đi, thế này không được. Con gái mà, mày đúng cũng được sai cũng được, cứ xin lỗi một câu đi, mất cái gì đâu, đừng sĩ diện vớ vẩn.

Tô Xán nhìn hắn một cái, không trả lời, mấy ngày nay để ý quan sát Tô Xán cũng nhìn ra rồi, Trần Linh San chỉ giả vờ vui vẻ thôi, nhưng y muốn giải thích cũng không có cơ hội vì đám con gái chiến tranh lạnh với y, y tới gần là né tránh, còn nhìn y như kẻ thù.

Dù đau đầu lắm, nhưng y vẫn đang đợi cơ hội, Trần Linh San là người bạn tốt, y cũng không muốn giữa hai bên có khúc mắc gì cả, mà chuyện này chỉ có thể hai bên giải quyết với nhau, nếu nhờ người chuyển lời, không khéo giống như Lý Lộ Mai, làm vấn đề càng bung bét.

Tiết Dịch Dương thở dài:

- Thôi coi như tao không nói, mày biết làm thế nào là đúng, có điều tao có tin tức về Linh San đây, muốn nghe không?

Thấy Tô Xán gật đầu, Tiết Dịch Dương ghé tới nói nhỏ:

- Mày không thấy gần đây Linh San tâm sự trùng trùng à, nghe nói là Nhị Trung có một đứa tên là Triệu Xuân Dương, lần trước nó tới trường mình xem hội diễn văn nghệ, thế là kết Linh San luôn, đeo bám cô ấy như đỉa đói vậy! Gần đây càng ngày ngày đợi ở cổng, nhất định muốn cô ấy phải kết bạn với hắn, mày thấy thằng này có quá đáng không, tán gái kiểu gì mà như côn đồ lưu manh. Linh San bị hắn quấn lấy phiền lắm rồi, tan học đều phải đợi một thời gian mới ra.

Chuyện Tiết Dịch Dương có thể nghe ngóng tin tức từ đám nữ sinh không làm Tô Xán ngạc nhiên nữa, hắn không biết mới là vấn đề, sau này đi sửa máy bay làm gì chứ, phải tới báo danh học viện quan hệ quốc tế hay làm tình báo, điều tra gì đó mới đúng.

Thấy Tô Xán không có phản ứng, Tiết Dịch Dương nói thêm:

- Nhị Trung cách đây cũng không xa, người ta ngày nào cũng tới, nếu lâu dần, không chừng con gái nhà người ta sẽ cảm động! Mày thực sự không để ý sao? Coi chừng tới lúc đó hối hận đã muộn rồi.

Giọng điệu giống hệt Lý Lộ Mai, phải nín nhịn mấy hôm, Tô Xán cũng không thoải mái, tức giận nói:

- Mày muốn tao làm gì, Linh San muốn làm gì là tự do của cô ấy, dù cô ấy muốn yêu đương ở thời cao trung cũng là quyền của cô ấy, đây không phải là chuyện tao có thể quản được, đó là chuyện cha mẹ cô ấy nên quản.

- Được rồi, được rồi, mày giận với tao làm gì, tao lại không phải thằng đeo bám Linh San.

Tiết Dịch Dương cười gian, phản ứng của Tô Xán không phải đã quá đủ nói lên điều gì rồi sao, nếu không có gì với tính lạnh nhạt của y sẽ chỉ nhún vai một cái không thèm để ý, cần gì phải nói những lời nghiêm túc như thế! He he đợi tới lúc Linh San ngả vào lòng người khác xem mày còn giữ được cái bộ mặt lạnh lùng đạo đức giả như thế không.

Nhưng mà Đường Vũ thì phải làm sao, cũng khổ cho thằng bạn mình thật, cơ mà khổ như thế thì mình cũng muốn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 40: Chưa ra giang hồ đã nổi danh

L

úc tan học, Trần Linh San và Lý Lộ Mai ra ngoài bị sáu bảy học sinh chặn ở dốc, đám học sinh này tới từ Nhị Trung, rất cao lớn, từ 1 m 75 tới 1m 80. Nhất Trung muốn ra ngoài phải đi con đường này mới tới được đường chính, không dài, chừng ba trăm mét, trên đường thường xảy ra xung đột nhỏ, trường học cũng không quản tới được.

Hôm nay Trần Linh San cố ý về muộn hơn thường ngày rồi, trên đường về khá thưa thớt, thấy Trần Linh San bị một đám nam sinh cao lớn chặn đường, một số nam sinh muốn can thiệp, nhưng xung quanh không có nhiều bạn, bị đám người kia uy hiếp không dám ở lại.

- Là đám Dương Mộc, Triệu Xuân Dương của Nhị Trung, nghe nói ngay cả Vương Hạo Nhiên cũng bị bị chúng xử lý rồi, Dương Mộc còn tuyên bố Vương Hạo Nhiên ngoan ngoãn một chút, nếu không tìm tận nơi tính xổ.

Có người nhận ra ngăn bạn mình lại.

- Đúng là Dương Mộc, mình nhận ra hắn, chị mình nói trong đám học sinh Nhị Trung thì bọn này hung hăng nhất, còn tên Triệu Xuân Dương được nữ sinh Nhị Trung gọi là Rukawa đấy! Đúng là kiểu tóc rất giống, hắn theo đuổi Trần Linh San sao?

- Tên Dương Mộc kia hồi đấu bóng rổ liên trường gọi là Mitsui, mình buồn nôn, đám nữ sinh Nhị Trung trình độ thưởng thức chả ra làm sao, xỉ nhục thần tượng trong lòng mình.

***Kaede Rukawa, Hisashi Mitsui trong slam dunk

Có nam sinh khinh bỉ nói:

- Loại học sinh Nhị Trung mà dám mơ tưởng tới công chúa Trần Linh San của chúng ta à, dám chạy tới đây chặn đường, không coi Nhất Trung chúng ta ra cái gì ...

Tuy người đi qua thì thầm nói chuyện, rất bất mãn với đám học sinh Nhị Trung ngày ngày chạy tới đây quấy rối, nhưng trước mặt là đám cao to lực lưỡng, không ai dám giải vây cho Trần Linh San.

Triệu Xuân Dương chắn trước mặt Trần Linh San, cao chừng 1m78, mặt tròn, hai mặt hẹp dài, làm vẻ mặt chân thành khổ sở nói:

- Linh San, rốt cuộc em muốn anh phải làm sao đây, con người anh nhìn bề ngoài khó thấy cái gì, nhưng tiếp xúc lâu rồi em sẽ nhận ra cái tốt của anh. Em nói không có cảm giác, không sao cả, chúng ta có thể dần dần bồi dưỡng mà, tình cảm là một quá trình bồi dưỡng, kỳ thực con người anh rất rụt rè, chuyện tới trường học theo đuổi con gái người ta, nếu là trước kia tuyệt đối không có đâu.

Lý Lộ Mai cười mỉa:

- Ồ, nói thế tức là chúng tôi phải cảm thấy vinh dự rồi.

Triệu Xuân Dương ngớ ra một lúc, gãi đầu:

- Nói thế cũng đúng.

- Phì phì, chúng tôi không thèm, Linh San cũng không thèm! Mau tránh ra, chúng tôi phải về nhà.

Tên này có phải bị bóng nện vào đầu nhiều quá đến ngu xi rồi không, người ta mỉa mai cũng không biết, Lý Lộ Mai mất kiên nhẫn, nhưng không dám xông lên, đám người sau lưng Triệu Xuân Dương nhìn cô trêu ghẹo, tuy tính cách cô đanh đá, song là nữ sinh, nói chung là luôn thiệt thòi.

- Linh San, nếu em chấp nhận anh, anh sẽ đi ngay. Linh San, hay là chúng ta làm bạn bè một thời gian trước, nếu em thấy không thích hợp thì chúng ta chia tay cũng được. Có điều cũng phải thử chứ, em thế này khác gì tuyên án tử hình anh.

Triệu Xuân Dương không thô lỗ giống bề ngoài, rất có kiên nhẫn:

Lúc này Tô Xán đi tới, bị cảnh tượng này thu hút nhìn qua.

Nhìn thấy Tô Xán, Lý Lộ Mai muốn gọi, nhưng bị Trần Linh San kéo lại, Lý Lộ Mai tỉnh ngộ, hiện giờ bọn họ không còn liên quan gì tới nhau rồi, gọi y tới làm gì?

Vả lại Tô Xán hiện chỉ có một mình, kéo y tới cũng vô ích, đối phương lấy ra bất kỳ một ai cũng đủ hạ y, mà vừa xong còn có mấy nam sinh tới, bị chúng dọa tránh xa, nếu Tô Xán tới không chừng bị đám này lấy ra khai đao.

Trần Linh San đang cùng Tô Xán chiến tranh lạnh, cô cũng không muốn Tô Xán nhìn thấy mình ở hoàn cảnh khó khăn này, chuyện này cô phải tự giải quyết.

Liền mỉm cười với Triệu Xuân Dương, dùng kế hoãn binh:

- Anh cho tôi thời gian suy nghĩ được không, chúng ta có thể làm bạn trước, bắt đầu từ viết thư trao đổi nhé?

Triệu Xuân Dương nhìn đôi mắt mở to trong sáng vừa quyến rũ vừa đáng yêu của Trần Linh San, lòng ngứa ngáy vô cùng, tuy không thể cưỡng ép cô, song nếu đi thế này càng không cam tâm:

- Em cứ đồng ý trước rồi suy nghĩ cũng được mà, thế này nhé, chúng ta chỉ là bạn bè bình thường trước, tạm thời không cần có thứ mang tính thực chất. Có điều tối nay có mấy người bạn mời khách, em dùng thân phận bạn

gái đi với anh, như thế trong vòng một tuần anh sẽ không tới nữa. Chúng ta dùng thư tín trao đổi với nhau.

Mấy câu hắn nói thực sự làm người ta nổi giận, cái gì mà tạm thời không cần thứ mang tính thực chất? Người ta còn chưa đồng ý, hắn đã tính làm cái gì?

- Hôm nay Linh San hẹn với cha mẹ phải về nhà rồi.

Lý Lộ Mai dứt khoát nói:

- Đợi hôm khác đi.

Với Lý Lộ Mai thì Triệu Xuân Dương không có cái kiên nhẫn như với Trần Linh San, đưa tay định gạt cô sang một bên:

- Em gọi điện cho cha mẹ em bảo đi chơi với bạn về muộn, anh đảm bảo sẽ đưa em về tận nhà an toàn.

Có điều nhìn động tác phối hợp với lời nói của hắn nhìn giống như định kéo Trần Linh San đi vậy.

Tay hắn vừa mới đưa ra thì bị giữ lấy, Triệu Xuân Dương quay đầu lại, thấy một nam sinh giữ tay mình:

- Anh bạn, người ta nói không đi rồi, tôn trọng ý kiến người ta đi. May cậu còn chưa thành niên, nếu thêm một vài tuổi nữa thì có thể báo cảnh sát tội quấy rối rồi.

Đám người đang hút thuốc đằng sau ném thuốc lá đi, bên kia đám ngồi bên bậc thang hút thuốc cũng đứng dậy.

- Tô Xán!

Lý Duy Mai ôm miệng hô, Trần Linh San lòng giật đánh thót, nhìn thấy Tô Xán ra mặt vì mình thì có chút vui mừng, lập tức bị lo lắng bao phủ, cậu can thiệp vào làm gì chứ, đám người này tuy ngang ngược, nhưng cũng chẳng dám làm gì mình! Cần gì đẩy bản thân vào nguy hiểm, bình thường thông minh lắm cơ mà, cái đầu gỗ này! Tính cách cô rất kiên cường, chưa bao giờ có suy nghĩ con gái cần phải dựa vào con trai.

Triệu Xuân Dương nhìn Tô Xán, nhìn sau lưng y không thấy ai cả, cảm thấy y đúng là thằng ngốc, rồi nhìn sang Trần Linh San:

- Nó là ai lại ra mặt vì em? Bạn trai à?

- Tôi chỉ là bạn cùng lớp của cô ấy, muốn theo đuổi cô ấy thì dùng phương thức chính đáng một chút, dùng trò đeo bám lằng nhằng thế này còn ra gì, mày nói có đúng không Lưu Duệ?

Tô Xán nói hướng về đám nam sinh Nhị Trung:

Lưu Duệ cười khổ:

- Ê Tô Xán, không liên quan tới tao nhé, tao cũng không đồng ý! Nhưng thằng Triệu Xuân Dương này nhất quyết, tao đành dẫn nó đi hai chuyến, tán được thì tốt, không được cũng để nó khỏi mơ tưởng nữa. Nếu biết mày và cô ấy có quan hệ, tao sao để nó làm càn như vậy.

Lưu Duệ cũng nghe Tiết Dịch Dương kể trước kia Tô Xán thầm yêu Trần Linh San, có điều chuyện thời tiểu học rồi, hôm đó tình cờ gặp đám Trần Linh San ở quán thịt nướng, nhìn biểu hiện của Tô Xán có vẻ không còn chú ý tới Trần Linh San nữa, nên hắn cũng mặc, song giờ Tô Xán ra mặt thì tình hình khác rồi.

Nghe Lưu Duệ nói xong, cả đám Nhị Trung, bao gồm cả Triệu Xuân Dương, đều ngạc nhiên:

- Đây chính là anh Tô Xán?

Cái gì? Đến Tô Xán cũng ngớ người luôn.

Lưu Duệ và Tiết Dịch Dương giống nhau, trước mặt Tô Xán thì dùng đủ mọi cách dìm y, như bới móc chuyện xấu của y, nhưng sau lưng lại dương dương đắc ý tuyên truyền cho Tô Xán.

Có điều Lưu Duệ trình độ bốc phét của Lưu Duệ không bằng Tiết Dịch Dương, kể nhiều chuyện khoa trường làm người ta hoài nghi.

Thế nhưng trong Triệu Dực ở trường vốn ai cũng không phục, lại kể chính mình kể mỹ nữ đàn cầm rót trà cho Tô Xán ra sao, ám muội thế nào, giọng điệu tỏ ra hết sức khâm phục, xác nhận hình tượng Tô Xán miêu tả.

Cho nên Tô Xán chưa từng dấn thân vào giang hồ, nhưng giang hồ đã lưu truyền rất nhiều truyền thuyết về y rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 41: Binh bất yếm trá

Đ

ám Triệu Xuân Dương đều trợn tròn mắt nhìn Tô Xán, thậm chí lúc nãy Triệu Xuân Dương lúc nãy còn nghĩ "thằng này bị ngốc sao?" Cũng thế.

Tất nhiên không có nghĩa rằng chuyện như thế là được giải quyết, Dương Mộc để đầu đinh hừ một tiếng:

- Lưu Duệ, mày chọn y hay giúp Xuân Dương, đứng về phía anh em, lắm lời thế làm gì?

Lưu Duệ thở dài, đứng về phía Tô Xán:

- Nếu đã thế mọi người không cần tính tao nữa.

- Lưu Duệ, nể tình anh em, mày có thể tránh ra, bọn tao sẽ không so đo với mày. Nhưng chuyện Xuân Dương phải làm, mọi người tới đây là vì chuyện đó.

Tô Xán nhìn ra, Lưu Duệ đứng về phía mình đám Nhị Trung do dự, xem ra địa vị của Lưu Duệ và Dương Mộc không chênh nhau là bao, rất có tiếng nói.

Vai bị vỗ một cái, có tên béo cao hơn Tô Xán nửa cái đầu, rất rắn chắc chen vào:

- Sao thế, có đánh nhau à?

Tiếp đó là Vương Uy Uy, Lâm Lạc Nhiên, nhóm ba người dính với nhau như hình với bóng cũng xuất hiện.

Vương Uy Uy bóp tay rôm rốp, không nói gì cả, Lưu Trứu Vũ lắc đầu, lắc tay khơi động, cười hì hì:

- Lần nào đánh nhau cũng không rủ bọn này, chẳng nghĩa khí gì cả.

Cô nàng Lâm Lạc Nhiên cũng có vẻ chẳng hề ngán đánh nhau, đôi mắt đảo quanh đám người Nhị Trung nhận định tình hình, cũng là người có sức uy hiếp nhất, khuôn mặt đẹp tinh khiết như sương sớm khiến đám người Nhị Trung ngây ra nhìn.

Dương Mộc nhướng mày, đối phương mỗi lúc một đông, lại đang ở đất địch, hắn kinh nghiệm đánh nhau phong phú, biết trước khi đánh nhau cần kích động sĩ khí trước, vừa rồi đám người bên mình vì chuyện Lưu Duệ trở giáo trước trận mà sinh dao động:

- Nói thẳng ra đám người chúng tôi tới đây chỉ tìm một người bạn, can hệ gì tới cậu, tôi biết loại người như cậu, thành tích nổi bật, được yêu thích, cho nên luôn sĩ diện muốn thể hiện trước mặt mỹ nữ. Tôi nói này, cậu sống thế không mệt à?!

Rồi quét nhìn đám Vương Uy Uy:

- Chúng tôi không có ý định gì xấu hết, các cậu đừng nghĩ học sinh trường khác là xấu xa, định dựa vào địa bàn của mình, chó cậy gần nhà gà cậy gần chuồng để đánh bọn này à?

Đám học sinh Nhị Trung lập tức bị kích thích, nếu chỉ là chuyện Trần Linh San thì hai bên còn có thể nói chuyện, nếu thành xung đột hai trường thì chỉ có một cách giải quyết thôi.

- Nói hay lắm! Dương Mộc, mày đúng là người anh em của tao.

Triệu Xuân Dương cũng trở nên kích động, đột nhiên cảm thấy mình như người tốt bị oan ức, tới đây kết bạn lại bị người khác ức hiếp, nhìn Lưu Duệ

có chút oán giận.

Dương Mộc nói thế Lý Lộ Mai tức điên:

- Rõ ràng vừa rồi các người còn dựa vào số đông định đánh người khác.

Với tính cách của cô, nếu chẳng phải bên mình quá yếu thế, sớm đá xông lên dùng nước bọt nhổ chết Dương Mộc rồi, giờ chỉ có thể nuốt giận vào trong,

Lưu Duệ thấy Dương Mộc kích động mấy tên xung quanh mặt âm u, đi tới nói:

- Dương Mộc, chuyện này có thể nể mặt tao bỏ qua đi được không, Tô Xán là người anh em tốt của tao.

Dương Mộc phất tay, chém đinh chặt sắt nói:

- Mày giúp ai, dứt khoát đi, giúp Xuân Dương thì là anh em của tao! Giúp nó, thế thì xin lỗi từ giờ trở đi tao với mày không quen nhau.

Trần Linh San nhìn trạng thái căng thẳng hai bên, Lý Lộ Mai đầy bụng lửa giận cũng phải nuốt vào bụng, hiểu tâm tư cô bạn, nếu xung đột, bên Tô Xán sẽ chịu thiệt, nhất là từ sau sự kiện Trần Xung, trường học xử lý chuyện đánh nhau rất nghiêm, giờ đánh nhau thua là chuyện nhỏ, nếu để lan truyền đi có khi Tô Xán bị kỷ luật, thậm chí là đuổi học, nếu không là lúc bình thường, có người làm khó cô, sẽ có vô khối nam sinh đứng ra ngăn cản, bọn họ không phải hèn nhát bị đám người Nhị Trung dọa, mà là sợ ảnh hưởng tới tương lai.

Nghĩ tới đó cô mím môi, móng tay bấm chặt vào móng tay, ra quyết định.

Tô Xán đột nhiên chỉ về phía đám đông, quát:

- Vương Hạo Nhiên, anh đứng nhìn hơi bị lâu rồi đấy, là nam nhân thì xéo ra đây.

Vương Hạo Nhiên vốn định đứng nhìn nghe thế giật mình, tính cách của hắn không có hứng thú với loại chuyện anh hùng cứu mỹ nhân, Dương Mộc chính là một trong hai tên hôm đó đánh lén Vương Hạo Nhiên, sau đó Tô Xán dùng kế giải cứu, vốn có rất nhiều thù oán. Tô Xán làm Trần Xung bị đuổi học cũng là kẻ thù của hắn, tọa sơn quan hổ đấu cho vui, còn có khoái cảm báo thù.

Ai ngờ Tô Xán lại gọi một tiếng, thế là người xung quanh đều nhìn thẳng vào y.

Dầu gì cũng là nhân vật có vai có vế ở Nhất Trung, bị người ta chỉ đích danh "xéo ra đây", Vương Hạo Nhiên vốn nóng máu, lập tức tách đám đông mặt âm trầm đi về phía Tô Xán, mở miệng chửi:

- Mày muốn gì, đấu đơn không? Tao ngứa mắt với mày lâu lắm rồi.

Dương Mộc giật nảy mình, cả hai là kẻ thù cũ, tưởng Vương Hạo Nhiên chửi mình, vội quanh đầu lại, thình lình thấy Tô Xán có hành động.

Quanh đầu lại thì không còn kịp nữa.

Trong ba giây làm người ta kinh ngạc đó, Tô Xán chạy nhanh, mượn đà tung mình đá vào ngực Dương Mộc đang hoàn toàn không phòng bị.

Cú đá này rất mạnh, Dương Mộc lảo đảo lùi lại, cùng lúc đó Tô Xán hét:

- Tặng quà cho anh đó.

Bịch, Dương Mộc ngã đúng chỗ Vương Hạo Nhiên đang bước tới.

Đầu Dương Mộc chưa bao giờ cách mình gần như thế, Vương Hạo Nhiên còn chưa kịp định thần, thấy ánh mắt toàn bộ mọi người đổ dồn về mình,

hắn như tên đao phủ chùm khăn đỏ ở thời trung cổ, còn mọi người đợi giây phúc hành hình.

Nếu như lúc này ở dưới chân là cái đầu của Tô Xán, hắn chẳng chút do dự dẫm xuống, còn hiện giờ là cái đầu của Dương Mộc còn chưa hết kinh hoàng, hắn càng đạp không chút thương tiếc, đến lúc đối phương không còn chút năng lực phong ngự nào.

Đợi tới khi Tô Xán mượn đà lui lại đứng vững, hồi phục bộ dạng vô hại, phát hiện đám Vương Uy Uy, Trần Linh San đều nhìn mình với ánh mắt cảnh giác như nhìn con rắn độc không đề phòng một chút là bị y cắn vậy.

Tô Xán nhận ra ánh mắt của họ, cười ngượng:

- Binh bất yếm trá mà.

Bắt giặc phải bắt vua trước, vốn Tô Xán cũng không ngờ tới, nhưng Dương Mộc khả năng kích động rất tốt, khiến sự phẫn nộ của đám học sinh Nhị Trung trào dâng từng cơn như thủy triều, lại thấy Vương Hạo Nhiên lấm lét nấp trong đám đông chuẩn bị xem kịch hay mới máy động nghĩ ra kế này.

Đám người Nhị Trung vốn không phải hoàn toàn đối địch với mình và Lưu Duệ, chỉ cần kiềm chế được Dương Mộc, cắt đứt trung tâm chỉ huy là bọn chúng tan rã, nhìn cái mặt giờ vẫn thộn ra của Triệu Xuân Dương là đủ khẳng định chiến thuật của Tô Xán.

Sau này Lưu Duệ chính vì chơi bời với đám người nhiễm thói xấu xã hội Dương Mộc mà ảnh hưởng rất nhiều, khiến cho hắn tham gia vào nhiều chuyện đánh nhau ngoài đường, tính cách hung tợn, một lần bị công an bắt, cuộc đời cũng bị đám người này làm chệch hướng.

Hôm nay mình cho Dương Mộc một đòn, sau này hắn và Lưu Duệ coi như hoàn toàn quyết liệt với nhau rồi.

Lưu Duệ nhanh chóng đứng ra trấn an đám người Nhị Trung, thêm vào hành động của Tô Xán kích thích nam sinh Nhất Trung vốn phẫn nộ nãy giờ, tức thì trấn áp đám còn lại không dám manh động. Chỉ có Vương Hạo Nhiên còn phát tiết thù hận với Dương Mộc đánh lén mình, đá cho hắn gần như không còn ý thức phản kháng nữa.

Thái độ của Vương Uy Uy rõ ràng không thích chuyện đánh lén của Tô Xán.

Lâm Lạc Nhiên đưa bàn thon dài trắng trẻo lên khe khẽ vỗ ngực:

- Đúng là hết hồn, dù sao không phải đánh nhau cũng tốt.

Giờ nhớ ra đóng vai thục nữ, quên cả lúc nãy mình không khác gì nữ lưu manh.

Trần Linh San chù trừ một lúc rồi nắm tay Lý Lộ Mai, nói với Tô Xán:

- Cám ơn bạn.

Tô Xán hơi khựng người, vì giọng nói Trần Linh San rất lạnh nhạt, không biết trả lời thế nào, chỉ khẽ gật đầu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 42: Cận Đông Hải

Nếu như Tô Xán không vì cô ra mặt, hoặc nếu như không có chuyện ngày hôm nay, chỉ cần qua một quãng thời gian, quan hệ bọn họ thuận theo tự nhiên, sẽ trở lại như xưa, nói không chừng vì khoảng thời gian này cả hai tâm tình đều rất tệ, lúc đó không còn khúc mắc ai theo đuổi ai nữa, cả hai cũng đã hiểu thêm về nhau, quan hệ còn tiến thêm một bước ..

Nhưng lúc này đây dưới ánh mắt tất cả mọi người đang chờ đợi Trần Linh San cô có hành động, cô vứt bỏ tất cả mà thể hiện tình cảm với Tô Xán sao? Trong mắt mọi người mình ắt thành công chúa vì anh hùng mà xuất hiện, cô không thích làm loại công chúa đó.

Cho nên cô chỉ nói một tiếng "cám ơn bạn" rồi dắt tay Lý Lộ Mai rời đi, cô không biết tại sao lại như thế, vì sao khoảng cách giữa mình và Tô Xán ngày càng xa.

Tô Xán nhìn theo bóng Trần Linh San đi xuống con dốc theo ánh hoàng hôn tắt dần, cô gái này tự tôn quá cao, chẳng trách ngày hôm đó vì mình đùa cợt một chút mà bật khóc, lời xin lỗi sau ngày hôm nay càng trở nên khó nói rồi ...

Dù thế nào Tô Xán càng nhìn nhận sâu hơn về Trần Linh San, hình bóng Trần Linh San trong lòng y càng thêm đậm nét.

Trần Linh San đi ra tới đường thì một nam sinh người tầm thước, khá điển trai, ăn mặc chải chuốt vẫy tay, đứng bên cạnh một chiếc xe Ford:

- Linh San, bên này.

- Tiêu Vũ, làm gì vậy?

Trần Linh San nhìn vào trong xe, cúi đầu chào lễ phép:

- Cháu chào chú Hải.

Đó là lái xe của nhà Hạ Tiêu Vũ, nhà cô và nhà họ Hạ cực kỳ thân thiết, hai người bọn họ là đôi bạn thanh mai trúc mã.

- Thấy đám người kia chặn đường bạn, mình gọi điện bảo người nhà tới đón, để ra đây bạn có cớ thoát khỏi bọn chúng.

Hạ Tiêu Vũ giơ di động lên, nói tới đó hơi ngại ngùng bổ xung:

- Mình thấy rồi, xin lỗi, mình không được dũng cảm như Tô Xán.

Trần Linh San cười khẽ, ôm vai Hạ Tiêu Vũ nói:

- Không đâu, bạn làm thế là đúng rồi đấy, chúng ta về thôi.

….

Cuối tuần ba tên đồng đảng tụ tập ở sân khu tập thể đơn vị, Lưu Duệ kể khổ với Tô Xan:

- Nhờ phúc của mày đấy, thằng chó Vương Hạo Nhiên ra tay quá nặng, Dương Mộc mấy ngày liền mặt mày bầm tím, mày nói xem cái mặt như thế làm sao phơi ra ở trường học được, chuyện này không thể kể ra, thế là ruyền đi truyền lại thế nào mà thành Tô Xán mày ra tay, hay rồi tao và hắn đã hoàn toàn quyết liệt, hắn còn mấy lần tuyên bố cho người đánh tao.

Tô Xán bật cười, không ngờ Nhị Trung lại lan truyền như vậy, có khi trong mắt một số học sinh, hắn thuộc về thành phần cá biệt thích đánh đấm giống Vương Hạo Nhiên rồi,

- Khoảng thời gian này mày tốt nhất đừng đi nhà vệ sinh một mình, cũng đừng ở trong nhà vệ sinh quá lâu.

- Vì sao?

Lưu Duệ giật nảy:

- Chẳng lẽ mày cho rằng hắn sẽ chặn tao trong nhà vệ sinh? Không vô đạo đức tới thế chứ! Đừng dùng thứ tư tưởng u ám của mày dọa tao.

- Chỉ nhắc mày một chút thôi.

Tô Xán bĩu môi, bị Dương Mộc chặn trong nhà vệ sinh, đó là sau này học đại học mày về nhà ăn tết, tối hôm đó uống say mày kể cho tao, giờ tao báo đáp lại mày, về phần mày có đề phòng hay là lại muốn bêu mặt lần nữa thì cứ tự nhiên.

Đương nhiên hắn bị Dương Mộc chặn đường không phải lúc này, hình như là tới năm thứ ba, còn trước đó hai đứa này luôn trong kỳ trăng mật. Tới năm thứ ba, một lần Dương Mộc ở nhà ăn cho thức ăn thừa vào bát hắn, làm Lưu Duệ hất bát canh vào mặt Dương Mộc trước mặt bao nhiêu học sinh, từ đò quan hệ xấu đi. Tô Xán chỉ nhớ mang máng như vậy, cụ thể hơn hình như Lưu Duệ cũng không kể.

Giờ quan hệ hai bên đã căng thẳng, khó tránh khỏi làm lịch sử diễn ra trước.

Hiện giờ Lưu Duệ rất kiêu ngạo, khác với sự vững vàng chững chạc về sau, nếu không trải qua quá nhiều va vấp, lấy đâu ra sự trầm ổn đó? Cho nên Tô Xán không chuẩn bị để Lưu Duệ tránh chuyện xỉ nhục này, đôi khi thua thiệt chút không phải là chuyện xấu, rút từ chính kinh nghiệm của bản thân.

…

Trên tình có người tới, nguyên là phó cục trưởng công an, phó bí thư đảng ủy thành phố Tân Xuyên, Cận Đông Hải tới Hạ Hải làm cục trưởng công an, phó thị trưởng.

Trên hội nghị thường ủy, Cận Đông Hải đề xuất rất nhiều cải cách liên quan tới vấn đề cảnh vụ, cùng nghiên cứu kết luận trị an địa phương Hạ Hải phức tạp, đề xuất yêu cầu tăng thêm nhân viên kinh phí, mua thêm xe cảnh sát.

Nhưng bị Vương Bạc áp xuống:

- Đồng chí Cận không hiểu tình thế hiện nay, tôi biết tâm tình muốn bức thiết cải cách trị an của đồng chí, nhưng hiện chưa cần gấp như vậy, hiện xe cảnh vụ Hạ Hải đều có phân phối ngoại ngạch, chỉ có địa khu cá biệt là vấn đề chiếm dụng xe công nghiêm trọng, đồng chí có thể nắm chặt vấn đề này, hóa giải thiếu hụt xe cảnh vụ, không nên đợi tài chính chính phủ hiện đang eo hẹp giải quyết.

Rời phòng họp, Hồng Tiểu Thiên và Vương Bạc thảo luận một phần tài liệu mời gọi đầu tư, tòa nhà thành ủy là kiến trúc thập niên 80, do cửa kính dùng vật liệu đặc thù, mang chút thâm tối, rất trang trọng nghiêm túc, ngoài tòa nhà có một cái ao nhỏ và giả sơn, bên trong đa phần là cá nhỏ và tôm, có điều trên giả sơn cỏ dại um tùm.

Lúc chia tay, Hồng Tiểu Thiên nói với Vương Bạc:

- Bí thư, vừa nãy thật nguy hiểm hả.

Trong mắt người ngoài, đây là đợt giao phong đầu tiên giữa Vương Bạc và Cận Đông Hải.

Cận Đông Hải ở thành phố Tân Xuyên có không ít ác danh, trong thời gian ông ta nhậm chức ở đó liên tiếp xảy ra sự kiện xã hội đen đánh nhau, rồi có cán bộ bị uy hiếp, không ít người viết thư tố cáo về hành vi ác liệt của ông ta, có điều những thứ này lên tới tỉnh liền như đá chìm đáy biển.

Ai cũng bảo Cận Đông Hải có với Lưu Thành bí thư chính pháp ủy tỉnh, thường ủy tỉnh ủy, ở Tân Xuyên ỉa dây ỉa vãi như thế chưa chùi sạch đít, đã thừa gió tới Hạ Hải lên làm cục trưởng cục công an, thường ủy thành ủy, thật khiến người ta mở mắt.

Nghĩ tới Lưu Thành, lòng Vương Bạc bao phủ mây đen, đó là đại lão hệ phái đối lập, chuyện xung đột lần này ông ta bị "đi đầy" nhờ công lớn của Lưu Thành, giờ lại gài thân tín vào thường ủy Hạ Hải, định âm thầm bố trí cờ sao?

Cận Đông Hải vừa mới nhậm chức đã lớn tiếng yêu cầu một khoản tài chính không nhỏ, đây là thăm dò, Vương Bạc áp xuống, nhưng mười ba thường ủy lại có năm người ủng hộ Cận Đông Hải, đó là nhân vật Vương Bạc không nắm giữ được, thế nên có câu "thật nguy hiểm" của Hồng Tiểu Thiên.

Khu nhà thường ủy, Tô Xán vẫy tay chào tạm biệt đám Vương Uy Uy.

Tới hôm nay Tô Xán mới phát hiện là mình đi cùng chuyến xe với bọn họ, xe bus số 8 đi tới khu phố chính phủ, xuống xe, đi tiếp lên trên là khu tập thể, còn đi xuống là nhà cửa hiệu nhà Tô Xán, đoạn đường giữa là khu nhà thường ủy mà đám Vương Uy Uy đang ở.

Một chiếc xa hơi màu đen đi tới cổng, bảo vệ lập tức ôm súng đứng nghiêm, hiện giờ rào chắn còn chưa tự động hóa, vẫn một đầu buộc vật nặng, đầu kia buộc thừng kéo, dù là tòa nhà chính phủ cũng như thế.

- Ồ cha Uy Uy về rồi, vừa vặn.

Lưu Trứu Vũ hỏi Tô Xán:

- Không ở lại nhà chúng tôi ăn cơm sao?

Tô Xán lắc đầu:

- Cửa hiệu hôm nay hơi bận, để lần sau đi, tạm biệt.

- Nhớ đấy, mọi người đi KTV hát, cậu không được vắng mặt đâu nhé.

Lâm Trứu Vũ không quên nhắc:

Vương Uy Uy chỉ gật đầu chào mang tính tượng trưng, dù gần đây hắn khôi phục liên hệ với Tô Xán, có điều thái độ có chút lãnh đạm, hắn cũng chấp nhận người bạn như Tô Xán, nhưng hai người không thể phát triển thành quan hệ thân thiết như kiểu hắn và Lâm Trứu Vũ.

Lâm Lạc Nhiên vẫy tay:

- Hẹn gặp lại, hôm khác mình tới hiệu nhà bạn mua đồ, nhớ giới thiệu cho mình nhé.

- Yên tâm, nhất định giới thiệu cho bạn thứ đắt nhất.

Đối với Lâm Lạc Nhiên càng thoải mái tự nhiên cô càng thích, còn dè dặt giữ kẽ thì chẳng làm bạn với cô được.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 43: Lại tới KTV Đỉnh Thịnh (1)

V

ề tiểu lâu, ở cửa có một phụ nữ trung niên đang quét dọn, ba người Vương Uy Uy đều chào:

- Chào thím Trương.

Thìm Trương là giúp việc do thành ủy phân phố cho Vương Bạc, chuyên môn lo chuyện ăn uống dọn dẹp, quan hệ với ba bọn họ đều rất tốt:

- Tôi chuẩn bị xong cơm nước rồi, thư ký Vương cũng đang đợi, các cháu về ăn cho nóng.

Nhìn ba đứa trẻ nối đuôi nhau về nhà, trong lòng Vương Bạc sinh ra chút vui vẻ, công tác mệt mỏi ra sao, ở cùng với đứa trẻ, rất là thả lỏng.

Ăn cơm xong Vương Bạc vào thư phòng của mình ở tầng trên pha trà uống, cho ba dứa trẻ tự do.

Đối diện với bầu trời âm u, lòng ông ta cũng trầm xuống, không biết Triệu Lập Quân thuộc hệ Hồng Tiểu Thiên có đấu được với Cận Đông Hải ở hệ thống công an không, nói ra ông ta và Hồng Tiểu Thiên bắt tay nhau, khống chế tuyệt đối bảy phiếu ở thường ủy, không cần phải lo gì.

Một mình Cận Đông Hải chẳng thể gây nên sóng gió gì hết, người thực sự khiến Vương Bạc lo lắng là Lưu Thành, được gọi là "hắc diện hổ", có người nói Lưu Thành là anh hùng, rất nhiều quan viên tham ô bị Lưu Thành lôi ra ngoài ánh sáng.

Có người lại nói, dưới bề ngoài đường hoàng đó, ông ta là ô bảo hộ cho thế lực xã hộ đen ở tỉnh, là hậu thuẫn thần bí cường đại nhất, trong chuyện này

không có đúng sai, chỉ có một luật, gọi là luật Lưu Thành.

Người khác còn dễ ứng phó, chỉ Lưu Thành khiến ông ta đôi khi vô cớ toát mồ hôi lạnh.

Lưu Thành là người Hạ Hải, làm quan ở Hạ Hải lâu năm, tới nay thế lực vẫn còn, chẳng qua không có người làm đại biểu đoàn kết lại, giờ Cận Đông Hải đến, nhưng thế lực cũ của Lưu Thành sẽ dựa vào.

Vương Bạc nhíu mày chìm vào trầm tư, linh cảm phiền toái mới chỉ là bắt đầu.

Thứ bảy, Tô Xán ăn tối xong liền lên xe bus tới KTV Đỉnh Thịnh, đám Vương Uy Uy, Lâm Trứu Vũ đã tới chơi từ chiều, còn gọi điện thoại tới nhà y, hỏi y có muốn tới ăn lẩu không, Tô Xán không đi, ở nhà ăn cơm xong mới tới.

Đồng ý tới KTV chơi cũng là bất đắc dĩ thôi, tên nhãi Vương Uy Uy còn đường hoàng nói vớ cha hắn là đi chơi với Tô Xán nên được ra ngoài chơi, không nghĩ mình thành ô dù bảo hộ của họ rồi, chẳng biết cái mặt của mình bị hắn mượn dùng với Vương Bạc bao lần.

Lầu ba KTV Đỉnh Thịnh, Tô Xán nhìn thấy ba người đang say sưa hát, trên bàn cả đống thức ăn, Lâm Lạc Nhiên ngồi co chân trên ghế sô pha, vừa hát bài (Người xa lạ quen thuộc nhất) của Tiêu Á Hiên, cô nàng đội một cái mũ lên điệu đà, mặc áo thun trắng ngà yểu điệu mềm mại, cái quần short chỉ để khoe đôi chân dài đầy sức sóc, vừa nhét khoai tây vào cánh môi hồng, truyền ra tiếng nhóp nhép, cảnh này thực sự rất dưỡng mắt.

Lâm Lạc Nhiên và Trần Linh San giống nhau, đều biết cách ăn mặc, có điều Lâm Lạc Nhiên rất tùy ý, chỉ cần thích thì kiểu quần ào chỉ nên mặc ở nhà cũng mang ra đường, Trần Linh San thì cầu kỳ hơn.

Đột nhiên liên tưởng tới Trần Linh San, lòng Tô Xán trầm xuống.

Lâm Lạc Nhiên nhìn thấy ánh mắt của Tô Xán, có chút đắc ý, có điều khi phát hiện ánh mắt lóe sáng của y hình như tập trung vào đùi mình chứ không phải giọng hát của mình, làm cô mặt đỏ tía tai, thường ngày người nhìn cô không ít, nhưng không ánh mắt nào trực tiếp như Tô Xán, khiến cô cảm giác là lạ, người hơi cứng lại, rút vào chỗ tối hơn.

Đối với Tô Xán càng tức giận, vì sao mình thản nhiên tiếp nhận ánh mắt của người khác, vậy mà Tô Xán lại làm mình toàn thân khó chịu, thực sự muốn móc mắt y ra.

Vốn mới đầu tới đây còn hơi miễn cưỡng, nhưng sau một tiếng Tô Xán thấy hôm nay đi hát karaoke đũng là quyết định chính xác, đám Vương Uy Uy đúng là biết chơi, nhất là Lâm Lạc Nhiên có thể hình dung là điên, sau gần một tiếng gào thét khản cổ, cả bốn mồ hôi mồ kê nhễ nhại, bao khó chịu tích lũy một tuần qua tan biến hết sạch.

Lâm Trứu Vũ ra siêu thị ngoài KTV ôm về mấy chai bia và đồ ăn, tới cửa phát hiện phòng bao bên cạnh họ rất bất thường, hai nữ sinh mắt đỏ hoe từ phòng bao chạy ra, bên trong có tiếng quát tháo, tên quản lý đứng ở cửa mặt âm u uy hiếp hai cô gái:

- Chạy đi đâu? Khách trong đó lai lịch không nhỏ, bọn mày không tiếp đãi cho tốt, làm khách tức giận, tao cho chúng mày biết tay

Một cô gái kéo tay quản lý, van vỉ:

- Chị Dương, khách quá nặng tay, em và Tiểu Lan không chịu được, chị cho người khác tới thay đi.

Lâm Trứu Vũ mặt hồ nghi ôm đống thức ăn vào phòng, một cô gái tình cờ nhìn thấy Tô Xán đang hát ở bên trong, người khẽ run lên, lau nước mắt, nói với quản lý đang định phát tác:

- Không đổi nữa, chúng ta vào đi.

Quản lý Dương mặt lập tức tươi cười:

- Tiểu Lan giác ngộ là tốt, các em làm cái nghề này, không chịu đựng một chút làm sao có tiền, vào đi, chuốc cho chúng say ngất luôn là khỏi chịu tội.

Cô gái còn lại kinh ngạc nhìn bạn mình thay đổi chủ ý, khi bị kéo vào phòng còn nói:

- Là tự cô muốn vào nhé, tôi không tiếp thằng cha đó đâu, hắn chơi toàn trò tởm lợm, cô đi mà tiếp.

Lúc này một nam tử mặt đỏ gay tuổi chừng bốn mươi xông ra:

- Con điếm này dám chạy à? Làm mọi người cười ông mày.

Trong phòng liền có tiếng cười thô bỉ, ít nhất phải có bảy tám người.

Vì tiếng cười này mà Lâm Lạc Nhiên và Tô Xán đang say sưa song ca một bài tình ca nhíu mày ngừng lại,

Tên nam tử kia càng sôi mau, đá một cô gái ngã xuống đất:

- Chạy cái gì, chê bọn tao trả ít tiền à?

Rồi trừng mắt nhìn cô gái còn lại.

Trình Lan hoảng sợ đưa tay ôm lấy đầu.

Trình Lan ôm đâu đợi bị đánh, nhưng đợi mãi không thấy động tĩnh gì, ngẩng đầu lên thấy Tô Xán đứng trước mặt mình, nước mắt liền trào ra:

- Xin lỗi, họ không cho mình đi, mình không đi được.

Lâm Trứu Vũ mặt vô cùng đau khổ, chính hắn mới là người giữ nắm đấm của tên kia mà, Tô Xán chỉ là thằng lợi dụng ăn hôi kéo tay con gái người ta lại vậy mà lại được cám ơn, về nhà nhất định phải tập thể dục giảm cân, con mẹ nó mấy thằng mặt trắng đúng là có lợi mà.

Thì ra sau lần gặp Tô Xán và Đường Vũ, Trình Lan muốn rời KTV Đỉnh Thịnh, nhưng bước chân vào cái nghề này muốn rút ra đâu phải dễ, vả lại chủ quán thấy cô dung mạo tinh khiết, thu hút không ít khách khứa, dùng lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ hứa hẹn, nâng cả tiền công giữ lại.

Trình Lan mới chỉ là thiếu nữ mười bảy tuổi đầu, nhất thời váng đầu, còn bị dụ ký hợp đồng, nói là làm nhân viên quan hệ xã hội, nói trắng ra vẫn là tiếp rượu mà thôi, sau mấy lần bị quấy nhiễu, Trình Lan muốn đi, nhưng phía KTV lấy hợp đồng uy hiếp, còn dọa tới tận nhà cô nói chuyện, Trình Lan không đi được, hôm nay đám khách này nghe nói là doanh nhân có tiếng ở Hạ Hải, trong đó một kẻ động chân động tay với cô, còn rất nặng, mông tím cả rồi, Trình Lan không chịu được liền chạy ra.

Vì thế có cảnh vừa rồi.

Lâm Trứu Vũ hất tay nam tử kia lại:

- Tôi không định xen vào chuyện mấy người, nhưng tôi rất ghét ai đánh con gái, ít nhất là trước mặt tôi.

Nam tử trung niên kia thấy hai bọn họ chỉ là học sinh, có điều chưa tới mức mê muội đánh ngay không thèm kiêng dè gì, hung dữ hỏi:

- Chúng mày là ai?

Quản lý Dương biết trung niên nam tử này là nhân vật không đắc tội được, KTV bọn họ mà không làm tốt quan hệ với cục công an thì hai ba ngày sẽ bị người ta tới tra đi xét lại, còn làm ăn gì được nữa, cho nên ả mới đứng gác bên ngoài, không ngờ cuối cùng vẫn xảy ra vấn đề. Vội vàng khuyên

nhủ người kia, rồi dỗ dành vừa đẩy Tô Xán, Lâm Trứu Vũ vào phòng, loại thiếu niên choai choai này cực kỳ phiền phức, sĩ hão, máu nóng, thích làm anh hùng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 44: Lại tới KTV Đỉnh Thịnh (2)

M

ột ả quản lý thời trẻ bị rượu thuốc hủy hoại làm sao lay chuyển nổi Tô Xán, Lâm Trứu Vũ.

Tên trung niên kia thấy bọn họ trơ trơ ra đó càng nổi giận:

- Mấy thằng nhãi con xéo đi, ông mày dạy nữ nhân mà mày dám xen vào à?

Tô Xán kệ hắn chửi bới, quay sang nói với quản lý:

- Hai cô gái này còn chưa đủ 18 tuổi, ai cho các người tuyển họ vào tiếp rượu, đánh người?

Đám nam tử trong phòng có người khuyên, có người cười lạnh, có người không coi có chuyện gì to tát nói cười đi ra ngoài, đột nhiên thấy Lâm Lạc Nhiên ở phòng bao đối diện, tức thì mắt sáng lên, mụ quản lý thực sự không biết điều, có bảo bối cỡ này lại không mang ra phục vụ bọn họ.

Quản lý Dương hiển nhiên không nghe lọt tai lời Tô Xán, đám học sinh bây giờ học mấy chữ, quá lý tưởng, khuyên:

- Cậu làm việc của mình ấy, ngoan nghe tôi về phòng hát đi, đừng quản vào chuyện không nên quản, chỉ thiệt thân thôi.

Bên này ầm ĩ, phong bao khác cũng mở ra xem náo nhiệt, còn có một số nam nữ tuổi chừng bọn họ.

- Đây là chuyện tôi muốn quản, cô ấy là bạn học của tôi, chuyện này cô ấy không muốn làm, các người thông qua thủ đoạn phi pháp cưỡng ép cô ấy! Nên tôi quản cái chắc rồi.

Có Triệu Lập Quân ở cục cảnh sát, Tô Xán không quá lo, huống hồ hôm nay có đám Vương Uy Uy ở đây, y tuy lấy trầm ổn là chủ, song nếu không thống khoái một phen, cuộc sống cũng quá buồn tẻ.

Trình Lan nhìn chàng trai chỉ mới học cao trung này, không ngờ hồi xưa chẳng qua chỉ là bạn chung lớp, chẳng có quan hệ thân thiết gì, bây giờ vì mình đứng ra, nhớ thời sơ trung, sống mũi Trình Lan cay cay, khi ấy cô là kiều nữ tụ tập quanh Đường Vũ, đi qua đám nam sinh luôn ngẩng đầu kiêu hãnh, so với thời tự tôn phấn chấn đó, giờ bản thân sao lại quá nhỏ bé.

Cô nàng Đường Vũ đó không chỉ thành tích ưu tú, tính cách tốt, ngay cả mắt nhìn người cũng thật xuất sắc.

Quản lý Dương cười khổ, mềm giọng nói:

- Em trai ơi, em còn nghĩ đây là trường học à, bạn học em làm công ở đây, được ký hợp đồng, tiền lương đàng hoàng, không giống em tưởng tượng đâu.

Tô Xán bĩu môi:

- Coi tôi là trẻ lên ba chắc?

Quản lý Dương mất hết kiên nhẫn, giọng trở nên bén nhọn:

- Được, cậu muốn nói lý thì tôi dùng lý nói với cậu, cậu đang quấy nhiêu kinh doanh bình thường của chúng tôi, nghề nào cũng có quy định nghề đó, tôi thấy cậu chuyên tới đây quấy rối, đừng trách tôi không coi như khách hàng.

Vẫy tay gọi bảo vệ tới:

- Các cậu quấy phá, chúng tôi có quyền tự vệ, tới lúc đó gãy chân hay tay, cha mẹ cậu có kiện cáo cũng vô ích, thậm chí còn đền bù vì phá hoại

chuyện làm ăn của chúng tôi đấy.

Nam tử trung niên xỉa tay vào trán Tô Xán:

- Thằng lỏi con chắc cha mẹ cũng có chút vai vế nên dám ra mặt à, kệ cha mẹ mày là ai, gọi tới đây! Tao đánh cả luôn.

Hắn là thân thích trưởng đồn cảnh sát Hà Tây, chuyến này còn ăn cơm cùng tân cục trưởng cục công an, vị cục trưởng này nghe nói là bạn của chủ quan, nên không sợ gì thết.

- Thế này mà nói là cố ý gây sự à? Thằng già kia ở đâu tới mà khẩu khí lớn thế?

Lâm Trứu Vũ càng không sợ mấy lời hăm dợ đó:

Lúc này mấy tên vệ sĩ dáng vẻ lưu manh đi tới, còn nhận ra Tô Xán, lần trước Tô Xán và đám học sinh Ngoại Hải gây chuyện ở đây đã gặp nhau, nên trong lòng khẳng định chắc chắn thằng nhãi này lại tới gây chuyện rồi, tên đội trưởng đội bảo vệ cao gầy mắt hõm sâu, vung gậy đập vỡ cửa kính bên cạnh:

- Chúng mày đập phá thế này không phải gây chuyện thì là cái gì?

Phòng bao nữa nãy giờ vẫn đóng bật mở, có người thò đầu ra chửi:

- Mẹ nó, ầm ĩ thế có cho ai hát nữa không?

Trong phòng này toàn là thanh niên mười tám mười chín, đám con gái bôi son trát phấn, đang õng ẹo đùa cợt với nam sinh bên cạnh, tên đi ra là Thiểm Quân Hào, nhìn thấy Tô Xán, giật mình:

- ***, lại là mày!

Vương Uy Uy cười cợt với tên bảo vệ:

- Nói bọn này gây sự đúng không, mẹ nó, nếu không làm thì bị oan rồi, tôi ghét bị oan lắm, đúng không Tiểu Ngũ.

Lâm Trứu Vũ cười hăng hắc:

- Đúng thế, bọn này cực ghét bị oan luôn.

Nói rồi cả hai rất ăn ý cầm theo chai bia xông vào phòng Thiểm Quân Hào, bên trong đèn màu xoay tròn chiếu ánh sáng xanh đỏ, khói thuốc lờ mờ, một nữa sinh hát bài của Vương Phi rất hay, mấy nam sinh nhìn ngây ngất, Vương Uy Uy, Lâm Trứu Vũ cứ thế đi vào thay phiên nhau lấy chai bia phang thẳng màn hình.

Choang! Điện xẹt tứ tung, tiếng thét chói tai khắp nơi.

Cả đám người sững sờ, Vương Uy Uy xách nửa chai bia ra, đá Thiểm Quân Hào nhũn người dựa vào cửa, quay về phòng mình, lấy nửa chai bia cào màn hình. Bên kia Lâm Trứu Vũ còn chưa thỏa, nhấc luôn màn hình ném xuống đất.

Hai bên phòng liên tiếp tiếng đổ vỡ vang lên, còn có cả tiếng con gái cười khanh khách:

- Oops! Lỡ tay.

Vương Uy Uy đá thêm hai phát vào cái màn hình, xốc lại quần áo chỉnh tề mới đi ra, nói với Lâm Trứu Vũ:

- Gọi điện cho ba tao đi, nói tao đập quán của người ta rồi.

Rồi vỗ vai Tô Xán:

- Hình tượng học sinh ngoan của cậu trong mắt cha tôi tới đây là kết thúc, sau này mọi người như nhau.

Tô Xán cười khổ, không biết tên Vương Uy Uy này nhịn bao lâu rồi.

- Mẹ cái lũ nhãi con này.

Tên trung niên kia nổi sùng xông tới, Vương Uy Uy đập phá KTV Đỉnh Thịnh chẳng liên quan gì tới hắn, song làm thế trước mặt hắn, không khác gì tát thẳng vào mặt hắn.

Lái xe Trương Thắng của Vương Bạc đang thở dài, hắn là người được Vương Bạc mang theo từ tỉnh xuống, nhiều lần ba người Vương Uy Uy ở ngoài quậy phá, hắn đều âm thầm đi theo, từng làm bộ đội đặc chủng trong quân, theo dõi ba đứa bé không đề phòng gì rất nhàn nhã, vừa rồi hắn ngồi ở phòng khách uống trà, vừa nghe thấy tiếng ồn ào là lập tức đi tới, luôn đứng xa xa quan sát, gọi điện thoại cho Vương Bạc, thấy đối phương muốn động thủ với Vương Uy Uy, đi tới lấy người đỡ cú đấm của tên trung niên, chẳng khác gì gãi ngứa, quét chân khi đối phương ngã xuống đất, bẻ ngoặt tay đánh rắc, tiếng kêu như heo chọc tiết vang lên.

Trương Thắng ngẩng đầu lên quét mắt nhìn một lượt, mấy tên bảo an dừng cả lại, đám nam sinh gần như điên cuồng từ phòng Thiểm Quân Hào xông ra cũng không dám nhúc nhích.

Hạ Hải vào buổi tối, dưới hàng cây hương chương, một loạt xe cảnh sát hú cói phóng về phía KTV Đỉnh Thịnh ở khu Hà Tây.

Xe cảnh sát dừng lại, chủ quán dẫn đám giám đốc công ty ra đón, ông họ Triệu, biệt danh Mặt Rỗ, mở miệng nói:

- Tôi gọi điện cho cục trưởng Cận chưa bao lâu, các anh tới nhanh quá.

Viên cảnh sát đi đầu cười:

- Nhân thủ đủ là đi ngay, không mất bao nhiêu thời gian.

Triệu Mặt Rỗ nhìn mấy chiếc Iveco chuyên dụng của cảnh sát, không biết có bao nhiêu người bên trong, có điều không nghĩ nhiều, đi trước dẫn đường:

- Mau mau, mấy tên gây chuyện ở bên trong! Mẹ nó, dám chọc tới Lão Triệu này.

Cảnh sát kia xoay người ra hiệu.

Xoạch một tiếng cửa sau mở ra, một đám người mặc đồ rằn ri cầm súng tự động dàn hàng một.

- Phong tỏa các lối ra vào, tiến hành kiểm tra triệt để, các tiểu tổ, hành động!

Triệu Lập Quân vung tay hô:

Cả cảnh sát thường phục và chiến sĩ vũ cảnh dạ ran, xông vào KTV.

Triệu Mặt Rỗ bấy giờ mới ý thức được vấn đề bất thường:

- Thế, thế này là sao?

- Nhận được tố cáo, KTV Đỉnh Thịnh tổ chức mại dâm phi pháp! Chúng tôi phải tiến hành kiểm tra.

Hôm nay cục công an thu hoạch mẻ lớn, đám Vương Uy Uy bị lái xe của họ đón đi, Tô Xán cũng được Triệu Lập Quân tiễn đi bằng một cái đá đít.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 45: Phải đánh cho đau

Y

phục của bạn.

Trình Lan muốn trả áo khoác cho Tô Xán, nhưng y ngăn lại: - Cứ giữ đi, trời còn lạnh, bạn cũng nên về sớm.

Không hề có thuyết giáo cũng không có thở dài, Tô Xán nói rất nhẹ nhàng quan tâm, đây chính là chàng trai thời sơ trung gầy gò, trầm lắng, chẳng có gì đáng chú ý sao?

Trình Lan khóe mắt vẫn còn đỏ hoe, trải qua đêm hôm nay tâm chí cô tựa hồ thành thục hơn không ít, đưa tay vuốt má Tô Xán, có chút thê lương nói: - Bạn giúp mình hai lần rồi, không muốn mình báo đáp sao?

Bàn tay cô lạnh giá, Tô Xán nắm lấy: - Chúng ta không phải là bạn sao?

- Trong mắt bạn, mình là cô gái hư hỏng phải không? Trình Lan cười, kéo tay áo lên, làn da thiếu nữ vốn nõn nà dưới ánh đèn hiện ra rất nhiều vết thương, có mới có cũ, cái thâm tím, cái đỏ rực: - Một số do cha mẹ mình gây ra, còn một số vì mình giữ gìn chút tôn nghiêm cuối cùng nên bị đánh. Mình rất ngốc phải không, rõ ràng là thế, rõ ràng không còn ai tin nữa, mình còn giữ gìn làm gì? Đằng nào cũng thế, Tô Xán, mình cho bạn lần đầu của mình.

Nửa khuôn mặt Trình Lan ẩn trong bóng tối, nửa ngoài sáng, dung mạo cô vẫn rất đẹp, ánh mắt mê ly làm người ta nhớ tới Đại Song Tiểu Song ngày nào ở trường Sơ Trung: - Bạn không cần chịu trách nhiệm gì hết, chuyện này mình nghĩ lâu rồi, ở trong cái vũng bùn này, chuyện kia chỉ là sớm muội, nhưng mình muốn lần đầu tiên thành kỷ niệm đáng nhớ! Hôm nay mình tìm được người đó rồi.

Tô Xán lắc đầu: - Mình không phải bạn trai của bạn.

Trình Lan cố gượng cười , nước mắt lăn dài hai gò má, ôm lấy mặt, nghẹn ngào n ói: - Mình đúng là đứa con gái hư hỏng mà, xin lỗi.

- Mình không có ý đó. Tô Xán đưa tay ra, kéo kín lại vạt áo khoác, cài đàng hoàng, cười nói: - Mỗi người đi trên con đường khác nhau, mục đích khác nhau. Có người không thẹn với lòng, có người thản nhiên, có người nham hiểm, có người run sợ. Bạn muốn đi con đường nào, người ngoài không thể ngăn cản, quan trọng không phải bạn chọn lối đi nào ngã rẻ nào, mà là khi đối diện với cơ hội chớp mắt, lại không bước tới con đường thực sự muốn chọn, chọn gì cũng không mất mặt, đáng sợ nhất không biết mình muốn cái gì.

Tô Xán đưa tay ra lau nước mắt cho Trình Lan, lúc này trước mắt cô cá loại hiệp sĩ, hoàng tử trong ảo tưởng so với Tô Xán đều không quan trọng nữa.

- Bây giờ về nhà, tắm rửa, trước khi lên giường đi ngủ, nghĩ xem mai mặt trời mọc lên, bạn muốn làm gì, phải làm gì, nếu không nghĩ ra thì tiếp tục ngủ, ngày thứ hai, ngày thứ ba, tới khi nghĩ ra mới thôi, sau đó đi làm. Chẳng ai được sống lại lần nữa, cho nên hãy trân trọng.

….

Hôm đó ở khu nhà ở thường ủy, gác cửa chứng kiến một loạt xe cảnh sát hú còi chạy qua, không biết là nơi nào tiến hành đấu tranh truy quét tội phạm.

Tiếp đó thấy xe màu đen của bí thư thành ủy tới cửa, gác cửa đứng thẳng mình, nâng súng, mắt nhìn chiếc xe chầm chậm đi vào trong, cảm thụ chiếc xe của người có quyền lực nhất thành phố đi qua bên cạnh, áp lực làm người ta thần kinh căng lên.

Loại năng lượng này có vẻ vô hình, nhưng thực sự tồn tại, tất nhiên nó chẳng phải do khí thế ai đó tạo ra, mà là ở cái chức vị có năng lượng làm cả thành phố đảo lộn, đội xe cảnh sát phòng vù vù bên ngoài là minh chứng.

Đi vào nhà, Vương Uy Uy, Lâm Trứu Vũ, Lâm Lạc Nhiên đều cúi gằm mặt, không có chút khí thế nào giống ở KTV.

Lúc thay dép, Lâm Trứu Vũ không cẩn thận tạo ra tiếng động hơi lớn, bị Lâm Lạc Nhiên đá vào mông, đặt tay lên môi "xuỵt" nhỏ.

Vương Bạc cầm cuốn sách từ thư phòng trên gác đi xuống.

Vương Uy Uy tóc gáy dựng lên, lắp bắp chào một tiếng "cha", trước kia dám danh chính ngôn thuận đối đầu với cha, vì hắn chiếm lý, cho rằng cha mình sai trước, còn lần này do vấn đề của hắn, ngang ngược như vậy, không biết cha mình nổi giận ra sao, cha rất ít khi nổi giận, cho nên mới càng đáng sợ.

Hai anh em họ Lâm càng không dám nói câu nào.

Ai dè Vương Bạc chỉ nhìn ba người một cái, gật đầu "ừ, về rồi hả?", sau đó đi tới bếp, pha cho bọn họ mỗi người một chén hồng trà: - Nhân lúc nóng uống đi, rồi ngủ sớm.

Ba người ngồi trên ghế sô pha mà cứ như ngồi trên bàn chông, vị hắc diện thần này hôm nay làm sao thế?

Cuối cùng Vương Uy Uy không nhịn được loại dày vò vô hình này, còn khó chịu hơn cả bị chửi mắng một trận, đi lên lầu, thấy Vương Bạc mặc áo ngủ, ngồi trên ghế đọc sách, hoàn toàn không có dấu hiệu nổi giận, lòng chuyển sang lo lo: - Cha, cha không sao chứ?

Vương Bạc lấy kính xuống, cười vui vẻ: - A, biết quan tâm tới cha rồi, xem ra để cho con chơi với Tô Xán không phải sai.

- Cha, chuyện hôm nay ở Đỉnh Thịnh ..

- Ừm, có hơi kích động một chút.

Vương Uy Uy tròn mắt, chính bản thân hắn cũng không thấy đây chỉ là "hơi".

- Có điều con biết được mình sai là tốt rồi. Vương Bạc đứng dạy hoạt động gân cốt: - Sau này rút kinh nghiệm, làm gì cũng phải suy nghĩ cho kỹ lương.

- Cha, thực ra vì một người bạn của Tô Xán bị bắt nạt, Tô Xán không nhịn được can dự vào, con không thể không giúp. Vương Uy Uy tranh thủ kéo Tô Xán xuống nước, mặc dù thường xuyên lợi dụng hình tượng học sinh ngoan của Tô Xán, nhưng bị so sánh làm hắn không thích.

- Cho nên các con đập hai cái TV, đại náo thiên cung, giúp bằng cách đó? Nhìn con đỏ mặt, Vương Bạc nhìn thấu hết, trẻ con tưởng mình thông minh qua mặt được người lớn, thực ra giống như giáo viên trên bục giảng không phải không thấy học sinh làm việc riêng trong giờ học, mà có muốn nói hay không. Vương Bạc chuyển giọng nghiêm túc nói: - Ra mặt giúp bạn mình thì không sai, làm người không thể chỉ biết nhũn nhặn nhường nhịn, ai cả đợi không chọc vào người khác, nhưng phải biết mình chọc vào ai. Chủ KTV Đỉnh Thịnh này có mối quen biết khắp hệ thống côn an Hạ Hải, còn có cả ông chủ lớn trên tỉnh, muốn đánh, phải đánh cho đau, đánh gục đối phương luôn, nếu làm việc nửa chừng, để lại hậu họa.

- Cha. Vương Uy Uy cảm động, thường ngày cha mình có bao giờ nói với mình những chuyện này.

Thấy đã nói hơi nhiều, hai cha con lãnh đạm quen rồi, tự nhiên thân cận không tự nhiên lắm: - Thôi ngủ đi, đừng quên làm bài tập đấy.

Vương Uy Uy lui ra khỏi phòng, phảng phất người cha ở nhà luôn bị mẹ mình cằn nhằn cao lớn hẳn lên, phía sau cha như có khí thế cường hoành bất khả chiến bại.

Ktv Đỉnh Thịnh ở trên tỉnh tình hình trị an cực kỳ phức tạp, quan hệ dây mơ rễ má với nhiều thế lực xã hội đen, nhiều người dân tố cáo bí thư chính pháp ủy Lưu Thành cũng dinh dáng trong đó. Cận Đông Hải tới thành phố Hạ Hải có liên hệ thân cận với chủ KTV Đỉnh Thịnh Hạ Hải, Vương Bạc nhân cơ hội này đi nước cờ, không chỉ trấn áp Cận Đông Hải, mà muốn nâng cao uy thế cho Triệu Lập Quân ở hệ thống công an, để đấu với Cận Đông Hải.

Lưu Thành muốn biến Hạ Hải thành gò Lạc Phượng của mình, vậy Vương Bạc này cho ông ta biết, không cần trợ lực bên ngoài, chỉ dựa vào bản thân cũng có thể chơi với ông ta một trận.

Vương Bạc nhận ra Hạ Hải là vùng đất tốt để cho ông chỉnh hợp nguồn lực, từng chút bồi dưỡng thế lực và hệ phái của mình để trở mình. Khi Tô Xán đang thi thoảng dừng bút lại đọc bài trên đề thi của mình thì Vương Bạc chuẩn bị kế hoạch xuất hành gần đây nhất, nghe thư ký trưởng an bài, thêm mọt vài cái tên xí nghiệp trung vào nhỏ vào trong danh sách đi thăm đơn vị cấp cục.

Hiệu văn hóa phẩm Hạ Hải nhà Tô Xán vốn là địa điểm chỉ định của chính phủ, cũng được vào danh sách xí nghiệp nhỏ nổi bật, Vương Bạc tới thăm làm vợ chồng Tăng Kha và bốn năm nhân viên trong hiệu giật mình, trước đó tuy được thông báo trước, từng cùng ăn cơm với Vương Bạc, nhưng trước ống kính máy quay, Tô Lý Thành và Tăng Kha vẫn kích động tới bắt tay cũng run.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 46: Kế hoạch mở rộng

V

ương Bạc có ý gì không ai biết, nhưng trong mắt quan viên lớn nhỏ thì cái cửa hiệu văn phòng phẩm này khác hẳn rồi. Cục trưởng cục thành quản càng toát mồ hôi, thầm nhủ may mà mình chưa làm gì quá, cũng có biện pháp ứng phó bù đắp thỏa đáng rồi.

Mà Vương Bạc thông qua một loạt chuyến viếng thăm, tiếng tăm "bí thư thân dân" truyền khắp Hạ Hải.

Mặc dù cũng có tiếng bình phẩm khác, nói là ông ta chỉ làm màu đóng kịch, song rất nhiều người khen ngợi, nói trước kia quanh năm suốt tháng chẳng thấy bí thư thành ủy Lưu Lam lấy một lần, có thấy chỉ là ở trong phòng họp hội nghị, còn bí thư Vương Bạc thì lúc tới công trường, khi ra đê chỉ đạo công tác, còn tới cả các phố nhỏ đi hỏi thăm cuộc sống người dân, tỉ lệ xuất hiện trên TV sắp bằng minh tinh giải trí rồi, đương nhiên những minh tinh kia thì đâu đâu cũng biết, còn Vương Bạc chỉ nổi tiếng ở cái Hạ Hải này thôi.

Hành động của Vương Bạc làm độ tín nhiệm với công chúng của ông tăng mạnh, phòng tiếp thu ý kiến nhân dân nối tiếp nhau mở ra, càng vững chắc thêm hình tượng vì dân, vụ thực.

Tất cả những điều đó mang lại cho nhà Tô Xán lợi ích thực tế, cơ quan đơn vị thiếu bút giấy hả, tới hiệu Văn phòng phẩm Hạ Hải mua đi, bí thư đã nói rồi mà, phải nâng đỡ các hộ cá thể công thương nổi bật.

Đầu mối ban buôn gần như không ai không biết Tằng Kha, ông chủ nơi thường xuyên cung cấp hàng cho hiệu văn phòng phẩm Hạ Hải vỗ ngực nói, bà chủ Tằng cũng nhập hàng chỗ tôi đấy, là người duy nhất được hưởng thụ

giá nội bộ nhé, nếu anh nhập hàng tới lượng lớn như thế, tôi có thể hạ giá cho anh.

Lượng bán lẻ thường ngày chẳng thay đổi là bao, song đơn đặt hàng thì ngày một nhiều, Tô Lý Thành làm một thống kê, trên 30% đơn vị ở con phố chính phủ này mua văn phòng phẩm của bọn họ.

Nơi nửa năm kết toán, nơi một quý, đủ kiểu. Trước kia toàn một năm kết toán một lần, nhưng một năm quá dài, nhiều thứ bất tiện, thế là sửa sang nửa năm, khi đó nhiều đơn vị khó chịu nói, nếu chuyển nửa năm kết toán một lần thì bọn họ chuyển đặt hàng nhà khác, Tằng Kha cũng không dây dưa với họ, ai đồng ý thì tiếp tục cung cấp hàng, còn không thì tự nhiên tìm chỗ khác.

Phương thức kết toán một năm đúng là rất bất tiện, thời gian thu hồi tài chính dài ảnh hưởng tới vốn xoay vòng, một số hóa đơn nhỏ thu hồi khó khăn, cộng lại thành con số không nhỏ.

Thông qua các loại kết toán tháng, quý, thao tác xử lý linh hoạt hơn nhiều. Thêm vào trong bốn địa điểm chỉ định, chỉ cửa hiệu nhà Tô Xán là hộ kinh doanh cá thể, thái độ phục vụ tốt, nhanh chóng, quy trình đơn giản, nên tiếng tăm tốt, ngày càng được ưa chuộng.

Vô hình trung, cửa hiệu nhà Tô Xán hoặc ít hoặc nhiều chiếm mất phân ngạch của ba đơn vị chỉ định khác, đây là cái bánh có giới hạn, là cạnh tranh, nếu không đủ cường thế, sẽ gặp phải vận mệnh đảo thải.

Gần đây vợ chồng Tằng Kha dậy càng sớm hơn trước, nhưng mặt đầy phấn chấn và động lực, không giống trước kia ở đơn vị, thức khuya dậy sớm, nhưng hoang mang vào tương lai, lo lắng cơm áo gạo tiền ngày mai, giờ bọn họ ở vị trí cao hơn, suy nghĩ không còn là tháng này hiệu năng đơn vị ra sao, có được bao nhiêu tiền tăng ca hoặc bổ trợ nữa.

Trong cuộc họp gia đình, cha mẹ rất hài lòng với tình hình hiện tại, ngược lại Tô Xán trải một tấm bản đồ Hạ Hải ra bàn: - Cha mẹ nghĩ giờ nhà mình nắm được bao nhiêu phần trăm thị trường văn phòng phẩm Hạ Hải?

Tô Lý Thành rất thỏa mãn ngữ khí non nớt làm việc chín chắn của con mình, nghĩ một lúc rồi nói: - Ừm để xem, thế nào cũng phải được 10%. Rồi quay sang vợ: - Chị Vương ở Ngân hàng Nhân dân đã kỳ đơn nhập hàng ở chỗ chúng ta phải không? Các phòng ban ở xí nghiệp tư cũng biết tơi chúng ta .

Tằng Kha gật đầu: - Có điều đa phần nhu cầu không nhiều, một tháng tới một lần, chỉ một hai trăm. Nếu mà trường học đặt hàng ở chỗ chúng ta thì sẽ nhiều hơn, song bọn họ đều ký hợp đồng với nhà in, chúng ta không xen vào được. Có phân ngạch hiện nay là giỏi lắm rồi.

Tô Xán cười hì hì: - Cha mẹ làm con thật kiêu ngạo, con số này gần như đã là cực hạn rồi, nếu tiếp tục phát triển, phí công phí của thu vào lại không bõ ... Nhưng cha mẹ nghĩ xem, nếu chỉ dựa vào bán lẻ thì doanh thu của chúng ta được bao nhiêu?

Tằng Kha nhẩm tính: - Hai cửa hiệu mỗi tháng doanh thu khoảng 120.000.

Tính thế giật mình, chẳng phải một năm doanh thu hơn triệu đồng rồi sao, bằng một cơ quan xí nghiệp, mà bọn họ chỉ có hai cái cửa hàng.

- Vậy mẹ nghĩ thị trường bán lẻ nhà ta chiếm được bao nhiêu phân ngạch?

Cái này vợ chồng Tằng Kha chưa tính đến, Tô Xán giơ một ngón tay lên.

Tằng Kha nghi hoặc: - 10%?

Tô Xán lắc đầu, Tằng Kha mất kiên nhẫn, nhéo tai Tô Xán: - Cái thằng nhóc này, dám nhử mồi cha mẹ nữa, cha mẹ mở cái cửa hiệu này là vì ai, còn không phải vì con sao? Tiền sau này là của con hết, để cho con có điều

kiện cao một chút, người ta gọi cha mẹ là bà chủ Tằng, ông chủ Tô, nhưng thực chất đều là công chức bình thường, hiện giờ con gái lại có giá, sau này con cưới cô gái tốt, không thể để nhà gái họ coi thường.

Thấy mẹ càng nói càng đi xa, Tô Xán vội giơ tay xin hàng: - Được, được con nói, cả cửa hiệu nhà chúng ta và cửa hiệu của Vương Thanh công lại còn chưa chiếm được 1% thị phần.

Tằng Kha ngạc nhiên: - Ít thế thôi sao? Bán được nhiều lắm cơ mà.

- Cha mẹ chưa hiểu điều con muốn nói, kiếm hóa đơn các đơn vị xí nghiệp, 10% đã là phân ngạch cực hạn rồi, nếu tiến thêm một bước, không chỉ phải quan hệ với đầu não của các xí nghiệp, càng cần có được các loại tư cách, hao tâm tốn sức, mà thành quả cuối cùng cả năm chỉ bán được một triệu thôi.

Vợ chồng Tằng Kha gật đầu, lời Tô Xán luôn thế, mở ra từng cánh cửa sổ trước mặt họ, làm họ thấy từng thế giới mới.

- Nhưng bán lẻ, lấy tỉ lệ toàn Hạ Hải mới là 1%, nếu chúng ta triển khai chi nhánh, đi con đường bán lẻ, chiếm cứ 10% thị trường, thì một năm, cha mẹ sẽ có doanh thu 10 triệu.

Tô Xán nói xong thấy cha mẹ sững sờ, 10 triệu doanh thu, vậy lợi nhuận thuần là 3 triệu, một năm có những 3 triệu, nghĩ thôi đã thấy váng đầu, tiêu gì cho hết?

Vào năm 1999 này, đề tài nhắc tới nhiều nhất không phải tiền hay kiếm tiền, nhiều phần tử tri thức già vẫn giữ thói quen cuộc sống hai bàn tay trắng, một chén rượu con, dăm ba người bạn, coi trăng là tình. Hạ Hải không chỉ lạc hậu về kinh tế, tư tưởng càng lạc hậu, tiết tấu sinh hoạt lại càng chậm chạp, ở cái thời đại đơn thuần này, không mấy người có tư tưởng xông pha kiếm tiền, một cái bát sắt vĩnh viễn không vỡ ở xí nghiệp nhà nước, một ít địa vị xã hội là thứ họ theo đuổi.

Tư tưởng này căn bản không có gì sai cả, nhưng ở trong tương lai cái xã hội kinh tế hàng hóa, tài phú thành thứ thể hiện trực quan nhất giá trị của một con người, khi kết hôn vấn đề từ nhân phẩm ra sao, đạo đức thế nào, chuyển sang có bao nhiêu tiền, bằng cấp thế nào, có xe không, có nhà không.

Giống như cặp đôi thời đại học hẹn nhau tốt nghiệp xong cùng đi làm rồi kết hôn, cuối cùng chia tay, cô gái nói với chàng trai:" Không phải em không đủ kiên trì mà thế giới này biến đổi quá nhanh!"

Phải có tiền mới thể hiện được giá trị của con người, đó là điều bất đắc dĩ của cuộc sống.

Một hồi lâu sau Tăng Kha mới nói: - Mẹ hiểu rồi, con lại muốn mở thêm chi nhánh chứ gì, vậy cũng phải đợi đã, mẹ mới thu về được bốn năm chục nghìn, só tiền này nhập hàng xong chẳng còn bao nhiêu, có điều mẹ còn có thể vay của cậu con một trăm nghìn nữa, kiếm được ví trí tốt rồi sẽ mở.

Tô Xán gật đầu, hiện giờ là thời kỳ hoàng kim bành trướng của thị trường bán lẻ văn phòng phẩm, là thời cơ thu hối vốn tốt nhất, bỏ qua thời kỳ này, thị trường bão hòa thì không kiếm được nữa.

Có điều hiện giờ thiếu nhất vẫn là tiền.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 47: Tất cả chỉ vì bạn

Trong lễ chào cờ, danh sách học sinh ba tốt cũng được xác định, cũng là đại hội biểu dương, thao trường rộng rãi lúc này đứng kín học sinh các lớp, đầu người lúc nhúc. Tầng mây mỏng có rất nhiều lỗ hổng, mặt trời xuyên qua đó thành cột sáng nhỏ, dưới bối cảnh núi xa trùng điệp, giống như trong thế giới Fantasy của phương tây.

Ở lễ đài chính của thao trường, có một hàng học sinh, từ khi cắp sách tới trường tới nay, Tô Xán chưa bao giờ được đứng ở lễ đài của lễ chào cờ, thành tích tốt chưa đủ, gây chuyện cũng chỉ đủ bêu trên lớp, chưa đạt tầm cỡ toàn trường.

Chủ nhật nhận được điện thoại của chủ nhiệm lớp nhắc nhở thứ hai tham gia nghi thức này, trong lòng Tô Xán rất là kích động, được bình là "học sinh ba tốt", đây là điều chưa từng có.

Bên cạnh y là Đường Vũ, cô mặc chiếc sơ mi trắng, cổ đeo một cái cà vạt màu nâu thẫm, mặc quần jean, tóc bó thành cái đuôi ngựa, không cần bất kỳ chút trang điểm nào, vẻ đẹp thanh lệ lạnh lùng đó khiến người ta rung động sâu sắc. Đường Vũ hơi căng thẳng, hơi thở từ mũi, cùng cơ thể tỏe nhiệt, truyền tới từng làn hương thơm cơ thể.

- Lạnh à? Tô Xán tới gần hỏi, khiến cán bộ học sinh ưu tú xung quanh nhìn hâm mộ.

Đường Vũ gật đầu, thời tiết nhập xuân vẫn khá là lạnh, huống hồ đồng phục của trường đặt làm chẳng ra làm sao cả, áo sơ mi mỏng manh, nam sinh thì cũng đành đi, nữ sinh thì nhìn thấy cả áo lót, nếu mà chảy chút mồ hôi nữa thì gần như là trong suốt rồi, lắm khi Tô Xán nghĩ có phải do tên nào đầu óc âm u cố tình làm thế không.

Cho nên Đường Vũ dùng phương pháp nhất quán, bên trong mặc áo phông bó sát người, ngoài mặc sơ mi, vừa chống lạnh, còn có thể đề phòng hở hang.

Chỉ là bên trong Đường Vũ mặc một cái áo phông nhỏ in hình gấu pooh, chiếc áo sơ mi mỏng xuyên thấu hoa văn động vật, cùng vòng eo nhỏ nhắn của cô, tuy cách mấy lớp áo song gò núi tròn tròn vẫn hiện lên hết sức sinh động khải ái, làm người ta chỉ muốn đưa tay ra vuốt ve.

- Chỗ này đúng hướng gió, hiệu trưởng phát biểu lâu như thế không biết nhìn học sinh một cái, thế mà mồm ra rả nói học sinh là kho báu của trường, kho báu này giá rẻ quá ... Tô Xán lẩm bẩm, khiến đoàn học sinh ưu tú xung quanh trừng mắt lên.

Đường Vũ cũng đã quen tính cánh không chịu gò bó của Tô Xán rồi, nhoẻn miệng cười với y, e rằng dưới tình huống này chỉ có y mới coi nghi thức không ra gì, không biết rằng phía dưới sân rất nhiều đôi mắt đầy hâm mộ, đố kỵ thậm chí là còn căm hận, không biết nên gọi y lập dị hay là đặc biệt.

Nhìn Đường Vũ giảm bớt căng thẳng đi nhiều rồi, Tô Xán yên tâm, thời Tam Trung, gần như hàng năm Đường Vũ đều đứng trên lễ đài, khi đó y ở trong đám đông, nhìn cô lớp trưởng mình thầm yêu, biết đám bạn bè xung quanh thầm yêu cô chỉ nhiều hơn chứ không kém mình, nói ra thật đáng thương, mọi người đồng bệnh tương liên, sau khi tốt nghiệp trơ mắt nhìn cô biến mất khỏi thế giới của mình.

Trước kia nhìn cô ngưỡng mộ, thậm chí nghĩ trong tương lai sẽ có "doanh nhân thành đạt" mặc đồ tây, lái xe Porche, ôm eo Đường Vũ mặc lễ phục dạ hội, lòng căm hận.

Hiện giờ mình cùng Đường Vũ đứng sánh vai nhau trong đội ngũ học sinh ba tốt, y có thể hiểu tâm trạng của vô số nam sinh ngồi dưới, cảm giác đó

không ngờ khiến lòng y nhâm nhẩm đau, không phải hưng phấn, mà là chua xót.

Đại khái đây là lần đầu tiên Đường Vũ được thừa nhận ở Nhất Trung, nên sự phấn khích và khẩn trương này trước kia không thể so sánh được. Nhìn Đường Vũ vì khẩn trương và cũng vì lanh mà bờ vai hơi run run, Tô Xán có loại kích động rất muốn được ôm cô vào lòng, tay nắm lâu rồi, nhưng mãi không có tiến bộ thêm.

- Căng thẳng à? Tô Xán tới gần thêm một chút, gần như có thể ngửi thấy mùi thơm trên tóc cô, khiến đám học sinh ở gần một chút phát ra tiếng "A" khe khẽ.

Đường Vũ trề môi "ừm" khẽ một tiếng, đại khái cảm giác hơi thở của Tô Xán, đâm bối rối.

- Thế thì phiền rồi, bạn phải làm quen đi, tương lai bạn sẽ đứng ở nơi trang nghiêm hơn gấp trăm lần, thậm chí còn có ĐTH phỏng vấn trực tiếp.

- Đáng ghét! Đường Vũ lườm y một cái, lòng thầm trách Tô Xán ở loại tình huống này còn trêu mình, nhưng mà nội tâm đúng là đỡ khẩn trương hơn nhiều.

- Đường Vũ, nhìn về hướng tám giờ đi.

- Hả? Đường Vũ nghi hoặc quay sang: - Hướng tám giờ chẳng phải là …. Vừa nói tới đó thì giọng ngưng bặt.

Tô Xán chạm vào gò má hồng hồng của Đường Vũ, mềm mềm, âm ấm, Tô Xán không biết dùng từ ngữ gì để hình dung, chỉ biết say sưa trong cái cảm giác làm người ta ngất ngây đó.

"Oa!" Hàng học sinh gần bọn họ nhất rõ ràng nín thở trong khoanh khắc, sau đó gió thổi qua đồng lúa, khơi lên làn sóng dập dờn, lan từ đầu tới cuối

đội hình.

Toàn trường học bị tiếng hô này kinh động, ngay cả chủ nhiệm phòng giáo dục Điền Phong đang phát biểu cũng ngừng lại mấy giây, tiếp đó chủ nhiệm các lớp đứng ra duy trì trật tự mới tiếp tục diễn giảng, lòng thầm nhủ chuyện quái quỷ gì đây.

Hiệu trưởng Đinh Tuấn Đào nghe tiếng hô quay đầu sang nhìn, phát hiện nguồn cơn sợ kiện, tiếp đó ánh mắt chuyển lên người Tô Xán và Đường Vũ, quay đầu đi, vờ như không có chuyện gì xảy ra.

- Chuyện gì, có chuyện gì thế? Bọn Trương Tích, Lý Ngải đang tán phét say sưa, Tiêu Nhật Hoa cũng chẳng quản nổi bọn chúng, phát hiện ra tiếng hô khác thường, nhìn quanh, thất tất cả sững sờ.

Trong đám đông, Nhạc Tử Giang con ngươi chớp mắt mở lớn, chỉ Tô Xán: - Mày, mày, mày ... Nửa ngày trời không nói ra được, nhìn quanh thấy mọi người tránh mình thành hình tròn nhìn hắn chằm chằm đề phòng, chỉ tay lên lễ đài: - Bọn họ, bọn họ, bọn họ ...

Ai cũng hiểu trong lòng hắn cuồng nộ ra sao.

Trong đám nữ sinh, Lý Lộ Mai và Trần Linh San chẳng biết dán sát vào nhau lúc nào, đôi mắt mở to nhìn về phía trước, hàng mi dài run run.

"Rắc!" Lý Lộ Mai nhìn cái bút mới tinh của mình gãy làm hai trong tay Trần Linh San, lòng thống khổ rên lên " Bút của mình!"

Tiết Dịch Dương đang ăn bánh bao, mắt lồi như cá chép, không biết cả nhân bánh rơi ra rồi.

- Bạn! Đường Vũ vừa hoảng vừa thẹn, mặt đỏ rực như quả táo chín, đến cô cảm giác được sức nóng từ mặt mình tỏa ra, ai ngờ ở trường hợp thế này Tô Xán lại dám làm thế, cho dù rất nhiều người không chú ý tới, nhưng toàn

trường mấy nghìn người, chỉ một phần mười nhìn thấy đã đủ "khả quan" rồi.

Huống hồ n ghe tiếng ồn ào vừa xong có thể tưởng tượng bao nhiêu người nhìn thấy.

Sao cậu ấy có thể làm vậy trước mặt bao nhiêu người chứ?

Dưới bao nhiêu ánh mắt như vậy, Tô Xán cũng thấy da đầu ngứa ran, song mang tới cho y càng nhiều xúc động là vẻ mặt nửa giận nửa thẹn của Đường Vũ, ánh mắt đó như có thể nhìn thấu nội tâm.

Với tâm tính của y, đám học sinh cao sinh trước mắt, hành động này chẳng những không kinh hãi thế tục, ngược lại còn để lại dấu ấn mỹ hảo, quan trọng nhất không phải suy nghĩ của người khác, mà trong thời giang lóe lên là tắt ấy, làm sao có thể nắm bắt chắc được. Đôi mắt của Đường Vũ khiến y có cảm giác mình thực sự mở ra được cánh cửa vận mệnh, mở ra một kỷ nguyên khác.

Tô Xán làm bộ mặ tỉnh bơ như không có chuyện gì xảy ra: - Kích động là ma quỷ.

Câu nói đáng ghét này làm Đường Vũ muốn đấm cho y một trận, Tô Xán nhìn sang, có một tích tắc bị hai bờ môi ấm áp bao vây, trái tim Đường Vũ cũng không biết bay đi đâu, quên mất mình đang đứng ở thao trường, đứng trước đội hình mấy nghìn học sinh, chủ nhiệm lớp và các lãnh đạo của trường.

Thời khắc đó chỉ có ánh mắt bao hàm rất nhiều thứ của Tô Xán, giọng nói êm nhẹ của Tô Xán truyền vào tai cô: - Tất cả chi vì đó là bạn.

Tô Xán lòng có chút hốt hoảng, dường như thấy sự chấn động khi lần đầu quay lại nhìn thấy Đường Vũ, sự kích động khi trên lớp đưa giấy cho cô, thời khắc bàng hoàng cùng nhau đi dưới ánh hoàng hôn bao phủ ngày tốt

nghiệp.Tâm tư tinh tế của cô lúc khẽ bóp tay mình, nội tâm phong phú của cô dưới từng phím đàn kỳ nghỉ, tương lai gập ghềnh của cô.

Vận mệnh an bài em ra sao, anh quyết phúc vũ phiên vân xoay chuyển, tất cả cũng chỉ vì em thôi.

Đường Vũ mắt bỗng nhiên đỏ hoe, giống như có một loại tình cảm, bỗng dưng hết sức kỳ diệu vượt qua giới hạn không thời gian rất nhiều năm sau, đánh vào trái tim cô.

Trong con ngươi tron veo, chỉ có cảnh tượng này, đủ sánh với trăm ngàn giấc mộng đuổi theo ánh đèn leo lét trong bóng tối.

****

10 chương, cuối tuần kết thúc như vậy là quá đẹp rồi nhé.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 48: Mình sẽ mách mẹ

Thầy Tiêu này, lớp thầy ghê gớm thật đấy, làm cả trường chấn kinh. Thầy Kim giáo viên năm thứ nhất cao gầy, mang bộ dạng chỉ chực đợi người khác xấu mặt nói:

Ân Tiểu Thiên ở bên lặng lẽ lau mồ hôi, hắn không nhìn thấy cái cảnh trên lễ đài, có điều nửa thao trường rì rầm bàn tán truyền sang phía hắn, làm hắn đại khái biết được xảy ra chuyện gì, nhìn theo tiêu điểm, tất nhiên thấy Tô Xán và Đường Vũ, lòng rất lo lắng cho Tô Xán, thầy Kim mặc dù chỉ là một giáo viên, nhưng ông ta đại biểu cho những giáo viên thường ngày ở trong văn phòng ngầm đối chọi với Tiêu Nhật Hoa, lần này làm bẽ mặt Tiêu Nhật Hoa, tiếp đó sẽ làm gì Tô Xán và Đường Vũ đây?

Một giáo viên vật lý có hơn hai mươi năm dạy học sắp về hưu, thở dài lắc đầu: - Thầy Tiêu, thế này còn ra thể thống gì nữa, không chấp nhận được, không thể chấp nhận được. Vị này đại biểu cho phái bảo thủ.

Lễ chào cờ kết thúc, học sinh tản ra đi về phía lớp học, còn bên cạnh Tiêu Nhật Hoa vẫn vây kín giáo viên, xem náo nhiệt có, hả hê có, ngọt nhạt châm chọc có, lo lắng lưỡng lự cũng có.

Tiêu Nhật Hoa nhìn về phía học sinh, ngơ ngác nói: - Sao, sao, chuyện gì thế? Tôi không thấy, cũng không biết gì hết!

Không ít người xem náo nhiệt cười trộm, ai ngờ Lão Tiêu cũng biết giở trò vô lại, thầy Kim trừng mắt lên: - Hai dứa học sinh lớp thầy trước mặt bàn dân thiên hạ, hôn hít nhau, là giáo viên, học sinh công khai yêu sớm, tiếp xúc thân mật, sẽ tạo nên thói xấu trong trường! Ông lại còn giả ngốc.

Ông thầy giáo già thấy thái độ Tiêu Nhật Hoa như thế thì lắc đầu lẩm bẩm "suy đồi, suy đồi", sau đó bỏ đi không nói nữa, trông hết sức đau xót.

Tiêu Nhật Hoa thở dài: - Hôm nay nhận vinh dự lớn như thế, bọn nhỏ cao hứng, kích động lên làm thế là chuyện nhỏ thôi, tuổi chúng nó vậy đấy, có gì không ổn chứ, chúng nó còn nhỏ mà! Nói cho cùng ai chưa qua cái tuổi ấy! Hiện giờ rất nhiều người phê bình cung cách giáo dục của chúng ta quá cổ lỗ, trước đó không lâu hiệu trưởng đi viếng thăm trường học nổi tiếng Âu Mỹ, đề xướng chúng ta phải học tập họ, mạnh dạn một chút, không chỉ là tháo bỏ xiềng xích tư tưởng cho giáo viên, còn cả học sinh nữa, thầy Kim, ông quá cứng nhắc đấy.

Những lời này làm thầy Kim cứng họng, đuối lý chỉ Tiêu Nhật Hoa: - Tôi sẽ báo lên chủ nhiệm phòng giáo dục, phải nghiêm khắc xử lý vấn đề này. Hầm hầm bước đi.

Đám giáo viên trẻ Ân Tiểu Thiên đương nhiên không thể chen mồm vào loại trường hợp này được, có điều trong lòng khoái trá lắm.

Tiêu Nhật Hoa vừa rồi thấy hết, không chỉ Tô Xán hôn lên má Đường Vũ, ngay cả tiếp đó phản ứng của Đinh Tuấn Đào và đám cán bộ lãnh đạo cũng thấy hết, chuyện này ngay cả hiệu trưởng cũng quay đầu đi vờ không thấy nữa là.

Lấy lão giáo viên xấu xa các người huyên náo cái gì, muốn đuổi học chúng chắc, Tô Xán và Đường Vũ là học sinh bình thường đã đành đi, chúng có phải là học sinh bình thường không? Các người đưa báo cáo lên, e rằng được khen miệng một câu, vừa quay người đi thì báo cáo cũng bị ném vào đống rác.

Suốt cả một ngày mặt Đường Vũ nóng như lửa đốt, có lúc trên lớp quay đầu, hết tiết đi nhà vệ sinh, hoặc là gặp phải ở hành làng, không thể không đối diện với nhau, trái tim cả hai đều khẽ run lên.

Trong đầu Tô Xán cứ diễn đi diễn lại cảnh đó, làn da mịn màng của Đường Vũ, đôi mắt mở to hết cỡ khi ấy của cô, mùi cơ thể mê đắm, làm hôm đó cả ngày y ở trong trạng thái lâng lâng như quả bóng được bơm đầy khi heli, bên trên giáo viên giảng cái gì y hoàn toàn không biết.

Trước kia suy nghĩ thời học sinh phải làm cái gì đó, thế nhưng ngày qua ngày trong mùa hè nóng hầm hập chiếc quát trần trên đầu xoay vù vù vẫn không sao xua hết đi cái nóng, núi bài tập mà mãi làm không hết bài, miệt mài đi không hết cái con đường học sinh dài dằng dặc, thế rồi thoáng chốc tốt nghiệp lúc nào chẳng hay.

Phải bày tỏ, phải viết một bức thư tình, phải cãi lại lão thầy giáo đáng ghét, phải báo thù từng kẻ đánh mình, phải giành chiến thắng ở trận đấu bóng đá, rồi nhân thời khắc vinh quang đó ôm lấy cô gái mình luôn ao ước ở khán đài.

Nhưng tất cả những điều đó trôi qua trong chớp mắt chúng ta do dự, không bao giờ quay trở lại nữa.

Có ai dám đứng trên lễ đài trước mặt toàn trường hôn cô gái mình yêu thích, gương mặt ngày đêm mơ tưởng kia chỉ gần trong gang tấc, nhưng luôn luôn có sức mạnh vô hình ngăn cản người ta, trong lòng gào thét nỗ lực, nhưng không vượt qua được vách ngăn vô hình đó.

Trong (Ngộ Không truyện) có một đoạn, khi đó bốn thầy trò Đường Tăng đứng ở mảnh đất nhìn về phía tây là bình nguyên mênh mông, nhìn phía đông là núi non trùng điệp, ở giữa là con suối nhỏ, đám đồ đệ đột nhiên nóng đầu muốn đi về phía đông, không tới Lôi Âm, không bái cổ Phật, không cầu chân kinh nữa, nhưng va phải bức tường làm vỡ đầu chảy máu, Đường Tăng nói đó là "giới hạn", là giới hạn của vận mệnh.

Rất nhiều lúc hành vi của chúng ta bị cái vận mệnh này ngăn cách, chênh lệnh về gia cảnh, gánh nặng cuộc sống, tương lai mờ mịt, khoảng cách giữa

thế giới của hai người, cho nên đối diện với khuôn mặt chỉ xuyên qua lớp màng mỏng có thể hôn tới, đưa tay ra là có thể nắm được bàn tay nhỏ kia, hoặc là sáng sớm đi tới trường ở một ngã tư chỉ cần bước nhanh tới một bước là có thể cùng nhau sóng vai tới trường, song chúng ta không phá vỡ được giới hạn đó.

- Tiêu Nhật Hoa nhìn thấy đấy. Tiết Dịch Dương kịch tính nói:

- Tao biết. Tô Xán không sợ hậu quả, bước chân qua giới hạn kia, y không sợ gì nữa, tự tin bành trướng cực hạn.

- Nhưng hôm nay ông ta không nói gì hết, còn rất hiền hòa gọi tao lên trả lời vấn đề. Tiết Dịch Dương mặt muốn khóc: - Thế là nói rõ vấn đề, trước kia ông ta nhìn mày ngứa mắt nên gọi mày.

Tô Xán cười nhe răng, mặt ngơ ngơ như thằng thiểu năng: - Vất vả cho mày rồi.

- Ân Tiểu Thiên cũng nhìn thấy đấy.

- Ừ.

- Lúc ra cửa thầy ấy còn nói với mày "good luck".

- Ừ.

Tiết Dịch Dương kích động tới mức không còn biết nói gì nữa: - Mày nhất định phải đại biểu cho toàn thể anh em trong khối, tán đổ Đường Vũ.

Tô Xán muốn gõ cho hắn một cái.

- Tan học bọn mình về cùng nhau nhé. Ngơ ngẩn lâng lâng nửa ngày trời, Tô Xán kiếm cơ hội tới bên Đường Vũ lúc vào cửa lớp, nói:

- Ừ.

Cúi đầu đáp nhỏ mà nhanh, Đường Vũ quay về chỗ. Buổi chiều tan học, Đường Vũ thu dọn sách vở rất chập, khi xong xuôi cùng Đỗ Đinh rời phòng thì thấy Tô Xán đứng dựa lưng vào cửa nhìn trời, có vẻ như đã đợi rất lâu rồi.

Một khoảnh khắc thấy hai người đó nhìn nhau, Đỗ Đình cảm giác Đường Vũ và Tô Xán giống như đã quen biết từ rất rất lâu rồi, không phải đơn thuần là tích lũy từ thời sơ trung, một cảm giác rất ăn ý, cảm giác này vô hình chung khiến mọi chuyện trở nên đương nhiên.

Có một nhóm người đi tới, nhìn thấy Đường Vũ và Tô Xán, mấy cô gái chạy nhanh về phía trước, nhưng lại chỉ chỏ về phía họ ríu ra ríu rít nói gì đó, tựa hồ đang hồi tưởng màn kinh điển kia.

- Giao Đường Vũ cho bạn đấy. Đỗ Đình nắm tay Đường Vũ đi tới trước mặt Tô Xán, sau đó vẫy tay: - Tạm biệt, mình đi trước đây.

Cùng Đường Vũ sóng vai đi trên con đường thường ngày trong trường, má Đường Vũ vẫn đỏ, đi tới đâu người xung quanh đứng lại chỉ bọn họ thì thầm, băng xuyên mỹ nhân như gặp phải nắng hè chói chang, không giữ nổi vẻ lạnh lùng kiêu ngạo thường ngày, đầu hơi cúi lặng lẽ đi về phía trước.

Tô Xán muốn xin lỗi, nhưng lại cảm thấy mình chẳng có lý do gì phải xin lỗi, chẳng lẽ "xin lỗi" vì nụ hôn kia? Thế giới làm gì có nhiều lỗi như vậy mà xin, nhất là ở loại chuyện này.

Đường Vũ thình lình nói: - Mình sẽ mách mẹ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 49: Con trai là lũ ngốc

H

ả!? Tô Xán giật này mình, thiếu chút nữa vấp ngã, mình nghe nhầm không vậy hả trời.

Đường Vũ đứng lại nhìn thẳng vào mắt Tô Xán, giọng lành lạnh: - Mình sẽ mách cha mẹ minh.

- C, cái cái … này … Tô Xán thoáng chốc mất khả năng ngôn ngữ, giọng điệu Đường Vũ trông không giống có vẻ gì là đùa cợt, với tính cách của Đường Vũ, không thể loại trừ khả năng cô ấy sẽ làm thế.

Nhìn Tô Xán cà lăm nửa ngày Đường Vũ phì cười, phải cho cậu ấy nếm thử cái cảm giác của mình khi đó, đôi mắt đen láy u oán lườm y một cái: - Còn tưởng bạn không biết nói nữa rồi.

Tô Xán hoàn hồn cười ngượng: - Mình mải nhìn bạn mà.

Cô bé này mới năm thứ nhất cao trung thôi mà đã có năng lực câu hồn đoạt phách thế này, có thể tượng tượng ra dung mạo khuynh thành của cô khi thành thục, lúc đó quả táo xanh non đã chín còn ai cưỡng lại nổi.

Thấy Tô Xán lại ngẩn người ra, Đường Vũ co chân đá một phát thật mạnh vào ống chân y, Tô Xán "á" một tiếng ôm chân nhảy lò cò, Đường Vũ ném cho Tô Xán một câu với ngữ điệu y chang Tô Xán nói trên lễ đài: - Xúc động là ma quỷ.

Xung quanh không ít người lén quan sát bọn họ, Đường Vũ đá xong hai tay vòng sau lưng cầm cặp, thân hình yêu kiều lắc lư, ánh mắt tràn ngậm nụ cười thích chí, dáng vẻ vô cùng thản nhiên, cứ như một cước vừa rồi không phải do cô tung ra.

Lúc này Đường Vũ mới thực sự hết giận, tuy không bài xích hành động lúc chào cờ của Tô Xán, nhưng là cô gái, bị người ta "phi lễ" trước toàn trường, không thể không có chút ấm ức nào, Tô Xán cũng biết thế nên lúc nãy mới có ý xin lỗi Đường Vũ.

Sau cú đá này, hai người thực sự trở nên tự nhiên, quan hệ theo đó tiến thêm một bước mới.

- Tô Tiểu Xán! Âm thanh này kéo rất dài, trước tiên có thể khẳng định là của con gái, trong đó có hai phần là trách móc, ba phần là khí thế bề trên, năm phần còn lại là sự uy nghiêm, nếu dứt khoát thêm hai phần nữa, thì đó là tức giận.

Tô Xán nghe tiếng gọi này, bất đắc dĩ quay lại: - Chị!

Tăng Na học năm thứ ba cho nên xếp hàng trên cùng đội ngũ, thấy Tô Xán đứng ở hàng ngũ học sinh ba tốt cô còn tự hào khoe với bạn học về đứa em trai này, đang nói thì bạn sững sờ giật áo mình, sau đó tay cứng như tượng gỗ chỉ lên lễ đài, tiếp đó là Tăng Na thấy cảm tượng rợn người kia.

Hiện giờ Tô Xán quay đầu lại nhìn mình, thêm vào ánh mắt rực rỡ của Đường Vũ, vốn cả bụng thuyết giáo xoạn cả ngày hôm nay biến mất, lòng mềm ra: - Đi thôi, chị mời hai đứa ăn.

Đó là một cái quán quà vặt nằm trên con đường chính từ dốc trường học đi xuống, nhà ngói cũ kỹ, tường đắp bằng đất, rất rách nát, thế nhưng đây lại là quán khoai tây rán làm ăn tốt nhất ở Nhất Trung.

Tô Xán sơ mi trắng, Đường Vũ quần jean thon dài và săng đan hồng, cùng Tăng Na áo khoác đen ngồi xuống cái bàn gỗ, gọi ba phần khoai tây rán.

Hết sức thiếu tự nhiên, còn đám học sinh tan học đi qua đây mua đồ, nhìn thấy Tô Xán và Đường Vũ đều giật mình.

Có nam sinh thấy không đáng thay cho Đường Vũ, tên nhãi Tô Xán vừa tán được người ta lại mời đi ăn khoai tây rán ở cái quán tồi tàn này! Cô gái như nữ thần ấy kiếm đâu ra được, nếu là mình, ít nhất bây giờ mời Đường Vũ tới quán ăn Tây ở phố trung tâm, thế mới xứng đáng với cô ấy.

Đường Vũ dùng tăm hơi lóng ngóng xiên một miếng khoai tây, sau đó ngậm trong miệng, cắn một miếng nhỏ, rụt rè như dâu mới về nhà chống, làm đám nam sinh xung quanh ngây ra quên cả ăn.

Tô Xán cũng hơi đỏ mặt, nhìn dáng vẻ của Đường Vũ, đoán chừng chưa bao giờ tới những nơi thế này ăn vặt, nhưng hôm nay vì mình bị chị cả kéo tới đây ăn khoai tây rán, đây là bữa đầu tiên mình mời cô ấy sao? Cả y cũng thấy mất mặt.

Hai cô gái ăn rất nhanh, Đường Vũ dùng tăm càng ngày càng thuần thục, thậm chí khóe miệng còn dính ít tương ớt, càng thêm động lòng người.

Tăng Na còn xút xoa vì cay hỏi: - Ăn ngon không? Cô càng nhìn Đường Vũ càng thích.

- Dạ, ngon. Đường Vũ từ nhỏ tới lớn chưa bao giờ ăn ở quán ven đường thế này, khẩu vị rất tốt, gật đầu.

Cô gái tương lai xông pha thị trường quốc tế, làm vô số người ngước nhìn ao ước, hiện lại cùng mình ngồi trong quán nhỏ xíu, không có phong ảnh thành thị đèn đuốc huy hoàng, không có vạn người chăm chú nhìn, chỉ có một cái bàn nhỏ, ba đĩa khoai tây, mấy cái tăm, một đĩa tương ớt ngòn ngọt, cảnh tượng này thật hạnh phúc.

Hai cô gái khá hợp ý, trò chuyện mấy chủ đề tóc tai, quần áo của con gái, Tô Xán hoàn toàn bị ném một bên, ăn xong Tăng Na cũng quên mất là mình nói mời khách, cả hai cứ thế bỏ đi để Tô Xán phải trả tiền.

Tiễn Đường Vũ lên xe bus rồi, Tằng Na ném cặp vào ngực Tô Xán để y cầm hộ rồi bước đi trước, Tô Xán cười khổ, biết màn thuyết giáo của chị cả sắp tới.

- Chị, chị nói đi, em nghe đây.

- Em là thằng nhóc may mắn lắm biết không, nếu lúc đó là chị thì đã cho em một cái tát rồi. Quả nhiên Tằng Na quay ngoắt sang, xỉa tay vào trán Tô Xán: - Bọn con trai lúc nào tự đại cho mình là cái rốn của vũ trụ, giống như cái tên cùng khối với chị năm đầu xếp hoa hồng hình trái tim bày tỏ với bạn chị, chắc em nghĩ lãng mạn lắm phải không, chị cho mà biết, nó chỉ khiến cô gái bị tình thế đó sẽ rất khó xử, chịu áp lực từ xung quanh, đa phần sẽ phải nói đồng ý, nếu không muốn bị nói là kiêu ngạo, ác độc hoặc tổn thương người bạn kia. Nó không lãng mạn chút nào hết, nó chỉ sự thỏa mãn thói ích kỷ của bọn con trai thôi.

Tô Xán ngớ ra, chưa bao giờ nghĩ theo chiều hướng này, tuy không hoàn toàn tán đồng lời Tằng Na, nhưng đáng suy nghĩ, gãi đầu: - Chị lúc đó em chỉ là nhất thời kích động, không nghĩ gì cả.

- Lúc nãy trách chị vì dẫn cô bé tới cái quán nhỏ hả? Tằng Na không nghe Tô Xán giải thích, tiếp tục bĩu môi khinh bỉ: - Cậu con trai kia và cô bạn chị chia tay rồi, có biết nguyên nhân là gì không? Vì cậu ta tới muộn một cuộc hẹn, nguyên nhân sâu xa hơn là vì ban đầu cậu ta thể hiện quá mức, quá hoàn mỹ, đó là sai lầm của bọn con trai, gồng mình lên một cách thái quá, sau này em chỉ cần thể hiện kém đi một chút là sẽ có vấn đề ngay. Nên hôm nay chị giúp em giải quyết vấn đề lớn trong cuộc hẹn hò đầu tiên của hai đứa rồi, còn nữa …

Tô Xán càng nghe càng toát mồ hôi, y có chút kinh nghiệm giường chiếu, nhưng kinh nghiệm yêu đương là con số không, thiếu chút nữa quỳ xuống bái luôn chị mình làm sư phụ …

Tối ngày hôm đó, tức ngày 27 tháng 3 năm 1999, quân đội Nam Tư bắn rơi một chiếc máy bay tàng hình F-117a của Mỹ, tổng tham mưu trưởng quân đội Nam Tư tổ chức họp báo tuyên bố tin tức này, còn nói đừng hỏi vì sao họ bắn rơi được máy bay tàng hình, đó là bí mật quân sự.

Tối ngày 28, trên lễ hội âm nhạc Ánh Nến, mọi người hân hoan cổ vũ, một vị diễn giảng lên bục nói :" Xin lỗi nước Mỹ, chúng tôi bắn rơi F-117a của các vị, chúng tôi không biết nó tàng hình."

Ngày 1 tháng 4, Mỹ và Nato oanh tạc càng lúc càng dữ dội, bước vào giai đoạn thứ tư, trừ tiếp tục oanh tạc mục tiêu quân sự của Nam Tư, còn tấn công vào công trình dân sự quan trọng của cơ cấu chính phủ.

Nato tuyên bố ở giai đoạn này sẽ hoàn toàn hủy diệt "bộ máy chiến tranh" của Nam Tư, cường độ và mật độ đều tăng lên, gần như oanh tạc suốt 24 giờ không nghỉ. Nhắm vào cơ cấu hành chính chính phủ liên minh Nam Tư và Serbia, phá hỏng cầu bè, cắt đứt cung cấp điện, nước. Tăng cường tập kích thủ đô Belgrade (bê-ô-grát). Belgrade bị cắt điện nước, buổi tối thành phố chìm vào bóng đêm.

Tuyến đường vận chuyển sông Danube tới Hắc Hải bị cắt đứt hoàn toàn, thuyền bè giữa hai bờ tiến không được, lui chẳng xong, kêu khổ vô cùng.

Kho dầu bị nổ, thành phố gần một tuần chìm vào khói mù, ô nhiễm n ghiêm trọng.

Đoàn xe chạy nạn tới Hy Lạp trúng phải oanh kích, mấy chục người tử vong.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 50: Chuyện bên trong bên ngoài

Tòa nhà tổng bộ đảng Xã hội Serbie nằm bên sông Sava là kiến trúc cao nhất Nam Tư, sau khi bị oanh tạc tòa nhà này vẫn giữ nguyên được đường nét kiến trúc bên ngoài, nhưng bên trong đã bị phá hủy hoàn toàn. Ăng ten ĐTH trên nóc nhà vẫn còn, nên Nato lại tiến hành đợt oanh kích thứ hai, đây là tòa kiến trúc mang tính tiêu chí của Nam Tư, phá hủy nó là đánh tan niềm tin của người dân Nam Tư vào chính phủ.

Ở Nam Tư lưu truyền một câu chuyện, trong đại chiến thế giới thứ hai, máy bay Mỹ và máy bay Đức giao chiến trên bầu trời Nam Tư, máy bay Mỹ bị bắn rơi, phi công nhảy dù xuống một cái thôn nhỏ ở Nam Tư, người dân trong thôn liều mình cứu sống phi công Mỹ. Nửa thế kỳ sau, máy bay Mỹ oanh tạc cái thôn này, biến nó thành bãi tha ma, mà phi công oanh tạc chính là đời sau của người phi công được nhân dân Nam Tư cứu sống.

Đại sứ quán nước cộng hòa ở Nam Tư.

Lâm Quốc Chu đi cầu thang uốn vòng lên sân thượng tòa nhà đại sứ quán, đêm khuya lắm rồi, thành phố vẫn còn rung chuyển dữ dội, máy bay xẹt qua như sao băng, pháo phòng không liên tục truy đuổi, thi thoảng lại có tiếng nổ lớn, ánh lửa bùng sáng nửa bầu trời.

Bên cạnh Lâm Quốc Chu là không ít nhân viên sứ quán đang chứng kiến cảnh này, Tiểu Lưu nói: - Chúng tôi ra ngoài mua thực phẩm cũng bị oanh tạc, người Nam Tư rất tốt, biết chúng tôi là nhân viên đại sứ quán còn tặng rau quả, không lấy tiền, cuộc sống vẫn duy trì được. Mất điện mất nước thì đã thành chuyện cơm bữa rồi.

Lâm Quốc Chu nhíu mày: - Cắt điện nước hoàn toàn thì duy trì được bao lâu?

- Nếu Nato phá hủy nhà máy điện thì phải mất rất nhiều thời gian mới khôi phục được, nếu thiết bị phải nhập khẩu thì càng khó khăn. Tôi thấy không quân Nato dùng một loại bom graphite, thể tích không lớn, giống đồ hộp, phát nổ ở tầm thấp, kim loại nhỏ trong tản ra. Hừ, thứ kim loại này mang điện từ, một khi bám vào dây điện sẽ lập tức đoản mạch, làm cháy thiết bị phát điện. Chúng ta có máy phát điện, song chỉ có thể cung cấp điện hữu hạn trong tình huống khẩn cấp! Còn về nước, chúng tôi chứa hết trong các chậu to chậu nhỏ, thậm chí cả bồn tắm cũng dùng chứa nước uống, cả tuần rồi chúng tôi chưa tắm.

- Mọi người cũng đã dần quen với oanh tạc, nên cũng lớn gan hơn, lên đây quan sát cảnh chiến đấu thực địa, có điều đại sứ Phan đã yêu cầu chúng tôi không được lên xem nữa. Ngày kia ngài về nước, nhất định phải chú ý an toàn.

Lâm Quốc Chu gật đầu, nhìn sang thành phố đang có quầng lửa bùng lên.

Có tiếng rít vù vù truyền tới, nhân viên xung quanh tái mặt hô: - Nằm xuống.

Một quả tên lửa mang theo ánh lửa bay qua đầu bọn họ, áo gió của Lâm Quốc Chu bị gió thổi bay phần phật.

Tên lửa rơi xuống cách đó mấy trăm mét, trúng một khách sạn. Uỳnh! Cửa kính và gạch ngói tan tành, những mảnh thủy tinh vỡ, thậm chí khoảng cách gạch đá bay đi, mức độ phá hoại đều được tính toán chính xác từ trước.

Sóng xung kích tan đi, nhân viên đại sứ quán mới đứng dậy, khâm phục nhìn Lâm Quốc Chu vẫn đứng sừng sững,

Tiểu Lưu tức tối chửi thề: - Bọn Nato chó chết, tôi từng tới khách sạn đó, mỗi cuối tuần ở đó có triển lãm đồ thủ công mỹ nghệ, tôi tới đó đều được ông chủ nhiệt tình mời cốc bia, còn có các cô gái Serbia nhảy múa rất đẹp

... Bọn họ đầy cảm tình với mảnh đất này, mỗi người đều có thứ khó dứt bỏ ở đây, ngày ngày nhìn khói lửa tràn ngập, lòng đau xót vô cùng.

Lâm Quốc Chu mặt âm trầm, nhìn cảnh khói lửa trước mắt một lúc vỗ vai hắn, thở dài: - Ngày kia tôi phải đi, nhất định mang theo kỳ vọng của mọi người về nước, mọi người nhất định phải giữ an toàn.

Lâm Quốc Chu trước khi về nước cùng nhất nhiều sứ tiết giao lưu, mọi người đều tỏ ra không lạc quan về thế cục.

Nato đã không kích liên tục hơn nửa tháng rồi, mục tiêu quân sự đã bị oanh tạc tới mấy lượt, mục tiêu dân sự cũng chẳng còn lại mấy nữa, song phía Nam Tư không hề có dấu hiệu khuất phục.

Oanh tạc đã thành thế cưỡi hổ, ngừng oanh tạc có nghĩ là thất bại, đây là trách nhiệm lãnh đạo Mỹ và Nato không thể gánh vác được, nên bọn họ chỉ có thể đâm lao theo lao, tiếp tục mở rộng oanh tạc, gây thêm nhiều thiệt hại, gây thêm nhiều đổ máu, dao động quyết tâm kháng cự của người dân Nam Tư.

Dưới tình huống đó, thời gian viếng thăm của đặc sứ toàn quyền Lâm Quốc Chu kết thúc, trở về nước.

Trước khi lên máy bay, Lâm Quốc Chu dùng điện thoại đặc biệt liên hệ với đại sứ Phan: - Chuyện đàm phán bên kia tiến hành thế nào?

- Mũ nồi đỏ rất phối hợp, tiến trình tăng nhanh, tin rằng sẽ mau chóng có kết quả.

Cửa hàng thứ ba của nhà Tô Xán ở Hạ Hải cũng đã mở, địa điểm được lựa chọn là con dốc ở Nhất Trung, nơi này vốn có rất nhiều cửa hiệu cho thuê, liên hợp hai gian, nhà Tô Xán bỏ ra 50 nghìn, lại vay của cậu cả Tằng Toàn Minh 100 nghìn, trên cuộc họp gia đình, Doãn Thục Anh vốn không đồng ý lắm: - Hiện giờ nhà cô chú kinh doanh rất tốt, hai cửa hiệu cộng lại một

năm kiếm mấy trăm nghìn không thành vấn đề, vì sao còn muốn mở thêm hiệu? Chẳng lẽ cô chú không biết mở nhiều chưa chắc đã tốt, nói không chừng lại lỗ vốn ấy chứ.

- Bọn em khi mở cửa hiệu thứ hai cũng có suy nghĩ này, nhưng hiện giờ rõ ràng vấn đề không lớn, ở Nhất Trung có mấy cửa hiệu nhỏ, song lộn xộn, không chỉ bán đồ văn phòng phẩm, hàng hóa cũng hỗn tạp, không đủ phong phú, không chuyên nghiệp.

- Em đã tự mình đi khảo sát địa điểm, lưu lượng người, hoàn cảnh, em tin sẽ còn tốt hơn cả cửa hiệu ở trước cổng trường Tam Trung. Tằng Kha hiện giờ dần thay đổi rồi, thậm chí dùng cả từ "chuyên nghiệp" mà Tô Xán hay treo bên mép.

Phải tin tưởng nhà mình nhất định sẽ làm tốt hơn người khác, vì sao, vì mình chuyên nghiệp hơn.

Doãn Thục Anh liền bị thuyết phục, Tằng Na cười nói: - Cô, có phải thằng Tô Xán lại xúi cô không?

Tằng Kha cười tự hào: - Đương nhiên, cô tin nhãn quang của nó.

Tằng Na bĩu môi làm bộ mặt "cô chỉ chiều nó!", rồi lườm Tô Xán, có điều trong mắt đầy nụ cười. Tô Xán tạ ơn trời đất, xem ra Tằng Na không định đem chuyện của mình và Đường Vũ nói ra, nếu không với sự nhiệt tình và mẫn cảm của mợ cả và mẹ mình với chuyện này, mình không sợ, nhưng Đường Vũ bị dọa chạy mất chưa biết chừng.

Lại thêm vào cậu cả nữa, rất là cổ hủ, mình tham gia chuyện kinh doanh không sao, nhưng yêu sớm, thì nào cũng bị giáo huấn chết thôi.

Trong khi cả thể giới xôn xao bàn tán vì lời tuyên đoán ngày tận thế vào năm 2000, thì cuộc sống ở thành phố Hạ Hải vẫn bình lặng bắt đầu khi mặt

trời mọc lên, mọi người đi đánh răng rửa mặt, người lớn tới đơn vị công tác, trẻ con tới trường bắt đầu một ngày mới.

Sai lầm ở công việc, mâu thuẫn với đồng nghiệp, âm thầm đấu đá nhau. Bài tập chưa làm xong, ông thầy đáng ghét cho làm bài kiểm tra bất ngờ, trường học có hai nhân vật nổi tiếng kết đôi, những sự kiện đó lấp đầy cuộc sống người dân Hạ Hải rồi.

Sau nghi lễ chào cờ đầu tuần, có trên năm mươi phần trăm học sinh Nhất Trung chứng kiến cảnh tượng kinh tâm động phách kia, rất nhiều người không biết Đường Vũ, nhưng không trở ngại bọn họ bình phẩm học sinh ưu tú, dù sao Nhất Trung mỹ nữ như mây, nhưng đã xinh đẹp lại còn được biểu dương toàn trường, tài mạo song toàn, thế nhưng còn đang nghe ngóng tin tức về mỹ nữ thì đã bị tuyên bố hoa thơm đã có chủ, bị thằng nhóc sát vách nhanh chân giành trước.

Có người giơ ngón cái lên khâm phục, cũng có người hận nghiến răng ken két, lửa hờn ghen thiêu cháy nửa bầu trời, thậm chí vì trạng thái không tốt ra quán game thua liền mấy ván Star Craft phải trả tiền chơi không ít, đúng là mất cả tình lẫn tiền.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 51: Cô gái đáng thương

Tô Xán dậy sớm, Tằng Kha chuẩn bị trứng sữa y yêu thích, ăn sáng xong, xách cặp tới bắt xe bus số 8, sau đó đi xuống dốc, từ xa nhìn thấy một cô gái mặc áo khoác thẫm màu, buộc đuôi ngựa, đứng dưới cây si già, ngẩng đầu nhìn trời như đợi gì đó.

Cái cây cổ thụ này về sau bị di dời chỗ khác, con đường này được mở rộng, hiện giờ mỹ nữ đứng dưới cây, mày nhíu lại, sau đó giãn ra, trong lòng có chút thấp thỏm.

Học sinh túm tụm đi qua đều nhìn về phía cô, thậm chí đi qua rồi còn ngoái đầu nhìn lại. Thi thoảng có lá cây dong rụng xuống, rơi lên người cô gái má đó phơn phớt, cô gái đưa bàn tay thon dài xòe ra đỡ lấy, chỉ một thoáng thế thôi cũng tạo thành hình ảnh không phai mờ trong đầu một người.

Tô Xán từ xe nhảy xuống, vội vàng chạy tới, lúc này cô gái mới quay sang, môi hơi mím lại mang chút giận dỗi nhìn chằm chằm vào y, lúc này người xung quanh mới choàng tỉnh, đó là người mỹ nhân đang đợi.

- Có biết khiến con gái phải đợi là rất mất lịch sự không hả? Đường Vũ tựa cười tựa không hỏi:

Tô Xán lau mồ hôi hoàn toàn không có thật, y hoàn toàn không có ý định áp dụng lý thuyết của Tằng Na để Đường Vũ ôm kỳ vọng quá cao vào mình, chuyện hôm nay hoàn toàn vô tình: - Xin lỗi, xe đi hơi lòng vòng, mình tính sai giờ.

Vốn Tô Xán chỉ nửa đùa nửa thăm dò bảo Đường Vũ mỗi ngày cùng nhau chờ người kia ngoài trường để cùng vào lớp, không ngờ Đường Vũ lại đồng

ý, làm Tô Xán cực kỳ hưng phấn, tuy nói không đến muộn bao lâu, nhưng trông dáng vẻ này, Đường Vũ đã chờ khoảng thời gian không ngắn.

Cho dù trước kia Đường Vũ cũng chưa bao giờ chờ đợi một ai, ngày tốt nghiệp sơ trung là lần đầu tiên, người cô đợi cũng là Tô Xán, bị không ít người nhìn, làm cô xấu hổ vô cùng. Nhưng hiện giờ đối diện những học sinh ngoái đầu nhìn, Đường Vũ mặc kệ ánh mắt kinh ngạc mang theo đánh giá nhìn cô, chẳng biết vì sao có loại tâm thái đó, đại khái lên cao trung rồi, mình cũng trưởng thành hơn.

- Thời gian của mình rất quý giá, bạn phải bồi thường chứ hả? Đường Vũ lãnh đạm nói, có điều ánh mắt nghịch ngợm kia đã bán đứng nội tâm cô.

- Đáng đời lắm, đúng là không ra gì, để con gái phải đợi, tên này là đồ thất bại. Rất nhiều học sinh cười trên đau khổ người khác, bọn họ phân tán ở quán ăn sáng, quán trà sữa, dùng đủ mọi cớ ở lại bên cạnh cái cây cổ thụ, toàn là người biết tới Đường Vũ, đả kích Tô Xán có thể thỏa mãn nội tâm mất cân bằng nghiêm trọng của họ họ.

- Nghe nói hôm trước còn mời cô ấy ăn khoai tây rán, ăn xong tiễn người ta lên xe! Mất mặt con trai toàn trường. Đây là vị hôm đó có mặt ở quán khoai tây rán.

Loại bình luận ác ý này thực ra bình thường chả có, chỉ vì Đường Vũ ở năm thứ nhất, thậm chí toàn bộ Nhất Trung dần có tiếng tăm tăng vọt. Có nhiều người muốn làm quen với cô, hiện giờ những người này muốn mượn thời gian ăn sáng, hoặc đợi người, kiếm cơ hội tiếp cận.

Học sinh cao trung tuy đa phần còn rụt rè, nhưng ở trong một số vòng tròn, có nhiều người giỏi giao tiếp, xử sự phóng khoáng không e ngại tiếp cận mỹ nữ. Hành động của Tô Xán ở lễ chào cờ làm đám học sinh ngoan trong trường bị kích thích, nói ra nói vào là chuyện thường.

Tô Xán ngó lơ đám tiểu nam sinh và tiểu nữ ghen tỵ sinh xung quanh, ai cũng có một tấm mặt nạ, ai cũng thế, trong sinh hoạt, trong giao tiếp, ứng phó với đủ các loại trường hợp, con người sẽ tự động tạo ra một cái mặt nạ cho mình. Đường Vũ từ lúc lên sơ trung ý thức tự bảo hộ cực mạnh cũng mang một tấm mặt nạ, lạnh nhạt nói chuyện với người khác, khẽ mỉm cười, nụ cười không mang tạp chất nào, cũng đại biểu nó không có bất kỳ hàm nghĩa nào, chỉ là đối phó cho qua.

Còn Đường Vũ ngày càng thích thăm dò làm khó mình như thế này, có phải đã chứng tỏ tấm mặt nạ khiến người ta có ấn tượng khắc sâu kia đã giải trừ?

- Nếu như mỗi ngày mình đều có thể chiếm dụng thời gian của bạn, mình sẵn lòng bồi thường. Tô Xán đưa tay rỡ đỡ một cái lá rụng lên đầu Đường Vũ.

Một vài cô gái mặt đột nhiên ửng hồng, lời nói rất lớn gan, nhưng hành động rất phong độ, không hề xuồng xã, làm người ta cảm thấy chân thành, khiến các cô gái ao ước mình được thế chỗ cho Đường Vũ.

Còn đám nam sinh hết sức bất mãn, tên chết tiện này có đi tán gái làm ơn nói chuyện hàm súc một chút chứ, ở đây còn bao nhiêu trái tim đang tan vỡ, đang thầm cầu mong Đường Vũ từ chối y cho bõ ghét.

Đường Vũ hơi chớp mắt, môi trên cong lên: - Nói tự tin thật đấy, mình muốn cái gì cũng được sao?

- Chỉ cần trong khả năng của mình.

- Vậy cùng mình đi mua mấy cái bút đi, ở đây có cửa hiệu văn phòng phẩm mới mở. Đường Vũ đưa tay nắm góc tay áo Tô Xán đi tới con dốc, cô tất nhiên không thể năm tay Tô Xán, góc tay áo Tô Xán thì cô có thể ra tay.

Có điều bộ dạng này của cô, rất giống cô gái làm nũng với bạn trai mình.

Hai người bỏ lại đám thiếu nam thiếu nữ rời đi.

Tới trước hiệu văn phòng phẩm, Đường Vũ buông góc áo của Tô Xán ra, có điều lại đỏ mặt vì động tác vừa rồi của mình, cô thực sự không thích ánh mắt chăm chú nhìn vào mình của những học sinh kia, cho nên chỉ biết kéo Tô Xán đi, sau mới phát hiện ra động tác này không ổn, ghét nhất là Tô Xán ở phía sau làm bộ dạng thản nhiên hưởng thụ nhìn mình.

- Coi như mình bù cho bạn vì tới muộn, bạn muốn mua gì mình sẽ tặng. Tô Xán nhìn cửa hiệu thứ ba của nhà mình, cũng là hai cửa hiệu hợp làm một, có điều lần này vì tài chính có hạn, chỉ làm trang trí đơn giản, không đặc sắc như hai cửa hiệu đầu, song hàng hóa ở bên trong rất đầy đủ, các loại đồ dùng học sinh xếp kín mít, đủ loại kiểu dáng khác nhau, làm người ta nhìn muốn mua.

Ba nhân viên trong cửa hiệu mỉm cười chào Tô Xán, sau đó chú ý cả lên Đường Vũ.

- Không cần đâu, bạn chỉ cần đi cùng mình là được rồi, mình sẽ tự trả. Đường Vũ lắc đầu, mắt ngạc nhiên nhìn quanh hiệu, toàn món đồ nho nhỏ xinh xinh, in nhân vật hoạt hình đáng yêu, rất thích mắt. Cô lúc thì cầm cái bút viết thử, lát mở hộp bút chi ngửi mùi, thấy cái tẩy in gấu pooh là thốt lên khe khẽ, đại khái đó là bệnh chung của các cô gái, cực kỳ hứng thú với dạo phố và sức đề kháng yếu ớt với những món đồ nho nhỏ xinh xinh.

- Bạn muốn mua bút gì?

- Bút máy của mình rơi xuống đất, chắc là không dùng được nữa.

Tô Xán bảo nhân viên lấy ra mấy cái hộp bút, chọn một cái: - Đây là bút Parker Pen loại dành cho nữ giới, bạn thử xem, còn bút máy của bạn, đưa cho mình, có khi sửa được. Trước kia Tô Xán không có điều kiện tiếp xúc với mấy thứ này, nhưng từ khi nhà mở hiệu, y chịu khó tìm hiểu, giờ xem như là nửa chuyên gia rồi, ít nhất sao với đám học sinh là vậy.

Đường Vũ nhận lấy cái bút, sau đó viết thử lên giấy, hết sức thuận tay, có điều giá cả rất đắt, mặc dù tiền tiêu vặt của cô rất sung túc, nhưng cũng nằm ngoài dự liệu của cô rồi, hơn nữa cô cũng không mang đủ tiền.

Một đám học sinh đi vào, có mấy học sinh vừa rồi ngồi quán ăn sáng, đợi Tô Xán bị mất mặt, ai ngờ y lại bị Đường Vũ kéo đi, đợi được bạn học cần đợi, lại thấy họ vào hiệu văn phòng phẩm, thời gian vào lớp còn sớm nên vào đây.

Nhìn thấy Đường Vũ hết sức yêu thích cái bút chuyên dùng cho nữ giới, còn Tô Xán ở bên đang cố gắng sửa cái bút tõe ngòi. Mấy học sinh con nhà khá giả liền cười nhạo, cô gái này đúng là đáng thương, ở lễ đài bị đoạt mất nụ hôn, đi theo đứa học sinh nghèo rớt, tùy thời đại này không mấy người cầu kỳ chuyện đưa bạn gái tới chỗ quán ăn cao cấp, ra vào trung tâm thương mại, song không thể tỏ ra nghèo đói vậy chứ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 52: Thời khắc kiểm tra năng lực

S

ửa mãi không được, Tô Xán mua cái ngòi bút giá năm hào thay vào. - Xong rồi, nhưng cái bút này tặng mình nhé? Tô Xán xoay cái bút máy trong tay, thân bút thanh mảnh, còn mang theo mùi thơm nhàn nhạt, trông khá cũ rồi, có lẽ đã theo Đường Vũ từ thời đại sơ trung, lấy được chiến lợi phẩm, à, đồ kỷ niệm này của cô, thỏa mãn dục vọng chinh phục tạm thời của y.

- Hả? Đám học sinh xung quanh ngỡ ngàng, có nam sinh cười ra tiếng, không ngờ lừa đồ của bạn gái! Cô gái tuyệt mỹ này thật là xui xẻo.

Đường Vũ thấy vẻ mặt đám học sinh này, đại khái cũng hiểu suy nghĩ của họ, đóng hộp bút trong tay lại, nói với Tô Xán: - Mình không mua nữa, nếu đã sửa xong rồi thì tạm thời dùng nó vậy, cám ơn bạn.

- Không, cái bút này của mình rồi, bút mới của bạn ở trên bàn ấy. Tô Xán thu tay lại, cái bút liền biến mất.

Đường Vũ hơi tức giận, Tô Xán sao lại bá đạo như vậy chứ, đang định nói thì thì Tô Xán cầm cái hộp bút mà Đường Vũ thích, cho vào túi in " Chuyên doanh văn phòng phẩm Hạ Hải", nắm lấy tay Đường Vũ, xách túi ra thẳng ngoài cửa như ăn cướp.

Nhân viên cửa hiệu còn mỉm cười chào.

Một tên học sinh tròn mắt nhìn theo hướng hai người, còn nghĩ cửa hiệu này mới mở nên có chương trình khuyến mãi gì đó, nên cũng thử cầm cái hộp bút mình vừa chọn, đi ra cửa, cô nhân viên đưa tay chặn lại, nở nụ cười nghề nghiệp: - Chín đồng, xin cám ơn.

- Còn chưa trả tiền mà! Đường Vũ vừa xấu hổ vừa cuống, với giáo dục gia đình của cô, với bối cảnh gia thế tới đạo lý làm người được tiếp xúc, trong sự tích danh nhân cô lấy làm gương, hoàn toàn không có cái nào dạy lấy đồ không trả tiền.

Huống hồ giữa ban ngày ban mặt, còn bao người nhìn vào, Tô Xán xách túi bỏ chạy, cô bán hàng kia chắc không kịp phản ứng.

- Không sao, không cần trả tiền đâu. Tô Xán cười gian: - Bạn chưa bao giờ nghĩ tới làm chuyện gì đó nổi loạn ở thời học sinh à?

- Vì như loại chuyện không trả tiền đã đi như bạn ấy à? Chỉ có trong đầu bạn mới có thứ suy nghĩ cổ quái đó! Mình phải đi trả lại cho họ. Đường Vũ dứt khoát nói, mặt cô nóng như lửa đốt, nghĩ tới khi người ta đuổi kịp, trên con đường đông đúc này sẽ xảy ra chuyện gì, bọn họ phải làm sao, Đường Vũ không biết giấu mặt vào đâu.

Nhìn Đường Vũ sắp giận thật, Tô Xán không trêu cô nữa: - Được rồi, hiệu văn phòng phẩm này do mẹ mình mở, nhân viên bên trong đều biết mình, cái bút tất nhiên là viết vào sổ nợ của mình, bạn nghĩ ai cũng có thể cầm đồ không trả tiền chạy mất như vậy sao? Nếu thế cửa hiệu nhà mình chẳng bao lâu phải đóng cửa.

Đường Vũ trừng trừng nhìn y, sau đó giơ nắm đấm nhỏ đấm cho y mấy cái phát tiết bất mãn, có điều chẳng đau tẹo nào: - Thứ này bao nhiêu bao nhiêu tiền, mình sẽ trả bạn.

- Giận rồi à? Tô Xán giữ lấy nắm tay của Đường Vũ, cẩn thận nhìn nét mặt của cô.

Bên cạnh có mấy học sinh lớp số năm đi qua, thấy băng xuyên mỹ nhân Đường Vũ lại có một mặt như vậy, sợ tới không dám chào hai người luôn.

Đường Vũ lắc đầu, giọng nói rất nghiêm túc dứt khoát: - Không giận, nhưng mình không thể vô duyên vô cớ nhận đồ của bạn, trong nhà không cho, cám ơn bạn.

- Được, để bạn trả tiền. Tô Xán chào thua: - Sắp cuối tuần rồi, sau này mỗi cuối tuần nếu có thời gian có thể cùng mình đi chơi không? Học tập chăm chỉ cũng cần phải nghỉ ngơi thích hợp mới tốt.

Giây phút Đường Vũ gật đầu khẽ "ừ" một tiếng, Tô Xán muốn nhảy cẫng lên hét thật lớn phát tiết hạnh phúc của mình.

Hai người đi vào trường học bước qua đường nhỏ và sân trường, tới lớp học, quá trình đó dường như rất ngắn, nhưng cũng rất dài. Điều này làm Tô Xán nhớ tới sau này mỗi lần đi học rồi tan học, một mình lầm lũi cô độc đi giữa đám đông huyên náo, chỉ mong cuộc sống cao trung trôi qua thật nhanh.

Còn bây giờ đi cùng Đường Vũ bên cạnh, mọi thứ tới có vẻ rất đương nhiên, chỉ có Tô Xán mới biết cảnh trước mắt phải trải qua biến đổi âm thầm mà long trời lở đất ra sao.

Học sinh các lớp khác đã bắt đầu thảo luận xôn xao rồi: - Này, mọi người biết không, nghe nói hoa khôi Đường Vũ của lớp số năm có bạn trai rồi, không ngờ …

- Tôi nhìn thấy hai bọn họ rồi, không xứng chút nào, tôi vẫn thấy Nhạc Tử Giang thích hợp hơn ..

- Xì, cậu biết gì, Tô Xán không vừa nhé …

Khi hai người đi cùng nhau dưới con đường tràn ngập ánh mặt trời, có người hậm mộ đứng nhìn, Đường Vũ thành tích học tập top đầu toàn khối, và Tô Xán thành tích tuy không phải hàng đầu nhưng cực kỳ không đơn

giản, hai người thành động lực phấn đấu, ước mơ tươi đẹp cho những học sinh vùi đầu vất vả học tập, hay buồn chán đợi mỗi ngày mặt trời học.

Theo đuổi Tiêu Á Hiên, Lưu Đức Hoa trở thành không thực tế nữa, hoàng tử bạch mã ư, đâu cần thiết? Chỉ cần có người bạn bên cạnh là đủ rồi.

Thứ sáu tan học cùng Tiết Dịch Dương lên xe bus về nhà, Tiết Dịch Dương ngồi ở hàng ghế cuối cùng hình như gặp được người quen, hai cô gái vui vẻ chào hắn, một cô khá cao, khuôn mặt đẹp dịu dàng, mắt rất có linh khí. Cô còn lại nhỏ nhắn, song trông hết sức tinh minh. Chắc là bạn thời sơ trung của Tiết Dịch Dương.

- Đây là Trần Khiết và Trương Miêu của lớp số một, chắc mày cũng biết rồi, hai bạn ấy ở lớp số một không xếp thứ ba cũng là thứ tư. Tiết Dịch Dương rất khéo mồm giới thiệu hai cô gái với Tô Xán, vừa tâng bốc lại cung cấp thông tin cho thằng bạn, Tô Xán biết mới lạ.

Hai cô gái quả nhiên rất vui vẻ, nói: - Bọn mình chỉ có thể tranh giành vị trí thứ ba thứ tư với nhau thôi, bất kể thế nào cũng không thể giành được vị trí thứ nhất và thứ hai. Nghe có vẻ khiêm tốt, ít nhiều thể hiện sự tự hào.

Xe tiếp tục đi, Tiết Dịch Dương rất giỏi gợi chủ đề, hai cô gái cũng giỏi nói, nói từ đàn dương cầm của Richard Clayderman, nói một số sự kiện quốc tế, chuyện Nato oanh tạc Nam Tư.

Còn nhắc tới Đường Vũ xếp thứ hai toàn khối, còn kể Lưu Tuấn Kiệt được dự bị là trạng nguyên Thanh Hoa viết thơ tình bày tỏ ngưỡng mộ với Lưu Tuấn Kiệt.

Tô Xán nghe chóng cả mặt luôn.

Đột nhiên đổi chủ đề: - Dịch Dương, bạn học lớp số năm có biết Tô Xán không?

Lại thế nữa rồi, Tiết Dịch Dương lén cho Tô Xán một cú đấm vào sườn, Tô Xán phải cắn răng mà chịu.

Tiết Dịch Dương còn chưa kịp trả lời thì hai cô gái đã liến thoắng hỏi:

- Bạn ấy thế nào, có đẹp trai không?

- Có biết chơi bóng rổ không? Có cao không?

- Có nhiều bạn bè không?

- Này, rốt cuộc cậu có quen Tô Xán không thế.

Cả nửa sau xe bus vì hai cô gái này mà yên tĩnh lại, Tô Xán không biết bị đấm đến cái thứ mấy.

Ngày mùng 8 tháng 5 hẳn là một ngày mà bất kỳ người trong nước nào cũng không thể quên, xưa nay hai nước giao chiến không chém sứ giả, ở Châu Âu thời trung cổ, sứ tiết đảm nhận nhiệm vụ giao lưu và trao đổi giữa quốc gia với nhau, được coi là một sự tồn tại đặc thù thần thánh, được bảo vệ mang tính nghi thức. Nhưng ngày 8 tháng 5, đại sứ quán Trung Quốc bị trúng 5 quả tên lửa, đây là một cái tát của Nato với người trong nước.

Tô Xán vẫn thường xuyên xem thời sự, nhìn cảnh Nam Tư tan hoang đổ nát trên TV, y không khỏi nhớ tới sự kiện quốc thù đại hận kia, nỗ lực nhớ lại những nội dung này trong ký ức, tìm tòi trong giá sách, nghiền ngẫm từng chi tiết liên quan tới quá khứ, hiện tại và tương lai của thế giới này.

Tô Xán không nhớ tên ba nhân viên sứ quán bị chết, nhưng sự kiện này vẫn còn y như mới, làm rất nhiều người trong nước bình yên quá lâu lần đầu cảm giác được thì ra cái chết ở gần như thế.

Tô Xán không phải phẫn thanh, y cũng không đợi tới chuyện xảy ra rồi mới nhảy dựng lên chỉ trích những quốc gia ba quyền ngày ngày rao giảng chủ

nghĩa nhân đạo nhưng lại ngang ngược vô lý, đương nhiên những lời chỉ trích của dư luận quốc tế với những quốc gia đó mà nói chẳng là cái gì.

Tới gần hơn trái tim Đường Vũ, Tô Xán hạnh phúc đồng thời có cảm giác bất an mơ hồ, cuộc đời Đường Vũ không đơn giản, nhiều chuyện y biết nhưng liệu có thay đổi được không, giống như giờ mình biết chuyện đại sứ quán bị không kích sắp xảy ra, có thể làm gì, đây là thời khắc kiểm tra y có năng lực cỡ nào.

Hết.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 53: Cẩn thận sách rơi

Trên bàn của Tô Xán bày kín các loại tư liệu, tới chỗ cậu cả mượn được rất nhiều tài liệu tham khảm nội bộ, thông qua tìm hiểu nghiên cứu, bắt đầu đánh giá toàn diện với toàn bộ thế cục.

Một bài luận văn hoặc một bài bình luận khi lập đề phải có thời gian hiệu lực, không đơn thuần là phải nhanh, mà phải bám sát tình thế, đi vào điểm mấu chốt, mới tạo ra được hiệu ứng xã hội tốt nhất.

Tình thế khách quan, nắm vững đại cục, lập đề có tính trọng điểm, đó là nhân tố mấu chốt dẫn hướng dư luận, muốn phần đông xã hội chú ý, phải hết sức thận trọng, cần trải qua nghiên cứu nhiều lần, độ sâu và rộng phải đạt tới mức độ nhất định, nếu không bị người ta cho rằng là nói vô căn cứ.

Tô Xán quay bút cái bút chiếm đoạt được của Đường Vũ trong tay suy nghĩ, khi xác lập bộ khung, cẩn thận cất nó vào cái hộp gỗ nho nhỏ, lấy bút của mình ra, bắt đầu viết.

Viết thứ này không phải đặt bút là viết vèo vèo được, với số tài liệu nghèo nàn hiện nay của Tô Xán, y mắc kẹt rất nhiều, nếu viết hời hợt như vậy, giống như ném tảng đá vào dòng sông, không gây nên được bất kỳ chú ý nào.

Tài liệu cậu cả không đủ rồi, ở đâu có nhiều tài liệu hơn được, chợt nhớ tới Lâm Lạc Nhiên sống trong biệt thự số một thành ủy liền gọi điện thoại cho cô, mặc dù quan hệ với Vương Uy Uy không tốt cho lắm, song hai bên vẫn trao đổi số điện thoại, cuối tuần bọn họ buồn chán cũng gọi điện cho Tô Xán kéo y đi chơi.

Có điều chuyện đi chơi tới khuya mới về trước kia đã không còn nữa, ở cùng với Vương Bạc, sinh hoạt của bọn họ quy luật hơn nhiều.

- Mình mượn dùng máy vi tính nhà bạn viết vài thứ được không?

- Ok, bạn tới đi, họ muốn đi chơi, mình đang buồn đây. Lâm Lạc Nhiên tất nhiên là đồng ý ngay, cúp điện thoại nói với Vương Uy Uy: - Là Tô Xán, muốn mượn máy vi tính nhà chúng ta, chả biết đánh máy gì đó.

Vương Uy Uy gật đầu, máy vi tính tuy trang bị cho cha hắn, có điều bị ba người bọn họ cài đủ loại game vào đó, cha hắn mỗi ngày dùng tra cứu ít tin tức cổ phiếu thì chẳng dùng vào, cũng chẳng có cái gì cần bảo mật, cho Tô Xán mượn dùng cũng không sao.

Tô Xán mang bản thảo tới khu tập thể thường ủy, hôm nay là thứ bảy, Vương Bạc không có nhà, Vương Uy Uy và Lâm Trứu Vũ không biết đi chơi trò gì mà Lâm Lạc Nhiên không tham gia, đang một mình ngồi ở phòng khách xem sách, chỉ lên tầng hai: - Trong thư phòng của chú Vương ấy, mật mã là xxx, dùng thế nào không cần mình dạy chứ?

Lâm Lạc Nhiên như con mèo nhỏ lười cuộn mình trên ghế ô pha, mái tóc dài vòng qua bên cổ thả xuống ngực, cặp đùi dưới quần short trắng mang sức sống kinh người, cặp đùi trắng mịn chưa nói, còn chắc khỏe, dài vượt mức bình thường, bộ dạng mỹ nhân biếng nhác này làm nam nhân có kích động phạm tội.

- Nhìn chỗ nào đấy hả? Lâm Lạc Nhiên đỏ mặt quát:

Tô Xán lập tức thu lại ánh mắt lướt trên đường cong cơ thể cô, không đợi Lâm Lạc Nhiên ném gối ôm tới, nhảy vọt lên cầu thang.

Lâm Lạc Nhiên đang muốn phát tác nhìn Tô Xán lăng ba vi bộ chạy mất, tuy đỏ mặt, nhưng cúi đầu nhìn lại cơ thể mình, lại kiêu ngạo nhếch môi lên.

Trong thư phòng Tô Xán tới được nơi đầy tài liệu tri thức, huống hồ còn có một cái máy vi tính có thể vào mạng được, không khác gì kiếm được kho báu.

Thư phòng có mùi hương đàn nhàn nhạt, bàn ghế giá sách làm bằng gỗ tử đàn toát ra vẻ nghiêm trang, thậm chí khiến gian phòng có chút lạnh lẽo, dù có ánh mặt trời chiếu vào chẳng thấy ấm áp hơn.

Tô Xán vào mạng, vừa sao chép vào máy, vừa dùng bút ghi lại thứ cần thiết, sau đó lưu tài liệu vào trong văn bản, đồng thời nén lại gửi vào email của mình.

Cảm thấy có tiếng bước chân, quay đầu lại Lâm Lạc Nhiên mặc toàn thân trắng, tay cầm cái cốc cà phê in hoa văn hoạt hình: - Xong chưa, buổi chiều có thời gian không?

Ngữ điệu rất ôn nhu.

Tô Xán nhận lấy cốc cà phê, Lâm Lạc Nhiên xuất hiện ở trong phòng mang theo ánh nắng, chiếc áo thun dệt kim trắng như chỉ để khoa bầu ngực thanh tân không thiếu tròn trịa, đường viền gợn lên của chiếc áo lót bên trong chẳng được tác dụng gì ngoài khiến người ta mơ màng, quần short trắng bó chặt cái đùi, tạo nên đường cong tuyệt đẹp từ trên xuống dưới. Tô Xán thầm nuốt nước bọt, cô gái này không biết ăn mặc như thế ở trong căn nhà với đứa con trai mà nói nguy hiểm tới cỡ nào sao?

- Hôm đó trên lễ đài bạn thật to gan đấy, cô bạn ấy tên là gì? Đường Vũ phải không?

Nhắc tới Đường Vũ, Tô Xán ngơ ngẩn gật đầu: - Ừ, là Đường Vũ, lớp trưởng lớp mình.

Lâm Lạc Nhiên nhìn bộ dạng hạnh phúc của Tô Xán, chợt tức giận, có điều vẻ mặt vẫn ôn nhu: - Cô ấy tốt lắm sao?

- Ừ!

- Tốt hơn mình không?

- Hả? Tô Xán sững người nhìn Lâm Lạc Nhiên, cô gái này tóc như suối, đôi mắt to trong sang đang nhìn y, ánh mắt vừa ôn nhu lại mang chút e thẹn.

Lúc này Tô Xán có chút hoảng hốt, trong đầu y thường có một giấc mơ, mình ngồi trước bàn làm việc, bận rộn công tác, có một cô gái mang tới cho mình một cốc cà phê. Đó là giấc mơ đơn giản từng xuất hiện vô số lần, bình phàm mà ấp áp, như trong thời đại giang hồ phân tranh nhiễu nhương, một đôi hiệp lữ du nhàn tản mạn, ẩn cư nam sơn, tiêu diêu ngàn năm.

- Uống đi, cà phê phải uống nóng mới tốt! Lâm Lạc Nhiên cúi đầu xuống, mặt đỏ như quả táo chín, cảnh này càng thêm động lòng người.

Đầu óc Tô Xán vẫn còn nghĩ tới lời kia của Lâm Lạc Nhiên, cô ấy có ý gì, nghe Lâm Lạc Nhiên nói vậy, không suy nghĩ gì cầm cốc cà phê lên uống một ngụm khá lớn, vị đắng kinh khủng xông lên tận mũi! Cái cô nàng này!

Thấy Tô Xán mặt nhăn như khỉ, Lâm Lạc Nhiên cười phì: - Cái đồ ngốc, đây là cà phê đặc kiểu Ý, không hề có sữa và đường, còn đắng gấp bội thuốc bắc. Bạn dễ mắc lừa quá đấy.

Nụ cười của Lâm Lạc Nhiên cứng lại, vì Tô Xán không bỏ cốc cà phê xuống, còn mỉm cười: - Đắng lắm sao, có đắng bằng cuộc sống không? Rồi uống cạn.

- Á, đừng! Lâm Lạc Nhiên theo bản năng đưa tay ra giữ lấy, vì cô đã thử mùi vị của loại cà phê này, vị đắng của nó quả thật khiến người ta "nhớ

mãi". Cô chẳng qua muốn trêu Tô Xán một chút thôi, ai ngờ y uống hết, thế này không phải đùa được.

Nhưng không còn kịp nữa, Tô Xán uống hết, Lâm Lạc Nhiên mới giằng được lấy, nhưng vì cô hơi quá đà, hai người đứng không vững, người nghiêng xuống thảm.

Mái tóc đen nhánh của Lâm Lạc Nhiên xõa tung dưới ánh mặt trời, thân thể mềm mại nhào tới, mùi hương cơ thể như hoa lan tràn vào mũi, cặp đùi nhẵn nhụi đúng vào tay trái Tô Xán.

Trong tích tắc đó, tay phải của Tô Xán vịn vào bàn, chỉ cần y nắm tay lại, là có thể giữ trọng tâm hai người, không có thời khắc tiếp xúc cơ thể thân mật của cả hai sau đó.

Nhưng tay trái Tô Xán chạm vào da thịt trên đùi Lâm Lạc Nhiên, cảm giác tê tê truyền khắp đầu, đầu óc tà ác xúi bẩy tay phải nắm mép bàn đưa ra lựa chọn, buông ra.

Tiếp xúc ban đầu, không hề mỹ hảo như tưởng tượng, gáy đập mạnh vào giá sách, sau đó là đầu Lâm Lạc Nhiên húc vào người, thiếu chút nữa làm Tô Xán phun hết chỗ cà phê mới uống ra.

Có điều cũng bõ cong, đó là cơ thể thơm hương lan kia chân thực dựa vào lòng.

May mắn là mặt đất có trải thảm, giảm được quá nửa lực xung kích, vẫn ngã tới đau điếng, chớp mắt đó Lâm Lạc Nhiên bản năng bảo vệ đồi ngực no căng sắp chạm vào người Tô Xán, ngặt nghèo tránh được một phen tiếp xúc cực kỳ thân mật.

Hai người cùng thở gấp, cảm thụ được hơi thở nóng hổi của đối phương lướt qua lông tơ trên má mình.

Tô Xán muốn nói.

- Háo sắc, đồ háo sắc! Bạn còn muốn nói gì nữa? Lâm Lạc Nhiên điên rồi, đấm túi bụi.

Sách to như viên gạch trên giá rơi xuống, Lâm Lạc Nhiên trúng đòn nhào vào người Tô Xán.

Cảm thụ cơ thể đầy đặn của Lâm Lạc Nhiên đổ ập lên người, Tô Xán dở khóc dở cười nói: - Mình muốn cẩn thận sách rơi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 54: Xin lỗi và hẹn hò

Lâm Lạc Nhiên và Đường Vũ hoàn toàn khác nhau, Đường Vũ ngoài lạnh trong nóng, còn Lâm Lạc Nhiên thì có vẻ dễ dàng tiếp cận hơn nhiều, bản thân bề ngoài ngọt ngào rất có hỏa lực, nhưng khi thực sự tiếp xúc với cô mới nhận thấy kiêu ngạo ẩn ở bên trong, cô tới thành phố nhỏ này, làm người ta cảm giác như ánh nắng trong mùa đông, nhưng ánh nắng đó không chiếu tới nội tâm, cô luôn nhón chân đứng ở vùng lòng chảo này, nhìn ra xa, rất rất xa.

Bề ngoài trông cô vô tâm vô tính cùng đám Vương Uy Uy, Lâm Trứu Vũ chạy khắp nơi, cùng đội bóng rổ chơi nhiệt tình chẳng hề bận tâm tới khác biệt nam nữ, nhưng nhìn cuốn (tư bản luận) giày cộp trong phòng cô, nhìn cô yên tĩnh cầm cuốn (Chế độ phong kiến đế quốc Trung Hoa) chăm chú lật từng trang, mới cảm giác được nội tâm thâm thúy của cô gái này.

Thế nhưng tình huống bây giờ là cô gái như vậy lại dán sát vào người mình, hai thứ mềm mại trước ngực mang tới cảm giác ấm áp xuyên thấu tim phổi.

Không tự nhiên nhất vẫn là tay y, vì không có chỗ để, nên đùi Lâm Lạc Nhiên hết sức hiển nhiên thành chỗ gác táp, làn da đùi trắng mịn đó, còn trơn hơn cả đầu hũ, mái tóc mềm như suối thả trên mặt y, mái tóc đó che đôi mắt Tô Xán, chỉ ngửi thấy mùi thơm mát, ừm là mùi táo xanh, không biết là loại dầu gội gì.

Mặt hai người chỉ cách nhau trong gang tấc, Lâm Lạc Nhiên muốn chống tay đứng dậy, nhưng bị hơi thở của Tô Xán phả vào mặt, toàn thân bủn rủn không còn chút sức lực nào.

“Thình thịch! Thình thịch ..” Lâm Lạc Nhiên chỉ cảm thấy nhịp tim mỗi lúc một gấp rút, một bàn tay lướt trên đùi nàng, bàn tay con trai thô ráp cọ lên

da thịt non mịn, thiếu chút nữa làm cô phát ra tiếng rên.

Càng làm Lâm Lạc Nhiên xấu hổ hơn nữa là thân thể cô không kháng cự lắm cảm giác này.

Bàn tay kia của Tô Xán rời mép ngoài đùi cô, chậm chậm hướng vào bên trong, vuốt nhẹ làn da trơn như mỡ đông, sắc mặt Lâm Lạc Nhiên càng thêm đỏ bừng kiều diễm, người nóng râm ran, không nhịn được khẽ "ưm" lên một tiếng, đầu toát ra ý nghĩ "thì ra cậu ấy thích đùi con gái!"

Đang lúc Lâm Lạc Nhiên suýt lạc lối trong cảm xúc lạ lẫm mê hoạc thì bàn tay Tô Xán hướng lên trên, chạm vào chỗ không nên chạm, Lâm Lạc Nhiên hoảng sợ tỉnh táo dậy, thẳng tay cho Tô Xán một cái tát.

Mùa xuân năm 1999, ở tầng hai nhà số một thành ủy, có cảnh nữ trên nam dưới.

- Bạn là cái đồ háo sắc. Nước mắt đột nhiên từ khóe mắt cô trào ra, sau đó rơi lên mặt Tô Xán, rất nóng.

Tô Xán hối hận vô cùng vì giây phút thiếu kiểm soát của mình, thử nghĩ Lâm Lạc Nhiên lớn tới từng này, ai dám khinh bạc cô như thế,. Tô Xán xoay người, nâng Lâm Lạc Nhiên dậy, đặt cốc cà phê lên bàn, sau đó xếp từng cuốn sách vào giá, nói: - Xin lỗi. Sai lầm đã phạm phải, Tô Xán biết nói xin lỗi cũng vô ích, quan hệ với Vương Uy Uy đã không tốt lắm, giờ cùng với Lâm Lạc Nhiên thành ra thế này, mình đúng là thất bại.

- Đứng lại, không cho đi. Lâm Lạc Nhiên đứng dậy, tâm tình không còn kích động như trước nữa, song mắt vẫn đỏ hoe, cứ như vừa rồi mới bị dày vò vậy, làm người ta tim đập thình thịch, tình hình này Tô Xán thấy mình mà không đi, e rằng sẽ không kìm nổi mà xâm phạm lần nữa.

- Muốn đi đâu? Lâm Lạc Nhiên bồi thêm một câu:

- Về .. Nhà. Tô Xán áy náy nói, tính cách Lâm Lạc Nhiên rất hiếu thắng, nơi này có lẽ không bao giờ tới được nữa.

Lâm Lạc Nhiên mím môi: - Phạm sai lầm lớn như vậy mà muốn bỏ đi sao? Bạn đi đến đâu cũng đừng hòng thoát được.

- Vậy, mình phải làm sao đây? Tô Xán quay đầu lại đối diện với Lâm Lạc Nhiên, y biết gia đình cô gái này rất có quyền thế, thường ngày Lâm Lạc Nhiên không dùng tới đặc quyền này, đối xử với người khác rất bình đẳng, nhưng không ra tay thì thôi, đã ra tay thì chỉ một ngón tay cũng đủ dí chết Tô Xán, thứ ngăn cách giữa hai bọn họ rất nhiều, Tô Xán cười nhạo, mình thực sự lắm lúc quên mất rồi.

Thái độ xa cách đột ngột đó mới là nguyên nhân khiến Lâm Lạc Nhiên đau nhói, mắt cô lại lần nữa đỏ hoe, cảm giác trong ánh mắt Tô Xán bao hàm rất nhiều thứ, nhưng không nói ra được, nhưng cô ý thức được, nếu để người con trai tình cờ gặp quán game ấy, người lóng ngóng đập bóng toát mồ hôi ở sân bóng đó, nếu y bỏ đi sẽ không bao giờ quay lại như trước được nữa.

- Mặt còn đỏ kia, đừng đi ... Nói không ra hết được, Lâm Lạc Nhiên thấy mơ hồ.

Tô Xán lòng mềm nhũn, đi tới ôm lấy lưng Lâm Lạc Nhiên, vỗ nhè nhẹ, đường cong lưng làm cảm giác khi nãy quay lại hết sức chân thực: - Thực sự xin lỗi, lần sau mình nhất định xin phép trước, đương nhiên, trước khi bạn ngã vào người mình, xin cũng hỏi ý kiến mình một chút.

- Đừng có lợi dụng tình thế. Lâm Lạc Nhiên bật cười đẩy Tô Xán ra, đưa tay lên lau nước mắt, Lâm Lạc Nhiên quay lại bộ dạng Lâm đại tiểu thư: - Ngày mai tới, uống cốc cà phê đắng gấp mười coi như trừng phạt.

- Được, có điều mai khả năng không tới được.

- Không mai thì hôm khác, tóm lại khi nào rảnh phải tới, phải uống, hai cốc, không ba cốc.

- Ừ. Tô Xán nuốt nước bọt, điệu bộ lúc này của Lâm Lạc Nhiên quá sức đáng yêu, làm y không kìm được buột miệng: - Nếu như trừng phạt chỉ có thế, mình lại phạm tội lần nữa.

- Này! Còn dám nhìn. Thấy ánh mắt Tô Xán di chuyển tới đùi mình, Lâm Lạc Nhiên dậm chân, giận dỗi chạy về phòng, đóng sầm cửa lại.

……

Chủ nhật.

Tô Xán đứng ở nơi nhìn thấy xe bus xuất hiện trên đầu dốc, còn ở đầu khác dưới đường dây giăng chằng chịt, từ đằng xa một thiếu nữ mặc vãy hoa liền thân, vóc dáng tha thướt đi tới, bước chân thật chậm như khiến người đang chờ đợi càng nóng ruột hơn, dù nam hay nữ qua đường đều ngoái đầu nhìn. Chiếc váy không biết làm chất liệu gì rất nhẹ và mỏng, chỉ một cơn gió nhẹ cũng có thể thổi bay mép váy, còn làm nó dán sát vào người tôn lên đường cong ưu mỹ và đồi ngực sinh động, một thân trang phục này, ai có thể ngờ rằng cô là cán bộ học sinh ưu tú, đoàn viên ưu tú, học sinh mũi nhọn đứng thứ hai toàn khối.

Nhìn thấy Tô Xán ngây ngất nhìn mình, Đường Vũ mỉm cười, đôi mắt long lanh.

Hai người cứ thế gặp nhau, sau đó cùng ngồi xe bus, thong thả đi khắp thành phố.

Rất nhiều người khi còn trẻ đều tưởng tượng vào một buổi chiều nhàn nhã, cùng cô gái trong lòng ngồi hàng cuối hoặc gần cuối của xe bus, tóm lại là ở vị trí chỉ có hai người, sau đó cùng ngồi xe đi khắp đường lớn ngõ nhỏ quen

thuộc, cuối cùng xuống bến bất kỳ nào đó, đối diện với phong cảnh xa lạ. Nhưng rất nhiều lúc đây chỉ là suy nghĩ không thiết thực.

Xe bus không nhất định có không gian riêng tư cho hai người, mà khả năng là chen lấn kín mít, cảnh bên ngoài chưa chắc là mặt trời ấm áp, có khả năng là mưa phùn liên miên.

Nhưng hôm nay lại là một ngày chủ nhật nắng đẹp, cùng Đường Vũ ngồi trên xe bus, đi qua đường lớn ngõ nhỏ, cuối cùng vẫn là dừng ở con dốc trước Nhất Trung, cùng ngồi xuống quán nhỏ bên đường ăn món ăn vặt, nhìn cô rụt rè cầm miếng bánh cắn nhỏ như con thỏ xinh xắn đang gặp củ cà rốt thật động lòng người, đưa cho Đường Vũ một que kem, nhìn cảnh mê người khi cô thè cãi lưỡi nhỏ liếm que kem, cảm thụ mùi vị thuần chất ấy càng hồi vị hơn một ly cà phê.

Lắm lúc thì lý trí thành thục tới phát sợ, lúc thì lại ngây thơ hồn nhiên hơn như trẻ con, Đường Vũ thực sự cô gái khiến người ta càng tìm hiểu càng si mê.

Thấy Tô Xán nhìn mình với ánh mắt nghi ngờ, Đường Vũ ăn một miếng kem hất cằm lên thách thức: - Sao, mình ăn kem thì lạ lắm à?

- Không, không, rất đẹp. Tô Xán chối phắt:

Đường Vũ hơi đỏ mặt, nói cho cùng cô chưa bao giờ cùng người khác ngồi ở quán ăn vặt bên đường thưởng thức những "món ngon" này, nên không kiềm chế được.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 55: Quyết định ngặt nghèo

Một thanh niên đạp xe địa hình từ con phố phía trước phóng tới, đèn xanh, dòng xe qua lại chặn thanh niên đó ở đầu kia, cùng lúc đó Tô Xán tình cờ nhìn thấy thanh niên chống chân dừng xe đầu đường, không ngờ là Trần Xung.

Khi Trần Xung gây tội, cha mẹ hắn chạy chọt khắp nơi, bản thân hắn cũng chưa tròn 18, cho nên giáo dục là chính, không truy cứu trách nhiệm hình sự, song cuộc đời học sinh của hắn cũng chấm dứt.

Lúc này đây cả hai bên đều phát hiện ra đối phương, Trần Xung nhìn thấy Tô Xán, nhìn thấy Đường Vũ, nghĩ tới tình cảnh của mình, mặt sầm xuống, một con dao từ ống tay áo hắn tuột xuống, nắm trong tay.

Đường Vũ hiển nhiên không hay biết nguy cơ đang tới, vẫn hào hức nhìn quanh.

Chạy hay không chạy?

Y sẽ làm gì đây? Kéo bạn gái bỏ chạy hay là cầu xin minh? Trần Xung hơi đánh mắt về phía Đường Vũ sau đó lại nhìn thẳng vào Tô Xán, cười gằn đầy hung ác, ý tứ rất rõ ràng.

Không, không thể bỏ chạy được!

Tiếp đó Tô Xán nắm lấy tay Đường Vũ bên cạnh, trong lúc cô hơi ngạc nhiên, mỉm cười với Trần Xung.

Trần Xung ngớ người, hắn vốn tràn ngập căm hận Tô Xán, hận thù này là di dời từ ghen tỵ và trả thù Mậu Tiểu Thì, kỳ thực lúc đâm dao vào bụng Tô

Xán, hắn biết thời khắc đó, cuộc đời của hắn đã hết.

Hiện giờ hắn sắp rời thành phố này, nhờ vào mối quan hệ của mẹ hắn, một ngôi trường loại ba ở vùng ngoài chấp nhận hắn, trước khi đi, hắn đạp xe quanh thành phố, hoài niệm nơi mình từng yêu, từng hận, từng điên cuồng.

Tròng hắn vốn xám xịt, dù xung quanh đầy ánh nắng, nhưng vì Tô Xán và Đường Vũ nắm tay nhau, hắn như thấy chút ánh sáng.

Vậy là Đường Vũ mà Nhạc Tử Giang si mê không ngờ tới với y rồi sao, mình sẽ dùng con dao trong tay này hủy hoại nó?

Đường Vũ má nóng lên, tay khẽ bóp mu bàn tay Tô Xán, bề ngoài làm như không có chuyện gì xảy ra.

Đèn xanh chuyển sang đèn vàng, rồi đỏ, dòng xe trước mắt dừng lại.

Trùng Xung nhấn bàng đạp, lướt qua bên người bọn họ, sau đó biến mất đầu phố bên kia.

Lúc Trần Xung đạp xe qua, Đường Vũ không kìm được đưa tay bịt miệng, người xung quanh không hiểu sao cô gái này phản ứng lớn như thế.

Đường Vũ kinh sợ nhìn Tô Xán, giờ mới hiểu trước đó y lựa chọn ngặt ngèo thế nào.

Ánh sáng dìu dịu, khúc nhạc trữ tình nhẹ nhàng sâu lắng, tạo nên bầu không khí lãng mạn êm đềm, nhưng lòng Đường Vũ lúc này chẳng nhẹ nhõm, cô múc từng thìa đá bào cho vào mồm, như áp sợ hãi chưa tan trong lòng:

- Bạn đoán được Trần Xung sẽ không xông lên báo thù sao?

- Không đâu, thực ra có một tích tắc Trần Xung hắn là muốn xông tới.

Tô Xán nghĩ rồi lắc đầu.

Tay Đường Vũ khựng lại, người không trải qua chuyện khi đó ở trường học không hiểu được Trần Xung rút dao đâm Mậu Tiểu Thì khủng khiếp cỡ nào, toàn bộ người chứng kiến chỉ nghĩ nếu khi đó mình là mục tiêu của con dao kia là mặt đã trắng bệch.

- Zues lấy bùn nặn ra một mỹ nữ, đặt tên là Pandora. Pandora có một cái hộp Pandora, thiên thần nói với nàng, trong hộp chứa đồ tà ác nhất trên đời, dứt khoát không được mở ra! Còn Pandora giống các cô gái khác, tràn ngập tò mò với thứ thần bí, cuối cùng nàng mở hộp ra, thế là đủ các thứ họa hại như bệnh tật, tội ác, ghen tỵ ... Bay khắp thế giới. Từ đó nhân gian đầy điều xấu xa và tai nạn.

Tô Xán cười nhẹ:

- Đó chính là "tâm lý nghịch phản " cũng gọi là "tâm lý đối khác", đó là một loại trạng thái tâm lý khi con người vì bảo vệ tự tôn, mà có thái độ hành vi trái ngược với sự việc sự vật.

Gần đây Tô Xán rảnh rồi là đọc tác phẩm hành vi tâm lý học, liên tưởng cảnh trước đó nói:

- Trần Xung đang ở trong loại trạng thái tâm lý đối kháng mâu thuẫn cực đoan, nhìn thấy mình sẽ phẫn nộ, vì hắn nếm hậu quả vì hành động ở trường học, nhưng tự tôn trong lòng làm hắn bình tĩnh lại từ trong trạng thái kích động, càng ý đồ tìm nguồn phát tiết uất ức trong lòng. Mình làm gì? Thực ra mình chẳng làm gì, chỉ dùng biểu hiện cho hắn biết, mình không phòng bị, cũng không có năng lực phản kháng, hắn muốn làm gì cũng được.

Đường Vũ bất giác che miệng:

- Bạn làm thế quá mạo hiểm.

Nếu như Tô Xán lúc đó tỏ ra đề phòng, hoặc kéo Đường Vũ chạy có lẽ là chuyện khác.

- Đúng là mạo hiểm, có điều mình đã cố gắng khống chế sự mạo hiểm chuyện này xuống mức thấp nhất rồi.

- Nếu như lúc ấy hắn bất chấp tất cả xông tới thì sao?

Đường Vũ chưa hoàn hồn:

- Mặc dù lúc ấy mình giả vờ chẳng hề để ý, có điều vẫn chú ý tới nhất cử nhất động của hắn, nếu hắn mà có hành động, mình sẽ kéo bạn hét lớn chạy ngay.

Tô Xán chẳng hề biết xấu hổ nói:

- Lúc ở trong trường học Trần Xung ở trang thái kích động mất lý trí mới làm thế, ở ngoài đường hắn không dám hành hung đâu.

- Tóm lại là chúng ta làm gì không quan trọng, chỉ cần hắn làm gì là chúng ta sẽ chạy chứ gì?

Đường Vũ bị Tô Xán chọc cười, thật là nói ra một đống lý do, cuối cùng kết quả vẫn là chạy.

Thế nhưng trong lòng không khỏi đánh giá cao Tô Xán thêm một phần, đối diện với nguy cơ có thể bình tĩnh xử lý như thế, chững chạc mà hài hước, chẳng trách đám con gái trong lớp thích vây quanh cậu ấy như thế, đại khái khó có cô gái nào không bị thu hút, mình chẳng phải cũng thế sao.

Đường Vũ đưa mắt lườm Tô Xán, thấy y cũng đang ngẩng đầu nhìn mình, hàng mi cong cong cụp xuống, lòng khẽ xao động quay đi, song lại không kìm được liếc y một cái thật nhanh.

Cái cụp mắt ấy tình ý không xiết, mê ly hơn cả lời bày tỏ, lay động hồn phách, song chi tiết nhỏ tựa hồ chưa vào giai đoạn yêu đương này khiên hai nam sinh ở hướng sáu giờ và tám giờ trong quán trà sữa ưỡn thẳng bàn lên, một anh chàng hơi béo gọi kém đắt nhất trong quán, trong khi bàn hắn đã có ba cốc trà sữa, vừa rút chiếc Nokia ra vờ vịt bấm bấm, hi vọng được mỹ nữ ghé mắt.

Không hề có gì đáng chê trách cả, đó là tuổi thanh xuân vụng về ngốc nghếch, hoang đường và nực cười, nhưng rất đáng trân trọng.

Đường Vũ đi tới đâu cũng là tâm điểm chú ý, chắc mấy chốc đám nam nữ trong quán xì xầm bàn tán:

- Cô gái kia hình như là học sinh Nhất Trung chúng ta, rất có tiếng ở khối Cao Trung, tớ thấy rồi.

- Nhất Trung đúng là mỹ nữ như mây, nếu ở Nhị Trung bọn mình, chẳng có ai xinh đẹp hơn, mỗi Liễu Mộng Ly năm thứ hai cao trung là có thể so được thôi.

- Khỏi khoe, ai chẳng biết Liễu Mộng Ly là hoa khôi toàn bộ Nhị Trung, mình thấy chưa chắc đã so được với chị ấy, có điều Liễu Mộng Ly có bạn trai rồi, còn gái này và nam sinh kia trông không giống một đôi, có lẽ nam sinh này đang theo đuổi.

- Rõ ràng không xứng, chẳng có gì nổi bật, lại thêm anh chàng si tình khốn khổ.

- Mình cũng nghĩ thế, thực sự không có cơ hội nào hết.

Quán trà sữa này bề ngoài là kiến trúc thời Minh Thanh, nhưng bên trong trang hoàng không tệ, phá hết chi tiết rườm rà, tạo thành đại sảnh thoáng đãng, bày tám cái bàn, chủ quán rất hiểu phối hợp ánh sáng, sáng tối đan

xen, không khí ấm áp lãng mạn, cực kỳ thu hút học sinh ở gần, dù là ngày nghỉ, quán vẫn kín khách.

Ở nơi này Tô Xán rõ ràng rõ ràng bị đám học sinh xung quanh phán "tử hình".

Đường Vũ không nhịn được cười, đám học sinh này nói rất nhỏ, nhưng chỉ cần để ý là nghe thấy được, nghe thấy Tô Xán bị đám nam nữ sinh kia chê bài, trong lòng có chút thú vị, y sẽ làm gì đây, chẳng lẽ đi từng bàn tranh cãi với người ta? Tưởng tượng Tô Xán lúc nào cũng mặt lạnh nhạt đi cãi nhau mấy học sinh khác, Đường Vũ đã thấy buồn cười.

Tô Xán làm ra vẻ không quan tâm, nhưng Đường Vũ biết Tô Xán rất để ý, cậu ấy đập bóng rổ sưng tay lên vì ai? Tuy Tô Xán có nói muôn vàn lý do, nhưng Đường Vũ hiểu hết. Lần đầu hai người nắm tay, còn chẳng bởi vì bị Nhạc Tử Giang kích thích, nếu không chả biết đợi tên đầu gỗ này tới bao giờ, nghĩ tới đó cô bất giác đỏ mặt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 56: Đừng làm thế

B

ị một đám nhóc con trêu chọc, ít nhiều làm Tô Xán bất mãn, nhất là bàn đối diện có đôi nữ sinh đút kem cho nhau, lại còn thi thoảng nhìn về bàn bọn họ, ý đồ quá rõ ràng.

Lại nhìn Đường Vũ cúi đầu nín cười, bộ dạng vui mừng trên đau khổ của người khác, khóe môi Tô Xán hơi nhếch lên.

Ý thực được nụ cười của Tô Xán có chút tà ác, Đường Vũ không kìm được nắm chặt tay, ánh mắt Tô Xán lúc này trong veo, nhưng lại có dấu hiệu không lành.

Tô Xán đột nhiên đưa tay ra, khẽ giữ lấy cái cằm thon thon của Đường Vũ, sau đó đứng dậy, hơi cong người về phía trước, hành động này làm chủ quán trà sữa đang lau bàn cũng ngừng động tác, nhìn về phía họ.

Góc bốn giờ, sáu giờ, chín, giờ, mười giờ cùng với cả hai cô gái đang đút kem cho nhau hoàn toàn không tập trung được vào đề tài mình đang nói nữa, miệng vẫn mở ra đóng vào, bản thân không biết mình nói gì, đối phương cũng không nghe thấy.

Thành phố Hạ Hải, mùa xuân, quán trà sữa, không khí như bị hút sạch, tất cả nhìn về một phương hướng, trong quán cà phê chỉ có tiếng thở nặng nề kích động.

Hôn môi sao? Chủ quán hơi hoảng hốt, cô gái kia thoáng như cánh hoa năm xưa, chàng trai này làm chuyện năm xưa mình không dám làm, cho nên ông ta mở quán trà sữa này, chỉ vì một hoài niệm.

Hôn xuống, mới coi như thực sự xác lập mối quan hệ giữa hai người, Tô Xán nhìn đôi mắt Đường Vũ, cô gái từng khiến mình vấn vương đêm này.

Đầu Tô Xán áp sát dần, từng chút từng chút một hướng tới cánh môi hồng đỏ mọng ướt át của Đường Vũ, đây là mộng tưởng cả đời của bao người, thế nhưng lúc này mình chỉ nhích tới một chút là đạt được, giờ mình cám ơn ai đây ông trời hay thái thượng lão quân.

Có lẽ không phải cám ơn ai cả, thực sự cần cám ơn là đôi tay dám nắm lấy tất cả của chính mình.

Đường Vũ ngẩng đầu lên ngây người mở to đôi mắt trong sáng theo từng động tác khinh nhờn của Tô Xán, nhìn y đứng dậy, nắm lấy cằm mình, rồi cúi xuống, càng ngày càng gần, hơi thở làm tim cô tăng tốc, với nhiệt độ cánh môi.

Định dùng cách này cướp mất nụ hôn đầu của mình sao?

Trái tim thời khắc này như không đập nữa, có cảm giác thở không thông chớp mắt bóp chặt tim cô, hơi thở tạm thời ngưng lại, đôi mắt Tô Xán chứa sự chinh phục và chiếm hữu cường liệt, làm cô có cảm giác bị ngược đãi.

Khi xung quanh chờ đợi, giới hạn nội tâm của Đường Vũ bị phá tan, đúng lúc Tô Xán gần chạm vào được hai cánh môi ngọc ngà của cô thì Đường Vũ đột nhiên bừng tỉnh, hoảng loạn quay đi:

- Không!

Đường Vũ ôm ngực, giữ lấy trái tim sắp vọt ra ngoài, bầu ngực tròn trịa phập phồng kịch liệt, gần như nói giọng van nài:

- Đừng như thế được không?

Người trong quán trà sữa chăm chú nhìn cảnh này có cảm giác như hư thoát, thời khắc này Đường Vũ vừa thẹn thùng vừa tội nghiệp, bọn họ vừa cuồng nhiệt muốn thấy cảnh hôn lãng mạn, lại thở phào vì nó không diễn ra, lòng nảy sinh mâu thuẫn kịch liệt.

Mọi người xung quanh tỉnh lại, vỗ ngực, không ít nam sinh thầm mắng, nếu hôm nay mà hôn được, bọn này tối nay làm sao mà ngủ được!

Cóc ghẻ muốn ăn thịt thiên nga, chắc chắn đối diện với vận mệnh bi thảm bị từ chối thôi.

- Xin lỗi.

Giọng Đường Vũ lí nhí, giống như sợ không cẩn thận làm vỡ một món đồ thủy tinh mỏng manh.

Tô Xán nắm lấy tay cô:

- Không sao, mình quá lỗ mãng rồi, chỗ này ầm ĩ quá, bọn mình đổi chỗ khác đi.

Đường Vũ cảm động, cậu ấy luôn làm người ta động lòng như thế, nhưng mình làm vậy không làm cậu ấy thương tâm chứ?

Hai người đi từ lúc mặt trời còn rực rỡ tới khi ánh sáng còn le lói, hương chương bên đường vì gió lạnh mùa xuân làm rụng vài cái lá, lả tả rơi xuống, xoay trên mặt đất hai vòng, lướt qua chân bọn họ.

Xa xa là rặng núi, bầu trời xanh nhạt bao la, ánh mặt trời xuyên qua rặng núi di chuyển theo bước chân bọn họ, ánh vàng nhạt chiếu tường quân khu vũ trang, chiếu lên hai gò má non nớt, đường thi thoảng có xe hơi hoặc xe máy chạy qua.

Ngồi trong căng tin là ông già luôn mặt cái áo cũ kỹ kia, nơi này đồ ăn sáng làm học sinh xung quanh khen không ngớt miệng, đến buổi tối sau mười giờ chuyển thành bán đồ nương, tuy không phải đứng đầu thành phố, nhưng ít nhất ở khu này rất có tiếng.

Tô Xán và Đường Vũ vào một quán nhỏ gọi hai bát sa oa, hơi nóng trong quán bốc lên làm cửa kính phủ hơi nước.

Cô phục vụ beo béo hình như quen Đường Vũ, thấy cô đi vào liền chào hỏi niềm nở:

- Đường Vũ, lâu quá rồi, chị nhớ em lắm đấy.

Đường Vũ nở nụ cười, khẽ ôm lấy cô phục vụ chẳng nề hà đôi tay dầu mỡ, chi tiết nhỏ ấy thôi cho thấy nội tâm chân thành ấm áp của cô gái này, đồng thời Tô Xán đoán, nhà Đường Vũ chắc là ở gần đây lắm rồi.

- Như mọi khi nhé.

Cô phục vụ liếc nhìn Tô Xán đi cùng Đường Vũ, cười đầy ẩn ý, ra chiều hiểu hết rồi.

- Vâng, như mọi khi.

Đường Vũ và Tô Xán đi vào bàn, giải thích:

- Cha mẹ mình hay vắng nhà, nên mình thường xuyên tới đây ăn đỡ phải nấu nướng.

Con đường này nằm ở phia tây bắc thành phố, đây là khu trung tâm đầu tiên của thành phố, về sau Hạ Hải dần phát triển, trung tâm kinh tế di chuyển sang phía đông nam, ở đó có đường sắt, trục giao thông chính, phát triển rất nhanh, các bệnh viện, đơn vị hành chính cũng chuyển dời, có điều tới giờ khu vực Tây Bắc vẫn mang dấu tích trung tâm một thời.

Vị phở rất chính tông, bên trên trải một miếng thịt dầy đỏ thẫm, làm người ta nhìn đã thèm.

Thị bò hầm nhừ, nhưng không nát, nhai rất thích, một bát to này có thể thay bất kỳ bữa cơm nào trong ngày, vậy mà chỉ mất ba đồng, tuy nói khi đó ba đồng là đắt lắm rồi, trước kia nhà Tô Xán cuối tuần nấu một bữa phở thôi cũng là hành vi xa xỉ.

Khi đó cha mẹ chỉ là công chức bình thường, tiền lương duy trì sinh hoạt đã khó, lại còn phải nuôi Tô Xán ăn học, gia cảnh luôn khó khăn, sơn hào hải vị là thứ xa vời, một bát phở bò đã cám dỗ lắm rồi, phở bò của Hạ Hải, giống như mỳ thịt bò của người Lan Châu, miến thịt lợn của người Đông Bắc, phao mô thịt dê của người Thiểm Tây, đều làm người ta chảy nước dãi.

Có điều khi Tô Xán còn nhỏ, cuối tuần ăn ba bát phở giá 9 đồng rõ ràng vượt ngoài dự toán gia đình, cuối tuần Tô Xán dạy rất sớm, cầm cái rổ nhiệt tình chạy đi mua phở, chỉ hai bát thôi, nhưng chủ quán rất tốt bụng, múc nước đầy bát, có khi cho thêm ít xương hầm, mang về nhà ba người chan thêm cơm nguội ăn phở, một ít muối ớt gặm xương là hạnh phúc tuyệt vời.

Bây giờ cuộc sống vật chất dần trở nên phong phú, song không thể tìm được cái không khí và cảm giác kinh điển đó nữa.

Nhìn Đường Vũ ăn là chuyện rất hưởng thụ, cánh môi hồng mọng mở ra, cắn một miếng thịt, sau đó đũa gắp sợi mỳ cho vào miệng, trước kia Tô Xán không cảm thụ được hàm nghĩ của câu "tú sắc khả san", hiện nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Đường Vũ qua làn hơi nóng bát phở, Tô Xán hiểu rồi.

*** Đại khái sắc đẹp có thể làm người ta no.

Húp hết bát canh, phun ra hơi nóng sảng khoái, Tô Xán định đi trả tiền, nhưng Đường Vũ đã lấy ví ra trước, dứt khoát không cần Tô Xán thể hiện phong độ con trai, nhưng cô phục vụ lại lấy tiền của Tô Xán, cười hì hì:

- Làm gì có chuyện con gái trả tiền, tất nhiên là bạn trai phải trả rồi.

Đường Vũ mở miệng, định giải thích, đại khái thấy không cần giải thích, còn Tô Xán thì có thiện cảm hẳn với cô phục vụ beo béo này.

Ra ngoài quán, ánh mặt trời chẳng còn mấy, buổi hẹn hò lần đầu tiên của bọn họ sắp kết thúc.

Quá nhanh.

Đúng là làm người ta lưu luyến.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 57: Nụ hôn đầu

Tô Xán cùng Đường Vũ đi chậm rãi, xuyên qua một cửa hàng hoa qủa, một hiệu sách, rẽ vào một con đường yên tĩnh, bãi sẽ lộ thiên bên ngoài có không ít xe đỗ, đều là xe hơi thẫm màu, không ngờ còn thấy một cái Hồng Kỳ, một cái Passat, còn có cả chiếc Mercedes đời 95 thì phải.

Tô Xán hơi ngạc nhiên, đây là con đường nhỏ rẽ từ đường cái xuống, vườn quả, tường cao cùng đình viện u tĩnh tạo thành vùng trời riêng biệt, trước kia Tô Xán đi qua nơi này, nhưng chưa bao giờ rẽ vào.

Tô Xán không hiểu kiến trúc, nhưng bố cục này làm người ta có các giác khoáng đạt mà trang trọng.

Rất nhiều người thông thuộc quê hương của mình, nhưng vẫn có những nơi đặc biệt mà người sống ở nơi đó cả đời chưa bao giờ tới.

Ở thành phố nhỏ này, doanh nghiệp đang ở giai đoạn khởi đầu chứ chưa tới giai đoạn hưởng thụ, khu dân cư có cả Hồng Kỳ, Mercedes thì tuyệt đối không phải bình thường.

Phía trước có một ngồi nhà đang xây, cao tới sáu tầng, phong cách xây dựng khác hẳn kiến trúc phổ biến của Hạ Hải thời đầu, không phải kiểu chung cư thang máy mà sau này Tô Xán quen thuộc, nhưng chắc chắn là tiến bộ nhất hiện giờ. Tô Xán nhớ tới một công ty kiến trúc khá có thực lực, trước kia cũng tham gia đấu thầu thi công quảng trường Tinh Hải, bọn họ đưa ra tư cách là xây nhà thương phẩm cấp bốn sao ở Hạ Hải, xem ra chính là tòa nhà trước mắt đây.

Nhà của Đường Vũ càng ở sâu bên trong, kiến trúc ngoài trông khá cổ xưa, nhưng không có cảm giác lỗi thời.

Hai người đi tới cảnh cổng lớn, biển treo " khu tập thể cục tử pháp Hạ Hải", Đường Vũ xoay người lại nói với Tô Xán:

- Tới rồi.

Lúc này ánh mặt trời cuối cùng chưa tắt xuyên qua cành cây, chiếu tới ngã rẽ, trên đầu là áng mây nửa tối nửa sáng ánh hoàng kim dần phôi pha.

Đường Vũ nhìn Tô Xán chăm chú, nội tâm dần trở nên sống động.

Một số việc, một số ký ức chỉ trong chớp mắt, song mất rất nhiều thời gian quên đi.

Ý đồ của Tô Xán ở quán trà sữa, dù tiếp đó bọn họ đi dạo phố khắp nơi, cố gắng quên đi thời khắc xấu hổ nữa, nhưng những khoảnh khắc trầm mặc, đốm lửa đó lại bùng lên trong lòng.

Đường Vũ yêu kiều đứng đó, hai chân khép lại, ánh mắt côi lệ không thua ráng đỏ trên trời, lòng nghĩ, hôm nay mình từ chối cậu ấy trước mặt bao người, khiến người ta cười nhạo, con trai rất sĩ diện, có làm cậu ấy tổn thương tự tôn không?

Nhìn thấy ánh mắt bối rối của Đường Vũ, trái tim trước đó có chút tắc nghẽn, lúc này bị xua hết, bởi vì mình trong sinh chuyển biến rất nhiều thứ, cùng vận mệnh đang hướng về phía trước kia chưa từng có, lòng không khỏi có chút đắc ý xốc nổi.

Hôm nay ở quá trà sưa, lòng đột nhiên kích động, thấy tình cảm giữa mình và Đường Vũ đã thoát khỏi gông xiềng thời gian, đủ để ngạo nghễ chúng sinh rồi.

Muốn dùng phương thức này xác lập quan hệ chính thức với Đường Vũ, để kẻ hoài nghi, nhạo báng, mỉa mai, thậm chí chỉ tích được chứng kiến y thay

đổi lịch sử.

Nhưng y quên mất rồi, y có thể lờ đi nhều thứ, nhưng Đường Vũ bây giờ chỉ là cô nữ sinh mười bảy tuổi mà thôi, cô còn rụt rè và giới hạn, huống hồ cô còn khác người như vậy.

Lúc đó mình không bị ăn một cái tát, không khiến Đường Vũ phản cảm đã là may mắn trong bất hạnh rồi, ít nhất hôm nay không mất mặt quá mức.

Mình làm sao thế này, đối xử với Đường Vũ phải dùng tấm lòng chân thành, không thể cấp tiến được, mình quá chú tâm muốn thay đổi lịch sử, mà quên đi cảm thụ của cô ấy rồi.

Tô Xán cười áy náy, nói:

- Vậy mình về đây, chúc bạn có giấc mơ đẹp.

Đường Vũ bóp chặt bàn tay hai bàn tay để trước bụng, vừa rồi mới có quyết định quan trọng, đột nhiên quên mất.

Tô Xán xoay người, đi theo hàng rào song sắt.

- Đợi đã!

Tô Xán nghe thấy tiếng bước chân vội vàng, quay người lại, thân thể nhẹ nhàng của Đường Vũ đã nhào tới, một tay đặt lên ngực y, dựa đà, chân hơi nhón lên, hôn lên môi Tô Xán.

Nụ hôn đầu không được ngọt ngào như trong phim ảnh, vì Đường Vũ quá căng thẳng, lao quá nhanh, nên nói chính môi hai người va vào nhau, chỉ cảm thấy đau đau.

Không hoàn hảo, không như tưởng tượng, nhưng dù sao là nụ hôn đầu của hai người, vụng về nhưng đáng trân trọng.

- Thế … không được giận nữa nhé.

Đường Vũ mặt đỏ như hòn than, dùng giọng mũi nói, cặp mắt như mặt nước hồ thu mê hoặc khôn tả.

Tô Xán tất nhiên không giận Đường Vũ, nhưng sao có thể thỏa mãn nụ hôn vội vàng như vậy, ngửi mùi hương tỏa ra từ cơ thể nóng ấm còn dựa sát vào người mình, không kìm được, vòng tay ra sau đầu Đường Vũ kéo sát lại, hôn lên cánh môi hồng.

Hai bờ môi chạm nhau, Đường Vũ khẽ run rẩy, xúc cảm này làm cô váng vất như say sóng, Đường Vũ có chút bối rồi, theo bản năng muốn giãy dụa từ chối, song cái đầu bị Tô Xán ghì chặt, cánh môi đỏ đã hoàn toàn bị lấp kín.

Tim Tô Xán đập nhanh vô số lần, cảm giác ẩm ướt từ đôi môi kia khiến y ngây ngất, nhẹ nhàng tách môi cô ra, đưa lưới vào, chiếc lưỡi của Đường Vũ như nhận được lời mời gọi vô hình, môi dần dần tách ra cho Tô Xán tiến vào khám phá.

Thời gian như ngừng trôi, cả hai say sưa trong nụ hôn bất tận, hai cơ thể dán sát vào nhau, Tô Xán cảm thụ bầu ngực êm ái, phập phồng của Tô Xán áp lên ngực mình, tay phải từ gáy lần xuống cổ, vai, dừng lại, xoa nhẹ, rồi hướng tới đồi ngực mềm mại, chậm chạp chạm vào vuốt ve, ngực thiếu nữ mới mười bảy tròn trịa và êm ái vô kẻ, nhưng sờ cách một lớp áo, cảm giác sút giảm đi rất nhiều, y tham lam đưa tay luồn qua cổ áo Đường Vũ.

Đáng tiếc lúc này Đường Vũ sực tỉnh, giữ lấy cổ áo, ánh mắt đong đưa xao động, bị y hôn tới mềm nhũn người, má hồng rực, tay giữ cổ áo, đôi mắt mê ly còn chút nào của băng xuyên mỹ nhân.

Hai người cứ thế đứng nghe tim đập của nhau, được một lúc cảm xúc dần lắng dịu, Đường Vũ lí nhí nói:

- Nhà mình gần đây rồi, vào chơi không?

….

Ở phía bên kia được có hai nam nữ trung niên n hìn xuyên qua cành cây, thấy Tô Xán và Đường Vũ, họ dừng lại, hiển nhiên là không quấy rầy đôi tiểu tình lữ quyến luyến.

- Hả?

Nữ tử trung niên phát hiện ra:

- Cô bé kia chẳng phải con Lão Đường à?

Nam tử ghé tới nhìn, gật đầu:

- Đúng rồi, thật không ngờ cô bé đã có bạn trai, nhà họ Dương luôn muốn cưới cô bé về làm con dâu, ài thời gian trôi qua nhanh quá, vừa mới còn bé xíu mà thoát cái đã có bạn trai.

Nữ tử thu ánh mắt lại:

- Mục Tuyền nay ở sở tư pháp tỉnh, một tháng mới về nhà hai ba lần, Lão Đường lại quanh năm bận rộn làm ăn không có nhà, con bé nhất định sẽ rất cô độc, xinh đẹp ưu tú đến mấy cũng cần có người bên cạnh, có bạn trai cũng là bình thường. Mà em thấy cậu bé đó không tệ, đôi tiểu tình nhân này thật xứng đôi vừa lứa. Anh đấy, trước kia lừa người ta cũng chẳng thấy quyến luyến người ta như vậy.

….

- Tới nhà bạn!!!

Niềm vui của Tô Xán chưa kịp dâng trào thì chuyển thành lo lắng, thử nghĩ mà xem vừa mới hôn con gái nhà người ta, lại được mời tới nhà có ý nghĩa

thế nào, có đứa con trai nào có thể bình tĩnh nổi. Tô Xán nhìn lại mình:

- Ăn mặc thế này có sao không?

Lần đầu gặp cha mẹ Đường Vũ , Tô Xán muốn để lại ấn tượng thật tốt, hôm nay ăn mặc thế này đi chơi thì được, nếu gặp người lớn, có hơi xuồng xã.

Đường Vũ như chẳng hề quan tâm tới lo lắng của Tô Xán, quay người đi trước:

- Mình thấy thế là được rồi.

Được rồi? Tô Xán căng thẳng, y chưa bao giờ có kinh nghiệm này, không biết phải làm sao:

- Vậy có cần mình mua ít quà gì đó không?

Đường Vũ không quay lại, đáp:

- Không cần đâu.

Tô Xán làm sao cũng thấy cứ thế này tay không tới nhà Đường Vũ không ổn tẹo nào, lúc này y hoàn toàn rối trí rồi, đứng yên tại chỗ một lúc, Đường Vũ đã đi được một đoạn, vội đuổi theo hỏi:

- Không cần sao?

- Không cần, vì cha mẹ mình làm gì có nhà.

Giọng nói cố nén cười của Đường Vũ là Tô Xán xém ngã ngửa, nha đầu này trêu chọc mình thành nghiện mất rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 58: Mình đi tắm đây

Tô Xán có thể không để ý tới ông già gác cửa ánh mắt cổ quái nhìn y và Đường Vũ, nhưng không thể không để ý mấy đứa nhóc con chơi trên bãi cỏ dùng ánh mắt gần như thù địch nhìn y, bảy tám đứa nhóc con chơi vài nhau, trong đó có mấy đứa con trai lớn hơn khoảng lên sơ trung rồi nhìn thấy Đường Vũ lập tức nấp sau lưng bạn, cứ như nhìn thấy cô là chuyện đáng sợ lắm.

- Chị Đường Vũ.

Một cô bé vẫy tay với Đường Vũ, mắt nhìn Tô Xán một lượt rồi thè lưỡi ra làm cái mặt quỷ.

Con nhãi này! Tô Xán nhìn ra được từ trong thái độ của bọn nhóc, cho dù ở trong khu tập thể nhà mình, của cô cũng khá tách biệt, nên đám nhóc kia dù ngưỡng mộ cũng không dám tới gần, hiện Tô Xán đi sóng vai với cô, bất kể có quan hệ gì, chắc chắn sẽ thành đối tượng thù địch của đám "hộ hoa sức giả".

Đường Vũ cười với cô bé, không ôn nhu như với Tô Xán, mang chút xa lạ, chỉ nụ cười đó đã khiến mấy thiếu niên đỏ mặt. Cô bé càng hưng phấn.

Tới mức đó không? Tô Xán cười khổ nhìn Đường Vũ ở bên, hắn là cô rất ít chơi với đám thiếu nam thiếu nữ này, ngay cả cười cũng rất ít, lắc đầu cùng Đường Vũ đi về cửa chính.

Trên cửa sắt có khóa điện tử và điện thoại, Đường Vũ ấn mật mã, cửa mở ra, đi vào một tòa nhà.

Tới tầng năm Đường Vũ lấy chìa khóa ra mở cửa, Tô Xán bổng nhiên cảm thấy căng thẳng.

Không ngờ mình sắp vào nhà Đường Vũ rồi? Có phải là nằm mơ không?

Vào cửa liền ngửi thấy hương thơm khô ráo, đèn trần bật sáng, một thùng nước màu huỳnh lam, bên trong có hình đôi cá hôn môi nhau, rất thú vị. Một hàng dép chỉnh tề đặt trên giá, mỗi đôi có thể cảm giác được bàn chân nhỏ nhắn của cô, cởi giày ra, Đường Vũ lại lấy đôi dép to chắc của cha cô, đi loẹt xoẹt vào phòng khách, khiến Tô Xán có cảm giác chân thật.

Phòng khách phải to gấp đôi phòng khách nhà Tô Xán.

Tô Xán có chút hoảng hốt, đèn trần bên trên làm bằng pha lên, chiếc TV Panasonic to tới 50 inch, hai cái thùng nhạc cao bằng cả người, trên tường treo ít tranh, còn có bình hoa cực lớn, trên bàn là bộ dụng cụ pha trà, ấm trà như cái đồng hồ một mặt in (Đại Niết Bàn Kinh), một nửa in (Ban Nhược Ba La Mật Tâm Kinh).

Đượng Vũ tới máy nước lọc lấy nước, sau đó đưa cho Tô Xán, có thể nhìn ra nhà Đường Vũ không hay có khách, vì cô không cốc uống nước mà là dùng ly thủy tinh vừa rửa xong.

Trông Đường Vũ mang cốc nước tới rất giống đại gia khuê tú từ trong tranh sơn thủy đi ra, Tô Xán có chút bất an hỏi:

- Cha mẹ bạn bao giờ mới về?

Ghế sô pha trắng sữa riềm bằng kim loại mạ vàng, trông vừa cổ điện cao nhã lại hiện đại, ngồi trong phòng khách cảm giác như u lan trong sơn cốc, thêm vào đôi mắt mê ly của Đường Vũ, làm đầu y hiện ra ý cảnh bài thơ Thanh Bình Điệu.

Bên hiên hương thoảng ngất ngây

Tiên nương trong giải lụa mây tuyệt vời

Phải chăng đã gặp đâu rồi

Không trong Quần Ngọc chắc nơi Dao Đài

- Mẹ mình làm việc ở ngoài, thời gian về nhà rất ít, về nhà cũng không lâu, cha mình hôm qua mới đi, khả năng thứ tư mới về.

Đường Vũ mỉm cười đáp:

- Nói cách khác thời gian này nhà bạn không có ai, chỉ có một mình bạn?

Tim Tô Xán không thể không đập thịch một cái.

Đường Vũ đỏ mặt gật một cái, đại khái từ ánh mắt Tô Xán nhận ra điều gì.

Tô Xán nhìn thấy trong thùng rác có không ít túi mỳ ăn liền, Đường Vũ thường xuyên ở nhà một mình, không chỉ lạnh lùng với người ngoài, có lẽ trong nội tâm cô cũng vô cùng cô độc.

Chưa bao giờ mình đi sâu tìm hiểu Đường Vũ, đời sau chỉ nhìn thấy hào quang chói mắt của cô, còn về tính cách lạnh lùng, người không biết cho rằng cô kiêu ngạo, nhưng vì không khí và hoàn cảnh gia đình hắn tạo nên nguyên do sự cô ngạo của Đường Vũ.

- Bạn thường xuyên ăn mỳ gói à? Như vậy dinh dưỡng không tốt, trong tủ lạnh có rau không, lát nữa mình làm bữa khuya cho bạn.

Tô Xán đau lòng lắm, có điều câu này có hàm ý, biểu thị y có thể ở lại lâu một chút.

- Ừ.

Đường Vũ khẽ gật đầu, hàng mi dài run run, hai người rơi vào im lặng, đây mới là chuyện xấu hổ nhất, cảnh tưởng xảy ra trước cửa khu tập thể hiện lên trước mặt.

- Xem phim không?

Đại khái không chịu được loại không khí xấu hổ này, Đường Vũ hỏi:

- Được.

Tô Xán cũng chẳng khá hơn.

Đường Vũ đi tới lấy đĩa trong túi đựng đĩa ra, cho vào đầu đĩa VCD, sau đó ngồi bên cạnh Tô Xán.

Dùng TV 50 inch xem bộ phim được coi là kinh dị nhất thời đại đó, "Hồn ma lúc nửa đêm" là cảm giác gì.

*** Đây chính là phim Ringu - Vòng tròn ác nghiệt (Tên Việt) – Bán dạ hung linh (Tên Hán), ai cũng nên xem một lần.

Cho dù là Tiểu Đường Vũ có thể lạnh nhạt với tất cả trong lúc xem TV cũng ôm chặt lấy gối, người run rẩy.

Không muốn xem nữa, nhưng thấy Tô Xán xem say sưa, tiếp đó ống kinh quay đi, Trinh Tử từ bức tranh cao nửa người bò ra.

Đường Vũ sợ hãi nhắm mắt lại.

Tô Xán không bỏ lỡ cơ hội, kịp thời đưa tay ra ôm lấy eo cô, giai nhân trong lòng, câu kia nói thế nào nhỉ, phim kinh dị thực ra là thứ dễ làm con gái buông lỏng cảnh giác nhất, là thứ giúp nhiều đôi tình lữ lúc khởi đầu biến mọi thứ thành thuận lợi.

Tô Xán thi thoảng chọn đúng thời cơ chọc một câu:

- Nếu lúc này là mình sẽ đi tới ấn đầu cô ta đi.

Cho dù Đường Vũ đang sợ hãi cũng phải bật cười, tất nhiên cũng không còn quá sợ hãi nữa, người cũng dần dần dựa vào lòng Tô Xán.

Cảm giác mềm mại này thật khó diễn tả bằng lời, êm ái mà khiến tim người ta đập nhanh còn hơn cả bộ phim kinh dị.

Bất tri bất giác ngoài trời đã tối hẳn, hai người xem xong phim cũng hơi đói rồi, Tô Xán thực hiện lời hứa của mình, lấy ít rau và cơm thừa trong tủ lạnh ra, cho mỡ vào chảo, phi hành mỡ thơm, cho ít rau và lạp xường, khi bê lên bàn đã thành hai bát cơm rang thơm phức.

Trên chiếc bàn kiểu Châu Âu của nhà Đường Vũ, ánh đèn êm dịu, hai người ngồi đối diện nhau, Đường Vũ mở một chai vang đỏ, rót mỗi người một ly, ăn cơm rang bóng mỡ mà không ngấy, Đường Vũ ngạc nhiên, cơm do Tô Xán rang ngon hơn cô làm gấp bội.

Càng tiếp xúc nhiều với Tô Xán, càng cảm thấy ngạc nhiên.

Ánh đèn này, không khí này, Đường Vũ dáng ăn ưu nhã, thi thoảng lại ngẩng đầu lên cười với y, Tô Xán vẫn cảm giác giữa hai người có cái gì đó, nhưng đều ăn ý không nói ra, vừa rồi cảm xúc ôm Đường Vũ trong lòng, hương thơm cơ thể cô tựa hồ còn chưa tan hết.

Làm người ta muốn nếm thử lần thứ hai.

Điện thoại gọi tới, Đường Vũ đi nghe điện thoại, chắc là mẹ cô hỏi thăm tình hình, Đường Vũ vâng dạ.

Im lặng một lúc, bà Đường ở đầu kia điện thoại hỏi:

- Sao rồi, chuyện đó con đã nghĩ kỹ chưa?

Do đặc thù công tác, giọng bà mang theo một phần uy nghiêm, nói chuyện rất lý trí, loại lý trí này không chỉ thể hiện trên người một nữ cường nhân là bà, mà còn thể hiện trên người cô con gái máu mủ, vĩnh viễn lý trí và tỉnh táo, bọn họ định sẵn không phải là người phàm.

Tay siết chặt điện thoai tới nổi gân xanh, Đường Vũ nhìn ra phòng ăn, Tô Xán ngồi tỳ trên mặt bàn, ngoài cửa sổ là hàng cây, trời tối đen sâu thẳm, càng nổi bật khuôn mặt ôn hòa của Tô Xán, bình thường nhưng vừa cương nghị lại ôn nhu làm tim người ta mềm nhũn.

Không thấy con gái trả lời, bà Đường thở dài:

- Dù sao con cũng phải mau chóng quyết định, hãy điều chỉnh tốt tâm trạng bản thân.

Cúp điện thoại, ở nơi phòng ăn không nhìn tới, ánh mắt Đường Vũ hiện lên vẻ bi thương, nhưng khi cô bước vào phòng ăn sáng sủa, khuôn mặt nở nụ cười ngọt ngào.

Đem bát đĩa vào bồn rửa, lặng lẽ rửa xong, Đường Vũ quay lại nói với Tô Xán một câu bình tĩnh, đủ làm y hết hồn:

- Mình đi tắm đây.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 59: Thế nào là yêu tinh

V

ào cái thời đại thiếu niên khi mà tất cả hành động việc làm đều bị nhà trường và trong nhà quản thúc, chỉ có mỗi tư tưởng là tự do, từng tưởng tượng thoải mái nô đùa trong trường, có thể ném một cục đá vào cửa sổ cái nhà đáng ghét, nghĩ tới chơi game thâu đêm suốt sáng, hoặc kỳ nghỉ cùng mấy tên bạn quàng vai bá cổ đi nghênh ngang trên đường, mặc cho đằng sau bấm còi inh ỏi.

Hoặc là ao ước cùng cô gái trong lòng nắm tay nhau đi dưới con đường đầy lá rụng, cùng đi xem phim, đưa cô gái về nhà, sau đó bỏ chạy trong ánh mắt muốn giết người của cha mẹ cô gái. Còn gảy đàn, đọc thơ tình, leo dây lên ban công nhà cô gái là chuyện của Don Quixote và Romeo, họ không làm thế, thi thoảng xem trên truyền thông có người anh em nào làm vậy, sẽ được cả đám giơ ngón tay cái lên.

Chuyện vĩ đại hôm nay Tô Xán làm được đã vượt qua tất cả cực hạn nhiều người có thể làm ở giai đoạn này, Tô Xán không biết hôm nay việc làm mình ở nhà Đường Vũ mà bị người khác biết sẽ có phản ứng gì, mài đao soàn soạt hay giơ ngón cái với y?

Lúc này Tô Xán cảm thấy đầu bình sắp nổ tung, máu chảy rần rật, Đường Vũ dùng ánh mắt quyến rũ nói một câu "mình đi tắm đây", y cảm thấy huyết mạch sôi sùng sục không ngừng chảy khắp người.

Đôi khi có những chuyện mở đầu không có bất kỳ dấu hiệu nào, thậm chí nói là thuận theo tự nhiên, giống như Tô Xán từ lúc bước vào nhà Đường Vũ, hai người hoàn toàn không nói tới chuyện lúc nào Tô Xán đi.

Vì thế Tô Xán hết sức tự nhiên ở lại, cho tới khi tiếng nước chảy rào rào trong phòng tắm truyền ra, y vẫn mặt dày ngồi trên ghế sô pha xem thời sự

thành phố hôm nay, nhưng trong đầu toàn hình ảnh không lành mạnh.

Cảnh tượng này trước sau tương phản làm người ta cảm thấy không khí quỷ dị, nhưng không ai hiểu lúc này trong nội tâm Tô Xán giao chiến dữ dội thế nào.

Đi hay ở lại?

Đêm khuya, trong một căn nhà chỉ có một nam một nữ ở độ tuổi kích động nhất, không khí lại có chút ám muôi, dù có xảy ra bất kỳ chuyện gì cũng là điều hợp lẽ …

Bên ngoài trời sao rực rỡ, Hạ Hải mười năm trước có bầu trời sao tráng lệ mà Hạ Hải đời sau không còn nữa, nếu như lúc này lựa chọn rời đi, sẽ không thể thấy được cảnh Đường Vũ sau khi tắm xong, chỉ có thể đi ở viên lâm mang mui thơm của cỏ, làm bạn với trời sao cao thượng như Immanuel Kant, hi sinh tư dục đổi lấy đạo đức sùng cao, linh hồn được thăng hoa.

Bỏ qua cảnh Đường Vũ sau khi tắm sau, Tô Xán thấy mình mà không thành Phật ngay tại chỗ thì quá lỗ vốn.

Thành thực mà nói, nghe tiếng nước chảy rào rào trong nhà tắm, Tô Xán không đi vào làm gì đó đã dùng tới nghị lực siêu cường rồi, hít sâu mấy hơi cho sóng lòng cuồn cuộn lắng xuống …

Nếu ở lại bỏ đi thứ đạo đức cao thượng, y không phải thằng ngốc như Liễu Hạ Huệ, hôm nay Đường Vũ liên tục buông lỏng phòng bị phải được nước lấn tới, tà ác xông lên, xúc phạm tới nữ thần ẩn sâu trong linh hồn y.

Song, làm thế liệu có hậu quả khiến mình hối hận không? Có khiến tiên nữ kinh hoàng biến mất không? Đó có phải thử thách Đường Vũ giành cho mình không? Để xem mình có phải chàng trai đáng tin cậy không? Con gái có vẻ rất thích làm thế.

A, chẳng lẽ lại gọi điện cho chị Tắng Na hỏi à?

Tô Xán đấu tranh tư tưởng mãi tới lúc TV chiếu chương trình ẩm thực, đầu bếp nam đang dạy làm thức ăn quyết định đi gọi điện thoại.

- Mẹ, dạ ... Vâng hôm nay con ở nhà bạn học, không về nữa, mai con sẽ tới thẳng trường, mẹ đừng lao, vâng ... Con biết.

Tại thời khắc đó Tô Xán lựa chọn bị đạo đức khinh bỉ, y không phải thần phật, y chỉ là con người.

Từ lúc mới quay về, lòng mang ngưỡng mộ, tâm lý bảo vệ Đường Vũ, dần dần bản thân trở nên lớn mạnh, phát hiện mình cũng có khả năng có được nữ thần, ý nghĩ đó không gì có thể áp chế được nữa.

Giống như nhân loại trước khi phát minh ra khí động lực học, nhìn thấy chim chóc khoan khoái bay liệng cũng không thấy có gì không ổn, nhưng khi phát hiện mình có lý luận giúp bản thân bay được như chim, thì khát vọng thoát được lực hấp dẫn của trái đất như cơn nghiện không thể dứt bỏ.

Tô Xán thi thoảng ở nhà Tiết Dịch Dương, Lưu Duệ xem bóng qua đêm cũng là loại buông lỏng được cha mẹ y cho phép.

Đồng thời cùng thành tích Tô Xán vượt kỳ vọng của cha mẹ, và biểu hiện chững chạc thường ngày, cha mẹ Tô Xán đã nơi lỏng sự quản giáo với y, thấy y đã có suy nghĩ bản thân và tự biết kiềm chế, không gần như không tiến hành can thiệp cuộc sống của y nữa, trói buộc cuối cùng trên người Tô Xán cũng được giải trừ.

Ở lại nhà Đường Vũ một đêm không phải là vấn đề.

Đặt điện thoại xuống, Tô Xán quay đầu nhìn về phía gian phòng cạnh phòng khách, từ cánh cửa khép hờ thấy được mấy con búp bê, đoán ra đó là khuê phòng của Đường Vũ.

Tối nay có thể làm rất nhiều việc, trống ngực Tô Xán tăng tốc.

Két! Gần nửa tiếng sau phòng tắm mở ra, trước tiên là hơi nóng xuất hiện, rồi một bóng người phấn hồng đứng trong làn sương mơ màng, giống tiên nữ đạp mây bước tới.

Tóc Đường Vũ ướt át dính vào khuôn mặt trái xoan, đôi mắt qua làn hơi nóng nhìn thấy bộ dạng sững sờ của Tô Xán, má đỏ như hoa đào.

Một chiếc áo tắm lông màu phấn hồng, giữa có một cái giây buộc, bọc lấy tấm thân ngọc ngà của Đường Vũ, ở nơi vạt áo hé lộ, thấp thoáng nhìn thấy mảng da ngực trắng nõn, hơi thở Tô Xán ngưng trệ.

Người ta thường nói, ngắm mỹ nữ dưới ánh đèn thấy đẹp thêm ba phần, tuyệt đối chưa bao giờ thấy cảnh mỹ nữ từ phòng tắm đi ra, chỉ mặc chiếc áo ngủ dày vừa đủ, mái tóc ướt dính lên bầu ngực, tuyệt đối xứng đáng với bốn chữ "điên đảo thần hồn".

Tô Xán có ý nghĩ kích thích toàn thân muốn nổ tung, nếu như bằng vào sự thân mật trước đó của bọn họ, ôm lấy Đường Vũ, dùng ngón trỏ và ngón giữa kẹp lấy cái đai áo ngủ của cô, sau đó kéo ra, để nó tuột khỏi bờ vai kia, tiếp đó là cảnh tượng phun máu cỡ nào.

Đường Vũ uyển chuyển đi tới, một tay túy ý vuốt mái tóc đen nhánh trên đầu, ánh mắt khôi phục sự hờ hững lạnh nhạt nhất quán, liếc nhìn Tô Xán, hơi cau mày:

- Bạn chưa về à?

Tô Xán thề, y chưa bao giờ nhảy xuống hố băng, tuyệt đối lúc đó người lạnh không kém gì ở trong hố băng, máu toàn thân đông cứng.

Té ra là mình quá áo tưởng.

Cho dù có tâm trí hai kiếp, Tô Xán thời khắc này không khác học sinh lên bảng không thuộc bài, lúng túng, ấp úng không nói ra được. Đường Vũ phì cười, đưa cánh tay giấu sau lưng ra, ném chiếc áo ngủ lên người y:

- Tắm đi, áo của cha mình đấy, bạn mặc tạm vậy.

"Mình không nghe nhầm?" Tô Xán thấy máu trong người có dấu hiệu chảy trở lại, nha đầu này thực sự biết cách dằn vặt người ta mà, trong tiểu thuyết người ta hay miêu tả yêu tinh, giờ Tô Xán thực sự cảm nhận được yêu tinh là thế nào.

Ráng đỏ lan đầy mặt, Đường Vũ trêu chọc:

- Trước kia còn tưởng bạn ngoan lắm, không ngờ vừa rồi nói dối cha mẹ rất trơn tru.

Nha đầu này, thì ra vừa tắm vừa nghe ngóng động tĩnh ở phòng khách.

Phòng tắm nhà Đường Vũ rất lớn, bồn tắm hỗn hợp hương thơm cỏ cây, nước nóng chảy xuống, thần kinh cả ngày trải qua mấy lần lên xuống, mọi mệt cơ thể đều bị dòng nước nóng quét sạch.

Dùng tốc độ cực nhanh tắm xong, Tô Xán mặc áo ngủ đi ra thì phòng khách đã tối om, chỉ có chút ánh sáng hắt ra từ phòng ngủ của Đường Vũ.

Hít một hơi đẩy cửa đi vào, lần đầu tiên thấy gian phòng của Đường Vũ, tràn ngập mùi thơm của cô, không tràn ngập một màu hồng như tưởng tượng, mà màu trắng, với điểm nhấn màu đen, đen trắng đan xen mang cảm giác hiện đại, rất phù hợp với tính cách của cô, Đường Vũ ngồi giữa giường, như nữ thần tinh linh.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 60: Cho dù phải hủy diệt cả thế giới

T

ô Xán vẫn cảm thấy không dám tin, chỉ giường:

- Mình ngủ ở đây chứ?

- Không sợ nửa đêm bị mình đạp xuống giường thì cứ lên.

Nói xong câu này tai Đường Vũ đỏ rực.

Tô Xán nhẹ nhàng leo lên giường, y thừa nhận lúc này ty mình run như động kinh, hai người nằm xuống, cô gái bên cạnh bầu ngực phập phồng cùng hơi thở như hoa lan, làm người ta cảm thấy không chân thật, nhưng chỉ cách y trong gang tấc.

- Hôm nay xem phim kinh dị, tới giờ vẫn còn sợ.

Đường Vũ nhích về phía Tô Xán, giọng nhỏ nhẹ đầy khiêu khích.

Trinh Tử, ai lớp du.

Tô Xán lòng hoan hô, mình có thể từ phòng khách đi vào khuê phòng của Đường Vũ không thể bỏ qua công của "hồn ma nửa đêm".

- Bạn muốn xem lâu rồi phải không?

Tô Xán thấy mình phải kiếm chút đề tài để n ói, nếu không chỉ biết đưa tay ra thì quá thấp kém.

- Ừm, nhưng ở nhà chỉ có một mình, nên không dám xem. Chừng từ năm thứ hai sơ trung mình đã toàn phải ở nhà một mình, rất cô độc.

Đường Vũ chưa bao giờ thể hiện mặt yếu đuối của mình trước mặt bất kỳ một ai, như sự sợ hãi của cô, sự cô đơn của cô. Tô Xán thấy thương xót vô kể, vươn tay ôm Đường Vũ vào lòng, người Đường Vũ chỉ hơi run lên, không hề có chút phản kháng nào dù chỉ mang tính tượng trưng.

Nữ thần lạnh lùng của mình giờ lại cuộn tròn như con mèo nhỏ nằm trong lòng mình, có lẽ rất nhiều lúc cô một mình cô độc sợ hãi ôm chăn ngủ trong căn nhà rộng thênh thang ngày?

Nhiệt độ cô thể thấu qua y phục mỏng truyền tới, thậm chí còn cảm nhận được hai hạt đào săn lại trên bầu ngực mềm mại của cô, phản ứng sinh lý cơ thể thiếu niên mười bảy tuổi tràn trề sinh lực lập tức khiến thiếu nữ cảm nhận được, người cô càng thêm nóng.

Khó khăn lắm Đường Vũ mới lấy được dũng khí ngẩng đầu lên:

- Chúng ta ngủ đi.

Tô Xán máy móc đưa tay ra tắt đèn, thích ứng với bóng tôi rồi, hai mắt Đường Vũ như ánh sao giữa đêm đen.

Nhưng Tô Xán lại sinh ra sợ hãi, mọi thứ quá thuận lợi, thuận lợi tới mức khác thường, đi tới bước n ày, trong lòng Đường Vũ phải có rất nhiều chướng ngại tâm lý mới đúng, nhưng vì sao cô ấy ép tất cả những chướng ngại đó xuống, rõ ràng bản thân cô sợ hãi vô cùng vẫn cố ý khuyến khích mình lấn tới, vì sao?

- Bạn có thể làm bất kỳ chuyện gì với mình.

Giọng Đường Vũ từ trong bóng tối truyền tới.

Lý trí của Tô Xán bắt đầu bị lấn át.

Trong đêm, đôi mắt sáng kiên cường đột nhiên mơ hồ, như có sương mù bao phủ.

Giọng nói êm ái của Đường Vũ lại vang lên:

- Nhưng qua hôm nay, hãy quên đi hết tất cả, được không?

Quả nhiên là thế, giống như bị một cú đám mạnh giáng thẳng vào tim, giọng nói Đường Vũ tuy dịu dàng nhưng chứa bi thương kìm nén, Tô Xán thấy tim mình xé toạc.

Đôi chân thon dài của Đường Vũ quấn lấy người Tô Xán cứng lại, cô sợ Tô Xán sẽ hỏi vì sao, sợ Tô Xán mất đi lý trí truy hỏi tới cùng, mà cô thì khó có thể trả lời.

Vì cuộc sống luôn tàn khốc hơn xa so với tưởng tượng, vì thế nào cũng tới một ngày chúng ta phải chia lìa, dù cả hai không muốn tới đâu.

Hồi lâu, Tô Xán ôm chặt lấy Đường Vũ, không hỏi nguyên do, không có hành động gì, chỉ ôn nhu nói:

- Yên tâm, mình sẽ không làm gì cả, nhưng đừng bắt mình phải quên bạn, cho dù cái giá phải trả là hủy diệt cả thế giới này.

…….

Một đêm cứ thế qua đi, gần như suốt cả đên Tô Xán ôm Đường Vũ trong lòng, dường như cảm nhận được có Tô Xán canh giấc, Đường Vũ thả lòng toàn thân, nhịp thở đều đặn, thi thoảng còn thoải mái lầm bẩm vài tiếng nho nhỏ như con heo con, đó là hành vi khi cô rất nhỏ làm nũng cha mình mới có.

Khóe miệng Tô Xán nhếch thành nụ cười dịu dàng, cứ vuốt ve mái tóc của cô rồi thiếp đi lúc nào không hay, khi tỉnh lại không thấy bóng dáng Đường

Vũ đâu, phòng vệ sinh có tiếng động, Tô Xán ra cửa, nhìn thấy cảnh tượng khiến vị trí nào đó lại có phản ứng sinh lý mạnh mẽ.

Đường Vũ chỉ mặc một cái áo sơ mi trắng rất mỏng, bên trong không có áo thun bó người, giây áo lót màu đen có thể thấy thấp thoáng ở cổ, dưới mặc quần short thể thao ngắn, áo sơ mi kéo dài cảm tưởng bên trong mặc gì, đứng trong nhà vệ sinh sấy tóc, nhìn Tô Xán mỉm cười dịu ngọt, sau đó bê hai đĩa trứng bắc vàng ánh đặt lên bàn:

- Chuẩn bị cho bạn bàn chải mới rồi đấy, mau đi đánh răng rồi ăn sáng còn đi học.

Tô Xán vươn mình một cái lười biếng, định hôn lên má Đường Vũ một cái, nhưng Đường Vũ như con nai nhỏ bị kinh sợ nhảy lùi lại, bối rối nói:

- Còn chưa đánh răng đấy.

Tô Xán vốn định nói đùa một câu “đánh răng xong thì được à?”, nhưng nhìn bộ dạng thực sự sợ hãi của cô, hiểu ra hôm qua Đường Vũ buông thả như vậy do kích động đặc biệt nào đó, liên tưởng tới quyết định gần như sa đọa của Đường Vũ tối qua, tim y nhói đau, câu nói đùa kia không phát ra được.

Không biết có chuyện gì, nhưng bọn họ mới chỉ 17 tuổi, tương lai vẫn tràn ngập điều khó lường xảy ra.

Tiếp đó cùng nhau ra ngoài, ông già trông cửa dùng loại ánh mắt cực kỳ hoài nghi nhìn chằm chằm Tô Xán mới sáng sớm đã cùng Tô Xán đi ra, nhưng Đường Vũ không có chút sợ sệt hay xấu hổ gì, lờ đi ánh mắt đó, nắm tay Tô Xán bước đi, thời khắc này cô đã đeo lại chiếc mặt nạ giá băng của mình, trở thành băng xuyên mỹ nhân Đường Vũ.

Tiết Dịch Dương cực kỳ bực mình vì Tô Xán đi học mà không đợi hắn, giờ tên bạn này thành người bận rộn rồi, muốn cùng y đi học phải xếp hàng hẹn

trước sao?

- Nghe đồn Đường Vũ của lớp số năm cao nhất đã là danh hoa có chủ rồi.

Bên cạnh là nhóm người trò chuyện, không thiếu cầu thủ bóng đá, bọn họ tự hình thành vòng tròn riêng.

- Đường Vũ á? Không thể nào, lớp số hai các cậu ở tầng dưới, còn lớp số bảy bọn này ở ngay cạnh lớp số năm, các cậu không đoán ra được đó là cô gái thế nào đâu.

Một học sinh đeo kính nói, vừa nhìn đã biết thuộc loại kiến thức phong phú, rất tự tin về tình báo nắm giữ trong tay.

- Thành tích hàng đầu, tương lai chắc chắn vào Thanh Hoa Bắc Đại, cô gái như thế tầm nhìn hạn hẹp đi yêu vào giai đoạn này sao? Cho nên nói cô ấy danh hoa có chủ là thiếu thực tế, các cậu suy nghĩ vấn đề chín chắn một chút được không?

Tiết Dịch Dương biết nhóm người này, thời sơ trung còn học cùng lớp, nhưng giờ không ai thèm để ý tới hắn, đơn giản vì không lâu trước có xung đột với một tên trong nhóm, kết quả vừa lên xe nhiệt tình chào mà cả đám không thèm chào, còn bị bạn gái tên đó lườm cho, thế nên cả nhóm không chơi với hắn, vòng tròn Nhất Trung là vậy đấy.

Tiết Dịch Dương chả cần, chỉ là va chạm trên sân bóng mà đem ra thành vấn đề bên ngoài, loại bạn đó chẳng cần cũng được, hắn là người thoải mái, kiếm hàng ghế cuối ngồi xuống, lòng lẩm bẩm :" Các người không thèm để ý tới tôi thì tôi chẳng cho các người biết nữ thần Đường Vũ và Tô Xán có quan hệ ám muội cỡ nào! Tô Xán chết tiệt, dám cho mình leo cây."

Một nữ sinh trong nhóm không tán đồng với mắt kính:

- Chẳng lẽ cậu không biết lễ kéo cờ tuần trước, có một học sinh hôn trộm Đường Vũ sao? Đây là chuyện chính xác đấy, rất nhiều người nhìn thấy.

Mắt Kính xua tay:

- Thứ nhất, chưa chắc đã là hôn tới, có thể chỉ do vấn đề góc độ, kỳ thực người đó chỉ ghé tới nói chuyện gì thôi, có thấy giáo viên nào phản ứng không? Nếu có, như bạn nói chỉ là hôn trộm thôi. Nhạc Tử Giang theo đuổi Đường Vũ ráo riết như vậy còn chẳng ăn thua gì nữa là, mình đảm bảo tên kia đọc sách tới ngộ chữ rồi mới dám làm hành động đó, chắc chắn do vấn đề góc nhìn.

- Cô ấy nói đúng đấy, người chiếm được trái tim Đường Vũ là bạn cùng bàn của tôi ...

Tiết Dịch Dương nghe Mắt Kính nói chắc như đinh đóng cột thì ngứa miệng xen vào.

Cả đám cười chế nhạo, chỉ cho rằng Tiết Dịch Dương vì muốn được nhóm mình chú ý mới nói thế, ngay cả cô gái được hắn lên tiếng ủng hộ cũng bĩu môi, Tiết Dịch Dương tức tới xì khói, chỉ còn biết trách mình không quản nổi cái mồm, rõ ràng người ta lờ mình đi còn không nhịn được.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 61: Không phải giành cho em

K

ét! Xe đỗ ở trạm, cửa xe mở ra, Đường Vũ xinh đẹp tuyệt vời bước vào xe cùng ánh nắng, mái tóc đen mượt được cột lại ở sau gáy thành cái đuôi ngựa đung đưa, đôi mắt long lanh trong lạnh như thủy tinh tưởng chừng có thể đâm xuyên trái tim mỗi người có mặt trong xe. Nam sinh ngồi hàng đầu nín thở, cố gắng quay đầu ra ngoài cửa, nhưng khóe mắt lại chăm chú nhìn cô gái xua hết cơn buồn ngủ buổi sáng.

Lúc này toàn bộ tiếng ồn ào trong xe lắng hẳn xuống, tiếp đó mọi người nhìn thấy Đường Vũ quay lại, đợi một nam sinh khác đi lên, nam sinh này mái tóc mềm hơi rối, có đôi mắt hờ hững thản nhiên hết sức xứng đôi với vẻ lạnh lùng Đường Vũ.

Một cực kỳ rực rỡ bắt mắt, một nhu hòa nhẹ nhàng, nhưng hết sức hòa hợp.

Tô Xán và Đường Vũ đi vào, mọi ánh mắt đều dõi theo họ.

Nếu là bình thường Tiết Dịch Dương đã vẫy tay chào bọn họ, nhưng bây giờ trong lòng hắn, Tô Xán rõ ràng bỏ mình đi đón Đường Vũ, tội trọng sắc khinh bạn không thể bỏ qua, nên lờ đi vờ không thấy.

- Chúng ta tới đó ngồi đi!

Tô Xán chỉ hai ghế trống hàng cuối, chuyến xe này khá vắng, bên trên cũng còn mấy chỗ trống nữa, học sinh ngồi xung quanh bất giác trở nên khẩn trương.

Đường Vũ nhìn về cuối xe, cười với Tiết Dịch Dương, sau đó gật đầu:

- Ừ.

Hai người đi qua ánh mắt chăm chú, tới hàng cuối, lúc Đường Vũ ngồi xuống, Tô Xán đưa tay đỡ eo cô, mềm tựa không xương, làm người ta chỉ muốn ôm ghì vào lòng.

Đường Vũ lườm Tô Xán một cái, cô ngay tức thì hiểu ra tâm thái tà ác của Tô Xán, vì bên cạnh là Tiết Dịch Dương đang há hốc mồm, và học sinh ngồi hàng trước nuốt nước bọt.

Ngồi xuống rồi Tô Xán mới quay sang thằng bạn nối khố:

- Chào buổi sáng.

Tiết Dịch Dương thiếu chút nữa chửi tục rồi, thằng này thị uy với mình nữa, a tức chết, mình không có bạn gái, mà cho dù có cũng không xinh bằng được, nhịn.

Xe lại lăn bánh, cái nhóm lúc nãy cười nhạo Tiết Dịch Dương bấy giờ mới tỉnh lại.

Không thèm để ý tới thằng bạn tồi, tới trường học, ngồi tại chỗ Tiết Dịch Dương nhìn thật kỹ Đường Vũ sau khi điều chỉnh ngồi chỗ trên hắn, khuôn mặt vẫn lạnh lùng, nhưng không biết có phải mình bị ảnh hưởng tâm lý không, Đường Vũ đã khác trước rồi.

Cụ thể không nói ra được khác ở chỗ nào, không dám khẳng định Đường Vũ đã rơi vào lưới tình, chỉ có thể nhớ lại Đường Vũ trước kia, cô cho người ta cảm giác lãnh đạm từ tận trong lòng, hôm nay ở trên xe bus, cảm giác càng giống ánh mặt trời mùa đông, vẫn lạnh song có vài phần ôn hòa.

Thay đổi này chắc chắn có liên quan tới Tô Xán, không duy trì chiến tranh lạnh với Tô Xán được tới nửa buổi sáng, Tiết Dịch Dương không nhịn được hỏi:

- Giữa mày và Đường Vũ đã phát sinh chuyện gì?

Vừa hỏi vừa dùng ánh mắt hồ nghi theo dõi từng thay đổi nhỏ trong thần thái và động tác của Tô Xán.

Tô Xán khẽ lắc đầu:

- Làm gì có.

- Không thể, có, chắc chắn có mày nói dối không qua mắt tao được đâu. Từ từ để tao nghĩ, hôm qua tao và Lưu Duệ đi tìm mày, mẹ mày nói mày đi chơi, mày đi tìm Đường Vũ! Bọn mày hẹn họ với nhau.

Nói tới đó Tiết Dịch Dương cười gằn:

- Hôm nay mày không đợi tao, còn chẳng phải ...

Tô Xán thầm hô không xong, nếu Tiết Dịch Dương đoán ra tối qua mình không về nhà, ở cùng với Đường Vũ thì với cái miệng rộng của hắn, chuyện này sẽ lan đi, hậu quả không thể lường hết, phía nhà trường không lo, song ở Nhất Trung này miệng lưỡi người đời cực kỳ đáng sợ, nếu lộ ra chuyện y và Đường Vũ ở với nhau qua đêm, tuy họ không làm gì cả, nhưng nói ra ai tin.

Chuyện này một khi bùng phát ở trường, dư luận này sẽ có tình hủy diệt với cả hai bọn họ.

Tô Xán bịt lấy miệng Tiết Dịch Dương, nhưng hắn đã đề phòng trước, gạt tay Tô Xán ra, tiếp tục nói:

- Có phải là mày đã dò ra được địa chỉ gia đình nhà Đường Vũ không? Nên sáng sớm tới nhà cô ấy đợi, bỏ mặc tao, thằng khốn trọng sắc khinh bạn! Nôn địa chỉ nhà cô ấy ra thì tao vẫn coi mày là bạn.

Tô Xán thiếu chút nữa lên cơn đau tim, tất cả tại đầu óc mình quá đen tối, hóa ra Tiết Dịch Dương chỉ nghĩ mình bỏ hắn đi đón Đường Vũ thôi.

- Tao chỉ biết phạm vi nhà của cô ấy thôi, còn cụ thể ở đâu chưa xác định.

Tô Xán rút kinh nghiệm, lần này làm bộ mặt đau khổ:

- Mày đúng là thiếu nghĩa khí, nhưng không ngờ mày lãng mạn ra phết, dạy sớm chạy tới bến xe bus nhà cô ấy đợi đi học cùng ... Mà nói thế hai đứa bọn mày hẹn họ thật rồi!

Tiết Dịch Dương hô lên, không biết mình vừa mới lướt qua chân tướng:

- Oh my god!

Vì tiếng hô này mà hai đứa bị giáo viên điểm danh phạt đứng, còn trong lớp loáng thoáng nghe thấy Tiết Dịch Dương nói tới hai chữ "Đường Vũ" và "hẹn hò", hẹn hò với ai còn phải nói sao, cả đám cười rộ lên, mang theo đủ loại tính chất ghen ghét, hâm mộ, hoài nghi.

Đường Vũ liếc mắt nhìn về phía họ, Tiết Dịch Dương vô lại làm vẻ ngây thơ vô tội, Tô Xán thì chú ý tới ánh mắt buồn bã của Trần Linh San, xem ra y có được tình cảm của Đường Vũ, nhưng lại mất đi một người bạn, chuyện chẳng còn cách nào khác ...

Hết tiết, Tiết Dịch Dương đúng là tên vết thương lành là quên cái đau, kéo ngay Tô Xán ngồi xuống, tiếp tục nói:

- Ôi tao thực sự muốn nhìn cái mặt thằng Nhạc Tử Giang khi biết Đường Vũ đã hẹn hò với mày, cái thằng đó lúc nà cũng thích thể hiện, theo tâm lý học mà nói, loại càng giả vờ bình tĩnh áp ức tình cảm này, càng cực đoan mãnh liệt.

Tô Xán chỉ biết cười:

- Tao chỉ chắc chắn mày là thằng nội tâm u ám.

Tiết Dịch Dương ôm tim làm bộ bị đả kích:

- Mày lần đầu mới quen tao à?

Tiết Dịch Dương cùng Tô Xán sóng vai chiến đấu ở con dốc ngoài trường, một trận thành danh, trước đó đám Vương Hạo Nhiên, Trần Xung, Nhạc Tử Giang là thế lực không thể khiêu chiến, truyền thuyết liên quan tới bọn họ đổi mới liên tục, cho tới khi lật tới trang hôm đó, lấy hết lực lượng hạch tâm ra không ngờ bị Tô Xán và Tiết Dịch Dương phản khác dữ dội.

Tuy nói kết quả là hai người họ ăn một trận đòn dế rên sên bò, nhưng trong mắt người ngoài uy danh của đám Vương Hạo Nhiên tổn thất lớn, vì có hai người bằng vào số ít chống lại bọn chúng, đó là cổ vũ không nhỏ với các nhóm khác.

Sau sự kiện đó Tiết Dịch Dương có mấy ngày đầu lo lắng đề phòng, nhưng không bị đám Vương Hạo Nhiên gây khó dễ, thế là hắn đi đường mặt cũng hếch lên trời.

Một vài chuyện không làm thì co chân rụt tay sợ hãi hậu quả, khi bước tới một bước, nghênh đón ta lại là trời cao biển rộng.

Nguy cơ vốn là từ ẩn chứa hai tầng ý nghĩa, một là nguy hiểm, hai là cơ hội.

Sau khi công nhiên khiêu chiến quyền uy của đám Vương Hạo Nhiên, Tiết Dịch Dương không còn dè dặt sợ đầu sợ đuôi trong trường nữa, tính cách dần trở nên cứng rắn.

Sau nhóm Trương Tích, Lý Ngải thì Tiết Dịch Dương là thế lực thứ hai mới nổi trong lớp, hơn nữa bọn họ càng trải rộng hơn, trong nữ sinh có Trần Linh San, Lý Lộ Mai, Đỗ Đình, Đường Vũ thân thiết với họ, trong nam sinh có đội bóng rổ của Mậu Tiểu Thì tụ tập bên cạnh, dần có xu thế vượt cả nhóm Trương Tích.

Đương nhiên những chuyển biến này bản thân Tô Xán không biết, tất cả nhờ Tiết Dịch Dương khéo léo kéo những người này vào cùng một nhóm.

Buổi chiều tan học, Tiết Dịch Dương sống chết đòi đợi Tô Xán về cùng, kết quả đúng dự liệu, gặp được Đường Vũ cũng đang đợi Tô Xán.

Không hề thấy làm kỳ đà cản mũi có gì không ổn, hơn nữa Tiết Dịch Dương còn dương dương đắc ý nhìn quanh, ngó lơ ánh mắt muốn giết người của Tô Xán.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 62: Không phải giành cho em (2)

R

a tới cổng liền cảm thấy không khí hơi ngột ngạt, đám Nhạc Tử Giang, Vương Hạo Nhiên đứng chặn ở cửa, Nhạc Tử Giang giờ không cưỡi cái xe máy nổ ầm ầm của hắn nữa, đại khái hắn cũng biết cho dù mình có lái ba cái xe một lúc cũng chẳng tạo được ấn tượng gì với Đường Vũ.

Mặc dù thiếu Trần Xung, sức chiến đấu và khí thế của nhóm này đã sụt giảm, nhưng vẫn còn Vương Hạo Nhiên ở đó, nên không hề xuất hiện sự suy yếu. Chỉ có điều Nhạc Tử Giang mắt thâm quầng đầy tơ máu, kẹp điếu thuốc, dáng vẻ tiều tụy, còn đâu phong độ thường ngày, không biết đã bao lâu không ngủ ngon rồi.

Đám đồng đảng bên cạnh cũng có vẻ uể oải ủ rũ, hiển nhiên bị tâm tình của hắn làm ảnh hưởng, Nhạc Tử Giang kéo bọn họ đi uống rượu qua đêm mấy ngày liền, bị phụ huynh cấm túc, tình hình hơi thê thảm.

Tiết Dịch Dương khi nhìn thấy đám người này đúng là hơi run, đám Vương Hạo Nhiên vẫn là thế lực lâu năm không dễ đụng vào ở Nhất Trung.

Tô Xán coi như không nhìn thấy bọn chúng, vẫn cứ cùng Đường Vũ đi thẳng ra.

Nhưng định sẵn đây là chuyện không thể nào.

- Đường Vũ, chúng ta có thể nói chuyện một lúc không?

Nhạc Tử Giang bước tới chắn đường Tô Xán và Đường Vũ, tốc độ dòng người tan học đi qua bọn họ dần chậm lại, tam giác quan hệ này nổi tiếng khắp trường, xem ra sắp có màn kịnh tính xuất hiện.

Tiết Dịch Dương đứng kiên định ở bên Tô Xán và Đường Vũ, bộ dạng không hề nao núng khi phải đối diện với bảy tám nam sinh cao lớn năm thứ hai. Nhưng ngoại trừ Vương Hạo Nhiên chú ý tới phía này, những người còn lại đều có vẻ chỉ làm cho hết trách nhiệm với bạn, không có ý định sinh sự gì cả.

- Nói chuyện gì?

Tô Xán bước lên phía trước Đường Vũ, giọng lạnh nhạt, không phải ghét bỏ gì của Nhạc Tử Giang, mà trong tiềm thức đã coi hắn là người tương lai giết hại Đường Vũ, cho nên chẳng thể có bất kỳ chút thiện cảm với hắn.

Nhạc Tử Giang thấy Tô Xán chịu dừng lại, hắn thầm thở phào, nếu Tô Xán cứ thế bỏ đi, hắn có thể làm gì? Thuyết phục được Vương Hạo Nhiên cùng mình đợi Đường Vũ đã tốn không ít nước bọt, ở Nhất Trung, Tô Xán là trường hợp đặc biệt, y không có bối cảnh gia đình lớn làm chỗ dựa, không có vòng tròn mạnh ủng hộ, không có thành tích chọi lọi để trường học o bế, nhưng đủ sự kiện cho thấy, Tô Xán dù có một mình cũng khiến người ta kiêng kỵ, con sói dù có một mình vẫn không thể xem thường.

Nhạc Tử Giang nhìn sang hướng Đường Vũ, khổ sở nói:

- Chẳng lẽ giữa chúng ta ngay cả làm bạn bè bình thường cũng không được à?

Từ sau sự kiện Tô Xán hôn Đường Vũ ở lễ chào cờ, Nhạc Tử Giang vẫn không cam tâm, vứt bỏ tôn nghiêm mãnh liệt tấn công Đường Vũ, mấy lần mang hoa tới cửa lớp đứng đợi, nhưng đều bị cô từ chối, còn nói với cả Tiêu Nhật Hoa, khiến Nhạc Tử Giang bị giáo viên chủ nhiệm cảnh cáo. Qua đó Tô Xán mới biết hôm đó Đường Vũ nói mách mẹ không phải chỉ là nói đùa, với tính cách của cô gái này, nếu bị làm phiền, rất có thể sẽ làm thế.

Thái độ Đường Vũ với Nhạc Tử Giang còn lạnh nhạt hơn cả lúc mới quen nhau, hoàn toàn không cho hắn có cơ hội nào. Nhạc Tử Giang gần đây ngủ

không ngon. Tô Xán nhìn hắn bị Đường Vũ từ chối một cách vô tình, khiến Tô Xán hơi thương hại, cảm giác đó chắc chắn không dễ chịu chút nào.

Đường Vũ rất lý trí tỉnh táo, nếu chỉ là người bình thường, làm bạn không sao cả, nhưng Nhạc Tử Giang si mê mình như vậy, hai người không thể làm bạn được, bất kể có phải vì Tô Xán không, Đường Vũ không muốn hắn có chút ảo tưởng nào, dứt khoát từ chối hắn là tôn trọng hắn, Đường Vũ kiên quyết lắc đầu.

- Đừng thế mà, anh hứa sẽ không có bất kỳ hành động nào như trước kia làm em khó xử, thực sự là bạn để chúng ta có thể hiểu nhau hơn được không, hoặc anh có thể trở thành con người như em muốn.

Nhạc Tử Giang dù tướng mạo, cách ăn mặc hay khí chất đều rất ưu tú, rất giống Vương Lực Hoành, hiện giờ hắn bấp chấp tự tôn hạ mình yêu cầu, làm không ít cô gái thầm yêu hắn thấy chua xót thay, thầm mong Đường Vũ gật đầu cho hắn cơ hội.

Có mấy cô gái vòng ngoài không kim được nước mắt rồi, tay ôm ngực lẩm bẩm:

- Anh tội gì phải khổ thế?

Đường Vũ dịu dàng nhìn lại Nhạc Tử Giang, sự chân thành của người con trai này thực sự khiến cô gái cảm động. Nhạc Tử Giang ưỡn thẳng lưng lên, ánh mắt của Đường Vũ khiến hắn thấy một tia hi vọng, nhưng lại nghe cô nói:

- Anh rất tốt, song không phải giành cho em.

Câu nói này làm Tô Xán chỉ muốn ôm lấy cô hôn một cái.

Nhạc Tử Giang không kìm được nước mắt nữa, chỉ về phía Tô Xán:

- Vì sao? Vì cậu ta à?

Đường Vũ không trả lời, hết sức tự nhiên khoác tay Tô Xán:

- Chúng ta đi thôi.

Nhạc Tử Giang hoàn toàn mất kiểm soát rồi, lao ra chặn đường Tô Xán:

- Cậu muốn gì, bất kể cậu muốn gì tôi đều đồng ý, nhường cô ấy cho tôi.

Tô Xán nhìn Nhạc Tử Giang tự hồ đang cuồng loạn bám lấy cọng cỏ cuối cùng, đưa tay còn lại nắm lấy bàn tay nhỏ mát lạnh của Đường Vũ bám vào tay mình, bình tĩnh nói:

- Chuyện anh muốn nói đã nói xong rồi, chúng tôi đi đây.

Tô Xán và Đường Vũ tình tứ tay trong tay bỏ đi, Nhạc Tử Giang chết lặng một lúc rồi định đuổi theo giữ lấy Đường Vũ, nhưng bị Vương Hạo Nhiên ôm chặt, ngăn cản:

- Bỏ đi, bỏ đi, chỉ là một đứa con gái thôi mà.

Khi đứng trên bến đợi xe bus tới, Tiết Dịch Dương còn hào hứng nói màn kinh điển hôm nay ngày mai sẽ tạo thành hiệu ứng lớn thế nào, xe đi tới, Đường Vũ quay sang cười ngọt lịm với Tiết Dịch Dương:

- Xe tới rồi, chúng ta đi thôi.

- Ừ, đi thôi.

Tiết Dịch Dương ngẩn ngơ vì nụ cười của Đường Vũ, chẳng hề suy nghĩ gì cứ thế bước lên xe.

Đến khi đóng cửa lại chuyển bánh, nhìn qua gương thấy Tô Xán và Đường Vũ đứng dưới bến vẫy tay với mình cười tươi rói, Tiết Dịch Dương mới sực

tỉnh, nhìn lại số xe, đây đâu phải xe số 8 về khu tập thể Cty Công trình số 4 bọn họ, tức tối thò đầu ra ngoài cửa sổ gào lên:

- Đôi gian phu dâm phụ bọn mày nhớ mặt tao nhé.

- Nghe thấy gì không?

Tô Xán vờ đặt tay lên tai làm bộ nghe ngóng:

- Không có.

Đường Vũ rất biết phối hợp cười khích khích:

Tô Xán và Đường Vũ lên chuyến xe khác, rồi xuống xe ở bến gần nhà Đường Vũ, giống như tất cả các đôi tình nhân khác, cùng nhau tới chợ mua nguyên liệu nấu ăn, Đường Vũ gần như mù tịt giá cả, Tô Xán chẳng khá hơn, song dù biết bị mua đắt, tâm trạng cả hai rất tốt. Rời chợ đi về, chào ông già trông cửa ở khu tập thể cục tư pháp, tới nhà Đường Vũ.

Tô Xán đeo tạp dề, rửa rau, dùng thủ pháp hoa lệ xào rau, hương thơm ngào ngạt, hiển nhiên lâu rồi Đường Vũ không ăn món bình thường ở nhà, cái mũi nhỏ hít hít trông rất đáng yêu.

Đường Vũ nấu cơm cũng rất tốt, không cần nồi cơm điện vẫn vừa vặn chín tới, thức ăn bê lên bàn, gắp món ăn đầu tiên, mắt cô đỏ hoe, thực sự là nha đầu tội nghiệp, đã bao lâu rồi không có bữa cơm bình thường?

Chai rượu vang hôm qua chưa uống hết lại lấy ra, đôi tiểu tình nhân còn chạm ly y như thật, đơn giản nhưng vô cùng ấm áp.

Ăn cơm xong cả hai cùng đi găng tay rửa bát, Tô Xán sách cặp quyến luyến ra cửa, quay lại vẫy tay tạm biện Đường Vũ tiễn tới tận cầu thang.

Gần đây cửa hiệu rất bận rộn, cha thường xuyên ra ngoài xã giao, Tô Xán cũng nói ăn cơm chúng với bạn, cha mẹ không nghi ngờ y, cho y không

gian riêng thích hợp, nhưng tối phải về nhà.

Mỗi ngày Tô Xán cùng Đường Vũ cùng nhau đi học, tan học, làm cơm, say mê trong thế giới hai người, cả quan hệ lẫn thành tích của cả hai đều tăng vọt.

Cuộc sống cứ vậy hạnh phúc trôi qua.

Hai người không ai nói về chuyện đêm hôm đó, cũng không nói tới tương lai, đều cẩn thận bảo vệ thời gian quý giá có thể không còn lại bao nhiêu này.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 63: Mua vui được vài trống canh

H

iện giờ internet đã giữ được tốc độ phát triển khá nhanh năm năm rồi, trong năm năm này, vì sự cuồng nhiệt theo đuổi và ảo tưởng quá lớn vào tương lai thế giới số, nên hành vi đầu cơ sinh ra lượng bong bóng lớn.

Năm 1999 là thời đại kinh tế internet đốt tiền một cách điên cuồng, rất nhiều thương hiệu internet có tiếng gom tiền, đốt tiền, lên TTCK, rồi lại đốt tiền, cứ thế tuần hoàn, đủ các loại sản phẩm internet thành hàng hot, cuối cùng thì nền kinh tế này thất bại thảm hại.

Tô Xán chẳng muốn chủ đạo internet thời đại này, y có chuyện cấp thiết hơn phải làm.

Một bài viết là (Đêm đó vàng anh không hót nữa), thông qua trang mạng của Sina, Sohu, Yahoo, thậm chí bbss Thủy Mộc Thanh Hoa, những diễn đàn đông đảo netizen trong nước lúc đó, phát bố ra.

Bài văn này được một người ẩn danh, lấy bút danh là "From future - FOF" phát cho (Bán Nguyệt Đàm),(Báo thanh niên Trung Quốc), (Nhật báo tỉnh), (Thời báo Dung thành) ...

Qua ngày đầu tiên, trên mạng rất yên bình, bài bình luận này không gây lên tiếng vang quá lớn, ngược lại có rất nhiều người đánh từ vô nghĩa "up", "up cho chủ thớt" ...

Song đã có người chú ý tới rồi, ngày thứ hai bài viết được khuếch tán đi, rất nhiều người công khai thảo luận các loại tình huống chỉ ra trong đó, bình luận từ 20 bài, vọt cái lên 300 bài.

Nhưng đại bộ phận là bình luận xấu, cho rằng "FOF" tới từ tương lai chỉ là loại cố làm ra vẻ cao thâm, lòe bịp thiên hạ, căn bản không hiểu tính chất cuộc chiến này, Nato xuất phát điểm là viện trợ nhân đạo và cứu vãn nguy cơ nhân đạo, Nato can dự vào Kosovo là có lý do chính nghĩa, đả kích một vài mục tiêu quân sự thuộc bộ máy chiến tranh của Liên minh Nam Tư mà thôi, về phần bài viết nói Nato bỏ qua lời hứa giải quyết chiến đấu trong một tuần, bắt đầu tìm biện pháp cực đoan chỉ là lời nói phiến diện một phía.

- Chính quyền Nam Tư không hề có dấu hiệu đầu hàng, còn hành động oanh tạc ngày càng thăng cấp, mục tiêu Nato đả kích chuyển sang công trình dân sinh trọng yếu, gây ra dân biến, mục tiêu lật độ Slobodan Milošević đã thất bại. Nato cưỡi hộ khó xuống, không còn cách nào, oanh tạc công trình dân dụng, gây ra thương vong cho bình dân, sẽ gây nên làn sóng phản chiến trên toàn thế giới, khiến Nato mua dây trói mình. Biết rõ tình hình này, Nato có lẽ sẽ áp dụng một số biện pháp "bàng môn tà đạo", đánh tan tinh thần kháng cự của Nam Tư, nâng cao sĩ khí, thoát khỏi trạng thái giằng co! Đại sứ quán Trung Quốc có vẻ là mục tiêu không tệ.

Đoạn văn này khiến một netizen nick "Hồng Cự Tinh" là nghiên cứu sinh Bắc Đại, trực tiếp phản bác:

- Đây hoàn toàn là nói năng bố láo bố toét! Biện pháp bàng môn tà đạo? Như tấn công đại sứ quán nước ta? Điên rồ, ngu xuẩn, ấu trí, không đáng thảo luận tiếp.

Một học sinh Thanh Hoa cũng phụ họa, lời lẽ uyển chuyển hơn:

- Sứ quán là lãnh thổ thần thánh đại biểu cho chủ quyền quốc gia quy định tại công ước quốc tế, là bất khả xâm phạm, tôi nghĩ bất kỳ quốc gia nào cũng biết sứ quán bị tập kích sẽ gây ra hậu quả gì. Nato dù có tăng cường không kích Nam Tư dữ dội tới mấy cũng biết vùng cấm ở chỗ nào, nên đưa ra ý kiến này là trò cười, chính tác giả làm hỏng hết ý nghĩa bài viết của mình.

Cũng có người tán đồng:

- Tôi tới từ học viện ca vũ kịch, mọi người cho rằng con gái chỉ có thể biểu diễn trên sân khấu, kỳ thực chúng tôi cũng rất quan tâm tới chuyện thời sự quốc tế. Tôi đồng ý với ý kiến của FOF, chỉ cần người đã đọc (chiến tranh và hòa binh) sẽ biết đôi khi chuyện cực kỳ hoang đường, thực tế xảy ra ở dưới hoàn cảnh "có vẻ hợp lý", Nam Tư đang ở dưới tình huống tương tự, bất kể chuyện gì cũng có thể xảy ra. FOF chỉ đưa ra một ý kiến về tính chuyển dời xảo diệu của nhân tính trong chiến tranh thôi, mục tiêu không nhất thiết là đại sứ quán nước ta, sao mọi người không nhìn thẳng vào vấn đề?

- Tôi tới từ học viện Văn hóa truyền thông, có một câu nói "bất kỳ thứ gì trông có vẻ ngu xuẩn, thực tế nó đều có chỗ đáng tán thưởng", tôi không tán đồng kết luận ngu xuẩn này, nhưng vỗ tay vì giọng văn và lối suy nghĩ của tác giả, khiến chúng ta coi một tiểu thuyết quân sự thành bình luận thực sự, cậu ta thích hợp đi theo con đường của Tom Clancy, có khi một cuốn Hunt for Red October, lại ra đời chưa biết chừng.

Mặc dù đa phần ý kiến phản đối, song chủ đề này thành cuộc luận chiến giữa các trường học nổi tiếng toàn quốc, còn về phần thảo luận trong các quần thể nhỏ hơn không cần nhắc tới.

Chuyện này có người đem đi hỏi chuyên gia, cho đăng đánh giá chuyên gia lên mạng:

- Bài bình luận này đúng là có trình độ, phân tích thế cục hiện nay rất sâu sát, nhưng đưa ra kết luận thì hãi hùng, có hiềm nghi cố gây chú ý. Không bài trừ đây là tác phẩm của giới chuyên môn, chẳng qua muốn nâng cao sự chú ý và lượng tiêu thụ thôi, nên có kết luận hợp thực tế hơn. Cuối cùng tôi hi vọng người bạn trên mạng này thực sự giống như cái tên"đến từ tương lai", như thế tôi có thể biết cổ phiếu ngày mai tăng hay giảm rồi.

(Báo thanh niên Trung Quốc) cho đăng bài viết gây bài tán xôn xao trên mạng này, lại gây ra một phen dưa luận, hiện giờ truyền thông trong nước đã nới lỏng hơn, tiếp nhận nhiều tiếng nói hơn, trên làm dưới học theo, Thời báo Hạ Hải cũng chuyển tải bài viết này, tức thì làn sóng lan truyền tới thành phố nhỏ bình yên.

Rất nhanh trong Nhất Trung có học sinh mang (Báo cáo thời sự bản học sinh), tới trường.

- Đêm đó họa mi không hót nữa, cái tên thật là có ý thơ, FOF là ai vậy?

Lý Lộ Mai tay cầm kẹo mút, tay lật xem bài viết đang được bàn tán, cô chỉ hỏi bâng quơ vì cái tiêu đề bắt mắt thôi, nội dung bài viết còn chưa đọc.

Trong không khí học tập của Nhất Trung, có tiểu thuyết hay, có bài văn hay, truyền tay nhau đọc không có gì là lạ, không chỉ có một số tiểu thuyết võ hiệp Kim Dung Cổ Long, hay Manga là được lưu truyền như ở nơi khác, tất nhiên độ hot chỉ trong nhóm nhỏ nào đó quan tâm thôi..

- Đây được bình là bài văn có sắc thái hí kịch nhất năm nay trong (Báo cáo thời sự)! FOF là nhân vật hiện được trên mang thảo luận nhiệt liệt nhất.

Lớp phó Vương Học Binh hào hứng giải thích, tờ báo hắn mang tới lớp được mọi người truyền tay nhau đọc, làm tinh thần hắn rất tốt.

- Có người nói anh ta là phóng viên ở Nam Tư, phát biểu ý kiến của mình ở truyền thông trong nước, có người nói đây là chuyên gia sự vụ quốc tế, viết bài chỉ được nổi tiếng. Có mấy tên điên buồn chán vào nói người này tới từ tương lai thật.

Một nam sinh thích chú ý tới thời sự, chẳng mấy thấy trong lớp có chủ đề thời sự mình quan tâm được đưa ra thảo luận, nên góp lời.

Tiết Dịch Dương mà vào quán nét cũng chỉ để chơi game, thế nên hiếm khi không lên tiếng trong một chủ đề bàn luận.

Bài viết này truyền tới Nhất Trung thực sự nằm ngoài dự liệu của Tô Xán, đời sau mạng internet rộng lớn hơn cả trăm lần, các loại thông tin bùng nổ, loại bình luận thế này đời sau đăng lên là bị nhấn chìm trong vô vàn chủ đề hàng ngày, còn niên đại hiện giờ netizen khá đơn thuần, chủ đề bàn luận nghiêm túc hơn.

Lý Lộ Mai miệng ngậm kẹo đầu gật gù:

- Mình thấy viết rất hay, nhất là đoạn nếu Nato "ném bom nhầm" vào đại sứ quán nước ta, thế nào cũng tạo thành đả kích trí mạng cho Nam Tư.

Vương Học Binh và mấy nam sinh cười hô hố:

- Đúng là suy nghĩ của con gái, không biết gì về thời sự cũng bình luận, chả trách trên mạng vẫn có người ủng hộ tên FOF này nói linh tinh, có biết tấn công đại sứ quán là hành vi gì không? Không sợ khiến các quốc gia khác cuốn vào vòng chiến, càng khó xuống thang à?

Mậu Tiểu Thì cũng tham dự vào:

- Nghe nói chủ biên báo Thanh Niên đánh giá là “mua vui được vài trống canh.”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 64: Tô Xán có quan điểm khác

Đ

ám nữ sinh vốn không hứng thú mấy với chủ đề này, song bị một câu " đúng là suy nghĩ của con gái, không biết gì về thời sự " chọc giận, cũng giành nhau xem báo để kiếm lý do phản bác.

Đương nhiên trong trận chiến không phải sở trường này, đám Lý Lộ Mai lép vế hoàn toàn, Trần Linh San vì hỗ trợ bạn thân mà bị cuốn vào cuộc chiến, song không cứu vãn nổi tình hình, đang tranh luận chợt Lý Lộ Mai quay sang hỏi Tô Xán:

- Tô Xán, bạn đọc bài viết này chưa, đánh giá thế nào?

Mọi người đều nhìn sang Tô Xán, không chỉ thành tích liên tục tiến bộ, mà Tô Xán luôn có một số ý kiến độc đáo trên lớp, thậm chí Tiêu Nhật Hoa cứ giảng bài tới đoạn hứng thú là gọi Tô Xán phát biểu ý kiến, sau đó cười híp mắt gật gù bảo y ngồi xuống, thiên vị tới mức trắng trợn, nhưng không thể phủ nhận Tô Xán thường ngày ít nói nhưng ngữ văn là sở trường của y, phân tích phản biện vấn đề trong lớp không ai bằng.

Đám Vương Học Binh trông đợi, kéo được Tô Xán tham gia chủ đề này, giá trị thảo luận sẽ hơn hẳn cãi nhau với đám con gái đuối lý lại còn ngang như cua.

Nhưng Tô Xán không muốn dây dưa ở vấn đề này, chỉ cười nói:

- Mình ủng hộ FOF, đề tài rất hợp thời điểm.

Nói thừa, mình không ủng hộ mình khác nào tự tát mình.

- Nó bây giờ chẳng hi vọng gì được đâu.

Tiết Dịch Dương chưa quên mối thù bị Đường Vũ lừa, mỉa mai.

Không ít người phì cười, hiểu hắn ám chỉ cái gì, Tô Xán và Đường Vũ hiện ở trong lớp đã công khai "tình tứ" với nhau rồi, từ tới trường tới tan học, lúc nào cũng có đôi có cặp.

Lý Lộ Mai hừ một tiếng quay đi.

Giáo viên dạy môn chính trị là ông giáo hơn bốn mươi, nhưng đầu đã hói, tên Cung Phúc Lập, bị học sinh đặt biệt danh là "người gấu mèo", không có thiện cảm với ông ta, vì ông ta hay lợi dụng tiết cuối giữ học sinh ở lại học rất muộn.

Người hận ông ta nhất không ai hơn Tiết Dịch Dương, có lần bị phạt tới 8 giờ tối, mò mẫm sân trường tối om vắng vẻ về nhà ăn cơm nguội lần ăn đòn, chua xót vô kể.

Chắc là do học sinh nguyền rủa nhiều nên Cung Phúc Lộc chưa già đã có bộ dạng hom hem, khi giảng bài lúc nào bộ dạng học giả âm hiểm, mắng người không cần một câu thô tục nhưng làm học sinh nín thin thít, thêm vào tuyệt chiêu giữ lại ôn bài, khiến Nhất Trung không ai không kiêng kỵ.

Hôm nay Cung Phúc Lộc giảng nửa tiết đã xong bài, tiến độ học tập của Nhất Trung nhanh hơn nhiều các trường khác, tuy Nhất Trung bình thường cho nghỉ nhiều, nhưng thời gian này để học sinh tự học. Môn chính trị là môn yêu cầu học sinh đọc thuộc lòng là chính, với học sinh Nhất Trung chỉ cần dạy qua là đủ, kiến thức trong sách chỉ ứng phó với thi cử, không có ý nghĩa nhiều.

Cung Phúc Lộc thích giảng giải chuyện thời sự, đọc thuộc sách giáo khoa không bằng tổ chức thảo luận vấn đề xã hội biến đổi từng ngày, làm người ta dễ lý giải hơn, nên ông ta cứ giảng bài nửa tiết, nửa tiết để thảo luận.

- Giờ còn ít thời gian, chúng ta thảo luận chút chuyện xảy ra trong nước gần đây.

Cung Phúc Lộc nói xong đặt sách xuống, ông ta cũng không phải chỉ có tính khó ưa, mà chỉ cần thoát khỏi nội dung sách vở, nghe ông ta giảng giải dã sử, nói kháy chính sách trong nước, rất là thú vị.

Có điều ông ta giảng chính trị có tính cưỡng ép, luôn đem tư tưởng của mình áp đặt cho học sinh, ai mà có ý kiến phản đối là hết tiết tới phòng ông ta học, không cần biết học sinh đó có thân phận ra sao, thành tích thế nào.

- Thưa thầy, hôm nay thầy giảng chuyện Nato không kích Nam Tư được không?

Rất bất ngờ Cung Phúc Lộc chưa bắt đầu thì Lý Lộ Mai giơ tay phát biểu, dục vọng thắng bại của cô gái này không phải chuyện đùa.

Cung Phúc Lộc tưởng mình nghe nhầm, thường ngày hào hứng tham gia thảo luận nhất chỉ có năm bảy học sinh nam nhóm Vương Học Binh, nếu kể chuyện dã sử còn khá, nếu nói chuyện chính trị thời sự thì y như rằng nửa lớp ở trong trạng thái ngủ gật, hôm nay một nữ sinh muốn nghe chuyện thời sự quốc tế, đúng là mới mẻ.

Không chỉ đám Vương Học Binh không ít học sinh nam nữ khác cũng hưởng ứng, chẳng cần biết nguyên nhân, chuyện này gãi đúng chỗ ngứa của Cung Phúc Lộc, hắng giọng nói:

- Vậy chúng ta nói tới chủ đề Nato oanh kích Nam Tư, hiện ở vấn đề Kosovo, Nato đã rơi vào thế cưỡi hổ, không ép được Nam Tư đầu hàng, chi phí quân sự khổng lồ cùng thương vong khiến bọn họ đối diện với áp lực nội bộ cực lớn, không muốn thừa nhận chiến tranh thất bại, các em nghĩ Nato sẽ dùng cách nào đạt được mục đích?

- Ví dụ như thả bom nhầm vào đại sứ quán nước ta thì sao ạ?

Vẫn là Lý Lộ Mai mạnh dạn phát biểu:

- A, thì ra là các em cũng đã đọc bài viết đó.

Cảm giác có người cùng chia sẻ cùng một mối quan tâm rất thoải mái, Cung Phúc Lộc đưa tay ra hiệu đám Vương Học Binh đang nhao nhao phản đối im lặng. Gần đây ông ta cũng lên mạng tham gia cuộc luận chiến về chủ đề này:

- Thầy tán đồng quan điểm Nato có khả năng tấn công vào mục tiêu quốc kế dân sinh, đả kích tinh thần người dân Nam Tư ..

Rất nhiều học sinh ngơ ngác, thấy cả Trần Linh San cũng chú ý lắng nghe chủ đề này - Đường Vũ không tính vì cô lớp trưởng gương mẫu này dù để tài ru ngủ đến mấy cũng mở to mắt chăm chú lắng nghe với đôi mắt sáng ngời - Liền hỏi bạn bè xung quanh bài báo có liên quan.

- Nhưng kết luận cuối cùng thì quá hoang đường, các em không biết uy lực đạn đạo chính xác thời chiến tranh Vùng Vịnh, đó là cuộc chiến thay đổi quan niệm chiến tranh toàn thế giới. Nếu Nato dùng "bắn nhầm" tấn công đại sứ quán nước ta, thì bất kỳ lý do gì cũng không giải thích được, Nato sẽ không dùng cách mẫu thuẫn này! Hơn nữa vấn đề Kosovo gây ra thảm sát chủng tộc, là hành vi vô nhân tính, Nato can dự quân sự là chính xác, được cộng đồng thế giới ủng hộ, không lý do gì dùng hành động cực đoan này làm mất chính nghĩa của mình.

Tô Xán chẳng phiền lòng vì ý kiến của mình bị phản bác, vì trên mạng y đọc quá nhiều bài viết cùng quan điểm, bài viết của y khiến người ta tin tưởng mới là vấn đề.

Thế nên Tô Xán bắt đầu lấy bài tập môn khác ra, tranh thủ hoàn thành trước khi tan học.

- Này, Tô Xán có tìm hiểu vấn đề này không?

Trần Linh San đột nhiên quay sang hỏi Đường Vũ.

- Hả?

Đường Vũ hơi lúng túng, Trần Linh San lại hỏi cô về Tô Xán, trước kia quan hệ của bọn họ thiếu tự nhiên rồi, từ lúc cô và Tô Xán công khai thì gần như Trần Linh San không coi cô tồn tại nữa, ít ra đây là dấu hiệu tốt:

- À, có.

Lúc họ ăn trưa với nhau, cô có thấy Tô Xán xem thời sự.

Trần Linh San giơ tay:

- Thầy Cung, lời thầy không đúng, Tô Xán có ý kiến khác đấy ạ.

Không những Tô Xán sững người, mà nhiều học sinh khác cũng thế, Trần Linh San làm thế chẳng phải đẩy Tô Xán vào hố lửa sao?

Tô Xán không hiểu chuyện gì, bởi vì cả Đường Vũ lẫn Trần Linh San đều quay lại trừng mắt uy hiếp, đại khái không cho phép y đối phó qua loa.

Cung Phúc Lộc "ồ" một tiếng, nheo mắt lại:

- Tô Xán, thì ra em cũng đồng ý với loại đồn bậy bạ trên mạng à, tôi đâu phải lần đầu dạy các em phải dùng quan điểm biện chúng nhìn nhận vấn đề.

Tiết Dịch Dương chọc Tô Xán:

- Mày lại đi trêu chọc Trần Linh San hả thằng khùng này?

Tô Xán cười khổ, quan hệ giữa hắn và Trần Linh San tới tận bây giờ có hơi cứng, không biết Trần Linh San nghĩ gì, nhưng đây là tín hiệu hòa giải, mình phải làm hết sức, kể cả bị phạt cũng đáng. Có điều nha đầu Đường Vũ

sao cũng tham dự vào? Mình mà bị phạt nhất định đổ ý kiến của mình cho Đường Vũ, bắt nha đầu này ở lại bồi tiếp.

Đường Vũ nhìn lại, ánh mắt mong đợi kia rõ ràng cũng muốn nghe ngôn luận khác biệt của Tô Xán, mặt ánh lên vài phần kiêu ngạo.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 65: Cô bé năm xưa (1)

D

ù sao mình mở đầu đề tài này nguyên nhân xâu xa là vì Đường Vũ, Tô Xán đứng lên, mắt hướng về Cung Phúc Lộc, đáp:

- Thưa thầy, thiến tranh là hành vi vô nhân tính, dã man, vì thế có chuyện vượt ngoài nhân tính không có gì lạ. Trước tiên nói tới chính trị, lấy quan hệ quốc gia và quốc gia để cân nhắc giao tình, nhưng ở thế giới hòa bình và rung chuyển cùng tồn tại này, bắt đầu lấy những quốc gia thuộc một khối, một khu vực, một cộng đồng tiến hành cân nhắc tiếp xúc và va chạm phức tạp. Một hạch tâm của tập đoàn muốn tiến hành hành động phù hợp lợi ích bản thân, cần có lý do đường hoàng để thế lực phản đối tiêu vong, có được nhiều tiếng nói tán đồng hơn. Lý do đường hoàn này là bề ngoài cho hành vi "hợp với lẽ thường", mục đích cuối cùng chỉ là phục vụ cho mục đích bản thân mà thôi.

- Quan điểm rất sắc bén.

Có người bình phẩm, Vương Học Binh "xuỵt" một tiếng, ra hiệu im lặng, rồi giỏng tai lên nghe:

Trong lớp rất im lặng, song thực ra người chú ý bản thân vấn đề thì ít, quan tâm nhất vẫn là Tô Xán tranh luận với người gấu mèo, ai sẽ thắng?

- Theo em thấy, Nam Tư là một tập đoàn lợi ích, có điều nó khá nhỏ. Nato do Mỹ cầm đầu là tập đoàn lợi ích khác, song có cao to lực lưỡng, quyền lực hùng hậu. Bọn họ đứng trên cùng một miếng bánh, là tập đoàn lợi ích thì nói gì tới đội quân chính nghĩa, khôi phục lý tưởng nhân loại, khi bọn họ cùng đường, giở những trò "bàng môn tà đạo" cũng là bình thường thôi.

Tô Xán thấy sắc mặt Cung Phúc Lộc ngày càng khó coi, biết còn nói tiếp nữa tối nay bị ông ta cho đi nuôi muỗi là cái chắc, vội kết thúc:

- Nếu mỗi cá nhân đi đánh trận vì niềm tin chính nghĩa của mình thôi thì thế giới này đã không còn chiến tranh nữa rồi.

Đám Lý Lộ Mai nếu không sợ kích thích Cung Phúc Lộc thì đã vỗ tay rồi, hất hàm nhìn đám Vương Học Binh, tỏ ra hả hê lắm.

Đường Vũ lặng lẽ nhìn Tô Xán, cô có một loại cảm giác, như thấy được tương lai của Tô Xán, một tương lai rất xa, Tô Xán đứng trên đỉnh cao của kim tự tháp, song cô gái bên cạnh nắm tay y lại không phải là mình.

Chuông hết giờ vang lên, đám học sinh nhanh chóng thu dọn sách vở, bàn ghế vang lên tiếng xê dịch.

Lầu trên lầu dưới đều vang lên tiếng rầm rầm điển hình lúc tan học, ở điểm này Nhất Trung cũng y hệt các trường học khác, giống như đám thú xổ lồng.

Trần Linh San không đi ngay, đợi Tô Xán cùng Đường Vũ, nói:

- Thứ bảy này có một buổi tụ hội, ừm, cụ thể mà nói là sinh nhật mình! Cả hai bạn nhất định phải tới nhé, không cần mang quà gì đâu.

Khi nói những lời này vẻ mặt Trần Linh San rất tươi vui, chỉ có điều cô không nhìn Tô Xán, từ đầu tới cuối chỉ nhìn Đường Vũ.

- Thứ bảy à?

Đường Vũ hơi ngần ngừ, sau đó nhìn Tô Xán một cái mới gật đầu:

- Ừm.

- Quyết định vậy nhé, hôm đó sẽ làm người ta mong đợi lắm đây.

Trần Linh San môi cong lên cười nhẹ, sách cặp lên rồi mới nói với Tô Xán:

- Phải rồi, những lời bạn vừa nói thú vị lắm, nhưng mình ủng hộ thầy Cung, đừng cho Lộ Mai biết.

Tô Xán vòng hai tay sau gáy, vặn mình thoải mái, cùng Đường Vũ đi trên con đường nhỏ trong trường, gió nhè nhẹ, không khí tươi mát, làm người ta có cảm giác n hàn nhã muốn đi mãi.

- Bạn cũng thấy những lời mình nói là không hợp lý?

Tô Xán hỏi:

- Mình càng chú ý sự tự tin khi bạn nói, còn nói gì không quan trọng.

Đường Vũ hơi đỏ, khi chỉ có hai người cô không ngần ngại tỏ tình cảm của mình.

Tô Xán bật cười:

- Bạn biết loại niềm tin vô điều kiện này làm mình nghĩ tới câu gì không?

- Câu gì?

- Phu xướng phụ tùy.

Tô Xán dự đoán trước nắm lấy bàn tay Đường Vũ định giơ lên đánh mình.

Cảm giác Tô Xán không chỉ muốn nắm tay mình, Đường Vũ mặt như có lửa đốt, cố gắng rút tay lại, khẽ nói:

- Đừng làm thế.

Trường học yên tĩnh, đường nhỏ rợp ánh chiều tà, ở nơi gọi trời trời chẳng đáp, gọi đất đất không thưa, có một cô gái yếu ớt nói "đừng làm thế", loại

âm thanh này có sức sát thương xuyên thấu tim phổi.

- Chúng ta mau về nhà thôi!

Tim đập dữ dội, Tô Xán không đợi được muốn về nhà Đường Vũ làm chút chuyện gì đó.

Đường Vũ mặt đỏ tía tai, lườm y một cái:

- Đồ háo sắc.

Tô Xán cực kỳ khoan khoái nắm tay Đường Vũ kéo đi.

Đường Vũ vùng vẫy một lúc không rụt tay lại được, cuối cùng thỏa hiệp để Tô Xán nắm, ánh mắt chăm chú nhìn Tô Xán, tựa hồ muốn nhớ thật kỹ người con trai này.

Ngày tháng được cùng sóng vai đi bên nhau thế này còn tiếp tục được bao lâu nữa đây?

Có lẽ không còn bao lâu nữa.

Ngoài cổng trường có chiếc xe màu đen, đứng ngoài xe là một phụ nữ trung niên mặc âu phục nữ, ngoài có thêm chiếc khoác đen dài, khí chất ung dung, nhìn thoáng qua có bảy phần giống Đường Vũ, hàng mi dài hơi xếch lên, mang vẻ thành thục nghiêm nghị, ánh mắt dừng ở bàn tay nắm chặt lấy nhau của Tô Xán và Đường Vũ.

Đường Vũ khựng lại, buông tay Tô Xán ra, tích tắc Tô Xán hiểu được thân phận người phụ nữ này.

……..

- Ài, Lâm tiểu muội, sao gần đây anh thấy không bình thường, Tô Xán cứ thường xuyên chạy tới nhà chúng ta lên mạng, em cũng không đi chơi với

bọn anh, có phải hai đứa đang lén lút hẹn hò sau lưng bọn anh không hả?

Vương Uy Uy đi vào nhà, nhớ ra gần đây tình hình gì đó khác lạ, quay sang nhìn Lâm Lạc Nhiên, ánh mặt nhìn khuông mặt đẹp tuyệt trần mang chút buồn xa xăm, tới chiếc cổ thon dài ưu nhã lộ ra ngoài chiếc áo len hồng đào, tim hắn thoáng đập mạnh.

Nãy giờ cúi đầu, nghĩ tới cảnh tan học nhìn thấy Tô Xán và Đường Vũ tay nắm tay, ngọt ngào hạnh phúc như đôi chim non, mình đi qua cũng không hề biết, Lâm Lạc Nhiên muốn xua hình ảnh đó đi, nhưng không sao xua đi được, giờ nghe Vương Uy Uy nói thế, hơi giật mình, phản ứng lại một cái, giọng rít lên:

- Còn dám nói linh tinh, có tin em đá chết anh không?

- Không phải sao, mấy tuần qua thứ bảy nào cậu ta cũng tới, muốn cùng cậu giao lưu vài ván Star Craft, dẫm đạp cậu ta dưới chân, nhưng cậu ta lúc nào cũng lấy cớ viết lách gì đó, lạ nhất là em cũng tự dưng thích ở nhà xem phim, từ khi nào bộ ba chúng ta không cùng xuất quân nữa?

Vương Uy Uy tỏ ý hoài nghi:

Lâm Trứu Vũ cũng thắc mắc vụ này lâu rồi:

- Anh cũng đang thấy lạ đây, Tô Xán lại không để ý bọn anh khiêu khích mỉa mai! Gần đây từ quán nét Tụ Long, tới Khoa Bác, bị anh và Uy Uy đánh tan tác, hiện giờ có ai chưa biết tới tiếng tăm tổ "sát thần" hai người bọn anh, có phải em bắn tin cho Tô Xán, nên tên này không dám đấu với bọn anh?

- Anh thoải mái phun rắm đi! Một tháng chẳng lẽ em không được có vài ngày không thoải mái à? Còn nữa em ở nhà là xem TV, ai quan tâm tới cậu ta làm gì?

- Vậy vì sao tuần trước sau khi Tô Xán đi, trong thư phòng lại có cốc cà phê?

Vương Uy Uy thấy Lâm Lạc Nhiên nheo mắt nhìn mình đầy nguy hiểm, giải thích:

- Không phải anh theo dõi, thím Trương dọn dẹp nên anh mới thấy.

Lâm Trứu Vũ không biết chuyện này, ngờ ngợ nhìn em gái, hắn tuy đôi lúc thần kinh hơi thô, song chẳng ngốc, Tô Xán tới nhà họ rất quy củ, không khả năng tự đi pha cà phê uống, mà càng không thể biết cà phê ở đâu.

- Cậu ấy đi rồi em vào chơi game, sau đó uống cà phê, chẳng cũng phải báo cáo cho hai người à?

Lâm Lạc Nhiên mặt hùng hổ, có điều bên trong hơi chột dạ:

- Giữa hai đứa không có chuyện gì thật sao?

- Không thèm nói với hai người nữa!

Lâm Lạc Nhiêm hầm hầm bước đi, để mấy trung niên nam nữ vốn định chào bọn họ phải dừng lại.

Lâm Trứu Vũ nhìn theo bóng lưng Lam Lạc Nhiên, mắt nheo lại thành một khe hẹp, trong đó lóe ra thứ ánh sáng chưa bao giờ thể hiện trên bộ mặt beo béo ngố ngố của hắn, sau đó nói với Vương Uy Uy:

- Nó và Tô Xán hẳn là không có chuyện gì đâu.

Vương Uy Uy cũng trầm mặc hơn rất nhiều, lắc đầu:

- Ai mà biết được.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 66: Cô bé năm xưa (2)

V

ương Uy Uy ngẩng đầu nhìn trời, ánh mắt bâng khuâng, hắn làm sai một việc tới giờ vẫn ân hận, khi còn nhỏ, có một cô bé luôn chạy theo sau hắn, kéo vạt áo hắn, sau đó nhảy tưng tưng kêu:" Anh Uy Uy, chơi với em!". Hắn phải bảy đủ mọi trò mới thoát thân được.

Lớn lên một chút, hắn rất ghét cô bé mũi thò lò cứ bám lấy mình như cái đuôi này, đôi khi chơi mấy trò con trai cũng không thể thoải mái được, thường xuyên trêu cô bé khóc tấm tức lau nước mắt bỏ đi nói “Em không thèm chơi với anh nữa.” Nhưng dù hắn làm cô bé khóc bao lần, hôm sau cô bé vẫn cứ bám theo hắn.

Rồi bọn họ cùng nhau lớn lên, cô bé mà hắn thường bỏ quên chẳng biết từ lúc nào đã lớn phổng phao thành thiếu nữ xinh đẹp thanh lệ vượt xa bạn cùng lứa, hắn cũng tới tuổi để ý tới bạn khác giới, song lại thường không để ý tới ánh mắt cô bé luôn chăm chú nhìn mình.

Rồi hắn có mối tình đầu, một cô gái cũng lớn lên cùng hắn từ nhỏ, hơn hắn hai tuổi, hắn thầm yêu chị Diệp, tham gia vào hàng ngũ dài xếp hàng theo đuổi chị Diệp. Tới một ngày chị Diệp mời hắn ngồi chung xe, hắn mừng như điên vứt bỏ lại Lâm Lạc Nhiên đứng phía đầu kia đường, thời khắc đó hắn quay lại nhìn cô bé ngày nào yêu kiều đứng đó với giọt nước mắt chảy dài bên má, tạo thành một bức tranh màu xám làm tim hắn bị bóp chặt.

Nhưng cuối cùng hắn không đẩy cửa xe đi xuống mà cùng chị Diệp ra bờ biển tụ hội, vì ngày mai chị Diệp ra nước ngoài rồi.

Thế rồi cô bé luôn bám lấy hắn không còn bám dính lấy hắn nữa, thì lại là lúc hắn phát hiện mình thay đổi, khi bọn họ cùng nhau chơi bời nghịch ngợm đủ kiểu, xung quanh tràn ngập tiếng cười nói ồn ào, thì thi thoảng chỉ

có lúc tiếng cười như tiếng chuông ngân của cô bé vang lên mới lọt vào tai hắn.

Mỗi lần tiếp xúc với ánh mắt cô bé đó, hắn thấy sự vắng lặng, một tư tưởng độc lập tách biệt.

Bọn họ rời đại viện, tới cái thành phố nhỏ yên tĩnh này, không ngờ lại vì nhiều nguyên nhân lựa chọn dừng chân.

Còn giờ đây, sợi dây diều mình nắm giữ mà bản thân chưa bao giờ ý thức được, nếu một ngày sợi dây bị đứt, để con diều xinh đẹp bay đi mất, mình có bất chấp mọi thủ đoạn giữ lấy sợi dây không? Hay là mặc nó bay đi? Dù hắn không níu giữ có giữ nổi không, hắn biết cô bé đó độc lập đặc biệt thế nào.

Cô bé đó coi hắn là anh em, coi hắn như bạn bè thân thiết, có thể làm đồng bọn kề vai tác chiến, song đó lại không phải thứ tình cảm hắn cần nữa. Chỉ cần nhìn thường ngày cô bé thoải mái ăn mặc thế nào trước mặt hắn là đủ hiểu, khi một cô gái không hề có chút đề phòng nào với đứa con trai, đó là sự bi ai.

Cả dọc đường Vương Uy Uy không nói lời nào, trong đầu tràn ngập hình ảnh Lâm Lạc Nhiên từ bé tới lớn, vào cửa, nghe thấy tiếng làm thức ăn trong bếp, không thấy thím Trương, cha hắn đeo tạp dề đang xào nấu gì đó, bên cạnh là nam tử trung niên người thẳng tắp, tay kẹp điếu thuốc, ánh mắt có phần xa xăm tang thương.

Vương Uy Uy sửng sốt, Lâm Trứu Vũ reo lên:

- Chú hai.

Vương Uy Uy nhìn cha mình luôn chân luôn tay bận rộn thì bật cười:

- Chả trách cha cháu lại chủ động xuống bếp, té ra là công sứ Lâm đại giá quang lâm.

Vương Bạc từ nhà bếp đi ra, cầm đũa chỉ mặt con:

- Thằng nhóc này không biết lớn nhỏ gì hết, thấy chú Lâm không chào cho đàng hoàng.

Lâm Quốc Chu xua tay bảo Vương Uy Uy không cần chào nữa:

- Chú nghe nói cháu hiện giờ ở trường rất ngoan, tranh thủ thi lấy thành tích tốt, cha cháu không thích cháu vào sĩ đồ, cháu thế nào cũng phải có cái bằng MBA mới có tư cách cơ bản trong mắt ông ấy. Tòng thương có thể đi khắp thế gian, hiện giờ cần có tầm nhìn đại cục, phải có nhãn quang phóng mắt toàn cầu.

- Chú Lâm, cháu sao so được với chú, chu du khắp các nước trên thế giới, cháu thích cái thành phố nhỏ này, có một góc là đủ rồi.

Lâm Quốc Chu cười ha ha:

- Sao vậy, nha đầu Diệp Huy Thường đi London, làm cô gái nước Anh, chú nhóc tinh thần sa sút rồi?

Vương Uy Uy nhìn Lâm Quốc Chu không dám tin vào tai mình, lại nhìn cha mặt lạnh tanh, không ngờ chuyện mình thầm yêu Diệp Huy Thường bí mật như vậy mà Lâm Quốc Chu lại biết, xem ra cha hắn cũng không lạ gì, đây là đả kích không nhỏ với sự tự tôn của hắn, đám thái tử đảng theo đuổi Diệp Huy Thường nhiều vô số, hắn là dự bị của dự bị, hắn không lo bị cha biết mình theo đuổi Lâm Huy Thường, mà lo những người cùng theo đuổi như hắn xem thường.

Quả nhiên Vương Bạc chỉ liếc mắt nhìn hắn một cái, tuy Vương Uy Uy không tỏ ra quá chấn động, song không qua được mắt ông, hừ một tiếng:

- Kém cỏi!

Vương Uy Uy mặt như lửa đốt, Lâm Trứu Vũ đi tới cứu đồng bọn:

- Chú hai, cậu vừa ở Nam Tư về phải không? Kể cho cháu nghe chuyện đánh nhau ở đó đi, có phải tên lửa Mỹ chuẩn xác lắm không, cậu lần này nghỉ có lâu không?

- Một tuần, tuần sau chú lại đi, phải làm nhiều việc! Lần này tranh thủ tới thăm mấy đứa.

Lâm Quốc Chu nhìn Lâm Lạc Nhiên, khó tránh khỏi vì lâu ngày không gặp, cha con có chút cảm giác xa lạL

- Cha xem bảng điểm gần đây của con rồi, thành tích không tốt, song vẫn đáng khẳng định, con còn không gian phát triển, còn có thể tiến bộ. Có khó khăn gì trong cuộc sống, học tập cứ bàn với cha, cha đi nói chuyện với giáo viên của con, nếu con thấy có thể tự xử lý thì cũng được, con lớn thế này rồi, có thể tự quyết.

Lâm Lạc Nhiên bốn tâm sự thỏa thích với cha, không ngờ vừa gặp lại bị cha nghiêm mặt dạy bảo, từ nhỏ tới lớn chưa bao giờ khen mình lấy một câu, đến khi ngồi vào bàn cơm, Lâm Lạc Nhiên vẫn bộ dạng tức giận.

Có điều Lâm Quốc Chu thường gắp rau cho vào bát con gái, có thể thấy dưới khuôn mặt nghiêm túc này là sự dịu dàng.

- Lạc Nhiên, chuyến này cha cháu về thực ra rất quan tâm tới cháu, chú quá rõ cha cháu rồi, vì tính chất công việc, cha cháu không quen thể hiện thứ trong lòng ra mặt thôi.

Vương Bạc trêu:

- Kỳ thực cha cháu rát muốn biết cháu có bạn trai ở trường hay không?

Hiển nhiên Vương Bạc báo thù con trai vụ khi nãy.

Lâm Trứu Vũ vỗ bàn:

- Có đấy ạ.

Trong lúc Lâm Lạc Nhiên giảu mỏ lên, liền háy mắt:

- Cậu ta tên là Tô Xán! Cháu có thể làm chứng.

- Anh đừng có nói bậy.

Lâm Lạc Nhiên phản ứng như đỉa phải vôi nói:

Lâm Quốc Chu nhíu mày nhìn con gái.

Vương Bạc cười phá lên:

- Té ra là Tô Xán à, anh đừng nói vội, tôi chưa bao giờ gặp chú nhóc nào thú vị đến thế. Điều này tôi có thể chứng thực, con gái anh thường ngày ở nhà nói tới chú nhóc đó còn nhiều hơn nói tới anh, ví như kể chuyện dạy cậu ta chơi bóng rổ thế nào, rồi ở trường làm ra chuyện gì. Trước khi tôi tới Hạ Hải cũng nghe nói tới Tô Xán, còn cùng chú nhóc đó nói chuyện, chững chạc lắm, so ra Uy Uy với Trứu Vũ còn kém xa. Giống như trước kia tôi đã nói, con nhà bình thường lại càng xuất sắc. Lạc Nhiên có mắt nhìn người lắm.

- Chú Vương!

Lâm Lạc Nhiên giận dỗi, lòng rất lo cha minh, cha cô trước nay ở nhà mặt lúc nào cũng khó đăm đăm, quản giáo nghiêm khắc, để lại bóng ma trong lòng cô.

- Anh cũng điên cùng bọn nhóc rồi à?

Lâm Quốc Chu và miếng cơm vào miệng, không để ý lắm.

- Lát nữa vào thư phòng tôi kể cho anh mấy suy nghĩ của chú nhóc này, đảm bảo anh có cái nhìn khác.

Vương Bạc không đùa cợt nữa, liếc mắt nhìn sang Lâm Lạc Nhiên, cô bé này mặt hồng hồng, cực kỳ đáng yêu.

Lâm Quốc Chu nhìn Vương Uy Uy cúi đầu ăn cơm, ông ta hiểu bạn mình lắm, Vương Bạc rất coi trọng sự phát triển con cái, vì kích thích Vương Uy Uy, lấy một cột mốc để so sánh là chuyện thường, liền gật đầu phụ họa:

- Rồi, lát nữa nói, ăn cơm đi đã.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 67: Mẹ của Đường Vũ

Trong con phố ăn uống ở Hạ Hải, quán ăn Trung Quốc tên "Tử Đằng" rất nổi tiếng, là chi nhánh của nhà hàng tại Dung Thành.

Xây dựng quảng trường Tinh Hải đã tạo ra làn sóng đầu tư, rất nhiều doanh nghiệp có tiếng bên ngoài đang xoa tay múa chân, nhân xu thế này xâm nhập thị trường Hạ Hải, chỉ cần Hạ Hải được thông qua đánh giá thành phố du lịch, sẽ càng có nhiều doanh nghiệp đổ vào, thúc đẩy sự phát triển của thành phố này.

Trong quá trình này, nhà mình tranh thủ được tài nguyên có lợi gì đây? Khai quật được bao nhiêu, cái này phải xem tạo hóa.

Từ lúc Đường Vũ gọi một tiếng "mẹ" thì Mục Tuyền đã hoàn thành đánh giá Tô Xán một lượt rồi, nhìn thấy con gái mình và y nắm tay nhau đi ra, song vẻ mặt không có biểu hiện gì rõ ràng.

Khác với sự lạnh lùng của Đường Vũ, ánh mắt của Mục Tuyền như cái đầm sâu, nhìn bên ngoài tuyệt đối không nhận ra sự yêu ghét của bà với một người khác, đoán chừng do thói quen nghề nghiệp nhiều năm mà ra, làm bà rất nghiêm nghị, nhưng không che giấu được dung nhan tuyệt diễm, Mục Tuyền gần bốn mươi, song phong thái không kém minh tinh, thực sự không dễ dàng.

- Cháu là bạn học của Tiểu Vũ à, Tiểu Vũ thường ngày sinh hoạt không có quy luật, may nhờ cháu chiếu cố nó, cám ơn cháu. Để dì mời cháu ăn cơm.

Không ngờ câu đầu tiên mẹ Đường Vũ nói với mình lại ôn hòa như thế, Tô Xán rất bất ngờ:

- Dạ, cám ơn dì.

Cùng tới nhà hàng, Tô Xán tận lực thả lỏng ngồi xuống bàn, qua cửa sổ nhìn đường phố dần tối, cửa kính phản chiếu ánh đèn sáng choang bên trong, cùng khuôn mặt không rõ ràng của bọn họ.

Dụng cụ trên bàn rất tinh xảo, cô phục vụ mặc sườn xám lụa, đặt đồ ăn lên bàn không phát ra tiếng động nào, chỉ có tiếng Mục Tuyền nhẹ nhàng hỏi tình hình con gái gần đây ra sao, mỗi ngày có uống sữa đúng giờ không, buổi tối ngủ có đá chăn ra không.

Một loạt câu hỏi làm mặt Đường Vũ đỏ dừ, hờn dỗi nói:

- Mẹ.

Khách trong cửa hàng ăn mặc đều nhã nhặn lịch sự, thi thoảng liếc về phía họ, hai mẹ con Đường Vũ ở cùng một chỗ mà không trở thành tâm điểm chú ý hơi khó, Tô Xán cũng được vài ánh mắt nhìn qua.

Ngoài cửa sổ là công trường Quảng trường Tinh Hải, lác đác ánh đèn, còn mình ngồi trong nhà hàng Tử Đằng, đây vốn là thứ vài năm sau mới có, giờ đã xuất hiện trước.

Phải chăng cách cục của thành phố này vì y xuất hiện mà đang chậm rãi thay đổi? Vậy mình có thể để thành phố phát triển sớm hơn, để sản nghiệp hoàng kim xuất hiện sớm hơn, để một số hệ thống kinh tế tiến vào phồn vinh, thúc đẩy nhiều địa phương hơn?

Chỉ nghĩ thôi đã thấy kích động.

Người có tư tưởng vượt thời đại không ít, người ôm mộng tưởng ngước nhìn bầu trời cũng không ít, song chỉ có một phần rất ít trở thành Bạch Cư Dị, Lý Bạch, Đỗ Phủ mãi mãi ôm giữ mộng tưởng, càng ít người lớn gan

thực hiện lý tưởng của mình, rồi chỉ vài người đứng trên được tầm cao vượt thời đại.

Nghe hai mẹ con Đường Vũ trò chuyện, Tô Xán tâm thần có chút hoảng hốt, như mở ra một vùng trời mới, có lẽ vì theo đuổi quỹ tích nhân sinh của Đường Vũ khiến y sinh ra đấu chí cực lớn. Cũng có lẽ vì trước mặt đôi mẹ con quá ưu tú tới mức không chân thực này, khiến y sinh ra quyết tâm phải leo lên cao, dùng mọi năng lực của mình thay đổi tất cả.

Tích tắc đó Tô Xán nghĩ, dù ưu thế trọng sinh là viên thuốc phiện khiến người ta mê muội, vì cô gái trước mắt này, y sẽ nuốt nó vào.

Nãy giờ nói chuyện với con gái, song ánh mắt Mục Tuyền chưa bao giờ thôi chú ý Tô Xán, bà xa nhà thường xuyên không thể không nhờ người chú ý con gái mình, sao không biết gần đây chàng trai này thường xuyên tới nấu cơm cho con gái mình, ai chẳng có tuổi trẻ mơ mộng, ai không có năm tháng thanh xuân đáng hồi ức, song khi đi tới tầm cao nhất định của nhân sinh, quay đầu lại nhìn những nuối tiếc lúc còn trẻ đa phần chỉ là hoài niệm thôi, chỉ những người thất bại mới nuối tiếc, thành công phải có đánh đổi.

Chàng trai này từ lúc đầu lúng túng, sau đó hoang mang rồi cuối cùng mạnh mẽ làm Mục Tuyền sinh hứng thú, ánh mắt con gái mình cũng không tệ đâu.

- Cháu và Tiểu Vũ quen nhau bao lâu rồi?

- Dạ, tính ra phải được bốn năm.

Kỳ thực nếu tính gộp cả lại thì lâu lắm rồi, trong lòng Tô Xán nghĩ:

Mục Tuyền hơi nheo mắt lại nhìn quét qua người Tô Xán, ánh mắt đó làm cho Tô Xán có cảm giác ở trong căn phòng ấm áp mùa đồng, đột nhiên mở ra khẽ cửa hẹp, cơn gió luồn thẳng qua ánh mắt đó khiến Tô Xán cứng người, da cũng sởn gai ốc li ti.

Có lẽ do tác động tâm lý, vì đó là mẹ Đường Vũ, mẹ bạn gái, song lần đầu tiên có người khiến chỉ một ánh mắt khiến hắn căng thẳng đến vậy.

- Bốn năm không phải ngắn, nhưng cũng không quá dài, quên đi hắn không khó.

Không khí đông cứng, đôi mắt như trăng thu của Đường Vũ ngây ra nhìn Tô Xán.

Tô Xán ngẩng đầu lên đối diện với ánh mắt của Mục Tuyền:

- Cháu sẽ quên rất nhiều thứ, nhưng bốn năm này cháu không quên được, cả hai đời cũng không thể quên được.

Đường Vũ không dám nhìn Tô Xán, càng không muốn nhìn Tô Xán và mẹ mình đối kháng, dù dũng khí của y làm trái tim cô đập loạn nhịp.

Mục Tuyền mỉm cười động lòng người:

- Cháu còn trẻ lắm, cho nên nói câu này thấy dễ dàng, kỳ thực không cần nói gì, thời gian là thuốc độc mạnh nhất, cũng là thuốc giải tốt nhất, tới một ngày cháu sống tới tuổi của dì, cháu sẽ hiểu hai chữ hiện thực thôi, tin dì đi lúc đó cháu thấy quên không phải khó như mình nghĩ. Tuổi trẻ khắc cốt ghi lòng, song nó chỉ đại biểu bốn chữ "tuổi trẻ xốc nổi" mà thôi.

Sau lưng Mục Tuyền cũng có những câu chuyện xúc động mà kể mấy ngày mấy đêm cũng không hết, bà từng yêu say đắm, từng đau đớn, từng khóc qua, nhưng bây giờ nhìn lại chuyện đó, bà chỉ cười nhẹ, cho nên bà không muốn con gái mình vì những chuyện đó mà bỏ qua bầu trời bao la hơn, con gái mình ưu tú thế nào, Mục Tuyền rất hiểu.

- Cháu biết hiện thực.

Tô Xán lắc đầu:

- Song con người sống cả đời không phải chỉ để quên, còn để nhớ.

- Lý luận ký ức là công cụ tiếp nối văn minh? Ấn tượng đấy.

Mục Tuyền vẫn cười nhẹ:

- Biết đâu được, một ngày nào đó lại là cháu giảng giải đạo lý nhân sinh cho dì không biết chừng.

Rồi Mục Tuyền quay sang nhìn Đường Vũ, ngữ khí bình thản song không cho phản bác:

- Vậy chúng ta nên về nhà thôi.

Đường Vũ mím môi, đôi mắt buồn bã, tựa hồ đấu tranh một lúc gian nan gật đầu.

Mục Tuyền coi như không nhìn thấy vẻ mặt này của con gái, bà không làm khó chàng trai trước mắt, vì bà biết hai người trẻ tuổi gặp nhau, yêu nhau, được cùng tay nắm tay tan học về sẽ là ký ức mỹ hảo trong lòng, trong cái xã hội tàn khốc này, có tình cảm thuần khiết như thế luôn đáng quý, bà không muốn phá hỏng, chỉ cố gắng hạn chế ảnh hưởng của nó tới mức tối đa khi hiện thực bóp nát.

Bà từng đi thăm các quốc gia Châu Âu, Mỹ và Anh, những bậc phụ huynh của họ rất thông suốt, khi đối diện với loại chuyện này, thường lấy chuyển chỗ để kết thúc, ngăn cách không gian, vô hình trung có thể giảm bớt tổn thương của cha mẹ khi can dự vào chuyện của con cái, tránh để lại ảnh hưởng tâm lý, đi nhiều thấy nhiều, chứng kiến thế giới bao la hơn, gặp những chuyện đặc sắc hơn, không phải là chuyện xấu.

Từ nhà hàng bước ra, gió thổi tới, Đường Vũ như đã ra quyết định, nắm lấy tay Tô Xán, bóp nhẹ. Mục Tuyền vờ như không thấy, mắt nhìn phía trước.

- Mai mình còn được nhìn thấy bạn nữa không?

Tô Xán hơi nghẹn giọng.

- Ừ.

Đường Vũ gật đầu mở cửa xe bước vào.

Mục Tuyền thở dài, ánh mắt nhìn Tô Xán, không còn chút nào ôn nhu uyển chuyển như nãy giờ, chỉ có sự lạnh lùng ngạo nghễ càng khắc sâu, khiến người ta nhói lòng hơn cả của Đường Vũ:

- Dì tiếp xúc với rất nhiều người, nhiều người ngay cả tên dì cũng không hỏi, từ đầu tới cuối dì không hỏi tên cháu là gì, vì nó không có ý nghĩa gì hết, dì sẽ đưa Tiểu Vũ đi, nếu như cháu không quên được bốn năm đó, vậy dì hi vọng tương lai có một ngày, cháu sẽ làm dì muốn biết tên cháu.

- Tô Xán, cháu tên là Tô Xán.

Tô Xán nở nụ cười sáng lạn như tên mình:

- Mong dì nhớ cái tên này, vì có một ngày cái tên này làm cả đời dì khó quên.

Mục Tuyền bật cười, lại khôi phục vẻ ôn uyển ngoài xinh đẹp trong trí tuệ:

- Có lẽ thế, có điều xưa nay dì không thích đứa trẻ quá tự tin, vì nó đại biểu cho sự tự đại quá tầm bản thân có thể gánh vác được. Dì đã nhớ tên cháu, nhưng sẽ lại quên mà thôi, giống như vô vàn cái tên khác.

Tô Xán không hề có chút oán hận nào với mẹ Đường Vũ, lời cuối cùng của bà nghe có vẻ như khinh thường Tô Xán, thực ra là biến tướng của khích lệ, ốc sên bò chậm tới mấy, cho chút muối phía sau, có thể thúc đẩy tốc độ lên nhiều.

Nếu đổi lại thành bất kỳ tình huống nào khác, mẹ Đường Vũ không cần nói với mình những lời này, có lẽ như bà nói, bà gặp quá nhiều người, ngay cả tên chẳng muốn biết, Tô Xán không là gì, bà có thể cứ vậy đưa Đường Vũ đi.

Bà cần gì quan tâm tới suy nghĩ của Tô Xán.

Nhưng mẹ Đường Vũ lại nói câu ấy, Tô Xán chỉ cần là chàng trai có chút thiên phận, nhất định sẽ khắc khổ leo lên, biến tức giận thành động lực, vươn lên mạnh mẽ.

Quả nhiên là mẹ Đường Vũ, Tô Xán không khỏi cảm khái, mẹ ưu tú như vậy chẳng trách dạy nên một cô con gái đặc biệt như Đường Vũ, nhìn lạnh lùng nhưng rất tình cảm tinh tế, tình cảm nhưng lại cực kỳ lý trí.

Tô Xán mỉm cười, chỉ cần Đường Vũ kiên trì tình cảm của cô, y không có gì phải sợ.

Trong đại bộ phận bộ phim lãng mạn, đôi thanh mai trúc mã chia tách thủa niên thiếu, bao năm sau gặp lại giữa mùa hoa đào tung bay, nhưng ai nấy đều đã đeo nhẫn kết hôn, chỉ biết đứng xa xa nhìn nhau tiếc nuối và thương cảm.

Tô Xán biết lần này chia tay với Đường Vũ chỉ là tạm thời thôi, đợi lần sau gặp lại, mình sẽ niết bàn, dùng tư thái chói mắt, tiến thẳng vào quỹ tích nhân sinh của nàng.

Bởi vì chưa mạnh, cho nên cần phải mạnh hơn nữa.

Tô Xán quyết định nuốt vào viên thuộc phiện trùng sinh, nếu thành công, chắc chắn phải thành công, y sẽ xóa bỏ toàn bộ trói buộc gông xiềng trên người, như phượng hoàng phá kén, giương rộng đôi cánh.

***

HẾT!

Mẹ Đường Vũ đủ ấn tượng chứ hả?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 68: Còn đi xa hơn nữa

A

nh! Em sắp nhảy đây này.

Bể bơi Hạ Hải, Tằng Viên hứng phấn leo lên đài nhảy, kiêu ngạo vẫy tay với Tô Xán và Vương Thanh phía dưới.

Tằng Viên hiện giờ mới mười hai mà bụng đã ngấn mở, da dầy thịt thô. Nó từng được cha đưa tới bể bơi này, có điều giá vé những 20 đồng, quá đắt đỏ, thường ngày nó và bạn bè đi bơi chỉ tới bể lộ thiên 5 đồng thôi, số tiền này với nó là quá lớn.

Không ngờ hôm nay dụ được Tô Xán và Vương Thanh đi cùng, nhìn thấy Vương Thanh rút ví ra trả tiền vé, lại còn mua cho hai anh em một người một chai coca, Tằng Viên rất bất mãn:

- Anh, cô mở hiệu tốt như vậy, anh cũng là ông chủ nhỏ rồi, còn ăn bám con gái.

Tuy nó nói thế song lòng thì hâm mộ Tô Xán cực kỳ, đặc biệt là nhìn Vương Thanh ôn nhu hiền thục còn mở nắp chai coca, đưa tận tay Tô Xán, tư vị trong lòng khó nói lên lời.

Có điều chỉ là tâm tính thiếu niên, nhảy xuống nước một cái là bao nhiêu ưu phiền bay biến hết.

Tằng Viên hét to, sau đó từ ván nhảy cao ba mét lao thẳng xuống, bùng! Nước bắn cả lên người Vương Thanh và Tô Xán, làm Vương Thanh cười khúc khích.

Rất nhiều người bội phục thằng nhóc này, đài nhảy cao tới ba mét, nhiều thanh niên cao to hơn nó trèo lên đã nhũn chân rồi, đừng nói gì la hét sung sướng nhảy xuống như nó.

Bể bơi Hạ Hải là bể bơi trong nhà lớn nhất, tốt nhất Hạ Hải, nhiệt độ nước luôn cố định mức 28 - 30 độ, có thể bơi quanh năm, tất nhiên tương ứng với nó là giá cả không phải ai cũng vào được.

Tô Xán giờ vì kinh tế gia đình cải thiện, tiền tiêu vặt tăng từ 20 đồng / tháng nhảy vọt lên 400 đồng/ tháng. Còn nhà Vương Thanh vì một tháng chia 30% hoa hồng, mỗi tháng có tới 10.000, đó là điều nằm mơ cô cũng không ngờ tới, hơn nửa năm trước vì nhất thời kích động, hiện giờ làm thu nhập một tháng của cô cô vượt xa tiền lương chung của công nhân bình thường Hạ Hải.

Vương Thanh mặc mộ bộ áo bơi liền thân sọc đen trắng, mặc dù là loại khá bảo thủ, đường cong trên người hiển lộ không thiếu sót chỗ nào, đặc biệt 20 là đổ tuổi đỉnh cao của kỳ phát triển, vẻ đẹp thân thể nóng bỏng, cùng bề ngoài thanh nhã, khiến đám thanh niên ở bể bơi không ngừng ghé mắt nhìn qua.

Một số chàng trai vì thu hút ánh mắt của Vương Thanh, học theo Tằng Viên leo lên đài nhảy, song nhìn xuống lại nhũn cả chân, định bỏ cuộc, thấy Vương Thanh nhìn qua, mới cắn răng bóp mũi, co người đưa chân như lên giá treo cổ rơi ùm xuống bể bơi như quả trái phá.

Khiến mấy cô gái nghịch nước xung quanh trêu ghẹo.

- Anh ta kém xa Tiểu Viên.

Vương Thanh cười hì hì:

- Vừa rồi Tiểu Viên còn giang hai tay lao xuống.

- Đương nhiên rồi, không xem ai dạy nó à.

Tô Xán kiêu ngạo nói:

- Hồi bé nó cực kỳ đáng ghét, nói một câu không vừa ý nó hoặc không chịu chơi với nó, là nó nhổ nước bọt phì phì, sau nó chọc giận tôi, tôi lừa nó ra bể bơi, cho nó uống no nước, từ đó nó bơi rất giỏi, hoàn toàn không sợ nước chút nào nữa, lại còn nó sợ tôi cực, cũng trở nên ngoan ngoãn hơn.

- Hả?

Vương Thanh bĩu môi:

- Cậu đúng là không phải người anh tốt .. Có điều cũng chẳng có cách nào khác, Tiểu Viên quá hiếu động.

- Nghe nói nó thường xuyên chạy sang hiệu nhà chị mua đồ?

- Ừ, Tiểu Viên rất ngoan, ngày nào tan học cũng tới, có khi còn mua kem cho tôi, lại dẫn theo bao nhiêu bạn bè tới nữa, tôi nói không phải trả tiền, nó vẫn trả.

Nói tới đó Vương Thanh khẽ đấm Tô Xán một cái:

- Nói ra còn chẳng phải là kiếm tiền cho cậu.

- Là kiếm tiền cho nhà tôi, không phải tôi. Còn kiếm tiền riêng cho chúng ta thì đợi tôi xác nhận một chuyện đã.

Vương Thanh cố ý nói "cho cậu" không phải "cho nhà cậu", hàm ý muốn cùng Tô Xán gần gũi thêm một chút nữa, nghe Tô Xán đính chính lại, lòng nhói một cái, rồi Tô Xán nói "chúng ta", tâm tình cô lại tốt lên, khiến câu sau y nói chẳng nghe vào nữa.

- Chị nói Tiểu Viên mỗi ngày tan học đều tới chỗ chị? Còn dùng cách tán gái cũ rích mua kem cho chị? Còn nói với bạn học của nó, chị là bạn gái tương lai của nó.

Tô Xán trêu chọc:

- Này! Cậu còn nói linh tinh tôi không để ý tới cậu nữa, nó mới tý tuổi đầu, đừng gán suy nghĩ xấu xa của cậu vào.

Vương Thanh nghiến răng đấm Tô Xán:

Tô Xán ăn vài cú đấm, xin lỗi rối rít, thầm nhủ cô nàng này làm sao nổi khùng, đấm người ta thật đau.

Hiện thực rất điên đảo, trong mắt Tô Xán, Vương Thanh chỉ là cô nhóc, mà trong mắt Vương Thanh, Tô Xán ít tuổi hơn mình, nhưng tuổi tác tâm lý có thể sánh ngang mình, quan hệ hai người luôn ở trạng thái quái dị.

- Anh, vừa rồi có thấy em nhảy không?

Tằng Viên bơi tới khoe, thấy Vương Thanh đánh Tô Xán, mắt đảo một vòng:

- Anh vừa làm gì chị Vương Thanh đấy?

- Nhóc con, người ta còn chưa thành bạn gái của em đã bắt đầu lo bị người khác cướp rồi, anh mà cướp thì nhóc làm gì còn cơ hội.

Tô Xán ngồi ở bên bờ cười cợt nhả.

- Cậu đi chết đi.

Vương Thanh hét lên, còn đạp Tô Xán một cái, làm y ngã lộn nhào xuống nước.

Vương Thanh nghĩ lời Tô Xán nói vừa rồi, mặt đỏ như hoa đào, lòng càng hận y vô cùng.

Thấy cô nàng này không chịu được trêu ghẹo nữa, Tô Xán dừng lại đúng lúc:

- Hiện giờ cửa hiệu làm ăn có tốt không, lâu rồi tôi không để ý.

Vương Thanh gật đầu:

- Ba cửa hiệu đều rất tốt, đặc biệt là cửa hiệu ở sườn dốc Nhất Trung, do rút kinh nghiệm hai cửa hàng đầu, chuẩn bị đầy đủ, học sinh tới rất nhiều, giờ tôi mới phát hiện, chỉ đơn thuần bán đồ văn phòng phẩm còn kiếm hơn cả bán tạp hóa lung tung. Tiếc rằng dì không còn tiền đầu tư nữa, nếu mỗi trường học, xí nghiệp trong thành phố chúng ta có một cửa hàng không biết kiếm tới mức nào, đây đúng là thời đại hoàng kim.

- Đây là ngành nghiệp không bắt mắt nhất, nhưng lại là một trong ngành kiếm nhất của nghề bán lẻ, mục tiêu của tôi là lập nên một siêu thị lớn nhất Hạ Hải, vào Quảng trường Tinh Hải. Đương nhiên, tương lai chúng ta còn đi xa hơn nữa, như thủ đô, Thượng Hải, Thâm Quyến ..

Vương Thanh thốt lên:

- Vào Quảng trường Tinh Hải, vậy chẳng phải sánh ngang với Mc Donal, KFC rồi.

Ở thời đó, với thanh thiếu niên như Vương Thanh mà nói, KFC, Mc Donal là đại biểu có thời thượng của thành phố.

- Anh, anh còn chưa chịu thỏa mãn à, nhà anh cùng với nhà chị Vương Thanh, đã có ba cửa hiệu rồi, cô thành bà chủ giàu có, hôm nọ tới chỗ mẹ em đánh bài, thua 700 đồng còn không tiếc, nếu là trước kia cô thế nào cũng giận đến mấy ngày.

Tằng Viên mặt nịnh nọt nói:

- Nếu tốt nghiệp cao trung xong em không vào được đại học, em tới làm công cho anh nhé! Không được bạc đãi em đâu đấy.

- Sao, em chỉ có chút chí hướng đó thôi à? Có câu cho người ta cá không bằng dạy người ta bắt cá, em lại nhìn trúng vào con cá đó.

Nếu là bình thường Tằng Viên có khi nhe răng ra nói anh thật hiểu em, nhưng Vương Thanh ở bên, câu này chạm vào vảy ngược của nó, tức thì trở mặt:

- Em chỉ nói đùa thôi, anh tưởng em thèm vào à? Em là ai, Tằng Viên này về sau sẽ mở công ty, chạy xe sang, ba cái cửa hiệu nhà anh, lúc đó em mà ngứa mắt ném cho xấp tiền mua lấy, hừ, lúc đó anh mới phải làm công cho em.

Tô Xán nheo mắt lại nhìn Tằng Viên, tức thì làm Tằng Viên giật mình, lòng thấp thỏm, không lẽ mình mạnh miệng làm anh ấy giận rồi? Đồ hẹp hòi.

- Năm năm sau, nếu em còn suy nghĩ này anh sẽ cho em! Chỉ cần em dám nhận, anh sẽ cho.

Tô Xán leo lên cầu thang, sau đó lên đài nhảy.

- Em dám, vì sao không dám?

Tằng Viên vênh mặt đốp lại, có điều nó cảm thấy anh mình lúc nói lời này như biến thành người khác, giọng trầm, mang theo sự cứng rắn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 69: Nhảy hay không?

Vương Thanh mặc dù rất tin tưởng Tô Xán, dù Tô Xán nói mở hiệu văn phòng phẩm tới mỗi một ngóc ngách của Hạ Hải, thậm chí tỉnh thành cô đều không nghi ngờ, song thành lập siêu thị bách hóa quy mô lớn nhất Hạ Hải thì cô thấy quá xa vời, từ hiệu văn phòng phẩm tới siêu thị bán lẻ chính thức phải vượt qua khoảng cách quá lớn, cần bao nhiêu tiền?

Chần trừ hồi lâu, Vương Thanh nói ra lời cô không muốn nói nhất, vẫn phải nói:

- Nói cho cùng chúng ta vẫn thiếu tiền.

Rõ ràng nắm được thời kỳ hoàng kim, nhưng điều kiện không đủ tham gia vào, sao không khiến người ta tiếc nuối cho được?

Nhưng Tô Xán luôn có lòng tin, nếu y đã nói thế, cho dù rất mong manh xa vời, dù không thiết thực, cô vẫn lựa chọn tin tưởng.

Tô Xán đứng trên cầu nhảy, Tằng Viên nhìn chân y run run trêu ghẹo:

- Hi hi, anh sợ độ cao mà, anh dám nhảy không?

Người bước lên cái cầu nhảy cao ba mét này không phải ít, đa phần là vì đám nữ sinh ríu rít bên dưới, kết quả cuối cùng đều thê thảm, không nhảy còn thu hút được vài ánh mắt, nhảy xong chút thiện cảm và ấn tượng biến mất sạch.

Cho dù Tằng Viên vừa rồi tư thế nhảy rất ngầu, song cảm giác giang tay rơi xuống nước tuyệt đối không phải là hưởng thụ, nửa người đập xuống nước đỏ rát, nếu không phải thằng nhóc này rất sĩ diện đã khóc cha khóc mẹ rồi.

Nếu bảo nó nhảy lần hai, dù toàn bộ đám con gái bên bể bơi vỗ tay cổ vũ nó cũng chẳng nhảy. Nên nó không đánh giá cao Tô Xán:

- Chị Vương Thanh, anh ấy muốn gây sự chú ý với chị đó, giờ trông tư thế oai hùng lắm, song chẳng biết trong lòng run tới mức nào

Tằng Viên nói xong nhớ ra vừa rồi Tô Xán trêu Vương Thanh một câu cũng bị đá xuống nước, mình còn dám nói, e tới phiên mình ăn đòn.

Nhưng má Vương Thanh chỉ hơi đỏ lên, nói nhỏ:

- Đừng nói linh tinh nữa.

Hai mắt nhìn chăm chú vào Tô Xán.

Tô Xán đã cao tới 1m72 rồi, cánh tay chắc chắn, mỗi sáng tối Tô Xán rèn luyện đều đặn, cơ ngực trình hiện đường nét nam tính, bụng cũng thấp thoáng sáu múi cơ, làn da không còn trắng trẻo mang hơi hướng bệnh tật nữa, mà là là một màu nâu nhạt khỏe khoắn, bình thường không nhận ra thay đổi này, hôm nay tới bể bới mới cảm thụ rõ nét.

Không ít cô gái bất giác đưa mắt nhìn.

Vương Thanh nghĩ tới vừa rồi cùng Tô Xán đùa nghịch, tay chạm vào da thịt săn chắc của y, tim bất giác đập mạnh.

Nhìn Tô Xán buông tay vịn ra, đứng sát mép rồi, Vương Thanh căng thẳng cắn môi, rất nhiều chuyện nhìn thì dễ dàng lắm, nhưng khi bản thân thực sự đối diện mới thấy gian nan ra sao.

Khẽ nắm lấy vai Tằng Viên hỏi nhỏ:

- Em nói xem, anh trai em liệu có nhảy không?

- Em nghĩ là không đâu, anh ấy nhìn xuống quá lâu, đã sợ như vậy đáng lẽ phải đi ra một cái là nhảy ngay, càng để lâu càng mất dũng khí mà thôi.

Hai tay Tô Xán lúc này ướt đẫm, hít sâu một hơi, nhưng vừa nhìn xuống dưới đã thấy váng vất, chân bất giác lùi lại.

Cuối cùng vẫn không dám nhảy, tim gan phèo phổi bãi công tập thể, yêu cầu y ngừng hành vi ngu xuẩn này.

Tằng Viên đắc ý nói:

- Hi hi em đã nói mà, trước kia anh ấy cũng leo lên rồi leo xuống, không làm được vẫn hoàn không làm được.

Phía dưới không ít người huýt sáo chế nhạo, nhất là đám nam tử ghen tỵ vì Tô Xán thân thiết với Vương Thanh.

"Kiếp trước không làm được, còn kiếp này?" Một giọng nói vang lên bên tai Tô Xán, một chút sợ hãi không khắc phục được, nói gì tới những điều to tát.

Dũng khí vỡ vụn trong ngực Tô Xán hội tụ lại, máu trong người dâng lên.

Chớp mắt Tô Xán bước tới, giang tay nhún người tung mình ra.

Như con cá heo.

……

Trong xe trên đường tới khách sạn Bích Hải Lam Thiên, Vương Bạc mặt nghiêm trọng:

- Tôi vừa nhận được điện thoại, phía chú Trương không chống được nữa, chắc chỉ ngày một ngày hai nữa thôi.

Lâm Quốc Chu hút thuốc, mày nhíu lại, ông ta tạm thời bỏ hết chức vụ, ngồi ở ghế phụ lái giống thư ký của Vương Bạc:

- Chuyện bên phía Trương Tri Mậu là từ khi nào?

Giọng nói chẳng có chút tọng trọng nào như Vương Bạc, gọi đích danh luôn.

Trương Tri Mậu là nhân vật trọng yếu tạo thành hệ phái Vương gia ở tỉnh Tây Xuyên, là quan viên cấp phó tỉnh, nắm quyền quản lý phân phối nguồn lực của Vương hệ ở nơi này, nắm nửa giang sơn Vương hệ tại Tây Xuyên. Trong lần va chạm trước đó, Vương Bạc giống như một cầu thủ bị thay ra giữa trận đấu, nếu Trương Tri Mậu ngã, Vương hệ ở tình giống như cầu thủ quan trọng nhất bị thẻ đó, vỡ trận khó tránh khỏi.

- Một tuần trước, vậy mà bây giờ tôi mới nhận được điện thoại, có thể thấy bên trên đúng là có người muốn đụng tới chúng ta.

Vương Bạc lo lắng, cái đinh quan trọng nhất của Vương hệ bố trí ở Tây Xuyên một khi bị nhổ, bọn họ sẽ nguy nghập:

- Tôi ngày càng không nhìn thấu cách cục nữa.

- Tình hình ra sao?

- Chứng cứ quan trọng chứng minh chú Trương tham ô hối lộ, nghe nói tạo thành chuỗi chứng cứ, lão thái rất tức giận, nên buông tay, ý tứ cả Vương hệ không được can dự vào chuyện Tây Xuyên nữa.

Vương Bạc luôn giữ phong thái phần tử tri thức, nhưng quai hàm bành lên, chứng tỏ ông ta đang cắn chặt răng:

- Đốc thúc chuyên án là Lưu Thành.

- Lão Lưu Thành này định đẩy Vương hệ các anh vào đường cùng sao, trước tiên là anh, đẩy anh xuống Hạ Hải còn chưa yên tâm, cho cả người theo áp chế, nói thế chứng tỏ ông ta rất kiêng kỵ anh vực dậy Vương hệ đứng dậy.

- Nếu chú Trương còn ở tỉnh thì còn khả năng đấu với chúng, tôi mới có thể đứng dậy.

Vương Bạc thở dài nản chí:

- Lần này chú Trương có chuyện, lão thái bỏ mặc, chắc là tức chết rồi. Anh không phải là không biết, ở nhà chúng tôi, lão thái chưa bao giờ hi vọng gì vào tôi.

- Lão thái thái nhà anh chưa bao giờ xen vào sự nghiệp của anh, e là ngay cả trước kia anh được điều tới tỉnh Tây Xuyên, bà cụ cũng cho rằng là công lao của vợ anh, có khác gì tôi đâu.

Nói tới chuyện gia tộc, Lâm Quốc Chu cũng xuống tinh thần, ông ta và Vương Bạc khi còn trẻ là loại hoàn khố điển hình, lúc đó chưa hiểu chuyện, chỉ phá phách chơi bời, làm người lớn trong nhà thất vọng, về sau lớn lên, nỗ lực biểu hiện, song thành kiến quá sâu, gần như chẳng được gia tộc hỗ trợ gì ở sự nghiệp, thành tích không có gì nổi trội, nên dù cũng không thành được cốt cán trong gia tộc, lại còn có nguy hiểm bị đẩy ngoài rìa hệ phái.

Mang huyết thống chí thân, nhưng lại bị đẩy ra rìa gia tộc, không cả bằng người ngoài, cảm giác này thực sự chua xót.

- Vương Bạc, chúng ta từ nhỏ lớn lên với nhau, anh nói thật cho tôi biết, an có dính líu vào chuyện ngày không?

Lâm Quốc Chu nghiêm túc hỏi:

Vương Bạc cười khổ:

- Giờ đến anh cũng không tin tôi à? Tôi biết cái gì đụng vào được, cái gì không. Song Lưu Thành là loại người gì? Trước kia ở tỉnh tôi được chú Trương chiếu cố, ông ta mà ra tay thì tôi có dính lứu hay không có khác biệt gì đâu.

Lâm Quốc Chu hút hết điều thuốc, lại lấy điếu nữa ra:

- Trương Tri Mậu xảy ra chuyện phía Lâm gia lại không có một ai báo tin cho tôi, có thể thấy Lâm gia có vẻ không định can dự vào, song chỉ cần giúp được anh chút nào, tôi sẽ dốc toàn lực.

Vương Bạc bóp vai Lâm Quốc Chu:

- Năm xưa lão gia tử nhà anh và lão thái nhà tôi phong quang thế nào không nói, dù bậc cha chú chúng ta, ai cũng biết hai nhà Vương Lâm liên hợp sức mạnh thế nào, hiện thời đại biến đổi quá nhanh, chúng ta mà không thích ứng, dù hai nhà chúng ta có hiển hách ra sao, cũng tới lúc bị làn sóng mới đánh tan.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 70: Kèn hiệu đã thổi

Khi Tô Xán tới khách sạn Bích Hải Lam Thiên, đứng đợi ở ngoài cổng là Lâm gia đại tiểu thư, Lâm Lạc Nhiên.

Cha Lâm Lạc Nhiên tới Hạ Hải, Vương Bạc mời cơm, không phải trường hợp nghiêm túc gì, Lâm Lạc Nhiên ít bạn bè, thân thiết càng không, chỉ mời mỗi Tô Xán, Tô Xán chẳng từ chối.

Lâm Lạc Nhiên mặc chiếc áo khoác nhỏ, trong là áo sơ mi, một chiếc quần ống đứng, ăn mặc thoải mái, từ xa thấy Tô Xán, cau mày cao giọng gọi:

- Này, mình đợi năm phút rồi đấy, sao giờ mới tới.

Phục vụ phụ trách đón khách ngoài khách sạn lè lưỡi, vừa rồi cô gái này đứng đó còn rất thục nữ trang nhã, ai ngờ chớp mắt đã thay đổi.

Vì cách ăn mặc và tiếng gọi này của Lâm Lạc Nhiên, Tô Xán không căng thẳng nữa.

Bữa cơm có thị trưởng Hồng Tiểu Thiên, phó bí thư Vương Kim Vinh, mang theo cả Vương Hạo Nhiên, có điều Vương Hạo Nhiên rõ ràng không vào được vòng tròn của Vương Uy Uy.

Còn có cả mấy phó thị trưởng nữa, lần lượt mời rượu Lâm Quốc Chu, nhưng Lâm Quốc Chu chỉ uống ba chén, sau ba chén liền lấy trà thay rượu, tuy ở cái Hạ Hải văn hóa rượu cực kỳ thịnh hành, song không ai nói gì, dù sao hình tượng, khí chất, rồi thân phận của Lâm Quốc Chu quyết định chẳng ai dám ép ông.

Chỉ khổ mấy cán bộ chuyên môn đỡ rượu uống cũng không được, không uống cũng không được, mệt hơn cả bình thường ứng phó với chuyện bị chuốc rượu liên tục.

- Trước thế kỷ 19, chỉ có các nước lớn mới phái đại sứ qua nhau, phản ánh địa vị bất bình đẳng giữa các nước lớn và nước nhỏ. Hiện giờ đại bộ phận quốc gia qua lại đều phái đại sứ, chỉ có rất ít quốc gia phái công sứ, cho nên cái chức danh công sứ này của tôi sắp thành chức danh xuông rồi, hiện giờ chẳng qua thi thoảng ra nước ngoài, tới đại sứ quán chỉnh lý tài liệu, là nhân viên của đại sứ , giúp kết nối với cơ cấu bên trên, không to tát như mọi người nghĩ đâu.

Nghe mọi người tâng bốc mình, Lâm Quốc Chu xua tay cười:

***

Trước kia các nước chưa thiết lập các đại sứ quán ở nước kia thì nhà ngoại giao gửi sang nhau gọi là công sứ.

- Công sứ Lâm phải từ nơi chiến tranh loạn lạc về, các nhân viên trong nước an nhàn làm sao so được ạ.

Một quan viên thích nịnh bợ nói:

- Kinh quốc trị nghiệp vốn là một trọng trách, cũng không nhẹ nhàng hơn chúng tôi bao nhiêu.

Lâm Quốc Chu ứng cảnh nói, bữa tiệc này ông tham gia chỉ là để lấy thanh thế cho Vương Bạc, Vương Bạc dựa vào cái gì trong thời gian ngắn nắm thường ủy trong tay, lôi kéo được một đám đầu não thành phố, trấn áp Cận Đông Hải được ủng hộ mạnh từ tỉnh.

Gốc rễ Vương Bạc ở thủ đô, đó vốn là thứ dễ lôi kéo lòng người nhất.

Hiện nay Lưu Thành đang gây mưa gió trên tỉnh, khiến lòng người hoảng loạn, Vương Bạc có bị liên lụy hay không khó mà nói trước, cao tầng Hạ Hải vì chuyện này dè dặt lựa chọn trận doanh.

Lúc này Lâm Quốc Chu đứng ra là tín hiệu chứng minh Vương Bạc gốc to rễ dầy, lợi mà không hại.

Cha Lâm Lạc Nhiên là công sứ ngoại giao, chả trách nhiều lần tới nhà Vương Bạc toàn thấy cô cầm sách báo tiếng Anh đọc, cũng giải thích vì sao Lâm Lạc Nhiên cho người ta cảm giác luôn nhìn về phương xa.

Thế nhưng Tô Xán cũng không hề có ý định tiết lộ chuyện kia, vấn đề không phải người ta có tin hay không, sự thực rồi sẽ chứng minh, chỉ là sớm hay muộn, phương pháp không đúng thì chẳng ai coi trọng lời mình.

Không khí trong bữa tiệc trở nên nhiệt tình, Tô Xán chợt có cảm giác ánh mắt Lâm Quốc Chu tựa hồ quan sát mình, lòng kỳ quái, hai bên đâu có chút liên quan gì, có lẽ mình lầm.

Hồng Tiểu Thiên đi nhà về sinh về, ở hành lang gặp được người quen, nói chuyện một lúc rồi tách ra, Hồng Tiểu Thiên đi về ghé tai Vương Bạc nói nhỏ:

- Bí thư Lưu Thành tới Hạ Hải, Cận Đông Hải cũng có mặt, hôm nay trách tôi không an bài tốt, bí thư thấy sao?

Lưu Thành!?

Nghe thấy cái tên này, mấy người có mặt đều biến sắc, bí thư chính pháp ủy phó bí thư tỉnh ủy Lưu Thành có danh tiếng rất lớn trong tỉnh, ông ta từ Hạ Hải đi lên, thuận buồm xuôi gió tới tận vị trí phó bí thư tỉnh ủy bây giờ, để lại ở Hạ Hải không ít truyền kỳ, người quen biết ông ta nhận xét "rất quá khích", nhưng ở quan trường có thủ đoạn và bản lĩnh.

Mấy năm gần đây phàm là đối thủ của ông ta đều ngã ngựa, có danh "bất bại kim cương".

Vương Bạc và Lưu Thành đối đầu, Cận Đông Hải là người của Lưu Thành, quan viên ở đây đều biết điều đó.

Tham gia bữa tiệc này tất nhiên không ưa gì hệ phái kia, song nghe thấy cái tên Lưu Thành không khỏi giật mình.

Lâm Quốc Chu kín đạo ra hiệu với Vương Bạc, Vương Bạc cười nói:

- Bí thư Lưu đến sao, nếu đã gặp thì thế nào cũng phải uống một chén.

Lưu Thành có căn cơ ở Hạ Hải, lại đang nắm quyền to trên tỉnh, nên tuy rời đi khá lâu, song sức ảnh hưởng với Hạ Hải vẫn không hề nhỏ.

Có tiếng ồn ã ở tầng trên truyền xuống, Tô Xán cũng ngẩng đầu lên nhìn.

Đội ngũ mười mấy người đi xuống, người đi đầu mặc sơ mi bình thường, tuổi chừng năm mươi, dáng tầm thước, khuôn mặt đáng chú ý nhất là đôi mắt quá dài, ánh mắt rất có khí thế, đi cố ý thả bước thật chậm như rùa ngàn năm, những người xum quanh nụ cười mang nhiều phần rụt rè sợ sệt hơn là khúm núm.

Vương Bạc mặt không có thay đổi gì, nhưng tay cầm ly rượu rõ ràng siết chặt hơn vài phần, đứng dậy, đại đội phía ông ta cũng di chuyển.

- A, thư ký trưởng Vương, bây giờ phải gọi là bí thư Vương rồi.

Lưu Thành nhìn thức ăn trên bàn:

- Mọi người ăn uống ngon quá.

Hồng Tiểu Thiên vội nói:

- Hôm nay là tiệc chiêu đãi công sứ Lâm, bạn của bí thư Vương, không biết bí thư Lưu cũng tới đây.

Vương Bạc mỉm cười:

- Bí thư Lưu, trước kia trên tỉnh bí thư bận rộn công tác, khó gặp được nhau, đợi dịp không bằng gặp dịp, hôm nay chúng ta phải uống một chén.

- Được, được, tất nhiên phải uống.

Lưu Thành nhìn Lâm Quốc Chu từ đầu tới cuối chẳng đứng lên, nhận lấy chén rượu từ tay Hồng Tiểu Thiên, uống một hơi cạn luôn:

- Khả năng đây cũng là chén cuối cùng của chúng ta rồi.

Bỏ lại câu này làm toàn bộ ngạc nhiên, Lưu Thành không thèm nhìn các thành viên khác trong ban lãnh đạo thành phố lấy một cái, xoay người đi luôn.

Không khí tức thì trầm xuống, đến đám con cái quan viên đi theo cũng nhận ra chuyện bất thường,

Trong số người ở trên lầu đi xuống có không ít quan viên Hạ Hải, lúc này rất lúng túng, cuối cùng quyết định vội vàng đi qua, có mặt cả bí thư thành ủy lẫn thị trưởng ở đây mà đám người này có thái độ né tránh còn không kịp đủ thấy uy vọng Lưu Thành đạt tới mức độ nào.

Chén rượu vừa rồi xem như thổi tù tuyên chiến? Lưu Thành quả nhiên không hổ danh quá khích, xem ra Hạ Hải sắp kịch chấn rồi.

Tằng Toàn Minh hừ một tiếng:

- Rắm thối!

Hiện trường ai cũng tâm sự nặng nề, không chú ý có đôi mắt rực sáng của nhân vật nhỏ bé không đáng chú ý, đó là Tô Xán, lúc này y như phát hiện ra khó báu.

Không, vẫn có người chú ý, khi Lưu Thành xuất hiện, Lâm Lạc Nhiên thấy Tô Xán đột nhiên hưng phấn liếm môi, như nhìn thấy con mồi vậy, hết sức quỷ dị.

Rời bữa tiệc trước, Vương Uy Uy giận vô cùng:

- Lại cái lão này, bộ dạng tai dơi mặt chuột, tôi chỉ muốn đấm lão một cái, trước kia ở trên tỉnh đã thích làm khó cha tôi, giờ còn chạy tới Hạ Hải làm mất mặt cha tôi nữa, mẹ nó tức không chịu nổi.

Tô Xán tò mò:

- Xem ra cậu rất ghét ông ta.

Lâm Trứu Vũ bực bội nói:

- Cha Uy Uy điều khỏi tỉnh có khi do hệ Lưu Thành ngầm giở trò.

- Lưu Thành mạnh lắm sao?

- Không mạnh lắm, chỉ có điều hiện giờ không đụng vào được.

Vương Uy Uy khoát tay, tỏ ý không muốn nói đề tài khó chịu này nữa:

- Chưa ăn no, về nhà làm chút đồ nướng đi, mọi người thấy sao? Dù sao họ cũng chưa tan tiệc được đâu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 71: Bài này do cháu viết?

C

ũng chưa được mấy miếng vào bụng.

Lâm Trứu Vũ xoa cái bụng hơi béo:

- Còn Lạc Nhiên thì khỏi nói, lần nào đi dự tiệc về chẳng kêu đói ầm lên. Còn Tô Xán nữa thôi.

Lâm Lạc Nhiên đá Lâm Trứu Vũ một cái, chẳng cô gái nào thích bị nói ăn khỏe, trước mặt người ngoài cô giữ hình tượng, ăn như mèo vậy, với sức ăn của cô quả thực không bõ bèn gì.

Tô Xán gật đầu, bốn người bắt một cái taxi, tới quán bán đồ nướng, mua cả túi to, Lâm Trứu Vũ đi siêu thị sách mấy chai bia, sau đó về biệt thự thành ủy.

Từ hồi xảy ra chuyện kia cùng Lâm Lạc Nhiên ở thư phòng, Tô Xán có cảm giác tội lỗi, cứ nhắm mắt lại là tưởng tượng hình ảnh Lâm Lạc Nhiên ngã vào người mình, hai cặp đùi trắng muốt đó mấy lần khiến y có giấc mộng thanh xuân.

Giả sử chỉ là ngã đè lên nhau một cái thì cả hai tính cách có phần cởi mở sẽ bỏ qua ngay, nếu như có gì quá đáng, cả hai sẽ cố quên đi, oái oăm mức độ rất vừa đủ, Tô Xán xoa đùi Lâm Lạc Nhiên, Lâm Lạc Nhiên rõ ràng lúc đó có cảm xúc nên không tát y ngay, Tô Xán nhận ra và Lâm Lạc Nhiên cũng biết là Tô Xán nhận ra, vì thế chuyện này lởn vởn trong đầu cả hai, không sao xua đi được. Tô Xán quay đầu sang nhìn, đúng lúc gặp ánh mắt Lâm Lạc Nhiên, cả hai vội quay đi, nội tâm xốn xang.

Tô Xán vốn có thể về thẳng nhà, có điều y theo đám Vương Uy Uy là vì trước đó viết xong lại chưa xóa bản thảo đi, còn lưu trong máy tính của Vương Bạc, mặc dù giấu rất kín, có điều thế nào cũng nên xóa dấu vết.

Bài viết đó gây nên làn sóng không nhỏ trên mạng, báo chí cũng cho đăng, chủ yếu là phản bác, không ít người hô khẩu hiệu tác giả ra mặt nói chuyện, ảnh hưởng mức này là Tô Xán hài lòng rồi, có thể thay đổi cục thế thì chuyện hoang đường, bài viết này chủ yếu thành nền tảng cho sau này, về sau lời người "tới từ tương lai" phát biểu, chắc chắn có nhiều người chú tâm hơn, Tô Xán không thích ra mặt, y thích cảm giác đứng sau màn đen thao túng này.

Vương Uy Uy mang đồ ăn vào bếp sắp xếp, Lâm Trứu Vũ đi rửa cốc, chỉ còn Lâm Lạc Nhiên và Tô Xán ở lại phòng khách, không khí vi diệu.

Lâm Lạc Nhiên vẫn thói quen co chân trên ghế sô pha, chiếm giữ điều khiển TV.

Thế nhưng hai chân cô văn chéo, quần ôm lấy chân dài, tư thế khơi gợi bày xong mới nhớ ra còn có Tô Xán bên cạnh, nhớ tới chuyện kia, khi đó cô khẽ vỗ mặt hai cái, giữ tỉnh táo đuổi chuyện kia ra khỏi đầu, nhưng mỗi khi hai người ở cạnh nhau không dễ đuổi nó đi như thế, đầu óc hỗn loạn, cầm điều khiển TV bấm lung tung, má càng lúc càng nóng.

Không xong, mình càng muốn che giấu càng lộ liễu, mặt sắp đỏ tới tận mang tai, huống hồ cô cảm giác rõ ràng ánh mắt Tô Xán, dừng trên mặt mình, tai mình, hai chân co lại, làm cô nhắm mắt một cái là nhớ tới cảm xúc tê tê khi tay Tô Xán vuốt ve đùi minh, tâm tư cậu ấy rất nhạy, dáng vẻ này của mình chắc chắn không giấu được.

- Nếu không muốn xem thì đưa điều khiển cho mình.

- Á!

Câu nói bất bất thình lình của Tô Xán làm Lâm Lạc Nhiên đang suy nghĩ lung tung sực tỉnh, nếu là trước kia e cô ngang ngược tương cho một câu "liên quan rắm gì tới cậu" nhưng bây giờ tâm thần hoảng hốt, không ngờ "ừ" một tiếng, ngoan ngoãn đưa điều khiển sang.

Tô Xán nói câu này chỉ muốn phá vỡ không khí ngượng ngùng giữa hai người, cứ nghĩ Lâm Lạc Nhiên sẽ trừng mắt lên, ai ngờ cô nàng đột nhiên hiền dịu như thế, làm Tô Xán cũng ngớ người nhìn cánh tay như ngó sen của cô vươn tới.

- Này cầm lấy đi.

Tô Xán không nhận, Lâm Lạc Nhiên lườm y một cái.

- Perfect, xong rồi đây!

Ở trong bếp, Vương Uy Uy bày biện đĩa đồ nướng một cách nghệ thuật hài lòng đi ra nhìn thấy cảnh Tô Xán đưa tay nhận lấy điều khiển TV từ tay Lâm Lạc Nhiên, tay Tô Xán chạm vào tay cô, Lâm Lạc Nhiên như điện giật rụt tay lại, đầu quay sang một bên, mặt đỏ rực.

Tích tắc đó, cứ như có cái gì đó bị rút khỏi trái tim, đặt đĩa đồ nướng lên bàn không còn chút vui vẻ nào nữa, bụng không còn thấy muốn ăn.

Nhưng vì hắn xuất hiện, Lâm Lạc Nhiên khôi phục phong thái, con gái gì mà nhìn thấy đống thịt là hai mắt tỏa sáng, không khác gì đám bợm nhậu nhìn thấy rượu:

- Anh lâu thế, em ngửi thấy mùi đã đói rồi.

- Em muốn ăn thì ăn nhiều vào.

Giọng nói Vương Uy Uy không còn chút sinh khí nào.

Lâm Trứu Vũ mang bia ra, Vương Uy Uy chưa ăn miếng nào đã tu ừng ực, khiến hắn ngạc nhiên, từ khối Vương Uy Uy cãi nhau với cha chưa bao giờ sa sút như vậy, vừa xong còn vui vẻ lắm mà.

Tô Xán thì đang nghĩ kiếm lúc nào thích hợp xóa những bản thảo trong máy vi tính đi nên không chú ý xung quanh.

Bên ngoài có tiếng xe đỗ lại, Vương Bạc và Lâm Quốc Chu trở về, mở cửa thấy bốn đứa bé đang ngồi quanh bàn ăn, chỉ phẩy tay ra hiệu cho họ không cần chào hỏi, Vương Bạc chỉ nói một câu:

- Tôi đi tắm cái.

Lâm Quốc Chu nhìn Tô Xán, chú nhóc này lại ngồi cạnh con gái mình, lúc ở khách sạn cũng thế, chẳng lẽ hai đứa nó có gì thật? Có điều không quá để tâm, cầm một chai bia trên bàn, dựa lưng vào ghế vừa uống vừa suy nghĩ thế cục, Lưu Thành công khai trở mặt với Vương Bạc rồi, như vậy phải có chỗ dựa chắc chắn, nắm chắc tuyệt đối rồi, đây mới là điều ông càng lo lắng hơn.

Ông ta lại sắp phải đi rồi, giống như chim di trú vậy, cứ vậy qua lại ngắn ngủi, làm ông ta ngay cả thời gian ở bên con gái chẳng được bao lâu, ông ta đi, phía Vương Bạc càng thế đơn lực mỏng, không có Vương gia, Lâm gia viện trợ, phải đơn độc đối kháng với nhân vật như Lưu Thành sẽ phiền toái to, ông ta thực sự hi vọng mình có được sức ảnh hưởng giúp đỡ người bạn này.

Nhưng chỉ là hi vọng thôi, mình chỉ là phần tử ngoài rìa gia tộc, tư cách được chú ý cũng chẳng có, một công sứ ngoại giao thì có sức ảnh hưởng gì.

Tại sao ông ta thoải mái để con gái đi theo đám Vương Uy Uy như vậy, vì Lâm Lạc Nhiên và Vương Uy Uy là thanh mai trúc mã, rất muốn con gái và Vương Uy Uy thành vợ thành chồng, như vậy hai nhà càng thêm thân thiết, song Vương Bạc không ngừng nhắc tới Tô Xán, đẩy con gái mình ra ngoài,

hẳn là lo sinh mệnh chính trị bản thân sắp kết thúc, không muốn liên lụy tới bọn nhỏ, phải làm ra quyết định này với người anh em, người cha mà nói phải chua chát cỡ nào.

Tô Xán không ngờ Lâm Quốc Chu và Vương Bạc về sớm như vậy, vội kiếm cớ gửi một lá thư điện tử, mượn dùng máy vi tính trong thư phòng.

Bỏ lại Vương Uy Uy tinh thần hoảng hốt và Lâm Quốc Chu đang trầm tư, Tô Xán nhanh chóng lên lầu, mở máy vi tính, máy kiểu cũ khởi động như rùa bò, mãi mới vào được màn hình window, làm Tô Xán nóng ruột, y đã nghe thấy tiếng Vương Bạc tắm xong mở cửa phòng tắm ở tầng dưới rồi.

Cầm lấy chuột, Tô Xán mở folder ẩn, phát hiện bản thảo trong đó không cánh mà bay.

Mồ hôi lạnh túa ra, Tô Xán tìm chỗ khác, mở thùng rác, mình đã xóa đâu, đi đâu rồi?

- Cháu đang tìm cái gì à?

Một giọng nói bất ngờ vang lên sau lưng.

Tô Xán thất kinh quay đầu lại, thấy Lâm Quốc Chu đứng khoanh tay tựa cửa, hai ngón kẹp cổ chai bia, ánh mắt nhìn mình tựa cười tựa không.

- Không ạ.

Tô Xán cười ngây thơ vô tội hết mức có thể, lúc mình thao tác vẫn chú ý tới động tĩnh sau lưng, sao ông ta vào mình không biết chứ nào?

- Cháu tìm một bài bình luận phải không?

Lâm Quốc Chu đi tới, mở một cái folder tên "văn kiện sứ quán", trong đó có bài viết của Tô Xán, được đặt tên là "thú vị".

- Bài này do cháu viết ?

Không tránh được rồi, Tô Xán không hoảng, gãi đầu gãi tai giả ngây giả dại:

- Cháu viết chơi cho vui ạ.

Lâm Quốc Chu bỏ qua trò giả ngu của Tô Xán, nhìn thẳng vào mắt y, kinh ngạc hỏi:

- Thực sự là do cháu viết?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 72: Không cam tâm

S

ao thế?

Vương Bạc đi vào cửa, nhìn hai người, sau đó đóng cửa lại, giọng nói có vài phần kích động khó tin:

- Thật à?

Vốn lúc đầu ông ta chỉ nghĩ do đám Vương Uy Uy đọc bài viết này thấy hay nên lưu lại trong máy, sau đó nói chuyện mới biết không phải mà do gần đây Tô Xán thường xuyên mượn dùng máy mình, từng đùa bảo có khi Tô Xán viết, chỉ nói thế thôi, không ngờ lại là Tô Xán viết thật.

- Chú đã xem bài viết này, hiện đang gây tranh luận không nhỏ, năng lực phân tích cao, nắm đại cục tốt, đến chú không kìm được sinh ra suy nghĩ Nato dưới tình huống này có thể làm ra hành vi cực đoan.

Lâm Quốc Chu hỏi lại lần nữa:

- Là cháu viết thật sao?

Tô Xán lúc này mới há mồm, vừa rồi có tật giật mình khai ra mất, nếu mình nói do mình copy lại trên mạng chắc không ai nghi ngờ gì.

Vương Bạc tiếp nhận sự thực nhanh hơn:

- Tô Xán, trước kia cháu viết bài văn nói về bảo vệ đất đai trung hạ du Trường Giang trước khi trận lũ lớn xảy ra, giờ lại viết bài thế này, cháu có biết bài viết này ý nghĩa thế nào không?

Tô Xán hít sâu một hơi, nói:

- Cháu hiểu, chú Vương, chú Lâm, nếu các chú tin phân tích của cháu, xin hãy dùng mọi cách có thể, ngăn cản chuyện này xảy ra.

……

Ngoài hàng rào thép gai của sân bay, bãi cỏ rạp xuống, sân bay Hạ Hải chưa mở rộng, ở vị trí khá hẻo lánh, chỉ có một cái tháp không lưu xây từ thập niên 80, vài cái máy bay chở khách cỡ nhỏ, một ít xe thang. Đằng xa có một cái xe hơi màu đen, Vương Bạc châm điếu thuốc đứng ngoài hút, lái xe Trương Thắng ngồi bên trong.

Lưu Thành xuất hiện chỉ là sự kiện nhỏ thôi, lên tới vị trí này ông ta trải qua không ít sóng gió, binh tới tướng ngăn, nước lên đê chắn chẳng có gì phải sợ.

Con người khi còn trẻ thì chẳng biết sợ trời sợ đất, cho rằng dựa vào sức mình có thể làm mọi thứ, không biết rằng trên đời này chỉ có rất ít người đặc biệt, số còn lại chỉ tưởng rằng mình đặc biệt mà thôi, đến khi già rồi bắt đầu tìm kiếm ít tín ngưỡng, tin tưởng vào tôn giáo, thậm chí là chuyện khó tin.

Vương Bạc cho rằng mình đã gặp được một người đặc biệt, đó là Tô Xán, ông ta không làm ngoại giao, không rõ thế cục bên ngoài, không có quyền phát ngôn ở chuyện này, đơn thuần nhìn bài văn đó phân tích kín kẽ, lý do sung túc, không phải thiếu niên chỉ xuất sắc là có thể viết ra được, huống hồ tính đề tài của nó càng chứng tỏ tầm nhìn chú nhóc này.

Còn kết luận của Tô Xán không phải quá quan trọng, chuyên gia phân tích danh tiếng còn có lúc nhầm lần nữa là.

Lâm Quốc Chu thì có cảm thụ khác, vì ai không ở Nam Tư, vĩnh viễn không tưởng tượng được cảnh đêm hôm đó một quả tên lửa bay sát qua đầu

mình, phát nổ cách đó không xa là thế nào, chỉ có ông mới thực sự cảm thụ được điều Tô Xán phân tích khả năng lớn tới đâu.

Chính vì thế ông ta bị Tô Xán thuyết phục.

Máy bay đưa Lâm Quốc Chu khuất trong tầng mây, trong đầu Vương Bạc vẫn hồi tưởng lại cảnh tiễn chân vừa rồi.

- Anh chắc chứ?

Bài viết của Tô Xán có thể gây xôn xao trên mạng vì tính thời sự nóng bóng của nó, song người thực sự có ảnh hưởng xem bài viết này chỉ vẻn vẹn vì tính đề tài của nó thôi, thế nhưng nếu do một công sứ ngoại giao từng tới Nam Tư đưa lên đại sứ quán đại biểu cho cái gì?

Xem ra không chỉ có Hạ Hải chuẩn bị tiếp nhận một vụ chấn động, ngay cả thủ đô cách đó ngàn dặm e cũng đón nhận chấn động lớn nhất trong năm nay.

- Anh có biết nếu mình đưa ra ý kiến này sẽ phải đối diện với điều gì không? Người khác sẽ nghĩ thế nào, bọn họ sẽ cho là anh bị điên, điều này do Tô Xán nói ra, dù đúng hay sai thì sẽ vẫn được tán thưởng, nếu do anh nói, sai sẽ có hậu quả khó lường. Theo tôi biết, Lâm hệ rất kiêng kỵ hành vi này.

- Không có thực tế thì không có quyền phát ngôn, nếu không có đêm đó ở Nam Tư có lẽ tôi chỉ đọc bài viết này cho vui vậy thôi, nhưng hiện giờ tôi không thể thuyết phục bản thân bỏ qua khả năng này, dù bên trên có vì bài viết này sinh ra sóng gió gì thì tôi vẫn làm, phải để mọi người cảnh giác.

Đưa ra quyết định này Lâm Quốc Chu cũng là một phen đánh bạc, đặt cược vào nó để thay đổi vận mệnh đứng ngoài rìa gia tộc của mình, có thế mới làm được nhiều việc hơn, ví như giúp người bạn này, song ông không nói ra điều đó.

Vương Bạc thở dài:

- Anh nói xem có loại chuyện mâu thuẫn thế này không, tôi vừa mong dự đoán này sai, lại mong nó đúng.

- Con người vô do vô số mâu thuẫn tạo thành mà, chuyện không xảy ra là điều may, cùng lắm tôi dứt bỏ quan hệ với Lâm gia, từ chức tạ tội, tới thành phố nhỏ bình yên này dưỡng lão, anh phải bố trí tốt cho cha con tôi đấy! Tôi còn có con gái để dựa vào mà.

- Xì, Lạc Nhiên rồi sẽ lấy chồng, tới khi đó vợ chồng chúng ân ái hạnh phúc, anh xen vào làm gì!?

Trên chín tầng trời.

Lâm Quốc Chu ngồi trong máy bay, đầu óc dày đặc suy nghĩ.

So với việc nói ông ta tin phán đoán của Tô Xán, không bằng nói một lời của Tô Xán chọc thủng thiên cơ, có rất nhiều khả năng khiến Nato có hành động bất lợi với đại sứ quán TQ, không chỉ vì quốc gia phản đối chuyện không kích Nam Tư mà cả vì những hành động ngầm vì lợi ích quốc gia của bọn họ, với mạng lưới tình báo của Nato chẳng lẽ không thấy? Nhìn từ nhiều phương diện, tỷ lệ bị oanh tạc rất cao, không thể không đề phòng.

Lâm Quốc Chu có một loại cảm giác đặc biệt, giống như nắm bắt được thứ gì đó, thứ này không ai ngờ tới được, vì một đề xuất của Tô Xán, làm ông sực tỉnh, cảm giác ăn khớp với lịch sử đó khiến ông hoảng hốt.

Có lẽ mình sắp làm một chuyện hoang đường, môt chuyện sẽ thành trò cười ở thủ đô, thành sỉ nhục cả Lâm hệ, nhưng trong lòng ông ta có một sự cuồng nhiệt thôi thúc, trong lòng như có vạn cái trống đang đánh, mình phải làm.

Lòng như sấm rền, mặt như hồ phẳng, ngoài cửa sổ mây trắng bồng bềnh.

Lâm Quốc Chu nhắm mắt lại, có lẽ đây là sự không cam tâm.

…….

Vương Uy Uy, Lâm Trứu Vũ và Lâm Lạc Nhiên gần đây ở trường học tâm sự trùng trùng, hoàn toàn không phù hợp với tác phong vô ưu vô lo của họ.

Thường xuyên thấy bóng dáng ba người bọn họ chơi bóng rổ, Tô Xán biết khi tâm tình không tốt ba người này sẽ dùng một số vận động mạnh để phát tiết, tính cách cả ba đại khái giống nhau ở điểm này.

Tô Xán hôm nay cũng kéo cô lớp trưởng gương mẫu trốn tiết ra ngoài, thời gian bọn họ ở bên nhau không còn nhiều nữa, mẹ Đường Vũ gần đây tới trường học mấy lần, hẳn là làm thủ tục chuyển trưởng cho cô, Tiêu Nhật Hoa lên lớp nhìn Đường Vũ cũng rất thương tâm luyến tiếc, học sinh xuất sắc như thế mà đi, thực lực lớp này sẽ giảm đi ba phần, bởi vì thành tích của Tô Xán là do Đường Vũ kéo lên, Đường Vũ đi rồi, Tô Xán còn giữ thành tích thứ tư trong lớp nữa không? Đây là hiệu ứng dây chuyền.

Ân Tiểu Thiên giáo viên tiếng Anh còn trẻ lắm, rất hiểu suy nghĩ của Tô Xán, lúc cầm sách giảng bài còn vỗ vai Tô Xán mấy cái khiến xung quanh không hiểu ra sao, hắn mới ra trường chưa lâu, rất đa sầu đa cảm, hắn là nhớ lại ngày tháng còn ở trường.

Ở bên nhau lúc nào hay lúc ấy, tình cảm học sinh thật đẹp, thật rực rỡ, cũng rất yếu ớt.

Cho nên khi nhìn chỗ ngồi của Tô Xán và Đường Vũ trống không, Ân Tiểu Thiên coi như không thấy, làm mấy học sinh hay trốn tiết kêu oan "bất công quá!"

- Những lời hôm đó mẹ mình nới với bạn, đừng để ý được không?

Đường Vũ lí nhí nói, chưa bao giờ cô dùng ngữ khí thiếu tự tin như vậy nói chuyện, cô sợ Tô Xán giận:

Nắm bàn tay lạnh giá của cô, Tô Xán mỉm cười:

- Yên tâm đi, mình còn chưa yếu đuối như vậy, chỉ cần bạn đừng bao giờ nói những lời như đêm hôm đó được không, có chút lòng tin với mình được không?

Đường Vũ ngây ra nhìn Tô Xán, sau đó hơi ngả đầu dựa vào vai y.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 73: Ly biệt (1)

V

ạn vật như im tiếng, khu phòng học sau lưng ngày càng xa, bọn họ bước đi trên con đường nhỏ rợp bóng cây, mấy học sinh ngồi trong rừng cây giật mình ngó nhìn hai bọn họ mới thở phào, ra cũng là học sinh trốn học.

Đúng là trốn học, nhưng với Đường Vũ và Tô Xán hiện giờ mà nói, môn học trên lớp đã không còn ý nghĩa gì nữa.

- Đã liên hệ với trường học ở Dung Thành chưa?

- Còn chưa, tới đó mới biết được, có điều mình sẽ gọi điện cho bạn.

Nói dối, mẹ Đường Vũ đã muốn đưa cô đi từ lâu, làm sao có thể chưa an bài trường học cho cô, chắc chắn là trường tốt nhất, chắc chắn an bài lâu rồi, nhưng Tô Xán hiểu tâm trạng Đường Vũ lúc này, chỉ mỉm cười nói:

- Bạn tin mình không, lần sau gặp lại, mình sẽ là anh hùng cái thế, mặc kim giáp thánh y, chân đạp mây màu, lái BMW, Mercedes, Porche xuất hiện trước mắt bạn.

Nghe rất ngây thơ buồn cười, thế nhưng mắt Đường Vũ lại đỏ hoe, dựa vào Tô Xán, bờ vai này tựa hồ đại biểu cho toàn bộ thế giới mười bảy tuổi của cô.

Ngước nhìn đôi mắt kiên định của Tô Xán, Đường Vũ gật đầu.

Chí Tôn Bảo lần nữa xuất hiện trước mặt Tử Hà là quá trình đã được đoán trước, nhưng không đoán được kết quả bi kịch, mà bọn họ đối diện với hiện thực cuộc sống công tác trong tương lai, đối diện với tất cả khoảng cách và

năm tháng sẽ thay đổi, bọn họ có phải đón nhận bi kịch đau lòng như trong Đại thoại Tây Du không?

Còn những lời này của Tô Xán, liệu có thành phần hồi ức sau này khiến người ta nghĩ lại mà đau lòng không?

Cho nên Đường Vũ cứ thế yên tĩnh nhìn Tô Xán, cô muốn nhớ kỹ từng đường nét trên khuôn mặt nhu hòa này, nhớ kỹ ánh mắt cứng cỏi của y, nhớ kỹ nụ cười rạng rỡ của y, vĩnh viễn nhớ kỹ chàng trai này, vĩnh viễn ghi nhớ lời hứa của y.

Đầu kia của khu rừng, truyền tới tiếng bóng.

Tô Xán và Đường Vũ tình tứ đi qua sân bóng rổ, ba người Vương Uy Uy lại trốn học đi chơi bóng rổ cùng Vương Hạ Nhiên.

Lâm Lạc Nhiên nhìn thấy Đường Vũ dựa vào vai Tô Xán, còn một tay Tô Xán vòng qua eo Đường Vũ, quả bóng trượt khỏi tay lao đi.

Vương Hạo Nhiên vôi vàng lao theo cứu bóng, không may húc vào Vương Uy Uy, quả bóng bay mất, Vương Uy Uy chẳng nói chẳng rằng cho luôn một cú đấm vào mặt Vương Hạo Nhiên.

Vương Hạo Nhiên lập tức hộc máu mũi, hắn nổi điên lao tới cho Vương Uy Uy một đá vào bụng, cả hai đánh nhau túi bụi, không thèm để ý cái gì nữa.

Tô Xán vội vàng chạy tới, cùng Lâm Trứu Vũ, Lâm Lạc Nhiên tách Vương Uy Uy ra, hai tên này vẫn lấy chân đạp nhau.

Vương Hạo Nhiên giận tới mất khôn rồi, chẳng giữ gìn gì nữa:

- Tâm tình mày không tốt liên quan chó gì tới tao, tao là thứ để mày tùy tiện phát tiết à? Cha mày đang bị tổ chuyên án trên tỉnh điều tra, mày vênh váo

cái gì, cha mày chơi bời với nữ sinh đại học bị người ta tố cáo, mẹ mày đòi ly hôn rồi, cho đáng đời, tưởng mình là đại thiếu gia nữa à?

- Buông tao ra, tao đánh chết nó.

Vương Uy Uy ra sức vùng vẫy, Lâm Trứu Vũ không giữ nổi, Lâm Lạc Nhiên cũng phải ôm lấy hắn.

Phía bên kia Vương Hạo Nhiên thấy Vương Uy Uy điên dại như vậy hơi ngán, được đồng bạn khuyên can cũng không ngừng lùi lại, bỏ thêm một câu "thằng điên" rồi chạy mất.

Được Lâm Lạc Nhiên ôn nhu an ủi, Vương Uy Uy trấn tĩnh lại, ngồi phịch xuống đất, lau nước mắt, đứng dậy bỏ đi, anh em Lâm Trứu Vũ cũng theo sát.

- Cậu ấy không sao chứ?

Đường Vũ nhìn theo Vương Uy Uy, cô nghe hết lời Vương Hạo Nhiên nói, hiểu đại khái sự việc, cảm thấy Vương Uy Uy thật đáng thương.

- Hắn là không sao đâu, cậu ấy là người mạnh mẽ.

Tô Xán khẽ bóp tay cô, lòng thở dài, Lưu Thành cuối cùng cũng ra tay rồi.

……

Bóng đêm buông xuống làm khách sạn Khải Lai càng thêm huy hoàng, đây là cột mốc hoa lệ nhất hiện nay trong đêm ở Hạ Hải, không có một trong, mà là số một tuyệt đối.

Thời đại thay đổi cửa khách sạn bắt đầu có những cỗ xe sang trọng, năm ngoài cả thành phố còn chẳng có mấy chiếc BMW, Mercedes, hiện giờ ngoài cửa có tới mấy cái Audi rồi, khí khái không tệ.

Nhà ăn ở tầng một khách sạn hôm nay trang hoàng đầy màu sắc, bóng bay màu, dây rua băng, tràn ngập không khí lễ hội, bên trong đã có ít người, chẳng biết có phải do tấm kính ngăn cách hay không, trông có vẻ xa xăm.

Khi Tô Xán tới thì thấy mấy chiếc xe lướt qua, nam nữ sinh trên xe xuống không mặc trang phục thể thao thời thượng thì cũng mặc lễ phục đẹp đẽ, vẫy tay với gia trưởng trong nhà, sau đó đi thẳng tới cửa chính, không có chút nào rụt rè, nhìn là biết thường xuyên ra vào chỗ thế này, bước qua hàng phục vụ mặc xườn xám chỉnh tề, đi vào nhà ăn nơi tổ chức sinh nhật của Trần Linh San.

Tô Xán nghe thấy có người gọi mình, quay đầu lại, thấy Lý Lộ Mai trang điểm cầu kỳ từ xe du lịch xuống, có mấy nam nữ trong nhóm nữa, Tô Xán không nhớ hết tên, còn có cả Mậu Tiểu Thì rất nhiệt tình vẫy tay với y, sau sự kiện bị chém, hắn thay đổi rất nhiều, không còn thích thể hiện như trước nữa, tay đã lành bảy tám phần, y học tiến vào thời đại mới không quá lạc hậu, không để lại di chứng gì.

Với Tô Xán, Mậu Tiểu Thì có cảm giác thân thiết đặc biệt, vì nếu không có Tô Xán, có thể hắn bị Trân Xung đâm chết rồi.

Tô Xán nhớ tới lần đầu hẹn hò với Đường Vũ, ở trên đường gặp phải Trần Xung, khi nhìn thấy họ, ánh mắt hắn mang theo thương cảm và hoài niệm, đại khái chình vì không buông bỏ được cũng không quên được, cuối cùng làm hắn đi qua bên, con dao không ra tay lần nữa.

- Công ty mậu dịch của cha Linh San liên hệ được với một đối tác, sang tay công ty với giá cao, nhà Linh San kiếm được một khoản tiền lớn, chẳng trách mà mở tiệc sinh nhật cho Linh San ở khách sạn Khải Lai, lúc này chú Trần hắn là cười vui vẻ lắm.

Lý Lộ Mai nhìn quang cảnh nơi tổ chức sinh nhật, hâm mộ nói:

- Tiệc sinh nhật tổ chức ở đây quá xa xỉ, nếu khi kết hôn mình được tổ chức ở đây đã thỏa mãn lắm rồi ...

Lý Lộ Mai mắt nhìn Mậu Tiểu Thì, giọng hơi kéo dài ra, hôm nay chẳng những ăn mặc thục nữ gợi cảm, ngay cả tính cách cũng thay đổi nhiều:

Mậu Tiểu Thị không chịu nổi ánh mắt của Lý Lộ Mai, quay đầu đi, ầm ừ nói:

- Ừ, không tệ.

Tô Xán ngạc nhiên nhìn hai bọn họ, gần đây y chỉ để ý tới Đường Vũ, chuyện này xảy ra từ bao giờ?

Có tiếng cười khẽ từ bên cạnh truyền tới, một nhóm bảy tám nam nữ mặc toàn đồ hiệu đi qua, mang vẻ khinh khỉnh nhìn đám học sinh bình thường bọn họ, có cô gái nhìn Mậu Tiểu Thì, cảm thấy rất vừa mắt:

- Ước mơ xa xỉ nhất của cô ta là tổ chức hôn lễ ở cái khách sạn này đây.

Không biết người nơi nào mà gọi khách sạn Khải Lai là "cái khách sạn này" đầy xem thường như thế.

Có giọng khác dè bỉu:

- Trời ạ, phối đồ thật quê mùa, ai lại đi mặc váy xếp với tất thế cùng giày thể thao kia, hoặc phải dùng tất lụa quá gối, hoặc không đi tất, còn cái váy kia, nhìn là biết hàng nhái mua ở chợ.

Bọn họ nói rất nhỏ, song phía bên này nghe rất rõ ràng, Lý Lộ Mai mặt đỏ rực, vừa xấu hổ vừa giận, cúi đầu xuống, Mậu Tiểu Thì bóp tay nhìn đám nam nữ kia đi vào trong.

Mấy cô gái bên cạnh bất bình nói:

- Có tiền thì ghê gớm lắm à, sao Linh San lại mời đám người này?

- Cha của Trương Túc là phó giám đốc NH Kiến Thiết, cha Linh San không mời sao được.

Có nữ sinh chua ngoa nói:

- Mình nghĩ bọn chúng đang nghĩ, sao Trần Linh San lại mời bọn mình ấy.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 74: Ly biệt (2)

Trần Lập là doanh nhân khá có tên tuổi ở thành phố, vì sinh nhật con gái tổ chức yến hội, mời những nhân vật ảnh hưởng trong thành phố, để lập nên mạng lưới quan hệ chắc chắn hơn, chẳng trách nhiều người còn đi cùng cha mẹ, Tô Xán không phản cảm, đây là thủ đoạn làm ăn, một công đôi việc tội gì không làm. Cha Trần Linh San không có bối cảnh, gây dựng mối quan hệ không phải dễ, tất nhiên phải tận dụng cơ hội.

Lý Lộ Mai lắc đầu:

- Không đâu, người khác sẽ nghĩ thế, nhưng Linh San thì không.

Tuy nói vậy nhưng nhìn cô lắc mạnh đầu, che dấu khủng hỏng, hiển nhiên bị những lời kia của đám con cái nhà giàu làm mất tự tin.

Học sinh còn lại cũng thế, ai cũng lo lắng, nếu là Trần Linh San lúc bình thường, tất nhiên không có suy nghĩ này, nhưng hôm nay ở nơi sang trọng chi phí đắt khiếp người này, Trần Linh San lại càng là nhân vật chính trong mắt đám người vừa xỉ nhục họ, bọn họ vào liệu có thành trói buộc hay xấu mặt Trần Linh San không?

Không ngờ còn có người đánh bài lùi:

- Hay là không vào nữa, chúng ta cứ đưa quà là được, dù sao đông người như thế, chẳng ai chú ý tới chúng ta đâu.

Tô Xán nhìn quanh, vẫn không thấy bóng hình y chờ đợi, lòng buồn bã, song hôm nay là sinh nhật Trần Linh San, không thể bỏ về được, nói với mọi người:

- Không có chúng ta, Linh San sẽ rất buồn đấy, chúng ta vào đi. Lộ Mai, bạn mặc rất đẹp, nữ tính lại không mất sự trong sáng của học sinh, bọn chỉ biết lấy tiền đắp đồ hiệu lên người mới là lũ nhà quê.

Tô Xán thương ngày đóng vai bị bắt nạt, nhưng tiếng nói của y rất có ảnh hưởng trong nhóm, ngoài Mậu Tiểu Thì liếc y có chút cảnh giác ra thì số còn lại đều vui vẻ phụ họa đi vào, hai nàng nhân viên chỉnh tề hô "hoan nghênh", sau đó giám đốc đại sảnh đưa bọn họ tới nơi tổ chức bữa tiệc.

Nhà ăn chính của Khách sạn Khải Lai rất rộng rãi, đủ sức chứa tới 200 người, bày khoảng 20 bàn, có sân khấu nhỏ đầy đủ nhạc cụ dàn trống, piano.

- Xem ra chú Trần kiếm được rất nhiều tiền, bày một bàn ở đây phải tới 2.000 đấy.

Cô gái tính cách điêu toa lúc nãy nói.

Ở giữa nhà ăn, Trần Lập và vợ đang tiếp cha mẹ của bạn con gái, Trần Lập đang nói gì đó với một nam tử trung niên, tỏ ra rất hưng phấn, mẹ Trần Linh San đứng bên cạnh, một thân váy đen ôm sát cơ thể, một chiếc khăn lông choàng hờ trên vai, cao nhã sang trọng, trông rất trẻ trung, một vài nam tử xung quanh kín đáo liếc nhìn vòng eo bờ mông không thua kém gì thiếu nữ của bà, thực lòng mà nói Tô Xán thấy Trần Lập mặt hơi khắc khổ già hơn tuổi thua kém vợ rất nhiều, nếu không phải có cô con gái mười sáu tuổi, tuyệt đối không ai nghĩ mẹ Trần Linh San là phụ nữ gần 40.

Huých vai Mậu Tiểu Thì một cái, tên này vừa rồi cũng bị vẻ quyến rũ của mẹ Trần Linh San làm thất thần, Tô Xán không khỏi cười trộm, nữ nhân thành thục có sức sát thương chết người với thiếu niên, giống như Vương Thanh vậy, trước kia mình cũng thường xuyên tới quán tạp hóa nhỏ của cô mua đồ để nhìn trộm, Tô Xán hiểu tâm lý này.

Thế nhưng Trần Linh San mới là tiêu điểm thực sự, một bộ lễ phục màu hồng, đôi chân trắng thoáng ẩn thoảng hiện sau lớp vải mờ, rất dễ làm không khí xung quanh nóng lên, ngay mấy trung niên nam tử ánh mắt tựa có tựa không nhìn qua, còn nói:

- Con gái Lão Trần càng ngày càng xinh đẹp rồi.

Vây quanh Trần Linh San tất nhiên là một đám con trai, đều hết sức thể hiện phong độ ghi điểm với người đẹp, Trần Linh San rất quen điều này, cười nói ứng phó rất đúng mực.

Mấy cô gái trong trường hợp này tất nhiên cố hết sức tránh xa Trần Linh San, tránh bị so sánh, dù bĩu môi lẩm bẩm "có gì hay đâu", nhưng tự biết bất luận dung mạo, khí chất, thậm chí vóc dáng đều không so được nên mới tự giác né tránh.

Trong hoàn cảnh này, nhóm Tô Xán tất nhiên ít được chú ý nhất, đi vào cũng lúng túng không biết phải ngồi đâu, mẹ Trần Linh San nhận ra Lý Lộ Mai, liền chỉ cho con gái, Trần Linh San nhìn thấy bọn họ phấn chấn hẳn lên, đi nhanh tới:

- Sao bây giờ mới đến, mình đợi mãi, ngồi xuống đi, sắp bắt đầu rồi.

Đám Lý Lộ Mai lúc này mới thở phào, vẫn là Trần Linh San của bọn họ, kiêu kỳ nhưng chân thành với bạn bè chưa bao giờ vì chênh lệch gia cảnh mà ra vẻ, ríu rít xúm quanh:

- Oa, Linh San, hôm nay bạn thật là đẹp.

Trần Linh San má hồng hồng, liếc mắt nhìn Tô Xán, thấy y vừa mới nhìn chân mình, tim đập nhanh hơn một chút, vui vẻ dẫn đường:

- Các bạn ngồi đây đi.

Một số người tỏ ra không vui, lúc họ tới không thấy Trần Linh San nhiệt tình như vậy.

Lý Lộ Mai lấy quà ra, đưa cho Trần Linh San:

- Chúc mừng sinh nhật, đồng thời kỷ niệm tình bạn sáu năm của chúng ta.

Trần Linh San mắt ươn ướt, ở tiệc sinh nhật của mình, được bao nhiêu bạn bè vây quanh chúc mừng, còn có bạn thân lâu năm, hạnh phúc này khó diễn tả.

- Bên trong là cái gì đấy?

Trần Linh San nghèn nghẹn hỏi:

Lý Lộ Mai cũng lau nước mắt:

- Hì hì, không nói đâu, đủ dũng cảm thì mở ra ở đây đi.

- Đáng ghét!

Thừa biết cô bạn rồi, Trần Linh San gõ đầu cô bạn, chắc là món đồ của nữ sinh.

Tô Xán cũng đưa cái hộp dài tới:

- Sinh nhật vui vẻ.

- Ừ, cám ơn.

Trần Linh San khôi phục điềm tĩnh, khác hẳn vẻ hưng phấn vừa rồi, im lặng nhận lấy cái hộp dài của Tô Xán, không hỏi bên trong có cái gì. Xung quanh đều biết ý không hùa vào, bọn họ thường xuyên tụ tập với nhau, biết Tô Xán và Đường Vũ là một đôi, song Tô Xán và Trần Linh San rất bất thường, hoàn toàn không giống thái độ họ đối xử với người khác.

- Đây là một cái mặt nạ kinh kịch, rất có giá trị sưu tầm.

Tô Xán chủ động nói:

- Cám ơn, mình rất thích.

Ngữ khí bình tĩnh, khuôn mặt bình tĩnh, càng làm xung quanh thầm lè lưỡi.

- Hoan nghênh các cháu tới tham dự sinh nhật của Linh San, sau này ở trường mong các cháu giúp Linh San nhiều hơn.

Vợ chồng Trần Lập cầm lý rượu đi tới ôn hòa nói, cám đứng lên chào.

Bà Trần duyên dáng đưa một tay ra nắm tay Lý Lộ Mai xoay một vòng, gật gù:

- Tiểu Mai ngày càng có mắt thời trang đó, cháu phối đồ rất tốt, gợi cảm mà không mất sự đơn thuần của học sinh, ừm, nhưng lần sau không nên đi giày thể thao, giày da nhỏ hoặc xăng đan sẽ hợp hơn. Mấy chàng trai thấy sao?

Lý Lộ Mai tự tin hẳn lên, xem ra lúc nãy Tô Xán nói không phải an ủi mình, mẹ Trần Linh San yêu thích thời trang, cực kỳ am hiểu cách ăn mặc, liền chỉ Tô Xán:

- Tô Xán lúc nãy cũng nói giống thế ạ.

- A, Tô Xán cũng nói thế à? Thật hay, con trai không có mắt thưởng thức thẩm mỹ thì con gái mặc đẹp cũng vô ích.

Bà Trần nhìn Tô Xán từ trên xuống dưới.

- Ừm, chững chạc, không cứng nhắc, tự nhiên.

Mấy nam sinh khác cũng bất giác ưỡn ngực lên đợi đánh giá, không nghĩ bà lại kéo tay Lý Lộ Mai đẩy tới bên Tô Xán.

- Đứng bên Tiểu Mai rất hợp, hai đứa không phải một đôi chứ?

- Cô, cháu và bạn ấy là bạn thôi.

Lý Lộ Mai hơi gắt lên, Mậu Tiểu Thì mặt đỏ dừ, đám nữ sinh thì cười nghiêng ngả, phụ họa.

- Tô Xán, quảng trường Tinh Hải phía cha cháu ra sao rồi?

Trần Lập hỏi câu này chỉ là cho có chủ đề thôi, ai bảo trong đám nam sinh này ông biết mỗi Tô Xán, nhưng nghe vào tai người bên cạnh thì ý nghĩa khác hẳn, không khỏi nhìn y, nay Vương Bạc đang bị tổ chuyên án Trương Tri Mậu điều tra, nghe nói khi ông ta làm thư ký trưởng tỉnh ủy từng cùng Trương Tri Mậu dính líu tham ô tiền đầu tư hạng mục đường cao tốc, lại còn có ảnh ông ta thân mật cùng hai nữ sinh đại học, cả phương diện đời sống và riêng tư đều có vấn đề là đề tài kiêng kỵ nhất.

Đáng lẽ những thứ này phải giữ bí mật, song có kẻ cố ý truyền tin ra ngoài, gây xôn xao dư luận.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 75: Ly biệt (3)

Hiện giờ ai cũng đoán Vương Bạc khó thoát khỏi kiếp nạn, làm hình ảnh thân dân của ông ở Hạ Hải bị tổn hại nghiêm trọng, uy tín trong dân tuột dốc không phanh. Trong quan trường đều biết Trương Tri Mậu là môn sinh của bối phận trên trong nhà họ Vương, quan hệ rất thân với Vương Bạc, Vương Bạc dính líu vào vụ án Trương Tri Mậu không có gì là lạ.

Nhưng ảnh chụp cùng hai nữ sinh đại học thì quá có mùi rồi, chưa nói hai nữ sinh kia lại còn chủ động tố cáo Vương Bạc, nói ông ta lạm dụng chức quyền ép bọn họ làm tình nhân, cái này không hợp tình hợp lý, ai cũng ngửi ra có người muốn diệt Vương Bạc.

Quảng trường Tinh Hải là công trình trọng điểm Vương Bạc đốc thúc giám sát, hắn cũng bị liên lụy, chỉ cần người kia muốn nhổ cỏ tận gốc thì nó sẽ là mục tiêu ra tay.

- Dạ, hiện giờ đang trong quá trình xây dựng mấu chốt, cha cháu rất bận, thời gian về nhà không nhiều, đôi khi còn ở lại công trường qua đêm.

Tô Xán đúng sự thực nói:

- À, công trình lớn quá mà.

Trần Lập gật đầu, lòng cảm khái thế sự vô thường, không dây dưa vấn đề này nữa, cùng vợ đi tiếp đãi những vị khách khác.

Trần Linh San cười ngọt ngào với mọi người:

- Lát nữa mình tới.

Lúc này Tiết Dịch Dương mới vội vàng tới, ngồi bên Tô Xán, nhìn quanh:

- Xa hoa thật đấy.

Có cả MC đi ra dẫn chương trình, Trần Lập đi lên cám ơn mọi người, ngồi ở mấy bàn trên cùng là cán bộ hệ thống thương nghiệp, ngân hàng, công thương thành phố, trong đó cục trưởng cục thương nghiệp là nhân vật trọng lượng nhất mà Trần Lập mời được.

Tiếp đó Trần Linh San đi lên, một tay ôm cổ áo, cúi đầu cám ơn mọi người.

Xung quanh vỗ tay rào rào, có người nói:

- Đều là các chú, các dì nhìn cháu lớn lên, đừng chính thức như thế.

Cũng có người lòng ngứa ngáy, Trần Linh San hiện mới chỉ mười bảy tuổi song đã xinh đẹp tuyệt trần, điều kiện gia đình tốt, ăn nói khéo léo được lòng người lớn, nếu sau này cưới về được sẽ là cô con dâu hiền thục, nên cân nhắc rồi, ở Hạ Hải này một số tập tục còn rất nặng, nhất là việc cưới gả, hứa hôn khi còn nhỏ chuyện tưởng chừng chỉ còn tồn tại trong phim cảnh vẫn có không ít.

- Trước kia mày mà tán được Linh San thì phong quang rồi, ài, ngày của hôm qua không giữ lại được.

Tiết Dịch Dương vừa vỗ tay vừa cảm khái nói, hắn là một trong nhiều nam sinh hai mắt tỏa sáng nhìn chằm chằm Trần Linh San.

Chỉ là thằng này nói không bao giờ biết chú ý, xung quanh không chỉ có lớp họ, một nữ sinh bàn đối diện nghe thấy bật cười.

Mấy nam sinh nghe thấy chỉ nhún vài cười không để ý, người theo đổi Trần Linh San vô số kể, không phải chuyện gì mới lạ, chỉ mấy nữ sinh là nói ra mấy lời chua lè khó nghe.

Một nam sinh trông rất thanh tú, mặc đồ tây, sơ mi trắng, thắt nơ đen, quay sang bắt chuyện:

- Tôi cùng Linh San từ nhỏ lớn lên ở cùng khu, biết rất nhiều sở thích của cô ấy, cô ấy từ nhỏ đã có vô số nam sinh theo đuổi, song không biết cửa mà vào, không hiểu rõ cô ấy thích gì, ghét gì nên thất bại là bình thường, các bạn có cần chuyên gia cố vấn không? Mọi người không tin thì hỏi Lộ Mai đi.

- Đây là Hạ Tiêu Vũ, lớp số bảy, rất thân với Linh San đấy.

Lý Lộ Mai cười giới thiệu hai bên:

Hạ Tiêu Vũ có vẻ thích nói chuyện, nhiệt tình nói:

- Tôi biết rất nhiều bí mật nhỏ của Trần Linh San, có điều cô ấy đúng là không phải cô gái bình thường, muốn theo đuổi cô ấy phải có giác ngộ hi sinh rất nhiều thứ, còn muốn làm bạn trai chính thức của cô ấy, cái này phải thắp thêm hương nữa mới được.

Chủ đề này tất nhiên có sức hút, đám Tiết Dịch Dương hào hứng bắt chuyện, đến Mậu Tiểu Thì cũng giỏng tai lên nghe.

- Tiêu Vũ, đừng vờ thanh cao nữa, nếu không hối hận đấy.

Lý Lộ Mai nhìn Tô Xán một cái, nói:

Hạ Tiêu Vũ tỏ vẻ thản nhiên:

- Thế thì đành chịu chứ biết làm sao.

Tô Xán đúng là thấy nam sinh này vài lần rồi, đặc biệt thời gian hắn và Trần Linh San chiến tranh lạnh căng thẳng thì Hạ Tiêu Vũ càng hay xuất hiện, những lúc nói chuyện với hắn, Trần Linh San đều tỏ ra rất thoải mái, có điều hắn chưa bao giờ tới lớp số 5 tìm Trần Linh San.

Cực kỳ tự tin, đó là đánh giá của Tô Xán với Hạ Tiêu Vũ, nam sinh này nếu theo đuổi Trần Linh San có lẽ sẽ là đối thủ rất nặng ký với bất kỳ ai.

Thức ăn trên bàn rất phong phú, có Lý Lộ Mai và Hạ Tiêu Vũ làm cầu nối, mọi người ăn uống trò chuyện cực kỳ vui vẻ, Tô Xán chỉ ăn vài miếng, nhấp ít rượu vang, tâm tư bay tới thời gian âm áp mỗi ngày cùng Đường Vũ tan học sau đó đến nhà cô làm cơm ăn.

Đó là thế giới của riêng hai người có thể quên hết mọi chuyện diễn ra bên ngoài, Đường Vũ mặc tạp dề hình gấu Pooh, tung tăng rửa rau thái thịt, khi Tô Xán làm thức ăn xong cô hít hít mũi ngửi mùi thơm thức ăn, cảnh tượng cô gắp thức ăn vào miệng nhai nhẹ nhàng cũng làm động lòng người.

Ở đó không có sự náo nhiệt như ở đây, không có mấy chục chiếc đèn pha lê tỏa sáng lung linh như thế này, thức ăn không được ngon như ở đây, đôi khi còn bị quá lửa, nhưng cảm giác êm đềm đó ngàn vạn phồn hoa không đổi được.

Cuốc sống đó bao hàm tương lai bọn họ không thể nhìn thấy, nhưng vô cùng trân trọng hiện tại, vẫn cứ hiện rõ ràng trước mắt, lòng Tô Xán hoang mang, lại một cái cuối tuần nữa, tuần sau đi học liệu có nhìn thấy khuôn mặt Đường Vũ không?

Mấy bàn gần cửa đột nhiên có tiếng xôn xao, mọi người đều bất giác quay sang nhìn, tức thì sững sờ, đại sảnh đường mê ly như bức tranh có một cô gái toàn thân váy đen, phần ngực làm bằng vải voan mỏng manh, thấp thoáng cảm giác được đồi ngực thiếu nữ bên trong tròn trịa mê người thế nào.

Gương mặt hình trái xoan thanh tú, đôi môi đỏ như son nổi bật trên làn da trắng như tuyết, vóc dáng lại thướt tha yểu điệu, đủ điên đảo thần hôn bất kể nam nhân dù già hay trẻ, song thần thái lạnh lùng kia khiến không ai dám xâm phạm.

Xung quanh im ắng tựa nge được tiếng hô hấp, chăm chú nhìn thiếu nữ đi vào.

Mái tóc cô bó sau đầu, hai lọn tóc buông nhẹ, khuôn mặt hoàn mỹ, đi tới bên cạnh Trần Linh San, mỉm cười:

- Xin lỗi, mình tới muộn.

Xoạch! Tô Xán xô ghế đứng lên, không dám tin tưởng nhìn Đường Vũ, cô nói mình không tới dự sinh nhật Linh San được, mai cô phải đi rồi, thế nhưng lại hoa mỹ xuất hiện ở đây, nha đầu thật đáng đánh mông rồi, dám chơi trò dục cầm cố túng với mình.

Ánh mắt đám bạn cùng lớp đều nhìn Tô Xán.

Trần Linh San cảm nhận được trong ánh mắt lời nói của Đường Vũ có gì đó khác thường, xót xa đau đớn, hoàn toàn không giống Đường Vũ lạnh lùng thường ngày, gượng cười nói:

- Mình tưởng bạn không tới được.

- Chẳng phải bạn muốn mình đàn một khúc ở tiệc sinh nhật của bạn sao, chúng ta là bạn cùng bàn, thế nào mình cũng phải tới chứ.

Đường Vũ cười nhẹ, gót sen dới bước, đi tới bên cạnh Tô Xán, hôm nay cô cố ý trang điểm, so với thường ngày càng bội phần quyến rũ, đưa tay ra nắm tay Tô Xán, dịu dàng nói:

- Cũng là để tặng bạn.

Sau đó cô đi tới sân khấu, ngồi xuống trước đàn dương cầm, ngọn đèn màu vàng nhạt chiếu lên mặt, phảng phất vì cô bao phủ một tầng thánh khiết ưu nhã.

Ngón tay thanh mảnh của Đường Vũ lướt trên phím đàn, tiếng đàn mang vẻ ưu thương phát ra.

Giống như sân trường dưới bóng hương chương, giống như con đường nhỏ trải đá đi không bao giờ hết, giống như bầu trời trong vắt giữa ngày hè nóng bức, giống như lần đầu đôi trai gái nắm tay nhau, giống như chiếc xe bus chia tay mối tình đầu chớm nở, giống như ánh đèn đường khi trời chưa sáng, giống như hoàng hôn, giống như nụ hôn đầu, lại giống như sự tà ác khi họ nằm cạnh nhau trên giường.

Tất cả hình ảnh đó tan vỡ từng cái từng cái một, bi thương xót xa theo tiếng đàn lan khắp phòng.

Có người trung niên thấy ngực tắc nghẹn, phụ nữ lâu nước mắt, trẻ tuổi thì ngẩn ngơ, khó tin tiếng đàn do cô gái này đánh ra só sức mạnh rung động lòng người như thế, dưới bề ngoài nhu nhược lạnh lùng kia ẩn chứa nội tâm phong phú đa cảm nhương nào.

Trần Linh San siết chặt váy, sao mình lại có cảm giác muốn khóc như thế.

Khúc đàn ngừng lại, mọi người quên cả vỗ tay, trong lòng tràn ngập cảm xúc không sao xua đi được, muốn khóc nhưng không khóc ra được.

Đường Vũ đứng dậy, đi xuống sân khấu, người đầu tiên vỗ tay là cô phục vụ bên cạnh, tiếp đó tiếng vỗ tay rào rào vang lên.

Đi tới trước mặt Trần Linh San và Tô Xán, Đường Vũ nắm lấy tay Trần Linh San, sau đó nắm lấy tay Tô Xán, toàn bộ im lặng.

Ý thức được Đường Vũ muốn làm gì, Tô Xán rụt tay lại, nhưng bị Đường Vũ giữ chặt, dừng lại. Trần Linh San kích động nhìn Đường Vũ muốn đặt tay hai người vào một chỗ, mắt đỏ hoe.

Khi tay Tô Xán và Trần Linh San sắp chạm vào nhau, Đường Vũ dừng lại, đầu ngẩng lên, khuôn mặt mỹ lệ đẫm nước mắt.

Buông tay, cô xoay người chạy ra cửa, để lại cho mọi người bóng lưng tuyệt mỹ.

Trần Linh San cố kìm nước mắt, đẩy Tô Xán:

- Còn ngây ra đó làm gì, đuổi theo mau!

Tới cửa đại sảnh, Tô Xán đuổi kịp Đường Vũ, ôm chặt lấy cô từ đằng sau:

- Sao lại ngốc như thế.

Lau nước mắt trên mặt, Đường Vũ thút thít nói:

- Xin lỗi, mình tưởng bản thân rất bình tĩnh, nhưng vẫn không làm được.

Tô Xán xoay Đường Vũ lại, kém tấm thân mong manh run rẩy của cô vào trong lòng, tay trái quấn quanh eo Đường Vũ, tay phải đưa lên nhẹ nhàng chấm khô nước mắt trên gò má, âu yếm vuốt mái tóc mượt mà, hôn lên trán:

- Lần sau còn làm thế nữa mình đánh nát mông biết chưa?

Đường Vũ rúc sâu vào lòng y, khẽ ậm ừ mấy tiếng.

Ngoài có tiếng còi xe, Đường Vũ giật mình định đẩy Tô Xán ra, Tô Xán giữ chặt cô lại, nhìn thấy xe của Mục Tuyền ở ngoài cổng, nhưng lúc này y bất chấp.

- Còn nhớ lời bạn nói với mình không? Nói là phải giữ lại nhé?

- Ừ!

- Bạn sau này phải thành anh hùng cái thế, mặc kim giáp thánh y, chân đạp mây màu, sau đó lái mấy thứ BMW, Mercedes, lung tung gì đó ...

Nói tới đấy Đường Vũ phì cười, hai hàng nước mắt long lanh như ngọc rơi từng hàng trên khuôn mặt xinh đẹp, nức nở rất thương tâm:

- Oanh liệt xuất hiện trước mặt mình.

- Khóc nữa không đẹp đâu.

Tô Xán đưa tay dịu dàng lau nước mắt trên má cô, sau đó gạt lọng tóc dính trước mặt, hôn nhẹ lên cánh môi mềm mại:

- Mình dùng cái này đảm bảo.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 76: Trách nhiệm

Gần như chỉ trong một đêm bài (Đêm đó họa mi không hót nữa) đang cực kỳ nổi tiếng đột nhiên ở trong trạng thái "chờ kiểm duyệt", có trang trực tiếp xóa bỏ, toàn bộ bài trả lời cũng biến mất.

Báo chí mấy ngày trước còn cho đăng các loại ý kiến bất đông, "chuyên gia" lần lượt lên tiếng nắn gân nhau tơi bời, làm lượng tiêu thụ tăng mạnh, thị dân sáng sớm đạp xe ra sạp báo, mua lấy một tờ, tới cơ quan pha ấm trà, chuẩn bị thưởng thức những bài tranh luận mức độ ngày càng leo thang, đủ kiếu nói cạnh nói khóe chua ngoa không kém hàng tôm hàng cá, làm người ta hô đã nghiền, nhưng lật từ đầu tới cuối, không thấy gì hết.

Lại mở máy vi tính lên xem trang tin điện tử, tất cả đều không còn, mọi thứ như chưa từng xảy ra.

Đập chát tờ báo lên bàn, thị dân phẫn nộ.

Bọn họ làm sao có thể coi như không có chuyện gì xảy ra.

Thế là mấy tờ báo bị người dân viết thư khiếu nại ầm ầm, yêu cầu mở lại thảo luận, có người viết thư với giọng điệu rất hận đời:" Mỗi ngày tôi đi làm 9h, tan giờ lúc 6h, cái cơ quan trầm lắng như nhà xác, khó lắm mới kiếm được chút lạc thú nhỏ nhoi, các người cũng tước đoạt mất! Có còn nhân tính nữa không!?"

Đủ loại ý kiến dở khóc dở cười, chủ biên chẳng thể làm được gì, bên trên không cho đăng nội dung tương tự nữa, bọn họ còn xót hơn này, tiền cả mà.

Ánh mặt trời chiếu qua kính cửa hiệu, trong hiệu dọn một cái góc, đặt cái ghế tựa, Tô Xán ngồi trên đó, bên cạnh có cái bàn nhỏ, đặt chén trà, y thi

thoảng lại nhấp một ngụm, tay lật báo xem, rất là nhàn nhã.

Vương Thanh ở bên sắp xếp mấy tờ báo Tô Xán xem xong vứt lung tung, đây là báo chí trong một tuần qua cô mua cho Tô Xán, nhìn Tô Xán bộ dạng như ông chủ thản nhiên hưởng thụ, mình tất bật như nha hoàn, vậy mà mình cứ tự giác làm nghiêm túc, Vương Thanh vừa bực mình vừa buồn cười với chính bản thân.

Tô Xán gần đây chú ý sát sao động tĩnh sau khi Lâm Quốc Chu rời đi, theo như tin tức thăm dò được của Lâm Trứu Vũ và Lâm Lạc Nhiên, hai bọn họ nghe lén Vương Bạc nói chuyện điện thoại, thì ra Vương Bạc một lần tham dự tiệc thương nghiệp, có hai nữ sinh muốn chụp ảnh cùng, thấy họ là phục vụ của hội trường nên đồng ý, ai ngờ hai cô gái bày ra tư thế rất bạo dạn, ông ta ngạc nhiên song ảnh chụp rồi.

Sau đó chỉ cho rằng thiếu nữ giờ ngày càng cởi mở, không để trong lòng.

Ai ngờ trong lời khai với tổ điều tra, hai cô gái nhất trí nói Vương Bạc dùng quyền thế chiếm hữu, lạm dụng tình dục bọn họ, bức ảnh quá ám muội, Vương Bạc không có vẻ gì là kháng cự, còn rất hưởng thụ, thế là lời đồn thổi không ngừng.

Trương Tri Mậu chính thức bị cách chức điều tra, đủ các loại nhân tố này dồn dập đổ xuống người Vương Bạc, khỏi nói sau lưng có bàn tay lớn muốn bóp chết ông ta.

Vì sao lại dùng thủ đoạn kịch liệt quá khích, thậm chí là rất kỵ húy như vậy đối phó với Vương Bạc, mọi người đều nhất trí cho rằng ngoài hệ phái đấu tranh ra không có lý do nào khác.

Dùng hai cô gái thì mục đích rõ ràng gây gia đình bất hòa, cắt đứt hỗ trợ của vợ Vương Bạc trong bộ công an.

Đây có lẽ chỉ là màn khói mù đầu tiên thôi, chắc chắn phải có chiêu số độc ác hơn.

Tô Xán chẳng lo cho Vương Bạc, ông ta là bí thư thành ủy, lại thuộc Vương hệ, chấm dứt sự nghiệp chính trị của ông ta còn có thể, chứ nhổ bật gốc ông ta thì không phải là chuyện dễ, mấy chuyện này chỉ tạo thành tổn hại uy tín cho Vương Bạc mà thôi.

Tô Xán chú ý nhất là phía Lâm Quốc Chu, ban đầu y không hi vọng gì việc làm của mình có thể cải biến lịch sử, y chỉ muốn lợi dụng nó một là gây dựng danh tiếng cho "tới từ tương lai", sau này ở sự kiện khác, tiếng nói của y sẽ có sức nặng hơn rất nhiều. Thứ hai thông qua tranh luận với đủ thành phần xã hội, hấp thụ ý kiến bọn họ, tăng cường năng lực lý luận cho mình.

Song Lâm Quốc Chu xuất hiện làm y thấy có tia mong manh thay đổi lịch sử, không khỏi không chú tâm.

Chẳng lẽ Lâm Quốc Chu thất bại, như vậy không có gì lạ, song thất vọng là khó tránh khỏi.

Tô Xán gọi điện thoại cho Lâm Lạc Nhiên, tình hình Vương Bạc đa phần là do Lâm Lạc Nhiên rảnh rỗi nói cho, Lâm Lạc Nhiên gần đây rất thích nghe tiếng của Tô Xán, thích nói chuyện với y, khả năng do nhà Vương Uy Uy gặp chuyện, tuy không muốn ảnh hưởng tới bọn họ, song trong nhà trở nên trầm lắng hẳn.

Thêm vào người cha một năm chẳng gặp mấy lần mới đi, trong lòng Lâm Lạc Nhiên trống rỗng, nói chuyện với Tô Xán bù đắp không ít cảm giác trống rỗng đó.

- Chú Vương vẫn khỏe, có điều hôm qua người của hệ thống kiểm sát tới thăm, chú Vương dứt khoát nói có người vu khống. Lòng mình rất loạn, trong nhà muốn mình và Tiểu Ngũ rời Hạ Hải tới Dung thành học, nhưng hiện giờ Uy Uy đang rất cần mình, mình đi sao được.

- Yên tâm, chú Vương sẽ không sao đâu.

Tô Xán an ủi một lúc rồi hỏi:

- Cha bạn về đơn vị có liên hệ với bạn không? Mình muốn nói chuyện với chú ấy

- Vậy tối nay 9 giờ bạn đến nhé, cha mình sẽ gọi điện lại.

Không biết vì sao nhìn thấy cha mình và Tô Xán trò chuyện hợp ý, Lâm Lạc Nhiên thấy rất vui, cảnh tượng ấy nhìn thế nào cũng thấy thoải mái.

Buổi tối ăn cơm ở cửa hiệu chính, nghe nói bạn học gần đây Tô Xán ăn cơm cùng đã rời hỏi Hạ Hải, Tằng Kha vì bận rộn hiếm khi về nhà ăn cơm, xa cách con nên áy náy lắm, chuyên môn làm món gà hầm nấm mà Tô Xán thích nhất, Tô Lý Thành làm cá sốt chua ngọt sở trường, cả nhà ăn uống vui vẻ.

- Tô Xán, có phải người bạn thời gian trước con ăn cơm cùng là nữ sinh phải không?

Tằng Kha đột ngột hỏi:

- Khụ! Khụ!

Tô Xán xém chết nghẹn, uống một ngụm nước hỏi lại:

- Sao mẹ lại hỏi thế?

- Không có gì cả, chỉ là tò mò thôi, mẹ và cha con trước kia để con tự do mà, nhưng không phải cô bé đó là Linh San chứ?

Đây đâu phải là hỏi rõ ràng là khẳng định.

- Hôm qua Linh San tới cửa hiệu nhà ta đấy.

Tô Xán cúi đầu ăn cơm che giấu vẻ mặt:

- Lúc nào ạ?

Tằng Kha rất hứng thú nói:

- Chiều hôm qua, mới đầu cha mẹ còn không nhận ra, về sau thấy sao cô bé này cứ nhìn mình, mới nhớ ra là con gái giám đốc Trần, cô bé còn hỏi con đâu, mẹ nói là đi chơi với bọn Lưu Duệ, cô bé thất vọng ra mặt, mua ít bút rồi đi. Cô bé Linh San đó rất ngoan ngoãn lễ phép, lại còn xinh đẹp nữa, phải không hả Tô Tiểu Xán?

- Liên, liên quan gì tới con?

Ngữ điệu trêu ghẹo của Tằng Kha làm Tô Xán luống cuống, y có thể trấn tĩnh trước rất nhiều người, song trước mặt người mẹ tu luyện thành tinh của mình, rất dễ bị nhìn thấu nội tâm.

- Cho nên mẹ hỏi thế, có phải thời gian trước con tới nhà cô bé ăn chực không, thằng bé này cái gì cũng giấu diếm cha mẹ. Nếu hai đứa có mâu thuẫn, là con trai phải rộng rãi một chút, đừng đợi con gái phải chủ động, con gái mặt rất mỏng, cô bé đó rõ ràng tới chỉ để tìm con, con lại không có nhà, bộ dạng nó lúc đó, để mẹ nhìn mà đau lòng.

Tô Xán hơi hóa đá.

Tô Lý Thành đặt đũa xuống:

- Em cứ như thế, con nó lớn rồi, để chúng nó không gian riêng, đừng xen vào.

Nói vậy lại trịnh trọng nói với Tô Xán:

- Tô Xán, cha biết hiện bất kể là văn hóa hay năng lực, con đều hơn cha mẹ rồi, cha không yêu cầu gì con, nhưng kinh nghiệm sống cha phải dạy con. Nam nhân có thể chịu rất nhiều thua thiệt, không sao cả, nhưng nữ nhân chút thua thiệt có thể ảnh hưởng cả đời, cha có thể nhìn ra cô bé đó rất tự tôn, con cũng là đứa ương bướng, hai đứa thế nào có nhiều va chạm, nếu con không đủ rộng lượng thì tốt nhất hãy cách xa nhau, đừng làm chuyện mình không gánh được trách nhiệm.

Tô Xán chỉ lặng lẽ gật đầu, tình cảm của y với Trần Linh San phức tạp, song lúc này chẳng kịp nghĩ nhiều, y có rất nhiều bận tâm, ăn cơm xong vội vàng tới nhà Vương Bạc.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 77: Hậu quả khó lường

N

gười mở cửa cho Tô Xán là Lâm Trứu Vũ, không thấy Vương Bạc và Vương Uy Uy đâu, lúc nãy ở bên ngoài Tô Xán thấy tầng hai sáng đèn, chắc Vương Bạc đang ở thư phòng của mình.

Lâm Trứu Vũ dẫn Tô Xán vào rồi quay về phòng mình phòng mình chơi PS, Lâm Lạc Nhiên ngồi bên cạnh bàn, mặc áo sơ mi, đầu cúi hình như đang làm bài tập, thi thoảng dùng thìa súc sữa chua ăn, ngẩng đầu lên thấy Tô Xán, thuận miệng nói:

- Tới rồi à?

Sau đó vỗ chỗ bên cạnh, bảo Tô Xán ngồi xuống, đẩy một hộp sữa chua:

- Tùy ý.

Tô Xán xé vỏ, sữa chua thơm mát vào miệng, Tô Xán ăn hai miếng, nhìn Lâm Lạc Nhiên trước mặt, cô làm bài rất chăm chú, khi thì nhíu mày, khi thì mím môi, đâu thấy bộ dạng tùy hứng thường ngày.

Lâm Lạc Nhiên ngẩng đầu lên thấy Tô Xán đang chăm chú nhìn mình, vội cúi đầu xuống, nhưng bài vừa nghĩ ra cách giải lại quên béng mất, đành nỗ lực phân tích từ đầu, chả hiểu sao mỗi một động tác, thậm chí hơi thở của Tô Xán quấy nhiễu, làm cô phân tâm, lòng thầm hận, đáng lẽ không nên cho Tô Xán ngồi đây.

Đuổi y đi không được, vậy bại lộ tâm trạng của mình, Lâm Lạc Nhiên như ngồi trên bàn chông, xoay trái xoay phải rất khó chịu, may mà điện thoại reo, Lâm Lạc Nhiên như được giải thoát, thở hắt ra một hơi, song Lâm Trứu Vũ đã chạy ra nhấc điện thoại trước, cười hì hì nói:

- Chú hai, chú nói với cha cháu, cháu không về đâu, theo cha cháu chán lắm …. chú bảo cháu lười nên trốn? Làm gì có, từ nhỏ chẳng phải chú nói phải tự do, cháu muốn đi con đường thênh thang của mình, muốn tự do phát triển như chim trời, bảo cha cháu đừng lo thay cháu, chỗ chú Vương không có chuyện gì lớn, chút chuyện vặt qua nhanh thôi! Rồi, cháu đưa điện thoại cho Lạc Nhiên đây.

Lâm Lạc Nhiên nhận máy, nói chuyện với cha một lúc rồi nói Tô Xán cũng có mặt, Lâm Quốc Chu bảo y nghe điện thoại.

- Tô Xán.

Lâm Quốc Chu giọng chuyển sang nghiêm n ghị.

- Vâng cháu nghe đây.

Tô Xán bấc giác nghiêm túc đáp, Lâm Lạc Nhiên ở bên theo dõi y và cha nói chuyện, thấy thái độ Tô Xán như thế vốn đang tùy ý dựa vào ghế cũng ngồi thẳng lên.

- Từ hôm nay trở đi, dù cháu có suy nghĩ gì thì cũng dừng lại, không được xen vào bất kỳ gì tương tự nữa.

Lâm Quốc Chu nói thế hẳn đang gánh áp lực cực lớn, hiện giờ truyền thông lẫn trên mạng đều im phăng phắc thực ra đã nói rõ đầu kia đang chấn động, kết quả của chấn động này là Lâm Quốc Chu nhận hết ảnh hưởng.

Tô Xán im lặng một lúc ngập ngừng nói:

- Vậy ..

Lâm Quốc Chu hiểu y muốn nói gì:

- Cái nhìn của chúng ta tuy không được tiếp nhận, nhưng không có nghĩa là chú sẽ từ bỏ, mấy ngày nữa chú sẽ qua bên đó.

Tô Xán lắp bắp:

- Bên đó, chú qua đâu?

- Đương nhiên là đại sứ quán Nam Tư.

Tô Xán thất kinh, y chẳng biết tên người thiệt mạng trong vụ ném bom "nhầm" kia, nhưng nếu vì mình làm Lâm Quốc Chu rời nước, tới đại sứ quán Nam Tư, chẳng may có làm sao, chẳng phải mình giết ông ấy.

Nghĩ tới đó Tô Xán cuống lên:

- Chú Lâm, chú hãy nghĩ lại, hiện bên đó đang chiến tranh, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

- Yên tâm, chú đã trao đổi với đại sứ Phan về khả năng này, chú tới đó là để thương lượng làm sao xử lý ổn thỏa vấn đề này, đại sứ quán cũng đã nghĩ tới rút hỏi Nam Tư.

Tô Xán không biết phải nói gì, xem ra Lâm Quốc Chu đi chuyến này là vì không chịu nổi áp lực, không ai tin tưởng, nên làm ra nỗ lực cuối cùng.

Chuyện tấn công đại sứ quán ở Nam Tử diễn ra khoảng đầu tháng 5, chưa tới 10 ngày nữa.

Tô Xán bây giờ mới ý thức được chuyện mình làm hậu quả quá khó lường, nếu chuyện không kích không xảy ra, sự nghiệp Lâm Quốc Chu xem như chấm dứt, nếu nó xảy ra, khả năng Lâm Quốc Chu gặp nạn sẽ rất cao, giống như lần trước mình cứu Mậu Tiểu Thì nên bị Trần Xung đâm bị thương.

Nghe Tô Xán dặn mình hết sức cẩn trọng, sự lo lắng thể hiện rõ ràng, Lâm Quốc Chu cảm động lắm, thanh niên nhiệt huyết lại quan tâm người khác

như vậy không nhiều, chỉ e con gái mình không lo lắng cho mình tới mức đấy, nên Tô Xán xin phương thức liên lạc, Lâm Quốc Chu cũng cho, có điều vì Nam Tư bị oanh tạc liên tục, thông tin liên lạc rất khó khăn, nhiều khi chỉ có khoảng thời gian cố định mới liên lạc được với bên ngoài.

Cúp điện thoại, Lâm Quốc Chu biết mình không còn đường lui nữa rồi, ông ta dám khẳng định 80% Nato sẽ gây bất lợi cho đại sứ quan, nguyên nhân không phải như Tô Xán phân tích ở bài viết kia, mà là vì một công tác bí mật của đại sứ quán đã đụng chạm tới thần kinh tình báo của Nato, khiến tập đoàn bá quyền này phát động tập kích.

Nhớ lại trên cuộc họp bộ ngoại giao, mình bị rất nhiều lãnh đạo phê bình "tư tưởng cực đoan", trò hề của Lâm nhị thiếu gia cũng truyền khắp vòng tròn thủ đô.

Lâm Sở gọi điện cho em trai cũng chỉ biết thở dài, sự cố chấp của Lâm Quốc Chu làm ông bất ngờ, phát biểu lời lẽ gây sóng gió như vậy, có lẽ đứa em mình không cam tâm bình đạm, thế nên Lâm Sở không trách móc gì. Tiếp đó là một loạt cú điện thoại trong Lâm gia, tuy mang tính chất khuyên nhảu, có điều Lâm Quốc Chu nghe ra, người trong gia đình quá thất vọng về mình rồi.

Mẹ Lâm Lạc Nhiên gọi điện hỏi :" Không sao chứ, có cần đưa Lạc Nhiên tới chỗ em không?", hoàn toàn không tin mình, song ít nhất thì cô ấy vẫn còn chú ý tới tình hình của mình.

Đêm khuya, Lâm Quốc Chu đứng nhìn bầu trời, cô độc, một mình.

Chẳng bao lâu sau trên tỉnh chuyển đăng bài viết của Nhật báo nhân dân, dùng ngôn ngữ như dao xẻo thịt, bác bỏ toàn bộ phân tích của FOF, bút lực mãnh mẽ, văn phong sâu cay, biến (Đêm đó họa mi không hót) nữa từ bài viết gây tranh luận thành trò cười.

Bài viết đó tính trọng tâm cực mạnh, bới móc toàn bộ phân tích chưa đủ độ chín của Tô Xán ra.

Tiếp đó buổi chiều âm u, Cung Phúc Lộc điểm danh Tô Xán đứng lên, dùng bài văn đó tiến hành giáo dục Tô Xán, cho y thấy đâu là "tính chính xác" của hiện thực.

Tô Xán hoàn toàn không phản bác, chỉ đứng đó giữ im lặng, bộ dạng tâm sự vô cùng nặng nề, tất nhiên không phải vì lời lẽ kia, mà vì lo cho Lâm Quốc Chu, chuyện này chưa có kết quả rõ ràng, lòng y không thể nào bình thản được.

Trần Linh San thi thoảng lo lắng nhìn Tô Xán, giờ cô hiểu Tô Xán phần nào rồi, biết mấy lời của Cung Phúc Lộc chẳng thể đả kích được y, nếu là bình thường y sẽ lạnh nhạt "vâng, dạ" cho có vài câu, sau đó ngồi xuống, tiếp đó cái gì mình cho là đúng thì vẫn chứ làm, chẳng lẽ là vì Đường Vũ đi, vẫn chưa khôi phục lại được?

Đường Vũ đi, Lý Lộ Mai chuyển tới ngồi bên cạnh, cũng đang thầm nghiến răng rủa xả Cung Phúc Lộc.

Chuông hết giờ vang lên, giáo dục Tô Xán gần nửa tiết, Cung Phúc Lộc nói thêm vài câu, mang theo vinh quang thắng lợi rời lớp.

Tiến vào tháng năm rất yên tĩnh, oanh tạc Nam Tư có xu thế giảm bớt, làm chính Tô Xán cũng hoài nghi phán đoán của mình, y không biết mình nên vui hay buồn, gần đây y trằn trọc không ngủ được, trao đổi điện thoại với Lâm Quốc Chu được biết ông ta đã trao đổi với đại sứ Phan, đưa ra điều chỉnh, toàn thể nhân viên tận lực di chuyển nơi làm việc, giải trí, nghỉ ngơi xuống tầng hầm, tài liệu quan trọng chuyển dời.

Cuộc sống cứ vậy qua đi, có điều Tô Xán có một mối lo khác, tới cuối tháng nhận được hóa đơn điện thoại khủng khiếp thì mẹ sẽ có vẻ mặt gì.

Đêm hôm đó Tô Xán vẫn cứ ngủ ngủ tỉnh tỉnh, Hạ Hải tiến vào mùa hè, ban đêm sao trời huyền ảo, ngay cả gió thổi qua cũng mang theo vài phần ấm áp, Tô Xán kéo Tiết Dịch Dương và Lưu Duệ lên sân thượng, mỗi người cầm một chai bia, ngắm nhìn trời đêm.

Tiết Dịch Dương là người biết rõ nhất gần đây tâm trạng Tô Xán ra sao, ở trong lớp không chú ý nghe giảng, mắt lúc nào cũng nhìn về phương xa, đại khái liên quan tới chuyện Đường Vũ rời đi, không khí trong lớp vì cô lớp trưởng này không còn mỗi ngày lạnh lùng đi thu bài tập nữa mà lắng xuống, chuyện này chỉ thời gian mới xóa nhòa được, là một người bạn Tiết Dịch Dương chỉ biết cùng bạn uông bia, san sẻ bớt nỗi buồn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 78: Xảy ra rồi

Hôm đó là ngày 7 tháng 5 ở Bắc Kinh.

Thời khắc đó bầu trời đêm Hạ Hải mang màu lam thâm trầm, trăng rất sáng, có bóng ba chàng trai gầy gầy ngồi trên nóc nhà, ở Nam Tư là 13h 45 phút ngày 7 tháng 5.

5 tiếng trước ở căn cứ không quân Whiteman - Missouri - Hợp chủng quốc Hoa Kỳ.

Một chiếc máy bay mang tên "Hồn ma Kansas" chở quả bom jdam độ chính xác cao, số hiệu 890127, là chiếc máy bay ném bom tàng hình B-2 tối tân xuất phát từ căn cứ không quân, thứ quái vật khổng lồ này như một bóng ma vượt qua Đại Tây Dương, bay chuyến dài hơn 10 tiếng, tới Nam Tư.

Mục Tiêu, đại sứ quán Trung Quốc, số 2 phố nghệ thuật Belgrade - Nam Tư.

Sáng ngày 8 tháng 5, toàn quốc vẫn đang ngủ say, nhưng điện thoại nhà tổng biên tập (Thời báo toàn cầu) Bắc Kinh réo vang không ngớt, tổng biên tập đang nửa tỉnh nửa ngủ nhìn thấy số điện thoại của phóng viên Tiểu Lữ, lòng còn có chút khó chịu, tiếp điện thoại với giọng gắt gỏng, vừa nghe được vài câu mặt lập tức nghiêm trọng, cúp điện thoại, vội vàng gọi điện cho lãnh đạo ti Âu Á, bộ ngoại giao.

Tin tức rất nhiều nguồn đổ về bộ ngoại giao, đại sứ quán ở Nam Tư bị ném bom, tất cả đều kinh hoàng, điện thoại sang đại sứ quán Nam Tư không liên lạc được, tất cả căng thẳng ngồi trong phòng họp chờ tin chính thức, một cú điện thoại từ Nam Tư gọi về, giọng khẩn cấp:

- Tôi là Lâm Quốc Chu, đại sứ quán bị tấn công, đại bộ phận các đồng chí được giải cứu, chúng tôi đang tiến hành sơ tán ..

- Đồng chí Quốc Chu, hiện tâm tình của đồng chí sẽ rất quan trọng, đồng chí và đại sứ Phan phải ổn định, tổ chức nhân viên rời sứ quán, tránh bị tập kích.

Ngày 8 tháng 5, ĐTH TW phát tin tức khẩn cấp.

Tin tức mới nhất của Tân Hoa Xã: Rạng sáng 8 tháng 5 Bắc Kinh, đại sứ quán Trung Quốc ở Nam Tư bị trúng 3 quả bom, thiệt hại nặng nề, kiến trúc chủ thể sụp hoàn toàn, cho tới bây giờ tạm thời chưa có thông tin về người thiệt mạng.

Sự kiện này gây ra làn sóng phẫn nộ lớn, Hong Kong, thành viên Liên hiệp quốc, Boris Yeltsin, Ngoại trưởng các nước Nga, Nam Phi, Tanzania, Việt Nam, Hy Lạp công khai chỉ trích Nato, trong nước chấn động, diễu hành kịch liệt nổ ra khắp các thành phố.

*** Có cả VN sao trời? Tưởng VN chỉ các bên liên quan bình tĩnh, tránh xung đột, giải quyết vấn đề bằng ngoại giao, đàm phán?

Tất cả những người vốn bình tĩnh thời khắc này đều sững sờ, không dám tin, có phải nhầm lẫn sao, quân đội Mỹ rêu rao có thể ném bom chính xác tới phạm vi 1 mét lại ném bom vào đại sứ quán Trung Quốc?

Toàn thể người yêu chuộng hòa bình trên toàn thế giới chỉ trích hành vi tàn bạo của Mỹ.

Dưới sức ép dư luận, Mỹ chính thức đưa ra lời xin lỗi với Trung Quốc.

Quân đội Mỹ cũng giải thích đây là sự kiện "ném bom nhầm", sẵn sàng bồi thường tổn thất.

Dư luật trong nước bùng nổ, một số người quá khích tấn công đại sứ quán Mỹ, rất may cảnh sát và quân đội đã có chuẩn bị trước, nên không để người quá khích gây ra tổn thất về nhân mạng, song tài sản thuộc về đại sứ quán Mỹ bị đập phá, 24/24 có đám đông phẫn nộ bao vây bên ngoài.

Cùng lúc này tin tức chi tiết hơn được truyền về, đại sứ quán có chuẩn bị trước, kịp thời ứng cứu, có nhân viên thương nặng, song không nguy hiểm tới tính mạng.

Đại sứ Phan và Công sứ Lâm tức thì trở thành nhân vật anh hùng, nếu không có ý thức nguy cơ, tinh thần trách nhiệm dũng cảm gánh vác của họ, không biết sự kiện này sẽ diễn biến thành cái gì.

Lời tuyên đoán Nato không kích đại sứ quán bị lật ra, người tên "FOF" lần nữa khơi lên làn sóng dư luận mạnh mẽ, mọi người phát động mọi phương thức để tìm kiếm vị trí phát ra bài viết, nhưng những số liệu liên quan đều đã bị xóa bỏ, manh mối bị đứt.

Có điều mau chóng có lời giải thích, tác giả bài viết đó là công sứ Lâm Quốc Chu, đồng thời khi còn ở trong nước Lâm Quốc Chu đã đề xuất vấn đề an toàn lên bộ ngoại giao, cuối cùng bị vô số người coi là trò hề.

Lâm Quốc Chu liền thành công thần cứu vãn một nguy cơ nhân đạo.

Sau khi về nước, trên cuộc họp báo Lâm Quốc Chu sau khi trả lời câu hỏi chính thức, kể lại sự kiện ở Nam Tư theo con mắt chính người trong cuộc, có phóng viên hỏi ông có phải là FOF không, Lâm Quốc Chu khéo léo di chuyển đề tài, trong mắt nhiều người đây là hành vi ngầm thừa nhận, dù sao một quan chức ngoại giao đưa ra đánh giá như vậy trên mạng, hơi thiếu tính tính tổ chức kỷ luật, không thừa nhận là hợp lý.

Dòng người nghìn nghịt từ hội trường đổ ra, Lâm Quốc Chu được cảnh sát hộ tống đưa lên xe, vừa đóng cửa lại thì có điện thoại của Lâm Sở gọi tới.

- Quốc Chu, chú giỏi lắm! Thủ trưởng lên tiếng khen ngợi, làm lão gia tử rất hài lòng, chú không biết hiện đang có bao nhiêu người nhìn vào chú đâu.

Lâm Sở là nhân vật thuộc hệ thống quân đội, là nhân vật trụ cột đời 3 của Lâm gia, so với sự chói sáng của Lâm Sở, Lâm Quốc Chu chỉ là đom đóp lập lòe, rất nhiều người chẳng biết tới Lâm Quốc Chu, sự kiện đại sứ quán này, Lâm Quốc Chu đã được đẩy lên sân khấu, thành ngôi sao mới trên chính trường.

Có những lời không thể nói ra, Lâm Sở gọi cú điện thoại này là đại biểu cho quân đội bày tỏ sự cảm kích, nhiều tài liệu quân sự rất có tính cống hiến cho quốc gia đã kịp thời chuyển về nước nhờ Hoa kiều.

Vô hình trung Lâm Quốc Sở thành nhân vật được hai giới quân chính chú ý, đây là điều không ngờ.

Song nhờ trước kia bị lạnh nhạt, sự nghiệp chìm nổi, Lâm Quốc Chu rất trấn tĩnh, không vì thành công nhất thời mà váng đầu, ông hiểu một bước lên trời không phải chuyện có lợi, có điều người bạn ở vùng tây nam kia, bất kể thể nào mình cũng phải bảo vệ.

Hôm đó Tô Xán ngủ rất muộn, khi tỉnh ngủ mới phát hiện mình muộn rồi, mơ màng bật TV, đầu tức thì nổ uỳnh một cái, xảy ra rồi.

Vì mẹ dậy sớm mở cửa hiệu, cha vì công trường nên cũng sớm đi tối về, Tô Xán ở nhà không bị hạn chế gì cả, y chẳng đi học nữa, lập tức gọi điện tới nhà Vương Bạc, máy bận suốt.

Đánh răng vội vàng, mặc bừa quần áo rồi chạy ra khỏi nhà, tới thẳng khu biệt thự thường ủy.

Hồi hộp gõ cửa, trong nhà TV đang bật thời sự, Lâm Lạc Nhiên ngồi ở ghế sô pha khóc nức nở, Tô Xán chân tay rụng rời, Vương Bạc nhìn thấy Tô Xán gật đầu nói:

- Thực sự xảy ra rồi.

- Chú, chú Lâm ... Chú ấy có sao không ạ.

Tô Xán chẳng quan tâm tới cái khác, giọng run run hỏi.

- Không, không, cha mình không sao hết.

Lâm Lạc Nhiên lâu nước mắt trả lời, Tô Xán luôn trấn định chưa bao giờ tỏ ra hốt hoảng như thế, cô không biết sao Tô Xán lại quan tâm tới cha mình, bỏ cả học chạy tới đây hỏi tin, chẳng lẽ vì mình? Nghĩ thế tim đập mạnh, hòa cùng niềm vui biết tin cha mình an toàn, Lâm Lạc Nhiên thấy không gian như sáng hẳn lên.

Tô Xán chỉ cảm thấy toàn thân nhũn ra, muốn nói mà chẳng biết nói gì, Vương Bạc đưa hai tay ra bóp chặt vai y, làm Tô Xán đau đớn, ông kích động nói liền mấy tiếng "giỏi!" Làm đám Vương Uy Uy chẳng hiểu ra sao.

Lâm Lạc Nhiên chưa hoàn toàn bình tâm lại, Vương Uy Uy và Lâm Trứu Vũ có cớ, trắng trợn bỏ học.

Tô Xán không thể trốn như thế, có được tin tức yên tâm rồi, lòng nhẹ bẫng rời đi trong ánh mắt lưu luyến của Lâm Lạc Nhiên. Trở về như thường lệ kiểm tra hòm thư nhà mình, vẫn trống không, không thấy thư của Đường Vũ, niềm vui phai đi quá nửa, mỗi ngày y kiểm tra thư hai lần, hai lần hi vọng, hai lần thất vọng, không thư từ, không điện thoại, không có bất kỳ tin tức gì, Đường Vũ hoàn toàn biến mất, tất cả như một giấc mộng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 79: Cuộc chiến của các cô gái

Tô Xán về nhà lấy cặp, thất thểu lên chiếc xe bus trống không, một mình đi trên con dốc vào trường.

Tới trước cửa phòng học, Tô Xán dừng lại, lòng tự nhiên hơi thấp thỏm, đẩy cửa vào, vị trí quen thuộc kia không phải là Đường Vũ nữa mà là Lý Lộ Mai, bên cạnh là ánh mắt đầy quan tâm của Trần Linh San, phía kia Tiết Dịch Dương trố mắt nhìn y, giáo viên đẩy kính, thấy Tô Xán đứng như trời trồng trước cửa, cau mày:

- Đã đi học muộn còn đứng làm thơ ở đó à, đứng luôn đó nghe giảng tới hết giờ cho tôi.

Không ít học sinh trong lớp bật cười, mọi thứ chân thật, Đường Vũ đi rồi cũng là sự thực.

Còn sự kiện nữa Tô Xán không ngờ, trong mắt đa số người ngoài FOF là Lâm Quốc Chu, nhưng một số người biết bài viết kia đăng lên từ Hạ Hải, khi đó Lâm Quốc Chu còn chưa về nước, Lâm Quốc Chu sau khi tới Hạ Hải mới chính thức đề xuất kiến nghị coi trọng sự kiện này.

Bài viết kia rõ ràng xuất phát từ tay người ngoài, nhiều từ ngữ chuyên môn người trong nghề đọc là nhận ra ngay, nhanh chóng tìm ra người liên quan với Lâm Quốc Chu ở Hạ Hải, bí thư thành ủy Vương Bạc, bạn thân thiết từ nhỏ, mọi khúc mắc trở nên hợp lý.

Vì thế cái tên Vương Bạc được chú ý, hệ phái đối địch nhắm vào Vương Bạc phải kiềm lại rất nhiều, vì Lâm Quốc Chu phát hiện ra thân phận, kế hoạch tạo dựng danh tiếng của Tô Xán đổ bể, song y lại vô hình trung thay đổi định mệnh của rất nhiều người.

Một ngày cứ thế trôi qua trong yên bình, tối hôm đó, Tô Xán một mình đứng dưới bầu trời đêm, gió thổi qua mặt, y nắm chặt tay, chỉ về phía Dung thành, phát hiện động tác này rất ngốc.

Nhưng Tô Xán không thu tay lại, y cảm thấy sức mạnh trong tay mình càng lúc càng lớn, làm y có lòng tin làm chuyện tiếp theo.

Nha đầu kia dám nuốt lời, vậy cứ đợi bị đánh đít đi.

……

Trên lớp Lý Lộ Mai chọc chọc Trần Linh San, Trần Linh San quay sang, thấy cô bạn cười hớn hở, lườm một cái:

- Lại có chuyện gì đây?

- Này, trước kia Đường Vũ là một kẻ địch lớn, còn gây phong ba trên bữa tiệc sinh nhật của bạn, giờ cô ta đi rồi, bạn không còn đối thủ cạnh tranh nữa.

Trần Linh San quay đầu đi:

- Chả hiểu bạn nói tới cái gì.

- Dù sao bạn cũng hiểu mình nói gì.

Lý Lộ Mai phì cười, thầm nghĩ giấu đầu lòi đuôi, mặt hếch lên chỉ Tô Xán:

- Mình chỉ không phục bằng vào cái gì bạn lại không bằng Đường Vũ? Linh San đừng vội, thực ra toàn bộ chị em thấy không đáng cho bạn, Đường Vũ công nhiên xuất hiện như vậy không phải để dằn mặt bạn thì là gì, tức nhất là bạn còn đẩy Tô Xán đuổi theo cô ta, không phải bạn chắp tay nhường cho người ta sao.

Lý Lộ Mai kỳ thực đối với nhiều chuyện chỉ ngoại cương nội nhu, nói cách khác là ngoài cứng trong mạnh, giống như lần bị Nhiễm Ngọc chửi mà bật khóc, không biết phải làm sao. Nhưng chuyện liên quan tới Trần Linh San thì lại rất kiên quyết, trong lòng cô cho rằng, Trần Linh San phải được ngưỡng mộ, phải có những thứ quý giá nhất, giống như tiệc sinh nhật hôm đó.

Nhưng là người trong cuộc, lúc đó lại ở gần Đường Vũ, Trần Linh San cảm nhận lúc đó Đường Vũ không phải đến thị uy gì cả, chỉ là một cô gái đau xót, bất loạn làm chuyện ngốc nghếch mà thôi, hành động của Đường Vũ nói khi đó khiến cô có cảm giác như sự trăn trối .. Hình dung như thế hơi quá mức, song Trần Linh San thực sự là cái cảm giác ấy, nên không hề giận Đường Vũ làm hỏng tiệc sinh nhật của mình.

- Có lẽ bạn không biết, chuyện xảy ra trên tiệc sinh nhật của bạn đã truyền khắp trường rồi, bạn biết người ta nói gì không?

Lý Lộ Mai hơi ngần ngừ:

- Ồ!

Trần Linh San nhướng mày:

- Nói mình làm sao?

- Nói bạn trước kia từ chối Tô Xán, về sau hối hận, muốn cướp người lại trong tay Đường Vũ, kết quả người ta tới sinh nhật của bạn đòi người, đánh một khúc đàn, cướp vị trí nhân vật chính của bạn, chứng minh cô ta giỏi hơn bạn.

Lý Lộ Mai hậm hực nói:

- Bạn nghe xem, họ nói thật khó nghe, không biết dùng cái đầu mà nghĩ xem, công chúa Trần Linh San cần phải hối hận à? Còn phải cướp trong tay

Đường Vũ.

Trần Linh San tay nắm chặt bút, song miệng vẫn cười:

- Có gì đâu, họ thích nói cứ nói cho sướng miệng, bạn lạ gì, mấy cái lời điên khùng trong trường mình còn ít à? Vậy mà bạn còn để ý.

- Không phải là mình để ý hay không, mà sự thực là như thế, bạn cho rằng lúc đó Đường Vũ không có bất kỳ suy nghĩ nào sao? Cô ta sắp đi rồi, không thông báo gì hết, chẳng tổ chức tiệc chia tay với bạn bè, chỉ thầy Tiêu nói vài câu, đã vậy sao không im lặng mà đi, lại ăn mặc xinh đẹp như vậy chạy tới sinh nhật của bạn, cô ta chả lẽ không hiểu kỳ thực bạn không hề hoan nghênh sao? Cô ta làm thế rõ ràng là không muốn bỏ Tô Xán.

Lý Lộ Mai không cho Trần Linh San nói, đánh miệng xung quanh:

- Mình nói trước, đây không phải suy nghĩ một mình mình, là ý kiến của tất cả chị em, không ai muốn bạn chắp tay nhường ra như vậy. Đây đâu phải là miếng socola hay cái áo, có thể tùy tiện tặng đi, rồi đau lòng qua loa là xong.

- Vậy các bạn muốn mình làm sao?

Trần Linh San hơi tức giận, Đường Vũ đã thể hiện mình yêu thích Tô Xán nhiều thế nào, cô cũng không hề ít hơn, cô cũng đâu cam tâm,song tình cảm của Tô Xán rõ ràng hướng về Đường Vu.

- Mình nói bạn đó, đừng quá ương ngạch nữa, con trai thích con gái yếu đuối một chút, hãy xem Đường Vũ kiêu ngạo lạnh lùng ra sao, ở bên Tô Xán như con mèo nhỏ, tiểu nữ nhân mười phần. Đám con trai đều sĩ diện cả, bạn đừng có hơi chút là đẩy người ta đi như vậy, nhiều lần rồi không ai chịu được, lần sau cậu ấy chút thể hiện nào, hoặc có cơ hội, bạn nên ôn nhu một chút, cho cậu ấy một tín hiệu ..

- Giống như bạn làm với Mậu Tiểu Thì á?

Trần Linh San làm động tác buồn nôn:

- Lúc đó mình chỉ muốn nói không quen bạn.

Lý Lộ Mai mặt đỏ nhừ, nhéo Trần Linh San một cái:

- Đừng lảng sang chuyện khác, Đường Vũ thông minh nhưng bị thông minh của mình hại rồi, trước khi đi còn đặt bẫy trói chân Tô Xán, bạn chỉ cần phá có thủ đoạn này của cô ta là được.

Trần Linh San bất giác nhìn về phía Tô Xán, mấy ngày trước Tô Xán tâm trạng rất tệ, làm cô cực kỳ lo lắng, nhất thời kích động còn tới cửa hiệu tìm y, mấy hôm nay có vẻ đã khá hơn, nhưng số lần ngẩn người nhìn ra xa ngày càng nhiều:

- Không đơn giản như vậy đâu.

Cũng nhớ tới lần trước hai người xung đột, chuyện qua khá lâu, phai nhạt đi, bọn họ trò chuyện trở lại, nhưng chưa bao giờ nói chuyện riêng hay nói chuyện sâu hơn, đủ biết kỳ thực lòng còn có khúc mắc.

- Có gì phức tạp!

Lý Lộ Mai bĩu môi:

- Tô Xán tưởng mình giỏi che giấu lắm, song chỉ là tự cao ngốc nghếch của bọn con trai, đám chị em ai không biết cậu ấy có tình cảm đặc thù với bạn, Đường Vũ cũng biết thừa ra nên mới làm chuyện kia. Bạn chỉ cần để cậu ấy thấy tình cảm của bạn, tới trước mắt Tô Xán, làm điệu bộ mèo con chớp chớp mắt, Tô Xán còn chẳng ngoan ngoãn mắc câu.

- Thôi đi.

Trần Linh San đẩy Lý Lộ Mai đang làm vẻ mặt mèo con đáng yêu buồn nôn kia, không nhịn được cười:

- Càng nói càng lung tung.

Có điều lòng thoáng có suy nghĩ thử một lần.

Lý Lộ Mai nắm chặt tay Trần Linh San dưới bàn, trịnh trọng nói:

- Linh San, nghe mình nói này.

- Ừ.

Trần Linh San có chút bối rối vô cớ:

- Bọn mình ủng hộ bạn, bạn phải biết rằng, đây là một cuộc chiến.

Lý Lộ Mai giọng rất quá khích:

- Mình bây giờ lại rất hi vọng là Đường Vũ chưa đi, như thế có thể thấy cô ta nếm tư vị bị đánh bại.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 80: Thám hiểm lâu đài cổ

C

ho mày biết, từ lúc Lý Lộ Mai và Trần Linh San thì thầm to nhỏ với nhau, đã có sáu lần nhìn sang phía bọn mình rồi, trong đó Trần Linh San quay lại nhìn lâu nhất, 80% là đang nói về mày.

Tiết Dịch Dương ở trên lớp luôn có tài mắt nhìn sáu phương tai nghe tám hướng, còn thần kỳ hơn cả tài một tiết học hai môn của Tô Xán.

Tô Xán ngẩng đầu lên nhìn, Trần Linh San vừa quay đầu đi, đúng là vừa rồi còn nhìn bọn họ, lắc đầu, lúc này y thực sự không muốn nói tới chủ đề liên quan.

- Dịch Dương, mày đã tính sau này làm gì chưa?

Tự nhiên Tô Xán quay sang chủ để chẳng hề liên quan, song thấy mặt y nghiêm túc, nghĩ một chút rồi nói:

- Làm gì bây giờ nhỉ? Nên làm gì đây, ài, trước kia đúng là không nghĩ tới! ... Có, mẹ nó, lần này nước Mỹ ném bom đại sứ quán nước ta, trước kia tao từng mơ ước làm phi công, nhưng mắt tao cận, không lái máy bay được nữa rồi, vậy chế tạo máy bay, bắn lại máy bay của bọn chúng ...

Lời này Tiết Dịch Dương nói chỉ là nói cho có thôi, không phải suy nghĩ thành thục, song Tô Xán giật bắn mình, thành tích Tiết Dịch Dương đã dần tăng lên, so với đời sau thi kém, đành phải vào trường sĩ quan học bảo trì máy bay thì tốt hơn rất nhiều, vốn tiếng quỹ tích nhân sinh của hắn đã thay đổi, không ngờ ma xui quỷ khiến thế nào lại nghĩ tới máy bay rồi.

- Tuyệt đối không được!

Phản ứng thái quá của Tô Xán làm Tiết Dịch Dương ngớ ra:

- Làm cái gì ghê vậy, như tao cướp bạn gái của mày ấy.

Vừa rồi nói quá to không chú ý kiểm soát làm cô giáo đang giảng bài trên lớp giận tím mặt:

- Tô Xán, Tiết Dịch Dương đứng lên cầm sách nghe giảng. Không học cho tốt thì đừng mơ có bạn gái.

Cả lớp cười ngặt ngoẽo, cảnh tượng này thực ra quen lắm rồi.

Trần Linh San và Lý Lộ Mai nhìn nhau, Lý Lộ Mai chọc chọc Trần Linh San, Trần Linh San mặt đỏ bừng, tim tăng tốc :" Rốt cuộc họ nói chuyện gì đấy!" Lúc nãy Tô Xán quay sang nhìn, cô kịp thời quay đầu đi, nên không khỏi sinh ra liên tưởng.

Hết giờ học, Tiết Dịch Dương bóp cổ Tô Xán:

- Lần này tại mày cả đấy.

Tô Xán gỡ tay hắn ra, tiếp tục câu chuyện:

- Người chế tạo máy bay nhiều lắm, vả lại mày muốn bắn máy bay thì vào pháo binh còn hơn, chả lẽ mày không thích cùng tao lập nghiệp.

- Lập nghiệp gì?

Tiết Dịch Dương phấn chấn hẳn lên:

- Hay đấy! Có điều mày mở công ty đã rồi hẵng nói, khi đó tao làm đại tướng quân của mày, tao với mày đánh dẹp thiên hạ.

Thằng khỉ lại nhiễm Tam Quốc rồi, tuổi trẻ đúng là tràn đầy nhiệt huyết, Tô Xán ngẩng đầu nhìn quạt trần quay vù vù, lòng sáng sủa hơn " Chuyện mở

công ty cũng nên bắt đầu rồi." Thời gian cũng thích hợp.

……..

Tằng Viên rất hưng phấn, nó nhận được điện thoại của Tô Xán rủ đi leo núi chơi, người anh họ này của nó từ nhỏ đã là cao thủ bày trò chơi rồi, đi theo rất thích, huống hồ đi theo còn có mỹ nữ để ngắm, không đồng ý là ngu.

Cho nên nó mơ tưởng cảnh thám hiểm núi non do Tô Xán miêu tả mấy lần rồi.

Sáng thứ bảy hôm đó Tằng Viên dậy rất sớm háo hức tới nhà Tô Xán, thấy Tô Xán xách cái ba lô đứng đợi trước rồi, nó ngó quanh:

- Sao chị Vương Thanh còn chưa tới?

Tô Xán đưa tay khỏ đầu nó một cái:

- Anh em mình leo núi thám hiểm, gọi chỉ ấy theo làm gì? Em muốn nhìn trộm chị ấy thay quần áo à?

- Không phải, nhưng chỉ có hai nam nhân đi với nhau, buồn lắm.

- Em mà cũng là nam nhân à? Ồ, cũng đúng, suốt ngày nhìn ngực con gái, đúng là có bản sắc nam nhân rồi đấy.

- Anh đừng nói lung tung.

Tằng Viên nói lảng đi:

- Rốt cuộc anh em mình đi đâu?

Tô Xán mặt trở nên hết sức thần bí quỷ dị, giọng xa xăm như phim ma:

- Đi thám hiểm một khu rừng, nơi đó có lâu đài cổ, trong lâu đài có cô gái xinh đẹp, đang đợi hiệp sĩ hôn đánh thức.

- Coi em là trẻ ba tuổi chắc.

Tằng Viên khinh bỉ xách ba lô lên:

- Lets go!

- Em không tin anh nói, nhưng em không quên vẻ mặt này của anh, anh xúi em đốt pháo ném vào chuồng chó nhà người ta, ném pháo hoa vào nhà cô gái em thầm mến, rồi rủ em đi gõ cửa nhà người ta cũng cái vẻ mặt này.

Công viên rừng Mã Mục Sơn nằm cách thành phố Hạ Hải 20 km, tổng diện tích 1.200 héc ta, độ cao bình quân so với mực nước biển là 700 mét, có núi có hồ, trên núi đá mọc lởm chởm, phong cảnh tú lệ.

Mùa hè rừng reo gió mát, mùa đông thi thoảng có tuyết đọng trên đỉnh, đầu cành phủ sương, đẹp không gì tả xiết.

Chỉ cần bắt chuyến xe bus là có thể tới tận chân Mục Mã Sơn, châm núi trải thảm có mềm xanh mướt, một con đường quốc lộ lớn chạy qua, nhà Tô Xán đã tới đây rồi, do cậu cả mượn xe của đơn vị, đưa cả nhà đi chơi dã ngoại, lưng chừng núi có khu đất bằng phẳng rộng rãi, ở đó hít thở không khí trong lành, hái nấm, tự nấu cơm, làm vài món đồ nướng, không gì sướng bằng.

Sâu trong núi còn có biệt thự, nghe nói mua biệt thự ở nơi này toàn là ông chủ lớn ở Dung Thành, làm nơi nghỉ dưỡng hoặc là hú hí với tình nhân, thi thoảng ngồi xe bus qua chân núi có thể nhìn thấy quần thể biệt thự thấp thoáng giữa rừng núi, khung cảnh như truyện cổ tích phương tây.

Đáng tiếc nơi này vị trí địa lý hẻo lánh, trước kia người dân liệt nó vào hậu hoa viên chỉ dùng cho quan viên chính phủ.

Hiện giờ một số công trình ở nơi này đã hoang phế, công ty bao thầu đã rút đi, thi thoảng cũng có người như nhà Tô Xán lái xe tới đây tổ chức dã ngoại, song cực ít.

Xe bus đi chậm chạp đi qua hồ nước lăn tăn sóng bạc, Tằng Viên ngước đầu nhìn công viên Mục Mã Sơn, hỏi Tô Xán:

- Chỗ thám hiểm mà anh nói là đây à?

- Ừ, chính nó.

Xe bus dừng lại, Tô Xán vui vẻ nhảy xuống, giữa hè, xung quanh râm ran tiếng ve, cỏ cây tươi tốt, Tô Xán xốc ba lô đi vào sâu con đường quanh co.

- Nơi này có gì hay mà thám hiểm, sớm biết thế bảo cha em lái xe đưa chúng ta lên thẳng đỉnh núi.

Tằng Viên tuy làu bàu xong vẫn đuổi theo Tô Xán.

Đi vào con đường được tán cây cổ thủ cao ngất che phủ, cái nóng mùa hè lập tức bị chặn đứng, mùa hè ở Hạ Hải tuy không phải quá khắc nghiệt, song hè vẫn là hè, không dễ chịu mấy.

Một bên con đường sát mép núi là những cái cột bê tông ngăn xe lao xuống vực, vách núi dựng đứng như có đao gọt, hiểm trở nhưng rất đẹp, đứng đây nhìn qua hồ có thể thấy thành phố Hạ Hải, ở giữa còn có bình nguyên, ruộng lúa, có mấy nông dân đội mũ rộng vành, lom khom làm ruộng, khung cảnh nên thơ thanh bình.

- Chúng ta tới đây để chịu tội à? Nơi này có cái gì thám hiểm cơ chứ, trên đó chẳng qua có cái công viên thôi mà.

Tằng Viên tiếp tục than vãn, trong mắt nó chỗ này chỉ có đá với cây, chẳng thú vị gì cả.

Tô Xán cởi ba lô xuống, lấy hai chai coca ra, mở nắp đưa cho Tằng Viên một chai. Tằng Viên ngửa cổ tu liền một hơi nửa chai, khà một tiếng đã đời, nhìn ba lô Tô Xán:

- Anh có những cái gì trong đây, á, sao trống thế, chừng này đồ dùng cái ba lô nhỏ thôi.

- Thế này trông mới chuyên nghiệp chứ.

Tô Xán vỗ vai Tằng Viên:

- Tiếp tục nào.

Hai anh em tiếp tục tiến lên, xung quanh trừ tiếng gió vi vu, tiếng cây xào xạc, bọn ve rảnh rỗi kêu ra rả thì có thể nói vạn vật tĩnh mịch.

Thực ra cái công viên rừng này là cái công trình chính tích trăm phần trăm, không thiết thực chút nào, song lúc mới mở danh tiếng lớn, xe đi xe lại nhiều, có điều giờ thì xe cộ tuyệt tích, khả năng chỉ có mấy biệt thự tránh nắng thì cả năm còn có người tới một lần.

Về sau cái nơi này ngày càng tệ, có điều nơi này có con suối chảy từ trên núi xuống, khi bọn họ đạp xe đi chơi hồ, là nơi duy nhất bổ xung nước khi cạn lương hết đạn, khi đó là lúc tốt nghiệp cao trung, cả đám đã tới đây, tiếp đó Hạ Hải biến đổi long trời lở đất, quanh Hoàn Hồ khai thác thành thánh địa du lịch, cái niềm vui năm xưa đạp xe mết lử, ý chí sa sút thấy con suối đã không còn nữa.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 81: Thám hiểm lâu đài cổ (2)

Tăng Viên kể cho Tô Xán nghe chuyện ở trường học, cũng là để thăm dò chuyện của Tô Xán, dù leo dốc tới mồ hôi mồ kê nhễ nhại cũng chẳng thấy mệt:

- Anh, thành tích của anh tốt, dáng người khá, khuôn mặt cũng ổn, ở trường chắc được hoan nghênh lắm phải không?

Tô Xán hơi nở mũi một chút:

- Ờ thì tàm tạm.

- Anh nói xem, muốn giữ được một cô gái, ngoại trừ thành tích ưu tú một chút, vẻ ngoài tốt một chút, còn cách nào nữa?

- Hai thứ đó còn chưa đủ à, không phải em thích hai cô bé một lúc chứ?

- Sao, sao anh biết!?

Tăng Viên hoảng hốt, nó đang chuẩn bị kể khổ, có hai nữ sinh quấn lấy hắn, mà hắn không muốn bỏ ai cả, quan hệ với cả hai đều đạt tới một mức độ nhất định rồi.

- Đoán thôi, cái tính của em, anh lạ gì, trước kia học ở vùng ngoài đã thế, giờ quay về e thói xấu khó sửa.

Thằng em này của mình là cái giống đa tình, mặc dù nó hơi béo, nhưng mặt mũi cực hấp dẫn, rất được con gái yêu thích, từ nhỏ Tăng Na nâng niu nó trong lòng bàn tay như báu vật, tới ngủ cũng ôm nó ngủ. Từ bé lớn lên trong ổ ôn nhu như vậy, nên sớm chú ý con gái. Đương nhiên chuyện tương lai nó ra sao, Tô Xán càng rõ như lòng bàn tay.

Tăng Viên quẫn bách lắm, cười ngượng:

- Em chỉ tò mò thôi, như chị Vương Thanh nhiều hơn anh bốn tuổi, bây giờ là bà chủ cửa hiệu, lại xinh đẹp, vóc dáng thành thục hơn chị cả, hiểu biết rất nhiều, nhưng em nói chuyện với chị ấy, phát hiện chị ấy rất sùng bái anh, chẳng lẽ vì thành tích anh tốt?

- Đại khái là như thế.

Tăng Viên tỏ vẻ hoài nghi, có điều khẽ thở dài:

- Chị Na Na năm nay cao khảo, thi xong sẽ đi, hai năm nữa anh cũng cao khảo, với thành tích của anh chắc chắn sẽ vào trường đại học tốt. Cha em nói, em không chịu học hành sau này theo cha em, em không muốn! Anh phấn đấu lên, sau này em dựa cả vào anh và chị đấy, nghe nói chị Na Na sẽ thi đại học ở Dung thành, anh chị tới đó lập cơ sở trước, sau này em tới nương tựa, không cần học cũng được.

Tô Xán biết em mình không thích học, nhưng không học thì không được, nghĩ chút rồi nói:

- Giống như game RPG, tích lũy kinh nghiệm sau đó lên từng cấp một, con người cũng thế thôi, có điều trong game có mục tiêu rõ ràng và khoái cảm. Học thì trừu tượng hơn, không có phần thưởng rõ ràng khi lên cấp, huống hồ có nhiều thứ không phải là chúng ta muốn, mù quáng vô mục đích, nên chán nản là bình thường.

- Anh, em thích anh nhất ở chỗ này không lấy mấy cái đạo lý to lớn như cha em ra rao giảng, anh nói rất thực tế. Có lẽ tới một ngày em tìm được thứ mình muốn làm, còn nếu không tốt nghiệp đại học, không tìm được công việc tới chỗ anh, lúc đó thế nào anh cũng phải cho em một vị trí nhẹ nhàng nhé.

Tô Xán trêu:

- Hôm ở bể bơi nói không thèm làm công cho n hà anh mà.

- Xì, đó chỉ là nóng đầu thôi, em đâu ngốc mà không biết nó không hiện thực, nếu em là con nhà giàu, hoặc em trúng sổ xố trăm triệu, em chẳng lo vấn đề thành tích, ném đống tiền ra làm quỹ khuyến học, xem trường nào từ chối nhận em. Rồi đưa tiền cho anh và chị Vương Thanh kinh doanh kiếm tiền cho em, chẳng sướng à? Vấn đề là em không phải con nhà giàu, chúng ta đều rất bình thường, nên tốt nhất chỉ tính tới vấn đề thiết thực.

Tô Xán hơi ngạc nhiên:

- Em hiểu những điều đó là lớn lên không ít rồi, nhận thức được bản thân, nếu không cam tâm thì đi thay đổi nó.

Vừa đi vừa chuyện trò, đã thấy được biển gỗ công viên rừng đằng xa, Tô Xán quan sát địa hình, rời đường, đi vào rừng cây rậm rạp bên cạnh, Tăng Viên bước thấp bước cao dẫm trên lá khô cành gãy bám theo:

- Anh, chúng ta đi tìm lâu đài cổ thật đấy à?

- Gần giống thế.

Tô Xán tiếp tục xuyên qua rừng cây.

Phía trước có một bãi cỏ rộng lớn, Tăng Viên chạy vượt lên, nhìn thấy biệt thự tường trắng ngói đỏ kiểu Châu Âu, khoảng cách giữa các biệt thự rất lớn, có hàng rào phân cách, phân bố cao thấp theo triền núi, trồng đủ các loại cây cỏ, như thế ngoại đào viên.

- Anh, đây là nơi nào?

Tăng Viên tròn mắt nhìn quanh:

- Chẳng lẽ anh có bạn học ở đây?

- Đi theo anh.

Tô Xán đi tới một biệt thự xa xỉ ở vị trí tách biệt hơn những biệt thự khác, ngó hành lang, nhảy qua, vừa vặn rơi xuống bồn hoa úc kim hương, màu tím màu vàng đan xen, rất đẹp.

Trèo tường đột nhập? Toàn thân Tằng Viên run lên phấn khích, học theo Tô Xán, còn dặn y đừng làm hỏng hoa.

Có thể nhìn ra chủ nhân nơi này lâu không tới, cỏ mọc lan lung tung, cây cảnh không được cắt tỉa, nhiều chỗ phủ bụi, đi tới một ao nước, chỗ này địa thế thấp, ngẩng đầu nhìn lên có bậc thang đá tới chủ thể biệt thự, có con đường xi măng từ cổng chính biệt thự thông ra ngoài.

Cửa kính đóng kín, từ ngoài nhìn thấy phòng khách, phòng ăn, bếp, đồ gia dụng. Tầng hai, tầng ba tất nhiên không thấy được rồi, nhưng ban công, cồn cảnh đều cực kỳ trang nhã, cho thấy chủ nhân không phải người chỉ biết xa xỉ.

Tô Xán đi tới bên ao nước, nhàn nhã nằm xuống, nháy mắt với Tằng Viên:

- Tắm một cái đi.

"Ùm!" Tằng Viên ném ba lô, thoáng cái cởi quần áo ngoài nhảy xuống nước, làm vài vòng:

- Chủ nhà về thì sao?

Giờ nó vẫn không dám tin, anh mình đưa mình tới biệt thự người khác bơi? Có điều có người nói, đời người thế nào cũng làm vài chuyện hoang đường, coi như đây là chuyện hoang đường của anh em họ vậy.

- Anh, anh không xuống bơi à?

Tằng Viên khoan khoái bơi trong hồ như một cá nhỏ, gọi Tô Xán.

Tô Xán ngồi bên bậc thềm xua tay, nhìn quanh, anh em họ gây ra động tĩnh lớn như vậy mà không thấy xung quanh có bất kỳ ai xuất hiện, xem ra thực sự không có người ở đây rồi, cũng không thấy có camera hay thiết bị chống trộm.

- Em kiến nghị với anh, nếu là đi bơi lần sau chúng ta chọn chỗ khác đi, chỗ này xa hoa thì xa hoa thật đấy, nhưng im phăng phắc, làm người ta rợn người, đi nửa ngày trời lên tới đây bơi, hay là anh quen con gái của chủ nhà?

Thằng nhãi này, trong mắt nó, mình biến thàn loại bất lương dụ dỗ nữ sinh nhà lảnh rồi à?

Biệt thự này ở vị trí rất tốt, tầm nhìn ba mặt thoáng, tiện bề quan sát xung quanh, ở đây mùa đông có thể ngắm tuyết rơi, có bãi cỏ sát bìa rừng để tổ chức picnic, làm y có vài phần hoảng hốt không chân thực, giống như một giấc mơ.

Nhưng y tới đây là để vén màn mỹ hảo của giấc mơ này.

Đợi thêm một lúc nữa thực sự khẳng định không ai chú ý tới anh em mình, Tô Xán uống hết chai coca, đứng dậy hỏi Tằng Viên:

- Em có dẫm tới đáy không?

Tằng Viên dò thử:

- Tới, cũng không quá sâu, tới ngực em thôi, dưới là bùn cát, rất dày, dẫm lên êm êm, mà hình như còn có thứ gì đó như gạch ấy.

Tô Xán hít thở thật sâu, bình phục tâm tình:

- Có gạch à, lấy một cục cho anh em.

- Xong ngay.

Tằng Viên lộn mình lặn xuống, mặc dù nó hơi béo, nhưng bơi lặn cực giỏi, khả năng chống lạnh chịu nóng đều hơn Tô Xán, dưới nước linh hoạt như rái cá.

Lúc sau Tằng Viên thò đầu lên khỏi mặt nước:

- Viên gạch này bị lún vào bùn rồi, khó lấy lắm, cả khu rất nhiều gạch! Cái biệt thự này xây xong thừa gạch ném hết xuống đây à? Bọn công nhân xây dựng quá thất đức.

Tim Tô Xán đập thình thịch, cởi quần áo, thay đồ bơi, đeo cả kính bơi xuống nước, Tằng Viên mò lên bờ lục ba lô Tô Xán lấy ra cái kính nữa, đeo vào:

- Có cái này mà không nói sớm, vừa rồi lặn xuống em muốn mở mắt ra, chỉ sợ bùn vào mắt, có thứ này tha hồ lặn rồi.

Tô Xán bơi vài vòng quen nước, sau đó hít sau một hơi lặn xuống, cảm giác mát lạnh bao phủ khắp toàn thân, thoải mái vô cùng.

Bơi tới chỗ Tằng Viên chỉ, Tô Xán nhìn qua kính lặn, tầm nhìn không tốt, song tới gần vẫn thấy "cục gạch" mà Tằng Viên nói, to hơn cục gạch bình thường 4,5 lần, lúc sâu vào trong bùn, Tô Xán dùng sức nắm một viên gạch xách lên, những viên gạch này buộc dây.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 82: Thám hiểm lâu đài cổ (3)

Lúc này Tằng Viên cũng lặn tới rồi, lấy cái đầu to tướng huých Tô Xán, Tô Xán ra hiệu mỗi người nắm một cái dây, kéo lên.

Tằng Viên gật đầu, hai anh em đồng thời kéo hai đầu, "viên gạch" kéo ra khỏi bùn, xách lên bờ.

Bịch! Ném ở bên hồ nước, bên trên còn dính lớp bùn dầy.

Chẳng phải là gạch xây nhà gì hết, mà là thứ gì đó được dùng giấy dầu bọc lại, sau đó lấy thằng buộc chặt, chừng mười kg, bất kể một mình Tô Xán hay Tằng Viên đều có thể mang lên được, song chúng lún vào bùn quá lâu, ở trong bùn không có chỗ tỳ, nên một mình mang lên rất khó.

Tằng Viên lau nước trên mặt, ngó nghiêng:

- Đây là cái gì?

- Theo anh đã.

Tô Xán không trả lời, lại lặn xuống nước, Tằng Viên cũng nén tò mò lặn xuống theo, không lâu sau xách lên hai bao nữa.

Nhìn ba "cục gạch" xếp hàng ngang trên bờ, Tằng Viên gãi đầu:

- Rốt cuộc đây là cái gì nhỉ?

- Để anh kể cho em một câu chuyện thời xưa, có một vị lão gia nhà vọng tộc, nhìn trúng một nhà hoàn trẻ trong nhà, đêm đó lẻn vào phòng nhà hoàn kia trêu ghẹo, không ngờ nhà hoàn đó quá cương liệt, liều chết không chịu lão già đó thỏa mãn. Ở thời phong kiến đó, lão gia có quyền định đoạt sinh

tử, gọi gia đinh dùng gậy đánh chết nha hoàn đó, sau đó ném xác ra núi hoang. Có điều gian phòng nha hoàn đó ở không còn yên tĩnh nữa, nhiều người thấy hồn ma nàng hiện về kêu oan, thế là vị lão gia kia cho người gói hết đồ đạc nàng từng dùng ném xuống ao, dùng bùa yểm, từ đó không còn hồn ma hiện về nữa.

Giọng Tô Xán phiêu hốt chợt xa chợt gần.

Gió núi thổi lên người còn ướt, Tằng Viên rùng mình, tiếng gió thổi qua tán cây rì rào giờ nghe như tiếng oan hồn, làm nó theo bản năng nhích tới gần Tô Xán.

- Nhiều năm sau, ngày đại thọ vị lão gia kia, gia đinh sửa sang lại nhà cửa, rút nước cái ao ra, không ngờ mò được mấy cái bọc.

Tô Xán thì thầm kích động, vỗ ba "viên gạch", Tằng Viên sợ lắm vẫn giữ sĩ diện không lên tiếng ngăn Tô Xán:

- Mấy gia đinh kia là người mới, không biết chuyện nhiều năm trước, cởi mấy cái bọc ra, chợt nghe có tiếng cười ghê rợn, rồi có thứ gì thoát ra ngoài, mọi người tưởng nghe nhầm, không để ý, đồ bên trong ngâm nước đã hỏng hết, không ai chú ý nữa. Đêm hôm đó cả nhà treo đèn thắp nến mừng sinh nhật, đó vốn là ngày vui vẻ, song nửa đêm tiếng động trong nhà lắng dần, lắng dần, khuôn mặt mọi người vẫn cười vui vẻ, song tất cả đều chết, vị lão gia kia ngồi trên ghế thái sư ỷ, mắt, mũi, tim đều thành lỗ máu ...

Tô Xán lấy khăn lông lau khô người, mặc quần áo, rửa sạch bùn đất trên ba "cục gạch" rồi cho vào ba lô, cái ba lô trống lập tức căng phồng, nặng trịch.

Tằng Viên lúc này kiêng kỵ ba cục gạch kia, lòng vừa sợ vừa kích thích:

- Tiếp đó thế nào?

Tô Xán khoác thử ba lô lên, bên trong nặng tới 30 kg, vẫn xách được, song hành trình trở lại định sẵn sẽ là cuộc trường trinh gian khổ, kiểm tra lại đai ba lô, buộc thật chắc, xóa sạch dấu vết bùn đất bên hồ.

Cùng Tằng Viên rời biệt thự, Tô Xán mới kể tiếp:

- Về sau không ngừng thay triều đổi đại, nhưng ở trong thành phố đó, thường xuyên xảy ra những vụ thảm án cả nhà bị giết, nguyên nhân đều bắt đầu từ việc vớt được mấy cái bọc trong ao, sau đó mở ra ..

Tô Xán ghé sát vào mặt Tằng Viên:

- Đó là truyền thuyền thôi, em không tin đấy chứ?

- Xì, làm gì có, em đâu phải trẻ lên ba.

Tằng Viên cười nhạo, nhưng mắt cứ nhìn cái ba lô của Tô Xán.

Mang theo ba lô hơn 30 kg, nếu không phải được Lâm Lạc Nhiên huấn luyện kiểu hành xác, Tô Xán đã không chịu nổi, leo lên xe bus không khác gì vừa đi tắm xong.

Khi về tới nhà, hai anh em chia tay nhau, Tô Xán nói nhỏ bên tai nó:

- Tằng Viên, chuyện xảy ra ngày hôm nay, cùng câu chuyện anh kể cho em nghe không được nói cho bất kỳ ai khác, ngàn vạn lần không được, nếu không chuyện này không bao giờ kết thúc được, hiểu chưa?

Nghe giọng nói âm u của Tô Xán, Tằng Viên nuốt nước bọt đánh ực, lòng hối hận vô kể vì chuyến đi hôm nay, ngồi trên xe bus, bên ngoài trời nắng to, song nó cảm giác bên người lành lạnh, như có thứ gì vô hình đang nhìn mình.

Dợm bước đi rồi Tằng Viên còn quay lại bảo Tô Xán:

- Anh, đốt nó đi nhé, đừng mở ra.

Tô Xán mỉm cười vỗ vai em trai:

- Yên tâm, anh biết cách xử lý mà.

Tô Xán về tới nhà thì cha mẹ vẫn còn chưa về, trong nhà không có một ai, về thẳng phòng mình, khóa chặt cửa, đặt ba lô xuống, kéo khoa, tay run rẩy lấy từng cái bọc ra.

Nỗ lực áp chế tâm tình, hôm nay là bước ngoặt cực kỳ quan trọng trong cuộc đời y, mở cái bọc này ra, là lúc Tô Xán chính thức nuốt vào viên thuộc phiện trùng sinh.

Lấy dao, Tô Xán hít sâu, tay run rẩy cắt dây thừng buộc chặt cái bọc, cắt mấy lần mời đứt, thừng đứt từng cái một, từng lớp giấy dầu được bóc ra, bên trong là túi ny lông, chứa toàn xấp tiền 100 tệ màu xanh.

Nhìn họa tiết in trên tiền, Tô Xán thấy hoa mắt, tâm tình cứ như thuyền nhỏ giữa biển khơi bập bùng bão tố, trên trời sấm sét rền vang.

Vương Thanh ngày nào cũng than vãn với mình không có tiền, nếu đặt số tiền này trước mắt cô ấy, không biết phản ứng của cô ấy sẽ ra sao.

Chính Tô Xán cũng không biết thể hiện tâm tình của mình thế nào, sợ hãi vì số tiền quá lớn, hưng phấn chạy ra đường gào thét thật to, hay rải tiền lên giường vũng vẫy cho thỏa thích? Y chỉ biết một điều máu trong người chảy rần rật.

Cầm một bó tiền lên, Tô Xán đột nhiên có ý nghĩ buồn cười, nếu đây là một viên gạch, đem ném người ta chắc chắn bị người ta điên lên đập một trận, nếu là số tiền này, đối phương dù bị ném tím mặt vẫn quỳ xuống xin bị ném tiếp.

Suy nghĩ ngờ ngẩn như thế khiến Tô Xán thấy mình bị điên rồi, mang từng cọc từng cọc ra, xêm thành năm hàng, nếu không ai ăn bớt, 100 tờ 1 cọc, thì chỗ này là 500.000 tệ.

Tô Xán lấy được ba bọc, vậy là 1 triệu 500 ngàn tệ.

(Cỡ 5 tỷ 2 vnd bây giờ)

Mới đầu nghe thấy cái tên Lưu Thành ở chỗ cậu cả sao mà quen quen, rồi dần dần biết thêm về cái tên này, phó bí thư tỉnh ủy, bí thư chính pháp ủy tỉnh, đến ngày thấy ông ta trên bữa tiệc Lâm Quốc Chu, Tô Xán hoàn toàn sực tỉnh, mấy năm sau những vấn đề "bảo hộ cho xã hội đen"," đại tham" bị bộc lộ ra, khiến người ta kinh hãi.

Lưu Thành có rất nhiều biệt thự các nơi, cái khác Tô Xán không nhớ nữa, nhưng chuyện liên quan tới Hạ Hải thì không thể không nhớ, ông ta giấu cả chục triệu đồng trong biệt thự ở ao nước Mục Mã Sơn - Hạ Hải, biệt thự này về sau thành địa điểm tham quan giáo dục chống tham ô, Tô Xán cũng tới xem, còn từng ảo tưởng, nếu mình biết trước vớt nó lên thì đã giàu, tin rằng bất kỳ ai tham quan biệt thự này đều có suy nghĩ như thế.

Tô Xán thẫn thờ thì số tiền, tay chưa hết run sờ từng cọc một, thi thoảng nhéo mình một cái, chỉ sợ mình nằm mơ.

Điện thoại vang lên, Tô Xán giật bắn mình, không khác gì tên trộm nghe thấy tiếng còi cảnh sát, mồ hôi đẫm lưng áo, đi ra nghe điện, là mẹ gọi ra hiệu ăn cơm.

Cho tiền vào một cái tủ dưới bàn, khóa chặt, vẫn cảm thấy không yên tâm, khóa cửa phòng, khóa cửa nhà, cách ba lớp khóa, vẫn sợ có ai phát hiện ra, Tô Xán cười nhạo bản thân, tố chất tâm lý của mình thật kém cỏi, vẫn cần đề cao, nếu mình có chục triệu trong cái ao kia chắc cả ngày nơm nớp lo sợ chẳng ăn chẳng ngủ nổi rồi, giờ mới biết làm quan tham cũng rất cần tố chất lắm, không phải đùa đâu.

Đột nhiên Tô Xán thấy Lưu Thành có mặt đáng phục.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 83: Người quan trọng

Khi Tô Xán tới cửa hiệu thì Vương Thanh cũng có mặt, cha tiếp khách ngoài không về, trên bàn thức ăn hết sức thịnh soạn, Vương Thanh đưa bát đũa cho Tô Xán, ngồi vào bàn còn gắp thức ăn cho y:

- Này tiểu thiếu gia.

Tằng Kha ở bên cười:

- Tiểu Thanh giỏi hơn con nhiều, quản lý cửa hiệu đâu ra đó, giúp mẹ giảm bớt không ít gánh nặng, lại còn chạy tới làm cơm cho con ăn nữa, con chỉ biết ngồi hưởng thụ, cám ơn một câu cũng không biết.

Trước mặt người ngoài thì khen mình, trước mặt mình thì khen người khác bóng gió chèn ép mình, đó là thói quen của mẹ.

- Làm gì có ạ, Tô Xán giỏi hơn cháu nhiều, nếu để cậu ấy quản lý cửa hiệu chẳng cần phải tất bật chạy đi chạy lại như cháu cũng xử lý xong.

Vương Thanh vội xua tay, mắt nhìn Tô Xán lẩm bẩm bổ xung:

- Làm thế vì cậu ấy cũng không sao.

Vương Thanh cao tới 1m68, Tô Xán giờ đã cao 1m74, tuy lớn tuổi hơn Tô Xán, nhưng đứng cùng y vẫn trông nhỏ nhắn, nhớ lại một năm trước gặp Tô Xán, y còn thấp hơn mình, mặt non choẹt, da thì trắng, tay chân trông trói gà không chợt, không ngờ chỉ một năm bất kể vóc dáng hay khí chất đều thay da đổi thịt, chàng trai mà cô vốn dĩ từng thoải mái trêu đùa như chú nhóc khiến cô phải đỏ mặt, ngày càng sinh cảm giác ỷ lại, không khỏi cảm thán tốc độ trưởng thành kinh người của con trai.

Tô Xán đặt bát cơm xuống:

- Cám ơn mẹ vất vả thời gian qua, cám ơn chị Vương Thanh giúp đỡ chăm sóc, hai người đều là người quan trọng trong đời con.

Tằng Kha xoa đầu con trai:

- Thằng nhóc này, tự nhiên nói trịnh trọng như vậy làm cái gì?

Vương Thanh thì lòng ngọt lịm, được người không phải máu mủ tình thâm, lại chẳng phải là bạn trai nói mình là người quan trọng, đó là sự khẳng định với bản thân mình, là sự tôn trọng, chứng minh nỗ lực của mình.

Trong bữa cơm, Vương Thanh như muốn nói gì, ngập ngừng mãi không nói ra được, ăn xong dọn dẹp bát đũa trở về. Tô Xán cũng không giữ cô lại, tuy có chuẩn bị tâm lý, song số tiền lớn như vậy trong tay, Tô Xán cần thời gian tiêu hóa, bình tâm.

Không phải có tiền rồi là lập tức ném ra tiêu, còn phải có kế hoạch hoàn chỉnh, Tô Xán hiểu mình đã uống viên thuốc phiện này vào thì mỗi chi tiết cần cân nhắc đến nơi đến chốn, xử lý ổn thỏa không để lại hậu họa mới được.

Tô Xán dẫn theo Tằng Viên là có tính toán cực kỳ toàn diện, nếu một mình y lảng vảng ở đó mà có người phát hiện ra sẽ rất nguy hiểm, cho dù y có thoát được đi nữa thì chắc chắn số tiền không còn ở chỗ cũ nữa. Nhưng nếu cùng thằng nhóc mười một mười hai tuổi tới đó, người ta dù phát hiện chỉ nghĩ là hai thằng nhóc quậy phá mà thôi, không có gì đáng ngại, cũng không sợ đối phương vì thế mà cảnh giác đem tiền chuyển đi mất.

Trong trường hợp mọi chuyện thuận lợi và tìm thấy tiền, Tằng Viên bơi giỏi có thể làm trợ thủ, Tô Xán cũng có thể khống chế được nó, câu chuyện ma cũng do y nghĩ ra trước, từ nhỏ Tằng Viên bị Tô Xán dọa ma, rất sợ mấy thứ này, thằng nhãi này nếu dọa nạt không ăn thua, bảo nó đi hướng đông là

nó đi hướng tây, song nếu nói có Trinh Tử ở hướng tây, nó ngoan ngoãn bám đít mình không rời nửa bước.

*** Yamamura Sadako, trong vòng tròn ác nghiệt.

Tô Xán sau khi xuống nước kiểm tra được có mười mấy bọc, mỗi bọc 500.000, như vậy phải có 7 - 8 triệu đồng.

Tô Xán phải hết sức kiềm lòng mới không quay trở lại vét sạch số tiền đó, số tiền này về sau thành chứng cứ trọng yếu lật nhào Lưu Thành.

Tô Xán lấy ra một cọc tiền, đi tới NH nông nghiệp, mở một tài khoản, còn cười rất ngây thơ với cô gái làm thủ tục.

Gửi tiền mừng tuổi không có gì lạ, ở cái tuổi Tô Xán gửi 100 tờ 100 tệ thì chắc chắn chỉ có một người, Tô Xán tránh chú ý còn lấy một cái thảm bẩn, cho tiền vào đó làm nhàu nát trông cho cũ hơn, đây là thủ đoạn của đám làm tiền giả trên TV, không ngờ có ngày mình dùng tới.

Y còn phải tiêu ít tiền, mua sắm vài thứ.

Trên đời này một mình kiếm tiền rất khó khăn, lại còn vất vả, dùng đoàn đội kiếm tiền cho mình mới sáng suốt, dù có trùng sinh thì vẫn nhiều thứ Tô Xán không hiểu, kiếm tiền không thể chỉ biết đầu cơ, tạo nên cơ sở vững chắc thì mới có thể đi lâu dài, huống hồ mục đích của Tô Xán chẳng phải là kiếm tiền, y đang vũ trang bản thân, chờ ngày thực sự mặc hoàng kim thánh giáp, đạp mây màu xuất hiện trước mặt Đường Vũ, vì thế tiền chỉ là công cụ, không phải mục đích y.

Tô Xán có rất nhiều tiền để làm rất nhiều thứ rồi, song tuổi tác vẫn là trở ngại của y, có điều y đã có Vương Thanh.

Song song với bận rộn lập kế hoạch tương lai, Tô Xán vẫn ngày ngày tới trường thực hiện nghĩa vụ của học sinh.

Chiều hôm nay có hai tiết thể dục liền nhau, Tiết Dịch Dương lấm lét ghé tới bên Tô Xán, thì thầm:

- Toi rồi, thầy thể dục lớp mình dẫn đội đi thi đấu, nghe nói dạy thay là Tương Trạch Trung của lớp bảy, thằng cha này đáng ghét lắm, là con một lãnh đạo cũ trong trường, học Đh thể thao, sau đó về trường làm giáo viên thể dục, cực kỳ biến thái, lúc tâm tình tốt thì cho hoạt động tự do, song gần đây bị thất tình, bắt cả lớp chạy bộ, nhảy cóc, hành hạ con người ta chết thôi, chiều nay hẹn lớp số ba đá bóng hỏng mất.

Lớp số một, ba, bảy chung giờ thể dục, vốn là thời gian được mong đợi nhất, các lớp gộp chung tổ chức hoạt động tự do không ít.

Ba lớp tụ tập lại, gần 200 học sinh, nam nữ các lớp chạy qua lớp nhau ríu rít không ngừng.

Tương Trạch Trung khoảng 27 - 28 tuổi, cao lớn, để đầu đinh, mặt mụn, mặc áo ba lõ, quần thể thao, cổ đeo còi, đôi mắt tam giác lúc nào cũng vờ vô ý liếc nhìn đùi các nữ sinh xinh đẹp phát dục sớm.

Trước tiên là đứng tại chỗ làm bài thể dục, không được hoạt động tử do, ba lớp đều uể oải, tiếng than vãn khắp nơi, mấy nữ sinh còn chỉ mặt hắn lẩm bẩm, bị Tương Trạch Trung nhìn thấy, nổi giận, bắt ba lớp chạy quanh thao trường hai vòng rưỡi.

- Mẹ nó, những hai vòng rưỡi, đúng là nói không phải làm có khác.

Tiết Dịch Dương nghiến răng chửi.

Không ngờ tai Tương Thạch Trung rất nhảy, đôi mắt tam giác đóng đinh về vị trí Tiết Dịch Dương, âm trầm nói:

- Hai vòng rưỡi chưa đủ phải không, vậy lớp số 3 chạy bốn vòng.

Mọi người bực tức chạy, chạy hai vòng rưỡi, những người khác đều đã nghỉ, nam sinh lớp số ba vẫn tiếp tục chạy, mệt không chửi bới nổi nữa.

Nam sinh lớp số năm vừa mới hoàn thành bốn vòng chạy, chạy còn mỏi nhũn ra, không ít người ngồi bệt xuống thở thì Tương Thạch Trung thổi còi toe toe, bắt cả đám đứng dậy bắt ba lớp làm theo động tác mẫu của mình, không làm đúng phạt đứng dưới mặt trời, nhìn đám học sinh hành hạ, lòng hắn có một sự sảng khoái biến thái.

Ba lớp nhao nhao phản đối.

Có điều hắn đã thổi còi toét toét, cả đám phải miễn cưỡng làm theo.

Có nữ sinh ác độc nói:

- Thầy, miễn cưỡng không hạnh phúc đâu.

Tiếng cười rộ lên, nam sinh lớp số năm và số bảy đứng khá gần, càng cười ngặt ngoẽo, nguồn cơn là tin đồn Tương Trạch Trung không chịu bạn gái chia tay, lẽo đẽo theo xin hàn gắn, cô bạn gái nói " miễn cưỡng không hạnh phúc đâu", chuyện này chắc 99% là do đám nữ sinh nhiều chuyện thêm vào, nhưng đám học sinh thích tin.

- Cậu, cậu, cậu.

Tương Thạch Trung chắc chắn nghe thấy tin đồn này, mặt mày tím tái, tay chỉ loạn lên:

- Lớp số năm phải không, nam sinh lớp số năm đứng cả ra cho tôi.

Toàn thể nam sinh lớp số năm cực kỳ bất bình, nhưng đối diện với Tương Thạch Trung, không ai dám dị nghị, ai cũng biết hắn đang điên, cả đám Trương Tích, Lý Ngải thường ngày rất hung hăng cũng không dám xung

đột chính diện, chỉ lẩm bẩm chửi trong miệng, trong trường học này học sinh đánh nhau có, nhưng xung đột với giáo viên thì không.

Đặc biệt sau sự kiện Trần Xung, nhà hắn vận dụng hết mọi mối quan hệ vẫn không tránh được vận mệnh bị đuổi học, ghi vào trong hồ sơ, đám học sinh liền kiềm chế lại, những học sinh thường ngày hay ngông nghênh cũng bị gia đình cảnh cáo.

Nàng Trinh Tử nổi tiếng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 84: Không phải vì bạn

Hơn bốn mươi nam sinh toàn bộ bị phạt phơi nắng giữa sân, còn Tương Thạch Trung đứng trong bóng râm hả hê nhìn. Nữ sinh lớp số năm đứng ở xa, bọn họ lúc nãy cũng cười rất to, tuy được "khai ân" song không có ai cảm kích Tương Thạch Trung hết.

Nữ sinh có đánh giá chung với kẻ thích ngắm đùi nữ sinh, thích dùng các loại phương thức quái đản hành hạ học sinh này là: Tâm lý biến thái.

Có nữ sinh hiếu sự bới móc chuyện của Tương Thạch Trung thời học ở Nhất Trung, nhìn trộm nữ sinh thay đồ thể dục bị phòng giáo dục xử lý, thời đại học hình như tán tỉnh hoa khôi trường gây xôn vao, kết quả vì hành vi quá đáng bị đám hộ hoa sứ giả đánh cho một trận, nhốt vào nhà vệ sinh.

- Loại biến thái như vậy mà cũng cho đi dạy học, cho đi tù mới đúng.

Lý Lộ Mai tức tối nói, lúc này Tuong Thạch Trung trong miệng các nàng đã thành "tội phạm" rồi.

Vừa mới chạy bốn vòng, mỗi vòng là 800 mét, lại phơi nắng như thế, thực sự không sao chịu nổi, những nam sinh thể chất hơi kém một chút, có dấu hiệu trúng nắng.

Tô Xán cũng thấy tên này quá đáng lắm, dù bọn họ cười như thế là sai, song giáo viên phải có tố chất sư phạm, sao có thể trừng phạt học sinh như kẻ thù, Tô Xán đưa tay sờ tóc, nóng tới rán trứng được rồi.

Khi nhóm Lý Lộ Mai còn đang hùa nhau chửi bới Tương Thạch Trung thì Trần Linh San im lặng nhìn nam sinh bị phạt, khẽ cắn môi nói với Lý Lộ Mai:

- Đi theo mình.

Lý Lộ Mai hơi tò mò đi theo Trần Linh San, tới căng tin nhỏ gần đó, Trần Linh San mua một chai coca, một chai hồng trà lạnh Húc Nhật Thăng.

Lý Lộ Mai lắc đầu chỉ:

- Mình không uống cái đó, mình uống cái kia.

- Không phải mua cho bạn.

Trần Linh San mặt phớt hồng, may mà trời nắng nên không rõ lắm.

- Không mua cho mình còn gọi theo ...

Lý Lộ Mai giận dỗi, tiếp đó nghĩ ra chuyện gì, không dám tin thốt lên:

- Oh my god! Linh San, bạn sẽ gây shock đấy.

Khi đó Tiêu Vân Vân mua coca cho Tô Xán gây nên một hồi phong ba, Tiêu Vân Vân còn chuyển trường sớm hơn cả Đường Vũ, mà sức ảnh hưởng của Trần Linh San vượt trội Tiêu Vân Vân, quan hệ giữa hai người có tin đồn từ lâu, sau tiệc sinh nhật của Trần Linh San, quan hệ hai bên càng khiến người ta hoài nghi, mấy chị em từ thời tiểu học, sơ trung của Trần Linh San còn kéo tới lớp số năm xem mặt Tô Xán.

Hiện giờ trước mặt bao người Trần Linh San đưa nước cho Tô Xán, như thế tấm màn ám muội giữa hai người xem như bị xé toạc, lời tiên đoán Trần Linh San không thể bị đánh hạ thời cao trung sẽ bị phá bỏ, rất nhiều trái tim sẽ tan vỡ.

Nhưng Lý Lộ Mai lại hưng phấn liếm môi.

Trần Linh San và Lý Lộ Mai mang đồ uống lại thao trường, đi tới phía nam sinh bị phạt đứng, những người xung quanh há mồm ra.

- Mấy người trước đó nói mình đẩy người ta ra ngoài, giờ mình khiến đám con gái đó câm mồm.

Trần Linh San nắm chặt hai chai nước, hít sâu một hơi hạ quyết tâm đi tới.

Lý Lộ Mai nhìn Trần Linh San, cảm giác cô bạn mình như mũi tên đã rời cung, mang khí thế xuyên phá tất cả, cô tự hỏi bản thân không có dũng khí ấy.

Nữ sinh đằng xa kéo tay nhau:

- Mọi người mau nhìn Linh San.

Tới trước mặt đám nam sinh, Trần Linh San giơ hai chai nước ra cho Tô Xán và Tiết Dịch Dương:

- Hồng trà và coca, các bạn muốn uống loại nào?

Nam sinh bị phạt đứng đều sững sờ.

Tiết Dịch Dương làm bộ mặt ngây ngất:

- Hạnh phúc chính là đây.

Người đứng ngoài thao trường nối nhau phát ra những tiếng kêu khó tin, nam sinh lớp năm lại thấy mình sắp sụp đổ.

Không trách bọn họ được.

Dưới mùa hè nắng chói chang này, chạy bốn vòng quanh thao trường, lại bị phạt phơi nắng gần 20 phút, mồ hôi mang theo gần hết tể lực, ý chí và tinh thần đã tới mép bờ sụp đổ, có một nữ sinh mặc áo thun ba lỗ thuần vải,

quần short thể thao ngắn, đi giày vải đáng yêu, toàn thân tỏa ra múi hương nhè nhẹ, mang tới đồ giải khát mát lạnh, cô gái đó lại còn là đối tượng mà ngươi thầm yêu, dứt khoát đó là thiên đường.

Nhưng đối tượng mà cô gái đưa nước lại là một người con trai khác, sự sụp đổ sẽ diễn ra nhanh gấp bộ, mặt trời như phát ra lửa bi phẫn thiêu đốt, mấy nam sinh lảo đảo, hiển nhiên không chịu nổi sự đả kích cả thể xác lẫn tâm linh này.

- Mình uống hồng trà.

- Vậy mình uống coca.

Tiết Dịch Dương biết thân biết phận để Tô Xán chọn trước:

- Linh San, mình ngưỡng mộ bạn suốt đời.

- Đừng hiểu lầm, không phải vì bạn.

Mọi người giương lỗ tai lên như tai lừa, mắt đổ dồn vào cả Tô Xán.

Trần Linh San nhìn sang Tô Xán, mi hơi rung rinh, cao ngạo nói:

- Cũng không phải vì bạn.

Mọi người đều không hiểu, thế là vì sao.

Trần Linh San "hừ" một tiếng:

- Chẳng qua mình ngứa mắt với hành vi của Tương Thạch Trung thôi.

Thì ra công chúa Trần Linh San lên tiếng kháng nghị cho bọn họ rồi! Thì ra cô dùng hành động thực tế để thể hiện sự bất mãn giành cho đám nam sinh vô tội bị phạt, không thể phản kháng.

Lúc này dù thân ở sa mạc mênh mông, nhưng tâm tình lại như ở ốc đảo xanh mát.

Trước đó mọi người cho rằng không ai vượt qua được Đường Vũ nữa rồi, Đường Vũ rời đi để lại cho bọn họ khoảng trống lớn, nuối tiếc sâu đậm, dấu ấu về cô lớp trưởng lạnh lùng nghiêm nghị mà ưu tú, dù Trần Linh San không thể sánh bằng.

Thế nhưng thời khắc này, khoảng cách đó bị biến mất, vốn tưởng rằng không còn Đường Vũ, trong trường không còn cô gái nào khiến người ta khó quên như vậy nữa.

Ngày hôm nay toàn thể nam sinh lớp số năm không bao giờ quên, vào ngày mùa hè nóng bức đó, cô gái bề ngoài dịu dàng, nội tâm cương nghị, tỏa ra mùi hương thơm mùi táo mãi mãi in sâu trong lòng họ.

Tương Thạch Trung ngồi tránh nắng đứng bật dây, cái còi đáng ghét "toét" liền mấy tiếng:

- Mấy cậu đang bị phạt hay là hưởng thụ, không được uống.

Tương Thạch Trung mặt âm trầm nhìn Trần Linh San, bây giờ càng cảnh tình cảm hắn càng ghét, càng là cô gái xinh đẹp hắn càng không ưa, châm chích:

- Sao, nhà cô lắm tiền lắm hả? Muốn khoe khoang sao không mua cho bọn chúng mỗi người một chai đi, xinh đẹp một chút thì tưởng mình hay ho lắm à.

Trần Linh San mặt đỏ gay, tay run run, cô không dám cãi lại giáo viên.

Tô Xán rời hàng bước lên trước mặt Trần Linh San:

- Không phải do bạn ấy, là em nhờ bạn ấy mua.

Trần Linh San ngạc nhiên, lòng tràn ngập dịu ngọt, nhìn bóng lưng Tô Xán.

Tương Thạch Trung cười khẩy:

- A, vậy xem ra nhà các cậu có tiền lắm, học sinh ba lớp đang khát đây, muốn uống à, mua hết cho học sinh ba lớp mỗi người một chai coca thì tôi sẽ cho uống.

Chỉ vào cái cây dong cổ thụ bên thao trường, nơi đó có đám học sinh ngồi nghỉ:

- Còn được ngồi đó uống. Nếu không tôi phạt cả cô ta tội chống đối giáo viên, còn các cậu nữa, phạt gấp đôi.

Trần Linh San không sợ bị phạt, song vì mình Tô Xán bị phạt thêm, trời nắng thế này, đứng lâu thế nào cũng bệnh, toàn bộ đã tới giới hạn rồi.

- Dịch Dương, đi với tao.

Tô Xán gọi:

- Ok.

Tiết Dịch Dương lúc này bị Tương Thạch Trung làm sôi máu rồi, cùng Tô Xán bỏ đi, còn hậu quả, hắn không thèm.

Tương Thạch Trung đang hả hê, chuẩn bị tiếp tục xỉ nhục đám nam sinh này thì Tô Xán và Tiết Dịch Dương bỏ đi làm hắn trố mắt, chỉ đám còn lại:

- Bọn chúng không về thì các cậu cứ đứng đây đi, đứng cho tới khi tan học thì thôi, hai đứa này dám ngang nhiên trốn tiết. Còn cô, đứng luôn đi.

Dụng tâm hắn rất độc ác, bắt toàn bộ gánh chịu vì hai người Tô Xán, như vậy hai người Tô Xán sẽ bị toàn bộ học sinh trong lớp xa lánh.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 85: Phong cốt Nhất Trung

L

ý Lộ Mai đứng cách đó không xa, lòng thêm kích động, hành động khi nãy của Trần Linh San chưa biết sẽ gây ra hiệu ứng gì, kết quả đã nảy sinh cảnh này, xem ra ngày mai chuyện " Trần Linh San một mình đưa nước, Tô Xán nổi giận mắng giáo viên" sẽ gây ra cơn phong ba lớn trong trường. Cô không biết Tô Xán sẽ làm gì, nhưng y chắc chắn không bỏ đi như thế, Trần Linh San bị phạt kia kìa, y mà đi, chính y sẽ đau lòng chết luôn.

Không bao lâu đầu kia thao trường Tô Xán và Tiết Dịch Dương quay lại, còn có mấy nam tử trung niên, trông đều quen quen, hình như là mấy chủ quán mấy hiệu ngoài cổng trường.

Mỗi người đều mang một két coca.

Tiết Dịch Dương giơ tay lên vẫy, giọng mạng kích động khó kiềm chế:

- Mọi người tới đây lấy coca lạnh này, mỗi người một chai.

Đám đông "oa" một tiếng, tràn tới như thủy triều, nam sinh lớp số 5 nhìn nhau một cái, đồng loạt bỏ hàng, mặc kệ Tương Thạch Trung đang thổi còi toe toe quát tháo cũng không ăn thua gì.

Làm bọn họ kích động reo hò không phải là vì một chai coca, mà là vì phát tiết sự bất mãn với Tương Thạch Trung.

- Uống coca dễ nổi mụn, tăng cân nữa, con gái uống trà tốt hơn.

Tô Xán cười rạng rỡ, đưa cho Trần Linh San một trai hồng trà:

- Cám ơn bạn!

Trong văn phòng khối, phó hiệu trưởng, chủ nhiệm giáo dục, tổ trưởng khối, cùng Tiêu Nhật Hoa đều có mặt, Tương Thạch Trung đang mặt mày tim tái hùng hổ nói, Tô Xán và Tiết Dịch Dương đứng bên, đối diện cửa văn phòng là lớp số 7, lúc này không chỉ học sinh ba lớp, mà các lớp khác cũng đang ngó nhìn.

Điền Phong đứng dậy, đi tới đóng cửa văn phòng, làm đám học sinh kêu lên tiếc nuối.

Trong văn phòng im ắng, chỉ có giọng nói kịch liệt của Tương Thạch Trung:

- Hiệu trưởng Dư, tôi không biết bất kỳ giáo viên nào dưới tình huống đó còn làm sao mà dạy học sinh được nữa, loại học sinh này không chấp nhận được, ra ngoài mua mười mấy két coca, mặc cho đám học sinh tranh giành, nó muốn làm gì, nó muốn dẫn mặt tôi? Khi đó hiệu trưởng không chứng kiến, tôi gào rát cổ chúng không nghe, giống như đám nạn dân tranh nhau thức ăn cứu tế vậy.

Nhớ lại cảnh lúc đó, Tương Thạch Trung càng nói càng giận sôi gan, cha hắn là phó hiệu trưởng cũ, trước khi nghỉ hưu dùng quan hệ đưa hắn tới Nhất Trung, nhiều giáo viên lâu năm đều nhìn hắn lớn lên, trong trường có chút ưu đãi, chưa bao giờ gặp chuyện thế này, nói đùa một câu nhưng bị làm bẽ mặt, có khác gì tát hắn một cái trước mặt bao người.

Nghe giọng điệu kích động của Tương Thạch Trung, Tiêu Nhật Hoa thầm đau đầu, Tô Xán là đứa không chịu yên phận, Đường Vũ đi rồi là không ai quản được nữa, lại bắt đầu gây chuyện, không biết sau này còn gây ra bao nhiêu phiền toái, mua mười mấy két coca tới phân chia, chuyện đó mà y cũng dám làm, bất giác Tiêu Nhật Hoa thấy nhớ Đường Vũ vô cùng.

Tổ trưởng khối là nữ giáo viên hơn bốn mươi, cũng không nhịn được cười, bị hiệu phó Dư nhìn một cái, vội nín cười, nghiêm nghị nhìn Tô Xán và Tiết Dịch Dương.

- Tiểu Tương à, uống chén trà cho nguôi giận.

Điền Phong đẩy chén trà tới, thân phận của Tô Xán rất mẫn cảm, Đinh Tuấn Đào không ra mặt, để hiệu phó Dư xử lý rất khéo léo, hiệu phó Dư là nhân vật rất công chính, quản nề nếp, không biết kiềng nể ai, cả thân thích ông ta tới nhờ vả đưa con cái vào Nhất Trung bị ông mắng té tát.

- Có đứa học sinh như thế tôi không uống nổi, sau này tôi còn dạy học thế nào nữa, thể diện với học sinh để đâu, tôi kiến nghị, trường học phải đuổi học hai đứa học sinh này! Loại học sinh cá biệt dám chống đối giáo viên, người ta sẽ nhìn vào trường ta ra sao, năm xưa trường học nghiêm khắc như thế, bây giờ mỗi ngày một đi xuống, chẳng trách thứ hạng trường trọng điểm cũng tụt theo ..

Điền Phong mặt sầm xuống, Tương Thạch Trung quả nhiên còn chưa lớn, tưởng học sinh của cha mình ở khắp trường, liền không sợ gì nữa? Còn dùng khẩu khí này nói chuyện với bọn họ, đúng là tên ngu xuẩn.

Tổ trưởng khối cười nói:

- Tiểu Tương, cậu đừng kích động, người trẻ tuổi kích động là dễ hành động quá khích, như vậy không tốt, trường học sẽ có phán xét công chính.

Bà ta không dám đắc tội với bên ngào, Tô Xán do Điền Phong đưa vào trường, mấy lãnh đạo trường là học sinh cũ của cha Tương Trung Thạch, nên nói nước đôi, dù sao có hiệu phó Dư ở đây.

Tiêu Nhật Hoa rất lo, Đường Vũ đi rồi, nếu Tô Xán có chuyện gì, tinh nhuệ lớp số 5 sẽ mất hết, chuyện này thế nào mình cũng phải đứng ra.

- Tình hình cụ thể tôi đã rõ.

Hiệu phó Dư cầm chén trà lên uống một ngụm, giọng trầm tĩnh làm văn phòng im ắng, mọi người nhìn ông ta chờ đợi kết quả.

- Khi đó có học sinh chống đối giáo viên nên cậu phạt chúng.

- Vâng, bọn lớp số 5 này cười đùa trong tiết học, tôi nói không được mới phải dùng chút hình phạt nhỏ.

Giữa trời nắng bắt học sinh phạt đứng, nói ra không hay gì, nên Tương Thạch Trung hời hợt bỏ qua.

Mí mắt Hiệu phó Dư lật lên như mắt cá nhìn Tô Xán:

- Tiếp đó hai học sinh này uống nước khi bị phạt.

- Hiệu trưởng Dư xem đi, đã bị phạt chúng còn ngang nhiên uống nước giải khát, đây là bị phạt hay hưởng thụ, bọn chúng làm thế là thách thức quyền uy của giáo viên.

Hiệu phó Dư gật đầu:

- Ừm, rồi cậu nói nếu muốn uống thì mua cho học sinh cả ba làm uống, làm được sẽ bỏ qua?

- Tôi chỉ nói thế thôi, ai mà coi những điều đó là thật, trừ bọn ngốc.

Tương Thạch Trung hậm hực bóng gió:

- Là giáo viên, nói sao không giữ lời?

Tương Thạch Trung sững người, mắt hơi đờ đẫn, nhìn Hiệu phó Dư trước kia mình luôn thân thiết gọi chú Dư, người nhìn mình lớn lên từ nhỏ:

- Không, không phải thế hiệu trưởng Dư.

Hiệu phó Dư giọng nghiêm khắc:

- Trồng tùng xanh dưỡng chính khí, chăm trúc mai nuôi phong cốt, đó là tinh thần dạy học Nhất Trung chúng ta yêu cầu, một học sinh có phong cốt thể hiện kháng nghị, là giao viên không có lòng dạ bao dung và dũng khí thừa nhận lời hứa, ngược lại vì sự tự tôn, đủ lời bao biện, chèn ép học sinh. Tố chất giáo viên Nhất Trung từ khi nào xuống thấp như thế? Đó mới là nguyên nhân vì sao Nhất Trung ngày một đi xuống.

Tương Thạch Trung cứng họng.

Tiêu Nhật Hoa, tổ trưởng khối đều xấu hổ không nói gì, bọn họ vừa rồi đều chỉ nghĩ lợi ích thiệt hơn.

- Lời hôm nay tôi nói, cậu về suy nghĩ cho kỹ đi.

Hiệu phó Dư không nhìn lại cái nào, đẩy cửa đi ra, làm đám học sinh nghe trộm bên ngoài chạy tứ tán:

- Còn hai học sinh kia thuộc lớp thầy Tiêu, thầy Tiêu tự đưa ra hình thức xử phạt.

Tiêu Nhật Hoa đợi Hiệu phó Dư đi rồi nghiêm khắc nói:

- Chống đối giáo viên, về viết kiểm điểm đọc trước lớp, phải thành khẩn đấy.

Rời văn phòng, Tiết Dịch Dương lẩm bẩm, bản kiểm điểm học kỳ trước viết, chắc lấy ra dụng tạm không ai nhớ đâu nhỉ.

Lời hiệu phó Dư chẳng mấy chốc truyền khắp các lớp, có một vị hiệu phó không chỉ biết giáo dục khô cứng, còn biết nhìn vấn đề từ góc độ học sinh, lời mắng Tương Thạch Trung đã trở thành kinh điển, đám học sinh cảm động, khâm phục vô cùng.

Nhiều năm sau có lẽ bọn họ quên đi nhiều thứ, nhưng vị phó hiệu trưởng chính trực này nhất định được ghi nhớ, tinh thần "trồng tùng xanh dưỡng chính khí, chăm trúc mai nuôi phong cốt" vốn dần thành khẩu hiệu xuông lần nữa sống lại ở Nhất Trung, làm Nhất Trung sau này dù điều kiện thua sút rất nhiều trường trung học trọng điểm khác, nhưng nói tới “phong cốt, chính khí”, không ai dám xem thường.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 86: Muốn gì?

N

ày, "phong cốt" của bạn lần này thi vật lý đứng thứ tư cả khối đấy, tiếc quá chỉ thiếu 3 điểm, nếu không được vào đội tuyển trường đi thi toàn tỉnh rồi.

Là đại biểu môn Vật lý, Lý Lộ Mai biết trước điểm, chọc eo Trần Linh San.

- Cái gì mà của mình, bạn đừng nói linh tinh.

Trần Linh San gắt giọng đẩy Lý Lộ Mai một cái.

- Trừ cái lần Tô Xán ngăn cản Trần Xung hành hung ra, nghĩ lại xem mỗi lần Tô Xán có hành động điên cuồng trước mặt ai, lần đầu là dùng gạch đánh nhau với đám Vương Hạo Nhiên có ai bên cạnh nhỉ, rồi lần ai đó bị học sinh Nhị Trung chặn đường về tán tỉnh lại còn đang chiến tranh lạnh với người ta, người ta vẫn đứng ra vì ai đó. Thêm chuyện lần này nữa, người ta bước ra chắn trước mặt ai đó nhận lỗi về mình ...

Lý Lộ Mai hai tay ôm ngực, mơ mộng:

- Nếu người đó của mình vì mình điên cuồng một lần, đừng nói nụ hôn đầu, mình lấy thân báo đáp cũng được.

Cậu ấy vì mình làm nhiều thế sao? Trần Linh San quay sang nhìn Tô Xán như thường lệ đang chăm chú làm bài tập, khuôn mặt hờ hững chẳng để ý tới sự huyên náo xung quanh, nhưng cô biết rồi, dưới vẻ lạnh nhạt đó là trái tim ấm nóng, biết quan tâm người khác.

Đối tượng nhận sự quan tâm đó, là cô.

Có điều bọn họ va chạm là sự thực, cách trở giữa hai bên không phải dễ phá vỡ như vậy.

Nhưng Trần Linh San không vội, vì hiện giờ thứ không thiếu nhất là thời gian, bọn họ mới chỉ học cao trung thôi, tương lai còn rất nhiều.

Nhất là đối thủ mạnh mẽ như Đường Vũ không còn, cô không sợ Đường Vũ, song không ngại tận dụng ưu thế lúc này.

Nắm chặt tay, cách môi Trần Linh San hiện ra một nụ cười yêu mị.

Có người khi tồn tại, có lẽ làm người ta ngưỡng mộ, người ta vì sự chói sáng của người đó mà né tránh chủ đề liên quan, Đường Vũ là cô gái như thế. Khi Đường Vũ đi rồi, những người vì lúc trước áp xuống ngưỡng mộ, lúc đó không dám rõ ràng bày tỏ yêu thích với cô, đều bùng phát hồi tưởng quãng thời gian ngắn ngủi cô gái như nữ thần đó ở Nhất Trung.

Có nam sinh vẽ tranh Đường Vũ lên tường, có nữ sinh nhắc tới thành tích của mình nói :" Nếu Đường Vũ chưa đi, thành tích của mình phải hạ xuống một bậc nữa."

Trước kia có lẽ nhiều người mang địch ý với Đường Vũ, nhưng khi cô đi mất rồi, khả năng tương lai không gặp lại được nữa, để lại hoài niệm vô tận.

Tiết Dịch Dương tan học là đi đá bóng, cho nên Tô Xán một mình đi trên con dốc rời trường, hình bóng Đường Vũ hiện ra khắp mọi nơi, nhớ cảnh cô gái đó đưa tay lên không so sánh, nói :" Nếu bạn cao chừng này, mình sẽ ngước nhìn bạn."

Mới chỉ như ngày hôm qua.

Đeo cặp đi trong dòng người rời trường, Tô Xán cảm thấy hết sức cô độc, thi thoảng có người bên cạnh chỉ trò về phía y, thì thầm bàn tán, tất nhiên Tô Xán chẳng nghe được, thi thoảng y quay đầu nhìn sang, một đám nam nữ đang nhìn y bàn tán gì đó vội quay đi.

Tô Xán đột nhiên thấy sao cái cảnh này quen quen, chợt nhớ ra, khi Vương Hạo Nhiên quét mắt nhìn quanh, cơ bản không ai dám đối mắt với hắn, nghĩ tới những chuyện mình đã làm từ trước đến giờ, lại thêm lời đồn đủ kiểu ở Nhất Trung, đoán chừng mình thành loại nhân vật kiểu Vương Hạo Nhiên rồi.

Chuyện này không cần giải thích, trong mắt nhiều học sinh, y đã thành nhân vật hoành hành một phương, cũng tốt, như vậy sẽ tránh được phiền phức không đáng có, người hiểu y sẽ biết rốt cuộc y là một người thế nào.

Khi ra gần tới đường chính, Tô Xán nhìn thấy Vương Thanh đứng trước cửa hiệu, bên cạnh có một phụ nữ trung niên, một cô gái lớn hơn y vài tuổi, một nam tử trẻ, đang nói chuyện gì đó, mặt Vương Thanh không vui vẻ lắm.

Tô Xán đi tới vui vẻ vẫy tay chào:

- Chị Vương Thanh.

- Sao cậu tới đây?

Tô Xán đi tới không làm Vương Thanh vui vẻ mà còn thêm mất tự nhiên nóng nảy, Tô Xán ngạc nhiên, có khi nào Vương Thanh thấy mình lại có thần thái này, có lẽ vì trước quá quen với sự nuông chiều của Vương Thanh, tuy Vương Thanh hay trêu chọc y, nhưng lúc nào cũng rất chiều y, thiếu mỗi điều ăn cơm cũng đút tận miệng, thế nên Tô Xán đột nhiên cô tỏ thái độ này, Tô Xán thấy có chút bực dọc, không thoải mái.

Người bên cạnh không quan tâm tới sự tồn tại của thằng nhóc cao trung, phụ nữ trung niên tỏ ra mất kiên nhẫn:

- Cháu xem Tiểu Triệu quan tâm tới cháu thế nào, cháu nên đáp lại đi chứ. Cháu đi làm công cho người ta như thế có tiền đồ gì, nhà cháu mẹ góa con côi, người ta xì xầm bàn tán nhiều lắm đấy, nhưng Tiểu Triệu không chê hoàn cảnh gia đình nhà cháu, cháu suy nghĩ gì nữa.

Cô gái trẻ kéo tay áo Vương Thanh, cười:

- Em à, Triệu Lượng là bạn của chị, điều kiện gia đình rất khá, con người lại tốt nữa, Triệu Lương thích em từ lâu rồi, em đâu lạ gì nữa, em đồng ý đi.

Nói lời nói có vẻ thương lượng, nhưng thực chất xem thường.

Thì ra vì thế, đại khái Vương Thanh không muốn mình thấy cảnh này, lòng Tô Xán nhẹ nhõm hơn.

- Không sao, không sao, chúng ta cùng đi ăn cơm rồi nói chuyện.

Triệu Lượng tuổi chừng 25, 26, mặc sơ mi đen, trông rất gọn gàng trí thức, nhìn bề ngoài rất là ổn.

- Ăn cơm à, hay quá, chị Vương Thanh, em đang đói đây.

Tô Xán đóng vai học sinh ngây thơ bảo Vương Thanh, người phụ nữ lớn tuổi là chị gái người cha đã chết của Vương Thanh tên là Vương Thúy Bình, gặp bà ta vài lần ở hiệu nhà Vương Thanh rồi, còn cô gái trẻ là chị họ, té ra là đến cầu thân.

Vương Thanh rối trí, chuyện này để Tô Xán nghe thấy cô không thoải mái rồi, còn đi ăn cơm nữa, tên nhóc này thường ngày tinh khôn là thế sao lại không nhìn ra mình không thích, không nghĩ cách giúp mình còn hùa vào.

- Đứa bé này là ai?

Vương Thúy Bình đanh đá khó ưa:

- Vương Thanh, cháu đi đâu nhận em trai lung tung gì thế, không đứng đắn.

Triệu Lượng vội giảng hòa:

- Không sao cả mà, chúng ta cùng đi.

Phụ nữ trung niên còn trừng mắt lên:

- Xem người ta rộng lượng vậy đấy.

Tô Xán chỉ thấy buồn cười, cái bà này làm mai mối kiểu gì cứ như chỉ sợ Vương Thanh không ghét Triệu Lượng vậy, Vương Thanh có chút khả năng đồng ý nào cứ chặt đầu y đi, xem ra anh chàng Triệu Lượng này cũng không phải lịch sự giống vẻ bề ngoài đâu.

Theo bọn họ tới một quán ăn cũng kha khá, Tô Xán tìm hiểu được, con gái Vương Thúy Bình tên Tiền Hồng, nhà làm trong Cục Điện lực, Triệu Lượng cũng là nhân viên trong cục, cha là lãnh đạo cục, mấy lần tụ hội gặp Vương Thanh, gần đây ra tăng lực độ tấn công.

Trong bữa cơm, Triệu Lượng và Tiền Hồng gọi mấy chai bia, uống kha khá rồi quả nhiên vẻ khiêm tốn ôn hòa lúc nãy mất hết:

- Cá nhân tôi cho rằng nữ nhân phải ở nhà chăm chồng dạy con, không nên phơi mặt ra ngoài, đương nhiên, gia giáo nhà em như vậy tôi cũng thông cảm. Vào nhà tôi, chắc chắn không bạc đãi em, chỉ cần hầu hạ cha mẹ chồng cho tốt, cha tôi hơi khó tính, em cứ thuận theo ông ấy, mẹ tôi có bệnh nói nhiều, song không để ý gì đâu, em chỉ cần vâng dạ là được. Còn chuyện kiếm tiền trong nhà cứ giao cho anh.

Tô Xán tí phun cơm ra ngoài, anh chàng này quá tự tin đi, chuyện chưa đâu vào đâu đã nói năng kiểu này, còn tính cách gia trưởng thì không có gì, đừng nói ở thành phố nhỏ như Hạ Hải, cả nơi hiện đại phát triển ở miền đông cũng thế, ảnh hưởng nho giáo mấy nghìn năm lên cái đất nước này vẫn rất mạnh mẽ.

Vương Thanh gắp một miếng thịt cho Tô Xán, bình tĩnh nói:

- Lý tưởng của tôi không phải chăm chồng dạy con, cũng không cần ai nuôi hết.

- Xem ra cháu chưa chịu khổ, nói thật nhẹ nhàng.

Vương Thúy Bình thấy cháu gái trực tiếp đốp chát lại Triệu Lượng thì không vui.

Triệu Lượng tỉnh tảo lại phần nào, vội vàng chữa lời:

- Nếu em thấy ở nhà buồn chán thì có thể làm cái gì đó, em bán văn phòng phẩm cho người ta đúng không, được, anh có thể cho em tiền mở cửa hiệu riêng, không phải tệ.

- Mục tiêu của tôi cũng không phải mở một cửa hiệu.

Vương Thanh lắc đầu:

- Vậy em muốn gì?

Triệu Lượng hơi ngơ ngác:

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 87: Tôi sẽ làm theo lời cậu

Vương Thúy Bình tức lắm, gia cảnh Triệu Lượng tốt, lại là con cái lãnh đạo, trong cục ai cũng phải nhìn mặt, nếu con gái mình được người ta nhìn trúng thì tốt rồi, không ngờ đứa con kém cỏi đi thích người khác, Triệu Lượng thích đứa cháu gái này, cơ hội tốt như vậy không biết quý trọng, người ta nói một câu là cãi một câu.

- Em gái, em vẫn mang ý nghĩ kia à?

Tiền Hồng giải thích với Triệu Lượng:

- Em tôi luôn muốn tới thành phố lớn, Bắc Kinh, Thượng Hải gì đó, muốn làm nữ cường nhân đấy.

- Tâm cao, mệnh mỏng.

Vương Thúy Bình hừ lạnh.

Triệu Lượng "à" một tiếng:

- Không hề gì, sau này chúng ta một năm tới mấy thành phố du lịch một lần.

- Tôi không phải là loại nữ nhân thích cuộc sống phẳng lặng yên bình, cho dù chúng ta tới với nhau, tôi cũng sẽ làm anh thất vọng, vậy tốt nhất là không nên có bắt đầu. Tôi cám ơn sự chân thành của anh, có điều xin lỗi.

Vương Thúy Bình và Tiền Hồng ngớ ra nhìn Vương Thanh từ chối một cách khéo léo như vậy, hoàn toàn không giống ấn tượng của họ, hai mẹ con nhìn nhau, Tiền Hồng lạnh lùng nói:

- Em đừng không biết tự lượng sức, em tưởng mình là ai, đi làm công cho cái hiệu nhỏ, bằng vào cái gì tới được thành phố lớn? Chị biết hiện giờ nữ cường nhân rất nhiều, nhưng không phải là đứa ngay cả cao trung còn chưa tốt nghiệp như em có thể so được, em biết làm cái gì, sự nghiệp gì? Thực tế một chút, nữ nhân nên tìm nhà chồng tốt. Triệu Lượng bỏ tiền cho em làm bà chủ không chịu, em đi làm công cho cái cửa hiệu hạng ba, ngu ngốc.

Triệu Lượng mặt hơi cứng lại, không lên tiếng nói đỡ cho Vương Thanh nữa, vừa rồi câu "xin lỗi" của Vương Thanh làm lòng tự tôn của chủ nghĩa đại nam tử bị xúc phạm.

Vương Thanh mím môi nói:

- Chị không hiểu gì cả.

Cô quay sang nhìn Tô Xán, lòng đầy cảm kích, nếu không có y, có lẽ ước mơ của cô chỉ là sự viển vông, cô không tìm thấy được phương hướng của mình, có lẽ sẽ hồ đồ kết hôn, sống vài năm sau chợt đêm nào đó mất ngủ ngồi nghĩ miên man nhớ ra mình muốn làm cái gì, nhưng vĩnh viễn không còn cơ hội nữa.

Mặc dù hiện giờ cô đúng là chẳng có gì, nhưng cô có phương hướng để phấn đấu.

- Cái các người cho tôi là sự bố thí.

Vương Thanh cảm thấy mình có dũng khí vô cùng, nắm lấy tay Tô Xán:

- Cậu ấy cho tôi sự tôn trọng.

- Nó là ai?

Vương Thúy Bình quát, phổi muốn vỡ tung vì tức giận.

- Chỉ là thằng con trai của chủ cửa hiệu hạng ba.

Tô Xán cười vẫy tay:

- Cám ơn vì bữa cơm, chúng ta đi thôi.

Nói xong cùng Vương Thanh đứng dậy.

- Đứng lại, nói cho rõ ràng, cái gì là bố thí!? Vương Thanh, mày ra khỏi cửa này thì đừng bao giờ gọi tao là chị, đừng bao giờ bước chân về Vương gia thôn nữa.

Thấy người Vương Thanh hơi run lên, Tô Xán bóp chặt tay cô, Vương Thanh mỉm cười, bước ra ngoài.

Vương Thúy Bình vội vàng an ủi Triệu Lượng:

- Phản rồi, phản rồi, cha nó chết, nó còn tới nhà tôi ăn chực, giờ cánh cứng rồi, không coi ai ra gì nữa à, ăn cháo đái bát! Tiểu Triệu, cháu đừng giận, mấy ngày nữa cô bắt nó tới xin lỗi cháu.

Triệu Lương nhún vai:

- Không sao, cô ấy không muốn thì thôi, bỏ lỡ cơ hội là cô ấy không phải cháu, tới lúc cần nhờ vả, xem ai hối hận.

Vương Thanh rời cửa, không kìm được nước mắt, dù sao cũng là người thân, quyết liệt như thế làm cô rất đau lòng, Tô Xán an ủi:

- Chị đừng khóc, người ta không biết lại tưởng tôi phụ bạc gì chị đấy.

Vương Thanh bật cười, nhìn chú nhóc trước nay mình coi như em trai lại nói phụ bạc mình, làm người ta dở khóc dở cười, u oán nhìn Tô Xán:

- Vậy cậu nhất định phải đối xử tốt với chị đấy.

Một nam tử đạp xe đi qua bên cạnh, nghe câu ba phần hờn dỗi bảy phần làm nũng này tay run run, lái xe đâm vào hàng rào bên cạnh, ngã lăn quay, lồm ngồm bò dậy trong tiếng cười của mọi người, tròn mắt nhìn đôi nam nữ trông giống chị em này.

Tô Xán do khuôn mặt có đường nét nữ tính hóa, trông khá là giống Vương Thanh, thêm hai người khí chất khá giống nhau, nên trông càng thêm giống tới 8 phần, ai nhìn thấy cũng nghĩ là chị em ruột.

- Đừng đau lòng, những người không bận tâm tới chị thì không cho chị đau lòng.

Tô Xán siết tay cô, bàn tay này không giống tay Lâm Lạc Nhiên và Đường Vũ, vì phải làm việc nên không được mịn màng, cũng không trắng, nhưng dài mà linh hoạt, nắm rất là thích.

- Không phải đâu, cô và chị tôi rất thương tôi, chỉ là suy nghĩ của họ khác tôi, không chấp nhận con đường tôi lựa chọn, cho rằng tôi làm theo ý họ mới là tốt nhất. Chắc vì tôi không phải con trai, nếu tôi là con trai họ đã để tôi mặc sức phấn đấu, không vội vàng tìm chồng cho tôi như vậy.

Vương Thanh thương cảm nói:

Thì ra là vậy, Hạ Hải là thành phố khép kín, tư duy cổ hủ sơ cứng, nên chắc họ cho rằng Vương Thành nằm mơ giữ ban ngày mà thôi, Tô Xán an ủi:

- Cho nên chị hãy nỗ lực cho họ thấy kết quả, kết quả là minh chứng tốt nhất.

- Tôi cũng hi vọng như thế, đợi khi nhà cậu mở hiệu ở Dung Thành, tôi làm giám đốc mới thấy xứng chức.

- Vì sao chị nghĩ thế, không định tới công ty khác hoặc đơn vị khác.

Vương Thanh khẽ vươn mình, ngẩng đầu nhìn tịch dương, dưới con dốc là tháp chuông, mốc chia thành phố ra làm hai, một bên là cổ thành, một bên là tân thành, trên cao là mây óng vàng hình con rồng há miệng:

- Vì cậu hứa với chị, cậu nói sẽ đưa chị đi thật xa, rời thành phố này, tới thế giới lớn hơn, tôi nghĩ thế giới lớn hơn đó không đơn thuần là mở cửa hiệu ở tỉnh thành, nếu thế tôi sẽ thất vọng đấy.

Một năm trước Tô Xán chỉ là nhất thời nhớ tới mộng tưởng của mình mà nói ra những lời ấy, đâu nghĩ một năm sau cô gái đó vẫn nhớ lời nói của mình, đây xem như duyên phận của họ đi. Tô Xán đứng lại:

- Khi đó tôi hỏi chị một câu, chị chưa trả lời, chị có tin tôi không?

Vương Thanh mỉm cười, ôm khuôn mặt Tô Xán, hôn lên trán y, dịu dàng như cô gái nhà bên:

- Đương nhiên là tin rồi, ngốc ạ.

Lưu luyến cảm giác mềm mại trên trán, hương thơm thiếu nữ phả vào mặt, Tô Xán phải kìm nén lắm mới không hôn lại vào cánh môi hồng trước mặt. Vương Thanh luôn có động tác thân thiết với y, sức đề kháng của Tô Xán cũng tăng lên không ít:

- Vậy theo tôi về nhà, tôi có chuyện nói với chị.

Vương Thanh nghi hoặc cùng Tô Xán lên xe bus về nhà y, vừa vào nhà Tô Xán khóa tách cửa lại, sau đó kéo cô vào phòng, tiếp tục cẩn thận cài luôn cả cửa phòng.

- Cậu, cậu định làm cái gì?

Vương Thanh hoảng hốt theo bản năng ôm hai tay trước ngực:

Tô Xán cũng biết hành động này của mình lúc này đáng ngờ, song không giải thích, tiếp tục hì hụi mở tủ sách khóa bởi ba cái khóa, lấy ra cái bao đưa cho Vương Thanh.

- Đây là cái gì?

Vương Thanh vừa nhìn Tô Xán đề phòng, vừa mở ra xem, từng cọc tiền 100 đồng chỉnh tề, đổ ra đầy sàn, kinh hoàng hỏi:

- Cậu lấy đâu ra nhiều tiền như thế.

- Chị tin tôi thì đừng hỏi tiền đâu ra, trong này có 100.000 tiền mặt, là tiền khởi động đầu tiên của chúng ta, mai chị ra ngân hàng mở tài khoản.

Kệ Vương Thanh kinh ngạc, Tô Xán vẫn nói tiếp, dù gì chuyện này không có cách nào nhẹ nhàng hơn được:

- Kế hoạch sơ bộ của tôi là chúng ta mở năm cửa hiệu, trong một tháng lập luôn, tôi đã viết kế hoạch đây rồi, chị về nghiên cứu đi. Chuyện này đừng cho mẹ chị biết, đừng để cho cha mẹ tôi biết, dù là thân thích bằng hữu thân thiết cỡ nào cũng không cho biết. Tóm lại trừ hai chúng ta ra không cho ai biết hết, chuyện này phải bí mật, chị hiểu chưa?

Vương Thanh ngơ ngơ ngác ngác gật đầu, rõ ràng tinh thần chưa khôi phục trạng thái bình thường.

Vương Thanh theo Tằng Kha lâu như vậy, chuyện này rành lắm rồi, như nhập hàng ở đâu, bố trí cửa hiệu chỗ nào, sổ sách, ngân hàng, giấy phép cô đều là người trong nghề.

- Xong rồi, giờ chị còn có gì thắc mắc hỏi đi, trả lời được, tôi sẽ giải đáp.

- Cậu lấy tiền ở đâu ra?

Vương Thành nghe giọng mình lạc cả đi, 100.000 chỉ là tài chính mở tài khoản thôi, một lần mở năm cửa hiệu là khái niệm gì, nghe khẩu khí Tô Xán, chỉ cần nơi cô nhìn trúng, không cần biết tiền thuê, phí chuyển nhượng, y đều nắm chắc có thể lấy được, khí phách này không phải nắm trong tay 100.000 dám nói ra:

- Không phải tôi không tin tưởng cậu, nhưng số tiền lớn như thế ...

- Đây là tiền tham ô của một tên đại tham, tôi tình cờ tìm được chỗ giấu tiền của hắn, so với việc để hắn ăn chơi xa hoa dâm dật, không bằng dùng lập nên cơ nghiệp của chúng ta. Đây là bước đầu tiên chúng ta đi ra thế giới.

Vương Thanh không ngờ chuyện bí mật như vậy Tô Xán cũng nói cho mình, lại nghe thấy cơ nghiệp của chúng ta, toàn bộ năng lượng tiềm ẩn trong người như trào cả lên, cô cảm thấy như có thể làm mọi điều, nhìn thẳng mắt Tô Xán, gật mạnh đầu:

- Tôi sẽ làm theo lời cậu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 88: Phát biểu

Trong một tháng tiếp theo, Vương Thanh bôn ba khắp nơi, thực ra từ khi làm trợ thủ cho Tằng Kha, Vương Thanh tự do hơn nhiều, thường mà nói chỉ khi nào ba cửa hiệu thiếu người cô mới tới giúp đỡ, hoặc tới chợ bán buôn điều tra nguồn hàng, cho nên cô đa phần chạy bên ngoài, không ai nghi gì cả.

Vương Thanh tìm được cửa hiệu trước cửa mấy trường trung tiểu học, tất nhiên là tránh Nhất Trung và Tam Trung, thống nhất ký hợp đồng thuê một năm, tốn mất 300.000, sau đó Tô Xán đưa cô 150.000 tiến hành trang trí.

Trang trí không cần quá mức cầu kỳ như cửa hiệu chính đầu tiên nhà Tô Xán, tiêu chí lấy đơn giản, hiện đại, chuyên nghiệp làm đầu, quan trọng nhất là năm cửa hàng đều trang trí giống nhau.

Tô Xán tính trong một năm này, hoàn toàn có thể lợi dụng thời gian hoàng kim đồ văn phòng phẩm để rửa tiền, phải xử lý cẩn thận nếu không sau này sẽ thành hậu họa.

Dùng cả năm cửa hiệu một lúc nhất định kích hoạt thị trường Hạ Hải, khiến thời kỳ hoàng kim tới càng nhanh, nhưng tương ứng là nhanh chóng bão hòa, nên một năm nay cũng là một năm gấp gáp.

Năm cửa hiệu lấy cái tên thống nhất là "Thục Sơn", chẳng phải vì Tô Xán nhớ tới bài (phú cung A Phòng) của Đỗ Mục, muốn quay về nguồn cội, đơn thuần vì hai tác phẩm kinh điển, một là (Thục Sơn kiếm hiệp truyện) của Hoàn Châu Lâu Chủ khai sáng phái tu chân pháp bảo phi kiếm.

Tác phẩm khác là game (Tiên Kiếm kỳ hiệp truyện) kinh điển năm 95 của Đại Vũ, một game mà khiến y nhìn màn hình chảy hết nước mắt, đời sau

tình cảm đơn thuần đó không còn tìm thấy nữa rồi.

Thục Sơn, cái tên đầy hoài niệm, giống như nhân sinh đầy hoài niệm của y.

Năm cửa hàng đặt nền móng cho y đuổi theo quỹ tích của Đường Vũ, để Vương Thanh thực hiện mộng tưởng của mình, cái tên Thục Sơn mới là thứ làm y thích thú.

Thời đại này thật mỹ hảo, vì rất nhiều chuyện chưa phát sinh đang chuẩn bị phát sinh, được sống lại ngày tháng đó là hạnh phúc giản đơn, những thứ to lớn chỉ thỏa mãn tham vọng hoặc dục vọng, niềm vui thực sự sẽ thấy trong điều nhỏ nhặt bình thường.

Chuỗi cửa hàng Thục Sơn khai trương cần nguồn cung cấp hàng lớn, đa dạng, vì Tô Xán chỉ đi con đường bán lẻ, không phải nhận đơn hàng từ xĩ nghiệp, nên nhu cầu nguồn hàng rất lớn. Không thể nhập hàng ở Hạ Hải được, ba cửa hàng của mẹ y chiếm 10% lượng hàng ở đầu mối ban buôn rồi, Vương Thanh thường xuyên cùng Tằng Kha đi lấy hàng, hai bên đều quen thuộc nhau, tiếp tục nhập thêm lượng hàng lớn hơn, sẽ bị hoài nghi.

Vậy thì phải nhập hàng từ bên ngoài, nhưng chi phí sẽ quá cao, Tô Xán vắt óc suy nghĩ, nhớ ra hai tập đoàn văn phòng phẩm trứ danh đời sau, là Thần Quang và Đắc Lực, hiện Thần Quang chẳng nhớ là có chưa, song Đắc Lực là thương hiệu lâu năm, có đảm bảo cung cấp mạnh mẽ, chỉ cần mình có thực lực, thông qua họ cung cấp hàng sẽ không thành vấn đề.

Người tiêu thụ cấp tỉnh của Đắc Lực xuống Hạ Hải, khảo sát quy mô và địa điểm của năm cửa hiệu, đồng ý cung cấp hàng, thực ra khi đó chưa hình thành hệ thống tiêu thụ văn phòng phẩm chính thức, vẫn là mô hình truyền thống, có điều đại lý cấp tỉnh có quyền cung cấp hàng trực tiếp, giá cả có ưu đãi, tránh bị thị trường ban buôn bản địa khống chế.

Việc tuyển người tiến hành lặng lẽ, do Tô Xán và Vương Thanh cùng chủ trì, tuổi từ 20 tới 40, không hạn chế nam nữ, mỗi cửa hiệu bình quân lấy ba

bốn người, tiếc cái không có ai là đại nhân vật thân mang tuyệt kỹ sau này hùng cứ một phương hiện đang ở giải đoạn chưa gặp thời để y tóm.

Trong số nhân viên có chủ hiệu kinh doanh trang phục mấy năm bị thua lỗ, có nhân viên bách hóa vì bị chèn ép bỏ việc, có người từng làm ở quán nét, thậm chí còn có cả nữ lưu manh toàn thân săm trổ tới phỏng vấn tuyên bố "ông chủ thuê tôi, lưu manh khu này không dám tới quấy rầy", nói tóm lại là tốt xấu lẫn lộn.

Tất cả giật mình vì chủ mình là cô gái trẻ mới trên hai mươi, lại còn liền một lúc mở năm cửa hiệu.

Nhưng làm bọn họ giật mình hơn là thiếu niên bên cạnh cô gái, trông có vẻ giống học sinh cao trung, nhưng phát biểu đầu tiên là:

- Bất kể trước kia mọi người làm gì, vì lý do gì mà thay đổi công việc, từ hôm nay, mọi người là thành viên của Thục Sơn, tôi không nói tới văn hóa xí nghiệp, không nói mấy lời vô vị như phải trung thành gì hết, tôi chỉ nói tới kế hoạch lương thưởng rõ ràng. Tiền lương chia làm 14 cấp, cấp 14 là 400 đồng, cấp 1 là 5000 đồng, mỗi cấp có lượng tiêu thụ tương ứng, sẽ tình vào thành tích khảo hạch hiệu suất của mọi người. Mỗi tháng sẽ tính lượng tiêu thụ để thưởng, hiệu đứng đầu mỗi nhân viên thưởng 900, đứng thứ hai, mỗi nhân viên thưởng 500, đứng thứ ba, mỗi nhân viên thưởng 200. Phần thưởng này còn căn cứ vào tổng lượng tiêu thụ để xác định, vừa rồi tôi chỉ nói tới tiêu chuẩn thấp nhất.

Mọi người xôn xao, lúc đó lương bình quân công chức là 600, phục vụ viên được 500 là không tệ, ở đây mức thấp nhất là 400, mức cao nhất tới 5000, làm người ta muốn bắt tay vào công việc ngay lập tức.

Tô Xán tiếp tục kích động:

- Thế nên không cần hâm mộ cái bát sắt của công vụ viên, không cần lo lắng sau này nghỉ việc không có gì đảm bảo, ở Thục Sơn, chỉ cần dám nghỉ,

dám đưa tay ra là có thể có được. Mỗi nhân viên làm ở đây một năm tiền lương cơ bản tự lên một cấp. Đây chỉ là bậc thang cho mọi người thấy, mọi người muốn tiến cao bao nhiêu, nơi này sẽ cung cấp không gian lớn bấy nhiêu.

Rời phòng hợp, bỏ lại đám nhân viên còn đang sững sờ, Tô Xán nháy mắt với Vương Thanh:

- Thế nào.

- Cậu đúng là tên lừa đảo.

Có thể nói ra những lời khiến người ta nhiệt huyết sôi trào, lập tức khiến người ta kích động làm việc, lại đoàn kết nhân viên trong cùng hiệu, Vương Thanh chỉ biết đánh giá y như thế, cách này thực sự hữu hiệu.

Ngất mất, mình mất 3 đêm soạn ra bài phát biểu này, thế mà thành kẻ lừa đảo, Tô Xán gục đầu, ai bảo cái lần mình ba hoa đó để lại ấn tượng quá sâu với người ta, thành vết nhơ cả đời:

- Để bọn họ làm một tháng mới thấy được kết quả thực sự, chị không thấy bà thím kia nhìn chúng ta nghi ngờ à, tuổi tác của chúng ta hạn chế niềm tin của họ vào Thục Sơn, hiện giờ bọn họ còn bấp bênh lắm, muốn họ một lòng theo chúng ta cần có đảm bảm lợi ích thiết thực.

Buổi chiều mông lung đó, Tô Xán và Vương Thanh ngồi trong tầng thượng một căn nhà ngói, đây là cửa hiệu nằm ngoài Tiểu học số 1, kiến trúc dân quốc, đi bằng cầu thang ngoài hiệu lên tầng hai, đứng đây chỉ nhìn thấy mái nhà liên miên thấp lè tè, giây điện chằng chịt, trên đầu là ánh mặt trời chói lọi.

Bên cạnh có ao nước, vòi nước nhỏ từng giọt, gió lồng lộng, Vương Thanh pha cho Tô Xán trà mà y thích nhất, rồi xõa tung mái tóc ngồi xuống bên

cạnh, vài sợi cọ lên mặt Tô Xán, ngưa ngứa, làm y sinh lòng hươu dạ vượn, uống trà trấn áp.

- Tìm hiệu, làm thủ tục, cho tới tận bây giờ, cậu không biết cảm giác đó, dường như không dừng lại được, lòng như chứa lửa cháy không tắt, nằm xuống ngủ, sáng hôm sau tỉnh lại, vẫn cảm giác tràn lên, làm gì cũng không thấy mệt, không muốn dừng.

Vương Thanh quay sang cười với Tô Xán:

- Nói thực tôi vẫn không quên được sự chấn động lúc đầu khi cậu đưa tôi 100.000, cả đêm tôi ôm nó, cả đêm không ngủ.

Tô Xán cũng không khác gì, thậm chí còn tệ hơn, vì trong phòng y lúc đó có 1.5 triệu, không biết đêm đó y dậy mấy lần mở hòm kiểm tra, chỉ sợ tiền đột nhiên biến mất:

- Sau này còn có nhiều hơn, tôi đảm bảo.

- Tôi tin.

Vương Thanh cầm lấy tay Tô Xán, cùng đưa lên hướng về phía mặt trời, tay Tô Xán không to, ngón tay thon dài giống tay con gái, cô nắm hai bàn tay lại như nắm thứ gì đó, cô biết cái đó gọi là vận mệnh:

- Chúng ta có thể đi được bao xa?

- Không biết nữa.

Lúc này có một cơ thể mềm mại dựa vào y, Tô Xán không có chút tà niệm nào, nheo mắt nhìn mặt trời:

- Tôi cũng muốn biết rốt cuộc chúng ta đi được bao xa.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 89: Đêm trăng (1)

M

ở cửa hiệu rồi nhập hàng, Tô Xán tổng cộng tiêu mất 800.000, quá nửa số tiền đầu tiên y lấy được, y vẫn thấy tiêu chưa đủ nhiều, phải rửa sạch toàn bộ số tiền này mới có báo đáp lớn hơn, mới đủ vận dụng.

Tô Xán vẫn lên kế hoạch tiếp tục thu hồi số tiền tham ô này, chỉ cần giữ đủ lại để làm chứng cứ phạm tội là được, biết rõ viên thuốc phiện trọng sinh thôi thúc mình, nhưng Tô Xán không dừng lại được, y tự an ủi bản thân rằng ai bảo ông trời để y quay lại, để y gặp Đường Vũ, để hai người nảy sinh tình cảm, trong khi khởi điểm của y quá thấp, đây là một phần sự đền bù của ông trời.

Nhiều khi Tô Xán cũng lo có thứ máy tính vận may, nói không chừng hôm nào đó mình lấy tiền trĩu tay, tiêu xài hết vận may có được, đi qua đường một cái xe cán qua, thế là xong.

Rảnh rỗi Tô Xán tới nhà Vương Bạc ăn cơm, thím Trương nấu ăn rất hợp khẩu vị của y, mẹ y giờ bận rộn rồi trình độ nấu ăn đi xuống, Vương Thanh cũng quá bận rộn để nấu ăn cho y, y giờ lại được chiều quen đâm ra cái miệng kén chọn. May mà Vương Bạc rất hoan nghênh Tô Xán tới ăn chực, đám Vương Uy Uy cũng không hiểu vì sao Vương Bạc nhiệt tình với Tô Xán như thế, có khi còn kéo y vào thư phòng làm một ván cờ tướng.

Vấn đề hạng mục làm đường cao tốc không tra ra được vấn đề gì rõ ràng, chuyện liên quan tới hai cô gái có thì không ảnh hưởng gì được tới sự nghiệp chính trị của Vương Bạc, chắc chỉ gây ra mâu thuẫn vợ chồng Vương Bạc.

Có điều Trương Tri Mậu ngã ngựa, lực lượng Vương hệ ở tây nam bị diệt trừ, Vương Bạc thành con cờ bị bỏ rơi, Lưu Thành chưa hạ được Vương

Bạc, dần tăng cường lực độ hỗ trợ Cận Đông Hải, bằng cách giao lưu cán bộ, khiến Cận Đông Hải hoàn toàn khống chế được hệ thống chính pháp ủy, Triệu Lập Quân thất thế, bảo vệ được phân quyền của mình rất vất vả rồi.

Gần đây trên bàn ăn Vương Bạc hay nói mong Vương Uy Uy sớm trưởng thành, lấy vợ, sinh con, ông sớm ngày được bế cháu.

Ngữ khí đó nghe ra được Vương Bạc cũng không có lòng tin nữa, Vương Kim Vinh cũng ngả sang phía Cận Đông Hải, sức ảnh hưởng của Vương Bạc dần sụt giảm.

Lấy đâu ra một vị bí thư thành ủy tin tưởng thiện cảm với mình như vậy, nếu thực sự cứ để Vương Bạc dần lui ra khỏi chính trường thế này, Tô Xán rất không cam tâm.

Song chưa tới lúc ra bài, Tô Xán chỉ có một quân bài này thôi, nếu không phải đường cùng, hoặc cơ hội đánh một đòn thắng chắc không dùng tới.

Ăn cơm xong Tô Xán và Lâm Lạc Nhiên đi dạo trong sân khu biệt thự thành ủy, gần đây Lâm Lạc Nhiên chăm chỉ học tập, làm Lâm Trứu Vũ và Vương Uy Uy thấy vô vị, ăn cơm xong vào phòng Lâm Trứu Vũ nghiên cứu bài vở, thực chất là chơi PS.

Tô Xán giờ mới biết Lâm Lạc Nhiên thời gian trước vì phân tâm mà thành tích không tốt, đã cuối kỳ rồi, nên buổi tối chăm chỉ học tập, ban ngày vẫn tiếp tục thanh cao hờ hững.

Cùng Tô Xán đi dạo hít thở không khí trong lành là lần đầu trong khoảng thời gian gần đây của cô.

Hai người đi tới sân chơi trong khu tập thể, ở đó có cầu trượt, ghế đu và bập bênh, Lâm Lạc Nhiên ngồi xuống một bên ghế đu, ngẩng đầu nhìn trăng trên trời, trăng hôm nay rất sáng, chiếu lên mái tóc hơi hung cô, khung cảnh như cổ tích phương tây:

- Lần trước cậu luyện bóng rổ vì theo đuổi cô gái kia, kết quả ra sao, thành công chứ?

- Ừm.

Tô Xán tâm tình hơi sa sút, chẳng biết có tại ánh trắng không, y đã xác định tư tưởng rồi, qua lâu như thế, có thể khẳng định Đường Vũ sẽ không liên lạc lại cho mình nữa, Tô Xán vẫn không bỏ thói quen kiểm tra hòm thư:

- Cô ấy đã chuyển trường rồi.

Câu nói kia đã nghẹn trong lòng Lâm Lạc Nhiên từ rất lâu, muốn hỏi song cố nhịn, lúc này yên tĩnh ở riêng với Tô Xán, tâm tình buông lỏng rất nhiều, liền hỏi ra.

Có điều hỏi xong cô tức thì hối hận, vội nói:

- Đừng hiểu nhầm nhé, không phải tôi có ý gì đâu, chỉ tò mò mà thôi, đừng có nghĩ tôi thích cậu đấy.

Hoàn toàn không nhận ra mình càng bôi càng đen:

- Cậu quá kém đấy, sao thịt trong miệng lại để chạy mất?

Thịt trong miệng? Tô Xán bật cười, nhìn Lâm Lạc Nhiên, áo ba lỗ màu đen với cái cổ áo quá rộng làm lộ ra bầu ngực trắng mịn, khe ngực như ẩn như hiện, cô gái này thực sự phải xem lại cách ăn mặc ở nhà, quá tùy tiện, dù sao trong nhà có hai đứa con trai ở tuổi nguy hiểm, nhất là Vương Uy Uy, Tô Xán nhiều lần thấy ánh mắt hắn nhìn Lâm Lạc Nhiên, chắc chắn không phải cách nhìn người bạn hay cô em gái.

Nhưng trách ai được đây, bản thân y cũng thế thôi, Tô Xán chợt thấy hồi hộp, mắt không thể rời người Lâm Lạc Nhiên, cái áo ngắn, chỉ vươn vai một cái là thấy được cả rốn, vẫn còn chưa là gì với cái quần short màu xám

khoe trọn cặp đùi thon dài trắng muốt tấn công mãnh liệt thị giác người ta, bất kỳ đứa con trai nào trong hoàn cảnh này không kìm lòng được suy tưởng, người theo bản năng ghé tới gần hơn một chút:

- Sao mình thấy ai đó càng giống thịt trong miệng hơn nhỉ?

Trong lòng không khỏi nhớ tới lần cả hai tiếp xúc thân mật, cô nàng đanh đá này một số tình huống luôn tỏ ra điềm tĩnh ôn nhu, nếu không bị dồn ép dứt khoát không thể hiện ra, Tô Xán không khống chế được mong muốn thấy bộ dạng quẫn bách của Lâm Lạc Nhiên, cảm giác hơi chút giống bị nghiện rồi.

Giọng Tô Xán nghe rất tà ác.

Mi như núi xa, mũi nhỏ vểnh cao, cánh môi hồng căng mọng, Lâm Lạc Nhiên như một món ăn đầy càm dỗ.

- Ai, ai chứ?

Lâm Lạc Nhiên giọng trở nên yếu ớt, vì Tô Xán nghiêng người tới, chiếm phần lớn không gian ghế đu, cô đành rụt vào một bên, người đựa dựa vào xích sắt rồi, môi hồng he hé, tuy hơi cong lên như thách thức, nhưng Tô Xán thấy mi cô run run sợ hãi. Với dung mạo thân hình của cô, đương nhiên không ít con trai theo đuổi, song với gia thế và tính cách, cô chưa từng bị người ta trêu chọc như thế này.

Tô Xán kề sát rất gần Lâm Lạc Nhiên rồi, ở vị trí của y chỉ hơi đưa mắt xuống là nhìn thấy rìa áo lót màu đen nâng niu bầu ngực lung linh hết sức sống động, không biết tương lai chàng trai may mắn nào được chạm vào đó, hương thơm nhàn nhạt từ cơ thể cô truyền tới, đầu kêu ong ong, ngày càng mất kiểm soát, giọng khàn khàn:

- Đúng, vì không có đủ sức mạnh, nên mình luôn để vuột một vài thứ, lần này có nên bỏ qua không?

Đầu óc Lâm Lạc Nhiên rối loạn, mắt mở to tội nghiệp, gò đồi đầy đặn không ngừng nhô lên hụp xuống đầy mời gọi, cặp môi hồng nhẹ phả hương thơm hổn hển nói nhỏ:

- Mình mình không biết, bạn hỏi mình mình hỏi ai?

Đúng là cái bộ dạng này, quá mức đáng yêu, Tô Xán nuốt nước bọt hỏi:

- Không biết, hay là không nên?

Câu này Tô Xán cũng thấy mình quá đáng, được nước lần tới, giống mấy ông chú bất lương dụ dỗ nữ sinh.

Lâm Lạc Nhiên ngẩng người, quật cười hất hàm lên, cười khanh khách:

- Được, mình nói không nên, bạn dám làm gì?! Trò trẻ con.

Á, bị xem thường rồi? Cô nàng này quá giỏi thay đổi, té ra vừa xong bộ dạng yếu đuối là giả vờ, Tô Xán giận rồi, đừng tưởng là Lâm gia đại tiểu thư mà đây không xử được nhé.

Vừa kề sát một chút, Lâm Lạc Nhiên nói ngay:

- Cậu định khinh bạc tôi sao?

Vẻ mặt rất bình tĩnh, hoàn toàn không có giác ngộ của nạn nhân.

- Bị bạn nhìn ra rồi, đúng là mắt sáng như đuốc.

Đã ngửi thấy mùi thơm trên tóc Lâm Lạc Nhiên, nếu không phải vì không cam tâm, Tô Xán đã từ bỏ, tuy y không muốn thừa nhận, nhưng phân tích tâm lý cũng hiểu mình không cam tâm là vì tự ti. Đối diện với Lâm Lạc Nhiên và Đường Vũ, y ít nhiều có chút tâm thái này.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 90: Đêm trăng (2)

C

hỗ này tuy vắng vẻ, song ngoài kia có mấy đứa bé đang chơi, mình mà kêu lên là chúng sẽ nghe thấy.

Mắt Lâm Lạc Nhiên phản chiếu vầng trăng, mái tóc nhuộm hung xõa trước cổ, Tô Xán không khỏi sinh ra ý nghĩ, nếu mình tóm lấy mái tóc này, nó có trượt đi như nước giống quảng cáo không?

Tô Xán hận ngứa răng, rất muốn học trong phim cười gằn :" Cô kêu đi, kêu vỡ họng cũng không ai quản đến đâu."

Càng bình tĩnh, càng lý trí càng thể hiện sự kiêu ngạo.

- Bạn chắc chắn sẽ kêu chứ?

Tô Xán thực sự rất muốn xé nát cái vỏ ngoài kiêu ngạo này của Lâm Lạc Nhiên, chóp mũi hai người đã khẽ chạm vào nhau, hơi thở như hoa lan thấm vào gan ruột.

Một chút nữa có thể thể thỏa mái hưởng thụ cánh môi hồng mềm mại kia.

Lâm Lạc Nhiên gật đầu rất chắc chắn:

- Mình sẽ kêu đấy.

Rồi nhắm mắt lại.

Thế này có giống cuộc đối thoại của người sắp khinh bạc và người bị khinh bạc không? Nhắm mắt lại trước mặt đứa con trai trong trường hợp này khác gì dụ dỗ người ta phạm tội.

Giống như đánh bạc, ngậm lấy cánh môi kia có thể mặc sức dày vò, hoặc có thể khiến người ngọc hét lớn, khiến ngôi nhà gần đó sáng đèn, có người xông ra đánh một trận, đánh bạc luôn kích thích.

Lúc nhắm mắt lại, đầu Lâm Lạc Nhiên chợt hiện ra một đoạn phim ngắn, ở cái ngã tư kia, nhìn Vương Uy Uy bước lên xe cô gái xinh đẹp, sau đó đi mất, lần đầu tiên cô nhận ra, muốn một người luôn ở bên mình, chỉ là tình cảm một chiều.

Dù bị người trong vòng tròn trêu chọc, nói là cái đuôi, cô vẫn cứ đuổi theo, vì cô sợ người trong lòng mình đột nhiên bỏ đi, để lại cô một mình.

Sau đó cô cảm thấy một thân thể ấm nóng áp sát người mình, tiếng thở nặng nề ngay bên tai, phả ra hơi nóng như chăn bông phơi nắng.

Hơi thở đó phun lên mặt, lên môi, vào cơ thể cô qua cánh mũi nhỏ xinh xinh, chóp mũi chạm nhau truyền tới cảm giác tê tê như bị điện giật, mắt vẫn nhắm song trong đầu hiện ra rõ ràng khuôn mặt Tô Xán.

Trái tim chàng trai đó đã có cô gái khác, Lâm Lạc Nhiên không bao giờ muốn cảnh tượng kia diễn ra lần nữa.

Mở mắt ra, cô quay đầu đi, tránh ánh mắt Tô Xán, nói:

- Mình và bạn khác nhau.

Khác nhau này đại biểu cho rất nhiều thứ khác nhau giữ bọn họ, bối cảnh khác nau, cuộc sống khác nhau, vòng tròn khác nhau, thế giới này luôn thay đổi, nhưng có những thứ không thể thay đổi được.

Câu này e rằng mới là lời nén luôn nén trong lòng cô ấy, nhưng không nói ra.

Thấy Tô Xán lùi người lại đứng dậy, Lâm Lạc Nhiên hối hận, nói nhỏ:

- Xin lỗi.

- Không cần phải xin lỗi, bạn nói rất đúng, chúng ta khác nhau.

Tô Xán cười nhẹ, vẫy tay quay lưng bước đi:

- Có điều ngay từ đầu đã định sẵn mình là người đối kháng với vận mệnh, nói chúng ta khác nhau còn quá sớm đấy.

Đình đầu trăng sáng tỏ, có một cô gái ngồi co mình trên ghế đu, mặt ngước nhìn trời cao rất lâu, rất lâu.

Học tập và cuộc sống vẫn diễn ra, chẳng có bất kỳ cái gì thay đổi được ngày sáng và tối, sau một tháng kinh doanh, năm cửa hiệu của Thục Sơn có doanh thu là 250.000, trừ đi một số chi tiêu, lợi nhuận gần 80.000.

Tiêu thụ tốt nhất là ở Thất Trung và Ngoại Hải, cùng với cửa hiệu ở Tiểu học số 1, đó là ba cửa hiệu được thưởng, điều ngày khiến mấy phụ nữ trung niên cũng phấn khích, chủ động học thuộc thông tin sản phẩm, giá cả, không ai dám xem thường hai người chủ trẻ nữa. Vấn đề duy nhất là rất nhiều nhân viên thì thầm bàn tán quan hệ của hai người, mới đầu họ tưởng hai là chị em, những rõ ràng không phải, dù sao không phải chuyện to tát.

Tên tuổi Thục Sơn ngày càng lớn, gây ra chấn động không nhỏ trong giới kinh doanh văn phòng phẩm Hạ Hải.

Quần thể học sinh truyền miệng cho nhau là quảng cáo tốt nhất.

Hiện giờ cũng là lúc sắp kết thúc học kỳ hai.

Không khí trong trường học lại bao phủ một sự khẩn trương trước kỳ thi, đám đông túm tụm hành lang ít hơn, chủ đề về bài vở nhiều thêm, sân bóng không còn tran giành vất vả nữa, trong lớp học sinh vùi đầu làm bài chứ không cười đùa đuổi nhau.

Năm học sắp kết thúc.

Tô Xán thi thoảng ngẩng đầu nhìn về chỗ ngồi Trần Linh San, cô gái cùng bàn đã là người khác lâu rồi, không có thư, cũng không có điện thoại, Đường Vũ hứa với y vì chưa có phương thức liên lạc cụ thể, sau khi tới trường sẽ gọi điện thoại cho y, Đường Vũ biết số điện thoại nhà y, nhưng từ đầu tới cuối không thấy gì cả.

Cái mùa hè nóng nực tưởng như không bao giờ kết thúc đã trôi qua lúc nào không hay, cơn gió mùa thu đã tới.

Trong văn phòng khối, Tô Xán đứng trước mặt Tiêu Nhật Hoa.

- Thầy muốn em chuẩn bị diễn giảng?

Tô Xán thấy đây là sự kiện kinh hãi nhất học kỳ này.

- Ừ, gần cuối kỳ rồi, trường học tuyển ra ba cán bộ ưu tú, đoàn viên ưu tú, học sinh ba tốt ưu tú phát biểu ở lễ chào cờ, khích lệ học sinh toàn trường, cũng là khích lệ học sinh năm thứ ba sắp cao khảo, em do chính hiệu trưởng điểm danh đấy.

Tiêu Nhật Hoa nhấn mạnh câu cuối, ông ít nhiều hiểu tính khí đứa học trò khó thuần này, tài cao mà tật cũng không ít.

- Hiệu trưởng, thầy chơi em sao?

Tô Xán mặt đầy đau khổ:

- Này lẩm bẩm cái gì đấy?

Tiêu Nhật Hoa trừng mắt lên giáo huấn:

- Em phải biết rằng đại biểu cho toàn khối là vinh dự lắm đấy, chủ đề là "hạnh phúc", phải để các bạn học trân trọng thời gian hạnh phúc này, để học

sinh nắp ba sắp tốt nghiệp rời trường trân trọng chuẩn bị cao khảo. Em có thể lấy một số câu chuyện về anh hùng cách mạng bỏ sinh mạng rưới máu nóng vì lý tưởng để thể hiện hạnh phúc, như vậy hiệu quả cao hơn. Em làm văn rất tốt, thầy không cần chỉ đạo cụ thể nữa, chuẩn bị bản thảo một nghìn chữ, phải chính thức một chút, không phải chỉ thầy xem mà chủ nhiệm khố và hiệu phó cũng xem, góp ý.

Phát biểu ở nghi thức chào cờ không phải là vinh dự cá nhân của Tô Xán, mà là vinh dự của cả lớp số 5, sở dĩ làm chính thức như vậy là vì có lãnh đạo sở giáo dục tỉnh tới thị sát, cổ vũ cho trường trọng điểm cấp quốc gia, lựa chọn người phát biểu lần này cực kỳ cẩn thận, phải thể hiện được trình độ hàng đầu của Nhất Trung.

Hai học sinh được tuyển chọn ra kia một là cao thủ tham gia thi biện luận học sinh trung học toàn tỉnh, mang chiến thắng trở về, một là tác gia thiếu niên, năm thứ hai đã xuất bản sách, văn tài xuất sắc.

So sành ra Tô Xán tuy là danh nhân Nhất Trung, song tài năng còn kém mấy người này, xem ra hiệu trưởng chưa quên bài văn sơ khảo của y, đưa lên tuyển tập văn mẫu toàn quốc, nên bị điểm danh.

Tô Xán lần đầu tiên phát biểu toàn trường, đối thủ còn rất mạnh.

Tô Xán bất an về lớp, một số chuyện trong trường truyền bá rất nhanh, nếu bị chọn làm người phát biểu ở lễ kéo cờ, thế nào cũng bàn tán ầm ĩ.

Quan trọng là Tô Xán không thích thú gì việc này, đừng quên tuổi tâm lý của y đã gần ba mươi, cái y suy nghĩ là thứ này chẳng mang lại lợi lộc gì, chẳng phải phát biểu khích lệ nhân viên, chẳng phải để lôi kéo nhà đầu tư, đơn thuần định nghĩa cho đám nhóc con cái gọi là "hạnh phúc", nghĩ đã thấy vô vị rồi.

Vấn đề quan trọng hơn là, với học sinh năm thứ ba hạnh phúc là gì? Thiên quân vạn mã qua cầu độc mộc, thi thoảng một người qua được quay lại cười

ngốc nghếch với phía bên kia, nhìn đám người đang vật lộn đánh nhau, là hạnh phúc.

Chẳng lẽ nói với bọn họ, sau khi tốt nghiệp vinh hạnh thành một con kiến trong tộc làm công, phấn đấu quá nửa đời vì giá nhà càng ngày càng cao là hạnh phúc? Phát biểu mấy lời rỗng tuếch đợi khi đám người này trưởng thành nghĩ lại sẽ cười vào thứ rác rưởi mà mình phát biểu, Tô Xán không muốn được "lưu danh" giang hồ như thế.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 91: Hạnh phúc là gì? (1)

May mắn có vẻ chuyện diễn giảng không phải là sự kiện to tát gì, ít nhất so với ai vừa mới tỏ tình với ai, ai vừa chia tay khóc thút thít cả đêm, hay ai đó đoạt giải nhất hội thao thì có vẻ không ai chú ý.

Hết tiết, học sinh túm năm tụm ba thảo luận, đề tài dần dần tới bên lề chuyện kia, Tô Xán đang làm bài cũng giỏng tai lên.

- Lần này có nhân tuyển cầm cờ có ba người là Nhạc Tử Giang, Cao Phàm năm hai, cùng với Mậu Tiểu Thì lớp ta, không biết ai sẽ được chọn.

- Khỏi nói, chắc chắn là chọn người cao nhất, Mậu Tiểu Thì lần này vinh dự rồi, phải không Lộ Mai?

Có cô gái cười khúc khích trêu.

Lý Lộ Mai lòng ngòn ngọt, gần đây tình cảm với Mậu Tiểu Thì tăng tiến, thậm chí còn có lần bỏ rơi cô bạn lâu năm Trần Linh San hẹn hò, bị Trần Linh San cầm đầu đàm con gái tra khảo làm chuyện gì trong lúc hẹn hò. Cô nàng thẹn thò nói "nào có", hạnh phúc nho nhỏ của cô gái đang yêu chẳng thể nào che dấu được.

Lý Lộ Mai vì chuyển dời hỏa lực, quay sang Trần Linh San:

- Nghe nói gần đây Cao Phàm rất ân cần với bạn, lúc vào danh sách rút gọn còn gọi điện rủ bạn đi mua quần áo.

Cao Phàm từ lần lỡ lời kia ra sức lấy lòng Trần Linh San, nhưng hoàn toàn thất bại, chỉ vì một lần lỡ mồm mà công sức bao năm trôi đi mất sạch, Trần Linh San hừ khẽ:

- Mình trả lời không có thời gian, phải ôn thi cuối kỳ.

Một số cô gái cũng ríu rít:

- Đúng thế, Mậu Tiểu Thì mà không được chọn thì mình cũng không đồng ý Cao Phàm, Nhạc Tử Giang còn hơn.

Bọn họ là thế, nhất trí đối ngoại, một người ghét thì cả nhóm cùng ghét.

Chủ đề tất nhiên lái tới người phát biểu ở nghi thức chào cờ.

- Lãnh đạo tỉnh xuống đấy, học sinh năm ba còn phải đọc lời thề trước khi thi, mấy kiểu diễn giảng này nghe chán rồi, chỉ có bài phát biểu chị Tiền là nghe hay nhất.

Cô nữ ủy viên học tập thở dài như bà cụ non:

- Lúc đó chúng ta mới học năm hai sơ trung, chị Tiền vừa xinh đẹp lại có khí chất, toàn bộ hệ cao trung đều khuynh đảo vì chị ấy, mấy đội trưởng bóng rổ thầm yêu chị ấy cơ, đó là truyền kỳ của trường mình.

- Ừ, giờ thì nữ sinh vừa xinh đẹp, học tập lại ưu tú như chị ấy không còn nữa.

Chẳng có phải cô nữ sinh này nhớ tới Đường Vũ không.

- Bây giờ phát biểu toàn một giọng điệu.

Lý Lộ Mai đứng lên làm bộ làm dáng, kéo dài giọng thật chua:

- A, ngày mai, ngày mai tươi đẹp đang chờ đợi. A, tương lai, tương lai rực rỡ đang nghênh đón! A, chim cũng đang hót vì chúng ta, chim én mùa vì chúng ta! Chúng ta là những nụ hoa trên cành ~~~

- Ọe.

Cả đám nữ sinh làm động tác nôn ọe:

- Nghe cứ như là kêu gào của oán phụ bị vứt bỏ vậy, người ngoài không biết còn tưởng Nhất Trung chúng ta luyện giọng đi thi chửi.

Lý Lộ Mai xưa nay chua ngoa thành thói kết luận:

Tô Xán toát mồ hôi hột, không ngờ Nhất Trung căm ghét diễn giảng tới mức này, ông hiệu trưởng đúng là muốn chơi mình mà, nghe nói năm xưa ông ta là học sinh ưu tú của Nhất Trung, cái bài oán phụ bị vứt bỏ mà Lý Lộ Mai vừa đọc dám của ông ta lắm, Tô Xán căm tức nghĩ.

Anh danh cả đời của mình sắp trôi theo dòng nước rồi, à không sắp bị nhấn chìm bởi nước bọt rồi.

- Chúng ta đúng là những nụ hoa, nhưng mà hôm qua vì ngồi nghe phát biểu bị cháy nắng, chưa nở đã rụng sạch ..

Đám nữ sinh cười rũ rượi.

Tô Xán cười đau khổ, đám nữ sinh này mồm mép lém lỉnh, đều là nhân tài rỉa rói, nếu mình lên diễn giảng, chắc trốn luôn một tuần không dám tới lớp để trốn quá.

Nghĩ tới nụ cười như có như không của Tiểu Nhật Hoa, e rằng ông ta biết trước đây là cái lò nướng, đợi mình bị đưa lên đó quay chín.

Không được, tuyệt đối không thể lên diễn giảng, một từ cũng không.

Ở cửa có tiếng reo hò, Mậu Tiểu Thì vừa được triệu tập đi họp, có đám đông xúm quanh như tương quân thắng lợi trở về.

- Sao rồi, đã chọn người kéo cờ chưa?

Lý Lộ Mai thấy bạn trai phong quang như thế, tất nhiên là vui mừng không thôi, kệ xấu hổ, chạy tới nhìn hắn mong đợi.

Mậu Tiểu Thì lau mồ hôi không hề tồn tại, làm vẻ kịch tính nói:

- Không phụ sự kỳ vọng của mọi người, đúng là mình.

Cả lớp náo động, mấy nữ sinh vỗ vai hắn:

- Sớm biết là bạn mà.

Một đồng đội trong đội bóng rổ vít cổ hắn:

- Sướng thế! Lúc đó được hai mỹ nữ đi kèm hai bên, thật là hạnh phúc.

Thấy Lý Lộ Mai nhìn mình có chút ghen tuông, Mậu Tiểu Thì gãi đầu nói:

- Còn có tin tức tốt nữa, mọi người đoán được ai sẽ diễn giảng không?

Tô Xán đứng ngay dậy bảo Tiết Dịch Dương:

- Tao đi nhà vệ sinh.

- Hi hi, lần này ai xui xẻo bị đưa lên làm trò hề thế?

Tô Xán vừa ra tới cửa nghe câu này suýt vấp ngã, vội chạy cho nhanh làm Tiết Dịch Dương tưởng thằng này sắp són ra quần rồi.

- Đại biểu cho năm thứ nhất chính là Tô Xán.

- Oa ~~

Đang xôn xao cả lớp im lặng hẳn xuống, nhìn cả về phía Tô Xán.

Tiết Dịch Dương giờ mới hiểu ra, chỉ cửa:

- Nó vừa chạy mất rồi.

Thứ hai.

Trời cao gió mát, hôm qua mới có một trận mưa thu, sáng sớm có chút ẩm ướt, mặt đất khắp nơi có vũng nước nhỏ, lá hương chương cực kỳ non xanh, không khí mát lịm, trong trường học toàn bộ học sinh áo trắng sơ vin, sao đỏ đứng cổng kiểm tra thẻ, rất nghiêm.

Ai có chút kinh nghiệm đấu tranh nhìn ra hôm nay không phải mộ ngày tầm thường, bày ra loại thể diện này, chắc chắn có nhân vật lớn tới.

Tô Xán càng thất kinh, hôm thứ năm bị Tiêu Nhật Hoa hỏi bản thảo, Tô Xán bảo chưa viết, Tiêu Nhật Hoa cho một câu:

- Em không có khả năng không có, cho em thêm thời gian, thứ hai là hạn cuối, đưa cho thầy xem trau chuốt lại, em chắc chắn phải phát biểu.

Tô Xán tất nhiên không khả năng vì chuyện này mà cãi lại chủ nhiệm lớp, định dùng cách này để ép Tiêu Nhật Hoa chọn người khác, ai ngờ ông ta dứt khoát cho rằng mình có.

Bị đưa lên thớt rồi.

Tô Xán đau khổ vào phong học, không khí rất dị dạng, Mậu Tiểu Thì mặc sơ mi trắng, quần trắng, giày trắng, găng tay trắng, đẹp trai lồng lộng, trước khi ra khỏi cửa giơ ngón tay cái lên với y:

- Rất chờ đợi đấy.

Lúc này dù biết hắn có ý tốt, Tô Xán vẫn cảm tưởng nụ cười của hắn trông đều đểu, chỉ muốn ném giày vào mặt.

Đám con gái rúc rích cười, Lý Lộ Mai dẫn đám con gái tới bàn Tô Xán, cổ vũ:

- Yên tâm, ít nhất có cả lớp mình nghe bạn phát biểu, cố lên.

Đây mà là lời cổ vũ à? Lúc đó cả đám bịt tai quay đầu đi chỗ khác mới là giúp mình.

Quả nhiên có cô gái hào hứng nói:

- Rất mong đợi lúc bạn lên giọng nói "A! Ngày mai, mây trắng ...

Chưa phì cười, đại khái là tưởng tượng ra Tô Xán thường ngày mặt lúc nào cũng trấn tĩnh nói lời sởn gai ốc, làm các cô gái khác cũng cười theo.

May mắn lúc này chuông tập trung reo, Tiêu Nhật Hoa vào lớp phất tay:

- Tất cả ra sân tập hợp.

Rồi mặt lạnh tanh nhìn Tô Xán:

- Tô Xán em ở lại.

Trần Linh San đợi lúc mọi người kéo nhau ra cửa không chú ý vỗ vai Tô Xán:

- Bạn sẽ khác, hãy cho họ thấy, mình tin.

Tô Xán còn chưa kịp cảm động vì lời động viên của Trần Linh San thì Tiêu Nhật Hoa phá hoại phong cảnh nói:

- Tô Xán, em chuẩn bị bản thảo chưa?

Trần Linh San chạy theo đám bạn, đứng sau lưng Tiêu Nhật Hoa giơ nắm đấm lên, chẳng biết cổ vũ y hay là định "hành hung" Tiêu Nhật Hoa nữa, Tô Xán gãi đầu:

- Em không có bàn thảo.

Tiêu Nhật Hoa mặt sầm xuống, giống mây giông sắp nổi sấm sét:

- Em không định lên diễn giảng sao, đây không phải chuyện cá nhân em, mà là thể diện của lớp, thậm chí toàn trường. Em ..

- Không phải, em soạn rồi, nhưng không viết ra.

- Thế là sao?

Tiêu Nhật Hoa lần đầu tiên gặp phải học sinh cuồng vọng như thế:

- Hôm nay có cả hiệu trưởng lẫn lãnh đạo sở giáo dục tỉnh, em định cứ thế lên diễn giảng.

- Cũng không dài lắm ạ, nên em không viết ra, mà diễn giảng tùy hứng phát huy mới tốt.

- Đi đi.

Tiêu Nhật Hoa đau đầu phất tay, Tô Xán rất cứng đầu, có chủ kiến, điều này ông nhận thức rất rõ, dù sao lúc này chẳng thể thay người được nữa, Tô Xán rất có trình độ, đành tin tưởng thôi chứ biết thế nào?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 92: Hạnh phúc là gì? (2)

C

hử Tử Miêu bí thư đảng của sở giáo dục, phó sở trưởng sở giáo dục tinh, La Vĩ Lương chủ nhiệm ban chiêu sinh tỉnh, Quản Nhất Trần chủ nhiệm trung tâm thi cử tỉnh được hiệu trưởng Đinh Tuấn Đào và các lãnh đạo cục giáo dục thành phố đưa lên lễ đài.

Chử Tử Miêu và Đinh Tuấn Đào trò chuyện vui vẻ, quan hệ họ không cạn, đều là môn sinh của Hoắc lão bậc đại sư quốc học, đó là bối cảnh trợ lực trên tỉnh của Đinh Tuấn Đào.

- Công tác của các anh đáng khẳng định, mặc dù so với Nhị Thập Nhất Trung của Dung Thành còn có khoảng cách, song ở đó cơ sở vật chất tốt hơn, nguồn học sinh đông hơn, nên anh không cần có gánh nặng tâm lý.

Tổng thể mà nói Chử Tử Miêu rất hài lòng về thành tích của Nhất Trung:

- Nhất Trung chúng ta phải ra sức phát triển tổ chất học sinh, tố chất giáo dục, dùng thúc đẩy phong trào giáo dục chỉnh thể.

Nhị Thập Nhất Trung của Dung Thành và Nhất Trung của Hạ Hải là hai trường trọng điểm cấp quốc gia trong tỉnh.

Chử Tử Miêu là mọt trong người thuộc phe bảo hộ môi trường trong nước, trước kia từng viết bài văn (Trường Giang phú), (Ngôi nhà bên sông), (đưng trên đỉnh Thán Dung), đều mang tư tưởng cảnh báo giữ gìn đất đai, nên từng đọc bài viết của trước kia của Tô Xán:

- Nghe nói trong số học sinh diễn giảng có Tô Xán, rất mong đợi xem anh bạn học sinh này lên cao trung có tiến bộ gì.

Đinh Tuấn Đào chưa trả lời thì Điền Phong ở phía dưới đi lên, thì thầm nói gì đó, Đinh Tuấn Đào mặt cứng lại, thở dài:

- Cái thằng bé này ...

Thấy Chử Tử Miêu nghi hoặc nhìn mình, giải thích:

- Tôi định xem bản thảo diễn giảng của Tô Xán, kết quả thằng bé này không viết, nói là sẽ tùy hứng diễn giảng.

- Thú vị đấy.

Chử Tử Miêu vốn không hứng thú gì với mấy nghi thức bề ngoài này, nghe vậy nhiệt tình hẳn lên.

Trong hàng ngũ học sinh, Tô Xán vốn là học sinh dạng "có máu mặt" trong trường, không phải ai cũng thích y, song không ai không kiềng nể y, nhắc tới Tô Xán, ấn tượng chung của mọi người là " không dễ chơi".

Không ngờ lần này lại ôm bom, xem ra uy vọng sau bài diễn giảng sẽ sụt giảm không ít, đám nữ sinh lớp 5 hay trêu chọc Tô Xán lúc này phát huy miệng lưỡi cay độc sẵn sàng tấn công bất kỳ ai chế nhạo y.

Đang lúc cãi nhau, nữ ủy viên học tập thích xem Anime ủy mị can ngăn, đưa ra nhận xét khác khách quan:

- Định nghĩa hạnh phúc nói dễ cũng dễ, nói khó cũng rất khó, thứ này nói nát ra rồi, vả lại mọi người có định nghĩa khác nhau, nếu mình là Tô Xán viết bài chung chung là đủ, song khó được mọi người hưởng ứng.

Nữ sinh lớp số 4 đứng gần đó bực tức nói:

- Đáng ghét, Tô Xán là thứ gì chứ, đánh nhau với Vương Hạo Nhiên, chống đối giáo viên, vênh vênh váo váo, lại được đại biểu cho toàn khối diễn giảng, không nhầm chứ, lãnh đạo trường kẹp đầu vào cửa hết rồi sao?

- Này cái cô kia, mồm mép có phân thì bịt lại cho kín, đừng phun lung tung làm bẩn xung quanh.

Lý Lộ Mai chống hông, đanh đá mắng:

Số nữ sinh này thời sơ trung cũng quen Lý Lộ Mai, không ngờ đột nhiên bị Lý Lộ Mai mắng không nể nang gì như vậy, định chửi lại nhưng thấy toàn bộ nữ sinh lớp số 5 trừng mắt nhìn sang, thấy mình yếu thế, đành nuốt giận nhìn về phía kéo cờ.

Sự ủng hộ của nữ sinh lớp số 5 với Tô Xán các lớp khác không hình dung nổi.

Khi lá cờ đỏ năm sao kéo lên cao, bài Nghĩa dũng quân tiến hành khúc hết, người đầu tiên diễn giảng cũng bước ra.

Là quán quân thi biện luận học sinh trung học cấp tỉnh.

- Trong mắt tôi, hạnh phúc là đau đớn cùng khoái lạc. Như khi chúng ta leo lên đỉnh núi cao, phải chấp nhận sự gian nan khi leo núi, thậm chí sự cô độc không được thấu hiểu, nhưng lên tới đỉnh núi, đó là hạnh phúc, là quá trình đau đớn xé lòng khi trưởng thành ...

Phía dưới bắt đầu mỉa mai:

- Cái gì mà đau đớn xé lòng, đẻ con à?

- Vì trong cuộc sống, hạnh phúc và niềm vui tới từ tiến bộ mỗi ngày, làm phong phú tâm linh, tăng cường tri thức, trưởng thành tư tưởng ...

Có người học theo điệu bộ bên trên:

- Là giết quái lên lv.

Cuối cùng kết thúc:

- Hạnh phúc là trong khổ đau làm tâm linh thêm phong phú. Hạnh phúc là quá trình mài rũa ngọc thô. Hạnh phúc là đau đớn và vui sướng, xin hết.

Bị giáo viên các lớp giám sát, tiếng vỗ tay khá nhiệt liệt, nhưng mặt ai nấy như ăn chanh chua.

Người thứ hai là tác giả thiếu niên.

- Hạnh phúc là gì, trong (Hồng Lâu Mộng) Lâm Đại Ngọc sau khi chôn hoa, lòng thanh thản. Là trong Jean Valjean trong (những người khốn khổ) chân tình yêu thương bảo vệ con gái. Đặc trưng của hạnh phúc là tâm linh yên bình, là sự tỉnh ngộ mà người thường không thể lý giải và thực hiện.

- Hạnh phúc ở bên ta, ở nhân gian, chúng ta ngày ngày thấy nó, nhưng không nắm bắt được nó, nó luôn đến đột nhiên, đi lặng lẽ.

- Khổng Tử từng định nghĩa hạnh phúc, người trí thích nước, người nhân thích núi, người trí thì hiếu động, người nhân thì yên tĩnh, người trí vui thích, người nhân sống lâu. Cám ơn mọi người.

Lại là tiếng vỗ tay, nhưng phía dưới rủa thầm, tên này là tác giả thiếu niên cái quái gì, là cao thủ thái cực thì có, còn là cao thủ trong cao thủ, nói nửa ngày trời toàn nói bóng nói gió, vu vơ lung tung, rất có phong thái thanh đàm.

Tới Tô Xán rồi.

Không ít người chờ đợi.

Tô Xán bước lên bục phát biểu, gõ gõ microphone, truyền ra tiếng" bộp" ,"bộp", lập tức có người nhận ra đây là tên hôn Đường Vũ trước mặt mọi người, thù mới hận cũ làm lửa giận tăng vùn vụt.

- Hai vị trước nói rất hay, tôi thấy không có gì phải bổ xung.

Tô Xán cười khan, tiếp đó mấy giây mặt ngước lên ngâm nghĩ, không có gì tiếp:

- Thế thì xuống đi.

Phía dưới có tiếng la ó, tiếp đó là có người cười:

Tiêu Nhật Hoa bóp chặt tay, xem chừng Tô Xán căng thẳng quá mất mất phải nói gì. Đinh Tuấn Đào liếc mắt sang, ánh mắt sắc lạnh đó làm ông ta lạnh toát, thằng nhãi này nhất định bản thảo, viết thì chết à!?

- À, không nghĩ ra có lời lẽ hoa mỹ thâm thúy gì để nói với mọi người, tôi kể một câu chuyện vậy. Có đứa bé trai ở cô nhi viện hỏi viện trưởng :" Đứa bé không ai cần như con thì còn sống làm gì?" Viện trưởng cười không đáp, cho nó một cục đá :" Con mang cục đá này ra chợ bán, nhớ, bất kể người ta trả bao nhiêu cũng không được bán."

Ngày hôm sau đứa bé trai đó ngồi ở góc chợ, bất ngờ là có rất nhiều người hỏi mua cục đá, giá càng lúc càng cao.

- Về cô như viện đứa bé trai hưng phấn báo cáo với viện trưởng, viện trưởng bảo nó mang chợ đồ xa xỉ bán. Ở chợ đồ xa xỉ, có người trả giá mua cục đá gấp mười lần hôm trước.

- Cuối cùng viện trưởng bảo nó đem cục đá ra chợ châu báu triển lãm, kết quả cục đá tăng giá mười lần nữa, vì thằng bé dứt khoát không bán nên được đồn lày "kỳ trân hiếm có."

- Thằng bé về cô nhi viện, viện trưởng nói với nó :" Con thấy chưa, giá trị sinh mạng giống như cục đá này, ở hoàn cảnh khác nhau có ý nghĩa khác nhau. Một cục đá vứt đi, vì con trân trọng mà thành báu vật hiếm có. Con

chẳng phải cũng giống cục đá này sao? Chỉ cần tự biết trân trọng, sinh mệnh mới có ý nghĩa, có giá trị"

- Giờ tất cả bạn học sắp cao khảo và hướng tới cao khảo, đừng xem nhẹ bản thân, phải tin tưởng vào bản thân, quý trọng bản thân. Thể hiện được giá trị của bản thân sẽ cảm thụ được hạnh phúc, thể theo nguyện vọng tôi nên tự đá đít mình xuống rồi.

Không phải nghe luận điệu dông dài, mọi người vỗ tay khen:

- Hay lắm, hay lắm.

Có điều vừa cắm micro vào chỗ cũ, tác giả thiếu niên ngồi hàng danh dự hỏi:

- Cậu nói tới cảm thụ hạnh phúc mà chưa nói mình nhìn nhận hạnh phúc thế nào?

Tô Xán "ồ" một tiếng, dừng chân, cười:

- Đơn giản thế này nhé, tôi thì đứng mỏi chân, anh được ngồi, vậy là anh hạnh phúc hơn tôi.

Cả sân trường sửng sốt, tiếp đó có nữ sinh phì cười.

- Tôi ở bắc cực không mặc quần áo.

Tô Xán nổi hứng rút micro ra rời bục tiếp tục:

- Anh mặc cái áo bông dày cười ngớ ngẩn với tôi, thế là anh hạnh phúc hơn tôi.

Phía dưới bắt đầu vỗ tay rào rào hưởng ứng.

- Tôi muốn đi nhà xí, mà nhà xí chỉ có một cái, anh ngồi mất rồi, thế là anh hạnh phúc hơn tôi.

Phía dưới cười nghiêng ngả, bất kể nam hay nữ, Tiêu Nhật Hoa thấy Tô Xán bắt đầu lên cơn, vội vàng chạy tới giật lấy micro của y:

- Bài phát biểu rất hay, cám ơn em, Tô Xán.

- Thưa thầy, em chưa nói hết.

Tô Xán cố ghé miệng vào cái micro:

- Xuống mau, còn cái gì năm sau nói.

Lần này cả giáo viên không nhịn được cười khi Tô Xán gãi đầu gãi tai đi xuống với vẻ chưa hết thòm thèm. Đinh Tuấn Đào cũng không nhịn nổi cười, lâu lắm rồi không được cười đã đời như vậy:

- Thằng nhóc này.

Chử Tử Miêu gật gù:

- Khéo mà vờ vụng, đại trí giả ngu, rất giỏi.

Năm học kết thúc như thế đấy.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 93: Lên tỉnh

K

ỳ nghỉ tới, vì nhân thủ trong cửa hàng của mẹ rất sung túc, nên Tô Xán ít tới cửa hiệu nhà mình, Vương Thanh đã dần quen với việc một mình làm chủ, năm cửa hiệu ngày càng đi vào trật tự quy củ.

Chỉ mở năm cửa hiệu mà không phải nhiều hơn thì Tô Xán đã có suy xét cẩn thận, bán lẻ văn phòng phẩm yêu cầu rất cao với đị điểm, hiện giờ toàn bộ thị trường văn phòng phẩm Hạ Hải, không tính mấy cửa hiệu tạp hóa, chỉ có hơn 30 nhà, nhờ hoàn cảnh và vị trí địa lý, buôn bán rất tấp nập. Có điều Tô Xán biết tình huống này sẽ mau chóng thay đổi, tiếp theo hiệu văn phòng phẩm sẽ mọc lên như nấm sau mưa.

Tới khi cửa hiệu văn phòng phẩm tràn lan, có thể thực sự vươn lên được phải dựa vào thương hiệu.

Thống nhất trang trí, thống nhất giá cả, thống nhất mặt hàng, quy chuẩn quản lý, Tô Xán đi bước đầu trong chiến lược thương hiệu.

Vị trí do Vương Thanh chọn đều có trường học, bệnh viện, cùng một số khu dân cư, tiềm lực lớn, thế nên chuỗi cửa hiệu văn phòng phẩm Thục Sơn tuy chỉ mới có 5 cửa hiệu đã chiếm nửa giang sơn thị trường bán lẻ văn phòng phẩm Hạ Hải.

Tháng 6 là tháng kinh doanh đầu tiên, doanh thu 250.000, đến tháng 7 nghỉ học, thị trường đi xuống, doanh thu 200.000, có điều không hề ảnh hưởng tới thu nhập nhân viên, điều này tăng thêm lòng tin của nhân viên vào hai người chủ trẻ.

Tình huống này phải tới tháng 9 khai giảng mới có chuyển biến được, lúc đó sẽ là thời kỳ cao điểm, trong thời kỳ này có thể hút được bao nhiêu tiền,

nhìn lúc cửa hiệu nhà Vương Thanh mở sau Tết là thấy rồi, rất đáng mong đợi.

Với Tô Xán không phải chỉ tăng doanh thu, tăng lợi nhuận, mà còn chú trọng tới danh tiếng, độ hài lòng của khách hàng, độ trung thành, đều là tiêu chuẩn quan trọng, tích lũy sự tín nhiệm của khách hàng với thương hiệu là tài sản vô hình cực kỳ quan trọng sau này.

Loại tài sản vô hình này so với lợi nhuận nhất thời càng hấp dẫn hơn, đó là tài phú tiềm tàng cực lớn, tới khi tới thời kỳ chư hầu khắp nơi trỗi dậy, thương hiệu của mình phất cờ một cái sẽ chiếm được vị trí đứng đầu.

Công trình chủ thể của quảng trường Tinh Hải đã xây xong, bắt đầu tiến vào giai đoạn trung hậu kỳ, Đông Kiến Quân rất hài lòng tiến độ này, gần đây thường xuyên tới nhà Tô Xán ăn cơm, bàn bạc công việc với Tô Lý Thành.

- Lý Thành, cậu theo dõi bên đội cơ điện chặt vào, đám nhãi đó khi ở trên tỉnh gian lắm, toàn giở trò sau lưng, khai khống giá, dùng đồ kém chất lượng, lại còn làm ăn chây ỳ trễ nải, đang lúc quan trọng thế này, nhất quyết đừng để có sai sót, nhất là phía cầu thang máy, nghiêm thu dễ có vấn đề nhất, chẳng may sau này có sự cố cũng là thứ gây ảnh hưởng rất không tốt.

Tô Lý Thành chạm cốc với ông ta:

- Lần trước tôi cảnh cáo một trận, họ kiếm bớt lại rồi, lúc đó họ nửa tháng không làm việc, viện đủ lý do đòi thêm kinh phí, khiến bên A tới tìm tôi suýt khóc, lúc đó tôi phải ra lệnh, trễ kỳ hạn một ngày phạt một bậc, hiện giờ họ đua nhau làm cho kịp.

Đông Kiến Quân gật đầu:

- Dù thế vẫn không thể lơi lỏng được, đội điện cơ số ba này là người Lý Ngọc Hà, hình như đội trưởng là cậu họ hắn, Lý Ngọc Hà rồi còn có Dương Khai Phục, cháu họ lão gia tử, là giám đốc bên tổng, từng ở đội ba vài năm,

khi đó làm công trình cho cục điện lực Bá Châu, hắn kéo hết giám sát công trình, giám đốc, đại biểu bên A tới Kim Huy.

- Kim Huy? Cái chỗ đó mới xảy ra vấn đề, đám người này thật đúng là…

Đại khái thấy Tô Xán ở bên, Đông Kiến Quân ho khan, chuyển nhanh đề tài:

- Chuyện này khiến trên tổng nổi giận, lão gia tử dứt khoát muốn điều tra, Lý Ngọc Hà và Dương Khai Phục áp xuống, cậu không biết bọn chúng một tay che trời trong công ty ra sao? Hiện giờ hội đồng quản trị bị mấy kẻ giở trò bên trong, dùng chế độ sơ hở khắp nơi vơ tiền. Lão gia tử chuyên môn mới tới mấy giám đốc đề xướng cải cách, bị bọn chúng bày đủ trò bẩn thỉu kéo xuống.

Vấn đề tổng công ty thì Tô Lý Thành chỉ có thể nghe, không nói vào được.

- Thôi không nói nữa, đám người này phá như vậy, sớm muộn cũng có đại loạn, rồi chúng phải khóc.

Đông Kiến Quân lại rót đầy chén uống cạn, như muốn uống hết bất bình tĩnh trữ bao năm.

Trên bàn bên toàn là tài liệu thi công, bản vẽ kiến trúc, tiến độ công trình hoàn thành nhanh hơn dự kiến, tự tay mình làm nên công trình mang tính cột mốc, với Đông Kiến Quân và Tô Lý Thành mà nói chắc là thứ làm bọn họ sảng khoái nhất sau rượu và thuốc lá.

Thương thảo hòm hòm, bụng cũng lưng lửng, Đông Kiến Quân cuộn tài liệu lại:

- Chúng ta làm xong quảng trường Tinh Hải là công đức viên mãn, đây là công trình trọng điểm thị chính, trên tổng thế nào cũng mở tiệc mừng công. Mấy tập đoàn kiến trúc lớn trong tỉnh cũng nhìn chằm chằm vào, kết quả bị

chúng ta giành mất, đảm bảo hiện trên tổng cậu có chút danh tiếng rồi, đại khái vì thế bọn Lý Ngọc Hà cho người kiếm chuyện.

Có cái tư lịch hoàn thành quảng trường Tinh Hải này, Tô Lý Thành trong nội bộ tổng công ty thành mục tiêu săn đầu người trọng yếu, tổng công ty thực hiện thí điểm chế độ lương mới, nếu ở trên tỉnh lương năm có thể từ 30.000 - 50.000.

Không cần Tằng Kha kinh doanh văn phòng phẩm, số lương này đủ khiến nhà họ Tô vào giai cấp trung lưu.

- Lão gia tử ở trên có ý muốn tôi trở về, tôi không ôm hết công về mình, nên tiến cử cậu, sao, có đi theo tôi không? Cậu cũng biết, nếu lần này không có tổng công ty trợ lực, Cty Công trình số 4 muốn hoàn thành quảng trường Tinh Hải phải mất thêm một năm nữa, dù vậy nền tảng quá mỏng, đám Lão Triệu nghỉ rồi, mèo lại hoàn mèo, chẳng làm được trò trống gì.

Tô Xán thì sững người, sau đó tim đập thình thịch như trống trận, "lên tỉnh", hai chữ này với y mà nói là ma lực cực lớn, ở nơi đó có cô gái mà y ngày đêm nhớ mong.

Tô Lý Thành hơi cau mày nhìn vợ, Tằng Kha cũng lộ vẻ khó xử, nhưng Đông Kiến Quân quá nhiệt tình, không biết phải nói ra sao.

Tô Lý Thành từ khi xuất ngũ liền làm ở Cty Công trình số 4, cùng nó trải qua thời hoàng kim, cùng nó đi xuống, rồi dốc lòng vực dậy, mười mấy năm gắn bó với công ty, từ lúc chưa sinh con tới giờ Tô Xán đã lớn, cả quá trình thành gia lập nghiệp , đâu dễ dứt bỏ như thế.

- Tôi biết cậu phấn đấu nửa đời người vì cái công ty này, tình cảm sâu nặng, nhưng con người luôn phải vươn lên nơi cao phải không? Tô Xán thành tích tốt như thế, tiềm lực lớn như vậy, cậu tới Dung Thành, cháu nó cũng có cơ hội phát triển tốt hơn, cùng là trường trọng điểm quốc gia, song Nhất Trung

sao so được với Nhị Thập Nhất Trung, tôi có người thân làm chiêu sinh trong đó, chỉ cần tôi đánh tiếng một cái, chuyển trường không phiền toái gì.

- Cậu suy nghĩ kỹ đi, con người luôn phải nghĩ về lâu về dài, cậu đương nhiên chuyển đi hay không không phải vấn đề lớn, cậu đã bốn mươi, làm mười mấy năm nữa là nghỉ hưu, lương bổng đãi ngộ thế là ổn. Nhưng Tô Xán cần được giáo dục tốt hơn, nói xa hơn sau này Tô Xán kết hôn, cháu cậu có cái hộ khẩu Dung Thành, khởi bước sẽ cao hơn.

- Tôi phải về đây, thời gian còn dài, hai người suy nghĩ kỹ đi.

Đông Kiến Quân đứng dậy, xoa đầu Tô Xán:

- Quan trọng là cháu phải học tập thật tốt, đừng phụ lòng cha mẹ.

Cuộc sống quả thực đầy rẫy bất ngờ, trước kia Tô Xán thấy Đông Kiến Quân không đủ tư chất lãnh đạo, còn toan tính muốn cha mình thay thế Đông Kiến Quân, dẫn công ty số 4 tham gia thị trường địa ốc sắp lên cơn sốt, người ta lại nghĩ cho y như vậy, thật là xấu hổ không biết giấu mặt vào đâu nữa.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 94: Bắt được rồi (1)

Khu biệt thự công viên rừng Mục Mã Sơn, phía trước là một mảnh rừng, bên trong dọn ra vùng đất trống làm sân bóng rổ, tiếp đó là sân tennis, rồi tới quần thể biệt thự.

Tô Xán đứng trên dốc rìa sân bóng rổ, xuyên qua rừng cây, dùng ống nhòm Bushnell theo dõi biệt thự.

Vị trí này được ông trời ưu đãi, ẩn trong rừng, từ đây dùng ống nhòm quan sát, có thể theo dõi một số tình huống trong biệt thự ba tầng, cái ghế sô pha trong phòng khách so với mấy ngày trước Tô Xán tới đây đã chuyển chỗ, vậy biệt thự có người tới rồi.

Tô Xán bỏ ống nhòm xuống, mở ba lô leo núi ra, lấy một ít lương khô và nước, giải quyết cái dạ dày đang biểu tình, bọn ve rảnh việc vẫn kêu râm ran không ngớt bên tai, mặt trời xuyên qua tán lá dày, chiếu xuống đất chỉ còn một hai đốm sáng, chẳng còn tí nhiệt lượng nào.

Đây không phải là lần thứ hai Tô Xán tới đây nữa, thời gian qua Tô Xán thường xuyên tới khu biệt thự này, tìm kiếm trong đống bụi cây được chỗ quan sát tốt như thế.

Tô Xán tổng cổng mới thấy 4,5 người xuất hiện khu này, y đều tránh mặt, cánh cổng biệt thự của Lưu Thành cũng đóng chặt, sau lần đầu thắng lợi, Tô Xán liên tục một tháng liền mơ tới chỗ này, thi thoảng còn bật dậy nửa đêm, trong đầu toàn hình ảnh ao nước kia, chỉ muốn cởi quần áo, nhảy xuống nước, vét hết số tiền tham ô kia lên.

Kích động đó làm Tô Xán có một khoảng thời gian mất ngủ, y cảm thụ được sức mạnh tiền bạc lớn cỡ nào.

Lắm lúc y còn sinh ra khao khát muốn lấy hết số tiền đi, sau đó trở lại đây chỉ để nhìn mặt Lưu Thành khi phát hiện dưới cái ao chỉ có mấy con cá nhỏ sẽ thế nào, đại khái đây là thứ người ta gọi là tâm lý tội phạm, hung thủ luôn quay lại hiện trường.

Rất may cái bút của Đường Vũ mà Tô Xán luôn gài trước ngực nhắc nhở y mục đích của mình là gì, mới áp được suy nghĩ đáng sợ đó xuống.

Tô Xán xuống ao mò thêm bao bao tiền nữa, y quyết định đây là lần cuối cùng.

Trong ao có tầm 7 -8 triệu, bị y lấy 2 lần, hẳn còn 4 - 5 triệu, chừng đó là đủ cấu thành tội chứng của Lưu Thành rồi.

Chỉ là Tô Xán tới đây mấy lần mà chưa thấy bất kỳ ai ở biệt thự này, Tô Xán không hề mất kiên nhẫn, y có mang sách theo, đọc sách giữa thiên nhiên sơn thanh thủy tú thế này cũng là sự hưởng thụ, nếu có mỹ nhân ở bên, nhất là cô gái biết chăm sóc người khác như Vương Thanh, chắc y cắm trại luôn ở đây không về nữa.

Đỉnh đầu có một cái ổ chim, thi thoảng lại "phẹt" một bãi xuống, đó là thứ khó chịu duy nhất.

Biệt thự nơi này đại bộ phận mang phong cách Tây Ban Nha, là biệt thự cỡ nhỏ, Tô Xán có mua một cuốn (Ngôn ngữ kiến trúc hậu hiện đại), vừa đọc sách vừa quan sát mặt tường, hành lang, hoa văn trang trí, mái ngói, thấy được rất nhiều thứ thú vị, hấp thụ kiến thức giờ đây thành một sở thích của Tô Xán, ở chuyện học hành coi như y đã đắc đạo, thực sự làm được chuyện "tìm thú vui trong sách vở".

Không biết nhà thiết kế quần thể biệt thự này là ai, chắc chắn phải có danh tiếng, ít nhất là ở tỉnh, vì mức đồ nghiêm khắc trong thiết kế không phải thứ

biệt thự khoe mẽ so sánh được, Tô Xán có thể nhìn ra tinh thần văn hóa trong những biệt thự này, năm xưa xây dựng nó đúng là kỳ công.

Người bình thường có lẽ ước mơ cả đời là sống trong biệt thự ở nơi phong cảnh nên thơ thế này, nhưng nực cười cái là khu biệt thự này vì quanh năm không có người ở mà sân vườn đầy cỏ dại, có lần Tô Xán nhìn thấy một thiếu phụ tắm nắng ngoài ban công một biệt thự, nhưng khuôn mặt xinh đẹp chỉ toàn u oán và cô đơn, chẳng có chút hưởng thụ nào, không biết là cô vợ trẻ bị chồng bỏ rơi hay tình nhân cả đời không thể hiện diện ngoài ánh sáng.

Chuyện chuyển lên Dung Thành qua thảo luận ở cuộc họp đại gia đình, cha đã đồng ý, mẹ cũng ủng hộ cha lên tổng công ty, mẹ không có tham vọng gì lớn, tới Dung Thành tiếp tục mở cửa hiệu kinh doanh là được rồi.

Tằng Toàn Minh với ánh mắt đầu tư đã nhắm vào địa ốc Dung Thành từ lâu, hiện ông đang vừa chơi cổ phiếu, vừa chuẩn bị vốn đầu tư vào địa ốc, ở Dung Thành đã mua một căn nhà cho Tằng Na. Phải nói nhãn quang của Tằng Toàn Minh rất tốt, giờ mua nhà, vừa chuẩn bị nơi yên tĩnh cho Tằng Na sắp học đại học, vừa có thể đầu tư lâu dài.

Chuyện này trong quỹ tích ban đầu không có, vì năm 1998, Tằng Toàn Minh thua lớn ở TTCK, tiếp đó sự nghiệp đi xuống, Tằng Na khi học đại học sống KTX trường, điều kiện không hề tốt.

Doãn Thục Anh cũng thuyết phục Tằng Kha cùng họ mua nhà ở Dung Thành, như thế cả nhà có thể chuyển tới ở cùng nhau.

Mở hiệu được một năm rồi, nhà Tô Xán có chút tích góp, nếu chuyển nhượng lại cửa hiệu, dùng số tiền này để mua nhà, mở hiệu trên Dung Thành cũng không lo thiếu. Mà Tằng Kha làm nghề này cũng rất có tự tin.

Có điều tất cả ít nhất phải đợi Quảng trường Tinh Hải hoàn thiện đã.

Tô Xán đã ăn no, gói ghém bánh, đóng nắp chai cho vào ba lô leo núi, chuẩn bị trở về thì nghe thấy tiếng bánh xe nghiến lên đường.

Vén tán lá, trên đường tới biệt thự xuất hiện một cái xe Accord màu đen, ba chiếc xe cánh sát, xe Acccord đi trước, ba cái xe cảnh sát theo sau, tới biệt thự.

Đây rồi, Tô Xán vội vàng lấy ống nhòm ra, tim đập cực nhanh, điều chỉnh vị trí thật kín, nhìn theo mấy chiếc xe.

Ba cái xe cảnh sát dừng lại ngoài cổng biệt thự, lái xe từ chiếc Accord nhảy ra, mở cổng, lái xe vào gara, từ ba cỗ xe cảnh sát đi xuống đều là nam tử mặc đồ tây màu đen, phân chia nhau ra đứng ở vị trí ngoài biệt thự, giống hệt đám XHĐ trong phim.

Một tên nhìn về con dốc nơi Tô Xán ẩn nấp, Tô Xán vội vàng cúi xuống, may mắn không bị phát hiện.

Lấy ba lô ra một cái máy ảnh, thứ này Tô Xán chuyên môn mua cửa hiệu máy ảnh, một chiếc Olympus U2, màu nhũ bạc, còn có tạo hình dợn sóng, thuộc hạng khá đắt rồi, so với cái máy ảnh kỹ thuật số hạng ba đời sau của Tô Xán thì quá thô sơ, được cái là thao tác dễ, hợp cho mấy người ngoài nghề như y, tuy giờ có máy kỹ thuật số rồi, nhưng ở Hạ Hải vẫn dùng máy chụp phim truyền thống, còn máy ảnh số còn quá mới mẻ.

Từ trong bãi đỗ xe có một trung niên nam tử mặc cảnh phục, Tô Xán xem tài liệu, không lạ gì người này nữa là Cận Đông Hải, cục trưởng cục công an thành phố, người kia còn quen hơn, đó là Lưu Thành, phó bí thư chính pháp ủy.

Đây là bức ảnh đầu tiên Tô Xán chộp được.

Lưu Thành và Cận Đông Hải vào biệt thự, ngồi xuống ghế sô pha.

- Chuyện bên kia Kim Huy ra sao rồi?

Tháng 7, cổng một hộp đêm tên Kim Huy của Hạ Hải xảy ra chuyện đánh nhau, làm ba người bị thương, cả ba đều là chủ mỏ, lắm tiền nhiều của, khi chơi bời ở Kim Huy khó tránh khỏi vênh váo. Nguyên nhân là do cô gái tiếp rượu, gái tiếp rượu ở Kim Huy tố chất khá cao, trong đó có một cô gái thuộc hàng tuyệt sắc, được ba người này nhìn trung, song bị khách phòng bên gọi đi, chuyện tranh giành thế này ở các hộp đêm, CLB vô số, nhưng trắng trợn gọi người đang tiếp khách khác thì không hợp tình hợp lý, ba người sôi máu sang phòng bên dọa dẫm.

Khách phòng bên nhường người, chuyện tưởng thế là xong, kết quả ba người kia vừa ra cửa hộp đêm, bị tấn công, trong đó một người vỡ xương khung mắt trái, một bị đánh nát đốt ngón tay, một thì xuất huyết não.

Kẻ hành hung bị cảnh sát bắt được, còn chửi bới cả cảnh sát, chuyện này gây ảnh hưởng lớn.

- Triệu Lập Quân không biết điều, tôi đánh tiếng bảo hắn thả người, hắn lôi lý do này nọ ra không thả! Sau đó tôi đích thân tới nói chuyện với đội trưởng đội hình sự, nên thả Trương Lạc rồi.

Lưu Thành biến sắc, giọng trầm xuống:

- Đầu cậu bị lừa đá rồi à, đi đánh tiếng với Triệu Lập Quân, hắn là người của Vương Bạc, xảy ra chuyện, cậu gánh thế nào?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 95: Bắt được rồi (2)

Cận Đông Hải vội nói:

- Bí thư cứ yên tâm, quan trọng là ở chỗ Trương Lạc, hắn biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói, bên dự thẩm đã được tôi sai người xử lý, dù thẩm vấn ra cũng chẳng thành vấn đề. Ba tên nhà quê được tôi sai Tiêu Cường đi dẫn mặt, bọn chúng vừa khóc vừa cầu xin, thách chúng cũng không dám nói gì, cũng không ai biết khi đó bí thư có mặt. Nực cười, ba thằng nhà quê có tí tiền dám vào phòng bao Cận Đông Hải này đòi người.

Lưu Thành hừ lạnh:

- Tôi có mặt lúc nào?

Cận Đông Hải sực tỉnh, rối rít gật đầu:

- Vâng, vâng, không có.

- Bảo Tiêu Cường thời gian này đừng làm mấy chuyện kia nữa.

- Chuyện này.

Cận Đông Hải do dự:

- Nơi đó một ngày kiếm cả trăm nghìn.

- Tiền là cái gì, xảy ra chuyện cậu còn mấy cái đầu để tiêu tiền?

Lưu Thành đột nhiên như nhận ra cái gì, ngẩng đầu nhìn qua kính, hướng về phía khu rừng trên con dốc.

Cận Đông Hải lập tức cảnh giác, hỏi nhỏ:

- Bí thư Lưu, sao thế?

Hắn và Lưu Thành đều xuất thân cảnh sát điều tra, ý thức điều tra và chống điều tra rất cao, Lưu Thành xưa nay cẩn thận, thỏ đào ba hang, biệt thự này rất ít người biết là của ông ta.

Lưu Thành thu hồi tầm mắt lại:

- Không có gì.

Vừa rồi ông ta thoáng thấy bóng người trên dốc, nhưng nhìn kỹ thì chỉ thấy cây cối.

Cận Đông Hải đi ra cửa, gọi hai nam tử mặc áo đen tới, chỉ lên phía sườn dốc:

- Đi kiểm tra.

Lưu Thành rất hài lòng với sự thận trọng của Cận Đông Hải, hai người tiếp tục thảo luận.

Không bao lâu sau hai người áo đen trở về, lắc đầu với Cận Đông Hải, ý bảo không có gì.

Thấy Cận Đông Hải và Lưu Thành vào trong biệt thự trò chuyện, Tô Xán thấy ở lại lãng phí thời gian, nên đứng dậy đeo ba lô men theo con đường nhỏ rời khu vực này.

Vậy là mọi chuyện diễn ra đúng theo quỹ tích ban đầu, khai đao với Lưu Thành không thể tùy tiện, dù sao thân phận ông ta không phải tầm thường, có thể ảnh hưởng tới cả một tỉnh, đời sau vì xã hội đen hoành hành dữ dội, vấn đề trật tự trị an xã hội quá nghiêm trọng, vấn đề của Lưu Thành mới dần dần lộ ra. Việc áp dụng hành động với Lưu Thành có vẻ bất ngờ, thực

ra thông qua hơn một năm dày công chuẩn bị, mỗi lần đả kích xã hội đen đều thu thập chứng cứ, chặt đứt chân tay của ông ta, dần dần siết lưới.

Về sau bị bắt, Lưu Thành bằng kinh nghiệm trong nghề phong phú, phủ nhận nhận hối lộ lớn, phân chia giới hạn với xã hội đen, càng không thừa nhận cưỡng hiếp rất nhiều phụ nữ. Tiếc rằng ông ta giảo hoạt tới mấy cũng vô ích, vợ Lưu Thành không chống cự nổi áp lực điều tra, khai ra vấn đề, Lưu Thành mới cúi đầu nhận tội.

Tô Xán can dự vào chuyện trọng đại thế này cần phải thận trọng, nếu để Lưu Thành biết được chút manh mối gì, với bối cảnh xã hội đen của ông ta, mình tuyệt đối không chịu được hậu quả.

Chính cục vùng tây nam rất bất ổn, nhưng chỉ bằng vào thế lực Lưu Thành đã có thể kéo đổ đại lão của Vương hệ sao? Tô Xán không tòng chính, nhưng đủ biết chi tiết bên trong nhất định rất phức tạp, dính líu không chỉ một mình Lưu Thành, mà cả phái hệ sau lưng.

Dù sao cũng không cần tìm hiểu kỹ, một tiểu thị dân như Tô Xán mà nói, đó là vấn đề bắn đại bác cũng chẳng dính dáng tới, huống hồ y giờ còn chưa phải là tiểu thị dân, chỉ là học sinh vừa học hết năm thứ nhất cao trung.

Không may cho Lưu Thành, thằng nhóc học sinh đó vì theo đuổi một cô gái mà nhắm vào ông ta, hoàn toàn không bận tâm việc làm của mình có thể đảo lộn chính cục cả vùng Tây Nam, ảnh hưởng vận mệnh vô số người.

Tháng tám, mùa thu bao phủ toàn bộ Hạ Hải, mùa hè chỉ còn là ký ức xa vời, Lưu Thành phóng xe như bay trên đường trở về biệt thự ở Mục Mã Sơn, đường núi có nhiều khúc cua gấp, song Lưu Thành không giảm tốc độ, ông ta thích khoái cảm kích thích nguy hiểm.

Trở về biệt thự, pha một ấm trà nóng, Lưu Thành xem TV, nghịch cái di động có trang bị camera do đứa con trai du học gửi cho.

Trời tối dần, trong ngoài biệt thự bật đèn, khung cảnh thêm phần trang nhã.

Lưu Thành đi dạo một vòng quanh biệt thự, quay trở vào bên trong, lấy ra hai cái túi bọc giấy dầu, buộc chặt bởi dây thừng, tới bên ao nước, vỗ vỗ bọc, nhìn quanh, ném hai cái bọc xuống nước, "ùm" nước bắn lên bờ.

Tiếng động này làm Lưu Thành cảm giác khoan khoái, mắt nhắm lại giang tay ra, như đón nhận thứ gì đó lắng đọng vào sinh mệnh của mình, hết ức phong phú.

Đứng bên ao nước một lúc, vầng mặt trời đỏ rực chìm xuống rặng núi xa, lúc này vẻ mặt Lưu Thành có vài phần siêu phàm thoát tục, giống cao thủ độc cô cầu bại trong hang động ẩn thế nào đó.

Ở trên con dốc đối diện, lá vàng lác đạc rụng xuống bụi cây phía dưới, có đứa con trai nấp trong bụi cây đó, tay còn cầm một cái máy ảnh, nhếch miệng cười đắc ý, lẩm bẩm:

- Bắt được rồi nhé.

Nếu như ai đó ngồi trực thăng trên cao nhìn xuống, sẽ phát hiện có một đứa con trai và một nam tử ở tư thế quỷ dị, giống như hai kiếm khách hẹn nhau đại chiến ba trăm hiệp.

Có điều lần này vị trung niên cao thủ tuyệt thế bị bị đánh lén một cách vô sỉ, nhưng cũng phải khen cho thiếu niên kia miệt mài mai phục ở đây suốt một tháng trời, bất kể mưa nắng.

Cuối cùng y đã có thứ mình muốn.

…….

Trung tuần tháng 8, tiệc mừng công của Tằng Na được tổ chức ở khách sạn Khải Lai, cô nhận được giấy trúng tuyển vào chuyên khoa khoang miệng

Đại học y khoa Tây Nam Dung Thành. Trường đại học trong nước không được xếp hạng ở bên ngoài, phương Tây không thừa nhận bằng cấp trường ĐH Trung Quốc, nhưng Đh y khoa Tây Nam là ngoại lệ, mỗi năm đều có học sinh Hong Kong, Macao thậm chí nước ngoài tới học, bệnh nhân khắp nơi trên thế giới, là đại học chuyên nghiệp duy nhất của Trung Quốc tiến vào trình độ thế giới, cũng có thể nói là ĐH Trung Quốc nổi tiếng nhất trên thế giới.

Có thể tưởng tượng được Tằng Na đỗ vào chuyên khoa răng miệng hàng đầu Châu Á này với đại gia đình Tô Xán mà nói là chuyện chấn động tới mức nào.

Tằng Kha, Tô Lý Thành chỉ biết tên trường học này mà không biết nó ghê gớm thế nào, nhờ Tằng Toàn Minh giới thiệu mới hiểu.

Quỹ tích thực sự thì Tằng Na thành tích nổi bật, muốn báo danh vào khoa răng miệng Đh y Tây Nam, điểm thi chung của ĐH Y Tây Nam không cao, muốn vào không khó, chỉ khoa răng miệng là cao quá mức, Tằng Na vì không đủ tự tin nên đăng ký nguyện vọng vào trường khác, không ngờ thi xong điểm còn qua điểm chuẩn, thế là bỏ lỡ trường học ao ước của mình.

Đó là nỗi đau duy nhất trong lòng Tằng Na sau này, tốt nghiệp nghiên cứu sinh cũng không vào được bệnh viện chính quy trên tỉnh, đành vào trung tâm kiểm tra sức khỏe của quân y viện, công việc nhẹ nhõm song không phải mộng tưởng của cô.

Nhưng hiện giờ do Tằng Toàn Minh thăng tiến thuận lợi, lại thêm bị thành tích học tập của Tô Xán kích thích, Tằng Na điền nguyện vọng vào Đh y khoa, kết quả đỗ cao.

Tằng Toàn Minh bày mười mấy bàn tiệc, đại sảnh hoa lệ không khí náo nhiệt, Tằng Na mặc bộ váy đẹp đẽ, còn trang điểm, cùng mẹ đứng ở cửa đón khách. Tằng Viên huých tay Tô Xán một cái, thì thầm nói:

- Không ngờ chị cả lại xinh đẹp như thế.

Tô Xán khỏ đầu thằng em một cái, cái thằng đầu óc đen tối, suốt ngày nghĩ chuyện bậy bạ, song phải thừa nhận chị cả rất có nét, xương gò má cao, theo tướng học mà nói, sau này sẽ xỏ mũi chồng dắt đi. Tô Xán không cần biết tướng số, xét tính cách chị cả, khả năng này khỏi phải bàn.

Ngoại trừ nhân vật đầu não của hệ thống kiến thiết thành phố, còn có hệ thống ngân hàng, tài chính, giới địa ốc Hạ Hải, toàn là nhân vật có tên có tuổi.

Tằng Toàn Minh sửa được rất nhiều cái tính thối trước kia của phần tử trí thức, hiện trong uy nghiêm không thiếu phần ôn hòa, đối diện với lãnh đạo thành phố biết mỉm cười rồi, nói chuyện rất đúng mực, làm lãnh đạo cảm thấy sự thư thái đặc biệt, không khí rất tốt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 96: Ngày càng khó chống đỡ

Tăng Triệu Đinh cũng thuyền lên theo nước, với năng lực luồn lách của ông ta, có anh trai làm ở ủy ban kiến thiết, tất nhiên là ra thành tích, cứ nhìn cách ăn mặc của Tăng Viên gần là thấy, đồ trên người nó ít nhất 1.000 đồng.

Đi quanh chào hỏi một vòng, Tăng Triệu Đinh cười với Tăng Kha:

- Sau này Tô Xán đỗ đại học, em cũng đợi ăn bữa cơm như thế này.

- Tô Xán là cháu cậu, sao cậu không nói mời nó ăn cơm, giờ cậu khá lắm rồi, bữa cơm này đáng là gì.

Tăng Kha cười, bất kể sự nghiệp kiếm bao tiền, nhưng con cái học tập tốt, có đột phá mới là niềm vui lớn nhất.

Tăng Triệu Đinh và Tô Xán xưa nay luôn bất hòa, không tự nhiên lắm:

- Tô Xán đỗ đại học, em nhất định phải có món quà lớn, bữa cơm thôi mà, ngày nào mời cũng được.

- Chị, chúc mừng chị đi vào Đại học Y Tây Nam.

Một giọng nói êm tai từ truyền tới, Tăng Viên cực kỳ nhạy bén với thứ này, tức thì quay đầu sang nhìn, mắt rực sáng.

Trần Linh San bê một cái hộp thủy tinh trong có con ngựa đưa cho Tăng Na, cười rất ngọt.

- Cám ơn em.

Tăng Na nhận quà, nhìn Trần Linh San khắp lượt:

- Linh San, em thật xinh đẹp ... Chú Trần, dì, mời mọi người vào trong ngồi.

Trần Linh San hôm nay ăn mặc nếu so với khi ở trường học phải nói quá bình thường, một chiếc áo sơ mi thêu hoa màu trắng, quần vải màu đen mát mẻ, tóc cột đuôi ngựa, vài sợi tóc theo gió ngoài cửa sổ lung lay, rất thanh lịch. Vừa vặn cách ăn mặc này thể hiện sự khéo léo trong cách ứng xử của cô, vì hôm nay nhân vật chính là Tằng Na, cô không được ăn mặc nổi bật hơn.

Vợ chồng Trần Lập nói vài câu tốt đẹp, ba tháng trước sự nghiệp Trần Lập xuống đáy vực, công tay xảy ra vấn đề, rơi vào tình trạng nguy ngập, chuyện đầu tư của ông ta lại được quý nhân hỗ trợ, chuyển biến 180 độ.

Nếu là trước kia bữa tiệc nhà chủ nhiệm ủy ban kiến thiết thế này không phải đầu não bên trên thì là ông chủ địa ốc, làm gì tới lượt ông ta.

Như lần trước sinh nhật Trần Linh San, khách quan trọng nhất mà ông ta mời được chỉ là phó cục trưởng cục thương nghiệp, còn tới qua loa rồi đi, mà bây giờ có cả tư cách tham gia tiệc cục trưởng cục kiến thiết, chủ nhiệm ủy ban kiến thiết thành ủy, quan trọng hơn là đại tướng trong tay thị trưởng Hồng Tiểu Thiên. Trần Lập dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng, hiện trên bốn mươi bắt đầu tiến vào xã hội thượng lưu Hạ Hải, rất đáng kiêu ngạo.

Lúc này Trần Lập nhìn thấy người quen.

Bà Trần khẽ học chồng một cái, nhìn thấy nhà Tằng Kha cũng có mặt, trong đó có Tô Xán mặc áo sơ mi caro, rất chững chạc.

Trần Lập không thoải mái lắm, lần trước trên bữa tiệc sinh nhật con gái, thằng nhóc Tô Xán gây chuyện, làm bao nhiêu người nhìn vào, không cần nói cũng biết con gái mình và Tô Xán cùng cô gái khác có quan hệ ám muội, sau khi bữa tiệc kết thúc, bà Trần nổi giận một phen với chồng, song lại rất tiến bộ không tra hỏi Trần Linh San, hai vợ chồng mắt nhắm mắt mở cho qua, nhưng với Tô Xán, thực sự không có thiện cảm gì cả.

Bàn tiệc khác đều đã đầy chỗ, Tằng Na dẫn nhà Trần Linh San tới bàn nhà Tô Xán, gặp được người quen cũ Tằng Kha rất vui vẻ mời cả nhà Trần Lập ngồi.

- Cháu chào chú Trần, chào dì.

Tô Xán đứng dậy chào hỏi, trong trường hợp thế này vợ chồng Trần Lập tất nhiên giữ tư cách trưởng bối, đáp lại y.

Trần Linh San ngồi xuống bên Tô Xán, có hơi giận dỗi hỏi:

- Gần đây bạn bận lắm à?

Từ khi nghỉ hè tới giờ, bọn họ mất liên lạc, có một lần Tiết Dịch Dương được đám nữ sinh trong lớp rủ đi bơi, đây là cơ hội tuyệt hảo ngắm nhìn mỹ nữ, nhưng Tô Xán từ chối, phần lớn thời gian y theo dõi biệt thự kia, rảnh rỗi chút thì hỗ trợ Vương Thanh, đâu rảnh đi bơi.

- Không phải bận lắm, nhưng cửa hiệu trong nhà cần để ý một chút.

Tô Xán né tránh ánh mắt của mẹ, cười với Trần Linh San.

Xem ra kỳ nghỉ hè này của Trần Linh San rất phong phú, làn da vốn trắng nõn hiện giờ chuyển thành màu tiểu mạch, làm cô thiếu đi một phần non nớt, tăng thêm nhiều vị nữ nhân, rất động lòng người.

- Mình làm một thẻ huấn luyện bơi hè, nghe nói nữ sinh bơi lội rất tốt cho việc giảm mỡ, giữ gìn hình thể, mình vốn định rủ bạn đi cùng.

Trần Linh San nở nụ cười khiến bất kỳ trái tim đứa con trai nào cũng phải loạn nhịp:

- Thực sự đáng tiếc.

Tô Xán vờ không để ý tới ánh mắt mê người của cô, quay đầu đi:

- Ừ, thật tiếc quá.

- Không thể đi cùng với mình là hạnh phúc hay là bất hạnh?

Trần Linh San một lời hai ý:

Tô Xán hơi chột dạ, thầm nhủ đúng là "nữ thật bát biến", cô công chúa này càng ngày càng khiến người ta khó chống đỡ rồi.

Thấy con gái và Tô Xán nói cười thân mật, nhất là con gái mình lại là phía chủ động tấn công, vợ chồng Trần Lập tuy không biểu hiện gì, nhưng trong lòng rất không vui.

Ngồi cùng dãy bàn với bọn họ còn có mấy chủ nhiệm văn phòng cục kiến thiết, ủy ban kiến thiết, những người này thường ngày Trần Lập muốn mời ăn một bữa cũng không phải là dễ dàng, nên tỏ ra hết sức nhiệt tình, có hai vợ chồng họ khéo xã giao, nghiễm nhiên làm chủ bàn tiệc.

Bà Trần ngồi cạnh Tằng Kha, thấy Tằng Kha ít tham gia vào chuyện bọn họ, nghĩ trước kia Tằng Kha làm công chức ở công ty, gần đây theo chồng kể không biết kinh doanh gì mà phất lên rất nhanh, còn được một vị trí địa điểm chỉ định thành phố, lần này nhờ vả quan hệ mới chen được vào bữa tiệc lớn này, khó tránh khỏi không quen. Tránh Tằng Kha bị lạc lõng, nhiệt tình trò chuyện, hỏi thăm công việc gần đây, lúc rảnh rỗi làm gì, đánh mạt chược hay đi thẩm mỹ.

Trần Linh San thấy mẹ mình và Tằng Kha trò chuyện vui vẻ, lòng còn mừng thầm, cười càng thêm xinh đẹp.

Bà Trần vừa trò chuyện vừa để ý xung quanh, thấy chồng uống rượu cũng đã nhiều, thay chồng cầm chén rượu mới chủ nhiệm ban quy hoạch:

- Chủ nhiệm Triệu, em mời anh một chén, anh Trần nhà em gần đây đầu tư vào địa ốc, tiền bỏ vào đó hết rồi, song thẩm phê hạng mục hơi chậm, anh cũng biết đấy đầu tư hạng mục thế này không mau chóng xoay vòng vốn thế nào có sơ hở, mong chủ nhiệm Triệu nói đỡ cho.

Bà ta thay chồng lo quan hệ không ít, nên nói năng lưu loát.

Chủ nhiệm Triệu mắt đảo tròn, bà Trần là mỹ nhân, tuy giờ có tuổi song dung mạo càng thêm đằm thắm mặn mà, lại cực kỳ biết cách ăn mặc trang điểm, so với Trần Linh San giống hai chị em hơn là mẹ con. Nghe đồn Trần Lập đi tới ngày hôm nay nhờ dùng phu nhân "ngoại giao", trước đó ông ta uống kha khá rượu rồi, mặt đỏ gay, mắt tham lam nhìn eo ngực của bà Trần, giọng bông lơn:

- Hạng mục này không do tôi chính quản, không phải dễ, cần thương lượng thêm đã, quan trọng là xem biểu hiện bên các vị thế nào. Em gái, nghe nói tửu lượng cao lắm, mời rượu anh lần đầu thế nào cũng phải làm ba chén chứ.

Bà Trần hận ngứa răng ngứa lợi, lão háo sắc này không biết phân biệt trường hợp, mắt hau háu nhìn bà, làm bà cảm thấy như có kiến bò khắp người, song đã quen với ánh mắt đầy dục vọng của đám nam nhân nhìn mình, vẫn cười hết sức tự nhiên.

- Được, vậy em cạn ba chén trước.

Chén không phải là chén nhỏ, mà lày y thủy tinh cao cổ, to bằng hai ngón tay, uống liền ba chén phân lượng không nhỏ.

Bà Trần vừa định uống thì Tằng Kha giữ lấy tay, quay sang chủ nhiệm Triệu, cười nói:

- Chủ nhiệm Triệu, chị ấy là người tạn tốt của tôi, phụ nữ chúng tôi không uống được nhiều rượu như thế, một ly thôi được không?

- Không được, tự cô ta muốn uống ba ly mà, không được, không được! Phải uống, phải uống.

Chủ nhiệm Triệu sắc mặt khó coi:

- Cô ta không uống thì cô uống.

- Tiểu Tằng, không sao mà, để tôi uống.

Bà Trần cười khổ, dù biết Tằng Kha có ý tốt giúp mình, nhưng làm thế chẳng những hỏng việc của mình, còn liên lụy chính bản thân vào.

Tằng Kha hơi ngẩn ra, nói:

- Vậy tôi uống thay cô ấy.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 97: Xem biểu hiện

C

hủ nhiệm Triệu mặt sầm xuống, ông ta vốn muốn nhìn bộ dạng mỹ nhân say rượu, không ngờ Tằng Kha chen vào.

Mấy người xung quanh chửi thầm lão Triệu Thanh Sơn này lại bị rượu rồi, đó là em ruột của chủ nhiệm Tằng, song trong lòng không biết xuất phát từ tâm lý gì, lại không nói ra thân phận nhà Tằng Kha.

Lúc này Tô Xán nói vào, cố ý làm vài phần non nớt: - Cháu chỉ nghe nói nam nhân uống ba chén, phụ nữ uống một chén, làm gì có chuyện phụ nữ uống ba chén mà mình uống một chén chứ.

- Thôi khỏi uống nữa, mất hứng rồi. Triệu Thanh Sơn lạnh lùng nói: - Ăn đi, không uống nữa. Rồi úp chén xuống.

Vợ chồng Trần Lập thầm hô hỏng rồi, lòng như lửa đốt, Trần Linh San thấy, nhìn mẹ bị người ta bỡn cợt mà không làm được gì, lòng nhớ tới cảnh tượng mình nhìn thấy khi còn nhỏ, nước mắt đảo quanh sắp rơi xuống thì cảm thấy tay minh ở dưới bàn được Tô Xán nắm lấy.

Trần Linh San mím môi kìm nước mắt lại, lòng thầm hạ quyết tâm, sau này mình phải phấn đấu, quyết không để cha mẹ chịu nhục như vậy, quyết không sống như vậy.

Không khí xung quanh nhiệt liệt, mọi người không chú ý tới bàn này trầm xuống, cả nhà Tằng Toàn Minh tới bàn này mời rượu, Chủ nhiệm Triệu vừa rồi còn úp ngược ly trên bàn, không biết từ lúc nào đã rót đầy ly rồi, trong bàn này giọng ông ta lớn nhất: - Tằng Na xinh đẹp quá, sau này chú Triệu còn đợi uống rượu hỉ của cháu nữa đấy.

- Cám ơn chú Triệu. Tằng Na mặt thoáng hồng, thấy Tô Xán nâng chén rượu lên, mắng: - Sao em lại uống rượu? Bắt Tô Xán đổ rượu đi, thay bằng coca, còn không quên nói với Tằng Kha: - Cô, cô chiều nó quá, không được cho nó uống rượu trắng, rượu có hại cho não, giờ Tô Xán mới học cao nhất. Bệnh thuyết giáo của Tằng Na lại phát tác.

- Lúc nãy còn uống coca cơ mà, thằng nhóc này xểnh mắt ra là không được. Tằng Kha trừng mắt lên với Tô Xán, mới đầu rõ ràng là coca, không biết nhân lúc người lớn nói chuyện lén thay bằng rượu lúc nào.

Tằng Na còn nhéo tai Tô Xán: - Để chị nhìn thấy một lần nữa xem.

Nhìn Tô Xán vâng dạ ngoan như chim cun cút, Trần Linh San mím môi cười. Đợi nhà Tằng Toàn Minh đi nơi khác, mọi người ngồi xuống, mặt chủ nhiệm Triệu cực kỳ đặc sắc, hơi rượu bay quá nửa, nhìn bộ dạng thì cái nhà này và nhà cục trưởng Tằng là thân thích, vậy mà.

Đang định bỏ thể diện xuống nói vài câu thì ngoài cửa xôn xao, bí thư thành ủy Vương Bạc tới, tất cả bất ngờ.

Vương Bạc uống với Tằng Toàn Minh một chén, nói vài câu cổ vũ Tằng Viên. Ngồi ở bàn Tằng Kha là cán bộ cấp khoa, còn chưa đủ tư cách tới mời rượu bí thư thành ủy, không ngờ Vương Bạc lại đi về phía bọn họ.

Làm cả bàn cuống quít rọt rượu đứng dậy chờ đợi, lòng hết sức căng thẳng, đồng thời thắc mắc rốt cuộc Vương Bạc tới đây vì ai?

Vương Bạc tới cạnh Tô Xán: - Tô Xán, chú nghe Uy Uy kể bài diễn giảng của cháu ở trường rồi, rất đặc sắc. Rồi quay sang giơ chén rượu một vòng: - Mọi người cùng uống.

Vương Bạc chỉ uống một chén rượu rồi đi, song bàn Tô Xán mọi người còn chưa thể bình tĩnh lại.

Vợ chồng Trần Lập nhìn nhà Tô Xán càng kinh sợ, đó là bí thư thành ủy, người đứng đầu thành phố, nhân vật mà bọn họ không thể với tới được, vậy mà hôm nay tới đây chạm cốc với họ, kích động trong lòng đó không diễn tả nổi.

Thời gian trước chuyện Vương Bạc có vấn đề truyền bá xôn xao, cả tổ điều tra tỉnh đã xuống, nhưng người ta vẫn đứng vững vàng, bối cảnh phải lớn cỡ nào.

Có người dù bon chen cả đời cũng chẳng thể một lần chạm cốc với bí thư thành ủy, thời hoàng kim của công ty mậu dịch cũng chỉ có quan hệ thân thiết với một vị phó thị trưởng thôi.

Ở đây toàn người giỏi nghe lời đoán ý, từ ngữ khí của Vương Bạc, ai cũng nhìn ra quan hệ giữa Tô Xán và Vương Bạc tuyệt đối không phải tầm thường, một học sinh cao trung chẳng thể nào được bí thư thành ủy coi trọng, vậy khả năng duy nhất là nhà Tô Xán có quan hệ không đơn giản.

Tâm lý con người rất phức tạp, vợ chồng Trần Lập vất vả gây dựng mối quan hệ khắp nơi, vì một vị chủ nhiệm như họ Triệu mà nén giận lấy lòng, nhưng với Tằng Kha có thể có bối cảnh cao hơn nữa, hai nhà lại vốn quen nhau từ trước, vừa rồi nói chuyện rất vui vẻ, bây giờ lại trở thành đôi phần khách khí ứng phó.

Chủ nhiệm Triệu thì toát mồ hôi lạnh, giờ không còn chút hơi rượu nào trong người nữa, cực kỳ bất mãn với đám người xung quanh không nhắc mình, giờ đắc tội với người ta rồi.

Lúc nãy còn nghĩ tới thể diện, giờ thể diện gì cũng vứt hết đi rồi, lấy ba ly rượu rót đầy, cầm một cái lên nói với Tằng Kha và bà Trần: - Em gái, lúc náy tôi quá chén hồ đồ, đừng để trong lòng, giờ xin bồi tội! Không, không cần uống, để tôi.

Nói xong liên tục uống liền ba ly rượu, rồi quay sang Trần Lập: - Giám đốc Trần, hạng mục của các anh có phải là mảnh đất khu Hà Đông?

Xã hội này là thế, Trần Lập thấy quen rồi, chẳng hơi đâu mà đi tính toán với ông ta: - Vâng, đúng thế.

- Ài, xem đầu óc tôi này, bị rượu hại rồi. Triệu Thanh Sơn vỗ đầu, nói dối không chớp mắt: - Tôi lại cứ tưởng là hạng mục khác, nhầm lẫn, nhầm lẫn, tôi xem báo cáo hạng mục đó rồi, tư liệu các anh cung cấp rất đầy đủ, có vài vấn đề đấy, song không ảnh hưởng thao tác cụ thể.

Biết thái độ Triệu Thanh Sơn thay đổi là nhờ nhà Tằng Kha, còn nhà mình vẫn phải nhờ vả người ta, không thể để người ta quá mất mặt sau này khó ăn nói, bà Trần nói: - Vậy thế này, đợi mai anh Trần mời chủ nhiệm Triệu một bữa, mong được chủ nhiệm Triệu chỉ bảo hoàn thiện cho những thiếu xót.

- Không vấn đề, không vấn đề, chỉ là thiếu xót nhỏ, sẽ qua thẩm tra thôi.

Tiếp theo đó không khí tốt lên nhiều, toàn là người từng trải cả, chuyện vừa nãy ai cũng coi như chưa hề xảy ra.

Tô Xán và Trần Linh San không ai quản, trốn vào góc đại sảnh ngồi trò chuyện.

- Thi cuối kỳ thế nào? Trần Linh San dùng ống hút nước chanh, hai chân khép lại dáng vẻ, cực kỳ thục nữ, lúc nãy Tô Xán nắm tay cô, làm cả hai đều lúng túng, nhất thời không biết nói gì.

- Bình thường thôi, không lên không xuống. Tô Xán cũng tương tự, thành tích thì trước khi nghỉ hè đã công bố rồi, vẫn hỏi như thật: - Còn bạn?

- Mình à? Vẫn thứ hai mươi, cố gắng rồi mà chẳng tiến thế nào, thật là nản. Trần Linh San thở dài:

- Thong thả thôi, thời gian còn nhiều, xe tới trước núi tự nhiên có đường mà.

Trần Linh San ngoẹo đầu nhìn Tô Xán, mắt chớp chớp, con ngươi lóng lánh như bảo thạch, lẩm bẩm: - Thời gian còn rất nhiều sao?

- Hả?

- Không có gì! Trần Linh San cười, kỳ nghỉ hè này Tô Xán gần như mất tích, Trần Linh San lại tham gia rất nhiều cuộc tụ hội giữa các nhóm bạn học.

Trong những buổi tụ hội này mọi người bàn tán chuyện xảy ra trong trường học kỳ qua, trong đó chuyện yêu đương luôn là chủ đề vĩnh hằng của thiếu nam thiếu nữ tuổi mộng mơ, tuy Tô Xán và Đường Vũ là một đôi đình đám ai cũng biết, song đại đa số cho rằng Trần Linh San và Tô Xán mới là xứng đôi nhất.

Loại tâm lý này khó nói rõ được, nếu như nói Đường Vũ và Tô Xán cùng nhau, trong lòng nhiều người chua chua, còn mang theo sự ghen ghét. Nhưng đổi lại là Tô Xán và Trần Linh San, mọi người không khó chịu gì, lại còn có chút mong đợi.

Đại khái là vì Trần Linh San khiến vô số người theo đuổi gục ngã thất bại, cô như con thiên nga trắng ngẩng đầu đi qua đám đông ngưỡng mộ, Tô Xán chinh phục được cô, xem như báo thù cho cá nam đồng bào, thuộc về suy nghĩ quá khích. Còn Đường Vũ lạnh lùng xa cách, như nữ thần cao vời, làm người ta không dám có dũng khí theo đuổi, vì chưa tiến tới, chưa bị từ chối, cho nên thấy Tô Xán đánh một trận là thắng làm bọ họ không cam lòng.

Người khác cho rằng Đường Vũ đi rồi, Trần Linh San và Tô Xán thế nào cũng "tình cũ không rủ mà tới", thành đôi là chuyện đương nhiên. Nhưng Trần Linh San biết bọn họ bề ngoài nói cười, song vẫn ở trong thời kỳ chiến

tranh lạnh, lần cãi nhau đó liên quan tới vấn đề tự tôn và nguyên tắc, cả hai đều có bóng mà trong lòng, trừ bỏ nó không phải dễ, quan trọng nhất nếu là bạn bè thông thường, điều này vốn không đáng để trong lòng, nhưng cả hai đều có tình cảm với nhau, nên khúc mắc mới khó cởi bỏ.

Như lúc này đây, nói vài câu, hai người bắt đầu im lặng, cứ khi nào bọn họ ở gần nhau, chuyện lần đó bất giác hiện lên, chắn giữa.

Trần Linh San thích Tô Xán, rất thích, Tô Xán rất quan tâm tới mình, chỉ cần mình có chuyện, y sẽ lập tức đứng ra, cô biết điều đó, song khoảng cách vẫn là khoảng cách.

- Chuyện trước kia vẫn còn giận à? Tô Xán nhẹ nhàng hỏi:

Tim Trần Linh San đập thịch một cái, cô biết Tô Xán bề ngoài hờ hững, nhưng có sự ương nghạnh tận xương tủy, Tô Xán lại chịu hạ mình sao, đây là lần đầu tiên: - Bạn nói xem.

- Tuy mình biết bạn rất hẹp hòi, nhưng không ngờ bạn hẹp hòi như thế. Biết mình không nên cợt nhả với Trần Linh San, Tô Xán không kìm được mình.

Chuyện lúc nãy xảy ra ở bàn ăn làm Tô Xán hiểu rõ hơn về Trần Linh San, biết hôm đó thực sự làm cô tổn thương lớn rồi.

- Mình hẹp hòi bao giờ, bạn chẳng có chút thành ý nào. Trần Linh San hừ một tiếng, hiển nhiên bất mãn với đánh giá của Tô Xán.

- Được rồi! Tô Xán giơ tay lên cười khì: - Mình xin lỗi lần nữa, như vậy đã đủ thành ý chưa?

Trần Linh San quay đầu sang bên, môi giảu lên "không thèm!", cái mặt không nghiêm túc trông thấy ghét, nhớ lại chuyện hôm đó, lòng rất tủi thân.

- Được được. Trần Linh San giận rồi, Tô Xán không dám triêu nữa: - Vậy phải làm sao bạn mới chấp nhận lời xin lỗi của mình đây?

Trần Linh San quay đầu lại, đôi mắt to chăm chú nhìn y: - Năm sau xem biểu hiện của bạn thế nào.

Chính câu nói này khi đó của Tô Xán làm tổn thương tự tôn của cô nghiêm trọng.

Nha đầu này được nước lấn tới nữa, Tô Xán trịnh trọng nói: - Trần Linh San tiểu thư.

- Hả?

Tô Xán cố nín cười chỉ cửa sổ phòng ăn: - Đột nhiên sao tôi muốn ném cô ra khỏi chỗ này thế chứ.

Tiếp đó Trần Linh San giận dỗi vũng nằm đấm cho Tô Xán một trận.

Không cần đợi tới năm sau, vô hình trung rất nhiều thứ đã quay về.

***

Hết hàng dự trữ, từ giờ đến cuối truyện sẽ là tốc độ ngày 5 chương, thi thoảng bí ý tưởng sẽ có nghỉ phép

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 98: Phong thủy không hợp

Tối đó cả nhà Trần Linh San về tới nhà, tâm tình Trần Linh San rất tốt, ngâm nga khúc hát không tên, vừa đi vừa nhún nhảy trở về phòng.

Nằm trên giường mãi không ngủ được, bà Trần ngồi dậy bật đèn lay chồng dậy, nói: - Em thấy chúng ta phải nghiêm túc nhìn nhận quan hệ giữa Linh San và Tô Xán rồi.

Trần Lập đang ngủ ngon, đáp lời vợ hết sức miễn cưỡng: - Em lo xa quá không, giờ chúng nó mới học cao trung thôi, kệ chúng nó đi.

- Lão Hạ rất vừa ý Linh San nhà mình, muốn nó làm con dâu đấy, bóng gió nói với em mấy lần rồi.

Trần Lập thấy rất phiền phức, Lão Hạ là nhà đầu tư lớn nhất của ông ta, cũng là thành viên BQT có tiếng nói lớn nhất trong công ty, ông ta tất nhiên không muốn con gái vì chuyện làm ăn của mình mà phải hi sinh gì song không thể ngó lơ lời người ta.

- Trong lúc nhà ta khó khăn, Lão Hạ là người duy nhất đưa tay ra giúp đỡ, xã hội này, người như Lão Hạ đã tuyệt tích rồi. Bà Trần vừa hồi tưởng vừa nói: - Tiêu Vũ là đứa tốt tính, từ nhỏ lại thân thiết với Linh San, hai đứa nó tới với nhau, em cũng không ý kiến gì. Nhà Lão Hạ và nhà chúng ta tính khí tương đông, sau này thành thông gia, quan hệ rất hòa hợp, Linh San có nhà chồng tốt, em mới yên tâm. Em thấy Tô Xán là đứa quá già dặn, thiếu niên trưởng thành sớm không phải là chuyện hay ho gì, cuộc sống phải trải qua đủ giai đoạn, thủa nhỏ ngây thơ, thiếu niên bồng bột, thanh niên dần chững trạc mới tốt, đốt cháy giai đoạn thế nào cũng có khiếm khuyết về tính cách. Nghe nói thành tích của nó ở trường rất tốt, trong nhà coi như có gia thế có tiền bạc rồi, lại quen cả bí thư thành ủy, bề ngoài nó càng tỏ ra điềm đạm,

bên trong càng kiêu ngao. Tính khí Linh San anh còn lạ gì, hai đứa nó ở gần nhau chắc chắn thế nào cũng có xung đột, đau lòng lại là con mình, Linh San nên chọn đứa hiền lành nhường nhịn nó như Tiêu Vũ mới tốt ... Nói tới đó Bà Trần thương tâm, giọng mang theo tiếng khóc: - Anh nói chuyện với Linh San đi, em nói nó không nghe.

Trần Lập ôm vợ vào lòng, an ủi: - Chuyện qua lâu rồi, em đừng để trong lòng nữa, Linh San là đứa rất hiểu chuyện, nó không giận em đâu. Nghĩ thấy vợ nói cũng đúng, trầm ngâm một lúc rồi nói thêm: - Anh tính thế này, anh sẽ nói chuyện với Linh San tìm hiểu tình cảm của con với Tô Xán tới mức nào, còn em khuyến khích Tiêu Vũ thể hiện một chút với Linh San nhà mình, dù sao chuyện bọn nhỏ để chúng tự giải quyết với nhau đi, người lớn chúng ta cứng rắn xen vào chỉ làm chúng phản ứng ngược.

Hôm đó Tô Xán ở nhà ôm cuốn (Trần ai lạc định) chưa xem hết, đời sau khi cuốn tiểu thuyết này bán chạy, Tô Xán cũng mua một cuốn, chỉ là vì công việc quá bận rộn nên quên đọc, vứt đâu cũng không nhớ. Cuốn tiểu thuyết bản in năm 1998 này trước đó nằm im lìm trên giá sách, bìa kiểu cũ, còn phủ một lớp bụi, thực sự không nhìn ra tương lai được giải thưởng văn học Mao Thuẫn.

Nhìn thấy cuốn sách này đã khơi lên hồi ức cực kỳ xa xôi của Tô Xán, đang xem tới say xưa thì điện thoại phá đám, nhấc lên nghe thấy cái giọng ông ổng của Tiết Dịch Dương: - Cuối cùng cũng tóm được mày, gần đây mày như bóng ma, buối tối tụ tập ở KTV Đỉnh Thịnh, mọi người đều bảo tao phải kéo mày đi, mày đừng chạy đấy, ăn cơm xong tao tới tìm.

- Tao không đi, chỗ đó có ma. Tô Xán hai lần tới KTV Đỉnh Thịnh, lần nào cũng có chuyện, chắc chỗ đó không hợp phong thủy với mình, vả lại cũng không có tâm trạng, từ khi Đường Vũ đi, Tô Xán ngày càng trầm tính.

- 8 giờ tao qua, mày trốn nữa tao giết. Tiết Dịch Dương nói xong cúp máy cái rụp không cho Tô Xán kịp nói gì thêm.

Tô Xán nhún vai tiếp tục đọc sách.

Đúng 8 giờ tối Tiết Dịch Dương tới gõ cửa, dứt khoát kéo Tô Xán đi, Tằng Kha nghe nói hai đứa đi hát karaoke, chỉ nói về sớm chút, còn hỏi Tô Xán đủ tiền không, đi lấy ví định đưa y.

- Xem đầu óc của mẹ kia, đã hai tuần rồi không đưa tiền tiêu vặt cho con, cầm lấy 300, thật đúng là, lớn thế này rồi không biết gì cả, trên người không có chút tiền để bạn gái nó cười cho, con trai phải ga lăng một chút, đây, cất đi.

Thấy mẹ ép mình cho tiền vào túi, Tô Xán dở khóc dở cười, trong cái tủ khóa chặt dưới gầm giường, y còn đống tiền, chỉ buồn không biết làm sao tiêu đi được đây, mẹ còn nhét thêm tiền cho y, nghĩ cũng buồn cười, bây giờ Tô Xán nhìn thấy tiền là hơi sờ sợ.

Cho nên tủ phải khóa thật chặt, tủ đó vốn đựng sách cũ, giờ sách lấy hết ra, cho tiền vào, sau đó dùng cái khóa mới mua khóa lại. Thực ra chẳng cần khóa, cha mẹ y tôn trọng riêng tư của y, không kiểm tra đồ đạc như thới sơ trung nữa, kiếp trước kiếp này đều thế. Có vào phòng dọn dẹp thấy tủ sách của y cũng chẳng đụng vào, song nếu cái tủ mà khóa kỹ càng, biết đâu lại tò mò, biết vậy, song Tô Xán vẫn khóa, trong lòng yên tâm là chủ yếu, cái khóa chẳng có tác dụng.

Tô Xán đang vắt óc nghĩ cách di chuyển số tiền này đi từng chút, từng chút một, để ở nhà không an toàn, tốt nhất là cho vào ngân hàng, song tránh nghi ngờ, cần làm tốt sổ sách, hợp thức hóa, tranh thủ nửa năm hoặc một năm rửa sạch nguồn gốc của nó.

Tiết Dịch Dương kéo Tô Xán ra khỏi cửa, nhìn Tô Xán từ chối tiền tiêu vặt chỉ muốn cho y một đấm, mình và Lưu Duệ chỉ chê ít, chưa bao giờ chê nhiều.

Không hổ danh vua tin tức, trên đường đi Tiết Dịch Dương phổ biến cho Tô Xán đẳng cấp tiền tiêu vặt ở Nhất Trung, phần đông nữ sinh có tiền tiêu vặt nhiều hơn nam sinh.

Ví như Lý Lộ Mai mỗi tháng có khoảng hơn 300, Trần Linh San mỗi tháng 600 bằng cả tháng lương công chức, còn phía nam sinh 400 đồng một tháng đã là cao nhất rồi.

Lấy bản thân làm vì dụ, một tuần Tiết Dịch Dương có 30 đồng, một tháng tối đa 150 đồng, Lưu Duệ cũng chừng đó. Trước kia Tô Xán ít tiền tiêu vặt nhất, một tuần được tròn 10 đồng không cũng là vấn đề.

Trời mới biết cái thằng này đi tìm hiểu tin tức này làm gì, Tô Xán thấy nên gọi hắn là vua bới rác mới đúng.

- Nhiều tiền như thế, mày trả tiền xe đi. Tiết Dịch Dương không chút khách sáo nói, bằng vào quan hệ thân thiết giữa hai bên, thực sự không cần so đo chuyện này: - Bọn họ bắt đầu rồi, tao với mày đến muộn đấy.

Bắt xe tới tận cổng KTV Đỉnh Thịnh, vào trong báo số phòng, nghe phục vụ nói là phòng bao lớn, Tiết Dịch Dương ngạc nhiên: - Bao nhiêu người mà thuê cái phòng này?

Hai người được phụ vụ dẫn lên tầng hai, trước cửa phòng có mấy nam sinh, xúm quanh một nam sinh rất điển trai, tay cầm bó hoa hồng, vẻ mặt hưng phấn. Tô Xán nhìn hắn quen mắt lắm, hình như là lớp số bảy, tên thì không nhớ.

- Hạ Tiêu Vũ. Tiết Dịch Dương giới thiệu cho Tô Xán: - Mày gặp rồi đấy, ở tiệc sinh nhật của Linh San, còn khoe biết hết yêu ghét của cô ấy. Thằng này không có gì nổi bật, song hiểu tâm lý con gái, rất được nữ sinh yêu mến, chọc vào nó là đám con gái lớp ấy điên lên ngay.

Tô Xán gật đầu, nhìn bề ngoài Hạ Tiêu Vũ đủ biết rồi, người tầm thước, rất thanh thoát, có vẻ đẹp của mỹ nam phim truyền hình Hàn Quốc, đúng là thuộc loại hình khiến tiểu nữ sinh chết mê chết mệt.

Đám con trai xung quanh đang nói gì đó cổ vũ Hạ Tri Vũ, Tiết Dịch Dương kéo một tên ra hỏi: - Trương Đào, bọn mày ở ngoài đây làm cái trò gì thế?

Mấy nam sinh quay sang, có người nhìn thấy Tô Xán, vẻ mặt liền trở nên rất kỳ quái. Trương Đào nhỏ giọng nói với Tiết Dịch Dương: - Xuỵt, sắp có chuyện lớn xảy ra, lát nữa mày sẽ biết.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 99: Bày tỏ

H

ạ Tiêu Vũ cũng nhìn thấy Tô Xán, khẽ mỉm cười gật đầu với y, rất lịch sự chừng mực, bọn họ không quen nhau, nhưng gặp qua nhiều lần. Tô Xán giờ mới nhớ ra đây là người hay đi với Trần Linh San, ánh mắt nhìn vào bó hoa hồng hắn đang ôm, hoa đỏ rực, cành cắt hết gai, bó hoa lớn thế này phải tới 50 bông, rất có sức chấn động, lờ mờ đoán ra được điều gì, lòng Tô Xán có linh cảm không tốt, dạ dày cồn cào hết sức khó chịu.

Cửa phòng mở ra, tiếng ca sôi động truyền tới tai mọi người, sau đó có người rút phích cắm, ngưng bặt, nữ sinh đang cầm micro tức giận: - Sao thế, ai rút phích cắm.

Mấy cái ghế sô pha dài trong phòng bao ngồi đầy người, đa phần là học sinh năm thứ nhất, có mười mấy nữ sinh, đa phần mặc váy ngắn, áo thun ba lỗ bó người, khoe cơ thể thiếu nữ đầy sức sống, một số còn trang điểm.

Tiếp đó Hạ Tiêu Vũ ôm bó hoa đi vào, mọi người tức thì đoán ra được chuyện gì, lập tức vỗ tay reo hò.

Ánh mắt Hạ Tiêu Vũ hướng thẳng vào Trần Linh San, người ngồi xung quanh biết y tránh cả ra, để lại một mình Trần Linh San sửng sốt nhìn Hạ Tiêu Vũ đi tới trước mặt mình: - Tiêu Vũ, làm gì thế?

Hạ Tiêu Vũ hơi căng thẳng, làm động tác chào kiểu quý tộc phương tây rất điệu nghệ, tay đưa bó hoa ra, nói: - Tặng bạn.

Trần Linh San hết sức bất ngờ, dưới ánh đèn màu đôi mắt xinh đẹp chớp liên hồi, không biết phải có phản ứng thế nào.

- Nhận đi, nhận đi, nhận đi. Xung quanh vỗ tay hò reo, có mấy người đi đầu bắt nhịp nên tiếng hô rất chỉnh tề, khí thế mười phần.

Có nữ sinh bật khóc, cảnh này thực sự quá lãng mạn, được chàng trai tặng hoa như thế, có chết cũng không tiếc nuối gì nữa.

- Linh San, mình chú ý tới bạn từ rất lâu rồi, mình không muốn chỉ làm bạn thân của bạn nữa, từ nay mình quyết định sống thật với lòng mình, làm bạn gái của mình nhé? Hạ Tiêu Vũ tay hơi run run, nhưng giọng nói rất chắc chắn, tình cảm, không ai có thể nghi ngờ sự chân thành của hắn.

Trần Linh San chưa bao giờ nghĩ tới chuyện này, nói thực trong lòng cô nhiều lúc coi Hạ Tiêu Vũ như Lý Lộ Mai là người bạn tâm giao có thể chia sẻ vui buồn, chứ không phải bạn trai bạn gái.

- Đồng ý, đồng ý, đồng ý! Đám đông lại lần nữa nhao nhao, đám học sinh lớp số 5 lui sang một bên, bàng quan nhìn cảnh trước mắt.

- Xin lỗi, Tiêu Vũ, mình luôn coi bạn là người bạn, chưa bao giờ nhìn bạn theo cách này. Trần Linh San khẽ lắc đầu, rất khó xử:

Đám đông đang hò hét trầm hỏng xuống, lại một bi kịch nữa xảy ra sao?

- Đương nhiên, mình biết như thế là quá gấp gáp, mình chỉ muốn thể hiện tình cảm của bản thân thôi. Hạ Tiêu Vũ rất hiểu Trần Linh San, kết quả này không ngoài dự đoán của hắn, nên vẫn trấn tĩnh, giọng mang vẻ tội nghiệp:
- Có điều bó hoa này chẳng lẽ vứt vào thùng rác, bạn nhận nó chứ, được không?

- Cám ơn bó hoa của bạn. Trường hợp thế này Trần Linh San sao có thể làm bạn mình bẽ mặt được, hai tay đưa ra ôm bó hoa lớn vào lòng, xung quanh bùng lên tiếng reo hò vang rội.

Nhìn qua những cành hoa, có thể Trần Linh San khẽ run lên, ở phía đối diện, dưới ánh đèn như ẩn như hiện, cô nhìn thấy Tô Xán đứng nhìn mình.

Chàng trai đó lặng lẽ đứng im, không nói gì, dùng phương thức cố hữu của mình, quan sát hết thảy mọi chuyện xảy ra bên này.

Lúc đầu Hạ Tiêu Vũ ôm hoa đi tới trước mặt Trần Linh San, Tô Xán nhớ lại lời Tăng Na nói, con gái không thích chuyện này, lòng có chút mong đợi Hạ Tiêu Vũ bị mất mặt, song giây phút Trần Linh San ôm lấy bó hoa, Tô Xán cảm thấy như có một con quái vật cào cấu trong lòng, gào thét thức giục y xông lên đánh Hạ Tiêu Vũ, đánh thật đau, thật đau … cô gái kia là mối tình đầu của y, từng là người con gái hoàn mỹ nhất trong lòng y, mặc dù giữa họ chưa thực sự phát sinh chuyện gì, tình cảm còn còn chưa thực sự bắt đầu.

Nhưng càng tiếp xúc, tình cảm với Trần Linh San không chỉ lấn át thứ cảm xúc mỹ hảo ngây thơ, hòa trộn tiếc nuối quá khứ, mà dần chuyển hóa thành tình cảm thật. Tô Xán luôn né tránh thừa nhận điều này, song phải thừa nhận dù Đường Vũ chiếm cứ phần lớn trái tim y, nhưng Trần Linh San cũng có địa vị không gì lay chuyển nổi.

Thời khắc này Tô Xán phát hiện mình chẳng có chút cao thượng nào hết, y chẳng thể mỉm cười chúc cô gái trong lòng được hạnh phúc.

Đang đấu tranh với cơn giận trong lòng thì có bàn tay vỗ vai, cảm giác tích tắc bị nhìn thấu nội tâm đên tối, Tô Xán giật bắn mình, lờ mờ nghe giọng Tiết Dịch Dương: - Mày không sao chứ?

Tô Xán không đáp, con quái vật trong lòng y vẫn đang điên cuồng gào thét, may mắn trong KTV ánh sáng không tốt, người khác không nhận ra vẻ mặt khác thường của Tô Xán.

Giọng Tiết Dịch Dương đầy áy náy: - Tao không biết gì cả.

- Không sao, chúng ta vào thôi.

Tô Xán đáp bằng giọng giả dối, đi vào phòng bao, từ đầu tới cuối tránh ánh mắt Trần Linh San, cứ thế tới lúc về nhà lúc nào không hay.

Hôm đó Tô Xán trằn trọc cả đêm không ngủ được, đến 5h30 sáng rời giường, mặc quần áo thể thảo rồi rời nhà.

Buổi sáng mùa thu ở Hạ Hải trời khá lạnh, thi thoảng có trận gió nhẹ thổi qua, không khí lạnh lướt lên làn da, để lại những cái gai ốc nho nhỏ, cảm giác rất dễ chịu, như được cọ rửa, Tô Xán thấy thoải mái hơn nhiều, thong thả đi về phía trước.

Tới gần khu biệt thự thành ủy, Tô Xán khựng lại, vì y nhìn thấy một bóng hình quen thuộc.

Mặt trời vừa mới mọc, một chùm ánh nắng ban mai chưa quá gắt nhiếu lên người cô gái, một thân áo thun trắng muốt, quân thể thao màu đen, tóc đuôi ngựa buộc cao, mặc ngửa lên trời, mắt khép hờ hưởng thụ không khí trong mát buổi sáng, môi khẽ mím, môi dưới hơi hơi vểnh lên, phác họa nụ cười nhẹ vừa ngây thơ đáng yêu vừa quyến rũ. Cái áo kéo khóa một nửa, bên trong mặc áo ba lỗ nhỏ màu đen, như muốn khoe làn da trắng hồng khỏe khoắn, cái cổ thong dài và mép xương quai xanh xinh đẹp, và phía dưới là đồi ngực thiếu nữ mơn mởn đầy nhựa sống mà e rằng sư nhìn thấy cũng phải hoàn tục, làm ánh mắt Tô Xán không nỡ rời đi chỗ khác.

- Chạy bộ buổi sáng hả?

Còn đang ngơ ngẩn thì nghe thấy giọng nói trong trẻo của Lâm Lạc Nhiên, Tô Xán gật đầu theo bản năng: - Ừ.

- Vậy chạy thôi. Lâm Lạc Nhiên không nói nhiều, bắt đầu chạy trước.

Thế là khu công viên sáng sớm xuất hiện một phong cảnh tươi đẹp, một nam một nữ sóng vai chạy bộ, nam toàn thân đồ thể tháo trắng, mái tóc rối

mang vẻ lãng tử phong trần. Nữ đồ thể thao trắng đen, tóc đuôi ngựa đong đưa, như bức tranh tươi mát thanh nhã.

- Phù, phù … Tô Xán tuy rằng khỏe mạnh, dẻo dai, song chạy bộ buổi sáng là môn vận động rèn luyện đòi hỏi kỹ thuật riêng, chạy được một lúc thì hơi thở dần trở nên nặng nề, hỗn loạn. Song Lâm Lạc Nhiên ở phía trước hoàn toàn không có dấu hiệu dừng lại, Tô Xán chỉ biết cắn răng chạy theo.

- Nghỉ không?

Tô Xán lắc đầu, là đứa con trai phải có chút sĩ diện, dù lúc này chạy tới xóc bụng, đau thắt phổi vẫn phải kiên trì, kiên trì chút nào đỡ mất mặt chút đó.

- Vậy học theo nhịp hô hấp của tôi. Lâm Lạc Nhiên nghiêng đầu sang nói: - Lúc đầu hơi khó khăn, nhưng quen rồi sẽ thấy thoải mái hơn nhiều.

- Ừm. Tô Xán không còn sức mà đáp nữa, tập trung lắng nghe hơi thở của Lâm Lạc Nhiên, dần dần nhịp thở trở nên đều đặn, dài hơn, tuy mặt đỏ bừng, mồ hôi nhễ nhại, nhưng không thấy rát phổi như trước nữa.

Bất tri bất giác chạy được một vòng, về tới cổng biệt thự, vừa nghe Lâm Lạc Nhiên nói “nghỉ thôi”, hai chân Tô Xán mềm nhũn, mắt lờ mờ xuất hiện mấy ngôi sao nhỏ, có điều cũng biết lúc này tuyệt đối không nên ngồi xuống, gắng gượng hai tay chống đầu gồi, thở phì phó như bò.

- Mới chạy có thế mà đã mệt thành thế này à? Nhịp thở Lâm Lạc Nhiên chỉ hơi gấp so với bình thường một chút, hai má đỏ ửng, tản phát làn hơi thanh xuân tươi tắn, đưa tay gạt mấy sợi tóc dính bết vào da cổ.

Kệ lời mỉa mai của Lâm Lạc Nhiên, chẳng còn sức để hứng thú ngắm cơ thể mỹ nữ, Tô Xán vẫn thở hồng hộc, một lúc sau mới khó nhọc hỏi: - Sáng nào bạn cũng chạy sao? Giọng không khỏi có chút khâm phục.

- Không, tôi ghét tắm sáng lắm, nên sáng chỉ dậy sớm đi bộ một chút rồi đọc sách thôi. Lâm Lạc Nhiên vỗ vai Tô Xán, giải đáp câu hỏi chưa kịp nói ra của y: - Có điều nhìn một đứa con trai thở khò khè đuổi theo một cô gái cũng khá là thú vị đấy. Nói xong nhởn nhơ bước qua cổng tiểu khu về nhà, bỏ lại Tô Xán ngồi bịch xuống đất với cái mặt ngu hết sức.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 100: Chưa bao giờ nghĩ tới

Năm 1999, nhân khẩu thế giới đạt tới 6 tỷ người, ngày 20 tháng 10 được LHQ xác định là ngày đạt tới cột mốc trên.

6 tỷ người sinh ra đủ loại vấn đề khó khăn mang tính thế giới như xung đột chủng tộc, nguy cơ năng lượng, tổn hại môi trường.

Cuối tháng 12, chính phủ Trung Quốc khôi phục quyền sở hữu với Macao, thành lập khu hành chính đặc biệt Macao, sinh ra nhất nhiều nhân vật phúc vũ phiên vân, tương lai càng trở thành trung tâm cờ bạc hàng đầu thế giới.

Song những thứ đó chẳng liên quan gì tới Tô Xán.

Quảng trường Tinh Hải tiến vào giai đoạn nghiệm thu, diện tích đạt 60.000 m3, có hai tòa nhà thương vụ, trung tâm thương nghiệp 30.000 m3, là quảng trường lớn thứ hai ở vùng phía tây. Chính phủ Hạ Hải đưa ra mục tiêu nhiệm vụ năm nay mời gọi đầu tư 150 triệu đồng. Một số xí nghiệp trọng điểm tỉnh, thương hiệu quốc tế sớm tới khảo sát Quảng trường Tinh hải, tiến hành thương thảo cùng chính phủ.

Biểu hiện của chuỗi cửa hàng Thục Sơn nửa năm qua không làm Tô Xán thất vọng, qua kỳ nghỉ hè sa sút, nghênh đón đỉnh cao tiêu thụ, tháng 9 tổng doanh thu đạt tới 800.000, lợi nhuận đạt tới 260.000. Đến tháng 10, cửa hiệu mở rộng, doanh thu lại nhảy vọt

Cuối năm 1999 kết toán, khấu trừ các loại chi phí, lợi nhuận ước đạt 2 triệu đồng, trên cơ sở này năm cửa hiệu mở rộng quy mô lên gấp ba, số lượng nhân viên tăng gấp đôi, gần 40 người.

Nhân viên mới khác với nhân viên tuyển dụng trước kia, lần này có tiêu chuẩn cao hơn hẳn, Vương Thanh cho đăng tin tuyển người trên báo, đặc biệt nhấn mạnh kinh nghiệm và tính chuyên nghiệp, đồng thời đưa ra đãi ngộ đảm bảo cực kỳ hấp dẫn, tuyển vào các vị trí kế toán, nhân viên nghiệp vụ..

Trong 700 hồ sơ ứng tuyển, Tô Xán và Vương Thanh chọn ra 80 cái, sau đó chọn ra 20 người, trong số những người này có vài nhân vật gây chú ý với Tô Xán, một là Chu Thiệu, người theo chủ nghĩa lý tưởng, tốt nghiệp đại học chính quy Dung Thành, muốn trở về góp sức mình phát triển quê hương.

Một người là Đỗ Đại Vĩ, từ bộ đội chuyển nghiệp trở về, là người trung hậu, chịu khó chịu khổ, đoán chừng nhiều năm sinh hoạt hiện thực mài mòn tinh thần, trầm mặc ít nói, song nhắc tới kỹ thuật máy móc thì hai mắt sáng rực. Năm 1991 hắn rời quân đội về địa phương, làm đơn vị máy móc được năm năm thì thôi việc, thuộc loại hình "sinh ra trong thời đại nhảy vọt", "sống trong niên đại giao thời giữ kinh tế kế hoạch và kinh tế thị trường", kết cục "thất nghiệp vì kinh tế thị trường", nhìn Đỗ Đại Vĩ, Tô Xán dường như thấy cha mình đời sau.

Còn có Vương Phượng, 30 tuổi, phó giám đốc mảng văn hóa phẩm của Bách hóa Hạ Hải, tốt nghiệp chuyên khoa marketing Đh Hạ Hải, hiện Bách hóa Hạ Hải ở trạng thái dở sống dở chết, Vương Phượng bị nợ lương ba tháng, cô đưa ra kế hoạch cải cách kinh doanh, xảy sinh xung đột với lãnh đạo, liền từ chức, bản thân không có tiền kinh doanh, thấy Thục Sơn tuyển giám đốc QHXH, liền nộp hồ sơ.

Tất cả những người này khi nhìn thấy Tô Xán tới làm chủ khảo cùng giảng sư, tất nhiên rớt hàm.

Nhưng khi Tô Xán đứng trên bảng đen giảng dài chiến lược kinh doanh của Thục Sơn, cùng phương hướng phát triển thành trung tâm thương mại, từ

phương thức tiêu thụ, tới khuếch trương, trọng tổ cách cục thị trường tương lai, thu được sự kinh ngạc và thán phục.

Sách lược của Tô Xán là chính xác, trước đó khai nghiệp, nhóm nhân viên đầu tiên chỉ là người bán hàng bình thường, nhắc tới quan niệm thương hệu gì đó là lời không thiết thực, người ta căn bản không hiểu, chỉ nhận định y phù phiếm xốc nổi.

Còn bây giờ Thục Sơn có chút danh tiếng, nhân viên đợt hai này đều là người có kiến thức trình độ, có thể bồi dưỡng làm cán bộ trụ cột.

Nhưng người trẻ tuổi vừa mới tốt nghiệp đại học, Chu Thiệu làm đại biểu, nghe Tô Xán giảng quan niệm tiêu thụ, kích động đánh giá: - Giảng viên đại học trường tôi chỉ biết sách vở máy móc không đáng tin bằng ông chủ.

Còn những người có kinh nghiệm như Vương Phượng càng thấy hợp ý, một số phương thức kinh doanh Tô Xán giảng giải rất tiên tiến, khiến Vương Phượng có thu hoạch rất nhiều.

1998, trong số hơn 200 công ty bách hóa lớn toàn quốc, 66% có tổng ngạch têu thụ tăng trưởng nhỏ, ước đạt 29% thua lỗ, tình hình suy thoái này kéo dài tới năm 2003, giai đoạn này được gọi là " hoàng hôn sản nghiệp" và " đế quốc xuống dốc", rất nhiều người có ý tưởng vực dậy sản nghiệp này, nhưng ý tưởng không hoàn thiện, có có bóng dáng, giờ phát hiện suy nghĩ của Tô Xán một chàng trai 17 lại càng chu đáo, càng hoàn thiện hơn mình, thấy khó tin.

Thế nhưng nghĩ tới chủ sự của Thục Sơn là Vương Thanh, đại khai có thể tiếp nhận rồi, cho rằng quan niệm tư tưởng này là do Vương Thanh chỉ bảo Tô Xán, Vương Thanh trên 20, vì quan hệ công việc, ăn mặc tới trang điểm càng thêm chính thức thành thục, bọn họ nhìn dễ tiếp nhận hơn.

Thế cũng bớt được cho Tô Xán nhiều nước bọt.

Tan học Tô Xán liền tới ngay hiệu văn phòng phẩm Hạ Hải ở Tam Trung, ông chủ "số hai" của Thục Sơn hiện đang giúp mẹ xếp hàng.

Thấy Tô Xán tới, Tằng Kha liền trở về cửa hiệu chính.

Rất nhiều học sinh Tam Trung tan học khoác cặp đi qua nhìn thấy Vương Thanh đầy tri thức, vóc dáng gợi cảm đứng bên Tô Xán, rất hâm mộ.

Xong xuôi công việc ở cửa hàng, Vương Thanh kéo Tô Xán lên phòng mình, lấy cho Tô Xán chai nước khoáng, ngồi xuống bên cạnh nói: - Hiện giờ với quy mô năm cửa hiệu của chúng ta, số nhân viên mới tuyển là quá dư thừa, cậu diễn giảng khiến họ cho rằng chúng ta có động tác lớn, mọi sự đã đủ, chỉ thiếu gió đông. Nếu thời gian tới chúng ta không có hành động gì, sĩ khí sẽ giảm mạnh.

- Tôi sẽ tận lực tăng tốc tiến trình, ít nhất trước khi đi sẽ an bài xong. Tô Xán thở phào: - Quảng trường Tinh Hải mở cửa là thời cơ lớn, chúng ta phải đẩy ra shopping mall, tận dụng được thời gian này chúng ta hoàn toàn có thể tiết kiệp được khâu tuyên truyền hình tượng, hiện các thương hiệu trong ngoài tỉnh đang xếp hàng vào TT thương mại số hai của tình này, nếu chúng ta lấy được một vị trí, sẽ xây chắc nền móng cho sau này.

- Muốn làm cửa hàng tổng hợp tôi có hơi lo đấy, dù sao quan niệm của cậu với Hạ Hải hiện giờ mà nói là quá tiên tiến, kinh nghiệm quản lý của chúng ta chưa hoàn thiện, chúng ta chỉ từ chuỗi cửa hàng văn phòng phẩm đi lên, nhiều thứ phải mày mò, tôi thực sự không rõ có được không.

Vương Thanh thực sự là một nhân tài khác loại, học hành ở trường thì không ra sao, nhưng với các loại sách vở Tô Xán giới thiệu cho cô thì tự học được 7,8 phần. Đặc biệt hứng thú với các loại sách quản lý marketing, tiến bộ chóng mặt.

- Nhớ lại năm 1923 quảng trường ở Kansas, năm 1937 trung tâm Aux ở Houston, nhưng mô hình trung tâm mua sắm đầu tiên hình thành ở Mỹ, bọn

họ có kinh nghiệm quản lý kinh doanh như bây giờ không? Loại mô hình tiên tiến này cuối cùng chiếm cứ 50% phân ngạch lĩnh thương nghiệp ở nền kinh tế hàng đầu thế giới là Mỹ, tính tiên tiến của nó là không cần nghi ngờ ...

- Được rồi, cậu biết thế nào tôi cũng bị cậu thuyết phục mà. Vương Thành lườm một cái, buồn buồn nói: - Phía chú đã an bài xong chưa?

Tô Xán biết Vương Thanh hỏi chuyện mình rời khỏi Hạ Hải.

Sau khi Quảng trường Hạ Hải tiến vào giai đoạn hậu kỳ, Đông Kiến Quân bắt đầu liên hệ với tổng công ty vấn đề thủ tục quá độ, nhà Tô Xán và Tăng Na cùng mua nhà thương phẩm ở khu vực một Dung Thành, đang làm thủ tục cùng trang trí, chuyển n hà sẽ trong một hai tháng tới.

- Ừm, chỉ một khoảng thời gian nữa, chắc đủ tôi thấy cửa hàng của chúng ta có quy mô sơ bộ.

Vương Thanh nhìn thẳng vào Tô Xán: - Tư cách pháp nhân của Thục Sơn là tôi, tài khoản ngân hàng cũng lấy tên tôi, bây giờ trong tài khoản có bao nhiêu tiền như thế, cậu không sợ tôi chiếm đoạt hết à?

Tại sao nhỉ? Câu hỏi của Vương Thành làm Tô Xán ngớ người, nên nhớ y không phải chàng trai ngây thơ 17 tuổi, mà có linh hồn trà đạp gần 30 năm, sao tin người như thế? Kể chuyện tiết lộ số tiền của Lưu Thành cũng thế, ngơ ngác đáp: - Tôi chưa bao giờ nghĩ tới.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 101: Đôn Hoàng (1)

Có lẽ do ngày hôm đó Vương Thanh thổ lộ ước mơ nói trúng ước mơ từng mất đi của Tô Xán, hoặc vì khi Tô Xán quay trở về, người quen đầu tiên mà Tô Xán nhìn thấy là Vương Thanh, trong lúc đầu óc hoang mang lẫn lộn và rối bời đó, nhìn thấy Vương Thanh giống như con vịt mới nở sẽ nhận định sinh vật đầu tiên nó nhìn thấy lạ mẹ vậy, bất giác sinh cảm giác tin tưởng.

Có thể là thế, có thể do nguyên nhân khác, song thật sự chưa bao giờ Tô Xán nghi ngờ Vương Thanh là thật.

Vẻ mặt ngốc nghếch, câu nói ngây ngô, nhưng với Vương Thanh mà nói, chưa từng có điều gì trên đời làm cô cảm động hơn thế, hai tay đột nhiên duỗi ra, đè chặt Tô Xán gò má, sau đó nghiêng người cho y một nụ hôn ướt át.

Tô Xán hoàn toàn không có chút phòng bị nào, ngọt ngào, mềm mại, làm lòng y đầy lưu luyến, nhưng lý trí làm Tô Xán gạt tay Vương Thanh ra, vừa nói một chữ: - Chị...

- Xuỵt! Đây là phần thưởng cho sự tin tưởng của cậu, đừng nghĩ nhiều.

Thấy Tô Xán vẫn thẫn thờ, Vương Thanh cười khúc khích, thổi khẽ một hơi vào tai y: - Không phải là nụ hôn đầu của cậu chứ?

Tức chết! Nha đầu này khiêu khích mình quá nhiều rồi, Tô Xán đột nhiên giữ cằm Vương Thanh, hôn xuống. Vương Thanh chỉ kịp phát ra tiếng “ư, ư” đầy khó nhọc.

Xoắn lấy đôi môi căng mọng, tham lam tách môi Vương Thanh, người Vương Thanh uốn éo chống cự, lưỡi cũng trốn tránh không chịu cho Tô

Xán thỏa mãn. Tô Xán một tay ghì chặt đầu không cho Vương Thanh tránh thoát, tay còn lại trèo lên bầu ngực căng tròn, nhéo mạnh núm vú gồ lên.

- Á. Xâm lược, Vương Thanh cảm giác mình giống như bị thủy triều ập lên bãi cát, hai cánh môi bị tách ra, cái lưỡi nhỏ muốn bỏ chốn, bị đồng loại bá đạo quấn lấy.

Động tác Tô Xán quá thô bạo, Vương Thanh giãy dụa, nhưng không nên trò trống gì, người nhũn ra, nụ hôn kéo dài năm phút, khi hai như muốn đứt hơi mới tách ra, một sợi nước giãi trong suốt long lanh kết nối họ, hơi thở hổn hển phả vào vào mặt nhau.

Tô Xán vội đứng dậy, mở cửa, chạy mất, nếu ở lại nữa, y biết mình không đơn giản chỉ hôn một cái là thỏa mãn được, nghe tiếng chân Tô Xán gấp gáp ở cầu thang, Vương Thanh đưa tay sờ môi hơi sưng, cười nhẹ ...

Tằng Kha gần đây suy tính hướng đi của ba cửa hiệu văn phòng phẩm, từ lúc mở cửa kinh doanh tới giờ ba cửa hiệu sinh lợi nhuận hơn một triệu, vào năm 2000, đó là khái niệm gì?

Khi ấy nhà ở khu trung tâm Dung Thành đa phần là nhà cao tầng, giá bình quân, 1800 mét vuông. Ở giữa đường vành đai 1 và 2 đã có chung cư thang máy, giá tầm 2.200/m3/ . Chung cư thang máy ở gần đường vành đai hai thành nam giá 2.500/m3. Già nhà vành đai 1 ở thành bắc chừng 1.800. Nhà có vườn ở đất tốt giá 3.000/m3 là giá đất nhất ở Dung Thành. Ở khu vực đắt đỏ nhất đó, nhà thương phẩm 100 m3 cũng mất 300.000, tức là nhà Tô Xán đủ mua 3 cái.

Đủ thấy 1 triệu vào năm 2.000 giá trị như thế nào.

Nhà Tô Xán ở vành đai hai thành nam, nhà đầu tư chính là địa ốc An Tín, xí nghiệp ngôi sao thuộc tổng công ty kiến trúc Đại Dung.

Giá nhà khu này 2800/m3, ngôi nhà họ vừa ý tới 120 mét vuông, thêm trang trí, chi phí tốn tầm 400.000.

Vấn đề làm Tằng Kha lo lắng nhất là cả nhà chuyển tới Dung Thành, cửa hiệu ở Hạ Hải phải làm sao.

- Hay là bán đi, rồi mẹ mở cửa hiệu mới ở Dung Thành cũng được mà. Tô Xán kiến nghị:

- Tính sau đi. Tằng Kha gật đầu, phấn đấu ở cái thành phố này mấy chục năm, đã để lại ấn tượng quá sâu, hiện giờ sự nghiệp của Tằng Kha đang lên như diều, cứ đi như vậy vô cùng luyến tiếc. Huống hồ tới Dung thành mọi thứ còn rất mơ hồ, hiệu văn phòng phẩm có thể phát triển tốt ở đó không đều chưa chắc.

Trong biệt thự thành ủy, Vương Bạc gặp được Vương Thanh đại diện pháp nhân của Thục Sơn do Tô Xán dẫn tới.

Ba người Vương Uy Uy đã đi chơi rồi, gần đây Lâm Trứu Vũ và Lâm Lạc Nhiên thích chơi cầu lông, liền làm cái thẻ ở SVĐ, trước kia cuối tuần Vương Uy Uy và Lâm Trứu Vũ đi càn quét quán net, mà Lâm Lạc Nhiên thì không hứng thú nữa, giờ kiếm được môn vận động cả ba đều thích, thế là kéo nhau đi hết.

Vương Bạc thì cùng Tô Xán có hẹn, bảo y đưa chị Vương Thanh tới bàn chuyện đầu tư vào Quảng trường Tinh Hải.

Vốn nghĩ người chị này của Tô Xán ít nhất cũng chừng 30, nhưng khi thấy Vương Thanh trẻ như thế, Vương Bạc kinh ngạc lắm.

Vương Thanh đeo chiếc kính không số gọng đen, tóc búi sau đầu, mặc váy bó, áo sơ mi, thành thục hơn nhiều, nhưng bề ngoài thanh lệ trẻ trung không thể che giấu được.

- Vậy tôi gọi cháu là Tiểu Vương đi, Tiểu Vương, cháu khá lắm đấy, một cô gái xông pha thương trường, vất vả gian nan hơn nam nhân nhiều. Cháu tốt nghiệp đại học nào, chuyên ngành gì. Vì là chị Tô Xán, nên Vương Bạc tỏ ra thân thiết.

Trước đó Tô Xán đề cập với ông rằng chị y là chủ của năm cửa hiệu văn phòng phẩm, muốn thuê tầng 3 lầu b của Quảng trường Tinh Hải. Nữ tử có năng lực như vậy, Vương Bạc nghĩ hẳn phải xuất thân từ đại học danh giá.

- Thưa bí thư Vương, cháu chưa từng học đại học, tất cả những thứ liên quan tới kinh doanh đều do cháu tự học, rồi dần dần tích lũy kinh nghiệm thực tế mày mò ra.

Vương Bạc sửng sốt lần nữa, thầm nghĩ không biết nhà Tô Xán có ông anh, bà chị thiên tài nào nữa không.

- Cháu có mang tài liệu tới không, chỉ cần đủ thực lực, tiềm lực, năng lực, chính phủ sẽ tiến hành nâng đỡ, cho điều kiện ưu đãi tương ứng. Vương Bạc nói với Tô Xán: - Dù là người cháu giới thiệu cũng phải xem xét.

Tô Xán chỉ cười, không nói gì,

Vương Thanh chuẩn bị tài liệu rất đầy đủ, bao gồm cả kế hoạch marketing, đưa ra mục tiêu, thực lực của chuỗi cửa hàng Thực Sơn.

Kế hoạch marketing thì do chính Tô Xán viết, tốn mất của y nửa tháng trời, chi tiết phương án đầu tư, dẫn dắt người tiêu dùng, quản lý trung tâm mua sắm, sách lược mở rộng, các phương diện đều tường tận, chu đáo, còn đáng xem hơn cả kế hoạch thư các cửa hàng có tiếng ở tình.

Hiện giờ Quảng trường Tinh Hải tiến vào giai đoạn nghiệm thu, các phương diện mời gọi đầu tư cũng tới đỉnh cao, chủ của hộp đêm Kim Huy cũng cuồng vọng tuyên bố chen chân vào, đây luôn là cái nhọt trong lòng Vương Bạc, trước kia ở trên tình nghe nói cái hộp đêm mở khắp tỉnh này có bối

cảnh cực sâu, nhiều lần tránh được chiến dịch truy quét mại dâm khắp nơi, mấy lần xảy ra chuyện đều được dẹp yên, có bóng dáng của Lưu Thành ở phía sau.

Để người của Lưu Thành mang Kim Huy vào Quảng trường Tinh Hải, vô hình trung đưa vào vốn không sạch sẽ, tạo ra môi trường kinh doanh không tốt, Vương Bạc không muốn thấy điều này. Không thể một mực dùng quyền lực bác bỏ, dấu tích đấu tranh quá nặng, chuyện thương nghiệp cần dựa vào thủ đoạn thương nghiệp, ông ta đang cân nhắc vấn đề này.

Vương Thanh bối cảnh đơn thuần, do Tô Xán giới thiệu, có thể tin tưởng, nâng đỡ thành người của mình, chỉ cần kế hoạch, thực lực đạt chuẩn, ông ta tất nhiên sẽ chấp thuận.

- Tôi có thể ký với cháu hợp đồng thuê 5 năm, cháu chuẩn bị tiền thuê một năm trước, khoảng chừng 1 triệu 850 nghìn, tôi sẽ cho cháu ít chính sách thuê ngược lại, đương nhiên không thể vượt quá phạm vi. Vương Bạc đặt kế hoạch xuống gật gù: - Cứ theo trình tự làm là được.

Tiếp đó Vương Bạc cùng Vương Thanh bàn bạc vấn đề chi tiết, sau đó lấy bút phê vài dòng lên bản kế hoạch: - Tôi sẽ đánh tiếng với ủy ban thương mại, cháu chuyển phương án này cho họ, những thứ trên bản kế hoạch mau chóng đưa vào lịch trình đi, đây không phải là bàn việc binh trên giấy.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 102: Đôn Hoàng (2)

Từ nhà Vương Bạc đi ra, Vương Thanh thở phào, dựa vào Tô Xán như hết hơi, một cô gái trên hai mươi, lần đầu gặp bí thư thành ủy không tới mức run rẩy lắp bắp là quá giỏi rồi, Tô Xán tự thấy mình ở tuổi này không thể làm được, tố chất tâm lý của Vương Thanh rất tốt, cái này đôi khi chẳng thể luyện ra.

Nhìn Vương Thanh tràn trề tự tin, Tô Xán lại không dám nắm chắc chút nào, hiện tổng lợi nhuận nửa năm của Thục Sơn là 2 triệu, mà tiền thuê cửa hàng đã mất 1 triệu 8, coi như là nửa năm làm không công, muốn duy trì còn cần 1 triệu tài chính lưu động, chưa kể các phương diện chi tiêu khác, trang thiết bị làm việc, quản lý.

Dù sao đây là lần đầu tiên Tô Xán tự mình kinh doanh TTTM, nhưng đây là con đường phải đi của Thục Sơn, thông qua sức nóng của làn sóng đầu tư này hướng tới TTTM, tiến vào mô hình thương nghiệp cao hơn.

Đây là chuyện cực kỳ kiểm nghiệm năng lực vận hành quản lý với Thục Sơn non trẻ, tuy bọn họ thiếu kinh nghiệm,

Tên của TTTM được mọi người thảo luận rất lâu, có người đề nghị lấy luôn tên "Thục Sơn", còn đề xuất đủ loại tên như "trung tâm Mậu Vượng" " Hoa Thịnh" ...v..v..v.

Thực ra chỉ là phát huy tinh thần dân chủ giả vờ thôi, để mọi người có cảm giác mình là một phần trong đó, Tô Xán sớm có quyết định, đặt là "Đôn Hoàng".

Cửa hàng bách hóa được gọi là Đế quốc suy bại, Đôn Hoàng là cái tên đại biểu thời kỳ sáng lạn huy hoàng của Hán Đường, hàm y dựng lại đế quốc

bán lẻ ở Hạ Hải.

Cái tên này biểu hiện ra tham vọng lớn của Tô Xán, làm người thuộc chủ nghĩa lý tưởng như Chu Thiệu phấn chấn tột độ, dường như thấy mộng tưởng đang vẫy tay phía trước, đây chính là lý do lớn nhất hắn tốt nghiệp xong bỏ điều kiện thuận lợi ở Dung thành, quay về Hạ Hải phát triển.

Cửa hàng xí nghiệp ngoại tỉnh tiến vào Hạ Hải cũng không phải hoàn toàn mù quáng, đây là quá trình hai bên cùng lựa chọn nhau, người ta cũng đang quan sát, nghiên cứu, làm giao giữ những thương hiệu có tiếng trong TTTM, nâng cao đẳng cấp, sức ảnh hưởng của Đôn Hoàng, đây là chuyện khó, Tô Xán, Vương Thanh cũng đoàn đội chưa chắc đã nuốt được.

Quyền thuê trung tâm thương mại đã được đàm phán xong, thành phố cho ưu đãi chính sách không tệ, tiền thuê tiết kiêm được 200.000, về phong cách trang trí, tôn trọng ý kiến phía Đôn Hoàng, ngọn lửa vàng bao phủ lấy trung tâm cao ba tầng, hai chữ "Đôn Hoàng" lập thể cực to được dựng lên.

Cái tên Đông Hoàng lan đi trong thị dân, thời điểm đó giới kinh doanh Hạ Hải hoàn toàn chưa có cái tên thời thượng như vậy, toàn là "Bách hóa Đại Bảo" " Hồng Hỏa", thế là khá, nếu không thì chung chung "Bách hóa Hạ Hải" ," Nhà sách Hạ Hải","Khách sạn Hạ Hải" ...

Dùng thứ đang phổ biến thì người ta gọi là vào hùa, dùng thứ mười năm trước bị người ta khinh là lạc hậu, dùng thứ hai mươi năm trước bị chê là nhà quê, dùng thứ nửa thế kỷ trước sẽ bị người ta tôn là phục cổ, còn dùng thứ hàng trăm năm trước, thì được khen là .. tân tiến.

Oái oăm thế đấy.

Cho nên có thể tưởng tượng ra được trong số những cái tên các khu kinh doanh thê thảm của Hạ Hải, ở Quảng trường Tinh Hải xuất hiện cái tên bá đạo một nghìn năm trước như "Đôn Hoàng", đại khái được gọi là phong cách rồi.

Vì chuyện Đôn Hoàng mà Tô Xán lơ là việc ở trường, nhưng giờ không lơ là được nữa vì Nhất Trung sắp đón một chuyện lớn, tháng sau sẽ tổ chức hội diễn văn nghệ.

Hội diễn văn nghệ yêu cầu mỗi lớp lấy ra hai tiết mục, tiến hành thẩm hạch, ở phương diện này nữ sinh lớp số 5 cường thế hơn, cả hai tiết mục báo lên ủy viên văn nghệ đều là tiết mục nữ sinh, nam sinh hoàn toàn không được tích sự gì, một là tiểu phẩm kịch của mấy nữ sinh tích cực trong lớp, một là múa cá nhân của Trần Linh San (Ti lộ hoa vũ -- Đôn Hoàng).

Khi nghe thấy cái tên này, Tô Xán khựng người, giữa y và Trần Linh San quả thực có cái gì đó khói rõ, đây gọi là duyên phận?

Kỳ nghỉ trước, thời khắc Trần Linh San nhận lấy bó hoa của Hạ Tiêu Vũ, rất nhiều người đã cho rằng một thời đại hoàn toàn mới đã tới.

Trần Linh San cáo biệt cuộc sống độc thân, cô công chúa cao vời đã rơi vào lưới tình, nhưng sự phát triển sau đó hoàn toàn không có cảm giác bước chân vào thời đại mới, quan hệ giữa Trần Linh San và Hạ Tiêu Vũ không hề nhảy vọt sau một đêm, cũng chẳng có cảnh tan học ai lặng lẽ đợi ai, sau đó tạo ra bức tranh lãng mạn nắm tay về nhà.

Tóm lại, giống như hoàn toàn không có bất kỳ chuyện gì xảy ra, mỗi ngày mặt trời mọc đến trường, mặc trời lặn về nhà, xung quanh Trần Linh San vẫn là mấy cô bạn đó, cho dù thi thoảng nhìn thấy Trần Linh San và Hạ Tiêu Vũ ngồi nói chuyện với nhau trong tiết thể dục cũng không làm người ta cảm thấy gì khác trước, Hạ Tiêu Vũ vẫn là người bạn khác giới của Trần Linh San mà thôi.

Có điều mọi người thảo luận mấy vấn đề này, các "chuyên gia" tình yêu nhận định, kỳ vọng thấy Hạ Tiêu Vũ và Trần Linh San nắm tay nhau là không hiện thực, cô gái như Trần Linh San phải dùng lửa nhỏ ninh chậm, từ từ phát triển, Hạ Tiêu Vũ biểu lộ rõ tình cảm, dù không nhìn ra cái gì, song

quan hệ hai người đang có chuyển biến về chất, Trần Linh San biết tình cảm của Hạ Tiêu Vũ vẫn giữ quan hệ với hắn đã nói lên cô ngầm đồng y Hạ Tiêu Vũ hướng tới, kỳ thực mỗi đoạn thời gian, bọn họ lại gần nhau hơn một chút.

Huống hồ còn có còn có một đối thủ mạnh mẽ như Tô Xán đứng đó, thanh thế của Tô Xán lớn hơn Hạ Tiêu Vũ rất nhiều, Tô Xán theo đuổi Trần Linh San còn thất bại, Hạ Tiêu Vũ làm sao có kết quả ngay được?

Có người thạo tin hơn nói quan hệ giữa hai nhà Hạ Tiêu Vũ và Trần Linh San cực tốt, người lớn trong nhà đều tán đồng hai bọn họ tới với nhau, còn an bài xong cho họ vào cùng trường đại học rồi, muốn bọn họ phát triển thêm một bước ở thời cao trung là nông cạn. Được hai nhà thúc đẩy, thời gian cho bọn họ còn rất dài.

Nhưng dù bất kể lý do gì, trước kia nhắc tới Trần Linh San là nhắc tới Tô Xán và ngược lại, song bây giờ có một cái tên thứ ba xen vào, Hạ Tiêu Vũ.

Rất nhiều người mong đợi sự kiện hấp dẫn từ tam giác quan hệ này.

Trong phòng thể thao của Nhất Trung, lúc này các lớp chia khu luyện tập tiết mục của mình.

Vũ đạo Trần Linh San muốn biểu diễn tên Đôn Hoàng, vì nổi bật vẻ nhu mỹ của nữ tính, trong vũ đạo sẽ xen vào rất nhiều nam sinh làm nền, nói đơn giản là làm bạn múa A, B, C.

Từ thời sơ trung tới nay, màn biểu diễn của Trần Linh San luôn là tiết mục chính trong lòng học sinh toàn trường, đó cũng là nguyên nhân khiến Trần Linh San thành nhân vật phong vân của Nhất Trung.

Binh đoàn nữ sinh bên cạnh Trần Linh San liền tiến hành hoạt động bắt tráng đinh, Tiết Dịch Dương, Tô Xán tới ngay cả Lý Lộ Mai cũng phải hiến bạn trai Mậu Tiểu Thì ra làm bạn múa cho Trần Linh San.

Tô Xán vừa mới mở miệng từ chối lập tức bị binh đoàn nữ sinh nhấn chìm trong đống nước bọt, đành phải gia nhập hàng ngũ bạn múa, vị trí của y là người qua đường, vậy mà cũng phải mặc y phục vàng lóng lánh, xuyên qua xuyên lại đám đông.

Vũ đạo Đôn Hoàng theo đuổi tính ổn định trong lúc uốn lượn cao độ, phải tìm được cảm giác tự do phóng khoáng trong đường cong chữ S, vũ đạo hoành tráng của Đôn Hoàng từ trong tấm bích họa cổ mà ra, yêu cầu với nữ tính cực cao, trong động tác liên tục phải có nhịp điệu đường cong lưu động, phối hợp hô hấp lên xuống cực kỳ thần vận, hình thành phong cách Đôn Hoàng rõ nét.

Có lẽ vũ điệu này vì liên quan bích họa Phật giáo, lộ ra sự sâu xa, cung kính, bộc bạch đối diện với nội tâm.

Hết!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 103: Không thể làm khác

C

ơ sở vũ đạo của Trần Linh San làm Tô Xán cực kỳ tán thưởng, chẳng trách ai cũng mong đợi màn biểu diễn của cô, cô gái có thể múa ra thần vận như vậy, có thể thấy đã khổ luyện từ nhỏ.

Thành bạn múa của Trần Linh San là một chuyện rất vinh dự, ít nhất đám nam sinh bên cạnh, bao gồm Tiết Dịch Dương khi nhìn vòng eo như liễu của Trần Linh San uyển chuyển uốn lượn trước mặt họ, làm hương thơm cơ thể thiếu nữ lan tỏa, mặt họ chỉ có thể dùng một từ hình dung -- "Sảng khoái".

Trong lúc múa làm nền, ánh mắt Tô Xán không rời mắt khỏi Trần Linh San, cô gái này hoàn toàn tập trung vào điệu múa, tỏa ra sức hút mệ hoặc, mỗi ánh mắt điệu bộ đều hòa nhập điều múa, bước chân gọn gàng lưu loát, tràn ngập phong tình, cực kỳ cá sính, cực kỳ gợi cảm, làm Tô Xán cảm giác thấy con cá heo thỏa sức tung tăng giữa biển nước trong xanh, đồng thời hiểu thêm được về Trần Linh San, cô gái này có tâm hồn hết sức tự do.

Sân khấu là của Trần Linh San, còn đám bạn múa A, B, C bọn họ đa phần là đứng ở cánh gà, xách túi giúp đám nữ sinh, hoặc là trông giày dép gì đó.

Tiết Dịch Dương luôn cập nhật thông tin cho Tô Xán: - Nhìn thấy thằng kia không, là con tri giám đốc Điện tín Hạ Hải, cha hắn mua cho anh trai hắn một cửa hiệu trong Quảng trường Tinh Hải làm quán bar. Thằng đó nhiều tiền lắm. Rồi than thở: - Ôi chúng ta tới năm thứ hai mới được ăn Mc Donal, KFC, thật là đáng thương, cái bọn nhỏ mình thật là hạnh phúc, cái thời chúng ta sơ trung ấy, làm gì có mấy thứ này.

Tô Xán rất muốn nói, mà biết đủ đi, nếu đúng lịch sử thì mày phải đợi ba bốn năm nữa mới thấy những thứ này ở Hạ Hải.

Phía kia Trần Linh San đã luyện tập xong, Tiết Dịch Dương đi đem quần áo cho mọi người.

Đợi khi Trần Linh San tới trước mặt, Tô Xán mới nhớ ra, vừa rồi quét dọn, bên ngoài hắt nước vào, y cầm lấy đôi săng đan của Trần Linh San, một chàng trai xách dép cho cô gái, nhìn rất có vấn đề.

- Xong rồi à? Tô Xán che dấu xấu hổ hỏi, đưa săng đan cho Trần Linh San.

- Ừ. Trần Linh San đỏ mặt nhận lấy, ngồi xuống ghế cởi giày nhảy ra, lộ bàn chân trắng hồng xinh xắn, sau đó đi săng đan vào, làm vẻ thoải mái cười với Tô Xán: - Chỉ có đoạn kết là còn cứng, không sao nối tiếp được, nên không ending tốt.

- Còn thời gian mà, thong thả tập. Tô Xán chẳng hiểu vũ đạo, nên chỉ thấy Trần Linh San múa vô cùng phiêu dật, làm người ta nhìn không muốn dời mắt, không nhận ra phần kết có gì không hay.

Lúc này Hạ Tiêu Vũ đi vào, nhìn kỹ chân Trần Linh San, nhíu mày hỏi: - Linh San, trẹo chân rồi phải không, hay để mình đưa về.

Tô Xán ngạc nhiên nhìn Trần Linh San, y hoàn toàn không nhận ra, vậy mà Hạ Tiêu Vũ mới bước vào biết ngay Trần Linh San trẹo chân, tên này khoe hiểu cực rõ Trần Linh San, đúng là không phải khoác lác.

Lý Lộ Mai nói đẩy ẩn ý: - Nhà cậu có cùng đường với nhà Linh San đâu, không chừng có người khác thuận đường đấy. Giữa Hạ Tiêu Vũ và Tô Xán, cô ngả về phía người sau nhiều hơn.

Trần Linh San cũng ngẩng đầu lên, mắt hơi ngước, môi hồng cong cong, tư thế cực kỳ dụ hoặc.

Không khí đầy căng thẳng, ai cũng hiểu ý của Lý Lộ Mai, nếu lúc này đây ai đó thông minh, phải nói " Ừ, mình và bạn cùng đường, để mình đưa bạn về."

Thế là mọi chuyện tốt đẹp, cac khúc chủ đề của "Bến Thượng Hải" vang lên.

Tô Xán đối mắt với Trần Linh San, miệng hơi mở, nhưng không sao nói ra được một câu đơn giản như vậy.

Ánh mắt Trần Linh San từ kỳ vọng chuyển sang thất vọng, rồi quay sang ôn nhu cười với Hạ Tiêu Vũ, không hề thể hiện ra chút dao động nào trong lòng: - Vậy cám ơn bạn.

- Có gì đâu. Hạ Tiêu Vũ thể hiện ra rất đúng mực, đỡ Trần Linh San lên, một tay xách túi cho cô, cùng Trần Linh San đi qua bên người Tô Xán, lúc này đáng lẽ phải đầy mùi thuốc súng, nhưng không ai cảm thấy gì, nữ sinh lớp số 5 vốn ủng hộ Tô Xán tuyệt đối cũng phải thừa nhận rằng, Hạ Tiêu Vũ là chàng trai tốt.

Chỉ có Lý Lộ Mai trừng mắt với Tô Xán: - Ngốc.

Tô Xán không dễ chịu gì nhưng không giải thích, vì y không thể làm khác, thời gian y ở Hạ Hải không còn bao lâu, y sắp tới Dung Thành, ở đó có Đường Vũ ...

Đôn Hoàng phân chia ra phòng nhân sự, phòng tài chính, phòng kỹ thuật, phòng vệ sinh, phòng kế hoạch, phòng chăm sóc khách hàng, tổng cộng tuyển mộ thêm 60 nhân viên.

Sau đó tiến hành phân công chi tiết, phòng khách hàng do Chu Thiệu phụ trách, phòng tài chính giao cho Tương Hâm từng làm tài vụ ở nhà trẻ, nói chuyện đủng đỉnh ôn tồn. Phòng kỹ thuật thuê thêm số nhân tài điện máy, vi tính. Phòng bảo an giao cho cựu binh xuất ngũ Đỗ Đại vĩ lãnh đạo. Phòng

kế hoạch do phó giám đốc Vương Phượng đảm đương, tiếp tục tuyển mộ thêm người có kinh nghiệm quản lý nhân sự, marketing ...

Văn phòng làm việc của các phòng ban ở các tầng khác nhau của TTTM, có điều tuyển mộ ở cùng một chỗ, ngày đầu tiên có hơn 100 người tới ứng tuyển, thông qua chỉ có 20 người. Ngày thứ hai nhân số là hơn 200, trúng tuyển chỉ có 30, ngày thứ 3 chỉ tuyển thêm được 3 người, một số vị trí không tìm được người thích hợp, tạm thời bỏ đó.

Cốt tinh chứ không cốt đa, dù sao quảng cáo tuyển người liên tục đăng trong hai tháng, thời gian này tiến hành lựa chọn cũng được.

Vương Phượng thể hiện kinh nghiệm của mình trợ lực rất nhiều cho Vương Thanh, liên hệ công ty huấn luyện trên tỉnh, tiến hành một tuần bồi dưỡng.

Tiếp theo đó là công tác mời gọi đầu tư.

Cục thương vụ tổ chức một buổi lễ mời gọi đầu tư cực kỳ tưng bừng, có hơn hai trăm doanh nghiệp có tiếng trong ngoài tỉnh tham gia, không ít người tỏ ra hứng thú với Đôn Hoàng.

Đối với một hạng mục TTTM cỡ lớn mà nói, quan trọng nhất là phải xác định chủ thể kinh doanh, với Đôn Hoàng, chủ thể là mỹ phẩm, trang phục và đồ điện, nước, hoa. Tầng một TTTM Đôn Hoàng kinh doanh trang phục và quán cà phê.

Đại biểu của Mc Donal tới Hạ Hải trước đó tiến hành thu thập tin tức và tài liệu, nghiên cứu thu nhập bình quân, quy mô tiềm lực phát triển, khả năng chi tiêu của Hạ Hải, cuối cùng từ chối kế hoạch mở chi nhánh ở đây.

Đại biểu KFC chú trọng nhất tiềm lực, hứng thú với phong cách trang trí cùng tư tưởng quản lý của Đôn Hoàng, đã xác lập kế hoạch chi nhánh.

Jack Jones,L'Eau D'Issey Florale, Chu Đại Phúc, cùng với một số thương hiệu khác có kế hoạch tiến vào, thương hiểu mỹ phẩm L'Oréal , Nivea cũng xác lập Đôn Hoàng là tiêu điểm.

Buổi trưa Tô Xán tan học tới hiện trường thì Vương Phượng phụ trách đàm phán bận tối mặt, Vương Thanh cũng hội đàm với mấy xí nghiệp liền.

Thấy Tô Xán tới, Vương Phượng kéo y sang một bên: - Meters Bonwe, U2 yêu cầu giảm chi phí, bọn họ nói có lựa chọn khác tốt hơn ở chỗ chúng ta.

- Nói với họ phí gia nhập được chúng ta thông qua hệ thống đánh giá nghiêm ngặt xác định, không thể hạ điều kiện ở phương diện này.

Vương Phượng gật đầu: - Đại biểu của Lancôme tỏ ra rất hứng thú với Đôn Hoàng, muốn chúng ta cho một số ưu đãi.

Tô Xán hai mắt sáng lên, dứt khoát quyết định: - Không cần thu chi phí bọn họ, bọn họ có thể ưu tiên sử dụng hoạt động thúc đẩy tiêu thụ của chúng ta, tất cả điều kiện họ cô có thể cấp cứ cấp cho họ.

Đối với một thương hiệu lớn như Lancôme, Tô Xán tóm lấy còn không kịp nữa là, có bọn họ, đẳng cấp của Đôn Hoàng tăng lên không ít. Đương nhiên y cũng có chuẩn bị tâm lý, quy mô cửa hiệu của Lancôme sẽ không thể lớn lắm, Quảng trường Tinh Hải là quảng trường trung tâm lớn thứ hai trong tỉnh, bọn họ mới chen trước một chân vào giữ chỗ.

Vị trí quần thể thương nghiệp này được Tô Xán lựa chọn kỹ càng rồi, tin rằng các đại biểu thương hiệu sau khi so sánh đánh giá xong, sẽ lựa chọn Đôn Hoàng.

Mọi sự đã sẵn sàng, trong lúc Đôn Hoàng tích cực trang trí đón các cửa hiệu vào, là thời gian bình tĩnh.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 104: Tin xấu (1)

Toàn bộ đoàn đội của Đôn Hoàng hơi thở phào một chút, mọi việc diễn ra khá xuôn xẻ, ngoại trừ có người lấy sơn bôi lung tung ngoài TTTM, cố ý phá hoại, bị Đỗ Đại Vĩ cùng người phòng bảo an bắt đưa tới đồn cảnh sát, nhưng đám người này mau chóng được thả ra, thiếu chút nữa làm Đỗ Đại Vĩ xung đột với cảnh sát.

Không cần nói có kẻ đứng sau xúi bẩy.

Sau đỉnh điểm mời gọi đầu tư, Vương Phượng than vãn với Tô Xán: - Thời gian qua bận tới mức không có thời gian đi nhà trẻ đón con nữa, mấy ngày liền phải ăn mỳ gói, làm bệnh đau dạ dày tái phát.

Tô Xán lúc đầu gọi Vương Phượng là ""dì Vương", kết quả bị mặt nặng mày nhẹ suốt mấy ngày, hiện phải đổi cách xưng hô: - Chị Vương, để tôi bảo chị Vương Thanh tăng lương cho chị.

- Chỉ cần sau khi khai trương hiệu ích đạt được như cậu nói là tôi thấy thỏa mãn rồi. Vương Thanh nghĩ tới mười năm làm việc ở cửa hoảng bách hóa, tức tối nói: - Đến lúc đó tôi sẽ cười vào cái mặt lão già cổ hủ Giang Triêu Dương, mệt nữa cũng không sao cả.

Chu Thiện mang cơm hộp về, đặt một hộp khác hẳn các hộp khác trước mặt Tô Xán: - Cái này là của giám đốc Vương chuẩn bị riêng cho xếp Tô, chị ấy nói cậu kén ăn lắm.

Tô Xán ngẩng đầu nhìn về phía văn phòng Vương Thanh, cô vẫn đang bận rộn bàn bạc công việc với mấy quản lý của Quảng trường Tinh Hải.

Hội diễn văn ngệ của Nhất Trung cũng ngày càng gần, Quảng trường Tinh Hải nghiệm thu hoàn tất giao lại cho thị chính, Tô Lý Thành bận rộn qua lại giữa Dung Thành và Hạ Hải.

Công tác bộn bề ở Đôn Hoàng phân tán tinh lực của Tô Xán, khi Đôn Hoàng khí thế hừng hực thì thành tích của Tô Xán trong mấy lần kiểm tra khó tránh khỏi xuất hiện giảm sút các mức độ khác nhau.

Ở trên lớp Tiêu Nhật Hoa điểm danh Tô Xán đứng dậy phê bình, giáo viên các lớp cũng gọi y ra nói chuyện riêng, Tô Xán nhận ra làm một học sinh mũi nhọn là chuyện vô cùng khổ não.

Đặc biệt là Ân Tiểu Thiên còn gọi y tới văn phòng, thân thiết hỏi có phải là vì chuyện tình cảm làm cho thành tích giảm xuống hay không, khiến Tô Xán vừa cảm động lại dở khóc dở cười.

Đông Kiến Quân cũng đã giúp Tô Xán liên hệ với Nhị Thập Nhất Trung, bên đó tương đối hài lòng với thành tích năm thứ nhất của Tô Xán, trải qua thảo luận, hoan nghênh y làm thủ tục chuyển trường bất kỳ lúc nào.

Tổng diễn tập trước hội diễn văn nghệ, dưới sân khấu là lãnh đạo trường cùng đám cán bộ các lớp, trên sân khấu các lớp lần lượt các tiết mục thẩm hạch.

Tiểu phẩm, múa tập thể, hợp xướng, độc tấu, thể loại gì cũng có.

Trên sân khấu còn xuất hiện cảnh rất không hài hòa.

Một nam sinh mặt có ba phần hèn mọn, tay cầm micro, mắt nhắm nghiền, gân cổ hát: - Anh yêu em, yêu mãi không hết.

Hiệu phó Dư ngồi dưới nổi giận đập bàn, thế là bi kịch sinh ra, tiếng ca "yêu mãi không hết" còn đang vang vọng thì tiết mục này đã bị quyết định cắt bỏ.

Múa Đôn Hoàng gây ra chấn động không nhỏ, đương nhiên không phải vì người qua đường A,B,C mặc áo hoàng kim lóng lánh, mà vì cô công chúa làm chủ hoàn toàn sân khấu.

Tô Xán trên sân khấu làm nền, nhìn Trần Linh Xan kéo ống tay áo xoay tròn, mặc dù không có ánh đèn hoa lệ, phía dưới không có biển khán giả, chỉ có tiếng bước chân nhịp nhàng của Trần Linh San, nhưng những bước chân ấy lôi cuốn toàn bộ ánh mắt.

Ngày tháng của mình ở Nhất Trung, cũng nên dùng phương thức này kết thúc, lặng lẽ khép màn trong một góc tăm tối.

Một ngày nào đó người từ Nhất Trung đi ra, nhắc tới cái tên Tô Xán, nhớ ra chuyện y giúp Mậu Tiểu Thì đỡ nhát dao thứ ba, nhớ y hôn Đường Vũ ở lễ chào cờ, hoặc nhớ bài diễn giảng kia của y, thế là đủ lắm rồi.

Hậu đài khi diễn tập kết thúc, Tô Xán cởi y phục đi ra gặp phải Trần Linh San đã cởi bỏ áo biểu diễn bằng lụa trắng, đứng dựa vào hành lang chờ đợi, thấy y liền hỏi: - Sao thành tích đột nhiên lại hạ xuống?

Tô Xán cười: - Đừng nói chuyện này được không, chân bạn làm sao rồi?

Hai người cùng nhau rời khỏi nhà thi đấu, trên đầu là mây màu đỏ rực.

- Không sao rồi, có phải vì lần trước không đưa mình về nên áy náy không? Hôm nay cho bạn cơ hội đó.

Nha đầu này lại khiêu khích rồi, Tô Xán thấy sức đề kháng của mình mỗi lúc một kém: - Nhà bạn vẫn ở khu tập thể mậu dịch? Nơi đó với Tô Xán mà nói có ký ức khó quên.

- Ừ.

- Mình cũng tiện đường, chúng ta cùng đi nhé?

Trần Linh San nở nụ cười thật đẹp, Tô Xán không dám nhìn. Lên xe bus, Trần Linh San dựa đầu vào cửa sổ, cô trang điểm nhẹ, bớt đi vài phần thanh thuần, thêm vài phần quyến rũ.

Hai người ngồi hàng ghế thứ ba từ dưới lên, chỗ ngồi Tô Xán thích nhất.

Hai người không nói chuyện nhiều, thi thoảng đối đáp vài câu bâng quơ, Tô Xán vốn nghĩ sắp rời đi, tâm tình mình phải rất nặng nề, nhưng không ngờ lại hết sức nhẹ nhàng.

Đi qua một khu phố nữa là tới trạm khu tập thể mậu dịch rồi.

- Vũ đạo kết thúc của bạn đã biên tập xong chưa? Mình thấy hôm nay nhảy rất đẹp.

Trần Linh San quay lại nhìn Tô Xán, nhìn rất lâu, chẳng biết vì ánh tịch dương không, làm gó má cô hơi đỏ: - Thực ra mình nghĩ xong rồi, chỉ là không chắc lắm.

- Vậy mau quyết định đi, ngày kia là biểu diễn rồi.

- Biết rồi, đã tới nơi, mình xuống đây, tới khi đó bạn cũng phải biểu hiện cho tốt nhé.

Tô Xán rất muốn thế, có thể cùng Trần Linh San múa trên cùng sân khấu, cáo biệt giai đoạn này thì còn gì bằng.

Tiết Dịch Dương và Lưu Duệ ăn cơm xong gõ cửa nhà Tô Xán, vào trong thấy thiếu rất nhiều đồ đạc, có điều tâm tính thiếu niên nên không nghĩ nhiều, kéo Tô Xán ra quán nét.

Thuê ba cái máy liền nhau, Tô Xán ra quầy lấy ba bình đồ uống, không ít người chào hỏi ba bọn họ, có cả lưu manh, cả học sinh từ sơ trung tới cao

trung, khách quen của mấy quán game, va chạm nhau suốt mầy năm trời, giờ chuyển chiến trường ra quán nét.

Có người vỗ vai y nói đã lâu không gặp, Tô Xán có hơi hoảng hốt, ngày tháng này cũng sắp kết thúc, hít một hơi nói: - Mỗi người một chai nước ngọt, tôi mời.

Cả quán nét vỗ tay hoan hô rào rào.

Tô Xán đặt hai chai nước ngọt trước mặt Tiết Dịch Dương và Lưu Duệ, cười: - Nào để tao ngược đãi bọn mày lần cuối cùng, xem kỹ, học được bao nhiêu thì học bấy nhiêu.

Cả hai chửi um lên, thách thức Tô Xán, không nghĩ kỹ hàm ý câu nói của y.

Tiết Dịch Dương và Lưu Duệ luyện tập thường xuyên, còn Tô Xán bỏ bê lâu rồi, tuy y thể hiện nhiều kỹ thuật mới lạ khiến cả quán trầm trồ, nhưng kết cục vẫn là thua nhiều hơn thắng.

Một buổi tối cả ba cùng vui.

Nhưng mọi thứ không diễn ra như ý muốn của Tô Xán, ngày hôm sau Tô Xán được tin xấu tổ điều tra Trương Tri Mậu có được tiến triển mang tính đột phá, chuyện có liên quan tới bí thư thành ủy Vương Bạc, đã bị cách ly thẩm tra gần một tuần.

Chuyện tính ra cũng chính là đoạn thời gian bận rộn lo cho Đôn Hoàng, Tô Xán đến thời gian học cũng không đủ, rèn luyện buổi sáng cũng cắt bớt giành hết cho việc học tập, tất nhiên không còn thời gian đi tới chỗ Vương Bạc, chỉ không ngờ một tuần thôi mà Vương Bạc đã bị cách ly điều tra.

Chắc hẳn trước đó tin tức bị phong tỏa nghiêm ngặt, so với lần xôn xao khắp thành phố, lần này tuy không có phong thanh gì lại làm Tô Xán có linh cảm nghiêm trọng hơn nhiều.

Đông Kiến Quân và Tô Lý Thành vừa về tới Hạ Hải liền tìm Triệu Lập Quân, hỏi tình huống cụ thể.

Tô Xán cũng nghe ngóng ở chỗ Tăng Toàn Minh, sau nguyên đán, tổ điều tra Trương Tri Mậu cậy miệng thư ký Lý Áo của ông ta, biết tình tiết tham ô của Trương Tri Mậu, khi đó nguyên thứ ký trưởng tỉnh ủy Vương Bạc giúp Trương Tri Mậu di chuyển số tiền lớn do tham ô có được, thông qua nhiều loại quan hệ và phương thức giúp xí nghiệp thân thích của Trương Tri Mậu. Cảnh sát còn điều tra ra ghi chép Vương Bạc di chuyển tài chính làm đường cao tốc.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 105: Tin xấu (2)

V

ương Bạc lấy danh nghĩa Vương Uy Uy mở tài khoản có 600.000, điều này không phù hợp với thu nhập của ông ta, tình thế trở nên phức tạp.

Vì liên quan tới người đứng đầu một thành phố, thưởng ủy tình họp bàn thống nhất cách lý thẩm tra Vương Bạc, các đại lãi trong tỉnh đều nhất trí, dù bên trên có gây ảnh hưởng xuống cũng không ích gì nữa rồi.

Tổ trưởng tổ điều tra không ai khác là Lưu Thành, tổ phó là Tương Tài, phó kiểm sát trưởng viện kiếm sát tỉnh, nếu vụ án chứng thực, nó sẽ là vụ tham nhũng chấn động nhất, liên quan nhiều quan chức nhất của khu tây nam.

Đây là vụ đại án được coi là" chấn nhiếp chính đàn Tây Nam, bảo vệ tính công chính của tư pháp.”

Oái oăm thay Tô Xán biết anh hùng chính nghĩa trong chuyện này chính là kẻ về sau bị bóc trần là ô dù bảo hộ lớn nhất của thế lực xã hội đen.

Vương Bạc có tham ô hay không? Tô Xán không rõ, song y không ngây thơ, Vương Bạc chắc chắn không thể trong sạch, ở một số hạng mục, vì đạt mục đích, để "thuận tiện thao tác", chi dùng số tiền hạng mục là chắc chắn có, trong quan trường đây là chuyện hiểu ngầm với nhau, bới ra thì Vương Bạc có trăm miệng cũng không cãi được.

Song theo đánh giá chủ quan của y, Vương Bạc vẫn là quan viên tốt.

Đông Kiến Quân mời Triệu Lập Quân tới nhà ăn cơm, Triệu Lập Quân lắc đầu liên hồi:

- Người của tổ điều tra tỉnh ở trong nhà khách, thực hiện cách ly 24/24, nộp di động, mỗi việc làm đều ghi chép lại, việc theo dõi bảo vệ do Cận Đông Hải bố trí, tôi bị gạt ra ngoài, tình hình thư ký Vương ra làm sao tôi cũng không rõ. Song tôi tin bí thư Vương không phải loại người như vậy.

Đông Kiến Quân bóp trán:

- Tôi và bí thư Vương là bạn lâu năm, không ngờ ông ta lại cuốn vào chuyện này, Quảng trường Tinh Hải sắp khánh thành tới nơi lại xảy ra chuyện. Mà không phải chuyện này lần trước đã ầm ĩ lên, sau đó thiếu chứng cứ nên thôi rồi mà, sao đột nhiên lại?

Triệu Lập Quân lòng buồn bực, nói không giữ miệng:

- Cách đây không lâu bí thư Vương bảo tôi điều tra Kim Huy và chỉnh đốn mỏ, chắc chắn có kẻ chột dạ ...

Nói tới đó Tô Lý Thành ngăn lại, đuổi Tô Xán ra ngoài.

Tô Xán mon men tới gần bàn nghe ngóng, mọi người quen với việc Tô Xán thích nghe chuyện người lớn nên không để ý, vả lại tin Tô Xán đủ trưởng thành để không nói lung tung, song chuyện nghiêm nghiêm trọng như thế không để trẻ con biết là hơn.

Có điều Tô Xán nghe đủ rồi, y luôn thắc mắc dù đấu tranh hệ phái chăng nữa, Lưu Thành cũng không cần phải dứt khoát dồn vào đường cùng thế này.

Sao Lưu Thành lại bất chấp tất cả như thế?

Tô Xán nghĩ lại, y không nhớ tên các vị bí thư thành ủy của Hạ Hải, chẳng biết có vị nào tên Vương Bạc không, nhưng chắc chắn không có vị nào bị điều tra hay ngã ngựa cả.

Vậy là chắc chắn do mình làm thay đổi lịch sử gây nên, mình thay đổi cái gì ở Hạ Hải, và Vương Bạc liên quan gì tới thay đổi đó.

Phải rồi, là Quảng trường Tinh Hải.

Tô Xán đi ra ngoài sân, dựa lưng cái cây trồng giữa vườn, nhìn bầu trời dần chuyển sang màu lam thẫm, đã có một số ngôi sao nhấp nháy xuất hiện.

Nếu như không phải mình phát hiện ra tập đoàn lừa đảo thì nay Quảng trường Tinh Hải vẫn là công trình dở dang, Vương Bạc lại chuyên môn đốc thúc kiến thiết công trình này, công trình hoàn thành, khiến tiếng tăm Hạ Hải tăng mạnh, tạo nên làn sóng đầu tư sôi động.

Rất nhiều thương hiệu tiến vào Quảng trường Tinh Hải, trong đó có Kim Huy, Kim Huy là hộp đêm cực kỳ tai tiếng ở Hạ Hải, còn khu mỏ thì chẳng nghĩ cũng biết có dính líu tới xã hội đen, rất có thể đây là nguồn lợi phi pháp mang tới số tiền Lưu Thành giấu trong biệt thự ở Mục Mã Sơn.

Chắc Vương Bạc biết thứ gì đó, cho nên mới sai Triệu Lập Quân điều tra Kim Huy và khu mỏ, nên đụng chạm vào vảy ngược của thế lực đằng sau.

Mình đã có chìa khóa giải quyết vấn đề này, nhưng đã dùng tới nó được chưa, Tô Xán quyết định tìm hiểu thêm đã, vì đây là cơ hội duy nhất, nếu không sử dụng cẩn thận, chẳng những không giúp được gì cho Vương Bạc, còn kéo cả bản thân và gia đình vào, hậu quả khó lường.

Tô Xán gọi điện thoại tới nhà Vương Bạc, nhận điện thoại là Lâm Lạc Nhiên, trong phòng có tiếng người nói chuyện, song không rõ ràng lắm.

- Tô Xán?

Lâm Lạc Nhiên nghe thấy giọng của y, không ngờ có chút nghẹn ngào.

- Mình vừa nghe chuyện chú Vương, mọi người vẫn ổn chứ?

Đám Vương Uy Uy nhìn bề ngoài thì rất tự do, nhưng thực chất là thiếu sự chăm sóc của gia đình, bề ngoài tỏ ra kiên cường, trong lòng chỉ e không dễ chịu gì, mình đúng là người bạn quá tệ, gần đây ngoài chuyện Đôn Hoàng, y không để ý gì tới xung quanh nữa rồi.

Lâm Lạc Nhiên nỗ lực điều chỉnh hơi thở, sau đó nói:

- Bọn mình rất ổn, chú Vương hẳn sẽ không sao đâu. Tô Xán, cha cậu là người phụ trách kiến thiết Quảng trường Tinh Hải?

- Ừ, làm sao?

Tô Xán nhớ ra chuyện nữa, nghe nói khu vực thương nghiệp mà Đôn Hoàng đang dùng được ông chủ của Kim Huy nhắm vào, kết quả vì y dẫn Vương Thanh tới gặp Vương Bạc đi cửa sau, nên nó thuộc về Đôn Hoàng. Vậy đây là hành động Vương Bạc nhắm vào Kim Huy.

Trong thời gian Đôn Hoàng mời đầu tư có người tới gây chuyện, may có Đỗ Đại Duy cơ trí chặn đứng kịp thời, nhưng giao nộp cho cảnh sát xong lập tức được thả.

Nhờ Vương Phượng nhiều mối quen biết trong cơ quan thành phố cùng giới kinh doanh mới biết đám người này liên quan tới tập đoàn Kim Huy.

Đôn Hoàng chỉ là một xí nghiệp mới nổi, lại được Vương Bạc phê duyệt cho tiến vào Quảng trường Tinh Hải, trong mắt nhiều người chắc chắn Vương Bạc và Đôn Hoàng có quan hệ mờ ám.

Biết quan hệ giữa Đôn Hoàng và Vương Bạc, lại vẫn dám giở trò, còn liên quan tới hệ thống công an, vậy có thể là ai ngoài Cận Đông Hải, trên nữa là Lưu Thành.

Hiện giờ Vương Bạc bị cách ly điều tra, thế nào bọn chúng cũng chĩa phương hướng về Đôn Hoàng, mặc dù Tô Xán đã rất cô gắng hợp thức hóa

khoản tiền tham ô của Lưu Thành vào doanh thu của Thục Sơn, song chỉ cần chuyên gia bới móc, sơ hở tài chính lộ ra là cái chắc.

Ai có thể cung cấp số tiền lớn như vậy cho Vương Thanh, chắc chắn mọi người nghĩ tới Vương Bạc, đừng quên trước đó Vương Bạc có tai tiếng với hai nữ sinh viên gây xôn xao, quan hệ giữa Vương Thanh và Vương Bạc thế nào cũng sẽ bị quy kết cùng loại, cho dù Vương Thanh không bị điều tra thì lời đồn này đủ ảnh hưởng tới cô suốt đời, mẹ góa con côi vốn đã ổ thị phi rồi.

Vương Thanh bị điều tra thì cuối cùng sẽ dẫn tới bí mật của y, đây chính là chỗ yếu của Tô Xán.

Bỗng nhiên mọi chuyện bung bết hét cả lên thế này, Tô Xán không khỏi hoảng sợ, xem ra hạ Lưu Thành là bắt buộc rồi, không còn lựa chọn nào khác.

Ở phía bên kia Lâm Lạc Nhiên thu lại tiếng nghẹn ngào, ngữ khí nhu hòa mang theo vài phần thành thục:

- Hiện là thời kỳ đặc thù, Tô Xán, cậu bảo cả chú Đông kia, đừng gọi điện đến nữa.

Tô Xán ngớ ra, rồi lập tức hiểu, Lâm Lạc Nhiên biết sự việc dính líu phức tạp, đối diện với boss cuối như Lưu Thành, cô không muốn bọn họ bị cuốn vào.

Lòng xúc động, Tô Xán nói:

- Lạc Nhiên yên tâm đi, mình có cách giúp cho Vương thoát khỏi khó khăn hiện giờ, bạn cho mình biết tình hình đi, mình nghĩ cách.

Tô Xán nắm trong tay chứng cứ tuyệt đối, y không rõ nó có đủ lật đổ Lưu Thành không, song ít nhất khiến lão ta phải thu mình lại, không thể đối phó

với Vương Bạc nữa, song đưa chứng cứ này cho ai là vấn đề lớn, Tô Xán hiển nhiên nghĩ tới Lâm Quốc Chu.

- Nghĩ cách?

Giọng Lâm Lạc Nhiên hơi cao lên, có phần khô khan:

- Tô Xán, tôi biết cậu rất thông minh, nhưng cậu thực tế một chút đi, trên đời này chuyện cậu không làm được còn nhiều lắm.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 106: Hội diễn văn nghệ (1)

T

ô Xán nhìn điện thoại truyền ra tiếng "tút, tút" vừa rồi vô hình trung y dùng ngữ khí của người lớn, nếu y là ông chú ba mươi, Lâm Lạc Nhiên còn có khả năng nói cho y biết, thế nhưng, y chẳng qua là học sinh cao trung năm thứ hai thôi.

Hơn nữa Lâm Lạc Nhiên trưởng thành sớm, đôi khi thái độ cô nhìn Tô Xán, kiểu bề trên đó không phải vì bối cảnh gia đình, rõ ràng nói, nhiều chuyện cậu không hiểu.

Tô Xán vò đầu bứt tai một hồi, song vẫn quyết định tới nhà Vương Bạc một chuyến, buổi chiều có hội diễn văn nghệ Nhất Trung, tình hình thế này sợ rằng phải nói một câu "xin lỗi" rồi.

Trước đó đã có ước hẹn với Trần Linh San, lần này có xin lỗi, cũng không thể bù đắp lại, chắc chắn Trần Linh San hận mình, Tô Xán không biết có phải ông trời cố tình không, mỗi lần quan hệ giữa y và Trần Linh San tốt lên, thế nào cũng có chuyện xen vào, song chuyện khẩn cấp, cũng không còn cách nào khác được.

Buổi trưa Tô Xán mua một cái bành mỳ một hộp sữa dọc đường, ăn như nhai rơm tới khu biệt thự thành ủy.

Nhìn thấy nhà ba tầng của Vương Bạc thấp thoáng sau rặng cây, song Tô Xán không đi tới nữa, vì gần cửa vào có một cỗ xe màu đen, bên trong có hai nam tử, chăn chú theo dõi biệt thự, không biết là cảnh sát thường phục hay là người xã hội đen, song chắc chắn là người của Lưu Thành.

Tô Xán cứ thế mà tới cũng chẳng ai nghi ngờ gì thằng nhóc cao trung, song người ta nói có tật giật mình là thế, đây là chuyện quá trọng đại, nguy hiểm,

dù có hai linh hồn thì cái nào cũng chỉ là phó thường dân thôi, đã bao giờ trải qua những chuyện thế này, sợ hãi rối trí là khó tránh khỏi. Thế là Tô Xán tiếp tục đi qua chiếc xe màu đen, vờ rẽ vào một khu nhà khác.

Ngồi xuống bồn hoa, lần này thực sự đau đầu rồi, chẳng lẽ viết thư tố cáo nặc danh, chứng cứ thì đủ đấy, nhưng thông qua tầng tầng cơ cấu, chưa nói Lưu Thành khống chế hệ thống chính pháp, mạng lưới quan hệ lớn, có khi tiêu hủy chứng cứ, chỉ gây ra đánh cỏ động rắn. Cứ cho rằng sao nhiều bản gửi các nơi đi, cũng chẳng biết ngày thàng năm nào mới có người đủ cấp bậc để ý.

Trong khi đó y phải thật nhanh chóng dùng chứng cứ này ảnh hưởng tới Lưu Thành.

Tô Xán vì vậy càng nhớ ngày tháng Lâm Quốc Chu ở Hạ Hải, không chỉ là nhân vật có phân lượng không kém Vương Bạc, mà còn tin tưởng mình.

Thi thoảng có lá rụng bị gió thổi rơi lên người, hiệu thuốc là bên cạnh thi thoảng có người ra vào mua bán, đường có bánh xe nghiến qua, Tô Xán cứ ngồi đó khi ánh mặt trời dần lệch khỏi chính giữa.

- Ngu, ngu, ngu!

Tô Xán đột nhiên vừa chửi vừa tát bản thân, chạy tới bốt điện thoại công cộng, vừa bấm số vừa lẩm bẩm:

- Mau, mau, mau.

Một lúc sau có điện thoại gọi vào bốt, là giọng Triệu Lập Quân:

- Vừa rồi ai nhắn tin cho tôi?

- Chú Triệu, là cháu đây, cháu là Tô Xán.

Tô Xán nói gấp:

- À, có chuyện gì thế, chú đang bận lắm.

Giọng Triệu Lập Quân tỏ ra mỏi mệt, nói xong còn ngáp dài:

- Chú Triệu, cháu cần gặp chú gấp, rất gấp, chuyện rất quan trọng.

- Vậy à, hiện chú không ở trong thành phố rồi, vậy đi, sáng mai nhắn tin cho chú, chú mời cháu ăn mỳ.

Tô Xán hơi thở phào một chút chỉ cần giao chứng cứ vào tay Triệu Lập Quân là yên tâm được quá nửa rồi dù sao để xử lý một bí thư thành ủy không phải chuyện ngày một ngày hai mà xong được. Vừa đi vừa ngẫm nghĩ thì nghe thấy hình như có người gọi mình, ngẩng đầu lên mới biết mình vô tình đi về cửa khu tập thể nhà mình, đại khái đây là bản năng con người, vừa đi ra gọi y là Tiết Dịch Dương.

- Mày ngơ ngơ cái gì đấy, đi mau, xe tới rồi, ba giờ là hội diễn văn nghệ bắt đầu, phải đến sớm thay trang phục còn chuẩn bị chứ.

Mặc dù tâm trạng không tốt, nhưng lúc này chuyện Vương Bạc thì Tô Xán không làm được gì thêm, tất cả phải đợi Triệu Lập Quân về, còn lời hứa với Trần Linh San, tất nhiên phải toàn lực ứng phó.

Tiết Dịch Dương rất để ý tới hội diễn văn nghệ này, có lẽ giống như y từ sơ trung tới cao trung chẳng một lần được lên biểu diễn sâu khấu bất kỳ cái gì, lần này được biểu diễn cùng Trần Linh San, tất nhiên phải làm hết sức.

Hội trường của Nhất Trung khá lớn, từ cổng rẽ phải không xa là tới, tuy hội trường xây dựng từ khá lâu, nhưng sự tráng lệ bên trong cho dù là nhà hát của Hạ Hải cũng không bằng, nơi này thi thoảng tổ chức hoạt động của thành phố, không chỉ dùng riêng cho Nhất Trung.

Nhị Trung và Tam Trung không có hội trường riêng, mỗi năm hội diện văn nghệ đều mượn nhà hát cũ, song Tô Xán không đi xem, mà lén lút theo Tiết Dịch Dương chuồn tới Nhất Trung xe hội diễn văn nghệ, nguyên nhân đơn giản thôi, Nhất Trung nhiều mỹ nữ mà.

Chắc hẳn khi đó mình chảy không ít nước dãi, còn tiết mục của Trần Linh San thiếu chút nữa lấy mất hồn của y, nay thương hải tang điền, cảnh còn người mất, y chẳng những thành học sinh Nhất Trung, còn cùng Trần Linh San diễn cùng sân khấu, thực sự là kỳ diệu.

Bọn họ đến vẫn còn sớm, có điều trên đường đã thấy đoàn học sinh dài dằng dặc vào hội trường, bên trong hội trường bố trí hoa lệ, Tiết Dịch Dương vốn đang nói nói cười cười, nhìn khán giả láo nháo bàn luận, nhìn sân khấu rực rỡ, cứ như có thừng thắt vào tim, bắt đầu run rồi.

Sau sân khấu mọi người đang bận rộn chuẩn bị cho buổi biểu diễn, thi thoảng có người giống Tiết Dịch Dương, thò đầu từ cách gà nhìn xuống chỗ khán giả, sau đó tái mặt rụt đầu lại.

Từng nhóm túm tụm thảo luận, như hôm nay sẽ có nam sinh nào độc diễn, đây là cơ hội để công khai tặng hoa cho cô gái ngưỡng mộ, đù mọi đề tài tuổi trẻ.

Dù qua tổng diễn tập, đến khi thực sự biểu diễn, Tô Xán bị không khí ảnh hưởng, cảm thấy chân tay cứng nhắc, tốt cái là nó thay thế sự kiện Vương Bạc làm lòng y rối loạn.

Vội vàng mặc trang phục màu hoàng kim nhấp nháy, các giáo viên đã xuất hiện ổn định tâm tình học sinh sắp biểu diễn, chỉ huy trình trự lên sân khấu, mọi thứ dần đi vào trật tự.

Bốn người dẫn chương trình đi lên, bên ngoài có tiếng vỗ tay rồi yên tĩnh.

Đinh Tuấn Đào lên sân khấu phát biểu:

- Thưa các vị đồng nghiệp, các em học sinh, hôm nay tôi rất vinh hạnh đứng đây cùng mọi người chung vui lễ hội văn nghệ của trường, hãy dũng cảm lên sân khấu, thể hiện tài hoa của mình, đem khúc ca hay nhất, điệu múa đẹp nhất, tạo nên ngày vui vẻ của tất cả chúc ta, chúc buổi biểu diễn thành công mỹ mãn.

Bên dưới vỗ tay rào rào, chủ yếu là vì không phải nghe lời tràng giang đại hải tới phát ngán.

Người dẫn chương trình đi lên làm nóng không khí rồi giới thiệu tiết mục.

Đèn pha bật sáng, một nhóm nữ sinh váy đỏ rực chưa tới gối, tóc thắt bím, tay cầm khăn đỏ từ hai bên cánh gà đổ ra, tức thì làm khắp hội trường vang lên tiếng sói tru.

Tô Xán thò cùng mấy học sinh khác đứng cánh gà nhìn, nhận ra một trong bốn người chủ trì là Nhạc Tử Giang, Nhạc Tử Giang cũng nhìn thấy, khẽ gật đầu chào, thấy y mặc trang phục biểu diễn, còn giơ ngón cái lên chúc biểu diễn thuận lợi, sau đó quay lại cùng người dẫn chương trình khác thảo luận.

Con người của Nhạc Tử Giang không đáng ghét chút nào, thực ra trong tình huống có xung đột, bạn bè còn có thể biến thành kẻ địch, huống hồ Đường Vũ là cô gái mà bất kỳ ai cho rằng có tư cách theo đuổi đều không dễ dàng từ bỏ.

Tô Xán vừa quay đầu lại, lập tức thấy Trần Linh San đến bên mình, một thân váy lụa trắng trắng như tuyết, mép váy nhẹ lướt trên mặt đất, ống tay áo dài, bước chân uyển chuyển, hông thắt đai lưng lớn ôm trọn vòng eo nhỏ làm nổi bật đôi ngực thiếu nữ vun tròn mê đắm. Khuôn mặt trang điểm cầu kỳ, đặc biệt hai mi phượng quyến rũ mạnh mẽ, đẹp tới điên đảo.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 107: Hội diễn văn nghệ (2)

T

iết mục tiếp theo thưởng thức cho kỹ nhé, là độc tấu dương cầm của Tạ Vũ, kỹ thuật của anh ấy không thua kém Đường Vũ đâu.

Có loại u oán lờ mờ tựa có tựa không trong ánh mắt Trần Linh San khi nói những lời này:

Tô Xán cũng tính biết đối phó với con gái, khéo léo đáp:

- Mình chẳng nghe ra được hay dở đâu, nói gì tới thưởng thức, nghe hết cả bài là giỏi rồi.

Trần Linh San nghe vậy nhoẻn miệng cười, nói một câu không rõ nghĩa:

- Thế cũng tốt.

Tô Xán coi như không hiểu, ánh mắt vờ chăm chú nhìn sân khấu.

Đoàn ca vũ biểu diễn xong đi qua bên phía họ, nhìn thấy trang phục của Trần Linh San, một số nam sinh sáng lên, tiếp đó thấy Tô Xán, lập tức chuyển sang vẻ mặt "ra la thế", hết sức ghen tỵ. Té ra đám Tiết Dịch Dương vừa nãy còn đứng bên y đã chạy mất rồi, chỉ còn y và Trần Linh San đứng bên nhau.

- Có biết vì sao mình học khiêu vũ không?

Trần Linh San khẽ đột nhiên khẽ hỏi:

- Trước kia xem múa cổ điển (Hán Đường) trên TV, đầu óc mình cứ hiện lên một cảnh tượng, ao ước một ngày mình mặc áo bào, có ống tay áo thật dài, sau đó biểu diễn trên sân khấu có vạn người theo dõi.

Nói tới đó dừng lại, mở to đôi mắt quyến rũ nhìn y, nhu tình tràn ngập trong ánh mắt, giọng êm ái như gió thu:

- Nhưng bây giờ mình không có giấc mơ được muôn người chú ý nữa rồi, chỉ mong tương lai có ngày được múa riêng cho người mình thích xem là được.

Người Tô Xán run run, chỉ có thằng ngốc mới không nghe ra lời bày tỏ của Trần Linh San. Lấy hết dũng khí nói ra câu đó, mặt Trần Linh San đỏ như táo chín, đầu gần như không dám ngẩng lên, giọng cũng nhỏ đi:

- Điệu múa này nếu như có bạn làm nhạc đệm thì rất tuyệt, tiếc là không có.

Tô Xán mà còn không biểu hiện gì thì thật quá có lỗi với con gái nhà người ta, khẽ gật đầu:

- Đôn Hoàng, Đôn Hoàng, mình dùng thi ca để phối hợp được không? Nhưng bọn mình không diễn tập trước, lỡ mìn làm hỏng bài biểu diễn của bạn thì sao?

Hai mắt Trần Linh San long lanh, tay ôm ngực đập thình thịch:

- Hỏng thì cùng hỏng đi.

Lúc này Hạ Tiêu Vũ mặc trang phục biểu diễn đi tới, đi tới:

- Không làm phiền hai bạn chứ?

- Không sao, có chuyện gì thế.

Hạ Tiêu Vũ thoáng nhìn Tô Xán đề phòng, nói:

- Linh San, mình nhìn thấy một bộ trang phục trông còn hợp hơn bộ này, bạn muốn xem thử không?

- Được!

Trần Linh San phát hiện tay mình phấn kích tới run lên rồi, mắt nhìn Tô Xán đầy mong đợi:

- Bạn mau chuẩn bị đi, lát nữa gặp lại.

Ánh mắt của Trần Linh San làm tim Tô Xán hơi đau, mình sắp đi rồi đáng lẽ mình không nên nói những câu đó, không nên để cô ấy có chút hi vọng nào mới đúng, cảm giác hết sức có lỗi với Trần Linh San, gạt rối rắm khỏi đầu, Tô Xán đi tới bên cạnh Nhạc Tử Giang, thì thầm với hắn một lúc, Nhạc Tử Giang ngạc nhiên, song gật đầu bảo y yên tâm.

Tô Xán bắt đầu đi chuẩn bị.

- Tiếp theo đây mời thưởng thức ca vũ kịch cổ điển của lớp số 5 năm thứ hai ... Đôn Hoàng!

Nhạc Tử Giang rất có tiềm chất làm MC, từ giọng nói tới điệu bộ đều rất tốt.

- Trần Linh San! Trần Linh San!

Phía dưới không ít nam nữ hô lên, đây là tiết mục được mong đợi nhất, cũng có ít người biết thắc mắc " không phải múa cổ điển à? Sao lại thành ca vũ kịch rồi?" Nhưng nghi hoặc này chỉ tồn tại trong khoảnh khắc ngắn ngủi.

Tiếp đó ánh sáng dịu đi đôi chút, học sinh cũng yên tĩnh lại, học sinh Nhất Trung tố chất rất cao, đều hiểu thưởng thức cần không khí, không la hét nữa.

Ánh đèn tập trung vào chính giữa sân khấu, Trần Linh San tạo dáng giữa sân khấu, tóc đen bóng mượt xõa sau lưng, hai tay giơ cao, cái cổ thiên nga trắng ngần ngửa lên nhìn trời. Váy trắng như tuyết, ống tay áo như mây, tóc

đen như thác, tưởng chừng phiêu diêu tiên tử xuất hiện, đẹp hồn phách của tất cả mọi người.

Nhất là sau lưng một đám nam sinh mặc áo vàng làm nền, khiến cô càng thêm nổi bật.

Nhạc nền vang lên, thân hình nhu mỹ của Trần Linh San chậm rãi di chuyển, nam sinh đằng sau cũng xoay theo vòng tròn, mọi người phát hiện ra có một người cầm theo micro lặng lẽ đi lên, dùng ánh mắt nhu hòa nhìn Trần Linh San.

Không ít người nhận ra Tô Xán, liền có tiếng xôn xao nho nhỏ.

Nhạc dạo qua đi, Trần Linh San bắt đầu xoay mình tung hai ống tay dài, Tô Xán cũng bắt đầu nói.

- Tôi muốn mang hành trang chứa đầy giấc mộng

Dắt lạc đà tới phương sa mù mịt gió cát

Tôi muốn dọc theo con đường cổ xa xôi

Tìm kiếm sa mạc Đôn Hoàng trong mộng

Xuyên qua Kỳ Liên Sơn tháng sáu tuyết bay

Tiến vào sa mạc cát nóng

Tôi tìm khiến thạch phủ tiền nhân để lại

Xem nó có thể phát ra ánh lửa bốn nghìn năm không

Đuổi theo tịch dương con đường tơ lụa.

Bôn ba hành lang Hà Tây từng vang lừng tù và.

Tôi muốn tìm đồ gốm người Tam Miêu để lại.

Để chứa đầy vào lịch sử hào hùng.

Mọi người chăm chú từng điệu múa của Trần Linh San, hai mắt mơ màng, tai lắng nghe âm thanh tang thương trầm bổng, như đang bày tỏ về mộng tưởng vô cùng vô tận cả đời truy đuổi. Xúc động tâm khảm mỗi người, mộng cảnh theo đuổi lý tưởng đó, tỉnh lại chỉ còn mảng nước ướt đẫm bên gối.

Trần Linh San hoàn toàn chìm vào điệu múa, y phục và mái tóc tung bay, tựa như tiên tử lướt sóng, lần đầu tiên cô cảm thấy vũ đạo của mình đầy thần vận, mỗi một động tác, mỗi một biểu cảm được thi vị hóa, khiến khán giả xem như si như mê.

- Tôi thấy lang yên của Hán Vũ

Lá cờ hùng tráng che kín đất trời

Tung bay trên biên quan gió lồng lộng

Minh Na Sơn ngàn ngăm vang mãi tiếng reo hò.

Ôi! Đôn Hoàng thần bí.

Ngươi diệu kỳ như bích họa kinh thư làm người khao khát.

Ngươi vang vọng đường tơ lụa làm người ta say mê bi tráng.

Đôn hoàng khó quên.

Ngươi là bi hùng của sa mạc lúc mặt trời lặn.

Ngươi là một chương trong lịch sử sáng lạn huy hoàng.

Trần Linh San váy trắng tung bay, tới trước mặt Tô Xán, đôi mắt long lanh chứa nước, mũi nhỏ xinh xắn đỏ hồng.

- Bạn biết không, đoạn kết thúc mình chuẩn bị xong lâu rồi.

Ống tay áo trắng xoay tròn trên không, đứt ra, từ từ rơi xuống như đám mây.

- Bạn từng nói, muốn xem biểu hiện của mình.

Trần Linh San cười duyên dáng:

- Đây là biểu hiện của mình.

Váy trắng lướt đất, người hướng tới trước, Tô Xán chỉ kịp thấy một làn gió mang theo hương thơm ngát của thiếu nữ ập tới, khuôn mặt diễm lệ của Trần Linh San tới gần, hai cánh môi mọng ướt dán lên môi của y.

Cơ thể thiếu nữ mềm mại nhào vào lòng, cảm thụ rõ ràng độ đàn hồi của bầu ngực thiếu nữ, sự ngọt ngào của bờ môi kia, Tô Xán bị xô lùi lại nửa bước, mắt sửng sốt nhìn khuôn mặt đẹp đẽ gần trong gang tấc.

Tất cả chỉ diễn ra trong thoáng chốc, Tô Xán chưa kịp phản ứng lại thì Trần Linh San đã quay đi, để lại câu nói êm ái như vọng xuống từ thiên đường:

- Đợi bạn ở bên ngoài.

Lúc này nhạc đã chấm dứt.

Ánh đèn rực rỡ chiếu rọi sân khấu Nhất Trung mùa xuân năm 2000.

Trần Linh San nhoài người tới, giống như tiên nữ từ trong bích họa bước ra, tay ôm lấy Tô Xán, tay áo như mây trắng phủ xuống bọn họ, không chân thật lắm, nhưng thời khắc này, rất nhiều thứ đều không chân thật.

Bao gồm cánh môi mềm mại của Trần Linh San áp lên môi mình, bao gồm hương thơm cơ thể thiếu nữ, hương thơm này như từng biết tới, lại như đã để lạc trong góc ký ức.

Đương nhiên sóng người đứng dậy vỗ tay, chỉ nhìn thấy Trần Linh San xoay người ôm ai đó, sau đó màn sân khấu kéo lại, thành cảnh nóng thực sự trong buổi hội diễn hôm nay.

Những người có mặt hôm đó, rất nhiều năm sau không còn nhớ cô gái mà mình trèo tường vào KTX nữ xem trộm thay y phục, cũng quên đi cô giáo nóng bỏng vì trời hè nóng nực, mồ hôi thấm ướt sơ mi lộ ra áo lót gợi cảm bên trong, thậm chí không còn nhớ được mặt người bạn ngồi cùng bàn với mình ba năm.

Nhưng không ai có thể quên được thời khắc này, cô gái như mây bước tới, váy trắng phất phơ, tay trắng mịn quấn quanh người con trai, tạo thành cảnh tượng làm người ta trắng đêm khó ngủ.

Đây không phải mùa hè, nhưng lại có tình tiết nóng như lửa.

Sân khấu khép màn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 108: Không muốn đi

Hoàng hôn phủ xuống, chân trời xa biến thành sắc vàng óng giống như bao nhiêu lần trước đó, lá hương chương vẫn một màu xanh mướt, cành dung rậm rạp che kín đỉnh đầu, có đàn kiến đang rối rít chuyển tổ chắc có dấu hiệu nào đó của trận mưa to, không có gì đặc biệt, nhưng tựa hồ không hề giống bình thường.

Nam nữ túm năm tụm ba ở cổng trường, có người vẫn còn mặc nguyên y phục biểu diễn, hưng phấn thảo luận chuyện xung quanh buổi hội diễn văn nghệ.

Dưới không khí hoàng hôn ấm áp, nhiệt độ của hội diễn vẫn chưa tan.

Trần Linh San một thân váy trắng, đôi chân trắng nõn làm người ta ngứa ngáy, tay vuốt lọn tóc mai, trước mặt Tô Xán, bộ váy lộng lẫy đã thay ra, trang điểm đã rửa đi phần nào, không còn là tiên nữ như trên sân khấu, nhưng có vẻ đẹp lắng đọng làm người ta xao xuyến tâm hồn.

Cho dù có rất nhiều người nhận ra Tô Xán và Trần Linh San, đều tự giác vòng tránh, không tới làm kỳ đà. Đương nhiên thi thoảng cũng có nhóm người đi qua bên cạnh hò reo, càng có không ít người mang trái tim vỡ vụn rời đi, tuyệt đại đa số là nam sinh thầm yêu Trần Linh San.

Không ít bó hóa bị lặng lẽ vứt bỏ, những người thường ngày tính cách sôi động, đột nhiên trầm mặc.

Tô Xán có hơi lúng túng khi đối diện với Trần Linh San.

Trần Linh San mặt vẫn hồng rực, mặt hồi tưởng đọc:

- Tôi muốn mang hành trang chứa đầy giấc mộng

Dắt lạc đà tới phương sa mù mịt gió cát

Tôi muốn dọc theo con đường cổ xa xôi

Tìm kiếm sa mạc Đôn Hoàng trong mộng

Xuyên qua Kỳ Liên Sơn tháng sáu tuyết bay

Tiến vào sa mạc cát nóng

Giọng cô như phát ra từ trong mơ, dùng âm thanh êm ái đọc bài ca dao tang thương này, mang tư vị làm người ta hoảng hốt.

- Mình phải tận lực mà, đây là buổi biểu diễn của bạn, mình không muốn làm hỏng.

Có chủ đề để nói, Tô Xán thầm thở phào, công lao thực sự thuộc về Trần Linh San, nếu không nhờ khả năng cảm nhận của cô, vũ đạo không thể hòa nhịp vào tiết tấu bài thơ, không thể tạo ra sân khấu như thế.

- Nên chúng ta đã thành công, mình xuống sân khấu nhìn thấy rất nhiều người mắt ướt đấy, nếu mùa một mình không có hiệu quả như thế.

Trần Linh San đưa tay ra định nắm lấy tay Tô Xán, giọng giận dỗi:

- Đầu gỗ, còn bắt con gái phải chủ động.

Tô Xán người khẽ run lên, đột nhiên sinh ra tâm tình mãnh liệt không muốn rời Nhất Trung.

Đám Lý Lộ Mai xuất hiện bên cạnh, che miệng cười khúc khích.

Lý Lộ Mai trêu ghẹo:

- Bọn mình trước kia từng thảo luận tiêu chuẩn một nửa xứng với Linh San của bọn mình, cho dù về sau hai người cãi nhau, cũng phải khóc trong xe BMW! Cho nên không có BMW là ngàn vạn lần không được đâu, Tô Xán, lịch trình phấn đậu của bạn còn xa lắm.

Trần Linh San vội vàng đẩy đám nữ sinh chỉ sợ thiên hạ không loạn này đi:

- Lát nữa mình đi tìm các bạn, đi mau, đi mau.

Còn có cô gái chưa chịu thôi, tiếp tục hô:

- Nhớ đó Tô Xán, đó là lời vàng ngọc, bạn không nghe thiệt thòi đừng trách bọn mình. Hai người bao giờ tâm sự xong, các chị em đợi ở cổng đấy.

Tô Xán giang tay ra nói:

- Mình không có BMW.

- Đó không phải ý mình.

Trần Linh San đi tới, nói nhỏ vào bên tai Tô Xán:

- So với khóc trong BMW, mình muốn hạnh phúc ngồi sau xe đạp hơn.

Như lấy hết dũng khí dồn vào câu nói đó rồi, Trần Linh San như con bướm kinh hãi xòe cánh bay đi, đuổi theo đám nữ sinh:

- Đi thôi nào.

Tô Xán lặng người, nhìn theo bóng lưng Trần Linh San lẩm bẩm:

- Thực ra mình sắp phải đi rồi.

Y có thể che giấu tất cả mọi người, nhưng không muốn che giấu cô gái này.

Trần Linh San đã thay đổi rồi, không còn là cô gái thích hư vinh nhỏ, thích được xung quanh chú ý nữa, cuộc đời cô sẽ đặc sắc, đó là điều không cần nghi ngờ, nhưng có khả năng, trong cuộc đời mỹ lệ của cô, mình chỉ là ngôi sao băng xẹt qua, cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy, thoáng xuất hiện, có lẽ không bao lâu sau sẽ quên mất.

Tô Xán thậm chí có những lúc rất muốn ôm Trần Linh San vào lòng, rất muốn nắm tay cô, tạo nên câu chuyện đẹp.

Nhưng giống như Đường Vũ đã đi hơn nửa năm không có chút tin tức gì, câu chuyện đẹp biến thành trò cười trong hiện thực.

Trần Linh San quay lại, váy áo xoay tròn tán ra, giọng có chút thất vọng, song lại cười rất nhanh:

- Á, tiếc quá ! Hôm nay bị họ quấn lấy rồi, không thể cùng nhau về nhà nữa, lần sau nhé.

"Mình, mình không có ý đó!" Nhìn nụ cười của Trần Linh San, Tô Xán không sao nói được, không muốn phá hỏng niềm vui của cô, chỉ nói:

- Ừ, hẹn gặp lại ở trường.

Một nữ sinh thấy Trần Linh San quay lại phía Tô Xán thì hô lên:

- Đừng trốn, chúng ta đã hẹn với nhau ai có bạn trai phải mời khách đấy.

Đám nữ sinh cực kỳ hưng phấn phụ họa, làm má Trần Linh San nóng ran.

- Đám nha đầu chết tiệt định vét sạch mình đấy à?

Trần Linh San cho tay vào ví nhỏ màu đỏ đếm một lúc, sẵng giọng nói:

- Mình còn có 200 thôi đấy, các bạn nhìn vào mà gọi.

Vốn bọn họ chỉ đùa thôi, trêu chọc Trần Linh San và Tô Xán thành thói quen của họ, còn chuyện lúc nãy, tất cả cho rằng Trần Linh San lúc đó xoay người ôm Tô Xán là do kịch bản của ca vũ kịch, tạo thành một kết cục hoàn mỹ.

Im lặng chỉ trong khoảnh khắc, đám nữ sinh lập tức reo hò vui sướng:

- Ngất mất, mình còn làm bà mai nhận lời mời mấy người theo đuổi bạn, bạn cáo biệt cuộc đời độc thân rồi, mình kiếm đâu ra phiếu cơm dài hạn như thế nữa.

- Cuối cùng cũng đợi được tới lúc Trần Linh San mời khách rồi! Bắt các chị em đợi lâu như thế, không lột sạch quần áo bạn chém một trận làm sao hả được.

Nhìn theo Trần Linh San và đám con gái ríu rít rời đi, Tô Xán ngửa đầu nhìn mặt trời một lúc lâu rồi thở dài, cũng chẳng có thời gian cho y đa sầu đa cảm, vì nỗi lo khác đã choán lấy hết tâm chí.

Tô Xán và Triệu Lập Quân gặp nhau lúc 8 giờ sáng, Triệu Lập Quân còn xách một cái lồng bánh bao, cùng Tô Xán vào quán, chủ quán nhìn thấy lập tức đon đả chào:

- Cục trưởng Triệu, chào buổi sáng. Cháu anh hả?

- Ừ, cháu tôi đấy.

Triệu Lập Quân cười ha hả:

- Sau này nó tới ăn không được chém nó nhé.

- Cục trưởng Triệu nói gì thế, ở đây khách nào chẳng như nhau, chúng tôi chém ai bao giờ?

Chủ quán không hỏi Triệu Lập Quân ăn gì, nhanh chóng làm hai bát mỳ bò đưa tới.

Triệu Lập Quân cầm đũa lên trước:

- Nào, ăn đi cho nóng.

Trong đội cảnh sát Triệu Lập Quân nổi tiếng là có ba cái mặt, đối diện với tội phạm như hung thần ác sát, đối diện với cấp dưới thì cực kỳ lưu manh cũng có vài phần nghĩa khí, đối diện với người bình thường thì vui vẻ dễ gần.

- Hôm qua cháu nói có chuyện quan trọng muốn nói với chú, là chuyện gì?

Triệu Lập Quân tay gắp thịt bò, tay cầm bánh bao, nhai nhồm nhoàm nói, nếu có thêm vò rượu trước mặt thì đúng là bức tranh sơn trại đại vương sống động.

Triệu Lập Quân mắt còn có tơ máu, rõ ràng hôm qua ngủ chưa đủ giấc.

- Chú Triệu, chú cứ ăn đi đã, không cháu nói ra chú lại nghẹn không ăn được.

- Cái thằng nhóc này.

Triệu Lập Quân trừng mắt lên:

- Chú đây từng bị cướp dí súng vào đầu rồi còn chẳng sợ nữa là, cháu có chuyện gì được.

- Chú nói đấy nhé.

Tô Xán mở cái túi giấy để bên cạnh, kéo ra một tấm ảnh chỉ cho Triệu Lập Quân xem được.

Trong ảnh là Cận Đông Hải và Lưu Thành ngồi nói chuyện với nhau trong biệt thự, Triệu Lập Quân nhìn một cái tức thì nghẹn cứng luôn, vội vàng nhả cái bánh bao cắn dở ra, húp một ngụm nước mỳ, sau đó giật cái túi giấy của Tô Xán, kéo y chạy khỏi quán.

Chủ quán nhìn theo lẩm bẩm:

- Lại ăn quịt rồi.

Chạy thẳng tới chỗ vắng người, Triệu Lập Quân mở túi ra, lấy từng bức ảnh ra xem một, trong đó có cảnh Lưu Thành ném mấy cái bọc vào trong ao, run giọng hỏi Tô Xán:

- Trong đấy là cái gì?

- Tiền ạ.

- Nhiều không?

- Cháu lặn xuống kiểm tra, có gần chục bọc, bên trong toàn là tiền 100 đồng, cháu không đếm, nhưng ước chừng phải tới 4 -5 triệu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 109: Tôi nợ cậu

Tô Xán không cần nói nhiều, Lưu Thành, Cận Đông Hải dính líu ra sao ra sao, liên quan tới Vương Bạc thế nào, Triệu Lập Quân chắc chắn hiểu hơn y.

Triệu Lập Quân nuốt nước bọt, chuyện liên quan tới bí thư chính pháp ủy tỉnh ủy, ảnh hưởng quá lớn, củ khoai nóng này chính ông ta cũng không dám nhận.

- Chuyện này, chuyện này ... Giờ ai cũng không thể tin được.

Triệu Lập Quân đi vòng quanh như kiến trên chảo nóng, đột nhiên dừng lại, kéo Tô Xán:

- Vợ bí thư Vương đến Hạ Hải rồi, chúng ta tới biệt thự thành ủy, cháu đem tình huống kể kỹ càng cho bà ấy nghe.

Tô Xán mừng rỡ, không ngờ vợ Vương Bạc tới Hạ Hải, sớm biết thế hôm qua mình tới thẳng nhà Vương Bạc cho rồi, cần gì đi tìm Triệu Lập Quân, thế là mất ngủ oan một đêm, chỉ trách nha đầu Lâm Lạc Nhiên không nói rõ đã cúp điện thoại.

Triệu Lập Quân lái chiếc Santana cũ nát, vô lăng loại cực nặng, cần lực tay phải khỏe, ngồi vào chỗ, Triệu Lập Quân lấy bao thuốc ném cho Tô Xán, đóng cửa lại mới nhớ ra, giật lại bao thuốc, đây là thói quen của ông ta, làm hai tên Cung Quân, Dương Đạo Viễn hưởng lợi không ít.

Xe tới biệt thự thành ủy, chiếc xe đỗ trước nhà Vương Bạc vẫn ở đó, theo dõi động tĩnh bên trong, thấy Triệu Lập Quân từ trong xe bước ra, liền dựa sát vào ghế trốn tránh.

Triệu Lập Quân làm nghề gì, tất nhiên là biết có kẻ theo dõi, song mặc kệ, cứ vậy đi thẳng tới cửa nhà Vương Bạc gõ cửa.

- Chú Triệu.

Lâm Lạc Nhiên mở cửa, Triệu Lập Quân hay tới bàn việc với Vương Bạc, cô rất quen rồi, tiếp đó thấy Tô Xán có chút mừng rỡ, rồi cau mày:

- Tô Xán, bạn tới đây làm gì, hôm qua bảo bạn đừng can dự vào mà.

- Nó đi với chú.

Triệu Lập Quân không giải thích nhiều, kéo Tô Xán vào nhà.

Trong phòng khách có một thiếu phụ tuổi trên ba mươi, không trang điểm, tóc búi gọn gàng sau đầu, ăn mặc có phần trung tính hóa, sắc mặt bình tĩnh, song rõ ràng nước da không tốt, có phần mỏi mệt.

Đó là Trương Thanh, vợ Vương Bạc, Tô Xán đã từng thấy ảnh bà.

- Lại có chuyện gì đây?

Một câu nói thể hiện phong phạm cường thế của Trương Thanh, giọng nói hơi chút bực mình, đoán chừng thời gian qua bị làm phiền không ít rồi.

Triệu Lập Quân giới thiệu:

- Chị dâu, tôi là Triệu Lập Quân cục phó cục công an thành phố, tôi tin chuyện của bí thư Vương nhất định có nội tình.

Những người tới an ủi, hoặc nói lời khách sáo nhiều rồi, Trương Thanh đôi phần lãnh đạm, mời khách ngồi:

- Cậu phí công rồi, tôi tin tổ chức sẽ có câu trả lời công chính.

Ảnh hưởng của chuyện Vương Bạc lần này khá lớn, một mạch Vương hệ liên tiếp xảy ra vấn đề khiến đối thủ có hạ uy tín Vương hệ, cao tầng Vương hệ rất phẫn nộ với Vương Bạc. Nhà Trương Thanh cũng có ý kiến, bà tới Hạ Hải, có thể thấy chịu rất nhiều áp lực.

- Bí thư Vương trước khi xảy ra chuyện có đưa tôi một bản tài liệu, để tôi ngầm điều tra xác nhận vài tình hình, bởi thế tôi tin vì hành động này mà đụng chạm tới điểm yếu một vài kẻ, đều trách tôi làm việc thiếu tinh cảnh giác.

Trương Thanh đưa tay ngăn lại, Triệu Lập Quân hiểu ý, không nói nữa.

- Chúng ta lên kia bàn bạc.

Trương Thanh đứng dậy nói:

Triệu Lập Quân, Tô Xán cũng đứng lên đi theo, Trương Thanh hơi nhíu mày, Triệu Lập Quân giải thích:

- Chị dâu, đây là Tô Xán, cháu nó nắm được ít tình hình, nó trình bày kỹ hơn tôi.

Đám Vương Uy Uy vốn bất mãn vì bị coi như trẻ con, thấy Tô Xán tham dự, cũng cố chen vào thư phòng, bày bộ dạng nhất quyết không đi:

- Mẹ, dù thế nào Tô Xán cũng nói cho bọn con thôi mà, đúng không Tô Xán.

Tô Xán vốn định giữ mọi dinh dáng tới chuyện này, nhưng ba cặp mắt nhìn mình chằm chằm, đặc biệt con yêu tinh Lâm Lạc Nhiên còn chớp chớp mắt môi trề ra làm bộ tội nghiệp, khẽ gật đầu khẳng định.

Trương Thanh buông một tiếng thở dài, kéo rèm thư phòng lại:

- Nói đi, có tình huống gì.

Triệu Lập Quân trình bày qua thư tố cáo hệ thống chính pháp ủy thành phố liên quan việc bảo hộ thế lực đen, tham dự cổ phần các khu mỏ, tài liệu tỉ mỉ, độ đáng tin rất cao, còn chỉ đích danh tên lãnh đạo thành phố can dự, Vương Bạc liền sai Triệu Lập Quân đi xác thực những tài liệu này. Tiếp đó lại lấy ảnh Tô Xán chụp ra cho mọi người xem, lần này không cần giải thích gì cả.

Ba người Vương Uy Uy lao nhao truyền tay nhau xem ảnh thì Trương Thanh cầm ảnh Lưu Thành ném bọc xuống hồ hỏi:

- Sao cháu biết trong đó là tiền, và sao cháu chụp được cảnh này?

Câu trả lời được Tô Xán chuẩn bị kỹ lưỡng rồi, nói không vấp váp gì:

- Có một lần hai anh em cháu đi chơi núi ...

- Hai anh em?

Trương Thanh ngắt lời ngay:

- Dạ, là em trai cháu nó chỉ mới học sơ trung, không biết gì đâu ạ.

Trương Thanh yên tâm gật đầu, Tô Xán thở phào, quả nhiên trẻ con là cái lá chắn rất tốt, sẽ không ai nghi ngờ hành động của mình:

- ... Lúc đó nóng bức, thấy biệt thự này có cái ao, lại không ai ở nhà, anh em cháu định lẻn vào bơi. Chính em cháu phát hiện ra những cái bọc này, còn có khá nhiều. Sau này vì tò mò, cháu quay trở lại xem xét, phát hiện ra trong đó có rất nhiều tiền ....

- Cháu không lấy số tiền đó chứ?

Trương Thanh nghiêm túc hỏi, đám Vương Uy Uy cũng tò mò nhìn.

Tô Xán gãi đầu gãi tai:

- Dạ, vì có rất nhiều, cháu ước chừng cả triệu đồng cho nên không dám lấy.

Trương Thanh, Triệu Lập Quân tin ngay, nếu là người trưởng thành, thấy số tiền lớn như vậy thì nghĩ ngay tới việc chiếm đoạt làm của riêng, nhưng với thiếu niên như Tô Xán, sợ hãi cũng là hợp lý.

- Cháu đoán rất có thể đây là số tiền bất chính, nên theo dõi biệt thự kia, rốt cuộc thấy được ông ta bọc tiền, ném xuống ao, và chụp những bức ảnh này.

- Cháu biết người trong hình là ai?

Vì Tô Xán giao bức ảnh này đúng lúc, Trương Thanh mới hỏi thế.

- Vâng, là bí thư chính pháp ủy Lưu Thành, là người đang điều tra chú Vương, nên cháu đưa ảnh cho chú Triệu. Lần cháu tham gia bữa tiệc đón chú Lâm tới Hạ Hải, có gặp ông ta rồi

- Cháu không biết những bức ảnh này có giúp được gì cho chú Vương không, có điều cháu có một yêu cầu nhỏ, vì không ảnh hưởng tới sinh hoạt học tập bình thường của cháu, cháu hi vọng khi dùng những bức ảnh này làm chứng đừng nói do cháu cung cấp. Chuyện này kể cả cha mẹ cháu cũng không nói.

Triệu Lập Quân xoa đầu Tô Xán:

- Thằng bé này rất có ý thức trinh thám, trước kia Hạ Hải phát sinh ra sự kiện lừa đạo đặc biệt lớn, nó chính là người phát hiện manh mối đầu tiên cung cấp cho chúng tôi, còn tham gia phỏng vấn khiến tội phạm phải nhận tội, cứu vãn thành phố tổn thất cực lớn. Yên tâm, tới khi đó chú sẽ nói do điều tra viên của mình chụp được.

Vương Uy Uy, Lâm Trứu Vũ và Lâm Lạc Nhiên há hốc mồm, bọn họ không biết chuyện này, nếu không phải thời điểm không đúng, nếu không đã bức ép Tô Xán kể đầu đuôi câu chuyện rồi.

Trương Thanh cầm túi ảnh, mặt biến đổi liên hồi, Triệu Lập Quân thì thản nhiên, vì mới đầu khi Tô Xán đưa cho những tấm ảnh này, vẻ mặt hắn cũng không khác gì.

- Những bức ảnh này cực kỳ quan trọng, cám ơn cháu. Giờ tôi lên tỉnh phản ánh tình huống này.

Trương Thanh lập tức đứng dậy, chân còn hơi run vì kích động, vì bà quá hiểu ý nghĩa của nó.

- Bọn con cũng đi.

Khỏi cần nói, tổ hợp ba người Vương Uy Uy đã xua hết mây đen, hưng phấn xung phong tham gia đoàn thiếu niên trinh thám.

Triệu Lập Quân thì nói:

- Vậy chúng ta chia hai ngả, tôi sẽ cho người theo dõi bảo vệ chứng cứ, sau đó lấy tài liệu xác thực được, lên tỉnh hội họp với chị.

Tô Xán thở phào, bất giác nhìn Lâm Lạc Nhiên, nha đầu này vội quay đầu sang bên, rất có hiềm nghi che giấu vừa rồi nhìn trộm minh, má vẫn còn ửng hồng, rất là đáng yêu.

Tiếp đó mọi người bàn kế hoạch, để Triệu Lập Quân và Tô Xán thu hút sự chú ý của những kẻ theo dõi bên ngoài, sau đó Trương Thanh rời Hạ Hải.

Trước khi ra cửa, Vương Uy Uy ôm vai Tô Xán, cảm động nói:

- Người anh em, tôi nợ cậu nhiều lắm.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 110: Liệu có gặp được

T

ỉnh Tây Nam thế lực đan xen chằng chịt, thậm chí lãnh đạo chính pháp ủy tỉnh ngang nhiên tham gia tiệc sinh nhật đại ca xã hội đen, còn xưng huynh gọi đệ, người thân nhiều lần tham dự sự kiện xã hội đen, bị cảnh sát điều tra xong không đi tới đâu, nhân viên chuyên án còn bị tấn công, bôi bẩn. Những kẻ sống xa xỉ, dâm dục vô độ thì không ai hỏi tới. các đại biểu HĐND và ủy viên chính hiệp phản ánh rất nhiều cũng như đá chìm đáy biển.

Thực ra suốt từ năm 1995 các lãnh đạo của ĐHND tỉnh đã thu được nhiều tố cáo Lưu Thành làm ô dù bảo vệ xã hội đen, vấn đề này được hết sức coi trọng, mau chóng phản ánh lên kỷ ủy TW.

Từ năm 1995 - 1999, kỷ ủy TW nhận được cực kỳ nhiều đơn tố cáo từ tỉnh Tây Nam, cái tên Lưu Thành đặc biệt nổi bật, và nhân vật thân phận đặc thù này lọt vào tầm ngắm. Trong thời gian đó phái viên của trung kỷ ủy luôn tiến hành bí mật thu thập và chỉnh lý tài liệu liên quan tới Lưu Thành, chuyện điều tra Lưu Thành đã được cơ quan kỷ luật tối cao đưa vào chương trình, chỉ có điều đợi thời cơ chín muồi mà thôi.

Dương Tranh Lượng, bí thư tỉnh ủy tỉnh Tây Nam cùng phó bí thư Lưu Sinh sau khi nhận được báo cáo của Trương Thanh, lập tức chuyển chứng cứ quan trọng lên cơ quan chấp hành kỷ luật cao tầng.

Có chứng cứ mang tính quyết định, cơ quan hữu quan của Trung kỷ ủy căn cứ vào tình huống nắm giữ được trong nhiều năm, chỉnh lý ra bản tài liệu (Báo cáo phản ánh tình huống liên quan tới Lưu Thành), chia làm 6 phương diện, 24 vấn đề, tường tận liệt kê hành vi phạm tội của Lưu Thành.

Phê chuẩn thành lập "tổ điều tra chuyên án Lưu Thành", do Trung kỷ ủy, viện kiểm sát nhân dân tối cao, bộ công an tạo thành, vì thế lực Lưu Thành bao phủ khắp hệ thống chính pháp ủy Tây Nam, vì bảo mật nên điều các nhân viên điều tra từ Bắc Kinh, Giang Tô, thông qua các con đường bí mật không ngừng tiến vào Dung thành, tổ chuyên án đặt ở sở chiêu đãi của quân khu Dung thành.

Triệu Lập Quân biến mất, ngày hôm đó sau khi Triệu Lập Quân tới nhà Vương Bạc, Lưu Thành và Cận Đông Hải ngay lập tức thu được tin báo, Triệu Lập Quân ra ngoài tâm trạng kích động, nảy sinh va chạm với cảnh sát thường phục giám thị nhà Vương Bạc, đuổi mấy cảnh sát thường phục đi. Chỉ trong một đêm, cả nhà Vương Bạc rời Hạ Hải.

Tiếp đó Triệu Lập Quân cũng biến mất khỏi tầm giám thị của đám Cận Đông Hải, Cận Đông Hải liên hệ với phó bí thư thành ủy Vương Kim Vinh đang tạm thay thế Vương Bạc chủ trì công tác thành phố, chuẩn bị gán cho Triệu Lập Quân tội danh sợ tội bỏ chạy.

Toàn bộ ban bệ lãnh đạo Hạ Hải chấn động, bí thư thành ủy vừa xảy ra vấn đề, giờ tới phó cục trưởng cục công an vì hiềm nghi bao che tội danh, sợ tội bỏ chạy.

Lưu Thành lúc này tuyệt đối không ngờ tới trong biệt thự của mình ở Mục Mã Sơn, điều tra viên của tổ chuyên án đang vớt tiền của ông ta.

Khi từng bọc giấy dầu được đưa lên bờ, Triệu Lập Quân lấy dao rạch giấy dầu, làm các điều tra viên tay run rẩy.

Tổ chuyên án tức khắc phát lệnh bắt giữ Lưu Thành.

Lưu Thành bị bắt ở ngoài nhà khách tạm giữ Vương Bạc, bị bắt còn có cả Tương Tài phó kiểm sát trưởng viện kiểm sát tỉnh, Cận Đông Hải cục trưởng cục công an Hạ Hải. Cả tổ trưởng lẫn tổ phó bị bắt, nhân viên tổ chuyên án nhắm vào Vương Bạc chết đứng.

Lưu Thành, Tương Tài bị sa lưới, nguyên thư ký của Trương Tri Mậu lập tức chủ động khai nhận với cơ quan kiểm sát, mình bị Lưu Thành uy hiếp, phải khai gian vu cáo Vương Bạc. Còn tài khoản Vương Uy Uy được Trương Thanh nhận phần lớn tiền trong đó do bà ta gửi vào, cha bà là quan chức cấp cao bộ công an, Trương Thanh có mở công ty ở Giang Chiết, hơn 700.000 trong tài khoản Vương Uy Uy thực sự không đáng kể gì, dưới tình huống chuẩn bị có chấn động cực lớn, dù trong này có vấn đề, tất cả nhất trí ỉm đi.

Bí thư chính pháp ủy tỉnh ủy hãm hại bí thư thành ủy, ai cũng hiểu sóng gió tới lớn cỡ nào.

Dù hiện mạng internet chưa đủ phát triển, song dân gian đã bàn tán xôn xao chuyện Lưu Thành.

Chiến dịch "đả hắc" lần này thực sự trúng lòng dân, thể hiện được quyết tâm đả kích, diệt trừ thế lực đen của cơ cấu kiểm sát, để người dân có cuộc sống ổn định. Càng đại biểu sự khẳng định của TW.

Ngày bắt Lưu Thành, chính Triệu Lập Quân dắt tổ điều tra xông vào hộp đêm Kim Huy, chủ hộp đêm còn vắt chân chữ ngũ tự tin tuyên bố "chỉ một cú điện thoại là có thể ra ngoài!", kết quả bị Triệu Lập Quân sôi máu cho một đấm gãy luôn hai cái răng cửa, trong hồ sơ sau đó ghi ông ta hung hãn kháng cự nhân viên chấp pháp, phải áp dụng biện pháp mạnh tay.

Lưu Thành bị đưa ra ngoài tỉnh giam giữ, địa điểm giữ bí mật, công tác thẩm vấn khẩn trương tiến hành. Dưới tư tưởng chỉ đạo của tỉnh ủy, đấu tran chống cái xấu quan trọng, nhưng duy trì ổn định xã hội quan trọng hơn, Vương Bạc nhanh chóng được phán bị oan, ngừng mọi điều tra, bí thư tỉnh ủy Dương Tranh Lượng, đích thân tới thăm, an ủi, hi vọng Vương Bạc nhanh chóng quay về cương vị công tác, ổn định tình hình ở Hạ Hải.

Tô Xán từ sau lần tới nhà Vương Bạc đó thì hoàn toàn lẩn vào bóng tối, tránh có bất kỳ dính líu nhỏ, ngay cả liên hệ với đám Vương Uy Uy cũng cắt luôn, thông tin y biết được đều qua hỏi thăm Tằng Toàn Minh.

Không thể trách Tô Xán, ai biết thế lực Lưu Thành lớn thế nào, chiến dịch này có thể loại bỏ hết đám sâu mọt đó không, chỉ cần mình bị phát hiện có tí xíu nào liên quan cũng có thể rất nguy hiểm.

Vì thế Tô Xán hoàn toàn chuyên tâm vào việc của dãy của hàng Thục Sơn và TTTM Đôn Hoàng, an bài thỏa đáng trước đi tới Dung Thành.

Phó tổng giám đốc Đôn Hoàng là Vương Phượng lấy thân phận đại biểu Thục Sơn liên hệ với Tằng Kha, đưa ra giá 750.00, mua lại ba cửa hiệu văn phòng phẩm, hiện hai bên đang thương thảo hợp đồng chuyện nhượng.

Dùng tiền của mình mua cửa hiệu của mẹ, đem tiền chuyển một vòng quay lại túi mình, cả Tô Xán cũng thấy mới mẻ, cuộc sống luôn kỳ diệu, không phải vậy sao?

Không thể đáp lại tình cảm của Trần Linh San, lại không muốn làm cô đau lòng, Tô Xán chỉ còn cách né tránh, vẫn lẵng lẽ một mình đi trên con dốc rời trường, đứng ở trạm xe bus từng bao lần cùng Đường Vũ đợi xe, ngắm nhìn khung cảnh quen thuộc, Tô Xán cảm giác giống như nhiều buổi hoàng hôn, Đường Vũ đứng bên cạnh, bàn tay man mát bị mình nắm trong tay, đợi xe bus cũ kỳ như con bò già lắc lư chạy tới.

Xe số ba dừng lại, "xoạch" một cái cửa mở ra, Tô Xán ngẩng đầu lên cười, làm mấy nữ sinh trên xe tưởng gặp tên điên.

Vào chỗ ngồi, đầu dựa vào cửa kính nhìn ra ngoài, có học sinh cười đùa trong xe, tiếng tài xế thúc dục học sinh nhanh chân, song tâm tư Tô Xán không ở nơi này, mắt nhìn trạm xe nhà Đường Vũ xa dần, tới Dung Thành, liệu có gặp được Đường Vũ đã lâu không có tin tức?

Tô Xán khá chắc chắn, tuy cùng là trường trọng điểm quốc gia, song Nhất Trung không cùng đẳng cấp với Nhị Thập Thất trung.

Mẹ Đường Vũ làm việc ở Dung Thành, vậy Đường Vũ chỉ có thể chuyển tới Dung Thành thôi, với thành tích của Đường Vũ, tất nhiên sẽ vào trường học tốt nhất, Nhị Thập Nhất Trung sẽ là lựa chọn tốt nhất, cũng phù hợp quỹ tích cuộc đời của cô ấy.

Còn mình sẽ tiếp tục đuổi theo quỹ tích này.

8 tháng rồi không có bất kỳ tin tức gì, nha đầu này dám hứa lèo với mình, nhất định phải đánh đít, nghĩ thế trong đầu liền xuất hiện bờ mông tròn trịa của Đường Vũ, vỗ một cái cảm giác chắc đã lắm.

Người khách vốn ngồi cạnh Tô Xán kinh tởm nhìn y rồi lặng lẽ chuyển chỗ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 111: Có một tập đoàn nhỏ

Tiêu Nhật Hoa gần đây lên lớp hồn vía cứ để đâu, thi thoảng nhìn Tô Xán thất thần, chi tiết này bị đám nữ sinh nhạy bén phát hiện, Lý Lộ Mai huých Trần Linh San nói nhỏ:

- Nguy rồi, bạn có đối thủ cạnh tranh, gần đây thầy Tiêu nhìn Tô Xán đầy tình cảm. Bạn nhìn động tác tay cầm sách, tay nhón phấn viết chữ của ông ta kìa, trong như nữ nhân vậy. Không phải vì lần trước có người thả chuột vào ngăn kéo ông ta khiến ông ta sợ hãi nên tính cách biến đổi chứ? Ông ta nhìn trúng Tô Xán rồi, thật ghê tởm, làm thầy giáo còn chơi trò Long Dương.

- Không phải đâu.

Trần Linh San không nhịn được cười, sau đó cô quay đầu nhìn Tô Xán, thấy Tô Xán như có cảm ứng ngẩng đầu lên cười với mình, lòng Trần Linh San ngọt lịm.

Tô Xán né tránh mình, Trần Linh San tất nhiên là biết, nhưng không buồn, Tô Xán và Đường Vũ tình cảm như thế, nếu ngoắt một cái quay sang mình mới khiến cô thất vọng, Trần Linh San tin thời gian cho cô còn nhiều, sẽ tới ngày chiếm trọng trái tim Tô Xán. Đường Vũ đi rồi, cô thực sự không phải lo lắng gì cả.

Hết tiết Tiêu Nhật Hoa gọi Tô Xán tới văn phòng, uống tới mấy chén nước trà mới hỏi:

- Nghe nói em làm xong thủ tục rồi, nhất định phải đi sao?

- Dạ, cha em chuyển công tác lên đó.

- Cũng tốt, Nhị Thập Nhất Trung ở phương diện nào cũng hơn trường ta, em ở bên đó sẽ được phát triển tốt hơn. Nói tóm lại, dù đi đến đâu cũng đừng quên rằng phải đặt học tập lên hàng đầu. Bên đó cạnh tranh lớn, áp lực cũng lớn, đừng cấp cho mình áp lực quá nhiều, phải chuyên tâm học tập, chuyện kết bạn cũng chừng mực thôi.

Kỳ thực Tiêu Nhật Hoa hơi cảm tính, thích thiên vị học trò cưng, còn tổng thể mà nói là giáo viên tốt, tận tình với học sinh.

- Vâng, em xin ghi nhớ lời thầy dặn.

- Được rồi, về lớp học đi, còn mấy ngày nữa thôi, đừng cho rằng vài ngày thì có thể lơi lỏng,

Tô Xán đứng thẳng người, gập mình một góc gần 90 độ, trang trọng nói:

- Cám ơn thầy dạy bảo thời gian qua.

Tiêu Nhật Hoa mỉm cười, nói một câu không phù hợp với thân phận váo viên:

- Tiếp tục đi họa hại Nhị Thập Nhất Trung đi.

Từ sau khi Tằng Na đi, Tằng Toàn Minh rất hụt hẫng, mất một đoạn thời gian không gọi mọi người tới nhà mình tụ tập nữa, hôm nay trong nhà ông mới là có tiếng cười nói rộn ràng.

Doãn Thục Anh kể hai tháng đầu Tằng Na lên đại học, ngày nào cũng gọi điện về nhà, còn khóc nữa. Làm Tằng Viên trêu:

- Nếu đổi lại là cháu tuyệt đối không làm việc buồn nôn như thế.

Tằng Triệu Đinh xoắn tai nó:

- Chắc chắn con mừng chưa hết, nhớ được gọi điện cho cha thì phúc tổ tiên rồi.

Tằng Viên xoa cái tai bị nhéo đỏ rực, chị cả đi rồi, trong nhà không còn ai thương nó nữa. Tô Xán cũng sắp đi rồi, nó học không tốt, tương lai sẽ gánh chịu hỏa lực của cả nhà, càng nghĩ thấy càng trước mắt chỉ có một màu tối đen.

Thật ra Tằng Viên được chân truyền của cha, là cao thủ thái cực, trước kia phàm là phạm lỗi, hay bị lửa cháy lan sang mình, thế nào cũng nói "anh dạy con!", thế là hỏa lực chuyển sang người Tô Xán.

Bây giờ không còn chỗ mượn lực nữa, lá chắn duy nhất đang ung dung uống nước ngọt, thưởng thức cảnh mình bị cha chỉ trích, Tằng Viên thấy anh trai mình thật bất nhân bất nghĩa.

- Thực ra khỏi phải nói Tiểu Viên nhà chúng ta rất là đẹp trai.

Tằng Kha đưa tay ra béo má Tằng Viên.

Tằng Toàn Minh hừ một tiếng:

- Đẹp trai, làm gì? Không đi ra xem mấy đứa kéo xe than ngoài kia có đứa nào không đẹp trai!?

Tằng Viên đang hớn hở vì được khen, mày còn chưa nhướng lên đã bị một câu của Tằng Toàn Minh kém sụp xuống thành mặt mướp đắng:

- Bác, câu này hình như lần trước bác nói với anh Tô Xán.

Tằng Toàn Minh uống ngụm rượu, hỏi Tô Lý Thành:

- Lần này cậu lên tổng, Trương Xương Quý nói sao?

Tằng Viên căm lắm, nó trực tiếp bị ngó lơ rồi.

- Anh, anh lên Dung Thành phát triển cho tốt nhé, trường anh nhiều mỹ nữ, sau này anh tán nhiều vào, lập mạng lưới quan hệ, để em cũng tới Dung Thành.

Đầu bị Tăng Triệu Đinh bợp một cái, muốn nghiêm mặt, nhưng phì cười:

- Mỹ nữ cái gì, giờ còn nhỏ, đừng có suốt ngày tinh yêu tính báo. Sau này con sẽ biết, đợi đi làm rồi, nếu không có bản lĩnh, chẳng có cô nào thích đâu, cái mặt đẹp trai cũng vô ích.

Thực ra Tăng Viên hôm nay rất buồn, rất nhớ ngày hai anh em cùng nhau lấy lưu huỳnh vê thành đạn thối đi bắn vào cửa người ta, nhớ hai anh em cắm pháo vào đống phân ngựa bên đường rồi đốt, làm phân ngựa bắn tứ tung. Thời đại vô tư vô lự đi làm chuyện xấu vậy là kết thúc.

Tăng Toàn Minh quay sang hỏi:

- Nghe nói gần đây cháu rớt mất mấy hạng?

- Dạ, chắc vì vài việc làm phân tâm.

Tô Xán gãi đầu, Tăng Toàn Minh rất chú ý tới thành tích học tập của hai anh em, Tô Xán rất muốn nói với ông, thành tích học tập không đại biểu tất cả, người toài thoát ly hệ thống giáo dục nghĩa vụ trong nước rất nhiều, song Tăng Toàn Minh rất cô chấp, cho rằng tất cả mình có được bây giờ do trước kia lấy được bằng đại học.

- Như thế không được.

Tăng Toàn Minh lắc đầu:

- Nhất là thái độ của cháu là không được, cháu vẫn ở top 10 của lớp, song cháu không thể sớm tự mãn, con đường của cháu còn xa, còn rộng, Nhị

Thập Nhất Trung là khởi đầu mới tốt, núi cao còn có núi cao hơn, có lẽ tới đó cháu sẽ biết thế nào là cạnh tranh rồi.

Tô Xán vâng dạ, y chẳng hề tự mãn vì y có mục tiêu rất xa theo đuổi, song y cũng không có nhiều dã tâm muốn oanh động toàn trường, chỉ cần ở lớp học đủ tốt để thi thoảng trốn học không bị chủ nhiệm lớp kiếm chuyện là đủ rồi.

Học tập cơ sở cao trung là thiết yếu, không cần phải bàn cãi, rất nhiều thứ đúng là sau này ra xã hội không cần, nhưng không thể phụ nhận những thứ giáo dục đó có hiệu quả rèn luyện ở phương diện nào đó.

Với Tô Xán mà nói, y không có ý nghĩ quá lớn, nghệ thuật, hội họa, hí kịch, kiến trúc, hay điện ảnh?

Y không định trở thành bậc đại sư ở bất kỳ phương diện nào, nhìn nhiều, biết thế giới càng lớn, càng thấy những kho báu văn hóa này bác đại tinh thâm, một người nếu muốn có thành tựu kiệt xuất ở một phương diện, thiên phú và nỗ lực là không thể thiếu, những thứ này Tô Xán chỉ hiểu ở giai đoạn nhập môn.

Nếu có hứng thú mạnh với một phương diện nào đó thì sẽ là chuyện nguy hiểm, vì nó dễ làm người ta chìm đắm vào trong đó, có lẽ chớp mắt một liền phát hiện ra mình râu ria cả đống, thời gian mất đi hoàn toàn cống hiến cho " tiến bộ vĩ đại của văn minh nhân loại", nghĩ mà rùng mình.

Cho nên mấy thứ này chỉ thích là được, muốn đi sâu vào chuyên nghiệp thì không cần.

Tô Xán là người trùng sinh, y không thiếu nhất là thời gian, nhưng hai kiếp làm người, y quý trọng nhất cũng là thời gian.

Thế nên cứ trước tiên cứ thong thả thưởng thức hết cuộc đời học sinh đã, cứ tích trữ thực lực đợi vũ đài cao hơn là tốt nhất.

Tô Xán rút thời gian ra tới Đôn Hoàng, thời gian này Vương Thanh bận tối mắt điều chỉnh nội bộ TTTM, trước đó Tô Xán đưa cho cô một chế độ quản lý TTTM, nhưng bị Vương Thanh nói thiếu thực tế ném qua một bên, Tô Xán buồn bực một hồi cũng tự cảnh tỉnh, mình có kiến thức hơn, có tầm nhìn hơn, song không có nghĩa tài giỏi hơn người khác, kinh nghiệm thực tế đã bị Vương Thanh vượt qua rồi.

Tốt hơn cả sau này ngậm mồm không xen vào việc thực tế nữa, nếu không lại lò cái dốt ra.

Các doanh nghiệp đang lần lượt vào TTTM, đa phần vẫn trang trí, chưa chính thức kinh doanh.

Toàn bộ tiền đã chuyển hết cho Vương Thanh chi dùng, hiện giờ Tô Xán chính thức quay trở về làm học sinh cao trung rỗng túi, hàng tuần sống bằng tiền tiêu vặt của cha mẹ rồi.

Nhưng vô hình trung lại có một tập đoàn thực nghiệp nho nhỏ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 112: Chiến lược đi dây

Đôn Hoàng hiện giờ đang ở giai đoạn trong nôi, đợi thời khắc trưởng thành, nó có thể lớn lên tới mức nào, có thể xuyên phá lồng giam của quảng trường Tinh Hải, vượt qua Long Môn, tiến vào Dung thành để đồng bộ phát triển với mình hay không, vẫn chưa biết được.

Cứ làm hết sức mình rồi nghe mệnh trời vậy, Tô Xán cũng không thể đảm bảo Đôn Hoàng thuận buồm xuôi gió, có lẽ đoàn đội còn non nớt của y vào biển sẽ bị đám cá mập cắn xé, ở thành phố bình ổn này tích lũy chút kinh nghiệm cũng tốt.

TTTM còn chưa chính thức kinh doanh, nhưng bên trong tổ chức giới thiệu vô cùng náo nhiệt.

Đại bộ phận người phụ trách là nữ giới, nhưng khí thế chẳng hề kém nam nhân, chỉ huy đống nam nhân chạy đi chạy lại làm việc, liếc mắt nhìn quầy hàng của Lacôme có mấy cô gái mặc váy ngắn đi tất lụa đầy vận vị, chắc tới từ Dung Thành.

Càng không thiếu cặp đùi trắng trẻo lướt qua lướt lại khắp mọi nơi, làm hai mắt Tô Xán nhìn hoa luôn.

Chu Thiệu thấy Tô Xán, hưng phấn kéo y tới đứng cùng xem các đại biểu thương hiệu giới thiệu trên sân khấu, còn không ngừng phét lác chỉ mấy mỹ nữ mới làm quen.

Vương Thanh mặc bộ váy công sở, đứng trên sân khấu, cặp kính tròn gọng bạc, che đi vẻ thanh lệ, thêm vào vài phần thành thục, không có nụ cười hiền hòa trên môi như trước, khuôn mặt xinh toát lên một khí chất mạnh mẽ, làm cô mang mị lực độc đáo.

Phát biểu xong, tiếng vỗ tay rào rào, nhiệt tình nhất là các thanh niên mặc véc tây, trông qua còn tưởng minh tinh nào xuất hiện.

Tô Xán cũng tích cực vỗ tay, thực ra để Vương Thanh lên làm tổng giám đốc Đôn Hoàng, tuy có đám Vương Phượng, Đỗ Đại Vĩ hiệp trợ, song nhìn từ phương diện nào cũng thấy Vương Thanh bị đẩy vào lò luyện thép, có điều Vương Thanh là vàng không sợ lửa, nhìn ánh mắt tự tin của cô, Tô Xán biết không cần lo lắng nữa.

Vương Thanh đang tiếp chuyện với đám đông, nhìn thấy Tô Xán, nói với mấy nam tử đeo bám mình vài câu, mỉm cười đi về phía Tô Xán, hết sức tự nhiên khoác tay y, làm đám thanh niên ghen tỵ, hỏi thăm lai lịch Tô Xán, biết y là em trai Vương Thanh mới yên tâm.

- Đi ngắm đùi mỹ nữ về có thích không?

Vương Thanh kéo Tô Xán ra ngoài TTTM, dừng lại ở quầy bán kém, mua hai cái kem ốc quế, đưa cho Tô Xán một cái.

- Ai bảo chị thế, tôi đi xem xét tình hình.

Kem vèo miệng, vị ngọt mát giúp Tô Xán che giấu không ít cảm giác má nong nóng.

- Đừng tưởng tôi không biết, cậu thích nhất là đùi con gái.

Vương Thanh cười khúc khích, làm mấy người đi qua tròn mắt nhìn tổng giám đốc Đôn Hoàng lại thè lưỡi ra liếm kem.

Nếu không có nụ hôn hôm đó, Tô Xán còn có thể thản nhiên đối diện với Vương Thanh, hiện giờ trước mặt cô, y càng lúc càng yếu thế, xấu hổ không khác gì thiếu niên thực sự, nói lảng đi.

- Khi Đôn Hoàng có đủ tài chính, cũng là lúc mở cánh cổng tỉnh Tây Nam, chuyện Đôn Hoàng giao hết cho chị, trước khi đi, tôi chỉ muốn nói một câu.

- Ừ, cậu nói đi.

Vương Thanh khẽ gạt lọn tóc trước trán, nghiêm túc nhìn Tô Xán, mỹ nữ giám đốc trí tuệ mà cao nhã lúc đối diện với vô số câu hỏi làm khó dễ lúc mời gọi đầu tư quay lại.

- Đối kháng không bằng hợp tác, Đôn Hoàng hiện giờ nhìn rất phong quang, cả siêu thị Gia Nhạc Phúc đều không bằng chúng ta, có các loại thương hiệu nổi tiếng đi vào, nhưng không cẩn thận một chút thôi sẽ có nguy hiểm lật nhào. Lợi nhuận của Đôn Hoàng nhất định tới từ lợi nhuận của các thương hiệu này, những xí nghiệp này có phương vận hành linh hoạt, bọn họ muốn đi hay ở thoải mái, nhưng Đôn Hoàng của chúng ta không chịu được sóng gió. Hoạt động marketing phải càng làm xuất sắc hơn nữa mới có thể giữ chân các thương hiệu, chỉ cần giữ chân các thương hiệu này, chúng ta sẽ đứng vững chân. Siêu thị Gia Nhạc Phúc trong tương lai sẽ là đối thủ mạnh của Đôn Hoàng, nhưng làm sao lợi dụng tiếng tăm của nó thúc đẩy lưu lượng khác có lợi cho chúng ta, tiến hành tái phân phối thị trường, hợp tác mà không phải đối kháng là chủ đề tương lai của Đôn Hoàng, cũng là phương hướng lớn chị cần nắm giữ.

Vương Thanh nhíu mày:

- Cậu đang bắt tôi đi trên dây đấy.

- Chị sẽ làm được, sẽ làm tốt nữa, trước kia không phải thế sao, chị đều vượt qua được.

Vương Thanh đưa tay ra, khẽ vuốt ve mặt Tô Xán:

- Lợi nhuận mỗi tháng tôi sẽ gửi vào tài khoản của cậu, để cậu phân phối, tôi sẽ tận lực, chị Vương giúp tôi rất nhiều. Trước khi cậu tiếp nhận nó, tôi

sẽ cẩn thận kinh doanh, quản lý tốt hậu phương cho cậu.

Nói tới đó đột nhiên chuyển giọng ưu thương:

- Nếu có một ngày, nếu đột nhiên tôi thấy đây không phải cuộc sống mình muốn, mà theo đuổi cuộc sống khác thì sao?

- Vậy tôi sẽ để chị đi, chị muốn mang đi bao nhiêu tùy tiện, Đôn Hoàng cũng là tâm huyết của chị.

Tô Xán không miêu tả được tâm tình của mình lúc này, lời nói ra bản thân cũng thấy mình giả dối:

- Coi như của hồi môn cho chị đi.

Liền bị Vương Thanh vung quyền đấm cho y mấy cái thật đau, sau đó nói một câu khiến Tô Xán không dám lắm miệng:

- Cái đồ vô tâm.

…….

Đời sau Tô Xán, Lưu Duệ, Tiết Dịch Dương thường hay trốn lên sân thượng, tránh sự giám sát của cha mẹ lén uống bia, còn trộm ít than, lạp xường làm đồ nhắm.

Tô Xán nhớ nhất là một buổi chiều, Tiết Dịch Dương cầm cái đũa xiên lạp xường, nướng cháy xém vẫn tiếc của ngậm trong miệng, bối cảnh là mây vàng nhẹ trôi sau cái miệng nhai như chó nhai giẻ của hắn.

Khi đó Lưu Duệ và Tô Xán nhìn hắn chằm chằm, tựa hồ nhớ ra cái gì, nhưng không nói ra được.

Cuối cùng Lưu Duệ phát ra một câu:

- Hình như là phim Mỹ.

Thế là khi ấy dù bụng đói meo, nhưng không đứa nào còn dũng khí cho lạp xường vào mồm nữa.

Hiện giờ vẫn là ba người, mỗi người vẫn cầm một chai bia, bên trên đầu là bầu trời sao.

Tiết Dịch Dương mặt hớn hở kể cho Lưu Duệ nghe phiên bản diễn nghĩa cảnh bùng nổ Trần Linh San xoay người ôm Tô Xán trong hội diễn văn nghệ, cuối cùng kết luận:

- Mày có phải là ngày ngày dẫm cứt chó không? Để anh em sống sao được nữa.

Tô Xán rất hoài nghi nếu như nói với họ Trần Linh San còn hôn mình một cái nói "đây là nụ hôn đầu của mình", không biết có thằng nào trực tiếp nhảy từ tầng bảy này xuống đất không, vì nghĩ cho sinh mệnh hai thằng bạn, y quyết định không nói ra.

Nghĩ tới đó mặt Tô Xán cứng một khoảnh khắc, đầu tiên là Đường Vũ, sau đó tới Vương Thanh rồi Trần Linh San, mình đều bị cưỡng hôn, móa nó, đúng thế thật, sự bất quá tam, lần sau thề không để chuyện nhục tổ tiên này tái diễn nữa.

Tô Xán cầm chai bia đứng dậy nói:

- À phải, có một chuyện tao phải nói với hai đứa bọn mày, tao phải đi rồi.

Tiết Dịch Dương ngó quanh:

- Cha mẹ mày có lên tìm đâu, cũng không biết chúng ta ở đây, mày về sớm thế làm gì?

- Ý tao không phải thế, mà là tao sắp chuyển nhà tới Dung Thành, trường học cũng đã liên hệ xong, là Nhị Thập Nhất Trung.

- Ờ.

Hai thằng bạn vẫn tu bia, không chú ý lắm, nửa khắc sau Lưu Duệ mới sặc bia ho khù khụ, Tiết Dịch Dương đứng lên sờ trán Tô Xán:

- Mày sốt à?

Lưu Duệ cũng học theo:

- Vẫn bình thường, nói cái gì điên khùng vậy?

Lúc này có một cái máy bay lấp lóe đèn đỏ xẹt qua bầu trời, Tô Xán thương cảm nói:

- Có lẽ lần sau chúng mày lên đây uống bia, nhìn thấy cái máy bay như vậy, thì tao đang ở bên trên.

Tô Xán còn tưởng mình nói một câu hết sức xúc động, không ngờ hai thằng bạn cười lăn cười lộn, Lưu Duệ còn học theo tư thế đáng bị sét đánh vừa rồi của Tô Xán chỉ trời nhại lại câu nói của y, nhưng mới nói được một nửa đã không nhịn được cười phun bia ra, hai thằng bạn chết tiệt đấm đất cười, làm Tô Xán mặt đỏ như lửa đốt.

Xong.

Thêm mai nữa là bái bai Hạ Hải.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 113: Tiệc chia tay đáng nhớ (1)

C

ười tới khi đau cả bụng rồi thấy Tô Xán mặt đần thối ra nhưng lại không xông vào bạo hành mình, Lưu Duệ mới dò hỏi:

- Mày không đùa chứ hả thằng kia.

Tô Xán cáu kỉnh đáp:

- Đùa tao làm con chúng mày.

Lưu Duệ bấy giờ mới chịu tin, mặt ngơ ngơ hỏi:

- Quyết định từ khi nào?

Cuối cùng cũng nhồi được tin này cho hai thằng đầu bò, Tô Xán thở nhẹ người:

- Một tháng trước, cha tao điều lên tổng công ty ở Dung Thành, thêm vào Nhị Thập Nhất Trung cũng chấp nhận tao chuyển tới, nên nhà tao quyết định chuyển nhà đi, ở đó mua nhà rồi.

- Ai chuyển nhà cũng mời khách, giờ mày mới nói, rõ ràng muốn xù.

Tiết Dịch Dương tức tối chỉ mặt Tô Xán, làm Tô Xán cảm giác như kẻ địch thảo phạt giai cấp:

- Mày định dùng ba chai bia đối phó cho qua à?

Nói tới đó sững sờ, chửi toáng lên:

- Con mẹ nó chứ! Ba chai bia này còn do tao trả tiền.

- Mày đột nhiên tập kích làm bọn tao không có thời gian chuẩn bị, mặc kệ, tối mai tới KTV Chân ái niên hoa hát thâu đêm, không say không về.

Chân Ái Niên Hoa là sản vật do làn sóng đầu tư của Quảng trường Tinh Hải mang tới, thuộc chuỗi KTV khá có tiếng ở Dung Thành, trước khi Quảng trường Tinh Hải khánh thành, thứ mới mẻ ở Hạ Hải mọc lên như nấm sau mưa.

Ồn ào một hồi, không khí trầm hẳn xuống, không ai hứng thú nói chuyện nữa, tu từng ngụm bia một, chẳng ai chú ý, bia trong chai đã chẳng còn chút nào.

Đời sau lên đại học, số lần cả ba tụ tập với nhau chỉ còn đếm bằng ngón tay, được trọng sinh có thêm gần hai năm tụ tập với nhau thế này, Tô Xán cho rằng, mình nên thấy thỏa mãn rồi.

Ngôi nhà phía đối diện sáng đèn, có cô gái mà Lưu Duệ yêu mến rất lâu ở Nhị Trung xuất hiện, tựa hồ đang nấu món ăn khuya gì đó.

Còn nhớ một ngày thời sơ trung năm thứ hai, sau khi phát hiện cô gái nhà đối diện học ở trường mình, Lưu Duệ thầm yêu người ta, thường xuyên kéo Tô Xán và Tiết Dịch Dương lên nóc nhà nhìn trộm người ta, có điều Lưu Duệ từ đầu tới cuối không dám dùng phương thức bắt chuyện đáng ăn tát nói "kỳ thực bạn biết không, hôm qua bạn từ phòng khách đi vào phòng khách, mình luôn quan sát bạn." Để thổ lộ với cô gái.

Có lẽ không chịu được không khí trầm muộn, Tiết Dịch Dương hét toáng lên:

- Em gái đối diện ơi, nhìn qua bên này, nhìn qua bên này.

Chắc là do góc độ, cách đó chừng mươi mét, cô gái đang nấu mỳ nghiêng tai nghe ngóng.

*** Bài hát của Nhậm Hiền Tề, tiếng việt là Thằng Tàu Lai, vớ vẩn hết sức.

Lưu Duệ vội vàng bịp miệng Tiết Dịch Dương lại.

Nhưng Lưu Duệ quên mất còn có một thằng bạn xấu khác, Tô Xán giơ cao chai bia, rống lên như bò:

- Nơi này biểu diễn rất đặc sắc, xin đừng vờ làm bộ không để ý, khiến chàng trai cô đơn bi ai, nói ra đi.

- Xin em ném cho bên này cái nháy mắt, cho tôi vui, cho tôi sung sướng.

Tiết Dịch Dương gỡ tay Lưu Duệ ra rống lên bằng tông cao nhất của hắn:

Lưu Duệ chắp tay vái, mặt sắp khóc tới nơi:

- Tao xin chúng mày đấy, giữ tinh thần yêu ca hát của chúng mày tới mai phát huy được không?

Cô gái phía bên kia ngẩng đầu lên, nhìn về phía bọn họ, nhíu mày, sau đó bị động tác và lời ca của bọn họ chọc cười, đưa tay vẫy vẫy, mỳ đã nấu xong, bê trở lại phòng khách, hiển nhiên không để ý tới ba tên thần kinh nữa.

Để lại sau lưng tiếng ca nho nhỏ của Lưu Duệ:

- Anh hết nghĩ lại nghĩ, hết đoán lại đoán, tâm sự của đám con gái thật kỳ quái! Ài, thật kỳ quái! Là la la la là la la, là la ô ế ô ...

Hôm sau là thứ bảy, Tô Xán định rủ hai thằng bạn đi ăn sáng, nhưng không thằng nào có nhà, tìm kiếm nửa ngày trời không thấy Lưu Duệ và Tiết Dịch Dương đâu cả, mai là mình đi rồi, nhưng hai tên này lại chơi trò mất tích tập thể, không phải là vì tránh gặp nhau không kiềm lòng nổi nên trốn nơi nào đó ôm nhau khóc thầm rồi chứ?

Nghĩ tới cái khả năng rất Brokeback Mountain này, Tô Xán rợn hết cả người, chúng mày có muốn diễn kịch huynh đệ tình thâm cũng phải tránh ngày tao sắp đi chứ.

Quyết định, nếu thấy hai thằng này ôm nhau khóc thì tuyệt giao luôn.

Buổi chiều nhà Tô Xán mời khách, mời toàn bộ người sống trong khu tập thể Cty Công trình số 4, bữa tiệc đặt ở Hoàng Thành, nhà hàng khá có cấp bậc ở Hạ Hải, bữa tiệc bắt đầu được một lúc rồi Tiết Dịch Dương và Lưu Duệ mới mò tới, lén lút nói với Tô Xán buổi tối tụ tập ca hát.

Hôm qua đã nhận lời rồi, hôm nay bán máu một lần chiều bọn nó vậy.

Tô Lý Thành mời rượu từng người, cảm tạ bọn họ giúp đỡ ủng hộ mình bao năm.

Đám thiếu niên tất nhiên không có cái thói chè chén như trung niên, nên muốn đi trước, đám người lớn càng hưởng ứng, bọn nhóc đi rồi họ thoải mái hơn, Tô Lý Thành chỉ đám nhóc trong khu tập thể tuổi toàn từ 12 - 17, nói:

- Tô Xán, hôm nay các con đi hát phải không? Vừa vặn, con sắp đi rồi, dẫn đám đàn em đi chơi đi.

- Vâng.

Tô Xán đáp xong đám thiếu nam thiếu nữ lập tức reo hò.

Tiết Dịch Dương đi tới kéo tay Tô Xán:

- Đi mau, mọi người tới đủ rồi, đợi mỗi mày thôi.

Dẫn đội quân nhỏ rời nhà hàng, Tô Xán ù ù cạc cạc hỏi:

- Cái gì đợi mỗi tao?

- Mày nghĩ tao với Lưu Duệ mất tích cả ngày làm gì, bọn tao đi phát tán tin mày sắp rời đi, rất nhiều người tự phát tới Chân Ái Niên Hoa tiễn chân mày đấy. Đầy hai phòng bao luôn, mày không được để họ đợi lâu. Lets go.

- Đây là nguyên tao không nói cho bọn mày biết trước.

Tô Xán thở dài sườn sượt:

- Tao biết mà.

Ba người Tô Xán kéo quân lên xe bus, rồi xuống bến gần KTV, đi qua đường, vào KTV, Tô Xán dám chắc rằng nhân viên tiếp tân đi gọi bảo an rồi, đại khái cho rằng bọn y kéo người tới đánh nhau.

Cty Công trình số 4 hiện giờ có khởi sắc hơn, nhưng cũng chỉ là vừa thoát khỏi khó khăn, lương bổng ổn định, cuối năm có ít thường mà thôi, so mặt bằng chung vẫn là hơi thấp, đám trẻ con trong khu tập thể làm gì có cơ hội ra vào chỗ thế này, thậm chí còn có cô bé mười hai tuổi nấp sau lưng Tô Xán, túm áo y.

Tô Xán xoa đầu trấn an cô bé, đi lên tầng hai, quả nhiên giám đốc cùng mấy nhân viên bảo an chạy tới, hỏi rõ đầu đuôi mới thở phào, song mặt vẫn rất cảnh giác.

Tới cửa phòng bao lớn, Tiết Dịch Dương đá cửa ra, hô lớn:

- Nhân vật chính tới rồi.

Động tác này làm viên giám đốc giật mình.

Không khí trong phòng bao rất yên tĩnh, lúc này một cô gái lớp số 4, tựa hồ đang thâm tình hát một bài ca trữ tình của Lương Tĩnh Như.

Trong phòng lập tức nổ tung, Mậu Tiểu Thì và mấy đồng đội đội bóng rổ chạy ra, khiêng Tô Xán vào, tiếp đó tiếng chai bia mở nắp soành soạch, ba mươi cốc bia đặt chỉnh tề trên bàn, rất là hoành tráng.

Đỗ Đình lên tiếng trách móc:

- Bạn thật đúng là, muốn học Đường Vũ trước khi đi không nói tiếng nào chuồn êm hả, hai bạn giống nhau thật đấy, muốn bị cả lớp chửi mắng sau lưng sao? May mà tóm được bạn, lúc báo cho mọi người cũng không ngờ sẽ đông thế này, còn cả phòng bao bên cạnh nữa, Trương Tích đang tiếp khách hộ bạn đó, cộng lại chừng sáu bảy chục người, nghe nói bạn sắp đi, không muốn bỏ lỡ buổi tụ hội này.

Đỗ Đình là người bạn thân nhất của Đường Vũ ở Nhất Trung, sau khi Đường Vũ đi, Đỗ Đình còn gọi điện cho Tô Xán hỏi ngọn nguồn, cũng thường xuyên gọi điện cho Tô Xán hỏi thăm tin tức mới nhất của Đường Vũ, làm Tăng Kha mấy lần hoài nghi Tô Xán và cô nữ sinh này hẹn hò.

- Khoa trương như vậy sao?

Tô Xán không ngờ:

- Rất khoa trương.

Đỗ Đình gật đầu mang tính chuyên nghiệp:

- Hôm nay bọn mình mới nhận được thư từ Tiết Dịch Dương, nếu như bạn nói trước vài ngày, e rằng không chỉ hai phòng bao đâu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 114: Tiệc chia tay đáng nhớ (2)

X

em ra mình rất sáng suốt, nếu không chuyến này có có khi phải đem thân gán nợ.

Tô Xán cười méo xẹo, nếu là Tiết Dịch Dương có nhiều người tiễn chân như thế thì y còn tin, chứ y lấy đâu ra mối quan hệ lớn như vậy, mà không biết thằng này tuyên truyền kiểu gì đây, không phải nói đến được ăn uống miễn phí chứ? Nghĩ lại, nếu nó đột nhiên nói sẽ rời đi như vậy, chắc chắn mình cũng làm tương tự cho nó nhớ đời thôi.

- Hi hi, hơn nữa hôm nay còn mấy cô bé định thổ lộ với bạn! Phải chuẩn bị chút tâm lý nhé, đừng để người ta thương tâm đấy.

Đỗ Đình trang điểm xinh đẹp, cười dịu dàng, nói ra một câu làm Tô Xán rớt cằm.

- À phải, bạn giúp mình để ý mấy đứa bé ở đơn vị nhé, tốt nhất đừng cho chúng uống rượu.

Tô Xán quay lại chỉ cô bé còn túm áo y, còn mấy thằng nhóc mắt đang đảo qua đảo lại nhìn mấy nữ sinh xinh đẹp trong phòng bao, tuy đôi mắt có vẻ sợ sệt, nhưng rất có tiềm chất.

- Được rồi, các em, đi theo chị nào.

Đỗ Đình rất có phong phạm làm chị, bế một thằng bé beo béo lên đưa tới ghế sô pha dài, lập tức khiến đám nữ sinh nhiệt tình hoan nghênh. Đám tiểu nam sinh này thương ngày nghe nói Nhất Trung mỹ nữ như mây, rất hâm mộ Tô Xán và Tiết Dịch Dương, hôm nay coi như được thấy phong thái

Nhất Trung rồi, đắm mình trong đám váy hoa, lòng khó tránh khỏi sinh ra hạnh phúc bỉ ổi.

Tô Xán không dám hạnh phúc, đến y còn bị đám nữ sinh này trêu ghẹo chỉ muốn ôm đầu bỏ chạy nữa là, lát nữa chúng sẽ hiểu lọt vào đám nữ nhân tuyệt đối không phải hạnh phúc như tưởng tượng, nhất là một đám nữ sinh tụ tập với nhau thì tuyệt đối là ác mộng.

Kéo Tiết Dịch Dương và Lưu Duệ lại, Tô Xán nói:

- Xem chừng hôm nay chúng nó định chuốc tao rồi, lúc quan trọng bọn mày đỡ hộ đấy.

- Mẹ! Có lần nào không phải bọn tao đỡ cho mày, cái tửu lượng nát bét của mày thì chống được mấy hồi.

Đám Tô Xán đi vào, không khí trong phòng náo nhiệt hẳn lên, không ít nam sinh có cớ ngang nghiên cho Tô Xán mấy cái vỗ vai đau điếng hoặc đường đường chính chính thụi y một phát đau chả kém bị Mike Tyson đấm, hai thằng bạn bất lương ở bên cạnh cười hì hì. Đỗ Đình cầm micro lên, bày tỏ vì Tô Xán sắp đi hát bài (song thành cố sự), lần đầu tiên nghe cô nữ sinh tính cách độc đáo này hát, một số không khỏi bất ngờ.

Tô Xán uống hai ba cốc bia, tạm thời cáo từ sang phòng bên chào hỏi, may có hai cái phòng mà kiếm cớ chạy qua chạy lại, nếu không Tô Xán chẳng biết có cầm cự nổi nửa tiếng không nữa.

Phòng kia không có Trần Linh San, vậy chắc chắn là ở trong phòng này rồi, không biết sẽ phải nói gì với cô ấy đây.

Lấy dũng khí đẩy cửa vào không ngờ không đẩy hết được, trong phòng quá đông, sau cửa là bảy tám két bia, đưa mắt nhìn chỉ thấy ánh đèn xanh đỏ chớp tắt, đám đông nhảy múa ca hát ồn ào, đám người này rõ ràng quen thuộc Tiết Dịch Dương, Mậu Tiểu Thì hơn là Tô Xán.

Tô Xán bước vào, lập tức có mấy nam sinh bu lấy, lấy tay chào hỏi y, tiếng nhạc cũng bị vặn nhỏ xuống.

Lý Lộ Mai xông tới gạt đám đông ra, đi cùng là đám nữ sinh trong vòng tròn của họ, giọng Lý Lộ Mai gấp gáp sắp khóc đến nơi:

- Làm sao bây giờ, đến tận trưa nay mới nghe tin bạn sắp đi, bọn mình tìm đủ cách liên hệ với Linh San, nhưng điện thoại nhà bạn ấy không ai nhận, thật điên rồi, nha đầu này đến lúc quan trọng chạy đi đâu mất. Đều tại bạn cả đó, sắp đi mà không nói gì cả … Ôi! Làm sao bây giờ, nếu mai Linh San biết bạn đi rồi không biết sẽ ân hận thế nào nữa ..

Tô Xán hơi mất mác, y rất mong được thấy Trần Linh San, nhưng thế này cũng tốt, ít nhất thì dễ dàng hơn cho y.

Có nam sinh gần nhà Trần Linh San nghe thấy Lý Lộ Mai nói vào:

- Hình như hôm nay nhà Linh San tới Hoàn Hồ chơi, có khi lát nữa sẽ tới.

- Không sao đâu, mình gọi điện báo với Linh San sau cũng được mà.

Tô Xán cố gượng cười, mình còn một lời hứa với cô ấy, nhưng không biết còn làm được không.

Lý Lộ Mai tức giận dậm chân:

- Ôi, sao đột nhiên lại chuyển trường, còn không cho ai biết, làm mọi người cuống hết cả lên. Phải phạt một chai, à không ba chai.

Vô số người lập tức ầm ầm hùa theo:

- Đúng, đúng.

Bị đùn đẩy tới cái bàn giữa phòng, Tô Xán nhìn nhưng khuôn mặt hoặc quen thuộc, hoặc xa lạ, nói chung nếu không phải nhìn thấy ở hành lang đầy nắng, thì ở sân bóng, hoặc là khúc rẽ hành lang nào đó, dù thế nào Tô Xán cũng có vài phần khẩn trương xúc động, cầm chai bia lên:

- Là mình sai, tới nơi mới nói cho mọi người biết sắp đi, hôm nay được thấy nhiều bạn tới tiễn chân như vậy, làm mình rất vui. Chỉ là đây là tạm biệt thôi, đừng làm quá thương cảm, một năm rưỡi nữa cao khảo mới là trọng tâm, mọi người giữ tinh lực đến khi đó hãy điên cuồng! Tửu lượng của mình kém, ba chai không chịu nổi, say ngất ra đây luôn thì mọi người không còn bắt nạt nữa, uống một chai bồi tội vậy.

Nói xong Tô Xán ngửa cổ cầm chai bia lên tu ừng ực một hơi đến khi cạn mới thôi, trong phòng vỗ tay rào rào, thấy y sảng khoái như vậy cũng không ép nữa, vả lại mới bắt đầu làm Tô Xán say luôn thì còn gì vui.

Tô Xán tu liền một chai bia, bụng nổi sóng kháng nghị, vừa mới áp xuống thì Mậu Tiểu Thi đi tới:

- Bọn Lý Ngải muốn uống với cậu vài chén, không biết giờ cậu còn uống nổi không?

Chẳng biết từ bao giờ Mậu Tiểu Thì và Lý Ngải, Trương Tích lại quàng vai bá cổ rất thân mật, hai tên này ở trường tuy có chút uy danh, song ít người chơi cùng, đa phần có chút sợ chúng.

Tuy bạn cùng lớp song quan hệ giữa Tô Xán và đám Trương Tích có chút cứng, còn có vài va chạm nhỏ, giờ Tô Xán đi rồi, muốn bỏ qua hiềm khích cũ, nên mượn Mậu Tiểu Thì làm trung gian, dù sao trước sự kiện Trần Xung thì Mậu Tiểu Thì cũng khá thân với nhóm này.

Tô Xán cầm ba cốc bia đi tới, đưa cho Trương Tích, Lý Ngải:

- Hôm nay đông người như thế, phiền hai cậu chiếu cố cho, tôi thực sự không phân thân được.

Bình thường ở lớp Tô Xán phân rõ giới hạn với cái đám suốt ngày đeo chém chém giết giết ở bên miệng, song đám Lý Ngải, Trương Tích thực ra cũng rất có giới hạn, gây sự ở đâu thì gây sự còn với bạn học trong lớp rất bảo vệ, có chuyện đều ra mặt. Tô Xán không cần nói, đoán chừng ngoài đám nữ sinh Lý Lộ Mai ra thì trong trường không ai không kiềng nể y.

Trương Tích giơ cốc lên, nói đầy hào khí giang hồ:

- Yên chí lớn đi, thật ra ở đây có mấy fan hâm mộ Linh San, hôm nay tới để chuốc say cậu, yên tâm, có bọn tôi đây, không cho chúng làm loạn.

Không ngờ ngoài thành phần ăn chực, lại còn cả thành phần này. Trừ đi cả đám vui đâu chầu đấy thì người thực lòng đến tiễn chân mình chắc chỉ có một phần ba, ở trường xem như ai ai cũng biết mình, song bạn bè chả có là bao, Tô Xán cười nâng cốc lên uống cạn.

An bài xong Tô Xán mới để ý thấy nhóm Nhiễm Ngọc cũng có mặt, còn cả cô gái tên "Tiểu Lộ" từng thổ lộ với mình ngồi cùng, đeo cái kính dày cộm, thi thoảng còn lén lút nhìn sang, vẻ mặt có chút thẹn thùng.

Nhiễm Ngọc và Lý Lộ Mai có mâu thuẫn, vì thế mà Mậu Tiểu Thì bị Trần Xung đâm cho hai nhát, Tô Xán cười đểu nhìn Mậu Tiểu Thì, làm hắn xấu hổ gãi đầu. Ngược lại Lý Lộ Mai và Nhiễm Ngọc trò chuyện bình thường, như không có chuyện gì xảy ra, song tâm tư nữ nhân rất khó đoán.

Tô Xán cảm thấy thật tốt, cho dù trong lòng còn có khúc mắc, song mọi người có thể ngồi xuống nói chuyện, đã là mở đầu bước tiến mới, không nên hơi chút là lấy sinh mệnh ra trả giá xung đột.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 115: Tiệc chia tay đáng nhớ (3)

C

hạm cốc với bọn họ, Nhiễm Ngọc còn đẩy Tiểu Lộ ra trêu ghẹo Tô Xán, đám bạn tai quái vào hùa, làm cô nữ sinh tính cách rụt rè này mặt đỏ lựng, đưa cốc bia ra mời Tô Xán mà mặt cúi gằm, không nghe rõ nói gì nữa. Một nữ sinh lớp số 7, từng biểu diễn khúc (cao sơn lưu thủy) trên hội diễn văn nghệ, thuộc hàng tài nữ của trường, cười duyên dáng nói:

- Này, nếu tới Dung Thành không tìm được con gái để tâm sự thì làm bạn qua thư với mình nhé, mình không ngại yêu đương khác vùng đâu.

Đám nữ sinh "oa" thán phục.

Tô Xán xấu hổ, đám nữ sinh này tụ tập lại với nhau tựa hồ sự rụt rè đạp hết xuống dưới chân rồi, có cô gái viết địa chỉ liên hệ lên áo y, còn có cô gái muốn ôm thân mật tạm biệt nữa, Tô Xán cực kỳ lúng túng.

Vất vả lắm mới thoát thân khỏi cái động bàn tơ, nhưng vừa thoát hang hùm lại rơi vào miệng sói, quả nhiên có mấy nam sinh kéo tới lấy cớ mời Tô Xán uống, toàn người y không quen, may có đám Trương Tích đi lên đỡ cho.

Lớp phó Vương Học Binh từ lúc mới đầu đã im lặng uống rượu, nhớ tới lần đầu gặp Tô Xán sau trung khảo, trong thời gian đó, hắn từng hâm mộ, đố kỵ, cho tới giờ thành bình thản, trải qua quá trình chuyển biến đó làm tâm lý chứa chất nhiều thứ, xưa nay hắn kiêu ngạo về tài văn chương của mình, song hoàn cảnh này mà đứng lên ngâm thơ chắc là bị đá một phát bay ra cửa sổ, nên l hát bài Bạch Hoa Lâm của Phác Thụ để phát tiết tâm tình.

Tiếng ca mang mác buồn làm mọi người ngạc nhiên, không ngờ lớp phó thường ngày vùi đầu học tập, vài ngày lại được giáo viên đọc văn khen ngợi trước lớp lại hát hay như thế.

Rất nhiều người thực sự không thể nhìn bề ngoài mà đoán định được.

Không khí đang vui vẻ đột nhiên có người chạy vào, mặt có chút hoảng sợ:

- Đám Vương Hạo Nhiên ở phòng gần đây, mấy người chẳng biết đi nhầm thế nào mà sang phòng hắn, nghe thấy Tô Xán sắp đi, kéo cả sang chỗ chúng ta.

Cuối cùng bồi thêm một câu:

- Đám bọn chúng toàn là học sinh năm thứ ba.

- Làm sao bây giờ?

Không ít người hỏi nhau, mọi người trong phòng lập tức trở nên căng thẳng.

Không ai cho rằng Vương Hạo Nhiên tới có ý đồ gì tốt đẹp hết.

Đám Vương Hạo Nhiên tới rất nhanh, không cho đám Tô Xán kịp nghĩ ra đối sách, chuyện xông vào phòng người khác có vẻ quá quen rồi, nên Vương Hạo Nhiên đón nhận những ánh mắt không hoan nghênh chẳng tỏ ra thiếu tự nhiên.

Đi cùng hắn không ít tên trước kia từng đánh nhau với Tô Xán và Tiết Dịch Dương, cho nên dù Vương Hạo Nhiên mỉm cười, nhưng sự thù địch của đám người phía sau rất rõ ràng.

Trên lịch sử của Nhất Trung chẳng thiếu chuyện ngày tốt nghiệp triệu tập người giải quyết ân oán với những kẻ thường ngày ngứa mắt, Tô Xán sắp đi cuộc thuộc trường hợp tương tự tốt nghiệp.

Trương Tích nói nhỏ bên tai Tô Xán:

- Đừng lo, có gì bọn này ngăn cho, bên mình dù sao cũng đông người hơn.

- Cẩn thận, tránh được thì nên tránh.

Tô Xán trước kia một mình xông vào đám người Vương Hạo Nhiên còn chẳng ngán ngại gì nữa là, hôm nay có đánh nhau thì y phủi đít bỏ đi là xong, chỉ lo ảnh hưởng tới đám bạn bè ở lại.

Đám Mậu Tiểu Thì tụ cả tới, bên họ đúng là đông hơn thật, song đa phần là học sinh thường ngày chăm chỉ học tập, khí thế kém hơn chút.

Đứng sau lưng Vương Hạo Nhiên là cô gái dung mạo xuất chúng, mặc chiếc áo thun không tay, khoe hết vóc dáng gợi cảm, váy ngắn chưa tới gối, chân dài nuột nà, cao tới hơn 1m7, vóc người không thua kém gì người mẫu.

Có người nhận ra cô gái này, là Tiết Lăng Trúc chuyển trường từ năm thứ hai, hiện đang học trường nghệ thuật tỉnh, cha là lãnh đạo cục lâm nghiệp, mẹ là bác sĩ, về sau cha cô ta thăng chức lên tỉnh, cả nhà đi theo, có điều tiếng tăm ở Nhất Trung vẫn còn.

Còn có tin đồn Vương Hạo Nhiên và Tiết Lăng Trúc có chút qua lại ám muội, hôm nay coi như được chứng thực rồi.

Lý Ngải cười giả lả đi tới:

- Anh Hạo Nhiên, sao anh tới đây, vừa nghe nói anh ở đây, thằng em và Trương Tích còn đang định sang uống với anh vài cốc.

Vương Hạo Nhiên gạt hắn sang một bên, Lý Ngải còn chưa đủ tư cách nói chuyện với chắn, đi thẳng tới chỗ Tô Xán, Trương Tích bước sang chắn đường, Vương Hạo Nhiên dừng lại:

- Sao đi mà không nói trước một tiếng, thái độ gì thế này, sợ tôi tới quấy rối à?

Mọi người nghe giọng Vương Hạo Nhiên rất thoải mái, không giống như tới gây sự thì thầm thở phào, có điều không buông lỏng cảnh giác.

Tô Xán nhún vai thoải mái nói:

- Anh biết tôi rồi đấy, nếu mời anh lại ngứa miệng nói vài câu, anh phiền tai, tôi lại bị anh mắng mấy câu. Bớt đi chẳng phải đỡ phiền cho anh và tôi sao?

- Đấy, tôi ghét nhất cũng là sợ nhất mấy lời rắm thối của cậu, thích lên mặt dạy đời người ta.

Vương Hạo Nhiên hay đánh đấm nhưng không phải người nóng nảy, chỉ có điều không hiểu sao Tô Xán rất dễ chọc tức hắn, thế nên dù bản thân hắn muốn kết bạn với Tô Xán, mà chú hắn Vương Kim Vinh cũng muốn hắn gần gũi với Tô Xán, nhưng hai người không thành bạn được.

Tiết Lăng Trúc thái độ khinh khỉnh quan sát Tô Xán một lượt, hỏi:

- Đây chính là người anh kể đấy à? Chẳng giống với ấn tượng của em, cứ nghĩ phải là nhân vật ghê gớm lắm cơ, Trần Xung đúng là thằng ngốc, đâm y một cái để bị đuổi học, lại còn nhùng nhằng vì một đứa con gái nữa, ném cho ít tiền bảo xéo cho xa không phải là xong rồi sao.

Rầm! Rầm! Lý Lộ Mai và Nhiễm Ngọc một trước một sau đập cốc xuống bàn, trong không khí yên tĩnh này rất chói tai.

- Nếu người con trai thích tôi có thể tùy tiện ném chút tiền đuổi đi, tôi sẽ lấy số tiền gấp mười kéo về, sau đó cho hắn một đá.

Nhiễm Ngọc đứng bật dậy nói:

Tiết Lăng Trúc nói xong lời khi nãy cũng thấy hơi quá, chẳng qua là thường ngày quen nói chuyện tùy tiện như thế, không nghĩ ở đây có người đương sự phản ứng mạnh như vậy.

Vương Hạo Nhiên quay lại kéo tay áo Tiết Lăng Trúc, hôm nay hắn tới đây thực sự không phải là để gây chuyện, hai người vốn gặp mặt trong hoàn cảnh vốn có điều kiện trở thành bạn bè tốt, tính cách Tô Xán rất hợp khẩu vị hắn, song lại có cái mồm thích dạy đời làm hắn cực ghét, về sau nhiều chuyện xảy ra, hai bên không có khả năng làm bạn nữa.

Nghe nói Tô Xán muốn đi, hắn chỉ định tới uống một chén với cái tên vừa muốn xưng huynh gọi đệ, lại hận ngứa ngáy răng lợi này, không ngờ Tiết Lăng Trúc hoàn toàn hiểu nhầm ý của hắn, buông lời chọc ngoáy, làm không khí rõ ràng tăng nhiệt.

Thấy tiếp tục thế này khả năng đánh nhau rất cao, Vương Hạo Nhiên đi tới rót đầy 10 cốc, xếp dựa theo cách kim tự tháp, 4 -3-2-1, rất thuần thục, cầm cốc lên còn thuần thục hơn là cầm bút.

- Cậu sắp đi rồi, tôi cũng không muốn có chuyện không vui, thế này tôi uống mười chén, chuyện trước kia gạt bỏ hết.

Vương Hạo Nhiên nói đầy hào khí giang hồ, sau đó cầm cốc lên, uống cạn liên tiếp từng cốc một, uống hết một cốc xong giơ cốc không lên cho mọi người thấy. Xung quanh lè lưỡi, người bình thường không chịu nổi cách uổng rượu có thể khiến người ta hộc máu này, vậy mà Vương Hạo Nhiên vẫn bộ dạng sức chiến đấu sung túc.

Riêng phần tửu lượng ấy đủ khiến Tô Xán phải nhìn tên hoàn khố này với ánh mắt khác rồi, đi tới vỗ lưng hắn:

- Này, anh không sao chứ?

Bụng Vương Hạo Nhiên lúc này như đám xe tăng Đức Quốc Xã xông qua bình nguyên, nhưng trong lòng rất có khuynh hướng tự ngược, thấy xung quanh lè lưỡi há mồm, các giác cực kỳ thư thái.

Thế nhưng thùng thuốc nổ bên này bị dập thì cái thùng khác bùng lên, Lý Lộ Mai cũng uống vài cốc bia rồi, đột nhiên chỉ mặt Nhiễm Ngọc:

- Này, bà đây nói cho mà biết, bà ngứa mắt với cái thái độ mày lâu rồi, cái gì mà "tôi sẽ lấy số tiền gấp mười kéo về, sau đó cho hắn một đá." Tưởng mình là nữ thần chắc.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 116: Tiệc chia tay đáng nhớ (4)

Tô Xán đau đầu, biết ngay mà, đừng bao giờ nhìn biểu hiện bề ngoài của các cô gái.

Nhiễm Ngọc cũng nổi khùng:

- Này, Lý Lộ Mai, cho mà biết đây không phải chỉ có một hai bạn trai, đừng tưởng Mậu Tiểu Thì thì báu lắm à? Tao không thèm nhé, nhưng tao chẳng ưa gì thái độ của mày, đây không phải chỗ nói chuyện, có giỏi ra ngoài, tao gọi mày bằng chị.

Nói xong hầm hầm bước ra ngoài.

- Để xem mày dám làm gì bà?

Lý Lộ Mai chẳng chịu thua kém, gạt tay hai cô bạn khuyên can, đi theo.

Mậu Tiểu Thì run rẩy, hoàn toàn không biết phải làm thế nào, muốn lên can lại không dám.

Tiết Lăng Trúc sáng mắt, hết sức hứng thú nhìn hai cô gái cãi nhau, tựa hồ thích cảnh này lắm.

- Dám làm gì à, mày sẽ biết ngay thôi.

Nhiễm Ngọc vừa dứt lời là vung tay tát luôn.

"Bốp!"

Cả phòng im phăng phắc.

Tiết Lăng Trúc đầu lệch sang một bên, mặt hằn lên năm vệt ngón tay, tóc tai tán loạn, mắt sững sờ, hiển nhiên không hiểu sao mình lại bị dính đòn.

Đừng nói cô ta, tất cả đều không hiểu, Lý Lộ Mai còn cách khá xa, làm gì có chuyện tát nhầm.

- Mày dám đánh tao, từ bé tới giờ không ai dám đánh tao, mày muốn chết rồi.

Lý Lộ Mai lồng lộn như hổ cái, xách chai bia trên bàn, túm tóc Tiết Lăng Trúc dội bia xuống.

Mọi người bây giờ hiểu rồi, hai cô gái kia cố tình gây sự, mục đích chỉ đông đánh tây, nhắm vào Tiết Lăng Trúc, có điều cũng có thể đoán được cả hai đều kìm nén với nhau lâu rồi, có thể vì Mậu Tiểu Thì mà kiềm chế, hôm nay mượn Tiết Trúc Lăng phát tiết, tuy đánh Tiết Trúc Lăng thật song có thể cả hai đều tưởng tượng đang đánh đối phương, một đống con trai nhìn mà rùng mình.

Trái ôm phải ấp không phải là phúc, mà là họa, xem ra Mậu Tiểu Thì còn đau đầu dài dài.

Tô Xán và Tiết Dịch Dương đi tới, mỗi người vội giữ tay một cô gái kéo lại, Tiết Lăng Trúc gần như không có chút phản khác nào, ngơ ngác nhìn hai cô gái, mặc cho bị lăng nhục, hai cô gái kia tìm được cái bao cát, càng làm già. Nhìn ánh mắt Tiết Lăng Trúc đủ biết, cô gái xinh đẹp như thế, tất nhiên từ nhỏ được muôn vàn ân sủng lớn lên, chưa bao giờ hưởng "đãi ngộ" này.

Mọi người đều chấn động, Nhiễm Ngọc Ngọc và Lý Lộ Mai tiếp tục chửi bới, Tiết Lăng Trúc im lặng, thành đối lập cực đoan.

Vương Hạo Nhiên luống cuống chân tay, hắn đánh nhau vô số chưa bao giờ gặp phải tình huống này, phải làm gì? Đánh hai cô gái kia chắc? Hắn chưa bao giờ đánh con gái, đi tới chắn Tiết Lăng Trúc, nói:

- Bỏ đi, đây chỉ là chuyện hiểu lầm.

Hắn nói câu này là nhắm vào hai cô gái kia, Tiết Lăng Trúc nhìn Vương Hạo Nhiên với vẻ không sao tin nổi, vẻ mặt rất giống cô gái bị oan mà chết trong phim ma, không ngờ Vương Hạo Nhiên xưa nay luôn rất bảo vệ mình lại nói ra một câu "bỏ đi".

Tiết Lăng Trúc vành mắt đỏ lên, hét:

- Vương Hạo Nhiên, anh không phải nam nhân.

Lúc này cửa mở ra, vị giám đốc lúc nãy luôn dè chừng đám học sinh bọn họ đi vào, quả nhiên y như rằng bị động tĩnh hai phòng bao làm không còn chút nụ cười nào, nhìn đám học sinh tối mặt nói:

- Bên dưới có khách phản ứng, các cậu làm thế, để xảy ra chuyện gì tự chịu hậu quả.

Hai phòng bao liền nhau, vừa rồi tin tức Vương Hạo Nhiên tới truyền sang, rất nhiều người lấp ló bên ngoài. Hiện không khí đang dồn nén, Vương Hạo Nhiên đứng giữa Tiết Lăng Trung và hai cô gái, bị một câu của Tiết Lăng Trúc làm sắp nổ tung, viên giám đốc vào cảnh cáo, cơn giận như núi lửa phun trào, nâng cái bàn bằng kính, đập rầm xuống, cái bàn vỡ vụn thành vô số mảnh nhỏ.

- Ở dưới có ý kiến gì, có hậu quả gì, ông bảo họ lên đây tìm tôi.

Vương Hạo Nhiên rống lên:

Lúc này có mấy cô gái đi qua, thấy chỗ này ầm ĩ cũng ngó đầu nhìn:

- Oa, gặp phải đại gia rồi, dám đập Chân Ái Niên Hoa thật kìa.

Đám đi cùng Vương Hạo Nhiên sôi máu, cầm chai bia đập liên tiếp xuống đất, không khí trở nên cực đoan:

- Đập đấy, cái quán này không muốn mở nửa phải không?

Viên giám đốc giận đến run rẩy, chẳng kịp suy nghĩ, quát bảo vệ:

- Mẹ kiếp, các ngươi còn đứng đấy làm cái gì.

Đám bảo vệ xông vào, không khí lập tức sôi lên sùng sục, đám Vương Hạo Nhiên, lại thêm cả học sinh hai phòng, bảo vệ làm sao chống lại nổi, Tô Xán nhìn thấy cả lớp phó Vương Học Binh cũng đấm viên giám đốc mấy cái.

Mấy nam sinh tự động ngăn cách vòng chiến, bảo vệ đám nữ sinh trong góc.

Nhìn tiệc chia tay đột nhiên trở thành thế này, Tô Xán dở khóc dở cười, Nhất Trung đầy một đám hoàn khố, lại có Vương Hạo Nhiên cầm đầu, đập cái Chân Ái Niên Hoa thừa sức, đoán chừng hiện giờ xe cảnh sát cũng đang tới, song chẳng ích gì, chủ KTV này đành phải nuốt trái đắng thôi, đám người này dính líu toàn bộ quan viên Hạ Hải, càng tra càng khóc không ra nước mắt.

Đắc tội với đám hoàn khố Nhất Trung, rồi vì chuyện này rất có thể mất lòng cả đám công an, Chân Ái Niên Hoa xong rồi, Tô Xán thấy mình đúng là khắc tinh của mấy cái KTV.

Đang lúc hỗn loạn thì một cô gái trong nhóm Lý Lộ Mai chạy ra kéo tay Tô Xán:

- Linh San gọi điện lại rồi! Giờ bạn ấy mới xem tin nhắn trong túi sách, dùng điện thoại di động của cha bạn ấy gọi lại, nhưng tín hiệu kém quá, bên

mình lại ầm ĩ nên không nói rõ được, chỉ nghe thấy Linh San nói đang về nhà.

Lý Lội Mai hiển nhiên cũng biết tin rồi:

- Nha đầu đó sao chơi tận bây giờ mới về! Để mình gọi điện thoại bảo tới đây.

- Chỗ này quá loạn, lát nữa cảnh sát còn tới, không ở lại được nữa, đừng gọi điện.

Tô Xán lắc đầu, một cái cốc vọt qua đầu trúng tường.

Trương Tích vừa bị đánh văng vào đám con gái, nghe thấy bên này nói thế, rút ngay chìa khóa đưa cho Tô Xán:

- Đây là chìa khóa xe đạp của tôi, là cái Giant ATX 9 màu xanh.

Lúc này trong phòng cực kỳ huyên náo, Trương Tích gần như hét lên:

- Đi tìm cô ấy đi, đừng để sau này nghĩ lại một câu tạm biệt cũng không có rồi hối hận.

Cảnh Trần Linh San trên sân khấu hội diễn văn nghệ ôm Tô Xán đã thành truyền kỳ, vĩnh hằng, đại biểu thời kỳ ức tuổi trẻ bọn họ.

- Đi đi, lâu lắm rồi không đánh nhau sướng khoái thế này, hôm nay dù bị cha tôi lột da cũng xứng.

Trương Tích gọi mấy nam sinh mở đường máu đưa Tô Xán ra ngoài, còn hét:

- Tô Xán, không được quên lớp số 5.

- Không bao giờ, tạm biệt tất cả mọi người.

Tô Xán vẫy tay:, bên đánh nhau bên chào tạm biệt, vô cùng đặc sắc.

Ngoài KTV Chân Ái Niên Hoa quả nhiên bị xe cảnh sát bao vây, chiếu sáng bãi đỗ xe, Tô Xán nhanh chóng tìm được cái xe rất bắt mắt của Trương Tích, "tách" một tiếng, lên xe phóng đi.

Nhớ lại chuyện hoang đường trong KTV, không khỏi bật cười, đúng là một buổi chia tay đáng nhớ.

……

Hôn lễ ở nhà khách Hoàn Hồ vừa mới kết thúc, Trần Linh San mặc váy phấn hồng xinh đẹp đáng yêu, thu dọn đồ, mở túi sách nãy giờ đề bên cạnh mới thấy máy nhắn tin báo mấy cái liền, lấy điện thoại của cha gọi lại, vì ở bên hồ cách thành phố quá xa, đầu kia điện thoại lại ồn ào, câu được câu chăng, Trần Linh San không rõ bên kia có nghe thấy mình nói không.

Hình như là nhóm Lý Lộ Mai tụ hội, muốn mình qua đó chơi, hiểu được đại khái tình huống, nói:

- Các bạn cứ chơi đi, hôm nay mình không tới được!

Hôm nay cô là phù dâu, là con một người bạn làm ăn của cha cô, hai chị em quan hệ rất tốt. Cắt điện thoại rồi, Trần Linh San đột nhiên thấy tim đập mạnh, cảm giác nao nao, nhưng không hiểu vì sao, muốn về nhà thật nhanh, tắm rửa, dù sao hôm nay mệt cả ngày rồi.

Đi tìm cha, phát hiện cha đã say quắc, đang cùng cha chú rể lè nhè nói gì đó, lúc này xe bus không còn nữa, muốn về nhà phải đi nhờ xe.

Đang nhíu mày không biết nhờ ai thì Hạ Tiêu Vũ đi tới, hôm nay hắn mặc lễ phục đen, là phù rể, cùng Trần Linh San là đôi trai tài gái sắc được xung quanh xuýt xoa khen ngợi. Thấy Trần Linh San đang vội vàng thu dọn đồ đạc, liền đi tới:

- Chú hôm nay không lái được xe rồi, hay là bạn đi cùng với xe nhà mình?

Trần Linh San nhìn cha mình đúng là không khả năng giúp gì được, liền gật đầu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 117: Công chúa đã biết yêu

Cha mẹ Hạ Tiêu Vũ là bạn thân lâu năm của cha mẹ Trần Linh San, khi sự nghiệp của Trần Lập gặp nguy cơ đã đưa tay ra giúp, cho nên quan hệ hai nhà càng thêm khăng khít, Trần Linh San chẳng những xinh đẹp, học tốt, múa hát giỏi, lại còn cực kỳ biết ứng xử, cha mẹ Hạ Tiêu Vũ cực kỳ yêu quý, luôn quán triệt con trai mình phải đưa được Trần Linh San về làm dâu.

Hạ Tiêu Vũ lần trước bày tỏ với Trần Linh San cũng một phần do mẹ hắn ở sau tích cực xúi bẩy.

Xe nhà Hạ Tiêu Vũ là chiếc Audi A6, tuyệt đối có thể tính là một trong số xe đắt tiền nhất Hạ Hải bấy giờ.

Cha mẹ Hạ Tiêu Vũ ngồi ở ghế lái và ghế phụ, cha hắn mặc âu phục đen rất trầm ổn, mẹ tóc ngắn uốn xăn quý phái, nhìn thấy Trần Linh San vẫy tay gọi, cười tới hai mắt cong lên.

Hai người ngồi ghế sau, xe khởi động rời nhà khách.

Dọc đường đi mẹ Hạ Tiêu Vũ không tiếc lời khen Trần Linh San xinh đẹp, làm Trần Linh San rất xấu hổ. Nhìn qua gương chiếu hậu, thấy con mình khôi ngô lịch sự, bên cạnh là Trần Linh San ngoan ngoãn điềm tĩnh, càng yêu thích, kể chuyện hai đứa lúc còn nhỏ, nhiệt tình quá mức làm Hạ Tiêu Vũ phải lên tiếng ngắt lời, hắn nhìn ra Trần Linh San không thích.

Trần Linh San nhìn ra ngoài cửa sổ, cửa kính soi bóng nửa bên mặt hoàn mỹ của cô, nếu xét dung mạo cô luôn tự tin Đường Vũ không so được với mình. Nhưng đôi mắt cô công chúa lúc này có chút ảm đạm, tim đập bất thường, giống như có dự cảm chẳng lành.

Xe tới cửa nhà Trần Linh San, dãy nhà gần cổng bị phá năm ngoái, sửa thành bãi cỏ và hàng rào.

- Cám ơn chú Hạ, dì Triệu!

Trần Linh San xuống xe mới phát hiện Hạ Tiêu Vũ cũng xuống xe phía bên kia.

- Linh San, giờ chú đi đón cha cháu. Tiêu Vũ, ngoan ngoãn về nhà.

Hai người đứng bên đường chào, mẹ Hạ Tiêu Vũ mặt mày hớn hở, còn nháy mắt với con trai.

Đường chỉ còn rất ít người qua lại, đèn đường mờ mờ, mang vẻ tịch mịch khó tả.

Một chiếc xe đạp phóng nhanh trên đường, có chàng trai đang cong lưng đạp xe, mặt đầy nôn nóng cấp thiết, song mang nụ cười nhẹ.

Hạ Hải hiện giờ nhờ Quảng trường Tinh Hải thúc đẩy, mang tới thời cơ thương nghiệp mới, song chỉ là khởi đầu, rời khỏi khu trung tâm huyên náo, tới khu nhà ở vẫn rất vắng vẻ, khoảng trống để hoang cho cỏ mọc còn rất nhiều.

Những nơi này Tô Xán quen thuộc lắm rồi, ban đêm đạp xe qua, quyến luyến vô cùng.

Trước đó định im lặng rời đi, nhưng một câu nói của Trương Tích khơi lên tình cảm cố dồn nén thời gian qua, Tô Xán lúc này vô cùng khao khát được nhìn thấy Trần Linh San, tối hôm nay y muốn vứt bỏ hết mọi cố kỵ, chỉ muốn được ôm Trần Linh San vào lòng, càng tới gần nhà Trần Linh San, mong muốn đó càng cháy bỏng, hình ảnh cô gái ấy hiện dần lên trước mắt, môi y tạo thành nụ cười.

Thực sự không muốn đi chút nào.

Tiễn cha mẹ Hạ Tiêu Vũ đi, đứng dưới đèn đường trước nhà, Trần Linh San trở nên trầm mặc, từ sâu buổi hội diễn văn nghệ kia, bọn họ đã có một khoảng thời gian không gặp nhau ngoài trường học rồi.

Trước kia bọn họ là những người bạn cực kỳ thân thiết có thể chia sẻ nhau rất nhiều tâm sự, Hạ Tiêu Vũ rất rụt rè, từ nhỏ hay qua nhà cô ăn cơm, từng có chị em hoài nghi hỏi mình có phải Hạ Tiêu Vũ thích mình không, nhưng Trần Linh San đều phủ nhận, cô thừa nhận, đôi lúc cùng Hạ Tiêu Vũ có chút ám muội nhỏ, phần lớn là trêu đùa giống đám con gái ở lớp trêu Tô Xán vậy, nếu nói đó là tình yêu thì quá nông cạn rồi.

Tình yêu thực sự phải đến từ từ, bất tri bất giác lún vào trong mà không hay, khi ở bên người đó cảm giác hết sức đương nhiên, nhưng một ngày tách nhau ra, sẽ thấy đau đớn như thiếu thứ gì trong sinh mệnh.

- Linh San.

Hạ Tiêu Vũ đột nhiên phá vỡ sự trầm mặc, giọng ấm áp dịu dàng như chính con người hắn:

- Từ rất rất lâu rồi mình đã chú ý tới bạn, chú ý tới bạn như người con gái, không phải như người bạn. Nhưng mình không dám bày tỏ, vì mình sợ nếu nói ra, chúng ta không thể làm bạn được với nhau nữa, cho nên mình luôn ở bên cạnh, đóng vai một người bạn, song càng ngày mình càng khó kiềm lòng, khó có thể làm người bạn bình thường được ...

Trần Linh San không nói gì, song ánh mắt có chút cảm động, cô biết tình cảm Hạ Tiêu Vũ rất chân thành.

- Ok, mình không muốn quá thương cảm, cũng không muốn bị bạn từ chối lần nữa, gần đây mình nghĩ thông rồi, để một người không thuộc về mình rời đi, còn hơn giữ chặt bên mình, khiến cả hai dằn vặt nhau. Mình quen

bạn từ năm 7 tuổi, cho tới bây giờ đã là 10 năm, cho dù sau này bạn không thuộc về mình, nhưng có 10 năm này để hoài niệm cũng đủ hạnh phúc. Đấy, mình đã nói rõ suy nghĩ của mình, giống như trước kia chúng ta vẫn thẳng thắn với nhau vậy, nhân dũng khí này mình mơ tưởng xa vời một chút, cho mình ôm một cái, kỷ niệm mối tình đơn phương mười năm của mình được không?

Trần Linh San nhẹ nhàng gật đầu, rối rắm trong lòng được cởi bỏ, người bạn như Hạ Tiêu Vũ, cô cực kỳ trân trọng.

Hạ Tiêu Vũ tim đập mạnh, nhìn cô gái mắt như sao, vai mềm nhẵn nhụi phía trước như tinh linh, đưa tay ôm tấm thân mềm mại vào lòng, một tay đặt lên vòng eo Trần Linh San, một tay vuốt ve mái tóc mềm, đầu cúi xuống ghé mặt vào chiếc cổ trắng nõn ngọc ngà của Trần Linh San, hương thơm nhẹ nhàng thanh thoát như hoa lan len vào cánh mũi làm có kích động hận không thể siết chặt cô hòa nhập vào cơ thể mình.

Hắn không cam tâm.

- Được rồi Tiêu Vũ, mình phải về đây.

Trần Linh San nhận ra sự khác thường của Hạ Tiêu Vũ rồi, đặt tay lên ngực hắn, khẽ đẩy ra.

Thực sự không cam tâm.

Bàn tay Hạ Tiêu Vũ đặt lên eo Trần Linh San kéo cô lại, cơ thể hai người dán sát vào nhau, miệng Hạ Tiêu Vũ phả ra hơi nóng:

- Mình có thể tham lam hơn chút nữa có được không, Linh San … chỉ một lần này thôi.

Hắn vừa nói vừa từ từ đưa tay lên vuốt ve gò má đỏ rực của Trần Linh San, nhìn hai cánh môi đỏi mọng ướt mềm đầy khao khao, thế rồi đầu cúi xuống,

dần dần, từng chút từng chút một.

Lúc đó gió không thổi.

Một chiếc xe đạp đang phóng nhanh tới đột ngột phanh gấp tạo ra tiếng "kít" chói tai giữa phố đêm tĩnh lặng, Tô Xán dừng xe, đứng ở đầu đường, nhìn hai người ôm nhau dưới đèn mù mờ, không nhìn rõ mặt bọn họ nhưng Tô Xán biết chính xác cô gái váy hồng xinh xắn kia là Trần Linh San, còn người con trai xoay lưng về phía y rất có thể là Hạ Tiêu Vũ.

Nhìn Trần Linh San như chú chim nhỏ nép vào lòng chàng trai khác, mặt Tô Xán trắng bệch, tim như bị ai đó cào cấu, chỉ một phút trước thôi y còn mong mỏi ôm Trần Linh San vào lòng, giờ trước mắt cô gái có vị trí trọng yếu trong lòng y lại ở vòng tay người con trai khác.

Tiếp đó chàng trai kia hơi cúi người xuống, làm động tác như muốn hôn, Trần Linh San không có vẻ gì muốn từ chối.

Đau, quá đau, Tô Xán không nghĩ trái tim chai sạn của mình còn có thể đau như thế.

Mang một trái tim thuần tình thiếu niên, thực hiện lời hứa cuối cùng của mình, chở Trần Linh San sau xe đạp, đưa cô đi qua con phố hai người quen thuộc từ nhỏ, bù đắp lại tiếc nuối của cả hai, nhưng lời hứa này không thể hoàn thành nữa.

Trần Linh San đã tìm thấy người con trai của mình, chiếc xe đạp cô ấy muốn ngồi đằng sau không phải là xe đạp của mình.

Không muốn nhìn Trần Linh San hôn người con trai khác, Tô Xán quay đầu, đạp xe phóng đi.

Trần Linh San ngây người mở to mắt nhìn Hạ Tiêu Vũ, ánh mắt đó đầy xót xa cùng say đắm, tích tắc làm cô không đành lòng, đến khi môi Hạ Tiêu Vũ

sắp chạm vào môi mình mới sực tỉnh định đẩy hắn ra, cùng lúc đó tiếng xe đạp phanh gấp làm Trần Linh San giật mình như chú chim nhỏ bị kinh hãi, cô đưa mắt nhìn về phía đầu phố nửa sáng nửa tối, nơi đó có bóng hình quen thuộc, song đang xoay người rời đi.

Tích tắc, con người Trần Linh San mở lớn.

Trái tim như chậm mất một nhịp, trong một nhịp đó cô hiểu thế nào là đau đớn như thiếu thứ gì trong sinh mệnh, Trần Linh San dùng hết sức vùng thoát khỏi vòng tay Hạ Tiêu Vũ, chạy về phía đó.

Giọng nói trong trẻo mà đầy sợ hãi, giống như cô bé lo mất con búp bê yêu quý nhất, hai mắt ươn ướt cay xè:

- Này, đứng lại! Đợi chút đã. Tô Xán ….

Hạ Tiêu Vũ vốn định đưa tay giữ Trần Linh San lại, nghe thấy hai tiếng "Tô Xán" thì cười cay đắng hạ tay xuống.

Trần Linh San chạy tới đầu đường, qua chỗ rẽ mới lờ mờ nhìn thấy chiếc xe đạp phòng xuống cầu.

Cô lao theo, giây buộc tóc tuột ra, mái tóc đen xõa tung, bay trong trời đêm, cái váy vì chạy nhanh bị gió tốc lên, lộ ra cặp đùi trắng muốt, loáng thoáng thấy cả quần lót mang hình nhân vật hoạt hình đáng yêu, cô cũng bất chấp, khản giọng gọi:

- Đứng lại, đứng lại đi mà.

Giày săng đan tím có gót, chạy mấy bước đã tuột rồi, Trần Linh San tháo luôn hai cái giày ra, cầm ở tay, đôi chân trần nhỏ nhắn chạy như bay trên đường, người qua đường ngửi thấy mùi hương nhẹ, ai cũng kinh ngạc.

Mặt đường rất thô, làm đôi chân trần được chăm chút của cô bị rách, máu huyết quán tứa ra ngoài.

Trần Linh San cực kỳ thạo đường, có một con đường nhỏ xuyên qua nơi này, nhanh hơn đi đường cái.

Trong lòng Trần Linh San tính toán thật nhanh, qua con đường nhỏ đó là cầu vượt, nếu mình chạy hết sức, có thể ngăn được người đó.

Chạy hết nửa ngõ, Trần Linh San đã thấy hình bóng quen thuộc rồi, lòng mừng rỡ, như tiếp thêm sức mạnh, tăng tốc vượt qua đài hoa, lên cầu thang xoáy, đừng thấy Trần Linh Xan yểu điệu mà nhầm, cô học vũ đạo từ nhỏ, thể lực rất tốt, vừa rồi chạy nước rút hơn 800 mét, nếu là cô gái khác thì chân nhũn ra rồi.

Nhìn thấy chiếc xe đạp đi qua dưới cầu vượt, Trần Linh San vịn vào hàng rào sắt, người nhoài tới, tạo thành đường cong mê hoặc, lớn tiếng hét:

- Tô Xán! Đợi đã.

Giọng cô tán ra giữa trời đêm, nhưng bị không gian bao la tiêu giảm, khó tới được chỗ chiếc xe đạp phía xa.

- Đợi đã.

Lần này tiếng hô đã yếu đi nhiều, gần như thành van nài, bóng đêm mênh mông không chỉ nuốt chửng tiếng gọi ngày càng nhỏ của cô, mà còn nuốt chừng rất nhiều thứ, như ngày mai không biết có còn tới không.

Chiếc xe đạp đã biến mất trong đêm, nước mắt ào ạt trào ra, lăn trên gò má, rơi xuống ống sắt lạnh băng, lạnh giá như tim cô lúc này.

Trần Linh San ngồi bệt xuống đất, bật khóc nức nở, hai chân cô co lại, vùi mặt vào giữa gối, bây giờ cô thực sự biết thế nào là yêu rồi.

.....

Đúng là đôi oan gia, đã sinh San sao còn sinh Vũ.

Giờ ra xe về quê sửa mộ cụ, chiều mai lại lên, mai cũng tới quyển 4, Đường Vũ tới Nhị Thập Thất Trung như rồng ra biển lớn, càng tỏa sáng chói mắt. Tô Xán cũng dần nhận ra tử thần mười năm sau không phải là Nhạc Tử Giang và đối thủ lớn nhất của y không phải đám nam sinh non nớt vây quay nữ thần Đường Vũ, mà là một người khác, người khiến y sinh ra cảm giác bất lực ...

Yeah, đợi quyển 4 nhé.

Và không có bom, hoàn toàn không có bom cho tới hết truyện, vì nội dung truyện nhiều phần còn nằm trong đầu minh đây này

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 118: Không bao giờ quên

L

ại khóc nữa rồi, công chúa khóc nhè.

Trần Linh San ngây ra mất một lúc mới ngẩng đầu lên, là khuôn mặt đáng ghét đó.

Đông phong dạ phóng hoa thiên thụ,

Cánh xuy lạc, tinh như vũ.

Bảo mã điêu xa hương mãn lộ.

Phụng tiêu thanh động,

Ngọc hồ quang chuyển,

Nhất dạ ngư long vũ.

Hạ Hải không có cảnh ca múa phồn hoa như trong bài thơ đó, nơi này chỉ có con đường yên tĩnh, có mảng có xanh bị gió thổi rợn sóng.

Dưới bầu trời sao, một chàng trai đạp xe chở cô gái mặc váy phiêu phiêu, đi trên phố.

Trần Linh San nắm góc áo Tô Xán, bàn chân vừa rồi vì chạy gấp, có hơi rát, gió đêm thôi qua bàn chân trần, làm cô ngưa ngứa.

Còn nhớ lúc ấy cô ngồi bệt trên mặt đất, Tô Xán nhíu mày nhìn chằm chằm đôi chân cô, cuối cùng dừng lại ở bàn chân, nói:" Bẩn quá!"

Càng nghĩ càng thấy giận, mình chạy thiếu chút nữa gãy chân, còn bị y châm chọc, kiếp trước mình làm gì mà gặp tên oan gia này, không biết chọc

tức mình bao lần rồi. Tức thì nhéo hông Tô Xán thật mạnh, làm xe lảo đảo, Trần Linh San mới hậm hực nói:

- Ai bảo không biết tốt xấu.

- Tiểu thư, cô mà không thành thật, chúng ta sẽ lao xuống kia đó.

Tô Xán chỉ bờ đê.

- Yên tâm, trước khi đó mình sẽ quả cảm nhảy xuống xe, bạn đi một mình là đủ rồi, mình không khóc đâu.

- Quả nhiên tối độc phụ nhân tâm.

Trần Linh San thò đầu tới:

- Nói gì đó?

Lại thuận tay nhéo cái nữa.

Lâm Lạc Nhiên điêu ngoa chỉ ở cái miệng, còn xem ra Trần Linh San điêu ngoa tận trong xương.

- Mình không muốn nói, nhưng mà bạn nhéo mình đau quá, xoa giúp mình.

Trần Linh San nhìn Tô Xán mặt nhăn nhó, nhưng không dám rụt tay lại xoa, phì cười, đưa tay ra, cách lớp áo sơ mi mỏng, xoa nhè nhẹ, giọng ôn nhu như biến thành người khác:

- Còn đau không?

Bàn tay man mát xuyên qua áo, kết hợp với giọng nói Trần Linh San, đau đớn thành ngứa ngáy, Tô Xán lắc đầu:

- Đau thì đau, nhưng mà sướng.

Thằng mặt dày là vô địch.

- Đáng ghét!

Trần Linh San nũng nịu nói:

Tiếp đó Tô Xán cảm thấy đầu Trần Linh San áp vào lưng mình, hai bàn tay ngọc ngà vòng qua lưng, ôm chặt.

Tô Xán nuốt nước bọt.

Trong màn đêm tĩnh mịch, sau chiếc xe đạp, có cô gái tìm thấy thứ quan trọng nhất trong đời, bốn phía là cỏ dập dờn.

Trên đường có rất nhiều xe cảnh sát phóng qua, trong một cái xe tải chứa đầy học sinh, vì bối cảnh đám học sinh này, đưa bọn chúng về cục chỉ là để tranh sự việc to ra. Đa phần đám học sinh này toàn là nha nội, nên tân cục trưởng cục công an Triệu Lập Quân phải ra mặt, điều cả cảnh sát từ ban tuyên giáo tới, tiến hành giáo dục tư tưởng đám học sinh:

- Các cháu xem xem mình có giống học sinh Nhất Trung không? Đánh nhau không kém gì lưu manh xã hội đen.

Đám Trương Tích, Tiết Dịch Dương cúi đầu nhận lỗi:

- Bọn cháu biết sai rồi.

Hoàn toàn là vì không muốn nghe lải nhải.

- Ừ, các cháu học chính trị rồi phải không, bảo vệ xã hội hài hòa là trách nhiệm của mỗi công dân, cũng chính là các cháu. Là học sinh trường trọng điểm thành phố, các cháu nên làm tấm gương ..

Nghe cái giọng đều đều ấy, đám học sinh trong xe lúc này thấy thực sự hối hận vì đánh nhau rồi, đột nhiên trong đám người gục đầu rầu rĩ có người

nói:

- Nhìn xem, là Tô Xán và Trần Linh San.

Vì thế trong xe lúc này giống như đám đói khát đổ dồn về một phía, giống như đám người chết đói nhìn thấy bữa ăn thịnh soạn.

Ở góc hẻo lánh dưới đê, Tô Xán và Trần Linh San ngồi dựa vào nhau, một bên vai Tô Xán ướt sũng, lúc này không có mưa, chỗ ướt lại ấm ấm.

- Khi nào bạn đi?

- Ngày mai.

Trong lúc rửa chân cho Trần Linh San, Tô Xán đã nói mình sắp rời Hạ Hải, Trần Linh San khóc hơn mười phút rồi mới hỏi.

- Còn về không?

- Nhà còn ở đây, người thân mình ở đây, bạn bè của mình vẫn ở đây, mình sẽ còn quay về.

- Chỉ thế thôi sao?

Tô Xán ngập ngừng lúc mới bổ xung:

- Vì ở đây có bạn mà.

- Ừ.

Trần Linh San nghèn nghẹn hành phúc gật đầu.

- Bạn từng nói, so với khóc trong BMW, bạn thích hạnh phúc ngồi sau xe đạp hơn, đừng làm người ta nghĩ mình bắt nạt bạn.

Trần Linh San khóc càng nhiều:

- Bạn hiểu cái rắm, mình rất hạnh phúc! Ngày mai đi thuận đường xuôi gió.

- Này , mình đi máy bay, câu này rất xui xẻo đấy.

- Vậy muốn mình nói "bạn xéo đi cho mau" à?

- Được rồi, hôm nay bạn là công chúa, bạn vui là được.

Tô Xán đầu hàng.

- Đi Dung Thành tìm Đường Vũ sao? Không đi có được không?

"Đến rồi!" Tô Xán biết đây là chủ đề không tránh khỏi, quay sang nắm lấy hai vai Trần Linh San:

- Linh San, chúng ta nói chuyện chút đi.

Trần Linh San cắn môi, thái độ Tô Xán nói rõ rồi, y sẽ không từ bỏ Đường Vũ! Hai người không thể có kết cục gì, chẳng bằng đau dài không bằng đau ngắn, có điều lý trí là thế, tình cảm lại là chuyện khác.

Nghị lực, chấp nhất không có nghĩa là cô không đau. Hôm nay có thể nói Trần Linh San đã vứt bỏ sự tự tôn, kiêu ngạo, vứt luôn sự rụt rè của thiếu nữ, thể hiện hết tình cảm của mình, thậm chí bỏ luôn chàng trai tốt yêu thương mình, đổi lấy cái gì? Kết quả là không có kết quả.

Trần Linh San thấy ủy khuất không nói lên lời, nên cô lạnh nhạt nói:

- Nói đi.

Tô Xán nhìn vẻ mặt Trần Linh San biến đổi, do dự mãi vẫn dứt khoát nói:

- Mình thích Đường Vũ.

Khóe miệng Trần Linh San hơi nhếch lên, khinh bỉ:

- Chúng ta đã có thể làm bạn bình thường, mọi chuyện có thể trôi qua, sao hôm tiệc mừng chị Tằng Na, bạn lại nắm tay mình? Còn xin lỗi mình làm gì? Chuyện chúng ta cãi nhau, hôm nay vốn bạn có thể hoàn toàn ra đi trong im lặng, bạn quay lại để làm gì, để nói một câu như thế? Để dằn vặt mình à?

Giọng Trần Linh San càng ngày càng bén nhọn, làm Tô Xán không trả lời được, bầu không khí yên tĩnh một cách quỷ dị.

Tức tối song lại có chút vui mừng, có thể ép Tô Xán lúng túng như vậy rất là đáng tự hào, rất muốn vạch trần bản mặt của y, chẳng hiểu sao Trần Linh San đanh đá lại không nỡ, cũng trả lời bằng một câu hỏi:

- Vậy có thích mình không?

Tô Xán gãi mũi:

- Thích ... Á á á.

- Đồ háo sắc.

Trần Linh San nghiến răng nghiến lợi nhéo Tô Xán:

- Vậy mình nói không.

- Bạn dám!

Trần Linh San trừng mắt lên, tay vươn tới, Tô Xán vội giữ lấy, nha đầu này học đâu ra cái cách nhéo người ta, đau chết thôi. Trần Linh San nói:

- Không phải đau nhưng sướng sao?

Tô Xán lại không trả lời được. Im lặng dựa vào nhau một lúc, Trần Linh San lại lên tiếng:

- Ngày hôm đó mình vốn định thổ lộ với bạn, rốt cuộc bạn làm mình tổn thương rồi bỏ đi. Hôm nay cũng thế, Tiêu Vũ nói sau này cậu ấy và mình sẽ là bạn, muốn ôm mình một lần, rõ ràng nghe thấy mình gọi, bạn lại cứ bỏ đi, để người ta chạy chảy máu chân, khóc khản giọng mới cam lòng.

Càng nói càng đau lòng, đồng thời cũng nhẹ lòng, nói ra hết không còn hối hận nữa.

Một cô gái hai lần thích một chàng trai, lần sau thích nhiều hơn lần trước, vậy đó là khái niệm gì? Tình cảm đó quá lớn, Tô Xán không biết làm gì hơn kéo Trần Linh San vào lòng ôm chặt.

- Năm năm nữa bạn còn nhớ mình không?

- Nhớ!

Một đời trước đã không thể quên, thêm đời này càng không quên được.

- Vậy mười năm sau.

- Vẫn nhớ.

- Hai mươi năm sau?

- Nhớ, tiếp theo có phải hỏi ba mươi năm sau có còn nhớ không? Nhớ, hỏi cái gì có dinh dưỡng hơn được không?

Nói được vài câu là hai người lại có xu thế cãi nhau, muốn dịu dàng cũng không được. Có lẽ giống như lúc nãy Tô Xán nói, đau đớn nhưng hạnh phúc, bọn họ là đôi oan gia đặc biệt.

- Vậy hứa đi, hứa không bao giờ được quên mình nhé!

Trần Linh San ngồi lên người Tô Xán, chăm chú nhìn y.

- Không hứa.

Tô Xán nói chắc chắn:

- Vì không cần thiết phải hứa, mình sẽ không bao giờ quên bạn, không bao giờ … không bao giờ …

Lời nói của Tô Xán biến mất trong nụ hôn bất tận.

****

Tới đây mới thực sự hết Q3 tổng cộng 228 chương, mình chém thêm 36 chương.

Bài thở trên dịch nghĩa.

Gió đông thổi làm nở ngàn cây hoa,

Cuối cùng rơi rụng, như mưa sao.

Ngựa quý, xe chạm trổ (đi qua), hương bay khắp đường.

Tiếng tiêu phượng uyển chuyển,

Ánh trăng sáng lay động,

Suốt đêm cá, rồng vui múa.

(Đầu đội) mũ hình con ngài, tơ liễu vàng rủ,

Cười nói vui đùa đi qua, hương bay thoảng.

Tìm người giữa đám đông trăm ngàn lần,

Bỗng nhiên quay đầu lại,

Người ở ngay đó,

Ở nơi lửa đèn tàn.

Bài này tả cảnh hội hoa đăng tết nguyên tiêu. Nửa đầu tả cảnh: những đèn treo được ví như ngàn cây hoa nở, bay lên trời rồi rụng xuống như sao, những đèn hình cá rồng bay múa. Nửa sau tả người: mũ hình con ngài (náo nga nhi), tuyết liễu là những thứ trang sức của phụ nữ thường mang trong tiết nguyên tiêu.

Đêm xuân gió thổi ngàn hoa nở,

Rụng như mưa, sao rực rỡ.

Ngựa quý, hương đưa, xe trạm trổ.

Phụng tiêu uyển chuyển,

Ánh trăng lay động,

Suốt đêm rồng cá rộn.

Ngài tằm, liễu tuyết, tơ vàng rủ,

Phảng phất hương bay, cười nói rộ.

Giữa đám tìm người trăm ngàn độ,

Bỗng quay đầu lại,

Người ngay trước mắt,

Dưới lửa tàn đứng đó.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 1: Thư của Đường Vũ

M

áy bay lấy đủ đà bốc lên khỏi đường băng, nhìn Hạ Hải từ trong khoang máy bay dần dần thu nhỏ thành chỉ còn đốm sáng vàng lấp lánh, cảnh tượng ấy làm Tô Xán tin tưởng, Quảng trường Tinh Hải hoàn thành, cơ sở hạ tầng của Hạ Hải thăng cấp, hi vọng năm sau được vào danh sách thành phố du lịch cấp quốc gia.

Tô Xán hồi tưởng lại lần đầu tiên rời khỏi thành phố này, khi đó ngồi tàu hỏa đi lên phía bắc, toa tàu hỏa tỉnh Tây Xuyên thuộc loại nhỏ hẹp, người dân tộc nhiều, họ thường mang lên tàu đủ thứ kỳ quái, đôi khi còn có động vật sống, tưởng tượng thôi đã mất cả hứng thú đi tàu rồi.

Khi ấy khó khăn lắm mới vào được cái trường đại học hạng ba, vậy mà được cả nhà tiễn đi, trong tiếng bánh tàu hỏa sầm sập, y còn rơi nước mắt vì câu nói "nam nhi chí tại bốn phương" của cậu cả Tăng Toàn Minh.

Hôm nay cậu cả cũng tới sân bay tiễn y, cũng nói câu tương tự, Tô Xán gật mạnh đầu, lòng đầy động lực.

Y chưa bao giờ nhìn xuống quê hương của mình ở trên cao như thế, đây là thành phố mình sống mười mấy năm, mang mọi sự ảo tưởng YY của mình. Mình chăm chú nhìn hết thảy, trưởng thành hơn, vững vàng hơn, biết mình có thể nắm lấy cái gì, cần nắm lấy cái gì, những thứ khi gần ba mươi mình chỉ có thể tưởng nhớ, tiệc nuối, còn bây giờ mình mới mười bảy, tất cả tựa hồ chỉ mới bắt đầu, tất cả tiếc nuối có thể xoay chuyển bằng đôi bàn tay này.

Trong máy bay chỉ có tiếng ù ù của động cơ, rất yên tĩnh, Tăng Kha ngồi trong cùng hàng ghế ba người, bên ngoài chỉ còn một mảng đen xì, hưng

phấn được đi máy bay đã qua, bắt đầu dựa vào lưng ghế ngủ gà ngủ gật. Tô Lý Thành lật xem tài liệu, chuẩn bị mai lên tổng công ty báo cáo.

Còn Tô Xán thì tay cầm một phong thư, lá thứ này Tô Xán nhìn thấy sáng trước khi lên đường, theo thường lệ y vẫn mở hòm thư, vẫn kiểm tra thứ chẳng bao giờ sẽ tới, nhưng hôm nay lại khác, tên người gửi trên lá thứ làm Tô Xán đứng im tại chỗ gần một phút.

Thư viết bằng dòng chữ nhỏ nhắn mềm mại " Gửi Tô Xán, phòng 305, tầng 3, khu tập thể Cty Công trình số 4, Hạ Hải", không có tên và địa chỉ người gửi, tim Tô Xán đập dữ dội, dòng chứ bút máy quen thuốc ấy, giống như cô gái lan tâm huệ chất ấy.

Không ngờ một lá thư liên lạc theo cái cách cũ kỹ lại khiến mình xúc động như vậy.

Lá thư viết bằng giấy màu tím nhạt, mùi thơm nhạt trên đó làm Tô Xán có chút hoảng hốt, như quay lại hơn nửa năm trước, thời gian có thể ngày ngày được ngửi mùi thơm này, có điều thực sự hồi tưởng, lại chẳng thể nào nhớ được mùi thơm trên cơ thể Đường Vũ, cứ như lọt vào sâu trong ký ức, khó tìm kiếm, thay vào đó là mùi thơm khác, mùi thơm của cô gái ngồi sau xe đạp hôm qua.

Tô Xán không phải không do dự, không nghi ngờ tình cảm của mình với Đường Vũ, rốt cuộc đó là truy tìm nuối tiếc, muốn chứng tỏ mình có thể thay đổi vận mệnh, hay là tình yêu? Người khiến y hoài nghi chính mình là Trần Linh San, nhìn thẳng tình cảm của mình, y thực sự thích Trần Linh San, một Trần Linh San khác rồi, không chỉ là hình ảnh mối tình đầu nữa ...

Cuối cùng Tô Xán vẫn mở lá thư ra.

" Gửi Tô Xán.

Tha thứ cho mình hơn nửa năm không có chút tin tức gì, trong khoảng thời gian này ra rất nhiều chuyện. Kỳ thực minh muốn viết thư cho bạn lâu rồi, hoặc gọi điện thoại cho bạn, nhưng thư viết một nửa, điện thoại nhấc lên giữa chừng lại bỏ xuống.

Mình không đủ dũng khí.

Mình luôn nghĩ, viết hay không, hoặc có cần viết nữa không. Mình nghĩ nếu một ngày mình liên hệ với bạn, là lúc mình có dũng khí vứt bỏ rất nhiều thứ.

Mình nhớ bạn từng nói, muốn thành anh hùng cái thế, mặc kim giáp thánh y, chân đạp mây màu, sau đó đi BMW, Porche, oanh liệt xuất hiện trước mặt mình.

Mình nghĩ con người mỗi giai đoạn đều có một giấc mộng đẹp, cho dù giấc mộng đó không thiết thực, ít nhất chứng minh còn có hồi ức mỹ hỏ và ảo tưởng vô trách nhiệm về tương lai.

Tha thứ cho mình đã từ bỏ, vì tương lai bạn miêu tả quá mỹ lệ, quá chói mắt, như ánh mặt trời rực rỡ làm người ta không mở mắt ra được.

Cho nên trái tìm mới đau.

Mình từng nói cho dù tương lai bạn vẽ ra chỉ là giấc mộng, chỉ là thuốc độc chứa Mạn Đà La ăn sâu vào xương tủy thì mình cũng muốn lựa chọn trầm luân, không muốn tỉnh lại.

Nhưng nhiều lần nửa đêm thức giấc, thần thờ nhìn trần nhà, mình biết, đó chỉ vẹn vẹn là giấc mơ.

Hạ Hải, hoặc cả bạn.

Bây giờ tới lúc mình phải tỉnh lại rồi.

Chưa vứt bỏ được, nên mình không có dũng khí liên lạc với bạn.

Mơ dù chân thật ra sao, vươn tay ra mọi thứ sẽ tan tành, mơ chỉ là mơ.

Vứt bỏ rồi, nên mình mới viết thư cho bạn, mình đã nghĩ, nếu như mười năm sau chúng ta gặp lại, mình chạm vào gò má bạn, có lẽ nhớ tới hơi ấm trước kia.

Đừng đau khổ, được không?

Mình biết một chiếc BMW, một chiếc Porche với người bình thường mà nói ý nghĩa thế nào, kỳ thực chúng ta đều là những người bình thường, không phải vậy sao?

Ở thời đại không có anh hùng này này, muốn trở thành anh hùng cái thể phải giả giá bao nhiêu nỗ lực, hi sinh bao nhiêu điều? Có sân khấu, dù cực lực phấn đấu cả đời cũng chưa chắc đứng lên được, mà cho dù đứng lên được thì cũng thương tích khắp người rồi.

Rất nhiều người đứng trên đó mỉm cười, song nụ cười đó không phải hạnh phúc, mà vì phía sau có quá nhiều nước mắt. Mình vẫn nhớ bạn ở Hạ Hải, nhớ nụ cười ấm áp thuần khiết đó, mình không muốn sau nụ cười đó chất chứa gành nặng và nước mắt.

Còn nhớ thời gian trước minh xem quốc cuốn sách, chương đầu có câu " Khi bạn so găng với cuộc đời, cuộc đời luôn luôn thắng ".

Mình nghĩ ý nghĩa câu nói này giống như bài : Hàn Sơn Đạo.

Nhân vấn Hàn Sơn đạo,

Hàn Sơn lộ bất thông.

Hạ thiên băng vị thích,

Nhật xuất vụ mông lung.

Tự ngã hà do giới,

Dữ quân tâm bất đồng.

Quân tâm nhược tự ngã,

Hoàn đắc đáo kỳ trung.

Bạn hỏi đường Hàn Sơn?

Đường Hàn Sơn chẳng thông

Hè đến băng không tan

Nắng cao sương vẫn nồng

Riêng ta sao đến được?

Ta bạn tâm chẳng đồng!

Tâm bạn như cùng giống

Đã đến tự ngay trong.

Minh sợ bạn vì đuổi theo bước chân của mình, cuối cùng kiệt lực toàn thân thương tích.

Mình sợ có một ngày, bạn sẽ đánh mất nụ cười ấm áp trong mắt mình.

Bạn không nên vì mình có gánh nặng gì, không nên vì mình mà có gông cùm trên người, mà nên tự do bay liệng trên không.

Mình nghĩ, mình không nên ích kỷ, nên tới lúc cởi khóa trên người bạn rồi.

Nếu như mình ở bên cạnh bạn, mình thực sự muốn dùng một phương thức khác để kết thúc, giống như trước kia chúng ta chia tay, nhưng mình không ở bên cạnh bạn, cho nên đừng nghĩ nhiều.

Bạn thấy phong thư này, sẽ thấy nó không có tên và địa chỉ, đúng, vì mình muốn nói không phải trả lời thư cho mình.

Chúng ta từng thoải mái mơ ước tương lai, mình còn nhớ bàn tay đầy vết chai do đập bóng khi bạn nắm tay mình, thậm chí mình còn nhớ hơi thở ấm nóng của bạn.

Chỉ là mình nghĩ, chúng ta đi sát qua nhau có lẽ không phải là ly biệt, chúng ta còn có tương lai dài khắc ghi.

Tam biệt, Tô Xán từng chỉ thuộc về một mình mình.

Tương lai bạn bay cao, chân đạp mây màu, thành anh hùng cái thế, mình vẫn vĩnh viễn ghi nhớ tuổi mười bảy của bạn, cũng là tuổi mười bảy của mình."

Chiếc máy bay trên mặt đất nhìn thì lớn, ở giữa không gian mênh mông này thật nhỏ nhoi, rèm cửa đã kéo vào, cha ở bên cạnh đã ngủ, hướng ba giờ có vài thiếu niên mở cửa sổ nhìn ra ngoài. Tiếng máy bay ù ù, cùng áp suất không khí trên cao làm lỗ tai Tô Xán lùng bùng, gấp lá thư lại, tắt đèn trên đầu, khuôn mặt y chìm vào trong bóng tối.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 2: Tới Dung Thành

Đường Vũ tuy không viết tên và địa chỉ trên lá thư, nhưng dấu bưu điện làm bại lộ chỗ ở của cô, cục bưu chính thành nam Dung Thành, mặc dù không hoàn toàn chính xác, song đại khái như vậy.

Lá thư của của Đường Vũ tuy khích lệ y nhiều, song cũng cho thấy cô ấy không có lòng tin vào mình.

Có lẽ do trưởng thành sớm mà Đường Vũ ý thức được cuộc sống là Hàn Sơn khó vượt qua, dù vượt qua được cũng mình mẩy đầy thương tích.

Kỳ thực Đường Vũ nghĩ không sai, dù là bây giờ, hay sau này thời kỳ bùng nổ thông tin, cuộc sống sẽ không còn đơn thuần như trước nữa. Ở cái thời đại không có anh hùng này, xã hội văn minh vật chất phát triển cao độ, làm tinh thần con người trở nên trống rỗng, không phải chỉ dựa vào niềm tin hoặc nỗ lực mà có thể xóa bỏ khoảng cách.

Tình yêu ở đời sau mà không có nhà ở, không có xe đi, không có cơ sở vật chất đảm bảo, dễ dàng bị phiền toái vụn vặt trong cuộc sống mài mòn từng chút một.

Thế giới chưa bao giờ mỹ hảo, ở đâu cũng đầy tranh đấu, xã hội nhân loại phát triển cao độ chẳng hề dịu dàng hơn đám hổ báo là bao, thậm chí còn tàn khốc hơn.

Từ một người bình thường đạt tới anh hùng cái thế, đúng là phải moi hết toàn bộ nhiệt huyết một con người, đối diện ngọn nói đầy chông gai, nơi đó có rồng lớn phun lửa, rất có thể bất kỳ dũng sĩ nào vọng tưởng mang công chúa về đều bị dẫm chết, công chúa tiếp tục ngủ tới khi mặt đầy nếp nhăn.

Song cuộc sống càng tàn nhẫn, tình cảm mới càng đáng quý. Nếu không bảo tồn phần tình cảm đó, chúng ta dẫm đạp nhau vươn lên có ý nghĩa gì? Hoặc bị chà đạp phía dưới cũng hề gì, vì trơ lỳ cả rồi.

Chúng ta chấp nhận hiện thực, song đừng bao giờ vứt bỏ hết mọi giấc mơ.

Bay thêm 40 phút nữa, có tiếng trẻ con reo hò.

Tới Dung thành rồi.

Kính thưa quý khách, chúng ta sắp tới sân bay Dung Thành, xin mời quý khách tuân theo chỉ thị của nhân viên hàng không, thực hiện các biện pháp an toàn ..

Cha mẹ ở bên cạnh đều đã tỉnh lại, Tô Xán gấp thư cho vào trong lòng, thầm nghĩ có lẽ Đường Vũ không ngờ khi cô yếu đuối sợ hãi với cuộc sống viết phong thư này, chỉ mấy ngày sau đó, Tô Xán dùng tốc độ 900 km/h bay tới thành phố hoa lệ cô sống.

Đem hành lý cho vào cốp sau chiếc xe Santana cũ kỹ của Đông Kiến Quân, cả nhà rời sân bay, tới đường cao tốc vòng quanh thành phố.

Trời vẫn còn tối, Dung Thành chìm trong đèn màu rức rỡ, nhìn qua như dải ngân hà, cho người ta cảm giác thành vố này ẩn chưa vô hạn khả năng.

Đi vào khu thành phố, qua những con đường nhà cửa san sát, IKEA, KFC, Mc Donal, Hilton ... Bên cạnh là dòng xe chật kín, tuy toàn là loại xe đầu hộp kiểu cũ kỹ, song đủ thấy sự chênh lệch quá lớn so với Hạ Hải rồi.

Đường vành đai ba thành bắc vẫn còn khá hoang vu, song đi vào phía thành nam, tức thì sự náo nhiệt đập vào mặt.

Nhà Tô Xán ở vành đai hai khu Thành Nam, đời sau nơi này gọi là khu nhà giàu của Dung Thành, giá nhà nơi này tăng lên năm sáu lần, những người

may mắn mua căn nhà bình thường ở đây đều kiếm gấp bội, vui vẻ bán nhà chuyển nơi khác sống.

Địa ốc bành trướng cao tốc chứng tỏ kinh tế quốc gia hùng mạnh, nhưng cũng biến tướng khiến xã hội ngày càng phân hóa nghiêm trọng, khối bánh tinh tế ngày càng lớn, mà sản nghiệp địa ốc có thần thoại phất lên trong đêm khiến cho cái bánh phân phối càng bất công.

Nhưng biết làm sao được, đây là hiện thực, là xã hội chuyển hình, là giai đoạn cần phải trải qua khi quốc gia quật khởi, chỉ có thể tiến hành khống chế nhất định, không thể ngăn cản triệt để.

Song đó không phải điều Tô Xán quan tâm, y chú ý tới cha và Đông Kiến Quân đối thoại với nhau.

- Vấn đề biến chế của cậu sẽ giải quyết nhanh thôi, cùng lắm thì đi tìm lão gia tử.

Tập đoàn tổng công ty kiến trúc công trình Đại Dung là đơn vị hành chính cấp thị cục, hiện TW còn chưa yêu cầu quốc xĩ không dùng cấp bậc hành chính của đảng chính phủ, cũng không dựa theo cấp bậc hành chính xác định đãi ngộ quản lý, cho nên trong tập đoàn như Đại Dung, sắp xếp bối phận kinh nghiệm trong hệ phái khá là nghiêm trọng.

Đại Dung có mười hai cơ cấu quản lý được chính phủ cấp quyền, phân bố khắp tỉnh, liên quan tới hai bốn công ty cổ phần, thiết kế cầu đường, xay dựng cửa cảng, du lịch, bệnh viện, tạp chí ...v..v..v.

Đây là một cái hàng không mẫu hạm khổng lồ, mỗi cử động ở tổng công ty, đều đụng chạm tới lợi ích các phương diện, phức tạp mà kịch liệt.

Tô Lý Thành dù là một phó giám đốc của Cty Công trình số 4, song ở trong tổng công ty thuộc nhân viên bên ngoài, nói thẳng ra là không đáng để vào mắt.

Gần đây Đông Kiến Quân vì chuyện này của Tô Lý Thành mà vất vả chạy đôn chạy đáo, với tư lịch của Tô Lý Thành, ít nhất là nhân vật cấp phó phòng, trong nội bộ tổng công ty, thế là cấp bậc kha khá rồi.

Đột nhiên an bài một nhân vật cấp phó phòng vào, đối phương tất nhiên phải đàn áp một chút.

- Thôi, lão gia tử mỗi ngày bận rộn nhiều chuyện trọng đại, việc nhỏ này đừng làm phiền tới ông.

Tô Lý Thành hơi ngần ngại, dù sao đâu có quan hệ gì.

- Không sao, ngày kia là tiệc hàng năm của tập đoạn, sau đó là kỳ điều chỉnh nội bộ, tôi sẽ đưa câu tới phòng tôi, giữ cho cậu cái ghế phó.

Đông Kiến Quân nhiệt tình như vậy, Tô Lý Thành không nói nhiều ở phương diện này nữa. Hiện tập đoàn Đại Dung có tổng tài sản 8 tỷ, có hi vọng năm sau hoặc năm sau nữa chen chân vào "CLB chục tỷ", như thế vị thế Đại Dung chắc chắn tăng lên nhiều.

Nhà Tô Xán ở ngay bên tổng công ty, thậm chí chỉ cách mỗi một bức tường, tổng bộ của Đại Dung chiếm diện tích hơn 1000 mẫu, cực kỳ to lớn bề thế, song xây từ những năm 80, so với khu Thành thị vật ngữ nhà Tô Xán thì cũ kỳ hơn một chút.

Ấn nút một cái là có thể đi thang máy tới bất kỳ căn hộ biệt lập nào trong tòa nhà, với vợ chòng Tằng Kha quen sống ở khu tập thể kiểu cũ mà nói, điều này hết sức mới mẻ.

Vào nhà mới tầng thứ năm, Tô Xán háo hức bước vào trước, phong cách trang trí y hệt nhà cũ ở Hạ Hải, chẳng qua là bản nâng cấp rộng rãi hơn mà thôi, đúng là phong cách của cha mẹ mình, vẫn là lấy ván ghép ốp toàn bộ gian phòng.

Rộng rãi là tốt rồi, trước kia nhà chỉ có 80 mét vuông, giờ tới 120 mét vuông, TV, bàn ghế, những thứ cơ bản đều có đủ, còn nồi niêu xoong chảo, chăn đệm, cốc thìa bàt đĩa .v..v..v.. Được gửi tàu hỏa sẽ đế sau.

Tạm thời xách hai túi đồ vào cửa, Tô Xán lại chạy xuống dưới giúp đỡ, bên cạnh xe của Đông Kiến Quân có một phụ nữ trung niên, một cô bé chừng bảy tám tuổi, cùng chàng trai tuổi xấp xỉ khoảng Tô Xán, đang sách đồ từ cốp xe ra.

Tô Xán vội nhận lấy đồ từ tay hắn, Tô Lý Thành giới thiệu:

- Tô Xán, chào dì đi, đây là em Đông Hiểu Tinh, còn đây là ...

Đông Kiến Quân nói:

- Đây là Quách Tiểu Chung con trai của Quách Triệu Đông, phó trưởng phòng quản lý hạng mục. Tiểu Chung, cháu giúp nhà chú Tô mang đồ lên gác.

Tô Xán chào hỏi mọi người, Quách Tiểu Chung giành lấy cái hòm trong tay Tô Xán, nhẹ nhàng nhấc lên vai:

- Đồ nhà cậu nhiều thế, tôi to hơn cậu, để tôi mang cái này cho.

Quách Tiểu Chung thấp hơn Tô Xán một chút, nhưng rắn chăc hơn, tính cách cởi mở nhiệt tình, làm Tô Xán có ấn tượng rất tốt.

Tô Xán nhận lấy đồ trong tay mẹ rồi theo Quách Tiểu Chung lên lầu.

Phòng quản lý hạng mục là cơ cấu mệt nhất trong công ty, đi công tác triền miên, Quách Triệu Đông có tuổi, không chạy được nữa, đang đề xuất chuyển tới cơ cấu quản lý thường vụ trong xí nghiệp, hưởng thụ vài năm nhàn nhã trước khi nghỉ hưu.

Kết quả vị trí này bị Tô Lý Thành chiếm lấy, chắc không vui vẻ gì.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 3: Hậu viện đối thoại (1)

Hôm nay là một ngày vất vả, phải quét dọn lau chùi, nhà trang trí xong bỏ cả tháng rồi, khá nhiều bụi bặm, không thể cứ thế mà vào ở được, còn phải xắp xếp đồ đạc nữa.

Quách Tiểu Chung nhiệt tình giúp đỡ, vừa làm việc vừa trò chuyện, giới thiệu cho Tô Xán những bạn bè cũng tuổi trong khu:

- Ngô Thi Nhuế, Triệu Hâm, Uông Lỗi, Dương Chiêu đều ở trong này, Ngô Thi Nhuế xinh nhất ...

- Thích cô ấy à?

- Ừ, coi như thế đi, con gái xinh mà, ai chả thích, nhưng là trước kia thôi. Hiện giờ cô ấy có rất nhiều người theo đuổi.

Quách Tiểu Chung nói tới đó vỗ đầu:

- Cậu kỳ quái thật đấy, nói chuyện với cậu bất giác làm người ta muốn nói hết cả.

- Chắc vì tôi có cái mặt đại chúng, ai nhìn thấy cũng có cảm giác thân quen.

Tô Xán đùa:

- Ờ, đúng là càng nhìn càng thấy cậu vừa mắt.

Quách Tiểu Chung, bề ngoài cởi mở sáng sủa, vừa làm việc vừa chơi với Đông Hiểu Tinh mới tám tuổi rất vui, động tác nhanh nhẹn, làm Tằng Kha ở bên khen không ngớt, thi thoảng bêu chuyện Tô Xán lười việc nhà ra làm y cười khổ không thôi.

Ngày hôm sau Tô Lý Thành tới công ty, điện thoại trong nhà còn chưa mắc, Tô Xán và cha mẹ dậy cùng lúc, lúc này đường dẫn ga đã trải khắp trong vành đai hai Dung Thành, làm Tằng Kha rất thích thú với căn nhà còn chưa quen thuốc này, như vậy thuận tiện hơn nhiều.

Hạ Hải chưa có gas, trong nhà toàn dùng bếp than tổ ong, còn nước tắm dùng bình nước nóng năng lượng mặt trời, thứ này cần thời tiết đặc biệt tốt, có điều không lo, khí hậu luôn cực tốt, cho dù là mùa đông thì lúc nào cũng có ánh nắng mặt trời.

Ngồi trong phòng khách nhìn khung cảnh tiểu khu bên ngoài, cùng cảnh tổng công ty ở liền kề, vậy là quỹ tích nhân sinh của y đã thoát khỏi Hạ Hải, đi tới con đường khác.

Không biết lúc này ở Hạ Hải, Tiết Dịch Dương có tiếp tuc ngày ngày vui vẻ quanh đám nữ sinh ríu rít không, Lưu Duệ có ngày ngày nhìn ngắm cô gái nhà đối diện không dám thổ lộ không? Còn Trần Linh San nữa, cô ấy có buồn không, Tô Xán không muốn xáo trộn cuộc sống của cô. Tới Dung Thành rồi, tâm trạng thay đổi, lại thêm lá thư của Đường Vũ làm nghĩ tới Trần Linh San lòng Tô Xán rất rối rắm ...

Hôm qua bận tới rạng sáng, Quách Tiểu Chung hôm sau còn phải đi học, tới 11 giờ không thể ở lại nữa, vợ chồng Tằng Kha cám ơn mãi, Tô Xán nói mai sẽ mời hắn ăn một bữa.

Mới tới Dong Thành đã quen được người bạn như Quách Tiểu Chung, Tô Xán rất vui vẻ, qua chuyện trò y biết không ít chuyện nhỏ của con cái nhân viên công ty.

Tổng công ty và Thành thị vật ngữ ngăn cách bởi hàng rào song sắt, nối bằng cái cổng vòm.

Trong công ty đại khái có chừng 20 người tuổi tác chạc Tô Xán và Quách Tiểu Chung, từ nhỏ sống trong cùng tiểu khu, trước kia ở trong khu tập thể cũ của tổng công ty, sau khi tiểu khu Thành thị vật ngữ xây lên, bắt đầu chia tách các nhóm. Tiểu khu Thành thị vật ngữ này tuy cũng bán ra ngoài, có điều hơn nửa do cán bộ nhân viên trong công ty mua.

Rất nhiều người vì thế chuyển đi, có người điều khỏi Dung Thành, hoặc tới khu khác trong thành phố, vậy là vòng tròn lớn chia năm xẻ bảy, nhà Quách Tiểu Chung vẫn ở khu tập thể cũ, dần dần thành xa lạ với bạn bè trước kia.

Đương nhiên không phải chỉ vì cách biệt bởi địa lý, vì cũng chỉ cách nhau một bức tường mà thôi, song chuyển vào trong tiểu khu Thành thị vật ngữ là công chức giàu lên trước, thói đời này là vậy, họa không phải ở cái nghèo, mà là do phân chia không công bằng, chuyện cả công ty ăn chung một cái nồi không còn nữa.

Thay đổi thời đại sinh ra thay đổi tư tưởng, công chức vươn lên sống ở khu Thành thị vật ngữ, thấy người khu tập thể cũ là kẻ không chịu phấn đấu, cứng đầu, ăn bám công ty, còn người ở lại thấy cách bên vách là kẻ phù phiếm, giả tạo, làm mình làm dáng, ngăn cách ngày một lớn. Chuyện người lớn làm ảnh hưởng tới trẻ con, vậy là bạn bè cũ cũng phân rõ giới hạn, lập ra vòng tròn nhỏ.

Tình huống đối lập này cũng phản ánh hai loại quan niệm xung đột trong tổng công ty, cùng với cải cách quốc xĩ, phân phối lợi ích trong nội bộ công ty sũng có thay đổi mang tình căn bản.

Tình hình phân phối tài phú không đều xuất hiện, thể hiện ở cơ cấu thực quyền, phúc lợi ngầm của nó vượt quá cơ cấu bình thường, vài thứ thể hiện rõ ràng như phân chia nhà cửa, kín đáo hơn thì phong bao đỏ lúc lễ tết nhiều hơn, v..v..v..

Những người chuyên quản lý nhân sự thì ngày một lên cao, lương bổng cũng tăng lên, kỹ sư ngày trước được trọng vọng nhờ bằng cấp thì nay chỉ có thể dùng lương cũ nuôi dưỡng gia đinh, chẳng có tiền đóng góp xây nhà, tuy có ưu đãi chính sách, song vì không nỡ bỏ tiền ra, rồi ghen tỵ nhìn người khác.

Cho nên người khu tập thể cũ có chút bài xích người tiểu khu Thành thị vật ngữ, thấy cùng là công chức, song tiền đối phương lai lịch bất minh, tâm lý thù ghét người giàu tích lũy lớn lên từng chút một.

Tô Xán cầm cốc sửa nóng hôi hổi, môi vẫn dính sữa, đứng ban công nhìn bức tường phân cách, sinh cảm khái không phù hợp với tuổi.

Buổi trưa Tô Lý Thành trở về sắc mặt không tốt lắm, xem ra buổi báo cáo gặp phải lực cản, chức vị mới chưa được xác lập.

Cả nhà ăn bữa cơm đầu tiên ở nhà mới, Tằng Kha sáng sớm hẹn vợ Đông Kiến Quân đi dạo xung quanh, làm quen với chợ búa, siêu thị, bệnh viện, trở vè liền nói chuyện mở cửa hiệu.

Tằng Kha nghe ngóng giá thuê cửa hiệu ở gần đây, 1 tháng mất 600 - 1000, không cao hơn so với ở Hạ Hải bao nhiêu, phát hiện này làm bà vui vẻ.

Chuyện này Tô Xán không phát biểu bất kỳ ý kiến gì, mẹ đã có năng lực tự kinh doanh cửa hiệu, giờ lại có vốn liếng đầy đủ, đủ tiền mở cửa hiệu bất kỳ nơi nào ở Dung Thành, không cần xen vào nữa. Nếu mẹ đủ năng lực tạo nên tập đoàn bán lẻ thì y tất nhiên vui vẻ làm công tử nhà giàu thôi.

Tô Xán không định đứng trên đỉnh kim tự tháp, cùng những con cá mập tư bản đấu đá, hay ngày ngày quan hệ với hoàng thân Dubai, vua dầu mỏ Nga, chuyện nghĩ thôi đã thấy mệt này Tô Xán không chơi.

- Buổi chiều mẹ tiếp tục đi xem xét quanh đây, Tô Xán, mai con tới trường báo danh, à, ngày kia đi báo danh, đừng chạy lung tung, ở nhà xem sách vở.

Sau đó chúng ta còn đi tới cám ơn thầy Trương, người ta giúp việc lớn, Nhị Thập Nhất Trung không biết bao nhiêu người muốn vào.

Tô Xán gật đầu, Tằng Kha tới Dung Thành không ngồi yên được nữa, nếm mật ngọt ở Hạ Hải, làm bà háo hức tiếp tục làm nghề cũ.

Tô Lý Thành ngủ trưa xong rồi tới công ty, Tằng Kha cũng đi rồi. Hôm nay là thứ hai, Quách Tiểu Chung đã đi học, thứ tư y mới báo danh, xem sách một chút, đại khái là chưa thích ứng với hoàn cảnh mới, không nhập tâm được, Tô Xán đóng sách lại xuống lầu, cả sân tiểu khu vắng tanh.

Tô Xán đi qua cái cổng vòm truyền thuyết, vào trong tổng công ty, đầu óc suy nghĩ miên man đủ thứ chuyện, bất giác lạc đường, đi tới hậu viện của khu nhà. Tới nơi này Tô Xán mới thấy được mức độ phức tạp trong tổng công ty hơn xa những gì mình nhìn thấy từ ban công nhà mình.

Hậu viện có một cái ao cá, giữa ao còn có hòn giả sơn, bốn xung quanh trồng ít thông, cảnh tượng nhân tạo song không tỉa tót nhiều, nên mang vẻ hoang sơ tự nhiên rất đặc sắc. Dù sao cũng là trong tổng công ty thôi, chẳng sợ lạc, Tô Xán tiếp tục đi về phía trước, chợt bắt gặp một nhóm người từ con đường nhỏ đi qua, đi đầu là ông già chống gậy, song bước chân rất khỏe khoắn, ăn mặc kiểu Trung Sơn cũ, theo bên cạnh có vài người mặc đồ tây.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 4: Hậu viện đối thoại (2)

Ô

ng già vừa đi vừa giáo huấn:

- Tầm nhìn phải rộng một chút, sải bước dài không có nghĩa là nhắm mắt đi bừa. Các cậu có tinh thần phấn đấu, tôi rất tán đồng, không muốn can thiệp nhiều, song không được làm chuyện uống thuốc độc giải khát, tát ao vớt cả, tổn hại quy củ trong nghề.

Người bên cạnh tuy không tán đồng lời ông già, song vì ông ta tích uy đã lâu, không dám tỏ thái độ ra ngoài, nói:

- Lão gia tử, thời buổi này còn ai chú ý quy củ trong nghề đâu, bọn họ chỉ nhìn chằm chằm đợi chúng ta đổ xuống, xông vào xẻo thịt lóc xương chúng ta, đạp lên xác chúng ta để phát triển. Không đẩy giá khu tinh phẩm lên cao, nâng không gian lợi nhuận thì làm sao gia nhập được "CLB chục tỷ"? Làm mấy cái cầu đường chẳng bằng dồn sức làm ra mấy lầu vương địa vương, danh tiếng sẽ tăng mạnh.

- Thối hoắc! Cậu tổng kết từ đâu ra cái đó? Làm gì có chuyện kiến thiết cơ sở lại không bằng xây nhà? Cậu nhìn xem hiện giờ bao nhiêu người mua nổi nhà cậu xây? Đẩy giá lên cao vượt mức giá trị sẽ làm nảy sinh hành vi đầu cơ, dưới tình hình đầu cơ đánh cướp đó, thường thường sẽ là bong bóng tan vỡ, trẻ con cũng hiểu, sao các cậu lại không hiểu nhỉ?

Ông già ngồi xuống cái đôn đá bên ao, chĩa gậy về phía Tô Xán:

- Này nhóc, cháu thấy ông nói đúng không?

- Ý ông là giống như rót bia ạ, rót quá nhanh nhìn thì đầy cốc, thực chất toàn là bọt, chẳng đủ tu một ngụm.

Ông già chỉ thuận miệng hỏi thế thôi, không ngờ Tô Xán cho hình dung thiết thực như vậy, giộng mạnh gậy xuống đất:

- Đúng là thế, chú nhóc đó nói chuẩn rồi đấy.

Những người bên cạnh không để ý tới lời Tô Xán, trẻ con giờ khôn vặt nhiều, nói vài câu hay ho không có nghĩa là hiểu biết:

- Lão gia tử, không thể nói thế, chuyện này ...

- Được rồi, nên làm gì thì làm cái nấy đi, ý ta đã quyết, chuyện này không bàn nữa.

Ông già như đứa trẻ con bị chọc giận, mọi người thở dài, nhìn nhau trao đổi, chuyện này tạm thời đến đây đã, rồi chào ông già rồi đi.

Ông già này tính khí cứng đầu lại cực đoan, cứ nói chuyện chưa được vài câu đã chửi người, một khi nhận định cái gì là đúng thì khó mà thay đổi được. Công ty từ trên xuống dưới, từ cấp dưới cũ, lãnh đạo, tới cả trè con năm sáu tuổi ai cũng sợ ông ta, nói chuyện lúc nào cũng cẩn trọng đón ý ông ta.

Thế nhưng chuyện trong công ty cũng chẳng phải một mình ông ta nói là định đoạt được.

- Cháu bé, lại đây nói chuyện.

Ông già thở dài, những người đó không ai hiểu mình, làm ông cảm thấy cô độc, chẳng cần biết Tô Xán có hiểu hay không, chỉ muốn trút tâm sự:

- So với vào CLB chục tỷ, ta chú trọng con đường trăm năm hơn.

"Tòng đạo đỉnh hưng, phú dân hưng nghiệp ", đó là tôn chỉ ông lập ra cho tổng công ty, dã tâm trong câu n ói này lâu rồi chẳng còn ai nghĩ tới nó nữa,

tất cả chỉ còn nhìn thấy cái lợi trước mắt mà thôi.

Đại Dung hiện ở thị trường quốc tế khai thác Kenya, Angola, Ai Cập, đó là dò đường để sau này tiến quân, cách cục rộng lớn, song người ta chỉ thấy ông già này tính tình cổ hủ, khó khăn, không hiểu được khí phách hoành tảo thiên hạ sau lưng ông ta.

Nói một thôi một hồi ông già thấy dễ chịu hơn nhiều, xoa đầu Tô Xán hỏi:

- Cha mẹ cháu tên là gì, có khi ông biết.

- Cha cháu là Tô Lý Thành, vừa mới từ Hạ Hải chuyển lên tổng công ty, còn mẹ cháu thì không phải người công ty.

- A, vậy ra cháu là Tô Xán hả?

Ông già nhìn Tô Xán một lượt, đột nhiên thốt lên.

- Dạ.

Tô Xán ngớ người, sao ông già này biết mình?

Nhìn Tô Xán mặt ngáo ngơ, ông già thú vị lắm, tính trẻ con nổi lên, càng cố ý không nói nguyên do mà hỏi:

- Chuyển tới khi nào thế?

Tô Xán tuy đầy bụng nghi hoặc, song người lớn hỏi, vẫn lễ pháp trả lời:

- Hôm qua nhà cháu mới chuyển tới ạ.

- Thong thả làm quen, sau này đây là nhà cháu rồi.

Ông già ra hiệu, một nam tử mặc đồ tây đeo kính gọng vàng đi ra. Ông cụ chống gậy đứng lên:

- Mai tụ họp hàng năm của công ty, mọi người đoàn tụ, cháu nhớ tới nhé.

Nói xong rời đi bỏ lại Tô Xán tròn mắt đứng tại chỗ.

Tô Xán thường nghe cha y và Đông Kiến Quân trò chuyện, đại khái đoán được thân phận ông già này rồi, còn đang tính cách làm sao bắt chuyện, để sau này còn chạy cửa sau cho cha mình, vậy mà người ta biết mình rồi? Yy một chút, cứ cho Đông Kiến Quân có vô tình nói tới cha mình có đứa con trai tên Tô Xán "tài trí hơn người", thì mình cũng đâu đủ để một nhân vật như ông ấy nhớ tới tên chứ? Tô Xán nghĩ vỡ đầu cũng không ra.

Ăn tối xong có chuông cửa, Tô Xán đi ra ngoài thì thấy Quách Tiểu Chung, sực nhớ hôm qua hẹn hắn tối đi chơi, còn nói mình đãi khách.

Ngoài tiểu khu là con đường thương nghiệp, đường xá sáng choang, người qua lại tấp nập, Tô Xán nhìn quanh nói:

- Tôi mới tới chẳng biết gì ở đây, cậu cứ chọn chỗ đi.

Quách Tiểu Chung không khách khí:

- Wonderful đi, tôi muốn tới chỗ đó, nhưng chưa có cơ hội, tranh thủ xẻo cậu một phát, không vấn đề chứ?

- Cũng được, lần đầu mời khách, đi thôi.

Đi vào đại sảnh quán cà phê trang trí trang nhã, cô gái phục vụ dẫn đường trẻ trung xinh đẹp, nói chuyện nhỏ nhẹ, khi đặt menu xuống Quách Tiểu Chung mới sực tỉnh, định đùa Tô Xán một câu thôi ai ngờ y mời vào đây thật.

Nhìn người xung quanh đa phần là giới trí thức, không thì thời trang, trong quán âm nhạc italia du dương, một số bàn còn đốt những cây nến nhỏ, Quách Tiểu Chung tính cách vốn phóng khoáng đột nhiên trở nên rụt rè.

Phục vụ viên thái độ rất tốt, nhìn ra hai bọn họ lần đầu tới đây, tư vấn hết sức nhiệt tình, tỉ mỉ.

Lúc này có một giọng nói ngạc nhiên vang lên bên cạnh:

- Quách Tiểu Chung phải không?

Nơi này rất yên tĩnh, tiếng nhạc jazz nhẹ nhàng, xung quanh rất đông người song nói chuyện rất chú ý không để ảnh hưởng người khác, cho dù thi thoảng có cô gái bị chàng trai chọc cười, cũng mau chóng ý thức được mà kiềm lại.

Tiếng hô khẽ phá vỡ không khí yên tĩnh, làm không ít người không hài lòng nhìn sang.

Một nữ sinh mặc váy xếp tầng khá xinh xắn, cùng bên cạnh là nam sinh mặc quần jean áo sơ mi gọi tên Quách Tiểu Chung.

- Thì, Thì Nhuế.

Quách Tiểu Chung không ngờ gặp Ngô Thì Nhuế ở đây, trong khu Dương Chiêu và Triệu Hâm theo đuổi Ngô Thì Nhuế rát nhất, quan hệ của cả ba người đều rất ám muội, thường xuyên thấy ba người bọn họ đi với nhau.

Ngô Thì Nhuế khá xuất chúng, không chỉ biết cách ăn mặc mà còn trang điểm rất khéo, nhân cơ hội cô nàng gọi tên Quách Tiểu Chung, làm mấy chàng trai xung quanh có thể danh chính ngôn thuận ngắm nhìn mỹ nhân rồi.

Bị mấy nam tử không quen biết nhìn chòng chọc, vốn Ngô Thì Nhuế đang xấu hổ vì lớn tiếng chuyển thành tức giận, thì ra toàn là một đám đóng kịch, ra vẻ đạo mạo, bên trong đều xấu xa.

Dương Chiêu biết Quách Tiểu Chung không có khả năng chi tiêu chỗ này, nên chú ý sang Tô Xán:

- Bạn mới hả?

- Ừ, hôm qua cậu ấy mới chuyện nhà tới đây, tôi giúp cậu ấy chuyển nhà, nên hôm nay cậu ấy mới khách.

Ngô Thì Nhuế tự nhiên nói:

- Chúng tôi là bạn từ nhỏ của Tiểu Chung, bạn mới, cậu tên là gì?

Tô Xán còn giới thiệu thì Dương Chiêu "a" một tiếng:

- Cậu họ Tô phải không?

- Đúng, tôi là Tô Xán.

Tô Xán gật đầu, Ngô Thì Nhuế cũng làm vẻ mặt hiểu ra, nhìn là biết công ty đều lưu truyền chuyện nhà họ chuyển tới.

Giai tầng quyền lực không hài lòng chuyện Đông Kiến Quân muốn đưa một người mới chỉ có kinh nghiệm làm việc ở địa phương lên chức phó trưởng phòng quản lý xí nghiệp. Mặc dù nói Quảng trường Tinh Hải hoàn thành được cả chính phủ địa phương lẫn tổng công ty khen ngợi chúc mừng, nhưng đem công lao đặt lên cả một phó giám đốc, để thăng lên tổng công ty làm trợ lực, nhìn thấy nào cũng có mùi, xem ra Đông Kiến Quân muốn gây dựng vây cánh, tất nhiên phía đối lập chẳng ưa gì.

Còn công chức cũ nghe nói chuyện này thì đều cho rằng không biết Tô Lý Thành ăn được bao nhiêu ở Quảng trường Tinh Hải, vừa mua nhà ở Thành thị vật ngữ lại còn chạy chọt thăng chức.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 5: Tiệc hàng năm

Tôi là Ngô Thì Nhuế, cậu ấy là Dương Chiêu, chúng ta ở cùng một tiểu khu, sau này có dịp cùng đi chơi nhé.

Ngô Thì Nhuế nói xong giật ống tay áo Dương Chiêu, nhằm trúng một vị trí gần cửa sổ sát đường, nơi đó ánh sáng đủ màu chiếu vào, nếu thắp thêm một cây nến sẽ rất lãng mạn, đã có người chú ý tới nơi đó, nên cô tỏ ra rất sốt ruột.

Trước khi đi Dương Chiêu liền chỉ menu nói:

- Các cậu lần đầu tới đây nên chọn mocha đá, hoặc là món Điệp Toái cà phê chiêu bài ở nơi này.

Chưa nói xong đã bị Ngô Thì Nhuế kéo đi, Quách Tiểu Chung chẳng còn lòng dạ nào nữa, nếu như có cả Triệu Hâm đi cùng hai người kia thì hắn còn chút hi vọng, giờ xem ra quan hệ hai người này đã xác lập rồi.

Đi tới vị trí gần cửa sổ, Ngô Thì Nhuế khẽ lườm Dương Chiêu đi sau một cái:

- Ai chẳng biết hai món đó đắt nhất, sao lại giới thiệu cho bọn họ.

Dương Chiêu cười hì hì:

- Ai bảo thằng Tiểu Chung cứ nhìn bạn chằm chằm, thật ngứa mắt.

- Cậu thật xấu tính.

Ngô Thì Nhuế đánh Dương Chiêu một cái, miệng nói vậy nhưng trong lòng rất thích, như thế không phải chứng tỏ Dương Chiêu quan tâm tới mình sao,

tuy hơi bất công với Quách Tiểu Chung thì sao nào?

Bọn họ chỉ gọi cappuccino giá 38 đồng, nhìn sang bàn Tô Xán thấy hai người họ gọi đúng thứ Dương Chiêu giới thiệu, giá 98 đồng, đã thế Tô Xán thấy bọn họ nhìn sang còn nâng ly lên cười. Hành động này của Tô Xán lọt vào mắt hai người không khác gì sự chọc tức, Ngô Thì Nhuế vốn không ác ý gì với Tô Xán cũng thẹn quá hóa giận, càng tin lời đồn nhà Tô Xán ăn bớt tiền công trình ở Hạ Hải nhờ hối lộ leo lên tổng công ty, ghét y ra mặt.

Phía bên kia Quách Tiểu Chung không còn tâm trạng nào, cùng Tô Xán uống cà phê xong nói vài ba câu chuyện rồi trở về sớm.

…..

Tiệc hàng năm của công ty rất náo nhiệt, toàn bộ công chức cấp khoa xử trở lên của công ty đều được mời tham gia, còn có nhân viên có công hiến, điển hình lao động ưu tú, đều được mời.

Hàng xe dài nối nhau rời tổng bộ công ty, cứ như là đi đánh trận, lên đường tới nhà khách Cẩm Giang.

Tằng Kha đứng trước gương tỉ mỉ chỉnh trang y phục cho chồng, Tô Xán thì chỉ năm phút đã võ trang xong, đủng đỉnh pha một chén trà, làm bộ ông cụ non ngồi bình phẩm này nọ.

Đông Kiến Quân nói hôm nay lão gia tử sẽ dự tiệc, mỗi ngày lão gia tử bay khắp nơi, bình thường nếu không phải cuộc họp trọng đại thì khó mà thấy mặt được một lần, như rồng thần thấy đầu chẳng thấy đuôi, hôm nay có thể tranh thủ tiếp xúc ở khoảng cách gần, để lại ấn tượng tốt là rất quan trọng.

Cho nên cha mẹ rất chú ý, còn dẫn Tô Xán ra TTTM mua y phục, nhìn cha mẹ ăn mặc rất quy củ, không quá nổi bật, cũng không quá bình thường khiến người ta bỏ qua, Tô Xán thấy đã tới lúc rồi, cả nhà xuống lầu, đi sang tổng công ty có xe đưa đón.

Đông Kiến Quân đã đưa cả nhà đi trước, ông ta còn phải bố trí hội trường, vả lại cái santana cũ kỹ của ông ta cũng chẳng thể chở được hai nhà. Song ông ta an bài Quách Triệu Đông đưa nhà Tô Xán đi, vừa gọi điện qua, nhà Tô Xán liền tới ngoài cổng công ty chờ đợi.

Không ít người tụ tập ở cổng công ty đợi xe, lúc này xe công ty, xe gia đình trưng dụng hết, đội xe rất hùng tráng, thu hút không ít người qua đường xem náo nhiệt,

Tô Xán rất phấn khích cái cảnh "cả làng đi dự tiệc" không dễ thấy này, còn vợ chồng Tằng Kha hơi khẩn trương, di động của Tô Lý Thành vang lên, cán bộ cấp chủ nhiệm trở lên đều có công cụ thông tin và trợ cấp chi phí, người gọi điện tới là Quách Triệu Đông, nói xe của bọn họ sắp ra rồi, là xe của phó tổng giám đốc Dương.

Tuy người ta thuận tiện xe có chỗ trống mới đón họ, song là xe của phó tổng giám đốc, làm nhà họ Tô phấn chấn.

Một chiếc Audi từ xa tới gần, lái xe chính là Dương Khai Phục phó tổng giám đốc tổng công ty, người xương xương, gò má cao, mắt dài, hơi xếch, trông không được thoải mái lắm. Quách Triệu Đông ngồi ở ghế phụ lái, vừa hạ cửa sổ xe xuống, thò đầu ra định gọi nhà Tô Xán thì hai phụ nữ trung niên đang đợi xe bên cạnh vẫy tay với Dương Khai Phục:

- Giám đốc Dương, xe của anh trống à, vậy thuận tiện cho chúng tôi đi nhờ với, cái lão Thẩm bảo đón chúng tôi mà bây giờ không thấy cái mặt đâu cả. Thế này thì muộn mất.

Dương Khai Phục cười ha hả:

- Được, chị Lưu, xe tôi cũng trống mà, chị lên xe đi.

Hai người phụ nữ trung niên không biết xe này nhà Tô Xán đang đợi, liền tới mở cửa đi lên.

Quách Triệu Đông ngớ ra nhìn Dương Khai Phục, vừa rồi đã hẹn đón nhà Tô Lý Thành, thế mà ông ta làm như không nhớ gì hết vậy, mình ăn nói với người ta ra sao đây.

Song Quách Triệu Đông cũng linh hoạt, cười với Tô Lý Thành:

- Vậy anh chị ngồi xe sau đi, Tiểu Chung cũng ngồi đó, là xe Lão Lý, sau chúng tôi thôi.

- Không sao, anh đi đi.

Tô Lý Thành không làm Quách Triệu Đông khó xử, song không thèm chào hỏi Dương Khai Phục, ông hiền lành, song không phải là dễ để người ta bắt nạt.

Quách Triệu Đông tuy vì Tô Lý Thành xuất hiện mà chuyện điều chức thành khó khăn, song ít nhất ông ta còn biết ứng xử.

Trong lúc họ đứng nói chuyện có mấy cái xe khác còn trống, nhưng không xe nào chủ động dừng lại, cứ thế vọt thẳng đi.

Ngay sau đó có cái xe cũ sản xuất trong nước, Quách Tiểu Chung thò đầu ra ngoài:

- Chú Tô, dì Tằng, mọi người chưa đi ạ?

Tô Lý Thành thấy xe chỉ còn hai chỗ trống, bảo:

- Tô Xán, hay con đi trước đi, cha và mẹ bắt xe theo sau.

- Cha mẹ đi đi, con một mình bắt xe dễ hơn.

Tô Xán lắc đầu, Tô Lý Thành và Tằng Kha liền lên trước.

Khách sạn Cẩm Giang nằm ở bên sông Cẩm Giang giữa trung tâm Dung Thành, năm 1995 được công nhận là khách sạn 5 sao, là khách sạn thương vụ du lịch đầu tiên ở vùng tây nam có được vinh dự này, thành viên của tổ chức Chìa khóa vàng quốc tế, cực kỳ nổi tiếng, lúc này ngoài khách sạn còn giăng biểu ngữ lớn "Chúc lễ hội hàng năm của tổng công ty Đại Dung thành công mỹ mãn."

Đông Kiến Quân đang sốt ruột chờ đợi ở hội trường, thấy Tô Lý Thành tới, yên tân nói:

- Có kẻ thật quá đáng, song cậu đừng để trong lòng, nghe nói lão gia tử đã đồng ý vấn đề của cậu rồi.

Tô Lý Thành thực sự không để trong lòng, trước kia ở Cty Công trình số 4, ông có xích mích với giám đốc cũ, tình hình có lúc còn tệ hơn, chỉ có điều người trong cùng công ty lại làm chuyện mất tư cách như thế, khiến ông không khỏi thất vọng.

Thực ra không có gì lạ, tầng lớp lãnh đạo cũ của công ty đa phần "sống lâu lên lão làng", văn hóa thấp, tư tưởng cục bộ nặng nề, rất bài xích người ngoài.

Toàn bộ tầng hai của khách sạn Cẩm Giang được công ty bao trọn, thể hiện khí phách của công ty kiến trúc đứng đầu trong tỉnh. Từ lão thái gia không có kiểu người quan trọng tới cuối cùng, khách còn chưa ngồi kín bàn đã xuất hiện, mọi người đứng dậy vỗ tay, ông là nhân vật truyền kỳ của công ty, tuy thường ngày vì tính cách cổ quái mà khiến người thích người ghét, song ai cũng tôn trọng. Phó thị trưởng Dung Thành, chính ủy quân khu, chủ nhiệm ủy ban kiến thiết cũng tới tham dự, làm bữa tiệc vẻ vang thêm không ít.

Từ lão thái gia không phát biểu, gì hết, mọi người biết thói quen của ông, nên đợi ông vào chỗ, bữa tiệc liền bắt đầu.

Bữa tiệc diễn ra một nửa, Từ lão thái gia cũng chuẩn bị rời đi, trợ lý của ông là Kim Vũ Dương đại diện cho ông đi chức rượu các khách quý, khi qua bàn nhà Tô Xán, nâng ly với Tô Lý Thành nói một câu "chúc mừng!", nghe câu này Đông Kiến Quân và Tô Lý Thành đều thở phào, đứng lên đáp tạ.

Kim Vũ Dương uống rượu xong thuận tay xoa đầu Tô Xán, cười:

- Chú nhóc này thông minh lắm.

Tô Xán chắn tay hắn lại:

- Cháu không thích người khác xoa đầu mình.

Tô Lý Thành không hài lòng trách:

- Tô Xán, sao lại ăn nói với chú như thế?

Tằng Kha cũng trừng mắt lên với Tô Xán, không ngờ Kim Vũ Dương thu tay lại, chẳng hề tỏ ra phật ý:

- Hay, có cá tính lắm, chú uống một chén, coi như bồi tội vậy.

Đối với người trong nhà hoặc thân thiết, Tô Xán không bài xích bị xoa đầu, nhưng tưởng tượng xem tuổi tâm lý gần 30, bị người không hơn mình bao nhiêu xoa đầu sẽ khó chịu thế nào, Tô Xán cũng nhận ra mình phản ứng hơi quá, nói:

- Chú nói thế cháu không dám nhận, về nhà bị cha mẹ cháu mắng mất.

Mọi người cười vui vẻ, không khỏi thầm khen Tô Lý Thành biết dạy con, cá tính lại hiểu chuyện lễ phép, không làm người ta ghét.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 6: Báo danh

Hôm nay là ngày Tô Xán tới trường báo danh, thời tiết mùa xuân ở Dung Thành không khác ở Hạ Hải là bao, có điều hay có cơn mưa phùn li ti rất là đáng ghét, hầu hết người dân Hạ Hải không thích mưa, Tô Xán cũng vậy, cho nên theo thói quen dậy sớm tập thể dục, song thấy bên ngoài mưa nhỏ làm trời như phủ lớp sương, y chỉ ngồi ôm chăn ngáp, chẳng có hứng thú nào với cảnh tượng trong mắt rất nhiều người rất có tình thơ ý họa này.

Mua quẩy, sữa đậu nành mới ra lò ở hiệu gần trạm xe bus, trạm xe này chỉ cách tiểu khu hơn một trăm mét, vừa ăn sáng vừa quan sát xung quanh, người đi làm tay xách cặp tay cầm báo xe, học sinh mặc nhiều loại đồng phục khác nhau đeo cặp ngáp ngắn ngáp dài.

Hạ Hải lạc hậu vẫn còn say sưa phim Hong Kong, Đài Loan thì học sinh Dung Thành đã học theo phong cách Nhật, Hàn, nữ sinh đa phần chuộng mặc váy, làm sáng dậy tỉnh ngủ hơn không ít.

Buổi sáng mùa xuân ở Dung Thành sương mù chưa tan, trời khá lạnh, mấy nữ sinh tuy mặc quần tất kín đáo, song mặc váy nên đứng vừa xoa tay vừa dẫm chân cho đỡ lạnh. Ngoài đường tiếng chuông xe đạp leng keng bao vây mấy cái xe ô tô, Dung Thành đã dùng xe bus hai tầng, vừa đi vào sử dụng chưa lâu, khá mới mẻ.

Tô Xá đã tham khảo kỹ tuyến đường, từ tiểu khu ra ngoài bắt xe phải ngồi xe 341, sau đó xuống xe ở tây thành, lên xe số 5 mới tới được trường, còn nếu chịu khó đi thêm một trăm mét tới đường chính thì có thể tới thẳng trường học.

Xe bus đỗ lại, xe bus nơi này không được nhỏ nhắn và yên tĩnh như ở Hạ Hải, Hạ Hải bé, nên đa phần công chức đạp xe đi làm, đi xe bus chủ yếu là

học sinh, còn nơi này coi như 50 - 50, sáng sớm đã huyên náo nhộn nhịp.

Ném vỏ hộp sữa đậu vào thùng rác, Tô Xán lên chiếc xe bus hai tầng, ngồi xuống một chỗ gần cầu thang lên tầng hai, trong xe bắt đầu trở nên chật chội, chen lấn nhốn nháo.

Dung Thành có tới hơn 90 trường học, số học sinh cực lớn, ở Hạ Hải có khi trên xe bus quá nửa là học sinh của Nhất Trung, nên đôi khi chuyện nhỏ thôi cũng gây ra xôn xao.

Ở Dung Thành, trường học phân tán, học sinh nhiều, đủ loại, nếu không phải là người cực kỳ xuất chúng thì không ai biết cả, đặt mình trong số học sinh đông đảo này, cảm giác đầu tiên là thấy bản thân thật nhỏ bé.

Ngồi trên xe bus, Tô Xán mới thấy suy nghĩ của mình trước kia thực sự quá lý tưởng hóa rồi, tuy Nhị Thập Nhất Trung là trung học trọng điểm quốc gia, song nơi này còn có trung học Dục Đức, trường trung học thuộc ĐH Dung Thành, trường đại học xếp top 10 toàn quốc, hai trường này tuy không thuộc danh sách trung học trọng điểm quốc gia, nhưng có thể sánh ngang với Nhị Thập Thất Trung, tỉ lệ đỗ vào đại học cao tới 80 - 90%.

Ở Dung Thành có câu ca dao, Trung học Dung Đại là "tình trường", Nhị Thập Nhất Trung là "chiến trường", còn Dục Đức là "bãi tha ma".

Vì Trung học Dung Đại nghiêng về khoa văn, hoàn cảnh tốt, tình thơ ý họa, học tập không quá căng thẳng, mỗi ngày có nhiều mỹ nữ dưỡng nhãn, là nơi lý tưởng lựa chọn bạn gái nên được gọi là tình trường.

Nhị Thập Thất Trung là nơi tụ tập học sinh mũi nhọn, núi cao Bồ Tát nhiều, cạnh tranh kịch liệt, trong đó có học sinh đạt giải thưởng quốc gia, có cường nhân gần như loại huyền thoại đi thi Olympic quốc tế, còn có thiếu niên được LHQ phong tặng đại sứ bảo vệ môi trường, tới đại hội của LHQ phát biểu. Ở Nhị Thập Nhất Trung nhiều bạn học cường nhân làm người ta tự ti.

Dục Đức không cần phải nói, nơi này lượng bài tập khủng bố, cao hơn trường khác gấp đôi, không khí lúc nào cũng như ngày mai thi cao khảo tới nơi, nên vinh hạnh được gọi là "bãi tha ma".

Tất cả những điều này được Quách Tiểu Chung nói cho.

Vì vậy Tô Xán thấy khả năng mình gặp được Đường Vũ ở Nhị Thập Nhất Trung bỗng dưng giảm đi 1/3, có điều tổng hợp các yếu tố thì Đường Vũ chọn Nhị Thập Nhất Trung nhiều hơn một chút.

Tâm trạng không tốt, chẳng có hứng thú gì cảnh tượng bên đường hay đám học sinh trò chuyện xung quanh, thoáng cái xe đã tới trường rồi.

Đứng trước cổng trường là hai hàng học sinh nam nữ đeo băng đỏ ở cánh tay, còn có giáo viên trực ban kiểm tra. Tô Xán lúc vào trường vì không có phù hiệu nên bị chặn lại, sau khi trình bày nguyên do, Tô Xán được chỉ chỗ đến phòng giáo dục.

Hạ Hải đất rộng người thưa, diện tích khuôn viên trường học thì Nhất Trung không hề thua kém Nhị Thập Nhất Trung, cơ sở hạ tầng thì thấy rõ ràng sự chênh lệch.

Tòa nhà hành chính ở giữa con đường chính dẫn từ cổng trường vào, sau đó tách ra thành hai con đường, uốn vòng, rồi gộp lại làm một, đi tới khu phòng học.

Vào phòng giáo dục, chủ nhiệm là người béo, trông rất hiền hòa, làm thủ tục cho Tô Xán xong liền nói:

- Em vào lớp số 3 đi, trong 14 lớp thì lớp số 3 còn thiếu học sinh. Tiểu Lý, cậu dẫn em học sinh này tới nói thầy với Vương Quý Văn.

Trợ lý Tiểu Lý tên là Lý Cẩm đứng dậy bảo Tô Xán đi theo mình, hắn tốt nghiệp đại học không lâu được tuyển vào đây, chủ yếu là làm công việc văn phòng. Lúc này chuông vào lớp đã reo, bắt đầu tiết một, trường học yên tĩnh, Tiểu Lý vừa đi vừa giới thiệu cho Tô Xán biết các khu vực trong trường.

Vì không biết hiện giờ dạy lớp số 3 có phải là giáo viên chủ nhiệm không nên Lý Cẩm dẫn Tô Xán tới văn phòng khối, Nhất Trung khối của Tô Xán chỉ có 7 lớp, còn ở đây là 14 lớp, cho nên văn phòng khối cũng to gấp đôi, cái khác chưa nói, song nếu bị giáo huấn ở nơi này thì áp lực tâm lý của học sinh rất lớn.

Không thấy Vương Văn Quý ở văn phòng, Lý Cẩm dẫn Tô Xán tới lớp số 3, thấy Vương Văn Quý đứng uống trà ở cửa lớp.

Nhìn qua cửa sổ, Tô Xán nhẩm nhanh chừng 80 học sinh, một khối có 14 lớp, vậy là hơn 1.000 học sinh rồi.

Lý Cẩm đưa tài liệu cùng thủ tục báo danh cho Vương Quý Văn:

- Đây là học sinh mới chuyển tới.

Trong lớp có mấy học sinh ngó nghiêng nhìn Tô Xán.

Vương Quý Văn "ừm" khẽ một tiếng, nhìn liếc qua Tô Xán rồi xem tài liệu.

Thành tích thi cuối kỳ của năm thứ nhất cao trung khá là đẹp, lật lại thành tích sơ trung, Vương Quý Văn còn tưởng mình hoa mắt nhìn nhầm, thành tích này đừng nói Nhị Thập Thất Trung mà ở bất kỳ trường học loại hai nào ở Dung Thành cũng thuộc loại kéo chân người khác. Tất cả thay đổi ở thi trung khảo, sau đó lên cao trung thẳng tiến, có điều Vương Quý Văn không muốn xem nữa rồi.

Chẳng có lý nào học sinh thành tích kém như vậy lại có thực lực vượt bậc trong kỳ thi trung khảo, một số trường học ở thành phố nhỏ nổi tiếng hay gian lận, không thì có đề ôn tập nội bộ, thành tích không phản ánh đúng khả năng. Vương Quý Văn trả lại tài liệu cho Lý Cẩm, khó xử nói:

- Lớp tôi quá đông rồi, hay cậu đưa em ấy tới lớp khác xem.

Một số học sinh ngồi gần ở cửa tai thính đã đem tin tức truyền khắp lớp, nghe thấy có học sinh mới tới, mọi người đang tò mò nghe ngóng lai lịch học sinh mới, rồi có đẹp trai không, thì lại có tin Vương Quý Văn không muốn nhận người ta.

Lý Cẩm ngớ ra, học sinh là do phòng giáo dục an bài, tuy cũng có lúc giáo viên từ chối, nhưng mà rất ít, mà còn là trường hợp cá biệt lắm mới xảy ra, chẳng lẽ hôm nay mình xui xẻo gặp phải rồi? Tuy danh nghĩa Tô Xán đã thuộc về lớp số 3, song nếu giáo viên chủ nhiệm lớp nhất quyết không nhận thì cũng không còn cách nào.

Lý Cẩm dù sao chỉ là trợ lý mới nhậm chức chưa lâu, uy tín không có, luống cuống khuyên mấy câu đều bị Vương Quý Văn khéo léo đẩy đi, xem tình hình này hôm nay Tô Xán có nhập học được hay không cũng là vấn đề.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 7: Học sinh mới

Tô Xán không biết vì sao Vương Quý Văn không nhận mình, trong lúc Lý Cẩm đang nói đỡ thì trong lớp xì xào bàn tán ngày một lớn, tiếng huyên náo quen thuộc đó làm y có chút hoảng hốt, mình không có thời gian dây dưa với ông ta, nói không chừng đẩy cửa ra sẽ thấy Đường Vũ ngày đêm mong nhớ.

Quyết định là làm, Tô Xán đẩy cửa ra, bị tám mươi cặp mặt chăm chú nhìn vào, nói:

- Chào thầy, chào các bạn, mình tên là Tô Xán, học sinh mới chuyển trường, sau này mong được mọi người giúp đỡ.

Giáo viên đang viết bài trên bảng hơi ngạc nhiên, không nghĩ nhiều, máy móc chỉ bàn trống:

- Ờ, em ngồi kia đi.

Đám học sinh vỗ tay rào rào, Tô Xán liền đi tới bàn còn trống ngồi xuống.

Vì trong lớp quá đông, Tô Xán nhất thời không nhìn hết được, lúc đi xuống, lòng nghĩ, nếu như Đường Vũ ở trường này, hoặc lớp này, nếu như thấy mình sẽ có tâm tình thế nào đây? Cô ấy có vui mừng không?

Trong đầu Tô Xán lúc này chỉ có Đường Vũ, kệ Lý Cẩm và Vương Quý Văn ở ngoài cửa cầm tài liệu của mình ngây ra như phỗng.

Đối với Tiêu Vân Vân mà nói, lịch sử thay đổi ở thời khắc Tô Xán bước qua cửa, sinh hoạt học tập khô khan buồn chán ở trường học, liều mạng đua

tranh thành tích, với cô mà nói cuộc sống ở đây chẳng có chút thú vui nào, làm cô càng thêm nhớ Hạ Hải.

Nhị Thập Nhất Trung đại biểu trình độ trường học cao nhất trong tỉnh, những học sinh đứng thứ một thứ hai trong lớp ở các trường huyện thị, đi tới đây chẳng qua chỉ như thêm vào một "người qua đường".

Học sinh ở đây mục tiêu là đại học đỉnh cao trong nước, mang theo lý tưởng phải tiến vào tầng cao của kim tự tháp xã hội, cho nên người kiêu ngạo chiếm đa số, ngoài nhân vật mũi nhọn ra, còn có con cháu nhà giàu, doanh nhân, hoặc cán bộ cấp cao trong tỉnh.

Có thể nói nước sâu rừng rậm, ngọa hổ tàng long.

Chuyển trường tới đây, Tiêu Vân Vân liền trở nên bình thường, có lẽ tướng mạo có chút ưu thế, xếp ở lớp học 80 học sinh này, cô cũng chỉ xếp thứ năm sáu mà thôi.

Trước khi Tiêu Vân Vân chuyển tới, trung tâm các vòng tròn trong lớp đã hình thành, đại khái chia làm vài loại.

Một loại chỉ chuyên tâm học tập, học sinh nơi này phần đông khắc khổ nỗ lực học tập, một phần vì 10 thứ hạng đầu trong lớp, một phần vì tư chất có hạn dừng lại ở lưng chừng, song mỗi ngày chỉ biết sách vở, hai tai không nghe chuyện ngoài cửa sổ, đối với hoạt động tập thể của trường cũng tích cực, nhưng trừ nó ra chỉ biết đúng giờ tới trường, đúng giờ về nhà, một lòng hấp thu tri thức, cực kỳ có tinh thần lý tưởng, điển hình học sinh ngoan.

Một loại khác là những học sinh gia cảnh không tệ, thành tích cũng không tệ, tỉ lệ nhóm này đông nhất, đủ cả nam nữ, điều kiện gia đình chẳng phải nói là nhà giàu, chỉ tính là trung lưu, đặc biệt thích tin đồn, luôn sử dụng từ ngữ lưu hành trên mạng, trong lớp có sức sống là dựa vào vòng tròn này.

Tiếp nữa là học sinh thành tích dưới đáy lớp, nếu như gia đình cực giàu, hoặc rất có bối cảnh sẽ không bị kỳ thị. Nếu thành tích đã kém, gia cảnh cũng chẳng có gì, thì thuộc về loại mà nhiều năm sau có họp lớp chẳng ai thông báo cho.

Đương nhiên nếu đẹp trai hoặc xinh gái thì sẽ thoát ly mọi quy tắc trói buộc, đi tới đâu cũng được hưởng ứng.

Tiêu Vân Vân thuộc loại cuối cùng, không bị kỳ thị, song vì là học sinh chuyển trường, các vòng tròn đã hình thành, nên nằm ngoài rìa các vòng tròn.

Không còn được cưng chiều như trong lớp cũ ở Nhất Trung, Tiêu Vân Vân không khỏi hụt hẫng, vì thế khi cỏ cây sinh sôi nảy lộc, cô thiếu nữ tuổi hoa gửi hồn vào những tiểu thuyết ngôn tình đẫm nước mắt, hoặc là nghe ca khúc của Britney Spears, thi thoảng viết cho bạn bè ở Hạ Hải một hai phong thư, thư viết rồi xong lại không gửi đi, vì không biết người nhận được thư có cảm thấy đột ngột không, còn nhớ tới mình không?

Tiêu Vân Vân luôn tự an ủi mình, con người phải nhìn về phía trước, Hạ Hải là quá khứ rồi, nơi này là khởi đầu mới, có điều kiện mà Hạ Hải không thể sánh bằng, nhưng cô lại luôn nhớ về cái thành phố nhỏ ấy, ở đó có niềm vui, có nỗi buồn, có mơ ước, còn ở đây cô chỉ thấy một sự khô khan, trống rỗng.

Và rồi một buổi sáng yên bình như mọi ngày, cô thấy một cảnh gần như hoang đường ấy.

Tô Xán cứ thế đẩy cửa bước vào lớp, làm Tiêu Vân Vân tưởng mình bị ảo giác.

Xung quanh không ngớt có bình luận "tên này ngầu thật đấy", " giới thiệu rất ngắn gọn, thích rồi!" ..v..v..v..

Tới bàn còn trống, Tô Xán để cặp lên bàn, sau đó lấy sách vở ra. Vương Quý Văn đứng ở cửa lớp nhìn vào trong, mồm há hốc, không khí hơi cổ quái, học sinh trong lớp đã vỗ tay, đại biểu học sinh trong lớp đã tiếp nhận rồi, mình mà đuổi y ra, là trở mặt với phòng giáo vụ, phương diện nữa với tư cách nhà giáo nhắm vào học sinh như vậy sẽ ảnh hưởng uy tín của ông ta.

Thế nên Vương Văn Quý phải ngậm bồ hòn làm ngọt, đập tài liệu vào tay Lý Cẩm.

Lý Cẩm thì thấy Tô Xán quá đáng rồi, chẳng khác gì tuyên bố không coi Vương Văn Quý là cái gì, có vài phần giống mấy học sinh lưu manh thời hắn còn đi học. Không vào được lớp số ba thì chuyển sang lớp khác, cầm lệnh chuyển lớp của chủ nhiệm phòng giáo vụ còn lo không vào học được sao? Cần gì phải đối đầu với chủ nhiệm lớp như thế, thế này để lại ấn tượng xấu rồi. Hắn không biết rằng, Tô Xán là nhân vật chẳng sợ đắc tội với người khác.

- Tôi là Tương Minh Quân, hì hì, Tô Xán, tên cậu giống như nụ cười của cậu, rất sáng lạn.

Tương Minh Quân là tên béo ngồi cùng bàn với Tô Xán, bắt chuyện:

- Này, thành tích của cậu ra sao, chiều có kiểm tra môn sinh, tôi nát môn này lắm, dựa cả vào cậu đấy.

Giáo viên tiếp tục giảng bài, có điều cả lớp có thêm một cảm giác mới mẻ, bắt đầu nhìn ngó Tô Xán bàn tán.

Trừ Tiêu Vân Vân ra, ngạc nhiên nhất là Ngô Thì Nhuế.

Nữ sinh bên cạnh hai mắt mơ mộng nói:

- Cậu Tô Xán này thật trông không tệ, tuy không bắt mắt, nhưng rất dễ nhìn, trông là thấy thích, khí thế còn mạnh mẽ nữa, nhưng mà mình thích Phàn Khải mất rồi, Thì Nhuế, bạn thấy sao?

Ngô Thì Nhuế hơi hờ hững:

- Chính là người mới tới đơn vị mình đấy, trông cũng được đi.

Ở chỗ ngồi Tô Xán lặng lẽ quan sát cả lớp học, Tiêu Vân Vân ngồi ở hướng mười một giờ, cách y hai chỗ, lúc Tiêu Vân Vân quay đầu lại nhìn, ánh mắt hai người chạm nhau, Tô Xán hết sức ngạc nhiên, thế giới này thật nhỏ. Tiêu Vân Vân chỉ khẽ gật đầu, cười nhẹ, rồi quay đầu đi tiếp tục viết bài, tựa hồ gặp lại Tô Xán ở Nhị Thập Thất Trung không có gì đặc biệt, có điều lỗ tai cô lại đỏ rực.

Tô Xán lần thứ hai phải thốt lên thế giới nhỏ bé vì cô nữ sinh mà Quách Tiểu Chung thích ngồi ngay sau Tiêu Vân Vân.

Hết rồi, không có bóng hình y muốn tìm kiếm trong lớp này.

Tô Xán thở dài, phát hiện lại có cảm giác nhẹ nhõm, y không bao giờ nghĩ rằng, khi mình nhĩ tới khả năng có thể gặp lại Đường Vũ, trong lòng lại khẩn trương như thế.

Lại có chút chờ mong, còn mười ba lớp nữa, một lớp không có Đường Vũ không nói lên cái gì cả, dù sao nhìn thấy Tiêu Vân Vân ở đây chứng tỏ vận mệnh luôn có điều thần kỳ.

Hết tiết, trừ Tương Minh Quân có vài học sinh nữa tới bắt chuyện với Tô Xán, còn lại đều đi chơi hết, Tiêu Vân Vân cùng một nhóm nữ sinh ra ngoài hành lang trò chuyện, quay về cười với y một cái rồi về chỗ.

Tô Xán cũng đi ra hành lang, nơi này khác Nhất Trung, hành lang dài hơn nhiều, mỗi tầng có nhiều lớp hơn, hai hoàn cảnh hoàn toàn khác nhau, song

Tô Xán có ảo giác như ở Hạ Hải, tất cả như không có gì thay đổi, Đường Vũ chưa từng rời đi, chưa ai rời khỏi cái thành phố làm người ta nhung nhớ đó.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 8: Phượng hoàng Đường Vũ

Sương tan hết, ánh mặt trời chói mắt xuyên qua tán lá ngân hạnh chiếu xuống, trải khắp bãi cỏ, ao nước và cây cầu nhỏ bắc qua ao, nước ao rất trong, nhìn thấy cả đàn cá chép hoa đuổi nhau. Xoay quanh một đôi thiếu niên nam nữ đứng vịn ở thành cầu nhìn xuống.

Đôi mắt Tiêu Vân Vân chăm chú nhìn Tô Xán, chớp chớp mấy cái, sau đó trêu:

- Giỏi nhé, thì ra là đuổi theo mỹ nữ. Mình còn nói sao đột nhiên bạn chuyển trường, mới nhớ ra Đường Vũ cũng chuyển tới rồi.

Vậy là cô ấy chuyển tới đây thật rồi, Tô Xán siết chặt nắm đấm. Tiêu Vân Vân đi tới vài bước, xoay người lại, mép áo áo sơ mi phấn hồng hoàn thành vòng quay đẹp đẽ:

- Vậy để mình cập nhật tình hình mới nhất về Đường Vũ cho bạn biết nhé, không chỉ ở trường mình, mà cả ở Trung học Dung Đại, Dục Đức, dù không phải ai ai cũng biết Đường Vũ, song người biết tới cô ấy có thể chứa đầy năm đoàn tàu đấy. Đường Vũ hiện còn nổi bật hơn cả hồi ở Hạ Hải nữa.

Tim Tô Xán lúc này nảy lên một cái, hơi ngẩn ra.

Tiêu Vân Vân thấy vậy có chút thương hại:

- Ở trường mình, Đường Vũ được bình chọn là hoa khôi xinh đẹp nhất, cách đây một tháng cô ấy đoạt giải nhất kỳ thi vật lý toàn tỉnh, sau đó ba trường tổ chức giao lưu học tập, cô ấy chính là đại biểu. Một người bạn học thời tiểu học của mình đã chuyển tới Dục Đức còn dò hỏi mình tin tức của Đường Vũ đó, nói là nam sinh Dục Đức đều như thế, bạn có biết Dục Đức

nhiều mỹ nữ thế nào không, vậy mà Đường Vũ vẫn cực kỳ nổi tiếng ở đó vậy là đủ hiểu rồi chứ?

Tô Xán cười khổ, vật lý là môn sở trường của y, lần trước xếp thứ 4 toàn khối, không được chọn đi thi cấp tỉnh, chỉ mộ so sánh đơn giản đủ thấy chênh lệch với Đường Vũ nhiều thế nào.

- Và bây giờ lại có thêm một anh chàng chạy suốt từ Hạ Hải tới theo đuổi mỹ nhân.

Tiêu Vân Vân che miệng cười, Đường Vũ và Tô Xán ở Nhất Trung là một đôi ai ai cũng biết, nhưng đó là chuyện đã qua, Đường Vũ không còn là cô gái trừ im lặng học tập không chú ý gì khác như ở lớp số năm nữa, chỉ huyễn tới Nhị Thập Thất Trung hơn một học kỳ đã thành nữ thần vô số người ngày đêm tưởng niệm.

Chênh lệch lớn nhất là trước kia ở Hạ Hải người bàn luận về Đường Vũ rất ít, còn ở đây Đường Vũ không khác gì ngôi sao, đi tới đâu cũng thu hút mọi ánh mắt.

Tiêu Vân Vân càng trêu già, nghịch ngợm đọc thuộc lòng:

- Đường Vũ, nữ, dân tộc Hán, lớp số 13 năm thứ hai. Bạn có thể không biết lớp số 13, song không thể không biết tới Đường Vũ.

Tô Xán vẫn chưa khôi phục lại tinh thần, nụ hôn lúc chia tay ở Hạ Hải tới nay đã là 8 tháng rồi, trong tám tháng đó, thứ y nhìn thấy nhiều nhất là trời xanh mây trắng rôi qua trước mắt, cùng với vành mắt đỏ hoe của Đường Vũ khi ấy.

Đôi khi mơ Đường Vũ đứng ở bờ sông đối diện, hoa đào phơn phớt, trong khung cảnh đó, mắt đỏ hoe xoay người bước đi. Mở mắt ra, Tô Xán có thể cảm thụ được sự mất mác nửa đêm tỉnh lại nhìn trần nhà như Đường Vũ miêu tả trong thư.

Giống như một thứ quan trọng trong sinh mệnh bị khoét mất, bỗng dưng thiếu một phần, nhưng không sao tìm lại được.

8 tháng này xem ra đã có rất nhiều chuyện.

Đường Vũ như con phượng hoàng ẩn mình, cuối cùng hoàn thành quá trình lột xác, giương đôi cánh màu cất tiếng hót oanh động, đã sơ bộ có hình tượng chói lọi của nữ cường nhân đời sau.

Hẳn là cô ấy đã trải qua rất nhiều, cho nên mới luôn muốn liên lạc với mình, song lại không có dũng khí làm thế, cho nên mới nói lời đầy bi quan "mình sẽ nhớ mãi tuổi mười bảy của bạn, cũng là tuổi mười bảy của mình."

Chỉ có điều khi đó Đường Vũ không có lòng tin dũng khí đối diện, hay cô ấy đã lấy dũng khí buông bỏ rồi?

- Này.

Tiêu Vân Vân vỗ vai Tô Xán một cái, đánh thức y từ trong trầm tư.

- Tỉnh lại đi, mình biết ở Nhất Trung, bạn và Đường Vũ rất thân thiết, nhưng mình không cho rằng hai bạn hợp nhau đâu, thực ra rất nhiều người cũng nghĩ thế, người hợp với bạn hơn là Trần Linh San, thời gian mình rời đi, đôi lúc thi thoảng có cảm tưởng, bạn và Trần Linh San sẽ thành một đôi.

Tiêu Vân Vân nhìn Tô Xán, nửa thật nửa giả hỏi:

- Này, không phải bạn vì Đường Vũ mà chuyển đến đây chứ?

Tô Xán che giấu cảm xúc cười:

- Đương nhiên không phải rồi.

Thực ra mình sớm xác định rồi mới đúng, dấu bưu điện trong thư của Đường Vũ là của bưu chính thành nam, mà trường học tốt nhất ở gần đó là Nhị Thập Nhất Trung. Đường Vũ không thể không biết mình sẽ chú ý tới dấu bưu điện, nhưng không bận tâm tới điều đó, vì cô không nghĩ tới mình gửi thư không lâu, y bay trên không trung đuổi tới Dung Thành.

Lúc này Tô Xán lo được lo mất, đôi khi có lúc y hoài nghi chính bản thân, hoài nghi tất cả có phải là giấc mơ quá đẹp hay không.

Mơ càng đẹp, ngã càng đau đớn, Tô Xán đã tự mình vô số lần bị giáo huấn rồi, tất nhiên y không thể húc đầu vào tường mà không biết quay đầu.

Tiêu Vân Vân thở phào:

- Không phải thì tốt, mình thực sự sợ bạn cứ đâm đầu vào ngõ cụt, không phải là mình coi thường bạn đâu. Ôi, mình biết phải nói làm sao đây, bạn không hình dung được Đường Vũ nổi tiếng tới độ nào đâu, bạn ấy thực sự chói mắt. Bạn có thể thử xem, nhưng đừng quá để trong lòng, dù sao hiện giờ quan trọng nhất vẫn là học tập ... Hơn nữa Đường Vũ xuất sắc thì sao chứ, đâu phải cứ người giỏi nhất là tốt nhất, nhìn xung quanh, nói không chừng còn có cô gái khác phù hợp hơn đó.

Tiêu Vân Vân môi hơi cong lên, ngực ưỡn về phía trước, làm Tô Xán ngớ ra, không nhịn được phí cười, nụ cười tươi sáng như ánh mặt trời mùa xuân.

Tô Xán lúc này mới bình phục lại, thì ra cô gái này chỉ nói đùa mà thôi.

Trong lòng Tô Xán vừa vui mừng vừa lo lắng, mừng vì tin tức Đường Vũ ở Nhị Thập Nhất Trung, cụ thể hơn là lớp số 13, chỉ cần mình chạy thẳng lên lầu, là có thể đối diện với cô ấy.

Nhưng gặp nhau rồi thì sao nào? Nhìn nhau im lặng sao? Bức thư Đường Vũ viết tạo thành sầu lo trong lòng Tô Xán.

Nói cho cùng muốn theo đuổi một cô gái như Đường Vũ, muốn khiêm nhường cũng không được, phải lớn tiếng lập uy ở đây.

Nhưng mà lập uy ra sao đây?

Tô Xán gãi đầu, chẳng lẽ đi kiếm vài con mọt sách đánh một trận, làm thế e rằng mình còn chưa gặp được Đường Vũ đã bị đuổi khỏi trường rồi.

Trong thư Đường Vũ nói cô lo lắng mình bị cuộc sống nghiền nát toàn thân thương tích, cô không muốn Tô Xán kiệt sức vì đuổi theo bước chân của mình.

Chỉ là cô không biết rằng, với rất nhiều người, cuộc sống không đơn giản là có nhà, có xe, mà có một Hàn Sơn để mình theo đuổi trèo lên là hạnh phúc lớn lao.

Đường Vũ không viết tên lên bức thư là vì muốn buông tay mình ra, cởi bỏ gông cùm trên người mình, nhưng cô không biết rằng mình sớm bị thời gian nguyền rủa, bọn họ từng bỏ qua tất cả ở một không thời gian khác, nay y đã trở lại, tất cả đều thành có thể.

Đường Vũ mang theo tâm tình sợ hãi cũng bất lực viết thư, nhưng cô ấy không biết, mình sẽ dùng phương thức làm cô ấy không thể tượng tượng, để cô ấy biết sự xuất hiện của mình.

Tô Xán suy tính, chính diện gặp lại Đường Vũ, chỉ có tạo ra xung kích mạnh cho cô ấy, nhưng ấn tượng không hề sâu sắc, muốn cởi bỏ được nút thắt trong lòng Đường Vũ, thì phải dùng một tư thái thật cao, để cô ấy biết rằng, lời hứa trước kia của mình không phải chỉ là một lời nói xuông, mà mình có năng lực biến nó thành có thể.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 9: Tưởng mình là Châu Tinh Trì chắc

Á

p chế kích động muốn chạy đi gặp Đường Vũ, Tô Xán ngồi xuống nhặt một cục đá bên đường, lia xuống mặt ao, cục đá nảy ba cái rồi chìm nghỉm, đàn cá giật mình chỉ tản ra chốc lát, rồi nhanh chóng tụ lại, không sợ con người, đại khái là vì được nuôi lâu rồi.

Lúc này ở đầu khác có một nhóm học sinh vác camera rẽ qua góc, vừa vặn quay cảnh Tô Xán xem đá nảy "tõm tõm" xuống hồ.

- Này bạn, sao bạn lại tùy tiện ném đá xuống ao nước như thế, cho dù không ném trúng cá thì cũng không phải là hành vi văn minh đâu.

Lên tiếng là một cô gái toàn thân đồ trắng, ngũ quan tinh tế xinh đẹp, mái tóc đen vắt qua một bên vai, đôi mắt nghiêm nghị, phối hợp với cách thuyết giáo kiểu Đường Tăng, đảm bảo vô khối nam sinh tự ti cúi đầu.

Bên cạnh cô gái là nam sinh đeo kính, nhíu mày tỏ ra không hài lòng, chỉ nam sinh vác máy camera nói:

- Hiện giờ cả trường đang dựng văn minh trường học, cậu có muốn làm điển hình xấu không?

Là hội trưởng hội học sinh trong trường, Cao Chiêm Tùng là danh nhân, được nhận đủ các loại phần thưởng. Các loại danh nhân từ Nhị Thập Thất Trung mà ra như tỉnh trưởng, viện trưởng, nhà kinh tế học, nhà giáo dục học đều từng là cán bộ hội học sinh, hội trưởng hội học sinh là một loại khẳng định và quyền uy. Nhị Thập Nhất Trung không kém gì một trường đại học

cỡ nhỏ, có đầy đủ các loại câu lạc bộ, Cao Chiêm Tùng quản lý mấy nhóm, CLB và các công tác tương ứng, tất nhiên rất có uy tín.

Chuyện học sinh ném đá xuống ao như Tô Xán không phải là chưa có ai làm, nhưng chỉ cần không phải là ném rác xuống ao, hoặc là cố tình quấy nhiễu đàn cá thì không thành vấn đề. Chỉ không may Tô Xán gặp phải những người không nên gặp mà thôi.

Cô gái phóng viên nhìn thấy Tiêu Vân Vân bên cạnh Tô Xán liền gật đầu. Tiêu Vân Vân vội đi tới nói:

- Tôn Mạn, hôm nay tới phiên các bạn trực nhật à? Cậu ấy chỉ lỡ tay thôi, đừng để ý.

Gần đây toàn trường đang triển khai nếp sinh hoạt văn minh trong trường, ĐTH trường thường xuất hiện các nơi, đưa ra ánh sáng các hành vi thiếu văn minh như ném rác bừa bãi, phá hoại cây cối v..v..v..

Tôn Mạn "ừ" một tiếng, vẫn mang vẻ mặt trách móc Tô Xán, cô là phóng viên của ĐTH trường, dung mạo thanh thoát đẹp đẽ, còn là người dẫn chương trình, xuất hiện nhiều, tiếp xúc nhiều với học sinh nên biết Tiêu Vân Vân, song không thân thiết, ở trong trường Tôn Mạn cực kỳ có tiếng tăm, thậm chí còn được lên trang bìa tạp chí học sinh.

Tiêu Vân Vân ra mặt nói đỡ cho Tô Xán, xem ra quan hệ hai người khá ám muội, Tôn Mạn không làm quá, lườm Tô Xán một cái, định tiếp tục đi kiểm tra thì thấy Tô Xán vươn tay tới cành ngân hạnh thấp, bẻ rắc một cái.

Mọi người mắt tròn mắt dẹt, Cao Chiêm Tùng nghiêm giọng quát:

- Này bạn kia, làm cái gì thế, vừa mới bảo bạn đừng ném đá, bạn lại đi bẻ cành, có biết đây là hành vi phá hoại môi trường chung không?

Tô Xán ngắt cái lá ném xuống nước:

- À, ngại quá.

Lại tiếp tục ngắt lá ném.

Cao Chiêm Tùng trố mắt ra luôn, chỉ nam sinh cầm camera:

- Mau, quay lại đi, loại thái độ tồi tệ này, nhất định phải quay lại làm điển hình, phê bình khắp toàn trường.

Tiêu Vân Vân cuống lên, không hiểu sao Tô Xán lại cố ý gây chuyện, vừa giữ y lại vừa nói:

- Tuyệt đối không có lần sau, bạn ấy là học sinh vừa chuyển trường, không biết cây cối trong trường không được bẻ bừa, Tô Xán, đừng phá nữa.

Tô Mạn hơi khó xử, Tiêu Vân Vân đã khẩn cầu như thế, cô không tiện nghiêm mặt lại, sau này rất có thể sẽ cùng làm ở CLB truyền hình.

- Học sinh chuyển trường thì sao?

Cao Chiêm Tùng không bỏ qua, đó là chức trách của hội học sinh:

- Bạn và Đường Vũ cũng là học sinh chuyển trường, song có ai quá đáng như cậu ta không, quan trọng là thái độ của cậu ta không có vẻ gì là muốn sửa sai cả.

Tô Xán thấy trêu chọc đám học sinh CLB truyền hình này thế là đủ, ngồi xuống, thò tay vào ao nước lạnh.

Lần này không ai nhịn được nữa, Tôn Mạn chỉ vào tấm biển cắm bên ao:

- Tiêu Vân Vân, cậu bạn này xem ra cố tình khiêu khích chế độ toàn trường. Cậu không nhìn thấy à " cấm chỉ ném rác, thức ăn xuống ao. Cấm chỉ giặt,

rửa dưới mọi hình thức", rửa tay cũng thế! Này, hành vi của cậu nhất định phải cho đăng lên toàn trường.

Tiêu Vân Vân chỉ biết dậm chân, Tô Xán bị làm sao, thế này không giống tính cậu ấy.

Nhưng còn chưa hết, Tô Xán không rửa tay mà là vươn hai tay ra bắt lấy một con cá, vì cá trong ao không sợ người, cho nên y thuận lợi bắt được một con cá, con cá quẫy mình, nước bắn lên khuôn mặt tái đi của Tôn Mạn và Cao Chiêm Tùng.

Mất một giây mới kịp phản ứng, Tôn Mạn mặt đanh lại, cầm micro nói vào ống kính camera:

- Thưa các bạn, mọi người đã nhìn thấy rồi, trường học tốn lượng lớn tiền của tạo ra hoàn cảnh mỹ hảo cho chúng ta, thường ngày chúng ta chung sức bảo vệ đàn cá này, song bị bạn học này bắt lên chơi đùa, đây là hành vi ác liệt nhất trong tuần qua, càng khó chấp nhận hơn cả chuyện ăn uống xong vứt vỏ thức ăn bừa bãi. Chúng tôi sẽ phỏng vấn xem rốt cuộc cậu ta nghĩ gì mà có hành vi này.

Tiếp đó ống kính zoom gần Tô Xán.

Tô Xán quơ quơ con cá trong tay, chẳng trốn camera mà còn tự nhiên nói:

- Con cá chép này béo tròn béo trục, bị nuôi tới mức không còn chút nhanh nhẹn nào nữa, loại cá này chỉ biết dùng vẻ bề ngoài đẹp đẽ lấy lòng người khác, để được chăm sóc cho ăn, không có cả năng lực tự kiếm lấy thức ăn, hay né tránh nguy hiểm, một khi rời khỏi môi trường an nhàn này, dễ dàng chết trong sóng gió! Phải chăng mô hình giáo dục trong nước cũng giống như con cá chép hoa này, chỉ chú trọng giáo dục ứng thí bề ngoài, lấy điểm thi đẹp đẽ đại biểu tất cả, chứ không chú trọng phát triển nhân tài, phát huy đặc điểm mỗi học sinh.

Chuyển biến quá mức bất ngờ, học sinh cá biệt bị bắt làm điển hình hành vi xấu lại lên tiếng chỉ trích lại, làm cả đám chỉ biết đưa mặt nhìn nhau.

Tô Xán ném con cá "bõm" xuống nước, vẩy tay nói:

- Trường chúng ta bỏ rất nhiều tiền của ra kiến thiết hoàn cảnh trường học, chuyện này tốt thôi, có điều tôi hi vọng giáo viên trừ suy nghĩ tới nhân tố hoàn cảnh, cũng nên nghĩ nhiều hơn tới văn hóa hàm súc của trường học, kiết thiết văn hóa trường học theo hướng xâu xa, tương lai thành điển hình giáo dục trong ngoài nước, không nên lãng phí tài nguyên vào những thứ đẹp đẽ mà không có ích lợi gì này.

- Cậu!

Tôn Mạn vốn cho rằng cái tên nhìn có vẻ lười nhác này đối diện với ống kính sẽ tịt ngòi luôn, giống như rất nhiều lần cô đi phỏng vấn, cô thích chĩa ống kính làm đám nam sinh cao lớn phải đỏ mặt lúng túng, ai ngờ hôm nay gặp cái tên càng nói càng hăng, khiến mình không nói được gì:

- Cậu, cậu tưởng mình là Châu Tinh Trì chắc!

Cao Chiêm Tùng thấy Tôn Mạn bị Tô Xán làm trở tay không kịp thành ra thất thố thì ra hiệu ngừng quay, hết sức vui mừng đưa tay ra:

- Xin chào, tôi là Cao Chiêm Tùng, hội trưởng hội học sinh.

Hắn thường xuyên tổ chức các hoạt động, đối diện với vô số chuyện bất ngờ, kể cả lời chất vấn chỉ trích, không như người khác, hắn bình tĩnh nghe hết những lời diễn giảng của Tô Xán, biết luận điệu này gây nên làn sóng lớn.

Tin tức chú trọng độ tập trung dư luận, có thể tạo ra làn sóng dư luận là tin tức đó thành công, mỗi ngày hắn đi bắt điển hình vi phạm đã ngán tận cổ rồi, đột nhiên xuất hiện một học sinh thẳng thắn chỉ tích đàn cá chép hoa mà

trường học hao phí mấy chục vạn mua về, chuyện này gián tiếp thể hiện không khí cởi mở của trường học, cho thấy học sinh Nhị Thập Thất Trung khác với những nơi khác.

Nhị Thập Thất Trung không thiếu đám quái đản, ví như bôi vẽ lên tường trường, trước khi thi vẫn chơi Final Fantasy kết quả điểm cao ngất, lập ban nhạc rock ăn mặc không khác gì người điên, hay viết bài văn tuyệt đối bị liệt vào phản nghịch.

Giống thế hiện có học sinh tư tưởng sắc bén, dám công kích chính sách của trường, loại nhân tài này chỉ Nhị Thập Thất Trung mới có, chỉ Nhị Thập Thất Trung mới tiếp nhận.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 10: Cám ơn

Không hổ danh hội trưởng hội học sinh", Tô Xán phải đánh giá lại Cao Chiêm Tùng, mặc dù mặt hơi non, song năng lực phản ứng, cách ứng xử đều rất nhạy bén, có thể thấy Nhị Thập Thất Trung đúng là ngọa hổ tàng long.

Liền đưa tay ra, bắt tay hắn:

- Tô Xán, học sinh mới, sau này xin được chỉ giáo nhiều hơn.

Quả nhiên hành vi lúc nãy chỉ để gây chú ý, rất thông minh, không phải hạng ỷ tài ngông cuồng, xem ra sắp tới có nhiều trò vui rồi. Cao Chiêm Tùng nhiệt tình nói:

- Không dám chỉ bảo, không mấy người dám nói ra những người như cậu đâu, tôi rất ủng hộ câu. Thực ra tôi ngứa mắt với đàn cá này lâu rồi, nếu không phải vướng thân phận hội trưởng hội học sinh, có khi tôi đã nướng sạch bọn chúng, giáo dục trường học phải cải cách, cậu nói đúng tâm khảm tôi rồi. Mới chuyển tới có quen không, nếu sau này có gì khó khăn, cứ tìm tôi.

Mặc dù Tô Xán chỉ trích chế độ giáo dục của trường, song vừa rồi y nói tới ", tương lai thành điển hình giáo dục trong ngoài nước", trở thành tiên phong văn hóa giáo dục là thứ cao tầng lãnh đạo trong trường muốn thấy, cho nên Cao Chiêm Tùng dám đảm bảo phát tin này ra không lo Tô Xán chịu ảnh hưởng xấu gì, giáo viên Nhị Thập Thất Trung tố chất giáo dục cao, không vì vài câu "thuốc đắng dã tật" của học sinh mà trù úm vùi dập, có thể thoải mái đưa tin để tạo ra chủ đề bàn tán.

Hôm nay CLB truyền hình đào được kho báu rồi, lần này không có ai chỉ trích bọn họ toàn đưa "tin tức rác rưởi" nữa.

Thấy Cao Chiêm Tùng vì những lời nói Tô Xán mà thay đổi hẳn thái độ, lại còn thân thiết với y, trong lòng Tôn Mạn khỏi nói uất nghẹn thế nào, hừ lạnh một cái xoay người đi, trong lòng chửi rủa Tô Xán khắp lượt, rõ ràng là loại học sinh cá biệt phá hoại môi trường, chẳng lẽ vì vài câu nói mà thay đổi bản chất sự việc à?

Lúc tan học tâm tình Tô Xán cực tốt, lúc này y đã biết tầng của mình có lớp số 1 đến 7, còn lớp 8 tới 14 của Đường Vũ ở góc tây nam, hai khu nhà đối diện nau. Căn bản không có chuyện tình cờ gặp được Đường Vũ ở hành lang, trừ khi Đường Vũ chạy sang khu phòng học bọn họ.

Nếu như định cho cô ấy một sự bất ngờ, vậy thì mình phải kiên nhẫn chịu đựng cô đơn, lặng lẽ chờ lúc cô ấy phát hiện ra kỳ tích xuất hiện. Thế nên khi tan học Tô Xán còn cố ý về muộn ba mươi phút để tránh tình cờ gặp phải Đường Vũ. Ngồi dựa vào hành lang nhìn sân trường ngày một vắng vẻ, nhớ tới ở Hạ Hải, luôn có một cô gái chờ đợi mình, bây giờ bóng dáng quen thuộc đó không còn thấy nữa.

Biết Đường Vũ ở cùng nơi với mình, nghe truyền kỳ về cô trong trường, cô gái chói mắt từng có lời hứa quá khứ cùng mình, gần ngay trong gang tấc, lại trở nên không chân thực.

Đây là nơi cô ấy đi qua trong vô số lần tan trường, từ khi rời Nhất Trung, cũng là nơi mình đi qua hôm nay.

Thời không thường là thứ phiến diện như vậy đấy, có lẽ chúng ta từng tiếc nuối vì bỏ lỡ người nay xa cách chân trời, thực tế lại rất có khả năng ở cách nhà mình một con đường, chẳng qua mọi người vì quán tính sinh hoạt một rẽ trái, một rẽ phải, vì thế tiếp tục bỏ lỡ như trước. Cho tới tận một ngày cùng vợ con bắt gặp người xưa ở cái ngã rẽ ..

Nghe có vẻ giống tên biên tập máu chó trong phim drama Hàn Quốc đúng không? Nhưng thực ra chuyện này xảy ra hàng ngày, cuộc sống đôi khi còn YY hơn cả tiểu thuyết.

Trở về nhà, cha mẹ đã làm xong cơm nước nóng hôi hổi, ánh mặt trời cuối cùng trong ngày chiếu vào để lại dấu tích mờ nhạt trong nhà, không biết nhà Đường Vũ ở đâu? Nhà của Đường Vũ là nơi thần bí dụ hoặc cực lớn với Tô Xán thôi thúc y lên đường thăm dò, thực ra như hôm nay chỉ cần đợi Đường Vũ đi về rồi bám theo là biết.

Nhưng Tô Xán không làm thế, không cần phải quá vội vàng.

Tằng Kha vừa xếp thức ăn ra bàn vừa hứng khởi kể chuyện mở cửa hiệu, bà nhìn trúng cửa hiệu lớn, hỏi thăm thì khả năng tốn chừng 20.000, không ngờ cửa hiệu ở vị trí không tệ mà lại còn rẻ hơn ở Hạ Hải, đang thảo luận việc lập hợp đồng.

Thực ra ở thời đại cơ hội rộng mở này, chỉ cần dám nghĩ là có thể kiếm tiền, người nắm khoản tiền lớn trong tay như Tằng Kha, tìm đúng hạng mục, không mắc sai lầm là tiền vào như nước chỉ là sớm muộn.

Tô Lý Thành thì nhắc tới chuyện Từ lão thái gia:

- Phải rồi Tô Xán, vì sao con lại quen ông Từ, hôm nay thư ký Kim nói chuyện cha mới biết. Còn nói khi nào còn đi gặp ông Từ, gần đây tâm tình không tốt, nói lần trước trò chuyện với con xong thì khoan khoái hơn nhiều.

- Con còn chẳng biết đây này.

Tô Xán kể chuyện hôm đó đi lạc vào hậu viện tổng công ty, cũng nhắc tới chuyện Từ Trưng nhận ra mình, làm cha mẹ y nghĩ mãi không ra.

Có thể cùng Từ Trưng quan hệ tiến thêm một bước là chuyện Tô Xán cầu mà chẳng được, chẳng phải hi vọng mấy câu nói của mình có thể giúp cha

thăng tiến gì, Từ Trưng là huyền thoại sống, nói chuyện với ông, hấp thu được kinh nghiệm ông đúc kết cả đời sẽ có ích không nhỏ, cũng giống như Tô Xán được đám kỹ sư già Triệu Ngạn chỉ bảo cho rất nhiều.

Nhưng cũng không phải hoàn toàn không có ích gì cho cha, ít nhất giúp cha thay đổi trạng thái bị bài xích này.

Tình người nóng lạnh trong tổng công ty còn quá hơn cả hệ thống công vụ viên, thế nên khi trước Đông Kiến Quân thất thế bị điều xuống Hạ Hải gặp được Tô Lý Thành cùng chung hoạn nạn mới trân trọng như thế.

Còn một chuyện nữa, nghe nói cậu cả Tằng Toàn Minh đã được tỉnh cử người xuống khảo sát, rất có khả năng sẽ điều lên tỉnh, hệ cha y ở tổng công ty sẽ có tiếng nói hơn nhiều.

Thực ra Tô Xán cơ bản cũng đoán ra rồi, nhưng y không muốn nói cho cha mẹ biết.

Ăn cơm tối xong Tô Xán gọi điện thẳng tới biệt thự Vương Bạc.

Nhận điện thoại là một giọng nữ nhu hòa, nghe thấy Tô Xán "a lô" một cái, đột nhiên trầm mặc.

Tô Xán nghi hoặc:

- Có phải Lạc Nhiên không?

- Xin hỏi vị nào thế?

Đúng là giọng Lâm Lạc Nhiên, Tô Xán trêu:

- Đại ca đây.

- Tô Xán!

Giọng nói bên kia điện thoại rõ ràng chuyển sang êm ái, chớp mắt cái đã biến đổi, rít lên:

- Cậu có biết tôi nhớ cậu thế nào không, nhớ tới muốn bóp chết luôn đấy.

- Tôi quen biết không ít người ở Nhị Thập Nhất Trung, trước khi tới Hạ Hải, Tôi cũng học ở đó. Có biết đám Trương Hiền, Trang Chí Vũ, Trương Phi Phi không, cho mà biết Phi Phi là mỹ nữ đấy, cậu chắc nghe tới họ rồi, cho họ biết cậu là bạn tôi, nhất định cậu sẽ nổi tiếng.

Đúng là phong cách Lâm Lạc Nhiên, nếu bỏ đi cách thức cô gái này nói chuyện, chỉ nghe giọng nói hoặc nhìn tướng mạo thì rất có vị nữ nhân.

Bạn bè của Lâm Lạc Nhiên hẳn cũng cùng vòng tròn bọn họ, gia cảnh không kém, có tài nguyên nhân mạch lớn, sẽ có cơ hội lớn, song Tô Xán không hứng thú làm bạn với đám hoàn khố, nói lảng đi:

- Tiểu thư ơi, mình mới tới trường có một ngày thôi, không biết mấy người đó, có thời gian tới Dung Thành chơi thì giới thiệu cho mình.

- Tính sau, nói không chừng ngày nào bọn mình chán Hạ Hải rồi cũng chuyển tới đó không biết chừng, tới lúc đó cậu là chủ nhà phải đãi khách đấy. Ê, muốn gặp chú Vương à, gọi một tiếng mỹ nữ đi, mình chuyển ống nghe cho.

Vương Bạc nhận lấy điện thoại:

- Tô Xán, tới Dung Thành đã quen chưa, cháu không biết Lạc Nhiên ngày nào cũng nhắc tới cháu.

Tiếp đó có giọng điêu ngoa của Lâm Lạc Nhiên:

- Cháu nhắc bao giờ?

Ai ngờ một bí thư thành ủy cũng trêu đùa như vậy, Tô Xán không dám tiếp lời, câu đầu tiên nói là:

- Cháu cám ơn chú.

Thân là người đứng đầu tập đoàn kiến trúc hàng đầu tỉnh lại biết nhà họ chuyển đến, ắt có người thân phận lớn đánh tiếng, người này là ai, khỏi đoán cũng biết.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 11: Cuộc sống bình lặng

Tắt đèn nằm trên giường, nhìn qua cửa sổ ngắm bầu trời đêm bên ngoài, trước mắt bị khu nhà cao tầng chắn tầm nhìn, bầu trời thu nhỏ rất nhiều, bầu trời cũng không được trong như ở Hạ Hải. Tô Xán thích nằm trong bóng tối suy nghĩ, mẹ mở cửa hiệu ở Dung Thành rồi, mình cũng nên làm gì đó, hiện nghiệp bán lẻ văn phòng phẩm đang ở giai đoạn phồn vinh, song đằng sau phồn vinh luôn là chướng ngại.

Sau khi cánh cửa thị trường mở ra, phương thức kinh doanh truyền thống sẽ khó thích ứng được với thị trường năng động, chướng ngại lúc đó sẽ tới, giống như câu nói, hôm nay tàn khốc, ngày mai còn tàn khốc hơn, ngày kia càng tàn khốc hơn nữa, còn ngày kìa sẽ mỹ hảo, có điều đại bộ phận đều chết trước khi ánh bình minh tới.

Còn mình liệu có ngã xuống trong bóng tối trước bình minh không?

Mơ mơ màng màng thiếp đi, Tô Xán nằm mơ thấy một bình nguyên rộng bao la, trên bình nguyên cờ rợp trời, trăm vạn hùng binh xếp hàng, còn y là thống soái thiên binh vạn mã, cuối bình nguyên là rặng núi cao, mặt trời từ đỉnh núi chiếu ra, khung cảnh như thần thoại Hi Lạp.

Tỉnh lại, ánh sáng trong mơ thành ánh sáng thật chiếu vào mắt, Tô Xán vẫn nhớ cảnh trong mơ, tối qua chỉ xem bộ phim lịch sử lại có giấc mơ trẻ con này, có phải mình càng ngày càng trẻ ra không?

Tô Lý Thành ở hội nghị nghiên cứu chiến lược công ty có chuyện không vui, công ty phân công ông tiếp nhận một nhà máy lễ phẩm ở ngoại thành mà tổng công ty khống chế cổ phần, nhà máy này đã thua lỗ gần hai năm, trước khi cải cách thuộc quốc xĩ, cải cách xong tuy có vốn đầu từ ngoài bỏ

vào, song đại bộ phận cổ phần vẫn do chính phủ ủy thác Đại Dung nắm giữ, coi như nửa quốc xĩ.

Nhà máy không còn thích ứng với thay đổi của thị trường kinh tế, thứ sản xuất ra không bán được, tạo thành thất thoát tài sản quốc gia, thành phố định đóng cửa nhà máy, hoặc cho xí nghiệp khác bao thầu.

Chuyện này được đặt lên đầu công ty Đại Dung, trên hội nghị công ty, phó tổng giám đốc Mộc Khai tiến cử Tô Lý Thành giải quyết chuyện nhà máy lễ phẩm Long Thịnh.

Mộc Khai là em họ của Từ Trưng, thạc sĩ công trình đại học Hoa Nam, là thế lực đối lập với Từ Kiến Xuyên, Đông Kiến Quân. Chia rẽ lớn nhất của Mộc Khai và Từ Kiến Xuyên ở vấn đề nhân sự.

Sau khi Từ Trưng không quản lý chính sự cụ thể nữa, đại bộ phận quyết sách của công ty giao cho con trai Từ Kiến Xuyên và Mộc Khai, hai bên bằng mặt không bằng lòng từ lâu. Mộc Khai được sự ủng hộ của quá nửa nguyên lão trong công ty, là thế lực bảo thủ, rất bất mãn chuyện Từ Kiến Xuyên sử dụng lượng lớn người ngoài, ai bên tranh đấu gay gắt, lần trước Đông Kiến Quân bị đẩy tới Hạ Hải là vì Mộc Khai.

Ai ngờ trời đất run rủi thế nào mà lập công lớn ở Quảng trường Tinh Hải, còn kéo về một Tô Lý Thành.

Đông Kiến Quân không đồng ý, muốn Tô Lý Thành tham dự hạng mục "chung cư Vienna" ở vành đai hai, đây là công việc béo bở, thuộc khu sinh hoạt nhân văn tiêu biểu mà tổng công ty bỏ vốn lớn đầu tư, rất nhiều đôi mắt trong thành phố nhìn vào, nếu gài Tô Lý Thành vào đây, thu hoạch không nhỏ.

Nhóm người Mộc Khai lại đề xuất Tô Lý Thành có kinh nghiệm vực dậy Cty Công trình số 4 ở tình trạng rệu rã, vậy điều đi giải quyết vấn đề nhà

máy Long Thịnh càng thích hợp hơn, đây là vấn đề được lãnh đạo thành phố chỉ thị, giao cho Tô Lý Thành thể hiện sự trọng dụng cán bộ.

Hội nghị kết thúc Tô Lý Thành càm tư liệu nhà máy rầu rĩ rời hội trường.

Ai cũng hiểu ván đề nhà máy Long Thịnh là ở cơ cấu sơ cứng quá mức, cục thương nghiệp cùng từng bày mưu tình kế cho nhà máy Long Thịnh, kế hoạch đâu ra đó, tài chính đầy đủ, thế nhưng chẳng thể xoay chuyển được tình hình kinh doanh lỗ vốn, thử vài hạng mục, đầu tư càng nhiều tiền đồ càng hắc ám.

Một cái nhà máy tồn tại đủ mọi tệ nạn của hệ thống kinh tế kế hoạch ấy, chẳng ai muốn gánh lấy, chuyện này giao cho Tô Lý Thành làm khỏi nghĩ cũng biết áp lực.

Tan họp, Lý Ngọc Hà đi bên Mộc Khai nịnh bợ:

- Giám đốc Mộc, chiêu này thật là cao.

Lý Ngọc Hà có va chạm với Đông Kiến Quân, Tô Lý Thành ở Hạ Hải, sự kiện Cty công trình số 4 bãi công còn là hắn xúi bẩy đằng sau, giờ thấy Tô Lý Thành ôm bom, tất nhiên vui vẻ.

Buổi chiều Tô Xán đi học về thấy Tô Lý Thành đã về nhà xem tư liệu, chuyện này không giống tác phong của ông, dò hỏi đủ kiểu mới biết được đại khái vấn đề.

Nhà máy Long Thịnh tiếp tục thế này sớm muộn cũng sẽ sập, công ăn việc làm cho hơn trăm công chức sẽ thành vấn đề nan giải, vấn đề thực sự là ở đó, không mấy ai tin tưởng vực dậy được cái nhà máy này nữa rồi. Trước kia nó từng khá có thực lực, bao hết việc sản xuất đồ kỷ niệm du lịch của Dung Thành, song vì phương thức tiêu thụ đơn nhất, thiết kế sản phẩm cũ kỹ, không có sức cạnh tranh, khó cứu sống nổi. Mà hơn trăm công chức kia

thì trình độ văn hóa thấp, cả đời sống dựa vào nhà máy, không biết làm việc khác, ai dám tiếp nhận cục nợ này?

Tằng Kha lo lắng nói:

- Nếu quá hạn không giải quyết được vấn đề thì ngừng sản xuất đóng cửa, chưa nói thành đống hỗn loạn, mà anh vốn không liên quan cũng lún vào, nói không chừng gánh lấy trách nhiệm giải quyết công ăn việc làm cho công chức mất việc, giải quyết cả đời chả hết.

Tô Lý Thành ăn cơm xong tiếp tục xem tài liệu, thi thoảng cầm ấm trà lên uống, trà nguội lạnh rồi cũng chẳng biết, day trán trả lời:

- Để mai xuống nhà máy xem tình hình ra sao mới nói được.

Nhìn thấy con trai không học bài mà ngồi bên xem tài liệu, Tô Lý Thành không nói gì, từ lúc lên cao trung đến giờ, vợ chồng ông không cần lo tới thành tích học tập của Tô Xán nữa, làm ông nghĩ tới có chút an ủi.

Ở trường học Tô Xán biểu hiện rất quy củ, đến mức trong lớp gần như quên mất có một học sinh chuyển học như y rồi.

Chỉ có mỗi Tiêu Vân Vân vui vẻ nhất, ngày ngày có thêm niềm vui tới trường. Tô Xán cũng dần cảm thụ được sự nổi tiếng của Đường Vũ rồi, ví như có người thấy Đường Vũ xuất hiện ở khán đài xem thi đấu bóng rổ chẳng hạn, chỉ có thế cũng thành tin tức khiến người ta bàn tán.

Tiêu Vân Vân cũng miêu tả Đường Vũ xa cách thế nào, biến tướng nhắc Tô Xán rằng quan hệ của y với Đường Vũ ở Hạ Hải kết thúc được rồi, cùng lắm coi đó như một hồi ức đẹp, hiện giờ Đường Vũ cực kỳ được săn đón, nếu cứ thế đi gặp mặt, người ta chưa chắc đã muốn nhớ lại chuyện cũ, chẳng phải tự làm bản thân đau khổ, còn khiến xung quanh nghị luận, phải biết rằng học sinh nơi này độc mồm còn hơn ở Nhất Trung.

Biết Tiêu Vân Vân hoàn toàn có ý tốt, Tô Xán không bình luận gì, đồng thời không hỏi tới chuyện Đường Vũ nữa. Thi thoảng tan tiết học cũng kéo Tô Xán đi giới thiệu cho bạn bè của mình " đây là Tô Xán, bạn học trường cũ của mình".

Một ít nữ sinh vì thế dùng ánh mắt ranh mãnh nhìn hai người, nói vài câu trêu ghẹo.

Ở tiết thể dục, Tiêu Vân Vân thường chạy tới ngồi cùng Tô Xán gần như không tham hoạt động gì, nhìn mặt trời lặn dần, ở đây bọn họ đều là vô danh tiểu tốt, không bị chú ý như ở Hạ Hải, nếu ở Nhất Trung, Tiêu Vân Vân và Tô Xán ngồi riêng với nhau như vậy, đảm bảo hôm sau tin bay đầy trời.

Hiện giờ bọn họ có thể thoải mái nói chuyện trên trời dưới đất, chỉ có số ít nữ sinh thân thiết với Tiêu Vân Vân thi thoảng tới trêu chọc gán ghép họ với nhau, làm Tiêu Vân Vân đỏ mặt đứng dậy đuổi đánh.

Trước thứ hai tuần sau, trước khi tiết mục của CLB truyền hình phát ra, thời gian cứ thế bình tĩnh trôi đi, không có chút gợn sóng nào.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 12: Gặp mặt (1)

Tiêu Vân Vân phát hiện mình thích nụ cười của Tô Xán, thích nhìn ánh mắt của Tô Xán dưới ánh chiều tà, trong đó như ẩn chứa bí mật không ai biết.

Không phải ai cũng thích được người khác chú ý, Tiêu Vân Vân nghĩ, nếu có thể cùng Tô Xán cứ vậy ngày ngày bình thường đi học, bình thường tốt nghiệp, sẽ là quãng đời cao trung đẹp nhất rồi.

Nhưng một người trúng lời nguyền thời gian như Tô Xán, chẳng thể có cuộc sống bình thường.

Tới tiết ba biết giáo viên chưa biết có học sinh mới chuyển trường, Tô Xán liền trốn tiết, mục tiêu được Tô Xán xác định trước rồi là phòng tranh khu nghệ thuật ở gần cổng trường.

Khu nghệ thuật được anh đào đang vào mùa nở rộ che kín xung quanh, khung cảnh yên tĩnh, quan trọng là nơi này có thể quan sát được cổng trường, Tô Xán muốn nhìn thấy Đường Vũ, không cần gặp nhau, chỉ cần thấy mặt cô là đủ rồi.

Biện pháp hữu hiệu nhất tất nhiên là đứng ở cửa lớp của Đường Vũ, nhưng nhớ tới lá thư của Đường Vũ, Tô Xán từ bỏ ý nghĩ này.

Cách thứ hai là đợi ở con đường mà chắc chắn học sinh nào tan học cũng đi qua, chỉ nghĩ tới nhìn thấy Đường Vũ tới, hoặc bóng lưng cô rời khỏi con đường này, Tô Xán thấy lòng cồn cào nhung nhớ.

Thôi thúc mãnh liệt đó khiến y lập tức tiến hành, tới tiết cuối cùng liền khoác cặp rời lớp luôn, làm học sinh trong lớp kinh ngạc há hốc mồm, mới

chuyển trường được hai ngày đã trốn học, học sinh mới này cũng ngầu quá đi.

Ngô Thi Nhuế lắc đầu, ấn tượng ban đầu về gia đình Tô Xán đã không tốt, hiện càng thêm coi thường Tô Xán.

Có một số ít hâm mộ, song đa phần là không tán đồng, thấy Tô Xán lấy tiền đồ của mình ra làm trò đùa, qua mắt được giáo viên để trốn học, nhưng lừa được thành tích không, đến kỳ thi còn trốn được không?

Có điều đến khi giáo viên vào lớp là chẳng còn ai nhớ tới Tô Xán nữa, mọi người tập trung vào bài giảng, hết sức chăm chú, không khí thi đua học tập ở Nhị Thập Thất Trung rất cao, chẳng ai rảnh rang đi chú ý tới người khác.

Bọn họ không biết rằng thực ra Tô Xán học hết rồi, qua hơn một năm rèn luyện, Tô Xán có năng lực hấp thu siêu cường, không chỉ thế y không thích cách học gượng ép, lúc nào cũng cắm đầu học, kể cả cơ thể bài xích cũng cố gắng học, kết quả tốn công hiệu quả không cao, lại khiến tinh thần lúc nào cũng ở trạng thái mệt mỏi.

Lúc này Tô Xán hiển nhiên không có tâm trạng học tập.

Bên cạnh phòng tranh có giáo viên đang giảng giải vẽ phác họa, Tô Xán vừa tới đó ngồi, liền có người cạnh cửa sổ nhìn thấy y, song chỉ nhìn thoáng cái rồi quay đầu đi, tiếp tục chăm chú nghe giảng.

Chẳng mấy chốc Tô Xán phát hiện mình không chiến đấu một mình, có hai nam sinh đi tới, ăn mặc đều không tệ, Nhị Thập Thất Trung đại khái là số ít trường không yêu cầu học sinh mặc đồng phục, có nghĩa là không yêu cầu tư tưởng đại thống nhất, điều này hợp khẩu vị của Tô Xán, trường học có thể bao dung nhiều tư tưởng, quan niệm cùng tồn tại chính là ưu điểm chung của các trường học danh tiếng trên thế giới.

Hai nam sinh cao gầy này có sự lão thành không giống học sinh bình thường, tựa hồ đợi gì đó ngoài phòng, thấy Tô Xán nhìn mình thì một tên trợn mắt:

- Mày nhìn cái b.. à?

Tô Xán chẳng ngán, cười đáp:

- Đúng, tao nhìn cái b ... đấy.

Hai tên này da ngăm đen, nhìn là biết thuộc loại hình khá ưa vận động, tên lên tiếng nghe Tô Xán đốp lại mình thì khạc bãi đờm nhổ xuống đất, tên còn lại giữ lấy bạn mình, nói nhỏ:

- Tiền Long, đừng gây chuyện, chuyên tâm chuyện của chúng ta đi.

Sau đó quay sang Tô Xán:

- Mày nhanh mồm đấy, nhưng muốn sống tốt thì nên giữ mồm giữ miệng.

Tô Xán lờ bọn chúng đi, tiếp tục chăm chú nhìn ra ngoài.

Lúc này chuông tan lớp vang lên, hai bên rõ ràng đều không hứng thú với đối phương, nên chẳng có thêm câu nào nữa. Tiếp đó trong phòng tranh có tiếng thu thập đồ đạc, học sinh bắt đầu khoác cặp ra về.

Một nữ sinh ôm tranh vẽ rời phòng học, ăn mặc bình thường thôi, nhưng tướng mạo xinh xắn, tóc mái lưa thưa, má bầu bĩnh, hai mắt tròn rất thuần khiết, nhìn thấy hai nam sinh đợi ở cửa lớp, người rõ ràng hơi rụt lại:

- Các, các anh sao lại ở đây?

Nam sinh tên Tiền Long cười:

- Em không phải nhờ anh nói với cha anh chuyện nhà máy à, chuyện này khó.

Cô gái là con công chức nhà máy, mẹ bị bệnh, cha cô là một bảo vệ lương tháng chỉ ba trăm đồng, nếu nhà máy sập, trong nhà càng khó khăn.

Cô gái rơm rớm nước mắt.

Tô Xán nghe câu chuyện có vẻ bất thường thì hơi xoay người qua.

- Đừng khóc, em yên tâm, cha anh đồng ý rồi, cha anh rất thích hỗ trợ người khó khăn, cho nên sẽ giúp nhà máy cha em.

- Thật sao!?

Cô gái mừng rỡ, nhìn nam sinh trước mắt như nhìn toàn bộ hi vọng.

- Đương nhiên, cha anh nói sẽ chiếu cố đặc biệt tới nhà em! Yên tâm.

Tô Xán lắc đầu, nhìn vẻ mặt của Tiền Long và tên bạn là biết hai tên này quen nói dối, lời loại người này nói mà tin thà tin lợn biết leo cây.

Tiền Long mắt đảo vòng lên người cô gái:

- Anh giúp em giải quyết vấn đề, em báo đáp anh thế nào đây?

Cô gái mặt đỏ rực, cắn chặt môi nói:

- Chủ, chủ nhật này được không?

- À được, khách sạn Cẩm Giang, à không, khách sạn Phúc Lâm đi, 10 giờ sáng nhé.

Lúc này cầu thang khu nghệ thuật ồn ào, một nhóm khá đông đi xuống, trong đó có Tô Mạn, phóng viên xinh đẹp của ĐTH trường, đi cùng toàn là

thành viên CLB truyền hình, bọn họ có chút đặc quyền, có thể không cần lên lớp trong vài trường hợp.

Tôn Mạn thấy cô gái kia khóc, mặt lạnh xuống:

- Họ bắt nạt bạn à?

Cô gái vội vàng lắc đầu:

- Không, không có.

Tiền Long cười chớt nhả:

- Tôi nói này chị hai, làm gì có chuyện tôi bắt nạt con gái, chị thừa biết tôi luôn thương hương tiếc ngọc mà.

Tôn Mạn không ưa gì hắn, nhíu mày:

- Cậu tốt nhất chú ý một chút cho tôi.

Cô gái lau nước mắt, cúi đầu bước đi:

- Mình, mình đi đây.

Tiền Long không quên nói với theo:

- Nhớ nhé, mười giờ chủ nhật đấy.

- Mười giờ chủ nhật cái gì?

Tôn Mạn hỏi:

Tiền Long nhìn vóc dáng yểu điệu của Tôn Mạn, cười hăng hắc:

- Không có gì, mà đảm bảo bà chị không muốn biết đâu.

Không phải chuyện của mình, vả lại Tôn Mạn biết mình chẳng thể quản lắm chuyện như thế, quay đầu đi thì thấy Tô Xán, nhíu mày lại:

- Sao chỗ nào cũng thấy cậu vậy?

Ngữ điệu đầy ghét bỏ.

Tô Xán cũng biết hành vi của mình hôm đó với một số người thực sự không hay ho gì, nhưng y có mục đích, chuyện này chẳng cần giải thích với ai, bị ghét thì bị ghét, y chẳng sợ bị giáo viên chủ nhiệm ghét nữa là.

Lúc này tên đi cùng Tiền Long giật tay bạn, chỉ:

- Ê, Đường Vũ kìa.

Tim Tô Xán như bàn tay vô hình bóp một cái, đầu quay ngoắt sang với tốc độ nhanh nhất, thiếu chút nữa ngoẹo luôn.

Người chưa tới nhưng không khí như có hồng nhạt mang hương thơm thoang thoảng làm bao trái tim thiếu niên xốn xang.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 13: Gặp mặt (2)

Đường Vũ xuất hiện ở cuối đường, quần jean, áo sơ mi, cổ áo buộc nơ nhỏ, hai tay xách chiếc cặp nhỏ màu đen để trước người, cô vẫn thanh lệ như cũ, đôi mắt xa xăm đượm buồn, đơn giản, song mùi vị đó không phải tận mắt nhìn thấy khó miêu tả được rung động trong lòng.

Hai hàng anh đào màu hồng phơn phớt trồng bên đường, hoa đã nở rộ, một màu hồng tươi đẹp bao phủ khắp nơi, đúng lúc trận gió cuốn tới, muôn vàn cánh hoa rơi lả tả như cơn mưa, lác đác hạ xuống khắp người Đường Vũ.

Hoa đẹp, song người còn xinh đẹp hơn.

Chỉ có chút khác biệt, mái tóc trước kia dài quá vai đã cắt đi, mái tóc ngắn gọn gang ôm lấy khuôn mặt xinh đẹp. Cô ấy cắt tóc rồi, Tô Xán biết Đường Vũ rất yêu mái tóc của mình, xem những ảnh của Đường Vũ từ nhỏ tới lớn để trong phòng ngủ của cô, Đường Vũ chưa từng đổi kiểu tóc, vậy mà rời Hạ Hải, cô ấy lại cắt đi mái tóc yêu quý, cô ấy muốn hoàn toàn dứt bỏ chuyện đã qua?

Một khắc trước Tô Xán muốn bất chấp tất cả ôm Đường Vũ vào lòng, nhìn thấy sự thay đổi của Đường Vũ, y chùn chân

Có người gọi tên mình, Đường Vũ quay đầu lại, thấy một nam sinh đang chạy nhanh tới, cao đại khái 1m8, mặc áo sơ mi caro, rất là khỏe khoắn.

Hắn không thuộc loại đẹp trai, tách riêng bất kỳ bộ phận nào trên mặt ra không làm người ta có cảm tình, đôi mắt hẹp dài, cái mũi rộng, hai cánh môi mỏng, thế nhưng kết hợp lại thì rất hài hòa, tạo nên sức hút độc đáo.

Nam sinh đẹp trai có thể nhìn thấy khắp nơi, Tô Xán thấy chính loại hình nhìn không đẹp trai, song cực cool này mới thực sự nổi bật, chính vì thế ngay cả Tô Mạn cũng liếc nhìn thêm vài cái, không ai chú ý Tô Xán vừa mới bước chân ra lại thu về.

Dương Thừa là nhân vật mà nếu xuất hiện trên sân bóng thế nào được đám nữ sinh rít chói tai, ở trong khối cũng rất nổi tiếng, điều đó tạo nên sự tự tin của hắn, song đối diện với Đường Vũ, có cảm giác không dám nhìn thẳng, nhìn thêm ba giây thôi cũng làm tim đập loạn nhịp, thậm chí tự ti.

Muốn bản thân không sợ một thứ, cách tốt nhất là chinh phục nó, chinh phục cô gái này có lẽ là chuyện vĩ đại hơn cả chinh phục kỳ thi cao khảo.

Ở mặt này hắn có ưu thế, cha mẹ hắn và cha mẹ Đường Vũ khá thân thiết, nếu không hắn không có khả năng tiếp cận Đường Vũ như thế này.

- Chuyện gì?

Vẫn là loại ngữ khí lạnh nhạt đó, gần như làm Dương Thừa yêu thích phát cuồng:

- À, cũng không có gì, trong lớp muốn chúng ta chuẩn bị một chút, báo bảng tuần sau do hai chúng ta chuẩn bị, mình muốn thảo luận một chút, chuyện sinh viên Đh Chiết Giang quay về trường cũ, mình định lấy tiêu đề "đào lý xuân phong nhất bôi tửu, giang hồ dạ vũ thập niên đăng", ca ngợi họ làm rạng danh trường ta.

Gió xuân một chén niềm vui đậm

Đèn tối mười năm nỗi nhớ xa

Gửi Hoàng Cơ Phục - Hoàng Đinh Kiên.

- Ừm, hai câu thơ đó rất thích hợp với chủ đề, lấy đó triển khai đi, còn chuyện gì nữa không?

Đường Vũ gật đầu tán đồng.

Xung quanh không ít người nhìn họ, hâm mộ Dương Thừa có thể nói chuyện riêng với Đường Vũ, song Dương Thừa có khổ tự mình biết, cách thức nói chuyện của Đường Vũ, không vận toàn lực ứng phó, vài ba câu là tắc tị không biết nói gì nữa rồi, ngay cả người tự nhận là thân kinh bách chiến như Dương Thừa cũng thế:

- Còn một chuyện nữa, hôm nay trên lớp mình chép bài môn Hóa không đầy đủ, mượn vở bạn được không? Mình sẽ mang tới trả tận nhà luôn.

Đường Vũ đứng lại nhìn Dương Thừa, ánh mắt bỗng nhiên dịu đi rất nhiều làm trái tim Dương Thừa đập dồn dập, vì Đường Vũ chưa bao giờ nhìn ai với ánh mắt này, chẳng lẽ mình vô kế khả thi phải dùng chiêu hạ sách nhất lại trúng rồi?

Tôn Mạn lúc này thấy Tô Xán sững sờ nhìn Đường Vũ, cô thấy đám con trai nhìn Đường Vũ nhiều lắm rồi, nhưng cái kiểu như xung quanh hoàn toàn không còn sự hiện diện ai khác thì chưa thấy bao giờ, ánh mắt y bao hàm tình cảm vô hạn.

Cô không khỏi có chút tức giận, tên này trước mặt mình thì thái độ chẳng làm sao, vậy mà nhìn thấy Đường Vũ lại như thế, không nhịn được nói:

- Học sinh chuyển trường, biết cô ấy là ai không?

Thấy Tô Xán mang vẻ mặt ngơ ngác nhìn mình, Tôn Mạn tiếp tục:

- Không biết là tốt nhất, biết rồi chỉ thất vọng thôi, không tới lượt cậu đâu, mà dù trời cho mỗi người một cơ hội thì cậu cũng phải xếp hàng đợi thêm vài năm nữa đã, đừng mơ mộng.

Cảm thấy đả kích Tô Xán đủ rồi, Tô Mạn mỉm cười rất lịch sự với Tô Xán, nhưng ở thời khắc này tuyệt đối không có ý tốt, tiếp đó đi ra ngoài, chen vào cuộc nói chuyện của Đường Vũ và Dương Thừa, bình thường cô chẳng ưa gì Dương Thừa hết.

Sự xuất hiện của Tô Mạn làm Đường Vũ sực tình từ hồi ức ngọt ngào, thái độ lãnh đạm như cũ:

- Xin lỗi, mình để vở Hóa ở trong lớp rồi, không mang theo.

Tôn Mạn có vẻ khá thân thuộc với Đường Vũ, cuộc trò chuyện của ba người trở nên tự nhiên hơn. Tô Xán tất nhiên không nghe thấy họ nói với nau những gì, nhìn Đường Vũ càng thành thục hơn xưa, càng xinh đẹp hơn, lại nhìn nam tử bên cạnh, liên tưởng tới lá thư Đường Vũ gửi cho mình, mái tóc cắt ngắn của cô, Tô Xán mất hết niềm tin.

- Em chào thầy.

Đằng sau có tiếng chào chỉnh tề, Tô Xán không để ý. Vương Quý Văn gật đầu đáp lại học sinh chào mình, ánh mắt liếc qua Tô Xán chỉ khoảnh khắc, đi tiếp như không hề quen biết, Tô Xán không chào hỏi, ông tất nhiên chẳng để ý tới y.

Tô Xán vẫn tiếp tục nhìn ra cổng cho tới khi không thấy bóng hình Đường Vũ nữa.

Thứ nhìn thấy chưa chắc là chân tướng, Tô Xán an ủi bản thân, chạy nhanh ra khỏi trường theo hướng ngược lại với Đường Vũ.

Nhìn thấy cô nữ sinh đáng yêu lúc nãy, Tô Xán thở phào chạy tới trước mặt:

- Đợi chút.

Mắt cô gái ánh lên vẻ cảnh giác, hơi lùi lại:

- Bạn là ai? Tìm tôi có chuyện gì?

Tô Xán không đáp, mở cặp xé một trang giấy viết địa chỉ vào đó, đưa cho cô gái:

- Nhà tôi mở cửa hiệu bán đồ văn phòng phẩm, đang cần người, nếu trong nhà bạn cần một việc làm có thể tới địa chỉ này. Tôi không biết nhà bạn có chuyện gì, xong đừng tin lời hai tên kia nói, bọn họ nói dối đấy. Thế nhé, tôi còn có chuyện gấp phải đi đây.

Nhét tờ giấy vào tay cô nữ sinh chưa hết sửng sốt vì không hiểu gì cả, Tô Xán chạy ra bến xe bus.

Đường Vũ đi ra ngoài đường, gặp thêm mấy người bạn, thi thoảng cô quay đầu lại nhìn trường học, thậm chí tới chỗ đèn hiệu, cô vẫn quay đầu nhìn cổng trường.

Tôn Mạn cũng quay đầu lại nhìn, thắc mắc:

- Sao vậy Đường Vũ, quên cái gì à?

- Không có gì cả, mình nhìn nhầm thôi.

Đường Vũ lắc đầu, lúc nãy rẽ qua cổng trường, tựa hồ thoáng thấy một bóng người ở khu nhà nghệ thuật, nhưng nơi này người qua người lại nườm nượp, người giống người là bình thường, người đó không có khả năng xuất hiện ở đây.

….

Tô Xán không định làm đấng cứu thế tùy tiện can thiệp vào vận mệnh của người khác, nhưng cũng không lạnh lùng để chuyện tồi tệ xảy ra trước mắt, bắt taxi tới nhà máy Long Thịnh ở gần vành đai số ba, hiện giờ Dung Thành

còn chưa phát triển tới đây, qua vành đai hai là khá hảo lánh rồi, trông như về nông thôn vậy. Nhà máy Long Thịnh nằm bên con đường đầy cỏ dại.

Nhà máy rất lớn, tường gạch đỏ, cổng sắt, từ xa Tô Xán nhìn thấy chiếc Santana màu đỏ của Đông Kiến Quân.

Ở cổng nhà máy không ít người, người tổng công ty tới rất được hoan nghênh, có vẻ họ cho rằng đây là cọng có cứu mạng của mình.

Tô Xán xuống xe, băng qua đường, chen vào trong đám đông, nghe thấy tiếng cha mình:

- Giám đốc Triệu, anh cứ yên tâm, công ty cử tôi xuống đây là để xử lý vấn đề lối thoát tương lai của mọi người, tôi nhất định sẽ nỗ lực, tìm một công ty có tiềm lực giúp nhà máy trở lại vận hành bình thường, giúp anh chị em công nhân có tiền lương ổn định.

Giám đốc nhà máy tên Triệu Minh Nông, lý lịch nhân sinh khá là truyền kỳ, từ một công nhân đốt lò bình thường, làm việc qua nhà máy nông khí, nhà máy làm bút, nhà máy in, từng bước điều tới vị trí giám đốc nhà máy lễ phẩm, đạt được khen ngợi cấp quốc gia, có điều đã là chuyện từ thập niên 80 rồi.

Tô Lý Thành trong lúc hỏi han chuyện công nhân chợt thấy Tô Xán, song ông ta đang có chuyện đau đầu, chẳng rảnh để ý tới y, bảo Tô Xán đừng chạy lung tung, lát nữa về nhà.

Triệu Minh Nông vừa giới thiệu tình hình, vừa dẫn Tô Lý Thành đi thăm nhà xưởng, một số cán bộ nhà máy tới chất vấn trực tiếp đến khi nào tổng công ty mới giải quyết vấn đề bao thầu, đến khi nào mới sản xuất trở lại, hiện nhà máy đã dừng sản xuất ba tháng rồi.

Khi đi qua xưởng số hai, thấy máy móc làm làm bút, Tô Xán chợt hỏi:

- Giám đốc Triệu, hiện giờ đồ văn phòng phẩm đang bán rất tốt, vì sao không chuyên làm cái này?

Vì chính nhà mình cũng bán đồ văn phòng phẩm, Tô Lý Thành biết khá rõ thị trường này, không trách Tô Xán, nhìn sang Triệu Minh Nông đợi trả lời.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 14: Lại mặc áo giáp

Thấy Tô Lý Thành tỏ ra quan tâm, Triệu Minh Nông đáp:

- Vốn trong số đồ lễ phẩm, làm bút bán khá tốt, có điều sau này thứ chúng tôi làm ra không bằng nhà máy chuyên làm bút, không cạnh tranh được ở thị trường Dung Thành, đành phát triển ở nông thông, rồi dần dà nông thôn phát triển lên cũng không thích nhãn hiệu của chúng tôi nữa, nên hàng tồn rất nhiều.

- Để cháu đi xem sao.

Tô Xán chạy tới kho để hàng tồn, nhin bút do nhà máy làm ra, có bút chì, bút nguyên tử, thuộc loại cổ lỗ sĩ không nhớ từ thời nào, còn có cả bút lông làm bằng nhựa, thấy những thứ này Tô Xán vô cùng hoài niệm.

- Giám đốc Triệu, mấy loại bút này đơn giản quả, chỉ có đúng một màu, đó là nguyên nhân khiến học sinh không thích, nếu in thêm một số hình sinh động, sẽ khác ngay.

- Lý luận thì đúng thế, chúng tôi cũng làm rồi, song hiệu quả không là bao.

Tô Xán thầm nghĩ, mấy hình các người in lên có người mua mới là lạ.

Về tới nhà Tô Lý Thành mới phê bình Tô Xán chưa xin phép đã làm bừa, Tô Xán miệng vâng dạ, song lại đâu hoàn đấy hỏi chuyện nhà máy, biết con mình ương bướng, Tô Lý Thành nói:

- Cha thấy máy móc trong nhà máy cũ quá rồi, đồ làm ra không theo kịp thời đại nữa, con thấy rồi đấy, toàn là những thứ trước kia khi nhỏ cha dẫn

con đi công viên mua, tới giờ vẫn sản xuất, bán cho ai được. Vẫn câu nói đó, không chịu thay đổi, lạc hậu sẽ bị đào thải.

Oa, người cha thuộc phái bảo thủ trong ấn tượng của mình lại nói câu " lạc hậu sẽ bị đào thải", đúng là kinh điển, Tô Xán không khỏi thầm đắc ý vì công tác tư tưởng của mình.

- Thôi không nói chuyện phiền lòng này nữa, con ở trường sao rồi, có quen chưa, đừng để bài vở tụt hậu, đừng hỏi chuyện người lớn nữa.

Tô Lý Thành vỗ vai Tô Xán:

- Ít nhất đợi con vào đại học đã.

- Cha, thế tổng công ty có cho điều kiện ưu đãi gì với bên bao thầu không?

Tô Xán không coi trong gì cái nhà máy nát đó, song y xem tài liệu về Triệu Minh Nông, khá trúng ý ông ta, nhà máy này tài nguyên nhân lực kỹ thuật tốt, thực ra hầu hết các quốc xĩ từng có danh tiếng đều thế. Tô Xán nảy ra y Thục Sơn bao thầu nhà máy này, hiện giờ Thục Sơn phải thông qua nhà phân phối cấp tỉnh lấy hàng, lợi nhuận bị san sẻ nhiều, nếu mình mà có nhà máy cung cấp hàng trực tiếp, sức cạnh tranh sẽ cao hơn, văn phòng phẩm hiện là số ít nghành nghề vẫn còn trụ vững được ở bản địa, thương hiệu ngoại khó chen vào.

Tạm thời lấy cái nhà máy này làm công cụ mở rộng thị trường cho mình là chủ ý tốt.

- Tổng công ty ở phương diện lợi nhuận sẽ lấy 30%, hơn nữa sẽ giúp tranh thủ một số khoản vay ngân hàng, điều kiện ưu đãi như vậy, mấy công ty khác vẫn còn suy nghĩ.

Tô Xán thầm nghĩ, chỉ cần người ta đích thân tới xem nhà máy là sẽ chùn bước.

- Tô đại thiếu gia tận bây giờ mới nhớ gọi điện cho tôi đấy.

Đầu kia là giọng nói trêu ghẹo mang chút không vui.

Tô Xán kể tình hình của cha mình cùng nhà máy Long Thành, Vương Thanh nghe xong hỏi:

- Nhà máy đó có thể sản xuất cái gì cho chúng ta … ồ, ý cậu là văn phòng phẩm.

Tô Xán thích sự ăn ý này giữa bọn họ, không cần giải thích nhiều Vương Thanh hiểu ý của y rồi:

- Chị thấy thế nào?

- Để tôi tới xem sao, vừa vặn cũng đang nhớ cậu đây.

Thứ bảy, Vương Thanh và Vương Phượng tới Dung Thành, Tô Xán cùng họ đi tới nhà máy, Triệu Minh Nông sau khi nghe Tô Xán giới thiệu hai ba chủ của xí nghiệp Thục Sơn Hạ Hải có ý bao thầu nhà máy thì tỏ ra hết sức mừng rỡ, vội vàng dẫn họ đi khảo sát.

Đi cùng Vương Thanh và Vương Phượng còn có một vài nhân viên có kỹ thuật của Thục Sơn, qua lời của bọn họ biết máy móc nơi này đều đã lạc hậu, đều tỏ ra hoài nghi nơi này có thể sản xuất được đồ văn phòng hay không, mấy lần nhỏ giọng bảo Tô Xán cân nhắc lại, nhưng thấy y đã quyết ý, nên Vương Thanh tỏ thái độ sẽ bao thầu nhà máy, Triệu Minh Nông mừng rỡ, thiếu chút nữa gọi điện báo cáo với Tô Lý Thành rồi.

Tô Lý Thành vừa về tới nhà liền hỏi Tô Xán đâu, bộ dạng rất phấn chấn, lớn tiếng gọi Tô Xán ra, làm Tằng Kha chẳng hiểu ra sao.

Nhìn chằm chằm con trai, Tô Lý Thành nghiêm túc hỏi:

- Sao con biết Vương Thanh mở công ty?

- Cái gì, ai?

Tằng Kha ở bên còn chưa hiểu đầu đuôi thế nào.

Tô Xán cười:

- Con và chị Vương Thanh thân thiết, vẫn luôn giữ liên lạc, tất nhiên là con biết.

Tô Lý Thành giải thích:

- Hôm nay Vương Thanh gọi điện thoại cho anh, mới đầu anh còn không nhớ ra là ai, mãi sau nghe nó nhắc mới nhớ là cô bé trước kia làm trong cửa hiệu nhà ta. Cô bé kể có một người cậu ở Quảng Đông tới Hạ Hải mở một công ty, con bé làm đại diện pháp nhân, Tô Xán kể chuyện nhà máy Long Thịnh, Vương Thanh kể lại với người cậu kia, người cậu có ý với bao thầu nhà máy này, cho nên hôm nay Vương Thanh tới khảo sát nhà máy, có vẻ khá hài lòng.

Tằng Kha nghe hết chép miệng liên hồi:

- Giỏi quá, con bé này giỏi quá.

Tô Xán gãi đầu, bây giờ mình thành cậu rồi.

- Cô bé Vương Thanh đó đẹp cả người cả nết, còn rất chiều Tô Xán nhà mình, biết chăm sóc người, ài, nếu không phải là hơn Tô Xán bốn tuổi, em rất muốn có cô con dâu như vậy ...

Thấy mẹ bắt đầu nói lung tung, Tô Xán chuồn lẹ về phòng học tập.

Đương nhiên chuyện ký hợp đồng bao thầu nhà máy, khởi công, thay đổi máy móc, tuyển người, còn loạt chuyện phải làm, thực sự đi vào sản xuất

còn mất một quãng thời gian nữa, phương hướng lớn đã xác định, Tô Xán không xuất hiện nữa.

Chủ nhật, Tô Xán vẫn chưa thể bình tâm lại xem sách vở, nên mặc áo ra ngoài, đi dạo dưới hàng cây ngô đồng, mỏi chân lại bắt xe bus đi quanh thành phố, xe đi qua cổng Nhị Thập Thất Trung liền xuống, vào trường, leo lên sân thượng. Dung Thành hiếm khi có trời trong xanh như vậy, vài đám mây mỏng lờ mờ như tấm lụa, bị gió thổi tan thành sợi dài.

Lúc này tâm tình của Tô Xán cũng giống như bầu trời kia, trống rỗng, nhớ lại hôm qua nhìn thấy Đường Vũ, vừa nóng lòng vừa sợ hãi ngày mai tới.

Thời gian qua mình cứ nói với bản thân tạm thời không gặp lại Đường Vũ, để chuẩn bị cho cô ấy một niềm vui bất ngờ, để tạo ấn tượng sâu sắc, nói cho cùng nguyên nhân là mình không đủ tự tin, cũng có chút tức giận.

Bởi vì là thư đó, Đường Vũ nói bọn họ không chỉ ly biệt, còn là ký ức khắc ghi trong lòng.

Khắc ghi trong lòng, từ này đại biểu dũng khí đối diện với quá khứ, cũng đại biểu đã để quá khứ trôi qua.

Vì thế cô ấy mới cắt tóc, cô ấy muốn dứt bỏ hoàn toàn chuyện đã qua?

Tô Xán không ngây thơ cho rằng tình cảm của Đường Vũ với mình sẽ mãi không thay đổi, minh chứng rõ ràng nhất là Đường Vũ sau này phải lòng khách hàng cấp kim cường rời bỏ người bạn trai suốt từ thời học sinh, tình cảm như cái cây, nếu không đường tưới tắm, vun trồng, nó sẽ khô héo, hoặc mọc hoang, biến dạng.

Mình xuất hiện có khi chỉ làm cô ấy thêm khó xử thì sao? Có lẽ mình không nên rời Hạ Hải, cho dù cha y có lên Dung Thành làm việc, nhưng y muốn ở lại Hạ Hải học cũng không thành vấn đề, vì cậu cả vẫn ở Hạ Hải, ở đó còn có Trần Linh San, nghĩ tới Trần Linh San, Tô Xán thấy hông đau đau, cô

nàng đó nhéo người rất có kỹ thuật, lại nhớ bàn tay mềm mại của Trần Linh San khi xoa cho mình, rất kiêu ngạo, rất điêu ngoa, cũng hết sức dịu dàng ..

Miên man nghĩ về Trần Linh San, lại nhớ tới Đường Vũ, nhớ lúc Đường Vũ nắm tay y và Trần Linh San đưa tới gần nhau, nha đầu đó thật ngốc nghếch.

Đột nhiên Tô Xán ngồi bật dậy, bất kể mình có xuất hiện hay không thì một điều không thay đổi, Đường Vũ vẫn sẽ đi Dung Thành, vẫn bắt đầu quỹ tích rực rỡ của cô ấy.

Nhưng sau ánh sáng đó có cái bóng đen của tử thần, tử thần thực sự chưa hề bỏ đi, lão ta lại lần nữa lượn quanh Đường Vũ, mình nhầm rồi, nhầm ngay từ đâu rồi, đó không phải Nhạc Tử Giang, nếu mình không xuất hiện, nếu Nhạc Tử Giang chinh phục được Đường Vũ, thì có thể người nhận bức thư kia là Nhạc Tử Giang không phải mình, mọi chuyện sẽ kết thúc. Như thế tử thần chân chính là kẻ xuất hiện ở Nhị Thập Thất Trung này, là ai, là nam sinh hôm qua đi cùng cô ấy?

Dù là ai, Tô Xán thấy mình lần nữa phải mặc lên mình khải giáp trọng sinh, lại lần nữa nghênh chiến với tử thần.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 15: Điểm nóng trong tuần

S

uốt cả đêm chủ nhật ngủ không ngon, mơ toàn thấy ác mộng, lúc mơ thấy Đường Vũ đứng dưới hàng cây anh đào, mình ra sức chạy tới, nhưng Đường Vũ trôi đi ngày một xa. Lúc thì mơ thấy ác mộng xưa cũ từng dày vò y thời gian dài nay quay lại, tất cả chỉ là một giấc mơ, tình dậy mình vẫn là Tô Xán gần ba mươi tuổi, ủ ê rầu rĩ ... cứ thế vật vã cho tới khi gần sáng thiếp đi được một chút.

Chuông báo thức kêu mấy lần vẫn không mở mắt ra được, cho tới khi mẹ vào xách tai lôi dậy mới miễn cưỡng rời giường. Lấy nước lạnh vốc lên mặt, sau một đêm khó ngủ mà tiều tụy hẳn.

Tâm trạng không tốt, hiếm khi mẹ ở nhà làm đồ ăn sáng cho mà ăn cũng nhớ là ăn cái gì, ra khỏi cửa liền gặp Quách Tiểu Chung, Quách Tiểu Chung cũng học Nhị Thập Thất Trung lớp số một, hai người cùng bắt xe bus tới trường.

Ngồi bên cạnh Tô Xán, Quách Tiểu Chung thấy y hôm nay trầm mặc hơn thường ngày rất nhiều, từ đầu tới cuối mắt nhìn ngoài cửa sổ có vẻ nóng ruột khẩn trương, mặc dù thường ngày Tô Xán không thích nói chuyện, nhưng y luôn biết gợi mở đề tài để người bên cạnh nói mãi.

Tới cổng trường gặp tổ kiểm tra đeo băng đỏ, Ngô Thì Nhuế cũng có mặt, dù bạn cùng lớp, cùng tiểu khu, thái độ với Tô Xán lạnh nhạt, với Quách Tiểu Chung thì hòa nhã hơn nhiều.

Dọc đường tới lớp Tô Xán nghe nhiều người bàn tán chương trình ĐTH đầu tuần, vô hình trung Tô Xán và Quách Tiểu Chung đi gần một đám đông, trong đó có cán bộ hội của học sinh, đang tiết lộ ít chi tiết chương trình ĐTH trường.

Quách Tiểu Chung xoa tay hưng phấn nói:

- Có tin hot rồi, lâu nay CLB truyền hình toàn đưa tin khô khan nhàm chán lặp đi lặp lại tới mức chẳng còn mấy ai để ý nữa, lần này nghe nói có cảnh Tôn Mạn mắng người. À quên cậu không biết Tôn Mạn, đó là nữ sinh lớp số 13 năm thứ hai, cùng lớp với Đường Vũ, là hai cô gái xinh đẹp nhất trường chúng ta, có điều Tôn Mạn hoạt bát hơn, còn Đường Vũ lạnh lùng hơn. Tôn Mạn từ năm thứ nhất được chọn làm phóng viên ĐTH trường, cô ấy dẫn chương trình luôn với phong cách tao nhã điềm đạm, chưa bao giờ mắng ai, không biết tên xui xẻo nào chọc giận Tôn Mạn, coi như tên đó lấy được "lần đầu tiên" của Tôn Mạn rồi.

Tô Xán cười méo xẹo, cái "lần đầu tiên" đó ai mà muốn chứ, câu phúc họa song hành đúng là chẳng sai, hôm đó may mắn gặp được người của CLB truyền hình cho y một cơ hội gây chú ý với Đường Vũ , đồng thời có vẻ như cũng có ít phiền toái.

Tạm biệt nhau ở cầu thang, Tô Xán về lớp cất cặp chưa lâu có loa báo tập trung chào cờ.

Tên béo Tưởng Minh Quân ngồi cùng bàn với Tô Xán là nhân vật khá sôi nổi, nhờ có hắn mà Tô Xán hòa nhập khá nhanh trong lớp, có thể tham gia vào vài cuộc thảo luận.

Chủ đề nóng hôm nay tất nhiên là về tin tức mà ĐTH trường sắp bộc lộ, Tô Xán thầm nghĩ Cao Chiêm Tùng đúng là am hiểm công tác truyên truyền, tin tức chưa ra đã biết cách làm nóng không khí, sản sinh hiệu ứng đám đông rồi, đúng là một nhân tài.

Đương nhiên là nhân vật minh tinh của trường, lại là nhân vật chính trong tin tức, nữ sinh lớp số 13 không ngừng dò hỏi Tôn Mạn tin tức sắp đăng, bên ngoài đều nói Tôn Mạn cãi nhau, cãi nhau với ai?

Tôn Mạn nghiến răng ken két trả lời:

- Là một kẻ rất đáng ghét, tự cao tự đại, tự cho mình là đúng, còn là học sinh mới chuyển trường.

- Học sinh mới chuyển trường?

Tin tức này nhanh chóng lan truyền đi, rồi chẳng biết thế nào mà câu Quách Tiểu Chung bình luận "lần đầu tiên của Tôn Mạn" cũng truyền bá ra, một đám nam sinh thầm mến Tôn Mạn nghiến răng nghiến lợi:

- Một tên học sinh mới chuyển trường lại dám va chạm với Tôn Mạn của chúng ta, lúc đó tôi mà có mặt, thế nào cũng đánh thắng đó một trận.

Đường Vũ cũng nghiêng tai nghe, nhìn về phía Tôn Mạn.

Dương Thừa lắc đầu cười:

- Mình rất muốn xem bộ dạng Tôn Mạn lúc mắng người thế nào, chắc rất đặc sắc. Mà cậu học sinh mới chuyển trường này cũng quá xui xẻo, thế nào mà lại chọc giận Tôn Mạn, e lúc này thành kẻ thù của không ít người.

Tóm lại tất cả thống nhất cho rằng, tên học sinh mới chuyển trường kia chán sống rồi, nói không chừng sau này đi trong trường bị người ta đánh lén, nằm ngất giữa sân trường với dòng chữ "kết cục đắc tội với mỹ nữ" dán ở sau lưng.

Mọi người nói cười bàn tán, bọn họ thực sự chẳng hứng thú với tin tức trong ĐTH trường, toàn giáo điều khô khan, xem cái đó chẳng bằng xem tin tức thời sự, thứ duy nhất khiến học sinh các lớp còn xem là được ngắm Tôn Mạn mà thôi.

Dương Thừa cùng xung quanh cười đùa, thấy Đường Vũ không bình luận gì, hỏi:

- Bạn là học sinh gương mẫu chắc không thích mấy chuyện này hả?

- Không.

Dương Thừa ngạc nhiên nhìn thấy khóe môi xinh xắn của Đường Vũ hơi nhếch lên:

- Thú vị đấy chứ.

Trước kia cô đúng là không hứng thú với mấy tin tức này, nhưng có anh chàng chuyên gây rắc rối thay đổi cô.

Sáng sớm thấy nụ cười của Đường Vũ, không kém gì uống thuốc tăng lực, cả ngày tràn đầy sức sống.

Lễ chào cờ kết thúc, học sinh như chim vỡ tổ về lớp, chăm chú nhìn lên chiếc TV 27 inch được treo ở góc trái đầu lớp.

Đúng giờ, âm nhạc mở màn sôi động có vài phần chuyên nghiệp vang lên, xuất hiện hình ảnh bàn gỗ lim quen thuộc ở tầng cao nhất khu nhà nghệ thuật, ngồi sau là một nam một nữ ăn mặc nghiêm túc.

Nam là Cao Chiêm Tùng, hội trưởng hội học sinh, nữ là hoa khôi Tôn Mạn.

Vương Văn Quý đứng ở cuối lớp, tay chắp sau lưng, ngẩng đầu nhìn màn hình TV, chỉ là thói quen, trong đầu ông ta hoàn toàn không có suy nghĩ gì, thường ngày mặc tất thủng ngón dựa vào ghế sô pha xem TV có tâm tình gì thì hiện giờ có tâm tình đó.

Mọi người kiên nhẫn nghe hết phần "lảm nhảm" như bình thường của Cao Chiêm Tùng, đến giọng trọng trẻo của Tôn Mạn làm toàn bộ học sinh, ít nhất cũng là toàn bộ nam sinh đang hờ hững chăm chú nhìn lên:

- Thưa các bạn, tiếp theo là thành viên tiểu tổ đột kích chúng tôi trường học, đưa tin hành vi gây hấn văn minh trường học ..

Nhạc nền kích động, người không biết còn tưởng rằng sắp tuyên bố chiến tranh.

Mỗi tuần Tôn Mạn đều nói câu này, nhưng hôm nay lại có thêm âm nhạc khoa trương, khiến người ta nóng ruột.

Chuyện đầu tiên là một tên nam sinh cởi tất thối treo lên cành cây, tiếng cười nghiêng ngả phát mấy khu phòng học.

Tiếp đó có người mua đồ ăn ở căng tin, xé vỏ bọc vứt ra đất,

Có người cười, có người suy nghĩ, có người bàn luận, có người hoàn toàn không xem, chỉ thảo luận đề tài trong vòng tròn nhỏ của mình.

Tiếp đó ống kính hơi rung, hình ảnh không tốt lắm, có một nam một nữ đứng bên ao nước, có tiếng Cao Chiêm Tùng :" Này bạn kia, làm cái gì thế, vừa mới bảo bạn đừng ném đá, bạn lại đi bẻ cành, có biết đây là hành vi phá hoại môi trường chung không?"

Không ít người giơ ngón cái, bình luận " thằng này ngầu, dám thách thức cả tiểu tổ đột kích".

Lần này ống kính zoom vào cận cảnh Tô Xán đang bắt con cá chép, con cá quẫy làm nước bắn cả lên camera, rồi màn diễn giảng đặc sắc lấy cá chép chỉ trích cách thức bồi dưỡng nhân tài của trường.

Kết thúc là câu nói của Tôn Mạn sau này được truyền thành kinh điển của Nhị Thập Thất Trung:

- Cậu tưởng rằng mình là Châu Tinh Trì chắc.

Phản ứng các lớp khác tạm thời không nhắc tới, toàn bộ lớp số 3 im phăng phắc.

Tưởng Minh Quân nhìn Tô Xán cứ như là hôm nay với quen biết y vậy.

Còn lớp số 13 thì chìm trong tiếng cười đùa, chỉ có một cô gái bịt chặt miệng, chua xót trào dâng trong lòng, mắt cô đỏ hoe, cô cố mở to mắt nhìn rõ rõ khuôn mặt trên TV, nhưng tầm nhìn chỉ có màn nước mơ hồ.

***

Mình không xem nổi phim của Châu Tinh Trì, thử xem mấy bộ nhưng chừng nửa tiếng là bỏ, không hợp chút nào.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 16: Hương hoa quế (1)

Đường Vũ còn nhớ hôm đó trên đường cao tốc mẹ mình nói :" Con xem phía trước chúng ta là một con đường, con đường này giống cuộc đời sau này con sẽ đi, phải dùng tốc độ 80 km/h tiến tới phía trước, nếu như con vì phong cảnh dọc đường, nhất thời kích động làm cản trở nỗ lực tiến về phía trước, để mật ngọt làm làm mài mòn ý chí tiến thủ của con, ẩn sau mật ngọt đó là bụi đất khô khốc, không đắng, nhưng tuyệt đối khó nuốt.

Tin mẹ đi, mệt mỏi tinh thần thể xác càng đáng sợ hơn là thống khổ, cái đầu khiến con thấy chết là sự giải thoát, cái sau ít nhất khiến con sợ chết."

Lúc đó Đường Vũ chỉ biết thẫn thờ quay đầu nhìn lại ánh đèn le lói dần biến mất của thành phố tĩnh mịch sau lưng.

Thành phố sau lưng có bữa tiệc sinh nhật đang diễn ra, nơi đó có chàng trai vừa mới chia tay, con đường hai người thời khắc này như chia thành hai ngả khác nhau, dài tới mức phía trước chỉ thấy khoảng không mù mờ.

Đường Vũ rất muốn nói so với cuộc đời long lanh rực rỡ sắc màu ở chốn đô thị phồn hoa, cô càng thích hưởng thụ không khí sạch sẽ ngoài ruộng đất, ít nhất bầu trời trong sanh còn có thể cho cô thoải mái hít thở không khí, nhưng cô không thể nói ra.

Vì mẹ cô luôn tràn đầy tự tin, ưu nhã không tranh cãi với ai, song lời nói ra tuyệt đối không cho chống lại.

Có một tích tắc, Đường Vũ rất muốn bọn họ đâm thẳng vào một tấm chắn nặng 15 tấn, sau đó hủy diệt người mẹ cường thế cố chấp tới mức lạnh lùng bên cạnh. Cô gái xinh đẹp trong bộ lễ phục đắt tiền, song hai tay ôm chân

cuộn người lại trong chiếc ghế da, lòng nghĩ làm sao mai táng chính bản thân.

Ngoài cửa tràn ngập ánh trăng, trên con đường cao tốc chỉ có một chiếc xe đi trong lặng lẽ.

Nơi này chẳng có tấm chắn, cho dù là có, với năng lực của mẹ mình, có thể đánh một vòng cua tuyệt đẹp, nhẹ nhàng né tránh, những thứ với người khác mà nói là tai ương hủy diệt, còn với mẹ cô chẳng là gì. Cho nên mẹ cô luôn gọn gàng loại bỏ toàn bộ chướng ngại trên đường đời, đạp đổ từng đối thủ một, uốn nắn luôn quỹ tích của con gái mình.

Đường Vũ không xa lạ gì thành phố lớn này, nói chuẩn xác hơn cái tiết tấu sinh hoạt phồn hoa thời thượng tiêu chí cho nơi này không phải thứ xa lạ gì, từng có lần ở cửa hàng lớn có người phụ nữ chỉ cái vòng tay giá bốn số 0 bảo mình thử, lúc đó người mẹ luôn yêu cầu mình một cách nghiêm khắc lại cười nhẹ nhàng làm cô không sao thoải mái được, bên cạnh có một tiểu công chúa ăn mặc thời thượng nhìn cô với ánh mắt hâm mộ rồi kéo người cha vẻ mặt khó xử rời đi.

Đường Vũ biết người phụ nữ trong vòng tròn của mẹ không chỉ có thể mua được cả công ty của một số cha của các cô tiểu công chúa kia, mà còn muốn tương lai mình gả vào nhà bà ta.

Mẹ cho rằng mình ở thành phố này sẽ có khởi đầu hoàn toàn mới, thậm chí mẹ còn nói với mình, mẹ cho mình đủ không gian chi phối cuộc sống bản thân, thậm chí là yêu đương, chỉ cần mẹ cho rằng đó là hợp lý.

Đường Vũ biết trong mắt mẹ mình, cây phao đồng của Pháp trồng trong thành phố này, con đường thênh thang, vũ đài mối quan hệ rộng lớn hơn đủ làm tâm cảnh của mình mở ra đón nhận cuộc sống hoàn toàn mới, quên đi quá khứ ngắn ngủi.

Cô biết mình sẽ có cuộc sống khác hẳn, giống như mẹ mình thành tiêu điểm trong đám đông, những người xa lạ mà mẹ mình chẳng hề quen biết, mẹ cũng chẳng họ, nhưng họ luôn phải nhìn mẹ mình nói chuyện. Giống như ý muốn của mẹ mình, cô đi tới vũ đài lớn hơn, không bế tắc như thành phố nhỏ kia, trước mắt phồn hoa như gấm, cái giá để cô có được tất cả những điều đó là phải biết vứt bỏ.

Đó là bài học mẹ cô lấy thực tế dạy cô, chỉ cần mẹ cô cho là đúng sẽ không quan tâm tới tâm tình con gái.

Chẳng biết nam sinh ở thành phố nhỏ kia có còn tìm lỗ hổng ở tường trường để trốn học không, không biết giữa sân trường mùa hè nóng nực còn có nữ sinh chủ động đưa cho cậu ấy một *** coca lạnh không? Cô từng mơ nữ chính đó là mình. Không biết mỗi ngày tan trường có người con gái khác đứng ở cổng đợi cậu ấy, rồi hai người họ nắm tay đi dưới ánh hoàng hôn đỏ rực không?

Có, vì có người con gái khác luôn ở bên chú ý tới cậu ấy mà.

Một hôm thấy mình ngồi buồn bã bên cửa sổ, mẹ cô nói với cô:

- Đường Vũ, con và Tô Xán thu hút nhau bởi lý do không chính đáng, cậu bạn có vẻ gia cảnh không tốt, nhưng có nghị lực, tự tin, muốn vươn lên, bị con thu hút như đỉnh núi cần chinh phục để chứng tỏ bản thân. Còn con, quy củ, nề nếp, bị thu hút bởi sự nổi loạn, nguy hiểm của cậu ấy. Tin mẹ đi, hai đứa thu hút nhau không đúng cách, đó không phải tình cảm đích thực.

- Cậu ấy làm con có cảm giác mình như công chúa bị giam cầm, con cậu ấy là hải tặc tự do phóng túng giải phóng cho con khỏi lâu đài u ám. Không sai, con là cô công chúa, cậu ấy mang con đi, con có thể vui sướng vì được giải thoát, nhưng hải tặc sẽ chỉ mãi là hải tặc, còn một cô công chúa không sống được trên chiếc thuyền hải tặc đâu. Cho dù có thì mẹ cũng không cho

phép vì con xứng đáng nhiều hơn thế, con là cô công chúa sau này sẽ thành nữ hoàng.

- Có một ngày cậu ấy sẽ quên con thôi.

Vì thế sau khi suy nghĩ kỹ những lời mẹ nói, Đường Vũ bắt đầu viết lá thư kia, sau khi gửi thư , cô cắt đi mái tóc cô luôn yêu quý, cất giữ nó, giống như cất giữ thứ đáng trân trọng.

Nhưng có những lúc Đường Vũ nghĩ, thực sự có phải mình viết lá thư đó hoàn toàn chỉ vì nghĩ cho Tô Xán, vì chính mình yêu đuối không dám chống lại người mẹ cường thế của mình, hay có một góc xấu xí mà cô không dám thừa nhận, mình tham hư vinh, thích thứ ánh sáng huyền ảo cám dỗ phía trước? Hành vi của cô, nói ở khía cạnh nào đó cũng là sự phản bội, phải bội lời hứa, phản bội lại tình cảm của Tô Xán.

Ý nghĩ đó làm cô thậm chí ghét cả khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng của mình mỗi lần nhìn vào gương.

- Tôn Mạn, cậu học sinh mà bạn phỏng vấn kia ở lớp nào thế?

Hết tiết học, Đường Vũ cố gắng thật trấn tĩnh tới chỗ Tôn Mạn hỏi:

Tôn Mạn thấy Đường Vũ hôm nay có vẻ rất khác thường, song không nghĩ nhiều:

- Ừm, cậu ta là bạn cùng lớp Tiêu Vân Vân, hình như lớp số 3.

- Cám ơn.

Đường Vũ hỏi xong bước đi thật nhanh, để lại đằng sau là tiếng nghi hoặc.

- Đường Vũ hỏi Châu Tinh Trì làm gì thế? Họ quen nhau à?

Tôn Mạn hơi ngẩn ra, Đường Vũ cũng là học sinh chuyển trường, chẳng lẽ lại trùng hợp đến thế.

Rời lớp học, phía trước là bãi cỏ rộng lớn, ở giữa chia thành nhiều con đường khác nhau, thông tới khu túc xá, nhà ăn, khu nghệ thuật, hội trường.

Xác định đại khái phương hướng, Đường Vũ đi càng lúc càng nhanh, thậm chí cô không biết mình bắt đầu chạy từ lúc nào, người bên đường đều đưa mắt nhìn.

Đi qua sân trường, một tòa nhà khác xuất hiện trước mắt.

Đây là khu phòng học kiểu cũ, ánh sáng mặt chời xuyên qua cột lan can làm bằng bê tông, chiếu lên chiếc áo sơ mi trắng tinh khiết của cô, thấm vào con ngươi, trong mắt như có dòng ngân hà đang chảy, làm học sinh đang đứng ở hành lang trò chuyện vội vàng né tránh, lúng túng:

- Đường, Đường Vũ.

Ánh mắt Đường Vũ lúc này mới có tiêu điểm, mỉm cười với người không hề quen biết, tiếp tục lên lầu.

Bóng dáng xinh đẹp của Đường Vũ đi xa, mấy chàng trai ảo tưởng mới hoàn hồn.

- Trời ơi, thấy không mày nhìn thấy không Đường Vũ cười với tao đấy.

- Mày mơ à, cô ấy cười với tao.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 17: Hương hoa quế (2)

Ở

lớp số ba.

- Cậu chết chắc rồi.

Tưởng Minh Quân vỗ vai Tô Xán thương hại nói:

- Tôn Mạn tuyệt đối nằm trong danh sách 10 người không nên trêu chọc ở trường này, top 10 này không ít bọn lưu manh côn đồ đấy, một cô gái xếp trong đó có ý nghĩa gì biết không?

Quách Tiểu Chung hết tiết học cũng chạy sang lớp số ba tìm Tô Xán:

- Tô Xán, sao mới tới đây đã va chạm với Tôn Mạn rồi, cô ấy có tỷ lệ ủng hộ cao nhất trong trường đấy.

Mặt đưa đám cứ như Tô Xán chọc vào đại ca xã hội đen vậy.

Chỉ trong một tiết học, Tô Xán thành tiêu điểm thảo luận của đại đa số học sinh trong trường, nếu như người phỏng vấn Tô Xán là một giáo viên trong trường, có lẽ hiện giờ y thành "anh hùng" rồi, dù sao những lời Tô Xán nói rất có lý.

Nhưng y đứng nhầm phe, thứ nhất y chỉ là học sinh mới chuyển trường, thứ hai y đối diện với Tôn Mạn.

Đại đa số cho rằng y là kẻ ngu xuẩn, chuyển trường chưa được mấy ngày đã lớn lối phê bình trường học, có người y đơn thuần chỉ là muốn chơi trội, có điều hoàn toàn chọn sai phương thức.

Nhìn một người ngứa mắt thì ngay cả lời nói của người đó cũng thành chướng tai.

Một phần ít bội phục y, đây là học sinh có tư tưởng cởi mở, vượt trội học sinh bình thường, những người này lại tự cao, thường không tham gia vào các cuộc tranh luận.

Lúc này ở cửa sau lớp có nữ sinh vẫy tay gọi:

- Châu Tinh Trì, à không, Tô Xán, có người tìm này.

Tiếng "Châu Tinh Trì" vừa phát ra có không ít học sinh bật cười nhìn về phía cửa, tiếp đó nụ cười ngưng bặt.

Sau nữ sinh kia có một cô gái tóc ngắn ôm trọn lấy khuôn mặt trái xoan , da mịn như sứ, đôi mắt dưới hàng mi dài như lóng lánh nước, môi mím chặt kiềm chế kích động, tựa hồ đau khổ.

Sau đó cánh môi đó cong lên, thời khắc đó nụ cười cô gái đủ làm tan chảy sông băng.

Tất cả nam sinh lớp số 3 hóa đá, ít nữ sinh thì thầm kích động :"Đó là Đường Vũ".

Tô Xán đứng dậy, đi giữa hai dãy bàn mà như đi giữa hai đội quân đối lập, trống gõ dồn dập, lưng ướt mồ hôi.

Ngoài cửa có hương hoa quế truyền vào.

Tô Xán chăm chú nhìn Đường Vũ, hôm nọ đã thấy cô rồi, nhưng cách quá xa, không rõ lắm, Đường Vũ vẫn thế, áo trắng giản dị cao nhã, nắng sớm bùa xuân ấm áp chiếu lên gò má mịn màng thanh tú. Tám tháng xa cách không chỉ mái tóc cắt ngắn mà cô cũng trở nên xinh đẹp hơn nhiều, nét

thiếu nữ vẫn còn vương trên khuôn mặt, song cõi lòng trải qua đau khổ làm cô như lột xác, gò mà gầy cằm thon lại, khuôn mặt thêm quyến rũ thùy mị.

“Bạn ấy gầy đi nhiều nhưng cao hơn, rắn chắc hơn.”

Đôi mắt Đường Vũ long lanh nhìn Tô Xán, kích động cộng với chạy quãng đường làm gò má hơi ửng hồng, tỏa hơi thở thanh xuân tươi tắn.

Hai người đi tới trước mặt nhau, Tô Xán không nói gì cả. Lúc này Đường Vũ mới nhận ra hành động của mình quá cảm tính, nhưng nhìn thấy Tô Xán chân thật chứ không phải trong mơ, dù cảm tính, thiếu lý trí, quá khích, hay ngu ngốc, cô cũng mặc kệ.

- Bạn, bạn giận mình phải không?

Tô Xán vẫn không nói, giọng Đường Vũ run run, nước mắt chỉ chực trào ra.

Mấy học sinh ngồi bàn gần đó kinh hoàng, nhìn sang bạn mình bên cạnh để muốn xác nhận mình không nhìn nhầm, phát hiện bạn mình cũng có vẻ mặt tương tự, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Cô gái được đánh giá chỉ cần xuất hiện trên khán đài sẽ khiến sức chiến đấu cầu thủ dưới sân tăng lên 30%, lại dùng ngữ khí như vậy nói chuyện với một nam sinh.

Giận ư? Tô Xán chưa bao giờ nghĩ mình sẽ giận Đường Vũ, nhưng có thể không sao? 8 tháng không có chút tin tức nào, dù lý trí có thông cảm cho Đường Vũ ra sao, tình cảm vẫn thao túng, giọng hơi thiếu tự nhiên:

- Mình sao có thể giận bạn được, chỉ cảm thấy nếu xuất hiện theo cách bình thường, thì trái với lời mình hứa thôi.

- Bạn giận thật rồi.

Đường Vũ cắn môi nói:

Tô Xán đã tới tận đây lại không trực tiếp đi tìm Đường Vũ đã nói rõ vấn đề rồi.

- Thực sự chỉ vì muốn cho bạn một bất ngờ, ai bảo hiện giờ mình không có BMW, không có hoàng kim giáp, cũng chẳng có mây màu ...

- Mình, mình không cần những thứ đó đâu, ngốc ạ.

Đường Vũ đưa nắm đấm trắng trẻo lên khẽ đấm Tô Xán, mắt cong cong thành nụ cười.

Động tác này làm rất nhiều người ngây ra như phỗng, cảm thấy nếu mình kể trong lớp gặp thần tiên hay yêu quái còn đáng tin hơn hành động ngày của Đường Vũ, nói ra đảm bảo không ai tin. Tiêu Vân Vân đang đứng ngồi phịch xuống ghế.

- Mình nhận được lá thư đó rồi.

Tô Xán cũng cười:

- Gần như cho rằng bạn muốn nói không bao giờ gặp lại mình nữa.

- Xin lỗi.

Đường Vũ mũi xụt xịt, mắt đầy nước:

- Mình xin lỗi, mình không để ý bạn có là anh hùng cái thế không, không cần bạn phải có BMW, mình chỉ không muốn bạn có gánh nặng gì, chỉ muốn sau khi mình đi, bạn có thể cười vui vẻ mỗi ngày.

Nhìn đôi mắt đỏ hoe của Đường Vũ, lòng Tô Xán chứa đầy mật ngọt, cảnh gặp lại này hoàn toàn vượt ngoài mọi sự tưởng tượng của y.

- Đừng để ý tới bức thư đó nữa, đừng để ý, mình rất hối hận.

Tô Xán nhói đau, mình hiểu lầm cô ấy rồi, Đường Vũ cắt tóc không phải vì muốn dứt bỏ tất cả, mà là không thể dứt bỏ.

- Mình quên rồi.

Tô Xán ôm Đường Vũ vào lòng, siết chặt thân hình mảnh mai của cô, ngửi lấy mùi thơm làm y nhung nhớ bao ngày. Thời khắc này y mới cảm thấy người ngọc trong lòng không phải xa xôi hư vô nữa, mà là sự thực, không phải giấc mơ Trang Chu.

Thời khắc này thế giới chỉ còn hai người họ, Tô Xán ghé sát vào tai Đường Vũ nói nhẹ:

- Mình chỉ muốn biết, câu "tạm biệt Tô Xán từng chỉ thuộc về một mình mình" là ý gì?

Đường Vũ ngước nhìn Tô Xán, 8 tháng không gặp, cậu ấy lại cao hơn rồi, trước kia vai hai người còn ngang nhau, giờ mặt mình có thể áp lên ngực cậu ấy rồi, có thể dựa vào bờ vai này rồi, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của y, nước mắt cuối cùng không kìm được trào ra.

Nếu không phải có tật giật mình, Tô Xán không hỏi câu này, trái tim tinh tế của Đường Vũ như bị kim đâm một cái, song Tô Xán xuất hiện ở đây đã nói lên tất cả rồi. "Linh San, xin lỗi nhé!" Đường Vũ thầm nhủ trong lòng, rồi nở nụ cười:

- Có nghĩa là, Tô Xán, chúng ta lại gặp lại rồi.

Cửa sau đã không còn bóng dáng Đường Vũ và Tô Xán nữa, nhưng lớp số ba cứ như vừa bị thổ phỉ xuống núi đấy cướp vậy, mặt ai nấy đờ đẫn, nếu như trong phim, thế nào có vài cái lá rơi lác đác.

Cảnh tượng vừa lọt vào mắt mọi người quá sức chấn động.

Đi tới hành lang dài nối hai khu phòng học, ngồi lên lan dài dựa vào nhau, Tô Xán nắm tay Đường Vũ, cả hai đều run khẽ.

Tám tháng với nhiều người mà nói không nói lên điều gì cả, chỉ những người trong thời gian đó thi thoảng tỉnh dậy giữa đêm khua, chìm sâu trong bóng tối, cảm thụ được sự cô độc ăn sâu vào linh hồn.

Có bao nhiêu nhung nhớ mới là khắc khoải, bao nhiêu xa xôi mới gọi là muôn trùng, những cái đó giao hết cho thi sĩ hay là triết học gia đi, bây giờ hai bọn họ không muốn suy nghĩ bất kỳ điều gì cả, chỉ muốn lặng lẽ cảm thụ hơi ấm từ bàn tay đối phương.

- Sao bạn biết mình ở Nhị Thập Nhất Trung?

Đường Vũ hỏi, nam tử này như vĩnh viễn mang lại cho cô bất ngờ:

- Mình không biết, nhưng mà ông trời cứ thế để mình dẫm phải cứt chó gặp phải bạn, mình may mắn không bị vận mệnh vứt bỏ.

Tô Xán cố gắng cười thật thoải mái, che giấu y từng thấp thỏm bất an, từng lo sợ.

Mắt Đường Vũ lại đỏ lên:

- Là mình không tốt.

- Là mình không đủ tốt, lảo đảo loạng choạng tới Dung Thành, may mắn lắm mới đứng được trước mặt bạn, nếu mình có thực lực tuyệt đối, cho dù chắn trước mặt là tử thần, mình có chết cũng sẽ đánh tan hắn.

Đường Vũ khẽ bóp tay Tô Xán, nhìn thật sâu vào mắt y:

- Không được chết, phải sống thật tốt.

Tô Xán quay người, ôm lấy vòng eo Đường Vũ, đúng thế, họ sẽ phải sống cho tốt.

Chuông vào lớp reo vang, Tô Xán nguyền rủa cái tiếng chuông này.

Đường Vũ thấy tay Tô Xán xiết chặt hơn, nói nhỏ:

- Còn rất nhiều thời gian mà.

Đúng thế, còn rất nhiều thời gian, cuộc sống hạnh phúc ở Nhất Trung cùng Đường Vũ chỉ vừa mới bắt đầu thôi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 18: Mùa xuân tới rồi

Khi Tô Xán quay trở lại lớp thì đã quá giờ năm phút rồi, giáo viên vật lý đang phát bài kiểm tra ngắn, thấy Tô Xán gõ cửa xin vào lớp, liền gật đầu bảo y mau vào chỗ chuẩn bị kiểm tra.

Trong khối có lời bàn tán về học sinh chuyển trường, hình như lúc mới đầu Vương Quý Văn vốn không muốn nhận cậu học sinh này, kết quả cậu ta vào thẳng lớp học ngồi xuống. Ai chẳng biết Vương Quý Văn là người trọng nữ khinh nam, cho rằng nữ sinh ngoan ngoãn dễ quản hơn nhiều, mấy học sinh níu kéo thành tích của lớp toàn là nam sinh, cho nên không phải ông ta ghét cậu nam sinh mới, mà ông ta ngứa mắt với hầu hết nam sinh, đương nhiên nếu là học sinh mũi nhọn trong lớp thì ông ta không phân biệt nam nữ.

Hôm nay sau khi học sinh dám phê phán chính sách trường học thành đề tài bàn tán, các giáo viên cũng xác nhận với nhau xem là ở lớp nào, các giáo viên ở trước mặt học sinh phải giữ hình tượng, trong phòng giáo viên thì đều thoải mái, thích chuyện. Ai cũng nói không phải học sinh lớp mình, chỉ có Vương Quý Văn không nói gì cả, cầm cốc trà uống mấy ngụm rồi bỏ đi, thế là mọi người đoán ra rồi.

Khỏi nói cũng biết cậu học sinh chuyển trường kia để lại ấn tượng tệ thế nào với Vương Quý Văn.

Khi Tô Xán vào lớp, trong lớp trừ tiếng lật sách vở ra còn có những tiếng xì xầm, giáo viên Vật lý e hèm mấy tiếng, học sinh Nhị Thập Thất Trung tố chất rất tốt, trước giờ không cần nhắc nhở nhiều, ý thức tự giác cao, có điều hôm nay tiếng nghị luận vẫn không áp xuống được. Giáo viên Vật lý nhíu mày, ông cũng xem chương trình ĐTH trường rồi, thú vị đấy, song chưa đủ để học sinh bàn tán thế này.

Tưởng Minh Quân nhìn Tô Xán ngồi xuống bên cạnh mình, vẻ mặt cổ quái, nói chính xác không biết phải dùng thái độ gì với Tô Xán, ấn tượng của hắn với Tô Xán lúc đầu không có gì đặc biệt, không thích nói chuyện, vẻ mặt lúc nào cũng một hai kiểu, không khác gì khúc gỗ.

Nói chung ấn tượng nghiêng về tốt nhiều hơn, thấy Tô Xán là người đúng mực, không làm người ta thích hay ghét, không thích trêu chọc vào ai, cũng không sợ cái gì cả, luận tướng mạo hay học tập chẳng có gì làm người ta nhớ tới, thuộc loại nhân vật, nếu không để ý có khi quên bẵng mất sự tồn tại của y ở bên cạnh.

Sau sự kiện bị Tôn Mạn mắng, người khác bình luận đủ kiểu về Tô Xán, Tưởng Minh Quân đơn thuần chỉ cho rằng xui xẻo, không biết được sức ảnh hưởng của Tôn Mạn trong trường này thế nào, còn những lời Tô Xán nói không quá để ý, Cao Chiêm Tùng cũng hay nói mấy câu như vậy, có điều Cao Chiêm Tùng ngồi nghiêm chỉnh sau bàn, giọng đều đều, làm người ta buồn ngủ, chứ không ở hoàn cảnh đặc sắc như Tô Xán thôi.

Với tư cách bạn cùng bạn, Tưởng Mình Quân thấy mình cần an ủi Tô Xán một chút.

Không ngờ, y hoàn toàn không cần mình an ủi.

Vừa xem đề kiểm tra Vật lý, Tô Xán quay đầu sang, sau đó sờ mặt mình:

- Có cái gì à?

- À, không không, đáp án đề số hai là bao nhiêu?

Tưởng Minh Quân vội rời ánh mắt khỏi mặt Tô Xán, vờ nhìn sang bài kiểm tra.

- Còn chưa giải xong đây, đợi chút đã.

Tưởng Minh Quân học tốt các môn xã hội hơn là các môn tự nhiên, thông minh song lại lười suy nghĩ, thành tích trong lớp thuộc tầm giữa trở lên.

Tô Xán cũng quen chuyện hắn nhìn bài mình rồi, không chú ý lắm, tiếp tục làm bài, hôm nay chẳng những gặp được Đường Vũ, còn xác nhận được tình cảm của cô không hề thay đổi, lòng Tô Xán nhẹ hẳn, nhìn bài kiểm tra cũng thấy hứng thú hơn nhiều.

Thấy thái độ Tô Xán chẳng khác gì mọi ngày, Tưởng Minh Quân tức muốn đấm vài cái mặt y một cái, cảnh tượng lúc nãy giờ nghĩ lại mình còn chưa bình tĩnh lại được, sao y cứ như không hề có chuyện gì xảy ra, Tưởng Minh Quân ngồi xa không nghe thấy Tô Xán và Đường Vũ nói gì, nhưng cảnh tượng hai người ôm nhau vẫn thấy rõ ràng. Cuối cùng không nhịn được hỏi:

- Cậu có biết cô gái giữa tiết tới tìm là ai không? Quan hệ hai người là gì?

- Tất nhiên biết rồi, bạn học trước kia mà.

Tô Xán vẫn cúi đầu làm bài:

- Cậu và Đường Vũ, tuyệt đối, không chỉ là bạn.

Cảm giác như đấm vào cái bị bông, Tưởng Minh Quân tức tới quay đầu đi, cảm giác nếu còn tiếp tục nói chuyện với Tô Xán chắc không chịu nổi cho y một cái đạp mất.

Buổi chiều tan học, không khác gì mọi ngày, chuông tan lớp vừa reo, cả trường như sống lại, chẳng mấy chốc sân trường, hàng quán xung quanh đã bị đám học sinh chiếm lĩnh.

Bên ngoài cổng có không ít xe hơi, đều là gia trưởng tới đón con, không giống đời sau nhìn xe trước tiên là nhìn loại, sau đó là nhìn biển hiệu xem biển đẹp hay biển đặc quyền, Dung Thành thời này chỉ cần đưa đón bằng xe hơi đã đẳng cấp vượt trội so với học sinh khác.

Thực ra học sinh ở tuổi này rất ghét bị cha mẹ kiểm soát, xe đưa xe đón thế này chủ yếu thỏa mãn hư vinh của người lớn nhiều hơn là thể hiện chăm sóc với con cái, ngoại trừ số ít học sinh thích hư vinh ra số ít đều bước lên xe với bộ mặt bí xì xị, chỉ có gia trưởng là toét miệng cười thò đầu ra cửa sổ vẫy chào bạn bè con mình.

Có rất nhiều người không thích cảnh này, như người tham gia giao thông, đường đã đông lại có cái xe ô tô đỗ chình ình ở đó, hay mấy chủ quán hàng rong bên cạnh trường không vui vì bị cướp mất khách sộp hay chiêu đãi bạn bè.

Đối với Tô Xán mà nói chuyện có tính hí kịch nhất không gì bằng mấy ngày trước khổ não vì Đường Vũ ở ngay trong trường mà không thể gặp được, giờ như có bàn tay lớn xua tan mọi mây mù, sự thực chứng minh tất cả mọi thấp thỏm, lo âu, hờn giận trước kia của mình do chính mình chuốc lấy mà thôi.

Đường Vũ đã thay đổi rồi, song chỉ thay đổi kiểu tóc, cùng với cơ thể ngày càng thành thục, gò má trước kia hơi bầu bầu trẻ con đã hoàn toàn biến mất, cằm thon hơn, bắt đầu có mùi vị nữ nhân rồi, cũng dần có khí chất nữ cường nhân, song tình cảm của Đường Vũ không thay đổi.

Cuối cùng bọn họ đã gặp lại nhau.

Ngày hôm đó rất khác thường, học sinh lớp 13 thấy cảnh khó tin, chuông vừa reo là Đường Vũ đã vội vàng dọn dẹp đồ dùng rời lớp, thậm chí giáo viên còn chưa rời phòng học, cô lướt đi như làn gió thơm, bóng dáng giai nhân biến mất, ông giáo già còn tưởng là mình hoa mắt.

Phải biết rằng bình thường không ít nam sinh lớp khác cứ hết tiết là ra hành lang, chỉ vi thi thoảng được nhìn thấy Đường Vũ hiếm hoi một lần bước ra cửa lớp, rất nhiều người vì hôm nay liên tục được nhìn thấy Đường Vũ mà

vui vẻ, rồi lập tức nghi hoặc, cứ hết tiết Đường Vũ lại chạy đi đâu? Mọi chuyện trở nên kỳ quái rồi.

So với Đường Vũ nhất cử nhất động đều bị chú ý, Tô Xán cứ hết tiết lại mất tích chỉ có lớp số 3 để ý, cùng với Quách Tiểu Chung hưng phấn kích động, mang một đống câu hỏi chưa được giải đáp trong lòng.

Nhưng khi hắn tới lớp số ba, chỉ được trả lời:

- Lại tìm Châu Tinh Trì? Lần này chậm mất một phút rồi, nếu cậu tới trước khi chuông hết tiết reo thì may ra mới gặp được.

Vì thế đến tiết cuối cùng, Quách Tiểu Chung không đợi giáo viên nói tan học đã chạy ngay đi, bị giáo viên quát:

- Quay lại! Chạy cái gì, chạy đi đâu? Vội vội vàng vàng, tôi còn chưa nói tan học cơ mà, theo tôi tới văn phòng một chuyến.

So với Quách Tiểu Chung xui xẻo, Tô Xán mỗi tiết trốn ra chỗ vắng vẻ hẹn hò với Đường Vũ tất nhiên là vô cùng hạnh phúc.

Hai người tựa hồ có đề tài nói không dứt, Tô Xán dùng ngữ điệu khoa trương kể cho Đường Vũ nghe chuyện ở Hạ Hải sau khi cô rời đi, đương nhiên là kể có chọn lọc, Đường Vũ nghe chăm chú thi thoảng cười khẽ dịu êm.

Một số học sinh đi qua chỉ cảm thấy góc sân trường đó tươi sáng thêm bội phần, nhận ra Đường Vũ rất nhiều, vì thế suy đoán thân phận Tô Xán không ngớt, hiển nhiên một lần xuất hiện trên TV của trường chẳng làm mấy người nhớ mặt y.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 19: Mùa xuân tới rồi (2)

Đường Vũ cũng kể cho Tô Xán nghe chuyện của mình sau khi tới Nhị Thập Thất Trung, trong lòng lại hồi ức ngày tháng ở cùng Tô Xán, cô ở Nhị Thập Thất Trung được chú ý cực lớn, vì đại biểu trường tham gia hoạt động hữu nghị giữa các trường học, lễ gặp mặt các học sinh ưu tú, tham gia tiết mục âm nhạc học sinh toàn tỉnh, biểu diễn ở hội diễn văn nghệ liên trường, cuộc sống của cô càng muôn màu muôn vẻ hơn so với trước, nhưng Đường Vũ luôn cảm thấy thiếu cái gì đó, những thứ đó chỉ tạm thời xua đi cảm giác trống rỗng trong lòng cô, cho tới khi Tô Xán tới, Đường Vũ thấy khoảng trống mênh mông trong lòng được lấp đầy một cách dễ dàng.

Tô Xán bây giờ mới biết lá thư Đường Vũ gửi cho mình được viết tận hai tháng trước, lúc đó trường học và bốn trường học Âu Mỹ giao lưu học sinh, có ý đưa một nhóm học sinh ưu tú tới Mỹ, Anh, Úc học tập, cùng từng trao đổi với người nhà của cô, muốn Đường Vũ chuẩn bị tâm lý ra nước ngoài du học, dưới tình huống đó Đường Vũ thấy khả năng gặp lại Tô Xán gần như không còn, cuối cùng viết cho Tô Xán bức thư kia.

Vì cô nghĩ, khi họ cách nhau bởi đại lục và trùng dương, khoảng cách hàng vạn dặm, khiến sức lực hai người trở nên vô cùng nho nhoi, mọi kỳ vọng không còn, không bằng hãy để cả hai dứt bỏ tất cả, lưu giữ mãi mãi tuổi mười bảy tươi đẹp của cả hai.

Tô Xán giờ mới nhận ra bây giờ là mùa xuân rồi, trước đó y chẳng hề chú ý gì tới thành phố này, nhìn cô gái đang chạy tới, để ý màu xanh cây cối bên cạnh, để ý cánh hoa đào hồng rụng đầy đường đi mới nhận ra mùa xuân đúng là tới rồi.

- Xin lỗi.

Đường Vũ vội vàng chạy tới, khóa cặp còn chưa khóa hết, gò má ửng hồng vì vận động mạnh:

- Tan học phát hiện ra không thấy bút đâu, tìm mãi mới thấy, bạn đợi lâu không?

- Hôm nay có ai đó thích nói nhất là câu "xin lỗi" nhé.

Tô Xán kéo khóa cặp cho Đường Vũ:

- Không giống Đường Vũ mà mình biết.

Đường Vũ cười nhẹ, ráng hồng trên mặt còn chưa tan hết, lườm Tô Xán một cái nửa hờn nữa làm nũng, nắm tay y, hành động này với Đường Vũ mà nói là rất lớn gan rồi.

Hiện là cao điểm tan học, chưa nói tới sự nổi tiếng của Đường Vũ trong trường, chỉ riêng một cô gái cao 1m65, từ dung mạo tới khí chất, vóc dáng không chỗ nào không đẹp, giành hết vẻ tươi đẹp của những bông hoa đào khắp trên cây bên đường đã có tỷ lệ quay đầu rất cao rồi.

Động tác này của Đường Vũ làm Tô Xán quay về con dốc rời Nhất Trung, bên cạnh là khu thành cổ với căn nhà lụp xụp chưa giải tỏa, những bức tường loang lổ, dây điện như lưới nhện, cái xe bus kiểu cũ đi lảo đảo như con bò già, trạm xe bus với hàng ghế chờ là cái ống sắt rỉ sét chỉ đáng bán sắt vụn.

"Két" một cái cửa mở ra, Đường Vũ sẽ nói một câu "mình đi đây", sau đó bóp nhẹ tay y, bước lên xe.

Rồi Đường Vũ chuyển đi, chỉ còn một mình y lẻ loi đứng trên trạm xe bus, tám tháng trời không có chút tin tức nào, y từng một dạo vô vọng có lẽ nhiều năm sau ở ngã rẽ nào đó có một chiếc xe đắt tiền đột nhiên phóng vọt qua làm vũng nước bên đường bắn lên quần, còn mình tức giận chửi bới,

sau đó nhặt một cái ống *** ven đường ném với theo, không biết rằng mỹ nữ trong xe lại chính là Đường Vũ.

Hiện trong làn sóng người tan học, Đường Vũ đã khôi phục lại lý trí, chỉ khẽ bóp tay Tô Xán một cái rồi thôi, nhìn thấy ngón tay như ngọc của cô thu về, Tô Xán muốn nắm lấy nó, cho vào miệng mút, không biết sẽ có phản ứng gì.

Đến mình còn sinh ý nghĩ khinh nhờn như thế, đủ biết đám ong bướm vây quanh cô gái này cuồng nhiệt ra sao.

Dù sao cũng tới 8 tháng trời mỗi người biến mất khỏi cuộc đời đối phương, không có xúc động lúc mới gặp lại thúc đẩy, cảm giác xa lạ còn chưa hoàn toàn tiêu trừ.

Đôi mắt trong veo như có thể nhìn thấu vạn vật của Đường Vũ rõ ràng có chút né tránh mình, có thể thấy nội tâm cô lúc này đang dao động, đại khái có cảm giác không chân thực lắm, cho dù cả hai đều biết đây không phải giấc mộng.

Cho nên Tô Xán cực lực kiềm chế khao khát nắm lấy bàn tay Đường Vũ, trước mặt bao người thế này, làm thế e rằng khiến Đường Vũ như con chim nhỏ bị kinh hãi mà bay mất, mặc dù Đường Vũ sẽ không từ chối, nhưng chắc chắn tạo thành cực lớn cho cô, vì thế Tô Xán chỉ nói nhẹ nhàng:

- Chúng ta về thôi.

Đường Vũ thở phào, sóng vai cùng Tô Xán bước đi. Tới ngoài cổng, Tô Xán chỉ một cái quán nhỏ:

- Chúng ta ăn chút gì đi.

Cái quán đơn giản, dùng vải bạt buộc vào cây ngô đồng bên đường, phía dưới bày ít bàn ghế, thời ấy còn chưa chỉnh đốn hè đường, nên con phố

ngoài trường học hết sức phồn vinh, học sinh ngồi ngoài hè nói cười rôm rả, nhiều năm sau cho dù ngồi trong quán cà phê xa hoa cũng chẳng tìm lại được cảm giác khi đó nữa.

Hãy để mọi chuyện diễn ra từ từ, cái quán đơn giản này có thể giảm bớt khẩn trương của Đường Vũ.

Đường Vũ nghe Tô Xán nói thế, nhìn về cái quán chật kín học sinh, lòng không biết là bực mình hay buồn cười, cậu ấy không biết như vậy thời gian riêng hai người sẽ rất ít sao? Đói tới mức đó sao?

Dẫn theo cô gái mang ý nghĩ nếu Tô Xán mà biết sẽ dở khóc dở cười vào quán, hai người tìm chỗ trong góc ngồi xuống, làm cho Tôn Mạn đang tay cầm nước giai khác, đang chuyên tâm giải quyết xâu thịt nướng phải há hốc mồm.

Nhóm bạn thân lớp số 8, 9, 13 ở bên cạnh cô cũng có vẻ mặt không khác gì, đây là địa bàn của các cô, cái quán này làm thịt nướng, khoai tây chiên là số một, đám nữ sinh các cô cứ tan học là tụ tập ở nơi này ăn uống trò chuyện, mỗi người chỉ tốn 2 -3 đồng thôi là có thể ăn vui vẻ rồi. Một đám nữ sinh tụ tập lại với nhau thì gần như không có một nam sinh nào dám đơn độc mò tới gần, cái góc này thành lãnh địa riêng của đám Tôn Mạn.

Đến khi Đường Vũ chào mình, Tôn Mạn mới "á" một tiếng, vội vàng đưa tay bịt miệng, ngăn miếng thịt rơi ra, cứu vãn lấy nguy cơ hình tượng của hoa khôi trong trường.

Bọn họ mời Đường Vũ không ít lần, Đường Vũ luôn khéo léo từ chối, nên trong ấn tượng đám Tôn Mạn, Đường Vũ tuyệt đối không bao giờ ngồi xuống quàn ven đường, cô gái mà ngay cả trong lớp cũng từ chối món ăn vặt lại ngồi xuống gọi hai đĩa thịt bò nướng, hai đĩa thịt gà, hai cốc trà lanh, hai? Mọi người giờ mới chú ý tới người bên cạnh Đường Vũ.

- Châu Tinh Trì?

Có cô gái thốt lên, Tô Xán cười khổ, y thích Châu Tinh Trì, nhưng tuyệt đối không thích người ta gọi mình như thế, đính chính:

- Mình là Tô Xán.

Đường Vũ không nhịn cười khúc khích.

Chủ quán mang thức ăn đã được nướng xong lên, cùng với một đĩa tương ớt, Tô Xán cầm một xâu thịt chấm tương ớt đưa cho Đường Vũ. Đường Vũ ngần ngừ chỉ tương ớt:

- Mình ăn ít tương ớt.

- À, mình quên.

Tô Xán tất nhiên cố tình, cảm giác này rất tốt, giống như hai người không còn ngăn cách nữa.

Lấy xâu thịt khác gạt bớt tương ớt đi, lại đưa cho Đường Vũ. Đường Vũ cắn một miếng, thấy Tô Xán nhìn mình, che dấu xấu hổ nói:

- Bạn cho mình rất ngon.

Còn cười đẩy ẩn ý.

Tim Tô Xán đập thịch một cái, cô bé này không chỉ trưởng thành hơn, còn biết khiêu khích nữa, câu này rốt cuộc là " thịt nướng quán này rất ngon", hay là vì mình đưa cho nên rất ngon, đều là vấn đề khiến người ta ngứa ngáy muốn dây dưa biện chứng.

Bộp, nam sinh bàn khác chăm chú nhìn Đường Vũ ăn đánh rơi xâu thịt xuống đất, tỉnh táo lại cực kỳ xót của nhìn xâu thịt 2 đồng, quả nhiên hồng nhan họa thủy.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 20: Takuya Kimura

Tôn Mạn cảm thấy mình không thể bỏ qua cảnh trước mặt được nữa, lau tay, tới bàn hai người ngồi xuống:

- Học sinh chuyển trường, lại gặp nhau rồi, có hoan nghênh không?

- Mỹ nữ, luôn được hoan nghênh mà.

Hành động của Tôn Mạn vừa lịch sự, lại hoàn toàn không cho Tô Xán cơ hội từ chối nào, vừa thể hiện tính cách tự nhiên cởi mở của cô gái này, vừa tận dụng triệt để ưu thế của mỹ nữ. Nếu là con trai làm thế sẽ khiến người ta hết sức phản cảm.

- Đường Vũ, mình không biết bạn quen học sinh chuyển trường đó, trước kia là bạn học sao?

- Ừ, bọn mình là bạn học cũ, 5 năm.

Đường Vũ xòe 5 ngón tay ra vui vẻ đáp:

Tô Mạn vỗ tay khẽ một cái, chụm hai bàn tay trước miệng:

- Oa, Nhất Trung Hạ Hải đúng là nhân tài lớp lớp, học sinh chuyển trường bình thường làm gì có khí thế như vậy, không hổ danh là trường trọng điểm quốc gia.

Chuyển đầu qua phía Tô Xán, nhìn y nói:

- Dễ dàng rủ giai nhân đi chơi như thế, không khỏi làm người ta tức giận nhé, quen được Đường Vũ từ tận sơ trung là may nắn lớn của của cậu đấy.

Đừng nhìn Tôn Mạn bộ dạng như hai người quan hệ rất tốt mà lầm, nghe Tôn Mạn từ đầu tới cuối gọi Tô Xán là "học sinh chuyển trường" là đủ hiểu cô nàng này chưa bỏ qua chuyện cũ. Công bằng mà nói chuyện hôm đó Tô Xán đúng là sai 100%, thành khẩn nói:

- Chuyện bên ao nước hôm đó rất xin lỗi, tôi vừa chuyển tới, chưa quen nội quy trong trường, làm ảnh hưởng tới công tác của các bạn.

Tôn Mạn hoàn toàn không nghĩ tới Tô Xán lại xin lỗi, không giống thái độ không coi ai ra gì của Tô Xán hôm đó, Tôn Mạn sang đây muốn châm chọc mỉa mai Tô Xán một phen cho bõ tức, nhưng giờ làm vậy thì mình thành người hẹp hòi mất rồi.

Tâm tính thiếu niên, thường không ai muốn nhún nhường ai, càng trước mặt mỹ nữ càng không cúi đầu, Tôn Mạn lúng túng, trề môi nói:

- Không có gì, hành vi của cậu không đúng, song lời cậu nói hôm đó cũng có lý, nói chung lần sau chú ý là được, lý do đúng không thể biện minh cho hành động sai.

Không ngờ chuyện kết thúc theo cách này, không ít người thấy Tôn Mạn đi về phía Tô Xán, đang đợi trò hay thì thấy Tôn Mạn quay sang gọi chủ quán:

- Cho thêm 3 cốc trà và 3 xâu thịt.

Cười với Đường Vũ và Tô Xán:

- Mình mời.

Tôn Mạn tính cách vui tươi sôi nổi, thích kết bạn, đương nhiên chỉ là tương đối thôi, là nữ sinh chẳng những xinh đẹp còn thông minh, được Tôn Mạn coi là bạn phải là người có điểm gì đó nổi bật, những cầu thủ bày tỏ với cô, hay chàng trai bình thường nào đó trong lớp lấy dũng khí đưa thư tình, Tôn Mạn đều mỉm cười giữ khoảng cách, tuyệt đối không cho cơ hội nào.

Sự ưu tú của Đường Vũ làm Tôn Mạn có một loại tâm thái mâu thuẫn, vừa rất thích Đường Vũ, vừa muốn ganh đua với Đường Vũ.

Tình bạn giữa nam sinh là nhờ bia rượu mà ra, còn nữa sinh đa phần tạo thành từ việc cùng nhau ăn vặt, vô hình trung kéo gần quan hệ, làm Tôn Mạn nhìn Tô Xán cũng thuận mắt hơn nhiều.

Tôn Mạn vô tư không biết rằng Đường Vũ và Tô Xán lén nhìn nhau cười khổ, Tôn Mạn xen vào làm hai người không thể nói những hành động nhỏ ám muội giành cho nhau được nữa.

- Mình nghe nói đội trưởng CLB cờ vây, quán quân Olympic rất là mê mẩn bạn. Kìa, có thấy nam sinh mặc sơ mi CK đang vờ đứng đợi xe kia không? Đấy là Lạc Minh Thăng từng được giải nghệ thuật, luôn thầm mến bạn. Còn có cái người cầm ngược cuốn (Nhị thập tứ sử) ở sau hiệu sách là anh trai người bạn mình, học năm thứ ba, thành tích học tập thứ nhất trong lớp, lần trước cùng bạn sang trường Dục Đức giao lưu, sau khi về mắc bệnh tương tư luôn.

Tôn Mạn vừa nói còn vừa chỉ tay, làm mấy anh chàng đeo bám Đường Vũ đều đoán được vấn đề họ đang bàn luận, lúng túng né tránh, đám nữ sinh lại rất hưởng ứng trò ác của Tôn Mạn cười ngặt ngoẽo.

- Đó còn chưa phải toàn bộ tình báo mà mình biết đâu.

Tôn Mạn cười với Tô Xán:

- Biết sao được, Đường Vũ quá xuất chúng mà, thế nên cậu nên biết bản thân may mắn như thế nào, mấy người đó đều vắt óc nghĩ cách tiếp cận Đường Vũ, rủ bạn ấy đi ăn hoặc dạo phố mà không có cơ hội đấy.

- Thế sao?

Đường Vũ cười tủm tỉm, mắt thì nhìn Tô Xán, cô tuy không biết cụ thể là ai, nhưng chuyện đại loại thế này đều biết hết, chỉ lo Tô Xán nghĩ gì đó.

Tôn Mạn nhìn Tô Xán với ánh mắt một người dẫm phải phân chó, cuối cùng tổng kết:

- Tóm lại, cậu là bạn của Đường Vũ, thế nào rất nhiều người lân la làm quen với cậu để thăm dò tin tức về Đường Vũ đấy.

Tô Xán có hơi ấm ức, sao Tôn Mạn lại không hề nghĩ tới khả năng mình là bạn trai của Đường Vũ? Mặc dù lý trí đoán ra được câu trả lời, đại khái hai bênh chênh lệch quá lớn, Tôn Mạn không cho rằng bạn trai Đường Vũ lại tầm thường như thế, nhưng Tô Xán rất không cam lòng.

Có tiếng xe đạp phanh "két" ngoài đường, một nam tử tóc bồng bềnh đạp xe dừng bên đường, không ít nữ sinh vẫy tay chào hỏi, hắn cũng gật đầu chào, khóa xe xong đi thẳng vào quán thịt nướng.

- Lý Thanh Dương, làm xong báo chưa?

Thấy nam tử kia đi về phía bọn họ, Tôn Mạn tự giác cầm lấy cái ghế liếc Tô Xán:

- Này cậu nhích qua một chút.

Chi tiết nhỏ này làm Đường Vũ cau mày, Tô Xán tỏ vẻ không để ý, song kéo ghế về phía Đường Vũ. Lý Thanh Dương hết sức tự nhiên ngồi xuống bàn bọn họ, mắt nhìn Đường Vũ.

Đường Vũ mỉm cười đáp lại hắn, trong mắt mọi người, Đường Vũ khó tiếp cận, thực ra không hoàn toàn như thế, Đường Vũ đương nhiên không có khuynh hướng phản xã hội, trừ Tô Xán, cô không thích tiếp xúc với toàn bộ người ngoài, đối với người cô tán đồng, cô đều giữ nụ cười thân thiện.

Nhìn Lý Thanh Dương, trong lòng Tô Xán thừa nhận, nếu mục tiêu của hắn là Đường Vũ, thì hắn có tư cách làm đối thủ của mình, chưa biết cái khác ra sao, riêng phần hắn thẳng thắn đi tới chỗ này, không giống nam sinh kia đứng xa xa nhìn trộm Đường Vũ là có tư cách rồi.

Lý Thanh Dương chào hỏi mọi người ngồi xuống, đám nữ sinh bạn Tôn Mạn lúc nãy nói cười nghiêng ngả lúc này làm ra vẻ thục nữ dịu dàng, quay sang hỏi chuyện này chuyện nọ.

Thời đó Takuya Kimura đang rất được ưa chuộng, mà Lý Thanh Dương tóc bồng bềnh lãng tử, khuôn mặt góc cạnh rất giống Kimura, thêm vào sự tự tin, đúng là sát khí lớn với nữ sinh.

- Lần trước bài (ngọn cỏ bờ rào) của bạn viết rất hay, mình đọc đi đọc lại mấy lượt, ai không hiểu được chỉ thấy lời văn hoa mỹ, không cảm thụ được ý cảnh và phong cách miêu tả trong đó, dùng câu thấm vào lòng người cũng không phải quá. Không biết lần này thu bài cho Dao Đài đã xong chưa, mình rất trông đợi đấy.

Tôn Mạn trừng mắt với mấy cô bạn, kéo sự chú ý của Lý Thanh Dương lại bàn mình.

Lý Thanh Dương lịch sự xin lỗi mấy cô gái bàn bên rồi mới quay sang trả lời Tôn Mạn:

- Lần này mình không viết, song cũng rất đáng kỳ vọng, ví dụ như của Đường Vũ chẳng hạn.

Hoàn toàn không vì bên này có hai đại mỹ nhân mà bên trọng bên khinh.

Trong khi các trường cao trung bình thường ngày ngày chỉ biết vùi đầu vào đống bài vở như không còn ngày mai, ở Nhị Thập Thất Trung các loại hoạt động ngoại khóa sôi nổi không kém học tập chính là bao, học sinh Nhị Thập

Thất Trung vừa xử lý được bài vở đồng thời tham gia vào hoạt động yêu thích và nghỉ ngơi, hoàn toàn không hề xung đột.

Cho nên tạp chí nội bộ của Nhị Thập Thất Trung rất chất lượng, chấp bút toàn là nhân vật ngọa hổ tàng long, ở trình độ nhất định còn đáng xem hơn những tạp chí thanh thiếu niên.

Trong đó Dao Đài là chuyên mục có trọng lượng nhất trong tạp chí trường, cho đăng những bài văn hay của học sinh trong trường viết, Lý Thanh Dương phụ trách chuyên mục này, bản thân hắn là tay viết cực kỳ xuất sắc.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 21: Vùng cấm

Đáp lại lời mời nhiệt thành của Kimura lại là sự từ chối, Đường Vũ lắc đầu:

- Tạm thời tôi không có đề tài nào hay cả.

Lý Thanh Dương làm vẻ khó xử:

- Thế à, trong kỳ trước mình có đưa ra thăm dò, xem học sinh trong trường muốn kỳ tới có bài viết của ai nhất, kết quả là thu được hơn ba trăm phúc đáp, gấp đôi thường ngày, mà quá nửa bày tỏ kỳ vọng sẽ có bài do Đường Vũ viết. Mọi người chưa quên bài "Xúc cảm Hạ Hải" năm ngoái bạn viết.

- Thực sự hiện giờ tôi không có gì để viết.

Đường Vũ lắc đầu:

- Cám ơn sự tín nhiệm của bạn, có điều ở đây còn có người viết tốt hơn mình hơn tôi.

Tới đây được một tuần, Tô Xán ít nhiều nghe tới tên tạp chí Triêu Hoa của trường, khá nhiều nhân vật tên tuổi ngoài xã hội đi ra từ Nhị Thập Thất Trung đã từng điều hành tờ tạp chí này, chỉ một tạp chí phát hành nội bộ trong trường thôi mà đã có 25 xí nghiệp tài trợ.

Triêu Hoa có hai phiên bản, một xuất bản hàng tuần chỉ phát hành nội bộ, bản khác là hàng tháng, đàng hoàng cùng (tạp chí tài chính kinh tế), (độc giả văn chính), tiến vào thư viện các trường cao đẳng đại học.

Những học sinh cũ của trường nay nắm giữ tài nguyên xã hội vẫn còn tưởng niệm tuổi trẻ từng làm báo, nên tài trợ rất nhiều, tuy là tạp chí phi lợi nhuận, Tiêu Hoa chưa bao giờ thiếu sự hỗ trợ từ bên ngoài.

Đây là thứ tài phú lớn.

Đầu Tô Xán lóe sáng, lúc này mọi người chưa ý thức được cơ hội kinh doanh lớn ở trường học, đời sau tạp chí DM bỏ tiền đầu tư lớn vào tạp chí trường học, dễ dàng dẫn dắt chi tiêu giải trí, thời trang, ăn uống, bồi dưỡng thị trường tiêu dùng rất lớn.

(DM - Direct marketing), theo định nghĩa của Hiệp hội Marketing Hoa Kỳ, là hệ thống tương tác của marketing, có sử dụng một hay nhiều phương tiện quảng cáo, để tác động đến một phản ứng đáp lại đo lường được ở bất cứ mọi nơi.)

Toàn Dung Thành ít nhất phải có tầm 300.000 học sinh, chưa nói dẫn dắt chi tiêu của số học sinh này tạo ra lợi nhuận thế nào, còn có thể bồi dưỡng lên khách hàng tiềm năng trong tương lai.

Đặc biệt là ở các trường đại học, khi sinh viên có mối liên hệ chặt chẽ hơn với xã hội, song lại thiếu một sợi giây liên kết, nó là một cái bánh lớn chưa ai khai quật, Tô Xán mồm nhai thịt nướng, trong đầu thì nghĩ tới cái bánh này rồi.

- Còn có người khác?

Lý Thanh Dương tuy thắc mắt, có điều ánh mắt tức thì chuyển sang Tô Xán, từ đầu tới giờ hắn cố ý ngó lơ Tô Xán, cũng không nhận ra y là ai, bây giờ kết hợp với Tôn Mạn thì nhớ ngay tới "Châu Tinh Trì". Nhìn lại lần nữa phát hiện tên này ngồi giữa Đường Vũ và Tôn Mạn, trước khi mình tới chắc là sung sướng lắm đây.

Đường Vũ khó chịu vì Tôn Mạn và Lý Thanh Dương lờ Tô Xán đi, thực ra cũng bình thường, chính cô cũng lờ người khác rất nhiều, nhưng ai bảo đó là Tô Xán của cô đây? Nên từ chối yêu cầu của Lý Thanh Dương, đồng thời tỏ rõ tán thưởng với Tô Xán.

Lạnh nhạt không có nghĩa Đường Vũ thiếu tinh tế, Tô Xán và chuyển trường đã có va chạm với Tôn Mạn, lời Tô Xán nói trên TV không sai, nhưng địa vị học sinh chuyển trường phát biểu như vậy quá lỗ mãng, chắc chắn áp lực không ít, Đường Vũ công khai bày tỏ ủng hộ tin tưởng Tô Xán, tăng cường địa vị cho y.

Ở Nhất Trung, thành tích của cô luôn vượt trội Tô Xán, điểm môn văn cô cũng hơn Tô Xán, nhưng Tô Xán viết văn thì thầy chủ nhiệm Tiêu Nhật Hoa từng đánh giá cả khối không ai bằng, không ít lần thưởng điểm thêm cho Tô Xán.

Văn của Tô Xán không ít lần được Tiêu Nhật Hoa mang ra cả lớp đọc, còn bình luận "tư tưởng không thích hợp", "hành văn quá khích", "đây là cách dùng từ kiểu gì?", "Ngữ pháp cơ bản không nằm vững!".

Cả lớp có ai được Tiêu Nhật Hoa mang bài viết ra phân tích cặn kẽ như vậy? Càng chê bai chứng tỏ Tiêu Nhật Hoa càng tán thưởng Tô Xán, muốn y tiến bộ nhiều hơn nữa.

Văn chương bề ngoài là hành văn, sâu hơn là tư tưởng chuyển tải. Đánh giá chung của Tiêu Nhật Hoa về văn của Tô Xán là "tư tưởng có vấn đề", cũng nói lên văn chương Tô Xán viết chạm vào tầng tư tưởng rồi.

Cho nên Đường Vũ có lòng tin vào Tô Xán, cũng không muốn bất kỳ một ai xem thường y.

- Cậu ta á?

Giọng Tôn Mạn rõ ràng không tin, tuy hôm nọ ở ao cá, Tô Xán nói những lời "kinh động", song chẳng phải văn chương cao siêu gì, cô cũng lờ mờ đoán ra Đường Vũ xuất phát từ tâm lý bảo vệ bạn học cũ thôi, có điều bảo vệ thế này cũng quá rồi.

- Bạn có thể viết được câu từ tựa như " ánh trăng lạnh dần, bóng người thưa thớt, em khẽ thời dài nhưng làm đau tôi từ giấc mộng ngàn năm", " trăm lần quay lưng, nghìn lần ngoái đầu, sao có thể đem con thuyền đong đưa vào giấc mộng"?

Tôn Mạn chỉ nhanh miệng, vả lại lo Tô Xán không biết tự lượng sức, sĩ diện trước mặt Đường Vũ mà nhận lấy việc này thì tự làm bản thân mất mặt, nên muốn y biết khó mà lui.

Lý Thanh Dương nghe Tôn Mạn trích dẫn những câu trong bài viết của mình thì đắc ý lắm, có điều hắn là người rất biết tự kiềm chế, thái độ luôn đúng mực:

- Nếu Đường Vũ đã tiến cử thì tôi tin đánh giá của bạn ấy, còn vài ngày nữa mới tới thời gian giao bản thảo, cậu tranh thủ viết nhé, tôi tuyên truyền cho cậu.

Tô Xán thấy Đường Vũ nhìn mình mong đợi, biết tâm tư cô gái nhỏ này, tay dưới gầm bàn khẽ nắm tay cô một cái.

- Được, tôi sẽ cố gắng.

Tô Xán nhận lời, từ khi xác định theo đuổi Đường Vũ là Tô Xán biết mình phải dũng khí đối diện mọi sự khiêu chiến, Đường Vũ nói không cần y làm anh hùng cái thế, nhưng nếu bản thân kém cỏi, không cần người ngoài chê bài, Tô Xán cũng thấy mình không xứng với Đường Vũ.

Lý Thanh Dương bắt tay với Tô Xán, sau đó môi nhếch lên thành nụ cười rất có sức hút, chào mấy cô gái xung quanh, lên xe đạp phóng đi.

Tạm biệt nhóm Tôn Mạn, Tô Xán và Đường Vũ đi qua chỗ rẽ, hoàng hôn trở nên mông lung.

Sau ngã rẽ đó chẳng hề có cảnh anh hùng cứu mỹ nhân, chẳng có xấp tiền rơi vào mặt, hoặc một ông già nào đó cầm cuốn bí tịch võ công, mặt hèn mọn hỏi "có muốn bảo vệ hòa bình thế giới không?" , chỗ này chỉ rất nhiều người đi làm về đứng xếp hàng trước cửa hiệu bánh mỳ, có đứa bé năm tuổi tay giang rộng nắm lấy tay cha mẹ, chân nhún nhảy, khung cảnh cuộc sống bình lặng êm đềm là cảnh mà Tô Xán và Đường Vũ đều thích nhất.

Gần như không có học sinh đi qua nữa, sương xuống trời lạnh dần, Đường Vũ cũng giống như bao cô gái khác, thích cái đẹp không thích mặc cái áo dày, chỉ khoác thêm chiếc áo khoác ngắn, có lẽ tác dụng làm đẹp nhiều hơn tác dụng chống lạnh, có điều thường ngày cô không về muộn thế này nên không sao.

Thấy Đường Vũ kéo cổ áo chặt lại, Tô Xán nắm lấy bàn tay mềm mại man mát của cô, kéo dựa vào người mình, Đường Vũ không kháng cự.

- Chúng ta xem phim đi?

Tô Xán chỉ rạp chiếu phim bên đường, từ sau lần xem phim "vòng tròn nghiệt ngã" ở nhà Đường Vũ, Tô Xán sinh ra thiện cảm lớn với thể loại phim kinh dị, vì đằng sau sự khủng khiếp thường là niềm vui bất ngờ.

- Phải về nhà, mai vẫn đi học mà.

Đường Vũ nói với giọng thiếu quyết tâm, trong lòng giao chiến dữ dội giữa lý trí và tình cảm, 8 tám không gặp nhau, cô cũng rất muốn ở lại thêm bên cạnh Tô Xán, đột nhiên nhớ ra chuyện gì, mặt đỏ ửng, hơi trừng mắt lên:

- Bạn thật là xấu.

Chỉ một biểu cảm giận dỗi nhỏ của Đường Vũ vẫn làm Tô Xán rung động sâu sắc, không kiềm chế được cõi lòng, y nhận ra mình thực sự yêu cô bé lạnh lùng này rồi.

- Không thể trách mình.

- Vậy trách ai.

Chỉ còn hai chục bước nữa là tới bên xe bus rồi, chỗ này là công viên, trời khá tối, ít người đi lại, lấy cam đảm thò tay ôm chiếc eo thon của Đường Vũ kéo vào lòng, Đường Vũ kinh hãi, còn chưa kịp phản ứng Tô Xán rút một cái bút cái chiếc áo sơ mi bên trong ra:

- 8 tháng, nếu không có nó, nhiều lúc mình hoài nghi, liệu bạn có phải thực sự tồn tại không nữa.

Đường Vũ cứng người, sống mũi cay cay, mắt nhoè đi, bóng hình Tô Xán trước mắt cũng trở nên mơ hồ, rút lấy cái bút trong tay Tô Xán:

- Trả lại nó cho mình, từ giờ trở đi bạn không cần nó nữa, vì mình đã ở đây rồi.

Tô Xán hếch mũi hít lấy hương thơm tỏa ra từ người Đường Vũ, đôi môi nàng đỏ mọng, trơn ướt như cánh hoa tắm sương, cám dỗ người ta làm bậy, phần bụng hai người dán vào nhau, làm toàn thân Tô Xán nóng rực như hòn than, lúc này không biết tranh thủ thời cơ thì là có là thằng ngốc, không chịu nổi nữa, Tô Xán cúi xuống hôn lên cánh môi đỏ thắm, cảm giác ngọt ngào ấm áp đó khiến tám tháng chờ đợi thật xứng đáng.

Đường Vũ run rẩy, cặp mắt long lanh như mặt nước hồ thu có đôi phần hoảng sợ, lúc này cô không ngỡ từ chối Tô Xán bất kỳ điều gì, thoáng thất thần đôi môi thất thủ, lưỡi mau chóng bị bắt làm tù binh, hàng mi rung ring từ từ khép mắt lại, thần trí mê man mặc cho y xâm chiếm.

Nhấm nháp cánh môi Đường Vũ, cái lưỡi nhỏ nhắn vụng về đưa ra hưởng ứng, đờ ra không biết làm gì, cảm giác ấm áp ướt át đó khiến người ta ngất ngây. Tô Xán vừa tận tình thưởng ngoạn cái lưỡi thơm, tay từ từ rời vòng eo, chuyển ra phía trước áp lên bầu ngực thiếu nữ căng tròn, cách hai lớp áo

vẫn thấy hơi ấm đầy xúc cảm, vừa bóp nhẹ một cái thì Đường Vũ tỉnh lại đẩy bật y.

Đường Vũ như con thỏ kinh hãi nhảy lùi về sau hai bước, mặt đỏ như gấc chín, giọng hốt hoảng xen lẫn giận dỗi:

- Bạn đừng có mà lợi dụng tình thế.

- Đâu phải tại mình, ai bảo bạn mê người như vậy.

Tô Xán ngượng ngùng gãi đầu, vừa rồi có hơi vội vàng, tính cách ở mặt Đường Vũ ở mặt này rất thẹn thùng nhút nhát, cái lần ở Hạ Hải đó phát triển nhanh như vậy là nhờ Đường Vũ ở trạng thái đặc biệt mà thôi .

- Không thèm để ý tới bạn nữa.

Không chịu nổi ánh mắt si dại của Tô Xán, Đường Vũ xoay người chạy trước.

Cuối cùng cũng tới trạm xe bus, một hồi im lặng kéo dài, cả hai đều không muốn nói chuyện, lúc này mỗi một giây đều quý giá, đều đáng tận hưởng.

Xe bus đã tới, Đường Vũ nhoẻn một nụ cười ngọt ngào, đột nhiên lao vào lòng Tô Xán ôm một cái:

- Mình đi đây.

Buông tay ra, lấy dũng khí lớn lên xe.

Cứ nhìn mãi chiếc xe bus chở Đường Vũ rời đi, Tô Xán không hỏi địa chỉ nhà Đường Vũ, bởi vì hiện giờ với Tô Xán mà nói là một vùng cấm, nhưng rồi sẽ có một ngày y mạnh mẽ bước vào vùng cấm đó.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 22: Bữa cơm bất ngờ

M

ấy ngày qua Quách Tiểu Chung nóng ruột hết sức, ở trường mấy lần không gặp được Tô Xán, lần này chuyên môn chạy tới nhà Tô Xán tìm, biết tin y sắp viết bài cho chuyên mục Dao Đài của Triêu Hoa, vốn không giỏi che dấu tình cảm của mình, tỏ ra hết sức kích động.

Triêu Hoa kỳ thực danh tiếng bên ngoài lớn hơn bên trong, ở Nhị Thập Thất Trung bị học sinh chỉ trích rất nhiều, nhưng dù sao là tạp chí của trường, nên hết sức được chú ý.

Ký ức rõ nhất của Quách Tiểu Chung là học kỳ trước Ngô Thì Nhuế góp bản thảo cho Triêu Hoa, thành một trong ba bản thảo của Dao Đài, khi đó trẻ con hai khu tập trung với nhau ăn lẩu. Ngô Thì Nhuế ăn mặc chói mắt, được đám người Dương Chiêu, Triệu Hâm ở bên tâng bốc lên tận trời, làm tim Quách Tiểu Chung đập nhanh một cách vô cớ, đám trẻ con hai khu đều cực kỳ hâm mộ.

Khi đó Ngô Thì Nhuế như có vầng hào quang trên đầu, có điều kết cục không được như mong muốn, Dao Đài chọn bản thảo khác, Ngô Thì Nhuế cùng Dương Chiêu, Triệu Hâm ra quán lẩu tới nửa đêm mới về, còn uống rất nhiều, chuyện này đả kích vô cùng lớn, đám trẻ con trong khu an ủi rất nhiều, Ngô Thì Nhuế mất cả tuần mới khôi phục lại bình thường.

Quách Tiểu Chung đứng bên quán, nhìn Ngô Thì Nhuế khóc đỏ mắt. Tính hắn tuy sáng sủa thoải mái, nhưng với con gái rất nhút nhát, nên từ đầu tới cuối chỉ đứng nhìn, đứng suốt mấy tiếng nên ký ức còn như mới.

Bây giờ nghe nói Lý Thanh Dương hội trưởng của báo Triêu Hoa muốn Tô Xán viết bản thảo cho Triêu Hoa, chỉ cảm thấy quá khó tin.

- Lý Thanh Dương, Dương Thừa, Đỗ Dực Phi, Cổ Hải Minh là "tứ đại tài tử" của trường đấy, người anh em cố gắng được đưa lên báo nhé.

Quách Tiểu Chung nói hết sức trang trọng:

- Ừ, tất nhiên phải cố hết sức rồi.

Tô Xán cười, trong trường ít nhiều vẫn còn bị ảnh hưởng bởi phim Hong Kong, sau đó là Nhật, Hàn, thị phần chia nhỏ, không giống sau này phim Mỹ hoành hành, một năm ra tới mấy bộ phim bom tấn làm người ta dễ sinh cảm giác nhàm chán. Thời đại phồn thịnh phim Hong Kong cũng thổi không ít luồng gió vào nội địa, không ít từ ngữ trong phim được đưa ra ngoài đời sống, được coi là rất "ngầu".

Cách nói tứ đại tài tử trong trường quá nửa liên quan tới phim Đường Bá Hổ điểm Thu Hương của Châu Tinh Trì, bộ phim kinh điển này thi thoảng vẫn chiếu lại ở ĐTH trong nước, phim Hong Kong đã đi xuống, nhưng ánh hào quang năm xưa vẫn để lại ảnh hưởng khá sâu.

- À, không những phải cố gắng hết sức, mà còn phải vượt qua họ.

Quách Tiểu Chung cắt đứt hồi ức:

- Bởi vì trong bốn người này ít nhất có hai tên nhắm vào bạn gái cậu đấy.

- Bạn gái?

- Đừng có nói với tôi là bạn bè bình thường cũng có thể ôm nhau như thế, cảnh đó ngoài lớp số 3 tôi thấy rõ ràng.

Quách Tiểu Chung mặt đầy ao ước, nếu có một ngày Ngô Thì Nhuế chạy tới lớp mình rồi nhào vào lòng mình như vậy không biết mình sẽ hạnh phúc cỡ nào.

- Hỏng.

Quách Tiểu Chung không biết có bệnh thần kinh tiềm ẩn không, thi thoảng lại giật đùng đùng:

- Lý Thanh Dương chính là kẻ luôn ngầm theo đuổi Đường Vũ, sao hắn lại cho cậu cơ hội này.

- Hắn vì nể mặt Đường Vũ thôi.

Tô Xán kể lại kỹ hơn chuyện ở quán giải khát bên đường.

- Không, không, cậu chỉ là học sinh mới chuyển trường, hắn chẳng biết gì về cậu, làm sao có thể giao cho cậu công việc quan trọng như thế, nhất định hắn định giở trò rồi, có lẽ thấy cậu ngồi cùng Đường Vũ nên ngứa mắt? Này người anh em, cậu có chắc không thế, chuyên mục Dao Đài được chú ý nhất đấy, khẩu vị học sinh trong trường rất cao, không ít người đăng bài ở chuyên mục này bị chửi bới cho không ngóc đầu lên được.

- Đến nước này rồi chỉ còn cách tận lực chứ biết làm sao.

Tô Xán nói thế nhưng y rất để ý tới phản ứng của mọi người với bài viết này, dù sao chuyện này ở mức độ nhất định không phải nhắm vào y, mà là Đường Vũ ở đằng sau.

Với y mà nói bị một đám học sinh cao trung chế giễu hay làm khó nhiều nhất chỉ bực mình thoáng chốc thôi, không để bụng, có điều trong lòng Đường Vũ sẽ nghĩ gì, Đường Vũ nhìn có vẻ thành thục đấy, dù gì mới chỉ là cô bé 17 tuổi, không thể nào không để ý tới cái nhìn người bên cạnh, nếu không đã chẳng tiến cử mình, muốn mình tỏa sáng ở trường, tâm tư cô bé này vẫn còn dao động, không thể nhìn bề ngoài mà đánh giá được.

- Tiếc là tôi không giúp gì được cậu.

Tô Xán nhếch môi cười gian:

- Cậu giúp được đấy.

…..

Tô Lý Thành hưng phấn về nhà bảo Tăng Kha và Tô Xán chuẩn bị ra ngoài, hôm nay có một bữa cơm, vốn do Đông Kiến Quân đi, song hôm nay ông ta có chút việc, hẳn bữa cơm này có lãnh đạo tỉnh thành tham gia, cơ cấu quán lý xí nghiệp của Đại Dưng sau này do hai bọn họ gành vác, để Tô Lý Thành đi một chuyến cũng là việc nên làm.

Có điều nghe nói cũng chẳng phải là bữa cơm chính thức, vì không khí thoải mái, cho nên Tô Lý Thành tất nhiên không thể một mình ăn no để vợ con chịu đói, trước kia ở Hạ Hải cũng thế, đơn vị có tụ hội gì là Tô Lý Thành kéo cả nhà đi, có món nào ngon không quên vợ con, chẳng để ý người khác chê cười.

Ra ngoài thì thấy xe của cán bộ khác trong công ty đã xuất phát, cả nhà họ bắt taxi tới Đại Dung Hòa ở đường Tử Kinh, ở cửa đã đỗ toàn xe hơi, cái nhà hàng này nổi tiếng món ăn Tứ Xuyên, người tới ăn cơm quá đông, Tô Lý Thành nhìn thấy mấy người quen trong công ty, liền tới chào hỏi.

Lúc này mới biết rằng không ít người cùng tham dự một bữa tiệc, đa phần mọi người mang vợ con, có cả Lý Ngọc Hà và vợ, thấy Tô Lý Thành cũng tới hàn huyên vài câu, làm Tô Xán rất bất ngờ.

Đi lên lầu hai, có mấy phụ nữ vừa nhận phong bao của mọt người, vừa đón khách.

Tô Lý Thành tới lúc này mới giật mình hỏi:

- Hôm nay là tiệc gì thế?

- Sinh nhật mười sáu tuổi của con gái phó chủ nhiệm ủy ban kiến thiết tỉnh, anh không biết sao?

Một vị trưởng phòng nghi hoặc hỏi lại:

Tô Xán nhìn cha mình hoang mang thì lắc đầu, cha mình cũng thật là, chưa hỏi rõ ràng đã kéo cả nhà đi rồi, trong một thoáng ngẩn ra đó cả nhà Tô Xán bị dòng người đẩy vào phòng, thấy họ không có phong bì, một phụ nữ trung niên cứ nhìn Tô Lý Thành chằm chằm.

Phó chủ nhiệm Trương Bình vác cái bụng bia, mặt mày không có gì đáng nói, giống vô vàn quan viên khác, tuy là sinh nhật của con gái mình, không quên lợi dụng cơ hội bóp nặn mấy công ty địa ốc, âu là chuyện thường tình, người mấy công ty kia cũng muốn có cơ hội hối lộ công khai này, hai bên đều vui vẻ cả.

Lý Ngọc Hà kéo Trường Bình, vẫy tay với Tô Lý Thành:

- Nào nào, chủ nhiệm Trương, để tôi giới thiệu, đây là phó trưởng phòng Tô Lý Thành của phòng quản lý xí nghiệp công ty chúng tôi, trước kia là người phụ trách xây dựng Quảng trường Tinh hải, hiện điều lên tổng công ty, là nhân tài.

Trương Bình trong lòng hơi nghi hoặc, một phó trưởng phòng thôi, cần gì phải giới thiệu long trọng như vậy, bề ngoài không lộ ra:

- À, công trình này còn được chúng tôi chuyên môn cử cán bộ tới khảo sát học tập.

Tô Lý Thành theo thói quen cũ trả lời:

- Công trình Quảng trường Tinh Hải là công trình lớn đầu tiên tôi tham dự giám sát, thiết kế tới quy hoạch, công trình này được trút tâm huyết của các kỹ sư thiết kế và đơn vị thi công, nhiều khó khăn kiến trúc được giải quyết khéo léo, đúng là đáng học tập, tham khảo. Đội ngũ tham gia công trình có

nhiều nhân tài, chỉ cần biết tận dụng họ, tập hợp họ lại, tổng công ty sẽ có nhiều ưu thế trong tỉnh.

"Cha ơi là cha, sao lại nói tuột ra như vậy?" Tô Xán nghe mà lòng trầm xuống.

Lý Ngọc Hà nhìn thấy Trương Bình hơi tỏ ra khó chịu thì cười âm hiểm, trong thời gian ở Hạ Hải, hắn biết Tô Lý Thành năng lực công tác rất cao, nhưng ở mặt ứng xử còn khiếm khuyết, thẳng tính có thừa, khéo léo không đủ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 23: Dạy bảo tiểu nha đầu (1)

Lời lúc này của Trương Bình chẳng qua là khách sáo thôi, đáng lẽ Tô Lý Thành đáp lại rằng được các đồng chí ủy ban kiến thiết tỉnh xuống chỉ bảo nhiều mới đúng, đằng này nói thế chẳng khác nào thừa nhận kỹ sư của ủy ban kiến thiết tỉnh còn phải xuống Hạ Hải học tập?

Kết hợp trước đó Lý Ngọc Hà chức vị cao hơn Tô Lý Thành lại hạ mình giới thiệu, càng có ấn tượng Tô Lý Thành ỷ có chút thành tích được tỉnh biểu dương mà vênh váo không biết trên dưới, ấn tượng với Tô Lý Thành càng kém.

Có điều Trương Bình cũng đâu phải là người tầm thường, liếc nhìn Lý Ngọc Hà mặt vẫn mỉm cười, không hề có vẻ gì là lo lắng cho câu trả lời không được thỏa đáng lắm của Tô Lý Thành, lập tức hiểu ra bảy tám phần, té ra tên Lý Ngọc Hà này định dựa tay mình chỉnh người đây.

Nghĩ thế Trương Bình cười ha hả, cầm chén rượu lên chạm với Tô Lý Thành:

- Cạn nào, vừa rồi giám đốc Lý còn nói anh là nhân tài, xem ra tổng công ty Đại Dung đúng là rất biết tìm kiếm khai thác nhân tài.

Lý Ngọc Hà chỉ là kẻ khôn vặt, dựa vào chút mồm mép luồn cúi ngoi lên thôi, bản lĩnh lẫn tố chất đều chẳng ra cái gì, thấy vừa nãy mình mời rượu, Trương Bình chỉ nhấp một ngụm, giờ lại cạn chén với Tô Lý Thành, sững người ra, định nhắm vào Tô Lý Thành, không ngờ khéo quá hóa vụng mất rồi.

Tô Xán hết nhìn trái nhìn phải, mất một lúc mới hiểu ra ngọn nghành, trong chuyện này tổng công ty vạch áo cho người xem lưng rồi, y chẳng quan tâm

tổng công ty ra sao, chỉ nghĩ cách bù đắp lại cho cha mình.

- Có phải Châu Tinh Trì không?

Một nữ sinh mặc váy xếp nhiều tầng màu xanh, tóc thắt nơ bướm, đôi mắt rất linh động, đứng bên cạnh Tô Xán quan sát kỹ một lượt mới lên tiếng xác nhận:

Trương Khả là con gái độc nhất của Trương Bình, vợ ông ta tới 30 tuổi mới sinh ra được cô con gái này, vào thời đó thế là đẻ muộn rồi, cho nên hiện giờ ông ta đã 50, con gái mới 16, cưng cô con gái này không khác gì bảo bối.

Trương Khả mắt một mí, mặt tròn tròn, má còn có chút bầu bầu của trẻ con, không quá xinh đẹp, song rất là đáng yêu, từ nãy đã nhận ra Tô Xán chính là học sinh mới chuyển trường có va chạm với Tôn Mạn, hiện trong lớp Trương Khả khen chê đủ kiểu, nhưng khẳng định là nhân vật đang hot.

Mới học năm đầu cao trung, học sinh trong lớp Trương Khả không giống học sinh năm hai, năm ba đều là fan của Tôn Mạn, không ít người thán phục sự dũng cảm của Tô Xán, có người thấy y quá càn rỡ, nên nên khuyến khích. Bản thân Trương Khả là nữ sinh, lại ở CLB truyền hình, rất ủng hộ Tôn Mạn, cho nên phản cảm với thái độ của Tô Xán.

- Con quen chàng trai này à?

Trương Bình hứng thú hỏi, con gái thi được vào trường trung học tốt nhất Dung Thành, không cần ông ta chạy chọt, Trương Bình thường lấy chuyện này ra khoe khoang, thấy rất vẻ vang, nên đối với học sinh Nhị Thập Thất Trung cũng có thiện cảm.

Có tật giật mình, Lý Ngọc Hà vừa làm sai một việc, giờ thấy Trương Bình tỏ ra thân thiết với con trai Tô Lý Thành thì lòng giật thót một cái. Lúc nãy thấy nhà Tô Lý Thành đi vào, lòng máy động nảy ra độc kế, định làm Tô Lý

Thành để lại ấn tượng xấu với Trương Bình, để sau này Tô Lý Thành tiếp xúc với ủy ban kiến thiết gặp trở ngại, ai ngờ chuyện càng lúc càng xấu đi cho mình.

Tô Lý Thành cũng không ngờ, chủ động giới thiệu:

- Đây là con tôi, Tô Xán, con và con gái chủ nhiệm Trương quen nhau à?

Trương Khả ở nhà được cha mẹ chiều quen, tính cách mang phần trẻ con, nói không suy nghĩ:

- Ai quen anh ta? Đúng, cháu biết anh ta, nhưng không quen, anh ta vừa mới chuyển trường bị ĐTH trường đưa tin điển hình xấu, bẻ cành cây lại còn bắt cá trong ao, người như vậy quen mà mất mặt à?

Trương Bình nhíu mày mắng:

- Khả Nhi, con ăn nói kiểu gì thế?

- Không sao, không sao.

Tô Lý Thành vội xua tay cười, cùng Tằng Kha trừng mắt lên nhìn Tô Xán, tới trường chưa được bao lâu đã gây họa rồi, còn bêu khắp toàn trường.

- Cha mẹ đừng kích động, chuyện không tới mức đó.

Tô Xán lòng rủa thầm Trương Khả, nể hôm nay là sinh nhật nha đầu này, nhịn vậy.

Tằng Kha nhỏ giọng thuyết giáo Tô Xán:

- Con xưa nay luôn chững chạc, sao vừa chuyển trường làm chuyện này, đến khi họp phụ huynh, mẹ mặt mũi nào tới trường nữa.

Chuyện liên quan tới Đường Vũ, thực sự không có cách nào giải thích, Tô Xán chỉ biết an ủi mẹ:

- Mẹ cứ yên tâm đi, đảm bảo khi họp phụ huynh, mẹ nhất định sẽ hãnh diện.

- Còn hãnh diện cái gì nữa, mẹ không bị giáo viên chủ nhiệm mang ra đấu tố là tạ ơn trời rồi.

Tô Xán tịt luôn.

Lý Ngọc Hà còn đang mừng thầm thì Trương Bình nói với Tô Lý Thành:

- Không lâu nữa ủy ban kiến thiết có buổi giao lưu công trình, trưởng phòng Tô tới tham gia nói vài câu?

Được diễn giảng ở buổi tọa đàm của ủy ban kiến thiết tỉnh không phải tầm thường, thời buổi này không phải chỉ vùi đầu làm việc là đủ, phải làm sao xuất hiện trước mặt lãnh đạo, như thế mới có cơ hội thăng tiến, công việc mới thông thuận. Bất kể Tô Lý Thành xuất hiện ở buổi tọa đàm này với thân phận gì, người khác sẽ không quan tâm ông chỉ là trưởng phòng nhỏ, mà nói ông được ủy ban kiến thiết mời diễn giảng, có ích lợi lớn.

Trương Bình vì con mình thái độ vô lễ nên thuận miệng nói một câu đền bù, với ông ta thì đây là chuyện quá nhỏ mà thôi. Tô Lý Thành hết sức mừng rỡ cám ơn.

Bị mẹ kéo ra một góc răn dạy thoát được khỏi nha đầu phiền toái kia, đang vào lúc bữa tiệc hứng khởi thì Tô Xán kiếm cớ ra ngoài, rời nhà hàng tới máy rút tiền bên cạnh, lấy 2.000, mua một cái phong bao đỏ, một tấm thiếp, viết " chỉ có một lần mười sáu tuổi, chúc cháu mãi mãi thanh xuân rực rỡ." Đề "Tô Lý Thành kính chúc."

Cho tiền vào phong bì, đi lên tầng hai, phát hiện Trương Khả khoanh tay, đứng sau lan can gỗ nhìn y chằm chằm.

Tô Xán nhìn lướt qua, vốn không định để ý tới Trương Khả, không ngờ cô nhóc này không định buông tha cho y, lạnh lùng nói:

- Anh không thấy vô sỉ à?

Tô Xán đau đầu, đối phó với mấy cô nhóc tuổi dở dở ương ương này rất là mệt, tính cách chưa ổn định, rất thất thường, mình cố gắng tránh rồi, nhưng rắc rồi cứ tìm tới. Đau đầu nhưng không có nghĩa là y sợ, nhún vai đáp:

- Vì sao lại vô sỉ?

- Người mặt dầy như anh hiếm có thật đấy, chả trách đối diện với ống kính máy quay mà mặt tình bơ khua môi múa mép.

Tô Xán quay đầu lại:

- Chả lẽ lời tôi nói không đúng à?

Trương Khả cười cao thâm:

- Không phải là anh nói không đúng, anh cho rằng chút tính toán nhỏ của mình không ai nhìn ra sao?

Thái độ cứ như nắm được điểm yếu gì của Tô Xán vậy.

Tô Xán thoáng giật mình, nhưng lập tức phủ nhận, cô nhóc này làm sao biết mình làm thế vì Đường Vũ được, chỉ nhún vai, tỏ vẽ " thích nghĩ gì thì nghĩ", rồi đi tới hành lang.

Trương Khả đang định tóm lấy điểm yếu của Tô Xán, làm khó y một phen, sao cho y bỏ chạy:

- Ai chẳng biết anh biểu hiện như thế là vì Tôn Mạn.

Tô Xán vừa bước chân đi, nghe vậy khựng lại, cô nhóc này quả nhiên không tầm thường, trong khi ai cũng nghĩ y xui xẻo chọc vào người không nên chọc, chỉ cô nhóc này phát hiện ra y có mục đích khác, khác biệt nhỏ là y nhắm vào Đường Vũ, chứ không phải Tôn Mạn.

Cô nhóc này không vừa, không nên dây vào thì hơn, Tô Xán dừng lại khoảnh khắc, rồi rảo bước nhanh hơn.

- Ê, bị nói trúng tim đen rồi chứ gì, anh đừng tưởng rằng mình làm cái bộ mặt dửng dưng thì tôi không biết anh toan tính gì nhé, nói cho anh biết, người muốn theo đuổi chị Tôn Mạn nhiều lắm, phương pháp gì cũng dùng rồi, đừng tưởng cách ngược đời của anh có thể thành công. Còn giả bộ nghiêm nghị trước ống kính, nói lưu loát như vậy chắc học thuộc từ trước rồi phải không, Cao Chiêm Tùng cũng thông đồng với anh chứ gì? Tôi biết thừa ...

Trương Khả càng nói càng kích động, vì xem bộ dạng Tô Xán thì mình nói trúng rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 24: Dạy bảo tiểu nha đầu (2)

Lúc đầu khi tin tức phát, Trương Khả cũng cùng đám bạn cùng thù địch khinh bỉ Tô Xán, nhưng là cô gái thông minh, dần dần nhận ra biểu hiện của Tô Xán không đơn giản, tại sao y trước tiên cố tình làm mấy việc vi phạm nội quy rồi nói ra những lời đảo ngược hết như vậy? Tôn Mạn vốn rất có tu dưỡng, sao lại rối lên như thế? Còn chẳng phải có Cao Chiêm Tùng ở bên phụ họa.

Phân tích theo chiều hướng này, mục tiêu của Tô Xán liền xuất hiện, y có biểu hiện như vậy là muốn gây ấn tượng với Tôn Mạn, đây đúng là phương thức cao minh.

- Anh không chỉ vô sỉ, còn hèn hạ, thủ đoạn tán gái rẻ rách.A!

Đang lúc cho rằng Tô Xán bị mình nói trúng bỏ chạy, Trương Khả càng đắc ý, nhất thời phân khích muốn chui qua thanh ngang, đuổi theo Tô Xán chỉ trích, phát hiện hôm nay mình mặc lễ phục căn bản không thích hợp hành vi chui rúc này.

Cái nơ bướm nút kim loại sau lưng mắc kẹt vào khe gỗ, cố tiến tới, váy kéo cổ áo xuống, còn lui lại, không chừng hông sẽ bị rách, vì đã có tiếng vải "roẹt" một cái rồi.

Trương Khả tiến thoái lưỡng nan, thấy Tô Xán sắp đi mất, cuống lên gọi:

- Này, này, anh còn không mau tới giúp đi, tôi bị kẹt rồi.

Tô Xán đủng đỉnh quay lại, nhìn thấy bộ dạng của cô nhóc đanh đá, không nhịn được cười.

Trương Khả bị Tô Xán cười trêu ghẹo, quên cả tình huống bản thân:

- Buồn cười lắm à, mau giúp tôi.

- Đây là thái độ khi nhờ người khác giúp à?

Tô Xán làm bộ muốn bỏ đi.

Trương Khả nghiến răng, sau đó ngẩng mặt lên cười đáng yêu:

- Anh giúp em một chút được không, cám ơn anh.

Trong lòng nguyền rủa Tô Xán cả chục lần, đợi thoát ra rồi nhất định sẽ xử lý tên xấu xa này.

- Ừm, coi như có thành ý.

Phải thừa nhận con gái xinh đẹp lúc nào cũng có ưu thế, vừa rồi Tô Xán còn cảm thấy cô bé này thuộc loại tiểu thư được nuông chiều hết sức khó ưa, vậy mà chỉ một lời nói làm y gần như quên hết. Đi ra đằng sau thấy Trương Khả như phạm nhân thời cổ muốn vượt ngục, nhưng bị gỗ kẹp vào mông, hết sức tức cười.

- Anh mau lên đi.

Trương Khả sốt ruột lắm, chẳng may có ai nhìn thấy tình cảnh này của mình, không biết mất mặt thế nào.

Tô Xán nhìn cái mông Trương Khả chổng lên như đít vịt, lòng ngứa ngáy, đưa tay vỗ đét một cái vào cái mông tròn trịa.

Giật nảy mình, Trương Khả làm sao có thể ngờ đường đường mười sáu tuổi, bị con trai đánh vào mông, vừa thẹn vừa cuống:

- Anh, anh ...

- Quen tôi mất mặt lắm à? Còn dám mách lẻo, có phải học sinh sơ trung, tiểu học nữa đâu! Phải thay cha nhóc dạy bảo một phen.

Cảm giác tay không tệ chút nào, thực sự không muốn đánh mà muốn bóp cho đã đời.

- Tôi vô xỉ lắm à? Bốp.

- Nói tôi hạ lưu à? Bốp.

- Này thì thù đoạn tán gái rẻ rách! Bốp.

Từng tiếng vỗ mông vang lên đó làm cho Trương Khả xấu hổ đến nỗi chỉ muốn chui ngay xuống đất. Mắt ngân ngấn nước, cắn chặt đôi môi hoa đào, thật ấm ức, nhưng không dám kêu to:

- Châu Tinh Trì chết tiết, anh dám đánh tôi! Á, còn dám đánh nữa! Châu Tinh Trì anh chết chắc rồi! Châu Tinh Trì , tôi thề không đội trời chung với anh.

Cảm thấy trừng phạt đã đủ rồi, Tô Xán không đánh nữa, tay vẫn đặt trên mông Trương Khả uy hiếp, mông thiếu nữ mười sáu tuổi, chỉ cách lớp váy, có thể cảm giác rõ ràng mép quần lót bên trong gợn lên, thiếu chút nữa bàn tay chuyển mục đích:

- Mắng xong chưa?

Trương Khả cắn môi, rất biết điều ngậm miệng lại, Tô Xán đánh vào chỗ giữa eo và mông, không phải quá đáng lắm, cảm giác khuất nhục kém xa cái cảm giác xấu hổ vì bị kẹt ở đây, lúc này Trương Khả chỉ muốn thoát khỏi chỗ này thật nhanh.

Thấy trấn áp Trương Khả được rồi, hiện giờ nói hẳn cô bé thông minh này có thể nghe vào, Tô Xán nghiêm túc nói:

- Chuyện ở trường không giống như mọi người suy đoán vậy đâu, đừng suy đoán lung tung nữa, học tập cho tốt đi, tôi thấy cha em kỳ vọng vào em nhiều lắm đó.

Trương Khả không nói không rằng, quay đầu đi, thấy Tô Xán thật đáng ghét, chỉ nhiều hơn mình mỗi một tuổi thôi, tay còn đặt lên mông mình lại còn làm ra vẻ đàng hoàng giáo huấn, đầy một bụng trức nghẹn ứ trong ngực, muốn phát tiết mà không được.

Tô Xán quan sát kỹ chỗ Trương Khả bị kẹt, gãi đầu nói:

- Cái này khó, để tôi gọi người khác giúp.

- Này, anh, anh ...

Thấy Tô Xán bỏ đi, Trương Khả đúng là khóc không ra nước mắt, mình nhờ y giúp chẳng qua là tình thế cấp bách, không muốn người khác nhìn thấy bộ dạng xấu hổ này, ai ngờ vòng đi vòng lại về chỗ cũ, mình còn bị đánh mông, đúng sinh nhật mười sáu nữa.

Chẳng bao lâu có một nữ phục vũ chạy tới, mò mẫm ở hông Trương Khả một lúc, lấy được cái cúc kim loại bị kẹp ra, lúc này Trương Khả mới hiểu, nếu vừa xong Tô Xán muốn lợi dụng mò máy người mình thì đúng là cơ hội tốt.

- Cám ơn.

Thoát ra rồi mới cảm giác mông nong nóng, không dám nhìn Tô Xán nữa, nói một câu rồi chạy mất.

Tô Xán nhún vai, cô gái này vẫn biết tình biết lý, đáng yêu nhiều hơn đáng ghét, lại nhớ lần trước dọa nha đầu Đường Vũ dám làm trò ngốc nghếch sẽ đánh mông, kết quả quên mất, coi như hôm nay ông trời cho bù lại tiếc nuối đi, chẳng biết bao giờ mới có cơ hội đánh chính chủ? Nghĩ thế, vừa đi vừa

cười tới chỗ thu phong bì đưa cho người phụ nữ trung niên, sau đó về chỗ cha mẹ bên trong hội trường.

…..

Ngói xanh gạch đỏ, giữa ngõ nhỏ toàn những ngôi nhà kiểu cũ, để trước cửa toàn là chiếc xe đạp cũ kỹ, sân vươn bắt đầu thấy mảng hoa đào đỏ rực nghênh đón gió xuân, làm cả vùng đất cũ kỹ bừng bừng sức sống, như đá xánh được mưa rào gột rửa.

Ở bên cạnh nó chính là trường trung học số 27, lúc này tin tức tạp chí Triêu Hoa thu thập bài viết cho chuyên mục Dao Đài không chân mà chạy, không có học sinh được giải thưởng viết văn toàn quốc, cũng chẳng có tài nữ Đường Vũ mà mọi người mong đợi, chẳng có cây viết có tiếng trong trường, mà là một học sinh chẳng ai biết tên.

Triêu Hoa chuyên môn bỏ ra một ô giới thiệu văn tắt về tác giả, Tô Xán là học sinh chuyển trường, trước kia ở Nhất Trung làm văn không tệ, từng diễn giảng trước toàn trường, Triêu Hoa đặt riêng Tô Xán viết bài, muốn thể hiện không khí đại gia đình của Nhị Thập Thất Trung hoan nghênh thành viên mới, cũng là để đưa luồng gió mới cho Triêu Hoa.

Lý do rất đầy đủ, cao đẹp.

Tô Xán cực kỳ bội phục "nhân viên tình báo" của Triêu Hoa, không ngờ có thể moi móc tin tức của mình rõ ràng như vậy, ngay cả chuyện từng diễn giảng ở Nhất Trung cũng biết. Có điều không có gì lạ, là hai trường trọng điểm quốc gia trong tỉnh, Nhất Trung và Nhị Thập Thất Trung giao lưu học sinh, giáo viên rất nhiều, có học sinh chuyển học, có học sinh vẫn liên hệ với bạn bè có ở Hạ Hải, có giáo viên hiện tới Nhất Trung Hạ Hải dạy học, hỏi chuyện Tô Xán không khó gì.

Thông qua tin tức hai bên trao đổi như vậy, có lẽ chuyện y làm ở đây sẽ mau chóng truyền tới Nhất Trung, xem ra lần sau số thư từ của bạn học cũ

sẽ tăng vọt rồi.

Đương nhiên cũng có khả năng mỗi người rời đi sẽ dần dần phai mờ khỏi tầm mắt người khác, chìm nghỉm trong ký ức.

Tin tức chuyên mục Dao Đài đặt bài viết của Tô Xán truyền ra, khiến một số nghị luận, lý do Dao Đài không được một số fan hâm mộ tán đồng, ý của họ là "Dao Đài phải là cửa sổ phản ánh tư tưởng của Nhị Thập Thất Trung, không thể để một học sinh mới đăng bài." "Đám người phụ trách chuyên mục Dao Đài bị choáng à, một học sinh chuyển trường sao có thể đại biểu cho trường chúng ta."

Có người nhận ra Tô Xán chính là "Châu Tinh Trì" đang gây tranh cãi trong trường càng cho rằng Dao Đài chẳng qua lợi dụng Châu Tinh Trì gây chú ý, càng lên tiếng phê phán.

Mặc dù đa phần chỉ trích Dao Đài, nhưng thông qua đó cũng thấy không ai tin tưởng vào khả năng của Tô Xán, Tô Xán không đủ năng lực không phải lỗi của y, mà là của đám quản lý bài báo không biết chọn người.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 25: Thời đại Kimura đã hết (1)

T

rương Khả "trả thù" nho nhỏ Tô Xán, đem suy luận biểu hiện của y ở bên ao nước là hoàn toàn vì theo đuổi Tôn Mạn nói ra, đề tài này rất có thị trường trong đám nữ sinh, chẳng mấy chốc truyền từ năm thứ nhất lên năm thứ hai, lập tức "hành động của Châu Tinh Trì có phải vì thu hút sự chú ý của Tôn Mạn không?" thành chủ đề nóng của học sinh lớp số 13. Nhưng khi bị một đám con gái xúm quanh, Tôn Mạn chú ý tới Đường Vũ ở bên cạnh.

Tôn Mạn được đám đông xúm quanh, nhưng khóe mắt lại dừng trên người Đường Vũ, cô gái lúc nào cũng bộ dạng học sinh ngoan ngoãn, hai tai không nghe chuyện ngoài song cửa đó rõ ràng lơ đễnh.

Cho dù mọi người nói Tô Xán dùng phương thức "bom cảm tử" kia là vì kéo gần quan hệ với Tôn Mạn, bất kể cô giận cũng được, ghét cũng tốt, còn tốt số hơn những người chỉ có thể âm thầm ngồi một góc nhìn, chẳng được Tôn Mạn nhớ tới hay nhìn tới.

Chẳng phải có một câu, nếu không yêu được thì hận sao? Dù thế nào cũng để lại dấu ấn.

Nhưng Tôn Mạn lại không nghĩ thế.

Nếu như mở rộng phân tích này ra, mục tiêu của Tô Xán không phải là cô, mà là người khác thì sao?

Nếu như không có những hành động khác thường của Đường Vũ thì cô tuyệt đối không nghĩ tới phương diện này, Tô Xán dám công khai chỉ trích trường học, dùng phương thức này lộ diện, chắc chắn là cách con đường ngắn nhất khiến ai đó chú ý.

Ai đó ở đây liệu có phải là Đường Vũ?

Có điều lạ là hiện ở lớp số ba, chuyện Đường Vũ và Tô Xán không còn ai không biết nữa, ai ngờ bạn trai của cô gái coi như nữ thần toàn bộ giới trung học Dung Thành lại là ở lớp mình, học sinh lớp số 3 kích động kể chuyện này ra ngoài, nhưng không ai tin, trước kia tiền lệ này không phải không có, ví dụ như "Đường Vũ cùng Dương Thừa ăn tối", " Đường Vũ đi chơi với Lý Thanh Dương" ..v..v..v.. Rốt cuộc đều là tin nhảm hết, cứ nhìn vào thực tế là rõ rồi, mấy người kia chỉ là đối tượng tiềm năng thôi, muốn chiếm được trái tim nữ thần còn xa lắm.

Đường Vũ nắm tay nam sinh cũng đủ hoang đường, làm gì có chuyện ôm ai đó. Thế nên học sinh lớp số 3 thấy người ta không tin cũng không thèm cãi nhau, nhưng nghe thấy chuyện ai đó theo đuổi Đường Vũ thì thầm bĩu môi xem thường thương hại.

- Tiểu Khả, thường này thái độ của bạn rõ ràng lắm mà, hôm nay sao thế, nói chút đi.

Một cô nữ sinh thấy Trương Khả không tham gia thảo luận mà ngồi ngây ra, nhiều đẩy vai nói:

Trương Khả tỉnh lại mới biết mọi người lại bàn tán chuyện Tô Xán, thật bực mình, lại là y nữa, lần này là vì chuyện Dao Đài, hiện mọi người chia làm hai phe, một cho rằng giống lần phỏng vấn trước sẽ thành vở hài kịch. Phe khác cho rằng nên rộng rãi với học sinh chuyển trường, có dũng khí phát biểu những lời kia, dù trong hay ngoài trường đều hiếm có, cần phát dương.

Bàn tán thế này trong trường là quá bình thường, nếu không có những chuyện như vậy, chỉ học và học sẽ quá nhàm chán.

Trương Khả đột nhiên thấy tức giận vô cớ, nói:

- Đám người Triêu Hoa càng ngày càng đi xuống, bản thân không có được bài viết hay nên kiếm bừa một người chịu tội cho mình. Các bạn cũng đúng là đám ếch trong ao, tĩnh mịch lâu quá rồi, có mỗi viên đá nhỏ ném xuống đã nhảy cuống lên bờ, chuyện này có gì đâu mà bàn với tán.

Mấy lời này nghe vừa giống bênh vực Tô Xán, lại vừa giống chỉ trích y, làm đám bạn không hiểu sao Trương Khả có phản ứng lớn như vậy, lại không phải là Tôn Mạn, tức giận cái gì?

Thế nhưng bà cô này đanh đá, không ai muốn chọc vào,

Hết tiết học Lý Thanh Dương xuất hiện ở lớp số 13, cầm tập thơ vẫy vẫy với Tôn Mạn, Tôn Mạn đi ra, nhận lấy tập thơ (Provence vĩnh hằng), cám ơn liên hồi, cùng Lý Thanh Dương đi dạo quanh sân, hỏi:

- Phải rồi, Tô Xán, cậu học sinh chuyển trường kia đã nộp bản thảo chưa, nếu được xem trước cậu ta viết cái gì, đến khi in ra mình còn có chút sức miễn dịch, không đến nổi shock.

Lý Thanh Dương cười tiêu sái:

- Bạn không nói thì mình quên rồi, tới giờ chưa thấy cậu ta nộp bản thảo. Mọi người đừng gây áp lực lớn quá, cậu ta không viết được, mình còn phải đi tìm người khác.

Khi Tô Xán tới phòng biên tập tạp chí, giáo viên chỉ đạo báo Triêu Hoa là Lâm Quang Đống đang cùng mấy học sinh nam nữ phân tích vấn đề sắp xếp bài báo lần này, Lâm Quang Tòa tay cầm phấn vẽ minh họa lên một cái bảng đen.

Tô Xán bước vào, Lâm Quang Đống bảo mọi người tiếp tục trảo đổi, đi ra cửa, đẩy kính lên hỏi:

- Em tới đây có việc gì?

- Em là Tô Xán, Lý Thanh Dương bảo em tới đây nộp bản thảo.

- À, em là cậu học sinh mới chuyển trường kia, tới văn phòng của tôi.

Lâm Quang Đống tuổi trên ba mươi, người dong dỏng, xương xương, đeo cái kính cận khá nặng, bề ngoài bình dị dễ gần.

Tuy là giáo viên chỉ đạo tạp chí, chủ yếu Lâm Quang Đống lập kế hoạch, chỉ đạo, còn chuyện cụ thể như bản thảo thì giao cho học sinh phụ trách, nhà trường chỉ dẫn dắt chứ không trực tiếp can thiệp, tờ báo này thể hiện tư tưởng của học sinh một cách cao độ.

Là người Lý Thanh Dương tiến cử, kỳ hạn in bài sắp tới, Lý Thanh Dương lại không có mặt, Lâm Quang Đống nhận lấy bản thảo, chỉ ghế đối diện bạn:

- Em ngồi đi.

Rồi vắt chân chữ ngũ đọc, là bài viết cho Dao Đài, nên hắn khá hứng thú.

Tiêu đề là (hồi ức rừng).

Đọc lướt qua mở bài, không ngờ mới hai dòng đã bắt đầu nghiêm túc, sau đó xem từng chữ một, tập trung hoàn toàn vào bài viết.

Chăm chú đọc quên luôn cả sự tồn tại của Tô Xán, một tay cầm bản thảo, tay lục túi phải, thấy trống không, chuyển tay lục túi trái, móc ra bao thuốc là méo mó đã hút tới bảy tám phần. Châm thuốc, hút, mắt vẫn không rời bài viết, say sưa như thấy món ngon hợp khẩu vị.

Bài viết rất đơn giản, kể một trung niên nam tử về quê cũ, đi trên con đường quen thuộc, thi thoảng nhìn lại quá khứ, khao khát hi vọng thời gian quay ngược, ngày cũ tái hiện. Lâm Quang Đống càng đọc càng lún sâu vào trong

đó, bài viết không có câu từ hoa mỹ, có sự lắng đọng năm tháng làm người ta ngẫm nghĩ.

Lâm Quang Đống xuất thân từ thế gia thư pháp có tiếng, nếu như chẳng phải bút lực còn có vẻ trúc trắc, hắn không dám tin đây là bài văn của học sinh cao trung, bất kể tư tưởng thành thục, hiểu thấu thế sự, cũng như trân trọng với quá khứ, đều làm Lâm Quang Đống hòa vào từng câu chữ trong bài viết.

Nhất là đoạn thơ cuối cùng làm tâm tình Lâm Quang Đống tìm về được cảm giác mất đi từ lâu, nhớ lại mối tình đầu của mình, trước đó không lâu bạn học tụ hội, hiện giờ cô gái năm nào đã là thiếu phụ phong vận, chồng làm việc ở sở giao thông, hôn nhân không hạnh phúc, nụ cười rất miễn cưỡng.

Lâm Quang Đống nhớ lại thời thiếu niên, nhớ lại bài thơ tình mình viết, chỉ thấy lòng đau nhói, nhưng làm sao được, người ta đã là phụ nữ có chồng, còn hắn giờ vẫn là thầy giáo nghèo, tiền không, quyền không, trước kia chẳng cho được người ta cái gì, hiện giờ vẫn thế, sau này nói không chừng vẫn vậy.

Bài văn của Tô Xán khơi lên tiếc nuối trong lòng Tô Xán, không khỏi bùi ngùi.

Đọc hết bài viết, dư âm chưa tan, Lâm Quang Đống cầm bao thuốc lên:

- Làm một điếu?

- Em không hút thuốc.

Tô Xán cười khổ, thi thoảng lại có người mời y hút thuốc, thứ ác độc này kiếp trước hại y không ít, giờ tuy cơ thể chưa bị đầu độc, chưa thèm khát cái thứ nicotin kia, nhưng nhìn thấy người ta hút vẫn thèm thuồng, giống như thứ mỳ ăn liền vậy, bình thường chả muốn ăn, nhưng nhìn người khác

ăn là bụng đói, Tô Xán phải dùng nghị lực lớn mới tránh được dẫm vào vết xe đổ trước kia.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 26: Thời đại Kimura đã hết (2)

À

, tôi quên.

Lâm Quang Đống sực nhớ ra, mình lại đi mời một đứa học sinh hút thuốc:

- Bài văn này do em viết.

- Vâng, toàn bộ do em viết.

Tô Xán gật đầu khẳng định:

- Còn có vấn đề gì không ạ, nếu không thì em đi đây.

- Không có vấn đề gì, em về lớp học đi, tôi nghĩ Dao Đài lần này có đột phá rồi.

Tô Xán mỉm cười:

- Thầy Lâm, hi vọng sau này chúng ta có thể hợp tác nhiều hơn.

Nói xong để lại Lâm Quang Tòa ngớ người, rời phòng.

Chuyên mục Dao Đài của tạp chí Triêu Hoa kỳ mới cho đăng bài Hồi ức rừng của Tô Xán.

Ánh mặt trời, vỡ vụn trong khung cảnh quen thuộc, rất yên tĩnh.

Một con người, có thể gánh được bao nhiêu chuyện xưa cũ, thật không ít.

Nụ cười ai, lòng bàn tay ấm áp của ai, tôi ngây ngất.

Vết thương đều đã biến thành quá khứ.

Vở kịch hết, thấy toàn những chiếc ghế trống, đèn bật sáng.

Câu chuyện này, giống như chân thật lại giống hư ảo.

Nỗi đau thực sự, xưa nay đều nhẹ nhàng, trong im lặng.

Em và tôi còn rất nhiều nơi chưa đi.

Vì sao bỏ lại tôi ngồi một mình nơi này.

Muốn quay lại, có được không?

Quay lại lần nữa, tôi sẽ không đi tới kết cục này.

Ai cho tôi quay lại.

Tôi nguyện ý hi sinh tất cả đổi một cỗ máy thời gian.

Lời xin lỗi vang vọng không gian, chẳng ai nghe.

Cuối cùng cô đơn ngồi tới trời sáng.

Cho dù có người không đọc hết cả bài, nhưng ai đọc "bài thơ" cuối cùng, hoặc ít hoặc nhiều có chút đồng cảm, loại đồng cảm này không giống với "Thiếu niên bất thức sầu tư vị, ái thướng tằng lâu. Ái thướng tằng lâu, vi phú tân từ cường thuyết sầu." Lại không thoát khỏi phạm trù thanh xuân, hợp ý với tâm cảnh học sinh trong trường.

Có học sinh lấy sổ tay ra, chép lại đoạn thơ ngắn trong tạp chí mỗi lớp chỉ được phát năm tờ.

Có giáo viên trong văn phòng đọc được, nhưng tiêu điểm của bọn họ không phải là bài thơ cuối cùng, mà là toàn bộ bài văn, đọc xong người khen ít, người thở dài thì nhiều.

Tiếng vang lớn nhất tất nhiên ở lớp số 3, nếu trước đó y chỉ là "người nổi tiếng", thích có ghét có, còn bây giờ khi bài văn được công bố, Tô Xán thực sự có được tôn trọng.

Hết tiết Tiêu Vân Vân ngồi xuống bên Tô Xán, môi hơi cong lên, hỏi:

- Đường Vũ đâu, không tới tìm bạn à?

- Bạn ấy nói phải sửa bài tập, nên không tới.

- Tình cảm hai bạn thật là tốt.

Tiêu Vân Vân hâm mộ nói, lòng không khỏi có chút buồn bã, nếu như Tô Xán nói "không có việc gì thì tới làm gì" hoặc "không biết", đều làm lòng người ta dễ chịu hơn, nhưng nói câu này chứng tỏ hai người liên hệ chặt chẽ, ngay cả hết tiết có gặp nhau hay không cũng hẹn trước, đủ thấy quan hệ hai bên thế nào.

Tiêu Vân Vân tính cách tươi sáng, sau khi xác định quan hệ hai bọn họ không có khả năng trở thành bạn trai bạn gái, tuy buồn, nhưng nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng, phát hiện Tô Xán là người bạn rất tốt, ít nói song biết lắng nghe, thi thoảng góp ý một câu giải quyết được chuyện cô băn khoăn cả đêm, hai người gần như trở thành bạn bè thân thiết có thể chia sẻ với nhau nhiều tâm sự.

Vì thế khi tới nói chuyện với Tô Xán không cố kỵ ánh mắt người khác, không ngại có bị hiểu lầm hay không, hết sức thoải mái.

Tan học, tà dương trải khắp nơi, Tô Xán lòng khoan khoái xuống lầu, trên lớp nửa thời gian nghe giảng bài, nửa thời gian tính chuyện phát triển tạp chí tiêu dùng trường học, còn nhớ nhung Đường Vũ thì không cần phải nói.

Ở Dung Thành, Đường Vũ sống cùng cha mẹ, nhà ba người, mẹ mạnh mẽ, cha thủ đoạn thông thiên, cho nên thời gian mỹ hảo chung phòng chung

giường như ở Hạ Hải tạm thời không quay trở lại nữa.

May mắn là còn có quãng đường lúc tan học, có mỹ nhân đi cùng, đối với Tô Xán mà nói hạnh phúc giản đơn đó làm y thỏa mãn lắm rồi.

Cho nên khi nhìn thấy bên cạnh Đường Vũ là Tôn Mạn, lại còn mấy nữ sinh mà y không quen biết, Tô Xán gãi đầu. À nhầm, ít nhất còn có Trương Khả, cô bé này nhìn y chằm chằm, Tô Xán đầu đau gấp đôi, cô nhóc này điêu ngoa cổ quái, nếu nói chuyện mình đánh mông ra thì y nhảy xuống sông Hoàng Hà không rửa được hết tiếng thối.

Ai biết được cô nhóc này thân thiết với Tôn Mạn, đoán chừng cũng là thành việc CLB truyền hình, mồm mép cũng khả năng phân tích, rất có tiềm chất phóng viên.

- Biết cậu và Đường Vũ có hẹn, chúng tôi không khách khí chiếm bạn ấy làm của riêng trước.

Tôn Mạn quả nhiên không hổ danh là phóng viên ĐTH trường, phá hoại chuyện hẹn hò của người ta một cách đường hoàng lại không khiến người ta phản cảm, câu này cũng là để thăm dò thực hư mối quan hệ giữ Tô Xán và Đường Vũ.

Đường Vũ cười áy náy với Tô Xán, hiển nhiên không thể đuổi đám nữ sinh đi theo như vậy.

Lúc này Lý Thanh Dương đi tới, tươi cười chào hỏi mọi người.

Trương Khả nhiệt tình hẳn lên, thái độ hoàn toàn khác khi đối diện với Tô Xán:

- Hội trưởng Lý, Dao Đài kỳ này rất hay, anh thật có nhãn quang.

Nha đầu này chơi mình đây, không khen mình viết hay lại khen Lý Thanh Dương có mắt nhìn người, Tô Xán nhận ra ý đồ của Trương Khả, nhún vai bỏ qua.

Lý Thanh Dương đưa tay ra bắt tay Tô Xán:

- Hợp tác vui vẻ nhé, cậu viết rất hay.

Tâm tình của hắn thực ra rất tệ, trông đợi Tô Xán bêu xấu, không ngờ lại thành mình ra sức tuyên truyền giúp Tô Xán, thấy Đường Vũ nhìn Tô Xán với ánh mắt nhu hòa, cảm thấy mình không khác gì một thằng ngu.

Có điều cơ hội còn nhiều, lần này là do hắn đánh giá không đúng thực lực của Tô Xán thôi, dựa vào mối quan hệ và danh tiếng của mình trong trường, Lý Thanh Dương tin tưởng lần sau sẽ chơi chết Tô Xán, thực ra hắn đã có kế hoạch, để Tô Xán hả hê trước, để y lên càng cao sẽ ngã càng đau, điều cần làm bây giờ là phải làm sao để Tô Xán không đề phòng mình, như thế dễ thực hiện kế hoạch.

Thế nhưng Lý Thanh Dương không biết, Tô Xán chẳng phải hạng hiền lành dễ chơi như bề ngoài, bắt tay hắn cười, nhưng lời nói cực kỳ chướng tai:

- Lần trước ai nói ngưỡng cửa của Dao Đài rất cao nhỉ, tôi thấy chẳng ra sao.

Nụ cười giả tạo của Lý Thanh Dương cứng ngay lại, mùi thuốc súng đột nhiên tràn ngập, Lý Thanh Dương làm sao ngờ Tô Xán mặt mũi hiền lành, lại là kẻ có tính công kích mạnh như thế.

Rụt tay lại, Lý Thanh Dương duy trì nụ cười phòng thủ:

- Cậu nói vậy là sao?

Đám nữ sinh bên cạnh nhao nhao:

- Này, cậu tưởng mình là ai chứ, nói năng kiểu gì vậy?

- Đừng tưởng ở trường cũ vênh váo quen rồi thì tới đây cũng không coi ai ra gì. Xem lại tư cách bản thân đi.

Trương Khả nghiến răng ken két, đáng lẽ đây là cơ hội cho cô công kích Tô Xán, không ngờ lại thấy xung quanh nhao nhao chỉ trích y lại lo lo, tức mình lén đá y một cái, đứng bên cạnh rít lên khe khẽ:

- Anh có vấn đề thần kinh à? Ai cũng trêu chọc là sao?

Trương Khả biết đằng sau mình còn có người đáng sợ hơn, Tôn Mạn mới là người nói lời giết người không chớp mắt, nếu làm Tôn Mạn nổi giận thì mới là phiền toái thực sự.

Tô Xán kệ cho đám nữ sinh bùng nổ, tiếp tục nói với Lý Thanh Dương:

- Nếu Dao Đài năm kỳ tiếp theo vẫn giữ trình độ như trước kia, không bằng thủ tiêu cho song, một cái bình đài văn học bị lũng đoạn trong tay một số người so với việc để nó làm sơ cứng tư tưởng đại đa số mọi người trong quá trình tử vong, chẳng bằng cho nó một cái chết hoành tráng để giải phóng tất cả, coi như là công đức.

Đường Vũ đại khái biết được Tô Xán vì sao thình lình gây sự, lúc này cô tất nhiên đứng về phía Tô Xán, nở nụ cười tươi đẹp, cùng với lời nói đầy sức sát thương của Tô Xán, như dao cắt vào lòng Lý Thanh Dương.

***

Thải Tang Tử:

Thiếu niên bất thức sầu tư vị, ái thướng tằng lâu. Ái thướng tằng lâu, vi phú tân từ cường thuyết sầu.

Nhi kim thức tẫn sầu tư vị, dục thuyết hoàn hưu. Dục thuyết hoàn hưu, khước đạo: thiên lương hảo cá thu!

Dịch nghĩa:

Lúc tuổi trẻ chẳng biết mùi vị buồn là gì, thích lên lầu cao. Thích lên lầu cao, vì làm bài từ mới nên miễn cưỡng nói là buồn.

Đến giờ mới hiểu hết mùi vị buồn, muốn nói lại thôi. Muốn nói lại thôi, chỉ rằng: “Trời mát, mùa thu đẹp”.

Dịch thơ (bản dịch của Nguyễn Chí Viễn):

Thiếu niên chẳng hiểu sầu phong vị, thích vút tầng lâu. Thích vút tầng lâu, muốn phú tân từ gượng nói sầu.

Mà nay hiểu rõ sầu phong vị, muốn nói được đâu. Muốn nói được đâu, lại bảo êm trời đẹp cảnh thu.

Trần Linh San

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 27: Thời đại Kimura đã hết (3)

Nụ cười Lý Thanh Dương dần biến mất, mọi người chỉ thấy Tô Xán nói khó nghe, nhưng là người đối diện hắn mới cảm thụ được đầy đủ ánh mắt Tô Xán đáng ghét như thế nào. Một ánh mắt bao hàm, khinh bỉ, nhạo bang, lại còn khẽ đánh mắt sang phía Đường Vũ đầy hàm ý.

Loại khiếu khích im lặng này so với ngôn ngữ công kích càng mãnh liệt hơn.

Hắn cảm giác trong mắt Tô Xán, mình thành thằng hề ngu ngốc.

Lửa giận như tràn ra như đê vỡ, không gì ngăn lại được nữa.

- Con mẹ mày đừng cho rằng viết được một bài văn hoa hoét là vểnh đuôi lên trời, tưởng mình giỏi lắm à? Muốn thể hiện trước mặt nữ nhân, xỉ nhục tao để lập uy sao, mày còn non lắm.

Thái độ hùng hổ, lời lẽ thô tục bất ngờ của Lý Thanh Dương làm mọi người giật mình.

Đám nữ sinh vốn kiên quyết ủng hộ Lý Thanh Dương đả kích Tô Xán như bị sét đánh, ngơ ngác nhìn Lý Thanh Dương, không ngờ một trong bốn tài tử xưa nay hiền hòa lịch thiệp lại bạo phát một bộ mặt xấu xí như thế.

Hình tượng Kimura Takuya sụp đổ rồi.

Nụ cười sáng ngời hấp dẫn không còn nữa.

Hơi thất vọng, không ngờ Lý Thanh Dương lại non như thế, Tô Xán đổi sang nụ cười nhẹ sáng lạn của mình, nhìn Lý Thanh Dương trán nổi gân

xanh, hai tay bóp chặt chực xông vào đánh mình, y biết một thời đại ở Nhị Thập Thất Trung thế là hết.

Hơi hơi định thần lại, nhìn toàn thể đám nữ sinh dùng vẻ mặt thần tượng sụp đổ nhìn mình, Lý Thanh Dương hơi run run, biết mình mắc bẫy của Tô Xán rồi, nhưng cơn giận vẫn như dung nham sục sôi không phun trào không thoải mái, nên hắn bất chấp, chẳng cảm thấy mình nói gì không nên nói, ngược lại còn cảm thấy mơ hồ có chút thư thái vì thoải mái phát tiết được suy nghĩ chân thực của mình.

Trong lòng của mỗi người đều ẩn giấu một con quỷ, chính như phương thức phát tiết của mỗi người khi bị hiện thực kích thích, con quỷ này luôn chờ cơ hội thoát ra ngoài, khi một người giải phóng lửa giận trong lòng gây ra hậu quả trong phạm vi hắn có thể tiếp nhận, thì có thể thừa nhận.

Với Lý Thanh Dương hiện giờ là thế, hành vi của mình rốt cuộc làm hỏng hình tượng với đám nữ sinh trước mắt đã không còn quan trọng nữa, quan trọng là giải phóng lửa giận ra ngoài, để con quỷ nhốt trong lòng quá lâu được thoải mái phát tiết.

Xung quanh im phăng phắc, khoảng lặng này làm vẻ mặt Lý Thanh Dương khôi phục một chút, phần người quay lại trấn áp con quỷ.

- Văn chương hoa hoét là sao?

Trương Khả ngay từ đầu vốn bình tĩnh hơn, là cô gái giỏi phân tích, thực ra từ lâu đã biết tính cách Lý Thanh Dương không ôn hòa như bề ngoài, thấy mâu thuẫn giữa Tô Xán và Lý Thanh Dương thăng cấp tới xung đột chính diện, tất nhiên bắt đầu thăm dò đầu đuôi câu chuyện.

Lý Thanh Dương lập tức tiếp lời:

- Bài văn rắm chó, vốn nói đùa thôi, nếu tôi có mặt tuyệt đối không duyệt thứ văn chương này, kết quả y thừa cơ tôi không có mặt xúi bẩy giáo viên

chỉ đạo cho đăng bài viết, nói là do tôi yêu cầu bản thảo, thầy Lâm không hiểu mấy chuyện này, đương nhiên duyệt bài của y. Kết quả mọi người thấy rồi đấy, y tưởng mình giỏi giang lắm, công kích cả tạp chí Triêu Hoa, Triêu Hoa của chúng ta đã qua bao nhiêu kỳ, qua tay bao nhiêu khóa, một thằng học sinh chuyển trưởng lại dám hoa chân múa tay, không coi học sinh Nhị Thập Thất Trung ra cái gì. Một đứa người ngoài thì biết cái gì mà lớn lối.

Tên này cũng tinh lắm, hôm đó Tô Xán nhờ Quách Tiểu Chung thăm dò thông tin nội bộ tạp chí Triêu Hoa, biết được lịch của Lý Thanh Dương, nên đợi sát lịch nộp bài tới nộp thẳng cho Lâm Quang Đông, không cho hắn cơ hội giờ trò.

Lý Thanh Dương nâng xung đột lên từ chuyện cá nhân thành mình coi thường toàn bộ Nhị Thập Thất Trung, Tô Xán phải thừa nhận, nếu tâm tính thành thục hơn, Lý Thanh Dương sẽ là nhân vật khó chơi.

Song muộn rồi, cách thể hiện của hắn quá mất phong độ, bản chất sự việc ra sao không còn quan trọng nữa.

Thực sự mà nói chuyên mục Dao Đài đã đi xuống từ lâu, tuy mỗi kỳ có nhiều học sinh xem, nhưng chẳng qua là hình thành một loại thói quen thôi, lật qua qua xem vài điểm sáng rồi bỏ đó.

Đối với đám nữ sinh kia mà nói, nói là xem văn, chẳng bằng gửi gắm tương tư với Lý Thanh Dương, xem để có đề tài bàn luận về hắn mà thôi, nói cách khác, từ lâu Lý Thanh Dương là nhân vật linh hồn của Dao Đài chứ không phải bản thân Dao Đài nữa.

Bình tâm mà luận, bài văn của Tô Xán mang phong cách tang thương, không phù hợp với phần đông học sinh, câu từ cũng đơn giản, không hoa mỹ, mỗi bài thơ cuối là khơi lên nhiều đồng cảm.

Bài viết của Tô Xán mục đích đánh động người từng trải Lâm Quang Đống là chính, chỉ có bài thơ cuối là lừa bịp đám thiếu nam thiếu nữ đa sầu đa

cảm.

Trong số nữ sinh này thậm chí cả Trương Khả cũng chép bài thơ đó vào sổ tay, Lý Thanh Dương chửi nó là rắm chó, hiển nhiên phẩm cách tụt thẳng xuống, người đồng tình với những lời sau đó của hắn không còn.

Vẻ mặt Đường Vũ lúc này lạnh tới mức làm người ta đông cứng lúc này nói:

- Tôi cũng là người ngoài.

Đám nữ sinh xung quanh càng trầm xuống, Lý Thanh Dương quên mất Đường Vũ hơn nửa năm trước cũng là học sinh chuyển trường. Những nữ sinh chơi cùng Đường Vũ đều rõ, cô lạnh lùng, nhưng không phải cao ngạo, đối xử mọi người đều như nhau, tính cách rất tốt, cho nên nữ sinh hiểu được tính cách Đường Vũ đều thích cô.

Ai cũng nghe ra Đường Vũ nổi giận rồi, đây là chuyện chưa từng có.

Tôn Mạn đi lên, kéo tay Lý Thanh Dương mặt mày xám xịt có chiều hướng mất kiểm soát, tận lực ôn hòa nói với hắn:

- Được rồi, mọi người dừng ở đây đi, đừng cãi nhau nữa. Nếu như thầy Lâm đã chọn văn của Tô Xán, tất nhiên cậu ấy có chỗ đặc sắc của mình.

Lại bảo Tô Xán:

- Mặc dù tôi biết cậu thích nói thẳng, nhưng phê bình Triêu Hoa như thế thì quá đáng rồi, chỉ là tờ báo để học sinh trong trường thể hiện tiếng nói của mình, một phương tiện giải trí thôi, đừng cái gì cũng nâng nó lên tầm cao tư tưởng như vậy. Tóm lại là mọi người đừng cãi nhau nữa có được không?

Đường Vũ nhíu mày, quay sang nói với Tô Xán:

- Muộn rồi, chúng ta về thôi.

Tô Xán "ừ" một tiếng, cùng Đường Vũ đi về phía cổng trường. Lý Thanh Dương mặt lúc đỏ lúc trắng, nhìn Đường Vũ với vẻ đau thương.

Mấy nữ sinh chạy theo, chân thành nói:

- Đường Vũ đừng giận, bọn mình không có ý đó đâu.

Đường Vũ mỉm cười gật đầu:

- Mình biết mà.

Đường Vũ, Tô Xán cùng một phần đông nữ sinh bỏ đi, tâm tình Tôn Mạn sa sút, vừa rồi cô cân nhắc, thấy Lý Thanh Dương tâm tình mất kiểm soát nên ít nhiều vỗ về một chút, nên quyết định đứng về phía hắn, như thế mới ngăn được cuộc xung đột này diễn biến xấu hơn. Không biết mình tỏ thái độ như vậy có làm Đường Vũ phản cảm không?

Đây là điều Tôn Mạn rất muốn tránh, cả cô và Đường Vũ đều là nữ sinh cực kỳ chói mắt, được nhiều người chú ý, nếu họ đứng về phía đối lập, thế nào cũng có nhiều lời gièm pha không hay, mọi người sẽ nhìn họ ra sao, nghĩ về mình thế nào? Đó là điều cô gái thông minh không muốn thấy.

Mọi người dần đi hết, Lý Thanh Dương nhìn những nữ sinh thường ngày cực kỳ sùng bái hắn, trước khi đi nhìn hắn tựa hồ có sự lạnh lùng, cùng với đề phòng.

- Cám ơn Tôn Mạn.

Lý Thanh Dương thất thểu bước đi, ngay cả Tôn Mạn vừa rồi bênh vực hắn nụ cười không còn thân thiết như trước nữa.

Là thiếu nữ tuổi hoa, Tôn Mạn tất nhiên cũng có mơ ước về tình yêu, có lúc ngọt ngào nghĩ tới những chàng trai nổi bật trong trường, nghĩ nếu đội trưởng đội bóng nếu được mình đích thân đưa nước hò reo cổ động sẽ thế

nào, tưởng tượng ra cảnh cùng chàng trai trong lớp tiếng Anh cùng mình uống hiato trong quán cà phê Starbucks, hay nếu mình cùng Lý Thanh Dương sóng vai nắm tay nhau đi vào trường sẽ gây ra huyên náo ra sao?

Nhưng sau ngày hôm nay, Lý Thanh Dương đã bị xóa khỏi danh sách lựa chọn bạn trai của cô, dù sao ở bên cạnh hắn không làm Tôn Mạn có cảm giác thoải mái nữa.

Yêu tinh Lâm Lạc Nhiên

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 28: Không nói

L

ý Thanh Dương yếu ớt ngồi xuống bãi cỏ, lòng nghĩ lại chuyện vừa rồi mình bị Tô Xán khiêu khích, làm ra hành động ngu xuẩn không cách nào bù đắp lại được.

Có tiếng bước chân đi tới bên cạnh, cặp sách khoác một bên vai, nói:

- Tôi nhìn thấy hết rồi, không dễ chịu phải không?

Lý Thanh Dương cười cay đắng:

- Cậu cũng thấy rồi đó, tôi tự mình hủy hết mọi thứ bản thân vất vả gây dựng.

- Cha tôi dặn tôi tới trường không được sinh sự, nhưng có kẻ khi dễ bạn bè mình, sao tôi có thể đứng nhìn được. Tên nhãi đó ngông nghênh quá rồi, trước kia y ở Nhất Trung cũng có tiếng lắm đấy, tôi đã đọc bài viết của y, tuy cậu không thừa nhận, nhưng cũng không thể phủ định, y viết không tệ.

Lý Thanh Dương cắn răng:

- Đúng.

- Lâm Quang Đống rất tán thưởng y, còn muốn đưa y vào CLB văn học nữa, với tính thằng đó, địa vị của cậu sẽ nguy hiểm.

Lý Thanh Dương lắc đầu cam chịu, gia cảnh nhà hắn không tốt, có được ngày hôm nay toàn bộ dựa vào bản thân, giờ nhất thời kích động hủy hết rồi, còn làm gì được Tô Xán nữa.

- Yên tâm, tôi sẽ báo thù cho cậu, có điều muốn xử y thì phải xử Lâm Quang Đống đã, từ lâu tôi đã ngứa mắt với hắn rồi, mẹ kiếp, lần trước còn mắng tôi trước mặt mọi người, hắn là cái thá gì? Xử hắn xong thì không còn ai giúp thằng đó nữa.

Lý Thanh Dương mừng rỡ ngẩng đầu lên:

- Cậu có cách gì?

- Có biết vì sao thái độ của Lâm Quang Đống với tôi lại ác liệt như vậy không? Vì bạn gái trước của hắn hiện là nữ nhân của chú họ tôi, mấy ngày nữa tôi kiếm cớ để chú tôi tới trường một chuyến, lúc đó tôi sẽ cố ý chọc giận Lâm Quang Đống, bản mặt của hắn sẽ bại lộ, chú tôi sẽ tin lời tôi nói, tống cổ hắn khỏi trường sẽ không khó.

- Có lý, song liệu ổn không, làm thế mạo hiểm quá.

Dù sao vẫn chỉ là học sinh cao trung, dùng thủ doạn đen tối đối phó với giáo viên, Lý Thanh Dương hơi ngán ngại.

- Sợ quái gì! Tôi giúp cậu cũng là để hả giận cho bản thân. Xử được Lâm Quang Đống, tiếp theo là Tô Xán, loại đó thoải mái vờn trong lòng bàn tay thôi.

Lý Thanh Dương hơi rùng mình, đột nhiên liên tưởng hắn với loại chính khách âm hiểm hay miêu tả trong tiểu thuyết.

Bên cạnh tiếng xe huyên náo, đỉnh đầu là bầu trời hẹp giữa những căn nhà, tự nhiên trời có mưa, mặt đường lồi lõm để lại không ít vũng nước đục ngầu, Đường Vũ cẩn thận bước lên những chỗ khô ráo, chiếc quần jean bó lấy cặp chân dài, chỉ lộ ra ít da dưới mắt cá chân, vẫn khiến Tô Xán tưởng tưởng ra đôi chân khi Đường Vũ mặc váy.

Đường Vũ nhảy qua mấy phiến đá, thêm vài phần sức sống cho vẻ ngoài lạnh nhạt.

Nhìn Tô Xán lặng lẽ đi bên cạnh mình, Đường Vũ hỏi:

- Chuyện hôm nay có giận không?

- Chỉ người mình quan tâm thì mình mới giận.

Tô Xán nắm tay cô:

- Người qua đường, mình không cần phải giận.

- Ừ.

Đường Vũ gật đầu, hai bọn họ đều thế, không cần phải nói nhiều.

Nghĩ tới hôm nay Tô Xán chỉ dụ dỗ vừa đúng mực đã làm Lý Thanh Dương rối loạn, Đường Vũ vừa kích thích lại thú vị, Tô Xán làm thế hoàn toàn vì mình, Đường Vũ rất vui, còn Lý Thanh Dương vô tội chỉ vì thích mình mà gặp tai họa thì cô chẳng quan tâm, nhưng không muốn Tô Xán vì thế mà có kẻ thù:

- Lần sau đừng làm thế nữa, không tốt lắm.

- Nhân từ với kẻ thù là tàn nhẫn với mình. Trừ khi bạn nói một câu dễ nghe, mình sẽ nghe bạn.

- Câu gì?

Đường Vũ có cảm giác không lành:

- Vì như một câu tuyên bố chủ quyền, bạn là của mình chẳng hạn.

Tô Xán nhe răng cười:

Xe bus khốn kiếp tới không đúng lúc.

Đường Vũ nhảy nhanh lên xe, lỗ tai ửng đó:

- Không nói.

……

Khi Thục Sơn ký hợp đồng bao tiêu với nhà máy lễ phẩm Long Thịnh thì Tô Xán được tuyển vào CLB văn học, trong báo Triêu Hoa đại bộ phận là học sinh, do không phải sinh viên đại học có nhiều thời gian quản lý CLB, cho nên thường mà nói thời gian hoạt động của CLB là ở buổi trưa, nếu không là buổi chiều, thi thoảng có cuộc họp trong giờ học.

Tô Xán mau chóng quen thuộc với thành viên CLB, tổng cộng có hai mươi người, thái độ với Tô Xán rất hoan nghênh. Lâm Quang Đống hết sức phấn chấn, không biết rằng Tô Xán vào báo Triêu Hoa có mục đích hoàn toàn khác.

Lý Thanh Dương sau khi hoàn toàn trở mặt với Tô Xán, thêm vào uy tín giảm mạnh, không cần giữ gìn gì nữa, nên chỉ hừ một tiếng, khó chịu thể hiện hắn ra ngoài, có điều chính hắn cảm giác giống giải thoát, được thoải mái thể hiện cảm xúc không cần giữ gìn hình tượng như trước nữa.

Thái độ Lý Thanh Dương hôm đó tương phản lớn như vậy gây chấn động không nhỏ với những nữ sinh có mặt, những nữ sinh đó có từ năm năm thứ nhất tới năm thứ ba, thế là lan truyền đi, hắn từ một nhân vật nổi tiếng trở thành nhân vật tai tiếng.

Cuộc gặp mặt đầu tiên trong CLB văn học, mọi người tán thưởng thành viên mới gia nhập:

- Viết rất tốt, có điều tôi thấy văn chương câu từ trau chuốt hơn một chút sẽ hay hơn, rảnh rỗi mọi người cùng tham khảo nhé.

- Bình thường cậu hay xem loại sách gì? Giới thiệu cho mọi người một chút đi.

Trần Thần một trong đại mỹ nữ của CLB văn học hỏi, cô gái này thực sự không quá xinh đẹp, chẳng thể so sánh với Tôn Mạn, Đường Vũ, thậm chí chẳng thể bằng Tiêu Vân Vân, có điều hơn ở khí chất thanh nhã, dịu dàng ít nói, cho người ta cảm giác thân thiết tự nhiên khi ở bên cạnh, nhỏ giọng hỏi thêm:

- Mà quan hệ giữa cậu và Tôn Mạn là gì?

Lúc này mọi người đã làm quen với Tô Xán, mọi người trong lúc tán gẫu không tránh khỏi xoay sang chủ đề nữ sinh quan tâm nhất:

- Mình và Tôn Mạn quan hệ rất tốt, trước kia thời sơ trung còn là bạn học đấy, nếu như buổi chiệu tan học cậu mời khách, mình có thể tiết lộ ít thông tin cá nhân liên quan tới Tôn Mạn, cái này người khác cầu mà không được.

Làm mỹ nữ khác trong CLB cười khúc khích, hai cô gái hùa lại trêu chọc Tô Xán, đủ các câu hỏi cổ quái làm y không đối phó nổi.

Chuyện đối kháng với Lý Thanh Dương là lúc tan học, không có quá nhiều người tận mắt chứng kiến, cho nên chỉ giới hạn ở tin đồn giống như, " mọi người nghe chưa, thấy bảo hôm qua Lý Thanh Dương chửi nhau với một học sinh đấy, tôi cũng không rõ lắm đâu, chỉ nghe đồn là một học sinh chuyển trường."

" Nghe XXX lớp số 2 nói chưa? Hôm qua Lý Thanh Dương đánh nhau với học sinh chuyển trưởng, có vẻ liên quan tới Tôn Mạn! Lúc đấy Lý Thanh Dương như thằng điên vậy, thật không ngờ."

" Đánh nhau với Lý Thanh Dương chính là Châu Tinh Trì, không ai biết vì sao, chỉ có điều khi ấy cả Tôn Mạn và Đường Vũ đều có mặt, chuyện giữa

mấy người đó ai mà biết nổi chứ."

Tin đồn như vậy lan đi như ôn dịch.

Nhị Thập Thất Trung quá lớn, trong ngôi trường như vậy, tin tức có thể biến thành tiêu điểm cho mọi người rất ít, nhưng một khi thành tiêu điểm đại bộ phận chú ý thì hiệu ứng vô cùng lớn.

Một mình Lý Thanh Dương chưa đủ gây ra hiệu ứng lớn như thế, thêm vào "Châu Tinh Trì" cũng không khá hơn, song có cả Đường Vũ và Tôn Mạn chẳng khác gì phản ứng hóa học.

Tin tức miệng này sang miệng kia, không chỉ biến vị mà còn bộc lộ ra không ít "nội tình", như Đường Vũ là bạn học cũ của Châu Tinh Trì, quan hệ hai bên rất tốt, thế nhưng Châu Tinh Trì lại thích hoa khôi CLB truyền hình là Tôn Mạn, đang theo đuổi ráo riết, cho nên nổ ra xung đột với Lý Thanh Dương.

Học sinh Nhị Thập Thất Trung tố chất ưu tú, thể hiện ra ở hứng thú rất rộng, không chỉ biết cắm đầu học tập, mà với điều mình hứng thú cũng rất biết cách đào bới. Nhưng tin đồn luôn nhanh chân hơn sự thực.

Sáng đi học đến Tiêu Vân Vân cũng vỗ vai Tô Xán nói một câu " Đã có Đường Vũ, lại muốn cả Tôn Mạn, có tham lam quá không?"

Dù Tiêu Vân Vân chỉ đùa thôi, Tô Xán rất đau đầu, muốn vỗ bàn thanh minh " Mình chỉ nhắm vào Đường Vũ thôi!", nhưng y nhịn, biết mình nói thế thì chỉ e không phải chỉ mình đau đầu nữa.

Đường Vũ

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 29: Chuẩn bị

Tô Xán đang bị đám con gái hiếu sự bao vây với đủ mọi câu hỏi thì may mắn Lâm Quang Đống xuất hiện, Tô Xán mượn cớ hỏi thăm công việc của CLB mới thoát thân được.

Vào văn phòng của Lâm Quang Đống, Tô Xán phát hiện ra Lý Cẩm trợ lý phòng giáo dục, chính là người ngày đầu tiên đưa y tới lớp số ba. Lý Cẩm ném cho Tô Xán lẫn Lâm Quang Đống mỗi người một điếu thuốc, có thể nhìn ra hai bọn họ là bạn lâu năm:

- Ngay hôm cậu tới báo danh tôi biết cậu không phải học sinh bình thường rồi, ha ha ha, không kém gì phong thái của tôi năm xưa ở trường.

Tô Xán chỉ cười xòa không đáp lời, cầm điếu thuốc trên bàn, tất nhiên không châm lửa hút.

- Chúng tôi đọc bản báo cáo của em rồi, viết được lắm.

Lâm Quang Đống thấy hơi khó nói, ngại Tô Xán là học sinh do mình quản hạt, không biết mở miệng thế nào.

Lý Cẩm thẳng tính, nhoài người tới :

- Tôi rất hứng thú với suy nghĩ của em, nhưng vấn đề là chị gái em có thể cung cấp tài chính ủng hộ được sao?

- Vâng, chị em có kinh doanh một TTTM ở Hạ Hải, một chuỗi cửa hàng văn phòng phẩm, hiện có ý định tiến vào giới truyền thông, đang tìm người hợp tác, trước kia ở quê em có giúp việc cho chị em vào kỳ nghỉ, chị ấy rất tin em.

Lý Cẩm tim đập thình thịch, hồi học năm thứ 4 ở ĐH sư phạm, hắn cũng có ý định tự sáng nghiệp, có điều trong nhà không tán đồng, tốt nghiệp xong bị cha mẹ dùng quan hệ điều tới Nhị Thập Thất Trung, mộng tưởng tự chủ sáng nghiệp tan thành bong bóng, ngồi trong văn phòng nhìn đám học sinh trẻ trung hoạt bát, tưởng chừng mình đã già.

Nhiều khi Lý Cẩm không cam tâm phí hoài cuộc đời như thế này, nhưng không còn cách nào, luôn có vòng tròn quái ác tới từ người thân, bạn bè, thế giới xung quanh xiếng xích tư tưởng của hắn, thân thể của hắn. Lý Cẩm sợ một ngày mình nhìn lại, thành nhân vật giống như chủ nhiệm phòng giáo dục kia, mỗi ngày chửi rủa phe khác trong trường học, cuộc đời đó u ám cỡ nào.

Tô Xán viết báo cáo về tạp chí tiêu dùng, định hướng thị trường cụ thể, nguồn gốc tài chính, chỗ hỗ trợ sau lưng, quan trọng nhất hắn bị bài viết Hồi ức rừng của Tô Xán đánh động, hắn không muốn nuối tiếc nữa, nhìn ra Tô Xán là đồng loại của mình, không cam lòng làm học sinh cao trung bình thường, giống hắn không cam lòng làm giáo viên bình thường.

Nếu không có sự không cam tâm ấy, nếu không có chút ảo tưởng trong lòng đã chẳng bị một học sinh tí tuổi đầu làm động lòng.

Lâm Quang Đống suy nghĩ thành thục hơn, không kích động như Lý Cẩm:

- Không ngờ tư tưởng học sinh cao trung đã cởi mở thành thục tới mức muốn tự sáng nghiệp rồi, có điều thầy chuyện này em nghĩ kỹ chưa?

Hắn chỉ lo Tô Xán nổi hứng bất chợt, đến lúc khó khăn chùn bước, trong nhà không ủng hộ nữa thì hắn và Lý Cẩm tham gia vào sẽ bị mắc kẹt.

Tô Xán biết hiện quan trọng nhất là có thể thuyết phục được Lâm Quang Đống:

- Vì trong nhà em mấy lần rơi vào nghịch cảnh, đều dựa vào bản thân tự bò dậy, cho nên cha mẹ em đã cho em tự lập từ sớm, không chỉ học tập còn tham gia chuyện kinh doanh trong nhà. Chuyện này ở nước ta mới mẻ, nhưng ở các quốc gia Âu Mỹ cổ vũ học sinh cao trung sáng nghiệp, nỗ lực hướng về mộng tưởng của mình rồi. Chuyện này chị em đã có tình toán từ lâu, chỉ là chưa tìm được cơ hội thích hợp, tuyệt đối không phải nhất thời nổi hứng.

Lý Cẩm rất kích động, chỉ muốn ngay lập tức đi gặp chị Tô Xán để bàn bạc công việc.

Lâm Quang Đống dựa vào lưng ghế trầm ngâm:

- Chuyện này tôi biết rồi, cho dù có chị của em ủng hộ đằng sau thì tôi cũng không muốn em để ảnh hưởng tới chuyện học tập của bản thân. Dù sao nước ta có tình hình khác các nước Âu Mỹ, thứ áp dụng được ở đó không có nghĩa là cũng đúng ở đây, ở ngoài trường học, tôi có thể cổ vũ em, nhưng hiện ở trong trường học, là giáo viên, tôi chỉ có thể nói em nên đặt tâm tư vào chuyện học tập. Cho dù ở môi trường cởi mở như trường ta cũng thế, nếu em dứt khoát muốn làm thầy sẽ cung cấp chút điều kiện thuận lợi.

- Thầy Lâm.

Tô Xán nghiêm túc nói:

- Cái em cần là thầy giúp đỡ, cùng em làm việc này, không chỉ cung cấp điều kiện thuận lợi.

- Thầy nói rồi, để sau đi. Sáng nghiệp trong trường không phải là không thể, bản kế hoạch này của chị em rất có tính khả thi, nhưng em đang đi học, không nên phân tâm, tiềm năng của em còn lớn, nếu em tốt nghiệp rồi, thầy có thể giúp em, thậm chí từ chức để chuyên tâm làm việc này cũng được, nhưng hiện giờ em phải biết phận sự của mình.

Tô Xán thở dài, tuổi tác luôn là cản trở lớn nhất của y, cái này Lâm Quang Đống nói đúng, nếu ở các quốc gia Âu Mỹ thì y sẽ không gặp nhiều lực cản như vậy, một học sinh 17 muốn thuyết phục giáo viên trên 30 chẳng phải chuyện dễ dàng:

- Thầy Lâm, em có thể dùng hành động thực tế cho thầy thấy, em vừa có thể thực hiện kế hoạch này vừa học tập, thành tích với em mà nói là chuyện đơn giản.

Muốn làm cho Lâm Quang Đống và Lý Cẩm tin tưởng mình, chỉ có cách bỏ công sức vào thành tích, chứng minh cho họ thấy mình không chỉ biết nói xuông.

Xem ra mình lại bắt đầu phải cầm sách tu luyện rồi, lần này không chỉ là học lấy kiến thức còn là học để kiếm điểm nữa, ở trong trường, thành tích là chiêu bài lớn nhất.

- Thành tích vật lý lần này đã có rồi, thầy nói qua một chút, bài không khó lắm, giống như thầy nói với các em, tỉ mỉ là tiên phong, chuyên chú là chủ lực, chăm chỉ là hậu cần. Cũng giống như khi đánh trận, làm trinh sát thì phải tỉ mỉ, tìm hiểu rõ nội dung đề thi là gì, khi làm bài phải chuyên tâm. Hậu cần là sau khi biết mình làm sai, về sau phải chăm chỉ nghe giảng biết mình sai ở đâu. Tỉ mỉ, chuyên chú, chăm chỉ mới có thể đánh thắng trận.

Giáo viên vật lý đứng trên bục giảng mở bài thi ra, nói với đám học sinh lớp số ba phía dưới:

- Bài lấy điểm thầy không nói nữa, thầy nói vào bài trọng điểm phân loại học sinh khá giỏi, ở đây lớp chúng ta gần như toàn quân bị diệt, chỉ có năm em xông qua được rào cản.

Tưởng Minh Quân ở bên cạnh thi được 90 điểm, làm mấy học sinh bàn trên bàn dưới ghen tỵ không thôi, thường ngày tên này không chơi game thì

nghe nhạc, học hành nhàn nhã vẫn có thành tích này, làm người ta thở dài quả thực không thể so với người có thiên phận được.

Song lần này Tưởng Minh Quân không vênh vang đắc ý như mọi khi, nhìn thấy điểm số 108 của Tô Xán, hắn biết rõ Tô Xán là thứ biến thái thực sự, trong lớp chuyên môn giờ nọ làm việc kia, còn nhởn nhơ hơn cả hắn.

Giơ ngón cái lên, hắn biết Tô Xán không thích khoe khoang.

Tô Xán không phải khiêm tốn, mà là y biết mình, thành tích này đáng tự hào, vì nó là công sức do y bỏ ra đạt được, song không vì thế vậy mà đáng kiêu ngạo, y dốc sức vào kỳ thi, là một trong năm người thành tích cao nhất, y thầm thở phào, đây gần như cực hạn của Tô Xán rồi, dù kiến thức của y vượt xa học sinh cao trung chăng nữa thì y vẫn có cực hạn của mình, học sinh ưu tú không phải dễ dàng vượt qua như vậy, điều này càng khiến Tô Xán quyết tâm phải tận dụng lợi thế xây chắc nền tảng cho mình.

Cũng vì thế mà luôn có chuyện làm y phân tâm, hôm nay cha y sẽ phát biểu ở tọa đàm kỹ sư công trình do ủy ban kiến thiết tổ chức, tọa đàm này sẽ củng cố địa vị của cha y ở tổng công ty, mở rộng mối quan hệ, chí ít có thể khiến những kẻ thích giở thủ đoạn vặt như Lý Ngọc Hà không dám tùy tiện như trước.

Ngoài ra Tô Xán cũng thu được tin, một số nhân vật lớn ở Hạ Hải có vẻ có ý dịch chuyển rồi.

Vụ án dính líu tới xã hội đen đặc biệt nghiêm trọng của Lưu Thành đang được điều tra khẩn trương nghiêm ngặt, dính líu tới một đám quan viên tỉnh, gần 200 nhân vật. Triệu Lập Quân lập công đầu trong vụ án này được tiến cử làm cục trưởng cục công an Tp Dung Thành.

Cùng lúc đó dựa vào liên hệ của Tô Xán với đám Vương Uy Uy được biết tựa hồ Vương Bạc cũng có dấu hiệu điều động, đoán chừng có khả năng lên tỉnh ủy, hoặc là điều tới làm thị trưởng Dung Thành. Lưu Thành vì che dấu

tội danh, lợi dụng chức quyền nhiều lần chèn ép, hạm hãi, uy hiếp Vương Bạc. Cuối cùng án oan của Vương Bạc được chứng thực là do Lưu Thành gây ra, đương nhiên bên trên phải có động thái đền bù.

Vương hệ vốn thất vọng với Vương Bạc cũng thay đổi thái độ, thông qua thời cơ này ngầm thao tác, Vương Bạc thăng tiến cũng không có gì lạ.

....

Hi hi, hôm nay anh em đi chơi nhờ em post hộ truyện, đổi lại được lấy nick này đọc truyện.

Anh em nhờ chúc mọi người năm mới sắp tới sức khỏe dồi dào, tiền bạc dư dả để đọc truyền hăng say.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 30: Thư từ Hạ Hải

Tô Xán hiện chưa thuyết phục được Lâm Quang Đống, y định cho Lâm Quang Đống thêm chút thời gian suy nghĩ, trên báo cáo chỉ viết phương án mang tính khả thi, còn cách thực vận hành mấu chốt thì Tô Xán không tiết lộ. Đây gọi là không nên có lòng hại người cũng phải có lòng đề phòng, ví như người không an phận như Lý Cẩm, dùng tốt có lợi lớn, nhưng nếu không không chế được sẽ thành vấn đề.

Thời gian giành cho Lâm Quang Đống không nhiều, Tô Xán cho hắn cơ hội, hắn không tin tưởng nắm bắt lấy thì Tô Xán đành phải tự ra tay, cho dù như thế sẽ vất vả hơn nhiều, nhưng một khi ý tưởng nảy mầm trong lòng mà không thực thi, luôn cảm thấy không thoải mái, xem chừng tương lai y sắp thành điển hình trốn học ở trường rồi.

Hôm đó đi học Tô Xán phát hiện ra trong ngăn bàn của mình có một đống giấy, đang nhíu mày cho rằng có kẻ nào tới gây sự thì nhận ra đó là thư. Thư của học sinh Nhị Thập Thất Trung đều được để ở chỗ ra vào của khu phòng học, thường phải tự mình đi nhận, ít khi có người lấy hộ, không đoán cũng biết do Tiêu Vân Vân lấy hộ rồi.

Tổng cộng có 6 lá thư, thời gian tới khác nhau, Tô Xán lấy thư của Tiết Dịch Dương ra trước.

"Tô Xán, khá lắm, nghe nói Đường Vũ cũng chuyển tới Nhị Thập Thất Trung rồi, tin này làm cả lớp chấn động, tao nghĩ đại khái mày cũng hình dung được tình hình ra sao. Thằng khỉ, chuyện hay như vậy mà không cho tao biết, để tao đi học về ngồi trên xe bus mới nghe được tin đồn, nói mày và Đường Vũ đã gặp nhau rồi, còn ôm nhau giữa trường nữa, mọi người đều mừng cho mày, cũng có không ít người thất vọng. Như Tôn Lỗi lớp

trưởng lớp số 3 vẫn thầm yêu Đường Vũ, hay thằng đội trưởng đội bóng đá của tao vậy. À còn cả Nhạc Tử Giang nữa, thằng này đúng là si tình không ngờ, lần trước đội bóng rổ trường thi đấu với Ngoại Hải bị trẹo chân vẫn cắn răng thi đấu, còn nói "cho dù không có người đó cổ vũ, vẫn thi đấu tiếp !", mày không biết có bao nhiêu nữ sinh khóc, khóc làm tao đau lòng. Ha ha ha, tất nhiên tao ga lăng cho các em ấy mượn vai rồi.

Mọi người biết hết rồi đấy, ha ha ha, mày mới tới Nhị Thập Thất Trung một tuần đã bị bêu danh trên ĐTH trường, lại nhắm vào nữ sinh nào rồi phải không, sư bố mày. Mày đừng có trêu hoa ghẹo nguyệt nữa được không hả, để lại chút tài nguyên quý giá cho anh em chứ.

Coi chừng đấy, không biết có thám tử nằm vùng báo tin mày hả, như Tiêu Vân Vân ở lớp mày chẳng hạn, nhất cử nhất động của mày đều không qua mắt được mọi người đâu. Tao và Lưu Duệ đều nhớ mày, à còn phải báo cho mày một tin buồn, nghe tin mày và Đường Vũ gặp nhau, công chúa Trần Linh San của chúng ta tính khí ngày càng khó chịu, suốt ngày mặt nặng mày nhẹ, Linh San mà biết tao nói với mày chuyện này chắc giết tao mất, mày tự xem lấy mà làm! Hẹn ngày cùng nhau uống bia trên sân thượng.”

Đọc xong thư của Tiết Dịch Dương, Tô Xán chẳng có chút vui vẻ nào vì nhận được thư của bạn bè ở xa, trái lại lòng còn nặng trịch, thấy thư của Lý Lộ Mai, mở ngay ra đọc, quả nhiên là chửi mắng y thậm tệ, mắng y vô tình, phụ bạc, còn tệ hơn cả Trần Thế Mỹ, sau này không được chết tử tế ..v..v..v.. Tô Xán chỉ biết cười khổ, cuối thư còn nói Trần Linh San đã xóa toàn bộ phương thức liên hệ với y, đồng thời không cho bạn trong lớp báo tình của mình với y.

Buổi tối trước khi tới Dung Thành đó, Tô Xán và Trần Linh San nói rất nhiều chuyện, duy nhất không hẹn liên lạc với nhau, Tô Xán biết rõ mình tới Dung Thành làm gì, y không thể hứa hẹn bất kỳ điều gì với Trần Linh San.

Trần Linh San làm thế là cố ý, cô biết bạn bè sẽ cho Tô Xán biết mình xóa hết phương thức liên lạc với y, giúp Tô Xán làn chuyện y không đủ mạnh mẽ để làm.

Tối hôm đó đưa Trần Linh San về, Hạ Tiêu Vũ vẫn ngồi ngoài cửa đợi, vì chỉ có hắn đưa Trần Linh San về muộn mới không bị cha mẹ cô tra hỏi, một chàng trai chu đáo tâm lý như vậy, Tô Xán biết mình không bằng.

Chuyện này không thể có kết cục khác, Tô Xán gấp thư lại, đồng thời cất kỹ hình ảnh Trần Linh San vào một góc trang trọng trong tim, y sẽ không bao giờ quên cô công chúa ấy, dù mười, hay hai mươi, ba mươi năm...

Lá thư của Đỗ Đình thì rủa xả thậm tệ Đường Vũ vì tội im lặng bỏ đi còn không liên lạc gì, bảo Tô Xán đưa thư này cho Đường Vũ đọc. Còn mấy lá thư sau Tô Xán không còn tâm trạng để đọc nữa rồi.

Tiêu Vân Vân đi tới phá vỡ sự thương cảm của Tô Xán:

- Thật nhiều thư nhé, thường ngày cũng không biết đi lấy, mấy bạn trong lớp bảo với mình đấy.

Đây là tín hiệu tốt, chứng tỏ mình đã dần hòa nhập vào lớp, quay sang cám ơn mọi người. Trong lớp dần nhận ra, Tô Xán tuy ít nói nhưng không khó gần, cũng không phải loại nghênh ngang như biểu hiện trong lần bị đưa lên truyền hình.

Lớp số 3 vốn không có thành viên nổi bật toàn trường, nhưng từ khi Tô Xán xuất hiện, lớp 3 được chú ý nhiều hơn, mấy học sinh ưu tú trong lớp nhờ đó lộ diện toàn trường, học sinh lớp khác lượn lờ ở cửa lớp số 3 nhiều hơn. Có thể nói học sinh lớp số 3 được hưởng lợi nhiều hơn chính bản thân Tô Xán, trong khi đó Tô Xán vẫn bình đạm như cũ, không hề vì trở thành "người nổi tiếng" mà vênh vào, tất nhiên được trong lớp đón nhận hơn.

Ngày hôm đó có một nữ sinh cực kỳ xinh đẹp tới khu phòng học bọn họ, nhìn kỹ mới phát hiện ra là Tôn Mạn trang điểm để chuẩn bị thu tiết mục, Tôn Mạn trời sinh quyến rũ, lại rất biết ăn mặc trang điểm, càng thêm xinh đẹp. Hết tiết Tôn Mạn tới khu phòng học bọn họ tìm học trưởng bàn chuyện CLB truyền hình, qua chỗ rẽ không may xô phải Tô Xán, đang định nổi giận phát hiện ra là Tô Xán, đôi mắt long lanh nhìn y:

- Là bạn à? Xin lỗi.

Vai Tô Xán vẫn còn giữ dư vị từ bầu ngực thiếu nữ êm ái, tim nảy lên một cái, thấy phải nói xin lỗi là mình mới đúng, gãi đầu nói:

- Là mình không để ý, xin lỗi.

Tiếp đó Tô Xán đi bình thản qua, làm Tôn Mạn đang đợi cùng Tô Xán nói thêm có chút thất vọng, chẳng lẽ sức hút của mình kém vậy sao?

Nhưng mấy nữ sinh trong lớp số ba thì hả hê lắm, Tôn Mạn đã mấy lần yêu đương, toàn là nam sinh ưu tú, thần trượng trong mắt họ, đương nhiên bị không ít nữ sinh ghen ghét.

Giờ nhìn thấy Tôn Mạn tựa có ý với Tô Xán, lại bị Tô Xán không để ý, lòng thầm sảng khoái nghĩ " bạn gái người ta là Đường Vũ, tất nhiên không thèm để ý tới cô".

Tô Xán buổi chiều tới phòng hoạt đồng của tạp chí Triêu Hoa, thành tích Vật lý chưa đủ nói lên toàn bộ vấn đề, song ít nhất đã chứng minh Tô Xán nghiêm túc trong lời nói của mình, nếu Lâm Quang Đống thật sự suy nghĩ thành thục, hắn sẽ có nhiều cách biết được biểu hiện thực lực của mình.

Nhưng còn chưa tới nơi Tô Xán đã nghe thấy một tiếng rống lớn, tiếp đó Lâm Quang Đống túm cổ áo một nam tử trung niên, hai bên đang đánh nhau, bên cạnh là một nữ nhân vách hơi rách che miệng khóc, kinh khủng

nhìn bọn họ, muốn tới can, nhưng không đủ sức, bị hai nam nhân đánh nhau xô ngã, vừa khóc vừa kêu đừng đánh nữa.

Nam tử trung niên hùng hổ chửi:

- Mày có bệnh à, cô ấy là nữ nhân của tao, tao thích làm gì là việc của tao, tao bóp mông cô ấy thì ảnh hưởng gì tới mày? Cô ấy tự nguyện theo tao, mày muốn gì, có tin tao tao xử mày không?

Chẳng mấy chốc có lãnh đạo trường học tới, bốn bảo vệ mới tách được hai người bọn họ ra, nam tử trung niên kia vẫn không chịu thôi, chỉ quanh:

- Giáo viên trường các người tố chất như vậy đấy à? Không đuổi hắn thì các người cũng chuẩn bị cuốn xéo đi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 31: Đại tướng đầu tiên

Lãnh đạo trường nhìn Lâm Quang Đống đang thờ phì phò mắt tóe lửa, thở dài một tiếng, đi vỗ về trung niên nam tử kia, một cán bộ sở giao thông tất nhiên chưa làm bọn họ phải cố kỵ, nhưng một người thân khác của ông ta không thể không nể mặt, tránh làm lớn chuyện này, giảm thiểu ảnh hưởng cho trường cũng như cho Lâm Quang Đống, dù thế nào cũng nên vỗ về ông ta.

Nữ nhân kia đi tới, tát Lâm Quang Đống "chát" một cái, làm mấy giáo viên xung quanh sững sờ, vài người biết nội tình thương hại nhìn Lâm Quang Đống, cảm thấy mình cưới vợ sinh con sống cuộc đời bình thường không phải chuyện xấu, giống như Lâm Quang Đống thích một nữ nhân xinh đẹp định sẵn không cam tâm bình lặng như vậy, chẳng khác nào chuốc khổ bản thân.

Thế nhưng nhìn Lâm Quang Đống toàn thân bị mất hết sức sống sụp xuống, nữ nhân kia lại khóc hết sức thương tâm:

- Anh có biết trước kia mình ra sao không? Nát rượu! Ngày nào cũng say ngất ngưởng, than thân trách phận, nói có tài không được trọng dụng, anh xem bộ dạng anh như thế thì ai coi trọng anh được. Anh bảo em đợi ba năm sau kết hôn, ba năm sau chúng ta vẫn sống trong căn nhà thuê trọ, anh nói đợi ba năm trường học sẽ phân nhà cho chúng ta, nhưng có không? Một người con gái thì có bao nhiêu cái ba năm để chờ đợi anh? Cho nên xin lỗi, mỗi cô gái đều muốn tìm một căn nhà yên ổn hạnh phúc, không phải chỉ đơn giản một câu "anh yêu em".

Bên cạnh có giáo viên phụ trách phúc lợi trong trường, nghe thế sinh lòng trắc ẩn, thấy có vài việc mình làm không đúng, song giờ đã muộn rồi.

Lâm Quang Đống nước mắt giàn dụa, không nói không rằng.

Trần Thần đi ra, lấy dũng khí nói:

- Cô nói sai rồi, thầy Lầm không phải người như thế, cô bỏ đi là để lỡ một người tốt đấy.

Nữ nhân kia lau nước mắt, cười buồn thảm:

- Em không hiểu, em không hiểu đâu ..

Rồi không nói nữa, quay sang nói gì đó với nam tử trung niên, nam tử trung niên đồng ý không truy cứu nữa, nhổ nước bọt nói:

- Chỉ là thằng thầy giáo nghèo, truy cứu chẳng bõ mất tư cách ông mày.

Mọi người rời đi, để lại cho Lâm Quang Đống thời gian khôi phục bình tĩnh.

Tô Xán không đi, tới trước mặt Lâm Quang Đống, không nói gì, song y biết Lâm Quang Đống hiểu ý mình. Lâm Quang Đông bóp chặt tay nói:

- Tôi đồng ý với em, để tôi liên hệ với chị em.

Tô Xán ngồi xuống bậc cầu thang:

- Nếu như, em nói là nếu như, có một ngày thầy đứng trên cao, trong tay có thực lực, thầy muốn làm gì?

Lâm Quang Đông nghiến rắng nói:

- Báo thù, tôi muốn báo thù, cho chúng phải ân hận vì việc ngày hôm nay.

- Đây không phải đáp án em muốn.

Tô Xán lắc đầu, ánh mắt nhìn ra xa:

- Cô ấy nói cũng không hề sai, thầy không cho cô ấy được một cuộc sống hạnh phúc, vì sao cô ấy phải tiêu hao tuổi xuân quý giá của mình vì thầy? Đáng sợ nhất là cô ấy không nhìn thấy tương lai, với một cô gái chỉ cần cuộc sống yên ổn là chuyện tàn khốc.

- Còn về nam tử trung niên kia, thầy cũng không cần báo thù, chỉ cần khiến kẻ coi thường thầy, khinh bỉ thầy phải ngửa đầu nhìn thầy, thấy thầy sống tốt hơn ông ta, đó đã là sự báo thù lớn nhất.

Lâm Quang Đống mặt bần thần, một lúc sau vừa khóc vừa cười, hai mắt trở nên mơ hồ:

- Đúng, tôi phải sống thật tốt, tốt hơn bọn họ.

Tô Xán thực sự không muốn chiêm nghiệm cuộc sống theo cách này, song nhìn Lâm Quang Đống, y chợt nhận thấy, có thứ giữ người ta sống tốt hơn cả máu hay oxi, đó là hi vọng nhất là thứ hy vọng nuôi nấng bởi nỗi đau, y thở phào, có linh cảm vị đại tướng đầu tiên của mình đã xuất hiện.

…..

Trước khi tới Dung Thành, Tô Lý Thành chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày mình đứng ở bục nói chuyện, phía dưới là nhà doanh nghiệp, kỹ sư công trình, cán bộ cao tầng của công ty, tập đoàn hàng đầu tỉnh, những người này là đại biểu cho lực lượng trung kiên của sản nghiệp kiến trúc trong điểm.

Hướng ba giờ là nhân vật có sức nặng từng tới Hạ Hải khảo sát hạng mục Quảng trường Tinh Hải, nhưng ở buổi tọa đàm này, chỉ là người bình thường mà thôi.

Có lẽ với bọn họ mà nói, đây chỉ là buổi tọa đàm bình thường, có người tới cho có, hoặc chỉ để nhận phong bì, nhưng với một phó trưởng phòng đang cần nhanh chóng hòa nhập vào hoàn cảnh của Dung Thành.

Tô Lý Thành áp sự căng thẳng trong lòng xuống, bắt đầu cuộc diễn giảng quy cách cao nhất lần đầu tiên trong đời, diễn giảng xong, nghe tiếng vỗ tay phía dưới, cảm giác biểu hiện của mình có vẻ không quá kém.

Diễn giảng xong quay trở về chỗ ngồi, những người xung quanh đều đưa danh thiếp làm quen, cảnh này lọt vào trong mắt Lý Ngọc Hà, lòng càng ghen ghét, Tô Lý Thành tìm được đơn vị bao thầu nhà máy Long Thịnh, hắn vốn định giờ trò ở khoản cho vay, không ngờ Từ lão gia tử rất chú ý tới việc này, hắn không dám mạo hiểm, khoản vay đã cấp cho Long Thịnh, địa vị trong hệ thái của Tô Lý Thành được củng cố, lại được phe trung lập tán đồng, hiện giờ còn bắt đầu lập nên mạng lưới quan hệ, tất nhiên bọn họ không hài lòng.

Không lâu sau Tô Lý Thành được chỉ định làm một trong số người phụ trách quan trọng, điều này cho thấy ông ta đã được nhân vật đứng đầu ở tổng công ty thừa nhận, không chỉ là "vây cánh" của Đông Kiến Quân nữa.

Có lẽ chính bản thân Trương Bình cũng không ngờ một buổi diễn giảng lại mang tới cho Tô Lý Thành nhiều ích lợi như vậy.

Cùng nhau tụ họp uống rượu, Đông Kiến Quân không chút che giấu sự đố kỵ của mình:

- Cậu được lắm, giờ các nguyên lão trong công ty cũng chú ý tới cậu rồi, cậu có năng lực hơn tôi, mấy năm nữa thế nào cũng vượt qua tôi, có một chỗ trong công ty, đến lúc đó tôi phải dựa vào cậu rồi.

Tô Lý Thành nâng chén cảm tạ:

- Không có anh thì làm sao có tôi hôm nay, ơn này cả đời Tô Lý Thành không quên.

- Tôi nói thế thôi, ơn nghĩa gì, thứ cậu có được là nhờ bản thân phấn đấu.

Đông Kiến Quân xua tay, lo lắng nói:

- Có điều cậu càng phải cảnh giác, Mộc Khai rất cố chấp, bài ngoại, người ngoài có ảnh hưởng lớn trong công ty càng khiến ông ta phản cảm nên làm việc gì cũng phải hết sức cẩn trọng, chậm rãi thôi, đợi gốc rễ cậu vững rồi, ông ta muốn giở trò cũng không được.

Địa vị Tô Lý Thành trong công ty ngày một củng cố là điều mà ai cũng thấy, điều này thể hiện rõ ràng nhất là khi ông chào hỏi ai là người đó đi nhanh tới hàn huyên.

Hôm đó nhà Tô Lý Thành ra ngoài, gặp phải nhà Ngô Thi Nhuế đang đợi taxi, cô gái này trừng mắt lên với Tô Xán, song với cha mẹ y vẫn rất lễ phép chào ngọt ngào:

- Cháu chào chú, chào dì.

Ngô Lỗi trưởng phòng đầu tư phát triển đi tới:

- Lão Tô, gần đây bận lắm phải không, tôi đưa con bé đi mua y phục, nó nhìn trúng chiếc máy CD, nhà anh chị cũng đi chơi à?

Mẹ Ngô Thì Nhuế chỉ gật đầu, thái độ của con gái làm bà không hài lòng.

Trong mắt bà ta, con gái mình là bông hoa trong đám con cháu công ty, không ít chàng trai theo đuổi, hơn nữa bọn họ ở công ty lâu năm, ít nhiều coi thường người giữa đường chuyển tới như nhà Tô Xán. Đối Tô Xán càng đề phòng, biết y và con gái mình cùng lớp, sợ con mình có qua lại gì với y, nhất là nghe con gái kể Tô Xán bị bêu tên trên ĐTH trường, ấn tượng với y càng tệ.

- Chị Tằng, số đồ dùng hôm đó cám ơn chị nhiều lắm.

Một phụ nữ chừng ba mươi đi chợ về, thấy Tằng Kha liền niềm nở chào.

Đó là Dương Bình, vợ Từ Kiến Xuyên, con dâu Từ Trưng, dung mạo bình thường thôi, có điều vóc dáng cực kỳ nóng bỏng. Cửa hiệu của Tằng Kha đã khai trương, kinh doanh không tệ, lần trương Dương Bình tới mua đồ cho văn phòng, hai bên rất hợp ý.

Mẹ của Đường Vũ, Mục Tuyền

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 32: Truyền thông Ba La

Mẹ Ngô Thì Nhuệ nhiệt tình bắt chuyện, Dương Bình chỉ lạnh nhạt ứng phó, cùng Tăng Kha hết nói chuyện đánh bài lại nói sang chuyện đồ mỹ phẩm, làm mẹ Ngô Thì Nhuế không xen vào được, đứng đó rất lúng túng.

Dương Bình làm thế là cố ý, cô ta xuất thân nông thôn, khi gả cho Từ Kiến Xuyên bị cho là gỗ mốc chòi mâm son, Dương Bình biết mẹ Ngô Thì Nhuế và một số vợ của cao tầng công ty bề ngoài nịnh bợ mình, nhưng đằng sau đâm chọc, mỉa mai không ít, có cơ hội làm bà ta mất mặt thế này đương nhiên không bỏ qua.

Ngô Lỗ nhận thấy tình hình này kiếm cớ đi trước tránh vợ thêm lung túng, lên xe rồi mẹ Ngô Thì Nhuế mới phát tác:

- Từ Kiến Xuyên cho rằng mình nắm được đại cục rồi sao, dựa vào mấy người ngoài như Tô Lý Thành, ngay cả công thần của của công ty cũng không để vào mắt nữa, rồi có ngày trắng mắt ra thôi.

Chưa nguôi giận, quay sang con gái:

- Mẹ cấm con qua lại với con trai nhà đó đấy.

- Đủ rồi, em cũng đâu có ưa gì cô ta, tự tới chuốc lấy khó chịu vào mình thì tự chịu đi. Ai đứng đầu công ty chẳng thế, chỉ cần làm việc vì công ty là được, chúng ta cũng phục vụ cho công ty, không phải làm việc cho một ai hết.

Ngô Lỗi cắt ngang lời vợ:

- Còn nữa đừng dậy hư con, chuyện người lớn không nên làm ảnh hưởng con cái.

Mẹ Ngô Thì Nhuế không nói nữa, song mặt vẫn hầm hầm. Ngô Lỗi biết tình vợ, biết mình nói vậy cũng chẳng thay đổi được gì. Lòng cũng suy nghĩ, lời vợ mình phản ánh tâm thái một số người trong công ty, công ty cứ đấu đá mãi thế này không ổn chút nào, ông ta vốn thuộc phe trung lập, song tình hình mỗi lúc một leo thang thế này làm bao việc vì tranh cãi mà ngưng trệ, công ty có dấu hiệu đi xuống rõ ràng rồi, không thể đứng trung lập mãi được, có khi nên dứt khoát chọn một bên, áp đảo phía kia, như vậy công việc triển khai thuận lợi hơn.

…..

Lâm Quang Đống đi gặp Vương Thanh đang ở lại Dung Thành xử lý trọng tổ nhà máy Long Thịnh, thấy Vương Thanh trẻ trung xinh đẹp lại có địa vị như vậy, lòng bị kích thích không nhỏ.

Công ty lấy tên là Cty hữu hạn Truyền thông Ba La, sáng lập là Tô Xán, Trần Lập Quân là cục trưởng cục công an Dung Thành, Tô Xán làm CMND trước không khó. Vương Thanh đầu tư vào công ty 200.000, ủy thác Lâm Quang Đống làm giám đốc, bắt đầu thao tác đầu tiên của tạp chí.

Cái tên "Ba La" do Tô Xán lấy từ game > một trong số thủy tổ của thể loại ARPG, được người chơi gọi thân thiết là " Đại Ba La".

***

Arpg: Nhập vai hành động, khác thể loại nhập vai truyền thống đi theo lượt.

Ám Hắc Phá Phôi Thần tên tiếng Trung của Diablo, Boss Al Diablo được phiên âm tiếng Trung là Địch Á Ba La, game thủ TQ gọi là Đại Ba La.

***

Tốn 3.000 mời công ty chuyên môn lo giấy tờ, mất một tuần làm xong thủ tục thành lập công ty, có điều đơn xin phép xuất bản tạp chí lại gặp khó khăn, cần công ty quảng cáo có ba năm kinh doanh hữu hiệu mới có tư cách xuất bản tạp chí.

Lý Cẩm nhìn thấy Vương Thanh, khôi phục lại phong phạm học trưởng đại học, ra sức thể hiện trước mặt Vương Thanh, quên mất Vương Thanh là tổng giám đốc, quản lý hơn trăm nhân viên, mà tương lai bọn họ cũng làm công cho cô.

Biểu hiện tích cực thái quá của Lý Cẩm làm Vương Thanh mím môi cười, Lâm Quang Đống phải che mặt xấu hổ, còn Tô Xán cười toét miệng.

Tô Xán đương nhiên cười vì Lý Cẩm rất được việc, liên lạc mấy học đệ ở trường đại học, lấy lý do sinh viên sáng nghiệp, được chiếu cố đặc thù, có được giấy phép xuất bản tạp chí.

Công ty thuê hai gian phòng lớn trong tòa nhà gần trường, nhân viên là mấy học đệ của Lý Cẩm sắp tốt nghiệp đang tìm việc, mọi chuyện đâu vào đó trong thời gian ngắn. Tô Xán cảm thấy mình thất bại hết sức, tốn nửa tháng viết kế hoạch, nói khản cả cổ không hoàn toàn thuyết phục được Lâm Quang Đống và Lý Cẩm, vậy mà Vương Thanh vừa ra mặt, mọi chuyện đều được giải quyết, thậm chí y còn chẳng phải động một ngón tay vào, vì thế y bị Vương Thanh trêu chọc.

Lâm Quang Đống viết đơn xin từ chức, có điều hiệu trưởng xét tình huống hiện thời của hắn, cho hắn giữ chức không ăn lương, một số giáo viên lớn tuổi cũng hết lòng khuyên giải, thấy Lâm Quang Đống đã quyết ý, chỉ biết thở dài, thấy hắn vì một nữ nhân mà khổ sở thế thì thật không đáng.

Tin tức Lâm Quang Đống không còn làm giáo viên chỉ đạo tạp chí Triêu Hoa nữa lan đi, cả CLB văn học đều buồn bã, đám nữ sinh Trần Thần khóc đỏ cả mắt. Lý Thanh Dương tỏ ra rất khoái chí, làm Tô Xán càng không còn

chút thiện cảm nào với hắn, song cũng không liên hệ tới chuyện Lâm Quang Đống đánh nhau trong trường.

Dù thế nào công ty đầu tiên của mình rốt cuộc lặng lẽ ra đời trong trường trung học yên bình.

Tô Xán thấy cuộc sống hạnh phúc nhất có lẽ là như thế này, cần gì mỗi ngày phải chém giết trên thương trường, luồn lách toan tính giữa các thế lực, vì leo cao thêm một bước mà vất vả vùng vẫy. Trong thời gian tĩnh mịch để nhấm nháp tất cả này, được học cùng trường với cô gái mình yêu quý, nhân sinh và sự nghiệp cùng phát triển bình ổn, đúng là chuyện khoan khoái.

Nhìn đại bộ phận học sinh xung quanh than vãn cuộc sống, chán ghét mọi thứ tới mức trơ lỳ, trong thời tiết dần dần nóng lên, uể oải dùng vở quạt gió, hoặc nghiến răng nghiến lợi làm bài như đối diện kẻ thù, Tô Xán thấy được cuộc sống chân thực, thấy được như chính mình từng ngồi đó.

Tuy hiện giờ rất ít khi gặp giấc mơ kia nữa, ít khi nửa đêm thức giấc phát hiện mọi thứ chỉ là giấc mơ, nhưng Tô Xán vẫn còn đó nỗi sợ ẩn sâu trong lòng, nỗi sợ khiến y thích quan sát, cảm thụ cuộc sống, kể cả những thứ khiến người khác cảm thấy vô cùng nhàm chán thì Tô Xán cũng biết cách thưởng thức một cách say sưa.

Bởi vì không quan trọng chúng ta sống bao lâu, tất cả đều chỉ là những khoảnh khắc kết nối với nhau, giống như chớp mắt một cái Tô Xán đã trở lại được gần 2 năm, thứ Tô Xán thực sự hơn người khác, hơn cả người tuổi lớn hơn tuổi tâm lý thực của y, có lẽ chính là thái độ với cuộc sống này, vì thế mà y có cái nhìn sâu sắc hơn về nhiều chuyện.

Tô Xán mỗi ngày lên lầu đều nhìn bản thân trong gương, trẻ trung mạnh mẽ, không giống khuôn mặt nhợt nhạt chán chường mỗi ngày tỉnh dậy rửa mặt đều thấy, người sau đầy mỏi mệt và trầm cảm do mỗi ngày phải đeo đủ

loại mặt nạt, người trước thấy mình đang thưởng thức cuộc sống, không phải bị cuộc sống đạp lên mặt.

Dung Thành quá rộng, cho nên không thể giống ở Nhất Trung chỉ có một vài học sinh huyện là buổi trưa ở lại trường, ở Nhị Thập Thất Trung tan học buổi trưa đại bộ phận học sinh đều ở lại lớp.

Tô Xán buổi trưa ăn cơm ở nhà ăn trong trường, Đường Vũ thương lượng với người nhà, cha mẹ cô đồng ý cho cô buổi trưa ở lại trường ăn cơm, cái cớ rất đường hoàng là "tranh thủ thời gian ôn bài ở thư viện."

Nếu để đám thiếu nam thiếu nữ coi Đường Vũ như thần tượng biết rằng buổi trưa bọn họ cùng nhau tới tới nhà ăn, lại cùng nhau tới thư viện đốt thời gian, không biết mình có thành công địch của toàn trường không? Một học sinh chuyển trường nửa đường chen ngang cướp đi một trong số cô gái nổi bật nhất trong trường, tâm lý bài ngoại của nhân loại đủ giết Tô Xán nghìn lần.

Chuyện lo lắng nhất chắn ngang giữa hai người là cha mẹ của Đường Vũ, Tô Xán được Đường Vũ cho biết cha mẹ cô muốn cô ra nước ngoài du học, hiện giờ ý tưởng này còn chưa chín muồi, Tô Xán không muốn sự xuất hiện của mình thúc đẩy ý tưởng này, như vậy đoán chừng mình phát điên mất, mặc dù y hoàn toàn có thể làm cái hộ chiếu cũng ra nước ngoài học, nhưng khó tránh khỏi thể diện mình đối đầu chính diện với cha mẹ Đường Vũ, đây là điều y cực kỳ muốn tránh.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 33: Tình yêu và sự nghiệp (1)

Gió ngoài thư viện rất nhu hòa, rừng trúc lay động khe khẽ, Đường Vũ ngủ gật, gối đầu lên mấy cuốn (Địa lý quốc gia),(Thiên đường nhân gian), (Sherlock Holmes), đúng là cô gái đặc biệt, đây chẳng phải là loại sách mà mấy nữ sinh thích, lọn tóc khẽ bập bềnh bên tai. Tô Xán ngồi bên cạnh ngắm nhìn khuôn mặt xinh xắn ấy.

Gương mặc Đường Vũ lúc đang ngủ trông vô cùng thánh khiết dịu dàng, đôi mắt nhắm lại giảm đi vẻ lạnh lùng cao ngạo thường ngày, thêm vài phần nữ tĩnh, lông mi dài cong, mũi nhỏ nhỏ xinh xinh, cánh môi dầy đỏ hồng như cánh hoa, bờ môi trên hơi vểnh lên đầy khiêu khích.

Tô Xán biết Đường Vũ tự tin nhất là môi mình, hơn cả cặp chân dài của cô.

Trong không khí tĩnh lặng đó, mùi thơm da thịt thiếu nữ tỏa ra, tạo ra cảm giác lâng lâng đê mê, Tô Xán thấy tim đập loạn, không làm sao kiềm chế được cảm xúc lúc này.

Hôn một cái thôi, chắc cô ấy không biết đâu.

Thế nhưng người vừa nhích tới, y lại bị thứ khác thu hút.

Trời ấm lên chưa bao lâu các cô gái đã vội vàng thay quần áo mát mẻ mỏng manh, Đường Vũ có đặc biệt đến mấy vẫn là một cô gái, thích đẹp. Đường Vũ chống tay ngủ gật, cánh tay ép một bên ngực làm cổ áo sơ mi trắng hơi he hé, chẳng nhìn thấy gì nhiều, chỉ mảng nhỏ da ngực trắng mịn màng, dây đeo áo lót rất mảnh trong suốt, để lại vết hằn mờ mờ trên bờ vai trắng, mép áo lót cũng màu trắng nốt, ngực phập phồng theo hơi thở, đồi ngực căng tròn đầy nhựa sống thanh xuân của cô nhô lên hụp xuống.

Người Tô Xán nóng rang, một ý nghĩ đầy cám dỗ nảy trong đầu Tô Xán, nếu mình nhích tới chút nữa, đoán chừng sẽ thấy điều tuyệt với.

Thế là y thay đổi mục tiêu.

Chuyện hạnh phúc nhất trời đời học sinh chẳng có gì tới thư viện tình cờ gặp được mỹ nữ, nếu như mỹ nữ đó hoặc ít hoặc nhiều còn có quan hệ với mình quá đủ khiến cho đám huynh đệ lảng vảng ở thư viện khóc ròng, còn nếu như mỹ nữ đó còn hoàn toàn tin tưởng mình che chở yên tâm ngủ, thì phải thắp hương khấn vài rồi.

Thế nhưng thứ đẹp nhất trên đời luôn có thứ tà ác khao khát, ví như phong cảnh trong cổ áo của nữ sinh mặc mong manh, đoán chừng làm vô số nam sinh khóc lớn " anh có lỗi với sự tín nhiệm của em", sau đó hổ thẹn nhảy từ nóc thư viện xuống.

Ánh mắt lướt nhìn từ cái cổ của Đường Vũ rồi tụ lại bóng mờ dưới cổ áo , tim Tô Xán tăng tốc, y nhích nửa người tới, đầu vươn ra, một cánh tay nắm lấy tay vịn ghế của Đường Vũ, cố gắng không phát ra tiếng động, một cánh tay khác chống mặt ghế.

Ở góc độ này y đã có thể ngắm nhìn toàn bộ thân hình Đường Vũ, thân trên nhỏ nhắn thon thả, đáy thắt lưng ong, chiếc quần vải mêm nhờ tư thế ngồi mà hiện rõ đường cong của bờ mông tròn trịa khoẻ khoắn, mông đùi đã có vóc dáng sơ bộ của phụ nữ trưởng thành rồi.

Nhưng Tô Xán không quên mục tiêu chính, nín thở lại sợ đánh thức Đường Vũ, mắt dõi theo cổ áo hở tức thì bắt gặp làn da trơn mượt của bầu ngực thiếu nữ, quả đảo non đang chín bắt đầu phô bày đường cong tuyệt mỹ làm nam nhân chảy nước dãi.

May mắn trong thư viện cực kỳ yên tĩnh, không ai quấy nhiễu, cũng không trang bị camera, nếu không chỉ cần một tiếng hét, Tô Xán sẽ bị đám nam sinh phẫn nộ trong trường dẫm nát.

Sờ thử một cái? Tô Xán vừa nảy ra suy nghĩ đó thì Đường Vũ đột nhiên mở mắt ra, đôi mắt như ao nước mùa thu nhìn chằm chằm Tô Xán.

Hai người thừ ra, đặc biệt là Đường Vũ, một tích tắc cô nghĩ Tô Xán định hôn trộm mình, nhưng hướng ánh mắt của y không đúng, góc độ cũng không đúng, nhìn theo ánh mắt bốc lửa y mới phát hiện mục tiêu là ngực mình, phùng một cái, như cỏ lửa đốt trên mặt.

Tô Xán cố gắng nở nụ cười gượng gạo còn khó coi hơn cả khóc, lần này toi rồi, bị bắt quả tang. không bị nghĩ là thằng dâm ô hèn hạ mới là lạ! Rụt người quay lại chỗ ngồi.

Khi đầu óc Tô Xán vận hành với tốc độ cao nhất tìm cớ giải thích thì Đường Vũ ngồi thẳng dậy, lấy tay chải tóc mai, thu sách, ráng đỏ lan tận tai, nói nhỏ:

- Chúng ta đi thôi.

Tô Xán chỉ ừm một tiếng, thầm thở phào vì thoát nạn, song cũng có chút thất vọng, không phải vì không đạt được mục đích đen tối mà vì phản ứng của Đường Vũ, không đúng với tính cách của cô.

Đường Vũ không phải cô gái hiền lành, còn nhớ ở Hạ Hải không biết bao lần dằn vặt y làm tâm trạng y như đi tàu lượn cao tốc rồi, lần này dễ dàng bỏ qua cho y như vậy, đoán chừng vẫn còn áy náy vì chuyện bỏ đi 8 tháng không có tin tức gì, nên dung túng cho y như vậy.

Cô nhóc này thế giới nội tâm quá mức phong phú, thế nhưng lại thích đem tình cảm giấu sâu trong lòng, hàng ngày đeo lên cái mặt nạ lạnh nhạt, vì thế suy nghĩ của nàng chín chắn nhưng cũng nặng nề, không được như thiếu nữ mộng mơ cùng tuổi.

Từ sau khi gặp lại, tưởng chừng quan hệ hai người nhanh chóng phát triển, nhưng không phải, Tô Xán cảm giác bọn họ không bằng quãng thời gian ngày ngày về nấu cơm ăn cùng nhau ở Hạ Hải, một ngăn cách mới xuất hiện giữa bọn họ, ngăn cách này tới từ Đường Vũ.

Về kinh nghiệm yêu đường, Tô Xán cũng không hơn gì Đường Vũ, nên y chỉ có cách thận trọng từng chút một thăm dò phản ứng của Đường Vũ, cho tới giờ hiệu quả không có mấy.

…..

Tô Xán trốn tiết cuối cùng của thứ tư, chạy tới quán lẩu Bà Tần, đàm phán chưa xong, đối phương dứt khoát không chịu đồng ý, Tô Xán đưa cặp sách cho nhân viên truyền thông văn hóa Ba La đứng đợi sẵn ở cửa. Đó là Triệu Cường sinh viên năm thứ tư ĐH Dung Thành, cầm tài liệu trong tay đưa cho Tô Xán, theo y vào văn phòng giám đốc đối phương.

Viên giám đốc đang luyện chữ, không được hài lòng, vo viên lại ném đi, tâm tình xem ra không hề tốt, thấy Tô Xán vào xua tay:

- Lại người nữa, càng ngày càng trẻ, định đi theo con đường tuổi tác để được thông cảm sao? Nói cho cậu biết, chúng tôi không có ý định đó, tạp chí của các cậu không có thành phẩm, không có lượng phát hành, không có sức ảnh hưởng, có một đám người trẻ tuổi thì làm được cái gì? Không làm chuyện này, chúng tôi không làm.

Tô Xán chẳng nhiều lời đi tới trải tờ giấy tuyên chỉ trên bàn đối phương ra, đặt tài liệu của mình lên. Viên giám đốc trừng mắt lên:

- Cậu làm cái gì vậy hả?

- Ông căn bản chưa xem qua tài liệu của công ty tôi, hẳn chưa xem báo cáo phân tích này.

Nói rồi rút một bản báo cáo riêng biệt đặt lên trên cùng.

Đó là bản điều tra địa điểm tụ hội đám học sinh muốn đi, có thể xem ra Lẩu Đức Trang mới nổi đang dần trở thành lựa chọn hàng đậu để học sinh tụ hội, chiếm tới 35% trong số các trường đại học, lựa chọn quán lẩu Bà Tần chỉ khoảng 3%, chưa bằng 1/10.

*** Lẩu Đức Trang thuộc tập đoàn thực nghiệp Đức Trang Trùng Khánh.

- Đây là hướng chi tiêu của học sinh hiện này, nếu như ông có thể bỏ thời gian ra xem bản điều tra năng lực chi tiêu này thì tôi nghĩ ông sẽ có suy nghĩ khác đi đấy.

Tô Xán lại rút ra mấy bản điều tra khác, hoàn toàn không vì tuổi tác ít hơn đối phương mà khiêm nhường, trái lại còn dùng thái độ ngang hàng trò chuyện viên giám đốc.

Không còn cách nào, Tô Xán quá trẻ, riêng tuổi tác đã làm đối phương không coi trọng rồi, nếu còn rụt rụt rè rè càng làm người ta không để vào trong mắt, nên tiếp xúc với người hơn tuổi y chỉ có một lựa chọn, đó là phải thật mạnh mẽ thậm chí phải áp đảo khí thế đối phương mới có thể nói chuyện được.

Quả nhiên viên giám đốc ngờ vực cầm bản báo cáo lên, lòng trầm xuống, đối thủ cạnh tranh của bọn họ đã vượt xa bọn họ trong địa điểm tụ hội của học sinh, đại biểu ở trận địa này bọn họ đã thất thủ.

- Tôi có thể dự báo tạp chí tiêu dùng của chúng tôi trong vòng một năm tới sẽ bao phủ toàn bộ trường học trong tỉnh, là tạp chí có uy tín trong việc định hướng tiêu dùng của học sinh, trong ba năm tới sẽ tiến quân vào trường học các tỉnh khác, dần dần thành tạp chí tổng hợp đi đầu học sinh, sinh viên, nhân viên văn phòng, thậm chí là quần thể chi tiêu phổ thông. Hiện giờ thành đơn vị hội viên quảng cáo của chúng tôi sẽ có điều kiện ưu đãi, giữ được ưu thế cạnh tranh trong tương lai.

- Làm sao tôi biết điều tra này có chính xác hay không?

Viên giám đốc bắt đầu vào trạng thái bàn bạc công việc một cách nghiêm túc.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 34: Tình yêu và sự nghiệp (2)

Ô

ng có thể dùng hình thức phiếu giảm giá đăng trên tạp chí của chúng tôi, thông qua số lượng phiếu giảm giá nhận lại được để xác định sức ảnh hưởng.

Tô Xán điềm nhiên nói:

- Phí quảng cáo 20.000 ở kỳ đầu có thể tạm thời áp lại, đợi có kết quả phản hồi, sau đó xác định thanh toán tiền hay không, hoặc tiếp tục quảng cáo hay không.

Điều kiện hợp lý, viên giám đốc trầm ngâm xem xét lại bản báo cáo, sự thành thục trước tuổi của Tô Xán làm ông ta ngạc nhiên, song chưa làm tan hết nghi ngờ của ông ta, đứng dậy đi một vòng, nói:

- Tôi sẽ trả trước một nửa chi phí quảng cáo, làm một tháng xem hiệu quả ra sao, nếu hiệu quả không tốt thì không có lần sau nữa, cậu hiểu chưa? Tuyệt đối không có lần sau đâu.

- Được, nếu không có hiệu quả, tôi cũng không có mặt mũi nào quay lại đây nữa.

Tô Xán đứng dậy bắt tay viên giám đốc.

Triệu Cường khi cầm tiền quảng cáo mà vẫn thấy khó tin, cùng Tô Xán lên xe bus, lúc này y cười đắc ý"

- Đi, chúng ta tới Đức Trang.

Tới văn phòng giám đốc Lẩu Đức Trang, Tô Xán vô sỉ lấy một phần hợp đồng quảng cáo với Bà Tần ra, tuyên dương đối thủ của bọn họ đầu tư

quảng cáo trải thảm liền một tháng, ý đồ soán ngôi của Đức Trang trong giới học sinh.

Tiếp đó Đức Trang tổ chức cuộc họp nhỏ quyết định đầu tư 50.000 quảng cáo vào tạp chí tiêu dùng trường học của truyền thông Ba La, trong đó còn bỏ ra 100.000 cho phiếu giảm giá.

Tô Xán lừa được 60.000 tiền quảng cáo, làm Triệu Cường trố mắt nhìn, vốn mới đầu còn có chút cậy già lên mặt với y, giờ hoàn toàn thu lại.

Lấy được phí quảng cáo, làm toàn thể Truyền thông Ba La mới chỉ có hai gian phòng làm việc hết sức phấn chấn, sĩ khí tăng vọt, đây là chiến thắng đầu tiên đáng ăn mừng.

Lý Cẩm hiện vẫn chưa xin nghỉ việc ở trường, có điều nhìn ra được hắn đã có ý này, Vương Thanh và Tô Xán sau khi bàn bạc đồng ý cho hắn chức phó giám đốc, hiện đang giảng giải phương án quảng cáo, biên tập, lập kế hoạch cho những nhân viên mới tuyển, nhiệt tình vô cùng.

Lâm Quang Đống nhíu mày:

- Không sáng suốt, bọn họ đầu tư 3.000 phiếu giám giả, nếu tỉ lệ thu hồi không đạt được hiệu quả trông đợi thì chúng ta có vấn đề rồi, khó lấy lại được lòng tin của bọn họ.

Hiện giờ kênh phát báo chưa nhiều, vì là tạp chí DM cho nên không thể bày lên các sạp báo tiêu thụ, phải có mạng lưới phân phát cực lớn, đảm bảo tạp chí có thể bảo phủ các trường học ở Dung Thành.

Tô Xán thầm tán thưởng Lâm Quang Đống rất có tiềm chất, có thể bình tĩnh nhìn vào vấn đề. Bọn họ có thể tranh thủ được quảng cáo đã nói rõ đường lối của tạp chí đang dần dần được người ta tiếp nhận, song vấn đề đảm bảo tiếp tục được không chưa giải quyết, không thể vì thành công nhất thời mà váng đầu.

- Chỉ dựa vào số nhân thủ của chúng ta thì còn xa mới đủ, tôi tính đem liên kết các hội học sinh của các trường, thông qua hình thức tài trợ, dùng CLB học sinh tổ chức mạng lưới marketing quá độ tới các trường, chúng ta phải lấy cách thức nhanh nhất để làm nên danh tiếng. Cuộc đổ bộ đầu tiên bắt đầu từ ĐH Dung Thành đi, bọn họ sắp tổ chức cuộc thi âm nhạc, chúng ta lấy tiên Truyền thông Ba La tài trợ, hợp tác với hội học sinh để bọn họ phân phát tạp chí ...

Lâm Quang Đống không hổ danh là người làm công tác chỉ đạo tạp chí trường, đã có phương án khá thành thục, mỗi một hội học sinh tổ chức hoạt động đều cần kiếm tài trợ bên ngoài, song giai đoạn hiện tại các công ty khảng khái mở hầu bao tài trợ cho hoạt động trường học gần như là con số 0, chưa ai khai thác, Lâm Quang Đống nhanh chóng nắm bắt được Tô Xán khai thác khoảng trống này đưa ra phương án.

Tô Xán sau khi nghe xong định hướng đại khái của Lâm Quang Đống liền tán đồng, cho gọi toàn thể nhân viên công ty tới, bắt đầu nghiên cứu thảo luận vấn đề này. Trong năm nhân viên mới tuyển có một nữ sinh tên Giang Minh, là phó chủ tịch phụ trách hoạt động nội bộ của Đại học Dung Thành, tiến vào Truyền thông Ba La vẫn đang ở giai đoạn sáng nghiệp này là thông qua Lý Cẩm giới thiệu, nghe nói Giang Minh bỏ qua cơ hội thực tập trong công ty có tiếng lựa chọn nơi này, làm nhiều người bất ngờ.

Giải thích cho lựa chọn này, Giang Minh cười nhẹ nhàng:

- Mọi người nghĩ vào một công ty tốt được không lo cơm ăn áo mặc, song không nhìn thấy vào đó vật lộn phấn đầu nửa đời có khi chỉ tới được trung tầng, nhưng theo một công ty mới thành lập phát triển lớn mạnh, tôi là nguyên lão, sẽ có thành tựu lớn hơn. Tôi bị thu hút bởi ý tưởng mới mẻ táo bạo của mọi người.

Giang Minh là cô gái có dã tâm, cũng rất có nhãn quang, đưa ra khẩu hiệu quảng cáo " nắm tay hôm nay, đế quốc ngày mai."

Một chủ nhiệm cuộc thi âm nhạc ở ĐH Dung Thanh tới gặp mặt Lâm Quang Đống, mục đích của bọn họ là đàm phán tăng tiền tài trợ, quan hệ với sinh viên đại học này tất nhiên dễ dàng hơn đám thương nhân gian giảo bên ngoài rất nhiều, Lâm Quang Đông có kinh nghiêm trong công việc này, sau khi đưa ra khoản tài trợ 30.000, phía ĐH Dung Thành kích động hồi lâu không nói lên lời.

Đây là khoản tài trợ chưa từng có, một CLB học sinh chi phí hoạt động cả năm chỉ có 1.000, hội học sinh thông thường ra mặt tổ chức hoạt động kiếm được tiền tài trợ từ 5.000 -10.000 đã là lớn lắm rồi.

Truyền thông Ba La đưa ra thành ý hợp tác như vậy, chuyện thương lượng tiếp đó tất nhiên hết sức thoải mái, hội học sinh ĐH Dung Thành đồng ý tuyên truyền tạp chí tiêu dùng của Ba La , cam kết trong vòng nửa năm đem tạp chí miễn phí này phát toàn trường. Tô Xán mắt tỏa sáng, cảm thấy 30.000 này bỏ ra hết sức xứng đáng, nếu thuê nhân viên markting phát báo, chưa chắc 30.000 đủ tiền thuê nhân lực để bao phủ phạm vi lớn như vậy, tiết kiệm không ít chi phí, đúng là được cả tiếng lẫn miếng.

Thời gian cứ vậy lặng lẽ trôi qua, Nhị Thập Thất Trung cũng không phải ngày nào cũng có chuyện đặc sắc làm người ta khó quên, chẳng có đề tài làm người ta mười năm sau nghĩ lại vẫn thấy thú vị, ngoại trừ mùa hè vừa tới các cô nữ sinh vội vàng cất đi chiếc áo dậy cộm, bỏ chiếc quần dài, thay vào chiếc váy ngắn, áo mỏng manh lờ mờ thấy áo lót bên trong khiến mỗi ngày đến trường có thêm động lực thì chẳng có nhiều chuyện đáng nhớ.

Nhà ăn trong trường luôn có cảnh tượng kỳ lạ, bàn thì để trống, bàn thì túm tụm cả đống học sinh, có điều náo nhiệt nhất luôn là chỗ bọn họ, chỗ nào có cả Tôn Mạn lẫn Đường Vũ, muốn vắng vẻ cũng không được. Ở Nhị Thập Thất Trung không thiếu con nhà gia thế, không thiếu cường nhân, vì thế

cũng không thiếu học sinh dũng cảm cho mình có tư cách tiếp cận mỹ nhân, xung quanh có bạn của Tôn Mạn, có bạn của Đường Vũ, cũng có những nhân vật chẳng liên quan.

Trong số này không ít cán bộ lớp, thành viên chủ lực các đội bóng, hoặc đứng đầu CLB nào đó, bàn ghế chỗ bọn họ luôn không đủ dùng, tranh thủ nói được một hai câu gây chú ý với mỹ nhân rất khó khăn, thế nên cực kỳ ngứa mắt với Tô Xán luôn độc chiếm bảo tọa bên cạnh Đường Vũ sau đó cắm đầu cắm cổ ăn như chết đói, không làm gì thì nhường chỗ đừng chiếm không gian của người ta chứ.

Tôn Mạn gắp một miếng đậu nhỏ vào miệng, hàm răng trắng cắn đôi đũa, kệ cho đám nam sinh xung quanh ngứa ngáy vì động tác này của mình, nói:

- Mình thích nhất món đậu hũ Ma Bà, Đường Vũ, bạn nếm thử đi, mềm mà không nát, vừa miệng lắm.

Vì tu bổ quan hệ hai bên, Tôn Mạn tỏ rất rất chiếu cố Đường Vũ. Vì nhiều người tiếp cận cô mang mục đích, cho dù là bạn bè thường không có ý định gì, nhưng vì thân phận bản thân, cả bạn bè cô luôn có chút nịnh nọt, Tôn Mạn muốn có một người bạn thực sự là rất khó, vì thế cô không muốn mất đi người bạn như Đường Vũ.

Đường Vũ gắp một miếng, vị rất ngon, quay sang bảo Tô Xán:

- Bạn thử đi, không tệ.

Ở trước mặt bao người, Đường Vũ chẳng thể gắp thức ăn cho Tô Xán, có điều thể hiện chút quan tâm như vậy đủ làm y khoan khoái rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 35: Đừng tưởng dễ bắt nạt

X

ung quanh không ít nam sinh cảnh giác nhìn Tô Xán, đại đa số cho rằng Đường Vũ chỉ vì chiếu cố bạn học chuyển trường nên thân thiết với y, còn Tô Xán tận dụng lợi thế bạn học cũ để tiếp cận theo đuổi Đường Vũ.

Tình huống này có hơi chút giống như ở Nhất Trung, tuy Tô Xán và Đường Vũ luôn xuất hiện cùng nhau, nhưng hai người không giống một đôi, Tôn Mạn thường xuất hiện bên cạnh Đường Vũ là rõ nhất, lúc đầu có hơi nghi ngờ, dần dần cho rằng cả hai chỉ là bạn thân mà thôi.

Lúc này Lý Thanh Dương chen qua đám đông đi vào, thấy bọn họ tụ thành một bàn ăn cơm, cười nói:

- Thức ăn ngon quá nhỉ? Tôn Mạn, báo cáo của ĐTH lát nữa mình đưa tới cho bạn.

Tôn Mạn gật đầu, chỉ Trương Khả:

- Lát nữa mình có lẽ bận chút việc, bạn đưa cho Tiểu Khả là được.

Đường Vũ chỉ nhìn hắn một cái rồi tiếp tục ăn cơm, đám nữ sinh không nhiệt tình chào hỏi hắn như trước, tiếp tục câu chuyện của mình, coi Lý Thanh Dương như không tồn tại.

Có thể Tô Xán không được mọi người yêu thích, nhưng so ra y thẳng thắn, học sinh cao trung khá đơn thuần, bọn họ không tiếp nhận được người toan tính, giả dối, đặc biệt trước đó người này dựa vào bề ngoài và cái miệng của mình rất được nữ sinh yêu thích.

Lý Thanh Dương thấy thái độ mọi người lãnh đạm, đặc biệt là Tôn Mạn và Đường Vũ, làm hắn thấy bẽ mặt, tuy vẫn giữ nụ cười nhưng giọng điệu bất thiện:

- Được, nếu vậy thì mình sẽ đưa cho Trương Khả. Tô Xán, bàn bên có người tìm cậu bàn chuyện, qua đó chút được không?

Mọi người quay đầu sang phía bàn Lý Thanh Dương chỉ, mặt tái đi, Trương Khả nháy mắt liên tục với Tô Xán, ý bảo y từ chối.

Tô Xán đưa mắt nhìn qua, ngồi ở bàn cách đó không xa có ba nam sinh, ngồi ngoài cùng là thanh niên tóc dựng đứng, Tô Xán nhận ra tên này, họ Tiền, chính là tên trước kia lừa gạt nữ sinh ở phòng tranh.

Ngồi ở giữa là tên tóc vuốt keo láng bóng, khá điển trai nhưng có chút gì đó âm nhu, là tên đi cùng họ Tiền lần trước.

Tên còn lại có vẻ là người cầm đều, xỏ khuyên tai, da rất trắng, mặc áo khoác da màu đen, có hình Medusa cực kỳ bắt mắt.

Cả ba tên mặc quần jean bụi bặm, áo da phanh ngực, bên trong mặc cái áo may ô, trông rất cá tính, nhưng ở thời đại này tuyệt đối bị người ta nhìn một cái liệt ngay vào dạng học sinh cá biệt.

Đối phương nhìn Tô Xán chằm chằm, làm mặt hình sự, rất có vị Trần Quán Hi.

Chẳng biết có phải thằng này xem phim Hong Kong quá nhiều bị trúng độc rồi hay không.

Không ít người nhận ra ba thanh niên đó, một là Tiền Long, nghe nói trong nhà kinh doanh, quan hệ rộng, cha hắn có mỏ ở mấy tính liền, từ nhỏ tính tình cục súc, thành tích học tập lại rất tốt, nhất là Hóa học thuộc hàng đỉnh cấp, rất nhiều học sinh một điều anh Tiền, hai điều anh Long gọi hắn.

Ngồi bên cạnh hắn là đồng bọn Lương Tiêu, cha mẹ đều là quan viên cấp bậc không thấp ở phòng nhân sự tỉnh, rất có thực quyền.

Còn tên cầm đầu là Triệu Thừa Ngôn, trừ đi những học sinh bình thường, chỉ cần học sinh thuộc hàng con ông cháu cha trong trường thì ít nhiều đều biết tới hắn.

Trong lầu Đốc Tư, nhóm ba tên này sức ảnh hưởng thuộc top 10.

Lầu Đốc Tư là tên khu phòng học của Tô Xán, nằm cùng một đường thẳng với khu nhà hành chính, nơi đặt lớp số 1 - 7 năm thứ 2. Còn Lầu Minh Chí là khu phòng học của Đường Vũ, lớp số 8 tới 14, còn gọi là khu ngoài.

Những nhân vật phong vân trong trường không có cấp bậc thực sự, không giống như trong tiểu thuyết võ hiệp, người người truyền miệng Đông Tà - Tây Độc - Nam Đế - Bắc Cái, cũng không phân ra mười lăm cấp như cấp bậc hành chính quốc gia, cũng không phải lấy trí tuệ hãy võ lực để xếp hạng. Có người đoạt giải cuộc thi nghệ thuật, thể thao, nổi bật hoạt động trường học, thư pháp ..v..v.v..

Tiêu chuẩn xếp hạng rất mơ hồ, rất trừu tượng, nhưng có thể khẳng định chắc chắn bảng xếp hạng này tồn tại.

Giống như Đường Vũ và Tôn Mạn đều là nhân vật thuộc top 10.

Còn như Tô Xán, gần đây liên tục xuất hiện trong đề tài bàn luận, cũng thuộc hạng nhân vật phong vân rồi, song còn lâu mới vào được top 10.

Tiền Long là vận động viên cấp 2 quốc gia, điền kinh, nhảy cao, nhảy xa trong top 3 của trường, khá có tiếng tăm ở các hội thao tỉnh. Trong trường mấy lần tham gia đánh nhau, còn bị cảnh cáo trọng điểm trước toàn trường, là kẻ dữ dằn, thường không học sinh nào dám trêu vào hắn.

Lương Tiêu là đội trưởng CLB cờ vây trường, là quan môn đệ tử của Cố Thường Hạo đại sư cờ vây, kỳ thủ lục đoạn, đoạt cup "Thiên Nguyên", "Vua người mới", là ngựa ô trong giới cờ vây tỉnh, ngôi sao mới tỉnh Tây Xuyên, nên dù thành tích tiếng Anh, ngữ Văn của hắn cực tệ hại, chủ nhiệm lớp cũng nhân nhượng.

Triệu Thừa Ngôn không có sở trường gì, miễn cưỡng nói thì cũng là tay viết tốt, cái khác thường thường, tính cách không thuần, ông nội là hiệu trưởng trước của ĐH Dung Thành, học sinh có khắp trong ngoài tỉnh, ảnh hưởng trong nhà rất rộng.

Nghe đồn năm thứ nhất Triệu Thừa Ngôn có xung đột với học sinh trường ngoài ở quán bar, gọi không người tới chặn quán bar đó đòi hành hung, cuối cùng tất cả bị tống vào đồn cảnh sát, có điều hắn bình an thả ra, trường học cũng không nhận được phê bình, chuyện này ai cũng bấm bụng bỏ qua, học sinh như vậy chưa ngầu thì thế nào mới có thể gọi là ngầu?

Quan trọng nhất, ba người này cực thân thiết với Lý Thanh Dương.

Thế nên khi ba người này xuất hiện, học sinh xung quanh bàn bọn họ đều có vẻ mặt khác thường.

Một số kẻ ngứa mắt vì Tô Xán thân thiết với Tôn Mạn, Đường Vũ thì lòng khấp khởi hi vọng ba người kia bị Lý Thanh Dương xúi bẩy, cho Tô Xán một bài học. Không biết tới lúc đó sẽ có tin nóng gì đây, học sinh chuyển trưởng bị nhóm Triệu Thừa Ngôn làm cho mắc bệnh trầm cảm, rời trường thôi học?

Đương nhiên cũng có không ít người thiện chí nhắc nhở Tô Xán.

Lý Thanh Dương nhìn quanh, đặc biệt là Tôn Mạn mặt lúc trắng lúc đỏ thì khoái trá lắm, ngay cả Lâm Quang Đống cũng bị Triệu Thừa Ngôn bày kế đuổi khỏi trường rồi, nghe nói lập công ty tí xíu gì đó ngoài trường, rất thê

thảm, bạn gái cũ cũng tới xem, có điều người ta ngồi trong BMW, chỉ lặng lẽ nhìn hồi lâu rồi buồn bã phóng đi.

Vụ chơi Lâm Quang Đông có hơi chệch khỏi kế hoạch trước đó của bọn chúng, song kế hoạch lại còn tốt hơn cả dự kiến, thể hiện được năng lực của Triệu Thừa Ngôn, giờ đến tên Châu Tinh Trì không biết trời cao đất dày kia rồi.

Tôn Mạn lo lắng nhìn Tô Xán, nói:

- Đừng đi.

Đám nam sinh xung quanh không ai đủ năng lực chọc vào ba kẻ kia, mà cũng chẳng có ai sẽ đứng về Tô Xán. Tôn Mạn thì khác, một nữ sinh nổi tiếng trong trường, đương nhiên địa vị cũng không thấp.

Nói một câu dung tục là vĩnh viễn đừng chọc vào một cô gái, vì anh sẽ không biết sau lưng cô gái đó có bao nhiêu nam nhân sẽ ra mặt, đặc biệt là một cô gái xinh đẹp.

Đường Vũ nhìn về phía ba người Triệu Thừa Ngôn, hai đôi lông mày hơi nhíu lại, ánh mắt trở nên sắc lạnh, có điều cô không nói gì.

- Đừng lo, bây giờ đang ở trong trường, bọn chúng làm gì được chứ.

Tô Xán cười nhẹ với Tô Mạn, không thèm để ý tới tên tiểu nhân đắc chí Lý Thanh Dương, đứng dậy đi về phía ba người Triệu Thừa Ngôn.

- Đường Vũ, sao bạn không cản cậu ấy.

Tôn Mạn cắn môi, cho rằng Tô Xán chưa hiểu ba người kia thuộc loại gì.

- Không sao, Tô Xán biết phải làm gì.

Nếu ai biết chuyện Tô Xán đã làm ở Hạ Hải thì Đường Vũ cho rằng không cần quá lo cho y, Tô Xán thường ngày rất hiền lành, mọi người có thể đùa bỡn trêu chọc y thoải mái, nhưng nếu vì thế mà nghĩ y dễ bắt nạt thì nhầm lớn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 36: Ẩn họa

Tô Xán ngồi xuống đối diện với ba người kia, Lý Thanh Dương theo sau vỗ tay:

- Có gan lắm.

Lương Tiêu vẫy tay, trong có vẻ thù địch gì:

- Hi, lại gặp nhau rồi, còn nhớ tôi chứ?

- Trí nhớ của tôi cũng được, chưa quên.

Tô Xán bình tĩnh hỏi:

- Tìm tôi có chuyện gì đây?

- Lý Thanh Dương là người anh em của tao, khi ấy mày chử mắng, xỉ nhục cậu ấy, lại còn vu oan cậu ấy trước mặt giáo viên, tạo thành ảnh hưởng tới danh dự của cậu ấy. Mày nghĩ ngông nghênh ở trường cũ thì cũng có thể tới đây giương oai à?

Triệu Thừa Ngôn lên mặt anh chị nói:

- Mày biết Lâm Quang Đống vì sao có kết cục này không? Đơn giản là vì chọc vào người anh em của tao.

Tô Xán phải nhìn lại Triệu Thừa Ngôn, xem thái độ của hắn không phải nói cho oai, không ngờ đằng sau chuyện Lâm Quang Đống lại có bàn tay thao túng, không biết có nên cám ơn hắn một câu không.

Tiền Long thấy mặt Tô Xán thay đổi thì cho rằng y sợ rồi, đặt hộp cơm ăn dở lên bàn, nhếch mép cười đểu lấy lọ tương ớt dốc hết vào hộp cơm, quấy đều lên.

Ba bọn chúng bắt nạt người khác quen rồi, Triệu Thừa Ngôn hiểu ngay:

- Cậu ấy không ăn hết, lãng phí quá, mày ăn tiếp thì chuyện cũ coi như xóa bỏ.

Người xung quanh đều thấy Triệu Thừa Ngôn quá đáng, song giận mà không dám nói gì. Tôn Mạn định đứng dậy đi sang bên đó nhưng Đường Vũ giữ lại, khẽ lắc đầu.

Tô Xán "ồ" một tiếng, đứng dậy cầm lấy hộp cơm, đi thùng nước gạo đặt ở góc nhà ăn đổ hết vào đó, sau đó ném hộp cơm vào thùng rác.

Trên đường trở lại còn cười với ba tên đang ngây ra:

- Lần sau đừng như thế nhé, lãng phí thức ăn là có tội đấy.

Khiêu khích, khiêu khích trắng trợn.

Ngay trước mặt Tôn Mạn, Đường Vũ, hành vi của Tô Xán làm đám Triệu Thừa Ngôn cảm giác như bị một cái tát, nhưng Tô Xán hành vi đúng mực, không để bọn chúng cớ phát tác, chưa nói hiện đang ở trong trường, nhất thời không cách nào xuống thang được.

Tiền Long bóp tay răng rắc, sẵn sàng xông tới đánh Tô Xán một trận.

- Học sinh chuyển trường, chúng ta ra ngoài nói chuyện chút nhỉ?

Lương Tiêu là tên tiếu diện hồ, ấn vai Tiền Long ngăn hắn làm chuyện thiếu suy nghĩ.

"Bình!" Một nam sinh đấm bàn đứng dậy:

- Bọn mày quá đáng rồi đấy.

Là Trần Chí Siêu của đội bóng rổ, là nhân vật có trọng lượng trong trường, nhiều lần giúp Nhị Thập Thất Trung giành vinh quang khi thi đấu với trường ngoài, tính cách rất trầm tĩnh.

Trần Chí Siêu lên tiếng, các thành viên trong CLB bóng rổ trường đều rục rịch, đám Triệu Thừa Ngôn đều biến sắc, đám nữ sinh ngưỡng mộ nhìn hắn, Tôn Mạn cũng hết sức tán thưởng Triệu Chí Siêu, thường ngày trầm mặc ít nói, không như nam sinh khác suốt ngày như con công xòe đuôi, song lúc quan trọng không ngại ra mặt, rất nam tính.

- Tốt! Tốt! Tốt!

Triệu Thừa Ngôn cười lớn, ngoắc ngoắc tay với Trần Chí Siêu, sau đó cùng hai tên đồng bọn bỏ đi.

- Cậu cẩn thận đấy, bọn này không bỏ qua đâu.

Trần Chí Siêu tới bên cạnh Tô Xán nói.

- Cám ơn, cậu cũng đề phòng bọn chúng.

Tiết hai ngày hôm đó tin tức Trần Chí Siêu mặt thâm tím, tập tễnh đi vào lớp tức thì truyền ra khắp toàn trường, Triệu Chí Siêu không nói nguyên nhân, song rất nhanh có tin đồn nói hắn xung đột với đám Triệu Thừa Ngôn, những người có mặt ở nhà ăn đều chấn động.

Tô Xán được Tiêu Vân Vân báo tin này, âm thầm nghĩ cách trừ ẩn họa.

…….

Chuyện trong trường phức tạp, song được an ủi phần nào khi khách hàng ký ý hướng hợp tác đợt đầu với Truyền thông Ba La nhiều hơn so với dự kiến

của Tô Xán, có tới hơn 50 công ty xí nghiệp đủ các loại, tiền quảng cáo đạt 650.000. Tạp chí bắt đầu biên tập bản mẫu, đợt đầu tiên dự tính in 5.000 bản, song Tô Xán yêu cầu tăng lên 20.000 bản, y biết sức ảnh hưởng của thứ mới mẻ này, tranh thủ nhanh chóng mở rộng địa bàn, có thu lợi, phí quảng có tất nhiên nước lên theo thuyền.

Người trong công ty đều do dự bởi quyết định quá táo bạo của Tô Xán, Tô Xán chấn an:

- Không sao hết, tạm thời chúng ta có thể lỗ vốn, quan trọng là là số tiền hiện lỗ một, sau có thể lấy lại gấp đôi.

Từ việc thiết kế quảng cáo, cho tới chọn vật liệu in, ở giai đoạn đầu Tô Xán đều tham dự, thậm chí trực tiếp quyết định, tạp chí thiết kế theo hướng cá tính, trông hết sức trào lưu gây cảm giác đi trước vào thời đại tin tức hóa, phù hợp với thẩm mỹ quan của giới trẻ, tuyệt đối không phải loại tạp chí DM hay phát đầu đường có thể so sánh được.

Một tờ tạp chí bình quân tốn 4 đồng 8 hào, đợt quảng cáo đầu duy trì ba tháng, sau đó dần đi vào quỹ đạo.

Tô Xán bước vào giai đoạn bận rộn chưa từng có, song thời gian buổi trưa giành ở bên Đường Vũ thì y không đời nào chịu hi sinh, chỉ tranh thủ giờ học lên kế hoạch, rồi tan học vội vàng chạy tới công ty. Lâm Quang Đống bận càng tối tăm mặt mũi, một mặt đem bản mẫu tạp chí cho khách hàng xem trước, tổ chức khách hàng tới xem quá trình in ấn.

Thầy giáo 35 tuổi này giống như nghênh đón sinh mạng mới, hăng say với công việc, nghe nói trong số khách hàng còn có bạn học cũ của hắn, hiện giờ là chủ nhà hàng có tiếng, thấy Lâm Quang Đống đặt cược toàn bộ vào tạp chí, tất nhiên cũng ra tay giúp đỡ, còn cảm thán:

- Người anh em, nếu muốn kiếm tiền thì theo tôi đi, với năng lực của anh nếu trước kia không phải quá cố chấp thì giờ cũng thành đạt rồi, cái thứ anh

đang làm trước kia chưa ai làm cả, chẳng biết tiền đồ ra sao. Nghe đám anh em kể chuyện anh và Trương Lệ rồi, tôi biết anh muốn cho cô ấy thấy thực lực của mình, nhưng làm ăn nhỏ nhặt thế này biết đến bao giờ. Không ngại cho anh biết, tôi không chỉ kinh doanh nhà hàng, còn có quỹ đầu tư, có chút nguồn tin mật, theo tôi làm ăn đi.

Lâm Quang Đống lắc đầu:

- Công ty này không phải do tôi lập nên, chỉ làm công cho người ta thôi, song càng đặt tâm huyết vào nó, tôi càng thấy nó có tiền đồ, cám ơn anh, nhưng tôi sẽ theo nó tới cùng.

Vương Thanh và Vương Phượng sau khi ổn định được chuyện ở Long Thịnh, để lại một vài trợ lý xử lý nốt công việc, một phần nhà xưởng đã đem thế chấp ngân hàng, tiền vay được đem đầu tư vào dây chuyền mới chuyên làm văn phòng phẩm, đang tích cực chuẩn bị sản xuất trở lại.

Trong gần một tháng ở lại Dung Thành, Vương Thanh và Tô Xán chỉ gặp nhau được ba lần, trong đó một lần Vương Thanh tới nhà Tô Xán ăn cơm, còn cùng y đia mua quần áo, chủ yếu là mua cho Tô Xán, vì Tô Xán lớn quá nhanh, quần áo trước kia không quá cũ thì cũng quá chật rồi.

Tô Xán giải mấy bài tập xương xẩu trong ngày, ôn tập thêm tiếng Anh, làm xong trách nhiệm của học sinh thì đã 11 giờ, bây giờ đáng lẽ đã là giờ Tô Xán đi ngủ, nhưng y mới chỉ xong nửa công việc. Gập cái đèn bàn xuống, điều chỉnh ánh sáng chỉ chiếu lên bàn học của mình, tránh cha mẹ phát hiện, trải giấy ra tiếp tục tẩy tẩy vẽ vẽ, tới tận hơn 2 giờ sáng khi mắt đã cay xè mới mỉm cười hài lòng, leo lên giường ngủ.

Cối tuần tới nhà máy Long Thịnh, nhìn sân có nhiều xe ô tô hơn thường ngày, Tô Xán tới thẳng văn phòng của giám đốc Triệu Minh Nông, nhìn thấy ngoài có một đám người vây quanh, vẻ mặt kích động, nhìn vào trong có mấy người trung niên đồ tây bụng bự.

- Tôi nói này Lão Triệu, đừng nghĩ rằng có công ty nhận bao thầu nhà máy này là vạn sự tốt lành, cái nhà máy này sớm muộn cũng phải đóng cửa thôi. Chính phủ đã quy hoạch khu này làm nhà ở, phát triển địa ốc, cái nhà máy này sớm muộn cũng rỡ bỏ.

Lão béo muốn dùng chiêu dục cầm cố túng, định lấy giá thấp nhất để lấy nhà máy, không ngờ rằng có người khác nhìn trung nhà máy này, kết quả đồ trong túi lại biến thành của người khác.

Lâm Lạc Nhiên

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 37: Hoài niệm

Tô Xán nghe Lão Béo nói thế thì đi vào phòng, chẳng khách khí nói:
- Chú gì ơi, chú nói chẳng có căn cứ nào cả, chính phủ muốn quy hoạch giải tỏa nơi này bao giờ? Nếu tôi nhớ không nhầm thì báo cáo phát triển mới nhất của chính phủ là (tăng cường kiết thiết Thành Nam), tập trung cải thiện cảnh quang, nâng cao diện tích xanh hóa và giảm thiểu tùy tiện trong kiến trúc, chẳng liên quan gì tới giải tỏa hết. Hơn nữa nhà máy Thục Sơn thuộc tổng công ty Đại Dung, dù có phát triển địa ốc cũng là do công ty kiến trúc hàng đầu tỉnh thực hiện, không biết chú ở công ty nào dám tranh với Đại Dung.

- Thằng nhóc này ở đâu ra, nói lung tung gì đó?
Một tên thư ký quát:

- Cậu ấy là con trai của trưởng phòng Tô Lý Thành trên tổng.
Triệu Minh Nông giải thích:

Lão Béo ngạc nhiên, ông ta có mưu đồ với nhà máy này, đương nhiên phải biết Tô Lý Thành rồi.

Ông ta quen chèn ép với người thành thật như Triệu Minh Nông, bị Tô Xán nói thế, tức thì cảnh giác, tập đoàn kiến trúc Đại Dung không chế đầu mối then chốt nghiệp kiến trúc tỉnh, bao gồm một loạt đơn vị kiến trúc mạch máu.

Công ty địa ốc của ông ta chẳng qua là xí nghiệp nhỏ, chỉ dám ngầm giở trò vặt vãnh đằng sau, nếu có người báo lên phía Đại Dung, thì nguy lớn, cân nhắc thiệt hơn Lão Béo phất tay bỏ đi.

Triệu Minh Nông nhiệt tình đón Tô Xán vào, vừa rồi ông ta bị Lão Béo dọa cho không ít, nghĩ tới nếu nơi này giải tỏa, hàng trăm công nhân đi đâu mà kiếm ăn, gánh nặng trên vai ông ta không nhẹ, có điều lời Tô Xán nói rất có lý, đành tan lo lắng trong lòng ông ta, nhìn thấy y ôm đống giấy tờ thì không hiểu gì:
- Đây là cái gì?

- Chú Triệu, đây là phương án thiết kế bao bì, bút do chúng ta làm ra, cuối cùng thành phẩm sẽ trông thế này, chú liên hệ mấy người quản lý mời ở Thượng Hải tới bảo bọn họ theo hướng này hoàn thiện thiết kế.

Triệu Minh Nông cầm giấy lên xem, toàn loại hình vẽ chưa thấy bao giờ, rất thuận mắt, Vương Thanh có dặn ông ta khi mình không ở đây nếu Tô Xán đề xuất ý kiến gì thì làm theo y, nhưng dù sao Tô Xán mới chỉ là học sinh cấp ba thôi, dù con Tô Lý Thành chăng nữa thì sao, nên bề ngoài gật đầu, song tính liên hệ với Vương Thanh rồi mới ra quyết định.

- Chú Triệu, nhà máy còn phải xin bảo hộ bản quyền, đầu tiên là đánh chiếm thị trường trong tỉnh, sau đó phát triển ra ngoài tỉnh, dùng tốc độ nhanh nhất lập mạng lưới tiêu thủ, tranh thủ đen sản phẩm nhãn hiều Thục Sơn bán khắp toàn quốc, lúc đó danh tiếng đi lên, nó sẽ thành tài phú quý giá, ai muốn dùng phải trả tiền.
Tô Xán hào hứng nói, ánh mắt mang đầy giảo hoạt không phù hợp với tuổi tác.

Triệu Minh Nông sớm coi mình là người của Thục Sơn rồi, nếu chẳng phải có Thục Sơn xuất hiện, nhà máy này còn sống tới bây giờ hay không là thách thức lớn.

Đám người tổng công ty chỉ quan tâm tới lợi ích của mình, thấy nhà máy bọn họ không còn gì béo bở nữa bỏ mặc, nếu chẳng phải trên tổng vì đấu đá muốn hại Tô Lý Thành thì đã chẳng để Tô Lý Thành phụ trách việc giải quyết bao thầu nhà máy sống dở chết dở này, nói thẳng ra là dụng tâm hiểm

ác, muốn Tô Lý Thành sa lầy thậm chí chết chùm với nhà máy, thế nên với tổng công ty, Triệu Minh Nông đã hoàn toàn thất vọng rồi.

Tới ngay cả khi Thục Sơn xuất hiện, Triệu Minh Nông cũng hết sức đề phòng, quan sát xem bọn họ liệu có phải chỉ muốn thừa lúc cháy nhà hôi của như họ Tiền kia hay không, kết quả Vương Thanh và Tô Xán chỉ cho ông ta thấy lối thoát cùng tiềm lực của nhà máy, đảm bảo giữ lại công nhân nhà máy.

Chính vì thế công việc của Vương Thanh mới diễn ra hết sức thuận lợi, Triệu Minh Nông tuy nhận lương từ tổng công ty, song thực chất ông ta coi mình là người Thục Sơn rồi.

Triệu Minh Nông không quan tâm Vương Thanh và Tô Xán bao thầu nhà máy có phải do Tô Lý Thành chỉ thị đằng sau hay không, chỉ cần đưa nhà máy sắp phải đóng cửa đi lên, giúp công nhân cơm no áo ấm thì bán mạng cho người ta cũng đáng.

Tổng công ty có rất nhiều người coi thường Triệu Minh Nông, rất nhiều cán bộ cùng thời với ông ta giờ đã leo cả lên tổng công ty rồi, tuy chẳng tiếp xúc được với quyền lực hạch tâm, nhưng tự nhận mình ngồi trong văn phòng máy lạnh, vắt chân chữ ngủ, rót một chén trà ung dung nhấp nháp, hơn Triệu Minh Nông ngu xuẩn cố sống cố chết vì cái nhà máy hết thời.

Triệu Minh Nông chẳng cần, nhà máy này là mạng sống của ông ta.

Suốt một tuần liệt vất vả vì mấy cái bản vẽ rồi, hôm nay cơ bản giải quyết xong, Tô Xán lười biếng nghỉ một ngày, buổi tối Tô Xán nằm dài ở ghế sô pha, vừa xem sách vừa cho từng múi quít vào miệng, hưởng thụ hương vị Hạ Hải, Vương Thanh chưa quên sở thích của Tô Xán, nhờ người từ Hạ Hải lên Dung Thành làm việc mang cho y, nhờ có nhà máy Thục Sơn nên người qua lại hai nơi khá thường xuyên, đây coi như phúc lợi nhỏ của Tô Xán.

Chuông điện thoại vang lên, Tô Xán thuận tay nhấc lấy nghe:

- A lô, xin hỏi ai đấy.

Đầu kia là tiếng của Vương Uy Uy:
- Buổi trưa bọn này đi chơi, giờ vừa mới về, cậu gọi điện có chuyện gì thế?

Tô Xán ngồi dậy:
- Cậu biết Triệu Thừa Ngôn không?

- Cậu và thằng đó có va chạm à?
Vương Uy Uy giọng âm trầm:
- Thằng đó là con nuôi Lưu Thành, cha nó là phó bí thư kỷ ủy thành phố, là họ xa với Triệu Lục, còn nhớ Triệu Lục chứ ... Đúng là thằng từng chơi bóng rồi với chúng ta.

- Có ai quấy rầy Tô Xán thanh tu à?
Là tiếng cười khành khạch của Lâm Trứu Vũ xen vào:

Tô Xán dở khóc dở cười, không biết có phải tên này nói móc mình không nữa.

Trong lòng thầm kinh sợ, chẳng trách Triệu Thừa Ngôn dám hoành hành như vậy trong trường, còn đập quán bar mà công an không dám làm gì hắn, té ra là con nuôi của Lưu Thành.

Vương Uy Uy qua điện thoại còn kể cho Tô Xán nghe vài chuyện, khi Triệu Thừa Ngôn vừa thì Nhị Thập Thất Trung có bày tiệc ở nhà hàng Cẩm Giang, bao hết ba tầng đúng 100 bàn tiệc, Lưu Thanh đứng lên phát biểu, mấy " lão đại" giới xã hội đen tới chúc mừng.

Chuyện này khi đó bị mấy phóng viên chụp được, đả kích Lưu Thành có qua lại " quá mức thân mật" với nhân vật có tiếng xấu, kết quả số vóng viên đó người bị khai trừ, người bị đánh nằm viện mấy tháng.

Có điều Lưu Thành suýt nữa bị xử bắn rồi, nhà Triệu Thừa Ngôn không biết vì sao thoát được phong ba này, song chỉ là hổ con mất người bảo hộ thôi.

Tô Xán cũng không kể cụ thể chuyện gì, chỉ nói có chút va chạm với Triệu Thừa Ngôn rồi cúp máy.

Lâm Lạc Nhiên, Lâm Trứu Vũ ở bên ghé đầu vào ống nghe, khi Tô Xán dập máy rồi cả hai đều im lặng.

- Mẹ kiếp, còn nhớ lúc Triệu Lục chưa đi, thằng chó đó nói gì với chúng ta không?
Vương Uy Uy mặt âm trầm:
- Nó nói sớm muộn gì cũng kéo đồ nhóm chúng ta. Đúng là thiếu chút nữa, nếu không có Tô Xán thì nó thành công rồi.

Lâm Trứu Vũ vỗ bàn:
- Gọi điện cho đám Trương Hiền, Trang Chí Vũ đi, bảo bọn họ liên hệ với Tô Xán, đây là nhân quả, nếu không có Tô Xán thì có khi chúng ta không nhớ ra. Cho Triệu Thừa Ngôn biết, bạn bè của chúng ta không phải người bọn chúng đụng vào được.

Lâm Lạc Nhiên co chân ngồi trên bệ cửa sổ, ánh trăng chiếu lên khuôn mặt thanh lệ, tựa hồ chuyện anh mình và Vương Uy Uy đang thảo luận chẳng liên quan tới cô.

Gần đây bọn họ rất thân với Lưu Duệ, Tiết Dịch Dương, thật khó tin sau khi người đó đi, hai cái vòng tròn vốn chẳng có chút liên quan gì lại nhập vào một, vừa rồi còn cùng nhau ăn đồ nước bên hồ mới về.

Lâm Lạc Nhưng nhìn mặt trăng, đưa tay ra nắm lấy, xòe ra, nhìn bàn tay trống không của mình.

Có lẽ vì không nắm bắt được, cho nên mới dùng phương thức này cảm thụ cuộc sống của y, cảm thụ con đường y từng đi qua, cảm thụ mùi vị tựa có

tựa không còn vương lại trong không khí.

Lâm Lạc Nhiên

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 38: Mông Lạc Nhiên rất tròn

C

hào, tôi là Trương Hiền, nghe nhắc tới cậu lâu rồi.

- Trương Hiền, là Trương Hiền.

Xung quanh có mấy nữ sinh buột miệng kêu lên, nam nhân này trong nam sinh gây áp lực lớn, nhưng trong quần thể nữ sinh tựa hồ rất được hoan nghênh.

Bị Trương Hiền nắm chặt tay, Tô Xán nhận thấy rõ ràng vết chai tay dày cui cứng như vỏ sò trong lòng bàn tay hắn, không biết tên này làm nghề gì mà chai tay khủng khiếp như vậy, mu bàn tay hắn còn dán mấy cái băng dính thuốc.

Có cô gái đi tới vỗ vai Trương Hiền, cười hì hì:
- Trợ lý Trương, sao lại rảnh rỗi tới chỗ này thế?
Chẳng thèm để ý Trương Hiền tới tìm Tô Xán, hớn hở cùng hắn trò chuyện mấy câu sau đó mới tung tăng bỏ đi. Nam sinh thì thái độ lạnh nhạt, tạo nên sự đối lập rõ ràng.

Trương Hiền lúc này mới nói với Tô Xán:
- Đám Vương Uy Uy là anh em của tôi, ở Hạ Hải có quen không?

- Bọn họ ở đâu chẳng thế, tự nhiên như ở nhà vậy.

- Cũng phải, còn Lạc Nhiên, ở Hạ Hải có CLB bóng rổ nữ không, cô ấy là nữ hoàng bóng rổ đấy, có bạo phát lần nào không?

- Nhất Trung không có CLB bóng rổ nữ, cô ấy bạo phát lên tôi.

Qua cách trò chuyện thoải mái này Tô Xán cảm giác được quan hệ giữa Trương Hiền và Vương Uy Uy:

Trương Hiền thu tay lại, làm người Tô Xán kéo tới một bước, cực kỳ thần bí nói vào tai Tô Xán:
- Mông Lạc Nhiên rất tròn phải không? Sờ thử chưa?

Tô Xán tròn mắt không hiểu gì nhìn Trương Hiền bỏ đi.

Gãi đầu gãi tai vào lớp, tìm Tưởng Minh Quan hỏi thăm lai lịch Trương Hiền.

- Trước kia trường mình còn có CLB Quyền đạo, sau tiết hai của thứ hai có buổi huấn luyện quyền đạo, Trương Hiền là trợ lý của võ sư quyền đạo, lúc dạy võ, chỉ cần động tác không chuẩn xác là bị hắn gọi ra đánh cho một trận, đánh thật ấy.

Tưởng Minh Quân dùng giọng điệu u ám như kể chuyện ma, có phần khoa trương song có thể thấy Trương Hiền là nhân vật được kiềng nể.

Tô Xán chỉ đoán được Vương Uy Uy vì chuyện hôm qua mình gọi điện nên nhờ bạn bè cũ ở Nhị Thập Thất Trung giúp đỡ.

Tiết thứ hai.

Giáo viên vật lý còn chưa tuyên bố nghỉ, chuẩn bị bố trí bài tập thì một người từ cửa sau đi vào, ngó quanh lấy một cái ghế không có người ngồi, đi tới bên bàn Tô Xán đặt "rầm" một cái xuống.

Cả lớp giật mình quay sang, giáo viên nổi giận đinh quát, kết quả nhìn thấy rõ mặt hắn, áp lửa giận xuống, tiếp tục nói:
- Bài tập ngày hôm nay là đề số 32, 33 ở trang 68, trong đề này các em chú ý ....

Nam sinh này tầm thước, tóc ngắn, mắt dài, trông có vài phần giống Phòng Tổ Danh.

- Nghe Uy Uy kể về cậu từ lâu, Trương Hiền chắc là tới tìm cậu trước rồi hả.
Thấy Tô Xán ngơ ngác gật đầu, hắn nhìn Tô Xán một lượt:
- Trông không tệ đâu, thuộc thể loại Phi Phi thích đấy.

Thái độ của hắn làm Tô Xán không thoải mái, có điều nể mặt Vương Uy Uy nên không thể hiện ra:
- Tôi là Tô Xán, cậu là ...

- Tôi họ Trang, tên Chí Vũ, tên này do cha tôi đặt, nghe rất tục đúng không, chịu vậy phần tử trí thức kiểu cũ mà, chua lè, thích lãng mạn. Chính là ý Lão Trang vũ hóa thành bướm ấy. Hôm qua Uy Uy gọi điện cho tôi, không ngờ cậu chuyển tới Nhị Thập Thất Trung rồi, yên tâm, chúng tôi là hậu thuẫn kiên cường của cậu.
Trang Chí Vũ gằn giọng:
- Hơn nữa có kẻ nên phải cho một bài học để nhớ vị trí của mình rồi.

- Làm phiền mọi người rồi.

- Không phiền, bạn bè của Uy Uy cũng là bạn bè của tôi. Xem bộ dạng cậu là học sinh ngoan, tôi không làm phiền nữa, chúng ta nói chuyện kỹ sau
Trang Chí Vũ đứng dậy, trước khi đi nói nỏi:
- Chậc chậc, mông Lạc Nhiên nhìn thật đã hả? Không biết sờ vào cảm giác thế nào.

Tô Xán:
- ....

Trang Chí Vũ vừa đi, Tiêu Vân Vân lo lắng đi tới hỏi:
- Sao bạn lại quen mấy người này?

- Là bạn trước kia học ở đây hiện học ở Nhất Trung giới thiệu.
Tô Xán chẳng cần hỏi cũng đoán ra từ hành vi lúc nãy của Trang Chí Vũ, đại khái trong nhà có thế lực, thuộc hạng học sinh mà nhà trường cũng phải nhắm mặt cho qua.

Hôm qua Tô Xán không nhờ Vương Uy Uy giúp chính là lo chuyện này, bạn của Vương Uy Uy thì thuộc hàng thái tử đảng hết.

Đến tiết thứ ba rất bất hạnh lại có người tới, lần này Trang Chí Vũ dẫn theo ba người tới nhận mặt Tô Xán, Tô Xán tất nhiên không biết ai trong số này, sau đó nghe Tưởng Minh Quân kể lại, mới biết toàn là nhân vật tiếng tăm trong trường.

Cứ hết tiết lại có người tới tìm Tô Xán, mà lại là người thường ngày khó tiếp xúc được, lúc này dù là người phản ứng chậm nhất cũng nhận ra có chuyện không bình thường, ánh mắt nhìn Tô Xán có vẻ dè chừng.

Tình huống này làm Tô Xán dở khóc dở cười, nhất là đám người này trước khi đi luôn nhắc tới thân hình Lâm Lạc Nhiên, được hỏi thăm ân cần nhất là mông cô nàng, Tô Xán sinh ra ý nghĩ hoang đường, chẳng lẽ là ám hiệu của nhóm này.

Tới tiết áp chót, xuất hiện không phải là nam sinh nữa mà là một nhóm nữ sinh.

Nữ sinh đi đầu mi hơi dài, mắt hơi cong cong có cảm giác lúc nào cũng đang cười, gương mặt làm người ta xuất hiện hai chữ "quyến rũ" chứ không phải "xinh đẹp", cao khoảng 1m63 - 1m65, áo thun không tay bó lấy eo, tạo cảm giác người rất mềm, cực kỳ có vị nữ nhân, ở tuổi cao trung mà có mùi vị này, Tô Xán thầm cảm thán, Nhị Thập Thất Trung đúng là chốn ngọa hổ tàng long.

- Cậu là Tô Xán à? Tôi là Trương Phi Phi, đây đều là bạn thân của tôi! Lạc Nhiên bảo cậu chơi được lắm, tôi thấy à, ừm, Tô Sát Cáp Nhĩ Xán, trông

cậu chẳng ra làm sao cả.

(Tô Sát Cáp Nhĩ Xán - Tô Xán - Tô Khất Nhi, truyền thuyết là một trong Quảng Đông thập hổ, không có chính sử tham khảo, nhưng xuất hiện nhiều trong dã sử, tiểu thuyết)

Tô Xán há mồm không biết đáp lại ra sao luôn, chỉ có một suy nghĩ, đúng là bạn Lâm Lạc Nhiên có khác.

Có cô gái thấy Tô Xán thộn mặt ra thì đẩy vai y:
- Này, trêu cậu đó, cậu thuộc loại hình Phi Phi thích nhất, cẩn thận.

Trương Phi Phi dùng tới nụ cười trăng cong mang tính chiêu bài:
- Đừng giận, cậu đẹp trai lắm.

Cả đám nữ sinh cười rộ lên.

Lúc này trong lớp có không ít nữ sinh tới nhiệt tình tới chào Trương Phi Phi, thậm chí còn hò reo ôm chầm lấy nhau, giống như đám Trương Hiền, Trang Chí Vũ, Trương Phi Phi được nữ sinh hoan nghênh, có điều nam sinh có vẻ sợ cô gái quyến rũ này.

Ông nội Trương Phi Phi là doanh nhân Hong Kong, trong nhà có sản nghiệp cả Giang Chiết lẫn Hong Kong, ở Dung Thành cũng là nhà giàu có tiếng.

Nữ sinh có gia cảnh giống Trương Phi Phi ở Nhị Thập Thất Trung không phải là ít, thân phận này với cô mà nói chỉ là một loại trang trí, tính cách Trương Phi Phi phóng khoáng, rất biết cách xử sự. Không bao giờ làm người khác khó xử, có điều đó là với bạn bè, còn với kẻ địch thì không rõ.

Tô Xán có cảm giác úng phó không xuể, đám nữ sinh cao trung này mỗi người một câu, làm y không còn chỗ mà nói vào nữa.

Lúc này Tô Xán chỉ đợi chuông vào lớp reo lên, để y được giải phóng.

- Hì hì, không ngờ cậu chơi với Lạc Nhiên được lâu thế, mà cậu cũng không giống lời Lạc Nhiên kể.

Chẳng biết vì sao đề tài lại chuyển tới Lâm Lạc Nhiên, Tô Xán đầu óc váng vất, buột miệng:
- Ừ, đường cong rất đẹp, mông cũng rất tròn.

Đám nữ sinh im phăng phắc.

- Háo sắc.
Có người bình phẩm.

Trương Phi Phi nhìn Tô Xán khắp lượt:
- Té ra cậu chẳng hiền lành như bề ngoài nhỉ, tôi chỉ muốn nói Lạc Nhiên tính khí rất quái, trừ Uy Uy và Tiểu Ngũ, chẳng nam sinh nào chịu nổi lâu ...

Tô Xán chỉ biết nguyền rủa đám khốn kiếp Trương Hiền, Trang Chí Vũ, may mắn tiếng chuông cứu mạng cũng reo lên.

Lâm Lạc Nhiên - tròn hông?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 39: Xin lỗi (1)

Xung quanh sân bóng rổ lúc nào cũng kín người, dù là giữa tiết hay là tan học.

Lớp số 13 và lớp số 7 đang có trận đấu giao lưu.

Trận đấu cứ có pha bóng kịch tính là không thiếu tiếng hô tiếng nuối, cùng tiếng chửi bới thô tục của nam sinh. Nữ sinh thì từ đầu tới cuối hò reo không ngớt, đứng bên cạnh cái bàn dài, đặt nước khoáng, chuẩn bị cho cầu thủ.

Có nam sinh tay áo sắn qua vai, lộ cánh tay màu mạch nha khỏe khoắn, nhân lúc bóng chết chạy ra ngoài sân, nhận lấy bình nước khoáng trong tay nữ sinh dội từ đầu xuống, sau đó lắc đầu nước văng tứ tung, nữ sinh khẽ trách đưa cho một cái khăn mặt, cười ngọt ngào có thể khiến sắt thép tan chảy.

Đó là tuổi thanh xuân.

Bị ủy viên thể thao văn nghệ cùng cán bộ lớp, lớp trưởng dứt khoát yêu cầu, Đường Vũ ép gia nhập vào hàng ngũ khán giả, sách lược của lớp số 13 hết sức chính xác, đội bóng rổ dưới sự hò reo nhiệt liệt của Tôn Mạn và tiếng vỗ tay của Đường Vũ, sức chiến đấu tăng lên mấy lần.

Tôn Mạn vừa vẫy tay vừa quay sang cười với Đường Vũ:
- Đáng lẽ phải bắt bạn tới cổ vũ cho lớp mình sớm hơn mới phải, nếu không lần trước không thua suýt soát như thế.

Buổi trưa Đường Vũ nói với Tô Xán chiều tan học sẽ ở lại cổ vũ cho lớp mình, không về cùng được. Nhìn nữ sinh đứng ngoài sân reo hò, Đường Vũ

nghĩ, nếu như đổi lại nam sinh là Tô Xán, nữ sinh kia là mình, liệu mình có giống bọn họ không? Từ từ hồi tưởng lại những kỉ niệm tràn ngập nhu tình cùng Tô Xán, sắc mặt cô hơi ửng đỏ kiều diễm, cảm thấy má cũng nóng lên.

Cầu thủ lớp số bảy chạy gần biên, nhìn thấy vẻ mặt Đường Vũ, nhất thời thất thần va vào đối thủ.

Nam sinh lớp số 13 cho rằng hắn cố ý chơi xấu, chửi um cả lên, bị người ta đánh vào đầu, vừa quay lại thì thấy đám Triệu Thừa Ngôn tức thì vội nuốt lời sắp nói trở lại.

Trận đấu kết thúc, lớp số 13 giành phần thắng 72 - 58, Tiền Long tức giận khạc đờm nhổ xuống đất, đang định vẫy Lương Tiêu, Triệu Thừa Ngôn về thì thấy một nhóm người đi thẳng tới trước mặt.

Tô Xán vừa mới tan học xuống lầu thì gặp đám người Trương Hiền, Trang Chí Vũ, Trương Phi Phi, nam nam nữ nữ gần 20 người, nghe nói bọn họ muốn kiếm Triệu Thừa Ngôn "nói chuyện", Tô Xán đau đầu, đúng phong cách hoàn khố, không biết kiềng nể là gì.

Nếu biến thành xung đột quy mô lớn thì rất phiền toái, vì đối phó với Triệu Thừa Ngôn mà cược cả mình vào thì không đáng, hiện Tô Xán rất nhiều việc phải lo, từ chuyện Truyền thông Ba La, nhà máy Long Thịnh nay đổi tên thày nhà máy Thục Sơn, tất nhiên không thể không kể chuyện học tập, y không muốn gây thêm nhiều chuyện.

Thấy Tô Xán chù chừ, Trương Hiền phật ý nói:
- Sợ cái chó gì, cứ thoải mái đánh nó, tôi không tin nó dám đánh lại, có bọn này áp trận, đứa nào can thiệp đánh đứa đấy.

Tô Xán mặt càng thêm khó coi, đám người này không biết phục kích ngoài trường ả, cứ nhất định phải làm ầm ĩ như thế, có điều hiện giờ cưỡi hổ khó xuống rồi. Chuyện của mình có lẽ chỉ là cái cớ, Vương Uy Uy hoặc đám

Trương Hiền nhất quyết làm lớn chuyện, xem ra xung đột trước kia không phải nhỏ.

Học sinh tan học né tránh bọn họ, nhất là học sinh lớp số 3 hôm nay thấy đám người này tới tìm Tô Xán, giờ tụ tập ở đây càng nghĩ Tô Xán cầm đầu, nhìn y với ánh mắt sợ sệt thiếu thiện cảm, cả Tiêu Vân Vân chỉ biết lo lắng đứng xa xa không dám lên hỏi.

Nhìn đám người này thái độ hùng hổ, hận không thể làm toàn trường chó chạy gà bay, Tô Xán chỉ muốn chửi các người không có đầu óc à, có điều lời ra tới miệng chán nản không muốn nói nữa, đám hoàn khố này ỷ thân phận, không sợ trường học.

Cho dù hôm nay có đánh cho Triệu Thừa Ngôn về sau thấy Tô Xán phải đi đường vòng, song nếu trường học quyết tâm chỉnh đốn, cái giá sẽ không nhỏ, hiệu trưởng là nhân vật cấp bậc hành chính ngang với bí thư, thị trưởng Dung Thành, quyền bổ nhiệm ở bộ giáo dục, chưa chắc không dám vung đao chém đám hoàn khổ này, để về sau không ai dám khiêu chiến quyền uy nữa, mà trong số này Tô Xán thân phận nhỏ bé có khi bị đem làm tốt thí.

Không nghĩ từ chuyện rất nhỏ bây giờ thành phức tạp thế này.

Không được, y không thể để chuyện này làm ảnh hưởng cuộc sống hạnh phúc của y với Đường Vũ trong trường học, Tô Xán dứt khoát nói:
- Mọi người muốn đi tìm Triệu Thừa Ngôn kiếm chuyện cũng được, song phải nghe theo an bài của tôi, không được kích động.

Cả đám đang hăm hở liền ngớ cả ra, Trương Phi Phi chớp chớp mắt một lúc, nói trước Trang Chí Vũ, Trương Hiền:
- Được thôi, tôi không có ý kiến gì.
Vẻ mặt lộ rõ vẻ không hài lòng.

Trang Chí Vũ cho rằng bọn họ tụ tập lại đây là vì hả giận cho Tô Xán, không ngờ y quá tự đại, tưởng mình là lãnh đạo hay sao? Nếu không nể mặt Vương Uy Uy, hắn bỏ đi luôn rồi.

Xưa nay bọn họ hành động chung, Trương Phi Phi nói thế, Trương Hiền cũng không tiện nói khác, đại khái suy nghĩ cũng giống như Trang Trí Vũ, nói khô khốc:
- Được thôi.

Tô Xán cũng biết cho dù được Vương Uy Uy đánh tiếng, mình cũng chưa là gì để đám người này "chăm sóc" như vậy, đại khái bọn họ sớm bất mãn với Triệu Thừa Ngôn rồi, nhân cơ hội Triệu Thừa Ngôn đối phó với mình để gây chuyện thôi, bất kỳ chuyện gì cũng cần cái cớ, biến tướng mà nói Tô Xán chẳng qua là cái cớ mà đám hoàn khố này vớ được, hành động mà không hề bàn trước với y đã đủ thấy rồi.

Dứt khoát không thể để cho đám người này làm theo cảm tính được, đám Triệu Thừa Ngôn cũng là hoàn khố, va chạm nhau sẽ không nhỏ, dù sau chuyện bọn họ dựa vào bối cảnh gia đình thoát nạn nhưng Tô Xán không có bản lĩnh ấy.

Ngọn lửa này thiêu lên người y là cái chắc, Tô Xán chỉ muốn yên bình cùng Đường Vũ trải qua cuộc đời học sinh mà thôi. Sự nghiệp hiền giờ cũng chỉ để bản thân xứng đáng với Đường Vũ, để tương lai sống tốt hơn, không phải bôn ba làm tiền chui vào mắt, lãng phí tuổi thanh xuân tươi đẹp.

Tô Xán biết mình mà nói thế đối phương khẳng định không vui, đám người này chắc chắn nén đầy một bụng tức với Triệu Thừa Ngôn, khó khăn lắm mới kiếm được thời cơ bộc phát, nếu không để họ phát tiết, nói không chừng oán khí này sẽ chuyển sang mình. Vừa phải tạo thành đả kích cho Triệu Thừa Ngôn nhớ đời, lại không thể để chuyện vượt kiểm soát, Tô Xán vò đầu.

May là Tô Xán nghĩ ra được cách, không phải hoàn hảo, lúc này là cách tốt nhất rồi.

Khi đám Tô Xán rẽ đám đông đi tới, nhiều người biết có chuyện lớn sắp xảy ra rồi.

Triệu Thừa Ngôn mắt đảo quanh một vòng, phản ứng đầu tiên là đối phương đã có chuẩn bị từ lâu, hôm nay bọn hắn khả năng khó thoát khỏi tai nạn rồi, lòng hạ quyết tâm, cùng lắm thì chơi liều, có chết cũng phải kéo thêm vài kẻ chết cùng.

Tên thường ngày hung hăng nhất Tiền Long lúc này lộ rõ bản chất chỉ giỏi ức hiếp kẻ yếu, nhìn dáo dác chỉ chực tìm đường chạy. Lương Tiêu thì bám sát Triệu Thừa Ngôn, nhận định hôm nay mà chạy thì về sau càng thảm hơn, không bằng thể hiện dứt khoát một chút.

Tôn Mạn đoán được chuyện gì xảy ra, song cô gái này không có vẻ gì sợ hãi, thậm chí còn có chút kích động. Đường Vũ chỉ ngạc nhiên, không hiểu Tô Xán mới tới trường chưa bao lâu sao quen những người này.

Trương Hiền đi tới giỏ đựng bóng cầm lấy một quả bóng rổ, đứng đó đập, những người còn lại ăn ý không có hành động gì, chỉ khóa chặt mục tiêu.

- Mày có ý gì?
Triệu Thừa Ngôn tay đút túi quần, thái độ không tỏ ra chút sợ sệt, song lúc này hắn lên tiếng trước đã chứng tỏ đòn tâm lý của Trương Hiền có tác dụng.

Tô Xán tránh người, kéo Trần Chí Siêu sau lưng lên.

Mọi người xì xào:
- Là Trần Chí Siêu.

- Họ tới báo thù cho Trần Chí Siêu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 40: Xin lỗi (2)

Trần Chí Siêu tuyển thủ bóng rổ nhiều lần giành vinh quang cho trường, là nhân vật được đại chúng hoan nghênh, chuyện hắn ra mặt đối kháng với ba người Triệu Thừa Ngôn, sau đó bị đánh lan truyền đi.

Tuy Trần Chí Siêu không nói ai làm song, tất cả đều đoán chắc là Triệu Thừa Ngôn, thành viên đội bóng rổ đều bị Trần Chí Siêu ngăn cản không cho báo thù, sợ bị thương ảnh hưởng tới thi đấu, nhiều nữ sinh thầm yêu Trần Chí Siêu hết sức đau lòng, thậm chí có nữ sinh còn vận dụng quan hệ của mình định dạy cho Triệu Thừa Ngôn một bài học, song nghe tới Triệu Thừa Ngôn, không ai dám xen vào.

Nghe đồn Triệu Thừa Ngôn có thế lực ngoài xã hội chống lưng, ai chọc vào hắn không khác gì nhảy vào hố lửa.

Thế nên Triệu Thừa Ngôn xưa nay trong trường hoành hành ngang ngược, có cái cớ Tô Xán, Trương Hiền liên kết nhiều thế lực trước đó bất mãn, đường hoàng tới tìm Triệu Thừa Ngôn kiếm chuyện.

Người bình thường với chuyện này chỉ có thể nuốt giận trong lòng, còn rất nhiều người chỉ trích Tô Xán, thấy y hết sức đáng ghét, từ lúc y vào trường là chuyện thị phi xảy ra liên tục, lần này cuốn cả Trần Chí Siêu vào.

Đúng vậy, dù là người trước kia cho rằng y dũng cảm dám chỉ trích trường học, hay tán thưởng văn chương của y đều thay đổi thái độ, cho rằng thuộc loại người ưa sinh sự. Bất giác gió đổi chiều, chuyện Lý Thanh Dương bị lật lại, phần đông không biết sự tình cụ thể cho rằng, Lý Thanh Dương xưa nay luôn hiền lành lịch sự, đối xử với mọi người rất tốt, vì sao nổi giận xung đột với Tô Xán? Nhất định là tên học sinh chuyển trường này có vấn đề.

Cho nên thấy Tô Xán đẩy Trần Chí Siêu ra, không ít người ghé tai nhau "lại là tên Châu Tinh Trì đó", có người càng trực tiếp bình luận "chẳng qua là chó cắn chó", ấn tượng với Tô Xán thực sự không ra gì.

Trần Chí Siêu đối diện với ba tên Triệu Thừa Ngôn, cơ thể theo bản năng hơi rụt lại.

Trang Chí Vũ đứng bên vỗ vai Trần Chí Siêu, cổ vũ dũng khí cho hắn, nói:

- Trước kia ba người bọn mày đánh một mình cậu ta, chuyện này do bọn mày sai, tao hi vọng bọn mày đã nhận thức được sai lầm của mình, nói một câu "xin lỗi".

Đây là ý của Tô Xán, y lập kế hoạch, nhưng chủ trì vẫn là ba người Trương Hiền, Trang Chí Vũ và Tôn Phi Phi.

Mắt Triệu Thừa Ngôn mở lớn.

Học sinh hai lớp náo động, câu này có phải quá chính nghĩa buồn cười không, hay là mình nghe nhầm, muốn Triệu Thừa Ngôn nói "xin lỗi" à?

Khi hai mươi mấy người nhóm Triệu Thừa Ngôn xuất hiện, ai cũng đinh ninh rằng ba người Triệu Thừa Ngôn hôm nay thế nào cũng ăn một trận đòn mềm xương rồi, sáu cánh tay sao đánh được hai mấy người, bị đánh chỉ còn cách cắn răng mà chịu, không nói được gì.

Nhưng muốn Triệu Thừa Ngôn "nhận thức được sai lầm của mình" trước mặt bao người thế này, không khác gì xỉ nhục.

Triệu Thừa Ngôn có tiền án về chuyện này, hắn đánh nhau trong trường bị gọi lên phòng giáo viên, phó hiệu trưởng đứng ra bắt hắn xin lỗi học sinh bị đánh, hắn quay đầu bỏ đi luôn, hiệu trưởng nổi giận muốn xử phạt hắn, kết quả khi đó học sinh ngoài trường thường xuyên bị quấy nhiễu, hiệu trưởng

gặp áp lực nhiều phương diện đành nhịn cho qua. Khi ấy Lưu Thành quyền thế ngợp trời, bao che câu kết xã hội đen, không biết sợ ai.

Hiện giờ Lưu Thành đã rớt đài, hiệu trưởng có thể bắt Triệu Thừa Ngôn xin lỗi, song đám Trương Hiền chưa đủ tư cách.

Nhìn Triệu Thừa Ngôn và Lương Tiêu đều nhếch mép cười khinh bỉ, Trang Chí Vũ tiếp tục lên tiếng:

- Không nói cũng được, có điều hai thằng bạn này của mình trước đó đánh Trần Trí Siêu, giờ bọn này đánh lại là công bằng.

Trang Chí Vũ vừa dứt lời, quả bóng rổ đang được Trương Hiền đập xuống đất lao vút đi, bay thẳng vào cái mặt đang toát mồ hôi của Tiền Long, "bốp!", trung thẳng mặt, quả bóng rổ màu lam bật ra, đám học sinh đứng xem vội vàng lui lại tránh vạ lây.

Tiền Long loạn choạng lùi lại, tay ôm mặt, máu mũi lẫn nước mũi nhỏ ròng ròng, cơn đau ở mũi làm nước mắt của hắn cũng trào ra, đánh vào mũi hiểm chỗ này, nhiều khi không quá đau, nhưng nước mắt không kiểm soát được, nên trông bộ dạng Tiền Long rất thảm hại. Nhưng Tiền Long không dám đánh lại, nếu không hậu quả càng đáng sợ. Trang Chí Vũ, Trương Hiền cũng nhắm vào tính cách này của Tiền Long cho nên mới chọn hắn ra tay trước, nếu đánh hai tên còn lại, bọn chúng liều mình đánh trả, như thế thành đánh lộn rồi.

Loại người như Triệu Thừa Ngôn càng ngang ngược ức hiếp kẻ khác, càng là hạng thích tỉa tót chăm sóc yêu quý bản thân, bề ngoài thì rất nghĩa khí, nhưng bản chất cực kỳ ích kỷ, vừa rồi làm vẻ muốn đối kháng, không sợ gì hết, chẳng qua vì không còn đường thoát, nên sinh tâm lý liều mình thôi.

Nhưng hiện giờ có một cơ hội thoát nạn, đối phương không đánh mình, Triệu Thừa Ngôn lộ rõ bản chất ích kỷ của mình, để mặc Tiền Long bị

đánh. Triệu Thừa Ngôn không làm gì, Lương Tiêu cũng không dám nhúc nhích.

Trong không khí cực kỳ căng thẳng đó, Tô Xán cười với Lương Tiêu, nụ cười của y luôn ôn hòa, nhưng lúc này khiến Lương Tiêu rét run, vì hắn cũng có tiếng là tiếu diện hổ, biết những người càng cười như vậy thì nội tâm càng âm u, sợ hãi nhìn sang Triệu Thừa Ngôn.

Trương Hiền đã mở đầu, Trần Chí Siêu bóp chặp hai tay to như cái bát, lúc hắn bị ba tên Triệu Thừa Ngôn đánh, thì tên Lương Tiêu này là kẻ tàn nhẫn nhất, tới giờ vẫn không quên, lửa giận bốc lên ngùn ngụt.

Không biết ai ném quả bóng lại, Trương Hiền đưa một tay bắt lấy, tay hắn rất to, khỏe, một tay nắm bóng rất chắc, tiếp tục đập bóng nhìn Lương Tiêu, vẻ mặt như một đao phủ.

Cảm giác uy hiếp làm Lương Tiêu theo bản năng lấy tay che mũi, chân lùi lại, hoàn toàn không còn chút nào tác phong âm hiểm bình tĩnh thường ngày, làm không ít nữ sinh xung quanh bĩu môi khinh bỉ.

Triệu Thừa Ngôn rất muốn dùng thái độ cười đùa xin lỗi, nhưng tự lừa mình lừa người như thế, chỉ biến bản thân thành thằng hề mà thôi.

- Xin lỗi.

Hắn như cắn nát răng nói được hai chữ đó, cảm thấy vẻ mặt mình lúc này hắn rất hung dữ, rất bất lực.

Có một lần hắn bị ông nội mắng vì gây chuyện bên ngoài, còn lấy gậy đánh hắn, lúc đó Triệu Thừa Ngôn nổi điên chửi lại " lão già khốn kiếp, đi chết đi!" Rồi bỏ nhà đi. Ngày hôm sau đối diện với quan tài của ông nội, hắn rất muốn nói ra hai chữ này, nhưng không nói ra được.

Hắn không ngờ được phân lượng của câu nói này.

Toàn bộ mọi người im lặng, không phải vì Triệu Thừa Ngôn xin lỗi mà là khi hắn nói hai chữ này, mặt mày vặn vẹo, nước mắt đầm đìa, ai chứng kiến cũng phải chấn động.

Cả đám Trang Chí Vũ, Tô Xán đều không ngờ tới chuyện này, không ai còn nghe thấy Tiền Long cũng đang lắp ba lắp bắp xin lỗi.

Thắng lợi rồi, nhưng trong lòng mọi người có linh cảm bất thường.

Buổi tối hôm đó Tô Xán nhận được điện thoại của Vương Uy Uy, ba người bọn họ nghe nói Triệu Thừa Ngôn xin lỗi xong bật khóc, hưng phấn suýt không ngồi yên được, nếu chẳng phải bị Vương Bạc trông coi, có khi đã chạy thẳng tới Dung Thành nhìn mặt của Triệu Thừa Ngôn rồi.

Vương Uy Uy hào hứng kể chuyện về đám Trương Hiền, Tôn Phi Phi, từng làm gì, quan hệ của bọn họ ra sao, so với hoàn cảnh ở Nhị Thập Thất Trung thì Nhất Trung đơn thuần hơn nhiều, khó nói đâu mới là chỗ học tập tốt nhất, mỗi bên có điểm mạnh của mình.

Tô Xán cũng không che giấu ấn tượng của mình về đám Trương Hiền, y luôn cho rằng bạn bè thì phải nói thẳng, giống như lần ở quán game, Tô Xán khuyên Vương Uy Uy về nhà vậy, hoàn toàn không có ý gì khác, không ngờ từ đó y gặp Vương Bạc, xảy ra một loạt chuyện.

- Bỏ đi, nếu cậu không thích bọn họ nữa thì không qua lại là xong.

Vương Uy Uy nói sang chuyện khác, cuối cùng quay lại chuyện Triệu Thừa Ngôn, dặn:

- Chuyện này tuy làm nhiều đứa trong trường không dám giở trò gì với cậu nữa, nhưng sợ là một số thế lực Lưu Thành chưa bị diệt sạch, cậu phải cẩn thận hơn.

- Ừ, tôi biết.

Tô Xán cúp điện thoại, y cũng hiểu Lưu Thành gây dựng thế lực bao năm, sao có thể quét sạch trong một sớm một chiều.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 41: Không hợp bầy

Cuối tuần trong một quán bar, Trương Hiền, Trang Chí Vũ cùng với Trương Phi Phi và một đám nữ sinh ăn mặc cực kỳ hợp thời mát mẻ tụ tập với nhau. Trương Hiền rót bia vào cốc, thổi tan bọt, uống một hơi hết nửa cốc, châm điếu thuốc, dựa lưng vào ghế sô pha, nhìn mấy cô gái biểu diễn trên sân khấu, miệng phì phèo thuốc là, trông cực kỳ sành điệu.

- Cạn chén vì chặt được cái đuôi vểnh lên trời của Triệu Thừa Ngôn.

Trương Phi Phi nâng cốc lên nói to, được xung quanh nhiệt tình hưởng ứng.

- Khi đó nhìn Triệu Thừa Ngôn bật khóc, tôi đúng là không dám tin vào mắt mình, nhìn hắn lúc đó, một thoáng còn cảm thấy thương hại cho hắn nữa. Nói thực là cảm giác còn đã hơn cả đánh bọn chúng một trận, chiêu này của Tô Xán đúng là quá hiểm, sau này bọn Triệu Thừa Ngôn còn vênh váo trong trường chẳng khác nào chuốc lấy nhục vào thân.

- Đúng vậy, cũng giống như trên quan trường, muốn hủy tiền đồ một người, không gì bằng hủy đi tư cách người đó, sau này nói gì không ai nghe.

Trương Hiền gật đầu:

- Cha tôi làm nghề này, thấy nhiều lắm, cho nên tôi không muốn dính líu vào chuyện chính trị.

Trang Chí Vũ cầm cốc bia trong tay trầm ngâm:

- Về cơ bản tôi thấy Tô Xán có chút tư tưởng, độc lập, thành thục hơn học sinh bình thường, Uy Uy coi trọng y, có thể thấy y có chỗ hơn người. Nhưng tôi không tán đồng y làm của y với Triệu Thừa Ngôn.

Trong ba người họ thì Trương Chí Vũ là người thích suy nghĩ nhất.

Hôm đó Tô Xán yêu cầu mọi người làm theo cách của y, vô hình trung phạm vào đại kỵ, trong đám người bọn họ, xưa nay chưa bao giờ có khái niệm ai phụ thuộc vào ai, vì mỗi người bọn họ từ nhỏ có ai không lớn lên trong nâng niu cưng chiều, ai cũng cho mình là trung tâm, chẳng ai muốn ở dưới người khác.

Tất cả bọn họ đều vậy, hình thành quy tắc ngầm để tránh va chạm, Tô Xán không biết quy tắc trong đám hoàn khố, yêu cầu bọn họ không đánh nhau trong trường, tuy sau đó nhường quyền chủ đạo cho lại cho Trang Chí Vũ, nhưng làm bọn họ bất mãn vì bị hạn chế.

Trang Chí Vũ dám đảm bảo tất cả những người có mặt khi đó đều nghĩ " Tô Xán là cái thá gì mà đòi chỉ huy mình?" Chẳng qua là không nói ra thôi.

- Nghe nói ông nội Triệu Thừa Ngôn chết sau khi cãi nhau với hắn, vì chuyện này cha mẹ hắn ba tháng không nói chuyện với hắn. Hôm đưa tang tôi có tham dự, Triệu Thừa Ngôn bị mẹ hắn tát bắt quỳ xuống xin lỗi ông nội hắn, nhưng từ đầu tới cuối không quỳ, không nói xin lỗi. Tôi nghĩ Triệu Thừa Ngôn vừa nói ra câu xin lỗi liền khóc, có liên quan tới người ông đã mất của hắn.

Lúc này mọi người mới hiểu ra nguồn cơn phản ứng khác thường của Triệu Thừa Ngôn, mất một lúc mới có người bình luận:

- Đúng là thằng máu lạnh.

- Máu lạnh à? Chưa chắc đâu.

Trương Phi Phi bĩu môi:

- Như vậy xem ra đánh hắn một trận vẫn hơn, lúc Tô Xán bày ra kế hoạch này không nên nghe y, chẳng phải tại Phi Phi đồng ý trước à, lúc đó chẳng

lẽ tôi nói không?

Một người khác uống cạn cốc bia, trách:

- Ê, ê, sao lại tại tôi, chẳng phải nể mặt Vương Uy Uy sao?

Trương Phi Phi không nói ra tối hôm đó cô nhận điện thoại của Lâm Lạc Nhiên nhờ vả, mà Lâm Lạc Nhiên còn muốn cô giữ kín việc này.

Trang Chí Vũ đã nói ra, mọi người không che giấu suy nghĩ nữa, có người chưa hết hậm hực:

- Chúng ta vốn định giúp y hả giận, y lại còn đặt điều kiện này nọ. Tiểu Đao, Quách Tử, từ khi nào chúng ta phải nghe người khác làm việc vậy?

- Chẹp, nói đến là ngứa tay, bao lâu rồi không đánh nhau, hay là chúng ta chặn đường hắn đập một trận cho sướng.

Trương Phi Phi lườm nam sinh vừa lên tiếng:

- Đủ rồi đấy, ở trong trường thế nào cũng nên có quy củ một chút, nếu không khác gì bọn lưu manh đầu đường xó chợ ngoài kia. Chuyện này chúng ta tìm Triệu Thừa Ngôn là vì Tô Xán và Trần Chí Siêu, đối phó với hắn thế nào cũng được, có điều Triệu Thừa Ngôn đã xin lỗi, chuyện coi như đã qua. Còn muốn chặn đường đánh hắn? Từ khi nào các cậu thành loại người làm người ta khinh thường như thế.

Nam sinh kia vội xuống nước:

- Chị Phi, đừng giận, bọn này chỉ nói đùa vậy thôi, sao có thể mất chất như vậy được. Nói ra đều tại Tô Xán cả, bày kế hoạch đó, làm các anh em đều không được thoải mái.

Trương Hiền rất ít khi lên tiếng đặt cốc bia xuống, mọi người biết hắn có chuyện muốn nói, đều yên tĩnh lại.

Tuy trong bọn họ không có chuyện ai đứng đầu, hay ai phải nghe ai, nhưng đám Trang Chí Vũ, Trương Hiền, Trương Phi Phi rõ ràng có tiếng nói hơn, nhất là Trương Hiền càng mơ hồ có được mọi người coi là lão đại.

- Chuyện này mọi người không nói nữa, Tô Xán có cân nhắc của mình, mọi người thử nghĩ xem nếu chúng ta đánh bọn Triệu Thừa Ngôn một trận ở sân bóng rổ thì sẽ có hậu quả gì?

- Cùng lắm là vài người bị thôi học, có gì ghê gớm đâu.

Tuy nói vậy song ngữ khí đã hòa hoãn hơn.

- Không tới mức thôi học, có điều cảnh cáo là cái chắc, còn về nhà thế nào cũng bị cha tôi cho trận đòn, còn bị cắt tiền tiêu vặt. Lúc đó lại phải ngửa tay vay tiền chị Phi nữa thì mất mặt nam nhi.

- Vô dụng!

Tôn Phi Phi phì cười, đá nam sinh kia một cái:

Trương Hiền gật đầu:

- Nếu chuyện ầm ĩ lên, chúng ta thế nào cũng có người bị khai trừ! Giống như đám Uy Uy phải tới trường khác. Thời gian mọi người ở cùng nhau không được bao lâu nữa, tốt nghiệp xong là mỗi người một phương rồi, nên quý trọng thời gian còn lại này.

Không khí có chút trầm lắng, mọi người đều tán đồng, còn về phần vì sao Tô Xán không giải thích hành động của mình thì giống bọn họ sẽ không giải thích, điều này không ai thắc mắc.

- Có điều, tôi vẫn không thích Tô Xán lắm, thấy y không phải cùng loại người như chúng ta.

Gần như tất cả lên tiếng phụ họa, bọn họ không phân tích rành rọt như Trang Chí Vũ, nhưng dựa vào cảm giác thấy Tô Xán không phù hợp với vòng tròn này. Có nữ sinh nói:

- Có điều Tô Xán lại thuộc loại hình Phi Phi thích nhất đấy.

- Nha đầu chết tiệt, thèm hàng mới đừng có đổ dây lên người khác ..

Cả đám nô đùa, chủ để chuyển sang vấn đề khác.

Từ ngữ khí trong điện thoại của Vương Uy Uy phân tích cho mình nghe tính cách của đám Trương Hiền cùng cách chung sống với họ, Tô Xán lập tức biết trong vòng tròn của bọn họ, mình không được hoan nghênh.

Sau chuyện Triệu Thừa Ngôn, Vương Uy Uy liên hệ với đám Trương Hiền, thế nào cũng thu được một vài tin tức phản hồi về y, tin tức này hẳn là không có lợi, cho nên Vương Uy Uy gọi điện cho mình trước tiên thăm dò cái nhìn của mình, sau đó nói thẳng nếu mình không thích thì không qua lại cũng được.

Mặc dù Tô Xán biết nguồn lực mà những người kia đại biểu, có điều y rất tán đồng câu nói của Vương Uy Uy, y muốn làm học sinh cao trung, đó là cách ứng xử của học sinh cao trung, huống hồ Tô Xán cũng không muốn ngửa mặt nhìn đám con ông cháu cha này, chưa bao giờ và sẽ vĩnh viễn không bao giờ.

Một người nếu cứ ỷ lại vào người khác, sẽ luôn bị người ta coi thường.

Không phải toàn tin xấu, tháng năm là thời gian đáng ăn mừng, tám chi nhánh Thục Sơn ở Hạ Hải doanh thu tăng lên tới 1 triệu, lợi nhuận gần 300.000.

Đôn Hoàng vẫn còn đang trong kỳ điều chỉnh, thích ứng, còn nhiều vấn đề phải xử lý, phương diện lợi nhuận cần ít thời gian mới có, có điều nhiệt độ

thị trường đang tang dần, gần tới mức thành thục.

Nhà máy Thục Sơn ở Dung Thành cũng quay lại sản xuất, tiến hành nhóm văn phòng phẩm đầu tiên mang logo của Thục Sơn, lãnh đạo chủ chốt cơ cấu bán hàng bằng người của Thục Sơn, sau gần một tháng được Vương Phượng đào tạo lại theo tư duy mới, đang tới các siêu thị lớn, hiệu văn phòng phẩm quảng bá.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 42: Sự nghiệp của tôi

Thoáng cái Tằng Kha đã mở tới cửa hiệu thứ ba ở Dung Thành rồi, còn có xu thế tiến quân vào các trường đại học, các trường đại học ở Dung Thành đều nằm ngoài vành đai hai, vị trí khá hẻo lánh cho nên giá thuê mặt bằng rẻ, thành công ở Hạ Hải làm Tằng Kha tự tin, tới Dung Thành tầm nhìn cũng rộng hơn, trong lòng có ý mở chi nhánh ở toàn bộ các trường đại học.

Vì hình thành lên được một cách quản lý hoàn thiện, cho nên Tằng Kha không cần chuyện gì cũng cần tự mình làm, không cần ngày ngày phải ở cửa hiệu, vẫn có thời gian về nhà làm cơm cho chồng con. Ăn cơm còn lấy mấy cái bút chỉ ra, mở máy nói:

- Con nói xem, nếu bút này bán ở trường con thì học sinh có thích không?

- Chắc là thích, loại bút này khi nhập hàng mẹ nhập nhiều một chút, có lẽ sẽ bán tốt.

Tô Xán cầm bút do nhà máy Thục Sơn sản xuất, chưa đúng theo yêu cầu của y, màu sắc hình vẽ chưa đủ sống động, đường nét bút cũng cần thanh thoát hơn, song chừng này hẳn đủ rồi, cải tiến cần từ từ.

Cuộc thi hát ở trường ĐH Dung Thành chính thức lấy tên "Ba La" để triển khai, tạp chí tiêu dùng lập tức nhân làn sóng của cuộc thi tuyên truyền thu được khá nhiều chú ý, bản thảo đợt báo đầu tiên do Giang Minh, Tô Xán cùng mấy sinh viên vừa tốt nghiệp đảm nhiệm, đều là sinh viên kinh nghiệp biên tập báo và học thiết kế vi tính.

Trong hai gian phòng thuê diện tích không lớn ngoài Nhị Thập Thất Trung, một đám người trẻ tuổi tràn trề nhiệt huyết say sưa không biết đêm ngày làm ra kỳ tạp chí tiêu dùng đầu tiên của Truyền thông Ba La, ôm chầm lấy

nhau trong kích động, liên hoan đầu tiên chúc tạp chí thành công chỉ có coca và đồ ăn nhanh, bọn họ còn rất nhiều việc phải làm, song không ai nghi ngờ về thành công trong tương lai.

Ngày cuộc thi diễn ra, ba nghìn tờ tạp chí được truyền khắp tám nghìn mẫu của ĐH Dung Thành.

Tờ tạp chí có phiếu giảm giá các loại đồ tiêu dùng được tặng miễn phí này với sinh viên đại học giai đoạn đó là khá mới mẻ, tíu tít trao đổi cho nhau tấm phiếu mình không dùng, tụ tập trao đổi lần sau liên hoan ở nơi nào, vì trên tạp chí có quán đồ tây, quán cà phê, nhà hàng Đài Loan, rồi lẩu, nướng, toàn là địa điểm gần trường. Sinh viên đại học thích tụ tập nhất, phiếu giảm giá thế này không cần nghi ngờ gì nữa, vô cùng hợp lòng người.

Chiếm hết thiên thời, địa lợi, nhân hòa, thành thế tạp chí tiêu dùng bùng nổ.

Tới ngày thứ ba, 10.000 tờ tạp chí dự kiến phát ở ĐH Dung Thành đã phát hết veo, sinh viên còn tranh nhau tới hỏi xin, lớp trưởng các lớp chủ động đứng ra liên hệ để chia hạn ngạch cho lớp mình, toàn bộ nhân viên của Truyền thông Ba La đã chuẩn bị một tuần khổ chiến gần như không hoạt động nhiều, hội sinh viên cũng được tán dương là " làm việc thật vì sinh viên".

Trận chiến đầu tiên của Truyền thông Ba La thu được thắng lợi giòn rã ngoài dự liệu, có điều 10.000 bản tạp chí còn lại quảng bá ở các trường đại học khác thì xuất hiện ứ đọng, thời đại này tin tức còn chưa quá nhanh, ở ĐH Dung Thành nhờ có ảnh hưởng cuộc thi hát mới thành công vang dội, ở trường khác với sự vật mới mẻ còn khá nghi hoặc.

Có điều thành công ở ĐH Dung Thành cho thấy tình huống này chỉ là tạm thời.

Tô Xán muốn Lâm Quang Đống nắm chắc vận hành thuần thục tạp chí trong tháng bảy, muộn nhất là tháng tám.

Tô Xán không nắm rõ TTCK, tuy biết mấy nguy cơ tài chính sau này, song không nắm được lên xuống cụ thể, mà có thì y không định mạo hiểm lợi dụng. Tô Xán vẫn cẩn thận gây dựng hậu hoa viên của mình, mặc dù hiện giờ còn rất mong manh, có điều tích lũy tư bản không ngừng tiến hành, không phải lo lắng kẻ địch ở tầm cao hơn nhắm vào mảnh đất nhỏ của y đả kích hủy diệt.

Khi tạp chí tiêu dùng kỳ đầu dần dần nóng lên, chuông điện thoại trong hai gian phòng làm việc nhỏ reo không ngừng, những nhà hàng, quán cà phê, tụ điểm giải trí không ngừng nhận được phiếu giảm giá, đơn thăm dò phát ra, lượng khách tăng trường, rõ ràng tiếng tăm của hiệu mình đang tăng lên, hơn nữa vẫn trong quá trình tăng trưởng.

Tâm thái bọn họ bắt đầu chuyển biến từ thăm dò chuyển sang chuẩn bị ký hợp đồng hợp tác với tạp chí tiêu dùng.

Đương nhiên chuyện hợp tác chính thức sẽ cần thương lượng hợp đồng quy chuẩn, phiền phức hơn, song đó là việc của Lâm Quang Đống, còn Tô Xán đang bận rộn thiết kế cho trang đầu của tạp chí kỳ tới, kỳ này tiến hành tuyên truyền cho sản phẩm của Thục Sơn. Theo Tô Xán nghĩ, tài nguyên của mình thì mình tất nhiên phải lợi dụng, để nhà văn phòng phẩm Thục Sơn mau chóng mở rộng thị trường, đánh bại đối thủ cạnh tranh.

Hiện nghiệp văn phòng phẩm vẫn đang dùng phương thức cũ chiếm cứ thị trường, thương hiệu lâu năm có sức nặng, những thương hiệu như Đắc Lực, Hải Văn, Kha Nhã thì đang dùng phương thức quảng bá sơ bộ nhất biến cục bột thành cái bánh ngọt ngon lành, Tô Xán cũng muốn ngoạm một miếng cái bánh ngọt này.

Nối liền hai sản nghiệp với nhau, chỉnh hợp tài nguyên, khi tạp chí tiêu dùng thống trị cả tỉnh cũng là khi Thục Sơn có phần bánh lớn.

Nắm trong tay lợi nhuận từ chuỗi cửa hiệu Thục Sơn, Ba La, ngoại trừ đầu tư vào Đôn Hoàng và nâng đỡ nhà máy Thục Sơn, trong tài khoản của Tô Xán còn gần 800.000 có thể sử dụng, y nghĩ tới cái quán cà phê ngoài cửa tiểu khu nhà mình.

Dung Thành là thành phố loại hình nghỉ ngơi, cùng với thời đại tiến bộ, gu thưởng thức của con người sẽ ngày càng cao, quán cà phê sau này bùng nổ khắp nơi thành một dấu ấn thời đại.

Nhắm vào quán cà phê, có tạp chí tiêu dùng tuyên truyền, đây là sự phối hợp tốt, nếu trong tay mình có chuỗi cửa hàng cà phê thì quân bài trong tay sẽ nhiều lên, không bao giờ cho hết trừng vào một cái giỏ, là câu nói nổi tiếng ai cũng biết.

Từ năm 1999, khi Đôn Hoàng thành lập, Tô Xán đặc biệt thành lập phòng tin tức, lập trang web cho nó, dùng phương thức này tăng cường sức cạnh tranh, nâng cao danh tiếng, uy tín thương hiệu.

Đầu năm 2000, bộ sản nghiệp tin tức, ủy ban kinh tế mậu dịch quốc gia, bộ khoa kỹ cùng tổ chức "đại hội thúc đẩy thông tin hóa xí nghiệp". Hơn trăm xí nghiệp trứ danh trong nước và doanh nghiệp IT trong ngoài nước tham dự, nhất trí biểu thị cùng cung thúc đẩy thương nghiệp điện tử.

Từ đó báo nhiệu thời kỳ phát triển nhanh nhất của thương mại điện tử đã tới.

Tô Xán tranh thủ được chuyến tàu tốc hành này, báo Hạ Hải vì thế chuyên môn cho đăng tin tức Đôn Hoàng, ĐTH tỉnh cũng lấy Đôn Hoàng là ví dụ tuyên truyền cho hưởng ứng lời hiệu triệu của quốc gia, Đôn Hoàng thành một trong số xí nghiệp bản địa đầu tiên trong tỉnh tiến hành thông tin hóa.

Nhìn thấy Vương Thanh mặc véc nữ, đeo kính, tóc búi gọn gàng, bộ dạng nữ cường nhân tinh minh xuất hiện trên TV, Tô Xán cảm tưởng như ảo giác, mới ngày nào Vương Thanh đứng trước cái cửa hiệu tạp hóa lộn xộn, nói

"Mẹ ơi, có đứa học sinh hỏi con năm nay là ngày mấy tháng mấy năm bao nhiêu này." Phải thừa nhận Vương Thanh là cô gái có tính thích ứng cực cao.

Tuy biết trước chuyện Đôn Hoàng được lên TV, nhưng Tô Xán cực kỳ kinh ngạc với năng lực quan hệ xã hội của Đôn Hoàng, gần đây y chỉ nắm phương hướng, còn chuyện cụ thể giao hoàn toàn cho Vương Thanh, Vương Phượng rồi, hỏi biến động nhân sự mới biết có người tên Nhâm Oánh tốt nghiệp Đại Học Phục Đán Thượng Hải lên làm phó tổng giám đốc phụ trách đối ngoại của Đôn Hoàng.

Nhâm Oánh là người Dung Thành, tới Thượng Hải học đại học, vốn có cơ hội ra nước ngoài học lên cao, có điều Nhâm Oánh bỏ cơ hội này, trong sự ngỡ ngàng của mọi người, trở về Dung Thanh, ứng tuyển vào Đôn Hoàng, chuyện tuyên truyền trên ĐTH của Đôn Hoàng do một tay Nhâm Oánh thao tác, đủ thấy năng lực lớn cỡ nào, hiện mới chỉ 26 tuổi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 43: Sự nghiệp của tôi (2)

Theo như lời kể của Vương Thanh, Nhâm Oánh tốt nghiệp hệ kinh tế cộng đồng, từng tới Mỹ, bị hoàn cảnh nhân văn thời thượng của thiên đường mua sắm ở Los Angeles, New York hấp dẫn, mơ ước lập nên một nơi như thế của chính mình, mà trung tâm mua sắm cỡ lớn ở trong nước đã thành hình, có mô hình kinh doanh cố định, cô không thể mang tư tưởng của mình ảnh hưởng tới bọn họ, sau thời gian dài tìm kiếm, thấy được Đôn Hoàng trên mạng, tức thì mua ngay vé máy bay, tới thẳng Hạ Hải gặp Vương Thanh.

Thế là cô gái đầy lý tưởng đó bị mê hoặc, bỏ cơ hội ra nước ngoài, bỏ đi lương cao ở thành phố lớn, bất chấp người nhà phản đối cho rằng mình hoang đường, mơ mộng, không thiết thực, Nhâm Oánh gói gém hành lý tới thành phố nhỏ, lấy xí nghiệp nhỏ làm cơ sở, mang dã tâm cực lớn.

Vương Thanh mang khao khát bước ra thế giới, Vương Phượng muốn chứng tỏ phương thức kinh doanh Bách hóa tổng hợp đã lỗi thời, Nhâm Oanh tham vọng kiến lập thiên đường của mình, đúng là vật dĩ loại tụ, nhân dĩ quần phân, đó là mộng tưởng chưa bao giờ bị dập tắt, tụ với nhau trong niên đại bất kỳ cái gì cũng có thể bắt đầu này.

Vật dĩ loại tụ, nhân dĩ quần phân: Vật tụ theo loài, người chia theo đàn - (dịch kinh)

Được ĐTH Hạ Hải, ĐTH tỉnh Tây Xuyên tuyên truyền, Đôn Hoàng ngày càng có tiếng, Quảng trường Tinh Hải là tự hào của người Hạ Hải, Đôn Hoàng lại càng được người Hạ Hải ưu tiên tới mua sắm, hiệu ích tăng rõ ràng, một số thương hiệu có tiếng nghiêm túc đàm phán vào Đôn Hoàng, mô hình kinh doanh thoải mái cởi mở của Đôn Hoàng càng thu hút bọn họ.

Đôn Hoàng đã có kế hoạch chuẩn bị tiến công vào tỉnh thành, với một trung thâm thương mại mới khởi bước một năm đã tiến hành khuếch trương như thế, đáng gọi là kỳ tích. Đôn Hoàng mơ hồ có xu thế mượn đại thế đi trước, đang hoàn thành một kỳ tích, hướng về phía thời đại hoàng kim.

Ai biết rằng người mở đầu kỳ tích đó đang chùm trăn nói chuyện điện thoại một cô gái, cả hai lén lút như ăn trộm vậy.

Hiện giờ Tô Xán vẫn chưa biết tình huống nhà Đường Vũ, có điều biết được trong phòng Đường Vũ lắp điện thoại, nên hẹn Đường Vũ trước khi ngủ gọi điện cho mình, nghe bên kia điện thoại Đường Vũ thì thào nói chuyện sợ bị phát hiện, Tô Xán chỉ muốn cười.

Còn nhớ lần đầu tiên Đường Vũ gọi điện thoại tới nhà Tô Xán, đáng thương cho anh linh hồn gần ba mươi chưa có lấy một mối tình vắt vai nghe thấy tiếng mỹ nữ thì lắp bắp đáp :" C..chào bạn Đường Vũ." Làm Đường Vũ phì cười một cái rồi cúp điện thoại ngay lập tức, hơn mười phút sau gọi lại Tô Xán vẫn nhận ra Đường Vũ đang cố nén cười, lúc đó y chỉ muốn đập đầu vào tường chết quách luôn cho xong.

- Đừng ôn bài quá muộn, ngủ sớm một chút đi.

Đường Vũ cũng rúc người trong chăn, mặt hơi đỏ vì thiếu không khí, thấp giọng dặn:

- Ừ, mình biết rồi.

Cô sinh hoạt rất có giờ giấc, dù muộn nhất cũng không thức quá 10h30, mười mấy năm cuộc đời sống nề nếp nghiêm ngặt, độc lập nhưng cũng hết sức cô đơn, từng có lần trốn trong tủ quần áo khóc một mình, rồi Tô Xán đột nhiên xuất hiện trong cuộc sống của cô, làm cô phá bỏ không ít nguyên tắc, cũng làm cuộc sống của cô tăng thêm nhiều màu sắc.

- Những người ở sân bóng đó, làm sao mà bạn lại quen họ vậy?

Hắn mầy hôm nay Đường Vũ đã tìm hiểu về đám Trương Hiền, Trang Chí Vũ rồi, có lẽ ấn tượng không tốt cho nên không nhịn được hỏi Tô Xán.

- Vương Uy Uy giới thiệu đấy, toàn là bạn của cậu ấy, mình chỉ muốn cảnh cáo đám người kia một chút thôi.

Phương thức giao lưu của bọn họ luôn như thế, Tô Xán biết không cần nói nhiều, Đường Vũ chắc chắn hiểu ý mình, cũng như Tô Xán hiểu vì sao qua một thời gian Đường Vũ mới hỏi chuyện này, cả hai thích cảm giác hiểu ngầm như thế, chính vì thế mới không nhìn thấu được quan hệ bọn họ.

- Ừ, mai là thứ hai rồi nhớ mang bài tập ...

Nghe Đường Vũ lại bắt đầu giống bà cụ non lải nhải nhắc nhở bài tập ở trường, Tô Xán cảm thấy ấm áp. Nằm trên giường, nói chuyện tới khi giọng Đường Vũ trở nên lười biếng uể oải, cùng chúc nhau ngủ ngon rồi cúp điện thoại.

Đường Vũ quấn chăn ngủ ngọt ngào, Tô Xán chưa ngủ sớm như vậy được, đuổi theo Đường Vũ không phải chuyện đơn giản, cô gái này được chọn vào hai đội tuyển thi học sinh giỏi toàn quốc tổ chức ở Bắc Kinh, Đường Vũ chọn môn số học thay vì vật lý sở trường nhất, qua đó thấy phần nào phần mạnh mẽ trong cô.

Trong khi học sinh khác vất vả học ngày học đêm, Đường Vũ học tập nhàn nhã, tới giờ là đi ngủ, còn mỗi ngày bỏ ra 1 tiếng luyện piano nữa. Đúng là cô gái ưu tú tới mức khiến người ta tự ti.

Tô Xán lại ra bàn, hạ thấp ánh sáng xuống, tiếp tục công việc, ngoài cửa sổ trời đêm yên bình, sao nhấp nháy.

Cuộc sống trong trường học luôn dài dằng dặc, đặc biệt trong cái mùa hè nóng nực này, sắp tới kỳ thi cuối kỳ, trường học bắt đầu hướng trọng điểm

thi cử, không khí trở nên khẩn trương, các hoạt động ngoại khóa ít đi rất nhiều.

Đấy còn là ở Nhị Thập Thất Trung, nơi có hoàn cảnh tương đối cởi mở, nếu ở trường học khác thì đã như sắp ra trận rồi.

Dù chăm bón cho hai sản nghiệp nảy mầm ở Dung Thành, Tô Xán không quên thân phận học sinh năm thứ hai cao trung của mình, đi học bây giờ không chỉ là trách nhiệm, còn là sở thích của y, thế nên mỗi khi Tưởng Minh Quân tay kéo cổ áo, tay cầm vở quạt phành phạch thấy Tô Xán chăm chú vừa nghe giảng vừa làm bài tập về nhà thì lẩm bẩm một câu "biến thái."

Giữa tiết học ra sân, Tô Xán nhìn thấy Triệu Thừa Ngôn, Lý Thanh Dương, hai bên nhìn nhau một cái rồi ánh mắt tách ra, không có chuyện gì tiếp diễn. Sau sự kiện kia, đám người Triệu Thừa Ngôn biến mất một thời gian, không tìm Tô Xán trả thủ, cũng không có tin chúng gây chuyện gì khác.

Lý Thanh Dương và Tô Xán ở cùng CLB, danh vọng của hắn trong trường vì tai tiếng của Tô Xán mà dần khôi phục lại, dù sao người biết bộ mặt thật của hắn đa phần là trong CLB truyền hình của Tôn Mạn, ít nữ sinh lớp số 13, thế nên Lý Thanh Dương phần nào lấy lại phong độ của Kimura Takuya, có điều đối diện với Tô Xán, hắn không chút nào che dấu bản tính của mình.

Vì moi mất Lâm Quang Đống đi rồi, cơ hội của Tô Xán ở CLB Văn học rất ít, thi thoảng có viết bài cũng không được cho đăng, nếu không phải quá bận rộn, Tô Xán cũng không từ chối yêu cầu nộp bản thảo của Lý Thanh Dương, viết bài với y mà nói là rèn luyện.

Không phải vì quen biết đám người Trương Hiền, Trang Chí Vũ khiến Tô Xán được tiếp nhận - Thực ra trong mắt những học sinh nghiêm túc, thì đây là điểm trừ lớn hơn điểm cộng - Chính thái độ học tập cũng như đối xử với xung quanh khiến trên lớp cùng CLB văn học, không ai coi y là người

ngoài nữa, còn về học sinh trong trường đánh giá ra sao Tô Xán thực sự không để ý.

Hôm đó ở CLB văn học, cô nữ sinh béo đeo cái kính dầy cộm dùng giọng hết sức kịch tính nói:

- Nói cho mọi người một bí mật, đây là chuyện do chính bạn mình nhìn thấy, cô ấy nói hôm nọ tan học thấy Đường Vũ và một nam sinh tay nắm tay lên một cái taxi, bạn mình thề đây là chuyện tuyệt đối chính xác.

Chủ đề muôn thủa này lập tức được hưởng ứng:

- Mình cũng nghe nói, vốn không tin, chẳng lẽ là thật, không biết là ai nhỉ? Chẳng lẽ là Dương Thừa, cậu ta theo đuổi Đường Vũ rất lâu, chẳng lẽ bọn họ bí mật thành đôi ..

Đến cô gái nhã nhặn ít nói như Trần Thần cũng tham gia, cắt ngang:

- Không thể là Dương Thừa được, cậu ta đã công khai theo đuổi Đường Vũ nhiệt tình như vậy, nếu thành công đã ầm ĩ trong trường, chẳng bí mật hẹn hò như vậy. Vả lại chuyện này không đáng tin, các bạn đọc văn của Đường Vũ rồi đấy, cô gái lý trí, thậm chí lạnh lùng như vậy không nói chuyện yêu đương ở giai đoạn này đâu.

- Nhưng mà không thể là bạn bè bình thường, bạn bè gì lại nắm tay nhau như vậy.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 44: Tao ngộ

T

rời, đúng là cô nương ngây thơ, năm bao nhiêu rồi còn nghĩ nam nữ nắm tay nhau là chuyện to tát, chưa nhìn thấy Trương Phi Phi một tay khoác tay Trương Hiền, một tay khoác tay Trang Chí Vũ sao, đảm bảo họ là bạn bè trăm phần trăm đấy.
Một nam sinh trêu chọc:

- Cậu là đồ ngốc, khoác tay và nắm tay là hai chuyện khác nhau hoàn toàn. Khoác tay thể hiện bọn họ quan hệ thân thiết thoải mái, còn nắm tay nhau ... Thôi, đồ con trai ngốc xít, nói cậu cũng chả hiểu, xui xẻo cho cô nào thích cậu ...
Đám nữ sinh lập tức tập thể phản kích quyết liệt, làm nam sinh kia im re luôn.

- Tô Xán, biết Đường Vũ chứ?
Trần Thần thấy Tô Xán từ đầu tới cuối không nói gì, nghĩ y không biết Đường Vũ.

- Làm gì có nam sinh nào không biết Đường Vũ, Tô Xán chắc tới 3 ngày là nghe thấy tên Đường Vũ rồi.

Tô Xán mỉm cười, tỏ ý tán đồng nam sinh kia.

- Đội trưởng, anh và Đường Vũ là bạn, liên hệ nhiều, có biết người kia là ai không?
Có nữ sinh quay qua hỏi Lý Thanh Dương.

Lý Thanh Dương nhìn Tô Xán một cái, hờ hững quay đầu đi:
- Thế à, tôi còn chẳng biết chuyện này. Tán gẫu thế đủ rồi, chúng ta tiếp tục thảo luận nội dung kỳ tiếp đi ..

Mọi người vốn tưởng có thể thăm dò được gì từ Lý Thanh Dương không khỏi thất vọng.

Nhị Thập Thất Trung rất to mà cũng tựa hồ rất nhỏ, sau sự kiện Triệu Thừa Ngôn, Tô Xán phát hiện số lần gặp phải đám Trương Hiền nhiều thêm, hai bên chỉ chào hỏi cho có lệ. Đương nhiên thi thoảng cũng thấy thoáng qua Đường Vũ ở một số khu vực, bên cạnh cô vây quanh một đám thiếu nam thiếu nữ, đôi mắt như hồ nước thu nhạy cảm nhận ra y, liếc một cái.

Lúc như thế đám con trai bên cạnh Tô Xán có vẻ mặt giống nhau như đúc, kiểu con ếch ngồi trên lá sen trong ao, ngong ngóng chờ thiên nga bay qua.

Vị trí căng tin trong trường đặt rất khéo, làm ăn cực tốt, nơi này chưa đựng nhiều hồi ức của đại đa số học sinh từ Nhị Thập Thất Trung ra.

Tô Xán vừa vặn gặp được đám Trang Chí Vũ, lúc đó có một nam sinh hỏi bảy tám nam nữ muốn mua cái gì, thấy y đi đến, có người chào hỏi, có người không tỏ ra không quen biết.

Trang Chí Vũ theo lý luận mà nói thì quen thuộc Tô Xán hơn, vẫy tay gọi đây:
- Này Tô Xán, mua cái gì đấy?

Một nữ sinh chỉ nam sinh vừa nãy hỏi mọi người:
- Hôm nay Ngụy Siêu thua cuộc phải trả tiền cho mọi người, cậu muốn mua gì cứ bảo Ngụy Siêu.

- Mình cần mua một túi sữa, một cái bánh mỳ, cám ơn.
Cái này là Tưởng Chí Siêu thấy Tô Xán đi xuống lầu, nên tiện thể nhờ y. Tô Xán biết đám người này có tiền, vài đồng không là gì, nên đáp luôn, đứng lại tán gẫu với Trang Chí Vũ.

Ngụy Siêu đi vào căng tin mua đồ, quay trở ra đưa cho Tô Xán cái túi, nói:

- Ba đồng.

Cả đám ngớ ra, chưa nói hôm nay Ngụy Siêu thua cuộc thua phải trả tiền, thường ngày bọn họ đi chơi với nhau, chỉ cần không phải chi tiêu lớn, không có chuyện chia tiền, mà là ai sẵn tiền thì chủ động trả luôn, bọn họ chẳng thiếu tiền.

Ngụy Siêu tỏ thái độ này là công khai bài xích Tô Xán bên ngoài, tuy cả nhóm thống nhất không tiếp nhận Tô Xán, song không nhất thiết tỏ ra quá rõ ràng như vậy, dù sao Tô Xán cũng không có gì đáng ghét, đơn giản không hợp thôi, làm khó nhau như vậy không hay. Trang Chí Vũ mặt khó coi, trừng mắt lên với hắn.

Tô Xán hơi bất ngờ, song không để bụng, rút ra 10 đồng trả Ngụy Chí Siêu.

- Không có tiền lẻ à?
Ngụy Siêu không nhận:
- Tôi lấy đâu ra 7 đồng lẻ bây giờ, cậu vào kia mà đổi.
Bọn họ chẳng bao giờ có tiền lẻ trong túi, ít cũng phải là tờ 10 đồng, đi mua đồ tiền thừa nhỏ hơn đều không lấy.

Tô Xán sờ xọng khắp người, nhớ ra trong túi có tiền lẻ, lấy ra được ba đồng trả Ngụy Siêu.

Trang Chí Vũ vỗ vai Tô Xán:
- Đừng để ý nhé, cái tính hắn như vậy đấy, không có ý gì đâu.

- Ừ, chào nhé, tôi mang cái này về cho bạn trong lớp.

Trương Hiền, Trang Chí Vũ, Trương Phi Phi và bảy tám nam nữ sinh nữa thường khi tan học đều tụ tập với nhau, bàn tán chuyện trong trường, tới Mc Donal gần đó giải quyết bữa tới, sau đó nam sinh rủ nhau ra quán game, nữ sinh hẹn tới nhà tụ tập, rồi ai về nhà nấy.

Mọi người đều chỉ trích hôm nay Ngụy Siêu thái độ không tốt, Ngụy Siêu chỉ nhún vai không phản bác, một nữ sinh thắc mắc:
- Mà Uy Uy quen biết Tô Xán thế nào nhỉ, trông có vẻ nhà cũng bình thường, dù có quen Uy Uy, không tới mức được Uy Uy giúp như vậy, hay là họ hàng xa gì đó?
Bọn họ chẳng bao giờ có tiền lẻ trong túi, ít cũng phải là tờ 10 đồng, đi mua đồ tiền thừa nhỏ hơn đều không lấy.

Trang Chí Vũ trả lời:
- Không phải họ hàng đâu, có vẻ Tô Xán từng giúp Uy Uy.

- Chuyện này mình biết, nha đầu Trương Khả có nói cha cậu là một phó trưởng phòng của Đại Dung, mẹ thì không rõ, chắc làm nội trợ trong nhà.
Một nam sinh trêu ghẹo:
- Thế chẳng phải tốt sao, lần trước sinh nhật Phi Phi, cha Phi Phi chẳng nói muốn kiếm chàng trai về ở rể để kế thừa gia nghiệp à? Tô Xán mặt thư sinh lãng tử, thuộc loại hình Phi Phi thích nhất, nhà nhà Tô Xán như vậy cũng vừa vặn điều kiện, Phi Phi, chúc mừng, chúc mừng.

- Đá chết bây giờ.
Trương Phi Phi giơ chân làm động tác muốn đá.

Cả đám đang cười ngặt nghẽo thì Trương Hiền đứng khựng lại.

Ngoài trường có một khoảng đất trống vật liệu xây dựng chất ngổn ngang, một công ty địa ốc mua chỗ này, song rồi gặp vấn đề để đó khá lâu, trở thành chỗ tụ tập của một số nhóm học sinh.

Lúc này ở đó khá đông người, tay lăm lăm gậy gộc.

Trương Phi Phi suýt va phải Trương Hiền, đang định mắng nhìn thấy cảnh này sững người:
- Là đám Triệu Thừa Ngôn.

Ngoại trừ ba tên Triệu Thừa Ngôn, Tiền Long, Lương Tiêu còn có mười mấy nam sinh cao lớn, mặc đồng phục thể thao trắng đỏ, sau in chữ "Thể dục Kiến Dương".

Triệu Thừa Ngôn đang trò chuyện với một tên tóc tai bù xù, thấy đám Trương Hiền liền cười khẩy, gọi cả đám người đi tới.

…..

Buổi sáng Tô Xán hẹn trước cùng Đường Vũ đi ăn mỳ ở gần trường, ăn sáng xong hai người nhau vào trường, cảm thấy không khí có vẻ bất thường, mọi người thì thầm bàn tán.

Từ xa thấy đám Trương Hiền đứng tụ tập dưới cây dong, Trương Hiền, Trang Chí Vũ còn đỡ, không ít nam sinh mặt mày thâm tim, tay băng bó, một số khác kích động chửi bới, xem ra tình hình có vẻ phức tạp.

Vì có Đường Vũ bên cạnh, Tô Xán không đi tới hỏi xem có chuyện gì, đi qua nhà hành chính, hai người chia tay đi về hai khu phòng học khác nhau, hết tiết thứ hai Tô Xán liền biết chuyện.

Tưởng Minh Quân kể với Tô Xán:
- Hôm qua tan học Triệu Thừa Ngôn hẹn người trường Thể dục Kiến Dương chặn đường nhóm Trương Hiền, cậu biết không?

- Thể dục Kiến Dương?
Tô Xán có chút ấn tượng về trường học này, thành lập không lâu, quy mô không lớn, song bất kể học sinh trường nào, dù hung hăng tới đâu cũng đôi phần ngán ngại.

Hiệu trưởng trường tên là Lý Kiến Dương, huấn luyện viên võ thuật có tiếng cả nước, đoạt giải quán quân trong nhiều cuộc thi võ thuật lớn, từ nhu đạo, tán thủ, vật đều tinh thông, nghe đồn còn là đệ tử tục gia của Thiếu

Lâm Tự. Ngoài ra còn là phó chủ nhiệm ủy ban TDTT Dung Thành, chỉ cần là người có chút tai mắt thì đều biết ông ta.

Tất nhiên người ta biết tới Lý Kiến Dương chẳng phải vì mấy cái cờ cúp mà ông ta giành được, mà vì ông ta có dính líu tới mấy băng nhóm mang tĩnh chất xã hội đen, còn qua lại với không ít cảnh sát, mạng lưới quan hệ len lỏi vào tận mấy cơ quan quốc gia.

Trường học này chú trọng thể dục, võ thuật, học sinh trong trường thành tích học tập tất nhiên không cao, song ở các cuộc thi đấu thể thao luôn là hàng đầu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 45: Mày đợi đó

Nói trường Thể dục Kiến Dương là trường học chẳng thà nói nó là một cái lò võ, mà có vị hiệu trưởng có tiếng tăm trong giới giang hồ như vậy, học sinh phía dưới hiển nhiên cũng chẳng vừa, thường xảy ra chuyện tụ tập đánh nhau quy mô lớn.

Trường Kiến Dương nằm ở khu Võ Hầu, vấn đề quản lý học sinh của nó trước nay luôn là phiền toái lớn, một lần Lý Kiến Dương say rượu va phải người ta, đối phương là ba nam tử xuống xe chửi bới, bị một mình ông ta đánh gục hết, cả đám bị lôi vào đồn công an, nhưng ba người kia ghi song lời khai rời đồn công an thì Lý Kiến Dương cũng đủng đỉnh bước ra, thái độ cực kỳ ngông nghênh.

Quách Tiểu Chung sinh ra lớn lên ở Dung Thành nên biết rất chuyện, giới thiệu các trường học cho Tô Xán một cách kỹ càng, không ngờ hôm nay nghe tin Trương Hiền, Trang Chí Vũ va chạm với đám lưu mang giả danh học sinh này.

Lưu Thành và Lý Kiến Dương đều dây dưa với xã hội đen, lại có Triệu Thừa Ngôn, có thể đoán ra kẻ này liên quan tới Lưu Thành.

- Cầm đầu trường Kiến Dương là Xương Quang Thụy, bọn này ra tay cũng biết chừng mực, nữ sinh không dám đụng vào, Trang Hiền là cao thủ quyền đạo, Trang Chí Vũ bối cảnh lớn, nên chỉ bị thương nhẹ, song Trang Chí Vũ bị Tiền Long ngầm đá một cái vào đít, giờ đi lại còn khó khăn ...
Nam sinh khác bổ sung lời kể của Tưởng Minh Quân.

- Tô Xán, chuyện này bắt nguồn từ xung đột của cậu và Triệu Thừa Ngôn phải không?
Tưởng Minh Quân lo lắng hỏi, không khó liên tưởng tới Tô Xán.

- Chắc là thế rồi.

- Vậy cậu hết sức cẩn thận đấy.
Tưởng Minh Quân cũng chẳng thể nói mấy lời hào khí, Triệu Thừa Ngôn rồi lại cả học sinh Kiến Dương, hoàn toàn ngoài tầm học sinh bọn họ có thể can thiệp.

Thế lực Trương Hiền bị đánh thảm như vậy, không khác gì ném một quả bom vào Nhị Thập Thất Trung.

Nhất là Trang Chí Vũ con trai trưởng ban thống chiến tỉnh ủy, bị người ta chặn đường đánh, sao có thể chấp nhận được.

Vì chuyện này trường học mở cuộc họp khẩn cẩn, yêu cầu giáo viên chủ nhiệm mỗi lớp nhắc nhở học sinh của mình. Vương Quý Văn hôm nay vào lớp bước chân nặng nề hơn thường ngày, chống hai tay lên bàn, nhìn quanh lớp:
- Chuyện đánh nhau hôm qua hẳn các em đã nghe rồi, tôi không tốn thời gian nói nữa, chỉ nhắc nhở các em, xã hội bên ngoài rất phức tạp, là thế giới mà ở độ tuổi các em chưa hiểu hết được. Hiện giờ nhiệm vụ chủ yếu của các em là học tập, đừng có suốt ngày tụ tập nơi này, chơi bời chỗ kia. Trong thời gian tới tan học cũng đừng ở lại mấy quán ngoài trường nữa, mà về thẳng nhà làm bài tập, rõ chưa?

- Vâng.
Cả lớp đồng thanh, song có nghe vào tai không thì trời biết, học sinh tuổi này ưa náo nhiệt nhất.

Hết tiết học Tô Xán định đi tìm đám Trương Hiền nói chuyện thì Trương Phi Phi đã xuất hiện ở cửa phòng học vẫy tay gọi y, lần này không có tiếng ồn ào, ai cũng nhìn ra Trương Phi Phi luôn tươi cười lúc này mặt nghiêm trọng, khiến người ta chẳng sinh ra nổi liên tưởng tới chuyện nam nữ.

Hôm qua đám Trương Hiền bị đánh, Trương Phi Phi sao có thể chỉ đứng nhìn, tuy đám Triệu Thừa Ngôn không đánh nữa sinh, càng không dám đánh cô, song Trương Phi Phi vẫn vô tình bị đánh vào gần mắt, hôm nay phải đánh phấn đậm che vết tím, nói với Tô Xán:
- Tôi nghĩ cậu biết chuyện đám Triệu Thừa Ngôn chặn đánh bọn tôi hôm qua rồi.

Tô Xán gật đầu áy náy nói:
- Đang định đi tìm mọi người, xin lỗi.

- Chuyện này cậu không cần phải nói xin lỗi.
Trương Phi Phi mặt rất lạnh, Vương Uy Uy nhờ bọn họ giúp Tô Xán, nếu Tô Xán bị đối phương chặn đánh, có nghĩa là người bọn họ bảo vệ lại không bảo vệ được, thể diện của nhóm sẽ rơi xuống vực sâu, còn tệ hơn cho bọn họ một cái tát:
- Tôi tới để nói với cậu, Triệu Thừa Ngôn tuyệt đối không bỏ qua đâu, thằng này thích chơi trò mèo vờn chuột, đánh bọn tôi là để cậu hoảng sợ, mục tiêu tiếp theo là cậu. Thời gian tới tan học là bắt xe ở gần trường về ngay, đừng tới chỗ vắng người, cậu tự chú ý, nếu Triệu Thừa Ngôn hẹn đi đâu, nhất quyết không được đi, báo với bọn tôi ngay.

- Cám ơn bạn.
Tô Xán rất chân thành nói, bất kể hành động bắt nguồn từ nguyên nhân gì thì Trương Phi Phi có vẻ là cô gái đáng kể bạn.

Trương Phi Phi không nói gì thêm, vẫy tay tạm biệt đi luôn. Tô Xán trong khó chịu, không ngờ chuyện dây dưa lằng nhằng thế này, xu thế ngày một lớn, xem ra phải nghĩ cách triệt để dứt điểm Triệu Thừa Ngôn, hắn đã liên hệ với thế lực bên ngoài thì mình không thể dùng phương thức học sinh cao trung giải quyết vấn đề nữa.

Chuyện Trương Phi Phi lo lắng xảy ra rất nhanh.

Tan học ở vìa hè đối diện, đám Triệu Thừa Ngôn ngồi tụ tập ở quán nước ngọt đón lõng Tô Xán.

- Tô Xán, mày nghĩ hôm đó trốn sau lưng đám Trương Hiền thì tao không biết mày giở trò à? Trước mặt bao nhiêu người bắt tao xin lỗi, mày khá dấy, nhưng mày biết hậu quả không tự lượng sức là gì không?
Triệu Thừa Ngôn xỉa vai Tô Xán gằn giọng nói:

- Vậy mày cũng muốn tao xin lỗi?
Tô Xán giọng tỉnh queo:

Xương Quang Thụy ở bên cạnh Triệu Thừa Ngôn bực mình xen vào:
- Mẹ nó, nói lắm thế làm gì, kéo nó vào cái ngõ kia tẩm quất một trận là xong.

- Vội gì.
Triệu Thừa Ngôn đưa tay ngăn Xương Quang Thụy, nhìn Tô Xán như nhìn con mồi bị lùa vào đường cùng:
- Mày nói đúng đấy, trước tiên tao muốn mày xin lỗi đã.

- Xin lỗi ...
Tô Xán quan sát xung quanh:
- Chắc phải làm bọn mày thất vọng rồi.

- Mẹ nó, đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ ...

Xương Quang Thụy hết kiên nhẫn, Triệu Thừa Ngôn cũng bị thái độ hờ hững của Tô Xán làm sầm mặt xuống, thảo nào Lý Nguyên Dương luôn bình tĩnh là thế cũng bị thằng này chọc tức, cái mặt nó không phải đáng ghét, mà là cực kỳ đáng ghét, đang định bắt Tô Xán đi thì phía sau có người quát:
- Ê, mấy thằng kia, bọn mày là ai, dám bắt nạt em họ tao à?

Đám Triệu Thừa Ngôn quay đầu lại, thấy gần trường học có tám chín thanh niên cao lớn mặc đồ tây, giày da sáng bóng đi tới.

Đó là nhân viên của truyền thông Ba La, toàn là những sinh viên đại học vừa mới tốt nghiệp năm nay, ăn mặc thì bảnh bao lắm, song đều thuộc loại ban đêm tắt đèn xem phim "giáo dục giới tính", nên bộ dạng lưu manh, thô bỉ. Tuyệt đối là loại học trưởng đối với học muội thì ấm áp như gió xuân, trong trong bóng tối đều là nhân vật nguy hiểm, vừa còn máu nóng của tuổi trẻ, lại nhận thức được mặt âm u của xã hội, không dễ đối phó.

Vì thế những người này dù luận tuổi bề ngoài hay khí thế đều không kém đám người Triệu Thừa Ngôn, hay thể dục Kiến Dương, dù sao chênh lệch về lịch duyệt lẫn tuổi tác rõ ràng ra đó.

Đám Triệu Thừa Ngôn giờ này mới ý thức được vì sao Tô Xán không tỏ ra sợ hãi gì, té ra là có chỗ dựa.

- Được, không ngờ người bảo vệ mày không ít.
Triệu Thừa Ngôn chẳng những không sợ mà còn mừng, Tô Xán phải gọi người chứng tỏ y sợ rồi, bề ngoài dửng dưng là sĩ diện thôi. Con mồi phải vùng vẫy chống cự thì đi săn mới vui:
- Vậy thì mai đợi mày nhé.

Đợi đám Triệu Thừa Ngôn đi cả rồi Tô Xán mới nhướng mày với Triệu Cường:
- Tôi là em họ anh sao?
Ở truyền thông Ba La, vì ít tuổi nhất nên Tô Xán lúc nào cũng nghiêm túc đứng đắn, không cười đùa, tránh người khác vì tuổi tác của y mà xem thường.

Triệu Cười cười xòa, ninh bợ:
- Bất đắc dĩ mà, chả lẽ nói "bọn mày là ai mà dém bắt nạt em trai bà chủ bọn tao"? Như thế không khí thế lắm.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 46: U jump, I Jump

Ngày hôm sau Triệu Thừa Ngôn, Tiền Long, Lương Tiêu và mấy nam sinh trong nhóm tới tiết thứ hai trốn tiết tụ tập với nhau thảo luận.

- Đám Trương Hiền đang đi gọi tiếp viện bên trong lẫn ngoài trường, nhưng nghe thấy đối thủ là Xương Quang Thụy thì bọn nó rụt vòi lại hết rồi.
Tiền Long xoa xoa mũi vẫn còn đau, cảm thấy hôm nọ đánh Trang Chí Vũ một trận chưa hả, vì Tô Xán mới là kẻ giật dây đằng sau, âm thầm bày trò, thủ đoạn bỉ ổi:
- Có điều bọn Xương Quang Thụy không thể ngày nào cũng tới hỗ trợ chúng ta, đánh mẹ thằng Châu Tinh Trì một trận cho bọn khác không dám xen vào.

- Tao thấy Lương Tiêu nói phải, đám Trương Hiền không bỏ qua đâu, đợi Xương Thụy Quang rút rồi thế nào nó cũng phản kích. Thừa Ngôn, lần này không chơi mèo vờn chuột nữa, xử thằng Châu Tinh Trì luôn, đánh gãy ý chí của bọn Trương Hiền.

Triệu Thừa Ngôn hơi mất hứng, hắn muốn Tô Xán sống trong nơm nớp lo sợ, cô lập y với xung quanh, bắt Tô Xán quỳ xuống xin lỗi mình, chứ không đơn thuần là đánh một trận, nhưng xem ra phải dứt điểm nhanh để tránh đêm dài lắm mộng, sau sự việc lần trước, thế lực của hắn bị ảnh hưởng không ít, nếu không chẳng bất đắc dĩ gọi người ngoài vào thế này.

Gật đầu nói:
- Hôm nay luôn, hôm nay nhất định phải cho nó trả giá đắt. Lương Tiêu, mày gọi điện cho Xương Thụy Quang đi, bảo nó mang được bao người thì hôm nay mang hết luôn, hôm nay chơi một trận lớn, dù thằng đó gọi bao nhiêu người tới bảo vệ cũng chơi hết.

- Hay, phải thế hôm nay thần cản giết thần, phật ngăn giết phật.
Cả đám kích động nhao nhao phụ họa.

Đi trong hành lang, nói tới chỗ hưng phấn, cả đám cười rộ lên, học sinh trong lớp đang học nhìn chúng với ánh mắt phản cảm, giáo viên chỉ nhíu mày thời dài, gõ bàn yêu cầu học sinh tập trung tiếp tục nghe giảng.

Trường trung học trọng điểm toàn quốc, lấy học sinh ưu tú là nền tảng bay cao, nhưng trường học chẳng phải là nơi thần thánh có thể miễn nhiễm thói tục ngoài xã hội, có danh tiếng luôn xuất hiện con ông cháu cha nhờ cậy quan hệ nhét vào, những con sâu làm rầu nồi canh này níu kéo làm trường không vươn mức cao nhất.

Xương Quang Thụy nhận được điện thoại của Lương Tiêu, nhân giờ thể dục thêm dầu thêm mỡ, kích động lòng người:
- Mười mấy đứa mặc đồ tây, giày da đen, bọn chúng tưởng mình xã hội đen chắc, lại còn nói chiêu bài trường Kiến Dương chẳng là cái thá gì, chúng ta dám xen vào sẽ kéo tới tận trường. Còn nói ...
Nói tới đó ngập ngừng nhìn Lý Kiến Dương.

Lý Kiến Dương tuổi trên bốn mươi song cơ thể vẫn rắn chắc, lưng hùm vai gấu, không phải cao lớn lắm, nhưng ai hiểu con người này đều biết bên trong thân thể ấy chứa đựng sức mạnh cỡ nào. Lý Kiến Dương nghe đám học sinh nói chuyện, mắt khép hờ giống ngủ gật, hỏi:
- Nói gì nữa.

- Nói, hiệu trưởng già rồi, không được tích sự gì nữa.

Lý Kiến Dương tung chân đá Xương Quang Thụy một cái ngã lộn nhào:
- Đừng bịa đặt lung tung, một đám vô dụng.
Lòng cũng rất khó chịu, chả lẽ mình già yếu vô dụng tới mức để mấy thằng nhãi con cho rằng dựa vào mấy lời ngớ ngẩn đó lừa được mình ra tay.

Xương Quang Thụy tiu ngỉu, đang định bỏ đi thì nghe Lý Kiến Dương nói:

- Mai tôi và đồn trưởng Dương ăn cơm, thuận tiện xem xem thằng tiểu bối nào lớn lối như vậy.

Xương Quang Thụy ngồi trong quán trả, trước mặt lại là bàn tiệc thịnh soạn, bên cạnh có đồn trường đồn cảnh sát khu vực tên Dương Nghị, có mấy cảnh sát, còn có cả một trung niên béo ú là giám đốc công ty địa ốc gần đó. Không chỉ Hạ Hải mà cả tỉnh Tây Xuyên là nơi nhiều dân tộc sinh sống, dân phong hung hãn, thời gian trước người dân do không hài lòng chi phí giải tỏa, tụ tập đập phá xe bên thi công, viên giám đốc phải nhờ Lý Kiến Dương gia tay, Lý Kiến Dương dẫn đám học sinh đánh tan người dân, mấy người dập lá lách phải nằm viện.

Tiếp đó chuyện giải tỏa tiến hành thuận lợi, giám đốc công ty địa ốc mở tiệc cám ơn, Dương Nghị nâng chén rượu lên nói:
- Bọn điêu dân là thế, không trị bọn chúng là chúng leo lên đầu lên cổ ngay, lòng tham không đáy, với loại người được nước lấn tới này là phải dạy bảo. Nói thật nếu không vướng cái bộ đồng phục trên người này tôi nhiều khi chỉ muốn đấm thẳng vào mặt chúng. Có điều Kiến Dương, lần sau ra tay phải biết nặng nhẹ, uy hiếp là được, đừng tạo thành gánh nặng chấp pháp cho chúng tôi.

Lý Kiến Dương cười lớn:
- Được, lần sau rút kinh nghiệm, đánh mấy cái bao cát đó cũng chẳng thú vị rồi. Hôm nay còn xử lý một đám người nữa, dám ức hiếp tới đồ tử đồ tôn rồi, uống tới đây thôi, tôi phải đi một chuyến.

Tên giám đốc béo họ Uông nịnh bợ:
- Ái chà, nghe tiếng thầy Lý là cao thủ võ lâm đã lâu mà chưa có hân hạnh chứng kiến, hôm nay tôi phải mở mang tầm mắt.

Dương Nghị không buồn hỏi xem là ai, lại lần nữa dặn Lý Kiến Dương nhất định phải có điểm dừng.

Ánh mặt trời le lói tìm khe hở xuyên qua những tán cây ngô đồng, một ngày nóng bức đã tới hồi kết, những cơn gió mát tới tranh giành địa bàn.

Quán đồ uống, quán ăn vặt ngoài trường đều im ắng, hiện giờ chưa tan học, chỉ có chiếc ghế trống không, thi thoảng gió thổi lá rụng lên người chủ quan đang gật gà gật gù.

Tiếng chuông tan học reo vang, chủ quán như nghe tiếng báo thức, ném quạt đứng dậy, cả con phố tích tắc tràn ngậm sức sống. Cô gái tỳ tay lên cửa kính quầy trà sữa vươn vai, chuẩn bị bận rộn.

Ở ngã rẽ đường có một đám hơn hai mươi học sinh trường thể dục do Xương Quang Thụy cầm đầu xuất hiện.

Rất đúng giờ, lục tục có học sinh từ cổng trường đi ra, dần dầy thành dòng lũ. Đám Triệu Thừa Ngôn tới chỗ hẹn trước, hai bên thì thầm trao đổi, loáng thoáng nghe thấy nói " hiệu trưởng bọn này đích thân xuất hiện".

Thực sự là ngoài mong đợi, nhân vật truyền kỳ như vậy xuất hiện còn ai ngăn nổi, đám Triệu Thừa Ngôn cực kỳ phấn khích, thậm chí còn mong người của Tô Xán hôm nay tới thật đông, để được xem Lý Kiến Dương thi triển thần uy.

Các cửa hàng quán xá bắt đầu kín người, chuyện Triệu Thừa Ngôn trả thù đã xôn xao khắp trường, hôm nay lại thấy hắn cùng đám người ngoài trường xuất hiện, không ít mang tâm thái xem náo nhiệt ở lại các quán ven đường chờ đợi.

Trong trường học, Tô Xán đi thang thì thấy Đường Vũ đứng đợi mình.

- Đừng đi, được không?
Đường Vũ không để ý tới người khác, mắt nhìn chằm chằm Tô Xán, cô biết Tô Xán rất quật cường, giọng mềm xuống tới mức nài nỉ, làm ai nghe thấy tim cũng mềm nhũn.

Hôm nay Tôn Mạn nhắc nhở Đường Vũ không nên tiếp xúc với Tô Xán nữa, hiện giờ toàn trường đồn ầm lên học sinh chuyển trường quen biết lưu manh ngoài xã hội, hôm qua suýt đánh nhau lớn.

Đường Vũ lòng như lửa đốt, cô vốn ít can dự vào việc của Tô Xán, song lần này tới mức lôi kéo cả xã hội đen bên ngoài vào, nếu có va chạm xảy ra, Triệu Thừa Ngôn dù có chỗ dựa lớn cỡ nào đừng mong ở lại trường được nữa.

Triệu Thừa Ngôn đã thế, Tô Xán sao có thể khác được, nếu bị đuổi học, cuộc đời hai người thực sự chia thành hai hướng hoàn toàn khác nhau rồi.

- Bạn tới được đây không phải dễ dàng, nếu bị đuổi học, bạn đành lòng sao?
Đường Vũ sợ lắm, thời gian chia cách Tô Xán làm cô gặp ác mộng không ít, cô thiếu nữ chưa hoàn toàn hiểu hết chữ yêu, nhưng đã biết thiếu vắng một người, nhớ nhung một người là sự dày vò thế nào.

Cô sợ trên đường tới lớp thể dục, trong đám đông nhốn nháo dưới tán cây, không nhìn thấy gương mặt cô mong tình cờ nhìn thấy, không nhìn thấy nụ cười làm cô ấm áp đó nữa.

Đường Vũ rất lý trí song về mặt tình cảm lại rất yếu đuối.

- Mình làm sao nỡ bỏ rời nơi này chứ.
Tô Xán ngẩng đầu nhìn về phía mặt trời làm tư thế oai hùng:
- Nhưng mình không muốn cuộc sống khiếp nhược, tin mình đi, mình khiếp nhược né tránh đủ rồi, không muốn sống thế nữa.

Đường Vũ lần này không bị y chọc cười:
- Đây không phải là khiếp nhược, tạm thời rút lui không phải là né thất bại, không phải là né tránh, bạn tới được Nhị Thập Thất Trung là làm được chuyện rất nhiều người không làm được rồi.

- Yên tâm đi, mình chỉ đi gặp một người bạn cũ thôi, không có vấn đề gì lớn đâu.

Hiển nhiên lời nói của Tô Xán không có sức thuyết phục với Đường Vũ, lần đầu tiên đưa ra quyết định bất kể lý trí, cực kỳ kiên quyết:
- Nếu như bạn đi thì mình cũng đi.

You jump, i jump.

Tô Xán hiện ra câu đối thoại kinh điển của Titanic, cảm thấy toán bộ nỗ lực trước giờ của mình đánh đổi lấy một câu nói này của Đường Vũ cũng hoàn toàn vượt giá trị.

Ngoài dự liệu Tô Xán lại đồng ý:
- Được, vậy chúng ta cùng đi.

Đường Vũ tóc ngắn (Ảnh chỉ mang tính chất yy)

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 47: Viện binh của Tô Xán

Đám Trương Khả đứng xa xa thảo luận:
- Này, mọi người nói xem Đường Vũ và Tô Xán nói gì, làm công tác tư tưởng với cậu ta à?

- Không biết nữa, Đường Vũ tâm địa quá thiện lương, loại chuyện này đáng lẽ không nên hỏi tới mới đúng.

Không khí và hoàn cảnh Nhị Thập Thất Trung vẫn lấy học tập làm chủ, số ít học sinh cá biệt đấu đá nhau trong ngoài trường không được ai quan tâm, đây đâu phải thế giới của Cổ Hoặc Tử - Phim Người trong giang hồ - Nếu chẳng phải chuyện liên quan tới Triệu Thừa Ngôn trước nay hoành hành bá đạo, cùng thế lực to lớn của Trương Hiền, Trang Chí Vũ mà nguyên nhân xâu xa tới từ Đường Vũ và học sinh chuyển trường gây tranh cãi, đủ mọi yếu tốt phức tạp rối rắm quấn vào nhau thì chẳng được chú ý tới thế.

- Á, không phải chứ, Đường Vũ đi cùng với cậu ta rồi kia.
Thấy Đường Vũ và Tô Xán cùng nhau đi về phía cửa, đám Trương Mạn hoảng hồn kêu lên:

- Ôi, Đường Vũ đừng để bị liên quan vào đó, chuyện này trường đang chú ý, làm sao bây giờ?

- Chị Tôn Mạn đến rồi kìa, chị Tôn Mạn ở bên này.
Trương khả rối rít vẫy tay gọi:

Tuy nhắc Đường Vũ tránh xa Tô Xán, song Tôn Mạn không yên tâm, cô biết rõ Đường Vũ ngoài lạnh trong nóng, lại rất chiếu cố Tô Xán mới chuyển trường, nên rất bất bình Tô Xán không biết điều, cứ gây chuyện mãi làm liên lụy cả Đường Vũ vào.

Không ai nghĩ hai người bọn họ còn có quan hệ sâu hơn, đơn giản Đường Vũ là học sinh ưu tú, dù cử đi giao lưu học sinh với các trường Âu Mỹ cũng được ưu tiên cân nhắc. Tô Xán tuy vài lần lóe sáng, nhưng chỉ là đom đóm so với mặt trăng, hai bên chênh lệch quá lớn, chẳng ai nghĩ Tô Xán đáng được Đường Vũ để ý.

Tôn Mạn vốn bận chút việc, không đi cùng nhóm Trương Khả được, được bạn báo Đường Vũ tới gặp Tô Xán thì cuống lên chạy tới:
- Sao rồi, họ đâu?

- Đi cùng Tô Xán rồi, Tô Xán thật là, không biết nghĩ cho bản thân cũng kệ đi, nhưng đừng để Đường Vũ liên lụy vào chứ. Tôn Mạn, chúng ta phải làm sao bây giờ?

Tôn Mạn tức tối dẫm chân, nhất thời không có cách nào, nếu báo cho giáo viên, chẳng phải thực sự kéo Đường Vũ vào chuyện rắc rối này rồi sao.

Tô Xán và Đường Vũ đi ra tới cổng trường thì gặp phải Trương Phi Phi. Trương Phi Phi thấy Đường Vũ đi bên cạnh Tô Xán thì ngạc nhiên lắm, song lúc này không nghĩ nhiều:
- Tô Xán, tạm thời tránh bọn chúng đã, Trương Hiền đang tập trung mọi người, lát nữa sẽ tới.

Bảo vệ trường như sắp ra trận, tập trung hết ở cổng, cảnh giác nhìn đám người góc đường.

- Cám ơn mọi người, không sao đâu.
Tô Xán mỉm cười, tiếp tục cùng Đường Vũ ra ngoài.

Triệu Thừa Ngôn đứng xa nhìn thấy lập tức trở nên hưng phấn.

Trương Phi Phi sững ra mất một lúc:
- Cậu, cậu điên à?

Đang định đuổi theo kéo Tô Xán lại thì một người trong nhóm giữ lấy:
- Cậu ta tự tìm chết, mặc xác. Chúng ta làm hết trách nhiệm, đủ tình nghĩa lắm rồi.

Lúc này Tôn Mạn cũng đã đuổi tới, thấy Trương Phi Phi thì hỏi ngay:
- Họ đâu rồi, Đường Vũ ra ngoài rồi sao?

Trương Phi Phi gật đầu, đám Tôn Mạn đứng cả lại nhìn nhau không dám tin. Trương Khả nhanh chí nói:
- Để em đi gọi cảnh sát.
Tuy không giải quyết được vấn đề, ít nhất qua ngày hôm nay rồi tính.

Tô Xán thấy Đường Vũ ở bên cạnh lúc đầu thì căng thẳng nắm chặt tay, dù sao Đường Vũ đã bao giờ trải qua chuyện này, cô chỉ là nữ sinh năm thứ hai mà thôi, giờ dần trở nên bình tĩnh, thậm chí hoàn toàn khôi phục vẻ lạnh lùng hờ hững thường ngày thì không khỏi khâm phục tố chất tâm lý của cô gái này.

Cười nhe răng, còn bĩu môi đánh về phía đại đội Triệu Thừa Ngôn:
- Được nghênh đón hơi long trọng quá rồi, nhưng mà họ không biết mình không thích ồn ào, phải làm họ thất vọng rồi.

Đường Vũ không biết nên tức hay nên cười, giờ nào vẫn đùa được, nhìn thái độ đám người kia đủ biết có né tránh cũng không ăn thua, không biết bạn Tô Xán là ai? Những người Tôn Mạn nói tới hôm qua à? Cô biết Tô Xán sẽ có chuẩn bị, cô không sợ đám người kia làm được gì Tô Xán, nếu Tô Xán để mình theo cùng thì chắc chắn không có gì nguy hiểm, Tô Xán không để có chuyện gì xảy ra với mình, cô chỉ sợ chuyện ầm ĩ ảnh hưởng tới Tô Xán ở lại Nhị Thập Thất Trung.

Đi tới quán trà bày mấy cái bàn ghế gỗ ngoài hè đường, một đại hán trên ba mươi da ngăm đen, to lớn như trâu, tướng tá dữ tợn, tóc ngắn gọn gàng nhưng râu ria thì lởm chởm, mặc sơ mi cộc tay, vẫy hai bọn họ.

Đây là "bạn" Tô Xán? Đường Vũ còn tưởng vẫy người khác.

Đại hán kia nhìn Đường Vũ xinh đẹp như vậy cũng thoáng ngẩn người, đứng dậy cười ha hả:
- À, biết cháu dẫn theo cả bạn gái thì chú đã chẳng hẹn gặp ở cái quán tồi tàn này, hai đứa uống gì? Mà xem ra cái quán rách này chỉ có trà thôi.

Thấy người này xưng là chú của Tô Xán, trông có vẻ thành thục, chững chạc, mang tới người ta cảm giác an toàn, Đường Vũ thở phào yên tâm, có người lớn ở đây, đám Triệu Thừa Ngôn chắc không dám làm bừa đâu. Có người lớn xử lý không sợ Tô Xán bị dính líu nữa rồi.

Người xung quanh đều chú ý tới ba người bọn họ, đại hán kia cứ nhìn Đường Vũ, lại nhìn sang Tô Xán như so sánh, làm Đường Vũ xấu hổ.

- Thằng nhóc khá đấy, mới tới đây chưa được bao lâu mà đã kiếm được bạn gái xinh đẹp như thế này, cha mẹ cháu biết chưa hả? Chắc chưa hả, vậy chú Triệu là người đầu tiên được biết rồi.

- Đây là chú Triệu, cũng là người Hạ Hải đấy.
Tô Xán giới thiệu hai người:
- Đây là bạn cháu, tên Đường Vũ, bọn cháu học cùng nhau thời sơ trung.

Ông chú kia chính là Triệu Lập Quân.

- Cháu chào chú Triệu.
Đường Vũ đỏ mặt chào, nhìn chằm chằm lá trà nổi bập bềnh trong cốc trà chủ quán đưa lên, lòng thầm nghĩ, chuyện gì thế này, tự nhiên thành giống như ra mắt người nhà.

Tô Xán hai tay cầm cốc trà Trúc Diệp Thanh, thổi tan bọt trà, nhấp một ngụm, mỉm cười với Đường Vũ.

Dưới tán lá đung đưa, Triệu Lập Quân khoan khoái dựa lưng vào ghế, mắt nhìn quanh, đôi mắt như chim ưng đó thấy hết mọi thứ.
- Ài cái thằng quỷ quái này, từ bé đã giỏi quấy phá rồi. May còn biết thông minh, gọi chú tới chùi đít.
Rồi tinh nghịch nhìn Đường Vũ:
- Làm bạn gái nó là cháu phải chuẩn bị trước tâm lý nhé, thằng nhóc này rắc rối lắm đấy, không giống như bế ngoài đâu.

- Dạ, cháu biết.
Triệu Lập Quân cứ mở mồm bạn gái, đóng mồm bạn gái làm, làm Đường Vũ ngượng chín mặt, song không phủ nhận.

- Ha ha ha, xem ra chú lo thừa rồi.

- Chú Triệu, chuyện từ thủa nào rồi mà chú cứ nói mãi thôi.
Tô Xán vội thanh minh:

- Còn dám nói đời thủa nào, thế cái vụ liên hoan chia tay cháu ở Thịnh Thế Niên Hoa dẫn tới đánh nhau thì sao hả? Có biết chú mày đây mất cả đêm trấn an đám quan lớn quan nhỏ ở Hạ Hải không ả? Từ cháu phó bí thư thành ủy tới con gái cán bộ tỉnh cũng bị cuốn vào, chỉ thằng nhãi cháu cắp đít chạy mất …

Tô Xán chột dạ nín khe không dám nói nữa, vì sau đó y đi gặp Trần Linh San.

Trong khi ba người họ nói cười đối đáp thì đầu kia Tôn Mạn, Trương Phi Phi lòng như lửa đốt nhìn về phía bọn họ, đặc biệt là Triệu Thừa Ngôn và đám học sinh trường Kiến Dương bắt đầu qua phố áp sát bọn họ.

Một bên thì như bầu trời trước cơn giông bão, bên còn ánh nắng chan hòa, sóng yên biển lặng cứ như hai thế giới hoàn toàn khác biệt.

Xương Quang Thụy cầm một cái gậy ngắn, đập đập vào tay, thái độ khinh khỉnh nhìn Triệu Lập Quân.

- Mày là viện binh của nó hả?

Triệu Lập Quân nhướng mày lên, nhìn thằng nhãi chẳng qua mới mười mấy tuổi đầu mà thái độ lưu manh đầu đường xó chợ, hỏi:
- Học sinh trường nào, tan học không về nhà sớm đi, đừng lang thang bên ngoài học mấy thứ mất dậy. Về làm bài tập đi, mai đến lớp lại bị thầy giáo phạt đứng.

Đường Vũ cố nén cười, không khí căng thẳng như thế mà bị Triệu Lập Quân cho một câu chuyển sang thành hài hước rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 48: Đầu voi đuôi chuột

Tô Xán quay sang nhìn Triệu Thừa Ngôn, bộ mặt như đại sư đau lòng thế tục:
- Ngày hôm qua tao đã không gây chuyện với mày, muốn mày biết khó mà lui, hôm nay mày càng quá đáng là sao?
Rồi thở dài:
- Triệu Thừa Ngôn, tao luôn muốn nói với mày một câu, nhưng cảm thấy không nên nói, song giờ không nói không được.

Thái độ của Tô Xán làm Triệu Thừa Ngôn hơi hoang mang, hỏi lại:
- Mày muốn nói gì?

Tô Xán đặt cốc trà xuống bàn, mặt đanh lại, nói gọn:
- Xéo.

Đường Vũ không nhịn nổi nữa rồi, cười phì một cái. Triệu Thừa Ngôn giờ mới biết mình bị người ta đùa như khỉ, giận run rẩy, đặc biệt là Đường Vũ còn ở bên cười, cảm giác mình cứ như thằng ngu vậy:
- Mày nói cái gì?

Đám đằng sau sấn sổ bước tới, nhao nhao nói:
- Dám nói lần nữa không?

- Mày nói lại xem.

Triệu Lập Quân đứng dậy, sừng sững như con gấu, mắt lạnh lùng quét quanh:
- Bảo bọn mày xéo, điếc rồi à?

Khí thế của cảnh sát trấn áp tội phạm bao năm, đám lưu manh nhãi con Xương Quang Thụy hơi chờn, lúc này hai cảnh sát tuần tra đi tới:

- Chuyện gì mà tụ tập ở đây thế này?

Xương Quang Thụy mừng rỡ:
- Anh Vương, anh Mã, người này định đánh bọn em.
Còn lấy thuốc lá ra mời.

Cảnh sát nhận lấy thuốc lá, lạ gì ai là kẻ gây sự, hỏi:
- Hiệu trưởng của các cậu đâu?

- Hiệu trưởng đang ăn cơm với đồn trưởng Dương của các anh, một lát nữa sẽ tới.

Viên cảnh sát lúc này quay sang nhìn Triệu Lập Quân:
- Này người anh em, có chuyện gì vậy?
Hắn vốn có ý hòa giải hai bên, ít nhất là giải tán, dù sao trường Kiến Dương có tiếng ngang ngược rồi.

Ai ngờ Triệu Lập Quân còn chất vấn:
- Các cậu ở phân cục nào?

Tay họ Mã hơi nóng, bên mình có ý tốt, đối phương lại không biết điều:
- Chúng tôi ở phân cục nào thì liên quan gì tới anh, tưởng mình là cục trưởng cục công an à? Có biết đây là đâu không?

Bề ngoài của Triệu Lập Quân có thể khiến bọn lưu manh e sợ, nhưng khó khiến người phe "chính nghĩa" run sợ được, nếu không mặc bộ cảnh phục lên thì chẳng khác gì một tay anh chị.

Có người hô lên kích động:
- Hiệu trưởng tới rồi.

Mọi người quay đầu sang nhìn, thấy một chiếc xe cảnh sát dừng ở bên đường, người lái xe không xuống, ngồi ở ghế phụ lái là Lý Kiến Dương, lão béo nhận ra Tô Xán là thằng nhóc tới nhà máy Long Thịnh phá hỏng

chuyện của ông ta, con trai Tô Lý Thành, nói với Lý Kiến Dương. Xương Quang Thụy lập tức chạy đến nói gì đó, Lý Kiến Dương gật đầu, đi tới.

Chỉ là con trai một phó phòng, viện binh cũng chẳng thể to tát được, Lý Kiến Dương gạt đám đông ra, lấy một cái ghế từ tay chủ quán, đặt xuống bên Triệu Lập Quân, ngồi xuống, không thèm ngó tới Tô Xán và Đường Vũ, không khí trở nên ngột ngạt.

Tô Xán kéo tay Đường Vũ đứng dậy lui sâu vào trong quán, tránh tai bay vạ gió.

- Huynh đệ, trông cậu cũng có vẻ là người máu mặt đấy, sao lại đi bắt nạt một đám học sinh.
Không cho Triệu Lập Quân trả lời, giơ một ngón tay ra:
- Thế này đi, tôi thấy thương thế của bọn chúng cũng không nghiêm trọng, song phải bồi thường năm bảy nghìn chứ nhỉ?

Lý Kiến Dương vốn chỉ muốn tới áp trận thôi, nhưng xem bộ dạng Triệu Lập Quân thế kia, không chừng có kẻ muốn xen vào địa bàn của mình, không ra tay không được.

Đường Vũ tròn mắt, chuyện tống tiền trắng trợn thế này cô mới chỉ đường thấy trong TV mà thôi.

Triệu Lập Quân bình tĩnh hỏi lại:
- Lý Kiến Dương phải không?

- À, chính tôi đây.

- Nghe tiếng mày lâu rồi, hôm nay được gặp quả nhiên không tầm thường, ngồi xe cảnh sát thoải mái lắm phải không? Đó là xe của ai, đồn trưởng Dương à?

Phía bên trường học đã bị đánh động, vài giáo viên xuất hiện ở cổng trường, nhìn thấy có xe cảnh sát tới thì thở phào, đợi cảnh sát xử lý.

- Cho mày biết, ngồi trong cái xe đó dù là ai thì cũng không tới lượt mày quản, mày nên lo cho cái thân của mày đi.

Triệu Lập Quân không thèm nói với hắn nữa, lấy di động ra, bấm số, bên kia vừa nhận máy là quát:
- Cao Chân, là tôi đây! Lập tức dẫn người tới trường Nhị Thập Thất Trung cho tôi, cái gì mà cái gì? Xã hội đen tụ tập vây đánh học sinh, không muốn làm nữa à?

Lý Kiến Dương cười nghiêng ngả:
- Giỏi, quy kết tôi vào xã hội đen rồi. Trâu bò đấy, ngay phó cục trưởng Cao Chân cũng gọi tới rồi. Huynh đệ à, cậu là thần thánh phương nào đấy, tôi có mắt không tròng đắc tội với cậu, cho xin lỗi nhé, cậu đừng chấp.

Cao Chân là phó cục trưởng cục công an Dung Thành, ở thành phố này người có thể quát tháo sai bảo Cao Chân như vậy đại khái chỉ có hai người, một là Phó Ngọc Xuân sở trưởng sở công an tỉnh, hai là Triệu Lập Quân tân cục trưởng cục công an Dung Thành, đều là lãnh đạo trực tiếp. Phó Ngọc Xuân thì hắn cùng ăn cơm rồi, còn người trước mắt này bảo là Triệu Lập Quân quá nực cười.

- Đừng tưởng rằng vờ vịt quát tháo vào điện thoại là có thể dọa dẫm được người khác. Lý Kiến Dương này còn chuyện gì chưa thấy qua.

Đám Triệu Thừa Ngôn vừa rồi bị Triệu Lập Quân gọi điện thoại làm giật mình, nghe Lý Kiến Dương nói vậy mới hiểu đối phương cáo mượn oai hùm, cũng cười theo vô cùng khả ố.

Lý Kiến Dương cười dứt lại giơ một ngón tay lên:
- Huynh đệ, là đồng đạo, tôi vốn không định quá đáng, nhưng cậu không biết điều, cho cậu 10 phút, sau 10 phút có trời tới cũng vô ích. Mẹ nó, chủ

quán, còn chưa mang nước ra đây, không muốn làm ăn nữa à?

Chủ quán sợ sệt mang trà lên, sau đó lùi nhanh vào nhà, lúc này quán không còn khách khứa nào khác nữa, ngoài vỉa hè chỉ có hai người ngồi uống trà, trong nhà có Tô Xán và Đường Vũ, không khí hết sức quái dị, những người ở xa không nghe thấy họ đối thoại đều đưa mặt nhìn nhau, chẳng hiểu mô tê gì.

Mười phút qua đi, Lý Kiến Dương đứng dậy bóp tay răng rắc:
- Ngại quá huynh đệ à, đến giờ rồi, xem ra hôm nay cậu phải để lại vài thứ ở đây.

Gần như chớp mắt đó, mười mấy xe cảnh sát hú cói chớp đèn đỏ phóng vào khu phố, người qua đường hoảng hốt né tránh, đám người Triệu Thừa Ngôn sợ hại tụ hết cả lại bên Lý Kiến Dương, nhìn quanh.

Tiếng xe cảnh sát mở rầm rầm, không ngừng có cảnh sát bước ra, tiếng loa phong thanh chỉ huy.

Triệu Lập Quân rút súng bên hông ra, đá một phát làm Lý Kiến Dương cả người lẫn ghế đổ lăn ra đất, lên đạn "rắc" một cái:
- Cha mày chính là Triệu Lập Quân đây, có tin tao bắn vỡ sọ không?

Tiếp theo đó chẳng hề có chống trả kịch liệt, chẳng có máu đổ, chỉ có mây đen kéo tới, bầu trời có vẻ muốn mưa.

Lý Kiến Dương vừa bị Triệu Lập Quân đá ngã, hắn vừa định vùng đứng dậy thì lập tức có bốn năm cảnh sát xông lên ấn bốn chân tay của hắn, Triệu Lập Quân đạp lên lưng Lý Kiến Dương, lúc này Lý Kiến Dương biết là hàng thật 100% rồi, không dám ho he gì nữa.

Triệu Lập Quân cũng thầm kinh hãi, vừa rồi bốn năm người giữ mà thiếu chút nữa để Lý Kiến Dương suýt bậ dậy được, đủ thấy hắn không hổ danh "võ lâm cao thủ", vừa rồi mà đánh tay đôi, không biết mình chống được

mấy hiệp nữa. Cục trưởng cục công an mà bị đấm vỡ mũi ra thì sau này còn mặt mũi nào chỉ huy cấp dưới.

Đám học sinh trường Kiến Dương cực kỳ có "kinh nghiệm", đều ngồi cả xuống đưa tay ôm đầu.

Ba tên Triệu Thừa Ngôn, Tiền Long, Lương Tiêu kinh hoàng nhìn quanh, bị tiếng loa cảnh sát hô "buông vũ khí ngồi xuống đất" mấy lượt mới run run ngồi xuống.

Tình hình đã được khống chế, giáo viên trong trường phối hợp với cảnh sát giải tán học sinh, số người thở phào nhẹ nhõm ít, số chép miệng, thầm chửi đầu voi đuôi chuột thì nhiều, tưởng hôm nay có trò hay để xem rồi, ai ngờ kết thúc như vậy.

Lý Kiến Dương bị còng tay, đích thân Triệu Lập Quân nhét vào chiếc Santana, còn có cả phóng viên vác máy quay ghi lại cảnh này, còn cả cảnh một đám người quỳ dưới đất gậy gộc vứt bừa bãi.

Nghe đâu sau này làm thành phim tài liệu, tạo dựng lên hình ảnh nhân vật anh hùng chống thế lực xã hội đen, Triệu Lập Quân thi thoảng lại tổ chức trong cục xem "học tập".

Đoạn vĩ thanh đó, chẳng ai chú ý Tô Xán và Đường Vũ đã rút tới góc đường quan sát cảnh trấn áp tội phạm, Tô Xán lợi dụng cơ hội nắm lấy tay cô.

Đứng dưới hàng cây ngô đồng, Tô Xán muốn nắm bàn tay mềm mại đó cho tới mãi mãi sau này, cho tới khi hàng rào sắt phía sau rỉ sét, tới khi cả hai già nua tóc bạc.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 49: Chú nhóc may mắn

B

áo đô thị Dung Thành, Nhật báo tỉnh, những tờ báo chính trong tỉnh ở trang đầu cho cho đăng hình Triệu Lập Quân chĩa súng vào đầu Lý Kiến Dương, với tiêu đề (Thiết huyết cảnh sát tung nắm đấm sắt, phá hủy thế lực xã hội đen tàn dư).

Triệu Lập Quân bề ngoài thô lỗ, nhưng khôn khéo không hề thiếu, chưa tới 40 tuổi, leo lên chức cục trưởng cục công an thành phố tỉnh hội không phải chỉ đơn giản dựa vào lập công mà được, thao tác phía sau không phải ít.

Ngay sau khi Lý Kiến Dương bị bắt, không ít cú điện thoại gọi tới chỗ Triệu Lập Quân, người nhờ vả, người gây áp lực, đến khi tên Lý Kiến Dương xuất hiện trên trang nhất các báo, tất cả đều biết Lý Kiến Dương hết cứu rồi.

Đấu đá trên quan trường thế nào không mấy người rõ, những người dân sống ở Dung Thanh mười mấy năm, chỉ biết Lý Kiến Dương từng bước đi lên đỉnh cao rồi ngã gục một cách bất ngờ, Triệu Lập Quân gần như trở thành cảnh sát minh tinh. Rồi tiếp theo đó là một đợt bão táp đả kích thế lực xã hội đen.

Trong văn phòng, Triệu Lập Quân nhận được cú điện thoại phương xa:
- Chú em, làm rất tốt, làn sóng đả hắc lần này rất có tác dụng uy hiếp.

- Đều nhờ chỉ thị của bí thư cả, nếu không bắt rồi e lại phải thả, thế lực tàn dư của Lưu Thành không phải là ít.
Triệu Lập Quân cười ha hả:
- Nằm mơ hắn cũng không ngờ một ngày vì trêu vào một thằng nhóc mà lật thuyền trong mương thế này.

- À, chú nhóc nào thế?
Vương Bạc hơi chút tò mò:

Triệu Lập Quân đem đầu đuôi câu chuyện kể ra, Tô Xán không nói rõ ràng, song sự xuất hiện của Đường Vũ hôm đó đủ Triệu Lập Quân liên kết sự việc với nhau rồi.

- Ha ha ha, xem ra Tô Xán là sao may mắn của chúng ta rồi, hi vọng tôi sớm ngày điều lên Dung Thành, hưởng chút vận khí của chú nhóc này.

Triệu Lập Quân lập tức tỏ thái độ kiên quyết:
- Rất mong lần nữa được làm việc dưới sự chỉ bảo của bí thư.

Hai người cười nói một lúc rồi cúp điện thoại.

Lưu Thành ngã ngựa, thế lực Vương hệ ở tỉnh Tây Xuyên nhân cơ hội phản kích kịch liệt, đòi những vụ án do Lưu Thành chủ đạo điều tra đều được lật lại, cao tầng trong tỉnh bức thiết muốn ổn định tình hình, khống chế cục diện, đành ngồi xuống nhượng bộ, Vương Bạc là người Vương hệ, lại là bên bị hại nên được hưởng lợi lớn nhất. Ông ta tới Hạ Hải chưa lâu, điều động không tiện, vì thế Triệu Lập Quân là quân cờ đi trước tới Dung Thành mở đường, Vương Bạc chưa tới nơi bắt đầu thao túng cục diện Dung Thanh, mở ra nét chấm phá trên lịch sử và nhân sinh.

Cùng lúc đó Tô Xán thành đề tài xôn xao ở Nhị Thập Thất Trung, tùy từng thân phận, gia thế, lập trường mỗi học sinh có cái nhìn khác nhau về Tô Xán, nhưng không ai phủ nhận được một điều, tên Tô Xán này là hạng tuyệt đối không nên trêu chọc vào.

Hiện giờ trong trường cuối cùng đã biết Tô Xán là ai, không phải là Châu Tinh Trì bị bêu gương trên TV trường nữa.

Hôm đó đám học sinh trường Kiến Dương nhiều năm hoành hành bá đạo trước sự trấn áp của cảnh sát nhũn như chi chi cho học sinh Nhị Thập Thất

Trung một tiết học giáo dục xã hội sinh động, khẩu hiệu cách mạng "tất cả phái phản động chỉ là hổ giấy" có vẻ chưa lỗi thời.

Tin đồn Tô Xán liên quan tới lưu manh ngoài xã hội cũng tự bị phá bỏ, phó cục trưởng cục công an đích thân mang mười mấy xe cảnh sát tới ra mặt vì y, sau lưng là lực lượng quốc gia rầm rộ, suy đoán về bối cảnh Tô Xán còn nhiều hơn suy đoán quan hệ giữa y và Đường Vũ.

Làm Tô Xán dở khóc dở cười là cờ thi đua của cảnh sát đưa tới trường, ở trong văn phòng hiệu trưởng, Tô Xán được một đám lãnh đạo trường, cán bộ công an bắt tay khen ngợi.

Tô Xán đoán chừng hiệu trưởng đối diện với là cờ thi đua đỏ rực thêu chữ vàng "dũng cảm làm việc nghĩa, đổ máu không rơi lệ, trí dũng song toàn bảo vệ hài hòa" do cục công an đưa tới cũng hoang mang lắm.

Thế là lớp số 3 năm hai nở mày nở mặt, chủ nhiệm Vương Quý Văn tuy đánh giá Tô Xán "chú nhóc này rất có tinh thần chính nghĩa." Nhưng trong lòng càng kiên định thành kiến, học sinh nữ tốt hơn học sinh nam.

Biệt hiệu "tiếu diệt hổ" của Lương Tiêu chính thức được chuyển cho Tô Xán, đám Triệu Thừa Ngôn tất nhiên vào đồn công an viết lời khai rồi được thả ra ngay, song thấy Tô Xán là tránh đường.

Trời càng ngày càng nóng, quạt trần quay vù vù trên đầu, trong lớp học Đường Vũ thi thoảng nghe xung quanh bàn tán về Tô Xán khẽ mỉm cười nhìn ra cửa sổ, càng ngày càng tự tin hơn về tương lai.

Tôn Mạn cùng cô thảo luận ít chuyện về đồ dùng của nữ sinh như nước hoa, sơn tay, sữa rửa mặt chống mụn còn loanh quanh thăm dò tin tức của Tô Xán, khiến Đường Vũ sinh nghi, tâm trạng không tốt.

Tô Xán càng mặt như quả mướp đắng, tin đồn về bối cảnh không tầm thường của y khiến học sinh trong lớp bất giác kính nhi viễn chi, trừ một số

ít người như Tiêu Vân Vân, Tưởng Minh Quân, còn lại phàm là có việc cần nói với y cũng không quá ba câu.

Văn phòng hiệu trưởng Nhị Thập Thất Trung, mành che cửa sổ chỉ cuốn một nửa, cột sáng dài chiếu lên sàn nhà gỗ lim cổ kính.

Tô Xán ngồi ở ghế sa *** tiếp khách màu đen rìa cột sáng đó, bụi bặm lơ lửng cuộn quanh cột sáng, từ góc độ của y nhìn hiệu trưởng Thái Quốc Đào, cảm giác như nhân vật trên bức tranh sơn dầu Hi Lạp.

Đã ngồi im năm phút rồi, từ lúc Tô Xán gõ cửa đi vào tới nay, Thái Quốc Đào chỉ nói một câu "vào đi", sau đó tiếp tục xem tài liệu trên bàn, tựa hồ quên mất có Tô Xán đang ở trong phòng vậy.

Tài liệu mà Thái Quốc Đào đang xem là báo cáo hạn ngạch cử đi học của trường năm nay, ông ta nhận được tin nội bộ, năm sau chế độ tiến cử học sinh tới trường cao đẳng đại học sẽ cải cách, từ tỉ lệ 3% học sinh tốt nghiệp của trường trọng điểm cấp tỉnh, sửa thành học sinh được giải thưởng cấp một ở kỳ thi toàn quốc được tiến cử học đại học.

Cho dù tiến hành cải cách thì Nhị Thập Thất Trung vẫn là trường học có số học sinh được cử đi học nhiều nhất toàn tỉnh, năm nay lên tới 25 người. Thanh Hoa, Bắc Đại cho toàn tỉnh 18 hạn nghạch, Dung Thành được 12 người, còn Nhị Thập Thất Trung chiếm 6 suất, 19 suất còn lại vào các trường đại học hàng đầu khác trong nước.

Từ năm 1996 cho tới nay, Nhị Thập Thất Trung binh quân mỗi năm có 128 học sinh đỗ vào ĐH Thanh Hoa, 108 học sinh đỗ vào ĐH Bắc Kinh mà không thông qua tuyển sinh mở rộng. Đây là thành tích siêu nhiên đủ kiêu ngạo trong ngoài tỉnh.

Nhị Thập Thất Trung là minh tinh tiêu đểm của giới giáo dục toàn tỉnh.

Năm nay công tác trọng điểm trong tình là vụ thực, vụ thực tức là đừng có bày giờ thứ sáo rỗng, phải có thành tích, nhân số đạt giải quốc gia, tỷ lệ học sinh đỗ vào trọng điểm của, nói tóm lại là thành tích thực để cơ cấu giáo dục được nở mặt.

Sở giáo dục tỉnh đặc biệt biểu đạt kỳ vào vào Nhị Thập Thất Trung, hi vọng khóa sau, cũng chính là khóa Tô Xán, sáng tạo kỷ lục mới, hiện điều Thái Quốc Đào quan tâm là vấn đề tố chất học sinh.

Kiến thiết nề nếp kỷ luật trường học xưa nay luôn là trọng yếu nhất ở trường trọng điểm quốc gia, lực lượng giáo viên, trang thiết bị trường học chỉ là nhân tố thứ yếu, may mắn Nhị Thập Thất Trung luôn đi đầu vấn đề này, trong trường không có quá nhiều so bì giàu nghèo, sự kỳ thị ít, học sinh thi thoảng phân chia vòng tròn nhỏ là bình thường. Điều Thái Quốc Đào muốn là duy trì trạng thái này ở mức độ cân bằng.

Tô Xán lại là giới hạn của sự cân bằng đó.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 50: Nhân tố bất ổn

B

ộp, Thái Quốc Đào đóng tài liệu lại, đứng lên, chắp tay sau lưng ra tới bên cửa sổ, sân trường có không ít học sinh nô đùa, dưới tán cây một vài học sinh chăm chỉ cầm sách ôn tập, ông ta thích không khí này của trường học, đây không chỉ là sự nghiệp còn là tâm huyết của ông ta.

Thái Quốc Đào chỉ vào lá cờ thi đua do cục công an thưởng cho, hỏi:
- Lá cờ này vốn thuộc về em, nhưng em biết vì sao thầy không giao cho em không?

- Thưa thầy, em không biết.
Tô Xán thành thực đáp, ở trong trường, Tô Xán luôn muốn tỏ ra là học sinh ngoan, tiếc là chuyện không diễn ra theo ý muốn của y:

Thái Quốc Đào mỉm cười:
- Vì nó không thực sự thuốc về em, em còn chưa đủ tư cách được lá cờ thi đua này.

Tô Xán muốn đập đầu vào tường, chuyện này Triệu Lập Quân làm quá đáng rồi, thấy y tới trường học mới bị bắt nạt, cho nên mới nghĩ cách này để y nở mày nở mặt, khiến trường học phải coi trọng y, có lẽ trong suy nghĩ của Triệu Lập Quân, cộng cả công lao Tô Xán làm trước kia, nhận lá cờ này không hề gì.

Nhưng ở góc độ trường học lại nhìn vấn đề khác, bọn họ không thể không biết chuyện phát sinh giữa Tô Xán và Triệu Thừa Ngôn, chẳng qua là nhẫn nhịn chuẩn bị xử lý ổn thỏa thôi, không ngờ cục trưởng cục công an Dung Thành xông ra, Triệu Thừa Ngôn bị nghiêm trị, trường học bị ép phải khen ngợi Tô Xán.

Bản thân sự kiện là hai phe xung đột với nhau, thoáng cái Triệu Thừa Ngôn thành tội ác tày trời, Tô Xán lại hào quang vạn trượng. Mặc dù nếu dùng phương thức xử lý của trường, Tô Xán không bị xử phạt, có điều quyền chủ động nắm trong tay nhà trường, giờ công an gia nhập, ít nhiều khiến trường học mang tiếng xấu, khiến nhiều lãnh đạo trong trường không thoải mái.

- Ở trường học này không hề thiếu học sinh như em, một số bối cảnh gia đình rất cao, trong tay thầy có một danh sách học sinh có cha mẹ là nhà doanh nghiệp có tiếng trong nước, hoặc nắm vị trí quan trọng trong cơ cấu quốc gia. Nhưng ở trong môi trường cởi mở của trường, sinh hoạt học tập tự do, không cần đặc biệt, không cần thể hiện sự khác người của mình.
Thái Quốc Đào tiếp tục chân thành nói:

Tô Xán tắc tị, không ngờ Thái Quốc Đào coi mình thành nhân vật thuộc loại nha nội hoàn khố rồi, muốn răn đe mình đây.

Trường học tất nhiên nắm được tài liệu về cha mẹ y, có điều qua sự kiện vừa rồi khó tránh khỏi cho rằng nhà y còn có thân thích ghê gớm nào đó.

- Em hiểu lời thầy nói không?

Tô Xán gật đầu đáp:
- Hiệu trưởng Thái, em là một học sinh, mục tiêu của em là thành tích học tập.

- Đúng là trẻ nhỏ dễ dạy.
Thái Quốc Đào hài lòng nói:
- Suy nghĩ của em vậy là đúng rồi, thầy không biết nhà em và Cục trưởng Triệu có quan hệ thế nào, coi như em lập công trong quá trình trấn áp xã hội đen đi, có điều vậy thì sao nào? Xã hội có phân công công tác, mỗi một việc có người phụ trách tương ứng nên làm. Xã hội có thể vận hàn trơn tru là nhờ mỗi người giữ đúng phận sự của mình, sau này em có thể thành cảnh sát, giáo sư bác sĩ, nhà trường sẽ vỗ tay cổ vũ em. Nhưng không phải là bây

giờ, hiện giờ sứ mạng của em là học tập, là trang bị kiến thức, em hiểu được điều này là tốt rồi.

Nhìn Tô Xán hiền lành ngoan ngoãn gật đầu, Thái Quốc Đào tâm trạng càng tốt, cười nói:
- Thầy không muốn nhìn thấy loại chuyện học sinh đấu đá này xảy ra nữa, vì sao không làm chuyện có ý nghĩa hơn di chuyển sự chú ý, sắp cuối kỳ rồi, học kỳ sau là em lên năm thứ ba, nên suy nghĩ nhân sinh tương lai của mình, lập cơ sở cho con người mình muốn trở thành sau này. Tốt, nếu em đã hiểu rồi thì đi đi, lá cờ này cũng có thể mang theo, tin rằng một ngày em thực sự xứng với nó.

Tô Xán đứng dậy:
- Không cần ạ, em thấy để lại trong phòng truyền thống của trường đẹp lắm. Thầy cũng đã nói, đối với em nó không có nghĩa gì, cám ơn thầy lời dạy bảo ngày hôm nay.

Rời khỏi văn phòng hiệu trưởng, Tô Xán vẫn suy nghĩ lời Thái Quốc Đào nói, hiển nhiên có kim giấu trong bông, cho thấy trường học không ngại chống lại mọi áp lực ngoài trường để bảo vệ nề nếp trường học.

Có điều Tô Xán cho rằng Thái Quốc Đào quá lo, y xưa nay luôn tự vệ phản kích, chuyện va chạm với Lý Thanh Dương diễn biến thành ra ầm ĩ như vậy hoàn toàn do nhiều nhân tố tình cờ, song đám ong bướm vo ve cạnh Đường Vũ rất nhiều, khó đảm bảo không có chuyện xảy ra, Tô Xán không thích sinh sự, nhưng y chẳng ngại sinh sự.

Bản thân Tô Xán không biết khiếm khuyết của mình, Trần Linh San đúng về Tô Xán, cô nghĩ Tô Xán vì lúc nhỏ nhiều chịu ấm ức nên lớn lên y có cơ hội sẽ đòi lại sự tự tôn bị chà đạp, chỉ khác một chút là cả kiếp trước Tô Xán phải nín nhịn chứ không phải thủa nhỏ, vì thế y luôn phản ứng thái quá trước những sự khiêu khích, nhất là khiêu khích của người địa vị, thân phận hơn mình.

Nói nôm na một chút đó là tâm lý "thù người giàu" của tầng lớp tiểu thị dân, chỉ có điều ở Tô Xán nó phức tạp hơn. Tâm lý đó cùng cách hành xử không đúng tuổi tác của mình khiến trường học đơn giản bị Tô Xán làm thành phức tạp, chính y là nhân tố bất ổn, Đường Vũ ở bên không nhận ra, những học sinh xung quanh không nhận ra, song Trần Linh San nhận ra, Thái Quốc Đào bằng kinh nghiệm nhà giáo lâu năm nhận ra y là nhân tố bất ổn.

- Tô Xán, ở phía này.

Từ lầu hành chính đi xuống, Tô Xán nhìn thấy nhóm Trương Hiền đang đứng ở chòi nghỉ bên ao nước vẫy tay gọi y.

Chừng mười mấy người, trong đó không thiếu người mấy ngày trước đánh nhau với đám Triệu Thừa, tới giờ mặt vẫn còn xước xát.

- Nghe nói cậu bị hiệu trưởng gọi tới văn phòng, không việc gì chứ?
Trương Phi Phi tò mò ghé mặt tới hỏi:
- Này, nhà cậu và cục trưởng Triệu Lập Quân có quan hệ thế nào vậy?

Rất nhiều người muốn hỏi câu này, nhưng không ai hỏi thẳng thắn như Trương Phi Phi, mà từ thái độ của Trương Phi Phi cho thấy cô hỏi câu này thuần túy là sự hiếu kỳ, không vì Tô Xán có quan hệ với Triệu Lập Quân mà kinh ngạc.

- Không có gì, thầy Đào chỉ dặn sau này nên chú ý vào học tập. Trước kia ở Hạ Hải nhà tôi và chú ấy quan hệ rất tốt, chuyện này tình cờ trùng với hành động đả hắc của cục công an mới thành ra ầm ĩ như vậy thôi.
Tô Xán quay sang Trương Hiền:
- Chuyện này bắt nguồn từ tôi khiến các bạn vạ lây, thực sự xin lỗi nhé.

- Không sao, hai bên vốn ngứa mắt với nhau từ lâu rồi, nhờ cậu mà lần này chúng tôi được hả giận, rất thống khoái.

Trương Hiền đưa tay ra bắt tay Tô Xán, rất khách sáo, người khác chỉ cười gật đầu mang tính tượng trưng, không nóng không lạnh.

- Bọn tôi có người bạn rất hứng thú với cậu đấy, muốn gặp một chuyến.
Trong nhóm này không tính Trương Phi Phi thì Trang Chí Vũ là người có thiện cảm với Tô Xán nhất, nên hắn mới có thể nói ra lời này.

Cha của Triệu Thừa Ngôn là Triệu Vệ Đông phó chủ nhiệm ủy ban kế hoạch tỉnh ủy, khi đó ủy ban kế hoạch quốc gia còn chưa cải cách, sửa tên thành ủy ban cải cách và phát triển quốc gia. Có điều dù ở thời điểm ấy hay sau này, nó vẫn là cơ cấu có thực quyền nhất của Trung Quốc, xưa nay luôn được xưng là bộ ủy ban hàng đầu chính phủ, còn được gọi là tiểu quốc vụ viện.

Triệu Vệ Đông thuộc chi quan trọng của Triệu gia ở địa khu tây nam.

Nếu như chỉ là va chạm với đám Trương Hiền thì chuyện tới nhanh qua cũng nhanh, chẳng ai để trong lòng, đám hoàn khố này vì vòng tròn khác nhau, vì sĩ diện, vì đủ mọi nguyên nhân mà đấu đá, dù chuyện ầm ĩ để gia trưởng trong nhà ra mặt giải quyết, song mọi người chỉ coi là trẻ con đánh nhau, chưa bao giờ nâng tầm thành xung đột người lớn, càng không để chính trị dính líu vào đó.

Thế nhưng lần này Triệu Thừa Ngôn bị cơ quan công an mang đi, Triệu Vệ Đông liên tiếp gọi mấy cú điện thoại, nhờ cậy quan hệ mà Triệu Lập Quân không thả người, dứt khoát muốn hắn phải tiếp nhận điều tra. Cuối cùng Triệu Thừa Ngôn được thả, nhưng trải qua đầy đủ quy trình thẩm tra, tuy nói tình tiết rất nhẹ, có điều con trai Triệu Vệ Đông có dính dáng tới xã hội đen thành vết bẩn trong hồ sơ rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 51: Cô độc

C

huyện Tô Xán và Triệu Thừa Ngôn đã không còn đơn thuần là hoàn khố đánh nhau nữa, mà là sự đối đầu thế lực chính trị. Vấn đề Triệu Thừa Ngôn đúng là nhỏ, nhưng một học sinh cao trung thì có bối cảnh xã hội đen gì được? Chỉ cần chuyện này xác lập, thì có thể leo thang tới Triệu Vệ Đông.

Sự kiện này làm số người chú ý, cái tên Tô Xán lọt vào tầm ngắm.

- Bọn họ cũng là những người xưa nay không ưa gì Triệu Thừa Ngôn, nghe kể chuyện này thì hả lắm, khi nào mọi người cùng nhau tụ tập, làm quen một chút nhé?

Mặc dù đám Trang Hiền chỉ là học sinh cao trung thôi, nhưng không hề ngây thơ, rất nhiều người trong số họ ngay từ nhỏ đã được gia đình dạy dỗ nhận thức được vì trí bản thân, biết nên chơi với người nào, nên tiếp xúc với với ai, vì thế giới này trừ tri thức, kỹ năng ra thì còn mối quan hệ có thể cung cấp cho người ta nhiều hỗ trợ.

Đám Trương Hiền cho rằng, thủ đoạn Vương Uy Uy lôi kéo Tô Xán là bán ân tình cho y, giới thiệu đám người bọn họ cho Tô Xán là cho Tô Xán nguồn lực trong tương lai.

Nên bọn họ dùng chiêu này, giới thiệu bạn bè cho Tô Xán.

Một phương diện là có thể lôi kéo quan hệ hai bên, tất nhiên ở đây phân biệt quan hệ để giúp đỡ nhau, và người trong vòng tròn, Tô Xán không hợp tính bọn họ, không chơi với nhau, nhưng quan hệ vẫn cần thiết lập.

- Được, hôm nào hẹn thời gian gặp nhau.

Bạn bè của đám Trương Hiền thì hiển nhiên cùng cấp bậc với bọn họ, Tô Xán thấy mình không hợp với đám Trương Hiền thì chẳng thể hợp với những người kia, nên đáp cho có lệ.

Loại giao tình rượu thịt như cùng nhau hát Karaoke, chơi bi-a, uống chút rượu tuy cần thiết, song là quan hệ yếu ớt, đặc biệt ở giai đoạn này, khi mọi người dần trưởng thành, mỗi người hướng theo quỹ tích của mình, thành chính khách, thương nhân, có lẽ sẽ nhận ra nó yếu ớt ra sao.

Mọi người thấy Tô Xán không nhiệt tình nên cũng cụt hứng, cho rằng Tô Xán mới có chút ảnh hưởng mà đã vênh váo rồi, trò chuyện qua loa rồi chuông vào lớp reo vang, ai về lớp người đó.

….

Quán trà dầu ngoài trường vào buổi sáng, Đường Vũ cầm bát trà nóng hầm hập, bọn vụn mỳ rải lên mặt trà, sau đó dùng thìa múc từng thìa nhỏ cho vào mồm, ăn một cách ngon lành.

Hai người chia nhau một lồng bánh bao hấp, tình cờ đưa tay ra lấy bánh bao, ngón tay chạm vào nhau, cùng cười hạnh phúc.

Bên đường thi thoảng có nhóm học sinh hẹn nhau đạp xe đi qua, còn có người đi lạp buộc bình nước trên ghi-đông.

Tô Xán thấy Đường Vũ chăm chú múc mỳ ăn, biết rằng Đường Vũ biết mình nhìn chằm chằm cô ấy, có điều xuất phát từ chút tâm tư nhỏ nào đó, không chịu quay đầu lại cho mình nhìn, làm Tô Xán lòng ngứa ngáy, nói:
- Học kỳ này sắp hết rồi, chẳng mấy chốc mà chúng ta lên năm thứ ba.

Đường Vũ không ngẩng đầu lên, chỉ khẽ "ừm" một tiếng.

- Năm thứ ba.
Tô Xán cảm thán:

- Đến khi tốt nghiệp, những người bạn ở bên cạnh bây giờ lúc đó sẽ mỗi người một phương rồi.

Đường Vũ không nói, cô biết tiếp tới Tô Xán nói gì.

- Kỳ thực mình không đủ tự tin, chưa chắc đã thi được vào cùng trường với bạn.
Rõ ràng muốn nói cho nhẹ nhàng một chút, nhưng bỗng nhiên Tô Xán thấy lòng nặng nề, mới vào Nhị Thập Thất Trung thì y tràn trề tự tin, định thể hiện một phen, nhưng học sinh ở đây thực sự không đơn giản. Tô Xán nhìn thấy cực hạn của mình.

Cho dù ở Nhị Thập Thất Trung thì Đường Vũ vẫn quá ưu tú, cô bước lên cầu vồng tới tầng mây cao vòi vọi đó là điều không ai hoài nghi. Cho dù Tô Xán đã dốc hết sức, trước mặt bọn họ vẫn trở ngại trùng trùng.

Thành tích chưa thấy đâu đã đầy tai tiếng, dù bề ngoài y ứng phó thoải mái chuyện Triệu Thừa Ngôn, song diễn biến sự việc hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của y, làm Tô Xán có chút mất tự tin.

Đường Vũ thấy Tô Xán nói giữa chừng chợt ngừng lại, lòng thoáng chút chua xót, Tô Xán tốt nghiệp sơ trung, mãnh liệt xông vào Nhất Trung, sau đó học ở Nhất Trung một năm rưỡi, chuyển tới Nhị Thập Thất Trung, nhiều người chỉ thấy phong quang của y, mấy ai có thể biết vì nụ cười ở trước mắt này, Tô Xán phải liều mạng phấn đấu thế nào, Đường Vũ biết, cũng như cô biết Tô Xán tập bóng rổ nhiều tới mức tay không cầm nổi phấn vậy.

Một tay tay mát lạnh đặt tay tay Tô Xán.

Giọng nói Đường Vũ ở buổi sáng như xuyên thấu tâm lý:
- Mình luôn rất yếu đuối, rất bi quan, không tin vào lời hứa và tương lai, là bạn cho mình sự tự tin nghĩ vào những điều xa xỉ, bạn không được vô trách nhiệm như thế.

Một nam sinh đạp xe đi qua vừa rồi nhìn Đường Vũ, nghe thấy câu này thiếu chút nữa lao lên vỉa hè.

- Mình biết trong lòng bạn có nhiều áp lực, tới từ người nhà mình, đôi khi mình rất đau lòng.

- Hôm rời Hạ Hải, mình ngồi sau xe nhìn bạn một mình đứng đó, đưa mắt nhìn mình đi, mình biết bạn rất cô độc, hiện giờ mình muốn cùng bạn chia sẻ, sau này dù bất kỳ có chuyện gì xảy ra, mình đều sẽ đợi bạn.

- Trước kia, bạn đã tới tìm mình. Bây giờ hãy tin mình, mình sẽ tới tìm bạn.

Lỗ tai Đường Vũ càng lúc càng đỏ, lời nói cũng ngày càng nhỏ như nói mơ, thi thóa quán trà dầu này.

Tô Xán nắm chặt tay Đường Vũ, trời đầu trời xanh lam trong vắt, mây cao lờ lững trôi.

Sân thượng là nơi tốt nhất để tới nếu muốn nghỉ ngơi giữa tiết học, nơi này có thể nhìn khắp Nhị Thập Thất Trung và góc nam thành phố.

Trong trường có học sinh hút thuốc, nhưng lên nóc nhà không phải lựa chọn sáng suốt, so với nhà vệ sinh không mấy khi giáo viên ngó tới, sân thượng là khu vực thường bị giáo viên đột kích kiểm tra.

Với người thích yên tĩnh như Tô Xán đây là nơi lý tưởng để lên kiếm chút gió mát thiên nhiên, suy ngẫm một vài điều, xa rời Hạ Hải, không có người bạn bên cạnh, Tô Xán thấy mình dần dần quay lại con người trước khi trùng sinh rồi, không còn có tâm thái thoải mái vui vẻ như trước nữa.

Lại nghĩ tới lời Đường Vũ nói với mình sáng nay, cô bé này như trốn mình vậy, giữa tiết gặp ở sân trường né tránh ánh mắt mình, hẳn vì cổ vũ mình mà tiêu hao hết dũng khí, điều đó khích lệ y rất nhiều, nhưng không xua hết được lo lắng trong y.

Lúc này dưới sân trường có tiếng nhạc phát ra từ loa, một giáo viên trung niên hô vang:
- Bắt đầu bài thể dục chống mệt mỏi giữa giờ, động tác thứ nhất ...

Âm thanh quen thuộc, làm người ta hoài niệm.

Tô Xán ôm đầu nằm gối lên một viên gạch, nhiều lúc y cảm thấy rất cô đơn, bao nhiêu suy nghĩ, tâm sự, lo âu, mà không có ai để giãi bày san sẻ, cả Đường Vũ cũng không thể.

Vì y có mối quan tâm, có suy nghĩ không phù hợp với tuổi tác, nếu nói những điều này ra, chắc chắn không được kết quả vừa ý.

Ví như chuyện tình cảm, nếu nói chuyện với Tăng Na sẽ là người thích hợp nhất, nhưng nếu khi y tăng thêm vài tuổi nữa cơ, ở tuổi học sinh cao trung này mà đi hỏi bà chị phát xít chuyện tình cảm nghiêm túc đó thì chuốc lấy một bài răn dạy là cái chắc, sau đó không có gì ngạc nhiên nếu cha mẹ y biết, chuyện càng rối lên thôi ..

Chỉ có Vương Thanh là người chấp nhận hết được sự "biến thái" của mình, biết nhiều bí mật của mình, song Tô Xán nhận ra Vương Thanh có tình cảm bất thường với mình, nên ngoài công việc thì giới hạn tiếp xúc với cô.

Bởi thế tất cả gánh nặng, lo lắng, khó khăn, Tô Xán đều phải suy nghĩ giải quyết một mình, không có ai san sẻ, một gánh nặng khác của trùng sinh.

Nhìn trời xanh, gió hiu hiu thổi làm y mơ màng muốn ngủ, không biết rằng có một nữ sinh váy trắng tung bay đi qua, tới khi làn gió mang theo mùi xà phòng thanh mát bay vào mũi mới mở mắt.

Tô Xán nghiêng đầu nhìn cô gái.

Nữ sinh đó mắt một mí, mặt tròn tròn để tóc mái lưa thưa, cột đuôi ngựa, thanh tú đáng yêu, có thể so với Tiêu Vân Vân, nhưng không bằng được Đường Vũ của mình, Tô Xán hạnh phúc nghĩ, oa nhưng mà đùi đẹp đấy, không ngờ hôm nay lên đây có phúc lợi lớn.

Cô gái không để ý có một nam sinh nằm dài mặt đất thưởng thức cặp đùi trắng nõn của mình, đặt sách xuống, xếp chỉnh tề, cô gái tới bên hàng rào, trèo qua, phia dưới là học sinh toàn trường đang tập thể dục.

Có người nhìn thấy, chỉ trỏ bảo nhau, tức thì gây ra một trận náo động.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 52: Sự kiện nhảy lầu

Tô Xán ngồi bật dậy, bắc tay làm loa gọi:
- Này bạn gì đó ơi, ở đó nguy hiểm lắm.
Thấy cô gái này có vấn đề, muốn hóng gió cũng có khối chỗ, đứng đó khác gì gọi giáo viên trực ban lên bắt người, đừng để ảnh hưởng đến mình chứ, hôm nọ vừa bị hiệu trưởng giáo dục xong, giờ trốn thể dục tới tai ông ấy thì phiền, giờ mình là nhân vật hot, rất bị chú ý.

Cô nữ sinh bực mình quay đầu lại lườm Tô Xán một cái, gắt gỏng nói:
- Nói thừa, tôi muốn nhảy xuống, nguy hiểm hay không ảnh hưởng gì.
Nói rồi tháo cột tóc ra ném đi, mái tóc xõa tung bay phần phật theo gió, vẻ mặt quyết liệt.

Lưu Chính Vũ bí thư đảng ủy trường cùng hiệu trường Thái Quốc Đào đang đứng ở góc phải sân, trao đổi vấn đề tiếp đãi giáo viên học sinh Hàn Nhật tháng sau tới thăm trường thì nghe thấy tiếng xôn xao, đỉnh đầu có tiếng ù ù.

Lưu Chính Vũ nhíu mày, sao cứ như học sinh tiểu học nhìn thấy máy bay lần đầu, còn ra thể thống gì nữa.

Thái Quốc Đào không chú ý lắm, tiếp tục nói:
- Hội học sinh đưa ra ba chủ đề giao lưu là xã hội thực tiễn giáo dục, hoạt động ngoại khóa thực tiễn và khoa học giáo dục thực tiễn, anh thấy sao?

Lúc này có máy bay trực thăng ở quân khu gần đó bay ngang qua, nên không ít học sinh ngẩng đầu nhìn có giáo viên đặt tay lên mắt nhìn cho kỹ.

Một giáo viên hô lớn:

- Làm gì thế? Em học sinh kia ở lớp nào, quay lại, đứng sau lan can, ở đó không an toàn.

Nghe tiếng quát Thái Quốc Đào và Lưu Chính Kiên mới quay sang nhìn.

- Nhìn kìa, nhìn kìa.
Đám học sinh gọi nhau, giọng nói mang chút kinh hãi.

Có người nhận ra nữ sinh kia, hoảng hốt kêu lớn, tay vẫy rối rít.

Trên sân thượng.

- Nói thừa, tôi muốn nhảy xuống, nguy hiểm hay không ảnh hưởng gì.
Khi nữ sinh kia nói như vậy với Tô Xán, y còn tưởng cô gái nói đùa.

Có điều nhìn sách vở đặt chỉnh tề mặt đất, cô gái đứng rìa ngoài lan can, hai tay buông thõng, ánh mắt quyết liệt, rất có khả năng chớp mắt lao xuống, Tô Xán há hốc mồm, đầu chớp lên suy nghĩ, cô gái này thực sự muốn nhảy xuống rồi.

Tiếng nhạc ở loa đã tắt, sự náo động ở dưới sân trường trở lên rõ ràng, có nữ ninh hét trong tiếng khóc:
- Lệ Oánh! Đừng, đừng nhảy.

Tô Xán nhận ra đó là tiếng của Tô Mạn, giọng nói được đánh giá là êm tai nhất trường lúc này có chút khàn khàn.

Tôn Mạn không ngừng lau nước mắt, Lệ Oánh là người bạn rất thân của cô, hôm nay trong lớp cãi nhau với giáo viên tiếng Anh, thực ra chẳng phải là cãi nhau, giáo viên kia dạy không đúng, Lệ Oánh mới thắc mắc, trình bày quan điểm của mình, giáo viên nóng mặt xỉ nhục một hồi. Lệ Oánh bản tính hiếu thắng, từ nhỏ được cưng chiều, chưa bao giờ bị mắng mỏ khắc bạc như vậy, thế là bật khóc trên lớp, giáo viên kia nói không lựa lời :" Khóc, khóc, khóc, chỉ biết khóc, vô dụng như vậy nhảy lầu đi cho xong."

Hết tiết học đám chị em tụ lại an ủi Lệ Oánh một phen, Lệ Oánh có vẻ bình tĩnh lại rồi, ai ngờ thành cơ sự này.

Mấy giáo viên sững sờ nhìn lên sân thượng, không dám tin ở Nhị Thập Thất Trung lại xảy ra chuyện này, Đường Vũ vẫn giữ được bình tĩnh, đi tới chỗ giáo viên chủ nhiệm đẩy ông ta một cái, giáo viên chủ nhiệm đó mới tỉnh lại, chạy vội lên sân thượng.

Khủng hoảng thoáng cái lan khắp trường học.

Tô Xán thậm chí nghe thấy tiếng bước chân dồn dập hướng lên sân thượng, có người đang tới nơi này.

- Mau, mau khuyên em ấy xuống đi. Giải quyết thật nhanh, không được để em học sinh ấy xảy ra chuyện, nếu không giáo viên chủ nhiệm cũng nhảy luôn theo đi.
Thái Quốc Đào nổi trận lôi đình, khuôn mặt luôn ung dung trấn định đã biến mất. Giáo viên chủ nhiệm càng mồ hôi như mưa, tay chân băng giá.

Lưu Chính Vũ nhanh chân chạy tới cầm lấy micro giáo viên thể dục, nhìn về phía sân thượng, kêu gọi:
- Em học sinh kia, đừng kích động, bất kể gặp phải chuyện khó khăn gì trong học tập, trường đều có thể giải quyết cho em, phải trân trọng mạng sống, ngàn vạn lần đừng làm chuyện ngốc nghếch.

Học sinh trong lớp cũng ra sức khuyên can, độ cao bốn tầng không phải là lớn, ở dưới nói to một chút là bên trên có thể nghe thấy được rồi, song một người từ trên nhảy xuống đảm bảo dẹp lép.

- Giả dối.
Lệ Oánh cười nhạt, quay sang nhìn Tô Xán:
- Đám người đó thật là giả dối, chẳng qua là lo tôi nhảy xuống, ngày mai chuyện này tràn khắp các mặt báo làm ô danh trường mà thôi. Cậu cũng

định khuyên tôi như thế hả?

Giáo viên chạy lên sân thượng định nói gì nghe thấy câu này cứng họng, không nói ra được nữa.

Tô Xán muốn điên cái đầu, cái số mình đúng là số con rệp mà, tại sao chỉ leo lên sân thượng ngủ một giấc thôi mà gặp phải chuyện này chứ, lại còn là cô nữ sinh mồm mép sắc bén với suy nghĩ đầy bi quan, tâm trạng bất ổn nữa chứ, khiến Tô Xán bỏ luôn ý định khuyên bảo.

Khuyên à? Thế thì có nghĩa là trở thành người giả dối giống như đám giáo viên dưới kia, như vậy khuyên kiểu gì cũng khiến cô gái này bài xích. Nếu không khuyên chẳng lẽ để cô ta muốn làm gì thì làm, mưu sát tính mạng của bản thân?

Không ngừng phải bảo bản thân bình tĩnh, đó là điều duy nhất Tô Xán biết phải làm vào lúc này, cố gắng mỉm cười, không biết rằng nụ cười của mình cứng đờ, cực kỳ khó coi.

Nuốt một ngụm nước bọt, Tô Xán nói:
- Tôi không khuyên bạn, chỉ kiến nghị nho nhỏ, muốn nhảy lầu thì đừng mặc váy, nhìn thấy cả quần lót rồi kia, quay lại đi, thay cái quần đã rồi tiếp tục.

Nếu đây là trong một bộ phim dứt khoát người xem phải phì cười vì lời của y, nhưng lúc này không ai cười nổi hết.

Lệ Oánh "á" một tiếng, mặt đỏ rực theo bản năng đưa tay che mép váy, tích tắc sau nhớ ra mình sắp làm gì:
- Dù sao cũng chết, tôi không quan tâm.

- Thế thì phải nói ra vì sao bạn nhảy xuống chứ, làm gì cũng có lý do, nói lý do của bạn xem nào.

Tô Xán người lom khom, nhích từng bước nhỏ tới rìa sân thượng, động tác như bắt gà.

Một số giáo viên học sinh giáo viên trên sân thượng không dám thở mạnh, có người muốn đi tới bị Vương Quý Văn ngăn lại, lúc này đông người chỉ làm hỏng việc không được tích sự gì.

- Đừng có qua đây, cậu đừng tưởng thừa cơ nói chuyện mà tới đây, còn đi tới tôi nhảy đấy.

- Được, được, tôi không qua nữa.
Tô Xán giang tay ra, toát mồ hôi, cẩn thận nói:
- Vậy đầu đuôi câu chuyện là thế nào?

Ở dưới sân trường học sinh các lớp bị giáo viên các lớp dẫn về lớp học, ít nhất nếu chuyện xấu nhất xảy ra cũng không để lại ám ảnh tâm lý với học sinh khác. Trương Hiền lúc này tỏ ra tương đối thành thục, trong khi giáo viên còn lúng túng thì hắn là người đầu tiên đi lên chặn cầu thang nghiên cấm người không liên quan đi lên, mặt như đối diện với địch, chỉ sợ có ai đi vào khiến Lệ Oánh nhảy xuống.

Tiếp đó là xe của cảnh sát, đội cứu hỏa chạy thẳng vào sân trường, tổ trưởng đội cứu hộ tổ chức yêu cầu mấy học quan hệ tốt với Lệ Oánh tới nói chuyện, vì vậy Tôn Mạn và mấy nữ sinh quen biết Lệ Oánh cũng được đưa lên sân thượng, khóc lóc khuyên bảo, song nói gì cũng không ăn thua, chỉ cần có người đi tới một bước là Lệ Oánh có phản ứng.

Tổ trưởng đội cứu hộ yêu cầu mọi người giữ khoảng cách, không tới gần, sợ kích thích tới Lệ Oánh. Bọn họ cách Lệ Oánh gần 12 mét, còn Tô Xán chỉ cách có năm bảy mét. Tô Xán thấy có người đội cứu hỏa tới rồi, vốn định lùi lại nhường chỗ cho chuyên gia, nhưng viên đội trưởng thấy Tô Xán ở gần nhất, liền ra hiệu cho y cố hết sức thu hút sự chú ý của Lệ Oanh, để ở phía dưới bố trí phương tiện cứu nạn.

Trần Linh San

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 53: What’s your name?

T

hái Quốc Đào lên sân thượng, nhận ra Tô Xán, lúc này lòng ông ta loạn rồi, nói không suy nghĩ:
- Tô Xán, lại là em nữa à, thế này là sao? Con gái nhà người ta sao đang yên đang lành lại muốn nhảy lầu, có phải em làm chuyện gì không phải với người ta hay không hả, em lập tức xin lỗi đi, để bạn ấy vào đã rồi dần dần nói chuyện.

Mấy giáo viên không rõ tình huống cụ thể, cũng nhìn Tô Xán hoài nghi, chẳng lẽ là thất tình hay bội bạc gì đó, bọn học sinh bây giờ yêu sớm, dám lắm.

- Hiệu trưởng Thái, thầy còn nói thế em cùng bạn ấy nhảy xuống bây giờ.
****, mẹ nó chứ, Tô Xán chỉ muốn chửi um lên, tự nhiên xui xẻo cuốn vào chuyện này giờ lại còn bị nghi oan, chẳng may cô gái kia mà nhảy xuống thì mình có trăm miệng cũng không cãi được, Tô Xán tức điên luôn:

Trong không khí căng thẳng tới cực điểm này, lời nói đầy oan ức của Tô Xán không ngờ làm Lệ Oánh phì cười, thậm chí đám Tôn Mạn cũng bật cười, họ vốn đang khóc, giờ lại cười, rất khó coi.

Đội trưởng cứu hộ bực mình, lão hiệu trưởng ngu xuẩn này còn gây thêm chuyện, may mà cậu học sinh kia đối đáp cũng nhanh trí, không thì phiền hà to. Thái Quốc Đào nhận ra sai lầm, vội vàng ngậm miệng không nói nữa.

Đội cứu hộ phía dưới đi lên, báo cho đội trưởng bố trí thiết bị phía dưới đón người, có điều cần trì hoãn 4-5 phút nữa, viên đội trưởng chỉ chỉ đồng hồ rồi xòe 5 ngón tay với Tô Xán.

Tô Xán nhân lúc Lệ Oanh cười thừa cơ đi tới vài bước nữa, Lệ Oánh lập tức cảnh giác:
- Cậu muốn làm cái gì?
Nói rồi nhích ra rìa nửa bước.

Thái Quốc Đào tim muốn vọt khỏi lòng ngực, áp nhỏ giọng, tay đẩy đẩy về phía trước, vẻ mặt bà già kể chuyện cổ tích:
- Tô Xán, trông vào em đó, nhất định phải ổn định được bạn ấy.

ĐM, ông nghĩ tôi đang làm cái gì, đi giết người à?

Chủ nhiệm lớp Lệ Oánh toát hồ hôi hột, cũng nói:
- Tô Xán, đừng vội, đừng hoảng, thong thả thôi, nghe ý kiến chuyên gia.

- Chuyên gia cái *** ấy.
Tô Xán rốt cuộc không nhịn nổi chửi um lên, nhân lúc mọi người kinh ngạc đi tới khom lưng nhặt sách của Lệ Oánh lên:
- Vì cái này mà muốn nhảy lầu à?

Nhặt sách lên, nhìn hình cái tháp đồng hồ Big Bang ở *** Don in ở bìa, đó là sách tiếng Anh năm thứ 2, Tô Xán thuận tay lật xem mấy trang, bên trong ghi chú chi chít, phiên âm từ đơn, ngữ pháp, một cuốn sách tiếng Anh rất bình thường, chữ viết rất đẹp, gọn gàng nhỏ nhắn, lật xem tới chương (Ant and Anchitectune), Tô Xán còn có chút thất thần, tựa như nhìn thấy cuộc đời của mình ở thời gian khác qua cuốn sách đó.

"Rất, rất nhiều năm trước rồi." Ít nhất với Tô Xán mà nói là như thế.

- Bọn họ cho rằng cậu có thể thuyết thục được tôi hay sao?
Lệ Oánh cười lạnh, quay đầu nhìn xuống dưới:
- Sao người nào cũng tự đại như thế.

Tô Xán lắc đầu:

- Không, bạn là cô gái thông minh, người khác khó mà thuyết phục được, tôi cũng chẳng ngoại lệ, tôi thậm chí còn nghĩ tới hậu quả khi bạn nhảy xuống, có lẽ tôi sẽ mất ngủ, bị ám ảnh in sâu trong lòng, có lẽ còn tự trách bản thân, day dứt, nhiều năm sau cũng không xóa đi được ký ức này.

Thấy Tô Xán thản nhiên thừa nhận mình không có khả năng, làm những người gửi gắm hi vọng vào y cảm giác rơi xuống hầm băng.

Thái Quốc Đáo chân nhũn ra, nếu không có Vương Quý Văn đỡ lấy thì sợ là ngồi bệt xuống đất rồi, đây là sự kiện có lẽ mang tính hủy diệt với Nhị Thập Thất Trung trong nước, dấu chấm hết chỗ nỗ lực, tâm huyết cả đời của ông ta.

- Không phải lỗi của bạn, mỗi ngày có bao nhiêu người chết như vậy, chẳng phải người còn lại vẫn sống rất tốt đấy sao, đừng tự trách bản thân.
Lệ Oánh đưa một chân ra:
- Chỉ cần bước tới một cái là xong, một giây thôi, rồi chẳng cảm thấy gì nữa. Ai rồi cũng chết, chết sớm một chút cũng vậy, đúng không? Get busy living,on get busy dying. Cái chết là một phần của cuộc sống, nên hãy nghĩ thoáng một chút.

****! Tô Xán thiếu chút nữa chửi ra tiếng, một người sắp tự tử lại khuyên mình phải nhìn thoáng với cái chết, cứ như cả thế giới là bị bịt mắt, mỗi cô gái này nhìn thấu vậy.

Nhìn thấy dòng chữ trước mắt, Tô Xán lòng máy động, cải biên nội dung bài , 《makeing a difference》 trong sách đọc:
- Imagine this :you are thirty,you are old and go on life,keep getting mannied (Thử nghĩ xem, tới một ngày bạn 30 tuổi, vì cuộc sống bôn ba chuẩn bị kết hôn.) but one day,your doctor tell you that you have an incurable disease and may not have 12 month to live. how would you feel? (Nhưng có một ngày bác sĩ nói với bạn, bạn bị mắc bệnh nan y chỉ còn sống được 12 tháng, bạn sẽ nghĩ gì?)

Quả nhiên Lệ Oánh nghe hiểu tiếng Anh ngẩn ra, không ngờ Tô Xán lấy tiếng Anh nói chuyện với mình.

- Tới khi đó bạn liệu có hối hận vì chuyện bạn chưa làm? Hoặc hối hận vì mình chưa để lại ở thế giới này một điều gì. Đúng vậy, như bạn nói, chúng ta sống trên thế giới này hoặc vội vàng sống, vội vàng chết. Nhưng vì sao lại có nhiều người như thế nỗ lực công tác, vất vả sinh hoạt để rồi vì một ngày chết đi? Không phải thế, chúng ta muốn để lại hoặc ít hoặc nhiều dấu ấn của mình trên đời, chứng minh giá trị của mình, đó là chuyện khát vọng nhất trong lòng mỗi người, có thể giải thích đó là mộng tưởng.

Mọi người yên tĩnh, chỉ có gió nhẹ thổi qua sân thượng, không biết bồ công anh ở đâu bay tới, lượn lờ giữa hai người.

Tô Xán nhân lúc nói mấy câu Trung Anh văn hỗn tạp thu hút sự chú ý của cô gái, thành công đi tới hai mét, khoảng cách giữa bọn họ chỉ còn năm mét.

- Cậu cho rằng nói những cái này thì mình là thánh nhân chắc, bạn có thể đảm bảo bản thân sống có giá trị sao?
Lệ Oánh hừ một tiếng, khóe mắt có nước trào ra.

- Bạn vẫn chưa hiểu, có người mạng sống chỉ vẻn vẹn có vài tháng, nhưng lại dốc sức vì được sống, còn bạn ít nhất có tuổi thọ nửa thế kỷ nữa lại muốn chết. Chẳng lẽ bạn không muốn xem mười năm sau, hai mươi năm sau, bạn bè mình sẽ sáng tạo cuộc sống thế nào à?
Tô Xán tự tin bắt mạch được cô gái này rồi, vỗ ngực nói:
- Hoặc là tận mắt nhìn thấy giá trị mà tôi thực hiện được, ngưỡng mộ cuộc đời của tôi.

- Khẩu khí lớn lắm, dựa vào cái gì mà cậu cho rằng tôi sẽ ngưỡng mộ cậu, mọi người đều do cha sinh mẹ đẻ, cùng trường học, huống hồ Châu Tinh Trì, đừng nghĩ tôi không biết cậu, thành tích của cậu còn kém tôi đó.

Lệ Oánh nghiến răng nói:
- Thứ cậu nói cũng quá trừu tượng, tôi không hiểu.

- Thực ra bạn hiểu.
Tô Xán cười, búng cuốn sách tiếng Anh:
- Hiện giờ tiếng Anh chú trọng giảng giải nhân sinh, giảng giải News Media, giảng Architecture, giảng du lịch và thi ca. Bạn còn nhớt tiết đầu tiên sơ trung, Lesson One giảng cái gì không?

- Có một chàng trai tên Lý Lôi, có một cô gái tên Hàn Mai Mai, còn có Lucy, Jim Green. Chuyện tình cảm nhỏ quanh bọn họ.

- Nói lung tung, làm gì có.

Ai nhớ được thời bài học đầu từ thời sơ trung là cái gì, nhưng tuyệt đối không có khả năng miêu tả chuyện tình cảm.

- Đương nhiên là có rồi, mười năm sau, mọi n ười tốt nghiệp đại học, đi làm, kết hôn, bạn sẽ không sống vì mình nữa, mà là vì người thân vì con cái. Cuộc sống vội vàng trôi đi, tới lúc đó bạn sẽ phát hiện, thời gian ở trên lớp đọc "Hello, my name is Ly Loi, what's your name?", đó chính là sự ái muội non nớt đầu tiên của chúng ta...

Lệ Oánh ngớ ra, đúng rồi bài học tiếng Anh đầu tiên là giới thiệu tên mình, khi đó không ít con trai lấy cớ tập nói tiếng Anh, ngây ngô hỏi mình "what's your name"..

Trần Linh San

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 54: Anh hùng nhếch nhác

Nhân sinh nếu chỉ sơ kiến, hẳn sẽ vô hạn mỹ hảo.
Tô Xán từng bước đi tới một cách hết sức cẩn thận:
- Có điều tương lai Hàn Mai Mai kết hôn, sinh hai đứa con, nhưng chồng cô không phải Lý Lôi. Mối tình đầu non nớt không đơm hoa kết trái ...

- Không đúng.
Không chỉ mình Lê Oánh, tất cả nữ sinh có mặt đều muốn nói câu này.

- Cuộc đời là thế, nó không phải chuyện cổ tích, thế nào cũng để lại tiếc nuối ...

- Thời gian không có mũi nhọn, nhưng nó đâm rất đau, thời gian là kẻ trộm, nó lấy đi rất nhiều thứ bên cạnh chúng ta trong tương lai, lấy đi sự mỹ hảo của mối tình non nớt.
Giọng Tô Xán như phiêu du từ chân trời xa xăm:
Nữ sinh thương cảm, giáo viên thì tức mình, cô bé kia đã động lòng rồi sao không nói chuyện vui vẻ chút, cứ nói Lý Lôi cưới Hàn Mai Mai thì chết ai? Dù sao cũng là chuyện bịa.

- Bài cuối cùng của sách tiếng Anh sơ trung bạn vẫn nhớ chứ, là Goodbye everyone, Goodluck!'
Tô Xán vẫn từng bước đi tới bên Lệ Oánh, giọng trầm bổng:
- Hiện giờ mình rất muốn nói với bạn câu này.

If by life you were deceived
Dont be dismal,dont be wild
In the day of grief, be mild
Merry days will come, believe
In a moment,passes sorrow

Hope is a good thing and maybe the best of things. And no good thing ever dies.

Nếu như cuộc sống lừa gạt bạn.
Đừng bi thương, đừng tuyệt vọng.
Trong ngày tháng u ám, hãy trấn tĩnh.
Tin tưởng cuộc sống vui vẻ rồi sẽ tới.
Trong chớp mắt, mọi nỗi đau rồi sẽ qua.
Hi vọng tươi đẹp nhất sẽ không bao giờ biến mất.

Tô Xán đã tới trước mặt Lê Oánh đã khóc như mèo mướp, khuôn mặt xinh đẹp toàn nước mắt, chảy thành hàng dài trên má, toàn bộ giáo viên học sinh thở phào, mấy mét ngăn ngủi thôi chưa bao giờ khó khăn đến thế.

- Á.
Lệ Oánh đưa tay ôm lấy Tô Xán, nhưng biến cố thình lình xảy ra, cô quên mất rằng mình đang đứng ở rìa sân thượng, trượt chân, người ngả ra sau, thét lên rơi xuống.

Tất cả mọi người cùng hét lên kinh hoàng.

Chớp mắt, Tô Xán nhào tới, một tay giữ hàng rào, không kịp suy nghĩ gì vươn tay ôm lấy chân Lệ Oánh.

Tô Xán chưa từng bỏ lơi rèn luyện sức khỏe, cơ thể nhanh nhẹn linh hoạt, thiếu niên độ tuổi "bẻ gãy sừng trâu" sinh lực dồi dào, mau chóng giữ được Lệ Oánh, cô gái này rất nhẹ, nhưng cộng với đà rơi, nếu không có lan can giữ người lại, có lẽ Tô Xán bị kéo tuột theo rồi.

- Á á á aaa…
Lệ Oánh kinh hoàng chỉ biết kêu chói tai, khi phát hiện mình được giữ lại rồi, cuống quit che váy bị gió thổi tốc lên:
- Đừng nhìn!

Tô Xán vốn không nhìn, nghe thế ngẩng đầu lên, đập ngay vào mắt là cái quần lót màu hồng, nhưng lúc này tâm trạng nào chú ý tới cái đó, chỉ biết cố sức giữ lấy hai chân Lệ Oánh.

- Đã bảo đừng nhìn cơ mà.

Nha đầu điên này, vừa muốn sống một cái là bắt đầu rồi, thật không hiểu nổi bọn con gái.

Viên đội trưởng đội cứu hộ đã tới nơi, giữ được tay Lệ Oánh kéo qua lan can. Tô Xán thở phảo, cảm thấy toàn thân thoát lực, tai bùng nhùng, chỉ thấy tiếng hỏi han dồn dập, chả biết hỏi y hay hỏi Lệ Oánh, rồi tiếng nữ sinh khóc thút, thêm người chạy lên sân thượng …

Gạt tay ai đấy định kéo mình lên, lảo đảo vịn hàng rào đứng dậy, mắt tình cờ nhìn xuống sân trường, Tô Xán chỉ đầu óc quay cuồng, dạ dày chao đảo, tiếp đó “ọe” một cái phun thẳng toàn bộ bữa trưa vào mặt không biết người vô phúc nào đó đứng trước mặt y.

Nhìn Tô Xán mặt mày tài nhợt, tay co quắp run lẩy bẩy như lên cơn động kinh, Thái Quốc Đào hoảng hồn:
- Tô Xán, em làm sao, làm sao thế?

- Mau, mau, mang cáng cấp cứu lên đây.
Đội trưởng đội cứu hộ đỡ lấy Tô Xán, lớn giọng gọi:

Bên kia Lệ Oánh, Tôn Mạn cùng đám con gái ngừng khóc nhìn cả về phía Tô Xán.

Tô Xán đẩy hết người xung quanh ra, quỳ xuống đất, sau đó bò nhanh tới giữa sân thượng, co người lại hai tay ôm lấy vai. Đội trưởng đội cứu hộ nhiều kinh nghiệm cười nhẹ nhõm:
- Không sao, không sao đâu, chú nhóc này mắc chứng sợ đội cao thôi.

Cả sân thượng câm lặng, không ai nói được gì, hình ảnh nhếch nhác thảm hại của Tô Xán lúc này và khi cứu người thực sự nếu không chứng kiến khó ai tin nổi, chính bởi thế hành động của y càng đáng cảm phục.

Sự kiện hôm nay làm cả trường lật tung trời, nghe nói sau đó còn có phóng viên báo, ĐTH bị kinh động, ra mặt ứng phó là mấy hiệu phó, rất biết nói chuyện, nói có học sinh có biểu hiện không coi trọng mạng sống, chỉ có thể, rất kín lời, phóng viên vặn hỏi tới đâu cũng chẳng thu được tin gì hữu ích.

Nhà trường ra sức phong tỏa tin tức, học sinh bình thường cơ bản không biết gì hết, chỉ biết rằng tiết học sau Lê Oánh được cha mẹ đón đi, sự kiện này vì giáo viên học sinh toàn trường nhìn thấy, cho nên các lớp hôm đó nghỉ học, thay vào đó là công tác giáo dục tâm lý.

Cho dù nhà trường có nghiêm cấm cỡ nào cũng không ngăn được đám học sinh nhiệt tình thăm dò chi tiết chuyện đã xảy ra trên sân thượng khi đó.

Là mắt xích quan trọng nhất sự kiện, Tô Xán lặng lẽ vào phòng y tế nằm ngủ khì hai tiết mới hoàn toàn hồi phục, khi trở về lớp lấy cặp sách thì chỉ còn nghe thấy duy nhất một chủ đề bàn luận.

Giống như một cái nồi nước đặt trên đống củi, đang dần dần bị đun sôi.

Cho chìa khóa vào lỗ, tiếng chốt bật lách cách, mở cửa, ném cặp sách lên ghế sô pha, trong nhà không có một ai cả.

Tô Xán lúc này mới nhớ ra Tằng Kha tới ĐH Dung Thành tiến hành chuyện mở cửa hàng, Tô Lý Thành đi công tác, tới huyện gần đó, đánh giá đầu tư một công trình cấp huyện. Bàn trà có 50 đồng được đè dưới cốc, do mẹ y để lại, Tô Xán tự giải quyết vấn đề cơm nước, bữa tối.

Rót một cốc nước, Tô Xán ngồi bịch xuống ghế sô pha, nhìn ánh mặt trời đang phai nhạt dần, chuyện ngày hôm nay cho tới giờ vẫn khiến y xúc động, khi tóm được hai chân Lê Oánh, thời khắc kinh hiểm đó trong đầu

gần như không suy nghĩ gì, đến lúc Lê Oánh lên sân thượng rồi quay đầu nhìn xuống đất mới thực sự ý thức được nếu Lê Oánh dới xuống độ cao 10 mét đó, "bịch" một cái, rất rợn người.

Chình vì thế chứng sợ độ cao của Tô Xán trong chớp mắt khuếch đại cả chục lần, làm ra chuyện đáng xấu hổ kia, nếu không lúc đó người Lê Oánh rúc vào lòng kiếm tìm an ủi chắc chắn là mình rồi, cô bé đó cũng xinh xắn lắm.

Một mình ngồi trong căn phòng trống thênh thang dưới ánh hoàng hôn, khó tránh khỏi làm người ta hoang mang về ranh giới sinh tử, tiếp đó là một sự cô độc bao chùm.

Đúng cái lúc mình muốn tìm người nhà nói chuyện, giãi bày tâm sự thì trong nhà lại chẳng có một ai, lúc này Đường Vũ cũng chưa về nhà, muốn gọi điện thoại cho cô cũng không được.

Nhớ tới Đường Vũ, lòng Tô Xán ấm lên phần nào, trong đầu miên man nhớ tới ngày tháng hai người tan học cùng nhau đi chợ thổi cơm, nghiễm nhiên như một gia đỉnh nhỏ, nếu Đường Vũ biết mình coi cô ấy như người vợ, cô gái nhỏ đó có sợ hãi mà chạy mất không?

Thế nên Tô Xán hiện càng tò mò về nhà của Đường Vũ, nó ở nơi nào đây? Ở gần có siêu thị không, giao thông có thuận tiện không, hoạt cảnh xung quanh có tốt không ? ... Được rồi, thú thực là y chẳng nghĩ tới mấy thứ đó, Tô Xán chỉ nghĩ không biết khuê phòng Đường Vũ trông thế nào?

Nghĩ vậy Tô Xán sinh ra loại hưng phấn, không chỉ thế còn có kích động thôi thúc thực thi hành động, thăm dò sự thực.

Ông trời cứ quấy rối y, lúc cần thì không có ai, lúc muốn ở một mình thì lại có tiếng chuông cửa truyền tới.

Mở cửa ra, thấy Quách Tiểu Chung đang gập người thở hồng hộc, cứ như vừa mới tham gia điền kinh về.

- Vào đi.
Tô Xán tránh đường cho Quách Tiểu Chung:
- Làm gì mà vội vàng thế.

- Không cần, lấy hộ cốc nước.

Tô Xán rót cho Quách Tiểu Chung một cốc nước, hắn tu quá gấp, ho sặc sụa, nói:
- Tôi tới lớp cậu mấy lần đều không gặp, hết giờ thì lại nghe nói cậu về rồi, nhanh nhanh, đi mau kẻo không kịp.
Nói xong không giải thích, kéo tuột Tô Xán đi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 55: I Love You

Khi Tô Xán và Quách Tiểu Chung đi xuống lầu thấy tình huống hơi khác thường, đám Ngô Thì Nhuế, Dương Chiêu, Triệu Hâm, con cái của cán bộ nhân viên công ty, bất kể ở khu tập thể mới hay cũ đều tụ tập trước cổng.

Ngô Thì Nhuế đã về nhà thay y phục, ăn mặc thanh thuần tươi đẹp, Quách Tiểu Chung thoáng ngây dại, Tô Xán phải đẩy hắn một cái.

Dương Chiêu nói nhỏ với Ngô Thì Nhuế:
- Đừng gọi bọn chúng.
Hắn không thích Tô Xán, thể hiện rõ ràng ra mặt.

Ngoài Quách Tiểu Chung thì đám học sinh trong khu này chẳng ai thân thiết với Tô Xán, không gọi Tô Xán chẳng sao, song không ít người vẫy tay gọi Quách Tiểu Chung. Trên đường xuống, Tô Xán hỏi nguyên nhân rồi, mọi người tụ tập vì có buổi biểu diễn Tối Mỹ của nhóm Vũ Tuyền đang khá có tiếng, hội trường ở đại học công nghệ.

Lúc đó phương tiện giải trí của học sinh tương đối nghèo nàn, mặc dù bước tiến thời đại đang càng ngày càng nhanh, có điều vẫn chưa phổ biến hết mặt bằng chung. Con cái nhân viên trong công ty gặp phải hoạt động tập thể là tụ nhau lại tham gia, đó là thói quen tạo nên từ nhỏ rồi.

Đằng nào cũng không định ăn cơm ở nhà, mà 10 đồng tiền vé vào cửa không thành vấn đề.

Ngô Thì Nhế là người tổ chức hoạt động trong khu, tụ tập mọi người lại, tính toán nhân số nói:
- Chúng ta đông người, hiện giờ không đi có khi không chen lên được chỗ đầu, tới trước luôn đi, tới đó chúng ta giải quyết cơm tối.

Cô gái này rất có khả năng tổ chức, là một trong số cán bộ lớp Tô Xán, uy tín có sẵn ở khu, mọi người đều đồng ý, sau đó kéo nhau ra xe bus.

Lúc này nhóm nhạc Vũ Tuyền vừa mới nổi lên ở trong nước chưa lâu, cách danh tiếng "nhóm nhạc số 1" trên các bảng xếp hạng âm nhạc rất xa, giờ chỉ tốn có 10 đồng được nhìn khuôn mặt mang dấu ấn thời đại đó, đúng là quá lời.

Đại đội nhân mã lên xe bus, bắt đầu líu ríu hỏi tới sự kiện nhảy lầu ngày hôm nay ở Nhị Thập Thất Trung.

Lời đồn đại bay đầy trời, mọi người thảo luận say sưa, không hay biết người trong cuộc ở ngay bên cạnh, lọt vào tai Tô Xán thì sự thực chỉ quanh quẩn vài câu " khi đó tôi đứng ở dưới sân tập thể dục không rõ chi tiết" , " nghe nói nữ sinh đó được cảnh sát cứu đi".

Xuống trạm xe bus ngoài ĐH công nghệ, từ ngoài cổng đã thấy hàng loạt tấm pano, áp phích với hàng chữ “ Tối Mỹ - Vũ Tuyền tới ĐH công nghệ", Ngô Thì Nhuế thu tiền, chọn người xếp hàng mua vé cho nhóm, số còn lại sang quán ven đường ăn cơm.

Bất kỳ học sinh cao trung nào cũng khao khát cuộc sống đại học, tất cả vì hai chữ "tự do", mấy quán ăn giành cho sinh viên này tất nhiên chẳng thể quá ngon lành, hoặc có ngon chỉ ngon với tiêu chuẩn sinh viên, trong nhóm bọn họ không ít người con nhà khá giả, ra vào chỗ cao cấp hơn nhiều, nhưng vào quán ăn sinh viên, ai ai cũng tỏ ra háo hức.

Mỗi năm ở Dung Thành có mấy chục buổi biểu diễn của các minh tinh, có điều quy mô đều khá nhỏ, từ phương diện thao tác đều chưa được hoàn thiện như sau này, công tác tuyên truyền bộ phận thông qua báo chí, đại bộ phận là ở ĐTH, khi đó quyền lực ĐTH tương đối lớn, số kênh xem ít, lượng người xem tương đối tập trung, sau này thời đại thông tin bùng nổ, ĐTH dần dần thành thứ hoài cổ, luân lạc thành bên rìa của truyền thông.

Hiện giờ nhìn buổi biểu diễn chẳng hề có tạo thế quy mô lớn, ở cửa chỉ có số ít cảnh sát và bảo vệ duy trì trật tự, không có fan cuồng loạn, khiến người ta có cảm giác thân thiết.

Quán hàng ăn đông nghìn nghịt, món ăn thì đủ kiểu đủ loại, bàn thì ăn lẩu, bàn thì ăn đồ nướng, cơm rang, mùi thức ăn hòa trộn, hơi nóng ngùn ngụt, thi thoảng có tiếng "dzô" vang dội, sinh viên ăn mặc tùy tiện, sắn tay áo, mặc quần cộc, chạm cốc với nhau.
Cũng có nữ sinh ăn mặc chính thức hơn, vẫn cởi mở hơn nữ sinh cao trung nhiều, thoải mái phát ra tiếng cười vui tai.

Trong nhóm bọn họ không ít người từ trường học vội vàng chạy về, chưa thay đồng phục học sinh, lại cả một đám đông gần 20 người đi vào, không gây chú ý cũng khó.

Ngô Thì Nhuế là một tiểu mỹ nữ, đi ngang qua không ít nam sinh trắng trợn huýt sáo, buông lời trêu ghẹo, làm Dương Chiêu, Triệu Hâm đầu như muốn bốc khói.

Một chiếc Buick đỗ lại ở quán bên đường này, đường vốn chẳng rộng rãi gì, chiếc xe này chình ình ở đó, làm không ít người khó chịu. Trên xe có bốn thanh niên đi xuống, tuổi không nhiều, xem chừng khoảng sinh viên năm thứ nhất thứ hai gì đó, có tên mặc áo khoác thể thao kappa, khá thời thượng.

Cải cách kinh tế làm một lớp người giàu lên quá nhanh, tố chất con người không theo kịp, lúc nào chỉ hận không thể viết tấm bảng "tôi rất nhiều tiền" đeo ở trước ngực, người khác nhìn mình ghét bỏ thì lại nghĩ người ta ghen tỵ vì mình nhiều tiền, lại luôn có kẻ ham vật chật bu xung quanh nịnh nọt, càng khiến kẻ này không nhìn ra được bản thân biến thành loại người gì.

- Ồ, nhiều mỹ nữ ra phết.
Tên cầm đầu nhìn quanh tặc lưỡi, mắt hau háu quét qua cơ thể mấy cô gái, mấy tên khác cũng cười hô hố thô bỉ, làm ai nấy nhíu mày.

Nghênh ngang đi vào quán, ngồi khá gần bọn họ, Ngô Thì Nhuế hiển nhiên thành tâm điểm chú ý của bọn chúng, không kiêng dè nhìn chằm chằm từ đôi chân thon dài trở ngược lên eo, lướt lên ngực rồi tồi tặc miệng, mỗi một cm trên da thịt đều không bỏ qua.

Ngô Thì Nhuế bị nhìn tới đỏ rát mặt, Triệu Hâm và Dương Chiêu mặt tối xầm, bọn đang nói chuyện vui vẻ tức thì trầm hẳn xuống.

- Đồ chúng ta gọi chắc xong rồi, để mình đi xem.
Không chịu nổi mấy ánh mắt thô bỉ đó, Ngô Thì Nhuế lấy cớ đứng dậy.

Một trong bốn tên kia liếm môi:
- Cô bé ngon quá, mông cong thế kia sờ sướng phải biết.

Bọn họ có tới mười mấy người, trừ bốn nữ sinh không có sức chiến đấu ra thì có chục nam sinh, tuy chân tay lèo khèo, có điều nếu động thủ, đối phương dù lớn tuổi hơn, song chỉ có bốn người cũng khó ăn nổi.

Dương Chiêu, Triệu Hâm càng thích Ngô Thì Nhuế suốt từ nhỏ tới lớn, làm sao chịu được cô bị nam sinh khác bỡn cợt, Triệu Hâm luyện triệt quyền đạo, Dương Chiêu không chỉ thành tích tốt, đánh nhau cũng không vừa, hai người nhìn nhau gật đầu.

Ngô Thì Nhuế vẫn chú ý phản ứng hai người này, con gái luôn trưởng thành hơn con trai cùng tuổi, ấn vai cả hai ngồi xuống, khẽ lắc đầu:
- Kệ chúng, ăn nhanh nhanh một chút rồi đi.

Mọi người không nói thêm nữa, Triệu Hâm và Dương Chiêu thu ánh mắt lại, bốn tên kia càng được thể nói cười.

Người bên ngoài mỗi lúc một đông, bảo vệ ở cửa mặt trở nên căng thẳng, quát tháo đám đông kích động, từ đó có thể nhìn ra độ hot của Vũ Tuyền, đặc biệt là sức ảnh hưởng trong giời học sinh sinh viên.

Sân khấu đang được bố trí, chỉ tiếng thử micro thôi cũng khiến đám đông hò hét, đám đông sôi sục và bóng tối không ngừng kích thích tim người ta tăng tốc.

Hai ca sĩ bước ra sân khấu, bắt đầu cắt tiếng hát tình ca, sự phấn khích phía dưới dần dần lên tới đỉnh điểm.

Trải qua sự kiện nhảy lầu buổi sáng, không khí sôi động này làm Tô Xán nhẹ nhõm hơn nhiều, dần dần buông lỏng bản thân hòa nhập vào tiếng ca cũng như đám đông nghiêng ngả tạo sóng cổ vũ.

Qua mấy bài tình ca, không khí dần dần chìm lắng vào cảm xúc bài hát, hai ca sĩ sân khấu phối hợp với đoạn phim ngắn, hướng về sân khấu nói "i love you", phía dưới đông đảo nữ sinh đồng loạt đáp lại "i love you".

Cũng có nam sinh dũng cảm hướng về cô gái bên cạnh nói ba chữ thường ngày không dám nói đó, cho dù dưới hoàn cảnh này, âm thanh mình phát ra bị tiếng động xung quanh vùi lấp.

Quách Tiểu Chung cũng vậy, hét thật lớn với Ngô Thì Nhuế "i love you".

Lúc này, ai cũng đều đáng yêu.

Tô Xán đang tiếc nuối vì Đường Vũ không có ở đây thì một bàn tay vịn lên vai y, giọng nữ sinh quen quen hét lớn:
- I Love You.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 56: Vào đồn công an

Tô Xán quay đầu lại, nhìn thấy trong chớp mắt vẻ mặt Ngô Thì Nhuế đang high tới cực điểm chuyển sang hoảng hốt, tâm trạng lúc này của y rất tốt, nghịch ngợm chỉ vào bản thân:
- Me?

Sao cậu ta lại ở bên cạnh mình, xấu hổ chết mất, Ngô Thì Nhuế cuống quít xua tay:
- Tôi, tôi không có ý đó.

Tô Xán quay lại hét to:
- Trêu bạn thôi, tôi biết bạn không có ý đó.

Ngô Thì Nhuế và Tô Xán nhìn nhau cười, tiếp đó là bài hát sôi động, cả hai còn cầm tay nhau giơ cao cùng người khác reo hò.

Buổi biểu diễn kết thúc, mọi người còn chưa thấy tận hứng, thấy bên đường có người bán búa bơm hơi, phàm là ngày lễ tết, hoặc là ngày hội thế này, thanh thiếu niên nam nữ ở Dung Thành thích cầm cái búa đập nhau, nô đùa vui vẻ tạo thành nét văn hóa đặc sắc, đương nhiên diễn biến thành lấy nắm đấm "tâm sự" với nhau cũng không ít.

Lúc này cũng thế, hưng phấn chưa tan, mọi người đều mua búa đánh nhau, ai cũng bị trúng vài búa, Ngô Thì Nhuế bị trúng đòn nhiều nhất, biết sao được, ai bảo cô bé này xinh đẹp nhất, Tô Xán cũng đập tưng bừng.

Không khí này lan san cả những người xung quanh, ai nấy mỗi người một cái búa, cứ thấy người là đập bất kể quen biết, Tô Xán bị hai nữ sinh hò nhau đuổi theo, tới cổng thì khựng lại vì gặp bốn người lúc nãy ở quán, có điều lúc này nhóm bọn chúng đông hơn, ít nhất phải tới mười người.

Bên Ngô Thì Nhuế, Triệu Hâm nhận thấy đối phương rất bất thiện, đối phương nhỏ giọng nói với nhau gì đó, cầm búa xông tới, nhưng không phải là lấy búa đánh người, mà chỉ yểm trợ, sau đó lấy chân đá.

Mấy thanh niên khác cũng xông tới tay đấm chân đá.

Xung đột bùng phát quá bất ngờ, hai bên không ai kịp suy nghĩ gì cả, lao vào đánh nhau.

Tô Xán tức thì sáng mắt, chẳng cần biết nếp tẻ gì hết, tóm lại hôm nay y đang cần phát tiết, thế là ném cái búa hơi đi, nhắm vào tên gần nhất cho ngay một cú song phi ác liệt vào giữa lưng.

…

- Quấy phá, mấy đứa nhìn đi, mấy đứa nhóc các cháu chỉ biết quấy phá.
Ở đồn cảnh sát, một người đàn ông trung niên chạy tới mắng xối xả đám con cái cán bộ công ty Đại Dung, đó là Triệu Việt Lỗi cha của Triệu Hâm, giám đốc phòng nhân lực, biết con mình vì đánh nhau mà bị bắt vào đồn cảnh sát, tức tới đầu bốc khói, chạy tới nơi mới biết không chỉ có con mình, mà cả đám nhóc quen mặt đều có mặt ở đây.

Đám Ngô Thì Nhuế đang ở độ tuổi phản nghịch, bị mắng như thế cực kỳ bất mãn, nhất là cho rằng bản thân không sai gì cả, chẳng qua chỉ là tự vệ mà thôi, có điều vì thể diện của Triệu Hâm nên không cãi lại.

Tiếp đó là mười mấy vị phụ huynh hay tin nối nhau tới nơi, thế là đồn cảnh sát náo nhiệt hẳn, nhìn thấy con mình ngồi trên hàng ghế trong hành lang đồn cảnh sát, áo quần xộc xệch, vừa thương vừa giận.

Quách Triệu Đông nóng tính, vung tay tát cho Quách Tiểu Chung một cái, uất ức tích tụ nãy giờ, lại thêm thấy mất mặt trước Ngô Thì Nhuế đứng bật dậy, nổi đóa:

- Sao cha đánh con, cha biết cái gì mà đánh con, chả lẽ con phải đứng im cho chúng nó đánh thì cha mới vừa lòng à?

- Mày, mày ...
Quách Triệu Đông bị con cãi lãi trước mặt đồng nghiệp, tức run rẩy.

Ngô Thì Nhuế đứng dậy nói:
- Chú Quách, đừng đánh bạn ấy, tại đối phương đánh trước, bọn cháu chỉ tự vệ thôi.

- Anh Quách, bình tĩnh đã, đừng đánh cháu nó.
Dương Giai cha Dương Chiêu can ngăn:
- Mấy đứa lớn rồi còn ra ngoài sinh sự, đứng cả lên đi, về rồi nói sau.

Chỉ có một mình Tô Xán trốn cuối hàng, không ai chú ý tới, y không báo cho người nhà.

Một gian văn phòng bật mở, nhóm thanh niên kia đi ra, tên mặc áo khoác kappa lạnh lùng nói:
- Định đi, đi đâu? Chúng mày ỷ đông đánh người giờ còn muốn đi à?

Mười mấy vị phụ huynh đoán ra con mình đánh nhau với đám thanh niên này rồi, có điều họ tất nhiên không so đo với đám thanh niên choai choai, căn bản không thèm trả lời câu nói đầy mùi vị gây hấn đó.

Có điều lời nói của Mao Tiệp phó đồn công an thì không thể bỏ qua:
- Chuyện này còn chưa được xác định, chúng nó chưa được đi.

Mọi người đứng cả lại, mấy vị phụ huynh nhìn sang Triệu Việt Lỗi, trong số bọn họ thì Triệu Việt Lỗi quan hệ rộng nhất, tình huống này Triệu Việt Lỗi tất nhiên phải gánh trách nhiệm, ông ta đi lên cười nói:
- Đồn trưởng Mao, anh xem chuyện này cho qua được không, chỉ là va chạm nhỏ giữa bọn trẻ con thôi mà?

- Va chạm nhỏ cái gì? Tụ tập đánh nhau có tổ chức, ở mức độ nào đó đã cấu thành tính chất băng nhóm vị thành niên rồi.
Ngờ đâu Mao Tiệp không nể mặt:

Mọi người giật này mình, cái gì mà nghiêm trọng thế, vừa rồi Mao Tiệp đâu có nói như vậy, Quách Triệu Đông lấy bao thuốc lá ra, còn chưa kịp nói gì thì Mạo Tiệp đưa tay chặn lại:
- Cám ơn, tôi không hút thuốc.

Có vấn đề rồi.

Mấy tên thanh niên ung dung tự kiếm chỗ ngồi xuống, tựa vào ghế ngả ngớn nhìn đám phụ huynh và con cái công ty Đại Dung, vẻ mặt chuẩn bị coi náo nhiệt, tên mặc áo Kappa càng thoải mái ngắm nghía Ngô Thì Nhuế.

Dương Chiêu, Triệu Hâm hầm hầm trừng mắt nhìn lại, bọn họ còn học sinh, suy nghĩ chưa đủ chín, chưa biết sợ. Thấy cha mẹ mình bị làm khó cũng chỉ nghĩ ít nhất để cha mẹ mình thấy đối phương ngang ngược cỡ nào.

- Các vị ngồi đó đợi đi, chúng tôi đang điều tra thêm.
Mao Tiệp nói xong quay về văn phòng:

Mấy phụ huynh tụ lại với nhau bàn tán:
- Mẹ nó, thằng cha đồn phó này ở đâu ra! Nể mặt mà không biết điều.

Dương Chiêu trầm ngâm:
- Xem ra đối phương có lai lịch đấy, bên cảnh sát không đắc tội được, nói thế là để chúng ta nhờ vả quan hệ, cần có quan hệ cao hơn mới yên được.

- Tôi quen người bên cảnh sát giao thông, để tôi gọi điện cho bên đó.
Một người chủ động lấy di động bấm:
- À, anh Trương à, à vẫn thế thôi ... Được được, cuối tuần tôi đãi ... Nói với anh chuyện này, mấy đứa bé trong nhà không hiểu chuyện ... Vâng, thế, không làm phiền anh nữa.

Cúp điện thoại lắc đầu.

Không trách người ta được, cái thành phố này quá lớn, không phải ai cũng có tài thông thiên, dù thuộc cục công an chăng nữa thì đồn này cách đồn kia mười vạn tám ngàn dặm, không phải lãnh đạo trực tiếp, chẳng ai cần nể mặt ai.

Người khác cầm điện thoại lên:
- Anh rể à, anh quen ai ở đồn cảnh sát khu tây không ... bọn trẻ đi xem hát va chạm một chút ...

- Giám đốc Trương, chào anh ... Anh quen người bên cục tư pháp, thằng em nhờ anh chút việc ...

- Anh Triệu, chuyện hạng mục chúng ta thong thả bàn, hiện có chuyện quan trọng nhờ anh ...

Trên đầu là bóng đèn sợi đốt, điện không ổn định, thi thoảng lại chớp chớp, thời gian từng giây từng phút trôi qua đi, lúc này dù đám trẻ con cũng cảm nhận được không khí áp lực, giống như tới phòng giáo viên ngồi đợi bị khiển trách.

Chuyện này mà lập thành hồ sơ là sẽ thông báo về trường, bọn họ sẽ bị xử phạt.

Một số bọn họ sắp lên năm thứ ba rồi, sắp tới là thi đại học, đây có thể là sự kiện ảnh hưởng tới nhân sinh trong tương lai.

Rất nhanh quan hệ của mấy vị phụ huynh phát huy hiệu quả, điện thoại trong phòng Mao Tiệp vang lên liên hồi.

Mao Tiệp kỳ thực cũng đang toát mồ hôi, tên thanh niên mặc áo kappa kia là con trai bí thư đảng ủy khu, mấy đứa khác chẳng phải cháu thư ký trưởng chính phủ khu thì là hạng công tử ca ở các cục. Sức nặng của các mối quan

hệ bên công ty Đại Dung không phải là nhỏ, dù chưa bằng mấy người kia, song hắn từ chối nhiều người như vậy, cũng là ảnh hưởng tới mối quan hệ, sau này có chuyện mở miệng với người ta cũng khó.

Lòng Mao Tiệp đang chửi um lên rồi, ông ta nghĩ tên thanh niên mặc áo kappa kia không thể ở lại đồn cảnh sát mãi được, đợi hắn đi rồi Mao Tiệp cũng sẽ ra thả người, như vậy hai bên đều vui vẻ.

Hết.

Mình cũng chóng mặt buồn nôn ....

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 57: Một ngày trọn vẹn

Lúc này cảnh sát ngồi bàn ở cửa vào đồn cảnh sát đứng dậy:
- Đồn trưởng Cung.

Đồn trưởng đồn cảnh sát khu tây Cung Quân đi vào, gật đầu chào, nhìn đám đông ở hành lang:
- Chà tối nay thu hoạch phong phú đấy.
Thuận tay rót một cốc trà, cầm lên uống, hỏi:
- Chuyện gì thế?

Một cảnh sát trẻ giải thích:
- Bị đồn phó Mao bắt về đấy ạ, đám học sinh này tụ tập đánh nhau, chuẩn bị tạm giam, giáo dục cảnh tỉnh.

Cung Quân "ừm" một tiếng, đủng đỉnh đi qua hành lang, nhìn một dọc:
- Không đơn giản, còn chưa thành niên đã học Cổ Hoặc Tử rồi.

Có người nhận ra Cung Quân là đồn trưởng, đứng lên chào hỏi, nói đỡ, Cung Quân xua tay, Mao Tiệp bắt người về thì hắn không thể xen ngang như vậy.

- Chú Cung.
Tô Xán đợi Cung Quân đi qua chỗ rẽ mới bám theo gọi, Cung Quân và Dương Đạo Viễn là hai "đàn em" đắc lực của Triệu Lập Quân, thuộc hàng "cảnh sát lưu manh" trong miệng Tằng Toàn Minh. Triệu Lập Quân tới Dung Thành, mang họ theo là đương nhiên.

Cung Quân ngạc nhiên quay lại, chớp mắt hiểu ran gay, gõ đầu Tô Xán:
- Lại là cháu nữa à?

Chuyện vào đồn này Tô Xán vốn không lo lắng gì, y rất có kinh nghiệm "vào tù ra tội", không giống như trong phim Mỹ bị cảnh sát bắt một cái cho vào nhà tạm giam hay gì đó, ở đây với loại tội phạm "nhép" như bọn họ, quy trình là bị ném vào căn phòng trống, đông thì bỏ lại hành lang như hiện giờ, nửa tiếng trời không ai ngó nghiêng đoái hoài gì tới, lúc này có thể đàng hoàng đi về mà không ai thèm để ý.

May mắn có ai nhớ tới sẽ ném cho tờ khai, bắt khai báo vào, nộp tờ khai xong sẽ bị viên cảnh sát hách dịch nói một câu "đợi đó", có thể khai báo bậy bạ tùy thích, không ai rảnh đi kiểm chứng thông tin ngay đâu, cơ hội đàng hoàng bỏ về lần hai là đây.

Nói chung là trong cái hệ thống quan liêu này, chỉ cần loại bỏ sự sợ hãi với cảnh sát thì có vô số cơ hội mà trống, nhưng đâu phải ai cũng dày dặn kinh nghiệm được như y.

Nếu hôm nay không phải đồng đội quá đông thì y đã bỏ về rồi, vốn còn định đợi thêm một lúc mới gọi điện cho Triệu Lập Quân, để xem tới lúc ấy đám người kia xuống thang thế nào, giờ Cung Quân có mặt ở đây, giải quyết luôn.

Tô Xán cười trừ đem chuyện xung đột kể ra một lượt, đương nhiên là không phải phiên bản giống tên Kappa kể.

- Chú hiểu rồi, tránh sang một bên đừng để người khác thấy.
Cung Quân đá đít Tô Xán một cái, quay trở lại nhìn đám thanh niên ngồi ngả nghiêng ở ghế tựa, hỏi:
- Trong số các cậu ai là con lãnh đạo.

Tên Kappa lười nhác giơ tay lên, mấy tên đồng bọn cũng thế, không coi một đồn trưởng cảnh sát vào đâu.

Lúc này Mao Tiệp đi ra thì thầm bên tai Cung Quân:
- Đồn trưởng Cung, đó là con bí thư khu ủy, cháu thư ký trưởng ...

- Tốt! Những người khác có thể đi, riêng con cái cán bộ ở lại.
Cung Quân không nghe hết, vỗ bàn:
- Cha mẹ chúng mày không biết giáo dục, để tao giáo dục.
Rồi chỉ đám Tô Xán:
- Về suy nghĩ cho kỹ, cha mẹ nuôi nấng lớn thế này không phải dễ, các cháu báo đáp họ thế à?

Cả đám trố mắt, Mao Tiệp càng khiếp hãi, tính lưu manh của đồn trưởng phát tác rồi:
- Đồn trưởng Cung, làm vậy không thích hợp.

- Có gì mà không thích hợp, bắt hết, giam 12 tiếng hẵng hay. Bây giờ không giáo dục, sau này không biết hai chữ pháp luật viết thế nào.

Mọi người từ đồn cảnh sát đi ra, còn cảm khái trên đời vẫn còn cảnh sát tốt. Tô Xán đi sau cùng cười trộm, có niềm tin vào điều tốt đẹp không phải là xấu đúng không? Biết đâu chuyện này nảy mầm trong đám trẻ con như Ngô Thì Nhuế, Triệu Hâm, sau này thành cái cây lớn, che bóng cho người khác thì sao?

Hôm nay với Tô Xán là một ngày trọn vẹn, thoát khỏi sự nặng nề về chuyện tự sát hụt của Lê Oánh, về nhà đợi điện thoại chúc ngủ ngon của Đường Vũ rồi lên giường ngủ ngon lành.

Tô Xán tỉnh lại trong ánh mặt trời sung túc, cái thân thể trẻ trung này lúc nào cũng thèm ngủ, mắt lim dim đưa ra tắt chuông đồng hồ, mũi hít hít, đã ngửi thấy thấy mùi bánh bao hấp sữa ở phòng khách rồi, cái này đánh tác dụng đánh thức tốt hơn cả đồng hồ báo thức.

Ở trong phòng vệ sinh, đánh răng xong Tô Xán vốc nước lên mặt, nhìn thấy khuôn mặt trẻ trung chưa hết vẻ non nớt, vò mái tóc hơi rối càng rối thêm, y hài lòng cười với bản thân trong gương.

Không biết bao nhiêu lần Tô Xán sinh ra cảm giác xa lạ với khuôn mặt này, thậm chí có lúc sản sinh ra một loại sợ hãi, thử lấy thân phận người bàng quan nhìn bản thân, trong vẻ bề ngoài trẻ con kia là một linh hồn khác, chỉ nghĩa cũng thấy rùng mình, người như thế là quái vật.

Ít nhiều cảm thụ được sự cô độc của Dracula.

Tằng Kha ở bàn ăn hưng phấn kể chuyện trang trí cửa hiệu bên trong trường ĐH Dung Thành, nhà Tô Xán mới tới được mấy tháng, Tằng Kha đã nhanh chóng mở rộng cửa hiệu, còn ký hợp đồng với nhà máy văn phòng phẩm Thục Sơn, nhà máy Thục Sơn cho cửa hàng của Tằng Kha nhập hàng trực tiếp, còn cho Tằng Kha đặt hàng theo mẫu riêng, đương nhiên trên đó có logo của Thục Sơn, bốn cửa hiệu của Tằng Kha dần dần đi vào chính quy.

Đợt đồ dùng văn phòng phẩm thứ hai của Thục Sơn vẫn làm theo bản vẽ do Tô Xán thiết kế, được thị trường phản ứng rất tốt, trước đó chưa có loại văn phòng phẩm nào thiết kế như vậy.

Hiện dây chuyền sản xuất của nhà máy đã mở rộng gấp đôi, sản xuất ổn định, đang ngày đêm không ngừng hoạt động, ứng phó với đơn đặt hàng ngày càng tăng thêm.

- Tôi đã cùng với giám đốc Triệu trao đổi mời nhà thiết kế chuyên nghiệp ở Thượng Hải tới, cậu có thể truyền đạt tư tưởng của mình cho họ, để họ thiết kế theo ý cậu, hoặc cậu chỉ cần phác thảo qua là được, không cần tốn công như vậy.
Bản vẽ của Tô Xán không bằng được người chuyên làm công tác thiết kế, vì vậy mỗi một bản vẽ ra đời y còn bỏ công sức lớn để giải thích cho phía nhà máy hiểu được ý của mình:
- Tô Xán hãy để tinh lực vào việc khác, họ cần phải tự đứng trên đôi chân của mình, cậu luôn bảo tôi phải hướng công ty theo mô hình chuyên nghiệp, chính cậu đang làm trái lời mình đó.

- Được rồi, nốt lần sau nữa thôi, rồi sau đó tôi kệ họ.
Tô Xán biết Vương Thanh quan tâm tới mình, cùng với thời gian trôi đi, nhất là không còn y ở bên cạnh, Vương Thanh ngày một tỏa sáng, nhiều việc làm không cần chỉ đạo của y nữa, giống như nhà máy Thục Sơn, chỉ cần một bản vẽ của Tô Xán tạo ra hiệu quả tốt thế sao, đương nhiên là không, đằng sau là vô vàn công tác phải làm, công sức lớn nhất là đoàn thể của Vương Thanh và giám đốc nhà máy Triệu Minh Nông.

Tô Xán đột nhiên có cảm giác hơi hụt hẫng, giống như đứa con đã lớn không cần cha mẹ nữa vậy, nghĩ thế y không khỏi buồn cười.

Tô Xán xuống lầu, đám Quách Tiểu Chung, Ngô Thì Nhuế đang trò chuyện, bên cạnh còn có mấy nữ sinh của khu tập thể cũ, khi nhỏ mọi người chơi cùng nhau, lớn lên dần trở nên xa lạ, xem ra hôm trước sau buổi biểu diễn, mọi người cùng nhau chiến đấu, cùng nhau vào đồn công an, khơi lên tình cảm thủa ấu thơ.

Một cỗ xe đi ngang qua, cha Ngô Thì Nhuế thò đầu ra hỏi:
- Thì Nhuế, không cần cha đưa đi thật à?

Bình thường nếu không đi cùng cha mình thì Ngô Thì Nhuế cũng đi cùng Dương Chiêu hoặc Triệu Hâm, không thì đi một mình, tuyệt đối không có cảnh tụ tập đông đúc thế này.

- Không cần đâu ạ, bọn con đi với nhau, cha đi đi.
Ngô Thì Nhuế vui vẻ vẫy tay:

Trên xe bus đi tới trường, sự kiện nhảy lầu ở Nhị Thập Thất Trung chẳng những không lắng xuống, mà còn xuất hiện ở tờ báo trên tay những người đi làm, sản sinh ra tranh luận gay gắt hệ thống giáo dục, các "chuyên gia" ra sức kêu gào, sở giáo dục tỉnh cũng yêu cầu các trưởng học nghiêm túc cảnh tỉnh, chặn đứng sự kiện tương tự xảy ra.

Nhưng xu thế là thứ chẳng thể cản nổi, tương lai áp lực học tập ngày một nặng nề, học sinh tự tử là vấn nạn nan giải.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 58: Toàn biến thái

Học sinh nhiệt liệt thảo luận sự kiện này.

Tất nhiên góc độ nhìn nhận của học sinh thì khác hẳn, ví như " Nhị Thập Thất Trung mà cũng xảy ra chuyện thế này à? Tưởng ở đó ai cũng là thần tiên chứ?", " Này nghe nói nữ sinh nhảy lầu là mỹ nữ" ," Người cứu nữ sinh ấy còn đọc bài thơ của Pushkin, thật là lãng mạn, nếu họ thành một đôi thì dựng thành phim được đấy."

Mọi người đi xuống xe, qua đoạn phố, cảnh cổng Nhị Thập Thất Trung ở ngay trước mặt, phí đối diện có một nhóm nữ sinh đi tới, làm dòng người đi vào trường thì thoảng lại có người ngoài đầu nhìn.

Đường Vũ cũng có bạn bè của mình, hai người bọn họ đều độc lập, không phải lúc nào cũng hẹn nhau cùng đi học.

- A, là nhóm Lữ Liên, còn cả Đường Vũ nữa.
Triệu Hâm muốn thể hiện mình quen biết rộng rãi, vẫy tay gọi:
- Hi, Lữ Liên, hiếm khi thấy bạn dậy sớm như thế, chắc là lần đầu tiên không ngủ tới sắp muộn rồi mới cuống cuồng quên cả chải đầu chạy tới trường hả?

- Liên quan khỉ gì tới cậu?

Lữ Liên đanh đá trả lời làm học sinh xung quanh cười rúc rích, Triệu Hâm cũng mặt dầy nhe răng ra cười.

Quách Tiểu Chung, Ngô Thì Nhuế đều biết quan hệ giữa Đường Vũ và Tô Xán, đều chào Đường Vũ.

Đường Vũ đứng lại, cô không quen hai người này, nhìn sang Tô Xán, Tô Xán giới thiệu:
- Đây là Ngô Thì Nhuế, Quách Tiểu Chung, bọn mình ở cùng tiểu khu.

- Chào các bạn, sắp thi cuối kỳ rồi, cố lên.
Đường Vũ gật đầu chào, cuối tuần qua bọn họ không gặp nhau, Tô Xán bận rộn chuyện ở Truyền thông Ba La, còn sắp tới kỳ thi, Đường Vũ tất nhiên phải ôn tập.

Do học ở hai khu nhà, hai người trò chuyện đơn giản chia nhau ra, chỉ tình cờ gặp nhau vào buổi sáng cũng khiến trong lòng hai người tràn ngập niềm vui không tên.

Triệu Hâm cứ nhìn chằm chằm Tô Xán, hắn luôn kêu ca mắt mình nhỏ, nhìn như vậy có lẽ cải thiện không ít, bóng gió dò hỏi không moi được tin gì, Ngô Thì Nhuế và Quách Tiểu Châu nhìn nhau cười, cảm giác cùng nắm giữ bí mật nào đó rất thú vị.

Gần đây lưu truyền Đường Vũ buổi trưa tan học thường cùng một nam sinh ăn trưa, khiến vô số đồng bào nam cảm giác trái tim mất đi một mảnh, chẳng lẽ thủ phạm chính là đây.

Nhóm nữ sinh đi cùng Đường Vũ ngạc nhiên lắm:
- Đường Vũ, nam sinh lúc nãy là ai, lớp số mấy? Đang theo đuổi bạn à?

- Ngốc, không biết người đó à? Chẳng lẽ không nhớ Châu Tinh Trì bị Tôn Mạn bêu xấu trên TV! Chính cậu ta đó, cái tên lớn lối không biết ngượng mồm.
Nữ sinh khác trả lời thay, có điều câu trả lời làm Đường Vũ không biết phải nói gì.

- Là bạn học cũ của Đường Vũ, mới chuyển trường. Đường Vũ, mình đảm bảo cậu ta có ý độ với bạn đấy, bạn phải chú ý, trên đời này ba loại người cần đề phòng nhất, một là bạn cùng bàn, hai là bạn thủa nhỏ, ba là bạn học

cũ! Bọn họ lợi dụng thân phận để làm bạn không phòng bị, tiếp cận bạn, thực hiện ý đồ của mình.
Lữ Liên có vẻ thuộc phái âm mưu luận, giọng điệu nghiêm trọng:
- Hơn nữa mình thấy tên đó hau háu nhìn bạn, dứt khoát là dấu hiệu sẽ mặt dầy theo đuổi bạn đấy.

- Bỏ đi, đừng nói chuyện cậu ta nữa, chúng ta quay về đề tài lúc nãy ... Khi đó nam sinh kia đọc câu thơ "khi cuộc sống lừa gạt bạn, bạn chớ đừng bi thương", thế là làm Lệ Oánh cảm động. Các bạn biết không?
Cô nữ sinh đó giọng kịch tính:
- Theo tình báo chính xác của mình thì đó là học trưởng năm thứ ba, trước đó tham gia trao đổi học sinh Australia, còn là thành viên CLB biện luận nữa, mình dám chắc đó là Lưu Khiêm. Ôi nếu thực sự là anh ấy thì mình cũng muốn nhảy lầu.

- Phì, nếu bạn mà nhảy lầu thì Lưu Khiêm quay đầu bỏ đi luôn rồi, hi hi hi…

- Á, nha đầu chết tiệt, muốn ăn đòn hả?

Tức thì mấy cô gái làm náo loạn một góc sân trường, tạo cơ hội cho không ít nam sinh thoải mái ngắm nhìn Đường Vũ.

Hết tiết chủ nhiệm lớp Vương Quý Văn tới gọi Tô Xán ra ngoài, Vương Quý Văn chắp tay sau lưng, chỉ nhìn y một cái:
- Hiệu trưởng muốn gặp em đấy.

- Dạ.
Tô Xán không nhiều lời, *** ton theo sau, chẳng thể trách thái độ của Vương Quý Văn với mình không tốt, vì ngay ngày đầu tiên gặp nhau đã để lại ấn tượng không tốt với ông.

Một đứa học sinh mới chuyển trường ngày đầu tiên đã có hành động giống lập uy dằn mặt giáo viên thì làm sao khiến người ta ưa cho được, cho dù sau

đó Tô Xán cố gắng tỏ ra chăm chỉ trong giờ học của Vương Quý Văn cũng không ích gì. Song ít nhất Vương Quý Văn chỉ có thái độ không thân thiện với y, không lợi dụng quyền uy giáo viên làm điều gì bất lợi với Tô Xán.

Ở điểm này có thể thấy được phần nào cho thấy tố chất giáo viên của Nhị Thập Thất Trung rất tốt, không giống ở Nhất Trung, giáo viên có sự thiên vị tương đối rõ rệt. Hiện tượng ở Nhất Trung cũng không phải hoàn toàn xấu, thể hiện sự quan tâm gắn bó của giáo viên và học sinh, còn ở Nhị Thập Thất Trung giáo dục "công nghiệp hóa" hơn, trách nhiệm cao, tâm huyết và tình cảm đặt vào không có nhiều.

Bởi thế về thành tích tổng thể thì Nhị Thập Thất Trung cao hơn, học sinh ưu tú ở nhiều phương diện hơn, song nếu chỉ đem các học sinh mũi nhọn đấu với nhau thì chưa biết mèo nào cắn mỉu nào.

Vương Quý Văn từ đầu tới cuối không nói một lời đi đằng trước, Tô Xán cũng chẳng nói chẳng rằng theo sau, y bề ngoài tỏ ra ngoan ngoãn là vì cái thân phận học sinh này thôi, không phải Tô Xán sợ gì.

Đi lầu hành chính, bên ngoài trời nóng như đổ lửa, bên trong lại mát mẻ, Tô Mạn và đám nữ sinh của CLB văn học, truyền hình tuyệt đối là một cảnh đẹp ở Nhị Thập Thất Trung này. Tôn Mạn đang cầm trong tay bản thảo, chỉ đạo gì đó, nhìn thấy Vương Quý Văn và Tô Xán, thè lưỡi ra trêu y, bộ dạng cực kỳ đáng yêu.

Hôm đó Tô Mạn tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình Tô Xán cứu Lệ Oánh, ấn tượng với y thay đổi hẳn, không còn tâm lý thù địch với y nữa, coi y là bạn rồi.

Tô Xán chỉ chỉ Vương Quý Văn, làm động tác bóp cổ lẽ lưỡi ra, khiến đám nữ sinh người khúc khích. Khi Vương Quý Văn nghi hoặc quay đầu lại thì Tô Xán đã kịp thời cúi đầu xuống, sau đó ngẩng lên nhìn ông ta với vẻ hết

sức ngơ ngác vô số tội, càng khiến đám nữ sinh cười không đứng lên nổi, Vương Quý Văn không hiểu chuyện gì xảy ra.

Đợi hai bọn họ đi rồi, Tôn Mạn ngạc nhiên hỏi Trần Thần:
- Bình thường ở CLB văn học, Tô Xán có như thế không?

- Có, nhưng chỉ khi nào bọn mình có tranh luận căng thẳng cậu ấy mới nói đùa để điều tiết không khí thôi. Tô Xán rất tâm lý, biết lắng nghe người khác nói, rất hiền lành, không giống ở bên ngoài đồn đại đâu, bọn mình rất hay bắt nạt cậu ấy ...

Một nam sinh ở bên cạnh lẩm bẩm "cậu ta chỉ tử tế với nữ sinh thôi", Trương Khả nghe thấy câu này thì nghiến răng nghiến lợi nghĩ lại lúc Tô Xán đánh mông mình, chả lẽ mình không phải nữ sinh? Còn Tôn Mạn nhìn theo Tô Xán, trong mắt có sắc thái lạ.

Vương Quý Văn tiếp tục đi, có người gọi ông ta, bàn chuyện đề thi, liền bảo Tô Xán:
- Em biết đường rồi, tự đi đi.

- Vâng, em đi trước.
Tô Xán thở phào, vừa rồi đi với Vương Quý Văn rất áp lực,

Vừa mới bước lên bậc thang thì nghe thấy Vương Quý Văn gọi lại:
- À phải rồi.

- Còn chuyện gì ạ.

- Chuyện thứ năm tuần trước em làm không tệ.

Tô Xán ngớ ra nhìn Vương Quý Văn cùng giáo viên khác đi vào văn phòng, được một câu "không tệ" của Vương Quý Văn đúng là không tệ, ít nhất Tô Xán chưa bao giờ thấy Vương Quý Văn khen nam sinh nào hết, đôi lúc còn nghĩ lão này phải chăng có chút biến thái.

Đi tới văn phòng hiệu trưởng, Tô Xán mới định thần lại vì hai chữ "không tệ" đó.

Gõ cửa, nghe thấy bên trong nói "vào đi", Tô Xán đẩy cửa đi vào, vẫn là cửa sổ kéo một nửa rèm, văn phòng khoảng tối khoảng sáng, liên tưởng tới Vương Quý Văn vừa rồi, Tô Xán nghĩ, lão này cũng biến thái nốt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 59: Biết và không biết sợ

Thái Quốc Đào ngồi sau chiếc bàn gỗ lim lớn, ghế sô pha bên cạnh là Lê Oánh cùng đôi trung niên nam nữ, chắc chắn là che mẹ của Lê Oánh rồi.

Thái Quốc Đào rời bàn đi ra nới với cha mẹ Lê Oánh:
- Đây chính là em học sinh đó, tên là Tô Xán.

Chỉ riêng bằng động tác này của Thái Quốc Đào đã thấy cha mẹ của Lê Oánh thân phận không đơn giản.

Ông Lê đứng dậy long trọng bắt tay Tô Xán, nắm rất chặt, lắc không ngừng:
- Chàng trai, cháu dũng cảm lắm, học sinh của Nhị Thập Thất Trung đều rất ưu tú, cháu cũng rất ưu tú.

Tô Xán cảm thụ được chân thành trong lời nói của ông Lê, bà Lê càng nắm tay Tô Xán khóc, không ngừng lau nước mắt, cảnh này làm Tô Xán vừa xúc động vừa giận Lê Oánh, có cha mẹ yêu thương, thế mà vì tranh cãi với thầy giáo mà đi nhảy lầu, vứt bỏ cuộc sống của mình.

Cho nên Lê Oánh cảm kích nhìn mình, Tô Xán không thèm để ý, nhưng mã nghĩ kỹ thì chỉ là một cô nữ sinh thôi, chuyện đã qua rồi, quan trọng nhất là sau này thế nào, Lê Oánh có tỉnh ra không, cha mẹ cô cô nữa, nếu không thì chuyện y làm là vô nghĩa, ngần ngừ một lúc nói:
- Chuyện này cháu thấy cô chú cũng có trách nhiệm, nên để bạn ấy tự lập ...

Ông bà Lê hơi ngớ người, Thái Quốc Đào toát mồ hôi, chú nhóc này đúng là cái gì cũng dám nói, không biết thân phận người ta, tránh chuyện tốt thành chuyện xấu, nói thêm:
- Cháu nó nói phải, anh chị cũng có trách nhiệm, thực sự yêu thương con mình không phải là con cái đòi gì cho nấy, tự tôn không phải chuyện xấu,

nhưng phải có năng lực điều tiết khi đối diện với thất bại.

Bà Lê rơm rớm nước mắt gật đầu:
- Thầy hiệu trưởng nói đúng, chúng tôi chiều con bé quá mức, phải để nó tự lập.

Ông Lê cũng nói:
- Cung hành thân lịch, khả dĩ vi sư! Tôi sẽ ghi nhớ lời của thầy và cháu hôm nay. Tô Xán, nếu ngày nào đó Lê Oánh có thể tự tin, tự cường được là nhờ công của cháu. Xem ra chú phải tới chỗ cha mẹ cháu thỉnh kinh rồi, họ dạy dỗ được đứa con như cháu, chú nhất định phải tự tới nhà bái phỏng cảm tạ.

Người ta khen ngợi như thế, Tô Xán có hơi đỏ mặt.

Thái Quốc Đào an ủi Lê Oánh, cho cô nghỉ học một thời gian, ôn tập ở nhà, tĩnh tâm lại, mong cha mẹ cô ở nhà nhiều hơn với con, còn giáo viên tiếng Anh kia đã bị đuổi học.

Sau đó cả nhà Lê Oánh lại cám ơn Tô Xán lần nữa rồi cáo từ, Lê Oánh tới trước khi đi chỉ nói với Tô Xán đúng một câu "cám ơn", có thể nhìn ra bình tĩnh lại cô bé này biết sợ rồi.

Chỉ cần biết sợ là chuyện tốt.

Thế nhưng Tô Xán không biết rằng, trong mắt Thái Quốc Đào, mình lại thành người "không biết sợ", không thể phủ nhân, Tô Xán ưu tú, ở nhiều phương diện đã có thể coi là vượt hẳn học sinh giai đoạn này, song điểm yếu cũng rất rõ ràng, đó là tính cách quá bạo dạn, có đôi chút tự coi mình là trung tâm, thấy đúng là làm mà không nghĩ tới cảm thụ của người khác.

Người như vậy, khi vấp ngã, sẽ là là vấp ngã đau đớn.

Song những gì cần nói thì Thái Quốc Đào đã nói với Tô Xán từ lần gặp nhau trước đó rồi, người mang tính cách này sẽ không nghe người khác

khuyên bảo, nhận ra khuyết điểm hay không chỉ có thể dựa vào chính bản thân Tô Xán, chỉ mong khi nhìn ra được nhược điểm của mình, không phải là lúc vạn kiếp bất phục.

Thái Quốc Đào không biết, nếu ông nói, Tô Xán sẽ nghe, sẽ nhận ra mình đang dần ngấm viên thuốc phiện trùng sinh, trước kia chỉ một việc làm nhỏ Tô Xán cũng cân nhắc cẩn thận hậu quả, bây giờ từ Truyền thông Ba La tới Nhà máy Thục Sơn, y thành quán tình sử dụng ưu thế của mình một cách quá đương nhiên.

Rời khỏi tòa nhà hành chính, Tô Xán thấy nhóm Tô Mạn vẫn còn, có điều hình như công việc của ĐTH đã trao đổi xong, tụ tập quanh Tôn Mạn lại là nhóm nữ sinh khác rồi, đúng là cô gái bận rộn, thấy Tô Xán, Tôn Mạn liền vẫy tay gọi y.

- Chủ nhiệm lớp bạn phải không? Trông nghiêm túc quá, đáng lẽ bạn phải được biểu dương chứ.
Tôn Mạn nói không đầu không cuối, vì chuyện này Tô Xán đã yêu cầu nhà trường không truyền ra ngoái.

- Không phải đâu, cái mặt thầy ấy nó như vậy đấy.
Tô Xán nhớ lại câu nói kia của Vương Quý Văn, không nhịn được cười:

Nhìn thấy nhà Lê Oánh rời đi, Trương Khả cô gái năm thứ nhất rất có hi vọng thay Tôn Mạn làm chủ nhiệm ĐTH nói:
- Chị Mạn Mạn, chị biết hiện giờ câu nói được lưu truyền nhiều nhất là gì không?

- Là gì?

- Bận rộn sống, bận rộn chết chứng minh giá trị của mình, đó là chuyện khát vọng nhất trong lòng mỗi người, có thể giải thích đó là mộng tưởng.
Cô gái khác ôm tay mơ mộng:
- Đúng là kinh điển của Pushkin.

- Chị Mạn Mạn, rốt cuộc người hôm đó cứu Lê Oánh là ai thế? Người nói ra được những lời lẽ hay như vậy, nhất định là thành viên của CLB văn học phải không?

Tôn Mạn tủm tỉm cười nhìn Tô Xán:
- Đừng dò hỏi chị, người ta nhờ chị giữ bí mật rồi, dứt khoát chị không nói đâu.

- Có phải vì không tự tin ngoại hình không, học tỷ, chị chỉ nói cho bọn em biết thôi, dứt khoát không truyền ra ngoài đâu, xấu xí có sao nào, chẳng lẽ còn mắt lé, mũi vẹo, răng hô à?
Cô nữ sinh này tha thiết nói:
- Dù thế cũng không sao, nam sinh chỉ có tài là được, đi mà chị.

Có cần hình dung mình xấu xí thế không, Tô Xán làm mồm méo, mắt trợn ngược lên khiến Tôn Mạn cười rúc rích, nếu Tô Xán không giấu chuyện này thì có lẽ hiện giờ thành bạn trái lý tưởng của vô số nữ sinh rồi, lúc đầu khi Tô Xán yêu cầu giữ kín chuyện này Tôn Mạn chưa thấy gì, giờ ở trường càng thảo luận ầm ĩ, nhất là nhìn bộ dạng nữ sinh si dại như thế, Tô Xán vẫn dửng dưng, Tôn Mạn có nhìn hoàn toàn mới về y.

Chàng trai này quả thực ưu tú vượt xa bề ngoài, càng tiếp xúc nhiều càng thấy sức hút của cậu ấy.

…..

Sau chiến thắng đầu tiên ở ĐH Dung Thành, Lâm Quang Đống nếm được mật ngọt, bắt đầu "say máu", tạp chí mới đầu chỉ có 18 trang, đã tăng lên 25 trang, chi phí quảng cáo một tháng đột phá 500.000, khách hàng cố định đã có mười nhà. Bắt đầu mở rộng nhắm vào địa vị tạp chí tiêu dùng hàng đầu trong các trường đại học trọng điểm.

Lâm Quang Đống gọi điện cập nhật tình hình mới nhất cho Tô Xán:

- Căn cứ vào kế hoạch của cậu lập ra, chúng tôi đã bắt đầu bước đầu tiên mở rộng thị trường, hiện giờ sức ảnh hưởng của tạp chí đã kha khá, một số sinh viên nhạy bén còn thông qua nhiều nguồn thu thập tạp chí của chúng ta, sau đó bán lại với giá từ 3 - 5 đồng, dù sao phiếu ưu đãi trên đó vượt hẳn cái giá này rồi.

Quả nhiên trên đời này người nhạy bén không ít, đây là chuyện đôi bên cùng có lợi, Truyền thông Ba La cũng tiết kiệm được nhân lực:
- Thầy Lâm, làm rất tốt.

- Đừng gọi tôi là thầy nữa, hiện giờ tôi đã không còn là thầy của cậu nữa rồi, mà ở phương diện này tôi cũng không có gì để dạy cậu, có khi cậu làm thầy tôi mới đúng.
Các nhân viên khác không biết, là người trực tiếp trao đổi công việc với Tô Xán, Lâm Quang Đống thừa nhận thiên phận của Tô Xán ở mặt kinh doanh thật đáng kinh ngạc, nhất là trong việc lên kế hoạch càng làm hắn bội phục:
- Hiện giờ hội sinh viên các trường đại học chủ động liên hệ với chúng ta, có điều phía trường học lại muốn chúng ta ưu đãi cho đăng quảng cáo chiêu sinh của họ.

- Còn nữa, không chỉ Nhật báo Dung Thành, ngay cả tập đoàn Báo thương mại cũng tiếp xúc với tôi, chưa đề xuất chính thức, xong tỏ ý muốn mua lại tạp chí của chúng ta, bảo chúng ta ra giá.
Lâm Quang Đống trầm mặc một cái chút mới đem chuyện này nói ra, người hai xí nghiệp truyền thông kia chỉ coi bọn họ là kẻ ăn may gặp vận, làm bừa đánh bậy mà thành công thôi, chuyện này Lâm Quang Đống thấy không cần nói với Tô Xán.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 60: Quyết định thử thách

T

ô Xán ngẫm nghĩ mới đáp:

- Cố gắng kéo dài thời gian với họ, phía khách hàng chúng ta đưa ra hợp đồng nửa năm, bước tiến mạnh dạn đẩy lên, bọn họ ngửi thấy mùi rồi, sẽ mau chóng có nhiều xí nghiệp nhảy vào xâu xé, chúng ta phải nhanh chân đi trước.

Nhật báo Dung Thành còn đỡ, Báo thương mại có bối cảnh không thấp, chỗ dựa chính là thị trưởng Dung Thành, cùng mạch với báo tỉnh, nếu chọc giận họ, Truyền thông Ba La nhỏ bé không chịu được đối thủ như vậy dẫm đạp, chỉ cần bên trên đưa xuống một tờ giấy, tạp chí sẽ phải đóng cửa ngay.

- Cùng lắm thì báo cho họ con số này ...

Con số Tô Xán nói ra làm Lâm Quang Đống giật nảy mình, nếu nói theo lời của y, đối phương không nghĩ bọn họ bị t hần kinh mới là lạ.

Sự thực là thế, những tờ báo tới bàn chuyện thu mua với Lâm Quang Đống đều ngớ ra, có người còn người ngặt ngẽo, cho rằng bọn họ quá cuồng vọng, cơ hội tốt như thế mà bị đám người vô tri làm lỡ, họ mua không phải là đám giáo viên nửa mùa và sinh viên mới tốt nghiệp này, mà bọn họ mua cái ý tưởng, số tiền họ đưa ra đủ Lâm Quang Đống không lo cơm ăn cái mặc, sống cuộc đời khác hẳn khi cầm đồng lương bèo bọt ở trong trường.

Vậy mà Lâm Quang Đống đánh mất cơ hội này, người của tờ báo lớn trước mặt tỏ ra thất vọng, song vừa rời khỏi phòng đã cười không đứng lên nổi.

Tất cả đều trong dự liệu, để đối phương nghĩ rằng bọn họ quá cuồng vọng, không biết tự lượng sức, khiến cuộc thu mua đi vào bế tắc, làm Truyền thông Ba La bị xem thường, như thế tốt hơn là bị đối phương cho là cường

định. Chỉ mong những tập đoàn này không còn hứng thú với bọn họ nữa, đợi khi bọn họ quật khởi, đối phương muốn xen vào cũng chẳng được.

Lâm Quang Đống mới đầu còn không hiểu ý Tô Xán, gọi điện cho Vương Thanh hỏi ý, Vương Thanh chỉ nói cứ làm theo Tô Xán là được, nhưng dần dần kết quả hiện ra, khiến Truyền thông Ba La tránh được cuộc tranh đấu với đối thủ quá tầm.

Khi dần bước vào tháng cuối cùng học kỳ hai, Tô Xán cũng điều chỉnh lại ưu tiên, dùng thời gian vào sách vở, thời gian qua hết lập kế hoạch cho Tạp chí tiêu dùng lại lo truyền đạt tư tưởng thiết kế, cùng việc ký bản quyền sản phẩm ở nhà máy Thục Sơn, làm Tô Xán không chỉ kiệt sức mà còn phân tán tinh lực, dù y đã học hết nội dung năm thứ ba thì kiến thức vẫn sản sinh lỗ hổng.

Thế là Tô Xán chìm đắm vào trong thế giới (Xích Bích Phú) của Tô Đông Pha, (Tiêu Diêu Du) của Lão Trang, (Đằng Vương Các Tự) của Vương Tử An, không thì lẩm nhẩm mấy công thức v + f - E2 ...

Trong quá trình đó Tô Xán nghe nói được vài chuyện, ví như vì Cung Quân thả bọn họ, lại bắt giam con cái của lãnh đạo đảng chính phủ khu, đối phương không dám công khai làm gì, song đồn cảnh sát bọn họ lúc mất điện, lúc mất nước.

Cảnh sát ra ngoài làm việc làm việc đi tới đâu cũng gặp trở ngại, ngay cả đi đổ xăng cũng không xong, phải chạy tới thành khu khác đổ xăng.

Cung Quân không phải là cảnh sát nhiệt huyết mới ra đời nữa, trước kia đưa ra cách xử lý cũng đã nghĩ tới hậu quả rồi.

Thân tín của Triệu Lập Quân cũng cùng tính cách, lúc cần cứng rắn, dù gặp phải trở ngại lớn thế nào cũng không chùn bước.

Trên đời này luôn có những người không phải làm việc chỉ vì lợi ích, trong lòng họ có nguyên tắc nhất định, những người này bị gọi là kẻ ngốc, hoặc bị chê cười vì chính nghĩa ngây thơ.

Tô Xán đứng ngoài căng-tin, nhìn đám học sinh vây kín mít mà cảm thấy lực bất tòng tâm, vừa rồi sau tiết thể dục đứng lại nói chuyện với Tiêu Vân Vân một lúc thôi giờ muốn mua chai nước khoáng cũng thành khó khăn rồi.

Ngồi bệt luôn xuống bồn hoa, đợi đám đông tản bớt rồi mới chen vào.

Có người đi tới bên cạnh, Tô Xán ngẩng đầu lên, là đám Trang Chí Vũ, Trương Phi Phi.

- Tăm tia em nào mà ngây ra thế, gần đây rất khó gặp được cậu.
Trang Chí Vũ ngồi xuống bên cạnh:

- Không có, định vào mua chai nước uống thôi, nhưng đông quá, tôi không thích chen lấn nên ngồi đợi.

- Không ngại chứ?

Trương Phi Phi ném cho y một chai nước cam uống dở, Tô Xán cầm lấy tu luôn, thầm nghĩ cô không ngại thì tôi ngại cái gì, con gái văn phòng đời sau bạo dạn tới mức cùng nam đồng nghiệp thảo luận cả chuyện đồ lót thì uống chung chai nước căn bản không cần nói tới:
- Gần đây học bận quá, sắp thi cuối kỳ mà

Tôn Mạn bất chấp thân phận nữ nhi, bỏ luôn hình tượng thục nữ, chen chúc một hồi vào căng tin kiếm được thứ mình cần, ra ngoài rồi mới đứng vuốt lại chiếc váy sọc ngang, đây là điểm Tô Xán thích nhất ở Nhị Thập Thất Trung, nhiều nữ sinh mặc váy hơn ở Nhất Trung.

Ở Nhất Trung, chính xác hơn ở lớp số 5 của y chỉ có một cô gái rất thích mặc váy, thậm chí cả mùa đông cũng vậy, một cô công chúa cực kỳ xinh

đẹp có phần kiêu kỳ cũng rất hiền thục, đanh đá mà cũng rất chân tình, hết lòng vì bạn bè, dám yêu dám hận, cô gái với nốt ruồi ở chóp mũi ...

Vừa mới ngẩng đầu lên thì Tôn Mạn thấy ánh mắt Tô Xán nhìn mình chăm chú, đang định trừng mắt lên với y thì nhận ra không phải.

Trong ánh mắt xa xăm ấy, Tôn Mạn như nhìn thấy sự cô độc vô cùng, phảng phất xung quanh y không phải là đám Trương Phi Phi đang vui vẻ nói cười, mà là những tảng đá im lìm, sự cô độc này không biểu lộ ra ngoài, có lẽ chỉ dưới tình cảnh nào đó mới vô tình toát ra, giống như cô nhiều lần thức dậy từ chiếc giường mềm mại êm ái nhìn căn phòng rộng rãi cảm thấy hết sức cô độc, nhiều lúc ngồi thừ ra không động đậy, hiện giờ cô cảm thụ được Tô Xán ngồi dưới tán cây loang lổ ánh nắng cũng như thế.

Ánh mắt đó không chỉ gây nên sự đồng cảm của Tôn Mạn, còn khiến trái tim thiếu nữ đa sầu đa cảm rung rinh.

Hết tiết, Tôn Mạn chạy tới bàn Đường Vũ ngồi xuống, ngập ngừng định nói lại thôi, Đường Vũ chưa bao giờ thấy Tôn Mạn có điệu bộ này, xưa nay Tôn Mạn có gì nói nấy. Có điều Đường Vũ cũng nhận ra Tôn Mạn không phải gặp chuyện khó khăn, vì Tôn Mạn một tay chống cằm, ánh mắt có chút gì đó như mơ mộng, càng làm cô tò mò:
- Tôn Mạn, rốt cuộc là chuyện gì thế?

Tôn Mạn thoáng đỏ mặt, hỏi nhỏ:
- Đường Vũ, bạn biết Tô Xán thích con gái như thế nào không?

- Hả?
Đường Vũ thoáng chút người cứng đờ:

- Bạn nói xem, nếu như mình theo đuổi cậu ấy thì phải ra tay ở phương diện nào?
Đã nói ra rồi, Tôn Mạn không ngại nữa, ngược lại còn tỏ ra phấn chấn.

Mất mấy giây trấn tĩnh trở lại, nhìn vẻ mặt Tôn Mạn như thành khẩn hướng mình cầu kinh, không hề giống nói đùa, nhịp tim của Đường Vũ trong một khoảnh khắc bị lạc nhịp.

"Tô Xán là bạn trai của mình!" Không hiểu sao, Đường Vũ mấp máy môi mà không nói ra được câu đó, không phải cô sợ Tôn Mạn tiết lộ ra ngoài, mà vì nguyên nhân khác.
Thực sự câu nói của mẹ cô tới giờ có ảnh hưởng ất lớn tới Đường Vũ, Tô Xán phải chăng thích mình vì dục vọng chinh phục của con trai không? Tình cảm dựa trên lý do không chính đáng sẽ không bền chặt, cô thích Tô Xán, vì thế mà cô mới dè dặt thận trọng, sợ mình lún quá sâu sau này càng thêm đau lòng.

Nhìn thần thái Tôn Mạn lúc này, Đường Vũ chợt liên tưởng tới Trần Linh San, cả hai đều giống nhau, xinh đẹp duyên dáng, tính cách hướng ngoại sôi nổi, nhiệt tình với bạn bè.

Tô Xán thích Trần Linh San, rất có thể cậu ấy sẽ thích Tôn Mạn, chẳng phải Tôn Mạn cũng là cô gái dễ khơi lên dục vọng chinh phục của đám con trai sao?

Nghĩ thế, Đường Vũ quyết định thử thách Tô Xán một lần.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 61: Tô Xán trêu nhầm người rồi

Ngày Tô Xán thi cuối kỳ thì ở tổng cty Đại Dung cũng mở hội nghị điều chỉnh và bổ nhiệm nhân sự, những lãnh đạo công ty, người chủ quản đơn vị đảng hành chính, chỉ cần có mặt ở Dung Thành đều dự họp, tổng cộng có gần 100 người.

Trong ngoài công ty không khí căng thẳng, hơn nghìn người của tổng công ty, chưa tính gia quyến đang đợi kết quả của hội nghị này.

Trong phòng hội nghị đông kín người, các vị đầu não ngồi trên đài chủ tịch mỗi người mang một sắc thái khác nhau.

Hội nghị do phó bí thư đảng ủy Trần Chí chủ trì.

Hiếm có bài dông dài của Trần Chí lại không khiến ai ngủ gật, cán bộ phía dưới ai nấy mặt mày nghiêm trọng, thi thoảng còn gật gù. Tiếp đó Lô Thành Thủ trưởng phòng phòng tài nguyên nhân lực lên đọc quyết định điều động của tổng công ty: Điền Minh Quý, nguyên phó bí thư đảng ủy, điều làm bí thư đảng ủy công ty Kiến Xuyên. Triệu Trác Lâm, nguyên chủ tịch công đoàn công ty,

Kết cấu quản lý pháp nhân của Tổng công ty cũng có điều chỉnh mới, Từ Kiến Xuyên làm chủ tịch chấp hành, tổng giáp đốc. Dương Khai Phục làm chủ tịch công đoàn, Mộc Khai làm phó tổng giám đốc kiêm tổng công trình sư, Lý Ngọc Hà không kiêm nhiệm tổng công trình sư nữa.

Đông Kiến Quân, Tô Lý Thành thăng lên làm phó tổng giám đốc công ty.

Tiếp đó Từ Kiến Xuyên, Dương Khai Phục, Mộc Khai, Lý Ngọc Hà, Đông Kiến Quân, Tô Lý Thành lần lượt đi lên trịnh trọng tỏ thái độ, đưa ra mục

tiêu và kế hoạch mới.

Lệnh bổ nhiệm và điều chỉnh nhân sự thông qua, người biết đấu tranh cao tầng đều nhìn ra manh mối, rất rõ ràng, hệ của Từ Kiến Xuyên thu được lợi ích lớn.

Phái hệ của Mộc Khai bị tước giảm quyền lực ở các mức độ khác nhau, nhất là Dương Khai Phục, từ chiếm một ghế trong HĐQT, bị điều chỉnh thành chủ tịch công đoàn.

Chủ tịch công đoàn nghe cũng to, chẳng qua là dứa hấu mùa hè, thịt cá qua tết, thế nên chẳng lạ gì khi mặt Dương Khai Phục như trúng một cú đấm.

Mộc Khai và Lý Ngọc Hà nhìn bề ngoài không có gì khác thường ngày, phát biểu rất khí thế, bày tỏ năm tới tiếp tục cống hiến tận trách ở cương vị.

Thực ra Mộc Khai mới là người chấn động nhất, khi danh sách đưa lên, ông ta còn cười nhạt, ai ngờ nó được HĐQT thông qua, nhất là những người thuộc phe trung lập luôn biết việc mình mình làm, chưa bao giờ chen vào tranh đấu trong công ty cũng bỏ phiếu thuận tán đồng lệnh bổ nhiệm Đông Kiến Quân và Tô Lý Thành. Rồi khi lệnh bổ nhiệm công bố, cán bộ trung cao tầng chỉ có ít xôn xao, còn lại dáng vẻ chuyện đương nhiên phải thế.

Mộc Khai lúc đó mới nhận ra, gió đổi chiều rồi.

Với Tô Xán mà nói đây là tin tức tốt nhất trong ngày.

Gần đây y quá bận rộn không chú ý tới công việc của cha, không rõ sự thế vì sao mà biến đối, có điều đó cũng không phải vấn đề quan trọng, trên bữa cơm, Tô Xán hào hứng hỏi:
- Cha, rốt cuộc chức phó tổng giám đốc này của cha quản cái gì?

Bữa cơm rất thịnh soạn, một là Tô Xán đang thi cử, cần bồi bổ, hai là chúc mừng Tô Lý Thành thăng tiến.

Tô Xán rất vui mừng, y làm được gì cũng không đáng ngạc nhiên, vì trùng sinh, y nắm sức mạnh có thể cải biến vận mệnh của mình. Còn cha y, Tô Xán đơn thuần tạo điều kiện cho cha thể hiện năng lực thôi, hết thảy điều cha y có được dựa vào chính bản thân, đó mới là thứ thực sự đáng chúc mừng.

- Chẳng có gì to tát cả, chẳng qua là so với trước phải làm nhiều việc hơn thôi, quản lý kinh tế, xí nghiệp cùng khai phát thị trường, do cha với bác Đông con chia nhau. Tiếp theo có mấy công ty phải chỉnh đốn, thời gian nữa phải đi công tác.

Cha cũng học được cách nói quan cách rồi, Tô Xán trêu:
- Cha, cha muốn cười thì cứ cười đi, trước mặt con trai cần gì phải ngụy trang, trông cha cố làm vẻ trấn tĩnh cứ như bị táo bón ấy, chẳng thà cười cho sướng.

- Muốn ăn đòn à, thằng nhãi con này.
Tô Lý Thành thẹn quá hóa giận giơ đũa lên, nhưng nụ cười trên mặt không kiềm chế được nữa, nụ cười đó làm nếp nhăn trên mặt ông như giảm đi một ít.

Tăng Kha ánh mắt bất thiện nhìn chồng:
- Con trai nói đúng, anh bắt đầu học cách ngụy trang rồi, xem ra em phải cùng vợ anh Đông tham khảo tiền lương của bọn anh, sau này cả lương lẫn thưởng đều phải nộp hết.

Tô Xán cười trộm, mẹ rất có phong phạm của đức quốc xã.

Tô Lý Thành trừng mắt lên với con trai:
- Cười cái gì mà cười, sau này con cũng thế cả mà thôi.

Cùng thời gian đó chỉnh phủ Dung Thành và Hạ Hải cũng có một loạt biến động nhân sự.

Vương Bạc, nguyên bí thư thành ủy, thường ủy thành ủy thành phố Hạ Hải, điều làm thường ủy tỉnh ủy tỉnh Tây Xuyên, bí thư thành ủy Dung Thành. Dương Tranh Lượng, nguyên phó bí thư tỉnh ủy kiêm bí thư thành ủy Dung thành miễn trừ chức vụ bí thư thành ủy Dung Thành. Vương Bạc nhảy vọt lên thành ngôi sao chính trị mới ở vùng Tây Nam.

Một lệnh điều động khác theo cùng là Tằng Toàn Minh, điều lên làm phó chủ nhiệm ủy ban kế hoạch thành phố Dung Thành, phân quản ban quy hoạch phát triển, ban quản lý hạng mục và hợp tác kinh tế.

Lần điều động này của Tằng Toàn Minh chỉ là điều ngang cấp, có điều bước chân vào ủy ban kế hoạch, đại biểu tiền đồ sáng lạn.

Lúc này trong KTV Đỉnh Thịnh, một bữa tiệc liên hoan đang được tiến hành.

- 1,2,3 uống.
Mọi người đồng loạt nâng cốc chạm vào nhau, bia bên trong bắn tung tóe. Tiết Dịch Dương, Lưu Duệ, Lâm Trứu Vũ, Vương Uy Uy, Lâm Lạc Nhiên cùng một số nam nữ lớp số năm và số 7, có người hứng trí rất cao, có người thoáng buồn.

Tiết Dịch Dương lấy tay chùi mép, nói lớn:
- Cho mọi người biết, khi còn nhỏ Tô Xán là đứa bẩn tính nhất, khi tốt nghiệp tiểu học, bọn này cùng quyết định đã đến lúc thử nếm mùi thuốc lá rồi, nó trộm một bao thuốc lá trong nhà, cả ba bọn tôi lên sân thượng hút thuốc, kết quả hai đứa chúng tôi rít hơi đầu tiên ho sặc sụa, nó ngồi nhìn sau đó dập tắt điếu thuốc, hiện giờ nghĩ lại vẫn còn hận ngứa răng.

Lưu Duệ hắt nước theo mưa:
- Còn một lần, khi đó chúng tôi còn ở khu nhà cũ, ài, chắc mọi người chưa biết, khi đó trước cửa mỗi nhà có một cái bếp than tổ ong, dù mùa đông hay mùa hè đều đặt một cái ấm bên trên đun nước. Đến Tết có tiền mừng tuổi,

Tô Xán rủ chúng tôi đi mua pháo thăng thiên, sau đó lần lượt lấy ấm nước ra, cắm pháo vào bếp than, thằng độc ác đó trước khi đi còn không quên gõ cửa nhà người ta, kết quả người ta mở cửa ra pháo bay tá lả khắp nhà. Cái thằng được cái mặt hiền lành chối phắt, kết quả tôi và Dịch Dương toàn ăn đòn oan.

Mọi người không nhịn được cười, những người khác cũng nối nhau kể chuyện của mình hoặc của người khác, đám Vương Uy Uy nghe rất say sưa.

Bọn họ chưa bao giờ trải qua cuộc sống như vậy, cảm thấy rất mới mẻ, tuy bọn họ cũng phá phách, nhưng cách thức thì khác hẳn, phản phất quay trở về thời ấu thơ vô ưu vô lo, làm người ta tưởng nhớ.

Nói chuyện một hồi, chủ đề lại quay về Tô Xán, dù sao đó là đề tài chung hai nhóm, Tô Xán đi rồi, mọi người mới nhận ra thiếu đi chàng trai trầm tính đó, trường học bớt náo nhiệt hơn, có nữ sinh thắc mắc:
- Tôn Mạn chính là MC ĐTH Nhị Thập Thất Trung phải không? Trong tạp chí (thiếu nam thiếu nữ) có một kỳ trang đầu tạp chí là cô ấy, khi đó lớp mình có nam sinh tới Dung Thành chơi may mắn gặp được cô ấy, nghe nói còn xinh đẹp hơn cả trên tạp chí.

Tiết Dịch Dương gãi đầu, thở dài:
- Đúng là cô ấy, cái thằng vừa tới đã trêu chọc người ta, kết quả bị bêu gương trên TV, đúng là đi đâu cũng không chịu yên phận.

- Bạn mình nói Tôn Mạn không những xinh đẹp mà còn rất tốt tính, thân thiện, ôn nhu điềm đạp, chẳng bao giờ nổi giận, nhất định là Tô Xán làm gì đó quá đáng rồi.

Tiết Dịch Dương là thế, hắn nói xấu Tô Xán thì được, song người khác nói xấu Tô Xán thì hắn khó chịu, nếu chẳng phải là con gái thì đã cãi nhau đỏ mặt tía tai rồi.

Có người nhớ ra:

- Phải rồi, còn Đường Vũ thì sao, cô ấy cũng ở Nhị Thập Thất Trung, nghe nói nổi tiếng lắm, hồi trước nghe nói hai bọn họ có chút ám muội, rốt cuộc có phải thật không, hai bọn họ là ai thích ai thế?

- Ừ nhỉ, không có tin tức gì về hai người bọn họ, liệu có phải vì hoàn cảnh mới chênh lệch quá lớn mà vô hình trung chia tay không?

- Chưa biết chừng đâu, Nhị Thập Thất Trung nhiều nam sinh ưu tú như vậy, Đường Vũ lại thông minh xinh đẹp, người theo đuổi chắc chắn vô số, tôi thấy Tô Xán rất đáng lo.

- Bỏ đi, bỏ đi, không nói chuyện bọn họ nữa, đúng là vua chưa lo thái giám đã lo gì. Vương Uy Uy, lần này cậu tới đó đừng quên đá đít thằng Tô Xán đó một phát, nhắc nhở y khi nào rảnh cũng phải về thăm bạn bè.

Mọi người tiếp tục uống bia ca hát, bàn tán chuyện thú vị xảy ra trong trường.

Vương Uy Uy đang hát thì di động rung lên, đưa micro cho người khác, đi ra bên cửa lấy di động gọi lại.

Đầu kia là tiếng Tô Xán:
- Uy Uy, bao giờ đi vậy? Xác định chưa?

- Vài ba ngày nữa thôi, chuẩn bị xong cả rồi, đồ đạc cũng đã gói gém, mọi người đang liên quan tiễn chân này, quy mô không kém liên hoan chia tay của cậu đâu. Lúc mới tới Hạ Hải còn không muốn, giờ đi cũng không nỡ .. Ài bên này tiết lộ không ít chuyện hoang đường của cậu khi nhỏ đấy.

Tô Xán cười:
- Thằng Tiết Dịch Dương chứ gì, đừng tin, nó chuyên môn bêu xấu tôi, chuyện gì cũng có một phần của nó. Thằng khỉ đó quen làm thế để hạ thấp tôi đề cao nó, các cậu không tới mức nông cạn như vậy chứ hả?

Vương Uy Uy cười ha hả:
- Bọn này đều nông cạn hết, còn rất khinh bỉ cậu.

Nói rồi quay người lại, làm dầu im lặng, xoay di động về phía mọi người:
- Tô Xán đấy, cậu ta nói mọi người tin lời Tiết Dịch Dương thì chỉ là một đám nông cạn.

Tiếp đó là đủ tiếng thảo phạt của cả nam lẫn nữ, Tiết Dịch Dương lấy di động Vương Uy Uy, chửi Tô Xán một chập, làm Tô Xán nhăn mặt rời tai khỏi ống nghe.

- Thế nào hả?
Vương Uy Uy lấy lại điện thoại, đắc ý :

- Đột nhiên tôi muốn đấm vào mặt cậu quá.
Tô Xán ngoáy tai hậm hực nói:

Vương Uy Uy đi tới góc yên tĩnh nói tiếp:
- Trước kia bọn này còn lo cậu va chạm với Triệu Thừa Ngôn sẽ thua thiết, giờ xem ra phải lo cho Triệu Thừa Ngôn mới đúng, nghe nói hiện giờ hắn ở trong trường thấy mặt cậu là phải tránh, giờ cậu là nhân vật có máu mặt ở trường, bọn tôi sắp chuyển tới, nhờ Tô lão đại che chở.

- Thực sự cậu càng ngày càng muốn ăn đòn rồi đó.
Tô Xán không nghĩ Vương Uy Uy đùa dai như vậy, trước kia hắn rất đúng mực.

Lúc này cái giọng oang oang như lệnh vỡ của Lâm Trứu Vũ vang lên:
- Tô Xán, tôi nhớ cậu chết thôi, Lạc Nhiên cũng nhớ cậu chết thôi.

Sau đó không biết cái chân dài của Lâm Lạc Nhiên ở đâu mọc ra, đá vào cái mông béo ú của hắn:
- Xéo, đừng có nói lăng nhăng, Lâm Trứu Vũ, có tin em bóp chết anh không?

Tô Xán lần nữa rời ống nghe khỏi tai:
- Tiểu Ngũ, mặc niệm cậu vì có cô em gái hung dữ như vậy.

- Tô Xán à ...

Đầu kia điện thoại truyền tới giọng nói êm ái đầy nữ tính, làm Tô Xán thân ở Dung Thành như rơi vào hố băng.

- Hì hì, Lạc Nhiên, đùa thôi mà, khỏe chứ?

Giọng Lâm Lạc Nhiên ôn nhu tột độ, tới mức làm người ta sởn gai ốc:
- Tô Xán, tôi đột nhiên rất nhớ cậu, muốn gặp cậu ngay lập tức.

"Tút, tút, tút ..." Tô Xán cầm điện thoại không biết nói luôn, một lúc sau cười khổ đặt điện thoại xuống.

Được một lúc Lâm Trứu Vũ gọi điện thoại tới, giọng hả hê:
- Tô Xán, cậu có quyền im lặng, nhưng tôi bày tỏ đau thương sâu sắc với từng chữ cậu vừa mới nói, rút từ chính kinh nghiệm của bản thân.

Tô Xán không coi lời cảnh cáo của Lâm Trứu Vũ vào đâu, y có cơ sở để tự tin, con trai ở mặt này có ưu thế trời sinh, như lần hai người ngã vào nhau đó, con trai mà chơi trò vô lại thì con gái luôn chịu thiệt, có điều lần này Tô Xán nhầm rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 62: Đi xem mắt

Giữa hè, trời nóng như cái lồng hấp, lá cây ngô đồng, ngân hạnh bên đường càng thêm xanh biếc ướt át, cứ như là sắp chảy mỡ vậy.

Con đường nhựa tĩnh mịch, thi thoảng mới thấy cái xe hơi đi qua, thời tiết thế này mọi người đều tránh ra đường hết mức có thể. Đi vào ĐH y khoa, cây cối úm tùm rậm rạp làm cái nóng hạ xuống không ít, không ít nữ sinh ăn mặc thoáng mát tụ tập dưới bóng cây, thi thoảng gió thổi qua làm chiếc váy nhẹ lay động, vớt vát lại rất nhiều giá trị của mùa hè.

Tăng Na rời KTX, ăn mặc không còn kín cổng cao tường như thời nữ sinh, quần cộc áo ba lỗ nhỏ, giơ cánh tay trần trắng trẻo vẫy:
- Hai người đứng đó làm gì, qua bên này.

Đứng bên cạnh Tô Xán là một nam sinh hơi gầy, trông rất văn nhã, đeo cái kính gọng đen, nhìn thế nào cũng không thể kết hợp với từ ngữ mang tính khen ngợi được, hắn cười ngượng ngập với Tô Xán.

Tô Xán cũng cười lại, lòng hơi nghi hoặc.

Tăng Na vui vẻ giới thiệu cho Tô Xán:
- Tô Xán, đây là Đặng Tùng Kỳ, em phải gọi là anh Đặng. Đây là em họ mình, tên Tô Xán.

- Chào chào em.
Đặng Tùng Kỳ đưa tay ra bắt tay với Tô Xán, nói với Tăng Na:
- Em trai bạn đẹp trai quá.
Có vẻ né tránh ánh mắt của Tô Xán.

Tô Xán qua Đặng Tùng Kỳ mới phát hiện trước kia mình cũng hay đưa tay ra bắt tay người khác là động tác ngốc nghếch thế nào:
- Cám ơn anh khen.

Xem ra quan hệ giữa Đặng Tùng Kỳ và chị mình không phải là tầm thường, có điều lâu rồi mới có thời gian tới thăm chị cả, sao chị ấy lại gọi một người không quen tới làm gì, dù là bạn trai cũng đâu cần giới thiệu với mình.

Vận mệnh những người xung quanh Tô Xán đều chệch khỏi quỹ đạo vốn có, kiếp trước chị cả đã kết hôn, sinh con, chồng là bạn cùng trường đại học, cuộc sống hôn nhân không có gì khắc cốt ghi lòng, nhưng bình yên hạnh phúc.

Nhưng bây giờ chị cả thi vào trường đại học khác, chuyện trước kia không xảy ra, Tô Xán không biết tốt hay xấu.

- Đặng Tùng Kỳ là bạn thời cao trung của chị, anh ấy cũng là sinh viên ĐH Khoa kỹ, vừa vặn hôm nay cả hai cùng tới, chúng ta đi ăn cơm thôi.
Tằng Na một tay khoác tay Tô Xán, tay còn lại kéo tay Đặng Tùng Kỳ có chút ngại ngùng, đi về cổng sau của trường.

Đặng Tùng Kỳ đi trước, Tằng Na ở sau thấp giọng hỏi Tô Xán:
- Em thấy anh ấy thế nào?

- Em còn tưởng chị lâu rồi không gặp em thấy nhớ cơ, hóa ra là gọi em tới là để khảo sát bạn trai à?
Tô Xán làm bộ mặt hết sức tổn thương, chị cả lên đại học thay đổi hẳn, trước kia chuyện chị em khoác tay thân mật thế này tuyệt đối không có, cảm thụ khuỷu tay thi thoảng chạm nhẹ vào bầu ngực của chị, không có tà niệm gì song Tô Xán tự nhiên có hơi phản cảm với Đặng Tùng Kỳ.

Tằng Na mặt thoáng hồng:
- Còn chưa tới mức đó, tốt nghiệp cao trung anh ấy có viết cho chị một bức thư tỏ tình, chị không đáp lại, không ngờ lên đại học, anh ta vòng vèo thế

nào biết được số QQ của chị, thế là liên lạc với nhau. Lần trước cha chị tới tỉnh tham gia buổi báo cáo, tới trường thăm chị, vừa vặn nhìn thấy chị và anh ấy đi với nhau. Em biết cha chị rồi đấy, chị chỉ cùng anh ấy ăn mỳ bên ngoài thôi, thế mà cha chị tưởng chị có bạn trai rồi. Chị không biết giải thích thế nào nữa, cha chị ở bàn ăn tra hỏi anh ấy như tra hỏi phạm nhân, chị chỉ muốn tìm cái lỗ nẻ mà chui xuống luôn.

Tô Xán có thể tưởng tượng ra cảnh đó, cậu cả về mặt này rất cổ hủ, cho rằng nam nữ mà tiếp xúc với nhau là có vấn đề, khá hơn tư tưởng phong kiến chút xíu, không biết anh chàng tội nghiệp kia qua bữa ăn đó có để lại ám ảnh tâm lý gì không?

Về sau chị cả tới tận gần 30 tuổi mới kết hôn, hoàn toàn nhờ cậu nhiều lần can dự vào, đó còn là vì kiếp trước cậu cả sa sút, bị gạt bên lề quyền lực, làm cán bộ suốt ngày uống trà hóng mát. Mà chị cả lúc đó cũng đánh liều có thai trước mới dẫn bạn trai về nhà nên cậu cả mới phải vuốt mũi chấp nhận.

Giờ thì cậu cả ngày càng lên cao, tự tin bành trường, Tô Xán thầm bi ai cho chị mình, anh chàng Đặng Tùng Kỳ này nếu thực sự yêu chị mình thì phải đợi ít nhất mười năm nữa.

Nhưng Tô Xán tuyệt đối không nói ra phán đoán của mình.

- Cho nên hôm nay chị gọi em tới, là muốn biết ý kiến của em, sau đó thuận tiện giúp chị giải thích với cậu cả, anh ấy không phải là bạn trai của chị?

- Ai bảo cha chị suốt ngày trước mặt người khác khoe cháu tôi thế này cháu tôi thế kia chứ ...
Tăng Na trước tiên là cười khì, sau đó nhíu mày lại, bệnh cũ tái phát:
- Thành tích thi cuối kỳ của em ra sao, còn giữ được top 5 của lớp hay không?

- Chị, em có phải là siêu nhân đâu.

Tô Xán đến nản, từ khi hai chị em thân thiết với nhau, y có thêm một người phải báo cáo kết quả học tập:
- Chị không biết học sinh trường em toàn đám biến thái, bi kịch là em trai chị còn chưa đủ biến thái. Vả lại so với đem tinh lực vùi đầu vào sách vở không bằng bỏ chút thời gian ra an bài học thêm các thứ khác cho tự do.

- Em đang là học sinh không tập trung vào học hành thì làm gì, còn chưa tới tuổi yêu đương đâu, dù có bạn gái chăng nữa cũng thế, tình cảm khống chế vừa đủ, không ảnh hưởng tương lai cả hai. Hôm nọ báo đưa tin, học sinh cao trung đã rủ nhau vào khách sạn thuê phòng, chúng nó nghĩ cái gì vậy chứ, những đứa như thế rồi tương lai cũng cả đời thuê phòng mà sống ...

- Được rồi, được rồi.
Tô Xán giơ hai tay đầu hàng, tội ác của cậu quá lớn, đầu độc chị mình tới mức này:
- Em hiểu rồi, bây giờ lập tức về nhà học luôn được chưa?

- Chị chỉ muốn tốt cho em thôi, không nghe chỉ thiệt thân .. Thôi quay về chủ đề chính, hì hì, đương nhiên muốn em nói cho ông cậu cổ hủ của em rồi, anh ấy hai tuần rồi không để ý tới chị, còn nữa, hiện giờ vẫn còn là thời kỳ khảo sát, chị chỉ đồng ý cho anh ấy cơ hội mà thôi. Nếu như, chị chỉ nói nếu như có một chút khả năng, thì em phải giúp chị khuyên cha chị.

Tô Xán nhìn theo bóng lưng Đặng Tùng Kỳ, người gầy gò, mà bước chân cố làm ra vẻ vững vàng trầm ổn, làm y dở khóc dở cười, tựa hồ cái nhìn của Tô Xán sẽ ảnh hưởng tới tương lai của họ vậy.

Nhưng mà ít nhất thì Tô Xán cũng nhìn ra anh chàng này thực sự rất để ý tới chị mình.

Đặng Tùng Kỳ không phải là anh rể của mình kiếp trước, thế nên không có bất kỳ điều gì có thể đảm bảo được, dù có, Tô Xán không tin chị mình có

thể kết hôn trước năm 30 tuổi. Vừa đi vừa nghe Tằng Na nói chuyện, liên tưởng tới chị mình kiếp trước, Tô Xán có cảm giác như thật lại như mơ ...

- Chị, em thấy khó, trông anh ấy chẳng có điểm nào vừa ý cậu cả.
Tô Xán gãi đầu, ca này quá khó, bản thân y còn lo chưa xong nữa là:

- Anh ấy có tiềm lực, nếu như đúng yêu cầu của cha chị, đoán chừng cuộc đời chị giống như mẹ chị, vô vị nhạt nhẽo.

Thực là, chồng chị không chê chị cổ hủ nhạt nhẽo vô vị là tốt rồi, Tô Xán chưa muốn chết nên chỉ thầm lẩm bẩm trong lòng câu đó.

Vào quán ăn, thực đơn đưa lên, Đặng Tùng Kỳ không còn khẩn trương nữa, nói ra cũng phải thôi, Tô Xán chỉ là học sinh cao trung, chưa thể tạo áp lực với hắn.

Đặng Tùng Kỳ hỏi han chuyện ở trường của Tô Xán, ba bọn họ cùng học Nhất Trung, nên có rất nhiều đề tài nói với nhau, như Tiêu Nhật Hoa cũng dạy ngữ văn họ, rất thiên vị, thường ở lớp khen ngợi Tằng Na ra sao ...v..v..v .. Không khí dần trở nên thoải mái, hỏi:
- Tằng Na, tuần sau có chiếu phim (võ sĩ giác đấu), mình có hai vé, cùng đi xem nhé.

Tằng Na nhìn thẳng vào mặt Đặng Tùng Kỳ:
- Trường học của bạn có cái truyền thuyết nếu một nam một nữ buổi tối 8h 30 cùng nhau vào rạp chiếu phim của trường sẽ thành đôi, nếu vé xem phim đúng là buổi tối thì mình không đi được rồi.

Đặng Tùng Kỳ đỏ mặt:
- Vậy, vậy thì lần khác.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 63: Tham vọng từ từ bành trướng

Ặ
c, bà chị mình cũng quá phũ quá mức, biết ý người ta còn cố tình cho một kiếm xuyên tim, chỉ nói một câu bận thôi cũng được mà.

- Ừm, Tô Xán, em học ở Nhị Thập Thất Trung, thành tích tốt chứ?
Đặng Tùng Kỳ quay sang hỏi chuyện Tô Xán che dấu xấu hổ.

- Trường em không khí tương đối thoải mái, hoàn cảnh như thế nên cũng bị ảnh hưởng ít nhiều.

Đặng Tùng Kỳ gật đầu:
- Học cho chăm chỉ, sau này phải vào trường đại học tốt ..
Lúc này thức ăn đưa lên, Đặng Tùng Kỳ hỏi:
- Làm ít rượu không?

- Bia thôi, Tô Xán không được uống rượu.
Tằng Na cắt ngang:
- Mình cũng không thích con trai uống rượu, rượu không hay ho gì hết.

Hai anh em nhìn nhau cười khổ rất là đồng cảm, nói chuyện càng lúc càng vui vẻ, hợp ý.

Uống mấy cốc bia, Đặng Tùng Kỳ nói càng hăng:
- Nhà anh muốn sau khi anh tốt nghiệp vào tòa báo làm việc, quan hệ cũng chạy chọt trước rồi, muốn anh tới thực tập sớm, nhưng anh không thích như thế, anh không muốn làm công cho người khác, tự làm vì mình mới có tinh thần. Ở trường anh cũng lập một CLB, tên là CLB thiết kế web, sau khi tốt nghiệp anh muốn phát triển theo hướng này, gần đây trong trường có cuốn tạp chí tiêu dùng tên là Ba La, ý tưởng rất sáng tạo, anh có ý định đưa ý tưởng này lên web site.

Tằng Na sợ Tô Xán không biết, nên giải thích:
- Đó là tạp chí tiêu dùng do một giáo viên quy tụ những sinh viên trẻ nhiệt huyết làm ra, hiện giờ rất được ưa chuộng trong các trường đại học. Bên trên có rất nhiều phiếu ưu đãi ở các cửa hàng tại Dung Thành, lát nữa về nhớ nhắc chị nhé, chị có cái phiếu giảm giá tới 65%, chị đưa cho khi nào đi với bạn cho đỡ tốn.

- Vâng, em nhớ rồi.
Tô Xán cười, điều này chứng tỏ tạp chí tiêu dùng rất thành công, đi vào lòng sinh viên các trường.

Nghĩ một lúc Tô Xán hỏi:
- Anh Đặng, anh nói cái CLB thiết kế web của anh ấy, đều là sinh viên chuyên khoa, hay chỉ là sở thích thôi.

Nói tới sở trường của mình, Đặng Tùng Kỳ rất hào hứng:
- Thành viên CLB của anh có sinh viên hệ thông tin điện tử, kỹ thuật vi điện tử, toàn là cao thủ, có cả nghiên cứu sinh nữa, anh chỉ là quản lý, đội trưởng của bọn anh mới giỏi, từng đạt giải nhất ACM, cái gì chưa nói ở mảng thiết kế web, api, vb, ở trường không ai hơn được bọn anh.

(API (Application Programming Interface - Giao diện lập trình ứng dụng)
'ACM, viết tắt từ Association for Computing Machinery, thành lập năm 1947, là một hiệp hội quốc tế về nghiên cứu, giáo dục ngành Khoa học máy tính và Tin học uy tín nhất thế giới với hơn 100.000 hội viên.
VB: ngôn ngữ lập trình Visual Basic.)

Năm 2000 là năm đại đa số các công ty internet của Trung Quốc chết trong bong bóng internet toàn cầu vỡ, chỉ có khoảng 10% có thể phá được vòng vây.

Cùng năm đó, hiệp hội thương mai điện tử của Trung Quốc thành lập, đại biểu thời đại thương mại điện tử của Trung Quốc thực sự tới.

Thời kỳ đó rất nhiều người khổng lồ tiếng tăm của Trung Quốc sau này quật khởi, còn Tô Xán chỉ là đứa học sinh ngồi trong lớp tính toán tới chiến thuật Star Craft.

Bây giờ thời thế đã khác, Tô Xán có sản nghiệp nho nhỏ của mình, nảy sinh ý đồ chia một miếng trong cái bánh lớn thương mại điện tử.

Tất nhiên lúc này Tô Xán chỉ muốn một phần nhỏ thôi, chứ nghĩ tới sáng lập một cơ cấu thương vụ có thể đấu với Alibaba thì quá thiếu thực tế.
***
Alibaba là một tập đoàn thương mại điện tử / đấu giá trực tuyến được Jack Ma (người giàu nhất châu Á) thành lập vào năm 1999, có trụ sở đặt tại Hàng Châu, Chiết Giang, Trung Quốc.

Thiếu nhất là kỹ thuật, hạn chế lớn nhất cũng là kỹ thuật, muốn có đoàn đội giống Jack Ma, trừ khi có được nhân tài đỉnh cấp ở phương diện này mà hiện trong nước có thể bồi dưỡng ra.

Ngoài ra còn phải đảm bảo kiến lập được địa vị lãnh đạo của mình trong cái đoàn đội toàn cường nhân đó, đây là chuyện hao tốn thời gian mà tinh lực đi làm, song môi trường ở trong nước hạn chế bước tiến của Tô Xán ở phương diện này.

Chả trách mà người ta nói ở Trung Quốc có thể sinh ra được Bill Gates, song không thể trở thành Bill Gates. Lấy bản thân y mà nói, dù y biết rõ con đường thương mại điện tử cùng với thời đại thông tin bùng nổ sẽ phát triển huy hoàng ra sao, Tô Xán không dám bỏ học dồn toàn tâm toàn lực theo đuổi, chưa nói y không đủ dũng khí như Bill Gates, không giỏi như Bill Gates, cho dù là có đi, tưởng tượng y bỏ học xem, dám bị cậu cả xóa tên khỏi gia tộc, mẹ cũng từ y luôn lắm ...

Quay trở lại thực tế, không phải vì y trùng sinh có được tư tưởng vượt thời đại mà thế giới biến hết thành não tàn, y biết không có năng lực đấu với

những người khổng lồ kia.

Nhưng đối diện với cái bánh to thế bày ra trước mắt, dù người có tham vọng hay không, có năng lực hay không, tin chắc rằng đều muốn há mồm ngoạm một cái.

Tình trạng Tô Xán bây giờ là cao không với tới, thấp quá thì y chẳng thèm ra tay, lửng lửng lơ lơ.

Từ quán cơm đi ra Tô Xán kiếm được số điện thoại gia đình, điện thoại KTX, số QQ, phương thức liên hệ của Đặng Tùng Kỳ.

Đương nhiên rồi, Tô Xán một câu "anh Đặng" hai câu "anh Đặng", làm Đặng Tùng Kỳ ít mắt, có khi Tô Xán xin mật mã QQ, hắn cũng cho luôn chưa biết chừng. Tuy nói có thể chinh phục Tằng Na, hoặc xa hơn nữa là trở thành người cùng nhà còn rất xa vời, song dù thế nào đây là dấu hiệu tốt.

Đặng Tùng Kỳ rất biết ý, hai chị em Tô Xán lâu chưa gặp nhau, nên tạm biệt về trường, còn hẹn liên lạc với Tô Xán.

Trên đường đi về KTX của mình lấy phiếu giảm giá cho Tô Xán, Tằng Na hỏi:
- Có vẻ ấn tượng của em về anh ấy không tệ hả?

- Chỉ là không tệ thôi chị, là do em có hứng thú với CLB của anh ấy. Muốn nhìn thấu một con người đâu dễ như thế, dù sao cái nhìn của em không quá quan trọng, quan trọng là chị cơ, chị cần chị thích, em sẽ ủng hộ hết mình.

Tằng Na cười hì hì:
- Có bạn gái rồi có khác, mồm mép thật ngọt, nào còn sớm, kể cho chị nghe em và cô bé xinh đẹp kia tiến triển ra sao rồi, em chuyển lên đây học, hai đứa còn liên hệ với nhau không ...

Tô Xán cười khổ, vậy là toi hết ngày chủ nhật của mình rồi.

Trong kỳ nghỉ, Tô Xán đặt nhiều thời gian hơn cho nhà máy Thục Sơn, đề xuất mở rộng quy mô sản xuất, kiến lập hệ thống tiêu thụ hoàn toàn mới, phân quyền cho mỗi nhà đại diện ở các thành phố cấp tỉnh, để họ phát triển tới cấp thành phố, rồi từ cấp thành phố tới cấp huyện.

Mô hình kim tự tháp này sẽ gắn kết lợi ích từng cấp vào với nhau, tìm kiếm và kiến lập nên các nhà đại diện thông qua hai phương diện, một là trên internet và các trang vàng địa phương, hai là do nhà máy chuyên môn phái nhân viên "kế hoạch Thục Sơn" tới địa phương tìm thương nhân có ý hướng có thực lực tiến hành thương thảo.

Tô Xán giành rất nhiều thời gian soạn ra tư tưởng, văn hóa cho nhà máy Thục Sơn, nếu như trước kia sản xuất đình trệ, công nhân không có việc làm, cái ăn còn chưa đủ, nhắc tới mấy thứ này chỉ là cứt thối vô nghĩa, bây giờ ít nhất có thể lấy ra để dát vàng, thu hút các nhà phân phối rồi.

Đương nhiên nha phân phối cấp một ở Dung Thành là ... Tằng Kha, trong khi Tô Xán cùng mẹ mình dùng logo Thục Sơn, tiến hành trang trí cửa hiệu theo phong cách Thục Sơn thì Vương Thanh, Vương Phượng xua quân tới Xuân Thành, Hồ Nam, Du, Giang, Chiết, Hồ tiến hành tiếp xúc đàm phán với nhà phấn phối có hứng thú.

Mấy cô gái bừng bừng dã tâm, làm Triệu Minh Nông mệt ná thở, vừa phải trông giữ đại bản doanh, lại còn phải bôn ba các nơi, hai phó giám đốc không đủ nữa, Vương Thanh thấy ông ta làm việc liều mạng, gọi điện bày tỏ quan tâm, Triệu Minh Nông vui vẻ nói:
- Không sao hết, Lão Triệu này bao nhiêu năm chưa được phong quang như thế rồi, hiện giờ thương hiệu của chúng ta đã vượt qua tỉnh Tây Xuyên rồi, đó là mục tiêu tối thượng của chúng tôi năm xưa.

Tham vọng của con người bành trướng từ từ, cùng với hệ thống lợi ích của Thục Sơn được lập nên, nhà máy Thục Sơn đã tới lúc phải cải cách, phụ

thuộc vào tập đoàn Đại Dung sẽ bị kiềm chế, mà lợi nhuận chia cho người ta, nếu sau này Thục Sơn lớn mạnh, bao nhiêu tiền chảy vào trong tay những kẻ ăn không ngồi rồi, Tô Xán không cam tâm.

Thế nên phải tính tới lập nhà máy mới, chuyển công nhân viên chức đi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 64: Đường Vũ và Lâm Lạc Nhiên

T

háng 8, Vương Bạc chính thức nhập chức.

Vương Uy Uy, Lâm Lạc Nhiên, Lâm Trứu Vũ xoay một vòng, cuối cùng quay trở lại đại bản doanh.

Tới Dung Thành, bọn họ không ở trong khu biệt thự thành ủy nữa, mà ở trong khu biệt thự hoa viên Dung Thành, đó là căn nhà Vương Bạc mua từ năm 1998, biệt thự nhỏ phong cách Châu Âu, hai tầng, có bãi cỏ rộng rãi, hàng rào sơn trắng, rất có phong tình.

Chuyển nhà xong, ba người Vương Uy Uy mệt mỏi nằm ngổn ngang trên số pha, không muốn nhúc nhích nữa. Lâm Trứu Vũ thì phì phò:
- Mai hẵng hẹn Tô Xán đi, hôm nay mệt muốn rã xương cổ ra rồi.

Hai người còn lại cũng thều thào nói:
- Đồng ý.

Quán bar bên Cửu Nhãn Kiều.

Khi Tô Xán cùng Đường Vũ đi vào, đám Vương Uy Uy, Lâm Lạc Nhiên, Lâm Trứu Vũ ngồi bên bàn đợi từ lâu nối nhau đứng dậy hoan hô.

Tô Xán mặt ỉu xìu, gần đây quá bận rộn, khó khăn lắm mới hẹn được Đường Vũ đi chơi, định hưởng thụ thế giới hai người một phen, rạp nào chiếu phim kinh dị cũng nghe ngóng rồi, có điều xui xẻo bị ba tên họa hại này làm hỏng.

Vương Uy Uy, Lâm Trứu Vũ cùng ôm lấy Tô Xán.

Tình bạn đôi khi là thế, có lẽ đôi bên rất lâu không gặp nhau, thậm chí không có bất kỳ liên hệ gì, không nhớ được giọng đối phương, quên luôn cả mặt mũi. Nhưng chỉ cần gặp nhau, đơn giản nhìn nhau một cái, có thể thân thiết như chưa từng xa cách.

Hiện cũng thế.

Tô Xán đẩy hai tên ra:
- Này bao nhiêu người đang nhìn kia kìa, đừng để họ nghĩ chúng ta có quan hệ không bình thường.

- ****! Đồ chết tiệt này.
Lâm Trứu Vũ đấm Tô Xán một cái, song rất vui vẻ.

Có điều Tô Xán nhầm, chẳng ai nhìn ba người họ ôm nhau, mà nhìn hai nữ sinh đứng đối diện.

Lúc này hai cô gái nhìn nhau làm xung quanh không thể miêu tả nổi đó là loại ảnh mắt gì, giống như cuộc đối đầu kinh tâm động phách mà lại không có chút mùi thuốc súng nào.

Lâm Lạc Nhiên luôn biết cách ăn mặc làm nổi bật điểm mạnh của mình, chiếc áo hai giây màu đen, bầu ngực căng tròn lấp lấp ló ló đủ khiến người đối diện phải nóng mắt, phía dưới lại là quần jean trắng tinh khoe cặp chân dài cực đẹp, hông buộc chiếc áo jacket dùng chống nắng, mái tóc dài nhuộm màu hung, khỏe khoắn cá tính.

Đường Vũ lại là sự đối lập hoàn toàn, váy hoa chất liệu nhẹ nền nã nữ tính, mái tóc ngắn ôm lấy khuôn mặt trái xoan dịu dàng, chiếc váy hai lớp bên trong chất liệu dày hơn ngoài mỏng tựa voan vừa kín đáo mà vẫn gợi cảm thanh thoát.

Tất cả chỉ diễn ra trong thoáng chốc, Lâm Lạc Nhiên mỉm cười thân thiện:

- Trước kia mình nghe Tô Xán nói rất nhiều về bạn, thế nên mình hỏi cậu ấy một câu, rốt cuộc là bạn đẹp hơn hay là mình đẹp hơn.

Tô Xán tay chân rụng rời, nha đầu này trả thù mình đây, vừa mới gắp một cục đá rơi bịch lại thùng đá.

Đường Vũ liếc nhìn Tô Xán một cái đầy nguy hiểm, cười nhẹ:
- Thế sao, rốt cuộc bạn ấy trả lời thế nào?

Động vật nguy hiểm nhất thế giới là nữ nhân, bây giờ Tô Xán đã thấu hiểu đạo lý của câu nói này, đặc biệt là nữ sinh rất khó nhìn ra trong lòng suy nghĩ gì như Lâm Lạc Nhiên.

Từ lần đầu gặp nhau, cho tới quá trình tiếp xúc sau này, không thể phủ nhận, chỉ cần là nam nhân đều khó tránh khỏi sinh thiện cảm với cô, đôi bên chưa bao giờ có một lời bày tỏ gì, giữa hai người thi thoảng xảy ra một số chuyện, làm Tô Xán biết Lâm Lạc Nhiên có một phần tình cảm đặc thù với y.

Vừa mới rồi hai cô gái nhìn nhau mang theo vẻ địch ý, lời nói ẩn chứa giao phong, biến tướng nói lên cái gì?

Cũng có lẽ hai cô gái đều rất ưu tú làm giữa bọn họ sinh ra chút bản năng phòng bị, chứ không bề ngoài tỏ ra thân mật chào hỏi như chị em nhiều năm chưa gặp, thực tế ngầm nguyền rủa nhau.

Bất kỳ cái mặt nạ giả dối nào trước mặt hai cô gái ánh mắt thâm thúy này đều là đồ bỏ.

Giống như Lâm Lạc Nhiên bất kể với nam hay nữ đều có thể tùy tiện, chẳng hề có phong phạm thục nữ, còn Đường Vũ với bất kỳ ai cũng lạnh như băng. Nhưng khi cả hai gặp nhau, không thể không nghiêm túc đánh giá đối phương, cảm giác được đối phương và mình cùng là một loại người, vì thế càng thêm chú ý.

Vương Uy Uy liếc nhìn Lâm Lạc Nhiên một cái, lòng thoáng qua chút buồn bã, Lâm Trứu Vũ muốn nói lớn "uống nào" để đả thông không khí ngưng trệ, nhìn hai khuôn mặt xinh đẹp trí tuệ đó, không nói ra lời.

Tô Xán không cho rằng hai cô gái có chút địch ý này là hoàn toàn do mình, mặc dù y cũng không chê giấu ý nghĩ nếu Lâm Lạc Nhiên và Đường Vũ sinh va chạm vì mình là chuyện rất thỏa mãn hư vinh nam nhân.

Bắt gặp ánh mắt cầu viện của Tô Xán, Vương Uy Uy nói:
- Thảo luận vấn đề này làm gì, vẻ đẹp đâu có tiêu chuẩn, chỉ có loại con trai nông cạn mới dùng mắt đánh giá xấu đẹp, vẻ đẹp cũng có muôn vàn thể loại, cho nên không cần thiết nói nữa.

Thấy Tô Xán vì câu "con trai nông cạn" mà trừng mắt nhìn mình, Vương Uy Uy thấy mắng y thật là sướng.

Đường Vũ đưa mắt nhìn Vương Uy Uy, cười nhẹ:
- Charles-Louis de Secondat và Oscar Wilde lại không nói như thế, phụ nữ yêu qua lỗ tai, còn nam nhân các cậu nếu như sinh tình cảm, trước tiên thông qua đôi mắt.

Nếu như sức mạnh đôi mắt có thể biểu đạt ái tình, thời khắc này trong quán bar có rất nhiều người dùng nó biểu đạt đầy đủ tâm ý của mình, tiếc rằng hai cô gái từ đầu tới cuối không chuyển ảnh mắt sang họ.

Câu này của Đường Vũ nhìn giống như đối đáp lại với Vương Uy Uy, nhưng mùi vị không đúng, nghe thế nào có chút uy hiếp, dứt khoát quay lại chủ đề cũ.

- Chỉ biết đề cao bên trong mà bỏ qua bề ngoài cũng là nông cạn.
Lâm Lạc Nhiên cũng nói:

- Đầu hàng.

Vương Uy Uy giơ tay, ném cho Tô Xán ánh mắt "tự lo hậu sự " đi.

- Người Trung Quốc chú trọng nhất là ấn tượng đầu tiên, nam nhân cũng thế, mình nghĩ không có nam nhân nào ánh mắt đầu tiên nhìn nữ nhân lại không đánh giá bề ngoài. Cho dù có là người suy nghĩ bằng nửa thân trên hay nửa thân dưới đều thế, nếu như ai đó nói không phải, đừng trách em bày tỏ sự khinh bỉ trực tiếp nhất.
Lâm Lạc Nhiên không thẹn là con gái cán bộ ngoại giao, tính cách và lời nói đều sắc bén.

Tiếp tục vấn đề này e không khí buổi gặp mặt sẽ hỏng mất, Tô Xán phải lên tiếng:
- Vấn đề này chúng ta đừng đi sâu hơn nữa, còn tiếp tục không khéo chúng ta thảo luận tới cả tôn giáo lẫn triết học mất.
Sau đó đối diện với ánh mắt thảo phạt của hai cô gái, nói:
- Mình chính diện trả lời đề tài của Lạc Nhiên, mình không nhớ chúng ta có khi nào có cuộc đối thoại như thế.

Lâm Lạc Nhiên bật cười:
- Đùa thôi mà, lâu không gặp, chọc cậu chút chơi.
Nụ cười của cô lúc này hết sức ngây thơ hồn nhiên, hoàn toàn khác vẻ sắc bén vừa xong, kéo tay Đường Vũ lại gần mình:
- Đừng để ý nhé, oa, da bạn thật là mịn.

Vương Uy Uy và Lâm Trứu Vũ lòng thầm tán thưởng, họ ở Nhất Trung từng thấy Đường Vũ, song chưa tiếp xúc gần thế này, cảm thấy cô như đóa sen trắng, lạnh lùng độc lập, đó là ấn tượng trực quan nhất.

Đương nhiên ánh mắt thế nào cũng phải lướt qua đồi ngực dưỡng mắt của Đường Vũ, hoàn toàn là bản năng của nam nhân, không hề có tà niệm nào, nếu không để ý chút nào trừ khi đó là cô gái không hề có sức hút.

Làn da Đường Vũ rất tốt, trắng mịn không phải loại trắng bệnh tật, giống như phủ lớp nến, ánh mắt dừng ở làn da lộ ra ngoài cổ luốn khiến người ta muốn hướng tới chỗ đáng lẽ không nên nhìn, ví như khe cổ áo thấp thoáng phong cảnh sinh đủ loại tơ tưởng kia.

Đường Vũ lắc đầu:
- Cho dù là nói đùa, nhưng không đại biểu rằng họ chưa bao giờ so sánh.

Câu nói này làm đám Vương Uy Uy, Tô Xán toát mồ hôi.

- Có điều, đây chẳng phải là chuyện xấu, có câu, nếu như một cô gái không có chút lòng hư vinh nào, hoàn toàn không vui mừng vì mình thu hút người khác, chẳng qua cô gái đó đa mất hết sức hấp dẫn. Tin rằng không có cô gái nào muốn trở thành tấm gương vẻ đẹp nội tâm chứ không phải bề ngoài. Mình cũng rất có hư vinh.

Lần chạm trán đầu tiên của hai cô gái không tồi hả?

Lâm Lạc Nhiên cảm giác như gặp được tri kỷ, ôm lấy Đường Vũ, nhiệt thành thốt lên:
- Đường Vũ, mình thích bạn, nếu mình là con trai sẽ yêu bạn chết mất thôi.

Đám nam sinh há hốc mồm, hai cô gái tích tắc trước còn dùng ngôn ngữ đầy mùi thuốc nổ giao phong, lúc này tựa hồ hình thành liên minh chiến lược nào đó.

Nữ nhân vốn khó đoán, hai cô gái xuất chúng này càng khó.

Mọi người ngồi xuống cả rồi, Lâm Trứu Vũ cười hì hì nói:
- Đây là lần đầu tiên mọi người chính thức gặp nhau, Tô Xán, cậu không giới thiệu một chút à?

- Vương Uy Uy, Lâm Trứu Vũ có thể gọi là Tiểu Ngũ, đây là Lâm Lạc Nhiên là em họ của Tiểu Ngũ, bọn mình quen nhau ở một quán game, đều

cùng tuổi chúng ta.
Không rõ tên béo này bày trò gì, Tô Xán vẫn nói:
- Đây là Đường Vũ.

- Không phải đâu, Lạc Nhiên kém chúng ta một tuổi đấy, hồi đó thấy tôi và Uy Uy đều đi học, nó dứt khoát đòi đi theo, cho nên mới học bằng lớp chúng ta.
Lâm Trứu Vũ nói:

Té ra nha đầu này còn kém tuổi mình, Tô Xán xoa tay nhìn Lâm Lạc Nhiên:
- Thế đáng nhé mình cũng phải được gọi bằng anh chứ nhỉ?

Lâm Lạc Nhiên một tay nắm tay Đường Vũ, mí mắt hơi đưa lên, cười cực ngọt:
- Cậu muốn tôi gọi cậu là anh Tô Xán sao?

Ánh mắt Đường Vũ tựa vô tình liếc qua mặt Tô Xán, rõ ràng đợi cậu trả lời của y, Tô Xán giơ tay lên:
- Rồi, đầu hàng, cứ xưng hô như cũ là tốt rồi.

Lâm Lạc Nhiên chưa tha cho y:
- Vậy Đường Vũ là thế nào của cậu?

Đường Vũ cúi đầu uống nước vờ không nghe thấy kệ Tô Xán ứng phó, Vương Uy Uy và Lâm Trứu Vũ đều nhìn y với ánh mắt đợi xem trò hay, Tô Xán không để đám người này có cơ trêu mình, tỉnh bơ nói:
- Là bạn học từ sơ trung.

- Chỉ là bạn học à?
Vừa dứt lời Lâm Trứu Vũ đứng dậy, vuốt thẳng áo, vuốt tóc, làm điệu bộ nói:
- Đường tiểu thư, kẻ hèn này tên Lâm Trứu Vũ, năm nay vừa mới 18, đẹp trai, vui tính, chưa có bạn gái.

- Tiểu Ngũ chết tiệt, có muốn tôi đá cậu lăn ra khỏi cửa không?
Tô Xán làm động tác muốn đá, Lâm Trứu Vũ cười hô hố né tránh, Đường Vũ cũng cười khúc khích.

Lúc này ở phía quầy bar mấy nam tử vốn đã chú ý tới bọn họ từ nãy, nghe hai cô gái đối thoại càng sinh ra hứng thú lớn.

Bốn người đứng dậy đi về phía bọn họ, ngồi xuống bàn trống kế bên, rồi quay sang cười:
- Mọi người làm quen một chút được không?

Vương Uy Uy lắc đầu nói thẳng:
- Xin lỗi, chúng tôi là bạn bè đã lâu không gặp, hôm nay không muốn tiếp người lạ.

Không nghĩ đối phương từ chối thẳng thừng như vậy, nam tử cầm chai bia Budweiser mặt cứng đờ, song chỉ thoáng qua:
- Vừa rồi chúng tôi có nghe mọi người nói chuyện với nhau, rất sâu sắc, cho nên muốn kết bạn, thôi, hoàn toàn không có ý gì cả.

Lâm Trứu Vũ cũng cười hì hì:
- Chúng tôi cũng không có ý gì cả, chỉ không muốn kết bạn thôi.

Đoán chừng chưa bao giờ bị người ta đóng sầm cửa trước mặt như vậy, một tên tỏ ra khó chịu:
- Khẩu khí thật là lớn đấy, năm thứ nhất hay thứ hai vậy, ai cũng bảo sinh viên đại học bây giờ chẳng học được cái gì, nhưng rất vênh váo, xem ra không sai.

Lâm Trứu Vũ nhìn người vừa nói, cười lạnh:
- Còn đang tuổi đi học, tiêu tiền của cha mẹ, không ôn bài vở lê la quán bar kiếm vài cái xe nát khoe khoang, thường nghe đám hoàn khố không gia giáo thích giả vờ phong bộ, xem ra không sai.

- Con mẹ mày, mày dám nói lần nữa không?
Một tên rút di động ra, cứ như chỉ cần bấm một cái là quyết định đãi ngộ tiếp theo của đám người này.

Tên cầm đầu ngăn lại, hắn cũng là người lên tiếng đầu tiên, là một nha nội không phải là hoàn khố, hắn không tùy tiện gây sự khi không biết lai lịch của đối phương, mà nhìn đám Vương Uy Uy đủ biết đám người này không phải cuồng vọng không biết trời cao đất dày:
- Người anh em, tôi tới đây là để chân thành kết bạn, thái độ của cậu thật vô lý.

Vương Uy Uy thấy rất phiền phức, không thừa lời nữa:
- Tôi nói một cái tên là "Vương Bạc", thế đủ lý lẽ chưa?

Tên cầu đầu tức thì sững người, nhìn Vương Uy Uy một lượt, đặc biệt Lâm Lạc Nhiên hoàn toàn biểu hiện muốn đổ dầu vào lửa, hoàn toàn không sợ sệt gì, thoáng do dự nói:
- Đi thôi.

Bốn tên nam tử đó vỗ tiền ở quầy bar, đi ra tới cửa cong nghe thấy giọng Lâm Trứu Vũ:
- Loại người này thấy nhiều rồi, vờ vịt vác cái mặt lịch sự tới, còn tưởng không biết chúng ý đồ gì sao, nữ nhân của bọn này mà cũng dám tăm tia.

Đầu lập tức bị Lâm Lạc Nhiên đập cho một cái, Lâm Trứu Vũ quay lại bắt gặp ánh mắt mang sương lạnh của Đường Vũ, cười giả lả:
- Ý là cô gái của bọn tôi có người rồi.

- Lần sau đừng chọn những chỗ thế này nữa.
Tô Xán nhíu mày, nhìn thấy Đường Vũ không nói lời nào, lòng biết rất có khả năng lần đầu tiên cô tới quán bar, học sinh ngoan trầm lắng như cô vốn không thích mấy nơi xô bồ phức tạp thế này, chẳng qua Tô Xán hẹn nên mới đồng ý.

- Ok, ok, không có lần sau nữa.

Tiếp theo đó mọi người rời quán bar, lên xe bus, đi tới trung tâm thành phố.

Vốn cho rằng Đường Vũ không hứng thú với mấy loại trò chơi điện tử, có điều khi năm người tới thế giới game mới mở của Dung Thành, Tô Xán mới biết mình nhầm, nhìn Đường Vũ dẫm lên bàn trượt tuyết, mắt chăm chú nhìn màn hình lớn nghiêng trái ngả phải, ánh mắt chẳng giống như đang chơi game mà như đi giết người vậy, nghiêm nghị tới phát sợ.

Tô Xán cười khổ không thôi, vừa xong năm người bọn họ chơi bắn vịt, kết quả cả bốn đều bắn qua, mỗi Đường Vũ không qua nổi, Tô Xán bảo thử trò khác nhưng cô dứt khoát không chịu, đứng đó chơi tới xài hết nửa số xèng, qua rồi hất mặt nhìn Tô Xán, điệu bộ trẻ con.
Giờ tới trò trượt tuyết này, chơi giải trí mà căng thẳng hơn cả thi cao khảo, biết máu ăn thua của Đường Vũ lớn như vậy chẳng đưa cô tới đây.

Ở bên cạnh Lâm Lạc Nhiên cũng không chịu thua kém, biết Đường Vũ mới chơi vẫn dốc một trăm phần trăm bản lĩnh ra, hai cô gái mím chặt môi, tựa hồ thầm so đấu với nhau, khiến người xung quanh vỗ tay ủng hộ

Chơi cho tới khi hết cả xèng, dù sao Đường Vũ chơi lần đầu, sao đấu lại hảo thủ như Lâm Lạc Nhiên, thua tới cả một trăm điểm.

- Không ngờ bạn có thiên phú như vậy, lần đầu chơi mà điểm như thế là cao lắm rồi.
Tô Xán khen thật lòng:

Đường Vũ trán lấm tấm mồ hôi, tuy thua, song vận động một hồi, rất thoải mái:
- Vừa vặn gặp trò thuận tay thôi.
Giọng còn có chút không cam lòng.

- Đường Vũ hôm nay mặc váy không thích hợp với những trò vận động, lần sau chúng ta đấu lại nhé.

- Ừ, hẹn lần sau.

Tốt nhất là không có, đám con trai thầm nghĩ, đi chơi với hai cô gái này mất hết cả vui.

Chơi chán chê ở thế giới game, năm người đi đánh bóng mặt đường, vào KFC, tới khi chập tối mọi người mới luyến tiếc chia tay nhau.

Từ xe bus đi xuống, tới khu biệt thự Dung Thành, ở ngã tư đường, người tan giờ làm bước chân vội vã trở về nhà ấm áp, xe đạp vây kín quanh đèn đỏ, tòa nhà cao thấp thấp thoáng dưới ánh chiều tà, tạo nên bức tranh hoàng hôn Dung Thành.

- Bọn này về đây, mai còn đi siêu thị mua bổ xung nốt đồ dùng còn thiếu, hôm khác gặp lại nhé.
Lâm Trứu Vũ đứng ở cửa vẫy tay Tô Xán và Đường Vũ:

Khu biệt thự Dung Thành là khu biệt thự thành thị cuối cùng được cho phép xây dựng trong thành phố, cũng là tượng trưng cho những người giàu lên sớm nhất ở Dung Thành, về sau quốc vụ viện cấm chỉ xây biệt thự trong nội thành, nhưng dần dần người có địa vị cũng chuyển ra ngoại thành vắng vẻ, không nhất định sống ở chỗ bắt mắt như vậy nữa.

Hiện giờ vào năm 2000, nơi này đang ở thời kỳ huy hoàng, sống ở đây biểu hiện giá trị của những người ở thượng tầng kim tự tháp.

- Hay là các bạn vào uống chén trà nhé, nhưng mà nhà hơi bừa bộn đấy.
Lâm Lạc Nhiên nghĩ một chút, đột nhiên quay lại nói:

Vốn định giành chút thời gian ở bên nhau, Đường Vũ và Tô Xán hơi do dự, có điều thấy ánh mắt tha thiết của Lâm Lạc Nhiên nên vẫn gật đầu.

Lúc đầu bác nào nói hai em này giống nhau nhỉ, giờ còn thấy giống nữa không?

Đường Vũ vs Lam Lạc Nhiên

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 65: Đường Vũ và Lâm Lạc Nhiên (2)

C

hương 065

Lâm Lạc Nhiên cảm giác như gặp được tri kỷ, ôm lấy Đường Vũ, nhiệt thành thốt lên:
- Đường Vũ, mình thích bạn, nếu mình là con trai sẽ yêu bạn chết mất thôi.

Đám nam sinh há hốc mồm, hai cô gái tích tắc trước còn dùng ngôn ngữ đầy mùi thuốc nổ giao phong, lúc này tựa hồ hình thành liên minh chiến lược nào đó.

Nữ nhân vốn khó đoán, hai cô gái xuất chúng này càng khó.

Mọi người ngồi xuống cả rồi, Lâm Trứu Vũ cười hì hì nói:
- Đây là lần đầu tiên mọi người chính thức gặp nhau, Tô Xán, cậu không giới thiệu một chút à?

- Vương Uy Uy, Lâm Trứu Vũ có thể gọi là Tiểu Ngũ, đây là Lâm Lạc Nhiên là em họ của Tiểu Ngũ, bọn mình quen nhau ở một quán game, đều cùng tuổi chúng ta.
Không rõ tên béo này bày trò gì, Tô Xán vẫn nói:
- Đây là Đường Vũ.

- Không phải đâu, Lạc Nhiên kém chúng ta một tuổi đấy, hồi đó thấy tôi và Uy Uy đều đi học, nó dứt khoát đòi đi theo, cho nên mới học bằng lớp chúng ta.
Lâm Trứu Vũ nói:

Té ra nha đầu này còn kém tuổi mình, Tô Xán xoa tay nhìn Lâm Lạc Nhiên:

- Thế đáng nhé mình cũng phải được gọi bằng anh chứ nhỉ?

Lâm Lạc Nhiên một tay nắm tay Đường Vũ, mí mắt hơi đưa lên, cười cực ngọt:
- Cậu muốn tôi gọi cậu là anh Tô Xán sao?

Ánh mắt Đường Vũ tựa vô tình liếc qua mặt Tô Xán, rõ ràng đợi cậu trả lời của y, Tô Xán giơ tay lên:
- Rồi, đầu hàng, cứ xưng hô như cũ là tốt rồi.

Lâm Lạc Nhiên chưa tha cho y:
- Vậy Đường Vũ là thế nào của cậu?

Đường Vũ cúi đầu uống nước vờ không nghe thấy kệ Tô Xán ứng phó, Vương Uy Uy và Lâm Trứu Vũ đều nhìn y với ánh mắt đợi xem trò hay, Tô Xán không để đám người này có cơ trêu mình, tỉnh bơ nói:
- Là bạn học từ sơ trung.

- Chỉ là bạn học à?
Vừa dứt lời Lâm Trứu Vũ đứng dậy, vuốt thẳng áo, vuốt tóc, làm điệu bộ nói:
- Đường tiểu thư, kẻ hèn này tên Lâm Trứu Vũ, năm nay vừa mới 18, đẹp trai, vui tính, chưa có bạn gái.

- Tiểu Ngũ chết tiệt, có muốn tôi đá cậu lăn ra khỏi cửa không?
Tô Xán làm động tác muốn đá, Lâm Trứu Vũ cười hô hố né tránh, Đường Vũ cũng cười khúc khích.

Lúc này ở phía quầy bar mấy nam tử vốn đã chú ý tới bọn họ từ nãy, nghe hai cô gái đối thoại càng sinh ra hứng thú lớn.

Bốn người đứng dậy đi về phía bọn họ, ngồi xuống bàn trống kế bên, rồi quay sang cười:
- Mọi người làm quen một chút được không?

Vương Uy Uy lắc đầu nói thẳng:
- Xin lỗi, chúng tôi là bạn bè đã lâu không gặp, hôm nay không muốn tiếp người lạ.

Không nghĩ đối phương từ chối thẳng thừng như vậy, nam tử cầm chai bia Budweiser mặt cứng đờ, song chỉ thoáng qua:
- Vừa rồi chúng tôi có nghe mọi người nói chuyện với nhau, rất sâu sắc, cho nên muốn kết bạn, thôi, hoàn toàn không có ý gì cả.

Lâm Trứu Vũ cũng cười hì hì:
- Chúng tôi cũng không có ý gì cả, chỉ không muốn kết bạn thôi.

Đoán chừng chưa bao giờ bị người ta đóng sầm cửa trước mặt như vậy, một tên tỏ ra khó chịu:
- Khẩu khí thật là lớn đấy, năm thứ nhất hay thứ hai vậy, ai cũng bảo sinh viên đại học bây giờ chẳng học được cái gì, nhưng rất vênh váo, xem ra không sai.

Lâm Trứu Vũ nhìn người vừa nói, cười lạnh:
- Còn đang tuổi đi học, tiêu tiền của cha mẹ, không ôn bài vở lê la quán bar kiếm vài cái xe nát khoe khoang, thường nghe đám hoàn khố không gia giáo thích giả vờ phong bộ, xem ra không sai.

- Con mẹ mày, mày dám nói lần nữa không?
Một tên rút di động ra, cứ như chỉ cần bấm một cái là quyết định đãi ngộ tiếp theo của đám người này.

Tên cầm đầu ngăn lại, hắn cũng là người lên tiếng đầu tiên, là một nha nội không phải là hoàn khố, hắn không tùy tiện gây sự khi không biết lai lịch của đối phương, mà nhìn đám Vương Uy Uy đủ biết đám người này không phải cuồng vọng không biết trời cao đất dày:
- Người anh em, tôi tới đây là để chân thành kết bạn, thái độ của cậu thật vô lý.

Vương Uy Uy thấy rất phiền phức, không thừa lời nữa:
- Tôi nói một cái tên là "Vương Bạc", thế đủ lý lẽ chưa?

Tên cầu đầu tức thì sững người, nhìn Vương Uy Uy một lượt, đặc biệt Lâm Lạc Nhiên hoàn toàn biểu hiện muốn đổ dầu vào lửa, hoàn toàn không sợ sệt gì, thoáng do dự nói:
- Đi thôi.

Bốn tên nam tử đó vỗ tiền ở quầy bar, đi ra tới cửa cong nghe thấy giọng Lâm Trứu Vũ:
- Loại người này thấy nhiều rồi, vờ vịt vác cái mặt lịch sự tới, còn tưởng không biết chúng ý đồ gì sao, nữ nhân của bọn này mà cũng dám tăm tia.

Đầu lập tức bị Lâm Lạc Nhiên đập cho một cái, Lâm Trứu Vũ quay lại bắt gặp ánh mắt mang sương lạnh của Đường Vũ, cười giả lả:
- Ý là cô gái của bọn tôi có người rồi.

- Lần sau đừng chọn những chỗ thế này nữa.
Tô Xán nhíu mày, nhìn thấy Đường Vũ không nói lời nào, lòng biết rất có khả năng lần đầu tiên cô tới quán bar, học sinh ngoan trầm lắng như cô vốn không thích mấy nơi xô bồ phức tạp thế này, chẳng qua Tô Xán hẹn nên mới đồng ý.

- Ok, ok, không có lần sau nữa.

Tiếp theo đó mọi người rời quán bar, lên xe bus, đi tới trung tâm thành phố.

Vốn cho rằng Đường Vũ không hứng thú với mấy loại trò chơi điện tử, có điều khi năm người tới thế giới game mới mở của Dung Thành, Tô Xán mới biết mình nhầm, nhìn Đường Vũ dẫm lên bàn trượt tuyết, mắt chăm chú nhìn màn hình lớn nghiêng trái ngả phải, ánh mắt chẳng giống như đang chơi game mà như đi giết người vậy, nghiêm nghị tới phát sợ.

Tô Xán cười khổ không thôi, vừa xong năm người bọn họ chơi bắn vịt, kết quả cả bốn đều bắn qua, mỗi Đường Vũ không qua nổi, Tô Xán bảo thử trò khác nhưng cô dứt khoát không chịu, đứng đó chơi tới xài hết nửa số xèng, qua rồi hất mặt nhìn Tô Xán, điệu bộ trẻ con.
Giờ tới trò trượt tuyết này, chơi giải trí mà căng thẳng hơn cả thi cao khảo, biết máu ăn thua của Đường Vũ lớn như vậy chẳng đưa cô tới đây.

Ở bên cạnh Lâm Lạc Nhiên cũng không chịu thua kém, biết Đường Vũ mới chơi vẫn dốc một trăm phần trăm bản lĩnh ra, hai cô gái mím chặt môi, tựa hồ thầm so đấu với nhau, khiến người xung quanh vỗ tay ủng hộ

Chơi cho tới khi hết cả xèng, dù sao Đường Vũ chơi lần đầu, sao đấu lại hảo thủ như Lâm Lạc Nhiên, thua tới cả một trăm điểm.

- Không ngờ bạn có thiên phú như vậy, lần đầu chơi mà điểm như thế là cao lắm rồi.
Tô Xán khen thật lòng:

Đường Vũ trán lấm tấm mồ hôi, tuy thua, song vận động một hồi, rất thoải mái:
- Vừa vặn gặp trò thuận tay thôi.
Giọng còn có chút không cam lòng.

- Đường Vũ hôm nay mặc váy không thích hợp với những trò vận động, lần sau chúng ta đấu lại nhé.

- Ừ, hẹn lần sau.

Tốt nhất là không có, đám con trai thầm nghĩ, đi chơi với hai cô gái này mất hết cả vui.

Chơi chán chê ở thế giới game, năm người đi đánh bóng mặt đường, vào KFC, tới khi chập tối mọi người mới luyến tiếc chia tay nhau.

Từ xe bus đi xuống, tới khu biệt thự Dung Thành, ở ngã tư đường, người tan giờ làm bước chân vội vã trở về nhà ấm áp, xe đạp vây kín quanh đèn đỏ, tòa nhà cao thấp thấp thoáng dưới ánh chiều tà, tạo nên bức tranh hoàng hôn Dung Thành.

- Bọn này về đây, mai còn đi siêu thị mua bổ xung nốt đồ dùng còn thiếu, hôm khác gặp lại nhé.
Lâm Trứu Vũ đứng ở cửa vẫy tay Tô Xán và Đường Vũ:

Khu biệt thự Dung Thành là khu biệt thự thành thị cuối cùng được cho phép xây dựng trong thành phố, cũng là tượng trưng cho những người giàu lên sớm nhất ở Dung Thành, về sau quốc vụ viện cấm chỉ xây biệt thự trong nội thành, nhưng dần dần người có địa vị cũng chuyển ra ngoại thành vắng vẻ, không nhất định sống ở chỗ bắt mắt như vậy nữa.

Hiện giờ vào năm 2000, nơi này đang ở thời kỳ huy hoàng, sống ở đây biểu hiện giá trị của những người ở thượng tầng kim tự tháp.

- Hay là các bạn vào uống chén trà nhé, nhưng mà nhà hơi bừa bộn đấy.
Lâm Lạc Nhiên nghĩ một chút, đột nhiên quay lại nói:

Vốn định giành chút thời gian ở bên nhau, Đường Vũ và Tô Xán hơi do dự, có điều thấy ánh mắt tha thiết của Lâm Lạc Nhiên nên vẫn gật đầu.

Lúc đầu bác nào nói hai em này giống nhau nhỉ, giờ còn thấy giống nữa không?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 66: Để cánh diều tự do

Vào nhà Vương Uy Uy, Vương Bạc mới tới đương nhiên có vô số bạn bè, chiến hữu cần tiếp đãi nên không ở nhà, biệt thự hai tầng kiểu Châu Âu xinh xắn làm Tô Xán nhìn rất thích mắt, xung quanh rất yên tĩnh, tách biệt, nếu có điều kiện y cũng muốn mua cho cha mẹ một căn.

Có điều nghĩ chỉ là nghĩ thôi, một biệt thự như thế này phải từ 1 - 1.5 triệu, tương lai còn tăng lên cả chục lần, có thể mua để đầu tư, rất có giá trị.

Nếu như muốn cha mẹ vào ở, chắc chắn bị cha mẹ tịch thu hết tiền.

Trong tài khoản của Tô Xán có chừng 3 triệu tới từ lợi nhuận các nơi, trong đó ít nhất 1 triệu lúc nào cũng phải dự phòng trung chuyển, thao tác thực tế chỉ có 2 triệu, đó là con số khổng lồ rồi.

Ở thời đó có kẻ rảnh rỗi lập ra (kết cấu tài phú), đem kim tự tháp xã hội phân chia thành ba tầng, chín đẳng cấp.

Kết cấu hạ tầng kim tự tháp gồm:

Cấp bảy thuộc về giai tầng cổ cồn trắng trung tầng, giáo viên các trường trung học, nhân viên các đơn vị sự nghiệp, người giàu có trong người dân bình thường, thu nhập hàng năm 100.000.

Cấp tám là công nhân thuộc đơn vị có hiệu ích cao, người dân có thu nhập cao hơn trung bình một chút, thu nhập hàng năm 50.000. Nếu con cái đang đi học, hoặc là người nhà có bệnh, đủ cả ngày phiền muộn chuyện tiền bạc.

Cấp chín là thuộc loại hình đủ cái ăn cái mặc, thu nhập hàng năm cùng lắm là 20.000, chỉ cần trong nhà gặp biến cố nhỏ cũng có thể tạo ra thảm kịch.

Trung tầng kim tự tháp từ cấp bốn tới cấp sáu.

Cấp bốn là trung kiên của xã hội, thu nhập ngang quan viên cấp xử, lãnh đạo đơn vị sự nghiệp, cán bộ trung tầng các xí nghiệp, giáo viên trường đại học, thu nhập công khai một năm cao nhất 3 triệu, đại khái chiếm 3% xã hội.

Cấp năm là thu nhập của giáo sư, thu nhập công khai tầm 1 triệu, phần tử trí thức cao cấp ở đơn vị tốt cũng xếp vào hàng ngũ này, đại khái khoảng 5%.

Cấp sáu thuộc về mức độ cán bộ cấp khoa, tức là bằng cán bộ trung tầng ở đơn vị tốt, thu nhập 300.000, chiếm 8% kết cấu.

Còn những người thuộc về ba cấp ở thượng tầng là nhân vật người bình thường chỉ nhìn thấy được trên TV, hoặc là thoáng qua trên chiếc xe đắt giá phóng trên đường.

Lấy kết cấu tài phú này mà xét, hiện giờ thực lực của Tô Xán thuộc về cấp năm, còn cha y vừa mới đạt đỉnh ở cấp sáu.

Trông có vẻ mang mùi vị bảng xếp hạng thực lực trong tiểu thuyết huyền ảo, nhưng đó thực sự là phân cấp thu nhập xã hội, trực quan, rõ ràng, giống bảng xếp hạng Forbes, Hồ Nhuận.

Đương nhiên đây mới chỉ là phân cấp thu nhập thôi, nó không đại biểu cho tất cả, con người trong xã hội còn có địa vị, danh vọng và mối quan hệ.

Ở nhà Vương Uy Uy uống ít trà, Lâm Lạc Nhiên mang đồ ăn vặt ra mời, nghỉ ngơi đủ rồi hai người mới tạm biệt đi về, dưới ánh tịch dương, Dung Thành chẳng chói lọi như ở Hạ hải, ngược lại le lói yếu ớt.

Đường Vũ và Tô Xán đi rồi, Lâm Trứu Vũ mới cười hì hì nói với Lâm Lạc Nhiên:

- Em gái, em ác quá đấy, chút thời gian bên nhau của họ bị em phá hết rồi. Trả thù thế hẳn là nguôi giận rồi chứ hả?

Lâm Lạc Nhiên không đáp, đặt tay lên vai Lâm Trứu Vũ, vỗ nhẹ, thở dài nhìn hắn với vẻ thương hại, sau đó đi về phòng.

Nhìn bước chân em gái rõ ràng nhún nhảy có vẻ rất vui, Lâm Trứu Vũ thầm thở dài:
- Cái con bé này, tưởng mình không biết nó nghĩ gì chắc?

****

Trời tối dần, Tô Xán không cam tâm một ngày của hai người trôi qua như vậy:
- Thời gian này bạn không có thời gian sao?

Đường Vũ gật đầu:
- Mẹ mình hiếm khi có được thời gian rảnh, mình phải ở bên mẹ, mỗi ngày còn luyện đàn nữa, không đi chơi được.

Đường Vũ ngoại trừ học tập, rãnh rỗi được Mục Tuyền đưa đo tham gia các hạng mục vận động, nói là con gái phải biết cách giữ gìn hình thể, làm đẹp vóc dáng, thi thoảng còn đưa tới sân golf Mục Ca Vân Sơn luyện tập.

- Sân Golf Mục Ca Vân Sơn à?
Tô Xán lẩm bẩm, phương xa mặt trời đỏ đã lặn xuống, nhưng đám mây vẫn níu kéo chút ánh hoàng kim.

- Ừ, sao?
Đường Vũ cảm giác Tô Xán có chút nghi vấn.

- À, không có gì cả.
Hiện toàn bộ tỉnh Tây Xuyên chỉ có một sân golf chính quy, thuộc về CLB Golf quốc tế Tây Xuyên, do bậc đại sư Lữ Sơn Quân thiết kế kiến thiết,

diện tích 2 triệu mét vuông, 18 lỗ, 72 gậy theo tiêu chuẩn quốc tế, trong có quán ăn, quầy bar, nhà tắm, trung tâm thể hình v..v..v... Là nơi chi tiêu của người có tiền.

Tô Xán thấy nếu bây giờ hỏi Đường Vũ rốt cuộc nhà bạn có bao nhiêu tiền, liệu có quá ngu ngốc không?

Còn bản thân Đường Vũ không ý thức được rằng mình thường xuyên tới sân golf đó chơi bóng nói lên cô có rất nhiều chỗ khác với người thường, giống như những bộ quần áo đắt tiền cô mặc, không phải vì phô trương, chỉ vì cô thấy thoải mái thôi, sinh ra trong gia đình có điều kiện quá tốt, mọi điều với cô rất hiển nhiên.

Nhìn chung, Đường Vũ là cô gái con nhà giàu khá khiêm nhường, kín tiếng, khi cha mẹ không có ở bên cạnh, một mình đi học ở quê nhà, rất có kỷ luật, là cô gái nếu cưới được khiến nam nhân an nhàn ăn bám, bớt được mấy chục năm phấn đấu.

Tương lai Đường Vũ là nữ cường nhân tạo nên sự nghiệp huy hoàng, xuất phát từ tâm lý xấu xa của nam nhân, Tô Xán thấy có một cô vợ như vậy, mình chẳng muốn làm gì hết, mỗi ngày chỉ đợi ôm thân thể nõn nà của cô vào chăn, điên đảo loan phượng, mặc xác thế giới bên ngoài có trời long đất lở, thiên thạch va phải hay chiến tranh hạt nhân.

Đó cũng là hạnh phúc.

Tô Xán nghĩ tới ngẩn ngơ, mắt hết sức tự nhiên liếc qua cổ áo của Đường Vũ, buột miệng nói:
- Màu đen.

- Cái gì màu đen.

Đường Vũ ngơ ngác, Tô Xán tự nhiên nói một câu không đấu không cuối, Tô Xán chỉ chỉ cổ áo hé mở của Đường Vũ, vừa rồi cô cúi người cài lại giây

xăng đan, chớp mắt đó phong cảnh làm người ta chảy máu mũi, mà Tô Xán là người thật thà.

- Bạn.
Đường Vũ vừa thẹn vừa giận ôm lấy cổ áo, lỗ tai đỏ rực.

Thấy Đường Vũ đỏ mặt như vậy, Tô Xán cảm thấy mình thật thà tới mức quá đáng rồi, mặc dù hai người từng ôm nhau ngủ trên cùng một chiếc giường, nhưng đó là hoàn cảnh đặc thù, hiện giờ mặc dù cả hai chưa nói rõ, nhưng cơ bản đã xác lập quan hệ.

Còn về chính thức bày tỏ để xác lập quan hệ, bất kể với Đường Vũ tâm trí khá thành thục, hay Tô Xán , đều trở thành cố ý, rất không cần thiết.

Ở cái tuổi này, nói tới yêu sẽ khiến quan hệ bọn họ trở nên nặng nề.

Thanh xuân không thể quay lại, thời gian

Tô Xán tất nhiên không chỉ hài lòng hai người nắm tay, dịp đặc thù mới có thể hưởng thụ nụ hôn nhỏ, nhưng y càng hi vọng Đường Vũ có thể tự do bay cao trên bầu trời của mình, chứ không phải bị ép tới không thở nổi.

Vĩnh viễn đừng bao giờ để một cô gái đem toàn bộ tâm tư lên người anh, đừng hi vọng trái tim cô ấy chỉ có anh, như thế sẽ hủy diệt vẻ đẹp trong tính cách của cô gái. Loại tình huống đó chỉ xuất hiện trong xã hội cổ đại, dưới hoàn cảnh giáo dục nho giáo, không thể có ở trên người một cô gái cá tính thời hiện đại.

Ở thời không khác Đường Vũ cũng không phải là người như thế, Tô Xán để Đường Vũ tự do sống theo ý mình, chỉ có điều sợi dây diều nắm chặt trong tay mình là được.

Hai người hoàn toàn không giao ước mỗi tuần gặp nhau bao lần, cuối tuần hẹn hò với nhau, tất cả cứ để thuận theo tự nhiên, không ràng buộc.

Nhưng nếu Đường Vũ biết Tô Xán từ đầu không phải coi cô là bạn gái, mà là vợ tương lai thì không biết có sợ hãi chạy mất không.

Đường Vũ đấm vào ngực Tô Xán một cái, sau đó hai người sóng vai đi tiếp, vỉa hè dài, tòa nhà cao tầng, chỉ là tâm cảnh không sao bình tĩnh như trước được nữa.

Gò má còn chưa hết đỏ, Đường Vũ lòng thầm trách Tô Xán, sao lại nói những lời như vậy.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 67: Đó là nhà mình

B

ạn trả lời Lạc Nhiên thế nào?
Trên đường đi ra bến xe bus, Đường Vũ đột nhiên hỏi:

Tô Xán giật thót mình, biết ngay chuyện này không qua được dễ dàng như vậy, thực sự không nên chọc vào nha đầu Lâm Lạc Nhiên đó. Không muốn để Đường Vũ biết mình vẫn đang nghĩ chuyện này, Tô Xán vờ ngơ ngác hỏi:
- Trả lời cái gì?

- Mình và Lạc Nhiên rốt cuộc ai đẹp hơn?
Đường Vũ hỏi thẳng, không cho Tô Xán đường quanh co:

- Thực sự không hề có chuyện này mà, Lạc Nhiên trả thù mình đấy.
Tô Xán đau khổ kể chuyện hôm đó lỡ lời ra:

- Trước đó không có, nhưng tối nay cô ấy nhất định sẽ hỏi.
Đường Vũ mặt lạnh nhạt nói:
- Lâm Lạc Nhiên rất hiếu thắng, cô ấy thế nào cũng muốn biết câu trả lời, nhưng cô ấy kiêu ngạo lắm, sẽ không hỏi trực tiếp đâu, mà sẽ hỏi bạn nếu mình hỏi tới, bạn sẽ trả lời ra sao?

Chả biết ai hiếu thắng hơn, hôm nay bắn suýt hỏng súng của người ta. Có điều phải thừa nhận phân tích của Đường Vũ rất chính xác, khả năng tối nay Lâm Lạc Nhiên hỏi mình câu này rất cao.

- Hỏi thế không khác nào hỏi con mình và con hàng xóm ai xinh hơn.
Tô Xán chuẩn bị trước câu trả lời tự cho rằng rất thông minh.

- Lạc Nhiên rất xinh đẹp mà.

Đường Vũ cười tủm tỉm, rất khó đoán được suy nghĩ thực của cô:
- Bạn cứ khen cô ấy, mình không để ý đâu.

Nói rồi bước đi trước, cho Tô Xán đoán già đoán non.

Mặc dù hi vọng thời gian này kéo dài thêm chút nữa, nhưng trạm xa bus đã ở trước mặt rồi.

Ngày hôm nay trôi qua quá nhanh, làm Tô Xán nhớ quãng thời gian ở Hạ Hải, nếu là ở Hạ Hải, bây giờ họ cùng đi chợ, về nhà mới là lúc một ngày hạnh phúc của bọn họ bắt đầu.

- Đường 25 là đường giao thông chính quanh thành phố, hắn là có xe tới nhà bạn, xe số 37 bình thường bạn hay đi cũng có, để mình tiễn bạn lên xe.
Tô Xán xem biển xe bus nói:

Ở Hạ Hải chỉ có hai chuyến xe đi qua trường học của bọn họ, không phải giờ tan học thì xe chỉ thưa thớt vài người, còn ở đây xe bus luôn đông nghìn nghịt, mỗi ngày tan học Đường Vũ chen lân trên xe bus, sau đó hòa vào dòng xe trên đường.

Nhưng không biết cô đi tới phương nào.

Xe bus tới, có người xuống, có người lên, người đi làm xách cặp hoặc ôm kẹp tài liệu, người đứng cầm tờ báo, ánh mắt hờ hứng quán tính nhìn đôi nam nữ học sinh.

Cửa xe mở ra, Đường Vũ bóp tay Tô Xán rồi lên xe.

Giờ là kỳ nghỉ hè, cho nên xe cũng khá rộng rãi, Đường Vũ lên xe rồi nhìn qua cửa kính thấy Tô Xán vẫn nhìn mình, hai người cứ thế lặng lẽ nhìn nhau.

Có phụ nữ trung niên chào hỏi người lên xe:

- A, Anh Trương, anh cũng đi chuyến này sao, ngồi, ngồi đi.
Người lên xe ngồi vào chỗ, vừa trò chuyện vừa chú ý đôi thiếu niên nam nữ bị cách trở bởi tấm kính.

Không phải vì cô gái xinh đẹp hiếm có, chẳng phải vì chàng trai xuất chúng, mà khung cảnh đó làm bọn họ nhớ tới cảnh tượng như từng xảy ra trong đời mình, tuổi trẻ đi học cùng cô gái trong lòng chia tay ở bến tàu, bọn họ cũng từng nhìn nhau như thế, chỉ là nhiều năm sau không còn nhớ mặt đối phương nữa rồi.

Đơn giản nhìn nhau, khiến người ta sinh ra thương cảm nhàn nhạt.

Cuộc sống là như thế, chúng ta luôn luôn hướng về phía trước, cho dù ly biệt có có rơi lệ, chúng ta vẫn tiến lên, vì sinh tồn, vì nở mày nở mặt, vì ngày vinh quy bái tổ.

Xe bus rồi thế nào cũng lăn bánh, đôi thiếu nam thiếu nữ này sẽ dần dần xa cách, có lẽ ngày mai bọn họ sẽ còn gặp lại, vì người trẻ tuổi ở giai đoạn này luôn quấn quít lấy nhau, rồi nhiều năm sau có gia đình vì thế mà hoài niệm tiếc nuối.

Đáng tiếc không phải anh đi theo em tới cuối cùng, nắm tay nhau, nhưng biến mất ở ngã rẽ.

Một đôi tình lữ trên xe bị cảnh này cảm nhiệm, cô gái dựa vào cánh tay chàng trai, môi giảu lên cao:
- Nếu như là anh, lúc này anh sẽ làm gì?

Chàng trai nhìn Tô Xán đứng ở trạm xe, im lặng không nói, nhớ tới bạn gái ở quê nhà chia tay khi lên đây học đại học, vì thế cánh tay càng siết chặt cô gái đau lòng, khổ sở nói:
- Anh không biết, có điều anh đảm bảo, hiện giờ với anh chỉ có mình em.

Mặt trời đằng xa tắt dần, chìm xuống rặng núi, chiếc xe bus truyền tới tiếng khởi động xe rồ rồ, Tô Xán đột nhiên lao tới, nhảy lên xe trước khi cánh cửa xe bus đóng lại, thậm chí Đường Vũ kịp kêu lên kinh ngạc, y đã ngồi xuống ghế trống bên cạnh cô.

- Trước kia rất nhiều lần tiễn bạn lên xe mình nghĩ, khi nào mình có thể ở bên bạn, đi cùng nhau. Hôm nay mình đưa bạn về nhà, Đường Vũ, có được không?

Đường Vũ cố kìm nén xúc động trào nước mắt, nói:
- Ừ, chúng ta cùng đi.

Xuống xe trước trạm gần nhà Đường Vũ, rất nhiều người trên xe bus nhìn theo họ, xã hội bây giờ rất ít ai còn chú ý tới hai người xa lạ như vậy nữa.

Đường Vũ đưa ngón tay trắng trẻo chỉ biệt viện cao tầng sau tường đỏ:
- Đó là nhà mình.

Tòa nhà nằm ẩn dưới tàng cây phao đồng xanh biếc, bên cạnh là công viên thị chính, có một con kênh chạy qua bên bãi cỏ, đối diện là tiểu khu nhà Đường Vũ, kiến trúc kiểu khu biệt thự chung cư, mỗi tầng là một nhà, có bố trí cả cầu thang riêng, ốp kính đen rất hiện đại.

Thấy Tô Xán ngây ra, Đường Vũ đưa tay nắm lấy tay y, còn tưởng rằng vì cuối cùng hai người cũng phải chia tay mà buồn bã, cô cùng có cảm giác như vậy, mỉm cười vỗ về y:
- Chúng ta còn gặp nhau mà.

- Bạn chắc chắn nhà bạn ở đó chứ?
Tô Xán chỉ về hướng tiểu khu Đường Vũ, hỏi một câu rất ngớ ngẩn:

- Ừ, nhà mình mà, sao lại không chắc?
Đường Vũ không hiểu, cô thấy Tô Xán hơi bất thường:
- Làm sao thế?

Ngón tay Tô Xán di chuyển sang phía trái, đó là phố đi bộ, rồi đèn xanh đỏ, lối qua đường, xa hơn một chút nữa là khu nhà cao tầng chia hai khu như tháp đôi, ở cửa hàng phía dưới treo biển quảng cáo Thục Sơn rất lớn.

Trong nửa học kỳ chuyển tới đây, ở cái nơi đó, mỗi sáng Tô Xán tay trái cầm quẩy, tay phải cầm hộp sữa đậu, hoặc là bánh bao nhân thịt, đứng đó, dưới ánh nắng xuyên qua cây ngô đồng, đợi xe bus tới trường.

Mà xuyên qua mấy dãy nhà thấp, ở một con đường khác cũng có một tuyến xe bus đi tới Nhị Thập Thất Trung.

Ở nơi đó Đường Vũ cũng ngày ngày đứng đợi ở bên xe bus vào buổi sáng, hoặc là buổi chiều xe bus mở két một cái, cô bước xuống về nhà, có lẽ cũng cùng thời khắc đó, Tô Xán bước xuống xe, hai người cách nhau gang tấc, hết ngày này qua ngày khác,

- Có thấy cái chung cư kia không, đó là nhà mình đấy.

- Á.
Đường Vũ che miệng thốt lên, không phải vui mừng mà không sao tin nổi.

Hai người nhìn nhau không nói được lời nào, không biết nên cười hay không nữa.

- Thanks God!

Đường Vũ nhìn Tô Xán giang tay ra ngửa mặt lên trời kêu lớn làm cười khúc khích.

Tô Xán thở phào, niềm vui trong lòng lúc này khó diễn tả, cảm giác kỳ diệu như vận mệnh muốn họ tới với nhau vậy, lúc này Tô Xán tràn trề lòng tin vào tương lai.

- Nếu như hôm nay mình không nhảy lên xe, cùng bạn đi vòng vèo quay về chỗ cũ, có lẽ chúng ta sẽ thế này, rõ ràng ở cùng một khu phố, nhưng lại không biết đối phương ở đâu, mỗi ngày đi về phía ngược nhau, tới khi tốt nghiệp cao trung vẫn tiếc nuối.

Không đợi Tô Xán nói hết Đường Vũ khẽ ôm lấy y, trong lòng cảm động tràn ngập sức mạnh:
- Cho nên bạn luôn làm người ta khó tin, từ lúc tới thành phố này, cho tới khi đến trước mặt mình, Tô Xán, mình tin bạn sẽ sáng tạo ra nhiều điều khó tin nữa.

Nói tới đó Đường Vũ chợt nhớ tới mẹ mình, người mẹ cao ngạo, quả quyết, lý trí tuyệt đối và băng giá đó, hiện giờ thấy Tô Xán có nhìn cậu ấy với ánh mắt khác không?

Đường Vũ

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 68: Con không làm được mẹ sẽ giúp

D

ưới góc tường yên tĩnh của công viên thị chính, trời nhá nhem tối, xung quanh trống trải, ở góc khuất này chẳng hề có xe cộ hay người đi đường qua lại, chỉ có tiếng côn trùng râm ran và bóng cây đung đưa, Đường Vũ lưng dựa vào vách tường loang lổ, đôi chân thoi dài và eo nhỏ nhắn, đôi mắt ngời ngời, đẹp kinh tâm động phách.

Tô Xán ở phía trước cô, hai cơ thể dán sát vào nhau, khuôn mặt cách vài cm, bị Tô Xán ép vào tường, biết y sắp làm gì, Đường Vũ có cảm giác bị chinh phục, nhưng tiếp đó hòa thành một mang tới kích thích lớn và thẹn thùng.

Hiện giờ phải dùng thái độ gì để đối diện đây, tức giận hay là lạnh lùng? Rõ ràng cô không nỡ làm thế.

Ngược lại Tô Xán không có chút ngần ngại nào, y chỉ chưa hành động vì ý nghĩ tà ác muốn nhìn vẻ yếu đuối hiếm có của Đường Vũ, môi từ từ đưa tới gần, khuôn mặt xinh xăn kia ở rất gần rồi, da mặt Đường Vũ mang theo mùi hương thơm thoang thoảng thật khêu gợi, mấy sợi tóc phất phơ cọ lên mặt, làm Tô Xán ngưa ngứa, cái ngứa đó không là gì so sự ngứa ngày trong lòng y.

Tô Xán áp môi xuống cánh môi mọng đỏ ướt át đó.

Đường Vũ hơi quay mặt đi, làm môi Tô Xán hôn lên gò má mát lạnh non mịn của cô.

Dưới cây ngân hành rập rạp, cô gái dán sát tường, người co lại, hai tay chắn trước ngực, bảo vệ phòng tuyến cuối cùng, hai tay vì nắm quá chặt mà gân

xanh nho nhỏ nổ lên, cơ thể hiện ra đường cong mê đắm, mặt thẹn tới nóng rực, đôi mắt dưới hàng mi dài khép lại. Chàng trai áp tới.

Phát hiện không tìm đúng mục tiêu, mục tiêu di chuyển mang tính chiến lược, vì thế chàng trai cũng chuyển môi qua.

Cơn xấu hổ như đê tràn bờ, Đường Vũ cứ né trái tránh phải làm Tô Xán không sao hôn lên môi cô được, Tô Xán giở trò lưu manh, hôn trúng chỗ nào là chuyên tâm hưởng thụ làn da non mịn nơi đó, thậm chí còn khẽ nhay nhay dái tai cô, Đường Vũ mặt đỏ như gấc chín, hai tay chắn trước ngực cố đẩy Tô Xán ra:
- Bạn là chó con à, ngứa lắm.

- Vậy bạn đừng né tránh nữa.

Tô Xán say đắm nhìn Đường Vũ, ánh mắt đó làm cô mềm nhũn để Tô Xán tách hai tay mình ra, luồn qua hông ôm vào lòng, tấm thân mềm mại hoàn toàn bị y ôm gọn, hai tay Đường Vũ không có chỗ để, lúng túng một chút rồi ôm lấy cổ Tô Xán, ánh mắt mơ màng từ từ khép lại, ngay cả chiếc lưỡi cũng ngày càng ngoan ngoãn thuận theo sự tham lam của y.

Lần đầu hôn nhau cảm xúc quá mãnh liệt, lần thứ hai gặp lại, trong lòng quá nhiều khúc mắc, lần thứ ba này cả hai thực sự thưởng thức nụ hôn, thưởng thức xúc cảm nam nữ.

Mùa hè oi bức, đôi nam nữ ăn mặc mỏng manh ôm chặt lấy nhau, hơi nóng xuyên qua lớp áo mỏng, quyện cả hai làm một.

Hoàn toàn vô thức, một tay Tô Xán vuốt dọc thân hình mơ mởn đẩy nhựa sống, một tay trèo lên đồi ngực no tròn nhẹ nhàng xoa bóp, nhân lúc thiếu nữ ngây thơ hoàn toàn chìm vào cơn mê say của xúc cảm, nhẹ nhàng nâng cô lên ngồi ở bệ tường, một tay luôn dưới váy, tìm tới nơi y thích nhất, bắp đùi âm ấm, mìn mịn, mang lại hưởng thụ tuyệt hảo.

Lúc này ở cái công viên ngàn năm vắng người có ông chú vô duyên đạp xe bóp chuông leng keng đi qua, tiếng chuông này lọt vào tai Đường Vũ không khác gì chuông báo động, cô giật nảy mình đẩy mạnh Tô Xán ra rồi đứng xuống đất.

Chiếc xe đạp đi qua, không hề chú ý tới họ, xung quanh khôi phục yên tĩnh, nhưng Tô Xán biết mình không còn cơ hội tiếp tục rồi.

Nhìn Tô Xán còn đang hồi tưởng dư vị, Đường Vũ vung nắm đấm, đấm y mấy cái, nhưng không dám nhìn y nữa.

Tới cổng tiểu khu Đường Vũ, nói một câu "mình đi đây", bước vào biệt viện bao phủ dưới tán cây cổ thủ, chân nhẹ nhàng như dẫn lên mây màu về nhà.

Tới khi bóng dáng Đường Vũ hoàn toàn hòa nhập vào bóng tôi, trong trái tim hạnh phúc của Tô Xán có chút quyến luyến, thầm nghĩ sao mình giống như thiếu niên còn hoài xuân, có cả chút thất vọng. Đó là thứ hormone chết tiệt, dễ làm người ta trúng độc, không thoát ra được.

Tô Xán về nhà mà người lâng lâng như bước trên mây.

Tằng Kha không hiểu vì sao Tô Xán ăn cơm xong, không hỏi ý kiến cha mẹ đã tự ý kéo một cái ghế sô pha tới bên cửa sổ, lại kéo cả bàn trà, đèn, bày ra thái độ chuẩn bị chiến đấu lâu dài.

Tô Xán thả mình lên ghế sô pha, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, cảnh đêm huy hoàng giống ngân hà rơi xuống nhân gian.

Sau đó Tằng Kha và Tô Lý Thành ngồi ăn lê xem TV nghe thấy Tô Xán lẩm bẩm:

- Kính viễn vọng, phải đi mua một cái kính viễn vọng thật hoàn mỹ.

….

Đường Vũ ngồi trong phòng của mình, phòng trang trí trang nhã ấm áp, kết hợp mảng màu hồng nhạt và trắng, không khí thoảng mùi thơm thơm vị táo, trước mặt cô bày mấy cuốn sách, ánh đèn nhu hòa, nhưng lúc này tâm trí cô hoàn toàn không đặt ở sách vở, nhìn qua cửa sổ, đầu kia trời đêm, khu chung cư sáng đèn ngay trong tầm mắt.

Đưa tay lên môi, cảnh đêm rực rỡ bên ngoài ánh chiếu con người cô thành đủ màu, khóe môi nhếch lên thành nụ cười, nghĩ tới chuyện xảy ra hôm nay, tần suất tim đập vẫn chưa bình ổn lại.

Cửa phòng gõ hai cái, sau đó mở ra, Mục Tuyền đi vào, bê đĩa dâu tây đỏ rực đã rửa sạch, trong khoảnh khắc Đường Vũ khôi phục lại vẻ lạnh nhạt, không quay đầu lại, chú tâm vào sách vở.

Lúc này hai mẹ con họ giống hai ni cô khổ tu trên núi cao, có điều dạo hạnh của Mục Tuyền rõ ràng là cao thâm hơn nhiều.

Đặt đĩa dâu tây lên bàn, Mục Tuyền mỉm cười:
- Hiệu trưởng Thái gọi điện cho mẹ, theo thông tin nội bộ, rất có thể con sẽ đạt giải nhì số học toàn quốc, ba ngày nữa có tin chính thức, còn nói nếu như con chọn môn Vật lý để thi, khả năng đạt giải nhất rất cao. Ông ấy đặt kế hoạch năm thứ ba lên con cả đó.

Đương Vũ "vâng" một tiếng, hết sức bình thản trước thành tích vô cùng đáng kiêu hãnh đó.

Mục Tuyền chỉ nhẹ nhàng vỗ vai Đường Vũ coi như khen ngợi, chuyển qua chuyện khác:
- Mấy ngày trước mẹ tới công ty mẹ Dương Thừa uống trà, con cũng biết đó, dì ấy luôn muốn nói chủ đề đó, cả dì Chu nữa. Mẹ đoán chắc họ cũng bóng gió dò hỏi ý kiến của con phải không? Ý của mẹ là con không cần có gánh nặng hay trách nhiệm gì hết, không cần phải quan tâm tới chuyện vụn

vặn bên ngoài, sự ưu tú của con không thể phủ nhận, thu hút sự chú ý của người khác là bình thường.

- Con biết rồi.

Mục Tuyền mặt vẫn trắng mịn, khóe mắt có vài nếp nhăn không làm giảm dung mạo của bà, còn vẻ đẹp tăng thêm vài phần đằm thắm mặn mà, gọi là thiếu phụ chưa phải là quá thời, ngồi xuống vuốt ve mái tóc Đường Vũ.

- Trừ mẹ của Dương Thừa, Lữ Tiên Minh còn có các chú bác nói chuyện với mẹ không phải là ít, trong số đó không ít đứa bé nổi bật, rất có tương lai.

Thấy con gái vẫn im lặng đọc sách, Mục Tuyền cười quyến rũ:
- Đương nhiên hiện giờ nói chưa chín xác được, con chỉ cần biết chuyện của con thôi. Còn về phải trở thành nhân vật thế nào, mẹ nghĩ con tự có nhận thức tỉnh táo của mình. Ở mỗi một giai đoạn cần phải làm gì, con luôn làm chính xác, mẹ chưa bao giờ phải lo lắng về con, con cũng chưa bao giờ làm mẹ thất vọng, sau này cũng thế, phải không?

- Nếu như ...
Đường Vũ lấy dũng khí ngẩng đầu lên:
- Nếu có một ngày con làm mẹ thất vọng thì sao?

- Con vẫn chưa quên được cậu ta sao?
Mục Tuyền đứng dậy, thoáng cái mặt trầm xuống như hồ nước sâu:
- Có điều trên đời có một thứ tên là thời gian, nó sẽ giúp con xóa bỏ hết mọi buồn phiền, và sự xao động không nên có.
Trước khi đi, Mục Tuyền còn lạnh lùng nói:
- Con đã xao động quá lâu rồi, tới lúc phải bình tĩnh lại, con không làm được, mẹ sẽ giúp con.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 69: Ai là người chủ đạo?

Tô Xán vốn đang đợi điện thoại của Lâm Lạc Nhiên thì lại nhận được điện thoại của Lâm Trứu Vũ rủ tham dự một cuộc tụ hội.

- A lô Tô Xán, cậu đi cùng Uy Uy đi, nó nghe thấy tên Diệp Huy Thường là hai chân nhũn ra không đứng nổi nữa rồi, à phải, cậu còn chưa biết, cô ấy là mối tình đầu của Uy Uy.
Lâm Trứu Vũ hưng phấn nói, đâu kia có tiếng ho khù khù của Vương Uy Uy:

Tiếp đó Vương Uy Uy cướp lấy điện thoại:
- Đừng nghe nó nói lung tung.

Tô Xán không hứng thú tham gia tụ hội đám học sinh, nhất là đám học sinh hoàn khố thì lại càng không có gì vui vẻ, toàn đám mặt hếch lên trời, có thời gian cùng Lâm Quang Đống giải quyết cũng phiền toái không ngớt của tạp chí còn hơn.

- Tôi không đi đâu, mọi người chơi vui là được rồi.

Vương Uy Uy hơi thất vọng "ừ" một tiếng, điện thoại bị Lâm Trứu Vũ và Lâm Lạc Nhiên cướp lấy, hai anh em luân phiên thuyết phục Tô Xán, làm Tô Xán chào thua, đâu ra cái chuyện rủ người ta đi chơi như thế.

Có điều chứng tỏ ba người Vương Uy Uy thực sự coi Tô Xán là người mình rồi.

Tô Xán chẳng cần suy nghĩ cũng biết đó là cuộc tụ hội của một đám hoàn khố tiểu thư, y vốn không thuộc về cái tập thể đó, cũng không có ý định hòa nhập vào tập thể đó.

Nếu chẳng phải là cơ duyên trùng hợp khiến Tô Xán can dự vào nhiều chuyện hai nhà Lâm, Vương như thế, đã chẳng thể cùng ba người Vương Uy Uy kết thành quan hệ như thế này.

Quan hệ này của bọn họ không thể phục chế.

Bị quấy rầy không chịu được, Tô Xán đành yếu ớt đồng ý trong tiếng hò reo đắc thắng của anh em họ Lâm.

Đầu kia, Lâm Lạc Nhiên sau khi đuổi được Vương Uy Uy và Lâm Trứu Vũ đi, giọng hớn hở hỏi Tô Xán:
- Sao, hôm nay trả lời Đường Vũ thế nào hả?

Đường Vũ nói không sai chút nào, Lâm Lạc Nhiên cuối cùng không nhịn được hỏi tới rồi, Tô Xán vờ ngốc hỏi lại:
- Trả lời cái gì?

Lâm Lạc Nhiên bĩu môi, "xí" một tiếng thật dài:
- Còn vờ vịt nữa, Đường Vũ lúc đó không bắt cậu trả lời ngay chẳng qua là không muốn làm khó cậu thôi, chuyện này chúc mừng cậu, cô ấy thực sự coi cậu là bạn trai rồi, rất chú ý tới cảm thụ của cậu. Nhưng không người bạn gái nào bỏ qua chuyện này, dứt khoát trên đường về cô ấy muốn cậu trả lời đúng không, nói cho tôi nghe, tên ngốc cậu trả lời ra sao?

Chính tính cách tự nhiên thoải mái này khiến Tô Xán dù biết Lâm Lạc Nhiên có chút thiện cảm với mình nhưng không hề tránh cô như với Trần Linh San, Vương Thanh. Ngược lại cảm thấy tính cách hai người nhiều điểm tương đồng, có thể trở thành tri kỷ, thành thực trả lời:
- Còn nhớ lần đầu chúng ta gặp nhau không?

Lần đầu hai người gặp nhau, Tô Xán nhìn Lâm Lạc Nhiên tới năm phút, khiến cô nàng này lộ bản tính thật dọa "móc mắt" y, tuy khi đó Tô Xán theo

đuổi ý nghĩ khác mà tình cờ thành chuyện như thế, nhưng không phủ nhận lúc đó Tô Xán đánh giá Lâm Lạc Nhiên còn xinh đẹp hơn cả Đường Vũ.

Bên kia một lúc không thấy Lâm Lạc Nhiên nói gì, Tô Xán trêu:
- Sao rồi, không phải hiểu lầm gì chứ?

- Chết đi, đừng có mơ.
Lâm Lạc Nhiên đột nhiên bạo phát, giọng lành lạnh:
- Nói, Đường Vũ bảo cậu trả lời tôi như thế phải không?

Thấy Tô Xán ngớ người là Lâm Lạc Nhiên biết câu trả lời rồi, không nói cũng biết Đường Vũ đoán trước được mình sẽ hỏi câu này nên gài mình trước, tên này còn hết sức phối hợp, hại mình nghe trả lời còn cảm động mất một giây. Nha đầu đó nhìn ra cái gì? Định dằn mặt mình à, bà cô này chưa bao giờ bị ai chơi như thế, Lâm Lạc Nhiên chỉ muốn hét thật to cho hả, đem cơn giận trút cả lên Tô Xán:
- Cậu đúng là đáng thương, tôi dám cá trước nay cậu hoàn toàn bị Đường Vũ nắm quyền chủ động đúng không?

Tô Xán không ngốc, kết hợp lại lập tức cũng nhận ra hôm nay mình đúng là bị Đường Vũ bẫy, mà mục tiêu là nhắm vào Lâm Lạc Nhiên, nha đầu Đường Vũ tính trả thù cái vụ chơi game thua sao? Thực là không biết nói thế nào nữa, nhưng đánh giá của Lâm Lạc Nhiên làm y không phục, sĩ diện nam nhân trỗi dậy:
- Tôi mới là người chủ động.

Lâm Lạc Nhiên khinh bỉ bĩu môi đả kích:
- Xì, đừng tưởng cậu là người dẫn dắt, cô ấy mới nắm quyền chủ đạo, ngơ ngác như cậu có bị Đường Vũ bán mười lần vẫn không biết, có khi nụ hôn đầu giữa hai người do cô ấy chủ động cũng nên.

- Ặc ..
Tô Xán cứng họng, đây là sự thực không thể chối cãi:

- Cái gì, tôi nói chơi thôi mà đúng à?
Phía bên kia Lâm Lạc Nhiên cũng sững sờ mất một lát, sau đó bùng phát tiếng cười nắc nẻ:
- Tiểu Ngũ, Tiểu Ngũ, anh tới đây em có chuyện hay lắm này …

Tô Xán thẹn quá hóa giận, đỏ mặt tía tai cúp điện thoại rầm một cái.

…..

Thứ sáu, theo đúng hẹn, Tô Xán tới bấm chuông nhà Vương Uy Uy.

Khi Lâm Lạc Nhiên ra mở cửa, Tô Xán gần như nín thở không nói được một lời, mái tóc dài mềm mại dính lên khuôn mặt chắc vừa mới tắm xong hơi hồng hào, tỏa hương thơm mát dễ chịu, lay động lòng người.

Một chiếc áo thun xanh thẫm bó lấy cơ thể nổi bật với đường cong ở ngực, chiếc váy đen ba tầng khá ngắn, như chỉ để khoe đôi chân dài miên man, cô gái đi đất, lộ ra những ngón chân trắng mịn, đáng yêu.

Lâm Lạc Nhiên cao bằng Đường Vũ, nhưng cô mang vóc dáng điển hình của con gái phương bắc, nên trông có phần cao lớn hơn, ngực cao, mông nở, gợi cảm quyến rũ, tất nhiên không phải cô gái phương bắc nào cũng có cơ thể đáng mơ ước như vậy, chẳng biết vài năm sau nha đầu này còn hại người tới mức nào.

Thấy Tô Xán ngẩn ra, Lâm Lạc Nhiên vốn định trêu y vì cái “tội” bị bạn gái xỏ mũi khiến mình cũng biết thành con ngốc theo, chuyển thái độ cười ngọt ngào, xoay vòng trước mặt y, chỉ đôi giày bốt đen và giày cao gót ở trên mặt đất:
- Phối hợp như vậy có được không?

Nhìn cặp đùi trắng lóa mắt dưới mép váy ngắn, Tô Xán nuốt nước bọt:
- Cái váy ngắn thế này, không ai chú ý bạn đi giày gì nữa đâu.

Lâm Lạc Nhiên thoáng cái trở mặt:
- Muốn chết à? Cận thận tôi đá cậu đấy.

- Sẵn sàng.
Mắt Tô Xán sáng hẳn lên, làm bộ mặt háo sắc, nếu Lâm Lạc Nhiên thi triển tuyệt kỹ đá người, mình chắc chắn là lãi lớn, đau tới mấy cũng lãi.

Lâm Lạc Nhiên trừng mắt co chân định đá chợt nhớ ra mình mặc váy, không tiện đá, Tô Xán mặt hớn hở vô lại, làm cô nghiến răng nghiến lợi, quay đầu vào phòng gọi:
- Anh ơi, Tô Xán bắt nạt em.

Lâm Trứu Vũ mặc sơ mi caro, làm hắn trông càng thêm "bụ bẫm", đang sắn tay áo, nghe vậy tự nhiên đáp:
- A, nếu vậy cứ tận tình mà làm thịt nó đi, tôi ùng hộ cậu.

Kết quả là bị Lâm Lạc Nhiên xách đệm sô pha, truy đuổi hết lầu trên lầu dưới.

Hai anh em này lúc nào cũng như chó với mèo, song tình cảm tốt khỏi nói, Tô Xán hâm mộ vô cùng. Trong lúc hỗn loạn, Vương Uy Uy đi ra, tóc mới cắt rất gọn gàng, mặc âu phục đen, loại không quá khoa trương chính thức, làm hắn trông chững trạc nam tính hơn nhiều.

Tô Xán cảm giác Vương Uy Uy ăn mặc còn cầu kỳ hơn cả Lâm Lạc Nhiên.

Tới khi bốn người tới điểm tụ hội, Tô Xán liền hiểu ngay vì sao Vương Uy Uy lại chỉnh chu như thế.

Bọn họ tới một gian phòng khách ở đại sảnh khách sạn Vương Triều, không vội đi vào hội trường, tựa hồ đang đợi ai đó, chẳng mấy chốc số người tụ tập quanh bọn họ tăng lên gấp mấy lần, toàn là người quen của đám Vương Uy Uy. Thành phần đủ loại, không chỉ là học sinh như Tô Xán nghĩ, có học sinh cao trung, có sinh viên đại học, có người hắn là tốt nghiệp cao trung

xong không đi học, làm việc trong xí nghiệp nhà mình, thái độ rất dễ chịu, mặc dù hơi khoa trương giả tạo, nhưng con người ai chẳng đeo mặt nạ, khác với cảnh ăn chơi thác loạn trong tưởng tượng của Tô Xán.

Nam tử ăn mặc không quá phô trương khoe khoang, nữ nhân không hở hang, quy củ tới không ngờ.

Lâm Lạc Nhiên

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 70: Mối tình đầu của Vương Uy Uy

U

y Uy, các cậu đi một lèo năm rưỡi, còn chẳng để lại điện thoại liên hệ gì cả, bọn này còn tưởng các cậu về kinh rồi cơ. Gần đây mới nghe nói cậu lại về Nhị Thập Thất Trung, hôm nào phải tới trường các cậu chơi mới được, sớm nghe nói nơi đó nhiều tài nỹ, mỹ nữ ..

Vương Uy Uy ậm ừ ứng phó cho có, tâm chí cứ ở đẩu đâu.

- Uy Uy, nghe nói cha cậu lần này tới Dung Thành, thăng quan rồi hả, lần trước là thư ký trưởng chính phủ tỉnh, lấy này chắc thế nào là bí thư, thị trưởng chứ hả ?

Vương Uy Uy vẫn ứng phó hời hợt.

Sau chiến dịch Hạ Hải, bọn họ trưởng thành rồi, nhìn thấu rất nhiều thứ, những người này trước kia vì bọn họ tới Hạ Hải mà cắt đứt liên hệ, e rằng cho rằng cha hắn bị Lưu Thành dồn ép thất thế, nên xa cách, giờ lại tới bắt chuyện, cho dù không bị phân tâm bởi điều khác, Vương Uy Uy cũng chẳng có hứng thú.

Cuộc sống trong vòng tròn bọn họ là như thế, giống người bình thường, cũng có bạn bè cùng tuổi, cùng trường, khác cái là con cái nhà bình thường có khi vì tranh giành thứ gì đó mà đánh đấm cãi vã rồi không nhìn nhau vài ngày, bọn họ thì không, quan hệ xa gần đại đa số do bối cảnh gia đình thúc đẩy đằng sau.

Trước kia Vương Uy Uy không có gì, nhưng lúc này cực kỳ phản cảm, nhìn Lâm Trứu Vũ giới thiệu Tô Xán, đám người kia đều tươi cười phụ họa, có điều chẳng qua nể mặt bọn họ thôi, như tên ngồi lỳ ở ghế sô pha kia, làm gì có chú ý hoan nghênh nào, Tô Xán cũng chẳng quan tâm.

Lâm Trứu Vũ nhận ra điều ấy, giới thiệu qua loa vài người rồi thôi.

Mọi người nói chủ đề thoải mái, đa phần hứng thú bình luận khách khứa đi qua đại sảnh, suy đoán quy mô và tính chất bữa tiệc.

Người trong phòng bọn họ cũng tò mò, không biết ai khiến công tử bí thư thành ủy đợi thế này.

Ở cửa có vài chiếc xe dừng lại, nữ sinh đi ra mặc lễ phục màu xanh ngọc, kiểu tóc ngắn hơi uốn xoăn một chút, gương mặt toát vẻ xinh đẹp, mặc chiếc, tất lưới trắng, với eo thắt đáy lưng ong, mông nở dáng người đi uyển chuyển, bên cạnh có một nam nữ nói nói cười cười, đi vào đại sảnh, Vương Uy Uy lập tức đứng dậy, đi ra cùng cô gái kia đứng xa xa nhìn nhau.

Diệp Huy Thường mặt đầy mừng rỡ, đi nhanh tới, nhìn kỹ chàng trai đã lâu không gặp, cô rất xinh đẹp, nụ cười quyến rũ, ôm nhẹ lấy hắn, còn Vương Uy Uy căng thẳng tới mức người cứng đờ lại:
- Chị Huy Thường.

- Tiểu Ngũ, Lạc Nhiên, lâu lắm rồi không gặp.
Diệp Huy Thường mặc dù dùng tiếng phổ thông rất tiêu chuẩn, nhưng ít nhiều mang theo khẩu âm hải ngoại, còn cùng Lâm Trứu Vũ khẽ đấm vào nắm tay nhau, sau đó, nắm lấy tay Lâm Lạc Nhiên rất thân thiết.

- Phải rồi, giới thiệu với chị, đây là Tô Xán.

- Hello Tô Xán.
Diệp Huy Thường đưa tay ra, rất cởi mở tự nhiên.

Tô Xán bắt tay Diệp Huy Thường, thầm tán thưởng quyến rũ thành thục của cô gái này, chẳng trách Vương Uy Uy điên đảo.

Trừ Tô Xán ra thì người xung quanh không thuộc phạm trù giới thiệu của Vương Uy Uy, khiến Diệp Huy Thương bất giác nhìn Tô Xán thêm một cái.

Lúc này mọi người mới đi vào hội trường, Diệp Huy Thương khoác tay Vương Uy Uy, làm Vương Uy Uy đỏ mặt, Lâm Trứu Vũ huých vai Tô Xán một cái, thảo nào hắn nhiệt tình rủ mình đi như vậy, cảnh này rất đáng xem, sau này có vốn liếng trêu chọc tên Vương Uy Uy này rồi.

Diệp Huy Thường nhìn Vương Uy Uy, nhoẻn miệng cười đầy hạnh phúc, thời khắc này cô như quay về thời gian trước khi đi du học.

Ngược lại Lâm Lạc Nhiên hơi mím môi lại.

Mọi người đi qua đại sảnh, sân sau khách sạn là bể bơi vô cùng xa hoa, khung cảnh bố trí đậm phong cách Châu Âu, hai màu nhạt trang nhã chủ đạo, xung quanh có bố trí ghế sô pha, bàn nhỏ, bữa tiệc tổ chức ở nơi này, hiện đã có khoảng chừng 50 người.

- Cha Khổng Khánh Hoa muốn khai thác thị trường khách sạn Vương Triều, nên Khổng Khánh Hoa tự chủ trương mở tiệc mời nhiều người như thế, tên này dù ở trong nước hay nước ngoài đều rất đáng ghét, thường xuyên quấy nhiễu tôi, phiền không chịu được, nếu không nay không phải có cậu thì tôi đã chẳng tới.
Diệp Huy Thường nói một câu khiến tim Vương Uy Uy nảy lên nảy xuống, lại hỏi:
- Mấy năm qua sống có tốt không?

Vương Uy Uy tương tư mình, Diệp Huy Thường sao chẳng biết, cô cũng yêu thích chàng trai này, có điều tình cảm nghiêng về phần chị em nhiều hơn, hai bên cách nhau cả đại dương, tín hiệu điện tử phải thông qua tầng tầng không gian khúc xạ mới tới nơi, bất giác khiến tương tư kéo dài.

- Cũng được.

- Vẫn là xử nam sao?

Thấy Vương Uy Uy kinh ngạc há mồm, Diệp Huy Thường cảm giác rất tốt, cười khúc khích, Vương Uy Uy ở bên cạnh vẫn giống như vài năm trước cô đi, vẫn là nam sinh ngượng ngùng, mình chỉ trêu một chút là bối rối đỏ mặt tía tai.

Điều này làm Diệp Huy Thường vui vẻ lên nhiều, thì ra có những thứ không hề thay đổi.

Nếu như người trong nghề ở nơi này sẽ nhìn ra bố trí của đoàn đội kiệt xuất, không có một ánh đèn nào chiếu thẳng vào mắt khách khứa, mọi người vừa tới nơi liền cảm thụ được sự ấm áp và náo nhiệt, không khiến người ta sinh tâm lý trở ngại vì tới chỗ lạ.

Ánh đèn nhu hòa vừa đủ, mang tới cảm giác mông lung, giống như ánh đèn dưới bãi cỏ nhà mình.

Phía trước có một nhóm người đang nói cười, thấy bọn họ đi vào thì lập tức đi lên đón:
- Oa, Huy Thường, bọn này sớm nghe nói em sẽ tới, thế nào, ở Dung Thành đã quen chưa, bên kia nuôi em trắng hẳn ra này, lần này về bao lâu ...

Đối phương cùng Diệp Huy Thường trò chuyện một lúc, Diệp Huy Thường gặp mấy người chị em cũ, ríu rít ôm nhau hỏi han.

- Uy Uy, lần này gặp được người muốn gặp, sướng nhé.

Vương Uy Uy gãi đầu, xấu hổ nói:
- Cũng được.
Không biết hôm nay hắn nói câu này lần thứ mấy rồi.

- Sao mấy năm trước như vậy, mấy năm sau vẫn cứ như vậy, nam sinh thẹn thùng thiếu tự tin như vậy không phải loại hình mà Huy Thường của bọn

này thích đâu.

Vương Uy Uy càng bối rối, đám nữ sinh càng trêu già:
- Ba ngày trước tôi và Huy Thường còn ở thủ đô, khi đó có một anh chàng tặng cho cô ấy chiếc vòng tay Swarovski. Lần này cô ấy tới Dung Thành, cậu cũng phải có chút bày tỏ gì chứ? Ngốc, không cần món quà đắt hay rẻ, phải đặc biệt thể hiện trong lòng cậu chú ý tới người ta thế nào, để tháng sau cô ấy về Anh nhìn thấy còn nhớ tới cậu chứ.

Vương Uy Uy trầm mặc, nói thực lòng hắn từ bỏ mộng tưởng với Diệp Huy Thường, điều này có thể khẳng định, ngoại từ thời gian đầu Diệp Huy Thường tới Anh, hắn còn nhung nhớ, về sau thi thoảng nhớ tới cũng không thấy quyến luyến xót xa gì. Nhưng nghe thấy Diệp Huy Thường trở về, hắn đứng ngồi không yên, sau khi gặp lại, mỗi một ánh mắt nụ cười của Diệp Huy Thường đều khơi lên lay động trong nội tâm hắn.

- Em gái, rượu chứ!
Lâm Trứu Vũ mỗi tay cầm một ly rượu vang đi tới, đưa cho Lâm Lạc Nhiên một ly:

Lâm Lạc Nhiên nụ cười có chút ảm đảm nhận lấy, tâm trạng đại khái giống Vương Uy Uy hiện giờ, những thứ tưởng chừng đã quên, thực sự không phải dễ quên như thế, đầu ngả vào vai Lâm Trứu Vũ:
- Chỉ là nhớ tới hồi ức xấu thôi, em không sao.

- Anh biết, em là cô bé mạnh mẽ, nếu không em đã không tới đây hôm nay, anh tin qua hôm nay em có thể thoải mái đối diện rồi.
Lâm Trứu Vũ khẽ thơm lên tóc Lâm Lạc Nhiên nói nhỏ:
- Yên tâm, Tô Xán ở đây, chúng ta sẽ được về sớm thôi, cậu ta không chịu đựng nổi loại bữa tiệc này đâu.

Nhắc tới Tô Xán, tâm trạng Lâm Lạc Nhiên tốt hơn nhiều, khúc khích cười:

- Đúng vậy, , cậu ta là chúa gây rối, buồn cười nhất là bằng kiểu suy nghĩ nào đó cậu ta lại tưởng mình là nạn nhân chứ.

Lâm Trứu Vũ nhún vai:
- Tên đó là quái nhân mà.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 71: Thất vọng

Trong hoàn cảnh như vậy, Tô Xán tất nhiên bị bỏ rơi, những chuyện xảy ra, y đều nhìn hết vào trong mắt, song chỉ lặng lẽ nhìn, không xem vào, mỗi người ở từng giai đoạn đều trải qua một số việc, đưa ra một số quyết định, quá trình đó chỉ có thể dựa vào bản thân.

Diệp Huy Thường thành tiêu điểm của bữa tiệc, những cô gái lúc nãy tiếp cận với Vương Uy Uy đã nhìn ra hắn có tình ý với cô gái này, nhưng xem ra người ta không có tình cảm tương đương, ít nhất từ cách nói chuyện em ra người ta chỉ coi như một đứa em hoặc là người bạn thân thiết hơn bình thường một chút thôi.

Hình tượng Vương Uy Uy trong lời kể của đám bạn bè so với thực tế quả là chênh lệch một cách đáng buồn, lúc nãy bọn họ lại cùng hắn đợi Diệp Huy Thường rất lâu nên vốn không vui, lúc này liền tìm cớ lần lượt tản đi, lấy rượu, thức ăn tìm người quen trò chuyện.

Không ít người thất vọng Vương Uy Uy bị một cái thành phố nhỏ mài hết cá tính trên người, tựa hồ hắn không còn là Vương Uy Uy từng bá đạo nói ra câu "theo tôi hoặc theo hắn" trước kia nữa, hắn trở nên quá mức buồn chán rồi.

- Huy Thường, mai có rảnh không, theo chúng tôi tới khu nghỉ dưỡng Thanh Loan Độ, ở đó ngâm suối nước nóng vào buổi tối rất tuyệt, một đặc sắc lớn ở Dung Thành đấy.

Chính vì thế có người lờ Vương Uy Uy đi, thẳng thắn đưa ra lời mời Diệp Huy Thường, không ai nghi ngờ cô gái trước mắt sẽ thành danh nhân trong tương lai, mới chỉ 19 tuổi, không học ở trong nước mà tiếng tăm ở thủ đô không hề giảm sút.

- Thật à.

Diệp Huy Thường nhìn Vương Uy Uy bên cạnh, giọng cố ý nói cao lên:

- Nếu như tới lúc đó mà không có ai hẹn thì tôi sẽ đi.

Tiễn hết đám người xung quanh đi, lại một đợt khác đi tới, Diệp Huy Thường chỉ đơn giãn ứng phó vài câu, đến khi nhóm này cũng đi hết rồi, cong môi lên với Vương Uy Uy:

- Uy Uy, tôi khát.

Vương Uy Uy hơi ngẩn ra, "ồ" một tiếng, chạy tới bên bàn lấy ly, ra chỗ đồ uống, rót nửa cốc nước chanh rồi chạy lại.

Mấy người nhận ra Tô Xán lúc nãy đi cùng đám Vương Uy Uy, tới bắt chuyện:

- Bạn học ở Nhị Thập Thất Trung à, vậy là cùng trường với Triệu Thừa Ngôn phải không? Biết cậu ấy chứ?

- À biết, Triệu Thừa Ngôn ở trường tôi khá là có tiếng mà.

Tô Xán đúng mực đáp.

- Ừm, sau này nếu có chuyện gì có thể tìm cậu ấy, cậu ấy là người nghĩa khí lắm đấy. Tôi biết rõ.

- Cám ơn, tôi nhớ rồi.

Tô Xán gật đầu, thứ nghĩa khí đó y nuốt không trôi.

Cô gái đó có vẻ rất hứng thú với Tô Xán, mặc dù thái độ của y, người ngoài nhìn vào đều thấy rõ ràng y không hoan nghênh, cô gái này vẫn sán đến, còn bóp cánh tay y:

- Chậc, trông bên ngoài không nhận ra thể chất khá lắm.

Tô Xán nhíu mày lùi lại, loại nữ sinh thế này làm y hơi phản cảm.

Cô gái kia không nhận ra, còn nghĩ y xấu hổ, khúc khích cười nói:

- Có điều hơi thấp một chút, nếu cao chừng 1m8 thì đẹp trai lắm đấy, cậu còn kém tiêu chuẩn của tôi một chút nữa ...

Phía bên kia Vương Uy Uy mang nước chanh lại, Diệp Huy Thường nhận lấy, nói một tiếng "cám ơn", chỉ một chỗ ngồi:

- Chúng ta ra đó ngồi một chút đi.

Hai người ngồi tách biệt hẳn với đám đông, Diệp Huy Thương một tay đưa ra xoa mắt cá chân đi giày cao gót bị đau, động tác rất ưu nhã không gây phản cảm, nghĩ một lúc, nói:

- Thực ra, Uy Uy, tôi không hy vọng cậu như vậy.

- Như thế nào?

Vương Uy Uy không hiểu:

Diệp Huy Thường xoay xoay chiếc ly nước chanh:

- Vừa rồi cách cậu đi lấy nước cho tôi đó, cậu vẫn nhớ tôi thích nước chanh, không thích uông rượu, song cậu có thể làm một cách phong độ hơn, thậm chí nếu cậu không đi lấy nước cho tôi, tôi cũng rất vui.

Vương Uy Uy càng không hiểu, hắn chăm sóc, quan tâm tới cô gái mình thích có gì không hay.

- Cậu quá tốt, nói thế nào đây, cậu làm tôi thấy vui vẻ, song khiến người ta thấy không đủ an toàn.

Vương Uy Uy cười khổ:

- Có lẽ con người tôi không giỏi làm ra vẻ lãnh khốc.

- Không phải muốn cậu bày ra vẻ lãnh khốc.

- Vậy chị muốn thế nào?

Vương Uy Uy có chút thương cảm, có lẽ vì hai người nói thẳng chuyện này, khiến hắn nhận ra Diệp Huy Thường chỉ coi mình như đứa em trai, không khác gì trước kia cả.

Cảm giác có huynh hướng cãi nhau, Diệp Huy Thường đưa tay ra:

- Ok, đó chỉ là cảm nhận cá nhân thôi, cảm nhận cá nhân sẽ có sai lệnh, có lẽ điều cậu thực sự cần làm là chính bản thân minh, thế là tốt nhất, Uy Uy, hãy là chính bản thân mình.

Vương Uy Uy "ừm" một tiếng, không nói nữa:

- Uy Uy, lần này tôi trở về, kỳ thực cậu là một trong số những người tôi muốn gặp nhất đấy, tôi đã hỏi thăm tình hình của cậu, biết chuyện xảy ra với nhà cậu ở nơi này. Bề ngoài cậu không thay đổi bao nhiêu, nhưng tính cách đã thay đổi, cậu không thấy bản thân trầm mặc ít nói hơn nhiều sao? Không thấy bản thân thiếu tự tin đi nhiều sao? Uy Uy, tôi muốn cậu phấn chấn lên, không muốn thấy cậu ủ rũ như vậy đâu.

Những lời Diệp Huy Thường nói cũng xuất phát từ sự quan tâm, nhưng Vương Uy Uy càng nghe càng ảm đạm.

Diệp Huy Thường không chịu được dáng vẻ rầu rĩ đó của Vương Uy Uy:

- Uy Uy, con người ít nhất phải có tự tin, tự tôn và tự cường, so với cậu bây giờ, tôi thích con người cậu trước kia hơn.

Hồi lâu Vương Uy Uy vẫn không nói gì, Diệp Huy Thường thở dài:

- Đột nhiên tôi cảm thấy thất vọng vì lần trở về này.

Trong đám đông náo nhiệt, một người nhìn thấy Diệp Huy Thường ở trong góc, liền đi về phía bọn họ.

Nam tử này nhìn qua chừng 25 - 26, đeo kính, để ria mép lờ mờ, khiến người ta có cảm giác chững chạc vững vàng, tuổi thật có lẽ dưới phạm vi này.

Không đợi hắn tới nơi, Diệp Huy Thường và Vương Uy Uy đã đứng dậy.

- Anh Khổng Kỳ.

Diệp Huy Thường nhiệt tình hắn lên, gọi rất thân thiết:

- Hôm nay nghe tên nhóc Khánh Hoa nói em sẽ tới, làm anh rất bất ngờ, lần trước em về có vài ngày đã vội vàng đi, làm anh chẳng gặp được, lần này phải ở lại lâu hơn nhé.

Khổng Kỳ cười ha hả, không chỉ có bề ngoài trầm ổn, có cảm giác ẩn chứa sự tự tin vô cùng, mặc chiếc áo sơ mi xanh, không sơ vin, rất nhàn nhã tiêu sái. Chỉ nhìn cổ áo bẻ đàng hoàng, áo phẳng lỳ, từng chiếc cúc cài đâu vào đó cho ấn tượng y là người kỹ lưỡng, làm việc có trình tự.

- Lần này em về nghỉ, cho nên có thể ở lại lâu một chút, cuối tháng mới đi. Nghe nói chú đã giao rất nhiều nghiệp vụ cho anh, giờ anh là giám đốc khu tây nam, không tệ.

Khổng Kỳ xua tay:

- Học hành không tới nơi tới chốn, đành làm cu li giúp cha anh thôi, đâu giống em học ở nước ngoài, lần này về chẳng những xinh đẹp, khí chất

cũng càng thêm nổi bật, lại khổ các chàng tương tư.

Quay sang vỗ vay Vương Uy Uy:

- Uy Uy, sao vẫn cứ làm cái đuôi của Huy Thương hả?

- Anh Khổng Kỳ.

Vương Uy Uy cười gượng gạo, vẫn chưa hồi phục sau cuộc nói chuyện với Diệp Huy Thường.

- Nào, để tôi giới thiệu với mọi người, đây là Diệp Huy Thường, em họ xa của tôi, hiện đang du học ở Anh. Còn đây là Vương Uy Uy, con trai bí thư Vương, có lẽ mọi người từng thấy rồi, mấy năm trước cậu ấy ở Dung Thành, lúc nhỏ lật đật chạy theo bọn tôi chơi.

Không ít người ngạc nhiên, lại có người dám lấy con trai bí thư thành ủy ra đùa, song cũng có người biết tổng giám đốc khách sạn Vương Triều và Vương Bạc có quan hệ rất tốt, quen nhau từ nhỏ, nên nói chuyện thế này không có gì lạ. Vương Bạc xuất hiện trước công chúng luôn mang hình tượng nho nhã, chẳng trách con trai cũng có chút thư sinh.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 72: Xung đột trong bữa tiệc (1)

Khổng Kỳ là người nhiều tuổi nhất trong nhóm chúng tôi, anh ấy rất cường thế, khi nhỏ thường xuyên cầm đầu chúng tôi bày trò nghịch ngợm.

Lúc này anh em họ Lâm đã quay lại, giải thích cho Tô Xán biết:

- Chúng tôi hay tới núi Diệu Phong chia làm hai quân, khi nhỏ Uy Uy gầy gò bé xíu, thường được anh Khổng Kỳ sai làm tiên phong dò đường, hòi nhỏ chúng tôi ai cũng sùng bái anh ấy. Về sau lớn lên dần dần không còn liên hệ nữa, thi thoảng gặp nhau một hai lần thôi, hiện giờ anh ta là người kế thừa chuỗi khách sạn Vương Triều. Có đứa em trai tên là Khổng Khánh Hoa, cực kỳ đáng ghét.

- Chị Diệp rất ghét Khổng Khánh Hoa, chị ấy là người yêu ghét ra mặt, làm việc tùy cảm tính, bình thường không tham gia tiệc thế này đâu, hôm nay hẹn với Uy Uy nên mới tới, có điều xem ra Uy Uy thể hiện không được tốt lắm.

Lâm Lạc Nhiên đã khôi phục dáng vẻ bình thường, hờ hững nói:

Xung quanh bọn họ cũng bàn tán về nhóm Diệp Huy Thường, Khổng Kỳ, Vương Uy Uy, bọn họ là nhân vật được chú ý nhất bữa tiệc, tất nhiên là tâm điểm các cuộc thảo luận.

- Nhìn thấy nam sinh sau lưng Khổng Kỳ không, cha hắn là giám đốc Cty điện lực Dung Thành, gia sản chục triệu đấy.

- Thế thì nói làm gì, đó là tiền của cha hắn, người đang bắt tay Vương Uy Uy là Tùng Trác, con trai trưởng phòng tuyên truyền thành ủy, tốt nghiệp cao trung xong không đi theo hướng gia đình sắp xếp, theo đuổi âm nhạc,

học ở học viện âm nhạc Tây Xuyên, còn chưa tới 19 tuổi đã là ông chủ một quán bar khá nổi rồi đấy.

- Tự lập đáng khen đấy, nhưng có nền tảng sẵn mà không tận dụng thì là dại, như Khổng Kỳ, khách sạn Vương Triều có mười mấy chi nhánh trên toàn quốc, sau này thế nào cũng lọt vào bảng tài phú, lúc đó anh ta tiếp nhận từ cha mình, sẽ thành tổng giám đốc trẻ nhất toàn quốc.

Những người này dáng vẻ nhìn là biết toàn học sinh cao trung, nhưng cách ăn nói chững chạc, chủ đề cũng là nội dung mà học sinh bình thường chưa tới tuổi quan tâm.

- Vương Uy Uy thật đáng thất vọng, trước kia nghe kể về cậu ta nhiều, không ngờ bộ dạng thế này.

- Nhìn cậu ta chạy lăng xăng bên cạnh Diệp Huy Thường thật đáng thương, loại con trai kém cỏi như vậy làm sao mà giữ nổi thiên nga? Tôi thấy Khổng Kỳ xứng đáng hơn …

Khổng Kỳ chào hỏi đám Diệp Huy Thường xong đi chiêu đãi những vị khách khác, một nam tử trẻ tuổi nói chuyện với hắn thắc mắc:

- Đó thực sự là con trai bí thư Vương Bạc à, nhìn không ra, giống con chim non vậy.

Khổng Kỳ không hỏi có chút khoe khoang nói:

- Đúng là con trai bí thư Vương đấy, hồi nhỏ chúng tôi rất thân với nhau, chú nhóc đó bám tôi suốt, tôi chỉ đông cậu ta đi đông, chỉ tây đi tây, sau này ít gặp lại rồi, không ngờ chẳng thay đổi gì mấy.

- Cô bé kia là Huy Thường à, thật là xinh đẹp, Vương Uy Uy có vẻ thích cô bé đó lắm, nhưng xem bộ dạng cậu ta thế kia làm sao lọt vào mắt người đẹp được. Anh Khổng Kỳ, giới thiệu cho tôi đi, tôi thử vận may xem thế nào.

- Mắt mũi cậu thế nào vậy, không nhìn thấy cô bé đó thích anh Khổng à?

- Đừng nói lung tung.

Khổng Kỳ nghiêm túc nói khiến xung quanh cười rộ lên, làm hắn cười theo:

- Cái đám nhóc này.

Tiết Lăng Trúc là người mẫu tham gia bữa tiệc hôm nay, đương nhiên cô ta khác với những người mẫu được mời tới làm sôi động không khí khác, cha cô ta là quan viên có cấp bậc, nên khá thân thiết với mấy hoàn khố ở bữa tiệc. Vừa rồi ở sân khấu đi xuống, Khổng Kỳ còn đích thân tới trò chuyện cám ơn cô ta.

Vừa là người mẫu, vừa là một tiểu thư gia thế, vây quanh Tiết Lăng Trúc không ít nam sinh.

Trong lúc này, cô ta nhìn thấy một người quen, Tô Xán.

Làm sao có thể quên được bản mặt đáng ghét đó.

Lần trước về Hạ Hải gặp bạn cũ, vừa khéo đúng lúc tiệc tiễn chân Tô Xán, khi đó Vương Hạo Nhiên dẫn họ tới tìm Tô Xán, còn nghĩ Vương Hạo Nhiên định gây chuyện, nên có chút ngôn từ kịch liệt, ai ngờ quanh co thế nào bị hai đứa con gái chỉ chó mắng mèo còn đánh một trận, sự kiện đó tới nay vẫn là vết thương chưa lành trong lòng cô ta.

Từ sau lần đó, Tiết Lăng Trúc không về Hạ Hải nữa, nơi đó thành chốn thương tâm của cô.

Mà đầu đuôi là tại Tô Xán, nên nhìn thấy y, thù hận dâng trào.

Tiết Lăng Trúc không ngờ gặp lại Tô Xán ở nơi này, “phải cho y một bài học”, Tiết Lăng Trúc hai mắt bám chắt vào Tô Xán, nghiêng người ngồi dựa

vào ghế sô pha, vắt một chăn lên, tư thế khêu gợi, cẩn thận đợi cơ hội đối phó với Tô Xán.

Xinh đẹp, lại có gia thế tốt, chẳng mấy chốc có đám ong bườm bu quanh, chỉ bằng mấy câu nói, trong đó có cả Triệu Thừa Ngôn, Tiền Long, Lương Tiêu và cô gái lúc nãy định giới thiệu Triệu Thừa Ngôn cho Tô Xán, Tiết Lăng Trúc dễ dàng khơi lên căm phẫn của đám dại gái này.

Một tên béo bị Tiết Lăng Trúc kích động, nóng lòng thể hiện trước mặt mỹ nhân, hỏi Triệu Thừa Ngôn:

- Tôi dạy hắn một bài học không thành vấn đề chứ.

Triệu Thừa Ngôn không dại dột gì mà dính vào chuyện Tô Xán nữa, tất nhiên tuyệt đối không dại gì ngăn cản, khéo léo nói:

- Tuy là bạn cùng trường nhưng đương nhiên là tôi đứng về phía Tiết tiểu thư rồi.

Hắn biết đám người này chẳng làm gì nổi Tô Xán, ít nhất khiến y mất mặt cũng hả hê lắm, ngồi ngoài đợi xem trò hay.

Anh em Lâm Trứu Vũ, Lâm Lạc Nhiên không nghi ngờ gì cũng là một tiêu điểm khác của bữa tiệc, lại bị một đám người quen kéo đi rồi.

Không có hình thức nghiêm túc, giống như tụ hội bình thường, mọi người đi khắp nơi trò chuyện chúc rượu, Tô Xán nếm thử mấy loại bánh ngọt sau đó cầm ly rượu bơ vơ một mình ở bể bơi, Tô Xán không cảm thấy lẻ loi, dù sao một mình còn hơn phải ứng phó với đám hoàn khố kia, lặng lẽ nhìn nước hồ lăn tăn phản chiếu ánh đèn, không khí rất yên tĩnh.

Nhưng Tiết Lăng Trúc và hai nam sinh đi tới, phá vỡ sự "thanh tu" của y.

Đứng lại trước mặt Tô Xán, Tiết Lăng Trúc cười điệu đà:

- Gặp lại cậu ở đây thật là may mắn.

Tô Xán nhìn cô gái chừng hai mươi, mặc chiếc váy đềm mỏng, phác họa vóc dáng uốn lượn khiêu khích, hóa trang không đậm, rất tinh xảo, xem ra bỏ công sức không ít, nghi hoặc hỏi:

- Chúng ta quen nhau à?

Với một mỹ nữ mà nói, câu này không thể tổn thương hơn, Tiết Lăng Trúc nghĩ Tô Xán cố tình, sầm mặt nói:

- Tôi thích có qua có lại, chuyện ở Hạ Hải, tôi trả lại nguyên xi.

Tô Xán còn đang ngớ người thì hai nam sinh kia đột nhiên tranh cãi với nhau, ầm ĩ tới mức làm xung quanh nhìn cả về phía họ. Lâm Lạc Nhiên ngừng nói chuyện nhìn tới, phát hiện hai nam sinh không quen lớn tiếng với nhau bên cạnh Tô Xán thì thở phào, song cô rất tinh ý phát hiện sự việc có vẻ bất thường.

Lâm Trứu Vũ xoa tay hưng phấn, có trò hay rồi, đúng thứ hắn trông đợi.

Tuy nơi tổ chức bữa tiệc ở bên hồ bơi lộ thiên, nhưng do tính chất bữa tiệc giao lưu, giới thiệu bạn bè, không phải kiểu tiệc tùng liên hoan năm mới, chúc mừng gì nên không hề ồn ào, vừa có tranh chấp là khiến tất cả phát hiện ra ngay.

Diệp Huy Thường hơi nheo mắt lại, thầm nghĩ ai lại thiếu tố chất như thế, cho dù có xung đột thì cũng nên ra ngoài giải quyết mới đúng, làm thế này không nể mặt chủ nhà chút nào.

Mọi người trò chuyện nhỏ xuống, thế là giọng cãi vã của hai nam sinh kia càng nổi lên:

- Mày có tin tao hất rượu vào mặt mày không?

Người kia thách thức:

- Hất đi, mẹ kiếp, đừng chỉ nói mà không dám làm.

Ào, ly rượu trong tay một tên hất đi, không phải hướng về phía đối diện, mà nhắm vào Tô Xán đang tránh ra.

Đám đông thấp giọng xì xào, nhiều người nhìn ra, hai nam sinh này cố ý tranh chấp, mục tiêu là nhắm vào Tô Xán.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 73: Xung đột trong bữa tiệc (2)

Tô Xán mới đầu không nhận ra Tiết Lăng Trúc thật, nhưng nghe cô ta nhắc tới Hạ Hải, rồi hai nam sinh này cãi nhau không đầu không cuối, Tô Xán liền nhớ ra ngay bữa tiệc chia tay mình, không nghĩ hậu quả còn để lại tới tận bây giờ, cảm thấy mình thật oan uổng, hôm đó đâu có làm gì chứ.

Vốn cảnh giác sẵn nên khi tên béo hất rượu là Tô Xán né ngay, rượu hất vào bể bơi, nhưng Tô Xán không né hết được, một ít rượu vẫn hất lên bả vai, rượu vang đỏ thấm qua áo sơ mi, mát lạnh.

Có điều chưa bị hất ướt mặt, thế là may rồi, nhưng cơn giận cũng bùng cháy.

Tên còn lại thấy đồng bọn thất thủ, chửi um lên:
- Giỏi, giỏi lắm, mày dám hất tao à?
Ly rượu trong tay hất thẳng về phía Tô Xán vừa lách người.

Nhưng Tô Xán đã ra tay trước, lách mình hất rượu vào mặt tên béo.

Tên béo kia không ngờ Tô Xán lại chủ động ra tay, theo bản năng che mặt, tiếp đó chỉ thấy một bàn tay đẩy mảnh lưng mình, hắn chới với nhào vào đồng bọn đứng ở phía đối diện.

"Ùm!" "Ùm!" Diễn biến quá bất ngờ, tên đối diện không trụ vững, cả hai ôm nhau rơi xuống hồ bơi, làm nước bắn tung tóe.

Bốn phía tức thì vang lên tiếng reo hò.

Hai tên nam sinh quẫy đạp một hồi tách được nhau ra, còn may biết bơi, nếu không hôm nay thành trò cời cả đời luôn rồi.

Bảo vệ của khách sạn đồng phục áo thẫm giày đen phản ứng rất nhanh, mấy người chạy tới vớt hai nam sinh đó lên.

Mọi người gần như tụ hết bên bể bơi rồi, người chỉ chỏ bàn tán, người thì cười nhạo.

Cũng có người hiểu chuyện hơn, để xảy ra sự việc thế này, làm tính chất và mục đích của bữa tiệc hoàn toàn biến vị, nên nhìn về phía mấy cao tầng khách sạn, thậm chí có người cười trên đau khổ của người khác, xem Khổng Kỳ ứng phó ra sao. Chàng trai này nhận được rất nhiều lời khen ngợi, nhưng bản lĩnh thực sự của một người chỉ có thể thể hiện ra ở những tình huống đột phát.

Bên phía đám Triệu Thừa Ngôn nãy giờ luôn quan sát diễn biến sự việc, Tiền Long tức tối đấm ghế sô pha:
- Mẹ nó, bọn vô tích sự, lại để nó thoát được, còn tự biến mình thành trò cười.
Lương Tiêu cười âm hiểm:
- Không đâu, giờ mới là lúc trò hay bắt đầu đấy.

Hắn nói không sai, Khổng Kỳ sắc mặt không dễ coi chút nào, nghiêm mặt nói với giám đốc khách sạn điều gì đó, nhìn về phía Tô Xán. Một múc sau viên giám đốc trên 40 tuổi đi tới trước mặt Tô Xán, miễn cưỡng giữ nụ cười sau khi bị mắng mỏ, nói:
- Thưa anh, hành động này của anh tạo ra ảnh hưởng không tốt cho khách sạn của chúng tôi. Nếu như giữa các vị có hiểu lầm gì cần giải quyết, xin mời ra ngoài kia.

Lời này là hạ lệch đuổi khách thẳng thừng rồi.

- Ông có thấy tôi ra tay không?
Tô Xán lạnh lùng nói:

Viên giám đốc hơi ngớ ra, ông ta đúng là không hề thấy Tô Xán làm gì cả, chỉ nghe thấy tiếng người rơi xuống nước, tiếp đó vừa vội vàng chạy tới thì đã bị mắng té tát rồi:
- Vậy để xem bọn họ giải thích ra sao.

Mặc dù là mùa hè, nhưng hôm nay trời trở lạnh bất ngờ, rơi xuống nước rất lạnh, nên hai tên nam tử kia đều run lẩy bẩy, đang được nhân viên lấy khăn lau đầu tóc, tạm thời không chú ý.

Tô Xán nhìn quanh một vòng, lớn giọng nói:
- Hai bọn họ đánh nhau rồi tự ngã xuống, mọi người thấy có đúng không?

Thực sự do góc độ nên nhiều người không nhìn thấy Tô Xán ra tay, họ chỉ thấy hai người kia cãi nhau, một người hất rượu, có vẻ quá đà, lao vào người kia sau đó rơi cả xuống hồ. Mặc dù nhiều người cũng biết Tô Xán khó tránh khỏi liên quan, dẫu sao còn trẻ, đám hiếu sự rất nhiều, có người nói:
- Bọn họ ôm nhau tự lăn xuống hồ mà.
Thế là tiếng cười ầm ĩ lại vang lên khắp nơi.

Tiết Lăng Trúc nghiến răng chỉ Tô Xán:
- Mọi người không nhìn thấy y hắt rượu vào mặt anh ấy à, sau đó đẩy người ta, còn may phía dưới là bể bơi, nếu là ban công thì khách sạn thì các người ngày mai đóng cửa luôn đi, loại người thế này cũng để vào khách sạn Vương Triều, an toàn của khách còn đảm bảo được nữa hay không?

Viên giám đốc sắc mặt càng kém, không biết có nên gọi bảo vệ đưa hết kẻ gây chuyện ra ngoài rồi tính sau không, càng ầm ĩ càng ảnh hưởng tới khách sạn.

- Xin lỗi, đây là bữa tiệc giao lưu của khách sạn chúng tôi, chúng tôi cố gắng tổ chức thật hoàn mỹ, để mỗi một vị khách đều có thể vui vẻ tới, vui vẻ về, tiếc rằng chuyện không như mong muốn.

Khổng Kỳ đi tới hít sâu một hơi, tay chỉ về phía cửa:
- Anh bạn, cửa ra ở phía này.

Đám đông nhốn nháo la ó, có người thấy Khổng Kỳ làm vậy quá đáng, khác gì công khai bỉ mặt người ta, vả lại ở đây chẳng ai trách móc gì Tô Xán cả, cũng có người cho rằng Khổng Kỳ bỏ bao công sức ở bữa tiệc này, kết quả để xảy ra sự cô, đuổi khách là bình thường, không cần biết đúng sai ở bên nào.

Tô Xán nhún vai, tuy bị người ta đuổi giữa bữa tiệc có hơi khó chịu, song không vì thế mà thù oán ai, cách làm của Khổng Kỳ cũng không thể trách được.

- Khoan đã.
Vương Uy Uy chen chúc đám đông, đi tới, theo sau hắn là Diệp Huy Thường:
- Tô Xán là bạn của tôi, cậu ấy không phải là người thích gây chuyện đâu, có lẽ có sự hiểu lầm, chuyện không liên quan tới cậu ấy.

- A, tiểu công tử của bí thư thành ủy ra rồi.
Đó là những người mới được giới thiệu quen biết Vương Uy Uy, tất nhiên là không dám nói to, song lời này đủ cho thấy ấn tượng sơ bộ của bọn họ với Vương Uy Uy.

- Uy Uy, để anh Khổng Kỳ xử lý đi.
Diệp Huy Thường thấy biểu hiện của Vương Uy Uy không thành thục chút nào, phải biết rằng đây không phải tụ hội riêng của bọn họ, mà là tiệc do khách sạn Vương Triều dày công tổ chức, còn tận dụng tài nguyên tuyên truyền của thành phố, Vương Uy Uy nên hiểu tâm tình của Khổng Kỳ, giống như làm ra một cái bánh ga tô thật đẹp, kết quả bị người ta đập hỏng.

Vả lại Vương Uy Uy nói không có kỹ xảo gì cả, ngay lập tức khẳng định Tô Xán không sai, làm mất thể diện của Khổng Kỳ.

Quả nhiên Khổng Kỳ nhếch môi lên, cứng rắn đáp:
- Uy Uy, chuyện này để tôi xử lý, rồi tôi có câu trả lời với cậu.

Diệp Huy Thường muốn kéo Vương Uy Uy lại, kết quả thấy tay mình bị Vương Uy Uy dùng sức giật ra, Diệp Huy Thường không dám tin nhìn Vương Uy Uy, nghe thấy hắn lớn tiếng khẳng định:
- Tôi nói, chuyện này không liên quan tới cậu ấy, đủ chưa?

Xung quanh yên tĩnh lại, mọi người nhìn chằm chằm vào Khổng Kỳ.

"Hấp dẫn rồi đây!" Có người thì thầm kích động, có người quen Vương Uy Uy từ lâu thì gật gù, bá đạo, đó mới là con người thật của Vương Uy Uy.

Tình hình bây giờ là Khổng Kỳ cưỡi hổ khó xuống rồi, vốn chuyện này có hai cách giải quyết, dẫn hai bên xung đột ra chỗ khác hòa giải, không được thì mời về, đuổi khách cũng làm kín đáo không thể mất mặt khách trước số đông, nên biết đúng sai không quan trọng, ở đây toàn là hoàn khố tiểu thư, thể diện mới là thứ đặt lên hàng đầu.

Bây giờ ầm ĩ lên thể này chỉ còn một cách là đưa toàn bộ người gây chuyện ra khỏi bữa tiệc, nếu không trước mặt gần trăm khách thế này, hắn không còn thể diện nào nữa. Làm vậy thì đối đầu với con trai bí thư thành ủy.
Khổng Kỳ miễn cưỡng cười:
- Được rồi, mọi người dọn dẹp chỗ này, mời bạn cậu vào phòng nghỉ ngơi uống chút rượu, bình tĩnh lại.
Hiện giờ Khổng Kỳ mới miễn cưỡng chữa cháy.

- Không cần, Uy Uy, cậu cứ ở lại chơi đi, tôi mất hứng rồi.
Tô Xán thực sự không còn tâm trạng nào vờ vịt nữa, càng không thích bị lủi thủi cho vào một góc.

- Cậu là bạn tôi, tôi dẫn cậu tới, đương nhiên cậu đi thì tôi cũng nên đi rồi.
Vương Uy Uy nói chắc nịch:
- Tiểu Ngũ, Lạc Nhiên cứ ở lại chơi tiếp đi nhé.

- Ê đùa cái gì vậy, các cậu đi thì tôi ở lại làm cái quái gì.
Lâm Trứu Vũ mặt hớn hở như đã đợi từ lâu, Lâm Lạc Nhiên thì bình thản đưa ly cho phục vụ, sau đó đi theo.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 74: Hãy biết địa vị của bản thân

C

huyện này không không khác gì tát một cái vào thể diện của nhiều người ở đây, Diệp Huy Thường không dám tin, từ khi nào Vương Uy Uy, Lâm Lạc Nhiên, Lâm Trứu Vũ có thái độ không thuộc vòng tròn này nữa, chẳng lẽ vì người bạn sau này mới kết giao.

Thế này thì hỏng hết mọi việc rồi, Khổng Kỳ mau chóng tính toán, mặc dù vừa rồi hắn tiếp xúc với đám Vương Uy Uy có vẻ hời hợt, chẳng qua là chủ nhà, ít nhất tỏ ra đối đãi công bằng với tất cả khách khứa thôi. Thực sự khách khứa ở đây được phân chia thành nhiều loại tầng cấp, mà đám Vương Uy Uy chắc chắn thuộc về nhóm quan trọng nhất.

Thân phận của Vương Uy Uy có thể đem lại rất nhiều thứ cho hắn, ví như lúc nãy hắn kể hồi nhỏ dẫn đám Vương Uy Uy đi chơi thế nào, bám hắn ra sao, tới giờ vẫn tôn xưng hắn là đại ca.

Tận dụng tốt nguồn tài nguyên này vô hình này, rất nhiều chuyện không tốn nhiều công sức có thể xử lý được.

Ai ngờ mọi chuyện bỗng nhiên lại đi chệch hướng, một số người bắt đầu tò mò về Tô Xán, công tử bí thư thành ủy vì một người bạn chưa quen bao lâu mà trở mặt với bạn bè lớn lên bên nhau từ nhỏ, không biết quan hệ này thân thiết thế nào.

Khổng Kỳ lập tức ra quyết định vứt bỏ thể diện, giữ lại nguồn tài nguyên quý giá này, cố làm ra vẻ thoải mái:
- Cái thằng nhóc này lại ương với anh, được, được, bạn của cậu cũng là bạn của anh.
Rồi đưa tay ra với Tô Xán:
- Người anh em, vừa rồi chuyện xảy ra bất ngờ quá, đừng để ý nhé.

Có điều hôm nay định sẵn là ngày không may của Khổng Kỳ, hắn gặp phải Tô Xán tính cách còn ngang hơn cả Vương Uy Uy.

Từ lúc Vương Uy Uy nói ra lời cùng tiến cùng lui với mình, Tô Xán đã đoán được kết cục, đối diện với bàn tay đưa ra của Khổng Kỳ, Tô Xán không thèm nhìn, đi tới phía hai người bị ngã xuống nước, vỗ vai họ, cả quá trình hai người này đáng thương nhất, bị lợi dụng, mất hết thể diện, đáng an ủi một chút.

Rồi quay lại nói với Khổng Kỳ:
- Tôi mệt rồi, đi trước đây.

Không ít cô gái mắt chữ O mồm chữ A, thế nào là ngầu, đây chính là ngầu.

Vương Uy Uy quay đầu lại nói với Diệp Huy Thường:
- Chị Huy Thường, xin lỗi nhé, đợi hôm khác chị còn chưa về thủ đô thì chúng ta tụ họp.

Nhìn bốn người Vương Uy Uy định đi, Khổng Kỳ quát:
- Đứng lại.

Tiếng quát này mới phù hợp với tính cách cường thế ẩn chứa sự bộc phát của Khổng Kỳ, xung quanh lặng ngắt như tờ.

Diệp Huy Thường bị tiếng quát làm run lên, cảnh tượng này làm cô muốn rơi nước mắt, một bên là người anh cả trong nhóm được cô ngưỡng mộ, một bên là chàng trai lớn bên nhau từ nhỏ, giữa hai người có chút ám muội, cả hai đều là người quan trọng trong cuộc đời cô, song tiếng quát này phát ra, cô biết họ sẽ đứng về phía đối diện.

Vương Uy Uy gằn giọng nói từng chữ một:
- Khổng Kỳ, tốt nhất hãy biết địa vị của bản thân.

Tiếng thốt khe khẽ lan đi, Diệp Huy Thường phải dùng tay che miệng.

Trước kia có cậu con trai luôn theo sau họ, trước kia có cậu con trai rất thẹn thùng, hay đỏ mặt, cũng hay cười. Trước kia có cậu con trai luôn chiều theo sự bướng bỉnh của mình, vì một câu nói của mình mà chạy đi lấy nước chanh.

Diệp Huy Thường vui mừng vì sự trưởng thành của Vương Uy Uy, song không ngờ cô phát hiện ra ở hoàn cảnh thế này.

Khổng Kỳ sững sờ nhìn Vương Uy Uy, tuyệt không dám tin câu này do Vương Uy Uy nói ra, hàm ý câu nói đó là, tôi tôn trọng anh, nhưng anh đừng quên địa vị của mình.

Đây không phải là chú nhóc trước kia mình sai gì làm nấy nữa.

Anh nể mặt tôi thì tôi mới nể mặt anh.

Ngồi xuống ghế, nước mắt Diệp Huy Thường rơi xuống ly nước chanh vừa nãy Vương Uy Uy lấy cho mình, vậy mà mình còn cho rằng cậu ấy vẫn là đứa bé chưa lớn, còn chưa thoát khỏi đả kích của gia đình, thì ra cậu ấy đã trưởng thành rồi.

Một Vương Uy Uy bá đạo, Tô Xán hờ hững, Lâm Lạc Nhiên lạnh như băng và nụ cười quỷ quyệt treo trên môi của Lâm Trứu Vũ lúc bỏ đi thành ấn tượng sâu sắc với nhiều người ngày hôm đó.

Sự kiện hôm đó trở thành chủ đề nóng trong giới hoàn khố tỉnh Tây Xuyên, với Khổng gia mà nói chỉ khiến cho kế hoạch nửa năm có chút trì hoãn thôi, nhưng với Khổng Kỳ mà nói là đả kích trí mạng, kế hoạch lớn đầu tiên, lần thử lửa đầu tiên không chỉ thất bại mà còn mất nguồn tài nguyên quan trọng.

Trong mắt trưởng bối gia tộc, Khổng Kỳ trẻ tuổi, xốc nổi, không biết điều hòa quan hệ. Những khách hàng, doanh nghiệp bản địa mà Khổng Kỳ đang lôi kéo quan hệ ở Dung Thành, thấy Khổng Kỳ cùng công tử bí thư thành ủy xung đột ngay trước mặt bao người, bọn họ không rõ nội tình, chỉ vội vàng tránh khách sạn Vương Triều, đối tượng hợp tác không bao giờ thiếu, chả ai muốn dính vào ổ thị phi.

Bao gồm con trai của tổng giám đốc công ty điện lực, anh chàng tự mở quán bar lập nghiệp, trong một thời gian dài không liên hệ với Khổng Kỳ nữa.

Thi thoảng đám hoàn khố tụ tập với nhau cảm thán Khổng Kỳ vì một tích tắc mất kiểm soát mà trả cái giá quá lớn.

Thế giới này luôn phát triển không ngừng, hồi nhỏ người ta sùng bái anh, thích bám đít anh, nhưng đó là chuyện xa xưa rồi, người ta đã lớn, biết cân nhắc địa vị của mình, cùng với định vị của anh. Sống trên đời này quan trọng nhất phải biết bản thân là ai, Khổng Kỳ ở thương trường quá thuận lợi tạo nên tính cách tự tôn tự đại, nếm trái đắng là chuyện hiển nhiên.

Thế là sự kiện của Khổng Kỳ thành tấm gương cho các gia đình có bối cảnh dạy bảo con cái mình.

Coi như Khổng Kỳ cũng có cống hiến cho xã hội, dù cống hiến này hắn không mong muốn.

Trong khu biệt thự Dung Thành, Vương Uy Uy, Lâm Lạc Nhiên, Lâm Trứu Vũ vịn lan can cầu thang, nghiêng tai nghe trộm Vương Bạc nói chuyện trong phòng khách.

Vương Bạc cười sang sảng:
- Đâu có, chú Khổng sao đã già được ạ .. A, Khổng Kỳ hiện giờ kinh doanh ở khu tây nam, thằng nhóc này khá lắm ... Xin lỗi ấy ạ? Chú Khổng nặng

lời quá, bọn trẻ con cãi nhau thôi mà, chú Khổng nói thế làm cháu khó nghĩ rồi ... Tết về thủ đô nhất định sẽ tới thăm chú ...

Cúp điện thoại Vương Bạc lắc đầu, chuyến này e rằng Khổng Kỳ bị giáo huấn không ít.

- Uy Uy ra đây.

Vương Uy Uy đang thập thò ở cầu thang liền giật mình, thì ra cha biết mình nghe trộm, đau đầu không thôi, vừa rồi là điện thoại của lão gia tử Khổng gia gọi điện tới, hiện giờ cha gọi mình ra, khẳng định không có chuyện gì hay ho.

Hắn biết nếu những lời hôm đó mình nói với Khổng Kỳ nếu truyền ra sẽ có vấn đề lớn, cái gì mà bảo người khác chú ý thân phận, ngầm nhắc người ta mình là đệ nhất nha nội, lời dẫm đạp người khác như vậy nói trong đám hoàn khố không có vấn đề lớn, nhưng truyền vào tai trưởng bối, sẽ không đơn giản.

Đành liều đi xuống ngồi trước mặt cha.

Vương Bạc nhìn con trai thấp thỏm như vậy, thái độ cùng lắm thì ăn một dao làm ông dở khóc dở cười:
- Mấy ngày nữa cha xuống mấy huyện khảo sát, các con ở nhà yên ổn một chút, muốn ăn gì thì bảo với thím Triệu. Sắp khai giảng rồi, đừng có chạy chơi lung tung nữa, thu lại tâm tư để học hành đi, trong thẻ này có 1.000, con tiết kiệm mà dùng, con với Tiểu Ngũ đừng có suốt ngày ăn chực của Lạc Nhiên nữa.

Thấy cha không nhắc chuyện kia, Vương Uy Uy không yên, dò hỏi:
- Cha, vừa rồi là điện thoại của Khổng gia ạ, cha không trách con sao.

- Con nói những lời đó không sai.
Vương Bạc vỗ vai Vương Uy Uy:

- Nhưng cha mong đó không phải là con nhất thời nói cho sướng mồm, nên nhớ con nói với người ta, cũng có thể có ngày người khác nói với con câu đó.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 75: Bí mật của hai người

Trong khi mọi người tranh luận xôn xảo thì cội nguồn mọi rắc rối là Tô Xán vẫn như mọi khi, gây chuyện xong là chuồn mất dửng dưng đặt mình ngoài cuộc, sáng chủ nhật trời nắng dịu nhẹ, thời tiết đẹp vô cùng, không ít trẻ con ra công viên thả diều, cánh diều đủ màu sắc cùng tiếng nô đùa trẻ nhỏ tạo ra khung cảnh cuộc sống êm đềm.

Tô Xán lót mông một đống tạp chí, ngồi ở bệ dưới cây cô thủ, tay cầm cuốn (phần mềm đại chúng).

Bên trên có hướng dẫn chơi (Tam Quốc 7) cùng miêu tả Tokyo Game show, thời đại đó còn chưa có chuyên trang đăng ảnh mông và ngực của joygirl, có điều cũng đủ thấy show girl ở khắp nơi rồi.

Đường Vũ từ trong biệt viện đi ra, mặc váy hoa, cổ áo khá sâu, lộ ra cả vùng da thịt trắng như tuyết, đùi ngọc ẩn hiện dưới mép váy, tràn ngập vẻ hấp dẫn thần bí, bước trên con đường nhỏ đan xen bóng cây và ánh nắng. Đây vốn là ngày Đường Vũ đi tập piano, bị Tô Xán dụ khị bỏ học, biến thành đi mua "bí mật nhỏ" của bọn họ.

Tô Xán nuốt nước bọt ừng ực, nha đầu này muốn mình bị bệnh tim sớm sao.

Tới trước mặt Tô Xán, thấy y nhìn mình không chớp, Đường Vũ mặt tựa cười tựa không nói:
- Chào … chào bạn Tô Xán.

Tô Xán chỉ muốn đập đầu vào tường, đó là câu nói ngớ ngẩn của y khi lần đầu Đường Vũ gọi điện tới, có chút tâm lý trả đũa nắm lấy tay Đường Vũ, sau nụ hôn hôm đó, quan hệ hai bọn họ có tiến triển lớn.

Đường Vũ hơi giãy dụa, dù sao chỗ này ở trước cửa tiểu khu nhà mình, nếu chẳng may để người quen nhìn thấy thì nguy cơ lớn.

Tô Xán ương bướng không buông tay, còn bày bộ mặt vô lại, Đường Vũ chỉ biết lườm y một cái, lòng vừa có có xấu hổ, lại kích thích vì sợ hãi mang lại.

May mắn là xe bus đã tới.

Hai người xuống xe ở TTTM Dương Hoa.

Đường Vũ mua một ít phụ tùng của nữ sinh, kẹp tóc, bỏ giây chun buộc kiểu tóc đuôi ngựa xuống, đeo kẹp tóc đính chân trâu lên, làm cô càng thêm thanh lệ.

Đi qua cửa hiệu đồ lót nữ, Đường Vũ rảo bước, một cái áo lót liền thân màu xanh mỏng như cánh ve thu hút ánh mắt của cô, nếu như không có Tô Xán ở bên cạnh, cô sẽ thoải mái đứng lại xem ngay, đi qua cửa hàng đồ lót rồi mới thở phào như trút được gánh nặng.

Nhưng Tô Xán ghé vào tai cô cười tà ác:
- Cái áo lót đó không tệ, rất hợp với bạn.

Làm Đường Vũ mặt đỏ rần, chỉ thoáng nhìn chút không ngờ bị Tô Xán biết rồi, xấu hổ muốn tìm khe hở chui xuống đất, nhất là ánh mắt của Tô Xán lướt qua ngực cô, rõ ràng đang có tưởng tượng không lành mạnh, không thèm nói chuyện với y để biểu lộ sự tức giận của mình, nhưng bàn tay nhỏ nhắn vẫn để Tô Xán nắm lấy.

Khí chất của Đường Vũ làm người chú ý tới bọn họ, cảm thấy cái lạnh ở Siberia, một thiếu nữ thanh lệ thoát tục đến vậy mà trên mặt lại lập lờ xuân ý, cùng động tác thân mật của cô và Tô Xán, hình thành tương phản rõ ràng, khiến tim gan người ta đập loạn.

Ở gian hàng đối diện với gian hàng nội y kia, Vương Thanh đang chọn mua một chiếc áo sơ mi nam kẻ sọc, vừa vặn nhìn thấy cảnh này, ánh mắt hơi thất thần dõi theo bọn họ, tới khi cô bán hàng gọi mới tỉnh lại, nở nụ cười nhẹ:
- Xin lỗi, tôi không mua nữa.
Bây giờ có cô gái khác chăm sóc cậu ấy rồi, không cần mình nữa.
Tô Xán sách túi lớn túi nhỏ, cùng Đường Vũ xuống xe bus, Đường Vũ nhận lấy mấy cái túi căng phòng trong tay y, lưu luyến nói:
- Mình về đây.

- Về phải lắp ngay đấy.
Tô Xán nhắc:

- Ừ.
Đường Vũ gật đầu, đèn đi bộ chuyển từ màu đỏ sang xanh, cô bước lên vạch qua đường, hoàng hôn, váy vải thành bức tranh đẹp.

Về tới nhà, Tô Xán ngay lập tức mở hộp ra, mở sách hướng dẫn lắp kính viễn vọng, đây là "bí mật nhỏ" giữa bọn họ, dùng để nhìn nhau, cuộc sống luôn cần chút niềm vui bất ngờ, điện thoại đã không đủ thỏa mãn tình cảm ngày càng ấm lên giữa hai người rồi.

Đặt chiếc kính viễn vọng lên cửa sổ, cảnh tượng trong ống kính rất mơ hồ, Tô Xán tay cầm sách hướng dẫn, tay điều chỉnh, cảnh tượng đằng xa dần trở nên rõ ràng, chỉ cần Tô Xán muốn tới cả hoa văn viên gạch men ngoài tường nhà Đường Vũ cũng có thể thấy rõ ràng.

Tô Xán có chút phấn khích, ở đầu kia, phòng ngủ của Đường Vũ xuất hiện, có bồn hoa đặt ở ban công, cánh cửa sổ sơn trắng, tủ sách màu trắng, tiếp đó là Đường Vũ cũng đang đứng ở cửa sổ điều chỉnh kính viễn vọng, hai người vẫy tay với nhau.

Khoảng cách gần 1000 mét kéo gần trong khoảnh khắc, Tô Xán nhảy cẫng lên reo hò như trẻ con, Đường Vũ mím môi cười ấm áp.

Cứ đứng nhìn nhau như vậy tới mười phút cả hai mới lưu luyến vẫy tay rời ống kính, Tô Xán đi pha một chén trà nóng ngồi xuống ghế sô pha nhấp nháp, cảm thấy hành vi của hai bọn họ có thể nói là hoang đường, chính sự hoang đường đó dệt lên tình cảm đơn thuần mỹ hảo.

Đến tối, Mục Tuyền lấy làm lạ vì trong phòng Đường Vũ đột nhiên có một thiết bị khoa học, có điều cũng không nói gì, đặt đĩa hoa quả lên bàn, ghé mắt vào ống kính, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nhìn qua tán cây của công viên thị chính, thấy được chung cư tháng máy sáng đèn, hỏi:
- Con có hứng thú với thiên văn từ khi nào thế?

- Gần đây con thấy ngắm nhìn sao trời, tâm tình sẽ tốt hơn.
Đường Vũ biết tâm tư của mẹ mình rất tinh tế, khi mẹ cô nhìn ra ngoài cửa sổ, cô bề ngoài đang xem sách không chú ý, nhưng tim thắt lại, lúc trả lời tim đập nhanh hơn.

Bởi vì trước đó cô đã điều chỉnh tiêu cự và vị trí quan sát, vừa vặn là phòng khách của Tô Xán, nơi cũng có một cái kính viễn vọng hướng về phía nhà mình, chứ không phải là ánh trăng sáng trên trời.

Chỉ cần mẹ mình có chút nghi hoặc di chuyển ống kính đi một chút, tất cả sẽ bại lộ.

- Ừm.

Mục Tuyền di chuyển ống kinh, mặt Đường Vũ cứng đờ không biết mẹ mình nhìn tới đâu rồi, cô không dám ngẩng đầu lên, sợ mẹ nhận khuôn mặt khác thường của mình.

- Kia là chỗ nào thế, sao đen xì xì vậy?

- Con mới mua, còn chưa biết điều chỉnh.
Bàn tay nắm chặt của Đường Vũ buông ra, nhẹ nhõm đáp:

Mục Tuyền gật đầu, rời kính viễn vọng:
- Thi thoảng mệt mỏi dùng phương thức này thả lỏng bản thân cũng tốt. Con ngủ sớm đi nhé.

Mục Tuyền đóng cửa lại, Đường Vũ cảm giác sống lưng lành lạnh, chỉ mới một lúc lưng cô bị mồ hôi trộm làm ướt đẫm rồi.

Từ khi Tô Xán xông vào cuộc sống của cô, nhiều chuyện hoang đường xảy ra, như bỏ qua học sinh không làm bài trên lớp, trốn tiết, rồi dẫn con trai về nhà, bây giờ lại dấu diếm mẹ, mua kính viễn vọng liên hệ với nhau, với gia giáo cực nghiêm của nhà cô, những chuyện này tuyệt đối mơ cũng không nghĩ tới, làm cô có chút áy náy, song Tô Xán luôn làm cô không từ chối được.

Chờ đợi một lúc, Đường Vũ mới tới trước ống kính, muốn biết vừa rồi xảy ra chuyện gì.

Phía đầu kia, đèn nhà Tô Xán sáng lên.

Tô Xán đang bị cha mẹ mắng vì cái tội đột nhiên tắt đèn đi.

Tăng Kha bật đèn lên mắng:
- Cái thằng bé này, lên cơn gì vậy hả, không thấy cha con đang xem tài liệu à, con làm cái trò gì thế, bỗng dưng mua kính viễn vọng làm cái gì vậy hả?

- Vừa rồi đèn chói mắt quá làm con không nhìn thấy sao, thôi con chuyển nó sang chỗ khác.
Tô Xán cười hì hì ôm kính viễn vọng về phòng mình trong ánh mắt nghi hoặc của mẹ, lắp kính viễn vọng, mới phát hiện vị trí này mới là tuyệt vời, ở

phòng khách tuy thấy được chỗ Đường Vũ học tập, song ở vị trí này còn nhìn thấy tủ áo và giường nữa.

Đường Vũ từ phòng tắm đi ra, mặc áo tắm lông màu lam, Tô Xán dí sát mắt vào ống kính, chẳng lẽ hôm nay được thấy cảnh phun máu?

Sấy khô tóc, Đường Vũ về phòng, cầm điện thoại lên gọi, Tô Xán nhấc máy, bên kia có tiếng nói nhỏ nhẹ:
- Ngủ ngon nhé.

Cúp điện thoại, Đường Vũ nhìn ra cửa sổ, nghĩ một lúc đi dép lê vào, kéo rèm cửa sổ xuống, cách tuyệt hoàn toàn chuyến thám hiểm ướt át ngày hôm nay của Tô Xán. Tô Xán chỉ biết thầm nói trong lòng "mơ đẹp", rồi quay về giường, hai tay làm gối, đầu đầy suy tưởng vẩn vơ cho tới khi ngủ thiếp đi.

Lúc ngủ nụ cười trên môi chưa từng tan biến.

Đường Vũ

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 76: Năm thứ ba

T

hành tích cuối kỳ của Tô Xán là sếp thứ 4 toàn lớp tiến bộ được một bậc, mang tới cho Tô Xán một cái máy vi tính mới toanh, máy lắp trong phòng của y, thời này chip Pentium 3 tần số 733 Hz đã ra thị trường, nhưng đa phần vẫn xài Celeron 366 như cái của Tô Xán, Ram mới 64 Mb, ổ cứng được quảng cáo là "hoành tráng" lên tới tận 10 GB, dù đã thích ứng được với hoàn cảnh mới, nghe người bán hàng nổ văng bọt về cái máy siêu tối tân, Tô Xán chỉ biết che mặt.

Có điều với phần mềm và game hiện nay thì đủ mượt rồi.

Adsl dần phổ cập, trong nhà lắp luôn internet.

Từ khi mạng internet liên thông toàn cầu tới nay, lưu lượng internet mỗi tháng tăng gấp đôi. Tới năm 2000, mới qua năm năm tần suất thương nghiệp tăng trưởng hàng năm tăng 60%, lượng giao dịch thực hiện đạt tới 2.5 tỷ USD, dưới sự tăng trưởng tốc độ như thế, phương thức truyền tin cũng đổi mới từng ngày, điều này đánh dấu thời đại mới, làn sóng internet băng thông rộng đã đến.

Mặc dù hiện giờ số nhà lắp máy tính ở Dung Thành còn rất ít, song ở Nhị Thập Thất Trung thì tỉ lệ này lại không nhỏ, ở trong trường Tô Xán thường xuyên nghe bàn tán chiến thuật Star Craft, hướng dẫn game offline, hay nghe nhạc CD.

Trong kỳ nghỉ này, Truyền thông Ba La đối diện với hai khiêu chiến lớn, đó là giá giấy liên tục tăng lên, còn may là thị trường Dung Thành mở rộng, tạp chí tiêu dùng thu hút được rất nhiều người chú ý.

Có trường vì sinh viên tranh giành số báo mới mà bảo vệ phải ra duy trì trật tự hiện trường.

Danh tiếng lập nên, xí nghiệp yêu cầu gia nhập làm hội viên làm quảng cáo của tạp chí được đặt tới năm sau, nên dù giá giấy tăng tới 30% vẫn gánh chịu được.

Chuyện khác là tập đoàn báo thương mại lần trước đưa ra yêu cầu thu mua không thành, đề ra điều kiện hợp tác hà khắc, lần nữa bị từ chối, tuyên bố sẽ làm một tạp chí tương tự để cạnh tranh, đằng sau lưng bọn họ có chỗ dựa tài chính lớn, một giáo viên nghèo mới dựng nghiệp như Lâm Quang Đống làm sao có khả năng đấu lại.

Không bao lâu sau, đại hội Đại biểu hội đồng nhân dân Dung Thành diễn ra, Tân bí thư thành ủy Vương Bạc phát biểu, xác lập Dung Thành lấy kiến thiết kinh tế làm trung tâm, tập trung tinh lực kiến thiết, toàn tâm toàn ý phát triển, thúc đẩy sáng nghiệp, phát huy tinh thần sáng tạo, tăng cường kiến thiết sản nghiệp thứ ba, nắm chắc cơ hội, phấn đấu quật khởi.

*** Sản nghiệp thứ ba: Là sản nghiệp không sinh vật chất sản phẩm, là ngành phục vụ.

Sau khi đại hội kết thúc, cơ cấu tuyên truyền của Dung Thành nhắm vào loạt điển hình sáng nghiệp, qua thao tác của Vương Thanh, Tô Xán, tài liệu của truyền thông Ba La được đưa tới tay Vương Bạc, nhà đầu tư của Truyền thông Ba La là Đôn Hoàng, cổ đông lớn nhất là Tô Xán, làm Vương Bạc sửng sốt hồi lâu, chuyện sau đó thuận lợi hơn nhiều ...

Tạp chí tiêu dùng của truyền thông Ba La được lựa chọn, Lâm Quang Đống ngoại trừ mỗi ngày uống trà cùng khách hàng quảng cáo, còn chuẩn bị cuộc phóng vấn của tiết mục sáng nghiệp (luận kiếm) trên ĐTH.

Nhân sinh Lâm Quang Đống mang sắc thái truyền kỳ, đám nhà báo ngửi thấy mùi chủ đề còn nhanh hơn cá mập ngửi thấy hơi máu, hàng loạt tiêu đề

như (Từ giáo viên quèn tới tổng giám đốc Truyền thông Ba La), tức thì Lâm Quang Đống thành nhân vật phong vân.

Truyền thông Ba La lọt vào mắt xanh báo tỉnh, đưa ra ý nguyện hợp tác, do bọ bỏ tiền đầu tư, đoàn đội Lâm Quang Đông lập nên một tạp chí tiêu dùng hướng vào giai tầng trí thức, sơ bộ lấy tên là (văn hóa thời thượng).

Vì chuyện này Lâm Quang Động chuyên môn trao đổi với Tô Xán, hai người và thành viên cao tầng cốt cán của Truyền thông Ba La ý kiến thống nhất, chuyện này cầu mà chẳng được.

Có nguồn lực tuyên truyền to lớn của báo tỉnh, tạp chí này một khi hình thành, lợi nhuận vượt qua tạp chí tiêu dùng trường học.

Lần này lợi dụng sự quật khởi đầy sức sống trẻ trung của Truyền thông Ba La, làm tập đoàn báo tỉnh thành tiêu điểm chú ý, nghiêm khắc mà nói là quan hệ lợi dụng lẫn nhau.

Tô Xán bắt đầu nghĩ tới trang bị xe cho Truyền thông Ba La, tiếp theo đây Lâm Quang Đống mang nhiệm vụ lập nên tạp chí (Văn hóa thời thượng), đi gặp khách hàng lớn tất nhiên không thể yếu thế, phải cùng một số người đứng ở lập trường ngang hàng, ấn tượng đầu tiên rất quan trọng, mua một chiếc BMW hoặc Audi là không cần trì hoãn.

Đem suy nghĩ của mình nói cho Lâm Quang Đống, hắn ngạc nhiên rất lâu, mới cười có chút trào phúng:
- Chưa bao lâu tôi đã sắp thành người đi BMW rồi.

- Đây là xe của công ty, nếu năm sau anh có thể thuận lợi đem tạp chí mới vào giai tầng thời thượng, cuối năm thế nào cũng lái Hummer H2 đi tham gia diễn đàn thương nghiệp.

Tháng cuối cùng của mùa hè qua đi, kết thúc kỳ nghỉ, Tô Xán bước vào năm thứ ba cao trung.

Nhị Thập Thất Trung cách biệt hai tháng trước cổng vẫn là đội sao đỏ đứng nghiêm chỉnh, đôi mắt tí hi của chủ nhiệm giáo dục sau cái kính nheo lại quan sát từng học sinh đi qua trước mặt, cứ như nhìn đám tội phạm chứ không phải học sinh.

Phía trước là Tôn Mạn cùng với một số bạn bè trong "băng đảng" của cô, Nhị Thập Thất Trung không yêu cầu mặc đồng phục, cho nên ngày đầu khai trường, phóng mắt khắp toàn trường thấy đủ loại màu sắc, tất nhiên cống hiến vào khung cảnh đẹp đẽ đó đều là nữ sinh, nam sinh chẳng có nhiều lựa chọn quần áo lắm.

Vừa mới vào thu, ngô đồng ngoài trời đã phối hợp với thời tiết, lá xoay tròn rụng xuống.

Suốt từ trên xe bus, con đường tới trường, đâu đâu cũng là từng nhóm học sinh túm năm tụm ba chuyện trò huyên náo, đó là tiếng tổng kết kỳ nghỉ hè vừa rồi.

Trước kia thảo luận là kỳ nghỉ đi đâu chơi, trong nước hay ngước ngoài, ai đó ở lớp nào đó trong kỳ nghỉ làm chuyện bẽ mặt gì. Hoặc là cuối năm ngoài trong bảng thành tích lớp xuất hiện ngựa ô, rồi lên năm thứ ba có người phải học lại, học sinh nào đó mới chuyền trường khí thế hùng hổ.

Chung chung là vậy.

Nhưng lần này có mấy điểm sáng, ví dụ trong kỳ thi nghỉ hè, Đường Vũ tham dự học sinh giỏi số học toàn quốc xuất sắc giành giải nhì, không chỉ là mục tiêu ao ước của các chàng trai, còn không ít cô gái thần tượng.

- Tôn Mạn, bạn biết không, tin đồn phía học sinh chuyển trường, Vương Uy Uy trở về rồi, không chỉ thế còn có hai anh em Lâm Trứu Vũ, Lâm Lạc Nhiên nữa.

Tôn Mạn "oa" một tiếng rất bất ngờ:
- Không ngờ cậu ta quay về, có cả Lạc Nhiên nữa, thật là náo nhiệt.

- Đã nói mà, trường học khác làm sao bằng trường mình, một số học sinh mũi nhọn các trường khác tới năm thứ ba là chuyển ào ào sang trường mình.

- Thế này thì đám Trương Phi Phi vui lắm đây, cô ấy và Lạc Nhiên thân lắm mà, không biết Trứu Vũ có béo thêm không, cậu ấy cũng rất vui tính ...
Bạn bè bên cạnh Tôn Mạn luôn rất nhiều, vì bất kể là ai, học sinh kém hay giỏi, gia cảnh giàu hay nghèo, Tôn Mạn đều tươi cười, không bao giờ lên mặt, thế nên người bên cạnh dễ dàng coi cô là bạn thân, nói chuyện với cô thoải mái.

Đương nhiên luôn luôn có ngoại lệ, như kẻ nào đó vừa mới chuyển tới đã làm Tôn Mạn sôi máu.

- Mình còn nghe nói Giang Dao ở lớp số 11 mùa hè vừa rồi khi tham gia một bữa tiệc, thấy đám Vương Uy Uy, trong đó có cả Tô Xán đấy.

- Tô Xán á?
Lại là "nghe nói", chuyện "nghe nói" thì vô số kể, Tôn Mạn vốn không chú ý lắm, song đột nhiên nghe tới Tô Xán buột miệng hỏi:

Tức thì phát hiện phản ứng của mình quá rõ ràng, thế nào cũng bị đám nữ sinh tinh quái bên cạnh nhìn ra chuyện gì đó, may mà xung quanh túi tít chuyện trò không chú ý.

Cô gái kia tiếp tục kể tới chuyện Vương Uy Uy đại náo bữa tiệc, phần đông nữ sinh mắt hiện hình trái tim:
- Vương Uy Uy lúc cần phong độ thì khiến người ta như tắm gió xuân, lúc cần mạnh mẽ lại cực kỳ bá đạo, đúng là mẫu con trai lý tưởng của mình.

Cũng có người nghi hoặc:

- Thật thế à?

- Đúng đấy, Tưởng Chí Siêu của lớp số 1 cũng nói thế, cha câu ấy làm ở ủy ban gì đó, cho nên cũng tới tham gia mà.

- Năm học mới sẽ rất thú vị đây ...
Ai cũng có chung ý nghĩ như vậy.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 77: Vào cả một lớp rồi

V

ương Quý Văn đi vào lớp, ở tiết học đầu tiên rất nghiêm túc trang trọng nói với cả lớp:
- Từ hôm nay trở đi, chúng ta tiến vào học kỳ hoàn toàn mới, cũng là giai đoạn tàn khốc nhất, gian nan nhất, tối tăm mù mịt nhất. Thầy rất muốn nói những lời tốt đẹp hơn, nhưng không còn cách nào khác, đó là hiện thực các em phải đối diện, thầy nghĩ mục tiêu của các em là càn quét các trường trọng điểm toàn quốc, chứ không phải là đâm đầu vào tường cao rồi ngã gục. Muốn như thế ngay từ ngày hôm nay các em hãy dốc sức phấn đấu vì lý tưởng của mình, thầy hi vọng sau này các em tụ hội, có thể thấy được mọi người đều thành tài.

Cả lớp im re, có người căng thẳng, có người phấn khích, Vương Quý Văn dừng lại một chút thưởng thức hiệu quả lời nói của mình rồi tung ra trọng điểm:
- Cũng từ ngày hôm nay chúng ta chính thức bước vào chương trình ôn tập tối của năm thứ ba, mỗi ngày bắt đầu lúc 7 giờ kết thúc lúc 9 giờ.

Tức thì khiến cả lớp kêu gào than khóc thảm thiết, sáng 7 giờ đi học, 9 giờ tối mới được về, 14 tiếng đầy đọa suốt gần một năm, còn gì là cuộc sống.

Đợi tiếng "khóc lóc" lắng xuống, Vương Quý Văn nói tiếp:
- Các em cũng thấy rồi, lớp chúng ta có rất nhiều gương mặt mới, hi vọng các em giúp đỡ khích lệ các bạn, cùng nhau tiến bộ.

Năm thứ ba mở rộng từ 14 lớp lên thành 17 lớp, có học sinh khóa trước học lại, có học sinh trường khác chuyển tới ôn thi, không hoàn toàn bố trí vào lớp mới, mà mỗi lớp hiện có cũng thêm vào một hai học sinh.

Vương Quý Văn phát biểu xong, gõ bảng yêu cầu trật tự, không phí một phút giây nào, bắt đầu ngay vào bài học mới.

Tô Xán tai nghe giảng, mắt thì xem đống thư gửi từ Hạ Hải tới.

Những lá thư này không có gì khác câu chuyện kỳ nghỉ Tô Xán được nghe lúc tới trường, như Tiết Dịch Dương cùng nhóm bạn học bơi mùa hè, như Lưu Duệ đã xin được số điện thoại của cô gái nhà đối diện, cuộc sống của bọn họ vẫn bình đạm, cũng có những tâm sự bất an cùng tràn ngập mơ ước vào tương lai.

Tô Xán cũng gửi bốn năm lá thư về Hạ Hải kể chuyện kỳ nghỉ của mình.

Hết tiết thứ hai, ở cửa lớp xuất hiện ba người làm Tô Xán có cảm giác không lành, Vương Quý Văn đang nói chuyện với họ.

Vương Uy Uy không ngừng gật đầu vâng dạ, mặt cung kính, Lâm Trứu Vũ thì tỏ ra mất kiên nhẫn, thi thoảng nháy mắt với Tô Xán, Lâm Lạc Nhiên bắt gặp ánh mắt Tô Xán lướt trên người mình thì bĩu môi quay đầu đi.

Ba người Vương Uy Uy tất nhiên là danh nhân Nhị Thập Thất Trung, dù rời trường hơn một năm vẫn có nhiều người nhớ tới bọn họ, tiếng xì xầm áp chế kích động ở khắp nơi trong lớp.

- Vương Uy Uy quay về sao, đúng là tin tức oanh động ngày hôm nay đây.

- Còn nhớ năm thứ nhất có cuộc thi chạy 5.000 mét, Vương Uy Uy bị trẹo chân vẫn cắn răng chạy, ngã tới mấy lần liền, đến đích người xước xát chảy máu, không ít nữ sinh bật khóc.

- Là Lâm Lạc Nhiên, từ khi cô ấy đi, CLB bóng rổ nữ cũng giải tán luôn, không biết bao nhiêu nam sinh trái tim tan nát. Trước kia có một nam sinh si mê cô ấy, ngày nào cũng quấn lấy, kết quả bị cô ấy cho một đấm chảy

máu mũi luôn, làm những nam sinh khác chung mộng tưởng chỉ dám đứng xa xa mà nhìn.

Cũng có người run sợ:
- Trời ơi không phải bọn họ chuyển tới lớp mình chứ, còn để người ta học nữa không, cái tên béo Lâm Trứu Vũ kia mặt lúc nào cũng cười hì hì có vẻ hiền lành lắm, trước mặt không ai dám nói, sau lưng đều chửi tổ tông mười tám đười hắn, tên này âm hiểm cực kỳ luôn.

Thực sự Tô Xán không nghe xung quanh bàn tán thì Tô Xán không biết ba người này ở Nhị Thập Thất Trung có quá khứ oai hùng như vậy, xem ra tới Hạ Hải bọn họ kiềm chế rất nhiều rồi.

Lúc này Vương Quý Văn đã nói chuyện xong rời đi, ba người Vương Uy Uy đi vào lớp, tiếng xì xầm ngưng bặt, một vài người có vẻ quan biết từ trước giơ tay lên định chào hỏi, giữa chừng không biết nghĩ gì lại thôi.

Tô Xán sinh ra ý nghĩ muốn chuyển lớp, có ba cái mầm họa này thì làm sao mà học yên ổn được, rõ ràng chọn lớp này để phá mình đây.

Tưởng Minh Quân đang thì thầm giới thiệu cho Tô Xán biết lai lịch đám Vương Uy Uy thì ba người bọn họ đi tới bàn trống bên cạnh ngồi xuống, làm hắn trợn mắt lên nhìn không dám tin.

- Nhìn cái gì thế?
Lâm Trứu Vũ cười hì hì hỏi:

Không hiểu trước kia Lâm Trứu Vũ gây họa gì trong trường mà Tưởng Minh Quân hết hồn kéo tay Tô Xán:
- Đừng nhìn họ nữa, chúng ta không trêu chọc được vào đâu.

Vương Uy Uy chủ động đi chào hỏi mấy học sinh quen biết trước kia, với Tô Xán đã không cần phải khách khí nữa rồi.

Lâm Lạc Nhiên quay sang cười với Tô Xán:
- Tôi xem bảng thành tích của lớp, không tệ.

Lâm Trứu Vũ nghiến răng nghiến lợi, giơ nắm đấm lên dọa dẫm:
- Tôi cảnh cáo cậu, không được bỏ lại tôi quá xa, nếu không đừng hòng bén mảng tới gần em gái tôi.

Tô Xán và Lâm Lạc Nhiên đồng loạt nhướng mày, giơ chân đá hắn:
- Cút.

Lên năm thứ ba, lớp Tôn Mạn chuyển lên tầng trên cùng, hàng cây nằm giữa hai lầu trong và ngoài không còn cản trở học sinh hai bên nhìn nhau nữa, giữa tiết không biết ở đầu bên kia có tên nào hét lên "Tôn Mạn, mình thích bạn!", làm Tôn Mạn bị đám nữ sinh lớp số 13 trêu ghẹo một hồi.

Tôn Mạn nhìn Đường Vũ ngồi ở bàn thứ hai, mới đầu năm mà cô gái chăm chỉ này đã chúi đầu vào sách vở rồi, chẳng trách không thèm chọn môn học sở trường cũng đạt giải nhì toàn quốc, nghe xung quanh trêu ghẹo, Tôn Mạn nhớ tới lúc nói với Đường Vũ rằng mình muốn theo đuổi Tô Xán.

Mặc dù giữa cô và Đường Vũ có chút quan hệ cạnh tranh, dù sao đều là nữ sinh ưu tú, không ai muốn thua kém đối phương, nhưng khắp cả trường, tuy bạn bè vô số chỉ có Đường Vũ là người duy nhất Tôn Mạn có thể tâm sự chuyện này mà không lo bị người khác biết.

Là người chủ trì ĐTH trường, là ngôi sao của Nhị Thập Thất Trung, người tiếp cận cô đều ít nhiều mang theo mục đích cá nhân, Tô Mạn tuy với ai cũng nhiệt tình, song bạn thực sự để cùng nhau chia sẻ các loại tâm sự con gái thì lại không có, cho tới khi Đường Vũ xuất hiện.

Đường Vũ lạnh lùng ít nói, nhưng nội tâm chân thành ấm áp, nhất là với gia cảnh cùng danh tiếng Đường Vũ trong trường không hề thua kém cô, cho nên hoàn toàn không lo lắng Đường Vũ làm bạn với mình có mục đích gì.

Tiếng chuông tiết học cuối cùng vang lên, mặt trời đỏ rực như máu lấp ló sau đám mây tía, Tôn Mạn đi tới bàn Đường Vũ, lười biếng vươn vai hỏi:
- Sao hôm nay không thấy bạn và Tô Xán đi ăn cơm với nhau.

- Cậu ấy có bạn mới chuyển tới, hôm nay bọn họ tụ tập với nhau, cho nên mình không tới nữa.
Đường Vũ cười đáp, lấy sách tiếng Anh ra ôn tập rồi đến nhà ăn ăn tối, chuẩn bị buổi ôn tập tối.

- Thế à, vậy cũng tốt, cậu ấy mới chuyển tới còn cần bạn chiếu cố, bây giờ "ma cũ" rồi còn gì nữa, cũng tới lượt cậu ấy phải chiếu cố bạn bè mới tới của mình ...
Tôn Mạn mặc dù không cho rằng Tô Xán và Đường Vũ có cái gì, nhưng Đường Vũ không cùng Tô Xán ăn cơm mỗi ngày nữa, trong lòng cô thoải mái hơn nhiều.

Có điều chớp mắt lại thay đổi suy nghĩ:
- Hay là sau này chúng ta ăn cơm cùng nhau đi, buổi trưa mình cũng không về nhà nữa, bớt thời gian đi lại ngủ ở trường được nhiều hơn. Chúng ta ăn cùng nhau, gọi thêm cả Tô Xán, cho cậu ấy ăn chực của chúng ta cũng được ...

- Có lẽ, không tiện lắm ...
Đường Vũ hơi do dự, Tôn Mạn rõ ràng bắt đầu muốn tấn công Tô Xán, cô ấy không phải nói chơi, Đường Vũ muốn thẳng thắn tiết lộ quan hệ của mình với Tô Xán cho Tôn Mạn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 78: Có 10 triệu không?

Tôn Mạn không chú ý tới vẻ mặt khác thường của Đường Vũ, ánh mắt tự tin, đưa tay chộp giữa không trung, như nắm lấy cái gì đó:
- Có gì không tiện đâu, dù gì mình cũng quyết tâm rồi, không thèm quan tâm người khác nói gì, mình dứt khoát phải nắm lấy cậu ấy.

Tim Đường Vũ nảy lên, có chút hoảng hốt, đối diện với đối thủ cạnh tranh như Tôn Mạn, cô không thể trấn định như vẻ bề ngoài.

- Tôn Mạn, làm gì thế?

Bên kia có nữ sinh gọi, Tôn Mạn vội đứng dậy:
- Hỏng rồi, họ đợi mất kiên nhẫn rồi, mình đi trước đây, Đường Vũ, cám ơn bạn trước nhé.

- Thực ra ...
Tôn Mạn ra tới cửa Đường Vũ mới nói vội:
- Không phải như thế.

Tôn Mạn vẫy tay:
- Rồi, rồi, rồi, quay về bọn mình sẽ nói tiếp.

Tôn Mạn đã đi xa, Đường Vũ phát hiện mình vẫn không thể nói ra được câu " kỳ thực Tô Xán là bạn trai mình", hai tay cô nắm lại, vì sao mình không có dũng khí đó, ở Hạ Hải mình đâu băn khoăn nhiều như vậy, mình muốn thử Tô Xán hay là trong lòng mình còn chút gì đó do dự?

Rời phòng học, ánh mặt trời đỏ rực chiếu rọi làm cả hành lang có chút chói mắt, nheo mắt lại nhìn về phía tây, Tôn Mạn thầm nhủ, năm thứ ba rồi, khi cuốn sách lật tới trang cuối cùng cũng là ngày biệt ly tới, mỗi người sẽ ở

một phương, cô không muốn nhiều năm sau khi bôn ba trên con đường dài cuộc đời nhìn lại sẽ có gì đó phải hối hận hoặc tiếc nuối, cô chỉ muốn nhìn lại mà kiêu ngạo mỉm cười, quyết định sẽ tấn công Tô Xán.

Tô Xán và Vương Uy Uy, Lâm Lạc Nhiên, Lâm Trứu Vũ rồi với cả đám Trang Chí Vũ, Trương Hiền, Trương Phi Phi cùng nhau tập trung ở một quán ăn ở ngoài trường, cơm no rượu say rồi mới thong thả quay về trường, còn một lúc nữa mới tới thời gian ôn tập buổi tối, liền đi dạo loanh quanh cho tiêu cơm.

Loại chuyện tụ tập kiểu như thế này Đường Vũ không thích, Tô Xán tôn trọng ý kiến của cô, có điều lại phát hiện bản thân vô hình trung lại hòa nhập vào cái vòng tròn hoàn khố.

Không còn cách nào, Vương Uy Uy quay về đại bản doanh, không còn vô danh kín tiếng như ở Hạ Hải, vòng tròn của bọn họ rất lớn, Tô Xán không thể tỏ ra quá dị loại.

Trang Chí Vũ kể chuyện sau sự kiện xung đột của Vương Uy Uy:
- Bọn này lúc đó còn đang nghỉ mát trên núi, có người gọi điện tới nói về sau đừng đi lại quá gần với cậu, thằng đó nhà có quan hệ hợp tác với Khổng gia, cũng là đối tác chiến lược của cha tôi, vênh váo lắm, nghe thật buồn cười, cứ như nó nói cha nó sẽ nghe vậy, không ngờ trong số chúng ta còn có những kẻ suy nghĩ ấu trĩ như vậy, thật mất mặt.

Trương Hiền vỗ vai Vương Uy Uy:
- Cậu cũng tệ quá đấy, có chuyện hay như vậy mà không gọi cho bọn tôi một tiếng, lúc đấy mà có mặt bọn này, chúng ta đập luôn cái khách sạn Vương Triều.

Lâm Trứu Vũ đấm Trương Hiền một cái:
- Thôi đi, đừng có bốc phét nữa, nếu mà đập khách sạn Vương Triều thật thì lúc này cả đám bị cấm túc trong nhà chưa biết chừng, ở đây mà mạnh

miệng à ...

Cả đám cười vui vẻ, Trương Phi Phi chú ý thấy Vương Uy Uy lần này trở về thành thục hơn nhiều, điềm đạm hơn, bá khí trước kia ẩn sâu vào bên trong rồi.

- Oa, Đường Vũ kìa, chân thật là trắng, chẹp chẹp ...
Lâm Trứu Vũ tặc lưỡi, ở khán đài sân thể dục Đường Vũ mặc quần thể dục ngắn, hai tay ôm chân, đang cùng một đám nữ sinh trong lớp ngồi xem đấu bóng rổ, không chú ý tới bọn họ.

Nói rồi huých vai Tô Xán:
- Chả trách cậu chẳng mấy khi gọi điện thoại cho bọn này, cái đồ trọng sắc khinh bạn, không có tiền đồ gi cả.

Đám Trang Chí Vũ, Trương Hiền ngạc nhiên nhìn Tô Xán:
- Tô Xán thích Đường Vũ sao?

Ngụy Siêu phát ra tiếng cười khẽ, rõ ràng nghe thấy chuyện hoang đường, nhìn Tô Xán như cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga vậy.

Chuyện hai người hẹn hò lan tới tận Nhất Trung, không ngờ Tô Xán và Đường Vũ ở trong trường vẫn giữ bí mật chuyện này, Vương Uy Uy quay sang hỏi:
- Sao, Tô Xán thích Đường Vũ thì có vấn đề gì à?

Trang Chí Vũ trừng mắt với Ngụy Siêu, tên này thái độ không tốt, dù gì cũng là bạn bè trong nhóm, giải thích:
- Uy Uy, Đường Vũ tới sau khi cậu rời trường nên cậu không biết, hiệu trưởng dựng cô ấy thành đại sứ hình tượng của trường đấy, giải nhì số học cao trung toàn quốc, giải nhất vật lý toàn tỉnh. Ngoài ra còn tham dự không ít hoạt động giao lưu toàn tường, đăng bài trên báo, nói chung nhiều lắm, kể không hết, trường thiếu điều chụp ảnh cô ấy làm tạp chí nữa thôi. Đến cả nhân vật như Dương Thừa được đặt gọi là phiên bản dự bị của Vương Lực

Hoành, hay Ngô Huyền Quý đội trưởng đội bóng rổ trường theo đuổi cũng chẳng nắm chắc ...

Trương Hiền thì cười hì hì với Lâm Lạc Nhiên:
- Kệ bọn họ nói gì, trong mắt mình, không một ai so được với Lạc Nhiên của chúng ta.

Ai ngờ Lâm Lạc Nhiên mặt như phủ sương, quát:
- Xéo sang một bên.

Trương Phi Phi tay vịn vai Tô Xán, thương hại hỏi:
- Nhà cậu có 10 triệu không?

Tô Xán ngơ ngác lắc đầu.

Trương Phi Phì cười hì hì:
- Thế thì không có hi vọng rồi, trên đời này có thể cậu không đẹp trai, nhưng không thể không có tiền, nếu nhà cậu không có gia sản 10 triệu trở lên, thì không có hi vọng theo đuổi Đường Vũ đâu. Có điều đừng buồn, cậu không tệ, muốn kiếm bạn gái xinh đẹp ngang Đường Vũ không thành vấn đề, tôi có thể giới thiệu cho cậu một hai em.

Tô Xán cười khổ, đôi khi nghe người xung quanh nói làm y rất tự ti, Đường Vũ quá ưu tú, đừng nói Trương Phi Phi, ngay cả bạn bè từ nhỏ như Tiết Dịch Dương cũng thường nói y không xứng với Đường Vũ, nếu lúc này mình có nói Đường Vũ là bạn gái mình, đoán chừng bọn họ nghĩ mình bị thần kinh, hoang tưởng.

Trương Hiền cũng cười an ủi Tô Xán:
- Tô Xán, không phải bọn này coi thường cậu, thực lòng mà nói, có mục tiêu thực tế hơn.
Chỉ chỉ sang Trương Phi Phi:
- Hơi kém Đường Vũ tí, nhưng mà vóc dáng đảm bảo ăn đứt, chậc chậc, tỷ lệ thành công cao hơn với Đường Vũ vô số lần, Phi Phi cũng có ý với cậu.

Trương Phi Phi vung nắm đấm, vừa đấm vừa quát:
- Xéo, ai có ý, Trương Phi Phi này không bao giờ ăn cơm thừa của người khác.

Trương Hiền cười ha hả né tránh Trương Phi Phi đuổi đánh đằng sau, đột nhiên phát hiện không khí rất quỷ dị.

Rất lạnh.

Trang Chí Vũ giỏi quan sát đoán ý nhất, kéo áo Trương Hiền.

Vương Uy Uy vốn đang mỉm cười, lúc này mặt như núi băng sụp xuống, mắt âm lãnh nhìn Trương Phi Phi, giọng chợt cao chợt thấp:
- Cái gì mà không ăn cơm thừa của người khác? Cái gì mà gia sản chục triệu.

Biến cố bất ngờ làm mọi người im như thóc, Vương Uy Uy tiếp tục lạnh lùng nói:
- Trương Phi Phi, tôi biết nhà cô ghê gớm, cha cô nắm công ty điện tín, trong nhà trăm triệu cũng có, cho nên nhiều nam nhân không phải là cơm thừa cho cô thoải mái lựa chọn. Còn người anh em Tô Xán của tôi chỉ là nhân vật nhỏ chẳng có cha giàu mẹ sang, trong nhà cũng chẳng có chục triệu, cha tôi nếu không phải là Vương Bạc thì chắc là trong mắt cô, tôi cũng là cơm thừa thôi phải không? Từ nay trở đi, tôi không quen biết Trương Phi Phi cô.

Một phút trước không khí còn đang vui vẻ, không ai ngờ đột nhiên thành thế này, đám Trương Hiền đều chấn động nhìn Vương Uy Uy với vẻ khó tin.

Trương Phi Phi tinh thần hoàng hốt khó tin, câu nói này của Vương Uy Uy như quả lựu đạn nổ ngay bên cạnh, môi cong lên rất là tủi thân, mũi phập phồng:

- Uy Uy, cậu nói gì vậy, tôi chỉ đùa thôi mà, có cần nói những lời như thế không, sao tôi lại coi thường Tô Xán chứ, nếu như tôi nói lầm cái gì thì tôi xin lỗi được chưa?

Tô Xán kéo tay Vương Uy Uy, thấy hắn phản ứng thế này quá rồi:
- Uy Uy, Phi Phi coi tôi là bạn nên mới đùa vậy thôi, chắc cậu cũng nghe Tiết Dịch Dương nó nói rồi, chẳng phải nó cũng hay nói tôi cóc ghẻ ăn thịt thiên nga sao, Phi Phi không có ý gì đâu.
Rồi đưa mắt cho Lâm Trứu Vũ, nhưng tên béo chỉ nhún vai biểu thị vụ này không giúp gì được.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 79: Linh cảm

Đại bộ phận thời gian ôn tập buổi tối luôn là tự ôn tập, một hai ngày đầu còn có giáo viên trông coi, có điều về sau giáo viên chỉ vào ngó một vòng, sau đó biến mất tới cuối buổi thôi.

Chủ đề của Nhị Thập Thất Trung luôn là tự giác tự lập, bồi dưỡng cho học sinh năng lực tự ràng buộc mình, không có chuyện giáo viên suốt ngày ra rả khuyên học tập quan trọng thế nào, hay nhìn chằm chằm học sinh xem có ngủ gật trên lớp hay không

Đối với Tô Xán mà nói, ôn tập tối trốn học một hai buổi còn thấy mới mẻ kích thích, sau đó nhanh chóng thích ứng một việc.

Giáo viên đeo kính lão cho dù có thấy trong lớp có một hai chỗ trống thì những người tiễn chân không ít học sinh năm ba ra chiến trường này cũng không coi có gì to tát, cho dù là lớp học có thiếu một nửa vẫn ngồi tọa trấn thản nhiên như không, sớm luyện ra tâm cảnh tất cả trước mắt như phù vân rồi.

Ở sân bóng chỉ lác đác có ít học sinh năm thứ hai, trời đã tối, không còn đông đúc như lúc mới tan học nữa.

Tô Xán không đi quấy rầy Đường Vũ xem lớp mình chơi bóng rổ, cả nhóm giải tán trong không khí chẳng vui vẻ gì, đến tiết ôn tập thứ hai thì bàn Vương Uy Uy và Lâm Trứu Vũ bỏ trống, chỉ có Lâm Lạc Nhiên lặng lẽ làm bài, hỏi ra mới biết hai tên kia ra sân chơi bóng rồi.

Ngồi được một lúc thấy khó tập trung được, Tô Xán thở dài đặt bút xuống, ra sân bóng, thấy Vương Uy Uy và Lâm Trứu Vũ ngồi trên khán đài, mỗi

tên cầm một chai bia, trên sân có hai đội đang đá bóng, hò hét rất hăng, sân trường được trang bị đèn chiếu sáng.

Tô Xán ngồi xuống bên cạnh Vương Uy Uy, tự lục túi bên cạnh lấy một *** bia, giật "phạch" một tiếng, tu liền mấy ngụm, nói:
- Nói thật là hôm nay cậu phản ứng hơi quá đấy.

Chuyện hôm nay có vẻ vì Tô Xán, thực ra vấn đề ở Vương Uy Uy.

- Tôi rất thất vọng với Trương Phi Phi, không ngờ cô ấy lại là người như thế.
Vương Uy Uy có vẻ vẫn chưa nguôi:
- Nếu không phải cậu can, tôi còn muốn nói tiếp, cái gì mà gia sản chục triệu chứ.

- Phi Phi luôn nhanh mồm nhanh miệng mà, cậu chắc biết rồi, chỉ là lời vô tâm thôi.

- Tô Xán, chuyện này có lẽ cậu không hiểu rồi, trước khi nhà tôi gặp đại nạn, tôi cũng là người như bọn họ, vênh váo vì thân phận của cha mẹ tôi, bao nhiêu người muốn kết giao với tôi, bề ngoài tôi tỏ ra bình thản, trong lòng rất đắc ý. Thậm chí khi đó tôi cảm thấy tính cậu rất thối, đừng cười, tính cậu thối nhưng có nguyên tắc, hợp khẩu vị với tôi.

- Thời gian cha tôi bị cách ly điều tra, tôi mới nhìn rõ bản chất, những kẻ trước kia bợ đỡ, xun xoe gia đình tôi đều biến mất tăm tích, thậm chí không ít kẻ ném đã xuống giếng ...
Vương Uy Uy ngửa cổ tu hết *** bia, ném vỏ đi thật xa:
- Còn nhớ lần tôi đánh nhau với Vương Hạo Nhiên chứ, họ hàng còn như vậy đấy, những người ngoài thế nào cậu chắc tưởng tượng ra được.

- Sau đó tôi luôn nghĩ, nếu như lúc đó cha tôi ngã thật, hoặc là nếu cha tôi không phải là Vương Bạc, mà chỉ là người bình thường, đám người kia có

đối xử với tôi như vậy không? Có phải Trương Phi Phi cũng coi tôi là thứ cơm thừa?

Tóm lại là biến cố gia đình lần trước để lại ám ảnh trong lòng Vương Uy Uy, khiến hắn nhìn mọi chuyện theo chiều hướng tăm tối, Tô Xán trầm ngâm nói:
- Cậu suy nghĩ như vậy là quá khích rồi, có lẽ người ta kính nể cậu vì cậu là con trai chú Vương, nhưng không có nghĩa là không có tình bạn tồn tại, con người là động vật tìm lợi tránh hại, đó là bản năng. Khi đó tình hình nhà cậu như vậy, người ta muốn giúp cũng không thể giúp đỡ được, cậu nên thông cảm bọn họ.

- Cho nên tôi mới nói cậu không hiểu tôi trải qua cái gì, không biết tôi phản ứng quá khích từ đâu ra, họ có thể coi thường tôi, không sao hết, nhưng coi thường anh em tôi, thì xéo, con mẹ nó, Vương Uy Uy này không có loại bạn bè như thế.

- Câu này hay, cạn.
Tên Lâm Trứu Vũ này chả khuyên bảo thì thôi còn hưởng ứng, cụng *** với hai người, uống hết tiếp tục mở ba *** nữa.

Tô Xán không nói nữa, Vương Uy Uy đang ở độ tuổi quá khích, nói thêm nữa cũng không ăn thua, đợi vài năm suy nghĩ thành thục rồi sẽ khác, vả lại lời của Vương Uy Uy làm Tô Xán rất cảm động. Mình không ở hoàn cảnh của hắn, có lẽ không cảm thụ hết được gì hắn trải qua, chuyện Trương Phi Phi tạm gác lại vậy, có cơ hội sẽ hàn gàn bọn họ, lúc này nói cũng vô ích.

- Tô Xán, đừng làm bọn này thất vọng nhé, Đường Vũ tới Nhị Thập Thất Trung chói mắt tới mức không ngờ, cậu phải giữ cho vững đấy, tôi đợi ngày hai người nắm tay nhau cho bọn chúng một cái tát. Vì hai người, tôi đánh cược thứ quan trọng nhất của mình, vinh nhục của năm thứ ba, đừng làm tôi thất vọng.

Lâm Trứu Vũ bĩu môi:
- Vinh nhục của cậu là cục cứt chó, dám cược trinh tiết luôn không?

Câu này hơi nặng mùi, khán đài vốn không có mấy người ngồi càng có nhiều nữ sinh rời chỗ tránh như tránh tà.

Hai cái *** bia rỗng ném vào Lâm Trứu Vũ.

Nửa cuối năm 2000, Dung Thành tổ chức " hội báo cáo học tập kinh tế vĩ mô xí nghiệp trung đại hình toàn tỉnh", kiến trúc Đại Dung là một thành viên trong đó.

Hội nghị chỉ ra, nhân dân các dân tộc toàn tỉnh dưới sự lãnh đạo của tỉnh ủy và chính phủ tỉnh, giơ cao lá cớ lý luận Đặng Tiểu Bình, quán triệt tinh thần Đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc, kết hợp thực tế, thúc đẩy chiến lược phát triển "truy đuổi, đột phá", chuyển biến quan niệm, khai thác tiến thủ, điều chỉnh kết cấu sản nghiệp, tăng cường lực độ cải cách xí nghiệp. Giữ gìn kinh tế quốc dân tiếp tục phát triển nhanh chóng, các hạng sự nghiệp xã hội phát triển khỏe mạnh.

Trong một năm qua kinh tế xã hội phát triển mạnh mẽ, nhà, xe những thứ trước kia không dám nghĩ tới, nay đặt vào trong kế hoạch chi tiêu gia đình.

Ngành du lịch, ẩm thực, thương phẩm bán lẻ và văn hóa giải trí tìm được lối đi mới.

Chiến lược đại khai phát phía tây quốc gia được khởi động toàn diện trong năm nay, thu hút ngày càng nhiều người hướng về phía tây.

Tằng Toàn Minh đeo danh hiệu phó chủ nhiệm ủy ban kế hoạch thành ủy, trưởng ban quy hoạch phát triển tổng hợp, cùng với Vương Bạc tới nhậm chức cùng kỳ, vị trí này vốn có vố số người nhắm vào, mượn thế của Vương Bạc, Tằng Toàn Minh chiếm lấy, làm không ít người thèm nhỏ giãi, hâm mộ cũng chẳng được.

Cậu cả tới thì tất nhiên là có tụ họp đại gia đình, lần này ông mời nhiều bạn học ở Dung Thành, bản thân khí độ ngày càng trầm ổn, so với cậu cả già nua ngày càng cáu bẳn đời sau mà Tô Xán biết đã hoàn toàn khác rồi.

Tới tuổi cậu cả tính cách hình thành mấy chục năm thì làm sao thay đổi được, vẫn ương bướng, song cách thể hiện ra ngoài thì đã khác nhiều rồi, nói thế nào nhỉ, trước kia cậu cả ghét ai thì ghét ra mặt, giờ cậu cả khinh bỉ trong im lặng.

Thông qua giới thiệu của Tằng Toàn Minh, hiệu văn phòng phẩm của Tằng Kha phát triển vùn vụt, Tằng Kha có thể lấy được mặt tiền hoàng kim ở ĐH Dung Thành, cũng là nhờ Tằng Toàn Minh "chào hỏi" phó hiệu trưởng phân quản của ĐH Dung Thành.

Tằng Toàn Minh có nhà mới do ủy ban kế hoạch cấp cho, còn nhà trong tiểu khu nhà Tô Xán thì đã được kế hoạch thành của hồi môn cho Tằng Na, có điều trong buổi tụ hội gia đình, Tằng Na tỏ ra không thèm.

Có vẻ thoát ly sự kìm kẹp của cha, Tằng Na ngày càng xuất sắc, đã thành trợ lý một vị giáo sư.

Rõ ràng cô gái có cả dung mạo, gia thế lẫn sự nghiệp như Tằng Na có sức hấp dẫn rất lớn, trên buổi tụ hội gia đình nghe kể mấy sự kiệt theo đuổi oanh liệt, làm Tằng Toàn Minh từ đầu tới cuối mặt nặng mày nhẹ.

Tô Xán không biết đối diện với đám địch thủ mạnh mẽ đông đảo, Đặng Tùng Kỳ có bị loại bỏ cuộc chơi hay không, qua thời gian nhờ mạng lưới quan hệ của những sinh viên mới ra trường tại Truyền thông Ba La, Tô Xán đánh giá rất cao đoàn đội của Đặng Tùng Kỳ, không chừng sau này sẽ dùng tới, y đã có chút linh cảm.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 80: Bị trêu ghẹo

Trong năm đó, Sohu thành công lên TTCK Nasdaq.

Tư tưởng đầu tư mạng internet TQ luôn là, dựa vào phương thức giống nước Mỹ thành công ở TQ, sau đó lên TTCK Nasdaq kiếm tiền, giống như mạng Sina. Thế nhưng cùng với tai nạn cổ phiếu của Nasdaq, tất cả tiền đồ trở thành u ám.

Tháng 7 năm 2000, Jack Ma người sáng lập mạng Alibaba lên trang nhất tạp chí Forbes của Mỹ, tạp chsi này đánh giá Alibaba thành một trong số trang web B2B (Business-to -Business) tốt nhất thế giới.

Bởi vì 50 năm qua chưa có một doanh nhân nào của TQ có được vinh dự này, khiến cho truyền thông trong nước phản ứng kịch liệt, một coi Jack Ma là một truyền kỳ, một đẳng thì hoài nghi Jack Ma hối lộ cao tầng tạp chí Forbes, cãi nhau ỏm tỏi.

Tô Xán biết mười năm sau không ai hoài nghi Jack Ma nữa, ở quốc gia này là thế, tuổi trẻ luôn bị hoài nghi.

Còn Phòng phát triển thị trường của Đôn Hoàng cũng đã nhắm vào một tòa đại bách hóa từ thập niên 80 ở Quảng trường Hồng Tinh đang cần chuyển nhượng gấp, chuẩn bị tiến hành chiến lược mở rộng.

Đôn Hoàng ở Hạ Hải thuộc về hàng xí nghiệp minh tinh, là xí nghiệp được Vương Bạc hết lòng bồi dưỡng, lần này Vương Bạc tới Dung Thanh, Đôn Hoàng thuận lợi thông qua con đường bật đèn xanh tiếp xúc với giám đốc ngân hàng kiến thiết chi nhánh Dung Thành, có được khoản vay 10 triệu, hình thành sức cạnh tranh sơ bộ.

Ngoài ra, Truyền thông Ba La của Lâm Quang Đống, Nhà máy Thục Sơn của Triệu Minh Nông đều tiến hành điều chỉnh thích ứng với biến hóa của thị trường, phát triển vững vàng ổn định.

Tô Xán càng ngày càng bận, mặc dù giao toàn quyền cho Vương Thanh, Lâm Quang Đống, Triệu Minh Nông, không cần tự mình làm gì nữa, song y vẫn phải đọc vô số báo cáo và kế hoạch.

Trong lòng Tô Xán cứ cồn cào thấp thỏm, sự thấp thỏm này xuất hiện khi nhìn thấy Sina, Sohu lên TTCK, cùng Jack Ma lên tạp chí Forbes.

Những cái tên đời sau quen thuộc đó bắt đầu xuất hiện trong tầm nhìn mọi người, tại thời đại anh hùng internet xuất hiện liên tiếp đó, Tô Xán bị kích thích dần trở nên không yên phận nữa.

Trước kia Tô Xán chỉ muốn có cuộc sống yên ổn, không còn phải nuối tiếc vì quá khứ, ăn tới no nứt bụng, ngủ tới đẫy giấc, cả đời không phải lo tới chuyện tiền bạc là đủ rồi.

Bình tâm mà luận, hiện giờ y nhớ lại, những ví dụ thành công ở đời sau cho mình học tập không nhiều, cho nên quân bài trong tay Tô Xán không nhiều.

Đôi khi nửa đêm thức dậy, hoặc buổi sáng thức giấc, trong đầu Tô Xán hiện ra vài ý tưởng, vội vàng viết ra giấy, sau đó lại chán nản vo viên ném vào thùng rác.

Linh cảm nửa chừng đó làm y rất khó chịu.

Vào năm 2000 khi chuyến tàu kinh tế Trung Quốc bắt đầu tăng tốc, chiến tranh internet kịch liệt, năm thứ ba cao trung của Tô Xán cũng hừng hực khí thế.

Tiết học buổi chiều, nam sinh ngồi bàn trên ngọ nguậy mãi, cuối cùng quay lại nhìn Lâm Lạc Nhiên, mở màn bằng đề tài thiếu dinh dưỡng:

- Lâm Lạc Nhiên, bạn biếc bài kiểm tra hôm nay bao nhiêu không?

Lâm Lạc Nhiên chẳng ngẩng đầu lên:
- Đại khái dày 0.5 Inch.

Câu trả lời gọn lọn lạnh nhạt của Lâm Lạc Nhiên làm nam sinh đó không biết tiếp tục đề tài ra sao nữa, nhưng chẳng có nhiều thời gian cho hắn thất vọng buồn bã, đại bộ phận thời gian năm thứ ba là thế, kiểm tra, kiểm tra, kiểm tra liên miên.

Đương nhiên Nhị Thập Thất Trung không thiếu người hoàn thành toàn bộ bài tập trước giờ ôn tập tối, hoặc là chẳng thèm làm bài tập, giờ ôn tập trốn đi đá bóng hoặc vào mạng.

Tô Xán rất hưởng thụ cuộc sống như thế này, ngồi trong phòng học hưởng thụ tia nắng chiếu vào, không gian yên tĩnh chỉ có tiếng lật sách xột xoạt.

Y nghĩ nếu như mình đem trải nghiệm của bản thân viết thành một cuốn tiểu thuyết sẽ có rất nhiều người không hiểu vì sao một người trùng sinh nắm vô số "tiên cơ", lại tiêu tốn thời gian trong lớp học nhàm chán, mỗi ngày dậy sớm bật đèn ôn bài, chạy bở hơi tai ở sân tập, rồi hí hửng vì lừa được nắm tay cô gái đi dưới hàng cây ngô đồng.

Cùng Lâm Quang Đống đi thương thảo khách hàng trong khách sạn sang trọng, liên lạc với thương hiệu nổi tiếng cho Đôn Hoàng, giám sát sản xuất ở Nhà máy Thục Sơn, chẳng phải có ý nghĩa hơn sao?

Giống như không hiểu vì sao trên thế giới có người vì một cuộc họp phụ huynh mà bỏ thương vụ đàm phán, vì con đường đại học mà bỏ mức lương 800.00 USD một năm ở công ty đỉnh cấp (đố biết ai), vì sao trong (bốn đám cưới và một đám ma) Charles kéo tay Carrie bỏ trốn trong lễ kết hôn tại nhà thờ.

Cuộc đời con người mỗi giai đoạn đều có ý nghĩa riêng, cái Tô Xán theo đuổi là ý nghĩa ở mỗi giai đoạn này, không phải là lợi ích lớn nhất.

Nếu có cả thế giới mà mất đi thứ quý giá nhất, đó là tiếc nuối không bù đắp được.

Tô Xán đi trên hành lang tầng ba lầu nghệ thuật, cửa phòng khép hờ có tiếng đàn du dương, Tô Xán nghi hoặc gõ cửa, tiếng đàn dừng lại, bên trong có tiếng "vào đi", Tô Xán mới đẩy cửa bước vào.

Tức thì ngẩn người.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào văn phòng của CLB ĐTH trường, cả phòng trống không, chỉ có mỗi Tôn Mạn đứng bên cửa sổ, tay cầm chiếc violon, tiếng đàn đến từ nơi này.

Mặc chiếc váy xếp nếp dài tới gối, một chiếc áo sơ mi tím cổ tua, Tôn Mạn nhìn Tô Xán với ánh mắt dịu dàng chưa từng có, làm lòng Tô Xán hơi rung rinh.

- Đây là bản thảo giáo viên chỉ đạo đưa cho mình, kỳ phát sóng tiếp theo dùng cái này.
Tô Xán mau chóng tỉnh lại, đi tới đặt bản thảo lên bàn.

- Thầy Tân có nói tới chỗ nào cần chú ý không?
Tô Mạn nhoẻn miệng cười duyên dáng cầm đàn đi tới.

- Có vài chỗ, để mình nói cho bạn.
Tô Xán trải bản thảo ra bàn, đem chỗ cần chú ý nói cho Tôn Mạn, Tân Chính là giáo viên chỉ đạo mới thay cho Lâm Quang Đống, hôm nay đi họp, vừa vặn thấy Tô Xán nên bảo y mang bản thảo chương trình cho Tôn Mạn.

Tôn Mạn đứng kề sát bên cạnh Tô Xán, mặt như hoa đào, mi cong như vẽ, phát ra tiếng "ừm" khẽ êm ái đầy nữ tính, ngửi hương thơm thoang thoảng

của nước hoa từ cơ thể thiếu nữ bên cạnh, thỉnh thoảng bàn tay đưa lên vuốt tóc xõa xuống chạm vào người, làm Tô Xán nói một lúc mà khô cả cổ, cảm thấy toàn thân thiếu tự nhiên.

Y khéo léo tránh Tôn Mạn xa một chút.

- Câu này khả năng phải sửa lại một chút, không nhất thiết là ..
Tô Xán đột nhiên thấy cô gái bên cạnh ngiêng người tới, sau đó má mình có bờ môi mềm mại, ươn ướt ấn lên, "chụt" một cái, nhanh chóng rụt người lại.

Ngỡ ngàng quay đầu sang, Tôn Mạn mặt đỏ rực, môi chúm chím cười, đầu hơi cúi xúi, điệu bộ nữ sinh thẹn thùng đó muôn phần cám dỗ.

Tô Xán còn đang ngơ ngơ thì Tôn Mạn chỉ chỉ giấy trên bàn:
- Bạn tiếp tục nói đi chứ.

Nói tiếp, nói cái gì? Bộ dạng hết sức thản nhiên của Tôn Mạn làm Tô Xán ngắc ngư không biết phải có thái độ thế nào, y rất muốn nói "sao bạn có thể coi như không có chuyện gì xảy ra như thế?".

Tới Nhị Thập Thất Trung hơn nửa năn, Tô Xán cũng hiểu biết một chút về cô hoa khôi ĐTH trường này, người khao khát được lọt vào mắt xanh cô gái này không ít hơn Đường Vũ, toàn là những nhân vật nổi danh trong trường.

Nếu như đem chuyện xảy ra trong văn phòng này kể ra, sẽ nổ tung nửa bầu trời, mà Tô Xán lại là người bị trêu ghẹo.

Tôn Mạn tính cách tinh quái, chuyện mình thấy có ý vị khiêu khích này chưa chắc vì Tôn Mạn thích mình, nói không chừng chỉ là trêu ghẹo mình, đôi mắt ranh mãnh kia rõ muốn nhìn mình lúng túng. Giống như đám Lý Lộ Mai, luôn bày đủ trò tai quái trêu mình, nghĩ đến Lý Lộ Mai, Tô Xán không khỏi nghĩ tới một người khác, làm lòng y trầm hẳn xuống, giúp Tô Xán trong thời gian ngắn kinh ngạc tỉnh táo lại.

Tâm tư con gái khó đoán, Tô Xán không muốn nghĩ nhiều chuyện này, không YY tới mức nghĩ cô gái nào cũng thích mình, nếu vì chút chuyện này mà y tớn lên thì đời sau chết trong tay đám con gái văn phòng bạo dạn rồi, tiếp tục giải thích bản thảo, ngữ điệu không đến nỗi bị ảnh hưởng quá nhiều.

Phải nói rằng ở gần Đường Vũ làm Tô Xán có động lực phấn đấu rất nhiều, nhưng Đường Vũ cũng làm y mất tự tin, không nhận ra hiện giờ trong trường, y được liệt vào danh sách chàng trai rất có sức hút rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 81: Phải ẩn nhẫn

Tôn Mạn thì khác, hận ngứa răng ngứa lợi, cắn môi, ánh mắt có chút oán giận nhìn Tô Xán, đương nhiên lời nói của Tô Xán vẫn nghe hết, chẳng những nghe bằng tai, mà còn phân tích mức độ dao động trong ngữ khí của Tô Xán, cô vốn có thiên phú ngôn ngữ cực cao, nhìn ra tâm tình trong lời nói đối phương là chuyện cô rất thông thạo, nhưng hôm nay Tôn Mạn thất vọng rồi.

Tô Xán càng nói càng bình tĩnh như đầm nước sâu.

- Về cơ bản chỉ có thế thôi, việc này bạn quen rồi nên không có gì nhiều.
Trình bày xong Tô Xán nhẹ người hẳn, cố áp xuống sự thiếu tự nhiên của mình, đứng bên cạnh cô gái cứ nhìn mình lúng liếng như vậy, đúng là có chút áp lực.

Ngữ điệu giống thở phào của Tô Xán bị Tôn Mạn mẫn cảm bắt được, trong lòng mừng rỡ, Tô Xán ngụy trang giỏi tới mấy vẫn bị mình tóm được rồi, nếu không Tôn Mạn thực sự hoài nghi sức hấp dẫn của mình, đống thư tình chất đống trong ngăn bàn phải chăng chỉ là ảo ảnh.

Trong hành lang có tiếng bước chân, tiếng nam sinh cười, xem ra đang nô đùa vì tiếng cười không biết kiềm lại gì cả.

Cửa văn phòng bị đẩy ra, lực rất mạnh, rầm một cái làm Tôn Mạn giật mình.

Ba nam sinh hô lớn:
- Tiểu Minh đâu, đá bóng thôi.

Tôn Mạn tức giận vì đám người này phá hỏng hết không khí, sẵng giọng:

- Tiểu Minh hôm nay không tới, các cậu đến phòng học mà tình.

Ba nam sinh lúc này mới chú ý tới thì ra là chị cả ĐTH trường trực ban, đưa mắt nhin một nam sinh đứng bên cạnh, cười hì hì:
- Thì ra hai người đang hẹn hò, xin lỗi, xin lỗi, quấy rầy hai người tình chàng ý thiếp rồi.

Nói xong không đợi Tôn Mạn nổi giận, cười vui vẻ chạy mất.

Tô Xán nhìn Tôn Mạn có chút lúng túng nói:
- Mình còn có chuyện, đi trước đây.

Cửa đóng lại rồi Tôn Mạn quay về bàn, cầm bản thảo chương trình, mắt nhìn ra xa, tủm rỉm cười.

Trong ống kính, chung cư nhà Tô Xán sáng đèn, Tô Lý Thành đứng dậy kích động nói gì đó, Tằng Kha đứng ở phía đối diện cũng không nhường nhịn, hai người trông có vẻ đang cãi nhau, bên phía phòng ngủ của Tô Xán, Tô Xán nhìn thấy Đường Vũ đang nhìn nhà mình, nhún vai tỏ vẻ bất lực.

Không lâu sau, Tô Lý Thành có vẻ bình tĩnh lại, cúi xuống nhặt tài liệu tản mác khắp nơi, Tằng Kha cũng không nói nữa, đi đâu mất, một lát sau quay lại đặt cái đĩa lên bàn, ngồi dựa vào chồng xem TV.

Thấy cha mẹ Tô Xán cãi nhau kết thúc, Đường Vũ nhẹ người, đột nhiên cảm thấy căn nhà ở đầu kia ống kính, dưới bầu trời đêm dần chuyển sang màu thẫm thật là ấm áp.

Đường Vũ nhìn phòng khách nhà rộng lớn của nhà mình, trống không vắng vẻ, cha cô đi công tác, mẹ cô thì đi xã giao chưa về, cho nên đa phần thời gian cô chỉ có một mình, từ nhỏ Đường Vũ dã quen rồi, vì thế mà tạo nên tính cách lạnh lùng của cô. Có lẽ Tô Xán đau đầu vì cha mẹ cãi nhau, nhưng trong mắt Đường Vũ, đó là cảnh gia đình ấm áp, giống như nụ cười của Tô Xán vậy.

Có tiếng chìa khóa tra vào cửa phòng khách, tiếng giày cao gót, Đường Vũ đóng nắp kính viễn vọng, quay trở lại bàn, lật cuốn tạp chí xem.

Mục Tuyền khoác áo lên mắc, đi vào thấy con gái đang xem sách, mỉm cười hỏi:
- Con ăn cơm chưa?

- Dạ con ăn rồi.

- Ừ, hôm nay mẹ gặp chú Cung, dì Vương, họ đều hỏi con, không biết con lớn chừng nào rồi, có xinh đẹp không? Lần sau con theo mẹ tham gia tụ hội nhé, các cô chú ấy lâu rồi không gặp con.

- Vâng, ạ.
Đường Vũ gật đầu:

Đang cởi khăn cổ Mục Tuyền dừng tay lại, ngạc nhiên nhìn Đường Vũ, bà dạy nên tính cách độc lập cho Đường Vũ, những cũng làm cô con gái này không gần gũi với cha mẹ, đó luôn là tiếc nuối của Mục Tuyền, không ngờ lần này lại đồng ý tham gia tụ hội? Chuyện này làm Mục Tuyền bất ngờ lắm, có điều thói quen thể hiện sự cứng rắn với bên ngoài, Mục Tuyền nhanh chóng thu hồi niềm vui trên mặt, khôi phục sự trấn định, dặn:
- À, thứ hai chú Chử tới trường con đấy, con gặp người ta nhớ chào hỏi.

- Chú Chử nào ạ?

- Là Chử Tử Miêu bí thư đảng ủy sở giáo dục, hình như tới trường con khảo sát, sắp tới có cơ cấu giáo dục tới trường con mà, nên chú ấy tới xem xét chuẩn bị, con quên rồi sao, con chú Chử hiện đang du học, hồi bé còn nói thích con, kết quả con mách chú Chử, hại chú nhóc đó bị đánh đòn đấy.

- Ồ, con nhớ rồi.
Đường Vũ lạnh nhạt đáp, chẳng để ý lắm:

Phía bên kia Tô Xán cũng đang nhìn mẹ con Đường Vũ nói chuyện với nhau, nghĩ tới lúc phải chính thức đối diện với Mục Tuyền là Tô Xán cảm thấy nhụt chí, hiện giờ nhân tố bất lợi nhất của y là tuổi tác, nó hạn chế rất nhiều thứ, bao gồm cái nhìn của Mục Tuyền với y.

Vì tuổi tác, Tô Xán không thể nào để lộ thực lực sau lưng của mình, đặt bản thân vào góc độ người khác mà nghĩ, một học sinh cao trung lại là đại cổ đông một xĩ nghiệp, điều này không phù hợp với thực tế xã hội, mà Tô Xán từng bước đi tới mức này lại không thể giải thích cho mẹ Đường Vũ hiểu.

Nếu như Tô Xán đã trưởng thành, học đại học năm thứ ba thứ tư chẳng hạn, sáng nghiệp được thế này người khác đánh giá y không tầm thường, còn bây giờ chẳng qua là học sinh năm thứ ba cao trung, trong tay có xĩ nghiệp, có tòa báo, có nhà máy, y sẽ bị coi là quái vật.

Quái vật luôn bị người ta xa lánh, hoài nghi.

Đặc biệt với thân phận của mẹ Đường Vũ, liên quan tới tư pháp, kiểm sát, một khi thực lực Tô Xán lộ ra thì khó giấu được bối cảnh phía sau, mà đó lại là điểm yếu của Tô Xán, chỗ đáng nghi quá nhiều, vì thế nếu để lộ ra thực lực của bản thân, chẳng những không được Mục Tuyền coi trọng, ngược lại thành cản trở chuyện của y và Đường Vũ.

Bởi vậy Tô Xán chỉ có thể đợi thời gian làm tuổi tác y tăng lên thay đổi tất cả.

Tối hôm đó lòng Đường Vũ nhận được cú điện thoại dài nửa tiếng, nghe xong tâm trạng cô rất bất an, đứng ngồi không yên, khi Tô Xán gọi điện chúc ngủ ngon, cũng phát hiện ra cô rõ ràng không yên lòng.

Ngủ dậy, thứ hai tới rồi, Đường Vũ mở mắt ra, đôi mắt càng thêm trong sáng, giống như có thứ gì đó, không mê mang như trước nữa.

Tô Xán thấy hôm nay đi học có hơi bất thường, Tô Xán phải trực nhật ở CLB văn học, quét dọn lau bàn xong thì cũng đã hết lễ chào cờ đầu tuần, trên đường trở về lớp, y thi thoảng nhìn thấy có người đột nhiên cười với mình, cả người không quen biết cũng chỉ y nói cái gì đó.

Nhìn xuống, kéo khóa quần rồi mà.

Kệ, chắc có tin đồn khùng điên gì rồi, Tô Xán không để trong lòng, nhưng gặp mấy nhóm học sinh vẫn có cái cảm giác này, thật là kỳ quái, gần đây có làm cái gì đâu.

Vì Tô Xán ngay từ ngày đầu tiên chuyển trường đã nổi danh rồi, rồi một loạt chuyện sau đó khiến cơ bản cả trường biết cái mặt của y, vì thế những người nhìn y không phải có điệu bộ vỡ lẽ, mà là cười ám muội, hoặc là khó tin.

Chết tiệt nhất là ánh mắt của bọn họ khiến Tô Xán sinh ra một dự cảm rất không lành.

Vì học sinh Nhị Thập Thất Trung lực miễn dịch cao, ai nấy rất tự ngạo, thường mà nói không có biểu lộ rõ thế này.

Duy nhất có một lần mình vì Đường Vũ mà công kích chính sách trường học, xung đột với Tôn Mạn khiến đám thế lực bảo hộ địa phương của Tôn Mạn phản ứng dữ dội.

Chuyện này ở trường học yên bình gây nên gợn sóng nho nhỏ, thành đề tài nóng một thời gian lại quay về bình đạm, lại lần sôi lên như thế làm Tô Xán cảm thấy thiếu tự nhiên.

Ở cửa cầu thang Tô Xán nghe thấy một đám nam nữ đang nhỏ giọng, nói gì đó, đi ngang qua cố ý lắng nghe thấy "Các cậu chắc không","thực sự là Tô Xán?" À? Sau đó phát hiện ra y, họ không nói nữa, nhìn y với vẻ mặt Tô Xán chỉ muốn nhảy vào đấm cho một đứa một cái.

Càng lúc càng tò mò.

Tô Xán không phải không có cách, nhìn ngó quanh, thấy một đám đang tụ tập dưới chân cầu thang ở góc khá khuất, Tô Xán cẩn thận tiếp cận không ai biết.

Quả nhiên nhóm này cũng đang bàn tán liên quan tới mình, nghe rất rõ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 82: Cuộc đời lắm lúc điên cuồng thế đấy

Đ

ang truyền nhau đấy, là Tô Xán, thật không ngờ.

Một nam sinh làm ra vẻ chuyên gia nói:
- Thật ra cũng có thể đoán trước được rồi, cậu ta chẳng gây ra hết chuyện này tới chuyện khác là gì, kết quả là nhanh chân tới trước.

Nữ sinh hết sức thương cảm:
- Chỉ tội ngiệp Vương Kiệt, lần này chắc khóc mất, cậu ta định bày tỏ đó, thật không nỡ lòng nhìn thấy cậu ấy đau khổ.

- Có gì mà tội với nghiệp, đâu phải là trời sập, cuộc sống con bao nhiêu thứ, đâu phải chỉ yêu đương.

- Cái đồ ế muôn kiếp thì làm sao hiểu nổi.

- Ê nói gì hả đồ thùng phi di động ...

Tô Xán nhíu mày, nghe nửa ngày trời mà không có chút trọng điểm nào, cái gì mà lộn xộn thế này?

Tới khi đến lớp, tình trạng cũng tương tự đám học sinh túm năm tụm ba cùng nhau xì xầm, nhìn thấy y tới, lập tức ngừng nói chuyện, nhìn y chằm chằm.

Một lúc sau Ngô Thì Nhuế đi tới, xem dáng vẻ được toàn thể đám nữ sinh ủng hộ, có lẽ là tiên phong đi thăm dò, vừa tới liền xua tay đuổi Tưởng Minh Quân đi.

Tưởng Minh Quân làm bộ dạng kiên trinh bất khuất:
- Vì sao tôi phải đi, tôi không đi, có gì mà không nói được trước mặt tôi, định bày tỏ với Tô Xán à?

Ngô Thì Nhuế đỏ mặt, gắt:
- Thối lắm, rốt cuộc có đi không?

Tưởng Minh Quân định tranh cãi, nhưng bị cô nữ sinh tổ trưởng đứng dậy lừ mắt:
- Tưởng Minh Quân, đừng có không biết điều, đi ra.

Hắn lúc này mới phát hiện Ngô Thì Nhuế đại biểu cho đại tập đoàn nữ sinh, vội câm như hến chạy mất, kiếm người nghe ngóng, gây sự với một đám nữ sinh là chuyện ngu xuẩn nhất mà một nam sinh làm.

Ngô Thì Nhuế ngồi xuống bên cạnh Tô Xán, gần đây quan hệ bọn họ tốt hơn nhiều, ai cũng biết hai người ở cùng khu nhà, tuy Tiêu Vân Vân và Tô Xán còn thân hơn, nhưng lại không quen biết rộng bằng.

Vì thế Ngô Thì Nhuế thành người gửi gắm ý chí của đám nữ sinh.

- Tô Xán, tôi hỏi cậu mấy câu, cậu nhất định phải trả lời cho thành thực đấy.
Ngô Thì Nhuế hít sâu, bày ra bộ dạng nghiêm túc:

- Đồng chí cứ hỏi.
Tô Xán thấy bộ dạng Ngô Thì Nhuế như vậy, cũng cho bút vào hộp, ưỡn thẳng lưng:
- Tôi thề dưới lá cờ đảng, nhất định sẽ trả lời đúng sự thật, chỉ có sự thực và không gì ngoài sự thực.

Ngô Thì Nhuế phì cười, đấm y một cái:
- Đừng có đùa, nói thật đấy.
Càng với bạn bè thân thiết, Tô Xán càng thiếu đứng đắn, Ngô Thì Nhuế cũng khá quen rồi.

- Tôi hỏi cậu, cậu và Đường Vũ rốt cuộc có quan hệ gì?

Chuyện này sao, tất nhiên không thể tiết lộ đơn giản như vậy, Tô Xán thản nhiên đáp:
- Bạn.
Dù sao y cũng chưa vào đảng, lời thề kia coi như đánh rắm đi.

- Trừ bạn ra không có gì khác à?
Ngô Thì Nhuế tranh thủ truy hỏi:

- Bạn tốt.
Tô Xán bổ xung:

- Tôi hỏi cậu, nếu như trong trường có một nữ sinh, cực kỳ cực kỳ ưu tú thích bạn thì sao?
Nhìn mặt Tô Xán không suy đoán được y nói dối hay thật, tạm thời bỏ qua vấn đề Đường Vũ, Ngô Thì Nhuế đi vào chính đề:

"Ồ, té ra lại là tin đồn kiểu này!" Dù sao không phải chuyện xấu, Tô Xán yên tâm hỏi:
- Vậy đó là vinh dự của mình rồi.

- Cậu không muốn biết nữ sinh đó là ai à?
Ngô Thì Nhuế hơi bất mãn, thật không hiểu tên đầu gỗ này nữa.

- À, muốn chứ, là ai?
Tô Xán phối hợp tỏ ra rất hứng thú.

Lúc này kết hợp với phản ứng trước đó, cơ bản lòng Tô Xán đã sáng như gương rồi, thầm nhủ chẳng trách lại có phản ứng lớn như thế, thì ra hôm nọ cùng Tôn Mạn ở riêng trong văn phòng ĐTH trường bị ba tên nam sinh kia truyền đi rồi.

Chỉ là chuyện vớ vẩn thôi.

Nhưng Tô Xán nhầm rồi, một nam một nữ ở cùng phòng thảo luận gì đó cũng chẳng khiến người ta truyền đi bàn tán như vậy.

Chuyện này gây ra phản ứng lớn như vậy là do Tô Mạn, đó là cô gái hướng ngoại, khi cảm xúc trong lòng mỗi lúc một lớn, không làm sao giấu diếm được nữa, đám nữ sinh thân thiết bên cạnh tối hôm đó tụ tập tâm sự với nhau liền được thông báo chuyện này.

Một cô gái đang ngồi vắt vẻo trên tay vịn ghế sô pha, nghe tin này, thiếu chút nữa ngã lộn xuống đất. Cô gái khác đang làm món ăn khuya cho nhóm, để thức ăn cháy khét luôn.

Tóm lại tối hôm đó có rất nhiều người sừng sờ.

Trong lớp số 3 có một cô nữ sinh ở trong nhóm bạn thân của Tôn Mạn, nên hôm nay quyết định giúp bạn dò ý của Tô Xán.

- Cậu không biết thật à?
Ngô Thì Nhuế tức muốn xì khói luôn, không biết bao nhiêu tên sói đói ngày ngày ảo tưởng ăn thịt Tôn Mạn, tên này thật đúng là đồ vô tâm vô tính.

- Thôi được, bất kể cậu và người bạn tốt của cậu có quan hệ thế nào, tốt nhất là cậu hãy giữ một chút khoảng cách đi, dù sau này ai là bạn gái của cậu thì cũng không thích cậu và bạn tốt của cậu thân mật như vậy đâu. Đây là lời khuyên chân thành đó, nếu không cậu sẽ mất hết, cậu không nghe, tôi mặc xác.
Nói xong bỏ đi.

Ngô Thì Nhuế bĩu môi quay về chỗ, lập tức đó một đám đông như ong truy đuổi mật bu tới hỏi kết quả.

Khi chuông vào lớp vang lên thì Tưởng Minh Quân cuống cuồng chạy về chỗ, hắn xác nhận được một chuyện cực kỳ trọng yếu liên quan tới Tô Xán, phải biết rằng hắn cũng thuộc một trong vô số nam sinh thô bỉ cầm tạp chí (thiếu nam thiếu nữ) có ảnh trang bìa là Tôn Mạn đặt bên gối, tưởng tượng ra chuyện cầm thú.

Moá cái thằng này, chẳng cao lớn bằng mình, chẳng qua là đẹp trai hơn một chút, sao lại lọt vào mắt xanh của Tôn Mạn nhỉ.

Chắp tay với Tô Xán:
- Cao, rất cao, ở trường học này vô số người dũng cảm tự tin chết thảm trên đường xung phong hãm trận, vô số cao thủ đánh vu hồi dục cầm cố túng, kết quả là mày dùng cơ hội bêu mặt trên ĐTH thành công chiếm được trái tim hoa khôi, quả nhiên " nhân chí tiện, ắt vô địch".

Tô Xán co chân đá hắn một cái, thấy hơi phiền, chuyện dù không có, song ầm ĩ thế này chắc chắn sẽ tới tai Đường Vũ, không biết cô ấy sẽ nghĩ gì, Tô Xán nửa lo nửa trông đợi, liệu Đường Vũ có ghen không?

Tiếng chuông tan học buổi chiều vang lên.

Tô Xán vừa ra ngoài cửa thì nhìn thấy Đường Vũ hai tay cầm cặp sách đứng dựa lưng vào tường đợi mình.

Cô đứng trong hành lang tràn ngập ánh nắng mùa thu, mặt hơi ngước lên như chú thiên nga tao nhã kiêu ngạo, dáng vẻ vừa thanh thoát vừa băng sương của cô, tạo thành một thứ khí chất đặc biệt không thể nhầm lẫn. Cô cao hơn nữ sinh bình thường vài phân, nhưng đôi vai nhỏ nhắn yêu kiều, khiến đám con trai không khỏi nổi lên tâm tư muốn ôm vào lòng, nhưng không nam sinh nào dám biến ý tưởng thành hành động vì khi đối diện ánh mắt như trong veo lại thấu tim kia, ai nấy không khỏi cảm thấy nhỏ bé tự ti mà chùn bước.

Cảnh này làm Tô Xán nhớ tới cảnh trong Lord of the Rings: The Fellowship of the Ring.

Chỉ thấy cô gái đứng đó, không nhìn rõ được gương mặt.

Các lớp khác có tiếng bàn ghế náo động, tiếng bước chân, rồi sau đó bước chân dừng lại.

Không khí trong lớp số ba càng như đông cứng, ít nhiều họ biết rõ quan hệ Đường Vũ và Tô Xán không tầm thường.

- Sao lại đợi mình ở đây, không học tiết cuối à?
Tô Xán ngạc nhiên lắm, Đường Vũ xuất hiện ở đây sớm như vậy, chỉ có lời giải thích, cô ấy bỏ tiết, với Đường Vũ mà nói đó là điều không tưởng, khó tin hơn cả chuyện Lâm Trứu Vũ bỏ ăn.

- Là tiết thể dục cho nên tới đây đợi bạn, chúng ta đi cùng nhau.

Tô Xán nhìn Đường Vũ đưa tay ra, bàn tay trắng trẻo nhỏ nhắn đó nâng lên, xuyên qua cột sáng, nửa chừng hơi run run, có thể nhìn ra nội tâm Đường Vũ đang đấu tranh, không biết rụt về, hay tiếp tục đưa tới.

Cuối cùng Đường Vũ vẫn dũng cảm đưa tay ra trước mặt Tô Xán.

Tô Xán mỉm cười đưa tay nắm chặt lấy bàn tay nhỏn nhắn mịn màng ấy:
- Ừ, chúng ta đi cùng nhau.

Xung quanh truyền ra những tiếng hô khó tin.

Những học sinh khoác cặp ra khỏi lớp lúc này dừng chân, mắt mở lớn.

Đường Vũ xoay người, cô đi trước, Tô Xán đằng sau.

Ánh mắt vượt qua Đường Vũ, Tô Xán nhìn thấy đám đông đằng trước, hai bọn họ đi tới đâu, đám đông tự động rẽ sang hai bên nhường đường.

Đuôi ngựa của Đường Vũ khẽ đua đưa, bọn họ cứ như thế tay trong tay, đi qua đám đông hiện khuôn mặt còn non nớt, một năm sau sẽ phân tán khắp chân trời góc biển, để lại dấu ấn thời đại phong hoa tuyết nguyệt.

Cuộc đời con mẹ nó lắm lúc điên cuồng thế đấy.

Đường Vũ

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 83: Bạn là của mình

Này, rốt cuộc Vương Uy Uy còn giận không, tôi không muốn cãi nhau trước mặt cậu ta, lúc đó mọi người nhìn nhau đều khó chịu, chẳng bằng không gặp nhau cho xong.
Trương Phi Phi miệng làu bàu, bị kéo đi lệt xệt, giọng đôi phần ấm ức, không giống tính cô tiểu thư ngang tàng thẳng thắn này:

Trang Chí Vũ kéo tay Trương Phi Phi tiếp tục đi lên:
- Uy Uy không phải loại người để bụng, yên tâm đi, vả lại mọi người không thể chiến tranh lạnh như thế được, đều là bạn bè nhiều năm cả. Nói ra thì Uy Uy phản ứng hơi quá, không phải càng nói rõ cậu ấy rất coi trọng bạn bè sao.

- Cậu ta còn giận?
Trương Hiền cau mày:
- Cậu ta dám à, nếu cậu ta chỉ vì chuyện đó mà phân rõ giới hạn với chúng ta, thì tôi là người đầu tiên không thèm, con mẹ nó muốn ăn đòn à, chỉ có cậu ta quý trọng bạn bè à? Tô Xán và chúng ta rất thân thiết, đó là tình cảm trải qua cách mạng và chiến đấu, dù cậu ta không hợp nhóm, nhưng cá nhân chúng ta đều coi Tô Xán là bạn, kết quả Vương Uy Uy vừa trở về, làm như chỉ hắn mới là bạn Tô Xán, chia rẽ phân biệt, càng nghĩ càng điên, nói chuyện cái chó gì, cho một đấm hỏi hắn có muốn làm bạn không là xong chuyện.

- Cậu cũng im đi, lát nữa để tôi nói chuyện, không thì hỏng việc.

Đang lúc tan học, người bên trên muốn đi xuống, bọn họ lại chen lên, thế là tắc đường, Trương Hiền đang nóng máu, vừa đi vừa xô đẩy xung quanh, không ít người tức giận mà không dám có phản ứng gì.

- Không phải đang đi đây sao, không cần kéo nữa đâu.
Trương Phi Phi giật tay thoát khỏi tay Trang Chí Vũ:
- Nói ra thật bất ngờ, Tôn Mạn lại thích Tô Xán.

Trương Hiền lắc đầu, vung vẩy cánh tay cơ bắp:
- Không ngờ, không ngờ.

Trang Chí Vũ nhún vai:
- Có gì lạ, chỉ cần tiếp xúc sẽ nhận ra sự ưu tú của cậu ấy, Tôn Mạn không phải loại con gái chỉ biết nhìn bề ngoài hay gia thế, không thích Tô Xán chẳng lẽ đi thích loại như Trương Hiền? Vai u thịt bắp, hơi chút là vung nắm đấm lên uy hiếp người khác. Nhưng mà Tô Xán lại thích Đường Vũ, không may cho Tôn Mạn.

Con gái thích nhất chuyện này rồi, Trương Phi Phi quên cả khó chịu, nói:
- Vậy chúng ta đánh cược đi, đánh cược trước sự theo đuổi của Tôn Mạn, Tô Xán chắc chắn thay lòng đổi dạ. nam truy nữ tựa cách sơn, nữ truy nam cách tằng sa, Đường Vũ xa xôi hư vô, nhưng Tôn Mạn thì ở ngay trước mặt, Tôn Mạn cũng chẳng kém cạnh gì Đường Vũ, Tô Xán chỉ vươn tay ra là có thể nắm được tay Tôn Mạn, chuyện ngon như thế tội gì không làm. Xì, bọn con trai đều thế cả.

(*)Con trai theo đuổi con gái khó như cách trở cả ngọn núi, con gái theo đuổi con trai dễ như cách tầng lụa mỏng.

Đường Vũ nắm tay Tô Xán đi qua hành lang, sau đó xuống lầu, đám đông cứ như bị sức mạnh vô hình tách ra làm hai.

Có người thấy phía trước dừng lại đẩy mình, đang định chửi bới, thấy cảnh tượng đó, vội vàng nhường đường, không dám tin, đại đa số không phải nhường đường cho bọn họ, mà tránh ra tới chỗ đủ khoảng cách để khôi phục tinh thần nhìn lại.

Đi xuống tầng ba, ở chỗ rẽ, Tô Xán vẫy tay với ba người Trang Chí vũ.

Nhe răng cười đi ngang qua.

Cả ba đồng loạt quay đầu lại nhìn, Trang Chí Vũ nuốt nước bọt, đẩy vai Trương Phi Phi:
- Vừa rồi bạn cược cái gì nhỉ?

Trương Phi Phi á khẩu không nói lên lời.

Đi tới tầng hai, đầu kia hành lang là đám Lý Thanh Dương, Tiền Long đang tụ tập đi chơi, đối diện một bóng dáng xinh đẹp làm bọn họ ngây ra như gà gỗ, nhất là bóng hình đó còn kéo tay một nam sinh.

Ngoài sân mặt trời rực rỡ, vừa rồi đi qua cầu thang u ám kín người, tới nơi đầy ánh nắng, mắt không thích ứng lắm.

Đường Vũ đưa một tay lên che mắt, Tô Xán đi lên nắm tay cô, vừa rồi Đường Vũ đi phăm phăm kéo y xuống lầu, ai thấy cũng xuýt xoa hâm mộ cảnh tượng như drama Hàn Quốc đó, nào có ai biết lòng bàn tay nhỏ đó đẫm mồ hôi, có thể thấy dọc đường cô gái này căng thẳng ra sao, ít nhất với Đường Vũ mà nói chuyện vừa rồi chẳng hề có chút lãng mạn nào cả.

Tô Xán không muốn chuyện đẹp đẽ thế này mà Đường Vũ làm ra như đánh trận, bóp nhẹ tay cô một cái, cười thật tươi, Đường Vũ đỏ mặt hơi cúi đầu xuống, lòng bình ổn hơn nhiều.

Lúc này hai người mới thực sự là tay trong tay sóng vai dạo bước, tiếng huýt sáo, reo hò vang lên không ngớt bên tai.

Rất nhiều người cho rằng, đây mới là sự điên cuồng và mãnh liệt nên có của thời học sinh.

- Trường học các bạn không tệ, mỗi điều nhỏ quá, ở Hàn Quốc chung tôi, trường học đều rất lớn, đại khái lớn hơn trường các bạn ba lần.

Một học sinh Hàn Quốc nhìn xung quanh, dùng thứ tiếng Anh không được thuần thục lắm, nói:

Học sinh người Nhật Bản thì nói:
- Ở trường Meitoku Gijuku của chúng tôi có khu ký túc xá, khu tự học, nhà tắm, nơi huấn luyện kiếm đạo, sân trường rất rộng. Hơn nữa trường học thống nhất trang phục, như thế học sinh không có sự so sành lẫn nhau, rất nghiêm khắc.

Tôn Mạn rất giỏi tiếng Anh, lại giao tiếp khéo léo, nên được trường học trao nhiệm vụ giao lưu với học sinh Nhật Hàn, mỉm cười nói:
- Một trường học lớn hay nhỏ không đại biểu cho chí hướng học sinh nơi đó nhỏ hay lớn, thư viện của chúng tôi đúng là rất nhỏ, nhưng ở đó chúng tôi nhìn thấy cả thế giới.

Những du học sinh xung quanh đều tán thưởng cách ứng phó của Tôn Mạn.

Bọn họ cũng nghe thấy tiếng nào động từ khu phòng học truyền ra, đây không phải tiếng động bình thường khi tan học, chẳng khác gì tiếng reo hò ở sân vận động, đến khi Đường Vũ và Tô Xán từ đường dưới tàng cây đi ra, những du học sinh đều vỗ tay reo hò.

Có du học sinh nói với Tôn Mạn:
- Trường học của các bạn thật lãng mạn, cảnh tượng này tôi chỉ mới thấy trong manga thôi.

Tôn Mạn chấn động, mặc dù lúc này Đường Vũ và Tô Xán đi sóng vai nhau, nhưng trước đó tất cả đều nhìn thấy cả hai nắm tay nhau, Tô Mạn gần như không biết phải làm gì nữa, toàn thân như mất hết cảm giác.

Các giáo viên phụ trách dẫn du học sinh giao lưu đều khá trẻ, nhìn về phía hai người mỉm cười.

Còn lãnh đạo Nhị Thập Thất Trung, nhất là Chử Tử Miêu thì hơi nheo mắt lại.

Ồ, đó là Tô Xán, trước kia đã từng gặp rồi, mặc dù ấn tượng không phải là quá sâu sắc, nhưng học sinh khiến ông ta nhớ được là ai, đã ít lại càng ít, không phải dễ dàng.

Còn kia là cháu gái phó tỉnh trưởng Tống, con gái của Mục Tuyền, là cô bé Đường Vũ xinh đẹp, hai đứa bé này giữa trường học mà tay trong tay không để ý tới ai khác, thật thú vị.

Rời trường học, bọn họ kiếm một cái quán không có gì đáng chú ý bước vào, Đường Vũ hoàn toàn chẳng còn sự mạnh mẽ như lúc kéo Tô Xán đi trong trường, đi theo Tô Xán như con rối. Vừa mới tan trường, cũng không có khách, Tô Xán chuyên môn chọn một góc xa cửa nhìn được ra ngoài, tùy ý gọi món, nhìn bề ngoài trông y bình tĩnh, thực tế lòng phập phồng chẳng kém Đường Vũ là bao.

Chuyện vừa xảy ra vẫn như còn ở trước mắt, giống như đổ dầu vào lửa, làm cả Nhị Thập Thất Trung lại lần nữa sôi lên sùng sục.

Ngồi ở trong quán, ngửi mùi thức ăn thơm phưng phức, bên ngoài là một cây ngô đồng lớn, cành lá cực kỳ rậm rạp, gió thối rì rào lay động, đường phố rất yên tĩnh, từ trường học huyên náo đi ra, trong tai còn ù ù tiếng la hét ồn ào.

Bọn họ đi tới đâu là chỗ đó sôi lên, thậm chí còn thấy cả một nhóm học sinh dùng tiếng Anh nói chuyện, trong đó có cả Tôn Mạn đứng sững người, có điều trong mắt Tô Xán lúc này, chỉ có Đường Vũ.

Trong quán không có huyên náo, chỉ có bát canh chân giò, nồi bập bềnh hành xanh, có tiếng chủ quầy đảo chảo.

Đường Vũ không nói gì cả, đầu cúi gằm cứ như đang nghiên cứu hoa văn trên mặt bàn, Tô Xán đoán được tâm tư Đường Vũ lúc này, cố tình không hóa giải sự lúng túng của cô, một tay chống cằm, nhìn khuôn mặt đỏ hồng của Đường Vũ dưới ánh hoàng hôn, bất giác nghĩ tới hôm đó dồn cô bé này vào tường, tình cưởng cũng tương tự, cổ họng bất giác phát ra tiếng nuốt bọt nho nhỏ.

Bầu không khí tĩnh lặng này, Đường Vũ lại đặc biệt mẫn cảm, tiếng động đó làm cô gái như con chim nhỏ giật mình ngẩng đầu lên, thấy ánh mắt hau háu của Tô Xán, nào không biết y đang nghĩ tới cái gì, mặt không tránh khỏi ửng đỏ, lúng túng né tránh ánh mắt của y.

Vẻ thẹn thùng đó đáng yêu vô hạn, Tô Xán càng thích thú chỉ bên ngoài:
- Hôm nay vốn đã ầm ĩ rồi, giờ càng thêm ầm ĩ, ngày mai chúng ta không được yên nữa.

Đường Vũ lí nhí nói:
- Xin lỗi.

Tô Xán thừa hiểu Đường Vũ có ý gì, nhưng cố tình bóp mép ý cô:
- Không sao, lần đầu không có kinh nghiệm mà, làm vài lần nữa sẽ tự nhiên hơn.

Khóe môi Đường Vũ hơi giật giật, suýt nữa thì cười, Tô Xán cố ý bày ra dáng vẻ này làm cô như băng tuyết rơi vào trong lò lửa vậy, tình cảm Tô Xán giành cho cô quá nhiều, ấm nóng tới mức tảng băng lạnh lẽo như cô có phần không chịu nổi. Chỉ mấy câu ngắn ngủi không chỉ biểu đạt cậu ấy đã hiểu là vì mình ghen tỵ, vừa là không tin tưởng, song Tô Xán không hề giận, trái lại còn chủ động gỡ rối cho mình.

Đường Vũ đột nhiên có chút cảm giác mình không xứng với tình cảm của Tô Xán:

- Mình làm thế là không đúng, mình biết giữa bạn và Tôn Mạn không có chuyện gì cả.

- Chưa chắc, Tôn Mạn xinh đẹp, thông minh, nhiệt tình với bạn bè ..
Tô Xán làm ra vẻ đắc ý, gãi cằm mặt nhơn nhơn vô cùng đáng ghét:
- Mình thấy mình cũng không tệ …

Đường Vũ biết Tô Xán cố ý trêu mình, cô nắm được một bí mật nho nhỏ của Tô Xán, Tôn Mạn không phát hiện ra thì không có cơ hội nào hết, bí mật này tới giờ chỉ có một cô gái khác biết, cô không nói ra, cho dù là nói với Tô Xán, nhưng nghe y khen cô gái khác trước mặt, không kìm được đỏ mặt, cắn răng nói:
- Bạn là của mình.

- Cái gì?
Tô Xán thiếu chút nữa xuống ghế, loạng choạng ngồi thẳng dậy, mắt chớp chớp không tin vào tai mình:

Đường Vũ lườm y một cái, nói ra câu đó rồi, lòng cô thoải mái vô cùng, thoáng chốc khôi phục lại dáng vẻ băng xuyên mỹ nhân, thong thả cầm bát canh lên húp một ngụm:
- Không thèm để ý tới bạn nữa.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 84: Kết thúc để mở đầu

C

huông ôn tập tối đã reo, có ánh hồng nhạt bao phủ trường học, sương tối lãng đãng, thao trường trở nên thưa thớt.

Trường học nhận ra học sinh hôm nay không xao động, cho nên hiện không ít chủ nhiệm lớp đứng ở ngoài phòng học sáng đèn, đếm số học sinh, thiếu không ít thì nhiều, thúc giục học sinh lề mề ở ngoài vào lớp.

Luôn có người được đặc quyền, hành lang ngoài lớp, Trương Phi Phi, Trang Chí Vũ, Trương Hiền không ít người đứng ghé lên lan can xi măng, nhìn những học sinh mua đồ ăn vặt đang chạy về lớp.

Ánh mặt trời chiếu lên mặt họ tắt dần, gió bắt đầu nổi lên, hơi lành lạnh, Trương Phi Phi thở dài:
- Không về, bọn họ đi thật rồi.

Trang Chí Vũ bực bội đấm lan can:
- Nhìn một cái, nhìn một cái thôi, xác nhận một chút là được, chả lẽ cơ hội cuối cùng này cũng không cho ả?

Trang Hiền buồn chán ngáp dài:
- Mai đi học tới hỏi không phải xong rồi sao, chả lẽ cậu ta không đi học, nếu không tôi tới tận nhà xách cổ ra, có cần thế này không?

"Bắp tay to hơn đầu", Trương Phi Phi khẽ lầm bẩm, đi ra hướng cầu thang:
- Chúng ta đi thôi.

- Đi đâu?

- Còn đi đâu, quán nét, không thì Thế giới game! Chơi máy khiêu vũ, giờ về lớp cũng có tâm trạng nào mà học nữa.

Hai đứa con trai hoan hô đi theo.

Trong lớp số ba, vị trí bên cạnh Tưởng Minh Quân bỏ trống, chỗ ba người Vương Uy Uy cũng không thấy ai, ngược lại những người trước kia hay trốn lại đủ mặt.

Thấy mọi người ném tới vẻ mặt hỏi thăm, hoặc hưng phấn, hoặc tiếc nuối, Tưởng Minh Quân biểu thị mình vô tội, hắn cũng đâu biết vì sao Tô Xán không tới ôn tập.

Vương Quý Văn từ cửa sau đi vào lớp, nghiêm mặt nhìn mấy chỗ để trống, rất nhiều người vui mừng trên đau khổ của người khác, đáng đời, bình thường Vương Quý Văn không tới kiểm tra, kết quả hôm tới bắt ngay được Tô Xán trốn học. Có điều niềm vui chẳng mấy chốc biến thành ủ rũ, thử nghĩ xem, nếu được Đường Vũ đứng đợi ở cửa lớp kéo đi như Tô Xán, thì để lại ấn tượng xấu với Vương Quý Văn cũng cam tâm tình nguyện.

Cho nên sô số người chìm sâu trong oán niệm ngùn ngụt.

Trên thao trường, ba người Vương Uy Uy xách theo túi lớn bia, đồ ăn vặt từ siêu thị, xem ra chuẩn bị trước cho kế hoạch trốn học rồi.

Thao trường thành nơi Vương Uy Uy thích nhất, không ai đá bóng cả, buổi tối vốn không ít học sinh ở lại tận dụng sân trường, hôm nay đột nhiên như hẹn nhau biến mất vậy, cả người hay lang thang bên ngoài cũng ngoan ngoãn về lớp, vì thế phòng học thành nơi bàn tán xôn xao.

Trừ ba người họ, thao trường trống không.

Cái cảm giác trống trải này là thứ ba người Vương Uy Uy rất yêu thích, nhìn thao trường trống không, lòng như thoáng đạt hơn, tâm tư trôi nổi bập

bềnh theo từng làn gió mát.

- Lần này cạn vì cái gì đây?
Vương Uy Uy giơ *** bia hỏi:

- Vì cuộc sống cao trung lại có thể đặc sắc như vậy.
Lâm Trứu Vũ cạch một cái vào *** bia Vương Uy Uy, tu ừng ực một hơi hết luôn, phả một hơi:
- Đã.

Bộp, ném cái *** bia bị bóp dẹt vào trong túi, Vương Uy Uy kệ bia trào ra mép, lấy tiếp *** nữa ném cho Lâm Trứu Vũ, tự mở một ***.

Lâm Trứu Vũ ợ rõ to, xoa xoa cái bụng, lúc này mới chú ý tới từ lúc bắt đầu Lâm Lạc Nhiên ôm một chân nhìn thành phố xa xa, đôi mắt mông lung, có chút thất thần, không biết theo đuổi ý nghĩ gì, cuốn sách cô kê dưới mông là tạp chí xe hơi mà Lâm Trứu Vũ mới mua, còn chưa kịp đọc.

- Lạc Nhiên, uống không?
Lâm Trứu Vũ lắc *** bia vừa mở:

- Uống.
Lâm Lạc Nhiên cười cầm lấy, ngửa cổ tu ừng ực, tốc độ làm bất kỳ đứa con trai nào cũng phải lè lưỡi.

- Hay hay, quả nhiên là kế thừa sự hào sảng của Lâm gia.
Lâm Trứu Vũ cười vui vẻ:

Lâm Lạc Nhiên dốc *** bia tới giọt cuối cùng, đưa tay ra:
- Cho em một *** nữa.

Hai người kia vẫn còn ngây ra, Lâm Lạc Nhiên tự lấy một ***, cụng với bọn họ:
- Lần này là vì cái tên vì sắc quên bạn.

- Được, vì cái tên có gái rồi không chơi với chúng ta nữa.
Vương Uy Uy uống một ngùm, thắc mắc:
- Không biết lúc nãy chạy đi đâu hẹn hò mất rồi.

Lâm Trứu Vũ giơ *** bia lên:
- Ngày mai phải nghiêm hình tra hỏi.

- Đúng, nghiêm hình tra hỏi, lấy roi quất y.
Cả ba sát khí đằng đằng hô, ba *** bia đập mạnh vào nhau, bia bắt tứ tung.

Lần này cả ba cùng uống cạn, Lâm Lạc Nhiên bóp bẹp luôn *** bia:
- Tên ngốc đó coi như đời này không thoát khỏi lòng bàn tay Đường Vũ rồi, thật mất mặt mà.
Cô đã nhận ra trong lòng Tô Xán lúc này tuyệt đối chỉ có Đường Vũ, Đường Vũ càng không phải là cô gái bình thường, bất kỳ ai có ý định xen vào mối quan hệ của bọn họ sẽ bị đánh bật ra, cô không muốn làm một Tôn Mạn thứ hai.

Trên đời này không phải chỉ có Tô Xán mới là chàng trai tốt.

Vương Uy Uy thở dài:
- Không ngờ Đường Vũ mới là người chủ động, người ngoài thật khó mà hiểu được chuyện bọn họ, anh biết rồi mà vẫn còn bất ngờ …

Vương Uy Uy chỉ cười ha ha vài tiếng gượng gạo phụ họa, hắn và Lâm Lạc Nhiên là thanh mai trúc mã lớn lên bên nhau từ nhỏ, rồi vì lần kia đi theo Diệp Huy Thường bỏ lại Lâm Lạc Nhiên mới phát hiện tình cảm của cô bé ấy, lúc đó tình cảm của hắn với Lâm Lạc Nhiên mới dần chuyển biến, vừa giống anh em, vừa giống bạn bè, cực kỳ thân thiết, nhưng không sao tiến thêm được một bước thành bạn trai bạn gái.

Đối với việc Lâm Lạc Nhiên có chút ghen tuông vì Tô Xán và Đường Vũ, hắn không thương tâm nữa, có điều vì cô gái trước kia thích mình lại

chuyển qua thích chàng trai khác, kiêu ngạo như hắn nhất thời khó tiếp thu được.

Tình cảm của Đường Vũ và Tô Xán như vậy, Lâm Lạc Nhiên sẽ không có cơ hội xen vào, không có nghĩa là hắn có cơ hội gì với Lâm Lạc Nhiên.

Vậy cũng tốt, hãy để tất cả kết thúc vào hôm nay đi, Vương Uy Uy lần nữa mở nắp *** bia, lớn tiếng nói:
- Cạn nào, hôm nay không say không về.

Cùng lúc đó có đôi trai gái ngồi xe bus, cùng trốn học, mặc kệ trường học sôi sùng sục.

Nắm tay Đường Vũ, nhìn những cửa hàng cửa hiệu chạy thụt lùi ngoài cửa kính, người đi bộ, người đạp xe chở thức ăn đầy giỏ ...

Cho dù ở Nhị Thập Thất Trung oanh động thế nào, ở ngoài, ở cái thành phố này, nhịp điệu cuộc sống vẫn bình tĩnh như mọi người, hai bọn họ rời trường học, không còn bị ai chú ý tới nữa, cả hai đều thích như vậy.

Trên xe bus có người đi làm đứng nắm tay vịn đọc báo, hoặc mệt mỏi gật gù ở chỗ ngồi, có một số ông chú trung niên thô bỉ nhìn trộm Đường Vũ, đôi mắt mờ đục thế tục, tỏa ra chút ánh sáng.

Xuống xe khi còn cách trạm nhà Đường Vũ hai trạm nữa, tới phố thương nghiệp ăn KFC, hai người thưởng thức đồ ăn nhanh rác rưởi dưới dánh đèn ấm áp.

Thế giới bên ngoài tối dần, đèn đường sáng lên, rời hiệu KFC, bên ngoài đã rực rỡ đủ loại sắc màu.

Hai người cứ vậy tay trong tay dạo bước, chẳng hề có chút bất an của kẻ trốn học, bước đi rất chậm, song biệt viện tường đỏ nhà Đường Vũ đã trong tầm mắt.

Ở đầu phố có một cái sân nhỏ, không ít nam nữ nhảy hiphop, còn có một số thiếu niên chơi ván trước, đây đều là nhân vật thuộc thế hệ 8x trẻ trung.

- Tới rồi.
Nơi này có thể nhìn thấy tiểu khu nhà Tô Xán, có điều đèn đường gần đây đang tu sửa, đường khá tối, có nơi còn hẻo lánh, trí an không tốt, vài vụ cướp đã xảy ra. Đường Vũ căn dặn:
- Tới nhà rồi gọi điện báo mình biết.

- Ừ, yên tâm.
Tô Xán gật đầu, Đường Vũ vừa xoay người muốn đi, bị Tô Xán giữ lấy tay:
- Cùng đi thêm một đoạn nữa.

Đường Vũ do dự, nhìn về phía biệt viện, nói nhỏ:
- Chỗ này có rất nhiều người quen.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 85: Cuộc chạm trán ngoài dự liệu

Nhìn Đường Vũ luôn lạnh lùng tỏ ra hoảng loạn, thần thái ấy làm Tô Xán thực sự chỉ muốn ôm siết cô trong lòng. Một thoáng kích động, kéo tay cô, dọc theo chỗ khuất ánh đèn, chạy về phía nhà Đường Vũ.

Đường Vũ hô khẽ, nhưng bị Tô Xán kéo đi, chạy về phía với hai người mà nói gần như là vùng cấm, giống như khiêu chiến sự tồn tại khiến bọn họ ở giai đoạn này không thể chống lại nổi, kích thích đó khiến Đường Vũ tràn đầy dũng khí nắm tay Tô Xán ở trường.
Thời khắc này, Đường Vũ không suy nghĩ gì cả, cảm giác như được về Hạ Hải, khoảng thời gian bọn họ có thể làm mọi chuyện mà không phải lo lắng gì cho tương lai. Mỗi ngày tan học, cùng nhau về nhà làm cơm, cái nơi vốn lạnh lùng cô độc có sự ấm áp chưa từng có.

Lúc này hai người chạy trên đường không chú ý, ở đường có một cỗ xe đang đi êm ru, như bóng ma trong đêm bám sát.

- Cục trưởng Mục, kia có phải là con gái chị không? Người kia liệu có phải là bọn trẻ nhảy nhót ở đầu phố, quấy rầy Đường Vũ?

Mục Tuyền nhíu mày:
- Tiểu Lý, cậu đi xem sao, bắt lấy, bảo đồn cảnh sát gần đây mang đi.

Chiếc xe màu đen dừng lại, cửa trước mở ra, một nam tử mặc đồ tây đuổi theo Tô Xán, quát:
- Dừng lại cho tôi, cậu làm cái gì thế hả?

Tô Xán và Đường Vũ dừng lại, thấy đối phương hùng hùng hổ hổ xông tới, vung nắm đấm hướng về phía Tô Xán, Đường Vũ theo tiềm thức muốn chắn trước Tô Xán, nhưng Tô Xán đẩy cô sang bên, gồng tay đỡ trước

ngực, đối phương là nam tử trưởng thành, Tô Xán dù phản ứng nhanh, nửa cánh tay bị đánh cho tê dại.

Chớp mắt gần như bị mất hết sức chến đấu, Tô Xán kinh hoàng, không biết làm sao đối phó với tai ương bất ngờ này.

Vương Bạc từ "khâm thiện trai" ăn cơm với mấy người bạn ngồi xe đi qua, nhìn qua cửa kính thấy có xung đột ở bên đường, vốn định quay đầu đi thì phát hiện ra khuôn mặt quen thuộc của Tô Xán.

Ví thế chiếc xe Audi mang biển số OA-0001 dừng lại.

Bất kể Tô Xán có sức tưởng tượng thế nào thì cũng quyết không thể nghĩ ra mình gặp phải mẹ Đường Vũ trong tình huống này, vì nhất thời vì trái tim thiếu niên kích động mà bị coi thành kẻ bất lương trêu ghẹo Đường Vũ.

Mục Tuyền hiểu cô gái mình, Đường Vũ tuyệt nhiên không thể thân thiết với một nam sinh như vậy, thêm vào trời tối, các loại điều kiện họp lại, khiến Mục Tuyền quyết đoán bảo lái xe ra tay trừng phạt.

Thế nên tạo thành tình trạng hiện giờ của Tô Xán, trong phim ảnh nam chính kéo tay nữ chính chạy trong làn đàn kẻ địch thật lãng mạn và tráng lệ, nhưng sự thực chỉ vài bước chân hai người bị bắn thành tổ ong, tiếc rằng Tô Xán nhận ra điều này muộn một chút.

Còn Tiểu Lý từ lúc vung cú đấm đầu tiên thấy Đường Vũ muốn lao ra đỡ, mà Tô Xán đẩy Đường Vũ ra là biết chuyện không phải như bề ngoài, cho dù không phải là thiếu niên này càn rỡ trêu đùa Đường Vũ thì Mục Tuyền cũng dứt khoát không cho con gái mình có biểu hiện vượt thân phận học sinh.

Cho nên Lý Vỹ trong lòng tính toán, lấy dọa dẫm làm chủ, để thiếu niên kia sau này biết sợ, không dám làm việc vượt giới hạn với Đường Vũ.

Lý Vĩ chỉ Tô Xán quát:
- Gia trưởng của cậu là ai, con cái nhà nào, có chút gia giáo nào nữa không? Ai cho cậu động chân động tay với con gái nhà người ta. Hôm nay tôi cho cậu vào đồn.
Hắn muốn cho Tô Xán một bài học nhớ đời, nên dù Đường Vũ giải thích "cậu ấy là bạn cháu", cũng lờ đi.

Tô Xán nhíu mày, ý thức được đối phương chẳng những nhận ra Đường Vũ, càng quyết định dạy bảo mình, đang định giải thích thì một bóng dáng cao lớn chán trước mặt mình.

Xe Vương Bạc dừng lại ở chỗ ít chú ý, Trương Thắng nhận ra Tô Xán:
- Bí thư Vương, kia có phải là chú bé họ Tô ở Hạ Hải không?
Trước kia ở Hạ Hải, hắn phụ trách an toàn cho Vương Bạc, với người làm công việc an ninh này, người gặp một lần cũng nhớ chuẩn xác được đặc trưng. Tô Xán thì hắn gặp khá nhiều lần rồi.

Vương Bạc nhìn sang hè đường, hơi ngạc nhiên, có vẻ Tô Xán đang gặp rắc rối liền gật đầu nói:
- Cậu tới xem sao đi.

Trương Thắng đóng cửa xe đi tới, chắn giữa Tô Xán và Lý Vỹ:
- Ở đây có chuyện gì thế này?

Lý Vỹ không ngờ nửa đường có người chen ngang, giải thích:
- Đây là con người bạn tôi, thằng bé này cưỡng ép lôi kéo tay cô bé, bắt cô bé làm chuyện nó không muốn, anh nói xem loại chuyện này phải làm gì?

Trương Thắng quay đầu nhìn Tô Xán:
- Hắn nói thật không?

Tô Xán xoa cánh tay tê nhức:
- Không đúng, bọn cháu là bạn học, đang đi về thôi.

Trương Thắng quay lại vẻ mặt trở nên bất thiện:
- Nghe rồi chứ hả, vừa rồi cô bé kia cũng nói họ là bạn học, hai đứa chúng nó muốn đi với nhau, anh là cái gì mà xông vào, còn đánh con người ta.

Lý Vỹ nổi giận:
- Tôi nể mặt, anh đừng có không biết điều, cô bé này là con gái bạn tôi, tôi quản được, anh còn xen vào tôi bắt luôn cả hai vào đồn.

Xung đột sắp lên cao trào thì cửa xe Ford Mondeo mở ra, Mục Tuyền mặc bộ véc nữ, tất lụa đen, giày cao gót bước xuống. Xe Vương Bạc dừng phía trước xe bà, Mục Tuyền nhìn thấy biển số xe, cũng nhìn thấy Trương Thắng từ trong chiếc xe đó đi ra.
Loại tình huống này Mục Tuyền đương nhiên phải ra mặt, đến gần, gương mặt thiếu niên hiểu lầm rằng làm chuyện khiếm nhã với con gái mình, xuất hiện trước mắt bà một cách bất ngờ.

Thực ra Đường Vũ thấy Lý Vỹ quen quen, nghe hắn nói, cô thông minh như vậy đã đoán ra được đại khái rồi, nên toàn thân lạnh giá, phản ứng nãy giờ mới chậm chạp như thế.

Quả nhiên chiếc xe kia mở cửa, người mà Đường Vũ không muốn gặp phải nhất ở thời khắc này, cũng lo Tô Xán gặp phải nhất, mẹ cô đi tới trước mặt.

Lý Vỹ không nghĩ lại khiến Mục Tuyền phải đi ra, thầm trách mình không xử lý tốt:
- Cục trưởng Mục, người này đột nhiên xuất hiện ..

Tô Xán người run lên, khuôn mặt băng giá giống như Đường Vũ đó làm y hết sức căng thẳng, thiếu chút nữa muốn quay đầu bỏ chạy, người phụ nữ đó hết sức tao nhã, hết sức quyến rũ, nhưng Tô Xán chỉ có cảm giác e ngại.

Tô Xán từng giả định rất nhiều tình huống, vào thời gian và địa điểm thích hợp, y oai phong xuất hiện khiến mẹ Đường Vũ phải á khẩu không nói lên lời, thực tế trái ngược, y lại là người luống cuống chân tay.

Mục Tuyền không ngờ rằng cậu thiếu niên không có chút gì đáng chú ý ở Hạ Hải, mình chỉ cần hời hợt nói một câu có thể hoàn toàn hủy diệt cả cuộc đời, lại vừa mới rồi nắm tay con gái mình đi ngay dưới vành mắt mình.

Có điều bất kể là chuyện bất ngờ thế nào cũng chỉ khiến Mục Tuyền thoáng thất thần thôi, nhìn con gái đang cúi gằm mặt, rồi cười với Trương Thắng:
- Cô bé này là con tôi, xem ra đây chỉ là sự hiểu lầm. Cậu bé này tôi cũng biết, đúng là bạn học của Đường Vũ. Tiểu Lý, cậu lái xe về đơn vị đi, tới nhà tôi rồi, không cần nữa.

Mục Tuyền đã nói thế, tất nhiên Lý Vỹ không xen vào nữa, gật đầu rời đi.

Trương Thắng nhìn kỹ Mục Tuyền, người phụ nữ bề ngoài lạnh lùng ung dung này căn bản không thể khiến hắn đoán được bà ta biết lai lịch của mình chưa:
- Nếu là hiểu lầm thì tốt rồi, chú bé này là con của bạn tôi, thường ngày rất ngoan ngoãn nghe lời, sao có thể vô cớ kiếm chuyện với người khác, nếu nó làm sai, nhất định sẽ thông báo cho gia trưởng xử lý, nhưng không thể để nó bị oan uổng được.

Mục Tuyền chỉ cười, không nói thêm.

Trương Thắng hỏi Tô Xán:
- Không sao là được rồi, xe chú ở bên kia, cháu có muốn đi cùng không?

Tô Xán muốn đi ngay lắm, nhưng đã gặp Mục Tuyền rồi, thế nào cũng phải nói gì đó, cứ như vậy mà bỏ chạy, Mục Tuyền đánh giá mình thế nào?

Nên Tô Xán lắc đầu:
- Không cần đâu chú Trương, cháu không sao, chú cứ đi đi.

- Vậy chú đi đây.

Trương Thắng vỗ vai Tô Xán một cái rồi đi luôn, không chút lề mề. Vào xe, lái rời khỏi chỗ này mới đem đại khái câu chuyện kể cho Vương Bạc. Vương Bạc "ừm" một tiếng, tỏ ý đã hiểu, liền bỏ qua, suy nghĩ sang chuyện khác.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 86: Bạch Xà Bạch Tố Trinh

Trương Thắng đi, không khí hiện trường trở nên áp lực lúng túng.

Mục Tuyền nhìn thấy biển số xe kia rồi, không biết Tô Xán và người trong xe có quan hệ gì? Tô Xán có cơ hội rời đi, nhưng vẫn ở lại làm Mục Tuyền bất ngờ, chỉ cần thiếu niên bình thường ở tuổi này nhất định tìm mọi cách trốn mất, xem ra chú nhóc này tuy đang căng thẳng đến run người, song có chút đặc biệt đấy.

Tay Đường Vũ hết nắm lại rồi xòe ra, lấy dũng khí nói:
- Mẹ, Tô Xán chuyển học tới trường con, hôm nay bạn ấy đưa con về.

Mục Tuyền mỉm cười, khóe mắt có nếp nhăn vẫn cứ mê đắm lòng người:
- Mẹ có trách con đâu.

Giọng nói ôn nhu, như khí bình tĩnh không có chút gợn sóng nào, không thể hiện sự lạnh lùng của mình, hay là đề phòng với Tô Xán. Nhưng một thoáng Mục Tuyền liếc mắt qua mình đó, làm Tô Xán rất bất an, cảm giác gần như loại bình tĩnh đến ngạt thở trước khi bão tố ập tới.

Mục Tuyền chuyển sang Tô Xán:
- Nhị Thập Thất Trung được gọi là trường trung học tốt nhất trong tỉnh, mặc dù danh xưng này hơi đề cao hoặc quá sự thực, nhưng không thể phủ nhận tố chất học sinh trong trường. Dì luôn cho rằng, là vàng thì rồi sẽ phát sáng, giáo dục nhà dì cũng thế, nên trong quá trình trưởng thành của Đường Vũ, dì không trợ giúp nó nhiều.

Câu nói này cũng phản ánh cuộc đời bản thân Mục Tuyền, bà ta lên được tới vị trí ngày hôm nay, trong nhà cũng không trợ giúp gì. Tất cả đều dựa vào đôi bàn tay của bà kiếm được.

- Nhị Thập Thất Trung tuyển học sinh ngoài đòi hỏi phải là học sinh mũi nhọn thuộc 1% trong trường cũ mới được vào, cháu có thể rời Hạ Hải chuyển tới đây là không tệ, không làm dì thất vọng.

Đường Vũ vui mừng, vì cô biết mẹ mình rất hiếm khi khen ngợi ai đó, mẹ mình thừa nhận không thất vọng về Tô Xán, có thể đây là mở đầu tốt.

- Cháu chỉ cố gắng hết khả năng thôi, gặp lại được Đường Vũ ở Nhị Thập Thất Trung là điều cháu cũng không ngờ.
Tô Xán không sao nhìn thấu được Mục Tuyền, hoàn toàn không, chỉ có chút cảm giác Mục Tuyền vẫn đề phòng mình, vẻ ngoài hiền lành của y luôn được lòng phụ nữ trung niên có vẻ không hề có tác dụng gì với Mục Tuyền.

Điều này khiến Tô Xán điên đầu, Mục Tuyền lại không phải là kẻ thù của y, y cũng không thể tỏ ra chống đối, nếu không Tô Xán có thể dùng chút phương thức kích thích Mục Tuyền để nhìn ra suy nghĩ chân thực của bà.

Vì thế cho nên Tô Xán chỉ có thể hết sức co mình lại, biểu thị không phải tới đây vì Đường Vũ, không dám nói tới lời mạnh miệng mình đã nói với Mục Tuyền ở Hạ Hải, cố gắng tỏ ra vô hại hết sức.

Mục Tuyền cười tủm tỉm:
- Hình như có vẻ không giống với chú nhóc nói với dì "không bao giờ quên bốn năm đó", chẳng lẽ cháu từ bỏ lý tưởng của mình nhanh vậy sao?

Phải cũng chết, trái cũng chết thế này? Thể hiện mình quyết tâm theo đuổi Đường Vũ thành ra chống đối Mục Tuyền, nói không thì lại thành kẻ hèn nhát từ bỏ mục tiêu sao?

Đường Vũ cũng nhận ra Tô Xán bị dồn vào góc tường, muốn giúp y giải vây, nhưng tình thế này cô lại là người không nên lên tiếng nhất.

Cũng may khả năng ứng biến của Tô Xán không phải tệ:

- Cháu không quên ạ, nhưng dì nói, dì không thích những đứa trẻ quá tự tin, vì đại biểu cho sự tự đại mà bản thân không gánh được. Cháu không muốn tự đại, cháu chỉ muốn làm hết sức.

Mục Tuyền bật cười, lần này là nụ cười thật sự, không phải là nụ cười mím mang tính chất xã giao hoàn toàn không đại biểu cho bất kỳ ý nghĩa nào của bà, Mục Tuyền đã vào tuổi trung niên, nhưng tiếng cười vẫn hết sức trong trẻo, thần thái làm Tô Xán phải ngất ngây, cuối cùng hiểu ra, một số nữ nhân có thể tu luyện thành Bạch Tố Trinh.

- Cháu nghĩ được như vậy đương nhiên là tốt, đại biểu cho cháu lớn lên rất nhiều, làm hết sức, ừm, cháu là đứa bé thông minh, có lẽ hiện giờ rất nhiều cô bé bị cháu thu hút rồi phải không?
Mục Tuyền chợt chuyển sang giọng trêu đùa.

Câu này tuy nói với Tô Xán, nhưng làm Đường Vũ đỏ mặt. Còn Tô Xán rối loạn thế trận, không biết đối đáp thế nào với câu đùa bất ngờ của Mục Tuyền, là tán dương thực sự hay là biểu thị đã nhìn thấu mánh khóe nho nhỏ của y, ám thị dã tâm lang sói rành rành của y với Đường Vũ.

Chưa bao giờ có một ai khiến cảm xúc Tô Xán trồi xụt theo từng lời nói từng cử chỉ nhỏ nhất như vậy, làm y xoay như chong chóng.

Không phải, còn có một người nữa, tuy không bằng, nhưng mỗi lần thể hiện một mặt tinh quái của mình, cũng làm trái tim Tô Xán nảy lên nảy xuống, làm y từ vui mừng sang thấp thỏm, từ thấp thỏm sang vui mừng, Bạch Tố Trinh cũng là nguyên hình của Đường Vũ trong tương lai.

Tô Xán thấy luồng gió lạnh thổi vù vù sau gáy.

Chả trách Lâm Lạc Nhiên nói mình có bị Đường Vũ bán mười lần cũng không biết, không phải không có lý, đôi lúc y thực sự quên mất Đường Vũ đặc biệt thế nào.

- Có điều, Tô Xán à.

Biết ngay mà, Mục Tuyền đột nhiên gọi tên mình, giọng hết sức nhẹ nhàng lại làm cảm báo trong lòng Tô Xán vọt tới mức cao nhất.

- Cháu xem, dì nhớ được tên cháu rồi, có điều ấn tượng cháu gây cho dì lại không được sâu sắc như cháu nói, hôm nay cháu còn làm dì hơi chút thất vọng đấy.

Tô Xán thầm kêu oan, cháu đâu có biết hôm nay gặp dì như thế, sớm biết thế này mặc véc tây thẳng đứng, lái BMW đen xì xông thẳng vào nhà cho xong, tuy quá chớn cũng còn đỡ xấu hổ hơn thế này.

- Dạ …
Tô Xán cúi đầu lí nhí nói:

Mình làm gì thế này, dù hơi tinh quái có hơi thành thục hơn học sinh một chút thì cậu bé này vẫn là học sinh cao trung thôi, Mục Tuyền sinh lòng trắc ẩn, hỏi:
- Tay cháu có đau không? Có cần tới bệnh viện xem qua không?

Mẹ con liền tâm, vừa rồi một cú đấm kia của Lý Vỹ là Đường Vũ hết hồn, tuy thấy Tô Xán tỏ ra không việc gì nói chuyện với mẹ mình, trong lòng rất lo, Mục Tuyền hỏi câu này cũng là thay Đường Vũ, tâm tư bà cực kỳ tinh tế.

- Không đau đâu ạ, cám ơn dì.
Tô Xán nhe răng cười, còn xoay tay mấy vòng, mặc dù rất muốn hỏi thăm tên tuổi thằng cha kia, có cơ hội thế nào cũng phải cho hắn vào đồn nhờ Triệu Lập Quân dạy bảo hộ, thứ khốn kiếp, đấm một cú mà giờ tay vẫn tê dại.

Biết sao được, nam nhân đôi khi phải ngậm đắng nuốt cay như thế đấy.

- Cũng tối rồi đấy, cháu về đi không cha mẹ lại lo.
Mục Tuyền khẽ vỗ lưng Đường Vũ, chào tạm biệt Tô Xán, hai mẹ con họ vừa quay đi.

- Vâng, cháu chào dì.

Đường Vũ chỉ dám khẽ gật đầu, trước mặt người khác cô lạnh lùng bao nhiêu, kiêu ngạo bao nhiêu, cao không với tới thế nào, tựa như chỉ để làm nổi bật ở bên Mục Tuyền trở thành nhỏ bé tới mức tội nghiệp thế nào.

Tô Xán há chẳng phải cũng như thế, Mục Tuyền quay đi làm y có cảm giác trút được đá ngàn cân trên người, cuộc nói chuyện ngắn ngủi đó không cho Tô Xán biết Mục Tuyền có thay đổi cách nhìn về mình không, có đề phòng mình không, y cũng không biết được gì thêm về con người của Mục Tuyền, hoàn toàn không biết gì cả, tất cả là con số không tròn trĩnh, chỉ biết mình sắp không đứng nổi nữa rồi.

Đi tới cổng biệt viện, đột nhiên Mục Tuyền quay lại, thấy Tô Xán thất thần đứng nguyên một chỗ, cười nhẹ nói:
- Mùng 8 tháng này là sinh nhật Đường Vũ, dì nghĩ, nếu cháu tới tham dự được thì Đường Vũ sẽ vui hơn đấy.

Đường Vũ ngỡ ngàng rồi mừng rỡ, nhưng bề ngoài lại không dám tỏ ra "vui hơn" cho mẹ nhìn thấy, đôi mắt lấp lánh nhìn Tô Xán chờ đợi.

Tô Xán ngớ người ra mất một lúc mới gật đầu, hít hơn đáp to:
- Vâng ạ, cháu nhất định sẽ tới.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 87: Rắc rối lại tới rồi

Ngày hôm sau Tô Xán tới trường, mọi thứ tựa hồ không thay đổi gì cả, đi thêm vài khu phố, không nhìn thấy bóng dáng Đường Vũ đứng đợi xe ở trạm xe bus, xem ra hôm qua trong điện thoại Đường Vũ thì thầm nói với mình đừng tới, khả năng là cha mẹ cô sẽ đưa đón, Tô Xán một mình lên xe, theo dòng người cuồn cuộn vào trường.

Sao đỏ trước cổng trường chắc là năm thứ nhất hoặc hai, khi y đi vào, có người nhìn y thêm vài cái.

Ngoài ra trường học rất yên tĩnh, sự náo động hôm qua hoàn toàn biến mất như chưa từng tồn tại, Nhị Thập Thất Trung vẫn dùng tư thái vững vàng, trang nghiêm xuất hiện trước mặt Tô Xán.

Có điều khi Tô Xán bước vào khu phòng học năm thứ ba có nhiều người nhận ra y hơn, thì bắt đầu có tiếng ồn ào, không ầm ĩ sao được, hôm qua mới nửa ngày đầu bộc lộ chuyện Tôn Mạn có thiện cảm với Tô Xán, vậy đến chiều lại lộ ra Tô Xán và Đường Vũ là một đôi. Chỉ e tam giác quan hệ này đạt tới tầm cao nhất của Nhị Thập Thất Trung rồi.

Thời đại học sinh khó quên nhất là một trận bóng sảng khoái, một kỳ thi kinh tâm động phách, cùng với cô gái hoặc chàng trai khắc cốt ghi lòng.

Tô Xán và Đường Vũ, Đường Vũ và Tô Xán, bất kể là bọn họ có quen hai người họ không, cảnh hai người nắm tay xuyên qua biển người, cũng trở thành dấu ấn khó phai mờ trong đời học sinh.

Lá xanh rậm rạp, cho dù tiết trời có hơi âm u, vẫn sức sống bừng bừng, mây đen tụ lại về phía trung tâm, nhiệt độ cũng hạ xuống đôi chút.

Đã bước sang nửa cuối năm 2000 rồi, gió lạnh theo dự báo thời tiết hôm qua đã đổ bộ tây nam, cả phía tây, không bao lâu nữa cả nước sẽ hạ nhiệt độ, đây là mùa thu.

Tô Xán vẫy tay chào đám Vương Uy Uy đang ngồi tụ tập ở bồn hoa, Lâm Lạc Nhiên lạnh lùng hỏi:
- Người quen à?

- Không quen!
Lâm Trứu Vũ dứt khoát nói:

- Không cần để ý tới người qua đường.
Vương Uy Uy trực tiếp lờ đi:

Tô Xán biết tội, hôm qua đã hẹn nhau đi uống bia rồi, rốt cuộc y đi cùng Đường Vũ mà không nhắn lại một câu, làm bộ mặt đau khổ tội nghiệp nói:
- Tình huống cụ thể hơi khó nói, tóm lại là thế này, mình đưa cô ấy về nhà, bị mẹ cô ấy gặp phải.

- Cậu và Đường Vũ bị mẹ cô ấy gặp phải? Đó là chuyện tệ nhất khi hẹn hò, cậu nói gì? Mẹ cô ấy có mời vào nhà uống trà không?
Lâm Trứu Vũ xoa xoa tay phấn khích hỏi, trong ấn tượng của hắn cái từ "uống trà" này mang ý nghĩa không hay ho gì cả, tới kỷ ủy uống trà là câu nói đùa mà cha hắn nói với bạn bè.

- Nghe có vẻ kinh nghiệm nhỉ, sao chưa bao giờ thấy cậu giới thiệu bạn gái vậy.
Tô Xán cũng hiểu ý nghĩa hai từ uống trà này.

- Bạn gái anh ấy nhiều lắm, nhưng mà lâu nhất cũng chỉ được một tháng thôi, ai cũng đem về giới thiệu mà chết mệt à?
Lâm Lạc Nhiên cắt ngang:
- Rốt cuộc chuyện thế nào?

- Nói chuyện có vẻ tốt, không có xung đột gì.
Tô Xán nhớ lại tình huống khi đó, nhớ tới Mục Tuyền làm y rất nản lòng:
- Có điều dì ấy mời mình tới tham dự tiệc sinh nhật của Đường Vũ.

Lâm Trứu Vũ hơi thất vọng, sao mình không tốt số được như thế, làu bàu:
- Anh luôn bảo Tô Xán là thằng mặt trắng, cậu ấy được người lớn thích lắm mà, cả chú Vương với cha em đều thế là gì.

- Tôi không muốn hất nước lạnh.
Lâm Lạc Nhiên cau mày nói:
- Nhưng căn cứ vào lời cậu kể mà phân tích, hành vi của mẹ Đường Vũ có chút khác thường, thông thường mà nói cha mẹ sẽ không can dự mời ai tới tiệc sinh nhật, quan hệ cậu và Đường Vũ như thế, Đường Vũ mời cậu dự sinh nhật là đương nhiên, chuyện này căn bản không cần dì ấy mời, dì ấy nói như thế là để cậu không cách nào từ chối tham dự, rất có thể ở bữa tiệc sẽ có gì đó.

- Mẹ cô ấy muốn làm gì mình?
Tô Xán căng thẳng hỏi, không căng thẳng sao được, y không phải đối diện với con người mà đối diện với Bạch Tố Trinh:

- Chưa chắc đã nhằm vào cậu đâu.
Lâm Lạc Nhiên mím môi trầm ngâm:
- Đương nhiên mong rằng là tôi cả nghĩ thôi, khả năng là dì ấy không muốn sinh nhật 18 của con gái mình có gì đó tiếc nuối.

Rốt cuộc là không có thu hoạch gì, không đâu lại còn rước thêm lo lắng, nhưng không thể trách được, đến y còn chẳng hiểu nổi Mục Tuyền nữa là Lâm Lạc Nhiên chỉ nghe kể.

Tô Xán vò đầu bứt tóc thì tình cảnh của Đường Vũ không tốt hơn, Tôn Mạn hôm nay tới trường gần như ngó lơ Đường Vũ, không chào hỏi, không nói chuyện, thậm chí không cả nhìn mặt. Đường Vũ vốn định đối mặt giải thích

với Tôn Mạn, nhưng thái độ Tôn Mạn như vậy, cô cũng chẳng xuống nước tiếp cận, Đường Vũ cũng có kiêu hãnh của mình, hơn nữa cũng không cho rằng mình làm sai chuyện gì.

Chuyện này tất nhiên lọt vào mắt nhiều người, hai cô gái nổi tiếng nhất trường cùng thích một chàng trai, chuyện lộ ra sẽ có thái độ gì, tất nhiên là ai cũng chú ý.

Chiều hôm đó ĐTH trường phát sóng, ai cũng nhận ra giọng nói Tôn Mạn đầy sa sút, không được sôi nổi tinh thần như thường ngày.

Mặc kệ những lời bàn tán xì xào xung quanh, ngó lơ tất cả ánh mắt thiếu thiện cảm, Đường Vũ vẫn bình thản tuân thủ nếp sinh hoạt kỷ luật của cô, nhưng không phải cứ lờ đi thì rắc rối không tới. Hết tiết ba, khi cô đang xuống cầu thang chợt dừng lại, phía trước cô là năm nữ sinh, những người này Đường Vũ đều biết, là thành phần cốt cán của hội học sinh đoàn thanh niên, hội ủy viên trường.

Cô gái đứng đầu là Dương Dương thư ký trưởng của hội học sinh, mắt đan phương, tóc búi cao, người mặc chiếc áo phải trên 300 đồng, cái váy kia không dưới 500. Dưới sự giáo dục của Mục Tuyền, Đường Vũ cũng rất am hiểu chuyện ăn mặc, dù thường ngày tới trường, phong cách của cô luôn đơn giản, chỉ là quần jean, áo sơ mi.

Dương Dương lúc này đang nhìn Đường Vũ từ trên xuống dưới, mặt lộ rõ sự căm ghét.

Đây là nhóm bạn cực thân của Tôn Mạn.

Tôn Mạn buổi tối hôm đó vừa mới nói với bọn họ thích Tô Xán, kết quả là ngay hôm sau bị Đường Vũ tranh trước, khi đó Đường Vũ kéo tay Tô Xán đi là điều toàn trường đều biết rồi, vô số người chấn động vì Đường Vũ chủ động công bố quan hệ với Tô Xán, đương nhiên không tránh khỏi bị nhóm Dương Dương chửi là đê tiện, cướp bạn trai của bạn.

- Chẳng lẽ cô không biết Tôn Mạn thích Tô Xán sao, cô có biết Tôn Mạn rất tôn trọng cô không, rất muốn làm bạn với cô không, hôm qua cô làm thế cho ai xem.
Dương Dương nói thẳng thừng:

Đường Vũ mặt không chút biểu cảm, lành lạnh nói:
- Xin tránh đường cho.
Cô có chút áy náy với Tôn Mạn, nếu không phải mình do dự đã không làm Tôn Mạn hiểu lầm, gây ra chuyện ngày hôm nay, chuyện này cô có thể giải thích với Tôn Mạn, nhưng không cần nói với người ngoài.

Không ngờ trong tình huống này Đường Vũ vẫn không tỏ ra chút khiếp sợ nào, dù gì địa vị và danh vọng của Đường Vũ ở trường ít ai có thể lay chuyển được, bọn họ tuy mang tâm lý xả giận cho Tôn Mạn, nhưng chẳng định làm gì Đường Vũ, chính xác là không làm gì nổi.

Đường Vũ và Tôn Mạn tuy cùng là cô gái ưu tú hàng đầu trong trường, nhưng khác nhau là Tôn Mạn nhiều mối quan hệ, Đường Vũ thì cô độc, xử lý các mối quan hệ không tốt bằng Tôn Mạn, không có người ủng hộ và bảo vệ hết lòng như Tôn Mạn.

- Sao, thấy mình xinh đẹp thì có thể tùy tiện quyến rũ bạn trai của người khác à, chưa bao giờ gặp đứa con gái nào không biết xấu hổ như cô đấy.

- Không ngờ cô xinh đẹp như vậy bên trong lại là một con rắn độc, cô ghen tỵ với địa vị của Tôn Mạn chứ gì?

Chuyện xảy ra ngay giữa cầu thang lên xuống, lập tức thu hút đám đông hiếu kỳ, không ai cảm thấy phiền phức vì bị cản đường, ngược lại hứng thú xem diễn biến.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 88: Căng thẳng

Cho dù tính cách tốt tới mấy lúc này Đường Vũ cũng nổi giận, nhưng biểu lộ ra ngoài là đôi mi nhíu lại, ánh mắt sắc lạnh như dao cạo, có bảy phần uy nghiêm của Mục Tuyền, giọng cao hơn thường lệ vài phần:
- Tránh đường.
Cô chưa bao giờ lấy gia thế của mình ra dọa dẫm, ức hiếp ai, nhưng Đường Vũ cũng ý thức được thân phận của mình, cho nên cô không hề sợ hãi.

Sau đó lạnh lùng bước qua, lúc này không ít người chỉ chỉ trỏ trỏ về phía bọn họ, dám Dương Dương cũng không dám công khai làm gì Đường Vũ, căm tức nhường đường.

Dẫn cả đám đông tới đây "hỏi tội", kết quả đối phương hoàn toàn không coi mình ra gì, Dương Dương thấy mất mặt vô cùng, căm tức nói với theo đằng sau:
- Cho cô biết, hôm nay tan học buổi chiều tới thao trường, mặc cô đóng giả thánh nữ cũng được, giả vờ tiên nữ cũng được, cô phải nói hai năm rõ mười cho tôi, nếu không bất kể cô là ai, tự gánh hậu qủa.

Tan học Đường Vũ ra thao trường không? Đương nhiên là không, chút áy náy với Tôn Mạn chuyển thành tức giận, giờ tới lượt Đường Vũ không thèm nhìn mặt Tôn Mạn nữa.

Chuyện Đường Vũ bị năm nữ sinh ủng hộ Tôn Mạn chặn đường chửi mắng trở thành tin nóng hổi mau chóng lan truyền đi khắp trường, thổi thêm gió vào mối quan hệ tay ba kịch tính, làm cả trường chưa kịp hạ nhiệt chuyện hôm qua lại lần nữa trở nên ầm ĩ.

Chỉ cần là con người thì sẽ đều có kẻ địch, Nhị Thập Thất Trung cũng vậy thôi, mặc dù không tàn khốc như xã hội thật sự, nhưng có đầy đủ hình thái

của xã hội. Có người ngưỡng mộ Đường Vũ, có nam sinh thầm yêu cô thì cũng có có người ghét cô, ghen tỵ với cô.

Đây là bản chất của nhân loại, dù thế giới người trưởng thành hay thế giới học sinh cũng không khác gì nhiều.

Là "tội đồ" gây ra mối bất hòa giữa hai cô gái, Tô Xán được Tiêu Vân Vân, Ngô Thì Nhuế cho hay tin, vì thế cùng Đường Vũ đi ăn cơm chuẩn bị thời gian ôn tập buổi tối, bên cạnh Đường Vũ không có cô bạn nào, mặt Tô Xán đầy lo âu.

Tô Xán biết Đường Vũ không ra thao trường nói chuyện với đám con gái kia không đại biểu chuyện đã qua, ngược lại chỉ càng thêm trầm trọng, Tô Xán không biết phải xử lý thế nào, chuyện diễn biến theo đúng điều y sợ nhất. Mục Tuyền sau khi biết sự xuất hiện của mình ở Nhị Thập Thất Trung nhất định sẽ chú ý tới việc học tập của Đường Vũ ở trường, chuyện này rất có thể đến tai Mục Tuyền.

Chuyện này có một cách giải quyết là Đường Vũ và Tôn Mạn ngồi xuống nói chuyện với nhau, nhưng điều này rõ ràng là không thể, hoặc ít nhất phải đợi qua một thời gian đã, cả hai cô gái đều nổi bật đều ưu tú như vậy, chắc chắn trong lòng đều có sự kiêu ngạo của mình.

Trên đời này không phải lúc nào cũng có cách giải quyết thỏa đáng, trùng sinh chẳng phải vạn năng.

Đường Vũ nhìn thấy Tô Xán gắp miếng cơm cho vào miệng mấy phút rút mà không rút đũa ra, thần trí cứ như để ở đâu, gọi khẽ:
- Có chuyện gì à?

- À không.
Tô Xán nói dối:
- Cuối tuần là sinh nhật của bạn rồi, mình đang suy nghĩ nên mua quà sinh nhật gì cho bạn, dù sao cũng là lần đầu tham dự sinh nhật của bạn, mình

thấy phải có món quà nào đó ý nghĩa một chút.
Thực ra cũng không hoàn toàn là nói dối, đó là một trong số việc cần suy nghĩ của Tô Xán.

- Không cần đâu, bạn chỉ cần tới là được.

- Không cần thật?
Tô Xán nghi ngờ hỏi, kinh nghiệm yêu dương của y ít ỏi tới mấy cũng biết không nên tin những lời này của các cô gái trong trường hợp như thế.

Đường Vũ đặt đũa xuống, nghiêm túc nói:
- Chính vì vậy mà mình rất ghét cái quy tắc ứng xử xã hội đầy phiền toái này, như bạn bây giờ phải tốn công suy nghĩ tặng quà gì cho mình, sau đó tới sinh nhật của bạn, mình cũng phải tặng lại một món quà có ý nghĩa tương đương với món quà của bạn, nếu không mình sẽ áy náy. Không chỉ sinh nhật, các ngày lễ khác cũng vậy, mọi người dần biến nó từ ngày vui vẻ thành áp lực, thành nghĩa vụ trách nhiệm, thậm chí là phiền toái, chứ không còn là niềm vui nữa …

Tô Xán há hốc mồm nghe bài diễn thuyết hùng hồn của Đường Vũ, lần đầu tiên y nghe thấy loại luận điệu này, bạn gái mình thật đúng là quá khác người.

- … mình có cô bạn, vì người bạn trai không tới dự sinh nhật mà cô ấy tức giận chia tay, không chịu nghe lời giải thích của bạn trai. Tới sau này mới biết hôm đó bà cậu ta ngã bệnh đưa vào viện gấp, tới khi cô ấy xin lỗi thì cậu bạn kia không chấp nhận. Đó là một trong vô số ví dụ vì sức ép của những ngày như vậy gây ra …

Tô Xán đại khái hiểu ý Đường Vũ rồi, cô gái này thực sự không phải đang đùa hay muốn thử thách gì y, nuốt nước bọt hỏi:
- Vậy ý bạn là?

- Bọn mình giao hẹn với nhau đi, sau này sẽ không phải nhớ ngày sinh nhật của nhau, hoặc kỷ niệm ngày nào đó, nếu đúng dịp, đúng ngày chúng ta cùng có điều kiện thì tổ chức cùng nhau được không?

- Cũng được.
Tô Xán gập ngón tay:
- Như vậy sẽ tính cả những ngày như Tết, noel cũng không cần làm gì đặc biệt?

- Không cần.

- Cả lễ valentine cũng không cần?

- Không cần.
Đường Vũ gật đầu rất dứt khoát:

- Kỷ niệm ngày cưới cũng không cần?

- Không cần.
Đường Vũ đáp xong mới nhận ra mình bị Tô Xán gài đẹp, mặt đỏ bừng như có lửa đốt, cậu ấy nghĩ cái gì trong đầu vậy, mới có chừng đó tuổi, tức giận nói:
- Bạn, bạn thật đáng ghét …

Tô Xán trong lòng cười thích thú lắm, bẫy được nha đầu này không phải dễ, bề ngoài bắt chước dáng vẻ nghiêm túc của Đường Vũ lúc nãy, xua tay:
- Được rồi, được rồi, bọn mình sẽ kỷ niệm ngày cưới, thế đã được chưa, đừng giận mà.

- Không thèm để ý đến bạn.
Đường Vũ hết đường đối phó, giở lại trò cũ, cúi đầu ăn cơm không nói thêm.

…

Đúng như Tô Xán dự liệu, mấy ngày sau Nhị Thập Thất Trung bắt đầu lan truyền đủ mọi tin đồn không hay liên quan tới Đường Vũ, nói Đường Vũ luôn ghen tỵ với Tôn Mạn, nên cố tình quyến rũ Tô Xán mất mặt Tôn Mạn. Chẳng biết từ đâu cái tên Nhạc Tử Giang cũng được nói tới, hàm ý Đường Vũ có nhiều bạn trai, là con hồ ly lăng lơ giả vờ làm tiên nữ …v..v..v.. tin đồn mỗi lúc một khó nghe, nhưng có tên người có dẫn chứng cụ thế, không ít người nghi ngờ.

Đường Vũ không nhiều bạn, không có nghĩa là không có, những ai tiếp xúc với Đường Vũ lại không phải thuộc phe Tôn Mạn đều hiểu được đây là tin đồn do đám Dương Dương tung ra, cố ý hạ thấp danh dự của Đường Vũ.

Tôn Mạn biết đám Dương Dương làm nhưng vì còn giận Đường Vũ nên không khuyên can gì cả, làm học sinh lớp số 13 đa phần ngả theo Đường Vũ, Lữ Liên khuyên Tôn Mạn không được, trực tiếp đi tìm Dương Dương nói chuyện, yêu cầu cô ta phải đi ra xin lỗi, đính chính lại lời đồn ác ý nhắm vào Đường Vũ.

Chuyện này tất nhiên không có hiệu quả gì.

Mấy nữ sinh uy hiếp Đường Vũ một lần tan học bị đám mười mấy người Trương Phi Phi lôi lên sân thượng.

Trương Phi Phi hiển nhiên có kinh nghiệm hơn đám Dương Dương nhiều, ở góc sân thượng này xảy ra chuyện gì có trời mới biết.

Bầu trời u ám, gió thu mang theo cái lạnh làm không khí tiêu điều.

Đám Dương Dương từ sân thượng xuống, mắt ai cũng đỏ hoe, Trương Phi Phi xuống sau, lắc lắc cổ tay nói với Lữ Liên:
- Đúng là cái loại da mặt dày quá, mình tát đau cả tay.

Sự kiện này ầm ĩ vô cùng, thậm chí Tôn Mạn cũng đứng ra, chuẩn bị đi tìm Trương Phi Phi lý luận, người ủng hộ Tôn Mạn có vô số, không sợ gì thế lực của cô gái con nhà phú hào Trương Phi Phi, mắt thấy một chấn động lớn toàn trường sắp xảy ra hội học sinh phải xuất hiện tổ chức thành viên cốt cán khuyên can.

Còn Trương Phi Phi tính khí nóng nảy cũng được Tô Xán nhờ đám Trang Chí Vũ, Vương Uy Uy khuyên giải.

Một cuộc va chạm lớn giữa hai thế lực suýt xảy ra.

Nhị Thập Thất Trung quay lại bình tĩnh, nhưng thảo luận ngầm diễn ra kịch liệt, không khí rất căng thẳng.

Dưới tình huống đó cuối tuần đã tới.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 89: Mẹ mình nói có lý

Tô Xán đứng trước gương, vỗ mặt, khuôn mặt hiền lành, ánh mắt thâm thúy mang theo một vị yêu tà, giống như một con búp bê đẹp đẽ ẩn trong một hồn ma u oán trong bộ phim ma. Tô Xán không đẹp trai hơn, nhưng như Mục Tuyền nói, y ngày càng có sức hút.

Sinh nhật Đường Vũ tổ chức vào chủ nhật, địa điểm là nhà hàng Hoa Viên số 4, bữa tiệc càng tới gần, Tô Xán càng thấp thỏm.

Hồng Môn Yến sao?

Tô Xán nhìn mình trong gương mỉm cười, nụ cười đôi phần cứng nhắc, nếu Mục Tuyền bày Hồng Môn Yến nhắm vào mình thì quá đề cao mình rồi. Có lẽ biểu hiện của mình trước mặt Mục Tuyền làm bà có cảm giác nguy cơ, vì nếu như bỏ mặc y và Đường Vũ phát triển, có lẽ thực sự khiến cô con gái lạnh lùng của bà chuyển tính, thành tình yêu vượt quá giới hạn.

Tô Xán phần nào hiểu tâm lý đó, vì trước mắt thậm chí ở giai đoạn này, bất kỳ một người mẹ nào cũng cực lực ngăn cản chuyện này xảy ra, huống hồ là nữ nhân nắm quyền trong tay, dục vọng kiểm soát cao, đó là điều duy nhất hiện giờ Tô Xán nhận ra từ Mục Tuyền.

Điều đó không có nghĩa Mục Tuyền dùng quyền lực của mình làm gì, chỉ khống chế một số việc trong phạm vi bản thân có thể chấp nhận, tránh chạm tới sợi giây thần kinh mẫn cảm của bà, cũng như tránh gây xung đột với con gái ở độ tuổi rất nhạy cảm.

Hết sức né tránh nguy hiểm này, nên Mục Tuyền không thể chỉ trấn áp.

Chặn chẳng bằng thông.

Đó chỉ là khả năng suy nghĩ của mẹ Đường Vũ mà Tô Xán tổng kết ra, ở Hạ Hải, Mục Tuyền từng chặn một lần, mặc dù cách bà dùng là một loại khích lệ, nếu như khi đó Tô Xán không có lời lẽ mạnh miệng kia, có lẽ Mục Tuyền cũng không nói gì với y chỉ lặng lẽ đưa Đường Vũ đi, hoặc chỉ nói đề tài chẳng ý nghĩa mà người lớn thường dùng với trẻ con.

Mục Tuyền nói lời kích thích Tô Xán, có một giải thích là lời nói của y có thành phần làm bà tán thưởng, cho nên bà không ngại làm một người xấu trong ấn tượng của Tô Xán, đóng vai cường thế, nếu một lời nói có thể kích thích Tô Xán thành tài, vì sao không thuận tay bán ân tình này?

Cho dù sau này Tô Xán oán hận bà cũng được, cho rằng bà là người khiến y và Đường Vũ chia rẽ cũng được, Mục Tuyền không quan tâm, ai thèm quan tâm chứ?

Mục Tuyền không ngờ Tô Xán tới Nhị Thập Thất Trung, gặp mặt Đường Vũ, cuối cùng còn nắm tay nhau trước tiểu khu nhà họ chưa tới hai mươi mét, bị bà gặp phải.

Rốt cuộc chuyện này diễn ra bao lần rồi?

Câu nói "không tệ" của Mục Tuyền rất đáng suy nghĩ, có lẽ là lời khẳng định với Tô Xán, mọi chuyện đều có tính hai mặt, Tô Xán biểu hiện khác người được Mục Tuyền thừa nhận, khiến bà thấy chuyện nằm ngoài kiểm soát khiến mà đề phòng.

Là một người phụ nữ thông minh hẳn biết ở thế giới này có chuyện không thể khống chế và đàn áp tuyệt đối được, can dự và ngăn cản tình cảm con cái ở cái xã hội hiện đại này có lẽ chỉ gây ra xung đột, bi kịch như vô số tiểu thuyết và phim ảnh. Không được việc gì.

Mẹ Đường Vũ tuyệt đối không làm như thế, cho nên khả năng bà đàn áp mình gần như là không tồn tại.

Bữa tiệc này so với nói là Hồng Môn Yến, không bằng nói là một cái chìa khóa trước mặt Tô Xán, có thể mở được cánh cửa đó hoặc có tìm được đường vào chính xác không thì phải trông vào y rồi.

Giống như có người lần đầu nhìn thấy bầu trời sao mỹ lệ lập tức nghĩ tới chinh phục, còn có người lại kính sợ.

Còn Tô Xán, trước là kinh sợ sau đó sẽ tìm cách chinh phục.

Nên mẹ Đường Vũ chuẩn bị một phương thức thông thường, bà hi vọng mình và Đường Vũ có thể phát triển bình thường trong tầm mắt mình để mọi thứ có thể kiểm soát được, nếu ngầm ngăn cản khả năng thành mồi dẫn cháy giữa hai người, ví như chuyện cả hai bí mật hẹn hò ngay trước vành mắt bà.

Vì thế sau khi mẹ Đường Vũ nói "hôm nay cháu làm dì hơi thất vọng", lại mời mình tham gia bữa tiệc sinh nhật của Đường Vũ, là một loại phương thức xin lỗi cho chuyện ở Hạ Hải, dùng loại thái độ thản nhiên mong mình và Đường Vũ phát triển bình thường.

Nhưng suy đoán dù thế nào cũng chỉ là suy đoán mà thôi, ai mà biết được chứ, không thể lấy lý lẽ bình thường suy đoán người phụ nữ đặc biệt như Mục Tuyền, có lẽ đây là Hồng Môn Yến cũng chưa biết chừng.

Tô Xán lại đau đầu nữa rồi, khi y cố để quan hệ của mình và Đường Vũ thật thoải mái đúng như học sinh cao trung, còn với mẹ Đường Vũ, mỗi lời nói hành động đều làm y phải vắt óc suy nghĩ.

Mấy hôm nay Tô Xán dùng kính viễn vọng quan sát nhà Đường Vũ, nhưng mục tiêu chủ yếu là nhắm vào Mục Tuyền, quan sát Mục Tuyền từ xa ở vị trí an toàn không sợ phát giác, cảm giác trinh sát này kiếm lại chút tự tin cho y, ít nhất địch ngoài sáng ta trong tối.

Mục Tuyền đi làm về muộn, Tô Xán ít thấy được, chỉ có một lần Đường Vũ có khách tới chơi, Mục Tuyền đang đón tiếp một người phụ nữ trung niên, ăn mặc khá sang trọng cao quý, ngồi trên ghế sô pha uống trà trò chuyện, Mục Tuyền tỏ ra rất cởi mở, có phong độ nữ tướng, có thể thấy tính cách cương nhu phối hợp của bà.

Không giúp được gì nhiều để y phân tích tính cách của Mục Tuyền.

Tạm gác qua một bên, bây giờ Tô Xán đối diện với vấn đề cần kíp hơn, Đường Vũ nói tối nay sinh nhật sẽ có cả cha cô, nói theo ý nghĩa nào đó với Tô Xán thì hôm nay y coi như "đi gặp gia trưởng" rồi.

Căn phòng Tô Xán vốn đã không gọn gàng lắm vì đống sách vở, tài liệu khắp mọi nơi, giờ lại thêm đống quần áo, thành ra trông không khác gì bãi chiến trường.

Tô Xán tay cầm bộ âu phục ướm trước gương, nếu mặc bộ này sẽ chững chạc hơn nhiều, ít nhất phải già thêm mấy tuổi, Tô Xán đôi khi ước gì mình già thêm mấy tuổi thì tốt rồi, nhiều chuyện sẽ dễ dàng hơn.

- Mẹ không biết quan hệ con và cô bé kia tới mức độ nào rồi, nhưng đừng quên con vẫn là học sinh, nếu lần đầu tiên ra mắt cha mẹ cô bé mà quá trang trọng như vậy sẽ chỉ gây thêm áp lực cho con, lại dễ tạo thành gánh nặng cho cô bé. Tình huống như thế này, mẹ cho rằng con cứ ăn mặc nhàn nhã bình thường là thích hợp nhất đấy.
Chẳng biết từ lúc nào Tăng Kha đứng dựa cửa nhìn Tô Xán cười tủm tỉm nói:

Ai ngờ cảnh xấu hổ này bị mẹ nhìn thấy, mặt Tô Xán nóng rát, chỉ muốn độn thổ ngay tức thì, dù y có hai linh hồn đi nữa thì trước mặt mẹ mình vẫn ở thế yếu tuyệt đối.

- Mẹ, sao mẹ tùy ý vào phòng con, con đang thay đồ cơ mà.

Tô Xán thẹn quá hóa giận, bậc cha mẹ ở Trung Quốc đúng là phải sửa cái thói xấu này, không có khai niệm gì về quyền riêng tư của con cái.

- Con bảo hôm nay đi sinh nhật bạn mà, mẹ thấy con ở trong phòng mãi không ra, sợ con muộn nên mới đi gọi, mẹ có gõ cửa đấy chỉ tại con không nghe thấy thôi.
Tằng Kha đàng hoàng trịnh trọng nói:
- Lần đầu gặp mặt ấn tượng vô cùng quan trọng, con không muốn để lại ấn tượng xấu với cha mẹ cô bé chứ hả?

Thấy mẹ mình rõ ràng đang nín cười, sao mẹ mình lại lắm chuyện như thế chứ, Tô Xán yếu ớt phân bua:
- Con chỉ đi dự sinh nhật bạn thôi, không phải ra mắt gì cả.

- Ồ thế à, con không nói mẹ còn tưởng là con chuẩn bị tham dự một buổi lễ trọng đại nào cơ đấy.
Tằng Kha kéo dài giọng, vừa đi vào vừa trêu ghẹo con trai:
- Mẹ thấy con mặc bộ này là hợp …

Tô Xán không chịu được nữa, hai tay đẩy Tằng Kha ra cửa:
- Mẹ ra ngoài đi, cho con còn thay quần áo.

Trước khi bị Tô Xán đẩy ra ngoài, Tằng Kha còn cố nói thêm:
- Đừng quá sốt sắng thể hiện làm gì, cư xử bình thường thôi, không người cha nào thích chàng trai tán tỉnh con gái mình đâu …

Đuổi được mẹ ra ngoài, Tô Xán mất một lúc mới điều hòa lại được hơi thở, có điều nghĩ lại thì mẹ mình nói rất có lý, nhanh chóng mặc bộ quần áo mẹ y chỉ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 90: Cha của Đường Vũ

Không khí lạnh tới sớm hơn dự báo thời tiết, ra đường gió thổi ù ù bên tai, đối với kết cấu thành thị của Dung Thành mà nói, Tô Xán không phải là thông thạo lắm, may mà tiệc sinh nhật của Đường Vũ tổ chức ở nhà hàng Hoa Viên không quá xa, ngay gần công viên Nam Hồ.

Tô Xán mặc áo len cao cổ, một cái jacket xám bình thường, đi qua đường phố Dung Thành trong gió lạnh, bãi cỏ dài, quán ăn kiểu cũ, đứng đợi trước ngã tư đèn xanh đèn đỏ, tường ngoài đủ màu của nhà hàng Đệ Tứ xuất hiện đầu kia của công viên.

Nhà nhà Đệ Tứ gồm ba tầng, mỗi tầng lấy một màu khác nhau để thể hiện chủ đề.

Trong ký ức ba năm sơ trung, chưa bao giờ Đường Vũ tổ chức sinh nhật gì cả, khả năng khi ấy do cha mẹ cô quanh năm không ở bên cạnh, sinh nhật hắn tổ chức hết sức đơn giản. Bây giờ là sinh nhật mười tám, không chỉ ý nghĩa trọng đại, chắc còn là tiệc trưởng thành cha mẹ cô tổ chức cho cô, bù đáp thiếu sót quá khứ.

Hôm nay đại khái có ấn tượng trực quan với gia đình Đường Vũ rồi.

Phục vụ đứng ngoài nghe nói tới tham dự sinh nhật, liền dẫn Tô Xán tới phòng bao.

Nhìn qua tường kính, Tô Xán nhìn thấy bãi đỗ xe đủ các loại Audi, BMW, ngoài ra còn có loại xe phong cách khá độc đáo như AstonMartin, Alfa Romeo.

Phải biết rằng mặt trước chiếc xe đối với hình tượng một chiếc xe cực kỳ quan trọng, nó giống ngũ quan trên gương mặt chúng ta, tô điểm cho đặc trưng của bản thân. Không biết bao nhiêu thương hiệu danh tiếng tốn hết tâm tư thể hiện khác biệt của mình, mặt trước xe trông chẳng hề có gì phức tạp là thứ khó được người ta thừa nhận nhất, vì khi xem xét một chiếc xe hơi, người ta tập trung vào mặt trước của nó đầu tiên.

Tô Xán có ấn tượng rất sâu về ngoại hình chiếc Alfa Romeo, mặt trước của nó vô cùng phong cách, loại xe này ở Dung Thành vào thời đại xe cộ đa phần mang hình hộp thô kệch truyền thống là cực kỳ bắt mắt, đem ra đường người khác không muốn chú ý cũng không được.

Thật ra y chẳng quan tâm tới xe cô, chẳng qua lúc này cần tìm chuyện gì đó phân tán tư tưởng khỏi căng thẳng thôi.

Đi qua cầu thang tròn tới tận tầng ba, phục vụ gõ cửa phòng, Tô Xán đi vào phòng, ngay từ ánh mắt đầu tiên y tìm thấy được Đường Vũ đang ngồi bên đám đông, váy màu nền nã đúng cách ăn mặc thường thấy của cô, Y phục không hoa lệ, mà giản dị tự nhiên vẫn làm nổi bật làn da trắng hồng, Đường Vũ nói thật, nhìn cách ăn mặc có thể thấy với cô sinh nhật 18 cũng không phải cái gì quá đặc biệt.

Gian phòng lớn bày ba cái bàn, có ban công, ngoài ban công cắm ô và bàn ghế ngồi nghỉ, có vài người tập trung ngồi đó chuyện trò.

Phía bên có nhà kính trồng hoa cây cảnh, bên trong đặt bàn tròn và ghế, cũng có người ngồi, đáng tiếc hiện giờ không khí lạnh tràn về, ngoài trời âm u, nếu không ngồi trong nhà kính dưới ánh mặt trời này, những cô nữ sinh đang cười đùa kia sẽ rất dưỡng mắt.

Góc phòng bao là khu nghỉ ngơi, ghế dài cổ kính, giá đặt tạp chí vươn tay ra là có thể lấy được. Ba cái bàn lớn ở giữa phòng cho thấy khách khứa hôm nay ít nhất phải trên bốn mươi người.

Phòng có máy điều hòa, cực kỳ ấm áp, phục vụ lịch sự đón lấy áo khoác của Tô Xán treo lên mắc.

Đường Vũ đang nói chuyện với một người trung niên ở khu nghỉ ngơi, xoay lưng về phía cửa nên chưa chú ý tới Tô Xán, ngược lại người trung niên kia đã nhìn thấy y.

- Đường Vũ, cậu bạn kia tên là Tô Xán hả, bảo cậu ấy vào đây đi.
Chử Tử Miêu lên tiếng:

Đường Vũ tay chống khuôn mặt nhỏ, không biết đang nghĩ gì, môi hồng he hé tạo thành nụ cười nhẹ chừng mực, ánh mắt nhìn chăm chú người trung niên đang nói chuyện, song không tập trung.

“Sao giờ này vẫn còn chưa tới?” Đường Vũ đang nóng lòng nghĩ vậy thì nghe thấy Chử Tử Miêu nhắc tới Tô Xán, quay đầu lại, gương mặt rạng rỡ hẳn lên , làm không ít nam sinh ngồi bên cạnh trò chuyện ghen tỵ, vừa rồi bọn họ tìm đủ mọi cách thể hiện trước mặt Chử Tử Miêu chỉ với mục đích duy nhất hi vọng thu hút chú ý của Đường Vũ.

Đường Vũ bề ngoài mỉm cười, ứng phó rất thỏa đáng, nhưng ai cũng nhìn ra cô chỉ đang đối phó thôi, nam sinh kia vừa xuất hiện, thần thái của cô liền thay đổi, bảo sao không ghen tỵ.

Nam sinh kia rốt cuộc là ai, trông không có gì đặc biệt.

- Bạn tới rồi.
Đường Vũ đi tới trước mặt Tô Xán tươi như hoa nói:

Chỗ này nhiều người lớn, có thể có cả cha Đường Vũ ở đây, nhớ lời mẹ dặn, Tô Xán không dám tỏ ra thân mật với Đường Vũ.

Mấy nam nữ ngồi trong phòng kính đầy hương hoa cỏ cũng chú ý tới cảnh này, vừa rồi khi bọn họ đến, chẳng thấy Đường Vũ tự mình tới đón, thực ra

nam nữ sinh ở đây chẳng mấy người có quan hệ với Đường Vũ, đều là nhận lời mời của Mục Tuyền, cha mẹ đưa tới cùng, trừ một vài người bạn cùng trường ra, Đường Vũ gần như xa lạ với người khác.

Nhưng bọn họ không lạ gì Đường Vũ, cả Tô Xán không ít người nhận ra y.

Ngồi ngay bên cạnh Chử Tử Miêu là Dương Thừa, là người theo đuổi Đường Vũ, không lý do gì hắn ưa Tô Xán cả, nhưng vẫn gật đầu chào, thể hiện ra được giáo dục tốt đẹp.

Chử Tử Miêu bậc đại gia ở văn đàn tỉnh, gọi ra tên Tô Xán, lại bảo Đường Vũ đón y tới, nhưng không nói gì thêm với Tô Xán, tiếp tục câu chuyện của mình.

- Tần Thủy Hoàng đốt sách mục đích là cấm tuyệt du sĩ, phế trừ tư học, kiến nghị của Lý Tư có thể nói là biểu hiện rõ ràng nhất của chính sách ngu dân, mục đích là bảo vệ chế độ quan liêu tập quyền trung ương vừa mới được ra đời. Loại chính sách ngu dân trắng trợn đó về sau bị người đọc sách chửi bới, nguyên nhân không gì ngoài cho rằng nếu sinh ở thời Tần, chẳng những công danh của mình không còn, mà khả năng bị chôn sống. Vì thế mà càng trân trọng con đường khoa cử mà các đấng "minh quân" đương thời đưa ra. Thế nhưng chế độ khoa cử, đặc biệt là chọn hiền tài từ văn bát cổ là cạm bẫy lớn, nhốt toàn bộ người đọc sách Trung Quốc trong lao tù của Tứ Thư Ngũ Kinh, sợi giây thừng đó trói chặt tư tưởng con người, sự nguy hại còn hơn cả đốt sách. Thời Tần chẳng qua chỉ chôn 460 nho sinh, còn chế độ khoa cử chôn vùi đâu chỉ trăm triệu! Chế độ khoa cử tạo ra cái xã hội "nhân trị" đầy rẫy tệ đoan, kẻ làm quan thì vênh váo ngang ngược, đó là do khuất nhục khi cầu học, gian khổ khi thi cử khiến cho người đó mất đi nhân tính, các em nếu sau này chấp chính một phương có lẽ sẽ hiểu hơn về đạo lý mà thầy nói.

Tô Xán im lặng lắng nghe, lời của Chử Tử Miêu làm y thấy được phong thái của đại gia văn đàn tỉnh, nhìn quanh không quá năm người hứng thú

lắng nghe, số còn lại chỉ là vờ vịt, thậm chí có khả năng lòng đang chửi sao cái lão già này lải nhải lắm thế, khả năng cao là vì Đường Vũ ngồi đây, hoặc là vì nhận lệnh của cha mẹ mới không dám bỏ đi.

Phía bên kia có hai người trung niên nam tử cười ha hả khiến mọi người chú ý, một mặt mày béo tốt, da dẻ hồng hào mặc âu phục, vịn vai một nam tử cao gầy, hai mắt rất có thần khí đi tới.

Đường Vũ ngẩng đầu lên gọi:
- Cha.

Một tiếng "cha" làm Tô Xán bất giác ưỡn thẳng lưng lên, theo bản năng nhìn về phía nam tử cao gầy, không ngờ nhầm người. Nam tử béo tốt bụng bia trông không có gì nổi bật kia lại cười ha hả:
- Tiểu Vũ, nghe bác Chử nói chuyện chắc là thu hoạch không ít hả, cha cũng nhiều lần tới ĐH Dung Thành nghe bác ấy giảng bài đấy, toàn là lời vàng ý ngọc.

- Chử lão, may mắn thay, nghe danh của anh đã lâu, hôm nay được gặp, thật là có duyên.
Người cao gầy vươn cả hai tay ra bắt, ông ta là Dương Thành Quý, khu trưởng khu Thanh Dương, mặc dù cấp bậc hành chính cả hai người ngang nhau, nhưng trước mặt Chử Tử Miêu lấy tư thái hậu bối chào hỏi:

Đường Vũ

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 91: Cha của Đường Vũ (2)

Thanh danh của Chử Tử Miêu ở văn đàn chỉ là một phương diện, phương diện khác ông ta từng bước đi tới vị trí bí thư đảng ủy sở giáo dục, trong thời gian đó làm giáo viên, giảng sư, nghiên cứu học vấn, học sinh trải khắp thiên hạ, trong đó không ít người thành danh trong thương trường như chính trường, nguồn lực đằng sau đó cộng lại, cho dù là Vương Bạc ở trước mặt ông ta cũng phải kính trọng.

Còn Tô Xán thì không hề quan tâm tới câu chuyện của bọn họ, trong lòng không cách nào liên hệ trung niên nam tử mặt tròn xoe, da bóng nhưỡng với cha Đường Vũ cao lớn đẹp trai, khí thế như trong tưởng tượng của của y.

Tiềm thức ánh mắt nhìn sang Mục Tuyền, hôm nay bà không mặc ăn mặc kiểu trung tính nghề nghiệp, mái tóc dài không bó gọn mà buông xõa ở lưng, chiếc váy lễ phục làm nổi bật lên thân hình người phụ nữ quyến rũ, bộ ngực đầy đặn, mông căng tròn bắt mắt được che bởi quần dài mềm mại, chẳng dấu hiệu gì của sự lão hoa, cặp chân thon dài di truyền hoàn hảo cho Đường Vũ, chân đi đôi cao gót pha lê, toàn thân toát ra vẻ thanh lịch quý phái, từ đầu tới chân không có chỗ nào là không tràn trề mị lực dụ người.

Đảm bảo mười người nhìn hai vợ chồng này hết chín nói hoa nhài cắm bãi cứt trâu.

Mục Tuyền sao có thể chọn một nam tử tầm thường như thế làm chồng? Nhìn từ phong thái của Mục Tuyền có thể thấy bà xuất thân gia thế, chẳng lẽ đây là hôn nhân chính trị như người ta thường nói.

Đương nhiên chỉ là ý nghĩ thoáng qua trong đầu Tô Xán, y lập tức cảnh tỉnh mình không nên đánh giá vội, nếu là cha Đường Vũ, tất nhiên không đơn giản như bề ngoài.

Như mình đi bên cạnh Đường Vũ, có khi rất nhiều người có suy nghĩ giống mình vừa rồi, không xứng!

Cảm giác cha Đường Vũ mang tới cho Tô Xán là ôn hòa hiền hậu, chân thực, còn Mục Tuyền xa xăm làm người ta đoán không thấu được. Có điều nhìn ông ta vác cái bụng bự, thực sự làm người ta cảm thấy thật may Đường Vũ không giống cha.

Hắn là gien của Mục Tuyền quá mạnh mẽ ưu tú, nếu không Đường Vũ đã chẳng có nét nào giống cha thế này.

Nói chuyện với Chử Tử Miêu vài câu, Dương Thành Quý lại được cha Đường Vũ đưa đi giới thiệu với đồng nghiệp của Mục Tuyền ở sở tư pháp, cùng với đối tác chiến lược của ông ở thương trường, toàn là người đồ tây trang trọng, khí thế bất phàm.

Trông thế nào cũng thấy cha Đường Vũ rất chênh lệch, cảm giác rất kỳ quái.

Cha Đường Vũ không để ý gì tới Tô Xán, có vẻ không hề biết y, Tô Xán thầm kêu may mắn, mình quá lý tưởng hóa, nếu hôm nay mặc bộ đồ âu phục trịnh trọng kia tới đây thì sẽ thành ngu hết sức.

Khách khứa cơ bản đã tới đông đủ, lúc này chuẩn bị mở tiệc.

Mấy nam nữ trong phòng kính đi ra, có cô gái mắt một mí, khá xinh xắn đáng yêu, mặc chiếc áo lông vàng đi tới trước mặt Tô Xán, rất tự nhiên nhìn ngó y:
- Tôi biết cậu, tên là Tô Xán đúng không?

Đám thiếu nam thiếu nữ có mười mấy người, nữ sinh này là một trong số người ngồi ở phòng kính lúc nãy, Tô Xán giờ hiểu ra vì sao từ lúc mới tới y có cảm giác có không ít ánh mắt nhìn mình.

Cô nữ sinh này giọng rất vang, làm mấy bàn đền nhìn về phía bọn họ.

- Đúng rồi.
Tô Xán không nhận ra cô gái này:
- Bạn là ...

- Ngất, cậu không nhớ tôi sao?
Cô gái mắt một mí này tính cách khá sôi nổi, mặc chiếc váy vàng, má bầu bầu, cực kỳ đáng yêu, thấy Tô Xán mặt mờ mịt, ngả đầu ra sau tỏ vẻ thất vọng:
- Hồi hè tham gia bữa tiệc ở khách sạn Vương Triều, Lâm Trứu Vũ còn giới thiệu cậu với tôi mà.

Có nam sinh ở bên cười hì hì:
- Triệu Hoa lại tự tưởng bở rồi, người ta căn bản không nhớ bạn.

Khiến mấy nam nữ bật cười.

Triệu Hoa xì một tiếng:
- Được, tôi chẳng thèm lấy mặt nóng dán vào mông lạnh của cậu nữa.
Cô gái này mồm mép nhanh nhẹn thoải mái, chẳng thèm chú ý lời nói của mình có vấn đề, không khí xung quanh hòa hợp hẳn, một đám nam nữ sinh này vốn nãy già chia hai ba nhó, lúng còn hơi lúng túng nhờ thế mà vui vẻ giới thiệu lẫn nhau.

- Dì Tuyền.

- Chàu chào dì.

- Chào cô Mục Tuyền.

Mục Tuyền đi tới bên cạnh, đám nam nữ vội vàng chào, đặc biệt là nam sinh chào càng vang, càng sốt sáng, giọng càng khí thế, tựa hồ tranh nhau

để lại ấn tượng tốt với bà.

- Chào các cháu.
Mục Tuyền gật đầu, nhìn Đường Vũ rồi lại nhìn Tô Xán ngồi bên cạnh:
- Cháu tới rồi à?

- Dạ, cháu tới một lúc, dì đang nói chuyện với mọi người nên cháu không tới chào.

Mặc dù Tô Xán trả lời có hơi căng thẳng, từ dung mạo tới cách ăn mặc trông cũng không có gì đáng chú ý, song là người duy nhất được Mục Tuyền hỏi riêng, phụ nữ trung niên chú ý tới điểm này, hỏi:
- Chị Mục, chàng trai này là con nhà ai thế, trông rất nhanh nhẹn.
Vừa rồi bà ta cũng nghe thấy con gái mình và Tô Xán nói đùa với nhau, biết con không ai bằng mẹ, từ ngữ khí Triệu Hoa nghe ra được có hứng thú với Tô Xán, nên khéo léo hỏi thăm tin tức.

- Là người bạn học thân thiết của Tiểu Vũ nhà tôi, tên là Tô Xán.
Mục Tuyền giới thiệu:

Tô Xán cũng quay sang chào, câu chuyện chưa được triển khai thì một nam tử đi tới, nhìn Đường Vũ cười lớn:
- Đường Vũ, nhận ra chú không, chắc không hả, khi đó chú còn công tác ở Hạ Hải, cháu bé xíu, thò lò mũi xanh, giờ à, giống mẹ cháu, càng ngày càng xinh đẹp.

Mọi người cười rộ lên.

Ở đây có hai nhà coi Đường Vũ là con dâu tương lai, một là Thiệu Nguyệt Hoa mẹ của Dương Thừa, một là Chu Dung mẹ Lữ Tiên Minh. Hai phụ nữ trung niên này thấy Mục Tuyền đối xử khác biệt với Tô Xán, thậm chí có vẻ còn thân hơn cả con mình vốn quen biết từ nhỏ, không khỏi sinh ra cảm giác nguy cơ.

Mọi người lục tục vào bàn, vì đều là bạn gần gũi của Mục Tuyền và ông Đường, phần nào cũng biết nhau, không khí khá thoải mái. Chử Tử Miêu thân phận tuổi tác cao nhất, ngồi ở ghế đầu, mọi người đợi ông ta vào chỗ mới chia chỗ ngồi, ở bất kỳ trường hợp nào, chỗ ngồi là một phần quan trọng trong văn hóa Trung Quốc, người càng có thân phận địa vị càng như thế.

Vì hôm nay sinh nhật Đường Vũ, cho nên chủ đề đều tập trung vào vấn đề giáo dục và thành tích con cái.

Chu Dung thở dài:
- Tiên Minh nhà tôi thành tích hơi kém, lần trước họ phụ huynh, giáo viên chủ nhiệm nói cứ tiếp tục thế này thì chỉ vào được Đh Dung Thành, khỏi nghĩ vào Thanh Hoa, Bắc Đại. Có điều được danh hiệu học sinh ba tốt toàn tỉnh, làm tôi an ủi phần nào.

Ai chẳng nghe ra bà ta khoe con, ĐH Dung Thành mặc dù không so được với Thanh Hoa, Bắc Đại nhưng nếu xét thực lực tổng hợp vẫn đứng hạng 10 toàn quốc, Có điều ai chẳng thích khoe thành tích con cái, những người hiểu tính Chu Dung cưng cậu con trai Lữ Tiên Minh của mình như báu vật lại càng không lạ.

- Chị Chu, chị đòi hỏi quá rồi, mấy đứa được như Tiên Minh nhà chị, như con gái tôi có vào được trường đại học nào ra hồn không cũng chẳng biết. Đôi khi tức chết thôi.
Một nam tử trung niên lắc đầu ngao ngán:

Chu Dung nghe có người khen con mình cười như nở hoa trong bụng, quay sang Đường Vũ nói:
- Đường Vũ cũng giỏi lắm đấy, học sinh mũi nhọn của Nhị Thập Thất Trung, thi vật lý toàn tỉnh xếp thứ nhất, riêng thanh tích này được tuyển thẳng vào Thanh Hoa, Bắc Đại rồi.

Với Mục Tuyền từ nhỏ tới lớn nhìn con gái thành tích xuất sắc thành quán tính rồi, cô con gái này chưa bao giờ làm bà phải thất vọng, vả lại bà còn vẽ ra một tương lai lớn cho Đường Vũ, thành tích học tập không phải là toàn bộ, mỉm cười nói:
- Tiên Minh còn giành giải nhất piano toàn thành phố mà, được như vậy đâu phải dễ dàng.

Lữ Tiên Minh được mẹ đưa mắt ra hiệu, vội đáp:
- Dạ, so với Đường Vũ cháu còn kém lắm, phải tiếp tục nỗ lực.
Đẹp trai, ăn mặc trải chuốt, có điều trông có cảm giác ẻo lả công tử bột.

Mục Tuyền gật đầu:
- Thiếu niên phải có lòng cầu tiến như thế.

Thiệu Nguyệt Hoa ngứa mắt với Chu Dung, tiếc là ở mặt này Dương Thừa không hơn được Lữ Tiên Minh, cho nên phá ngang:
- Đường Vũ ở trường ưu tú như vậy, chắc là có không ít nam sinh bày tỏ phải không?

Dương Thừa cười, mắt liếc nhìn Tô Xán một cái:
- Đường Vũ đúng là rất được hoan nghênh ở trường, được bảy tỏ hẳn là cũng thường xuyên.

Câu nói này làm đám nam nữ học sinh dồn nén lâu kiếm được đề tài bàn tán.

- Phải rồi, mình nhớ ra rồi, hôm qua mình đi tới TTTM, vừa vặn thấy Giang Hâm mua một cái giây chuyền bạch kim của Kim Bá Lợi, lúc đó đang tổ chức hoạt động "tặng cho người vĩnh viễn không phai màu", chẳng phải giành cho ...
Triệu Hoa báo thù nam sinh lúc nãy trêu cô và Tô Xán.

- Đừng.
Giang Hâm vội bịt mồm Triệu Hoa nhưng nói tới đây ai cũng đoán ra rồi.

- Đừng sợ Giang Hâm, cậu không phải chiến đấu đơn độc đâu, hôm qua Dương Quảng Lộc còn nói cậu ấy muốn tặng cho Đường Vũ ba hòn đá do chính cậu ấy đi ra sông nhặt, ba cục đá màu vàng, xanh, đỏ đại biểu cho cái gì nhỉ, đáng suy nghĩ lắm nhé.

- Xem ra sắp có một cuộc quyết đấu giữa Giang Hâm và Dương Quảng Lộc rồi,

Vẻ mặt của mấy nam sinh có ý đồ theo đuổi Đường Vũ lúc nãy là " chơi nhầm bạn xấu", bị xung quanh oanh tạc, vô cùng lúng túng.

Đám người lớn xung quanh cũng cười vui vẻ hùa vào, có người vỗ vai ông Đường, khen ông sinh được cô con gái tốt, ông Đường cười lớn, đắc ý lộ rõ ra ngoài mặt, không hề giả vờ khiêm nhường che giấu.

Trong quá trình đó Mục Tuyền luôn chú ý tới phản ứng con gái, chỉ thấy Đường Vũ mỉm cười nhẹ nhàng, tựa hồ không có chút gợn sóng nhỏ nào trong lòng, bà rất hài lòng với tâm thái này của con gái.

Triệu Hoa là cô gái sôi nổi, họa hại Giang Hâm xong chưa đủ, còn dẫn lửa tới Dương Thừa:
- Ê, cậu và Đường Vũ cùng trường mà, không phải là một trong số đó chứ, đừng giả vờ, cậu hiểu ý tôi.

Dương Thừa gãi đầu:
- Tôi cùng Đường Vũ chỉ có quan hệ tốt một chút thôi.

- Chỉ có quan hệ tốt? Không phải đâu, ở trường mình còn nghe thấy tin đồn về hai người.

Tin đồn cái rắm ấy, Đường Vũ là bạn gái của ông đây.

Tô Xán nghe xung quanh bàn tán về Đường Vũ, trong lòng cực kỳ khó chịu.

Mục Tuyền cuối cùng cũng lên tiếng:
- Được rồi, giai đoạn này các cháu đặt tinh lực vào tiền đồ và học tập đi, dì tin nhiều năm sau nhìn lại, các cháu sẽ thấy đây là chuyện sáng suốt nhất.

Lời này thể hiện rõ thái độ của mình, tuổi thanh xuân mỹ hảo, song cần dẫn dắt chính xác.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 92: Chúc mừng sinh nhật

Trong phòng đang trò chuyện vui vẻ thì có tiếng gõ cửa phòng, một phụ vụ đi vào, xin lỗi hỏi:
- Xin hỏi ở đây có tiểu thư Đường Vũ không ạ?

Mọi người ngừng trò chuyện, ông Đường hỏi:
- Có chuyện gì thế?

Tô Xán từ đầu tới cuối không có gì nổi bật từ chỗ ngồi liền đứng dậy, nhìn mọi người nói:
- Xin lỗi, quà của cháu tới rồi.
Sau đó tới nhận thẻ của đối phương, gật đầu, mở cửa ra.

Xe đẩy bên ngoài đi vào, xếp đầy từng bó hoa hồng, tạo thành biển hoa nho nhỏ.

Chiếc miệng xinh xắn của Đường Vũ mở ra, ngạc nhiên, vui mừng nhìn biển hoa đó.

- Oa.
Đám nữ sinh có mặt che miệng thốt lên tiếng kinh ngạc, chấn động, trên xe toàn là hoa hồng, thật quá sức lãng mạn, không ngờ chàng trai bề ngoài bình thường lại nghĩ ra.

Tô Xán đi tới cầm lấy một bó hoa, đi tới trước mặt Đường Vũ:
- Vì đây là nhà hàng Hoa viên, cho nên mình nghĩ dùng cách này biểu lộ tâm ý của mình, không có cái gì vĩnh viễn, cho nên ngày tháng rực rỡ này càng đáng trân trọng … Ừm, hiện mình có hơi căng thẳng không biết nói gì hơn nữa, tóm lại là sinh nhật vui vẻ.

Ánh mắt mọi người trong phòng tập trung hết vào bó hoa trong tay Tô Xán, mấy nữ sinh hận không phải mình là chủ nhân số hoa đó, nam sinh mong ước Đường Vũ không thèm nhận, dù biết đó là điều không thể.

Đường Vũ hồi phục tinh thần, tay hơi run run nhận lấy bó hoa, gò má được bó hoa ánh chiếu tới ửng hồng, môi dưới nhếch lên trông như hờn dỗi, ánh mắt mang theo nét cười dịu dạng tựa nước mùa thu, đôi mắt sáng ngời long lanh, ai cũng nhận ra niềm vui từ tận đáy lòng đó, bên ngoài không khí lạnh đổ bộ, trời âm u, nhưng cô nợ nụ cười rặng ngời nhất.

Chóp mũi tràn ngập hương hoa hồng, Đường Vũ nhẹ giọng nói:
- Đã bao không cần cơ mà.

- Chúng ta hẹn chỉ làm khi thích thôi đúng không, mình thích làm thế, thích được nhìn bạn cười.

- Còn bảo không biết nói gì, bao nhiêu bản lĩnh tập trung vào cái miệng hết rồi.

Tô Xán nhe răng cười vui vẻ:
- Chưa hết, quà tặng thực sự ở trong bó hoa ấy.

Cậu ấy còn chuẩn bị cái gì nữa?

"A!" Đường Vũ nghi hoặc nâng bó hoa lên chóp mũi nhìn, ánh mắt tập trung vào bông hoa ở chính giữa, không kìm lòng được mà phát sinh một tiếng hô khẽ.

Hai mắt chớp chớp, Đường Vũ cẩn thận cho tay vào trong bó hoa, lấy ra một cái kem ốc quế, kem được làm màu hồng giống hệt màu hoa, nên nhìn qua không ai nhận ra. Đừng xem thường cái kem nhỏ này, vì đó là món Đường Vũ thích nhất.

- Cám ơn.

Tầm mắt Đường Vũ thoáng dừng trên mặt Tô Xán, sau đó cúi xuống đưa lưỡi ra liếm nhẹ cái kém.

Trước đó Tô Xán đi vào nhiều người thấy y không mang quà, không mấy ai để ý, dù sao quan hệ tốt t hì quà hay không cũng không sao.

Nhưng không ai ngờ quà của hắn lại dùng phương thức này xuất hiện, quan trọng nhất đó còn là hoa hồng.

Nhưng không ai ngờ quà của Tô Xán lại dùng phương thức này xuất hiện, cả xe hoa được đẩy vào chỗ trống trong phòng, mọi người còn ngửi thấy hương thơm thoang thoảng, quan trọng nhất đó còn là hoa hồng tươi rực rỡ.

Không ít nam sinh thầm mắng Tô Xán vô sỉ hèn hạ, thấy tên này mặt quá dày quá mức rồi, không phải không ai nghĩ tới tặng hoa hồng biểu tỏ tâm ý, quan trọng là không ai dám. Hoa hồng, nhưng không phải là hồng đỏ mà là hồng phấn, đủ biểu đạt tâm ý, có thể diễn giải nhiều ý nghĩa, nhưng tặng ở hoàn cảnh này chỉ có một, tên này vô sỉ quá đáng mà, đám nam sinh ghen tị phát cuồng.

Đây là lần đầu tiên trong lịch sử Tô Xán tặng hoa một cô gái, vừa rồi lúc mở cửa, Tô xán rất căng thẳng, hắn mọi người nghĩ, tặng một bó hoa chẳng có gì ghê gớm, đúng, Tô Xán cũng nghĩ vậy, nhưng khi thực sự cầm lấy bó hoa, y mới phát hiện mình chẳng thể trấn định như tưởng tượng, chỗ hoa này không chỉ tặng Đường Vũ, mà còn là tặng Mục Tuyền.

Khóe mắt quan sát Mục Tuyền, chỉ thấy bà khẽ mỉm cười vỗ tay.

Mọi người chỉ náo động nho nhỏ một chút rồi quay lại bình tĩnh.

Thức ăn lần lượt lên bàn, hoa cúc gan ngỗng, cỏ hấu bia, me sào sò, thức ăn không phải quá quý giá, không xa hoa, không có thịt bò từ New Zealand tới, không có cá tầm tươi mang tử biển vào, nhưng hơn ở cái không khí và khẩu vị.

Những người tham dự bữa tiệc hôm nay cũng là quan viên và doanh nhân có tiếng ở Dung Thành, chẳng lạ gì sơn hào hải vị nữa, còn Mục Tuyền cũng không cần thể hiện gì cả, nơi này không có đối thủ chính trị, đều là bạn bè lâu năm không liên quan quá nhiều tới tiền bạc và lợi ích.

Bà chỉ muốn tổ chức cho con gái sinh nhật mười tám tuổi thật vui vẻ, bù đắp nhiều năm chưa tận tâm tổ chức sinh nhật cho con gái.

Mục Tuyền nhìn Đường Vũ, không nói chuyện mấy, có điều hắn ai cũng nhìn ra đôi mày Đường Vũ giãn ra khi nhận được bó hoa kia, cho dù đối diện với mấy phụ nữ trung niên trêu đùa, nụ cười trên mặt cũng nhiều hơn. Chỗ hoa không phải trọng điểm, chính cái kem nhỏ chẳng hề đáng chú ý mới thực sự đánh sâu vào trái tim Đường Vũ, chứng minh Tô Xán thực lòng để tâm tới con gái mình, ai nghĩ cô gái như vậy thích ăn kem?

Nhất là xuất hiện trong bầu không khí như vậy, hiệu quả gấp mười lần.

Không biết trong lòng con bé vui tới cỡ nào.

Chu Dung rốt cuộc không kìm được, hỏi tới bối cảnh của nhà Tô Xán:
- À, kiến trúc Đại Dung, của chủ tịch Từ Trưng.

- Dạ, vâng.
Tô Xán gật đầu, Từ Trưng có bối cảnh không tầm thường ở Dung Thành, xưa nay quan trường có lưu truyền cách nói, phó khoa trưởng phải có bối cảnh chính xử, phó xử trưởng phải có bối cảnh cấp tỉnh, không phải là vô cớ. Ở một số địa phương cấp bậc bản thân chưa chắc chế ước được cái gì, đôi khi không khống chế được cấp dưới, còn bị trèo lên đầu.

Còn Từ lão thái gia ở hai giới quân chính đều được hoan nghênh, đó là vì sao kiến trúc Đại Dung từ cục kiến thiết Dung Thành chuyển biến thành lại ăn lên làm ra như vậy, tuy nhiên thời đại đó đang dần dần trôi đi.

- Tô Lý Thành, chưa nghe thấy, phó tổng giám đốc của Đại Dung không phải là Lê Trọng Binh, Trương Chiêu gì đó sao?
Có người hiểu chút tình hình Đại Dung hỏi:

Tô Xán trả lời:
- Cách đây không lâu tổng công ty tổ chức đại hội công chức, điều chỉnh nhân sự mới, cha cháu được thăng lên phó tổng giám đốc.

Mọi người chỉ "ồ" một tiếng, cho dù kiến trúc Đại Dung cũng khá có tiếng đấy, nhưng quá thời rồi, lại chỉ là phó tổng giám đốc thôi, chẳng có gì to tát, Chu Dung không lo lắng gì, so với con mình thì không có sức uy hiếp nào cả, chút tình cảm bồng bột thiếu niên không quyết định được cái gì.

Có điều trong tiềm thức Chu Dung bắt đầu cách ly đối đãi với Tô Xán, dù sao y là rào cản của con mình, hơn nữa trông tình cảnh này, ở vấn đề cô bé Đường gia, thằng bé này đi trước vài bước.

Một người trung niên nam tử đứng lên, cầm chén rượu nói:
- Hôm nay tôi phải cám ơn chị Tuyền, không có cục tư pháp bên chị đánh tiếng thì chẳng biết vụ kiện cáo này của tôi tới bao giờ mới xong, tới giờ mấy buổi lễ tuyên truyền thương hiệu bị lỡ rồi. Chị Tuyền tuy là nữ trung hào kiệt, có điều vẫn là nữ giới, tôi uống ngũ lương dịch, chị uống rượu vang là được.

Mục Tuyền chạm cốc với ông ta, mỉm cười coi như đáp lại.

Trung niên nam tử đó ngồi xuống, có vẻ cảm khái:
- Thoáng cái Đường Vũ đã mười tám rồi, giống chị Tuyền năm xưa, càng ngày càng xinh đẹp xuất sức, không biết là chàng trai nào tương lai thành người may mắn đây.

Có người trêu:
- Té ra Lão Trịnh vẫn chưa quên được Mục Tuyền, người ta giờ là vợ hiền dâu thảo rồi, chồng còn ở ngay bên cạnh, Lão Trịnh nên kiềm chế một chút

chứ.

Đường Vũ

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 93: Món quà của Mục Tuyền

Đại bộ phận những người này là bạn học năm xưa của Mục Tuyền, ông Đường, quan hệ rất thân, nói đùa kiểu này hoàn toàn không vấn đề, Lão Trịnh từng theo đuổi Mục Tuyền, đây là điều ai cũng biết, Lão Trịnh xoa cái đầu đã hơi hói:
- Nói thực, năm xưa tôi là chủ tịch hội học sinh, nhưng mà biết làm sao, cô ấy nhìn trúng tên đẹp trai nhất trường chúng tôi.

Ông Đường vác cái bụng lớn đứng dậy, không có chút phong phạm nào của "người đẹp trai nhất trường”:
- Được rồi, chuyển chủ đề tôi biết vợ tôi xinh đẹp, mọi người có ghen tị cũng vô ích thôi, sống phải nhìn về tương lai, giống như lần trước bạn bè tụ họp, Hiến Trung nói, chúng ta đoàn kết với nhau, tương lai kiếm đủ tiền rồi, có thời gian, chỗ nào có đồ ngon, chỗ nào có cảnh đẹp tới chỗ đó.

- Lão Đường nói rất đúng, chúng ta nghỉ hưu sẽ có vô số thời gian, khi đó ai sức khỏe tốt là anh hùng, cùng nhau chu du các nước Châu Âu, sức khỏe tôi kém, vốn định cố sống tới năm 55 tuổi rồi nghỉ hưu sớm dưỡng thân, nhưng vì tụ hội sau này, cần phải bảo trọng thân thể, chúng ta không chỉ gặp nhau ở buổi tụ hội, còn ở tiệc sinh nhật, kết hôn con cái mình, lúc đó ai sống lâu hơn càng được hưởng hạnh phúc tuổi già.
Cạn chén rượu xong, vị này là phó trưởng phòng nhân sự tỉnh:
- Tôi xưa nay vụng miệng, ý tứ thế thôi, hay là Lão Chử nói vài câu đi.

Chử Tử Miêu xua tay:
- Lời tôi nói sợ mọi người chê chua, sợ mọi người chịu không nổi, thôi mượn lời một người khác, chia sẻ cho mọi người vậy.

Mọi người chăm chú lắng nghe.

- Hạnh phúc, đó là tôi đói, anh cầm cái bánh bao thịt trong tay, vậy anh hạnh phúc hơn tôi. Tôi muốn đi nhà xí, chỉ có một chỗ ngồi, anh chiếm mất rồi, vậy là anh hạnh phúc hơn tôi.

Lời vừa nói ra mọi người vỗ tay khen hay, thấy ông già này cũng có lúc đáng yêu, đem chuyện nhã tục cộng hưởng tới mức lô hỏa thuần thanh.

Ông Đường vỗ bàn:
- Anh Chử quả nhiên không thẹn là đại gia một đời, kỳ nhân Xuyên Thục thời cận đại, trừ Lý Tông Ngô ra thì chỉ còn Chử Tử Miêu.

***
Lý Tông Ngô: Viết Hậu Hắc Học chắc nhiều người biết tên cuốn sách này, được gọi là một trong những kỳ tài quái kiệt của TQ thế kỷ 20.

Chử Tử Miêu xua tay:
- Tôi chỉ là phần tử trí thức già ưa lải nhải thôi, so với phong độ "độc tôn" của Lý Tông Ngô còn kém mười vạn tám ngàn dặm, người nói câu này không phải tôi, nhưng có trong số chúng ta.

- Là ai thế?
Mọi người rất tò mò:

- Lời này, vốn trong bài diễn giảng của Tô Xán. Tôi bình sinh chẳng có gì giỏi giang, làm học vấn chỉ dựa vào mỗi cái bản lĩnh thấy qua là nhớ, bài diễn giảng này mùa thu năm ngoài đi thị sát Hạ Hải được nghe, lúc đó thấy rất mới mẻ, không cần đạo lý trống rỗng hay xa vời, đơn giản khôi hài, thực tế mà không mất đi tâm thái lạc quan. Đôi khi nghiền ngẫm lại thấy thú vị, nhớ lại thời trẻ trung khoáng đạt.

Thoáng cái mọi ánh mắt đổ dồn vào Tô Xán với vẻ khó tin.

- Bài diễn giảng đó của Tô Xán sao?
Ánh mắt Mục Tuyền có chút ngạc nhiên hiếm thấy.

Mấy nam tử trung niên đều lên tiếng tán dương, Tô Xán không ngờ hôm đó mình diễn giảng ở Nhất Trung nói bậy bà một hồi giờ có quả ngọt, không biết có để lại ấn tượng tốt gì với cha mẹ Đường Vũ không, đồng thời xấu hổ nghĩ, may mà những lời này do danh gia đại nho như Chử Tử Miêu nói ra mới khiến người ta suy nghĩ khen ngợi, nếu y nói, có khi những người này lại thấy lời mình thô bỉ.

Mặt Triệu Nguyệt Hoa và Chu Dung và mẹ Lữ Tiên Minh có chút khó coi, tuy con trai họ ở trường biểu hiện rất xuất sắc, nhưng đem so với Tô Xán được chính miệng Chử Tử Miêu khen ngợi thế này thì không bằng, lòng thầm nhủ, cái lão Chử Tử Miêu thật đáng ghét, một lão giả cổ hủ vờ vịt làm đại nho gì chứ.

Tô Xán đưa đũa ra gắp một miếng măng, không ngờ chạm vào đũa của Đường Vũ, cảm thấy ánh mắt cô lướt qua mặt mình rồi tránh đi, chuyện này cô biết rồi, cùng Đỗ Đình vẫn giữ thư từ qua lại, được Đỗ Đình kể cho chuyện Tô Xán ở Nhất Trung từ khi cô rời đi, nghe Đỗ Đình tán dương là biết những lời này của Tô Xán đi vào không biết giấc mộng của bao thiếu nữ hoài xuân, trong đó có Trần Linh San.

Đường Vũ biết nhiều chuyện, chỉ là cô không nói thôi, nghĩ tới đó cô có cảm giác giống như khi con búp bê sứ của mình bị rơi vỡ lúc cô tám tuổi vậy.

Có điều trách ai được đây, nếu không phải khi đó mình sai, nếu không Trần Linh San đã chẳng có cơ hội.

Ánh đèn huy hoàng, hoàn cảnh, thức ăn, phục vụ đều là hạng nhất, nhưng dung mạo phục vụ thì lại rất đáng buồn qua lại mang thức ăn, mở rượu, rót coca hoặc nước chanh, không khí bàn tiệc nhẹ nhàng vui vẻ.

Bánh gato ba tầng đưa ra, không ít thiếu niên bắt đầu ao ước tiệc sinh nhật của mình.

Lúc này phải nói gì đó, đèn trong phòng tối xuống, ông Đường hắng giọng:
- Xin phép mọi người cho tôi nói vài câu, kỳ thực cũng chẳng có gì để nói, mọi người nhìn khuôn mặt sáng lạn của tôi có thể nhìn ra tôi hạnh phúc thế nào. Nói thật, có con gái, tôi rất hạnh phúc, dù phiền não, dù buồn rầu tới đâu, chỉ cần nhìn con gái mình, tất cả đều tan biến. Tiếng cười của nó còn đẹp hơn khúc ca của thiên sứ, tiếng khóc của nó, hùng dũng hơn cả La Marseillaise, mà hình như nó chẳng bao giờ khóc.

Mọi người đều cười, còn Đường Vũ mắt đỏ hoe.

- Từ lúc con bé ra đời, tôi đột nhiên thấy, mình sống bao nhiêu năm chỉ để đợi nó xuất hiện trên đời. Được rồi, không nói nữa, nói nhiều con lại ghét ...
Ông Đường rơm rớm nước mắt:

Đường Vũ sụt sịt, đây là sinh nhật long trọng đầu tiên của cô, cho dù thực sự cô không có cảm giác gì về ngày sinh nhật, nhưng thực sự cảm động lời cha mình.

Mục Tuyền đi tới khẽ vô lưng con gái, nhỏ nhẹ nói:
- Hôm nay sinh nhật của con, món quà của cha con là một bữa tiệc, còn món quà của mẹ là một niềm vui bất ngờ.

Mọi người đều chờ đợi bất ngờ của Mục Tuyền là gì.

- Hiệu trưởng Thái đã thông báo với mẹ, Nhị Thập Thất Trung và nước Mỹ tổ chức giao lưu học sinh, con đại biểu cho trường giao lưu với học sinh của Phillips Exeter Academy, kỳ hạn là ba tháng, đây là trải nghiệm quý giá. Cũng là món quà sinh nhật của mẹ giành cho con.

Đứng Vũ lặng người tại chỗ, không có chút phản ứng nào, kệ cho xung quanh không biết bao nhiêu người hâm mộ vỗ tay rào rào, còn Lữ Tiên Minh, Dương Thừa thì mặt trắng bệch, đây chính là quỹ tích nhân sinh của

Đường Vũ sao, đó là cuộc sống khác bọn họ không vươn tới được, không nắm giữ được.

Tiệc sinh nhật của Đường Vũ kết thúc vào chừng 9 giờ.

Tô Xán đem theo chấn động cùng mọi người rời nhà hàng Hoa Viên số 4, hoang mang không biết vận mệnh của bọn họ phải chăng đang biến đổi trở nên cực kỳ không xác định, vì y xuất hiện mà nhiều thứ thay đổi, Tô Xán không chắc mình có phải là cánh bướm kia không, nhưng y không hi vọng một cánh bướm khác vỗ cánh sang bờ kia đại dương.

Ở trên hành lang, có người cảm khái:
- Đường Vũ nếu đi sang Mỹ học, tới khi đó ở lại đó luôn cho rồi, định cư ở đó, kiếm một chàng rể ngoại quốc, cũng là câu chuyện hay.

Ông Đường cười suốt, đối đáp với mọi người, Mục Tuyền nhìn ra tâm tình cực kém của Đường Vũ.

Tô Xán đi tụt lại đằng sau cách Đường Vũ mấy mét, nói chuyện câu được câu chăng với mấy nam nữ sinh bên cạnh, tâm tư không biết đã bay tới tận nơi nào.

Đường Vũ nắm chặt tay, móng tay đâm vào thịt lòng bàn tay.

Trong tiếng tán dương xung quanh, đi tới cầu thang kết cổng hoa, đi tới thảm đỏ ra cổng.
Bầu trời bên ngoài đã thành tấm nàn đen, đèn đường bật sáng, trời lạnh dần, từng cơn gió quét qua khiến người ta phải kéo chặt lấy cổ áo.

Đường Vũ ngẩng đầu, cái đuôi ngựa của khẽ đáp xuống gáy, phía xa là biển quảng cáo, hàng cây, cao hơn nữa là màn trời, đám mây đen đang kéo nhau tụ họp như quân đội, muốn phong tỏa bất kỳ lực lượng nào ý đồ xuyên qua tầng mây.

- Xin lỗi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 94: Bạn phải đi

G

iọng Đường Vũ đột ngột vang lên, át cả giọng nói ghen tỵ của mấy người phụ nữ trung niên, hay lời khách sáo giữa đám nam nhân, mọi người nhìn cả về phía cô.

Khuôn mặt Đường Vũ vẫn bình lặng như cũ, mỉm cười với mẹ:
- Con xin lỗi mẹ.

Mặt Mục Tuyền tức thì đanh lại, như từ mùa xuân ấm áp biến thành mùa đông băng giá mà không có chút dấu hiệu nào, như đợt không khí lạnh bất ngờ ngày hôm nay vậy, đôi mắt ánh lên tia sáng sắc bén mà nguy hiểm.

- Từ việc chuyển khỏi Hạ Hải, con nghe lời mẹ, rất nhiều chuyện con không muốn tính toán, con đều đã nghe lời mẹ, con biết mẹ vì tiệc sinh nhật của con mà tốn rất nhiều tâm tư.

- Trước kia, con chưa bao giờ làm trái ý mẹ bất kỳ điều gi, nhưng hôm nay con phải xin lỗi mẹ, vì con không muốn đi, con không muốn đi Mỹ.

Đường Vũ cũng không biết những lời này mình nói ra khỏi miếng bằng cách nào, hai bàn tay nhỏ nắm chặt khống chế sợ hãi đang dâng lên trong lòng.

Cô chưa bao giờ cứng rắn đối kháng lại Mục Tuyền như thế.

Cô chưa bao giờ nói "không" với mẹ mình.

Rất nhiều người xung quanh tròn mắt Đường Vũ, cô bé ngoan ngoãn bọn họ luôn tán dương, đột nhiên phản kháng làm đám trung niên nam nữ chấn động.

Không hay rồi, Tô Xán thầm nghĩ, tuy chưa biết phải xử lý chuyện này thế nào, nhưng y biết chắc chắn một điều, không thể đối đầu với Mục Tuyền, nếu không chuyện chỉ càng tồi tệ hơn mà thôi.

Con ngươi Mục Tuyền co lại, giọng rất lạnh:
- Vì sao con không đi, từ khi nào con lại trở nên không hiểu chuyện như thế?

- Chẳng lẽ con không biết bản thân mình phải làm gì nữa? Mẹ đã rất mệt rồi, đừng tăng thêm gánh nặng cho mẹ.

Có người phụ nữ thấy không khí căng thẳng, lên khuyên:
- Không đi thì thôi, chị Mục, trường học trong nước cũng không phải là không tốt, Đường Vũ học Nhị Thập Thất Trung là trường trọng điểm quốc gia, đâu thua kém gì trường nước ngoài. Chẳng phải chị luôn nói nếu là ngọc thì để ở đâu cũng phát sáng là gì, Đường Vũ còn nhỏ, ra nước ngoài sống nhiều điều bất tiện lắm.

Mục Tuyền lắc đầu:
- Mọi người không hiểu đâu. Đường Vũ, trước kia mẹ để con ở lại Hạ Hải để nuôi lên cá tính độc lập tự cường, cá tính đó giúp con nhanh chóng trưởng thành. Còn bây giờ đã tới lúc con mở rộng tầm nhìn, thấy được thế giới rộng lớn hơn bên ngoài. Đừng để tầm mắt của con bị han chế, tới ngôi trường Phillips Exeter Academy, con còn học được nhiều hơn nữa, vì sao con không đi? Nếu con có lý do chính đáng, mẹ không phản đối, nếu con dứt khoát không đi, mẹ cũng muốn cưỡng ép. Nhưng con sẽ làm mẹ thất vọng.

- Đường Vũ, con muốn làm mẹ thất vọng sao?

Toàn thân Đường Vũ run run, tựa hồ bao nhiêu dũng khí khó khăn lắm mới gom góp được trước sự mạnh mẽ của mẹ mình đã hoàn toàn tan biến.

- Được rồi, con nó chưa hiểu thì em từ từ nói với con, cần gì nói nặng như thế, hôm nay sinh nhật con.
Ông Đường đi tới ôm Đường Vũ vào lòng, thì thầm an ủi.

Lúc này khách khứa cũng biết ý lần lượt cáo từ rời đi, để cho Đường gia giải quyết chuyện trong nhà.

Mục Tuyền đi tới chỗ Tô Xán đang đứng một mình, giọng nói không nghiêm khắc như vừa rồi, hàm ý rõ ràng:
- Tô Xán, dì biết chuyện cháu, Tôn Mạn và Đường Vũ ở trường. Dì không trách cháu, đó không phải lỗi của cháu, nhưng cháu thử nghĩ xem ở lại trường lúc này Đường Vũ sẽ tốt không? Cháu rất thông minh biết quyết định của gì là tốt cho Đường Vũ chứ? Cháu không muốn làm hòn đá cản đường Đường Vũ chứ?

Tay chân Tô Xán lạnh băng, biết ngay chuyện này thế nào cũng tới tai Mục Tuyền mà, công bằng mà nói, Tô Xán thừa nhận Mục Tuyền làm đúng, đưa Đường Vũ ra nước ngoài là giải pháp tốt nhất.

Đường Vũ đang trong lòng cha mình thấy mẹ nói chuyện với Tô Xán thì ánh mắt lộ vẻ kinh hoảng, rời lòng cha mình chạy tới.

Mục Tuyền khẽ vỗ vai Tô Xán bước đi, bà nắm chắc Tô Xán sẽ khuyên được Đường Vũ làm theo lời mình.

- Tô Xán, vừa rồi mẹ mình nói gì với bạn?
Đường Vũ gấp giọng hỏi:

Lúc này chẳng cần chú ý gì nữa, Tô Xán nắm lấy tay Đường Vũ:
- Không quan trọng, mẹ bạn nói không sai, bạn nên đi, chỉ ba tháng thôi mà, không phải sao.

- Tô Xán, bạn không hiểu mẹ mình, không phải là ba tháng đâu, nếu mình đi, mẹ mình sẽ có cách tách mình khỏi bạn, mẹ mình sẽ thắng, bà ấy sẽ làm

được, bạn ... bạn không biết đâu, bà ấy thao túng được mình, như trước giờ bà ấy vẫn làm. Mình sẽ không đi, Tô Xán, lúc đó khoảng cách giữa chúng ta sẽ rất lớn ...
Đường Vũ gần như bật khóc rồi:
- Bạn biết mẹ mình đã nói gì để thuyết phục mình rời Hạ Hải không? Mẹ mình nói :" Đường Vũ, con và Tô Xán thu hút nhau bởi lý do không chính đáng, cậu bạn con tự tin, có vẻ gia cảnh không tốt, nhưng có nghị lực, muốn vươn lên, bị con thu hút như đỉnh núi cần chinh phục để chứng tỏ bản thân. Còn con, quy củ, nề nếp, bị thu hút bởi sự nổi loạn, nguy hiểm của cậu ấy. Tin mẹ đi, hai đứa thu hút nhau không đúng cách, đó không phải tình cảm đích thực."

"Cậu ấy làm con có cảm giác mình như công chúa bị giam cầm, con cậu ấy là hải tặc tự do phóng túng. Không sai, con là cô công chúa, cậu ấy mang con đi, con có thể vui sướng vì được giải thoát, nhưng hải tặc sẽ chỉ mãi là hải tặc, còn một cô công chúa không sống được trên chiếc thuyền hải tặc đâu, và con xứng đáng nhiều hơn thế, con là cô công chúa sau này sẽ thành nữ hoàng."

- Tô Xán, mẹ mình rất hiểu mình, còn mình thì yếu đuối, những lời đó đã ảnh hưởng tới mình một thời gian dài, nên mình đã nghi ngờ, đã do dự, mình không thừa nhận với Tôn Mạn. Lần này mình sẽ không cho mẹ mình cơ hội.

Không ngờ còn có chuyện này nữa, chẳng trách Tô Xán cảm thấy có ngăn cách giữa hai người, nếu y tới Dung Thành muộn thêm thời gian nữa, có lẽ không còn cơ hội.

- Bình tĩnh, nhìn mình này.
Nhìn Đường Vũ hoảng sợ, Tô Xán lòng đau nhói, y hiểu cảm giác của cô, thời gian Đường Vũ rời Hạ Hải không có chút tin tức gì, còn bản thân bị Trần Linh San thu hút, y cũng từng nghi ngờ tình cảm của mình giống như mẹ Đường Vũ nói với cô, có lẽ tình cảm hai người bắt đầu không đúng

cách, nhưng bây giờ, Tô Xán không chút nghi ngờ, y yêu Đường Vũ đang đứng trước mặt, không liên quan gì tới chuyện đời sau, không phải vì dục vọng chinh phục gì đó.

Hai tay ôm má cô, đợi Đường Vũ trấn tĩnh lại, nói nhẹ nhàng chắc chắn:
- Đường Vũ, yên tâm, nếu khoảng cách giữa chúng ta là 1000 bước, chỉ cần bạn bạn bước về phía mình một bước, mình sẽ đi nốt 999 bước còn lại.

- Hãy tin mình.

Nghe lời nói chắc chắn của Tô Xán, Đường Vũ cảm thấy có tình cảm ôn nhu như dòng suối phu ở nơi sâu nhất trong tim không ngừng tuôn ra, thấm vào mỗi một ngóc ngách trong cơ thể, ngả người dựa vào lòng y, như con chim nhỏ.

Tô Xán đưa một tay ôm quanh vòng eo Đường Vũ, hôn nhẹ lên tóc cô gái bề ngoài lạnh nhạt, nội tâm lại phong phú hơn bất kỳ ai này.

- Xin lỗi.
Đường Vũ đột nhiên nói:

- Vì chuyện gì?

- Từ trước tới giờ toàn là bạn vì mình, mình lại chưa làm gì được cho bạn cả.
Đường Vũ chợt phát hiện, luôn luôn là Tô Xán phải vất vả phải hi sinh vì mình, bây giờ cô không chút nào nghi ngờ tình cảm của Tô Xán nữa, nhưng tình cảm Tô Xán dành cho mình, nhiều hơn rất nhiều tình cảm của mình cho Tô Xán, làm cho cô có cảm giác bất an.

- Mình nói rồi, mình thích mà, mình sẵn lòng vì bạn cả đời.

Đường Vũ cuối cùng vẫn lên xe cha mẹ mình, nhẹ nhàng tác động lên Tô Xán, Mục Tuyền dập tắt được nổi loạn của Đường Vũ, khiến mọi chuyện lái

theo chiều mình muốn mà không xung đột với con gái. Tô Xán không phải lần đầu thấy sự lợi hại của Mục Tuyền nữa, trước khi đi Mục Tuyền khẽ gật đầu với y, Tô Xán lần này dám chắc Mục Tuyền an ủi mình.

Tô Xán đi tới trạm xe bus, ngồi trên chiếc xe dài, lặng lẽ nhìn đèn đường, nhìn đèn ô tô đi qua đi lại trước mắt.

Không biết bao lâu sau Tô Xán đứng dậy, hét một tràng thật to, tiếng hét tràn ngập sức mạnh tự tin.

Đường Vũ, bạn phải đi.

Bởi vì mình cũng sẽ đi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 95: Chuyến đi xa nhà

E

m muốn tham gia hạng mục trao đổi học sinh sao?
Trong văn phòng làm việc, Thái Quốc Đào nhìn Tô Xán, ông ta không ngạc nhiên chuyện Tô Xán dám tới thẳng văn phòng hiệu trưởng đưa yêu cầu này vì sớm nhìn ra con người Tô Xán rồi, chàng trai này không biết sợ, nhưng nói thế nào thì cũng cảm thấy Tô Xán dám đưa yêu cầu nay đúng là gan lớn chùm trời.

Thái Quốc Đào mặt trầm ngâm nhìn lá cờ gấm, ngón tay gõ trên mặt bàn rất quy luật, Tô Xán dám đưa ra yêu cầu trắng trợn này là vì nhà trường nợ y.

Đứa học sinh này làm ông ta không sao có thể đối đãi như với học sinh bình thường, ông ta không tán thưởng cách làm việc của Tô Xán, song không phủ nhận sự đặc biệt của y.

- Em nghe nói lần này trường ta và Phillips Exeter Academy, lập nên con đường giao lưu học sinh hữu hảo giữa Mỹ Trung, em hi vọng có thể thông qua con đường này tới Phillips Exeter Academy, học tập tìm hiểu sâu hơn về văn hoa, giáo dục và tư tưởng của người Mỹ.
Tô Xán dám đưa ra yêu cầu này vì trường học còn nợ y một ân tình, đó là chuyện Tô Xán cứu Lê Oánh.

- Ừ, em có suy nghĩ như thế là không tệ, còn trẻ phải có tầm nhìn rộng thì sau này mới làm được việc lớn. Nhưng mà Tô Xán à, em nên suy nghĩ kỹ một chút.
Thái Quốc Đào day huyệt thái dương, thừa biết lời Tô Xán là cái cớ đường hoàng thôi, ông ta không lạ gì lý do thực sự, chuyện giữa tình cảm tay ba ầm ĩ trong trường suýt nữa gây xung đột lớn kia ông cũng đã nghe qua rồi.

- Thầy phải nhắc nhở em, học sinh tham gia hạng mục trao đổi học sinh này đều là những học sinh có tư cách tiến cử với đại học trọng điểm, không cần phải tham gia cao khảo, sau khi hết kỳ hạn du học , một có thể lựa chọn ở lại nước ngoài, phương diện khác về nước được các trường đại học trong nước thu nhận. Còn em, một khi rời trường học trong năm thứ ba cực kỳ trọng yếu này, sau khi trở về lại tham gia cao khảo, học tập đứt đoạn, thêm vào cách giáo dục ở Mỹ khác trong nước, rất có thể làm kiến thức của em hỗn loạn, tuy chỉ là ba tháng, nhưng ba tháng này có thể thay đổi rất nhiều thứ, sẽ tác động không nhỏ tới kỳ thi cao khảo của em. Đương nhiên, em cũng có thể lấy được tư cách tiến cử, đó là được đánh giá hạng A ở Phillips Exeter Academy, chuyện này rất khó, học sinh ưu tú tới mấy cũng cần thời gian thích ứng, du học nửa năm mất ba tháng thích ứng rồi, trải nghiệm du học ba tháng không đủ thích ứng, cho nên thường thường học sinh được cử đi giao lưu là học sinh ưu tú nhất, không cần tham gia cao khảo.
Thái Quốc Đào nghiêm mặt nói:
- Em ý thức được vấn đề chưa? Ba tháng này rất có thể ảnh hưởng xấu tới tương lai của em đấy.

Tô Xán ưỡn thẳng lưng, không ngờ chuyện phức tạp như vậy, song cũng không cần một giây đắn đó:
- Em hiểu rất rõ mình đang làm gì.

Nhìn ánh mắt Tô Xán, Thái Quốc Đào biết không thể lay chuyển được y, ông nghĩ vậy cũng tốt, để Tô Xán va vấp bây giờ có khi giúp y tỉnh lại còn sửa chữa được, tốt hơn sau này vấp ngã:
- Vậy em đi tìm chủ nhiệm Hoàng ở phòng quốc tế để biết cần thứ gì, đồng thời ký giấy tờ liên quan.

Tô Xán rời phòng hiệu trưởng, vừa qua ngã rẽ thì bắt gặp cô nữ sinh hai tay nắm chặt nhau thấp thỏm bất an, vừa thấy y đã hỏi nhanh:
- Kết quả thế nào?

- Mình đã nói bạn tin mình mà, mình cũng sẽ đi Mỹ.

Tô Xán vừa dứt lời thì có bờ môi mềm hôn chớp nhoáng lên môi, còn chưa kịp phản ứng gì thì bóng hình xinh đẹp kia đã quay đi chạy mất, chỉ để lại hương táo xanh thoang thoảng trong không khí.

….

- Cái gì cơ? Cậu sắp đi Mỹ à?
Ba cái miệng đồng thanh hỏi với vẻ mặt hết sức hoang đường:

- Ừ, một tháng nữa sẽ đi.
Tô Xán gật đầu khẳng định:

- Sao bất ngờ như vậy? Đột nhiên đang yên đang lành lại đi Mỹ, chẳng lẽ vì chuyện Đường Vũ và Tôn Mạn, cũng không cần trốn xa như thế?
Lâm Trứu Vũ thấy mình đoán đúng rồi, thằng này định trốn đây mà.

- Đường Vũ cũng đi phải không?
Lâm Lạc Nhiên chợt hiểu ra, nhìn Tô Xán gãi đầu lòng hơi tưng tức, thở dài:
- Sang đó đừng có bám con gái nhà người ta dính quá đấy, cẩn thận Đường Vũ chán cậu.

…….

Tô Xán sắp ra nước ngoài rồi, tin tức này lập tức bùng nổ trong tiểu khu, đương nhiên phần lớn là do Tằng Kha hưng phấn tuyên truyền, còn trong ba tháng du học mất 18.000 USD, 10.000 tiền đảm bảo, gần như tiêu tốn hết tích góp ở trong nhà rồi, bà cũng bỏ ra không chút xót của. Con trai có cơ hội giao lưu với trường cao trung hàng đầu của Mỹ, đó là điều mơ cũng chưa bao giờ có, thời đó đi nước ngoài học vẫn là điều rất to tát, lại còn do trường cử đi nữa.

Còn cả tháng nữa Tô Xán mới đi mà Tô Lý Thành không ngừng căn dặn:

- Qua bên đó sống phải chú ý chăm sóc bản thân, nước ngoài khác nước ta, làm gì cũng phải cẩn thận, còn nữa, con phải tôn trọng phong tục tập quán của người ta.

Lời như vậy nhiều lắm, nhưng hai vợ chồng lòng trống không, Tô Xán lần đầu tiên xa nhà lại tới quốc gia cách 200.000 km.

Tô Xán an ủi cha mẹ:
- Cha mẹ đừng lo, ba tháng thôi mà, cứ coi như con ra ngoại thành cắm trại một chuyến là được.

Gia đình tụ hội, Tằng Toàn Minh tấm tắc khen mãi, hiện ông có chuyện phiền lòng ở quan lộ, nhưng so với chuyện con cháu tiến bộ thì tất cả chỉ là phù vân mà thôi.

Vương Thanh cũng tới, chu đáo chuẩn bị cho Tô Xán va li và quần áo, hiện Vương Thanh rất thân thiết với Tằng Na, hai cô gái quấn lấy nhau suốt, làm Tô Xán nghe chị mình kể đột nhiên sinh suy nghĩ, không biết hai cô gái này có phải định phát triển thành tình cảm vượt hữu nghĩ gì không?

Tằng Na thì cảm khái Nhị Thập Thất Trung đúng là mạnh tay, nếu như ở Nhất Trung, gần như không thể làm được chuyện này.

Tô Xán lén lút hỏi Tằng Na chuyện với Đặng Tùng Kỳ tiến triển thế nào, bị Tằng Na lườm cho một cái, gõ đầu y:
- Bình thường, chuyện còn xa lắm, em lo thân mình trước đi, năm thứ ba rồi, đừng nghĩ chuyện lung tung.

Đúng là qua cầu rút ván mà, lần trước ai nhờ ai, còn kết quả thì Tô Xán không ngạc nhiên, hạ gục được chị cả của y không phải chuyện đơn giản.

Trước khi đi còn rất nhiều việc phải làm, từ KTX khoa điện tử treo đủ thứ quần áo nam sinh ngoài ban công, Đặng Tùng Kỳ chạy xuống, đưa cho Tô Xán ít tiền:

- Thế nào, thiết kế trang web mà cậu mang về được chứ? Chúng tôi hoàn toàn thiết kế theo yêu cầu của cậu đấy, Lần trước cậu đưa cho tôi 1.000 chưa dùng hết, còn dư 400 đây này.

Tô Xán không nhận tiền, ngược lại lấy thêm 2.000 từ trong ví ra, đưa cho Đặng Tùng Kỳ mắt đang mở lớn:
- Tôi xem rồi, phần hướng dẫn khá hoàn thiện, trang web thiết kế rất tốt. Tiền này anh không phả trả lại nữa, còn số tiền này là tiền thù lao cho đoàn đội của anh.

Đặng Tùng Kỳ vội vàng đẩy tiền ra:
- Sao được chứ, nếu chị cậu biết tôi nhận tiền của cậu không phải lột da tôi ra à? Có điều ý tưởng UGC của cậu tuy hay, song xa vời quá, muốn các xí nghiệp, trường đại học trong nước thông qua cái này liên hệ với nhau thì không hiện thực.

Tô Xán thông qua chị cả mình mới tiếp cận được với đoàn đội của Đặng Tùng Kỳ, nếu không chưa chắc Đặng Tùng Kỳ đã nhiệt tình thực hiện ý tưởng của y như vậy. Song tiền bạc phải rạch ròi, sau này y còn cần Đặng Tùng Kỳ nhiều, không thể để chuyện tình cảm của hắn với chị mình làm ảnh hưởng:
- Chuyến này tôi ra nước ngoài có cơ hội thử nghiệp rồi, ngoài ra số tiền này không phải cho anh, mà là cả CLB của anh, nó tương ứng với công sức các anh đã bỏ ra.

Thực ra ban đầu Tô Xán đưa cho 1.000 đồng, Đặng Tùng Kỳ dùng mất 200 đồng mời các cao thủ trong CLB ăn một bữa, còn phải dùng chuyện tình cảm của mình với Tằng Na mới thuyết phục được bọn họ làm theo ý tưởng của Tô Xán.

Trong quá trình thực hiện, ý tưởng của Tô Xán đã thu hút bọn dần bỏ tâm huyết vào đó, có khi vì một nội dung trang web mà cãi nhau đỏ mặt tía tai,

từ chuyện hỗ trợ anh em trong CLB tán gái thành say mê thực sự, không ít lần thức đêm làm việc, hắn cống hiến ra không ít tiền mỳ tôm thuốc lá.

Thấy Tô Xán thái độ kiên quyết, Đặng Tùng Kỳ liền nhận lấy, số tiền này đủ cho cả đám bọn họ ăn chơi nhảy múa suốt hai tuần.

Không biết chính bản thân Tô Xán trong lòng cũng áy náy, ý tưởng Tô Xán đưa ra dựa vào ký ức thời sau, mấy sinh viên thông tin này không ý thức được bọn họ đã thiết kế ra cái gì.

Trong thời gian tháng 11 này xảy ra hai chuyện lớn, thứ nhất là hạng mục giao lưu học sinh Mỹ Trung chính thức khởi động, Đường Vũ và Tô Xán trong tháng này thông qua kỳ thi của cơ quan quản lý du học sinh.

Chỉnh thể mà nói thì kỳ thi này không khó, trình độ tiếng Anh trung học mức khá trở lên là có thành tích hài lòng rồi, thêm vào chuyện giao lưu học sinh được định đoạt, thi chỉ là một hình thức hoàn thiện thủ tục, với trình độ của Đường Vũ và Tô Xán cơ bản không thể có sơ xảy gì, các học sinh khác cũng thế.

Chuyện thứ hai là vào đầu tháng 11, Tô Xán chỉ thị cho Vương Thanh và Nhâm Oánh liên hệ với cơ cấu phục vụ đăng ký ngoại cảnh, bí mật tiến hành đăng ký công ty mới ở quần đào Virgin thuộc nước anh.

Tài chính đăng ký là 100.000 USD, quá trình đăng ký này ít nhất tiêu tốn mất 1/4 tài sản của Tô Xán.

Thời gian dài trong lòng Tô Xán cứ có ý tưởng khó nắm bắt, tới khi nghe thấy cái tên Phillips Exeter academy mới như tia chớp lóe lên giữa trời đêm, đột nhiên thức tỉnh.

Trở về nhà, mở máy vi tính ra vào mạng, gần đây Tô Xán vào mạng rất nhiều, có khi thức tới hơn 2 giờ đêm, nhưng không phải y học tập cái gì, mà là chơi game, một game rất đặc biệt. Hôm nay Tô Xán nhận được một e-

mail làm trống ngực đập thình thịch, đó là một e-mail tiếng Anh, chỉ có câu trả lời đơn giản " Cậu thú vị lắm, tôi mong đợi được gặp cậu".

Tuy chỉ có mấy chữ vậy thôi, Tô Xán cảm giác người nhẹ bỗng.

Tô Xán tuy không truy cầu cuộc sống oanh liệt, nhưng nếu cơ hội bày ngay trước mặt mà không biết trân trọng, không có chút quyết đoán nào thì chẳng bằng kiếm một cái cây treo cổ phứt đi cho xong. Tô Xán cũng không sợ thất bại, cho dù lần này đi du học không được đánh giá kết quả hạng A, không có được tư cách tiến cử đại học, hoặc không đạt được mục đích y muốn thì cũng không phải hối hận.

Đêm cuối cùng trước khi đi, Tô Xán nhìn thấy nhà Đường Vũ đèn sáng tới rất khua, Mục Tuyền và chồng chuẩn bị hành lý cho Đường Vũ.

Nói đứt lưỡi mới thuyết phục được cha mẹ và người trong nhà không đi tiễn chân, khi Tô Xán tới sân bay Dung Thành, Mục Tuyền đang trách chồng chậm chạp thiếu chút nữa làm lỡ chuyến bay, chợt nhìn thấy Tô Xán đi tới, sau đó nhận lấy vali trong tay Đường Vũ:
- Chú dì cứ yên tâm, cháu sẽ chăm sóc Đường Vũ thật tốt.
Nói rồi không dám nhìn mặt Mục Tuyền, kéo Đường Vũ chạy mất hút.

***
* Thuật ngữ User Generated Content (UGC) - người dùng tạo ra nội dung - được đề cập cùng với sự bùng nổ của Internet được hiểu là những website cho phép tương tác hai chiều từ nhà cung cấp dịch vụ website với người sử dụng và ngược lại. Đơn vị sở hữu website chỉ đóng vai trò cung cấp kho lưu trữ, tính năng và giao diện, còn phần nội dung sẽ được người sử dụng tạo nên. Các loại dịch vụ website theo mô hình này phổ biến nhất hiện nay như: diễn đàn, webblog, website chia sẻ video, hình ảnh, âm nhạc…

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 96: Vượt qua biển mây

Cuối tháng 11 năm 2000.

Không khí lạnh bao phủ khắp vùng tây nam Trung Quốc, nhiệt độ hạ thấp, bầu trời âm u, nhưng có đôi nam nữ cười rực rỡ hơn ánh nắng mùa hè.

Đường Vũ và Tô Xán chuyển máy bay ở sân bay Phố Đông Thượng Hải, từ nơi này chia tay với những người bạn cùng đi du học, phân tán tới khắp nơi trên thế giới.

Bọn họ lên chuyến bay quốc tế, nương theo gió mùa Đông Nam hiền hòa của Thái Bình Dương, bỏ khối lục địa Á Âu phía dưới lại đằng sau, vọt lên chín tầng mây, tắm ánh nắng bay thẳng tới sân bay Logan Boston.

Bắt đầu chuyến hành trình kỳ diệu ba tháng.

Mười mấy tiếng đồng hồ sau, Đường Vũ và Tô Xán trải qua chuyến bay xuyên ngày đêm, hạ cánh ở sân bay sân bay Boston, cùng với dòng người đủ các loại màu da chủ yếu là da trắng đi ra tới đại sảnh, hai người nhìn thấy ông già người Trung Quốc giơ biển đón khách, nhìn thẻ đeo ở ngực bọn họ, dùng tiếng Anh nói:
- Welcome to America.

Theo tổ hạng mục tới một cái nhà thờ, bên trong là học sinh giao lưu tới từ các nơi, sau đó lên một chiếc xe bus lớn, tới thành phố Exeter cách sân bay chừng 80 km.

Trên xe bus, giáo viên dẫn đội dùng tiếng Anh giới thiệu:
- Exeter là một thành phố thần bí, nơi này có CLB bí mật của liên hợp đại học Ivy, có đường hầm bí mật của chính phủ Mỹ thời kỳ đầu, có phân hội

do khai quốc nguyên lão của Mỹ thành lập. Các phần tử tinh anh đương địa lập nên rất nhiều đoàn thể và CLB bí mật, làm việc kín tiếng, thần bí, đã thành một truyền thống lâu đời. Thậm chí trước đó không lâu có bài báo yêu cầu chính phủ quản lý nghiêm ngặt đoàn thể bí mật này, vì nó đã tới mức độ nguy hiểm, tới trước các em sẽ biết hoạt động nào mà nhà trước không hi vọng các em tham gia ...

Đám học sinh tuổi bồng bột không những không sợ mà còn cảm giác tham gia chuyến du hành không ai quản được.

Tô Xán không hứng thú lắm với bài phát biểu này, thu hút y là tiếng thảo luận của học sinh các nước, đủ mọi thứ khẩu âm khác nhau, quen nghe tiếng Anh tiêu chuẩn trong băng đĩa ở trường, Tô Xán chỉ hiểu bập bõm điều họ nói, song y cảm thấy rất thú vị, mỗi lần đoán ra được một chữ qua cách phát âm kỳ quái, y lại có cảm giác khoan khoái như chơi game phát hiện ra công năng mới.

Còn Đường Vũ lúc nào cũng một bộ dạng học sinh ngoan, ngồi nghiêm túc, hai mắt sáng chăm chú nhìn giáo viên, chính vì thế Tô Xán mới yên tâm ngó nghiêng xung quanh, lát nữa có gì cần chú ý hỏi cô học sinh ngoan này là được.

Có mấy học sinh có vẻ là người Ấn Độ và Hàn Quốc nhìn Đường Vũ không chớp.

Trung tâm thành phố có danh xưng là thị trấn học viện này chính là học viện Exeter, học viện như ẩn náu trong rừng cây rậm rạp.

Diện mạo kiến trúc thành phố tuy qua năm tháng, nhưng không khác biệt mấy so với hình ảnh đầu thế kỷ 20 trên bưu thiếp, cho tới tận bây giờ không ít chủ hiệu vẫn say sưa tự đắc nói về căn nhà do chính tay bọn họ chọn từng phiến gỗ làm nên.

Chiếc xe bus đi vào học viện Exeter phong cảnh như tranh vẽ, cảm giác duy nhất là thoáng đãng, chẳng hề có đội ngũ nghênh đón như tưởng tượng, so với Nhị Thập Thất Trung kết đoàn kết đội tổ chức nghi thức nghênh đón long trọng thì khác biệt như trời với đất, một chi tiết đơn giản cho thấy văn hóa khác biệt đông tây.

Khi xuống xe chỉ thấy hai giáo viên ở phía học viện tới tiếp đãi, thấy nhiều học sinh tỏ ra không vui, liền xin lỗi:
- Vốn có đoàn thể học sinh tự phát tổ chức hoan nghênh, nhưng trong học viện nghiên cấm sử dụng di động, tin tức không linh hoạt, cho nên xảy ra vấn đề nhỏ, nhưng đây không phải vấn đề quan trọng phải không. Các em theo tôi, tôi dẫn các em tham quan thư viện, trung tâm khoa học, đài thiên văn, sân khúc quân cầu, khu KTX, cùng tám điều lớn tuyệt đối không được vi phạm trong trường.

Tô Xán nghe thấy một học sinh Canada ở bên cạnh nói nhỏ:
- Nghe đồn học viện Exeter rất biệt lập với bên ngoài, xem ra đúng vậy thật.

Học viện Exeter là một trong số trường trung học hàng đầu của Mỹ, rất nhiều danh nhân từng học nơi này, cho nên bên trong có rất nhiều đám con nhà gia thế truyền thống, song lại không hình thành cái gọi là thái tử đảng quan liêu như ở TQ, đương nhiên quan hệ liên minh giang hồ của nước Mỹ khiến nơi này không thể xuất hiện cường nhân độc bá.

Không có cường nhân, không có tường lũy uy vọng, mọi người đều là hào kiệt một phương, có quyền tự trị độc lập, tất nhiên không phải nể mặt ông to bà lớn nào, hoàn toàn khác trong nước. Thế nhưng đấu tranh chính trị căn bản và biến tướng gia tộc thế tập lại thực sự tồn tại, hình thức thay đổi, bản chất không khác, bất kể loại xã hội nào cũng có phân tầng.

Mọi người đi tham quan cung thể thao, nơi này dùng chung cả nam nữ, bên trong vọng ra tiếng hét inh ỏi, bọn họ đi vào lập tức khiến không ít người chút ý.

Vị giáo viên trung niên gọi mấy học sinh tới:
- Các em nói chút điều luật cho các học sinh trao đổi này biết đi.

Đội trưởng đội bóng tên Paul, mang vẻ đẹp trai rạng ngời của người phương Tây, nhìn thấy Đường Vũ liền nở nụ cười mê hoặc, dùng giọng điệu vui đùa nói:
- Ở nơi này không có mấy thứ ràng buộc kiểu như tám điều cấm kỵ gì đó đâu, à có một điều cấm, không được leo lên nóc nhà.

Xung quanh cười vui vẻ.

Đại bộ phận học sinh lớp 10 hoặc 11, còn lớp 12 đi du học như Đường Vũ và Tô Xán không phải là nhiều. Trong số này Tô Xán khá cao, nói đúng ra thì bọn họ từ khi lên xe bus đã chia nhóm rồi, học sinh Ấn Độ, Hàn Quốc, Trung Quốc, Việt Nam bất giác tự tụ tập một chỗ, tách biệt với học sinh tới từ Châu Âu hoặc Canada, Nam Mỹ. Những học sinh kia một số rời đi, một số ra sân chơi bóng, chỉ có học sinh Đông Á bọn họ vẫn nghiêm túc theo sát giáo viên.

Trên xe bus, Tô Xán nghe được một số người thì thầm nói học sinh Châu Á chỉ giỏi giải bài tập, không bao giờ tham gia hoạt động tập thể. Điều này cũng đúng, tính cách người Đông Á rụt rè, ngại tiếp xúc hơn người phương Tây.

"Bịch!" Một quả bóng rổ rời sân bóng bay về phía bọn họ, học sinh Hàn Quốc lách người né, bóng đập xuống đất lao thẳng vào mặt Tô Xán.

Tô Xán đưa tay nắm gọn lấy quả bóng, ngón tay y dài, nên nắm bóng rất chắc, có điều lực phản chấn làm y tê cả tay.

Một học sinh tên Ethan vẫy tay:
- Ê, ném hộ quả bóng với.

Tô Xán đập bóng mấy cái, nhảy lên ném, bóng tạo thành đường cong lớn, vọt qua đám học sinh cao lớn, "pằng", rơi trúng vành rổ, nảy lên, rồi lọt qua khung.

Không ít tiếng kêu kinh ngạc vang lên, Ethan giơ ngón cái khen ngợi.

Cú ném này của Tô Xán ăn may là chính, ở Hạ Hải được Lâm Lạc Nhiên huấn luyện bóng rổ một thời gian, về kỹ thuật bóng rổ thì y vẫn chỉ là tên"kỹ thuật hạng ba" mà thôi, ưu thế duy nhất là cảm giác bóng tốt, ném rổ khá chính xác, nhưng ở đây, bao gồm cả Đường Vũ đều không biết bí mật này.

Trong tiếng tán dương mọi người, Tô Xán nhìn khắp nơi, không thấy người y muốn tìm.

Học viện có chín túc xá cho học sinh lớp lớn như Tô Xán và Đường Vũ. Tô Xán mang hành lý vào phòng, bên trong như bãi chiến trường, học sinh cùng phòng ném bừa đồ đạc của hắn sang một bên, bắt tay giới thiệu tên tuổi, nói một câu đại khái không được xâm phạm lãnh địa tư nhân của hắn sau đó tiếp tục làm việc của mình, không để ý tới Tô Xán nữa.

Tô Xán lần đầu ra nước ngoài, song tâm lý người trưởng thành, lại từng làm việc với người nước ngoài, y thích ứng cũng khá nhanh. Đường Vũ từ bé sống độc lập, cô nhớ nhà, song cũng chẳng sợ chỗ lạ, khác một cái là cô được mấy nữ sinh cùng phòng chào đón nhiệt tình hơn Tô Xán nhiều.

Ngày đầu tiên của Tô Xán ở học viện Exeter trải qua như vậy, trừ cú ném bóng ăn may thì không có gì đáng kể cả. Bạn cùng phòng Ben (Benjamin) dẫn một đám nam nữ ăn mặc đù kiểu đi vào, nói với Tô Xán:
- Bọn này là hội DnD, biết trò này không? Mọi người cùng tham gia cho vui.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 97: Cánh bướm vận mệnh

Dnd là thủy tổ của game nhập vai (RPG), Tô Xán tuy chưa chơi bao giờ DnD, nhưng là fan cứng của thể loại RPG nên y cũng không xa lạ, Tô Xán từng cày nát mấy bản Baldur's Gate. Tô Xán thấy mình cũng nên tham gia, bạn cùng phòng mà, không thể tỏ ra thiếu hòa nhập được.

Thế là Tô Xán ngáo ngơ bị kéo vào trong cho chơi dũng sĩ diệt rồng đó, thật không may đang chơi hăng hái thì bên ngoài có tiếng bước chân rầm rập, một đám quản lý KTX tra ra bọn họ, Tô Xán càng được vinh hạnh đưa tới văn phòng hiệu trưởng, hiệu trưởng nghiêm mặt cho rằng một học sinh trao đổi vừa mới tới ngày đầu tiên đã phá hỏng nội quy trường, tham gia loại hoạt động của CLB ngầm không có phép này là hành vi không chính xác.

Tô Xán không biết mình vi phạm cái gì, trong mắt y đây giống như một nhóm bạn tụ tập chơi bài nhưng không ăn tiền mà thôi, chẳng lẽ bảo y vi phạm giờ đi ngủ, có nội quy này sao? Đây là học viện quân sự chắc? Tuy thắc mắc song Tô Xán cảm thấy mình im là hơn, nếu không thêm cả cái tội không đọc nội quy thì khốn.

Vừa mới tới trường đã để lại ấn tượng không tốt rồi, mà ở nửa kia của địa cầu, Tô Xán dám chắc trường học chú ý tới nhất cử nhất động của y và Đường Vũ ở Mỹ. Muốn được đánh giá A thực sự khó khăn, tự tin trước đó của mình thoát ly thực tế quá mức rồi.

Vào buổi chiều ngày thứ hai, Tô Xán gõ cánh cửa phòng, cái phòng này trông không có gì khác với phòng trong KTX học viện, không gọn gàng, đủ các loại trang trí cá tính, giữa phòng đặt một cái bàn lớn, trên bàn là board game rất thịnh hành ở Mỹ tên là (Risk).

Loại trò chơi này giống Game board thuộc seri Civilization, bàn đồ vẽ cách cục chiến tranh trung cổ, trên các khối lục địa có tượng nhỏ đại biểu cho binh sĩ, điều phải làm là chiếm lĩnh khu vực, bổ xung binh lực, mục đích cuối cùng là thống trị thế giới.

Ngồi bên bàn là nam sinh trẻ tóc ngắn, đeo mắt kính, cái mũi to cực kỳ nổi bật, nhìn thấy Tô Xán thì chỉ bàn nói:
- Ngồi đi, biết chơi không? Chơi với tôi một ván, chơi một mình hơi vô vị.

Ánh mắt lấp lóe, dưới bề ngoài vô hại ẩn chưa dáng vẻ như thợ săn đợi con mồi, không hề dễ phát giác, nhưng Tô Xán biết rất rõ hắn là ai, nên không vì bề ngoài mà đánh giá thấp hắn.

Dnd là board game, tính chất tương tự trò chơi này.

Chơi hai người chắc không bị liệt vào tội tham gia tổ chức cấm đâu nhỉ, Tô Xán cười khổ, nhưng vì mục đích ngồi xuống:
- Chơi thì chơi.

Nam sinh kia nắm giữ ba châu là Châu Á, Châu Phi, Châu Úc.

Tô Xán thì kiểm soát Châu Âu, Nam Mỹ và Bắc Mỹ. Binh lực hai bên bắt đầu từng bước xâm chiếm, năm cái dice quyết định tình hình chiến đấu hai bên. Loại trò chơi này làm người ta trải nghiệm đầy đủ tầm quan trọng của chiến lược và vận may trong chiến tranh, toàn bộ quá trình trò chơi quản ánh chân thực tâm lý phản triển quân bị của các nước trên thế giới.

Tô Xán biết nam sinh trước mặt là nhà chiến lược thiên bẩm, nhưng Tô Xán cũng không vừa, loại trò chơi yêu cầu tính toán kiên nhẫn này cũng là sở trường của y. Chỉ những ai đã từng ngồi trước màn hình nhấm nháp cốc cà phê đợi máy load hết một turn dài mấy phút liền trong Civilization, sau đó mất nửa tiếng bố trí một nước đi mới có thể thấu hiểu được.

Bốn tiếng đồng hồ trôi qua.

Từ hai giờ rưỡi thoát cái đã gần 7 giờ tối.

Hai bên cuối cùng quyết chiến kịch liệt ở Châu Âu, cửa ngõ bươc vào nhà Tô Xán, cuối cùng chỉ chênh lệch một quân mà binh bại như núi lở, nam sinh đối diện đứng dậy, đưa tay ra với Tô Xán:
- Cậu lợi hại lắm, nếu tôi không nhầm thì cậu chính là MR.SU?

- Tô Xán, rất vui vì cuối cùng cũng được gặp nhau.

Trong học viện Exeter, hai nam sinh trông bình thường tới mức không thể bình thường hơn vượt qua đại dương bắt tay nhau, vốn những thứ đáng lẽ không thể xảy ra lại xuất hiện.

Nhiều năm sau nam tử đó trong cuộc phỏng vấn của Forbes hồi tưởng lại:

- Thành công của tôi có một nửa tới từ cộng sự, nếu như cậu ta không gửi cho tôi e-mail đầu tiên kia, không có cái bắt tay ý nghĩa phi thường ngày hôm đó, tôi đã không đi tới vị trí này. Có thể tôi chỉ là một nhân viên của Microsoft hoặc Google, chứ không phải là một CEO, có thể cùng người khác nói đùa muốn thống trị cả thế giới.

Còn trong đầu Tô Xán lại hồi ức thứ liên quan tới nam sinh này nhiều năm sau đó :" Mark Zuckerberg, người sáng lập Facebook, được mọi người tán dương là Bill Gates thứ hai. Theo thống kê của Forbes, Mark Zuckerberg ít nhất có tài sản trị giá 1.5 tỷ USD, Facebook do hắn sáng lập là mạng xã hội đứng đầu Mỹ, là hình mẫu toàn thế giới mô phỏng muốn vượt qua. Trong bảng xếp hạng tỷ phó trẻ toàn cầu năm 2010, Mark Zuckerberg đứng thứ nhất. Là tỷ phú tự sáng nghiệp trẻ nhất toàn cầu."

Về sau khi được thành tỷ phủ trẻ nhất toàn cầu, Mark Zuckerberg mới chỉ 25 tuổi.

Hiện giờ trước mặt Tô Xán là khuôn mặt trẻ trung nơn nớt gần 17 tuổi, bọn họ chỉ là hai con bườm ở hai đầu đại dương.

Bọn họ bình thường tới mức chẳng ai nhớ được tên tuổi bọn họ, giống như những câu chuyện chưa xảy ra, yên tĩnh ngủ đông, tới khi cánh bướm vận mệnh thúc đẩy cho họ gặp nhau.

Mạng internet Mỹ là hướng gió của toàn cầu, các nơi bám theo bước chân, internet ở Trung Quốc không phải là ngoại lệ. Trong thời sau này của Tô Xán, các đại lão internet phân chia cát cứ, mô hình của Facebook cũng bị trang web Trung Quốc mô phỏng học theo.

Sohu, QQ nhờ học theo mà quật khởi, cả nước ai ai cũng biết.

Tất cả những điều đó, khi trong nước mới là ba giờ sáng chẳng ai lại đi đặt chuông đồng hồ vào lúc đó, ở thị trấn học viện nước Mỹ, có hai học sinh đang dệt lên tương lai.

- Sinh hoạt xã giao hàng năm do phòng, KTX, khối đặt ra. Học sinh ở trong trường không được dùng di động, học sinh nhập học một năm phải chuyển phòng, cho nên trong trường tìm danh sách trở thành mắt xích quan trọng, chắc cậu biết rồi, danh sách này cơ sở xã giao hữu dụng nhất.
Mark lấy ra một bản danh sách.

Trong bản danh sách này có ảnh và giới thiệu đơn giản về học sinh trong học viện, đó là một trong số văn hóa xã giao cổ xưa của học viện Exeter, các học sinh dùng bản danh sách này tìm nơi sinh hoạt của người đồng cấp, ai sống với ai, ai là học sinh mới v.v..v..

Mark đặt danh sách lên bàn cho Tô Xán xem, hắn như con linh dương hiếu động, không ngừng lục lọi tài liệu trên giá sách:
- Cậu biết tôi viết cho Microsoft phần mềm truyền tin khiến tôi được đăng báo. Thông qua đủ mọi con đường mò ra được hòm thư của tôi, có biết tôi có cảm giác gì không?

- Thấy tôi quá nhạy bén hả?
Tô Xán có chút đắc ý, tìm được địa chỉ thư điện tử của Mark không phải là đơn giản, y phải nhờ hội trưởng hội học sinh Nhị Thập Thất Trung là Cao Chiêm Tùng liên hệ với học sinh từng du học bên Mỹ, vòng vèo lắm mời mò tới được Mark, không khó, mà tốn công.

Mark chẳng hề nể nang nói:
- Cậu giống như một con chó sói không ngừng đánh hơi vật săn.

Tô Xán mặt méo xẹo, chẳng trách được người ta, ai bảo mình mang động cơ không thuần khiết, cố vớt vát hình tượng:
- Mark, tôi không tìm con mồi, mà tìm bạn chung tay, ở nước tôi, chuyện này không thể, với tuổi tác của tôi sẽ bị rất nhiều nhân tố kiềm chế, mà điều kiện ở trong nước cũng chưa tới. Đọc bài báo của cậu, tôi nhận ra cậu và tôi cùng là một loại người, đơn giản vì không thích 8 giờ phải rời giường tới công ty mà từ chối mức lương cao của Microsoft. Hay giống như trò chơi Risk này, chúng ta đều là nhà chiến lược thiên bẩm.

Bốn tiếng đồng hồ so tài chiến lược làm hai người màu da khác nhau, tới từ thế giới khác nhau, bối cảnh khác nhau gần gũi hơn rất nhiều. Giống như Vương Thanh nói, đây là kỹ năng lừa gạt xúi bẩy của Tô Xán, phát huy ở thời khắc mấu chốt.

Tô Xán cũng không ngờ mới đầu mình chỉ vì vắt óc tìm cách xúi bẩy giật dây mẹ rời công ty, mở cái cửa hiệu nhỏ mà sau này phát triển thành bản lĩnh quan trọng của y.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 98: Facebook

Đối với Mark Zuckerberg mà nói, hắn mang tinh thần giấc mơ Mỹ từ trong xương, sinh ra trong một gia đình giàu có, đầu óc cực kỳ có sức sáng tạo, hắn là một hacker, đại biểu cho dục vọng chinh phục và phá hoại tiềm tàng, hắn giống như bao thiếu niên ở giai đoạn này, hiếu thắng và đua tranh mạnh mẽ, Tô Xán thắng hắn làm hắn không phục.

Cho nên Tô Xán phải đánh bại hắn triệt để, sau đó cho hắn củ cải, tất cả đều rất vừa vặn, từ tuổi tác của Zark, chuyện Mục Tuyền đưa Đường Vũ tới học viện Exeter, làm Tô Xán cũng phải cảm tưởng như có một bàn tay vận mệnh thúc đẩy.

Mark đang ở tuổi cần bạn chia sẻ, thậm chí là người dẫn dắt, chứ đợi hắn là Mark bốn năm sau sáng lập ra Facebook, Tô Xán muốn gặp hắn một lần cũng khó nữa là.

- Microsoft lấy lương cao mời tôi? Chuyện này là không thể.
Mark nhíu mày, cậu ta nhầm mình với ai à:

Hình như chuyện đó phải mấy năm sau mới xảy ra thì phải, Tô Xán chỉ muốn đấm cho mình một cái:
- Ý tôi là dù Microsoft có bỏ lương cao mời cậu, cậu cũng từ chối đơn giản vì không muốn dậy vào lúc tám giờ đúng không, vì thế tôi có cảm giác chúng ta giống nhau.

Ra thế, Mark nhún vai:
- Tôi thậm chí còn chưa nghĩ tới điều đó, có vẻ cậu nói cũng đúng đấy, tôi không thích bị gò bó như thế, đặc biệt là phải mặc đồng phục tới văn phòng, chắc tôi điên mất.

- Tôi tin vào trực giác của mình, đôi phi trong mơ tôi tỉnh lại, hối hận vì mình là người tầm thường chẳng ai biết tới, bảo bản thân phải biết nắm lấy thời cơ, phải làm gì đó, phải theo đuổi lý tưởng của mình. Mà mục tiêu của chúng ta chẳng phải giống nhau sao.

Từ buổi tối từ sinh nhật Đường Vũ về, Tô Xán đã lên cái kế hoạch này rồi, toàn bộ tư liệu đời sau của Mark Zurkerberg được y hồi tượng viết chi tiết vào cuốn sách, đồng thời toàn bộ thông tin về Mark hiện thời cũng được y tìm hiểu, bài báo đăng về Mark không biết bị Tô Xán đọc tới mấy lần, nên Tô Xán tự tin năm chắc tâm lý của một Mark Zurkerberg mười bảy tuổi.

Tô Xán giờ có thể tự tin mà nói, y cũng là một nhà chiến lược.

- Nên thứ tôi mang sang đây không chỉ là một ý tưởng, mà còn là bước đầu tiên chúng ta cần đi. Tô nhờ người ủy thác thành lập một cái công ty, nếu tất cả những thứ chúng ta đừng trao đổi qua thư không thực hiện, nó mãi mãi chỉ là khả năng trên giấy.

- Cậu lập công ty rồi?
Mắt Mark trở nên cuồng nhiệt:
- Chỉ vì ý tưởng kia của chúng ta?

- Đúng.
Tô Xán khẳng định, đối với người xuất thân từ khu nhà giàu ở New York như Mark mà nói, thứ hấp dẫn nhất không gì hơn sở hữu một công ty theo đuổi mộng tưởng của mình, đây là loại sản vật sinh ra do người cha nước Mỹ thường đọc Godfarther cho con mình, phấn đấu vì sự nghiệp của mình rất là "cool"!

Tô Xán nói tới khô cả cổ họng, nhìn vẻ mặt của Mark, biết hắn động lòng rồi.

Hắn là một người rất có sức tưởng tượng, lại dám quyết sách và hành động, chỉ vì vấn đề tuổi tác mà thứ này vẫn ẩn sâu trong nội tâm chưa bùng phát,

chuyện Tô Xán phải làm tìm nụ hoa trong lòng hắn, thúc đẩy cho nó nở rộ, Bill Gates là một thiên tài, và Mark cũng là một thiên tài như thế.

- Không chỉ chỉnh hợp danh sách học viên Exeter mà giống như trò Risk chúng ta vừa chơi, chúng ta dùng facebook liên kết toàn bộ trường trung học ở Mỹ lại với nhau, đã liên kết trung học, sao không phải là đại học, rồi toàn nước Mỹ, và toàn thế giới.

Mắt Mark ngày một sáng.

- Thử tượng tượng tới một ngày dù là hoàng tử Harry, hay là bạn gái của hắn, cậu đều có thể thoải mái nhìn thấy tài liệu của họ trong đó, đây chẳng phải chuyện cool nhất thế giới sao?
Tô Xán dụ dỗ:

Mark ngây ra hồi lâu, sau đó cái miệng tách ra, thành nụ cười bỉ ổi:
- Đúng thế thật.

Mày mò bí mật, vốn là khát vọng lớn nhất của những hacker.

- Công ty này nếu như cậu gia nhập, tôi chia cho cậu 55% cổ phần, cậu sẽ là người quản lý và điều hành thực tế của công ty.

Mark gật đầu nghĩ một lúc rồi gật mạnh đầu.

Cái Tô Xán cho Mark là là sự tự do, tôn trọng, và giấc mơ Mỹ.

Tô Xán giao cho Mark 55% cổ phần là tính toán cho sau này, khi facebook thực sự phát triển thành mạng trường học lớn nhất nước Mỹ, tức là nắm trong tay tư liệu hàng triệu học sinh sinh viên khắp Mỹ.

Đây là giá trị hạch tâm của nước Mỹ, nếu nó nằm trong tay người Trung Quốc, thì đừng mơ có thể tiếp tục phát triển được.

Hai người rời KTX, gặp Đường Vũ từ đài thiên văn, đứng dưới khu rừng trong trường, thấy Ethan và Paul mà bọn họ đã gặp ở sân bóng, cả đám nam nữ đang cùng Đường Vũ trò chuyện gì đó.

Hai người Tô Xán đi tới, Paul chào hỏi bọn họ, còn Ethan làm như không để ý.

Ra ngoài trường, tới một quán ăn Pháp, Mark mới bắt tay Đường Vũ:
- Hoan nghênh các bạn tới học viện Exeter, hi vọng các bạn không có ấn tượng xấu vì chuyện đón tiếp không đúng với dự định.

- Không đâu, tôi rất thích nơi này.
Đường Vũ cười nhẹ, nơi này hoàn cảnh yên tĩnh, gần như tách biệt hẳn với bên ngoài, làm cô thực sự yêu thích, so với trường học trong nước giữa phố xá ồn ào phức tạp, nơi này cực kỳ hợp với tính cách của cô.

Đương nhiên vì nơi này còn có Tô Xán, chàng trai làm trái tim cô có cảm giác yên ổn.

- Các bạn ở trong phòng bàn chuyện gì thế?

- Một kế hoạch cực kỳ vĩ đại.
Mark cười hết sức thần bí:

Đường Vũ hơi cau mày nhìn sang Tô Xán, muốn nhắc y chỉ có ba tháng thôi, phải được đánh giá A, đây không phải chuyện dễ dàng, lại đi đâm đầu vào kế hoạch gì nữa?

Huống hồ bây giờ rất nhiều người biết Tô Xán vừa tới trường đã tham gia câu lạc bộ chui "Dungeon and Dragon", trò bị phổ biến liệt vào trò chơi của đám mọt sách lập dị, lại còn bị giáo viên kỷ luật bắt được.

Chuyện này mà để đám Vương Uy Uy ở Dung Thành bắt biết được chắc cười lăn ra đất.

Tô Xán chỉ nhún vai cười, chuyện này có muốn giải thích cũng không rõ ràng được.

Thời gian ở Mỹ trôi qua vèo vèo, thoáng cái một tuần qua đi mà chẳng có cảm giác gì.

Thứ sáu trường học có dạ hội, có diễn tấu nhạc giao hưởng độc đáo, Tô Xán và Đường Vũ ngồi ở chiếc ghế dài ngoài hội trường, cảm thụ từng cơn gió mát thổi bay sợi tóc của Đường Vũ, lướt trên gò má, cổ Tô Xán, làm y sinh ra cảm giác ngứa ngáy không phải chỉ ở ngoài da.

Bên tai truyền tới tiếng nhạc du dương ở hội trường, chân thật mà xa xăm.

Trên tay Đường Vũ đang cầm một tờ báo, có cả một bài viết về Tô Xán.

Trái với ở TQ lên báo rất khó khăn, ở Mỹ lên báo là chuyện dễ dàng, đặc biệt là thành phố nhỏ như Exeter, mỗi tuần có báo đương địa cho đăng chuyện thú vị xảy ra ở thời gian gần.

Một số học sinh ở học viện rất tích cực với thân phận phóng viên tạm thời, cho đăng chuyện thú vị thấy được bên cạnh mình, tòa báo cũng vui vẻ trả cho bọn họ ít thù lao. Chuyện này làm Tô Xán thấy người Mỹ đôi khi thật là nhảm, nhưng cũng biến tướng nói lên bọn họ rất biết khai thác chuyện vui trong cuộc sống, dù chỉ là chút ít.

Chỉ là tin nhỏ nhặt, mọi người đọc cười một cái rồi cũng cho qua thôi.

Nhưng Tô Xán hiểu rất rõ cái chuyện vặt vãnh này ở Mỹ nếu truyền về trong nước sẽ tạo ra chấn động thế nào với những người xung quanh y, đây là loại xung đột về văn hóa. Tô Xán bị bếu xấu trên báo? Chỉ nghĩ thôi cũng tưởng tượng ra vẻ mặt của đám học sinh Nhị Thập Thất Trung thế nào rồi.

Có điều Tô Xán không muốn nghĩ tới chuyện đó vào lúc này.

Tô Xán nắm tay Đường Vũ, đây là khoảng thời gian hiếm hoi ở bên nhau của bọn họ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 99: Chim giải bài tập

N

hiều người cho rằng học sinh Mỹ học tập thoải mái lắm, thực ra không phải như vậy, lấy trường Exeter ra mà nói, 8 giờ sáng lên lớp, 3:05 tan học, tổng cộng là 6 tiết. Tiếp đó là tới bài tập, bài tập phân cấp, ít nhất mỗi môn 35 phút, còn có 45 phút và 55 phút. Học sinh lớp cao làm bài tập càng gian nan, thời gian bố trí làm bài nhiều nhất là 55 phút, nếu như mỗi người ôn tập 5 môn, vậy là ngốn hơn bốn tiếng rồi, gánh nặng bài tập cực lớn.

Đặc biệt với học sinh quốc tế như bọn họ, vì vấn đề ngôn ngữ ở phương diện các môn xã hội yếu hơn cả học sinh bình thường, cho nên bọn họ không thoải mái như học sinh trong nước nghĩ, thi thoảng bọn họ cũng được mời tham gia party, có điều thường chỉ vội vàng tới rồi vội vàng về, mọi người chỉ kịp làm quen không tới mức tỏ ra quá cách biệt thôi.

Nhất là với cô học sinh nghiêm túc như Đường Vũ, thời gian càng kín.

Chuyện du lịch, chơi bời gì đó thì bọn họ bận tới mức không có thời gian mà nghĩ, suốt một tháng trời còn chưa rời trường xem thành phố xung quanh ra sao.

Tô Xán thở dài, vốn tưởng chuyến đi Mỹ này là một hành trình lãng mạn, nhưng thực tế áp lực học tập mệt mỏi không kém trong nước.

Cho nên được nắm tay Đường Vũ ở ngày rảnh rỗi hiếm hói này là chuyện đáng trân trọng thế nào.

Đột nhiên Tô Xán nhớ cuộc sống cao trung khô khan, buồn tẻ, lặp đi lặp lại trong nước.

Tháng đầu của kiếp sống du học chưa kịp thưởng thức đã kết thúc rồi.

Đường Vũ ngày càng được hoan nghênh, rời xa trong nước, tính cách của cô cởi mở hơn nhiều, giao lưu với người Mỹ luôn giữ nụ cười trên môi, bất kể là nam hay nữ đều thích cô nữ sinh thanh lệ này, ấn tượng Đường Vũ để lại cho mọi người là cực kỳ ưu tú ở các môn tự nhiên.

Sự ưu tú của Tô Xán và Đường Vũ ở môn số học còn gây ra sự kiện khác, theo cách giáo dục của trường, khi giải đề, có tỷ lệ lớn không cần tính toán, mà dùng tiếng Anh giải thích.

Tức là khi giải toán, phải dùng tiếng Anh trình bày giải đáp ra làm sao. Điều lệ này lúc vừa đưa ra làm học sinh Châu Á rất tức giận, cho rằng đây là điều lệ của người Mỹ nhắm vào người Châu Á, vì người Châu Á giỏi số học là chuyện phổ biến không cần nghi vấn, học sinh du học sở trường môn tự nhiên, còn phương diện tiếng Anh là điểm yếu. Nhưng điều lệ đưa ra, có khó chịu cũng phải chấp nhận.

Tô Xán mới tới, tất nhiên không hiểu thứ này, y nghe nói không tệ, nhưng dùng tiếng Anh viết thì không tốt, kém xa Đường Vũ.

Làm bài kiểm tra xong nộp bài lên, đang chuẩn bị rời phòng thì bị giáo viên gọi lại:
- Tô, ngoại trừ đưa ra đáp án chính xác, em còn phải giải thích làm sao nghĩ ra đáp án này.

Phòng thi không ít người nhìn y, có mấy kẻ đang bị đề thi làm óc cháy khét lẹt có chút khoái trá, cảm thấy chính sách này không tệ.

Tô Xán nhíu mày lấy bài thi lại, quay về chỗ ngồi, mọi người đều cho rằng tên học sinh trao đổi này mắc kẹt rồi, có điều chỉ vài phút sau Tô Xán lại nộp bài thi. Giáo viên cầm lấy xem vài chữ lập tức chớp chớp mắt có vẻ không tin, sau đó bỏ kính xuống dụi mắt, ngây ra rất lâu.

" Có một bầy vịt trời bay qua, em nghe thấy tiếng chúng vỗ cách, ngẩng đầu lên nhìn trời xanh mây trắng, thế là có đáp án."

Câu trả lời này của Tô Xán trở thành đề tài bàn tán say sưa của đám học sinh Mỹ ở trường.

Tô Xán lại một lần nữa bị gọi tới văn phòng hiệu trường:
- Em đã mở ra một tiền lệ rất xấu cho trường, hiện giờ có rất nhiều học sinh dùng thơ của Tagore, Longfellow để trả lời bài thi, tạo thành thói xấu của học viện.

- Em lấy làm tiếc về chuyện này.
Tô Xán ăn năn nói, lòng thầm rủa đám học sinh Mỹ, cái gì hay ho không học, đi học cái này, làm y bị vạ lây, chuyến này thì ấn tượng tệ lắm rồi.

Nhưng vị hiệu trưởng lại lắc đầu:
- Tôi không nhận lời xin lỗi của em, trường ta không tước đoạt tư tưởng sáng tạo của học sinh. Tôi chỉ muốn nói với em, tôi không tán đồng.

(Ai dùng chim giải bài tập?) Báo học viện Exeter mới giật title như thế.

Đường Vũ dở khóc dở cười, cô không lạ gì tính cách thất thường không thích bị ràng buộc của Tô Xán, có vẻ bầu không khí tự do ở Mỹ càng cổ vũ tính cách này của Tô Xán phát huy, chuyện thành lớn thế này hoàn toàn do mấy tên học sinh lười biếng, học dốt kiếm được cớ học theo. Chuyện này về nước nói ra chắc chẳng ai tin, nhưng nó lại thực sự xảy ra trước mắt rồi.

Có một số nữ sinh thấy Đường Vũ gần gũi với Tô Xán còn thông qua cô tìm hiểu tư liệu về y, làm Đường Vũ chợt nhận, phong cách độc đáo cá tính của Tô Xán, có vẻ rất hợp khẩu vị người Mỹ.

Còn Tô Xán sau vụ này sợ thật rồi, giờ chỉ muốn bình an vượt qua kỳ trao đổi học sinh, thêm chuyện gì nữa chắc đánh giá cấp A chắc là vô vọng luôn.

Tô Xán chỉ muốn làm học sinh bình thường thì có một người bình thường chưa biết mình năng lực cỡ nào kể khổ với y:

- Tôi muốn vào đại học Princeton, Harvard, cậu cho rằng tôi cần thêm cái gì, thành tích GPA? Hay Sat, Sat 2? Câu không biết những học sinh trong lớp AP, IB của chúng tôi, mỗi ngày vác đống sách hơn 100 pound đi học, có khi mỗi ngày chỉ ngủ năm sáu tiếng. Dù cho thành tích tốt nghiệp bọn họ rất cao thì cậu biết khả năng vào được Harvard là bao nhiêu không?

- Chỉ chừng 5% thôi. Vì đơn xin học có một mục, trong thời gian trung học làm gì, tham gia hoạt động ngoại khóa gì, đảm nhận chức vụ gì? Có được phần thưởng hoặc vinh dự gì, và phần thưởng đó thuộc cấp nào, khu, bang, quốc gia hay quốc tế.

Mark là phần tử cấp tiến, cũng là phần tử không yên phận, đôi khi hắn có chút tính trẻ con, ví dụ như phát tiết cơn giận với người bạn tốt.

- Mấy thứ đó tôi đều không có, các bạn hiểu không? Các bạn cứ hỏi gần đây tôi đau đầu vì chuyện gì, đây chính là nguyên nhân đấy. Facebook là sự nghiệp sau này của chúng ta, hiện giờ tôi phải coi trọng hoạt động ngoại khóa hơn, cho nên Tô, tôi rất cám ơn cậu coi trọng tôi, giao cho tôi quản lý công ty, nhưng đó là sự nghiệp sau khi lên đại học, hiện giờ sứ mệnh của tôi là làm sao vào được Harvard.

Đường Vũ ngạc nhiên hỏi Tô Xán:
- Bạn mở công ty à?

- Mình muốn dùng hình thức trang web để ai cũng có thể lên mạng đang tư liệu về mình, giữ liên hệ với bạn bè, Mark rất có hứng thú với chuyện này, nên mình và cậu ấy hợp tác.

- Mình thấy đây là ý tưởng không tệ.
Trong suy nghĩ của Đường Vũ, mở một công ty nhỏ ở Mỹ cũng giống như tham gia một CLB vậy, chỉ là một sở thích mà thôi, đặc biệt là thứ trang

web nghe còn rất hình tượng này.

Có điều xem ra chuyện này gặp phải lực cản, Tô Xán đốt cháy giai đoạn, khiến cho Mark chỉ bị dẫn dắt, mà không phải là thực sự hứng thú phát ra từ nội tâm, không giống như hắn nảy ra ý tưởng đột phát ở Harvard nên thực thi.

Hiện giờ hứng thú của hắn chỉ vẻn vẹn giới hạn ở sự nghiệp Tô Xán vẽ ra, chứ không phải với facebook, khát vọng của hắn vẫn là thi vào Harvard.

Tô Xán hiện giờ cảm thấy giống như trong tiểu thuyết huyền ào, có được thần khí, nhưng vì bên trong không có linh hồn, nên không phát huy được uy lực của nó.

Không bao lâu sau Mark nhận được một bức thư từ tổng bộ Microsoft tại Redmond - Washington.

Bức thư này ngay lập tức biến hắn thành nhân vật nổi tiếng trong trường.

Trong thư của Microsoft nói, phần mềm truyền tin của Mark cực kỳ tiện lợi, bọn họ chân thành mời Mark sau khi tốt nghiệp tới Microsoft làm việc, lương mỗi năm là 700.000 USD.

Mức lương này ở Trung Quốc gần như không dám nghĩ tới, còn ở Mỹ đại biểu cho năng lực bước vào thượng tầng xã hội.

Mặc dù học sinh ở trong trường học này có rất nhiều người tới từ gia tộc có danh vọng, bọn họ không hề thiếu tiền.

Nhưng giáo dục của nước Mỹ phổ biến không thấy vinh dự vì tiền bạc và thế lực gia tộc sở hữu, mà vinh dự vì năng lực của bản thân. 700.000 USD/năm là thứ thể hiện đầy đủ năng lực một con người, mức lương đủ nhiều người thèm khát.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 100: Đấu khẩu

Một học sinh cao trung nhỏ nhoi lại được Microsoft nhìn trúng, chuyện này làm trường học vô cùng tự hào, Mark nhảy vọt lên thành danh nhân.

Có được vinh dự hàng đầu này Mark thành nhân vật nóng bỏng trên báo trường, thậm chí báo thành phố.

Hiện giờ Mark đã từ sự bình thường của mình lộ ra tài năng đang hoa chân múa tay ở party tổ chức cho hắn.

- Dù thành tích các môn có ưu tú cũng không đảm bảo được vào Harvard, nhưng thêm vào một vài hạng mục ngoại khóa được khen thưởng, hoặc là chủ tịch các CLB diễn giảng, biện luận, báo chí thì khả năng khá lớn. Thậm chí còn có thể có rất nhiều học bổng.

- Nếu như một học sinh thành tích tầm trung, nhưng hoạt động ngoại khóa cực kỳ xuất sắc thì các đại học hàng hiệu cũng tranh giành nhau. Các trường đại học hàng hiệu, đặc biệt là Harvard rất coi trọng tài năng đặc thù như lãnh đạo, thể dục, cá tính xuất sắc. Đó là những nhân tố không tìm thấy được trong thành tích. Hiện giờ cậu được Microsoft trả lương cao tuyển dụng, tin rằng Harvard không có lý do gì từ chối.

Party này tổ chức rất thành công, Mark được bạn bè vây quanh chúc mừng.

Kết thúc party, Mark gặp Tô Xán, vẫn chưa hết hưng phấn nói:
- Làm sao cậu biết Microsoft sẽ tuyển tôi?

Tô Xán cười:
- Nếu tôi là tổng giám đốc Microsoft nhất định sẽ tuyển dụng cậu. Một học sinh mười mấy tuổi có thể viết bản PC cho Risk, lại viết phần mềm truyền

tin cho windows, vì lý do gì không thu nạp?

- Tô, người ta hay nói phương đông rất huyền bí, giờ thì tôi tin rồi, thời gian giao lưu học sinh kết thúc, tôi sẽ nhớ cậu lắm. Tất nhiên còn có Đường nữa, cô ấy là cô gái Châu Á đẹp nhất mà tôi gặp.

Tô Xán chỉ nói đơn giản:
- Tôi nghĩ sau này chúng ta sẽ thường gặp nhau.

- Bây giờ tôi rất tò mò về phân lượng cái công ty cậu giao cho tôi, cậu đầu tư vào đó bao nhiêu tiền?

- 100.000 USD.
Tô Xán nhún vai:
- So với mức lương Microsoft trả cho cậu thì không đáng là cái gì rồi.

- Không, không, cái cậu cho tôi là mộng tưởng chung của chúng ta, khác biệt về ý nghĩa với số tiệt Microsoft trả cho tôi. Trước đó tôi không thực sự coi trọng nó, Tô, tôi chân thành xin lỗi cậu.

Sau đó Mark không tham gia phỏng vấn sơ bộ của Microsoft, điều này làm nhiều người không sao tin được, mà lý do hắn đưa ra đúng là:
- Tôi nghe nói Microsoft yêu cầu mỗi ngày đi làm vào 8 giờ, tôi không dậy nổi.

Lý do của Mark làm người ta không biết nên khóc hay nên cười, cũng làm cả trường xôn xao.

Giáo viên chỉ đạo của Mark đứng ra thanh minh, Mark chỉ muốn vào Harvard mà thôi.

Mark và Tô Xán thành nhân vật lưu truyền rộng rãi khắp học viên.

Thi thoảng có nữ sinh mời Mark đi dự party, có cả thiếu nữ bạo dạn bày tỏ yêu thích với Tô Xán, bị thu hút bởi sự thông minh, hài hước mà không kém phần chững chạc của y.

Mark giới thiệu một số người bạn thân của mình cho Tô Xán, đồng thời nhận lấy bộ khung cơ bản của facebook từ tay Tô Xán, trừ mỗi ngày tham gia hoạt động thiết yếu của trường học thì ở lỳ trong phòng, một tuần sau xuất sơn nói với Tô Xán đã tu sửa rất nhiều ở trang web nguyên thủy của Tô Xán.

Tô Xán không ngạc nhiên, bởi y rất biết Mark là một thiên tài, song cực kỳ thán phục, phải biết rằng thứ này được một đoàn đội tinh anh ở Dung Thành làm mất hai tháng trời mới có được, còn Mark chỉ cần một mình ở trong phòng một tuần đã làm ra phiên bản 2.0, có thể thấy thực lực của hắn thế nào.

- Ok, thứ này giờ có thể hoạt động tương đối rồi, bước tiếp theo chúng ta làm gì đây?
Ở trong nhà ăn Mark đưa cho Tô Xán một ly rượu vang, thoải mái dựa vào ghế sô pha, thần sắc hớn hở nói:

- Chúng ta chơi Risk ra sao thì tiếp đó làm như vậy.

- Yeah! Vậy chúng ta phải chiếm lĩnh học viện Exeter trước.
Mark đập tay lên bàn trải bản đồ của trò Risk, đó là tấm bản đồ thế giới 1.500 năm trước, nơi đó có vô số câu chuyện chinh phục và mộng tưởng.

Thông qua bữa tiệc buffe học sinh tổ chức, Mark và Tô Xán thành công liên hệ được với cao tầng trường học, hi vọng trường học kho dữ liệu của trường, để hai người hoàn thành nguồn dữ liệu sơ bộ cho bản facebook online, để toàn bộ danh sách học sinh xuất hiện trang mạng.

Hai học sinh trực tiếp đi tìm tầng quản lý của trường học làm trường học triển khai thảo luận tìm kiếm danh sách online, vì thu thập thông tin, Tô

Xán và Mark và mấy học sinh thân thiết với bọn họ, phát bản khảo sát khắp toàn trường.

Đại bộ phận học sinh đều chọn là "rất mong đợi", bản điều tra này được gửi cho lãnh đạo trường ở buổi họp công tác.

Vì vậy trường học đồng ý cho bọn họ một cơ hội dùng tuyết phục HĐQT của trường học, báo chí xung quanh thành phố Exeter cũng cho người tới phỏng vấn, hai học sinh cao trung đối diện với nhân vật lãnh đạo trường học thuyết phục họ cho thực hiện ý tưởng của mình, chuyện này có tác dụng tuyên truyền mạnh, trường học cũng rất hưởng ứng.

Hôm đó là thứ hai, Mark và Tô Xán ăn mặc âu phục chỉnh chu, nghênh đón rất nhiều phóng viên, thậm chí có cả phóng viên tới từ Boston.

Hội trường dùng để biện luận có hơn ba mươi ông già mặt lạnh tanh, trầm mặc đi vào, mặc dù trong số này có vài quý phụ, nhưng đem so với số còn lại, Tô Xán cảm giác một không khí chết chóc.

Vị hiệu trưởng khi đi qua bên cạnh Tô Xán còn nhìn y thêm một cái, anh chàng học sinh trao đổi từ Trung Quốc tới này để lại ấn tượng rất rõ ràng với ông.

Đằng xa là rất nhiều học sinh tới xem, nhưng học sinh trao đổi cùng đợt với Tô Xán còn cầm mấy tấm bìa làm biểu ngữ cổ vũ, cả mấy học sinh Hàn Quốc mới đầu rụt rè lúc này cũng đồng thanh hưng phấn hô khẩu hiệu, xem ra đã thích ứng với phong cách của Mỹ rồi. Tất nhiên trong số này không thiếu Đường Vũ đôi mắt sáng, chăm chú nhìn hai người Tô Xán, khuôn mặt xinh đẹp không lộ ra điều chỉ, chỉ có bàn tay nhỏ hơi nắm chặt cho thấy nội tâm khẩn trương của cô.

Cho Mark và Tô Xán 45 phút trình bày toàn bộ ý tưởng của mình, HĐQT trường bắt đầu chất vấn:

- Mark Zuckerberg, Tô Xán, nghe nói ý tưởng của các em khiến chúng tôi hết sức ngạc nhiên, trước tiên phải khẳng định tính sáng tạo của các em, nhưng các em có biết yêu cầu của các em rất mạo muội không? Muốn trường học mở kho dữ liệu chỉ vì phục vụ cho trang web tra danh sách online? Phải biết rằng trừ FBI, không cơ quan nào được yêu cầu trường học ưu tú lịch sử lâu đời mở kho dữ liệu học sinh, dù chỉ là xem ảnh và phương thức liên lạc.

Trường học lấy truyền thống và quy củ làm lá chắn, phản bác yêu cầu của Mark và Tô Xán.

Bọn họ đương nhiên có thể yêu cầu học sinh tự nhập dữ liệu của họ vào trang web, nhưng như thế thanh thế không thể thu hút được bằng đối kháng chính diện với trường trung học truyền thống.

- Em chỉ muốn nói, nếu như nhà trường vì cái gọi là truyền thừa của trường học mà không chịu cải cách, vậy thì năm năm sau, mười năm sau nếu các trường học toàn nước Mỹ thịnh hành phương thức tìm kiếm này, khi học sinh có thể thoải mái ở trong phòng học của mình có thể liên hệ với bạn bè ở KTX khác, cùng nhau chia sẻ bài hát, video, lúc đó trưởng thành quay đầu lại nhìn sẽ nghĩ gì về trường học chúng ta?

Đột phá truyền thống là rào cản lớn nhất, Mark và Tô Xán không thể không biết điều này, bọn họ đương nhiên có chuẩn bị kỹ càng, so với Tô Xán, Mark càng quá khích:
- Phải chăng sẽ có người nói "mấy cái lão già của học viện Exeter, bọn họ không biết quyết định của mình ảnh hưởng thế nào, tư tưởng cố chấp của bọn họ như con rùa già chậm chạp, ngăn cản một trào lưu tương lai của cả thế giới!"

Một tuần vùi đầu vào hoàn thiện bộ khung To Xán đưa ra, Mark có cảm giác như nắm được chân lý, nhìn thấy xu thế của thế giới tương lai.

Khi một người nắm chân lý, không chấp nhận bất kỳ thứ gì cản trở chỉ trích chân lý đó.

Vì thế mà những từ ngữ chói tai như "lão già","cố chấp","rùa già" cũng vọt ra khỏi miệng, lúc đó Mark cảm thấy tim mình nhảy ra khỏi lồng ngực rồi, Tô Xán cũng toát hết mồ hôi hột.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 101: Giai đoạn ba

Toàn hội trường yên tĩnh tới mức không có chút tiếng động nào.

Một hồi nghị luận rì rầm, như tiếng ngàn con ong đập cánh, không khí rất áp lực.

Hđqt không giận vì thái độ quá khích của hai chàng trai trẻ, bọn họ có góc độ cân nhắc vấn đề của mình, không vì mấy lời kích động mà thay đổi được.

Cuối cùng một thành viên HĐQT nhà trường bỏ kính xuống, đứng lên đọc:
- Tiếp theo tôi tuyên bố quyết định của HĐQT nhà trường, chúng tôi nhất trí rằng, yêu cầu của các em vượt khỏi quy định trường, chúng tôi không thông qua.

Phía dưới ồ lên thất vọng, lòng Tô Xán trầm xuống, Mark có hơi áy náy vì lời lẽ quá khích của mình.

- Nhưng, nhà trường có thể mời hai em sáng lập trang facebook của trường.

Sau này một người trong số bọn họ trả lời phỏng vấn nói :" Rất đơn giản, chúng tôi không muốn làm con rùa già."

Một tuần sau facebook của học viện Exeter được đưa lên mạng, học sinh toàn trường tranh nhau thử nghiệm trang web bọn họ trông đợi từ lâu.

Đó là trận đánh đầu tiên của Mark và Tô Xán, thành công này làm bọn họ có 500 người dùng, đã chiếm lĩnh chắc chắn thị trường 1.000 người của học viện Exeter, là bước tiến vững chắc đầu tiên của bọn họ.

Tháng thứ hai vậy là đã qua đi, ngày về nước của Tô Xán và Đường Vũ lặng lẽ tới gần.

Lên mạng tìm kiếm thông tin bạn học trở thành đề tài thảo luận hứng khởi ở học viện Exeter, học sinh chưa bao giờ nghĩ có thể liên hệ chặt chẽ với nhau như thế chỉ từ một mẫu đăng ký cơ bản.

Chuyện này cũng khiến trường học xung quanh chú ý, bọn họ thông qua internet kết nối với học viện Exeter, cũng mở trang web của trường, tiến nhập vào mạng xã hội này.

Trong trường cấm chỉ sử dụng di động, công cụ truyền tin online của học sinh hiện giờ còn chưa hoàn thiện, cho nên có facebook, không khác gì hình thức trao đổi với người thực, lập tức được ưa chuộng.

Chuyện học sinh tới trường vì không có kết nối chặt chẽ khiến lễ hoan nghênh bị bỏ lỡ không bao giờ xảy ra nữa.

- Nó khiến chúng tôi thấy được hòa nhập vào tập thể.
Một học sinh phấn khích khi trả lời phỏng vấn:

- Cám ơn nhé, người làm ra thứ này đúng là thiên tài mà, tuyệt vời.

- Tôi thích cách bọn họ thuyết phục trường học, rất đặc sắc, người cản trở thứ này là cản trở trào lưu, nó là thứ không thể ngăn cản.

Với Mark và Tô Xán mà nói, đây vẻn vẹn chỉ là bước khởi đầu trong kế hoạch to lớn không học sinh nào tưởng tượng ra được.

- Mức độ ủng hộ của học viện ngày càng lớn, việc chúng ta làm đã được chứng thực rồi.
Trong phòng trà ở nhà thể thao, Mark kéo ghế ngồi xuống bên Tô Xán, cách tấm kính xem trận đấu bên ngoài.

Đường Vũ đang gọi điện thoại về nước, kể cho cha mẹ cô sinh hoạt gần đây của mình. Tô Xán dựa lưng vào ghế giương tai lên nghe trộm, trước mặt đặt cốc cà phê bốc khói nghi ngút, tạo thành đối lập rõ ràng với thời tiết lạnh lẽo bên ngoài.

Mỗi lần Đường Vũ gọi điện cho cha mẹ là y lo ngay ngáy, chỉ sợ Đường Vũ nói " Tô Xán, mẹ mình muốn nói chuyện với bạn.", nhưng Mục Tuyền không hỏi gì tới y lại càng làm Tô Xán run run, vì không hỏi tới chứng tỏ Mục Tuyền giận mình rồi, hành vi của Tô Xán rõ ràng có ý chống đối.

Chưa có người phụ nữ nào khiến Tô Xán có cảm giác mình làm cái gì cũng sai như thế, đối diện với Mục Tuyền, Tô Xán có cảm giác gần như bất lực.

May Tô Xán là người lạc quan, tươi sáng, nên không để vấn đề này làm y bị ảnh hưởng.

Nghĩ tới bạn bè ở Dung Thanh và Hạ Hải lúc này đang cắn bút vùi đầu làm bài, Tô Xán khoan khoái cầm cốc cà phê lên nhấm một ngụm, trông rất phong cách, thực ra Tô Xán không hề biết thưởng thức cà phê.

- Cậu nghĩ rằng trường học ủng hộ chúng ta vì tán đồng quan điểm tư tưởng của chúng ta sao?
Mark rất có thiên phú của chuyên gia âm mưu, phân tích cho Tô Xán:

- Trường học này có 219 năm lịch sử, hiện có 1.000 học sinh, học phí, phí túc xá mỗi năm là 36.500 USD. Nhưng thực tế tiền trường học tiêu tốn cho mỗi học sinh là 65.500 USD, học phí chỉ đủ trả một nửa kinh phí giáo dục thôi.

- Trường học vận hành chủ yếu dựa vào các quỹ tài trợ, hiện quỹ này có tới 500 triệu USD, tức là bình quân mỗi học sinh có 500.000 USD. Nếu chia đầu người mỗi học sinh, học viện này đủ tiến vào danh sách 25 trường trung học đại học giàu nhất nước Mỹ.

- Thời báo New York đã từng phóng vấn chuyên đề về chuyện này, trường học yêu cầu học sinh sống ở trong trường, là muốn học sinh càng gắn bó hơn với trường học, loại tình cảm giống với gia đình vậy. Cho nên khi chúng ta ra đời có thành tựu, có thể báo đáp lại gia đình.

- Thu nhập của trường học tới từ các quỹ tài trợ và đầu tư chứ không phải là từ học phí, như vậy phải bảo vệ ưu thế lâu dài của mình, cần lựa chọn ủng hộ những người ưu tú nhất, mong bọn họ thành công, sau này báo đáp lại trường học. Nếu học sinh thu nhận không xuất sắc bằng trường học khác, sau này không được thành công như người ta, thì báo đáp lại trường cũng không bằng, lâu dần trường học mất đi sức cạnh tranh. Giống như chơi cổ phiếu là vì nhìn vào tiềm lực tăng giá của nó trong tương lai. Một học sinh nghèo rớt chỉ cần bỏ hơn 30.000 USD là kéo tới được, nhưng sau này mà thành Bill Gates thì coi như trúng số độc đắc rồi.

Cuối cùng chỉ thẳng vào vấn đề:
- Trường Phillips từ trước tới giờ luôn là đối thủ cạnh tranh lớn của chúng ta, năm ngoái tỷ lệ hồi báo của trường là 216%, thu nhập ròng hơn 100 triệu USD, còn trường Phillips 212% tỷ lệ hồi báo, bám đuổi rất sát, hai trường gần như đạt tới mức độ chiến tranh! Vì kéo dãn khoảng cách với trường Phillips, trường học không ngại nâng đỡ học sinh có tiềm năng lớn trong tương lai như chúng ta, lần này ủng hộ chúng ta cũng là để cho học sinh xuất sắc có lý tưởng khác thấy, một công đôi việc.

Lập luận của Mark rất có sức thuyết phục, làm Tô Xán hoài nghi thanh niên trước mặt thực sự chỉ mới 17 tuổi, hắn đúng là nhà chiến lược và âm mưu luận bẩm sinh. Cái gọi là cổ vũ học sinh tự sáng nghiệp, nói cho cùng bản chất là trải đường cho cơ nghiệp của trường học tron tương lai, tăng cường sức cạnh tranh hạch tâm của trường học.

Được phía trường học phối hợp, mọi thứ đều hết sức thuận lợi.

Tô Xán mân mê cốc cà phê nguội dần:

- Vậy bước tiếp theo là đồng bộ tiến hành ở 8 trường đại học thuộc Ivy League.

- Mark, thời đại internet trước đó trải qua hai giai đoạn, giai đoạn đầu là giao lưu một một, phương thức điển hình là e-mail. Giai đoạn hai là giao lưu một với nhiều người, đại biểu là các loại web portal trỗi dậy. Ở phương diện này, rất nhiều người đi trước chúng ta, bọn họ đại bộ phận là triệu phú CEO, trong nước tôi nhiều người dựa vào mô phỏng thành công của họ mà thành nhân vật lãnh tụ.

- Còn chúng ta bây giờ tiến vào giai đoạn ba, giao lưu nhiều người, thời đại trước chúng ta chỉ có thể nhìn theo lưng của các anh hùng. Thời đại này chúng ta nắm được mạch quan trọng nhất, đang đứng đầu ngọn sóng, đây sẽ là thời đại của chúng ta.

Mark nâng cốc cà phê lên chạm cốc với Tô Xán:
- Chúng ta không phải là anh hùng, chúng ta chỉ là nhà chiến lược, tôi hi vọng biến facebook thành nền tảng giao lưu tiêu chuẩn toàn cầu, đơn giản và phổ cập như điện thoại, nhưng có tính tương tác cao hơn điện thoại, công năng phong phú hơn. Id của bọn họ trên Facebook sẽ thành cánh cửa thông tới thế giới.

- Tô, cậu có thể không đi mà, chúng ta cùng nhau thực hiện nó, đây là sự nghiệp của chúng ta.
Mark thấy tiếc nuối, vì mỗi ngày qua đi là ngày Tô Xán về nước lại tới gần.

- Giai đoạn này cậu có chuyện bản thân cần làm, tôi cũng có chuyện mình phải làm, cậu mới là CEO của facebook, có facebook, chúng ta có thể giao lưu chặt chẽ.
Cuối cùng Tô Xán tìm được linh hồn cho thần khí của mình.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 102: Dạ tiệc

T

hứ ba, một chiếc Lincoln đen xì đỗ ngoài trường, sau khi túc xúc với trường học, những người này được đưa vào phòng khách.

Mark và Tô Xán tới phòng khách gặp nhóm người mặc đồ tây đeo cà vạt này, một nam nhân trên hai mươi hết sức khí thế nói:
- Đây là tổng giám đôc chấp hành của Cty Minh Đạt chúng tôi, chúng tôi rất hứng thú với ý tưởng tạo ra facebook của các cậu. Tuần trước các bạn đưa ra facebook ở đại học Harvard chỉ trong hai tiếng đồng hồ đã có hơn 300 người đăng ký, giờ đã là 2.000 người, thành tích xuất sắc. Công ty chúng tôi đánh giá rất cao tiềm năng tương lai của facebook, muốn bỏ ra 300.000 USD, mua 30% cổ phần của các bạn.

- 300.000 mua 30% cổ phần?
Tô Xán nhướng mày, Mark ở bên cạnh không nói không rằng nhìn chằm chằm vào viên CEO béo tốt, đối phương hiển nhiên không thích cách ăn mặc lôi thôi xuồng xã quần jean áo phông của hắn.

Đại khái đối phương cho rằng hai thiếu niên này đang bất ngờ vì cơ hội lớn từ trên trời rơi xuống, có chút đắc ý nói tiếp:
- Trước tiên chúng tôi chúc mừng các cậu, ở trong các hạng mục đầu tư của công ty chúng tôi, đầu tư vào trang web nhỏ như thế đã là số tiền cực lớn rồi, là do các cậu dùng ý tưởng thiên tài của mình thu được cơ hội.

- Thật xin lỗi, tôi chỉ có thể rất xin lỗi mà nói rằng, 300.000 USD chỉ có thể mua 0.03% cổ phần của chúng tôi mà thôi.
Tô Xán nghĩ một lúc rồi nói:

Vị CEO béo tốt ngồi trên ghế sô pha với phong cách rất ngầu mặt cứng đờ, sau đó không nói không rằng đứng dậy rời đi, bước được mấy bước không

kìm được cơn giận quay lại, ngồi phịch xuống trước mặt bọn họ.

- Các cậu thiếu thành ý và tự đại, sự cuồng ngạo này che lấp hào quang trên người các cậu, các cậu dựa vào cái gì tự đại như thế, với độ tuổi của các cậu, có được khoản đầu tư 300.000 là một chuyện đáng mừng rồi, chúng tôi đưa tay ra giúp đỡ vào lúc các cậu cần nhất.

- Dùng 300.000 mua 30% cổ phần của chúng tôi là sự cướp bóc chứ không phải giúp đỡ. Có lẽ các vị có thể đổi phương thức đầu tư mạo hiểm, 300.000 USD này là khoàn vay cho chúng tôi, như thế chúng tôi sẽ cho các vị báo đáp đúng dự định.
Tô Xán bình tĩnh trả lời:

- Đám trẻ tuổi các cậu đứa nào cũng mạnh miệng như thế, ai cũng tưởng rằng mình là Bill Gates tiếp theo! Bill Gates thật đáng sợ, ông ta làm cho học sinh toàn nước Mỹ này ôm giấc mơ không thực tế.
Vị CEO giọng nói vài phần mỉa mai xen lẫn tiếc nuối:
- Chúng tôi có thể tăng thêm đầu tư, nhưng các cậu cũng không thể giữ cổ phiếu như giữ báu vật như vậy, đó là điều không thực tế.

Tô Xán lắc đầu:
- Tôi nghĩ cần tuyên bố một nguyên tắc, chúng tôi sẵn lằng tuyển chọn nhà đầu tư, đồng thời mong muốn nhà đầu tư thu được ích lợi. Nhưng chúng tôi sẽ không bán Facebook cho bất kỳ công ty hay cá nhân nào, dù Microsoft muốn mua cũng thế. Ông có thể coi chúng tôi ngông cuồng, nhưng khi ông ở tuổi chúng tôi, ý tưởng mỗi người có được một cái máy vi tính không phải cũng bị coi là điên rồ sao?
Chỉ sang Mark cực kỳ tự tin nói:
- Đế quốc Windows ở ý nghĩa nào đó đã thay đổi cả tiến trình xã hội của nhân loại. Tôi không cho rằng mình là Bill Gates tiếp theo, nhưng cậu ấy sẽ là Bill Gates tiếp theo đấy.

- Tốt lắm, tôi thích các cậu! Tôi sẽ đợi ngày các cậu thành công hoặc thất bại.
Vị CEO béo đứng lên đi thẳng, lần này không quay trở lại nữa.

Trợ thủ của ông ta lắc đầu đi theo, còn lẩm bẩm:
- Điên rồi, đúng là điên rồi.

Đợi tất cả đi hết, Mark vít cổ Tô Xán kéo xuống:
- Wow, chúng ta phải uống chút gì ăn mừng, cậu thấy mặt gan ngỗng của tên CEO đó không, nói thực tôi không ưa ông ta! Bill Gates tiếp theo, tại sao không chứ?

Tính ngược thời gian giao lưu học sinh của Tô Đường chỉ còn hai tuần.

Tô Xán mặc một bộ âu phục, tuy không phải là thương hiệu nổi tiếng nhưng rất tinh tế, sơ mi trắng, cài chiếc nơ đỏ, mái tóc hơi quăn luôn được Tô Xán vuốt thêm rối bù hôm nay được dùng đống gel vuốt tóc thuần phục, trông hết sức hào hoa phong nhã.

Y đi đi lại lại trước KTX nửa tiếng đồng hồ, đang thở dài định ra ghế đá ngồi thì nghe tiếng giày cao gót bước trên sàn đá, vừa xoay đầu lại thì nín thở không nói lên lời, một chiếc váy voan nhẹ nhiều tầng mỏng manh lay động theo từng bước chân cô gái, cổ áo khoét sâu khe bầu ngực tuyệt mỹ tròn trịa, chiếc cằm thanh tú và là da trắng muốn như tuyết, môi đỏ thắm như son, mái tóc đen nhánh, đẹp vô ngần.

Thường ngày Đường Vũ khí chất không tầm thường, nhưng cô ăn mặc đơn giản, lúc này trong bộ váy dự dạ hội bao quanh vóc dáng tha thướt, cô gái cao gần 1m70, với khuôn mặt trang điểm kỹ lưỡng. Thế nên Tô Xán dù quá quen thuộc với Đường Vũ, lần này vẫn bị vẻ đẹp của cô làm tim rung rinh.

Thấy Tô Xán nhìn mình tới thất thần, Đường Vũ có chút ngượng ngùng cũng có chút tự kiêu, cô rất ít khi ăn mặc cầu kỳ như vậy, trang điểm gần như không có.

Tới trước mặt Tô Xán, cô thản nhiên nói:
- Chúng ta đi thôi.

Tô Xán nuốt nước bọt, giọng lạc đi:
- Hay là chúng ta không đi nữa.

Đường Vũ ngớ người, giọng có đôi phần giận dỗi:
- Không đi nữa thì làm gì bây giờ ?
Mình tốn công trang điểm như vậy, nửa phần còn lại cô không nói ra.

- Chúng ta tìm chỗ nào đó vắng vẻ không có người …

Không cho Tô Xán nói hết câu, Đường Vũ mặt đỏ bừng bừng bỏ đi trước.

Vũ hội cao trung là hoạt động cuồng hoan tiến hành ở hội trường học viện, hội học sinh lắp sân khấu, vũ trường, bố trí cảnh quan, đèn màu, âm thanh, thức ăn, đồ uống, không thiếu thứ gì.

Học sinh tham gia từ lớp 9 tới lớp 12, không giới hạn nam nữ, đám học sinh thường ngày ăn mặc kiểu hippy, tóc tai lộn xộn, miệng nhai kẹo cao sau, chửi thề nói tục, bây giờ ai nấy lễ phục trang trọng, tóc vuốt keo, cử chỉ lời nói văn nhã, cứ như biến thành người khác, thực sự làm Tô Xán không nhận ra.

Các cô gái thì không cần phải nói, đến Đường Vũ còn bỏ công sức như vậy, ai cũng như những đoá kiều diễm nở rộ, truyền tới không khí xung quanh những mùi thơm say mê lòng người, đây đúng là bữa tiệc thị giác.

Ít nhất có một phần ba học sinh tham gia vũ hội, học sinh trao đổi lại càng quý trọng cơ hội này, vì đây khả năng là lần tụ hội cuối cùng của bọn họ ở Mỹ.

Đèn màu rực rỡ đủ mọi sắc thái, phía dưới là đầu người nhung thúc, cùng với tiếng nhạc jazz êm ái.

Chủ trì dạ hội là Raul của CLB thiên văn, đồng thời trường đoàn hợp tấu, trong lễ Noel năm 2000, từng làm MC, là nhân vật phong vân trong giới học sinh. Khi đó Tô Xán học sinh trao đổi lên mặt báo vì chuyện vui nho nhỏ trong trường, Đường Vũ vì tính cách tương đối cô độc, không mấy khi được người Mỹ sôi động cởi mở hoan nghênh.

Nhưng lúc này đây Đường Vũ mặc một thân váy dạ hội ôm lấy cơ thể mạn diệu, được một đám nam nữ học sinh quây quanh, thi thoảng nở nụ cười nhẹ, tay cầm ly nước quả hơi co lại, ánh mắt thi thoảng liếc nhìn Tô Xán trong biển người.

Tô Xán và Mark không dứt mình ra được, bị các thành viên cốt cán các CLB bao vây, truy hỏi đủ mọi vấn đề, thi thoảng cùng Đường Vũ nhìn nhau.

Cảm giác ánh mặt chạm nhau như có dòng điện li ti xuyên qua không khí, chạy vào tận tim.

Tô Xán không ngờ gặp được người quen ở đây, trong vũ hội có nhóm cô gái Á Châu sôi nổi chịu chơi rất được chú ý, bọn họ mặc chiếc váy đẹp đẽ, cảm giác chuyên nghiệp, trong đó có cô gái du học ở Anh.

Chính là Diệp Huy Thường, học ở trường Westminster nước Anh, cô gái trong mộng của Vương Uy Uy.

Đường Vũ

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 103: Gặp lại người quen

D

iệp Huy Thường cực kỳ xinh đẹp, khuôn mặt trái xoan ánh sắc hồng quyến rũ, một thân lễ phục gợi cảm, đeo bông tai hồng, nhìn thấy Tô Xán thì hơi ngẩn người, thoát khỏi sự đeo bám của mấy nam sinh học viện Exeter.

Cô gái này rất phóng khoáng đi tới, giọng Bắc Kinh tiêu chuẩn mang chút khẩu âm nước ngoài:
- Cậu là người bạn của Uy Uy ở Dung Thành phải không? Tới đây du học à?
Ngữ khí chân thành xen lẫn mừng rỡ:
- Có nhớ tôi không?

Không thẹn là cô tiểu thư gia đình danh giá, hiểu rõ biểu hiện kinh ngạc vừa vặn, cho nam nhân sự hư vinh.

- Chị là Diệp Huy Thường? Uy Uy hay nhắc tới chị lắm, tất nhiên tôi nhớ.
Tô Xán thừa nhận học sinh cao trung khó mà cưỡng lại được sự quyến rũ cô gái này thể hiện ra, cũng mỉm cười:
- Tôi là học sinh trao đổi trường cử tới thôi, còn chị? Uy Uy nói chị ở nước Anh cơ mà.

Có một nữ sinh chạy tới kéo tay Diệp Huy Thường:
- Này, sắp tới phần quan trọng rồi, chúng ta đi cổ vũ cho Ginny thôi.

Diệp Huy Thường khẽ vỗ má cô gái nước Anh này, bộ dạng ngự nữ:
- Ngoan, tôi gặp bạn, lát nữa sẽ tới.

Tiếp đó háy mắt với Tô Xán:
- Chúng tôi nghỉ phép giữa học kỳ, vừa vặn xin được visa tới Mỹ du lịch, tôi có bạn ở trường học này nên nhận lời mời tới tham gia vũ hội. Đáng lẽ

tôi tới đây trước rồi cơ, nhưng khi đi làm visa, bị tra hỏi đủ điều, vì sao lại tới Mỹ, sao không tới quốc gia khác, sao không tới các quốc gia Châu Âu gần hơn, tôi bực mình, thế là lần đó xin visa bị hỏng.

- Cậu tới đây có quen không, mấy trường học danh tiếng kiểu này bài ngoại lắm, tôi cũng phải mất khá lâu mới hòa nhập được. Trong trường này tôi có không ít bạn bè, bọn họ cũng biết Uy Uy, đương nhiên là chuyện trước khi du học, trong đó có một người là cán sự CLB Châu Á, tôi sẽ nói với cô ấy một tiếng, để cô ấy chiếu cố câu.

- Cám ơn chị, không cần đâu, tôi sắp tới thời hạn về nước rồi.
Tô Xán hơi ngạc nhiên vì thái độ nhiệt tình thân thiện của Diệp Huy Thường, y cứ tưởng vì chuyện lần trước, ấn tượng của cô gái này với mình không tốt cơ, chắc có lẽ vì gặp đồng bào ở đất khách quê người.

- Thế nào, vũ hội nước Mỹ cho cậu cảm giác gì?
Diệp Huy Thường nhìn quanh, tủm tỉm cười đầy ý vị:

Tô Xán nghĩ một chút rồi đáp:
- Trước khi tới đây ấn tượng của tôi về vũ hội nước Mỹ chỉ giới hạn trong phim America pie năm 1999 thôi.

Làn sóng người đung đưa theo điệu nhạc jazz, có người độc diễn ở sân khấu, được xung quanh vỗ tay reo hò, Diệp Huy Thường giọng có chút trêu ghẹo:
- Vậy bây giờ cảm giác ra sao?

- Cảm giác bây giờ thấy bộ phim tái hiện sống động.

Xung quanh không ít cặp đôi ôm ôm ấp ấp, nhảy vũ điệu gợi tình, hôn hít vuốt ve nhau như chỗ không người, dù là giáo viên trong trường cũng chỉ duy trì trật tự, không có đánh đấm xung đột là đủ rồi, không can thiệp vào mấy chuyện này.

Tô Xán sờ mũi nói:
- Theo tôi biết, một phong tục của vũ hội là cùng bạn nhảy mình mời tới đi thuê phòng.

Đôi mắt sóng sánh của Diệp Huy Thường phát ra thông tin cực kỳ ám muội, tới gần, ngực ưỡn lên, bầu ngực ngạo nghễ dưới váy dạ hội trễ cổ lộ ra quá nửa:
- Tối nay tôi ở trọ trong Motel gần đây, nếu cậu thấy cô đơn, chúng ta có rất nhiều cách trải qua đêm dài đấy.

Hương thơm tỏa ra trên cơ thể Diệp Huy Thường không phải thứ nước hoa nồng cô gái Mỹ hay dùng, nó gần giống như mùi cơ thể thiếu nữ khiến người ta u mê.

Hẳn bất kỳ một chàng trai nào cũng khó lòng ngó lơ những lời khiêu khích này của Diệp Huy Thường, nhìn trộm bầu ngực đầy đặn của cô, chiếc váy chất liệu mỏng nhẹ kích thích người ta muốn khám phá đường cong bên trong, khe vú sâu thăm kia, người Tô Xán nóng lên, nhìn Diệp Huy Thường ngày càng áp tới gần, cảm giác được da thịt đàn hồi mê người của cô, không khỏi tưởng tưởng trong đêm khuya thanh vắng, dưới ánh trăng tròn, lột sạch lễ phục cô gái này sẽ có phong cảnh gì.

Tô Xán sinh ra kích động phạm tội, ý nghĩ cô gái này là người trong mộng của Vương Uy Uy không giúp ích gì, trái lại cấm kỵ đó còn là thôi thúc khó kiềm chế.

Tô Xán và Diệp Huy Thường đang ở góc hội trường, khác với bữa tiệc ở khách sạn Vương Triều, nơi này cởi mở hơn, sức sống hơn, âm nhạc dần chuyển sang chiều hướng kích động.

Nơi này thể hiện sự khác biệt rõ ràng giữa học sinh Mỹ và Trung Quốc, bọn họ thể hiện cảm xúc phóng khoáng hơn, thoải mái hơn, ở trong nước gần như không cảm thụ được không khí này.

Tô Xán đối diện với vẻ mặt đầy ẩn ý của Diệp Huy Thường, ánh mắt biến từ đoan trang trong nước biến thành cám dỗ, nụ cười khiến nam nhân điên đảo.

- Tôi biết bên cạnh có khách sạn được học sinh ở đây hết sức khen ngợi, có bể bơi trong nhà, phòng xông hơi, ngoài ra ...
Tô Xán tận tình cảm thụ bầu ngực mềm mại của Diệp Huy Thường dán trước ngực, chỉ tiếc là còn cách vài lớp vải, không có cảm thụ trực tiếp da thịt, nhận ra Diệp Huy Thường có ý né tránh không hề giống vẻ phóng túng bê ngoài, càng trêu già:
- Giường ở đó rất êm ái, bữa sáng tuyệt với, nếu chị có hứng thú, có thể trải qua một đêm khó quên ở đó. Dù sao sau một đêm vận động kịch liệt, có bữa sáng chất lượng là chuyện rất hạnh phúc.

Câu nói này mập mờ mà lại vô xỉ, thế nhưng phối hợp với dáng vẽ lãng tử của Tô Xán, tựa hồ trở nên hợp tình hợp lý.

- Ấn tượng đầu tiên của tôi thấy cậu rất thành thực, không ngờ chẳng khác gì đã phần nam nhân khác tôi biết.
Diệp Huy Thường phì cười, cô vốn chỉ muốn báo thù chuyện ở Dung Thành vì y mà khiến cho những người bạn thùa nhỏ của cô bị chia rẽ, không ngờ hành động vô sỉ của Tô Xán làm cô không không giả vờ tiếp được, bại trận rút lui.

Hơi lui lại, giữ một khoảng cách không quá thân mật, không quá ám muội với Tô Xán, cười tự nhiên:
- Chỉ đùa với cậu mà thôi, cho dù tôi muốn có đêm khó quên, so với cậu, một chàng trai người Mỹ cao lớn tuấn tú khiến người ta mơ mộng hơn.

Không trêu ghẹo được Tô Xán, Diệp Huy Thường tất nhiên là muốn đả kích y một chút.

Tô Xán giơ hai tay đầu hàng:

- Được rồi, ngày hôm đó tôi có lỗi, nể mặt Uy Uy, chị bỏ qua được không?

Diệp Huy Thường nguýt y một cái:
- Vừa mới rồi sao cậu không nghĩ tới Uy Uy chứ?

Phụt phụt! Hai ống bắn pháo hoa ở sân khấu bắn ra ánh lửa sáng xanh đỏ, nam sinh gào lên phấn khích, nữ sinh phát huy tiếng hét chói tai. Tất cả đều đưa mắt nhìn lên sân khấu, một cô gái mặc váy đỏ gợi cảm khoe cặp đùi màu nâu rám nắng đang nhảy một vũ điệu cực kỳ nóng bỏng.

Nhìn cô gái đó, Diệp Huy Thường hâm mộ nói:
- Ginny của học viện các cậu năm ngoái sang Anh cực kỳ được hoan nghênh, cô ấy đúng là nóng bọng mê người, không ít nam sinh trường tôi coi là nữ thần trong mộng.

Tô Xán gật đầu, y cũng biết cô gái này, nữ vương ballet, mỹ nữ yoga, đội trưởng đội cổ động, từ năm 16 tuổi đã xuất hiện trên trang bìa của vô số tạp chí, là cô gái được hoan nghênh nhất trường.

Dạ tiệc sắp tới đoạn cao trào, xung quanh sân khấu không ít nữ sinh uốn éo theo nhạc sôi động, một số nhìn thấy Diệp Huy Thường vẫy tay gọi, đó là những Hoa Kiều học ở Anh cùng kết bạn tới tham gia vũ hội.

Bên cạnh các cô gái này là anh chàng người Mỹ cao lớn điển trai, cùng họ ôm eo sờ mông, thì thì trò chuyện cực kỳ thân thiết.

Tô Xán nhún vai:
- Chị nói không sai đâu, mấy anh chàng người Mỹ đúng là được hoan nghênh hơn.

Không khỏi cảm thấy ái ngại thay cho Vương Uy Uy, vì hai người bọn họ có hai loại cuộc sống kháng nhau, cuộc sống du học của Diệp Huy Thường phong phú như thế, còn Vương Uy Uy ở trong nước có cực hạn nhất định,

từ sau khi tới Hạ Hải, thứ hắn tiếp xúc đã hoàn toàn khác với cô gái cá tính cởi mở như Diệp Huy Thường rồi.

Nếu như cả hai vẫn tiếp tục sống trong ký ức của mình, sẽ khó mà giao tiếp được.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 104: Queen và King

B

ọn họ gọi tôi rồi, tôi phải qua đó.
Diệp Huy Thường chỉ nhóm bạn của mình, nhoẻn miệng cười với Tô Xán đi qua bên đó.

Có thể nhìn ra nhóm bạn của Diệp Huy Thường trong học viện Exeter cũng quen biết rất rộng, thậm chí còn có nhân vật phong vân trong trường, cả Ginny cũng ở trong số đó.

- Nếu không có gì bất ngờ, Ginny sẽ là Queen của dạ hội hôm nay, cậu muốn đi cùng tôi không, làm quen với bọn họ một chút, Ginny rất thân thiện, nếu cậu có thể tạo dựng mối quan hệ tốt với cô ấy, sẽ dễ dàng hòa nhập vào môi trường ở đây hơn.

Tô Xán khéo léo từ chối, Diệp Huy Thương tới chỗ đám bạn của mình, một cô gái Hoa Kiều hỏi:
- Chàng trai đó là ai vậy?

- Là người bạn ở trong nước, muốn làm quen không?

- Trông có vẻ rụt rè, nhưng đáng yêu lắm.

Anh chàng Do Thái đang ôm eo cô nàng, không hiểu bọn họ nói chuyện bằng tiếng Trung, song thấy chỉ về phía Tô Xán thì hỏi:
- Các bạn quen cậu ấy à?

- Không quen, sao thế?

- À, vậy không có gì.
Chàng Do Thái lắc đầu.

Lúc này trên sân khấu MC gốc Bồ Đào Nha tên Raul tuyên bố:
- Và sau đây là phần truyền thống của mỗi dạ hội, chúng ta sẽ chọn ra King và Queen , mọi người sốt ruột lắm rồi phải không, ha ha ha, vậy thì đợi thêm nữa đi ...

Lập tức bị phía dưới la ó chửi bới, buổi vũ hội ở Mỹ là tự hội long trọng, đặc biệt là trước lúc tốt nghiệp, vũ hội thường chọn ra rất nhiều giải thưởng, cô gái ăn mặc đẹp, chàng trai phong độ nhất, nhưng màn chính vẫn là King và Queen.

Đó là một vinh dự không gì sánh bằng trong vũ hội cao trung, là sự thừa nhận của học sinh toàn trường.

- Được, được mọi người không cần la ó nữa, tôi công bố ngay đây, trước tiên là Queen, trường ta nhiều mỹ nữ như vậy, biết chọn ai bây giờ?

- Ginny! Ginny! Ginny!
Rất nhiều tiếng hô cổ vũ vang lên song người ủng hộ Ginny là đông nhất.

- A thật sự là đau đầu mà, ai cũng xinh đẹp cả, nhưng chỉ có một Queen, và đó là ...
Raul kéo dài giọng:
- Yesssss, Ginny.
Đoạn nhạc khoa trương vang lên, cô gái Mỹ mái tóc vàng óng ả vẫy tay tươi cười bước lên sân khấu, đã thay trang phục biểu diễn bằng lễ phục đính kím tuyến lóng lánh.

Sau một hồi để tiếng hò reo dưới lắng xuống, Raul tiếp tục ngữ điệu kích động lòng người:
- Tiếp theo là King của chúng ta, mọi người đoán xem là ai nào, tôi sẽ trích dẫn một câu nói giá trị nhất của trường ta năm nay ," bọn họ yêu cầu tôi 8 giờ đi làm, tôi không dậy nổi!"

Toàn bộ cười rộ lên, đây thực sự là câu nói oanh động, có một số nam sinh chỉnh tề hô:
- Mark, Mark, Mark.

- Yess! Là Mark, người đã từ chối Microsoft, không còn ai cool hơn được nữa.

Đèn chiếu tới chỗ Mark Zuckerberg, hắn tươi cười đi nhanh tới, được mọi người xúm quanh chúc mừng, được đội lên vương miện.

- Vâng, các bạn đã chú ý tới rồi, trong tay tôi còn một cái vương miện khác, bữa tiệc chúng ta hôm nay hơi đặc biệt một chút, vì không chỉ có một King. Để tôi nhắc cho các bạn một chuyện khác.

- Có một bầy vịt trời bay qua, em nghe thấy tiếng chúng vỗ cánh, ngẩng đầu lên nhìn trời xanh mây trắng, thế là có đáp án.
Raul giọng trầm bổng cứ như đọc thơ.

Những học sinh ngoại quốc, đặc biệt là học sinh giao lưu gần như nổi tung, tiếng hô vang dội:
- Tô! Tô! Tô!

- Là người dùng vịt trời giải bài! Yess, đó chính là Tô, một King khác của chúng ta.

Thấy có mấy nam sinh muốn nhân cơ hội đèn tối đi thể rút ngắn khoảng cách với Đường Vũ, Tô Xán rốt cuộc không nhịn được đi tới kéo cô ra khỏi vòng tròn của mình, khiến cho một đám nam sinh bất mãn.

Ánh đèn chiếu vào Tô Xán, người điều chỉnh ánh sáng tất nhiên được báo trước kết quả nên âm thầm đẻ ý vị trí của y, khi kết quả vừa báo ra, ngay lập tức chiếu đén vào.

Thế là Tô Xán không nhìn thấy gì nữa, bị ánh đèn sáng chói chiếu vào mắt, đưa một tay ra chắn, chỉ thấy xung quanh hò reo, rất nhiều cánh tay đưa ra đẩy y lên sân khấu.

Tô Xán không ngờ tới chuyện này, trong lúc ngạc nhiên không chút ý tới đầu kia bàn tay đang nắm tay Đường Vũ bị vuột ra.

Đường Vũ ẩn vào trong bóng tối, cùng mọi người vỗ tay cho Tô Xán.

Vóc người nhỏ nhắn, cô gái Trung Quốc trong bóng tối không có ai nhìn rõ mặt cô, mỉm cười ngọt ngào vui vẻ trong không khí tưng bừng.

Trước kia bạn lặng lẽ nhìn mình như vậy, bây giờ mình nhìn bạn.

Xin lỗi vì đã buông tay bạn, dù mình ích kỷ không muốn buông tay.

Nhưng lúc này bạn không thuộc về mình, bạn thuộc về những người vỗ tay reo hò kia.

Bạn đi giữa vô vàn tiếng reo hò, giống như vị vua thực sự.

Nhưng mình không phải hoàng hậu của bạn.

Ba cột sáng chiếu vào ba người, Ginny và Mark trên sân khấu, Tô Xán ở phía dưới, có tên béo đeo kinh tự hào gào lên:
- Cậu ấy là thành viên CLB DnD đấy.

Mark đưa ngón tay đặt lên miệng ra dấu im lặng, Raul liền chuyển micro cho hắn:

- Chưa bao giờ một vũ hội nào lại chọn ra 2 King, cho dù là trường hợp đặc biệt thế nào cũng không thể làm như thế.

Mọi người dừng vỗ tay, nhìn Mark chăm chú, tiếng reo hò cũng nhỏ đi.

Mark nhìn sang Ginny, mỉm cười với cô gái xinh đẹp này:
- Đó là điều bất công với Queen của chúng ta, cho nên vũ hội chỉ nên có một King thôi.

Câu này nói xong thì hội trường đã hoàn toàn yên tĩnh.

Mark nhảy từ sân khấu xuống, đi tới phía Tô Xán, ánh đèn đi theo bước chân hắn, chiếu sáng mái tóc vàng xoăn xoăn, nâng chiếc vương miệng lên, chóp vương miện sáng lấp lánh, lúc này nó là kim cương hay là viên nhựa cứng thì cũng không có gì khác biệt.

- Chỉ nên có một King thôi, vinh dự này nên thuộc về người xứng đáng hơn tôi, tôi từ chối Microsoft, với Microsoft mà nói bọn họ chỉ thiếu đi một nhân viên. Còn Tô mang tới cho chúng ta Facebook, mở cánh cửa vào thế giới mới cho chúng ta, cho nên cậu ấy xứng đáng làm King.

Nói xong đội vương miện trịnh trọng đặt lên đầu Tô Xán còn đang ngỡ ngang.

Đối diện với tình huống này, cho dù là Tô Xán cũng phải luống cuống chân tay, xung quanh toàn học sinh đỉnh cao của nước Mỹ, tương lai bọn họ sẽ vào trường đại học danh tiếng như Harvard, Columbia, Yale, Johns Hopkins, reo hò chúc mừng Tô Xán, không phải là đại biểu của học sinh giao lưu, mà là King của bọn họ.

Phụt một cái, ánh sáng chiếu lên người Mark biến mất, chỉ còn có Tô Xán đứng trong đám đông, cùng với Ginny ở trên sân khấu.

- Theo tôi.
Dưới tiếng hét chói tai, Mark nắm cánh tay Tô Xán kéo lên sân khấu rồi nhảy xuống.

Lúc này sân khấu chỉ còn lại hai người King và Queen.

- Tô, muốn làm quen với cậu từ lâu.
Ginny đi tới bên cạnh Tô Xán, cúi người xuống nói khẽ, giọng mang theo vài phần dụ hoặc, đây là mỹ nữ phương tây điển hình, nóng bỏng, gợi cảm.

Raul người ngửa ra sau, cầm ngược micro rú lên như chó sói:
- King của chúng ta! Có thể hôn Queen được rồi.

- Cái gì?!
Tô Xán lúc này mới tỉnh lại, sững sờ tại chỗ.

Nghe thấy câu này Đường Vũ cũng ôm miệng, ngăn tiếng kêu phát ra, nhưng dù có kêu cũng sẽ bị nhấn chìm trong tiếng hò hét kích động xung quanh, giống như thân hình nhỏ bé của cô lúc này, nội tâm cô hoảng hốt, vì cô biết mình không thể đối diện với cảnh sắp diễn ra mà không có chút gợn sóng nào trong lòng, dù chỉ là nụ hôn mang tính tượng trưng.

Raul tưởng là Tô Xán còn chưa nghe rõ, tay cầm micro tay hướng về phía đám đông:
- King hôn Queen là truyền thống cổ xưa nhất của vũ hội nơi này, đó cũng là đãi ngộ cao nhất của King.
Cái tên bề ngoài sáng lán này còn không quên háy mắt với Tô Xán, giọng bỉ ổi nam nhân nào cũng hiểu:
- Tuyệt vời cực kỳ đấy.

Ginny cô gái dung mạo có thể xánh ngang với Megan Fox hơi lùi lại, cánh môi dầy căng mọng chu ra, gợi cảm khiêu khích.

Không ít chàng trai liếm cánh môi, ảo não vì sao kin g lại không phải là mình.

- Hôn đi, hôn đi.
Tiếng hô đồng loạt, khí thế dời núi lấp biển.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 105: Khó xử

Tô Xán đội vương miệng lệch nuốt nước bọt đứng trước mặt Ginny, đứng trước mỹ nữ xinh đẹp nhất học viện Exeter ở dưới hoàn cảnh này, không ai có thể trần tĩnh.

Trong làn sóng hoan hô, Đường Vũ dùng mu bàn tay ấn chặt môi, cô biết mình nên vui mừng vì Tô Xán có được vinh dự này, nhưng trong lòng chỉ cảm thấy khổ sở.

- Hôn cô ấy đi, cậu là King! Mỗi K ing ở đây đầu thế.
Raul thúc giục rất sốt sắng:

- Xin lỗi, bạn không phải Queen của tôi.
Ginny nhắm mắt lại đợi nụ hôn của Tô Xán chợt nghe thấy câu này.

Tiếp đó Tô Xán khom lưng, vịn tay nhảy xuống sân khấu.

Rẽ đám đông đi tới trước mặt Đường Vũ, ôm lấy thân thể yêu kiều chưa tới 50 kg ấy, nở nụ cười làm người toa hoa mắt:
- Đây mới là Queen của tôi.

Đầu hơi nghiêng đi hướng tới, hôn lên cánh môi ngọt ngào của Đường Vũ, hoàn toàn khác với vẻ hiền lành nhã nhặn thường ngày, Tô Xán cực kỳ báo đạo, kệ sự phản ứng của Đường Vũ, vòng tay mạnh mẽ ôm siết cô trong lòng, lưỡi mạnh mẽ vượt qua mọi rào cản, cuốn lấy cái lưỡi nhỏ bé kia.

Mọi người đờ người nhìn nụ hôn ướt át kiểu Pháp diễn ra ngay trước mắt, nụ hôn làm người khô nóng.

Tô Xán quyến luyến rời cái lưỡi đinh hương của Đường Vũ, đối diện với đám đông ngây ra như gà gỗ:
- Hôm nay tất cả nam sinh đều là King, tất cả nữ sĩ đều là Queen! Đây là lệnh của King, mọi người nên làm gì thì làm đi.

Thế là vô số nam nữ nhìn nhau, tiếng hoan hô tập thể, tấm thân tràn đầy sức sống thanh xuân quấn lấy nhau, trao nụ hôn say đắm.

Đó là một đêm cuồng nhiệt, vô số nữ sinh vĩnh biệt thời thiếu nữ của mình.

Trước mặt bao người bị Tô Xán hôn nồng nhiệt, khỏi nói cô gái e lệ thẹn thùng như Đường Vũ xấu hổ như thế nào, lúc đó đầu óc trống rỗng, tim đập như trống trận, mãi một lúc mới tỉnh lại đẩy y ra, nhưng không đẩy được, thế chỉ đành nhũn dần đi trong vòng tay Tô Xán, tưởng chừng hòa tan.

Tô Xán cúi đầu xuống, một tay vuốt ve gò má mỹ lệ, nhìn sâu vào đôi mắt Đường Vũ đầy ôn nhu cũng không thiếu dục vọng xâm lược, phả hơi thở nóng rực lên mặt Đường Vũ:
- Bạn nói mình là của bạn, bạn cũng là của mình.

Đôi mắt mơ màng của Đường Vũ từ từ nhắm lại, chân hơi kiễng chủ động hôn y, tay ôm lấy đầu Tô Xán, bên trong đôi môi hồng kiều diễm đưa ra một cái đầu lưỡi mềm mại trơn như đậu hũ, mang theo chút vụng về lóng ngóng tiến vào miệng y.

Chẳng khác nào ném bó đuốc vào đống củi khô đã phơi dưới ánh mặt trời chói chang suốt bao ngày, hơi thở Tô Xán thoáng dừng lại một chút, chốc lát trở nên nặng nhọc, nhanh chóng cướp lại quyền chủ động, say sưa ngấu nghiến đôi môi hồng mềm mại, quấn chặt chiếc lưỡi kia một khác cũng không muốn buông ra, hai cánh tay ôm chặt Đường Vũ, thậm chí khiến cô phát ra tiếng khe khẽ.

Đường Vũ đâu ngờ được Tô Xán lại có phản ứng lớn như thế, nhưng sự cuồng dã của Tô Xán làm cô vô cùng thỏa mãn, lòng trào dâng nhu tình dịu

ngọt, vừa thở vừa rên khe khẽ, hai mắt nhắm lại mặc cho Tô Xán làm gì thì làm.

Đêm mê ly, ánh sáng nhu hòa, tất cả tựa hồ không chân thực, cho nên Đường Vũ cũng đáp lại rất nhiệt liệt, phóng thích toàn bộ sự nhiệt tình của cô dưới bề ngoài băng giá.

Kết thúc vũ hội, Tô Xán đưa Đường Vũ trở về phòng, dọc đường trò chuyện, Đường Vũ hỏi tới sự phát triển của facebook, quan tâm tới chuyện học tập gần đây của y, còn chuyện ở vũ hội tuyệt đối không nhắc tới nửa chữ.

Tô Xán thì tìm cơ hội dẫn đề tài về chuyện liên quan tới buổi tối hôm nay, làm Đường Vũ tuy khéo léo lảng đi, song hai gò má không khỏi đỏ lên, tới trước cổng khu túc xá, cả khuôn mặt đã đỏ rực rồi, thấy Tô Xán vẫn cứ nhìn mình chăm chăm, hừ một tiếng giận dỗi:
- Không nói chuyện với bạn nữa, mình về đây.

- Ừ, liên lạc với mình trên facebook nhé.
Tô Xán cười nói, nhìn theo bóng lưng Đường Vũ đi vào túc xá, hai người không có lưu luyến triền miên, tim Đường Vũ đập nhanh như thỏ con hoảng sợ, nên đi nhanh vô cùng.

Hiện giờ mỗi ngày Tô Xán và Đường Vũ từ phương thức mỗi tối gọi điện cho nhau chúc ngủ ngon như ở trong nước chuyển sang lên mạng thông qua hệ thống truyền tin nội bộ của facebook liên lạc với nhau.

Ngẩng đầu nhìn ánh trăng, Tô Xán thong thả đi về, trong đầu hồi tưởng hơi thở thơm mát của Đường Vũ, còn mù vị mê ly của cô phát tán ra dưới gò má hồng, cơ thể bị mình ôm siết trong lòng.

Mặc dù không phải Tô Xán chưa nghĩ tới kéo Đường Vũ tới khách sạn mà y nói với Diệp Huy Thường để hưởng thụ một đêm khó quên, có điều y cố

gắng kiềm chế kích động khả năng mang tới nhân tố bất an cho Đường Vũ ở nơi đất khách quê người này.

Thêm vào bọn họ ở KTX quốc tế, cho dù là tham gia vũ hội trường học, quyết không thể tự do ra ngoài qua đêm không về túc xá như những học sinh khác, KTX quốc tế ở học viện Exeter bị giám thị cực kỳ nghiêm khắc. Hiện giờ Tô Xán và học viện Exeter đang ở thời kỳ trăng mật, mỗi ngày lên lớp chăm chỉ học tập, thời gian còn lại nỗ lực dâng hiến cho facebook, có hi vọng được đánh giá cấp A.

Dừng lại bên ngoài KTX của mình, Tô Xán thấy người quen mà lúc này y không muốn gặp nhất.

Đội trưởng đội cổ vũ, Queen của đêm nay, cô gái đáng lẽ lúc này phải được đám đông xúm quanh kéo đi them gia cuộc sống đêm phong phú lại xuất hiện bên cổng KTX, lại còn mặc lễ phục dạ hội chưa kịp thay ra, khoác chiếc áo chống lạnh, ngồi ở chiếc ghế dài trên bãi cỏ, tay cầm cốc cà phê nóng, trông không giống hoàng hậu vũ hội, mà như một nữ sinh bình thường, thân hình gợi cảm che dưới lớp áo khoác, làm Ginny thêm vài phần dịu ngọt, u buồn.

Tô Xán không hay biết rằng cô gái nổi tiếng trong trường này có bối cảnh cực kỳ ghê gớm, cha là nghị viên quốc hội, thành viên bí mật của hội đầu lâu thần bí tung hoành khắp hai giới thương chính nước mỹ, ông nội là một trong số thành viên BQT trường học, gia đinh là quý tộc của New Hampshire, một câu nói có thể làm đảo lộn vận mệnh của Tô Xán.

Nhìn thấy Tô Xán, Ginny chỉ khẽ gật đầu nhìn về chỗ ghế trống, Tô Xán biết mình không thể vờ như không thấy gì đi về KTX.

Đối phương tới tìm mình hẳn là để hỏi tội chuyện ở vũ hội rồi.

Dù nói thế nào trước mặt mọi người, Tô Xán bỏ lại Ginny đi hôn cô gái khác, nếu là cô gái đanh đá một chút e không có chuyện đơn giản thế này,

Tô Xán ngồi xuống áy náy nói:
- Chuyện hôm nay thực sự xin lỗi.

Ginny quay đầu sang, lạnh giọng nói:
- Cậu thấy dưới tình huống đó bỏ lại một cô gái đứng đó là có phải là hành động lịch thiệp không?

Chưa bao giờ Ginny gặp chuyện bẽ mặt hơn thế, là cô gái luôn xống dưới ánh hào quang rực rỡ, chưa bao giờ bị phủ nhận.

Tuy nói Ginny chẳng có tình cảm gì với Tô Xán, nhưng sự đả kích tự tôn đó làm cô hết sức tức giận, không cam tâm, nếu chẳng phải được gia đình giáo dục tốt đẹp, đã không giữ được bình tĩnh rồi.

- Hôm nay không thể cho bạn một buổi tối vui vẻ, tôi hết sức tiếc nuối, chuyện này tôi hoàn toàn không ngờ tới, không phải tôi cố ý làm như thế, lần nữa xin lỗi bạn.
Tô Xán nói bằng giọng chân thành hết mức có thể:

Ginny nhìn Tô Xán thật kỹ rồi lắc đầu:
- Không, tôi không tin cậu không biết gì. Cậu cùng Mark làm ra chuyện oanh động trường học như vậy, thành danh nhân trong trường, sao có thể không dự liệu được mình trở thành King.

- Vì tôi không biết làm những chuyện đó có thể thành King vũ hội, trước đây tôi chưa bao giờ tham gia vũ hội, ở Trung Quốc, chúng tôi không có loại văn hóa này, chúng tôi tốt nghiệp đơn giản chụp ảnh tốt nghiệp mà thôi.
Tô Xán nỗ lực giải thích, lòng rủa Mark, nếu hắn không làm trò vớ vẩn kia thì mình không vướng vào tình cảnh khó xử này.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 106: Chúng ta đều đã trưởng thành

C

ậu thực sự không biết?
Ginny nhíu mày, cho dù bị làm mất mặt, nhưng cô cũng không phải người bất kể lý lẽ, nếu là lỗi lầm vô tâm do khác biệt văn hoa hai bên, chuyện hiểu lầm này không là gì cả.

Tô Xán không biết còn cách nào chứng minh "thanh bạch" của mình, giơ tay lên trời:
- Thề có chúa.

- Cậu tin vào chúa sao, nếu không tin thì đừng có tùy tiện nói như vậy, nếu không tôi cho rằng cậu thiếu tôn trọng tôi đấy.
Ginny nhướng mày lên, giọng nghiêm khắc không hề che dấu suy nghĩ trong lòng.

Khác biệt văn hóa thật là thứ phiền toán, Tô Xán giang tay:
- Đúng là tôi không tin chúa, có lẽ tin tưởng vào một vị thần vô hình.

- Ok, tôi chấp nhận lời xin lỗi của cậu.
Ginny cười, không hề giống cô đội trưởng đội cổ vũ nhiệt tình sôi sục, có phần rất nội tâm.

- Cô gái kia rất xinh đẹp.
Ginny có phần tôn trọng cô gái đánh bại mình.

- Cám ơn bạn.

Tô Xán gật đầu, phát hiện ra cô gái nước Mỹ này khi điềm tĩnh mang một mùi vị không khác gì nữ sinh Trung Quốc rụt rè.

Không thể tiếp tục chủ đề lúng túng này, Tô Xán chủ động nói sang chuyện khác, Ginny khá hứng thú với ý tưởng tạo ra Facebook, Tô Xán giảng giải đại khái cho cô nghe, thi thoảng chêm vài vài câu khôi hài, có điều hiển nhiên phong cách hài hước TQ không được Ginny hưởng ứng, nhưng lời giải thích vụng về của y khiến Ginny thi thoảng bật cười. Cô gái Mỹ cười thoải mái, mang loại mỹ cảm đặc biệt.

Ginny ngẩng đầu nhìn trời, có vẻ như đánh giá thời gian, giọng chợt mang chút xa xăm nuối tiếc:
- Không bao lâu nữa cậu về nước phải không?

- Visa của tôi sắp hết hạn rồi, những ngày tháng ở Mỹ thật khó quên, tôi sẽ nhớ kỹ trường học này và các bạn.

- Thực sự hơi hối tiếc vì tới giờ mới quen biết cậu đó.

Đây là điển hình của tâm lý nghịch, khi cô gái thường ngày được nâng lên quá cao, kết quả phát hiện có người không để ý tới mình, sự chênh lệch này sinh ra hứng thú, đó không phải là tình cảm thật sự.

- Phải là hối tiếc của tôi mới đúng, được làm quen với cô gái nổi tiếng nhất trường, nhưng chỉ vẻn vẹn có hai tuần.
Cùng Đường Vũ yêu đương lâu như vậy rồi, miệng lưỡi Tô Xán trở nên dẻo quẹo, biết nói lời làm vui lòng các cô gái:

Ginny cười rất vui vẻ:
- Tôi chấp nhận lời xin lỗi của cậu, nhưng người có lỗi vẫn phải bồi thường đúng không? Queen và kinh vẫn còn một nghi thức trọng yếu phải hoàn thành.

Nói xong những lời này Ginny đặt cốc cà phê sang một bên, tay vịn lưng ghế, người hơi ngả về phía trước, đôi lông mày cong vút chơm chớp đầy cám dỗ.

Cánh môi dầy gọi cảm của cô gái Mỹ mang sắc thái mê hoặc dần tới gần.

Tô Xán tin chức bầu ngực dưới cổ áo trễ xuống kia dứt khoát cỡ D, bầu ngực không ngực phập phồng bởi nhịp thở ngắn gấp gáp, cô gái Mỹ tư thế cực kỳ dụ hoặc, dưới bóng đêm ngoài KTX mang kích thích cực đoan, chỉ cần thiếu định lực một chút thôi là nhất định đầu óc mê muội nhào tới bất kể hậu quả.

Nhưng Tô Xãn vẫn quay đầu đi, môi Ginny lướt qua tai Tô Xán.

Cô gái nước Mỹ sau một thoáng ngạc nhiên bật cười khúc khích, vươn tay ra ôm lấy cổ Tô Xán, thân mật hôn lên má y, nói nhỏ:
- Tới giờ tôi mới thực sự tin lời của cậu đấy, chàng trai chung tình, bạn gái thật may mắn. Nếu không vừa rồi đợi cậu sẽ là cốc cà phê đổ lên đầu, sau đó bộ dạng khốn đốn của cậu sẽ được đưa lên báo ngày mai.

Ginny đứng dậy vỗ tay, tức thì ánh đèn flash chớp lên liên tục, trong khu rừng cây tối om có không dưới hai mươi người xông ra, không nhìn thấy họ, không ngờ được nơi này có thể giấu người.

Đây hiển nhiên là trò đùa ác do đám người này dàn dựng, đang tiếc một màn hoàng hậu phản kích không thành làm bọn họ thất vọng, nhưng cũng không thất vọng, vì biểu hiện cuối cùng của Ginny, kéo Tô Xán ôm vào lòng, thực sự làm họ phấn khích.

Tiếc là không có cảnh hôn nóng bỏng, song cũng đủ tuyên truyền cho báo ngày mai rồi.

Tô Xán không khỏi toát mồ hôi lạnh, nhìn nụ cười của Ginny mà rùng mình, nghĩ lại nếu vừa rồi không kìm được mà hôn cô gái này thì hậu quả cực kỳ đáng sợ.

- Chà, tới cả Ginny cũng không chinh phục được, Monica, người bạn trong nước này của bạn thật là đặc biệt.

Một du học sinh Châu Âu nói:

Monica Diệp là tên tiếng Anh của Diệp Huy Thường.

- Cậu ấy là học sinh trao đổi sắp về nước, là bạn của Vương Uy Uy, kỳ nghỉ lần trước tôi về gặp được cậu ấy.

- Uy Uy, anh chàng có ảnh trong phòng cậu hả, thế nào rồi, có còn lẽo đẽo theo cậu như trước không?

- Cậu ấy trưởng thành rồi.
Diệp Huy Thường ngẩng đầu nhìn về phương đông:
- Chúng ta đều trưởng thành rồi.

Tết năm 2001 là ngày 24 tháng 1, Mark từ quê nhà ở New York quay về trường, tham dự hoạt động gói sủi cảo chúc mừng năm mới âm lịch của CLB Châu Á.

Người tổ chức mặc áo bào đỏ rực, còn đại đa số học sinh mặc áo phông đơn giản, học sinh Mỹ nặn ra sủi cảo đủ loại hình dáng, bọn họ rất biết phát huy tính sáng tạo, sau khi hỏi qua được cách làm, bọn họ nhíu mày, vê bột nặn thành hình gấu, hình tôm, hình cua đủ kiểu.

Ở nước ngoài tất nhiên không có vỏ sủi cảo sẵn, cái gì cũng phải tự làm lấy, Đường Vũ chăm chú nhìn Tô Xán cực kỳ thuần thục cán vỏ sủi cảo, đôi tay linh hoạt của y làm cô hâm mộ không thôi, xem được một lúc cô cũng nổi hứng muốn làm, Tô Xán tất nhiên nhiệt tình chỉ bảo.

Đường Vũ vừa cẩn thận nghĩ lại mỗi một bước hướng dẫn, vừa chấp hành chính xác, kết quả cuối cùng làm ra thứ sủi cảo không biết nên gọi nó là cái gì.

Lần đầu hỏng, lần thứ hai hỏng … đến lần thứ không đếm nổi nữa vẫn cứ hỏng, thật không sao hiểu nổi, đôi bàn tay bình thường đàn piano tạo ra âm

thanh vô cùng tuyệt vời đó sao ở phương diện này không hề có chút thiên phú nào, vụng về không khác gì con vịt lần đầu học đi.

Bên cạnh bánh hỏng được Tô Xán vất vả sửa lại đã tới gần 30 cái, sắc mặt Đường Vũ chuyển từ màu đỏ xấu hổ, sang trắng bệnh giận dữ, trán nổi gân xanh, ánh mắt như không phải làm bánh mà là muốn giết người, nghiêm nghị tới mức những người ban đầu đứng quanh cổ vũ cho cô đều trốn hết, chỉ còn lại một mình anh bạn trai tội nghiệp ở lại chịu trận.

Tình hình này làm Tô Xán không khỏi nhớ tới cảnh lần đầu đưa Đường Vũ tới thế giới game, sau này nhất định không cho cô nàng này thử những trải nghiệm mới nữa, quá dằn vặt con người ta.

Lần đầu tiên trong đời ăn Tết ở nước ngoài, trừ mất hơn 2 tiếng đồng hồ dạy Đường Vũ làm được cái xủi cảo ra hồn đầu tiên thì cảm giác của Tô Xán cũng không tệ.

Thời gian trôi qua thật là nhanh, một tuần nữa là về nước rồi.

- Có hơn 6.000 học sinh Harvard gia nhập rồi, chúng ta có sức ảnh hưởng cực lớp ở người dùng đại học. Tôi đồng bộ đưa ra công năng "vòng tròn bạn bè", công năng này sẽ cho thấy một người được hoan nghênh ra sao, đánh giá của người khác thế nào.
Mark mở laptop của mình vào mạng:
- Tôi đặc biệt phác họa ra một bản kết cấu, có thể tra xem một người dùng và một người dùng khác cách mấy tầng quan hệ, dựa vào vòng tròn bạn bè của mình làm sao liên hệ được với người kia ...

Với đầu óc tiên tri của Tô Xán, cùng với kỹ thuật và sáng tạo của Mark, trong điều kiện mỗi học sinh có được một chiếc máy tính ở nước Mỹ, làm Facebook mặc dù xuất hiện sớm hơn so với lịch sử tận bốn năm, vẫn mang sức mạnh không gì ngăn cản được.

Trong phòng của Mark, vốn bày bản đồ Risk chính giữa phòng, đã thay bằng bản đồ nước Mỹ, hai người châu đầu thảo luận.

- Bước tiếp theo của chúng ta là tiến về phía tây.
Tô Xán khoanh một vòng tròn cực lớn:

- Phía tây có thung lũng Silicon, có đại học Stanford , có công ty cực kỳ trọng lượng như IBM, Cisco, Apple, Yahoo tụ hội, là nơi khởi nguồn cho internet bay cao. Chúng ta phải thiết lập được sức ảnh hưởng ở các trường đại học, thu hút đầu tư mạo hiểm làm tiền khởi động, hi vọng tới mùa hè ở Trung Quốc, tôi sẽ nghe được tin tức tốt lành từ cậu.
"Khả năng tiên tri" chỉ cho Tô Xán biết Facebook sẽ thành công, còn việc chiến lược phát triển là nhờ thành quả học tập không ngừng nghỉ của y, nếu không chỉ vẻn vẹn dựa vào một cái bản mẫu facebook 2.0, cùng Mark vẫn còn non nớt, không thể có sự phát triển này.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 107: Về nước

T

ô, chúng ta liên thủ đúng là không có kẽ hở nào, nhưng mà cậu lại sắp đi rồi.
Mark hơi buồn, hắn chỉ mới 18 tuổi, từ thiếu niên biến thành thanh niên thôi, thậm chí còn chưa đạt tới độ tuổi cho phép uống rượu ở Mỹ là 21.

Tới 25 tuổi Mark sẽ thành tỷ phú giàu nhất thế giới, dù Facebook đi trước lịch sử bốn năm, song Tô Xán dự đoán vẫn phải tới 25 tuổi thì Mark mới có thể tới được tầm cao đời sau.

Bởi vì Facebook hiện giờ có 45% cổ phần của Tô Xán, có thể dự đoán Tô Xán không thể trở thành kim cương Vương Lão Ngũ tỷ phú trẻ nhất, nhưng có lẽ y sẽ là người thứ hai sau Mark.

Nói cho cùng là mình hưởng sái của Mark thôi, Tô Xán hơi đỏ mặt, sáng kiến mà y mang tới đều phát triển từ các mạng xã hội phố biến đời sau như Facebook, my space, QQ.

- Tôi sắp đi, nhưng chúng ta vẫn có thể tiến hành công tác thông qua internet mà, tôi ở Trung Quốc bày mưu tính kế cho cậu. Với thành quả của cậu bây giờ, chỉ cần giữ thành tích tiếng Hy Lạp và latin thì được Harvard thu nhận sẽ không thành vấn đề.

Nỗ lực của Tô Xán ở học viện Exeter không uổng phí, trong đánh giá học sinh trao đổi kiếm được chữ A đỏ chói.

Thường trong đánh giá của trường học có kèm theo danh hiệu, ví như Mark về sau được Harvard đánh giá là "Đứa con tội phạm". Tô Xán được học viện Exeter đánh giá là "nhà hùng biện", đại khái nhờ buổi biện giảng y thuyết phục trường học mở kho dữ liệu.

Còn đánh giá của Đường Vũ là “nhà tư tưởng”.

Đánh giá này có được do mỗi môn học cô gái này đều đưa ra vô vàn câu hỏi nhiều khi làm giáo viên phải hẹn trả lời sau. Đồng thời nhà trường còn khen ngợi số học của Đường Vũ rất lợi hại, năng lực ngôn ngữ và thích ứng hoàn cảnh đa văn hóa của cô để lại ấn tượng sâu sắc với trường.

Vậy là cuộc đời học sinh trao đổi của bọn họ đã kết thúc, ngày 28 tháng 2 năm 2001 sẽ rời Mỹ bay về Trung Quốc.

Tô Xán và Đường Vũ đều có một cảm giác không chân thật, giống như khi bọn họ tới Mỹ, mọi thứ đến quá nhanh, còn chưa kịp nhận ra, chưa kịp tổng kết cuộc sống ở Mỹ đã cầm vé máy bay trở về rồi.

Nhưng tất cả thực sự xảy ra, học viện này, nụ hôn nồng nhiệt đêm vũ hội đó, và facebook đã xuất hiện.

Tô Xán và Đường Vũ lúc đi cũng chỉ có một ít người tiễn chân, có Mark, có anh bạn lôi thôi cùng phòng, có cả mấy chàng mọt sách của CLB DnD.

Xe bus khởi động, Tô Xán và Đường Vũ vẫy tay với người đưa tiễn qua cửa sổ, khi bọn họ đi, Dung Thành trời âm u, khi bọn họ về Boston rét buốt.

Chuyến bay này nối liền với Dung Thành đang xuân ấm hoa nở, sắp tới sẽ là cao khảo làm toàn bộ nước cộng hòa nhân dân Trung Hoa sôi trào.

Có điều nhà biện luận Tô Xán và nhà tư tưởng Đường Vũ mang đánh giá loại A trở về đã thoát khỏi tam giới, nằm ngoài ngũ hành rồi.

Máy bay về nước của Đường Vũ và Tô Xán đáp xuống sân bay Thượng Hải vào 6 giờ chiều, một tuần trước khi về Đường Vũ mua rất nhiều đồ lưu niệm và đặc sản đương địa, cho nên hành lý rất nhiều, phải trả tới hơn 1.000 đồng phí vượt trọng lượng.

Ra ngoài nhìn Tô Xán kéo hai cái vali to đùng, Đường Vũ lòng ngọt lịm, cười áy náy:
- Hình như hơi nhiều đồ một chút.

Tô Xán đi trước, một thân sơ mi trắng và quần phăng, quay sang cười:
- Làm công nhân vận chuyện cho mỹ nữ, không biết là vinh dự bao nhiêu người muốn mà chẳng được.

Cho dù cuộc sống ở nước Mỹ làm tính cách Đường Vũ ít nhiều có cởi mở hơn, có điều lúc này vẫn thấy Tô Xán không biết giữ mồm giữ miệng, nhất là trên máy bay hai người còn thân mật dựa vào nhau, giờ nhớ lại mặt vẫn hơi nóng.

Làm hai người bất ngờ là đi ra đại sảnh có mấy nam tử mặc véc tây đầu bóng nhoáng cầm tấm biển viết chữ "Đường Vũ".

Phải biết rằng hai người bọn họ ủy thát đương địa đặt vé máy bay, xuống máy bay chuẩn bị lấy vé về Dung Thành, thời gian ở lại Thượng Hải không lâu, mà đây có vẻ là yêu cầu của nhà Đường Vũ, sao lại có người đón Đường Vũ, mà ai nấy trông có vẻ không tầm thường.

Đường Vũ tuy nghi hoặc vẫn đi tới, mấy người kia sớm đã chú ý tới bọn họ, thấy Đường Vũ đi tới lập tức có một người nghênh đón, dùng tiếng phổ thông hỏi:
- Đường Vũ tiểu thư phải không?

Với hai người đã quen nghe đủ thứ tiếng Anh kỳ quái mà nói, câu này vừa xa lại lại thân thiết.

Đường Vũ gật đầu, nam tử kia giới thiệu:
- Đường tiểu thư, chúng tôi là bạn của cha cô, cô biết giám đốc Hà Quách Khả chứ ạ, hiện ông ấy đang đợi ngoài sân bay, cha cô cũng sắp tới rồi, xin mời đi theo chúng tôi.

Nói rồi nhận lấy hành lý trong tay Đường Vũ, người khác đi tới nhận lấy hai cái vali lớn trong tay Tô Xán, Tô Xán chỉ đưa vali của Đường Vũ cho họ, tự xách vali của mình, cả hai nghi hoặc rời sân bay.

Ngoài đại sảnh có hai chiếc BMW màu đen đỗ sẵn, ba nam tử kia mang hành lý cho vào cốp chiếc xe đằng trước, cửa xe sau mở ra, một phụ nữ trung niên tóc vấn sau đầu, khoác áo lông mặc quần lụa thật đi xuống.

Bên cạnh bà ta là cô bé ăn mặc rất kỳ quái, không rõ phong cách nước nào, đầu kẹp một cái kẹp tóc hồng, tô điểm cho khuôn mặt tròn tròn đáng yêu, ánh mắt ngây thơ toát lên vẻ đẹp tự nhiên, vừa thấy Đường Vũ đã rối rít vẫy tay:
- Chị Đường Vũ, chị Đường Vũ.

Phụ nữ trung niên giọng trầm bổng kiểu cách:
- Tiểu Đường Đường, cháu du học về rồi, hôm qua di nghe cha cháu nói, còn phê bình cha cháu, sao lại để cháu chưa kịp nghỉ lấy hơi ở Thượng Hải đã bay về Dung Thành rồi? Người khác không gặp đã đành, chẳng lẽ dì Hà cũng không gặp sao? Không kéo sau này ra đường chẳng nhận ra nhau nữa, hôm nay dì mời khách tẩy trần cho cháu.

- Đông Đông nhà chúng ta cứ hay hỏi, chị Đường Vũ bây giờ thế nào, trước kia khi chị và Dì Mục tới Thượng Hải, nó mới chỉ học tiểu học.

Cô bé tên Ninh Đông nhảy tới thân thiết khoác tay Đường Vũ:
- Chị Đường Vũ, chị thật xinh đẹp.
Sau đó liếc nhìn Tô Xán ở đằng sau, ghé tới gần tai Đường Vũ hỏi:
- Tùy tùng của chị à?

Câu nói này đùa giỡn thôi, nhưng cho thấy đi bên cạnh cô gái nổi bật như Đường Vũ, ai cũng bị lấn át.

Đường Vũ xoa đầu Ninh Đông, chào Hà Quách Khả xong giới thiệu Tô Xán:

- Đây là bạn học về nước cùng cháu.

Hà Quách Khả kéo Đường Vũ lên xe, gật đầu với Tô Xán:
- Cháu trai, đi cùng bọn dì nhé, coi như cùng mừng công cho các cháu du học trở về.

Tô Xán ngồi ở chiếc xe BMW phía trước, ngắm nhìn thành phố phồn hoa bên đường, có lẽ vì chút mệt mỏi do đi đường xa, Tô Xán chẳng thấy mỹ cảm của Thượng Hải mà người đi xa về hay mô tả, chỉ thấy người tới lui, âm thanh náo động, cửa hàng sáng rực loang loáng trôi qua cửa kính làm y buồn ngủ.

Gần 50 phút đi đường, hai chiếc xe dừng lại trước tòa nhà Kim Mậu Quân Duyệt trên đường Thế Kỷ.

Tòa nhà này xây năm 1999, Tô Xán vẫn còn nhớ mang máng về sau có một bộ tác phẩm của Hải Nham quay ngoại cảnh ở khách sạn 5 sao này.

Là kiến trúc tiêu điểm của Thượng Hải, khách sạn Kim Mậu cao 88 tầng là khách sạn cao nhất Trung Quốc, cực kỳ hoa lệ. Hà Quách Khả trước mặt Đường Vũ hiền hòa thân thiện, khi gác cửa đi ra nghênh tiếp thể hiện rõ khí chất ung dung quý phái, phục vụ cửa mang nụ cười nghề nghiệp, song Tô Xán nhìn ra hắn tỏ ra cẩn thận và tận tình.

Đây là bữa tiệc tính chất gia đình, cho nên mấy nam tử đi đón người kia không theo cùng.

Lên nhà hàng ở tầng 86, đoàn người bọn họ được phụ vụ viên nghênh tiếp tới một gian phòng bao có thể ngắm toàn bộ cảnh đêm của Hạ Hải, chỉ có hội viên vip của CLB Kim Mậu mới được dùng loại phòng bào này, đương nhiên đối với nhà doanh nghiệp như Hà Quách Khả có thẻ vip ở nơi này không thành vấn đề.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 108: Nhà tư tưởng và nhà biện luận (1)

Trong phòng bao có hai người trung niên nam nữ ngồi sẵn rồi, ngoài ra có hai đứa con trai và một cô gái cô gái nhìn bọn họ vào, kéo dài giọng bất mãn:
- Nha đầu Đông Đông kia, sao bây giờ mới tới, đói chết đây này.

Hai đứa con trai tuổi chừng 17, 18 đứng dậy chào Hà Quách Khả, ánh mắt thì lại quan sát Đường Vũ.

Mọi người ngồi xuống giới thiệu với nhau, nam sinh béo cắt đầu đinh tên là Bàng Nghị Nhiên, người còn lại cao gầy hơn một chút là Tào Trạch, còn cô gái mà bọn họ vừa vào đã kêu ca tên là Đinh Đình Đình, biệt hiệu Đinh Đình, thấy Đường Vũ hơi ngỡ ngàng, sau đó nhiệt tình hỏi lai lịch bọn họ.

Ông Đường tới muộn, vẫn béo tốt phây phây như lúc ở Hạ Hải, nhìn thấy con gái cưng vô cùng, ôm lấy bờ vai mong manh của Đường Vũ, không ngừng nói:
- Con gái tôi cuối cùng cũng về rồi, cha nhớ chết thôi, ở Mỹ ăn uống không quen à, sao gầy đi rồi.
Cứ mải hỏi han con gái quên hết cả người xung quanh.

Hà Quách Khả trách:
- Anh xem đó, nếu không phải có tôi tới e rằng anh để con bé bay về Dung Thành rồi, có ai làm cha như anh không chứ?

Khuôn mặt tròn tròn của ông Đường đầy vẻ áy náy.

Đường Vũ bình đạm lắc đầu:
- Không sao ạ, cháu không nghỉ lại Thượng Hải không thành vấn đề.

Cô không quen thể hiện tình cảm, dù là cả với cha mẹ mình. Nhìn sang Tô Xán, thấy y không có vẻ căng thẳng hay không quen ở trường hợp này mới yên tâm.

Hà Khả Doanh lại nói:
- Sao không thành vấn đề chứ, dì còn muốn cháu tới nhà dì ngủ kìa, Đông Đông còn muốn trò chuyện thâu đêm với cháu đó, nó nghe thấy cháu về cứ nhắc suốt cả ngày. Có điều cháu vừa bay dài như thế, chắc là mệt mỏi rồi, không cần tới nhà dì nữa, tối nay ở lại đây đi, dì đã đặt phòng cho cháu. Người cha bận tới mức quên cả con gái của cháu không lo, vậy để dì lo.

Theo kế hoạch của bọn họ, Đường Vũ và Tô Xán sẽ đợi ở sân bay mấy tiếng, sau đó tiếp tục lên máy bay về Dung Thành luôn. Trước khi về cô có gọi điện về nhà, biết cha mình ở Thượng Hải, song cha cô rất bận, thêm vào Đường Vũ muốn tận hưởng thêm thời gian tự do ở bên Tô Xán nên từ chối cha mình tới sân bay đón.

Ở Mỹ mặc dù thời gian ở bên nhau không có mấy, nhưng cảm giác tự do thật thoải mái, về nước rồi sẽ có nhiều ràng buộc bọn họ.

Kết quả không ngờ gặp phải chuyện này, nếu mình ở lại đây thì Tô Xán làm sao?

Cô bé Ninh Đông làm nũng:
- A, chị Đường Đường không ngủ cùng con à, kệ, nhất định lát nữa chị phải đi chơi với bọn em nhé.

Hà Khả Doanh định nói Đường Vũ cần nghỉ ngơi thì hai thanh niên kia đã nối nhau hưởng ứng, với Tô Xán cũng tỏ ra nhiệt tình như quen biết lâu năm, chủ động rủ y đi cùng. Đinh Đình có vẻ không vui cho lắm, nhưng không thể hiện ra rõ ràng.

Thức ăn kiểu Mỹ hiển nhiên không vừa miệng với những người từ nhỏ tới lớn quen ăn thức ăn Trung Quốc, món ăn tinh xảo Giang Nam bày trên bàn

mang sức hấp dẫn không thể kháng cự.

Có điều Đường Vũ vẫn ăn rất nhỏ nhẹ ưu nhã, còn Tô Xán múa đũa như bay, chẳng mấy chốc con cá trước mặt chỉ còn trơ lại cái đầu cùng bộ xương được y lóc một cách nghệ thuật.

Ngay cả trước khi quay trở lại, Tô Xán cũng không có khái niệm ăn uống ưu nhã là gì, bình thượng cùng tổng giám đốc đi tiếp khách thì y cũng đảm nhiệm vai trò tốt thí xông lên tiền tuyến cản rượu.

Sau khi trùng sinh, tính cách của y càng ghét bó buộc, với Tô Xán mà nói, đói thì ăn, vả lại bây giờ mang thân phận học sinh, y càng chẳng phải kiêng dè gì, cho nên giao hết cho bản năng của cái dạ dày.

Cho nên khi y xới thêm một bát cơm trắng Giang Nam nữa, cảm thụ sự thân thiết con bà nó của món ăn Trung Quốc mới ngẩng đầu lên, người xung quanh tròn mắt nhìn hạt cơm dính cả bên mép y.

Đương Vũ quá quen với cách ăn uống thô tục của Tô Xán rồi, nhìn y ăn ngon lành như vậy khẩu vị của cô cũng tốt hơn nhiều. Đinh Đình trong lòng lẩm bẩm "đồ nông dân."

Thấy mức độ bị tiêu diệt của mấy món ăn, ước chừng số còn lại không đủ, Hà Quách Khả vỗ tay:
- Lấy thực đơn ra đây, xem ra chú bé này đói lắm rồi.

Không biết có phải là chơi với Mark lâu ngày hay không, Tô Xán thừa nhận sức hút nhân cách có truyền nhiễm.

Cách sống tự do của Mark là điều Tô Xán muốn đạt được, nhân viên Facebook trong tương lai căn bản nhìn không giống khuôn mẫu của nhân viên nghiêm túc trong công ty hàng đầu thế giới.

Dưới sự ảnh hưởng của Mark, mỗi nhân viên của hắn đều tuổi trẻ chí khí, quần jean áo phông, cho dù trong tay bọn họ nắm tài phú cực lớn, đây là điều ở Trung Quốc khó tưởng tượng ra được, cũng khó học theo được.

Từ nước Mỹ trở về, Tô Xán không chỉ mang theo thành tích hạng A, mang theo một facebook đã hoàn thiện, mà nhiều hơn nữa là thái độ sinh hoạt thoải mái, sự khác biệt rõ ràng đó thể hiện rõ ràng ở phòng bao phong cách Giang Nam trang nhã này này, hết sức không hòa hợp.

Cho dù trước đôi mắt mang theo đôi phần đánh giá của cha Đường Vũ, Tô Xán cũng không che dấu bản thân.

Gọi món ăn xong Hà Quách Khả có chút thương hại nói:
- Thằng bé này, chắc ở Mỹ không quen đồ ăn ở bên đó chịu không ít khổ cực hả, ăn nhiều vào nhé.

Khác với mấy người trẻ tuổi có vẻ xem thường Tô Xán, người lớn lại thấy thương xót và thoải mái:
- Ăn được là tốt, nhớ lại năm xưa chú về nông thôn, ăn còn khỏe hơn cháu nhiều, một bữa ăn tới nửa cân gạo cũng được, nhưng lúc đó muốn ăn cũng không có để ăn.

Ông Đường gật đầu tán đồng:
- Trẻ con bây giờ khác với chúng ta rồi, làm gì có hoàn cảnh tốt như bây giờ, bọn nhỏ chưa trải qua khổ cực, nói với chúng thì chúng cũng không hiểu đâu.

Nam tử trung niên kia không quên giáo huấn một thiếu niên:
- Cháu xem cháu, gầy gò như que củi vậy.

Đó là khác biệt về thế hệ, người từng trải thấy Tô Xán ăn uống như trâu thấy đó là phúc, chỉ mong con cái mình có sức ăn như thế, kế thừa dũng mãnh của họ hồi trẻ.

Tô Xán ở Mỹ mấy tháng toàn ăn thức ăn nhiều năng lượng, vận động cũng nhiều, cơ thể tráng kiến lên không ít, bất tri bất giác lại cao thêm.

Cảm thụ rõ ràng nhất là khi nắm tay Đường Vũ, thực sự không uổng công mỗi ngày tới phòm gym ở học viện Exeter kéo ròng rọng 50 pound, tay Đường Vũ càng thêm nhỏ nhắn mềm mại.

- Bọn nhỏ bây giờ chẳng biết cái gì cần quý trọng, giống như Đông Đông nhà tôi, suốt ngày xem sách giảm cân, có ngày chỉ ăn ba quả táo, gầy thành bạch cốt tinh rồi. Xinh đẹp mà như que củi thì có tác dụng gì, mà đẹp đâu chả thấy đã thấy sức khỏe có vấn đề rồi, con hỏi cậu ấy xem con trai có thích loại con gái gầy trơ xương không?

Ninh Đông giảu môi bất mãn:
- Được rồi mẹ, đừng nói nữa, sao cứ lấy con ra làm tài liệu phản diện thế, sao con thấy mẹ có vẻ rất thích anh ấy, mẹ định kén con rể đấy à?

Mọi người bật cười, vẻ mặt Hà Quách Khả tỏ ra hết cách với đứa con gái này:
- Cái con bé này, ăn nói với mẹ thế đấy. Thích chuyện nọ xọ chuyện kia, nói linh tinh.

Nam tử trung nhiên thay đổi đề tài, hỏi chuyện Đường Vũ và Tô Xán ở nước Mỹ.

Tô Xán đã ăn no, được người lớn hỏi tới thì đặt bát đũa xuống, quy củ trả lời, chi tiết nhỏ này được mấy người trung niên rất tán thưởng.

Chủ đề chính của bọn họ xoay quanh sự khác biệt tư tưởng và văn hóa hai bên, cùng một số va chạm do khác biệt này.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 109: Nhà tư tưởng và nhà biện luận (2)

Đ

ường Vũ nghiêm túc như trả bài trên lớp:
- Cháu sẽ nói lên sự khác biệt tư tưởng hai bên qua hai câu chuyện.

Tô Xán cũng chăm chú lắng nghe, muốn biết "nhà tư tưởng" đánh giá khác biệt hai bên thế nào.

- Có một nam tử thành đạt đẹp trai tính cách rất tốt nhưng không tìm được bạn gái, làm gia đình rất sốt ruột. Tới khi tuổi đã gần 35 mới yêu được cô gái cách mình tới 10 tuổi, cô gái này là một bác sĩ, hết sức xinh đẹp, hai nhà môn đăng hộ đối, cha mẹ nam tử cực kỳ hài lòng. Muốn con mình sớm kết hôn, mẹ nam tử kia đi xem bói chọn ngày đẹp, kết quả thầy tướng số bà ta cực kỳ tin tưởng lại phán nếu con bà ta lấy cô gái kia sẽ bị hại chết.

- Người mẹ hoảng sợ về nhà bắt con trai mình phải bỏ cô gái kia, nam tử kia dù hết sức khuyên giải mẹ mình không ăn thua, biết con trai hiếu thảo, bà mẹ nói nếu con trai bà chọn cô gái kia thì đừng nhà bà làm mẹ nữa, nam tử kia đành phải nghe lời.

Mấy người lớn thở dài, bọn họ từng trải ít nhiều biết chuyện tương tự, có thể đoán được kết cục không tốt đẹp gì.

Giọng Đường Vũ có chút thương cảm kể tiếp:
- Nam tử kia hẹn gặp cô gái để nói lời chia tay, cô gái vui vẻ tới chỗ hẹn vốn tưởng hôm nay bạn trai sẽ cầu hôn mình, không ngờ nhận được tin sét đánh. Cô gái bỏ chạy ra đường, gặp tai nạn giao thông, đến khi vào viện mới biết cô gái đã mang thai cốt nhục của nam tử kia …

Bầu không khí rất nặng nề, mọi người cúi đầu suy ngẫm, đến đám Ninh Đông cũng không đùa nghịch nữa. Phụ nữ trung niên lên tiếng cắt ngang lời Đường Vũ:
- Câu chuyện thứ hai của cháu là gì?

- Câu chuyện của nam tử kia làm cháu suy nghĩ rất lâu, thường đặt mình vào trong hoàn cảnh đó, hỏi bản thân sẽ làm sao, nhưng cháu không có câu trả lời.
Đường Vũ như chưa thoát khỏi ưu thương nói:

- Cháu không hỏi cha cháu xem?

Ông Đường cười khổ lắc đầu:
- Quả thực tôi cũng không biết phải làm gì trong tình cảnh đó, giống như trước kia có câu trung hiếu khó vẹn toàn.

- Nhưng khi sang Mỹ cháu có câu trả lời, vì cháu nghe được một câu chuyện khác.
Giọng Đường Vũ phấn chấn hơn:
- Một cô gái 14 tuổi, thích ca hát muốn trở thành ca sĩ, nhưng cha cô ấy giám đốc chuỗi khách sạn lớn nhất quyết không cho con gái theo nghề mà ông không đánh giá cao này, dọa cô gái nếu không nghe lời sẽ tước bỏ quyền thừa kế. Cô gái bỏ nhà đi chỉ mang theo một cái va ly, 5 năm sau, cô ấy trở thành thành viên nhóm nhạc nổi tiếng khắp thế giới, trong một cuộc phóng vấn, giải thích vì sao năm xưa mình bỏ nhà theo đuổi ước mơ, cô gái nói “ vì tôi không muốn cả đời hận cha mình”.

Quả nhiên không hổ danh là nhà tư tưởng, hai câu chuyện hết sức sâu sắc, tính ứng dụng thực tế cao, mấy người trung niên vỗ tay tán thưởng. Tô Xán thì thầm nghĩ, Đường Vũ suy nghĩ vấn đề này có lẽ vì Mục Tuyền ngăn cản hai bọn họ, nhưng dù có câu trả lời thì khi đối diện với lựa chọn, thực sự vẫn khó nói trước được.

- Vậy cháu thấy giáo dục hai bên khác nhau thế nào?
Qua một lúc im lặng suy nghĩ, ông Đường quay sang Tô Xán:

Đến rồi, đến rồi, cha vợ kiểm tra con rể đây, Tô Xán hít sâu một hơi, ưỡn ngực đáp:
- Cháu thấy trình độ giáo dục của Mỹ cao hơn chúng ta nhiều. Nhưng xét tình hình ở trong nước thì người Trung Quốc vẫn nên học trong nước, có điều tệ nạn quá nhiều.

Phụ nữ trung niên không tán đồng:
- Cơ sở giáo dục của Trung Quốc được thế giới công nhận có trình độ cao, nhìn rất nhiều học sinh trung tiểu học đi thi quốc tế có giải thưởng là thấy rồi. Một số kiến thức đại học Mỹ giảng dạy thì chúng ta đã dạy từ thời cao trung rồi, phương thức giáo dục ở Mỹ để cho học sinh phát triển các tố chất khác nhau, có thể nói tố chất giáo dục của bọn họ rất tốt, nhưng ở mức độ học thuật thì bọn họ không bằng chúng ta.

Tô Xán phân tích rành rọt:
- Theo những điều cháu thấy được ở học viện ở Exeter thì khác biệt có mấy điểm. Tố chất sức khỏe, học sinh Mỹ có ưu thế vượt trội so với chúng ta. Năng lực công tác, học sinh Mỹ đa phần hơn chúng ta. So sánh về tri thức cơ sở, phần đông học sinh chúng ta hơn nước Mỹ. Tinh thần làm việc theo nhóm, chúng ta không bằng được, học sinh nước Mỹ rất chú trọng tinh thần đoàn thể, cho dù bọn họ cùng bái chủ nghĩa anh hùng cá nhân, còn chúng ta lúc nào cũng cường điệu tập thể, rốt cuộc mạnh ai nấy làm, rất loạn. So sánh tính chủ động và tính sáng tạo thì học sinh Mỹ càng mạnh hơn chúng ta, chúng ta được dạy bảo làm việc phải có trình tự có sách vở, còn học sinh Mỹ được cổ vũ mạnh dạn. Nói tới năng lực giao tiếp chúng ta không thể so với họ.

- Bọn họ có nhiều kiến thức đời sống thực tế hơn, đi tham quan đài thiên văn, triển lãm, tham gia cắm trại sinh tồn. Ở nhà thì học sinh Mỹ cũng làm việc nhà nhiều hơn, bọn họ cắt biết cắt cỏ, đóng hàng rào, sử dụng các loại

công cụ thành thạo, thậm chí sửa ô tô. Ở mặt khắc khổ học tập thì do giáo dục của chúng ta có tính cưỡng chế, chúng ta chăm chỉ hơn, học sinh kém của chúng ta ít hơn, song học sinh mũi nhọn thì hai bên học tập ngang nhau. Bọn họ bình thường từ nội dung hoạt động ngoại khóa thì giành giật từng giây từng phút học tập.

- Exeter là trường học có hạng ở nước Mỹ, cho nên có thể đánh giá của cháu chưa được toàn diện, nhưng đó điều cháu nhìn thấy được.

Mọi người ngạc nhiên nhìn Tô Xán, kẻ cả mấy thiếu niên nam nữ không khỏi đánh giá lại y, trước đó họ xem thường Tô Xán vì y bề ngoài bình thường, không chú ý hình tượng, ăn uống càng có thể nói là thô bỉ.

Nhưng y bắt đầu nói chuyện thì lại hoàn toàn khác hẳn, từ lời nói tới thần thái, tỏa ra sức hút đặc biệt, khiến người ta không thể không chú ý.

Đường Vũ kín đáo đưa mắt nhìn quanh, trong lòng không khỏi có chút tự hào, đánh giá vui của cô về Tô Xán là "bản lĩnh ở hết cái miệng", học viện Exeter đánh giá y là nhà biện luận không phải không có lý do.

- Chúng ta có trường học đỉnh cao Thanh Hoa, Bắc Đại song vì sao không được thế giới coi trọng? Không phải đơn thuần vì luận điệu lấy phương Tây làm trung tâm, mà ở năng lực trao đổi tri thức toàn thế giới, nhiều học thuật của Trung Quốc chỉ có giá trị ở Trung Quốc, hơn nữa có phần lỗi thời. Chúng ta thiếu nghiên cứu học thuật chất lượng sáng tạo, thiếu thành quả mang tính quốc tế, trình độ học thuật thấp là vấn đề phải thừa nhận, cũng là do tệ nạn của toàn bộ hệ thống giáo dục gây ra.

Ông Đường gật gù liên tục, ông ta không phải chỉ là người kinh doanh đơn thuần, nhưng với ai ông ta cũng mỉm cười, cho nên Tô Xán cũng khó nhìn ra suy nghĩ trong lòng ông ta.

Mấy thiếu niên nghe chướng tai, tên tiểu tử này dám chê bai hai đại học tốt nhất Trung Quốc, đúng là to gan lớn mật.

- Nói như cháu thì nên ra nước ngoài học tập thật nhiều rồi, vì nước ngoài luôn tốt, dì từng nghe một du học sinh ở Mỹ về nói, trăng bên Mỹ tròn hơn trăng Trung Quốc.
Người phụ nữ trung niên không được vui, không khỏi thất vọng về Tô Xán, người trẻ tuổi không hướng về đất nước, cái gì cũng cho rằng nước ngoài tốt hơn thì học nhiều giỏi giang có ý nghĩa gì:

Đám thiếu niên nam nữ nãy giờ chỉ biết ngồi nghe, thảo luận độ sâu thế này bọn họ hiểu được là giỏi rồi, còn nói tham gia thảo luận là không thể. Đường Vũ cũng đã lau miệng đặt đũa xuống, hứng thú đợi câu trả lời của Tô Xán, đôi mắt sáng như nghe giảng trên lớp vậy.

- Cháu thừa nhận có một số người suy nghĩ như dì đã nói, thế nên ngay từ đầu cháu đã nói người Trung Quốc nên học trong nước thì hơn, nếu không người trẻ tuổi chưa đủ chín chắn ra ngoài rất dễ có cái nhìn lệch lạc như vậy. Theo cháu chúng ta cần tiếp xúc nhiều hơn, giao lưu với tư tưởng thế giới nhiều hơn, nhưng không phải cứ cho người đi ra thế giới học, mà hãy mở cửa đem thế giới tới với chúng ta, kết hợp với nền tảng văn hóa phong phú sâu dầy hàng nghìn năm, cháu nghĩ chúng ta sẽ đưa ra phương thức giáo dục tốt hơn, thích hợp hơn nữa.

***
Trải lòng một chút:

Chuyện đầu có thật, xảy ra vào khoảng năm 2007, khi nam tử họ Vương kia kể chuyện đời mình trên kênh radio của ĐPT Thiểm Tây, tất nhiên không ai có câu trả lời thỏa đáng.

Đó là năm mình chia tay bạn gái vì câu chuyện gần giống thế, nhưng vấn đề xảy ra ở phía nhà bạn gái mình, vì vậy mà mình nhớ câu chuyện này.

Câu chuyện thứ hai cũng dựa trên câu chuyện có thật, đó Tiffany của nhóm Girl's Generation, một nhóm nhạc Hàn Quốc, nói thêm là mình rất mê Girl's

Generation đấy.

Có thể nói Tô Xán là của tác giả, còn đắp nặn nên Đường Vũ là mình.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 110: Lại đi KTV chơi

Tô Xán vừa dứt lời, người trung niên nam tử vỗ bàn cười ha hả:
- Chú nhóc này thú vị lắm, cái gì mà người trẻ tuổi chưa đủ chín chắn, cháu không xem mình bao nhiêu tuổi hả?

Mây đen trên khuôn mặt phụ nữ trung niên tan biến hết, mỉm cười nói:
- Thực sự không giống một người trẻ tuổi, suy nghĩ của cháu chín chắn lắm.

Ông Đường giơ chén:
- Cạn chén vì câu nói đem thế giới tới với chúng ta.

Lần đầu tiên cảm giác ở cùng đám trưởng bối không quá buồn tẻ, đám thiếu niên đồng loạt nâng cốc.

Đinh Đình chọc Ninh Đông:
- Này Đông Đông sướng nhé, mẹ bạn kiếm được chàng rể tốt rồi.

- Này, nói linh tinh.
Ninh Đông gắt, nghiến răng nghiến lợi như muốn xé nát cái mồm đáng ghét kia.

Ăn cơm xong thì nơi này đã không thuộc về đám thiếu niên hiếu động nữa, mấy người trung niên trò chuyện rất vui vẻ, đám Ninh Đông thì kéo Đường Vũ và Tô Xán đi, trông có vẻ định tới đâu đó, có hoạt động.

- Đi đi mà chị Đường Vũ, chẳng mấy khi chị tới Thượng Hải một chuyến, em nghe bảo mai là chị về rồi, chị đi chơi với bọn em đi.
Ninh Đông lắc tay Đường Vũ, giọng trẻ con nhõng nhẽo, chẳng vì vè ngoài của Đường Vũ mà xa cách, lại còn thân thiết vô cùng.

Đinh Đình ở bên cũng nói:
- Đúng thế, mọi người đi cùng đi, không có gì đâu.

Đường Vũ nhìn sang Tô Xán, Tô Xán nhận ra Đinh Đình không muốn lắm, có vẻ cô ta không thích hai người Tô Xán tham gia vào? Tô Xán không phải người tính cách tỉ mỉ như vậy, chẳng qua từ khi quay lại, y có thói quen thích chú ý xung quanh nên nhận ra, lắc đầu bảo với Đường Vũ:
- Hôm nay đi đường mệt rồi, nên về nghỉ sớm thì hơn.

Vừa nghe Tô Xán nói vậy Ninh Đông "này" một tiếng, đi tới kéo ống tay áo y, cũng lắc lấy lắc để:
- Anh nói thế là có ý gì vậy, anh không đi thì thôi, đừng có ảnh hưởng tới chị Đường Vũ chứ! Mọi người đi chơi một chút, thả lỏng cũng chính là nghỉ ngơi mà.

Mặt thì hung hăng chất vấn, giọng điệu lại cứ như van nài, làm Tô Xán dở khóc dở cười.

Bàng Nghị Nhiên chẳng quan tâm tới Tô Xán, nhưng xem chừng có vẻ y không đi thì Đường Vũ cũng không đi, nói:
- Đi cùng đi, ngày mai chúng tôi phải học bù rồi, hôm nay hiếm có được tụ tập một lần.

Tào Trạch Canh càng khoác vai Tô Xán, nhiệt tình nói:
- Đi thôi đi thôi, tới Thượng Hải có dẫn đường như chúng tôi không dễ đâu.

Rốt cuộc không cưỡng lại nổi bọn họ, Tô Xán và Đường Vũ bị mấy người vừa kéo vừa dụ dỗ mang đi, ra khỏi tòa nhà Kim Mậu, bắt hai cái taxi, ba nữ ba nam tới thẳng hiệu làm đẹp.

Tới trước cửa, thấy Tô Xán có vẻ nghi hoặc, Ninh Đông cười:
- Chị Đường Vũ vừa mới đi xa mà, trước tiên tới đây gội đầu thư giãn đã rồi chúng ta hẵng đi hoạt động, tôi tuyên bố, cuộc sống về đêm bây giờ mới bắt đầu.

Tô Xán cảm thấy có chút mới mẻ, con gái nhà giàu có khác, tuổi còn nhỏ thế này đã biết chú ý chăm sóc sắc đẹp rồi, đem so với học sinh bình thường chỉ biết chơi điên đúng là khác loại, tất nhiên cũng phải có cơ sở kinh tế để mà khác.

Có điều Tô Xán thấy không tệ, bay mười mấy tiếng liền cũng có chút mệt mỏi, làm mát xa mặt và đầu cho khoan khoái cũng thích lắm.

Các cô gái có khu vực chuyên dụng ở tầng hai, còn con trai ở tầng một, cái hiệu làm đẹp này trang trí không tệ, rộng rãi thoáng đãng, phục vụ lịch sự. Tô Xán sau khi làm ướt đầu bên tai có giọng nói nhỏ nhẹ của vùng Giang Nam hỏi nước có đủ ấm không, làm Tô Xán có cảm giác lờ đờ muốn ngủ.

Gội đầu xoa bóp gần nửa tiếng đồng hồ, tới khi ngồi dậy thì Bàng Nghị Nhiên và Tào Trạch đang tạo trang điểm, tóc tỉa tót, mặt còn đánh phấn, kẻ mắt, trông càng thêm giống mấy tên mặt trắng. Cô phục vụ hỏi Tô Xán có cần không, y lắc đầu, y chưa bao giờ làm loại việc này, cũng không muốn thử.

Ra ghế sô pha ngồi đợi, Tô Xán cầm mấy tờ tạp chí thời gian xem giết thời gian, đợi tới khi mấy cô gái ở lầu trên đi xuống, mặt Đường Vũ đỏ hồng hào, rất có tinh thần, Tô Xán không che dấu nói:
- Xinh đẹp hơn nhiều.

Đôi mắt như phủ sương mai của Đường Vũ cong lên thành nụ cười.

Ninh Đông và Đinh Đình có thẻ thành viên riêng, xem ra là khách quen ở nơi này, thanh toán xong kéo mọi người lên xe taxi đợi sẵn, lần nữa di chuyển chiến lược.

Xe dừng lại ở hiệu Hoàng Phổ, Đinh Đình từ xe sau bước xuống vừa đi vừa nói chuyện:
- Sao, các cậu cũng có mặt à, lát nữa chúng tôi sẽ tới.

Tô Xán nhìn địa điểm là KTV thì đã thở dài rồi, giờ nghe có nhóm khác nữa thì càng thấy linh cảm không hay, không biết tới Thượng Hải có thay đổi được phong thủy xung khắc với KTV của mình không đây.

Ninh Đông hỏi xong liền bảo với Đường Vũ:
- Là chị em thân thiết của em, tên Tôn Tiểu Mỹ.

Bọn họ đi vào một cái phòng bao nhỏ, vừa ngồi xuống nghe thấy tên Tôn Tiểu Mỹ, Bàng Nghị Nhiên và Tào Trạch mặt sầm ngay xuống:
- Tôi nói trước, lát nữa Tôn Tiểu Mỹ tới thì đừng có trách chúng tôi mặt nặng mày nhẹ, cái thứ gì vậy chứ, lúc nào cũng ra vẻ ta đây là đại tiểu thư, chẳng qua là hơi xinh đẹp một chút mà làm như ghê gớm lắm. Cô ta rất coi thường chúng tôi, chúng tôi không so được với đám bạn xài toàn xe sang của cô ta mà.

Thế là chút hi vọng nhỏ bé của Tô Xán đã bị bóp tắt, chưa chi đã có mùi xung đột.

Ninh Đông khó chịu:
- Này, tôi nói hai cậu là con trai thì rộng rãi một chút được không, dù gì Tiểu Mỹ cũng là chị em của tôi, tính cô ấy có chỗ không hay, ai mà chả thế. nhưng đâu phải xấu cả, mọi người cũng quen nhau mấy năm rồi, chuyện vì bạn bè mà đâm mấy nhát dao cũng không phải chưa làm qua. Lần trước Tiểu Mỹ dẫn cô gái kia tới, chúng tôi cãi nhau, tôi hất nước, Tiểu Mỹ cũng có nói gì đâu. Dù sao đó là bạn của Tiểu Mỹ, tôi làm thế khiến cô ấy mất mặt, cũng phải nói xin lỗi chứ. Tôi biết con người Tiểu Mỹ, tính tình khó ưa hà khắc một chút, nhưng không để bụng, chuyện qua cũng quên nhanh, các cậu mới là đồ nhỏ nhen, lúc nào cũng nói mãi, lát nữa Tiểu Mỹ tới đừng có nói linh tinh là được, tôi còn muốn giới thiệu chị Đường Vũ cho cô ấy.

Bàng Nghị Nhiên không bị thuyết phục, chọn một bài hát của Tạ Đình Phong, lắc đầu:

- Đó là chuyện của mấy cô, dù sao đừng có để cô ta đến, tôi chẳng thèm loại đại mỹ nữ đó, hôm nay chúng tôi mời khách, chỉ muốn cùng Tô Xán và Đường Vũ chơi vui vẻ, không muốn chuốc bực vào thân.

- Thần kinh.

Ninh Đông môi trề ra cả mét:
- Được, không muốn gặp thì chúng tôi đi. Chị Đường Vũ, đi với em đi, em dẫn chị đi gặp một người bạn tốt của em, bọn em quen nhau từ tận sơ trung, cô ấy rất tự yêu bản thân, nhưng gặp chị rồi chắc không tự yêu được nữa. Chúng ta đi một chuyến rồi về, để bọn con trai ở đây chơi thoải mái đi.
Rồi bảo đám Bàng Nghị Nhiên:
- Thích ăn gì cứ gọi, hôm nay tôi mời khách, các cậu thích ăn chùa lắm còn gì.

Đường Vũ không muốn đi, tính cô là thế, có lẽ không mấy người thân thiết, với người nhiệt tình với mình, rất khó từ chối. Ba cô gái đang định ra ngoài thì Đinh Đình có điện thoại, lè lưỡi làm mặt sợ hãi nói nói:
- Cha tôi, đi trước đi, tôi theo sau.
Rồi chạy về phía phòng vệ sinh nghe điện thoại.

Biết cha Đinh Đình rất lợi hại, Ninh Đông không nói gì, kéo Đường Vũ ra cửa.

Nghe Ninh Đông nói mời khách, Bàng Nghị Nhiên và Tào Trạch không thèm khách khí nữa, liên tiếp gọi mấy món đắt tiền trong thực đơn, còn không quên mặt dày quay sang hỏi Tô Xán:
- Cậu thích gì? Vịt quay Bắc Kinh hay là đùi dê nướng, đừng lo, túi tiền của Đông Đông ăn không cạn được đâu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 111: Đập chai cũng cần kỹ thuật

T

ùy tiện đi.

Tô Xán lúc nãy ăn cũng khá no rồi, không chủ ý lắm, nhìn về phía Đinh Đình đang nói chuyện điện thoại, mắt nheo lại:

- Các cậu nói chuyện Tôn Tiểu Mỹ là sao?

- Đừng nhắc tới nữa, Tôn Tiểu Mỹ là bạn học của Đông Đông, hoa khôi trung học Phục Đán, cha mẹ là đều là doanh nhân, loại đại tiểu thư được nuông chiều điển hình.

Tô Xán thầm nghĩ, các cậu có khác gì đâu.

- Cô ta là bạn thân của Đông Đông, quen biết rộng, song không cùng loại với chúng tôi, cô ta ngứa mắt với chúng tôi, chúng tôi ngứa mắt với cô ta, chỉ đơn giản vậy thôi. Lần trước nghe nói Đông Đông cãi nhau với một người bạn của cô ta, kết quả là một thời gian dài không liên hệ rồi, hôm nay sao cô ta lại tìm tới chứ, mà thôi kệ đám con gái phiền phức, cậu cũng chọn bài đi chứ, đừng để chúng tôi chiếm micro mãi.

- Ừm, đợi chút.

Tô Xán nhíu mày đi tới chỗ Đinh Đình Đình đang gọi điện thoại, hỏi:

- Chuyện là thế nào?

Đinh Đình Đình hoảng loạn nhìn Tô Xán, ra dấu hiệu im lặng, tiếp tục nói.

Tô Xán nổi giận, giật lấy điện thoại trong tay Đinh Đình Đình, đúng như y nghi ngờ, điện thoại đã tắt máy từ lúc nào.

Ném trả điện thoại cho Đinh Đình Đình, giọng nhiêm lại:

- Rốt cuộc là sao?

Lúc này Bàng Nghị Nhiên và Tào Trạch cũng nhìn ra chuyện bất thường, ngừng hát, Đinh Đình Đình chưa nói mắt đã đỏ hoe:

- Cô gái lần trước Đông Đông hất nước tên là Trương Minh, người ta hôm nay muốn Đông Đông xin lỗi, nhưng không biết xin lỗi thế nào.

- Cái gì?

Hai người Bàng Nghị Nhiên đồng loạt đứng bật dậy, đưa mặt nhìn nhau.

Đinh Đình Đình bật khóc:

- Mình cũng không biết, Trương Minh gọi tới một người bạn mình quen, mình không biết phải làm sao, có điều chỉ xin lỗi thôi, bọn họ đảm bảo, nếu họ dám làm gì Đông Đông, mình sẽ trở mặt.

- Bọn họ ở đâu?

Tô Xán cố áp kích động muốn đấm vào mặt loại con gái ngu xi này, bán đứng bạn còn khóc lóc ra vẻ, nhất là Đường Vũ lại đi cùng, đám con cái nhà giàu này điên cuồng bất chấp thế nào y có nhận thức rồi.

- 276.

- Chúng ta đi.

Bàng Nghĩ Nhiên hùng hổ muôn lôi Đinh Đình Đình đi, Tô Xán ngăn lại:

- Đừng, bọn chúng có chuẩn bị trước, cũng biết chúng ta có bao nhiêu người, không ăn thua đâu, các cậu gọi điện bảo người nhà tới đón, căn cứ tình hình báo cho cảnh sát.

- Tiểu Mỹ, cậu có ý gì?

Ninh Đông đứng trong phòng bao, khuôn mặt xinh xắn đanh lại, nhìn đám người ngồi ở ghế sô pha, phát hiện ra mang Đường Vũ tới đây là một sai lầm.

Đường Vũ lạnh lùng đứng bên cạnh, đối diện đám nam nữ đang nhìn mình.

Tôn Tiểu Mỹ cắn môi tránh ánh mắt Ninh Đông:

- Đông Đông, xin lỗi.

Cô gái tên Trương Minh lên mặt đàn chị hất hàm nói:

- Đừng trách Tiểu Mỹ, hôm nay tôi gọi cô tới đây chẳng qua muốn cô xin lỗi thôi, nói thật, tôi thích con người cô lắm. Thế này đi, lần trước cô hất cà phê vào mặt tôi, hôm nay tôi dội bia lên đầu cô coi như xong, sau này chúng ta vẫn là bạn.

- Nếu tôi không đồng ý thì sao nào?

Ninh Đông quật cường nói:

Đường Vũ cau mày, cô thừa hiểu chỉ cần Ninh Đông chấp nhận thì sẽ không bao giờ có chuyện bỏ qua mà tiếp tục còn trò quá đáng hơn, cô ghét mấy chuyện này, ghét đám nam nữ hò hét chướng tai kia, nắm tay Ninh Đông nói:

- Chúng ta đi thôi.

Xoay người đi ra cửa phòng.

Ở cửa có hai nam sinh mặt non chuyện, đối diện khí thế của Đường Vũ không dám đưa tay ra ngăn, hai nữ sinh càng sôi máu, xông lên chặn họ lại,

một nữ sinh còn nhéo hông tên bạn:

- Thấy con gái xinh đẹp là ngây ra, có còn là con trai không?

Nam sinh kia xoa eo thầm nhủ, không phải là con trai thì nhìn con gái làm gì?

Ninh Đông quay đầu nhìn chằm chằm Tôn Tiểu Mỹ:

- Tôn Tiểu Mỹ, nói thẳng ra đi, các người muốn làm cái gì, muốn dội bia thì cứ dội, nhưng tôi không xin lỗi đâu.

Bề ngoài ra vẻ oai phong lắm, nhưng tay Ninh Đông đang run lên, chỉ muốn khóc, chuyện này để chị Đường Vũ bị liên lụy vào, cô hối không kịp.

- Tạm thời chưa nói làm gì, nhưng cô đừng mong đi ra ngoài được.

Trong phòng phần đông là đám nam nữ sinh mười bảy mười tám, lên tiếng là tên nam tử trên hai mươi, có vẻ là kẻ cầm đầu.

Có vẻ hắn là chỗ dựa của Trương Minh, nên cô ta ung dung nhìn chị em Đường Vũ.

- Tôi không muốn làm lớn chuyện.

Trương Minh cầm chai bia đi tới điệu bộ như mèo vờn chuột:

- Đây chỉ là chuyện giữa tôi và Ninh Đông, không cần thiết liên lụy người khác vào.

Tình thế hoàn toàn nắm trong phe mình, một tên nam sinh nhìn Đường Vũ từ trên xuống dưới, không kìm được giọng cợt nhả:

- Em gái xinh đẹp, nếu muốn cứu bạn thì tới uống với anh vài ly.

Đúng lúc này cửa bị đẩy văng, vốn là hai nam sinh trông cửa ngăn phục vụ đi vào quẫy nhiễu, nhưng đổi thành hai nữ sinh, liền không giữ được cửa rồi.

Tô Xán bước thẳng vào, lúc này y đã cao suýt soát 1m80, vóc người so với học sinh cao trung trong nước đã là rất nổi bật rồi. Trương Minh thấy có người tới hơi giật mình, nhưng bên cô ta đông người nên chẳng coi vào đâu:

- Hừ, Ninh Đông, viện binh của cô đấy à?

- Không sao chứ?

Tô Xán lo lắng hỏi, thấy Đường Vũ gật đầu liền nắm tay hai cô gái kéo đi:

- Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta đi thôi.

Một tên nam sinh muốn ngăn cản, nhưng đám con nhà giàu èo uột này làm sao so sức với Tô Xán được, bị một cánh tay khỏe mạnh đẩy ngã ra đất.

Tên nam tử cầm đầu quát:

- Không cho bọn chúng chạy.

Chẳng cần hắn ra vẻ, mấy nam sinh vốn ngồi ngả ngớn trên ghế sô pha từ lúc Tô Xán đẩy người đã vọt dậy chắn đường, bao nhiêu người như vậy mà để đối phương đi mất, sau này nhóm bọn chúng còn ngẩng mặt lên nhìn ai được nữa.

Tô Xán kéo hai cô gái còn chưa kịp phản ứng gì ra khỏi phòng, trong phòng bao vây, Ninh Đông cảm thấy áp lực vô cùng, chân cũng run run, nếu Trương Minh thực sự dội bia lên người mình, bản thân cô không dám đảm bảo mình sẽ nổi điên lên làm gì.

Có lẽ lao vào đánh đối phương, nhưng đám người kia đông như vậy, kết cục chắc chắn rất thê thảm, đến lúc đầy chắc chỉ còn nước nghiến răng nói một

câu bà đây thua rồi, nuốt cay đắng vào bụng đợi thời cơ báo thù.

Ba người đi rất nhanh, từ phòng bao đằng sau có tiếng đá bàn đá ghế hỗn loạn, tiếp đó ba bốn tên nam sinh từ trong phòng lao ra, tên trên hai mươi tuổi là hung hãn nhất, vốn được gọi tới áp trận, giờ đối phương trắng trợn cướp người trước mắt, không khác gì cho hắn một cái tát cả.

Đường Vũ nghe thấy tiếng bước chân tiếng quát tháo đằng sau, tay bấu chặt tay Tô Xán. Phục vụ bê khay phía trước đi tới nhìn cảnh này này cuống quít đứng sát vào tường.

Tô Xán quan sát rất nhanh, bảo Đường Vũ:

- Bạn đưa Ninh Đông chạy trước đi, nhanh lên.

Sau đấy đưa tay lấy cái khay phục vụ đang bê, cầm chai rượu đập choang vào tường, thủy tinh vỡ bắn tứ tung.

- Nhưng bọn chúng đông lắm ...

- Đi nhanh.

Ninh Đông còn nấn ná thì Đường Vũ đã kéo đi, cô rất lý trí biết mình ở lại tình huống này cũng chỉ tăng thêm gánh nặng cho Tô Xán mà thôi, cách tốt nhất là rời khỏi chỗ này gọi người.

“Choang!”

Mấy tên nam sinh đuổi tới nơi thấy cảnh trước mắt thì vội dừng cả lại.

Tay tê đi, vừa rồi dùng sức quá mạnh, thủy tinh vỡ vào tay, giờ thì Tô Xán mới biết, xem trong TV thấy vô sô lần người ta đập chai rượu tưng bừng, nhìn uy phong lắm, nhưng đây là chuyện cần có kỹ thuật mới làm được, làm bừa có khi thiệt thân, chai rượu mà nó vỡ nát ra đấy thì tay mình thành đống máu bầy nhầy luôn.

Mảnh thủy tinh bắn ra làm tay Tô Xán chảy máu, vô tình cảnh "máu me" này lại khiến đám người truy đuổi khiếp sợ, vẻ mặt hung dữ quyết liệt của y, cùng bàn tay máu chảy ròng ròng - Thực ra một phần do vang đỏ bắn vào - Khiến mấy tên nam sinh nhìn y dè chừng không dám làm liều.

Mười mấy nam nữ đằng sau cũng chùn bước.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 112: Nói chuyện điện thoại (1)

M

ấy cái đầu nóng trên tầng 4 KTV nhanh chóng nguội xuống.

Đa phần bọn chúng chỉ là đám học sinh cao trung, tụ tập chơi bời với nhau, chưa mấy tiếp xúc với xã hội, tên cầm đầu cùng lắm chỉ mới trên hai mươi, sống ở thành phố Thượng Hải này, trong hoàn cảnh an nhàn sung sướng, thích chia bè chia phái, dựa gia thế đầu tiền đầu bạc, chèn ép, bài xích nhau.

Căn bản chưa bao giờ tới mức dùng đao kiếm chém nhau.

Đem so với Tô Xán lúc ở Hạ Hải đối diện với Trần Xung điên cuồng còn dám cứu người thì đám con nhà giàu này nhìn thấy máu tái mặt chẳng khác nào trẻ con, xem ra lúc nãy đánh giá bọn chúng quá cao.

Kệ máu chảy ở tay và cơn đau rát ngày một lớn, Tô Xán sải bước tới, tóm lấy cổ áo tên cầm đầu, bình rượu vỡ lởm chởm mũi nhọn dí vào cổ hắn, thậm chí làm rách chút da.

Đối phương có mười mấy người, không tranh chủ thời cơ trấn áp, lát nữa bọn chúng bình tĩnh lại thì gặp họa là mình.

- Không đứa nào được đuổi theo hết.

Tô Xán không cần nói lời dọa dẫm, nhìn mũi thủy tinh sắc nhọn có thể đâm vào cổ người ta bất kỳ lúc nào kia, khiến người ta dựng tóc gáy.

- Mẹ mày, có giỏi thì thả anh ấy ra, thả ra mau.

Có kẻ hò hét, nhưng không đứa nào dám xông lên cả.

Tên thanh niên bị Tô Xán khống chế trừng mắt lên:

- Thả tao ra, có thả không? Mày có gan thì cứ đâm tao đi, mẹ nó, mày nên suy nghĩ về việc mày làm, biết bọn tao là ai không, cho mày biết, tao không để mày sống yên thân ở cái đất Thượng Hải này đâu.

Tên này còn chưa ngu tới mức hô lên, cha tao là XXX.

Cha hắn là cán bộ cấp phó sở, mẹ ở Chiết Giang, kinh doanh mấy xí nghiệp lớn, bản thân hắn trên hai mươi không muốn học nữa, được mẹ tài trợ 500.000, tự mở một công ty vận tải, trong vòng tròn học sinh chưa vào xã hội này này, đương nhiên rất có máu mặt.

- Câm mồm.

Tô Xán vung tay tát một cái, năm ngón tay rõ ràng hằn lên khuôn mặt trắng trẻo của tên thanh niên.

- Mày dám ...

Chưa dứt lời tay cầm cái chai vỡ của Tô Xán ấn tới, cảm giác mũi nhọn đâm vào da thịt, tên thanh niên lập tức nuốt lời định nói vào.

- Anh đừng có làm bừa nhé.

Có nữ sinh bật khóc rồi, chuyện này phát triển ngoài dự liệu của tất cả bọn họ.

Càng có chuyện bất ngờ hơn nữa là Tô Xán chùi bàn tay máu me lên áo kappa của tên thanh niên dùng làm con tin kia, sau đó đẩy về phía bọn chúng.

Xoay người rút khăn tay giắt trong túi ngực phục vụ, vừa lau tay vừa nói:

- Quay về cả đi, ai làm gì thì làm nấy, đừng theo nữa.

Chuyện cười cao minh nhất là người kể không thấy buồn cười, toàn bộ người nghe cười lăn ra.

Lời uy hiếp cao minh nhất là không cần nói lời hăm dọa, khiến toàn bộ thấy sợ hãi.

Vững vàng, lạnh lùng, cùng với hành động rất lão luyện của Tô Xán, nhất là chai rượu lăm lăm trong tay, chỉ một câu đơn giản khiến đám người kia không có hành động gì.

Tô Xán xoay người đi luôn, ném cái chai vỡ vào thùng rác sầm một cái, bước vào thang máy.

Tới tầng một, đầu kia đại sảnh là Bàng Nghị Nhiên và Tào Trạch thấy tình thế tình thế không ổn đã gọi gia trưởng tới, mấy nam tử đồ tây đang được Đường Vũ dẫn đường chuẩn bị chạy tới nơi xung đột thì Tô Xán từ thang máy bước ra.

- Tô Xán vẫn đang ở trên đấy ...

Đó là lời đầu tiên Tô Xán nghe được, phát ra từ Ninh Đông có phần hoảng loạn.

Người phụ trách KTV thấy Tô Xán bình an xuống đây thì thở phào, vội vàng tới giao thiệp, ông Đường bảo một trung niên ở lại, còn toàn bộ rời KTV, bên ngoài có mấy chiếc xe đợi sẵn, Tô Xán còn là học sinh, chuyện cần kíp nhất bây giờ là rời khỏi chỗ này tránh dính vào rắc rối đã, cái khác lo liệu sau.

Tô Xán và Đường Vũ lên xe, ngồi cùng với ông Đường.

Đường Vũ thấy tay Tô Xán quấn khăn, có vết máu, đau lòng mắt đỏ hoe.

Ông Đường mặt nghiêm trọng hỏi:

- Cháu bị thương thế nào, tới bệnh viện khám chút.

- Không sao đâu chú, chỉ xây xát ngoài da thôi.

Tô Xán áy náy nói:

- Xin lỗi chú Đường.

Ông Đường xua tay:

- Tô Xán, cháu làm rất đúng, gặp phải loại chuyện này, nhờ người gọi điện cho gia trưởng, nếu không chú không biết, không tới kịp xử lý thỏa đáng, chuyện sẽ bung bét hết. Chú phải cám ơn cháu mới đúng.

Ktv đằng sau có xe cảnh sát hú còi tới, đèn xanh đỏ loang loang, đồn cảnh sát rất mẫn cảm với những nơi giải trí như thế này, nên báo cảnh sát một cái là mau chóng có người tới.

Có ông Đường ở đây, cho nên dù Đường Vũ rất quan tâm tới vết thương của Tô Xán nhưng không dám biểu thị gì quá mức, giờ bọn họ không thể tự do như ở Mỹ nữa.

Được ngồi cùng Đường Vũ, cha cô trong một cái xe, Tô Xán cảm giác rất lạ, có thể coi là một bước tiến, chuyến về nước này dừng lại ở Thượng Hải không phải là vô ích.

Tối hôm đó ông Đường liên tiếp nhận được không ít cuộc điện thoại, từ trên xe cho tới tận khách sạn, thậm chí Tô Xán được Đường Vũ băng bó ở trong phòng vẫn nghe thấy ông nói chuyện bên ngoài:

- Đường Vũ nhà tôi ghét nhất là dính líu vào mấy loạn chuyện lộn xộn này, kết quả về nước mấy tiếng đã đụng phải rồi, Lão Lý, anh nói thế là sao, anh nhất định phải xử lý ổn thỏa cho tôi.

- A lô, cục trưởng Triệu ... Dùng hung khí uy hiếp à? Tuyệt đối không có chuyện đó ... Đúng, không có ... Đám trẻ con kia thấy bữa bãi, phải quản giáo.

Phòng của Tô Xán cũng đặt ở khách sạn Kim Mậu, có điều không cùng một chỗ với Đường Vũ, hiển nhiên là không có khả năng này. Tô Xán cũng không làm ra chuyện nửa đêm lẻn vào phòng Đường Vũ tán gẫu nhân sinh từ đầu giường tới cuối giường.

Chẳng phải vì Tô Xán là Liễu Hạ Huệ mà vì ông Đường ở ngay sát bên phòng Đường Vũ, hai cha con họ ở tầng 72, còn Tô Xán một mình ở tầng 60, tất cả mọi chi phí do ông Đường chi trả, không cần lo nghĩ, có điều cũng thành công ngăn cách y và Đường Vũ.

Đứng ở bên cửa sổ ngắm nhìn toàn cảnh Phổ Giang và Lục Gia Chủy, đèn màu trời đêm và thành phố huy hoàng, làm y có cảm giác hoa mắt, lùi lại mấy bước, cái bệnh sợ độ cao này không phải luyện tập mà khắc phục được. Nghĩ tới Đường Vũ hiện giờ có lẽ cũng đang ngắm cảnh bên ngoài, đứng trong căn phòng mờ tối nhìn thế giới phồn hoa, giao thông tung hoành, cảm giác cô độc và khó chịu của Tô Xán vơi đi rất nhiều.

Tô Xán thích tổng kết nhân sinh từng giai đoạn, bất tri bất giác đã quay trở về được ba năm, thời gian luôn thế, trôi đi vùn vụt một cách lạnh lùng, xét cả hiện tại và tương lai chưa xảy ra, Tô Xán hỏi bản thân liệu hoàn toàn không còn tiếc nuối sao?

Không phải, vì vận mệnh của y đã thay đổi, nghiễm nhiên thoát khỏi quỹ tích vốn có, nhưng để lại Tiết Dịch Dương và Lưu Duệ ở lại Hạ Hải, cả hai lúc này hẳn đang ra sức phấn đấu trong nửa học kỳ cuối năm thứ ba, những người vốn là bạn tốt nhất của mình hiện đã chia tách.

Rất nhiều người trước kia y gặp được đã không gặp được nữa, những người đã từng là bạn có lẽ vĩnh viễn không gặp nhau nữa.

Còn có một người cứ nhớ tới khiến y nhói trong lòng, y không quên, nhưng cũng tránh nghĩ tới, bởi vì Tô Xán cũng chẳng phải mạnh mẽ gì, nhất là ở phương diện tình cảm.

Có lẽ mình sẽ ngày càng đi xa, giống như hiện giờ được đặt chân lên tòa khách sạn cao nhất Trung Quốc này, nhưng thực sự là điều mình theo đuổi.

Nhưng cũng không có gì phải nuối tiếc hay ân hận, vì nó đem lại cho Tô Xán mọi thứ y chưa từng dám mơ tới, nếu ba năm trước mà có người nói y cùng Đường Vũ đứng ở khách sạn Kim Mậu ngắm nhìn cảnh đêm, có lẽ y sẽ nói "điên".

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 113: Nói chuyện điện thoại (2)

Gọi điện thoại cho cha mẹ, trong điện thoại Tô Lý Thành và Tằng Kha nóng ruột hết sức, vốn tưởng rằng hôm nay gặp được con trai sau ba tháng xa cách, nhưng lại nghe nói Tô Xán ở lại Thượng Hải một ngày.

Cty Kiến trúc Đại Dung ba tháng qua vẫn vận hành rất tốt, ở Mỹ gọi điện thoại về cảm giác công việc của cha bình ổn, không có áp lực quá lớn, thành tích khá tốt, địa vị uy tín trong công ty dần tăng lên.

Mẹ cũng đã mở tới cửa hiệu thứ mười một ở Dung Thành rồi, chiếm lĩnh được hầu hết các trường học trọng điểm, là đại lý cấp tỉnh của Thục Sơn, mẹ bắt đầu mở rộng mạng lưới tới thành thị loại hai như ở Hạ Hải.

Nhà máy Thục Sơn đã chuyển tới khu kinh tế Dung Thành, chiếm diện tích ba mươi mẫu, được hưởng khá nhiều chính sách ưu đãi cùng chính phủ nâng đỡ tài chính.

Nhà máy mới dung nạp 150 công nhân viên và khu túc xá cư trú, chuyển nhà máy cùng nhập dây chuyền tiêu hao hết bảy tám phần khoản vay tiền kỳ, hiện giờ phía Thục Sơn đang kiếm khoản vay chục triệu, tiếp tục mở rộng dây chuyền sản xuất, đồng thời phái nghiệm vụ viên tới liên lạc với các đại lý cấp tỉnh, chuẩn bị kế hoạch chiến lược thương hiệu phủ sóng toàn quốc.

Tttm Đôn Hoàng đã đặt chân tới Dung Thành, nghe nói ngày khai trương rất tưng bừng, trang trí gần gũi hiện đại, phù hợp với thị hiếu quần chúng, doanh thu ngày khai trương tới 10 triệu, chuyện này được báo chí tung hô ầm ĩ, làm bao nhiêu nhân vật tiếng tăm giới bán lẻ chấn động, gọi nó là kỳ tích.

Tô Xán cũng phải bội phục Vương Thanh.

Phó tổng giám đốc Đôn Hoàng khi tiếp nhận phỏng vấn có nói:

- Vì đảm bảo chuẩn xác trong thống kê, chúng tôi chuyên môn mời chuyên gia quản lý tài chính tới giám sát. Doanh thu khổng lồ của TTTM vào ngày khai trương tất nhiên là đáng mừng, nhưng chỉ chú trọng vào con số tiêu thụ là không đủ, quan trọng nhất phải phân tích được yếu tố đứng phía sau con số này, đôi khi chỉ là phương thức kinh doanh trông rất đơn giản lại là điểm mấu chốt tạo dựng kỳ tích ..

Tô Xán gọi điện thoại cho đám Vương Uy Uy, người nghe điện thoại là Lâm Trứu Vũ, hắn khóc lóc như thật:

- Tô Xán, cuối cùng cậu cũng về rồi, cậu không biết chúng tôi sống thảm thế nào, kỳ nghỉ đông vì học bù cái nọ, ôn tập cái kia mà 30 ngày nghỉ chỉ còn có 15 ngày, hôm nay chỉ còn hai ngày nghỉ cuối cùng, ngày kia là chính thức bước vào ba tháng quyết chiến rồi, bi thảm vô cùng.

Tô Xán không nhịn được cười, Lâm Trứu Vũ lúc nào cũng đầy sức sống như thế, làm y bất ngờ, tưởng cuộc sống năm thứ ba đã hành hạ cho hắn sức cùng lực kiệt rồi cơ.

Vương Uy Uy thì trầm ổn hơn nhiều, Tô Xán vừa nói vài câu nhớ nhung khách sáo với hắn đã bị hắn bảo đừng làm buồn nôn:

- Tô Xán, bao giờ về thế ... Tốt, thế là cậu sắp được gia nhập địa ngục năm thứ ba với bọn tôi rồi, chúc mừng từ nước Mỹ thiên đường, rời vòng tay mỹ nữ nước Mỹ trở về với hiện thực ..

Nghe giọng điệu hả hê của tên này mà ngứa tai, Tô Xán hời hợt nói:

- Mỹ nữ nước Mỹ thì không nhớ, nhưng mà vòng tay của Diệp Huy Thường thì đúng là đáng lưu luyến lắm, chậc chậc, có muốn tôi miêu tả cho mà nghe

không?

Bên kia có tiếng ho khù khụ của Vương Uy Uy, tiếp đó là tiếng hắn réo:

- Lạc Nhiên, điện thoại của em này.

- Bảo cậu ta đợi đi, em đang bận ..

Giọng Lâm Lạc Nhiên gắt gỏng:

Ít nhiều làm Tô Xán ngẩn người, tình hình này không tầm thường, chẳng lẽ Lâm tiểu muội tới tháng rồi?

Lề mề một lúc mới có tiếng xột xoạt ở đầu kia điện thoại, Lâm Lạc Nhiên tựa hồ rất uể oải, giọng nói êm dịu dễ nghe truyền tới:

- Ê, còn đó không?

- Còn.

- Sao, sắp về à?

Giọng nói không có chút nhiệt tình nào:

- Không hoan nghênh à? Bạn có việc phải làm? Vậy mình cúp điện thoại nhé, đợi về rồi hẵng nói.

- Nào dám, cậu ở bên đó ghê gớm lắm mà, Ginny xinh đẹp quá phải không, là cô gái New England điển hình, tóc vàng mềm mại, mắt xanh lam như ngọc bích, vóc người nóng bóng, đúng là phiên bản của Britney Spears, chắc trải qua một đêm khó quên hả?

Lần này tới Tô Xán ho khù khù, đặt vội cốc nước xuống, ho tới chảy cả nước mắt ra:

- Bạn lấy đâu ra tin tức này?

Lâm Lạc Nhiên tiếp tục với giọng chua lè:

- Ôi, tôi thấy bất công thay cho Đường Vũ, muốn giấu diếm à, tưởng ở Mỹ thì không ai biết sao?

- Chuyện không phải là như thế đâu ...

Hắn Lâm Lạc Nhiên thông qua vòng tròn Diệp Huy Thường biết chuyện này, không biết nha đầu họ Diệp kia bôi xấu mình thế nào.

- Cậu không cần giải thích cho tôi, dù sao tôi thừa biết con người của cậu rồi, phần tử không an phận, ở bất kỳ chỗ nào cũng là thứ hại nhân dân. Không khỉ cởi mở tự do ở Mỹ hợp khẩu vị cậu lắm phải không? Cũng đúng thôi, cậu là thứ háo sắc như vậy mà ...

- ....

Tô Xán bị Lâm Lạc Nhiên oanh tác tới không phản bác được câu nào, hậm hực thầm nghĩ không thèm giải thích, dù sao nha đầu này cũng có phải bạn gái mình đâu, chỉ cần Đường Vũ tin mình là được.

- Sao nghe giọng ai đó chua chua, không phải đang ghen đấy chứ? Đừng nói bạn thích mình nhé.

Lâm Lạc Nhiên nghe thế có chút ngơ ngác, ánh mắt thoáng qua vẻ xấu hổ, rồi thành nổi khùng:

- Này, cậu điên rồi phải không, có muốn tôi nói cho Đường Vũ không hả?

Ặc cô nàng này giận thật rồi, Tô Xán chủ động xuống nước:

- Không phải chúng ta là bạn tốt à, đùa chút thôi mà.

- Bản tiểu thư không thèm làm bạn với tên thấp kém nhà ngươi.

Nói xong cúp điện thoại cái rầm.

Tô Xán chỉ biết nhún vai hết cách.

Mặt trời có một loại ma lực, đem chuyện không vui ngày hôm qua xóa bỏ sạch sẽ, buổi chiều ngày Thượng Hải trời quang mây tạnh đó, Tô Xán và Đường Vũ lấy vé máy bay trở về.

Buổi trưa ở nhà ăn khách sạn, ông Đường ra ngoài từ sáng sớm đã trở về, cùng bọn họ ăn cơm trưa, trên bàn chỉ có ba người, ông Đường vừa dặn dò con gái vừa không quên mời Tô Xán ăn, còn nhiệt tình xẻ thức ăn vào bát y.

Tô Xán cười khổ, hôm qua mới trở về lâu ngày thèm món quê hương mới ăn nhiều được như thế, Tô Xán có ăn nhiều cũng đâu so được với tấm thân to béo của ông ta. Nhưng mà "cha vợ" mời, làm sao y có thể từ chối được, mấy lần nhìn sang Đường Vũ cầu cứu, nha đầu đó lại giả vờ không nhìn thấy, cúi đầu chăm chú ăn cơm.

Kết quả Tô Xán ăn no nứt bụng, phải nới thắt lưng ra, còn ông Đường thì cười hết sức sung sướng.

Ăn cơm xong nghỉ ngơi ở khách sạn một lúc, hai người Tô Đường được ông Đường an bài xe đưa tới sân bay.

Không ngờ có một đám đông tiễn chân ở sân bay, nhiều hơn cả người tiễn chân ở Mỹ.

Bàng Nghị Nhiên đi tới cười nói:

- Dù sao cũng rảnh mà, hôm nay bọn tôi định tới Mc Donald tụ tập, nhân lúc còn sớm nên ra tiến mọi người.

Tào Trạch làm bộ dạng lão luyện vỗ vai Tô Xán:

- Sau này phải thường xuyên tới Thượng Hải chơi với bọn này nhé.

Ninh Đông trông vẫn rất xinh xắn đáng yêu, nhưng mắt có quầng thâm, bộ dạng có vẻ không ngủ ngon, chắc vì chuyện bị bạn phản bội mà đau lòng, nắm tay Đường Vũ nũng nịu:

- Chị Đường Vũ, đợi chị về nhà rồi em gọi điện cho chị, em còn nhiều chuyện muốn nói với chị lắm.

Đường Vũ nhẹ nhàng vuốt tóc Ninh Đông an ủi, gật đầu:

- Được, tối nay chị em mình tâm sự.

Giữa các cô gái với nhau luôn có rất nhiều đề tài để nói, nhất là cô gái như Ninh Đông sẵn sàng vì bạn mà hi sinh, kết quả lại bị bạn mình đâm sau lưng, đang lúc thế này càng cần người tâm sự, gặp được Đường Vũ như tìm thấy đối người chị tri âm tốt nhất để dốc bầu tâm sự.

Mọi người vẫy tay tạm biệt, Tô Đường một ngày ngắn ngủi dừng lại ở Thượng Hải tiếp tục lên máy bay.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 114: Cuối cùng cũng phải đối diện

M

áy bay vào trong tầng mây, tiếp viên hàng không tắt bớt đèn trong máy bay, áp suất thấp khiến người ta lờ đờ buồn ngủ, nhiều người đóng cửa sổ lại, ánh sáng bên ngoài không chiếu vào được, trong máy bay càng tối.

Hai người như được ở trong không gian riêng tư, tuy xung quanh toàn là người, nhưng cảm giác dù họ làm gì, những người đó vẫn ngủ mãi không tỉnh.

Từ lúc xuống máy bay ở Thượng Hải bị đón đi ăn cơm, rồi lại xung đột ở KTV, cả ngày bận rộn, làm bọn họ chẳng có thời gian ở riêng bên nhau.

Lúc ở trên máy bay về nước thì chỉ hận không thể chớp mắt một cái là về tới quê hương, nhưng về nước rồi, giờ lại muốn hành trình này cứ kéo dài mãi, thời khắc chia tay sắp tới, hai tiếng ngắn ngủi ở trên máy bay này e là thời gian ngắn ngủi cuối cùng bọn họ được dính với nhau.

Đường Vũ dựa vào vai Tô Xán, chăm chú nhìn cô gái bên cạnh, làn da trắng mịn như sứ, cái mũi nhỏ xinh xinh hơi vểnh lên, lông mi thật dài, mùi thơm ngát thấm vào phổi, Tô Xán tham lam hít liền vài hơi.

Biết Tô Xán cố tình làm cho mình xem vừa mới ngủ, cậu ấy có làm gì mình cũng không biết, cô có thói quen ngủ trưa, dù sang Mỹ cũng không bỏ thói quen này, nếu là lúc khác Đường Vũ đã đẩy Tô Xán ra rồi, nhưng hiện thời gian ở bên nhau không nhiều, mặt chỉ thoáng ửng hồng, nhỏ giọng nói chuyện với y:

- Quà của bạn cũng ở trong va ly của mình đấy, xuống máy bay nhớ lấy ra.

- Dù sao mình cũng đưa bạn về nhà trước, tới cửa nhà bạn lấy cũng được.

- Ừ.

Tô Xán hồi tưởng cảm giác Đường Vũ dựa vào vai mình ngủ, mắt khép lại, mi rung rung, cả bờ vai mình gánh trọng lượng của cô, cảm giác được gánh vác trọng trách đó làm y rất thỏa mãn.

Một hạnh phúc chân thực, ngay cả giọng ngái ngủ của Đường Vũ cũng thật dễ nghe.

Nếu như xuống máy bay không phải ai về nhà nấy, mà là về nhà của hai người, sẽ không có cảm giác lòng hoang mang thế này. Có điều giai đoạn hiện giờ không có khả năng lắm, cả hai đều lần đầu tiên xa nhà tới ba tháng, không thể không về, phải đối diện với cuộc sống của thời gian cuối cùng năm thứ ba. Sau đó lại giống như tất cả những người cùng tuổi, tới các trường đại học khác nhau, chính thức trở thành người trưởng thành.

- Làm sao bạn phát hiện ra chuyện của Ninh Đông?

Đường Vũ tối qua ở khách sạn được nghe Ninh Đông khóc lóc kể đầu đuôi câu chuyện qua điện thoại rồi:

- Đinh Đình Đình lúc ở khách sạn nghe Ninh Đông rủ chúng ta đi cùng thì sắc mặt đã bất thường rồi, khi giả vờ nghe điện thoại thì càng thấp thỏm, rõ ràng chỉ là giả bộ.

Đường Vũ gật đầu, từ lâu cô không còn ngạc nhiên vì Tô Xán luôn quan sát tỉ mỉ mọi việc rồi, Tô Xán như có hứng thú vô tận với tất cả mọi sự vật sự việc, lại nghĩ tới điều gì, tâm tình có vẻ sa sút:

- Bị bạn bè bán đứng và so với không có bạn bè, rốt cuộc chuyện gì khiến người ta khổ sở hơn?

Tô Xán hiểu cô gái hay suy nghĩ này lại liên tưởng chuyện Ninh Đông với bản thân rồi, cuộc sống của Đường Vũ khá cô độc, bởi vì cách giáo dục của Mục Tuyền tạo ra cho Đường Vũ một cá tính đặc biệt, độc lập tự chủ nhưng chính sự lạnh lùng đó khiến cô khó kết giao với người khác, hoặc thực sự mở rộng tấm lòng của mình với người khác.

Thời sơ trung, Trình Lan và Trình Vân là bạn khá thân thiết của cô, nhưng vì vận mệnh mỗi người khác nhau mà phân tán, Đỗ Đình là bạn học ở Nhất Trung, vì chuyển trường mà chỉ còn thi thoảng thư từ qua lại. Ở Nhị Thập Thất Trung, Đường Vũ cực kỳ được hoan nghênh, nhưng mọi người chỉ tôn sùng cô, mà không có người bạn thực sự có thể hòa nhập vào cuộc sống của cô.

Một người nếu như từ nhỏ cho tới trung học mà không tìm được người bạn thực sự, vậy thì sau này sinh tồn trên thế giới, không phải nói là không thể có bạn thân nữa, nhưng ít nhất không có được người bạn ăn ý biết nhau tường tận, có thể cùng nhau ôm cốc trà nóng ôn lại kỷ niệm ấu thơ.

Nếu không có người cùng chia sẻ kỷ niệm, chẳng khác gì chưa từng tồn tại.

Cho nên Ninh Đông đau khổ vì bị Đinh Đình Đình phản bội khiến Đường Vũ nhìn lại bản thân, cô không có người bạn tri âm như vậy, cho nên chuyện bị phản bội không xảy ra, nhưng đó lại là sự bi ai khác.

Tô Xán nghĩ một lúc rồi nói:

- Bị bạn bè bán đứng đúng là khổ sở, không có người quan tâm cũng là bi ai. Nhưng bạn lại không thuộc về loại nào, vì trên thế giới này có rất nhiều người quan tâm tới bạn, không có người khiến bạn phải bận tâm. Bạn xem bản thân ngầu cỡ nào, chỉ có người ta để ý tới bạn, bạn không để ý tới người khác, đó hẳn là hạnh phúc.

Đường Vũ hơi nheo hai mắt lại, giống như hai con dao sắc bén chiếu vào Tô Xán, giọng có chút hờn giận:

- Bạn nói mình là người vô tâm vô tình?

Cô bé này bất mãn là ánh mắt rất có sức sát thương, Tô Xán cười nhẹ kéo người Đường Vũ ngả vào lòng:

- Không nghiêm trọng như vậy, chỉ là bạn không giỏi biểu lộ cảm xúc của mình, muốn nhìn được nội tâm của bạn cần ánh mắt sâu sắc, mà người thường không có.

Rõ ràng là biến tướng khen ngợi bản thân.

Năm ngón tay thon dài mảnh mai của Đường Vũ đan vào bàn tay lớn của Tô Xán, đầu cúi xuống không cho Tô Xán nhìn vẻ mặt mình:

- Cũng có người khiến mình quan tâm mà.

Tô Xán ghé gần vào tai Đường Vũ hỏi nhỏ:

- Ai thế?

- Tất nhiên là mẹ mình.

- Còn ai nữa?

- Cha mình.

Đường Vũ cố nén cười đáp:

- Còn ai nữa.

- Hết rồi.

Tô Xán làm bộ đau lòng, tay ôm ngực làm Đường Vũ cười khúc khích, Tô Xán chưa đủ chiêm nghiệm cuộc sống để trả lời câu hỏi của Đường Vũ, hơn

nữa chuyện thế này mỗi người sẽ tự tìm lấy câu trả lời riêng, điều duy nhất Tô Xán có thể làm là giải tỏa cho Đường Vũ mà thôi.

Cuối cùng cũng hạ cánh tới Dung Thanh, Tô Xán vừa nhìn ra đại sảnh là giật mình, y thấy người vốn cho rằng sẽ không thấy, từ xa xa bắt gặp bóng dáng Mục Tuyền, đi giày cao gót, áo véc nữ, quần âu dài, tay đeo cái túi sách nhỏ màu nâu, tóc bỏ ra sau đầu, quyến rũ mà trang nghiêm.

Mắt của Mục Truyền cực tốt, gần như hai người Tô Đường xuất hiện ở cửa ra là nhìn thấy luôn, giống như ba tháng trước nhìn họ sóng vai rời đi vậy.

Tô Xán bỗng dưng khẩn trương, cảm giác như dâu xấu cuối cùng vẫn phải ra mắt mẹ chồng, ba tháng trước nắm tay Đường Vũ đi, y chẳng quan tâm ba bảy hai mốt gì hết, khi đó điểm đến là một nước Mỹ tự do, không phải lo gì cả, không ai quản được bọn họ, giống như chuyến đi nghỉ.

Còn bây giờ trở về, y không thể không đối diện với hậu quả do hành vi của mình gây ra.

Đường Vũ đi trước khẽ gật đầu với Mục Tuyền:

- Mẹ.

Tô Xán đưa tay lên vẫy làm bộ mặt vui mừng:

- Cháu chào dì.

Mục Tuyền mỉm cười nói:

- Vừa vặn buổi chiều mẹ không có việc gì nên ra đây đón con.

Rồi nhìn sang Tô Xán:

- Thuận tiện cháu cũng đi cùng nhé.

Tô Xán không tin vào tai vào mắt mình, trước đó y còn nghĩ phải đối diện với Mục Tuyền ra sao, giải thích thế nào, tâm tình của Mục Tuyền dứt khoát là giống như lúc mình khéo tay Đường Vũ đi, thậm chí giờ còn tệ hơn.

Bất kỳ người mẹ nào thấy con gái mình có khuynh hướng yêu sớm, đặc biệt trước đó còn mạnh mẽ can dự vào "sự phát triển bình thường" của hai người, kết quả chàng trai kia lại đưa con mình tới chỗ người mẹ không quản tới được, không theo dõi được. Đối với nữ cường nhân có dục vọng kiểm soát mọi thứ trong lòng bàn tay như Mục Tuyền, hành vi của Tô Xán là sự khiêu chiến với quyền uy và địa vị vị của bà.

Mặc dù sau đó Mục Tuyền không thể không thừa nhận kết quả này, có điều lần nào Đường Vũ gọi điện về Tô Xán cũng nghe thấy Mục Tuyền nhắc nhở Đường Vũ nhất định phải " bảo vệ bản thân" là biết, bà ta cực kỳ sợ Tô Xán và Đường Vũ phát sinh ra chuyện gì, mà hiện giờ Mục Tuyền căn bản không rõ hai bọn họ ở Mỹ có làm chuyện gì chưa.

Tô Xán nghĩ rất có thể Mục Tuyền sẽ kéo Đường Vũ đi, từ đầu tới cuối không thèm nhìn mình lấy một cái, điều này phù hợp với cá tính mạnh mẽ tự tôn của bà. Thế nhưng Mục Tuyền lại cười hòa nhã bảo mình đi cùng, giống như hồi mời mình tham dự sinh nhật Đường Vũ.

Trên bữa tiệc sinh nhật đó Mục Tuyền cho Tô Xán một tin chấn động rằng Đường Vũ sẽ ra nước ngoài, bây giờ sẽ là thế nào đây?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 115: Tất cả sẽ kết thúc vào tháng 7

Ô

m tâm thái phải học cách giao lưu với mẹ vợ tương lai, Tô Xán gật đầu cười tươi, mặc dù y cũng biết làm ra cái vẻ vô hại này không thể qua mắt được Mục Tuyền, nhưng ít nhất tỏ ra mình yếu thế, không để Mục Tuyền tăng thêm ấn tượng xấu với mình, nên công phu bề ngoài làm cho thận trọn vẹn.

Nếu mà biết suy nghĩ của Tô Xán, có lẽ Mục Tuyền bỏ y lại kéo Đường Vũ phóng vút đi rồi.

Chạy lăng xăng xếp hành lý vào cốp xe, thấp tha thấp thỏm vào xe như chuẩn bị nghe tòa tuyên án. Xe rời sân bay, dưới ánh nắng còn sót lại chiều tàn, lên đường cao tốc, hướng tới nội thành.

Mục Tuyền hỏi tới sinh hoạt học tập ở Mỹ.

Đầu tiên là vũ hội, sau đó là hoạt động thường ngày, sau hoạt động đó đi đâu, có rời trường không?

Tô Xán tập trung 120% tinh thần đối phó, mới đầu nghe như Mục Tuyền hỏi tới sinh hoạt, sau đó dần phân tích Tô Xán hiểu được Mục Tuyền muốn thông qua manh mối đó xác nhận mức độ quan hệ hai người khi ở Mỹ.

Chẳng qua Mục Tuyền khéo léo hơn, không giống bậc cha mẹ khác hầm hầm hỏi:

- Rốt cuộc hai đứa đã lên giường với nhau chưa?

Tô Xán liền kể về chế độ quản lý KTX cực kỳ nghiêm khắc của học viện Exeter, đặc biệt nhấn mạnh ở phương diện sinh hoạt, kết cả tham gia vũ hội vẫn phải về KTX đúng giờ, thi thoảng Tô Xán phát hiện ánh mắt sắc lẻm

của Mục Tuyền thoáng nhìn mình qua gương chiếu hậu, có lẽ là muốn từ nét mặt của mình phân rõ thực hư.

Tô Xán không nói dối, hiển nhiên không có gì lộ ra hết, còn giọng nói của Đường Vũ dần trở nên bất mãn. Đại khái nhận ra ý đồ ngầm của mình đã bị hai đứa bé thông minh này nhìn thấu Mục Tuyền di chuyển chủ đề sang phương diện khác, bà đi công tác cũng ra nước ngoài nhiều, thêm vào kỹ năng giao tiếp bất phàm, muốn không khí trong xe trở nên thoải mái là hết sức dễ dàng, thực tế áp lực ba người đếu tới từ bà ta, chỉ cần thái độ Mục Tuyền tốt hơn, áp lực tất nhiên là tiêu giảm.

Tô Xán dần tĩnh tâm lại quan sát Mục Tuyền, những hoàn cảnh hai người bọn họ gặp nhau gần như lúc nào cũng là xung đột đối đầu, chưa bao giờ được quan sát Mục Tuyền trong sinh hoạt thường ngày thế này.

Dù là có cũng là qua kính viễn võng, không có được cảm thụ rõ ràng như đặt mình trong đó.

Kỳ thực Mục Tuyền cũng không phải là tuyệt đối lý trí như ấn tượng bà tạo ra cho người ta, Mục Tuyền cũng cố gắng tìm kiếm chủ đề làm Đường Vũ vui vẻ, muốn tạo không khí thoải mái cho con gái khi về nước. Mặc dù dứt khoát trong lòng Mục Tuyền không thể không có địch ý và đề phòng Tô Xán, nhưng lúc này ở trước mặt con gái, Mục Tuyền vẫn kiềm chế, không để con gái phải buồn lòng.

Tô Xán cảm giác mình đã nắm bắt thêm được điều gì đó trong tính cách của Mục Tuyền.

Xe đi vào trong nội thành, Mục Tuyền quay đầu lại hỏi:

- Tô Xán, nhà cháu ở đâu để dì đưa về.

- Dạ thôi không cần đâu di, nhà cháu cũng gần, tới nhà di rồi cháu bắt xe bus về là được.

Tô Xán không dại gì để lộ ra nhà mình ở gần như thế, nếu không Mục Tuyền sẽ phát hiện ngay ra mục đích của cái kính viễn vọng trong phòng con gái, tới lúc đó bà ta chuyển nhà ngay lập tức cũng chưa biết chừng, đó là vũ khí duy nhất trong cuộc kháng chiến âm thầm của hai bọn họ.

Xe đỗ lại ở trước cổng tiểu khu, Đường Vũ xuống xe lấy những đồ lưu niệm Tô Xán mua ra, Mục Tuyền đứng ngay bên cạnh, làm hai người ngay cả cơ hội cuối cùng có chút hành động ám muội cũng chẳng hề có.

- Học kỳ cuối cùng của năm thứ ba rồi, bất kể thế nào thì cháu cũng hãy cố gắng lên nhé.

Mục Tuyền lên tiếng khích lệ Tô Xán:

Tô Xán hơi ngạc nhiên, lòng vui mừng gật mạnh đầu:

- Cám ơn dì.

Mục Tuyền thở mạnh ra một hơi, cho dù công phu hàm dưỡng của bà cực cao, ba tháng qua vẫn kiềm nét không ít, giờ mới hoàn toàn trút ra được.

Ba tháng trước, Tô Xán xuất hiện ở đại sảnh sân bay dẫn Đường Vũ đi, Mục Tuyền đúng là có loại tức giận không sao diễn tả hết.

Loại tức giận này tới từ kinh ngạc, nhưng lại cao hơn kinh ngạc, làm Mục Tuyền nhất thời còn kích động muốn kéo Đường Vũ trở về, bởi vì bà không xác định được Đường Vũ và Tô Xán tới thiên đường không gì ràng buộc đó sẽ xảy ra chuyện gì, khi đó Mục Tuyền thiếu chút nữa mắc phải bệnh tim.

Nhưng lần này nhìn Tô Xán và Đường Vũ trở về, tâm tình đã khác đi nhiều.

Đây là học kỳ cuối cùng trong quãng đời trung học của Tô Xán và Đường Vũ, học kỳ này đại biểu cho rất nhiều thứ, thời gian đẹp nhất trong đời học

sinh, đại biểu thời điểm trọng yếu cho những đứa trẻ này phấn đấu vì tiền đồ của mình đi tới các thế giới khác nhau.

Chân chính thoát ly giáo dục cơ sở, đi vào giai đoạn bồi dưỡng theo chuẩn xã hội, phải gánh vác nguy hiểm, đối diện với áp lực cạnh tranh và sinh tồn, nhận thức được sự tàn khóc của xã hội nơi lòng người dễ đổi thay, và khoảng cách giữa các giai tầng.

Mục Tuyền cảm thấy trước đó mình đã quá mẫn cảm, ở chuyện Đường Vũ quá quan tâm sinh loạn, không nghĩ tới khi kết thúc tháng bảy, cũng có nghĩa là mọi thứ sẽ kết thúc.

Giai đoạn hiện giờ dù có quyến luyến, dù có không muốn tới mấy, đều sẽ bị cắt đứt vào cuối tháng bảy, sau đó mở đầu cho một chương mới trong tương lai.

Mục Tuyền thấy có lẽ mình không cần phải lo lắng gì nữa, hướng đi của Đường Vũ sớm được quyết định rồi, Đường Vũ là một trong số ít học sinh được tiến cử đảm bảo vào trường học đó, với tri thức kỹ năng mà con gái mình có được, cùng sự định hướng của mình, tương lai sẽ vào được cao tầng của thể chế xã hội Trung Quốc.

Còn Tô Xán kỳ thực không quan trọng nữa, rời khỏi sự bảo hộ của trường trung học, tiếp cận với xã hội, thời gian và thế giới biến hóa quá nhanh chóng này sẽ làm hai đứa chúng nó nhận ra khoảng cách, tình cảm học sinh đẹp đẽ vì nó chứa quá nhiều ảo tưởng không thiết thực ở xã hội này, cho dù chúng nó không muốn buông tay, trước mặt thời gian và khoảng cách như vậy, dù nắm chặt tới mấy cũng phải buông tay.

Mình không cần phải làm gì cả.

Nhìn bóng lưng Tô Xán vất vả kéo va ly đi qua đường, Mục Tuyền buông tiếng thở dài nhẹ tới mức gần như không nghe thấy, khởi động xe chở Đường Vũ đi vào khu biệt viện tường đỏ.

Tháng bảy sẽ chấm dứt tất cả.

Tô Xán vì muốn có thêm thời gian ở bên Đường Vũ, cho nên chỉ báo hôm nay về mà không cho cha mẹ thời gian chính xác để ra sân bay đón, nên về tới nhà thì Tô Lý Thành và Tằng Kha đã đợi rất lâu rồi, vừa bước chân qua cửa đã bị Tằng Kha ôm chầm lấy, hết xoa đầu lại nắn tay con trai:

- Anh xem, thấy không, thằng bé này cao thêm rồi, còn béo hơn nữa. Bả vai này, cánh tay này đều có thịt hơn nhiều.

Tô Lý Thành giúp con trai mang va ly vào nhà, vỗ vai Tô Xán mấy cái:

- Đi Mỹ mà, xem TV thấy bọn trẻ bên Mỹ đứa nào cũng cao to, Tô Xán so với bọn chúng còn gầy gò lắm.

Đây là lần đầu tiên Tô Xán rời nhà đi xa như vậy, đi lâu như vậy, nhớ lại thời không kia, Tô Xán học đại học ở Cáp Nhĩ Tân băng thiên tuyết địa, mỗi ngày gọi điện thoại về nhà tới hai lần, tới năm thứ hai đại học mới khá hơn, Tô Xán là người rất quyến luyến gia đình.

Đem so bản thân khi đó với Đường Vũ cùng tuổi, đúng là chênh lệch như trời với đất vậy, ít nhất cô bé đó thời sơ trung đã quen sống một mình, còn có năng lực tự lập và thích ứng cực mạnh, bọn họ quả thực không cùng một tầng cấp, xa cách tới mức đủ bóp chết mọi ảo tưởng.

Tô Xán vừa nghe mẹ cằn nhằn đủ mọi thứ chuyện, nói xấu cả cha y, vừa mang những món đồ mua ở Mỹ ra, lại lần nữa bị mẹ cằn nhằn tiêu pha hoang phí không cần thiết, nhưng nhìn hai mắt mẹ cong tít thế kia, Tô Xán biết mẹ vui lắm.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 116: Hoa đã có chủ

Tô Xán từ Mỹ về, có cái cớ lớn như vậy, cậu cả Tằng Toàn Minh tất nhiên mở tiệc tưng bừng.

Tằng Triệu Đinh, Tằng Viên cũng đã cũng đã chuyển nhà tới Dung Thành trong thời gian Tô Xán đi Mỹ.

Trong ba tháng này, Tô Xán biết ít nhất có một chuyện không thay đổi so với đời sau, Tằng Triệu Đinh đã ly hôn, còn Tằng Viên theo cha từ Hạ Hải tới Dung Thành học.

Tằng Triệu Đinh tới Dung Thành cũng vì anh trai, Tằng Toàn Minh thân là phó chủ nhiệm ủy ban kế hoạch, đây là cơ cấu nắm giữ quyền hành tương đối lớn, Tằng Triệu Đinh tới Dung Thành phát triển sẽ càng có tương lai hơn, chuyện này ảnh hưởng gián tiếp bởi Tô Xán.

Chuyện ly hôn là do quan hệ hai vợ chồng bất hòa không thể thay đổi được. Khiến Tô Xán nhận ra, mình có thể thay đổi được hoàn cảnh, nhưng không thể thay đổi được tình cảm cố hữu.

Tình cảm của con người đôi khi dễ chặt đứt như củ cải cà rốt, đôi khi lại là thứ không gì thay đổi được, cho nên có người nói nó là thứ phức tạp nhất trên đời.

Tằng Triệu Đinh vẫn không sửa được cách nói chuyện của mình:
- Xếp của bọn em là bạn nối khố của em, từng vật nhau trong đống bùn, hiện giờ gặp em cũng gọi anh Tằng anh Tằng, ở phương diện này chưa bao giờ bạc đãi em, nói cho cùng cũng là do coi trọng năng lực của em. Trong công ty có bao nhiêu sinh viên đại học, chẳng phải vẫn cứ làm công cho em đấy sao, đó là bản lĩnh mà không phải đi học là có, gặp phải chuyện xử lý

tốt, đến nơi đến chốn, còn đám sinh viên kia không chỉ đạo là cuống cà kê lên như rắn mất đầu. Cho nên xếp bọn em cho em căn nhà mà hắn ở trước kia, tới tháng năm này còn phân phối cả xe ..

Tằng Toàn Minh ậm ừ cho có, cho rằng em trai mình tuy là quản lý cấp cao trong công ty, nhưng cả đời này chẳng thể tự mở công ty được, ông không coi trọng lắm, không coi đó là bản lĩnh thực sự.

Nghe tới mất kiên nhẫn:
- Thế thì sao nào, bây giờ ở Dung Thành có cả đống ông chủ, chủ địa ốc, chủ nhà hàng, chủ xây dựng, lão Dương Cố Bân từ Hạ Hải đi lên thành phú ông bạc triệu rồi, hiện giờ gặp tôi còn chẳng phải cung kính gọi "chủ nhiệm Tằng", *** ton mời tôi đi ăn cơm. Cho nên ông chủ này ông chủ nọ có gì ghê gớm, cậu chỉ toàn làm chuyện không đàng hoàng ...

Không cho em trai mình kịp phản bác, nói tiếp:

- Còn không phục à, xem đi người ta nói gia đình là gốc rễ, tới tuổi này cậu lại ly hôn, thôi đừng có mơ mộng lung tung nữa, chú tâm vào Tiểu Viên ấy, cho nó có một hoàn cảnh phát triển thật tốt, sau này nó thành đạt rồi, tới già còn có chỗ mà dựa vào. Tiểu Viên, cháu phải học anh cháu đó, không những học ở Nhị Thập Thất Trung, lại còn được đi Mỹ học, cháu xem lại mình, phải nộp cả đống tiền chuyển trường, còn không phải học sinh chính thức ...

Mọi khi mà bị phê bình thế này Tằng Viên nhất định mặt nặng mày nhẹ, phụng phà phụng phịu, hôm nay lại vỗ ngực kiên quyết nói:
- Nhất định cháu sẽ phấn đấu để bằng anh cháu.

Cả nhà nghe câu này thì an ủi lắm, nào biết thoắt cái nó kề tai Tô Xán làm hai động tác nâng nâng trước ngực:
- Thế nào em cũng phải sang Mỹ một chuyến giống anh, xem trên TV con gái Mỹ bưởi to bá chấy ...

Tô Xán tức mình gõ cho nó một phát, cái thằng nhãi này động cơ không thuần khiết, nhưng mà nói ra mình cũng đâu trong sáng hơn là bao, không có Đường Vũ kích thích có lẽ lúc này đây mình đang nằm đọc sách tắm nắng, hài lòng vì cái hiệu văn phòng phẩm nho nhỏ của mẹ rồi.

Ăn cơm xong mấy chị em ra một chỗ riêng trò chuyện, được một lúc Tằng Viên bị đuổi đi, làm nó rất bất mãn, từ nhỏ tới lớn là "cục cưng" của chị cả, giờ chị cả "thay lòng đổi dạ", khiến nó nhìn Tô Xán với ánh mắt hình viên đạn.

Qua trò chuyện với Tằng Na, Tô Xán phát hiện chơi với Vương Thanh làm chị mình thay đổi rất nhiều, tầm nhìn đã xa hơn hẳn, Đặng Tùng Kỳ không tệ, rất có tiềm lực tương lai, có điều Tằng Na đã có định hướng cuộc đời, Đặng Tùng Kỳ dù cố công theo đuổi vẫn không tiến được một chút nào.

Tằng Na vẫn còn trẻ, vẫn còn nhiều ảo tưởng, còn có đủ thời gian biến ảo tưởng thành sự thực.

Tô Xán thì chỉ chắc chắn một sự thật, chị mình dứt khoát không kết hôn trước 30 tuổi.

Ở nhà nghỉ ngơi chưa nổi một ngày thì Vương Uy Uy gọi điện tới:
- Buổi tối ở bar Lão Đỗ, 8 giờ.

Tên này thật bá đạo, không hỏi xem mình có bận gì hay không, tức chết, biết thế lúc ở Mỹ nên làm chút gì đó với Diệp Huy Thường.

Cái bar này ở gần thảo đường của Đỗ Phủ, vốn nó là một khoảng đất trống, được chủ quán hiện giờ thuê lấy, phối hợp với viện bảo tàng Đỗ Phủ gần đó, làm theo phong cách cổ điển, xung quanh được quây bằng hàng rào trúc, bên trong có hành lang uốn khúc, có đình viện, giả sơn, đường nhỏ âm u, đèn lồng đỏ khi ẩn khi hiện, còn bàn ghế khéo léo lồng ghép vào trong đó, cực kỳ có ý cảnh.

Đương nhiên hoàn cảnh độc đáo đó thì chi phí cũng tương ứng, thành nơi tụ tập của thành phần trí thức. Đồ ăn chẳng có gì ngon lành đáng kể, đồ uống thù đủ Carlsberg, Heineken, Brandy, Chivas, văn hóa cổ đại dung hợp với hiện đại, khiến người ta quên cả lối về.

Chỗ này có bán cả đồ nướng, bình thường biến thành nơi tụ tập chơi đêm của loại như Vương Uy Uy.

Tô Xán đi qua vòng qua mấy hòn giả sơn, đứng trên cây cầu gỗ nhỏ liền thấy ba bóng dáng quen thuộc ngồi dưới ánh đèn mờ ảo.

Vương Uy Uy và Lâm Trứu Vũ thì bỏ đi, hai tên này thế nào thì Tô Xán không mấy quan tâm, dưới ánh đèn lồng chiếu ánh sáng đỏ, khuôn mặt Lâm Lạc Nhiên như phủ lên một tầng hồng nhạt, làm cô gái vốn đẹp mê người này thêm một sắc thái yêu mị, cực kỳ dụ hoặc, trái tim Tô Xán khẽ rung rinh, thời gian ở Mỹ chẳng thấy nhớ gì, giờ gặp lại bỗng nhiên thấy nhớ.
Kéo ghế ngồi xuống, Tô Xán giang tay cười:
- Các huynh đệ, có nhớ tôi không, có muốn ôm một cái không?
Ánh mắt nhìn Lâm Lạc Nhiên.

- Biến, mệt bỏ con mẹ ra có ma mới còn thời gian mà nhớ cậu.
Vương Uy Uy bĩu môi, Lâm Trứu Vũ có vẻ thực sự muốn ôm Tô Xán một cái, nhưng dưới ánh mắt lành lạnh ghê tởm của Lâm Lạc Nhiên đành cười toe toét bỏ qua.

- Cuộc sống hiện giờ thật khô khan buồn tẻ.
Lâm Lạc Nhiên ngồi co hai chân lên ghế như con mèo lười, cô gái này chỉ cần không ở trước mặt người ngoài là không có khái niệm hình tượng gì hết, thích làm gì là làm.

Tô Xán nhìn Lâm Lạc Nhiên cười:
- Cẩn thận đấy, cuộc sống là từ rất có ma lực, khi nói ra nói với giọng điệu như thế, thường đại biểu người đó đã già rồi.

Lâm Lạc Nhiên duỗi chân đạp Tô Xán:
- Xéo, bản cô nương đang tuổi xuân như hoa hoạt bát sống động, già cái đầu cậu, ghen tỵ thì nói thẳng ra.

- Mình hơn bạn chỉ có một tuổi thôi, cần gì phải ghen tỵ.
Tô Xán cười vui vẻ, ở cạnh Lâm Lạc Nhiên, Tô Xán thấy mình thực sự trẻ trung.

Lâm Lạc Nhiên hai tay ôm mặt làm bộ đáng yêu, chớp chớp mắt:
- Cậu ghen tỵ không tìm được cô bạn gái trẻ trung xinh đẹp như thế này.

Lâm Trứu Vũ vươn vai làm bộ muốn đứng dậy:
- Cần anh và Uy Uy tránh đi cho hai đứa tản tỉnh nhau không, Uy Uy không còn việc gì của chúng ta nữa rồi về nhà tắm rửa ngủ sớm cho được việc.

Lâm Lạc Nhiên trở mặt nhanh như chớp, vừa bộ dạng mèo con dễ thương thoáng cái thành hổ cái dã man, tóm lấy cổ áo Lâm Trứu Vũ:
- Anh nói ba lăng nhăng có tin tối nay em nhân lúc anh ngủ đạp anh xuống giường không?

Lâm Trứu Vũ giơ tay đầu hàng, có một nhóm người đi ngang qua, nghe thấy liền trêu:
- Cô em này thật là dã man, người anh em, cậu có phúc thật đấy.

Hắn là vừa mới đi qua chú ý tới cô gái xinh đẹp này, kết quả là nghe thấy câu kia, hiểu lầm Lâm Trứu Vũ và Lâm Lạc Nhiên ngủ với nhau, nhìn thể hình Lâm Trứu Vũ kiếm được bạn gái thuộc loại họa quốc ương dân như thế, cảm thấy hắn quá ngầu.

Lâm Trứu Vũ lịch sự gật đầu đáp:
- Đây là em gái tôi, tuổi vừa tròn mười tám, là hoa đã có chủ, xin cám ơn.

Đối phương bấy giờ mới biết hiểu lầm, cười bỏ đi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 117: Học kỳ cuối cùng (1)

Tô Xán làm bộ nhìn Lâm Trứu Vũ một lượt, tặc lưỡi nói:
- Ái chà, bây giờ có phong độ của thanh niên văn minh rồi đấy, không đốp chát lại người ta, tôi rất sợ các cậu điên lên đạp cái quán bar như cổ tích này tan tành.

Hai anh em họ Lâm nhìn nhau nhún vai bất lực, cho tới giờ bọn họ vẫn không sao hiểu được sao Tô Xán không nhận ra rằng bao nhiêu lần xảy ra chuyện ầm ĩ đều khởi nguồn bởi y.

Vương Uy Uy trừng mắt lên:
- Bọn này có lúc nào không văn minh chứ?

Lâm Trứu Vũ xua xua tay, hàm ý đề tài này nói với Tô Xán vô nghĩa, ghé tới gần y :
- Tô Xán, thành thực khai báo ra cậu có làm gì với mấy em gái Mỹ nhiệt tình nóng bóng không?

- Xì, có mà dám.
Lâm Lạc Nhiên phát ra một tiếng động biểu thị khinh bỉ cực độ, cô luôn thấy Tô Xán quỵ lụy vì Đường Vũ quá mức, mất cả phong độ con trai, thực ra suy nghĩ này là biến tướng của ghen tỵ, chẳng qua cô nàng kiêu ngạo này không thừa nhận thôi.
Lâm Trứu Vũ phối hợp với em gái làm bộ mặt cảm thông rất đáng ăn một cú đấm, nói qua chuyện khác:
- Cậu có biết thời gian trước có một chuyện nổ tung trường không, Uy Uy được bày tỏ rồi, là Lý Tuyết của lớp số 10, biết không hả? Tuy không so được với em gái tôi nhưng ít nhất bề ngoài không thua Đường Vũ của cậu,

cô bé viết thư tình đợi Uy Uy ngoài cửa lớp, còn mua bánh ga tô cho cậu ta, chậc chậc, thật là hâm mộ.

- Chúc mừng, chúc mừng.
Tô Xán vươn tay ra nắm tay Vương Uy Uy lắc lấy lắc để, y đương nhiên biết Lý Tuyết, cô bé này người xứng với cái tên, cực trắng. Cái phần Lâm Trứu Vũ nói không bằng Lâm Lạc Nhiên lại so với Đường Vũ thì tự động gạt bỏ, tên béo này luôn cho rằng em gái mình là nhất trên đời, lắm lúc làm người ta hoài nghi hắn có xu hướng sister complex.

Vương Uy Uy lắc đầu cười đau khổ:
- Các cậu đừng trêu tôi nữa.

Tô Xán nói:
- Vậy là cậu gặp phải phiền não của tuổi trẻ rồi, được người ta bày tỏ rất vui mừng, nhưng trong lòng lại đầy các loại mâu thuẫn phải không?

Vương Uy Uy giơ tay:
- Biết cậu giỏi văn chương, mồm mép lại sắc bén, tôi đầu hàng được chưa?

Vương Uy Uy ít khi tỏ ra yếu thế như vậy, đó không phải là tính cách của hắn, Tô Xán đoán được hắn phiền não vì chuyện gì, nói:
- Trong lòng Diệp Huy Thường có cậu đấy, cậu có cơ hội đấy, tôi cũng thấy cô ấy rất tốt, tuy sống ở nước ngoài, song vẫn giữ được bản tính, không hề buông thả.

Vương Uy Uy thở dài gật đầu:
- Thế nào cũng phải đợi chị ấy về đã, nếu không đều vô nghĩa.

Vương Uy Uy nói cũng đúng, khoảng cách như vậy khó mà phát triển tình cảm được, có quá nhiều nhân tố không xác định, Tô Xán không nói thêm nữa, cùng Lâm Trứu Vũ, Vương Uy Uy cầm chai bia cụng với nhau.

- Uống, gần đây cha tôi gọi điện thoại cho tôi, hỏi tôi muốn học trường gì, sắp tốt nghiệp rồi.
Lâm Trứu Vũ thở dài:
- Còn một học kỳ nữa là hết năm thứ ba, nhưng từ trong không khí của Dung Thành, từ hơi thở người xung quanh đã cảm giác được nó. Tôi muốn học tài chính, ý cha tôi cũng như thế, muốn tôi vào trường đại học có tiếng một chút cho chuyên nghiệp.

Chủ đề di chuyển tới định hướng tương lai, Vương Uy Uy cũng trầm ngâm:
- Tôi chưa xác định, cha mẹ tôi không can dự vào chuyện này, có thể tôi sẽ theo đường cha mình.

Lâm Lạc Nhiên ném vỏ hạt dưa đi, phủi tay nói:
- Cha em nói tòng chính chỉ có thể tung hoành một phương, nhưng tòng thương có thể đi khắp thế giới. Em muốn học triết học, kinh tế, quản lý công thương, có lẽ đại học Harvard là lựa chọn tốt. Còn Tô Xán, cậu định đi đâu? Có muốn đi Mỹ không, tôi thấy phong cách ở Mỹ rất hợp với cậu đấy.

Tô Xán nhìn ba người trước mắt, phát hiện ra mình có vẻ đã tụt hậu rồi, ba người này từ bé tới lớn ở cùng nhau, từ tiểu học, sơ trung, cao trung đều dính với nhau như hình với bóng, tưởng chừng sẽ không bao giờ chia cách. Tô Xán không nỡ lòng hỏi, nếu tới một ngày bọn họ mỗi người một phương liệu có quen không?

Nhưng xem ra mình đã quá xem thường bọn họ rồi, có lẽ bọn họ đều nhận thức một cách rõ ràng tương lai sẽ chia tách, không hề vì chia tách mà buồn bã, chỉ phấn đấu theo hướng đi của mình.

Tô Xán cùng mọi người cụng chai, lần này cả Lâm Lạc Nhiên cũng tu một hơi nửa chai.

- Tôi cũng muốn học triết học, kinh tế, nhưng không định đi xa như Lạc Nhiên, ở trong nước cũng có thể giao lưu với tư tưởng hàng đầu thế giới

mà.

Lâm Lạc Nhiên chỉ cười không tranh luận với Tô Xán.

Mọi người tiếp tục cụng chai uống sạch.

Vì học kỳ cuối cùng của cuộc đời học sinh, cụng chai vì tương lai sắp ly biệt, không ai là có thể mãi mãi không ly biệt, nên càng thêm trân trọng.

Qua đêm nay, tất cả học sinh năm thứ ba sẽ nghênh đón khai giảng học kỳ mới.

Về nhà, gọi điện chúc ngủ ngon với Đường Vũ, nằm một lúc không sao ngủ được, y vẫn chưa thích ứng trở lại với giờ giấc ở Dung Thành, muốn thức đêm nói chuyện với Đường Vũ, cô nói muộn rồi phải đi ngủ, không chịu tiếp y, chả hiểu sao Đường Vũ thích ứng nhanh như vậy, hỏi thì cô nàng này trả lời một câu rất đương nhiên “nhắm mắt lại là ngủ được thôi”, làm Tô Xán chỉ muốn đánh mông nha đầu này một trận.

Nhắm mắt mãi, đếm mấy nghìn còn cừu mà vẫn không ngủ được, Tô Xán liền bật máy tính vào mạng, biểu tượng facebook của Tô Xán nhấp nháy, mở ghi chép khách ghé thăm ra, đủ các loại động tác khiêu khích tập kích y.

Đám bạn học ở Exeter gần như nhấn chìm y trong đủ loại tin tức, facebook còn rất mới mẻ nên đám này cực kỳ nhiệt tình, Tô Xán xem tin của Mark, còn cả một video và mấy bức hình bức ảnh hắn ở trước một khách sạn, "Hi, về tới nhà chưa, thứ năm vừa rồi chúng tôi cùng đi công viên rừng quốc gia Bạch Sơn (White Mountain National Forest) , Washington tuyết chất cả đống dầy, nhìn ảnh này là cậu tưởng tượng ra được sự điên cuồng của trường Exeter chưa, chúng tôi có hơn 30 người tham gia kế hoạch du lịch này, tiếc là cậu không có mặt."

Bạch Sơn nằm ở trung tâm New Hampshire là địa điểm du lịch có tiếng, mùa hè tránh nóng, mùa thu thưởng thức gió, mùa đông trượt tuyết, mùa

xuân ngắm hoa, bốn mùa đều có hoạt động thích hợp.

Núi Washington là một phần của Bạch Sơn, nó là dãy núi cao nhất đông bắc nước Mỹ, trước khi đi giao lưu thì Tô Xán đã nghe tới công viên rừng Bạch Sơn rồi, nơi đó phong cảnh tuyệt mỹ, là nơi tốt để bồi dưỡng tình cảm cho những đôi tình lữ, còn tưởng tượng cùng Đường Vũ đứng trong thế giới trắng phau, đỉnh đầu là bầu trời xanh ngắt, nhất định vô cùng lãng mạn.

Chỉ tiếc là học tập quá bận rộn không có thời gian đi, đến khi vừa mới về thì biết trường học tổ chức du lịch Bạch Sơn, cảm giác cứ như cố tình chơi đểu mình vậy.

Cái khách sạn bọn họ ở được xây dựng trong núi, nhìn bên ngoài vô cùng tráng lệ, chiếm diện tích 10.000 mẫu Anh, học sinh Exeter lại được miễn mọi chi phí, nguyên nhân là vì Ginny, Queen của vũ hội là quý tộc lâu đời ở New Hampshire, mẹ cô là thành viên BQT của khách sạn khổng lồ này.

Ở trong khách sạn, Mark còn dùng tiếng Trung chào Tô Xán, cái mũi to ngoại cỡ của hắn như dí vào màn hình nói: "Ginny là cô gái tốt, cậu bỏ lỡ cơ hội tốt rồi đấy."

Tô Xán đọc hết tin, chơi mấy cái game nhảm nhí, tới gần 4 h sáng thì mắt cuối cùng cũng díp vào, tắt máy vi tính đi ngủ.

Mới về nhà nên quên đặt đồng hồ báo thức, khi thức dậy đã là tám giờ hơn, Tô Xán cuống quít đánh răng rửa mặt đi học, ra bến xe bus mới nhớ hôm nay là ngày đầu khai giảng học kỳ mới, có lễ chào cờ dài lê thê, chẳng cần vội.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 118: Học kỳ cuối cùng (2)

Đ

ủng đỉnh bước chân vào trường xa cách ba tháng, tất nhiên chẳng có gì thay đổi, Tô Xán tới lầu hành chính, y phải nộp báo cáo kết quả thời gian du học.

- Em ở Mỹ tham gia vào CLB không được phép, tới trường chưa bao lâu đã bị bắt đưa lên phòng hiệu trưởng.
Ở ban quốc tế Nhị Thập Thất Trung, Tô Xán giao báo cáo trao đổi học sinh cho Viên Triêu Ấn chủ nhiệm ban.

Viên Triêu Ấn bảo Tô Xán ngồi xuống trước bàn, thái độ nhìn rất hiền hòa dễ gần hỏi:

Ặc, là chuyện bé xíu này sao, Tô Xán cười méo miệng:
- Đó chỉ là chuyện hiểu lầm thôi thưa thầy.

Viên Triêu Ấn gật gù cảm thông:
- Tôi cũng nói như thế, các em mới qua bên đó, chưa thích ứng với hoàn cảnh, căn bản không biết hoạt động nào được phép, hoạt động nào không được phép, vì tạo dựng quan hệ với bạn bè tham gia chút hoạt động, chuyện này khó trách. Sau này giải bài em lại dùng thơ là thế nào?

Tô Xán thành thực khai báo:
- Chuyện này ... Là vì phải giải thích quá trình làm bài, tiếng Anh của em không tốt, khó viết rõ từng bước được.

- Ừm, đúng là làm khó người ta mà, ở hoàn cảnh nước Mỹ, khả năng có vài tư tưởng bất đồng, có thể lý giải, dù thế nào thì đánh giá của em không tệ. Cả em và Đường Vũ đều nhận được phản hồi tốt, trường học Mỹ bày tỏ thỏa mãn về sự đề cử của trường chúng ta.

Tô Xán từ ban quốc tế đi ra, hành lang ngoài là đám học sinh trao đổi đang đợi vào báo cáo, không có Đường Vũ, chắc tới sớm rồi, vẫy tay với họ rồi ra ngoài sân, gặp được một đám nam nữ, không hề xa lạ, là nhóm bạn chơi khá thân với Tôn Mạn, trong đó còn có cô nhóc điêu ngoa Trương Khả từng bị Tô Xán đánh mông.

Tô Xán mỉm cười với Trương Khả:
- Xin chào.

Trương Khả thoáng ngẩn ra, sau đó cũng mỉm cười đáp lại:
- Ồ, anh mới về sao? Trông anh khác nhiều ấy, khỏe mạnh hơn không ít.

Hai người vốn không quen thuộc lắm, hơn nữa vì mâu thuẫn quen nhau, Tô Xán đi liền ba tháng, trở về tất nhiên càng xa lạ, chỉ chào hỏi qua loa, Tô Xán lại tới phòng học báo danh.

Sau lưng có tiếng xì xầm:
- Vậy là Tô Xán và Đường Vũ về rồi, không biết chuyện ầm ĩ trước khi họ đi sẽ giải quyết ra sao đây?

- Ở Mỹ anh ta cũng không chịu yên phận, đúng là đi tới đâu ồn ào tới đó, chẳng thấy anh ta có gì giỏi giang, chỉ hay gây chuyện thôi.

- Lần này anh ta trở về biết chị Tôn Mạn xuất sắc như thế, không biết có hối hận không nhỉ?
Một nam sinh nói có chút hể hả:

- Cái gì ân hận mới chả không ân hận, chuyện tình cảm dựa vào cảm xúc, đâu phải món đồ gì mà lựa chọn hơn kém, đồ con trai nông cạn.
Trương Khả hừ một tiếng:
- Tôi cũng không so được với chị Tôn Mạn, anh đi theo đuổi chị ấy, đừng bao giờ lẽo đẽo theo tôi nữa.

Nam sinh kia hoảng hồn:

- Tiểu Khả, anh không có ý đó ...

Tô Xán đúng là kẻ đi đến đâu reo rắc tai họa đến đó, vừa đi qua chào hỏi mấy câu đã khiến một đôi tình lữ chia rẽ.

Tô Xán vào phòng học, đám Vương Uy Uy đã ngồi ở vị trí của mình, tên béo Lâm Trứu Vũ nửa ngủ nửa tỉnh, Lâm Lạc Nhiên chẳng thèm ngó tới y đang hí hoáy viết cái gì đó, Ngô Thì Nhuế nở nụ cười tươi tắn, Tiêu Vân Vân chun mũi quay mặt đi - Tô Xán ở Mỹ quên không gọi điện cho cô.

Vương Quý Văn xem tài liệu Tô Xán nộp cho, liếc mắt bảo y:
- Trở về lớp không muốn nói gì à?

Tô Xán quay lại khom lưng chào cả lớp, cười sáng lạn:
- Chào mọi người, được quay trở lại lớp số ba, gặp lại các bạn, cảm giác thật thân thiết, hiện cách cao khảo chỉ bốn tháng thôi, hi vọng chúng ta cùng nhau nỗ lực, tin rằng đây là ngày tháng phong phú nhất, khó quên nhất trong cuộc đời mỗi chúng ta.

Phía dưới vỗ tay rào rào, cho dù ở trong trường khen chê Tô Xán không đồng nhất, nhưng ở lớp số 3 này, Tô Xán là nhân vật rất được hoan nghênh.

Chả biết học hành vất vả thế nào mà Tưởng Minh Quân càng béo ra, khổ cho cái áo không lớn lên được, trông tưởng chừng có thể bị rách lúc nào, hắn hào hứng kéo tay Tô Xán:
- Cuối cùng cậu cũng đã về, thời gian qua đúng là chỉ biết học học và học, cậu đi những ba tháng, coi chừng trở về không theo kịp.

Tô Xán nhìn đống tài liệu ôn tập cao ngất được Vương Quý Văn phát cho, mặc dù kiến thức này y học xong hết trước khi vào năm thứ ba rồi, song trước khi có thành tích thì tất cả là lý thuyết:
- Đành cố gắng chứ biết làm sao.

Được trường Exeter đành giá hạng A, có thể đảm bảo tư cách tiến cử vào trường đại học hạng nhất trong nước rồi, về cơ bản là không phải lo tới thành tích thi cử nữa, chuyến đi Mỹ hoàn toàn không uổng phí, nếu không có tư cách này, e rằng trở về là lúc Tô Xán phải đau đầu. Thế nhưng không có nghĩa là có thể thả lỏng, nếu thành tích trong trường không đảm bảo, nhà trường vẫn có thể hủy bỏ tư cách học sinh tiến cử.

Thời gian sinh hoạt ở nước ngoái làm nhiều phương diện của y bị tụt hậu, những thứ đã học trước kia, trừ tiếng Anh ra thì đều đã quên ở mức độ khác nhau, nếu dùng số thời gian còn lại để bù đắp chỉ e thành tích chỉ đạt tới mức độ trước khi đi mà thôi, dù sao cơ sở vững vàng vẫn còn đó, không thể tụt lại quá xa, nhưng cũng không thể leo lên hàng đầu được.

Vừa mới hết tiết, xung quanh Tô Xán liền tụ tập một đống người.

Tiêu Vân Vân cũng béo lên một ít, xem ra cuộc sống năm thứ ba đúng là dễ làm người ta phát phì, khuôn mặt tròn tròn càng thêm đáng yêu, trán có mấy cái mụn trứng cá, chả trách lúc nãy né tránh mình.

Ngô Thì Nhuế tỏ ra rất thân thiết, ngồi xuống luôn bên cạnh Tô Xán, thời gian qua gần gũi hơn với Quách Tiểu Chung, ngược lại lạnh nhạt với Triệu Hâm, Dương Chiêu rồi, trong chuyện này có lẽ có điều mọi người không muốn nói ra, nhưng nhận xét chủ quan của Tô Xán thì Quách Tiểu Chung là chàng trai đáng tin cậy hơn.

Mọi người kể cho Tô Xán nghe những sự kiện đặc sắc mà Tô Xán bỏ lỡ thời gian qua.

Cuối tháng 11 là ngày lễ văn nghệ của trường, lần này xuất hiện rất nhiều minh tinh rực rỡ, Tôn Mạn dựa vào độc tấu piano bài Modlitwa Dziewicy mà giành được vòng nguyệt quế, không có Đường Vũ kiềm chế, không ai ngăn được ánh hào quang chói lọi của Tôn Mạn, trở thành đại tỷ của toàn trường.

Trở thành cô gái được nam sinh toàn trường bình chọn là cô gái khó quên nhất thời cao trung cũng như muốn theo đuổi nhất.

Ngày 30 tháng 12, toàn trường cùng học sinh giao lưu tổ chức lễ mừng năm mới qua đêm, tới giờ vẫn khiến học sinh trong trường mơ màng hồi tưởng.

Không biết bao nhiêu đôi tình lữ xuất hiện trong ngày sôi trào đó.

Có rất nhiều các cuộc thi lớn trong ngoài tỉnh, tạp chí trường vẫn hoạt động đều đặn, không ít nhân vật đáng gờm vươn lên trong đủ các loại hoạt động, Nhị Thập Thất Trung xưa nay chưa bao giờ thiếu nhân vật phong vân, bởi vì nơi này vốn là nguồn cung lớn cho các trường học đỉnh cấp toàn quốc, những người đó cũng là nhân vật tinh anh tương lai tiến vào phục vụ các lĩnh vực quốc gia.

Trong thời gian này Hội thi Khoa học và kỹ thuật Quốc tế của Intel lần thứ 52 cũng diễn ra, đây là cuộc so tài được Nhị Thập Thất Trung coi trọng nhất, quy tụ 1411 thí sinh từ 59 quốc gia, đoàn đại biểu học sinh Trung Quốc có 24 người tham gia thi ở 17 môn khác nhau, nội dung bao chùm các phương diện từ sinh vật, hóa học, vi tính ...v..v..v..

Toàn tình có 7 học sinh tham gia kỳ thì quốc tế này thì Nhị Thập Thất Trung đã có 6 người, chiếm 1/4 giang sơn toàn quốc.

Một lần nữa Nhị Thập Thất Trung hướng bên ngoài thể hiện sức mạnh của mình.

Sáu học sinh này trở thành niềm tự hào của toàn trường, được đủ loại báo chí, truyền hình đưa tin, cũng thành chủ đề bàn tán sôi nổi nhất trong trường, cho nên sự trở về của Đường Vũ và Tô Xán, hai nhân vật suýt gây ra xung đột lớn trong trường ít được chú ý hơn nhiều.

Lâm Lạc Nhiên

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 119: Hành động thị uy

Đ

ề tài mà trường chúng ta chuẩn bị là (nghiên cứu hệ thống phanh thời gian thực tầu điện ngầm dựa trên mô hình số học), có biết ai là người đứng đầu đề tài này không, chính là Dương Thừa, vừa đẹp trai, lại tài giỏi như vậy, thật lợi hại.

Ngô Thì Nhuế mặt si mê khen ngợi Dương Thừa làm Quách Tiểu Chung ở bên cạnh lầm bẩm cái gì đó, dám là nguyền rủa cho tên kia chết sớm lắm.

- Phải rồi Tô Xán, cậu xem bản thông báo chưa?
Ngứa mắt với đám nữ sinh, có nam sinh hỏi.

- Bảng thông báo gì?
Tô Xán không biết gì hết.

Trong trường có rất nhiều bảng thông báo dán đủ thứ thông tin khô khan, dù sao thông báo này đều sẽ được giáo viên nói cụ thể ở lớp, xem làm cái gì.

- Hiện giờ tạp chí Triêu Hoa chơi chiêu bài khuấy động tình cảm, vì các thành viên lớp lớn chuẩn bị cao khảo, giao cho khóa mới, nên mỗi kỳ Triêu Hoa đều cực kỳ đáng xem, các thành viên cũ phát huy nhiệt tình mức cao nhất cho mỗi bài viết. Được đưa vào cuộc bình chọn bài viết tuổi xuân trôi đi gây xúc động nhất , cậu từng có bài trên Triêu Hoa nên cũng lọt vào danh sách. Phải biết rằng nếu được bình chọn thì sẽ được đưa vào lịch sử của trường, hiện giờ Dương Thừa và đám học sinh lớp số 1, số 6, số 7 đang dẫn đầu, cậu đại biểu lớp ta, phải cố gắng lên đấy nhé.

- Hả, mình còn cố gắng thế nào nữa, bài cũng đăng rồi, giờ chỉ còn đợi đánh giá của mọi người thôi.
Tô Xán giang tay ra:

- Cậu chỉ giỏi làm người khác mất hứng, ai chả biết như thế.
Ngô Thì Nhuế xì một tiếng:
- Dù sao đây là vinh quang của lớp ta, chúng ta nhất định phải giành được, đúng không?

Xung quanh không ít học sinh giơ tay hưởng ứng, làm Tô Xán cảm thụ chân thực, mình quay trở về rồi.

Nhị Thập Thất Trung không lúc nào là không ở trong trạng thái bận rộn tấp nập, một bộ phận học sinh thì bận rộn chuyện học hành, một số khác thì túi tít với đủ thứ hoạt động trong trường, tới cả ĐTH trường thay bằng phát bản nhạc thư giãn hoặc là bài hát đang hót đổi thành tuyên truyền cuộc biện luận vào thời gian ôn tập tối.

Học sinh giành được phần thưởng lớn của ISEF lần thứ 52 trước khi xuất chinh nước Mỹ, sẽ tiền hành biện luận trên ĐTH trường, đây là chuyện chú ý nhất thời gian qua.

Hiệu trưởng Thái Quốc Đào, bí thư đảng Lưu Chính Kiên, cùng các phó hiệu trưởng và giáo viên chỉ đạo làm giám khảo, tường thuật trực tiếp toàn trường.

Rất nhiều học sinh chẳng thèm quan tâm tới cuộc biện luận đỉnh cao này, đa phần hưng phấn là vì thời gian ôn tập tối không phải vùi đầu làm bài kiểm tra hay nghe giáo viên giảng giải nữa, xem "cãi nhau" sướng hơn là cái chắc rồi.

Cuộc biện luận này được toàn trường bàn tán sôi nổi, được thể hiện bản lĩnh trước toàn trường thế này tất nhiên sẽ nhận được nhiều sự chú ý, nhất là nhân vật đẹp trai lồng lộng như Dương Thừa xuất hiện trên TV rất được nữ sinh hoan nghênh.

Trong quá trình biện luận xuất hiện một chuyển nhỏ làm cuộc biện luận khô khan nặng nề trở nên sôi trào, làm toàn trường rơi vào phấn khích.

Chủ trị cuộc biện luận tất nhiên là Tôn Mạn, lâu rồi không gặp, cô gái này càng thêm xinh đẹp, mái tóc uốn xoăn buông trước ngực, đều kẹp cái nơ bướm xinh xinh, phù hợp với hình tượng thục nữ của cô. Khi Dương Thừa một thân com lê trang trọng đang chỉnh lại cà vạt thì Tôn Mạn đi tới, hết sức dịu dàng giúp hắn thắt lại cà vạt.

Cảnh tượng này thông qua camera truyền nguyên xi tới TV toàn trường.

Chấn động, không biết bao nam sinh nghe thấy tiếng trái tim mình tan vỡ.

- Thị uy, nhất định là đang thị uy với cậu đấy.
Tưởng Minh Quân gõ bút xuống bàn, bộ dạng vạn sự thông phân tích cho Tô Xán.

Hắn không phải thuộc loại hình giỏi tạo sự hồi hộp, chưa đợi Tô Xán ngấm ý mình đã hào hứng thao thao bất tuyệt:
- Cậu cứ tin tôi đi, tôi rất hiểu trường mình, mặc dù Dương Thừa đúng là nổi bật, còn làm ra cái nghiên cứu hệ thống phanh phiếc gì đó được giải thưởng to, nhưng tuyệt đối không thể khiến cho Tô Mạn đột nhiên thích hắn được, Tôn Mạn không phải là cô gái phù phiếm như thế. Trước lúc cậu đi, cả trường đang xôn xao vì tin tức Tôn Mạn thích cậu thì đột nhiên chuyện cậu và Đường Vũ phơi bày, ai cũng biết cậu và Đường Vũ không phải một đôi thì cũng chẳng kém gì nữa, đang lúc diễn biến căng thẳng như vậy, cậu và Đường Vũ cùng nhau bỏ đi Mỹ. Nghĩ mà xem, Tôn Mạn chắc chắn là giận sôi gan rồi, thế thì tất nhiên là phải báo thù, nếu không thì còn mặt mũi nào nữa.

- Huống hồ cậu đừng có quên, mới đầu cậu tới trường còn bị bêu mặt trên ĐTH trường chọc Tôn Mạn tức điên, ai cũng nói là cậu có ý với Tôn Mạn.

Giờ Tôn Mạn làm thế, là thị uy với cậu, biến tướng tuyên bố với toàn trường, trái tim của cô ấy đã không đặt lên người cậu nữa.

- Ồ ..

Tô Xán suy nghĩ, có vẻ khả năng này rất lớn, tiếp xúc với Tôn Mạn, biết rằng đây là cô gái thông minh, sôi nổi, thích ganh đua, nếu muốn phản kích mình, có lẽ làm như vậy là đòn chính xác.

Hơn nữa một thời gian vì quan hệ tam giác giữa y, Đường Vũ và Tôn Mạn khiến cho các vòng tròn nảy sinh xung đột căng thẳng, kéo rất nhiều nhân vật phong vân trong trường vào, mặc dù cùng với việc y và Đường Vũ đi nước ngoài, chuyện này lắng xuống, nhưng khi hai bọn họ trở về, không thể không đối mặt với cục diện lúng túng này.

Đừng quên Tôn Mạn và Đường Vũ còn học cùng một lớp, ngẩng đầu cúi đầu đều thấy nhau.

Thị uy với Tô Xán chắc chắn là có, nhưng đa phần là vì hóa giải quan hệ khó xử của bọn họ, lựa chọn Dương Thừa ưu tú hơn hẳn Tô Xán, vừa có thể làm mất mặt Tô Xán, còn có thể cho thấy mình cao hơn Đường Vũ một bậc.

Cô gái này rất thông minh.

Trong vài ngày tiếp đó, Tô Xán thi thoảng nhìn thấy bóng dáng Tôn Mạn trong trường, dùng cánh bướm rực rỡ để hình dung miêu tả chính xác ấn tượng của Tô Xán.

Cô gái này đi tới đâu, xung quanh luôn không thiếu người lấy lòng.

Tôn Mạn dường như quay trở lại với hình tượng chói lọi, không thèm chú ý tới bất kỳ người không liên quan nào, cũng không quan tâm tới bất kỳ ai nữa, càng không có chuyện cô đứng ở căng tin hay hàng cây, nhìn bóng dáng mình chờ mong.

Nụ cười vui tươi không bao giờ tắt trên môi làm rất nhiều người tin rằng Tô Xán trở về không tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì với Tôn Mạn nữa, Tô Xán chỉ có thể khiến Tôn Mạn nhất thời xao động, còn chưa đủ để ghi dấu trong tim cô gái này.

Cũng có người hỏi tiến triển giữa cô và Dương Thừa, Tôn Mạn chỉ cười trừ.

Đám bạn bè thân thiết xung quanh Tôn Mạn càng kín như bưng, mặc cho người ta tìm hiểu thế nào cũng không moi được tin gì giá trị.

Dần dần không ai còn hỏi tới nữa, vì còn bốn tháng cuối cùng, ai cũng bận rộn học tập, biết hoặc không biết đã không còn ý nghĩa gì.

Tóm lại một hành động nhỏ của Tôn Mạn đã hoàn toàn hóa giải phong ba quan hệ giữa ba bọn họ, thế nhưng Tôn Mạn và Đường Vũ không bao giờ trở lại mối quan hệ như xưa được nữa.

Cuối tuần, Tô Xán bị gọi tới văn phòng giáo viên.

- Tô Xán, lễ tuyên thệ năm thứ ba sắp tổ chức rồi, trường học muốn em diễn giảng, xem chuẩn bị một chút đi.

Khi Vương Quý Văn nói với Tô Xán chuyện này, Tô Xán chỉ vâng một tiếng nhận lời.

Nhìn ánh mắt Tô Xán, Vương Quý Văn phát hiện ba tháng ở nước Mỹ khiến Tô Xán vững vàng hơn nhiều, bớt đi không ít sự xao động ẩn dưới vẻ ngoài điềm tĩnh, đây là sự trấn tĩnh thực sự, hài lòng nói:
- Em có nghi vấn gì có thể thắc mắc.

Tô Xán không có thắc mắc gì, trước kia ở Nhất Trung có lẽ y còn ngại ngùng khi phải phát biểu trước số đông, nhưng ở Mỹ nhiều lần tuyên truyền cho facebook, đối diện với vô số học sinh đủ quốc gia, giải đáp đủ loại thắc mắc cổ quái của đám học sinh nước ngoài tư tưởng tự do, nhất là lần thuyết

phục BQT Exeter đó, khiến Tô Xán không e ngại chuyện diễn giảng nữa, chỉ hỏi thời gian, một số điểm cần chú ý rồi rời văn phòng Vương Quý Văn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 120: Diễn giảng và học tập

Trong hội trường tòa nhà nghệ thuật, lễ tuyên thệ năm thứ ba diễn ra, cả hội trường ngồi chật kín hơn bảy trăm học sinh tới từ mười bốn lớp, cùng một số giáo viên và đại biểu phụ huynh học sinh.

Lãnh đạo trường nối nhau lên bục phát biểu động viên chiến đấu.

Đại biểu học sinh là một nam một nữ, nữ là Tôn Mạn, còn nam đáng lẽ ra là Dương Thừa gần đây cực kỳ hot, nhưng sau buổi biện luận, Dương Thừa cùng tổ hạng mục sang Mỹ thi tài, thay thế bằng Tô Xán.

Tô Xán mặc áo sơ mi trắng, quần âu phẳng phiu bước lên bục nói chuyện, phía dưới chỉ có tiếng vỗ tay lác đác không nhiệt tình cho lắm, không mấy ai chú ý, rất nhiều học sinh quay sang trò chuyện to nhỏ với nhau.

Trước khi đi Mỹ, Tô Xán được coi như là nhân vật phong vân của trường rồi, nhưng ba tháng xa rời tầm mắt công chúng, ở cái trường học chưa bao giờ thiếu chủ đề này, rất nhiều người thậm chí mất một lúc mới nhớ ra y là ai.

Tô Xán không vì phản ứng lạnh nhạt phía dưới mà mất bình tĩnh, vẫn nói đâu vào đó:
- Miyazaki Hayao vào năm 1984 làm một bộ anime có tên là Warriors of the Wind, nhân vật Nausicaa nguyên hình từ Odyssey trong sử thi Hi Lạp, cô gái đó trở thành một trong số nhân vật nữ nổi tiếng nhất trong anime. Hôm nay tôi diễn dảng, không muốn nói lời đại loại như "một vạn năm quá lâu, chỉ tranh sớm tối", không muốn nói với mọi người rằng có tương lai tươi sáng nào đang đón đợi, vì đó là cái hố sâu mà chúng ta chắc chắn phải vượt qua không cách nào tránh khỏi.

Đường Vũ ngồi quy củ ở chính giữa hàng ghế thứ nhất, cô là đại biểu của trường, tuy không diễn giảng, song cũng sẽ cùng một số học sinh mũi nhọn khác cùng lên tuyên thệ, lúc này mắt cô chăm chú hướng lên bục nói chuyện, Tô Xán mở đầu bằng một bộ anime gần gũi với tuổi học sinh, lập tức thu hút không ít người nghe, cô thích nhìn dáng vẻ khi Tô Xán lúc nói chuyện, lúc đó y như bừng sáng.

- Tôi chỉ muốn nói với mọi người vì sao cô gái đó thành nhân vật nữ chính nổi tiếng nhất trong mười mấy năm qua, vì cô ấy có bốn phẩm chất xứng đáng cho chúng ta học tập. Thứ nhất là kiên cường, đối diện với áp lực bài thi cao khảo, hoặc đối diện vô vàn áp lực trong tương lai, chúng ta nhất định phải kiên cường. Thứ hai là cao thượng, tôi hi vọng rằng những người bạn cùng lớp, cùng trường, cho dù đi đến đâu cũng phải giữ được tâm thái cao thượng này. Thứ ba là mỹ lệ, không phải là bề ngoài, mà ở tâm trí, chúng ta phải lạc quan khi gặp khải khó khăn mệt mỏi của cuộc sống, giữ tâm hồn đẹp. Thứ tư là hồn nhiên, mười năm sau chúng ta gặp lại nhau, tôi mong mọi người có thể cùng nhau ngồi chuyện trò hồn nhiên như lúc này, vì chúng ta không thể trùng sinh, cho nên đối với chúng ta mà nói, giai đoạn này chỉ có một lần, vì vậy càng nên khắc ghi trong lòng.

Nhìn Tô Xán đứng trên bục nói chuyện biểu hiện tự nhiên tùy ý, đôi mắt như ánh lên, ngắn gọn mà không sơ sài, hàm ý sâu xa mà không tối nghĩa khó hiểu, nghiêm trang mà không mất đi sự hài hước …

Bất kể là bài giảng khô khan thế nào Đường Vũ luôn ngồi rất ngay ngắn, nghiêm túc lắng nghe, nhưng hôm nay cô không nghe lời Tô Xán nói, ánh mắt mông lung không có tiêu cự, trong đầu chỉ tràn ngập một hình ảnh.

“Bốp, bốp, bốp..” Đường Vũ bị tiếng vỗ tay đánh thức, vội ngồi thẳng dậy vỗ tay theo, mặt hơi đỏ lên vì xấu hổ, may mà không ai chú ý.

Phong cách diễn giảng rất riêng của Tô Xán được hưởng ứng bằng tràng pháo tay nhiệt liệt, rời bục nói chuyện, cùng Tôn Mạn nhìn nhau, khẽ nở nụ

cười.

- Bạn diễn giảng giống như con người bạn, luôn khiến người ta bất ngờ, như nửa học kỳ trước đột nhiên chạy đi du học, còn nữa mấy cái chuyện lung tung beng bạn làm ở Mỹ cũng phù hợp với cá tính của bạn lắm.

- Chuyện mình làm ở Mỹ làm sao mà bạn biết được?
Tô Xán lấy cảm thấy kỳ quái, chủ nhiệm ban quốc tế biết đã đành, lãnh đạo trường biết cũng là chuyện bình thường, vì các trường học phải trao đổi thông tin các học sinh với nhau.

Lâm Lạc Nhiên có thể thông qua Diệp Huy Thường và bạn bè du học biết chuyện.

Học sinh bình thường của Nhị Thập Thất Trung làm sao mà biết được.

Nhìn mặt ngơ ngác ngốc nhếch của Tô Xán, Tôn Mạn thích thú bật cười:
- Bạn không biết cũng phải, tạp chí liên hợp các trường trung học Dung Thành Water kỳ mới nhất cho đăng chuyện bạn làm ở nước Mỹ, trường Exeter có liên hệ mật thiệt với nhiều trường ở Dung Thành, học sinh trao đổi năm nào cũng có, tin tức hai bên không bế tắc như bạn nghĩ đâu, cho nên mấy chuyện vẻ vang của bạn được vinh hạnh lên báo, còn có ảnh của bạn nữa, ừm, nói thế nào nhỉ, bạn lên báo đẹp trai hơn lúc này nhiều.

Váy đen và tất lụa đen giày da nhỏ màu đen, cùng với chiếc áo sơ mi trắng, sự tương phản tô điểm đường nét xinh đẹp của Tôn Mạn, đối diện với mình giống như đối diện với người được phỏng vấn, giống thường ngày là MC của ĐTH trường tiếp xúc nhiều người, dùng thiên phú ăn nói của mình, mang lại cho người ta ấn tượng dễ chịu, biết làm sao kéo gần quan hệ đôi bên,.

Nam sinh bên cạnh thấy hai bọn họ nói chuyện vui vẻ thì rất ghen tỵ, cũng kiếm đề tài lôi kéo sự chú ý của Tôn Mạn, còn tỏ ra bộ dạng thân thiết, ánh mắt tựa có tựa không lướt qua Tô Xán.

Tô Xán tất nhiên không khó chịu, hành động ngây thơ đó là hồi ức mỹ hảo tuổi học sinh, Tôn Mạn cũng là cô gái khó quên trong cuộc đời học sinh của y, hai chân thu lại, tay đặt lên đầu gối, nghiêm túc ngồi nghe những người khác phát biểu.

Khoảng cách tới kỳ thi cao khảo đã không còn tính bằng tháng nữa, chuyển sang tình bằng ngày, chỉ còn 120 ngày nữa thôi.

Lúc này toàn bộ học sinh năm thứ ba dù là khoa tự nhiên hay khoa xã hội đều nhấn chìm trong đống bài kiểm tra, giáo viên lên lớp thường xuyên ôm theo một chồng đề cương vẫn còn thơm mùi mực, sau đó được các tổ trưởng chia tới tay mọi người.

Hàm số vô cùng vô tận, phương trình hóa học dài lê thê, niên biểu triều đại sao mà lắm đến thế, Cách mạng tháng 10 Nga, giới từ trợ tử, chủ vị tân định trạng bổ, học sinh cầm từ điển tiến Anh miệng lẩm bẩm như mà làm. Chơi game cũng là bản Final Fantasy tiếng Anh để ôn tập, lật xem sách là Jane Eyre tiếng Anh miệt mài chú thích.

Năm thứ nhất năm thứ hai kêu ca bài tập nhiều, sao giờ lại nhớ thời đó thế, trước kia thấy mình chăm chỉ lắm rồi, giờ nghỉ lại thấy lúc đó thật bê tha lười nhác.

Đầu óc chật kín chữ nghĩa, thế nhưng tâm lý lại trống rỗng, cho nên lắm lúc vồ lấy Kim Dung toàn do tên bạn học nào đó không chịu nổi mang tới lớp đọc, đang trong giờ học mà đoạn đối thoại kiểu như "Ê, Thần điêu 2 ở đây, ai có Thần điêu 3", " Xem xong Tiếu Ngạo 4 rồi, ai có Ỷ Thiên 1 không? Không thì Lộc Đỉnh Ký 1 cũng được", giáo viên trên bục giảng nghe thấy cũng chỉ lắc đầu, tiếp tục giảng bài.

Áp lực thực sự quá lớn.

Đọc ở trên lớp không hết thì mang về nhà đọc tiếp, gần như không có chuyện làm mất sách, người mang sách tới luôn thu lại đầy đủ, đương nhiên tay truyền tay làm cuốn sách trở nên nhàu nhĩ.

Cuộc sống bình đạm mà vô vị cứ như vậy qua đi, nhưng đổi lại mỗi ngày có vô số thứ được nhét vào trong đầu, Tô Xán nhìn những học sinh năm thứ ba đó, nghĩ trước kia mình cũng như thế, hoang mang hoảng loạn vì tương lai, nhưng không thể không vùi đầu vào đống sách vở, nghiên cứu đống kiến thức ứng phó nền giáo dục kiểu Trung Quốc.

Hiện giờ y thoát ly khỏi khỏi hoàn cảnh trước mắt rồi, mắt nhìn cảnh tượng in sâu trong trí nhớ tái hiện, song y không còn bàng hoàng về tương lai, mà giống như nhìn thấy vùng ốc đảo giữa sa mạc.

Lâm Lạc Nhiên

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 121: Cuộc đời chó má

Tô Xán không chỉ học, y còn nhiều việc phải làm, ba tháng bỏ bê chuyện Đôn Hoàng và Truyền thông Ba La rồi, y ngập đầu trong đống tài liệu báo cáo.

Hôm nay Lâm Quang Đống tới trường học, tới tạp chí Triêu Hoa nơi hắn từng công tác chiến đấu, thành viên tạp chí thấy hắn hết sức kích động, nhiệt liệt chào:
- Thầy Lâm! Thầy Lâm.

- Thầy Lâm, em nhớ thầy, sao thầy không trở về trường.
Cô nữ sinh Trần Thần đa sầu đa cảm còn bật khóc.

Lâm Quang Đống đã không còn là giáo viên nữa rồi, mà là tổng biên tập kiêm tổng giám đốc của truyền thông Ba La, hiện giờ sức ảnh hưởng của truyền thông Ba La đã mở rộng, được chính phủ thành phố nâng dỡ hạng mục, lại có tập đoàn bào tỉnh chống lưng phía sau, Truyền thông Ba La thừa thế bắt đầu mở rộng sang thị trường ngoại tỉnh.

Đồng thời chuẩn bị bỏ tiền đầu tư thành lập tạp chí văn học thanh thiếu niên, Lâm Quang Đống quay trở về trường cũng là để xem xét mấy tác giả thiếu niên ưu tú trong trường, mời gia nhập liên minh, làm tiên phong của tạp chí.

Từ xưa tới nay sản nghiệp giải trí của tỉnh Tây Xuyên đều rất yếu kém, nhân tài Tây Xuyên không ít, bất kể là trên lịch sử hay hiện giờ, Tây Xuyên luôn là chốn ngọa hổ tàng long.

Thế nhưng những nhân vật từ đất Tây Xuyên này đi ra, chỉ có thể tỏa sáng ở địa phương khác, rất khó đem sức ảnh hưởng từ bản địa phát triển ra, hướng

tới bên ngoài.

Điểm này Tô Xán có thể lấy kiếp trước là bằng chứng, bất kể là đối diện với cuộc thi hoa hậu nào thì người đẹp tới từ Dung Thành đều có thể lạnh lùng xem thường. Sau này khi chương trình Siêu cấp nữ thanh của ĐTH Hồ Nam mô phỏng cuộc thi thần tượng Mỹ nổi lên, thực lực cô gái từ Dung Thành đi ra được khắp cả nước ca ngợi.

Khi mọi người vì chuyện này mà bàn tán say sưa thì Tô Xán lại thấy đây chẳng phải là chuyện vẻ vang gì.

Sơn thủy đất Thục sinh ra vô vàn mỹ nữ, nền tảng văn hóa lịch sử thai nghén không ít kỳ nhân, nhưng tài nguyên nhân lực này lại luôn bị mai một ở Dung Thành, ngược lại đi ra nơi khác đều thu được thành công, điều này khiến người ta không khỏi suy nghĩ vì sao một nơi được trời cao ưu đãi như vậy mà không tạo dựng nên được một đế quốc giải trí.

Bắc Kinh được tán dương là đại thành, Thượng Hải được sưng là thời thượng, Quang Châu nổi tiếng phú quý, Dung Thành là nơi để sống.

Đất Thục là kinh đô trứ danh của mỹ nữ, giải trí được chứng minh là sản vật phổ biến nhất, đối với người tâm tư u ám mà nói, đây là con đường ngắn nhất đi tới cuồng hoan và hưởng thụ.

Người Dung Thành thích giải trí, kinh tế quả bar phát triển tới mức sinh ra văn hóa quán bar, quán bar nổi danh của Dung Thanh không ít, chuyện này gắn kết chặt chẽ với sở thích thành phố, sản nghiệp văn hóa nghệ thuật tương quan chính vì thế mà quật khởi.

Quá trình quật khởi phồn vinh này lại không có lực lượng thúc đẩy nó đi vào quỹ đạo có trình tự, làm lãng phí tài nguyên.

Tư tưởng "tiểu phú tức an" làm cái thành phố này dễ dàng thỏa mãn, làm cuộc sống nơi này dễ chịu, không quá nhiều áp lực bon chen, nhưng cũng

hạn chế sự phát triển của nó, ít nhất phát triển ngành giải trí, cần nhiều sang tạo khai phát tài nguyên ẩn sâu bên trong.

Tô Xán không có năng lực đem hết tất cả điều này thể hiện ra, y chỉ tận lực để truyền thông Ba La thu hoạch được nguồn lực tốt nhất, thanh thủ mở rộng sản nghiệp.

Một người có năng lực thỏa mãn nhu cầu vật chất ăn ở, nên tiến hành thỏa mãn về tinh thần, đọc sách là phương thức cao cấp giá rẻ, song không cải biến được bất kỳ hiện thực nào.

Lâm Quang Đống hôm nay tới đây, cũng là do Tô Xán chỉ thị, cho nên Tô Xán biệt tăm nửa năm trời ở CLB Văn học, suýt nữa bị khai trừ, cùng Lâm Quang Đống gặp mặt, thảo luận chiến lược của Truyền thông Ba La.

Khi Lâm Quang Đống sắp đi, có hai người đứng trong bãi đỗ xe.

Lâm Quang Đống nhìn thấy nam nhân cướp mất người yêu của mình khi hắn còn là giáo viên, chú của Triệu Thừa Ngôn, tên trưởng phòng nắm thực quyền ở sở giao thông tỉnh, là kẻ trước kia quát vào mặt lãnh đạo trường :" Không đuổi tên giáo viên này thì các người cũng cuốn xéo đi."

Chiếc Audi láng bóng của Lâm Quang Đống đỗ ngoài bãi đỗ xe lộ thiên, xe của đối phương là chiếc Accord, nam tử kia đang sờ chiếc Audi, lòng mơ ước khi nào mình cũng lái chiếc xe như thế.

Lâm Quang Đống còn nhìn thấy cô gái mình yêu thương năm nào đã trở thành vợ người, không còn tiều tụy như thời sống với mình, thể hiện toàn bộ nét đẹp thanh xuân của cô, riêng chiếc túi xách da cá sấu màu đen kia, là thứ mà trước đây hắn tuyệt đối không thể mua được.

Cô gái kia không ngờ gặp được Lâm Quang Đống ở đây, kệ chồng mặt âm trầm, ngần ngừ cười với hắn:
- Quang Đống, về trường dạy học à? Hiện giờ anh sống có tốt không?

Sau khi kết hôn cơ sở vật chất của cô rất tốt, nhưng chồng suốt ngày ở ngoài rượu chè lu bù, vật chất phong phú song tinh thần trống rỗng, thi thoảng nửa đêm một mình ôm chăn nhớ tới Lâm Quang Đống, chàng trai cùng cô tốt nghiệp đại học xong phân phối tới Dung Thành, sống trong căn phòng nhỏ hẹp dùng chung nhà vệ sinh với mười mấy nhà khác, nam nhân đã khiến cô lãng phí mất bao năm tuổi xuân.

Thi thoảng cũng nhớ tới mộng tưởng quá khứ, khi đó cả hai mơ ước được trường học phân phối cho gian phòng mới, rồi kết hôn sinh con đẻ cái, đó là hạnh phúc mỹ hảo nhất trên đời.

Cuộc sống bây giờ của cô là thứ mà trước kia nằm mơ không dám nghĩ tới, hồi ức lại mang theo cơn đau nhói lòng.

- Cũng tạm ổn.
Lâm Quang Đống gượng cười, nhìn thấy nam tử kia đứng bên cạnh xe mình, trầm giọng hỏi:
- Có chuyện gì?

Nam tử kia ngớ ra:
- Liên quan gì tới mày?

Lo lắng hai người xảy ra xung đột, cô gái đi tới kéo tay chồng mình, cô quá hiểu tính cách Lâm Quang Đống, hiểu hơn cả người đang cùng cô chia sẽ một mái nhà.

Lâm Quang Đông hít sâu một hơi, thấy Tô Xán đang nhìn mình, mỉm cười vẫy tay với y, mở cửa vào xe, kệ xe của mình bị đối phương làm xước một vệt, hắn không muốn truy cứu, không muốn trả thù gì cả, tiếc nuối cũng là vô nghĩa, nổ máy phóng vút đi.

Tô Xán vẫn đứng đó nhìn thấy hết, nam nhân trung niên kia mặt tối xầm, còn nữ nhân kia có vẻ chưa định thần lại được, mắt dõi theo hướng người

mình yêu thương cứ thế biến mất khỏi tầm nhìn.

Lâm Quang Đống có đủ khả năng cho cô thứ mà cô ao ước, thì hắn không phải của cô nữa.

Cuộc đời đôi khi nó chó má như thế đấy.

Nhưng dù có cảm khái thế nào nó vẫn đều đặn diễn ra, cảm thụ rõ nhất là trong phòng học thi thoảng ngửi thấy mùi mì tôm, mùi trà, sau lưng bốc khói nghi ngút cứ như đang đun nước, lớp học tối dần dần từ quy củ trở thành trại tỵ nạn, đám học sinh bày đủ cách vượt qua thời gian gian khó này, giáo viên cũng mặc kệ.

Khai giảng học kỳ mới đã hai tuần, tổng thể mà nói thì khá tốt, hiện tượng trốn học không nghiêm trọng nói, tuy học sinh tới nửa cuối năm thứ ba thì trốn học thành kỹ năng thông thạo, nhưng nhìn tình hình hiện giờ thì nề nếp trường học khá tốt, dưới tình huống không có ai mở đầu thì vẫn ở trong phạm vi có thể khống chế được.

Thông thường mà nói tình hình này tới giữa học kỳ sẽ trở nên tràn lan, sau đó tới tháng cuối cùng thì đám học sinh năm ba sẽ vào trạng thái vô chính phủ.

Bây giờ vẫn còn có chút ước thúc, vẫn bị học tập xiềng xích.

Tô Xán và Đường Vũ ra ngoài trường ăn tối, nắm tay nhau trở về trường, tới gần cổng trưởng tự nhiên buông tay nhau ra, rất hiểu ngầm, cho dù quan hệ bọn họ đã công khai, nếu vẫn thân mật cùng nhau đi vào trường, e có hậu quả khó tưởng tượng. Cả hai đang ở dưới sự giám thị chặt chẽ của Mục Tuyền, hành động ấy không khác gì một lời khiêu khích.

Đi qua cổng trường, Tô Xán nhìn đám nữ sinh mặc đồng phục Tứ Trung, trong đó có hai cô gái cực kỳ bắt mắt:

- Là nữ sinh của Tứ Trung, tới trường mình làm gì thế nhỉ, đâu nghe thấy hai trường có hoạt động giao lưu nào.

Đường Vũ cũng nhìn qua, sau đó kéo Tô Xán bước đi nhanh hơn:
- Kệ họ dù sao cũng không liên quan gì tới chúng ta.

Đường Vũ bắt đầu thực thi một số quyền hạn của bạn gái rồi, không cho Tô Xán nhìn ngắm cô gái khác, cô biết Tô Xán giống bao đứa con trai khác thích ngắm nhìn cô gái xinh đẹp, chỉ khác một chút là người thích ngắm khuôn mặt, người thích nhìn vùng nhạy cảm như mông ngực, Tô Xán biến thái hơn thích ngắm chân, đặc biệt là đùi, chính vì thế khi cùng Tô Xán hẹn hò, cô đều mặc váy để thỏa mãn sự biến thái nho nhỏ của y. Đường Vũ không ghen, song sở thích này của Tô Xán cần hạn chế lại.

Tô Xán thì sẵn lòng tham gia vào sự ràng buộc ngọt ngào này, dù phát hiện ra không chỉ có một nhóm học sinh ngoài trường, song y không quan tâm nữa, Đường Vũ nói cũng đúng, không liên quan gì tới họ.

Nhưng thực sự không có liên quan sao?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 122: Câu trả lời tuyệt vời

Lâm Trứu Vũ tham gia một trận bóng đá do trong lớp tổ chức, đám Vương Uy Uy đứng ngoài sân hò hét cổ vũ.

Học sinh hai lớp quyết đấu với nhau, Lâm Trứu Vũ nhìn quả bóng treo lơ lửng trên đầu, bật người nhảy lên đánh đầu, không tới, bóng bay đi bỏ lỡ thời cơ đáng tiếc khi không có người kèm, ngoài sân tiếng huýt sáo, la ó chế giễu vang lên liên tục.

Cuộc sống quá khô khan nên hoạt động vốn bình thường không có quá nhiều người chú ý hiện giờ thu hút rất nhiều học sinh đứng xem, tới ngay những con mọt sách thường ngày chẳng biết gì tới thế giới xung quanh cũng xuất hiện, cho nên cầu thủ trên sân cảm động chưa từng có, nhìn trên béo ục ịch Lâm Trứu Vũ tích cực đuổi theo quả bóng là biết rồi.

Tiếng reo hò của đám nữ sinh vang vọng trong ánh chiều tà mờ mờ chiếu lên thao trường, xen cái tiếng chạm bóng, tiếng bước chân, tạo nên khung cảnh trừu tượng.

Tô Đường xách hai cái túi lớn đi tới chỗ đám Vương Uy Uy, đem nước ngọt chia cho đám người đã hò hét tới khản cổ.

Trang Chí Vũ vít vai Tô Xán kéo xuống:
- Không phải lấy nước ngọt để hối lộ phiếu bình chọn cho nhân vật có sức hút nhất của tạp chí Triêu Hoa chứ hả?

- Biến ngay, tôi mà thèm phiếu của cậu à, người toàn mồ hôi, đừng kiếm cớ bôi lên người khác.

Trương Phi Phi nhận lấy chai nước ngọt do Đường Vũ chia cho, tu một hơi nửa chai, nói:
- Bọn này bỏ phiếu hết cho cậu rồi, trong nhóm chúng ta chẳng ai có cơ hội lưu danh trong trường, nhưng cậu có cơ hội, sau này chúng ta về trường, chỉ ảnh trên phòng truyền thống nói " này, nhìn thấy không? Đó là bạn học của tôi đấy."

- Đừng tùy tiện đem trọng trách đặt lên người khác như thế, chẳng phải có Đường Vũ rồi sao? Mọi người cũng có thể nói thế mà.

- Đường Vũ ở đẳng cấp khác rồi, toàn trường có ai không biết cô ấy, nói ra câu này người ta bĩu môi chúng tôi thấy người sang bắt quàng làm họ.
Trang Chí Vũ cười hì hì:
- Cậu ở đẳng cấp thấp hơn một chút, độ đáng tin mới cao hơn.

- Bingo!
Trương Hiền giơ ngón tay cái lên:
- Chẳng mấy chốc mà tốt nghiệp rồi, thi cũng không biết trúng vào trường nào, mọi người chắc sẽ mỗi người một phương, sau này nhìn thấy ảnh cậu trong trường, ít nhất còn lưu giữ được chút dấu vết thời gian chúng ta ở đây.

Lâm Lạc Nhiên tặc lưỡi:
- Thực sự nhìn không ra, Trương Hiền mà cũng có lúc nói được những lời sâu xa cảm động như vậy.

Người khác nói câu mang tính chế giễu thế này có khi bị cho ăn đòn dập mặt, Lâm Lạc Nhiên nói ra lại khiến Trương Hiên cười ha hả ra chiều đắc ý lắm.

- Thực sự không biết năm năm, rồi mười năm năm nữa quay trở lại trường, còn bao nhiêu người trong số chúng ta tụ tập được với nhau ở đây nữa.
Càng gần cuối năm, con người ta càng đa sầu đa cảm, tới một cô gái lạc quan tươi sáng như Trương Phi Phi có chút xúc cảm nói:

- Mười năm nữa chắc mình thành phú bà rồi, ít nhiều cũng phải là danh nhân trong nước.

Trang Chí Vũ mơ màng:
- Mười năm sau chắc mình có con rồi, lúc đó dẫn nó tới nhà bạn chúc Tết, phú bà phải mừng tuổi nhiều vào đấy nhé.

- Xí, mười năm nữa mới bao nhiêu tuổi, sự nghiệp không lo, 28 mà đã nghĩ tới con cái, đúng là loại không có tiền đồ, lúc ấy mà nghèo đói nhếch nhác tới tìm thì đừng trách phú bà đây nói không quen nhé.
Trương Phi Phi bĩu môi hất hàm hỏi:
- Còn mấy người các cậu, có kém cỏi như Chí Vũ không?

Lâm Lạc Nhiên dài giọng:
- Ai thì không biết chứ Tô Xán á, cậu ta hận không thể vừa đủ tuổi một cái là kết hôn luôn cho chắc.

Cả đám cười ngặt ngoẽo, Đường Vũ mặt đỏ dừ như gấc chín.

Tô Xán dở khóc dở cười, nha đầu Lạc Nhiên kia cứ thi thoảng lại chọc mình một cái:
- Rồi rồi, đừng có mở miệng ra là mười năm, hai mươi năm vội, đến lúc đó hối tiếc, xem bóng đi, kìa Tiểu Ngũ suýt ghi bàn đó ..

Nhưng mà chiêu đánh lạc hướng của Tô Xán không hiệu quả, Trương Phi Phi chỉ Tô Xán nói với Đường Vũ:
- Đường Đường, mình nói này, nếu chẳng may sau này lên đại học mình và Tô Xán ở cùng trường thì đừng trách mình nhanh chân giành trước nhé. Hi hi, Tô Xán của chúng ta ngày càng có mị lực rồi, so với việc để đám tiểu nữ sinh khác hưởng lợi, không bằng phù sa không chảy ruộng ngoài, mình tiếp nhận hộ bạn, được không?

Câu này đầy ý vị khiêu khích, mọi người đều biết Trương Phi Phi rất phóng khoáng, đùa như vậy cũng không ngạc nhiên, quan trọng là Đường Vũ sẽ

phản ứng ra sao đây, rất đáng trông đợi, bất giác tất cả đều ngừng uống, tập trung về phía hai cô gái.

Đường Vũ dù lạnh lùng đến mấy thì cũng có nhu cầu cần bạn bè chia sẻ, vì chuyện với Tôn Mạn nên ở lớp số 13, cô gần như không còn bạn bè thân mật nữa, cho nên gần đây mới theo Tô Xán gia nhập cái vòng tròn này, cười nhẹ nói:
- Nếu phú bà cam lòng làm vợ bé thì mình không ý kiến gì.

Câu trả lời quá mức tuyệt vời, vừa thể hiện sự tự tin, khẳng định chủ quyền với Tô Xán, đùa lại nho nhỏ với Trương Phi Phi, không làm người ta phản cảm còn dễ kéo gần quan hệ hai bên, quan trọng là ứng biến rất nhanh, Lâm Lạc Nhiên xưa nay luôn nghĩ Đường Vũ không biết cách ứng xử, xem ra Đường Vũ chỉ không thích kiểu xã giao đối phó mà thôi.

Đám con trai thì như muốn nổ tung, nhấn chìm lời kháng nghị yếu ớt "này, này còn phải hỏi ý kiến mình đã chứ" của Tô Xán, lợi dụng vỗ vai y chúc mừng, cho y một trận vì tội dám hạnh phúc hơn anh em.

Khán giả xung quanh ngạc nhiên ghé mắt nhìn, trên sân làm gì có tình huống nào đáng kể chứ?

"Bốp!" Một tiếng, Lâm Trứu Vũ đá bay bóng về phía bọn họ, hùng hổ đi tới, giật chai nước trong tay Trương Hiền uống hết, còn chưa đã lấy luôn nước của Vương Uy Uy tu ừng ực, sau đó nhìn mọi người, oán trách:
- Làm cái gì vậy hả, chị Lạc Nhiên, chị Phi Phi, chị Đường Vũ, chẳng lẽ các chị không thấy thằng em tội nghiệp này liều mạng biểu hiện trên sân bóng à?

Vương Uy Uy đứng lên ngáp dài:
- Đá xong rồi thì chúng ta về thôi.

Câu này làm Lâm Trứu Vũ hai tay ôm lấy tim, bộ dạng tổn thương cực độ.

Mọi người cùng nhau trở về, Trương Phi Phi và Đường Vũ có vẻ trò chuyện rất hợp nhau, Trương Phi Phi nhỏ giọng áy náy nói:
- Đừng để ý nhé, con người mình đôi khi như vậy đấy, thực ra mình cũng biết bạn và Tô Xán là học sinh tiến cử, tương lai sẽ vào cùng một trường đại học, hai bạn thật khiến người ta vừa hâm mộ vừa ghen tỵ.

- Mình hiểu mà, không sao.
Đường Vũ khẽ mỉm cười, lòng ngọt ngào, cảm thấy vận mệnh nắm trong lòng bàn tay bọn họ, lần đầu thấy tương lai không hề xa xôi.

Đối với Trương Phi Phi mà nói, gia đình cô cái gì cũng có, có thể cho cô tất cả mọi thứ cô muốn, bên cạnh cô không ít tuấn nam mỹ nữ, nếu như cô chủ động theo đuổi, chẳng biết có nam nhân cỡ nào lọt vào vòng tay.

Bất kể ai nhìn vào cũng thấy tương lai sáng lạn của Trương Phi Phi, thành tích trong lớp của cô cũng trong top 20, ở trong trường học mà tỷ lệ thi đỗ vào trường đại học chính quy gần như là 100% này mà nói, thành tích của Trương Phi Phi đủ thi vào đại học nằm trong top 50 toàn quốc, thậm chí có thể dùng tới sức mạnh của gia đình để có được học vị cao hơn.

Trương Phi Phi tương lai có thể dễ dàng lấy được danh xưng tài nữ và mỹ nữ, tiền đồ như gấm. Nhưng như bao học sinh bình thường khác, lần đầu đối diện với chia lìa mà thấy hốt hoảng, cảm giác mình còn chưa chuẩn bị tốt, chưa muốn đối diện với tương lai.

Với học sinh cao trung năm thứ ba ở Trung Quốc mà nói, dù có xuất thân ở hào môn hay gia đình bình thường, kỳ thi chắn trước mặt bọn họ vẫn khiến họ có cảm giác không thể đối kháng được.

Cho nên Trương Phi Phi mới hâm mộ Tô Xán và Đường Vũ có thể ở bên nhau.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 123: Hoàng tử piano

C

huyện có vẻ bất thường.

Buổi chiều tan học, ngoài cổng trường luôn xuất hiện vài học sinh có vẻ như ở trường khác.

Đám học sinh này đa phần là quần thể nữ sinh, có nữ sinh mặc đồng phục thùng thình, che giấu cơ thể yêu kiều đang tuổi phát dục, sau ghi chữ Tứ Trung. Quần thể này tụ thành một nhóm, nghênh ngang đi vào Nhị Thập Thất Trung, cùng một số học sinh quen biết, trốn giờ ôn tập tối, nhưng lại lảng vảng quanh trường.

Nhà ăn, thao trường, cổng trường đều thấy bóng dáng bọn họ tụ tập trò chuyện.

Nhiều học sinh ngoài trường như thế xuất hiện tất nhiên là gây chú ý, ở giai đoạn này trốn ôn tập tối là chuyện thường tình, nhưng ngang nhiên lôi kéo nhiều học sinh trốn học, trốn học rồi lại còn lượn lờ quanh trường làm nhiều học sinh không nỡ trốn học mất cân bằng tâm lý, cực kỳ khó chịu.

Gần đây Trương Phi Phi và Đường Vũ rất thân thiết, vốn Đường Vũ vốn có chút phảm cảm với những nhân vật phong vân ỷ vào gia thế coi thường quy củ trường học như Trương Phi Phi, cô cũng không ưa gì hành vi của rất nhiều đám con nhà giàu, song Trương Phi Phi thông minh ở chỗ rất biết che dấu những động tác nhỏ của mình trước mặt Đường Vũ.

Trương Phi Phi biết Đường Vũ không thích một số hành vi của mình, cho nên sẵn lòng kiềm chế, cô chưa bao giờ có một người bạn khiến mình phải thu lại tính xấu của mình như Đường Vũ, xung quanh toàn là người a dua nịnh bợ cô, còn đám Trương Hiền, Trang Chí Vũ lại cùng một ruộc. Cho

nên tính cách nghiêm túc có phần khô khan của Đường Vũ làm Trương Phi Phi rất thích.

Nghĩ lại đến chính bản thân Trương Phi Phi cũng cảm thấy ngạc nhiên không hiểu vì sao như thế, chẳng phải thường ngày mình hay chê bai học sinh chăm chỉ học hành không biết hưởng thụ lạc thú cuộc sống sao, chẳng phải rất phản cảm với học sinh ưu tú suốt ngày được giáo viên lấy làm hình mẫu giáo dục sao?

Nhưng một điều có thể khẳng định chắc chắn, làm bạn với Đường Vũ không có bất kỳ một áp lực nào, không phải lo lắng chuyện gì, không cần băn khoăn liệu mình có bị lợi dụng hay không.

Chỉ có ở trước mặt Đường Vũ, cô mới có thể thoải mái tâm sự, giao lưu, mà không phải đề phòng bất kỳ thứ gì, ví như tương lai vào đại học, xã hội hỗn loạn, cô khó kiếm được người bạn như vậy nữa.

- Gần đây mình nghe được một số tin tức, đám nữ sinh Tứ Trung này có vẻ như mục đích bất thiện.
Trương Phi Phi ghé tới gần hơn một chút, miệng vẫn ngậm thìa, mắt hướng về bốn năm nữ sinh Tứ Trung ở đầu kia, nói nhỏ với Đường Vũ.

Hôm nay Tô Xán, Lâm Lạc Nhiên, Vương Uy Uy, Lâm Trứu Vũ cùng đám Trang Chí Vũ ra sân đá bóng, tùy tiện gọi mấy suất cơm hộp xử lý sau, Trương Phi Phi và Đường Vũ tới nhà ăn trước sau đó tới tụ họp.

- Mình cứ thắc mắc chuyện này là thế nào, vì sao đám nữ sinh Tứ Trung kia đột nhiên kéo nhau tới trường mình, mấy ngày qua thiếu chút nữa mình còn tưởng tới nhầm trường mất rồi, chẳng lẽ nhà ăn ở Tứ Trung đóng cửa rồi hay sao?
Một nữ sinh nói với vẻ bực dọc:

Quan hệ cạnh tranh giữa Tứ Trung và Nhị Thập Thất Trung được rất nhiều giáo viên dạy năm thứ ba tựa như vô tình truyền đạt cho học sinh, cho nên

hai trường mỗi khi hoàn tất kỳ thi lớn, đều so bì một phen.

Loại so kè trường kỳ này thời gian dài liền trở thành một loại văn hóa, rốt cuộc hai trường, bên nào hơn bên nào? Ở phương diện học thuật cùng với đủ các loại hoạt động ngoại khóa thì Nhị Thập Thất Trung có ưu thế cực lớn, nhưng thành tích thi đỗ của Tứ Trung còn cao hơn.

Tỷ lệ 99.7% của Tứ Trung có thể nói toàn Dung Thành chỉ có một trường.

Có điều Tứ Trung ở phương diện này giở chút thủ đoạn, Tứ Trung đăng ký một cái "Trung học Dục Tài" rỗng ruột, Dục Tài và Tứ Trung ở trong cùng một cái trường, nhưng đem toàn bộ học sinh tiến hành phân cấp, cao khảo thiếu điểm đều quy kết vào cái vỏ rỗng Dục Tài kia, thế nên Tứ Trung hưởng trái quả ngọt lịm.

Nhìn từ bên ngoài, tỷ lệ thi đỗ tới 99.7% của Tứ Trung thực sự kinh người, riêng phương diện này thì Nhị Thập Thất Trung tỏ ra thua kém rồi.

Đây là thủ đoạn mà một số trường trung học cao cấp ở Dung Thành hay dùng, nhưng mà rất kín đáo, ngay cả Nhị Thập Thất Trung cũng dùng thủ đoạn này, chẳng qua con số ít hơn mà thôi, lãnh đạo trường học cần con số để tạo thành tích, học sinh muốn trường có vinh dự, nên những thứ này ai cũng mắt nhắm mắt mở, tốt đẹp phô ra, xấu xa đậy lại mà, đó là tâm lý chung của con người.

Chỉ có điều Tứ Trung lạm dụng thái quá, cho nên Nhị Thập Thất Trung khinh thường thủ đoạn tranh đua giả dối này.

Đang ở giai đoạn sắp cao khảo mẫn cảm như thế, đối thủ cạnh tranh lại xuất hiện ở địa bàn, đi nghênh ngang như cua, ai chả khó chịu.

Cái vòng tròn của Trương Phi Phi là nhóm học sinh tích cực nhất trong trường, cho nên các nguồn tin tức cũng rất nhiều.

Trương Phi Phi nháy mắt cực kỳ thần bí với Đường Vũ:
- Những nữ sinh này đều nhắm vào bạn mà tới đó.

Một vài nữ sinh biết chuyện trước thì cười khúc khích với nhau, Đường Vũ cau mày lại nghi hoặc.

Trương Phi Phi lườm mấy cô gái kia, ra hiệu họ im lặng, nói:
- Nhìn cái bàn phía trước, đó là Vương Thiến Lâm, chỉ cần tin tức linh thông một chút là biết cô ta. Bên cạnh cô ta là Khúc Mộc Trác Nhã, đều là danh nhân trong CLB thể dục của Tứ Trung, bọn họ tới đây là để nghe ngóng tin tức Đường Đường của chúng ta.

- Mình?
Đường Vũ ngạc nhiên, liên quan gì tới mình chứ?

Một nữ sinh khác nóng ruột hỏi:
- Đường Vũ, bạn có biết một nam sinh tên Lữ Tiên Minh không?

Có những nữ sinh chưa biết chuyện che miệng, như đoán ra điều gì:
- Lữ Tiên Minh, bạn nói Lữ Tiên Minh sao?
Rõ ràng đó là một cái tên khiến những cô gái ở tuổi mộng mơ phải mất ngủ.

Trong đầu Đường Vũ hiện lên hình ảnh một nam sinh khuôn mặt thanh thoát, cao ngang với Tô Xán, luôn ăn mặc chải chuốt gọn gàng. Cô sao có thể không biết Lữ Tiên Minh, Chu Dung là bạn lâu năm của mẹ cô, Lữ Tiên Minh là con trai của Chu Dung, từ bé cô đã biết Lữ Tiên Minh rồi, trước kia sống ở hai nơi khác nhau, chỉ dịp lễ tết gặp nhau vài lần, từ khi cô chuyển lên Dung Thành, hai người họ nhiều cơ hội gặp nhau hơn, đều là giao lưu đàn piano, bọn họ có cùng giáo viên hướng dẫn.

Lữ Tiên Minh có danh hiệu "hoàng tử piano" vì nhiều lần đoạt giải ở các cuộc thi piano lớn nhỏ, thêm vào Chu Dung là tổng giám đốc của chuỗi cửa hàng làm đẹp "Thi Hoa Đường", nghe nói đầu tư cả vào Hong Kong, Đài Loạn, cha hắn là giám đốc sân bay Dung Thành.

Gia thế không tầm thường, ngoại hình đẹp đẽ, tài năng nổi trội, thành hoàng tử trong mộng của nhiều cô gái cũng không có gì là lạ.

Ấn tượng của Đường Vũ với Lữ Tiên Minh rất tốt, ứng xử lịch thiệp đúng mực, không nói nhiều, không thích phô trương, rất hợp với tính cách của cô, hai người họ thường trao đổi tâm đắc đàn piano, có nhiều tiếng nói chung, đương nhiên chuyện này không cần nói ra làm gì:
- Ừm, mình có biết cậu ta.

Trương Phi Phi tiếp tục nói:
- Đó chính là nguyên nhân đám nữ sinh Tứ Trung tới đây, Lữ Tiên Minh là hoàng tử cấp quốc bảo ở Tứ Trung, học sinh trường đó thường thường nói với người ngoài không phải mình học khóa mấy, mà là học khóa Lữ Tiên Minh là người ta biết rồi, có thể tưởng tượng cậu ta nổi danh ra sao.

Cô gái hỏi Đường Vũ biết Lữ Tiên Minh không thấy Trương Phi Phi nói mãi không vào phần hấp dẫn nhất, lanh chanh chen vào:
- Nghe nói ở cuối học kỳ trước, Lữ Tiên Minh đã công khai xác nhận cô gái trong lòng, đó là Đường Vũ của Nhị Thập Thất Trung, thế là đám nữ sinh trường đó nổ tung truy tìm bạn, khi đó bạn vẫn còn ở Mỹ chưa về, bây giờ nghe ngóng được tin bạn đã về, vì thế mới tới thăm dò.

Một số nữ sinh đờ người, có người càng không kịp được vọt miệng:
- Á, Lữ Tiên Minh thích Đường Vũ sao?
Hiển nhiên Lữ Tiên Minh là cái tên đủ khiến cả nữ sinh Nhị Thập Thất Trung quên cả mình học trường nào.

Trong lòng không khỏi chua chua.

Đường Vũ cũng ngạc nhiên lắm, cô được chân truyền cách nhìn người của mẹ mình, theo cô thấy Lữ Tiên Minh không phải người như vậy, sao lại công khai để chuyện ầm ĩ như thế?

Còn nói Lữ Tiên Minh thích mình thì Đường Vũ chẳng thấy lạ, cô có sự tự tin này.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 124: Ai đứng đằng sau

Đ

ấy là niên đại thần tượng Nhật Hàn còn chưa xâm chiếm trường học, song ở đất nước có tư tưởng sùng bái cá nhân này, sùng bái minh tinh các lĩnh vực cũng nhiệt tình không thua kém gì, ngược lại còn nóng hơn.

Những nữ sinh Tứ Trung có cô mặc đồng phục, trông có vẻ buổi chiều trốn tiết tới đây, còn có một số mặc quần lửng áo thun ba lỗ, vóc dáng dung mạo cực tốt, làm đám lang sói của Nhị Thập Thất Trung nhìn không chớp mắt.

Đường Vũ thường ngày ít rời khỏi lớp học, tan học lại ra ngoài ăn cơm với Tô Xán, hành tung kín đáo, hôm nay vì Tô Xán đi đá bóng, cùng Trương Phi Phi tới nhà ăn, nên bị phát hiện.

Vương Thiến Lâm, Khúc Mộc Trác Nhã hai hoa khôi ở Tứ Trung đứng dậy đi về phía Đường Vũ, phía bên Trương Phi Phi lập tức đề phòng, nữ sinh xung đột với nhau còn căng hơn cả nam sinh, ví dụ rõ ràng nhất là sự kiện tam giác quan hệ của Đường Vũ, Tôn Mạn và Tô Xán, thiếu chút nữa thành phong ba lớn cuốn toàn trường vào vòng xoáy.

- Bạn là Đường Vũ phải không? Bạn rất nổi tiếng đấy.
Vương Thiến Lâm cười nói:

Trương Phi Phi đứng đối diện với hai nữ sinh cao ráo xinh đẹp này:
- Vương Thiến Lâm, không ngờ học sinh ngoan ngoãn như cô mà cũng trốn học.

Vương Thiến Lâm cười hì hì:
- Tôi không bằng Trương Phi Phi cô chơi đùa vui vẻ cũng vào được trường đại học hàng đầu, tôi phải vùi đầu học tập phấn đấu vì mục tiêu, thi thoảng

trốn học thả lỏng một chút không được sao, thời gian qua chỉ biết học tập nên hơi xa cách bạn bè, tới đây thăm bạn chút .

Khúc Mộc Trác Nhã thấy Đường Vũ không nói gì thì hiểu lầm, cười đưa tay ra:
- Đừng căng thẳng, chúng tôi chỉ muốn kết bạn thôi mà.

Mọi người cảm thấy hai nữ sinh có tiếng này xử sự không đơn giản, nắm chừng mực lão luyện đúng mực.

Nhưng con mắt Đường Vũ nhìn ra cái khác, thái độ Khúc Mộc Trác Nhã nhìn cô giống như kiểm nghiệm một vật phẩm có hợp cách hay không, sau đó mới đưa tay ra, làm Đường Vũ cực kỳ phản cảm, lạnh nhạt nói:
- Tôi không quen hai bạn, xin lỗi.
Sau đó đứng dậy bảo với Trương Phi Phi:
- Ăn xong rồi, chúng ta đi về thôi.

Hoàn toàn coi bàn tay đối phương đưa ra như thứ không tồn tại, giống như tính cách nhất quán của cô, những thứ Đường Vũ không vừa mắt đều là không khí, cứ thế cùng Trương Phi Phi bỏ đi.

Khúc Mộc Trát Nhã không tỏ ra xấu hổ vì bị xem thường, thu tay lại khoanh trước ngực, nhìn theo bóng lưng Đường Vũ:
- Cô nương này rất kiêu kỳ, không nể mặt người khác.

Vương Thiến Lâm gật đầu:
- Rất xinh đẹp, rất có khí chất, nhưng ứng xử kém quá, Lữ Tiên Minh thích cô ta chỉ vì vẻ bề ngoài đó thôi sao, thật là đáng thất vọng.

Chuyện này ngay lập tức lưu truyền trong trường, những nữ sinh đang khó chịu vì lãnh địa bị xâm phạm càng nhiệt tình truyền bá Đường Vũ xem thường Vương Thiến Lâm và Khúc Mộc Trác Nhã, hai nữ sinh nổi tiếng đó đại khái lần đầu tiên gặp phải người không nể mặt mình. Đồng thời chuyện

Lữ Tiên Minh công khai thừa nhận tình cảm với Đường Vũ cũng thành chủ đề nóng hổi.

Bình luận thôi thì đủ các kiểu.

- Tại sao không phải là mình? Đường Vũ xinh đẹp, giỏi giang, gia thế tốt, giờ lại được cả Lữ Tiên Minh theo đuổi, có cần có hết mọi hạnh phúc trên đời như thế không?

- Nếu bọn họ tới với nhau sẽ thành một đôi đình đám nhất trong giới học sinh Dung Thành đấy.

- Thằng Tô Xán kia vênh lắm, giờ hay rồi, Tôn Mạn có ý với Dương Thừa, nếu Đường Vũ bị Lữ Tiên Minh cướp đi, thật muốn xem cái mặt nó thế nào?

….

- Lữ Tiên Minh, cái thằng công tử bột nghe nói hắt hơi cũng được mẹ xì mũi cho ấy à? Đúng là nằm mơ, Đường Vũ mà thèm thích loại con trai đó à, Tô Xán ít nhiều còn ra dáng nam nhi.
Khỏi cần nói đây là giọng của nam sinh ghen tỵ:

Lập tức có đám con gái hung hăng phản bác:
- Này không biết gì đừng có nói lung tung, đó chẳng qua là bọn con trai hẹp hòi các cậu ghen tỵ bịa ra bôi xấu cậu ấy thôi.

- Tôi gặp Lữ Tiên Minh rồi, không chỉ học giỏi, chơi đàn giỏi, cậu ấy chơi thể thao cũng rất xuất sắc, cậu chỉ biết ở đó nói xấu người ta, không chịu nỗ lực, thật chẳng ra gì.

…

Đường Vũ và Tô Xán đều không để chuyện này ở trong lòng, cô đã quá quen chuyện ai đó thích mình, nhưng trái tim cô lúc này bị Tô Xán lấp đầy. Tô Xán không còn phản ứng thái quá với mỗi nam sinh có ý đồ tiếp cận Đường Vũ nữa, vì y có đủ lòng tin vào bản thân, cũng như tin tưởng vào tình cảm của Đường Vũ.

Thế nên mặc bên ngoài ầm ĩ, bọn họ vẫn sóng vai bước qua những đám đông xì xầm bàn tán.

Không bao lâu sau, chuyện ngoài dự liệu xảy ra, Tứ Trung và Nhị Thập Thất Trung không hiểu vì sao bỗng nhiên liên hợp tổ chức cuộc thi đấu bóng rổ hữu nghị cho năm thứ ba, nghe nói là để học sinh giải tỏa áp lực học tập quá nặng nề, mà Lữ Tiên Minh có mặt trong đội bóng rổ của Tứ Trung.

Chiều hôm đó Nhị Thập Thất Trung chỉ học hai tiết đầu, sau đó là chuẩn bị cho cuộc thi đấu, đội bóng của Tứ Trung đổ bộ với đội cổ động viên đông đảo, phần đông là nữ sinh, mẹ của Lữ Tiên Minh là Chu Dung cũng có mặt.

Trước khi Lữ Tiên Minh tới, Chu Dung đi tìm Đường Vũ, khi Lữ Tiên Minh biểu hiện ở sân bóng, Đường Vũ lễ phép ngồi bên cạnh Chu Dung, Chu Dung thân thiết trò chuyện với cô.

Chu Dung mặc váy bằng tơ tằm cao cấp, đeo chiếc túi xách LV, xem ra đặc biệt trang điểm, cổ đeo vòng ngọc trai, hạt nào hạt nấy đều đặn tròn trịa bắt mắt, trông như đi dự dạ tiệc long trọng nào đó, hoàn toàn không hòa hợp với không khí của sân bóng, vừa vỗ tay cổ vũ con trai trên sân bóng, vừa chú ý tới thái độ của Đường Vũ.

Đến giờ nghỉ, Chu Dung khéo léo chuyển chủ đề sang chuyện nước hoa, nữ trang, mở túi sách lấy một cái hộp nhỏ ra:
- Dì vừa mới mua được cái vòng tay này, hợp với cháu lắm đấy.

Trương Phi Phi ngồi cạnh hai người, là cô gái thông minh, sao chẳng đoán ra mục đích của Chu Dung, thấy cần phải giúp Tô Xán một chút rồi, liền xen vào:
- Dì Chu, dì thật bất công, cháu và mẹ cháu đều là hội viên vàng trong hiệu của dì, vậy mà dì chỉ tặng Đường Vũ, không tặng cháu, thế là không công bằng.

Trương Phi Phi đã khéo, Chu Dung còn khéo hơn, tận dụng thời cơ nửa đùa nửa thật nói:
- Phi Phi, nếu như Tiên Minh nhà dì mà thích cháu thì dì đã tặng thứ này cho cháu rồi.

Trong lòng Trương Phi Phi cực kỳ chấn động, bà ta có ý gì, sao bà ta nói thẳng ra như vậy, dựa vào cái gì? Chẳng lẽ đại biểu nhà Đường Vũ cũng biết chuyện này, có ẩn tình gì đây, sau lưng có bàn tay lớn mà đám học sinh cao trung bọn họ không kháng cự nổi đang an bài tất cả?

Đường Vũ hiển nhiên cũng nghĩ tới khả năng ấy, Chu Dung thể hiện quá mức danh chính ngôn thuận, nếu như nói có ai thúc đẩy đằng sau, chỉ có thể là người mẹ lạnh lùng của mình mà thôi.

Chuyện quá mức đột nhiên không hề có chút dấu hiệu nào, không có chuẩn bị làm bọn họ không biết ứng phó ra sao, Trương Phi Phi nhanh trí nói:
- A, Đường Vũ, tối nay kiểm tra môn số học đó, bạn còn phải tới chỗ thầy Tần chuẩn bị đề bài mà, cũng tới giờ rồi, chúng ta đi thôi.

- Đúng rồi, bạn không nhắc thì mình quên đấy.
Đường Vũ hiểu ý ngay, nói với Chu Dung:
- Dì, cháu phải đi rồi.

Trước mặt Chu Dung, hiển nhiên Trương Phi Phi và Đường Vũ còn non lắm, nắm lấy tay Đường Vũ, Chu Dung đeo đầy châu báu như nữ nhân dung tục, nhưng cười đầy thâm ý:

- Đường Vũ, dì chẳng mấy khi có thời gian rảnh tới trường cháu, cháu đi ăn cơm với dì đi. Phía thầy giáo cháu không phải lo, dì rất thân với hiệu trưởng Đào, không ai làm khó cháu đâu. Chuyện này tin chắc mẹ cháu cũng đồng ý.

Bề ngoài ưu tú của Lữ Tiên Minh quả không hổ danh "hoàng tử", cướp mất không ít trái tim của đám nữ sinh, nên cuộc thi đấu bóng rổ càng làm người ta sôi trào, càng gần cuối trận đấu, số người tới xem lại càng đông.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 125: Chỉ là một bữa cơm

Lữ Tiên Minh tới Nhị Thập Thất Trung rồi, tin tức này lan truyền khắp trường, không ai không biết.

Hệ thống tình báo của học sinh trong trường cũng nhanh chóng vận hành, rất nhanh có tin, người đứng sau tác thành trận đấu hữu nghị này chính là nữ doanh nhân có tiếng ở Dung Thành, mẹ của Lữ Tiên Minh.

Càng có tin Chu Dung tới trường là để xem xét cô gái được Lữ Tiên Minh chú ý.

Cô gái này là ai không phải rõ ràng sao?

Chu Dung là bạn lâu năm của mẹ cô, Lữ Tiên Minh cũng là bạn cô, bọn họ tới đây là khách, Đường Vũ thực sự không kiếm được bất kỳ lý do nào chối từ, cùng mẹ con họ ra ngoài ăn cơm.

Trương Phi Phi gấp rút đi tìm Tô Xán để báo cho y tin tức này.

- Theo mình thấy mẹ Lữ Tiên Minh hôm nay tới có dã tâm lang sói, tuyệt đối không thể nào chỉ đơn giản là mời Đường Vũ ăn cơm đâu, lúc ở trong nhà thi đấu còn lấy ra một cái vòng tay đắt tiền định tặng cho Đường Vũ. Hơn nữa lúc mình muốn đi ăn cùng, bà ta lại bảo lần sau sẽ mời mình. Fu ***! Thật là sôi máu mà, sau này không thèm tới cửa hiệu nhà bà ta nữa.
Trương Phi Phi đã bao giờ bị ghẻ lạnh như thế, tức tới ngực muốn nổ tung:

Theo lý mà nói Chu Dung không thể nào đường hoàng tới đây tìm Đường Vũ như thế, hơn nữa trực tiếp tặng cho Đường Vũ một cái vòng tay đắt tiền, chuyện này nếu không có cha mẹ Đường Vũ đồng ý, với cách giáo dục Đường Vũ được truyền thụ, cô sẽ không bao giờ nhận, trước kia Tô Xán

mua cho Đường Vũ một cái bút, Đường Vũ còn nhất định muốn trả lại tiền cho y.

Chớp mắt toàn bộ máu trong người Tô Xán sôi lên, Chu Dung muốn làm cái gì đây, quan trọng nhất là mẹ Đường Vũ đứng sau lưng, rốt cuộc Mục Tuyền muốn làm cái gì?

Lúc mình và Đường Vũ xuống máy bay, Mục Tuyền chủ động đưa y về, lúc chia tay còn tỏ ý rõ ràng nói nửa học kỳ cuối bọn họ học tập cho tốt.

Chẳng lẽ câu nói đó chỉ vì để mình buông lỏng cảnh giác? Bà ấy phòng bị mình tới mức đó sao? Tô Xán biết Mục Tuyền rất nhiều tâm cơ, nhưng dùng loại tâm cơ u ám đó đối phó với hai đứa học sinh, trong đó một người còn là con gái mình, khiến cho Tô Xán thấy lòng ớn lạnh.

Tô Xán càng nghĩ càng nổi điên, lửa giận như dung nham khuấy động lòng y chỉ chực bộc phát, hai mắt có tia máu màu đỏ.

Rốt cuộc mình đã làm gì sai để Mục Tuyền không yên tâm như thế, khiến bà ta dùng thủ đoạn đối phó với kẻ địch chính trị nhắm vào mình.

Đây là cách làm để con gái mình trải qua học kỳ cuối cùng của đời học sinh thật tốt đẹp đấy sao?

Hơi thở Tô Xán trở nên nặng nề, tình hình y lúc này giống như cái đầu máy hơi nước phun khói mù mít nghiến qua đường tàu, tựa như thùng thuốc súng muốn nổ tung.

Từ trước tới giờ Tô Xán không muốn xung đột chính diện với Mục Tuyền, bởi vì bà là mẹ của Đường Vũ, Mục Tuyền có suy nghĩ của mình, có băn khoăn lo lắng ở góc độ của một người mẹ, Tô Xán hiểu và rất tôn trọng Mục Tuyền.

Nhưng rõ ràng hành động này chứng tỏ Mục Tuyền mất đi khống chế rồi, dục vọng kiểm soát quá lớn đã khiến Mục Tuyền lạc lối, cứ tiếp tục thế này, Mục Tuyền sẽ làm cuộc sống của Đường Vũ đảo lộn.

Tô Xán vẫn nhớ Chu Dung, bà ta có mặt trong tiệc sinh nhật 18 tuổi của Đường Vũ, những người có mặt ở bữa tiệc đó đều rất thân thiết với Đường gia, là nữ doanh nhân rất có ảnh hưởng, chẳng lẽ Mục Tuyền muốn tranh thủ sức ảnh hưởng sau lưng của Chu Dung cùng với gia đình bà ta sao?

Cơn giận trong lòng Tô Xán càng bốc cao, giống như lũ phá đê, không còn gì kiềm nén được nữa, mà y cũng không muốn kiềm nén cơn giận của mình.

Nếu như không có con đường phát tiết, Tô Xán cảm thấy mình nổi điên mất.

Hai mắt phun lửa, giọng Tô Xán cực kỳ đáng sợ:
- Bọn họ đi đâu?

Trương Phi Phi không ngờ Tô Xán thường ngày mình có thể thoải mái trêu đùa khi nổi giận khí thế kinh người như vậy, theo bản năng lùi lại một bước, dè dặt đáp:
- Hình như là nhà hàng Dân Sơn, Tô Xán, cậu đừng kích động, bây giờ cậu tới đó thì làm được gì, một bữa cơm thôi mà, chẳng lẽ Chu Dung còn ăn thịt được Đường Vũ hay sao? Chỉ cần Đường Vũ không chịu thì người khác làm gì được chứ.

Lâm Trứu Vũ cũng khuyên nhủ:
- Tô Xán, bình tĩnh lại đã, chúng ta đợi Đường Vũ về, hỏi ngọn nghành ra sao rồi tìm cách ứng phó. Nhà Chu Dung và nhà Đường Vũ chắc chắn có liên hệ, cậu can thiệp vào là không danh chính ngôn thuận, làm cha mẹ Đường Vũ phản cảm đấy.

Tô Xán biết Lâm Trứu Vũ nói như vậy là chính xác, nhưng lúc này y không đợi được, khoác cặp lên vai:

- Mình biết phải làm thế nào.

Đúng là chỉ một bữa cơm thôi, nhưng Tô Xán có thể thông qua bữa cơm này tuyên bố gì đó với nữ nhân thao túng đằng sau, cho bà ta thấy ý chí của mình, y quyết không để một ai làm nhiễu loạn cuộc đời của Đường Vũ, vì hơn ai hết, y biết hậu quả đáng sợ như thế nào.

Chỉ có một người không can Tô Xán, ngược lại ánh mắt còn trở nên óng ánh.

Lâm Lạc Nhiên thấy Tô Xán quá yếu thế trước Đường Vũ, mất cả bản sắc nam nhi, cô vốn thích con trai là phải mạnh mẽ khí phách, nên cô thất vọng nhìn thấy Tô Xán như vậy, thời gian qua cô thường xuyên mỉa mai đả kích Tô Xán là vậy, nhưng giờ thì cô biết rồi, không phải vì Tô Xán mất bản thân, mất cá tính, vì yêu nên mới nhường nhịn Đường Vũ, đó là yêu chiều.

Tô Xán vẫn là chàng trai khiến cô rung động ở Hạ Hải.

Nếu lúc ở Hạ Hải mình dứt khoát hơn, có lẽ chuyện đã khác rồi, không phải chỉ có thể đứng nhìn cậu ấy vui cười bên cô gái khác.

Mình điểm gì thua Đường Vũ chứ, giờ còn chưa muộn.

Ý nghĩ ấy như hạt giống vùi trong lòng đất lầu ngày phá lớp vỏ chui ra, mặc dù Lâm Lạc Nhiên cố ép nó xuống nó vẫn như gặp được mưa xuân ấm áp, nhanh chóng đâm chồi nảy lộc. Không được, bây giờ cậu ấy chỉ có Đường Vũ, bất kỳ người nào xen vào giữa chỉ khiến cậu ấy phản cảm, giống như tình hình bây giờ, Lâm Lạc Nhiên cố gắng tiêu diệt ý nghĩ này.

Nhưng càng như thế, cái ý nghĩ đó càng trở nên rõ ràng, làm cô hoảng loạn.

“Mình phải làm sao bây giờ?”

….

Cái đèn pha lê lớn tỏa ra ánh sáng dìu dịu như ngọc, cửa sổ được che bằng tấm rèm lớn màu vàng gạo, âm nhạc nhẹ nhàng du dương, căn phòng không lớn quét vôi màu trắng ngà tạo nên một bầu không khí êm ấm thoải mái, nhưng Đường Vũ chẳng thấy thoải mái hay êm ấm gì cả.

Chẳng qua chỉ là một bữa cơm mà thôi.

Đường Vũ luôn trấn an cô mình như thế, thức ăn trên bàn đều hết sức tinh xảo, rất hấp dẫn, nhưng Đường Vũ chẳng hề muốn ăn.

Trước mặt là Chu Dung, bên cạnh bà ta là Lữ Tiên Minh, nam sinh này vẻ ngoài đẹp trai thanh thoát, thực sự thu hút con gái, nhất là đôi mắt như biết nói biết cười kia, muốn hút hồn người.

Lữ Tiên Minh biểu hiện trước mặt Đường Vũ rất tốt, nói chuyện hài hước, làm Đường Vũ cảm thấy bữa cơm này cũng không đến mức quá khó nuốt, không cần nghe những câu nói mang toàn dụng tâm ẩn ý của Chu Dung.

Cũng không cần nghiền ngẫm hàm nghĩa sau những câu nói đó là gì, nhưng Đường Vũ lại không thể không suy ngẫm tâm thái của mẹ mình đằng sau bữa cơm này là gì.

Ngồi ở phía đối diện Đường Vũ, Chu Dung híp mắt cười nhìn đôi tiên đồng ngọc nữ trò chuyện, Đường Vũ mặc áo sơ mi trắng ngà có chấm hoa nhỏ li ti, trắng không có chút tạp chất nào, nổi bật khí chất độc đáo, làm cô càng thêm tĩnh lặng thấm mát lòng người, làn da trắng sáng như ngọc, cái mũi cao nhỏ nhắn, đôi môi đỏ như anh đào, mái tóc ngắn dùng tấm vải hoa thắt nơ bướm buộc gàng thành đuôi ngựa đáng yêu, không cần y phục xa hoa vẫn toát lên vẻ trang nhã tú lệ, thể hiện giáo dục tốt đẹp cùng gia thế không tầm thường, đúng là cô bé khiến người ta càng ngắm càng yêu.

Đường Vũ

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 126: Vẫn còn cháu đây

Đường Vũ lại chẳng có tâm trạng tốt đẹp như Chu Dung, cô đã ăn xong, nhưng người lớn chưa lên tiếng, cô lễ phép chưa rời bàn ăn, đưa cánh tay trắng ngần quay tròn cái thìa sứ dùng để múc canh, cô rất ít khi trực tiếp thể hiện sự mất kiên nhẫn của mình, nhưng lần này cô phải nhắc Chu Dung nên nói tới trọng điểm rồi.

Lữ Tiên Minh luôn chăm chú theo dõi phản ứng của Đường Vũ thấy vậy liền không nói nữa, ngồi đàng hoàng ngay ngắn. Chu Dung mỉm cười lại đem cái vòng tay phỉ thúy lúc nãy đặt lên bàn. Cái vòng tay này chẳng phải đồ gia bảo gia truyền gì, nó đơn giản chỉ là một món quà, là cái vòng tay trung phẩm thôi, giá không quá 100.000, đó là đánh giá của Đường Vũ.

Màu xanh lục nhạt, tạo hình tinh tế thanh nhã, hợp với làn da mịn màng của Đường Vũ, là cái vòng tay đẹp vô cùng.

- Chuyện là thế này Đường Vũ ạ, Tiên Minh nhà dì thích cháu, chuyện này cháu cũng biết rồi, dì không nói gì cả, cũng không yêu cầu cháu điều gì, tình yêu vốn là tự do mà, thế hệ dì đây bị gia đình an bài hại khổ rồi, cho nên muốn người trẻ tuổi bọn cháu được tự do lựa chọn, đây là chuyện hợp tình hợp lý.
Chu Dung cười hòa nhã:
- Dì cũng đã nói chuyện với mẹ cháu, mẹ cháu nói để các cháu phát triển tự nhiên, dì rất tán đồng, tình cảm cần từ từ bồi dưỡng mà. Cháu cứ yêu tâm, dì sẽ không yêu cầu cháu phải có cái gì đó ngay bây giờ, cháu và Tiên Minh còn nhỏ, có cả tương lai dài phía trước, cứ từ từ phát triển, không phải vội.

- Chuyện chỉ có đơn giản như thế thôi, các cháu sắp kết thúc thời cao trung rồi, Đường Vũ, cháu muốn đi đâu học, học ở trường nào? Cháu cứ nói cho

dì biết, dì sẽ an bài hai đứa cùng trường, cho dù cháu muốn đi du học cũng được, nước Mỹ hay là nước Anh, phong cảnh Vancouver Canada cũng không tệ, những chuyện này cứ giao hết cho dì lo liệu, cháu không cần bận tâm gì hết. Cháu nói đi, cháu muốn học trường nào, nên chuẩn bị từ ngay bây giờ, tới lúc đó sẽ ổn thỏa hơn.

Đường Vũ sớm đã đoán được chuyện này rồi, chỉ không ngờ Chu Dung lại nói với mình bằng giọng điệu hiển nhiên như vậy, lại còn cả cái vòng phỉ thúy kia, dì ấy coi mình là cái gì chứ, cô cực kỳ ghét bị người ta coi mình như cô gái xinh đẹp ngốc nghếch, so với vẻ bề ngoài của mình, Đường Vũ càng kiêu ngạo vì trí tuệ của bản thân, ngực hơi phập phồng, dứt khoát hỏi:
- Dì, câu nói này là của dì, hay là mẹ cháu bảo dì nói?

Chu Dung cười nhẹ, có chút thiếu nghiêm túc:
- Đường Vũ à, dì biết hiện giờ ở trong trường cháu rất được hoan nghênh, có một số nam sinh không biết trời cao đất dày theo đuổi cháu, nhưng cháu ngàn vạn lần đừng có mê muội. Cháu nên nhớ, nữ nhân chúng ta yêu đương kết hôn, chẳng phải để tìm kiếm một chỗ dựa hay sao? Có được cái giường êm ấm, một căn nhà rộng lớn, có nam nhân ưu tú biết yêu thương chăm sóc mình, dì lấy tư cách người từng trải nói với cháu câu này, hãy chọn nam nhân yêu mình, đừng chọn nam nhân mình yêu.

- Nữ nhân mà, chẳng phải theo đuổi cuộc sống nhàn nhã sung sướng sao? Tuổi xuân người phụ nữ ngắn ngủi lắm, chúng ta phải dùng mỹ phẩm giữ gìn làn da, dùng phấn che dấu đi nếp nhăn, tìm mọi cách níu giữ thanh xuân mỹ lệ. Nhưng nếu như mỗi ngày cháu phải lo lắng chuyện cơm áo gạo tiền, một đồng hận không thể bẻ làm đôi dùng, lo sống chưa hết, nói gì tới hưởng thụ, nói gì tới giữ gìn thanh xuân, thoáng cái tuổi xuân đã qua lúc nào không hay, tới lúc đó hối hận đã muộn rồi. Cháu nghĩ xem chàng trai kia có thể cho cháu những thứ đó sao?

Lữ Tiên Minh trầm mặc không nói gì, hắn không nghĩ mẹ mình lại trực tiếp nói chuyện này như thế, cười áy náy với Đường Vũ, nhưng Đường Vũ

không nhìn hắn.

Đường Vũ lắc đầu:
- Dì, chẳng lẽ dì không biết trên đời này có một thứ gọi là tiềm lực sao?

Nếu là nữ sinh bình thường, Chu Dung sẽ không tốn công nói những lời này, chỉ cần âm thầm an bài là đủ, với cô gái đặc biệt như Đường Vũ cần phải lấy lý lẽ thuyết phục, bà ta tin bao năm kinh nghiệm của mình, dù Đường Vũ thông minh nhưng non nớt lắm, bà ta có thể thuyết phục được.

Minh chứng rõ ràng nhất là Đường Vũ bình tĩnh tranh luận lý lẽ với bà ta, thế là đã thành công một nửa rồi, Chu Dung ung dung cầm cốc trà lên uống:
- Tiềm lực không đại biểu cho thực lực, đất nước chúng ta không thiếu nhất là nhân tài, nhân tài không có nghĩa là sẽ thành tài, tài năng không phải tất cả. Dì biết cháu là cô bé giỏi giang, dì cũng biết cháu xem thường mấy thứ này. Cho nên dì mới càng nhìn ra cái tốt của cháu. Dì biết, bắt cháu đưa ra một số quyết định khả năng sẽ thống khổ. Nhưng cô bé thông minh như cháu, sẽ có trí tuệ lựa chọn cuộc sống.

- Cháu chắc là hiểu được đạo lý, với một số việc, nhanh gọn dứt khoát sẽ tốt cho tất cả mọi người.

Lữ Tiên Minh thầm tán thưởng mẹ mình thật lợi hại, một phụ nữ có thể điều hành hơn ba mươi cửa hiệu làm đẹp sao có thể tầm thường, Chu Dung là phụ nữ rất biết thuyết phục người khác, hiện giờ bà ta như con rắn dụ dỗ Adam, Eva cắn quả táo, tuy nói ví dụ này không được thỏa đáng lắm, song lời bà ta nói là cũng là một loại chân lý, phối hợp với thần thái giọng điệu có một ma lực khiến người ta không sinh ra được ý chí đề kháng.

Dưới đại sảnh xa hoa, Đường Vũ nhíu mày trầm tư, có vẻ những lời của Chu Dung khiến cô suy ngẫm.

Chu Dung cười thầm trong lòng, tiếp tục nói:

- Cháu khác những nữ sinh ảo tưởng ngốc nghếch kia, dì biết cháu nhất định biết suy nghĩ cho tương lai của mình, biết được con đường nào thích hợp với bản thân. Ôi phụ nữ chúng ta dù không suy nghĩ cho bản thân, cũng phải suy nghĩ cho con cái sau này, nhìn con cái người khác có được sự giáo dục tốt nhất, còn con mình phải vào trường bình thường, chịu đựng giáo viên bất mãn vì đồng lương còm cõi nên trút giận lên con cái chúng ta.

- Những đứa trẻ con nhà giàu có thì được quần áo giày dép đẹp nhất, có món đồ chơi mình yêu thích, có cuộc sống vật chất đầy đủ. Còn con mình thì tới ngày lễ tết mới có món quà nhỏ nhoi. Có người phụ nào có thể nhìn đứa con mình mắc bệnh chỉ có thể được truyền nước trong gian phòng khám rách nát, không thể đưa tới bệnh viện tốt nhất. Đó thực sự là chuyện tàn nhẫn, ai lại muốn chuyện tàn nhẫn đó rơi lên đầu mình?

Những lời của Chu Dung rất lợi hại, bà ta trải qua hết rồi, nhìn thấu thế sự tang thương, nói thấu tim người.

Chu Dung nhìn thấy bàn tay nhỏ nhắn của Đường Vũ đang run run, có lẽ đang đấu tranh nội tâm dữ dội, nhân lúc Đường Vũ dao động, định đoạt luôn:
- Dì biết cháu không phải là thiên kim mỗi ngày chỉ biết ở nhà chăm chồng dạy con, cháu là cô bé có hoài bão, dì rất ủng hộ cháu tiếp tục học cao hơn, cháu muốn ra nước ngoài, dì có thể tìm kiếm ngôi trường thích hợp nhất cho nháu. Học xong rồi, đã sẵn sàng sâu khấu lớn cho cháu thi thố tài năng, hiện giờ Thi Hoa Đường đã lên TTCK, bước tiếp theo dì muốn tiến ra nước ngoài, tới Nhật Bản, Hàn Quốc. Đến lúc cháu học xong, là lúc dì muốn rút lui hưởng thụ cuộc sống an nhàn rồi, tất cả sẽ là của cháu.

Không có bà mẹ chồng hào môn nào lại nói những lời này với con dâu, một khi nói ra uy lực cực lớn, cũng cho thấy mức độ coi trọng của Chu Dung với Đường Vũ thế nào, ngay cả Lữ Tiên Minh ở bên cạnh cũng phải chấn kinh.

Chu Dung cảm thấy gần đủ rồi, những lời này đủ khiến một cô gái thông minh lý trí phải biết lựa chọn ra sao, ngả lưng vào ghế, thoái mái nói:
- Cháu hỏi dì câu này có phải do mẹ cháu bảo dì nói không, có lẽ vậy, nói thế cũng đúng, mà nói không phải cũng được.

Bà ta nhìn Đường Vũ hơi cúi đầu, ngực Đường Vũ phập phồng lên xuống, những lời vừa rồi làm tâm tình cô rất kích động.

Đường Vũ ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên định làm Chu Dung giật mình ngồi thẳng dậy.

- Dì Chu, nếu như là mẹ cháu nhờ dì chuyển đạt những lời này, vậy xin dì hãy nói lại cho mẹ cháu, cho dù sau này nam nhân của cháu không có tiền cho con cái vào trường học tốt nhất, cho dù anh ấy không có tiền thuê căn phòng đủ tiện nghi, cho dù anh ấy không thể mua cho cháu mỹ phẩm trang sức đắt tiền, cho dù con cháu bị bệnh mà anh ấy không có tiền đưa nó tới bệnh viện hàng đầu. Cho dù nam nhân của cháu không có năng lực sinh tồn ở cái xã hội này

Giọng Đường Vũ vút cao khiến nửa nhà hàng nghe thấy được:

- THÌ VẪN CÒN CHÁU ĐÂY!

Đường Vũ

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 127: Vẫn còn đánh giá thấp

Chu Dung kinh ngạc nhìn Đường Vũ không nói được lời nào, Lữ Tiên Minh thì không khác gì trúng một cú đấm mạnh.

Tay Đường Vũ đột nhiên bị một bàn tay mạnh mẽ nắm lấy, làm cô hoảng sợ kêu "á" một tiếng, vừa mới quay lại liền nhìn thấy Tô Xán đang thở dốc, mồ hôi chảy rồng ròng từ tóc mai, nhưng nụ cười ấm nồng, kéo tay cô nói:
- Giờ ôn tập tối đến rồi, còn không đi là muộn đấy.

Thời khắc đó nhìn thấy Tô Xán, làm Đường Vũ có cảm giác như muốn bật khóc vì hạnh phúc, mũi "ừm" một tiếng như làm nũng, gật đầu muốn đứng dậy đi theo y.

Chu Dung nhận ngay ra Tô Xán, ấn tượng vốn đã không tốt, hành vi của Tô Xán trong mắt bà ta là cực kỳ vô lễ thiếu giáo dục, tức thì cơn giận bùng lên:
- Nhà hàng này có phải là ai cũng vào được không hả? Đâu ra thằng lưu manh xông vào bàn cơm của tôi cướp người như thế này, có buông tay ra không, nếu không tôi gọi bảo vệ ném ra ngoài, bắt vào đồn công an ngồi mấy ngày.

Tô Xán kéo Đường Vũ ra đằng sau lưng, vừa rồi ấm áp vì một câu nói của Đường Vũ bao nhiêu thì lúc này đối diện với Chu Dung khuôn mặt đáng sợ bấy nhiêu, nhìn thấy cái vòng phỉ thúy đặt trên bàn, nhớ lại lời Trương Phi Phi đã nói, cầm lên hỏi:
- Cái vòng tay này là của bà hay là dì Mục nhờ bà tặng?

Chu Dung giận tới run lên:
- Giỏi, giỏi, mày còn muốn cướp đồ à, bỏ xuống, có biết giá trị cái vòng đó đủ mày vào nhà tù mấy lượt rồi không? Thứ vô giáo dục.

Tô Xán cầm cái vòng lên ném mạnh xuống đất, một tiếng trong trẻo vang lên, vòng tay phỉ thủy vỡ vụn, mảnh vỡ đẹp đẽ nảy tanh tách trên sàn nhà trắng, bắn đi thật xa.

- Bao nhiêu tiền tôi đền bà, lần sau muốn tặng Đường Vũ của tôi, đừng tặng món đồ rẻ tiền như vậy.

- Nếu như có người nhờ bà tới, nhờ bà chuyển lời, rốt cuộc các người muốn làm cái gì? Nếu như thực sự muốn tốt cho con cái của mình, xin để họ có được không gian tự do thanh tịnh trong nửa học kỳ cuối cùng này.

Sau đó Tô Xán kéo Đường Vũ bỏ đi, Đường Vũ nào còn khí thế nữ cường nhân vừa rồi, ngoan ngoãn như con mèo nhỏ, thân hình yêu kiều lay động, đuôi ngựa đung đưa, nhẹ nhàng mà xinh đẹp.

Quản lý nhà hàng giờ mới kịp chạy tới:
- Bà Chu, có cần chúng tôi đuổi theo chặn lại không?

- Không cần!
Người lên tiếng lại là Lữ Tiên Minh, chuyện vừa rồi làm sĩ diện của một thằng con trai bị xúc phạm nặng nề, hành động của Đường Vũ so với thằng thừng từ chối, hoặc tát thẳng vào mặt hắn còn tệ hơn:
- Ông lui ra đi.

Quản lý thở phào, ông ta ra mặt vì bất đắc dĩ thôi, Chu Dung là khách hàng lớn nhiều ảnh hưởng, ít nhiều ông ta phải tỏ thái độ, thực lòng không hề muốn liên quan vào chuyện này.

Lữ Tiên Minh mặt tím tái:
- Mẹ, con không cần cô ta, mẹ đối tốt với cô ta như vậy, cô ta lại không biết điều, cô ta ngu ngốc tự đại hơn con nghĩ, kệ cô ta theo cái thằng vô lại đó. Con trai mẹ đâu phải không tìm được nữ nhân tốt.

- Con đừng nóng, Đường Vũ chỉ bị ảnh hưởng bởi thằng nhãi láo toét kia mà thôi, tin mẹ đi, Đường Vũ là cô gái tốt nhất cho con.
Chu Dung đã bình tĩnh lại, xua tay nói:
- Thực ra hoàn toàn ngược lại, mẹ đã nghĩ mình đánh giá Đường Vũ rất cao rồi, không ngờ mẹ vẫn còn là đánh giá thấp cô bé này, con bé mạnh mẽ sâu sắc hơn mẹ nghĩ, song mẹ vẫn có thể thuyết phục được nó, yên tâm, mẹ đã rút kinh nghiệm, không có lần thứ hai nữa.

Lữ Tiên Minh không phản đối nữa, hắn đã quen được mẹ mình sắp xếp mọi chuyện rồi, lòng thầm nghĩ, đợi khi mẹ thành công, mình nhất định trả thù gấp bội xỉ nhục ngày hôm nay.

….

Tô Xán và Đường Vũ rời nhà hàng, không quay trở lại trường học nữa, cả hai đều không nghĩ tới chuyện học hành vào lúc này, đi qua con đường vắng người, Tô Xán vừa định quay lại thì Đường Vũ rụt tay ra, ôm lấy y từ đằng sau.

Đường Vũ dán sát mặt vào lưng Tô Xán, như nỗ lực hấp thu loại cảm giác ấm áp này.

Dù vừa nãy trước mặt Chu Dung, Đường Vũ thể hiện mặt mạnh mẽ của mình, nhưng Chu Dung không phải mấu chốt vấn đề, đáng sợ nhất vẫn là người ở đằng sau thao túng những chuyện này, đó là mẹ cô, đối diện với mẹ mình, Đường Vũ không biết liệu mình còn có thể mạnh mẽ được nữa hành không, dù có thì liệu có thể chống đỡ người mẹ đáng sợ của mình được bao lâu.

Nếu hôm nay Tô Xán không xuất hiện, chỉ sợ rằng lúc này cô chạy tới chỗ không người, co mình lại một góc khuất, lủi thủi ngồi khóc.

Nhưng Tô Xán đã tới tiếp thêm cho cô sức mạnh, cho cô thêm niềm tin.

- Sao hôm nay lại thành thực như vậy?
Một lúc sau ổn định lại tâm tình, Đường Vũ nhẹ giọng nói:

- Chỗ này vắng người, chỉ sợ không kiềm lòng được làm gì đó, Tiểu Đường Vũ càng ngày càng mê người rồi.
Tô Xán quay người lại, ôm thân thể mềm mại của Đường Vũ vào lòng.

Mặt Đường Vũ hơi đỏ lên.

- Chúng ta còn vẫn còn ở bên nhau mà, không việc gì phải vội phải không?
Tô Xán nhìn hai mắt ươn ướt của Đường Vũ, không khỏi đau xót, nắm lấy hai bàn tay của cô, đưa lên miệng hôn nhẹ:

- Ừ.
Đường Vũ gật đầu khẳng định chắc chắn:

…..

Sau khi đưa Đường Vũ trở về, Tô Xán gọi điện cho Vương Thanh, kể hết sự việc xảy ra ngày hôm nay, sau đó cúp điện thoai chờ đợi, một lúc điện thoại vang lên, nhấc điện thoại, đầu kia truyền tới giọng nữ rất có sức hút:
- Văn phòng luật sư Hải Lực Đạt ở Thượng Hải là cố vấn luật pháp cho Đôn Hoàng của chúng ta, luật sư đứng đầu Đường Lập là luật sư có tiếng trong nước, có nhiều thành công ở vụ án tố tụng dân sự, làm cả giảng viên ở Đại học Phục Đán, có thể xếp vào hàng ngũ 100 luật sư danh tướng nhất trong nước. Đôn Hoàng và văn phòng luật Hải Lực Đạt hợp tác là do Nhâm Oánh làm trung gian, nếu như đối phương muốn dựa vào cái vòng phỉ thủy đó để giở trò, cậu chỉ cần giữ thái độ không biết gì là được, còn lại cứ để cho tôi.

Vương Thanh dừng lại một chút:
- Có điều, cậu cũng có lo xa quá mức không, đối phương chưa chắc có động tác lớn như vậy, cậu chỉ là học sinh cao trung thôi.

- Đề phòng trước vẫn hơn mà.

Chuyện liên quan tới cả Mục Tuyền, Tô Xán không dám có chút thiếu cảnh giác nào:

- Ừm, mạng lưới quan hệ sau lưng Nhâm Oánh cực rộng, có điều cô ấy có vẻ không muốn nhắc tới gia đình mình, lần này nếu không phải cậu có chuyện, thì tôi cũng không biết cô ấy là thân thích của luật sư Đường Lập đâu.
Vương Thanh cười hì hì:
- Mà chuyện có thể xấu tới đâu được, cùng lắm không đi học nữa, về Đôn Hoàng làm ông chủ chẳng phải tốt hơn sao, bây giờ Đôn Hoàng có nhiều mỹ nữ lắm nhé, váy đồng phục lại còn rất là ngắn này, đại thiếu gia cậu tha hồ hưởng phúc ..

- Tôi chỉ cần một cô gái biết nấu nướng, biết chăm sóc người ta như chị là đủ rồi.

- Mồm mép, đúng là có bạn gái rồi có khác, miệng rất ngọt.
Vương Thanh bĩu môi:
- Tôi chẳng dại nghe lời phỉnh phờ của cậu, bạn gái cậu xinh đẹp như thế, tôi sao so được, thôi tôi cúp máy đây, Na Na đang đợi cùng đắp mặt nạ.

Có một quãng thời gian vì nhiều sự thay đổi mà quan hệ của bọn họ có chút lúng túng, bây giờ cả hai đều đã xác định đúng vị trí mình nên có, điều chỉnh lại trạng thái, lại thân thiết như xưa, nói đùa với Vương Thanh một lúc, Tô Xán cúp điện thoại, thở hắt ra, thế này có phải tính là đã đối đầu với Mục Tuyền rồi không?
Chu Dung không phải là phụ nữ tầm thường, mình đập vỡ cái vòng kia cũng hơi kích động, rất có thể bị lý giải là muốn thị uy với người đứng đằng sau. Nếu như đối phương muốn lấy chuyện này triển khai cái gì, sau lưng Tô Xán không có chỗ dựa, có thể thông qua trường học, thông qua luật pháp, khiến cho con đường tương lai của y gặp vấn đề, tổn thương tới gân cốt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 128: Sớm muộn cũng phải đối diện

Thế nên Tô Xán phải chuẩn bị sẵn sàng trận tuyến phòng ngự, y có đủ tự tin đón tiếp sự công kích của Chu Dung, nhưng nếu Mục Tuyền không nhịn được ra tay, Tô Xán không thấy có chút bảo hiểm nào cả, nói không chừng phải kéo cả Vương Uy Uy vào, nhờ cậy tới lực lượng của Vương Bạc. Mục Tuyền là cục trưởng cục tư pháp nếu như muốn điều tra bối cảnh gia đình của mình, hắn sẽ dễ như trở bàn tay.

Nếu như Mục Tuyền vì mình mà làm gì đó, chỉ cần bà tỏ chút thái độ không hài lòng với cha mình, cái hàng không mẫu hạm Kiến trúc Đại Dung kia ít nhiều chịu ảnh hưởng, cha mình thăng tiến nhanh như vậy, vẫn còn không ít kẻ không phục hoặc muốn phá đám, tới lúc đó cha ảnh hưởng, tác động tới cả gia đình.

Mà đó mới chỉ là thủ đoạn công khai, Mục Tuyền âm thầm làm điều gì, có khi chính mình không biết được.

Hay là ít nhiều nên thể hiện quan hệ của mình với Vương Bạc, ít nhất làm Mục Tuyền có chút kiêng kỵ, nhưng tới lúc đó thì thành lớn chuyện rồi, khó điều hòa được nữa, dù sao đó là mẹ vợ tương lai của mình, quan hệ quá căng Đường Vũ cũng không vui.

Càng nghĩ Tô Xán càng chỉ biết vò đầu bứt tóc, sao lại tới mức đó cùng Mục Tuyền đối địch chính diện như thế này, y muốn điên cái đầu, nhưng nếu như đối phương dùng thủ đoạn cực đoan với một thiếu niên mười tám tuổi, vậy đại biểu đối phương là kẻ tàn nhẫn vô lương tâm rồi.

Tô Xán dù có bao nhiêu sự bất thường, dù y có là yêu quái mang hai linh hồn chăng nữa về tình cảm y cũng chỉ là con người bình thường thôi, cũng có hỉ nộ ái ố, nếu như đối phương độc ác tấn công mọi thứ y vất vả gây

dựng, y sẽ phản kích, bất kể thân phận và mục đích của đối phương là gì, Tô Xán cũng cần có thứ bảo vệ, trên đời này không phải lúc nào cũng có thể vẹn toàn mọi mặt, hắn Đường Vũ sẽ thông cảm cho mình.

Lữ Tiên Minh và Chu Dung tới Nhị Thập Thất Trung có lẽ ở trong mắt một vài người sẽ thành trò cười, thành đề tài đàm tếu hoặc bị thổi phồng, hoặc bị một số hâm mộ, ghen tỵ vì hắn được mẹ mình an bài cho tương lai phủ gấm.

Nhưng qua sự kiện ngày hôm đó, tất cả quay trở lại trầm tĩnh, Lữ Tiên Minh cũng nhắc tới kết quả chuyến đi của mẹ mình ngày hôm đó. Có điều với người hiếu sự không liên quan mà nói, nếu như Lữ Tiên Minh của Tứ Trung và Đường Vũ của Nhị Thập Thất Trung trở thành một đôi sẽ là câu chuyện đẹp.

Ở Trung Quốc, trai tài gái sắc xưa nay là luôn là phối hợp đương nhiên nhất trừ môn đăng hộ đối, huống hồ Lữ Tiên Minh không chỉ có tài mà còn đẹp trai, Đường Vũ không chỉ xinh đẹp mà còn ưu tú, còn gì xứng hơn nữa.

Còn Tô Xán, gần như tuyệt đại đa số học sinh Nhị Thập Thất Trung không đánh giá cao y, Tô Xán lấy gì để so với Lữ Tiên Minh? Rất nhiều người ghét Tô Xán còn mong đợi ngày thấy Đường Vũ và Lữ Tiên Minh thành đôi thành cặp đi qua trước mắt y.

Chuyện này chỉ ồn ào chủ yếu năm thứ nhất và năm thứ hai, còn năm thứ ba với đống bài tập, bài kiểm tra ùn ùn kéo tới, sáng sớm ôm đống sách dầy vào phòng, vừa ngẩng đầu lên thì đã trưa rồi, ăn cơm tối chẳng còn nhớ trưa ăn gì, tiếp tục vùi đầu vào học.

Người thực sự quan tâm rất ít.

Trương Phi Phi nghe cả quá trình sự việc, gật đầu thở dài:
- Trước đó tôi chỉ lo làm lớn chuyện lên thì gia đình các bên can dự vào, có điều nếu như chuyện đã đi tới mức này cũng không cần sợ gì nữa. Mụ Chu

Dung đó thực là đáng ghét, cậu làm thế coi như xả hận cho tôi rồi, sinh ra được một thằng con mặt trắng thì đuôi vểnh lên trời, hận không thể hái cả sao trên trời xuống cho hắn. Nếu đổi lại lúc đó là tôi, đừng nói đập cái vòng, có mà tôi hất luôn bát canh vào mặt mụ ta rồi! Sao nào, giỏi thì tới đây mà kiếm chuyện, kiện đi, truy cứu trách nhiệm pháp luật đi, tưởng ở Dung Thành này chỉ có mỗi mụ ta thôi à, xem ai thắng được ai.

Vương Uy Uy trầm ngâm gật đầu, từ sau lần xung đột với Trương Phi Phi, đây là lần đầu hắn tán đồng lời cô nói:
- Không cần quá lo, nếu bên đó có hành động gì thì tôi cũng sẽ không đứng ngoài, muốn thông qua trường học gây áp lực không có khả năng lắm đâu, hiệu trưởng Thái là người công chính, đạo đức, sẽ không làm chuyện ảnh hưởng tới học sinh.

Trương Hiền xoa xoa tay:
- Thầy Thái không làm gì, nhưng không đại biểu các giáo viên khác có tố chất cao như thế, không thể làm gì lớn, nhưng làm khó Tô Xán thì họ có rất nhiều cách, cho bọn họ làm gì thì làm, sợ gì chứ, cùng lắm chúng ta cổ động toàn bộ huynh đệ bỏ học, tạo thanh thế ủng hộ Tô Xán.

- Thần kinh à?
Đám người này bị áp lực học tập nặng nề làm điên cả rồi, định giúp mình hay hại mình đây, biết thế không kể chuyện này cho rồi:
- Thôi thôi, các cậu ở yên đó là tôi cám ơn trời đất rồi, không cần lo cho tôi nữa.

Lâm Lạc Nhiên lãnh đạm nói:
- Muốn sống yên thì phải được tĩnh tâm chứ, nếu cậu có chuyện thì bọn này làm sao mà tĩnh tâm được? Đâu còn bao nhiêu thời gian mỹ hảo mọi người ở bên nhau thế này lại có ruồi nhặng tới phá đám.

Lâm Trứu Vũ cười khẩy:

- Chuyện này muốn xử lý cũng dễ, mẹ Đường Vũ thì chúng ta không làm gì được, nhưng có thể nhắm vào Chu Dung. Bà ta sở hữu chuỗi cửa hàng làm đẹp Thi Hoa Đường phải không, làm cái nghề đó sợ nhất là tai tiếng, chỉ cần đầu tiên Phi Phi xin nghỉ ở nhà vài ngày, sau đó chúng ta sẽ loan tin là bị dị ứng do dùng mỹ phẩm của Thi Hoa Đường, chắc chắn người Thi Hoa Đường sẽ tới hỏi thăm Phi Phi, tiếp đó Phi Phi lên tiếng khẳng định mình bị ốm không liên quan gì tới Thi Hoa Đường, nhưng sau đó hủy thẻ vip ở đó, chuyển sang cửa hàng làm đẹp khác. Chúng ta cứ đem đúng diễn biến chuyện này truyền đi, cứ để trí tưởng tượng của người nghe hoàn thành nốt phần hay ho nhất của nó … kế hoạch về cơ bản là thế, cho tôi một ngày hoàn thiện, bịt hết mọi sơ hở cũng như phủi sạch sự liên quan của chúng ta, đảm bảo sau một tháng không còn khách nào tới Thi Hoa Đường nữa.

Tô Xán lùi lại một bước nhìn Lâm Trứu Vũ, nghe cái tiếng âm hiểm của tên béo này từ lâu rồi, nhưng nhìn hắn suốt ngày cười hì hì chạy theo sau nịnh bợ Lâm Lạc Nhiên vay tiền tiêu vặt, cứ nghĩ Tưởng Minh Quân nghe đồn nói quá lên thôi, không ngờ là thật.

- Hay!
Trang Hiền vỗ đùi đánh đét một cái:
- Phía quân đội có anh em Tiểu Ngũ phụ trách, giới thương nhiệp giao cho Phi Phi, đảng và chính phủ có tôi và Uy Uy lo, còn Chí Hiền nhà hắn là dòng dõi thư pháp lâu đời, có tiếng trong giới thí thức …

Trong khi cả đám hưng phấn reo hò hưởng ứng, Tô Xán thì toát mồ hôi hột, không biết từ khi nào mà có một đám đầu trâu mặt ngựa tụ tập quanh mình, chỉ vài câu đã rất có khả năng lật nhào một doanh nghiệp phải nhỏ rồi, nhưng Tô Xán không muốn dùng cách này trừ khi không còn cách nào khác.

Vì kế hoạch tỉ mỉ thế nào cũng có sơ hở, Mục Tuyền có thể tìm ra được sơ hở đó, lúc đó hậu quả khó lường.

Tan học tối, khi Tô Xán và Đường Vũ cùng rời trường học thấy trước cổng đỗ hai chiếc xe, chiếc BMW mận chín là của Mục Tuyền, chiếc Ford xám là của Chu Dung.

Chu Dung một thân áo lông sang trọng đắt tiền, Mục Tuyền thì vẫn vậy, quần âu xám, áo véc xám, bên trong là sơ mi dài tay màu trắng, cổ áo cài cao, tay cầm chiếc túi xách đen bóng.

Khuôn mặt cực kỳ xuất chúng đó đang cúi xuống thì thầm nói gì đó với Chu Dung, mũi giày cao gót nhọn hoát nhịp nhè nhẹ xuống đất, Tô Xán và Đường Vũ vừa đi ra, đôi mắt sắc bén ngay tức thì bắt được bóng dáng hai người.

Tô Xán hết sức kinh ngạc vì Mục Tuyền lại đích thân xuất hiện, bà tới đây muốn biểu lộ cái gì, là muốn khẳng định lời Chu Dung nói ngày hôm qua, hay là bị hành động của mình làm nổi giận? Cuối cùng không nhịn được muốn trở mặt, phát ra lời cảnh cáo chính thức? Nữ nhân này đã cố chấp tới mức độ không tưởng, có điều nếu như đối kháng là không thể tránh được, Tô Xán cũng không sợ nữa.

Đây là vấn đề trước sau gì cũng phải đối diện.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 129: Quan tâm tắc loạn

Đường Vũ quay sang nhìn Tô Xán, mỉm cười với y, hai người cùng đi tới bên đó.

- Mẹ.
Đường Vũ vẫn như thường ngày, không thể hiện ra chút xao động tình cảm nào.

Tô Xán lễ phép chào:
- Cháu chào dì.

Không ai bảo ai cả hai đều coi Chu Dung như không tồn tại. Chu Dung nhìn Tô Xán, không hiểu sao thiếu niên này khiến bà ta dễ cáu giận, mất bình tĩnh:
- Cậu ở đây làm cái gì?

Tô Xán làm bộ mặt ngây ngô nhìn quanh, ngữ khí thì cực kỳ đáng ghét:
- Thật là lạ, đây là trường của tôi, sao nghe giọng của bà giống như tôi xông vào nhà bà thế?

- Đừng khua môi múa mép! Hôm nay tôi không muốn nhiều lời với cậu, sau này tôi sẽ tìm người lớn trong nhà cậu nói chuyện, cái vòng tay phỉ thúy cậu đập vỡ giá 80.000 đồng đấy, nhà cậu giải quyết chuyện này ra sao đây? Tốt nhất cậu về nhà thành thật nói với cha mẹ đi, đây không phải chuyện che dấu được đâu, tôi đã hỏi người của tòa án, đây là hành vi phạm pháp! Nói thẳng cho cậu biết, đừng mơ tiếp tục đi học, lên đại học nữa.

Tô Xán hoàn toàn không để lời nói của Chu Dung vào tai, với y mà nói thì bà ta chỉ đang mấp máy môi thôi, nói ra cái gì không quan trọng, toàn bộ sự kiện này chỉ có một người đáng để y lo nghĩ là Mục Tuyền.

Thái độ của Tô Xán không khác gì đổ dầu vào lửa, Chu Dung quay sang Mục Tuyền:
- Tiểu Tuyền, em thấy thái độ của thằng bé này chưa, chị không nói quá chứ hả, có còn coi người lớn ra gì không, dám xông vào nhà hàng Dân Sơn kéo người đi, không phải hành vi của bọn lưu manh thì là cái gì?

Mục Tuyền nhíu này:
- Nhà hàng Dân Sơn?

Chu Dung biết mình lỡ lời, vội nói:
- Là thế này, hôm qua Tiên Minh tới Nhị Thập Thất Trung giao lưu bóng rổ, chị cũng tới gặp Đường Vũ, con bé đi Mỹ mấy tháng trời không gặp mà, nên chị mời nó đi ăn bữa cơm.

Mục Tuyền lắc đầu:
- Chị mời cháu nó ăn cơm là hợp lý, sao dẫn cháu nó tới nơi sang trọng như thế, Đường Vũ còn là học sinh, buổi tối phải ôn tập nữa, ăn quán bên ngoài là được rồi, chị Chu, chị cũng thật là, lại còn vòng tay phỉ thúy gì nữa?

- Vợ chồng em xưa nay quản thúc Đường Vũ quá túy ý rồi, cháu nó ở trường ăn uống thế nào cũng không hỏi tới, chị làm dì, không biết đã đành, thấy rồi sao để cho cháu nó ăn thứ dinh dưỡng không đầy đủ như thế, lên năm thứ ba học tập mệt mỏi, phải dùng đầu óc nhiều, dẫn cháu nó đi ăn một bữa cơm ngon thôi mà. Hơn nữa Đường Vũ được tiến cử đi học, không ôn tập tối có sao đâu, kết quả chẳng hiểu sao thằng nhãi này biết, lại còn xông vào nhà hàng kéo Đường Vũ đi, đập vỡ cái vòng tay chị để trên bàn thị uy, đúng là hành vi của con nhà không có gia giáo.

Mục Tuyền mặt như băng sương, chỉ nghe không tỏ chút thái độ nào.

Đường Vũ lúc này lên tiếng, sắc mặt nghiêm túc:
- Mẹ, hôm qua đi ăn cơm, dì Chu hỏi con muốn học trường nào, dì ấy có thể an bài Tiên Minh học cùng trường với con, cho dù học ở nước ngoài cũng

không sao. Dì Chu còn tặng con một món quà, không phải tất cả là do mẹ an bài hay sao?

Chu Dung mặt tái đi, vội đưa mắt ra hiệu cho Đường Vũ, nhưng Đường Vũ không thèm để ý tới bà ta.

Mục Tuyền quay sang Chu Dung, giọng nói không còn mang vẻ ôn hòa bình thường nữa:
- Chị Chu, rốt cuộc chị nói gì với Đường Vũ?

Chu Dung hơi bối rối:
- Tiểu Tuyền, em không hiểu đầu đuôi.

Mục Tuyền thở dài, không cần hỏi bà cũng đoán được bảy tám phần sự việc rồi, lãnh đạm hỏi:
- Chị Chu, phải khẳng định thẳng bé Lữ Tiên Minh này không tệ, nhưng chị là người làm mẹ, thật không biết phải nói thế nào đây, đám nhỏ đang tuổi đi học, một số chuyện, chị còn quá khích hơn cả chúng nó.

- Chị chẳng qua là ..
Chu Dung mặt lúc trắng lúc đỏ, mặc dù Mục Tuyền đã nói uyển chuyển, giữ thể diện cho bà ta lắm rồi.

Có điều với sự am hiểu của Chu Dung, hiện giờ trong lòng Mục Tuyền hết sức không vui, đặc biệt là Đường Vũ ở giai đoạn này, lúc phải bài trừ quấy nhiễu ở bên ngoài nhất.

Đoán được bảy tám phần tâm thái của Mục Tuyền, trong lòng Chu Dung cũng uất nghẹn, bà ta nghĩ hay dở gì thì mình làm thế cũng vì Đường Vũ, còn mình cần gì, con cô có người mẹ chồng như tôi, có ai không nói đó không phải là phúc phận? Trong lòng Chu Dung mâu thuẫn, có chút không hài lòng.

Chuyện này bắt đầu từ tiệc sinh nhật của Đường Vũ, sau khi Đường Vũ tỏ ý chống lại Mục Tuyền không muốn đi Mỹ, những người xung quanh không muốn Đường gia khó xử cáo từ đi trước.

Chu Dung trên bữa tiệc nhìn ra Đường Vũ và Tô Xán có tình cảm đặc biệt, bà ta biết Đường Vũ từ nhỏ, không bao giờ Đường Vũ chống lại mẹ mình không có nguyên nhân, nên nán lại đứng ở chỗ kín đáo quan sát, quả nhiên nhìn thấy Đường Vũ và Tô Xán ôm nhau, sau đó lại biết Tô Xán và Đường Vũ cùng nhau đi Mỹ, nên hết sức nóng ruột.

Lần đó hội diễn văn nghệ ở Tứ Trung, Chu Dung rủ Mục Tuyền cùng tới xem Lữ Tiên Minh biểu diễn, trên sân khấu khi được MC phỏng vấn, Lữ Tiên Minh công khai bày tỏ tình cảm với Đường Vũ, Mục Tuyền ở dưới còn vỗ tay mỉm cười, Chu Dung nghĩ được Mục Tuyền bật đèn xanh cho rồi, nên có chuyện hôm qua.

Dù sao ở trước mặt Tô Xán và Đường Vũ, Mục Tuyền không nói thêm nữa, quay sang cười với Tô Xán:
- Trước khi dì tới, có phải mỗi ngày ôn tập tối xong cháu đều đưa Đường Vũ về không?

Dưới bóng cây rậm rạp, các loại quán xá gần trường học rực sáng, bật đủ các loại đèn màu xanh đỏ thu hút học sinh, một vài quán còn bật bài hát đang thịnh hành, náo nhiệt hơn cả ban ngày.

Học sinh tan học như muốn trút hết áp lực của một ngày học khô khan ngột ngạt, gọi nhau í ới, túm năm tụm ba đi vào quán xá, tiếng chào tạm biệt, tiếng nô đùa, tạo ra không khí đầy hơi thở cuộc sống.

- Dạ, vâng.
Tô Xán gật đầu:

Mục Tuyền nhoẻn miệng cười:
- Ừ, vậy mỗi lần dì không tới, hai đứa đi về nên chú ý an toàn nhé.

Đường Vũ nhìn mẹ mình không chớp, đôi mắt vốn không có biểu cảm thêm vài phần xao động. Chu Dung thì không dám tin vào điều mình vừa nghe.

Hiện giờ là cảm giác gì đây, với Tô Xán mà nói giống như Kinh Kha chuẩn bị liều mình sang sông Dịch hành thích Tần Thủy Hoàng, sẵn sàng tâm thái đón đợi xung đột chính diện với Mục Tuyền, đột ngột bị một chiêu bốn lạng đẩy ngàn cân của Mục Tuyền làm chuyển hướng, giống như nắm đắm siết lại, chưa kịp xuất kích đã bị hóa giải vô hình, hẫng, mất phương hương ...

Vốn còn tưởng rằng hành động của Chu Dung là do Mục Tuyền xúi bẩy đằng sau, nhưng thế này xem ra thì mình quá đa nghi rồi, có vẻ người luôn đề phòng là mình chứ không phải là Mục Tuyền đề phòng mình. Kết hợp mọi chuyện trước sau mà nghĩ, Đường Vũ chỉ có một học kỳ là tốt nghiệp, cuộc đời học sinh sẽ kết thúc ở đó. Mà điều Mục Tuyền luôn lo lắng là tuổi trẻ xốc nổi chẳng qua là tuyên ngôn ngây thơ chưa thấu hiểu uy lực của thời gian và vận mệnh thôi, cuối cùng sẽ bị chôn vùi trong cuộc sống.

Cho tới nay Mục Tuyền luôn tránh chính diện va chạm với con gái, chỉ muốn gián tiếp giảm bớt ảnh hưởng hiện thực này lên con gái mình, sao có thể dùng thủ đoạn âm hiểm như thế với con gái? Mà với một vị cục trưởng bận rộn như Mục Tuyền, sao có tinh lực phân tâm làm mấy chuyện này.

Là tự mình hại mình, đầu óc quá xấu xa, suy diễn quá nhiều, quá mẫn cảm, quá quan tâm tới Đường Vũ mà sinh loạn.

Tô Xán vừa hổ thẹn vừa vui mừng, mẹ vợ tương lai của mình không phải nữ nhân điên cuồng như trong lòng mình suy nghĩ, mà là nữ nhân có trí tuệ lớn, sự lạnh lùng của bà có lẽ giống Đường Vũ, dùng bề ngoài che dấu điều ẩn sâu trong lòng, không dễ làm người ta nhận ra.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 130: Thế giới của Mục Tuyền

Chu Dung ngờ đâu được tình thế chuyển biến đột ngột như vậy, chuyện ngày hôm qua là cả kế hoạch do bà ta chuẩn bị kỹ lưỡng cả tháng trời, một cô con dâu như Đường, bà ta không muốn rơi vào tay người khác. học sinh giai đoạn mơ mộng này quá nhiều thứ dụ dỗ, ví như thằng nhãi Tô Xán kia.

Bà ta quyết định tận dụng nguồn lực trong tay, đưa con trai mình và Đường Vũ ra nước ngoài?

Ở nước ngoài hai đứa du học sinh nương tựa vào nhau, chiếu cố cho nhau, cho dù trước đó Đường Vũ không có tình cảm với con mình, lâu ngày cũng sẽ nảy sinh tình cảm, dưới sự chủ đạo của mình, tương lai tiếp nhận sản nghiệp của mình, cô con dâu hoàn mỹ sẽ trở về một cách hoa lệ.

Bà ta yêu thương con trai của mình một cách quá đáng, cũng nhận ra điểm yếu của con trai mình, không đủ mạnh mẽ quyết đoán, Đường Vũ lý trí mạnh mẽ mà quy củ gia giáo, sẽ là sự bổ xung cực kỳ hoàn hảo cho con mình. Chu Dung cũng là nữ nhân dục vọng chiếm hữu rất mạnh, hơn nữa thần kinh quá mẫn cảm, đối với phần tử khó lường đều mang tâm thái cực kỳ bài xích, vì như cô gái sau này con trai mình mang về nhà.

Bà ta là một người mẹ chồng tốt, cũng là một người mẹ chồng cực kỳ xảo quyệt, bà ta khó mà tiếp nhận được cô gái mà mình không thừa nhận, không cho cô gái xa lạ hưởng thụ tài phú của gia đình, chia sẻ con trai của bà ta.

Bà ta có cơ hội nắm lấy tương lai, tránh điều khó tiếp nhận ấy, là Lữ Tiên Minh thích Đường Vũ, mà bà ta quan sát Đường Vũ trưởng thành từ nhỏ tới lớn, cô bé này càng lớn càng khiến người ta yêu thích, với điệu kiện bà ta và sự ưu tú của con trai mình, Chu Dung cũng không gấp gì, không ngờ Tô

Xán xuất hiện, khiến mọi chuyện vượt khỏi tầm kiểm soát, thế nên bà ta cấp thiết muốn tác động xúc tiến việc này.

Chu Dung vốn nghĩ chỉ cần mình thuyết phục được Đường Vũ - Mà với bà ta là chuyện hiển nhiên - Thì Mục Tuyền cũng vui vẻ chấp nhận, nhưng đúng như bà ta nói, bà ta nghĩ mình đánh giá cao Đường Vũ rồi, song không ngờ là đánh giá thấp cô, không thuyết phục được Đường Vũ mà còn khiến Đường Vũ phản cảm.

Không biết gì về Tô Xán là sai lầm thứ hai của Chu Dung.

Bà ta không hề biết vì Mục Tuyền từng một lần can thiệp vào khiến Đường Vũ và Tô Xán mẫn cảm và quá khích .

Hôm nay Mục Tuyền vừa mới đi công tác xa về muốn tới đây đón con gái, bà ta đi theo muốn thăm dò suy nghĩ của Đường Vũ sau ngày hôm qua, không ngờ Tô Xán cũng có mặt làm bà ta mất bình tĩnh, chuyện lần nữa vượt tầm khống chế.

Hiện nghe, Mục Tuyền cho phép Tô Xán và Đường Vũ đi học về với nhau, Chu Dung quýnh quáng:
- Chuyện này sao được, hay là để chị đón cháu nó cho, dù sao vẫn là hai đứa bé, trị an bây giờ lại kém như vậy, không an toàn.

Mục Tuyền lắc đầu:
- Trẻ con rồi cũng sẽ lớn, phải để chúng tự đối diện với một vài vấn đề, có gì không an toàn, chị cũng nên thả lỏng Tiên Minh một chút đi, một chàng trai lớn như vậy, chuyện gì cũng cần mẹ mình xử lý hộ, như thế sau này làm sao trưởng thành được.

Chu Dung đang nghĩ xem Mục Tuyền nói "Trẻ con rồi cũng sẽ lớn, phải để chúng tự đối diện với một vài vấn đề", rốt cuộc mang hàm ý gì thì Mục Tuyền lại nói với Tô Xán:

- Dì Chu đôi khi nói chuyện nặng lời một chút, có điều là chỉ ác miệng, còn lòng dạ rất tốt, khi nổi giận thì bất chấp tất cả, nguôi giận rồi thì không nhớ gì nữa đâu, cháu đừng để trong lòng.

Tô Xán cũng như Chu Dung, hoàn toàn chưa tiêu hóa hết những lời Mục Tuyền nói:
- Là tại cháu khi đó quá kích động làm chuyện ngốc nghếch.

- Cháu còn trẻ, có kích động mới là chuyện bình thường, nếu không như thế, thực sự làm người ta hoài nghi cháu có phải là đứa trẻ bình thường hay không?
Khóe môi Mục Tuyền hơi cong lên:

Tô Xán giật mình, chẳng lẽ chính vì trước kia mình cố sức biểu hiện, thế nên trong mắt Mục Tuyền mới thành "đứa trẻ không bình thường", khiến Mục Tuyền đề phòng, mà y đúng là "đứa trẻ không bình thường", ẩn sau khuôn mặt non nớt kia là linh hồn ông chú bỉ ổi gần 30 tuổi, cho nên nhiều lúc không kiềm chế được đưa ánh mắt quét lên đường cong uốn lượn của Mục Tuyền.

"Dì ấy nhận ra sao? Dì ấy biết mình nhìn trộm sao?" Tô Xán toát hết mồ hôi lạnh, chắc chắn là phát hiện, Mục Tuyền tinh minh như vậy làm sao không nhận ra, mình tàn đời rồi.

Nhưng nếu nhận ra rồi sao có thể dễ dãi với mình như thế, Tô Xán hết trải qua hoảng loạn này rơi vào sự rối rắm khác.

Tô Xán dàm chỉ tay lên trời thề, y hoàn toàn không có suy nghĩ xấu xa gì cả, hoàn toàn là hành động bản năng.

Nhìn Tô Xán đứng như trời trồng, mặt tái đi, Mục Tuyền tủm tỉm cười nhẹ, đưa tay ra, bàn tay mát lạnh vuốt gò má láng mịn của Đường Vũ:
- Tiểu Vũ, đi thôi, theo mẹ về nhà.

Từ khi Đường Vũ từ Hạ Hải tới Dung Thành, tính cách càng thêm trầm lắng cô độc, quan hệ hai mẹ con có phần xa cách, Mục Tuyền đã lâu lắm rồi không gọi con gái bằng giọng dịu dàng thân thiết như thế, đôi khi giao lưu với con gái cũng phải cố hết sức, áp lực công việc làm Mục Tuyền không phân tâm ra nghiền ngẫm nhiều thứ, may mà Đường Vũ chưa bao giờ khiến bà lo lắng thất vọng, con bé luôn ưu tú như vậy.

Thời khắc này nói ra câu ấy, Mục Tuyền thấy như quay về Hạ Hải trước kia, quay về cái con phố xưa cũ, khi đó bà còn chưa vây quanh bởi bức tường cao chưa vật lộn với đấu tranh, bà tới nhà trẻ đón con, lúc đó có một cô bé bụ bẫm xinh đẹp như thiên thần nhỏ giang hai cánh tay mũm mĩm, giọng non nớt gọi “mẹ, mẹ”, Mục Tuyền nắm bàn tay nhỏ xinh trắng hồng ấy, nói một câu "mẹ đưa con về nhà".

Khi ấy Đường Vũ là toàn bộ thế giới của bà.

Đi tới chỗ hai chiếc xe đỗ bên đường, Đường Vũ vào xe trước, Chu Dung kéo tay Đường Vũ nói nhỏ:
- Tiểu Tuyền, hiện giờ bọn trẻ đều trưởng thành sớm, em bảo chị đừng can dự vào, sao lại cho Tô Xán và Đường Vũ đi lại gần gũi như thế? Em cũng biết tuổi chúng nó rất dễ phạm sai lầm cơ mà.

Mục Tuyền cười:
- Không sao, vì em tin vào con gái mình, đây là nửa học kỳ cuối cùng, để chúng nó không gian tự do đi, thời gian này sẽ chẳng bao giờ quay trở lại được mà.

Là ý gì? Chỉ là nói cuộc đời học sinh kết thúc, hay là Mục Tuyền đã có cách xử lý quan hệ Tô Xán và Đường Vũ? Đến Chu Dung cũng không hiểu Mục Tuyền nữa.

Cửa mở ra, Đường Vũ thay dép, sách cặp trở về phòng của mình, khi đi qua phòng khách, nhìn lên bàn, hình như vị trí một số thứ đã bị thay đổi, không

giống như lúc sáng mình đi học, Đường Vũ có đầu óc quan sát tinh tế, trí nhớ cũng rất tốt.

Vậy là cha về rồi, Đường Vũ đã quá quen cha mình đi về thất thường không có lịch cụ thể, không để ý lắm, tiếp tục đi về phòng.

Ông Đường tắm rửa xong, tới phòng Đường Vũ trò chuyện một lúc, sau đó đi ra phòng khách,

Mục Tuyền đang ngồi nghiêng trên ghế sô pha xem TV, bà cũng vừa mới tắm rửa xong đã thay váy ngủ hồng đào, mái tóc ươn ướt xõa xuống ở hai bên má, không biết chiếc váy đó làm bằng chất liệu gì, có thể là bằng tơ thật kết hợp với thứ khác, chỉ biết nó mềm nhẹ dán lên đường cong gợi cảm, làn da tươi trẻ trắng hồng, toàn thân tỏa ra phong tình thành thục mê người, kết hợp với dáng vẻ mỹ nữ ngái ngủ đó có sức sát thương chí mạng, nhìn Mục Tuyền tuyệt đối không ai dám tin bà có cô con gái mười tám tuổi.

Không biết có phải vì đã quen với người vợ tuyệt sắc của mình rồi không, ông Đường ngồi xuống ghế sô pha lại chú ý tới thứ khác, lấy một tờ báo nằm phía dưới chồng báo để ở bàn nhỏ gần sô pha, chỉ một bức ảnh hỏi:
- Chuyện này là sao?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 131: Thế giới của Mục Tuyền (2)

T

ờ báo ông Đường cầm trên tay có đăng bài Tô Xán vừa mới tới Mỹ đã bị bắt đưa lên phòng hiệu trưởng, do phóng viên trường học chụp được, một tờ là Tô Xán đứng trên giảng đường, đối diện với lãnh đạo trường Exeter diễn giảng.

Có rất nhiều báo, tạp chí, cả của Mỹ lẫn báo liên hợp Water Dung Thành, đều đặt lên bàn, tất cả do Đường Vũ thu thập, có vẻ "vô tình" đặt phía dưới cái bàn kính, những tờ báo này có một điểm chung, đều cho đăng tin về một chàng trai.

Mục Tuyền không biết nên tức giận hay nên buồn cười nữa, liếc qua tờ báo một cái, giọng hơi hậm hực:
- Anh đi mà hỏi đứa con gái bảo bối của anh ấy, bây giờ chỉ biết nghĩ bên ngoài, đang thị uy với chúng ta đấy.

Ông Đường vừa mới về, nên chưa đọc, ngồi xuống lật báo xem, ngạc nhiên bật cười:
- Ồ, chú nhóc này thú vị thật.

Mục Tuyền khẽ cười, ở trong nhà bà thể hiện nụ cười thực sự hiếm thấy:
- Cái gì mà thú vị chứ, nói chính xác thì là đứa ưa gây chuyện.

Ông Đường cười ha hả, nhìn về phía phòng ngủ của con gái, cửa phòng mở, trong nhà rất yên tĩnh, chỉ cần hai vợ chồng họ không cố ý hạ thấp giọng xuống, nói gì Đường Vũ cũng nghe thấy.

Mục Tuyền lại nói:
- Đây là điển hình báo tin vui không báo tin buồn, những biểu hiện nổi bật ở trong trường đều có hết ở đây, chuyện này chỉ nó lên thằng bé đó rất nỗ lực

thôi. Em lại còn không biết hai đứa chúng nó làm gì bên đó à, con bé này, thật là nuôi phí công mà.

- Theo anh thấy, con gái chúng ta giống hệt em, từ tính cách, suy nghĩ.
Nói tới đó, Ông Đường áp giọng xuống, ghé sát vào tai vợ, dài giọng ra:
- Ở Thượng Hải, anh đã khảo sát thằng bé đó rồi, xử thế vững vàng, chín chắn. Giống anh năm xưa, nếu không con gái chúng ta sao bảo vệ nó như vậy được? Cũng giống em năm xưa.

Mục Tuyền lườm chồng một cái đầy quyến rũ, đánh tay ông ta:
- Không đứng đắn.

Ông Đường rụt bàn tay lại, mặt có chút vô lại:
- Ở trước mặt người khác làm ra vẻ trang trọng, trước mặt chồng lả lơi, đó là bí quyết vợ chồng ân ái lâu dài, chỉ có thiên tài mới làm được, nữ nhân như thế không nhiều. Với những nữ nhân không đủ tài sắc, sẽ cảm thấy vợ chồng ân ái là câu đố không lời giải, từ mặt này mà nói, vợ anh là một thiên tài.

Mục Tuyền cố đẩy ra, cuối cùng vẫn bất lực bị chồng ôm vào trong lòng, nhưng lòng bà lúc này có hứng thú với chuyện gì khác:
- Con người thời buổi này không còn giống chúng ta trước kia nữa rồi, cũng không ai so được với anh, khi đó chúng ta không dựa vào cha mẹ, nỗ lực phấn đấu, con người đơn thuần, không có gì cả, nhưng sớm tối bên nhau rất hạnh phúc. Có điều xã hội thời buổi này đâu còn được đơn giản như vậy nữa, địa vị, công danh, tiền bạc, ảnh hưởng ... Đại biểu của người thành công là giá trị bản thân lớn hay nhỏ. Người trẻ tuổi bây giờ ngày càng nông nổi phù phiếm toan tính, giá trị quan bây giờ đâu có còn giống thời anh mỗi sáng ra ngoài xếp hàng mua bánh bao sữa bò về cho Tiểu Vũ?

Ông Đường đặt tay leo eo vợ vuốt ve, vòng eo vẫn còn rất thon gọn không kém gì thời thiếu nữ:

- Đúng, đúng, khi đó em là thiên kim đại tiểu thư đâu cần mưu tính gì ở anh, theo anh tới Hạ Hải lạc hậu ở liền mười mấy năm, sinh cho anh một cô con gái xinh đẹp như thiên sứ.

Mục Tuyền như tự nói một mình:
- Bọn trẻ bây giờ có được nhiều thứ quá dễ dàng nên không biết quý trọng, như thiên kim bảo bối của trưởng phòng nhân sự tỉnh bọn em đó, con trai cán bộ quân khu tốt như vậy, chàng trai ấy biết làm cơm, biết lo việc nhà, trong nhà cũng thích con dâu tương lai, kết quả sống chung ba năm, đôi tiểu tình lữ chỉ vì mâu thuẫn nhỏ mà chia tay, chưa được mấy tháng đã gả cho người khác, anh chồng mới tham ăn lười làm, cả con người có chút giá trị là trong nhà có chút tiền thôi, hoàn toàn không so được với chàng trai trước, nghe đâu lại quay về với nhau, bọn nhóc ấy nghĩ cái gì vậy.

- Ví dụ như vậy quá nhiều, suy nghĩ của đám trẻ bây giờ so với chúng ta đã sinh ra khoảng cách không vượt qua được, không thể so sánh với chúng ta năm xưa, không thể lấy tiêu chuẩn cũ đánh giá, bởi thế em mới càng thêm thận trọng. Chuyện của Tiểu Vũ và Tô Xán, em cũng không phải nhất định là chia tách chúng nó, chỉ vì hai đứa nó hiện giờ cái gì cũng không có, chỉ mới mười tám tuổi thôi, toàn ảo tưởng mơ mộng, hiện giờ chưa nói tới tình cảm vội, tương lai có vô vàn biến cố chưa dám chắc, em chỉ muốn con mình học được cách từ bỏ, như thế đối diện với biến cố tương lai sẽ đỡ tổn thương hơn, không phải nhắm vào Tô Xán.

- Tốt nghiệp cao trung rồi, hai đứa nó không phải là cá trong cùng dòng sông nữa, cho dù có tụ lại ở cùng một con sông cũng chưa chắc theo cùng ra biển, ở biển còn phân biển sâu và phù du. Chúng nó rồi sẽ hiểu hôn nhân và yêu đương là hai chuyện khác nhau, không thể tính làm một. Kinh tế, sinh hoạt, rồi khác biệt về văn hóa tư tưởng hai bên, khác biệt về bối cảnh gia đình, khác biệt về nơi công tác, bao nhiêu nhân tố xen vào, đâu như cái thời đơn thuần của chúng ta.

- Anh nói xem, dù hiện giờ em tỏ thái độ có thiện cảm với thằng bé đó, cho hai đứa nó phát triển thì cũng có ý nghĩa gì hay không? Hiện giờ với chúng nghĩ mọi thứ tồn tại tới khi sông cạn đá mòn, cái gì cũng lung linh đẹp đẽ, tiêu tiền của cha mẹ không cần phải nghĩ tới tương lai bao xa, đẹp thì đẹp nhưng không nên lạc lối trong đó, rồi thức tỉnh ở hiện thực sẽ không chịu nổi đả kích.

Mục Tuyền nói một hơi dài, thấy chồng không có phản ứng gì, nhìn lại mới phát hiện ra chồng mình ngủ khì từ bao giờ, hậm hực đẩy tấm thân to béo của ông ta ra bỏ về phòng.

Ông Đường cười hì hì đi theo, ông ta quá hiểu vợ mình, Mục Tuyền đã nhận định chuyện gì đúng là sẽ làm, không cần giải thích trình bảy với ai, kết cả ông ta, hôm nay nói nhiều như thế chỉ là dối lòng thôi, không thể coi hoàn toàn là thật.

…..

Lữ Tiên Minh tới Nhị Thập Thất Trung uổng công trở về, khiến đám nữ sinh Từ Trung thời gian trước liên tục tới Nhị Thập Thân Trung cũng sau thời gian quá khích quay lại bình tĩnh. Nói chung thì đó chẳng qua là một phản ứng nóng nảy do áp lực học tập năm thứ ba đem lại mà thôi.

Đám học sinh năm thứ ba bắt đầu đơn thuần mỗi ngày chỉ biết tới đến trường rồi về nhà, về nhà rồi đến trường, đợi cái tháng 7 mà vô số học sinh cao trung Trung Quốc sợ hãi tới như thế núi lở.

Bên ngoài Nhị Thập Thất Trung có một cái quán mỹ nhỏ nhỏ, lúc này hoàn toàn bị nhóm Vương Uy Uy, Lâm Lạc Nhiên, Tô Xán, Đường Vũ, Trương Hiền, Trương Phi Phi chiếm cứ.

Trương Phi Phi bê một bát thì bò cay ngẩng đầu lên, bị cay tới sưng cả môi, trông vô cùng gợi cảm, mà cô gái này vốn đã rất gợi cảm rồi.

- Tôi quyết định thi vào trường nghệ thuật thể dục, biết sao được, ở trường chúng ta, thành tích văn hoa muốn tiến thêm một hạng lúc này chẳng khác gì lấy mạng người ta, đám người xếp hạng trước tôi đâu có kẻ nào ăn chay đâu, làm sao mà so được với bọn họ. Bắt đầu từ khi lên năm thứ ba, cơ bản tôi sống trong phòng vẽ rồi, các cậu chưa biết phải không, lớp tôi có gần 1/3 học sinh nghệ thuật toàn trường đấy, nói tóm lại là tôi định báo danh vào đại học mỹ thuật thuộc ĐH Dung Thành, thật là ghen tỵ với Đường Vũ, thích trường nào là vào trường đó, người ta còn tranh nhau nữa, đến cao khảo cũng không cần nữa.

Trương Phi Phi than phiền, mặc dù nhà cô có rất nhiều con đường để vào được trường tốt, nhưng không thể quá mức, không vào được trường tốt nhất thì phải vào trường mình thích, ít nhiều cô nàng này cũng có vốn liếng của mình, không muốn dựa cả vào gia đình.

Đây là chủ đề bàn tán sôi nổi của học sinh năm thứ ba bây giờ, bọn họ đã tới thời gian phải điền nguyện vọng chọn trường rồi.

- Oa tốt quá rồi, mình cũng định vào ĐH Dung Thành này, đuổi được Trương Hiền đi chỗ khác là chúng ta thành một đôi.
Trang Chí Vũ cười hì hì, cái gốc của nhà hắn ở Dung Thành, mặc dù cha mẹ hắn muốn hắn còn trẻ đi xa một chút, một phương diện là để rèn luyện, mở rộng đầu óc, đương nhiên cũng có tâm thái nhìn hắn thấy phiền rồi muốn đá khỏi nhà.
Có điều Trang Chí Vũ là chàng trai con nhà giàu thích hưởng thụ quen rồi, không có hoài bão to lớn gì cho cam, được vào ĐH Dung Thành so với rất nhiều học sinh cao trung bình thường mà nói cũng là chuyện đáng nể.

- Tôi nhìn cái bản mặt cậu năm năm rồi, không muốn nhìn thêm nữa, đừng có trườn ra làm phiền tôi nữa.
Trương Phi Phi bĩu môi với Trang Chí Vũ, lại khoe:
- Cho mọi người biết một tin vui, tôi đã lấy được chứng chỉ chuyên nghiệp của học viện mỹ thuật Trung Quốc rồi.

Lâm Trứu Vũ "hả" một tiếng:
- Chính là cái hồi tháng 2 chạy tới Hàng Châu thi đấy hả?

Tâm tình Trương Phi Phi rất tốt, gật đầu tự đắc nói:
- Đứng top 10 toàn quốc đấy, lợi hại không? Một giáo viên hướng dẫn ở học viện mỹ thuật nhín trúng tôi, chính miệng nói nếu nửa năm sau tôi tới, ông ấy đích thân dạy tôi học vẽ.

Trang Chí Vũ dùng ánh mắt bỉ ối nhìn từ đôi chân dài miên man tới đồi ngực mơn mởn của Trương Phi Phi sau chiếc áo đen hai dây rộng cổ, liếm môi nói:
- Nhìn trúng chỗ nào vậy, ông ta là giáo viên quái gì, có mà lưu manh thì có.

Trương Phi Phi không thèm để ý tới ánh mắt Trang Chí Vũ quét tới quét lui trên ngực mình:
- Đừng có mà nói ba lăng nhăng, có biết tên tuổi ông ấy không, là Trang Dần, đúng thật là, cùng họ với nhau, sao nhân phẩm lại chênh lệch xa như vậy? Đề thi mỹ thuật quốc gia là do một học sinh của ông ấy ra đấy, được ông ấy dạy bảo là ao ước của không biết bao nhiêu người, chuyện này xử lý xong làm tôi mất ngủ vài ngày, thời gian tới còn bay tới Hàng Châu lo vài chuyện, mọi người khỏi lo nhé.
Rõ ràng là trần trụi khoe khoang:

- Ai thèm lo chứ, không nói ra có mất tích cả tuần không thèm ai hỏi đâu.
Trang Chi Vũ phản kích:

- Nhớ cái mặt đấy nhé, tới khi đó chị đây thành mỹ nữ họa sĩ nổi danh toàn quốc thì đừng có mặt dày sán đến xin được làm trai bao nhé.

Mọi người không nói hứng thú nhìn Trương Phi Phi và Trang Chí Vũ đấu khẩu với nhau, thời khắc này bất kỳ cái gì cũng đẹp cũng đáng lưu luyến, kể cả là bạn bè cãi vã với nhau.

***

Tới đây tác giả cứ gọi là ông Đường mà không chịu cho cha Đường Vũ một cái tên tử tế.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 132: Bị từ chối rồi

Ă
n mỳ xong cả đám đông hơn chục người kéo nhau rời cửa hiệu nhỏ, trông rất là có khí thế, làm học sinh đi qua vội vàng né tránh. Chẳng trách được, cái vòng tròn bọn họ toàn nhân vật cộm cán cả, học sinh bình thường luôn kính nhi viễn chi.

Trương Phi Phi kéo tay Đường Vũ thì thầm gì đó, gần đây hai bọn họ liên tục bị Trương Phi Phi quấy nhiễu tách nhau ra, khác với Lâm Lạc Nhiên chỉ có thể làm bạn chơi cùng, ở cạnh Đường Vũ nội tâm tinh tế, làm Trương Phi Phi thấy cực kỳ thân thiết có thể chia sẻ nhiều tâm sự, chỉ tiếc rằng tới thời gian cuối cùng mới phát hiện ra cô bạn này, kết quả thời gian đã chẳng còn bao nhiêu nữa.

Giống như rất nhiều học sinh năm thứ ba khác.

Đối với Đường Vũ mà nói, được tiến cử hay không chẳng có gì khác nhau, cô vẫn mỗi ngày nhận bài tập giáo viên bố trí hoàn thành đầy đủ, ngoan ngoãn tham gia lớp học buổi tối, làm bài kiểm tra với sự chú tâm cao nhất, có điều gần mực thì đen, bị ảnh hưởng bởi kẻ nào đó, Đường Vũ chỉ chọn những đề có tình thử thách để làm thôi, còn kiểm tra thuộc lòng, hay là kiến thức cơ bản cô đều bỏ qua.

Cho dù là thế cũng khiến giáo viên khen không ngớt miệng, chủ nhiệm lớp số 13 xem Đường Vũ là học sinh kiểu mẫu:
- Các em xem Đường Vũ, bạn ấy được Thanh Hoa Bắc Đại chấm rồi, nhưng mỗi ngày vẫn cứ chăm chỉ làm bài nghe giảng, các em phải nhìn vào bạn ấy mà học tập, ở thời khắc trọng yếu này càng không thể buông lỏng bản thân, phải cành giác cao độ.

Thường mà nói những lời này ở trên lớp chẳng gây ra được chút gợn sóng nào, đừng cho rằng loại cổ vũ này làm người ta hối cải thay hồn đổi xác, dốc sức phấn đấu, vì lên năm thứ ba đã hình thành thói quen rồi, tốt xấu hay dở đã định hình, cho dù thình lình xuất hiện một con ngựa ô cũng cực hiếm, lại không thuộc phạm trù nhân loại bình thường.

Nhưng ít nhất có thể khiến cho học sinh top 10 ấm ức không phục, Đường Vũ đi Mỹ ba tháng, bài vở tụt hậu, sao trở về vẫn cường hãn như thế, thành tích không tụt xuống chút nào, không lý nào chúng tôi mỗi ngày liều sống liều chết ôn tập lại không theo kịp.

Cho dù ngưỡng mộ cũng được, ghen tỵ cũng được, căm ghét cũng được, Đường Vũ mỗi ngày trừ gặp Tô Xán và nhóm bạn của y thì ở lớp nghiêm túc nghe giảng, chuẩn bị bài vở, thi thoảng hơi ngây người nở nụ cười bâng quơ, làm không ít nam sinh vô tình nhìn thấy bay mất nửa phần hồn.

Trương Phi Phi tới phòng vẽ, Lâm Lạc Nhiên gần đây phát hiện một số môn học có điểm yếu cần bù đắp, đám Vương Uy Uy cùng về lớp ôn tập thêm, Tô Xán không biết làm sao mà lại bị gọi lên phòng giáo viên rồi, nên Đường Vũ về lớp luôn, làm những kẻ ở sân bóng chờ đợi bóng hình xinh đẹp của Đường Vũ xuất hiện phải thất vọng.

Rời phòng tuyển sinh của trường, tâm trạng Tô Xán rất không tốt, về nhà thấy mẹ đang xem tiết mục dạy làm món ăn trên TV.

Hiện giờ chuỗi cửa hiệu văn phòng phẩm của Tằng Kha đã mở khắp trường cao đẳng đại học ở Dung Thành, là đại lý cấp một của Thục Sơn, là một trong ba nhà đại lý lớn nhất của Thục Sơn, có 15 chi nhánh, tài sản cố định 5 triệu, thuê 75 công nhân, đã có quy mô sơ bộ.

Nói một cách đơn giản dễ hiểu là bây giờ có 75 người gọi Tằng Kha là "giám đốc Tằng!"

Quản lý được Tô Xán trợ giúp quy chuẩn, nhập hàng cũng là từ Thục Sơn - Của con trai - Đương nhiên giám đốc Tằng rất nhẹ nhõm, có nhiều thời gian hơn để cẳn nhẳn con trai mình:
- Học hết cao trung rồi là muốn ra ngoài học, bọn nhỏ bây giờ chỉ muốn đi, ở nhà chê chán, rồi sau này ra ngoài mới biết khổ ra sao.
Một bên thúc giục chồng con nhiệt tình cho những món ăn đủ phong cách khác nhau vào bụng.

- Con trai về rồi à?
Tô Lý Thành mừng ra mặt, vợ ông xem ra hôm nay lại định làm món ăn gì mới rồi, may mà thứ bảy Tô Xán không ôn tập tối, cả nhà quây quần ăn cơm.

Vật liệu làm món ăn mới được Tằng Kha chuẩn bị xong cả rồi, chỉ đợi Tô Xán về là chế biến cho nóng hổi, vừa đeo tạp dề vừa gọi chồng:
- Lão Tô, anh muốn làm món gì thì nhanh lên, con trai đói rồi.

Tô Lý Thành bỏ báo trong tay xuống, sắn tay áo sơ mi lên đi vào bếp:
- Để cha làm cá sốt cho, cơm nước ở trường chắc chẳng ra làm sao hả, cha làm ngay đây, 40 phút nữa là ăn cơm.

Tằng Kha bê đĩa hoa quả ra, gọt táo đỏ Phú Sĩ cho Tô Xán ăn, nhìn vỏ táo mỏng liền thành một vòng là biết công lực của Tằng Kha gần đây tăng tiến nhiều:
- Ở trường học có cô bé nào thích con hả?

Tô Xán đang nuốt dở miếng táo ho khù khù, tay cầm quả táo bị ngoạm lõm một miếng lớn ngạc nhiên nhìn mẹ.

- Gần đây mẹ trò chuyện với mẹ đám Ngô Thì Nhuế, nghe nói ở trường con được hoan nghênh lắm đúng không?
Hai mắt Tằng Kha híp lại, cười rất chi là gian:
- Vậy cô bé hồi trước đi sinh nhật người ta thì thế nào rồi?

Chuyển nhà tới được một năm rồi, tình thế đã khác hoàn toàn lúc mới tới đây, Tô Lý Thành làm phó tổng giám đốc, nếu so đơn vị hành chính thì đã là cấp chính xử. Tằng Kha cũng được coi như là bà chủ lớn rồi, biến thành nhân vật người ta rất muốn kết giao.

Ở loại chuyện này mà nói Tô Xán chẳng hơn gì chàng trai mới lớn, nói chuyện với cha mẹ cảm thấy rất ngại ngùng, quay mặt đi:
- Mẹ toàn thích mấy nghe chuyện đồn thổi đâu đâu, con còn là học sinh mà.
Nói mà không biết nghĩ mình tán tỉnh Đường Vũ thì tâm trạng cha mẹ người ta ra sao.

- Được rồi, mẹ biết con lớn rồi, tự có chừng mực, mẹ không hỏi tới nữa, ăn một quả lót dạ thôi, dành bụng mà ăn cá sốt đậu mà cha con làm. Hôm nay cha con biểu hiện không tệ, chuyện xã giao bên ngoài đều từ chối hết, con đang dùng đầu óc nhiều, ăn cá cho thông minh, bổ xung dinh dưỡng ...

Tránh phải nghe mẹ mình lải nhải, Tô Xán cũng buộc tạp dề, chạy vào bếp phụ cha.

Cơm canh nóng hổi được dọn ra, Tô Xán gắp miếng cá lớn đẫm nước sốt ngon lành, vừa ăn vừa nói:
- Cha mẹ, còn một chuyện mà con quên, hôm nay trường học thông báo, đã có tin tức thẩm tra tiến cử, ĐH Thượng Hải thông qua thẩm tra tư cách, bước tiếp theo là thi viết và phỏng vấn lựa chọn, địa điểm là ban tuyển sinh của ĐH Thượng Hải, do chuyên gia của bọn họ tiến hành.

Tằng Kha tay run lên rơi miếng cá, Tô Lý Thành mừng rỡ:
- Con được thông qua rồi?

- Dạ.
Tô Xán chỉ ậm ừ, không muốn nói nhiều về chuyện này.

Hôm nay đã có tin tức thẩm hạnh tiến cử của Tô Xán và Đường Vũ, với thành tích của Tô Xán còn chưa đủ để được vào Thanh Hoa Bắc Đại, có

điều ĐH Thượng Hải đã chấp nhận.

Trong xếp hàng các trường đại học hàng hiệu toàn quốc năm 2000, ĐH Thượng Hải xếp thứ 5, trong đó triết học kinh tế thuộc khoa học vã hội và khoa học kỹ thuật thuộc khoa học tự nhiên là thương hiệu khá có tiếng trong nước, hiện có hơn 3000 tiến sĩ, 1000 thạc sĩ, sinh viên bình thường chừng 20.000, có 50 nghành học thuộc trọng điểm quốc gia. Đh Thượng Hải nằm ở phương nam, cùng với kinh tế tự do quật khởi, mặc dù thực lực tổng hợp không bằng Thanh Hoa Bắc Đại, nhưng tiền đồ tương lai là không thể đo lường.

Bắc Đại gt;Thanh Hoagt;Nam Kinhgt;Vũ Hángt; Phục Đán (Thượng Hải).

Có điều Tô Xán sau khi biết Thanh Hoa Bắc Đại không chấp nhận mình, y thực sự kích động muốn xé toạc giấy tiến cử, cùng lắm thì tham gia cao khảo dựa vào thực lực vượt qua long môn.

Nhưng lý trí cho Tô Xán biết chuyện này không thể, thời gian giao lưu trải nghiệm ở ĐH Exeter làm bài vở của y ở trường xuất hiện nhiều lỗ hổng.

Muốn thi vào Thanh Hoa Bắc Đại, bình tâm mà luận thì không nắm chắc cho lắm, còn với thành tích yêu nghiệt của Đường Vũ, Thanh Hoa Bắc Đại đều giang rộng tay chào đón. Mặc dù Tô Xán không biết đời sau Đường Vũ học trường nào, có điều với xu thế hiện tại mà xét, cô tất nhiên sẽ đi con đường này.

***

Cái vụ tên trường ĐH này mình còn tìm hiểu và sửa lại sau, tạm thời gọi nó là ĐH Thượng Hải đã.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 133: Cuộc hẹn ở quán cà phê (1)

V

ấn đề bày ra trước mặt, Thanh Hoa Bắc Đại không nhận Tô Xán, thi thì chưa biết thế nào, còn nếu vào ĐH Thượng Hải thì y và Đường Vũ sẽ người nam kẻ bắc.

Rất nhiều ví dụ thực tế cho Tô Xán biết, đừng bao giờ coi thường khoảng cách.

Khoảng cách ở cái thời đại mà xã hội ngày càng phát triển cao tốc, biến hóa ngày một chóng mặt, áp lực chưa bao giờ ngừng và cám dỗ ngày một nhiều, kỳ đảm bảo của một phần tình cảm sẽ kéo dài được bao nhiêu?

Tình yêu không bị ảnh hưởng bởi thời không và khoảng cách chỉ xuất hiện trong mộng tưởng.

Cuộc đời này rất ngắn, nhưng cũng rất dài, đủ dài khiến cho giang sơn như họa bị sói mòn thành hoang mạc, đủ khiến cây cao xanh tốt biến thành đống củi khô.

Tô Xán không phải là thiếu niên thuần tình nữa, y sớm không còn mơ mộng, tình cảm của Đường Vũ với y bây giờ là không cần nghi ngờ, là duy nhất là tuyệt đối, nhưng tình cảm đó cũng có thể thay đổi, nếu không được chăm bẵm vun sới thường xuyên, cũng sẽ như cái cây không được tưới nước, sẽ chết khô.

Không còn cách nào khác, phải bắt đầu ôn tập đàng hoàng trở lại thôi, lần trước chỉ có 5 ngày mà mình còn thi vào được Nhất Trung, không tin lần này còn ngót 3 tháng trời mình không bước qua được ngưỡng cửa của ĐH Bắc Kinh.

Ăn cơm xong, Tô Xán ngồi ngay vào bàn, lên một cái lịch ôn tập không khác gì địa ngục.

Thế nhưng ông trời cứ như muốn trêu ngươi y vậy, vừa đặt bút xuống thì có điện thoại của Vương Thanh hẹn y mai ra ngoài có việc, có cả Lâm Quang Đống nữa.

Sáng hôm sau Tô Xán tới quán cà phê cách nhà không xa, quán cà phê và quán bar khá thịnh hành ở Dung Thành, so với các thành phố lớn khác thì tiết tấu sinh hoạt ở Dung Thành khá chậm rãi, nhàn nhã, thưởng thức một ly cà phê ngồi nhìn ngắm phố phường thành thú vui khá tao nhã.
Thoải mái sạch sẽ là đặc điểm của chung của những quán cà phê nhỏ nơi này, không cần có gì phong cách sáng tạo, chỉ cần hương thơm cà phê, không khí thư giãn là phù hợp với khẩu vị người Dung Thành rồi.

Ngoài bãi đỗ chỉ xe thấy xe của Lâm Quang Đống, không thấy xe của Vương Thanh.

Chiếc Audi của Lâm Quang Đống đỗ dưới lầu đã được sơn lại, láng bóng, khi đó nhìn hắn lái xe cực kỳ phong độ bỏ lại bạn gái cũ cùng tình địch bỏ đi làm Tô Xán đau lòng, đây là xe công ty đấy, thế nào cũng phải đòi bồi thường chứ, người ta nói mỗi lần phong độ là một lần rách ví, cấm có sai.

Tới gần phòng bao hẹn trước thì nghe bên trong có tiếng trò chuyện vui vẻ, nhất là tiếng cười nữ nhân thực sự làm người ta ngứa ngáy.

Là giọng Vương Thanh, hai người họ đi với nhau? Mới hơn 8h sáng thôi mà.

Tô Xán đi vào, thấy Lâm Quang Đống mặc một thân quần âu sơ mi thoái mái, trông trẻ trung hơn nhiều thời còn dạy học, nét trí thức vẫn còn, nhưng nhờ ăn mặc thời trang nên cực kỳ thu hút.

Còn ngồi đầu bên kia là Vương Thanh mặc áo sơ mi trắng, váy quây cà phê, một cặp kính gọng đen cùng cơ thể đầy đặn khiến cô thành thục hơn cái tuổi 22, cực kỳ có phong phạm office lady, ăn mặc kín đáo hơn vẫn không che đậy hết nét quyến rũ trời sinh.

Nhìn hai người bọn họ, có cảm giác rất xứng đôi.

Lâm Quang Đống trước mặt bà chủ vẫn hết sức thoải mái tự nhiên, Truyền thông Ba La phát triển, cũng làm hắn nước lên theo thuyền, không phải là ông giáo cổ hủ như trước, mồm mép luyện tới mức độ nhất định rồi.

Phía tập đoàn báo tỉnh cũng rất coi trọng Lâm Quang Đống, hiện giờ mảng tạp chí văn hóa thời thượng, đang nắm giữ xu hướng của giới trí thức cũng được giao cho Lâm Quang Đống, sử dụng tạp chí luận quan niệm chi tiêu thuộc tập đoàn báo tỉnh, tiến hành cải cách triển để, tập đoàn báo tỉnh dùng phương thức này gia nhập 40% cổ phần, yêu cầu là "dẫn dắt", "chỉ đạo", "hữu hiệu","quyền uy".

Từ động tác này nhìn ra quyết tâm và thành ý cải cách của tập đoàn báo tỉnh, muốn đột phá truyền thống, vươn lên thành thế lực mới.

Vương Bạc cực kỳ ủng hộ Truyền thông Ba La của Tô Xán, nói thực tuy ngạc nhiên vì Tô Xán là cổ đông lớn nhất, nhưng Tô Xán đi theo con đường này lại khiến Vương Bạc cảm thấy đáng tiếc.

- Tới rồi, cậu học sinh gương mẫu.
Nhìn thấy Tô Xán đi vào, Vương Thanh vui vẻ đứng dậy kéo y tới ngồi xuống cạnh bên mình, hiện giờ Vương Thanh là người phát ngôn cho tập đoàn tài chính trong tay Tô Xán.
Trong mắt người ngoài, Vương Thanh là bà chủ thần bí của Đôn Hoàng, nữ cường nhân quy tụ xung quanh toàn nhân tài đánh đâu thắng đó, đáng sợ nhất là cô chỉ mới 22 tuổi đã có thành tựu như vậy, nhưng với Vương

Thanh, tất cả thành tích đó không làm cô quên chàng trai gầy gò ở Hạ Hải chỉ dạy cho cô những điều khiến cô nhìn thấy được thế giới mới.

- Hai người trò chuyện hợp ý quá nhỉ?
Tô Xán liếc nhìn hai người nói, thấy Vương Thanh mặt thoáng hồng, Lâm Quang Đống cười khan ngượng ngịu, càng thêm khẳng định suy nghĩ vừa nãy, có chút lấn cấn trong không thoải mái lắm, nhưng không có nghĩa Tô Xán có ý định gì với Vương Thanh, cho dù con trai luôn muốn giữ lấy mọi cô gái xinh đẹp ở bên mình, luôn muốn chiếm hữu, thì hiển nhiên đó là điều không thể.

May mà cảm giác đó qua rất nhanh.

Cô phục vụ mặc áo đồng phục xanh đi vào, hơi cúi người nhỏ nhẹ hỏi Tô Xán:
- Thưa anh, anh dùng gì ạ?

Tô Xán còn chưa trả lời thì Vương Thanh đã nói:
- Cho 2 ly kem, loại lớn nhất.

Người phục vụ nhìn Tô Xán một chút, thấy y gật đầu rồi mời lui ra, khép cửa lại.

Tô Xán thích ăn kem, rất thích, nhưng y lại rất ghét món ăn được coi là của con gái, y chẳng bao giờ mua kem ăn, vì vậy Vương Thanh luôn gọi kem cho y. Không phải nói là Tô Xán có tính đại nam tử, coi thường con gái, chỉ có thể nói đây là tính hâm hâm của y.

Vương Thanh rất chu đáo, biết chăm sóc người, cô cũng đi guốc vào bụng Tô Xán.

Thấy Vương Thanh không gọi cho Lâm Quang Đống, tinh thần Tô Xán tốt hơn hẳn:

- Lão Lâm, anh phải chuẩn bị, ra nước ngoài học tập một chút, chúng ta phát triển tới mức này đã gặp phải cực hạn, anh cần học tập cách thao tác từ tạp chí hàng đầu, thời gian ở Mỹ đã liên hệ hộ anh rồi. Sáng lập Tạp chí văn hóa thời thượng khác hoàn toàn tạp chí tiêu dùng trường học của chúng ta, tạp chí tiêu dùng của chúng ta đẹp lung linh đấy, nhưng nội dung thì trống rỗng, chỉ quảng cáo vì quảng cáo. Người của chúng ta không tiếp nhận huấn luyện chuyên nghiệp, không biết phỏng vấn ra sao, không biết kể câu chuyện thế nào cho hấp dẫn.

Lâm Quang Đống gật đầu, làm tạp chí DM mà muốn vươn lên trong giới truyền thông chẳng khác nào mắc bệnh hoang tưởng, nhiều lắm chỉ coi là tạo dựng căn cơ, đến thực lực va chạm tờ báo bình thường không đủ, sau thời gian đầu phấn khích vì thành tích hoa lệ đạt được, hắn tỉnh táo nhìn nhận vấn đề này, nên đã có chuẩn bị tâm lý.

Luôn tỉnh táo, đó là tố chất mà Tô Xán tán thưởng ở Lâm Quang Đống.

Lâm Quang Đống chăm chú lắng nghe, hắn hoàn toàn rũ bỏ được tâm thái giáo viên khi đối diện với Tô Xán:
- Tôi hiểu rồi, tôi sẽ tận lực.

Phục vụ gõ cửa đưa kem tới, Lâm Quang Đống ngạc nhiên nhìn Vương Thanh xúc từng thìa kem nhỏ vào miệng có vẻ thích thú, thi thoảng còn chòi sang cốc của Tô Xán xúc kem ăn, đại khái không ngờ bà chủ của TTTM Đôn Hoàng lại thích ăn kem như cô nữ sinh.

Đường lối tư duy của Vương Thanh cùng một mạch do Tô Xán dẫn dắt ra, cho nên nhanh chóng nắm bắt ý đồ của y, đặt ra nghi vấn:
- Tôi đại khái hiểu được mục tiêu của cậu rồi, tạp chí văn hóa thời thượng của chúng ta phải là tạp chí có nhãn quang đi trước thời đại. Tô Xán, tôi chỉ lo trình độ phát triển công nghiệp thời thượng của Trung Quốc không cao, chúng ta đi bước này có sớm không?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 134: Cuộc hẹn ở quán cà phê (2)

Tô Xán trả lời chắc chắn:
- Trung Quốc trong tương lai sẽ vào WTO, sẽ ngày càng gần hơn với trung tâm tài phú của thế giới, đất nước c húng ta không có những tạp chí khí chất quý tộc như Vongue, Vanity Fair, nhưng dần dần độc giả Trung Quốc sẽ sẽ có loại nhu cầu này, tiền của giới đầu tư cũng sẽ chảy vào đó. Chúng ta cần đi trước, nên anh phải ra nước ngoài học tập.

- Cậu chắc chắn chúng ta vào được WTO trong thời gian gần chứ, mặc dù gần đây ầm ĩ lắm, nhưng chẳng ai dám chắc, chuyện này liên quan tới vấn đề chính trì phức tạp, kẹt một cái là mất liền mấy nắm chưa biết chừng.

Tô Xán khẳng định như đinh đóng cột:
- Trung Quốc rất cấp thiết rồi, không trì hoãn nữa đâu, cho dù hi sinh một số lợi ích cũng sẽ đạt được nó, chắc chắn trong năm nay sẽ công pha được.

- Tôi đi tán gẫu với đám bạn bè thấy mình khoác lác ghê gớm lắm rồi, giờ mới biết cậu còn nói chắc hơn tôi.
Lâm Quang Đông bật cười:
- Xem ra đạo hạnh của chúng tôi còn thua kém vài bậc, vài năm nữa qua đi, có khi cậu thành cấp tông sư rồi chưa biết chừng.

Vương Thanh cười quyến rũ:
- Cậu ấy à, sớm đã là lừa đảo bậc tông sư từ lâu rồi, có điều chỉ mấy người chúng ta mù quáng tin cậu ấy, chứ trong mắt người khác có khi không khác gì kẻ thần kinh, ai mà đi tin những người những lời không đầu không đuôi như vậy.

Lâm Quang Đống nói xong công việc ở Truyền thông Ba La rồi Vương Thanh mới đi vào nguyên nhân chính khiến cô gọi Tô Xán tới đây:

- Tiêu thụ của Vương Phủ Tỉnh ở quý này bị chúng ta ép rất dữ, căn cứ vào tìm hiểu của tôi, các nhà cung ứng lớn ở Dung Thành thời gian gần đây lần lượt nhận được công hàm của tập đoàn Vương Phủ Tỉnh, bọn họ đáng tiến hành lần biến động nhân sự lớn nhất trong những năm gần đây. Quách Dĩ Cương tổng giám đốc bách hóa Vương Phủ Tỉnh Dung Thành đã điều động về Bắc Kinh làm phó tổng giám đốc tập đoàn, còn tổng giám đốc nơi này do Cát Vu Kiệt tiếp nhiệm, hắn năm nay mới 35 tuổi, là tổng giám đốc trẻ tuổi nhất trong 10 chi nhánh lớn của tập đoàn Vương Phủ Tỉnh.

Đôn Hoàng trong thời gian ngắn tiến vào Dung Thanh kiếm được một chỗ đứng, mỗi ngày doanh thu chục triệu, mặc dù so với bách hóa lâu năm của Dung Thành còn chưa là gì, nhưng với một TTTM không cần kỳ bồi dưỡng thị trường có được thành tích này có thể xem là con "quái vật" đáng sợ.

Sự xuất hiện của con quái vật mới này không chỉ chứng minh quan niệm kinh doanh mới, còn cho thấy năng lực của nhà lãnh đạo.

Tất nhiên quy mô thị trường trong thời gian ngắn không thể tăng lên được, Đôn Hoàng quật khởi quá nhanh ngoạm lấy một miếng bánh thì phải có người mất đi miếng ăn, đó là Vương Phủ Tỉnh, Vương Phủ Tình Dung Thành là kỳ hạm ngoại tỉnh của tập đoàn Vương Phủ Tỉnh, luôn có thành tích tốt nhất, nay bị thương bởi Đôn Hoàng, sao không khiến người ta chú ý.

Đôn Hoàng dùng chiêu giảm giá thúc đẩy doanh số làm Vương Phủ Tỉnh cười nhạt, bọn họ nội lực hùng hậu không cần quan tâm.

Còn Đôn Hoàng vừa mới kết thúc thủ đoạn thúc đẩy tiêu thụ lại giương lên chiêu bài " phản khoản tiêu thụ", bên này vừa hoạt động, bên kia càng " ám độ Trần Thương", một số nhà đại lý lục tục rút lui, bị thế quật khởi của Đôn Hoàng đánh động, vả lại đôi bên đã có hợp tác ở Hạ Hải, phương thức kinh doanh cởi mở, tân tiến cùng uy tín của Đôn Hoàng Hạ Hải làm bọn họ đi theo.

Chiêu này khiến ngay Vương Phủ Tỉnh cũng không chịu nổi, khi phản ứng lại mới nhận ra đây là đón giết người, phụ trách Đôn Hoàng là hai cô gái trẻ yểu điệu, nhưng lòng dạ ác độc hơn khối nam nhân.

Vương Phủ Tỉnh liền điều động Cát Vu Kiệt, hắn là tổng giám đốc TTTM Song An Bắc Kinh, nổi tiếng với thủ đoạn cứng rắn, sở trường dùng kỳ chiêu không theo quỷ củ thông thường, TTTM Song An năm 2000 liên tục điều chỉnh ba giai đoạn, định vị hàng hóa rất hợp khẩu vị người tiêu dùng.

- Hắn có hành động gì?
Tô Xán đã biết tin tức này, hôm nay Vương Thanh tới là để thương lượng Đôn Hoàng tiếp chiêu ra sao, Vương Phủ Tỉnh và Đôn Hoàng cùng chiếm cứ vị trí trái tim Dung Thành, trở thành đối thủ cạnh tranh là không thể tránh khỏi, Vương Phủ Tỉnh một năm tiêu thụ 700 triệu là khối bánh mà Vương Thanh thèm khát, muốn chia khối bánh này thì chỉ có chiến tranh.

- Cát Vu Kiệt ngầm tổ chức một số người, tiếp xúc với tầng quản lý của chúng ta, muốn tìm hiểu phương hướng chính sách của chúng ta.
Vương Thanh nhíu mày:
- Hiện giờ có số nguồn tin, cán bộ trung tầng của chúng ta đi lại quá gần với quầy chuyên doanh, thường xuyên say khướt ở quán bar, dễ xảy ra vấn đề, hơn nữa mấy đại diện này còn tiếp xúc với Vương Phủ Tỉnh.

- Tình hình ngày phải nhanh chóng chỉnh đốn, phải ước thúc nghiêm khắc cao tầng quản lý, phải lập nên quy chế truy cứu trách nhiệm hình sự nếu tiết lộ cơ mật thương nghiệp, quan trọng nhất là phải tăng cường lòng tin cho họ, tôi muốn Đôn Hoàng của chúng ta đều nhận định rằng mình là người thuộc về Đôn Hoàng, vì tương lai của Đôn Hoàng mà phấn đấu cống hiến, đây là tầm quan trọng của kiến lập văn hóa công ty.

- Mấy điều này tôi đều biết, không cần cậu nói tôi cũng tiến hành.
Vương Thanh chống cằm nhìn Tô Xán:

- Nói ra ý đồ xấu xa của cậu đi.

Tô Xán không trả lời ngay, ngồi xúc kem ăn, khi kết cốc kem to mới nói.
- Có cách rồi, nếu Vương Phủ Tỉnh không làm gì thì thôi, họ càng làm lớn sẽ chết càng thảm, tới lúc chúng ta cần tới truyền thông Ba La rồi.

Lâm Quang Đống nhìn Tô Xán, nhận xét nụ cười của y lúc này rất vô sỉ.

Cát Vu Kiệt đứng trong văn phòng, ngắm nhìn Dung Thành qua cửa kính, nghĩ lại vừa rồi đối diện với giới truyền thông.

- Tôi rất hoài niệm Dung Thành, tôi tốt nghiệp ĐH kinh tế Dung Thành, nhưng đã rời nơi này gần 7 năm, lần này quay về rất nhiều cảm xúc, toàn bộ thành phố đã phát sinh thay đổi lớn lao. Tục ngữ nói lập nên giang sơn dễ, giữ gìn giang sơn khó, tiếp nhận di sản khổng lồ để lại không phải chuyện dễ dàng, vì thế quyết sách của tôi không cho phép có chút sai lầm nào, chúng tôi sẽ thông qua thu mua và sát nhập tiến hành mở rộng, năm nay phải giữ được mức tăng trưởng 10%.

Cát Vu Kiệt nói rất tự tin, cũng không ai dám nghi ngờ sự tự tin của hắn.

Vương Phủ Tỉnh bắt đầu phong tỏa tin tức, hắn sắp có động tác lớn.

Nhâm Oánh và Vương Thanh hết sức tập trung thắt chặt quản lý, có kinh nghiệm về thao tác TTTM cỡ lớn, Nhâm Oánh không lạ gì chiến thuật bom khói của Vương Phủ Tỉnh, bọn họ vẫn là TTTM lớn nhất Dung Thành, uy tín gây dựng nhiều năm, thực lực đằng sau cũng hùng hậu, bây giờ chĩa thẳng nòng pháo vào Đôn Hoàng, vấn đề lớn rồi.

Tin đồn truyền ra Vương Phủ Tỉnh sắp có hoạt động giảm giá lớn rồi, đám đông bị kích động, chuẩn bị tranh mua thôi.

Tình hình này khiến người tiêu dùng có tâm lý chờ đợi, Vương Phủ Tỉnh còn chưa có bất kỳ động tác nào, doanh thu ở Đôn Hoàng đã giảm xuống,

đương nhiên Vương Phủ Tỉnh cũng giảm theo, thế nhưng với Đôn Hoàng mới gây dựng, lòng người chưa vững, dễ có người dao động.

Hoạt động giảm giá chỉ là che mắt, tiếp xúc tầng quản lý Dung Thành, gây dao động, mất lòng tin, phá hoại từ bên trong mới là mục tiêu thực sự.

Cùng lúc đó Cát Vu Kiệt không hề che dấu ý định mở rộng Vương Phủ Tỉnh, có người hỏi hắn đối diện với TTTM mới trỗi dậy, Vương Phủ Tỉnh liệu có áp lực không, hắn trả lời thế này:
- Áp lực ư? Với một người làm nghề giám đốc chuyên nghiệp như tôi, luôn luôn phải sống trong áp lực, áp lực không là gì cả, chỉ có thực lực mới đại biểu cho hết thẩy, những ngón ghề thủ đoạn nhỏ không khiến chúng tôi để vào mắt, bọn họ không đấu lại chúng tôi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 135: Như bao cặp đôi khác

Không lâu sau Vương Phủ Tỉnh đưa ra tin tức, trung tuần tháng tư sẽ tổ chức hoạt động giảm giá chưa từng có trong hai tuần, tuần đầu tiên diễn ra rất sôi động, thể hiện đầy đủ thực lực hùng hậu của Vương Phủ Tỉnh.

Một tuần này biểu đồ doanh số của Đôn Hoàng tuột thẳng xuống, tâm tình của Nhâm Oánh gần đây cực kém, thường xuyên nổi giận, cà phê của cô không pha tốt, hoặc trợ lý làm rơi tài liệu cũng bị mắng chửi.

Vương Thanh trấn tĩnh hơn, như đang chờ đợi gì đó, nhưng nụ cười quyến rũ luôn thấy trên môi cũng không còn nữa.

Lần này hỏa lực của Vương Phủ Tỉnh quá dữ dội, ảnh hưởng không chỉ tới Đôn Hoàng, khiến một số bách hóa cỡ lớn phát ra tiếng bất mãn, cho rằng Vương Phủ Tỉnh đang phá hỏng quy củ cuối năm mới tổ chức hoạt động giảm giá lớn, cạnh tranh ác ý, chỉ vì phản kích lại hoạt động thúc đẩy doanh số của Đôn Hoàng khi khai trương, không khỏi quá hẹp hỏi.

Đương nhiên Đôn Hoàng chỉ là cái cớ cho bọn họ đường hoàng lên tiếng, vì bọn họ là người bị hại.

Chuyện này chỉ duy trì chỉ đúng một tuần, bắt đầu có tin tức xấu về Vương Phủ Tỉnh.

Trong văn phòng Cát Vu Kiệt, một tờ báo bị vo tròn ném lên bàn, trang nhất tờ báo đó có bài " Vương Phủ Tỉnh Dung Thành, giảm giá hay ngu dân".

Cửa phòng mở ra, phó tổng giám đốc trán mướt mồ hôi đi vào:
- Phòng hậu mãi có rất nhiều người yêu cầu trả hàng, bọn họ nói chúng ta trước khi giảm giá đã nâng giá lên, sau đó mới giảm, thực tế là không giảm

chút nào, nói chúng ta biến tướng ngu dân, chúng tôi giải thích không ăn thua, chuyện càng ngày càng lan xa.

Cát Vu Kiệt đi đi lại lại, giọng không còn giữ được bình tĩnh nữa:
- Chuyện này sao có thể đưa lên báo, các anh làm ăn kiểu gì thế?! Chưa đấm mồm cho đám phóng viên à?

Phó tổng giám đốc lắc đầu:
- Bên phía phóng viên chúng tôi tất nhiên đều có quan hệ, theo lý mà nói họ mua đưa tin không lý nào không đưa qua chúng ta trước, tôi đã tìm hiểu, bài báo kia được báo tỉnh cho đăng trước tiên, sau đó là mấy báo nhỏ chuyển đăng, chết người nhất là tạp chí tiêu dùng trường học hiện đang được ưa chuộng cũng chuyển đăng phát tới trường đại học lớn, ảnh hưởng cực xấu.

- Lập tức liên hệ với người của báo tỉnh, dù bọn họ có điều kiện gì cũng được, nhất quyết không để chuyện này đi xa hơn.

Phó tổng giám đốc đi được mấy bước quay lại:
- Tổng giám đốc, bên ngoài khách hàng rất kích động, chúng ta cũng nên tổ chức họp báo đưa ra câu trả lời chính thức.

- Tôi tự lo liệu.
Cát Vu Kiệt xua tay, đấm tay lên bàn, tờ báo bị vo tròn lăn xuống đất.

Loại chuyện tăng giá rồi giảm giá là bí mật hiểu ngầm trong nghề, thường mà nói truyền thông không vạch trần loại chuyện này, bởi họ cũng cần khoản tiền quảng cáo. Vương Phủ Tỉnh có phòng quan hệ xã hội, các mắt xích này đều lo liệu trước cả, sao có thể xảy ra chuyện không thu được chút phong thanh nào.

Có người muốn chơi mình đây, nhưng dù Cát Vu Kiệt nghĩ vỡ đầu cũng không biết mình đắc tội với ai ở Dung Thành tới mức vừa mới tới bị cho một dao như thế này.

Đôn Hoàng? Khả năng không cao, một TTTM nhỏ chưa có cái thực lực thao túng cả báo chí.

Ngồi trên chiếc chế bành tổng giám đốc suy nghĩ hồi lâu, Cát Vu Kiệt nhấc điện thoại lên, bấm số:
- Thông báo với giới truyền thông, buổi chiều tôi sẽ nhận trả lời phỏng vấn.

Không khí mùa xuân dần tan đi, mùa hè tháng năm sắp tới, mọi người bắt đầu cảm thụ được hơi nóng rồi, nhưng mỗi ngày bắt xe bus đi học, vẫn cởm thụ được không khí ẩm thấp mang theo mùi thơm.

Ẩm thấp là không khí Dung Thành buổi tối khi bóng đêm buông xuống, mùi thơm tới từ chỗ ngồi của một cô gái trên xe bus.

Xe bus cô đi về xưa nay rất đông người, với không ít học sinh ngày ngày phải vận lộn với đống sách vở, khi thành phố lên đèn, ở trên xe bus là thời điểm mong đợi nhất trong ngày, vì ở đó có thể thấy cô gái xinh đẹp mang hương thơm thoảng nhẹ như mùi táo kia.

Nhưng làm người ta bực bội là bên cạnh cô gái đó luôn có một chàng trai, hắn cảnh giác nhìn quanh như con chó canh đáng ghét.

Cô gái đó mặt lạnh lùng xa vắng, nhưng chàng trai kia luôn biết cách làm cho cô cười.

Nụ cười đó cực kỳ ấm áp, giống như người lữ hành co ro trong gió tuyết lạnh căm, nhìn thấy một đống lửa.

Giống như ngày tháng cuối cùng thời cao trung khô khan như hoang mạc, xuất hiện một ốc đảo xanh rờn.

Tô Xán sau một ngày học tập mỏi mệt về tới nhà, đứng dựa bên cửa sổ nghe điện thoại của Vương Thanh:

- Hôm nay trong cuộc phỏng vấn của giới truyền thông, Cát Vu Kiệt đã thừa nhận một số quầy hàng đã tự ý sửa giá trước khi giảm giá. Đúng là cái cớ buồn cười, có sự giám sát của TTTM , quầy hàng nào dám tự tiện sửa giá? Cũng chỉ có kẻ ngốc mới tin.

- Thấy đủ thì dừng đi, chỉ cần đủ để chặn hành động lôi kéo người của chúng ta là được, chúng ta còn chưa chọc vào được Vương Phủ Tỉnh.

Vương Thanh gật đầu:
- Ừ, sau chuyện này bọn họ phải đợi một thời gian cho sự việc lắng xuống, tôi ước chừng chúng ta có ba tháng, lần này sẽ mở rộng ra ngoài tỉnh, cậu muốn ở đâu? Thượng Hải? Quảng Châu, hay Bắc Kinh?

- Chuyện này chị căn cứ vào tình hình thực tế quyết định tốt hơn tôi, tôi chỉ phụ trách lập kế hoạch, thi thoảng bị chị lôi ra làm người xấu thôi, phương diện kinh doanh là chuyện đoàn đội của chị.

- Đoàn đội của tôi cũng là đoàn đội của cậu mà. Được rồi, tôi không quấy rầy thời gian học tập của cậu nữa, đang là lúc giao mùa, buổi tối còn lạnh lắm, đừng có cậy khỏe mà ăn mặc phong phanh nhé, dễ ốm lắm đấy, sắp cuối kỳ rồi, cố lên.

Lâu lắm rồi mới được nghe những lời dặn ấm áp của Vương Thanh, nhưng có lẽ chẳng bao lâu sau sự quan tâm của cô ấy sẽ đặt lên người khác, không còn nhớ tới mình nữa.

Tô Xán cúp điện thoại, nhìn qua kính viễn vọng, cách đó một km, Đường Vũ cũng đang nhìn y, sau đó cô mỉm cười vẫy tay rời đi, cầm quần áo đi tắm.

Hai người bọn họ ở trường thời gian không đủ, về nhà còn muốn bày kính viễn vọng nhìn xem đối phương làm gì mới yên tâm, có chút biến thái nho nhỏ.

Cho dù Tô Xán có khác người ra sao, Đường Vũ có đặc biệt thế nào, họ cũng giống như bao cặp đôi yêu nhau khác, trước kia chẳng qua là lửa còn chưa đủ nóng thôi.

Khi Trương Phi Phi tới Hàng Châu xử lý một số việc thì Dung Thành bắt đầu bước vào thời tiết nóng bức của đầu mùa hè, ai cũng cảm nhận được nhiệt độ đang tăng lên từng ngày, bầu trời ngột ngạt che bởi tầng mây dầy, thi thoảng có trận mưa rào làm người ta không kịp phòng bị, vừa kiếm được chỗ trú mưa thì nó như trêu ngươi biến mất rồi, nhưng trong không khí vẫn lởn vởn hơi nóng chưa chịu tan.

- Cái lão già nhìn trúng Phi Phi tên là gì ấy nhỉ, à Trang Dần, lại còn chỉ đích danh muôn làm giáo viên chỉ đạo của cô ấy nữa, tôi thấy cái lão già này không có gì tốt đẹp hết.
Trong đám học sinh vẫn ở lại lớp sau khi chuông hết giờ reo vang, Trang Chí Vũ hậm hực nói:

- Sao cậu ăn nói khó nghe vậy hả, người ta là giáo sư, chẳng lẽ không thể giao lưu hữu hảo thuần khiết với Phi Phi được hay sao? Huống hồ Phi Phi hung hãn như thế, cậu nghĩ ông ta thỏa mãn nổi sao, trừ khi Phi Phi có nhu cầu đặc biệt.
Trương Hiền nói bằng cái mặt rất nghiêm túc.

Mọi người nhìn hắn không chớp, không hẹn mà cùng nghĩ :" Té ra thằng này mới là đứa có tư tưởng dâm đãng hung tàn nhất!"

- Nói chuyện này với cậu đúng là kiếm lầm người.
Trang Chí Vũ chán nản quay đầu nhìn ra ngoài sân:
- Mà không biết Vương Uy Uy sẽ xử lý bông hoa nhỏ bên cạnh ra sao đây.

Lâm Lạc Nhiên

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 136: Tên khốn may mắn

X

ung quanh liền nhìn theo ánh mắt của Trang Chí Vũ, bồn hoa dùng làm khán đời lâm thời cho sân bóng rổ, Vương Uy Uy vừa chơi một lúc ngồi xuống nghỉ ngơi, ngay tức thì có một nữ sinh xinh đẹp đi tới, mặc áo hai giây bó người, khoe trọn bờ vai trần, cực trắng.

Cô nữ sinh đó rất phóng khoáng, chẳng hề che dấu việc theo đuổi Vương Uy Uy, mở chai nước khoáng đưa cho hắn, ngược lại Vương Uy Uy có vẻ lúng túng, sự ngỗ ngược của tên hoàn khố bẩm sinh và trầm ổn rèn rũa ra không biết vứt đi đâu rồi.

Xem ra Vương Uy Uy gặp rắc rối thật rồi, bởi vì đồng bọn thân thiết nhất là tên béo đang cười toét miệng hưởng thụ đồ ăn vặt do cô nữ sinh mang tới, đôi khi Vương Uy Uy muốn rõ ràng với đối phương cũng không tiện mở miệng, dù sao con gái nhà người ta từ đầu tới cuối không muốn câu trả lời của hắn.

Cứ tưởng tên này đối diện với Diệp Huy Thường mới mất phong độ nam nhi, dè đâu là tên nhát gái, đám bạn xấu xung quanh chẳng tên nào muốn can dự vào, đều chuẩn bị sẵn bỏng ngô ngồi xem trò vui.

Lâm Lạc Nhiên vẫn cực kỳ nổi bật trên sân bóng rổ, sau đó ở trong tiểu biệt thự hai tầng của bọn họ, mặc cái áo ngắn cũn hở rốn, đắc ý khoe vùng bụng do vận động bảo trì cực tốt, cùng vòng eo yêu kiều, thi thoảng lại nhốt mình trong phòng, khổ não suy nghĩ tương lai lựa chọn trường học nào.

Lâm Trứu Vũ là vô tâm nhất, Lâm đại thiếu gia tuyên bố rồi, cùng lắm thì hắn xéo về học quân giáo, vào trong bộ đội rèn luyện giảm béo luôn, khi ra vẫn có tiền đồ gấm vóc.

Còn Tô Xán, từ hơn một tuần nay y đột nhiên giờ chứng, đâm đầu vào học, còn chăm chỉ hơn cả học sinh bình thường, ai rủ đi đâu cũng không đi, nếu làm phiền y học bài, còn bị y trừng mắt lên trông rất đáng sợ.

Buổi chiều hôm đó cả lớp số 3 đang uể oải trong không khí nóng nực của mùa hè, cái quạt trần trên đầu không giúp gì được nhiều, tiếng vù vù đều đặn của nó chỉ tổ khiến người ta thêm buồn ngủ, đúng lúc ấy có tin sốt dẻo làm không ít người tỉnh ngủ.

- Đường Vũ từ chối lời mời của Thanh Hoa Bắc Đại rồi.
Một nam sinh chạy vào lớp hô to:

- Đùa à?

- Cái gì?

Không ít người chấn động hô lên, tên béo Lâm Trứu Vũ đang chống cằm ngủ gật, bị tiếng ồn làm giật mình, dập cằm xuống bàn, ngơ ngác nhìn quanh.

- Thật đấy, mình vừa ở lớp số 13 về mà.
Nam sinh kia khẳng định lần nữa:
- Tiết trước chủ nhiệm lớp cô ấy khuyên mãi mà không được, bây giờ cô ấy đi lên phòng tuyển sinh để thay đổi nguyện vọng rồi.

- Nhưng mà vì sao chứ? Ai lại có thể từ chối lời mời từ hai trường đại học hàng đầu trong nước? Chả lẽ cô ấy định ra nước ngoài học?

- Không thể nào, nếu thế cô ấy đã ở lại Mỹ luôn, còn về làm gì nữa?

- Vậy thì nguyên nhân là gì ..!?

Trong lớp tức thì bàn tán xôn xao, Ngô Thì Nhuế quay xuống tìm Tô Xán:
- Tô Xán, cậu có … này, cậu chạy đi đâu vậy?

Tưởng Minh Quân nhìn theo Tô Xán chạy như cơn gió ra khỏi lớp, vỗ đầu sực nhớ ra:
- Hồ sơ của Tô Xán bị Thanh Hoa Bắc Đại từ chối rồi, thế nên gần đây cậu ta mới cắm đầu vào học.

Cả lớp số ba trở nên im ắng, có nữ sinh hai tay ôm má, mắt như hiện lên hình trái tim:
- Ôi! Thật hâm mộ hai người bọn họ.

Cũng có tiếng sói tru:
- Aaaaaa, không chịu nổi nữa, tôi nhất định phải kiếm được bạn gái.

- Thằng chết tiệt Tô Xán đó may mắn quá đi thôi.
Lời này được đám nam sinh bất kể ế hay không đều nhất trí tán đồng.

- Không phải may mắn đâu, tại các cậu không biết đấy.
Tiêu Vân Vân dùng giọng như kể chuyện cổ tích cho thiếu nhi:
- Thực ra Tô Xán và Đường Vũ quen nhau rất lâu rồi, chuyện phải kể từ thời bọn họ học Tam Trung Hạ Hải, khi đó Tô Xán là học sinh rất bình thường.

Cùng lúc Tiêu Vân Vân kể thiên tình sử giữa Đường Vũ và Tô Xán thì ở phòng tuyển sinh, giáo viên phụ trách chiêu sinh tròn mắt nhìn Đường Vũ, khuyến cáo:
- Đường Vũ, em chắc chắn chứ, lựa chọn ĐH Thượng Hải quá thiệt thòi cho em. Mặc dù nó cũng là đại học hàng đầu trong nước, song với học sinh như em, phải chọn cái tốt nhất. Em có chắc chắn không?

Đường Vũ bình tĩnh nói:
- Em chắc chắn, sẽ không sửa nữa.

Khi Đường Vũ vừa mới từ văn phòng tuyển sinh đi ra, ở góc âm u của lầu hành chính, đột nhiên có một bóng đen xông ra nắm lấy tay cô kéo vào dãy

hành lang vắng gần đó, vừa kịp nhận ra là Tô Xán, tính lên tiếng hỏi, nào ngờ Tô Xán cúi đầu, tay trái ghì lấy eo, khóa kín đôi môi anh đào.

Nụ hôn nồng nhiệt đó kéo dài tới khi Đường Vũ bắt đầu cảm thấy khỏ thở giãy dụa , Tô Xán mới chịu tách miệng khỏi bờ môi đã bị hôn tới đỏ ừng của Đường Vũ.

Tóc mai Đường Vũ vì động tác kịch liệt hai người mà tán loạn, làm gò má phấn hồng hồng thêm vài phần kiều mị, đôi môi mọng đỏ bị Tô Xán hôn đến ướt mềm, dáng vẻ trông mỹ miều khôn tả.

Cái vẻ hờn dỗi hết cách đối phó ấy đáng yêu cực độ, Tô Xán không kìm lòng được nụ hôn phớt lên môi Đường Vũ cái nữa, còn cắn tai cô,

Mặc kệ Đường Vũ xấu hổ đẩy ra, hai tay Tô Xán vẫn vòng quanh eo cô, nhìn chăm chú vào đôi xao động như mặt nước hồ thu, Tô Xán không biết diễn tả xúc động trong lòng ra sao:
- Mẹ bạn sẽ sẽ giết bạn mất.

- Không sao hết.
Nhắc tới mẹ mình, Đường Vũ quên luôn phản kháng, khẽ cắn môi, đôi mắt trong bóng tối bức tường, ánh lên vẻ kiên quyết:
- Chúng ta đi rồi, mẹ mình không quản được nữa. Không nhất định học ở nơi tốt nhất mới có thành tích tốt nhất, mình thích học ở nơi mình thích.

Hành lang truyền tới tiếng người, Đường Vũ sợ hãi gắt lên:
- Có người tới rồi kìa, buông mình ra mau.

Tô Xán hậm hực rời thân thể ngọc ngà đó.

Đường Vũ dùng khăn tay lau đi nước bọt mà Tô Xán để lại trên tai mình, nhăn mặt nói:
- Thật là tởm, ghê chết người.

Tô Xán thình lình tập kích, hôn chụt một cái lên má Đường Vũ, toét miệng cười xấu xa
- Vừa mới rồi nuốt bao nhiêu lại không thấy ghê.
Sau đó cười lớn bỏ chạy trước khi cô gái nhỏ này thực sự tức giận.

…..

Sân trường yên tĩnh, cái nóng làm lá cây mang theo một màu xanh tươi mát, lúc này yên tĩnh là vì đang trong giờ học, còn về phần vì sao Tô Xán lại ở ngoài trường học thì hiển nhiên là y trốn học, không cần phải liều mạng ôn thi nữa, y cũng không có tinh thần học tập như cô bạn gái gương mẫu, nhiệt tình nhận lời rủ rê Vương Uy Uy và Lâm Trứu Vũ ra quán net.

Trước khi vào quán net, Tô Xán tranh thủ tới hiệu sách báo ngoài trường, gọi điện cho Lâm Quang Đống đang ở sân bay Dung Thành.

Đây là chuyến công tác xa nhất Lâm Quang Đống và Giang Minh, bọn họ sẽ tới học viện tin thức thuộc ĐH Missouri, tham gia tọa đàm của học viện, hi vọng từ đó hấp thu được kinh nghiệm của tạp chí hàng đầu nước Mỹ, từ đó tìm ra những giá trị thích hợp cho việc phát triển tạp trí thời thượng ở Trung Quốc.

Trình độ tiếng Anh của Lâm Quang Đống không cần bàn cãi, Giang Minh có kém hơn, song vẫn đề nghe nói vẫn được, hai người bọn họ là trụ cột của Truyền thông Ba La, lần giao lưu học tập ở Mỹ này là cơ hội hiếm có, chưa bao giờ có cuộc tọa đàm nào quy tu được các tổng biên tập của Glamour, Esquire, Vanity, Happer's như thế, có thể tham khảo tư tưởng từ những bộ óc này, sẽ có ý nghĩa phi phàm.

- Nhà mật mã học nổi tiếng Hàn Lượng của ĐH Missouri là bạn học cũ của tôi, bộ sách mới (Mật mã học và ứng dụng của nó) sắp được phát hành trong nước, trước kia ông ấy tới Nhị Thập Thất Trung giảng giải chúng tôi quen nhau.

Lâm Quang Đống nói:
- Lần này đi công tác coi như gặp lại bạn cũ, an bài bên đó không thành vấn đề, đợi tôi trở về chuyện cải cách tạp chí có thể khởi động. Ngoài ra báo tỉnh muốn làm một giải thưởng lớn cho bài viết khái niệm mới, muốn tạo ra ân chơi cho các tác giả thiếu niên, tạo ra loại một đêm thành danh như Hàn Hàn.

Tô Xán "ừm" một tiếng:
- Anh thấy sao?

- Không hiện thực lắm, đám lão đại báo tỉnh đều thích công to, chúng ta cần giữ dầu óc tỉnh táo, cái chuyện sáng tác văn học, ẩn cư danh sơn, truyền cho hậu thế này không thích hợp với thương nhân phàm tục chúng ta, muốn tạo ra được tác gia đủ dẫn dắt xu thế văn học, chúng ta tốn 20 năm cũng chẳng làm nên trò trống gì. Quan trọng hơn là giá trị thương nghiệp của nó không so bằng tạp chí thời thượng của chúng ta.

Tô Xán hài lòng nói:
- Không quá nóng đầu, vẫn suy nghĩ tỉnh táo, biết mình biết người, tôi tin chuyến đi này của anh sẽ thành công lớn, lên đường bình an.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 137: Lưu danh

Tô Xán nhận được rất nhiều thư từ bạn học ở Hạ Hải, y vẫn duy trì liên lạc thường xuyên với Tiết Dịch Dương và Lưu Duệ, Tiết Dịch Dương nói hắn muốn thi vào một cơ sở hai của ĐH Dung Thành, Lưu Duệ thì nhắm tới Trùng Khánh, thành tích của cả hai đều không tệ, hoàn toàn khác với ấn tượng trước kia.

Tô Xán trở lại đã thay đổi rất nhiều thứ, ảnh hưởng đó vẫn cứ tiếp tục duy trì.

Bản thân Tô Xán cũng không biết mình có thể đi tới bước nào, nhưng y không hề có ý định mang tới biến hóa trọng đại cho quốc gia dân tộc, y chỉ biết làm chuyện của mình, vận dụng hợp lý ưu thế bản thân, làm người xung quanh mình sống tốt hơn mà thôi.

Bản thân y cũng thấy mình sống tốt hơn đời trước nhiều lắm.

Nói thế nào thì mình cũng tới Mỹ, cho dù chỉ là học sinh trao đổi cũng ngầu lắm rồi, đời trước trong công ty có tên Hoa Kiều, còn không phải được người ta nhìn với ánh mắt khi nhìn sinh vật biết tỏa sáng hay sao, ngay người bên cạnh nói chuyện với hắn cũng có cảm giác truyền kỳ.

Tô Xán lại còn lập mối quan hệ với thiên tài thiếu niên Mark, lừa được tên này, tuy hắn quanh năm áo phông quần jean dép lê, bộ dạng như kẻ vất vơ, nhưng chuyện hắn làm ai dám xem nhẹ.

Facebook ở Mỹ đang phát triển với xu thế cực mạnh, vì thế Tô Xán thực sự thở phào, giống như phóng một cái vệ tinh lên vũ trụ, dù chuẩn bị ra sao trước khi phóng lên quỹ đạo luôn đầy các loại biến cố, khi vào quỹ đạo rồi có thể thao tác bình thường.

Nói thực nếu Mark mà có thể dự đoán trước được thành công của facebook, Tô Xán chẳng thể tóm được hắn. Nếu Mark đã vào ĐH Harvard, có khí chất của nhà chiến lược gia, đừng mơ hắn theo bước mình.

Lúc đó hắn không cần nhảy vào cái bộ khung Tô Xán lập nên, chỉ cần hắn tự lập công ty, toàn bộ kế hoạch Tô Xán sẽ chết trong trứng nước, hoặc kiếm được ít cơm thừa canh cặn ở TQ, tên này là nhà âm mưu chiến lược thiên bẩm, tới giai đoạn đó Tô Xán không thế khống chế nổi.

Thành công ở chỗ hiện Mark mới ở giai đoạn cao trung, vẫn mơ vào được Harvard, không biết tương lai mình phát triển tới mức nào.

Nếu Mục Tuyền không đưa Đường Vũ sang Mỹ đúng giai đoạn ấy, lại vào đúng Exeter, Tô Xán cũng chẳng nhớ tới lợi dụng hắn, nên Tô Xán lắm lúc vô sỉ nghĩ, trời cho mà không biết tận dụng thế nào cũng bị trời phạt.

Khi Vương Quý Văn bước vào phòng học điểm danh gọi Tô Xán ra ngoài, người biết chút phong thanh hiểu hôm qua Vương Quý Văn đột nhiên sửa thói quen tốt đẹp không chiếm dụng thời gian ôn tập tối, tới lớp giảng giải một đoạn của Tuyên ngôn sáng tạo, kết quả cả đám học sinh không có mặt, sắc mặt Vương Quý Văn lúc đó cực kỳ khó coi cảnh cáo cả lớp lúc này quan trọng nhất là phải giữ được tính tự giác.

Tới văn phòng của mình, Vương Quý Văn nghiêm giọng nói:
- Tô Xán, em đã là học sinh thông qua tiến cử ĐH Thượng Hải, cho nên em càng phải chú ý tới ảnh hưởng, không thể vì mình là học sinh tiến cử mà vứt bỏ sách vở sang một bên, ảnh hưởng tới thành tích vốn có, càng không thể tự đại trốn học bỏ tiết. Em phải nghĩ tới cảm thụ của các học sinh khác, hành vi của em làm tôi rất thất vọng.

- Em biết ạ, sau này em sẽ chú ý.

Không biết Tô Xán có để lời mình vào tai hay không, càng không biết trong lòng y rốt cuộc bao phần tôn trọng người giáo viên này, ông ta thừa biết sau bộ mặt ngoan ngoãn lễ phép kia là bản tính cực kỳ khó thuần hóa, đến hiệu trưởng Thái cũng phải đau đầu về đứa học sinh này, thở dài phẩy tay cho y đi.

Ông ta hối hận nếu ban đầu mình kiên quyết hơn đã không phải nhận đứa học sinh khó nhằn này, còn may là không phải dạy nó bao lâu nữa.

Dương Thừa trở về từ Mỹ, mang theo phần thưởng hạng mục đơn lẻ tốt nhất, lần này trong số sáu học sinh Nhị Thập Thất Trung xuất chinh, hai người thu được giải nhì, ba người thu được giải ba, trong đó còn có ba người thu được giải nhất toàn nhóm, có thể nói là thành quả phong phú.

Đoàn quân viễn chinh này tất nhiên được hoan nghênh long trọng nhất, Dương Thừa mang theo khí thế như giông bão trở về, thành nam sinh chói lọi nhất của Nhị Thập Thất Trung, không biết bao nhiêu người hò reo khen ngợi, nhưng Dương Thừa vẫn mang nuối tiếc nho nhỏ, thành quả này là ba năm phấn đấu cao trung của hắn, tiếc rằng nó tới hơi muộn mằn, trong đám đông hoan nghênh có cô gái hắn yêu thích, tiếc rằng bên cạnh cô gái đó có cái mặt đáng ghét.

Trong cái năm thứ ba u ám như không thấy ngày mai này, trừ pha chén trà thả hồn theo cuốn tiểu thuyết, trong lớp tổ chức thi đấu bóng đá, cùng với nhóm ngó nữ sinh ăn mặc mát mẻ ngày hè, còn một đề tài hấp dẫn nữa.

Đường Vũ tiết thứ ba tới tạp chí Triêu Hoa, không có gì ngạc nhiên khiến thành viên tạp chí náo loạn, sau khi biết Đường Vũ tới đợi tân hội trưởng Tần Cương, tức thì hắn thành nhân vật được ghen tỵ nhất.

Lý Thanh Dương vì lên năm thứ ba đổi khóa nên tới học kỳ cuối đã lui về, đa phần học sinh năm thứ ba đều không giữ vị trí chủ chốt của tạp chí, tập trung cho cuộc chiến lớn.

Giờ tạp chí Triêu Hoa chỉ còn lại học sinh năm thứ nhất và thứ hai, thành viên năm thứ ba chỉ thi thoảng mới qua trợ giúp, không hoạt động thường xuyên nữa.

- Không phải chị ấy có bạn trai rồi hay sao, gần đây đến bọn súc sinh năm thứ nhất cũng nghe ngóng tin tức về chị ấy, bọn nhãi con bây giờ không biết trời cao đất dày, mới tới trường chưa được một năm đã dám nhắm vào hoa khôi trường, nếu không phải chị ấy đi Mỹ thì Tôn Mạn chẳng đắc ý như bây giờ.

Có người chua chua nói:
- Tên nhãi Tần Cương này thật giỏi, chị ấy không phải cô gái tầm thường.

Người ồn ào hùa theo không ít, còn cố ý nói to cho Đường Vũ đứng bên ngoài nghe thấy.

Tới ngay cả người ở CLB khác đi ngang qua cũng không quên hú lên mấy tiếng, gọi lớn tên Tần Cương, tựa hồ muốn nhìn thấy khuôn mặt thần tiên băng giá kia xấu hổ sẽ mê người ra sao.

- Mọi người hiểu lầm rồi, chị Đường Vũ tới xin tôi tờ Triêu Hoa số mới nhất, mọi người cũng biết kỳ này của chúng ta rất hot, cơ bản bên ngoài bán hết rồi, chỉ có tạp chí chúng ta còn vài tờ, điều này nói lên đoàn đội mới của chúng ta rất tốt, đây là sự cổ vũ lớn lao.
Tần Cương khó khăn lắm mới dẹp loạn được, cố làm ra vẻ bình tĩnh, nhưng ai cũng nhìn ra nụ cười đắc ý của hắn, dù sao chỉ là học sinh cao trung, trong lòng có suy nghĩ gì, dù muốn che dấu cũng chẳng cao minh được, nhất là khi kích động như vậy.

- Thôi đừng mơ tưởng nữa, số mới nhất của tạp chí mới nhất đúng không, thế thì tôi biết vì sao chị Đường Vũ đợi bên ngoài rồi, chả trách nãy giờ tôi cứ thắc mắc.

Một nữ sinh với giọng điêu ngoa chanh chua, chẳng hề chú ý tới cảm thụ của đám con trai:
- Kỳ này cho đăng bình chọn nhân vật có sức cảm nhiễm nhất trường, đó là Tô Xán, có biết là ai không, người ta là bạn trai của chị ấy đấy, bạn gái tới in tạp chí nói về bạn trai rất bình thường, chị ấy muốn giữ làm kỷ niệm đấy mấy ông tướng ạ.

Không khí tức thì xẹp xuống như bóng xì hơi, bọn họ cũng nghe phong phanh Đường Vũ có bạn trai, có vẻ là thật rồi.

Đường Vũ nhận được tạp chí, đưa 6 đồng, Tần Cương vội vàng từ chối, nụ cười hơi héo:
- Không cần không cần, coi như cá nhân tôi tặng cho chị đi, học tỷ chắc chắn sẽ vào trường đại học tốt nhất đúng không, chúng tôi cũng sắp lên năm thứ ba, mong được một lời chúc tốt lành của học tỷ làm động lực phấn đấu.
Nói rồi đưa cho Đường Vũ một tờ giấy và bút.

Tâm tình Đường Vũ rất tốt, viết mấy lời cổ vũ lên đó, cười tươi khích lệ:
- Đừng quá lo, cuộc sống năm thứ ba cũng không phải quá gian khổ, đó là thời gian ý nghĩa nhất, qua năm thứ ba rồi sẽ có thể tới trường đại học mình yêu thích, theo đuổi mục tiêu cuộc đời. Cám ơn cậu, tôi đi đây.

Tần Cương gật đầu nhận lại tờ giấy có hàng chữ đẹp đẽ của Đường Vũ, bên trên tựa như còn lưu giữ chút hương thơm, làm hắn thất thần hồi lâu.

Có đám Vương Uy Uy, Trương Phi Phi, Trang Chí Vũ, những nhân vật phong vân nhất trường ra sức vận động, Tô Xán được bầu chọn làm nhân vật có sức ảnh hưởng nhất của Nhị Thập Thất Trung khóa này, cùng Đường Vũ được lưu danh ở phòng truyền thống của trường.

Vì thế mà hôm qua Tô Xán bị một đám bạn xấu kéo ra quán xẻo một phen, vừa mất tiền lại vừa bị mắng mỏ, đổi lấy một cái giấy khen và vài tiếng vỗ tay, chẳng biết người ngoài nghĩ thế nào, Tô Xán chỉ thấy lỗ vốn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 138: Màu đen nhé

Mùa hè này đại lý cấp một của Thục Sơn đã mở ở Hoa Đông, Hoa Nam, trong đó địa khu Hoa Đông là ba tỉnh/thành phố lớn Giang Tô, Chiết Giang, Thượng Hải.

Đại lý lớn nhất khu tây nam tất nhiên là Tằng Kha, Tằng Kha đi từ dưới đi lên, bắt đầu từ cửa hiệu nhỏ, cho nên hết sức thông thạo các mắt xích của ngành nghề này.

Hiện giờ tất cả cửa hiệu văn phòng phẩm ở Dung Thành cũng như trong tỉnh muốn nhập hàng của Thục Sơn đều phải thông qua Tằng Kha, cho nên Tằng Kha sau khi mở tới cửa hiệu thứ 15 thì không tiếp tục nữa, bắt đầu hình thành đại lý cấp hai, dệt nên mạng lưới ở thành phố huyện xã xung quanh.

Chiếm diện tích 100 mẫu, nằm trong khu kinh tế Dung Thành, nhà máy văn phòng phẩm Thục Sơn dựa vào thiết kế mang đầy tính trào lưu năng động, cực kỳ được học sinh Trung Quốc hoan nghênh, dần có xu thế đi đầu ngành chế tạo bút Trung Quốc.

Sau khi các đại lý cấp tỉnh trưởng thành lớn mạnh, thì cũng có nghĩa là cái kim tự tháp tiêu thụ cũng hình thành, tiếp theo Tô Xán chỉ cần hoàn thiện mô hình kim tự tháp này, sẽ có vô số tiền thông qua con đường cả nước chảy vào túi y.

Bán lẻ từng cái bút vài đồng, nhưng trong ba tới năm năm nữa sẽ tạo dựng lên thị trường tiêu thụ tới 1.3 tỷ, đây là sản nghiệp đầu tiên của Tô Xán, không thể xem nhẹ, mất đi một miếng cũng không được.

Thời tiết càng nóng nực, trời càng xanh ngắt, ánh mắt trời sáng chói nướng mặt đất bốc lên từng làn hơi nóng, nhưng cái lá xanh tựa hồ chảy ra một lớp mỡ.

Mùa hè làm học sinh năm thứ ba qua thời gian dài hành xác càng thêm lờ đờ, thi thoảng có học sinh cổ ngoẹo sang một bên, lê bước thất thểu, nếu không phải thi thoảng có một bóng dáng thiếu nữ váy ngáy tươi mát đi qua làm "xác chết" kia sống lại thì người ta cứ tưởng đây là bộ phim thảm họa zombie nào đó.

Chỉ cần không mặc trang phục quá mức kỳ dị hoặc là hở hang là được, ở phương diện này Nhị Thập Thất Trung rất là cởi mở.

À giải nhiệt mùa hè không phải chỉ có mỹ nữ, còn có những học sinh bản tính hiếu đông, cho nước vào túi ni lông làm "đạn nước" ném xuống lầu.

Tô Xán đang rửa tay ngoài nhà vệ sinh nam thì bộp một cái, y biết mình trúng đạn rồi, lưng ướt một mảng, may mới là đạn cỡ nhỏ, quay đầu lại thấy Lâm Lạc Nhiên cười khanh khách, hết đạn còn định vốc nước từ vòi hất y.

- Này, cảnh cáo đấy!
Tô Xán quát to:

- Uy hiếp tôi á, tôi chưa nói với cậu là tôi chưa bao giờ sợ uy hiếp à?
Lâm Lạc Nhiên chẳng sợ, đôi tay nhỏ nước tong tong bắn vào mặt Tô Xán.

Tiếng cười làm một số học sinh xung quanh nhìn Lâm Lạc Nhiên muốn rớt kính, mặc dù mọi người thường thấy Lâm Lạc Nhiên chẳng nề hà nam nữ cùng đám con trai tranh cướp bóng ở sân, có điều bình thường ở trên lớp Lâm Lạc Nhiên không hề dễ gần, hờ hững ít nói, không ít người sợ cô gái này, tiếng cười kia biểu hiện sự hoạt bát tươi vui hoàn toàn khác.

- Cảnh cáo lần nữa, nếu không mình không bài trừ khả năng phản kích.

Tô Xán còn chưa dứt lời thì một vốc nước lớn hất thẳng vào mặt làm tóc tai y ướt nhẹp.

Lâm Lạc Nhiên tập kích thành công thỉ thích chí lắm, chỉ mặt Tô Xán cười rũ rượi, chả có tí hình tượng nào.

“Được rồi, nha đầu này muốn chơi chứ gì?” Tô Xán vờ hậm hực quay đi, sau đố đột nhiên hô:
- Tấn công!

Lâm Lạc Nhiên mặc dù nhanh không kém gì thỏ, nhưng vẫn bị Tô Xán lấy một tay bịt vòi nước để chỉ để một khe nhỏ cho nước phun ra bắn vào vai, khi cô nàng này nhanh chóng xoay người đi thì Tiêu Vân Vân và Ngô Thì Nhuế bị vòi nước của Tô Xán phun lên người.

Giữa ngực.

Trước đó đã nói rồi, mùa hè nữ sinh mặc rất ít, à, nói đúng hơn là rất mỏng manh.

Cho nên khi Tô Xán nghiến răng trả thù thì cả phần áo ngực của Tiêu Vân Vân và Ngô Thì Nhuế ướt đẫm, áo dính sát vào da thịt, vốn vị trí thường xuyên được nam sinh tăm tia lại càng hiện lên nổi bật, đặc biệt là hai cô nàng này lại mặc áo lót màu sắc bắt mắt.

- Oa.
Một số nam sinh gần đó đồng thanh reo lên, phúc lợi hiếm có.

- Chết cậu rồi Tô X..
Lâm Lạc Nhiên chưa dứt lời cười thì cột nước phun vào mồm, rưới thẳng từ đầu xuống chân, cô nàng mặc cái phông rộng thùng thình, lúc này nó dính bết vào da thịt nên chẳng còn tác dụng che đậy nào nữa, bầu ngực mơn mởn căng tròn hiện lên quá mức sinh động làm đám con trai nín thở, nhất là nó còn đang phập phồng theo nhịp thở hổn hển của con báo cái lên cơn, chẳng

biết có phải tưởng tưởng quá mức hay không mơ hồ còn nhìn thấy cả hai chấm nhỏ gồ lên.

Cái áo phông chết tiệt còn in ba chữ tiếng Anh “Look at me”!

- Màu đen nhé!
Đã thế Tô Xán lại đổ thêm dầu vào lửa, đắc ý nói xong câu này không đợi cho Lâm Lạc Nhiên phản ứng, co giò chạy luôn.

Tính cách Tô Xán gần đây thay đổi rất nhiều, trước kia tuy y luôn hiền lành lịch sự, nhưng khiến cho người ta có cảm giác ngăn cách nào đó lờ mờ, nhất là khi tiếp xúc với con gái càng giữ ý. Bây giờ Tô Xán thân thiện hơn nhiều, nói nhiều hơn, đùa nhiều hơn, thậm chí còn có lúc rất vô lại.

Nhiều người nhận ra sự chuyển biến này, tổng kết lại đa phần nói Tô Xán thay đổi từ khi đi Mỹ về, nhưng một số tinh ý hơn nhận ra sự thay đổi tới sau khi chuyện của y và Đường Vũ công khai.

Chẳng biết đây có phải là thay đổi tốt không.

Nhà vệ sinh là chỗ nam nam nữ nữ qua lại tấp nập, không ngờ lúc này im phăng phắc, mọi ánh mắt đổ dồn vào một chỗ.

Bọn họ nhìn thấy Lâm Lạc Nhiên, Tiêu Vân Vân cùng với Ngô Thì Nhuế không nói không rằng nhận lấy mấy cái túi "đạn nước" nặng trịch từ đám nữ sinh quen biết bên cạnh, mắt rực lửa thù hận.

- Tô Xán, là thằng con trai thì đừng có chạy.
Ba cô gái như lên cơn gào thét đuổi theo.

Chạy một lèo qua ba dãy hành lang, Tô Xán thở phào một hơi, chắc thoát rồi, tiếc là vừa rồi không kịp ngắm kỹ cảnh tượng mê người đó.

Nhưng Tô Xán coi thường mức độ nổi giận của ba cô gái rồi, tiếng bước chân rầm rập đằng sau, thò đầu qua chỗ ngoặt thấy ngay ba khuôn mặt hầm hầm tức tối, cả Tiêu Vân Vân luôn đáng yêu cũng thể hiện một mặt hung dữ của mình.

Thời khắc này Tô Xán hối hận lắm, đáng lẽ nên dùng đặc quyền của học sinh tiến cử ở nhà, tổng kết một chút xu thế phát triển sự nghiệp năm nay cùng triển vọng cuộc sống đại học mỹ hảo mới đúng.

- Tô Xán, có giỏi thì đừng có chạy.

- Tô Xán, đồ khốn kiếp kia có đứng lại hay không hả?

Cảnh tưởng ba nữ sinh truy đuổi một nam sinh khiến học sinh các lớp thò đầu nhìn.

- Tiểu Ngũ, có người đuổi đánh tôi.
Chạy qua chỗ rẽ Tô Xán nhìn thấy Lâm Trứu Vũ đang buồn chán thơ thẩn thì mừng rỡ gọi.

Lâm Trứu Vũ đúng là đáng kết bạn, cực kỳ nghĩa khí, cũng không thèm hỏi ai đuổi đánh Tô Xán, hiên ngang bước ra, giang tay dùng tấm thân to béo của mình chắn đường, khí thế quát:
- Kẻ nào dám động vào người anh em của Lâm Trứu Vũ này.

Ba nữ sinh hung dữ không thèm đáp, bốp, bốp, bốp, ba cái túi nước trúng vào người.

Lời oai hùng Lâm Trứu Vũ còn vang vọng không trung thì đã hi sinh oanh liệt, nước như thác chảy xuống ướt đẫm toàn thân, trông cực kỳ thảm hại. Lúc này Lâm Trứu Vũ mới phát hiện kẻ địch là cô em gái hung dữ của mình, không dám thở mạnh một hơi, không dám truy cứu, đứng im để ba cô gái chạy qua bên người, bị Lâm Lạc Nhiên tiện chân đá vào mông mắng một câu “ngu ngốc” mà còn chắp tay cảm tạ trời đất.

Có điều sự hi sinh của hắn không uổng phí, Tô Xán thoát hiểm, tất nhiên y còn phải quay về lớp, không thể không làm lành, thế nên khi trở về mua rất nhiều đồ ăn vặt nữ sinh yêu thích, mua cả nước ngọt nữa, rốt cuộc dẹp yên được phong ba này.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 139: Thời gian dần trôi

C

ho dù vô số học sinh mơ tưởng phải làm sao để nửa cuối năm thứ ba trải qua sôi động đáng nhớ, để đoạn thời gian có ý nghĩa nhất cũng khó quên nhất trong cuộc đời này trôi qua thật chậm, hoặc là có sự kiện nào đó khiến sau này vẫn hồi tưởng mãi thì đa phần nó chỉ diễn ra trong những cái đầu yy mà thôi.

Cuộc sống là cuộc sống, chẳng có nhiều chuyện kinh tâm động phách như vậy - Tất nhiên trừ kẻ nào đó.

Tất cả áo tưởng đó đều bị hàm số khó nhằn, định lý lằng nhằng, đuổi ra khỏi đầu, tạm thời phải gác sang một bên, chuẩn bị cùng toàn thế giới tham gia vào cuộc thánh chiến chống phát xít ở Normandy.

Thời gian đã nhảy tới ba mươi ngày cuối cùng, trong lớp xuất hiện tình trạng trốn tiết quy mô lớn, đôi khi một lớp 70 học sinh chỉ còn có 20 - 30 học sinh, những giáo viên lâu năm đã tiễn chân nhiều khóa học sinh lên đường luyện tới trình độ sắc tức thì không, không tức thì sắc rồi, mặt không đổi sắc tim không đổi nhịp, tiếp tục truyền thụ kiến thức trước tấm bảng đen.

Thậm chí trong lòng còn có người nghĩ, khóa này khá hơn khóa trước rồi.

Uy tin của chủ nhiệm lớp tới gần tốt nghiệp bị mài mòn suy giảm, tương ứng là quy chế quản lý cứng cũng được thả lỏng nhiều, thường ngày các chủ nhiệm lớp tương đối nghiêm khắc lúc này cũng chỉ mắt nhắm mắt mở, thi thoảng lắm mới ra ngoài, xao sơn chấn hổ một chút để đám học sinh vô chính phủ biết đây vẫn còn là cái lớp học.

Hoàng hôn lờ mờ, không giống ở Hạ Hải, Dung Thành thi thoảng lại có mưa, ngay cả không thích mưa như Tô Xán cũng cùng đám học sinh trong lớp reo hò, trời quá nóng.

Vương Quý Văn mặt âm trầm hơn cả bầu trời bên ngoài, mắt quét qua toàn lớp, cuối cùng dừng ở Tô Xán:
- Tô Xán, em không nghe thấy tôi gọi hay là cố ý vờ như không nghe thấy?

Ngày hôm qua tiết ôn tập tối Vương Quý Văn tới lớp, vừa lên tới tầng hai thì nhìn thấy Tô Xán đeo cặp sách trốn học, đương nhiên không chỉ có một mình Tô Xán trốn học, chạy phía trước còn có Lâm Lạc Nhiên và Lâm Trứu Vũ.
Nhưng trong mắt Vương Quý Văn chỉ có Tô Xán bắt mắt nhất, nên dù trời tối đèn mờ ông ta vẫn nhìn cái là phát hiện ra thằng học sinh trời đánh, gọi mà không gọi được, Vương Quý Văn giận sôi gan, thằng nhóc này không biết đánh giá tốt nghiệp nắm trong tay mình sao?

Vương Quý Văn không biết rằng bao năm dạy học, đe dọa đánh giá xấu về học sinh không biết bao nhiêu mà kể, nhưng chưa bao giờ thực thi, học sinh lên năm thứ ba cơ bản thành tinh, mò thấu tính cách của ông ta rồi.

Buổi sáng tiết thứ nhất đương nhiên là không thể có học sinh trốn học, trừ những học sinh đã chuẩn bị du học, hoặc là học sinh được tiến cử thì đã ở nhà luôn, lớp học cơ bản vẫn đầy đủ. Muốn trốn học cũng phải đợi tiết thứ hai tiết thứ ba.

Đánh chết Tô Xán cũng không nhận tội, đứng lên áy náy nói:
- Em thực sự không nghe thấy, xin lỗi thầy.
Kể từ sau khi Đường Vũ sửa nguyện vọng vào cùng trường, Tô Xán ngày càng buông thả chuyện bài vờ, tất nhiên y có thể ở nhà luôn, nhưng tới lớp rồi trốn học nó mới thú.

Tiêu Vân Vân, Ngô Thì Nhuế quay sang làm mặt quỷ với Tô Xán, nói "đáng đời", hôm qua hai cô gái này cũng rủ nhau trốn học.

Ai cũng biết Vương Quý Văn trong nữ khinh nam, tin đồn liên quan tới quá khứ của ông ta.

Trước khi điều tới Nhị Thập Thất Trung, Vương Quý Văn là giáo viên một trường hạng ba, học sinh nơi đó rất khó quản thúc, ông ta lại là người trọng thể diện, lúc đó còn trẻ, tính khí cũng thô bạo hơn, nên quan hệ với một số nam sinh trong lớp cực kỳ căng thẳng. Ông ta có thói quen uống trà, chẳng biết cho gì vào trà của ông ta, làm Vương Quý Văn gần như ôm lấy mông chạy vào nhà vệ sinh, đáng tiếc nơi vẫn không kịp ... Từ kinh nghiệm đau thương đó ông ta cực ghét nam sinh, chẳng khi nào có thái độ hiền hòa với nam sinh cả.

Dù thế Vương Quý Văn vẫn rất công bằng, là giáo viên có trách nhiệm, có kiến thức, uy tín trong trường rất cao, được học sinh yêu quý - Không phải nam sinh -

Thôi thì ít nhất nó còn tới lớp chứ không nằm khoèo ở nhà là chứng tỏ ít nhiều để lời mình vào tai, tự an ủi như thế, Vương Quý Văn gật đầu:
- Ngồi xuống đi, không được có lần sau.

Vì thế Tô Xán quyết định làm học sinh ngoan một ngày không theo đám Vương Uy Uy trốn học nữa, thế nhưng tới chiều Lâm Trứu Vũ mặt như bánh bao nhúng nước về lớp.

Hỏi rõ tình hình mới biết quán nét gần trường gần đây luôn trong tình trạng quá tải, nhưng vì đám Lâm Trứu Vũ là khách quen, hơn nữa túi tiền rủng rỉnh, thế nên sáng sớm đã đặt máy ở đấy rồi, chỉ cần đợi thời cơ là trốn học đi chơi.

Như mọi khi hôm nay bọn họ cũng trốn tiết chơi game, kết quả bị đánh bại, Tô Xán biết bản mặt khó ưa của đám này khi chơi game rồi, nên không

nghe lý do Lâm Trứu Vũ nói, điều duy nhất Tô Xán nghe lọt tai là Lâm Trứu Vũ bị đánh bại bởi một đám con gái.

Cảm thấy làm học sinh ngoan như vậy là đủ rồi, kéo Lâm Trứu Vũ quay trở lại cái quán nét kia, thấy đám con gái Lâm Trứu Vũ kể, là học sinh Dục Đức.

Chưa tới thời sau này nữ sinh vác súng bắn giết bốn phương, ngây bây giờ đã có nhóm nữ đấu Star Craft , toàn bộ là nữ sinh, từ trường học danh giá đi ra mà còn thích chơi game, khỏi phải nói cũng biết là thế hệ 8X phản nghịch rồi, nhưng trong sáu cô gái ít nhất có ba là học sinh ngoan trong mắt giáo viên phụ huynh.

Trang Chí Vũ, Trương Hiền quen hai cô gái trong số đó.

Một là con phó viện trưởng quân y viện Dung Thành, dò hỏi xung quanh mới biết người ta mò tới là vì đám Vương Uy Uy quá mức vênh váo, không coi ai ra gì, Tô Xán chẳng lạ gì nữa.

Đừng có nghĩ con gái không chơi game, những cô gái trong nhà có máy vi tính tiếp xúc với Tiên Kiếm Kỳ Hiệp chẳng hề muộn hơn nam sinh là bao, có điều đa phần chơi game không mang tính ăn thua nhiều, ví như Harvest Moon, hay The Sims cực hót một thời.

Tất nhiên cái gì cũng có ngoại lệ, vì như mấy cô gái vừa đánh bại Vương Uy Uy, hất hàm nói:
- Sao, các cậu to mồm lắm cơ mà, cám ơn tiền cược nhé, hôm nay bọn này đi ăn Mc Donald chúc mừng.

Hôm nay cái quán nét này còn náo nhiệt hơn mọi ngày, chẳng có gì lạ, nữ sinh ra quán chơi game luôn là đồ hiếm, mà thứ hiếm thì luôn quý.

- A, lại còn gọi thêm viện binh nữa, liệu có được không đấy, hi vọng có thể làm bọn này chơi thoải mái, nãy giờ chơi chưa đã.

Một cô gái chanh chua nói:

Lúc này thấy Lâm Trứu Vũ đãn Tô Xán tới nơi, hiển nhiên hiểu lầm y là viện binh, thực chất Tô Xán tới đây để cười vào cái bản mặt Vương Uy Uy vì cái tội hôm nọ cười nhạo y bị ba cô gái bắt nạt, không ngờ bị lôi vào cuộc.

Lâm Trứu Vũ thua người không thua chận, miệng lưỡi còn vô sỉ, giơ tay Tô Xán lên nói:
- Yên tâm, người anh em này của tôi không chỉ cơ bắp chắc chắn, còn rất dẻo dai, đảm bảo làm mấy vị tiểu thư thoải mái.

Đám nam sinh xung quanh cười hô hố cực kỳ thô bỉ, mấy cô nữ sinh càng đỏ mặt tía tai tuôn ra mấy lời khó nghe, trên đời không thiếu kẻ đứng ngoài khích bác đá đểu, thế là Tô Xán bỗng dưng bị cuốn vào, bị đẩy xuống một cái máy.

Chơi thì chơi, sợ gì ai, thua thì coi như anh em chỉa ngọt sẻ bùi.

Chọn máp The hunters nhiều mỏ, 8 người, 4 vs 4.

Thi đấu sân khách với mấy nữ sinh mà nói thế nào cũng ở thế yếu tâm lý, Tô Xán lại sở trường đánh lén vô sỉ, càng giỏi đả kích tâm lý đối phương.

Không kịp đề phòng, mấy nữ sinh biến thành vật phẩm hi sinh trong ma trảo của y, bốn cô nữ sinh phối hợp với nhau có thể nói là kiểu mẫu, đoán chừng nghiên cứu chiến thuật phối hợp trên mạng không ít, nếu đấu đơn thì Tô Xán không sợ ai, nhưng bốn người bọn họ Vương Uy Uy, Lâm Trứu Vũ với cả Trang Chí Vũ là tổ hợp lắp ghép tạm thời, không thể so được.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 140: Hai mẹ con

T

rận đầu vì tính bất ngờ thắng dễ.

Trận thứ hai thắng xuýt xoát.

Tới trận thứ ba thứ thư, bốn cô gái điều chỉnh lại chiến thuật, vừa có quân là đi truy lùng Tô Xán, đàn chó điên chuyên truy kích tiêu diệt quân của ID "Mr.Su", liên tục tàn phá không cho y phát triển.

Tô Xán còn chưa kịp tổ chức căn cứ thì đã nhanh chóng bại trận, ba tên đồng bọn phối hợp dở tệ nên mọi nỗ lực ứng cứu đề trở nên vô nghĩa trước sự phối hợp bài bản của bốn cô nữ sinh, Tô Xán out rồi, ba tên kia cố cầm cự thêm một lúc cũng đồng loạt bỏ cuộc, không cho mấy nữ nhân biến thái có cơ hội chà đạp mình.

Kết cục đội nữ chiến thắng, hạ gục chiến đội mạnh nhất của Nhị Thập Thất Trung.

Có điều bốn cô gái biết mình chiến thắng dựa vào gian lận, có người ghét đám Vương Uy Uy thường ngày quá huênh hoang cho nên ngầm báo vị trí của Tô Xán cho bốn cô gái, cho nên mới ra tay nhanh, chuẩn như vậy, làm ba người Vương Uy Uy không theo kịp thế tấn công của ba cô gái.

Nói chung đám Vương Uy Uy gieo gió gặt bão thôi, chả oán thán gì được ai, vì người báo tin cho bốn cô gái là chính học sinh của Nhị Thập Thất Trung.

Mấy cô gái đứng dậy mới phát hiện lòng bàn tay lẫn lưng áo đều đầm đìa mồ hôi, có thể thấy áp lực của Tô Xán ở đầu kia tạo ra cho họ thế nào, quy kết lại là hai ấn tượng.

Bỉ ổi, hạ lưu.

Còn vì sao chỉ chơi game thôi mà cũng khiến con gái nhà người ta có cảm quan như vậy, điều này chỉ có thể nói sự bỉ ổi, hạ lưu của Tô Xán đã đạt tới tầm cao của đẳng cấp.

Về sau đấu võ mồm cũng không giải quyết được gì, mọi người vốn quen nhau cả, không nói lời quá đáng lắm.

Vương Uy Uy trả 400 đồng tiền thua game, cô nữ sinh tóc rất dài cho vào cái túi sách in hình nhân vật Disney, nói:
- Vừa vặn đông đủ, gọi cả Lạc Nhiên đi, chúng ta tới Mc Donal ăn một bữa.

- Mọi người đi chơi đi, tôi phải về ôn tập tối.
Tô Xán vẫy tay nói, không cần phải nói, đám Vương Uy Uy đều hiểu vì sao Tô Xán từ chối, nên cũng không ép y:

- Bái bai học sinh ngoan, về chăm chỉ học tập nhé.
Đám con gái cũng thông cảm, bọn họ đều là người tương lai được an bài tốt rồi, nhưng người khác không phải đều như thế.

Chính vì hiểu điều ấy cho nên bây giờ mới chơi hăng như vậy, càng gần kỳ thi càng chơi đùa thoải mái.

Với gia đình bọn họ, gia đình đám Vương Uy Uy, cho dù chỉ dừng bước ở đại học bình thường, nhưng bằng cấp với bọn họ mà nói đâu quá quan trọng.

Tới hiệu Mc Donal ăn uống, trò chuyện một lúc nhắc tới thời gian trước Vương Uy Uy và hai anh em Khổng gia có xung đột, mấy cô gái che miệng cười rúc rích:
- Thì ra lần trước thiếu gia của khách sạn Vương Triều, bị người ta hất nước lạnh, còn làm bẽ mặt mà rắm cũng không dám đánh lấy một cái chính là

anh đấy à?

Mấy cô gái này không có mặt ở hiện trường, chỉ nghe kể lại, chẳng biết truyền bá kiểu gì mà tam sao thất bản như thế này.

- Tình hình thực tế không phải như vậy, sao tôi có thể hất nước vào anh Khổng Kỳ? Chẳng qua là một người bạn của tôi, chính là Tô Xán lúc nãy chơi game với mọi người thiếu chút nữa bị người ta hất nước, tôi ngứa mắt với cách xử lý của khách sạn, nói làm bẽ mặt càng không có.
Vương Uy Uy lắc đầu giải thích, thầm nghĩ chẳng trách thái độ Khổng gia khó coi như thế, thì ra chuyện này truyền miệng nhau bị biến chất như vậy.

Sau chuyện xảy ra ở Dung Thành, Vương Uy Uy trưởng thành hơn nhiều, không còn đi tới đâu gây ồn ào tới đó nữa, tới mức nhiều khi trong lớp số 3 quên mất có con trai bí thư thành ủy học lớp mình.

Vương Bạc từ khi chấp chính ở Dung Thành luôn lấy chữ "ổn" làm đầu, "ổn" cao hơn tất cả, không làm chuyện đao to búa lớn gì, hoàn toàn khác với ở Hạ Hải, thực ra lên tới cái vị trí ấy, căn bản cũng chẳng thể làm vậy, chỉ cần ban bệ Dung Thành đoàn kết vững bước, các con đường mời gọi đầu tư thông suốt, các hạng mục cơ sở xã hội được thực thi, chính sách TW được quán triệt, GDP tăng trường là chính tích ngời ngời rồi, được phái hệ sau lưng thao tác, nghiễm nhiên thành ngôi sao chính trường.

Triệu Lập Quân vừa bắt được Trương Quân, kẻ nổi danh là " tội phạm số một Trung Quốc", sở hữu lượng lớn đạn dược, vũ khí quân dụng, tham dự cướp bốn ngân hàng, liên quan tới 28 vụ án mạng, đem lại cho Triệu Lập Quân thu hoạch lớn từ sau khi kéo đổ Lưu Thành.

Nếu như muốn tìm hai nhân vật chính trị chói lọi nhất ở khu Tây Nam thì Vương Bạc và Triệu Lập Quân đứng hàng đầu không cần nghi ngờ. Triệu Lập Quân càng được xưng là "kiếm sắc diệt tội phạm", anh hùng cấp một toàn bộ công an trong nước.

Đối phó với Lưu Thành được Tô Xán trợ lực, lần này hạ Trương Quân hoàn toàn bằng vào thực lực của Triệu Lập Quân.

Khi những nhân vật chính trị này nổi lên ở Tây Nam thì Tô Xán lại sắp rời khu vực này, tới duyên hải đông nam, nơi có kinh tế phát triển nhất Trung Quốc, giương cánh buồm của y, hướng tới hành trình cuộc đời khác của mình.

Dung Thành vào buổi tối, trên xe bus có người đi làm về mỏi mệt, trên đường có dòng người đi vô mục đích, chiếc xe nối nhau trên đường, chiếc đèn cao áp chiếu sáng khắp thành phố, đây là một trong số thành phố lớn phát triển theo hướng hiện đại hóa trong vô số thành thị của Trung Quốc.

Lúc này đêm đã khuya, nhà Đường Vũ vẫn sáng đèn.

- Con chọn ĐH Thượng Hải sao?
Mục Tuyền nhìn tài liệu đặt trên bàn, hàng mi dài hơi nhíu lại trở nên sắc bén:

- Con cảm thấy ĐH Thượng Hải rất thích hợp với con.
Đường Vũ không né tránh ánh mắt của mình, trải qua nhiều chuyện như vậy, Đường Vũ trưởng thành hơn, dám đối diện với mẹ mình rồi, ít nhất là ở chuyện cô thấy mình làm đúng, xứng đáng và phải đấu tranh vì nó.

Ở cục tư pháp Mục Tuyền bị gọi sau lưng là cục trưởng băng giá thì Đường Vũ cũng có biệt danh là băng xuyên mỹ nhân, cả hai đều có chữ “băng” trong biệt danh, cả hai đều mang khí chất “nữ vương”, trong khi Mục Tuyền là uy nghiêm thì Đường Vũ là lãnh ngạo.

Mục Tuyền mặc chiếc váy ngủ lụa đen bóng rộng rãi thoải mái, chỉ lúc cử động mới ngẫu nhiên thấp thoáng thấy đường cong quyến rũ của cơ thể, bầu ngực nhô cao và vòng eo thon thả, tóc suôn dài, thành thục gợi cảm nhưng tỏa ra vẻ lẫm liệt không thể nào xâm phạm.

Đường Vũ thì quần áo ngủ bông màu xanh nhạt, in hình nhân vật hoạt hình, tóc buộc cái đuôi ngựa cong cong đáng yêu, tuy rằng xinh đẹp, gương mặt giống Mục Tuyền bảy phần, nhưng còn chưa có được mị lực mê hoặc lòng người như mẹ mình.

Ông Đường thấy sao hai mẹ con này chỉ nhìn nhau thôi mà khiến người ta có cảm giác sắp xung trận, cảm giác đầu như nở ra, vội cười nói xen vào:
- Đh Thượng Hải cũng tốt mà, hơn nữa anh lại thường xuyên qua bên đó, khi ấy có thể chiếu có con gái chúng ta nhiều hơn ở nhà ấy chứ, với thực lực bảo bối nhà chúng ta, học ở đâu chả thế.

Mục Tuyền như chẳng nghe thấy, mắt vẫn nhìn thẳng vào con gái, thấy Đường Vũ vẫn không né tránh ánh mắt của mình, khóe miệng hơi nhếch lên thành đường cong nhỏ khó phát giác, ngữ khí ôn hòa hơn pha trộn chút tự hào:
- Trước nay chuyện học tập của con, mẹ không hề can dự vào, khi ở Hạ Hải cũng không an bài cho con vào Nhất Trung Học, để con tự căn cứ vào hộ khẩu học ở Tam Trung, con cũng chưa bao giờ để cha mẹ phải lo, thi vào Nhất Trung, chuyển lên Nhị Thập Thất Trung hoàn toàn nhờ vào thành tích ưu tú của con.

- Mẹ không ép buộc con, cũng không muốn phản đối lựa chọn của con, bây giờ con lớn rồi, ở phương diện này con nên có quyền lợi lựa chọn của mình, nếu như con thấy thích hợp ở nghành học ở ĐH Thượng Hải, không muốn vào Thanh Hoa Bắc Đại, vậy cứ theo ý con, dù sao tri thức thu được không phải dựa vào một tấm biển, ở trường học tốt nhất cũng có học hinh kém, ai cũng đổ xô vào trường tốt nhất không phải là suy nghĩ chín chắn, chỉ có thích hợp nhất mới là tốt nhất.

- Con biết rồi ạ.
Đường Vũ gật đầu, nhưng chưa thả lỏng.

Quả nhiên Mục Tuyền lại hỏi:

- Vậy người bạn kia của con định thi vào trường nào?

Cuối cùng cũng tới rồi.

Đường Vũ hít sâu một hơi, trấn tĩnh đáp:
- Đh Thượng Hải ạ.

Cô không muốn lừa mẹ mình, mặc dù nhiều khi không hài lòng với cách làm của mẹ, nhưng mục đích của mẹ cũng chỉ muốn tốt cho mình mà thôi, có điều cô muốn tự chọn cái nào mới là thứ tốt nhất cho mình.

Đường Vũ cho dù cảm giác mẹ mình gọi Tô Xán là "người bạn kia" đại biểu mẹ mình không thừa nhận Tô Xán, có điều cô vẫn không định che dấu gì cả.

Không khí trong phòng trở nên tĩnh mịch, có thể nói là lạnh lẽo.

Ông Đường chỉ biết cười khổ, quá quen với chuyện bị lờ đi trong nhà rồi, đây là kết quả tất yếu khi có hai người phụ nữ quá ưu tú trong nhà.

Mục Tuyền đứng dậy, dùng góc tám mươi độ với tư thái từ trên nhìn xuống, ánh mắt như lóe sáng:
- Con hạ thấp tiêu chuẩn là vì đợi cậu ta?

Đường Vũ chớp chớp mắt, khi không nắm bắt được ý đồ của mẹ mình, cô sẽ không nói gì hết, đối phó với mẹ, cô cũng có thủ đoạn nhỏ của mình.

Nhìn con gái một lúc, Mục Tuyền chợt mỉm cười, đưa tay vuốt ve gò má láng mịn của Đường Vũ:
- Đôi khi dừng lại chờ đợi, không nhất định sẽ có được kết quả mình muốn, có điều luôn nên thử một chút đúng không, còn hơn để sau này dằn vặt vì không làm, không phải kết quả mà chính không có câu trả lời mới là thứ gây ám ảnh lâu dài....Được rồi, chuyện này mẹ không trách con, con chọn ĐH Thượng Hải chứ không phải trường khác, đã chứng minh lý trí cũng

như tình cảm của con. Nếu như cậu ta không tới được nơi con đã chờ đợi, thì mẹ nghĩ con đã có câu trả lời.

- Không nói chuyện này nữa, không cần phải ôn thi, như vậy con nên học đọc một ít về chuyên nghành sắp học tập rồi, ở xã hội này phụ nữ chúng ta có nhiều thiệt thòi, chỗ dựa gì cũng không chắc bằng chính năng lực bản thân.

Nói xong Mục Tuyền đứng dậy đi vào phòng ngủ, ông Đường nhìn theo bóng vợ, hỏi con gái:
- Vậy là sao?

- Có nghĩa là mẹ đồng ý rồi ạ.
Đường Vũ nhoẻn miệng cười rất tươi đứng dậy đi về phòng, dù thái độ của mẹ ngoài dự liệu của cô, nhưng kết quả thì vẫn trong dự liệu.

- Ài, cái con bé này, nó thừa biết mình hỏi điều khác … Ôi! Càng ngày càng giống mẹ, chả để mình có chút hạnh phúc của người làm cha bình thường.
Ông Đường chỉ biết lắc đầu.

...

Ông Đường, cái tên cũng đủ cho thấy bị tác giả bơ cỡ nào.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 141: Ngày cuối cùng

T

háng cuối cùng chơi rất điên cuồng, học càng điên cuồng, học sinh quyến luyến viết sổ lưu niệm cho nhau, là nhân vật khá được hoan nghênh, sổ lưu niệm mà Tô Xán thu được sắp nhiều hơn cả sách vở ôn tập rồi, Tô Xán lần đầu phát hiện viết những thứ này cực kỳ đau đầu, kiếp trước y chỉ nhận được sổ lưu niệm của vài ba người bạn mà thôi.

Bây giờ thậm chí cả những người Tô Xán không nhớ nổi tên cũng đưa sổ lưu niệm cho y.

Tất nhiên không thể thể hiện ra làm mình không nhớ được, thế là y soạn sẵn chừng mười câu chung chung để đối phó với những cuốn sổ lưu niệm này.

Viết mỏi cả tay.

Chủ đề nói nhiều nhất trước giờ chia ly này tất nhiên là về các cô gái khiến người ta khó quên, ví như Tôn Mạn, những câu chuyện liên quan tới cô hoa khôi ĐTH trường này được kể say sưa. Nhiều người vì dung mạo xuất chúng cùng biểu hiện của Tô Mạn ở ĐTH mà không chú ý tới tài hoa của cô ở phương diện khác, thành tích học tập của Tôn Mạn không đạt tới tầm như Đường Vũ, nhưng năng lực giao tiếp rất cao, tiếng Anh rất tốt.

Vì thế Tôn Mạn đạt được Toefl 110 điểm (??) , Sat 2015 điểm, được đại học Emory thu nhận, học pháp lệnh thành văn và thương mại.

Khi được ĐH Emory chấp nhận, mọi người ai cũng nghĩ Tôn Mạn sẽ rời trường trước, không cần ở lại trong bầu không khí ngột ngạt và điên cuồng này nữa, nhưng Tôn Mạn vẫn ở lại trường, mỗi ngày chăm chỉ đi học, còn chăm hơn học sinh bình thường.

Mọi người cho rằng Tôn Mạn lưu luyền người bạn bên nhau sớm tối suốt ba năm trời, lưu luyến CLB truyền hình trường mà cô đã bỏ bao tâm huyết vào đó.

Ngày đi học cuối cùng trước khi nghỉ nghênh chiến cao tam, mọi người tới đầy đủ chưa từng có.

Hôm đó hết tiết số hai toàn bộ năm thứ ba tổ chức đánh trận, hàng đống túi ni lông chuẩn bị sẵn sàng tự trước, "đạn nước" chất đống trước cửa phòng học, sẵn sàng tấn công bất kỳ con mồi nào dám xuất hiện trong tầm mắt.

Không ít máy bay giấy bay ra khỏi phòng học, trên thân máy bay không phải in phương trình hóa học thì cũng là bốn nguyên tắc cơ bản chủ nghĩa xã hội hiện đại hóa, tất cả đều biến thành máy bay, hướng tới không trung xa xôi bay đi.

Tiếng xé sách trong lớp nghe tới rợn cả người, tình cảnh Tần Hoàng đốt sách chôn nho sinh mấy nghìn năm trước như lại tái diễn.

Đương nhiên chỉ những học sinh đã bị áp ức tới cực điểm mới làm loại chuyện này.

Ví như trong khi Vương Uy Uy và Lâm Trứu Vũ la hét tấn công học sinh lớp dưới như hai thằng điên thì Lâm Lạc Nhiên điềm tĩnh vuốt thẳng từng nếp gấp của cuốn sách tiếng Anh, rất cẩn thận tỉ mỉ, xếp từng cuốn sách thành chồng gọn gàng, cho vào một hộp các tông.

Khuôn mặt trái xoan đặc trưng của người Đông Á, cái mũi cao thẳng tắp chia khuôn mặt hoàn mỹ sáng tối thành hai nửa riêng biệt, bàn tay dịu dàng vuốt trang sách như vuốt ve lá thư gửi người yêu,

Mái tóc hung nhạt dài quá vai được dùng sợi thun buộc gọn phía sau, chỉ để lại lọn nhỏ có phần điệu đà tự do phiêu động trong cơn gió nhẹ, một chiếc

áo sơ mi trắng mềm mại và chiếc quần jean xám nhạt, đơn giản nữ tính khác hẳn với cách ăn mặc cá tính thường ngày.
Dưới lớp áo sơ mi mỏng nổi lên hai ngọn đồi đầy sức sống thanh xuân, thấp thoáng qua khe hở thi thoảng xuất hiện do nhịp thở là mảng da thịt trắng hồng và rìa thứ màu đen khơi gợi tưởng tượng.

Đẹp tới nào lòng.
Nhưng Tô Xán lại có cảm giác rờn rợn, con yêu tinh này hôm nay quá khác thường đi.

Gấp sách tiếng Anh xong, Lâm Lạc Nhiên lặng lẽ rời phòng học, lòng sinh nghi, Tô Xán âm thầm bám theo đằng sau, tới cuối hành lang vắng người, Lâm Lạc Nhiên đặt chỉnh tề từng cuốn sách lên bệ bê tông, tích tắc khuôn mặt biến đổi, mím môi mím lợi xé sách thành từng mảnh vụn, sau đó tung lên trời.

Nhìn Lâm Lạc Nhiên ngửa mặt giang tay đón từng mảnh vụn rơi lả tả quanh người, liên tưởng tới cô gái trước đó ngồi vuốt phẳng từng trang sách, trong đầu Tô Xán hiện lên hai chữ: Biến thái.

Lâm Lạc Nhiên quay lại cười với Tô Xán:
- Bị ngốc rồi hả, nhìn cái gì?

- Không phải, mình có hơi hồ đồ, minh nhớ xưa nay bạn luôn chuyên chú nguyên cứu tiếng Anh, thường ngày thích nhất cũng là cầm cuốn sách tiếng Anh mang theo người đi khắp mọi nơi, sao đột nhiên Lâm đại tiểu thư lại ra tay tàn nhẫn với tình cũ thế?
Tô Xán đi tới nhặt mấy mảnh vụn trên lan can, thả xuống sân trường.

- Biết không, thường ngày nghe mấy cái tên nói chuyện thích chêm vào một hai từ tiếng Anh làm ra vẻ cao thâm, mình chỉ muốn tát cho mấy cái, mình ghét nhất là tiếng Anh, nhưng chẳng còn cách nào, sau này phải dùng nó

mà, cậu nghĩ rằng thường ngày mình chăm chú nhìn xem nó cứ như nhìn nam nhân cực phẩm, thì nhất định là yêu thích nó sao?

Lâm Lạc Nhiên đem cả thùng các tông sách tiếng Anh, tiếp tục xé ra từng tờ vo lại cẩn thật xếp thành đống trước mặt như hòn nói nhỏ, trông cực kỳ đồ sộ:
- Không nhất định, yêu cũng có thể là che dấu hận, hãy để những thứ dày vò tôi mấy năm qua biến thành tro bụi đi.
Đột nhiên hét to:
- Chúng mày hết giá trị lợi dụng rồi.

Hét xong Lâm Lạc Nhiên vung tay quét toàn bộ đống giấy khỏi lan can, ở lầu dưới có tiếng la oai oái, thò đầu ra hô:
- Vị huynh đệ nào ở bên trên chịu chơi thế, anh hùng báo danh.

Cuối dãy hành lang nửa sáng nửa tối này, từ góc độ Tô Xán nhìn tới, ánh mắt vẻ mặt Lâm Lạc Nhiên ánh lên một sự cuồng nhiệt.

Tô Xán ngây ra lẩm bẩm:
- Bây giờ mình đã lĩnh ngộ được một chút hàm nghĩa của từ mỹ nhân rắn rết rồi.

Lâm Lạc Nhiên vẫn như chìm trong loại khoái cảm nào đó, vẻ mặt cực kỳ hưởng thụ, hít sâu một hơi, khi quay lại biến thành thiếu nữ thanh thuần quảng cáo phần trang điểm, nở nụ cười đẹp đẽ, vươn cánh tay thon dài vuốt má y, giọng nói ôn nhu:
- Tô Tiểu Xán, đừng lo, tôi sẽ không để bạn tan thành mây khói đâu, bạn còn nhiều giá trị lợi dụng hơn mấy cuốn sách tiếng Anh này.

Tô Xán cảm giác như bị con rắn thè lưỡi liếm lên mặt, cơ mà con rắn này quá xinh đẹp, làm y không nỡ tránh.

…..

Tiết thứ hai đếm ngược từ cuối lên.

Giáo viên các môn lần lượt tới lớp, nhìn đám học sinh sắp tỏa đi muôn phương, nói những lời khích lệ.

Xuất hiện long trọng nhất là Vương Quý Văn, hình tượng như người dẫn chương trình trên ĐTH TW, com lê thẳng tắp, khiến đám nữ sinh hò reo như thấy thần tượng, ông tả cười khổ đưa tay áp xuống.

Vương Quý Văn hắng giọng chuẩn bị nói gì thì có tiếng hô vang" đứng lên", làm ông ta ngây ra.

- Thầy vất vả rồi.
Toàn bộ học sinh đứng dậy, gập mình 90 độ, tiếng hô chỉnh tề vang vọng:

Vương Quý Văn nhìn từng khuôn mặt mang chân thành, trong đó có cả Tô Xán, đứa học sinh để lại trong ông ấn tượng sâu đậm nhất, cả Vương Uy Uy công tử bí thư thành ủy cũng nghiêm trang cúi mình, cả những nam sinh ngỗ ngược thường ngày âm thầm chống đối ông, không cần phải nói những nữ sinh luôn được ông ta ưu ái đặc biệt.

Một luồng hơi ấm không chút dấu hiệu nào dâng lên trong lòng, cảm xúc ấy làm Vương Quý Văn hơi lúng túng, tay siết lại, lòng có chút hoảng hoát, chợt không biết nói gì, đây là hạnh phúc của giáo viên nhân dân.

- Các em cũng vất vả rồi.

Sau đó Vương Quý Văn cao giọng, giơ nắm đấm lên làm tư thế đả đảo chủ nghĩa đế quốc, phát biểu lời tổng động viên chiến đấu cuối cùng:
- Các em, ngày kia là cao khảo rồi, trước khi thi, các em phải chú ý vài điểm, một là phải lập nên lòng tin, hai là phải giữ sự tỉnh táo, ba là lấy tâm thái bình thường đối diện với cao khảo. Khi làm bài thi phải chuyên tâm, tỉ mỉ, chúc các em thu được thắng lợi rực rỡ.

- Thanh Hải trường vân ám tuyết san,
Cô thành dao vọng Ngọc Môn quan.
Hoàng sa bắc chiến xuyên kim giáp,
Bất phá Lâu Lan chung bất hoàn.

***

Biển thẫm mây mờ che núi tuyết
Cô thành vọng ải Ngọc Môn xa
Bụi vàng Bắc phạt dầy kim giáp
Chưa phá Lâu lan, chẳng về nhà!

Sau khi Vương Quý Văn phát biểu xong là thời gian hoạt động tự do của mọi người rồi, song không ai rời đi, vẫn ngồi đó đợi thời khắc chuông hết giờ reo lên, đó mới đại biểu cho sự kết thúc thực sự.

Vương Quý Văn bị rất nhiều nữ sinh vây quanh xin chữ, đãi ngộ này hiển nhiên khiến ông giáo vốn nghiêm khắc không quen lắm, có chút thiếu tự nhiên.

Vốn định đi rồi, nghĩ thế nào Vương Quý Văn lên bàn giáo viên, rút trong cặp ra một xấp bài thi, rời bục giảng đi xuống cuối lớp.

- Đây toàn là bài thi của em, em viết văn rất tốt, tôi giữ xem, bây giờ trả cho em.
Vương Quý Văn bình tĩnh nói, hôm nay tâm tình ông ta bị đám học sinh cảm nhiễm, giọng nói hơi cao, không trầm ổn như mọi ngày.

Đám Vương Uy Uy ngưỡng mộ nhìn Tô Xán, đại khái không ngờ Tô Xán thường ngày bị ba bọn họ trêu chọc, lại có bài văn được giáo viên lưu giữ, xem ra Tô Xán là người phá vỡ lời nguyền ghét nam sinh của Vương Quý Văn rồi.

Đây là anh hùng để lại công tích muôn đời, xứng đáng viết vào sử sách cho nam sinh khóa sau biết mà ca tụng.

Tô Xán lúc này không biết miêu tả cảm giác bản thân thế nào, có tự hào, có bất ngờ cảm động, giọng hơi nghẹn lại:
- Nếu thầy thích xem thì giữ lại đi ạ, coi như làm kỷ niệm.

Vương Quý Văn "hừ" một tiếng, lạnh nhạt nói:
- Bài thi của em thì em tự giữ, tôi không có hứng thú bảo quản cho người khác.
Nói xong quay ngoắt người bỏ đi.

Đó mới chính là Vương Quý Văn, vốn người ta còn rất có cảm xúc, nhưng ông ta có một loại năng lực, nói một câu thôi khiến người ta khó chịu.

Xung quanh cười nghiêng ngả, đám Vương Uy Uy cười tợn nhất, đúng là anh hùng và cẩu hùng chỉ cách nhau trong gang tấc.

Tô Xán hận ngứa răng ngứa lợi, vừa rồi khi Vương Quý Văn đọc không phá "Lâu Lan thề không về", Tô Xán còn nâng tầm ông ta với hình ảnh Kiều Phong, hiện giờ nhìn ông ta xách cặp bỏ đi, giống lão già Mạc Đại chết tiệt kéo hồ cầm dẫm trên là thu tiêu điều vậy.

Tô Xán cũng không biết rằng Vương Quý Văn rời lớp với nụ cười thỏa mãn, trong cặp ông ta có một bản photo toàn bộ bài thi của y, cuối cùng cũng chơi được thằng nhóc đáng ghét này một vố, hôm nay là ngày cuối cùng, nó không còn cơ hội nào làm mình đau đầu nữa.

Tiếp tục lên đại học hành hạ người khác đi nhé!

***
Mạc Đại rất ít khi xuất hiện trên giang hồ, tuy nhiên những lúc ông xuất hiện, giang hồ ắt đổ máu.

Có thể kể đến lần thứ nhất ông xuất hiện thì Lưu Chính Phong thân tàn danh liệt, tan cửa nát nhà. Lần thứ 2 ông xuất hiện thì Phí Bân lĩnh trọn trăm ngàn nhát kiếm. Lần thứ 3 ông xuất hiện trên sông Trường Giang, khuyên Lệnh Hồ Xung đi cứu Doanh Doanh khiến Thiếu Lâm tự bị tấn công, dẫn đến một trường ác đấu của các tuyệt đại cao thủ đương thời trên ngọn Thiếu Thất. Lần thứ 4 ông xuất hiện, Tả Lãnh Thiền thân bại danh liệt, bị mù 2 mắt trên Tung Sơn. Lần thứ 5 ông xuất hiện, hậu động Hoa Sơn thây chất ngổn ngang, chôn vùi Ngũ Nhạc Phái.

Lâm Lạc Nhiên

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 142: Tốt nghiệp rồi

T

iết cuối rồi, trong không khí như cũng nhuốm mùi chia ly, học sinh đa phần quay trở về lớp, nhìn màn hình chờ đợi.

Trên TV xuất hiện hình ảnh quen thuộc của Tôn Mạn, áo trắng, quần trắng, tóc buộc gọn sau đầu, hôm nay trông Tôn Mạn thêm vài phần ôn nhu.

- Hôm nay là ngày đặc biệt, qua ngày hôm nay, các bạn năm thứ ba sẽ nghênh đón cao kháo, hi vọng mọi người có thành tích tốt nhất.
Đây là buổi phát hình chính thức cuối cùng ĐTH trường , Tôn Mạn mới nói được mấy câu đã ngắc ngứ, không nói tiếp nữa, bỏ tờ giấy cầm trên tay xuống.

Giọng nói của cô đầy cảm xúc:
- Hôm nay sẽ có rất nhiều người rời đi, tôi cũng sẽ rời đi, tôi vốn cho rằng ngày cuối cùng sẽ thật đặc biệt, nhưng nó vẫn diễn ra như bình thường, chúng ta ngồi trước bàn học của mình, hồi ức lại rất nhiều chuyện, rất nhiều lời chúng ta không nói ra được, tôi nghĩ bài hát này nói lên tiếng lòng chung của tất cả chúng ta.

Rất nhiều người nhớ tới ngày tháng trước kia, mỗi ngày tan học, ăn cơm xong ngồi dưới tán cây, hoặc chăm chú nhìn vào màn hình, nghe giọng nói của Tôn Mạn, đó đúng là sự hưởng thụ.

Sau hôm nay, chuyện này không còn nữa.

Âm nhạc xuất hiện, giọng Tôn Mạn buồn buồn:
- Trong gần ba năm làm người chủ trì ĐTH trường, tôi đều phát ca khúc vì các bạn, hôm nay tôi muốn vì mình mà chọn một bài.

Cả trường cứ như im lặng, không ai phản đối, Tôn Mạn đích xác là cô gái khiến người ta khó quên được.

- … nếu bạn đứng trước con đường muôn ngả, đừng luống cuống, không ngừng hỏi thăm rồi sẽ biết đáp án.

Tuổi thanh xuân như biển lớn bão bùng mênh mông, nhưng giấc mơ là con đường đưa bạn tới bến bờ ngày mai.

Mặc dù trưởng thành khiến cho bạn có đêm mất ngủ, nhưng đừng bỏ qua một giây phút nào, dù ngọt bùi hay cay đắng.

Mọi thứ trong đời đều có ý nghĩa, vì thế đừng nên sợ hãi, dũng cảm bồi dưỡng giấc mơ của mình.

Bài hát không quá thương cảm, nhưng khiến người ta bồi hồi rất lâu trong lòng, mọi người không kìm được nhớ lại ba năm qua, thanh xuân tùy ý, trường học với tiếng nói cười, tình bạn giản dị tự nhiên, tình cảm e ấp, mơ ước tương lai, tất cả được bài hát này khơi lên.

Âm nhạc đã dừng, dư âm còn mãi.

Cuối cùng Tôn Mạn nhoẻn miệng cười thật tươi:
- Bài ca này tôi muốn dành tặng cho một người, Tô Xán, tốt nghiệp vui vẻ.

Hình ảnh cuối cùng về Tôn Mạn trên ĐTH trường là cô gái lấy tay che đi giọt nước mắt giàn dụa bên má, chạy khỏi ghế, không ít nam sinh đang cảm động, đột nhiên nghe thấy cái tên "Tô Xán" xấu cả phong cảnh đó, đứng dậy rống lên "sao không phải là mình", lúc này phát hiện giáo viên chủ nhiệm còn ở trong lớp, ném cho mình ánh mắt dữ dội.

Về sau người ĐTH nói Tôn Mạn ghi hình xong là đi ngay, cô để lại hình tượng truyền kỳ như thế biến mất khỏi ánh mắt của toàn bộ học sinh Nhị Thập Thất Trung.

Đúng như Tôn Mạn nói, ai cũng nghĩ rằng ngày cuối cùng sẽ rất đặc biệt, nhưng rốt cuộc nó vẫn diễn ra bình thường, có lẽ với tất cả mọi học sinh, một ngày đi học bình thường trước kia ai cũng thấy nhàm chán mới là thứ khiến người ta lưu luyến nhất.

Rất nhiều thiếu nam thiếu nữ có tình cảm với nhau muốn bày tỏ, rốt cuộc chỉ ghi lại vài câu mập mờ trong lưu bút, nhiều thứ trong lòng không nói ra được, khi hoàng hôn cuối ngày buông xuống, nó mãi mãi không được nói ra.

Tô Xán đứng nhìn màn hình trống không, lòng lẩm bẩm "Tôn Mạn, tốt nghiệp vui vẻ".

Tổng kết lại ba năm cao trung của mình, Tô Xán thấy khép màn cũng như vậy cũng là ưu nhã.

Tôn Mạn không tham gia buổi chia tay cuối cùng, cô nhờ người bạn ở CLB truyền hình phát đoạn băng cuối cùng của mình, dùng phương thức đó cáo biệt cuộc đời học sinh.

Nếu như dùng kiếm hiệp miêu tả thì là Tôn Mạn đã tuyệt tích giang hồ --- Nhị Thập Thất Trung không còn nhìn thấy bóng dáng cô gái này nữa.

Rồi nhiều năm sau, học sinh Nhị Thập Thất Trung sẽ tự hào nói một câu, Tôn Mạn là bạn cùng trường của mình, là sự kiêu ngạo của Nhị Thập Thất Trung.

Đó là cô gái đi đến đâu cũng khiến nam nhân ngứa ngày, đó là bông hoa ở bất kỳ nơi nào trên thế giới cũng nở rộ.

Đường Vũ tan học bị người nhà lái xe tới đón đi.

Trường học khắp nơi ồn ào nhốn nháo giống như cuộc di cư quy mô lớn.

Từ gần một tháng trước Tô Xán đã dọn dẹp hết các loại sách vở mang về nhà rồi, mỗi ngày chỉ chuẩn bị tài liệu ôn tập ngày hôm đó, giờ dùng một cái cặp là chứa hết, không tới mức như rất nhiều người tới ngày cuối cùng mới dọn dẹp, rất là thoải mái.

Vì thế sang hỗ trợ ba người Vương Uy Uy thu dọn.

Rời khỏi lớp học tan hoang, bốn người bắt taxi tới thẳng biệt thự của bọn họ.

-Cái thế giới này thật là bất công, vì sao cậu được tiến cử, còn chúng tôi phải tự thi.
Lâm Trứu Vũ lê cái ba lô sách tô tướng ném vào cốp xe, ngồi phích xuống ghế, thở phì phò, than trời trách đất.

Tô Xán cười:
- Hay để mùng bảy tôi tới tiễn các cậu đi thi.

Lâm Lạc Nhiên lên xe, ngồi dựa mình vào Lâm Trứu Vũ nhường ra một khoảng ghế rộng cho Tô Xán.
- Miễn đi, bọn này giống như chuẩn bị lên trận tử chiến, khó khăn lắm mới lấy được dũng khí sẵn sàng ăn dao, cậu ở bên cạnh hớn hở vẫy tay, làm sao bọn này thoải mái được, không khéo lại có án mạng.

Vương Uy Uy thì ngồi ở ghế phụ lái chỉ đường.

Bốn người nói cười đùa giỡn về biệt thự, dừng lại trước cánh cổng lớn kiểu Châu Âu cổ, tái xế vốn định kiếm cớ vòi thêm ít tiền vì chở nặng, thấy bốn đứa học sinh sống ở nơi này thì nín thinh luôn.

Đi dọc theo con đường hai bên trồng hàng cây nhiệt đới, mở cửa vào nhà, ai nấy về phòng cất đồ xong, mở tủ lạnh lấy mấy chai bia ra chúc mừng tốt nghiệp.

- Vậy là chúng ta tốt nghiệp rồi ...
Lâm Trứu Vũ cầm chai bia thừ người ra, giọng buồn buồn:
- Nên gọi điện cho mấy người bạn ở Hạ Hải ... Mà thôi, đoán chừng lúc này bọn họ không có nhà, không có di động thật bất tiện, sau khi thi xong chuyện đầu tiên phải làm là mua di động.

- Thực ra chưa tính là tốt nghiệp thật.
Vương Uy Uy gập tay tính:
- Cao khảo hai ngày, mùng 9 về trường chụp ảnh, ngày 24 có điểm, lấy ảnh và bảng điểm xong mới thực sự là tốt nghiệp, sau đó là nghỉ hè.

Lâm Trứu Vũ không phải là người chìm đắm trong thương cảm được lâu, không phù hợp với cá tính hoạt bát của hắn, nghe tới nghỉ hè là ngồi thẳng lên hớn nói:
- Giờ tính xem kỳ nghỉ này chúng ta làm gì đi, chúng ta ra biển chơi đi, hề hề, Tô Xán chưa được xem em gái tôi mặc bikini nhỉ? Ôi! Tôi nhớ lần đầu nó mặc bikini quá, đó là mùa hè năm 97, bưởi của nó cứ phải cứ phải gọi là ..
Hắn bày ra cái mặt Trư Bát Giới, thiếu điều chảy nước dãi, khoằm khoằm năm ngón tay nâng trước ngực minh họa.

Bị Lâm Lạc Nhiên cho một tấm vào má phải vẫn cố vớt thêm một câu:
- Uy Uy lần đầu nhìn Lạc Nhiên mặc bikini quên Diệp Huy Thường là ai luôn.

Kết quả bị Vương Uy Uy làm mặt lạnh tặng một đấm vào má trái cho cân.

Lâm Lạc Nhiên trừng mắt cảnh cáo, Tô Xán không dám liếc mắt tới vị trí nào đó nữa.

- Tôi thấy cậu trước tiên thu tâm tư về kỷ nghỉ hè lại cái đã, tập trung vào cao khảo, ở đây tôi có ghi chép tổng kết một số tri thức trọng điểm.
Tô Xán mở cặp lấy mấy quyển vở đặt lên bàn:

- Sau khi bị Thanh Hoa Bắc Đại từ chối, tôi chuẩn bị tinh thần quyết chiến rồi, dồn hết tinh lực vào chuẩn bị tài liệu ôn tập này, hiện giờ không còn tác dụng nữa, các cậu có thể tham khảo một chút, dựa vào nó mà ôn tập, chắc sẽ có ích đấy.

Lâm Lạc Nhiên cầm một cuốn lên xem rất nghiêm túc, Vương Uy Uy trêu:
- Sao tôi có cảm giác giống như truyền thụ bí kíp, được, tôi sẽ cố gắng xem trong hai ngày nay.

Tiễn Tô Xán ra ngoài, ba người còn nhắc:
- Nói trước, đừng có mà tới tiễn bọn này đi thi, án mạng thì không, nhưng lết xác về nhà là cái chắc đấy.

Lâm Lạc Nhiên sexy với bikini

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 143: Tụ hội (1)

K

ỳ nghỉ trước cao khảo thoáng một cái đã qua đi.

Thời gian này Dung Thành như trầm lắng hẳn xuống, khắp cả nước đều thế, nói cao khảo là cuộc chiến cả nước cũng không hề sai, trên TV đâu đâu cũng có tin đủ mặt kỳ thi, còn có thông báo trong thời gian diễn ra cao khảo một số cơ quan công sở đi làm muộn tránh tắc đường, cấm công trường đang thi công ở gần địa điểm thi hoạt động ...

Còn ở nhà, mỗi học sinh được coi như công chúa hoàng tử, trừ ăn uống, ôn bài, nghỉ ngơi thì không phải đụng chạm vào việc gì. Phần đông học sinh lựa chọn ôn tập có mức độ, số còn lại nghỉ ngơi giải tỏa căng thẳng, dù vậy đa phần vẫn cứ lo lắng tới mất ngủ.

Tối mùng sáu ngoài cửa sổ mưa rơi tí tách, Tô Xán ngồi khoanh chân trên ghế sô pha, gật gà gật gù nghe cha mẹ càu nhàu cãi nhau, bên tai văng vẳng tiếng tin tức từ TV, nói cảnh sát Dung Thành rút lực lượng thiết lập chốt giao thông ở đường chính, đảm bảo học sinh đến được địa điểm thi thuận lợi, các trường thi đã chuẩn bị đầy đủ, đảm bảo học sinh hoàn thành kỳ thi liên quan tới tiền đồ vận mệnh này.

Mùng bảy, mưa to như trút, toàn bộ Dung Thành chìm vào trong màn mưa mù mịt.

Trong ấn tượng của Tô Xán mỗi năm cứ tới thời gian cao khảo là chưa bao giờ trời tạnh ráo, lúc nào cũng âm u, kể cả nơi hiếm mưa như Hạ Hải cũng thế, thật kỳ quái.

Tô Xán dậy từ rất sớm, không phải đi tiễn đám Vương Uy Uy, mà nấu cháo điện thoại với Đường Vũ, từ sau cái lần Mục Tuyền tới trường đó, hai người

công khai gọi điện cho nhau rồi, không cần lén lút như ăn trộm nữa.

Nói chuyện điện thoại tới gần một tiếng, tới giờ Đường Vũ luyện tập piano, Tô Xán nấn ná mãi mới cúp điện thoại.

Nghỉ học rồi đột nhiên thấy không quen, chẳng biết làm cái gì, nằm ườn ra trên ghế sô pha xem TV, cái ghế này mới mua, Tô Xán rất thích, sờ thoải mái, nằm trên đó một lúc, chả biết ngủ bao giờ, gần đây Tô Xán rất dễ ngủ.

Mùng 8 kỳ thi kết thúc, cả thế giới tựa hồ đột nhiên trở nên thanh tịnh, có điều học sinh thi xong chưa tung hê ăn mừng, đa phần lên mạng, hoặc ngoan ngoãn trở về nhà, mùng 8 chưa phải là thời gian cho mọi người tụ tập.

Mùng 9 về trường.

Sau hai ngày mưa dầm mưa dề đột nhiên trời tạnh ráo, da trời xanh ngắt một màu chẳng gợn bóng mây, mặt trời tỏa nắng chói chang, cứ như ông trời đang chơi đùa.

Toàn trường đã nghỉ học, nhưng vì học sinh năm thứ ba tập thể trở về mà thêm vài phần sinh khí, nữ sinh trang điểm, mặc áo sơ mi mỏng manh lập lờ áo lót hấp dẫn, từng đám từng đám tập trung dưới tán cây rậm rạp, ánh mặt trời chiếu bãi cỏ làm xung quanh mang hương cỏ nhàn nhạt.

Mùi vị này làm không ít người tình cảm phong phú muốn bật khóc, với nữ sinh mà nói đây là cái mùi mà quanh năm bốn mùa vô số nam sinh chạy qua bên người mang theo. Với nam sinh mà nói, đây là cái mùi làm bạn với họ suốt ba năm ngồi nhìn ngắm thứ gì đó.

Thợ ảnh chạy ná thở, vừa chụp xong ảnh bên này đã bị bên kia gọi, Tô Xán thầm nghĩ, vài năm nữa thôi máy ảnh KTS phổ biến cùng điện thoại tích hợp tính năng chụp hình trở nên phổ biến là các vị được nghỉ ngơi rồi.

Tô Xán ngồi bên bệ hoa, miệng ngậm cỏ, ngắm đùi các nữ sinh đi qua đi lại, vừa rồi y bị Tiêu Vân Vân ôm lấy khóc 5 phút liền, con gái khóc thật phiền phức, nên trốn ra đây.

Đang nghĩ liệu Đường Vũ có khóc không nhỉ thì chợt nhìn thấy Lý Thanh Dương.

Anh chàng được đặt biệt danh Kimura Takuya từng một thời nổi danh khắp Nhị Thập Thất Trung này phát hiện ánh mắt Tô Xán chiếu vào mình, giật mình dè chừng cứ như nhìn con rắn.

Thấy Tô Xán cười hữu hảo, Lý Thanh Dương cũng cười đáp lại, cho dù là đám Triệu Thừa Ngôn, Tiền Long từng làm Tô Xán ngứa mắt, trong ngày hôm nay cũng trở nên vừa mắt hơn nhiều.

Trong tay Lý Thanh Dương có một phong thư, hắn đi tới bên cạnh Tô Xán, xé nát ném vào thùng rác bên cạnh:
- Đây là lá thư tôi vốn định đưa cho Đường Vũ, có điều xem ra cho dù có để lại trong lòng cô ấy chút gì đó cũng không còn ý nghĩa gì nữa, trận này tôi thua rồi.

- Cậu không chỉ thua trận này, cậu sẽ thua mãi mãi thôi.
Tô Xán mỉm cười, nhưng câu đáp trả lại rất ngang tàng:

Lý Thanh Dương hơi ngớ ra, sau đó gật đầu:
- Chẳng trách đến Tôn Mạn khi đi rồi vẫn nhớ tới cậu, cậu đúng là là người đặc biệt nhất trong số học sinh tôi quen. Có điều tôi nhận bài học lớn rồi, sau này thắng thua đứng nói quá sớm ...

Tên đó vẫy tay tiêu sái bỏ đi, đúng là điển hình của thanh niên văn nghệ.

Tô Xán gọi với theo:
- Ê, nguyện vọng của cậu vào trường gì đấy?

- Đh Đồng Tể, chuyên ngành biên đạo điện ảnh.

Bố khỉ, chả trách nói tự tin như thế, hắn mang cái này ra đấu thì mình thắng thế quái nào được, Tô Xán bắc tay làm loa hô:
- Cố lên nhé.

Lý Thanh Dương đột nhiên dừng lại, hét lại:
- Nhờ cậu một chuyện, giúp tôi nói với Đường Vũ, tôi rất thích cô ấy.

Sư bố, mình vừa mới thích hắn được một chút, hóa ra vẫn không chịu quên bạn gái của lão tử, thực sự muốn kéo hắn lại đạo diễn luôn một bộ phim bạo lực học đường.

Hai người hô qua hô lại làm đám học sinh lớp thứ ba tìm được Tô Xán, kéo y đi chụp ảnh chung.

Trương Phi Phi mặc áo phông trễ cổ lòi cả giây áo lót, quần short ngắn cũng làm người ta chảy nước dãi, vênh vênh rẽ đám đông đi qua, nói với nhóm Tô Xán, Vương Uy Uy, Trang Chí Vũ đang bày đủ mọi tư thế quái dị chụp ảnh:
- Buổi tối cùng nhau đi chơi đi, có rất nhiều mỹ nữ các lớp tham gia đấy.
Sau đó cảnh cáo:
- Tô Xán, không được trốn đi chơi riêng với Đường Vũ đâu đấy, cơ hội mọi người tụ tập đông đủ không nhiều nữa, hai người còn cả đống thời gian bên nhau.

Lâm Trứu Vũ vỗ ngực đảm bảo:
- Yên tâm, không cho nó trốn đâu.

Giống như thời tốt nghiệp sơ trung ở Hạ Hải, Tô Xán và Đường Vũ cùng nhau đi dạo quanh trường lần cuối cùng, khi đó Đường Vũ không hề biết rằng ba năm sắp tới mình lại cùng Tô Xán xảy ra nhiều chuyện như thế, cuộc sống hai người vốn từ hai đường thẳng song song, lại dùng phương thức đặc biệt quấn vào nhau.

Cả hai thoát thân khỏi đám bạn ồn ào, gặp nhau dưới tán cây, sau đó cùng nhau đi quanh thao trường, đường chạy điện kinh, khu lầu hành chính, cả khu lầu nghệ thuật khiến người ta dễ liên tưởng tới phim kinh dị âm u, muốn ghi lại hình ảnh quen thuộc vào lòng.

Rất nhiều người nhìn thấy bọn họ, chỉ đơn giản vẫy tay chào sau đó tránh đi, biết rằng hai bọn họ lúc này không muốn bị ai quấy nhiễu.

Rất nhiều đôi tình lữ trong ngày cuối cùng này ngồi dưới bóng cây, ôm ôm ấp ấp, có đôi còn trắng trợn hôn hít vuốt ve nhau như không có ai bên cạnh, Đường Vũ đi ngang qua mà mặt nóng rát, trừng mắt cảnh cáo Tô Xán đang có ý đồ học tập.

- Tối nay Lâm Lạc Nhiên có đi không? Mình đi cũng được, nhưng mười giờ mình phải trở về.
Đường Vũ ý đồ di chuyện sự chú ý của Tô Xán:

- Ừ, mười giờ mình sẽ đưa bạn về nhà.

Tô Xán khẽ miết miết bàn tay nhỏ nhắn trong tay mình, Đường Vũ thở phào, nắm tay nhau trước mặt mọi người và ôm ấp tiếp xúc cơ thể thân mật là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, cô còn chưa lớn gan tới mức đó.

Hai người họ đi tới đâu đều là tiêu điểm chú ý, hai người ở thế giới khác.

Vì bọn họ được tiến cử vào cùng một trường đại học, không ít người hâm mộ, ghen tỵ, như chúc phúc.

Trước kia học sinh đi học cảm giác ngày dài như cả năm, nhưng bây giờ hận không thể một ngày thực sự dài như cả năm, song thời dài chẳng bao giờ thỏa mãn nguyện vọng của con người, tất cả tiếng cười nói, những giọt nước mắt trong Nhị Thập Thất Trung đều nhanh chóng thành quá khứ.

Lâm Lạc Nhiên sexy với bikini

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 144: Tụ hội (2)

Lâm Quang Đống và Giang Minh sang Mỹ tiến hành giao lưu rất thành công, mấy ngày trước trở về Dung Thành, mang về nhiều tư tưởng mới mẻ, còn thuê được một người tên Daniel, tên tiếng Trung là Lý Dương.

Lý Dương là thạc sĩ " quản lý truyền thông" tốt nghiệp đại học Missouri, cha mẹ hắn là người Hoa di cư sang Mỹ, luôn có tình cảm đặc thù với quê hương, muốn trở về làm việc.

Do cha mẹ là người TQ, nên tiếng Trung của Lý Dương rất lưu loát, gặp được Lâm Quang Đông ở cuộc tọa đàm, hai người rất hợp ý nhau, làm việc cho Truyền thông Ba La tất nhiên là không so được với ở nước ngoài, với Lý Dương mà nói đây là sự khiêu chiến mới mẻ, so ra tiền lương không quan trọng nữa.

Dù là thế Truyền thông Ba La vẫn trả cho hắn mức lương cao nhất, 50.000 đồng/ năm.

Tất cả tựa hồ phát triển vững vàng trình tự, cộng hết mấy sản nghiệp ở Đôn Hoàng, Thục Sơn và Truyền thông Ba La lại, tài sản cố định của Tô Xán đã lên tới chục triệu.

Mà Tô Xán chỉ mới 19 tuổi, mới là học sinh cao trung vừa tốt nghiệp mà thôi.

Trong ngày tốt nghiệp, các vòng tròn bắt đầu phân giới tuyến rõ ràng, tự thành từng nhóm, ai bàn hoạt động buổi tối.

Buổi chiều cùng Đường Vũ ăn đơn giản ở quán nhỏ gần trường, dừng lại ở quán kém, đi qua quán trà sữa, bước trên con đường quen thuộc, đi vào cái

ngõ nhỏ chưa bao giờ đi qua.

Năm này qua năm khác, thoắt cái đã ba năm rồi.

Hoàng hoàng dần dần ảm đạm, nấp sau dãy nũi xa tít tắp.

Bên cạnh Tô Xán và Đường Vũ gia nhập không ít người, không thể thiếu bộ ba Vương Lâm Lâm, có cả người không biết tên, cùng tụ làm một nhóm. Có người vừa từ KFC đi qua nhìn thấy, có người đang đứng uống Coca bên đường, có người đang uống cà phê chuẩn bị tình thần chiến đấu thâu đêm, có người chỉ vô tình gặp ở ngã rẽ, chẳng có gì ly kỳ hết, vì đây là đêm tốt nghiệp.

Mọi người tập trung với nhau, bước trên con đường san sát nhà cao tầng, hướng tới mục tiêu.
Hôm nay nghe nói cha của Trương Phi Phi mời khách, mời toàn bộ bạn cùng lớp và giáo viên của con gái đi ăn lẩu, hoạt động tối cũng do gia đình Trương Phi Phi bao hết, nhưng Tô Xán và đám Vương Uy Uy tất nhiên không tham dự buổi liên quan của lớp Trương Phi Phi, chỉ tham gia hoạt động buổi tối.

Trương Phi Phi chẳng được vui vẻ cho lắm, trước đó cha cô nhiệt tình muốn làm bữa liên hoan tốt nghiệp cho con gái, cô không ngờ rằng khiến cho nhiều bạn học thân thiết với cô trở nên khách khí xa cách như vậy.
Đại khái thường ngày nghe nói nhà Trương Phi Phi giàu có ra sao, nhưng không ai có ấn tượng trực quan, tới khi mẹ cô đi chiếc Audi đỏ rực tới, cùng bước vào nhà hàng sang trọng được bao toàn bộ, không ít người lập tức sinh ra một cảm giác khoảng cách.

Cho dù thường ngày Trương Phi Phi ở trường học ăn mặc toàn hàng hiệu khiến cho học sinh gia cảnh rất tốt cũng phải ghen tỵ, cho dù thường ngày Trương Phi Phi ở trường chi tiêu hào phóng, đám nam sinh cũng rất thích cô gái hào sảng hay cho họ vay tiền mua thuốc lá.

Nhưng tất cả đều bao bọc trong bức tường trường học, với mọi người Trương Phi Phi chỉ là cô gái phóng khoáng cực kỳ nghĩa khí, cô gái gợi cảm khiến làm không ít chàng trai mất hồn, thi thoảng nói mấy câu bỗ bã làm người ta chịu không thấu.

Nhưng bây giờ tốt nghiệp rồi, dường như mọi người liền bị chia thành thế giới khác nhau.

Thế nên khi Trương Phi Phi nhìn thấy nam sinh cùng lớp luôn thầm yêu mình hoặc theo đuổi mình không còn sôi nổi như mọi khi, bắt gặp ánh mắt của cô còn né tránh. Trương Phi Phi cũng thu lại tính tùy tiện thường ngày, hết sức thục nữ rót bia cho giáo viên, trong lòng thầm tính xem phải lấy của cha mình bao nhiêu tiền để bù đắp vào số tài nguyên tuyển bạn trai bị tổn thất.

Ăn cơm xong dứt khoát không cho cha mẹ mình xen vào nữa, cho dù cha mẹ cô chỉ muốn vì con gái tổ chức buổi liên quan khó quên mà thôi, đều không cần nữa.

Hoạt động buổi tối chỉ có hát karaoke, gần nhà hàng này có quán KTV rất tốt, bình thường cuối tuần Trương Phi Phi và đồng bọn thường tới, rủ Tô Xán đi hát, không hiểu sao Tô Xán kiếm đủ mọi lý do từ chối, hôm nay mọi người cuồng hoan, Tô Xán không thoát được, nghe nói cả Đường Vũ cũng tới, tức thì số người tham gia tăng lên không ít.

Cùng mọi người tới KTV Tinh Quang, tới nơi đã thấy khách đứng tràn ra cả vỉa hè, may mà bọn họ đã đặt trước hai phòng bao lớn.

Đại quân Tô Xán tới nơi thì những người khác đã bắt đầu trước rồi, những ngương mặt quen thuộc như Ngô Thì Nhuế, Quách Tiểu Chung, Tưởng Minh Quân lúc này trông sao mà thân thiết, còn Tiêu Vân Vân thì hai tay cầm micro say sưa hát bài (tình thư viết cho chính mình) của Vương Phi.

Bọn họ đi vào làm phòng bao hơn hai mười người sục sôi.

Tiêu Vân Vân đặt micro xuống, khuôn mặt tròn tròn đáng yêu chẳng biết uống bao nhiêu bia mà hồng rực, cầm cốc bia tới, nói với Tô Xán:
- Chúng ta cũng là thanh mai trúc mã rồi, còn học với nhau từ Hạ Hải tới Dung Thành, loại quan hệ này không phải tầm thường, thế nào cũng phải uống một cốc.

Có người nhét ngay cho Tô Xán một cốc bia, xung quanh reo hò, Tô Xán thấy là lạ, uống bia thôi mà, sao phải lấy lý do long trọng như thế?

- Uống thế này cơ.
Câu trả lời có ngay tức thì, Tiêu Vân Vân vòng tay qua tay Tô Xán, còn nháy mắt với Đường Vũ:
- Đường mỹ nhân không ghen chứ?

Thật là nha đầu này say mất rồi, không biết "uống rượu giao bôi" với bao nhiêu người, Đường Vũ mỉm cười tỏ ý không sao, Tô Xán và Tiêu Vân Vân vắt tay nhau uống cạn cốc bia trong tiếng reo hò vang dội.

Tô Xán tưởng thế là xong, định kiếm chỗ cùng Đường Vũ ngồi xuống thì hết người nọ tới người kia tới mời y uống, thấy đầu chếnh choáng liền ngó quanh tìm Vương Uy Uy và Lâm Trứu Vũ cứu viện thì thấy hai tên này cũng bị đám khác chuốc liêu xiêu, lại một cốc bia đi tới trước mặt, lại lý do không thể từ chối, xem cái thế này có vẻ hôm nay không chuốc say mình không thôi.

Đặc biệt là có đám Trương Phi Phi, Trang Chí Vũ ở sau lưng giở trò xúi bẩy khích bác, đoán chừng nhất định phải xem Tô Xán xấu mặt rồi.

Đường Vũ xưa nay không uống bia rượu đối diện với đám người hùng hổ kia, tiếp lấy cốc bia trong tay Tô Xán, nói nhẹ:
- Cậu ấy không uống được nữa, để tôi uống say.

Mọi người "wow" một tiếng, Đường Vũ ngăn rượu thay Tô Xán, tên này thực tốt số tới mức không ghét không được mà.

- Anh tôi và Uy Uy nặng lắm, không phải các người định để một mình tôi khiêng hai bọn họ về chứ.
Lâm Lạc Nhiên không biết ở đâu đột ngột xen vào, trừng mắt lên với đám Trương Phi Phi, làm Trương Phi Phi lè lưỡi, bà cô này nổi giận rồi, không đùa nữa.

Tiếp đó Lâm Lạc Nhiên đi tới bên Đường Vũ nói nhỏ:
- Bạn không uống được, để cho mình.
Rồi cao giọng:
- Tôi sẽ uống thay, nhưng tôi là con gái, chỉ uống nửa cốc, còn con trai các cậu phải uống một cốc, tất cả cùng uống một lúc, ai không uống là chó con.

Đám nam sinh không biết tốt xấu hét chói tai hưởng ứng, thầm nghĩ một cô gái thì chống cự được bao lâu, nhưng nhanh chóng bọn họ nhận ra mình sai lầm lớn cỡ nào, từng người từng người một đổ gục, còn mặt Lâm Lạc Nhiên mới chỉ đỏ lên chút ít:
- Toàn thứ vô dụng, xem ra tôi cũng phải uống đầy cốc mới công bằng.

Điện thoại di động của Đường Vũ đã reo hai lần, cô phải về nhà rồi, Tô Xán đứng dậy cáo từ, vì hít thở không khí trong lành, đám Lâm Lạc Nhiên cũng đi theo.

Cùng bước đi trên đường, đột nhiên Lâm Trứu Vũ rống lên:
- Tốt nghiệp rồi.

Lâm Lạc Nhiên cũng hô theo, người qua đường chỉ liếc qua một cái, ngày hôm nay chuyện điên rồ hơn nữa bọn họ cũng thấy rồi.

Vương Uy Uy nói:
- Chúng ta đã hẹn nhau trước cao khảo không tiết lộ nguyện vọng của mình là gì, giờ đã tới lúc, tôi tới Trung Thanh Viện (Học viện chính trị thanh niên

TQ - Bắc Kinh).

- Tôi học Đh Dung Thành.
Lâm Trứu Vũ thở dài:

Lâm Lạc Nhiên ngây ra một lúc mới nói:
- Em báo danh ĐH ngoại ngữ Thượng Hải.

- Nói như vậy chúng ta thực sự mỗi người một nơi rồi.
Vương Uy Uy ngựa mặt lên trời buồn bã nói:
- Dù sao xác định trước, chút khoảng cách đó không chia tách được chúng ta.

- Đúng vậy, chút ly biệt này có là gì, chúng ta còn sống thêm 80 năm nữa, KTV ồn quá, tìm quán cà phê hay quán nét nào đó chơi thâu đêm luôn đi.
Lâm Trứu Vũ ôm lấy vai Lâm Lạc Nhiên và Vương Uy Uy, không quên bảo Tô Xán:
- Này, đưa Đường Vũ về rồi thì mau tới đấy, nếu không bọn này khinh bỉ cậu.

Lâm Lạc Nhiên sexy với bikini

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 145: Mâu thuẫn nội bộ

Khi một chuỗi sản nghiệp đã trưởng thành lớn mạnh, thông thường mà nói không có điều kiện chủ quan bên ngoài nào có thể dao động được, đó là mục tiêu mà Tô Xán đang hướng tạo, liên kết Đôn Hoàng, Thục Sơn và Truyền thông Ba La thành chuỗi sản nghiệp như thế, không chỉ phát triển thực lực của mỗi sản nghiệp, Tô Xán còn nỗ lực gắn kết nó với nhau.

Thế nhưng mắt xích yếu nhất của chuỗi sản nghiệp này lại chính là bản thân Tô Xán, nếu như có một ai đó phát hiện ra bóng dáng của y đứng đằng sau những sản nghiệp này, sẽ thành vấn đề lớn.

Một đứa học sinh cao trung lại sở hữu sản nghiệp lớn như thế, một người không hề có bối cảnh gia đình nào lại thu được thành tựu này, với tư duy quán tính của người Trung Quốc, tự động ba chữ này sẽ nảy ra:" Có vấn đề!"

Cho nên trừ thời gian đầu, còn sau này Tô Xán đều cố gắng làm mờ nhạt sự ảnh hưởng của mình.

"Một triệu phú trẻ tuổi nhất, từ thời cao trung đã biểu hiện ra thiên phú kiếm tiền hơn người" và " Một đứa bé mười sáu tuổi đứng sau tập đoàn tài chính trong ba năm ngắn ngủi kiếm được chục triệu". Chỉ hai tiêu đề với sự khác biệt nhỏ đó thôi sẽ khiến người ta có cảm quan khác nhau, cái đầu làm người ta kinh ngạc tán thưởng, cái sau làm người ta hoài nghi và nảy sinh âm mưu.

Nói tói lại, Tô Xán chưa đủ lớn, thực lực chưa đủ cường đại, tuổi tác cản trở y ở đủ mọi vấn đề.

Mà không đủ cường đại, bất kể bàn tay có quyền lực nào cũng có thể đè cho y không nhúc nhích được.

Cho nên Tô Xán luôn ẩn phía sau màn, không để ai phát hiện ra mình.

Tttm Đôn Hoàng, y chỉ liên hệ với một vài cao tầng, cơ bản không xuất hiện. Bất kỳ thứ gì liên quan tới tuyên truyền đối ngoại ở Truyền thông Ba La, cũng không có bóng dáng y.

Nếu không xem tài liệu gốc của những công ty này, căn bản không ai biết tới sự tồn tại của Tô Xán.

Ngay cả việc cần nhờ tới Vương Bạc thì Tô Xán cũng không ra mặt, sẽ do Vương Thanh tiếp xúc, cố gắng đi theo con đường chính quy hết mức. Vương Bạc có thể nói là vị bí thư thành ủy kín tiếng của Dung Thành từ trước tới giờ, nhưng ông ta nhìn Dung Thành như nhìn lòng bàn tay mình.

Đó là nguyên nhân Đôn Hoàng luôn được bật đèn xanh ở Dung Thành.

Tháng bảy kết thúc cao khảo, trong lúc học sinh tốt nghiệp toàn quốc nghỉ hè thấp thỏm đợi ngày công bố kết quả quyết định tương lai, Tô Xán cũng trốn trong phòng vạch kế hoạch lâu dài cho sản nghiệp của mình, y sắp rời Dung Thành rồi.

Lúc này mâu thuẫn nội bộ của Kiến trúc Đại Dung đột nhiên trở nên gay gắt, bị kéo vào tranh chấp vượt quốc gia, do công ty xây dựng một khu dân cư lớn ở Hy Lạp đơn phương hủy hợp đồng, chính phủ Hy Lạp đã xin sở giao dịch London phán xử, muốn Kiến trúc Đại Dung bồi thường gần 200 triệu USD.

Từ năm 1999, vì mở rộng thị trường hải ngoại, một chi nhánh hải ngoại của Kiến trúc Đại Dung cùng Cty trách nhiệm hữu hạn công trình Hà Nam, tập đoàn kiến thiết Quảng Đông, Phúc Kiến cùng lập nên tập đoàn kiến trúc Trung Sâm.

Vốn đăng ký Trung Sâm là 200 triệu NDT, bốn phía mỗi nơi nắm 25% cổ phần, vì chi nhánh hải ngoại của Đại Dung và ba công ty kia cùng gốc, nên Đại Dung là phía khống chế cổ phần. Bọn họ cùng Tập đoàn Đức Mông - Hy Lạp hợp tác, là đơn vị được chính phủ Hi Lạp rất chú trọng.

Vốn người quản sự ở chi nhánh hải ngoại thuộc hệ Từ Kiến Xuyên, nhưng trong quá trình đấu đá cao tầng, để trao đổi việc đưa Tô Lý Thành và Mộc Khai lên, Từ Kiến Xuyên phải nhường vị trí này cho Mộc Khai an bài người của mình tiếp quản.

Kết quả mẫu thuẫn lan tới cả Hy Lạp.

Chi nhánh hải ngoại và ba công ty kia bàn giao công tác xuất hiện nhiều xung đột, thêm vào có vấn đề hợp tác kỹ thuật với phía Đức Mông, đủ các loại va chạm làm Đức Mông vốn rơi vào dư chấn của cơn bão tài chính đơn phương chấm dứt hợp đồng, mà trước đó trong quá trình bàn giao công tác xuất hiện hiện tượng trái hợp đồng, nên đối phương đẩy cả trách nhiệm lên Trung Sâm.

Nói tóm lại không chỉ tranh chấp bên ngoài, còn có mâu thuẫn nội bộ gây nên.

Thế là trong cuộc họp cao tầng thiếu chút nữa xảy ra đánh nhau, hệ Mộc Khai dứt khoát cho rằng họ mới tiếp nhận công tác nên sai lầm không phải của họ, hoàn toàn do sự chỉ đạo bừa bãi của Từ Kiến Xuyên và Tô Lý Thành với chi nhánh hải ngoại.

Bên Từ Kiến Xuyên chỉ trích lại, bọn họ quản lý bao năm không có vấn đề, tại sao bàn giao công tác lại xảy ra chuyện?

Hai bên cãi nhau ỏm tỏi, dùng chứng cứ trong tay công kích đối phương, thiếu chút nữa dùng cả nắm đấm. Bởi vì trách nhiệm quá lớn, bất kỳ bên nào phải gánh lấy nó sẽ là đả kích vạn kiếp bật phục.

Phía Mộc Khai làm ầm ĩ, muốn cả ủy ban mậu dịch tỉnh, văn phòng ngoại sự tỉnh gia nhập, có thể thấy lần giao phong này âm thầm chĩa cả vào Từ lão thái gia.

Từ lão thái gia đã tới tuổi phải lui về rồi, sự việc lần này đã vượt tầm công ty, bất kể bên nào thắng thì ông vẫn có một phần trách nhiệm, nếu hạ luôn cả Từ lão thái gia, làm trọng thương Từ Kiến Xuyên, Mộc Khai sẽ nắm chắc Đại Dung trong tay, mới trên bốn mươi đã vào vị trí phó sở.

Mỗi ngày cha về nhà, Tô Xán đều thấy ông nhíu chặt mày, đang ăn cơm lắm lúc đột nhiên ngồi suy ngẫm quên cả nhai.

Đông Kiến Quân thi thoảng lại tới nhà, hai người vào thư phòng bàn bạc, Tô Xán ghé tai ở cửa nghe trộm.

Do ở trong tập đoàn, phe Từ Kiến Xuyên đã giành ưu thế, Mộc Khai liền mở rộng xung đột, khiến rất nhiều thế lực bị cuốn vào, dính dáng tới lợi ích, chính tích, công trình thể diện của rất nhiều người, cùng cả tư tưởng chính trị cũng xen vào đó.

Được ăn cả ngã về không.

Từ lão thái gia cũng tới nhà, xoa đầu Tô Xán, vào thư phòng Tô Lý Thành, đem tới chút tin tức tốt:
- Tôi đã cho người điều tra việc làm của Mộc Khai ở hải ngoại, đó là cơ sở tôi gây dựng bao năm, là hoài bão lớn vươn ra thế giới của tôi, đương nhiên có bố trí, Mộc Khai tầm nhìn hạn hẹp, chỉ biết nhìn cái lợi, tưởng việc làm của mình không có sơ hở gì sao, sớm muộn gì tôi cũng xử lý hắn. Phía các cậu phải chống được áp lực, cho tôi chút thời gian, khụ, khụ ..

- Lão gia tử làm sao?

- Chỉ là bệnh cũ tái phát thôi, trước kia bị nổ lựu đạn làm tổn thương tới phổi, lần này công ty hỗn loạn, bệnh tái phát làm hôm trước hôn mê một hồi mới tỉnh, bây giờ 24/7 cần hỗ sĩ ở bên cạnh, đám khốn kiếp Mộc Khai không chết, tôi sao hả giận được.

Tô Xán đứng bên ngoài nghe câu được câu chẳng, nhớ tới nửa năm trước ông cụ này tay chống gậy, giọng như chuông đồng, thân hình tráng kiến như hùng sư, hiện giờ già nua teo tóp, tóc bạc lưa thưa, không khỏi làm người ta chua xót.

Anh hùng rồi cũng sẽ già.

Nơi nào có người sẽ có tranh đấu, Tô Xán sớm dự liệu trước thế nào cha mình cũng phải đối diện với chuyện tương tự, sự nghiệp càng huy hoàng, ắt phải đối diện với khiêu chiến càng lớn, cuộc sống không thuận buồm xuôi gió mãi được.

Thế cục này Tô Xán không thể xen vào, mà cũng không muốn xen vào, đây là sự nghiệp của cha, để cha phấn đấu vì nó mới có ý nghĩa.

Lý trí là thế, nhưng ở mặt tình cảm làm con nhìn cha suốt ngày lo âu căng thẳng, sao có thể dửng dưng, Tô Xán nhiều lúc rất muốn đi tới nói với cha, cùng lắm nhường hết cho Mộc Khai, chỉ một cái chức phó thôi, có gì mà tiếc, con bỏ tiền đầu tư cho cha tự làm giám đốc, thế mới oai.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 146: Đàm phán

Quán cà phê Thượng Đảo ở TT triển lãm Dung Thành được thiết kế theo hình vòng tròn rất phong cách, chính giữa là bàn trà nhỏ, bốn xung quanh là những gian riêng, dùng rèm, chậu cảnh ngăn cách.

Nhìn thấy Lâm Quang Đống vẫy tay với mình, Tô Xán đi tới, gần đây Lâm Quang Đống ăn mặc theo phong cách năng động khỏe khoắn hơn, rất có tinh thần, trẻ ra vài tuổi, con người đột nhiên thay đổi như vậy thế nào cũng có nguyên do.

Tô Xán vốn muốn biết quan hệ giữa hắn và Vương Thanh tiến triển thế nào, lại vừa không muốn biết, rất mâu thuẫn.

Thi thoảng Tô Xán bảo với mình, chẳng ông chủ nào cũng không muốn cấp dưới mình yêu đương, không có lợi cho công việc cũng như quản lý, chỉ có thế mà thôi.

Chuyện này không quấy nhiễu Tô Xán mấy, chỉ nhìn khuôn mặt hớn hở của Lâm Quang Đống không khỏi thoáng qua suy nghĩ mà thôi.

Hôm nay Tô Xán và Lâm Quang Đống tới đây là để gặp Tiêu Triệu Húc.

Tiêu Triệu Húc mặc áo sơ mi màu đen làm bằng tơ tằm, ba hàng cúc trên cùng cởi ra, lộ lồng ngực rộng vạm vỡ, làm mấy cô gái phía đối diện đi qua liếc mắt nhìn thêm vài cái.

Tô Xán từ xa nheo mắt đánh giá vị tổng biên tập tới trễ hẹn này, mặt trắng trẻo, có chút nhợt nhạt vì sinh hoạt đêm quá độ, không phải đẹp trai lắm, nhưng ánh mắt có nội hàm, ấn tượng đầu tiên là chịu chơi, thuộc loại hình ở hộp đêm rất được đám con gái lượn lờ quán bar chú ý.

Không khác nhiều hình tượng hoàn khố mà Tô Xán phác thảo trước đó.

Tiêu Triệu Húc đã nhìn thấy bọn họ, chuẩn bị đi tới thì tựa hồ nhận ra người quen, hai bên hàn huyên, tiếng nói rất lớn, phá vỡ sự tĩnh lặng của quán cà phê.

Phía đối phương đều khá trẻ, có năm sáu người, đều khoảng chừng 27 - 30, trông không giống giới văn phòng bình thường, có vẻ đều là người có xí nghiệp riêng, hỏi Tiêu Triệu Húc từ Hàng Châu về từ khi nào, gần đây sao không nghe thấy tin tức của hắn, ở lại Dung Thành bao lâu.

Một người gần gũi với Tiêu Triệu Húc nhất ghé tới gần:
- Mấy ngày nữa có vài hắng tới, trong đó một đứa có ông bô làm giám đốc công ty thuốc lá, một tên là ông chủ địa ốc Thượng Hải, hai tên khác làm công trình, tài khoản mỗi tên không dưới con số này ...
Giơ ba ngón tay lên.

Tiêu Triêu Húc "ồ" một tiếng:
- Được rồi, khi nào? Mấy ngày nữa tôi ở lại Dung Thành, xử lý chút việc nhỏ.

Đối phương nói thời gian, rồi vỗ vai Tiêu Triệu Húc:
- Mấy tên đó nhất định hợp khẩu vị của anh, tạp chí của anh kỳ gần đây được lắm, tiếp tục phát đạt nhé.

Tiêu Triệu Húc cười, tạp chí của hắn dừng hoạt động ba tháng rồi, đâu ra kỳ gần đây, có điều người ta cho thể diện, mình nên nhận, quan hệ làm ăn cơ bản là thế.

- Anh bận việc của mình đi, tới khi đó tôi gọi điện cho anh, nửa cuối năm ở Thượng Hải có triển lãm xe quốc tế, lúc đó chúng tôi không thể vắng mặt được, tôi còn muốn xem chiếc Bentley bản có giới hạn rơi vào tay ai, nghe đồn cả người ở Bắc Kinh cũng nhắm vào đó, song chắc đám Hong Kong sẽ

giành được thôi, đám đó mạnh tay lắm. Nói thật, tôi cũng thèm, tiếc là giờ ngay tiền lương nhân viên sắp không phát nổi rồi, tháng trước lừa của mẹ tôi 500.000 trung chuyển, nhìn thấy chiếc BMW s320 kia chứ, thế nào, đáng tiền chứ hả ...

Nghe đối phương khoe khoang, làm Tiêu Triệu Húc gần đây đói tiền rất chướng tai, đối phó qua loa vài câu rồi đi tới gian Tô Xán và Triệu Quang Đống ngồi.

Gọi một chén hồng trà xong, Tiêu Triệu Húc nói:
- Xin lỗi, xin lỗi, để mọi người phải đợi, bạn lâu ngày mới gặp.
Rồi bắt tay Tô Xán:
- Thật trẻ.

Không tin người chưa tới 20 này là "cổ đông quan trọng" mà Lâm Quang Đống nói.

Mặc dù luôn miệng xin lỗi, nhưng từ việc hắn tới trễ hẹn, lại còn thong thả tán gẫu với người khác, có thể nhìn ra Tiêu Triệu Húc rất kiêu ngạo.

- Không hề gì.
Lâm Quang Đống phất tay tỏ vẻ không để ý:

- Vừa rồi tôi và mấy người bạn tán gẫu chuyện triển lãm xe Thượng Hải, con người tôi rất thích xe, nên bất giác quên mất, mong hai người thông cảm.
Tiêu Triệu Húc nhấp ngụm trà, "ừm" một tiếng vào đề:
- Giờ nói chuyện hợp tác của chúng ta đi, tạp chí Phong Duệ của chúng tôi sáng lập lâu như thế, thực lực không cần bàn cãi, Truyền thông Ba La tuy mới thành lập chưa lâu, song khí thế mạnh mẽ, tôi thấy chúng ta có thể hợp tác. Chúng tôi phụ trách nhân sự, chúng tôi có chuyên gia tốt nghiệp hệ mỹ thuật Đh ngoại ngữ Thượng Hải, phương diện mỹ thuật không thành vấn đề.

Văn hóa thời thượng dùng kênh phân phối của chúng tôi, đảm bảo trong thời gian ngắn nhất có thể lên sạp báo khắp các tỉnh lớn đông nam ...

Tô Xán nheo mắt lại cắt ngang lời thao thao bất tuyện của hắn:
- Anh muốn bao nhiêu?

Tiêu Triệu Húc giơ hai ngón tay, ngón ngắn gọn:
- 20%.

Dùng một cái tạp chí dở sống dở chết muốn đổi 20% cổ phần của Truyền thông Ba La, đúng là mạnh miệng, biết rằng tập đoán báo tỉnh rất coi trọng Lâm Quang Đống giao tạp chí cho hắn cải cách, chỉ nắm 20% cổ phần.

Tính theo giá trị mà Văn hóa thời thượng gần đây thu hút được, 20% cổ phần trị giá gần 3 triệu.

Tô Xán cầm chén trà Trúc Diệp Thanh lên uống, có vẻ suy nghĩ đề nghị của Tiêu Triệu Húc, thật ra y nghĩ uống trà vẫn nên dành khi đọc sách thong thả thư thái nhấm nháp, lúc này nếu có cốc kem vẫn hơn.

Lâm Quang Đống cũng không nói gì, mặc dù thương lượng là thế, đối phương ra giá cao, rồi bắt đầu hai bên mặc cả tới giá cả hai phía đều chấp nhận được.

Nhưng đối phương ra giá quá cao, làm cuộc đàm phán lâm vào thế bế tắc, không triển khai tiếp được nữa.

- Hai người anh em thích xe chứ?

Tô Xán gật đầu, Tiêu Triệu Húc nhoài người tới, vẻ mặt sinh động hẳn lên:
- Mọi người biết triển lãm xe quốc tế chứ, đó là lễ hội lớn, 20 quốc gia và 700 doanh nghiệp tụ tập ở đây, tôi thấy trận đánh đầu tiên của Văn hóa thời thượng có thể ra tay từ đây, trong triển lãm này có 2 chiếc xe đáng theo đuổi, một là chiếc Bentley mui trần, toàn thế giới chỉ có 54 chiếc, chỉ bán ở

khu vực Châu Á, chiếc mang tới triển lãm Thượng Hải là tuyệt bản cuối cùng của bộ 54 chiếc ấy. Chiếc thứ hai là Ferrari 360, song chiếc xe này không có giá trị ký niệm như chiếc trước, kém hơn một bậc, cả hai khiến dân mê xe ở Chiết Giang, Thượng Hải điên cuồng.

Kiếp trước Tô Xán vật lộn kiếm sống, không tiếp xúc phương diện này, không hiểu lắm, chỉ hình dung ra đường nét sơ bộ của mấy chiếc xe danh tiếng này, chẳng hiểu mức độ điên cuồng kia tới đâu.

Lâm Quang Đống đặt cốc cà phê xuống:
- Như thế vẫn chưa xứng đáng con số 20%.

Tiêu Triệu Húc ngả lưng ra sau, mười ngón tay đan vào nhau:
- Các anh biết Trịnh Kiện ở Sở văn hóa tỉnh chứ, đó là chiến hữu cũ của cha tôi, tôi gọi ông ấy là chú Trịnh, phó tổng giám đốc Dương Ba của báo tỉnh cũng là người quen của tôi, tôi có thể giúp được các anh rất nhiều. Cho nên xứng đáng với con số đó.
Tên này nói vài câu lại quay sang chuyện xe cộ:
- Nói rõ nhé, tôi mê xe, quan hệ trong giới này rất rộng, tôi rất muốn chiếc Bentley mui trần kia, nếu các anh có thể giúp vụ này, con người Tiêu Triệu Húc này ra sao, các anh cứ nghe ngóng là biết, tôi sẽ không để ai bị thiệt. Hôm nay anh giúp tôi, ngày mai tôi giúp anh, chúng ta ra ngoài không phải dựa vào bạn bè sao!?

- Mọi người hợp tác với nhau cùng có lợi, mua xe cũng như kiếm nữ nhân vậy, giá trị kỷ niệm của chiếc Bentley này không nhỏ, bao nhiêu con mắt đang nhìn vào. Văn hóa thời thượng có thể mượn nó tạo thế, chỉ cần truyền ra, phó biên tập Thời thượng văn hóa có được chiếc Bentley kia, tất nhiên lên rất nhiều trang báo, bớt được khối phí quảng cáo, lại tạo được ấn tượng trong nghề, đúng không? Sau này tôi sẽ là chiêu bài của mọi người.

Chuyện còn chưa đâu vào đầu, mặt Tiêu Triệu Húc phiêu phiêu như đang ngồi chiếc Bentley hóng gió rồi, dáng vẻ ăn chắc.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 147: Cô bạn gái không bình thường

Ý

tưởng của Tiêu Triệu Húc không tệ, nhưng con người phù phiếm, quá tự ngạo, ai cho hắn làm phó biên của Thời thượng văn hóa? Tô Xán nghe ra, hắn chỉ muốn buông tay tạp chí Phong Duệ, đổi lấy ít tiền thôi, các điều kiện hắn đưa ra chỉ là bên ngoài, không nói gì tới thực lực của Phong Duệ.

Xem ra tình hình Phong Duệ còn tệ hơn là họ nghĩ, có lẽ không cầm cự được bao lâu nữa.

Lâm Quang Đống nói nhỏ chỉ để Tô Xán nghe được "ngoài mạnh trong yếu", Tô Xán gật đầu nói:
- Tôi không thể đồng ý với số 20%.

Tiêu Triệu Húc ngồi thẳng ngay dậy:
- Người anh em không chịu giúp nhau sao?

Tô Xán lắc đầu.

- Vậy con số của cậu thế nào?
Tiêu Triệu Húc nhận ra phản ứng của mình hơi quá kịch liệt, lo đối phương nhìn ra bài tẩy, làm bộ thản nhiên nói.

- Chúng tôi không cần tạp chí Phong Duệ nữa, anh vất vả gây dựng nó, sang tay cho chúng tôi không thích hợp, cá nhân tôi nhường ra 5 % cổ phần, theo giá thị trường hiện giờ có thể được hơn 500.000, có điều tôi kiến nghị anh đợi thêm thời gian nữa, có thể có 600.000.
Tô Xán cười, chơi với đám Vương Uy Uy, Trương Phi Phi lâu, y bắt được mạch đám hoàn khố này rồi.

Lâm Quang Đống lòng chấn kinh, sao bỗng nhiên tặng miễn phí 5% cổ phần, có điều hắn không nói gì vì Tô Xán làm việc luôn có mục đích.

- Người anh em chịu nể mặt tôi, tôi ghi nhớ.
Tiêu Triệu Húc giơ ngón cái lên:
- Điều kiện của cậu là gì?

- Tôi mong Văn hóa thời thượng có thể dùng hệ thống tiêu thụ của Tạp chí Phong Duệ, phương diện này nhờ người huynh đệ giúp đỡ. Phía sở văn hóa không hài lòng lắm với hướng đi của chúng tôi, nếu anh có người quen thì tốt rồi.
Tô Xán thay đổi hẳn cách nói chuyện, từ đàm phán thương nghiệp sang "huynh đệ" nhờ vả nhau, hai tay xoa xoa với vẻ háo hức:
- Ngoài ra tôi cũng rất muốn xem chiến Bentley kia phong cách thế nào, đến lúc đấy anh làm hướng dẫn viên chứ?

Lời lẽ của Tô Xán rất vừa tai Tiêu Triệu Húc, cảm thấy được thể diện mười phần:
- Để hôm khác tôi mời người anh em say một chuyến, hôm nay lấy trà thay rượu, cạn.
Nói rồi nâng chén trà lên.

Bàn bạc ổn thỏa với Tiêu Triệu Húc rồi, rời quán cà phê đi lên xe, Lâm Quang Đống mới nói:
- Giờ tôi mới thực sự hiểu câu đi với bụt mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy, hôm nay tôi được mở mắt rồi, lần sau rút kinh nghiệm.

- Anh không cần rút kinh nghiệm, tính tôi có chút sái thoát, tùy hứng, không thích gò bó, nên mới cần người tỉnh táo nghiêm chỉnh như ấy điều hành việc cụ thể. Mấy thứ bàng môn tà đạo này một số trường hợp rất hữu dụng, chung quy không phải chính đạo, không nên lạm dụng.
Tô Xán căn dặn:

- Còn nữa, liên lạc với Tiêu Triệu Húc nếu lợi dụng được mối quan hệ của hắn xử lý khúc mắc ở Sở văn hóa được thì tốt, nhưng chỉ thông qua hắn, đừng dính líu quá sâu vào chuyện quan trường.

- Tôi hiểu.
Lâm Quang Đống thấy quyết định sáng suốt nhất đời mình là đi theo chú nhóc này:
- Tuần trăng mật của hai bên sẽ kết thúc sau cuộc triển lãm xe hơi ở Thượng Hải.
Tiêu Triệu Húc luôn miệng nhắc tới chiếc Bentley, không khỏi làm hắn tò mò:
- Mà thế giới này có chiếc xe chỉ sản xuất 45 cái thôi sao? Đám người đó cũng thật biết chơi.

- Ừ, tới lúc đó lái nó đi, xem người ta có điên cuồng không?
Tô Xán lẩm bẩm:

Xe phanh két lại. Lâm Quang Đống dừng một chút điều hòa hơi thở, mặt Tô Xán rất gian, giống lần trước chơi Vương Phủ Tỉnh một vố, cậu ta nói thật sao?

……

Cái kỳ nghỉ này quá dài, dài tới mức buồn chán, vì khi khai trường y sẽ và Đường Vũ bước vào cuộc đời đại học hoàn toàn mới, nên rất nóng lòng, vì mong đợi như thế nên thấy thời gian trôi đi quá chậm.

Nghỉ hè rồi lại chẳng thể gặp Đường Vũ như khi còn đi học nữa, Đường Vũ hay cùng Mục Tuyền và ông Đường đi chơi golf mấy ngày, mỗi chiều mặc đồ thể thao đi tới phòng tập thể dục thẩm mỹ, giống bao cô gái khác, cô cũng có đủ các loại lo lắng vụn vặt trên đời, lo tăng cân, lo bị đen, lo thân hình biến dạng ...

Không những không thể gặp nhau hàng ngày, vì lịch không cố định nên cũng không thể liên lạc với nhau được, đôi uyên ương đang dính nhau như vậy làm sao chịu nổi, vì thế cả hai quyết định phải mua điện thoại di động.

Đường Vũ đập lợn dùng hết tiền tiêu vặt tích góp được để mua chiếc Samsung A188 đang rất được ưa chuộng, vốn Tô Xán muốn trả tiền cho cô, nhưng Đường Vũ kiên quyết từ chối.
Bình thường Tô Xán mua cho cô cái gì, Đường Vũ sẽ mua thứ ngang giá tặng lại, hai người cùng nhau đi ăn cơm đa phần cũng là Đường Vũ chủ động đứng dậy trả tiền, khiến Tô Xán không ít lần bị chủ quán nhìn với ánh mắt khinh bỉ.

Tô Xán đôi lúc cũng hơi giận, ở cái quốc gia nam tôn nữ ti còn rất nghiêm trọng này, quan niệm phổ biến là nam nữ đi chơi với nhau, nam phải trả tiền. Tô Xán có thể chiều tính cố chấp của Đường Vũ, cùng lắm mất đi chút lãng mạn thôi, nhưng cô ấy cũng phải giữ sĩ diện cho y chút, đúng không?

Thế là Tô Xán quyết định nói chuyện nghiêm túc với nha đầu đó một lần, Đường Vũ mắt chớp chớp ngồi lắng nghe rất chăm chú, Tô Xán tưởng mình đã thành công. Kết quả đến khi hai người ăn kem xong chuẩn bị về, nha đầu đó như cái máy, ra quầy trả tiền, làm Tô Xán lại lần nữa bị ném cho những cái nhìn thiếu thiện cảm.

Tô Xán bị đánh bại thực sự, thôi trời không chịu đất thì đất phải chịu trời.

Bạn gái mình là cô nàng không bình thường, không bình thường theo đủ mọi nghĩa luôn, xinh đẹp, ưu tú, nhưng khuyết điểm cũng cực kỳ rõ ràng. Nếu y thực sự là đứa con trai 19 tuổi, cái tuổi ẩm ương rất sĩ diện đó, hai bên không cãi nhau to một trận mới là lạ, cho dù tình cảm có thể tạm thời áp chế xung đột xuống, nhưng chắc chắn cũng chôn cái gai trong lòng mỗi người.

Mâu thuẫn cứ tích lũy như vậy rồi sẽ tới một ngày bùng phát.

Tô Xán cảm giác hiểu ra được bi kịch sau này của Đường Vũ là do đâu rồi.

Bí quyết có thể chung sống lâu dài là phải chấp nhận cái tốt cũng như cái xấu của đối phương, Tô Xán hiểu điều đó, nên y cũng chấp nhận rồi, nhưng y muốn cải tạo Đường Vũ để có một ngày cô sẽ thoải mái tiêu tiền mình đưa, coi như đó là mục tiêu mới trong đời đi.

Tô Xán thì mua một cái Nokia 3310, màn hình xanh lam kinh điển, từ khi có di động, liên hệ hai người càng thêm chặt chẽ, tin qua nhắn lại liên tục.

Ba người Vương Uy Uy còn mua di động trước bọn họ, có di động rồi mới phát hiện ra cả Tiêu Vân Vân, Trương Khả, Ngô Thì Nhuế nữa, thi thoảng lại nhắn tin cho y, đến khi Tô Xán kiểm tra lại danh sách bạn bè lưu trong máy mới giật mình phát hiện trên 80% là nữ sinh.

Mình bắt đầu “lăng nhăng” như thế từ giờ nhỉ?

"Đang làm gì thế, rảnh không? Không làm gì nói chuyện một chút!" Đó là tin nhắn của Lâm Lạc Nhiên.

"Hôm qua cậu với Quách Tiểu Chung nói gì về tôi đấy hả? Đừng tưởng tôi không biết!" Tin nhắn của Ngô Thì Nhuế.

" Chị ấy bây giờ ở bên Mỹ một thân một mình, anh không biết gọi điện hỏi thăm một chút à, anh nghĩ xem một cô gái ngày tốt nghiệp lấy dũng khí nói những lời như thế có dễ dàng không?" Đó là nhà đầu Trương Khả từng bị y đánh đòn, đoán chừng mông lại ngứa rồi.

"Vẫn chưa có thư tới, mình lo lắm, chỉ sợ mình trượt mất rồi." Tin nhắn đầy lo âu của Tiêu Vân Vân, cô gái này khả năng chịu áp lực kém, thi không được tốt.

"Đừng mơ tưởng bậy bạ nữa, đi ngủ đi." Câu trả lời tụt hết cảm xúc của Đường Vũ cho tin nhắn "Ước gì bạn nằm bên cạnh lúc này." Mà Tô Xán

phát đi trước lúc đi ngủ.

Tô Xán đột nhiên cảm thấy thế giới nhỏ hơn rất nhiều, thời đại thông tin có vẻ đã tới.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 148: Mơ cũng không dám thấy

Facebook của Mark hiện đang kỳ trưởng thành thần tốc, đã quét qua liên minh Ivy ở Mỹ, hiện giờ số người dùng đạt tới 1.3 triệu người. Mark gửi cho Tô Xán link mấy bài báo nói tới tốc độ quật khởi loại mạng giao lưu giữ các trường học này.

*** Móa, phiên âm tiếng Trung của Facebook là "phi tử bất khả" , không chết không được.

Hai người họp với nhau thông thường là vào 11 - 12 giờ đêm giờ TQ, Mark không thể không phá vỡ thói quen không dậy trước 9 giờ sáng của hắn, ngồi trước máy vi tinh, bàn bạc kế hoạch phát triển.

- Tới Mỹ đi, tranh thủ trong năm nay lấy khoản đầu tư lớn đầu tiên, chúng ta liên thủ, nước Mỹ sẽ là của chúng ta.
Cứ mỗi lần hai người liên lạc với nhau, Mark không quên xúi bẩy Tô Xán sang Mỹ với hắn.

Thế phát triển của Facebook hoàn toàn đúng với dự đoán trước đó của Tô Xán, làm Mark phải dùng thành ngữ tiếng Hán "phục sát đất" để khen ngợi Tô Xán, đó thuần túy là sự kính trọng của nhà chiến lược giành cho nhà chiếc lược khác.

Tô Xán đã có thể dự đoán được thành công lớn như vậy, trước đó vẫn sảng khoái đem công ty giao cho mình, sự tin tưởng này làm Mark càng cảm kích.

Nhưng với Tô Xán mà nói, tất cả đều là của Mark, Tô Xán lấy của chính hắn trao cho hắn mà thôi, vì thế Tô Xán cũng cố gắng ở phía sau lưng

Mark, để mọi ánh hào quang chiếu lên người hắn, xứng đáng những gì hắn được hưởng.

Nói thế không có nghĩa là Tô Xán không có công sức nào trong chuyện này, y đã mang facebook tới sớm hơn mấy năm so với lịch sử, trong khi điều kiện và thời cơ phát triển chưa chín muồi, Mark còn chưa trưởng thành, Tô Xán tất nhiên tốn công tốn sức.

Tô Xán chỉ biết sau này facebook cực kỳ lớn mạnh mà thôi, kiếp trước y đâu làm nghề này mà hiểu rõ từng giai đoạn phát triển của nó, toàn bộ vốn liếng của y trút hết vào bộ khung facebook 1.0 rồi.

Với Tô Xán mà nói, facebook lúc này không thể có chút sai sót nào, nếu không tín nhiệm của Mark với y sẽ dao động, vì thế áp lực của Tô Xán không hề nhỏ, không có thành công nào là dễ dàng đơn giản.

Tiếp xúc với Mark cũng như áp lực tới từ Mark làm Tô Xán học hỏi được rất nhiều, tiến bộ rất nhiều, đây là lần thứ hai Tô Xán thay da đổi thịt, lần đầu là ở Hạ Hải khi y tìm được thú vui trong sách vở, thì nhờ Mark, Tô Xán bước ra khỏi phạm vi sách vở, không còn dùng kiến thức trong sách, mà áp dụng tư tưởng của riêng mình.

Nói một cách đơn giản là Tô Xán lên LV rồi.

Thể hiện rõ ràng nhất là sự thay đổi trong tính cách của Tô Xán.

"Mình về nhà rồi" Đường Vũ gửi tin nhắn qua.

Tô Xán thấy được tin nhắn của Đường Vũ thì đánh vào khung cửa sổ đang chat với Mark “Chờ một chút, Đường Vũ vừa về ”, “ Lần một chút gần nhất của cậu mất 1 tiếng” Mark giơ ngón giữa lên rồi rời mạng.

Tô Xán vừa dán mắt vào kính viễn vọng, nhìn thấy Đường Vũ đang mở tủ lấy quần áo, có vẻ chuẩn bị đi tắm, nhắn tin cho cô , " Hôm nay cùng mẹ đi

đâu, mua được cái gì?"

Ở trong phòng ngủ, Đường Vũ do dự một lúc mới nhắn lại, "Không mua gì cả."

Mục Tuyền đi vào trong phòng, đem quần áo vừa lấy từ máy giặt ra tới cho Đường Vũ, còn cầm theo một món đồ màu đen:
- Đường Vũ, thay cái này đi, con gái cần phải chú ý tới vóc dáng, từ bây giờ con phải chú ý bồi dưỡng cơ thể của mình rồi.

Đường Vũ quay lại, nhìn thấy thứ trong tay mẹ mình thừ ngần ngừ, cô vừa mới gửi tin nhắn cho Tô Xán, nếu cậu ấy có nhà, rất có thể lúc này đang nhìn mình qua kính viễn vọng.

Đầu kia Tô Xán không nhìn rõ lắm, đợi khi điều chỉnh xong, đột nhiên thấy máu vọt lên đầu.

Bra màu đen, quai đeo mỏng manh, nhìn dáng vẻ của Mục Tuyền, chẳng lẽ muốn cô ấy thay bây giờ?

Tội lỗi, tội lỗi, trong lòng nói thế nhưng mắt Tô Xán không dịch đi nửa ly.

Mục Tuyền vừa điều chỉnh cái chiếc áo lót trong tay vừa nói:
- Về sau con phải dùng loại áo lót chỉnh ngực này, huấn luyện viên thẩm mỹ nói với mẹ, ngực con không được cân, bên trái phát triển hơn một chút, con phải đeo nó để cân bằng lại, ba tháng điều chỉnh một lần. Con lớn rồi, càng phải chú ý tới việc này, nữ sinh không chỉ theo đuổi vẻ đẹp bên trong hình thể cũng rất quan trọng.

Bên kia Tô Xán nóng ruột vô cùng, tuy không nghe thấy hai mẹ con họ nói gì, nhưng đoán được Đường Vũ vì cố kỵ mình nhìn trộm nên không chịu thay áo, lần đầu tiên y cảm thấy Đường Vũ không nghe lời mẹ đúng là thật bất hiếu.

- Con biết rồi, lát nữa con thay.
Đường Vũ vờ gấp quần áo làm cớ, liếc nhìn cửa sổ, không xác định được ở phía kia chung cư có phải có đôi mắt đang nhìn không, cô không dám đi kéo rèm xuống, nếu không mẹ mình sẽ cảnh giác, năng lực quan sát và suy luận của mẹ mình rất kinh người, Đường Vũ không dám thử.

Mục Tuyền hiểu lầm ý Đường Vũ, mỉm cười:
- Con bé này, lại còn xấu hổ với mẹ gì chứ. Con đừng thấy mình còn trẻ mà xem nhẹ, muốn giữ được bầu ngực đẹp, đầy đặn và săn chắc thì cần chú ý giữ gìn từ bây giờ, không chỉ tập luyện, dáng ngồi mà áo lót cũng là thứ cực kỳ quan trọng.

Tiếp đó Tô Xán nhìn thấy một cảnh mơ cũng không dám tưởng tượng ra, tích tắc y thấy thị lực của mình phải vượt quá 15/10, đôi tay nhạy cảm hơn cả tay bác sĩ phẫu thuật, điều chỉnh cực kỳ chính xác tiêu cự của kính viễn vọng.

Mục Tuyền cởi chiếc cúc thứ nhất, lộ ra làn da ngực trắng tới lóa mắt, tim Tô Xán đập loạn xạ, vì y biết chuyện gì sắp tới. Cái cúc thứ hai mở ra, khe ngực sâu hun hút mê người, Tô Xán thấy được một phần cái áo lót màu trắng, ôm lấy hai đường cong tuyệt mỹ, máu y sôi sùng sục, hai mắt ấn sát vào kính viễn vọng, bình thường hẳn phải đau lắm, lúc nãy y chẳng cảm thấy gì.

Tô Xán thấy các cô gái mặc áo trắng mỏng manh phối hợp với áo lót màu đen, tạo ra hiệu ứng mập mờ khêu gợi trêu ghẹo nam nhân, hiện giờ y mới biết áo đen với bra trắng mới thực sự là vũ khí giết người.

Cái cúc thứ ba đã mở ra rồi, Tô Xán thấy cái rốn gợi cảm, cái bụng phẳng lỳ, hai tai y như ù đi, tay y run run, kích thích tột cùng đồng thời cũng hơi sờ sợ, đó là Mục Tuyền, bị phát hiện thì mình chết là cái chắc.

Toàn bộ cúc áo được cởi bỏ, OMG, trời đất thiên địa thánh thần ơi cứu con với, Tô Xán gào lên trong lòng, nhưng dám đảo bảo vị nào lớ ngớ dám xuống "cứu" y bây giờ, Tô Xán sẽ bẻ cổ tức thì.

Mục Tuyền đã cởi chiếc áo sơ mi ra, toàn thân phát tán một vẻ đẹp cổ điển không thể diễn tả bằng lời, chỉ thấy đôi bờ vai trơn bóng như tuyết có thể sánh với tác phẩm điêu khắc tinh tế nhất, chiếc áo lót không hề cầu kỳ hay gợi cảm, trắng thuần khiết với riềm hoa như của nữ sinh, lại càng thêm khiêu khích mời gọi, non nửa bầu vú lộ ra ngoài, không to, nhưng trắng và căng tròn ưu mỹ, đang nhẹ nhấp nhô như muốn bật ra khỏi cái áo …

Tất cả tưởng chừng chỉ cách trước mũi Tô Xán có 5 cm, y nuốt nước bọt ực một cái, tay vô thức đưa ra, nhưng làm sao mà chạm vào được …

Mục Tuyền cởi áo ra, thân trên chỉ còn lại chiếc áo lót, nói với Đường Vũ:
- Giờ mẹ con mình giống nhau rồi nhé, con thay luôn đi, để mẹ điều chỉnh cho.

Đường Vũ quay đầu lại há hốc miệng nhìn mẹ mình, lúc này không để ý được nhiều nữa, hoảng hồn giằng lấy áo lót màu đen, đẩy vội mẹ mình ra ngoài:
- Mẹ ra đi, mẹ ra đi, con thay xong sẽ ra cho mẹ xem.

Mục Tuyền bị Đường Vũ dùng hết sức đẩy ra ngoài chỉ hơi ngạc nhiên, sau đó mỉm cười vui vẻ, nếu như con gái mình xấu hổ chuyện này như thế, chứng tỏ quan hệ của nó với Tô Xán còn chưa đi tới đâu cả, bà có thể yên tâm rồi.

Ở đầu kia, Tô Xán không có thời gian mà luyến tiếc, cũng không dám điều chỉnh kính viễn vọng sang phòng khách tiếp tục nhìn Mục Tuyền nữa, y đang cuống cuồng bò sát sàn nhà, gấp rút rời khỏi phòng, vì nha đầu Đường Vũ kia sau khi đẩy Mục Tuyền ra ngoài nhất định sẽ dùng kính viễn vọng xem mình có nhà hay không.

Tô Xán chưa kịp bò tới phòng khách thì Tằng Kha đang làm thức ăn trong bếp nhìn thấy quát:
- Tô Xán, không đi đàng hoàng mà bò thế kìa là sao?

Chưa kịp trả lời mẹ thì di động trong túi reo inh ỏi, người y run cầm cập, bỏ mẹ rồi, nha đầu kia truy sát tới rồi, Tô Xán định nghe điện nhưng sợ mẹ mình to tiếng thì lộ bem hết, rối rít vẫy vẫy tay với mẹ, tiếp tục bò sát chân tường, hai lần xỏ dép mà không vào được, bỏ luôn, bò ra khỏi cửa, đóng sập cánh cửa lại mới dám đứng lên.

- Thằng bé này lại lên cơn gì thế?
Tằng Kha nhìn vào phòng Tô Xán không thấy cái gì khác thường, sao nó lại như ma đuổi thế? Hay học nhiều quá nên loạn trí rồi?

Chuông điện thoại vẫn reo một cách ương bướng như cái tính của Đường Vũ, Tô Xán toát mồ hôi hột, lúc này y không biết có nên nghe điện thoại hay không, bình thường lỡ một hai cuộc gọi cũng đành đi, nhưng lúc này không nghe thì tỏ ra là chột dạ, nghe thì lý do gì mà lâu thế không nghe điện thoại? Nha đầu ấy tinh như ma, không dễ qua mặt, còn đang đấu tranh thì ngón tay ngu ngốc phản chú bấm mịe nó nút nghe mà không hay.

- A … a lô.
Mẹ cái thằng ngu này, cố bảo bản thân bình tĩnh nhưng giọng vẫn không khỏi lắp bắp:

- Tô Xán, bạn đang ở đâu?

Nói qua điện thoại chất lượng âm thanh không phải quá tốt, Tô Xán vẫn nghe ra một mùi nguy hiểm:
- Mình đang trên đường về nhà.

- Sao lâu thế mới nghe? Sao giọng bạn lạ thế?
Đường Vũ hỏi dồn dập:

Một tia sáng lóe lên trong đầu Tô Xán:
- Mình vừa mới bị chó đuổi.
“Trời ơi! Tôi là thiên tài!” một sự thông, vạn sự thông, chỉ tích tắc Tô Xán đã hoàn thiện lời nói dối của mình.

- Làm sao lại bị chó đuổi, có bị sao không?

Giọng Đường Vũ có chút gấp gáp, Tô Xán cố áp vui mừng xuống, vờ thở đứt quãng:
- Đang viết tin nhắn … cho bạn không để … ý dẫm phải đuôi con chó, may mà mình nhanh chân …. không làm sao cả! Thoát rồi!

- Bạn thật là, mình nói bao lần rồi, đang đi thì đừng có dùng điện thoại …

Chịu đựng nha đầu kia cằn nhằn một lúc, Tô Xán thở phào tắt máy, thoát nạn rồi, dựa lưng hành lang ngồi bệt xuống đất, bây giờ tưởng tượng một chút chắc không bị thành vật đâu nhỉ?

***

Ờ hình thì không có, phát huy trí tưởng tượng đi nhé.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 149: Cậu rất đặc biệt

M

ấy ngày sau Đường Vũ cứ bóng gió vòng vèo hỏi thăm tung tích của Tô Xán ngày hôm đó, Tô Xán dứt khoát nói rằng mình không có nhà, y đâu có ngốc, chuyện này Tô Xán đã thề sống để bụng chết mang theo rồi.

Sang tháng 8, Đường Vũ gửi tin nhắn cho Tô Xán, nói cô tới trường lái xe lớn nhất Dung Thành học lấy bằng lái xe, nghe tin tức này, Tô Xán cùng bộ ba rãnh rồi hào hứng kéo nhau đi đăng ký.

Vương Bạc vui vẻ đá ba người Vương Uy Uy đi, ông có căn biệt thự khác ở khu đại viện thành ủy, chỉ thi thoảng mới về nhà một lần, một mặt là ở đó tiện cho công việc, mặt khác cái biệt thự ở Hoa viên Dung Thành kia đã thành địa bàn của ba người Vương Uy Uy rồi, ông tới đó không được thanh tịnh.

Hơn nữa ba đứa nó đã lớn, cần không gian của chúng, mình ở chung không thích hợp lắm, cả ba càng lớn càng hiểu chuyện không dám bừa bãi với mình như khi còn nhỏ, như nha đầu Lâm Lạc Nhiên kia thay cách ăn mặc cá tính thành thục nữ hiền lành, thật quá miễn cưỡng. Còn cái bộ dạng lễ phép quy của của thằng béo Lâm Trứu Vũ nhiều lúc khiến Vương Bạc chỉ muốn đá hắn lăn khỏi nhà.

Thế nên không quản bọn chúng nữa, có điều bây giờ đang kỳ nghỉ dài, ba đứa này mà nhàn rỗi quá độ là thế nào cũng có vấn đề, không bằng để chúng nó tìm hoạt động nào đó phát tiết tinh lực, ít nhiều khiến Vương Bạc an tâm hơn.

- Chúng ta tới muộn rồi, Đường Vũ ở nhóm trước.
Đám Tô Xán và Vương Uy Uy khi tới trường dạy lái học lý thuyết mới phát hiện Đường Vũ sớm hơn họ một bước, học xong lý thuyết chính thức lên

đường.

- Hắn là chỉ sớm hơn một chút mà thôi, nhắn tin bảo cô ấy chúng ta tới rồi, lát nữa vẫn có thể cùng xe.
Lâm Lạc Nhiên hơi bực tức:
- Mà không kịp thì thôi, đừng có bám đuôi cô ấy suốt như vậy.
Nói xong đi vào lớp trước.

Đây là trường dạy lái xe lớn nhất Dung Thành, lại ở kỳ cao điểm, phòng học chật kín người, giảng dạy là một giáo viên trẻ, cảm giác nhóm học sinh này là khó dạy nhất, vô kỷ luật, quan trọng vì Lâm nha đầu quá bắt mắt, khiến không ít nam học viên không ngừng ngoái đầu nhìn.

- Một số học viên cho rằng thi lý thuyết quá đơn giản nên không chú ý nghe giảng, không coi trọng, không biết rất nhiều người bị chặn lại ở phần lý thuyết, mấy tuần liền không chưa được ra đường.
Giáo viên cầm phấn gõ gõ lên bảng, cố vãn hồi lại trật tự:

- Em gái, lỗi tại em đó, khiến bọn anh bị mắng lây này.

- Em ơi, hay là sang đây ngồi, để bọn anh khỏi phải mất công ngoái đầu sang bên đó.

Một nhóm nam nữ chừng 22,23 tuổi, ăn mặc so với phần đông khá nổi bật, hò reo cười hô hố, nghe mấy tên con trai nói thế, mấy đứa con gái đi theo nhìn Lâm Lạc Nhiên với vẻ căm ghét và cảnh giác.

Ngứa mắt với thái độ của đám người đó, Lâm Lạc Nhiên đứng dậy, dọn sách vở:
- Giảng toàn thứ trong sách vở, tôi tự đọc cho xong, tới kỳ thi đến một chuyến là được rồi.
Nhìn nhóm con trai đi với mình, môi hơi giảu lên:
- Có đi không?

Câu này hiển nhiên dành cho Tô Xán, hai người kia không cần phải hỏi.

Ánh mắt của Lâm Lạc Nhiên luôn có sức sát thương, tính cách của cô nàng này dường như luôn tồn tại hai mặt cực đoan, một là hiếu động ngang ngược ương ngạnh, khi giơ nắm đấm đánh anh trai béo tốt của mình không hề biết nương tình. Một mặt khác vô cùng tĩnh lặng dịu dàng như gió thu, nhìn cô gái này một mình ngồi đọc sách dưới tán cây, đủ làm trái tim bất kỳ đứa con trai bình thường nào phải xao động.

Tô Xán không chịu nổi ánh mắt đó, gật đầu:
- Đi, chúng ta về xem sách.

- Thế mới đúng chứ.

Khuôn mặt Lâm Lạc Nhiên như ánh nắng xuyên mây mù, đặt sách lên tay Tô Xán, tay khác khoác tay Tô Xán, không, phải nói chính xác là cô ôm lấy cánh tay Tô Xán, ôm rất chặt, cánh tay Tô Xán hoàn toàn dán lên ngực, cảm thụ được cả hơi ấm lẫn độ mềm mại tới từ bầu ngực thiếu nữ, người y nóng lên. Lâm Lạc Nhiên cứ thế kéo thân thể cứng đờ hoàn toàn tương phản cơ thể mềm mại của mình đi ra cửa.

Đằng sau có tiếng đám thanh niên chất vấn giáo viên:
- Oa, ngông nghênh như vậy mà cũng bỏ mặc à, con gái nhà ai mà ghê gớm thế.

Xung quanh người bất mãn, người chấn động, hoặc oán tiếc vì danh hoa có chủ, Lâm Trứu Vũ chẳng quan tâm, hắn lấy khủy tay huých sườn Vương Uy Uy, chỉ bóng lưng Lâm Lạc Nhiên:
- Vóc dáng của con bé này càng ngày càng ngon nhỉ.

- Ừ.
Vương Uy Uy nuốt nước bọt gật đầu, đã biết Lâm Lạc Nhiên chỉ coi mình là một người bạn thân thiết, cùng lắm là một người anh, hắn đã điều chỉnh lại được tình cảm của mình, nhưng nhìn hai người họ như thế, không khỏi

ghen tỵ, thấy Lâm Trứu Vũ dọn sách, cùng đứng dậy đi theo, khiến trong phòng lại có trận náo động nhỏ.

Đi ra ngoài cửa Lâm Lạc Nhiên tự giác buông tay Tô Xán ra, vẻ mặt giống như không hề có chuyện gì xảy ra.

- Vắt chanh bỏ vỏ như thế cũng nhanh quá đi.
Tô Xán bây giờ mời hoàn hồn, lòng có chút luyến tiếc, cô nàng này bất mãn với ánh mắt đám người trong phòng, nên mới mượn y để tuyên cáo danh hoa có chủ, cho đám kia sói kia đau lòng.

Nói công bằng chả thể trách người ta được, ai bảo nha đầu này xinh đẹp như yêu tinh lại còn chuyên ăn mặc khiêu khích, hôm nay mặc chiếc quần jean xanh rách te tua, một cái áo sơ mi trắng rộng thùng thình chê lấp những đường cong đầy sức sống, nửa trước bỏ trong quần, nửa sau thả tự nhiên, không có gì đáng nói nếu cô nàng không mở cúc cổ, để lộ ra thứ mà khiến đứa con trai nào cũng không kiềm lòng nổi.

- Dùng tạm, nếu sau này phát hiện ra nam nhân cực phẩm, tốt nhất cậu tránh xa tôi ra, đừng để tạo thành ảnh hưởng không tốt.
Lâm Lạc Nhiên cười khanh khách, môi dưới hơi cong lên, ra chiều đắc ý:

Tô Xán ngơ ngơ "à" một tiếng, quen với mồm miệng chua ngoa của cô rồi, nhưng tâm tình bỗng nhiên sa sút, đổi góc độ suy nghĩ, nếu như có một ngày mình thay đám thanh niên trong phòng thành đối tượng Lâm Lạc Nhiên đả kích, không biết tâm trạng mình ra sao, từ lúc y quay trở về tới nay, nếu tính người đánh động trái tim y, thì Lâm Lạc Nhiên là một trong số đó.

Chẳng phải mùa xuân mới là mùa động dục à, sao tự nhiên mình hay có suy nghĩ không nên có này, chuyện với Đường Vũ còn chưa vào đâu .. à, dù có đâu vào đấy cũng không được.

Tô Xán cố dồn nén cảm xúc xuống.

"Sao không phản bác, cậu mồm mép lắm cơ mà?" Chỉ có một tiếng "à" hời hợt làm Lâm Lạc Nhiên nổi giận, rõ ràng là lời cô nói, giờ lại đi giận vì Tô Xán không có phản ứng.

Quay sang nhìn Tô Xán, nhìn kỹ y, đột nhiên Lâm Lạc Nhiên có phát hiện mới, chẳng biết từ lúc nào Tô Xán có thêm một khí chất thoải mái phóng khoáng, giống như … giống như bước lên một đỉnh cao mới vậy, hình dung này tuy trừu tượng, song Lâm Lạc Nhiên dám khẳng định chắc chắn Tô Xán thay đổi rồi, càng thêm sức hút với nữ sinh, tiếc rằng cậu ấy đã có cô gái trong lòng.

Lâm Lạc Nhiên chợt trầm lắng, ai hiểu rõ cô gái này đều nhận ra có chút không tầm thường.

- Tô Xán, cậu có biết không, với tôi mà nói, cậu rất đặc biệt.

Ngoài sân tĩnh lặng không một bóng người, hành lang dài nửa sáng nửa tối, Lâm Lạc Nhiên quay sang nói câu ấy, cánh môi hồng gợi cảm tạo ra nụ cười ôn nhu, ánh mắt long lanh như nhìn tình nhân.

- Đặc biệt tới mức độ nào?
Lời ra khỏi miệng Tô Xán chỉ muốn tát cho bản thân một cái, biết thừa lúc này sáng suốt nhất là im lặng, lại không quản nổi cái miệng nói ra.

Có cảm giác như dụ dỗ tiểu cô nương.

Thế nhưng Lâm Lạc Nhiên cho dù là tiểu cô nương cũng là tiểu cô nương khéo léo cực điểm, quay người lại hai tay chắp sau lưng, nhìn tới độ làm Tô Xán phải lúng túng cười khan mới lấy sách trong tay y, cười tự nhiên vỗ vỗ vai y, giọng như dỗ con nít:
- Đặc biệt tới mức cảm giác đặc biệt, cho dù lấy nam nhân cực phẩm ra đổi tôi cũng chẳng thèm, trả lời thế thỏa mãn sự hư vinh của cậu chưa?

Lâm Lạc Nhiên

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 150: Suy nghĩ cho tương lai

Trường dạy lái xe ở giai đoạn này vẫn dùng xe jeep để huấn luyện, xe khá là rộng rãi, thông thường một xe có thể chở tám người không thành vấn đề, mọi người được chia vào cùng một xe.

- Vừa rồi Đường Vũ chỉ đi một lèo tới nơi không phạm lỗi nào, không thể để người ta nói chúng ta thua một cô gái! Này nhìn đường vào ...
Vương Uy Uy ngồi ở ghế phụ lái, không ngừng gây áp lực với Lâm Trứu Vũ ở bên cạnh:

Lâm Trứu Vũ chay tay luống cuống, đầu toán mồ hôi, nhìn gương quay xe, bực tức nói:
- Câm mồm đi, tôi đang cuống đây này.

Vương Bạc không can thiệp vào chuyện Vương Uy Uy đi học lái xe, từ báo danh cũng do ba người Vương Uy Uy tự làm, cho nên không ai biết con trai bí thư thành ủy ở đây. Được chia vào một xe cũng là do bọn họ tập thể xin phép, phía trường học thấy đám học sinh này muốn ở cùng nhau nên đồng ý, dù sao không phải trường chính quy, rất thoải mái.

- Này, uống chút nước đi.
Tô Xán ho một tiếng, đưa cho Đường Vũ và Lâm Lạc Nhiên hai chai nước khoáng, y chỉ kiếm việc mà làm thôi, vì không khí giữa ba người quá ngượng ngập.

Lâm Lạc Nhiên nói một tiếng cám ơn nhận lấy, đang vặn nắp thì một chiếc xe phóng vèo qua, sau đó bẻ tay lai dừng trước mặt bọn họ, thò đầu ra chính là nhóm thanh niên lúc nãy trong lớp lý thuyết, mới đầu nhìn Lâm Lạc Nhiên, sau đó thấy cả Đường Vũ thì mắt sáng rực, huýt sáo nói:
- Mỹ nữ, đi trước nhé.

Sau đó khởi động máy phóng vút đi, tốc độ gần đạt tới mức cao nhất của xe, khoe khoang kỹ thuật của mình.

Tô Xán nhìn giáo viên của mình, chỉ đối phương:
- Giáo viên của bọn họ để mặc cho họ làm thế sao?

Giáo viên hướng dẫn của họ tên Lý Cương, tuổi chừng ba mươi, thời này trường dạy lái xe còn chưa quá bẩn thỉu, chuyện giáo viên ám thị học sinh mua thuốc lá, mời cơm mình khá ít, hơn nữa đám Tô Xán là học sinh vừa tốt nghiệp xong, còn đang tiêu tiền cha mẹ, lấy đâu ra tiền mà bóp.

Lý Cương lắc đầu ngao ngán:
- Đám nhãi đó không chọc vào nổi, hiệu trưởng đích thân gọi điện đánh tiếng cho chúng tôi, trong đó có một đứa con trai của chủ nhiệm ủy ban kế hoạch tỉnh, một đứa là cháu ngoại đoàn trưởng quân khu 56005, khi lên xe còn cãi nhau với giáo viên, nên không lên xe, mặc cho bọn chúng muốn làm gì thì làm. Nhịn chúng một chút đi, bây giờ ra đường đâu cũng gặp loại này.

- Được rồi, chúng ta luyện tập đi, không chấp với bọn chúng làm gì.

Lâm Trứu Vũ làu bàu mấy câu tiếp tục khởi động xe lên đường, sau đó tiếp tục cãi vã với Vương Uy Uy.

Mùa hè nóng bức, lúc này xung quanh sân huấn luyện toàn là những nhà trệt tường đỏ, cái trường này vốn là công xưởng, sau đó cải tạo đi, dọn ra không gian ở giữa, một số nhà mái ngói cũng giữ lại, xa hơn nữa là sân huấn luyện mới đang mở rộng, trồng cây cối chính quy hơn nhiều.

Những người không lên xe thì ngối dựa vào tường những căn nhà ngói, tìm bóng mát dưới mái nhà, tránh ánh mặt trời gay gắt.

Lúc nãy Tô Xán đột nhiên phát hiện, bên trái mình là Đường Vũ, bên phải mình là Lâm Lạc Nhiên, nãy giờ không chú ý chẳng sao, phát hiện ra lại

thấy rờn rợn, bên trái là Lâm Lạc Nhiên ăn mặc mát mẻ, quần short áo phông, bên phải Đường Vũ chính quy hơn, giống như đi học ở trường .. Tô Xán tất nhiên chẳng tâm trạng nào chú ý cách ăn mặc hai cô gái, y chỉ thấy mùa hè đã nóng càng thêm nóng.

Quan hệ giữa hai cô gái này xưa nay luôn có chút vi diệu, kể cả không phải vì Tô Xán, tác dụng duy nhất của Tô Xán là biến sự vi diệu đó thành lung túng mà thôi.

Đường Vũ và Lâm Lạc Nhiên không muốn ngồi với nhau, thành ra Tô Xán bị kẹp vào giữa, nhưng đã không được tích sự gì, tình hình lại càng thêm trầm trọng.

Lâm Lạc Nhiên chủ động đánh vỡ sự im lặng:
- Mấy ngày nữa có vài người bạn ở Thượng Hải lái xe tới, Đường Vũ, bạn tham gia cùng bọn này nhé.

Đường Vũ lắc đầu:
- Mình không tham gia đâu, các bạn chơi vui là được.
Cô là thế, không thích không đi, chẳng cần nói thừa những lời mình bận việc này việc nọ.

Lâm Lạc Nhiên nhìn sang Tô Xán:
- Vậy thì cậu đi đi, mấy người bạn tôi nhất định bắt tôi phải mời khách, sau này chúng ta còn tới Thượng Hải, khi ấy lột da họ báo đáp. Đây gọi là đầu tư thấp, hồi báo cao đấy.

Tô Xán không kịp suy nghĩ gì chỉ gật đầu.

Đường Vũ mặc dù làm ra vẻ lãnh đạm theo dõi xe tập lái, nhưng nghe rõ ràng, hơi hối hận vì vừa nãy trở lời quá chắc chắn làm không có cơ xoay chuyển. Nghe Lâm Lạc Nhiên dùng từ "chúng ta", khiến cô có hơi ghen.

Thi thoảng lại có những người bạn ở xa tới tìm Lâm Lạc Nhiên, Đường Vũ thấy ít nhất ở phương diện này mình không so được với Lâm Lạc Nhiên, mạng lưới quan hệ của Lâm Lạc Nhiên rất rộng.
Giống quan điểm một số bạn bè cha mẹ cô, cho dù thích tích ưu tú, môn nào cũng đạt 100 điểm, cũng chẳng có ý nghĩa gì, bao năm nỗ lực không bằng một câu nói của lãnh đạo, chỉ có các mối quan hệ mới quyết định tất cả.

Người như Lâm Lạc Nhiên, trong mắt những người kia, chắc chắn là quý giá, có không gian tiềm lực cực lớn.

Mặc dù mẹ cô luôn đề cao chỗ dựa vững chắc nhất là chính bản thân mỗi người, nhắc nhở Đường Vũ tăng cường năng lực của mình.

Nhưng nghe nhìn những việc mẹ mình làm, Đường Vũ biết, mạng lưới quan hệ của mẹ mình rất rộng.

Trước kia cô không dám nghĩ nhiều tới tương lai, vì tốt nghiệp rồi mỗi người một phương, tương lai với hai bọn họ mà nói, tương lai quá xa xôi, thời gian và khoảng cách khiến người ta bỏ quên nhiều thứ.

Hiện giờ, Đường Vũ bắt đầu suy nghĩ tới tương lai rồi.

Cô biết bối cảnh gia đình ba người Vương Uy Uy không tầm thường, người bạn như vậy với Tô Xán mà nói là rất quý trọng, cùng với sự trưởng thành của họ, có thể mang lại nhiều trợ giúp cho Tô Xán, bất kể là ở sự nghiệp hay phương diện khác.

Thua kém không khiến Đường Vũ sinh tự ti hay ghen tỵ, cô hiểu mỗi người đều có cực hạn của mình.

Đường Vũ nghĩ, dù cô không thể như Lâm Lạc Nhiên giới thiệu những người bạn có bối cảnh không tệ cho Tô Xán, nhưng cô sẽ có phương thức khác, giúp đỡ và hỗ trợ Tô Xán.

…..

Lâm Trứu Vũ hôm nay tâm trạng không tốt, cau có lấy ra một điếu thuốc lá, châm lửa rít mấy hơi, khoan khoái nói:
- Hút thuốc ở nơi sơn thanh thủy tú này, cho làm thần tiên cũng không đổi.

Đây là một mảnh rừng tới khu du lịch Thanh Sơn, gần có những căn nhà cổ đắp bằng đất trông như cái lò, vòng quanh nó là khối nham thạch hình thù kỳ quái, một dòng suối nhỏ quanh có chảy róc rách xuyên qua chân bọn họ, chim hót véo von, phong cảnh hữu tình.

Đường Vũ, Lâm Lạc Nhiên cùng với cô nữ sinh ĐH Dung Thành nhân kỳ nghỉ hè đi học xe cùng đi tham quan căn nhà cổ rồi.

Vương Uy Uy trèo lên một tảng đá, cởi giày cho chân xuống nước, rên một tiếng rất không thuần khiết, hai tay chống sau lưng, ngả người ra hỏi:
- Cậu quen Tiêu Triệu Húc à?

- Sao hỏi thế?
Tô Xán ngạc nhiên, hình như mình đã bao giờ nhắc tới cái tên này đâu.

Lâm Trứu Vũ lúc này đã hút xong điều thuốc thần tiên của hắn, cũng treo lên tảng đá nói:
- Má nó, Tô Xán, cậu chơi với loại đó à, tôi không thích cái thằng ấy, ăn nói rất ngông.
Đám hoàn khố tên nào tên nấy ăn nói ngông nghênh, lại ghét người giống mình, chẳng biết soi gương có ghét luôn bản thân hay không?

Vương Uy Uy giải thích:
- Mấy ngày trước gặp hắn, hắn tỏ ra quan hệ rất thân thiết với cậu, hi vọng mọi người tiến thêm một bước hợp tác với nhau.

Tô Xán hơi nhíu mày, thoáng cái hiểu ra, mình sơ xuất bị người ta lợi dụng rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 151: Phải kiếm bạn gái thôi

Trước khi hai bên đàm phán với nhau, Tiêu Triều Húc đã biết quan hệ của Tô Xán và Vương Uy Uy, Tô Xán quên mất sự kiện khách sạn Vương Triều, y không trong giới hoàn khố nên có một vài sự việc đã đánh giá thấp tầm quan trọng của nó, bữa tiệc ngày hôm đó là để bồi dưỡng thị trường cao cấp Dung Thành.

Ngày hôm đó không nghi ngờ gì Tô Xán và Vương Uy Uy đã trở thành tiêu điểm.

Tiêu Triệu Húc nhìn Tô Xán một cái là nhận ra ngay, trí nhớ của hắn rất tốt, cho nên mới bày ra thái độ cao ngạo, đưa yêu cầu quá đáng, khoe khoang mối quan hệ, dùng cách này chọc giận Tô Xán, chính là để nhử Tô Xán.

Mục đích thực sự của Tiêu Triệu Húc là muốn Tô Xán đưa Vương Uy Uy ra.

Đây tuyệt đối không phải chuyện mà một tên hoàn khố vô tích sự như người ta đồn đại có thể làm được, cũng chứng minh khó dùng bề ngoài đi đánh giá thế giới nội tâm một người.

Có lẽ Tiêu Triệu Húc cho rằng tạp chí mà Tô Xán đang làm do thế lực Vương Uy Uy đứng sau làm chỗ dựa, nếu như ban đầu tỏ thái độ ân cần, không được hiệu quả như ý mà còn phản tác dụng, nên mới dùng cách này bắt mối quan hệ với Vương Uy Uy, xem ra Tô Xán đánh giá sai hắn, hắn thì quá tự tin, đánh giá sai cả tình hình lẫn xem nhẹ Vương Uy Uy.

Nhưng nói thế nào thì Tiêu Triệu Húc cũng không phải kẻ ngốc.

Có người nói con cháu lớn lên trong gia đình quan viên có giáo dục gia đình nghiêm khắc, có tố chất cao hơn con cái nhà bình thường, đây là thứ lời phun rắm của đám hãnh tiến tư tưởng nô tài mà thôi, có điều nếu như luận tới nhạy bén với nhân tình thế thái thì đúng là hơn người thường nhiều.

Vậy mà mình còn nghĩ đã mò thấu được tính cách của đám hoàn khố này rồi, đoán chừng khi mình nói nhường cho hắn 5% cổ phần, chắc hắn cười rụng răng luôn, có điều hắn nghĩ vì thế có hợp tác nhất định với Vương Uy Uy cũng là sai lầm lớn.

- Sao vậy?
Thấy Tô Xán suy nghĩ, Vương Uy Uy hỏi:

- Không có gì, Tiểu Ngũ nói đúng, tôi cũng không thích kẻ này.
Tô Xán mỉm cười, y đã nhận được một bài học, phải cám ơn Tiêu Triệu Húc mới đúng.

Có điều bị chơi một vố như thằng ngốc mà không chơi lại thì không phải là Tô Xán rồi, cứ thế mà suy, khi đó cho dù mình và Lâm Quang Đống dứt khoát từ chối, hắn cũng chủ động xán tới.

Tô Xán không bao giờ có ý lợi dụng mối quan hệ của Vương Uy Uy cho sự nghiệp của mình, đó không phải là đạo bạn bè của y, cũng là cách làm không chắc chắn. Nhưng chuyện thế này, Tô Xán không ngại để đã sai cứ để sai, đợi khi hoàn toàn nắm được Tạp chí Phong Duệ, đối phương có biết sau chuyện này không có bóng dáng Vương Uy Uy cũng chỉ có thể tự trách mình mà thôi.

Lái chiếc Passat phiên bản 1997, Tiêu Triệu Húc chuẩn bị tới quán bar ở Cửu Nhãn Kiều tụ họp với bạn bè, một tay điều khiển vô lăng, miệng huýt sao, trong xe bật nhạc jazz, tay vỗ nhịp trên đùi, chuyện diễn ra rất thuận lợi, thậm chí bắt đầu ảo tưởng mình đang lái chiếc Bentley mui trần rồi.

……..

Đi ra đường tới khu phong cảnh là yêu cầu đặc biệt của mọi người, bị đám con gái giở đủ thủ đoạn kỳ kèo nũng nịu, Lý Cương chịu không thấu phải chiều ý, 3 giờ chiều mọi người lái xe rời thành phố, phải tới tối mới có thể về, quá trình này được lấy danh nghĩa là luyện tập đi xe trong buổi tối.

Chuyện này về sau không có khả năng xảy ra nữa, lề thói trong trường dạy lái xe càng ngày càng tệ, đại bộ phận thời gian là ứng phó với các hạng mục thi lấy bằng, có lúc chỉ ra được vài ba lần cho lấy lệ mà thôi, học viên ứng phó với tình huống giao thông thì ít, ứng phó với giám khảo thì nhiều, thi lấy bằng thành kiểu thức ăn nhanh. Được giáo viên hướng dẫn luyện tập đi đường núi, còn chuẩn bị cho luyện tập đi đêm là tuyệt đối không có.

Trên đường đi mọi người gặp một quán sinh thái, dừng lại ăn cơm, mỗi người góp 20 đồng, thế nào cũng không để giáo viên phải bỏ tiền, của ít lòng nhiều. Người nhiều tuổi nhất trên xe là hai nam tử chừng 30 và 27 - 28 tuổi, bọn họ phụ trách tiếp đãi Lý Cương, mời hút thuốc, dù sao trên xe toàn là học sinh tốt nghiệp cao trung, lớn hơn chút là mấy cô nữ sinh đại học năm nhất thuộc giai cấp vô sản.

Có điều mấy cô gái trên xe đều rất dưỡng mắt, khiến cho mỗi ngày luyện tập lái xe không ai đến muộn, nghe tiếng oanh yến ríu rít, nhìn thân hình đầy sức sống thanh xuân dưới ngày hè nóng bức này, tâm tình cực tốt.

Từ khu phong cảnh trở về, khi dọc theo đường núi trở xuống, đằng sau lưng có tiếng động cơ ầm ầm, sau đó một chiếc xe huấn luyện đột nhiên vượt mặt, đánh tay lái sang trước mũi xe bọn họ, từ từ giảm tốc độ ở phía trước, rõ ràng là có ý khiêu khích.

Cô nữ sinh Dung Đại đang lái xe sợ hết hồn, Lý Cương ngồi bên cạnh đạp phanh gấp, kết quả mọi người đang ngồi sau trò chuyện bị đà quán tính làm chúi hết về phía trước, dồn thành một đống.

Đường Vũ thét lên một tiếng, người nhào vào lòng Tô Xán, chẳng hề có cảnh lãng mạn hay ngọc ấm hương mềm nào hết, thân thể Đường Vũ nhẹ nhàng mềm mại thật đấy, nhưng lúc xô vào mang theo lực xung kích không hề nhẹ, ngực bị xô đau tức thở, nhưng sự đau đơn này đáng giá lắm, Đường Vũ không sao là tốt rồi, nếu không y còn đau lòng gấp bội.

Có lẽ sự vĩ đại và cao thượng của Tô Xán được ông trời biết tới, nên gửi cho y một món quà nữa, Lâm Lạc Nhiên đang dùng một quỹ tích cực kỳ hiểm hóc áp tới phía y, đôi mắt sợ hãi mở to, tựa hồ phát hiện mình đang mặt đối mặt lao vào Tô Xán.

Mặt đối mặt, môi kề môi chăng?

Kịch bản drama máu chó thường xuyên an bài phân đoạn bàn tay thượng đế như thế này, nhưng cánh môi đỏ mọng của Lâm Lạc Nhiên không chạm vào môi Tô Xán mà cái trán cứng như đá húc thẳng vào sống mũi y, cú va chạm này làm Tô Xán đầu nổi sao, nước mắt trào ra, cơn đau ở mũi khiến y không mở nổi mắt, máu mũi chảy ròng ròng.

- Bạn không sao chứ, đừng có dọa mình.
Vội vàng đứng dậy, Lâm Lạc Nhiên chỉ thấy Tô Xán hai mắt nhắm nghiền, có vẻ đau đớn cực độ, máu me be bét không biết từ đâu ra, mắt tức thì đỏ hoe.

- Không sao đâu để cho mình.
Đường Vũ trấn tĩnh rất nhanh, đôi bàn tay thanh tú xoay người Tô Xán lên, một tay giữ gáy y ấn đầu về phía trước, tay còn lại bóp hai bên cánh mũi.

Nếu hiện giờ mình là người ngoài nhình vào, chắc chắn phải tán thưởng nha đầu này một phen, bản thân là nạn nhân, Tô Xán không có nhã hứng đó.

Lâm Lạc Nhiên vội vàng vặn nút chai nước khoáng, đổ vào bàn tay đưa ra của Đường Vũ, Đường Vũ cẩn thận rả máu dưới mũi và bên mồm cho Tô Xán, Lâm Lạc Nhiên lại lấy từ trong túi quần jean ra một cái khăn tay thơm

phưng phức, xé ra làm hai. Thấy Tô Xán hơi nhăn mặt có vẻ không chịu, Đường Vũ vỗ nhẹ nhẹ lên má y một cái như dỗ dành, y đành phải xìu xuống chấp nhận. Đường Vũ rửa tay, cuộn hai mảnh vải lại đút vào mũi y, rồi lại vỗ vỗ sau gáy, thuần thục làm một lèo những động tác trên xong, Đường Vũ thở phào:
- Ổn rồi.

Lâm Lạc Nhiên tay cầm chai nước khoáng, ở bên áy náy nói:
- Xin lỗi, đau không?

- Không sao, hoàn toàn là chuyện ngoài ý muốn thôi mà.
Tô Xán xua tay, giọng hơi tắc, hai đôi lông mày thi thoảng hơi nhíu khẽ.

Hai cô gái bận rộn xong, máu mũi Tô Xán cũng đã ngừng, từ đầu tới cuối cả hai không ai bảo ai cái gì, nhưng phối hợp rất ăn ý, cảm giác đó thật tốt, hai người nhìn nhau cười, chút lúng túng từ trước tới nay tựa hồ ít đi rất nhiều.

Thế nhưng vừa quay sang thì thấy Vương Uy Uy, Lâm Trứu Vũ và người trên xe đều ngây ra nhìn ba bọn họ.

Lâm Trứu Vũ vỗ vai Vương Uy Uy:
- Uy Uy, đấm cho tôi một cái vào mũi, mạnh vào, vì đãi ngộ vừa rồi, xá gì xả thân vì nghĩa.

- Tôi còn đang định bảo cậu đấm vào mũi tôi đây này.
Vương Uy Uy cũng vỗ lại vai Vương Uy Uy:
- Phải kiếm lấy một bạn gái đàng hoàng thôi anh bạn.

Vương Uy Uy gật đầu hết sức tán đồng:
- Đúng thế anh bạn, hai cô luôn.

Mặt Đường Vũ cùng Lâm Lạc Nhiên đỏ như gấc chín, thấy Lâm Lạc Nhiên tàn bạo trợn mắt nhìn minh, tay vung lên, hai tên trời đánh nhảy ngay xuống

xe như ma đuổi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 152: Đã có điểm

Chiếc xe kia đã phóng đi mất hút từ bao giờ, đợi thêm mấy phút cho Tô Xán hoàn toàn ổn định trở lại, mọi người tiếp tục lên đường, ai nấy tức tối nguyền rủa, nói nếu gặp lại chiếc xe kia, sẽ cho bọn chúng biết tay.

Cứ như chứng minh lời nguyền có hiệu quả, đi được mười lăm phút thì thấy chiếc xe kia dừng lại bên đường, xem ra gặp sự cố xe rồi.

Mấy tên thanh niên đứng bên đường vẫy xe, không ngờ chính là cái nhóm cực kỳ ngang ngược phá phách, đến giáo viên hướng dẫn cũng bị chúng làm tức giận đòi hiệu trưởng cho đổi người. Bốn nam hai nữ, đám con trai ăn mặc theo kiểu bọn chúng cho là rất ngầu nhưng người ngoài nhìn vào sẽ lẩm bẩm "lưu manh", hai cô gái kia trông khá xinh xắn, nhưng trang điểm kẻ vẽ hơi nhiều, uổng phí nét thanh xuân, mặc váy ngắn có lẽ bước lên cầu thang là nhìn thấy ngay quần lót bên trong.

Có một tên đang đá vào lốp xe chửi ỏm tỏi, không ngờ giữa nơi hoang vu thế này lại bị hỏng máy.

Xe của nhóm Tô Xán dừng lại, mấy thằng thanh niên vừa nhìn thấy Lâm Lạc Nhiên và Đường Vũ lập tức sáng mắt lên, nhìn ngắm hai cô gái rất thô thiển, một tên ghé vào cửa xe nói:
- Xe bọn này có vấn đề rồi, ngồi nhích vào một chút cho bọn này đi ké về trường với.

Nói xong vỗ vỏ xe, vẫy đồng bọn chuẩn bị lên xe.

Đột nhiên có tiếng động cơ bật máy, Lâm Lạc Nhiên cười hì hì:
- Các ngươi nằm mơ đi.

Vương Uy Uy đạp chân ga lái xe đi, bọn họ không xuống dạy bảo cho đám thanh niên đó một bài học là nể tình đồng loại lắm rồi, còn mong đi nhờ.

Mấy tên thanh niên còn cố đuổi theo một lúc, vừa chạy vừa chửi bới, có điều quá xa, mọi người căn bản không nghe thấy bọn chúng vung nắm đấm nói cái gì.

Mọi người trong xe cười nghiêng ngả, thấy thống khoái lắm, chỉ giáo viên và nam tử trên ba mươi lắc đầu, nghĩ đúng là một đám trẻ con.

Thời gian cứ trôi qua từng ngày từng ngày một, gặp lại nhóm thanh niên kia cũng không xảy ra va chạm quá mức, cùng lắm là đốp chát vài câu, đôi khi ra ngoài tập xe đi cùng đường, không tránh khỏi chuyện đua tốc độ một chút, vẫn nằm trong phạm vi khống chế của cả hai.

Nói rằng cả nhóm học lái xe, chẳng bằng nói bọn họ lấy cớ được tụ tập ở bên nhau, so với mỗi ngày không có việc gì làm lang thang dạo phố, vào quán game thì có ý nghĩa hơn nhiều, cũng là một sự hoài niệm cuối cùng sau khi tốt nghiệp, bởi thế không muốn xung đột gì với đám thanh niên kia làm hỏng tâm trạng.

Thi thoảng Vương Uy Uy buông một câu:
- Khi nào mới có chiếc xe của riêng mình nhỉ?

Chỉ thế thôi mọi người cũng thảo luận náo nhiệt nửa ngày trời.

Tốt nghiệp cao trung rồi, đại học sẽ đại biểu cho một giai đoạn khác của học sinh dưới nền giáo dục thi cử, một loại khởi đầu.

Bảng điểm đã ra, Vương Uy Uy đỗ vào Trung Thanh Viện, với học sinh bình thường mà nói thì Trung Thanh Viện là cái gân gà, học ra chẳng kiếm được công tác tốt. Nhưng với học sinh gia đình có bối cảnh mà nói, không khác gì được dát vàng, với bối cảnh Vương gia, Vương Uy Uy tốt nghiệp xong sẽ có quỹ tích tốt đẹp trong thể chế của nước cộng hòa.

Điểm thi Lâm Trứu Vũ cực tệ, tệ tới mức hắn cũng không ngờ, tới cả hệ hai của ĐH Dung Thành cũng chẳng vào nổi, nhưng lại được ĐH Công trình thông tin Quân giải phóng nhân dân Trung Quốc thu nhận. Hắn vốn muốn làm một cái sinh viên kỹ thuật bình thường, mở một cái nhà máy linh kiện xe hơi, nhưng thật không may, hắn không đạt được lý tưởng rất nỗi bình thường của mình. Cuối cùng Lâm đại thiếu gia vẫn phải vào trường quân giáo do gia đình an bài.

Lâm Lạc Nhiên đỗ rồi, thừa tới tận 45 điểm, vào ĐH ngoại ngữ Thượng Hải, cô nàng biết điểm xong còn nhảy nhót một hồi, bạn bè cô nghe nói không mấy ngày nữa sẽ lên đường tới Dung Thành tụ hội chúc mừng.

Thư thông báo nhập học của ĐH Thượng Hải cũng đã tới tay Tô Xán, tin tức truyền khắp khu tập thể công ty, làm mọi người vô cùng hâm mộ.

Đường Vũ, thiết nghĩ không phải nói, cô gái này vào Thanh Hoa Bắc Đại cũng là điều quá hiển nhiên, được giải nhì toán toàn quốc còn tỏ ra rất thản nhiên nữa là.

Quách Tiểu Chung đỗ vào trường sư phạm loại hai, Ngô Thì Nhuế đã có giấy trúng tuyển của ĐH Hạ Môn, một trường học kiểu hoa viên.

Tô Xán hết lời an ủi Tiêu Vân Vân qua điện thoại, Tiêu Vân Vân học rất tốt, nhưng tâm lý không ổn định, nên thành tích thất thường, thiếu tới tận 50 điểm so với điểm chuẩn của ĐH Đồng Tề, có điều vẫn vào được ĐH thiết kế nghệ thuật.

Những người bạn khác cũng tốt nghiệp ở các trường muôn phương, một số thậm chí không vào được trường mình mong đợi tính không học nữa, bước vào đời luôn.

Tin tức của bạn bè ở Hạ Hải cũng tới, Tiết Dịch Dương vào ĐH công nghiệp Trường Sa, Lưu Duệ thì vào ĐH Bưu chính, trong ngày tháng tốt

nghiệp này, nhiều bạn bè mất đi liên lạc.

Mọi người đều lo lắng cho tương lai của mình, nhiều thứ chẳng kịp nghĩ tới.

Tô Xán tay cầm điện thoại, do dự rất lâu mới bấm số, vừa nói được một câu " a lô, mình là Tô Xán" liền bị đầu kia điên thoại chửi mắng té tát, từ đầu tới cuối y im lặng lắng nghe, cuối cùng nói "cám ơn" rồi cúp điện thoại, thất thần nhìn về chân trời xa xăm ....

Lần cuối cùng tập xe của mọi người đã kết thúc, hôm sau sẽ chính thức tập hợp ở trường dạy lái xe sau đó tới phòng quản lý xe thi lấy bằng.

Lý Cương nói với mọi người:
- Phía trường thi, mọi người tốt nhất nên nộp mỗi người 50 đồng, không phải cho tôi, mà là ứng phó với những giám khảo, mua vài bao thuốc lá, chuẩn bị mấy cái phong bao đỏ. Nếu không kẹt ở đây không lấy được bằng lái, chỉ lỡ việc của mình, cho nên làm thế đảm bảo một chút, đương nhiên quan trọng nhất vẫn là khi thi đừng để có sai sót gì.

Hai nam nhân lớn tuổi quá quen mấy loại chuyện này rồi, móc ví đưa luôn, cô nữ sinh năm thứ nhất hơi do dự rồi cũng nộp tiền.

Lâm Lạc Nhiên vì rất có thể hôm nay mấy người bạn sẽ tới, mang cả ví tiền theo, cho nên thuận tay trả tiền cho cả nhóm Tô Xán luôn.

Hai nam tử kia thầm kinh ngạc, thời buổi này học sinh cao trung thật lắm tiền, có điều bọn họ quen nhau đã lâu, cũng nhận ra Lâm Lạc Nhiên và Đường Vũ gia cảnh không tệ, song có lẽ không phải có quan hệ gì to tát.

Bởi vì người có chút quan hệ đều đã nhở vả lo cho con minh rồi, chẳng cần tốn công luyện tập tới mười mấy ngày với bọn họ, đánh tiếng một cái với bên trường thi, có tác dụng hơn nhiều đút tiền cho giáo viên hướng dẫn.

Trường thi là địa điểm hình tròn, phân chia làm những khu vực khác nhau, ngoài trường thi dùng lưới sắt ngăn cách. Người tới dự thi rất nhiều, có cả học sinh của Nhị Thập Thất Trung nữa.

Tốt nghiệp cao trung xong, tất cả những nhân vật phong vân, những chàng trai cô gái rất được hoan nghênh trước kia như chỉ tồn tại trong ký ức, hiện giờ đột nhiên thấy Tô Xán và Đường Vũ, đám Vương Uy Uy vẫn ở đây, tất nhiên tâm tình rất tốt.

Không ít người đi tới chào hỏi, trước kia bọn họ chẳng phải quen biết mấy, tất nhiên phía Tô Xán không biết thôi, tổ hợp bọn họ ở trường quá nổi tiếng rồi, còn ai không biết nữa.
Một số học sinh ở trường rất nhút nhát ngại ngùng, kết quả thi xong một cái, đột nhiên trở nên cởi mở nhiệt tình, khoác vai bá cổ, nói cười rôm rả.

Bạn bè đang trò chuyện vui vẻ thì một nhóm thanh niên cười nói hô hố chẳng thèm để ý tới xung quanh đi qua, một tên cố tình đắc ý nói:
- Đây là sự chênh lệch, vừa rồi rõ ràng bánh trước đè qua vạch hai lần, giám khảo vờ như không nghe thấy, thông qua ngon lành.

Thì ra là nhóm không vừa mắt kia, loại người đáng ghét này tốt nhất là không thèm để ý.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 153: Chúng mày chơi lớn rồi

L

âm Lạc Nhiên nhận điện thoại xong đi về "yeah" một tiếng, vui mừng thông báo:
- Bọn họ vào đường cao tốc Dung Thành rồi, em bảo bọn họ lái thẳng xe tới đây, đến lúc đó chúng ta có thể xem xe bọn họ có vừa tay không, lái thử một chút.

Vương Uy Uy gập tay:
- Trương Lâm mang cả bạn trai theo hả? Còn cả Từ Trác Minh, Lý Lam, Trương Lộ Phi nữa, cũng phải cả năm rồi chưa gặp, anh rất nhớ họ.

Lâm Trứu Vũ hưng phấn nói:
- Trương Lâm thi xong được cha cô ấy thưởng 50.000, cô nàng này biết đầu tư lắm, không tiêu xài lung tung mà mua cổ phiếu, hơn một tháng thôi mà thành hơn 200.00, đem mua xe mới. Còn Từ Trác Minh thì nghe nói nói cha hắn đi Châu Âu khảo sát hai tuần, nên lẻn đi chơi, tranh thủ dắt luôn xe của cha hắn ...

Tô Xán nghe thế cũng biết nhóm bạn này của Lâm Lạc Nhiên thuộc cấp bậc nào, ở thế giới khác với y, lát nữa mình theo Đường Vũ đi trước, để bọn họ thoải mái thì hơn.

Ở chỗ khác, mấy thanh niên đã thi xong túm tụm ở phía bên giám khảo, ân cần mời thuốc, nói gì đó khiến giám khảo nhìn về phía Lâm Lạc Nhiên.

- Anh Tiền, nhờ anh giúp đấy.
Liêu Phong con trai chủ nhiệm ủy ban kế hoạch tỉnh vỗ vai giám khảo họ Tiền tuổi gần 40 mặt rỗ chằng rỗ chịt, thầm nghĩ, cho bọn nhãi chúng mày biết trên đời này có những người không đắc tội được, hê hê thế nào cũng phải bắt cô em ngon lành đó đi bar một bữa bồi tội.

Giám kháo họ Tiền gật đầu, hôm nay bên trên có người đánh tiếng trước với bọn họ, chiếu cố đám bạn bè của Liêu Phong, họ Tiền rất hưng phấn, có cơ hội lấy lòng lãnh đạo như vậy làm sao có thể bỏ qua. Bây giờ lại được Liêu Phong nhờ vả chuyện riêng, cơ hội thiết lập quan hệ hiếm có, phải làm hết mình.

Đường Vũ thi đầu tiên, không có gì đáng nói, thông qua, không lỗi, hoàn hảo. Tô Xán cũng đúng quy củ, thuận lợi thông qua, Tiền Mặt Rỗ bình thản không thái độ gì, tiếp đó là Vương Uy Uy, Lâm Trứu Vũ phát huy đúng trình độ, cũng đạt.

Cuối cùng là Lâm Lạc Nhiên, cô gái này tất cả môn cần vận động đều sở trường, xe khéo léo lượn qua chỗ cua, đi qua dốc gập ghềnh, Tiền Mặt rỗ đi tới, mở cửa ngồi bên cạnh Lâm Lạc Nhiên.

Chuyện này thi thoảng cũng có, tương đương kiểm tra tổng hợp, giám khảo sẽ theo dõi cách vận hành xe của anh.

Lâm Lạc Nhiên không để ý, tiếp tục lái bình thường, khi lên dốc, Tiền Mặt Rỗ đột nhiên nói:
- Đỗ vào bên lề một chút.

Xe dừng lại, giám khảo lấy bút gạch dấu X.

- Ông có ý gì vậy?
Lâm Lạc Nhiên buột miệng hỏi:

Tiền Mặt Rỗ lạnh tanh nói:
- Động tác không quy chuẩn, lái xe về, lần sau thi.

- Lần sau thi? Không phải chính ông bảo tôi đỗ xe vào bên lề à? Tôi hỏi ông tôi vi phạm bao giờ?
Ngữ khí Lâm Lạc Nhiên chuyển lạnh, hiển nhiên đang kiềm nén cơn giận:

Người vây quanh đều nhìn thấy trong xe có tranh cãi, chép miệng nói, đáng tiếc, đoạn cuối cùng rồi lại xảy ra vấn đề.

Tô Xán và Vương Uy Uy nhíu mày, nhìn về phía Liêu Phong, phát hiện bọn chúng đang nhìn mình, mặt nhơn nhơn ra chiều đắc ý lắm.

- Không nói nhiều, lái xe về chỗ.
Tiền Mặt Rỗ hừ lạnh một tiếng, con nhãi này còn dám hỏi vặn lại mình:

- Ai cho ông lạm quyền như thế? Chủ quản của các ông là ai, gọi ra đây!
Lâm đại tiểu thư giận thật rồi:

- Xuống xe! Một con nhãi ranh dám lớn lối, đừng có không biết điều.
Tiền Mặt Rỗ đoán chừng lâu rồi không có thí sinh nào lại dám chống đối mình như thế, lại là một nữ sinh, đòi gặp cả chủ quản, xem phim HK nhiều quá rồi sao?

Rầm! Lâm Lạc Nhiên đạp tung cửa xe, sát khí đằng đằng đi về phía nhóm Tô Xán.

Tiền Mặt Rỗ xuống xe, nắm đấm siết chặt, bị Lâm Lạc Nhiên bị làm mất mặc trước bao người, hắn sôi máu, tuy Lâm Lạc Nhiên đẹp như yêu tinh, nhưng Tiền Mặt Rỗ cũng không phải thấy hạng thấy gái đẹp là tít mắt, cũng không biết thương hương tiết ngọc, ở cái phòng quản lý xe này, hắn có tiếng nóng tính, thường ngày ai khác dám chống đối, e rằng hắn cho một đấm.

May Lâm Lạc Nhiên chỉ là một tiểu nữ sinh, cho nên hắn mới không động chân động tay, thêm vào có mấy giám khảo khác ở bên khuyên nhủ, hắn đẩy một người ra, hùng hùng hổ hổ khởi động xe, dùng tốc độ ít nhất 60 m/h lao lên dốc, rẽ vòng phóng vào chỗ để xe, phanh cháy đường.

Ngay cả những người đứng ngoài hàng rào cũng cảm nhận được "khí thế" hãi người đó, xem ra vị giám khảo này không phải giận vừa.

Đám Liêu Phong cười càng khoan khoái.

Lý Cương mặt trắng bệch, đang khúm núm nói gì đó với Tiền Mặt Rỗ, nhưng họ Tiền không thèm nhìn mặt, tay thô bạo gạt sang bên, vội vội vàng vàng quay lại.

Lý Cương thấy Lâm Lạc Nhiên cũng hầm hầm tức giận, hai mắt tóe lửa, không chỉ trích, dò hỏi:
- Làm sao em cãi nhau với ông ta?

- Làm sao em biết được, đột nhiên lão ta bảo em đỗ vào bên lề, vừa đỗ lại thì lão ta nói không hợp cách ....

Lý Cương vừa rồi cũng nhìn thấy, Lâm Lạc Nhiên biểu hiện còn tốt hơn cả đám Tô Xán, sao đột nhiên xảy ra vấn đề, nếu thế thì đúng là tại giám khảo kia rồi:
- Đừng nóng, đợi ở đây, tôi xem thế nào.

Rồi lại chạy tới chỗ Tiền Mặt Rỗ, lấy thuốc ra mời, hắn coi như không khí, Lý Cương lấy một cái phong bao đỏ ra, kín đáo nhét vào tay hắn, Mặt Rỗ cũng không nhận:

- Làm cái gì thế hả, định hối lộ à, tôi nói cho cậu biết, học viên này của cậu mắc lỗi, tôi nói nhỏ nhẹ dám chống đối, đòi gặp chủ quản, tùy nó! Đi tìm đi, đừng ở đây làm vướng người khác, người tiếp theo lên xe.

Lý Cương quay về lắc đầu:
- Đợi chút nữa, hiện giờ ông ta đang giận, lát nữa tôi khuyên nhủ.

Liêu Phong tới gần huýt sáo:
- Em gái ơi có cần anh giúp không, chỗ này anh có người quen là được, chỉ cần em gái thi xong về uống bia với bọn anh.

- Bọn mày chơi lớn quá rồi đấy, để xem chúng mày giải quyết hậu quả ra sao.
Lâm Lạc Nhiên thở phì phì:
- Khốn kiếp, bà đây chưa bao giờ bị bắt nạt như thế. Uy Uy, anh còn đứng trơ ra đấy à, anh gọi điện hay là em gọi đây?

- Để anh.
Vương Uy Uy tức giận lấy di động ra, không ai thèm chấp một con ruồi, nhưng chúng không biết điều vo ve bên cạnh thì ai cũng tức:
- A lô, chú Chu, có chuyện này cháu nói với chú, không dám nói với cha cháu, không ông ấy lại cho rằng cháu gây chuyện, có kẻ nhắm vào bọn cháu …

- ...
Chu Tử Thành là thư ký của Vương Bạc, nghe Vương Uy Uy giải thích xong, nói:
- Vậy à, được rồi, cháu ngăn đừng cho Lạc Nhiên làm bừa, chú xử lý ngay.

- Vâng, cám ơn chú Chu.
Vương Uy Uy cúp điện thoại:

Lý Cương định nói lại thôi, nghe Vương Uy Uy nói chuyện có vẻ ăn chắc lắm, bọn nhóc này chưa vào đời không rõ, giám khảo ở đây là cảnh giáo giao thông thuộc biên chế chính thức, cấp bậc cũng có, không phải người thường trêu vào được.
Bọn Liêu Phong thì ngờ vực, không dám trêu ghẹo Lâm Lạc Nhiên nữa, đợi diễn biến.

Chủ khảo đang ngồi rung đùi uống trà trong phòng máy lạnh, nhận cú điện thoại hết hồn, chạy vội ra trường thi, mấy giám khảo ngạc nhiên, chuyện gì khiến ông ta chạy như lửa đốt đít vậy?

Câu trả lời có ngay, Tiền Mặt Rỗ bị một tát, đang ngỡ ngàng ôm má thì chủ khảo đã chạy tới mặt Vương Uy Uy, khúm núm xoa tay nói:
- Là do chúng tôi công tác có sơ xuất, sẽ mau chóng giải quyết cho mọi người.
Nói rất bình tĩnh, nhưng mồ hôi trên trán rỏ xuống ròng ròng.

Quay trở lại chỗ Tiền Mặt Rỗ, Tiền Mặt Rỗ thoáng nhìn tình hình một cái là biết mình đã gây họa rồi, rối rít giải thích, đưa bài thi của Lâm Lạc Nhiên ra.

Chủ khảo chạy vội lại, sửa gạch chéo thành dấu chữ V, mặt bao phủ ánh hào quang hiền hòa:
- Công tác không tới nơi tới chốn, lỗi quá, lỗi quá, đó là vấn đề của tôi, chuyện hiểu lầm thôi, thông qua rồi, mọi người đều qua hết rồi, vừa tốt nghiệp cao trung đã học lái xe, thật giỏi, lái tốt lắm.

Thấy chủ khảo ăn nói lẫn lộn hết cả, Tiền Mặt Rỗ chỉ muốn chạy tới quỳ xuống xin lỗi, ông ta cũng biết, cấp bậc của mình ngay cả tư cách biết tên mấy đứa trẻ này cũng không có, đủ biết thân phận ghê gớm ra sao, thế nào trước đó lại không có chút tin tức nào, không phải cố tình làm khó nhau sao?

Lý Cương nhìn mà run run, nghĩ may cho mình trong thời gian dạy đám nhỏ này không làm khó bọn chúng, nếu không chết thế nào cũng không biết.

Nhưng cơn giận Lâm đại tiểu thư đâu nguôi như vậy:
- Ông sửa trông khó lắm, tôi không cần! Ông giữ lấy mà dùng đi.
Nói xong bỏ đi thẳng.

Đám Liêu Phong thì từ lúc vị chủ quản ra đã biết không hay đã lẻn đi mất, Lâm Lạc Nhiên nhìn thấy nhưng mặc kệ, chỉ cần chuyện này lan truyền đi,

cha mẹ chúng sẽ tự xử lý chúng thê thảm hơn gấp bội, không cần cô bẩn tay.

Đám Vương Uy Uy đi theo, chuyện này tới đây là hết, Volkswagen Beetle một chiếc BMW seri 7 phóng rới, mọi người lên xe, để lại chủ khảo sững sờ cầm tờ giấy trong tay.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 154: Ngô Thì Nhuế bỏ nhà đi

C

ha của Ngô Thì Nhuế bị bãi chức rồi.

Trong sự kiện đấu đá lần này của Đại Dung ông Ngô là một mắt xích quan trọng, trong quá trình bàn giao công trình với phía Hy Lạp, để xảy ra sai sót lớn, rất có thể còn bị truy cứu trách nhiệm hình sự.
Sự việc nhìn bề ngoài là thế, song nội bộ ai cũng biết vấn đề không đơn giản.

Ông Ngô vốn thuộc phe trung lập, về sau ngả về phía Từ Kiến Xuyên, là nhân tố làm cán cân quyền lực thay đổi.

Tổng công ty vì đấu đá nội bộ mà lòng người hoảng loạn, chẳng ai lo làm việc nữa, chỉ lo làm sao không bị cuốn vào, đi làm tan sở đều im thin thít, gặp đồng nghiệp cũng không dám nói gì, chỉ sợ lúc này quan hệ nhầm người mà họa cho tương lai, không khí trong công ty như trong nhà xác.

Tình hình hiện giờ hệ phái Từ Kiến Xuyên đang bị chèn ép gắt gao.

Loại quốc xĩ cỡ lớn thế này, đấu tranh nội bộ rất gay gắt, vì nửa xí nghiệp, nửa thể chế, quan hệ phức tạp, mâu thuẫn nhiều, xí nghiệp càng lâu đời càng nghiêm trọng, vì căn bản không biết nó mang trong mình những căn bệnh trầm kha nào.

Ngày bị chính thức miễn chức, ông Ngô về nhà tâm tình không tốt, cùng vợ cãi nhau ầm ĩ, tới nửa tòa nhà nghe thấy.

Ngô Thì Nhuế bỏ nhà đi, ba ngày liền không về.

Bà Ngô trong mấy ngày đó tiều tụy rất nhiều, đâu còn bộ dạng kênh kiệu thường ngày, nhờ đám Tô Xán, Quách Tiểu Chung đi tìm con, báo cả cảnh sát.

Tô Xán gọi hết cho bạn bè trong lớp thân quen với Ngô Thì Nhuế, tới những nơi cô hay đến, chỉ sợ xảy ra chuyện.

Một cô nữ sinh xinh đẹp như thế bỏ đi ba ngày, nếu có chuyện không ai dám nghĩ tới hậu quả. Bà Ngô lúc nào cũng nắm chặt cái điện thoại, vừa đợi chuông reo, lại sợ chuông reo, sợ có tin dữ về con gái mình.

- Tô Xán, biệt tăm mấy ngày thế, mấy người bạn của tôi bên này khả năng mai phải về rồi, đến chơi đi, đừng có suốt ngày bám lấy Đường Vũ, coi chừng người ta ghét cho đấy.
Phía đầu kia điện thoại, Lâm Trứu Vũ trêu ghẹo.

- Xin lỗi, chỗ tôi có chuyện gấp, tạm thời không tới được, để lần sau nhé.
Ngày hôm đó rời trường thi lên xe cùng đám bạn Lâm Lạc Nhiên, nghe cung cách trò chuyện của những người đó, Tô Xán thấy giữa bọn họ không có điểm chung nào cả, cho nên không hứng thú tham gia chời bời. Vả lại hiện giờ y cùng Quách Tiểu Chung, Dương Chiêu, Triệu Hâm chia nhau ra tới nhà bạn bè Ngô Thì Nhuế hỏi thăm, không rảnh.

- Ừ, cậu làm chuyện của mình đi, không sao.

Lâm Trứu Vũ vừa cúp điện thoại thì đám nam nữ xung quanh có người bất mãn nói:
- Tiểu Ngũ, người ta không thích chơi với chúng ta thì thôi, cậu nhiệt tình làm cái gì, tên này cũng làm giá ghê, lần trước rủ đi chơi cũng chẳng đi.

- Bỏ đi bỏ đi, dù sao cũng không phải người trong nhóm, tính xem chiều nay đi đâu ...

Ngô Thì Nhuế từ bé lớn lên trong đại viện, tuy có không ít khuyết điểm, ngạo mạn, lòng hư vinh rất mạnh, nói chuyện ngoa ngoắt, nhưng tâm địa không tệ, ban đầu Tô Xán không hề thích, nhưng dần dần tiếp xúc nhiều cũng thay đổi cái nhìn, hai người trở thành người bạn khá thân, Tô Xán thực sự lo lắng, mấy ngày hôm nay y đều đi tới muộn mới về.

Tô Xán quệt mồ hôi, tiếp tục tới nhà một người bạn nữa vẫn không có tung tích, đến cả những người bạn không thân thiết gì với Ngô Thì Nhuế cũng đã hỏi thăm, không ai biết.

Đang tính tìm một chỗ ăn tạm cơm trưa rồi tiếp tục thì Quách Tiểu Chung gọi điện tới, giọng không kiềm được vui mừng:
- Tìm thấy Thì Nhuế rồi.

- Ở đâu?
Nghe giọng Quách Tiểu Chung có vẻ không phải tin xấu, Tô Xán thấy người nhẹ nhõm hẳn:

- Ở nhà Trương Yến, Thì Nhuế không cho cô ấy nói mình đang trốn ở đó, nên khi chúng ta tới tìm mới không nói. Bây giờ thấy chuyện làm lớn lên, cả trên TV cũng đã có thông báo tìm người, nên không dám dầu nữa.

- Chúng ta tới đó trước, cậu đừng gọi điện cho cha mẹ cô ấy vội, không lại ầm ĩ lên.

Tìm thấy người bình yên là tốt rồi, Tô Xán hỏi địa chỉ, sau đó tức tốc tới nơi xác nhận.

Tô Xán tới nơi thì đám Quách Tiểu Chung, Triệu Hâm, Dương Chiêu cũng vừa trên taxi xuống, chẳng chào hỏi nhau, kéo cả vào trong nhà.

Trong căn nhà hai tầng bình thường ở khu lao động, Ngô Thì Nhuế đang ngồi co mình trên ghế sô pha, vẻ mặt rất mâu thuẫn, đôi mắt sưng húp, mấy

ngày qua hắn không rất nhiều, chẳng còn nhìn ra cô gái được quá nửa con trai trong khu theo đuổi.

- Bọn mình cũng chưa nói cho cha mẹ bạn, để bạn tự về sẽ tốt hơn là theo bọn mình về.
Tô Xán ngồi xổm xuống, hai tay vịn ghế sô pha, nhẹ nhàng khuyên.

Đám Quách Tiểu Chung không có chủ kiến gì, phụ họa:
- Thì Nhuế về đi, chú dì lo lắm, có chuyện gì về nhà rồi giải quyết.

Ngô Thì Nhuế nước mắt lại trào ra, lắc đầu:
- Mình không muốn về, đừng có ở đây giả dối nữa, Trương Yến, bạn ghét mình lắm phải không, thường ngày mình hay nói bạn không biết ăn mặc, mua vòng tay toàn thứ rẻ tiền, hiện giờ thấy mình thế này, bạn cao hứng lắm phải không?

Trương Yến mắt đỏ hoe, rối rít nói:
- Không phải đâu, không phải đâu, mình biết bạn chỉ xấu miệng thôi, mình nói thật, mình không ghét bạn đâu, mình chỉ lo cho bạn ...

- Dương Chiêu, cậu có biết vì sao tôi từ chối cậu không? Cậu chu đáo hơn Triệu Hâm, đẹp trai hơn, học cũng tốt hơn. Nhưng cậu còn nhớ trước kia mẹ cậu nói gì không? Năm thứ sau tiểu học, khu chúng ta đi học về, mẹ cậu nói đừng qua lại với loại gia đình như tôi. Dương Chiêu, tôi mãi mãi không quên được vẻ mặt mẹ cậu khi đó, bà ta tưởng mình ghê lắm à, vì thế tôi vờ có ý với cậu, sau đó tôi từ chối cậu cho bõ ghét, tôi ghét cả nhà cậu ...
Ngô Thì Nhuế giọng khàn khàn, càng nói càng khó nghe:

Dương Chiêu sững sờ, sự thực này với hắn mà nói là đả kích quá lớn, đâu ngờ lời của mẹ mình lại khiến Ngô Thì Nhuế tổn thương như thế.

Mọi người trong đại viện đều nhìn thấy nhà Ngô Thì Nhuế dần dần đi lên, trước kia nhà họ ở trong khu tập thể cũ, gia cảnh thuộc loại suốt ngày phải

lo miếng cơm manh áo, rồi ông Ngô ở công ty gặp vận, thăng tiến như diều, lương từ 7000 một năm, tới 20.000 rồi 30.000 bây giờ đã là 60.000.

Nhưng chính vì chuyện tổn thương từ nhỏ kia, mà tạo thành tính cách hiện thực hư vinh cũng như sự tự tôn của Ngô Thì Nhuế.

Bây giờ cô thi vào đại học, mười hai năm khổ công học tập sắp được báo đáp thì gia đình gặp biến cố, cha cô trở về chất vấn mẹ cô có phải lén nhận hối lộ gì của người ta sau lưng ông không, mẹ cô thì mắng cha cô vô dụng, không biết nhìn người mà theo, hại vợ hại con. Cả hai cãi vã lôi không biết bao nhiêu thứ xấu xa đả kích nhau, Ngô Thì Nhuế nghe thấy hết, cảm giác thế giới sụp đổ, tất cả đều giả dối, bỏ nhà đi.

Trương Yến mắt ướt nhòe, nghẹn ngào nói:
- Thì Nhuế, đừng nói như vậy, cậu không có ý như vậy mà, đúng không?

Tô Xán xua tay, Ngô Thì Nhuế kìm nén mấy ngày rồi, cứ nói ra mới nhẹ nhõm được, cùng lắm coi đây như lời người say, không để trong lòng là được.

- Triệu Hâm, tôi chỉ lấy cậu làm cái cớ từ chối Dương Chiêu thôi. Còn Quách Tiểu Chung, cậu nghĩ cậu là cái gì, cậu chỉ đỗ vào cái trường hạng hai, tư cách gì theo đuổi tôi. Tô Xán, trước kia tôi cũng làm khó cậu ở trường rất nhiều ... Giờ thấy tôi như vậy, tất cả sung sướng rồi chứ?

- Đừng nói linh tinh, có biết ba ngày hôm nay bọn mình đội nặng đội mưa đi gõ cửa từng nhà tìm bạn không, bạn xảy ra chuyện, bọn mình có ai thoải mái.
Tô Xán vỗ về, khích lệ:
- Chuyện của người lớn chúng ta không cần quản, cũng chẳng quản được, bạn thi vào trường tốt như thế, bạn lại học giỏi không thua kém ai, lấy được bằng tốt, kiếm công việc đàng hoàng, còn ai dám coi thường bạn.

Quách Tiểu Chung cũng ngồi xuống, nói với Tô Xán:

- Tô Xán, hay là cậu về nói với cha cậu đi, chuyện chú Ngô có khi còn xoay chuyển được, cha tôi nói công ty có người muốn hại chú Ngô đấy.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 155: Bạn bè của Lâm Lạc Nhiên (1)

Tô Xán bi ai nhìn Quách Tiểu Chung, chẳng biết giải thích cho hắn thế nào cho hắn hiểu, dây là đấu tranh, không phải là đúng hay sai.

Đến cha y bây giờ còn chưa biết có qua được đợt phong ba này nữa hay không.

Tất nhiên nếu sự nghiệp cha y tới đây là dừng, mẹ y kinh doanh tốt như thế, sang giúp mẹ y không cần lo tới chuyện cuộc sống.

Nhưng y đâu phải đáng cứu thế, loại chuyện này y không xen vào được, à có, chẳng lẽ y tới vỗ ngực nói một câu đáng bị sét đánh thế này " Ông Ngô, bà ngô, đừng lo, con gái ông bà cứ để tôi nuôi".

Cho nên Tô Xán không nói gì cả, chỉ khẽ lắc đầu.

Quách Tiểu Chung cuống lên, thế này làm sao mà thuyết phục được Ngô Thì Nhuế.

- Tiểu Chung, đừng làm phiền Tô Xán nữa.
Ngô Thì Nhuế lau nước mắt, cắt ngang lời Quách Tiểu Chung.

- Mình nghĩ thông rồi, tại mình quá ương ngạnh, làm các bạn lo lắng, xin lỗi nhiều, những lời vừa rồi mình nói lung tung cả đấy, đừng để trong lòng.

Những lời khắc bạc của Ngô Thì Nhuế hôm nay chỉ là tâm tình ác liệt phong bế cực điểm để bảo vệ cái tôi tổn thương mà thôi. Phát tiết hết xong liền bình tĩnh lại, Ngô Thì Nhuế hiểu ra nhiều chuyện, việc này dù cha Tô Xán cũng không thay đổi được gì.

Tô Xán nói cũng đúng, mình trách móc ai, mình giận dỗi ai, đâu phải có ai nhắm vào mình đâu, bây giờ mình càng phải nỗ lực ở đại học, tốt nghiệp xong phấn đầu vì sự nghiệp, không tăng thêm gánh nặng cho cha mẹ mình.

Hai cô gái ôm nhau khóc một hồi, Ngô Thì Nhuế lần lượt ôm bốn đứa con trai, nói:
- Chúng ta cùng về thôi.

Chuyện Ngô Thì Nhuế mất tích tới đây là kết thúc.

Dưới màn đêm, văn phòng phó tổn giám đốc Mộc Khai vẫn còn sáng đèn, vì cuộc đấu tranh sống còn này, đã thời gian dài ông ta chưa ngủ ngon, đôi khi nhắm mắt lại rồi mở ra.

Ông ta đã đợi thời khắc này quá lâu rồi, có những kẻ muốn ông ta phải chết, ông ta không thể ngồi im, lần này phải chơi tới cùng, kẻ địch chưa bị đánh bại triệt để, ông ta chưa thể ngủ ngon.

Mộc Khai lật xem đống tài liệu dầy, tìm kiếm xem còn chỗ nào sai sót không, giờ là thời khắc mấu chốt, một sai lầm nhỏ cũng có thể phá hỏng tất cả.

Điện thoại vang lên, người ở phía đầu kia trầm giọng nói gì đó.

Tay cầm điện thoại của Mộc Khai run lên, cố lấy trấn tĩnh nói:
- Xác định chắc chắn chứ, làm đi, cho hắn nghỉ ngơi, đừng để hắn tiếp tục đối dầu với tôi nữa.

Cúp điện thoại, Mộc Khai thấy máu toàn thân như bị đun sôi, gân xanh nổi đầy trán, Từ Kiến Xuyên, tôi đã cảnh cáo cậu rồi, cậu muốn tôi chết thì đừng trách tôi tiên hạ thủ vi cường.

Trong nhà Tô Xán, mẹ Quách Tiều Chung rảnh rỗi sang nói chuyện với Tằng Kha:

- Lão Quách nhà tôi chẳng biết làm việc, cô xem, mười mấy năm mới leo lên được chức chủ quản, chả bù cho Lão Tô nhà cô, nửa năm rưỡi đã lên phó tổng giám đốc rồi, ai cũng nói Lão Tô tài cán.

Tằng Kha đáp qua loa, mấy ngày nay người tới nhà nhiều, hiện trong công ty loạn hết lên, ai cũng lo kiếm chỗ dựa.

Bà Quách than thở:
- Cô biết tính Lão Quách đấy, tôi khuyên không biết bao nhiêu lần rồi, ông ấy ương lắm, chuyện lãnh đạo, ông ta xen vào làm gì, nhìn người ta ngứa mắt thì giấu trong lòng được rồi, ông ấy lại ... Ài ...

- Giờ lọt vào tai người ta, cô nói xem người ta sẽ nghĩ sao? Tôi chả mong gì ông ấy thăng tiến nữa, chỉ mong giữ được cái ghế này, cho Tiểu Chung học đại học là được, một năm bao nhiêu tiền ... Cô nói khéo với Lão Tô hộ tôi nhé.

Tằng Kha nói sẽ tận lực, nói chung có vài phần từ chối, bà biết hiện thế cục ở công ty phức tạp lắm, lúc này không nên gây thêm phiền toái cho chồng.

Chuyện Ngô Thì Nhuế giải quyết được bảy tám phần, Tô Xán thấy cũng nên giải thích với Lâm Lạc Nhiên, dù sao mình từ chối mấy lần, nghe nói bạn cô ấy sắp đi, không qua một chuyến cũng không phải.

Gọi điện thoại sang biệt thự nhà Vương Uy Uy, nghe điện là Lâm Lạc Nhiên:
- Cậu muốn tới sao, tới được rồi đấy à?

Tô Xán thấy giọng điệu này sao nghe có vẻ mỉa mai và bất mãn, nói đùa hòa hoãn không khí:
- Trong đơn vị có đứa nhỏ đi lạc, tìm về rồi, không sao nữa.

- Cậu mở nhà trẻ đấy à, làm gì mà phức tạp vậy, muốn tới thì đến Đôn Hoàng, chúng ta gặp nhau ở cổng, vừa vặn đang muốn dạo phố, nếu đến

muộn chúng tôi không đợi đâu đấy.
Lâm Lạc Nhiên cúp máy cái rụp.

Quay đầu lại nhìn đám nam nữ trong phòng khách, mấy ngày qua bọn họ kéo cô đi quậy phá khắp một lượt, làm hàng xóm mấy lần phản ánh với quản lý khu, quản lý phải tới tận nhà khuyến cáo. Vương Uy Uy thấy mất mặt lắm, cứ lo hôm nào cha mình nổi hứng về nhà thấy cảnh này không biết có mắng mình một trận ngay trước mặt không?

- Sao, vị tiên sinh rồng thần thấy đầu chẳng thấy đuôi đó cuối cùng cũng tới rồi à?
Trừ ngày đầu tiên ở trường thi gặp qua Tô Xán một lần, lại thả xuống giữa đường thì không gặp qua y nữa:

- Ai mà làm cao ghê thế, chị đây phải xem nhân vật này như thế nào, lần trước không chú ý lắm.

- Này Lý Lam, không phải chị hứng thú với loại hình như tôi sao?
Vương Uy Uy làm một động tác khoe cơ bắp:

-Uy Uy, đừng có trêu tôi nữa, ai chẳng biết trong mắt cậu chỉ có Diệp Huy Thường, đáng tiếc, nghe đâu người ta định di dân sang Anh nữa ...

Tô Xán tới dưới Đôn Hoàng, từ góc độ này nhìn Đôn Hoàng có chút sắc thái trừu tượng, bên ngoài lấy hình dạng ngọn lửa làm chủ đạo, nền là sắc vàng, người qua người lại rất đông đúc, lòng không khỏi tự hào. Tô Xán không đi tìm Vương Thanh, Nhâm Oánh , vả lại tầng quản lý của Đôn Hoàng cũng không ở đây, mà ở một tòa nhà gần đó, đó mới là nơi làm việc.

Mà hình như hai cô gái hôm nay cũng không có nhà, Vương Thanh về qua Hạ Hải một chuyến, còn Nhâm Oánh đi gặp khách hàng.

Vương Thanh hiện giờ gần như sống ở Dung Thành luôn rồi, một mặt là vì công việc, mặt khác mẹ cô thúc giục cô kết hôn suốt, Hạ Hải vẫn còn nhiều

quan niệm lạc hậu lắm, cho rằng con gái trên 20 chưa kết hôn là ế , không ai thèm lấy nữa, nên sau mấy lần bị mẹ gài bẫy đi xem mắt, làm Vương Thanh đau đầu, nên nếu không có chuyện gì quyết không về Hạ Hải.

Mẹ Vương Thanh ở Hạ Hải cũng không cần phải lo lắng gì, có đứa em họ ở Vương gia thôn lên sống cùng, vừa đi làm vừa chăm sóc bà, chỉ cần Vương Thanh ở ngoài làm ăn tốt, cả cái Vương gia thôn lấy lòng còn chẳng kịp, lo gì bọn họ đối xử không tốt với mẹ mình.

Một chiếc Beetle màu đỏ, một chiếc BMW đen đi tới trước mặt Tô Xán, cửa sổ xe hạ xuống, Vương Uy Uy thò đầu ra vẫy.

Ngồi ở ghế lái chiếc Beetle đôi tình lữ Trương Lâm và Triệu Xuân Dương, lái chiếc BMW là nam sinh tên Từ Trác Minh, mặt khá non.

Ngồi bên cạnh Lâm Trứu Vũ là hai cô gái, một mặt hơi tròn tên Trương Lộ Phỉ, cô gái kia mắt một mí tròn như hạt đậu tên Lý Lam, dung mạo cũng bình thường thôi, nhưng ăn mặc bụi bặm bá đạo, không ăn nhập lắm với chiếc BMW thương vụ này.

Đây là chỗ đông đúng, không tiện dừng lại lâu, Tô Xán lên xe, mọi người đi vào bãi đỗ xe rồi cùng Đôn Hoàng.

Từ Thượng Hải tới có hai nam ba nữ, lần trước Lâm đại tiểu thư khó ở, mọi người chưa giới thiệu nhau nhiều, giờ mới đánh giá kỹ lưỡng, ba cô gái rất trắng trẻo.

Lý Lam trêu ghẹo:
- Người bận rộn, cuối cùng cũng gặp được cậu rồi.

- Thực sự xin lỗi, có việc không dứt ra được.
Chuyện Ngô Thì Nhuế không tiện đem khắp nơi kể, Tô Xán chỉ nói qua qua:

- À, không sao, bận rộn có thể từ chối một ít chuyện không thích tham dự. Thái độ Lý Lam không rõ ràng, cô ta gặp nhiều loại người rồi, lắm kẻ đột nhiên trầm mặc vờ ưu thương gây chú ý, với loại này cứ lờ đi là được.

Loại thanh niên mang khí chất nghệ sĩ, dễ dàng buồn phiền thương cảm ấy không có vị nam nhân, nhìn là thấy phiền.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 156: Bạn bè của Lâm Lạc Nhiên (2)

L

ạc Nhiên nhìn thấy hết, rất muốn nói, Trương Lộ Phỉ, cho dù cô có chổng mông lên thì cậu ta cũng chẳng chú ý tới tấm thân ngắn ngủn của cô đâu, tên háo sắc này rất kén chọn vóc dáng nữ sinh, cứ nhìn cô bạn gái được xưng là tình nhân đại chúng Đường Vũ của y thì biết.

Đám con gái vào khu bán quần áo chẳng khác gì thấy kho báu, không dứt ra được nữa.

Triệu Xuân Dương thì tất nhiên có Trương Lâm chiếu cố rồi, Lý Lam tựa hồ cực kỳ có tiền, mua sắm không cần nhìn giá, kéo mấy đứa con trai đi mua đồ, nhưng chừa lại Tô Xán.

Lâm Lạc Nhiên cũng mua vài bộ, đều khá rẻ, cô không chú ý tới thương hiệu, quan trọng là hợp với sở thích và phong cách, rất biết tiết kiệm, mặc dù tiền tiết kiệm rốt cuộc luôn bị Vương Uy Uy và Lâm Trứu Vũ bày mọi trò "vay" mất.

Tô Xán thích những cô gái như vậy, nam nhân hay hứng lên vung tay quá trán, nên mới cần nữ nhân chắt chiu giữ gìn, ở điểm này Lâm Lạc Nhiên cũng giống Đường Vũ, tuy nhiên cũng phải nói kiểu tiết kiệm của con nhà giàu và nhà bình thường là hoàn toàn khác nhau.

Trong số bọn họ thì Tô Xán là "nổi bật" nhất, y tuy rất biết đánh giá thời trang của con gái, nhưng bản thân ăn mặc không ra làm sao cả, trước giờ không phải là mẹ y mua quần áo cho thì cũng là Vương Thanh. Đã thế gần đây nhiễm phong cách của Mark, ăn mặc càng tùy tiện, cứ thấy thoải mái là được, không chú ý nhiều nên trông có phần luộm thuộm, khá "bụi".

Thêm vào ba hôm nay vì chuyện của Ngô Thì Nhuế mà vừa lo lắng, vừa chạy rông ngoài đường suốt, nên càng xuống phong độ, nói thật lúc này Tô Xán chỉ muốn ôm gối ngủ một giấc sướng đời, tuy cố gắng không tỏ ra uể oải, song khó tránh khỏi ít hào hứng hơn thường ngày.

Lâm Lạc Nhiên ngó nghiêng Tô Xán một hồi, xem chừng không vừa mắt, gọi:
- Tô Xán lại đây, để tôi chọn cho cậu một bộ, bạn học với nhau bao lâu, tôi chưa tặng cậu thứ gì có ý nghĩ kỷ niệm cả, coi như quà tốt nghiệp nhé.

Tô Xán xua tay, tủ nhà y còn cả đống quần áo chưa mặc:
- Không cần đâu, hơn nữa lần này chúng ta tốt nghiệp đâu tính là tốt nghiệp thật sự, sau này ở Thượng Hải vẫn gặp nhau nhiều mà.

Lâm Lạc Nhiên trề môi:
- Ai nói chúng ta sẽ gặp nhau nhiều, nhìn mặt cậu lâu thế tôi cũng chán rồi, lúc đó chẳng rảnh gặp cậu đâu.

- Đúng đấy, với dung mạo này của Lạc Nhiên, vào trường còn chẳng khiến vô số nam sinh khuynh đảo, lên đại học là thế giới khác rồi, đâu còn rảnh đi gặp cậu.
Lý Lam "xì" một tiếng, chẳng hề che dấu thái độ không thích Tô Xán.

- Làm gì khoa trương như thế, đại học đâu phải là ổ sói chứ.
Lâm Lạc Nhiên cười.

Lý Lam làm ra vẻ kinh nghiệm đau thương đầy mình:
- Lên đại học rồi em sẽ biết, bọn con trai đúng là một bầy sói.

Trương Lâm rất bám bạn trai Triệu Xuân Dương, mọi người nói chuyện, thi thoảng mới xen vào vài câu, đại bộ phận thời gian khoác tay bạn trai, rất hưởng thụ thế giới hai người.

Lúc này cô cầm một chiếc sơ mi Esprit, đứng trước gương xoay đi xoay lại thử, thấy không thích hợp lại treo lên, bảo với Tô Xán:
- Cậu có vẻ rụt rè quá nhỉ, đừng ngại, bọn này và Uy Uy quan hệ rất tốt, thoải mái tùy tiện lắm, không cần giữ kẽ với chúng tôi, với Lạc Nhiên càng khỏi phải nói, tới mức có thể chia sẻ hết mọi bí mật với nhau rồi.

- Một số bí mật chưa chia sẻ đâu, nếu không bạn tự ti chết thôi.
Lâm Lạc Nhiên ngạo mạn ưỡn ngực lên.

Hồi xưa vua Tây Ban Nha tự cho rằng mình thống trị cả thế giới ra sao thì vẻ mặt của Lâm Lạc Nhiên lúc này y như vậy, có điều cô không phải là vua, mà là nữ hoàng, cúi đầy nhìn xuống sinh mệnh đáng thương mình thống trị.

Thấy bạn trai mình lúc này danh chính ngôn thuận quét qua quét lại trên ngực Lâm Lạc Nhiên, Trương Lâm chẳng chịu thua kém, cũng ưỡn ngực nói:
- Tự ti, Lạc Nhiên, mở to mắt ra mà nhìn, cái từ tự ti chỉ dùng với những nữ nhân nhìn mình.

- Mình thừa nhận mỡ xoa ngực rất có hiệu quả, nhưng tựa hồ cậu xa không đều rồi, bên trái rõ ràng là to hơn bên phải, cái tư thế này của cậu chỉ làm nó lệch hơn thôi.

Trương Lâm "á" một tiếng, cúi đầu xuống nhìn ngực mình, có vẻ không đều thật, quay sang đánh bạn trai:
- Đã bảo anh xoa phải chú ý, bây giờ làm thế nào đây?

Triệu Xuân Dương mặt đầy vẻ vô tội:
- Anh rất chú ý mà ...

"Quả nhiên là rất tùy tiện thoải mái!" Tô Xán bị một phen nữ yêu tinh đấu khẩu làm cho huyết mạch có cảm giác hơi tăng nhiệt, mấy cô thế này còn để nam nhân bọn tôi sống nữa thôi.

Trương Lâm chải lại tóc, nói:
- Sau này mọi người tiếp xúc nhiều cậu sẽ thấy, tôi nghe nói cậu cũng học ĐH Thượng Hải hả, tốt quá, khi ấy chúng ta sẽ thành bạn tốt.

- Tốt tới mức chia sẻ mọi bí mật, ừm, tôi cũng chưa mua quà tốt nghiệp cho Lạc Nhiên, lại không biết số đo của cô ấy ...
Tô Xán "nói nhỏ":

Lâm Lạc Nhiên tàn bạo trừng mắt lên:
- Tô Xán, cẩn thận tôi đánh cậu bây giờ.

Trương Lâm cười ngặt ngoẽo, cứ tưởng Tô Xán rất ngại ngùng, ai ngờ chỉ là bề ngoài vậy thôi, chỉ Triệu Xuân Dương bên cạnh:
- Tôi thích cậu rồi đấy, chỉ có điều vị này trông chặt quá.

Lý Lam chen vào đúng lúc:
- Nếu gặp Tô Xán và Xuân Dương cùng lúc, cho em lựa chọn lại, em hứng thú với ai hơn? Cẩn thận nhá, mọi người đang nhìn vào đấy, cần phải nói thật.

Đám con gái "yeah" một tiếng hưởng ứng.

Trương Lâm nhìn cả hai chàng trai, gật gù:
- Đúng là, khó lựa chọn nhỏ, vậy thì Tô Xán ...
Vương Uy Uy đang chia buồn cho Triệu Xuân Dương thì nghe Trương Lâm nói tiếp:
- Tôi chắc chắn không chọn cậu. Cứ thật thà như Xuân Dương của tôi vẫn yên tâm hơn.

Triệu Xuân Dương cúi chào cám ơn xung quanh, mặc dù cái đám bạn xấu này thường xuyên bày trò đùa như thế, nhưng trước mặt người ngoài, Trương Lâm luôn cho mình đủ thể diện.

Ặc mình làm gì mà bị liệt vào thể loại không thật thà? Tuy thi thoảng tưởng tượng hơi bậy bạ, nhưng mà chỉ nghĩ chứ có làm đâu, Tô Xán thấy mình rất oan ức.

Mọi người đi từ tầng một lên tầng năm, lại từ tầng năm xuống một, Trương Lộ Phi luôn tìm cơ hội nói chuyện với Tô Xán:
- Lát nữa chúng ta đi nếm thử lẩu Dung Thành đi, xem xem truyền thuyết một thìa lẩu cay khiến người ta phải uống hai chai nước lạnh có phải khoa trương không?

- Ừ, được.
Tô Xán lơ đễnh đáp, vừa đi vừa quan sát xung quanh, lấy góc độ khách hàng đánh giá, xem có chi tiết nào cần đề xuất cải tiến không.

Lâm Trứu Vũ thì gạ gẫm Từ Trác Minh:
- Tôi vừa mới thi lấy bằng lái xong, vừa vặn mọi người có xe, chúng ta đi tới chỗ nào đó luyện tay nghề chút.

Từ Trác Minh sợ hãi nói:
- Dùng xe của Trương Lâm đi, xe của tôi là nhân lúc cha tôi đi Châu Âu khảo sát mới dám lái trộm ra ngoài, nếu nó xây xát chút nào, về cha tôi cạo đầu tôi mất.

- Vớ vẩn, nam nhân ai lại lái chiếc Beetle đó, nam nhân là phải bá đạo một chút, chiếc BMW của cậu rất hợp. Yên tâm, bọn này tuy mới học lái xe, nhưng dứt khoát không để chiếc xe bảo bối của cậu bỉ xước dù chỉ một vệt nhỏ, tôi sẽ cẩn thận, ài, người anh em, cậu còn không tin tôi à?

Từ Trác Minh mặt mày cẩu khẩn, thiếu chút nữa là có nước mắt rồi:
- Không phải vậy, tôi thực sự không dám mà, cha tôi hung tàn lắm.

- Được, được, cứ quyết định như vậy.
Lâm Trứu Vũ tay khoác cổ Từ Trác Minh, bất kể khuôn mặt đau khổ của hắn.

Mọi người xách túi lớn túi nhỏ rời TTTM, tới bãi đỗ xe, Từ Trác Minh sợ Lâm Trứu Vũ ngồi bên cạnh, ra đường ngứa tay muốn lái, với tính lắm lúc mê chơi như học sinh tiểu học của Lâm Trứu Vũ, hắn không dám yên tâm cho thằng này lái xe của mình giữa phố xá đông đúc này.

Thế nên Lâm Trứu Vũ, Vương Uy Uy và Triệu Xuân Minh đều bị nhét vào chiếc beetle, suy đi nghĩ lại thì để Tô Xán ngồi bên cạnh là vô hại nhất, hắn và Tô Xán không thân quen, có thể đề phòng Tô Xán đòi hắn cho lái xe.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 4 - Chương 157: Tỏa đi muôn phương

Khi Tô Xán và mọi người chỉnh lý đống hàng thì nhìn thấy một chiếc Ford đi qua bên cạnh lái từ bãi đỗ dưới đất ra, trong xe là Từ Kiến Xuyên, ông ta đã làm xong việc rời đi, chỉ thoáng qua một cái, Tô Xán không xác định lắm.

Mất một lúc mấy cô gái mới xếp xong đống túi lỉnh kỉnh của mình, mọi người đi lên dốc, trước mắt sảng hẳn lên, tòa nhà cao tầng ốp kính phản chiếu ánh mặt trời, hòa trộn vào nhau, tạo nên khung cảnh màu sắc rực rỡ.

Tô Xán cảm thấy khó xen được vào cuộc nói chuyện giữa Từ Trác Minh và mấy cô gái phía sau, Lý Lam thi thoảng lại khiêu khích y, có thể nhận ra cô gái này không ưa gì mình, không rõ vì sao, Tô Xán cũng tìm hiểu.

Ghế ngồi bằng da thật rất dễ chịu, Tô Xán có hơi buồn ngủ, mắt khép hờ, trong tầm nhìn thấy chiếc Ford, đoạn đường này không có chỗ quay đầu.

Mé phải đột nhiên có bóng đen cao tốc vọt qua, Từ Trác Minh giật mình thò đầu chửi ầm ĩ, chiếc Santana bỗng nhiên cướp đường đó, đâm thẳng vào chiếc Ford trước mặt.

Không cần kỹ xảo màu mè gì, đơn giản, trực tiếp.

Tiếng va chạm cực mạnh vang lên.

Mui chiếc Santana tác gia như mũi giày há mõm.

Sườn bên chiếc Ford lõm vào, nhanh chóng biến hình dưới sức va chạm cực lớn, văng đi đâm mạnh vào một cái cây, không khí bốc lên một làn khói.

Còi báo động một số chiếc xe đỗ bên đường nối nhau réo ầm ĩ, người chứng kiến ở cửa hiệu gần đó đùa nhau tràn ra.

Tim Tô Xán ở giây phút đó như ngừng đập.

Từ Trác Minh phanh xe khẩn cấp, chiếc Beetle phía sau thiếu chút nữa đâm phải. Người trong xe chỉ có một nét mặt, kinh hoàng nhìn tai nạn trước mắt.

Bóng người trong chiếc Ford cử động, nhìn như đang giãy dụa.

Chiếc Santana xô xong tắt máy đột nhiên khởi động lui lại, ai cũng nghĩ nó định gây tai nạn xong rồi bỏ chạy.

Không phải bỏ chạy.

Chiếc Santana lùi về sau năm mét, đột nhiên tăng tốc đâm vào chiếc Ford.

Lại một tiếng va chạm khủng khiếp.

Mọi người giờ mới hiểu ra đây không phải tai nạn mà là một vụ giết người, vụ giết người trắng trợn diễn ra giữa ban ngày ban mặt.

"Điên rồi! Điên rồi!" Đó là suy nghĩ chung của không ít người, hai chân nhũn ra.

Tiếng la hét kinh hoàng vang lên khắp nơi, giờ người ta không dám xem náo nhiệt nữa mà la hét bỏ chạy, chiếc Santana lại khởi động, lui lại, chuyển hướng, cực kỳ lạnh lùng.

- Hắn định chạy trốn.
Sau xe có tiếng nữ chinh hét chói tai, giọng biến dạng chẳng còn nhận ra là ai.

- Không để cho hắn chạy.
Thanh niên ở độ tuổi này sợ hãi quá độ rất dễ biến thành kích động quá khích.

- Xô hắn.
Tô Xán hét lớn.

- Xô hắn đi!
Mấy cô nữ sinh ngồi sau cũng đồng thanh:

Từ Trác Minh hai tay nắm vô lăng, còn đang ngần ngừ thì Tô Xán đạp ga, chiếc BMW chồm về phía trước như tên rời cung.

“Rầm!” Chiếc BMW đâm vào sau chiếc Santana, đối phương hiển nhiên không ngờ gặp phải biến cố này, chiếc BMW 740 thân rất nặng, mọi người trong xe chỉ thấy khựng lại một chút, chiếc Santana bị xô vào tường bên cạnh, kẹt cứng.

Đối phương nhấn ga mấy lần không thoát được, chui qua cửa kính, người máu me be bét chạy bỏ chạy.

Mấy cô nữ sinh hoảng sợ co rúm hết lại vào một chỗ, dũng khí vừa rồi tan biết hết sạch, chỉ sợ đối phương quay lại kiếm chuyện với mình, nhưng hai tên kia không nhìn tới bọn họ, chỉ lo tháo chạy.

Từ Trác Minh há hốc mồm nhìn mũi xe BMW của mình, muốn nói gì, miệng lắp bắp không nói ra được.

Cửa chiếc Beetle bật mở, đám Vương Uy Uy lao cả ra, nhìn hiện trường hỗn độn, không khí đầy mũi cao su cháy khét, Lâm Trứu Vũ đập cửa xe, hỏi bọn họ có sao không, Lâm Lạc Nhiên mở cửa, khóe mắt có dấu nước mắt, ôm lấy anh trai, người vẫn run run.

Sau đó 120 và cảnh sát tới nơi, Từ Kiến Xuyên được đưa lên xe cấp cứu, cảnh sát tới điều tra hiện trường xoa đầu Từ Trác Minh đang run lẩy bẩy:
- Đừng sợ, các cháu làm rất đúng, quyết định nhanh chóng, rất dũng cảm.

Chiếc BMW chất lượng rất tốt, mui xe bật lên, một bên đèn bị hỏng, không có vấn đề gì lớn, Từ Trác Minh khóc không ra nước mắt, không biết phải ăn nói với cha mình ra sao, chuyến này về thì chết chắc rồi.

Cả đám về biệt thự của Vương Uy Uy, Vương Bạc biết tin đã tới hỏi han tình hình của bọn họ, sau đó lên tầng hai nói chuyện, mơ hồ nghe thấy:
- Phải nghiêm túc xử lý, giết người ngay giữa phố, ảnh hưởng quá nghiêm trọng, Triệu Lập Quân, cậu phải cho tôi kết quả trong thời gian ngắn nhất ...

Ở dưới phòng khách, cả đám thì thầm kích động trò chuyện, nghe nói người bị mưu sát là tổng giám đốc một quốc sĩ lớn, sinh ra trong nhà có bối cảnh bọn họ đều rõ đây là vụ việc cực kỳ nghiêm trọng.

Bao nhiêu người chứng kiến như vậy, hung thủ làm sao có thể chạy thoát, chỉ vài ngày sau cảnh sát Dung Thành đã phá án, kẻ giết người bị bắt, thừa nhận được người khác báo thù.

Trong nhà Vương Uy Uy, cha mẹ mấy người kia đều tới Dung Thành, đón con mình về, tất nhiên không tránh được một trận trách mắng. Cha Từ Trác Minh từ Châu Âu khảo sát quay về, cùng Vương Bạc thân thiết trò chuyện, mời mọi người ăn cơm, còn vấn đề BMW thì không nói gì tới.

Từ Trác Minh cảm thấy may mắn cực độ, đoán ra tâm lý mâu thuẫn của cha mình, muốn mắng không dám mắng.

Trở về Thượng Hải, Từ Trác Minh trở thành đề tài nóng trong vòng tròn, tới ngay cả những người bình thường không biết hắn lắm cũng biết sự kiện oanh động này.

Tô Xán chỉ là nhân vật nhỏ, trong khoảnh khắc đó chỉ làm việc rất nhỏ là thò chân ra đạp ga một cái thì chẳng đáng nhắc tới rồi.

Từ Kiến Xuyên bị mưu sát giữ thanh thiên bạch nhật, với Tổng cty Đại Dung mà nói không khác gì sấm nổ giữa trời quang, nhiều người không

dám tin, sao có thể phát sinh loại chuyện này, đây là thứ người ta vốn chỉ nghe nói tới trên phim ảnh TV, báo chí, giờ xảy ra với người mình quen biết, lại là người nắm quyền tối cao công ty, ai cũng hiểu sắp có biến cố lớn hơn cả chuyện đấu đá nội bộ dẫn tới ai bị cách chức, ai đó tương lai bấp bênh.

Không khí khủng hoảng bao phủ khắp tổng công ty, người ta từ né tránh, thành đề phòng nhau, hoặc tìm đường đi chỗ khác.

Từ Kiến Xuyên nằm trong bệnh viện, va chạm mạnh làm hắn gãy mấy cái xương sườn, chân trái cũng bị gãy nhiều đoạn, ai cũng nghĩ ông ta chết chắc, sống được đúng là kỳ tích, có điều di chứng sau này rõ ràng không thể nhỏ, sẽ ảnh hưởng cả đời.

Từ Trưng hay tin phẫn nộ, bệnh cũ tái phát ngất xỉu tại chỗ, hai cha con cùng vào bệnh viện một ngày.

Tô Lý Thành nhiều lần hỏi Tô Xán tình hình khi đó, Tô Xán trả lời đúng như trả lời với cảnh sát, Tăng Kha thì cứ mắng Tô Xán không biết chú ý an toàn bản thân, chẳng may xảy ra chuyện thì cha mẹ phải làm sao.

Mộc Khai tạm thời thay Từ Kiến Xuyên nắm quyền tổng giám đốc, nhưng chẳng được mấy ngày, cảnh sát hình sự phá được án, hai tên tội phạm trong quá trình bỏ chạy bị bắt, khai báo người đứng chỉ đạo đằng sau, cảnh sát mò theo nhiều con đường vòng vo, cuối cùng tìm đến được chủ mưu.

Dùng 200.000 đồng mua mạng Từ Kiến Xuyên, ngày Mộc Khai bị bắt, chỉ một đêm tóc biến thành hoa râm, ngay cả đưa con trai đọc sách ở nước ngoài bặt vô âm tín.

Sự kiện này làm cả tổng công ty nổ tung, không ai nhắc tới công việc nữa, từ lúc đi làm tới lúc tan sở chỉ bàn tán chuyện này.

Mà Vương Bạc xử lý sự kiện này lại càng lắc đầu thở dài không thôi, không ngờ một xí nghiệp minh tinh trong tỉnh, mâu thuẫn nội bộ nghiêm trọng tới mức cực đoan như vậy, làm người ta đau lòng.

Áp lực trên tỉnh là rất lớn, chuyện này không khác gì một vết đen trong sự nghiệp chính trị của Vương Bạc, quốc xĩ chen chân vào CLB 10 tỷ xảy ra sự kiện cao tầng vì đấu đá mà thuê người giết nhau, khỏi nói cũng biết dư chấn còn kéo dài.

Có điều ngoắt một cái lại thu được biểu dương "phá án kịp thời, xử lý mau lẹ đúng lúc".

Đây là chính sách cây gậy và củ cà rốt ư?

Không phải, đó là Vương hệ đã ra mặt, đây là dấu hiệu tốt, chứng minh rằng Vương Bạc đã được phái hệ thừa nhận, bắt đầu bảo vệ bồi dưỡng ông ta.

Không phải cứ lập công to, thành tích lớn là thăng tiến nhanh chóng, ở tầng cấp như Vương Bạc, phải nhìn vào thứ khác, từ Hạ Hải điều lên Dung Thành, Vương Bạc thay đổi hẳn đường lối chấp chính, đặt ổn định vững vàng lên hàng đầu, đây là điều ai cũng thấy, được cho rằng có năng lực người đứng đầu.

Vì tình hình sức khỏe của Từ lão thái gia và Từ Kiến Xuyên, tạm thời không còn thích hợp đảm nhiệm chức vụ chủ tịch HĐQT và tổng giám đốc công ty nữa, lãnh đạo của Quốc tư ủy sau khi xuống nói chuyện thăm hỏi, Từ lão thái gia bỏ trọng trách gánh vác nửa đời người xuống, tâm tình ông thế nào không ai biết.

Tiếp đó văn kiện dấu đỏ của Quốc tư ủy đưa xuống, Từ Trưng, Từ Kiến Xuyên rời bỏ toàn bộ chức vụ trong tổng công ty.

Người tiếp nhận nhiệm vụ lèo lái Đại Dung vào thời khắc khốn khó này là Tôn Gia Dũng, người phụ trách một quốc xĩ cỡ lớn khác của Dung Thành, có kinh nghiệm phong phú.

Ngày đầu tiên cùng Tô Lý Thành gặp mặt, Tôn Gia Dũng nắm chặt tay nói:
- Kiến trúc Đại Dung quá lớn, Từ lão gia tử làm quá tốt, trọng trách của chúng ta càng lớn, gánh nặng trên người càng nhiều, muốn đưa Đại Dung quay trở lại quỹ đạo, không thể thiếu những công thần như anh.

Tô Lý Thành gần đây có tin sắp tham gia lớp học tập tổng công trình sư, đây là tiền tấu của thăng tiến, công ty thảo luận chức vụ mới của ông.

Dưới bầu trời đêm của thành phố, có thiếu niên đang đứng thất thần bên cửa sổ, y sắp rời khỏi thành phố này, ĐH Thượng Hải khai giảng vào 1 tháng 9, chỉ còn cách một tuần nữa thôi, trong tuần cuối cùng này rất nhiều người đã rời đi.

Trương Hiền đi Đại Liên, trước đó không lâu Trang Chí Vũ mời bọn họ ăn một bữa cơm, hắn học ở Hải Nam, không bày vẽ gì nhiều chỉ có đám Vương Uy Uy mà thôi.

Trong thời gian đám Tô Xán học xe, Trương Phi Phi cũng từ Hàng Châu về một chuyến tham gia tiệc chia tay.

Tiết Dịch Dương và Lưu Duệ tới nhà Tô Xán, ba bọn họ trèo lên sân thượng, tổ chức bữa tiệc thịt nướng với bia theo truyền thống, sau đó lên tầu hỏa tới trường.

Mỗi người bắt đầu một đoạn hành trình mới trong cuộc đời.

- Cha, cha sắp thăng chức rồi à?
Nghe thấy tiếng cha về, Tô Lý Thành ra phòng khách dò hỏi:

- Giờ vẫn còn chưa có tin tức chính xác, bên trên vẫn đang thảo luận, lúc này chẳng thể nhìn rõ tâm tư ai được.
Tô Lý Thành xoa đầu Tô Xán:
- Tới trung tuần tháng chín cha mới đi học, nên sẽ đưa con tới trường báo danh, thuận tiện xem trường học của con.

Tô Xán rất muốn nói con lớn rồi không cần, nhưng nhìn nếp nhăn trên trán cha ngày một sâu, liền gật đầu.

Dù sao thì Đường Vũ cũng đi cùng cha mẹ, hai bọn họ muốn đi cùng nhau là không thể.

Lúc này các bậc cha mẹ toàn quốc đều muốn đi cùng con cái trong chặng đường mới của cuộc đời, nhìn chúng vỗ cánh bay cao, rời khỏi bên mình.

Tới Thượng Hải, rời xa tầm mắt của Mục Tuyền, có thể tiến thêm một bước với Đường Vũ.

Chậc, nghĩ thôi đã muốn chảy máu mũi.

***

HẾT Q4

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 1: Vị hôn phu của Lâm Lạc Nhiên (1)

P

hương pháp tuyển chọn lãnh đạo cho loại quốc xĩ như Đại Dung có thể dùng bổ nhiệm, mời giữ chức vụ, chức chủ tịch tập đoàn do là chức vụ thành ủy trực tiếp quản lý, do thành thủy thẩm phê, thông qua phương thức tuyển nhiệm ủy nhiệm.

Các chức vụ đảng ủy, hành chính phân biệt do thành ủy, chính phủ bộ nhiệm.

Còn tổng giám đốc tập đoàn, tổng công trình sư, phó tổng giám đốc thì căn cứ vào luật công ty nước cộng hòa nhân dân Trung Hoa, do quốc tư ủy lập tổ khảo sát tới tổng cty Đại Dung tuyển chọn, tiếp xúc trung cao tầng, người phụ trách liên quan tiến hành trao đổi, tiến cử dân chủ và đánh giá dân chủ.

Trong danh sách đề cử rút gọn Tô Lý Thành, Đông Kiến Quân đều có mặt, ba người còn lại là Dương Khai Phục, Lý Ngọc Hà và tổng giám đốc tập đoàn bảo hiểm Thái Bình Dương.

Tổ khảo sát tiến hành kiểm tra kinh tế, đánh giá tổng hợp, khảo sát toàn diện đức, năng, cần, tích liêm, trọng điểm là thành tích thời gian gần, năng lực tiềm tàng.

- Lão Tô, tôi thấy lần này cậu lên được đấy, tổ khảo sát có hỏi đánh giá của tôi về cậu, tuy không có biểu lộ gì rõ ràng, nhưng tôi thấy hướng gió đang thổi về phía cậu.
Trong thời gian này Đông Kiến Quân không tiện gặp riêng Tô Lý Thành, chỉ nói chuyện được qua điện thoại, dù gặp nhau ở hội nghị công ty cũng thường không tỏ vẻ gì.

- Cũng chưa chắc, nói ra thì tôi không có kinh nghiệm bằng anh, ví trí quá cao, gánh nặng quá lớn, tôi sợ không chịu nổi áp lực.
Tô Lý Thành thở dài, tổng công ty vừa trải qua một chấn động lớn đến thế, bây giờ bất kỳ ai lên đều đứng ở đầu sóng ngọn gió, vô vàn cặp mắt nhìn vào, ông ta xưa nay đều đảm nhiệm cấp phó, không lo nhiều mấy chuyện này, chỉ cần chú tâm làm việc nên ở phương diện lãnh đạo không tự tin.

- Tôi tự biết mình, luận tới trình độ chuyên nghiệp thì cậu mới là chuyên gia, chẳng phải thổi phồng, chúng ta từ Hạ Hải lên đây, đều là người mình rồi. Chuyện này tôi thấy cậu được đó.
Đông Kiến Quân nói thêm vài câu cúp máy:

Tô Lý Thành biết Đông Kiến Quân nhất được thu được phong thanh gì đó, có thể từ Vương Bạc, nhưng nghĩ kỹ lại phủ nhận, chính vì quan hệ của Đông Kiến với Vương Bạc nên Vương Bạc không thể tiết lộ, Đông Kiến Quân hẳn là còn có con đường khác.

Đây là chuyện bình thường, không ai đi phơi bày hết mối quan hệ của mình, nhất là ở nơi nước sâu như quốc xĩ, để người ta nhìn thấu anh, kể cả có là người thân cận nhất thì cũng chỉ có hại mà không có lợi.

Dương Khai Phục gần đây mặt lúc nào cũng khó đăm đăm, chả biết nghĩ gì, tổ khảo sát chưa có tin chuẩn xác, với tuổi tác của ông ta bây giờ, nếu lần này không lên được thì sau này càng khó hơn lên trời, cho nên ông ta cực kỳ để ý.

Hiện giờ trong lòng ông ta lo nhất là thăm dò phát cho trung cao tầng công ty, không biết mình tranh thủ được bao nhiêu.

Vương Bạc được thư ký Chu đưa cho thư ý kiến của ban lãnh đạo thành viên Tổng cty Đại Dung, khi lật tới Tô Lý Thành, không khỏi nhớ tới Tô Xán.

Cầm bút lên, Vương Bạc phê " Đồng ý, công tác khảo sát tường tận, toàn diện. Chuyển cho đồng chí Xuân Thành, Thừa Lâm nghiên cứu." Tống Xuân Thành là phó bí thư thành ủy, Tề Thừa Lâm là thị trưởng.

Vương Bạc phê duyệt, về cơ bản là đã xác định rồi.

Tại văn phòng thành ủy, Vương Bạc và Tô Lý Thành gặp nhau, hiện Tô Lý Thành ở trong phạm vi quản lý gián tiếp của thành ủy, Vương Bạc thì càng tận mắt chứng kiến Tô Lý Thành từ Hạ Hải lên tới vị trí này, ông vẫn chưa quên lần tới thăm hiệu văn phòng phẩm của mẹ Tô Xán, khi đó hai vợ chồng họ căng thẳng tới run rẩy không nói được lời nào, không ngờ giờ đây đối diện với mình trong văn phòng khảo sát vào chức vị tổng giám đốc của Tổng cty Đại Dung.

Căng thẳng nhưng vẫn giữ được trấn tĩnh, tiến bộ hơn xưa nhiều lắm rồi.

- Đồng chí Tô Lý Thành, bên trên có ý muốn đồng chí đảm nhận trọng trách lớn hơn, đồng chí có cảm tưởng thế nào?
Vương Bạc mở đầu rất ôn hòa, ông ta không phải loại quan viên thích tỏ vẻ uy thế:

- Thưa bí thư Vương, tôi thấy năng lực của mình chưa đủ, còn cần phải tiếp tục học tập thêm, nếu không chỉ sợ không đủ năng lực hoàn thành mục tiêu nhiệm vụ tăng giá trị tài sản quốc hữu.
Tô Lý Thành nói thật, trong hoàn cảnh này chống đỡ được Tổng cty không đi xuống cũng mất một thời gian rồi, nói gì tới

Vương Bạc nghiêm mặt nói:
- Đoàn kết, ổn định. Đây chính là mục tiêu tôi giao cho đồng chí, chỉ có giữ được đoàn kết trong ban bệ thì mới có thể đi được xa hơn.

Chuyện tiếp theo đó thì nhiều người dự đoán được rồi, cha Ngô Thì Nhuế được phục nguyên chức, cha Quách Tiểu Chung vẫn yên ổn ở vị trí cũ, hệ phái cũ của Mộc Khai cũng không bị miễn nhiệm quy mô lớn, trong cả đại

viện công ty trải đầy lá cây ngân hạnh khô, chỉ đổ mỗi một Mộc Khai, Từ lão gia tử tức giận đổ bệnh và Từ Kiến Xuyên bị trọng thương.

Có lời thì thầm Tô Lý Thành làm tổng giám đốc, tổng công trình sư.

Đó là chuyện xảy ra quanh Tô Xán trong mùa thu ở Dung Thành.

Ở một cái quán rượu tên "Băng Nhị Oa", sở dĩ gọi thế là do họ lấy lấy rượu Nhị Oa Đầu, cho thêm đá vụn, đóng vào chai hình thoi dài, giá bán 80 đồng, không hề đắt, với ba người Vương Uy Uy mà nói, vừa vặn ở phạm vi xa xỉ mà họ gánh được.

Hoàn cảnh xung quanh rất thoải mái, nơi này có vị trí rất tốt, đón được gió tối ngày thu bên sông, xung quanh thi thoảng có vài phiến lá lác đác rơi xuống, ở trong quán hay ngoài trời được hàng rào gỗ vây quanh, đều một không khí gần gũi đơn giản, không có các loại đèn màu mè, không có âm nhạc, đó chính là phong cách Dung Thành.

Đây đó năm ba người tụ một chỗ, trò chuyện tán gẫu vui vẻ.

Khuôn mặt Lâm Lạc Nhiên dưới ánh đèn thực sự vô cùng yêu mị, vừa rồi có mấy cỗ xe đắt tiền đỗ ngoài quán, toàn là loại có giá trị trên 500.000, trên xe xuống có ba tám người, ba đôi nam nữ và hai nam tử.

Hai nam tử kia đoán chừng cô đơn, ánh mắt cứ chiếu sang phía Lâm Lạc Nhiên, đại khái muốn thu hút sự chú ý của mỹ nhân, lớn tiếng gọi liền mấy loại rượu đắt nhất, sau đó chơi poker, đặt từng xấp 100 tệ mới cứng lên bàn.

Chiêu này thực sự có hiệu quả, không chỉ khiến khách những bàn ở gần nhìn sang, mà có mấy cô gái ăn mặc mát mẻ da dẻ trắng trẻo tới bắt chuyện, nhưng cô gái giống học sinh cao trung kia chẳng hề động lòng.

Nha đầu này trời sinh dung mạo yêu tinh hại người, vóc dáng ma quỷ, đã không biết kiềm mình lại tránh họa hại người khác, lại chuyên môn ăn mặc

như trêu ngươi người ta, mặc cái áo thun trắng làm gì còn thêm cái khóa ở giữa hai bầu ngực đầy đặn kia, đảm bảo bất kỳ đứa con trai nào nhìn thấy cũng muốn đưa tay kéo cái khóa một cái.

Nghe tên béo nói, cái áo đó mua về rất bình thường, do nha đầu đó nổi hứng thêm cái khóa vào, lại nói nha đầu này may vá rất khéo tay, một điều khá hiếm với các cô gái bây giờ.

- Hai người tới Thượng Hải thật sung sướng, tôi và Tiểu Ngũ về Bắc Kinh, coi như chính thức tiến vào cuộc sống lao tù rồi, ở đó có mẹ tôi và cha Tiểu Ngũ, không biết ngày tháng tới sống làm sao đây.
Vương Uy Uy bộ dạng cứ như thất tình, uống ngụm rượu lớn, đặt cốc xuống thở ngắn than dài:

- Ít ra thì cậu tự chọn Trung Thanh Viện.
Lâm Trứu Vũ làu bàu:
- Tôi là bị ép buộc, tại Tô Xán hết, trước khi đi thi còn đưa tôi cái bí kíp gì chứ, hại thành tích tôi thê thảm thế này.

Không biết có phải là tích mỡ cho kỳ gian khó sắp tới không mà chỉ trong một tháng ngắn ngủi, tên béo này lại tăng thêm vài cần, nhưng phải nói một số người tăng cân trông không xấu đi, lại càng đẹp trai, ví như tên Lâm Trứu Vũ này.

Lâm Lạc Nhiên

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 2: Vị hôn phu của Lâm Lạc Nhiên (2)

A

nh đừng có mà đổ thừa cho người ta.
Lâm Lạc Nhiên bĩu môi vạch mặt hắn:
- Trước khi thi nói chơi game một chút xả stress, xả kiểu gì tới gần ba giờ đêm, em không vào đá cho một phát còn không biết chơi tới bao giờ. Tô Xán, đừng nghe anh ấy.
Rồi quay sang phía Tô Xán. Mắt cong cong, cười ngọt lịm:
- Tôi chưa cám ơn cậu đó, tài liệu của cậu rất hiệu quả, nếu không tôi chẳng có thành tích tốt như vậy, thừa tới 45 điểm, cha tôi gọi điện về nói sẽ mua quà thưởng cho tôi nữa.

- Thành quả chỉ tới với ai chịu cố gắng.
Tô Xán chạm cốc với Lâm Lạc Nhiên, cố ý đả kích tên béo:
- Tiểu Ngũ, cậu sướng trước thì khổ sau, lại còn tính đổ tội cho tôi, thật không có phong độ đấng nam nhi.

Lâm Trứu Vũ nhìn hai người bọn họ đắc ý như thế, ngọt nhạt nói:
- Lạc Nhiên, tới Thượng Hải rồi chú ý quan hệ với Tô Xán đấy, đừng tùy tiện với cậu ta như ở đây, nếu không Vệ Đinh Đinh hiểu lầm thì lại phải giải thích.

Vệ Đinh Đinh, nghe giọng điệu Lâm Trứu Vũ thì có vẻ quan hệ với Lâm Lạc Nhiên không tầm thường, sao chưa bao giờ nghe cô ấy nhắc tới? Tô Xán nghi hoặc nhìn Lâm Lạc Nhiên.

- Xì, giữa em và Tô Xán có cái gì mà phải giải thích với cậu ta chứ? Mà em có quan hệ với nam nhân nào cũng đâu cần Vệ Đinh Đinh đồng ý.

Tô Xán lần đầu phát hiện một cái tên khiến cho ngữ khí Lâm Lạc Nhiên có chút gấp gáp, hơi khác thường, liền hỏi:
- Vệ Đinh Đinh là ai thế?

Vương Uy Uy giải thích:
- Vệ Đinh Đinh là một người bạn từ nhỏ của chúng tôi, học Tứ Trung Bắc Kinh, thuộc loại học trò cưng của thầy giáo, lần này cao khảo được trực tiếp tiến cử vào Thanh Hoa Bắc Đại.

- Không nhắc tới cậu ta nữa, hôm nay chúng ta uống rượu chia tay, không nói tới người không liên quan.
Lâm Lạc Nhiên xua tay:

Thái độ của Lâm Lạc Nhiên càng khiến Tô Xán muốn biết, hỏi Lâm Trứu Vũ:
- Liên quan gì tới Lạc Nhiên?

Lâm Trứu Vũ cười hì hì, vừa nói vừa đề phòng phản ứng của em gái:
- Cậu ta có cái vẻ ngoài lừa đảo giống cậu, nhưng đẹp trai hơn nhiều, cho nên từ nhỏ đã được người lớn yêu thích, ngay thời tiểu học đã có nữ sinh trường bên tới tận trường nhìn cậu ta, lên sơ trung càng khiến đám tiểu nữ sinh thầm thương trộm nhớ. Không chỉ bề ngoài, năm 97 còn được vào danh sách mười thiếu niên tiêu biểu của Bắc Kinh, thành tích số học đứng đầu trường, nghe nói sau này tham gia thi toàn quốc được giải nữa.
Tên béo này không hổ danh âm hiểm nói tới đó ngừng lại, phần quan trọng nhất để sau cùng, đột ngột thêm vào:
- Vệ Đinh Đinh là vị hôn phu của Lạc Nhiên.

Tô Xán đang nhấm từng ngụm nhỏ chăm chú lắng nghe, tới đó phun phì rượu ra:
- Cái, cái gì?

May rượu trong miệng Tô Xán không nhiều, không phun tới chỗ Lâm Trứu Vũ được, phản ứng của Tô Xán làm hắn rất khoái trá:
- Năm thứ hai sơ trung, Vệ Đinh tới tìm cha mẹ Lạc Nhiên, nói muốn cưới nó.

Lâm Lạc Nhiên mặt đỏ rực.

Tô Xán nhìn Lâm Lạc Nhiên, điều chỉnh lại trạng thái, làm ra vẻ bình tĩnh nói:
- Năm thứ hai sơ trung chỉ là trẻ con thôi phải không? Ai chả làm chuyện ngốc nghếch, sao có thể coi là thật.

- Quan trọng là cha tôi tin, mẹ tôi tin, cha mẹ cậu ấy cũng tin ...
Lâm Lạc Nhiên dở khóc dở cười giải thích:

- Tại sao tôi chưa bao giờ thấy cậu ta tới thăm Lạc Nhiên nhỉ?

- Tới hai lần rồi, chẳng qua cậu không gặp thôi. Lần này Vệ Đinh Đinh học đại học ở Thượng Hải.
Lâm Trứu Vũ ngoạc miệng cười:
- Cậu nghĩ Lạc Nhiên thi vào ĐH ngoại ngữ Thượng Hải vì cái gì nào, vì cậu chắc?

Oạch, Tô Xán á khẩu luôn.

Vương Uy Uy ghé sang tai Lâm Trứu Vũ thì thầm "Làm tốt lắm! Đáng đời, ai bào dám hớn hở trước mặt chúng ta", sau đó cùng Lâm Trứu Vũ đấm tay vào nhau đợi xem trò hay.

Đúng lúc này di động của Tô Xán sáng lên, mở ra xem thì ra là tin nhắn của Đường Vũ :" Chơi có vui không?" đúng là tâm linh tương thông, giải cứu cho mình thật đúng lúc.

Đường Vũ biết tối nay bọn họ tới quán rượu chơi, nhưng cô không cách nào tham gia được, ở phương diện này không chỉ Mục Tuyền, cả ông Đường cũng quản rất nghiêm, đi chơi tối không được về quá 10 giờ, sau 9 giờ tối không được ra ngoài đường.

" Chỗ nào có tên béo đó lại không náo nhiệt chứ!" Tô Xán mỉm cười nhắn tin lại.

" Ừ, nhớ kiểm tra lại hành lý cho kỹ nhé, sắp đi rồi đừng uống quá nhiều đấy, về nhà sớm. Mình ngủ trước đây, ngủ ngon.”

" Mình biết rồi, ngủ ngon.”

Đóng di động lại, Tô Xán thấy như uống cốc rượu hâm nóng giữa trời đông giá rét, lồng ngực ấm nóng, dễ chịu.

Rót đầy rượu cho mọi người, Tô Xán nâng chén:
- Kệ người không liên quan, hôm nay là ngày của chúng ta. Cạn chén, vì thoát khỏi thời cao trung u ám, vì tương lai tươi đẹp.

- Vì tương lai!
Mọi người cùng nâng chén chụm vào một chỗ uống cạn.

…….

Ấn tượng đầu tiên Thượng Hải tạo ra cho người ta là sự pha trộn giữa hiện đại tân tiến và cổ xưa lịch sử, huyện thành Thượng Hải được lập nên từ thế kỷ 16, từ đó tới nay đã có thay đổi nghiêng trời lệch đất, nó không còn là huyện thành nhỏ nữa, mà là thành phố trực thuộc TW có địa vị chính trị lẫn kinh tế lớn ở Trung Quốc.

Tốc độ hiện đại hóa và mở rộng của thành phố này nhanh như quái vật nuốt hết núi non xung quanh, biến thành kiến trúc xi măng cốt thép, nhà cao tầng

san sát, giao thông là huyết mạch của nó, toàn bộ thành phố được chia làm mười mấy khu vực.

Phạm vi cơ bản của huyện thành Thượng Hải năm xưa qua hai đời Minh Thanh giờ chỉ là khu vực nhỏ nằm ở phía nam thành phố, nhưng là một phần linh hồn không thể thiếu của Thương Hải.

Con ngõ nhỏ đầy kiến trúc xưa kiểu thiên tỉnh toàn căn phòng sinh viên trường phụ cận thuê trọ, có cả những sinh viên tốt nghiệp đang vùng vẫy ở thành phố này mơ một ngày thuê được một căn phòng trong khu Từ Hối. Mỗi ngày đi qua con ngõ u ám đầy rêu mốc do quanh năm không được đón ánh mặt trời, mắt nhìn về phía cuộc sống rực rỡ ở khu thành phố mới.

Dư Thư Vũ nói, tầm mắt người Thượng Hải vượt qua ý chí, năng lực thích ứng lớn hơn sức khai thác, có phong độ đại gia, nhưng không có phong phạm đại tướng, có tầm nhìn bao quát toàn thế giới, nhưng không có khí phách tung hoành thế giới. Hạn chế bọn họ là tâm lý viên chức, đi kèm với tinh minh là sự khiếp nhược, không liều mình tranh đấu, lo trước sợ sau, dùng dằng thiếu dứt khoát, trí tuệ biến thành trò đùa.

Mặc dù là ngôn từ phê phán để kích thích chấn hưng mọi người, nhưng không phủ nhận nó nói lên sự thực, cũng không che dấu tương lai nó thành trung tâm kinh tế của Trung Quốc.

Nhiều người ngoài nói thành phố này sùng tây thích ngoại, những quán xá dọc đường Trung Sơn toàn dùng thực đơn tiếng Anh mất mặt người trong nước, nhưng Tô Xán thấy những em gái ngoại quốc xinh đẹp, hoặc cô gái lai mặc sườn xám phục vụ bữa cơm đủ bù đắp lại chút khiếm khuyết đó.

Lắng đọng văn hóa lịch sử, tươi mới khí tức hiện đại, hội tụ đông tây kim cổ, tạo nên một thành phố Thượng Hải đa sắc màu.

Đáng tiếc hiện giờ chưa có bản đồ của google để nhìn toàn cảnh thành phố này, hiện là tháng 9 năm 2001, thế giới mới bước vào thời đại thông tin, kỷ

nguyên bùng nổ của nó vẫn chưa bắt đầu.

Bởi thế facebook qua thời gian đầu cũng đã phát triển chậm lại, tuy chinh phục được các trường đại học của Liên minh Ivy, nhưng số người dùng đã chậm lại ở ngưỡng 1.4 triệu, con số này đại biểu nó đã chiếm 60% các trường đại học, có được tỷ lệ đánh giá tốt rất cao, vẫn ở thời kỳ thử nghiệm, chưa thể nói tới sự trung thành của khách hàng, khó khăn còn nhiều.

Đại đa số sinh viên mới tới trường mang theo sự hưng phấn khi thoát khỏi năm thứ ba tăm tối, từ các vị sư huynh sư tỷ được miêu tả vô số điều mỹ diệu của đại học, nữ sinh cởi mở, tiệc tối không bao giờ dứt, hoạt động CLB phong phú, tóm lại là một chân trời mới quang minh vô hạn đang đón đợi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 3: Đi báo danh

Đ

h Thượng Hải là một trong số trường học hàng đầu Thượng Hải, giai đoạn này đang hô hào khẩu hiệu "tri thức đại biểu cho sức mạnh", sinh viên tốt nghiệp không khác gì được tấm giấy thông hành tới thượng tầng xã hội.

Lương tiêu chuẩn cho sinh viên chính khoa tốt nghiệp Đh Thượng Hải khoảng 2.700 đồng, tốt nghiệp thạc sĩ chừng 4.000, còn tốt nghiệp tiến sĩ phải chừng 5.000. Tốt nghiệp MBA làm việc hai ba năm có thể nắm trong tay mức lương 10.000.

Tiền lương là chỗ dựa sinh tồn của con người trong xã hôi.

Trường học trước mặt Tô Xán có thể nói là trang nhã lắng đọng để hình dung, cổng trường đơn giản trừ tấm biển " ĐH Nam Phương Thượng Hải" bắt mắt ra thì chẳng còn gì khác đáng chú ý, khó tin rằng đây là ngôi trường chỉ chưa tới 25% học sinh Nhị Thập Thất Trung đủ tiêu chuẩn, còn Nhất Trung Hạ Hải chỉ có trên 10%.

Tô Xán và cha mình ngồi tàu hỏa gần 15 tiếng đồng hồ mới mệt mỏi tới được bến tàu ở khu Áo Bắc, đáng lẽ mẹ y cũng đi cùng, nhưng cửa hiệu có việc đột xuất phải ở lại xử lý, nên chỉ có hai cha con đi với nhau.

Xe taxi không được phép đi vào trong trường, đỗ lại ở cổng.

Con đường lớn dẫn vào trường người đông nghìn nghịt, nhưng chẳng hề có sự vội vàng, người đeo ba lô thong thả đạp xe, có cô gái đeo kính tay cầm cuốn sách vừa đọc chả để ý tới ai, xung quanh là cây ngô đồng cao lớn, cho bóng râm mát.

Sinh viên mới và sinh viên cũ có thể phân biệt rất rõ ràng, nhìn người nào kéo rương lớn rương nhỏ, hoặc đôi mắt háo hức lạ lẫm ngơ ngác như chú mèo ở sân gà thì là chuẩn 100% rồi.

Tô Xán cũng là một trong rất nhiều con con mèo đó, lạch cạch kéo va li to tướng, nhìn cái là biết sinh viên mới, hơn nữa còn ở xa mới tới.

- Trời, lớn thế kia rồi mà còn cần phụ huynh đi cùng.
Một cô gái mặc chiếc váy mát mẻ vừa phải tránh đường vì cái va li cồng kềnh của Tô Xán, chanh chua nói:

Tô Xán chẳng bận tâm, không giống với những sinh viên mới, y không có vui mừng, hiếu kỳ hay hưng phấn mà cho người ta cảm giác uể oải lười nhác – ngồi ê mông trên tàu mười mấy tiếng, còn hớn hở được mới là lạ.

Xe ô tô đi vào trường rất nhiều, không giống như thời học sinh, những chiếc xe đắt tiền đỗ ngoài cổng đợi những nữ sinh tan học, trong số đó người nhà là rất ít.

Một thanh niên nhìn cái xe đen bóng đi qua, hâm mộ lắm:
- Cha tôi lái một chiếc Passat, sau này thế nào cũng phải đi xe xin hơn cha tôi! Phải nỗ lực phấn đấu.

Đại khái đó là khác biệt giữa học sinh và sinh viên, khi học sinh quanh năm vùi đầu vào đống sách vở, phấn đấu vì điểm số, mục tiêu thành con ngoan trò giỏi, thì sinh viên từ khi nhập học đã hướng ánh mắt ra ngoài xã hội.

Một nam sinh trông rất có dáng văn nghệ sĩ thở dài:
- Nếu như không phải nhìn thấy cái xẹo do bị ngã khi chơi bóng má phải cậu ta thì tôi còn nghĩ là lầm người, vậy mà tôi gọi cậu ta chẳng thưa, thời gian trôi qua thật là nhanh, chớp mắt cái thôi đã là sinh viên đại học, bạn bè thân thiết ngày nào mà nhìn thấy nhau như người xa lạ.

Còn có hai cô nữ sinh khoác vai nhau thân thiết, một cô gái xinh đẹp cao ráo chọc chọc eo bạn mình, chỉ chàng trai cao ráo phía trước:
- Nhìn kia, anh chàng kia giống bạn trai trước của cậu lắm đó, thế nào, có cần mình giúp nghe ngóng xem anh ấy ở hệ nào, khoa nào không, cách tốt nhất để quên mối tình cũ là bắt đầu một cuộc tình mới mà.

- Này Nguyễn Tư Âu, mình còn chưa tới mức chết đói ăn quàng, thấy đứa con trai nào cũng vồ tới đâu nhé. Nói người không nghĩ đến ta, sao cậu không bắt đầu cuộc sống tình yêu mới đi.

Nữ sinh tên Nguyễn Tư Âu cười rúc rích:
- Xin lỗi, hoàng tử bạch mã của mình còn chưa xuất hiện đâu, anh chàng đó cũng được đấy, nhưng còn xa mới tới tầm hoàng tử bạch mã của mình, vả lại trông vẻ ngoài của anh ta làm mình nhớ tới cha mình, dũng khí đâu mà kiss anh ta nữa.

- Phì, cậu đúng là đồ mèo cái động tình, chưa gì đã nghĩ tới mấy chuyện đó rồi.

Tô Xán lắng nghe những tiếng bàn tán của sinh viên mới bên cạnh, bọn họ giống bao sinh viên mới khác, người mang theo hoài niệm với quá khứ, người mơ tưởng tương lai, ao ước cuộc sống đại học đặc sắc.

Tất đều tự tin, đều cho rằng mình sẽ có một cuộc đời đại học không tầm thường.

Tô Lý Thành giúp Tô Xán đeo chiếc ba lô, lại nhận lấy rương hành lý, chỉ khu hành chính:
- Rồi, đi nộp học phí đi, nhất định phải kiểm tra cho rõ biên lai đấy, đừng để xảy ra sai sót gì, cha ở đây đợi con.

- Con biết rồi, con có phải trẻ con đâu.
Tô Xán đưa tay che ánh mặt trời chói mắt, chỉ hàng cây bên cạnh, còn ân cần làm động tác dìu tay cha mình:

- Cha, chỗ này nắng quá, cha qua kia đợi đi.

- Cha chưa già tới lú lẫn không biết phải đứng đâu, đi đi.
Tô Lý Thành mắng:

- Con chỉ muốn tỏ lòng hiếu thảo thôi mà, giờ xa nhà rồi chẳng còn nhiều cơ hội.
Tô Xán cười hì hì kéo va li đặt dưới cây ngô đồng, phía sau có chiếc Audi đi tới định đỗ vào, nhưng bị Tô Xán đặt hành lý giành trước.

Chiếc Audi bấm còi toe toe, bên này xe đỗ kín rồi, khó lắm mới kiếm được chỗ, nếu không vào được thì chỉ còn cách cách lùi trở ra, Tô Xán không nhường, không muốn cha mình đứng dưới mặt trời.

- Đâu ra thằng lưu manh này.
Trong xe có nam sinh to béo bực bội nói, hắn tên là Lâm Thượng Quan:

Cha hắn lắc đầu:
- Bỏ đi, chúng ta vòng ra chỗ khác, ra đường tránh xung đột không cần thiết thì hơn, hôm nay là ngày đầu tới trường đấy.

Đường Vũ đã tới Thượng Hải từ ba ngày trước rồi, Mục Tuyền xin nghỉ phép để đưa con gái đi báo danh, thuận tiện gặp gỡ bàn bè cũ.

Nói là tới sớm chuẩn bị mà ba ngày qua chẳng hề được nghỉ ngơi, ngày nào cũng có người mời cơm mẹ con cô, như hôm nay cũng có bạn học cũ ở cục giao thông mời cơm, mẹ cô lấy lý do đưa cô tới trường báo danh từ chối.

Đường Vũ biết mẹ giống mình, không hề thích mấy chuyện xã giao kiểu này, nhưng không phải lúc nào cũng có thể làm theo ý thích, ra xã hội không còn được cha mẹ bao bọc nữa, nhiều phương diện phải chu toàn. Trước kia cô nghe theo mẹ mình một cách quán tính máy móc, nhưng càng ngày Đường Vũ càng nhận ra, những lời mẹ mình dạy bảo đều chính xác, cô cũng muốn thử thay đổi bản thân.

Mục Tuyền thì phát hiện con gái mình từ lúc tới Thượng Hải trở nên cởi mở hơn nhiều, đi tham gia các bữa cơm không còn trầm mặc ít nói như xưa nữa, ứng phó vừa vặn khéo léo, làm mấy người bạn đều cực kỳ hâm mộ cô có được cô con gái như hoa như ngọc.

Lúc ở Dung Thành, Đường Vũ chỉ mong ngày rời đi, hưởng thụ hai chữ "tự do", hiện bước qua cổng trường đại học, Đường Vũ mới nhận ra được mẹ mình đích thân đưa tới đây, đưa tới một giai đoạn khác của cuộc đời có ý nghĩa thế nào, đột nhiên cô không muốn xa mẹ..

Thậm chí còn có một cảm giác tội lỗi.

Bởi vì trong lòng cô trước đó chỉ muốn thoát khỏi sự quản thúc áp lực ở nhà, thấy ở bên Tô Xán rất thoải mái, khiến cô có cảm giác dễ chịu, không có áp lực nào.

Giờ thực sự xa nhà, thực sự vào đại học, có thể cùng Tô Xán tự do yêu đương, giống như đôi nam nữ kia ngồi dựa đầu vào nhau trên ghế đá cứ như xung quanh không có ai khác.

Cô đột nhiên lo được lo mất.

Mình quá vô tư rồi không, nơi này là đại học, Tô Xán cũng không phải là chàng trai bình thường ở Tam Trung Hạ Hải nữa.

Qua chuyến đi Mỹ, Đường Vũ nhận ra ở môi trường trường học gò bó, Tô Xán không thể hiện hết được khả năng của mình, giờ lên đại học, với môi trường tự do cởi mở giống như thế, Tô Xán nhất định sẽ tỏa sáng chói mắt, điều đó làm cô vui mừng, cũng làm cô lo lắng, chẳng may có nữ sinh khác nhận ra sự ưu tú của cậu ấy thì sao?

Sức đề kháng của con trai ở mặt này rất kém, Đường Vũ biết rõ, Trần Linh San là ví dụ, Tô Xán dù đặc biệt ra sao, rốt cuộc vẫn là con trai.

Mình nên đem mọi thứ giao cho Tô Xán mà không phòng bị chút nào sao, cậu ấy theo cùng mình từ sơ trung, cao trung tới đại học, nhưng lên đại học rồi sẽ là chặng đường mới, là cái đại học lưu truyền tốt nghiệp xong là chia tay, tình cảm đơn thuần trước kia thực sự có thể duy trì sao?

Đường Vũ vô cùng lý trí, cô biết trên đời không có thứ gì mãi mãi, chẳng có lời hứa nào tồn tại vĩnh viễn, Tô Xán cũng sẽ thay đổi, thực tế cậu ấy cũng đã thay đổi rất nhiều rồi, mình cũng đang thay đổi, liệu ở thời đại thiên biến vạn hóa này, bọn họ có thay đổi tới một ngày không còn nhận ra nhau nữa không?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 4: Thật trùng hợp

Đường Vũ cùng mẹ và một người bạn của cha cô đi tới nơi báo danh, ông Đường thì đứng ở bên ngoài đợi, cũng may là ông không phải cô đơn, dưới tán cây có một người trung niên nam tử đang đứng giữ hành lý cho con, cái va li to gấp rưỡi va lo của con gái mình, vỏ ngoài xám xịt không đáng yêu bằng, từ đó có thể đoán ra là của một nam sinh.

- Anh đưa cháu đi báo danh à?
Ông Đường lấy bao thuốc lá Gấu Mèo ra mời:

Tô Lý Thành nhận lấy:
- Cám ơn anh, anh cũng thế à?

Nghe giọng Tô Lý Thành, ông Đường chuyện sang khẩu âm đất Xuyên, nhiệt tình hẳn lên:
- A, đồng hương, thật là trùng hợp.

Thế là hai người vô hình trung trở nên thân thiết rất nhiều, ở nơi đất khách quê người cùng gặp một phụ huynh đưa con đi học, lại cùng quê thật không dễ.

- Anh ở nơi nào trong Xuyên?

- Tôi từ Dung Thành tới, nhưng trước kia sống ở Hạ Hải.
Tô Lý Thành đưa hai tay ra bắt tay ông Đường rất nhiệt tình:

- Khéo thật, tôi cũng từng sống ở Hạ Hải, giờ chuyển lên Dung Thành, có điều thường xuyên tới Thượng Hải làm việc.

- Thế này thì đúng là đồng hương trăm phần trăm rồi, nào, đổi đổi, dùng thuốc lá của tôi đi.
Tô Lý Thành lấy thuốc lá Hạ Hải ra, tuy điều kiện kinh tế bây giờ rất tốt, thuốc lá trong ngoài nước muốn thứ nào có thứ ấy, nhưng thói quen hút thứ thuốc 3 đồng này không bỏ được.

Ông Đường dập ngay điếu thuốc lá Gấu Mèo đi, nhận lấy thuốc lá Tô Lý Thành đưa cho, hít một hơi tỏ ra thỏa mãn:
- Toàn quốc có ba loại thuốc lá nổi tiếng của Tô, Quý và Vân, mỗi nơi có vị mỗi khác, tôi thử hết rồi, có điều không loại nào so được với cái này, vì nó mang vị quê hương.

Hai nam nhân buồn chán đứng ngoài đợi con làm thủ tục, không ngờ lại là đồng hương, chia sẻ điều thuốc, sau đó hỏi nơi công tác của nhau.

- Tôi họ Đường làm ở mảng kinh doanh công ty vận tải hàng không Dung Thành, còn anh?

- Tôi họ Tô, làm Tổng công ty kiến trúc Đại Dung.

- A, công ty các anh chuyến này gây oanh động không nhỏ, tôi lúc đó ở Thượng Hải mà vẫn nghe thấy nhiều tin đồn, hiện ổn định rồi chứ?

- Còn lâu lắm, giờ mới rút kinh nghiệm xương máu, giảm bớt ảnh hưởng và tổn thất tới mức thấp nhất thôi.
Kiến trúc Đại Dung lần này mất mặt hết sức, cho nên trọng trách Tô Lý Thành càng lớn.

Nhân đề tài này hai người cùng nhau chửi mắng ít quan viên trong thể chế, cũng như xung đột tệ nạn ở quốc xĩ, kéo gần khoảng cách hơn nhiều.

- Con gái anh và con trai tôi nói không chừng cùng hệ đấy, lát nữa giới thiệu chúng với nhau, cùng quê cả, tiện chiếu cố cho nhau, kỳ nghỉ hẹn nhau về cùng tốt.

Tô Lý Thành cười nói:

Ông Đường không biết nghĩ gì mà gật đầu chập mất một nhịp:
- À … đúng thế, đúng thế, trong trường có bạn bè cùng quê tốt hơn.
Miệng nói thế nhưng trong lòng giống vô vàn người cha khác, xuất phát từ tâm lý bảo vệ con gái, giọng điệu có chút đối phó. Con gái mình ưu tú không khác gì mẹ nó năm xưa, lên đại học rồi thế nào cũng có vô số nam sinh theo đuổi, chẳng đứa con trai nào ở tuổi này an toàn cả, có cái cớ đồng hương càng nguy hiểm, chả biết con ông phẩm tính thế nào, nói gì tới chiếu cố cho nhau.

Tô Lý Thành nhìn ra ông Đường không muốn lắm, tất nhiên cũng hiểu tâm lý người làm cha mẹ, có điều hai người đang thân thiết vì chủ đề này bỗng trở nên gượng gạo hơn nhiều, đứng hút thuốc không nói chuyện mấy nữa.

Một lúc sau Đường Vũ và Mục Tuyền đi ra, Tô Lý Thành vừa nhìn thấy Mục Tuyền lập tức sững sờ, cố kìm lắm mới không quay sang nhìn lại ông Đường, cái lão béo này mà lại có vợ xinh đẹp như hoa cùng con gái xuất sắc như thế? Quả thực nhìn người không thể chỉ nhìn tướng mạo.

Ông Đường thì rất quen với thái độ của nam tử khác khi lần đầu nhìn thấy vợ mình, hồi trước có chút bực bội, bây giờ cảm thấy rất vinh quang, ưỡn ngực lại, cái bụng vốn đã to lại càng to.

- Đây là ...
Mục Tuyền hỏi chồng:

- Đây là phó tổng giám đốc tổng công ty kiến trúc Đại Dung, họ Tô, hôm nay cũng đưa con trai tới báo danh, đồng hương của chúng ta đấy.

- Ồ, chào anh, Kiến trúc Đại Dung các anh gần đây đúng là phiền toái không ngừng nhỉ?
Mục Tuyền mỉm cười bắt tay Tô Lý Thành.

Cái tên Kiến trúc Đại Dung bây giờ đúng là ai ai cũng biết, nhưng chẳng phải là chuyện đáng tự hào gì, Tô Lý Thành cười gượng:
- Đúng thế, bây giờ không còn như trước kia nữa, mâu thuẫn quá nhiều.

Đường Vũ lễ phép chào xong đứng qua một bên, mắt nhìn Tô Lý Thành có vẻ ngờ ngợ. Ông Đường thấy vợ mình và Tô Lý Thành nói chuyện càng lúc càng đi sâu thì sốt ruột lắm:
- Lão Tô, tôi còn phải đưa con bé đi an bài chỗ ở, đi trước đây, liên hệ sau nhé.

- Anh cứ đi lo việc của cháu đi, liên hệ sau.
Tô Lý Thành thuận miệng đáp, trong lòng thì cười thầm, liên hệ sau cái gì chứ, chưa để lại cả số điện thoại, trước đó nói giới thiệu hai đứa con cho nhau cũng không nhắc tới nữa. Nhìn cô con gái ông ta xinh đẹp như hoa thế kia, người cha nào chẳng lo.

Tiếc cho Tô Xán không có cơ hội làm quen.
- Cha.
Lúc này có tiếng gọi từ trong đám đông truyền tới.

Chen lấn xếp hàng trong đám đông mướt mồ hôi mới làm xong được thủ tục, Tô Xán thở phào thoát thân khỏi cái nhà hành chính không khác gì sở tị nạn, kiểm tra xong giấy tờ, thấy Tô Lý Thành, liền vẫy tay gọi.

Trừ cha mình ra còn có mấy người khác, một đôi trung niên nam nữ, nam béo trắng béo tròn, mặc âu phục. Nữ trung niên mặc quần dài, sơ mi lụa, cao ráo thanh thoát. Bên cạnh họ còn có một cô gái, mặc áo phông, quần jean, tóc đuôi ngựa, như đóa sen trắng không nhuốm bụi trần.

Đường Vũ!

Chỉ cần một thoáng nhìn sau lưng, Tô Xán có thể nhận ngay ra cô.

Nếu thế bên cạnh chẳng phải là …?

Quả nhiên đôi nam nữ trung niên kia nghe thấy tiếng Tô Xán gọi cũng quay đầu lại nhìn, Tô Xán tích tắc muốn quay đầu đi giả vờ vừa rồi không phải do y gọi.

Mục Tuyền mặc một bộ OL chính thức màu kem, hiển nhiên là được làm thủ công, đường cong thon thả chứng tỏ cơ thể chăm sóc rất tốt, nếp nhăn khóe mắt không làm suy giảm vẻ đẹp của bà mà càng tăng thêm quyến rũ mặn mà đằm thắm lắng đọng theo tháng năm, thêm vào khí chất lạnh lùng rất thu hút nam nhân.

Trong đủ mọi ánh mắt, Tô Xán đi về phía bọn họ, mỗi bước chân tim lại đập nhanh lên mấy phần.

Đây là lần đầu tiên Tô Xán gặp Mục Tuyền sau hôm được thấy cảnh bất ngờ" đó, đầu khó tránh khỏi sinh một số liên tưởng, cũng không khỏi có tật giật mình, dù biết rõ chuyện hôm đó không ai biết được nhưng vẫn cứ hồi hộp, lấm lét như trộm.

Nhất là ở bên cạnh người phụ nữ quyến rũ đó là nam nhân béo tròn rất không tương xứng, nhìn cái bụng như phụ nữ mang thai sáu tháng của ông Đường, không biết họ phối hợp với nhau trên giường như thế nào nhỉ?

Nghe nói nam nhân càng béo thì khả năng sinh lý càng giảm sút, mà Mục Tuyền đang ở tuổi hồi xuân, không biết ông ấy có thỏa mãn dược vợ mình không?

A, thật muốn đấm cho mình một cái, nghĩ đi đâu thế này, đó là cha mẹ của Đường Vũ, cũng là cha mẹ vợ tương lai của mình cơ mà. Lúc này phải nghĩ sao trong tình huống này, sao cha lại đứng với họ, vừa rồi họ nói chuyện gì.

Nhưng một số suy nghĩ khi đã sinh ra như có ác ma thì thầm đầu độc trong lòng, không dễ dàng xua đi được, ừm ngực dì ấy không thể lớn thế kia, chắc chắn là độn rồi ..

Tô Xán đi tới, cố áp chế đủ suy nghĩ hỗn loạn lung tung, cười với Mục Tuyền và ông Đường:
- Dì Mục, chú Đường, hôm nay chú dì đưa Đường Vũ tới báo danh ạ, thật là trùng hợp.

Sau câu này của Tô Xán tạo thành sự im lặng ngắn, chỉ có tiếng ve kêu rỉ rả.

Mục Tuyền nheo đôi mắt dài của mình lại nhìn Tô Xán, như muốn phân biệt tính chân thực của câu nói "thật là trùng hợp".

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 5: Lời mời bất ngờ

Cái mặt tròn xoe của ông Đường ngớ ra mất một giây, trông rất buồn cười, sau đó cười lớn:
- Thì ra là Tô Xán, ha ha ha, không phải trùng hợp bình thường, đây là cha cháu à? Lão Tô, tôi quen Tô Xán từ trước rồi, con anh và con tôi là bạn tốt của nhau đấy.

Tối hôm qua hai người bọn họ gửi tin nhau cho nhau chỉ nói hôm nay sẽ đi báo danh, không hẹn gặp nhau.

Hôm nay báo danh xong còn phải làm rất nhiều thủ tục, chuẩn bị đủ mọi thứ, bận rộn chẳng biết khi nào mới xong được, cho nên không hẹn khi nào gặp mặt, có thể hôm nay cũng có thể ngày mai, cha mẹ hai bên chưa rời đi nhanh như thế, cuộc sống đại học cũng chưa bắt đầu nhanh như thế.

Đường Vũ cũng hết hồn, đôi khi cô tưởng tượng mình và Tô Xán gặp lại nhau sẽ dùng cả một ngày nắm tay đi dạo quanh trường rất rộng lớn này, không ngờ khi gặp lại Tô Xán, bên cạnh lại là cha Tô Xán, lại còn có cả cha mẹ mình.

Ấn tượng duy nhất của Đường Vũ về Tô Lý Thành là thông qua kính viễn vọng trong phòng, có điều ở vị trí nhà cô, chỉ nhìn được cửa sổ phòng ngủ của Tô Xán, một phần phòng khách, cô cũng không có cái sở thích nhìn lén nhà người ta như ai đó.

Sự rụt rè của thiếu nữ làm cô chỉ thi thoảng lắm mới di chuyển ống kính khỏi cửa sổ phòng khách nhà Tô Xán, đa phần khi nhìn sang nhà Tô Xán thì đều là lúc thành phố lên đèn, khung cảnh ấm áp, ít thấy được chính diện cha mẹ Tô Xán, vừa rồi chỉ thấy quen quen, như từng thấy ở đâu, không ngờ là cha Tô Xán.

- Bạn rất thân?
Tô Lý Thành ngạc nhiên, chuyển biến này có hơi lớn một chút:

Trước đó Tô Lý Thành còn thấy tiếc cho Tô Xán vì không có cơ hội làm quen với cô bé xinh đẹp như thế này, ai mà ngờ thằng con mình nhanh chân quen biết không tầm thường với con gái nhà người ta rồi.

Cứ nghe nói chào "dì Mục, chú Đường" ngọt xớt là rõ gặp cha mẹ người ta không ít, vì lúc nãy lão béo lúc nãy còn chẳng giới thiệu tên vợ cho mình.

- Bọn con học với nhau từ khi ở Hạ Hải, khi trao đổi học sinh sang Mỹ cũng đi cùng nhau.
Tô Xán giải thích qua loa, mắt lấm lét nhìn Mục Tuyền:

Tô Lý Thành cười toe toét, quay sang nhìn kỹ lại Đường Vũ, thấy cô bé này má đỏ hây hây cực kỳ đáng yêu, một đôi mắt dài long lanh giống mẹ, dung mạo xuất chúng hiếm có, thậm chí có thể nói rất có khí chất.

Đường Vũ thấy Tô Lý Thành nhìn mình, lúc nãy tuy đã chào hỏi rồi, nhưng bây giờ coi như mới là chính thức giới thiệu với cha Tô Xán, tức là bản thân hiện giờ đã ở một vị trí khác, hiếm có lúc nào khiến cô phải lo lắng mình làm gì đó không đúng như thế này, tim đập rất nhanh, ráng hồng phủ đầy đôi gò má tinh tế, lí nhí nói:
- Chú Tô, cháu tên là Đường Vũ ạ.

- Ừ, chào cháu, chào cháu.
Thái độ của Đường Vũ làm Tô Lý Thành càng yêu thích, cười sảng khoái, may vợ mình hôm nay không đi, nếu không chẳng biết rối rít lên thế nào, có khi dọa sợ cô bé nhà người ta:
- Tô Xán ở trường làm cháu thêm phiền phức rồi, mong hai đứa giúp đỡ chỉ bảo nhau, học tập tiến bộ.

- Không có đâu ạ, nhiều phương diện Tô Xán làm rất tốt.

Đường Vũ lễ phép đáp:

- Cháu không cần bao che cho nó, chú biết nó lắm, đầu óc đi mây về gió, chuyên nghĩ mấy chuyện kỳ quái, có chút thành tích thì kiêu ngạo, tự đại. Hiện giờ lên đại học là hướng ra xã hội, không giống ở trường học, nó là dễ gây chuyện lắm.

Tô Lý Thành xoa đầu Tô Xán, Tô Xán hơi né tránh bàn tay cha mình, sao cha lại hạ thấp mình như thế, thật mất mặt mà, làm như mình là thằng bé chưa lớn.

Đường Vũ bị bộ mặt nhăn nhó của Tô Xán làm thiếu chút nữa bật cười.

Mục Tuyền nhìn con gái ở bên với ánh mắt khó tin, ít nhất hôm nay con gái mình phá vỡ hai kỷ lục, thứ nhất là chủ động nói tên với một người lạ, trước kia những bạn bè mà bà giới thiệu, Đường Vũ chỉ nói "chào chú" hoặc "chào dì" là thôi. Thứ hai là nụ cười thường ngày dù với cha mẹ cũng rất keo kiệt giờ lại cười tự nhiên đến thế.

Mục Tuyền hơi bất mãn, thế đấy, đó là đứa con gái mình mang nặng đẻ đau, lo lắng từng li từng tí một, nhìn mà đau lòng.

Ông Đường lúc nãy còn thấy Tô Lý Thành rất hợp ý mình, giờ thấy ánh mắt Tô Lý Thành nhìn con gái mình cực kỳ khó chịu, đây là con gái tôi, sao ông nhìn như nhìn con gái mình vậy? Có bản lĩnh thì tự sinh lấy một đứa, có điều ông ta sinh ra được Tô Xán, rất có khả năng làm con gái mình thành con gái ông ta.

Tô Xán vốn khá vừa mắt ông vì thế mà bị ghét lây.

Tô Xán bỗng nhiên cảm thấy có hai luồng sát khí chiếu vào người làm y nổi cả da gà da cóc, lúc này chỉ còn biết cúi đầu vờ làm thiếu niên thành thật, không dám ngó nghiêng lung tung.

Thái độ của ông Đường với Tô Xán tốt hơn vợ mình, mới đầu ở giai đoạn khách quan, nghĩ vợ mình quá lo xa, dù không ủng hộ, cũng không ngăn cản.

Có điều thi thoảng nhìn thấy đống báo con gái cố tình đặt dưới cái bàn kính, không nói được tư vị trong lòng ra sao, con gái lạnh như băng sương của mình rồi sẽ có một ngày "nữ nhi hướng ngoại" như các cụ xưa vẫn nói, dù trong lòng nó mình chẳng phải là người cha cao lớn vĩ đại gì cho cam, song dù gì cũng là nam nhân duy nhất, giờ thì trong lòng nó đã có người con trai khác.

- Vậy là anh chị mời cháu nó ở lại Thượng Hải, làm phiền anh chị quá, hôm nay thế nào cũng phải để tôi mời khách.
Biết Tô Xán ở Mỹ về ở lại Thượng Hải một ngày, lúc đó gọi điện về chỉ nói có cha người bạn đi cùng mở tiệc tẩy trần, giờ mới biết thì ra là cha cô bé này đây, vì thế dứt khoát muốn mời lại nhà Đường Vũ.

Tô Xán còn nghĩ Mục Tuyền sẽ từ chối, không ngờ lại đồng ý, làm lòng y không yên.

Tô Xán không biết rằng chính cái hôm y nói với Đường Vũ "chó đuổi" đó làm Tằng Kha nghi ngờ vào phòng y, phát hiện cái kính viễn vọng, sau đó âm thầm quan sát thấy con trai lén lúng gọi điện thoại cho cô gái nào đó, nói với chồng, thằng bé này chắc là có bạn gái rồi.

Giờ đã biết được cô bé kia là ai, con trai mình đúng là có mắt chọn bạn gái, có thể nhìn ra gia cảnh nhà Đường Vũ tốt hơn nhà mình nhiều, Đường Vũ lại xinh đẹp ưu tú như vậy, con trai mình còn nhiều khó khăn đây, thế nào cũng phải hỗ trợ một chút, mời một bữa cơm để gia đình cô bé nhìn thầy trạng thái hai nhà.

Trước tiên không cần biết người ta có suy nghĩ gì, có thái độ gì, có điều họ chấp nhận bữa cơm này, chứng minh họ không cho rằng chuyện này là

không cần thiết, không thèm để ý mới là sự khinh thường lớn nhất, người ta cho sự tôn trọng mà đồng ý, đây là điều rất tốt.

Đứng ở góc độ cha mẹ, ông hiểu điều này, con mình thật may mắn.

Tô Lý Thành nghĩ rằng mình đang tạo cơ hội cho Tô Xán, không biết rằng Tô Xán đang khóc ròng trong lòng than, cha mình xen vào làm cái gì.

Mục Tuyền không phải người bình thường, từ sau chuyện hiểu lầm Mục Tuyền giật dây Chu Dung, Tô Xán nhận ra, y không hiểu chút gì về Mục Tuyền hết, toàn bộ công sức quan sát theo dõi phân tích trước đó vứt đi hết, vì vậy càng thêm sợ hãi cẩn thận.

Với Tô Xán mà nói, đối thủ của y không phải là những chàng trai ve vãn Đường Vũ nữa, vì y không chỉ nhanh chân đi trước có tình cảm vững chắc từ Đường Vũ, mà thực lực bản thân y bây giờ, hoàn toàn không sợ bất kỳ ai trong cùng thế hệ.

Trở ngại duy nhất là Mục Tuyền, một đối thủ cực kỳ lợi hại mà y thậm chí không được phản kháng, chẳng khác gì phải đấm bốc với Mohammed Ali mà phải trói hai tay bản thân.

Tô Xán sợ nhất là một chuyện hoàn toàn trùng hợp, nhưng trùng hợp tới máu chó như phim Hàn này, liệu có khiến Mục Tuyền nghĩ rằng y cố tình an bài không, khả năng là có, Tô Xán muốn tránh mà không được, cha y lại mời họ ăn cơm, không khác gì giết con mình.

***

Vậy là Tô Xán và Đường Vũ đã lên đại học, bọn họ sẽ đối diện với vấn đề mới hoàn toàn khác khi là học sinh, với Tô Xán là làm thế nào được đại gia đình Đường Vũ chấp nhận, với Đường Vũ là địa vị bạn gái Tô Xán, cô phải có cái nhìn khác đi, cô có nhìn ra quan hệ khác thường của Tô Xán và Lâm Lạc Nhiên?

Đó chỉ là một phần nhỏ của Q 5 này.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 6: Chấp nhận rồi?

Mục Tuyền sắc mặt bình tĩnh, nhưng khi bà ngồi xuống quán thịt bò nướng ngoài cửa phía đông trường học mà không lật tung bàn lên, Tô Xán đã thấy đây là kỳ tích rồi.

Sau khi gọi món xong, ông Đường và Tô Lý Thành tán gẫu trên trời dưới biển, từ vấn đề tập đoàn Đại Dung, sang kiến trúc công trình, rồi thiên văn lịch sử. Ông Đường kiến thức cực kỳ uyên bác, đề tài nào cũng tìm ra được câu chuyện đặc sắc để kể, không khiến người ta cảm giác khoe khoang.

Thức ăn được mang lên, Đường Vũ hiển nhiên cũng chung lo lắng với Tô Xán, một lời mời của cha Tô Xán làm tính chất sự việc thay đổi hẳn, chưa bao giờ trong một ngày cô thay đổi tư thái nhiều đến thế.
Đường Vũ và Tô Xán chỉ lo cúi đầu ăn, đến giao lưu ánh mắt cũng không dám, nếu như ai đó cúi đầu xuống bàn, sẽ thấy hai chân bọn họ đều thu vào trong, co ro căng thẳng tới tội nghiệp.

Cả hai đều thấy giở khóc dở cười, trông cái tình thế này, có vẻ giống một cuộc gặp mặt gia trưởng không chính thức của hai nhà rồi, mọi thứ vượt qua khỏi mơ tưởng về cuộc đời đại học vô tư tự do của bọn họ, ngay ngày đầu tiên đã thế này, chẳng biết chuyện sẽ đi tới đâu.

Mục Tuyền gắp vài miếng, nếm qua rồi đặt đũa xuống, mắt nhìn thẳng vào Tô Xán.

Tô Xán cố ý vờ như không thấy, cúi gằm mặt ăn thiếu chút nữa cắm luôn mặt vào cái bát, lòng nghĩ, nếu không phải cha mình ở đây, Đường Vũ không ở bên cạnh, biến thành cái tình thế gặp mặt gia trưởng thế này thì Tô Xán rất muốn nói một câu :" Dì ơi, dì muốn nói gì thì nói đi, đừng nhịn trong lòng mà sinh bệnh, cháu cũng bị dày vò."

Thực ra Mục Tuyền chỉ muốn quan tâm hỏi xem Tô Xán được bao nhiêu điểm, có điều nhìn hai đứa bé ngoan như chim cun cút thế kìa, sao chẳng hiểu hai đứa ngốc đó đang nghĩ gì, thôi không hỏi nữa, lòng vừa bực mình vừa buồn cười.

Kệ Đường Vũ và Tô Xán thấp thỏm, Mục Tuyền cũng tham gia câu chuyện cùng chồng và Tô Lý Thành, không khí bữa ăn khó thoải mái hòa hợp.

Một bữa cơm gọi chẳng mấy món mà tốn gần 1.000, Tô Lý Thành xưa nay tiết kiệm nhưng đối với số tiền quá lớn cho một bữa ăn này vẫn cảm thấy rất đáng giá, cho dù xót tiền, thầm nghĩ Thương Hải đúng là thành phố lớn.

Tiếp đó hai nhà chia tay, đi làm thủ tục nhận phòng, chuyển đồ dùng sinh hoạt vào.

Làm xong những thứ này, Tô Lý Thành ngồi xuống giường Tô Xán, lấy ra từ ví ra 1.200:
- Cha mẹ bàn với nhau mỗi tháng cho con 600 tiền sinh hoạt, có điều xem tình hình vật giá ở Thương Hải thế này là không đủ rồi, con cũng nên có ít tiền dư dả trong túi, vậy một tháng cha mẹ sẽ cho con 1.200, từ tháng sau cha sẽ gửi vào thẻ cho con, tiết kiệm mà dùng, không đủ thì gọi điện cho cha mẹ, đừng để con gái nhà người ta phải bỏ tiền, như cha đây một thời gian dài phải dựa vào cậu cả con, không ngẩng đầu lên được.

Xem ra sau buổi gặp mặt gia trưởng hôm nay, cha đã nhận định quan hệ giữa mình và Đường Vũ rồi, không biết cha về nhà kể với mẹ, đoán chừng mình sẽ không được yên thân một thời gian.

Trong phòng của Đường Vũ, Mục Tuyền cũng vừa lấy ra một cái thẻ:
- Mẹ cho vào đây trước 6.000, vốn chuẩn bị cho một học kỳ của con, mỗi tháng lấy 1.000, có điều bây giờ chắc con phải chi tiêu nhiều hơn rồi, một tháng con lấy 2.000 đi, mẹ sẽ gửi thêm vào cho con. Đừng quên mẹ dạy con, con gái phải độc lập, không tiêu tiền của con trai.

Đường Vũ ngạc nhiên nhìn mẹ mình, khuôn mặt mẹ vẫn bình tĩnh như trước giờ, làm cô không nhìn ra mẹ mình có ý gì.

Không phải cứng rắn không cho phép, cũng không cảnh cáo mình phải cẩn thận chú ý cái gì, mà chỉ nói mình phải độc lập, nói thế tức là mẹ đã thừa nhận quan hệ của mình và Tô Xán rồi, đã chấp nhận Tô Xán rồi?

Buổi tối ngày hôm đó trước khi đi ngủ, như thường lệ Tô Xán và Đường Vũ lại nhắn tin cho nhau.

“Hôm nay ăn cơm xong cha bạn có nói gì không?” Ý Đường Vũ rõ ràng là hỏi cha Tô Lý Thành có đánh giá gì về mình không.

“Cha mình không nói gì, chỉ tăng gấp đôi tiền sinh hoạt cho mình. Còn mẹ bạn không nói gì chứ?”

Đường Vũ nhớ tới lời mẹ mình nói, ngần ngừ một lúc nhắn lại “ Mẹ mình cũng tăng gấp đôi tiền sinh hoạt.”

Tô Xán ngồi bật dậy, đọc tin nhắn ba lần mới dám tin, lòng kích động không thôi, vậy tức là cha mẹ Đường Vũ cũng ngầm thừa nhận quan hệ của mình và Đường Vũ rồi?

Thực sự không thể nhìn thấu được Mục Tuyền.

Có lẽ đến khi nào mình và Đường Vũ có con rồi may ra mới hiểu được.

Nghĩ thế Tô Xán lại nảy lòng tham, y không muốn chỉ ngầm thừa nhận, y muốn công khai chính thức, y còn một lời hứa chưa hoàn thành với Đường Vũ, mình sẽ thực hiện nó, cho nha đầu đó thấy mình nói được làm được, cũng để cha mẹ cô ấy thấy mình hoàn toàn có khả năng mang lại hạnh phúc cho cô ấy, không chỉ tình cảm mà cả vật chất.

Tới lúc thể hiện một phần thực lực của mình rồi.

…..

Hai nhà Tô Xán và Đường Vũ tới trường báo danh trước ngày báo danh chính thức một ngày, mặc dù trường học ghi rõ ngày sinh viên mới báo danh, nhưng báo danh trước cũng được chấp nhận, chẳng qua là không công khai mà thôi.

Cho nên Tô Xán và Đường Vũ tránh được giờ cao điểm.

Ma xui quỷ khiến thế nào mà cha hai người gặp nhau, rồi cùng nhau đi ăn trưa, một lần gặp gia trưởng không chính thức xem như đã xác nhận quan hệ yêu đương của bọn họ, sau đó mọi người đi làm việc của mình.

Khi Tô Xán đem hành lý vào phòng bốn người được phân phối ở nhà 13 khu đông, căn phòng tan hoang chẳng có thứ gì, cho thấy nó vừa trải qua buổi "rửa tội" tàn khốc của đám sinh viên mới tốt nghiệp.

Quét dọn phòng, sắp xếp hành lý xong, hai cha con Tô Xán ra ngoài thuê nhà khách ở.

Gần đây có khách sạn Như Gia, Mạc Thái đều thuộc chuỗi khách sạn có tiếng, nhưng giờ chật kín khách mất rồi, toàn là gia trưởng đưa con cái mình tới trường.

Tô Lý Thành ở trong một gian phòng tiêu chuẩn đơn giản nhất ở nhà khách Cẩm Giang, phải đặt trước mới có đấy, thế là tốt lắm rồi, thời điểm này khối nhà phải ở chung trong gian phòng lớn, trải chiếu nằm sàn nhà kìa, còn muốn tiện nghi gì á, đòi hỏi quá rồi đấy, muốn có ra công viên, có điều hòa không khí miễn phí.

Hôm sau là ngày chính thức báo danh, bắt đầu từ sáng, con đường ba làn xe dẫn tới trường học đã gần đạt tới trạng thái tắc đường, quá nhiều xe ô tô, bãi

để xe dưới lòng đất đã kín chỗ, xe để tràn lan bất kỳ khoảng trống nào có thể.

Tiếp đó những cái va li to tướng được lôi ra khỏi cốp xe, cả nhà tổng động viên vận chuyển, không chỉ có cha mẹ, thậm chí ông bà nội cũng tham dự vào, vào được ĐH Thượng Hải với một số gia đình mà nói là vinh dự của cả gia tộc chứ không phải đùa.

Cha con Tô Xán căn cứ vào (Hướng dẫn sinh viên mới ĐH Thượng Hải) do trường học cung cấp, tiến hành hoàn thiện từng khâu báo cáo một.

Căn cứ vào hệ mình chọn chia lớp, tới tìm hiểu tiếp xúc với giáo viên phụ đạo, rồi chọn môn học trong một tuần tiếp theo, đăng ký, chụp anh, nghi thức nhập học, thi nhập học, lấy thẻ sinh viên ...v...v...v....

Đi trong ngôi trường mang phong cách kiến trúc Châu Âu, mắt Tô Xán nhìn khắp bốn phía, phía trước mắt là KTX nữ, có thể nhận ran gay tức khắc vì những món đồ lót xinh xinh đủ mọi màu sắc treo ở cửa sổ, thế nhưng đó chưa phải là mục tiêu của Tô Xán, y muốn tìm ra cái KTX nơi nam nữ hệ tin tức ở chung trong truyền thuyết, chuyện này sớm râm ran trong giới sinh viên mới.

Bên cạnh khu KTX nữ có một cái hồ nhỏ, bên cạnh là ngọn đồi đất cao chừng chục mét, cây cối um tùm, nhìn bên ngoài thì nên thơ trữ tình, nhưng bằng kinh nghiệm bản thân trước kia, Tô Xán biết nơi đó tuyệt đối chục bước chân có một cái bao cao su.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 7: Những người bạn cùng phòng (1)

D

ưới lầu KTX nữ có một nữ sinh cầm ô, bên cạnh là đống hành lý cao như núi không khác nào chuyển nhà.

Cô nữ sinh này tên Trình Thông Thông, nguyên nhân được mọi người chú ý không phải do xinh đẹp hơn người, không phải bởi chiếc xe hơi đắt tiền nhà cô đỗ ở bên cạnh, mà là những phục vụ mặc đồng phục của khách sạn Crowne đang vận chuyển hành lý.

Những phục vụ cao trên 1m7 đồng phục bắt mắt đẩy xe đi trước, Trình Thông Thông cầm ô hồng điệu đà theo cha mẹ đi sau, mặc chiếc áo cổ tròn, tay áo ngắn phồng phồng, váy ngắn xếp tầng phất phơ theo từng bước chân, một bộ dạng đại tiểu thư kiêu kỳ đỏng đảnh.

- Dừng lại ở đây đi, để cha và bọn họ mang đồ lên cho con, con trông đồ nhé.
Ông Trình là hội viên vip của khách sạn Crowne, dễ dàng dựa vào chút tiền boa có hai phục vụ giúp con gái mình chuyển hành lý.

Trình Thông Thông nhẹ nhàng "vâng" một tiếng, bóc chiếc kẹo cao su Mỹ cho vào miệng, qua cặp kính râm đưa mắt nhìn tân sinh viên bận rộn bốn xung quanh.

Ngày báo danh xảy ra không biết bao nhiêu chuyện, có gia trường vì tranh nhau một cái giường tốt cho con mình trong phòng mà ra tay đánh nhau. Có anh chàng lớ ngờ tốn nửa ngày lau dọn quét tước xong mới biết là nhầm phòng, cay đắng kéo hành lý đi trong tiếng cười của tên hưởng lợi.

Nghe nói có vị viện trưởng nhìn những sinh viên mới non nớt lóng ngóng không biết làm việc gì, tất cả đến tay phụ huynh, thở dài cảm thán :" Quân

huấn thôi, trải qua sự dày vò này có thể bồi dưỡng tính tự lập rồi." Thấy bảo vẻ mặt ông ta khi nói câu đó cực kỳ dã thú.

Thực tế ông ta là viện trưởng viện khoa học, còn là chủ tịch công ty chế thuốc Đỉnh Tinh, là nhân vật thuộc hàng thái sơn trong giới học thuật ĐH Thượng Hải, mấy sinh viên cũ mặt mày thô bỉ nói nhà ông ta có bảy tám người giúp việc, đương nhiên là xuất hiện lần lượt, con ông ta Trương Tiểu Kiều hôm nay cũng bước qua cánh cổng trường đại học.

Tiểu Kiểu, cái tên bất kỳ ai trong chúng ta khi nghe thấy nghĩ tới ngay mỹ nhân Đông Ngô, vợ yêu của Chu Du, trong lòng không khỏi sinh chút tơ tưởng đẹp đẽ, té ra lại là thằng con trai.

Không ít người khi nhìn thấy "Tiểu Kiều" phải thầm chửi rủa "lão viện trưởng biến thái".

Thế nhưng Trương Tiểu Kiều không làm hổ danh cái tên của mình, cao 1m 65, vóc người thanh thoát nhỏ nhắn, da trắng môi đỏ, rất “xinh trai”.
Ở trường đại học đứng thứ 5 Trung Quốc này, nếu như cao khảo không đạt được 600 điểm thì cơ bản đừng mơ mộng gì nữa, còn Trương Tiểu Kiều đạt 640 điểm, quá thừa thãi.

Thực ra với hắn mà nói điểm số chẳng quan trọng gì, dù thiếu 200 điểm như tên “bạn” khác của hắn thì có người cha địa vị cực lớn trong trường như vậy vẫn vào trường ngon ơ, từ lúc hắn sinh ra đã được ghi danh vào ĐH Thượng Hải là điều không cần bàn cãi.

Trương Tiểu Kiều hạ quyết tâm không cần một ai hộ thống, dùng một thân phận người bình thường trải nghiệm cuộc sống sinh viên bình thường, mang tâm thái lãnh đạo đi quan tâm tới người dân, Trương công tử bước vào lầu hành chính đóng học phí, nhìn có tới cả trăm người xếp hàng phía trước mình, Trương Tiểu Kiều mất hứng quá nửa. Đến khi vật lộn đem được hành

lý ra khỏi bãi đỗ xe đông nghịt, Trương Tiểu Kiều mất luôn nhiệt tình vi hành.

Nửa ngày trời làm được mỗi cái việc nộp học phí, Trương Tiểu Kiểu phẫn nộ rống lên "Người Trung Quốc quá đông", nhìn một vòng bồi thêm " Xe ô tô ở Thượng Hải quá nhiều."

Tối hôm đó Trương Tiểu Kiều trình bày suy nghĩ với người cha viện trưởng của mình, cha hắn sau khi suy nghĩ nhấc điện thoại gọi cho hiệu trưởng gần một tiếng, hôm sau nhà trường lâm thời ra quyết định, tất cả xe tư không được phép vào trường, một số nơi bố trí bảo vệ nghiêm khắc kiểm tra, chiến đấu ở tuyến đầu.

Vì thế không còn cảnh những chiếc xe đắt tiền bu kín trước ký túc xá nữa, chỉ còn lại biển người tấp nập.

Ngày hôm sau hoàn thành xong toàn bộ thủ tục của sinh viên mới một cách trót lọt, nhìn cảnh tượng trường học biến đổi hẳn sau một đêm, Trương Tiểu Kiều đột nhiên sinh ra mê một thứ gọi là quyền lực.

Vào phòng ở KTX, phát hiện ra vị trí tốt nhất trong phòng ở kề sát cửa sổ đã bị chiếm mất, ở đối diện cái cửa sổ đó chính là KTX nữ số 14, từ nhỏ lớn lên trong ĐH Phương Nam, hắn quá rõ tới mùa hè cái vị trí này được trời cao ưu đãi thế nào, đưa mắt nhìn một cái, ôi thôi rồi.

Hắn chỉ đành ấm ức lựa chọn vị trí khác, khiến cho khi cha con Tô Xán chào hỏi hắn tỏ ra không vui.

Đó là bạn cùng phòng của Tô Xán, Trương Tiểu Kiều, khoa thiết kế nghệ thuật, khi giới thiệu bản thân có vài phần lạnh nhạt.

Tô Xán thầm đặt biệt danh cho hăn là trai xinh.

Một tên nữa là Tiêu Húc, khoa triết học, gầy gò nhỏ bé, ít hơn Tô Xán một tuổi, bất kể lúc nào cũng kè kè quyển sách trong tay, cứ khi nào có mỹ nữ đi qua là làm bộ thâm trầm, vì thế từ lúc báo danh tới giờ hắn chuyển từ trạng thái buồn chán tới mức ruồi bay vào mồm sang thâm trầm bi thương tới mười mấy lần, thành ra bây giờ có chút hậu di chứng, cứ đờ đờ đẫn đẫn, thêm vào trước đó Tô Xán và Trương Tiểu Kiểu hơi chút trầm lắng, làm cả phòng thêm âm u.

Ai cũng mong người cuối cùng sẽ là nhân vật cuối cùng giúp phòng này thoát khỏi trạng thái nhà xác, nhưng khi hắn xuất hiện bọn họ giật nảy mình.

Khi cửa bị đá tung thì người trong phòng đứng bật cả dậy tưởng gặp phải cướp, vào phòng là một nam sinh cao tới 1m86, đầu đinh, tay ôm quả bóng rổ, mặc cái áo ba lỗ trắng bị mọt cắn thủng lỗ, may mà thứ lộ ra ngoài chỉ là cơ bắp.

Quần thể thao, giày thể thao, toàn thân toát ra một vẻ vận động viên không lẫn vào đâu được, tay kia bê một cái chậu sắt, làm mọt sách Tiêu Húc và trai xinh Trương Tiểu Kiều tròn mắt là trong chậu còn hai phích nước, về sau mới phát hiện trong phích còn toàn nước nóng, vậy mà hắn chỉ dùng một cánh tay.

Khoa trương nhất là sau lưng hắn đeo hành lý dùng chăn chiên cuộn chặt, dây thừng hắn lên vai cho thấy bên trong nặng thế nào, bộ dạng người Eskimo di trú ở vùng Siberia.

Khi hình tượng này xuất hiện ở cửa phòng, trong đầu mọi người hiện lên từ ngữ thích hợp "kim cương".

- Tôi tên Lý Hàn, tới từ Thiểm Tây, rất vui được gặp mọi người. Sau này chúng ta có bóng cùng đánh, có thuốc cùng hút, có rượu cùng uống, có gái … của ai người nấy dùng.

Lý Hàn đi vào vỗ vai Tiêu Húc một cái, Tô Xán nhìn thấy hai chân tên mọt sách run rẩy, hiển nhiên bị nội công của hắn làm bị thương không nhẹ.

Tên Lý Hàn này tuy thần kinh bị đứt vài dây, nhưng đúng là đã mang lại sức sống cho cả phòng, mọi người sôi nổi hơn, ít nhất quen thuộc hơn một chút.

Có điều Trương Tiểu Kiều quyết định không kết thân với ba tên bạn cùng phòng, Tô Xán nhận ra ý định rõ ràng này của hắn, đại khái trai xinh thuộc hàng công tử, lần đầu ở trong nhà tập thể, bài xích là bình thường.

Trương Tiểu Kiều chẳng thèm bận tâm người trong phòng có thiện cảm với mình không, thời cao trung hắn cũng chẳng được hoan nghênh, nguyên nhân đơn giản cái mặt hắn luôn âm u cau có như có đống phân dưới mũi.

Cho nên hắn cũng không định kết bạn kết bè gì ở trường đại học, với hắn đây là chuyện không cần thiết, rời trường rồi còn chẳng đường ai nấy đi, việc ai nấy làm, cả đời chưa chắc liên lạc lại một lần, tốn công làm gì?

Cha hắn trước kia có người bạn cực thân thời đại học, hai người tốt nghiệp đại học xong giống bao nhiêu thanh niên có chí thời đó, ở lại trường học, cùng nghiên cứu một đề tài trong phòng thí nghiệm. Thế là thoáng chốc mười năm thanh xuân trôi đi, người bạn đứng tên chủ đề tài lên làm phó giáo sư, hưởng hết vinh quang, còn cha hắn đóng góp bao công sức rốt cục vẫn là trợ lý nghiên cứu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 8: Những người bạn cùng phòng (2)

Cha Trương Tiểu Kiều không cam lòng, quyết định chuyển kỹ thuật nắm trong tay thành tài phú, cưới con gái một doanh nhân có chỗ dựa tài chính hùng hậu, cô gái này từ thời đại học tới nghiên cứu sinh thầm yêu ông ta, bảy tám năm không thay lòng đổi dạ, chỉ là dung mạo hơi bình thường một chút, có điều cuối cùng vẫn thành chính quả.

Tiếp đó cha hắn dựa vào tập đoàn chế dược kia đưa thanh danh và địa vị học thuật của mình tới tầm cao mới, sự nghiệp thuận lợi tới vị trí hiện giờ. Còn người bạn thân thành chủ nhiệm hệ hóa học, hai người đều là chư hầu một phương, thường xuyên đấu đá với nhau không chỉ trong trường mà cả giới học tập.

Cho nên Trương Tiểu Kiều chẳng tin vào cái gọi là bạn thân trên đời này, chẳng qua là khi cần tới tôi cười với anh một cái, khi chẳng cần tôi đeo tai nghe chìm vào thế giới mp3, chuyện bên ngoài không liên quan tới tôi.

Huống hồ Trương Tiểu Kiều ngay ngày đầu tiên nhìn ra tên mọt cách và tên cơ bắp là những kẻ đơn giản, cho dù mình không để ý tới họ, họ cũng không có ý kiến gì với mình.

Ngược lại cái tên Tô Xán có bề ngoài rất bình thường kia là kẻ đáng đề phòng nhất, nụ cười của y rất có tính nghi thức, chẳng qua là để che dấu thứ sâu hơn mà thôi.

Y tuyệt đối thuộc loại động chạm vào là sẽ cắn trả, giống như cái kính phản quang vậy, tương tự, chỉ cần lờ y đi thì y cũng lờ mình đi.

Trương Tiểu Kiều thấy như thế là tốt nhất, mình không cần để ý tới là được.

Báo danh nhập học kéo dài ba ngày.

Trong ba ngày này Tô Xán nhìn thấy vô số nam nữ sinh tràn trề sức sống, nữ sinh cực kỳ dưỡng mắt, dưỡng mắt nhất ở chỗ giữa thời tiết nóng nực này ăn mặc cực kỳ mát mẻ, mà nữ sinh đại học thì bạo dạn hơn nữ sinh cao trung nhiều, thế nên mắt Tô Xán có vẻ sáng lên vài phần.

Chiếm cứ vị trí độc nhất vô nhị, Tô Xán nhiều lần nhìn sang túc xá nữ sinh, có điều vận may tiêu pha hết ngày đầu rồi, chưa thấy được cảnh nào đáng đồng tiền bát gạo.

Cũng không gặp được Đường Vũ, đại khái lúc này cô cũng đang cùng cha mẹ mình làm việc trong trường.

Cái trường này quá rộng, quá nhiều người, thành ra chẳng có nhiều khả năng tình cờ gặp được người mình muốn gặp.

Tô Lý Thành và Tô Xán đi gặp giáo viên chỉ đạo Tô Dĩ Nhất, là nam tử trên 30, vừa mới từ chức vị trợ lý thăng lên, là người ôn hòa, hôm qua mới giải quyết sự kiện hai vị gia trưởng vì tranh cái giường mà đánh nhau, nhìn hai đứa con mặt non nớt ngơ ngác đứng bên, có vẻ chưa từng xa rời vòng tay chăm bẵm của cha mẹ, chỉ biết lắc đầu.

Cha con bọn họ mang tới biếu ít đặc sản đất Xuyên, chẳng có gì nhiều ít đồ khô thôi, thêm hai tút thuốc lá Trung Hoa, Tô Dĩ Nhất chỉ nhận số đặc sản, còn hai tút thuốc lá kia nói thế nào cũng không nhận, tình cách khá chất phác.

Ấn tượng của Tô Dĩ Nhất và Tô Xán cũng bình thường, không có gì sâu sắc, chỉ vì y cũng họ Tô mà có chút thiện cảm hơn một chút.

Lúc này toàn bộ trường đại học trên khắp cả nước đều đang tiến hành báo danh nhập học sôi nổi, những người bạn cùng trường trước kia đã tỏa đi khắp nơi nay không biết ở đâu, hiện như thế nào.

Thời kỳ đại học trước kia của Tô Xán cảm giác chẳng có cái gì, thoáng cái đã qua, đột nhiên tốt nghiệp bị đá đít ra ngoài xã hội.

Thế nên hiện giờ trong cái mùa cây ngô đồng rụng lá này, Tô Xán cảm giác trường đại học thật xa lạ.

Trong cái ngày báo danh cuối cùng, trời nóng khác thường, Tô Xán tiễn cha mình lên tàu hỏa về Dung Thành, xung quanh cũng có không ít cảnh chia tay như hai cha con họ.

Tô Lý Thành cho hành lý lên giá, kéo cửa sổ lên, nói với Tô Xán ở dưới:
- Trời nóng lắm, con về trường đi, không cần tiễn cha nữa, cha về tới nhà sẽ gọi điện thoại cho con. Về rồi chú ý tạo dựng quan hệ với bạn bè, ở nhà dựa vào cha mẹ, ra đường dựa vào bạn bè, giờ con đã lên đại học, một mình sống xa nhà, cha mẹ không vươn tay tới được, mọi thứ phải dựa vào bản thân.

Cha đúng là cao thủ, dặn dò vài câu đã khiến mũi mình cay cay rồi.

Có giọng nữ từ loa phát ra yêu cầu mọi người lùi lại cách tàu 1 m đảm bảo an toàn.

Tô Lý Thành rụt đầu vào rồi, nghĩ gì lại thò đầu ra nói:
- Con đừng có phụ lòng cô bé Đường Vũ đó đấy.

Cảnh tượng tưng bừng ngày báo danh đã lắng xuống, chỉ còn lại tịch dương đỏ rực mùa hè, cùng với sinh vật nhìn một cái biết ngay không hòa hợp với hoàn cảnh xung quanh, sinh vật ấy là sinh viên mới.

Hoặc buồn bã, hoặc mơ hồ, hoặc vui mừng, hoặc hoạt bát, bọn họ dùng tâm tình khác nhau đối diện với cuộc sống đại học.

Tới giờ cơm rồi, sinh viên sẽ lấy phiếu ăn của mình làm quen với chuyện lấy cơm ở nhà ăn, dù là nữ sinh yểu điệu hay nam sinh lôi thôi, đều bị ép đối diện với thứ bị chỉ trích rất nhiều này.

Cha mẹ Đường Vũ sau khi bố trí xong nơi ăn ở cho con gái đã rời trường, có điều vẫn ở lại Thượng Hải thêm vài ngày nữa, Đường Vũ không nói là ở lại làm gì, Tô Xán tất nhiên cũng không hỏi.

Tô Xán nhắn cho Đường Vũ một mẩu tin nhắn :" Mình đợi bạn dưới KTX, cùng đi ăn cơm."

Tô Xán có rất nhiều chuyện muốn hỏi Đường Vũ, ví như cô chọn môn học nào, bạn chung phòng có ai, có hòa hợp không, vì tính cách đặc biệt của Đường Vũ, lại là lần đầu sống tập thể, Tô Xán rất lo Đường Vũ liệu có hợp với nữ sinh cùng phòng không, chuyện nữ sinh chung phòng xung đột với nhau ở đại học có rất nhiều.

Khi ở Mỹ, Đường Vũ cũng sống ở KTX rồi, nhưng hoàn toàn không thể so với nhau, lúc đó chỉ đi ba tháng, thoáng cái là qua, có nhiều chuyện không cần phải chú ý, nhưng bây giờ bạn bè chung phòng có thể sẽ sống với nhau bốn năm trời, nếu quan hệ không xử lý tốt sẽ phiền phức.
Đường Vũ sẽ không chủ động, Tô Xán nghĩ mình có nên dùng danh nghĩa cá nhân mời bạn cùng phòng cô đi ăn cơm không, như thế Đường Vũ dễ hòa nhập vào tập thể hơn.

Được rồi, được rồi, Tô Xán thừa nhận, mục đích chính của hắn chỉ là muốn tuyên bố chủ quyền của mình với Đường Vũ mà thôi.

"Ừ, đợi mình." Tin nhắn của Đường Vũ truyền tới.

Tiếp đó dưới ánh mặt trời đỏ rực, Tô Xán một mình đứng dưới KTX nữ số 17, tay cầm di động có chút ngẩn ngơ.

Đường Vũ trả lời tin nhắn không phải "Ừ, được" hay "được rồi" như trước giờ, mà là "đợi mình".

Chỉ đơn giản như vậy thôi nhưng nó biểu lộ một nội dung phong phú hơn trước kia cả chục lần, vừa chứa bảy phần rụt rè của thiếu nữa, lại mang ba phần vội vàng. Đồng thời nói với Tô Xán, cô rất vui mừng.

Nhìn căn phòng của Đường Vũ làm Tô Xán nhớ tới cái cửa số trong phòng mình, y có thể nhìn rõ ban công khu KTX nữ, thậm chí có thể nhìn thấy phong cảnh qua khe cửa không khép kín, bất giác nhìn bốn xung quanh, may quá toàn là túc xá nữ, tin rằng sẽ không có chuyện nhìn trộm xảy ra.

Tô Xán đứng đợi không có việc gì, liền phát tín nhắn cho Vương Uy Uy và anh em họ Lâm, tối hôm qua Tiết Dịch Dương và Lưu Duệ gọi điện thoại tới, đều rất háo hức đón đợi cuộc đời sinh viên.

Lâm Trứu Vũ đang chuốc bia người ta ở quán ăn ngoài trường, Vương Uy Uy lúc này vừa chuyển hết đồ vào túc xá mỗi năm 800 đồng ở Trung Thanh Viện, nằm trên cái giường kẽo kẹt nghe nhạc, hoài niệm thời gian mọi người bên nhau.

So với hai tên tăm tối đó thì Lâm Lạc Nhiên ở ĐH ngoại ngữ như cá gặp nước, cô nàng đang ở Pizza Hut ưu nhã dùng cái miệng nhỏ cắn từng miếng pizza, xung quanh là đám nam sinh tranh nhau lấy lòng mỹ nữ. " Chị đây đang ăn cơm, thế nào, nhớ chị à? Cố đợi nhé, lúc nào chị rảnh sẽ qua đó chơi."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 9: Sự kiện sắc lang rình mò

Ở trong phòng Đường Vũ và ba người bạn chào hỏi đơn giản, ngày đầu báo danh bọn họ đã gặp nhau rồi, cơ bản bốn người ai làm việc người nấy, khi cô ra ngoài thì một cô gái dựa vào cửa sổ gọi điện thoại.
Một cô ngồi trước bàn của mình soi gương đánh phấn, nghe nói cô nữ sinh này sẽ biểu diễn múa dân tộc Cách Tang Mai Đóa ở buổi lễ chào đón sinh viên mới.

Còn một nữ sinh khác ngồi trên giường tầng hai làm động tác yoga, trần nhà trên đầu dán giấy bóng kính cắt hình mây sinh động.

Ba cô nữ sinh tới từ bốn phương tám hướng khác nhau, lý lịch của mỗi người lấy ra mà nói thì ở mỗi nơi đều có thể tính là nổi bật, lên đại học không thể phân ra các loại trung tâm như thời cao trung nữa rồi, chẳng có ai là nhân vật trung tâm hết, mỗi người đều tự cho mình là trung tâm, bọn họ đều cho rằng sẽ khuấy động, họa hại cái đại học bình tĩnh này, khiến nam sinh đẹp trai mê mẩn.

Cho nên khi Đường Vũ đóng cửa rời đi, Trình Thông Thông đang trang điểm ghé qua gương liếc nhìn Đường Vũ, cô ta sở trường vũ đạo chiều cao 1m68, thân hình rất chuẩn nên không thể không chú ý tới Đường Vũ cao 1m 70, vốn Trình Thông Thông cho rằng ở trường đại học tìm được nữ sinh có thể so vóc dáng với mình không hề dễ, không ngờ cái "không hề dễ" lại ở ngay trong phòng mình, nghĩ thế cô lại cúi đầu nhìn bầu ngực phát triển rất tốt của mình tìm lại được sự tự tin.

Nguyễn Tư Âu đang gọi điện thoại ở cửa sổ nhìn theo bóng lưng của Đường Vũ, nói với người bạn ở đầu kia điện thoại:

- Được rồi, lát nữa gọi mấy người đám Kha Cực đi chúc mừng ngày vào KTX ở của chúng ta, còn nữa nhé, phòng bọn mình có ba mỹ nữ, xem đám Kha Cực có bản lĩnh đưa mỹ nhân về không.

Những lời này bị hai nữ sinh còn lại "này" một tiếng kháng nghị, nhưng mà giọng kháng nghị đó làm người ta nghe nhũn người.

Nguyễn Tư Âu thè lưỡi với hai cô gái, háy mắt nói:
- Phòng bọn mình còn có một lãnh diện mỹ nữ, vóc dáng và tượng mạo tuyệt đối thuộc hàng thượng phẩm được 9 điểm trên bảng phân loại mỹ nữ của Kha Cực, hiện giờ cô ấy có việc đi rồi, nếu như mọi người muốn quan hệ liên phòng thì mình sẽ tổ chức hoạt động. Có điều mình thấy đám nam sinh của chúng ta muốn tới gần cô gái này thì tốt nhất hãy cân lại xem bản lĩnh của mình có bao nhiêu, người ta kiêu ngạo lắm. Được rồi, quay lại chủ đề chính, La Tiểu Tiểu, có kiếm được nam nhân khiến bà cô cậu vừa mắt không?

Ở đầu kia điện thoại La Tiểu Tiểu cười khúc khích:
- Âu Âu, cái đồ chết tiệt, từ cái lần cậu nói kiss nam sinh kia liên tưởng tới cha cậu, hiện giờ mình nhìn nam sinh đó lại nghĩ tới câu đó, khiến trái tim nhỏ của mình bị thương đây này! Câu nói của cậu bị đám Kha Cực truyền bá đi rồi, mấy nam sinh trong KTX họ nhao nhao đòi gặp nữ nhân có cái tuy duy hỗn loạn kia đó.

- Thế hả, nhanh thế mà mình đã nổi tiếng rồi sao?
Nguyễn Tư Âu mặt dày tặc lưỡi:

- Thôi đi, cậu nổi tiếng nhờ cái miệng hại người đấy, đoán chừng câu nói này truyền đi tới tai tiểu nam sinh kia biết được, sợ người ta thương tâm ôm chăn khóc mất, bạn đang làm tổn hại mầm non của tổ quốc đấy biết không ...

Nguyễn Tư Âu cứ thế đấu khẩu với cô bạn thân, còn lúc này ở dưới cổng KTX nữ sáu tầng, Đường Vũ đã gặp Tô Xán đang đợi dài cả cổ.

Đường Vũ lúc ra cửa còn có chút do dự, trước giờ cô thích sạch sẽ, mỗi ngày ít nhất tắm rửa thay quần áo một lần, hôm nay vừa sắp xếp tủ quần áo lẫn đồ dùng riêng tư, chưa quen nơi mới, chưa tắm rửa, cũng chưa thay quần áo mặc từ hôm qua.

Thế nhưng ba ngày rồi chưa gặp Tô Xán, Đường Vũ cũng rất muốn biết tình hình của Tô Xán sau khi vào trường ra sao.

Trời nóng bức, Đường Vũ từ trên cầu thang xuống, gò má ửng hồng tươi tắn tỏa ra sức sống thanh xuân tươi mát, bầu ngực vun đầy phập phồng vô cùng bắt mắt.

Lúc này Tô Xán nhận ra sao với năm thứ ba cao trung, bất tri bất giác Đường Vũ lại cao lên rồi, tuy nói Tô Xán hiện giờ chiều cao gần 1m 80, nhưng so với chiều cao của Đường Vũ vẫn chưa đủ thỏa mãn được mục đích xấu xa của y, là từ trên nhìn qua cổ áo cô.

Thấy ánh mắt của Tô Xán quét trên người mình, Đường Vũ nhận ra mình đang mặc chiếc áo thun không tay, bó sát người.

Hôm nay cô ở trong phòng dọn dẹp chỉnh đồ, mặc loại áo thun ba lỗ này cho thuận tiện, ít nhất cũng kín đáo hơn nhiều cô bạn tập yoga mặc áo hai giây cổ rộng tác kia rồi.

Mà xung quanh toàn là lầu nữ sinh, Đường Vũ không thấy có gì không ổn, nhưng mà bây giờ cô đứng trước mặt một con sói.

Thấy Tô Xán cứ hau háu nhìn ngực mình, tay Đường Vũ theo bản năng muốn đưa lên che đậy cái gì đó, cuối cùng Đường Vũ không làm thế, gò má nóng lên nói:
- Đẹp không?

Giọng nói có năm phần tự hào, năm phần trách móc.

Tô Xán gật đầu như cái máy:
- Thực sự là quá đẹp.

Câu này Tô Xán trong lúc máu sôi lên nói quá lớn, đúng lúc ấy trong phòng tắm ở tầng một, các cô gái vừa mới xoa dầu gội đầu lên tóc, đứng dưới vòi hoa xen, lần đầu tiên tắm rửa trong hoàn cảnh xa lạ.

Ở hoàn cảnh như thế khiến người ta rất mẫn cảm, nghĩ tới nhiều thứ, ví như vị học trưởng ở chỗ tiếp đãi sinh viên mới thật đẹp trai, ví như nhà tắm nữ sinh xưa nay luôn là chỗ khiến đám nam sinh thèm khát, nơi này liệu có an toàn không, liệu có chỗ bí mật nào đó hở ra bị đám nam sinh bất lương phát hiện không?

Vừa vặn giọng nói đầy phấn khích của Tô Xán vang lên bên ngoài, đám nữ sinh đồng loạt thét chói tai.

Tô Xán ngạc nhiên ngơ ngác nhìn bác gái quản lý KTX nữ đi dép lê cầm chổi hùng hổ xông về phía y, Đường Vũ phản ứng lại nắm tay y kéo đi.

Thế là sự kiện có sắc lang rình mò phòng tắm KTX nữ truyền đi.

- Tên khốn kiếp đó giữa ban ngày ban mặt, dưới càn khôn lồng lộng, to gan lớn mật dám đùa giỡ bà cô, đợi bà bắt được thế nào cũng cũng phải treo nó lên cây, dùng roi quất.
Một vị học tỷ khoa thể dục giơ cánh tay cơ bắp phát triển lên tuyên bố đanh thép, trấn an đám tiểu nữ sinh đáng thương trong phòng tắm hôm đó.

Về sau một tháng trời Tô Xán không dám bén mảng tới KTX của Đường Vũ.

Tô Xán bị Đường Vũ kéo tay chạy một lèo qua mấy khu nhà, cuối cùng dừng lại ở bên một bãi cỏ, Tô Xán hai tay chống đầu gối thở hồng hộc,

Đường Vũ dựa người vào một cái cây, lấy khăn tay ra lau mồ hôi, vừa bực mình vừa buồn cười, đôi mắt thanh lệ ánh lên sắc thái tuyệt vời.

- Đáng lẽ để bạn bị bắt mới đúng, háo sắc.

- Đây hoàn toàn là hiểu lầm mà, có điều sớm biết có chuyện hay như thế thì mình đã nhìn vài cái, khỏi bị người ta bêu danh uổng phí.

Tô Xán làm một bộ mặt ao ước, kết quả bị Đường Vũ cắn môi đấm cho hai cái.

- Đùa, đùa thôi mà.
Tô Xán vội vàng nói, thầm nghĩ cô nàng này đấm thật là đau.

Nhìn bên cạnh, vừa vặn chạy tới nhà ăn phía đông, chạy một đoạn làm cả hai đều thấy hơi đói bụng, cùng đi vào nhà ăn, lấy khay thiếc xếp hàng.

Từ giây phút đầu tiên Đường Vũ bước vào, những cặp mắt sáng rực của đám nam sinh năm thứ hai thứ ba hai chưa có lúc nào rời khỏi cơ thể cô, có kẻ không thèm ý tứ gì lướt mắt từ cặp chăn dài thon thả, lên vòng eo nhỏ gọn, đường cong đầy ắp ở trước ngực, đây là đại học, không phải cao trung, vẻ mặt lạnh lùng của Đường Vũ không hề có tác dụng ngăn cản nào, chỉ càng khiêu khích đám nam sinh đói khát.

Đh Nam Phương rất nhiều mỹ nữ, đây không phải là Đh công nghiệp nơi ngay cả nữ sinh hiếm hơn cả khủng long, có điều với dung mạo khí chất của Đường Vũ ắt phải xếp vào vị trí trên đầu, cô gái thế này rất khó theo đuổi được, nên chẳng cần để lại ấn tượng tốt, nhìn cho đã con mắt là mục tiêu thiết thực nhất.

Tô Xán thì như cái hố đen, chả ai nhìn tới y.

Vô số sánh mắt dõi theo thân hình ưu mỹ của Đường Vũ cầm hai khay tới trước mặt đầu bếp béo trùng trục lấy một khay rau củ thanh đạm cùng một

khay thức ăn giàu protein, với các loại thịt giá cả không hề rẻ.

Đầu bếp thường ngày mặt khó đăm đăm nghe giọng nhỏ nhẹ nhu mì của Đường Vũ thì cười hiền hòa múc thêm nửa thìa thịt kho tàu vào khay, thầm nghĩ phải để đóa hoa đời tiếp theo của tổ quốc ăn thật ngon, phát dục được thế này không phải dễ.

Tiếp đó cô gái khiến muôn người chú ý đó đem cái khay thức ăn phong phú kia đưa cho một nam sinh vẻ mặt lười nhác, hỏi:
- Còn muốn ăn gì nữa không? Lấy thêm ít tai lợn xào nấm nhé.

Thế là một đám sư huynh ngã bổ ngửa, rống to trong lòng, thế giới này đảo lộn từ bao giờ vậy?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 10: Xung đột ở nhà ăn

Sinh viên mới vào trường thường mà nói đa phần rảnh rỗi không có gì làm, bạn bè cũng chỉ giới hạn vài người cùng phòng, một số phòng náo nhiệt ăn mừng với nhau, những con sói cô độc cũng không ít.

Trương Tiểu Kiều là một trong số kẻ cô độc đó, Tô Xán đi trước, khi mấy người kia xong việc gọi hắn đi ăn cùng, Trương Tiểu Kiều lắc đầu:
- Các cậu đi đi, tôi còn có việc.

Đợi một lúc hắn mới lấy hộp cơm của mình rời phòng.

Trương Tiểu Kiều vào đầu kia nhà ăn, không thấy Tô Xán và Đường Vũ, nơi này đông người, hắn cũng chẳng thèm để ý tới ai, nếu như nói tới ai đó đáng chú ý thì là những sinh viên mới mặt hoang mang mờ mịt, nhìn cái gì cũng mới mẻ.

Sinh viên mới rất nhiều, sinh viên cũ có kinh nghiệm thông thường không tranh cơm với bọn họ ở nhà ăn phía đông này.

Những chiếc bàn dài đủ cho sáu người ngồi hàng ngang đã bị đơn vị phòng chiếm cứ, không ít bàn nam nữ ngồi đối diện, xem ra tiếp tục phát triển thế này có khả năng thành tình hữu nghị liên phòng rồi.

Người khác thế nào không liên quan tới Trương Tiểu Kiều, hắn thấy miệng mình hơi nhạt, muốn ăn thứ gì đó đậm đà một chút, tới bên cửa sổ lấy thức ăn, chọn vài món rồi chỉ cái đùi gà rán cuối cùng:
- Lấy cho tôi cái đùi gà.

Bên cạnh hắn có mấy nam sinh đi tới, đều cao chừng 1m8 trở lên, vai u thịt bắp, so kích cỡ thì hoàn toàn không cùng một đẳng cấp với Trương Tiểu

Kiều, trông có vẻ vừa mới chơi bóng về, một trong số đó đưa khay ra:
- Bác béo, cho tôi cái đùi gà đi.

Đầu bếp béo đoán chừng không ưa Trương Tiểu Kiều mặt cau có ăn nói thiếu lễ phép "lấy cho tôi cái đùi gà" và " bác béo, cho tôi cái đùi gà đi" là hai cách nói hoàn toàn khác nhau, cái sau xưng hô bỗ bã, nhưng vài phần thân thiết tôn trọng, rất có phong phạm sinh viên đại học đương đại.

Có câu nói thế này, đừng bao giờ gây sự người mang thức ăn cho bạn, cực kỳ chí lí.

Thế là cái đùi gà thuộc về người tới sau.

- Này, mày có ý gì?
Trương Tiểu Kiều mặt sầm ngay xuống, quay sang nhìn cái tên đang nhìn mình cười đểu.

Cha hắn là người rất có tiếng nói trong trường, vừa khéo cái tên bên cạnh cũng chẳng kém gì, hai nhà xưa nay chưa lúc nào hòa hảo.

Tiền Trọng Viễn sinh trước Trương Tiểu Kiều một năm, đáng lý ra mà nói hai người sẽ trở thành những người bạn thân thiết mới đúng, nhưng cả hai chẳng bao giờ vừa mắt với nhau.
Đến năm mười hai tuổi được cha hai bọn họ ngầm xúi bẩy, Trương Tiểu Kiều vung nắm đấm đánh nhau ngay trên bàn ăn, từ đó hai bên liền đối đầu như nước với lửa, Tiền Trọng Viễn luôn ngứa mắt với bộ dạng "nhỏ thó âm hiểm" của Trương Tiểu Kiều, mà Trương Tiểu Kiều thì ghét Tiền Trọng Viễn "đầu óc ngu xi tứ chi phát triển", có điều bạn gái của Tiền Trọng Viễn lại cực thân với Trương Tiểu Kiều.

Đời lắm lúc oái oăm thế đấy.

Gia đình nữ sinh kia là một trở thủ của cha Trương Tiểu Kiều, cô bé từ nhỏ đã thân thiết với Trương Tiểu Kiều, từ tiểu học, sơ trung rồi lên cao trung,

cả hai đều dính với nhau, nhưng Tiền Trọng Viễn lại thích cô bé đó hết thuốc chữa.

Sau một thời gian dài theo đuổi dai dẳng, cô gái chính thức trở thành bạn gái của Tiền Trọng Viễn.

Nhưng cuối cùng tới ngày tốt nghiệp, cô gái lại muốn chia tay, lý do cùng là con trai bậc thái sơn bắc đầu trong giới học thuật, nhưng Tiền Trọng Viễn quá hoàn khố so với Trương Tiểu Kiều, không hợp với tính cô, trước đó chẳng qua vì Tiền Trọng Viễn theo đuổi quá rát nên cô mới mủi lòng đồng ý.

Tiền Trọng Viễn sôi máu cho cô gái một cái tát, tuyên bố lần sau gặp được Trương Tiểu Kiều cho hắn biết tay. Kệ cho cô gái giải thích, hắn chỉ cho rằng mình bị khoét góc tường rồi, mà kẻ cần mẫn không ngừng vung cuốc kia là tên nhỏ thó âm hiểm đó.

Kết quả là hôm nay trong nhà ăn gặp nhau.

- Cái đùi gà này tao gọi trước, mẹ nó thằng vô học mày không biết thứ tự trước sau à?
Trương Tiểu Kiều vừa nhìn thấy cái mặt của Tiền Trọng Viễn là máu sôi lên, quên luôn cả thực tế mình kém người ta tới mười mấy phân.

- Mày mà cũng biết thứ tự trước sau à? Thế sao Trương Tiểu Kiều mày lại giở cái trò bẩn thỉu ở sau lưng người ta?
Tiền Trọng Viễn đem hết ức chế dồn nén trút vào khay thức ăn của Trương Tiểu Kiều, vung tay hất văng xuống sàn đá, làm người xung quanh giật mình nhìn cả sang.

Mấy tên đồng bọn cao lớn của Tiền Trọng Viễn cười xua tay:
- Không có gì, không có gì đâu, mọi người cứ ăn đi.

Trương Tiểu Kiều gân cổ lên:

- Tiền Trọng Viễn, có phải dinh dưỡng mày hấp thu được chuyển hết vào cơ bắp nên đầu óc khiếm khuyết sinh ra vấn đề tâm lý không vậy?

- Trương Tiểu Kiều đừng giả ngốc, lúc cướp bạn gái của tao cũng dựa vào cái miệng thối này đấy à? Mày có biết xấu hổ nữa không?
Tiền Trọng Viễn đưa tay tóm lấy vai Trương Tiểu Kiều:

- Buông ra, đừng chạm vào tao.
Trương Tiểu Kiều nhỏ con, nên rất ghét kẻ ỷ vào lợi thế cơ thể bắt nạn mình.

- Em gái này cũng có cá tính đấy.
Một tên cao gầy bên cạnh vỗ vỗ cái má "xinh xắn" của Trương Tiểu Kiều:

- Mẹ kiếp, tao bảo bọn mày đừng chạm vào tao.
Nói hắn giống con gái đó là điều Trương Tiểu Kiều căm ghét thứ hai, lấy hết sức bình sinh gạt tay thằng cao gầy ra.

- Là thằng con trai thích chơi thì chơi công khai, đừng giở trò bẩn thỉu sau lưng.
Tiền Trọng Viễn cầm khay thức ăn đập vào đầu Trương Tiểu Kiều, miếng đùi gà nảy lên cao, gần chạm tới trần nhà, sau đó rơi bịch xuống đất.

- Tao sợ bọn mày à?

Trương Tiểu Kiều bùng phát, vung nắm đấm lao vào Tiền Trọng Viễn, nhưng Tiền Trọng Viễn cao lớn, đưa tay ra một cái giữ lấy đầu hắn là hắn không cách nào tới gần rồi, tay chân khua khoắng trông rất tội nghiệp, đám bạn Tiền Trọng Viễn càng cười hô hố.

Lúc này có một cô gái chạy tới, vừa gào khóc vừa nói:
- Hai người đừng đánh nhau nữa.

Kết quả cô gái đổ thêm dầu vào lửa, bị Tiền Trọng Viễn đẩy ngã ra đất, Tiền Trọng Viễn giận mất khôn, định đánh luôn cả bạn gái cũ.

Choang! Lý Hàn ném thìa xuống đi tới, mọt sách Tiêu Húc ở đằng sau sợ tới nhũn chân, có ý cứu bạn, nhưng không dám đi theo.

Trương Tiểu Kiều như con thú bị thương bất chấp chênh lệch hai bên, nước mắt nước mũi chảy dài lao tới liều mạng với Tiền Trọng Viễn, đám kia lợi dụng ưu thế thể hình cũng không đánh hắn chỉ đẩy qua đẩy lại làm nhục, Lý Hàn đi tới giữ lấy tay Trương Tiểu Kiều kéo lại, đứng chắn hai bên.

- Tao không biết chuyện giữa chúng mày là gì, nhưng ỷ đông người như vậy bắt nạn bọn cùng phòng của tao thì cũng đéo phải là thằng con trai đâu, hành động của mày tự vả vào mặt mày rồi đấy.

Tiền Trọng Viễn đuối lý, sắn tay áo lên:
- Phòng mày đoàn kết nhỉ, nhưng đây không phải chuyện liên quan tới mày, đừng xen vào.

Một tên định đẩy Lý Hàn ra, kết quả bị Lý Hàn nhanh nhẹn tóm lấy cổ tay, ấn vai đẩy ngã dúi dụi sang một bên, mặt cắm xuống đất.

Tên khác đá vào bụng Lý Hàn, Lý Hàn trúng đòn lùi lại, nhưng cũng tóm được chân đối thủ, hất tung lên, tên kia liền ngã chổng vó.

- Đánh nó, xông cả lên.

Tiền Trọng Viễn hô lớn xông vào, Trương Tiểu Kiều lập tức tham gia cuộc chiến, hai đánh bốn, cô nữ sinh kia ngồi trên mặt đất khóc đứt ruột đứt gan, đám sinh viên bất lương lớp trên lấy thìa đũa gõ khay cơm cổ vũ.

Bảo vệ nhà ăn được báo tin tới tách hai bên ra, phải hai người mới giữ nổi Lý Hàn.

Tên mọt sách Tiêu Húc đấu tranh tư tưởng mãi mới dám tới cứu bạn, mắt nhắm tịt hò hét xông tới như đi tự sát, kết quả chưa kịp đánh hay bị đánh đã bị bảo vệ tóm lấy gáy.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 11: Dư âm

Tô Xán và Đường Vũ ngồi trong góc nhà ăn nhìn thấy hết biểu hiện của tên cơ bắp Lý Hàn, mọt sách Tiêu Húc, rất nghĩa khí, xem ra gặp được những người bạn đáng kết giao rồi.

Cuối cùng tỉnh queo nói với Đường Vũ đang há mồm ngạc nhiên nhìn cảnh tượng trong nhà ăn:
- Quên giới thiệu với bạn, ba tên kia là bạn cùng phòng với mình, lúc nào rảnh mời bạn cùng phòng của bạn, mình muốn mời họ bữa cơm.

Phòng 602 của Tô Xán một trận thành danh, trong phòng trở nên thân thiết hơn nhiều, tiếc mỗi điều hôm nay cả phòng tổng động viên thiếu mất Tô Xán, nhưng tên này hưởng sái bọn họ được nổi tiếng theo.

Tô Xán chẳng phải hèn nhát thiếu nghĩa khí, mà y không còn tuổi nhiệt huyết kích động nữa mà thôi, ngay ngày đầu tiên gặp nhau, Tô Xán đã nhận ra Trương Tiểu Kiều không thích mình, nếu như không phải chuyện xảy ra ở nhà ăn trước mặt bao người, mà là ở chỗ vắng vẻ gặp phải chuyện này, Tô Xán lựa sức mình có khi đứng ra can ngăn.

Giống như lúc ở Nhất Trung Hạ Hải, Tô Xán từng cứu Vương Hạo Nhiên lúc bị tập kích ở trong ngõ vậy.

Nhưng Tô Xán không muốn vì một người không thích mình mà đánh nhau với người ta để trường học xử phạt, y rất trân trọng cuộc sống đại học ở bên Đường Vũ, không muốn cuốn vào sự kiện có thể phá hỏng tất cả.

Nhìn đám Tiền Trọng Viên thì biết không phải loại gối thêu hoa, bọn chúng chơi đùa xỉ nhục Trương Tiểu Kiều giữa nhà ăn đủ thấy đám người này cao ngạo, có chỗ dựa.

Tô Xán biết mình can dự vào vô nghĩa, đối phương không vì mình hùng hổ nói vài câu khí thế của mình mà nhũn như con chi chi, cũng chẳng ai theo đi theo mình hỗ trợ chính nghĩa.

Dù sao thì ở chỗ đông người thế này chuyện không thể đi quá xa.

Vì thế Tô Xán ở ngoài nhìn.

Đúng như Tô Xán dự liệu, chưa tới mười phút bảo vệ đã xuất hiện can thiệp.

Về sau một số nữ sinh thảo luận chuyện xảy ra lúc ấy thế này:
- Trương Tiểu Kiều phòng 602 lai lịch thế nào nhỉ, tôi thì biết Tiền Trọng Viễn, cha hắn nổi tiếng trong giới học thuật lắm, còn cô gái vào can họ khóc nức nở kia có quan hệ gì, chẳng lẽ là tam giác tình yêu? Nếu thế thì thật lãng mạn.

- Không biết, tôi chỉ nhìn nam sinh nói giọng Thiểm Tây kia thôi, tên Lý Hàn phải không nhỉ, thật là cool, nhìn đám nam sinh lớp mình, nói thì như thánh như tướng, gặp chuyện chỉ đứng nhìn.

- Cái tên đeo kính thật đáng tởm, lúc căng thẳng thì không thấy hắn đâu, khi có người vào can thì vờ vịt xông vào nhảy nhót như khỉ, con mắt quần chúng sáng lắm, loại nam sinh này đừng mơ kiếm được bạn gái trong trường nữa.

Kết quả cuộc chiến là ba nam sinh phòng 602 cùng đám Tiền Trọng Viễn bị đưa tới ban quản lý trị an trường.

Trường phòng bảo vệ thấy vụ này khó nuốt, vất vả khuyên bản:
- Mấy đứa đều là con cái lãnh đạo trường, như thế càng phải tự giác bảo vệ danh tiếng của trường, sao lại không khác gì học sinh bình thường như thế.

Tiền Trọng Viễn cười xòa, hắn quen biết phần lớn nhân viên trong trường :
- Trưởng phòng Cung, chuyện bé xíu bị người ta xé ra to thôi, chúng tôi đùa mà, chẳng qua to tiếng vài câu, không có gì hết.
Nói xong nhìn Trương Tiểu Kiều.

Mấy tên đồng bọn của hắn cũng chối bay chuyện đánh nhau, làm trưởng phòng Cung không biết làm thế nào, đành nói:
- Các cậu về viết bản kiểm điểm thành khẩn, ba ngày sau nộp lại cho tôi, tôi sẽ phát thông báo tới khoa. Các cậu phải xem lại mình.

Đám Tiền Trọng Viễn láo nháo vâng dạ rồi đứng dậy khoác vai bá cổ nhau rời phòng quản lý, về sau thông báo xử phạt xuống các khoa bọn họ, chỉ là cảnh cáo không ghi vào hồ sơ.

Tất nhiên là do bối cảnh gia đình Tiền Trọng Viễn và Trương Tiểu Kiều.

Ông Trương nghiêm túc chỉ trích con trai:
- Sao con lại đánh nhau với Tiền Trọng Viễn ở nhà ăn trường, giờ chuyện này ầm lên rồi, cha mất mặt ... Có điều rốt cuộc đứa nào thắng?

Ông Tiền mắng mỏ Tiền Trọng Viễn:
- Mấy đứa chúng mày mà không đánh nổi thằng nhóc loắt choắt gục xuông, ăn hại, thế mà cũng đi sinh sự đánh nhau. Mày đừng ở trong KTX trường nữa, về nhà ở với tao, khỏi làm chuyện ngu xuẩn. Xốc nổi, thiếu suy nghĩ.

Cha như thế bảo sao hai đứa con chẳng coi nhau như kẻ thù.

- Nghe nói chưa, ở nhà ăn phía đông có sinh viên mới đánh nhau, ầm ĩ lắm, hình như là nam sinh KTX số 13. Mà đầu đuôi nghe bảo chỉ vì một cái đùi gà.
Trong phòng Đường Vũ, Nguyễn Tư Âu cô gái ưa chuyện nhất hớn hở nói:

- Oa, vì một cái đùi gà mà đánh nhau? Bọn con trai lắm lúc đúng là lũ nhóc to đầu.

Trình Thông Thông vừa soi gương chỉnh lại mái tóc vừa nói:
- Dù sao không liên quan tới mình, buổi chiều có một anh khóa trên mời mình đi ăn cơm cà ri Ấn Độ, nên không tới nhà ăn.

Cô nữ sinh còn lại tên Đồng Đồng cũng tham gia vào câu chuyện:
- Hôm qua mình tập yoga xong đi ăn cơm, vừa vặn có mặt ở hiện trường, nam sinh gây sự tên là Tiền Trọng Viễn, cùng khóa chúng ta. Hôm nay rất nhiều người nhắc tới cậu ta, cha là chủ nhiệm khoa hóa học, thấy bảo là có nghiên cứu gì mang tầm thế giới nữa, là nhân vật rất có tiếng ở trường. À phải Đường Vũ, bạn cũng tới nhà ăn phía đông phải không?

Đường Vũ gật đầu:
- Ừ, mình cũng có mặt.

- Vậy là bạn nhìn thấy rồi, họ đánh nhau kịch liệt, bảo vệ phải tới kéo ra.

Nguyễn Tư Âu và Trình Thông Thông hỏi chi tiết, Đồng Đồng liền hoa chân múa tay vừa kể vừa minh họa, cứ thế chuyện này lan đi khắp nơi.

- Cũng sắp tới giờ rồi, mình phải đi đây, tới hội trường luyện tập một chút, sẽ về trước khi KTX đóng cửa. Dạ tiệc chào mừng sinh viên mới ngày mai nhớ xem mình biểu diễn nhé.
Trình Thông Thông thấy đã tới giờ giật mình ngồi dậy, lấy túi xách tay vội vã rời đi, trước khi đi còn soi gương lại cho kỹ càng, nói:
- Sáng mai còn có lẽ gặp mặt sinh viên mới ở đại giảng đường số 1 đúng không nhỉ? ... Ok! Nhớ rồi.

Trình Thông Thông là người biểu diễn tiết mục khiêu vũ dạ tiệc chào mừng sinh viên mới, đây là hoạt động quan trọng đầu tiên với sinh viên mới, rất được chú ý, với Trình Thông Thông mà nói, cuộc sống đại học sau chuyện này sẽ càng mỹ hảo.

Nguyễn Tư Âu thấy Trình Thông Thông quá thích khoe khoang, bĩu môi xì nhỏ một tiếng. Đồng Đồng là cô gái đơn giản hơn chỉ cười gật đầu, Đường

Vũ cơ bản không quan tâm.

Lễ gặp mặt sinh viên mới thật ra là giống một buổi nghe báo cáo học thuật ở giảng đường có thể chứa hơn nghìn người, giới thiệu về trường, đại khái có thể nói là phối hợp với chút bối cảnh đèn chiếu, dựng lên cảm giác vinh dự và lòng trung thành với trường.

Có điều hình thức cả nghìn người từ các khoa tụ tập lại một chỗ giống hình thức đi học, đây là điều chưa từng có ở thời cao trung, đương nhiên khiến đám sinh viên mới hồi hộp mong đợi.

Khi Tô Xán quay về phòng thì đám Trương Tiểu Kiều cũng vừa mới được thả ra không lâu, đang ngồi quây quanh bàn nói gì đó, trên bàn có mấy chai bia lớn, vỏ lạc rơi đầy đất.

Còn có cả mấy người ở phòng ngủ gần đó qua chơi, thấy Tô Xán về ngồi xích vào nhường chỗ cho y, còn bắt tay:
- Vương Đông Kiện, tổ trưởng mới của khu nhà, sau này còn nhờ các anh em giúp đỡ nhiều hơn.

Tổ trưởng KTX Vương Đông Kiện vốn tới tạo dựng quan hệ, nghe nói sinh viên mới đánh nhau ở nhà ăn, sau khi tìm hiểu liền tới đây, muốn quản lý tốt KTX tất nhiên là phải có quan hệ tốt với những nhân vật "có máu mặt" trong KTX rồi.

Vương Đông Vệ đã nói chuyện xong, nhiệt tình ca ngợi Lý Hàn mấy câu rồi đi.

Trương Tiểu Kiều tay cầm một chai bia, ngồi ở ban công, bên ngoài bóng tối đã phủ xuống, KTX nữ đối diện sáng đèn, mắt hắn lại nhìn đi đâu, xem chừng có tâm sự.

Hắn là tên này có quan hệ ái muội gì đó với cô nữ sinh ở nhà ăn rồi, cho nên u buồn, mà Lý Hàn thì thô tâm không để ý, tên mọt sách có vẻ đã say

ngơ ngơ dựa vào tường hát gì đó.

Nhưng Tô Xán có một loại cảm giác, cái phòng này vốn trầm lắng, còn bây giờ mọi người có thêm vài phần hiểu ngầm, chứ không phải việc ai nấy làm như trước.

Tô Xán thấy như vậy rất tốt, nếu không làm sao sống nổi bốn năm trời.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 12: Thầy giáo trẻ (1)

L

àm chút không?
Lý Hàn cầm chai bia lên lắc lắc mời Tô Xán.

- Cho một chai.
Tô Xán cười sáng lạn, tình cảm trong phòng tăng tiến, y cũng phải hòa nhập vào, vả lại Tô Xán rất thích chàng trai Thiểm Tây này.

Tên mọt sách trải qua sự kiện hôm nay thấy tự tin hơn nhiều, chỉ ghế nói "ngồi đi", rồi đặt chai bia trước mặt Tô Xán "uống", nói chuyện ngắn gọn khí thế, rất có phong phạm đại ca giang hồ, cứ như hôm nay người ra tay là hắn chứ không phải Lý Hàn.

Đến giờ Tô Xán vẫn không chắc lúc đó tên này thấy bảo vệ tới mới vờ vịt xông vào ăn hôi, hay là thực sự có ý tới giúp bạn, có điều cái mặt hèn mọn của hắn dễ làm người ta nghĩ tới khả năng đầu.

- Chiều hôm nay cậu không tới nhà ăn khu đông à?
Tiêu Húc "cụng chai" với Tô Xán, lè nhè hỏi:

- Ừ, làm sao?
Tô Xán nói dối tỉnh bơ.

- Đánh nhau, đối phương có năm thằng muốn đánh Trương Tiểu Kiều, thế là Lý Hàn và tôi ...
Tiêu Húc phất tay, hào sảng nói:
- Tóm lại là vì đánh nhau nên cả ba bọn tôi bị bảo vệ tóm vào phòng quản lý trị an.

Hai người kia không phản ứng gì, Tô Xán thốt lên thán phục:

- Ghê gớm vậy sao?

- Chủ yếu là nhờ Lý Hàn của chúng ta mạnh, chưa biết hả, giờ phòng 602 của chúng ta nổi tiếng rồi.
Tiêu Húc đắc ý vỗ vai Tô Xán, lên giọng kể cả đàn anh:
- Sau này nếu gặp phiền toái, cứ báo danh phòng 602.
Nghĩ một lúc lại bổ xung:
- Có điều cậu cũng nên cẩn thận vài tên hôm nay xung đột với chúng tôi, cậu cũng là người phòng 602, nói trước để cậu đề phòng, nói tóm lại thời gian tới trong trường cẩn thận một chút, tốt nhất là đi ăn cơm cùng chúng tôi.

Nói câu này chứng tỏ hắn còn chút lương tâm, Tô Xán thấy khả năng thứ hai cao hơn một chút rồi, con người quả nhiên cứ phải giao tiếp nhiều mới hiểu nhau được.

Lý Hàn vít cổ Tiêu Húc không cho hắn nói nữa:
- Không nghiêm trọng vậy đâu, con trai mà, đánh nhau xong thì quên luôn thôi, uống đi.

Phòng 602 nổ phát súng mâu thuẫn đầu tiên trong giới sinh viên mới, thực sự là nổi tiếng rồi, Tô Xán vẫn là một thanh niên hiền lành vô hại, nếu người ta không thấy y đi vào phòng 602, chẳng ai biết y là thành viên của cái phòng vừa nhập học đã dám đánh nhau.

Khách phòng bên qua chơi cũng nhiều lên, Lý Hàn thành đối tượng mọi người muốn kết giao nhất.

Lễ gặp mặt sinh viên mới tổ chức ở giảng đường lớn nhất trong trường.

Không còn bộ dạng bụi bặm đường đất, quần áo lôi thôi, tóc tai bù xù nữa, các sinh viên mới ai nấy ăn mặc gọn gàng ngay ngắn, dùng tư thái chính thức nhất tiến vào giảng đường. Những cô nữ sinh thích đẹp thay y phục

mới chuẩn bị trước lúc vào trường xinh đẹp duyên dáng, oanh oanh yến yến, chưa bắt đầu đã thấy không khí lễ hội rồi.

Giảng đường thiết kế hình dẻ quạt, cao dần từ trung tâm theo kiểu bậc thang, trông rất giống rạp hát, trần nhà mái vòm cao, thiết kế khuếch âm rất tốt làm người ta không cần tới micro vẫn có thể nói cho tất cả mọi người nghe rõ ràng.

Tất nhiên micro vẫn phải bố trí.

Thời gian còn khá sớm mà đã có nhiều người tới rồi, ai cũng mang tâm lý tới sớm để tìm chỗ ngồi tốt.

Đường Vũ và ba cô bạn cùng phòng đã chiếm lĩnh vị trí đẹp góc đông nam, cô nhìn quanh không thấy Tô Xán ở đâu, ngồi nghe ba cô bạn thì thầm bình luận nam sinh nổi bật đi vào.

Đh Thượng Hải quy tụ anh ùng hào kiệt bốn phương, đều là nhân vật có đạo hạnh cả, đương nhiên phải có chừng mực, dù thảo luận nam sinh, cũng tỏ ra rất văn nhã, ví như " Nhìn thấy anh chàng hướng 8 giờ, giống Nicky Byrne thật đấy." " Kìa, đúng cái cậu mặc áo thun bó ấy, cơ bụng đẹp thật, tiếc là chưa phải sáu múi"," Anh chàng mới vào vóc dáng được đấy, mỗi điều mặt không được cân đối lắm."

Còn về đám nam sinh thì thảo luận với nhau điều gì? Thử một ví dụ để thấy khác biệt :"Ê cái con bé kia khoa tân văn đấy, má nó đi thôi mà lắc mông như đà điểu, muốn bóp một cái quá" ....

Đề tài mới đầu là nam sinh bình luận nữ sinh, nữ sinh bình luận nam sinh, khi mọi người quen thuộc nhau hơn thì đến giáo sư tham gia diễn giảng cũng bị kéo vào câu chuyện.

Tình hình chung là vậy, song luôn có những người được chú ý hơn.

Vị trí Trương Tiểu Kiều, Lý Hàn, Tiêu Húc cùng với Tiền Trọng Viễn và ba tên đồng đảng ngồi đằng sau.

Những người đã biết chuyện xung đột ở nhà ăn đều nhìn về phía bọn họ, hai nhóm kia cũng lạnh lùng nhìn nhau, mấy kẻ lúc đó bị cho Lý Hàn ăn đòn thì càng thù hận. Chỉ có điều phía Tiêu Trọng Viễn thì bốn tên cao lớn, tóc cắt ngắn, trông rất khí thế. Còn phía bên kia, một tên cơ bắp cao lớn như thiết tháp, một đeo kính cận tóc bù xù mặt choắt hèn mọn, một trắng trẻo xinh trai ... một tổ hợp rất bát nháo.

Tiêu Húc mới đầu còn khí thế, đến khi đám Tiền Trọng Viễn nhìn Lý Hàn với vẻ thách thức thì hắn hơi sợ, chỗ dựa cả phòng có mỗi Lý Hàn mà thôi.

Không gầm ghè nhau lâu, lúc này nhìn nữa chỉ toét mắt ra chứ được tích sự gì, hơn nữa một đám con trai mà "đắm đuối" nhìn nhau, nghĩ cũng muốn sinh bệnh.

Đám Tiền Trọng Viễn cười đùa quay đi, ngồi quây lại lấy tú ra chơi poker, chẳng giống sinh viên nắm một, giống đám học trưởng lăn lộn trong trường mấy năm.

Còn Tô Xán đâu rồi?

Y dậy muộn, thời gian đầu quay về thì còn rất quyết tâm cải thiện tố chất sức khỏe với thân thể, bây giờ mục đích cơ bản đã đạt, y liền quay về bản chất mọt game, lười biếng, không ưa môn thể dục cho lắm.

Đủng đỉnh rửa ráy thay quần áo, lục tủ lấy ra một bộ âu phục nhàn nhã chuyên môn chuẩn bị cho thời đại học, đây là quà của Vương Thanh mua cho trước khi rời Dung Thành, rất vừa vặn.

Trước khi ra ngoài Tô Xán còn tạo dáng nở nụ cười như minh tinh Hollywood trình diễn ở thảm đỏ, làm một vị học tỷ rất xinh đẹp đi ngang qua phải ngơ ngẩn, sau đó rất tự nhiên đi vào, giúp Tô Xán chỉnh cầu vai:

- Không tệ chút nào, nếu thắt thêm một cái nơ đỏ sậm càng hoàn mỹ.

Tô Xán không thích thắt nơ hay ca vát, cười nói:
- Cám ơn, nhưng như thế gò bó lắm.

Vị học tỷ đó lùi lại nhìn Tô Xán một lượt:
- Thế cũng phải, thế này tự nhiên hơn, hợp với phong cách lãng tử của cậu.

Truyền thống KTX là như vậy, nam sinh không được vào KTX nữ, còn nữ sinh có thể thoải mái đi khắp nơi trong trường, đương nhiên khi KTX đóng cửa thì ai phải về nhà nấy.

Khi Tô Xán tới giảng đường, Đường Vũ đang nhìn hàng cây ngoài cửa liền di chuyển vào giảng đường, con ngươi đen láy ánh lên sắc màu lạ.

Tô Xán lúc này làm cô có chút không nhận ra.

Một đôi giày da không quá bóng bẩy, quần đen ống đứng, áo sơ mi trắng có sọc nhạt màu ghi, vạt áo cho trong quần, cổ áo bở hai cúc trên cùng lộ màu da khỏe khoắn, chiếc áo véc mỏng, miệng mang nụ cười lờ mờ tự tin, tay đang cầm cuốn (toàn cầu thông sử) chuẩn bị giết thời gian ở lễ gặp mặt nhàm chán.

Ăn mặt thoải mái mà không tỏ ra tùy tiện, tỏa ra một sức hút rất đặc biệt.

Chàng trai ấy cứ thế xuất hiện giữa cổng, làm Đường Vũ có chút hoảng hốt, dường như vận mệnh an bài, cho bọn họ cùng trường đại học, nghĩ tới nụ cười Tô Xán ở Hạ Hải trong ngày tốt nghiệp sơ trung, Đường Vũ có cảm giác như giấc mơ.

Lúc này hội trường đã đông nghịt, có điều như tâm linh tương thông, Tô Xán vẫn nhanh chóng tìm ra được Đường Vũ, mỉm cười với cô, cảm giác như chỗ mềm mại nhất trong lòng bị bàn tay nhỏ chạm vào, một sự yêu thương từ đáy lòng sinh ra, lan tỏa toàn thân.

Định đi tới những phát hiện xung quanh cô chật kín, đại bộ phận là nữ sinh, muốn chen vào là không thể.

Đành phải bỏ ý định đó, Tô Xán liền ra hiệu với Đường Vũ sẽ ngồi chỗ khác, nhìn quanh thấy đám Trương Tiểu Kiều, lần này chẳng phải là tâm linh tương thông gì hết, đơn giản vì đám Tiền Trọng Viễn ngồi mé sau bọn họ chơi bài quá chướng mắt, Tô Xán muốn không chú ý cũng khó.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 13: Thầy giáo trẻ (2)

M

ấy cô gái chung phòng với Đường Vũ nãy giờ luôn nhìn ra cửa bình luận nam sinh ra vào cũng đã chú ý tới Tô Xán.

- A, hôm nay là do anh ấy phát biểu cho chúng ta nghe sao? Hi hi, anh giáo viên hướng dẫn này thật là trẻ.

- Nhìn qua chỉ thấy chút thoải mái, nhìn kỹ thì khá đẹp trai đấy, chỉ là mặt non quá, thế này sẽ bị nữ sinh trêu ghẹo cho mà xem.
Trình Thông Thông vừa mân mê ngón tay của mình vừa nói:

Đồng Đồng trề môi:
- Xì, chỉ mỗi cậu trêu ghẹo người ta thì có.

Mọi người không để ý Nguyên Tư Âu bất ngờ không bình luận gì.

Bên cạnh Tô Xán cũng có vài cảm thán kiểu " Thầy giáo này trẻ quá!", “Oa, rất là có khí chất, không biết thầy ấy dạy lớp nào?”, lọt vào tai y.

Tô Xán hôm nay tâm trạng rất tốt, không tốt sao được khi vừa ngủ dậy gặp ngay một vị học tỷ xinh đẹp, giờ lai nghe xung quanh tán thưởng như thế, nhất thời nổi hứng, không ngồi chỗ dành cho học sinh mà đường hoàng đi thẳng lên bục giảng.

- Ra là giáo viên thật, mình còn tưởng là học sinh ăn mặc chính thức một chút thôi, không biết anh ấy dạy môn gì, mình muốn đăng ký.
Có cô nữ sinh "bác ái" hai tay ôm má nói.

Tô Xán đứng ở bục giảng, đặt cuốn sách trên tay xuống bục giảng, quay đầu lại nhìn phông trắng đằng sau, đó là nơi chuẩn bị chiếu tài liệu, có điều

không liên quan tới y.

Đường Vũ hai tay bịt chặt lấy miệng, cô không biết Tô Xán định làm gì, vừa lo lo vừa mong đợi.

Tô Xán đứng sau bục giảng, làm ra vẻ chỉnh lại y phục, sau đó quét nhìn xung quanh, giảng đường yên tĩnh hơn nhiều.

Vốn chỉ định đùa một chút, nhưng có một cảnh ngứa mắt đập vào mắt, làm "thầy giáo trẻ" không hài lòng, thấy quyền uy của mình bị khiêu chiến, phải thay trường học chấn chỉnh.

Gần nghìn cặp mắt chăm chú nhìn vào, Tô Xán chẳng hề cảm thấy căng thẳng, thậm chí còn có chút hưởng thụ, chỉ tay về phía Tiền Trọng Viễn, nghiêm giọng nói:
- Này mấy cậu kia, đây là buổi lễ gặp mặt sinh viên mới, các cậu xem bản thân đang làm cái gì vậy hả? Giờ tôi cho các cậu hai lựa chọn, một là thu tú lại. Thứ hai, nếu như cho rằng tôi giảng không đáng nghe thì lên thay tôi, nếu không .. RA NGOÀI.

Ba tên bạn cùng phòng cứ trố mắt nhìn nhau như muốn xác nhận mình không phải nhìn nhầm, đúng là Tô Xán mà, thế quái nào mà y biến thành thầy giáo rồi?

Giảng đường xì xào khắp nơi, người chỉ trích đám Tiêu Trọng Viễn không biết quy củ, người biết thân phận Tiêu Trọng Viễn thì không khỏi ái ngại thay cho vị thầy giáo trẻ này.

Với đám hoàn khố mà nói, mất cái gì chứ không thể mất thể diện, muốn chúng ngoan ngoãn thu bài lại là không thể, thế là bốn tên đầu trâu mặt ngựa đồng loạt đứng dậy, nghênh ngang đi ra, thậm chí còn nghênh mặt thách thức Tô Xán.
- Đi thì đi, có chó gì đáng nghe.

Không ít sinh viên xấu hổ thay cho chúng, chờ đợi xem Tô Xán xử lý thế nào.

Kết quả Tô Xán gập cuốn sách Toàn cầu thông sử lại, rời bục giảng, ung dung đi tới chỗ Lý Hàn ngồi xuống. Vẻ mặt đần thối của ba tên bạn cùng phòng làm Tô Xán cười muốn rụng răng, nhưng đã đóng kịch phải đóng cho trọn vở, mặt ung dung hờ hững, vắt chân chữ ngũ, đặt sách lên đùi ngồi đọc, cực kỳ phong cách, khiến không ít tiểu nữ sinh ôm chặt lấy ngực.

Chuyện này là sao? Mọi người ù ù cạc cạc, chẳng lẽ thầy giáo trẻ này giận rồi, không thèm diễn giảng nữa, thế thì buổi lễ hôm nay làm thế nào?

Tiếng xì xào to dần, chuyển thành nhốn nháo.

Không bao lâu một nam tử trung niên tóc hoa râm mặc comple đi vào, tới bục giảng, hắng giọng nói:
- Hôm nay tôi là người diễn giảng cho các sinh viên mới, rất vui được gặp các em.

Cả giảng đường đột nhiên yên tĩnh, như phong cảnh bức tranh mùa thu đìu hiu, một làn gió thổi nhẹ qua và mấy cái lá lác đác rơi.

Vô số người đã hiểu ra, đưa mắt nhìn nhau thốt lên :" Quá ngầu!"

Đường Vũ dở khóc dở cười, đó là phong cách Mỹ của Tô Xán, cô đã dự đoán trước điều này, lên đại học, Tô Xán sẽ cực kỳ chói lọi, tính cách có phần “điên” của y khá hợp khẩu vị sinh viên, Tô Xán sẽ không còn bị coi là học sinh rắc rối tai tiếng nữa, mà là nổi bật thực sự.

Nguyễn Tư Âu tới lúc này mới thốt ra được một câu không đầu không cuối "Oh, my dad!"

Cùng lúc đó ở ngoài giảng đường.

ĐH Thượng Hải là ngôi trường nhìn đâu đâu cũng có thể thấy kiến trúc phong cách Châu Âu, khu nhà, bãi cỏ cho tới cột đèn hai bên đường, hai sắc màu trắng xanh kết hợp tạo ra bầu không khí thoải mái lại mang sức sống vô hạn.

Tiền Trọng Viễn chẳng có tâm trạng tán thưởng cảnh đó, tức tối đá tung cành cây trước mặt, nhe hàm răng trắng ởn hung dữ nói:
- Một thằng sinh viên mới tốt nghiệp giữ lại trường làm trợ giảng có là cái chó gì mà dám vênh với tao, phải cho nó biết tay.

- Đúng thế, bao nhiêu người nhìn vào, mất cả mặt. Nhưng chơi nó thế nào đây, chúng ta vừa bị cảnh cáo xong, nên cẩn thận.

Một tên khác hung dữ nói:
- Sợ chó gì, cùng lắm kéo thằng đó ra chỗ vắng người tẩn một trận.

Bên trong giảng đường.

Hạ Phương là chủ nhiệm khoa kinh tế công cộng, kiêm phó viện trưởng, rất có phong thái học giả, ngồi trên bục giảng phát biểu những lời kỳ vọng vào sinh viên khóa mới, mong mỏi mỗi người bọn họ hôm nay sẽ là sự tự hào của trường sau này, giọng nói hơi già nua nhưng giàu sức truyền cảm lan khắp giảng đường.

Thế nhưng hiển nhiên lúc này không còn thu hút được ánh mắt mọi người, phần đông sinh viên mới đang thảo luận về "thầy giáo trẻ" kia.

Đường Vũ cảm thấy như ngồi trên bàn chông, đám nữ sinh bên cạnh cứ thi thoảng lại liếc về chỗ Tô Xán, còn bàn tán làm sao thăm dò tin tức về y, như muốn ăn sống nuốt tươi y.

Đh Thượng Hải không ít anh tài, nếu không có chút tài năng vào đây chẳng khác gì ném cục đá xuống biển, xủi lên chút bọt cũng chẳng có, nhưng hôm

nay biểu hiện của Tô Xán đem lại toàn bộ sinh viên mới một "ấn tượng đầu tiên" rất khác biệt.

Tô Xán được mọi người chú ý, đây chẳng phải là một chuyện nên mừng hay sao, vì sao mình lại thấy hoang mang lo lắng, chẳng hề vui như tưởng tượng?

Tâm trạng của Đường Vũ lúc này giống như đứa bé có món đồ chơi đẹp, muốn khoe ra, nhưng lại sợ bị cướp mất, rất là mâu thuẫn.

Tiếp đó Đường Vũ cũng chẳng còn nhớ các vị lãnh đạo trường nối nhau lên nói gì nữa.

Mọi người rời giảng đường, Lý Hàn choàng vai Tô Xán cười lớn:
- Lần này là công bằng rồi, phòng 602 chúng ta, ai cũng nổi tiếng hết.

Tên mọt sách đẩy mắt kính lên, giờ Tô Xán đoán chừng sẽ thành cái gai trong mắt đám Tiêu Trọng Viễn rồi, mình sẽ ít bị chú ý hơn, là tin đáng mừng:
- Hôm nay thế nào cũng phải uống vài chai, thật sảng khoái.

- Chúng ta là anh em cùng một phòng, tất nhiên là phải cùng chia ngọt sẻ bùi rồi.
Tô Xán cười nói, nhưng đầu không ngừng quay sang nhìn Đường Vũ ở phía kia, có điều bị sóng người đẩy đi, không ít người chẳng hề quen biết tới vỗ vai chào hỏi, người cùng khu nhà càng thêm nhiệt tình.

Tô Xán gần như bị "khiêng" ra ngoài, trong lòng thì kêu, các người có gì để thong thả nói sau có được không, đừng phá quấy sự nghiệp tình cảm của tôi chứ?

Đường Vũ từ chỗ ngồi đứng dậy, lặng lẽ nhìn theo bóng lưng Tô Xán bị đám đông vây quanh đưa ra khỏi giảng đường.

Còn ở bên trong giảng đường có bộ phần cực lớn nam đồng bào ở lại không đi, hoặc là di chuyển với tốc độ của rùa, gây ra hiện tượng ách tắc.

Chẳng vì cái gì khác, chỉ vì muốn ngắm nghĩa những nữ sinh xinh đẹp.

Theo phân tích báo cáo của các sư huynh trong trường, tố chất của nữ sinh khóa mới rất tốt, ngay từ hôm báo danh đã có không ít sư huynh tốt bụng tự nguyện lập tổ hỗ trợ sinh viên mới, nếu nam sinh hỏi tới chỉ được trả lời hời hợt vài câu, nếu nữ sinh đặc biệt nữ sinh xinh đẹp thì còn được giúp mang hành lý tới tận cổng KTX, nếu không phải có mấy bác gái tuổi mãn kinh mặt gườm gườm thì những sư huynh tốt bụng này còn sẵn lòng leo cầu thang bộ, mang số hành lý nặng trịch vào tận phòng.

Vậy nên ở trong số sinh viên mới, khoa nào, lớp nào có mỹ nữ nào đều nắm rõ trong tay, mũi thính hơn cả Cẩm Y Vệ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 14: Âm nhạc và nữ thần

Đường Vũ thì hiển nhiên là đối tượng được theo dõi trọng điểm.

Ngay từ lúc Đường Vũ bước chân tới khu hành chính báo danh thì tên tuổi cô đã được các vị sư huynh truyền tụng rồi, lúc đó cô lại còn đi cùng mẹ mình.

Khí chất luôn là thứ huyền ảo trừu tượng khó giải thích, khi Mục Tuyền và Đường Vũ sóng vai đi cùng nhau, mọi người có hình dung cụ thể khí chất là cái gì rồi.

Tất nhiên còn có một ông béo tròn béo trục đi với họ thì bị người ta trực tiếp bỏ quên.

Các tình thánh có kinh nghiệm duyệt nữ nhân vô số sau khi trao đổi ý kiến nhận định cô nữ sinh khoa kinh tế này là mỹ nữ cực phẩm, không chỉ xinh đẹp, hơn nữa ánh mắt lạnh lùng kia luôn rất có thần, điều này cực có khả năng đây là một nữ sinh ngoài lạnh trong nóng, loại nữ sinh này chỉ có thể gặp mà không thể cầu, càng phải tính kế lâu dài nỗ lực không ngơi nghỉ mới chinh phục được, cho nên người mang mưu đồ không phải ít.

Đường Vũ tất nhiên không hề biết những điều này, Tô Xán đi rồi, cho dù trong cái giảng đường có thể chứa hơn nghìn người này vẫn còn quá nửa, với cô đột nhiên trở nên trống vắng, làm trái tim cô cũng trống theo.

Tô Xán bị kéo tới tầng hai nhà ăn, mọi người gọi một ít đồ nhắm, không kể ba tên bạn cùng phòng, tổ trưởng Vương Đông Kiện cũng có mặt, ồn ào gọi hẳn một két bia.

- Tô Xán, cậu làm khá lắm.

Trương Tiểu Kiểu hả hê lắm, không còn việc gì khiến hắn vui sướng hơn Tiền Trọng Viễn bị chơi một vố mà không biết, không khác gì con đại tinh tinh đần độn ngu xuẩn như hắn vẫn hình dung về thằng này.

Đoán chừng sau khi Tiền Trọng Viễn biết đầu đuôi câu chuyện sẽ tức hộc máu.

Rót cho Tô Xán một chén, sau đó cùng uống cạn.

Thực ra Trương Tiểu Kiều không biết uống bia rượu gì hết, tới ngay cả hôm qua tâm tình u uất nhìn thấy hắn ôm chia bia vậy chứ, tới khi bỏ chai xuống chuẩn bị đi ngủ chai vẫn còn quá nửa.

Ngay từ đầu Trương Tiểu Kiều đã nhìn ra Tô Xán là kẻ không nên biến thành kẻ địch rồi, may là thái độ của mình là chính xác, không chọc vào y, không ngờ hôm nay vì tình nghĩa anh em cùng phòng lại ra tay vì hắn, làm Trương Tiểu Kiều thấy vui mừng vì có những người bạn cùng phòng như vậy.

Mặc kệ sau này ra ngoài cuộc sống có thay đổi ra sao, mấy người bạn này đáng trân trọng.

Vương Đông Kiện cầm nguyên chai bia tu khà một cái, làm người ta cảm giác chỗ nào có ăn nhậu là hắn mò tới:
- Hôm qua mọi người còn bàn tán phòng 602 ghê gớm lắm, hôm nay lại thêm cái màn này, ha ha ha, kẻ nào chọc vào các cậu đúng là xui xẻo.

Tiêu Húc cảm thấy đây đúng là cuộc sống đại học, chỉ vài ngày đã đặc sắc thế rồi, hắn từ tiểu học, sơ trung, cao trung đều chỉ biết vùi đầu vào sách vở không quan tâm tới xung quanh, chỉ ngày tốt nghiệp cao trung có thương cảm máu chó một phen, kết quả nhìn cô gái thềm mến lần cuối cũng chẳng có đã hồ đồ vào ĐH Thượng Hải.

Lý Hàn thì thích Tô Xán ở chuyện nghĩa khí, y vốn có thể đứng ngoài chuyện này, kết quả hôm nay công khai đứng ra gây chuyện với đám Tiền Trọng Viễn thể hiện tinh thần đồng cam cộng khổ với anh em trong phòng, hơn nữa hắn tuy làm việc ỷ vào cơ bắp, lại rất thích người thông minh dùng đầu óc xử lý mọi việc, nâng cốc lên:
- Khỏi phải nói nhiều, cạn.

Tô Xán đành phải cạn chứ biết làm, lòng cười khổ, biết vậy mình chẳng dính vào, hôm qua đã uống một chập rồi, tuy y là người Hạ Hải, mà dân Hạ Hải thì thích rượu, nhưng tửu lượng không hề tốt.

Vương Đông Kiện xoa xoa tay:
- Thế này, theo truyền thống thì mỗi phòng sẽ cử ra một đại diện, tạm gọi là trưởng phòng đi, phòng 602 các cậu chưa có, nhân lúc này quyết định luôn hả ..

Trương Tiểu Kiều không hứng thú vụ này, với hắn ai làm "trưởng phòng" cũng được. Tiêu Húc thì thấy Lý Hàn và Tô Xán rất thích hợp, hắn thích đứng sau lưng chơi đểu hơn là giơ đầu chịu báng. Lý Hàn thấy Tô Xán khôn khéo rất thích hợp, hắn đề xuất ra, hai người kia đồng ý.

Thế là Tô Xán làm trưởng phòng, chả biết cái chức này có màu mè gì không.

Tiếp đó xác định luôn vai về trong phong Lý Hàn là Lão Nhị, Tiêu Húc là Lão Tam, Trương Tiểu Kiều là Lão Tứ.

Vương Đông Kiện sốt sắng như thế là có toan tính của hắn, là một tổ trưởng, thế nào trong tay cũng phải có vài nhân vật mang tính chiêu bài, như thế sau này mới tiện tổ chức vũ hội hay hoạt động liên phòng với nữ sinh đúng không?

Khi những nữ sinh bị chiêu bài từ chối, thì người anh em khác đưa bờ vai ra cho trái tim tổn thương đó, chứng minh trên đời vẫn còn nhiều nam nhân

tốt, đúng không?

Dạ hội chào đón sinh viên mới tổ chức hội trường học viện, khi vào trường có hội sinh viên trường đã căng băng rôn lớn thông báo, căn cứ lý lịch sinh viên hoặc tự tiến cử , tổ chức ít tiết mục.

Phòng 602 tới nơi thì hội trường đã đông đủ lắm rồi, bọn họ gần như là những người cuối cùng. Tổ chức có vẻ rình rang lắm, bóng bay nhiều màu khắp nơi, đèn disco cực lớn, sân khấu hoành tráng, các cô gái đón khách ai nấy xinh đẹp lịch sự nhã nhặn, giọng êm ái khiến nam sinh nhũn người, hội sinh viên trường đúng là nơi tốt, chả trách mà bao nhiêu người vót nhỏ đầu chui vào.

Tô Xán tách khỏi đám Lý Hàn kiểm tra điện thoại, vẫn không thấy tin nhắn, sau bữa trưa gửi cho Đường Vũ mấy tin nhắn không thấy trả lời, gọi tới thì máy của cô đã tắt, đoán khả năng là Đường Vũ đang sạc pin, không biết Đường Vũ đi đâu suốt cả buổi chiều, nếu về hẳn phải trả lời tin nhắn cho mình rồi mới phải.

Xung quanh không khí sôi động náo nhiệt, Tô Xán thì chẳng có chút hứng thú nào, chui vào góc cầm điện thoại chống cằm suy nghĩ xem Đường Vũ đi đâu.

Đây là lần đầu tiên lâu như thế rồi mà Đường Vũ chưa trả lời tin nhắn của y.

Đường Vũ ở đâu trong cái hội trường rộng lớn này, nghĩ thế Tô Xán không khỏi nhớ tới hội trường trường trung học Hạ Hải, trường minh không có hội trường, nên mỗi khi tổ chức hoạt động gì lớn phải thuê cái nhà hát thành phố được xây dựng từ thập niên 80.

Cái nhà hát đó cũ, nhưng được cái xây dựng chắc chắn, rộng lớn, cực rộng, rộng tới mức nhà trường nghĩ không thể lãng phí tiền thuê, nên hệ cao trung sơ trung toàn trường tổ chức lễ hội chung, rất là rộn ràng, nhưng so với lượng sinh viên mới của ĐH Thượng Hải thì vẫn chưa bằng một nửa.

Có lẽ là ký ức năm xưa làm Tô Xán vô hình trung phóng đại rất nhiều thứ, phóng đại Đường Vũ khi đó biểu diễn ở hội trường, chẳng còn nhớ cô ấy biểu diễn cái gì, chỉ còn nhớ khuông mặt Đường Vũ, ôn nhu thánh khiết.

Thời khác đó vô số tiểu nam sinh non nớt nảy sinh mối tình đầu.

Tô Xán cũng là một trong số nam sinh trúng độc.

- … màn độc tấu dương cầm, tôi xin giới thiệu Đường Vũ …

Đúng rồi, khi ấy Đường Vũ biểu diễn dương cầm, Tô Xán giật mình tỉnh lại, phát hiện xung quanh đột nhiên tĩnh lặng hẳn, nhìn lên sân khấu, tức thì há hốc mồm, chỉ thấy Đường Vũ hai tay trắng trẻo ưu nhã nhấc chiếc váy đầm dài màu hạt dẻ nhạt nền nã dài chấm gót, khoan thai bước tới chiếc chiếc dương cầm.

Cảnh tượng đó giống nữ thần của thần thoại Hy Lạp bước ra từ trong tranh, vài dài bằng chất liệu mỏng manh, ánh đèn bốn phía chiếu vài tựa như thấy được thấp thoáng đôi chân dài thon dài, chiếc váy được làm khéo léo ôm lại phần hông nổi bật đồi ngực nảy nở vun tròn, nhìn lên là chiếc cổ tao nhã, khuôn mặt xinh đẹp cùng hàng mi cong vút tựa dao cau và đôi mắt sắc lạnh không biết trong khoảnh khắc cứa nát trái tim bao nhiêu người.

Đường Vũ đứng trước chiếc dương cầm đen bóng, một tay đưa sau lưng vén nhẹ váy ngồi xuống, mười ngón tay thon dài khẽ cử động, rồi đặt hờ lên bàn phím.

Hai mắt Đường Vũ khép lại ấp ủ tình cảm, toàn hội trường cũng nín thở chờ đợi nốt nhạc vang lên. “Tinh”, nốt nhạc đầu tiên như cầu vồng bảy màu vắt ngang bầu trời trong vắt sau cơn mưa.

Từng nốt nhạc như từng nét bút vẽ lên bức tranh mỹ lệ, mang theo sức hút tự nhiên dẫn dắt mọi người tiến vào thế giới mà Đường Vũ vẽ lên bằng nốt

nhạc.

Đường Vũ chơi một giai điệu mà Tô Xán không nghe ra, chỉ thấy nốt nhạc tươi sáng, trong veo. Chân thành mà thánh khiết, dịu dàng mà quyến rũ, thấm vào lòng người.

Âm nhạc là trái tim của Đường Vũ.

Âm nhạc và nữ thần luôn dễ dàng làm trái tim đám lang sói đập ở tần suất cao nhất.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 15: Đó là bạn gái tôi

Dạ tiệc chào đón sinh viên mới hôm nay không có nhiều cao trào, nhưng đều ghi sâu vào tâm trí, hơn nữa đủ để thế hệ sinh viên mới nhanh chóng nổi lên.

Ví dụ tiết mục thứ ba biểu diễn múa hiện đại làm toàn bộ kinh ngạc, nam sinh đẹp trai kia xoay tròn trên không ba vòng, thiên phú kinh người.

Tết mục thứ bảy là một nữ sinh đơn ca, dư âm vang mãi, tiết mục tiểu phẩm làm mọi người cười lăn lộn, mấy nhân tài cơ trí hoạt ngôn nói chuyện hóm hỉnh mà không dung tục.

Không ít đội trưởng các CLB trong trường xuất hiện ở nơi này ngầm xác định thành viên mới.

Một điểm sáng không thể bỏ qua là tiết mục độc tấu dương cầm của Đường Vũ, hội sinh viên trường khi xem lý lịch của Đường Vũ mắt cứ sáng dần lên, cô gái này không chỉ xinh đẹp mà còn có bộ sưu tập giải thưởng cực kỳ đáng nể, giáo viên đánh giá càng toàn lời tán dương.

Khi toàn bộ hội trường yên tĩnh nghe Đường Vũ đánh đàn thì dưới sân khấu một đám cán sự hội sinh viên thì thầm tính toán nhất định phải lôi kéo bằng được cô gái này vào hội.

Phạm Kỳ Dịch là chủ tịch hội sinh viên, hắn nhắm mắt tập trung toàn bộ tinh thần lắng nghe, trong đầu không chỉ có tiếng đàn mà như thấy cả mười ngón tay thanh thoát của Đường Vũ lướt trên phím đàn, ngón tay của hắn cũng khẽ lên xuống, tiếp đó mắt mở ra, hình ảnh Đường Vũ đắm chìm vào âm nhạc lấp đầy hai mắt hắn.

- Cô gái này không tầm thường chút nào.
Phó chủ tịch Mạc Tuyết là người tiến cử Đường Vũ, khi Đường Vũ vào trường cũng do cô tiếp đón:
- Không chỉ ưu tú ở các môn tự nhiên, đánh đàn càng xuất sắc, tôi liền bảo cô ấy biểu diễn. Anh thấy thế nào, không kém trình độ Phạm đại tài tử chứ hả?

Phạm Kỳ Dịch gật đầu:
- Ngón tay nhạy cảm, chuyển tiếp nốt vô cùng kín kẽ, một số quãng âm kim loại khiến người bình thường đau đầu được cô ấy xử lý nhẹ như không. Ferenc Liszt có thể đàn được quãng 8 điên cuồng là nhờ trời sinh ngón tay dài độc nhất vô nhị, vậy mà bàn tay nhỏ nhắn kia cũng đàn được quãng tám , đúng là hiếm có.

Thấy Mạc Tuyết mờ mịt, Phạm Kỳ Dịch mới nhớ ra cô phó chủ tịch không hiểu đàn dương cầm, đưa tay phải ra minh họa:
- Tóm lại là muốn đàn được quãng 8 là rất khó khăn, những người luyện tập đàn tới cả mười năm cuối cùng nhận ra mình đàn quãng tám không hề đúng, điều này không chỉ đòi hỏi một tư thế chính xác nghiêm ngặt, càng phải có sự luyện tập bền bỉ lâu dài, nếu muốn đàn được quãng 8 một cách thuần túy nhất, tay bị thương là chuyện cơm bữa, thế nên nhìn Đường Vũ đàn rất ưu nhã, thực chất cô bé này đã rất nỗ lực, chịu không ít khổ cực, không giống nhiều cô gái học đòi chỉ qua loa vẻ ngoài, hiếm có ở chỗ đó.

Phạm Kỳ Dịch liên tưởng khuôn mặt tinh tế kia nhăn lại vì đau đớn vết thương, tim như bị xát muối.

Hẳn bất kỳ một nam nhân nào cũng không nhẫn tâm nhìn thấy cảnh đó.

Đường Vũ khi luyện đàn đúng là chịu rất nhiều khổ cực, Mục Tuyền không chỉ muốn bồi dưỡng ra cô con gái thông minh ưu tú, mà còn có khí chất có nội hàm, dương cầm là lựa chọn tốt. Đường Vũ lại cực kỳ cố chấp, đã làm gì là phải tới nơi tới chốn,

Khi luyện tập lặp đi lặp lại khiến hai tay mệt mỏi tới bị thương, Đường Vũ quay lại bàn học cầm bút làm bài coi như nghỉ ngơi, mặc cho buổi tối đi ngủ tay đau tới mức chỉ khẽ cử động cũng toát mồ hôi.

Vì sao Đường Vũ làm thế, một là vì cô không bao giờ nói không với mẹ mình, cũng vì kỳ vọng quá lớn của mẹ, Đường Vũ lúc còn nhỏ không có bạn chia sẻ, cũng chưa đủ cứng rắn, chỉ có lúc đánh đàn cô mới có cảm giác được giải phóng tất cả, chỉ thả mình trôi mình theo cảm xúc.

Đường Vũ luyện được kỹ thuật đánh đàn này hoàn toàn dựa vào sự cố chấp của mình, nhưng khi đàn là lúc trái tim cô tự do nhất.

Đường Vũ rất lý trí, nhưng cô không bao giờ dùng lý trí vào âm nhạc.

Toàn bộ hội trường ngoại trừ tiếng đàn của Đường Vũ thì gần như không hề có tạp âm nào.

Nhưng ngắn ngủi yên tĩnh qua đi, tiếng vỗ tay điên cuồng vang lên, rồi thì nào hú nào hét, khiến những người như Phạm Kỳ Dịch phải nhíu mày tức giận.

- Nhất định phải nghe ngóng xem cô gái tên Đường Vũ này ở khoa nào, lớp nào, phải ra tay thật nhanh.
Khúc đàn chưa dừng, đám giả văn nhân chỉ vờ vịt được một lúc là lộ bản chất, có kẻ nắm tay nghiến răng nghiến lợi nói.

- Chậc chậc, nhìn vóc dáng cô bé đó kìa, lại vẻ mặt chăm chú chơi đàn nữa, nói là nữ thần cũng không quá, nếu được ôm vào lòng thì ... Ôi con mẹ nó.
Có tên dâm đãng bắt đầu hoang tưởng.

Tô Xán chỉ muốn xông vào đấm cho lũ khốn kiếp này một trận, không biết có phải thời cao trung nhịn quá lâu khiến đám chết tiệt này bốc phát bản tính thô bỉ hay không.

Chỉ Đường Vũ trên sân khấu, nói với đám nam sinh rơi vào tạng thái dâm tưởng:
- Các cậu không có cơ hội đâu, đó là bạn gái của tôi.

Cả đám quay lại nhìn tên Trình Giảo Kim giữa đường nhảy ra này, một tên giơ ngón cái:
- Thầy giáo trẻ, cảnh giới tự sướng này của cậu cao hơn bọn tôi một bậc.

"Thầy giáo trẻ" là biệt danh mới của Tô Xán.

May là hắn nhận ra Tô Xán nên nói lịch sự, nếu không tương ngay cho một câu " Mày có bệnh à?".

Thấy đám thô bỉ kia liệt mình vào đồng loại, Tô Xán không biết nói gì, mà có nói bọn chúng cũng không tin, mình không chứng minh được, ĐCM.

- Bạn ơi, mua hoa đi.
Một cô nữ sinh đeo thẻ công tác hội sinh viên ôm một đống hoa hồng đỏ rực đi tới, bên cạnh còn có một sinh viên cao gầy xách xô hoa đi theo.

Cô gái giọng ngọt lịm như mìa lùi:
- Cả đời chỉ có một buổi lễ chào đòn sinh viên mới, đừng để bỏ lỡ, cho dù không thể lên sân khấu biểu diễn, cũng đừng để sau này hối hận vì không tặng hoa cho tiết mục mình yêu thích.

Tô Xán nhìn lên sân khấu, lúc này Đường Vũ biểu diễn tới cao trào, đoán chừng sắp vào vĩ thanh, nếu ôm một bó hoa lớn đi lên tặng, đoán chừng lễ hôm nay rất khó quên.

Đợi khi Tô Xán vừa quay đầu lại thì cả hai cùng ngạc nhiên thốt lên:
- Là chị/cậu à?

Thế giới thật là nhỏ, không ai khác mà chính là cô gái sáng nay đi qua chỉ điểm cách ăn mặc cho Tô Xán. Trần Hảo sáng nay qua KTX nam là để liên hệ mấy nam sinh tham gia tiết mục, xác nhận lại lịch luyện tập, tình cờ gặp chàng trai để lại cho cô ấn tượng khá rõ nét.

Cười tít mắt, Trần Hảo chỉ bó hoa trong tay:
- Có muốn mua vài bó không, tặng ai cũng được, không nhất định là người biểu diễn đâu nha.

Thấy không ít đám sói hoang bu tới, Tô Xán hỏi nhanh:
- Học tỷ, bao nhiêu tiền?

- Tám đồng một bông.
Trần Hảo chỉ sân khấu:
- Tiết mục này rất được yêu thích, người tặng hoa chắc chắn rất nhiều, không nhanh tay là hết đấy.

Một bông mà những tám đồng? Con mẹ nó, đám hội sinh viên này cũng quá biết làm ăn đi, có khi tổ chức cái buổi lễ này chỉ vì mục đích bán hoa kiếm tiền.

- Học tỷ, cho chín bông đi.
Một đám nam sinh hàng sau đi tới, tên đi đầu trông rất điển trai, tóc dợn sóng, ăn mặc không tệ, kéo theo đám bạn khí thế đi tới.

Không nhìn thấy thì thôi, bằng này tên ở trước mặt mình tặng hoa cho Đường Vũ, lại còn chín bông, chịu sao được, Tô Xán dứt khoát nói:
- Vậy học tỷ cho tôi một nửa số hoa đó.

Trần Hảo nghe thế mừng rỡ, vội nói:
- Nếu mua mười bông trở lên được giảm giá, chỉ con 6 đồng thôi.

Tên muốn mua chín bông lườm Tô Xán, bên cạnh có ngay kẻ khích bác:
- Ê, thằng này cô tình chơi mày đấy.

- Thầy giáo trẻ chơi được lắm, mang chừng đó hoa lên chắc chắn cô bé đó sẽ nhớ tới cậu đấy.

Số hoa Trần Hảo mang theo ước chừng tới năm sáu chục bông, ngay người đầu tiên đã mua 9 bông, là 72 đồng, con số này vượt khỏi phạm vi năng lực không ít người.

Tóc dợn sóng bị xung quanh kích động, nói:
- Bán cho tôi hai phần ba chỗ này, 8 đồng, không cần giảm giá.

Có mùi thuốc súng rồi, đám đông trở nên hưng phấn.

- Người anh em, cần gì phải thế, tặng hoa thôi mà, nói không chừng cậu có tặng người ta cũng chẳng nhớ tới đâu, tôi chẳng qua là đánh cược với mấy người bạn có dám lên tặng hoa hay không, không hi vọng để lại ấn tượng gì với cô bé đó, không uy hiếp tới cậu, đừng để bụng, hả?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 16: 6 đồng một bông đấy

M

ẹ nó, tên này còn định giờ kế công tâm với mình.

- Thế thì tôi mua hết.
Tô Xán cũng bị khích rồi, đó là bạn gái mình, sao mình có thể thể hiện kém hơn người khác được:
- Xin lỗi, tôi có lý do nhất định phải tặng hoa.

Tóc dợn sóng xua tay với đám người quấy rối bên cạnh, không khỏi đánh giá lại Tô Xán, đem bằng đấy tiền đi mua hoa, cho dù hắn có tiền sinh hoạt dư giả cùng không làm thế.

- Để tôi đếm lại, giảm giá cho cậu 6 đồng một bông .. 55 bông, vị chi là 330 đồng, cậu chắc chứ?
Trần Hảo chỉ tính tiền thôi cũng xót rồi, tiền sinh hoạt của cô chỉ có 400 đồng một tháng.

Tô Xán lấy ví ra chuẩn bị trả tiền mặt đột nhiên cứng đờ, quên mất rồi, tiền trên người mình không nhiều, trong trường từ cơm ăn, đi thư viện gì đó đều dùng thẻ hết, đây là thiên đường, gần như chẳng cần chi tiêu gì, chỉ thi thoảng phải tiêu tiền, Tô Xán rất hưởng thụ loại cuộc sống đại học này.

Hôm nay lại đi dự dạ hội, chỉ có khoảng 150 đồng trong ví.

Làm sao bây giờ, chẳng lẽ chạy đi kiếm cái máy rút tiền.

Có tên thấy Tô Xán rút tiền trong ví ra thì cười khẩy:
- Trời, không có tiền mà lên mặt làm đại gia cái gì? Thật là mất mặt.

- Câm mồm!

Tóc dợn sóng quát người vừa mới nói đó một câu, ngưỡng bộ nhìn Tô Xán:
- Khá lắm người anh em, giờ tôi tin cậu có lý do tặng hoa rồi, bỏ ra ba trăm đồng mua hoa và dốc hết ví một trăm năm mươi đồng mua hoa là hai khái niệm khác nhau, đây là sự theo đuổi tinh thần sùng cao đáng cho chúng ta học tập. Tôi là Chung Trấn Lương, KTX 17, làm bạn nhé, sau này có việc gì cứ gọi một tiếng.

“Thằng này bệnh con mẹ nó rồi!” Tô Xán nhìn Chung Trấn Lương có chút cảnh giác, điều y muốn bây giờ là tránh thằng này thật xa, kín đáo lùi lại sau một bước.

Vậy mà có người bị lời của hắn làm cảm động, ví như Trần Hảo, nghĩ tới ba năm đại học của mình, đột nhiên thấy học sinh mới này thật ngốc.

Ngốc tới đáng yêu.

Dốc hết ví ra, tiếp theo có lẽ nửa tháng phải ăn mỳ tôm qua ngày, chỉ vì tặng hoa cho một cô gái, cô gái trên sân khấu rất xinh đẹp, sáng rực như vì sao trong đêm, có lẽ không biết rằng chàng trai trước mặt này vì biểu đạt tình cảm của mình phải trả giá thế nào.

Đây mới đúng là thứ tình cảm nhiệt thành chỉ thời học sinh mới có.

Trần Hảo lau giọt nước khóe mắt, nói:
- 100 đồng là được.

Cán sự ở bên ngạc nhiên:
- Học tỷ, như vậy không được đâu.

- Yên tâm, tôi sẽ nói với phòng tổ chức.
Trần Hảo quan tâm hỏi Tô Xán:
- Số tiền còn lại sinh hoạt không thành vấn đề chứ?

Tô Xán không còn thời gian mà cảm động gì nữa, nhét hết tiền vào tay Trần Hảo:
- Yên tâm, mai tôi sẽ đích thân tới hội học sinh trả tiền cho chị.

Nhìn Tô Xán lấy giấy bóng kính bọc toàn bộ số hoa hồng xoay người bước đi, Trần Hảo cùng người xung quanh có cảm giác như nhìn Kinh Kha qua sông Dịch.

Gió hiu hiu hề nước sông Dịch lạnh ghê.
Tráng sĩ một đi không trở về.

- Khoan cô ấy sắp biểu diễn xong, đi lối bình thường không kịp đâu, theo tôi.
Cán sự hội học sinh bị không khí xung quanh tác động, gọi Tô Xán lại:

Đường Vũ đàn xong, cả hội trường vang lên tiếng vỗ tay như sấm rền, dù đại bộ phận không hiểu được tiếng đàn của cô, một số nam sinh cầm theo hoa rời chỗ ngồi bước nhanh tới sân khấu, muốn nhìn thấy nữ thần khoảng cách gần.

Mọi người đều cảm thấy luyến tiếc, bức tranh mỹ diệu đó không biết bao giờ mới được nhìn lần nữa.

Đường Vũ khẽ cúi người chuẩn bị lùi ra sau sân khấu.

MC đột nhiên "oa" một tiếng, ngay cả dưới sân khấu không ít người thốt lên ngạc nhiên, những tiếng “nhìn kìa” vang lên khắp mọi nơi.

Phía lối đi ưu tiên cho hội học sinh, Tô Xán được giúp đỡ đi thẳng lên sân khẩu.

- Á.
Trương Tiểu Kiều đang phân tích thân phận Đường Vũ, đột nhiên bị Tiêu Húc đấm một phát vào vai, sửng cồ:

- Làm gì thế hả?

Tiêu Húc chỉ lên sân khầu:
- Nhìn, Tô Xán đấy.

Hai cái mắt trâu của Lý Hàn nhìn muốn lồi cả ra:
- Lão đại chịu chơi thật.

Tên sân khấu chỉ có một cô gái, MC sau khi nhìn thấy Tô Xán chủ động rời sân khấu, phía dưới là những tiếng rít chói tai.

Cách đó không xa, một chàng trai ôm bó hoa cực lớn bước lên cầu thang tới gần.
Cảnh này làm nhiều nam sinh khác nhìn mấy bông hoa trong tay mình chùn chân, chán nản quay đầu, bây giờ lên để làm nền cho người ta sao?

Cho dù nam nữ phía dưới cho rằng, tình cảm là thứ chẳng thể giúp no bụng dù chỉ là một bữa, cuối cùng sẽ kết thúc trong bi kịch mà thôi, nhưng con người ai hướng tới điều tốt đẹp, loại tình cảm này luôn được tán thưởng.

Tuổi thanh xuân của chúng ta nên cuồng nhiệt bất chấp hậu quả, cho dù khả năng lớn là kết cục ôm mặt khóc.

Bước chân lên sân khấu, Tô Xán nở nụ cười đầy ánh nắng, mỗi bước chân của Tô Xán lại làm tim Đường Vũ đập nhanh một phần.

Dưới ánh đèn, Đường Vũ tay run run nhận lấy bó hoa của Tô Xán, cô thấy Tô Xán lúc này không chân thật, làm cô muốn đưa tay vuốt gò má kia, nhưng ánh đèn chiếu rọi lên người kia, ở sau lưng Tô Xán là mấy nghìn cặp mắt đang nhìn.

Cô không dám.

Đột nhiên Tô Xán giang tay ra, nhẹ nhàng tự nhiên.

Tặng một bó hoa, còn muốn báo đáp bằng một cái ôm?

Mc ngớ người, thấy đến lúc phải can thiệp rồi:
- Này anh bạn, thế này không được đâu, đây là hành vi không lịch sự.

Chung Trấn Lương cho điếu thuốc vào miệng, quên cả châm lửa, trong lòng muốn đưa vô số ngón cái lên khen ngợi Tô Xán, mẹ nó thằng này đúng là tu luyện da mặt tới bách độc bất xâm, vô địch thiên hạ rồi.

Phía dưới hiểu ra động tác của Tô Xán, vừa rồi còn ủng hộ y, giờ quay sang la hét phản đối, vô sỉ quá mức rồi.

Đường Vũ ôm bó hoa, gò má đỏ rực, cô đi tới một bước, mắt nhìn Tô Xán chờ đợi, Tô Xán đã từng nói "Nếu khoảng cách giữa chúng ta là 1000 bước, chỉ cần bạn bạn bước về phía mình một bước, mình sẽ đi nốt 999 bước còn lại."

Liệu cậu ấy còn nhớ?

Không biết Tô Xán có nhờ không, nhưng y thực sự bước tới ôm gọn Đường Vũ vào lòng.

Đường Vũ khẽ cắn môi, trong chớp mắt đó, tình cảm được vun đắp suốt mấy năm trời dâng lên dào dạt trong trái tim, đầu chỉ toàn hình ảnh của Tô Xán, lần tốt nghiệp sơ trung sóng vai bên nhau dưới ánh hoàng hôn, lần đầu nắm tay nhau ở bên xe bus, lần đầu hẹn hò …. Rất nhiều ký ức không thể nào quên hiện ra, giờ Đường Vũ nhận ra, thì ra hai bọn họ cùng nhau tạo ra nhiều hồi ức đáng nhớ như vậy, nước mắt có dấu hiệu không kiềm chế được, muốn trào ra cùng ký ức đó.

Nhưng mà nước mắt của Đường Vũ không chảy ra, vì khi cô vừa ghé đầu vào vai y thì Tô Xán nói một câu tụt hết cảm xúc:
- 6 đồng một bông đấy, nói để ai đó muốn mua trả còn biết giá.

Đây mới là mục đích "không thể không tặng hoa" của Tô Xán, phải cho nha đầu này bài học thật khắc sâu, nếu không bình thường mình nói rã họng cũng không ăn thua.

Đường Vũ nóng rát mặt, cô nhận ra nhiều việc mình làm trước kia quá ngốc, cho dù rất muốn nhéo Tô Xán một cái vẫn lí nhí nói có chút hờn giận:
- Biết rồi, lần sau không làm thế nữa.

….

Buổi dạ tiệc chào đón sinh viên mới kết thúc như thế, bên ngoài mưa rất to, Đường Vũ và học tỷ của hội học sinh che ô về KTX.

Đêm đó Tô Xán đi trong mưa, chẳng phải y muốn giả bộ thâm trầm cho khác người mà là đại bộ phận học sinh đều phi hổ chạy dưới mái hiên về phía KTX của mình, chẳng mấy ai mang ô, cái thời tiết quái quỷ nói mưa là mưa ngay được, ai mà đoán trước được.

Cảm thụ giọt nước mát lạnh đập trên mặt mình, Tô Xán chỉ thấy cảm giác khoan khoái, Tô Xán vốn không thích mưa, nhưng hôm nay y thích mưa rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 17: Tên vô sỉ

Tiết mục của Đường Vũ không phải đáng chú ý nhất, vì chẳng mấy người hiểu được tiếng đàn của cô, họ chỉ bị vẻ đẹp của cô khi chơi đàn thu hút, nhưng nó thành chủ đề được bàn tán nhiều nhất, vì Tô Xán, cái tên không biết xấu hổ giang tay ra đòi ôm lại còn được toại nguyện đã đâm xuyên tim vô số đám lang sói.

Mọi người phẫn nộ ở chỗ khi cô gái kia biểu diễn trên sân khấu thì ai cũng tính mình mượn cớ tặng hoa để tiếp xúc thân mật, càng có người tính kẹp trong bó hoa thư làm quen, nói không chừng trời đất run rủi cho cơ hội.

Có kẻ càng trực tiếp hơn ghi số điện thoại, mơ mộng nửa đêm canh ba có cuộc điện thoại nào đó từ phòng nữ sinh.

Nhưng tất cả ao ước, tất cả dâm tưởng đó bị bóp chết khi Tô Xán ôm bó hoa khổng lồ bước lên sân khấu.

Trên đời này luôn có kẻ vô sỉ, tên tặng bó hoa cực lớn kia là loại siêu cấp vô sỉ.

Thầy giáo trẻ nửa ngày biến thành tên vô sỉ.

Về sau có chuyên gia học khoa tâm lý phân tích, tên "thầy giáo" dùng ngôn ngữ cơ thể ám thị, lợi dụng tâm lý thích chuyện mới lạ của quần chúng nhân dân đằng sau, tạo thành hiệu ứng quần thể, thành công khiến cô gái dưới ánh mắt bao người không thể từ chối mà dâng mình cho y, à, không đúng khiến tên vô sỉ kia thừa cơ.

Nói tóm lại là con gái nhà người ta không phải cam tâm tình nguyện.

Lần nữa cũng gián tiếp chứng minh tên đó quá vô sỉ.

Không biết rằng Tô Xán thầm nguyền rủa nếu không có cái lễ chào đón vớ vẩn kia, không chừng y đã cùng Đường Vũ ra ngọn đồi sau KTX nữ dính vào nhau rồi, đâu cần thèm thuồng thế này, cơ mà nhân cơ hội cho nha đầu đó một bài học không phải là hoàn toàn lãng phí một buổi tối.

Đêm xuống, mưa càng lúc càng to, như ông trời cầm vốc nước ném xuống đất vậy, cả trường chìm vào trong màn mưa mù mịt, ánh đèn đường chẳng tác dụng gì chỉ khiến đêm mưa thêm phần ma mị.

Dù sao chẳng ai tên điên nào ra ngoài giờ này, vì có căng mắt cũng chẳng thấy gì ở KTX nữ đối diện.

Mà thực sự là không có?

Cửa phòng có tiếng gõ, sau đó bị mở ra, người đi vào cầm một cái cốc sứ, cười thật thà:
- Tôi ở phòng 619 kế bên, các bạn có nước sôi không, cho xin một ít.

Tiêu Húc bực mình:
- Phòng 619 cách phòng bọn này tới chục km, kế bên cái ***, cần tới tận đây xin nước không?

Trương Tiểu Kiểu ngồi trên giường học bài, ngẩng đầu lên nhìn đối phương:
- Mấy người làm cái trò gì thế hả? Trước cậu có 6 thằng tới phòng này xin nước rồi, ngoài cửa phòng có ghi phát nước miễn phí à?

Sang phòng mượn nước là một truyền thống vinh quang của KTX, đám sinh viên đầu óc quái thai luôn kiếm được lý do hợp lý để người ta chẳng từ chối được, như pha ít trà thiết quan âm mà thân thích mang tới, hay úp mỳ tôm ăn đỡ đói, không thì huynh đệ trong phòng sốt cần nước nóng, đau bụng tiêu chảy gì đó, nói chung mỗi tháng có vài ngày cần uống nước nóng.

Thường thường kẻ xin nước vì thế ngồi chiếm máy vi tính người ta một hai tiếng.

Lý Hàn cười hố hố, hào phóng nói:
- Tám phần là xem những nữ sinh tối nay biểu diễn làm miệng khô cổ khát hả, này lấy đi, chỉ còn một phích thôi, tối tôi còn ngâm chân, lấy ít thôi.

Đối phương gãi đầu, cả tầng lầu đều biết Lý Hàn phòng 602, tốt bụng hiền lành, thích giúp người khác, không câu nệ tiểu tiết, càng nghĩa khí.

Cầm phích lên rót một cốc nước nóng, ngồi xuống bàn của Lý Hàn, nhìn Tô Xán gõ lạch cạch trên laptop:
- Anh bạn, chơi trò gì thế?

- Vào Facebook, đang gửi ít tài liệu.
Tô Xán đang bận chẳng ngẩng đầu lên, lịch sự với đám này chỉ thiệt thân.

Trong phòng chỉ có Tô Xán và Trương Tiểu Kiều có máy vi tính, Lý Hàn và Tiêu Húc thèm khát từ ngày đầu, dù sao mọi người chưa quen nhau bao lâu, ít nhiều còn giữ kẽ, không tiện chiếm máy vi tính của người ta chơi Red Alert hay là Diablo 2 mới ra.

Lúc này tên mượn nước sán tới:
- A, chơi kỹ thuật cao à, tôi biết facebook hiện chỉ có phiên bản Mỹ phải không, trào lưu bây giờ là tán gẫu trên mạng, cái này không thích hợp với nước ta.

- Thế nào cũng tới ngày có thứ thích hợp.

- Ờ, chắc thế.
Mọi người phát hiện đối phương đã kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Tô Xán, chỉ chỏ giao diện màn hình bình phẩm, cuối cùng vào chính đề:

- Tôi là Bạch Đại Quân phòng 619, sau này rảnh rỗi chúng ta qua lại nhiều hơn.

Mục đích của hắn là, huynh đài hôm nay biểu hiện thực sự chói lọi, sau này nhất định nhân duyên rộng mở, cửa phòng nữ sinh sẽ mở rộng với cậu, khi cậu qua đó đừng quên mang theo anh em đang đói kém thiếu thốn.

Bạch Đại Quân ra ngoài còn nhiệt tình vẫy tay với mọi người:
- Đi đây, đi đây, chào các anh em, mai rảnh lại tới.

- Biến hắn luôn đi.
Đóng cửa lại, Trương Tiểu Kiều ngồi vào bàn, nhưng tức tối gập sách không học nữa, nằm vật ra giường thống khổ kêu ca:
- Muốn thanh tịnh một chút cũng không được, đám người này cứ như mười năm chưa thấy con gái vậy, bực nhất là bọn phòng bên, rủ chúng ta tham gia hoạt động liên phòng chó má gì chứ, Lý Hàn, cậu còn đồng ý nữa.

Nói xong lấy một cuốn sách úp lên mặt, trạng thái của hắn bây giờ chỉ có một từ: bực bội.

Cuộc đời Trương Tiểu Kiều dường như là thế, lúc nào cũng chìm trong u uất, cho dù so với lúc mới vào phòng thì đã khả quan hơn một chút.

Tiêu Húc lắc đầu bộ dạng triết gia rởm:
- Tố chất sinh viên bây giờ thế đấy, thêm vài năm nữa đoán chừng càng bỉ ổi hơn, có điều đề xuất hoạt động liên phòng cũng thú vị, có điều Lý Hàn, ít nhất phải trưng cầu ý kiến anh em trong phòng chứ, đừng có nghe nói tới nữ sinh là đất mất tính nguyên tắc.

Lý Hàn gãi đầu cười hề hề:
- Xin lỗi, xin lỗi, nhất thời kích động.

Tô Xán không phải là trưởng phòng hợp cách vì y lười, mấy chuyện nhỏ nhặt không ảnh hưởng lắm thì nghe ý kiến chung. Trương Tiểu Kiều ghét

chuyện phiền phức, Tiêu Húc trong lòng toàn nghĩ chuyện u ám, bề ngoài thì ra vẻ đàng hoàng. Thế nên Lý Hàn nhiệt tình dễ dụ luôn là mục tiêu bị đám người có ý đồ lợi dụng.

Nghĩ cũng thấy thú vị, phòng mình mỗi người một tính khác nhau, có lẽ thời sinh viên là lúc con người ta có cá tính nhất, thời học sinh bị gò ép vào khuôn khổ, ra ngoài xã hội rồi mới dần bị mài mòn thành trăm người một mặt.

Tô Xán không tham gia thảo luận, gửi tài liệu cho Mark xong liền lười biếng leo lên giường, chẳng muốn nghĩ gì cả, lôi điện thoại ra gửi ít tin nhắn ám muội cho Đường Vũ, dưới màn mưa chúc nhau ngủ ngon, rồi chìm vào giấc mộng đẹp.

Nhưng lúc này ở trong những căn phòng đã tắt đèn, hai bọn họ thành một phần tin nóng của buổi lễ ngày hôm nay.

Đường Vũ biết ngay từ khi mới vào phòng, Trình Thông Thông đã không thích mình lắm, sau dạ tiệc, thái độ càng thêm rõ ràng.

Khi Trình Thông Thông hết sức phấn khởi khoe với những người bạn cùng phòng mình sắp biểu diễn Cách Tang Mai Đóa, cô tiểu thư thích so bì này thấy ít nhất ở phương diện biểu diễn văn nghệ mình có thể hơn Đường Vũ.

Thế nên khi Đường Vũ bước ra sân khấu biểu diễn độc tấu dương cầm được hoan nghênh nhiệt liệt, mặt Trình Thông Thông sầm xuống.

Vì Đường Vũ biểu diễn một mình, còn Trình Thông Thông lại múa cùng với ba nữ sinh khác, nếu khuất mắt đã đành đi, đằng này lại ở chung một phòng, cứ nhìn thấy Đường Vũ là một lần nhắc nhở cô ta sự thua kém đó.

Rồi nhìn thấy có người ôm bó hoa lớn tặng cho Đường Vũ tạo thành sự kiện oanh động, Trình Thông Thông ghen tỵ phát điên.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 18: Chuyện của các cô gái

Đường Vũ, cậu phải cẩn thận tên sinh viên mới hôm qua, mình thấy y dứt khoát có dự mưu để tiếp cận cậu đấy. Nhìn biểu hiện của y là biết rồi, gian xảo bỉ ổi, lại còn chiếm tiện nghi của cậu, nói không chừng hiện giờ y đang khoác lác với đồng bọn thành tích của bản thân đấy.

- Cậu chưa tiếp xúc nhiều những thứ này, nói tóm lại là đừng rơi vào bẫy của y, cả cơ hội cho y làm bạn bình thường cũng đừng cấp, say no way. Loại đó chỉ thích được chú ý, lấy con gái để làm chiến tích khoe khoang. Đường Vũ, cậu nên thông minh một chút.

Trình Thông Thông nói xong đứng dậy, sánh điệu ngửa bàn tay dùng một ngón móc lấy túi sách, chuẩn bị ra ngoài, cô ta tựa hồ lúc nào cũng bận rộn, trước khi ra ngoài còn không quên nhắc:
- Nhớ nhé, ngày mai đã hẹn tụ hội liên phòng, phía kia toàn nhân vật có cỡ, phó chủ tịch hội sinh viên Phạm Kỳ Dịch, cha anh ta và cha mình quen nhau, người ta là tài tử có tiếng trong trường, đám nữ sinh khoa trung văn ngày ngày viết thư tình cho anh ấy, phòng bọn sợ nhất là mỗi ngày mở hộp thư chứa đầy thư của đám con gái không biết tự lượng sức.

- Không chỉ thế phòng anh ấy còn là nơi toàn nhân vật có vai vế tụ hội, một người trong nhà có chuỗi cửa hàng ở đường Quốc Quyền, cửa kính bày nguyên chiếc Ferrari mới cóng. Còn một người thi Toefl được điểm tối đa, chuẩn bị sang Stanford Mỹ du học. Người còn lại là đội trưởng đội bóng chày, từng dẫn đội bóng chày của trường sang giao lưu với các trường liên minh Ivy mà không thua kém.

- Oa! Thông Thông, cậu nói thật chứ, hồi cao trung tham gia cắm trại mình đã nghe nói tới Phạm Kỳ Dịch rồi, họ thực sự mời chúng ta à?

Đồng Đồng đang ôm cuốn sách dinh dưỡng nghiên cứu ngồi bật dậy, ôm lấy ngực như tim có thể nhảy ra ngoài:

- Nếu cậu biết tôi và Phạm Kỳ Dịch quan hệ ra sao thì đã không hỏi câu này, tất nhiên là mời mình rồi, nhưng mình sao bỏ lại các bạn được, hơn nữa một mình mình con gái yếu đuối, nếu đơn thương độc mã tham gia không hay đúng không?

Trình Thông Thông làm ra vẻ hào phóng nghĩa khí với bạn bè, Nguyễn Tư Âu trong lòng khinh bỉ, làm như bọn này phải nhờ vào cô vậy.

Có điều được gặp những chàng trai tốt như vậy, Nguyễn Tư Âu rất động lòng.

Trình Thông Thông đắc ý nhìn Đường Vũ, thấy Đường Vũ mặt vẫn lạnh nhạt chẳng tỏ ra có chút hứng thú nào với tin tức này, lòng càng khó chịu, thầm nghĩ cô kiêu ngạo cái gì chứ.

Thế nên bỏ thêm một câu:
- Nói tóm lại mọi người nhớ nhé, chuẩn bị một chút, trang điểm nhẹ một chút càng thêm perfect, đừng làm mất mặt phòng 518, đợi các honey biểu hiện đó.
Rồi uốn éo tấm thân rất yêu tinh rời phòng.

…..

Ngoài ban công KTX nữ, Nguyễn Tư Âu đang nhìn về phía cửa hàng san sát bên đường, tay cầm điện thoại, vì cầm quá lâu khiến điện thoại nóng lên, phía kia điện t hoại tất nhiên là đám bạn của cô.

- Này Âu Âu, cô gái biểu diễn dương cầm ở dạ tiệc tên là Đường Vũ phải không, cũng là người cùng phòng cậu? Bố trí thời gian cho mọi người gặp nhau cái đi, đám Lương Vũ, Kha Cửu mà biết sẽ nhảy cẫng lên đấy. Mình cũng thích tiếng đàn của cô ấy.

- Mấy người vừa vào đại học là biến mất tăm, may mà còn cùng một trường đấy, nếu không e gọi điện một cú cũng chẳng có phải không, đồ không có nghĩa khí.
Nguyễn Tư Âu bĩu môi hừ một tiếng:
- Mình nói với người ta như thế nào đây, tuy cũng phòng, nhưng chưa quen lắm.

Đường Vũ nói chuyện luôn nhẹ nhàng khách khí, nhưng khiến người ta thấy có một khoảng cách, qua biểu hiện lạnh nhạt sau buổi biểu diễn kia là Nguyễn Tư Âu nhìn ra rồi, Đường Vũ thuộc loại con gái có nội hàm, từ nhỏ được nâng niu, tuy không tới mức sinh tính khí đại tiểu thư như con nhỏ Trình Thông Thông, nhưng cũng không bao giờ cần cố ý tỏ ra hòa hợp với người xung quanh.

Muốn Đường Vũ hòa nhập vào vòng tròn của bọn họ cần từ từ, người ta cũng có vòng tròn của mình, nếu quá nhiệt tình chỉ khiến người ta phản cảm.

Nữ sinh phía đầu kia nói:
- Ê, giận cái gì chứ, thôi bỏ, nói chuyện khác. Mình nghe ngóng được thông tin của "thầy giáo trẻ" rồi, khoa quản lý, ở lầu 13, tên là Tô Xán. Âu Âu, lập trường của bạn cũng hay lung lay quá đấy, trước đó còn nói nhìn người ta nghĩ tới cha mình, hiện giờ lại phấn khích như thế, định ra tay thật đấy à? Những người nghe ngóng tin tức về cậu ta cũng không ít, mình cũng thấy cậu ta có gì đặc biệt lắm đâu, biểu hiện lúc ở giảng đường cũng được đi, nhưng tặng hoa cho Đường Vũ thì mất điểm quá rồi.

- Thất vọng, lúc cậu ta đứng trên bục giảng trông rất là có khí chất, tự nhiên tiêu sái, không ngờ cũng dung tục như đám con trai khác mà thôi, thấy con gái xinh đẹp một chút là sán tới. Âu Âu, tỉnh táo một chút.

- Được rồi, cậu đã nói hết chưa hả, mình chỉ nhờ cậu hỏi thăm một chút, tò mò thôi mà, đừng lúc nào cũng như mèo cái vào mùa xuân nữa, nghĩ chuyện thuần khiết chút đi cô nương.
Tâm tình Nguyễn Tư Âu hơi rối, sự xuất hiện của Tô Xán làm loạn kế hoạch cùng bạn bè trải qua cuộc sống đại học bình tĩnh.

Bổ xung thêm một câu:
- Tóm lại nếu mình kiss cậu ta thì ám ảnh cha mình đã hoàn toàn không tồn tại nữa rồi.

Nam sinh đó đứng trên bục giảng, phóng khoáng mà trấn định tự nhiên, như đóng dấu vào đầu Nguyễn Tư Âu.

Cúp điện thoại, Nguyễn Tư Âu biết mình nói câu này thế nào cũng khiến nhóm bạn xôn xao.

La Tiểu Tiểu đúng là đang trố mắt nhìn điện thoại, Âu Âu lên cơn thần kinh gì thế này, chắc là do nguyên nhân sinh lý hàng tháng tạo ra rồi.

Nguyễn Tư Âu từ ban công quay trở về phòng, nhìn Đồng Đồng đang đứng trước gương xoay trái xoay phải thử quần áo, cười nói:
- Rất là yêu tinh đấy.

Trong căn phòng có hai cô tiểu thư Đường Vũ lạnh nhạt và Trình Thông Thông đỏng đảnh là đã chẳng thể hài hòa được, Nguyễn Tư Âu và Đồng Đồng cũng là cô gái cá tính, không dễ thân thiết với nhau ngay được. Mỗi cô gái đều có nhóm bạn riêng, đều có điều kiện ưu tú, thế nên đương nhiên có khoảng cách với nhau, có so bì nhất định, quan hệ chỉ vẻn vẹn hơn bạn học bình thường cùng lớp chút xíu.

Nguyễn Tư Âu không quen nhìn Đồng Đồng biểu hiện khoa trương cố ý lấy lòng với Trình Thông Thông, cảm thấy cô gái này hơi thực dụng, vì rõ ràng Trình Thông Thông trông có vẻ là cô gái có gia cảnh, mạng lưới tốt nhất trong phòng, đó là nhân vật nhất định có một cái phiếu ăn lâu dài.

Không ai biết rằng tầm mắt của Trình Thông Thông không giới hạn ở ĐH Thượng Hải, thậm chí trong nước, học văn học nước ngoài chỉ là làm bàn đạp, thông qua con đường bồi dưỡng sinh viên để ra nước ngoài, sẽ chẳng ở ĐH Thượng Hải lâu.

Trong nhà cũng rất yên tâm về cô con gái thông minh này, rất rõ giá trị bản thân.

Trình Thông Thông có tiền đồ tươi sáng rộng lớn như vậy, ở Đh Thượng Hải chỉ là chơi đùa thôi.

Đồng Đồng nghe Nguyễn Tư Âu nói hơi chướng tai, cũng ngọt nhạt nói:
- Cũng phải có vóc dáng thế nào mới mặc được chứ.

- Chỗ mình còn vài bộ không mặc, nếu bạn cần mình cho mượn dùng thử.
Nguyễn Tư Âu chỉ tủ mình:

- Thôi, phí phạm thế làm gì, dù sao mình chỉ mặc vài lần là chán thôi mà.

Hai bên nói cười nhưng ngôn ngữ ẩn chứa đao kiếm giao phong.

Đồng Đồng nhìn sang phía Đường Vũ, lôi kéo thêm đồng minh:
- Đường Vũ, thử mấy bộ của mình đi, bạn gầy, mặc vào nhất định rất đẹp.

Đường Vũ lắc đầu:
- Mình không đi đâu.

- Đi đi, sao lại không đi?
Nguyễn Tư Âu hỏi:

- Mình có hoạt động khác rồi, hơn nữa những người kia mình đều không quen.

- Ừ, vậy thì thôi.

Hai cô gái không tiếp tục thuyết phục Đường Vũ nữa, dù sao cũng chưa phải quen thuộc lắm, vả lại cũng biết tính của Đường Vũ rồi, khá nề nếp nguyên tắc, nếu không biết còn tưởng là nữ sinh cao ngạo tới cực đoan.

Trình Thông Thông trở về, nghe nói Đường Vũ không đi thì không vui:
- Không đi thì không đi, người ta có chuyện của mình mà.

Sau đó hào hứng nói với Đồng Đồng và Nguyễn Tư Âu:
- Biết không, thì ra người tổ chức buổi tụ hội này lại là sinh viên mới đấy, người ta còn cả tầng hai nhà hàng ngoài trường luôn, mấy học trưởng hội sinh viên cũng là do người ta mời tới, đúng là thần thông quảng đại, xem ra khóa chúng ta có rất nhiều nhân vật ngọa hổ tàng long.

Cô ta cố ý nói thế để khiến cho Đường Vũ cao ngạo cảm thấy đã bỏ lỡ buổi tụ hội của những nhân vật hạch tâm của khóa, là tự chuốc khổ vào mình, bị cô lập ở ngoài rìa.

Mặc dù cái cơ cấu hội sinh viên này đối với những sinh viên thành tinh mà nói thì chẳng có ảnh hưởng gì, sinh viên nể mặt không nhiều, nhưng với người muốn được trường học coi trọng mà nói, đây chính là con đường tắt nhanh nhất.

Người giỏi tận dụng mối quan hệ có thể mưu cầu không ít lợi ích và ưu đãi cho mình.

Đối với những sinh viên ĐH Thượng Hải đều ít nhiều mang chút dã tâm mà nói, đây là sức hấp dẫn mới.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 19: Chúng ta đi (1)

Hoạt động hữu nghị là dành cho người còn độc thân, tôi không thuộc phạm trù này nữa, các cậu cứ đi đi, tôi không đi đâu.

Tô Xán nói câu này làm Tiêu Húc đang ngồi gặm bánh mì giương đôi mắt chuột của hắn lên, khoa trương hỏi:
- Lão đại, bọn này có đại tẩu rồi sao? Là ai thế?

Lý Hàn từ trên giường bật dậy, bò tới giường Tô Xán:
- Lão đại, không nghĩa khí, đã có nha đầu rồi sao? Nha đầu nhà cậu ở quê à? Sống hai nơi không tốt, không chỉ thương tâm còn hại thân nữa.

Trương Tiểu Kiều vốn không chú ý lắm, nghe Lý Hàn nói vậy không kiềm được tham gia vào:
- Lão đại, cậu nghĩ cái gì vậy, mối quan hệ như thế mà còn duy trì à, thời đại nào rồi, mong con gái nhà người ta ở nơi khác chung tình với mình sao, trói buộc cả hai bên, chia tay đi.

Tên này cứ lên tiếng là không khí trong phòng trùng xuống, đem u ám tích lũy trong lòng lan tỏa tới người xung quanh.

Tô Xán nhìn Lý Hàn thở ngắn than dài có vẻ rất tán đồng với lời Trương Tiểu Kiều, cười nói:
- Các cậu cũng thấy nha đầu nhà tôi rồi đấy, ở buổi dạ tiệc không phải tôi đã tặng hoa cho cô ấy sao?

Tiêu Húc đang định tới khuyên nhủ Tô Xán trượt chân, mông nện phịch xuống đất, lắc đầu:
- Lão đại đặt mục tiêu thật cao.

Lý Hàn vỗ vỗ vai Tô Xán tỏ vẻ thông cảm rồi leo trở lại giường, Trương Tiểu Kiều thở dài một tiếng thật lớn, tiếp tục đọc sách.

Tại sao không ai tin cả? Tô Xán tức điên, chỉ muốn rống thật to.

….

- Tô Xán, cậu có biết chơi bóng chày không vậy?

Trong phòng 602, bàn của Lý Hàn được trưng dụng làm hòng hội nghị tác chiến khẩn cấp, quây quanh bàn là nam sinh các phòng xung quanh, có người rời đi, lại có người thêm vào.

Nơi này gần đây thành trạm trung chuyển, liên lạc của cả tầng rồi.

Trịnh Dung, đội trưởng đội bóng chày buông lời muốn ngày mai Tô Xán ra sân tiếp của hắn một cú ném bóng, hắn dám nói vậy tất nhiên có lý do tự tin của mình.

Tô Xán vừa rời cao trung, lên đại học chưa ngồi nóng đít dám từ chối Trịnh Dung sao? Sau này còn muốn sống yên ổn ở trường nữa thôi.

- Hôm qua trường vừa mới công bố động viên toàn trường tham gia rèn luyện buổi sáng đã có chuyện náo nhiệt để xem rồi, hiện giờ người ta đang bàn tán đấy, có người nói cậu không biết tự lượng sức, có người nói Trịnh Dung mất phong độ, năm thứ ba lại thị uy với sinh viên mới vào trường.
Có người “căm phẫn” nói:

- Thằng Tiền Trọng Viễn đó quá tố chất quá kém, lại đi kiếm người ra mặt cho mình, sao nó không về khóc lóc mách mẹ luôn cho xong?

- Chỉ tiếp anh ta một ván thôi, chắc không có gì đâu, tôi tận lực là được. Cám ơn mọi người tới đây bày mưu tính kế cho tôi, mai toàn thể sinh viên

mới rèn luyện buổi sáng, ngày đầu không thể tới muốn, mọi người về ngủ sớm đi.

Đám người "nghĩa khí" trở về, để lại đống chai lọ, vỏ lạc, gói quà vặt rỗng ruột vứt đầy phòng 602, bốn người Tô Xán ôm đầu vì sự "nổi tiếng" của mình.

Tiêu Húc lo lắng nói:
- Hay cứ kể hắn đi lão đại, hắn dám làm gì chứ?

Tô Xán không trả lời mà quay sang hỏi Trương Tiểu Kiều nằm trên giường:
- Cậu thấy sao?

- Đi chứ, giải quyết một lần cho đỡ phiền. Thằng đó năm thứ ba rồi, là đội trưởng đội bóng chày, rất có tiếng, không phải loại quá ngu, hắn không dại gì làm chuyện quá đáng để ảnh hưởng tới tương lai vì Tiền Trọng Viễn đâu.

Đó cũng là suy nghĩ của Tô Xán, từ hôm chơi xỏ Tiền Trọng Viễn thì y đã chuẩn bị đợi thằng đó trả thù rồi.

Chuyện thi tài giải quyết xung đột kiểu như thế ở ĐH Thượng Hải chẳng phải là cái gì mới lạ, xem cái áp phích dán sát khí đằng đằng dán ở KTX nam là biết :" Thề báo huyết thù, ngày trở lại của khoa khoa học cao phân tử, là ngày tàn của khoa kỹ công, quyết chiến bóng rổ, X giờ chiều ngày X tháng X năm X ở nhà thi đấu khu nam, chống mắt mà xem!"

Ai cũng có chuyện phải làm, nếu không phải đây là một phần trong chuỗi xung đột liên tiếp, càng ngày càng nóng của phòng 602 nổi tiếng, lại được Tiền Trọng Viễn cố ý tuyên truyền thì chẳng mấy người thèm để ý.

Sinh hoạt tiểu tư sản thời thượng nhất ở trong trường là ôm một cuốn sách ngồi trên bãi cỏ ngoài cổng khoa văn bác, lười nhác ngắm nhìn trời cao mây trắng, xa xa là sân tennis, có thể nhìn cặp đùi thon dài nõn nà dưới chiếc

váy thể thao ngắn, cái mông tròn căng lắc lưa, với nam sinh mà nói đó là hưởng thụ tối cao.
Các nữ sinh không cần ghen tỵ, thành viên các câu lạc bộ thể thao thường xuyên chạy qua đây, không thiếu bắp tay rắn chắc, sáu múi cơ ẩn hiện dưới áo ba lỗ dán sát người bởi mồ hôi.

Còn chuyện ngán ngẩm nhất là toàn thể sinh viên tham gia rèn luyện buổi sáng, sáu giờ sáng, sương còn chưa tan hết đang giờ ngủ say nhất phải thức dậy, mang cái bộ mặt ngái ngủ chạy ba vòng xung quanh sân thể dục, sau đó đưa phiếu có tên mình cho giáo viên ở điểm kiểm tra.

Đó là kinh nghiệm của các tiền bối đi trước truyền lại.

Hôm nay là ngày bắt đầu cho hoạt động đáng chán đó, từ sáng sớm giáo viên phụ trách đứng đợi ở cửa sân điền kinh rồi.

Chẳng mấy chốc sân điền kinh đã chật kín người.

Giáo viên phụ trách đưa mắt nhìn đám sinh viên mới, ở cái buổi sáng mùa thu đìu hìu lành lạnh này, đám nghé non mặt mang đầy hưng phấn, kích động, thậm chí có thể nói là phấn khởi.

Trước khi thi vào đại học không phải chưa bao giờ tham gia rèn luyện buổi sáng, chẳng qua là chưa bao giờ thấy nhiều người như thế oanh liệt tham gia rèn luyện, nhiều người, tất nhiên mỹ nữ cũng nhiều.

Những nữ sinh sáng sớm thức dậy vẻ mặt còn mang theo chúi lười nhác vô cùng khơi gợi sức tưởng tượng, mặc áo mỏng manh, quần ngắn, giày thể thao, đứng đó từng đám từng đám, làm đám sói đói chú ý ngay tới cặp đùi trắng trẻo làm lòng người ngứa ngáy.

Tâm tình Tô Xán cũng kích động giống hệt đám đồng loại xung quanh, quang cảnh này trước lúc trùng sinh hay là sau với y mà nói đều là mỹ cảnh tuyệt vời.

Đúng vậy, Tô Xán thích nhất là ngắm đùi nữ sinh.

Tiếc nuối nho nhỏ là đông người quá, Tô Xán căng mắt tìm Đường Vũ nhưng uổng công vô ích, không biết cô đang ở đâu.

Lý Hàn và Tiêu Húc nuốt nước bọt ừng ực, Trương Tiểu Kiều mắt khép hờ bộ dạng khinh bỉ.

Tô Xán tưởng tượng nếu lát nữa gặp được Đường Vũ, mình nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, để mấy tên trong phòng nhìn cho rõ mình không nói chơi, không phải muốn chứng minh sao? Đây là cách chứng minh đơn giản máu chó nhất.

Càng nghĩ hai mắt càng sáng, khao khát muốn gặp Đường Vũ như lũ vỡ đê, không gì kiềm lại được.

Đường Vũ đứng trong đám đông, xung quanh là những nữ sinh trong KTX, thường ngày những cô gái thói quen dậy vào 8 giờ, sớm một phút cũng làm ầm ĩ " thiếu ngủ là kẻ thù lớn nhất của phụ nữ", hôm nay lại tinh thần lai láng, chẳng có mấy vẻ mệt mỏi.

Điều thảo luận chẳng qua là nam sinh kia đã thấy ở dạ hội, kia là người múa gợi cảm, nữ sinh kia không mặc áo lót, đáng ghét cái đồ vú bự, có cần làm cả thế giới phải ghen tỵ như thế không?

Đường Vũ lặng lẽ làm những động tác ấm người đơn giản, mắt nhìn phía trước, bắt mắt nhất là cầu thủ bóng chày mặc đồng phục đen đỏ, những nam sinh đội bóng chày thu hút ánh mắt rất nhiều cô gái, Trịnh Dung là người nổi bật nhất trong số đó.

Trịnh Dung đẹp trai, nước da màu mạch nha khỏe khoắn, cơ bắp rõ ràng, ngoại hình cực ngầu, là đội trưởng đội bóng chày, nói thế nào cũng là dân bán chuyên.

Trịnh Dung được cha Tiền Trọng Viễn chiếu cố cho làm trợ lý phòng nghiên cứu, điều này có nghĩa là tốt nghiệp xong có thể ở lại trường rồi.

Quan hệ giữa hắn và Tiền Trọng Viễn không tệ, hắn không biết thì thôi, nghe Tiền Trọng Viễn kể rồi, sao có thể khoanh tay ngồi nhìn? Chuyện liên quan tới tiền đồ của mình thật đấy nhưng chẳng thể thấy đối phương một cái là xông lên đấm đá túi bụi.

Vì thế Trịnh Dung chỉ đành dùng cách này, thực sự là bất đắc dĩ mà thôi, ai muốn đi bắt nạt một thằng nhãi mới vào trường để bị mắng chửi ỷ lớn hiếp nhỏ.

Có điều chẳng thể để Tiền Trọng Viễn sinh oán hận.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 20: Chúng ta đi (2)

Tô Xán chạy hết vòng, tới điểm báo danh nộp phiếu, rồi ra giữa sân điền kinh.

Đội bóng chạy đã đứng tại chỗ hoạt động tới mất kiên nhẫn rồi, thấy Tô Xán tới có tinh thần hẳn.

Trịnh Dung nhìn quanh, không ít người tụ lại, lòng chửi rủa, hắn vốn định ngầm dạy cho đám phòng 602 một bài học, dù sao chuyện này không vẻ vang gì, giờ xem ra chuyện này bị thằng ngu Tiền Trọng Viễn lan truyền đi quá xa, nhưng phóng lao chỉ còn cách theo lao chứ làm sao.

- Nhắm chơi nổi không lão đại?

Lý Hàn chạy xong trước đó, đi tới hỏi, Tô Xán ra hiệu yên tâm.

Tiền Trọng Viễn và Trương Tiểu Kiểu đúng là một "cặp đôi" cực phẩm, cả hai giữ khoảng cách không xa không gần, nhìn đối phương với cặp mắt cực kỳ u oán, làm xung quanh sởn gai ốc, sao giống phân cảnh trong mấy phim tình cảm có kẻ phụ tình bội bạc như vậy, nhất là "nàng Tiểu Kiều" xinh xắn như vậy, người ta không khỏi nghĩ tới chiều hướng kiểu Long Dương Quân.

Phải chăng vì yêu mà sinh hận?

Nếu hai tên này mà biết người xung quanh nghĩ thế nào về mình chắc xóa bỏ thù hận, đường ai nấy đi ngay lập tức.

Trịnh Dung làm bộ thoải mái nói với Tô Xán:
- Chơi một ván, chơi xong xin lỗi người ta, chúng ta còn đi ăn sáng, hôm nay nhà ăn có bánh rau hẹ.

Tiền Trọng Viễn vốn cảm thấy không đủ hả giận với cách xử lý của Trịnh Dung, nhưng trước đó Trịnh Dung nói :" Cậu đừng xem thường, trúng một quả bóng này vào đầu, đội mũ bảo hiểm cảm giác chỉ đau chút lúc đó, nhưng sáng hôm sau ngủ dậy tuyệt đối thấy đầu đau toác ra không khác gì uống phải rượu đểu, ít nhất phải ba ngày mới hết. Hơn nữa ám ảnh tâm lý cũng không phải là đùa, trong đội có một tay đánh bóng cứng cựa chỉ vì một lần trúng bóng ném vào mặt mà sau đó ám ảnh tới mức rút khỏi đội đấy. Tôi nghĩ bấy nhiêu đủ dạy chúng một bài học rồi.”

Nhưng hắn vẫn chưa vừa lòng, phải xỉ nhục Tô Xán trước mặt mọi người mới hả, nên mới lan truyền chuyện này đi, tới lúc đó hắn có cách làm Tô Xán nhục mặt.

Trên sân điền kinh buổi sáng, sương mù chưa tan hết, ánh ban mơi chiếu xuống, nếu không phải vừa chạy bộ xong ba vòng thì sẽ khá hưởng thụ ánh nắng ấm áp này, có điều những người xung quanh sân chẳng ai chú ý tới chuyện thời tiết.

Tô Xán nắm chặt gậy bóng chày trong tay, chân xoạc ra, vai hơi rùn xuống, tư thế khá là tiêu chuẩn, dù chưa ăn thịt heo cũng đã thấy heo chạy, manga bóng chày của Mitsuru Adachi cũng đọc không ít.

Trịnh Dung nhấc nhấc chân tới điểm cao nhất, tay giơ lên vào thế, chân làm trục xoay hơi cong lại, trọng tâm cơ thể ngưng tụ vào trạng thái tốt nhất, sau đó hành động.

Quả bóng theo quỹ đạo chuẩn mục rời tay.

Người xung quanh không tự chủ được phát ra tiếng kêu xôn xao.

Quá nhanh.

Quả bóng vùn vụt bay tới gần, người bình thường có lẽ căn bản không kịp phản ứng, chớp mắt quả bóng đã bắn vào đầu, Tô Xán chỉ kịp theo bản

năng xoay gậy chắn trước mặt.

Đừng quên, Tô Xán có đôi tay cực nhạy bén, từ chuyện y nấu ăn, ném bóng rổ tới lần điều chỉnh kính viễn vọng thần tốc kia đều đã chứng minh điều đó.

Pằng! Một tiếng, quả bóng trúng gốc gậy bóng chảy bắn ra, Tô Xán bị đẩy lùi một bước, tay chưa hết tê, mặt tái mét.

Mẹ nó chứ, thằng này cố ý.

Không phải chỉ muốn mình bẽ mặt, nó thực sự muốn chơi mình.

Xung quanh thót tim, bắt đầu bàn tán xem vị học trường này có phải cố ý hay không?

Trịnh Dung ngơ ra nhìn tay mình, không ngờ thằng nhóc này phản ứng nhanh như thế.

Trình Dung làm ra vẻ phong độ:
- Xin lỗi, quả vừa rồi trượt tay, chú ý quả tiếp theo.

Vào thế, không cho Tô Xán kịp định thần, bóng bay vút đi.

Tô Xán vừa mới định chửi thì tiếng bóng xé gió đã tới, gậy bóng chày vung lên ngăn cản, bóng đập vào mép gậy, phát ra tiếng va chạm, lệch khỏi quỹ đạo, sạt qua trán Tô Xán, cuốn theo mấy sợi tóc, làm trán Tô Xán nóng rát.

Tô Xán lùi lại hai bước, lửa giận trong lòng bùng lên.

Chung quanh nhao nhao, dù Trình Dung ra vẻ thế nào cũng không lừa được ai nữa, mọi người thấy rõ ràng hắn nhắm vào đầu Tô Xán, tên này quá mất phong độ rồi.

- Ê, lúc đầu nói chỉ một quả thôi mào, sao còn ném quả nữa.

Người bên KTX nam hò hét, Lý Hàn xông tới, người của clb bóng rổ chặn lại, hai bên xô đẩy nhau.

Trình Dung đâu ngờ chuyện ra thế này, hắn vốn nghĩ chỉ một cú ném bóng là giải quyết xong, sau đó kiếm cớ Tô Xán bị bóng trúng đầu kết thúc luôn, không ai nghi ngờ gì cả.

Nguyễn Tư Âu tức giận hô:
- Này, anh chơi trò gì vậy, còn biết xấu hổ nữa không hả?

Đang lúc không khí căng thẳng rất có thể diễn biến thành một vụ ẩu đả quy mô lớn thì đột nhiên có một nữ sinh đi vào, áo phông trắng bó lấy vòng eo nhỏ gọn, quần thể thao cũng một màu trắng, một đôi giày nike dùng chạy bộ màu hồng, cái đuôi ngựa nho nhỏ khẽ nhảy nhót theo bước chân cô.

Vô số ánh mắt nhìn theo, cô gái ấy đi tới, đám người clb bóng rổ không ai ngăn cản.

Nguyễn Tư Âu, Trình Thông Thông cùng với Đồng Đồng đều kinh ngạc nhìn Đường Vũ đột nhiên từ bên người bọn họ bước đi, dẫm lên bãi cỏ, tới trước mặt Trịnh Dung.

Im phăng phắc.

Trịnh Dung nhìn cô gái trước mắt, cao chừng 1 m70, đường nét cơ thể cực tốt, một thân trang phục trắng tinh khôi, khuôn mặt xinh đẹp, thân hình đầy nảy nở đầy tỏa ra một sức sống trẻ trung tươi mát, khiến nam nhân phải nhộn nhạo.

Nhưng Trịnh Dung chẳng thấy nhộn nhạo, vì hắn nhìn thấy đôi mắt nữ sinh đó.

Đôi mắt dài rất đẹp đó hơi nheo lại quét qua người hắn, ánh mắt đó khiến Trịnh Dung cảm giác giống như giữa mùa đông giá buốt, cửa sổ bị hé ra

một khe hở, khiến gió lạnh lùa vào làm người ta sởn gai ốc.

Một cái lạnh mang theo sự khinh bỉ.

Đôi mắt đó thực sự như biết nói, làm hắn cảm thụ rõ ràng, Trịnh Dung chưa bao giờ thấy ánh mắt nào dễ sợ như vậy, hắn chỉ thoáng giật mình, muốn chửi, nhưng trước bao nhiêu người như thế, không tiện chửi:
- Cô nhìn cái gì, muốn nói gì thì nói đi.

Đường Vũ cắn răng, cái chân dài đạp thẳng vào cẳng chân Trịnh Dung.

Nhanh, chuẩn, độc.

Đau chỉ là chuyện nhỏ, đa phần là bị giật mình. Trịnh Dung ôm chân, mặt không dám tin nhìn cô nữ sinh nhỏ nhắn trước mặt.

Lúc này sân bóng chày chỉ có tiếng thở.

Lý Hàn gật gù, nói như phát hiện lớn:
- Vậy là thật rồi, đó chính là nha đầu của lão đại, con mẹ nó đẹp thật đấy, có cá tính nữa.

Đường Vũ quay lại đi tới bên Tô Xán, cầm lấy cái gậy bóng chày trong tay y ném ra xa, nắm lấy tay Tô Xán:
- Thật vô nghĩa, chúng ta đi thôi.

Mặt trời đỏ lên cao ra uy xua đuổi hết sương mù, chiếu lên khuôn mặt trẻ trung của Tô Xán và Đường Vũ.

Cùng với những khuông mặt kinh ngạc vẫn còn chưa khép miệng lại được.

Nếu như đổi lại ở bất kỳ hoàn cảnh nào khác, Trịnh Dung bị đá một cái như thế, hắn sẽ phát tác mà căn bản không thèm để ý người vừa đá mình có phải là một nữ sinh hay không.

Nhưng lúc này hắn không có phản ứng nào cho ra đồn, chỉ hồi tưởng ánh mắt của cô gái lúc quay người đi, cùng với cái đuôi ngựa xinh xắn.

Rất giống như hình ảnh nào đó từng xuất hiện trong sinh mệnh của hắn, nhưng lại biến mất, làm hắn đứng ngây như phỗng.

Chung Trấn Lương anh chàng tóc dợn sóng gặp Tô Xán ngày hôm đó, nhìn hai người bọn họ, lẩm bẩm:
- Con mẹ nó, tình phí cao thật.

Tô Xán và Đường Vũ hướng tới phía mọc trời mọc bước đi, thân ảnh nhòa đi trong ánh nắng, làm mọi người có cảm giác đạp phá hư không, tuyệt tích giang hồ.

Thời gian rèn luyện buổi sáng đã kết thúc, mọi người giải tán, ai buồn ngủ thì về ôm chăn ngủ bù, ai có tiết thì về chuẩn bị sách vở đi học, ai không buồn ngủ không phải đi học rảnh rỗi không có việc gì làm ngồi trên bãi cỏ, cuộc sống đại học bắt đầu như thế.

Những người chứng kiến cảnh tượng kinh điển kia ra căng tin mua bia, ngồi nhấm nhám hồi tưởng lại ánh mắt lạnh băng của cô gái, cú đá mang đầy khí phách mỹ cảm.

Chuyện này đoán chừng chẳng bao lâu truyền bá toàn khóa đều biết.

Lúc này đội bóng chày cũng bỏ đi, Trịnh Dung bị mất mặt cúi đầu đi về phòng trong những ánh mắt khinh bỉ xen lẫn thương hại, vừa đẩy cửa nhìn thấy mấy người bạn cùng phòng vừa mới ngủ dậy.

Tên được điểm Toefl tối đa ngồi trước máy thu thanh nghe tin tức từ đài tiếng Anh, Phạm Kỳ Dịch vừa mới mặc quần áo xong, luôn luôn một bộ âu phục sạch sẽ phẳng phiu, thấy Trịnh Dung đi vào, cười:
- À, đi giáo huấn mấy chú nhóc năm đầu về đấy hả, thế nào, có cho các học đệ học muội của chúng ta một bài học sinh động không?

Trịnh Dung đột nhiên thấy ba năm phấn đấu trong trường của mình vứt đi mất rồi, vì sau ngày hôm nay hắn sẽ bị cô lập ở phòng toàn nhân vật nổi tiếng nhất trường nhất trường này.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 21: Mình đi bơi đi

Trường học thức tỉnh, dần dần xuất hiện dòng người ăn mặc đủ kiểu đi tới các giảng đường khác nhau.

Trong nhà ăn, Trình Thông Thông, Đồng Đồng, Nguyễn Tư Âu ngồi quanh bàn tán gẫu về cảnh chấn động sáng sớm:

- Thì ra Đường Vũ và Tô Xán quen nhau, tên đội trưởng bóng chày đó biểu hiện cũng quá kém cỏi, mình thu lại lời khen ngợi anh ta ngày hôm qua.
Đồng Đồng giọng không khỏi có chút thất vọng, hôm qua tham gia tụ hội, Trịnh Dung thể hiện rất tốt, bây giờ cô không thèm cả nhắc tới cái tên hắn.

- Mình thấy hơi thích Đường Vũ rồi đấy, khi mới gặp cảm thấy cô ấy lạnh lùng rụt rè nguyên tắc, giống người tiểu thư được nuôi dưỡng trong nhà kính, không ngờ rằng có một mặt mạnh mẽ cá tính như vậy, cú đá đó làm tên kia mặt sắp khóc tới nơi. Đổi lại là mình, thực sự không có cái gan ấy.
Không để ý tới hai cô bạn, Đồng Đồng say sưa nói:
- Đường Vũ vì Tô Xán làm như vậy, quan hệ giữa hai người đó chắc chắn không đơn giản, rốt cuộc tới mức độ nào, hôm nay chúng ta nhất định bắt Đường Vũ tra hỏi ra đầu đuôi, thế nào cũng có câu chuyện lãng mạn đằng sau.

- Chắc thế!
Nguyễn Tư Âu hời hợt trả lời, cảm giác mình nói câu này có chút chua chát, nhưng không ai nghe ra.

Trình Thông Thông làm ra vẻ dửng dưng sửa sang móng tay sơn màu phấn hồng cầu kỳ của mình, trong đầu cũng nghĩ tới cảnh ở sân điền kinh.

Cô ta vốn đánh giá khá cao Trịnh Dung, trước đó nghe từ các học tỷ khóa trên kể về hắn, còn hào hứng kể với đám Nguyễn Tư Âu, khoe khoang mối quan hệ của mình.

Hôm nay Trịnh Dung biểu hiện làm thái độ Trình Thông Thông quay ngoắt sang khinh bỉ.

Với cô mà nói, mối quan hệ ở giai đoạn này giống như món đồ trang sức tô điểm cuộc đời mình thôi, món trang sức đã hỏng, tất nhiên vứt đi không thương tiếc.

Cô ta không quan tâm tới Trịnh Dung, có điều hành động của Đường Vũ thực sự làm Trình Thông Thông không ngờ tới, bắt đầu tĩnh tâm lại, phân tích cẩn thận cô bạn cùng phòng đang rất được đám nam sinh coi như nữ thần mới này.

- Mình thấy Đường Vũ không đúng rồi.
Trình Thông Thông thổi khô sơn móng tay, đưa lên ngắm nghía, nói:
- Đã là danh hoa có chủ, lại không định mời khách, tức là không chị em chúng ta là người mình.

Đồng Đồng vỗ bàn hưởng ứng:
- Đúng đấy, hôm nay cô ấy về, nhất định phải bắt mời khách, xẻo của cô nàng này một vố, dù sao chúng ta là bạn cùng phòng, thế nào cũng phải dẫn tới coi như ra mắt gia trưởng chứ.

- Hừm, vừa vào trường đã có mấy chuyện oanh động, bạn gái còn là hoa khôi của hệ, tên đó chắc cũng không tầm thường.
Nguyễn Tư Âu đột nhiên hăng hái tham gia:
- Không thể tùy tiện kiếm một quán ăn nào đó đối phó với chúng ta được, muốn lừa Đường Vũ đi đâu có dễ như thế, ít nhiều cũng phải một bữa thịnh soạn ở "Xuyên Phúc Ký".

- Giơ hai tay tán thành.

Đồng Đồng vỗ tay reo hò, cô nàng yoga này là loại động vật ăn thịt, nghe tới ăn là cười tươi hơn bất kỳ lúc nào.

- Mọi người hơi quá rồi, nói không chừng bọn họ là đôi tiểu tình lữ từ lâu rồi.
Trịnh Thông Thông cười:
- Xẻo bạn trai người ta như vậy, Đường Vũ sẽ đau lòng đấy.

- Không phải mục đích chúng ta là thế à? Có thế mới biết quan hệ của bọn họ tới mức nào.
Đồng Đồng háy mắt:

Ba cô nữ sinh như hổ báo thương lượng làm sao để xẻo Tô Xán một vố.

Tô Xán và Đường Vũ rời khỏi sân điền kinh, Lý Hàn, Tiêu Húc cả Vương Đông Kiến bám theo, chỉ có Trương Tiểu Kiều không thấy, tên này ở trong phòng mới cởi mở một chút, còn lúc khác, hắn không thèm hòa trộn vào đám đông.

Còn Tô Xán giờ hi vọng toàn trường đều có tính cách giống Trương Tiểu Kiều.

Đám khốn kiếp đi sau tới trước, lại giả bộ như tình cờ gặp gỡ, vẫy tay chào:
- A, lão đại, đại tẩu, đi dạo hả?

Đường Vũ cười tươi như hoa, đám nam sinh nhìn chăm chăm, lòng như có mèo cào.

- Mọi người cũng đi dạo à?
Tô Xán thấy ánh mắt đám chết tiệt này không đúng, sao cứ lướt qua lướt lại trên người Đường Vũ.

- Đúng, thật trùng hợp.

- Vậy mọi người tiếp tục đi.
Tô Xán làm ra một ánh mắt giết người "còn không mau xéo đi".

- À, được, đại tẩu đi dạo vui vẻ.
Nói thế nhưng lại lẽo đẽo theo đằng sau, hôm nọ Đường Vũ đứng trên sân khấu chưa được nhìn kỹ, hôm nay mới được ngắm ở khoảng cách gần, quả thật đẹp như nữ thần, lão đại quá may mắn.

- Đó là đám cùng KTX với mình, rất đáng ghét.
Tô Xán bực bội nói:

- Không đâu, đáng yêu đấy chứ.
Đường Vũ cong môi lên, cười nhẹ.

- Hừm, để xem đám rảnh việc đó kiên nhẫn tới cỡ nào, chúng ta đi dạo quanh trường một vòng đi, từ hôm vào trường tới giờ còn chưa có cơ hội.
Mặt trời buổi sáng ấm áp dễ chịu, Tô Xán đưa hai tay lên trời, vươn mình một cái đã đời nói:

Tô Xán tính rất chuẩn, hai người bọn họ lặng lẽ đi qua những khu nhà, những hàng cây, chẳng có hành động gì kích thích, đám người phía sau nhàm chán tản đi, lại thêm chẳng bao lâu ánh nắng ấm áp biến thành khô nóng, rồi nóng rát, thế giới liền thanh tịnh, thuộc về riêng hai người bọn họ.

Đây đã là thời gian lên lớp, sân trường khá vắng vẻ, thi thoảng có một hai người cũng cầm sách che trên đầu vội vàng đi qua.

Đương nhiên Tô Xán và Đường Vũ cũng chẳng đi dưới ánh mặt trời chói chang, cứ men theo những nơi có nhiều bóng cây thong thả cất bước.

Không có mục đích gì cả, chỉ đi dạo mà thôi, yên tĩnh nhìn vạn vật xung quanh, không cần suy nghĩ điều gì, đây là sở thích chung của hai bọn họ.

Trời nắng, nhưng bởi mới sáng, mặt đất chưa bị hun nóng, không oi bức lắm, bởi vậy đi dưới bóng canh vô cùng mát mẻ, thi thoảng có trận gió thổi qua, càng làm người ta sảng khoái tận tim.

Đi thêm một lúc Đường Vũ nhận ra tới một chỗ rất vắng vẻ, xung quanh không có một ai, cô nhận ra mục đích của Tô Xán, vừa định rụt tay khỏi tay Tô Xán định xoay người bò trốn thì Tô Xán dẫm tới một bước, tay trái quờ ra, ôm lấy eo thon của của cô kéo lại. Đường Vũ mất thăng bằng, kêu khẽ "ư" một tiếng rồi ngã vào lòng Tô Xán.

Chỗ này tuy vắng, nhưng xa xa vẫn nghe thấy tiếng người, giữa ban ngày ban mặt, Đường Vũ da mặt rất mỏng, đâu bữa bãi như Tô Xán, kinh hãi chống hai tay trước ngực, đầu quay sang một bên:
- Đừng làm thế!

Tô Xán hết sức không thành thực nhìn bầu ngực phập phộng dưới chiếc áo phông vận động bó sát người của Đường Vũ, khuôn mặt sợ hãi của Đường Vũ rất dụ dỗ người ta phạm tội, nhưng Tô Xán cũng biết đây không phải địa điểm phù hợp phạm tội, cùng lắm chỉ được một nụ hôn mà như thế khác gì uống nước biển giải khát, vì thế buông Đường Vũ ra, giơ hai tay nói:
- Tha cho bạn đó.

Đường Vũ vừa mới thở phào tiếp đó Tô Xán lại nói một câu làm trái tim cô như đi tàu lượn cao tốc, từ điểm thấp nhất vọt lên điểm cao nhất.

- Buổi tối đi bơi đi, cái khách sạn kia có bể bơi trong nhà đấy.
Tô Xán chỉ khách sạn Holiday cách đó không xa, hứng khởi đề nghị:

- Nhưng mà mình không biết bơi.
Đường Vũ hơi bĩu môi:

- Không biết bơi thì càng phải học, yên tâm, mình bơi rất tốt.
Chuyện này còn tuyệt hơn mong đợi, Tô Xán tưởng tượng ra cảnh mỹ diệu khi dạy Đường Vũ học bơi rồi.

- Bạn chắc muốn dạy mình học bơi chứ?

Mặt Tô Xán cứng đờ trong khoảnh khắc, sao lại quên mất rồi, mình từng thề không bao giờ dạy nha đầu này cái gì mới mẻ nữa, nhưng nghĩ tới lúc Đường Vũ mặc bikini, chút đau khổ đó đã là cái gì, nói chắc nịnh:
- Đương nhiên, một buổi chưa bơi được thì hai buổi, hai buổi chưa được thì ba, tới lúc nào bạn biết bơi mới thôi.

Đường Vũ hơi xấu hổ, cô thừa biết đầu óc xấu xa của Tô Xán, khi còn nhỏ cô từng đi bơi, nhưng lên sơ trung, bắt đầu có ý thức giới tính, cô không tham gia hạng mục vận động này nữa.

Đường Vũ là cô gái hay thẹn, sao có thể ăn mặc "hở hang" trước mặt cả đám con trai được.

- Ừm.
Đường Vũ hơi ấp úng nói:
- Nhưng mà mình không có áo bơi.

Còn chuyện gì đơn giản hơn nữa không?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 22: Chuẩn bị cho tương lai

Tô Xán lập tức kéo Đường Vũ rời trường học, lòng nôn nóng nên chẳng đợi được xe bus, vẫy một cái taxi tới Đông Phương Plaza, hôm nay là cuối tuần nên khu mua sắp rất đông người. Hai bọn họ xem bảng hướng dẫn rồi đi thẳng tầng 4 nơi bán trang phục, Tô Xán muốn tới thẳng chỗ hiệu chuyên bán áo bơi, nhưng Đường Vũ đi từng cửa hàng một, rõ ràng không có ý định mua mà cái này nhìn một chút, cái kia thử một tẹo, thế nên mất nửa tiếng đồng hồ mới tới mục đích.

Đường Vũ mặt hơi đỏ, lòng có chút ngọt ngào. Thời cao trung bọn họ từng đi qua một cửa hiệu đồ lót, nhưng hiện giờ cùng đi mua áo bơi, nhìn những bộ bikini cực kỳ cởi mở treo trên mắc, còn hở hang hơn đồ lót, lại đi cùng một nam sinh, Đường Vũ gần như không dám ngẩng đầu lên.

Trong cửa hiệu có một thanh niêm tầm 25 tuổi cùng bạn gái mua đồ bơi, cô gái tình tứ khoác tay chàng trai, trông cũng khá xinh xắn. Đường Vũ đi vào, thanh niên kia theo bản năng đưa mắt nhìn, lập tức bị bạn gái nhéo tay cảnh cáo.

- Em muốn mua cái này, anh thấy sao?
Cô gái cầm một cái áo mỏng manh, toàn bộ số vải cộng lại chắc không to bằng hai bàn tay.

Chàng trai gật đầu liên tục:
- Đẹp lắm, đẹp lắm, nhất định là rất vừa.
Có điều nhân lúc bạn gái chăm chú vào cái áo bơi, ánh mắt nhìn Đường Vũ, không biết cô gái này mặc cái áo bơi ấy vào sẽ là cảnh tượng khiến nam nhân điên đảo thế nào?

Tô Xán nhìn ánh mắt của hắn, lập tức thay đổi quyết định, tuyệt đối không thể để Đường Vũ mặc bikini, thế khác nào cho nam nhân khác no mắt? Dù sao bể bơi không phải là của hai bọn họ, hay là bao luôn cả bể bơi? Vấn đề này rất kích thích, mình chưa bao giờ làm qua chuyện hoàn khố như vậy, không có kinh nghiệm.

Nghĩ một chút rồi thôi, một là chưa chắc người ta cho mình bao bể bơi, mà có thì cũng đâu phải chỉ hai bọn họ, còn có cả nhân viên công tác nữa.
Thật ra Tô Xán là tên có dục vọng chiếm hữu ẩn chứa rất sâu, với những thứ y nhận định là của mình, tuyệt đối không chia sẻ cho người khác dù chỉ là chút xíu.

Lấy một ví dụ đơn giản, Vương Thanh có bạn trai chỉ làm Tô Xán hơi khó chịu, nhưng nếu Vương Thanh mua kem cho chàng trai khác, Tô Xán dám không nhìn mặt cô nữa lắm. Với Tô Xán, Vương Thanh mua kem cho mình, đó là kỷ niệm nhỏ chỉ thuộc về hai bọn họ.

Có hơi hơi biến thái.

- Mình lấy bộ này đi.
Đường Vũ chọn một bộ áo bơi màu xanh nhạt hoa nhỏ, phía dưới xòe ra giống kiểu váy, không hở hang lắm, chỉ lộ nửa cái lưng ra thôi. Như thế Đường Vũ có thể tiếp nhận được, mấy cái bikini, cô nhìn đã thấy đỏ mặt, nói gì tới mặc lên người:
- Mấy cái khác không hợp.

Thanh niên bên cạnh thất vọng ra mặt, bị bạn gái nhìn thấy dẫm cho một cái đau điếng, không dám kêu, thấy Tô Xán nhìn mình thì cười khổ, Tô Xán cười thông cảm với hắn, con trai cả, Tô Xán rất hiểu.

- Mấy cái áo đó vải càng ít giá càng cao, không phù hợp với tiêu chuẩn giá trị kinh tế mà chúng ta học. Mua cái đó cũng được.
Tô Xán gật gù nói, lấy tiền ra trả, rồi rời cửa hàng, ra cổng về trưởng.

Tô Xán đang chuẩn bị vẫy taxi thì Đường Vũ ngăn lại, chỉ trạm xa bus:
- 2 giờ chiều mình mới có tiết, không cần bắt taxi, đi xe bus về là được rồi.

Lúc đi đã bắt taxi rồi, vừa rồi còn mua cho cô áo bơi hơn 100 đồng, Đường Vũ muốn tự trả tiền, nhưng nhớ lại lời Tô Xán nói khi tặng hoa cho mình, cô hiểu Tô Xán thực sự rất để ý, với quan hệ bọn họ bây giờ, nếu còn phân chia quá rõ ràng như vậy, nhất định Tô Xán sẽ tức giận.

Có điều Đường Vũ không muốn tiêu pha như vậy.

Dù cô biết cha Tô Xán hiện giờ là phó tổng giám đốc một quốc xĩ lớn, không còn giống như ở Hạ Hải, chỉ vì một công trình mà liên quan tới sinh tử tồn vong, phải chạy vạy ngân hàng, cục quốc thổ, cục quy hoạch, bôn ba khắp nơi xin phê duyệt khoản vay nữa. Kinh tế gia đình Tô Xán bây giờ chắc chắn khá giả hơn nhiều.

Song những thứ đó không liên quan tới Tô Xán, không liên quan tới họ.

Bọn họ vẫn đang dùng tiền của cha mẹ, cô không rõ tình hình nhà Tô Xán thế nào, nhưng Đường Vũ biết tất cả mọi thứ cha mẹ mình có được, chính nhờ bản thân cha mẹ mình làm ra, mà cô chưa bao giờ muốn lạm dụng tới nguồn lực trong tay cha mẹ, dù cô biết ở phương diện này mình gần như muốn gì được nấy.

Đường Vũ muốn sau bốn năm đại học, có thể cùng Tô Xán, dùng đôi bản tay chính mình, khai phá ra một vùng trời đất nhỏ thuộc về riêng bọn họ trong thế giới này.

Có lẽ mới đầu bọn họ chỉ có một gian phòng đi thuê nho nhỏ, một cái tổ ấm áp, buổi sáng hai người thức dậy, cùng nói một câu "chào buổi sáng", dùng chung một cái cốc súc miệng, nặn ra kem đánh răng hai tháng dùng hết một tút. Khi bọn họ bước ra khỏi cái tổ ấm nhỏ bé của mình đều hạnh phúc sáng lán, nghênh tiếp cuộc sống và công việc mỗi ngày vì tương lai càng mỹ hảo hơn.

Đó không phải chỉ là mơ ước, Đường Vũ không vẽ lên một viễn cảnh đầy sắc hồng, cô sẵn sang đối diện với những điều khó khăn nhất, từ lúc này Đường Vũ đã tính toán, chuẩn bị tâm lý thực hiện nó.

Cho nên Đường Vũ không muốn Tô Xán vì hoàn cảnh gia đình mà chuyển biến, không biết khống chế, tiêu pha bừa bãi tiền sinh hoạt trong tay, ở một số chỗ có thể tiết kiệm được thì phải tiết kiệm.

Đường Vũ tiến thêm một bước trong việc thực hiện chức trách của bạn gái, khiểm soát tiền của Tô Xán.

Đi xe bus tới ngoài trường học, tới một cái quán nhỏ ăn cơm, thấy đồng hồ đã chỉ 1h40 phút, Đường Vũ vội vàng chạy về KTX, thay bộ trang phục vận động ra, ôm sách vở đi tới giảng đường số bốn học môn kinh tế vĩ mô.

Tô Xán không cùng lớp với Đường Vũ, tới một giảng đường hình bác giác nghe giảng về xác suất cơ sở, đây là môn học bắt buộc, chỉ có điều khi chọn môn cùng Đường Vũ chệch giờ, thầm nghĩ học kỳ này không thể phạm vào sai lầm cấp thấp như vậy nữa, dứt khoát phải trao đổi với Đường Vũ, hai người chọn môn học phải giữ sự nhất trí cao độ, như thế ở cùng lớp có thể hỗ trợ cho nhau, tăng hiệu suất học tập, đúng không?

Kiếp trước Tô Xán học ở cái trường đại học hạng ba, thầm nghĩ có cố gắng đến mấy thì với cái bằng tốt nghiệp này cũng chẳng làm nên trò trống gì, cho nên đi học sao cho tốt nghiệp được là đủ rồi, luôn ôm thái độ sống cho qua ngày.

Cho tận khi gần rời trường đại học mới phát hiện xung quanh toàn kẻ ăn thịt người không nhả xương, người ta muốn ngoi lên sẽ không ngần ngại đạp y xuống.

Tỉnh ra rồi nỗ lực chảy máu mắt, leo lên được cái ghế chưa ngồi ấm chỗ bị người ta đạp lên lưng, y lần nữa nhận ra, giá trị tồn tại duy nhất của mình là

để chứng minh người ta thiên tài ra sao.

Năng lực công tác không bằng người ta, muốn chơi trò đấu đá quyền lực cũng chẳng phải là đối thủ.

Nên bỗng nhiên trao cơ hội bất ngờ, y dày công lập nên một kế hoạch tương ứng.

Tô Xán chuẩn bị cả hai tay, một là tạo dựng nên cơ sở thật vững vàng, lợi dùng tài nguyên trường học hiện có, học thêm được chút nào luôn không tệ, hai thứ y dồn công sức vào là tâm lý học và hệ thống tài chính.

Cái thứ hai là tận dụng ưu thế tiên tri ngắn hạn, lập nên cái lầu thật cao, sau đó dần dần dùng cơ sở mình học được, từng bước gia cố vững chắc cho nó.

Quan trọng làm sao để phân phối tối ưu hóa nguồn lực trong tay, tiến hành quản lý thống nhất quản lý, đem mỗi một phần lực tận dụng tối ưu, đó là kỹ năng Tô Xán muốn nắm giữ, y còn đặt ra mục tiêu cho mình, trong vòng một năm, phải nắm được hết quy định pháp luật thương nghiệp của Mỹ, chuẩn bị cho tương lai quật khởi của facebook, nếu chỉ biết dựa vào đường lối lờ mờ trong đầu mà đi, không hình thành hệ thống không tốt.

Dù tương lai còn rất xa, còn nhiều điều không dự báo trước được, cả hai không muốn nói tới quá sớm, nhưng Đường Vũ đang âm thầm chuẩn bị cho tương lai, Tô Xán cũng vậy.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 23: Câu chuyện ở hồ bơi

Học xong buổi chiều, nhắn tin rủ Đường Vũ đi ăn tối, rồi đến bể bơi khách sạn Holiday.

Ở cổng khách sạn Đường Vũ bất ngờ gặp được người quen, là Trình Thông Thông, Nguyễn Tư Âu, Đồng Đồng những người bạn cùng phòng của bọn họ, cùng với nhóm nam nữ sinh viên mới, xách túi có khăn mặt khăn tắm đi vào.

Đường Vũ hơi ngạc nhiên, buổi chiều học xong về phòng chẳng có một ai, cô chỉ lấy đồ dùng đi bơi rồi ra, ai nghĩ gặp lại ở đây.

Phía bên kia cũng ngớ ra, sau đó Đồng Đồng hớn hở nói:

- Đường Vũ, thật khéo, hôm nay mấy người bạn học đang nói muốn tới đây bơi, bọn mình còn nghĩ bạn ở nơi nào, không ngờ lại đi hưởng thế giới hai người.

Chuyên gia xã giao Trình thông thông bước tới, tự nhiên đưa tay ra với Tô Xán, mắt liếc qua mặt y:

- Cậu là thầy giáo trẻ đúng không, hôm đó biểu hiện rất đặc sắc. Trình Thông Thông, bạn cùng phòng của Đường Vũ.

- Tô Xán, xin được chỉ giáo.

Tô Xán gật đầu.

- Đồng Đông, rất vui được quen cậu.

Đồng Đồng không quen bắt tay với nam nhân lạ, hôm ở lễ chào đón học sinh mới cũng từng vì Tô Xán mà tim đập mạnh, lúc này thấy y quá bình thường khi đứng bên Đường Vũ, có điều vẫn vẫy tay chào.

Nguyễn Tư Âu chỉ khẽ gật đầu chào, mấy nam sinh của CLB bơi lội cũng tới nhiệt tình chào hỏi, mắt chốc chốc liếc trên người Đường Vũ, chuyện buổi sáng đã lan truyền khắp trường, ai cũng ghen tỵ, sao mình không có diễm phúc gặp được mỹ nhân như thế này sớm hơn? Tên này đúng là tốt số.

Clb bơi lội có quan hệ hợp tác lâu dài với hồ bơi khách sạn Holiday, được hưởng ưu đãi, đám Trình Thông Thông qua con đường quen biết với thành viên CLB bơi lội hưởng ưu đãi tới đây bơi. Lúc đi qua đại sảnh lát đá hoa cương sáng bóng thấy một nhóm fan hâm mộ nữ bốn năm chục người, ríu ra ríu rít cầm tấm biển vẽ trái tim đủ màu, hình như có ngôi sao Hàn Quốc nào đó nghỉ ở đây. Ngoài ra còn có một tấm băng rôn hoan nghênh vị giáo sư nào đó tới diễn giảng.

Khách sạn Holiday tuy không phải khách sạn nổi tiếng, nhưng cũng là khách sạn 4 sao tiêu chuẩn, lại ở nơi có hoàn cảnh xung quanh tốt, nên là nơi chọn tổ chức nhiều sự kiện lớn.

Vào hồ bơi mới phát hiện thì ra CLB bơi lội đang huấn luyện, khu chung cư trường cũng có bồ bơi, nhưng bình thường rất đông người, xuống nước chỉ có thể đứng ngâm mình, cử động đã khó nói gì luyện tập.

Hoàn cảnh hồ bơi không tệ, có thể nhìn ra khách sạn bỏ không ít công sức cho nó, nhiệt độ duy trì ở mức 28 độ, cho dù bên ngoài gió thu buổi tối mang theo chút se se lạnh, thổi qua da khiến nổi gai óc li ti, thi ở đây nhiệt độ vừa vặn để xuống tắm.

Các nữ phục vụ ở đây thống nhất tết tóc, bên trên trang trí bằng trân châu, nghe nói là linh cảm giám đốc khách sạn khi nhìn tiếp viên hàng không ĐNA, trông đoan trang hiều dịu.

Tô Xán thay quần bơi chưa tới ba phút, ra bể bơi làm mấy động tác khởi động, nghe phía CLB bơi lội thi thoảng thổi còi "toét" một tiếng, sau đó nam nữ đứng trên thành hồ bơi đồng loạt lao xuống nước, rất khí thế.

Khi Đường Vũ cùng nhóm bạn cùng phòng đi ra, mắt Tô Xán rực lên như đèn pha ô tô, tuy mấy cô gái bên cạnh mặc những chiếc áo bơi táo bạo hơn nhiều, nhưng trong mắt Tô Xán chỉ có một mình Đường Vũ, mắt liếc từ bộ ngực trắng mịn, khe ngực lúc ẩn lúc hiện, vòng eo yểu điệu mê người, cặp đùi ngọc cực kỳ hấp dẫn trước giờ cùng lắm chỉ lộ ra chút ít khi cô mặc cái váy dài chấm gối hoàn toàn phơi bày sự cuốn hút của nó, ánh mắt của Tô Xán liền đình trệ ở chỗ đó, khó có thể kiềm chế nổi.

Đường Vũ vốn đang nói cười với bạn, thấy Tô Xản ngơ ngẩn nhìn mình liền thẹn thùng, đưa tay cố kéo áo bơi xuống chút nữa, non nửa cái mông lộ ra ngoài, ăn mặc thế này thực sự làm cô không tự nhiên chút nào.

Tô Xán thấy đúng là mình thiên tài, sao lại có thể nghĩ ra sách lược tuyệt vời này chứ? À không, mình đúng là thằng ngu, sao bây giờ mới nghĩ ra?

Ngồi dựa vào bên Tô Xán, nước trong hồ trong thấy cả đáy, dưới ánh đèn mang một màu xanh lam, Đường Vũ cho hai chân vào trong nước, khẽ đạp, nước nhấn chìm bàn chân cô.

Sau đó một tay quơ nước, hất vào mặt trư bát giới của Tô Xán, lườm y một cái cháy mày, nhưng quyến rũ vô ngần.

Đối với Trình Thông Thông mà nói, Đường Vũ là một kình địch, đúng là như vậy, từ lần đầu tiên nhìn thấy Đường Vũ, cô ta biết bọn họ cùng một loại người, nhưng có khả năng cũng không hoàn toàn như vậy.

Bọn họ đều thuộc loại hình luôn lả tiêu điểm của đám đông, cho dù ăn mặc bình thường ra sao, hoặc là ăn mặc hở hang như ở hồ bơi, tin rằng hai người từ lúc trưởng thành tới đại học, đều không thiếu những người xúm quanh.

Nhưng tính cách hai bên tựa hồ trái ngược nhau, Trình Thông Thông giỏi xã giao, đi tới đâu cũng có mối quan hệ rộng khắp với những nhân vật có tiếng nói ở đó, cho dù mới tới ĐH Thượng Hải bao lâu đã quen biết mấy clb lớn, qua lại giữa đám học trưởng học tỷ, dễ dàng mở mọi cánh cửa.

Còn Đường Vũ tựa hồ vĩnh viễn chỉ tồn tại lặng lẽ, vĩnh viễn giữ nụ cười nhẹ vừa đủ, nụ cười đó đại biểu khoảng cách xa xôi với người khác.

Đường Vũ không phải người khôn khéo, nhưng chính sự xa cách đó khiến cô càng thêm thần bí, càng khiến người ta chú ý, nhất là với đám nam nhân. Trong nội tâm Trình Thông Thông, mang chú đích ý và bài xích Đường Vũ.

Cô gái như Trình Thông Thông bước vào hồ bơi, lập tức có mấy nam sinh CLB bơi lội đi tới nghênh đón, vì tập khiêu vũ thời gian dài, vóc dáng Trình Thông Thông cực chuẩn, lại mặc bikini, bụng thon gọn, bờ mông tròn trịa khoe hết ra ngoài, thực sự là nóng bỏng mắt.

Cô gái kinh nghiệm này đâm chuẩn xác vào chỗ ngứa của những học trưởng da màu đồng khỏe khoắn của CLB bơi lội, Trình Thông Thông lại rất hiểu trêu chọc nam nhân, làm bộ rụt rè sợ nước, khi được đội trưởng dùng tư thế ám muội tay cầm tay, tay đỡ eo đưa tới bên hồ bơi, Trình Thông Thông còn kêu như con thỏ hoảng sợ "không đâu, sợ lắm" ," ứ, đừng đẩy em".

Thực ra ngay từ năm hai sơ trung, Trình Thông Thông đã có thể bơi ngửa một cách điêu luyện ở hồ bơi có độ sâu tiêu chuẩn dành cho thi đấu rồi.

Nhưng những tiếc kêu nho nhỏ đó khiến tim đám nam sinh rung rinh liên hồi, trở thành nhân vật được chăm sóc đặc biệt, khiến mấy nữ sinh CLB cực kỳ bất mãn, từ dưới nước thò đầu lên âm trầm nhìn Trình Thông Thông đang đùn đẩy đội trưởng CLB.

Ngay cả Nguyễn Tư Âu và Đồng Đồng cũng cảm thấy cô bạn cùng phòng này đúng là cao thủ, không biết hôm nay sẽ có mấy học trưởng rơi vào biển

tình.

Còn ở một đầu tĩnh lặng bề bơi, Đường Vũ và Tô Xán như chẳng hề quan tâm tới thế giới quanh mình, so với phía Trình Thông Thông, thành đối lập rõ ràng, nhưng thế giới hai người của bọn họ khiến người ta trông thoải mái dễ chịu.

- Khi tay vào nước, ngón tay chụm lại cong tự nhiên là được, sau đó xiên chéo vào nước, bàn tay hướng ra ngoài, đừng gồng, thả lỏng là được, giống như vươn tay ôm nước.

Tô Xán làm mẫu, sau đó hí hửng nói:

- Biết ôm nước không, thế này này, lại đây ôm mình thử.

Đường Vũ đánh tay y một cái, sớm biết Tô Xán không đứng đắn, dạy mình bơi chỉ là cái cớ, trong lòng cô vẫn cứ dịu ngọt, một bên là cảm giác áp lực nước đè lên ngực, một bên là tim đập gây ra chút râm ran ở bụng. Trước đó cô nhận lời Tô Xán đi bơi là vì không muốn từ chối thôi, bây giờ phát hiện cảm giác này có chút kỳ diệu.

- Hay là để mình đỡ bạn, bạn bơi thử, không phải sợ.

Đường Vũ vừa có chút ngần ngữ thì tay Tô Xán đã luồn qua lưng cô, ôm lấy vùng eo, cảm giác ấm áp từ vòng tay đó trong làn nước mát truyền tới nhiệt lượng độc đáo.

Cái tay kia không thành thật còn xoa nhẹ eo cô, mí mắt Đường Vũ hơi hạ xuống nhìn khuôn mặt kẻ mang bàn tay tội ác, thoáng qua chút lạnh.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 24: Câu chuyện ở hồ bơi (2)

C

ó chút xấu hổ, Tô Xán muốn buông tay ra thì thấy ánh mắt Đường Vũ đã chuyển đi, cô chìm mình vào trong nước, lấy nước xua đi cơ thể hơi nóng lên của mình, nói:

- Vậy mình thử xem.

Người Đường Vũ rất nhẹ, đương nhiên rồi do lực nâng của nước mà, tay Tô Xán chuyển từ eo Đường Vũ tới cái bụng mềm mềm mang sức đàn hồi, Tô Xán cố dằn xuống ý nghĩ không đúng, như lột cái áo bơi đó xuống, đặt cơ thể Đường Vũ lên giường, nhìn ngắm thưởng thức cho thỏa thích.

Không được, vừa đủ thì thôi, một chút thì còn thú vị, lúc nào cũng mang mục đích xấu xa thì thành người tùy tiện phóng túng, cũng tỏ ra thiếu tôn trọng Đường Vũ rồi, con gái người ta không ghét cho mới lạ, thu lại tâm tư, nghiêm chỉnh dạy Đường Vũ tập bơi.

Hồ bơi rộng rãi trống trải, tiếng nô đùa của đám Trình Thông Thông từ xa truyền lại cũng trở nên không chân thật nữa.

- Tô Xán, Đường Vũ.

Chợt có một nhóm người đi qua bên bọn họ, hơi dừng lại rồi reo lên mừng rỡ:

Đường Vũ vừa mới hơi cảm giác hiểu được cách bơi thì bị tiếng gọi này phá ngang, dừng lại, có chút khó chịu, chuyện sáng nay truyền đi khắp nơi rồi, cô và Tô Xán bị làm phiền không ít, đám người này biết chừng mực thôi chứ, không còn phép lịch sự gì nữa sao?

Tô Xán thấy đôi thì thấy mấy nam nữ đang nhìn họ hơi quen mắt:

- Chúng ta gặp nhau rồi à?

Cô gái tóc ngắn mặc cái áo bơi kín đáo màu da cam, vẫn đủ khoe vóc dáng khá tốt ngực nở mông cong, mặt hơi nhăn lại dậm chân tức tối:

- Tô Xán, cậu thật là là quá đáng, đến tôi mà cũng quên sao?

Chàng trai ngồi xuống bên hồ bơi:

- Bọn này là học sinh Nhị Thập Thất Trung, tôi là Thái Long lớp số một, đây là bạn gái tôi Trần Thần. Kia là Mã Vinh Hoa, Tiêu Nam của lớp số sáu. Chúng tôi sớm biết có Đường Vũ ở đây rồi, không ngờ có cả cậu nữa, hôm nọ nhìn cậu xuất hiện ở giảng đường còn giật mình.

Không ngờ cô mỹ nữ CLB văn học rất e thẹn ít nói này thoáng cái đã có bạn trai, chỉ qua một mùa hè mà cởi mở hơn rất nhiều, bỏ đi cái cặp kính cận, làm Tô Xán mãi mới nhận ra, không chỉ là bạn cùng trường, mà bọn họ còn là bạn khá thân thiết, Tô Xán và Đường Vũ leo lên hồ chào hỏi:

- Xin lỗi nhé Trần Thần, bạn thay đổi nhiều quá, không nhận ra nữa, xinh đẹp hơn nhiều.

- Thôi đi, trong mắt bạn chỉ có Đường Vũ, còn nhớ được tới ai.

Trần Thần chun mũi làm mặt đáng yêu:

- Khi tốt nghiệp rất nhiều người thảo luận về hai bạn, không ngờ hai bạn vẫn tình tứ thế này, không ít kẻ sẽ phải vỡ mộng.

- Đường Vũ, cú đá của bạn sáng nay thật tuyệt vời, đúng là thần tượng của đám chị em.

Một cô gái khác mở máy nói, mọi người tụ lại quanh hai người Tô Đường, các giác bài xích địa vực khi mới tới trường nhờ gặp lại những người bạn cũ mà giảm đi rất nhiều.

Lúc này di động của Đường Vũ ở trong tủ thay quần áo reo một hồi lâu, nhưng tất nhiên không ai bắt máy.

Phía bên kia Trình Thông Thông luôn dành một con mắt chú ý cho Đường Vũ, thấy xung quanh Đường Vũ cũng tụ lại một nhóm người nói cười rôm rả, làm cô ta khó chịu, chút tự hào vì cho rằng mình giỏi giao tiếp xã hội hơn Đường Vũ cũng bắt đầu dao động.

Thế nên khi chàng trai sáu múi bên cạnh mời Trình Thông Thông tối mai đi xem phim, tỏ ra không nhiệt tình lắm, đối phương nghĩ Trình Thông Thông không có ý với mình, bại trận rút lui.

Trình Thông Thông đúng là rất sôi nổi thoải mái trong đám thanh niên nam nhân, nắm tay ôm eo một chút không có gì, nhưng cô ta có giới hạn, nắm tay tuyệt đối không cho quá mắt cá, ôm eo không cho dịch một ly sang mông hay bụng, khéo léo tranh mấy nam sinh muốn kiếm cớ dạy bơi tiếp xúc cơ thể.

Quá hiểu đám con trai kia thèm khát thứ gì, nhưng cô ta thích đùa bỡn như thế, cho họ nhìn được mà không ăn được, tán gái bằng cách rủ đi xem phim sao? Xin đấy, cao trung cũng không chơi như vậy.

Bỗng nhiên cảm thấy đám người này đầu óc ngu xi tứ chi phát triển không hiểu phong tình, nghĩ lại cảnh tình cảm lãng mạn Đường Vũ và Tô Xán tập bơi lúc nãy lại ghen tỵ, nghĩ không phải bạn trai Tô Xán của cô ghê gớm, chẳng qua đám cơ bắp này thật sự quá kém thôi.

Cảm giác mới mẻ ban đầu qua đi, Trình Thông Thông mất hứng với đám nam sinh CLB bơi lội.

Tâm trạng thay đổi, làm Trình Thông Thông nhìn cái gì cũng không vừa mắt, người này thân hình đạt chuẩn đấy, nhưng cái mặt toàn trứng cá, cười như thằng ngốc làm cô ta không hứng thú nhìn thêm lấy một cái.

Học trưởng kia khá vừa mắt thì tay chân lóng ngóng, tên nho nhã lịch sự kia thì ánh mắt dâm tà, chắc chắn là loại đêm đêm chúi đầu vào phim bẩn.

Chẳng ai khiến Trình Thông Thông có chút cảm giác lãng mạn nào, vốn trong lòng chỉ là vờ vịt, giờ bị ảnh hưởng của Đường Vũ bên kia, biểu hiện càng lúc càng thiếu tự nhiên, nụ cười càng lúc càng miễn cưỡng.

Nhưng những nam sinh kia cũng đâu phải hạng gọi thì đến, đuổi thì đi, không cần biết Trình Thông Thông ứng phó gượng gạo thế nào, cứ sán tới gần, kiếm cơ hội đụng chạm cơ thể.

Nhìn Trình Thông Thông khổ sở ứng phó với đám nam sinh ném cho họ ánh mắt " định thấy chết mà không cứu à ?", Nguyễn Tư Âu và Đồng Đồng đang nằm trên ghế dài thưởng thức đồ uống, nhìn nhau cười khanh khách.

- Tự làm tự chịu, ai bảo cô ta suốt ngày trêu hoa ghẹo cỏ, chúng ta đáng lẽ sớm giữ khoảng cách với thứ mật hút ong bướm này rồi.

Nguyễn Tư Âu nghĩ một lúc rồi nói:

- Thực ra đôi lúc mình rất thán phục Thông Thông, cô ấy luôn tự tin, ở đâu cũng không ngại biểu hiện mình, chẳng trách có bao nhiêu người yêu thích. Có điều bị người mình không thích quấn lấy cũng khốn khổ.

Ánh mắt Nguyễn Tư Âu thi thoảng lại nhìn về phía Tô Xán, đó là nam sinh thu hút sự chú ý của cô ngay từ ngày đầu tiên tới trường.

Rồi ngày hôm đó lại xuất hiện ở giảng đường trong bộ véc nhàn nhã khí chất, tự tin đi lên bục giảng giả làm giáo viên, giọng nói trầm ấm, nụ cười sáng lạn đó khiến tim Nguyễn Tư Âu lạc nhịp.

Thoáng cái lại biến thành bạn trai của Đường Vũ, làm ngọt lửa nhỏ vừa nhảy nhót bốc lên trong lòng cô bị dội một chậu nước lạnh, hết sức phũ phàng.

Mượn cớ đi vào nhà vệ sinh, Trình Thông Thông cuối cùng cũng thoát được đám nam sinh nhiệt tình xung phong dạy cô các loại kỹ xao bơi lội. Lần đầu tiên Trình Thông Thông cảm thấy bị một đám nam nhân xa lạ vây quanh là thứ gánh nặng.

Đứng trước gương, Trình Thông Thông nhìn cơ thể mình từ trên xuống dưới, chỉ mới qua một năm cơ thể cô có sự lột xác lớn lao, bầu ngực nhô cao khiến cái áo bơi nửa năm trước dùng vừa vặn, bây giờ thấy hơi căng rồi, khiến ngực không được thoải mái lắm, kỳ nghỉ dùng dầu xoa ngực đúng là hiệu quả. Lại nghiêng người nhìn bờ mông vừa căng vừa tròn, tâm trạng Trình Thông Thông tốt hơn nhiều,

Trình Thông Thông định soi gương nới lỏng lại dây đeo ở sau lưng cho ngực thoải mái thì nỗng phát hiện có bóng người, Trình Thông Thông quay đầu lại thấy một thằng bé sáu tuổi đang nhìn mình không chớp.

Thằng bé sáu tuổi thì chẳng hiểu được mấy chuyện, lý thuyết là thế, nhưng Trình Thông Thông thực sự không cho rằng thằng nhãi mút ngón tay nhìn mình tới chảy nước dãi này không biết tí ti gì chuyện trai gái.

Có lẽ bị đám nam sinh vừa nãy làm tâm trạng không tốt, Trình Thông nghiến răng rít lên:

- Cút ra ngoài! Con cái nhà ai thế này?

Kết quả ở gian bên một phụ nữ chừng ba mươi đang xả nước sạch thay quần ảo chạy ra, nắm tay đứa bé, khó chịu đốp chát với Trình Thông Thông mấy câu:

- Này cô, cô bằng chừng đấy tuổi rồi lại còn so đo với đứa trẻ con mà không biết xấu hổ à? Nó được mấy tuổi đầu chứ, đã biết gì đâu, nhìn cũng chẳng mất miếng thịt nào của cô. Gớm, cái ngữ con gái như cô, ăn mặc hở hang thế kia còn không phải để mấy thằng đàn ông nó nhìn à, vờ vịt ... Con, đi thôi.

Đứa bé trước kia ra khỏi cửa còn thè lưỡi làm mặt quỷ trêu Trình Thông Thông.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 25: Tao ngộ bất ngờ

B

ị người phụ nữ kia buông lời ngoa ngoắt, Trình Thông Thông chỉ biết dậm chân tức tối, không biết hôm nay ngày gì mà mình xui xẻo như thế.

Mặc dù trong không bao giờ thiếu người săn đón, theo đuổi, lấy lòng. Trình Thông Thông cũng tích cực tham gia các loại hoạt động, giao kết rộng khắp, thích được nam nhân xúm quanh, bản thân cô không phủ nhận mình thích thứ hư vinh này, nhưng Trình Thông Thông ở trong vòng tròn mình rất có tiếng nói vì cuộc sống riêng của cô không bừa bãi.

Năm thứ hai sơ trung cho đi trinh tiết, thêm vào một người bạn trai thời cao trung, trong cuộc đời Trình Thông Thông chỉ có hai nam nhân tiến vào rồi rời đi.

Những nam nhân đó đều có cơ sở tình cảm, Trình Thông Thông luôn hết mình khi yêu, nhưng cũng không ít nam nhân bị cô cho một cái tát tai vì nghĩ rằng có thể dễ dàng đưa cô lên giường.

Trình Thông Thông cũng phải thừa nhận mình vẫn là nữ sinh Đông Á truyền thống, nếu như vừa nãy nhìn cô chỉnh bikini không phải thằng bé sáu tuổi mà là bất kỳ học trưởng nào ngoài bể bơi kia, Trình Thông Thông e rằng phản ứng mãnh liệt không kém gì Đường Vũ sáng nay.

Vốc ít nước lạnh từ vòi, vỗ vỗ lên hai má, Trình Thông Thông nhắc bản thân tỉnh táo lại, đừng để Đường Vũ làm ảnh hưởng, đi ra ngoài.

Có một câu chuyện vui như thế này:

Một người đàn ông bị bảo vệ hồ bơi đuổi ra ngoài vì cái tội đái xuống hồ, ông ta sửng cồ lên:

- Ở đây ai chẳng làm thế? Sao chỉ đuổi mỗi mình tôi?

Nhân viên cũng điên tiết quát lại:
- Nhưng không ai đứng trên bờ đái xuống như ông hết.

Tô Xán không thuộc bất kỳ thành phần nào giống câu chuyện kể trên, cho nên y văn minh lịch sự vào nhà vệ sinh giải quyết.

Khi ra ngoài vừa vặn gặp được Trình Thông Thông ở cửa đối diện.

Không thể phủ nhận Trình Thông Thông rất xinh đẹp nóng bỏng, nếu không hai cô bạn khác ở cùng phòng cũng không thường xuyên đem cô và Đường Vũ so sánh với nhau.

Mắt Tô Xán liếc qua cặp đùi Trình Thông Thông một giây, y nhìn đùi con gái nhà người ta nhiều tới mức thành kỹ xảo, không để Trình Thông Thông phát hiện, đưa tay ra vẫy.

Trình Thông Thông đi tới, đã điều chỉnh xong tâm trạng, trở lại hình tượng thục nữ cởi mở như thường ngày, mỉm cười với Tô Xán:
- Làm sao bạn và Đường Vũ quen nhau thế?
Cô ta muốn cân đo đạo hạnh của Tô Xán để đánh giá nhãn quang Đường Vũ tới mức độ nào.

Tô Xán nghĩ, nói ra thì dài tới mai không xong, đành nói:
- Cô ấy là lớp trưởng thời sơ trung của tôi, tốt nghiệp cao trung thi vào cùng trường, sau đó lại cùng nhau vào một trường đại học.

Trình Thông Thông thốt lên:
- Wow, cậu trúng số lớn rồi, Đường Vũ có tài có sắc, vậy mà cậu ở gần hưởng lộc. Mà không có chuyện sáng nay thì chẳng ai biết quan hệ hai bạn, thật kín tiếng, như vậy không hay đâu, còn phải mời khách nữa, đừng mong thoát nhé.

- Đương nhiên rồi, không biết các bạn thích ăn gì? Tôi nghe nói gần đây có nhà hàng Ma Cao.
Ý tưởng lớn gặp nhau, Tô Xán cũng có ý đó cách đây không lâu mà chưa có cơ hội thực hiện:

- Vậy phải xem trình độ dự toán của cậu thế nào, nếu tài chính dư dả, chúng ta đi ăn hải sản tươi, không thì ăn bữa cơm tây ở khách sạn này cũng được. Dù sao tấm lòng là chính, chúng ta là sinh viên, có là được rồi? Phải không?

Đôi mắt Trình Thông Thông như kính chiếu yêu chiếu vào mặt Tô Xán, tiếp theo là thời khắc thu lưới rồi, thông qua vẻ mặt và tốc độ nhận lời của Tô Xán có thể biết bối cảnh gia đình của Tô Xán, là giàu có gia thế tùy ý ăn tiêu, là trung lưu không phải lo ăn lo mặc, hay là bình thường không có gì đáng chú ý.

Cơ sở kinh tế quyết định hình thái ý thức, nhân vật nhỏ cho dù có phong sương ngạo cốt, cũng chỉ đâm đầu vào bế tắc, ở xã hội hiện đại tấc đất tấc vàng, rồi tới lúc vỡ đầu chảy máu.

Cô gái nhỏ này ra đề cho mình đây mà, Tô Xán nghe là hiểu ngay, ý tứ mình quyết định mời khách nói lên mức độ coi trọng tình cảm này.

Tô Xán thì mời đâu cũng được thôi, tài chính y dư thừa đãi mấy cô gái bất kỳ quán ăn nào ở đất nước Trung Quốc này, nhưng mà nha đầu Đường Vũ đó gần đây có xu hướng muốn quản túi tiền của mình, có lẽ nên hỏi một chút.

- À, tôi còn chưa nghĩ kỹ.
Tô Xán gãi đầu đáp:

Lo trước sợ sau, ăn nói ngập ngừng, chứng tỏ tài chính không dư dả, Trình Thông Thông đánh giá nhanh, điểm số của Tô Xán giảm vùn vụt, chỉ xếp vàng hàng hợp cách.

Trình Thông Thông thầm cười nhạt, còn tưởng rằng bạn trai Đường Vũ cao minh thế nào, bạn trai mình ít nhiều không nói một lời bao cả nhà hàng, tuy đã chia tay rồi, nhưng cho tới nay vẫn không ai so sánh được.

- Vậy cậu thong thả mà nghĩ đi nhé, không vội.
Trình Thông Thông khéo ở chỗ không để lộ tình cảm ra ngoài, dù cả với người mình coi thường:

Tất nhiên với người bị Trình Thông Thông coi thường thì ít có khả năng gặp lại cô lần thứ hai. Đang định đi lướt qua bên Tô Xán thì dột nhiên cảm thấy dây áo tắm bị tuột, cái dây áo kết nơ bị người ta rút.

Cái thằng nhóc kia quay lại, giật dây một cái, sau đó báo thù xong cười vui sướng chạy đi như một làn gió.

Cái áo bơi vốn nhỏ, dây đeo mảnh, miễn cưỡng che đậy hai quả cầu trước ngực, làm bờ vai mịn màng của Trình Thông Thông có vết hằn nhỏ, giờ đây được giải thoát khỏi gánh nặng, hai bầu vú mơn mởn nóng vội nảy ra ngoài, khoe cả hai nụ hoa phấn hồng.

Không đợi Trình Thông Thông kịp thét lên, Tô Xán mở to mắt nhìn đã đời một lượt, ném lại câu:
- Tôi không thấy gì hết.
Sau đó quay ngoắt người bỏ đi, lòng tấm tắc khen thân hình bạn cùng phòng Đường Vũ không tệ, nha đầu nhà mình có vẻ kém hơn một ít.

Tâm tình Tô Xán tốt hơn rất nhiều, bước chân có chút nhún nhảy, Tô Xán đi về nắm tay Đường Vũ, chỉ quán bar ở hồ bơi:
- Chúng ta đi mua đồ uống.

Đường Vũ quấn cái khăn tắm rồi đứng dậy đi theo.

Ngoài hồ bơi là một con đường thông tới nhà ăn, nhựa pvc chống trơn hồ bơ rẽ xuống một bậc tam cấp, tiếp đó là hành lang lát đá hoa cương, ngăn

cách bằng những chiếc chậu cây cảnh, người ngoài hành lang đi qua có thể nhìn thấy toàn cảnh bể bơi, nhà ăn ở tầng hai nhìn qua cửa kính cũng thấy được hồ bơi phía dưới.

Thế nên hồ bơi không chỉ là nơi bơi lội, còn là một cảnh đẹp của khách sạn, chăm chút thiết kế.

Trên đường đi gặp phải Trình Thông Thông đang trở về hồ bơi, ánh mắt lướt qua Tô Xán bén như dao, Tô Xán vờ như không nhìn thấy, cứ nắm tay Đường Vũ bước đi.

Tới bên chậu hoa ngăn cách hành lang và hồ bơi.

Một nhóm người đi tới.

- Con bé này vì sao mãi không nhận điện thoại? Không biết có chuyện gì?

- Phòng bọn chúng cũng không có ai nhận điện thoại mà, chắc là đi ôn bài ở thư viện, không mang di động hoặc để chế độ rung thôi. Chúng ta đột nhiên tới đây không báo trước thì sao nó biết.

Người đang gọi điện thoại là Mục Tuyền, còn trả lời là ông Đường, thi thoảng cùng năm sáu người bên cạnh nói cười.

Tiếp đó là cảnh tượng đôi nam nữ mặc đồ bơi mát mẻ đi ra, gặp ngay phải hai vị gia trưởng, mặt đối mặt.

Cảm giác như có cơn gió lạnh thổi vù vù qua sau lưng, sao mình toàn gặp Mục Tuyền ở hoàn cảnh éo le như thế, sao lúc phong độ ngời ngời khi đóng giả giáo viên đứng trên giảng đường thì lại không gặp?

Ở trước mặt cha mẹ mình, Đường Vũ rất biết suy nghĩ tới cảm thụ của cha mẹ, chỉ ở chi tiết nhỏ bảo vệ Tô Xán, luôn giữ vẻ mặt lãnh đạm bình tĩnh,

không có hành động quá mức thân mật, không nói chuyện ám muội, ai mà không biết còn tưởng rằng hai người bọ họ không quen nhau.

Ai ngờ Tô Xán gặp phải cha mẹ mình ở bể bơi, sự chấn động, xấu hổ đó khỏi nói cũng biết.

Chưa hết, Tô Xán đang định lắp bắp chào thì đột nhiên có tiếng con gái reo lên vui mừng rồi chạy tới, bất kể Tô Xán để thân trần, ôm lấy eo y.

Tô Xán cứng người, thậm chí y còn chưa nhận ra cô gái này là ai, nhưng nhìn ánh mắt của Mục Tuyền, Tô Xán chỉ muốn khóc.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 26: Trên bữa cơm

Lúc này bóng đêm đang dần phủ xuống thành phố, nhìn qua cửa sổ, thấy được Đh Thượng Hải chìm vào bóng tối, bên đường có mấy sinh viên chổng mông đạp xe gấp gáp về trường.

Trên bàn cơm Mục Tuyền và ông Đường nghe Lê Nghiêm kể chuyện trải qua, không ngờ chân tướng một năm rưỡi trước lại là như thế. Tô Xán chính là người đã cứu sống Lê Oánh.

Ông Đường không bao giờ keo kiệt lời khen ngợi, tán thưởng y vài câu.

Mục Tuyền nói chuyện với mẹ Lê Oánh là Triệu Hà Du, lúc quay đầu lại liếc nhìn Tô Xán một cái, thứ ẩn chưa trong ánh mắt này rất sâu, Tô Xán không lĩnh ngộ ngay được, chẳng biết là tán dương mình hay là chỉ đơn thuần là bất ngờ.

Có điều nếu chỉ đơn giản như vậy có thể nhìn ra tâm thái Mục Tuyền thì đã không phải là Mục Tuyền làm Tô Xán đau đầu rồi, không khiến Đường Vũ vừa yêu vừa ghét, vừa kính vừa sợ như thế.

Triệu Hà Du tiếp lời nói với Tô Xán:
- Biết cháu được tiến cử vào ĐH Thượng Hải, dì rất là mừng, cũng phải, Nhị Thập Thất Trung không cho đứa bé giỏi giang như cháu hạn ngạch này thì còn ai xứng nữa. Để hôm khác dì và chú mời cháu ăn cơm.

- Thực ra không có gì khoa trương vậy đâu ạ, khi đó cháu nghĩ nếu không phải là cháu mà là người khác cũng làm thế thôi, nên đừng nâng cháu lên cao, cháu sợ không xuống được. Sau này làm việc vượt ngoài phạm vi bản thân, không khéo hại luôn cả bản thân.

Tô Xán hài hước nói, nhớ lần đầu gặp nhau, Mục Tuyền nói không thích những đứa trẻ tự cao, nên khéo léo trả lời.

Mấy người lớn đều cười, khóe mắt Tô Xán cũng để ý phản ứng Mục Tuyền, chỉ thấy Mục Tuyền nhoẻn miệng cười.

Đã mấy lần bảo mình đừng tốn công suy đoán ý nghĩ Mục Tuyền nữa, cứ là chính bản thân mình là được, nhưng mỗi lần thấy Mục Tuyền, Tô Xán không kìm được mình.

Có điều y không kém cỏi đến thế, lâu dần Tô Xán đã có sức đề kháng nhất định với Mục Tuyền, thêm vào gia trưởng hai nhà đã gặp nhau, chuyện của y và Đường Vũ được ngầm thừa nhận, chuyện hôm nay công bằng mà nói đâu phải cái gì quá đáng, chẳng qua tự mình thần hồn nát thần tính, nên dần bình tĩnh lại, ứng phó càng thêm tự nhiên.

- Nhất định phải mời rồi, thằng bé này, thật là khiêm tốn.
Triệu Hà Du cười tít mắt, càng ngày càng thấy Tô Xán thật vừa mắt.

Lê Oánh nghe cha mình kể lại chuyện cũ, mắt đỏ hoe, lúc này cũng không nhịn được cười, đó chính là Tô Xán, cũng cùng phong cách như trước kia khuyên giải mình. Còn Lê Oánh hôm đó trên sân thượng ngôn từ sắc bén làm người ta thấy khó chơi bây giờ có vẻ thay đổi tính cách rất nhiều, một bộ dàng tiểu nữ nhân thùy mị hiền thục.

Lê Nghiêm tâm tình hết sức khoan khoái, ấn tượng Tô Xán để lại cho ông rất tốt, khiêm nhường mà không tỏ ra sáo rỗng sách vở, tự nhiên hài hước, rất hợp khẩu vị của ông.

Phục vụ lúc này không ngừng mang thức ăn lên, không khí bắt đầu sôi nổi hơn, không xa lạ trầm lắng như trước nữa.

- Hai đứa ăn cơm rồi à, cũng trách cha mẹ không nói trước, vậy ăn chút thức ăn đi, món ăn ở Thượng Hải làm ít, tinh xảo, ăn không đầy bụng. Có

câu tháng chín ăn cua cái, tháng mười ăn cua đực, thời tiết cuối thu này ăn cua là thích hợp nhất. Món cua lông tương dầu này đáng thử lắm, món đại biểu ở đây.
Ông Đường thấy con gái chẳng đụng tới đũa, liền chỉ món cua màu sắc hấp dẫn trên bàn giới thiệu.

Đường Vũ gật đầu, đưa đũa ra gặp một miếng cua chấm tương dầu đỏ rực, sau đó cho vào bát của Tô Xán:
- Bạn nếm thử đi, nếu thấy ăn không quen thì thôi.
Tiếp đó mới đưa đũa ra, gắp một miếng nhỏ hơn cho vào bát của mình.

Khả năng quan sát của Mục Tuyền rất mạnh, không chi tiết nhỏ nào qua mắt được, miếng cua Đường Vũ gắp cho Tô Xán là miếng to nhất, không phải là cố ý, mà như có trực giác kinh người.

Mỹ nhân ân trọng, trong bát Tô Xán lúc này đâu phải chỉ là đơn giản là miếng cua, mà trước mặt cha mẹ cô gắp thức ăn cho mình, biểu thị rõ ràng tình cảm và sự ủng hộ kiên định giành cho Tô Xán, không muốn cha mẹ cô, đặc biệt là Mục Tuyền làm khó y.

Cho nên món cua này Tô Xán ăn thấy ngon chưa từng có, mặc dù Tô Xán vốn không thích cua lắm, vì ăn phiền hà, thịt chả có bao nhiêu, y thích cắn ngập răng, ăn thế mới đã.

Ông Đường đột nhiên "ài" một tiếng rõ to, sau đó ỉu xỉu gắp một miếng rau cho vào cái bát trống không của mình, giơ nó lên nhìn lại thở dài cái nữa, cho miếng rau vào miệng nhai, mặt chẳng có lấy chút hưởng thụ nào, ngược lại cứ như là đang nhai rơm vậy.

Mặt Đường Vũ thoáng cái đỏ dừ, đưa đũa ra gắp một miếng cua cho vào bát cha. Ông Đường lập tức cười toe toét, giơ ngón tay lên nói:
- Con gái càng lớn càng hiểu chuyện rồi.

- Được rồi, mẹ tự gắp, các con cứ ăn đi,

Mục Tuyền lên tiếng trước khi Đường Vũ gắp cho mình, cười tươi hơn, lườm chồng một cái, nếu không có biểu hiện gì thì mình thành người xấu mất.

Không ai biết rằng ông Đường mới là người vất vả nhất trong cái nhà này, nếu không có ông luôn khéo léo điều hòa, không chừng hai mẹ con này thành kẻ thù.

Trong khi Đường Vũ bóc mai, cạy bọng, lấy chân cua lóc thịt, đặt miếng thịt trắng tinh vào miệng ăn thì Tô Xán cho cả còng vào mồm nhai rồi nhả bã, cực kỳ phí phạm. Tô Xán chẳng thấy phí phạm lắm, con cua bé thế cũng chẳng có bao thịt mà phí, y cũng đâu ăn cua mà hưởng thụ ân tình mỹ nhân.

Tuy nhìn thấy nhưng Đường Vũ cũng không tiện gỡ cua cho Tô Xán.

Tô Xán đang nhọc nhằn gỡ cua ăn thì Lê Oánh ở bên đứng dậy, vươn đũa gắp một thứ giống đậu hũ khô, cho vào bát Tô Xán, cười ngọt lịm tim:
- Nếu nói tới đặc sản của Thượng Hải, món khảo phu ngũ vị này mới là đáng thử nhất. Giống như bánh bột lọc của Xuyên bắc, bát bát kê của Dung Thành. Bạn thử đi, dù sao tới Thượng Hải thì đây là món mà mình thích nhất, không tốn công như ăn cua.

Ông Đường luôn muốn ra tay điều tiết không khí giữa Đường Vũ, Tô Xán và vợ mình, bây giờ thấy không cần nữa rồi, thằng nhóc này đáng đời lắm, chuyện chúng nó tự chúng nó lo vậy, mình chén cua của mình đã.

Lê Nghiêm lên tiếng hỗ trợ con gái:
- Tô Xán cháu nên thưởng thức kỹ món này, khảo phu ngũ hương là một món ăn có lai lịch lắm đấy, những bậc đại sư quốc học như Thẩm Quân Nho, Trâu Thao Phấn, Lý Công Phác đều tán thưởng nó. Nếu không vị của cháu đủ tinh tế, sẽ nhận ra mùi vị rất thuần của nó.

Dưới ánh mắt của cha con Lê Oánh, Tô Xán cũng chỉ đành tạm để món cua chưa ăn hết xuống, gắp thứ giống "đậu hũ" lên cho vào miệng. Động tác

này của Tô Xán làm Lê Nghiêm mỉm cười, rất hài lòng.

Tô Xán nghiền ngẫm một lúc, nghiêm túc nói:
- Ngọt mặn phối hợp vừa vặn, đường phèn mát, bì làm nhai rất có cảm giác.
Dù sao cũng là người suýt nữa thành đầu bếp, tuy cách ăn uống có hơi phũ, Tô Xán cũng có chút đạo hạnh.

Lê Nghiêm không ngừng gật gù, bộ dạng này Triệu Hà Du quá quen rồi, là lúc trạng thái chồng mình khoan khoái nhất.

Nếu là chuyện bọn nhóc thì ông Đường không quan tâm, lúc này không thể không để ý, thầm nghĩ, gì thế này, Lão Lê ông định yểm hộ cho con gái đấy à? Còn cái thằng nhãi Tô Xán kia có phải mù mắt rồi không, tùy tiện ứng phó một câu "cũng được", "rất ngon" là đủ rồi, cần gì lắm mồm thế?

Ông Đường đưa mắt nhìn Mục Tuyền, thấy vợ cầm cốc trà nhấp nhẹ, chẳng chú ý.

Uống một ngụm rượu lớn áp giận, vừa rồi mình và con gái biểu hiện đã nói rõ quan hệ Đường gia và Tô Xán rồi. Lão Lê và con gái ông lại vờ như không thấy, thật là xấu bụng.

Chẳng biết trong bụng có tâm tư gì, làm quan tới chủ nhiệm ủy ban kế hoạch rồi còn giở cái trò này.

Vậy mà bà vợ băng sơn của mình lại hoàn toàn chẳng chút phản ứng, bộ dạng không thấy, không nghe, không hỏi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 27: Luôn nắm chặt

Lê Oánh quay sang Tô Xán, thần thái thân mật:
- Thật là hay, từ ĐH Thượng Hải tới nhà mình ở Từ Gia Hối, chỉ cần đi tàu điện ngầm tuyến số một là có thể tới được rồi, rất gần. Tới khi đó mình sẽ tới tìm bạn chơi, bạn phải làm hướng dẫn viên cho mình đấy. Nếu không bạn tới chỗ mình, vừa vặn ngày kia mình không có tiết, có thể tiếp đãi bạn.

Lời nói thì không có gì, nhưng điệu bộ đó ai nhìn cũng dễ nghĩ tới ý khác, rốt cuộc Lê Oánh có ý gì đây, lúc nãy ôm mình coi như xúc động đi, còn hành động này ý gì ? Cô ấy thích mình? Tô Xán lắc đầu, không có khả năng, hai bên sau sự kiện kia không hề có liên lạc, sao đột nhiên gặp lại có tình cảm với mình được?

Lúc nãy mình còn bảo nha đầu này đổi tính, té ra là nhìn nhầm, thật đau đầu, Tô Xán chỉ, ậm ừ ứng phó.

Lê Oánh vẫn cười rất tươi:
- Không biết trường bạn thế nào, ở trường mình có rất nhiều bạn bè tới từ Nhị Thập Thất Trung, bạn nhất định phải qua một chuyến nhé. Không những thế bạn cùng phòng của mình còn toàn là mỹ nữ, mình có thể giới thiệu cho bạn.

Nói tới đó quay sang nhìn Đường Vũ, dùng chiêu hồi mã thương:
- Đường Vũ, bạn không để ý chứ?

Đường Vũ nhìn thẳng Lê Oánh, khóe môi nhếch lên một độ cong đẹp mắt, đáp lại một câu khiến người ta căng thẳng:
- Mình để ý, bạn có giận không?

- Cái đó thì toàn thể học sinh Nhị Thập Thất Trung đều biết, mình không phải người hẹp hòi.

- Không phải, vậy người khác không đi làm chuyện không cần phải làm thì bạn cũng không cưỡng ép, phải không?

- Hoàn toàn hiểu, vừa rồi mình nói nếu bạn không để ý, rảnh rỗi tới trường mình, gặp những người bạn cũ nhé.

Đường Vũ nhẹ nhàng đặt xuống:
- Mình cũng chỉ đùa thôi, học kỳ này lịch khá chặt, để xem tình huống rồi tính.

- Có câu này của bạn là được rồi.
Hai người ngầm giao phong qua lại, làm Lê Oành luôn lanh lợi cũng phải nghĩ, Đường Vũ quả nhiên danh bất hư truyền.

Triệu Hà Du chỉnh khăn ăn trước mặt, thong thả nói:
- Tô Xán, cháu là đại ân nhân của Oánh Oánh, dì cũng không coi cháu là người ngoài, cháu đỗ vào Đh Thượng Hải, dì rất mừng, sau này cháu ở đây, chú và dì cũng có thể chiếu cố. Nếu ở trong trường không quen, nhà dì còn phòng trống, dọn cho cháu một cái, cuối tuần tới ở, quần áo bẩn mang cả tới, dì giặt cho. Hoàn cảnh trong trường không tốt, giờ còn đỡ, tới mùa đông, nhiệt độ giảm xuống âm mấy độ thì sao chịu nổi, ở nhà thoải mái hơn.

Mục Tuyền đặt cốc trà xuống, âm thanh không lớn, đúng lúc vào câu nói cuối cùng của Triệu Hà Du, không khỏi khiến Triệu Hà Du khựng lại.

Tô Xán vội trả lời:
- Dì Triệu, cháu ở KTX rất tốt, cám ơn ý tốt của dì.

Triệu Hà Du chuẩn bị nói tiếp thì Mục Tuyền lại hỏi:

- Tô Xán, nói như vậy tức là cháu được tiến cử vào Đh Thượng Hải? Sao Đường Vũ không nói?

Không hề có mùi thuốc nổ, Triệu Hà Du vẫn mỉm cười, nhưng những lời của Mục Tuyền khiến bà chủ ý lắng nghe.

- Đường Vũ được tiến cử thì không có gì lạ nữa. Còn cháu được tiến cử là khi làm học sinh trao đổi kiếm được, chỉ có Đh Thượng Hải chấp nhận tư cách, chỉ là may mắn, không đáng nói.

Lê Oánh cười hì hì:
- Nếu nói là may mắn thì cậu may mắn quá đấy, mấy người bạn của mình nói kỳ thi lần này rất khó, ngưỡng 620 điểm của ĐH Thượng Hải khiến không biết bao nhiêu người gục ngã.

- Ừ, nếu như không được tiến cử mà dùng thực lực thi vào, đoán chừng tiêu diệt mất quá nửa số tế bào não, mất cả năm mới khôi phục được.

Triệu Hà Du nói ngay vào:
- Cái thằng bé này cái gì cũng tốt, chỉ là khiêm tốn quá mức, có tư cách tiến cử đã chứng minh năng lực của cháu rồi.

Hai mẹ con Triệu Hà Du và Lê Oánh phối hợp tiếp nối luôn đề tài của Mục Tuyền, khiến cho người ta có cảm giác không thể xen vào được.

Mục Tuyền vẫn nói nhỏ nhẹ:
- Tư cách tiến cử vào ĐH Thượng Hải là do biểu hiện nổi bật của cháu và Đường Vũ cùng tới trường Exeter làm học sinh trao đổi, nên thu được sao?

Tô Xán dù đang trả lời mẹ con Lê Oánh nhưng luôn chú ý tới Mục Tuyền, gật đầu ngay:
- Dạ, vâng ạ.

Cả hai cùng ra nước ngoài du học? Triệu Hà Du lòng trầm xuống.

- Thời gian hai đứa ở New Hampshire hỗ trợ nhau tiến bộ rất đáng được khẳng định, dì cũng mừng cho sự trưởng thành của hai đứa. Bây giờ cùng báo danh vào ĐH Thượng Hải, không được tự cao lơ là, phải xác định rõ mục tiêu, giai đoạn này học tập vẫn là chủ yếu.

Lời Mục Tuyền nói không có gì kinh người, là một loại dạy bảo, không chỉ dạy bảo Đường Vũ, mà còn cả Tô Xán.

Tô Xán cảm thấy lòng nóng lên, ưỡn thẳng lưng, gật mạnh đầu lần nữa, được Mục Tuyền dạy bảo tức là được bà thừa nhận rồi.

Cùng đi du học, lại cùng báo danh vào một trường? Vẻ mặt Triệu Hà Du rõ ràng mất tự nhiên, đã tới mức đó rồi sao?

Vì chuyện Lê Oánh tự sát, ở lại Nhị Thập Thất Trung học không tốt, cần môi trường mới, vợ chồng bà chuyển tới Thượng Hải, có điều vẫn luôn để ý tin về Tô Xán, thời gian trước nghe bạn bè ở Dung Thành kể chuyện nửa đùa nửa thật, nói chú nhoc Tô Xán đó theo đuổi Đường Vũ con gái Mục Tuyền rất rát, nhưng Mục Tuyền không tỏ thái độ, nói với mấy người bạn là không có chuyện đó.

Thế nhưng hiện giờ xem ra sự thực khác hẳn.

Lúc trước ở Dung Thành đã có không ít người lấy Lê Oánh và Đường Vũ so sánh với nhau, lúc đầu cũng chỉ cười cho qua, nghe nhiều không khỏi chú ý, nên ngầm để ý tới Đường Vũ. Triệu Hà Du đương nhiên cho rằng con mình tốt nhất.

Hôm nay gặp lại Tô Xán, chỉ thấy thằng bé này nhìn thế nào cũng thấy thích, lại có ơn cứu mạng với con gái mình, trong lòng con gái thế nào cũng có địa vị không nhỏ. Hai đứa nó gần gũi một chút, ở tuổi này lửa gần rơm lâu ngày cũng bén.

Còn về phần Tô Xán theo đuổi Đường Vũ, thế thì có sao?

Chẳng qua là thằng bé đó chưa tiếp xúc nhiều với con mình thôi, chỉ cần mình hỗ trợ, thế nào Tô Xán cũng nhận ra cái tốt của con gái mình.

Triệu Hà Du không chịu thua:
- Tô Xán, cháu từng sang Mỹ du học, như vậy nói tiếng Anh nhất định rất tốt rồi, dì đang định nhờ cháu một việc đây, tiếng Anh của Lê Oánh làm dì đau đầu, dì giao cho cháu đó.

- Dạ, cháu sẽ tận lực ạ.
Tô Xán miễn cưỡng nói:

Mục Tuyền quay sang ông Đường:
- Nhà chúng ta ở Thượng Hải chuẩn bị ra sao rồi?

- Mấy ngày qua đang xanh hóa tiểu khu, đoán chừng tháng sau có thể tiến hành trang trí. Con gái à, nhà làm xong khi nào rảnh con về nhà ở nhé, cha sẽ chuẩn bị mọi thứ con cần, tới khi đó cha khả năng cũng thường trú ở đây.

Mục Tuyền lúc này mới quay đầu sang nói với Tô Xán và Đường Vũ:
- Trong nhà có máy giặt, cuối tuần hai đứa trở về, gom hết quần áo giặt giũ là được.

Tô Xán và Đường Vũ hoàn toàn sững sờ, ý tứ biểu đạt trong câu nói này của Mục Tuyền vượt quá xa kỳ vọng của cả hai, cảm giác choáng váng.

Mục Tuyền nâng chén trà lên, hướng về phía nhà Lê Oánh.

Mọi người nâng chén, sắc mặt mỗi người một kiểu, Lê Oánh trông chẳng có vẻ gì là thất vọng, cười nói:
- Hôm nay được gặp hai bạn, mình rất là mừng.

Không sao, ngày sau còn dài mà, nghĩ như thế Triều Hà Du cười hiền hòa với Tô Xán. Nói thực Tô Xán cũng rất xúc động, trong đời y chưa gặp được ai như hai vị này, trong tình huống còn xa lạ mà tin tưởng y, quan tâm y, thậm chí sẵn sàng phân ra một phần không gian cho y, vì y giặt quần áo như cha mẹ.

Nhưng không phải mọi ân tình trong cuộc đời ta đều có thể nhận được.

Được cái gì đó, thì bỏ lỡ và mất đi cái gì đó, tài phú, mỹ tửu, mỹ nhân, cơ hội sượt qua vai ư?

Tô Xán sẵn sàng từ bỏ nhiều thứ hơn thế.

Bởi vì trong toàn bộ quá trình đó, ở dưới bàn, tay phải của Đường Vũ luôn nắm chặt tay trái của y.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 28: Một người không thể coi thường

Ă

n cơm xong thì trời đã tối hẳn, trong trường Thượng Hải mang sự tĩnh mịch như cuối thu, nhưng ở sân bóng có vẻ chưa tan hết sức nóng ban ngày, thi thoảng truyền tới tiếng reo hò, xen vào đó là tiếng thét chói tai của các cô gái.

Quán cà phê dưới thư viện luôn là nơi có phong cảnh trữ tình nhất trường, đám súc sinh có kinh nghiệm của ĐH Thượng Hải thường mua một cốc trà ngồi ở đó, nhìn nắm nữ sinh ngồi dựa vào cửa sổ đọc sách dưới ánh đèn, may mắn có khi tình cờ gặp được nữ sinh Giang Nam xinh đẹp không bị đám ong bướm vờn quanh. Những nữ sinh đa cảm đặt trên bàn cốc trà sữa, bên cạnh là cuốn thơ của Trương Ái Linh hoặc Walt Whitman, luôn là đối tượng ra tay của đám học trưởng.

Thi thoảng cũng gặp phải hoa độc, mang tuyệt tác của Simone de Beauvoir, mặc quần short cũn cỡn, lộ ra đôi chân dài thon thả, nhưng đó thường là yêu tinh ngàn năm của khoa tâm lý, không có đạo hạnh dám tiếp cận chỉ chuốc nhục vào thân.

Một chiếc xe hơi màu đen men theo con đường chính trong trường đi thẳng tới KTX nữ, cha mẹ Đường Vũ đưa cô về, tình cờ gặp được giáo viên của Đường Vũ, hai bên đứng lại nói chuyện.

Lý Lam phó giám đốc trong công ty của ông Đường và Tô Xán đứng ngoài, gió đêm thổi lào xào qua tán cây. Lý Lam rút thuốc lá ra, Tô Xán lắc đầu từ chối, Lý Lam không ép, bật lửa châm thuốc là hút.

Lúc này có nữ sinh vừa ôn tập về, hai tay ôm chồng sách trước ngực đi dưới ánh đèn đường dìu dịu, mép váy phiêu động, xinh đẹp dịu dàng. Lý Lam

chẳng chút kiềng nể ngắm nghía một lượt, cô nữ sinh phát hiện ra, hứ một tiếng, quay đầu sang bên, để lại bóng lưng khiến người ta tơ tưởng.

Lý Lam rít một hơi thuốc dài, hỏi:
- Cậu và con gái giám đốc Đường là bạn học cũ hả?

Tô Xán gật đầu:
- Chúng tôi học với nhau từ thời sơ trung.

- Giám đốc Đường rất thích uống rượu, ngày nào ăn cơm cũng phải uống một chén, khi gặp quyết sách lớn, rượu thành chiến hữu thân mật nhất của ông ấy. Sau này cùng ăn cơm, cậu uống rượu cùng, ông ấy sẽ rất vui.
Lý Lam cười mách nước cho Tô Xán.

- Tôi uống rượu không tốt lắm.
Tô Xán cười khổ, cách này không thông rồi, Đường Vũ cũng không thích mùi rượu.

- Thế thì phải học thôi, như tôi, vốn không biết uống rượu, bồi tiếp ông ấy nhiều, giờ cũng đủ sức chinh chiến khắp bữa tiệc rồi.
Lý Lam nhìn hai vợ chồng Mục Tuyền, nói:
- Giám đốc Đường đứng bên cạnh cục trưởng Mục luôn bị đánh giá thấp đúng không, nhiều người nghĩ thế. Nhưng xưa nay tôi luôn bội phục giám đốc Đường, nhất là tâm cảnh của ông ấy. Tôi không có định lực đó, tu luyện mãi không tới nơi tới chốn. Ví như gần đây nuốt một tập đoàn, là xí nghiệp khá có tiếng, giám đốc Đường cấp quyền cho tôi, tôi tiếp nhận mới biết nó là đống nợ, ngày nào cũng có người tới kêu gào đòi tiền.

Tô Xán không biết vì sao Lý Lam đột nhiên kể chuyện này, nhưng y rất muốn tìm hiểu thêm về gia đình Đường Vũ:
- Làm ăn thua lỗ?

- Gần 20 triệu, đủ loại người tới gây chuyện cả ngày, làm ngay cả văn phòng làm việc ra hồn cũng không có, vì xí nghiệp đầu sập rồi, không có

địa điểm cố định, người đòi nợ chạy tới cả bên xí nghiệp Đường thị, không ngăn nổi. Ai cũng bảo giám đốc Đường nhận phải củ khoai nóng, tin tức xí nghiệp Đường thị vừa tiếp nhận nó truyền đi, chủ nợ liền có mục tiêu, đổ tới không ngớt.

- Sau giám đốc Đường bỏ ra 350.00 trang trí tòa nhà ba tầng của xí nghiệp cũ, đích thân tọa trấn, lâm thời lấy từ ngân hàng gần 1 triệu tiền mặt, chất thành đống trên bàn. Ngày hôm đó liền có 200 người tới cửa đòi tiền, cứ người nào đưa ra được hợp đồng và giấy vay nợ, giám đốc Đường cho ngồi đếm tiền trả ngay tại chỗ.
Lý Lam bập một hơi thuốc, giọng hồi tưởng:
- Khí phách của giám đốc Đường khi đó, tới giờ tôi vẫn nhớ như in trong đầu.

- Đám chủ nợ lúc tới thì hận không thể gỡ cả cánh cửa trừ nợ, đến khi về thì xưng huynh gọi đệ, một câu giám đốc Đường hai câu giám đốc Đường. Tin đồn lan đi kết quả chỉ hai ba ngày, dùng chưa tới 3 triệu đồng mà ổn định được khoản nợ gần 20 triệu. Tôi tự nhận cả đời này không bằng được.
Lý Lam vỗ vai Tô Xán, cười:
- Sau này cậu sẽ biết rồi, ở trên người giám đốc Đường, cậu sẽ học được rất nhiều thứ.

Tô Xán ngạc nhiên, quả thật xưa nay y không quá chú ý tới ông Đường, nghĩ lại đúng là sai lầm, ánh mắt Mục Tuyền thì còn cần phải nghi ngờ hay sao?

Nhìn bóng lưng ông Đường đứng ở xa xa, Lý Lam Tiếp tục nói:
- Khi cậu rời trường đại học sẽ hiểu, trong nghề thường lưu truyền một quan điểm, không thể lấy tiền nhiều hay ít luận anh hùng, anh hùng hay cẩu hùng phải xem người đó có chống chọi được với sóng gió thế nào. Trong tay có vài trăm triệu không có nghĩa là có tự tin bằng người có vài triệu, đối chiến trong một lĩnh vực nói không chừng phải nôn tiền ra. Nếu như sau này may mắn có cơ hội cộng sự, về lý luận kinh tế tôi không dám dạy cậu,

trong ĐH Thượng Hải có nhiều tri thức cho cậu vũ trang, nhưng tôi có thể chỉ cho cộng thủ đoạn kinh nghiệm còn hữu dụng hơn.

- Cháu hiểu, lý luận kinh tế ở giai đoạn hiện tại không thể hoàn toàn dự báo trước được hoạt động kinh tế xã hội. Chỉ có kinh nghiệm thủ đoạn tổng kết ra sau thực chiến mới là pháp bảo hữu dụng.
Tô Xán toét miệng cười:
- Nếu như thực sự có một ngày như thế, mong được chú Lý chỉ bảo nhiều hơn.

- Tôi không hoài nghi có ngày đó, nói trước là tôi chỉ có thủ đoạn nhỏ, muốn lấy được chân kinh phải uống rượu với giám đốc Đường nhiều hơn. Có điều không vội, ngày sau còn dài mà. Đại học là thời hoàng kim quý giá, hãy hưởng thụ thật tốt đi.
Lý Lam cũng chẳng phải nhận định Tô Xán nhất định cùng Đường Vũ thành vợ thành chồng, trở thành con rể của Đường gia.

Nhưng dù sao cũng có khả năng, lôi kéo quan hệ với Tô Xán, là để củng cố địa vị của hắn ở xí nghiệp Đường thị sau này, dù sao cũng không mất gì vài câu nói đúng không, dại gì mà không bán cái ân tình ấy.

Lý Lam nghĩ một lúc lấy trong túi áo ra một tờ giấy, một cái bút, viết số điện thoại lên đó:
- Nếu sau này có chuyện gì thì liên hệ với tôi, ví dụ các CLB trong trường tổ chức hoạt động cần tới tài trợ chẳng hạn, ở phương diện này tôi có thể giúp cậu sẽ tận lực giúp, coi như hồi ức lại cuộc đời sinh viên, khi ấy nhớ để vị trí cho tôi nhé.

- Cám ơn chú Lý.
Tô Xán vội vàng nhận lấy.

Đến khi cha mẹ Đường Vũ cùng giáo viên trò chuyện xong quay lại thì ở chỗ đỗ xe chỉ còn lại Lý Lam đang hút thuốc.

- Thằng bé đó đâu rồi?
Ông Đường không thấy Tô Xán liền hỏi:

- Cậu ấy nói còn có chút việc, nơi này lại ở gần rồi, không cần chúng ta đưa đi nữa, sẽ tự về, nhờ tôi chuyển lời cám ơn hai người vì bữa cơm hôm nay.

Ông Đường cười lắc đầu, biết Tô Xán sợ vợ mình nên chuồn trước.

Mục Tuyền chỉ "ừm" một tiếng, khom người vào xe, mui xe che ánh sáng từ đèn đường, làm mặt bà ẩn trong bóng tối:
- Vậy chúng ta đi thôi.

Chiếc xe khởi động, quay đầu chậm rãi rời trường.

- Thằng bé Tô Xán này không tệ, biểu hiện hôm nay coi như là đứa hiểu chuyện.
Ở trong xe, ông Đường nói:

Mục Tuyền khẽ mỉm cười:
- Anh nói thế vì nó hợp tính anh.

- Ha ha, chẳng lẽ em không có chút động lòng nào? Đừng có không nói thật, anh lại còn không hiểu em sao, nếu không hôm nay đã chẳng phản ứng lại Triệu Hà Du như thế, chuyện này có lẽ với người khác không đại biểu cho cái gì, nhưng với vợ anh, rất hiếm có, làm anh nhớ tới hồi xưa khi em ghen ...

Ánh mắt lạnh băng của Mục Tuyền thu lại từ người chồng, đồng thời liếc nhìn Lý Lam, đúng lúc Lý Lam đang nhìn trộm Mục Tuyền qua gương chiếu hậu, bắt gặp ánh mắt này Lý Lam sợ toát mồ hôi, vội ho khan mấy tiếng, làm ra vẻ mình không nghe thấy gì hết, mắt nhìn thẳng về phía trước.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 29: Bố trí của Mục Tuyền

Ô

ng Đường đang nói chuyện sôi nổi lại nhíu mày lại, ngồi im lặng, chẳng biết nghĩ cái gì đột nhiên kêu lên bất mãn:
- Không đúng, hôm nay vợ anh vì một thằng nhóc mà ra mặt, nếu nói ghen thì phải là anh chứ.

- Nhố nhăng!
Mục Tuyền không chịu được nữa, đưa tay ra nhéo hông ông Đường một cái.

Lý Lam tay run run, suýt nữa làm ô tô mất lái, thầm nghĩ sao mình xui xẻo gặp phải cảnh tình tứ của cặp vợ chồng độc nhất vô nhị này, liệu lát nữa mình có bị cục trưởng Mục giết người bịt miệng không?

- Chuyện này hôm nay ở dưới loại tình huống đó, không phải vì Tô Xán mà là vì con gái chúng ta.
Mục Tuyền tay chống cằm nhìn ra khung cảnh hiu hắt ngoài cửa sổ:
- Yêu một người, tối đa chỉ nên yêu 7 phần, giữ lại cho mình ít nhất 3 phần không gian, cho bản thân tự do, cũng có đường xoay chuyển, đây mới là trạng thái lý tưởng nhất. Anh nghĩ con gái chúng ta có năng lực kiềm chế tỉnh táo đó không?

- Đương nhiên rồi, con gái chúng ta là ai chứ, từ nhỏ học tập không bao giờ khiến chúng ta phải lo, tham gia cuộc thi nào là mang cúp trở về, xinh đẹp thông minh, là nữ thần trong mơ của không biết bao nhiêu đứa con trai. Cái ngăn kéo thứ hai ở giá sách chứa đầy thư tình đám con trai viết cho nó, anh đọc qua rồi, nhiều đứa viết hay lắm.
Ông Đường đang nói say sưa, bắt gặp ánh mắt nguy hiểm của Mục Tuyền, vội ngồi đàng hoàng lại, ho một cái nói xuôi theo ý vợ:
- Anh thấy Tiểu Vũ nhà mình còn chưa có năng lực đó.

- Em không muốn quá can thiệp vào chuyện của con làm gì, nhưng lần này, từ khi lên sơ trung tới giờ, anh thấy nó đi bơi chưa, lại còn nắm tay một nam sinh cười cười nói nói. Khi ăn cơm với chúng ta, nó có lần nào gắp thức ăn cho chúng ta chưa? Nhưng hôm nay nó lại làm thế vì Tô Xán. Đừng nói tới giữ lại ba phần, đến một phần cũng chẳng có, nó bị lún vào rồi, giờ có nói gì nó cũng chẳng nghe lọt tai.

- Ở tuổi chúng nó bây giờ rất dễ đem toàn bộ mọi thứ đặt vào ái tình, thường chính bởi vì thế mà bị tổn thương nặng nhất, chính vì cháy hết mình vì tình yêu cho nên sau này trái tim dễ thành sa mạc cằn cỗi. Kết thúc bốn năm đại học, chúng sẽ phải đối diện với rất nhiều thứ, công việc, áp lực cuộc sống, chúng còn tiếp tục ở bên nhau được không? Dù em biết tình hình chúng nó rất lạc quan, nhưng lạc quan không có nghĩa là tin tưởng mù quáng.

Ông Đường gật đầu, rồi lại lắc đầu:
- Vợ à, đó chính là sự khác biệt giữa anh và em, em quá lý trí rồi, anh đôi khi thà mù quáng tin tưởng còn hơn, ít nhất như thế không mệt lòng.

- Em không phải là lo lắng vô cớ, Tiểu Vũ bây giờ nói không chừng còn giữ được chút tỉnh táo, nếu thêm anh ở bên cổ súy, nó sẽ chỉ còn biết tới tình cảm mà bất chấp mọi thứ. Bọn trẻ bây giờ trước khi kết hôn có dăm ba mối tình là chuyện rất bình thường, nhưng con gái chúng ta không như vậy, tình cảm nó quá phong phú, quá nhạy cảm, một lần đổ vỡ sẽ là vết thương khắc cốt ghi lòng cả đời nó. Chính vì thế em luôn muốn dạy nó hiểu phải biết buông bỏ. Nhưng Tô Xán làm hỏng mất kế hoạch của em, giờ chỉ đành như thế.
Mục Tuyền buông một tiếng thở dài đầy lo lắng:
- Trước kia Tô Xán nói với em, nó không bao giờ quên bốn năm ở bên Đường Vũ, em thấy nó không tự lượng sức. Rồi trải qua bao nhiêu chuyện, rốt cuộc nó đã cùng Tiểu Vũ vào cùng một trường đại học, tuy do con gái mình hạ thấp tiêu chuẩn lựa chọn đợi nó, ít nhất không thể bỏ qua nỗ lực

của Tô Xán. Em sẵn lòng cho chúng nó cơ hội, nhưng tương lai thế nào còn chưa chắc.

- Em nói đúng, có điều không quá đáng lo, khi bọn chúng tốt nghiệp, nếu muốn thì cương vị công tác chỗ anh nhiều lắm. Hỏi Tiểu Vũ xem bọn chúng an bài thế nào, chúng ta có thể sáng tạo hoàn cảnh cho chúng nó cơ mà.

Mục Tuyền lắc đầu:
- Theo em quan sát thì Tô Xán không phải là người như thế, nó sẽ không tiếp nhận an bài của chúng ta, cho dù có con gái chúng ta mà phải nhún mình, thì chỉ miễn cưỡng, không tốt cho quan hệ của chúng nó.

Ông Đường chép miệng, ông tin vào mắt đánh gia của vợ.
- Nhưng muốn bọn chúng tự tay gây dựng sự nghiệp như chúng ta sao? Không dựa vào trong nhà, đi lên từ hai bàn tay trắng? Nếu trước kia anh không tranh cãi với lãnh đạo, nổi giận từ chức, rồi vì áp lực kiếm sống mà kinh doanh. Anh không hối hận, nhưng thời gian đó quá vất vả, hại anh hại cả em. Hai đứa nhóc muốn đi tới con đường chúng ta hiện giờ, sẽ chịu không ít khổ nạn, em nói xem phải làm sao?

- Không phải hôm nay em đã làm rồi đấy sao?

Ông Đường ngớ một lúc mới hiểu ra, cứ tưởng vợ mình hôm nay bị Triệu Hà Du kích thích mới đưa ra quyết định kia, ai ngờ chỉ là lợi dụng tình thế, trước tiên để hai đứa nhóc kia yên tâm, không còn đề phòng nữa, sau đó mới dần dần tác động vào bọn chúng.

Nghĩ thế ông Đường không khỏi rùng mình, nhìn lại Mục Tuyền, tuy ông không dám khẳng định hoàn toàn suy đoán của mình, nhưng ít nhất cũng đúng bảy phần.

Xe rời trường, hòa nhập vào thành phố trong muôn ánh đèn huy hoàng.

Đó là đêm cuối cùng cha mẹ Đường Vũ ở Hạ Hải, ngày hôm sau lên máy bay trở về Dung Thành.

Trước khi đi qua cửa soát vé ở sân bay, ông Đường đột ngột quay người lại giơ hai tay ra làm động tác bắn súng, nói một câu: " Ta sẽ còn quay trở lại", giống hệt cuối phim Hollywood để mọi người hồi hộp đợi phần sau vậy, làm Tô Xán và Đường Vũ đi tiễn chân phải dở khóc dở cười, Mục Tuyền thì kéo cái mũ rộng vành xuống đi trước, vờ như không quen biết.

Quay trở lại tối hôm đó, trên đường về KTX, Tô Xán có chút tò mò, cha của Đường Vũ có bao nhiêu tài sản, xĩ nghiệp Đường thị rốt cuộc lớn cỡ nào?

Căn cứ vào câu chuyện Lý Lam kể, Tô Xán ước chừng gia sản của ông Đường ít nhất phải trên 100 triệu, đây là độ cao tuyệt đại đa số phải ngước mắt nhìn rồi.

Toàn bộ sản nghiệp của Tô Xán hợp lại còn chưa đạt được tới con số này, vả lại Tô Xán thấy bản thân cũng chưa có cái khí phách xếp đống tiền mặt đối phó với đám chủ nợ hùng hổ kia.

Lý Lam sau khi tiếp nhận tập đoàn kia phát hiện khoản nợ gần 20 triệu, đối với bất kỳ một ai mà nói đó đều là ác mộng, đây là số tiền đủ làm tập đoàn lớn lâm vào nguy cơ đứt gãy một chuỗi tài chính.

Hơn nữa đối diện với hơn trăm chủ nợ, bao nhiêu tranh chấp, nếu như đưa lên tòa án, ít nhất năm sáu năm mới giải quyết hết, xí nghiệp nào lún vào kiện tụng thời gian dài như thế, dù lớn như voi cũng bị kéo sụp.

Tô Xán từng thấy một phú thương mấy ngày trước còn nghênh ngang đắc ý bao cả khách sạn tổ chức sinh nhật con, kết quả vì một vụ đầu tư không cẩn thận làm gãy chuỗi tài chính, chỉ trong một tuần ngắn ngủi công ty bị người ta tra xét, tài khoản bị phong tỏa, nhảy từ tầng năm xuống, kết quả kẹt vào tầng ba, không chết, tàn tật suốt đời.

Thế mới biết ông Đường chỉ trong vài ngày ngắn ngủi xử lý được tranh chấp nợ nần là khí phách và tỉnh táo cỡ nào.

Tuy gia sản ông Đường đoán chừng chưa lọt vào danh sách 100 người giàu nhất Trung Quốc năm 2001, với giới hạn thấp nhất là 500 triệu, nhưng chắc không kém quá xa.

Tô Xán đem so tài sản của mình với ông Đường, thấy chênh lệch quá nhiều, ở giữa còn có khoảng trống lớn.

Trở về phòng, thấy tối om om, không bật đèn trần, đèn ở bốn cái bàn đều bị người chiếm cứ nó che hết, tên Vương Đông Kiến chiếm một chỗ, bàn ở giữa vây quanh bởi đám chơi bài. Trương Tiểu Kiểu đeo tai nghe, quanh hắn không ai làm phiền.

Phòng 602 giờ hoàn toàn thành trung tâm hoạt động giải trí thanh niên, tổng hợp công năng phòng bài, phòng game ..v..v..v..

Tô Xán xuất hiện bị đám người kéo xuống bàn, chỉ trích y, vừa mới vào trường đã hái mất Đường Vũ, cô gái thuộc cấp nữ thần, đối tượng YY của quảng đại nam đồng bào, một cú đá của Đường Vũ sáng nay có thể nói làm rung chuyển toàn trường.

Cú đá này được toàn thể sinh viên mới coi đây là khí thế của chung bọn họ, đá ra sức uy hiếp, đa ra phong thái mới, đá ra tinh thần của thời đại mới.

Những cô gái theo chủ nghĩa nữ quyền càng lấy Đường Vũ làm thần tượng, còn nam sinh thì muốn đá vào đít Tô Xán.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 30: Đêm nay không ngủ được rồi

Đ

ến giờ tắt đèn, phòng ở KTX số 17 chìm vào bóng tối.

Với các cô gái đây là là giai đoạn nằm tâm sự sôi động nhất trong ngày.

Đường Vũ chùm chăn che đi ánh sáng phát ra từ màn hình điện thoại, ánh sáng màu lam chiếu lên khuôn mặt đỏ rực của cô, bấm tin nhắn gửi cho Tô Xán :" Bạn và Lê Oánh vẫn giữ liên lạc với nhau sao?"

Tô Xán nhận được tin nhắn, nha đầu này cũng giỏi nhịn, cứ tưởng trên đường mình trở về sẽ nhận được tin tra hỏi cơ. Nằm ngửa người, đặt điện thoại lên ngực, Tô Xán suy nghĩ một lúc rồi nhắn lại :" Cô ấy là bạn thân của Tô Mạn, đừng nghĩ nhiều."

Còn nhớ ngày Lê Oánh muốn tự sát, Tôn Mạn là một trong số ít người được cho lên sân thượng vào thời điểm nguy hiểm đó, đủ thấy quan hệ bọn họ.
Quan sát biểu hiện của Lê Oánh hôm nay, thấy cô nhắm vào Đường Vũ nhiều hơn vào mình, cuối cùng vẫn rất chừng mực không quá làm khó họ, Tô Xán liền có kết luận này.

Đường Vũ nhận được trả lời của Tô Xán thì thẫn thờ, cho tới tận bây giờ, chuyện với Tôn Mạn vẫn làm cô rất áy náy, không chỉ mất đi một người bạn, mà làm hỏng luôn cả năm học cuối cùng của Tôn Mạn, quãng thời gian đáng nhẽ phải được nhớ tới bởi toàn kỷ niệm đẹp đẽ.

Giọt nước mắt, lời chúc Tôn Mạn giành cho Tô Xán ở buổi ghi hình cuối cùng, Đường Vũ vẫn nhớ như in.

Đường Vũ rất muốn nói một câu xin lỗi với Tôn Mạn, nhưng bây giờ Tôn Mạn đã đi rồi, liệu lời xin lỗi muộn màng của mình có ý nghĩa, có khơi lên

kỷ niệm buồn của bạn ấy?

Nếu còn gặp lại, Đường Vũ sẽ nói lời xin lỗi chân thành nhất.

Đang miên man suy nghĩ thì di động lại lóe sáng, Tô Xán nhắn :" Hôm nay uống sữa chưa? Uống sữa đầy đủ, cơ thể mới đầy đặn, có người bảo bạn chỉ có da bọc xương thôi đấy."

Đường Vũ đọc tin nhắn xong chỉ muốn nhéo Tô Xán một cái thật mạnh, thật đáng ghét.

"Đi ngủ nhớ đắp chăn đàng hoàng nghe chưa?" Lại một cái tin nhắn khiến người ta sôi máu nữa.

Đó là hồi ở Mỹ, Tô Xán nghe trộm cô nói chuyện với mẹ, cô có thói quen đạp chăn khi ngủ, nhưng giờ trời nóng thế này ai lại đắp chăn đi ngủ?

Vốn không định trả lời mấy tin nhắn "quấy rối" kiểu này, Tô Xán càng lúc càng trẻ con, ai ngờ Tô Xán lại nhắn tiếp :" Hôm nay mặc áo ngủ màu gì thế? Có mặc áo lót bên trong không?"

Vù một cái hai má Đường Vũ đỏ lựng, định gọi điện sang mắng Tô Xán một trận, nhưng thoáng suy nghĩ, cô liền hiểu ra mục đích của những tin nhắn này.

Tô Xán sợ cô nghĩ nhiều chuyện của Tôn Mạn.

Thời tiểu học cô không có người bạn thực sự, lên sơ trung có hai chị em Trình Vân, Trình Lan song vì lên cao trung vào trường khác nhau mà mất đi liên lạc, Đường Vũ cũng không quá chú ý. Ở Nhất Trung có Đỗ Đình, rất hợp ý, song không được bao lâu. Rồi lên Nhị Thập Thất Trung, đánh mất người bạn quan trọng như Tôn Mạn.

Nếu không có Tô Xán xuất hiện, có lẽ cô mơ mơ hồ hồ sống qua mười mấy năm, khi ngoảnh đầu nhìn lại cứ như mình chưa từng tồn tại, vì không có ai cùng chia sẻ những ký ức đó.

Cô thực sự sống khi Tô Xán bất ngờ xen vào quỹ tích cuộc đời mình,

Từ Hạ Hải tới Dung Thành, Từ Dung Thành tới Thượng Hải, thậm chí là cả nơi đất khách quê người.

Nếu không có Tô Xán, Đường Vũ không biết mình có khoảnh khoắc giận dỗi, rồi cảm động ấm áp ở trên giường thế này không. Không biết rằng chỉ đơn gian nắm tay một người, lặng lẽ bước đi dưới hàng cây có thể mang tới sự yên tâm hạnh phúc như thế.

Tô Xán sau khi gửi cho Đường Vũ tin nhắn to gan lớn mật đang chờ tuyên án "tử", ngay cả Lý Hàn đang miêu tả mỹ nữ học viện âm nhạc mê người thế nào cũng không nghe lọt tai.

Di động rung rung, tin nhắn của Đường Vũ tới rồi.

"Màu tím, vải voan rất mỏng, ai đi ngủ còn mặc áo lót, nếu bạn ở đây sẽ cho bạn nhìn, thật là đáng tiếc "

Ở phòng 602, vừa đọc xong tin nhắn trong đầu hiện ra một cái áo ngủ mỏng manh chỉ che tới mông, những đường cong lung linh của cơ thể thoáng ẩn thoáng hiện phía dưới, Tô Xán chưa được thấy cơ thể Đường Vũ, nhưng được nhìn thấy cơ thể Mục Tuyền rồi, mới nghĩ lại một chút mà máu trong người chảy rần rật, mũi có cái gì nong nóng muốn chảy ra.

Tô Xán đột nhiên đứng bật dậy như cương thi, Lý Hàn cười hô hố:
- Lão đại, chúng ta còn chưa nói tới đề tài ngực nữ nữ sinh mà đã kích động vậy sao?

Tô Xán leo xuống giường, còn nhanh nhẹn hơn cả Lý Hàn:

- Chúng ta đi mua ít bia, đêm nay không ngủ được rồi.

….

Sáng sớm thức dậy, Tô Xán ngáp một cái sái quai hàm cho thật đã đời, xem thời khóa biểu, mắt lim dim vẫn bóp thuốc đánh răng ngon lành. Rời KTX khi trời còn chưa sáng hẳn, sương mờ lãng đãng, thấp thoáng bóng người thất thểu đi như zombie, đó là những sinh viên mới, còn ngủ tới no mắt tự tỉnh là đám sinh viên lớp cao.

Đi theo con đường rợp bóng cây ra thao trường, Đường Vũ đúng giờ từ đầu kia chạy tới, hai người sóng vai chạy quanh thao trường, cùng nộp phiếu ở điểm báo danh, quay về phòng, tới giảng đường khác nhau.

Lúc tách nhau ra, Tô Xán thầm chửi :" Cái hệ thống chọn môn khốn tiếp."

Đh Thượng Hải thực hiện chế độ giáo dục học phần, ngoài các môn chuyên ngành, còn phải học thêm môn phụ, học phần đạt tới chừng 160 - 170 mới có thể thuận lợi tốt nghiệp.

Tài nguyên giáo dục của ĐH Thượng Hải mở cửa toàn diện, mỗi năm học có hơn 4500 chương trình học cho học sinh lựa chọn, từ lịch sử, nhân văn, nghệ thuật, tư tưởng triết học, không gì không có.

Chuyện chọn môn học tương đối phức tạp, cần nghiên cứu kỹ lưỡng, cho dù có giáo viên hướng dẫn góp ý, vẫn khiến không ít người hoa mắt chóng mặt.

Muốn từ trong số chương trình học cực rộng đó kiếm được lớp thực sự có lợi có hứng thú là chuyện làm người ta rối rắm.

Nhưng quái vật không thiếu, ví như tên trạng nguyên cao khảo tới từ tỉnh Hà Nam tuyên bố sẽ dùng hai năm học hết toàn bộ môn chuyên ngành, lấy được bằng cử nhân, sau đó xin kéo dài thời gian học, nhân cơ hội lấy bằng

thứ hai. Như thế thời gian người khác tốn bốn năm học kiếm được cái bằng, thì hắn có thể lấy hai bằng.

Có người nói sắp tới một giáo sư đại học Stanford mang tới ba môn học tinh phẩm, (sinh vật học, bản thân và thế giới) ,(nghiên cứu thực nghiệm khoa học liên quan sinh mệnh có chỉ đạo), cùng (luật đầu tư quốc tế). Người vừa nghe chóng mắt có, người học cả ba môn cũng có.

Trương Tiểu Kiểu rất hiểu kết cấu chọn môn ở Đh Thương Hải, nói với đám Tô Xán:
- Cha tôi từng nói với tôi, đừng coi thường trí lực của trường học, đừng đặt mình ở vị trí quá cao, nhà trường đặt ra cái ngưỡng học phần trong bốn năm đã là cân nhắc rất nhiều yếu tốt rồi, dừng ỷ vào năng lực hấp thu kiến thức của minh cao mà mà cố nhồi nhét, hai năm lấy bằng cử nhân? Không phải là không thể, nhưng chỉ những kẻ ngu xuẩn mới đi làm chuyện đó, để làm gì nào? Chỉ biết học học và học không hề biết cuộc đời bên ngoài chuyển biến ra sao? Vậy khác gì thời học sinh, học xong mất bao nhiêu lâu nữa để làm quen với cuộc sống? Tại sao các trường đại học lại cố gắng tạo ra một môi trường xã hội thu nhỏ ngay ở trong trường? Nên đó là một suy nghĩ quá ấu trĩ! Hơn nữa một học kỳ báo danh ba môn tinh phẩm, nhất định bị giáo viên từ chối, hắn nghĩ hắn là ai, học thuộc và học thấu là hai khái niệm khác nhau.

Tô Xán câm như hến, vì ý nghĩ học tập hiệu suất cao cũng không phải là y chưa có qua, nói cách khác Tô Xán cũng vừa bị Trương Tiểu Kiều chế nhạo.

Nghĩ kỹ thì cứ cẩn thận vẫn là hơn, căn cứ vào ý kiến của Trương Tiểu Kiều, Tô Xán ở phòng được chỉ đạo cố vấn, định ra kế hoạch học tập phù hợp với mình, có điều kế hoạch của y sẽ còn phức tạp hơn một chút.

Trừ chính trị, vi tính, thể dục là ba môn công cộng phải chọn, trong 12 học phần môn công cộng, Tô Xán chọn thêm tiếng Đức, nhân văn sử kinh điển,

trí tuệ triết học, tư duy triết học phê phán, mỹ thuật, lý luận quân sự, và môn "Trung Quốc và thế giới" thành thương hiệu của ĐH Thượng Hải.

Những môn chuyên nghành không cần phải nhắc.

Nếu như người tinh mắt, nghiên cứu kỹ thời khóa biểu Tô Xán, sẽ nhận ra đó là những môn lọt vào mắt xanh mỹ nữ trong trường nhất.

Tô Xán khi chọn những môn này không trao đổi với Đường Vũ, nhưng nghĩ đương nhiên hẳn là môn Đường Vũ hứng thú.

- Lão đại, năm thứ nhất chúng ta đạt 26 học phần là quá nhiều rồi, mọt sách nhiều nhất 29 học phần, tôi 25, Tiểu Kiều có 23, vậy mà lão đại chơi 32 học phần, có khoa trương quá không?
Lý Hàn xem học phần Tô Xán chọn mà muốn ngất.

Thế là cuộc sống của Tô Xán đột nhiên trở nên bận rộn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 31: Lớp trưởng

Lớp Tô Xán có 140 người, là lớp lớn, sau một thời gian tiến hành học tập thích ứng, tổ chức họp lớp.

Tô Dĩ Nhất đi vào phòng cùng với hai trợ lý, mang theo một đống tư liệu, Tô Dĩ Nhất ra hiệu, hai trợ lý liền chia cho mỗi học sinh.

- Tô Dĩ Nhất khi tốt nghiệp có tham gia thi tài khoa kỹ sinh viên toàn quốc, đoạt giải nhất cúp khiêu chiến, sau đó ở lại trường có hai phát minh độc quyền, được cho đăng tạp chí quốc tế, kim chỉ nam hỗ trợ sinh viên mới học tập là do hắn viết năm ngoái ..
Trương Tiểu Kiều cực kỳ am hiểu chuyện trong trường phổ biến kiến thức cho đám Tô Xán.

Bọn họ thì thầm thảo luận bị mấy nữ sinh ném cho cái nhìn bất mãn, hiển nhiên cho dù bọn họ từ lúc nhập học tới nay có thể coi là nhân vật có tiếng nhất trong giới sinh viên mới, nhưng không có nghĩa những sinh viên kiêu ngạo của ĐH Thượng Hải nể nang, làm việc không vừa mắt là tỏ thái độ ngay.

Trương Tiểu Kiều chưa bao giờ để ý tới ánh mắt người khác:
- Thực ra trước kia hắn không trầm tính như vậy, thời làm trợ lý rất hăng hái, nhưng mỗi lần thăng cấp lại không có phần, nghe nói là vì đắc tội với vị chủ nhiệm nào đó. Về sau vị chủ nhiệm đó điều đi mới dần có cơ hội. Cha tôi nói Tô Dĩ Nhất quá hăng hái, không phải là người hợp nghiên cứu học vấn. Có điều mấy năm qua đã thay đổi nhiều, không xốc nổi nữa.

Tư liệu phát tới tay, đúng là kim chỉ nam hỗ trợ sinh viên mới học tập.

- Mọi người đã nhập học một thời gian, đều đã quen thuộc nhau. Bất kỳ một tập thể nào cũng cần xác lập một trung tâm, một xương sống, như chúng ta có cột sống mới đứng lên được. Họp lớp hôm nay mở ra vì mục đích đó, chúng ta kiến lập lên ban quản lý lớp, cán bộ môn.

Mọi người nghe vậy lập tức liền trở nên hứng thú.

Tiếp đó Tô Dĩ Nhất viết một loạt chức vụ lên bảng như lớp trưởng, ủy viên sinh hoạt, ủy viên văn nghệ, ủy viên tổ chức .. Sau đó quay lại phủi tay:
- Chúng ta dùng phương thức cạnh tranh tự chủ, lên bảng diễn giảng ba phút, sau đó cả lớp giơ tay biểu quyết.

Cạnh tranh bắt đầu, không ít người tự tin đi lên diễn giảng, đều được phía dưới hưởng ứng nhiệt liệt, không phải vỗ tay thì cũng được la ó.

Lý Hàn hiên ngang bước lên phát biểu cạnh tranh ủy viên thể dục, chưa nói gì đã có một nhóm hô "xuống đi", những tiếng này phát ra từ mé trái, có một đám nam nữ thái độ rất kém, mọi người mới nhận ra vừa nãy một người lên cạnh tranh ủy viên thể dụng thuộc nhóm người này.

Bị gây áp lực, Lý Hàn phát biểu không tốt lắm, cứ ngập ngừng là nhóm người kia lớn tiếng chế nhạo.

Kết quả không có gì bất ngờ, Lý Hàn biểu quyết thất bại, còn đám kia vỗ tay ăn mừng.

Nhưng kết quả đưa ra thì Lý Hàn giơ tay lên nói lớn:
- Thưa thầy, em phản đối, thế là không công bằng.

Tô Dĩ Nhất gật đầu:
- Em thấy không công bằng ở chỗ nào?

- Nếu nói tới diễn giảng hay còn có người nói giỏi hơn em nhiều, chức vụ khác em không nói, nhưng là ủy viên thể dục.

Lý Hàn xách cổ Tiêu Húc lên như xách gà con:
- Ví dụ như cậu ấy, chả nhẽ lúc ấy thầy cũng để cậu ấy làm ủy viên thể dục?

Cả lớp nhìn lại, sau đó cười ngặt ngẽo.

Tiêu Húc cao 1m62, mặt thì choắt lại còn đeo kính gọng đen to, lại bị Lý Hàn cao 1m86 kéo dậy, cố vùng vẫy không thoát được trông rất thảm hại … tưởng tượng hắn làm ủy viên thể dục đã thấy buồn cười.

Tô Dĩ Nhất cũng không nhịn được cười:
- Vậy ý em thì phải làm thế nào?

Lý Hàn thả Tiêu Húc ra, kéo tay áo lộ ra gắp tay to bằng cái bát, lại còn lên gồng:
- Thưa thầy, vật tay!

Tiếng cười bùng nổ khắp cả lớp, có người đấm bàn cười chảy nước mắt, không ít kẻ ưa náo nhiệt thì đồng thanh:
- Vật tay! Vật tay! Vật tay!

Tô Dĩ Nhất cũng không biết phải xử lý sao trong tình cảnh này, chẳng lẽ tổ chức vật tay chọn ủy viên lớp? Nghe đã thấy hoang đường, nhưng không chọn lại cũng không được, Lý Hàn nói có lý.

Đám người phía kia khó chịu, nhìn Lý Hàn hăm dọa, căn bản không được ích gì, người lúc nãy vừa được chọn làm ủy viên thể dục giơ tay:
- Thưa thầy, em không làm nữa, nhường cho cậu ấy.
Hắn nhận ra Tô Dĩ Nhất do dự rồi, nếu chọn lại, bất kể cách nào, với độ ủng hộ thế này, Lý Hàn thắng là cái chắc, nên lựa chọn rút lui trong danh dự.

“Ngoài thô hào, trong tinh tế!” Tô Dĩ Nhất đồng ý, Lý Hàn trở thành ủy viên thể dục.

Đám người này có vẻ muốn ôm lấy hết chức danh trong lớp, ủy viên tổ chức, ủy viên kỷ luật đều có người lên cạnh tranh, có điều phải thừa nhận đám người này biểu hiện rất tốt, mấy nữ sinh lên phát biểu mồm miệng sắc bén, truyền đạt ý tưởng một cách sinh động, ngay cả Tô Dĩ Nhất cũng phải khen ngợi.

Nữ sinh vừa đi lên cạnh tranh ủy viên văn nghệ được bao vây bởi tiếng vỗ tay, lúc đi về nhóm đập tay với đám bạn, bĩu môi nói:
- Có gì khó đâu, ủy viên lớp dễ như trở bàn tay thôi, chúng ta cá cược đi, hôm nay ai không được chọn thì buổi tối tự bỏ tiền ở club E8. Còn nếu Tần Lộ được làm lớp trưởng, thì xẻo cậu ta một trận.

Đám người này rõ ràng lão luyện hơn hẳn những sinh viên mới còn non nớt, rất tự tin.

Sau khi Lý Hàn cạnh tranh ủy viên thể dục, phòng 602 có thêm ứng cử viên nữa, Tiêu Húc đẩy mắt kính, tự tin nói:
- Để tôi.
Vừa nãy hắn được Lý Hàn "quảng cáo" miễn phí, nên chưa phát biểu đã có người ủng hộ.

Không hổ danh mọt sách, Tiêu Húc trình bày khúc triết gãy gọn đâu ra đó, được vỗ tay rào rào, hắn ngẩng đầu như con gà trống kiêu ngạo đi xuống.

Trong nhóm kia cũng có một người đi ra, chuyên trích bới móc thiếu xót trong bài diễn giãng của Tiêu Húc, nhiều câu chữ bị hắn dùng giọng điệu hài hước diễn dịch thành mùi vị khác, làm cả lớp cười nghiêng ngà, Tiêu Húc mặt đỏ dừ nhưng không làm được gì.

Tô Dĩ Nhất hiển nhiên không ngờ rằng cuộc diễn thuyết cạnh tranh diễn ra đặc sắc như thế, đứng bên gật gù liên hồi, không khí cạnh tranh càng căng thẳng càng thấy được tố chất của sinh viên, còn chuyện hài hòa đoàn kết chỉ cần giữ ở chừng mực tương đối là được.

Tiêu Húc thua suýt soát khi bỏ phiếu, không làm chức vụ nhỏ xíu trong lớp không là gì cả, quan trọng thua cuộc trong không khí như vậy làm hắn không cam tâm, cho rằng nếu mình lên sau, nhất định thắng tên kia.

Thế là phòng 602 oanh động trước đó không lâu và nhóm người kia thành hai loại tiêu điểm, vô hình trung tạo thành một loại đối lập tâm lý.

Món chính là cạnh tranh lớp trưởng bắt đầu, Tần Lộ đi lên bảng, chắp tay chào một vòng, bắt đầu bằng câu "tôi có một mộng tưởng", từ đầu tới cuối không hề nhắc tới hai chữ "lớp trưởng", chỉ nói những lời kích động đám đông, câu "chúng ta luôn bắt đầu bước đầu tiên từ ngay lúc này", sau đó bước tới một bước kết thúc diễn giảng rất có cảm xúc.

Tô Xán bị Tiêu Húc đùn đẩy ra cạnh tranh, đành phải lên bục giảng, nói thật y không định cạnh tranh, trước đó không hề chuẩn bị lời phát biểu, tính y có phần lười, thời gian vốn eo hẹp rồi, rảnh rỗi đi tìm Đường Vũ chơi còn hơn lo mấy cái việc ôm rơm rặm bụng này.

Nhưng Tiêu Húc thua đau không cam tâm, Lý Hàn và Trương Tiểu Kiều cũng hưởng ứng, đành phải đi lên.

Giày chạy bộ trắng đen, quần thường, áo sơ mi kẻ ca ro nửa cho vào trong quần, nửa bên bỏ ra ngoài, tay áo sắn tới khuỷu tay, ăn mặc tùy ý mà không có ấn tượng luộm thuộm. Tô Xán đứng trước bảng đen nghĩ khoảng mười giây, sau đó cầm phấn viết lên bảng hai chữ "Tô Xán" thật lớn.

- Đó là tên tôi, có lẽ đa phần các bạn không biết tôi, nhưng tôi hi vọng sau này chúng ta tăng tiến giao lưu tìm hiểu, cho tới khi thành bạn bè.

Toàn bộ chưa tới 45 giây, Tô Xán cúi người chào đi xuống.

Cả lớp ngỡ ngàng, mấy đứa con gái trong nhóm kia phì cười chúc mừng Tần Lộ, nhưng Tần Lộ không vui chút nào.

Quả nhiên Tô Xán đi nửa lớp thì tiếng vỗ tay nổi lên bốn phía, có người đứng cả dậy, phản ứng này cho thấy đáp án rõ ràng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 32: Vé mời

Tô Xán được chọn làm lớp trưởng thành chuyện hết sức hiển nhiên.

Cả lớp có 140 người thì 112 người giơ tay ủng hộ, nếu chỉ nghe kể lại, không để ý tình hình lúc đó, khó ai ngờ được kết quả này.

Phòng 602 tổ chức ăn mừng, đương nhiên không thể thiếu nhân vật không vắng mặt trong bất kỳ cuộc vui nào như Vương Đông Kiến, bóp vai Tô Xán nói:
- Hay, thế là thành lớp trưởng rồi, mỗi kỳ thi đều có điểm thưởng, mỗi tháng lại còn có 200 đồng tiền hỗ trợ. Mỗi năm trường còn phát gần 7 triệu tiền học bổng, cậu nhàn nhã kiếm 4 - 5.000, học phí giảm được một nửa.

Tô Xán nghe mà có linh cảm thằng này thế nào cũng tới vay tiền mình, mà đây chắc chắn là khoản vay khó đòi.

- Làm cái chức vụ này có cái lợi cũng có cái hại, hsji ở chỗ nhiều lúc tốn công mà chẳng được lợi lộc gì, tuy có chút lợi ích cá nhân. Nếu bảo sẽ được đám người trong lớp nhớ lấy cái tốt của cậu là rất ít, đa phần phải giải quyết các xung đột, chỉ cần một lần cậu đưa ra quyết định không có lợi cho họ, bao việc tốt trước đó cậu làm sẽ bị quên hết, chẳng có tiếng tăm gì tốt. Còn cái lợi là ở lại trường sau khi tốt nghiệp, có lý lịch đẹp, ưu tiên vào hội học sinh, đảng viên, mà tôi nghĩ Tô Xán không có hứng thú ở phương diện này đúng không?
Trương Tiểu Kiện luôn là người đưa ra góp ý hữu ích:
- Tô Xán nói thực không hợp làm lớp trưởng lắm, làm lớp trưởng lợi nhất là thi thoảng trốn học không bị ghi lại thôi. Tôi thấy Tần Lộ rất nhiệt tình, cứ giao việc trong lớp cho hắn là ổn. Cùng lắm mang tiếng một chút, thế nên lúc đó tôi mới ủng hộ cậu lên cạnh tranh.

Tô Xán hết sức tán đồng những lời này, chuyện trong lớp y chỉ định hỏi tới một chút làm tròn chức trách là được, không cần quá bỏ công sức vào nó.

Lý Hàn cười hì hì:
- Đương nhiên, đại tẩu sẽ không ở lại trường, lão đại ở lại làm gì?

Tiêu Húc tặc lưỡi:
- Còn cái lợi nữa là lấy thân phận lớp trưởng đi tán gái, có điều cũng không dùng tới. Xem ra đúng là lỗ nhiều hơn lãi rồi.

Mọi người trò chuyện cười đùa tới tầm 8 giờ, Vương Đông Kiến rất biết xử sự, đứng dậy vẫy tay với đám tới ăn chực:
- Chúng ta rút thôi.

Mấy tên ở phòng bên còn lưu luyến cũng bị kéo đi.

Cuối cùng trong phòng cũng được thanh tịnh, không có thừa cơ dùng máy vi tính của mình, Tô Xán thở phào lấy laptop ra.

Lý Hàn cầm tạ 5 kg lên bắt đầu thời gian rèn luyện, mọt sách Tiêu Húc cầm cuốn lịch sử triết học phương tây ra, vừa nghiên cứu vừa thi thoảng đối đáp câu được câu chăng với Tô Xán.

Trương Tiểu Kiều trải một tờ giấy A4 trên bàn, dùng bút chì vẽ ra đường nét tinh mỹ, hắn được cha mình chính thức chú trọng bồi dưỡng sở thích từ năm lên mười. Lý do là một hôm cha hắn được trợ lý mời tới nhà ăn cơm, nhìn thấy cô con gái của trợ lý lúc ấy tám tuổi mặc váy xếp kéo đàn violon rất có khí chất, ông Trương như nhìn thấy Trương Tiểu Kiều trong bộ âu phục, đừng trước đám đông biểu diễn khúc Aria Sul G, được vỗ tay vang dội.

Vì thế ngày hôm sau Trương Tiểu Kiều được đưa tới lớp bồi dưỡng thiếu niên, đã thử qua violon, piano, saxophone, hội họa.

Tính cách Trương Tiểu Kiều ưa tĩnh lặng, mấy thứ kèn sáo hiển nhiên không hợp, luyện được bản lĩnh hội họa khá tinh thâm, còn những thứ khác quên sạch. Ông Trương hơi thất vọng, vẽ tranh chẳng thể biểu diễn trước mặt người khác, rất không phù hợp với vọng tưởng của ông ta.

Trương Tiểu Kiều biểu hiện ở toàn bộ các phương diện ở mức "vừa đủ", ông Trương chẳng có gì khoe khoang với bạn bè, nên luôn cho rằng mình là hổ phụ sinh khuyển tử, rất buồn phiền.

Bình thường rảnh rỗi Trương Tiểu Kiều rất thích vẽ tranh, Tô Xán xem tranh hắn vẽ rồi, rất đẹp, có điều tranh hắn vẽ luôn có mấy chữ nắn nót ở chỗ ký tên, giống như nữ sinh viết.

Hắn là giữa Trương Tiểu Kiều, Tiền Trọng Viễn và cô nữ sinh kia có câu chuyện bí mật không thể nói ra, chẳng trách hôm đó ở nhà ăn thành chuyện ầm ĩ như vậy. Tô Xán không phải người nhiều chuyện, nên không nghe ngóng sâu hơn.

Một loạt biểu hiện của Tô Xán, từ đứng trên giảng đường đóng giả "giáo viên", tặng hoa ở dạ tiệc, rồi được tân nữ thần của nam sinh ĐH Thượng Hải bảo vệ khi bị đội trưởng đội bóng chày gây khó dễ, gần đây lại lên làm lớp trưởng lớp số 4, khiến một vài người nghe ngóng tìm hiểu bối cảnh gia đình, lý lịch, thành tích học tập.

Trong đó người thầm mến mộ Đường Vũ là tỏ ra tích cực nhất.

Luôn có những người quan hệ rộng, tai mắt thông thiên, ĐH Thượng Hải lại có không ít học sinh tới từ Nhị Thập Thất Trung nơi chuyện Tô Xán và Đường Vũ đã thành giai thoại, nên tình báo nhanh chóng được tập kết.

Một học sinh từ thành phố nhỏ chuyển học tới Dung Thành, gia cảnh bình thường, so với gia đình giai cấp trung tầng ở Thượng Hải cũng kém quá xa, vì có người nhớ Tô Xán tới báo danh cùng cha, hai cha con bộ dạng phong

trần mệt mỏi kéo hành lý, so với nhiều nhà lái xe riêng vào trường, đúng là bình thường không thể bình thường hơn.

Một số học sinh vì thế sinh ra cảm giác ưu việt với Tô Xán, thầm nghĩ mình không được nổi tiếng bằng, nhưng ít nhất nhà mình có tiền, có quan hệ, đó là sự đảm bảo lớn nhất trong tương lai.

Được nhiều người hoan nghênh thì thế nào, trừ khi lợi dụng điều ấy kiếm được cô bạn gái nhà giàu, bám chặt lấy sau đó tốt nghiệp kết hôn, gần như tương đương đi ở rể, cũng chỉ là người cúi đầu khom lưng mà thôi.

Hoặc tận dụng nguồn lực của trường, tốt nghiệp có chút ưu đãi chỉ đảm bảo được cuộc sống thôi, muốn phấn đấu vươn lên tầng lớp trên vẫn còn xa vời lắm, ít nhất cũng phải mười năm phấn đầu mới có thành tựu nhỏ.

Nói tóm lại cho rằng Tô Xán chỉ có thể được chú ý ở giai đoạn sơ khai này, dần dần lên năm thứ hai, thứ ba, thua kém về điều kiện ra đình sẽ lộ ra. Các cô gái không còn sự ngây thơ non nớt thời học sinh sẽ có cái nhìn khác về tiềm lực và thực lực.

Tức là Tô Xán chỉ rực rỡ được tới mức này là cùng, những kẻ thấy rằng mình có đủ tư cách lại rục rịch tìm cách tiếp cận Đường Vũ.

Một số khác vì thế thấy Tô Xán trở nên thân cận, muốn kết bạn.

Coi như có được có mất.

Nhưng tất cả đều diễn ra trong âm thầm lặng lẽ, Tô Xán càng không thèm chú ý, bận rộn với lịch học tập của mình.

Hôm đó Tô Xán đang vội vàng chạy qua đường nắng chói chang về trường thì một chiếc Volkswagen Golf màu xám từ phía sau phóng qua, bên đường mấy nữ sinh mặc áo hai dây ngắn cũn lộ rốn vẫy tay, chiếc xe giảm tốc độ dừng bên đường, ba thanh niên mặc sơ mi đen hoa văn đi xuống.

Hai trong số đó Tô Xán không lạ gì, một là Phạm Kỳ Dịch hội trưởng hội sinh viên, một là Trịnh Dung tên đội trưởng đội bóng chày, đang nói cười rôm rả với đám nữ sinh, thấy Tô Xán đi tới thì mặt cứng đờ.

Phạm Kỳ Dịch nhuộm tóc hoàng kim không quen với mấy nữ sinh này, đứng dựa vào cửa xe hút thuốc, thấy Tô Xán đi qua đi thì vẫy tay chào, đưa cho điếu thuốc lá:
- Tô Xán phải không, hôm ở dạ tiệc đó chúng ta đã gặp nhau.

- Học trưởng Phạm, chào anh.
Tô Xán từ chối:
- Tôi không hút thuốc lá.

Đây là con đường chính đi vào trường, Tô Xán vừa mới ra ngoài mua CD Westlife. Đường Vũ rất thích Westlife, thích Mariah Carey, sở thích âm nhạc của Đường Vũ rất rộng, vừa thích Chopin, thích cả Rock and Roll.

Tô Xán năm thứ hai cao trung biết Đường Vũ loại nhạc sôi động như RnR rất ngạc nhiên.

Từ đó cũng cho thấy suy đoàn của y về Đường Vũ là tuyệt đối chính xác, đằng sau ánh mắt lạnh lẽo kia là thế giới nội tâm nóng như lửa, đủ hòa tan bất kỳ ai.

Hai người kia không để ý tới Tô Xán, tiếp tục trò chuyện với đám nữ sinh.

- Không lâu nữa hội sinh viên sẽ tổ chức một cuộc thi biện luận, nếu hứng thú cậu có thể tham gia, năm thứ nhất không nhất định gia nhập các CLB, cho nên tham gia những buổi giao lưu lớn này thực tế hơn. À, phải rồi.

Phạm Kỳ Dịch nghĩ một lúc cho tay vào túi áo, lấy mấy tờ vé in đơn giản "hội sinh viên ĐH Thượng Hải giám chế", đưa cho Tô Xán:

- Vốn định mời mấy trợ giảng trong hệ, kết quả người ta có việc, đây là số vé dư, cậu rủ mấy người bạn đi cùng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 33: Sống cho thoải mái

Hoạt động của hội sinh viên?
Lý Hàn truyền tay mấy cái vé cho mấy người còn lại xem.

- Ừ, thấy anh ta chiếu cố như vậy, nên tôi cũng nhận, tham gia vài hoạt động tọa đàm cũng tốt. Dù sao tới lúc đó đi hay không là ở chúng ta mà.
Tô Xán giải thích qua chuyện ở cổng trường gặp đám Phạm Kỳ Dịch:

- Không đúng, Phạm Kỳ Dịch chơi trò gì vậy, anh ta và Trịnh Dung quan hệ rất tốt, lại là bạn cùng phòng, chẳng lẽ không thèm để ý tới suy nghĩ của Trịnh Dung?
Tiêu Húc nghi ngờ:
- Hoạt động này không có âm mưu gì chứ?

Trương Tiểu Kiều ngáp to, giọng đều đều nói:
- Tên lái chiếc Volkswagen Golf là Dương Dương, một cái xe khá nổi tiếng trong trường, một trong ba mươi chiếc xe sinh viên có đăng ký ở ban bảo vệ.

- Trong trường những chiếc xe 70.000 tới 100.000 không phải là ít, tại sao chiếc Volkswagen Golf không đắt lắm này lại nổi tiếng? Là vì nó dùng để chở không ít các em gái, thường người lái xe trong trường đều ngại không cho người khác mượn xe, thường vì cho mượn xe mà quan hệ trở nên lạnh nhạt. Nhưng tên Dương Dương này khá hào phóng, mua xe xong cho không ít người mượn xe tham gia tụ hội khoe khoang tán gái. Có điều nhà hắn rất giàu, chẳng cần để ý tới một chiếc xe như thế, đoán chừng hắn mua xe để cho mượn lấy tiếng thôi.

- Phạm Kỳ Dịch được làm chủ tịch hội sinh viên cũng là do có chút bối cảnh gia đình, một lần hội sinh viên tổ chức hoạt đồng, một mình hắn kiếm

về 200.000 tiền tài trợ, chuyện này oanh động một thời. Nhờ chính tích đó mà hắn thành chủ tịch hội học sinh, tổ chức không ít buổi tọa đàm mang tính chất sáng nghiệp, mời được cả giám đốc ở công ty liên doanh với nước ngoài, chuyên gia kinh tế học và cả minh tinh nữa.

Cuối cùng Trương Tiểu Kiều lạnh lùng phán một câu;
- Trịnh Dung bỏ qua, thằng này coi như người chết rồi.

Sự thực đúng là thế, Trịnh Dung chẳng bao giờ ngờ rằng một chuyện nhỏ mà không lâu sau người ta gần như quên hết lại trở thành ác mộng đeo bám cuộc đời hắn. Sau khi tốt nghiệp ở lại trường, trong mười năm hắn không thể thăng tiến, mọi ưu đãi như phân nhà, du lịch …v…v…v.. đều không tới tay.

Theo ý kiến của Trương Tiểu Kiều, Phạm Kỳ Dịch không phải người hạn hẹp, đơn giản chỉ là muốn kết giao với Tô Xán thôi, dù sao Tô Xán là lớp trưởng, hắn cũng cần gây dựng quan hệ như thế mới có lợi cho công tác của hội sinh viên.

Tiêu Húc, Lý Hàn gật đầu, khen Trương Tiểu Kiều phân tích rất có lý.

Gây dựng quan hệ, gặp gỡ làm quen một hai nhân vật có gia cảnh bất phàm, xưng huynh gọi đệ với nhóm người có tiền đồ, mặc dù không nhất định là phải lợi dụng nhau, nhưng ở cái xã hội này, không chừng năm sáu năm sau là tài nguyên quý giá.

Điểm này Tô Xán không phủ nhận, người có chút tầm nhìn và dã tâm đều như thế, nếu không đã chẳng có cả đống người chen nhau vỡ đầu cũng muốn vào được trường TW đảng, giống như ở cái xã hội nhỏ này.

Xã hôi này là như thế, người hiện thực rất nhiều.

Có điều biết thì biết, Tô Xán thích làm theo ý mình, không muốn sống kiểu mệt mỏi như thế, hội học sinh, cuộc thi biện luận?

Liên quan quái gì tới mình, nổi hứng lên thì đi.

Nếu như không có hứng thì chùm chăn ngủ, xem vài cuốn sách, chơi game, hoặc là hẹn hò với Đường Vũ, ngâm mình ở thư viện, đút 20 đồng vào túi, đi mua hai cốc cà phê, mỗi người một cốc, chỉ cần như thế thôi.

Vả lại Tô Xán đủ thứ để lo rồi.

Hiện giờ văn phòng phẩm Thục Sơn đã tới được Thượng Hải, ở một số khu vực phồn hoa có thể thấy logo của Thục Sơn, mười bốn đại lý cấp tỉnh được dựng lên, khiến logo Thục Sơn trong một tuần có thể tới đại bộ phần thành phố đại lục.

Để đạt được hiệu suất này không phải là không có giá của nó, hiện giờ Nhâm Oánh phía TTTM, Lâm Quang Đống ở tạp chí ngày ngày kêu khổ với y.

Văn phòng phẩm Thục Sơn muốn nhanh chóng chiếm lĩnh thị phần, quan trọng nhất phải đảm bảo được mục tiêu hậu cần, có lượng hàng hóa tích trữ phong phú.

Mục tiêu hậu cần thì không tách rời một chữ.

Tiền.

Tiền là thứ có thể duy trì kho vũ khí quân dụng lớn nhất thế giới, là thứ hủy cả tập đoàn cơ cấu quân sự nghiêm ngặt, thậm chí là cả quốc gia.

Cũng như thế, Thục Sơn muốn đưa những vật dụng xinh xắn cực được nữ sinh yêu thích đó tới các nơi, tranh thủ chiếm lĩnh thị trường trước khi bão hòa hoặc bị nơi khác bắt chươc cần rất nhiều tiền.

Triệu Minh Nông cực kỳ tự tin vào vật dụng mình sản xuất ra có thể chiếm lĩnh thị trường toàn quốc, chỉ mong tiền Tô Xán cấp đủ, mua sắm vật liệu

cho dây chuyền mỗi ngày chạy hết công suất.

Mà mở cửa hiệu cũng là quyết sách hết sức cẩn thận, nếu như không chú ý năng lực bản thân, mù quáng mở rộng, sản phẩm chưa đứng vững đã bị đối thủ phản kích đuổi khỏi thị trường. Cho nên đây là quá trình cần toàn lực ứng phó.

Hiền giờ toàn bộ tiền đã nghiêng về phía Triệu Minh Nông, hỗ trợ kế hoạch của ông ta, làm Nhâm Oánh và Lâm Quang Đống kêu ca, kế hoạch của bọn họ vì thiếu tiền mà trì hoãn.

Lâm Quang Đống đành phải chạy đôn chạy đáo lôi kéo nhà tài trợ, tìm đơn vị hợp tác chiến lược quảng cáo trên tạp chí thời thượng. Nhâm Oánh nghiến răng vì kế hoạch mở rộng TTTM Đôn Hoàng vào tháng 9 bị mắc cạn, đành quay sang tăng cường quản lý bồi dưỡng nhân viên, chờ ngày phục hận.

Vương Thanh về Hạ Hải, nghe nói người Vương Phủ Tỉnh sau một thời gian đợi mọi chuyện lắng xuống bắt đầu rục rịch phản kích, cho người tìm hiểu Đôn Hoàng, nhất là lai lịch của Vương Thanh. Sự quật khởi quá nhanh chóng của Đôn Hoàng đã khiến người ta để ý, vì thế Vương Thanh về Hạ Hải, xử lý sổ sách, bịt kín lỗ hổng khoản tài chính lập nghiệp bất thường của bọn họ. Vương Thanh không nói với Tô Xán chuyện này, do Lâm Quang Đống tình cờ để lộ ra. Nếu Vương Thanh nghĩ có thể tự giải quyết vấn đề thì Tô Xán không can thiệp vào, hơn nữa đối phương tra tới Đôn Hoàng do Vương Bạc phê duyệt cho vào Quảng trường Tinh Hải thì đố dám tra tiếp, ít nhất tới khi nào Vương Bạc còn tại vị.

Tô Xán cũng từng khuyên Vương Thanh đi học thêm, giờ y rời Dung Thành rồi, không chỉ dẫn cho cô được, y có thể liên hệ với ĐH Dung Thành, để cô học lớp quản lý. Bởi Đôn Hoàng lên tới mức độ nhất định, lỗ hổng thiếu kiến thức quản lý kinh tế một cách có hệ thống của Vương Thanh sẽ lộ ra,

nếu Vương Thanh có khoảng 10 năm kinh nghiệm có lẽ bù đắp được thiếu hụt đó, nhưng cả kinh nghiệm cũng là điểm yếu của Vương Thanh.

Vương Thanh không nghe, nói có thể tự học, không hiểu sẽ hỏi Nhâm Oánh. Tô Xán khuyên nhiều còn dọa sẽ tới Thượng Hải học chung với y.

Thực sự Tô Xán không hiểu sao Vương Thanh lại bài xích trường học như thế.

May là tin vui của Thục Sơn từ các thành phố lớn liên tiếp truyền tới, đại lý cấp hai ở Thượng Hải, Quảng Châu đã hết hàng, đại lý cấp tỉnh liên tục thúc giục tổng bộ Dung Thành bổ xung hàng, Triệu Minh Nông đắc ý dùng từ ngữ hiện đang thành mốt thời thượng " hàng của chúng ta rất hot."

Hàng hot, trời cũng nóng bức, năm nay Thượng Hải nóng dai, cuối tháng 9 rồi mà trời vẫn nóng, sinh viên nếu không tới thư viện đọc sách hưởng thụ điều hòa nhiệt độ thì tìm kiếm bóng râm gió trời, hoặc bật quạt vù vù ngủ khì một giấc, hoặc là tới hồ bơi giá cả kinh tế ở khu Nam Viên nghe bài hát nghiệp dư, bơi cả một buổi chiều.

Cuộc sống đại học luôn tự do, mở rộng xã giao, nghiên cứu sâu hơn về một đề tài, kiếm giảng đường công cộng nghe giảng, chơi game suốt một ngày, theo đuổi các cô gái, cùng vài người bạn lập kế hoạch sáng nghiệp, tổ chức mầy dạ tiệc.

Chỉ cần dám nghĩ, không gì không thể làm.

Sinh viên ĐH Thượng Hải xưa nay có điệu bộ nhàn nhã tiêu sái, dù là nữ sinh ở quán trà thảo luận trang sức, văn học, hay là các nhân vật anh hùng tọa trấn các phòng tự học tập, đều giữ cá tính vài phần thong dong không nhanh không chậm của mình.

Đó là phong khí do lịch sử nhân văn trường tạo thành, hẳn là sinh viên trải qua khảo nghiệm sàng lọc khắt khe vào trường, hoặc là bát tiên quá hải thể

hiện thần thông qua cửa, đối diện môi trường hoàn toàn khác với địa ngục khô cằn cao trung, tự nhiên trở nên sáng sủa.

Trước kia là học tập kiểu nhồi nhét, hiện tới đại học hoàn cảnh thay đổi, không khí tự do, trong căn nhà kiểu Châu Âu thấp thoáng dưới hàng cây thi thoảng đi ra một mỹ nữ khí chất cao ngạo, góc sân trường nào đó có hoạt động công khai từng bừng, càng trang điểm cho cảnh ca múa thăng bình của trường.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 34: Sức nóng của cuộc thi biện luận

Hoạt động khiến sinh viên trường ĐH Thượng Hải hứng thú không phải cuộc thi âm nhạc, vũ hội giao lưu, hoặc là minh tinh nào đó tới biểu diễn, mấy thứ đó không có nhiều thị trường ở ĐH Thượng Hải.

Đại bộ phận cho rằng đơn thuần đó là chuyện lãng phí thời gian, sinh viên trường là người tinh ranh, lại sớm qua tuổi hâm mộ thần tượng rồi, ngay cả minh tinh có tiếng tới trường cũng bị đối xử lạnh nhạt, không được yêu thích bằng một giáo sư có tiếng, mấy cuộc thi tài ca hát cũng vậy, chỉ bày ra tự tiêu khiển kiếm chút náo nhiệt thôi.

Còn vũ hội giao lưu? Chẳng qua là địa điểm tốt nhất cho đám nam sinh cô đơn và nữ sinh cô đơn phát sinh chút gì đó.

Nơi này khác với đại học nước ngoài khi xã giao là tiêu chuẩn đánh giá tổng hợp tố chất học sinh. Quy mô vũ hội ở ĐH Thượng Hải không lớn, cũng không chọn Queen và King, có lẽ du học sinh ở học viện quốc tế có tổ chức mấy thứ này, nhưng chắc ảnh hưởng không mấy, chả thấy ai bàn tàn gì cả.

Không khách khí mà nói, là trường ĐH tổng hợp xếp hạng 5 toàn quốc, tất nhiên là kéo giãn khoảng cách với trường đại học bình thường, đi theo đuổi minh tinh hoạt động giải trí, vậy địa vị học thuật của trường để vào đâu? Cái thân phận sinh viên ĐH Thượng Hải để vào đâu?

Về mặt truyền đạt tư tưởng phải nói trường ĐH Thượng Hải làm rất tốt, tạo dựng lên được sự kiêu ngạo của sinh viên về lịch sử nhân văn trường, tự nâng mình lên tầng cấp tinh thần.

Thế nên thịnh hành ở ĐH Thượng Hải là các cuộc biện luận diễn giảng, các loại tọa đàm về sáng nghiệp, mô phỏng thảo luận đề tài của liên hợp quốc, tổ chức những buổi giải quyết tranh chấp quốc tế, những hoạt động thỏa mãn kích thích tinh thần.

Những hoạt động này thường có sức ảnh hưởng lớn, thường xuyên kín chỗ, người đứng nghe thành rừng, phải dùng cách in vé giải quyết vấn đề sư nhiều miếu nhỏ này.

Ủy viên hội sinh viên vì vậy mà có địa vị, nắm nguồn lực hành chính, thành hàng hot.

Không biết bao nhiêu người muốn chui vào hội học sinh, tạo dựng quan hệ dây mơ rễ má với hội học sinh, là tranh thủ cơ hội tham gia vào các loại hoạt động này. Muốn nổi tiếng trong trường, muốn thành tinh anh trường học, muốn có một nét tô đậm trong lý lịch, vì tương trải đường vào thượng tầng kim tự tháp thì đây là cơ hội tốt.

Thế nên mấy cái vé Tô Xán được Phạm Kỳ Dịch cho thành cái bánh thơm phưng phức.

- Đường Vũ, bạn được tuyển vào hội sinh viên rồi à?
Vừa học xong hai tiết buổi chiều, Đồng Đồng lôi một đống đồ ăn vặt ở căng tin trường về, ngạc nhiên hỏi Đường Vũ.

Trong những tin đồn gần đây về Đường Vũ, chuyện gần nhất mới khơi lên là Đường Vũ được tuyển vào hội sinh viên. Hội sinh viên thời gian qua tuyên truyền tuyển mộ thành viên mới rất tốt, lại thêm vào hội biện luận sắp tới, chủ đề về hội sinh viên càng được làm nóng.

Nhiều người phải cạnh tranh vào hội sinh viên, Đường Vũ lại được tuyển vào trước một bước, tất nhiên là do đối xử đặc thù.

Đường Vũ vào hội sinh viên là nhờ phó hội trưởng Mạc Tuyết tích cực tiến cử, từ khi vào trường Đường Vũ đã được Mạc Tuyết chú ý và tán thưởng, với một lý lịch kiệt xuất, đương nhiên là nhân tài hội học sinh muốn tranh thủ.

Hội học sinh sắp đối diện với vấn đề đủ phương diện của đối khóa, rất cần những nhân vật có năng lực gia nhập. Vả lại trong mắt mọi người, cô gái như Đường Vũ không vào hội sinh viên là lãng phí nhân tài, cũng là để giữ truyền thống tốt đẹp hội sinh viên luôn có cán bộ nữ tài sắc vẹn toàn.

Mạc Tuyết đánh giá rất cao Đường Vũ, có thừa thông minh, đủ mạnh mẽ, lại không thiếu sự kiên trì nỗ lực, tuy còn hơn non nớt nhưng tiềm lực rèn luyện lớn. Mạc Tuyết tin rằng, tới năm thứ hai thứ ba, biểu hiện của Đường Vũ còn hơn xa mình, vị trí của mình về sau giao lại cho Đường Vũ cũng yên tâm hơn.

- Ừ.
Cũng vừa mới về không lâu, Đường Vũ ra máy lọc nước lấy cốc nước uống, chỉ đáp một tiếng rồi ngồi xuống bàn, lật cuốn sách kinh tế đang xem dở, lấy bút thanh thoát ra ghi chú trên đó, cái bút này đã dùng rất lâu rồi.

Đây là món quà đầu tiên Tô Xán tặng cô ở Hạ Hải - Dù Đường Vũ trả lại tiền cho Tô Xán. Đường Vũ dùng rất thuận tay, chăm chú nhìn sách, thi thoảng có tiếng soạt soạt phát ra từ ngòi bút.

Di động trên bàn rung rung, tin nhắn.

Đường Vũ cầm di động lên, khuôn mặt xuất hiện nụ cười như băng tuyết tan chảy.

Chẳng cần nói cũng biết là tên thầy giáo giả mạo gửi tới, Đồng Đồng nhìn một cái là biết.

Trong phòng hiện thời chỉ có hai bọn họ, quen với thái độ bình thản đến nản của Đường Vũ, Đồng Đồng hào hứng thảo luận đủ thứ chuyện của hội học sinh. Đồng Đồng tuy thường ngày làm cái đuôi theo sau Trình Thông Thông để hưởng sái từ mối quan hệ rộng của Trình Thông Thông, nhưng lại rất bội phục Đường Vũ.

Buổi tối Trình Thông Thông trở về, hớn hở vẫy mấy cái vé trong tay:
- Các bạn thân yêu, đoán xem mình kiếm được cái gì đây, vé tham gia cuộc biện luận, hôm nay phó hội trưởng hội học sinh mời mình ăn cơm. Xì tướng mạo chả ra sao, ăn nói ngông nghênh, làm ra vẻ ưu việt lắm, bà cô đây vất vả ứng phó cũng vì cái vé này. Hiện trên diễn đàn trường có người rao muốn mua 30 đồng một vé đấy nhé.

- Ba mươi đồng?
Nguyễn Tư Âu tặc lưỡi:
- Đủ ăn một bữa thịnh soạn rồi, Thông Thông, bán luôn đi, kiếm chút tiền chị em ta làm một bữa lớn.

- Chút tiền thế ăn được cái gì ngon lành chứ, mua một cây son cũng chưa đủ.
Trình Thông Thông bĩu môi:
- Mà nói tới bữa lớn, không phải nên do Tô Xán mời khách sao? Đường Vũ, cậu nên giục vị kia nhà cậu đi chứ. Tới khi đó chúng ta cùng đi xem cuộc biện luận kia có nhân vật ba đầu sáu tay gì mà náo nhiệt như vậy.

Nguyễn Tư Âu thấy Trình Thông Thông nói chuyện lắm lúc rất chướng tai, cái gì mà mua một cây son không đủ, có điều phải nói Trình Thông Thông là cô gái rất tốt với bạn bè, nên khó chịu nhưng không quá để bụng.

Đồng Đồng cười hì hì:
- Bán đi một vé, mua ít đồ ăn vặt cũng được, Đường Vũ chắc chắn không cần đâu, cô ấy được tuyển vào hội sinh viên rồi. Thông Thông, sau này chúng ta có nguồn trực tiếp, không cần đi lấy lòng đám khó ưa kia.

- A, chúc mừng cậu Đường Vũ.
Trình Thông Thông miệng nói thế nhưng trong lòng không khỏi có chút hụt hẫng, hôm nay tiếp cái tên phó hội trưởng kia thực sự rất khó chịu, cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga.

Lại nghĩ tới lần trước ở hồ bơi "chiêu đãi" Tô Xán no mắt, thầm nghiến răng nghiến lợi, không để cho y được lợi miễn phí như thế, dứt khoát phải xẻo một phen.

….

Buổi biện luận khách quý được tổ chức vào tối thứ sáu, vì tiếp tới là hai ngày nghỉ cuối tuần, cho nên càng thêm đông đúc.

Phòng 602 đang trên đường đi tới nhà đa năng của trường, Tiêu Húc có vẻ hồi hộp hỏi:
- Lão Đại, thật chứ, bạn cùng phòng của đại tẩu cũng tới à?

Lý Hàn đập lưng hắn bốp một cái:
- Sao nghe tới mỹ nữ là như thế, trấn định nào, đừng làm mất mặt phòng 602 chúng ta.

Tiêu Húc vô duyên vô cớ bị Lý Hàn đập một cái làm lảo đảo suýt ngã, lòng thoáng qua chút oán hận, có điều nhìn bắp tay của Lý Hàn to bằng bắp đùi mình, đành nhịn.

Hôm nay Tiêu Húc thay cái trang phục khắc khổ thường ngày của hắn, đổi sang áo phông vàng, quần ngố, làm khuôn mặt nhợt nhạt vì thiếu nắng thêm vài phần sức sống. Mấy người bạn cùng phòng Đường Vũ đều là nữ sinh xinh đẹp, lần đầu tiên cùng các cô gái xinh đẹp tham gia cuộc thi tài, tất nhiên là phấn khích.

Tô Xán được Phạm Kỳ Dịch cho tới 5 phiếu, nên mời luôn cả Đường Vũ đi cùng, trải qua một tối náo nhiệt với bạn bè, cũng là tô điểm thêm cho cuộc sống đại học hạnh phúc của cả hai.

Kết quả là Đường Vũ cũng có vé không cần vé của y, hai phòng đều có vé, tất nhiên hẹn đi cùng nhau, dù sao đi cùng bạn bè, càng đông càng vui.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 35: Sức nóng của cuộc thi biện luận (2)

Tiêu Húc thì không vui, vốn tưởng có hai phòng với nhau thôi, kết quả tới nơi còn thêm mấy người nữa, nhất là có cả hai nam sinh trông bề ngoài rõ ràng là ăn đứt hắn.

Đó là nhóm bạn của Nguyễn Tư Âu, biết phòng Nguyễn Tư Âu có vé, tất nhiên tụ tập đi cùng. Hai nam sinh kia đang tích cực thể hiện muốn thu hút sự chú ý của Đường Vũ, thấy Tô Xán tới, trùng hắn xuống.

Hiện giờ trong giới sinh viên mới, chẳng mấy ai không biết nữ thần Đường Vũ đã là danh hoa có chủ, nhưng chẳng ai cam tâm, nhất là sinh viên tự cao của Đh Thượng Hải ít phục người khác, thế nên có cơ hội là tận lực muốn được lọt vào mắt xanh của Đường Vũ.
Bề ngoài đôi bên vẫn hài hòa, bắt tay nhau, Tô Xán thầm chửi, đám khốn kiếp muốn khoét góc tường của mình không ít, mặc dù không lo lắng gì ở phía Đường Vũ, nhưng ai mà thích cứ có đứa con trai khác lảng vảng ve vãn bạn gái mình? Phải làm gì để dằn mặt đám này đây, cho chúng biết thân biết phận một chút.

- Gặp thêm vài người bạn, các bạn đợi ở đây lâu rồi hả?
Đường Vũ vừa thấy Tô Xán liền nở nụ cười, thần thái sinh động hẳn lên khiến mấy nam sinh kia phải ghen tỵ, vui vẻ chào hỏi đám Lý Hàn.

Lý Hàn cười hề hề, giọng Thiểm Tây oang oang tới cả phố cùng nghe thấy:
- Không sao, đợi đại tẩu có lâu thế nào cũng không phải là lâu.

Đường Vũ hơi đỏ mặt, vẫn tự nhiên nắm lấy tay Tô Xán.

Tiêu Húc định thể hiện một chút bản lĩnh trước mặt các mỹ nữ, nhưng đang theo thói quen chỉnh kính tạo dáng thì Trình Thông Thông tay chống nạnh, nói với Tô Xán:
- Ê, Tô Xán, đừng quên mời khách đó, cả phòng tôi đợi mỏi mắt rồi.

Nguyễn Tư Âu và Đồng Đồng ngạc nhiên nhìn nhau, từ khi nào Trình Thông Thông và Tô Xán lại trở nên quen thuộc tới mức tùy tiện như vậy rồi, phải biết rằng trước mặt người ngoài Trình Thông Thông luôn rất thục nữ.

Nguyên nhân Tô Xán sao có thể nói ra, cười gật đầu:
- Được, mọi người rảnh khi nào, thứ hai tuần sau được không?

Đường Vũ không có tiếng nói trong chuyện này, nên Trình Thông Thông nghiễm nhiên trở thành đại diện của phòng:
- Vậy thì thứ hai, bọn này rảnh vào buổi chiều, lúc đó đi đâu cũng được.

Nguyễn Tư Âu cũng giới thiệu bạn bè của mình, trong đó có cô gái tên La Tiểu Tiểu miệng ngậm kéo mút, đều là đồng bọn cùng vào trường với cô.

- Phải rồi, giới thiệu với mọi người, đây là Lưu Dương, anh ấy học năm thứ ba khoa kinh tế cộng đồng, thuộc hội sinh viên. Là tài tử khoa kinh tế đấy, hôm nay là thành viên phe đỏ tham gia biện luận.
Trình Thông Thông không quên phát triển mối quan hệ của mình, chỉ một nam tử hơi béo, mặc áo phông CK cổ cứng, di giày adidas, mồm hơi lệch, giới thiệu.

Đây là người bị Trình Thông Thông lừa vé.

Lưu Dương khiêm tốn xua tay:
- Tài tử gì đâu, mọi người đồn quá lên thôi.
Nói vậy nhưng ngực cũng ưỡn lên đôi chút:
- Đội biện luận tới trường ta hôm nay là của Đh ngoại ngữ, trước đó vừa mới đánh bại trường quốc tế đại chuyên. Đề tài biện luận hôm nay là " tự do

và tài phú quan hệ tỷ lệ thuận hay tỷ lệ nghịch". Trường ta ở phe đỏ, bảo vệ quan điểm chính diện, tài phú càng nhiều, tự do càng cao.

Tô Xán để ý thấy trán Lưu Dương lấm tấm mồ hôi, không biết có phải do căng thẳng hay không?

La Tiểu Tiểu ồ một tiếng:
- Đề tài này rõ ràng bên đỏ có phần thắng cao hơn rồi.

- Nghe thì có vẻ như vậy.
Lưu Dương xua tay, cười:
- Nhưng đừng đánh giá thấp đội biện luận của Đh ngoại ngữ, chủ lực của họ là Đổng Tiểu Giai năm hai, khoa truyền thông. Lần trước trường ta cũng một lần thử sức với họ, có thể nói người đấu lại được cô ấy không nhiều. Mấy trường liên minh Ivy gửi offer cho cô ấy, tranh nhau như cá mập tranh ăn vậy.
Người Thượng Hải có cái tính ấy, thi thoảng nói chuyện lại chêm một câu tiếng Anh vào.

Lý Hàn không rõ Đổng Tiểu Giai là ai, huých huých từ điển sống Trương Tiểu Kiều, hắn bực mình nói:
- Tài nữ của ĐH ngoại ngữ, á quân biện luận thành phố.

Lưu Dương gật đầu, nói nhỏ:
- Đúng là như thế, nếu như mấy vị học trưởng năm cuối chịu xuất sơn thì mới có khả năng đấu với nha đầu mồm mép đó, có điều clb biện luận xưa nay không thèm để ý tới hội sinh viên, hội sinh viên cũng không chịu bỏ thể diện xuống thừa nhận mình không có người đi mời họ, nên chẳng biết nha đầu Đổng Tiểu Giai đó sẽ tung hoành thế nào, trạng thái của tôi hôm nay không được tốt. Thôi chúng ta vào.

Mọi người cùng tới nhà đa năng tổ chức biện luận, sân lát gạch đỏ bên ngoài toàn người là người, hội sinh viên kê mấy cái bàn ở cửa kiểm tra vé,

dòng người xếp hàng phải dài tới hai mươi mét.

Bọn họ đều là sinh viên năm thứ nhất, nên hết sức ngạc nhiên vì cảnh đông đúc này, không ngờ một buổi biện luận lại có sức hút như vậy, nên đi có hơi sát giờ, mà hiện trời đã xẩm tối, nhìn tình hình này sợ là vào trong không còn chỗ phải chia nhau ra mất.
- Đường Vũ, em tới rồi à?
Một nữ sinh đang cùng một nhóm người nói chuyện thấy bọn họ thì vẫy tay gọi, đó là phó hội trưởng Mạc Tuyết đang bố trí hiện trường:
- Theo chị, có đường riêng dành cho ban tổ chức, mấy đứa đứng ở đây thì khi nào mới vào được. Nhanh chân, đừng để người ta phát hiện.

Mọi người vội vàng theo sau.

Tô Xán đột nhiên bị Lưu Dương bấu chặt lấy tay, kéo ra, tên béo này trông vậy mà cực khỏe, Tô Xán cao hơn hắn nửa cái đầu mà bị hắn kéo đi mấy bước mới kìm lại được. Chưa kịp nổi giận thì bị nhét cả tài liệu vào tay, giọng gấp gáp:
- Không xong, không xong, tôi phải đi vào nhà vệ sinh giải quyết một chút, cậu cầm lấy, đợi tôi, giúp tôi một chút, cám ơn.

****! Anh đi ỉa kéo theo tôi làm gì? Lúc nãy đã nhìn thấy hắn không bình thường rồi, còn tưởng hắn căng thẳng, thì ra là tiêu chảy, nghĩ chỉ muốn gỡ cái móng lợn của hắn ra.

Tô Xán rủa thầm trong lòng, Đường Vũ và mấy người bạn được Mạc Tuyết dẫn đường đang chen đám đông đi vào, vì quá quá đông nên mọi người chỉ tiến lên không ai quay đầu lại.

Nên Tô Xán đành nói:
- Vậy anh nhanh lên, 5 phút.

- Được, được.
Lưu Dương chạy ù về phía nhà vệ sinh.

Năm phút sau, Lưu Dương ôm quần chạy ra, Tô Xán đã đợi tới sốt cả ruột, không biết mình vào còn có chỗ mà ngồi cạnh Đường Vũ không, vừa nhét tài liệu trả lại cho hắn, thì Lưu Dương hai tay bấu chặt vai Tô Xán:
- Tôi cố nhịn chạy ra, vì không muốn cậu đợi lâu, người anh em, tôi không ổn rồi, không biết ăn phải cái gì. Cậu nói với người hội học sinh giúp tôi một chuyến, bảo họ tìm người khác thay tôi, Mao Kế Sơn của khoa triết học, Tống Hạo Suất của khoa văn bác đều được, nhờ, cậu, nhờ cậu đó.

Lưu Dương nói thất nhanh, không đợi Tô Xán trả lời đã ôm quần chạy như bay.

Tô Xán đứng ngớ ra, chuyện quỷ gì thế này?

Còn nữa, tìm ai ở hội sinh viên?

Ghế ngồi màu xanh ở nhà đa công năng xếp thành từng khu, nơi này thường được một số khoa viện dùng làm nơi tổ chức dạ tiệc, luyện tập thể thao, hoặc thi đấu một số môn không cần sân quá rộng như bóng bàn, cầu lông.
Nơi này rộng hơn cả giảng đường lớn đã tổ chức buổi lễ ra mắt sinh viên mới, nhưng không thiết kế kiểu bậc thang, nên rõ ràng người tới sau rất thiệt thòi.

Mạc Tuyết dẫn mọi người tới gần hàng đầu, chỉ xếp sau chỗ dành cho tuyển thủ, hội sinh viên, ban giám khảo, tầm nhìn rất tốt. Đường Vũ lúc này mới thấy bất thường, nhìn ngó quanh, Lý Hàn nhận ra hỏi:
- Này, có ai thấy lão đại đâu không?

- Hả, tưởng cậu ấy đi ngay bên cạnh.
Lúc đó quá đông, đùn đùn đẩy đẩy, ai cũng cố chen về phía trước, lúc này ổn định lại đếm người thì Tô Xán không cánh mà bay.

- Chắc là lạc mất rồi, gọi điện thoại cho cậu ấy đi.
Đồng Đồng nói.

Đường Vũ bấm điện thoại cho Tô Xán:
- Bạn ở chỗ nào thế, sao không thấy ... Ừ, vậy nhanh lên nhé, nếu không hết chỗ.
Cúp điện thoại nói với mọi người:
- Chúng ta vào chỗ thôi, cậu ấy giúp một học trưởng xin nghỉ.

Mọi người chuyên môn giành một chỗ ở giữa cho Tô Xán, có người định tới ngồi xuống bị Lý Hàn dọa chạy hết.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 36: Ma xui quỷ khiến

G

hế ngồi đã hết, tuy có dùng vé hạn chế số người bằng số ghế bố trí, nhưng những người dùng quan hệ để được vào trong cũng không ít, thế nên hai bên đường đi có rất nhiều người đứng xem.

Ở con đường dành riêng cho ban tổ chức được bố trí ở gần sân khấu tạm thời, đội biện luận của Đh ngoại ngữ được giáo viên và hội học sinh dẫn vào, đi đầu là cô gái vóc dáng tầm trung, tóc cắt ngắn ngang tai, trang điểm nhẹ.

Chính là biện thủ hàng đầu của ĐH ngoại ngữ, á quân cuộc thi biện luận toàn thành phố năm ngoái, Đổng Tiểu Giai.

Một cái nam sinh ảo tưởng có chút thất vọng, cô gái này không phải mỹ nữ như tưởng tượng, dung mạo chỉ được tính là ưa nhìn, cánh môi hơi mỏng, trán cao, nhưng một đôi mắt sáng tự tin sắc xảo rất có thần, có phong thái của nữ cường nhân.

Người ở ĐH ngoại ngữ đều biết Đổng Tiểu Giai không tầm thường, cô tham vọng trở thành MC của ĐTH Thượng Hải, có người thậm chí so cô với MC Lỗ Dự của chương trình (Lỗ Dự có hẹn) ĐTH vệ tinh Phượng Hoàng, cho rằng Đổng Tiểu Giai trong tương lai sẽ không hề kém Lỗ Dự.

Ánh mắt mọi người chỉ chú ý tới Đổng Tiểu Giai một giây vì cô gái đi đằng sau khiến hội trường không xuất ít tiếng náo loạn.

Một vóc người cao ráo, áo thun dệt kim trắng ngắn giơ tay lên là rốn hở ra ngoài, áo jacket đen, phối hợp với chiếc quần jean thẫm mầu, đeo kính đen, môi tô son đỏ, mái tóc hung hung tóm lại giữ đỉnh đầu tạo thành cái đuôi ngựa, cánh môi mang đường cong khó miêu tả, bước đi như thể không có ai

xung quanh. Vẻ bề ngoài rất ngông đó không che dấu được phong thái điềm tĩnh, sự điềm tĩnh đó lại toát lên chút gì đó không yên phận.

Suy nghĩ nảy ra trong đầu không ít người là: Yêu tinh.

Chính là Lâm Lạc Nhiên.

Tô Xán vừa mới bước vào nhà đa năng thì thấy cảnh này, trong một giây còn tưởng là cô gái nào giống thôi, nghiến răng ken két, nha đầu này tới ĐH Thượng Hải tham gia thi đấu biện luận mà không nói với mình và Đường Vũ lấy một lời, hôm qua gửi tin nhắn hỏi tình hình, nha đầu này chỉ trả lời bằng đúng một chữ "bận".

Sự xuất hiện của Lâm Lạc Nhiên khiến không ai chú ý tới hai biện thủ khác đi sau nữa nữa, nhưng nhìn bọn họ sang đất địch mà chẳng có chút khẩn trương nào đủ biết rất có kinh nghiệm chinh chiến.

Ba nữ một nam, đúng như lời đồn âm thịnh dương suy ở Đh ngoại ngữ.

Tô Xán không nhìn thấy Đường Vũ, nhưng đoán được lúc này Đường Vũ đang một tay che miệng, kinh ngạc nhìn lên sân khấu.

Phía tiếp đãi hội sinh viên là Phạm Kỳ Dịch, kiêm luôn cả MC, mặc một thân áo sơ mi trắng sơn vin, trông rất đĩnh đạc đang ra chào hỏi các thành viên của ĐH Ngoại Ngữ, Lâm Lạc Nhiên bỏ kính đen xuống, giữ nụ cười thân thiện, tay thì cầm di động bấm tin nhắn.

Đám lang sói của ĐH Thượng Hải không bỏ qua một một ánh mắt một nụ cười nào của Lâm Lạc Nhiên, có người đứng dậy chụp ảnh, thậm chí có người nói ra được cô đang dùng chiếc Samsung A288 hai màn hình.

Ở một cái góc không ai chú ý, di động của Tô Xán rung lên, ý thức được điều gì, khóe miệng Tô Xán nhếch lên, lấy di động trong túi quần ra.

Tin nhắn.

Của Lâm Lạc Nhiên.

" Hiện giờ tôi đang ở nhà đa năng của ĐH Thượng Hải, nếu muốn gặp thì vắt chân lên cổ mà chạy tới đi, may ra còn kịp."

Lâm Lạc Nhiên thu điện thoại lại, thầm đắc ý khi nghĩ tới Tô Xán chắc đang há hốc mồm không nói được gì, sau đó ngoan ngoãn chạy tới xem bản cô nương tắm máu ĐH Thượng Hải.

Tô Xán nhìn màn hình dở khóc dở cười, nha đầu này luôn làm việc không theo một cái kiểu nào hết, hoàn toàn tùy hứng.

Trương Tiểu Kiều tinh mắt chỉ về phía ba giờ:
- Kìa, Tô Xán đấy.

Mọi người nhìn theo, thấy Tô Xán vừa mới vào trong đang nhìn quanh quất tìm kiếm, Lý Hàn đứng dậy vẫy tay, hắn là nhân vật có tình tiêu chí, rất dễ phát hiện. Tô Xán liền vẫy tay dáp lại, chỉ chỗ tài liệu, ý nói xong việc sẽ qua.

Tìm thấy Tô Xán rồi mọi người không gấp nữa, bắt đầu thảo luận về tuyển thủ của Đh ngoại ngữ, Đường Vũ không tham gia, lúc nhìn Lâm Lạc Nhiên, lúc lại nhìn Tô Xán. Trong thời gian chờ đợi bắt đầu, Đồng Đồng cứ như có túi thần của Doraemon, lôi đống đồ ăn vặt ra chiêu đãi.

Một người của hội học sinh đi lại xung quanh duy trì trận tự, nhìn thấy thẻ đại biểu trên tay Tô Xán, hiểu lầm y là biện thủ, thúc giục:
- Cậu còn đứng ngây ra đó làm cái gì, mau lên đi, không muộn mất bây giờ.
Nói xong chuyển cái bàn dài dùng ngăn cách đẩy Tô Xán vào khu hoạt động.

- Không, không phải, có một anh tham gia biện luận không tới được, nên nhờ tôi ...

Người kia chẳng nghe Tô Xán giải thích, nhanh chóng kéo bàn lại ngăn cản mấy tên định thừa cơ chen lên, quát:
- Lùi lại, chỗ này dành cho người có phận sự, các người là sinh viên hay là lưu manh thế hả? Có ý thức một chút đi chứ.

Phạm Kỳ Dịch giao lưu với bên ĐH ngoại ngữ xong, quay sang bên mình, sốt ruột hỏi:
- Lưu Dương sao còn chưa tới, bảo hắn nhanh lên, tôi không trì hoãn được nữa đâu.

- Không biết, thằng này toàn biến mất vào lúc quan trọng.
Chủ biện của ĐH Thượng Hải rất bực bội:

- Các cậu nói chuyện với bọn họ, để tôi đi tìm.
Phạm Kỳ Dịch nói xong liền xuống sân khấu tìm người:
Lã Thùy Dung, biện thủ nữ của ĐH ngoại ngữ quan sát nói:
- Bọn họ thiếu một người.

- Không có thành viên của CLB biện luận, cứ tưởng họ đánh nghi binh, ừm, hơi thất vọng.
Đổng Tiểu Giai khoanh tay trước ngực, cái môi mỏng hơi mím lại, quyết định:
- Lạc Nhiên, hôm nay em làm chủ biện.

- Em sao?
Lâm Lạc Nhiên đang đợi tin nhắn của Tô Xán nên không tập trung lắm.

Biện thủ nam duy nhất tên Triệu Chí Cương, ăn mặc chỉnh chu, không hài lòng:
- Cô ấy chưa đủ kinh nghiệm, đây đâu phải thi đấu giao lưu trong trường.

- Thế nên mới cần rèn luyện lấy kinh nghiệm, nếu không kinh nghiệm ở đâu ra mà có.
Đổng Tiểu Giai không thèm nghe hắn nói, chỉ nhìn Lâm Lạc Nhiên:
- Thế nào?

- Không thành vấn đề.
Lâm Lạc Nhiên không có chút ngần ngại nào.

Lúc này Tô Xán vừa lớ ngớ bị đẩy vào khu hoạt động, một nữ sinh phụ trách thấy thẻ của y liền vui mừng đi tới đẩy Tô Xán:
- Mau lên, chúng ta muộn mất rồi đấy.

Tô Xán lấy thẻ của Lưu Dương ra nói:
- Anh ấy bị tiêu chảy đi nhà vệ sinh rồi, bảo tôi nói với mọi người.

- Bảo cậu thay thế hả? Được rồi, được rồi, ai cũng được lên nhanh.

Thế là Tô Xán lại bị đẩy lên cái sân khấu tạm thời dùng ván gỗ ghép lại.

Tô Xán chỉ muốn chửi um lên, thế này thành hiểu lầm lớn rồi, thấy một người hội sinh viên đi tới, lần này rút kinh nghiệm, không đợi đối phương có hành động đã nói nhanh:
- Tôi không phải biện thủ, Lưu Dương có chuyện không tới được, bảo tôi chuyển lời, tìm Mao Kế Sơn, Tống Hạo Soái, thay thế anh ấy.
Nói xong thở phào, không khác gì táo bón rặn được cục phân bự.

Người kia bực mình dậm chân:
- Mẹ cha nó, sớm không xin, giờ làm sao tìm được người thay thế.

Nhìn thấy tài liệu trong tay Tô Xán, vỗ tay nói:
- Cậu lên đi, nắm chắc thì nói, không chắc thì cũng đừng để mắc lỗi cho người ta lợi dụng là được. Còn ba biện thủ nữa, không lo. Bảo tôi an bài, tôi chịu trách nhiệm, cậu cứ lên đi.

- Tôi chưa chuẩn bị ...

- Sợ gì, biện luận đều là lâm thời phát huy, tài liệu chỉ là phụ. Sinh viên ĐH Thượng Hải chúng ta lại ngán à?

Người ta đã nói mức đó rồi, Tô Xán cũng không từ chối nữa, gật đầu, nha đầu Lâm Lạc Nhiên cố tình tới đây rồi mới nhắn tin chẳng phải muốn mình bất ngờ à, xem lát nữa ai há hốc mồm ra nhé.

Vả lại nói tới biện luận, Tô Xán có sợ gì ai, ở Mỹ, y cái mồm này mà thành danh

Lâm Lạc Nhiên

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 37: Cuộc thi biện luận (1)

T

rước tiên xin cám ơn các vị lãnh đạo, khách quý cùng toàn thể các bạn có mặt ở đây. Hôm nay đoàn ủy, hội sinh viên trường phối hợp tổ chức cuộc thi biện luận khách quý ...

Phạm Kỳ Dịch vừa được thông báo đã đủ người vội lên sân khấu giới thiệu, hôm nay có một giám khảo tối còn phải ra sân bay ra nước ngoài, bố trí thời gian rất chặt không thể trì hoãn thêm nữa, đang nói thì thấy Tô Xán ở đâu xuất hiện còn đi lên sân khấu, khựng lại.

Tô Xán bước về phía bàn giành cho đội ĐH Thượng Hải – đội màu đỏ, nghĩ chuyến này mình đúng là Lâm Xung bị ép lên Lương Sơn rồi, làm bộ dạng cùng lắm thì một đao chém vào cổ đi tới bàn biện luận, chào mọi người rồi ngồi xuống.

Đường Vũ thì thấy hết toàn bộ quá trình Tô Xán từ khu hoạt động cho tới khi lên sân khấu, đoán ra được bảy tám phần sự việc, cho dù cảm thấy quá hoang đường, song cô không lo, thậm chí còn có chút trông đợi, Tô Xán được trường Exeter đánh giá là "nhà biện luận".

Cái miệng của Tô Xán rất lợi hại.

Chỉ có điều bộ dạng Tô Xán thật không khen nổi, những người tham gia biện luận đều ăn mặc tương đối chính thức nghiêm chỉnh, còn y thì sao, quần ngố đủ thứ túi túi dưới trông như của dân phóng viên, áo phông hình đầu lâu, lại còn lệt xệt dép tông, hình tượng không thể tệ hơn được nữa.

Đám Trình Thông Thông đều mặt tròn mắt dẹt nhìn Đường Vũ đợi giải thích, bọn họ đâu có nghe nói Tô Xán sẽ tham dự buổi biện luận, Đường Vũ tức cười không biết nói thế nào nữa.

Có người cùng lớp ngồi sau đám Lý Hàn chỉ tay hỏi:
- Không phải lớp trưởng của chúng ta à?

Trương Tiểu Kiều hiếm khí thộn ra như vậy, ngơ ngơ gật đầu:
- Còn ai vào đây nữa.

Hai bên đã đủ người, ở dưới vỗ tay rào rào, chẳng ai quan tâm Tô Xán là ai, y từ đâu chui ra, y chẳng qua là một thành viên của đội biện luận tham gia thi đấu mà thôi, bọn họ chú ý tới hai bên giao phong thế nào.

Bọn họ cũng chờ đợi được nghe giọng nói của cô gái xinh đẹp kia.

Nhưng cũng có người tinh ý nhận, ngồi đầu bàn phía đội xanh không phải Đổng Tiểu Giai mà là cô gái vẻ ngoài cực ngông kia.

Tô Xán vốn tưởng Lâm Lạc Nhiên sẽ giật mình, nhưng đối diện với y là ánh mắt như muốn giết người đang chằm chằm nhìn mình. Vị đại tiểu thư này đúng là khó chiều, bản thân cố tình đến đây mới nhắn tin thì không sao, mình làm chút bất ngờ thì tức giận, không thèm để ý tới nha đầu điên khùng này.

Đổng Tiểu Giai nghi hoặc nhìn Lâm Lạc Nhiên:
- Làm sao thế?

- À, không có gì.
Lâm Lạc Nhiên thoáng cái khôi phục nụ cười ngọt ngào, nhìn về phía Tô Xán đầy thâm ý.

Phía dưới một phen ầm ĩ, chỉ thấy Lâm Lạc Nhiên đứng dậy, giơ bàn tay trắng trẻo ra hướng tới đội biện luận ĐH Thượng Hải, cánh môi đẹp đẽ nhếch lên khinh miệt, rồi giơ ngón tay cái, xoay 180 độ chĩa xuống dưới.

Còn chưa thi đấu mà không khí đã nóng lên rồi.

- Tôi thích cô bé này, có cá tính.
Không ít tiếng phấn khích tán dương, sự hoang dại của Lâm Lạc Nhiên làm bọn họ cảm thấy ngứa ngáy .

- Dám không coi thường trường ta ra gì, cho rằng trường ta không con ai nữa sao.
Có người đứng dậy hét lớn:
- Cho cô ta biết sự lợi hại của nam nhân ĐH Thượng Hải.

Tô Xán thầm lè lưỡi, cô nàng này tác chiến đất khách mà còn dám ngang nhiên khiêu khích, đúng là khó thuần.
Thực sự làm người ta muốn đè ra đánh vào mông.

Tô Xán không coi Lâm Lạc Nhiên thành kẻ địch không được nữa rồi, thái độ Lâm Lạc Nhiên vừa rồi rõ ràng nhắm vào mình, nói ra đây sẽ bị cô nàng dẫm dưới chân, mình ghét nhất là bị khiêu khích. Tô Xán nghiến răng, nếu mà thua nha đầu này thì về sau đừng hòng ngẩng đầu lên được.

Xa đâu chưa nói nghĩ tới Lâm Trứu Vũ, Vương Uy Uy gọi điện trêu chọc là sôi máu rồi.

Vả lại Đường Vũ ở dưới nhìn, cái thể diện này không thể mất, nếu không không phải chỉ mình mình mất mặt. Nghĩ thế nhìn về phía Đường Vũ, bắt gặp ánh mắt tin tưởng có tác dụng hơn bất kỳ sự khích lệ nào trên đời đó, Tô Xán khẽ gật đầu đáp lại.

Nha đầu Lạc Nhiên ương ngạnh, hôm nay cho thưởng thức chút phong thái của nhà biện luận nhé.

Tô Xán ném tài liệu lên trên bàn, đúng thế biện luận nói cho cùng là lâm thời phát huy, vẻ mặt thay đổi, từ miễn cưỡng trở thành nhàn nhã chờ đợi.

Phạm Kỳ Dịch là nhân vật từng trải, nhanh chóng trấn định lại, ra hiệu cho mọi người trật tự:

- Tiếp theo chúng ta chào đón ban giám khảo, giáo sư Trương Kế Đông Đh ngoại ngữ, giáo sư Tôn Kiêu của học viện Pháp ngữ, giáo sư Dư Đông Đông dạy môn tiếng Tây Ban Nha. Thầy Vương Diệu Hoa ....

Giới thiệu chỉ thể hiện sự tôn trọng, ban giám khảo không đứng dậy vỗ tay chào khán giả như trong TV, bọn họ là người làm học thuật, không coi trọng lắm chút hư vinh hão huyền đó, nhân vật chính hôm nay là những biện thủ.

Phạm Kỳ Dịch đợi tiếng vỗ tay lắng lại, nói:
- Vậy bây giờ chúng ta làm quen biện thủ hai bên, xin mời tự giới thiệu.

Phía dưới yên tĩnh hẳn, qua sự tự giới thiệu sẽ giúp người ta thấy được nhiều thứ.

- Lâm Lạc Nhiên, năm nhất học viện tài chính quốc tế, chủ biện, cám ơn.
Lâm Lạc Nhiên cười nhẹ, khác hẳn thái độ "hung hăng" khi nãy, nhưng có lẽ lúc này không ai mắc lừa bởi vẻ bề ngoài đó nữa.

Phía dưới ồ lên, không phải là Đổng Tiểu Giai vang danh xa gần mà là một cô nữ sinh năm đầu làm chủ biện? Thế này có quá coi thường đối thủ không?

Bên phía đội xanh sắc mặt khó coi.

- Đổng Tiểu Giai, sinh viên năm hai khoa tuyên truyền, cám ơn.
Giọng nói Đổng Tiểu Giai trong trẻo không ngờ:

- Triệu Chí Đông, năm thứ ba viện Pháp học, cám ơn.
Anh chàng này mặt khó đăm đăm, cứ như trước mặt toàn là người nợ tiền mình.

….

- Dương Hiểu Minh, năm ba khoa văn học nước ngoài, chủ biện, cám ơn.

Đó là chủ biện của ĐH Thượng Hải, người tầm thước, mặc một bộ jean khá "bụi", từng thủ là khoa cao khảo Giang Chiết, bình thường có sở thích rất rộng.

Giới thiệu từng người từng người một, bình đạm tự tin, cuối cùng tới lượt Tô Xán.

- Tô Xán, sinh viên năm thứ nhất học viện quản lý, cám ơn mọi người.

Có những hai học sinh năm nhất tham gia cuộc thi biện luận liên trường, rất hiếm có, không biết là tài năng vượt trội hay là nghé con không biết sợ hổ.

- Lão Đại, làm thịt con bé đó đi.
Không khí đang yên tĩnh đột nhiên có một tên cao lớn lừng lững như trâu nước đứng dậy bắc tay làm loa rống lên:

Thoáng sững sờ rồi mọi người cười ầm ĩ, huýt sáo la hét, không khí đột nhiên sôi sùng sục. Trương Tiểu Kiều đá chân Tiêu Húc, bắt hắn đổi với mình, ngồi cạnh tên này đến xấu hổ.

Phạm Kỳ Dịch hắng giọng, nói lớn át đi:
- Được rồi, cám ơn biện thủ hai bên, đề tài của chúng ta là " tự do và tài phú, tỉ lệ thuận hay tỷ lệ nghịch". Bạn càng có nhiều tiền thì càng tự do, hay mất tự do? Bắt đầu giai đoạn lập luận, chúng ta hãy xem đôi bên bắt đầu thế nào.

Mọi người nghe Phạm Kỳ Dịch giảng giải quy tắc thời gian, yên tĩnh lại, đợi mở đầu.

Là bên bảo vệ chính diện, phía ĐH Thượng Hải mở đầu trước, đại khái nói tài phú mang tới tăng trưởng vật chất, cùng tăng trưởng tinh thần do mộng tưởng thành hiện thực, mở rộng phạm vi lựa chọn cá nhân, từ đó có tự do lớn hơn.

- ….
Dương Hiểu Minh tổng kết lại quan điểm của mình:
- "Tài" trong tài phú, là "bối" (trang sức) thêm "tài" (tài liệu) mà thôi. Còn "Phú" trong tài phú, là một người cày một mảnh ruộng mà thôi. Đã nói lên vừa có tài phú tinh thần, vừa có tài phú vật chất, Đào Uyên Minh nói "thải cúc đông ly hạ, du nhiên kiến nam sơn". Tinh thần và tài phú thống nhất, đó là tự do tự tại.

Nam Sơn - Đào Tiềm.
Buộc lều ở chỗ người ta
Xa nơi xe ngựa lại qua ồn ào
Hỏi anh, anh có thể nào
Lòng xa đất tự nghiêng vào như không
Cúc vàng hái dưới rào đông
Núi nam thanh thản đứng trông thỏa lòng

Lý luận không phải chặt chẽ thuyết phục, nhưng thể hiện được kiến thức rộng.

Mở đầu đương nhiên chỉ cần đơn giản, đợi thăm dò đối phương rồi mới phản kích được.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 38: Cuộc thi biện luận (2)

L

ã Thùy Dung biện thủ đội xanh là người đầu tiên đưa ra ý kiến phản biện:
- Mọi người nghĩ xem, đợi khi chúng ta có tiền, ở nhà biệt thự, đi xe sang, nhưng mỗi ngày công tác vất vả, môi trường làm việc cạnh tranh gay gắt. Chỉ vì duy trì chi phí bảo dưỡng xe, trả tiền làm sạch hồ bơi biệt thự. Mỗi ngày mệt nhọc về nhà giúp việc mở cửa hỏi "may i help you, sir" có thấy tự do hơn được cha mẹ mở cửa hỏi "con về rồi à?"

Mọi người gật đầu ngẫm nghĩ, vấn đề này khó trả lời.

Lý Hàn thì cười lớn rất phổi bò:
- Nếu mở cửa là cô vợ xinh đẹp như đại tẩu của chúng ta thì không phải so sánh nữa rồi.

Đường Vũ đỏ mặt, Tiêu Húc thì ngầm giơ ngón cái tán thưởng Lý Hàn, đừng để vẻ ngoài của Lý Hàn đánh lừa, nếu nghĩ hắn là tên vai u thịt bắp là sai lầm lớn. Đừng quên, Lý Hàn dựa vào chân tài thực học mà thi được vào ĐH Thượng Hải, không chỉ thành tích học tập tốt mà chơi thể thao cũng rất nổi bật.

Tô Xán từng đánh giá Lý Hàn có thể xếp ngang với nhân vật như Nhạc Tử Giang của Nhất Trung, thậm chí nếu mặt đẹp trai như Nhạc Tử Giang thì còn nổi hơn nữa.

Hai bên lần lượt đưa ra ý kiến về chủ đề, vì là đang khai đề, nên không có tranh luận, đối đáp trực tiếp.

Tô Xán vừa đọc xong phần khai đề do Lưu Dương chuẩn bị kết thúc giai đoạn một, thì Lâm Lạc Nhiên không đợi Phạm Kỳ Dịch tuyên bố giai đoạn hai tranh luận trực tiếp đã đứng cười nhạt, tấn công luôn :

- Đối phương chỉ nói tới cái lợi do tài phú mang lại, dùng ví dụ khơi lên sự đồng cảm làm dẫn chứng. Dùng thứ tư duy cực đoan hóa dẫn dắt chúng ta nhìn về cuộc sống ảm đạm của người thiếu tài phú, mơ ước có tài phú để thực hiện mộng tưởng. Nhưng khiến mọi người lầm lạc, không nhắc tới trong quá trình theo đuổi tài phú, cùng với có được tài phú rồi chúng ta phải vứt bỏ bao nhiêu mộng tưởng, bị bao nhiêu sự trói buộc. Nếu tư duy phe đỏ mà vẫn cứ luẩn quẩn ở mức độ này thì tôi rất thất vọng, tôi mong đợi những luận điểm cao hơn cơ.

Vì câu này nhắm vào luận điểm Tô Xán đưa ra, nên y phải tiếp, buột miệng nói luôn:
- Chúng tôi chỉ nói mấy lời tốt đẹp mà đã bịp chụp mũ là tư duy cực đoan hóa rồi, tầm nhìn cũng hơi hạn hẹp quá đấy.

- Cái gì?
Lâm Lạc Nhiên hơi nhướng mày lên, ánh mắt bén nhọn, làm người không đủ tự tin bất giác nhé tránh.

- Chúng ta hãy phóng tầm mắt xa một chút, lấy tài phú là điều kiện tiền đề cho tự do, thậm chí là cơ sở. Tài phú là sự đảm bảo và điều kiện vật chất cho chúng ta sinh tồn và phát triển, nếu như không có nó, xã hội chúng ta sẽ ở cái thời ăn lông ở lỗ, ngay cả ăn chẳng đủ no, bị thú dữ quấy nhiễu, bệnh tật dày vò, thì tự do ở đâu ra? Nhân loại từ biết cách lấy lửa có sự phát triển tới hiện giờ là sử dụng năng lượng hạt nhân, cách mạng công nghiệp thứ nhất giúp chúng ta lên được mặt trăng, penicillin cứu giúp vô vàn sinh mệnh, tới ghép nội tạng, thậm chí sửa chữa gen, giúp chúng ta nắm được sự tự do kéo dài tuổi thọ. Tích lũy tài phú cơ sở, giúp nhân loại tự do thực hiện hóa mộng tưởng. Trung Quốc chúng ta từ tên lửa Trường Chinh đầu tiên, tới Thần Châu số 7 đưa người vào quỹ đạo, đó là nhớ tài phú, thành công đó giúp chúng ta có tự do theo đuổi ước mơ chinh phục tương lai. Sáng tạo tài phú, chính là để sử dụng theo đuổi tự do.

Lý Hàn và Tiêu Húc đập tay với nhau, một đòn vu hồi rất đẹp.

Đường Vũ khẽ vỗ tay, nhưng vừa được mấy cái thì nhíu mày rơi vào trầm tư.

Tô Xán đang chìm đắm trong khoái cảm của hero trong dota vừa móc lốp thành công thì Lâm Lạc Nhiên phá vỡ hiện trường tĩnh lặng nghiền ngẫm:
- Này bạn, thứ lỗi cho tầm nhìn chúng tôi không đủ xa, Thần Châu số 7 là cái gì thế? Trung Quốc có ghi chép đưa được người lên quỹ đạo rồi sao? Theo tôi biết, tháng 1 năm nay Thần Châu 2 mới phóng thành công thôi.

Tô Xán thấy trước mắt tối sầm.

Quên mất giờ là năm 2001.

- Sai lầm quá sơ đẳng, hỏng rồi, cho đội xanh lợi thế lớn.
Khán giả tiếc nuối, bình thường lỡ mồm có thể nói lại, lúc này đã bị đối phương tóm lấy thì rơi xuống hạ phong rồi.

Mấy vị giám khảo cũng lắc đầu biểu thị tiếc nuối cho nhầm lẫn không đáng, phủ nhận hết tư tưởng trước đó.

Bên đội đỏ, chủ biện Dương Hiểu Minh hỏi nhỏ Tô Xán:
- Nhầm lẫn?
Thấy Tô Xán cười khổ gật đầu, thoáng suy nghĩ rồi trấn an.
- Yên tâm, không sao đâu, kéo dài thời gian đi, cho đối phương lợi dụng trước.

Đối diện với ánh mắt châm chọc của Lâm Lạc Nhiên, Tô Xán tạm thời đánh lạc hướng:
- Có phải ý đối phương cho rằng chúng ta không có khả năng nối tiếp Mỹ và Liên Xô đưa người lên không gian?

Triệu Chí Đông đủng đỉnh đứng dậy trả lời:

- Đương nhiên là không phải, Thần Châu 2 năm nay lên không gian tuy là phi thuyền không người, nhưng trạng thái cơ bản giống với phi thuyền có người, trong phi thuyền mang theo vật liệu các lĩnh vực để thí nghiệm, ví như có tế bào tim rùa, quan sát ảnh hưởng của môi trường không gian lên đó. Chứng tỏ công trình đưa người lên không gian của chúng ta vào giai đoạn gấp rút, có thể dự đoán trong mười năm tới, sẽ có thay đổi lớn lao. Đối phương ngay cả tư liệu này cũng có sai sót, chứng minh quá trình chuẩn bị không đủ, không nắm tường tận làm trò cười, phải chăng đối phương coi cuộc biện luận là trò đùa.

Tô Xán ra hiệu cho Dương Hiểu Minh là mình có cách ứng phó rồi, đứng lên nói:
- Có phải trò đùa hãy không tạm thời chưa nói, tôi chỉ biết ngay cả biện thủ đối phương đều tự hào trình bày kỹ thuật. Tin tưởng đột phá trong tương lai của chúng ta, chúng ta rời khỏi trái đất đại biểu chúng ta theo đuổi tự do. Còn về phần Thần Châu 2, Thần Châu 5, 7, 10 hay 12, đâu phải là vấn đề quan trọng, tôi chỉ mượn nó để chứng tỏ đối phương không có tầm nhìn, không nhìn vào tư tưởng tôi bày tỏ, chỉ nhìn thấy những điều hạn hẹp thôi, chúng ta biện luận về tự do, lại không có tâm hồn tự do, thật thất vọng.

Những tiếng “ồ” vang lên khắp nơi, thì ra là cố ý đào bẫy, thu hút phản chứng lý luận của họ.

Đường Vũ lúc này mới tươi cười vỗ tay, mấy biện thủ trường ĐH Thượng Hải đập tay với Tô Xán, lúc đầu lo lắng Tô Xán không thể thay thế Lưu Dương, giờ có thể yên tâm hẳn rồi.

Tô Xán thầm thở phào, hiểm thật.

Tiếp đó biện thủ hai bên giao phong, đều không phân hơn kém.

Vào giai đoạn biện luận tự do.

Đổng Tiểu Giai nheo mắt, hôm nay cô giao quyền chủ trì cho Lâm Lạc Nhiên, nên tránh phát biểu để cho Lâm Lạc Nhiên có thể phát huy hết khả năng, không bị gò bó. Không nghĩ đối phương cũng có một nhân vật năm thứ nhất thú vị thế này,

Đổng Tiểu Giai nổi hứng đứng dậy thong thả nói:
- Vừa rồi đối phương nói nhân loại từ xã hội ăn lông ở lỗ tới thời phát triển thông tin. Vậy tôi xin hỏi, thúc đẩy xã hội nhân loại tiến bộ, thứ xã hội nhân loại theo đuổi, rốt cuộc là khoa học kỹ thuật, hay là thứ được gọi là tài phú? Đầu tư lượng lớn tài phú là có phát triển tiến bộ khoa học kỹ thuật? Vậy tài chính nghiên cứu khoa học mà Albert Einstein, Addison, Watt, Franklin, có phải tài phú lớn nhất thời đó? Còn nữa, hôm nay chúng ta thảo luận chỉ là tài phú có phải tiền đề tự do, hay sinh ra phương diện khác không tự do. Mong đối phương đừng lái đề tài đi lung tung.

Khán giả ở dưới phát ra tiếng bàn tán nhỏ, Đổng Tiểu Giai quả nhiên rất mạnh, vừa mới phát biểu đã loại bỏ luôn cái "bẫy" không hợp đề tài của Tô Xán.

- Tôi lần đầu tiên nghe thấy khoa học kỹ thuật không được tính là một phần của tài phú xã hội nhân loại đấy. Tài phú phải là tất cả thứ có giá trị sử dụng, bao gồm cả tinh thần và vật chất, mà tự do là quyền lợi tự chủ lựa chọn. Đối phương lại sa vào sự hạn hẹp trong khái niệm rồi, đây không phải lạc đề.
Dương Hiểu Minh không buông tha, tiếp tục phát huy "bẫy" Tô Xán đã đào.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 39: Cuộc thi biện luận (3)

Đồng Tiểu Giai thì thầm với Lâm Lạc Nhiên:
- Em cứ giữ nhịp của mình, đừng quên còn có ban giám khảo ở dưới đánh giá, mấy trò mồm mép không qua được mắt họ đâu.

Lâm Lạc Nhiên gật đầu sau đó đứng dậy đi về phía đội đỏ, xoay người ngồi lên bàn, nhìn về phía khán giả:
- Tôi nghĩ đối phương lại sa vào sai lầm rồi, đem cả tinh thần quy kết vào ý nghĩa tài phú mà chúng ta thảo luận. Nếu như nói đạo đức, lòng tin, sự tự hào là tài phú, vậy tôi có thể nói tự do cũng là một loại tài phú tinh thần rồi phải không? Thế thì chủ đề của chúng ta sẽ là "tài phú càng nhiều, tài phú cũng càng nhiều nhiều". Cái vòng tuần hoàn đó thì còn gì để mà chứng minh nữa? Vả lại đối phương nói tới tầm cao của tinh thần giúp thoát khỏi trói buộc mọi thứ không tự do, vậy hôm nay chúng ta biện luận quan hệ tài phú và tự do, hay là biện luận quan hệ cảnh giới tinh thần của đối phương cao thấp và tự do thế?

Tô Xán nhìn bóng lưng Lâm Lạc Nhiên, nha đầu này hấp dẫn như thế từ khi nào nhỉ, chỉ thoáng không để ý lại thay đổi rồi, nhất là kiểu trang điểm hôm nay loại bổ hết sự ngây thơ, tăng thêm mùi vị thành thục nữ tinh, còn khiến người ta động lòng hơn cả lúc ăn mặc trêu ngươi con trai.

Nhưng khi ánh mắt Tô Xán vừa hướng xuống dưới thì thay đổi quan điểm tức thì, cái quần jean xanh ôm khít lấy người, mông tròn trịa đầy đặn như vẽ bằng com-pa, mê người khôn tả. Ực, nha đầu này định dùng mỹ nhân kế để lung lạc tinh thần đối phương à?

Mắt đang bị hút vào cặp mông đó thì bất thình lình Lâm Lạc Nhiên vỗ bàn rầm một cái làm Tô Xán giật nảy mình:

- Đó không phải là tầm nhìn xa, mà là viển vông, lạc lối.
Nói xong là quay ngoắt về chỗ.

Hết hồn, tim Tô Xán suýt nhảy ra ngoài, nha đầu đó cố ý, biết chắc chắn mình sẽ nhìn.

- Vậy chúng ta xin hỏi ý kiến giám khảo, ý kiến các thầy thế nào?
Phạm Kỳ Dịch đi ra giảm nhiệt, trong lòng thì sướng rơn, không ngờ buổi biện luận hôm nay đặc sắc thế này.

Mấy vị giáo sự gật đầu với nhau, sau đó một giám khảo đứng lên:
- Chung tôi đồng ý với đội xanh, đội đỏ lan man, hãy tập trung vào chủ đề chúng ta hôm nay.

- Yeah.
Phía đội xanh vang lên tiếng kêu đắc thắng, Lâm Lạc Nhiên vỗ tay với Đổng Tiểu Giai xong còn nhìn thẳng vào Tô Xán, cái cằm nhỏ hơi hếch lên thách thức.

Tô Xán hận ngứa răng ngứa lợi, lại không thể thể hiện ra, phải tỏ ra không mảy may giận dỗi, ung dung bình thản, chính vì thế lòng càng khó chịu.

Trong khi đội đỏ bàn bạc lại cách ứng phó, Tô Xán nghĩ một chút, rời bàn đi tới trước mặt Lâm Lạc Nhiên, nhìn thẳng vào mặt cô nàng mà không nói gì. Lâm Lạc Nhiên không chịu kém cạnh, trừng mắt nhìn lại.

Đổng Tiểu Giai nhíu mày:
- Này, cậu làm gì thế hả?

- Đó không phải là luận chứng tuần hoàn, vì như tôi nói, Lâm Lạc Nhiên, bạn là nữ sinh rất xinh đẹp, vậy tức là nói bạn xinh đẹp, không phải nói đó là luận chứng tuần hoàn bạn là một nữ sinh.
Tô Xán nói xong quay về phía khán giả, hất hai tay lên:
- Mọi người nói có đúng không?

- Đúng!
Phía dưới đồng thanh hô, mấy vị giám khảo cũng khẽ lắc đầu mỉm cười.

Đa phần người hưởng ứng lời Tô Xán là nam sinh, một số đứng dậy huýt sáo, chỉ thấy buổi biện luận hôm nay quá tuyệt vời, mọi khi cuộc giao đấu tuy căng thẳng, nhưng khô khan, hai đội ai nấy ngồi một chỗ luân phiên phát biểu, phía dưới thì thi thoảng có tiếng vỗ tay lác đác, hay mà không đã. Nhất là hôm nay còn thêm cả chút màu hồng lãng mạn vào, bảo sao đám sói lại không sôi lên sùng sục.

Lâm Lạc Nhiên mặt đỏ lên, thầm nghĩ đây đúng là Tô Xán mình quen, quả nhiên là phong cách mặt dày.

Ba người Lý Hàn đưa mặt nhìn nhau, nhưng ngại Đường Vũ ở bên cạnh, không dám nói gi, chỉ ngầm giơ ngón cái lên, bản lĩnh mặt dày của lão đại có thể phong thiên hạ vô địch rồi, hôm nay bất kể ai thắng ai thua, hắn từ nay các em gái của ĐH Ngoại Ngữ sẽ chửi Tô Xán tối mặt vì hành vi ngả ngớn của y.

- Đường Vũ, Tô Xán thật quá đáng, dám làm như thế trước mặt bạn.
Trình Thông Thông cách Đồng Đồng nhoài người tới nói :

Đường Vũ mặt vẫn thản nhiên, khẽ lắc đầu:
- Không sao đâu.

- Không sao?
Trình Thông Thông ngạc nhiên, trông có vẻ Đường Vũ nói thật, cô rất giỏi quan sát nét mặt người khác.

- Được rồi, Đường Vũ không để ý thì thôi, sao cậu cứ như bản thân bị phụ tình vậy.
Đồng Đồng đẩy Trình Thông Thông ra:

Trình Thông Thông hơi chột dạ, hừ một tiếng không nói thêm nữa.

Đổng Tiểu Giai càng muốn ăn tươi nuốt sống Tô Xán, tên nhóc này dám công khai trêu ghẹo nữ sinh trường mình, may mà đây là ĐH Thượng Hải, nếu ở ĐH Ngoại ngữ, đám fan hâm mộ của Lâm Lạc Nhiên sẽ cho y đủ đòn, có trăm cái miệng cũng vô dụng:
- Thưa ban giám khảo, hành vi của đối phương là không thỏa đáng.

Thạch Quốc Dân giáo sư khoa văn bác đứng dậy làm tổng kết nhỏ để hóa giải không khí nhiệt liệt hưng phấn do Tô Xán gây ra, sau đó trả lời đội xanh:
- Mọi người thả lỏng một chút không hề gì, cơ trí và khôi hài cũng có thể coi là một pháp bảo giành chiến thắng, không nhất cần căng thẳng như thế. Tôi thấy biện thủ này phía ĐH Thượng Hải dù mang tính chất ngụy biện, song thể hiện đầy đủ sự hài hước.
Rồi quay sang đội đỏ:
- Các em nên hạn chế hành vi này, nếu không có chiến thắng về cuộc thi, nhưng thua về chân lý, không phải là mục đích cuối cùng của chúng ta.

Mọi người đều gật đầu tán thành, vị giáo sư này nói vừa có tình có lý.

Đội xanh chụm đầu bàn bạc,Triệu Chí Đông là người có phần khô khan cứng nhắc, cuộc biện luận diễn ra lung tung thế này hắn quy hết cho lỗi của Lâm Lạc Nhiên, tất nhiên không thể thiếu tên sinh viên năm thứ nhất vô lại bên kia. Chỉnh lý lại tài liệu, đứng dậy phát biểu ý đồ kéo mọi thứ trở lại quỹ đạo phải có của cuộc thi biện luận.

- Từ nhỏ tôi đã thích đi du lịch, bắt đầu là ở xung quanh Thượng Hải, rồi tới Giang Tô Chiết Giang, Hàng Châu Tây Hồ, rồi tới Hoàng Sơn hóng gió, lên Thái Sơn nhìn thiên hạ. Tới Bắc Kinh, Quảng Châu, Vân Nam uống ba loại trà đạo, ngồi thất thần dưới cây si cổ thụ giữ cổ thành Lệ Giang. Về sau du lịch ở trong nước đã không còn thỏa mãn được tôi nữa, tôi liền đi Thụy Sĩ, Hy Lạp. Mỗi lần đi những nơi đó, tôi đều mong có cha mình đi cùng, tiếc

rằng cha tôi là phó giám đốc công ty liên doanh, vì công việc, ông ấy chỉ có thể cho tôi tiền. Cha tôi nói làm việc là để thỏa mãn nguyện vọng của tôi, cha tôi phải từ bỏ tự do để sáng tạo tài phú cho tôi, tôi thì không có cha đi cùng mà không vui. Nên tài phú nhiều tới mấy, cũng không khiến người ta có được tự do đích thực.

Triệu Chí Cương rời bàn phân phát tài liệu cho đội đỏ và ban giám khảo, sau đó quay trở lên tiếp tục nói:

- Bên phía chúng tôi có con số điều tra, mọi người phân tích một chút sẽ tự có câu trả lời. Theo điều tra của công ty Zero, toàn xã hội có 60% trí thức trong quá trình theo đuổi tài phú bị áp lực cực lớn của công việc làm suy giảm sức khỏe, rối loạn tinh thần, stress ở mức độ khác nhau. Còn tạp chí Riches điều tra được, có trên 70% quản lý cao cấp các xí nghiệp mắc bệnh ngầm về tâm lý. Một điều nữa tôi nghĩ ai cũng thấy, đó là xã hội ngày càng phát triển, tài phú ngày càng nhiều, mức độ stress càng gia tăng. Xin hỏi phe đỏ, là tâm thái của bọn họ có vấn đề, hay do luận điểm của các bạn có vấn đề?

Triệu Chí Đông tấn công rất có lực, hắn có tài phú, có tư cách thảo luận về tài phú rốt cuộc là tự do hay là mất tự do.

Tạm thời chưa nói có phải hắn làm ra vẻ vô tình biểu hiện cảm giác ưu việt của mình không, chỉ nhìn con số điều tra cẩn thận này, hắn có tư cách lên tiếng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 40: Cuộc thi biện luận (4)

T

hì ra là một anh chàng công tử nhà giàu, chẳng trách được, thân ở trong phúc mà không biết phúc, người thường đủ tiền đi học cũng vất vả rồi, nói gì chuyện du lịch. Hắn tiêu tiền xả láng còn kêu buồn phiền.
Tiêu Húc lẩm bẩm, cha mẹ hắn là công nhân bình thường, để hắn được lên Thượng Hải đắt đỏ này ăn học phải vay mượn của họ hàng, nên Tiêu Húc rất nhạy cảm chuyện tiền bạc.

Phía đội đỏ cũng có con số điều tra chứng minh luận điểm của mình, Tô Xán không có chuẩn bị trước, nên lúc này chỉ có thể ngồi nghe.

Dương Hiểu Minh sắp xếp tài liệu, cũng phát cho giám khảo và đội xanh:
- Đối phương lấy Cty Zero và tạp chí Riches làm chứng cứ, tôi cũng có con số tương ứng, đây là tạp chí số Forbes năm 2001, ông Lưu Vĩnh Hảo Chủ tịch tập đoàn Tân Hi Vọng, người đứng đầu trên bảng xếp hạng tỷ phú nước ta nói, trước kia nhà nghèo không dám mơ ước, chính nhờ tiền tài giúp ông ta hoàn thành hơn mười hạng mục nghiên cứu. Tự do như chiếc chiếc đồng hồ trên tay chúng ta, bỏ nó xuống, cổ tay liền có tự do không bị ràng buộc, đeo nó lên, ta có sự tự do nắm giữ thời gian. Cái gọi là tự do, chính là theo đuổi tầng cấp cao, còn theo đuổi tầng cấp thấp, chính là giá trị cha bạn sáng tạo, còn đối phương chỉ vì cha mình không thể đi cùng mà sinh buồn phiền, là tự ràng buộc tự do của mình, đối phương nếu không cả biết tự do nhỏ bé nhất thì tôi chẳng còn gì để nói.

Mọi người đều yên tĩnh hết sức tập trung lắng nghe, vì đây là phần biện luận quan trọng nhất, hai bên công kích trực tiếp.

Tuy nhiên rất nhiều khán giả chờ mong lần nữa thấy sự đối đầu giữa Lâm Lạc Nhiên và Tô Xán, hai người này luôn ra bài nằm ngoài dự liệu, hành vi

cũng chưa từng thấy trong bất kỳ cuộc thi biện luận nào, làm hôm nay tăng sắc không ít.

Lâm Lạc Nhiên nghe Đổng Tiểu Giai nói nhỏ vài câu thì gật đầu đứng dậy:
- Nhìn mấy vị tỷ phú hàng đầu của nước ta, đôi khi tôi rất sùng bái tài phú và địa vị mà họ có được, tôi muốn có nhiều tiền tiêu vài đời không hết, tôi sẽ mua tất cả những bộ quần áo đẹp mà tôi thích. Nhưng những người đó không hề được tự do như chúng ta nghĩ, bọn họ đại biểu cho tập thể lợi ích, cho xã hội, nhân viên, bạn bè, xí nghiệp, thị trường sau lưng bọn họ, hình thành nên giang hồ. Tôi nghĩ ai cũng biết câu nói này, người trong giang hồ, thân bất do kỷ. Mỗi hành động của bọn họ sẽ phải nghĩ ảnh hưởng tới bao nhiêu người, tạo ra hậu quả gì? Bởi vậy họ không được làm theo ý mình muốn. Theo thống kê của chúng tôi, những doanh nhân đó mỗi ngày làm việc hơn 14 tiếng đồng hồ, đối phương cho rằng đó chính là tự do?

Tô Xán giơ cao tay nói vào:
- Xin lỗi biện thủ đối phương, liệu tôi có thể lý giải lời của bạn là "có áp lực là không tự do"? Dù sao làm việc bao nhiêu là do họ tự lựa chọn mà. Nếu nói như bạn thì ăn mày là tự do nhất, vì bọn họ chả có gì, trừ ăn xin không hề có áp lực.

Phía dưới hào hứng hẳn lên, lại là đôi oan gia này, sẽ có trò hay.

Lâm Lạc Nhiên cao giọng nói:
- Tự do lựa chọn? Vậy những người đã kết hôn ở đây, hôn nhân đều là tự do lựa chọn, nhưng kết hôn xong họ có tự do không? Nếu tự do, vì sao gọi nó là xiềng xích.

Một biện thủ phe đỏ đứng dậy tiếp lời:
- Hôn nhân là xiềng xích ngọt ngào, tôi muốn nói, biện thủ đối phương là một cô gái, gái lớn gả chồng, chẳng lẽ bạn không muốn có một ngày ngọt ngào đó, mà chỉ lựa chọn tự do.

Lâm Lạc Nhiên nhoẻn miệng cười:
- Đúng, nó là xiềng xích, tôi hướng tới tự do, hôn nhân trông có vẻ là lựa chọn tự chủ, thực tế nó là thứ ràng buộc, nếu không đã chẳng có thứ gọi là luật hôn nhân, phân ra từng chương từng điều quy định nghĩa vụ và trách nhiệm hai bên. Nếu thực sự được lựa chọn, tôi chọn không kết hôn, đó mới là tự do thực sự.

Một cô gái thế này mà không kết hôn thì tai họa nhường nào, xã hội này vốn đã sư nhiều cháo ít, thế này chẳng phải hòa thượng chen đổ chùa mất sao. Lập tức có nam sinh đứng lên hô " Hãy để anh an ủi em." Tiếc là hắn đứng hơi xa không truyền được lên sân khấu, chỉ gây ra tiếng cười ở phạm vi nhỏ.

- Đại tẩu, lão đại lại làm bọn họ lạc đề mất rồi kìa.
Lý Hàn hơi ghé sang phía Đường Vũ:

Đường Vũ mắt nhìn Tô Xán trên sân khấu, mỉm cười gật đầu:
- Đúng thế, Tô Xán không có chút chuẩn bị trước nào, nên chỉ có thể đánh loạn sự chuẩn bị của hai bên, như thế mới có cơ hội lợi dụng sơ hở giành phần thắng.

Tô Xán không chút do dự đứng dậy, nhíu mày nhìn Lâm Lạc Nhiên nói:
- Biện thủ đối phương nói lời này là tự do tùy tâm sở dục, hay chỉ là để bác bỏ quan điểm của phía chúng tôi nên cố ý làm thế, đó là tự do của con người, hay là bất chấp lý trí, bất chấp trách nhiệm xã hội? Tự do mà chúng ta thảo luận, không đơn thuần là không gian cá nhân, mà còn có cả sự tự do cam lòng. Lý Bạch có câu thơ.

Hủ nhân hà vi ngôn thiểu tiền,
Kính tu cô thủ đối quân chước.
Ngũ hoa mã,
Thiên kim cừu,
Hô nhi tương xuất hoán mỹ tửu,

Dữ nhĩ đồng tiêu vạn cổ sầu.

(Chủ nhân hãy uống chớ phiền
Cớ sao than nỗi không tiền với ta
Này đây ngựa năm hoa một cỗ
Này ngàn vàng cả bộ áo lông
Trẻ đâu: Đổi lấy rượu nồng
Cùng người cùng giải sầu đong vạn đời
Tương Tiến Tửu – Lý Bạch)

- Dùng hoa mã, thiên kim cừu, đổi lấy "mỹ tửu" tiêu sầu, đó là sự khắc họa theo đuổi tự do của cuộc đời hảo sảng.

- Nếu như tôi thích một cô gái, nhưng bởi vì nhiều loại nguyên nhân, cô ấy chuyển trường, cô ấy rời đi, mà tôi lại không vươn tay tới được, tôi không có tài phú mang tự do hành động, không có tài phú, tôi không có tự do theo đuổi ái tình.
Tô Xán nói những lời này, nhìn về phía khán giả:
- Khi yêu đương có suy tính, chúng ta cũng đã không có tự do lựa chọn.

Đường Vũ nắm chặt tay, cô biết Tô Xán liên hệ tới chuyện của hai bọn họ.

- Chúng ta suy nghĩ tới gia cảnh của đối phương, suy nghĩ đối phương liệu có chấp nhận tình yêu chia cách không gian không, rồi xa hơn, nghĩ tới hiện thực có nuôi nổi con cái không. Suy nghĩ tài phú tinh thần và tài phú vật chất của đối phương liệu có đầy đủ không? Phải chăng khoảng cách hai bên theo thời gian mà lớn lên. Tình yêu của chúng ta sẽ không còn đơn thuần và đơn giản nữa, chúng ta phải nghĩ tới tài phú, dù nó là tinh thần hay vật chất thì chúng ta vẫn phải không ngừng làm phong phú nó. Điều này yêu cầu chúng ta nhất định phải phấn đấu, tương lai là chiến trường của chúng ta.

- Đối phương đã lấy ví dụ, khi theo đuổi tài phú, chúng ta sẽ tiêu hao vô số thời gian làm cái giá, nhưng nếu chúng ta không tiêu hao thời gian một cách

có ý nghĩa như vậy, chẳng lẽ để nó trôi đi vô ích? Nói tới giang hồ, Cổ Long nói, nơi nào có người là có giang hồ, người sống trên đời là phải đối diện với nó, không có cách nào né tránh.

Lâm Lạc Nhiên không phục, môi bĩu lên tới mức có thể làm giá treo áo, nhưng cô thừa nhận lời nói lúc nãy của mình có đôi phần cảm tính, còn Tô Xán gần như nói ở tầm cao toàn cục, hơn nữa y có tư cách nói những lời này vì cô cũng rõ chuyện giữa Tô Xán và Đường Vũ.

Mặc dù tiếp đó Triệu Chí Cương đứng lên kháng biện, nhưng mọi người thấy không đủ sức thuyết phục. Học sinh ở nơi này đều có trình độ, dù biện thủ có thể trộn lẫn khái niệm, ngụy biện thoát thân, nhưng bọn họ vẫn nhìn ra được hơn kém.

Trình Thông Thông chú ý nghe xung quanh thảo luận, dựa vào mức độ nhiệt tình của họ là biết trình độ buổi biện luận hôm nay.

Tâm tình Trình Thông Thông rất phức tạp, cho nên chỉ miễn cưỡng phụ họa với người bên cạnh, vỗ tay mang tính tượng trưng.

Cô chưa bao giờ kể ra, người bạn trai thứ hai của cô là quen nhau sau một cuộc biểu diễn, hai bên "say nắng" vì hình ảnh của đối phương trên sân khấu. Hiện giờ Trình Thông Thông qua thời viết thư cho nam sinh, cũng không vì ai đó mà hưng phấn, hiện giờ chỉ muốn làm sao xẻo Tô Xán một vố thật đau để báo thù.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 41: Lâm Lạc Nhiên khó lường

Một cuộc thi thì tất nhiên phải có quy định thời gian, tiếp theo đó là tứ biện, tức là biện thủ hai bên tiến hành tổng kết các luận điểm của mình.

Lâm Lạc Nhiên mặt lạnh tanh ngồi đối diện Tô Xán, cứ như không hề quen biết y, chăm chú nghe tứ biện bên mình là Lã Thùy Dung phát biểu tổng kết.

Sau khi hai bên tổng kết xong, Phạm Kỳ Dịch chỉnh lý bản thảo trong tay, phát biểu nhìn lại cuộc biện luận, cuối cùng mời ban giám khảo đánh giá cho điểm.

Thạch Quốc Dân đi lên sân khấu, cầm tờ giấy nói:
- Cuộc biện luận hôm nay diễn ra rất đặc sắc, đề tài được bố trí rất có chiều sâu, chỉ tiếc một điều các em nhiều lần đi lạc đề, đơn thuần biện luận chỉ để bác bỏ luận điểm của đối phương, nên không lên tới được tầm triết học, hạn chế phát huy tư tưởng, mức độ lý giải về tài phú và tự do nhân loại chưa đủ, không biểu đạt được ý nghĩa sâu xa của đề tài. Về điểm số chúng tôi cho bên đỏ 20 điểm, bên xenh 18 điểm, Nhưng ban giám khảo cho rằng các em đều đã thua trước chủ đề cần tìm hiểu, mong lần sau các em rút kinh nghiệm.

Tô Xán nhẹ cả người, ít nhất y không làm gánh nặng cho đội, còn về phần nhận xét ban giám khảo, Tô Xán biết nhờ công phá hoại của mình không ít, một mình y kéo tụt trình độ cuộc biện luận xuống, dù sao bề ngoài thì thắng rồi.

Tô Xán không khỏi đắc ý.

Bản thân sinh viên ĐH Thượng Hải cũng nhận định, lần này thắng bại không rõ ràng, bọn họ tuy không có cãi miệng như Tô Xán, nhưng có dư thông minh để đánh giá, bên phía trường họ dù sao là sân nhà, có ưu thế hơn là đương nhiên, phía ĐH Ngoại ngữ đã chứng tỏ được mình, tiếc nhất là không được thấy phong thái Đổng Tiểu Giai á quân cuộc thi biện luận thành phố.

Hôm nay thành công lớn nhất của hơn cả là Lâm Lạc Nhiên, nghe nói Lâm Lạc Nhiên được Đổng Tiểu Giai phát hiện ra, khi Đổng Tiểu Giai loại bỏ thành viên khác để Lâm Lạc Nhiên thay thế vào đã nói :" Cô ấy sớm muộn gì cũng vượt tôi, để cô ấy tham gia thực chiến sẽ tốt hơn."

Cuộc biện luận này Đổng Tiểu Giai nhường phần biểu hiện cho Lâm Lạc Nhiên, nên ĐH ngoại ngữ thua suýt soát, một nhân vật như Đổng Tiểu Giai nếu chỉ chăm chăm hơn thua được mất đã không được nhiều trường học Mỹ đưa ra lời mời như vậy.

Vì thế tuy thua cuộc, danh tiếng Đổng Tiểu Giai chỉ có lên chứ không có xuống.

Tất nhiên không thể không nhắc tới Tô Xán, nhân vật xen vào giữa chừng này cũng đã xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Tuyên bố biện luận kết thúc, hai bên đi tới bắt tay nhau, khi Tô Xán bắt tay Đổng Tiểu Giai, cô gái này nói:
- Lần sau hi vọng có thể nghiêm túc biện luận với cậu, chứ không phải là lảng tránh và đánh lạc hướng như hôm nay. Tôi thích biện luận chứ không phải là tranh cãi. Vụ Thần Châu 7 đơn thuần chỉ là lỗi đúng không? Dù sao cậu cũng ứng biến rất tốt.

- Cám ơn chị, hi vọng có lần sau.
Tô Xán cười, cũng không giải thích rằng mình chỉ tình cờ tham gia cuộc thi, chứ không có chuẩn bị trước, y không có thói quen bao biện cho việc làm

của mình, chỉ cần việc mình đã làm, dù vì lý do gì, y cũng nhận.

Lúc bắt tay Lâm Lạc Nhiên, cô nàng hết sức dửng dung khách sáo, Tô Xán biết Lâm Lạc Nhiên đang tức.

Vẻ mặt của Lâm Lạc Nhiên khiến xung quanh tránh xa, nếu như nói sự băng giá của Đường Vũ khiến người ta cảm thấy xa cách không sao tiếp cận được, còn khuôn mặt Lâm Lạc Nhiên lúc này làm người ta có ấn tượng, nếu ai chọc tới, rất có khả năng bị cô đâm cho một dao.

- Không cần phải giận thế chứ?
Là con trai, Tô Xán chủ động lên tiếng giảng hòa:

Lâm Lạc Nhiên đột nhiên nhìn thẳng vào mắt y, nghiêm túc hỏi:
- Tô Xán, nếu như có một ngày tôi thành kẻ địch của cậu như bây giờ, cậu cũng sẽ bất chấp tất cả mà phản kích sao?

Tô Xán ngớ ra, điều này có liên quan gì tới cuộc biện luận hôm nay à? Chỉ là hoạt động trong trường học, đâu cần nâng tầm nó lên như vậy?

Ít nhất Tô Xán thấy mình không có ý gì, đơn giản là dựa vào chủ đề mà tranh luận. Nói đi nói lại, nếu nha đầu này không nhắm vào mình như thế, mình đâu nhiệt tình ứng phó làm gì, qua loa cho xong.

Lâm Lạc Nhiên rất kiêu ngạo, điều ấy không cần phải nghi ngờ, kỳ thực Lâm Lạc Nhiên cũng rất ưu tú, điều ấy Tô Xán cũng biết.

Chỉ là ở trước mặt Lâm Trứu Vũ và Vương Uy Uy, cô có thói quen làm một cô em gái giống như thủa nhỏ bám đuôi bọn họ, đặt bản thân dưới sự che chở của bọn họ. Dù có điêu ngoa, có đanh đá thì cũng ở vai cô em gái làm nũng nhiều hơn, không quá thể hiện thực lực của mình, cho một ông anh tự tin bành trướng, và Vương Uy Uy từng thầm yêu cô, có được đầy đủ thể diện và tôn nghiêm của con trai.

Thế nhưng từ nhỏ thiên phận của Lâm Lạc Nhiên cao hơn hai người kia rất nhiều, khi mọi người cùng chơi game với người ta, lần nào Lâm Lạc Nhiên cũng đều tiến công theo kiểu tự sát hủy hoại đối phương, giành phần dứt điểm cuối cùng cho Lâm Trứu Vũ và Vương Uy Uy, cô cam tâm đứng sau hò reo cho bọn họ.

Việc như Lâm Lạc Nhiên đánh cờ với Tô Xán luôn thắng có lẽ không cần tôn vinh, kỳ nghệ của Tô Xán khá nát.

Cô gái này có thiên phận lớn, cùng thế giới nội tâm như rồng bay phượng múa.

Tính cách Lâm Lạc Nhiên có đôi phần giống Tô Xán, sự gò bó ở trường học không phù hợp với cô, chế độ giáo dục thi cử cũng không phù hợp với cô, bản thân Lâm Lạc Nhiên cũng không quá để ý tới điểm số hay thành tích.

Lên đại học, bên cạnh không có đám Lâm Trứu Vũ bên cạnh nữa, Lâm Trứu Vũ mang theo sự tự tin được em gái chiều chuộng ra ung dung vào trường quân đội. Còn Vương Uy Uy ở Thanh Trung Viện ngày ngày cùng đám bè đảng tụ tập quán bar, bỏ quên một cô gái từng lặng lẽ theo dõi cuộc đời của hắn, mà có lẽ hắn không muốn nhớ tới điều đó.

Không còn sự trói buộc nữa, không cần cố ý che dấu bản thân, ở môi trường đại học năng động, Lâm Lạc Nhiên thể hiện tiềm năng kinh người của mình, cho người khác thấy, kỳ thực cô chẳng hề thua kém những cô gái khác, thậm chí cả những đứa con trai khác.

Tô Xán dốc sức ứng phó cũng là thể hiện sự tôn trọng mà, nhưng tính cách Lâm Lạc Nhiên có hai mặt.

Đối diện với lời chất vấn của Lâm Lạc Nhiên, Tô Xán trả lời:
- Nếu như có một ngày như thế, mình sẽ để cho bạn thắng, nhưng chỉ một lần.

Kiếp trước y nhún nhường quá nhiều, thất bại quá nhiều, nên nếu người khác hỏi câu này, y sẽ trả lời là không một cách gọn gàng, dứt khoát.

Tô Xán nói thế, nhưng thực sự có ngày như vậy, y có thể nhường nhịn Lâm Lạc Nhiên một trăm lần.

Thế nhưng dưới tình huống người xung quanh đều ngạc nhiên nhìn qua nhìn lại Tô Xán và Lâm Lạc Nhiên, hai người này quen nhau sao? Nói chuyện gì mà rợn người vậy.

- Ồ, xem ra mình chỉ có một cơ hội thôi, ừm phải nghĩ kỹ mới dùng.
Lâm Lạc Nhiên gật gù, mở to đôi mắt trong sáng nhìn y, ánh mắt ôn nhu như nước, môi hồng hé mở, giọng như tiễn biệt tình lang ra chiến trường, thâm tình mà kiên quyết:
- Nếu như có một ngày mình không có lựa chọn nào phải đứng ở phía đối diện của bạn, mình sẽ để bạn thắng, bất kể bao nhiêu lần.

Nói cứ như mình là Trần Thế Mỹ vậy, Tô Xán hết sức lúng túng, Lâm Lạc Nhiên biết rất rõ tình cảm của mình và Đường Vũ cơ mà, cô ấy có ý gì? Mấy người nghe được càng rớt hàm nhìn hai nhân vật để lại ấn tượng sâu sắc qua buổi biện luận.

Tô Xán đang toát mồ hôi hột không biết phải ứng phó thế nào thì đột nhiên Lâm Lạc Nhiên phì cười, mặt chuyển sang giảo hoạt nói:
- Tô Xán, cậu đang nghĩ cái gì trong đầu thế, có phải có suy nghĩ gì không nên có với bạn bè không?

- Lâm đại tiểu thư, lần sau đừng có chơi như vậy, kẻ hèn này mắc bệnh tưởng nặng lắm đấy.
Tô Xán chưa hết sợ, câu nói nữ nhân là động vật khó lường nhất, thể hiện đầy đủ trên người Lâm Lạc Nhiên, quen biết nhau ba năm rồi, Tô Xán không biết lúc nào cô nàng này nói đùa, lúc nào nói thật, điều ấy nói lên thế giới nội tâm Lâm Lạc Nhiên cực kỳ phức tạp.

- Được rồi.

Lâm Lạc Nhiên đưa tay vỗ vai Tô Xán:

- Thắng cuộc rồi thì phải mời khách đấy, nghe nói trường cậu có mấy cái món ăn vặt nổi tiếng, thèm lâu rồi. Lát nữa đi tìm cậu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 42: Trình diễn ân ái

Lâm Lạc Nhiên quay đi chào hỏi người khác, Tô Xán đang bắt tay cô gái còn lại ở đội ĐH Ngoại Ngữ thì biện thủ thứ ba, chàng công tử Triệu Chí Cương bắt tay Dương Hiểu Minh chủ biện ĐH Thượng Hải:
- Là một biện thủ, tôi thích phía các cậu phá đề chỉ ra " tự do cầng cấp cao thay thế tự do tầng cấp thấp, đó là tự do hơn." Đó là điểm sáng, cũng củng cố sức sát thương cho cuộc tiến công của các cậu. Tôn tin 2 điểm thêm kia của ban giám khảm là nhớ câu này có được.

- Cám ơn anh.
Dương Hiểu Minh mỉm cười, có cảm giác đối phương không phải khen mình, kiểu nói này thế nào cũng có "nhưng", là biện thủ hắn có thói quen nắm chủ động cuộc nói chuyện:
- Thế nhưng …?

- Nhưng thật đáng tiếc, tôi vốn hi vọng có cuộc so tài đặc sắc, lại bị phong độ các cậu biểu hiện ra làm mất hết hứng thú, ấn tượng của tôi với ĐH Thượng Hải vì thế rất tệ. Phải biết rằng năm ngoái trong cuộc thi biện luận tám trường, chủ biện Trương Dã của trường cậu từng phản đối một luận đề , " Con người dùng công cụ xảy ra vấn đề là vấn đề của công cụ". Năm 99, trường các cậu cũng đề xuất lập luận " Nếu như đem công lợi cũng tính là lợi ích thì thảo luận không có ý nghĩa gì nữa". Hôm nay các cậu lại nhai văn cắn chữ, "tinh thần tài phú cũng là tài phú", xin hỏi có phải trường các cậu có thói quen dùng lại nước rửa chân không?

Đồng Tiểu Giai nhíu mày, cô biết hôm nay giao vai trò chủ biện cho Lâm Lạc Nhiên khiến Triệu Chí Cương không phục, kết quả là trường cô bị thua trong khi hắn chưa thể hiện được hết khả năng, không tiếp nhận được.

Hắn không biết rằng chính vì sự nhỏ hẹp này khiến hắn không còn không gian tiến bộ, người mà lúc nào chấp nhặt được mất rốt cuộc mất nhiều hơn được.

Có điều Đổng Tiểu Giai không ngăn cản, dù sao cô kém hắn một lớp.

Dương Hiểu Minh nhún vai, với hắn thì đối thủ chỉ là tên thua cuộc bẩn tính, không thèm tiếp.

Triệu Chí Cương càng giận, quay sang Tô Xán ở bên cạnh:
- Giáo viên chỉ đạo của cậu chẳng lẽ không nói với cậu, khi biện luận ngồi đối diện là bạn bè của chúng ta, biện luận phải kiến lập ở cơ sở hai bên cùng nhau đi tìm sự lý giải thực sự à? Cậu đẩy quan điểm tới hướng cực đoan, đánh lạc hướng là loại kỹ thuật biện luận ác liệt. Đây không phải là kỹ xảo, mà là thủ đoạn hạng ba, không xứng tham gia biện luận.

Tô Xán trong lòng khó chịu, tên này làm mất phong độ nam nhi, xem thái độ Đổng Tiểu Giai còn đàng hoàng hơn trăm lần:
- Cho dù chỉ là thủ đoạn, mà không phải kỹ xảo, thầy Thạch Quốc Dân đã đánh giá rồi, đề mục không đào ra được hàm ý sâu hơn. Thua rồi lại không phục, chua ngoa đanh đá, chỉ trích người khác, phong độ của cũng chẳng hơn gì tôi đâu.
Nói xong phẩy tay như đuổi một con ruồi bỏ đi, với loại này càng tranh luật càng mất mặt mà thôi.

"Chua ngoa đanh đá", câu này Tô Xán dùng quá ác, không phải chửi hắn là nữ nhân sao, xuất thân từ gia đình điều kiện tốt, được hưởng giáo dục chính thống, Triệu Chí Cương vì câu này mà gần như phát cuồng.

- Đủ rồi, đừng làm mất mặt trường nữa, nhìn xem đang ở đâu.
Đổng Tiểu Giai quát khẽ:

- Hãy nhớ lời mày nói hôm nay.

Triệu Chí Cương bỏ lại một câu rồi đi luôn, hắn không muốn ở lại thêm chút nào nữa.

Tiếp đó là màn chụp ảnh, rồi ban giám khảo lên trao giấy khen, kỷ niệm chương ..v...v... Mấy thứ thủ tục rườm rà của Trung Quốc, rồi khản giả phía dưới lên tặng hoa.

- Cậu là Tô Xán hả, giọng vùng Xuyên, là đồng hương phải không, nhà cậu ở đâu.

- Năm thứ nhất mà đã có trình độ này, rất có tương lai.

- Tô Xán, làm quen một chút, chị là Di Giai, lúc nãy biểu hiện thật phong độ.

Tô Xán khá hưởng thụ cái cảm giác diễn thuyết trước đám đông khiến muôn người nhìn vào, nhưng lại rất không thích vây quanh làm phiền như thế.
Nên nhân lúc nhộn nhạo hội học sinh chưa để ý, khán giả rời hiện trưởng, y cũng chuồn mất, dù sao hôm nay mình chỉ là vật thế thân, lúc này hết tác dụng rồi.

Ra ngoài nhắn tin cho Đường Vũ, người hai phòng đã tới đông đủ.

Xem ra bọn họ vừa thảo luận cuộc biện luận, Nguyễn Tư Âu hưng phấn nói:
- Này, hôm nay phải mời khách rồi, không định để lại ấn tượng trốn nợ đấy chứ, nếu không chúng tôi hạ thủ với Đường Vũ đấy.

Số còn lại hưởng ứng rầm rầm, Đường Vũ vừa gập điện thoại lại, nói:
- Các bạn đợi một chút, còn người nữa.

Mọi người hỏi là ai, Đường Vũ chỉ cười không nói, nhưng Tô Xán dễ dàng đoán được.

- Đường Vũ.
Không lâu sau một cô gái đi nhanh tới, ôm chầm lấy Đường Vũ rất thân mật:
- Lâu lắm rồi mới gặp bạn nhớ quá đi.

Hai cô gái ôm nhau một lúc, Đường Vũ mới giới thiệu:
- Đây là Lâm Lạc Nhiên, bạn cùng trường cao trung của bọn mình, là bạn rất thân của Tô Xán đấy.

Cả đám ngạc nhiên, không phải vì Tô Xán quen cô bạn xinh đẹp như vậy, mà vì lúc này Lâm Lạc Nhiên đã buông tóc xuống, son cũng lau đi, xuất hiện với dáng vẻ cô gái nhà bên, không sao liên tưởng được với nữ biện thủ sắc sảo khi nãy.

Lâm Lạc Nhiên mắt ánh lên đói khát, nói:
- Đi ăn thôi, mình nghe nói gần trường các bạn có món bánh kẹp thịt, cho thịt đặc biệt nhiều, mình thèm lâu rồi.

Thế là Tô Xán mời mọi người tới quán Xuân Huy ở trên con phố quà vặt đối diện cổng chính, nơi này giá cả so với nhà ăn trong trường đắt hơn một chút, chất lượng thì tốt hơn rất nhiều, có điều là quán ăn cho sinh viên, những người quen ăn sơn hào hải vị đừng kỳ vọng quá cao.

Trên bàn có chín người phòng Tô Xán, phòng Đường Vũ và Lâm Lạc Nhiên.

"Phụt" Lý Hàn có kỹ xảo mở bia bằng tay không rất điêu luyện, rót cho mọi người:
- Mọi người nâng cốc chúc mừng cuộc thi đặc sắc ngày hôm nay, tuy có thắng có thua, nhưng không quan trọng, lão đại và bạn Lâm Lạc Nhiên chắc chắn là người nổi bật nhất.
Nói cứ như người hô “làm thịt con bé đó đi!” không phải là mình vậy.

- Hôm nay lão đại nói rất hay, tuy chỉ là lâm thời tham gia, song đã thể hiện được khí thế của trường ta. Có điều lão đại nói chưa được hoàn mỹ, ví dụ như ...
Tiêu Húc đẩy mắt kinh lên, bắt đầu thể hiện học thức của mình, thành công thu hút được mấy cô gái đành phải "lịch sự" chú ý.

- Tóm lại là lão đại nói rất hay … uống!
Lý Hàn hô to, mọi người cũng được thể phụ nâng cốc họa tránh phải nghe diễn giảng, Tiêu Húc căm lắm.
Trương Tiểu Kiều vẫn thế, không nóng không lạnh. Đồng Đồng và Nguyễn Tư Âu rất buông lỏng, Lý Hàn lại giỏi làm sôi động không khí, cùng bọn họ uống tưng bừng, lúc này mới phát hiện ra hai cô gái này tửu lượng thâm sâu khôn lường, người ta nói hán tử Sơn Đông kén rượu, hán tử Thiểm Tây uống cả chum.
Lý Hàn vốn tự tin về tửu lượng, thủ đoạn uống rượu không ít, từng cốc từng cốc qua đi, cảm giác bọn họ uống không biết say là gì, chưa nói say, uống nước lã bằng đó cũng đủ nứt bụng rồi, xem chừng qua lần này Lý Hàn để lại ám ảnh.

- Triệu Chí Cương ở trường tôi có tiếng lắm, hôm nay cậu nói hắn như vậy, hắn về trường sẽ lan truyền không tốt vệ cậu.

- Kệ, mình có kiếm ăn ở ĐH Ngoại ngữ đâu.
Tô Xán vừa nói vừa nói vừa gắp thịt cánh gà mà y vừa mới bỏ xương cho vào bát Đường Vũ, Đường Vũ buổi tối thường ăn rất ít, bảo ăn tối dễ béo. Tô Xán rất không đồng ý, y không thấy thì thôi, lần nào ăn cùng nhau cũng bắt Đường Vũ ăn nhiều một chút:
- Phải ăn hết đấy.

Mấy người Trình Thông Thông nãy giờ cũng thấy Tô Xán gỡ xương gà, tưởng y thích ăn như vậy, không ngờ là dành cho Đường Vũ, nhìn y chăm sóc chu đáo, đều có chút ghen tỵ.

Bị mấy ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm, lỗ tai Đường Vũ phút chốc biến thành đỏ rực, khuôn mặt nóng rát, cô có thể đoán được vì sao Tô Xán làm thế, nhưng cô ăn sao được trong tình cảnh này, đẩy cái bát ra.

- Không được, phải ăn.
Tô Xán gắp một miếng thịt lên, đưa tới mồm Đường Vũ, còn nói "a", như dỗ trẻ con.

- Này, cậu trình diễn ân ái cho ai xem vậy?
Lâm Lạc Nhiên rốt cuộc không nhịn nổi nữa, đập bàn nói:

- Để mình tự ăn.
Tránh Tô Xán làm chuyện hoang đường hơn, Đường Vũ đành phải kéo bát về gắp thịt ăn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 43: Tin nhắn, ngồi không yên!

Tô Xán cố tình làm thế trước mặt Lâm Lạc Nhiên là để Đường Vũ thấy, chẳng có người bạn gái nào có thể không có thái độ gì khi bạn trai mình khen cô gái khác xinh đẹp trước mặt, dù y và Lâm Lạc Nhiên không có gì thì thái độ cũng phải có.

Thực ra từ lâu rồi Đường Vũ đã quen với quan hệ vi diệu giữa Tô Xán và Lâm Lạc Nhiên, đánh giá của cô là "vẫn thiếu nửa bước".

Một cô gái xinh đẹp như Lâm Lạc Nhiên thân thiết như vậy với bạn trai mình, làm sao Đương Vũ có thể không để ý, nhưng vì có chuyện Tôn Mạn, Đường Vũ không thể không cẩn thận xử lý mối quan hệ này, cô đã lưu tâm quan sát thời gian dài.
Tô Xán thích Lâm Lạc Nhiên, Lâm Lạc Nhiên cũng thích Tô Xán, nhưng loại thích này chỉ là thích cá tính của nhau, tính cách hai người họ có nhiều điểm tương đồng, chưa tới mức thích của nam nữ.

Nếu bạn bè bình thường, phát triển thành người yêu rất có thể. Nhưng Tô Xán và Lâm Lạc Nhiên quá thân thiết, quá quen thuộc, quá tự nhiên nên khó có giây phút rung động thực sự, dù có hảo cảm chỉ là thoáng qua.

Cô từng trải qua hết cung bậc cảm xúc đó nên biết rất rõ, ngượng ngùng, hồi hộp, chờ mong, sợ hãi, tò mò, ngọt ngào, kích động … nên cô biết tùy là nửa bước, nhưng không khác gì sông Ngân hà ngăn cách Ngưu Lang và Chức Nữ, bọn họ chỉ có khả năng dừng ở quan hệ thân thiết vi diệu này thôi.

Vả lại đó cũng là một thủ đoạn nho nhỏ của Đường Vũ, sức kháng cử của con trai ở mặt này tương đối yếu, có người bạn vi diệu như Lâm Lạc Nhiên,

vừa có thể ngăn Tô Xán chú ý tới cô gái khác, Lâm Lạc Nhiên cũng có thể khiến các cô gái khác chùn chân.

Minh chứng rõ ràng nhất là hôm nay Trình Thông Thông vừa xuất hiện chút khác thường, thân thiết đột ngột với Tô Xán, hiện giờ chẳng phải đang ngồi im thít uống bia sao.

Vì lẽ đó Đường Vũ ngầm chấp nhận mối quan hệ này của Tô Xán, không ai dạy cô cả, con gái đều có thiên phú tự nhiên ở mặt này, hơn nữa, cô còn là con gái của Mục Tuyền.

Lâm Lạc Nhiên cầm chai bia lên, không rót mà tu nguyên chai, từ nhỏ lêu lổng với Lâm Trứu Vũ và Vương Uy Uy, tửu lượng của cô nàng không những cao, cách uống bia chẳng giống đứa con gái:
- Thôi, không đấu khẩu với cậu nữa, tôi ở lại đây ba ngày mới về trường, nên hôm nay không theo xe bus của trường trở về.

- Ba ngày, vậy bạn ở đâu?
Tô Xán hỏi:

- Đúng, đây là vấn đề, ở đâu bây giờ? Khoác ba lô ra ngã tư đường tùy tiện kiếm một chỗ mà ngủ chứ sao, ngốc, thế mà cũng hỏi, trường các cậu có nhà khách, kiếm một phòng là xong. Ở phương diện này không cần cậu lo, tôi không phải chỉ có cậu là bạn.
Lâm Lạc Nhiên cong cớn lườm Tô Xán một cái.

Tô Xán hết nói nổi luôn, tinh cách Lâm Lạc Nhiên là thế, làm người ta cứng họng, nếu không có chút đạo hạnh thì không chịu nổi sự điêu ngoa đó.

- Còn nữa, trong ba ngày này tôi bận đi chơi với bạn bè, không rảnh tìm mọi người đâu, ai làm việc nấy.

Kết thúc buổi liên hoan nho nhỏ, Tiêu Húc bị chuốc say bí tỷ, Lý Hàn cõng hắn về phòng, ném hắn lên giường mới nói:

- Cô nàng tên Lâm Lạc Nhiên kia đúng là cá tính, làm sao lão đại quen được thế?

- Trước kia là bạn cao trung.
Tô Xán trả lời, mặc dù Lâm Lạc Nhiên không cần an bài hộ, nhưng vẫn theo kiến nghị của Tô Xán chọn một căn phòng thuê trong trường, chủ nhà là một bà già, phòng sạch sẽ, có phòng tắm, có nước nóng, TV, đầu vcd đầy đủ.

- Sao mình không có bạn cao trung như thế nhỉ?
Lý Hàn chép miệng tiếc nuối, chả biết nghĩ gì lại nói:
- Có điều lão đại này, cô nàng đó hoang dại lắm, không giữ nổi đâu, nghe cách nói chuyện của cô ấy là biết, quen biết rộng, nhân mạch nhiều, đi tới đâu chẳng là bảo bối. Thế nên lão đại, đừng có ăn trong bát chòi ngoài mâm, đại tẩu tương đối truyền thống, nhất định một lòng, có bạn gái như vậy đủ khiến người ta oán giận rồi.

- Cậu uống nhiều quá rồi phải không?
Tô Xán trừng mắt đá hắn một cái:
- Tôi và cô ấy là quan hệ bạn bè thuần khiết, mau xéo đi tắm, đừng có say rượu nói quàng nữa.

Lý Hàn cười ha hả rồi đi tắm, Trương Tiểu Kiều không bình luận gì.

Tô Xán nằm xuống giường, gửi tin nhắn.

Cho Đường Vũ là " Vừa mới nằm xuống giường, bạn đã ngủ chưa?

Cho Lâm Lạc Nhiên là :" Ở đó có quen không?

Đường Vũ trả lời rất nhanh :" Vừa lên giường, đang trò chuyện với các bạn trong phòng." Trong phòng bọn họ đang tíu tít thảo luận về Lâm Lạc Nhiên, Trình Thông Thông hôm nay rất khó ở, khó khăn lắm mới cân bằng được tâm lý trước Đường Vũ, dù sao hai bọn họ là loại người khác nhau, Trình

Thông Thông tự bảo mình không cần so sánh nữa, hôm nay lại xuất hiện một Lâm Lạc Nhiên, không chỉ được đám nam sinh trong trường tung hô là "tài nữ", mà xem ra rất giống mình, quan hệ giao tế cực tốt, tính cách hướng ngoại sôi nổi.

Vóc dáng cũng không chỗ nào để bới móc được.

Càng làm cô tức không chỗ phát tiết là hôm nay tính xẻo Tô Xán một chập để trả thù, kết quả vì đề nghị của Lâm Lạc Nhiên lại chọn quán sinh viên, cả ăn cả uống có 200 đồng, nhìn bộ dạng không đau không ngứa của Tô Xán, Trình Thông Thông thấy mình lỗ lớn.

Tô Xán đợi rất lâu mới có tin nhắn của Lâm Lạc Nhiên gửi trả :" Xin đó, nhiều người hỏi câu này lắm rồi, không biết hỏi cái gì có dinh dưỡng hơn à?"

Cô nàng này lên đại học, tính khí đại tiểu thư càng nặng, thật khó hầu hạ, Tô Xán thấy giận không được mà không giận cũng không được, nên nhắn tin lại ngắn gọn "ngủ ngon."

"Ừ" Lâm Lạc Nhiên đáp lại còn ngắn hơn.

Trong ba ngày sau đó, Đường Vũ có hỏi tới Lâm Lạc Nhiên, Tô Xán thấy Lâm Lạc Nhiên đã nói thế rồi, cô ấy có mối quan hệ riêng, vậy thì đừng làm phiền.

Vả lại lúc này mình gọi điện tới, không chừng cô nàng đang nhử anh chàng đẹp trai nào đó, mình phá đám có khi bị phát tiết một hồi, thôi cứ như cô ấy nói, ai lo chuyện người ấy là tốt nhất.

Ba ngày sau, Tô Xán đang học tiết thứ hai buổi sáng thì di động cất trong túi rung lên, có tin nhắn.

" Tô Xán, ba ngày qua cậu chết dấm chết dúi ở đâu? Tôi ở đây buồn thối ruột ba ngày, cậu không dẫn tôi đi thăm trường, không gửi tin hỏi han, không giới thiệu bạn bè, không mời ăn kem, đây là hành vi đáng hổ thẹn. Tôi thương tâm rồi, đi đây."

Trở giọng, ngang ngược, rất phù hợp phong cách nhất quán của cô nàng.

Nhưng không tin một lời nào trong đó trừ hai chữ “đi đây” cuối cùng, tiếp tục ngồi nghe giảng, có điều Tô Xán không tập trung được, cảm giác khó nói lên lời, giống như có một viên sỏi nhỏ ở trong giày, không đau, nhưng cộm cộm khó chịu, muốn lờ nó đi không được, muốn tìm nó không ra.

Xoay trái, xoay phải, ngọ nguậy, cái tin nhắn của Lâm Lạc Nhiên như máy chiếu hiện ra trước mặt.

Nha đầu chết tiệt! Tô Xán lẩm bẩm rồi trốn tiết.

Căn nhà Lâm Lạc Nhiên thuê ở trong học viện ngoại văn, nơi này có nhiều du học sinh học, nên điều kiện nhà trọ rất tốt.

Tô Xán đứng dựa lưng trước cổng học viện ngoại văn, định gửi tin nhắn cho Lâm Lạc Nhiên thì một đám nam nữ tựa hồ vừa mới tham gia một hoạt động party trở về, đầu đội mũ chóp nhọn, tay ô nhỏ, trên quần áo dính giấy bóng kính đủ màu, cười nói rôm rả.

Trong đó còn có mấy du học sinh tóc vàng mắt xanh, có cả Lâm Lạc Nhiên đang tíu tít nói chuyện.

Đầu đội cái mũ tai chuột Mickey, mặc váy liền thân màu đỏ, quần tất màu đen rất gợi cảm, đứng trong vòng vây của đám con trai phương Tây cao lớn tóc vàng nói chuyện với rất sôi nổi, trông chả giống cô đơn như trong tin nhắn nói.

Nhìn cảnh này, Tô Xán thấy mình lo lắng dư thừa rồi, người ta căn bản chỉ trêu đùa mình, tự nhiên mình thành thằng ngốc đứng bơ vơ chỗ này, ở lại cũng không phải, đi cũng không được.

So với nhóm người ta, Tô Xán một mình đợi người ở đây có vẻ đột ngột. Có điều y cũng thích ứng khá nhanh, không nói gì là được.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 44: Dạo phố

Lâm Lạc Nhiên mất một lúc mới thấy Tô Xán, trò chuyện với người bên cạnh xong, nhảy chân sáo tới:
- Í, cậu tới rồi đấy hả!?

- Nghe cái câu này mình muốn giết người quá.
Tô Xán nhướng mày lên, nếu không phải xung quanh có nhiều người như vậy, y đảm bảo không kìm được đặt nha đầu này lên đùi, đánh cho vài cái vào mông:

Lâm Lạc Nhiên chớp chớp mắt, bày ra vẻ mặt vô tội:
- Nhưng mà hôm qua với hôm kia mình rất là cô đơn, hôm nay chỉ tình cờ gặp một học tỷ, lại tình cờ bọn họ tổ chức một cái party mà thôi. Cậu đừng có nhìn bên ngoài mà đánh giá bản chất.

Tô Xán quay đầu đi, giọng nói không kìm được sự bực dọc:
- Mình từ đầu tới cuối chỉ nhìn thấy bề ngoài, nhưng lại ngu xuẩn coi bề ngoài là bản chất, bỏ cả tiết học chạy tới đây.
Nhìn cách ăn mặc của Lâm Lạc Nhiên đủ biết có chuẩn bị tham gia party này, nói là tình cờ quá tình cờ, tình cờ mặc trang phục dự tiệc để đi về, rồi tình cờ gặp party?

Hơn nữa chỉ một party ngắn ngủi mà cùng người ta quen biết thân thiết như vậy, thật quá khoa trương. Cho nên Tô Xán thực sự bực bội trong lòng, cảm giác mình giống thằng ngốc bị trêu đùa vậy .

Càng nghĩ càng giận, nhất là vừa rồi nhìn Lâm Lạc Nhiên cười đùa với một đám con trai, có gì đó trong lòng như chực vỡ ra, Tô Xán quay người bỏ đi.

- Tô Xán!

Lâm Lạc Nhiên gỡ trang sức trên đầu xuống, dậm chân gọi:

Tô Xán không quay lại, mắt hướng thẳng về phía trước, thực ra khi vừa quay đi thì y đã nguôi giận hơn nữa rồi, dù sao tính khí Lâm Lạc Nhiên là thế, y đã biết đâu phải ngày một ngày hai, cố ý làm thế để nha đầu đó biết lần sau đừng bày trò gì quá đáng hơn mà thôi.

Đột nhiên nghe thấy Lâm Lạc Nhiên thất thanh "á" một cái, Tô Xán quay người lại:
- Làm sao thế?

- Đau.
Lâm Lạc Nhiên ủy khuất giảu môi lên, đôi mắt to chớp chớp, giống như con mèo nhỏ bị bỏ rơi:
- Đuổi theo cậu vội quá nên suýt bị trặc chân.

Vẫn còn đứng nguyên tại chỗ mà kêu đuổi theo, điêu thế là cùng, Tô Xán chịu thua, nhân lúc đó Lâm Lạc Nhiên đi nhanh tới, khoác tay Tô Xán kéo đi:
- Thôi mà, lần sau không làm thế nữa, mà cái quán bán bánh kẹp thịt và cơm rang ngon tối hôm đó đúng là ngon thật, thịt cho rất nhiều. Cậu dẫn đường, lần này tôi mời khách. Đường Vũ đâu, bảo cả cô ấy tới đi, lâu như vậy không gặp, mình rất là nhớ. Anh tôi với Uy Uy chơi quên trời đất rồi, chỉ có Tiểu Tô còn nhớ tới tôi thôi.

Chút bực bội nhỏ đành phải tự tiêu hóa, bị Lâm Lạc Nhiên kéo đi, Tô Xán chợt nhớ tới những ngày tháng trước kia, ba người Vương Uy Uy, Lâm Trứu Vũ, Lâm Lạc Nhiên chẳng phân nam nữ, bá vai khoác cổ, giống như đứa con trai.

Nhưng hiện giờ Lâm Lạc Nhiên mặc một bộ váy đỏ, vị nữ nhân mười phần, đi một lúc mới buông tay Tô Xán ra.

Khoảnh khắc đó Tô Xán phát hiện ngày tháng trước kia thực sự đã trôi qua không trở lại nữa, Lâm Lạc Nhiên, Vương Uy Uy, Lâm Trứu Vũ, Tiết Dịch Dương, Lưu Duệ, Đường Vũ, khi những người này gần như không cảm thấy thời gian trôi đi thì đều lặng lẽ trưởng thành.

Chỉ được một lúc Lâm Lạc Nhiên như con cá vàng, quên khuấy điều vừa làm lúc nãy:
- Lần này tới ĐH Thượng Hải rất vui vẻ, có điều tôi sẽ nói với anh tôi, cậu bắt nạt tôi, còn bỏ rơi tôi. Hơn nữa cậu còn nói, nếu sau này đứng ở phía đối diện, cậu sẽ không bỏ qua cho tôi.

Tô Xán bật cười, đổi trắng thay đen, nha đầu này thật là thù dai, chọc vào đúng là phiền toái không bao giờ hết.

Hai người sóng vai bước đi, cột đèn, biển quảng cáo, cửa hiệu cũ kỹ, công trình ngổn ngang, một nữ sinh váy đỏ, một nam sinh sơ mi cộc tay.

Lâm Lạc Nhiêng vừa đi vừa nhìn cảnh đường phố, hiếm thấy không nói gì cả, Tô Xán cũng không nói, rất ăn ý để sự im lặng kéo dài. Lâm Lạc Nhiên cũng có một mặt tĩnh lặng của mình.

Đây là con phố ăn vặt ngay trước cổng chính của ĐH Thượng Hải, bởi nơi này sớm nằm trong quy hoạch, nên chẳng ai sửa sang nhà cửa, quán xá bởi vậy trông hơi cũ nát, nhưng khách khứa không bao giờ ít. Rất nhiều sinh viên tốt nghiệp rồi vẫn hoài niệm nơi này, thi thoảng trở lại đây ôn kỷ niệm xưa.
Bởi vì thế mà nơi này dù sáng hay tôi vẫn náo nhiệt, đủ các loại tấm biển quảng cáo theo đủ phong cách khác nhau thu hút sự chú ý, dòng người đông đúc, đương nhiên là sinh viên vẫn chiếm đại đa số, làm không khí cũng có sức sống trẻ trung.

Khác đi dạo cùng Đường Vũ, lúc ấy Tô Xán không hề để ý tới xung quanh, đi cùng Lâm Lạc Nhiên, Tô Xán hứng thú ngó nghiêng bốn phía, làm sao

không ngó được, trước mắt là cô gái mặc cái áo không khác gì lưới, chẳng hiểu mặc áo hay chỉ để khoe cái áo lót ren đen bên trong, còn bên kia là là cái đùi căng đét của cô gái mặc quần short bó sát người ngắn bằng gang tay, chỉ che kín mỗi mông … nữ sinh Thượng Hải thực sự hết nói.

May mà Đường Vũ của mình không như vậy.

Thế là Tô Xán phấn chấn hẳn lên, vừa đi vừa hào hứng giới thiệu cho Lâm Lạc Nhiên các món ăn vặt, cô gái này một tay cầm xâu thịt nướng, một tay cầm kem ốc quế, làm Tô Xán bội phục dạ dày của Lâm Lạc Nhiên, Đường Vũ sợ béo, nên cái gì cũng ăn rất ít, không khác gì thỏ ăn.

Dọc đường có một số học sinh quay đầu nhìn bọn họ, nhanh chóng bị bạn gái kéo đầu về.

Làm Tô Xán thất vọng là chẳng ai nhận ra y, trong khi đi với Đường Vũ, lập tức người ta biết y là Tô Xán, xem ra người ta chỉ biết mình là "bạn trai của Đường Vũ" mà thôi, vẫn là vật đính kèm, còn phải nỗ lực nhiều.

Mấy người khen ngợi mình hôm thi biện luận đâu cả rồi?

Tô Xán yy tưởng tượng ra có một hai người tới chào hỏi y rồi xin chữ ký, cho nha đầu Lâm Lạc Nhiên ấy thấy mình cũng ghê gớm lắm, ai bảo lúc nãy đi cùng cả đám bạn dằn mặt mình.

Nhưng mà ông trời không cho cơ hội, nên chỉ có thể tưởng tượng trong đầu.

Ra tới quán ăn hôm đó, gọi bánh kẹp, một bát canh cá hai người mới ăn hết, tin nhắn Đường Vũ cũng tới :" Ừm, mình sắp ra đây."

Hôm nay Đường Vũ có hai tiết kinh tế chính trị, một tiết phân tích số học, còn Tô Xán thì kin luôn, thời gian qua đi học rất vất vả, nếu mà y không lười biếng thì còn vất hơn cả cao trung, hơi hối hận không nghe lời khuyên của Trương Tiểu Kiều.

Vậy mà Lâm Lạc Nhiên lại ở đây chơi tới ba ngày, chẳng biết là đại học ngoại ngữ học tập nhẹ nhàng, hay là nha đầu này mới năm đầu đã trốn học, không định phấn đấu vì GPA của mình.

Ở Đh Thượng Hải, học phần đánh giá lượng học tập của sinh viên, tích điểm GPA thì được dùng đánh giá chất lượng học tập, từ A, A-, B + cho tới F. Chế độ tích điểm chia làm 11 cấp, thấp nhất là 0, cao nhất là 4.

Với cách tính điểm 100 truyền thống, GPA 0 tức là không hợp cách dưới 59 điểm, thuộc cấp F. Gpa 4 thuộc cấp A, từ 90 tới 100 điểm. Cứ thế mà tính.

Gpa của ĐH Thượng Hải chừng 33 điểm, IELTS nếu trên 75 điểm có thể ra nước ngoài học thêm, trở thành phái Hoa kiều.

Theo như Trương Tiểu Kiều giới thiệu, người lấy được 33 điểm ở trường có cả đống, đương nhiên người điểm quanh quẩn mức 17 cũng vô vàn. Cha hắn muốn hắn có thành tích tốt, để tranh thủ hạn ngạch ra nước ngoài, chủ yếu là vì tử địch của ông ta cũng để Tiền Trọng Viễn lấy được hạn ngạch tương tự.

Tuy nhiên thực sự rất khó biết Trương Tiểu Kiều muốn cái gì, hắn không muốn thì không ép hắn được.

Bằng cấp là viên gạch gõ cánh cửa sinh tồn cho tương lai, còn GPA là bộ phận hạch tâm của viên gạch đó, nó là thứ biến tướng ảnh hưởng tới tương lai, hoặc tốc độ tự thực hiện giá trị bản thân.

Nhưng với Tô Xán mà nói, y chẳng dựa vào cái này để kiếm cơm.

Sản nghiệp hiện giờ đủ cho y ngồi ăn không tới cuối đời rồi, y chẳng có dã tâm vào bảng xếp hạng của Forbes ngồi ngang hàng với nhân vật lịch sử, chỉ cần kinh doanh sản nghiệp trong tay, tương lai của y đã định sẵn bất phàm rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 45: Vì không nhìn mình

Đường Vũ đến cùng với Nguyễn Tư Âu, hôm nay bọn họ có hai tiết học buổi chiều với nhau, nhóm bạn thân của cô từ khi vào đại học tụ tập với nhau ít đi, mỗi người đang nhanh chóng làm quen với những người xung quanh, tự có các mối quan hệ riêng.

Nguyễn Tư Âu cảm thấy trong cái phòng này, đại khái hợp khẩu vị với mình nhất là Đường Vũ, cô thích con gái độc lập cá tính.

Đừng tưởng làm đứa con trai duy nhất mà được ưu đãi, Tô Xán mau chóng làm bị gạt sang bên lề. Nguyễn Tư Âu và Lâm Lạc Nhiên thoáng cái trở thành thân quen, tìm được đề tài chung ở các loại thời trang.

Đường Vũ ở điểm này không có nhiều quyền phát ngôn, nhưng hứng thú không thấp, nghe rất là chăm chú. Nguyễn Tư Âu hứng khởi nói:
- Này, Lạc Nhiên, hôm nào bọn mình tới tìm cậu dạo phố, thuận tiện tới trường cậu chơi luôn. Tiếc là hôm nay cậu phải đi rồi, mà không sao, cuối tuần này chúng ta đi luôn đi, tới quảng trường Nhân Dân, quần áo ở đó không tệ, nhưng phải biết mặc cả, ở đó họ hét giá trên trời luôn.

Đường Vũ gật đầu ngay, y phục và dạo phố có sức hút với nữ sinh giống game với nam sinh vậy.

Ba cô gái xinh đẹp bọn họ ngồi một chỗ, Tô Xán rảnh rỗi ngó quanh nhận ra những nam sinh ở khu vực xung quanh thi thoảng lại nhìn sang bọn họ, cái tên nam sinh vừa mua trà sữa đi qua còn nhìn thiếu chút nữa vấp ngã, cái mặt rõ là thô bỉ.

Có điều Tô Xán cũng hiểu, đổi lại y ăn cơm bên cạnh, gặp phải một hai nữ sinh xinh đẹp, cũng ngắm cho sáng mắt.

Nguyễn Tư Âu và Lâm Lạc Nhiên trò chuyện rất say sưa, quên cả xung quanh, chủ đề ngày càng mở rộng, Đường Vũ không theo kịp, hơi bị gạt sang lề. Tô Xán nhìn sang, Đường Vũ cười nhẹ ý bảo mình không sao.

Nghĩ một chút chân Tô Xán dưới bàn chầm chậm nhích sang, khe khẽ chạm vào mép săng đan của Đường Vũ.

Đường Vũ mặt rất bình tĩnh, nhích chân sang một bên.

Tô Xán tiếp tục tiến tới, lần này còn rút chân ra khỏi dép, ngón chân cọ cọ vào ngón chân Đường Vũ, trong lòng có cảm giác kích thích, dưới tình huống này, chút đụng chạm đó đủ yy một phen rồi.

Đường Vũ sau một hồi vất vả uy hiếp lẫn trốn tránh không ý nghĩa gì, lại không thể để người khác biết, Tô Xán thì càng lúc càng quá đáng, thò cả hai chân ra kẹp lấy chân cô rồi, mặt ửng hồng, cảm thấy toàn thân bắt đầu nóng lên, mấy nam sinh ở bàn xung quanh bị dáng vẻ thẹn thùng yêu kiều đó hút hồn, đang nói chuyện sôi nổi bỗng im bặt, nhìn Đường Vũ không chớp, chỉ hận không được ôm mỹ nhân vào lòng.

Nghĩ một lúc, Đường Vũ kín đáo đưa một ngón tay lên với Tô Xán.

Mắt Tô Xán sáng rực, không ngờ có thu hoạch lớn này, lập tức xòe năm ngón tay.

Đường Vũ hơi há mồm, quay đầu sang một bên không thèm để ý tới y nữa, nhưng chân Tô Xán càng quá đáng, ngón cái chui qua ống quần, cọ cọ bắp chân, cô hốt hoảng giơ 2 ngón tay lên.

Tô Xán giơ 3 ngón tay.

Lỗ mũi nhỏ nhắn của Đường Vũ nở ra, cảm tưởng sắp có lửa phun ra từ đó, xòe nhanh hai rồi gập lại, vẻ mặt kiên quyết, tỏ ý giá cuối, không thì thôi.

Tô Xán cũng biết già néo đứt dây, gật đầu xác nhận, sau đó thu chân lại, ai mà ngờ hôm nay thu được hai nụ hôn chứ? Xem ra trò này về sau còn có thể dùng lại.

Lúc này hai cô gái đang nói chuyện ngưng lại, Đường Vũ thời gian dài không hưởng ứng câu chuyện rồi, không thể để Đường Vũ cảm thấy bị lạnh nhạt, đang định kiếm chủ đề lôi Đường Vũ vào thì thấy vẻ mặt cô rất bất thường, nghi ngờ nhìn Tô Xán và Đường Vũ.

“Tình tà rinh tinh tinh” nhạc tin nhắn quái đản của Lâm Lạc Nhiên, cô cầm lên xem, nói:
- Người đón mình tới rồi.

Đường Vũ xem đồng hồ, cũng nói:
- Đến giờ rồi, chúng ta đi thôi, chiều còn có tiết học, để bọn mình tiễn bạn.

Lâm Lạc Nhiên có vẻ ngần ngừ, nghĩ gì đó nhưng vẫn gật đầu.

Nguyễn Thư Âu còn chưa hết hứng, xem đồng hồ đành phải bỏ dở cuộc nói chuyện:

Bốn người bọn họ cùng đi tới đầu đường, Lâm Lạc Nhiên nhìn sang bên đường, đưa tay ra vẫy, sau đó quay lại nói:
- Rảnh rỗi nhớ tới ĐH ngoại ngữ tìm mình nhé, lúc nào cũng được.

Một chiếc BMW C200 rất đẹp từ xa đi tới, dừng ở phía trước mặt Lâm Lạc Nhiên, sau đó cửa trước mở ra, một nam tử dáng người dong dỏng cao, ăn mặc rất tùy ý, thoải mái.

Lâm Lạc Nhiên nhoẻn miệng cười với nam tử đó, giới thiệu cho hắn:
- Đây là Tô Xán, Đường Vũ, Nguyễn Tư Âu, là bạn của mình ở ĐH Thượng Hải.

- Đã nghe nói tới cậu.

Nam tử đó vươn tay ra bắt tay Tô Xán, gật đầu với hai cô gái, sau đó tự giới thiệu, ngắn gọn:
- Vệ Đinh Đinh.

Tô Xán ngẩn người, không khỏi lần nữa nhìn lại Vệ Đinh Đinh, cao 1m78, áo sơ mi xanh lam tươi mát, tóc hơi rối tự nhiên, khuôn mặt không phải đẹp trai mà là thanh thoát, khiến người ta nhìn rất dễ chịu, đứng cạnh Lâm Lạc Nhiên, có một cảm giác rất xứng đôi.

Đây chính là vị hôn phu của Lâm Lạc Nhiên mà Vương Uy Uy đã nói.

Tô Xán cũng cười, nắm chặt tay hắn:
- Tôi cũng đã nghe nói tới cậu, chúc mừng.

- Mấy ngày qua Lạc Nhiên ở đây gây thêm thêm phiền phức cho các bạn rồi.

- Không có gì, chúng tôi là bạn tốt mà, hoan nghênh cả hai sau này thường tới chơi.

- Được rồi, các bạn về đi học đi, chúng tôi đi đây.
Lâm Lạc Nhiên vỗ vai Tô Xán, ôm nhẹ Nguyễn Tư Âu và Đường Vũ mỗi người một cái, đưa tay mở cửa ngồi vào chiếc BMW.

Chiếc xe đắt tiền khởi động phóng đi, Nguyễn Tư Âu hỏi nhỏ:
- Là bạn trai của Lâm Lạc Nhiên à?

Tô Xán không biết vì sao không muốn trả lời câu hỏi này, Đường Vũ hơi mím môi một chút, nói:
- Không biết, nhưng cậu ấy nhất định là rất rất thích Lạc Nhiên đấy.

Nguyễn Tư Âu ngạc nhiên nhìn Đường Vũ, chàng trai lúc nãy bảy phần là bạn trai của Lâm Lạc Nhiên rồi, ai cũng nhìn ra điều đó, sao Đường Vũ

phải nói thêm câu này, phải biết Đường Vũ rất ít nói, nhưng đã nói điều gì là có nguyên do, nếu đã nói thế, có nghĩa đã nhìn thấy thứ cô không thấy.

- Làm sao bạn biết?

Tô Xán rất tỏ mò, cũng nhìn Đường Vũ với ánh mắt dò hỏi, Vệ Đinh Đinh ngoài nói mấy câu có ý "tuyên bố chủ quyền" với Lâm Lạc Nhiên thì có thể hiện điều gì đâu?

Đường Vũ hơi đỏ mặt, đầu cúi xuống bước đi, nói nhỏ:
- Vì từ đầu tới cuối cậu ấy không nhìn mình lần nào.

Nguyễn Tư Âu đưa tay bịt miệng, mắt nhìn Đường Vũ không thể tin nổi, đó thực sự là Đường Vũ sao? Không phải là Trình Thông Thông cải trang thành đấy chứ?

Nhưng mà phải thừa nhận, lý do rất thuyết phục.

Tô Xán đứng như trời trồng mất một giây, sau đó đuổi theo Đường Vũ cúi đầu bước nhanh, chạy mấy bước chặn đầu Đường Vũ, hết nghiêng trái rồi lại ngó phải, giọng cực kỳ khoa trương:
- Oa, Đường Vũ Đường tiểu thư, cô kiêu ngạo tới không ngờ đấy nhé.

- Ai bảo bạn muốn biết.
Đường Vũ xoay người chuyển sang hướng khác:

Tô Xán không chịu buông tha, tiếp tục đuổi theo quấy rối:
- Này Đường tiểu thư, có nhìn người ta mới biết người ta không nhìn mình, rốt cuộc cô nhìn người ta bao lâu mới biết từ đầu tới cuối người ta không nhìn mình vậy? Sao cô có thể làm thế ngay trước mặt bạn trai mình?

- Hừm, thế ai khen cô gái khác xinh đẹp trước mặt bạn gái?
Đường Vũ cúi đầu mím môi, cố che dấu nụ cười của mình, cô biết Tô Xán ghen rồi, y có một số điểm khá hẹp hòi. Đây là sự trả thù nho nhỏ của cô

với Tô Xán, tuy cô chấp nhận quan hệ của Tô Xán và Lâm Lạc Nhiên, nhưng đôi khi cũng cần cảnh cáo một chút, để Tô Xán phải biết giới hạn, nếu y "tán tỉnh" cô gái khác, cô cũng có thể chú ý tới người con trai khác.

Nguyễn Tư Âu tủm tỉm đi sau nhìn hai bọn họ đấu khẩu, vốn nghĩ có một cô bạn gái vượt trội về mọi mặt như vậy, Tô Xán phải hết sức cẩn thận dè dặt trong mối quan hệ với Đường Vũ, không ngờ tình cảm bọn họ tốt như thế, hơn nữa Đường Vũ cũng rất biết điều tiết quan hệ giữa hai người.

Cảnh này làm cô muốn sớm tìm được một người bạn trai, muốn có tình yêu đẹp như vậy, không giống kiểu kén chọn của Trình Thông Thông.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 46: Chỉ là tình cờ

Khi chuỗi cửa hiệu văn phòng phẩm Thục Sơn lập ra trung tâm phân phối ở 26 tỉnh thành phố, với 400 đối tác, gần 800 địa điểm bán lẻ, tổng số tiền đầu tư hơn chục triệu đồng, thì người mất cả mùa hè lập kế hoạch lại đang ở nhà ăn ĐH Thượng Hải, bê một cái khay cơm giá 5 đồng, kiếm một vị trí thuận lợi, ngồi xem tin tức ở chiếc TV treo ở góc.

Triệu Minh Nông tóc vuốt keo chải ngược, áo véc đắt tiền xuất hiện trước ống kính với dáng vẻ doanh nhân thành đạt. Ai có thể ngờ bán mấy cái bút, cục tẩy lại có thể làm tới mức này. Trước đó cho dù trong nước có nhiều thương hiệu văn phòng phẩm lâu năm, nhưng là xí nghiệp nhà nước từ cái thời kinh tế kế hoạch, làm ra hàng hóa với mục đích cho nhân dân có mà dùng là chính, có thể tốt bền đấy, nhưng kiểu dáng mười năm như một, hơn nữa do không chịu đổi mới, to xác nhưng những xí nghiệp này giống như người khổng lồ đã quá già cỗi.

Người dân hình thành một loại quán tình tiêu dùng, cũng không quá chú trọng mặt này, nên không ai ngó ngàng gì tới.

Nhưng từ khi Thục Sơn quật khởi, nhiều người đột nhiên phát hiên ra, mấy cái kiểu dúng bút từ thập niên 70, 80 lại có thể sửa đổi như vậy, với bề ngoài hình lượn sóng, không góc cạnh thô kệch như trước, hoa văn cũng trở nên tươi màu sống động, khơi dậy hứng thú mua sắm của mọi người.

Nhất là những nữ sinh càng không kiềm chế nổi, mua một cái bút không còn là nhu yếu phẩm nữa, cho dù trong hộp bút có thừa bút rồi, nhưng nhìn thấy một cái bút mới, hình vẽ vừa mắt, giá cả đa dạng từ 1 tới 3 đồng, thế nào cũng nảy ra suy nghĩ " mua thêm một cái cũng không sao."

Có lựa chọn thì tất yếu có so sánh, có chút ý, cái logo Thục Sơn cũng dần đi vào lòng người, Thục Sơn thành con ngựa ô vọt lên ví trí hàng đầu sản nghiệp, tới giờ lượng tiêu thụ của Thục Sơn trên toàn quốc đã đột phá mức trăm triệu.

Điện thoại vang lên, Tô Xán cúi đầu xem số, là của Vương Thanh.

Vương Thanh lúc này đứng trước cửa sổ trong văn phòng Dung Thành, cô vừa mới đặt một báo cáo lên bàn khóa cửa lại, khi nói chuyện với Tô Xán, cô không thích bị làm phiền, tay cầm cốc cà phê nhìn những chiếc xe ra vào bãi đỗ qua màn mưa, xa hơn một chút là TTTM Đôn Hoàng nổi bật với sắc vàng và logo ngọn lửa đỏ rực, tranh thủ giờ nghỉ trưa gọi điện cho Tô Xán.

- Dì có khỏe không?

- Mẹ tôi khỏe, căn nhà cũ có người muốn mua, tôi chuẩn bị nhà mới cho mẹ tôi, đang bố trí vật dụng, tuần nữa là vào ở được. Lần này trở về, nhìn nhà cũ nhớ tới ba năm trước, ai ngờ được lời nói của cậu lại ứng nghiệm.

Không phải bàn chuyện kinh doanh, chỉ nói chuyện hàng ngày.

- Là vận may của tôi và năng lực của chị mạnh.
Tô Xán chuyển chủ đề:
- Lớp bồi dưỡng ở ĐH Dung Thành ra sao rồi?

Để Vương Thanh đi học Tô Xán tốn rất nhiều công sức, cuối nhờ cả chị cả Tằng Na mới thuyết phục được Vương Thanh đi học trở lại, giờ hai cô gái đi học cùng nhau. Tằng Na bây giờ không chỉ muốn làm một bác sĩ, tham vọng hơn, muốn mở bệnh viện nha khoa.

- Cậu thật là, lại chuyện đó nữa, nghe cậu cằn nhằn nhàm tai không chịu nổi. Học tốt, mỗi chiều hết giờ làm là xách cặp đi học, vẫn kiên trì, hôm qua quá mệt thiếu chút nữa ngủ gật trên lớp.
Vương Thanh có chút bực bội, bất đắc dĩ:

- Chú ý giữ gìn sức khỏe, thời gian qua vất vả cho chị rồi.

- Biết làm sao được, tôi là người làm công cho cậu mà, ông chủ cậu bắt tôi đi học, tôi nào dám không đi, cậu thì thoải mái hưởng thụ cuộc sống đại học bên tiểu tình nhân, tôi thì mệt chết đi sống lại.
Vương Thanh oán hận nói:

- Dù Thục Sơn, Đôn Hoàng đều là của chúng ta, tôi chưa bao giờ coi chị là người làm công cả.

- Được rồi, đùa với cậu thế thôi.
Giọng Vương Thanh dịu hẳn xuống:
- Tuy mệt mỏi một chút, nhưng cuộc sống như thế rất phong phú.

Buổi trưa ăn cơm một mình xong, về phòng làm một giấc ngủ ngon lành, buổi chiều có hai tiết, hết giờ Tô Xán tới thư viện, trước tiên đặt cuốn sách du lịch lên ghế sô pha, sau đó mới chuẩn bị thong thả đi kiếm vài cuốn sách bê về. Sắp tới giờ cao điểm rồi, không nhanh chân chẳng có vị trí tốt mà ngồi, đặc biệt là chỗ ngồi cực phẩm như ghế sô pha này, cứ xểnh ra là có kẻ nhảy vảo, sau đó vắt chân chữ ngũ đắc ý nhìn người khác.

Ngồi ở ghế sô pha đối diện là một đôi tình lữ, nữ sinh mặc quần ngố, ao thun cộc tay bó sát người, mang vẻ nhỏ nhắn xinh xắn của nữ sinh Giang Nam, trước khi ngồi còn lấy khăn giấy trong túi ra lau ghế sô pha mấy lượt, cắm ống một vào cốc sữa chua, đưa cho bạn trai, cực kỳ chu đáo, sau đó mới ngồi xuống, mở cuốn sách văn học nguyên bản tiếng Anh ra xem.

Cô gái trông rất ưa nhìn, Tô Xán cũng phải liếc mắt vài cái, có vẻ quen quen, nhưng mà những cô gái chấm 7 điểm trở lên thế này được Tô Xán thấy quen mắt nhiều lắm, không có gì lạ.

Thư viện luôn được coi là nơi gặp gỡ tốt nhất trong trường đại học, chưa bao giờ vị trí đầu bàng này phải nhường ra, không phải là không có nguyên

do của nó. Mỹ nữ thì không ít, nhưng bình thường gặp chính diện chỉ là một thoáng liếc nhìn khi đi sượt qua vai nhau, cho dù có khiến tim ai đó xao động, đa phần chỉ có duyên gặp mặt một lần, tỉ lệ tiếp xúc rất ít. Số lang sói tu luyện tới mức lô hỏa thuần thanh có thể bắt chuyện nhanh chóng cực ít, đại bộ phận mang trái tim thuần khiết nhìn qua rồi thôi.

Nhưng ở thư viện thì khác, nơi này nữ sinh không chỉ biểu hiện ra một mặt nội hàm của mình, hơn nữa còn là mục tiêu cố định, cho đầy đủ thời gian để điều chỉnh chiến lược, nói không chừng một lần xô vào nhau khi chọn sách diễn biến thành câu chuyện đẹp, cái trò này có thị trường, những thứ càng cơ bản, càng cổ xưa thì càng là kinh điển.

Cho nên thư viện là nơi có không khí ấp áp, nơi này không chỉ hấp thu kiến thức, mà còn cho người ta một loại hy vọng khác.

Có điều danh hoa có chủ không phải ít.

Ví như là cái tên cầm cốc sữa chua mút nghênh ngang ngẩng đầu nhìn bốn phía như con chó đắc ý ngồi canh khúc xương của nó, khi ánh mắt dừng trên người Tô Xán, nheo lại đánh giá y một lượt, trách người ta sao được, vì Tô Xán đang nhìn bạn gái của người ta.

Cô bạn gái bên cạnh nhận ra bạn trai bất thường:
- Nhìn cái gì đấy?

- À không có gì.

Chàng trừng mắt cảnh cáo Tô Xán, sau đó cùng bạn gái thân thiết xem cùng một cuốn sách, thi thoàng cười nho nhỏ.

Tô Xán không biến thái tới mức chú ý nghe lén người ta nói chuyện, ngồi một lúc đứng dậy ra giá sách, cảnh tượng trước mắt làm y ngứa ngáy, thầm nghĩ mình cũng phải kiếm ngày cùng Đường Vũ tới thư viện hưởng thụ không khí lãng mạn này, nếu “tình cờ” gặp lại đôi này càng tốt.

Tới khu sách khoa học nhân văn, Tô Xán nhìn lên nhìn xuống, quá nhiều lựa chọn bày ra trước mắt, thành ra không dễ lựa chọn, đi một vòng, sách muốn xem quá nhiều, nhưng tinh lực thì lại có hạn.

Đến khi quyết định chọn cuốn Havard View đưa tay ra lấy thì bên cạnh thoảng mùi hương hoa, một bóng hình váy xanh cũng lựa chọn một cuốn sách bìa trắng ở gần, lúc đầu hơi do dự, quyết định xong thì ra tay rất nhanh, thế là hai bàn tay chạm vào nhau, hai cuốn sách rơi xuống đất.

Không phải chứ? Lại có nữ sinh dùng trò này với mình sao, đây chẳng phải thủ đoạn máu chó nhất của đám sói à?

Nhìn lại cô gái này mặt tròn tròn, da mịn màng như búng được ra sữa, mắt sáng, cỏ vẻ thuộc loại nữ sinh kiêu ngọa, nói câu xin lỗi rất hơi hợt.

Tô Xán tỉnh lại, không phải là cố ý, cũng chẳng phải khí vương bát nào đó trong người mình tỏa ra, hoàn toàn là tình cờ thôi.

- Không sao.
Tô Xán ngồi xuống chuẩn bị nhặt sách.

Cô gái kia cuống quít ngồi xuống cùng:
- Để tôi nhặt cho.

Tô Xán tinh mắt hiểu ra vì sao cô nữ sinh này bối rối đến thế, té ra là cuốn The Vagina Monologues của Eve Ensler.

(Âm đạo độc thoại !!!)

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 47: Bia Reeb

B

ên ngoài trời chưa tối, dù có tối thì thư viện cũng là nơi ánh sáng luôn rất tốt, nữ sinh trước mặt váy xanh chấm gối, còn có cặp đùi trắng sáng đẹp đẽ, ngồi xuống phía trính diện, đưa tay lấy cuốn sách.

Tô Xán thừa nhận cảnh này có sức công phá cá lớn, thế là y giữ cái tư thế ngồi nhặt sách tới tận 5 giây, mắt nhìn vào chỗ đáng nhẽ không nên nhìn, làm cô gái phía trước mặt như quả táo chín mọng.

- Ừm, đó là cuốn sách thú vị.
Thấy không khí có hơi lúng túng, Tô Xán thuận tay chỉ cuốn sách:

Cô gái giật nhanh cuốn sách lại, kết hợp với hành vi trước đó, lời này của Tô Xán lập tức bị định vị là "dâm ô". Cô nữ sinh cố áp chế cơn giận như dung nham sục sôi trong lòng, đứng bật dậy.

Sách ôm trước ngực, cô gái dùng ánh mắt từ trên hướng xuống, lạnh nhạt nói với Tô Xán:
- Cậu không hiểu, về đóng cửa thủ dâm đi.

Rồi quay ngoắt người bỏ đi, rất có phong phạm, xem ra thuộc hàng yêu tinh tung hoành một phương trong trường.

Đôi chân bước nhanh, váy tung bay, trong lòng còn thoáng qua ý nghĩ giết người bịt miệng " Lần sau tốt nhất đừng để tôi gặp lại."

Tô Xán nhún vai, về ghế sô pha thì đúng là có tên ngồi đung đưa chân ở đó, cuốn sách y đặt chỗ bị ném trên ghế nhìn muốn đau đít ở đó, mất hưng quay trở về KTX, từ xa nhìn thấy Trương Tiểu Kiều và cô gái tham gia vào cuộc đánh nhau của hắn và Tiền Trọng Viễn ở nhà hắn.

Cô gái mắt đỏ hoe, Trương Tiểu Kiểu đầu quay sang một bên, vẻ mặt tuyệt tình, nhưng bàn tay phía dưới nắm chặt hơi run run. Tô Xán vốn định tránh đi, nhưng đợi một lúc đôi oan gia này chẳng biết khi nào mới kết thúc, không thể đứng đần mặt tại chỗ mãi được, đành phải đi tới.

Gật đầu với bọn họ, không hỏi han gì, Tô Xán đi nhanh lên lầu.

Nếu không có nước mắt cùng xích mích thì không phải là thời đại học nữa. Có điều Trương Tiểu Kiều rõ ràng là có tình cảm với cô gái, vậy mà làm tới mức này, phù hợp với tính cách luôn u sầu của hắn.

Vào phòng, Lý Hàn đang dùng dây kéo luyện tập cơ ngực phát triển của hắn, Tiêu Húc thì dùng máy tính của Tô Xán, thấy y về, đẩy mắt kính lên:
- Lão đại, chơi không, ba tên ở phòng bên đang chỉ chiêu cho tôi.

Người chơi Starcarft trong KTX không ít, trước kia Tiêu Húc cho rằng chơi thứ này chẳng bằng ôn luyện tiểu thuyết của Kim đại hiệp. Ở trường cao trung hắn là học sinh hàng top, là nhân vật đại biểu mỗi lần giáo viên chủ nhiệm chọn điển hình chính diện, đối với loại học sinh có chút thời gian là kéo bè kéo lũ ra quán game ngồi rất là khinh bỉ.

Một hôm có tên dùng máy tính của Tô Xán quay sang, đại khái thấy cứ chiếm dụng máy tính của người ta một mình không hay, hỏi tượng trưng:
- Chơi một ván không?

Tiêu Húc đặt cuốn sách xuống, từ đó trở đi phát hiện Starcarft hoàn toàn có thể thay thế thế giới nghĩa hiệp, từ ấy không còn biết xuân hè thu đông là gì, nhưng hiện còn là chim non, bị mấy tên phòng bên bóp.

Tô Xán xua tay, ý bảo mình không dùng máy vi tính, cứ tiếp tục, Tiêu Húc quay sang điều khiển kế hoạch hai trăm lính phối hợp chiến hạm của hắn.

Tô Xán chuyển một cái ghế tới bên cửa sổ, ngồi xuống, đầu ghé vào cảnh cửa, để ý Trương Tiểu Kiều và cô gái phía dưới, tình hình không có gì thay đổi, hai người nói chuyện mà không nhìn vào mặt nhau, y thở dài.

KTX nữ phía đối diện sáng rực, ở trong một phòng dễ thấy nhất, mấy cô gái ăn mặc mát mẻ đang đi đi lại lại, có vẻ có nền tảng nhún nhảy, có cô gái đang tập thể dục nhịp điệu, mắt thi thoảng nhìn sang phía đối diện với vẻ cảnh giác.

Bất giác nhớ lại cuộc sống trước kia, ở cái trường đại học hạng ba đó, y cũng ngồi ở bên cửa sổ, nhưng trước mắt chỉ có bầu trời đêm, có đám đông tụ tập ở căng tin phía dưới, cứ ngồi nhìn ngây ra mà chẳng hiểu mình đang làm cái gì.

Nếu nói thời sơ trung, cao trung dài dằng dặc tưởng chừng như vô tận thì thời đại học nhanh tới chẳng có dấu vết gì ngoài cái nhà bếp quanh năm nóng hầm hập mà y làm tới gần bốn năm.

Đầu thì nghĩ muốn đi làm thêm giảm bớt gánh nặng cho cha mẹ, ở trường lại chìm vào thế giới game, mỗi cuối kỳ tuần cuối cùng học tập nhiều hơn thời gian học cả kỳ.

Dù sao cầm cái bằng này ra đời cũng chẳng có được công tác ra hồn, cùng lắm cũng là cái công việc làm nửa đời không mua nổi nhà, nhưng cũng chẳng tới mức chết đói mà thôi.

Vì vậy thế nào cũng được, thế giới này không 70 % thì 80 % người sống như thế, có làm sao đâu.

Thi thoảng có một ngày kẹt cứng trong dòng xe, tiến không được, lùi không xong, xung quanh sặc cái mùi xăng dầu, trời thì nóng chảy mỡ, đột nhiên như tỉnh giấc mộng, thấy mình không thể sống thế này được.

Phải thay đổi, phải tiến hành thay đổi vận mệnh, ném cái sấp tài liệu vào mặt cái thằng sếp chất cả đống việc lên người mình, mà lương thì còm cõi, tuyên bố "ông mày đ** làm nữa", sau đó tiêu sái phẩy tay bước đi nói "bái bai", cho cái mặt ngu của lão thộn ra.

Nhưng di động vang lên, vội vàng nhận máy, bên kia chỉ nói một câu " không tới ngay thì nghỉ việc đi", thế là gân cổ lên chửi bới bọn ngu xuẩn phía trước làm tắc đường, sốt ruột nhìn đồng hồ liên hồi, chỉ sợ tên sếp béo ú khốn nạn kia đuổi việc thì lúa đời.

Y ba mươi tuổi tới nơi rồi, y muốn thành gia lập thất, nhưng trong tay y chẳng có tiền, cũng chẳng có nhà, chẳng có xe để các em gái chủ động bắt chuyện, vẫn là kẻ vô danh trong công ty, khiến mỗi lần y đi qua phòng bảo vệ quên đeo thẻ nhân viên là lại bị hỏi tới tìm ai.

Ngay cả họp lớp y cũng lấy lý do bận việc mà né tránh, chỉ bởi vì y không chỉ nổi mấy nhân vật có nhà có xe cưới hoa khôi lớp năm xưa, thảo luận về những thứ mà y chỉ có phần ngồi nghe, còn mình lặng lẽ ngồi uống bia cho tới khi say khướt.

Sau đó tất cả mọi người dần dần quên y đi, thậm chí không còn nhớ mình đã từng học với anh chàng đẹp trai như vậy - Phần đẹp trai là y tự nhận, sao nào, con bà nó, bố mày không có gì rồi, yy một chút cũng không được sao ? -

Y chẳng làm nổi minh chủ võ lâm, chẳng phải là chưởng môn chấp chưởng một phương, cũng chẳng phải là nhân vật đáng gờm quật khởi.

Vì thế y bị người ta bỏ quên trong giang hồ năm nào.

Y thậm chí chẳng phải là giai tầng thường thường bậc trung lo lắng ngày mai xăng sẽ tăng giá.

Y định sẵn sẽ một mình đi trên cái thế giới chôn vùi y này, nhưng lại chẳng ai chôn cất y, khi cô đơn chết đi ở cái nhà chật hẹp nào đó, rốt cuộc chỉ có nuối tiếc theo cùng, hoặc giả còn có nụ cười giải thoát.

Đùng, ngoài trời có tiếng sấm rền vang, Tô Xán giật mình tỉnh lại, ngẩng đầu lên nhìn đằng xa có tia xét xẹt ra từ đám mây đen.

Đột nhiên Tô Xán rất muốn gọi điện cho rất nhiều người, có điều kiềm chế lại, lúc này những người bạn phân tán khắp nơi ở cái đất nước rộng lớn này chưa chắc có tâm tình giống y.

Cửa phòng mở ra, Trương Tiểu Kiều xác một cái túi bia đi vào, đặt lên bàn, sau đó cũng kéo một cái ghế ngồi cạnh Tô Xán hóng gió đêm.

Lý Hàn và Tiêu Húc sán tới:
- Sao rồi?

- Hết rồi, dứt khoát rõ ràng, sau này phải thế nào sẽ thế đó, chỉ là bạn thôi ...
Trương Tiểu Kiều cười, nụ cười buồn thảm đắng chát:

Lúc này nói lời an ủi là vô nghĩa, hãy cứ để thời gian làm công việc của nó, bốn người chia nhau bốn chai bia, cụng một cái rồi im lặng ai trở về chỗ người đó.

Tô Xán nghĩa khí nhường chỗ đẹp nhất phòng cho Trương Tiểu Kiều, chẳng bao lâu nghe thấy hắn ngâm nga hát:

Thượng Hải là nơi tôi trưởng thành
Mang theo tất cả tình cảm của tôi
Lần đầu cụng ly
Lần đầu yêu đương
Trong niên đại mãi mãi hồn nhiên ấy.
Từng mơ tưởng một Hong Kong rực lửa, từng khao khát một miền Tây hoang dã.

Làm ngôi sao, cảm giác không tệ.
Tư vị thành công, chỉ bản thân hiểu.
Cũ không đi, mới chẳng tới.
Thành phố ngày càng cao lên
Có người đi, có người về.
Bạn bè bên cạnh ngày càng ăn mặc thời thượng.
Thượng Hải làm tôi càng nhìn càng yêu.
Cuộc sống tuyệt vời, cuộc đời tuyệt vời.
Tôi ở Thượng Hải, bia Reeb cũng thế ...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 48: Nam nhân chất lượng (1)

P

hụt ngụm bia ra ngoài, tụt cả cảm xúc, Tô Xán đang gõ nhìn miệng ậm ừ hát theo Trương Tiểu Kiểu, cảm thấy tâm trạng của hắn rất hợp với mình, đột nhiên có câu "bia Reeb cũng thế", giơ chai bia đang uống lên, đúng là bìa Reeb, thì ra là một bài hát quảng cáo.

Nhưng cũng nhờ thế mà y thoát khỏi ưu thương, chẳng biết lúc nào ngoài cửa sổ có tiếng mưa tí ta tí tích, xem chừng xu thế có vẻ càng ngày càng lớn, vừa rồi y thất thần nên không để ý.
Tô Xán đứng dậy, giang rộng hai tay, hít thật sâu một hơi, không khí mát lạnh nhanh chóng truyền khắp toàn thân, thấy dễ chịu hẳn.

Cảm thấy vừa rồi đột nhiên buồn vô cớ đúng là ngu, ít nhiều mình là lớp trưởng, từng tham gia biện luận liên trường, được hội sinh viên chú ý, tương lai còn có câu truyện lớn hơn để viết, thương cảm cái gì.

Quan trọng hơn, Đường Tiểu Vũ còn chưa bị chinh phục hoàn toàn, nhưng cuộc sống hạnh phúc tựa hồ đang dùng tốc độ cực nhanh ập tới.

Cuộc sống tiếp đó vẫn trôi qua trong bình đạm, mỗi ngày kim cương Lý Hàn tố chất thân thể chẳng hề thua kém sinh viên học viện thể dục đùng giờ đi xuống phòng trực, mang về cho cả phòng 4 phích nước nóng, rồi lại có vô số người với đủ lý do tới phòng 602 xin nước, bây giờ không còn là lúc mới tới mà lịch sự với nhau nữa, phòng 602 dứt khoát từ chối, thế là phòng 602 càng ngày càng bị ghét, nhưng sợ Lý Hàn nên phải nhịn.

Tiêu Húc một hôm đi học giữa đường gặp phải nữ sinh năm hai ở khu bắc trường, thế là trở về không còn thiết tha cơm nước gì nữa, năn nỉ Trương Tiểu Kiều nghe ngóng cho. Thông tin có được là người ta có bạn trai rồi,

mùa thu năm nay vừa sang ĐH Waseda Nhật học chuyên sâu, hai nhà gia cảnh không tệ, định trước tốt nghiệp xong sẽ kết hôn.
Chuyện này Tiêu Húc không có chút cơ hội nào xen vào nữa rồi, đành vùi đầu vào Starcaft dùng phương thức này quên đi ái tình chờ đợi lâu lắm mới tới nhưng lại chết yểu.

Trương Tiểu Kiều vẫn phát tiết nội tâm phức tạp của mình qua những bức tranh khó hiểu, sầu thu thương đông, chờ đợi thời gian qua đi, cùng trơ lỳ ứng phó với an bài nhân sinh trên giấy tờ của cha mình. Tiền Trọng Viễn thi thoảng tới khu KTX của bọn họ tìm bạn bè, nhưng thấy Trương Tiểu Kiều ánh mắt vô hồn bước qua, chút hứng thú gây sự cũng chẳng có.

Tô Xán thì vẫn thế, sinh hoạt bộn bề thế nào cũng có đủ thời gian nấu cháo điện thoại với Đường Vũ.

Vèo một cái, tháng 9 đã trôi qua mất rồi.

Trong tháng này bạn bè bốn phương lục tục gọi điện cho y.

Tiết Dịch Dương ở trường ĐH kỹ thuật Trường Sa sống rất tốt, mở trang web starcarft Trường Sa có thể thấy hắn vào được top 10, ảnh chụp mắt lồi ra như người ngoài hành tinh.

Kệ, cuộc đời là của mỗi người, Tô Xán không định quá can thiệp, miễn là hắn không mò mẫn tới gần những thứ liên quan tới máy bay hay quân đội.

Lưu Duệ học ở ĐH bưu điện Trùng Khánh, hắn nói trường học ở trên đỉnh tối cao của Nam Sơn, giống như sơn trang nghỉ mát, cúi đầu nhìn thấy toàn bộ quang cảnh thành phố. Hắn mới mua được cái xe máy second hand một học trưởng tốt nghiệp để lại cho, buổi tối phóng trên đường núi với tốc độ 80 km/h còn có trực thăng tuần tra chiếu đèn hộ tống, cực oách.

Một cuộc điện thoại tới từ ĐH thông tin quân GPND, Lâm Trứu Vũ trong điện thoại dùng giọng thần bí nói tiếp xúc được với rất nhiều thứ cơ mật, Tô

Xán mang tâm thái của một thường dân tò mò về bí mật quốc gia hỏi hắn là cái gì, Lâm Trứu Vũ trả lời nói ra sẽ phải giết Tô Xán bịt miệng, Tô Xán tắt máy luôn.

Khi gọi điện cho Vương Uy Uy thì nghe thấy những tiếng động ồn ào, khỏi hỏi cũng biết đang cùng bè đảng ở chỗ giải trí nào đó rồi.
Hắn nói ai cũng biết hắn ở Trung Thanh Viện, nghe nói đều bội phục, năm nào nguyện vọng một cũng quá tải nói lên sức mạnh của trường này, chỉ hắn biết là bố láo, danh tiếng chẳng qua là dọa người ngoài, một cái trường nhỏ tới không thể nhỏ hơn, tốt nghiệp cầm cái bằng mà xấu hổ, không biết học được cái gì.

Lâm Lạc Nhiên sau lần từ tới ĐH Thượng Hải tham gia biện luận trở về, trừ thi thoảng gửi cho y những tin nhắn làm huyết áp tăng vọt như " vừa mới tắm xong, cậu nói xem tôi mặc áo ngủ màu đen hay màu đỏ thì hợp hơn?", còn chẳng có lấy một cú điện thoại liên hệ, chẳng biết tình hình ra sao, không biết quan hệ với Vệ Tinh Tinh tới mức nào.

Có điều thông qua một số nhân vật tin tức linh thông nghe ngóng được vài tin, như ở ĐH Ngoại ngữ có một nữ sinh mới cực xinh đẹp cá tính, có thiên phú ngôn ngữ, rất được yêu thích, xuất thân từ gia đình ngoại giao, cha là nhân vật thường xuất hiện trên báo chí, TV, còn mẹ trừ hôm báo danh lái chiếc Maserati tới thì không ai biết gì.

Nữ sinh chất lượng như thế là thành lũy tráng lệ ai cũng muốn đánh chiếm, không biết bao nhiêu người tham gia vào hàng ngũ quân viễn chinh.

Ít nhất không có Tô Xán trong đó, y đang bận bảo vệ thành lũy của mình, không phải anh hùng ba đầu sáu tay, mười hai con mắt, mình đồng da sắt, mặt bằng kim cương.

Phòng của Đường Vũ có thể nói bắt mắt nhất trong số phòng nữ sinh ở ĐH Thượng Hải, đây là điều không cần phải nghi ngờ, có Trình Thông Thông

quan hệ cực tốt với các học trưởng học tỷ vai vế trong trường, có nữ thần thế hệ mới Đường Vũ ngoài lạnh lùng trong dữ dội đá cả học trưởng trước mắt bao người.

Nguyễn Tư Âu, Đồng Đồng tuy bị che lấp bởi hai cô bạn, nhưng là nhân vật đi một mình khiến tỷ lệ nam sinh phải quay đầu cực cao.

Cho nên phòng nữ sinh 504 rất nổi tiếng, người thích tới kết bạn không ít.

Nữ sinh trong cùng tầng mau chóng quen thuộc với nhau, nhắc tới phòng nào đó, hoặc nhân vật nào đó là nhớ ngay ra " A, là cái cô thích thả rông ngực lượn lờ ở đường đi chỉ sợ không kiếm được nam nhân chứ gì?" Hay là " Là cái cô dùng bàn chải đánh giày rồi lại đánh răng đúng không?" Hoặc " Là con sơn ca mỗi tối dùng ba thứ tiếng đọc thơ."

Luôn có sự kiện độc đáo làm người ta ghi nhớ nhau.

Còn về Trình Thông Thông của phòng 504, cô gái này gia cảnh ưu việt định sẵn vào trường chẳng ăn nhập nổi với môi trường xung quanh, khi một đám nữ sinh đang thảo luận chuyện quần áo, mỹ phẩm, chia sẻ với nhau xem mua ở đâu vừa đẹp vừa vừa rẻ. Trình Thông Thông luôn xen ngang, nhiệt tình tư vấn, nói sơn móng tay Estee Lauder dùng rất tốt, mọi người có thể thử xem sao, còn gần đây trung tâm Hằng Long mới khai trương đang giảm giá túi LV, chỉ có 30.000 thôi, còn được tích điểm.

Thế là rất nhiều người cụt hứng, thực chất Trình Thông Thông hoàn toàn không phải cố ý khoe khoang.

Có nữ sinh không phục nói:
- Tôi dùng hàng của L'Oréal và Clinique rồi, không hề thua kém Estee Lauder.

Trình Thông Thông sẽ mỉm cười ưu nhã nói:

- L'oréal chỉ là thương hiệu hạng ba của tập đoàn, tôi chưa dùng, nên không có quyền phát biểu. Clinique chỉ là thương hiệu loại hai của Estee Lauder, thời sơ trung có dùng thử, thấy bình thường, nên không mua nữa, lãng phí. Không tin cho mượn đồ Estee Lauder dùng thử.

Không thể phủ nhận điều kiện kinh tế của Trình Thông Thông vượt trội với tuyệt đại đa số, thêm vào cái tính tiểu thư đỏng đảnh, làm người ta cực ghét, nhưng Trình Thông Thông cũng cực kỳ hào phóng, chẳng ngần ngại chia sẻ món đồ đắt tiền, cho người khác mượn quần áo hàng hiệu, rất được mọi người yêu thích.

Cho dù Trình Thông Thông biết nhiều lúc nụ cười những người khác với mình là giả dối, nhưng chẳng hề quan tâm, vui vẻ sống trong thế giới của mình.

Hôm nay Trình Thông Thông vừa vào cửa, đặt túi sách đắt tiền lên bàn là buôn chuyện ngay:
- Có biết Nhiễm Du của phòng 415 không? Hôm nay có nam sinh công khai bày tỏ với cô ấy, ôm một bó hoa cực lớn đợi ở trên đường, nghe nói nam sinh đó nhà khá lắm, có một công ty dược phẩm, ở Giang Triết, Thượng Hải đều có nhà. Nhiễm Du được một công tử nhà giàu nhìn trúng, thật là may mắn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 49: Nam nhân chất lượng (2)

H

âm mộ thật đấy.
Đồng Đồng cũng có gia cảnh không tệ, nhưng so với Trình Thông Thông thì còn thua kém vài cấp, mẹ là giáo viên dạy dương cầm, cha là cán bộ cấp xử không có quá nhiều thực quyền, thời cao trung cũng là nhân vật trung tâm ở lớp, nhưng lên đại học tính cách thay đổi nhiều, đặc biệt gặp cô bạn cùng phòng như Trình Thông Thông, tự tin càng đi xuống.

Có người hưởng ứng, Trình Thông Thông liền hăng hái liệt kê những người "bạn trai chất lượng" của nữ sinh năm thứ nhất, có chàng con tiệm vàng, mua cho bạn gái đồ ăn vặt cũng mấy trăm đồng.

Nguyễn Tư Âu nghe mà bực mình, đang học tiếng Anh không vào tai được.

Bạn bè trong nhóm cô gia cảnh không tới mức quá thể đáng như Trình Thông Thông, thuộc về giai tầng trung lưu, cô bạn thân La Tiểu Tiểu từng có một người bạn trai thời cao trung, gia cảnh cũng được, nhưng kiêu ngạo thì ghê gớm, cuối cùng phải chia tay.

- Mình thấy không thể đánh giá như vậy được, trong nhà có tiền chưa đại biểu cho cái gì hết, có thể đảm bảo mang lại hạnh phúc cho cậu không? Hơn nữa nhà có tiền thường phân chia cấp bậc, nhiều quy củ, chọc vào một bà mẹ chồng làm cậu không ngẩng đầu lên nổi thì sao, mất cả tôn nghiêm.

Trình Thông Thông đang nói say sưa thì bị cắt ngang, tỏ vẻ khó chịu:
- Ê, sao lại tự nhiên nhắc tới tôn nghiêm, chuyện này thì liên quan tới tôn nghiêm, một nam nhân sẵn sàng tiêu tiền vì bạn ít nhất chứng minh ở phương diện vật chất không phải người keo kiệt, thể hiện người ta quan tâm tôn trọng cậu.

- Nhưng có phải tiền của anh ta không? Cả núi tiền mà ngồi ăn không thì cũng hết, mình tin tưởng vào tiềm lực hơn, chỉ cần nhìn người chuẩn là được rồi, thứ bây giờ chưa có thì tương lai sẽ có.
Nguyễn Tư Âu chẳng hề nhường nhịn:

Đồng Đồng biểu quyết:
- Tán đồng, mình cũng hộ loại quan điểm của Tư Âu, dù sao nam nhân chất lượng quá hiếm, dù mình có cố hết mức cũng chẳng tranh thủ được, nên chỉ cần có tiềm lực là chấp nhận. Sau khi tốt nghiệp vài năm kiếm lấy căn nhà, vài năm nữa có xe, lúc ấy tính tới có con, cuộc sống tốt lên từng ngày cũng không tệ.

Trình Thông Thông bĩu môi:
- Mặc dù mình không phủ nhận tiềm lực, nhưng có cơ sở tất nhiên bắt đầu từ con số 0, hơn nữa cho dù có tiềm lực, cũng chưa chắc đã làm nên trò trống gì. Mua được một căn nhà 500.000 - 600.000, một cái xe 200.000, thế mà gọi là được à? Vì sao người ta ngay từ đầu có nhà 1 triệu, có xe hơi 500.000, tương lai dù không khá hơn vẫn ăn đứt tiềm lực, vì sao lại không chọn?

Nguyên Tư Âu nghĩ tới cảnh trêu đùa hạnh phúc của Tô Xán hôm nọ, cô cũng muốn cuộc sống như thế, giọng cao hơn bình thường:
- Chẳng đại biểu cho cái gì hết, mình sống vì mình chứ không phải để màu mè cho người khác nhìn, mỗi người có phương thức lựa chọn của mình, vả lại cái đám nam nhân chất lượng đã ít thông thường cũng là đám vênh váo kiêu ngạo tất xấu đầy rẫy, bà đây không cần.

- Cậu nói thế là thành kiến. Ví dụ Dương Mộng Khiết ở lớp số 4, bạn trai học năm hai ĐH Đồng Tế, cha là doanh nhân ở nước ngoài, mẹ làm chính hiệp Thượng Hải, người ta biết 3 ngoại ngữ, được học bổng hạng nhất, lại còn được ưu tiên vào đảng, chẳng phải là tiềm lực chất lượng là gì?

Cảm giác nói chuyện này với Trình Thông Thông quá vô nghĩa, Nguyễn Tư Âu quay đầu đi, tiếp tục xem sách, câu này có chút giận dỗi rồi:
- Coi như có thì cũng chỉ cậu mới có điều kiện lựa chọn, mình không có điều kiện ấy.

Trình Thông Thông cũng không tranh luận nữa, ngồi về bàn, mở chiếc laptop Sony màu nhũ bạc ra, lẩm bẩm:
- Mình cũng không có ý đó.

Thấy một cuộc đấu khẩu rất có thể khiến trong phòng trở nên bế tắc, Đồng Đồng dùng cái giọng đôi phần giống trẻ con của mình nói:
- Mỗi người đều có tiêu chuẩn lựa chọn của mình, có điều với tố chất phòng chúng ta mà không ai viết thư tình theo đuổi thì thất bại quá rồi. Ok, mình đã quyết định, từ mai trở đi ngủ sớm dạy sớm, tục ngữ nói không có nữ nhân xấu chỉ có nữ nhân lười, mỗi ngày mình giữ trạng thái chiến đấu tốt nhất, không tin bản tiểu thư không thu được lá thư tình nào, nếu thế thì đám gia súc kia mù thật cả rồi.

Không khí được Đồng Đồng làm tích cực hơn một chút.

Trình Thông Thông tay chống cằm, mắt nhìn vào màn hình mà đầu óc để đi đâu, một lúc thấy không tập trung được, quay đầu sang:
- Đường Vũ, vị kia nhà cậu quen nhau từ thời cao trung phải không? Mình hỏi chuyện này, cậu phải nói thật nhé, cậu chưa cho đi lần đầu tiên đấy chứ?

Đây là đề tài nhạy cảm, nhảy cảm tới mức lộ tin ra ngoài, sẽ khiến rất nhiều con sói mất ngủ, đối với nhiều nữ sinh ĐH Thượng Hải mà nói, đêm đều cũng là đề tài sợ hãi nhất, cũng là đề tài nửa che nửa hở gây kích thích nhất.

Đúng là chỉ có Trình Thông Thông mới dám hỏi thẳng như vậy, nhất là còn hỏi Đường Vũ, tai Nguyễn Tư Âu và Đồng Đồng lập tức dựng lên như tai thỏ.

Đường Vũ mặt đỏ bừng, lắc đầu:

- Có gì khác nhau sao?

- Khác nhau nhiều ấy chứ, đêm đầu không thể cho đi tùy tiện, trước khi cho, bạn là công chúa, một khi không còn, sẽ bị giảm ngay vài cấp.

- Nếu thực sự yêu nhau sẽ không có chuyện đó đâu.
Đường Vũ cười, đề tài này làm tim cô đập nhanh mấy lần.

- Đó là suy nghĩ một phía của bạn mà thôi, nam nhân là loại ham thứ mới lạ, cả thèm chóng chán. Đáng tiếc, nếu như bạn còn đơn thân, bạn sẽ tìm thấy đối tượng tốt hơn. Có điều không sao hết, tin rằng những nam sinh ưu tú để ý tới bạn rất nhiều, thong thả thôi, còn nhiều thời gian cho chúng ta lựa chọn thật cẩn thận đúng không?

Tục ngữ nói, vợ chồng bất hòa toàn do bên ngoài chia rẽ, đây là đòn báo thù của Trình Thông Thông vì chuyện ở hồ bơi, mặc dù chỉ nhìn thôi, chưa phải thấy hết, nhưng thái độ của Tô Xán khi đó rất đáng ghét. Hừ, cái kẻ chỉ có thể mời khách ở cái quán lụp xụp, bản lĩnh tổng thể mà nói có mỗi cái miệng, vậy mà muốn ăn đóa hoa tươi của phòng 504, không biết tự lượng sức.

Giảng đường số 3, ĐH Thượng Hải.

Hôm nay có môn chính, sinh viên tới đông và đầy đủ, mặc dù trong giảng đường, mặc dù không có điều hòa, nhưng môi trường bóng cây ưu tú làm nơi này không quá nóng bức. Bên trên giảng viên nói vài câu trọng điểm là bắt đầu tán đông phét tây, làm sinh viên thi thoảng bật cười, Tô Xán gần đây bận rộn, cơ hội tiếp xúc với Đường Vũ ít, tâm trạng không tốt, học không vào.

Hôm nay là thứ sáu, lần trước hai người gặp nhau là chủ nhật, mai có thể gặp nhau rồi, nhưng Tô Xán nóng lòng không chờ đợi thêm được nữa, gấp sách lại, bảo Tiêu Húc:
- Lát nữa mang hộ về phòng hộ nhé.

Đi tới bên ủy viên học tập vốn là đồng bọn của Tô Xán trong lớp, đưa cho hắn sổ hạnh kiểm:
- Lát nữa có ai không tới thì ghi vào.

Ủy viên học tập mở sổ nhìn xuống dưới thì lớp trưởng đã tự điểm danh có mặt cho mình, ra hiệu yên tâm. Tô Xán vỗ vai hắn cám ơn, cúi đầu xuống lom khom meo theo đường bên đi ra, dù sao là lớp trưởng, không thể ngang nhiên trốn học được, từ đầu tới cuối giảng viên vẫn nói say sưa.

Đường Vũ ngồi nghe giảng, trong lòng cũng rất không thoải mái, chẳng biết vì sao, những lời Trình Thông Thông nói cứ luẩn quẩn trong đầu cô, mà Đường Vũ biết, nếu Trình Thông Thông đã thảo luận tới phương diện này với mình, như vậy bình thường tiếp xúc với những người trong vòng tròn bọn họ, cũng nói tới cô và Tô Xán.

Hắn là biểu hiện của Tô Xán từ lúc vào trường tới giờ đã khiến người ta chú ý.

Nhưng kết luận của họ có thể suy ra rất đơn giản.

Tô Xán không phải là "nam nhân chất lượng" với đám nữ sinh đó, có lẽ trong mắt nhiều người không đánh giá cao cặp đôi bọn họ.

Với Đường Vũ, chính Tô Xán là lý do cô thấy trường đại học đáng yêu như vậy.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 50: Đường Vũ trốn học

Bạn trai đâu phải là công cụ đem khoe khoang, cho dù rất nhiều nữ sinh cứ thích lấy bạn trai ra so sánh với nhau.

Đường Vũ vốn rất muốn phản bác lại lời của Trình Thông Thông, nhưng cuối cùng chỉ buông một tiếng thở dài, như vậy chẳng có ý nghĩa gì, cô không có thói quen tranh chấp với người khác, mỗi cá nhân đều có quan niệm, cái nhìn khác nhau về sự vật sự việc, các ý kiến đôi như cái đinh, càng đóng càng sâu, càng tranh luận người ta càng cố bảo vệ cái tôi của mình.

Dù vậy lời Trình Thông Thông không phải không có tác động tới cô, hiện giờ Đường Vũ không thể tập trung nghe giảng là minh chứng, cô liền lấy điện thoại ra nhắn tin cho Tô Xán, " Buổi chiều cùng nhau ăn cơm nhé?"

Thời gian gần đây hai người bọn họ gặp nhau rất ít, ĐH Thượng Hải rộng gấp cả chục lần Nhị Thập Thất Trung, mỗi ngày ngủ dậy cũng chỉ mua đồ ăn sáng ngay dưới KTX, sau đó đi những con đường khác nhau tới giảng đường, buổi trưa hoặc là về phòng ngủ, hoặc là ngủ ngay tại giảng đường, buổi chiều tiếp tục lại tới giảng đường, về phòng khi đèn đường đã sáng, buổi tối xem sách, khi nằm trên giường mới cảm thấy buông lỏng.

Hiện giờ đã quen với trạng thái bận rộn Đường Vũ cảm thấy lòng hốt hoảng, tựa hồ phải nhìn thấy Tô Xán mới yên lòng.

Di động rung lên, là tin nhắn của Tô Xán.

"Mình đang ở cửa lớp của bạn."

Tô Xán quả nhiên là xuất hiện ở ngoài cửa, đứng đó nhìn vào trong phòng, khiến một số người đưa mắt quan sát, nhận ra y là ai, ít nhất cũng thấy quen mắt, giờ Tô Xán cũng không phải vô danh trong giới học sinh mới.

Trình Thông Thông bị bên cạnh chọc một cái, chỉ về phía Đường Vũ, đưa mắt nhìn tới, thấy Đường Vũ đứng dậy, thu dọn sách vở, ôm vào lòng bước chân theo bậc thang rìa giảng đường ra ngoài, bộ dạng cô gái nhỏ hạnh phúc, lại còn là công khai trốn tiết.

Giáo viên đang giảng bài dừng lại mấy giây, ánh mắt nhìn theo bóng dáng cô gái mặc chiếc váy caro nhỏ đang chạy nhanh khỏi lớp.

Hắn chú ý cô gái ấy từ lúc vào lớp này, dưới hàng lông mày thanh thoát mềm như lá liễu mùa xuân là đôi mắt sáng linh động, luôn chăm chú nghe giảng như học sinh mới đi học, háo hức với kiến thức mới lạ, đôi khi khiến hắn tưởng tượng đôi mắt đó đang nhìn mình.

Hắn là giáo viên tốt nghiệp chưa lâu được giữ lại trường giảng dạy, không khỏi tưởng tưởng ra câu chuyện tình cảm lãng mạn giữa thầy giáo trẻ đẹp trai và cô nữ sinh ưu tú, không ngờ hoa đã có chủ, hứng thú giảng bài giảm hẳn xuống.

- Không ngờ Đường Vũ lại trốn tiết đấy.
Một nữ sinh ghé đầu thì thầm nói với Trình Thông Thông, như chuyện hết sức mới lạ. Đại học trốn tiết chẳng phải là cái gì hiếm có, thậm chí còn có quy định % tiết học có thể trốn mỗi môn vẫn được thi. Thế nhưng Đường Vũ luôn có hình tượng cực kỳ quy củ chăm chỉ, cho nên thấy cô bỏ tiết còn chú ý hơn là thấy gấu trúc.

Trình Thông Thông gật đầu, liếc nhìn về phía cửa lớp, tiếp tục nghe giảng, môi dưới hơi bĩu một cái, gần đây cô luôn tìm cách bới ra khuyết điểm của Tô Xán. Chẳng biết Đường Vũ nghĩ cái gì mà coi Tô Xán như bảo bối, bản thân tên bạn trai kia không ra gì, lại còn xúi bạn gái rất có khả năng nhận

được học bổng của trường trốn học, cảnh này bị không ít người nhìn thấy rồi, thế nào y cũng bị người ta đem ra đấu tố cho mà xem.

Đối với Tô Xán lợi dụng quyền hạn lớp trường thi thoảng trốn tiết mà nói, hiển nhiên không hình dung ra được Đường Vũ lần đầu trốn tiết ở ĐH Thượng Hải gây ảnh hưởng thế nào, chỉ biết khi Đường Vũ từ trong phòng đi ra liền nắm ngay lấy cô, nắm rất chặt.

Chỉ một cái nắm tay bao nhiêu khoảng trống trong lòng thời gian đều bị lấp đầy.

Hiện giờ Đường Vũ có ma lực khủng khiếp, khiến Tô Xán cứ thấy là muốn xâm phạm và phi lễ.

Tô Xán không biết, nhưng Đường Vũ biết mình đang được đám Trình Thông Thông nhìn vào, nắm tay Tô Xán, là nhắm vào lời nói của Trình Thông Thông tối qua, một câu trả lời rõ ràng và trực tiếp nhất.

Hết tiết học, một nhóm người tụ lại chung quanh Trình Thông Thông, có người dày dặn kinh nghiệm lắc đầu:
- Đáng lo cho Đường Vũ, yêu một người như vậy, thế nào cũng bị thiệt.

- Thiệt gì, rất lãng mạn đấy chứ, bạn trai tới cửa lớp chờ, cô nữ sinh chăm chỉ nóng lòng rời lớp gặp người yêu, đây là cảnh mà chỉ trong phim Hàn Quốc mới có.
Nữ sinh khác rất ủng hộ, si mê nói:

- Vì kinh nghiệp của cậu quá ít mà thôi, đừng ngây thơ như thế.

Những nữ sinh có chút "quá khứ" đều lên tiếng chê bai, trong đó một lời có độ sâu nhất:
- Năm năm trước mình thích một nam sinh chết đi sống lại, về sau mình rời đi, anh ấy đuổi theo xe, mình không quay đầu lại tới một lần, trong lòng lại chẳng có chút cảm giác đau khổ nào. Đột nhiên mình phát hiện, mình chẳng

qua đơn thuần là yêu thứ gọi là tình yêu thôi, chúng ta theo đuổi cái xúc cảm không phải là con người, rồi sẽ có một ngày ngay cả người mình từng yêu trông như thế nào cũng chẳng còn nhớ nữa.

Đường Vũ lần đầu trốn tiết, cùng Tô Xán tay trong tay đi trong trường học rộng lớn, bước qua những hàng cây cao lớn mà không cần biết nó dẫn tới đâu, kệ có là bãi đỗ đầy xe đạp chẳng có gì đáng nhìn, hay là một bãi cỏ hoang vu thiếu cắt tỉa, chỉ thi thoảng mỏi chân dừng lại nghỉ ngơi, ngơ ngác không biết mình đang ở đâu, cười ngớ ngẩn với nhau rồi lại tiếp tục đi.

Chẳng có gì quan trọng cả.

Cho dù mỗi người bọn họ đều có sự thay đổi cả về ngoại hình lẫn tính cách và suy nghĩ, nhưng họ vẫn luôn có sự đồng điệu tâm hồn đã gắn kết hai người với nhau, giống như lần đầu cùng nhau đi quanh trường ngày tốt nghiệp sơ trung.

Không phải nói gì cả.

Đương nhiên họ đã trưởng thành rồi, vì thế khi không thấy ai xung quanh Tô Xán kéo Đường Vũ vào người, trán cả hai cụng vào nhau, đôi mắt nhìn đắm đuối khao khát, một tay Tô Xán vòng qua eo cô, hôn lên cổ, tai, rồi ngậm lấy cánh môi mềm.

Trong đôi môi ướt át mang vị ngọt say lòng người, một cái đầu lưỡi trơn mịt như đậu hũ màn theo cảm giác vụng về mà nôn nóng tiến vào miệng y.

Tích tắc chẳng khác gì một đống củi tầm dầu bị ném vào bó đuốc, hơi thở Tô Xán hơi ngừng lại, tiếp đó cánh tay ôm lấy Đường Vũ siết chặt, khiến cô không kìm được phát ra tiếng rên nho nhỏ.

Phản ứng cuồng dã của Tô Xán làm trong lòng Đường Vũ nổi lên một luồng nhu tình dịu ngọt, đôi mắt vẫn mở nhìn Tô Xán, ánh lên niềm vui sướng bất tận và tình ý miên man.

Hít hết hơi thở Đường Vũ gấp gáp vào mũi, Tô Xán chẳng biết đó có phải là thuốc kích thích kiêm thuốc tê không, nhưng y thấy đầu tê tê trong khoái cảm khiến người ta mêm muội.

Còn có hương vị chỉ khi hai chiếc lưỡi quấn vào nhau mới có.

Rất lâu sau Tô Xán mới thoả mãn, tách miệng mình ra khỏi đôi môi mọng đỏ bị y hôn đến ướt mềm. Đường Vũ toàn thân bủn rủn, biết sau khi miệng lưỡi triền miên, Tô Xán sẽ hôn theo má mình, tới vành tai nói nhỏ : “Bạn là của mình.

Đường Vũ có chút run rẩy ôm chặt y, nép vòng lồng ngực Tô Xán, thủ thỉ đáp: “Ừ ...”

Bên cạnh có cây, có lá, có ánh nắng loang lổ chiếu qua tán cây, chiếu lên đôi tình lữ say mê trong mật ngọt của ái tình.

Đường Vũ ôm Tô Xán mi rung rung, nghe câu nói quen thuộc của Tô Xán khóe môi cong lên, nói tiếp:
- Ừ mới là lạ.
Sau đó đẩy nhanh y ra, cười chạy mất, nhảy vào ánh nắng mặt trời, mái tung tung bay, thể hiện một mặt hoạt bát tinh quái trong tính cách của cô.

Tính cách chân thật sau khi băng giá rút đi ấy chỉ bày ra với duy nhất một người.

Tô Xán gầm lên, đuổi theo, bế ngang hông Đường Vũ lên, đầu ghé vào mặt cô:
- Nghịch ngợm là phải bị phạt.

Đường Vũ quay mặt đi, một tay đẩy mặt Tô Xán, tay còn lại khống chế Tô Xán đưa tay lên ngực mình. Che trên thì hở dưới, Tô Xán từ từ đặt cô xuống đất, tay luồn qua váy. Đường Vũ phát ra tiếng kêu nho nhỏ, bàn tay

hơi ram ráp mơn man trên da thịt tinh tế mịn màng, mang tới kích thích dị dạng.

Bàn tay đó vuốt ve đùi cô, làm toàn thân Đường Vũ nóng lên, nhưng bàn tay đó đi tới đâu như gió mát lướt qua giữa mùa hè chói chang, "biến thái, không sờ ngực lại đi sờ đùi", ý nghĩ đó làm chính bản thân Đường Vũ muốn bật cười, tới khi bàn tay đó chạm tới cuối mép đùi, Đường Vũ kẹp chặt chân lại, nói:
- Còn cả một ngày mà, ướt khó chịu lắm.

Lý do rất chính đáng, Tô Xán hôn chụt cái lên môi Đường Vũ, đỡ cô dậy, nắm tay nhau tiếp tục chuyến hành trình không mục đích của mình.

Đường Vũ

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 51: Trận đấu lộn xộn

Phía cuối hàng cây là nhà thi đấu, tiếng đập bóng quen thuộc, Tô Xán đột nhiên nổi hứng, cùng Đường Vũ tới đó.

Hai người Tô Đường xuất hiện ở cửa, nam cao ráo tiêu sái, nữ trang nhã xinh đẹp, chỉ là gò má còn mang áng hồng chưa phai hết, trông đôi mắt có sự nhu hòa lắng đọng, lập lờ xuân ý.

Cung thể thao mái cao, mặt trời chiếu qua mái bằng kính, hôm nay bọn họ có nhiều cái lần đầu, lần đầu tiên trốn tiết, lần đầu hoang đường trong trường học, lần đầu đứng ở cổng bóng rổ, nhìn nam nữ bên trong chạy nhảy đầy sức sống, tiếng chụp rỗ, thi thoảng có tiếng đồng đội quát gọi nhau phòng thủ.

Có người gọi tên họ:
- Tô Xán, Đường Vũ.

Đó là Phạm Kỳ Dịch, mặc đồ thể thao màu đó, nhìn thấy hai người có chút bất ngờ.

Hai người bọn họ đi vào chào hỏi, Tô Xán nhìn thấy học tỷ bán hoa cho mình, tên Trần Hảo, giống tên một nữ diễn viên y rất thích, có vẻ là manager của đội bóng, nhìn Đường Vũ một lúc, tựa hồ nhận ra chính là cô gái đàn dương cầm tối hôm đó, ngạc nhiên háy mắt với Tô Xán, ám thị, giỏi lắm, đã lừa được con gái nhà người ta rồi.

Tô Xán cười đáp lại.

- Tô Xán, chơi một ván chứ?
Phạm Kỳ Dịch rủ:

Tô Xán giang tay:
- Học trưởng, tôi cũng ngứa nghề, nhưng ăn mặc thế này có vẻ không hợp.

Phạm Kỳ Dịch chỉ về cánh cửa phía cuối sân bóng:
- Có vài bộ ở đó, nếu không chê bẩn thì thử xem.

Tô Xán không ngại đi thay một bộ quần áo thi đấu, Phạm Kỳ Dịch rất tốt, hoàn toàn lấy thái độ học trưởng chiếu cố, giới thiệu hai bọn họ với mọi người, Trần Hảo và Đường Vũ ngồi ở ghế dài ngoài sân bóng, tỏ ra rất hứng thú với Đường Vũ.

Không hề có khán giả, cũng không có trọng tài, hoàn toàn là một đội bóng tự chơi giải trí bên trong, không có so tài chính quy, bọn họ đều là bạn học, không phải tất cả đều là thành viên CLB bóng rổ, nhanh chóng thân thuộc với Tô Xán.

Đúng như Trương Tiểu Kiều nhận xét, Phạm Kỳ Dịch chẳng vì chuyện vớ vẩn nhạt nhẽo của Trịnh Dung mà có thành kiến với với y, hơn nữa biểu hiện của Tô Xán ở cuộc biện luận làm hắn có ấn tượng tốt.

Đường Vũ mới đầu chỉ ngồi lặng lẽ nhìn, dần dần bị không khí sôi động ở sân ảnh hưởng, thả lỏng dần, bắc tay làm loa hô:
- Tô Xán! Cố lên.

Nhưng mà nghe Đường Vũ cổ vũ, Tô Xán chưa thể hiện được gì thì đám còn lại như hít thuốc phiện, y đập bóng định thể hiện cú ném rổ sở trường thì bị một người từ phía sau xô ngã cướp lấy bóng.

Không phải ai khác, chính là Phạm Kỳ Dịch, còn là cùng một đội với y, cướp bóng ghi điểm xong lại cùng đội bạn ăn mừng với đối thủ, chế nhạo Tô Xán ngồi bệt trên sân.

Tiếp đó biểu hiện của đám người này càng thêm điên khùng, tranh cướp bóng lung tung, không còn biết đội nào vào đội nào nữa, cứ thấy gần rổ là lao vào ghi điểm, số còn lại thì dốc sức ngăn cản. Tô Xán dở khóc dở cười, đó là bạn gái của mình cơ mà, đám người này hưng phấn cái gì cơ chứ?

Trần Hảo ở ngoài nhìn cười ngặt ngoẽo, Đường Vũ đỏ mặt vì ngượng, nhưng cũng phấn khích, thi thoảng cũng hô cổ vũ, không chỉ cổ vũ Tô Xán mà còn cổ vũ mấy người khác, lúc đó Tô Xán hiểu sao đám người kia lại như vậy rồi, nghe giọng Đường Vũ lảnh lót hô "Học trưởng Phạm, ghi điểm đi", y chỉ muốn lao vào cướp bóc ném thẳng vào mặt Phạm Kỳ Dịch.

Kết thúc, tất nhiên không có thắng bại, mọi người đều rất vui vẻ.

Đường Vũ đi tới đưa nước cho Tô Xán, lúc Tô Xán ngửa đầu uống nước, còn lấy khăn tay thấm mồ hôi trên tóc mai cho y, làm đám còn lại nhìn thấy ghen tỵ, bóp tay răng rắc.

Một người nghiến răng:
- Lần sau thế nào cũng phải dẫn bạn gái đi cùng.

Đi vào phòng thay quần áo, Phạm Kỳ Dịch tới chỗ treo áo sơ mi cả mình, móc ra một bao thuốc lá đã hút một nửa để bên trong từ lâu, mời Tô Xán hút, thấy y xua tay mới nhớ Tô Xán không hút thuốc, tự châm thuốc, phả ra một hơi dài:
- Gần đây thế nào, cuộc sống đại học cũng không hoàn toàn như trong tưởng tượng hả, có hứng thú tới hội sinh viên không?

- Hội sinh viên sao?
Tô Xán không nghĩ tới Phạm Kỳ Dịch đưa ra lời mời với mình:
- Đúng thế, tôi cũng cần chuẩn bị để giao ban rồi, ban sự nghiệp còn thiếu một phó trưởng ban, tôi đặc cách giành cho cậu, một năm sau nếu chê phiền toái, có thể không làm phó chủ tịch, kiếm lấy vị trí ở ban học thuật, ủy viên hội, khá là thanh nhàn. Hội sinh viên không có gì xa xôi cao sang như sinh

viên mới hay nghĩ, chỉ được cung cấp số phương tiện thuận lợi hơn cho hoạt động trong trường thôi, sau này cậu sẽ biết, nhưng quy củ hơn các CLB một chút, dễ vào đảng, phong phú thêm sinh hoạt đại học của mình. Quan trọng hơn là ...
Phạm Kỳ Dịch thay đổi hẳn nét mặt, dùng giọng điệu nam nhân nào cũng hiểu, nói:
- Tổ chức chút hoạt động, mỹ nữ các khoa tới hỗ trợ không ít, tiện ra tay. Biết cậu có Đường Vũ rồi, song đừng chỉ biết chỉ nhìn một cái cây trước mắt, phải phóng mắt cả khu rừng.

Hình tượng hội trưởng sinh viên đường hoàng đĩnh đạc đổ vỡ ầm ầm, Tô Xán chỉ thấy hơi thở của một gã play boy phát ra lẫm liệt.

Nhưng thịnh tình này Tô Xán đành phải từ chối, cười khổ:
- Học trưởng, lúc đầu mới vào trường không rõ, tôi chọn những 32 khóa trình, bây giờ cảm giác học còn nặng hơn năm ba cao trung, lại còn phụ trách một số hoạt động của lớp, thực sự không thể phân tâm, vào đó không có đóng góp gì làm anh mang tiếng, cám ơn ý tốt của anh.

Lần trước CLB biện luận từ chối tham gia hoạt động do hội sinh viên tổ chức làm Phạm Kỳ Dịch rất bực tức, nhưng đó là CLB cấp năm được chế độ trường nâng đỡ, căn bản không cần nhìn mặt hội sinh viên, mấy lần làm hắn mất mặt.

Các CLB của ĐH Thượng Hải dựa vào các chỉ tiêu như số lượng, hoạt động, thời gian thành lập, thành tích mà được chia làm 5 cấp, trong đó các CLB từ cấp 1 - 3 chịu sự quản lý trực tiếp của hội sinh viên, còn CLB cấp 4 -5 nhận tài chính từ quỹ riêng của trường, cơ bản phụ thuộc rất ít vào hội sinh viên.

Thế nên biểu hiện của Tô Xán lập tức lọt vào mắt Phạm Kỳ Dịch, gần đây thảo luận nội bộ hội sinh viên, mọi người đều nhất trí tuyển Tô Xán vào để

tăng cường thực lực dự bị của hội sinh viên ở phương diện này, thế nên đưa ra ưu đãi như vậy.

Phạm Kỳ Dịch hơi tiếc, gật đầu biểu thị thông cảm, vỗ vai Tô Xán:
- Không sao cả, cậu có thể suy nghĩ kỹ hơn, không cần trả lời tôi vội, ngày nào tôi còn làm hội trưởng thì lời nói của tôi vẫn còn hữu hiệu. Khi nào muốn vào rèn luyện cứ tới tìm tôi, cậu có di động không? Gọi một cái đi, đây là số của tôi.

Tô Xán lấy di động ra gọi vào số Phạm Kỳ Dịch để hắn lưu lại. Vừa lưu xong điện thoại lạ vang lên.

- Tôi đây, có chuyện gì nói đi.
Phải nói Phạm Kỳ Dịch khá có phong phạm lãnh đạo:

- Tài trợ có vấn đề ? Vấn đề gì ... Không bàn bạc được sao, TTTM nơi đặt doanh nghiệp đó khả năng ngừng kinh doanh à ...? Ừm, được, được ... Để tôi tính.

Thì ra hội sinh viên tổ chức một hoạt động, liên hợp các câu lạc bộ, quy mô toàn trường, là hoạt động lớn của ĐH Thượng Hải trong thời gian gần đây, cũng là hoạt động mới Phạm Kỳ Dịch thông qua nó tăng cường khống chế các CLB, loại bỏ ảnh hưởng xấu do CLB biện luận gây ra.

Vì hoạt động này mà hội sinh viên dùng toàn bộ ban đối ngoại, dự toán phí tài trợ cần 60.000 đồng, pa-nô áp phích, tờ rơi cơ bản đều đã đặt trước, bây giờ nhà tài trợ chính hình như có vấn đề. Công ty vi tính kia vốn đàm phán tốt rồi, thị trường vi tính trong trường rất khả quan, hiện giờ dần dần phổ cập mỗi người một cái, hiệu ích kinh tế do quảng cáo mang lại rất lớn.

Nhưng tựa hồ chủ trung tâm mua sắp dính líu vào mấy vụ tranh chấp, nghe đồn trung tâm sắp bị chia ra để trả nợ, trát của tòa án đã gửi tới, doanh nghiệp kinh doanh bên trong lo sốt vó, dưới tình huống đó còn để ý gì được tới chuyện tài trợ trường học.

Hội sinh viên lần này không may.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 52: Vận mệnh trở lại?

Thấy Phạm Kỳ Dịch đang lo xử lý công việc, Tô Xán ra hiệu rời đi, cùng Đường Vũ lần đầu trốn học coi như công đức viên mãn.

Hai bọn họ ra phố quà vặt ngoài trường ăn một ít, giải quyết cơn đói, trước khi về phòng, Tô Xán theo thói quen mua ít báo tối, báo kinh tế Thượng Hải, làm thức ăn tinh thần buổi tối.

Hứng trí lên ra căng tin xách về túi bia, vài gói đậu phộng, cả phòng liên hoan nho nhỏ.

Cuộc sống lặng lẽ trôi đi, trường học có hương cỏ man mát, có nữ sinh xinh đẹp đi qua để lại sau lưng anh chàng bị lấy mất hồn, có tán cây um tùm thi thoàng cùng Đường Vũ hẹn hò, có người bạn cùng cười đùa.

Email của Tô Xán thi thoảng có tài liệu do Mark gửi cho, thứ bên trong càng ngày càng phức tạp rối rắm, có rất nhiều đồ thị gấp khúc lên xuống, những con số dài dằng dặc.

Theo như kế hoạch hai bọn họ thảo luận, Mark chuẩn bị tới phía tây thử vận may, ở đó hắn thông qua một số kênh quan hệ, có cơ hội giao thiệp trực tiếp với nhà đầu tư mạo hiểm.

Trang web đã phát triển tới gặp chướng ngại, không có nhà đầu tư mạo hiểm góp vốn, khó mà mở rộng được, hiện giá trị của facebook còn chưa rõ ràng, trước đó không lâu có một công ty miền đông muốn dùng 6 triệu USD mua 7% cổ phần, khi Mark hỏi ý kiến Tô Xán, Tô Xán từ chối thẳng thừng, lúc đó Mark cười :" Tô, ý kiến chúng ta luôn nhất trí, tôi cũng không đồng ý."

Hiện giờ kế hoạch mở rộng toàn quốc của Thục Sơn cơ bản đã hoàn thành, mảng này Tô Xán yên tâm rồi, bắt đầu chú ý tới tạp chí thời thượng của Lâm Quang Đống.

Kỳ đầu tiên của tạp chí thời thượng đang trau chuốt, sắp tung ra các sạp báo toàn quốc, Lâm Quang Đống cũng ngày ngày tham gia đủ các loại dạ tiệc, từ một giáo viên nhỏ, thành ngôi sao xã giao rồi.

Đến khi sạp báo ở trường cũng mua được (Văn hóa thời thượng) của mình rồi, nghĩ thế Tô Xán có chút cảm giác thành tựu, kỳ vọng nội dung kỳ đầu tiên làm mình vừa mắt.

Pha một cốc trà, kéo một cái ngồi ngoài ban công, ngẩng đầu nhin đám mây trắng chầm chậm trôi qua bầu trời xanh lam, ngửi hương trà, nghe bản nhạc du dương phát ra từ laptop, đó là cách Tô Xán làm tâm tình mình bình tĩnh lại, khiến y có thể chìm vào suy nghĩ thứ sâu xa hơn.

Còn vì sao phải ra ban công ngồi, thì tiện thể phải để thiên hạ thấy phong tư tuyệt thế này. Tô Xán cảm thấy lúc mình trầm tư suy nghĩ có phong thái nhất, giống như Tiêu Húc thích cầm sách giả vờ sâu lắng thu hút con gái vậy.

Điện thoại gọi tới, tên hiển thị là Lâm Quang Đống.

- Kỳ thứ nhất đã chuẩn bị xong, người trong vòng tròn ở Bắc Kinh và Thượng Hải đều thu được tin tức, bọn họ đang chống mắt chờ xem kỳ đầu thế nào. Đoán chừng những kẻ chờ chúng ta ngã dập mặt không ít.

Tô Xán cười:
- Anh tích cực thế cơ mà.

- Biết làm sao, truyền thông phía tây nâng nó lên quá cao, báo tỉnh chẳng biết giấu nghề gì cả, tuyên bố " chúng ta nhất định phải để tạp chí trong thời gian ngắn nhất trải khắp toàn quốc, gây ra được ảnh hưởng, tạo ra khí thế,

đợt đầu phải in 50.000, chúng ta làm là phải làm lớn!", nhà quảng cáo và nhà tài trợ rất phấn chấn, tôi cũng cuốn vào. Đành rằng mỗi một tạp chí mới bắt đầu đều phải "làm lớn", nhưng đụng chạm không ít người, giới báo chí Kinh Thượng đang đợi cười vào mặt chúng ta, giờ cười hổ khó xuống rồi, tôi phải dốc toàn lực ra bù đắp thôi. Hoàn cảnh này làm tôi phải hoài nghi năng lực của mình, có làm tạp chí phát triển được không, phát triển rồi còn khống chế nổi không...

- Nói một câu cậu không thích nghe, giao thiệp với cái vòng tròn đó lâu tôi thấy bọn họ ai cũng có bệnh, như tự luyến, khuynh hướng tình dục có vấn đề, tâm lý thất thường. Lắm lúc tôi tức điên.

Còn chưa tiếp chiến mà tâm lý chủ tướng đã giao động rồi, đây là điều không nên.

Tô Xán cắt ngang lời hắn:
- Chỉ là một thái độ sinh hoạt khác nhau mà thôi, tạp chí của chúng ta phải thể hiện một loại tinh thần, là tinh thần của người đi đầu, anh phải đem tư tưởng, ý nghĩ của mình truyền đạt đi, anh là Lâm Quang Đống, tạp chí chúng ta phải cự tuyệt đám cú gai, dùng nắm đấm sắt tung hoành giới thời thượng.

- Cú gai?
Lâm Quang Đống ngẩn người một chút rồi bật cười:
- Cậu dùng từ rất điêu ngoa.

- Cho nên sáng lập tạp chí là sáng tạo ra một loại thái độ sinh hoạt, thái độ sinh hoạt của anh trong tương lai sẽ ảnh hưởng tới rất nhiều người, rất quan trọng. Nam tước Charles de Secondat một người si mê tạp chí viết ra cuốn (Luận tinh thần tạp chí). Mục đích chúng ta sáng lập tạp chí thời thượng cũng là để người có vật chất dư thừa phong phú thêm theo đuổi vật chất, tạo ra chút văn hóa nhỏ, đừng có suốt ngày đi bar đốt tiền. Đương nhiên tôi chỉ

thuận miệng mà nói thôi, tôi không có theo đuổi cao cấp ấy, nên nếu anh có thì tuyệt quá rồi.

Lâm Quang Đống luôn nghiêm túc suy nghĩ lời Tô Xán nói, thậm chí còn hơn cả Vương Thanh, trầm ngâm một lúc mục tiêu trong lòng đã có manh mối. Đột nhiên nghĩ ĐH Thượng Hải có tên không yên phận này, tương lai ắt bị hại.

Thực ra Tô Xán chỉ trần thuật một sự thực, có điều đặt thân phận góc độ khác nhau, làm Lâm Quang Đống sinh liên tưởng cũng không có gì lạ.

- Số hiệu tạp chí dù sao cũng thuộc về tài sản quốc hữu, chúng ta phải thông qua thương hiệu kiếm lợi, cho nên với người sáng lập chúng ta, nguy hiểm về quyền tài sản là khó tránh được. Căn cứ vào đó tôi đã làm chút phương thức ứng phó, chúng ta phân chia giá trị người tiêu dùng, nhà quảng cáo, nắm trong tay chúng ta, có những tài nguyên này, chúng ta ở địa vị có lợi, có thể ứng phó nguy hiểm tới từ cao tầng.

Tô Xán gật đầu, trầm ngâm một lúc rồi nói:
- Đó là điều hiển nhiên, có điều nguy hiểm nội bộ không lớn, hiện thời anh không cần quá lo chuyện này, cứ tập trung vào tạp chí.

Thời gian đầu cải cách tạp chí, Lâm Quang Đông mạnh mẽ đuổi việc một số kẻ ăn không ngồi rồi, tuy nhiên vẫn còn một số kẻ có bối cảnh không loại bỏ được, một ngày tạp chí năn nên làm ra, đám người này khó tránh khỏi giở trò sau lưng.

Trường hợp xấu nhất là khi tạp chí thành công, phía tập đoàn báo tỉnh lại đề xuất hai bên ngừng hợp tác, chuẩn bị tự mình điều hành, tuần trăng mật kết thúc.

Cho nên phải nắm được tài nguyên chiến lược, tư liệu quảng cáo và người dùng, không còn sợ người báo tỉnh chơi sau lưng. Bởi vì không có những

thứ này đại biểu họ phải gây dựng lại từ đầu, tin rằng không ai muốn trả cái giá lớn như vậy.

Giống như vũ khí hạt nhân ở thế giới thật vậy.

Đương nhiên đó là tình huống khi có đấu tranh nội bộ, chỉ cần Vương Bạc còn chấp chính ở Dung Thành, chỉ cần Vương Bạc còn ủng hộ y thì vấn đề không lớn.

Cùng Lâm Quang Đống thảo luận thêm vài chi tiết rồi cúp điện thoại.

Cầm cốc trà lên nhấp một ngụm, làm bộ vậy thôi, nói chuyện nãy giờ trà nguội ngắt rồi, uống làm gì cho tội bụng. Thong thả lật tờ tạp chí kinh tế, chợt một dòng tiêu đề đập vào mắt (Xí nghiệp Đường Thị mua tập đoàn Đông Lâm, chủ cũ bại lộ vấn đề, lỗ hổng nợ nghiêm trọng, cao ốc sẽ sập!?)

Xí nghiệp Đường thị, Xí nghiệp Đường thị.

Ngồi bật dậy, chạy vào phòng lục sổ tay, lật đi lật lại tìm ra được danh thiếp có được khi ăn cơm cùng cha mẹ Đường Vũ, danh thiếp ghi "Lý Lam, phó giám đốc, xí nghiệp Đường thị."

Chuyện gì thế này?

Chẳng lẽ cha Đường Vũ vì thu mua tập đoàn Đông Lâm mà bị cắn trả?

Là cái gì đã phá hủy thứ từng mỹ hảo.

Có một thứ luôn canh cánh trong lòng, khiến y chưa bao giờ buông lỏng cảnh giác, đó là vận mệnh kiếp trước của Đường Vũ.

Chẳng lẽ quán tính mạnh mẽ của bánh xe vận mệnh kéo mọi thứ lại quỹ đạo vốn có?

*** "cú gai" là gái có cu, chỉ bọn giả gái trong game để xin xỏ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 53: Hợp đồng biến mất

Tô Xán đi đi lại lại trong phòng, y không thể không coi trọng tin tức này, bởi vì rất có khả năng nói trùng hợp với chuyện từng xảy ra, cũng chứng minh suy điều mà y luôn suy đoán, về sau này nhà Đường Vũ có lẽ đã qua một lần chuyển ngoặt, từ đó thay đổi tính cách và vận mệnh của Đường Vũ.

Bấm ngay điện thoại cho Đường Vũ, bên kia vừa bắt máy liền hỏi ngay:
- Đường Vũ, bạn xem tạp chí hôm nay chưa, cha bạn là chủ tịch Xí nghiệp Đường thị phải không?

Tâm tình của Đường Vũ hơi sa sút:
- Ừ, mình vừa gọi điện về nhà, không có vấn đề gì đâu, đừng nghe báo chí nói lung tung.

Trước kia Tô Xán chưa bao giờ hỏi tới gia thế của Đường Vũ, chưa bao giờ hỏi cha cô làm cái gì, Đường Vũ cũng không nói những chuyện đó, hai bọn họ trời sinh có sự ăn ý ngầm này, đó là thứ sớm muộn gì cũng sẽ biết.

Thời khắc Tô Xán nắm tay Đường Vũ, y đã triệt để vứt bỏ phần công lợi trong linh hồn, y từng hỏi chân bản thân, mình thích rốt cuộc là Đường Vũ, hay là cô gái từng chói mắt trong mắt xã hội nhân dân hạ tầng.

Mình thích cô bé này, hay là nữ thần bay múa tầng tối cao trong thế giới kia của cô.

Đáp án bây giờ đã rất rõ ràng.

- Mẹ mình nói trong nhà không có chuyện gì lớn, đều là chuyện nhỏ thôi, báo chí thích thổi phồng mọi chuyện, không cần tin.

Nhưng Tô Xán sao có thể bỏ qua, từ những thứ Tô Xán học được, có thể lần theo từ ngữ du hút ánh mắt độc giả của báo chí , chắt lọc ra nội dung sự thực.

Tập đoàn Đông Lâm mà ông Đường mua là một công ty tổng hợp có thực lực ở Thượng Hải, sở hữu cửa hàng, địa ốc, hạng mục cầu đường, khá nổi tiếng. Sau khi chủ tịch cũ qua đời, công hội Thượng Hải thông qua một số tin tức, tiến cử nó cho nhân vật có tư cách lèo lái Đông Lâm.

Thế là Tập đoàn Đông Lâm gửi lời mời cho ông Đường, muốn ông đầu tư vào Đông Lâm, thành tân tổng giám đốc.

Trong tình trạng tập đoàn Đông Lâm quần long vô thủ, ông Đường đầu tư vào tiếp nhận nó.

Không ngờ thực sự kiểm soát nó rồi mới biết được Tập đoàn Đông Lâm chỉ còn cái vỏ ngoài mà thôi, bên trong hoàn toàn là đống hỗn loạn. Chủ tịch cũ còn sống thì chưa tới mức là nắm cát rời, tập đoàn dù mang nợ vận hành, song có thể nhìn ra hi vọng, chủ tịch cũ vừa qua đời, một số cao tầng biết rõ tập đoàn đã thủng lỗ chỗ sau khi dụ được người đầu tư vào liền nhanh chóng rút lui.

Chủ nợ nghe tin ùn ùn kéo tới, ông Đường dùng mấy triệu khéo léo ổn định lại được tinh thần bọn họ.

Nhưng khoản nợ thì vẫn còn đó.

Bây giờ khoản nợ mới bị truyền thông công khai, còn lớn gấp nhiều lần, một xí nghiệp thành phố Triều Nhạc Chiết Giang gửi công hàm, yêu cầu tập đoàn Đông Lâm trả bọn họ khoản nợ 100 triệu, hơn nữa đã viết thư khởi tố xin tòa án niêm phong toàn bộ tài sản của Đông Lâm.

Lửa đã cháy ngang mày.

Chỉ cần lệnh phong tỏa tài sản có hiệu lực, tất cả sẽ chấm dứt, những hạng mục mà xí nghiệp đang dựa vào để chống đỡ sẽ ngừng thao tác, mấy chục triệu ông Đường đầu tư vào coi như ném xuống sông. Theo truyền thông đưa tin, ông Đường đang dùng thủ đoạn đòn bẩy vốn, một khí mấy chục triệu bên này sa lầy, chuỗi tài chính của Xí nghiệp Đường thị có nguy cơ bị đứt, kéo theo hậu quả khôn lường.
Báo chí kết luận :" Ông Đường phải là siêu nhân mới có thể một tay nâng Đông Lâm, một tay giữ Đường thị, nhưng buông bên nào cũng có thể tạo hiệu ứng domino, kéo sụp cả hai bên."

Nếu chỉ là mấy chục triệu, gom góp co kéo, kinh mạch đứt có thể nối lại, nhưng khoản nợ 100 triệu kia nữa, chủ nợ ẩn dưới mặt nước đã trồi lên, không xuất hiện thì thôi, một khi xuất hiện không khác gì tàu ngậm hạt nhân phát xạ, làm sao ứng phó đây?

Có tài liệu thì mới có thể làm việc, tài liệu bây giờ Tô Xán biết chỉ vẹn vẹn ở trong một bài báo, có điều y đã lần ra ít manh mối.

Một xí nghiệp Triều Nhạc có thể làm tạp chí kinh tế Thượng Hải đang một bài đặc biệt như thế, tới ngay cả đối phương chuẩn bị xin phong tỏa tài sản cũng biết rành rọt, đại biểu cho cái gì?

Lai lịch công ty này không phải cạn, cho vay khoản tiền 100 triệu cũng không phải tầm thường. Tô Xán đọc tin mà toát mồ hôi, có thể đoán ông Đường chịu áp lực lớn cỡ nào.

Tô Xán không biết phải làm thế nào, nhà Đường Vũ có chuyện, y phải ra tay rồi, nhưng làm sao ? Bán hết tài sản của mình, lấp vào khoảng trống?

Tính toán một chút, Truyền thông Ba La hiện giờ hắn rao 5 triệu sẽ có người tiếp nhận ngay, Thục Sơn khả năng được 30 triệu, dù sao mới mở rộng, chưa củng cố. Hai cái TTTM, cái ở Dung Thành không đụng vào, Tô Xán không chỉ nói miệng, trong lòng y Đôn Hoàng Dung Thành để cho

Vương Thanh. Còn cái ở Hạ Hải bán đi, trừ phần ngân hàng đầu tư, thế nào cũng được 60 triệu, gom góp đủ 100.

Tất nhiên nếu đàm phán tốt, giá thu về còn cao hơn thế, nhưng bán trong lúc vội vàng, chỉ đành chấp nhận.

Nếu cùng cha Đường Vũ liên thủ, có thể vượt qua được khó khăn, nhưng nguyên khí tổn thương lớn, cái tập đoàn Đông Lâm tàn tạ kia sau này làm sao vực dậy cũng cần một đống tiền nữa, coi như 100 triệu ném ra không thu về được.

Đây là cách ngu nhất, không thể dùng, Tô Xán nghĩ mình quá quan tâm sinh loạn rồi. Chuyện này không chỉ phải tính kế lâu dài, còn phải đích thân tìm hiểu tình huống trước đã.

Không thể gọi điện cho ông Đường, Tô Xán gọi điện cho Lý Lam:
- Giám đốc Lý, tôi là Tô Xán.
Lần trước gọi hắn là chú Lý, nhưng lâu không gặp, khó tránh khỏi xa lạ một chút.

- Chỗ tôi đang có chút việc, để nói chuyện sau nhé.
Giọng Lý Lam không nhiệt tình cho lắm:
Đây là chuyện lớn nhất rồi đấy, Tô Xán nói nhanh đề phòng Lý Lam cúp điện thoại:
- Giám đốc Lý, tôi đọc được tin về chú Đường trên báo, tôi có bạn học, trong nhà làm luật sư có tiếng ở Thượng Hải, có thể nhờ bọn họ tư vấn pháp luật.

Lý Lam vốn định bảo Tô Xán đừng quan tâm tới vấn đề này, nhưng gần đây hắn áp lực quá lớn, cần có người chia sẻ giải tỏa, mà thân phận Tô Xán không giống người khác, có thể nói nhiều chuyện không cần đề phòng:
- Vô ích thôi, chúng tôi ngay cả hợp đồng cũng chẳng có, người ta lại luôn miệng nói có giấy vay tiền của Đông Lâm, còn kiện gì nữa, người bạn bên

giới luật sư của tôi đều nói, thua chắc rồi.

Không có hợp đồng? Làm ăn kiểu gì vậy? Tô Xán giật nảy mình:
- Sao có thể, khoản vay lớn như vậy cơ mà, hợp đồng đi đâu mất rồi?

- Làm sao biết được, hiện toàn công ty từ trên xuống dưới đều đang tìm, kho tài liệu sắp bị lục nát ra rồi, tìm hai ngày mà không thấy, cái công ty này loạn quá thể, một cái hợp đồng quan trọng như thế mà cũng không tìm thấy.

Lý Lam bực tức chửi um hết cả lên, từ áp ực của Lý Lam, Tô Xán biết đây thực sự là cuộc chiến sinh tử rồi.

Đợi cho hắn phát tiết chán chê, Tô Xán nói:
- Thế này nhé, anh Lý, bây giờ tôi tới tìm hiểu tình hình, để về hỏi người bạn học.
Đây là lần thứ ba Tô Xán đổi cách xưng hô.

Lý Lam ở đầu kia thở dài:
- Cũng được, dù sao chỗ này be bét như vậy chẳng còn gì cho tôi làm.

Tô Xán nhanh chóng lấy sổ tay cho vào túi, thay quần đùi áo phông, lấy mũ lưỡi trai của Lý Hàn, chạy ra khỏi KTX, tới cổng trường một cô nữ sinh vừa gọi được cái taxi tới thì y nhảy lên tranh.

- Này, sao cậu không có chút phong độ nào thế hả? Không biết ngượng à?
Cô gái cực kỳ tức giận, người cướp xe của mình trông quen lắm.

- Xin lỗi, tôi có chuyện gấp.
Tô Xán cười áy náy, sau đó báo địa chỉ tập đoàn Đông Lâm,

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 54: Hãy tới đi

Khu thương mại dòng người như mắc cửi, quán Starbucks.

Nơi này tụ tập không ít giới trí thức, cùng đám học sinh tập trung từng nhóm. Ở một bàn ngoài rìa, Tô Xán thấy Lý Lam đang trầm ngâm bên cốc cà phê.

Đi nhanh tới, Tô Xán ngồi xuống đối diện với hắn, đặt mũ sang một bên:
- Anh Lý, vì sao lại có sơ hở lớn như vậy, chẳng lẽ chú Đường trước khi đầu tư vào thiếu tìm hiểu sao?

- Là thế này, tiền chủ tịch của Đông Lâm có một cô con gái học ở nước ngoài, ông ấy qua đời, cô con gái quay về tạm thời nắm giữ tập đoàn, nhưng từ nhỏ du học ở nước ngoài, xa lại chuyện trong nước. Cả xí nghiệp tan đàn xẻ nghe, nhiều hạng mục công trình không cấp được, phải ngưng trệ, công ty con ở Hong Kong cũng mắc cạn, cả chuỗi sản nghiệp bị đứt. Cô con gái vất vả tìm người quản lý tập đoàn, nhưng bị mấy tổng giám đốc cũ lưa mất khoản tiền lớn, bị đả kích nặng nề.
Lý Lam kể vắn tắt:
- Về sau thông qua thương hội giới thiệu mới tìm đến giám đốc Đường, mời đầu tư vào đảm nhiệm chức vụ tổng giám đốc, tiếp quản toàn bộ nghiệp vụ kinh doanh ở Thượng Hải. Giám đốc Đường đầu tư vào 40 triệu, làm tổng giám đốc, ký hiệp nghị phân chia 6- 4, nắm ghế lớn nhất ở Đông Lâm, nói ra chúng tôi nắm ưu thế, ai cũng biết Đông Lâm là thương hiệu lớn.

- Tập đoàn Đông Lâm có mấy hạng mục khách sạn bất động sản ở Thượng Hải, Hong Kong. Khách sạn còn đỡ, bất động sản rất phức tạp, thành công trình dang dở. Mới đầu chiến lược của giám đốc Đường là ổn định chủ nợ,

đợi các hạng mục hoàn thành, giải quyết gánh nặng nợ nần từ căn bản. Không ai nghĩ phía dưới lại chôn một quả lựu đạn lớn thế này.

- Nếu thực sự là thế cũng đành đi, chúng tôi gấp không phải là khoản nợ, ai chả biết lúc này chủ nợ phải sợ con nợ, Đông Lâm sập thì sâu xé được bao nhiêu? Không ngờ đối phương lại đi tới bước này, nếu xin tòa án đóng băng tài sản, trình tự rất dễ dàng. Hoặc đối phương còn có mục đích nào đó, hoặc là đối phương không tin tưởng Đông Lâm có khả năng vực dậy, muốn thu tiền lại càng nhanh càng tốt, được đồng nào đỡ đồng đó.

Lý Lam nói liền một hơi, xem ra muốn kiếm người trút hết tâm sự:
- Hiện không có hợp đồng, ra tòa ngay cả sức đánh trả cũng chẳng có. Nên cứ phải tìm hợp đồng trước đã, dù có xới tung cả Đông Lâm cũng phải tìm thấy.
Nói tới đó xem đồng hồ:
- Được rồi, hôm nay người bên đó tới, tôi phải đi đây. Tôi nói với cậu nhiều như vậy, là để cậu tình thế rốt cuộc ở mức độ nào, còn lựa lời trấn an Đường Vũ.

- Người của công ty Triều Nhạc tới sao? Tôi có thể đi cùng xem sao không?

Lý Lam vỗ vai Tô Xán:
- Tô Xán, tôi hiểu tâm tình của cậu, nhưng đây không phải chuyện mà cậu có thể can dự vào được, cậu có phần nhiệt tình này là đáng quý rồi. Chiều cậu còn phải đi học phải không, về trường đi, hiện áp lực của giám đốc Đường rất lớn, chúng ta không nên để ông ấy lo thêm nữa.

Nhưng lúc này ai chẳng ai khuyên được Tô Xán đứng ngoài cuộc, Lý Lam đứng lên trước, sau đó bám theo, chỉ còn cách này thôi, Tô Xán biết Lý Lam trả lời mình là thông tin chung chung, không có điểm mấu chốt nào, đành phải tự tìm hiểu.

Lý Lam đi vào khách sạn đối diện quán cà phê, lựa chọn tiếp khách ở nơi này là để đối phương không tiếp xúc được toàn bộ tình huống hiện giờ của Đông Lâm.

Tô Xán đành phải đóng giả bộ dạng ngây thơ của Conan đi vào theo, Lý Lam thấy Tô Xán thì chỉ biết cười bất đắc dĩ. Cửa thang máy mở ra, thấy ông Đường và một nữ tử tuổi chừng 23 - 24, vóc dáng cao, lại đi giày cao gót, trông còn cao hơn ông Đường một chút, mặc bộ đồ đỏ chót, đeo kính râm to sụ che mất nửa khuôn mặt, đằng sau là hai trung niên nam tử tuổi trên dưới 40, mặc comple xám.

Lý Lam đi lên đón:
- Giám đốc Đường, chủ tịch Lý.

Ông Đường nhìn ngay thấy Tô Xán, lại nhìn Lý Lam, trong lòng đoán ra được bảy tám phần, cười ấm áp nói:
- Tô Xán, cháu tới hả, đã ăn cơm chưa?
Dáng vẻ vẫn như trước, không nhìn ra chút lo lắng nào.

Hay là tình hình không tới mức như mình nghĩ, Tô Xán trả lời:
- Cháu tới lúc trưa, vẫn chưa ăn cơm ạ.

Cô gái gọi là chủ tịch Lý kia nhìn Tô Xán, đoán chừng quan hệ giữa y và ông Đường, nhưng không hỏi.

- Thằng bé này, chạy khắp nơi, vậy đi ăn cùng chú thôi.

- Dạ.
Tô Xán cầu mà không được, tất nhiên đồng ý luôn.

Nói là ăn cơm, thực ra đây là cuộc gặp mặt người phía Triều Nhạc, Tô Xán vì dáng vẻ vô hại mà thuận tiện được đưa theo cùng.

Trên đường đi nhận được tin nhắn của Đường Vũ :" Mình ở dưới lầu rồi, cùng đi ăn thôi. Tới nhà ăn khu bắc đổi khẩu vị một chút.

Tô Xán rời phòng bao, đứng ở cửa gọi điện thoại lại:
- Hiện giờ mình đang ở cùng với cha bạn ở khu Trường Ninh, bạn ăn đi, không cần đợi mình.

Đầu kia im lặng, Tô Xán có thể hình dung ra cảnh Đường Vũ ôm điện thoại nhìn lên phòng mình.

- Bạn tới đó làm gì?

- Mình và anh Lý lâu rồi không gặp nhau, hôm nay tìm anh ấy trò chuyện, rồi gặp được cha bạn.

- Khi nào thì về?

- Buổi chiều, làm sao mình có thể ăn xong là chạy luôn được, cũng phải tiếp chuyện cha bạn một chút, tranh thủ lấy chút thiện cảm chứ.
Tô Xán cười hì hì:

Đường Vũ biết chuyện không phải giống bề ngoài Tô Xán nói, có điều cũng không truy hỏi y, có những điều chỉ cần hiểu trong lòng:
- Biết rồi, không được uống rượu, về sớm, trên đường chú ý an toàn.

Có một nhóm nữ sinh đi qua, giương tai lên nghe, cười trêu:
- Đường Vũ, chu đáo quá đấy.

Đường Vũ cúp điện thoại, mỉm cười với bọn họ, nhưng tay thì nắm chặt điện thoại, nhìn những cô gái cười đùa rúc rích với nhau, Đường Vũ cảm giác cuộc sống đại học bình đạm của mình đang dần trôi đi, khác với cha cô, mẹ cô đã nói cho cô nghe đại khái sự việc, làm cô biết vấn đề không bình thường, báo chí đăng tin rõ ràng có lửa mới có khói.

Cô chợt phần nào hiểu được những sinh viên vừa mới vào trường đã dốc sức học tập kiếm tìm đủ mọi cơ hội kiêm chức, một cơ hội nhỏ trong trường cũng tranh nhau, chẳng hề nể nang bạn bè, tỏ ra hết sức thực dụng.

Hoàn cảnh gia đình đôi khi quyết định phương hướng phấn đấu của một người, khi hậu phương không ổn định, mình ở trường không thể nào yên tâm trải qua bốn năm đại học.

Đường Vũ không biết người cha luôn cười, luôn lén lút cổ vũ cô sau lưng mẹ lần này có bị gục ngã không.

Cha cô luôn nói :" Tiểu Vũ, con yên tâm học tập, thích làm gì làm cái đó. Quan điểm của cha khác với mẹ con, cha tân tiến lắm, chàng trai con nhìn trúng chỉ cần yêu thương con, nuôi sống được hai đứa là đủ, cha không yêu cầu nhiều. Thứ cơ sở vật chất khác cha hay dở gì cũng an bài cho các con một chút."

Bão táp đang dần dần kéo tới, còn cô mới chỉ là sinh viên năm đầu, nhỏ bé tới không thể tác động chút nào lên nó. Rất nhiều người, đều nhỏ bé như thế. Những sinh viên không phải lo lắng gì về cuộc sống, sau khi cảm giác mới mẻ của đại học qua đi, thấy nhàm chán dài dằng dặc. Nhưng Đường Vũ thấy nếu mình được cảm thụ sự nhàm chán đó cũng là một hạnh phúc.

Có lẽ mọi thứ sẽ sáng sủa lại chưa biết chừng, có lẽ ngày mai tới, cô vẫn cảm thấy cuộc sống đại học vẫn nhan nhã nhìn không thấy ngày tốt nghiệp. Rồi bất thình lình có khuôn mặt xuất hiện, mỉm cười với cô mang tới cho cô cảm động nho nhỏ, hoặc làm cô đau đầu.

Cho dù mọi thứ xấu đi, cô cũng sẽ có cách ứng phó với nó, bởi vì tương lai tưởng tượng của cô và Tô Xán, gặp phải sự phản đối của gia đình, họ sẽ còn đối diện nhiều thứ khó khăn hơn thế.

Nếu mọi chuyện tới sớm hơn dự kiến, vậy hãy tới đi, có Tô Xán bên cạnh, cô không sợ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 55: Thuần khiết

Tô Xán không biết rằng cho dù vận mệnh lần nữa quay trở lại, nhưng sự xuất hiện của y đã đem lại thay đổi lớn lao hơn chính bản thân Tô Xán có thể ngờ tới, vì Đường Vũ đã khác, giờ đây cô không nao núng khi đương đầu với nó.

Tô Xán quay về chỗ ngồi, vài phút sau người phía Triều Nhạc tới phòng bao, đi đầu là một nam tử trung niên hói đầu, đỉnh đầu chỉ lưa thưa vài sợi tóc, bên cạnh là hai người chừng ba mươi, mặt mày nghiêm túc, trông giống kiểu vệ sĩ hơn là nhân viên công ty.

Lão Hói kia xách một cái vali da đen rất nặng, không để cho hai người kia sách hộ, ai cũng biết đây là chính chủ rồi.

Ngồi xuống xong, Lão Hói kia nhìn bàn ăn thịnh soạn, vẻ mặt hết sức phòng bị, cứ như sợ người ta bỏ độc vào trong thức ăn:
- Cơm, ăn cũng được, không ăn cũng được, không phải chuyện quan trọng. Hôm nay chúng tôi tới đây là để trao đổi chuyện khoản nợ.

Nói rồi ra hiệu với hai người bên cạnh, hai người đó đi tới dọn dẹp bát đĩa trước mặt, Lão Hói đặt vali lên bàn, mở ra cầm một xấp tài liệu trên tay:
- Đây là giấy nợ của Đông Lâm, cả vốn lẫn lãi là 113.520.000 đồng.
Chỉ tiếp vào vali:
- Bên trong là tài liệu chứng minh, của công an, tòa án, ngân hàng.
Người này nói vài câu lại ngừng, cho người ta cảm giác bước hụt, rất khó chịu.

- Chúng ta uống rượu trước, đâu cần phải làm căng như vậy.
Lý Lam cười giả lả, cầm ly rượu lên:

Lão Hói không nể mặt, đưa tay ra chặn lại ngay:
- Bỏ rượu xuống đi, chuyện chưa giải quyết định bày mấy thứ giả dối ra, tôi chỉ quan tâm khi nào các người trả tiền tôi thôi.

Ông Đường "xoạch" một cái đẩy ghế đứng dậy, làm đối phương giật mình đề phòng, còn ông ta cười rất tỏa sáng:
- Chuyện phải bàn, cơm phải ăn, rượu nên uống, từ xa tới một chuyến không dễ, từ Triều Nhạc tới đây cũng phải mất ba bốn tiếng lái xe.
Nói rồi rót rượu cho Lão Hói, thừa thế cầm luôn lấy cái hợp đồng:
- Giám đốc Vương, để tôi xem hợp đồng chút rồi hẵng bàn chuyện khoản nợ.

Lão Hói được gọi giám đốc Vương đó rất cẩn thận, thu hợp đồng lại, làm ông Đường cần hụt:
- Các ông cũng có hợp đồng, lấy của tôi làm gì?

- Ài, tôi vừa mới tiếp quản Đông Lâm, còn nhiều chỗ chưa chỉnh lý xong, mấy ngày trước mới xem tới hợp đồng này, đột nhiên có cái điện thoại, thế là bỏ qua một bên chư xem kỹ.
Tất nhiên không thể để cho đối phương biết mình không có hợp đồng, ông Đường lại thở dài:
- Các ông cũng biến rồi, Đông Lâm giờ chỉ là cái vũng bùn, chả có cái gì.

Có điều đối phương chưa biết chuyện làm ông Đường mừng thầm, ít nhất cho thấy họ không có nội gián.

- Xí nghiệp Đường thị ở Thượng Hải cũng không phải là không có tên tuổi, ông mang tiền tới Đông Lâm mà, nếu không chúng tôi tìm tới ông làm gì?

Đây là trận chiến thông tin bất đối xứng, đối phương nắm đằng chuôi, còn ông Đường ngay cả hợp đồng cũng không có, thuần túy để người ta xẻo thịt.

Hai bên tiếp đó giao thiệp cũng chỉ là thủ đoạn giằng co, nắn gân nhau thường thấy trên thương trường thôi, kết quả rõ ràng, một bên dứt khoát chỉ cần tiền, một bên không có tiền thì kiếm đủ mọi cách trì hoãn, nên chẳng đi tới đâu.

Cuối cùng Lão Hói đứng dậy, ném cho ông Đường một bản tài liệu photo:
- Đó là thư khởi tố chúng tôi nộp lên tòa án thượng, ông xem đi, tôi mong vài ngày tới ông cho chúng tôi một kế hoạch trả nợ, nếu không chúng ta ra tòa.
Nói xong bỏ đi rất khí thế, thái độ như ăn chắc đối phương.

Tô Xán từ đầu tới cuối chỉ ngồi quan sát không xen vào chút nào, ông Đường thi thoảng cũng quan tâm tới y một chút, sau đó quay sang bàn bạc với cô gái kia, lúc đó Tô Xán mới biết đó là cô gái rất xinh đẹp, song thâm quầng, mặt tiều tụy, chẳng trách lại đeo cái kính râm to như thế.

Lý Lam ra ngoài gọi điện thoại, có được tư liệu, quay về báo:
- Công ty này thực tế là của chính phủ đương địa, thái độ bên đó rất rõ ràng, muốn mấy ngày tới chúng ta phải giao tiền ra, không có ý đồ gì khác.

Ông Đường uống hết chén rượu, khà một cái:
- 100 triệu, người ta sẵn sàng giết nhau vì một số tiền nhỏ hơn cả chục lần, còn cần ý đồ gì kém theo?

Mọi người từ khách sạn đi ra, Lý Lam nói với Tô Xán:
- Để tôi đưa cậu về, hôm nay cậu thấy rồi đấy, nơi này giờ bận rộn lắm, qua thời gian nữa hãy trở lại.

Tô Xán gật đầu, để Lý Lam đưa mình về trường học, đứng ở cổng trường nhìn xe của hắn đi xa, thấy lần này mình đóng Conan thật thất bại, trừ trơ mắt nhìn ra thì chẳng làm được cái gì, không thu thập thêm được tin tức giá trị nào, hiển nhiên dù Lý Lam hay ông Đường cũng không thể nói cho y biết, hợp đồng ngay trước mắt mà không cách nào xem được, đối phương

rất cảnh giác, không phải dễ đối phó, rất có khả năng là nhân vật đã kéo sụp cha Đường Vũ kiếp trước.

Đây chính là Thượng Hải, nhìn bề ngoài đâu đâu cũng thấy những tòa nhà chọc trời quật khởi huy hoàng, nhưng phía dưới nó không ít máu me, bao nhiêu người phá sản trong một đêm, nhảy từ trên ngôi nhà cao tầng do mình xây nên, mạng ô hô để lại cả nhà đống nợ chồng chất. Có thể tiến vào bảng Forbes, công lực tất nhiên là bất phàm, có điều ngựa hay cũng có lúc hụt bước.

Chỉ có người bên ngoài mới thổi phồng "người thành công", chẳng qua chỉ là ảo tưởng của những người chưa đạt tới tầm cao đó, trong mắt những người có thành tựu nhất định, tương lai vẫn là ném đá qua sông, như đi trên băng mỏng.

Phú quý xưa nay vẫn là tìm trong nguy hiểm, hôm nay huy hoàng không có nghĩa là ngày mai rực rỡ.

Mình thì sao đây? Tương lai rồi mình rất có khả năng tiếp bước trên con đường đó, ưu thế trùng sinh của mình rồi sẽ hết, kiến thức mình vũ trang liệu có đủ đương đầu hay không?

Cho dù mình có đủ kiến thức thì cũng thế, tới tầm cao đó, có ai là tầm thường.

Vậy phải làm sao? Đó không phải là cuộc sống mà mình theo đuổi.

Đây không phải vấn đề sớm có câu trả lời, dù thế nào cũng giải quyết chuyện trước mắt đã.

Nhắn tin cho Đường Vũ để cô yên tâm, sau đó Tô Xán quay trở về phòng, trong góc là bốn cái phích nước sôi luôn được Lý Hàn lấy đầy, Tiêu Húc và một nhóm người vây quanh laptop của y xem phim hành động Mỹ, gần đây hắn qua lại thân thiết với mấy sư huynh năm ba, lợi ích trực tiếp nhất là có

nguồn phim “hành động” không che, thứ này ở trong trường đại học thông dụng như tiền vậy.

À, cần phải nói thêm rằng phim “hành động” này không có cảnh tượng vãi đạn như mưa, không có cảnh truy đuổi ngay giữa phố xá đông đúc, không có đấu võ như siêu nhân, nhưng xét về độ gay cấn hồi hộp thì không hề thua kém, nhìn đám người ở giường dưới thì biết, hai mắt nhìn màn hình không chớp lấy một cái, nếu cho kẹp nhiệt độ vào nách, chắc là nóng tới vỡ nhiệt độ luôn cũng chưa biết chừng.

Những người ngưỡng mộ ngước nhìn sinh viên vinh của trường danh giá, bề ngoài trông phong quang ghê gớm thế nào, khi giới thiệu cho bạn bè cũng không dấu nổi tự hào, nếu biết bộ mặt vô cùng thô bỉ khi xem phim hành động của những người đó nhất định thất vọng vô cùng.

Có điều chính nhờ bộ phim giáo dục giới tính lưu truyền rộng khắp này làm chúng ta nhanh chóng trưởng thành, nam nhân giao lưu với nhau đạt tới tầm cao linh hồn, chứng minh được luận điểm của Phật giáo, bề ngoài chỉ là cái vỏ thối, bản chất linh hồn chúng ta là như nhau.

Vì thế Tô Xán nhịn một đám linh hồn ở giường dưới dùng laptop của mình phát tiết phần u ám trong linh hồn, còn y leo lên giường trên gửi tin nhắn thuần khiết cho Đường Vũ.

Nghe tiếng rên rỉ phát ra phía dưới, Tô Xán thấy minh thuần khiết tới toàn bộ linh hồn thăng hoa rồi, toàn thân như tỏa sáng, phía dưới là là đám ác linh địa ngục kêu gào, bên trên là thiên đường thuần một màu trắng.

Nằm trên thiên đường, nghe tiếng kêu từ địa ngục, Tô Xán đầu lóe sáng, nghĩ ra được đối sách bước đầu giúp ông Đường.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 56: Áp lực

1

00 triệu là khái niệm gì? Nếu thời gian quay trở lại 10 năm trước, vào thập niên 90 khi kinh tế TQ quật khởi, đó là con số không tưởng, còn bây giờ trên bảng xếp Forbes Trung Quốc, phú hào xếp hạng 100 đã có 500 triệu tệ.

Với tuyệt đại đa số đó chỉ là con số mơ ước, với Tô Xán cũng khiến y chóng mặt, với đa phần các xí nghiệp Thượng Hải, là con số có thể hủy diệt bọn họ.

Vấn đề quan trọng là tập đoàn Đông Lâm nợ số tiền này thế nào?

Phải xóa bỏ cuộc chiến thông tin bất bình đẳng ấy.

Sáng hôm sau Tô Xán tỉnh dậy, bò xuống giường, Lý Hàn và Tiêu Húc vẫy tay với hắn rồi ra ngoài, cả hai mặc đồ thể thao, đi giày chạy bộ, tới chỗ mỗi ngày nữ sinh khoa tin tức luyện giọng buổi sáng để luyện tập.

Tô Xán gọi điện cho Lý Lam nói biện pháp của mình, ở đầu kia Lý Lam còn muốn cắt ngang khuyên y đứng ngoài, nhưng Tô Xán kiên quyết nói tới hết, nghe xong Lý Lam cũng trầm mặc:
- Thế này đi, tôi đang trên đường tới công ty, giờ quay xe sang đón cậu, tới khi đó nói trước mặt giám đốc Đường.

Tô Xán tính thời gian rồi rời phòng, đợi ở cổng trường nửa tiếng xe Lý Lam mới tới, hạ kính xuống vẫy tay với y:
- Lên xe.

Xe phóng vút đi.

Trong văn phòng tập đoàn Đông Lâm, ông Đường ngồi lún mình vào ghế sô pha da, chăm chú đọc tài liệu, hợp đồng chưa tìm thấy, tương lai Đông Lâm bấp bênh, nhưng ông vẫn tìm cách vực dậy nó.

Sau khi từ chức rời thể chế, ông tự chủ sáng nghiệp ở Hạ Hải, cả nhà trải qua một thời gian khó khăn, dần dần đi tới ngày hôm nay, lần này vì chuyện tập đoàn Đông Lâm rất có thể mang lại hậu quả hủy diệt, tiền bạc vất vả kiếm được rất vứt hết xuống sông chưa nói, rất có khả năng sụp đổ cả hai xí nghiệp, nhưng chưa kéo sụp được ông.

Lúc Tô Xán đi vào ông Đường rất ngạc nhiên, đợi Lý Lam nói lý do, mắng một tiếng "bừa bãi", vẫy tay gọi Tô Xán tới:
- Tô Xán, cháu đừng chạy qua đây nữa, chú hiểu tấm lòng của cháu rồi. Có người ở Dung Thành qua, mang theo ít đặc sản, lát cháu về mang cho Đường Vũ, chia với cả bạn cùng phòng của cháu nữa.

Nói rồi gọi trợ lý đi lấy cho Tô Xán, Tô Xán vội nói:
- Chú Đường, đối phương khẳng định không cho chúng ta xem hợp đồng, nhưng ở tòa án đương địa, nhất định có bản sao tương ứng, những tài liệu gốc này, muốn xem hẳn không vấn đề.

- Xem ra cháu thực sự bỏ công suy nghĩ đấy.
Ông Đường cười hiền từ:
- Chú đã gọi điện thoại nhờ bạn bè bên đó rồi, đang đợi tin, chắc trưa nay sẽ có.

Tô Xán nói thêm hai cách nữa, nhưng ông Đường cũng nghĩ tới rồi, y chỉ còn biết gãi đầu xấu hổ, cũng phải thôi, người như ông lăn lộn tới vị trí này, làm sao có thể đơn giản.

Chuyến đi này phí công rồi.

Di động Tô Xán vang lên, là Trương Tiểu Kiều gọi tới, ra hành lang nhận điện thoại, nhưng lại là giọng của Tiêu Húc:

- Lão đại, toi rồi, hôm nay giáo viên điểm danh, không ai dám giúp cậu, giờ cả lớp biết lớp trưởng trốn học. Ông chủ Tô hỏi ai biết cậu đi đâu không, lúc ra ngoài sắc mặt rất khó coi.

Ông chủ Tô là Tô Dĩ Nhất, chủ nhiệm lớp bọn họ.

Tô Xán ngạc nhiên:
- Sổ hạnh kiểm trong tay ủy viên học tập mà, sao Trương Quốc Đào không giữ được nó?

- Ông chủ Tô lấy tự điểm danh, hắn làm thế nào được, đám La Canh Tài còn đổ thêm dầu vào lửa, nói cậu mấy lần trốn học, đều nhờ người điểm danh hộ.

Tô Xán đập đầu bào tường, chuyến này đúng là đã mất phu nhân lại thiệt quân, thứ y nghĩ tới thì ông Đường cũng nghĩ tới, mình thì trốn học bị điểm danh. Hôm đó thực sự không nên nghe đám Tiêu Húc xúi bẩy đi lên cạnh tranh chức lớp trưởng, lớp trưởng trốn học, nghe không vinh quang gì hết.

Quay về văn phòng ông Đường thì thấy ông có vẻ đang nói chuyện với Mục Tuyền.

- Em nói chuyện này với mẹ em làm cái gì, hai cụ có tuổi rồi, còn phải lo lắng ...
Giọng ông Đường không còn được ung dung như lúc nãy, có vẻ bức xúc lại sờ sợ:

- Cho dù em không nói thì mẹ em xem báo sớm muộn cũng biết, không ít người đã hỏi em, có phải anh gặp chuyện khó giải quyết không? Anh bảo em trả lời ra sao, em muốn anh thoát nhanh khỏi nó, nhưng anh có làm được không? Hơn nữa không có hợp đồng, quá hoang đường, đáng lẽ anh phải điều tra toàn vẹn hơn, không phải đặt tầm mắt vào lợi ích, hay là anh lại mềm lòng ...
Mục Tuyền bày ra thái độ công tác:

- Em thật là, đây hoàn toàn là chuyện kinh doanh, địa ốc dính dáng dây mơ rễ má linh tinh quá nhiều, không phải anh không điều tra .. Thôi, để anh xử lý xong hẵng nói. Sao em lại nói với mẹ em chứ, không phải khiến anh bị ấn tượng xấu sao, mẹ em cố chấp mấy chục năm rồi, trước kia vì em theo anh mà bất mãn, giờ thấy anh thế này, chẳng phải chứng minh mẹ em nhìn xa trông rộng ...

Mục Tuyền và ông Đường tranh cãi, tất nhiên không ai dám nghe, đều ra khỏi phòng đóng cửa lại.

Ở Dung Thành vì chuyện liên quan tới chồng cục trưởng Mục luôn cao ngạo, không ít người hưng phấn bàn luận, đợi xem trò hay, thậm chí còn chú tâm đợi chuyện này ầm ĩ lên lợi dụng.

Một phụ nữ trong thể chế đã nhiều thị phi, phụ nữ xinh đẹp như Mục Tuyền lại càng lời ong tiếng ve không bao giờ hết.

- Chẳng phải nghe nói chồng cục trưởng Mục là người không thể đánh giá qua vẻ bề ngoài à? Sao lại có thể mắc sai lầm kỳ lạ vậy?
Có người thắc mắc:

Người thạo tin trả lời đầy ẩn ý:
- À, con gái chủ tịch cũ của công ty kia trẻ trung, xinh đẹp, lại quen cách sống phóng khoáng bên Mỹ.

- Chả trách, nam nhân thành đạt như vậy mà, trong khi vợ thì ...
Người tỏ vẻ thông cảm để lửng câu đáng suy nghĩ:

Mục Tuyền có thể không để ý sao, áp lực cả hai bên không phải nhỏ.

Dưới tình huống như thế, hai bên trò chuyện không thể có kết cục vui vẻ, Đường Vũ tâm tình không tốt, hẳn cũng đã nhận ra mùi thuốc súng trong nhà.

Ông Đường cúp điện thoại chưa lâu thì có người bạn gọi điện tới.

- Lão Đường, tôi nói với xử trưởng cung ở phòng chấp hành tòa án rồi, anh tới gặp trực tiếp nói chuyện với với anh ta cho dễ.

- Được, vậy tôi lên đường ngay đây ... Còn làm phiền anh nữa đấy.
Cúp điện thoại, ông Đường đứng dậy gọi Lý Lam:
- Đi, chúng ta tới Triều Nhạc.

Vùng cảnh biển, đường quốc lộ kéo dài không thấy điểm cuối, rời thành phố bê tông cốt thép, dọc đường khí hậu dễ chịu, đồng ruộng và núi đồi nối nhau xuất hiện, khung cảnh thiên nhiên làm người ta không thấy mệt mỏi.

Hai chiếc xe nối nhau trên đường cao tốc, ông Đường ở xe trước, Tô Xán theo đuôi, trốn vào xe sau, tới lúc này rồi ai còn đi quan tâm tới mấy tiết học nữa.

Bốn tiếng đồng hồ đi đường, gần chiều, Tô Xán, Lý Lam và ông Đường cùng nhóm người văn phòng công ty tới thành phố Triều Nhạc.

Vào trong thành phố, cả dọc đường ánh nắng chói chang đột nhiên tối hẳn xuống, mây đen bu kín bầu trời thành phố, cứ như dự báo kết quả không may của chuyến đi này.

Đương nhiên đó chỉ là do tác động tâm lý thôi.

Xe tới tòa án thành phố Triều Nhạc, đoàn người tới thẳng phòng chấp hành.

Vào trong chỉ có ba người, ông Đường, Lý Lam và vị chủ nhiệm văn phòng, Tô Xán thì ghé tai cửa nghe trộm.

Vị xử trưởng Cung kia tiếp đãi bọn họ coi như vẫn tính là khách khí, khi ngồi xuống khó xử nói:

- Thời gian anh đang gập, nên tôi nói thật luôn nhé, giám đốc Đường, anh không xem được tài liệu gốc đâu, tôi chỉ có thể đem tình hình nắm được nói cho anh nghe.

Kết quả này cũng là trong dự liệu, xí nghiệp kia vốn thuộc chính phủ Triều Nhạc, bọn họ tìm hiểu tình hình cụ thể, chắc chắn khiến người liên quan cảnh giác, căn bản người ta không cho xem tài liệu gốc.

Triều Nhạc là thành phố cấp huyện, 100 triệu là khoản tài chính cực lớn, tất nhiên người ta bám sát, không lật bàn ngay trước mặt anh đã là nể mặt lắm rồi.

- Chuyện là thế này, khoản vay thì là thật ... Cũng có cách ...mọi người có thể tới tòa phán quyết trọng tổ lại khoản nợ, phía Triều Nhạc đưa ra chút nhượng bộ ...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 57: Chúng ta đi thuê khách sạn

T

ừ phòng chấp hành đi ra, tinh thần mọi người khá thấp, Tô Xán xem như đã hiểu, lúc này có cao tầng chính phủ thành phố thao tác, ai dám ăn cây táo rào cây sung.

Lý Lam có điện thoại, là cô chủ tịch trẻ của tập đoàn Đông Lâm gọi tới cập nhật tình hình, cô ta không đi cùng vì còn phải tọa trấn Đông Lâm, lúc này không chỉ tìm hướng tháo gỡ, hậu phương càng phải ổn định, nếu không bên trong sập rồi thì làm gì cũng vô nghĩa.

Nói chuyện điện thoại xong, Lý Lam tới nói:
- Giám đốc Đường, chúng ta ăn cơm đã, buổi trưa còn chưa ăn gì.

- ...
Ông Đường đang định nói gì thì lại thấy Tô Xán:
- Tô Xán, sao cháu đi theo tới tận đây, quá hồ đồ.
Ngữ khí nặng hơn lúc bình thường.

- Giám đốc Đường đừng trách, là tôi đưa Tô Xán đi cùng.
Lý Lam vội nói:

Người này không tệ, rất nghĩa khí.

- Tô Xán không biết gì, lại cho nó liên quan vào, kỷ luật là gì, công ty hiện giờ vì tản mác như cậu mới có vấn đề, tôi phải nói với cậu thế nào đây?
Ông Đường phất tay nói, ngữ khí nói với Lý Lam càng nặng, tuy vậy vẫn nhìn Tô Xán nói:
- Được rồi, vậy thì đi ăn thôi.

Mình đóng Conan quá mức rồi, Tô Xán hơi xấu hổ, dù sao đây không phải là manga.

Nhìn bóng lưng ông Đường, Tô Xán lại thấy có chút thân thiết, đó vì yêu ai yêu cả đường đi lối về.

Chọn quán cơm gần đó, không khí trong bữa cơm khá trầm, không ai hứng thú nói chuyện, ông Đường đại khái lúc thấy lúc nãy mình hơi nặng lời với Tô Xán, ông cũng biết tính cách Tô Xán giống mình, trong tình huống như vậy bảo y ngồi ông ngồi yên là không thể, hỏi:
- Thế nào rồi, đã theo mọi người đi nửa ngày, cháu cũng khá nhiều, có nghĩ ra cách gì ứng phó không?

Tô Xán suy nghĩ chuyện này cả ngày rồi nói:
- Chú Đường, cháu nghĩ chuyện cần kíp hiện nay vẫn tập trung vào bản hợp đồng, khi ở Thượng Hải, ông hói kia quá cảnh giác, nên chúng ta không có cơ hội, giờ ở địa bàn của mình, cháu nghĩ ông ta thả lỏng ít nhiều, cơ hội của chúng ta là ở chính Triều Nhạc này …

Ông Đường vốn mang tâm thái nghe giải khuây thôi, nhưng càng nghe mắt càng híp lại, đột nhiên mắt sáng lên:
- Hay, Tô Xán, chúng ta tới khách sạn thuê phòng thôi.

Tô Xán tí sặc, câu này không thể nói tùy tượng được, tưởng tượng một nam nhân nhìn mình “đắm đuối” rủ bảo đi thuê phòng, nghĩ đã thấy ám ảnh tâm lý.

Điện thoại phía Triều Nhạc vang lên, Vương Dịch Minh thấy là điện thoại của ông Đường gọi tới, liền nhấc máy:
- Các ông gọi tới đúng lúc lắm, tôi đang định đi tìm đây, không có câu trả lời, tôi khởi tố, lúc đó đừng nói chúng tôi không khách khí, tôi đủ khách khí rồi.

- Giám đốc Vương, chúng tôi vừa mới vào khách sạn nghỉ, bận xử lý việc của anh, là thế này, trước kia chúng ta có đối tác hữu hảo, tuy giờ có tranh chấp, nhưng vẫn nên giải quyết từ góc độ hiệp thương, lần này chúng tôi đi hơi vội, nhiều tài liệu không mang. Thế này, các anh đem tài liệu tương quan tới đây, chúng ta bàn bạc, xem xem có thể định ra kế hoạch trả nợ không, anh biết đó, tôi không có nhiều thời gian, đang sứt đầu mẻ trán chạy khắp nơi, chúng ta phải tranh thủ một chút.

Đối phương nghe vậy liền nói:
- Được, tôi qua ngay, các anh ở đâu?

Lúc này vừa mới thuê phòng ở khách sạn, ông Đường chỉ huy mọi người tạo hiện trường, khắp nơi hỗn loạn, khói thuộc mù mịt, Lý Lam một hơi hút liền năm điếu thuốc tới mức mặt tái cả đi rồi, sau đó phả khói khắp nơi:
- Thế đã đủ chưa?

- Thêm vài điếu nữa, càng nhiều càng tốt!
Ông Đường khoát tay, gọi chủ nhiệm văn phòng:
- Chủ nhiệm Dương, cuộn thảm lại, rồi lấy hai chai bia rỗng, ngồi lên ghế sô pha, bàn, làm loạn lên ... Lấy cả khăn tắm trong phòng ra ...

Cứ như vừa tổ chức một cuộc ăn chơi thác loạn ở nơi này.

Trên thương trường nhiều khi phải bày "cục" để tạo "thế", đàm phán lại càng như thế, cho nên nhiều khi địa điểm đàm phán thiên biến vạn hóa, tại quán bar, tại hội sở vung tiền như rác, không phải lúc nào cũng là hai bên ngồi đàng hoàng đối diện với nhau như trên TV.

Đối phương không thể buông lỏng cảnh giác, vậy phải dùng ngoại cảnh làm loạn tâm thần.

Tất cả đã chuẩn bị thỏa đáng, chỉ thiếu gió đông.

Mọi người đều hồi hộp chờ đợi, mong ông Đường lại làm một kỳ tích khác, giông trước đó dùng mấy triệu tiền mặt trấn an số chủ nợ vậy.

Hiện trường chỉ lưu lại hai người, ông Đường và Tô Xán đóng vai thư ký, mấy người kia quá căng thẳng, nên Tô Xán được giao vai.

Đối phương gõ cửa đúng giờ, ông Đường ra mở cửa. Lão Hói vẫn cách ăn mặc đó, giờ giấc tiêu chuẩn, tâm thái cảnh giác, có điều vừa vào cửa bị mùi khói thuốc nồng nặc làm nhíu mày:
- Chuyện gì thế này?

Ông Đường luôn mồm xin lỗi:
- Hơi loạn một chút, đừng để ý.

Vương Hói ngồi xuống, thấy mông cộm cộm, dùng hai ngón tay lôi ra một cái tất, nhìn như nhìn con chuột chết. Ông Đường sầm mặt quát Tô Xán:
- Thế này là sao?

- Dạ, dạ, xin lỗi giám đốc.
Tô Xán vội vàng đón lấy, liếc nhìn đối phương ngồi không thoải mái.

- Tôi mang tài liệu tới rồi, ông xem cho kỹ.
Vương Hói lấy tài liệu ra, phát hiện trên bàn chẳng có chỗ để.

Ông Đường vội tiếp lấy:
- Để tôi, để tôi.
Mắt liếc nhìn đối phương, thấy ánh mắt đối phương vẫn không buông lỏng cảnh giác, chỉ nới cavat, chỗ này hơi nóng.

Ông Đường vờ lóng ngóng lấy tài liệu ra, vẫy tay với Tô Xán:
- Mang trà mời giám đốc Vương.

Tô Xán lấy nước nóng pha trà, cố ý từ bên cạnh đi tới:
- Mời giám đốc Vương dùng trà.

- Được.
Đối phương quay sang nhận chén trà.

Lúc này từ trong đống tài liệu, ông Đường đã nhìn thấy bản hợp đồng kia.

Đó là bản hợp đồng tập đoàn Đông Lâm ký với đối phương chín năm trước, có hợp đồng là có thể nghiên cứu phản kích, không mù mờ suy đoán sách lược đối phương như trước.

Hiện giờ vị trí của ông Đường vì trên bàn chất đầy chai lọ, nên tầm nhìn của đối phương bị che khuất, không nhìn thấy động tác ở tay. Khi đối phương nhận lấy chén trà, Tô Xán nhiều lắm chỉ trì hoãn được vài giây quý giá.

Ông Đường giây phút đó rút hợp đồng, để nó thuận theo hướng chân, trượt xuống gầm sô pha.

Chỉ một thoáng, Vương Hói không hề biết rằng mình đã lọt bẫy.

Tô Xán thở phào, lúc này ông Đường đã trở về vị trí cũ, vẻ mặt tự nhiên, lật xem tài liệu.

- Hay là chúng ta chuyển xống phòng ăn phía dưới ngồi?
Ông Đường nhíu mày nói:

- Được, chúng ta xuống thôi.
Vương Hói chưa bao giờ thuận ý đối phương như thế, câu này chẳng khác gì nói vào tâm khảm rồi:

Hai người bọ vừa ra ngoài, Lý Lam ở phòng bên đợi sốt ruột nãy giờ, chạy vào nhìn tài liệu trong tay Tô Xán, lật xem vội vàng, thiếu điều muốn gào lên:
- Đúng là hợp đồng rồi.

Xuống tới phòng ăn, ông Đường ngồi xem tài liệu một lúc náo:
- Trong đây không có hợp đồng.

Vương Hói không tin:
- Không thể nào, tôi đem đi cùng mà.
Kiểm tra lại không thấy thật, tức giận nói:
- Thật là, có lẽ tôi đi hơi vội, anh ở đây đợi tôi.
Ông ta có thói quen tự làm mọi thứ, không nhờ tới trợ lý, nhất là ở những chuyện quan trọng thế này.

Đợi bóng lưng đối phương hoàn toàn biến mất, cà phê chưa lạnh.

Ông Đường đứng dậy, bước chân như long hành hổ bộ, vỗ vai Tô Xán:
- Đi nào, chúng ta về Thượng Hải.

Lấy được hợp đồng, đối phương gọi điện thoại tới thì đoàn người ông Đường đã trên đường cao tốc về Thượng Hải.

- Giám đốc Vương, ngại quá, tôi có việc gấp phải về, còn khoản vay, chúng ta kiếm thời gian khác bàn bạc, anh đừng gấp ... Được, lần sau chúng ta sẽ bàn bạc kỹ hơn.
Ông Đường nhận lấy điện thoại, khí thế đầy đủ hơn nhiều, có hợp đồng không còn mù quáng ứng phó nữa.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 58: Con muỗi thứ ba

Trong xe Lý Lam nịnh bợ hết lời:
- Bố trí hôm nay, của giám đốc Đường đúng lày kỳ binh bát trận, đối phương tự tin ở địa bàn của mình nên đơn thương độc mã tới, nếu mang theo ba người như trước, chúng ta chẳng thể làm gì.

Ông Đường xua tay:
- Đây là trá thuật, ép bất đắc dĩ mới dùng, nếu là hợp đồng nguyên kiện, hành vi của chúng ta là phạm pháp, có điều là bản photo thì không hề gì.

Đường quốc lộ quanh co chạy xa tới tận chân trời, đã gần hoàng hồn, Tô Xán ghé vào cửa sổ, lặng lẽ cảm thụ ánh sáng hoàng hôn và gió biển thổi vào mặt. Cách xa thành phố huyên náo, cách xa trường học bình tĩnh, phía trước là ánh sóng lấp lóe như có kho tàng lớn dấu dưới đáy biển.

Ông Đường vỗ vai Tô Xán:
- Còn trẻ, tương lai phía trước rất dài, không cần tỏ ra cái vẻ trầm lắng chiêm nghiệm cuộc sống như thế.

Tô Xán mỉm cười:
- Bây giờ làm ra vẻ trầm lắng âu sầu đang là mốt đấy ạ, không ít người luyện tập. Nghe nói nữ sinh dễ bị ấn tượng.

- Ha ha ha, cẩn thận Đường Vũ nó nhìn thấu lại cười cho.
Ông Đường cười vài tiếng rồi, thở dài:
- Ài, bọn trẻ các cháu bây giờ lắm trò, thế hệ trước bọn chú không theo kịp rồi. Rồi sẽ tới lúc cháu trầm lắng thật sự, sẽ không thấy nó thú vị như vậy nữa đâu, sau này lên tới vị trí như chú, tiếp xúc mấy thứ này cháu sẽ hiểu. Tiếc là cháu mới năm thứ nhất thôi, nếu là năm thứ ba, có thể theo chú tham gia chút những việc này, còn bây giờ đừng để ý nữa, nghe chưa?

- Vâng ạ.
Tô Xán gật đầu, biết cuộc phiêu lưu của mình tới đây là hết, y không thể làm gì hơn vì, vì thông tin y nắm được quá ít.

Câu này của ông Đường ý tứ rõ ràng, năm thứ ba là lúc Tô Xán ra ngoài thực tập, giám đốc Đường định bồi dưỡng làm người nối nghiệp?
Đây là tin tức với Lý Lam và chủ nhiệm văn phòng, lái xe mà nói, đều là rất quý giá.

Vị chủ nhiệm văn phòng xem hợp đồng xong, thở ra một hơi dài:
- Đây là hợp đồng gì chứ, hoàn toàn là vay nặng lãi! Năm 92 vì đầu tư mỏ khai thác đá, vay 48.250.000, lãi suất hàng tháng 3%, mỗi 1 triệu phải trả 30.000, 9 năm qua chủ cũ tục tục trả tiền, tới nay lợi tức tới hơn 65 triệu, thật hoang đường.

Điều này có nghĩa là mặc dù không lật ngược lại được, song luật hợp đồng có bảo hộ cho trường hợp ép ký hợp đồng bất bình đẳng, nên có thể dựa vào bố trí nhiều thứ.

- Về mời chuyên gia pháp luật nghiệm chứng lần nữa, xem có vấn đề gì bên trong không? Thật là lạ lùng, chủ tịch cũ của Đông Lâm là người là người tinh minh, quyết không thể ký cái hợp đồng thế này một cách đơn giản, nhất định ông ta dùng khoản tiền này vào phương diện nào đó, mà chúng ta không biết, không thể làm dê thế tội ...
Ông Đường bắt đầu nhíu mày lại ngẫm nghĩ:

Trong ngành địa ốc, vay nóng lãi suất cao tham dự không phải là vấn đề quá lạ lùng, nhưng đối phương là công ty có bối cảnh chính phủ, không thể không cẩn thận.

- Hong Kong? Khoản tiền này chuyển tới Hong Kong là sao? Đây là …
Ông Đường lật xem mấy trang giấy phụ đính kèm hợp đồng, lẩm bẩm:

- Đây là khoản tiền mà Đông Lâm trả nợ trong chín năm qua, sao trong sổ sách đối phương lại chuyển tới Hong Kong?

Về tới Thượng Hải, Tô Xán được đưa thẳng tới cổng ĐH Thượng Hải.

Ông Đường không kịp tới gặp Đường Vũ, dù sao hiện giờ là thời kỳ phi thường, ông ta còn nhiều việc phải xử lý.

Lấy di động ra, vấn đề ở nội dung ở bản hợp đồng này còn lựa chọn nào hơn vợ rất có quyền uy giới tư pháp của mình nữa.

.....

Tô Xán đi qua cổng trường, trời đã tối, không còn nhiều người qua lại lắm, có thì cũng ít đi một mình, thường là các đôi tình nhân ôm eo tản bộ, gần đường chính nên trông cảnh tương đối lãng mạn thế này, chứ Tô Xán biết đi sâu thêm chục bước chân nữa thôi sẽ thấy những cặp đôi miệng dính vào nhau, tay luồn vào quần áo đối phương, biểu diễn phim hành động kiểu Mỹ.

Mới đi được vài bước Tô Xán đã ngẩn ra, ghế đá dưới ngọn đèn cao áp, có một bóng hình tinh tế, đầu hơi nghiêng nghiêng, tay cầm cuốn sách xem chăm chú, một cơn gió nhẹ thổi qua đu đưa tóc mai, gió cũng như không kìm lòng được mà muốn vuốt ve gò má láng mịn kia, ánh mắt sáng ngời hơn cả ngôi sao đang lấp lánh trên trời.

Tô Xán hít sâu một hơi, đã quá quen thuộc với Đường Vũ, nhưng vẻ đẹp ấy luôn khiến y rung động. Vầng trăng êm ái, gió thu nhẹ mơn man, cảnh tưởng trước mắt làm Tô Xán không rượu mà say.

Định làm Đường Vũ bất ngờ, Tô Xán nhón chân bước tới thật lặng lẽ, nhưng Đường Vũ như có cảm ứng, đang chăm chú xem sách ngẩng đầu lên, tích tắc khuôn mặt lãnh đạm tràn ngập bởi nụ cười như gió xuân:
- Về rồi đấy à?

- Đợi lâu rồi phải không?
Tô Xán ngồi xuống bên cạnh cầm tay Đường Vũ, nhìn làn da trắng ngần có hai cái nốt màu đỏ, đau lòng trách:
- Bạn định nuôi muỗi đấy à?

- Thi thoảng cũng phải cống hiến một chút, chúng nó đốt mình, ít nhất có hai con không đốt người qua đường nữa.
Kiểu hài hước lạnh của Đường Vũ, ánh mắt nhìn Tô Xán chăm chú:
- Ăn cơm xong liền tới đây, dù sao cũng rất tĩnh lặng, xem sách ở đây có lẽ gặp được bạn.

Đèn đường, ghế dài, ngô đồng, kiến trúc trong trường đều lui đi, ẩn vào trong màn đêm, nhường chỗ cho nhân vật chính.

Tô Xán nghe được tuyên ngôn êm tai nhất trong trường đại học.

Có lẽ gặp được bạn.

Những đôi tình lữ nắm tay nhau đi qua có lẽ sẽ không cứ mãi như vậy nắm tay nhau tới khi bước chân già nua tập tễnh. Những cô gái hò hét cổ vũ cho bạn trai dưới ánh đèn vài năm nữa không còn nhớ tới cảnh nhiệt tình này. Những sinh viên ôn tập dưới ánh đèn, không mệt mỏi hấp thu tri thức tạo nền móng cho tương lai, dòng người tấp nập ở con phố ăn văn trước cổng trường.

Tất cả như xa rời trước mặt Tô Xán.

- Mình đột nhiên muốn thành con muốn thứ ba.
Tô Xán một tay bám vào lưng ghế, người ghé gần tới.

Đường Vũ hơi co người lại, mắt lúng liếng lườm y một cái:
- Vậy đó nhất định là con lưu manh nhất.

……..

Khung cảnh bắt đầu có thêm chút sắc xám hiu quạnh, gió thu mang theo cái lạnh rõ ràng, nam sinh mặc thêm cái áo dài tay, nữ sinh thì thêm tất.

Tô Xán gần đây không có tin về tập đoàn Đông Lâm và Xí nghiệp Đường thị, thường xuyên gọi điện cho Lý Lam cũng không được, dù sao chuyện kia làm một lần thì gọi là có lòng, quá tích cực tham gia lại thành không hiểu chuyện, người ta nói thế nào, Tô Xán cậu và con gái Đường gia còn chưa có quan hệ thực chất gì, mới học năm đầu đại học thôi, đã gấp như vậy rồi? Có khi bị hiểu lầm là có ý đồ, hoặc cố tình đóng kịch.

Hơn nữa y cũng chỉ làm được tới đó thôi, giới hạn tuổi tác cũng như thân phận khiến y không thể nào nắm được tin tức hạch tâm, trong chuyện này còn quá nhiều câu hỏi và uẩn khúc chưa được giải đáp.

Tạp chí tài chính Thượng Hải trừ lần đầu cho đăng bài báo kia thì không có thêm bài báo nào nữa, cứ như là chuyện chưa từng có.

Nhưng từ tâm tình Đường Vũ tốt hơn, Tô Xán đại khái đoán được ông Đường xoay chuyển được tình thế.

Cự hạm thương nghiệp bị chìm không phải là đánh đắm trong khoảnh khắc, rất nhiều công ty bị nợ nần và kiện cáo đeo bám mất đi lợi nhuận, dần thành con voi già hấp hối. Rất nhiều người ngày ngày sách cặp đi làm, khi tận thế tới mới biết công ty sập thật rồi.

Tô Xán có thể ước đoán phần nào tình cảnh của ông Đường kiếp trước, đàm phán với Triều Nhạc đổ vỡ, đối phương kiện lên tòa phong tỏa tài sản, ông Đường muốn rút ra cũng không thể, vụ kiện cáo này kéo dài mấy năm, kết quả xí nghiệp phá sản.

Tuy nói còn có Mục Tuyền chống hơn nửa bầu trời, không tới mức để vận mệnh Đường Vũ phát sinh thay đổi mang tính căn bản, nhưng có lẽ ảnh hưởng hoặc ít hoặc nhiều.

Nhưng nó sẽ không diễn ra lần nữa.

****

Tác giả viết mấy chuyện kinh doanh thực là ko cứu nổi, thôi dù sao nó chỉ là phần phụ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 59: Thế giới thật nhỏ (1)

Trương Tiểu Kiều có rất nhiều bạn bè, là con trai viện trưởng học viện khoa học, cha hắn có nhân mạch rộng lớn, hắn cũng không phải vô danh, những người thực sự tiếp xúc với Trương Tiểu Kiều có thể nhận ra hắn không hạng tầm thường.

Cho nên bạn bè của Trương Tiểu Kiều không thiếu, dù ở vòng tròn nào cũng có.

Trương Tiểu Kiều có một buổi tụ hội với bạn bè ngoài trường, mấy ngày qua nhận điện thoại luôn, nhắc nhở hắn chú ý thời gian, có lẽ vì lên đại học phân tán mỗi người một nơi, cho nên nhiệt tình hơn trước kia.

- Bạn cùng phòng của Tiểu Kiểu à, Tiểu Kiều của chúng ta không thích nói chuyện, mong được chiếu cố nhiều hơn.
Người nói là Từ Hải Thanh, đang phát thuốc lá cho mọi người, Lý Hàn và Tiêu Húc đều nhận, Tô Xán từ chối.

Phía dưới túc xá có một chiếc Accord, đó là xe của Từ Hải Thanh.

Từ Hải Thanh rất biết ăn nói:
- Bạn bè của Tiểu Kiều là bạn bè của tôi, các bạn rảnh rỗi tới Phục Đán, tôi sẽ làm trọn tình chủ nhà. Tiểu Kiều, cậu cứ không thích tham gia hoạt động, mọi người đều nhắc tới cậu đó, lên đại học liên hệ ít hẳn đi, mấy ngày trước còn có người nói cậu phụng chỉ du học rồi, làm tôi giật mình, sao đi lại không nói với tôi tiếng nào, gọi điện thoại mới biết chuyện không đâu.

Trương Tiểu Kiều đứng dậy:
- Được, nếu thế tôi và bạn bè trong phòng cùng đi, Đại Duy mời toàn người tôi không quen.

Lý Hàn đang tập tạ, ngẩng đầu lên nói:
- Tôi không đi đâu, Tiểu Kiều, cậu đi tụ hội với bạn bè, tôi tham gia làm cái gì?

- Tụ hội gì đâu, tôi đoán không KTV thì cũng là quán bar nào đó, hò hét uống rượu tới hai ba giờ sáng mới về, mọi người cùng đi, tới lúc đó chúng ta về sớm, phù hợp với tinh thần của phòng 602.

Từ Hải Thanh cũng nhiệt tình mời:
- Đúng, mọi người đi cùng.

- Có mỹ nữ đấy, tới khi đó giới thiệu cho các cậu.

Trương Tiểu Kiều lại đi giới thiệu nữ sinh cho bọn họ? Nghe đã thấy hoang đường, có điều nhận ra cuộc tụ hội này đúng là buồn chán, nhưng lại có nhân vật hắn không thể từ chối, tinh thần một người vị mọi người, đám Tô Xán cũng đồng ý.

Cuộc tụ hội bạn bè của Trương Tiểu Kiều ấn định vào lúc 8 giờ tối thứ bảy, thời gian này rất phù hợp, cho dù chơi điên cả tối cũng có một ngày chủ nhật nghỉ ngơi lấy lại sức.

Nơi tụ hội cách ĐH Thượng Hải không xa, mọi người chỉ đóng chừng 40 đồng, KTV Melody, trước cửa KTV đỗ không ít những chiếc xe đắt tiền. Thượng Hải là thành phố nơi nào cũng thấy BMW, Audi, cả công trường bụi đất ngổn ngang không chừng cũng thấy những chiếc xe trị giá trăm nghìn. Cho nên người nơi này sớm thản nhiên lắm rồi.

Vào phòng bao, căn phòng rộng tới hơn 100 mét vuông, màu sắc chủ đạo là màu hồng, màn hình đặt chìm vào trong tường để không gian trông thoáng hơn, ba mặt tường bố trí ba màn hình, bố trí chiếc ghế sô pha theo ba hướng.

Đúng như Trương Tiểu Kiều nói, có chừng hai ba chục người, vài nhóm nam sinh tụ tập một chỗ thảo luận, có vài người ngồi dựa vào ghế sô pha nhìn người khác ca hát, nữ sinh ăn mặc trang điểm khá chú ý, song không khí có vẻ hơi tản mác chuyện ai nấy làm.

Bọn họ đi vào, không ít người quay sang chào Trương Tiểu Kiều, hắn chỉ vẫy tay đáp lại cho có.

Kiếm cái ghế sô pha ngồi xuống, Từ Hải Thanh đi thẳng tới:
- Mọi người tới rồi, mọi người uống bia nhé, tôi tiếp vài người, lát nữa tới ngồi với các cậu ... Nơi này cũng có nhiều người trước các cậu, mọi người làm quen một chút.

Bạn bè cùng trường, vậy ít nhất cũng có chủ đề chung mà nói, còn chưa giới thiệu một nữ sinh trang điểm tỉ mỉ lông mi, son đỏ, mặc váy xanh nhạt hở vai, tất lụa đen đi tới, không ngờ là Trình Thông Thông.

Trình Thông Thông không chút khách khí ngồi xuống bên cạnh Tô Xán, trêu:
- Hôm nay Đường Vũ cho cậu nghỉ phép đấy à? À phòng 602 tới đầy đủ hết này, tinh thần đoàn kết thật tốt.

Một nam một nữ đi cùng Trình Thông Thông thì trông không có gì đặc biệt, lại rất rụt rè.

Những người này tới từ đủ các trường đại học khắp Thượng Hải, cho nên nơi này được lựa chọn khéo léo, thuộc tuyến đường tiết kiệm tiền nhất, giá taxi ở Thượng Hải cứ tăng vòn vọt mãi không thấy dấu hiệu nào sẽ dừng.

Từ Thanh Hải và Lý Hàn chẳng mấy chốc mà trò chuyện hăng hái:
- Trong số này có mấy người đáng nể đấy, ví như tên tóc xoăn kia, học Đh tổng hợp, năm thứ hai đã giúp trong nhà quản lý chuyện làm ăn, kết quả kiếm không ít, chia lợi nhuận thượng chiếc BMW X5, lợi hại không, hình như chuẩn bị nghỉ học kinh doanh luôn. Còn kia ...

Chẳng biết là Từ Thanh Hải vì lôi kéo quan hệ với bọn họ, hay là tính hắn ưa chuyện, giới thiệu mấy người, không phải con cái doanh nhân thì là cán bộ.

Trong con mắt Từ Thanh Hải thì đó đều là tài nguyên, hắn hăng hái giới thiệu ba người Tô Xán, có điều hắn đánh giá thấp cá tính những người bạn mới của Trương Tiểu Kiều.

Cho dù bốn người bọn họ ngẫu nhiên xếp vào cùng một phòng, nhưng có thể chơi được với Trương Tiểu Kiểu thì trong tính cách có phần giống nhau.

Lý Hàn và Tiêu Húc chẳng quan tâm ai bối cảnh ra sao, bản lĩnh lợi hại thế nào, có lẽ nói một hai người đầu còn chú ý, chứ nói tới người thứ ba là bắt đầu thấy bực mình, trả lời rất ứng phó, đám đó có giỏi giang thế nào cũng liên quan quái gì tới bọn này, chẳng trách Tiểu Kiều lôi bọn mình theo, nếu không người phải nghe lải nhải là hắn.

Tô Xán thì khỏi phải nói, y có bản lĩnh tự chìm vào thế giới của mình, kệ xung quanh có thế nào.

Từ Hải Thanh vẫn thao thao bất tuyệt, nói lát nữa còn có cả du học sinh tới, Đỗ Đại Duy người tổ chức hôm nay giao du rộng, hơn bọn họ một khóa, học ĐH Đồng Tế, tuy không phải là nhân vật nắm thực quyền như chủ tịch hội sinh viên, cũng coi như vua không ngai.

Mẹ là chủ nhiệm ban ngoại sự, cha làm ở cục thuế, bà nội là nhân vật có sức nặng ở bộ giáo dục, có thể nói là bối cảnh quan liêu thế gia, trong mắt người bình thường nhìn vào chói mắt lắm rồi.

Trình Thông Thông chào Tô Xán xong, chuyển hướng sang bên cạnh, khi đứng dậy khóe miệng nhếch lên, Tô Xán tình cờ nhìn thấy động tác này, thầm nghĩ vẻ mặt này đại biểu cái gì đây?

Có điều Tô Xán chẳng định tìm hiểu sâu, chuyện nhìn thấy Trình Thông Thông bán khỏa thân cho dù mức độ nào đó khiến quan hệ hai bọn họ tùy tiện hơn, song chẳng để lại ấn tượng gì trong đầu Tô Xán, giống như xem phim "hành động Mỹ" kia vậy, chỉ kích thích khi đó thôi, sau là bay khỏi đầu. Không thể so với cảnh tượng nào đó tới giờ vẫn đóng đinh trong đầu y ...

- Trong này nóng quá nhỉ?
Một giọng nữ không trong, nhưng êm tai nghe rất dễ chịu truyền vào tai mọi người, hiển nhiên là người mới tới, nhiều nam sinh nhìn ra cửa, tìm chủ nhân giọng nói.

Chỉ thấy một cô gái mặc chiếc jean xanh hơi bạc màu, trên đùi là mấy chỗ rách, đôi chân đã dài lại đi giày cao gót trông càng miên man hút mắt, đang cởi chiếc áo khoác ngoài, trên người chỉ còn chiếc áo ba lỗ xám rộng cổ, đồi ngực tròn căng, mái tóc hung dợn sóng buông tự nhiên như thác đổ, đôi mắt to ngây thơ kết hợp với vóc dáng nóng bỏng thướt tha, làm căn phòng vốn bật điều hòa đã hơi nóng lại càng nóng.

Nhân vật chính tới, nhà tổ chức Đỗ Đại Duy và mấy người ngoại quốc đi vào, có thể nhận ra du học sinh Nhật Hàn. Đỗ Đại Duy người gầy gò nhỏ bé, chẳng hề giống cái tên của hắn, cao chưa tới mét bảy, hơi lọt thỏm giữa mấy du học sinh cao lớn, đặc biệt là một nam một nữ.

Nam sáng sửa, nữ ngọt ngào động lòng người, lập tức trở thành tiêu điểm.

Nhóm Tô Xán thì toàn bộ sửng sốt không nói lên lời.

Đỗ Đại Duy giới thiệu với đám bạn thân thiết không phải là những du học sinh kia, mà là cặp nam nữ vừa mới đi vào đã gây chú ý kia:
- Vệ Đinh Đinh, bạn thân của tôi từ nhỏ của tôi, hết tiểu học tôi chuyển đi, ít gặp nhau hơn, gần đây mới biết cậu ấy ở ĐH ngoại ngữ, danh hiệu sát thủ

nữ sinh ... À, xin lỗi, Đinh Đinh, tôi không nên để lộ biệt hiệu của cậu trước mặt cô ấy.

Lâm Lạc Nhiên

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 60: Thế giới thật nhỏ (2)

N

ày Đỗ Đại Duy, tôi thấy cậu ngứa da rồi đấy.

Đỗ Đại Duy "tái mặt", khom lưng đưa tay ra, hết sức khoa trương:
- Không dám, không dám, Lâm đại tiểu thư, tôi không dám nói linh tinh nữa ... Mời đi hướng này, còn tờ báo để bỉ nhân cất hộ được rồi, đảm bảo cuộc tụ hội này không chán tới mức Lâm tiểu thư phải đọc báo giết thời gian đâu.

- Trở mặt nhanh thật.
Lâm Lạc Nhiên cuộn tờ báo lại làm động dứ dứ vờ đánh hắn, từ nhỏ Lâm Lạc Nhiên có tính đãng trí, đi học rất hay làm mất bút, quên tẩy, nên cô luyện thành một thói quen cầm cái gì là giữ chặt trong tay, tới mức tay cầm bút mà có lần cứ tìm suốt, hôm nay đang đọc tờ báo này thì Vệ Đinh Đinh tới đón, cứ thế cầm theo luôn.

Lâm Lạc Nhiên được Đỗ Đại Duy và đám bạn bè mở đường, nghênh mặt kiêu ngạo đi thẳng vào giữa phòng, như cô thiên kim đại tiểu thư thời cô cùng đám nha hoàn gia đinh.

Một số nữ sinh bĩu môi, có cần thiết phải làm ra vẻ như vậy không, cô tưởng mình là ai vậy.

Nam sinh thì không chút che dấu ánh mắt "thưởng thức" từ trên xuống dưới.

Tô Xán thì cảm thấy thế giới trở nên nhỏ như vậy từ bao giờ?

Lâm Lạc Nhiên và Vệ Đinh Đinh, lần trước tạm biệt Lâm Lạc Nhiên là do Vệ Đinh Đinh đón đi, lần này lại cùng xuất hiện, cứ như mấy tuần vừa rồi đều ở bên nhau vậy.

Tô Xán bắt đầu thấy ghét Trương Tiểu Kiều vì lôi mình tới cái buổi tụ hội vớ vẩn này rồi.

Không muốn chú ý tới bên đó nữa, Tô Xán quay trở lại nhóm.

Mọi người đi theo Trương Tiểu Kiều, nhưng cũng giới thiệu cho nhau hai mấy người, quen được vài đám, thấy bọn họ đúng là chẳng có gì cho người ta nhớ, chẳng qua giao lưu mấy chuyện trong khoa, viện, tán gẫu đề tài không đau không ngứa như học tập. Trong đó Tô Xán và Lý Hàn được hỏi thăm nhiều nhất.

Tiêu Húc cũng không phải là không có thu hoạch, thao thao bất tuyệt cùng một nữ sinh thảo luận triết học, rồi lừa được con người ta đưa tay cho xem chỉ tay, khiến cô gái cười khúc khích:
- Ngứa quá.

Tô Xán và Lý Hàn phục sát đất, ngay cả Trương Tiểu Kiều cũng thấy tên mọt sách nhát gái nhất phòng, hôm nay cũng biểu hiện thực lực mạnh mẽ không giống thường ngày.

Lâm Lạc Nhiên đi tới ghế sô pha ngồi xuống, chân vắt chéo, mũi giày cao gót nhọn đung đưa, dáng vẻ cùng khuôn mặt đoan trang thục nữ, nhưng chiếc áo ba lỗ không che dấu hết bầu ngực đầy đặn cơ thể đang phát triển theo chiều hướng tròn đầy của nữ nhân trưởng thành, thành thục gợi cảm.

Đỗ Đại Duy giới thiệu cho những người xung quanh, thái độ đám nam sinh với cô gái như vậy không cần phải nói.

Bất kể nam sinh nào đứng bên cạnh cũng không khống chế được bản thân nhìn vào cổ áo Lâm Lạc Nhiên, đáng tiếc ánh sáng trong phòng vừa đủ, lại thêm cổ áo tuy rộng nhưng bó sát lấy người, có căng mắt chỉ thấy mảng da ngực trắng mịn không nhìn thấy được cảnh tưởng sâu hơn.

Cái áo hơi nhăn càng đẩy mạnh người ta phát huy sức tưởng tưởng, lớp áo mỏng là bầu ngực khẽ nhấp nhô theo nhịp thở, giây áo lót màu đen cố tình để lệch bên bên bờ vai chỉ có tác dụng làm trầm trọng thêm cảm giác ngứa ngáy không cách nào giải tỏa.

- Chẳng phải là cô gái Đh ngoại ngữ tới trường ta tham gia biện luận à? Hôm nay gặp người quen rồi.
Tiêu Húc xem bói xong lấy được số điện thoại, ánh mắt cũng chú ý tới nhân vật tiêu điểm hôm nay, ghé tới tai Tô Xán nói nhỏ:

Tô Xán đứng ở khoảng cách hơi xa vẫn nhìn thấy hết cách ăn mặc của Lâm Lạc Nhiên, chỉ lắc đầu, trêu chọc đám con trai cứ như thành sở thích của nha đầu này rồi vậy.

So với lúc ở Dung Thành còn quá hơn.

Nhìn đám con trai đứng quây quanh Lâm Lạc Nhiên mà không chịu ngồi, chẳng cần có khả năng đọc ý nghĩ cũng biết đám người này muốn gì, thực sự chỉ muốn đạp vào cái mặt đang cười đùa của Vệ Đinh Đinh, tuy cũng biết hắn chẳng thể ngăn cản được Lâm Lạc Nhiên ăn mặc thế nào.

Tô Xán chỉ lắc đầu, không trả lời câu hỏi của Tiêu Húc, tính xem có nên về sớm luôn không.

Từ Hải Thanh tai thính, nghe thấy bọn họ nói chuyện thì sán đến:
- Tới trường các cậu tham gia biện luận? Cô gái này ở ĐH ngoại ngữ rất xuất sắc, cũng rất tích cực tham gia các loại tụ hội, thêm một thời gian nữa ắt rất nổi tiếng trong giới, nghe nói Vệ Đinh Đinh mê mệt. Mọi người quen cô ấy à?

- Đâu chỉ quen, cô ấy và lão đại bọn này là bạn thân, lần trước tới trường tôi biện luận, chúng tôi còn ăn cơm cùng.
Tiêu Húc chỉ Tô Xán bổ xung.

Thấy Từ Hải Thanh ngạc nhiên nhìn mình, Tô Xán không biết nên có vẻ mặt thế nào mới đúng, trong trường người ta biết y nhờ Đường Vũ, chẳng nhẽ bây giờ có thêm danh hiệu bạn của Lâm Lạc Nhiên.

Lâm Lạc Nhiên cực kỳ được hoan nghênh, cô gái này ứng xử khéo léo, cho dù nam hay nữ trò chuyện một lúc đầu muốn kết giao.

Ứng phó với người bên cạnh chào hào xong, Lâm Lạc Nhiên quan sát xung quanh, thấy đám Tô Xán, rất bất ngờ, đang tươi cười hơi khựng lại.

Tô Xán vẫy tay với Lâm Lạc Nhiên, đã nhận ra rồi thì thế nào cũng phải tới nói chuyện một chút, mấy người xung quanh đều thấy, Vệ Đinh Đinh ngồi bên cạnh Lâm Lạc Nhiên nhíu mày , nhìn Tô Xán với thái độ bất thiện.

Lâm Lạc Nhiên chỉ khẽ gật đầu coi như chào hỏi rồi ánh mắt chuyển sang bên cạnh nói chuyện tiếp, làm Tô Xán đang đứng lên nửa chừng vào tình thế rất xấu hổ, mấy nữ sinh nhìn y chỉ chỏ giễu cợt, đặc biệt Trình Thông Thông càng hả hê, lần trước còn cứ tưởng Tô Xán và cô gái này quan hệ gì thân mật lắm, ai ngờ là ảo tưởng một chiều cả anh chàng tội nghiệp.

Tô Xán ngồi lại ghế, cảm giác tới mông mình cũng hơi nóng.

Từ Hải Thanh thấy hết, không ngờ Tô Xán nhiệt tình đổi lại một sự đáp lại hời hợt như vậy, có điều hắn không thể hiện ra bên ngoài, nam nhân mà, đều cần chút thể diện.

Một du học sinh Châu Âu nhận ra Lâm Lạc Nhiên, mắt sáng lên đi tới, đưa tay ra bắt tay:
- Cô Lâm, còn nhớ tôi không, lần trước tôi cũng tham dự party ở ĐH Thượng Hải.

- Chào anh, chúng ta gặp lại rồi.
Thực ra Lâm Lạc Nhiên không nhớ, song vẫn đưa tay ra bắt, có điều thoáng cái mặt hơi biến sắc:

Đối phương thu tay lại, vẻ mặt tự nhiên như không:
- Cô Lâm thật xinh đẹp, sau lần party đó, mấy người bạn của tôi cứ nhắc mãi. Gần đây tôi có học cách uống trà của người Trung Quốc, mong có cơ hội tìm hiểu thêm với cô Lâm.

Vừa rồi khi bắt tay nhau, tên du học sinh này gãi lòng bàn tay cô, đối phương ứng biến tình thế nhanh, tới là dừng, không biểu hiện quá đáng.

Lâm Lạc Nhiên phát tác không được, nhìn người ngoại quốc này, mày hơi nhướng lên, có thể ở đất nước bọn họ, chuyện này không là gì, nhưng đây là Trung Quốc, chẳng lẽ không hiểu đó là thái độ rất mất lịch sự?

Lại len lén nhìn Tô Xán, gần đây cô mới nhận ra, Tô Xán thực sự rất dễ ghen, chẳng qua là y che dấu rất tốt mà thôi. Hôm nay cùng Vệ Đinh Đinh xuất hiện, lại gặp cả Tô Xán, liền thấy có chút lúng túng, có điều lại nghĩ, mình đâu có là gì của y chứ, suốt ngày quanh quẩn bên cô bạn gái, nếu lần trước không gửi tin nhắn kia, đoán chừng y biệt tăm luôn, việc gì phải quan tâm tới tâm tình y ra sao, cho nên lúc nãy mới cố ý hời hợt gật đầu.

Thấy Tô Xán đã nhận ra mình đang nhìn, cười khẽ một cái, quay đầu đi.

Tô Xán thấy cô gái này thật khó thuần, nhìn thì đã thành thục hơn, tính khí càng quái đản, quyết định không chú ý tới nữa, không biết có hai cặp mắt không từ bỏ, một đầy ghen tuông của Vệ Đinh Đinh, một không rõ ý gì của Trình Thông Thông.

- Bạn cùng phòng của tôi.
Khi Đỗ Đại Duy cầm ly rượu tới, Trương Tiểu Kiều liền giới thiệu đám Tô Xán.

- A, lần đầu gặp các bạn, tôi là Đỗ Đại Duy, bạn lâu năm của Tiểu Kiều.
Đỗ Đại Duy nhiệt tình bắt tay từng người, uống hết một ly rượu trước:

- Thật đông quá, không chiếu cố chu đáo được, các bạn thông cao, hôm nay các bạn tới đây, tôi rất mừng, lần này uống ruộng, lần sau chúng ta là bạn bè rồi, mọi người chơi vui nhé ..

- Mười giờ chúng tôi sẽ về.
Trương Tiểu Kiều rất giỏi hất nước lạnh vào người khác:

Khóe miệng Đỗ Đại Duy hơi co giật:
- Chơi thêm đi, chúng ta lâu lắm rồi mới gặp nhau mà, vừa tới đã muốn đi rồi, cậu thật là không lạnh nhạt với bạn bè.

- Thôi trò đó đi, hôm nay nhiều người như vậy, cậu ứng phó xuể là không tệ rồi, tôi bớt việc cho cậu đấy, chúng tôi không về thì KTX đóng cửa. Kiếm thời gian đi, chúng ta nói chuyện riêng với nhau.

Đỗ Đại Duy nghĩ một lúc rồi vỗ vai Trương Tiểu Kiều:
- Được, trong lòng cậu chưa quên người bạn này là được rồi.

Lâm Lạc Nhiên

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 61: Xin tự trọng

Trương Tiểu Kiều biết đám Tô Xán không thích mấy chỗ thế này, còn chẳng bằng bốn bọn họ mỗi người một chai bia, một đĩa đậu phộng, ngồi tán gẫu, ai thích nói thì nói, không thích cứ ôm chai bìa nghĩ tâm sự của mình, thoải mái, chân thật.

Tô Xán đi vào nhà vệ sinh xả hơi men trong người, nhưng không thải ra được bao nhiêu, nghe thấy bên ngoài có người dùng tiếng Anh nói chuyện không rõ ràng lắm.

- Nhìn trúng ai rồi? Ai, à, ghế sô pha thứ ba ... Thích chỗ nào của cô ấy? Đôi chân dài phải không?

- Cô gái mặc cái váy đỏ hấp dẫn tôi hơn, mông lớn, xương hông rộng, hiếm thấy với cô gái ở đây, tôi có thể mời cô ta đi uống cà phê vào ngày mai, gọi thêm cả Daniel và Clark. Còn cậu, vẫn nhắm vào cô bé họ Lâm đó hả, cô nàng đó rất hoang dã, nhưng có vẻ không dễ chinh phục, có điều không phải không có cơ hội, lần trước cùng cô ta tham dự party rất nhiệt tình, tửu lượng tốt, hiểu không ...

Mẹ nó, đám công nhiên bàn cách tấn công Lâm Lạc Nhiên bên tai mình, Tô Xán nổi giận, kéo cửa ra.

Có ba người, một tên tóc vàng, còn lại có vẻ là du học sinh Hàn Nhật, thấy y còn cười thiện ý.

- Mời các người tự trọng cho.
Tô Xán nói một câu, đi thẳng ra ngoài:

Mấy người kia ngớ ra, tên tóc vàng nhún vai, hai du học sinh Nhật, Hàn thì thầm gì đó.

Tô Xán ngồi trở lại ghế sô pha, mấy cái tụ hội tạp nham thế này thường có kẻ mang động cơ không thuần khiết, vốn ban đầu cứ nghĩ là bạn cùng lớp cao trung của Trương Tiểu Kiều thôi, những buổi tụ hội như thế thì thuần túy hơn một chút.

Nha đầu Lâm Lạc Nhiên đó ham vui, đâu cũng thấy mặt, nhưng mà nói thì chắc chắn không ăn thua gì, thật là bực mình.

Ánh mắt Lâm Lạc Nhiên liếc qua Tô Xán, thấy y cố ý không thèm để ý tới mình, đuôi mày hơi nhướng lên, ánh mắt hiện ra chút thỏa mãn, tiếp tục quay sang cười lớn với người bên cạnh.

Mặc dù xác định rõ mối quan hệ hai người, nhưng kiểm nghiệm một chút địa vị của mình trong lòng Tô Xán cũng thú vị lắm, cô cũng đã nhận ra một mặt hẹp hòi của Tô Xán.

Ba người kia quay trở lại rồi, chỉ nhìn Tô Xán một cái, coi như không có chuyện gì xảy ra. Mấy du học sinh Mỹ, Canada rất nổi bật, cởi mở, giỏi ăn nói, có mấy sinh viên tới luyện tập khẩu ngữ, nhưng nhìn thái độ thì rất ngứa mắt, cố ý nói thật lời, điệu bộ khoa trương như kiểu quen được người nước ngoài là tự hào lắm vậy.

Mấy du học sinh đều không phải đơn giản, ngoài tiếng Anh thì tiếng Trung rất thuần thục, nói được cả điển cố, tục ngữ, am hiểu cả tình hình chính trị đương thời, thi thoảng thêm vào vài câu bình luận hóm hỉnh hoặc động tác pha trò, khiến đám con gái bu bên cạnh, che miệng cười, giả vờ thục nữ, nhưng động tác cơ thể rõ ràng muốn được mấy du học sinh kia chú ý tới mình.

Lúc nãy mình còn nói mấy người kia tự trọng, nhưng nhìn lại ai bảo con gái bên mình thiếu tự trọng trước? Trách người ta thế nào được? Các trường Đh

ở Thượng Hải có rất nhiều du học sinh, các cô gái cũng càng muốn có bạn trai nước ngoài hơn trong nước, tư tưởng sính ngoại trong nước còn rất nặng.

Nếu chẳng phải nha đầu kia vẫn đang tíu tít nói chuyện, Tô Xán thực sự muốn kéo đám Lý Hàn về luôn cho xong, ở lại chỉ thêm ngứa mắt.

Một cô nữ sinh ĐH Đồng Tế khó khăn lắm mới có cơ hội gây được chú ý, dùng tiếng Anh nói:
- Các bạn ở Trung Quốc có quen không, hi vọng các bạn cảm nhận được sự hữu hảo của người Trung Quốc. Đất nước chúng tôi có lãnh thổ rộng lớn, tài nguyên phong phú, văn hóa lâu đời, rất nhiều thứ cho các bạn tìm hiểu, thế nào các bạn cũng tìm được thứ hợp sở thích của bản t hân.

Cô gái này chỉ muốn khoe tiếng Anh của mình thôi, một du học sinh Nhật nhếch mép cười rất coi thường:
- Trung Quốc đúng là có nhiều tài nguyên, song lại không biết vận dụng, họ tự hào gì chứ, vì phung phí tài nguyên à?

Hắn nói câu này bằng tiếng Nhật với người bạn của mình, không ngờ một chàng trai nãy giờ đang khó chịu vì cô gái mình chú ý lại nhiệt tình với người nước ngoài, hắn biết tiếng Nhật, liền nói lại bằng tiếng Trung:
- Cậu nói chúng tôi không biết vận dụng tài nguyên, phung phí là thế nào?

Cái nhóm đang náo nhiệt đó trùng hắn xuống, mấy người thấy người kia dùng tiếng Nhật nói gì đó với bạn sau đó cả hai cười đùa, không ngờ là đánh giá sau lưng bọn họ.

Tên du học sinh Nhật vừa nhận xét là Tamasuke, đặt cốc bia xuống, phong thái bác học nói:
- Xin lỗi, tôi chỉ đánh giá dựa trên thực tế, không có ý gì, nếu cậu hỏi vậy tôi giải thích rõ ràng. Trước tiên nói người Trung Quốc đau lòng nhất là bóng đá, vì sao, vì không thoát ra được Châu Á, nói tới bóng đại biểu bóng

đá Châu Á, người ta nói tới Nhật Hàn chứ không phải Trung Quốc? Các bạn có thiếu nguồn nhân lực không, không hề thiếu, kỹ thuật không thiếu, tiền càng không thiếu, nhưng các bạn thiếu tinh thần trách nhiệm. Tôi từng vì tìm hiểu nguyên nhân này mà tới cung thiếu niên mấy tháng, tôi ngạc nhiên phát hiện, kỹ thuật đá bóng của các bạn rất tốt, có thể nói là tuyệt vời, song tôi lại suy nghĩ, vì sao Trung Quốc chưa bao giờ được tham dự World Cup?

Đây là chủ đề bất ngờ không ai chuẩn bị trước, cảm thấy không phục, nhất thời không tìm được lý do thật thuyết phục để phản bác, nên đành im lặng nghe hắn nói tiếp.

- Điều này cần nhìn xa ra một chút, tôi nghe nói ở Trung Quốc tham gia thi đấu Olympic có thể tiến cử vào các trường đại học cao đẳng. Điều này làm tôi kinh ngạc, vì tôi xem một bảng điều tra của Trung Quốc, những học sinh từng tham gia Olypic sau khi lên đại học đều phản cảm ở mức độ khác nhau, tiếp nữa là nhiều người sau khi tốt nghiệp không tới được đỉnh cao, từ thần đàn rơi xuống thành người bình thường. Đó là sự lãng phí.

Bị người nước ngoài chê bai thẳng thừng trước mặt, lọt vào tai ai cũng thấy chướng, nhưng đối phương nói rất đúng, rất thật.

Một nữ sinh nói:
- Tôi thừa nhận có điều ấy, giáo dục trường học ở Trung Quốc đã chú ý tới phương diện này, ở đâu cũng có sai lầm, chúng tôi cũng đi không ít đường vòng, song chúng tôi đang sửa đổi.

Lúc này mọi người chú ý hơn rồi, kể cả nhóm khác cũng im lặng nghe họ nói chuyện. Tô Xán chống cằm nghe, ít ra thì cũng thú vị hơn lúc nãy, xem người ngoài nghĩ gì về Trung Quốc.

- Nếu bạn nói tới giáo dục của các bạn, vậy tôi nhận xét về chủ đề này, đúng là các bạn đang thay đổi, Trung Quốc những năm qua đã bắt đầu chú trọng giáo dục, đầu tư tiền bạc nhân lực nhiều, hiện đại hóa cơ sở hạ tầng. Tôi

nghe nói một số thành phố, trường học còn thành kiến trúc tiêu chí của thành phố, thật khó tưởng tượng, họ xây trường học hay là trung tâm thương mại? Người Mỹ có điều tra, những trường đại học hàng đầu của Trung Quốc, trang thiết bị trong trường đã đạt tới tiêu chuẩn hàng đầu của thế giới rồi, nhưng không trường nào lọt vào bảng xếp hạng 200 trường học thế giới. Vì sao? Quốc tế quy định, trường đại học top 200 phải có 800 luận văn FCA, nhưng giáo viên đại học các bạn bình quân một năm chẳng viết nổi một luận văn. Dù ở ĐH Thượng Hải chúng tôi, giáo viên hàng đầu một năm viết năm sáu cái là ghê gớm rồi.

Những học sinh này đều là bạn của Đỗ Đại Duy, hắn cười ha hả cắt ngang:
- Trời, tới đây để thả lỏng, còn nói đề tài học tập đau đầu làm gì. Mọi người nói chuyện khác đi.

Lý Hàn nóng máu định đi tới, song Trương Tiểu Kiều giữ hắn lại, tuy không vừa lòng song đây là tiệc của Đỗ Đại Duy, hắn là bạn không thể để bạn mình phá hỏng bữa tiệc, Lý Hàn nhiều lúc rất quá khích, chuyện đóng vai kẻ xấu để người khác làm tốt hơn.

Quả nhiên có người khác không chịu, nói lớn:
- Các người có tư cách gì mà lên mặt dạy đời, tưởng mình cao thượng lắm à? Đừng quên món nợ các người chưa trả hết đâu, đám xâm lược máu lạnh còn dám lớn lối, có tin tôi cho một đấm không?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 62: Mục tiêu cuộc đời

Tamasuke nhìn người đó, mặt đầy khinh miệt, sau đó đứng dậy, cúi đầu:
- Nói tới lịch sử cận đại, tôi thừa nhận đất nước chúng tôi đã phạm sai lầm, tôi xin lỗi vì sai lầm đó, thậm chí nếu hôm nay có người vì vậy mà đánh tôi, tôi có thể lý giải. Tôi tới Trung Quốc là để học lịch sử, chính vì sai lầm lịch sử trước đó mà chúng tôi mới nghiên cứu lịch sử, nhìn ra thế giới, đất nước các bạn có thành ngữ "kiêm thính tắc minh", đây là câu nói rất hay, nếu không thể "kiêm thính", vậy tôi sẵn sàng bị đuổi khỏi buổi tụ hội này, nhưng tôi không xin lỗi vì điều mình nói, vì tôi nói sự thật.

***Ý của câu thành ngữ này là lắng nghe ý kiến của các bên thì mới nhận rõ phải trái.

Hàm ý của Tamasuke rất rõ, các người đánh tôi, đuổi tôi đi tức là các người sợ điều tôi nói, vì tôi nói trúng chỗ đau của các người.

Mấy du học sinh tán đồng, bọn họ thấy Tamasuke nói không có gì sai cả, còn sinh viên Trung Quốc mà đánh người, chỉ bêu xấu bản thân, không có ý nghĩa nào cả.

Vệ Đinh Đinh là bạn của Đỗ Đại Duy, tất nhiên phải nói đỡ giúp bạn mình:
- Được rồi, cả hai bên đừng nói nữa, anh bạn, không nên kích động, chúng ta đều là người trưởng thành rồi, không phải phẫn thanh, nên dùng ánh mắt khách quan để nhìn nhận sự việc.
Lại bảo Tamasuke:
- Anh nói đúng, nhưng không phải chỉ một mình anh nhìn ra điều đó, người Trung Quốc chúng tôi thấy thiếu sót của mình, chúng tôi đang thay đổi. Nào chúng ta uống.

Tamasuke nâng chén lên:

- Mời mọi người, con người tôi nói hơi thẳng, mọi người đừng trách. Thật ra tôi rất thích văn hóa lịch sử Trung Quốc, nên mới sang đây học mà.

Câu cuối thổi phồng một chút mới làm đám đông buông lỏng, thái độ của hắn rất được mọi người tán thưởng.

Tô Xán thầm nghĩ, nếu kẻ này không phải người chính trực như bề ngoài, thì chắc chắn là tên cao thủ tán gái.

Lý Hàn bị Trương Tiểu Kiều ngăn cản, cơn giận không chỗ phát tiết, tu cạn cốc bia, đặt rầm xuống bàn:
- Đến giờ rồi, chúng ta về thôi.

Phòng 602 luôn cùng tiến cùng lui, ba người còn lại đồng loạt đứng dậy. Tô Xán nhìn Vệ Đinh Đinh bên cạnh Lâm Lạc Nhiên, nghĩ có hắn rồi, đâu tới lượt mình lo cho.

“Giận thật rồi sao?!! Quỷ hẹp hòi” Lâm Lạc Nhiên thấy Tô Xán đi về mà không nói với mình thì khẽ cắn môi, cô đột nhiên nhận ra mình vẫn đánh giá thấp sự hẹp hòi của Tô Xán ở phương diện này, mình lại đâu phải là bạn gái của cậu ta, vừa phải đối phó không để cho cô bạn gái ghê gớm của cậu ta phát hiện ra tình cảm thật, giờ còn để ý tâm tình của cậu ta nữa.

Bản tiểu thư đây giá rẻ vậy sao?

Thoáng chút chần chừ Tô Xán đã đi ra phía cửa, Lâm Lạc Nhiên bực bội dậm chân gọi:
- Tô Xán!
Nhưng Tô Xán đã đi qua chỗ rẽ không nghe thấy nữa.

Vệ Đinh Đinh thấy bộ dạng tức giận của Lâm Lạc Nhiên, đứng dậy theo:
- Sao thế, cậu ta về cứ để kệ cậu ta.

- Ra ngoài hóng gió chút, cậu không cần theo đâu.

Lâm Lạc Nhiên nói xong đi luôn, để lại khuôn mặt âm trầm Vệ Đinh Đinh và những người xung quanh đang đưa mặt nhìn nhau.

……

Ánh sáng bên trong KTV không tính là tối, nhưng sau khi ra ngoài, vẫn bị đèn đường làm cho không mở mắt ra được, cái màu hồng trong KTV Melody đó thật khó chịu.

Chẳng thể nói đây là nơi ăn chơi trác táng, đèn nhạc suốt đêm, nhưng phản ánh được phần nào sinh hoạt về đêm ở giai đoạn này. Không có cửa hiệu xa xỉ phẩm giống nhau như đúc hay là khu mua sắm sang trọng, phần lớn là các quán ven đường, trong ngõ nhỏ bay ra mùi thịt nướng, có hơi nước dùng bốc lên nghi ngút, không chỉ có sinh viên ăn mặc đủ phong cách ở đây, còn có cả trí thức công sở còn nguyên cách ăn mặc nơi làm việc cũng ngồi xuống quán hàng.

Văn hoa nghìn năm chưa dễ bị mai một.

Kiến trúc từ thập niên tám mươi, với đường dây chằng chịt giữa các cành cây, khu vực đan cài giữa dân cư và giải trí vẫn đông đúc náo nhiệt.

Trong KTV có bật điều hòa, đi ra ngoài bị gió thổi vào, Tô Xán rùng mình, lúc này mới chú ý áo ướt cả rồi.

Lý Hàn, Trương Tiểu Kiều, Tiêu Húc đều im lặng, không thể phủ nhận điều đối phương nói, nhưng trong lòng chẳng ai thoải mái, tất nhiên điều này rồi cũng sẽ qua nhanh, bọn họ mới chỉ là sinh viên năm đầu, muốn thay đổi những điều đó phải mười hai mươi năm nữa, khi có địa vị nhất định ở xã hội.

Chỉ không biết tới lúc đó còn ai nhớ đến nhiệt tình tuổi trẻ, hay mải mê theo đuổi công danh lợi lộc, hoặc vật lộn với cuộc sống, hơn nữa thay đổi này là quá trình lâu dài, không phải một sớm một chiều ra vài công văn, vài cái

luật định mà thay đổi được, muốn chuyển biển, trước tiên chúng ta phải thay đổi từ tư tưởng.

Giống như chính phủ có luật cấm bệnh viện nhận tiền lót tay của bệnh nhân, nhưng tình trạng đó vẫn diễn ra tràn lan ở bệnh viện nhà nước, tại sao? Phải chăng y đức ngày càng kém, con người càng tham lam, vì lương eo hẹp của bác sĩ không đủ sống?
Đều đúng, nhưng còn nguyên nhân quan trọng nữa, chính người nhà bệnh nhân muốn người nhà mình được chăm sóc tốt hơn, chủ động đưa tiền cho bác sĩ, người này thấy người kia đưa tiền, sợ người nhà mình thì không được đối xử tốt cũng làm theo, từ đó hình thành vòng tuần hoàn không dứt.

Nhìn rộng ra khắp xã hội không chỉ ngành y tế mà tất cả mọi ngành nghề đều vậy, thế nên mới có chuyện quan viên không nhận tiền, chỉ làm đúng chức trách, đó vốn là điều cực kỳ hiển nhiên lại được ca ngợi như thánh sống.

Lỗi là ở cả hệ tư tưởng, chứ không phải do chế độ nào cả.

Vậy phải làm sao? Thế hệ hiện tại coi như không thể chuyển biến được nữa rồi, chỉ có thể tập trung vào sau này.

Tô Xán đột nhiên có ý nghĩ, đợi 10 - 15 năm nữa, khi đế chế tài chính của y đã thực sự vững chắc, y sẽ hoàn toàn buông tay giao lại cho Vương Thanh quản lý, y muốn đi dạy học ...

Không, như thế chưa đủ, Tô Xán muốn lập ra một hệ thống trường học, từ nhà trẻ, tiểu học, sơ trung, cao trung, đại học, y sẽ đem tư tưởng của mình truyền bá cho thế hệ sau, sau đó để học sinh của mình tiếp tục đem tư tưởng mình truyền bá.

Ý nghĩ đó nảy ra trong đầu như đốm lửa rơi vào vệt dầu loang, lửa bùng lên lan đi với thế không gì ngăn cản được, Tô Xán cảm thấy người nóng rực rực, chưa bao giờ thấy cuộc đời trở nên rõ ràng như vậy, đúng, đó là điều y

muốn làm nhất, thích hợp với y nhất, khi đó ưu thế trùng sinh đã hết, nhưng kiến thức tích lũy thực sự là của mình, thêm vào tâm thái rộng mở được trùng sinh gột rửa, làm Tô Xán thay đổi cách nhìn nhận cuộc sống.

Thay đổi đó không chỉ đơn thuần là phép tính cộng thêm mười năm kinh nghiệm sống.

Mục tiêu đầu tiên của Tô Xán là giúp cha mẹ có cuộc sống đỡ vất vả hơn, chuyện đó đã hoàn thành rồi. Mục tiêu thứ hai là Đường Vũ, sẽ còn cần cả đời để thực hiện.

Nhưng hai mục tiêu là vì người khác, vì y nắm sức mạnh của người trùng sinh, không phải cho y, không phải của y.

Bây giờ Tô Xán mới có mục tiêu thực sự cho chính bản thân mình.

Tô Xán muốn làm người gieo mầm.

Tô Xán tiến vào một trạng thái rất kỳ diệu.

Không khí man mát của buổi tối lướt qua da thịt lộ ra ngoài, nhưng Tô Xán không thấy mát mẻ, lại cảm giác có sự khô nóng từ đáy lòng sinh ra, khuếch tán toàn thân làm từng lỗ chân lông mở rộng.

- Aaaaaaaaaaaaaaaa.
Tô Xán đột nhiên đứng giữa đường đầu ngửa lên hét một tiếng thật to, kệ nhiều người qua đường nhìn y rồi tránh xa như tránh bệnh hủi, Tô Xán cười hết sức thoải mái:
- Thật là thoải mái.

- Lão đại, bị điên rồi.
Tiêu Húc lo lắng nhìn Tô Xán:

- Lão đại, tôi đã nói rồi, cô bé đó khó ai giữ nổi lắm ...

Lý Hàn buông tiếng thở dài, hiển nhiên cho rằng Tô Xán vì biểu hiện hôm nay của Lâm Lạc Nhiên mà lòng khó chịu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 63: Hết đường ứng phó

V

ớ vẩn, đi, chúng ta mua thêm ít bia, hôm nay uống chưa đã.

Đúng là hôm nay tâm tình Tô Xán rất không tốt, có chút khó chịu khi thấy Lâm Lạc Nhiên lúc nào cũng kè kè bên Vệ Đinh Đinh thật.
Lại thêm vài mấy ngày qua cứ có chút bứt rứt trong người khi nhìn ông Đường vất vả ứng phó với biến cố bất ngờ, nếu y tiếp tục con đường mình đang đi, tương lai sớm muộn gì cũng phải gặp với điều như thế, và đó không phải cuộc sống y muốn.

Nhưng phải làm sao?

Hôm nay Tô Xán tình cờ tìm ra câu trả lời không biết bao nhiêu người mất cả đời tìm kiếm. Chúng ta sống vì điều gì?

Tô Xán chưa bao giờ thấy cuộc đời đẹp như thế này, bao nhiêu buồn bực, bao nhiêu tâm tình tiêu cực triệt để mất đi, giống tấm gương phủ bụi lâu ngày được lau sạch, giống như người xem TV đen trắng chuyển sang xem TV màu vậy.

Mọi thứ trở nên tươi sáng sống động.

Tưởng chừng có vầng hào quang đang tỏa ánh sáng vàng lấp lánh trên đầu, Tô Xán thấy toàn thân nhẹ bỗng như giang tay ra là có thể bay lên không.

Đúng lúc Tô Xán sắp được “phong thánh”, thì có con yêu tinh phá hỏng tất cả.

- Này.

Mọi người quay đầu nhìn lại, ở cửa KTV có một cô gái cao ráo vừa vội vàng chạy ra, áo ba lỗ hông ôm lấy đường cong hấp dẫn, nối liền với quần jean xanh hơi bạc bạc, trông đầy sức sống.

Cô gái đi tới trước mặt Tô Xán, đôi mắt to sáng nhìn khuôn mặt chỉ gầng trong gang tấc, không có vẻ mặt gì quá rõ ràng, tự nhiên mà bình tĩnh, ẩn sâu bên trong có điều gì đó vi diệu, hỏi:
- Đi đây đấy?

- Về trường, còn đi đâu được nữa, KTX sắp đóng rồi.
Tô Xán vui vẻ đáp:

Lâm Lạc Nhiên tay chống hông, nghiêng đầu nhìn Tô Xán, hai cánh môi xinh đẹp mím chặt lại thành đường chỉ, mí mắt nhấc lên, sau đó lại hạ xuống, mắt như hai con dao sắc bén quét trên người Tô Xán, giống như muốn nhìn y thật kỹ một phen.

Một cái áo sơ mi kẻ caro đơn giản, quần vải kaki bình thường, ăn mặc tùy ý, cao chừng 1m8, mái tóc không cố tình làm kiểu dáng gì đặc biệt, rối mà tự nhiên, khóe miệng mang nụ cười nhẹ, khuôn mặt không hẳn đẹp trai nhưng rất tuấn lãng, ấn tượng lớn nhất là hai đôi mắt sáng ngời kia, rất có thần.

Rất hấp dẫn, có vị nam nhân.

Á không phải, mình nghĩ cái gì thế, Lâm Lạc Nhiên lắc mạnh đầu, cô nhìn ra Tô Xán có vẻ không giận thật, vì thế cô càng tức giận:
- Ồ, tôi chỉ ra ngoài cho thoáng khí một chút, không liên quan tới cậu, cậu muốn về mà, đi đi.

Ba tên bạn rất ăn ý đồng loạt lùi lại hai bước, nhường sân khấu cho hai người, hiển nhiên biểu thị hết sức nghi ngờ lý do "thoáng khí" của Lâm Lạc Nhiên.

- Ờ, sao chỗ này không có taxi nhỉ?
Tô Xán xoay đầu nhìn quanh:
- Mọi người chú ý đón xe đấy.

Ở cửa KTV Melody có rất nhiều taxi đi qua, chỗ đất trống bọn họ đang đứng đấy thì không có mấy, nhưng không phải không có, ba người đáp một tiếng, ngó xem có chiếc xe trống nào đang bật đèn đỏ hay không, không nhìn Lâm Lạc Nhiên lúc này khẽ cắn môi nhìn Tô Xán chằm chằm, thấy nếu mình mà là Tô Xán lúc này, khó kháng cự lại áp lực đó.

Một cái taxi bật đèn báo trống rẽ qua đường, dừng lại ở chỗ đèn đỏ, đi tới chỗ ba người đang vẫy tay.

Ba người hơi do dự một chút, Trương Tiểu Kiều mở cửa trước đi vào, Lý Hàn và Tiêu Húc ngồi ghế sau, lúc này sáu con mắt qua cửa kính mới dám thoải mái quan sát cảnh tượng kia.

- Mình đi đây, bạn cũng về sớm nhé, đừng chơi quá muộn.
Tô Xán cười với Lâm Lạc Nhiên, xoay người bước đi, định mở cửa xe đi vào, phát hiện tay mình bị giữ lại, bởi một cánh tay thon dài trắng nõn.

Tô Xán ngạc nhiên quay đầu, Lâm Lạc Nhiên vì động tác không kiểm soát của mình mà giật mình, song tích tắc mặt câng câng nhìn Tô Xán:
- Đi mà không nói lấy một câu, định làm cao à, được, muốn đi thì đi đi.

Tuy nói thế, nhưng tay Lâm Lạc Nhiên lại không buông ra, Tô Xán chỉ muốn quay đầu bỏ chạy, cảnh giới tinh thần cao vời khi nãy bị một cái cánh tay này xô đổ tan tành, hào quang cũng tắt ngúm.

Vẫn chưa thành thánh được.

Lý Hàn thò đầu ra ngoài cửa, vẫy tay:
- Lão đại, ở lại chơi một chút đi, bọn này về trước đây, không tiễn.

Ba tên bạn chết tiệt, Tô Xán quay đầu lại đang không biết phải đối diện với Lâm Lạc Nhiên thế nào thì nha đầu này đã buông tay ra, thản nhiên như chưa có gì xảy ra.

- Vậy chúng ta cùng đi hóng gió.
Tô Xán cảm thấy nên nói cái gì đó, thở nhẹ một tiếng:

- Ai muốn đi hóng gió với cậu, không phải cậu muốn về à, có người đang đợi đấy, về đi. Tôi không muốn quấy nhiễu.
Lâm Lạc Nhiên lườm y một cái, giọng đầy hờn dỗi tủi thân:

Tô Xán thấy ứng phó không nổi, hiểu lúc này cách tốt nhất không dây dưa này nữa, nếu không Lâm nha đầu được nước lần tới ngay:
- Đói phải không, mình mời bạn đi ăn, nhưng ở đây không có bát bát kê bạn thích nhất.

- Còn nhớ tôi thích gì sao, coi như còn có lương tâm.
Lòng Lâm Lạc Nhiên dịu hẳn xuống, khóe môi hơi cong lên, có điều vẫn mạnh miệng:
- Có điều không muốn ăn, cám ơn, không có hứng.

Tô Xán cười khổ:
- Vừa nãy bạn bận vậy cơ mà, sao giờ lại thành tới hỏi tội mình rồi.

- Tôi đúng là rất bận, nhưng không phải cậu rảnh rỗi à, không biết tới nói chuyện với người ta sao?

Tô Xán rất muốn nói rõ ràng nha đầu này lúc đó tỏ vẻ xa lạ với mình, khiến mình bị mấy đứa con gái chê nhạo, vả lại chỉ vẫy tay một cái mà tên Vệ Đinh Đinh đó đã nhìn mình cứ như nhìn kẻ cướp rồi, qua đó để làm gì? Hai bên cùng khó chịu à? Nhưng Lâm Lạc Nhiên từ đầu tới cuối không nói tới Vệ Đinh Đinh, Tô Xán cũng không nhắc tới:
- Được rồi, mình xin lỗi, sự thực là mình tự ti lo không được Lâm đại tiểu thư chú ý thôi.

Lâm Lạc Nhiên quay đầu sang, nhìn thật kỹ nét mắt Tô Xán khi nói câu này, cười thật tươi, hết sức tự nhiên khoác tay y:
- Được, vậy tôi miễn cưỡng tha thứ cho cậu, tôi không đói, nhưng khát rồi, đi nào, chúng ta đi mua chút đồ uống.

Thật êm, đó là cảm giác duy nhất của Tô Xán lúc này.

Hạ tuần tháng 10, thời tiết Thượng Hải chưa lạnh, cực kỳ dễ chịu.

Hai người đi sâu vào trong khu dân cư, nơi này không có mỹ cảm hiện đại của Thượng Hải, nhưng người tới người lui náo nhiệt, hai bên đường là đủ các loại đồ ăn vặt có thể khiến du khách lưu luyến quên lối về, thịt nướng xiên, cơm rang, cháo cá … đủ mùi thơm hấp dẫn, mang tới cho người ta một cảm giác chân thực của cuộc sống.

Lâm Lạc Nhiên có vẻ không đói thật, chỉ mua hai *** Budweiser ở cửa hàng ven đường, Tô Xán mới nhớ ra, hỏi:
- Bạn không định quay lại nữa à?

Lâm Lạc Nhiên lấy di động ra, sau đó ấn nút tắt máy, lắc lắc cho Tô Xán xem, lườm y một cái, ý hỏi thế đã đủ chưa? Tô Xán cười xấu hổ, y đâu tới mức quá đáng như thế?

Tiếp đó giật năm bia phụt một cái, đưa cho Tô Xán, Tô Xán nhận lấy uống một ngụm, phát hiện ra đôi mắt linh động trong thủy tinh của Lâm lạc Nhiên nhìn mình, tay cầm cái nắp ***, ngón tay thon dài mân mê, như không phải nắp *** bia, mà là cái nhẫn kim cương.

- Thực ra tôi thích sưu tập nắp *** bia, kết cả những cái long cậu đã uống, tất cả đều cho hết vào một cái bình lớn, mang theo tới cả Thượng Hải.

Trái tim Tô Xán rung nhẹ nhẹ.

- Hiện giờ ... Bên cạnh cậu, có có người mở *** bia cho cậu như vậy không?
Giọng nói ôn nhu như yêu tinh dụ dỗ Đường Tăng vậy:

Lâm Lạc Nhiên dữ dằn, Lâm Lạc Nhiên kiêu ngạo, Lâm Lạc Nhiên đanh đá, ngang ngược, vô lý, mừng giận thất thường … Tất cả Tô Xán đều có thể đối phó được, chỉ có dáng vẻ tình nhân nhỏ ôn nhu như nước này là hết đường ứng phó.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 64: Cảm giác được ỷ lại

Lâm Lạc Nhiên ngồi xuống bên một cái bồn hoa, hiện đã là mười một giờ rồi, hiệu Mc Donal kinh doanh 24/7 chiếu ra ánh sáng ôn hòa, đôi chân dài Lâm Lạc Nhiên khẽ gõ mặt đất, cười khúc khích với Tô Xán:
- Cậu có ổn không đấy, không bị câu vừa rồi của tôi làm ngây ngất chứ .... Đừng để tôi nghĩ cậu có ý gì với tôi nhé.

- Ngây ngất thì chưa tới mức, mình có định vị rõ ràng với bạn rồi, nếu có suy nghĩ đó, chỉ sợ chết thế nào cũng không biết.
Tô Xán thờ phào, tính cách của Lâm Lạc Nhiên rất sái thoát, Tô Xán rất thích. Ví như không chút ngần ngại ngồi ở bồn hoa ngoài đường uống bia, nửa đùa nửa thật trêu chọc y, chính vì thế tuy hai người có chút tình cảm vi diệu, có đôi lúc lúng túng thì bất kể lúc nào cũng có thể quay trở lại làm bạn, cảm giác ở bên nhau vẫn luôn thoải mái tự nhiên.

Vì thế Tô Xán chưa bao giờ vì có tình cảm với Lâm Lạc Nhiên mà xa cách cô, y có nhận thức tỉnh táo ở chuyện này.

- Giác ngộ không tệ, không phải là đầu đất.
Lâm Lạc Nhiên vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh, cười hì hì:
- Ngồi xuống đi, sợ tôi ăn thịt à?

Tô Xán đứng thế này là vì có mục đích khác, giờ Lâm Lạc Nhiên đã nói thế đành ngồi xuống bên cạnh , uống một ngụm bia, tình cờ thấy tờ tạp chí cô kẹp ở nách, từ lúc Lâm Lạc Nhiên đi vào đã thấy rồi, tò mò rút ra xem.

- Té ra sở thích của Lâm đại tiểu thư là thế này đây, chà chà ..
Tô Xán vừa gật gù lại vừa chép miệng, y xem từ cuối lên, chỉ thấy nam người Âu Mỹ mặc quần lót, đứng tạo dáng, khoe cái bụng sáu múi, cơ bắp săn chắc cùng làn ra rám nắng khỏe khoắn, rất cool.

Lâm Lạc Nhiên giật phắt tờ tạp chí lại, lật mấy trang, ngón tay đập đập vào hình một thiên thần của Victory’s Secret mặc nội y đỏ chót cực kỳ hấp dẫn:
- Đây là thứ con trai các cậu thích nhất, đừng giả vờ bản thân chưa bao giờ xem.

- Từ trước tới giờ mình chưa bao giờ xem tạp chí thời trang vì mấy cái hình kiểu này.
Tô Xán nhún vai đầy vẻ xem thường:

Lâm Lạc Nhiên nhìn y một lúc, thình lình nói:
- Cậu chỉ xem phim thôi chứ gì? Thể loại ưa thích của cậu là gì Châu Á hay là Châu Mỹ?

Tô Xán thực sự chào thua rồi, y không muốn trao đổi loại chủ đề này với một cô cái, lảng sang chuyện khác:
- Nghe nói ở ĐH ngoại ngữ bạn rất được yêu thích, không ai không biết tới Lâm nữ hiệp, chắc đối phó với đám học trưởng tới mệt luôn hả?

Lâm Lạc Nhiên hơi nhíu mày lại ra chiều suy nghĩ, gập tay tính:
- Cho tới bây giờ, tính cả người thư tình bày tỏ thì đúng bảy người. Trong đó còn chia ra khảo sát ngắn, trung và dài kỳ. Tôi chẳng làm ra vẻ thanh cao, đôi lúc được người ta săn đón một chút cảm giác không tệ, hi hi ít nhất muốn uống bia lúc nào là có người đi mua cho. Sao, có hứng thú xếp vào vị trí thứ 8 không, cậu có thể miễn được vài giai đoạn khảo sát đấy, cơ hội lớn nha.

- Xem ra mình có ưu thế lớn đấy.

- Có điều đối với vật đã thuộc quyền sở hữu của người khác, tôi không hứng thú. Hơn nữa cũng không phải tài nguyên thiếu thốn tới mức chấp nhận cậu.
Lâm Lạc Nhiên đứng dậy, cười với Tô Xán.

- Hiểu, Lâm đại tiểu thư có dung mạo có vóc dáng, có trí tuệ, có cá tính, nếu thực sự chấp nhận chuyện đó, đảm bảo có rất nhiều người lên tiếng đòi lại công bằng, mình cũng là một trong số đó.

- Không thèm nghe, cậu không phải là người tốt đẹp gì ... Đứng dậy đi dạo cái nào, ngồi đâu là không chịu nhúc nhích nữa, heo lười, dạo này không còn tập tành gì nữa rồi phải không?

Đi qua khu dân cư, bước lên trên cầu vượt, phía dưới là dòng xe nườm nượm, tòa nhà cao tầng trông như từng cái đèn lồng khổng lồ, cảnh phồn hoa nhìn không hết, tuy mới năm 2001, đã cảm thụ hơi thở hiện đại của Thượng Hải.

Giờ này ở ngoài đường đại đa số là sinh viên gần tốt nghiệp, người làm công ngoại tỉnh, vội vàng ăn một bữa tối giá rẻ ở quán ăn bên đường, ngẩng đầu nhìn tòa nhà cao tầng suốt đêm sáng đèn, cảm giác cuộc sống lạnh lùng tàn khốc, lại có một loại khát vọng.

Mỗi người đều có một ảo tưởng mình đứng ở trên những tòa nhà cao tầng kia, hưởng thụ điều hòa nhiệt độ, tay cầm ly rượu ngoại đắt tiền, xuyên qua cửa kính nhìn xuống dưới, lấy tư thái cao vời nhìn thế giới của người làm công dưới chân. Không cần phải mệt như chó bôn ba vì cuộc sống dưới ánh nắng gay gắt ở thành phố đã hình thành hiệu ứng đảo nhiệt.

Đó là lý tưởng rất trực tiếp, những người rao hàng khản cổ ở đầu đường, những sinh viên vùi đầu học vì cải biến vận mệnh, là người tin vào điều đó.

Mỗi người đang tích góp từng chút từng chút một, đơn giản vì chất lượng bánh mỳ và sữa mai tốt hơn.

- Đh ngoại ngữ có mấy người bạn học của Nhị Thập Thất Trung chúng ta, vài người suýt nữa không nhận ra, mọi người cũng ít qua lại, gần như thành xa lạ rồi, thay đổi thật là nhanh.
Lâm Lạc Nhiên xua xua tay làm động tác đuổi cái gì đó, tiếp tục nói:

- Tháng sau tôi chắc bận lắm, có mấy công tác tiếp đãi học sinh nước ngoài, tôi ở trong tổ tiếp đãi, có khi còn có qua cả trường cậu nữa đấy ..

- Ừm, anh chàng Vệ Đinh Đinh kia, gần đây sao rồi?
Tô Xán ngần ngừ một lúc, cuối cùng không nhịn được hỏi ra, có cảm giác quan hệ hai bọn họ không tới mức như y nghĩ trước đó, vì Vệ Đinh Đinh nhìn y rất thiếu tự nhiên, tựa hồ cho rằng minh là uy hiếp của hắn.

Tô Xán ghen rồi, suy nghĩ đó làm Lâm Lạc Nhiên có chút hạnh phúc nho nhỏ, đồng thời có chút chua xót:
- Tuần vừa rồi chẳng liên hệ gì, hôm nay nghe nói Đỗ Đại Duy tổ chức tụ hội, liền cùng cậu ấy tới, dù sao là bạn chung. Kỳ thực con người cậu ấy không tệ, tỉ mỉ chu đáo, không có chỗ nào để chê cả, bà mình thích cậu ấy lắm. Nhưng tôi thì thấy quá tốt, quá hoàn hảo, cảm giác thế nào ấy. Tôi thà mong cậu ấy có một đống khuyết điểm giống còn hơn.

- Ồ, xem ra mình biết vị trí của bản thân trong lòng bạn rồi, là vật dùng bạn đem so sánh những người theo đuổi, từ đó có thể suy ra Lâm đại tiểu thư của chúng ta xuất chúng thế nào.

- Xì, chuyện đó thì ai chẳng thấy mà cần suy với luận. Thôi, muộn rồi, tôi phải đi đây.
Lâm Lạc Nhiên dừng chân, đã gần 12 giờ, trời đã hơi lạnh, xe cô đi trên đường cũng đã thưa thớt.

- Quay về KTV?

- Đương nhiên là về trường rồi, thiếu ngủ là kẻ thù của nữ nhân mà, tôi không có hứng thú chơi qua đêm với bọn họ, mai còn có tiết.

Tô Xán đi ra rìa vỉa hè vẫy một chiếc taxi, đợi taxi quay đầu, nói:
- Cùng đi đi, đưa bạn về trường trước rồi mình sẽ về, thuận đường mà.

- Ừ.

Tất nhiên là không thuận đường, Lâm Lạc Nhiên biết Tô Xán lo mình đi về khuya có một mình không an toàn nên nói thế, mở cửa xe làm động tác mời:
- Lát nữa tôi xuống trước, cậu vào trong đi.

Khi Lâm Lạc Nhiên ngồi xuống bên cạnh, Tô Xán ngửi thấy mùi thơm thoang thoảng, quen quen, khó miêu tả được, hình như là mùi sữa tắm, không chắc lắm, nhưng chắc chắn một điều khi Lâm Lạc Nhiên ngồi vào xe, cánh tay hai người hơi chạm vào nhau, khiến y sinh lòng hươu dạ vượn.

Cảnh đêm chạy lùi qua cửa sổ, Lâm Lạc Nhiên ngáp khẽ một gái, sau đó dựa đầu vào vai Tô Xán.

Tình huống này y thấy nhiều rồi, đó là thời cao trung, đối tượng không phải là y, mà là Lâm Trứu Vũ, không biết bao nhiêu người thèm khát loại đãi ngộ đó. Khi Lâm Lạc Nhiên dựa vào vào vai, Tô Xán đột nhiên sinh ra cảm giác đại khái Lâm Trứu Vũ đã cảm thụ, có cô gái nhẹ nhàng dựa vào người, bản thân trở thành điểm tựa cho cô gái đó.

Một cảm giác được người khác ỷ lại, rất phong phú, thỏa mãn hư vinh nho nhỏ của nam nhân, còn có chút rung động vi diệu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 65: Đừng nghĩ nhiều

Tô Xán nghiêng đầu qua nhìn Lâm Lạc Nhiên, má tóc hung hung từ khe hở giữ cánh tay Tô Xán và tai Lâm Lạc Nhiên lộ ra, như thác nước chảy qua khe núi, tỏa ra hương thơm thấm vào tận tim, ánh đèn hai bên đường chiếu qua cửa kính, làm khuôn mặt Lâm Lạc Nhiên lúc sáng lúc tôi, cảm giác lập thể mạnh, được rồi, chính xác mà nói là rất xinh đẹp, mê hoặc.

Giống như một công chúa say ngủ, giống như câu chuyện cổ tích khi nhỏ từng xem trước khi ngủ, đương nhiên không phải phiên bản người lớn.

Cánh môi tô son bóng, mang sắc thái như anh đào, phối hợp với thần sắc ngây thơ như thiên sứ của Lâm Lạc Nhiên lúc ngủ gật, rất cám dỗ.

Tô Xán cố trấn áp ý nghĩ ngấu nghiến cánh môi đó, vì cô gái bên cạnh không phải là Đường Vũ.

Có điều nếu như mình lén lút tiến hành một hành động bất lương nào đó với cánh môi kia, đoán chừng Lâm Lạc Nhiên sẽ không biết đâu nhỉ?

Không được, không được, phải bỏ ngay ý nghĩ này mình muốn làm giáo viên vĩ đại, nhưng không phải như Onizuka.

Cảm giác được một bên ngực áp sát vào lưng mình, vừa êm vừa căng, sự đàn hồi đó làm người ta hồn sêu phách lạc, Tô Xán nín thở đưa tay ra, cẩn thận không khác gì gỡ mình, dùng hai ngón tay quai áo lót trên bả vai trắng mịn.

Lâm Lạc Nhiên khẽ rên một tiếng, Tô Xán hết hồn, tay giữ nguyên hiện trạng, không dám nhúc nhích, đợi một lúc không thấy Lâm Lạc Nhiên có

phản ứng gì mới hết sức nhẹ nhàng cho cái giây màu đen đó vào trong áo …

Người hơi nghiêng sang, tay với tới bờ vai bên kia, ở góc độ cùng khoảng cách cực gần này y có thể thấy rìa áo lót ren đen cùng nửa bầu vú căng tròn. Chỉ mới nhìn một cái thôi tim muốn vọt ra khỏi lồng ngực rồi, vội chuyển ánh mắt sang vai Lâm Lạc Nhiên, hoàn thành nốt phần việc còn lại.

Tới lúc này Tô Xán mới thực sự thở phào, ngồi ngay ngắn lại, y ngứa mắt với hai cái giây màu đen này suốt cả tối hôm nay rồi.

Taxi dừng lại, đã tới ĐH ngoại ngữ Thượng Hải rồi.

Không đợi Tô Xán đưa tay ra vỗ vai, đôi mắt vốn nhắm chặt đột nhiên mở ra, con ngươi đen nhánh, hàng mi dài, đôi mắt to cứ vậy chăm chăm nhìn Tô Xán, khóe môi mang nụ cười tựa có tựa không?

Tô Xán có chút rờn rợn.

Chẳng lẽ cô ấy không hề ngủ!? Chỉ là giả vờ.

Tô Xán chưa kịp phản ứng thì Lâm Lạc Nhiên nhoài người tới, môi hôn lên má y một cái, sau đó nhanh chóng lùi lại:
- Đây là để cám ơn cậu đưa tôi về, đừng nghĩ nhiều nhé, bái bai.

Mở cửa bước ra, để lại cho Tô Xán bóng lưng yểu điệu.

Xoay lưng rời xe đi một quãng, Lâm Lạc Nhiên quay đầu nhìn lại, chiếc taxi ẩn hiện qua hàng cây bên đường, rồi nhanh chóng khuất khỏi tầm nhìn. Lâm Lạc Nhiên khẽ thở ra một hơi, hai tay xoa xoa vai, không biết hôm nay còn trằn trọc tới mấy giờ mới ngủ được đây, nắm đấm siết lại:
- Mình phải làm gì với những cảm xúc này đây? .. Bây giờ mình mới làm những điều này đã là quá muộn.

Lâm Lạc Nhiên ngồi xuống ghế đá:
- May mà không nói ra, nếu không Đường Vũ giết mình mất.
Ánh mắt nhìn xuống vai, hai giây áo lót đã được cất vào trong, cứ thế thẫn thờ …

Tô Xán hoàn toàn không hay biết, chỉ là trong lúc xe chạy về trường, không khỏi chìm vào suy nghĩ.

Kỳ thực Lâm Lạc Nhiên thích mình, điều ấy không cần nghi ngờ, cũng giống như mình thích cô ấy vậy, Tô Xán không trốn tránh sự thực đó, Tô Xán cũng có linh cảm rằng Đường Vũ cũng đã nhận ra.

Tình cảm của con người luôn phức tạp, nếu từ đầu đến cuối phân định được rạch ròi, tin rằng chẳng mấy người có thể làm được.

Tô Xán bảo xe đỗ lại ở cổng, đi bộ vào trường, nhìn những ô cửa sổ khu KTX lác đác sáng đèn càng lúc càng gần mình.

Gió đêm làm đầu óc thêm tỉnh tảo, vừa nãy uống hơi nhiều bia mà lâng lâng đã hoàn toàn bị gió làm tỉnh lại, giờ mới nhận ra hơi ấm ở một bên gò má chưa hoàn toàn bị thổi tan, may mắn mà mình giữ được lý trí không quá mức, nếu không nha đầu vờ ngủ đó thành vấn đề lớn.

Y thích sự tự nhiên của Lâm Lạc Nhiên, thích thái độ tích cực của cô với cuộc sống, tích cả cái tính cách điên điên khó lường đó. Tô Xán nghĩ sâu hơn, mình thực sự thích Lâm Lạc Nhiên, e rằng từ lúc ở Hạ Hải, khi đó hình thượng Lâm Lạc Nhiên ánh mắt luôn xa xăm.

Còn Lâm Lạc Nhiên thích mình, hẳn là kiến lập tại hồi ức cao trung, từ nhỏ cô luôn ở bên cạnh Vương Uy Uy, Lâm Trứu Vũ, cả ba lúc nào cũng dính với nhau như hình với bóng, bây giờ mỗi người vì vận mệnh mà chia tách, vì thế mình trở thành chỗ dựa, cũng là người thân thiết duy nhất cô có thể không chút đề phòng lộ ra sự yếu đuối của mình, thế nên nó chuyển hóa từ bạn thân thành tình cảm gần giống tình yêu nam nữ.

Tô Xán có thể hình dung ra được, giống như kiếp trước lần đầu tiên mình đi học xa nhà, lần đầu tiên mang hành trang tới nơi xa lạ, tuy có bạn bè, nhưng dù sao cũng cô độc, cho nên chìm trong hồi ức quá khứ. Lâm Trứu Vũ không ở bên cạnh nữa, Vương Uy Uy cũng ở tận Bắc Kinh rồi, Lâm Lạc Nhiên cho dù bề ngoài rất tự nhiên, nhưng cô đơn không thể tránh được, hai người đó với Lâm Lạc Nhiên mà nói còn gần gũi hơn cả cha mẹ, dưới tình huống đó, xảy ra chuyện hôm nay là có thể lý giải.

Biết thế, song Tô Xán chưa bao giờ để tình cảm bọn họ đi xa hơn, vì y không bao giờ buông tay Đường Vũ, y gián tiếp cho Lâm Lạc Nhiên biết điều đó, tin rằng lần bọn họ ăn cơm ở ngoài ĐH Thượng Hải, cô ấy hiểu mình diễn cảnh ân ái với Đường Vũ với mục đích gì.

Nên chút ám muội nho nhỏ, giống người yêu mà không giống là mức cao nhất mối quan hệ của bọn họ.

Đăng ký ở chỗ giáo viên trực ban, về phòng ngủ, Tô Xán bình thường lại, nằm xuống giường ngáp dài tiến vào mộng đẹp.

Không biết sáng mai thức dậy có còn nhớ tới mục đích cao đẹp của mình nữa không, giấc nhiều ước mơ chết như thế đấy.

Tại nơi khác, trong KTV Melody, Đỗ Đại Duy đi tới, nói với Vệ Đinh Đinh tay cầm điện thoại mặt trắng bệch:
- Sao, vẫn không trả lời à?

Vệ Đinh Đinh gật đầu:
- Cô ấy đuổi theo, lại còn tắt máy, tôi nhờ mấy người bạn đi ra tìm, xung quanh không thấy bóng dáng cô ấy, tên Tô Xán kia cũng không có, không biết bọn họ đi đâu.

Rất nhiều người chú ý động tĩnh của Lâm Lạc Nhiên, đều thấy cô gọi tên Tô Xán, sau đó đuổi theo người con trai kia, rất lâu không quay về, nói cách

khác hai người đó đi rồi, cô nam quả nữ giữa đêm thế này đi đâu, ai cũng có thể tưởng tượng ra tình tiết tiếp theo.

Quan trọng nhất, Lâm Lạc Nhiên là bạn gái Vệ Đinh Đinh mang tới, trước khi Tô Xán xuất hiện, bọn họ luôn cho rằng cho dù cô gái đó không phải của Vệ Đinh Đinh, cũng tới tám phần, không nghĩ xảy ra chuyện hí kịch này.

Tất nhiên không phải ai ai cũng để ý tới điều này, nhưng không khí lặng hẳn xuống thì ai cũng thấy, miệng người nọ truyền miệng người kia, thành ra ai cũng biết rồi, có người rời đi, có người háu chuyện ở lại, bề ngoài làm ra vẻ quan tâm với Vệ Đinh Đinh, nhưng lòng chỉ muốn xem kịch hay, tâm lý thích chuyện giật gân, giả dối, ghen tỵ chiếm đa số. Càng có người biết Lâm Lạc Nhiên lai lịch không nhỏ, là cô gái rất kiệt xuất trong giới sinh viên mới ĐH ngoại ngữ, nhiều sinh viên khác khoa đều biết tới bông hồng có gai này, vì thế chuyện hôm nay không tầm thường.

Trình Thông Thông góp công không nhỏ, chuyện Tô Xán "tỏ tình" với Lâm Lạc Nhiên trong cuộc thi biện luận hai trường càng khiến ngày hôm nay thêm kịch tính.

Từ Hải Thanh đi tới nói:
- Vừa mới gọi điện thoại, Trương Tiểu Kiều tắt điện thoại rồi, chắc là về phòng ngủ. Tôi thấy không có chuyện gì đâu, Lâm Lạc Nhiên đoán chừng cũng đã về KTX cho nên tắt máy, đừng nghĩ nhiều, mai không chừng sẽ bật máy.

Vệ Đinh Đinh ngẩng đầu lên, hai mắt mang theo tơ máu, nãy giờ nốc không ít rượu, không còn kiểm soát được mình nữa:
- Nếu có chuyện thì cô ấy có nói cho tôi biết sao? Cậu thì biết cái chó gì?
Hắn không phải kẻ kém cỏi như vậy, hắn vượt qua được rất nhiều đả kích, chỉ có đả kích từ Lâm Lạc Nhiên là không thể.

Không ít người trong lòng kêu lớn, con mẹ nó, hôm nay tới đây quá giá trị, không uổng phí tiền taxi.

Lâm Lạc Nhiên

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 66: Hiểu lầm

Từ Hải Thanh bị Vệ Đinh Đinh tương một câu như vậy, mặt lúc xanh lúc trắng, có điều hắn có chút hàm dưỡng, không muốn chấp một kẻ say, lạnh nhạt nói:
- Tôi chỉ có thể liên hệ được tới mức này thôi, không có điện thoại của Tô Xán, tôi đã cố hết sức, tùy mọi người.

Hắn quyết tâm không quản vào chuyện này nữa, thực ra trong lòng hắn rất hoài nghi những lời đồn đại lan truyền với tốc độ tên lửa trong phòng, hắn tự cho mình cũng có con mắt nhìn người, trong ấn tượng của hắn, Lâm Lạc Nhiên không phải cô gái dễ dàng chinh phục được như vậy, tinh cách thoải mái, nhưng không tùy tiện.

Có điều hắn cũng có thể đoán được suy nghĩ đám đông, suy bụng ra ra bụng người mà, nếu là bọn họ đuổi theo một chàng trai ra ngoài như thế, giữa đêm hôm khuya khoắt không làm chút gì đó thì trời chu đất diệt rồi.

Rất nhiều cô gái bề ngoài như nữ thần, sau khi lột sạch trên giường, thì thành chuyện hoàn toàn khác, bình thường cao quý cũng chỉ khiến tiếng rên rỉ thêm chút kích thích mà thôi.

Cho nên nghĩ vậy, liên tưởng tới khuôn mặt đẹp đẽ, thân hình khiêu khích của Lâm Lạc Nhiên, tới hắn còn cảm thấy ghen tỵ nữa là Vệ Đinh Đinh bị tổn hại tới lợi ích cốt lõi.

Vệ Đinh Đinh lại bấm điện thoại, vẫn tắt máy.

Hình nền máy ảnh của hắn là Lâm Lạc Nhiên ôm một con chó bông trắng ngà, chu môi ra làm động tác hôn con chó. Đó là bức ảnh hôm sinh nhật

Lâm Lạc Nhiên, hắn chạy từ Bắc Kinh tới Dung Thành để tặng cô con chó này, để nhìn thấy nụ cười cô.

Bức ảnh đó hắn luôn nhìn một lần trước khi đi ngủ, nhưng lúc này nhìn nó, hắn chỉ cảm thấy trái tim mình sắp nổ tung, tay bóp chặt điện thoại, gân xanh nổi lên từ tay đến cổ.

Bao nhiêu năm như thế để đổi lấy kết quả này sao? Làm sao mà hắn có thể bình tĩnh được.

Trong cơn giận ngợp trời, Vệ Đinh Đinh vung tay ném di động vào vách tường. "Bốp", cái điện thoại vỡ tan tành, pin rồi linh kiện bắn lung tung, những người còn lại trong phòng càng yên tĩnh.

Miệng thở ra một hơi mạnh, Vệ Đinh Đinh đi tới bên bàn, mở chai bia lạnh tu một hơi mạnh, hơi lấy lại kiểm soát lại bản thân, nhưng không có nghĩa là cơn giận giảm xuống, nó chỉ bị nén chặt hơn:
- Sớm muộn gì cũng có vấn đề ... Tôi biết mà .. Trước kia tới thăm cô ấy, nghe cách cô ấy nói về thằng đó, tôi đã có dự cảm ... Cướp nữ nhân của tao à? Đại Duy, món nợ này tình sao?

- Trương Tiểu Kiều không cần lo, tính nó không thích can dự chuyện không liên quan tới mình, nhà Tô Xán không có bối cảnh gì cả, có điều nghe nói y và Vương Uy Uy quan hệ không tệ, tới lúc đó khó ăn nói ...
Đỗ Đại Duy vừa nói vừa nghĩ, trong trời gian ngắn nhờ mối quan hệ cực rộng hắn tra ra được sơ qua về bối cảnh của Tô Xán, tuy giọng nói bình thương song cô gái bên cạnh hắn nhìn bộ dạng này không dám tới thân cận như thường ngày nữa.

- Chuyện này Vương Uy Uy quản nổi à, tôi không tin động vào một thằng tép riu thôi mà hắn ngăn cản được, sao nào, cứ bảo hắn tới nói chuyện với tôi.
Vệ Đinh Đinh nghiến răng nghiến lợi, mắt long lên sòng sọc:

Một đám nam nữ cực kỳ phấn khích, chưa bao giờ thấy Vệ Đinh Đinh nổi giận, chuyện này lớn rồi, tên Tô Xán nào đó chọc vào nhân vật không học nổi, sẽ có khối đề tài để nói đây.

- Cậu giúp tôi liên hệ với Xuyên Oa Tử, tôi nghe nói hắn tốt nghiệp cao trung xong không có việc gì làm, hắn quen biết rộng với đám anh chị Thượng Hải, muốn xử một thằng sinh viên không thành vấn đề.

- Xuyên Oa Tử gần đây đang rảnh thật đấy, có điều hắn ra tay không biết nặng nhẹ gì cả, năm ngoái vì gây chuyện mà thiếu chút nữa bị cha hắn đánh gãy chân, gần đây bị cha hắn lôi tới lớp tài chính, giữ bên người. Tạm thời đừng làm lớn chuyện, hỏi rõ ngọn nguồn, xem tình hình thế nào rồi hẵng nói.

Đỗ Đại Duy nói thế, nhưng nhìn vẻ mặt Vệ Đinh Đinh đi nhặt từng mảnh vỡ chiếc di động, chắc chắn không để bỏ lời mình vào trong tai rồi, đi tới hỏi nhỏ:
- Tôi hỏi cậu câu này, cậu đưa được Lạc Nhiên lên giường chưa?

Vẻ mặt Vệ Đinh Đinh vừa hung tợn và thống khổi, lắc đầu.

- Tự cậu chuốc lấy thôi, chơi trò tình cảm gì chứ, cậu hi vọng cái gì? Thật là, nếu để thằng đó ra tay trước ... Thôi, chuyện này tùy theo ý cậu.

****

Mặt trời ngày ngày lại từ phía đông nhô lên, nhuộm một sắc hoàng kim lên thành phố, giống như ai mang cát vàng ở biển phủ lên vậy.

Tầng mây mỏng cao tít thế này thường báo hiệu cho một ngày trời quang mây tạnh, phóng 602 tình dậy trong nhưng những tiếng ngáp buổi sáng kỳ quái, gần như sáng nào mọi người cũng thấy Tô Xán kéo cái ghế ra ngoài ban công, cầm cuốn sách tài chính gạch gạch viết viết gì đó.

Trong nắng sớm ban mai, Tô Xán cầm hộp sữ bò lên miệng uống, ánh mắt vẫn không rời quyển sách, sau đó đặt sang một bên, tay kia từ từ lật trang sách, miệng hơi mấp máy, đầu gật gù, như đọc được một đoạn tâm đắc.

Cảnh tượng này làm Tiêu Húc tự thẹn không bằng, hắn đỗ vào trường với tổng số điểm 665, mắt cận tới 8 đi-ốp, đó cũng là nguyên nhân mà hắn được gọi là mọt sách, có điều hắn đọc sách không có cảm giác nhẹ nhàng say sưa giống Tô Xán, trông không giống đọc cuốn sách tài chính khô khan mà đọc cuốn tiểu thuyết nào đó.

Mới đầu hắn rất hoài nghi mục đích của Tô Xán, có phải giống hắn cũng làm ra vẻ thu hút các cô gái không, nhưng ngày nào Tô Xán cũng dậy vào lúc 6 giờ, cả cuối tuần cũng như thế, sau đó cầm sách ra ngoài ban công, vừa tắm nắng vừa đọc sách. Nhưng lâu dần hắn nhận ra, Tô Xán thực sự thích đọc sách.

Tiêu Húc hỏi Tô Xán sao có thể làm được như vậy, Tô Xán tiết lộ bí quyết cứ mỗi loại kiến thức thì y thường gắn với câu chuyện vui liên quan, vừa dễ nhớ lại tăng thêm hứng thú. Tiêu Húc cũng thử làm theo, nhưng vừa đọc sách lại còn vắt óc liên tưởng tới chuyện cười chỉ khiến hắn thấy nặng đầu, đành từ bỏ.

Tô Xán nhận được nhận được tin nhắn liền mừng rỡ, Lâm Quang Đống sắp tới Thượng Hải, bản mẫu của tạp chí cuối cùng đã ra lò.

Chuyện đàm phán với bên phát hành cũng hòm hòm rồi, các kênh phân phối đều thuận lợi, tiếp theo chỉ còn đợi hiệu quả tạp chí phát hành. Mặc dù tạp chí đang trong thời gian bồi dưỡng thị trường thì lượng tiêu thụ chưa đánh giá được thực lực thật sự, nhưng ở thị trường Giang Chiết rất nhiều đối thủ mạnh, xác lập địa vị thị trường làm nền tảng cạnh tranh sau này rất quan trọng.

Thông thường mà nói tạp chí trong nước chia làm bộ phận biên tập, bộ phận quảng cáo và bộ phận phát hành, bộ phận phát hành được Tô Xán sát nhập tạp chí kinh doanh đổ bể của Tiêu Triệu Húc vào, tuy tạp chí kia đã không còn, nhưng kênh phân phối của nó vẫn còn rất hữu dụng.

Bộ phận biên tập được Lâm Quang Đống mời nhân vật có tiếng trong giới tên là Trần Khải Thụy đảm nhận.

Trần Khải Thụy không phải tên là Trần Khải Thụy, tên tiếng Anh của hắn là Carrey (Khải Thụy), người trong giới quen gọi hắn là Trần Khải Thụy. Trần Khải Thụy ngồi ở vị trí tổng biên tập, còn tuyển thêm một số nhân tài trong giới, tiến hành bồi huấn nghiêm khắc với nhân viên truyền thông Ba La, tiền hành điều chỉnh theo hướng chính quy hoa.

Kỳ tạp chí đầu tiên ra đời dưới sự thao tác của nhóm người vừa kinh nghiệm vừa tinh thần xông pha đó. Đồng thời phía phòng tài vụ, Giang Minh gửi cho "nhà đầu tư" Tô Xán một phân tích nguy hiểm.

Thường thường trong kế hoạch, rất ít người tiến hành phân tích nguy hiểm với người đầu tư của mình, chỉ đơn thuần đề cập tới kiểu như " anh đầu tư vào 10.0000, cuối năm chắc chắn có lợi nhuận xxx", nếu không phân tích nguy hiểm quá mức, dọa nhà đầu tư chạy mất.

Còn thân phận "nhà đầu tư" Tô Xán thì khác, Giang Minh chiếu đúng thực tế làm một báo cáo nguy hiểm, kế hoạch tài vụ. Bởi vì mỗi sản nghiệp trong tay, Tô Xán đều yêu cầu có cơ chế hạch toán chi phí nghiêm ngặt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 67: Cổ quái

T

rước đó khi Tô Xán lập nên những xí nghiệp này, đơn thuần ném tiền vào là hết chuyện, khi Thục Sơn cần tiền mở rộng mới phát hiện phải giật gấu vá vai, phải chuyển hướng tài chính các nơi khác ra, khiến Lâm Quang Đống, Nhâm Oánh kêu than dậy đất.

Tô Xán hiện giờ rất nhiều thứ mới đang trong giai đoạn ném đá dò đường thôi, cho nên y mới chọn học chuyên ngành quản lý, vừa đi vừa học, hiện giờ đã biểu hiện ra được sự tiến bộ của mình.

Sau khi giải quyết được tài chính cho Thục Sơn, lại xem đánh giá nguy hiểm mà Mark gửi cho, Tô Xán liền yêu cầu dù Đôn Hoàng, Thục Sơn, hay là Truyền thông Ba La đều phải có báo cáo kế hạch chi phí cho mình, nghiêm khắc đánh giá cái nào nên tiêu tiền, cáo nào không nên.

Đồng thời Tô Xán phải thể hiện sự tồn tại của mình trong những sản nghiệp này, y cũng tới lúc dần dần từ cánh gà bước ra sân khấu rồi, khi sản nghiệp lớn lên, các biến số và mâu thuẫn nội bộ ngày càng nhiều, quan hệ nhân sự sẽ ngày càng phức tạp. Lần trước Nhâm Oánh đã cãi nhau với Triệu Minh Nông một trận rồi, Lâm Quang Đống cũng có thái độ không hài lòng.

Nên y phải đi ra.

Phải để mỗi xí nghiệp đưa ra báo cáo, sau đó thông qua mình phê duyệt, ít nhất tạo ra ấn tượng với cao tầng, " ồ, còn có xếp lớn ở trên nữa", không tới mức quên sự tồn tại của mình, cũng không tổn hại tới sức ảnh hưởng khống chế của Vương Thanh, Lâm Quang Đống, Triệu Minh Nông, nhất cử lưỡng tiện.

Chiếc Audi của Lâm Quang Đống vừa rời đường cao tốc vào thành phố, lần gần nhất hắn tới Thượng Hải đã năm năm trước rồi, khi đó hắn là giáo viên trung học, được trường cho đi du lịch, chi phí lần đó bằng nửa năm tích góp của hắn.
Dung Thành là minh tinh ở phía tây, còn Thượng Hải là minh tinh toàn quốc, lúc đó Lâm Quang Đông nhìn Thượng Hải với ánh mắt của chàng nhà quê lên tỉnh.

Còn bây giờ Lâm Quang Đống tới Thượng Hải là để chinh phục, nơi này chỉ là một điểm đổ bộ của tạp chí (Văn hóa thời thượng) mà thôi.

Tô Xán nói một tạp chí thể hiện tinh thần một cá nhân, Lâm Quang Đông muốn đem tinh thần của mình làm cái tên Lâm Quang Đống đi vào ấn tượng của người ở giới này.

Sẽ rất nhanh không ít người biết Lâm Quang Đống là ai, ở thế giới truyền thông này, ngôi sao mới sẽ là nhân vật thế nào.

Lâm Quang Đông đặt khách sạn ở đường Nam Kinh, rồi gọi điện thoại cho Tô Xán:
- Tôi tới rồi, khi nào cậu có thời gian để tôi tới, ở trường cậu đi, không cần chạy ra ngoài đâu.

Cúp điện thoại xong Lâm Quang Đống thấy có chút hài hước, nếu có người biết ông chủ lớn nhất của hắn lại là sinh viên năm nhất, không biết sẽ có vẻ mặt thế nào.

Có điều Lâm Quang Đống tiếp xúc nhiều, dần không còn thấy lạ nữa, giống như con cái một doanh nhân, thời đại học đã lôi kéo nhân lực cho xí nghiệp gia tộc của mình. Trong cuộc tụ hội giới truyền thông phía tây, Lâm Quang Đống từng gặp một nghiên cứu sinh ở Thượng Hải, được nhiều người thầm đánh giá là cô gái không đơn giản, không quá xinh đẹp, nhưng sức cuốn hút khiến không ít người có mặt động lòng.

Đối phương đưa danh thiếp ra mới biết là tổng giám đốc của một công ty truyền thông, mà cái công ty này thành lập chưa lâu, lại còn tiếp xúc muốn kéo mình về làm việc, lương hàng năm tới 200.000.

Lâm Quang Đông có chút mất thăng bằng, bằng cái tuổi ấy hắn chỉ mới tốt nghiệp chưa lâu, đang cùng bạn gái mơ ước được trường phân chia cho cái gian phòng nhỏ để gây dựng tổ ấm. Và cũng không bao giờ ngờ tới một ngày thành nhân vật có tiếng trong giới truyền thông, được con gái vọng tộc nhìn trúng.

Hắn từ chối, nếu cuộc đời đã hoang đường như thế, hắn sẵn lòng hoang đường tiếp, làm công cho ông chủ tới nay vẫn đang cắp sách tới trường.

Thứ Tô Xán cho hắn nhiều hơn một công việc lương cao.

Lâm Quang Đống và Tô Xán gặp nhau trong nhà hàng Thái ở con phố ăn vặt trước ĐH Thượng Hải, cái nhà hàng này xem như cao cấp nhất quanh đây rồi, chi phí đắt hơn nhà ăn và quán nhỏ xung quanh nhiều. Tất nhiên cũng chẳng phải lo lỗ vốn, vì một bộ phận lơn sinh viên trường này rất xung túc.

Thấy có ít nam nữ ghé tai thì thầm với nhau, một ít còn chỉ chỏ, Lâm Quang Đống cười:
- Tôi biết mà, cậu thế nào cũng thành danh nhân trong trường.

Là nhóm du học sinh, Tô Xán hơi mường tượng ra được mình "nổi tiếng" là vì cái gì rồi.

Tối hôm đó Lâm Lạc Nhiên đuổi theo mình, sau đó tắt di động đi, kết quả ngày hôm sau Trương Tiểu Kiều ngủ dậy bật máy bị ngập trong tin nhắn, còn có mấy người gọi điện tới hỏi hắn đầu đuôi câu chuyện, một số thì tin chỉ là hiểu lầm, nhưng số khác nói cực kỳ khó nghe, bảo Tô Xán nửa đêm dụ dỗ bạn gái của Vệ Đinh Đinh, có quan hệ ám muội không thể công bố với bên ngoài.

Từ Thanh Hải cũng gọi điện tới, Trương Tiểu Kiều giải thích Tô Xán về ngay sau bọn họ, chuyện này Trương Tiểu Kiều hết sức bực mình, không thèm nói nhiều.

- Mặc kệ bọn họ, chúng ta nói chuyện của mình.
Tô Xán kéo Lâm Quang Đống trở lại, thực ra y cũng đang đau đầu về chuyện này, có vẻ Đường Vũ đã biết chuyện rồi, không có gì lạ cả, vì hôm đó Trình Thông Thông cũng có mặt.
Tuy nói chuyện điện thoại không nhận ra Đường Vũ có gì bất thường, nhưng Tô Xán thấy nên giải thích trước mặt Đường Vũ một lần, có điều lần nào gặp Đường Vũ thế nào cũng có một cô bạn cùng phòng ở bên cạnh, làm y không có cơ hội.

Có điều cổ quái rồi, không sao, Tô Xán biết lịch học của cô, tới lúc đó y sẽ có kế hoạch …

Tạm thời bỏ nó qua một bên đã.

Với thân phận của Lâm Quang Đống ở giai đoạn này, chú ý gì tới ánh mắt của đám học sinh, nhưng hắn cực kỳ hứng thú với nhất cử nhất động của Tô Xán. Ở cái xã hội tiền bạc là tối cao này, tiền là thứ có thể khiến một người gần như đạt được mọi điều ao ước.

Hắn khó tưởng tượng làm sao Tô Xán có số tiền mà người khác có khi phấn đấu cả đời không được lại còn an phận ngày ngày cắp sách đi học kiếm tích điểm học phần.

Tâm cảnh đó là điều Lâm Quang Đôngluôn muốn học tập ở Tô Xán, Tô Xán bảo hắn đem tư tưởng vào tạp chí, tư tưởng đó Lâm Quang Đống thấy so với nói là tư tưởng của mình, chẳng bằng nói là diễn hóa từ tư tưởng của Tô Xán.

Quan hệ mở rộng, hắn gặp được rất nhiều người trẻ tuổi ưu tú, như cô gái muốn chiêu mộ hắn cũng là thứ yêu nghiệt, Lâm Quang Đống thấy Tô Xán ưu tú, song chưa phải là người kiệt xuất nhất. Nhưng thái độ với cuộc sống, cho Tô Xán một cái nhìn bao quát, vượt lên trên cả người có trí tuệ hơn mình.

Đó là một phần nguyên nhân Lâm Quang Đông cam tâm làm việc dưới trướng Tô Xán.

- Đây là kế hoạch tài vụ chỉnh lý, cậu xem có vấn đề gì hay không.
Tô Xán lấy tài liệu trong cặp ra đưa cho Tô Xán, lần này hắn đơn thương độc mã tới đây, lần trước hắn sang mỹ học tập kinh nghiệm, thấy thao tác truyền thông nước ngoài cần rất ít người, đôi khi chỉ bốn năm người đã có thể chống đỡ cả hệ thống, là một chọi trăm thực sự, cho nên tinh thần này phải dùng ở Truyền thông Ba La cũng như tạp chí mới.

Kế hoạch tài vụ chính lý bao gồm cả phương thức đầu tư của Đôn Hoàng, tỉ lệ đầu tư, phương thức tái huy động vốn, dự toán kế hoạch, lợi nhuận ước chừng, cùng phương diện khống chế chi phí.

Đáng lẽ một kế hoạch thế này cần cả Vương Thanh đi cùng thảo luận mới chi tiết được, nhưng Vương Thanh còn phải đi học, Tô Xán không cho cô kiếm cớ nghỉ, có tiền lệ Vương Thanh dễ trốn luôn lắm, cô vốn không nhiệt thành với chuyện tới trường.

Bản kế hoạch này viết rất có trình độ, chứng tỏ Tô Xán để Lâm Quang Đống và Giang Minh đi Mỹ tiếp xúc với truyền thông cao cấp không phải vô ích, mang về nhiều tư tưởng tiên tiến, những thứ đó ở trong nước vẫn là khoảng trống.

Bởi thế không bao giờ xem nhẹ chuyện, trí tuệ tầm nhìn một người luôn có tính cực hạn, bản thân Tô Xán học tập được rất nhiều từ Mark, học tập cũng phải có cách, không phải cầm sách suốt ngày như Tiêu Húc.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 68: Kết quả dự đoán trước (1)

L

âm Quang Đống trình bày sơ qua kế hoạch sau đó kết luận:
- Trong kế hoạch thương nghiệp của tạp chí nước ngoài, đều đưa ra tỷ lệ lỗ vốn ba năm, biểu đồ thua lỗ và lưu lượng tiền mặt, trong này tôi tính toán qua, tình hình thu chi năm đầu, theo đánh giá sơ bộ, tạp chi muốn có lợi nhuận ít nhất là hai năm sau, muốn thu hồi đầu tư phải cho tôi bốn năm.

Nói cách khác đến khi Tô Xán tốt nghiệp đại học thì tạp chí (văn hóa thời thượng) mới có lãi.

Trong tạp chí này, tập đoàn báo tỉnh chiếm 20% cổ phần, trừ đi những cổ đông nhỏ lẻ, 65% cổ phần do Tô Xán đầu tư, tổng cộng gần 6 triệu, dự tính bốn năm sau, năm đầu tạp chí mỗi năm thu vào 10 triệu, càng ngày càng nhiều, đương nhiên sức ảnh hưởng quan trọng nhất của tờ tạp chí là độ nổi tiếng trong giới, độ tiếp nhận ngoài giới, văn hoa thương hiệu, đều rất quan trọng.

Nắm giữ một tờ tạp chí như vậy, cực kỳ có lợi cho tuyên truyền bố cục thương nghiệp, mang tới hiệu ứng ngầm là tiềm lực vô hạn, sau đó lợi nhuận chủ thể của tạp chí tăng lên một tầm quan trọng hơn là con đường tin tức, lợi ích này không đo đếm được.

Đương nhiên hiện giờ không phải lúc nghĩ nhiều như thế, tạp chí mới đầu sáng lập sẽ sinh ra nợ nần, xoay chuyển thua lỗ mới là mục đích chính của giai đoạn này.

- Lợi nhuận của cuốn tạp trí từ hai điểm chính người dùng đặt mua và quảng cáo.
Lâm Quang Đống phân tích:

- Một tạp chí phát hành hai năm, nếu không đạt được tỉ lệ đặt mua 40% là thất bại. Đương nhiên giai đoạn này muốn dựa vào đặt mua là không thể, vậy phải ra tay ở mặt quảng cáo. Tranh thủ được những khách hàng quảng cáo có sức ảnh hưởng là tuyên truyền lớn cho chúng ta, một thương hiệu lớn chọn một tờ tạp chí làm quảng cáo, tăng thêm độ tin tưởng, và sức ảnh hưởng ...

Tô Xán vừa gõ mặt bàn vừa xem tài liệu:
- Đây là chuyện khó khăn nhất rồi, bọn họ đâu dễ đầu tư vào tạp chí mới ra sức ảnh hưởng chưa rõ, vậy anh liên hệ với khách hàng lớn nào?

- Đại lý khu vực Trung Quốc của máy ảnh Tái Tư, năm sau Tái Tư có kế hoạch đầu tư vào TQ 5 triệu tiền quảng cáo, trong đó 1 triệu theo đường tạp chí, mai tôi hẹn tổng giám đốc Phạm Chi Lương của họ bàn bạc, 2 giờ chiều mai tôi tới đón cậu.

Lâm Quang Đống rất bạo tay, muốn nuốn quảng cáo của Tái Tư, máy ảnh Tái Tư là sản phẩm trung cao cấp, rất có thị trường ở TQ, bọn họ yên tâm giao quảng có cho một tạp chí vừa mới chuyển hình sao?

Đối phương dễ dàng đồng ý gặp mặt Lâm Quang Đống như thế? Đương nhiên Tô Xán không nghi ngờ nỗ lực mà Lâm Quang Đông bỏ ra, sự tích cực của hắn là điều ai cũng thấy, Vương Thanh còn kể có lần một buổi tối Lâm Quang Đống chạy tham dự ba bữa cơm để gặp nhờ nhà đầu tư và đối tác quảng cáo, có thể thấy hắn tâm huyết với tạp chí này thế nào.

Nhưng Tô Xán cảm thấy dễ dàng cho Lâm Quang Đống cơ hội đàm phán như vậy, thuận lợi có quá mức.

Chiều hôm sau, chiếc Audi của Lâm Quang Đông đúng giờ xuất hiện cổng ĐH Thượng Hải, Tô Xán ăn mặc thường ngày ngồi vào xe, làm Lâm Quang Đống ngạc nhiên.

Có điều chớp mắt cái lại nghĩ, mặc dù mặc comple thể hiện sự coi trọng, nhưng Tô Xán còn quá trẻ, ăn mặc trang trọng như thế trông buồn cười không thành thể loại gì, người ta còn nghĩ Lâm Quang Đống hắn dẫn theo trợ lý.

Tô Xán đơn giản là thích mặc như thế, từ chuyến đi Mỹ về y chịu ảnh hưởng của Mark, ít quan tâm cái nhìn người khác về mình, nhất là cách ăn mặc.

Lâm Quang Đống lái xe tới đường Hoài Hải, nơi này có một kiến trúc trông không ra gì, nhưng thực sự là hổi sở đỉnh cấp của Kee Club.

Hội sở này vốn là tòa nhà văn phòng của cơ quan chính phủ, về sau bỏ không, được tập đoàn Kee Club Hong Kong mua, sau đó trang trí lại bên trong, tranh họa, thảm Ba Tư, các loại đồ cổ, tạo nên phong cách hậu hiện đại.

Nghe nói chỉ ngày đầu khai trương cực kỳ long trọng, về sau hoạt động rất lặng lẽ, phù hợp với tính cách không thích bị chú ý một bộ phận doanh nhân, thành nơi hút xì gà nhấm nháp whisky, không tới tầng cấp nhất định không vào nơi này.

Cái tòa nhà ba tầng ngói trắng, từ sự đơn giản bề ngoài cho tới trang trọng bên trong đều không ăn nhập với trang phục của Tô Xán.

Trang trí theo kiểu phục cổ, thảm trải sàn rất biết tận dụng không gian bố trí bộ bàn ghế đen, trông không gian có hơi chật hẹp, chung quanh nam tử ăn mặc âu phục ngồi thành từng nhóm.

Ở chỗ ngồi gần tường dành cho hai người có những cô gái xinh đẹp, tiếng cười khúc khích cố áp nhỏ, giọng làm nũng ngây thơ khiến người ta ngứa ngáy.

Tổ hợp kỳ quái của Lâm Quang Đống và Tô Xán khá gây chú ý, hai người được dẫn qua sảnh, đi lên lầu hai, tới một gian phòng gần đường, quản lý gõ cửa, tiếng huyên náo bên trong lắng xuống, hai người họ đi vào.

Ba cái ghế sô pha một dài hai ngắn đặt quanh một cái bàn, ngồi phân tán xung quanh có năm người, tuổi chừng 35 tới 50, đang chơi bài, trên đặt mấy chip poker.

Phạm Chi Lương tầm 50, tóc vẫn đen nhánh, song khuôn mặt phong sương, nhìn là biết người từng trải sóng gió vườn lên, thấy Lâm Quang Đống liền vẫy tay:
- Tiểu Lâm, cậu tới rồi, nào nào, chơi một ván?
Liền có người nhường vị trí.

Lâm Quang Đống trao đổi ánh mắt với Tô Xán rồi gật đầu:
- Được.

Mọi người tập trung chơi bài, không ai để ý tới Tô Xán, y liền tùy ý kiếm chỗ ngồi trong phòng, hiện giờ mới ba giờ, hẳn những người này mới ngồi xuống chưa lâu, muốn thực sự đi vào chủ đề sẽ mất một thời gian nữa.

Chú ý quan sát xung quanh, Tô Xán nhận ra một người quen, bạn Đỗ Đại Duy, nhà làm tổng đại lý của tập đoàn Avril, tóc vuốt keo, đi giày Italy, âu phục xám, thấy Tô Xán nhìn mình, hắn chủ động đi tới:
- Chúng ta gặp nhau rồi phải không, tôi là Trương Chí.

- Trong buổi tụ hội của Đỗ Đại Duy.
Tô Xán gật đầu bắt tay với hắn:
- Tô Xán.

Trương Chí kéo ghế tới gần Tô Xán, hắn theo mẹ tới đây, đang buồn chán, gặp được người quen lại cùng tuổi, kiếm được người có thể nói chuyện, chủ động bắt chuyện.

Trương Chí rất nhiệt tình, hoàn toàn khác với cảm giác thần bí khi hôm đó giới thiệu cho mình, tuy ăn mặc trịnh trọng, nhưng khi nói chuyện vẻ mặt sinh động, động tác tay rất phong phú.

Tô Xán vừa nói chuyện với hắn, tai vừa lắng nghe những người đằng sau chơi bài, tính cả Tô Xán và Lâm Quang Đống thì tổng cộng tám người, Trương Chí và một cô gái ngồi bên một trung niên nam tử là trẻ nhất.

Tuy nói bọn họ đang đánh bài ăn tiền, song không khí khá thân thiết, có vẻ quen biết lâu rồi. Tô Xán cảm thấy bị mấy cặm mắt ngầm đánh giá một phen, những ánh mắt này rất kind đáo, chỉ ngẩng đầu nhìn thoáng qua, không chỉ để ý thái độ cử chỉ của y khi nói chuyện, còn cả quần áo, thậm chí cả giày.

- Lần trước tôi đi chơi bài gặp hai người trẻ tuổi, trông tuổi tác giống sinh viên tốt nghiệp vừa tuyển vào công ty, nhưng chơi bài rất tốt, lão luyện, nếu chỉ nghe cách ăn nói cứ tưởng phải ba mươi trở lên.
Một chủ địa ốc mặt mày bặm trợn hũng dữ nói:

Phạm Chi Lương một tay vuốt ve tay vịn ghế, hai mắt híp lại như hình rẻ quạt, nghĩ một lúc rút bài nói:
- Hiện giờ người trẻ tuổi không giống thời chúng ta, kiêu ngạo lắm, chúng ta đều đắp từng viên gạch viên ngói lên cơ đồ, thời đó có ai là học hành cho đàng hoàng? Hiện giờ người trẻ tuổi đọc sách nhiều, biết nhiều, cho rằng cái gì mình cũng làm được. Mồm mép thì ghê gớm lắm, thực sự giao việc mới biết, lóng nga lóng ngóng. Trong công ty trước kia cũng có mấy giám đốc trẻ, lúc đầu coi trời bằng vung, mấy lần trên cuộc họp lớn tiếng chỉ trích tôi chứ, giờ đều nói bội phục giám Phạm một phép ...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 69: Kết quả dự đoán trước (2)

Lão Phạm nói đúng đấy, giám đốc Vương nên để chú nhóc nhà cô rèn luyện thêm rồi hẵng buông tay, tôi thấy cháu nó được đấy, đợi nó cứng cáp hơn có tự vấp ngã cũng dễ đứng dậy, chứ đang ở tít mây cao rồi va vấp có khi mất tự tin mà hỏng cả đời. Trương Chí, cháu khá lắm, chú thường nói với Tiểu Mẫn nhà chú nên theo anh Trương Chí học tập, cháu làm được việc lớn, nên đừng có vội vàng, sau này còn thiếu thời gian cho cháu thể hiện hay sao? Giám đốc Vương, cô nên để nó học chút thao tác vốn, Lão Lý tôi có thể kèm cặp nó.

Đó là một nam tử chừng bốn mươi, đeo kính, trông rất trí thức, ai ở giới tài chính Chiết Giang đều biết Lý Kế Anh là người bất kể lúc nào cũng huy động được khoản vốn tới chục triệu.

Một nam tử béo tốt cười ha hả:
- Tiểu Trương, chú thấy Lão Lý nhắm cháu cho Tiểu Mẫn rồi đấy, tín hiệu tốt, tới luôn đi.

Đám người lớn cười vui vẻ phụ họa.

Trương Chi mặt ngại ngùng khiêm tốn đáp vài câu.

Mẹ Trương Chí trên bốn mươi, hơi mập một chút, vẫn ung dung uống trà, bà ta quen người khác khen ngợi con trai mình rồi. Trong giới bọn họ, đám con cái ăn chơi đua đòi rất nhiều, con trai mình có thể coi là nhân vật điển hình để giáo dục con cái rồi, tất nhiên bà ta rất tự hào:
- Trương Chí được chú Lý nó nhìn trúng, dạy bản lĩnh, tôi tất nhiên vui rồi, mấy đứa học trò trong tay cậu đều khá lắm, Tôi cũng suy nghĩ như này, hiện giờ nó lấy học tập là hàng đầu, vài năm nữa tốt nghiệp rồi tôi buông tay, thành rồng hay thành rắn phải dựa vào bản thân nó.

Ván bài cũng gần tới kết thúc, Lâm Quang Đống ban đầu thắng tới 80.000, về sau thua dần, chỉ được 5.000, trong giới kinh doanh bọn họ, chơi bài không chỉ giải trí hay ăn thua, còn là để nhìn người, khi được bài tốt chơi thế nào, khi thua thái độ ra sao, chơi bài là cách bọn họ đánh giá phân lượng của nhau.

Nữ phục vụ mặc sườn xám yểu điệu đi vào rót trà cho mọi người, mang bài đi, mọi người bắt đầu tán gẫu, vài người châm xì gà.

Tô Xán tĩnh tâm chờ đợi.

- Tiểu Lâm à, cậu nói cái tạp chí kia của cậu cho tôi nghe một chút nào.
Phạm Chi Lương giới thiệu cho mọi người:
- Đây là Lâm Quang Đống của Truyền thông Ba La. Tiểu Lâm làm tạp chí, cái máy ánh tôi làm đại lý năm nay có chỉ tiêu quảng cáo, cậu ấy muốn hợp tác với tôi, nói tình huống tạp chí của cậu đi.

Bọn họ chỉ gật đầu một cái coi như chào hỏi, trong số những người này có phân lượng nhất là ông chủ địa ốc, người ta mỗi năm có mấy vụ làm ăn trăm triệu khiến người khác tim đập chân run, quen biết nhiều người nắm quyền trung thượng tầng Thượng Hải, thậm chí cao hơn.

Kế tiếp là Lý Kế Anh, cho vay nóng, huy động vốn, tiếp xúc với đủ tam giáo cửu lưu, hiện là thời đại tiền mặt làm vua, hắn nắm trong tay hơn chục triệu tiền mắt, rất có tiếng trong giới tài chính.

Mẹ của Trương Chí tuy kinh doanh không phải là quá lớn, nhưng chỗ dựa vững chắc.

Tô Xán ngồi ngoài có đánh giá của mình, những người này tương đối "cổ", tận dụng thời cơ đổi mới kinh tế mà phất lên, kinh nghiệm nhiều, chủ nghĩa kinh nghiệm quá nặng, với thứ mới mẻ như tạp chí, đại khái không đánh giá cao.

Thất bại rồi! Đó là đánh giá của Tô Xán về chuyến đi hôm nay, bọn họ không có khả năng thuyết phục được những người này, cho dù y có múa ba tấc lưỡi khiến cho những người này không có lý do nào để bắt bẻ cũng vô ích.

Nhưng cũng không thể để chuyến đi này vô ích, Tô Xán nghĩ cách ứng phó.

Lâm Quang Đống giới thiệu qua về Truyền thông Ba La, đối với chuyện tạp chí Văn hóa thời thượng được tỉnh ủng hộ chỉ nhắc qua:
- Rất nhiều tạp chí đơn thuần dựa vào phiếu thăm dò khách hàng phản hồi, nhưng chúng ta bình tâm mà luận, khi xem báo, có mấy người trong chúng ta nghiêm túc viết phản hồi, sau đó bỏ tiền mua tem phong bì gửi lại, tiền không phải là vấn đề, nhưng cả quá trình làm người ta không còn hứng thú gửi phản hồi. Cho nên tạp chí của chúng tôi đồng bộ vận hành trên mạng, có khu diễn đàn, có khu nhận phản hồi ý kiến độc giả. Hơn nữa tạp chí chúng tôi tuyên dương văn hóa thương hiệu ...

Phạm Chi Lương cười cắt ngang:
- Tiểu Lâm, cậu có biết máy ảnh Tái Tư chúng tôi có nhà quảng cáo cố định, có kênh tạp chí truyền thống rồi. Tạp chí của cậu tạo thế rất tốt, nhưng dù sao cũng là tờ tạp chí mới, chúng tôi còn chưa thấy lượng phát hành ra sao, lấy gì mà tham khảo, nếu tùy tiện ném tiền quảng cáo vào đó, liệu có cẩu thả quá không?

- Giám đốc Phạm, tạp chí đầu tư quảng cáo đã sụt giảm lượng tiêu thụ rồi, nguyên nhân chủ yếu là ôm khư khư cái cũ, cái gì cũng có cần thử nghiệm. Chúng tôi có thể cho ông báo mẫu để tham khảo, cảm thụ giá trị và chất lượng, đương nhiên, sau khi tạp chí phát hành không đạt tới sức ảnh hưởng như giám đốc Phạm muốn, không giúp máy ảnh Tái Tư tiêu thụ nhiều hơn, chúng tôi có cơ chế rút lui hoàn thiện ...

Mọi người chăm chú nghe Lâm Quang Đống tự tin trình bày, mặt dần lộ ra hứng thú.

Tô Xán phân tích sắc thái biểu hiện của những người này, xem ra là nhân vật Phạm Chí Lương dẫn tới gặp qua Lâm Quang Đống, bọn họ đều có nhu cầu quảng cáo, có ý hướng nhất định.

- .... Chúng tôi đủ tự tin trong vòng một hai năm đứng vững chân ở thị trường.

Đợi Lâm Quang nói xong, Phạm Chi Lương ve cằm trầm tư:
- Sợ là không đơn giản như Tiểu Lâm nói thôi, tôi nghe tới tạp chí của cậu rồi, e sức cạnh tranh hạch tâm không bằng những tạp chí chuyên sâu trong nghề.
Quay sang mọi người:
- Ý kiến mọi người ra sao?

Phạm Chí Lương không phải là người giàu có nhất trong đây, song địa vị rất cao, bọn họ nhìn nhau khẽ lắc đầu.

Lâm Quang Đống nhìn Tô Xán xin ý kiến, một người trong số họ để ý rồi Lâm Quang Đống nhiều lần có vẻ xin ý kiến của người trẻ tuổi này:
- Chàng trai này là ai thế?

Tô Xán đứng dậy nói:
- Tôi là chủ tịch Truyền thông Ba La, cũng là cổ đông lớn nhất, mọi người không hứng thú, hoặc nghi ngại về tạp chí của chúng tôi, tôi hiểu. Nhưng tôi muốn nói một điểm, tiền đồ của tạp chí chúng tôi là vô hạn, hiện thời cơ phát hành cũng đúng lúc. Thứ nhất, cùng với kinh tế TQ phát triển, các tạp chí kiểu cũ chưa chuyển mình thành công. Thứ hai, tạp chí nước ngoài vào thị trường TQ rất khó, đây là thời cơ tốt cho tạp chí thời thượng quật khởi. Vừa rồi giám đốc Lâm đã nói, tạp chí kinh doanh ra sao mọi người đều rõ.

Mọi người cần định nghĩa rõ hơn về truyền thông, không thể hỗn loạn như trước.

Đối mặt với gương mặt trẻ măng mang danh "chủ tịch" này, mấy người đều váng đầu, nhưng Tô Xán từ lời nói lẫn thần thái tạm thời cũng xứng với cái danh này, nên bọn họ chưa có vẻ coi thường.

Xung động lớn nhất là Trương Chí vừa rồi trò chuyện rất hứng khởi với Tô Xán, Tô Xán còn ít tuổi hơn cả hắn nữa, hay là đại công tử nhà nào, được trong nhà cho tiền đầu tư, đeo danh chủ tịch dát vàng chơi.

Có nhầm lẫn gì không?

Tô Xán tiếp tục nói:
- Tq gia nhập WTO là chuyện sớm muộn, có thể năm nay là hoàn thành, sau khi chúng ta gia nhập WTO, cạnh tranh điện tử tiêu dùng, chế tạo, tài chính sẽ càng thêm kịch liệt. Sau này nhu cầu đầu tư vào quảng cáo sẽ ngày một lớn, quảng cáo cũng sẽ chuyển biến thành nền tảng truyền thông, tôi tin tạp chí này sẽ khiến mọi người lựa chọn.

- Ý chủ tịch Tô là chúng tôi sẽ lựa chọn tạp chí của cậu?

Có người hài hước nói:
- Chủ tịch Tô coi thường Thượng Hải sao, chúng tôi có nhiều tạp chí như thế, chỉ có cái của cậu mới vươn lên được? Chỉ có cái của cậu mới có thể ăn nêm làm ra? Nếu là thế chúng tôi sẵn sàng đầu tư quảng cáo thôi, nhưng mà phải đợi năm sau xem lượng phát hành của các vị đã.

Tô Xán đưa một ngón tay ra tuyên bố:
- Tôi thấy không cần đợi tới năm sau đâu, tháng sau đi, tháng sau mọi người có thể thấy quyết định được rồi.

- Thú vị, tôi thấy kích thích rồi đấy.
Lý Kế Anh vỗ tay cười lớn:

Phạm Chi Lương cũng cười, ngữ khí cuồng vọng:

- Chủ tịch Tô, vậy quyết định như thế đi, nếu một tháng sau tạp chí của cậu bật lên được, tôi sẽ giao hết tiền quảng cáo năm sau cho tạp chí của cậu. Các cậu đã có số điện thoại của tôi rồi đấy, Lão Phạm này làm ăn nói được là làm được.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 70: Kẻ đáng ghét

Khi Tô Xán và Lâm Quang Đống đứng dậy rời đi, Trương Chí lấy cớ tiễn bọn họ chuồn luôn, hắn chịu đựng đủ cái không khí ngột ngạt ở chỗ này rồi.

Ra ngoài Trương Chí lấy thuốc lá ra mời, Tô Xán không hút, hắn tự châm thuốc xong, hỏi:
- Tôi có cái tính gấp, rất tò mò, Tô Xán, làm sao cậu có thể khiến tạp chí một tháng sau có thể thành công?

Tô Xán còn tò mò hơn:
- Nghe có vẻ anh tin lời tôi nói thì phải?

- Vì sao không tin? Tôi đâu có giống cái đám cổ hủ đó, trước kia tôi tuyên bố có thể giải quyết một vụ làm ăn trong nhà, cha mẹ tôi cũng không tin, kết quả tôi vẫn làm được đấy thôi ... nói chính xác tôi thấy đường lối của tạp chí văn hóa thời thượng là đúng đắn, phù hợp với xu thế mới, vào tay đúng người là sẽ thành công, còn đối với cậu vẫn nửa tin nửa ngờ.
Trương Chí rất thẳng thắn:

- Nói trước mất hồi hộp, đợi tới lúc đó anh sẽ biết rồi.
Tô Xán lấy điện thoại ra:
- Cho tôi số chứ?

- Tất nhiên, tôi mong cậu thành công, ha ha ha như thế sau này lời nói của tôi trước mặt mẹ tôi cũng giá trị hơn, để họ không coi thường thế hệ trẻ chúng ta nữa.
Trương Chí tay vừa kẹp điếu thuốc, ngón cái bấm số điện thoại gọi cho Tô Xán, miệng phả ra từng vòng khói rất nghệ thuật:
- Lúc đó tôi sẽ nói với mẹ tôi, không chừng chúng tôi cũng cần tới tạp chí của cậu.

- Cám ơn anh trước.
Tô Xán bảo Lâm Quang Đống đưa hắn một tời danh thiếp:

Trước khi Tô Xán đi, Trương Chí do dự một chút, nói:
- Này, rốt cuộc quan hệ của cậu với cô bé hoa khôi ĐH ngoại ngữ mà Vệ Đinh Đinh theo đuổi rất rát đó là thế nào?

- Ồ, tôi và Lâm Lạc Nhiên chỉ là bạn bè thôi, trước kia chúng tôi học cùng lớp mà.
Tô Xán không xác định được Trương Chí có ý gì, hắn không phải chỉ là tò mò:

- Cẩn thận, đám Vệ Đinh Đinh có ý đồ nhắm vào cậu đó, cụ thể làm gì tôi không rõ, nhưng hôm đó sau khi Lâm Lạc Nhiên rời đi không quay về, hắn tức giận đập vỡ điện thoại ...

Tô Xán gật đầu, vỗ vai Trương Chí:
- Tôi biết rồi, cám ơn nhiều.
Không cần lo điều này, chỉ là hiểu lầm, chỉ cần Lâm Lạc Nhiên giải thích một câu với Vệ Đinh Đinh là xong.

……

Đh Thượng Hải lặng lẽ đứng một góc trong thành phố sắt thép phát triển nhanh tới chóng mặt này, mấy bãi công trường ngổn ngang ngoài trường sau vài tháng đã dựng kiến trúc cao vút, che đi một phần trời xanh mây trắng.

Thành phố thay đổi từng ngày, có những thứ chẳng hề thay đổi.

Nửa ngày ngắn ngủi làm chủ tịch Tô, Tô Xán quay trở về thân phận của mình, ngày ngày mang sách vở xuyên qua những khu phòng học, thi thoảng ngẩng đầu nhìn tòa nhà hiện đại hóa dần hình thành.

Trước đó không lâu Tằng Kha gọi điện cho Tô Xán, dặn y chú ý dinh dưỡng, học tập không nên quá mệt, không còn tiền thì gọi điện về nhà xin thêm.

Tô Lý Thành từ hai tháng trước đưa con đi học tới giờ không có nhiều biến động, nội bộ kiến trúc Đại Dung vừa mới hoàn thành trọng tổ, nhiều công tác đang lục tục bàn giao.

Tô Xán biết cha mình càng ngày càng bận, kiêm cả chức vụ tổng giám đốc và công trình sư, những người trước kia quan hệ đạm bạc, bây giờ nhiệt tình hẳn lên, nhất là những người ở Hạ Hải.

Thị trưởng Hồng Tiểu Thiên vốn là chiến hữu trong đại đội trước kia của Tô Lý Thành, năm nay ông ta đứng lên tổ chức một buổi tụ hội chiến hữu cỡ lớn, một số chiến hữu cũ ở các thành phố ven biển cũng trở về tham gia.

Tằng Kha trong điện thoại cực kỳ đắc ý nói với Tô Xán, cha y trở về không khác gì lãnh đạo đi thị sát, trước kia những người chẳng hề qua lại, những nhân vật chẳng thèm liếc mắt nhìn, giờ tới tận nhà, tâm sự ôn lại chuyện cũ.

Thực ra có chuyện cũ quái gì mà ôn, chẳng qua cùng một cái đại đội, nhưng nhập ngũ và xuất ngũ thời gian khác nhau, nhiều người còn chưa bao giờ gặp mặt.

Toàn bộ cuộc tụ họp tới hơn 160 người, có nông dân làm ruộng, có công chức nghỉ việc, có hộ cá thể kinh doanh nhỏ, cũng có những nhân vật tiếng tăm ở ngành nghề đang ăn nên làm ra như sắt thép, thông tin, mặc dù nơi nào chẳng có người này người nọ, song không phủ nhận người từng tham gia quân ngũ có điểm hảo sảng đơn thuần hơn.

Ví như Tô Xán trước kia có mấy khi tham gia họp lớp, vì không có gì để "vênh mặt với đời."

Mọi người tụ hội ba ngày, Hồng Tiểu Thiên còn chuyên môn mời người ĐTH quay phim, mỗi người tới địa điểm tụ hội đều chào kiểu nhà lính, báo số hiệu, rất tình cảm ấm áp.

Trong cuốn băng kéo dài trên 80 phút này, Tô Lý Thành còn được Hồng Tiểu Thiên trò chuyện thân thiết, trong mắt những người quen ở Hạ Hải, nhà họ Tô chuyến này bay lên trời rồi.

Bất tri bất giác Tô Lý Thành tới tầm cao thành tài nguyên trọng yếu trong mắt người khác.

Đại hậu phương không có gì đáng lo, sự nghiệp của cha mẹ tiến triển thuận lợi, Tô Xán cũng đang âm thầm chuẩn bị kế hoạch lớn của y, kế hoạch y có ý đồ từ lúc nhập học tới giờ.

Tất cả đã chuẩn bị đầy đủ, chỉ thiếu một cú điện thoai của Vương Thanh nữa mà thôi.

Trước lúc đó Tô Xán vẫn chiếu theo thời khóa biểu đi học, từ KTX tới giảng đường 15 phút, từ giảng đường tới nhà ăn 10 phút, từ nhà ăn về KTX 12 phút, chính xác như đồng hồ.

Tiêu Húc buổi tối thi thoảng cùng mấy người chung chí hướng cùng tầng thảo luận thời sự quốc tế, từ sự kiện 11-9 ở Mỹ cho tới hội nghị tổ chức hợp tác Châu Á Thái bình dương do Trung Quốc đăng cai tổ chức. Tiêu Húc học không uổng phí, miệng cắn hạt dưa, tay vung vẩy đàm luận chuyện quốc tế trông ra dáng lắm rồi.

Trương Tiểu Kiều tưởng chừng trừ chuyện cô gái kia thì trên đời chẳng cái gì tác động được vào hắn, cái vòng tròn của Đỗ Đại Duy khiến người ta tránh xa cũng thế, khiến người ta xu nịnh cũng thế, chẳng thể ảnh hưởng tới những người trong phòng 602 ở tòa KTX nửa cũ nửa mới thấp thoáng dưới bóng ngân hạnh.

Thời gian này Tô Xán bị Đường Vũ lạnh nhạt, cả tuần chẳng gặp nhau lấy một lần, toàn là gửi tin nhắn qua lại, mà tâm trạng của Đường Vũ thì căn bản không thể phát hiện qua điện thoại. Đường Vũ trả lời tin nhắn, cùng hai người trò chuyện tán gẫu vẫn như bình thường, song lại có rất nhiều lý do không gặp y.

Tô Xán không biết Đường Vũ rốt cuộc có biết chuyện bữa tụ hội của Đỗ Đại Duy không, Trình Thông Thông có hiểu lầm gì về quan hệ của mình và Lâm Lạc Nhiên không, mà Đường Vũ có biết cũng không thể hiện ra, nha đầu này luôn giấu tâm sự cực sâu.

Xem lại sổ tay xác nhận thời khóa biểu của Đường Vũ xong, Tô Xán bỏ thời gian tới đường Tứ Bình mua một chiếc xe đạp Giant giá 2000, thời này có thể nói Giant hùng bá khắp Trung Quốc không đối thủ.

Tô Xán từ lúc vào cửa hàng độc quyền của Giant, tới lúc dắt xe ra ngoài, trước sau hết 25 phút, không để lãng phí một giây.

Y bắt xe taxi tới đây, còn hiện giờ đạp xe quay trở về trường.

- Tài chính phát triển là thiết yếu, nhưng trong quá trình phát triển, mức độ chênh lệch so với thực thể kinh tế phải ở phạm vi nào mới là thích hợp? Bản thân mô hình tài chính và tham số này có vấn đề gì cần chú ý? Mỗi tiết học tôi sẽ bố trí cho các em một đề tài chuyên sâu, hi vọng mọi người trở về tìm hiểu thêm ... Bài học hôm nay tới đây là hết, buổi tiếp theo tôi sẽ ra câu hỏi với các em, hi vọng các em cho tôi câu trả lời chính xác.

Giáo viên gập sách lại, đứng dậy rời giảng đường, ra tới cửa bị mấy sinh viên chặn lại hỏi bài, hiền hòa giảng giải.

Mắt nhìn giai nhân thanh lệ mặt áo trắng tinh khôi ôm sách đi qua trước mặt mình, mũi khẽ hít lấy hương thơm tự nhiên đó, là mùi táo xanh, luôn là mùi này, ngửi rất thoải mái nhưng trong lòng lại có chút mất mác.

Cô nữ sinh tên là Đường Vũ này chẳng bao giờ hỏi hắn điều gì, tựa hồ những tri thức hắn giảng dạy, không làm cô nữ sinh này có chỗ nào nghi hoặc hay khó hiểu. Hôm nay hắn cố tình tung ra câu hỏi đối với sinh viên năm nhất mà nói là rất khó, vậy mà cô nữ sinh này vẫn không hề đặt câu hỏi.

Trong đầu vẫn lưu giữ bóng lưng yểu điệu của Đường Vũ ôm sách rời đi, tiếp đó lý trí của hắn bóp nát, vì một kẻ đáng ghét lại xuất hiện.

Đường Vũ chuẩn bị về KTX thay quần áo đi ăn cơm, nhưng xuống dưới bị chặn lại, Tô Xán ngồi trên xe đạp chắn ngang đường, nhe răng cười với cô.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 71: Tam đường hội thẩm (1)

B

ên cạnh Đường Vũ truyền tới tiếng reo hò của đám bạn cùng lớp.

Qua một thời gian mọi người đều đã quen biết nhau, cả khoa không còn ai không biết bông sen trắng Đường Vũ nữa, hứng thú của mọi người với Đường Vũ càng lúc càng lớn, nhắc tới cô đều biết đây là cô gái thời cao trung giành vô số giải thưởng lớn nhỏ, xinh đẹp, học tốt, khi chơi dương cầm thì càng chỉ có thể dùng từ "nữ thần" để hình dung, trở thành đối tượng khác giác xuất hiện với tần suất cao nhất trong cuộc bàn luận về nữ sinh vào buổi tối ở KTX nam.

Kẻ mang suy nghĩ thô bỉ đen tối tất nhiên không ít.

Dù sao tới đại học thì cũng là nửa trưởng thành rồi, đại đa số không để người khác biết suy nghĩ trong lòng nên không hỏi thẳng, lúc thảo luận loáng thoáng biết được rằng Đường Vũ đã có bạn trai, sự thực này khiến không ít nam sinh như người mất hồn, đại học bây giờ nữ sinh còn đơn thân thì nhất định không phải là mỹ nữ, mà mỹ nữ thì nhất định không phải là xử nữ.

Tô Xán đứng ở đối diện Đường Vũ, một số người trong lớp Đường Vũ rốt cuộc đã thấy người bạn trai đồn thổi kia.

Một cái xe đạp, một nam sinh ăn mặc tùy tiện, một nụ cười tự nhiên mà rực sáng.

Đã thấy quá nhiều chàng trai theo đuổi cầm hoa hồng hoặc thư tình bày tỏ đều chẳng khiến Đường Vũ mảy may động lòng, cuối cùng xấu hổ đứng lặng người giữa hành lang. Tô Xán xuất hiện làm người ta chú ý đánh giá, xem ánh mắt Đường Vũ kén chọn tới mức nào.

Có vẻ cũng được đấy, trừ đi không phải loại hoàng tử bạch mã đi BMW, mặc hàng hiệu Armani thì vóc người cao ráo mà không thô, khuôn mặt không đẹp trai chói lọi nhưng ánh mắt có thần, ừm, có thể nói là khí chất.

Phù hợp với cô gái hướng nội như Đường Vũ.

Đường Vũ mỉm cười với mọi người, khuôn mặt thường ngày chẳng có nhiều biểu cảm lúc này thay đổi hẳn, làm người ta nhìn ngây ngất.

Đi tới, nhìn Tô Xán tay nắm tay lái, câu đầu tiên của Đường Vũ hongr hết phong cảnh:
- Mới mua à? Phí tiền .... Bạn thật lười.

- Trường học rộng quá, mà thỉnh thoảng đạp xe cũng thể coi là rèn luyện mà, không thể mỗi lần tới đón bạn, chỉ mang mỗi hai cái tay giúp bạn cầm sách.
Tô Xán nhận lấy sách của Đường Vũ cho vào ba lô của mình.

Đường Vũ liếc mắt nhìn quanh, hơi do dự, vừa mới tan học, rất đông người, nhưng đây không phải chỉ là vấn đề xấu hổ.

Cuối cùng vẫn ngồi lên, Đường Vũ chưa bao giờ ngồi xe đạp, khi lắc lư ngồi sau lưng Tô Xán, cảm giác không chắc chắn, tay đưa ra nắm chặt lấy áo Tô Xán.

Mặt Đường Vũ rất đỏ, Tô Xán còn nghênh ngang đạp xe giữa đường, không biết bao nhiêu người nhìn vào, nếu mẹ mình mà thấy, không biết sẽ có vẻ mặt thế nào.

Nghĩ như thế Đường Vũ có chút kích thích phóng túng, tay buông áo Tô Xán ra, vòng tay ôm lấy hông y, áp mặt vào lưng Tô Xán, ngửi cái mùi mang theo chút mồ hôi đó, rất dễ chịu, khẽ nói:
- Còn nhớ lúc rời Hạ Hải, bạn nói gì không?

- Thế nào cũng có một ngày, mình lái BMW, Porche xuất hiện trước mặt bạn.
Tô Xán cười nói lớn, xe đi xuống một con dốc thoai thoải, gió lùa qua hai bên, mái tóc Đường Vũ phiêu động.

Người bên đường bĩu môi, bất kể là ai nghe thấy tuyên ngôn của anh chàng dùng xe đạp chở bạn gái đều có vẻ mặt này.

Này, xe đạp của cậu đẹp đấy, nhưng đừng nằm mơ giữa ban ngày.

Đường Vũ càng ôm chặt Tô Xán hơn:
- Xe và nhà, mình tin rằng qua hai bàn tay chúng ta rồi sẽ kiếm được. Xe, không cần mua thứ xa hoa như vậy, dùng tốt là được rồi. Nhà, chẳng cần rộng, đủ ở là được. Nhưng cuộc sống này, mình muốn kéo dài mãi mãi.

Chẳng phải là ngày tận thế, cũng chẳng phải là hoàn cảnh bi thương tuyệt vọng, một câu nói nhỏ nhẹ ấy có thể phá vỡ bất kỳ băng giá phủ trên trái tim nào.

Đường Vũ, có lẽ rất nhiều người xung quanh bạn đều cho rằng bạn nắm tay một nam nhân không phù hợp với bạn, trải qua một đoạn ái tính sớm muộn gì cũng đổ vỡ, nhưng sự thực sẽ cho những kẻ đó biết, dù là mình đi xe đạp hay lái Porche, thì tất cả chướng ngại trước đường đi của chúng ta sẽ đều bị nghiền nát.

Xe đạp phanh két dừng lại ở khu KTX, Đường Vũ xuống xe, cùng Tô Xán đi bộ.

- Mấy ngày trước mình tham gia buổi tụ hội bạn bè của Trương Tiểu Kiều, tình cờ gặp được Lạc Nhiên.

- Ừ.

Đường Vũ biết chuyện này, Trình Thông Thông ngay hôm đó trở về đã kể cho cô biết, lúc đầu Đường Vũ rất không vui, có điều cô không lo lắng, chẳng phải vì cô thoải mái chấp nhận, mà đơn giản chỉ vì cô tin tưởng.

- Về sau bọn mình cùng ra ngoài đi dạo, đưa cô ấy về trường, lúc về KTX mình còn bị quản lý ghi lại, còn tốn một bữa cơm cho Vương Đông Kiến giúp nghĩ cách loại bỏ ghi chép này ...
Tô Xán làm bộ mặt tội nghiệp:
- Thật sự là không có gì cả đâu.

Đường Vũ mỉm cười gật đầu:
- Ừ, mình biết.

Chỉ đơn giảng thế thôi? Tô Xán nghi ngờ, hôm nay Đường Vũ chịu để y đón về không có ý nghĩa nhiều, vì Tô Xán biết Đường Vũ sẽ không từ chối mình trước mặt bao nhiêu người như vậy thôi, không có nghĩa rằng chuyện này mình đã được bỏ qua.

- Thât? Thế vì sao tuần vừa rồi không chịu gặp mình?
Nhìn thẳng vào mắt Đường Vũ:

- Mình bận mà, giờ hết bận rồi.
Đường Vũ cười, cười rất tươi, hai mắt cong vút lên như trăng non.

Không xong! Tô Xán hô lớn trong lòng, nha đầu này càng ngày càng khó chơi, không biết câu nào nói thật câu nào nói dối, còn học đâu được kiểu cười này nữa, sau này mà thực sự trở thành một Mục Tuyền thứ hai không phải chết mình à?

Thực ra tối hôm đó Trình Thông Thông trở về kể chuyện Tô Xán và Lâm Lạc Nhiên, Đường Vũ không tin, nhưng ba cô bạn nhất trí cho rằng hành vi của Tô Xán là không thể chấp nhận được, xúi Đường Vũ trừng phạt Tô Xán, ít nhất một tháng không thèm ngó ngàng tới y, nhân cơ hội này thử thách y. Đường Vũ không tiện từ chối, nếu cô khư khư ý mình thì tỏ ra

không hòa nhập với mọi người rồi, thế nên mới làm Tô Xán phồng phồng thấp thỏm một tuần.

Đường Vũ về phòng cất sách, còn Tô Xán lại đem xe đi gửi, một tháng có ba đồng, Tô Xán lấy ra gói thuốc lá đắt gấp chục lần mời, thế nên người này mỗi lần thấy Tô Xán là chào hỏi nhiệt tình.

Khi Đường Vũ đi xuống có thêm cả ba người bạn cùng phòng.

- Đi ăn cơm nào, lâu lắm không gặp rồi, Tô Xán, sao gần đây không thấy mặt vậy, chột dạ à?
Trình Thông Thông cười tươi như hoa, còn khoác tay Đường Vũ rất thân thiết, hai cô gái kia cũng nhìn y như nhìn kẻ thù chung.

- Ha ha, gần đây bận.
Tô Xán dùng lại chiêu vừa nãy của Đường Vũ, tuy không biết cụ thể, nhưng ba nhau đầu này chắc chắn gièm pha không ít:
- Hôm nay hết bận, tới mời mọi người ăn cơm.

Ba cô gái đồng loạt hừ một tiếng, sau đó xúm quanh Đường Vũ kéo cô đi trước, bỏ lại Tô Xán một mình ở đằng sau.

Tô Xán không buồn, thậm chí còn vui, điều này chứng tỏ Đường Vũ đã hòa nhập với mấy cô bạn cùng phòng rồi, nên không ngại phối hợp một chút.

Tới nhà ăn, bốn nữ một nam, lại toàn là cô gái xuất chúng, nên chả có gì lạ khi vô số ánh mắt nhìn vào Tô Xán, không hề thấy Tô Xán có bất kỳ biểu hiện nào của "thằng bạn gay" gọi chị xưng em với các cô gái, thế là những ánh mắt biến thành ghen tỵ.

Nếu ghen tỵ này có thể thành hình, e rằng không bao giờ có ánh sáng xuyên qua được bầu trời nhà ăn này nữa.
Vì Tô Xán nói mời khách, ba cô gái liền không chút khách khí ra lấy coca loại chai thủy tinh giá 300 hào, nghĩ gần đây giảm béo không thể uống đồ

có ga, nhưng ít nhiều phải khiến Tô Xán chảy máu, thế là mỗi cô còn lấy một cái đùi gà rán vàng ươm, cứ món nào đắt chọn món đó, chất đầy khay cơm.

Tên đáng ghét này chẳng những lừa gạt mất Đường Vũ, khi mời khách lại chỉ tốn có 200 đồng chiêu đãi một đống người, vừa có được thể diện lại có ân tình, tiền trong ví không hi sinh tráng liệt.

Đường Vũ

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 72: Tam đường hội thẩm (2)

Trình Thông Thông hôm đó có mặt ở hiện trường chứng kiến sự việc từ đầu tới đuôi, cũng nghe hết những lời suy đoán đồn đại, có điều khi trở về nói rất khách quan, chỉ kể Tô Xán đi trước, Lâm Lạc Nhiên đuổi theo, sau đó không quay về nữa, gọi điện vào máy Lâm Lạc Nhiên không được, người khác nói hai bọn họ đi với nhau qua đêm, chưa chắc phải là như thế, có thể ai về trường nấy, còn tắt máy cũng có thể là do hết pin.

Nguyễn Tư Âu và Đồng Đồng bất bình thay cho Đường Vũ, bọn họ đều từng có bạn trai, tính đám nam nhân thế nào bọn họ không lạ gì, Lâm Lạc Nhiên xuất chúng, so với Đường Vũ thì xuân lan thu cúc mỗi người một vẻ, một nữ sinh như vậy chủ động ngả vào lòng, lại ở ngoài một đêm, ngốc mới không biết chuyện gì xảy ra.

Có câu ấn tượng đầu tiên không chuẩn xác, nhìn người cần thời gian dài, đường xa biết sức ngựa là đạo lý mà ai cũng hiểu, Đường Vũ sa vào lưới tình, không sáng suốt nữa.

Đường Vũ khi đó nghe xong đám chị em cùng phòng oán hận chỉ trích Tô Xán, nói nhẹ:
- Mình tin Tô Xán.

Trình Thông Thông hỏi một câu:
- Đường Vũ, cậu yêu lần thứ mấy rồi?
Kết quả cả ba cô bạn đều từng có ít nhất hai bạn trai, Đường Vũ liền mất tư cách lên tiếng.

Mọi người đều lấy thức ăn xong trở về, nhưng chưa ăn ngay được, ba cô gái ngồi đối diện Tô Xán, nhìn y chằm chằm, bày ra bộ dạng tam đường hội thẩm.

- Kinh tế học có một cách nói là chi phí cơ hội, tài nguyên có rất nhiều cách sử dụng, khi muốn dùng một loại tác dụng của nó thì phải bỏ đi tác dụng khác. Tác dụng của việc từ bỏ này là sáng tạo ra cơ hội giá trị khác, nói cách khác cậu làm một chuyện phải bỏ những chuyện khác, yêu một người phải bỏ chi phí cơ hội là yêu một người khác. Cho nên không có cơ hôi nào không có chi phí.
Nguyễn Tư Âu trước kia ở trong trường cao trung là học sinh giỏi vang danh xa gần, hiện giờ học kinh tế học cũng như cá gặp nước, dựa vào sở trường của mình nổ phát súng đầu tiên:
- Tiền đề của kinh tế học là lãnh khốc vô tình, nhưng đôi khi tôi thấy kinh tế học so với ai đó còn có tình người đạo đức hơn nhiều. Tô Xán, cậu thấy thế nào?

Tô Xán ung dung mỉm cười:
- Mình không hiểu chi phí cơ hội, nhưng mình biết câu chuyện này, một nhà kinh tế học, một bác sĩ ngoại khoa và một kỹ sư công trình thảo luận xem nghề nào lâu đời hơn. Thời đầu sáng thế, Chúa bẻ xương Adam sáng tạo ra Eva, cho nên ông bác sĩ ngoại khoa nói nghề của mình lâu đời nhất. Kỹ sư không đồng ý, nói Chúa trước khi tạo ra con người thì tách lục địa và đại dương, đó là sức mạnh của kỹ thuật. Nhà kinh tế học bảo các ông đều sai cả, trước khi Chúa xuất hiện, thế giới là một vùng hỗn loạn, có thể khiến thế giới hỗn loạn, chỉ có thể là kinh tế học mà thôi.

Ba cô gái đang làm khuôn mặt hình sự thẩm vấn tội phạm cũng không nhịn được phì cười. Đường Vũ lườm y, giờ mồm mép dùng cả để đối phó với con gái rồi, trước kia Tô Xán không như thế, với con gái luôn rất nhường nhịn, như thời ở Nhất Trung Hạ Hải, bị trêu chọc ngoa ngoắt thế nào cũng chỉ cười.

Nguyễn Tư Âu vừa cười vừa tức, rõ ràng Tô Xán ám chỉ mình làm phức tạp mọi chuyện, chỉ sợ thiên hạ không loạn. Nhưng Tô Xán làm bộ mặt đường

hoàng như thế cũng làm bọn họ tin rằng y không làm chuyện gì thẹn với lòng.

Khó khăn lắm mới nhịn được cười, Trình Thông Thông ra trận:
- Âu Âu, đồ ngốc, nếu dùng tới lý luận, mười chúng ta cũng không đấu nổi Tô Xán, cậu ta xoay cho một vòng thì IQ cậu về 0 ngay, không thấy Đường Vũ bị độc hại sâu thế nào à?
Rồi hùng hổ chất vấn Tô Xán:
- Tôi không ngờ cậu lại là người như vậy, đã có bạn gái rồi, sao lại còn đi chơi đêm với cô gái khác, cậu không nghĩ cảm giác của Đường Vũ sẽ thế nào à?

Hai cô gái đều thầm khen ngợi Trình Thông Thông, xem này Tô Xán còn cách nào khua môi múa mép được nữa không.

Quả nhiên Tô Xán quay sang Đường Vũ, mặt đầy thành khẩn nói:
- Mình xin lỗi.

Cả ba cô gái mừng rỡ, dùng mắt uy hiếp Đường Vũ không được mềm lòng, Trình Thông Thông thừa thắng truy kích:
- Hiện giờ xin lỗi cũng muộn rồi.

“Á” Trình Thông Thông vừa mới dứt lời thì nhìn thấy một cảnh không tin nổi, mắt trợn tròn. Xung quanh cũng xôn xao cả lên, không hiểu có chuyện gì.

Bởi vì lúc này Tô Xán rời ghế, một chân khuỵu xuống, hai tay nắm tay Đường Vũ, nói cực kỳ buồn nôn:
- Đường Vũ, mình thực sự xin lỗi.

Đường Vũ hoảng hồn, cuống quít kéo Tô Xán lên, ba cô gái đứng ngồi không yên, không biết có phải mình làm quá không, bọn họ làm chuyện này có ba phần đùa vui để mọi người gắn bó hơn thôi, bây giờ sự thể thành ra thế này sợ khiến Đường Vũ giận thì khéo quá hóa dở.

Tô Xán chưa thực sự quỳ xuống thì thuận thế Đường Vũ kéo mình mà đứng dậy, sau đó ngồi trở lại chỗ, thản nhiên như không hề có chuyện gì nhìn ba cô gái còn đang thấp thỏm lo sợ:
- Xong hai người rồi, đến lượt Đồng Đồng.

Nhìn cái mặt trâng tráo của Tô Xán ai không hiểu vừa rồi y bày trò vậy thôi, cả bốn cô gái đều thở phào, vậy là sau chặng đường dài hai tháng quen biết, ba cô gái đã biết bản chất con ngựa này rồi.

Mặt dày vô địch.

Đồng Đồng rối rít xua tay:
- Qua, cho qua!
Thầm nghĩ, chẳng may Tô Xán làm trò điên rồ gì nữa có khi Đường Vũ giết mình.

Tô Xán cười ha hả:
- Vậy mọi người ăn cơm đi, để lâu cơm canh nguội hết mất.

Tiếp đó mọi người không nhắc tới chuyện kia nữa, vừa ăn cơm vừa trò chuyện, trong số bọn họ thì Đồng Đồng là cô gái tươi sáng hoạt bạt nhất, Đồng Đồng học số học, liền kể vài chuyện vui về số học, làm không khí rất sôi động.

Số học nói sâu hơn là vấn đề triết học, Tô Xán đôi khi thấy Đồng Đồng và Tiêu Húc rất tương xứng với nhau, nói không chừng hai người này cùng thảo luận với nhau có thể thăng hoa tới hình nhi thượng học - Metaphysics.

Đồng Đồng giống đại bộ phận bọn họ, trải qua chế độ giáo dục thi cử của thế hệ 8X, hoang mang nói:
- Cha mẹ mình bảo làm giáo sư nguyên tử còn chẳng bằng người ta bán trứng trà luộc, người ta học sâu về vật lý ít nhất có thể tới viện khoa học nghiên cứu, người học hóa học có thể chế thuốc, làm hóa mỹ phẩm kiếm

lợi. Nam nhân học số học tới cao thâm có thể vác cái đầu hói bay khắp thế giới giảng giải, nữ nhân học số học chẳng khác gì phượng hoàng bị nhổ lông.

Hiện giờ Đồng Đồng là đóa kim hoa của khoa số học, nhưng cô sợ bốn năm sau mình đứng chung với đám gà, có lẽ chẳng ai nhận ra có gì khác biệt.

Đồng Đồng than vãn vấn đề công việc sau này:
- Mình phải làm sao đây, chẳng lẽ vất vả học hành để rồi sau này làm giáo viên dạy bọn học sinh giải bài tập vớ vẩn trong sách giáo khoa à?

Tô Xán trấn an:
- Đừng lo, số học là vua của các vị vua đấy, tốt nghiệp xong bạn có thể tới hệ thống tài chính làm việc, đây là con đường sáng rất sáng.

Điều này làm Đồng Đồng nửa tin nửa ngờ, về sau tốt nghiệp rồi cô mới có nhận thức sâu sắc về điều Tô Xán nói, những thứ trong tài chính đều do số học diễn hóa thành, công ty tài chính nghe thấy cô học số học là sáng mắt giữ chặt lấy.

Đồng Đồng trong nghề xông pha nhiều năm có được kết luận, người hiểu lý luận số học coi thường người nghiên cứu ứng dụng số học, mà người nắm ứng dụng số học thì có thể phát động cả cuộc chiến tranh tài chính, Đồng Đồng học chính là thứ lý luận này.

Vì thế về sau sự nghiệp của Đồng Đồng tới một mức độ rất cao, nhưng cô càng thêm kính nể Tô Xán.

Không chỉ đơn thuần là vì Tô Xán là ông chủ của mình.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 73: Thời đại hoàn toàn mới đang tới

T

ô Xán và các cô gái trong phòng Đường Vũ trò chuyện một buổi, ba cô gái liền đặc biệt cho phép Tô Xán giữ lại Đường Vũ, còn ba cô kết bạn hẹn nhau tới phòng tập thể dục, Trình Thông Thông đi tới đó liền dẫn theo một đám hội viên nam tràn vào, ông chủ người Tứ Xuyên béo múp cười híp mắt tuyên bố từ nay về sau sẽ giảm nửa giá cho cả ba cô gái.

Ba cô gái đi rồi, Tô Xán đường hoàng nắm tay Đường Vũ rời nhà ăn, Đường Vũ mặt đỏ au, Tô Xán thì vênh vênh đắc ý đáp lại những ánh mắt bất thiện.

Bọn họ rời đường chính, men theo con đường nhỏ quanh co khúc khuỷu, hai bên đường là hàng cây đan xen cao thấp, bọn họ vừa chậm rãi bước đi vừa chia sẻ cho nhau chuyện xảy ra trong một tuần quá, toàn mấy chuyện rất vụn vặt kiểu như Tiêu Húc dạy muộn vội vàng mặc trái áo, hay Đồng Đồng mới tập một động tác yoga cực khó nào đó.

Hai người bất tri bất giác đã đi tới sân tennis, bao năm nước mưa tẩy rửa, làm lưới sắt quây quanh rỉ sét hết cả, lúc này không còn ai chơi bóng. Chung quanh đỗ đủ các loại xe, ánh đèn đường bị cây cối che lấp quá nửa, làm nơi này thêm âm u.

Tô Xán quay đầu sang, mắt sáng rực nhìn Đường Vũ đang giang tay ưỡn đồi ngực tròn trịa đón lấy cơn gió tối mát mẻ, cô gái mười chín đã chớm có đường nét của phụ nữ trưởng thành, chiếc áo thun trắng thít lấy vòng eo thon nhỏ, Tô Xán không kìm được nuốt nước bọt ực một cái, trong không khí tĩnh lặng nghe rất rõ.

Đường Vũ quay sang, không né tránh ánh mắt của y, con ngươi cô phản chiếu ánh đèn vàng vàng đẹp huyền ảo, môi cong lên lên đầy khiêu khích.

Từ khi Tô Xán nắm tay cô đi về phía cây cối dày đặc này nhưng ít người qua lại này, Đường Vũ thừa biết trong lòng Tô Xán nghĩ cái gì.

Một cô gái thông minh sẽ bình tĩnh giữ im lặng đúng lúc, hai người đi tới nơi vắng bóng người, nhưng lại có phong cánh điền viên phục cổ phối hợp, một nam một nữ có rất nhiều chuyện để làm, ví dụ như .... Ngắm phong cảnh.

Nơi này thực tế là chỗ bất kỳ bộ phim kinh dị lấy đề tài trường học nào cũng rất dễ sinh linh cảm, cột đá từng phiến từ to tới nhỏ chất thành, không rõ mục đích, mặt đất phủ đầy lá cây khô vàng chẳng biết tích tụ bao lâu chưa được thu dọn, còn lưới sắt quây quanh sân tennis, có dấu vết bị người ta phá chui vào, đèn đường cũng cũ kỹ, ánh sáng mờ mờ nhấp nháy, việc kiến thiết hiện đại hóa của ĐH Thượng Hải chưa đồng bộ, nhiều nơi mang phong cách viên lâm, có vị xưa cũ.

Nhưng Tô Xán và Đường Vũ tới đây, chẳng hề có không khí khủng bố, chỉ cảm thấy đây mới nên là cuộc sống đại học của họ.

Thế này đủ xa rồi, một tuần bị Đường Vũ cấm vận, Tô Xán không nhịn thêm nữa, đưa tay ôm vòng eo gầy nhỏ của Đường Vũ, ôm siết cô vào lòng, cảm thụ sự mềm mại của bầu ngực thiếu nữ, cúi đầu xuống môi lướt từ từ qua cổ, hướng lên tai Đường Vũ, một mùi hương nhẹ luồn vào mũi, rất dễ chịu.

Đường Vũ biết Tô Xán rất dị ứng với mùi nước hoa, cả mùi phấn cũng thế, có điều cũng rất lịch sự nên Tô Xán không thể hiện ra cho các cô gái biết, song Đường Vũ tâm tư tinh tế sao không biết.

Tô Xán ở mặt này không am tường, chỉ không thích nước hoa son phấn chứ không chỉ ra rõ được mình không thích mùi gì, Đường Vũ dần thử nghiệm được, nên từ dầu gội, sữa tắm cho tới nước hoa cô dùng đều là thứ Tô Xán

ưa thích, đó là vị nhẹ đa phần mang mùi hoa quả, như dầu gội đầu mùi táo cô dùng.

Tô Xán không biết, chỉ thấy mùi Đường Vũ rất dễ ngửi, còn Đường Vũ giữ làm bí mật nho nhỏ của mình, cô gái nào không nhận ra được điều này, không có cơ hội tiếp cận Tô Xán.

Lúc này Đường Vũ bị Tô Xán hôn hít sờ soạng thở gấp liên hồi, nói đứt quãng:
- Suốt ngày chỉ mưu tính cái chuyện này, đồ háo sắc.

Tô Xán ôm Đường Vũ rất chặt, phần eo dán sát vào thân thể mê người của cô, hai tay lúc này vuốt dọc sống lưng Đường Vũ:
- Bạn là bạn gái của mình, không háo sắc với bạn thì với ai?

Đường Vũ ưỡn người, càng càng dính sát vào lồng ngực Tô Xán, phả hơi thở nong nóng vào tai y:
- Lâm Lạc Nhiên chẳng hạn.

Tô Xán hơi khựng người lại, tay tới bờ mông chắc mẩy của Đường Vũ cũng không hoạt động nữa, cười khổ:
- Thực sự không có gì mà.

- Mình biết, vì bạn mà có ý định gì, Lạc Nhiên xử bạn ngay.
Đường Vũ cười khúc khích:

Tô Xán biết khả năng đó, nhưng mà cách nói của Đường Vũ làm y nghe nhồn nhột, sĩ diện con trai trỗi dậy:
- Chưa chắc …
Nói được tới đó thì ngưng bặt.

- Chưa chắc cái gì?
Đường Vũ êm ái, ánh mắt chăm chú nhìn nét mặt Tô Xán.

Suýt mắc bẫy, nha đầu này quá nguy hiểm, Tô Xán tức giận, không lịch sự nữa, cúi xuống ngấu nghiến cánh môi đỏ mọng Đường Vũ, cuốn lấy chiếc lưỡi thơm đó tận tình thưởng ngoạn, tay thay đổi trận địa từ đằng sau ra phía trước, vầy vò bầu ngực mềm mại, cảm giác chẳng khác gì gãi ngứa ngoài giày, hạ xuống dưới, tay như rắn nước luồn qua mép áo, dán lên cái bụng bằng phẳng nhẵn mịn, rồi trực tiếp sờ lên trên.

Đúng lúc này Đường Vũ đưa ra hành động, bị tay cô khẩn cấp giữ lại, hôn nhanh như chớp lên môi Tô Xán, tách ra:
- Hôm nay mình tới ngày rồi ... Đừng ... Được không?

Đầu Tô Xán hơi chạm mạch, vì y không hiểu Đường Vũ có ý gì.

Thực tế Tô Xán và Đường Vũ yêu đương mật ngọt, khiến đáng người sói phòng 602 vào đêm trăng mất ngủ lấy làm đề tài thảo luận, đoán xem lão đại và đại tẩu đã phát triển tới mức độ nào.

Tô Xán chỉ ậm ừ chuyện nên làm đều đã làm rồi, làm mấy con súc sinh gào rú, tra khảo y có phải y đã trà đạp nữ thần như đám cỏ dại bình thường rồi không?

Nhưng thực sự làm điều nên làm hết rồi sao?

Tô Xán không ra tay được, tuy nói khi ở Hạ Hải mình và Đường Vũ chỉ còn thiếu một bước nữa thôi, nhưng cô gái này khi đó tâm tình như tro tàn lại kèm tâm lý phản nghịch chống đối lại mẹ mình trong ngày đầu tiên hẹn hò quá nhiều cảm xúc làm ra quyết định có phần tự hủy hoại bản thân để chọc tức mẹ mình như thế.

Nếu như Đường Vũ chỉ là một cô gái bình thường, nói không chừng Tô Xán thả bản thân trôi theo bản năng sinh lý rồi.

Nhưng Đường Vũ với y mà nói mang ý nghĩa không tầm thường, chính nhờ cô gái này mà sau khi y trùng sinh có được đấu chí cải biến hoàn toàn vận

mệnh, trong sinh mệnh của y, có địa vị cực kỳ đặc biệt.

Khi hai bọn họ thực sự kết hợp làm một, đừng nói Đường Vũ sợ hãi, ngay cả Tô Xán có linh hồn hai kiếp làm nền tảng cũng sợ.

Nhưng Tô Xán biết nếu như sợ hãi một cô gái như nữ thần, thì cũng là lúc nên đẩy cô gái đó khỏi thần đàn rồi.

Bản chất chúng ta đều là người phàm tục, bất kỳ ai cũng đừng đóng giả làm thánh nhất, không có thất tình lục dục thì không phải là người nữa chứ không phải là thánh, Sigmund Freud nói tất cả hành động của chúng ta xuất phát từ dục vọng bản nguyên.

Tô Xán không biết Đường Vũ nói mình đừng là sao, đừng sờ ngực cô ấy, hay là hôm nay không cho mình làm chuyện đó ...

Mình đâu có ý đó, chưa bao giờ, cô ấy đang ám thị mình sao?

Nếu là cái sau, Tô Xán muốn nổ tung, vì đẩy ngã nữ thần chỉ là một lý luận nghiên cứu của y, còn Đường Vũ đã bước đi một bước thực tế rồi.

- Hôm nay không được, hay là một tuần sau không được, hay một tháng sau cũng không được? Một năm sau?
Tô Xán nói xong câu này thấy mình nhát cáy quá rồi, tim đập thình thịch hồi hộp, hơi thở nặng nề, bại lộ hình thái dã tính.

Đường Vũ lặng lẽ ôm Tô Xán, ánh mắt vẫn nhìn thẳng y, cắn cánh môi mọng đỏ:
- Bạn muốn loại nào?
Ánh mắt mang chút hờn trách, Tô Xán đang ngây người ra, ghé tới bên tai y nói nhỏ:
- Còn một tháng nhà mình ở Thượng Hải có thể ở được, mình không muốn lần đầu tiên lại ở nơi như khách sạn gì đó, được không?

Được, quá được, ok!

Tô Xán bất giác nhớ lại quãng thời gian ở Hạ Hải, tan học, xe bus, ở nhà một mình cùng Đường Vũ, xem phim kinh dị, như đôi vợ chồng nhỏ, liên tưởng tới nhà mới ở Thượng Hải, đây là một dấu hiệu, một thời đại hoàn toàn mới đang tới.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 74: Phải đánh thật đẹp

T

háng 7 năm 2001, cao khảo trong cơn mưa tầm tã, cổng Nhị Thập Thất Trung chật kín gia trưởng đưa con đi thi, trường học chủ động, mở khu nhà nghệ thuật cho bọn họ vào trú, có thí sinh bước qua cổng trường thi đột nhiên khóc nức nở, sợ mình không thi được, trong ngày đó học sinh toàn quốc bước vào chiến trường.

Khi đó Tô Xán vì thông qua tiến cử nên đặt mình bên ngoài, đám đồng bọn mặc dù kiên quyết không cho Tô Xán tiễn đi thi, nhưng Tô Xán vẫn đội mưa chạy vòng qua mấy trường thi, đứng ngoài nhìn nơi những người bạn của mình quyết chiến, thầm nói trong lòng "cố lên!".

Tốt nghiệp, rất nhiều người khóc, cũng có người mỉm cười cáo biệt. Người đỗ thì ăn mừng, khoe khoang trường xịn của mình, người trượt thì tiến vào xã hội xông pha, hoặc tùy tiện kiếm đại học dân lập cho có cái bằng, có người quyết định ở lại trường ôn tập, dùng thêm một năm thanh xuân đổi lấy tương lai tươi sáng.

Quãng thời gian đó không ít người quay lại trường, dù chỉ ngửi hương cỏ.

Những ngày tháng tươi đẹp đó không trở lại được nữa.

Tháng 11 năm 2001, Tô Xán tới trường đại học, tới đây cuối cùng biến đổi về lượng phát sinh biến đổi về chất, hai tháng sau, Tô Xán biết toàn bộ đã khác trước rồi, y đã tách được quỹ tích cũ ra khỏi Đường Vũ, chỉ còn một tháng nữa.

Lâm Quang Đống mấy ngày nhàn rỗi, tới ĐH Thượng Hải, đeo kính râm Ray-ban, đỗ xe ở bãi đỗ xe lộ thiên bên ngoài, đi bộ vào trường, nghe nói là

để ôn lại cảm giác thời đi học, ở quán ăn Xuyên chính tông trong trường, gọi món cá hấp cách thủy, một chai rượu trắng, nói:
- Mai tôi phải về, tới khi ấy tôi sẽ lại bay sang, hi vọng mọi thứ thuận lợi, Phạm Chi Lương đã bắn tin ra, hiện giờ rất nhiều người biết chúng ta đánh cược với bọn họ, trận này không đánh thì thôi, đã đánh là phải phải thật hoành tráng.

Lâm Quang Đống tự rót cho mình một chén, rót cho Tô Xán không đầy, tự cầm cốc lên uống không đợi Tô Xán, thoải mái không cần khách khí, đó là điều Tô Xán thích ở Lâm Quang Đống, có thể coi y như người ngang hàng thực sự, hai bên thoải mái.

- Anh Lâm, theo anh thế nào là đầu tư?

Lâm Quang Đống đặt cốc rượu trong tay xuống, nhìn Tô Xán:
- Trong từ điển bách khoa toàn thư Great Britain có chú giải, ở kỳ hạn nhất định trong tương lai hi vọng sinh lợi ích, quá trình đem thu nhập biến thành tài sản là đầu tư. Nói cách khác thu nhập không dùng để chi tiêu, mà dùng mua sản phẩm tăng giá trí chính là đầu tư. Thứ này có thể lý giải cách sâu xa hay đơn giản tùy người, cơ bản mà nói hoạt động tài chính hiện tại đều có thể dùng đầu tư để hình dung khái quát. Cậu không chuyên môn suy nghĩ những cái này chứ, lỗ lãi của công ty do Giang Minh chế định, tôi chỉ làm một người truyền thông thôi, hơn nữa cái nhìn tôi với những thứ này nhất định không giống với ông chủ học quản lý kinh tế như cậu.

- Chúng ta phải đánh một trận chiến đầu tư ngắn hạn thật đẹp, lấy vốn liếng đứng chân ở thành phố này.

Lâm Quang Đống trầm ngâm:
- Tô Xán, chúng ta làm thế cũng rất mạo hiểm đấy, vụ đánh cược với Phạm Chi Lương trông có vẻ chúng ta chỉ cược thắng không cược thua, nhưng thực chất bây giờ tin tức đã truyền ra, không còn như trước kia, thua trận này, ít nhất chúng ta mãi mãi mất đi thị trường Thượng Hải.

- Bất kể vụ đầu tư nào cũng có khả năng thất bại, tôi cũng không phải là Gia Cát Lượng, tính hết được nhân tố thiên thời địa lợi nhân hòa, với chúng ta bây giờ mà nói, nắm thiên thời, mất địa lợi, nhân hòa là yếu tố nhất định chúng ta cần tranh thủ. Song nó lại là biến số khó lương nhất, tôi chỉ có thể nói là tận lực thôi, đây là chuyến đầu tư mạo hiểm, nếu không tranh thủ được cơ hội này, vậy chúng ta rút khỏi Thượng Hải.
Tô Xán cười xấu hổ, chiến lược phạm vi lớn có cái nào không phải như vậy.

Cuối thu, Lâm Quang Đống lái Audi trở về Dung Thành.

Khi hắn rời Thượng Hải, tạp chí (văn hóa thời thượng) của truyền thông Ba La chính thức đổ bộ các sạp báo, phản hồi khá tốt, được đánh giá là tờ báo vừa có chất lượng lẫn nội dung, nhưng không bước qua được bức tường thời kỳ bồi dưỡng thị trường.

Đa phần người mua thấy nó mới mẻ trang bìa bắt mắt mà sinh ra suy nghĩ "mua thử xem sao", thuận tiện mua một tờ, gần như không có lượng đặt mua.

Lúc này trong Kee Club, Phạm Chi Lương cũng cầm kỳ đầu tiên của (Văn hóa thời thượng), bên cạnh người chỉ lật xem vài trang rồi vứt lên bàn, không xem nội dung rốt cuộc có điểm sáng nào không, cười mỉa mai:
- Lão Phạm, đây là cái tạp chí mà ông đánh cược đấy à, mấy kỳ đầu mà muốn nhìn ra quy mô thị trường sao? Không thể nào, tên nhóc Tiểu Tô đó mạnh miệng lắm, chắc là có bối cảnh, nhưng làm ăn kiểu như vậy là không được. Bọn trẻ bây giờ quá cuồng vọng, tưởng nói một hai câu mà kiếm được hợp đồng? Năm sáu người mà cũng đòi gọi là công ty? Nhãi ranh.

Phạm Chi Lương cầm cốc trà lên nhấp một ngụm, tay kia vẫn cầm tạp chí, giọng bình thản:
- Thằng nhóc lông còn chưa mọc đủ đó dám lớn lối trước mặt tôi, nhưng bất kỳ kẻ nào kiếm được tiền, dù bằng thủ đoạn nào cũng không phải là ngốc

đâu, đừng đánh giá vội.

Người kia định nó thì có tiếng gõ cửa, tiếp đó năm sau cô gái ăn mặc rất gợi cảm đi vào, ánh mắt mang theo ba phần ngượng ngùng, bày phần tò mò, không khí sôi động hẳn lên.

- Lão Phạm cũng gian lắm đấy, thằng nhóc đó thành công thì ông ấy thừa gió tiến lên, phải biết trong vòng một tháng mà vượt lên được ắt có thủ đoạn phi phàm, không tận dụng trận gió đông đó thì quá phí. Còn nếu như thất bại thì sao nào, càng chứng minh ánh mắt Lão Phạm là chuẩn xác .. Thôi.
Ông chủ địa ốc hôm đó mắt híp vào, nói nhỏ:
- Không nói mấy chuyện ấy nữa, mỹ nữ đã tới rồi, đều là sinh viên đại học hàng hiệu, tới đây để kiếm cơ hội tiến lên trong cuộc sống, rất hiểu quy củ, không có ai là bị ép buộc hết. Các vị muốn giữ lại thưởng thức từ từ hay là ăn nhanh cũng được ....

Rồi đứng lên ôm eo một cô nữ sinh mặc short trắng với áo yếm hở lưng, kéo sang phòng bên cạnh, rõ ràng định ăn nhanh rồi.

….

Hôm nay học quỷ lý ở giảng đường lớn số ba, giáo viên từng có phần thưởng cống hiến kiệt xuất, từng cùng lớp với phó thủ tướng Quốc vụ viện, thường ủy cục chính trị TW, giáo sư Dư Tử Minh.

Ngay cả sinh viên năm đầu cũng không thể không biết tới Dư Tử Minh - Tất nhiên chỉ sinh viên chuyên ngành. Cho nên giảng đường chật kín, Đường Vũ ngồi ở vị trí số sáu hàng thứ ba, còn Tô Xán tới muộn ngồi vị trí số 3 .. Hàng cuối.

Tựa hồ vì hôm đó ước định với nhau, cho nên Tô Xán cảm thấy cô nhóc này có vẻ né tránh mình, mỗi lần ánh mắt hai người chạm nhau là sẽ mau chóng chuyển đi.

Mà cho dù Đường Vũ là danh hoa có chủ, nhưng những kẻ ôm suy nghĩ chưa kết hôn là vẫn còn cơ hội vẫn không phải là ít. Sau thất bại nhục nhã của những tên tự cho mình có khả năng ôm hoa tặng Đường Vũ, giờ bọn họ khôn hơn, dùng các loại cớ rất cơ bản nhưng luôn hữu dụng như thảo luận bài vở, hoạt động trong trường để tiếp cận Đường Vũ, định dùng kế mưa dầm thấm đất, hòng làm Đường Vũ thay đổi.

Điều này làm Tô Xán thi thoảng thấy mấy đứa con trai rõ ràng mục đích bất lương xúm quanh Đường Vũ là lại muốn đánh người.

Trương Tiểu Kiểu không lạ gì Dư Từ Minh, ông già trước mặt người ta luôn mặc sơ mi xanh, quần tây được người người tôn trọng này ở nhà thường mặc chiếc áo ba lỗ cũ kỹ, ngồi trên bàn cơm thích uống rượu với lạc.

Từ nhỏ Trương Tiểu Kiều không ít lần được cha dắt sang nhà ông Dư uống rượu, ông Dư mê rượu lắm, quà cáp gì không nhận, rượu quý thì chẳng từ chối ai bao giờ. Ông Trương thì chịu khó, nào là rượu tiến vua của Quý Châu, rượu Mao Đài từ năm 80, qua đôi bàn tay nhỏ nhắn trẻ thơ của Trương Tiểu Kiều đưa cho ông Dư.

Cái ông già chẳng có gì đáng chú ý này, nhưng cả chư hầu một phương như ông Trương vẫn khúm núm một phép, học sinh ruột của ông ta trải khắp đất nước, từ giám đốc các quốc sĩ lớn, cho tới nhân vật tiếng nói trong các tỉnh, năm nào sinh nhật thầy dù không tự mình tới chúc mừng được cũng nhất định cho người gửi thành ý tới.

Ông Trương tầm nhìn xa trông rộng, ông ta chả cần gì cho mình, mà là muốn kiến lập quan hệ giữa con mình và giáo sư Dư. Ông ra rất thành công, Lý Hàn và Tiêu Húc nghe Trương Tiểu Kiều kể chuyện hồi nhỏ hắn tới nhà giáo sư Dư lục ngăn kéo lấy mất tài liệu giảng dạy làm Dư Từ Minh lục tung nhà lên tìm, kinh ngạc không khép miệng lại được.

Giáo sư Dư giảng bài đều là tinh túy, có điều đám học sinh năm thứ nhất này đa phần chỉ biết cắm đầu ghi chép thôi, phải ba bốn năm sau mới hiểu hết được.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 75: Hậu Đường Tam Thiên Thành

Tan học Tô Xán nhận được điện thoại của Lý Lam, hỏi y hai ngày nữa có rảnh không, tới đón tham gia một hoạt động, Tô Xán tất nhiên nói rảnh, y còn đang tính gọi điện cho Lý Lam, hỏi tiến triển gần đây của công ty ông Đường, y luôn quan tâm chuyện này, hơn nữa nghe nói gần đây trong nhà Đường Vũ có hoạt động, hình như nhân vật cấp trọng lượng nào đó của Đường gia tới, rất náo nhiệt.

Hai ngày sau Lý Lam tới đón Tô Xán, ngồi trong xe không hút thuốc, trông có vẻ thất thần.

Tô Xán tới bên ngoài cửa xe một lúc rồi mà không thấy Lý Lam có phản ứng gì, nhìn theo ánh mắt của hắn chỉ thấy phía trước là cổng trường, không có cô gái nào đặc biệt xinh đẹp, hay ăn mặc thiếu trên hụt dưới khiến người ta khó dứt mắt.

Gõ gõ cửa kính:
- Anh nghĩ gì mà nhập thần thế?

Lý Lam giật mình tỉnh lại, mở cửa cho Tô Xán vào, khởi động máy quay đầu xe, rẽ ra ngoài đường, nhìn cánh cổng trước đơn giản, giọng bùi ngùi:
- Nhớ lại chút chuyện xưa thôi, trước kia học ở đây, anh thường đứng ở chỗ này, nhìn một học tỷ ...

- A, anh cũng học Đh Thượng Hải? Vậy chúng ta là đồng môn rồi.
Tô Xán không ngờ tới, chả trách lái xe vào đây thuần thục như vậy, còn cả lần buổi tối ăn cơm cùng đó, hắn nhìn con gái nhà người ta đi qua chẳng biết che dấu gì, té ra là sư huynh đồng môn.

- Ừ, lâu rồi, lâu tới sắp không còn nhớ nữa ...

Đó cũng là lý do mà Lý Lam thích nhìn Tô Xán và Đường Vũ ở bên nhau, làm hắn nhớ lại ngày tháng tuổi trẻ, chứ không phải chỉ vì Đường Vũ là con gái ông chủ, mà Tô Xán rất có khả năng tương lai thành người kế nghiệp.

Xe lại đỗ ở đoạn đường vắng, Lý Lam hạ cửa kính xuống châm thuốc, khói thuốc lượn lờ, ánh mắt hắn trở nên xa xôi, như có vật gì đó vốn cất sâu trong lòng đàn dần trồi lên:
- Cô ấy trên tôi một khóa, khi đó sinh viên tốt nghiệp được phân phối công tác, mặc dù nói là cổ vũ tự tìm công việc, nhưng quốc gia vẫn bao hết. Thời đó cao khảo chỉ có ngữ số ngoại lý hóa chính sinh, tổng điểm là 710, Thanh Hoa chừng 580, Bắc Đại là 570, tôi cũng từ Xuyên đi ra, còn là học sinh giỏi từng được bộ trưởng giáo dục biểu dương, 600 điểm vào ĐH Thượng Hải học khoa tài chính. Chính học tỷ đó là người đón tôi vào trường, rồi tôi mời cô ấy ăn cơm cám ơn, từ đó nảy sinh tình cảm, nắm tay, đi dạo, ba năm đầu cứ trôi qua đẹp đẽ ... Thế rồi năm ấy, chúng tôi cãi nhau vì chuyện hướng đi sau khi tốt nghiệp, giờ nghĩ lại thấy hai bên đều quá cố chấp ...

- Chúng tôi ở bên nhau ba năm, thi thoảng có tranh cãi va chạm nhỏ, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới chuyện chia tay, tình cảm sâu đậm. Đến lúc tốt nghiệp, nhà chị ấy dùng quan hệ, được phân phối tới Ngân hàng nhân dân TQ, chị ấy cứ đi như thế ...

Lý Lam ngừng lại, hít một hơi thuốc, lần này hắn hít có vẻ rất tham lam:
- Ngày hôm đó tôi đang chơi bóng ở sân trường, cô ấy mua cho tôi một chai nước khoáng, nói " đây là lần cuối em xem anh chơi bóng, em đi đây." Tôi biết không giữ được nữa, cứ đi sau lưng cô ấy, cô ấy đi qua chính cánh cổng hôm nay, tôi dừng lại ở đó. Tôi trở về phòng, tay cầm chai nước, không uống. Trước đó chúng tôi hẹn với nhau, cô ấy tốt nghiệp xong tạm thời tìm việc ở Thượng Hải một năm, đợi tôi tốt nghiệp, chúng tôi sẽ chung tay xây dựng cuộc sống, thành gia lập nghiệp ... Tôi không hỏi tin tức về cô ấy nữa, chỉ sợ nghe tin cô ấy đã kết hôn, dù biết cô ấy chắc chắn đã kết hồn rồi, thoáng cái đã mười mấy năm ...

- Bao nhiêu năm qua mà anh không quên được chị ấy?
Tô Xán ngạc nhiên, mười mấy năm không gặp, thậm chí không biết tin tức gì, mà nghe giọng Lý Lam rõ ràng tình cảm vẫn rất sâu đậm, thực sự khác với nhận thức của y về tình yêu:
- Vì thế mà anh chưa kết hôn?

Lý Lam chạc tuổi Lâm Quang Đống, sự nghiệp coi như đã thành đạt, vậy mà còn chưa lập gia đình, chả lẽ nguyên nhân chỉ vì cô gái năm nào?

- Gì chứ, cậu nghĩ tôi là ai nào, chuyện xa xưa vớ vẩn, hôm nay đột nhiên xúc cảm chút thôi, anh Lý này đào hoa lắm đấy, chẳng qua là chưa gặp được cô gái khiến tôi muốn an cư lạc nghiệp mà thôi. Trước kia cô ấy cho tôi cảm giác muốn yên định, bây giờ tìm không ra người như thế ... Chẳng phải tôi kén cá chọn canh, biết sao được lòng người chẳng còn như xưa nữa ...
Trong tiếng ca mang mùi bi thương ấy, Lý Lam lần nữa khởi động xe phóng vút đi.

Lý Lam đưa Tô Xán tới đường Văn Định khu Từ Hối, đường phố phồn hoa, trên đường khắp nơi có thể thấy mảng có xanh mướt, những bồn hoa tươi màu, chiếc ghế dài cho người ta ngồi xuống nghỉ ngơi, con đường chính của thành phố chia nhanh ở chỗ này, trời cao mây trắng lộ ra giữa khe hở những tòa nhà cao tầng.

Như đi vào thế giới khác.

Thật thoải mái, Tô Xán cảm giác được sức mạnh của tài phú ở nơi này.

Ww 2, chủ nghĩa đế quốc phương tây đem GDP biến thành vũ khí, đánh phá khắp nơi, hiện giờ quốc gia cũng đang liều mạng làm kinh tế, đem GDP chuyển biến thành sản nghiệp khoa kỹ. Phe diều hâu ở TQ nói đám chủ nghĩa đế quốc chưa bao giờ từ bỏ sự thèm khát với tài nguyên phong phú của nước ta, đám trộm cắp xấu xa ấy thông đồng bao vây chúng ta, TQ phải

chuyển hóa kinh tế thành thực lực quân sự, sớm ngày có thực lực phản kích lại đế quốc Mỹ và đám hề theo đuôi.

Nói cho cùng vẫn là làm kinh tế, kiếm tiền.

Khu nhà ở cao cấp mới xây nên này được đặt tên là " Hậu Đường Tam Thiên Thành", nhìn một cái là biết sản phẩm của xí nghiệp Đường thị, Lý Lam lái xe tới nơi bán nhà, đó là một ngôi nhà cao hai tầng, tường kính, khung hợp kim, đơn giản hiện đại. Từ ngoài nhìn bên trong thấy từng khu dùng rèm ngăn cách, bên trong đặt ghế sô pha bàn trà, dùng làm nơi tiếp khách giới thiệu tư vấn mua nhà.

Hiện giờ khu bán nhà cực kỳ náo nhiệt, đang tổ chức một bữa tiệc buffe, bên ngoài đỗ đủ các loại xe hơi, có biển chính phủ lẫn quân đội.

Tô Xán theo Lý Lam đi vào, thấy ông Đường cầm ly rượu vang, không ngừng chạm cốc chuyện trò với người xung quanh, vì vậy hai bọn họ không quấy rầy, kiếm bàn trống ngồi xuống.

- Giám đốc Lý.
Một nhân viên nữ mặc đồng phục váy xanh khá xinh đẹp đi qua chào Lý Lam.

Lý Lam gật đầu nói:
- Cho tôi một bình cà phê.

Lý Lam vừa vào, cô gái này ở tít đằng xa tiếp khách đã chạy tới rồi, xem ra hắn nói mình đào hoa không phải là khoe khoang.

Thấy Tô Xán quan sát bữa tiệc, Lý Lam giải thích:
- Đây chỉ là bữa tiệc trước khi đặt mua nhà do giám đốc Đường tổ chức, mời ít bạn bè trong vòng tròn, có người tới đặt nhà, người chỉ tới chúc mừng.

Cà phê được đưa lên rất nhanh, không khí phiêu đãng mùi thơm dễ chịu, cô gái còn ân cần hỏi bọn họ có muốn ăn gì không mới tránh đi.

Lý Lam tiếp tục nói cho Tô Xán biết tình hình:
- Đây là hạng mục lớn của Đường thị, không được phép có chút sơ xuất nào, là khu nhà cao cấp nhất ở khu Từ Gia Hối này. Trước đó gặp phải nguy cơ làm trong giới có rất nhiều tin đồn bất lợi, chưa nói khoản nợ kia, cục quốc thổ và cục quy hoạch tranh chấp cũng gây không ít khó khăn cho chúng tôi. Thiết kế của Hậu Đường Tam Thiên Thành do cục quy hoạch phê duyệt, về sau cục quốc thổ lại ra công văn nói mảnh đất của chúng tôi chiếm dụng của trường tiểu học, hai bên cãi vã, làm chuyện bán nhà của chúng tôi bị trì hoãn.

- Khoảng thời gian đó khỏi nói cũng biết áp lực của chúng tôi thế nào, khi đó chúng tôi chạy hết thị cục, phân cục, khoa ... Giấy tờ qua tay hơn ba mươi người mà không biết khi nào phê duyệt. Cậu biết một khu nhà cao cấp thế này, hơn nghìn công nhân, mỗi ngày tốn cả triệu duy trì. Lại thêm chuyện của Triều Nhạc, khi đó giám đốc Đường rơi vào tuyệt cảnh rồi.

Tô Xán ngạc nhiên, không ngờ chuyện còn phức tạp như thế, nhìn lại ông Đường, nụ cười lúc này so với lúc đó không khác là bao, chẳng trách Lý Lam nói hắn bội phục nhất là tâm cảnh của ông.

Cục quốc thổ sao đột nhiên có chính sách nảy sinh tranh chấp với cục quy hoạch được, không hiểu trong này có trò chơi chính trị gì, thảo nào Mục Tuyền đưa Đường Vũ tới Thượng Hải rồi ở lại lâu như thế, còn đi khắp nơi gặp gỡ bạn bè, có lẽ chính là công tác ở phương diện này.

Lúc đó mình chẳng nắm được gì đã lớ ngớ muốn giúp ông Đường thay đổi cục diện, thật quá ngây thơ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 76: Cũng chỉ làm nền mà thôi (1)

Ngày hôm đó sau khi lấy được hợp đồng, chúng tôi tìm ra hướng đi bất thường của tài chính, giám đốc Đường gọi điện cho cục trưởng Mục hỏi ý kiến, tiếp đó cục trưởng Mục tới Thượng Hải, dùng một số mối quen biết ở hệ thống tư pháp tra xét đối phương. Thế là quan hệ với phía Triều Nhạc xấu hẳn đi, bên kia tuyên bố không trả tiền chỉ có một cách giải quyết, mấy chủ nhiệm qua đó đều bị chửi bới thô bạo đuổi đi, không đàm phán. Cục trưởng Mục lúc đó đã nắm được một số manh mối tài chính, qua bên đó gặp lão Vương hói, đập thẳng tài liệu xuống bàn, nói muốn cơ quan kỷ ủy bên trên gia nhập điều tra, xong đi thẳng, lão hói không nói được một lời, chậc, cậu mà thấy được cục trưởng Mục lúc đó, thực sự trên đời không tìm ra người phụ nữ thứ hai sánh được.

- Xe của chúng tôi còn chưa rời Triệu Nhạc, bí thư đảng ủy phía đó đã mời quay lại bàn bạc. Thái độ rất khách khí, bên đó không có dũng khí đồng quy vu tận với chúng tôi, đành ngồi xuống tìm phương án giải quyết. Đông Lâm trả Triều Nhạc mấy chục cửa hiệu, một tòa nhà và một ít bất động sản, hai bên liền hòa giải. Thực ra mười mấy cửa hiệu, một tòa nhà, chỉ cần người trong nghề nhìn một cái là biết chẳng giá trị gì, toàn là công trình dở dang xuống cấp, chỉ có ít bất động sản có thể nuôi sống ít công nhân ... Vị bí thư đảng ủy chỉ cần thể diện dễ coi một chút, Lão Hói thì cứ run rẩy, không biết hối hận cỡ nào ..

Lý Lam kể rất đơn giản thoải mái, nhưng không biết trong khoảng thời gian đó bọn họ phải bôn ba vất vả thế nào, một vài thứ vẫn là khúc mắc trong lòng Tô Xán, chuyện cục quốc thổ và cục quy hoạch xung đột quá đúng lúc đi. Thái độ phía Triều Nhạc quá bất thường, không giống đi đòi nợ mà chỉ dồn người ta vào chỗ chết, đóng băng tài sản kiện tụng kéo dài mấy năm, tài sản Đông Lâm chẳng còn mấy giá trị, rõ ràng chỉ nhắm vào ông Đường.

Đương nhiên Lý Lam sẽ không trả lời khúc mắc của Tô Xán.

Hai người uống cà phê trò chuyện, Lý Lam kể cho Tô Xán ít chuyện liên quan tới xí nghiệp Đường thị ...

Theo Lý Lam nói trong nghề có Thực nghiệp Tân Sang và tập đoàn Tiên Phong có tranh chấp dữ dội với bọn họ ở một số hạng mục. Huống hồ hai nhà Đường Mục đều có bối cảnh quan trường, đương nhiên có một số đối thủ, không biết có phải những đối thủ này vì nguyên nhân đặc thù nào đó mà lợi dùng ưu thế khu vực đả kích ông Đường không?

- Vậy giấy phép cho bán trước thì sao?
Tô Xán thấy lo cho hạng mục Hậu Đường Tam Thiên Hành, một khu nhà ở hiện đại hóa lớn như vậy nhưng đã bỏ qua thời kỳ bán nhà tốt nhất là tháng 11.

Sau đó muốn bán ra thì khá khó, chuyện nhà tốt mà không bán được là không ít, tuy với xu thế địa ốc của Thượng Hải, không lo không bán được, nhưng hiện giờ ông Đường cần tài chính lớn, chỉ cần trì hoãn thôi đã là tổn thất lớn rồi.

- Đúng thế, nên lần này giám đốc Đường mời không ít bạn bè từ hai giới thương chính tới, giấy phép đã làm được rồi, hôm nay chỉ là bữa tiệc nhỏ thôi, còn có ít thân thích nữa. Khi chính thức bán ra khả năng có một bữa tiệc lớn tới khi đó cậu cũng nhất định phải tham gia.

Tô Xán ngạc nhiên:
- Em, em tham gia làm gì?

- Ha ha ha, đây giám đốc Đường bảo tôi nói với cậu như thế,
Lý Lam nháy mắt đầy ẩn ý:
- Chẳng phải cậu học quản lý hay sao, kinh nghiệm tiêu thụ khu nhà lớn này cậu có thể chú ý học tập một chút, xem tiến hành quản lý chất lượng ra sao.

Trước gia giới địa ốc có câu lợi nhuận dưới 40% không làm, nhưng giám đốc Đường nói đó là điều không thực tế, giống thập niên 80 làm mậu dịch, lợi nhuận đạt tới 80%, ai thấy cũng đổ dồn vào, làm lợi nhuật liên tục sụt giảm, giờ làm xuất nhập khẩu có 5% lợi nhuận là bình thường. Nhưng người trải qua niên đại hoàng kim giàu lên trong một đêm đó mấy ai có kể an tâm kinh doanh lâu dài? Cho nên chúng tôi ở sản nghiệp này không chơi ôm đất đợi tăng giá, đảm bảo khai phát nhanh, thu hồi vốn nhanh là được, còn nữa trên 25% lợi nhuận thì không chơi. Giới địa ốc ai cũng muốn theo đuổi lợi nhuận, nhưng chúng tôi không muốn cưỡng ép lợi nhuận, giống đạo lý ở cùng nữ nhân, sớm muộn cũng là của mình, tất nhiên phải chăm sóc chu đáo, bảo vệ cái thị trường này, còn kéo quần lên là đi thì là không định làm ăn lâu dài rồi.

Tô Xán gật đầu, sau thập niên 90, biểu đồ lợi nhuận bình quân sản nghiệp địa ốc là lên thẳng một đường, người có được suy nghĩ như ông Đường là những người đã thực sự trai qua mấy biến đổi của nghành nghiệp, từng bước đi lên, thấy nhiều vinh nhục hưng suy, luôn có chút tình cảm và trách nhiệm.

Ông Đường đi tới xua tay ý bảo Tô Xán không cần phải đứng lên chào, cười ha hả ngồi xuống:
- Tô Xán, cháu tới rồi à, mấy ngày nữa chú có bữa cơm, cháu phải tới đấy. Chú cần người có thể đưa Đường Vũ về an toàn nữa chứ.

- Chú Đường, ông người quá, cháu sợ không quen.
Tô Xán kích động, y ngày càng được nhà Đường Vũ chấp nhận rồi, tuy nhiên cảm thấy mình cũng nên tỏ ra “ngại ngùng” một tý:

- Chiêu giả non này với chú không ăn thua đâu, dì Mục cháu cũng tới đấy, còn bảo với chú chuyện này, cháu có gan thì cứ không đến.

Ông Đường nói xong cười lớn, đứng dậy xoa đầu Tô Xán, sau đó đi về phía khách khứa, ông có nhiều khách phải tiếp đãi, không thể giành thời gian

cho Tô Xán nhiều. Chi tiết nhỏ này lọt vào mắt không ít người.

Ông Đường với ai cũng tươi cười nhiệt tình, nhưng xưa nay không có cử động quá nhiệt tình, vậy mà biểu hiện như thế với chàng trai chưa tới 20, không khỏi khiến người ta chính thức coi trọng tin đồn trước đó.

Con gái ông Đường trời xinh mỹ mạo như hoa như ngọc, lại nỗ lực khắc khổ, thường dùng làm điển hình giáo dục con cái nhiều người, đồng thời được một số gia trưởng nhìn trúng, tuy không nhất định cứ phải là Đường Vũ, nhưng người mang tâm tư này thân cận với Mục Tuyền và ông Đường không ít.

Dù sao có chuẩn bị vẫn hơn, nhưng nghe nói Đường Vũ đã có bạn trai rồi, vì vậy cũng có người rút lui, nhưng bạn trai của Đường Vũ vẫn làm người ta tò mò muốn biết một chút.

Người trong giới, hoặc bạn bè ông Đường thậm chí một số từng bế Đường Vũ khi còn nhỏ, còn nghe tới Đường Vũ có ba cô sáu thím chín dì, Đường Vũ là cô bé được người lớn yêu thích, không xốc nổi nhắng nhít như đám trẻ con bây giờ. Có người cũng thầm nghĩ, nhà Lão Đường nhiều tiền như vậy, làm con rể chắc chắn sẽ có tiền đồ tươi sáng. Vả lại Đường Vũ giống hệt mẹ, mũi nhỏ mắt dài, rất có thần khí, vóc dáng cao ráo nữa, nếu con mình có cái may mắn đó, gien đời sau cũng có thể cải thiện một ít rồi.

Đường Vũ đúng là cô con dâu đại chúng trong mắt nhiều người.

Cho nên nhìn ông Đường đối xử với Tô Xán thân thiết như vậy, không khỏi làm người ta hoài nghi, chẳng lẽ đó là bạn trai tin đồn của Đường Vũ đấy sao, ừm, trông cũng không đui mẻ què sứt gì, có điều cũng thường thường thôi.

Tô Xán tất nhiên không biết được những người kia ngầm chê bai mình, y còn đang hồi hộp, Mục Tuyền bảo ông Đường mời mình tới, không thể nào, có lẽ ông Đường nói thế trêu mình chút thôi.

Phía đầu kia có một cô nữ sinh chừng mười bảy mười tám tuổi đi tới nói gì đó với ông Đường, ông Đường cười phá lên, chỉ về phía Tô Xán. Cô gái kia đi thẳng tới, Lý Lam biến sắc, quay đầu sang một bên, bộ dạng bảo Tô Xán tự cầu phúc đi.

Tô Xán còn chưa hiểu gì thì nữ sinh kia đã tới trước mặt Tô Xán, mắt một mí, tay cầm cái kính râm gọng xanh kiểu mắt ếch, người mặc áo thun da cam, dưới mặt quần ngố, chân dài, đi dép săng đan, chừng 1m 63, hoạt bạt tươi vui, ngó nghiêng Tô Xán chẳng dè dặt gì:
- Anh là Tô Xán à?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 77: Cũng chỉ làm nền mà thôi (2)

Ừ

, em là?

Tô Xán không nhận ra cô bé này, thấy mình cũng đâu phải là tay ăn chơi nổi tiếng ở Thượng Hải, khiến các em gái xinh xắn đều biết.

Cô gái kia thấy Tô Xán ngơ ngác thì ngồi luôn xuống đối diện, một tay chống cằm nhìn y nói:

- Em là Mục Giai Trúc, bạn của Ninh Đông, Bàng Nghị Nhiên, Tào Trạch, anh nhớ không? Họ có nhắc tới anh, em rất muốn gặp anh một lần. Này, anh nói xem, làm sao anh tán đổ được chị em vậy, chị họ em lạnh lùng cực luôn, em tò mò lắm, sao chị ấy nhìn trúng anh thế?

À, Tô Xán nhớ ra rồi, hồi mình và Đường Vũ từ Mỹ về có gặp nhóm Ninh Đông, còn xảy ra vụ va chạm nhỏ. Chuyện đó không có gì, nhưng cô gái này giới thiệu tên làm y nhìn kỹ lại.

Họ Mục, là em họ Đường Vũ, tuy mắt không giống, nhưng đường nét khuôn mặt kia đúng là có phần giống Đường Vũ và Mục Tuyền, xem ra gien họ Mục khá mạnh.

Mà Mục Khai Trúc hay Mục Giai Trúc?

- Thực ra là hai bọn anh cùng thích nhau thôi, không có gì đặc biệt để kể.

Tô Xán hơi thiếu tự nhiên, bị một cô bé không quen hỏi lịch sử yêu đương, y không quen.

Mục Giai Trúc lại tay chống cằm, ngoẹo đầu sang một bên, môi dưới hơi trề ra, ngẫm nghĩ:

- Vậy để em đoán xem nhé? Nhà anh rất thân với dì em đúng không? Nhà anh làm gì, đầu tư tài chính? Địa ốc hay là cán bộ cơ quan.

- Không phải, nhà anh không quen dì em. Cha anh làm ở xí nghiệp nhà nước, mẹ anh bán văn phòng phẩm.

- Không thể nào, dì em đề phòng người lạ lắm, vậy anh theo đuổi được chị em? Thư tình, lời ngon tiếng ngọt rồi tặng hoa sao?
Mục Giai Trúc rõ ràng không tin, chị mình chẳng lẽ không biết bạn trai mình có ý nghĩa gì sao, không thể, chị ấy lý trí thế cơ mà:

Tô Xán gật đầu:
- Đúng thế đấy, không có gì kinh thế hãi tục.

Mục Giai Trúc mắt giống hạt đậu, tròn lại càng tròn:
- Oa, thật à, em còn tưởng chị họ em dẫn về anh rể cực kỳ ghê gớm cơ, từ nhỏ lúc nào em cũng bị mọi người lấy chị Đường Vũ ra răn dạy, nói chị ấy học tốt hơn em, chịu khó hơn em, làm việc cẩn thận quy củ ... Anh Tô Xán, cám ơn anh, anh cho em tự tin rất lớn.

Thế là thế nào, mình bình thường lại cho cô bé này tự tin? Nghe quai quái, không giống nó khen mình tẹo nào, nhưng một câu anh rể làm Tô Xán mát lòng mát dạ.

Lý Lam lo lời Mục Giai Trúc làm Tô Xán giận, nói vào:
- Tiểu Trúc, em ở Thượng Hải không đi thăm chị họ em, chỉ lo chơi thôi à?

- Chơi thôi chứ sao, em làm sao dám đi gặp chị ấy, ông bà ngoại em suốt ngày bảo em chơi với chị em nhiều hơn, học thêm chút gì đó từ chị ấy, đừng có suốt ngày rong chơi này nọ. Em nói, Mục gia có một mình chị ấy là được rồi, chị ấy là Mục Quế Anh thời đại mới của bà ngoại mà, em dại gì ở gần chị ấy làm nền.

Tô Xán gật gù, thầm nghĩ cô bé này biết mình biết người, ở cạnh Đường Vũ đúng là chỉ có phận làm nền thôi.

Không ngờ Mục Giai Trúc nhìn thấy hành động của Tô Xán, nói luôn:
- Anh Tô Xán, anh cũng làm nền đấy.

Con bé này cũng thẳng tính quá đi, Tô Xán ngượng ngùng, chỉ cười xòa cho qua.

Lúc này một nam tử trên hai mươi đi tới phía mọi người gật đầu với Tô Xán và Lý Lam:
- Chào mọi người.

- Giới thiệu một chút, vị này là CEO Lục Minh của Cty TNHH Tường Thật, điển hình của tuổi trẻ tài cao, công ty Tường Thật là do một mình anh ấy sáng lập, là đại biểu pháp nhân.
Mục Giai Trúc sốt sắng giới thiệu:
- Cha anh ấy là Lục Tam Nguyên, xếp hạng 40 bảng Forbes năm nay, hổ phủ sinh hổ tử đấy.

Ngược lại Lục Minh lại cười ngượng ngùng bắt tay:
- Tôi vay tiền cha tôi, khi nào kiếm được còn phải trả cả vốn lẫn lãi, không có gì đáng nói cả, hiện công ty còn đang kinh doanh thua lỗ, tôi đang nghĩ cách xoay chuyển.

Anh chàng con nhà giàu này coi như cũng là người đàng hoàng, ở dưới loại trường hợp này, cho dù hắn có chút hư vinh cũng biết cách kiềm lại, hôm nọ là Trương Chí, hôm nay lại gặp Lục Minh, người trẻ tuổi ở Thượng Hải này rõ ràng năng độc hơn ở vùng phía tây.

Mục Giai Trúc ngầm nhéo Lục Minh một cái, tàn bạo trừng mắt lên với hắn, giả bộ một chút vì bà đây thì chết à?

Trong con mắt mấy cô tiểu thư như Mục Giai Trúc, Lục Minh được coi như đã kiệt suất lắm rồi, thuộc thành phần nếu có scandal gì thế nào báo chí toàn quốc đều đăng tin, rất có thiện cảm với Mục Giai Trúc, nhưng hắn không phải là hạng thiếu phẩm chất làm trò nhàm chán để chiều lòng giai nhân.

Thế là bàn của Tô Xán liền tăng lên tới bốn người, khu nhà tiêu thụ dần trở nên chật chội, song vẫn thi thoảng có người tới, Lý Lam tự hào nói:
- Mặc dù chưa chính thức cho đặt mua, nhưng hạng mục này trong nghề là tiếng lành đồn xa, giám đốc Đường cũng nhiều bạn bè, giúp đỡ nhiều phương diện, Bữa tiệc hôm nay cho đặt nhà nội bộ, giảm giá cao nhất có thể tới 7%, cũng chỉ bán 100 cái.

Mục Giai Trúc gật đầu:
- Em phục nhất chú ở điểm này, chắc chỉ một hai năm nữa thôi là xĩ nghiệp lên TTCK.

- Cũng chưa chắc, lên TTCK huy động vốn là cơ hội cũng là nguy hiểm, giám đốc Đường có tính toán của mình, chuyện này tôi không dám phán bừa. Nhưng một điều tôi có thể nói, nếu giám đốc Đường muốn, ngay năm nay có thể lên TTCK, Hậu Đường Tam Thiên Thành trong vài ngày có thể thu hồi 4 -5 tỷ, cho nên lên TTCK chỉ là vấn đề thời gian và tâm tình.

- Chỉ trong vài ngày có thể thu hồi 4 - 5 tỷ?
Cho dù cha có tên trên bảng Forbes, huyệt thái dương Lục Minh vẫn giật giật.

- Không tin à, vậy chúng ta đợi xem.
Lý Lam mân mê cốc cà phê trong tay, nói rất tự tin, tư thái như đại tướng nắm vạn hùng binh trong tay, hắn tự tin vào chất lượng sản phẩm, tự tin vào cách thao tác, chỉ người có lòng tin mới có khí thế này.

Không thẹn là một viên tướng dưới trướng ông Đường.

Tô Xán thầm so sánh, bản lĩnh thì Lâm Quang Đống, Vương Thanh, Nhâm Oánh đều không thua kém Lý Lam, chỉ thiếu va chạm và lịch duyệt, cũng như thiếu vị trí, không phải có câu, vị trí của anh quyết định anh muốn làm gì sao.

Lục Minh đột nhiên hỏi chủ đề không liên quan:
- Mọi người có biết một cái tạp chí tên là Văn hóa thời thượng không?

- Em có nghe chút tin đồn, hay lắm.

Lý Lam thì lắc đầu, hắn không làm mảng này nên không chú ý. Tô Xán hứng thú, Lâm Quang Đống nói tin y đánh cược đã đi, nhưng không nghĩ "nổi" tới mức này rồi.

- Tờ tạp chí này mới đổ bộ xuống đông nam, chưa có thị trường, nhưng mạnh miệng tuyên bố trong vài kỳ có thể mở cánh vào Thượng Hải, bắc phá Kinh Tân, nam hạ Giang Chiết. Trước đó tôi còn nghĩ đó là chuyện hoang đường nhất, giờ nghe anh Lý nói còn thấy hoang đường hơn.

Móa, thằng nào thêm vào câu "bắc phá Kinh Tân, nam hạ Giang Chiết", nghe thì khí thế lắm, song lần này to chuyện rồi, nếu mà chuyến này sơ xảy gì thì thành trò hề muôn đời, chủ tịch Tô mình từ chức trốn luôn cho đỡ nhục.

Ngoài cửa bỗng có tiếng náo loạn, khiến bốn người đang trò chuyện say sưa cũng quay đầu nhìn, thấy chiếc BMW M3 màu trắng phóng như bay trên đường, người trong đại sảnh bình luận càng náo nhiệt.

Nhân vật lớn tới rồi.

Bmw M3 mở cửa, một trung niên nam tử chừng 40 vai rộng mặt vuông đi ra, đây là người cả tinh lực lẫn sự nghiệp đều đạt tới đỉnh cao, hai mắt lão luyện.

Ông Đường tự mình ra đón, đây là vị khách đầu tiên Tô Xán thấy ông Đường phải ra ngoài đón tiếp từ lúc y tới đây đến giờ, một số người đang nói cười ở gian riêng, lúc này cùng trò chuyện, ánh mắt nhìn người mới tới.

Người này làm Tô Xán thấy quen mắt lắm, nhưng không nhớ ra là gặp qua ở đâu, có lẽ là do thường xuyên xuất hiện trên truyền thông, nghe nói hôm nay có một nhân vật ghê gớm tới, hẳn là người này đây.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 78: Mẹ của Mục Tuyền(1)

L

ý Lam liền giới thiệu cho Tô Xán biết:
- Đó là Chiêm Hóa chủ tịch An Lập Tín, là một trong số chuyên gia huy động vốn thị trường quốc tế sớm nhất của TQ, ở Mỹ có một công ty sản xuất linh kiện điện tử phụ trợ trên TTTK, An Lập Tín đầu tư chủ yếu vào hàng không, thông tấn, địa ốc. Là phú hào xếp top 20 của TQ, tài sản cá nhân chừng trên 2 tỷ, là bạn cũ của giám đốc Đường.

Lục Minh mặt đầy ngưỡng mộ, ngay Mục Giai Trúc thích làm ồn cũng chăm chú nhìn theo bước chân người trung niên này.

Chiêm Hóa cực kỳ nổi tiếng trong thương giới Thưởng Hải, đang ở tuổi 40 đỉnh cao thăng hoa của kinh nghiệm và trí tuệ, một số người trẻ tuổi trong thương giới đều nhìn Chiêm Hóa như nhìn minh tinh.

Ngay cả Tô Xán cũng bị hào quang của Chiêm Hóa cảm nhiễm, tính ra hai người cùng nghề, người ta là tiền bối, tài sản và danh tiếng hơn y không chỉ một cấp.

- Nam Chiêm Bắc Liễu, đó là câu nói ở thương giới Thượng Hải, thường nghe cha tôi nhiều lần nói tới ông ấy, rất là khâm phục, nói Chiêm Hóa trong giới tài chính Thượng Hải có thể nói là hồ ly và sói hoang, con mắt rất chuẩn, rất lợi hại, trong mấy lần quốc gia đả kích quỹ đầu tư phi pháp, ông ta đều biết giữ mình không tổn hại gì. Thị trường vốn nói thật ra là nơi thắng làm vua thua làm giặc, anh thành công thì là hợp pháp, người thành công được đều là cao thủ biết nắm chừng mực.
Lục Minh Tư tất nhiên được cha mình hun đúc, nói đâu vào đấy lắm.

Mục Giai Trúc mang tâm tình thiếu niên, đối với Chiêm Hoa không chú ý quá nhiều, nhiều lắm khi vào chăm chú nhìn một lúc thôi.

Ông Đường thân thiết đón Chiêm Hóa, chà tay cười:
- Giám đốc Chiêm gần đây chú ý cái gì, có hạng mục nào thích hợp cho chúng ta kiến nghị tham khảo một chút.

Chiêm Hóa khoát tay:
- Hạng mục thích hợp tôi đang chú ý hả, chính là Hậu Đường Tam Thiên Thành, hôm nay tôi chuyên môn tới đây kiếm một căn thích hợp với mình, tôi thấy ở khu vực này rất thoải mái.

Ông Đường cười lớn, đưa Chiêm Hoa tới một gian ngồi xuống, đi cùng toàn là bạn bè làm ăn hạch tâm của ông Đường, chừng năm sáu người. Nhìn Chiêm Hóa thái độ tùy ý, nhìn một cái có thể nhận ra địa vị trung tâm của ông ta.

Một nhân vật như Chiêm Hoa xuất hiện hỗ trợ bữa tiệc của ông Đường bản thân nó có thể chế tạo rất nhiều đề tài, nếu mua một căn nhà vô hình trung hạng mục này trong nghề nước lên theo thuyền.

Người ta tới một chuyến ăn uống trò chuyện rồi đi về, chả cần làm gì cũng giúp được ông Đường một việc lớn, còn Tô Xán thấy mình vắt óc suy nghĩ chạy đông chạy tây lo lắng suốt ngày chưa chắc được tích sự gì.

Nơi bọn họ ngồi nghiễm nhiên thành một thế giới khác, dễ dàng ngăn cách với người ngoài, ai thấy mình có tư cách, tất nhiên có thể vào tham dự, song đa phần biết mình, ai ở chỗ người nấy, thảo luận thứ thuộc tầng cấp của mình.

Chủ đề thảo luận của bọn họ chủ yếu là xu thế kinh tế hiện này, khéo léo thăm dò một số kênh đầu tư, nhưng Chiêm Hóa cười không nói. Những cự đầu top phú hào, ai chẳng hận không thể bổ đầu người ta ra xem có thứ gì bên trong, nhưng nếu dễ dàng bị người khác nhìn thấu được thì họ đã chẳng có địa vị như đang có.

Tô Xán chăm chú nhìn những nhân vật này, tay gõ gõ nhịp lên mặt bàn, không biết đang tính toán cái gì.

Mục Giai Trúc chẳng có khái niệm gì với Nam Chiêm Bắc Liễu, cô không có hứng thú lắm phương diện này, nói cho cùng cô chỉ là một thiên kim được trong nhà nuông chiều mà thôi.

Nhân vật cần tới thì đã tới đủ cả rồi, chẳng có ai thu hút được cô, tất nhiên mấy cô gái khá xinh đẹp ăn mặc thời thượng không phải là đối tượng Mục Giai Trúc chú ý. Có điều Lục Minh đều cẩn thận tránh nhìn về phía mấy cô gái đó, hắn rất thông minh, biết lúc nào nên tỏ ra thản nhiên, lúc nào ngượng ngùng một chút sẽ tốt hơn.

Mục Giai Trúc nhìn một lượt, mắt lướt qua Tô Xán sau đó quay lại, nhìn kỹ y, hưng phấn nói:
- Anh Tô Xán, anh cũng không tệ đâu, vừa rồi em nói như thế mà anh không nổi giận, rất rộng lượng, khảo nghiệm kết thúc, anh miễn cưỡng qua ải rồi. Yên tâm, lúc đó trên bữa cơm em sẽ đứng về phía anh, không ai dám làm gì anh đâu. Bạn trai của chị Đường Vũ dù không đem tới cái gì bất ngờ, có điều cuộc sống vốn nên phẳng lặng yên bình, thế mới là sống, chị Đường Vũ đúng là người có trí tuệ lớn, phải người rộng lượng như anh mới chịu nổi chị ấy.

Tô Xán chỉ mỉm cười, mình rộng lượng? Chẳng qua tâm thái của y tốt, không dễ giận thôi, thử đụng điểm mấu chốt của y xem. Vả lại cô bé này miệng cứ anh rể ngọt sớt, làm sao Tô Xán giận cho được.

Được khen nhưng Tô Xán cũng không mừng, nha đầu này quá mồm mép, mặc dù không tới mức trở mặt như trở bàn tay, không chừng nói cho vui để mình yên tâm thôi, tuy gọi "anh Tô Xán" rõ ngọt, nhưng thái độ như nói với bạn, chẳng mấy tôn trọng là rõ.

Ít nhất không làm người ta ghét.

Có vài người quen ba người kia tới chào hỏi, lần nào Mục Giai Trúc cũng chủ động giới thiệu Tô Xán là "anh rể",

Một số người biết kết cấu gia đình Mục Giai Trúc, ánh mắt rõ ràng dò xét Tô Xán, một số là họ hàng xa của hai nhà Mục Đường, trong nhà từ hộ kinh doanh cá thể có tới cao tầng xí nghiệp đều có, song vì không quen biết Tô Xán, mà Mục Giai Trúc có tiền án ăn nói linh tinh, nên chỉ chào hỏi bình thường.

Bạn trai của cô gái sau này có thể gánh vác cả gia tộc, sao có thể tùy tiện được, cho dù là bạn trai thật thì thế nào, chỉ là loại bạn trai chơi đùa cho đỡ cô đơn tuổi trẻ thôi, mang về nhà là chuyện khác.

Mục Giai Trúc không ngồi yên được lâu, được mấy cô bạn kéo đi chơi.

Tô Xán thấy mình cũng tới lúc phải đi rồi, vào chào ông Đường, sau đó được Lý Lam chở về cổng trường, trước khi đi, Lý Lam còn nói:
- Thấy trong trường chán quá muốn ra ngoài hoạt động thì gọi điện cho anh nhé, anh cũng xem như nửa dân Thượng Hải rồi, yên tâm tới chỗ lành mạnh thôi ...

- Vâng.
Tô Xán cười, đoán lành mạnh ở đây không chỉ chơi từ A -Z thôi, chứ tới XY thì chắc có.

Lý Lam đi rồi, Tô Xán nghĩ tới bữa cơm không thể tránh khỏi kia, không biết là sự kiện gì, nhưng xem ra là có cả hai nhà Đường Mục, mình coi như là đơn thương độc mã tác chiến, có điều có Đường Vũ, chỉ cần Đường Vũ đứng ở bên phía mình là mình ở vào thế bất bại rồi.

Tô Xán về phòng liền bị đám Lý Hàn bức cung, có tin đồn mấy người bạn thấy Tô Xán thường có xe đưa xe đón ở bên ngoài.

Lúc đầu bọn họ còn tưởng Tô Xá và Đường Vũ đi hưởng thụ thế giới riêng của hai người, có điều nghe ngóng thì biết là không phải.

Sau một phen tra tấn, Tô Xán đành khai thật, ba người kia nghe nhà Đường Vũ có sản nghiệp lớn ở Thượng Hải, đều nói Tô Xán trúng số lớn, thế là lại xẻo của y một bữa cơm.

Buổi chiều nắng chiếu xiên xiên, bây giờ thời tiết đã mát mẻ, cho nên nắng chiều không còn nóng nực khó chịu nữa, âm ấm thoải mái, khiến người ta uể oải lười nhác chỉ muốn ngủ một giấc cho sướng thân.

Tô Xán rời giảng đường, vừa đi vừa vươn vai ngáp dài, tới dốc ở sân thể dục nhìn thấy Đường Vũ đứng trong ánh nắng.

Chiều nay có hai tiết thể dục, Đường Vũ mang theo đồ dùng của mình, đứng nơi đó, trên mặc chiếc áo ba lỗ màu trắng, quần thể dục màu đen, ở góc độ của Tô Xán có thể thoải mái ngắm eo thanh mảnh, đồi ngực mơn mởn sức sống thanh xuân, Tô Xán bấc giác chỉ mong ngày biệt thự hoàn thành thật nhanh.

- Đi nào, ăn cơm trước.

Tô Xán từ đằng sau lặng lẽ tiếp cận, sau đó cầm lấy túi đồ dùng của Đường Vũ, Đường Vũ giật mình, quay ngoắt lại mắt sắc lạnh, thấy là Tô Xán mới dịu xuống:
- Sợ chết người ta.

- Oa ... Ngọt ngào quá đấy, vị kia nhà Đường Vũ tới rồi.
Đám Nguyễn Tư Âu đi qua, có mấy cô gái khác cứ nhìn Tô Xán làm Đường Vũ hơi đỏ mặt.

Tô Xán cười vẫy tay với đám Nguyễn Tư Âu, thản nhiên nắm tay Đường Vũ đi tới nhà ăn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 79: Mẹ của Mục Tuyền(2)

Tới nhà ăn Tô Xán lấy một bàn thức đầy đủ dinh dưỡng, lại mua cho Đường Vũ một chai nước, ngồi xuống bên cạnh cô. Đường Vũ đã xới cơm cho Tô Xán, vừa gắp từng miếng nhỏ vừa nhìn Tô Xán ăn như rồng cuốn hổ vồ:
- Ngày kìa nhà mình mới khách, mẹ minh nói, bảo mình đưa bạn theo.

Tô Xán ngừng ăn ngẩng đầu lên:
- Đó là ý mẹ bạn à?

Ông Đường cũng đích thân nói rồi, nhưng Tô Xán nghĩ ông nói vui với mình thế thôi, không nghĩ đây là lời của Mục Tuyền thật. Tuy Mục Tuyền không can thiệp vào chuyện của họ nữa, nhưng cũng không ủng hộ, bây giờ tụ hội gia đình, có bạn bè thân thích, bảo y tới là chính thức chấp nhận mình rồi sao?

Đường Vũ gắp một miếng rau xào cho vào bát, nói:
- Bạn không đi cũng được không có gì đâu.

- À ..

Tô Xán bận suy nghĩ đúng ngày kìa, sao mà trùng hợp đến thế chứ, kế hoạch kia của mình có nên thực hiện không, tuy trước sau gì cũng sẽ lộ ra, nhưng làm trước mặt như vậy tác động sẽ quá lớn, mà Mục Tuyền lại là một biến số không sao tính trước được.

Nhà ăn ồn ào huyên náo, Tô Xán và Đường Vũ không ngồi đối diện với nhau mà ngồi cùng một chỗ, vốn thêm phần thân thiết, nhưng vì Tô Xán đáp lại có phần hờ hững làm lòng cô như dao cắt.

- Bạn giận à?

Đường Vũ cắn môi, nói tiếp:
- ... Mình không phải không muốn đưa bạn tới bữa cơm gia đình mình, chỉ là không muốn ai làm khó bạn thôi.

Khi tới Thượng Hải làm thủ tục nhập học, Đường Vũ được cha mẹ cô đưa đi chào hỏi thân thích ở Thượng Hải, nhân số không ít, vài người làm Đường Vũ không ưa, tính cách khó chịu.

Chuyện này hoàn toàn khác với lần ở Dung Thành tổ chức sinh nhật, cô không muốn Tô Xán bị đám người thân xa lạ lên mặt trưởng bối chỉ trỏ này nọ, cô càng muốn một bữa cơm chính thức ba người nhà họ với Tô Xán hơn, người khác thái độ thế nào không quan trọng.

Hiện giờ Đường Vũ đang ở trong thời kỳ cực mẫn cảm, cô để ý tới mọi phản ứng nhỏ nhất của Tô Xán. Là cô gái hiện đại, Đường Vũ không coi trinh tiết như sinh mệnh, nhưng là cô gái nghiêm túc, đồng thời cũng rất nghiêm túc trong chuyện tình cảm với Tô Xán, cùng y đi tới bước kia là tương đương chấp nhận ràng buộc, không kém kết hôn là bao, nên mới lo được lo mất, một phản ứng tiêu cực nhỏ của Tô Xán ở thời điểm này bị phóng đại nhiều lần.

Tô Xán quay đầu qua mỉm cười, nắm lấy tay cô, ngón cái cọ cọ làn da mịn màng:
- Mình hiểu mà, không sao, đây là biệc gia đình bạn, mẹ bạn lại bảo mình tới, đương nhiên là phải tới rồi, nam nhân của bạn đâu dễ bị người ta dọa như thế, nếu không sau này chúng ta còn sống với nhau thế nào.

Đường Vũ cười khẽ, cô đã quá quen chuyện Tô Xán được nước lấn tới rồi.

- Tớ lúc đó nếu bạn không vui thì chúng ta về trường luôn.

- Không tới mức nghiêm trọng như thế chứ?
Tô Xán thấy Đường Vũ không lạc quan như vậy thì hơi đoán được một chút:

- Bữa cơm này có những ai?

- Vợ chồng cô dì mình, và ông bà ngoại.

Ông bà ngoại? Chả trách, Tô Xán bắt đầu thấy chút áp lực rồi:
- Ông bà ngoại bạn là người thế nào?

- Ông mình rất nguyên tắc, trông nghiêm nghị, thực ra rất hiền, rất chiều mình. Còn bà ngoại …
Đường Vũ ngập ngừng có vẻ không biết dùng từ ngữ gì miêu tả, Tô Xán ngồi chờ, một lúc sau Đường Vũ mới nói tiếp:
- Bà ngoại mình tên là Mục Ngạn Dung.

Đầu óc Tô Xán hơi không theo kịp, sao Đường Vũ lại nói tên bà ngoại cô? Cái tên thì liên quan gì, là nhân vật nổi tiếng à? Mình không nhớ danh nhân nào có cái tên này, nhưng tích tắc mồm y há ra tới mức cho được cả nắm đấm vào, Mục Ngạn Dung! Họ Mục … Vậy tức là Mục Tuyền mang họ mẹ?

Dù đoán được bảy phần rồi, Tô Xán vẫn hỏi lại cho chắc:
- Vậy ông ngoại bạn?

- Ông ngoại mình họ Tiền.

Đường Vũ không tiện bình luận bà mình, nhưng cái tên bà ngoại cô và thái độ của cô đã đủ nói lên tất cả rồi, chỉ e là một người phụ nữ giống Mục Tuyền, nhưng ở cấp độ đáng sợ hơn.

Trong đầu Tô Xán mường tượng ra hình ảnh ác bà bà tay chống gậy trúc, xung quanh là đám nha hoàn gia đinh run rẩy cúi đầu đứng bên hầu hạ trong phim cổ trang, thậm chí còn nghĩ tới Từ Hy thái hậu.

Mẹ ơi, đây là nhập vai hay sao mà quái vật cứ mạnh lên thế này, mình mới miễn cưỡng được Mục Tuyền chấp nhận, giờ lại xuất hiện mẹ của Mục

Tuyền.

Chợt đầu y lóe sáng, thốt lên:
- Bạn là Mục Quế Anh?

Đường Vũ ngạc nhiên:
- Làm sao bạn biết tên ở nhà của mình, ông bà ngoại mình gọi mình như thế, nhưng cha mình không thích đâu.

Thích được mới là lạ đó.

Những lời của Đường Vũ ngày hôm nay làm Tô Xán cả tối không tĩnh tâm lại xem sách được, chơi vài ván starcraft cũng thua, nằm ngửa mặt trên giường nhìn trần nhà, mắt mở trừng trừng.
Y chỉ muốn nắm tay Đường Vũ, đi khắp chân trời góc biển, tới nơi chưa từng tới, đi con đường chưa ai đi, chỉ cần có hai người, cả đời này, chỉ có hai người cũng không còn gì tiếc nuối nữa.

Lý tưởng, mục tiêu gì chứ, vứt hết đi.

Thế nhưng cuộc sống không đơn giản như vậy, con người ta không phải chỉ sống vì mình, chúng ta bị ràng buộc bởi vô số nghĩa vụ và trách nhiệm, mối quan hệ càng nhiều, gia tộc càng lớn thì trách nhiệm cũng càng lớn.

Tô Xán mở mắt ra thì thấy nắng sớm tươi sáng, vạn dặm không một bóng mây.

Chạy thể dục buổi sáng xong, Tô Xán đi mua vài tờ báo, một cái bánh mỳ, lại ra ban công ngồi đọc tin.

Tìm kiếm tin về Đường thị xí nghiệp trước, Hậu Đường Tam Thiên Hành đã mở cửa giao dịch, giá mỗi mét vuông là 6700, đây là một cái giá rất cao rồi. Nhưng Tô Xán biết sau này giá nhà đất ở Thượng Hải còn lên cao nữa,

mảnh đất đẹp như ở khu Đường Thị Tam Thiên Hành chừng một hai năm nữa sẽ tăng gấp đôi.

Có điều y cũng có nhận thức tỉnh táo, nhà cửa ở bất kỳ thành phố nào tại bất kỳ quốc gia nào cũng là món hàng đắt giá nhất, cũng là khoản chi lớn nhất trong đời của rất nhiều người, nhưng trong cái nghề này gần như không sản sinh ra được công ty vĩ đại nào.

Vì tính chất khu vực nên khó mà sinh ra hiệu ứng quy mô lớn, tập đoàn địa ốc khó làm lớn được. Cho nên thường bọn họ mau chóng thu hồi tiền đầu tư, rồi tiếp đó đi theo đường kinh doanh vốn.

Tô Xán lại gọi điện thoại cho Vương Thanh, Vương Thanh Thanh vừa nhấc điện thoại đã cười trêu:
- A, ông chủ lớn cuối cùng cũng nhớ tới chúng tôi rồi.

- Chị thật là, vừa gọi điện cho chị mấy ngày trước xong.

Vương Thanh cười hì hì:
- Mệt chết đi được, tiền cậu cần tôi đã gửi vào tài khoản rồi đấy.

- Không ảnh hưởng tới kế hoạch tiếp theo của Đôn Hoàng chứ?

Đôn Hoàng nửa cuối năm tổ chức hoạt động, tiêu thụ rất tốt, tuy không phải TTTM có doanh thu cao nhất Dung Thành, nhưng cũng chỉ đứng sau Vương Phủ Tỉnh, xếp thứ hai.

- Biết làm sao được, cậu thiên vị mà, kiếm được bao nhiêu tiền đều bị cậu rút hết, đầu tiên là nhà máy Thục Sơn, rồi giờ nâng đỡ Truyền thông Ba La, chúng tôi chỉ đành thắt lưng buộc bụng, tranh thủ năm sau mở một chi nhanh nho nhỏ ở Quảng Châu hoặc Thượng Hải vậy.

Vương Thanh nói rất tội nghiệp, không phải mỗi lời của Tô Xán đều nghe một cách nghiêm chỉnh như Lâm Quang Đống, nhưng khi Tô Xán cần, cô

sẵn sàng làm theo không cần suy nghĩ, tất nhiên rồi, vì quan hệ hai người bọn họ khác hẳn.

- Mọi người vẫn khỏe chứ, vất vả cho chị rồi.

- Biết mọi người vất vả thì bỏ thời gian ra về khảo thưởng chứ, không ai thích lời nói xuông đâu nhé.
Vương Thanh cười khanh khách rồi cúp điện thoại, hiện giờ ngày càng có phong thái cô gái hiện đại đô thị, ít khi lộ vẻ non nớt trước mặt Tô Xán như trước nữa. Những thứ kia đều đã thành bí mật chôn sâu trong lòng hai người, bao gồm chiều hoàng hôn, cùng nhau nắm tay ước định lý tưởng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 80: Sắp đến cuối tuần rồi

Tô Xán ngồi trong buổi sáng sương sớm còn chưa tan hết đó, người luyện tập buổi sáng không ít, có người từ trong sương mù chạy ra, có người chạy vào trong sương mù, thi thoảng có nữ sinh thanh lệ thoáng qua, đội bóng rổ vừa chạy vừa đồng thanh hô rất khí thế, CLB tiệt quyền đạo không chịu kém tiếng hô mạnh mẽ vang vọng một góc sân, vài vị giáo viên gia mặc áo len mỏng đứng trong rừng luyện thái cực.

Tô Xán đứng dậy, vươn người một cái thật khoan khoái.

Tiền đã tới nơi, đến lúc bước ra ngoài ánh sáng rồi.

Gần cuối tuần, thời điểm an bài các hoạt động sau một tuần học tập.

Thường nữ sinh hẹn nhau cùng ra phố mua sắm, thuận tiện đến con phố đi bộ thưởng thức món ăn vặt hội tụ hương vị đông tây nam bắc. Nam sinh thì hẹn nhau đấu trận bóng báo thù. Ai nhà ở Thượng Hải thì vác cả bao quần áo bẩn về nhà. Người ở lại trường có rất nhiều hoạt động phong phú đặc sắc ở các CLB, hoặc yên tĩnh ngồi trên ghê sô pha thoải mái trong thư viện hưởng thụ sự vắng vẻ hiếm có. Đương nhiên cũng có cao thủ tham gia hoạt động liên trường, cướp đoạt tài nguyên mỹ nữ của trường khác.

Tóm lại, một cái cuối tuần làm rất nhiều người mong đợi đã tới.

Trong phòng 602, hai tên độc thân Lý Hàn và Tiêu Húc đang khổ não vì cuối tuần, thời buổi này còn chưa có khái niệm "trạch nam", mạng internet chưa phát triển tới thế.

Lý Hàn vì chơi bóng rổ tốt, rất được các cô nữ sinh hoan nghênh, tiếp tục trạng thái này rất có khả năng nối tiếp Tô Xán bị đóng mác có chủ, nhưng

hắn khá là kén chọn, cho tới nay chưa có động tĩnh gì, có điều nếu thích thì hoạt động cuối tuần luôn không ít.

Tiêu Húc gia nhập CLB nhân văn, với hắn mà nói cái lợi không phải là được cùng một đám thanh niên trí thức thảo luận chuyện trên trời dưới biển, mà bằng vào thẻ thành viên CLB này có thể tới một số hiệu sách bên ngoài được giảm giá 8%, tới quán cà phê trong trường được giảm giá 9%, nhà hắn nghèo nên cực kỳ chú ý tiết kiệm.

Trương Tiểu Kiểu nói cuối tuần có một cái triển lãm xe hơi lớn, đó là địa điểm hấp dẫn, mặc dù là cuộc triển lãm thứ hai nhưng được chú ý lớn, ngược lại đợt triển lãm đầu vào tháng 6 lại không được nhiều người quan tâm lắm.

Trên bàn đặt ba cái vé, Trương Tiểu Kiều mang từ nhà tới, người ta cho cha hắn, cha hắn không rảnh mà đi, ông ta chẳng thích chỗ đông người ồn ào. Trương Tiểu Kiều cùng bạn bè tham gia cuộc triển lãm lần đầu rồi, cho nên không hứng thú với lần này lắm, vả lại cuối tuần hắn cũng bận, lấy ba vé đồng thời đặt cả một cái máy ảnh KTS lên bàn.

- Xe thì không hi vọng gì rồi, chụp nhiều ảnh chút, mang về anh em ta cũng chia sẻ.

Cầm lấy vé, sờ cái máy ảnh Sony, Lý Hàn và Tiêu Húc mỗi người một bên kẹp cổ Trương Tiểu Kiều khen hắn nghĩa khí.

Tất nhiên bọn họ không nhắm vào xe hơi rồi, những cô người mẫu ngọt nước mới là đối tượng chú ý.

Một cái vé tham dự triển lãm thế này bình thường mọi người còn cân nhắc xem có đáng giá để đi hay không, nhưng bây giờ được cho miễn phí, lại còn có một cái máy ảnh KTX vô cùng thô bỉ, chỉ có thằng ngốc mới phải suy nghĩ.

….

Máy bay từ trên trời đêm hạ xuống, chiếc Passat màu đen đã đợi ngoài sân bay, Lý Lam đứng bên cạnh ông Đường chờ đợi từ khá lâu rồi.

Ở cửa nghênh đón một nhóm nam nữ đi ra, bọn họ đi nhanh tới, Mục Tuyền đeo túi sách hồng, véc nữ đen, đi giày cao gót lúc nào cũng là phong thái cao quý quyến rũ mà không thể xâm phạm đó. Ở bên cạnh bà là phụ nữ trên 60, tóc nhuộm đen, mặc áo len mỏng màu hồng, vẻ mặt ung dung dung nhàn nhã, một ông già cao gầy, ăn mặc bình dị, trông nghiêm túc.

Phụ nữ kia chính là Mục Ngạn Dung mẹ Mục Tuyền, tiền phó tỉnh trưởng tỉnh Tây Xuyên, phụ trách khoa kỹ, công nghiệp, tài sản quốc hữu và công tác giám sát chất lượng an toàn sản xuất, năm 74 tham gia công tác, năm 82 vào đảng, nghiên cứu sinh trường đảng TW, kỹ sư cao cấp.

Năm ngoái bà lui về, hiện giờ ở Dung Thành có nhà do quốc gia cung cấp, có xe quốc gia bố trí, rảnh rỗi xem báo chí nội bộ, chính đàn vùng tây nam thi thoảng vẫn nghe được tiếng nói của bà. Gần đây có nhiều xí nghiệp lớn, nhiệt tình nhất là dầu khí Tây Nam muốn mời bà xuất sơn, làm cố vấn đặc biệt cho họ, nhưng bà chưa tỏ ra hứng thú gì, có vẻ còn đợi lời mời lớn hơn.

So ra thì chồng bà là Tiền Hóa Phàm không cường thế như bạn già , sau khi kết thúc sự nghiệp chính trị ở sở Lâm Nghiệp thì chuyên tâm ở nhà trồng hoa chăm cây, hưởng thú vui tuổi già với con cháu.

- Cha, mẹ, hôm nay Đường Vũ ở trường, nó không tới được, mai con đi đón nó.
Mục Tuyền không thấy con gái tới thì chủ động giải thích:

- Lấy học làm trọng, cần gì nhất định phải bắt Quế Anh vất vả đi đón, nhà chúng ta không cần làm cái chuyện đó.
Mục Ngạn Dung xua tay:

Người ngoài mà nghe không biết bọn họ đang nói tới cùng một người.

Đằng sau hai ông bà còn có vợ chồng dì hai Tiền Du và vợ chồng dì ba của Đường Vũ, nhìn thấy ông Đường đứng ở cửa đưa đón, Tiền Du nói với Mục Ngạn Dung:
- Anh Đường càng ngày càng béo, chẳng trách, làm ăn ngày càng lớn thế kia mà.
Rồi tươi cười nói với ông Đường:
- Anh Đường, Hậu Đường Tam Thiên Hành tiêu thụ không tệ, em và Quốc Trung vốn định tới xem, nhưng khu đó lại không hợp với bọn em lắm, nên mua ở khu Quân Lâm Thiên Hạ rồi. Có điều nếu còn nhà, để bọn em mấy cái đầu tư.

Ông Đường đi tới chào hỏi cha mẹ vợ, sau đó giúp Mục Tuyền cầm hành lý, bảo Lý Lam giúp người khác cho hành lý vào cốp xe, bố trí xong xuôi sau đó mới trả lời Tiền Du:
- Nếu cô chú có ý định đó thì anh sẽ để cho hai căn, Quân Lâm Thiên Hạ là hạng mục biệt thự, xếp hạng những hạng mục tốt nhất ở Thượng Hải rồi, mua ở đó không lỗ đâu, hoàn cảnh cũng tốt, sống thoải mái dễ chịu.

Tiền Du làm ở ủy ban mậu dịch, chồng thì cùng người ta làm cái công ty đầu tư, tả xung hữu đột mãi mà không có thành tích gì lớn. Nhưng Tiền Du luôn ngầm so sánh mình với người chị Mục Tuyền được bà cụ yêu thích nhất.

Chuyến này nghe nói ông Đường thoát khỏi khốn cảnh, thi triển bản lĩnh, so với mười năm trước ở Mục gia gần như không được thừa nhận thì hiện giờ đã có khởi sắc. Ngược lại bà ta thì lại đi xuống, lời nói có chút ý vị không chịu kém cạnh.

Mục Ngạn Dung nhìn ông Đường, ánh mắt vẫn luôn mang uy áp như trước giờ:

- Anh kinh doanh địa ốc, kiếm không ít hả ... Anh xây nhà cũng nên nghĩ tới con bé Quế Anh, phải nghĩ tới đời sau, làm cái nhà ra hồn đàng hoàng sạch sẽ một chút, đừng làm cái thứ bàng môn tà đạo ở chưa được bao lâu đã sập xệ.

- Vâng, con nhớ rồi ạ,
Ông Đường trong lòng tuy rất không thoải mái, đó là đứa con gái bảo bối của ông, đương nhiên ông phải lo rồi, ông có phải người cha tệ đến thế đâu, song không cãi chỉ có cách vâng dạ,:

Mục Ngạn Dung cũng không nói thêm nữa, lên xe. Tổng cộng có hai xe, ông Đường vốn định lên xa khác, bị Mục Tuyền lườm một cái, đành cúi đầu vào chung xe với cha mẹ vợ.

Xe khởi động chạy ra đường chính, Mục Ngạn Dung khẽ vỗ tay vịn, nói với Mục Tuyền:
- Thằng bé kia tên là gì nhỉ?

Mục Tuyền mắt nhìn ra cửa sổ, tuy mẹ bà không nói rõ, nhưng Mục Tuyền biết hỏi ai:
- Tô Xán ạ.

- Ồ, tên không tệ, mai nó có tới không?

- Chắc là có.

Mục Ngạn Dung gật gù:
- Vậy thì mẹ phải nhìn kỹ, có điều mẹ tin ánh mắt của Quế Anh, nhất định sẽ tốt hơn con.

Mục Tuyền chỉ cười không đáp, nhìn chồng qua gương chiếu hậu. Ông Đường lái xe cười rất xấu hổ, mẹ vợ chẳng bao giờ nể nang gì ông, bao nhiêu năm, nỗ lực kiểu gì cũng không thay đổi, không biết luôn vấn đề ở đâu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 81: Danh hoa có chủ (1)

Trung tâm triển lãm Tân Quốc Tế Phổ Đông hiện là triển lãm quy mô lớn nhất trang thiết bị tiến tiến nhất Châu Á, cuộc triển lãm xe quốc tế Thượng Hải có sức ảnh hưởng khá lớn trong nước chuẩn bị rất lâu được kéo màn ở nơi này.

Mấy chục quốc gia, hơn một trăm công ty và nhà máy chế tạo linh kiện lẫn xe hoàn chỉnh tham gia triển lãm. Những thương hiệu lớn BMW, Mercedes, General, Toyota, Audi, Citroën, Fiat đều tham gia với lực lượng hùng hậu. Một số chiếc xe vừa tham dự triển lãm ở Frankfurt Đức và Tokyo Nhật xong liền trực tiếp kéo thẳng tới đây.

Các gian triển lãm bắt đầu được lắp đặt suốt từ hai tháng trước, cuộc triển lãm này kéo dài 5 ngày, dự kiến sẽ tiếp đãi trên 300.000 lượt người tham quan.

Từ sáng sớm, khi ngời cửa sổ vẫn còn bao phủ một lớp sương mờ, thời gian còn chưa tới sáu giờ, Tô Xán thường không phải là người dậy sớm nhất phòng, nhưng hôm nay đã thức dậy rồi, Trương Tiểu Kiều đã về nhà, Lý Hàn và Tiêu Húc ôm chăn ngủ ngon lành.

Tô Xán hành động trước một mình vì y còn có kế hoạch của mình, đội mũ lưỡi trai, mặc áo khoác mỏng mùa thu, đi giày chạy bộ ra ngoài. Mua đô ăn sáng ở căng tin nhỏ dưới lầu, quay đầu nhìn khu KTX trong sương sớm, phòng Đường Vũ cách đây hai khu nhà, đứng ở đây chỉ thấy loáng thoáng, bên trên là áng mây đỏ.

Vừa ăn bánh mỳ vừa uống sữa rời trường, bắt xe bus, tới trạm tàu điện ngầm. Sáng thứ bảy mà tàu rất đông người, đây là tuyến tới triển lãm, bên cạnh Tô Xán là bốn cô người mẫu đã trang điểm xong, nhưng chưa thay

quần áo, tay cầm túi lớn túi nhỏ, nói nói cười cười, là sinh viên ĐH Dương Phổ, đồng thời là người mẫu xe hơi, khiến không khí ngái ngủ buổi sáng tươi sắc hơn không ít.

Nghe trò chuyện biết mấy cô gái này là sinh viên, Tô Xán nhìn toa tàu, còn mấy nhóm người mẫu nữa, song không gặp được người quen của ĐH Thượng Hải.

Hơn một tiếng sau Lý Hàn và Tiêu Húc rời giường, không thấy Tô Xán đâu cả, không nghĩ là y đi tới triển lãm trước.

- Thấy bảo hôm nay lão đại được nhà đại tẩu mời cơm, chắc là đi gặp đại tẩu rồi.
Tiêu Húc vừa lấy kém đánh răng vừa nói:

- Sớm thế đi làm gì, ăn cơm tận buổi tối cơ mà? Chẳng lẽ còn sợ không có thời gian bên nhau à?
Lý Hàn thở dài như ông cụ non:
- Ài, nam nữ yêu nhau lúc nào cũng thấy thời gian thiếu thốn, hạnh phúc tới mức làm người ta ghen tỵ.

- Hôm qua tuy chúc lão đại khai kỳ đắc thắng, mã đáo thành công, có điều cậu thấy nắm chắc được bao phần?

- Làm sao mà nói được, có điều dựa vào công phu mồm mép của lão đại, chắc là vấn đề không lớn đâu, không cần chúng ta phải lo.

Còn chưa tới giờ mở cửa 9h, ngoài triển lãm đã tấp nập như đi lễ chùa năm mới, triển lãm xe hôm nay có tiết mục trong đại, một số chiếc xe đặc biệt xuất hiện, được báo chí tranh nhau đưa tin, nhìn tình hình báo chí một ngày trước là nhìn ra mức độ quan tâm.

Lần triển lãm này có ba chiếc xe có thể coi là "minh tinh", là loại xe sang đỉnh cấp. Một chiếc Bentley bản đặc biệt, cả thế giới chỉ có 54 cái, mỗi đều

có khắc số bên trên, chiếc triển lãm ngày hôm nay là chiếc 54. Theo truyền thông đưa tin, toàn thân nó được làm bằng hợp kinh aluminum, dung tích 4.5 lit, 32 valve, giá 2.68 triệu.

Thứ hai là chiếc Ferrari, có hộp số bán tự động kiểu f1, đối với bất kỳ dân đua xe theo đuổi khả năng điều khiển nào mà nói, là thuốc phiện có sức mê hoặc cực lớn, giá bàn 2.14 triệu.

Thứ ba là chiếc S-class Pullman, xe dài tới 6 mét, bố trí cả quầy bar, hai màn hình tinh thể, đầu DVD, máy fax, hệ thống âm thanh chiếu sáng cao cấp, là pháo đài di động, bàn với giá 4.06 triệu.

Đem so ra thì chiếc Bentley bạn đặc biệt có ý nghĩa kỷ niệm hơn.

Đại đa số người dân chỉ tới xem náo nhiệt thôi, vừa được no mắt lại học được không ít tri thức, có thể coi là một chuyện hay.

Mấy chiếc xe này có công tác tuyên truyền tiền kỳ rất tốt, người xem bu kín xung quanh, máy ảnh chuyên nghiệp có thể thấy khắp nơi, đèn flash chớp sáng liên tục, không thua gì minh tinh thực sự xuất hiện.

Khi Tô Xán trèo đèo lội suối tới được cổng triển lãm thì đã mỏi mệt, tuy y không chăm chỉ rèn luyện sức khỏe như thời cao trung, có điều chưa tới mức tuổi già sức yếu như thế, chẳng qua là vì y xách theo một cái vali.

Một cái vali đen, to dày, trông rất nặng.

Tô Xán đội mũ lưỡi trai, mặc quần áo thường ngày, lớ ngớ nhìn đám đông náo nhiệt, vừa mới cúp điện thoại của Lâm Quang Đống xong, mất cả phương hướng mở tờ giấy giới thiệu có hướng dẫn của công ty trưng bày chiếc Bentley ra xem.

Một cô quản lý xinh đẹp mặc váy đen, trang điểm rất diêm dúa, đi qua, chợt nhìn thấy Tô Xán cầm tờ giấy hướng dẫn của công ty mình, giọng không

hài lòng cho lắm:
- Có phải mang dụng cụ bảo dưỡng xe của công ty tới không, sao bây giờ mới đến nơi?
Rồi chẳng nhìn Tô Xán đang ngớ ra:
- Đi theo tôi, ở bên này.

Ở đây những nhà chế tạo linh phụ kiện rất nhiều, toàn mang theo hòm lớn túi nhỏ, ở cửa những công nhân đẩy xe ba gác cười híp cả mắt, một chuyến 50 đồng, Tô Xán đi qua không quên tính toán một chút, chỉ vài ngày triển lãm kiếm được mấy nghìn rồi, rất có đầu óc thương nghiệp.

Cô gái đi trước, nói:
- Vừa mới tốt nghiệp đại học kiếm việc làm tạm hả?

- À .. Không phải.
Tim Tô Xán đập rất nhanh, thần kinh khẩn trương, dù sao thì đây là lần đầu làm chuyện hoang đường.

Dòng người qua lại liên tục, cô gái không nghe rõ câu trả lời của Tô Xán lắm, trong lòng đang nghĩ, cậu nhóc nhân viên mới này trông vóc dáng khá lắm, trông đơn thuần, nói không chừng còn là xử nam, tối nay công ty tổ chức tiệc cốc tai, nhất định không phải bỏ qua.

- Cậu nghĩ sao cô ta được đứng ở bên cạnh chiếc Bentley đó? Vốn đã có sắp xếp trước rồi, cô ta đáng lẽ đứng bên chiếc Lexus cơ. Nhưng cô ta thông minh, chiếc Lexus đâu có được chú ý như cái Bentley này, nghe bảo mấy ngày trước cô ta ăn bữa cơm riêng với phó giám đốc, không biết sau bữa ăn chiêu đãi thêm món gì nữa không, kết quả thì thấy rõ rồi đấy.
Hai cô gái tiêu thụ nhìn người mẫu mặc bikini uốn éo tạo dáng bên chiếc Bentley nhỏ giọng bàn tán.

Phía trước một trung niên nam nhân và nữ sinh đại học chừng hai mươi đi tới, hai cô gái tiêu thụ vội mỉm cười chào hỏi, tuy bọn họ chẳng hi vọng gì

hôm nay có thể bán được chiếc xe này, nhưng phục vụ rất chuyên nghiệp, người chú ý tới chiếc xe này không thể tầm thường được.

Trung niên nam tử nhìn người mẫu phẩy tay với hai cô gái tiêu thụ ý bảo không cần chú ý tới họ, nữ sinh bên cạnh có điện thoại, nhỏ giọng nói vài tiếng:
- ... Em ra ngoài dạo phố, ừ, không có gì.

Cúp điện thoại xong, trung niên nam tử quay sang hỏi:
- Bạn trai hả?

Cô nữ sinh khoác tay nam tử, nhịu giọng nói:
- Hôm nay anh muốn xem chiếc xe nào?

Nam tử kia sắn tay áo lên, vuốt tay cửa xe:
- Hôm nay không vội được, có ba chiếc xe đáng xem, chiếc trước mặt em là một trong số đó, chế tạo để kỷ niệm n Bentley Boys, em biết chứ, thập niên 30 ông ta là quán quân đua xe nổi tiếng thế giới. Vì sao chỉ làm có 54 chiếc, vì Bentley Boys thời trẻ lái xe đua mang số 54, đây lại chính là chiếc 54 của seri này cho nên ý nghĩa phi phàm .. À, lần đầu thấy cái xe này ở Hong Kong, đại thiếu gia của Dương gia lái chiếc này, chậc chậc ...

Tô Xán từ bên cạnh đi tới ngưỡng mộ nhìn ông chú này, công lực lừa gạt cao thâm, thành công khiến nữ sinh bên cạnh cảm giác truyền kỳ, Bentley Boys là đội đua xe chứ chẳng phải ông nào đâu ạ, cũng chẳng có cái xe số 54.

Quản lý dẫn Tô Xán tới nói với một người phụ trách:
- Giám đốc Trần, nhân viên bảo dưỡng tới rồi.

Vị giám đốc Trần mang cái giọng Hong Kong đặc sệt nói:
- Cậu là ai, ở bộ phận nào đấy?

Tô Xán không nói nhiều, xách cái vali đi lên sàn triển lãm, nhìn thật chiếc xe Bentley cực kỳ được mọi người chú ý này, cô người mẫu hoảng sợ lùi lại hai tay ôm ngực, làm nghề này thi thoảng gặp loại khách lưu manh lợi dụng xem xe đụng chạm.

Bảo vệ lập tức xuất hiện, rất lịch sự nói:
- Thưa anh, anh có cần trợ giúp gì không ạ? Chúng tôi đang triển lãm, anh làm thế sẽ ảnh hưởng tới công việc của người mẫu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 82: Danh hoa có chủ (2)

N

gười trẻ tuổi thần bí vung tiền như rác mua chiếc Bentley"

" Chiếc Bentley bản đặc biệt cả thế giới chỉ có 54 chiếc ngay ngày đầu ở triển lãm xe hơi Thưởng Hải đã bị 'giết trong nháy mắt' "

Tin tức này không khác gì ném một quả lựu đạn vào triển lãm xe, thoáng cái lan đi với tốc độ không tưởng, người nọ truyền tai người kia. Không một ai ngờ ngay những giờ phút đầu tiên của cuộc triển lãm, chiếc xe đáng chú ý nhất đã có chủ, đây mới là dân chơi thật sự.

Khi Tô Xán nhấc valy lên quầy, tạch một cái bật mở ra, hai cô gái tiêu thụ cảm giác như đó chính là tiếng trái tim của bọn họ phát ra vậy.

Tất cả người xung quanh từ khách hàng cho tới nhân viên công tác, hoặc mấy cô gái tiếp thị xinh đẹp đang phát tờ rơi đều dừng hết động tác, khu vực nhỏ bỗng nhiên như trúng ma pháp im lặng.

Tô Xán cảm thấy mình còn chưa đủ ngầu, mua cái vali thế này không chắc bằng cái bao tải mấy người đẩy xe ba gác ngoài kia, vác bao tải tiền lên lưng vào, sau đó dốc tiền đổ kín cái xe Bentley luôn, vừa chơi lại còn có phong cách England, phí mẹ nó cái vali giá tận 30 đồng.

Người có mặt mà biết suy nghĩ này e rằng xông tới đạp y ngã lăn ra đất.

Giám đốc Trần cho người đếm tiền mặt, còn cô bán xe kích động tới mức nói câu hết sức thừa thãi:
- Chào anh, có phải anh định mua xe không?

Tô Xán gật đầu chỉ chiếc Bentley:

- Chính nó.

Tô Xán được mời ngồi xuống chiếc bàn tròn ở khu làm thủ tục bán xe, được cô bán xe lật tư liệu tuyên truyền chiếc Bentley giới thiệu trọng điểm.

Quản lý cao tầng nước ngoài mặc comple đóng hộp nhanh chóng biết tin, đứng xa xa nhìn Tô Xán, ánh mắt Tô Xán lướt qua, một ông già người Đức râu xồm gật đầu mỉm cười với y, Tô Xán cười đáp lại, kéo thấp mũ lưỡi trai xuống, giữ phong cách thần bí, đoán chừng người xung quanh đều đang nghe ngóng bối cảnh của người mua xe thần bí này.

Người thì chỉ trỏ bàn tán, người thì cầm máy ảnh bấm liên hồi, tuyệt đối không thua kém gì khi nãy chụp ảnh người mẫu, những cô gái tiêu thụ khu khác thì tiếc nuối vì sao người này lại không mua xe ở chỗ của mình.

Đây chính là bối cảnh thời đại, sau năm 2001, Trung Quốc tham gia WTO, càng tiến càng xa, kinh tế quốc gia đi lên, người cực giàu ngày càng nhiều, đại đa số phát triển tới đời hai đời ba, sức mua lớn, sẽ không còn chuyện mua một cái xe đắt tiền ở triển lãm được người ta chú ý như ngôi sao thế này nữa.

Tô Xán ung dung ngồi uống trà, lúc nãy hồi hộp giờ thoải mái nhiều rồi, đợi đối phương đếm tiền, lúc này cô quản lý đã nhường chỗ vị giám đốc tiêu thụ mặt tròn, khách hàng lớn như vậy không thể không tiếp đãi cẩn thận, người khả năng mua xe thế này tuyệt đối không chỉ mua một cái.

Biểu hiện trước sau của Tô xán tương phản quá lớn, không thể nói là kinh thế hãi tục, nhưng đúng là cực kỳ thu hút chú ý.

Cô quản lý lúc nãy nhầm Tô Xán là nhân viên bảo dưỡng tay đặt ở bụng, chân khép lại chạy bước nhỏ tới, giày cao gót gõ giòn tan trên nền đá, mặt cười tươi rói, trông như có vẻ vừa đi trang điểm thêm, môi càng đỏ thêm, cúc áo cổ hình như nới thêm một cái, cúi xuống khoe hai ngọn đồi nhìn rất thích mắt:

- Xin lỗi anh, lúc nãy nhầm anh với nhân viên của chúng tôi, chỉ là hiểu lầm thôi.

- Không sao cả.
Tô Xán khoát tay, rồi cắt lời viên giám đốc tiêu thụ đang giới thiệu xe:
- Tôi muốn lấy xe ngay bây giờ có được không?

Những chiếc xe bình thường thì còn làm nhiều thủ tục, với những chiếc xe đắt giá như thế này luôn được sẵn sàng hết rồi, để khách hàng được phục một cách thoải mái nhất.

- Không thành vấn đề ... Có điều, quy định là sau 5 giờ triển lãm đóng cửa mới được lái xe đi ..
Viên giám đốc vừa nói vừa để ý sắc mặt của Tô Xán, chuyển lời ngay:
- Nhưng nếu anh cần gấp, chúng tôi sẽ làm thủ tục nhanh nhất có thể để anh lái xe đi.

Tô Xán gật đầu, tay tái đặt ngang trước ngực, tay phải chống tay trái nhấm nháp cốc trà, tính cả chi phí biển số và thuê má, hôm nay phải tiêu khoảng ba triệu.

Ở triển lãm còn có người cục cảnh sát giao thông Thưởng Hải, sở quản lý xe để phục vụ đăng ký ngay tại chỗ, còn có ngân hàng, sẵn sàng phục vụ khoản vay, cực kỳ tận tình chu đáo.

Ánh mắt Tô Xán nhìn chăm chú chiếc Bentley bục triển lãm, bộ dạng cứ như ôm tiền đi cưới vợ vậy, thực chất mục đích không khác là bao, Tô Xán khẽ nhếch môi cười, tưởng tưởng nét mặt nha đầu đó khi nhìn thấy chiếc xe này.

Trước kia chiếc xe thế này chỉ được sờ trên báo ảnh, bây giờ sắp thuộc về mình.

Vỏ xe phản chiếu hình Tô Xán, trông có hơi vặn vẹo, trông cảm giác giống lớp sơn trên đàn dương cầm mà Đường Vũ đánh, nhưng thân xe khung kim loại mạnh mẽ. Tô Xán rất muốn liếm ngón cái chà lên một chút xem có dính tí bụi nào không, ngại nhiều người vây quanh nên đành nhịn.

Thân xe không thanh thoát lắm, tới phần sau hơi chéo xuống, nhưng không có cảm giác đầu nặng đít nhẹ, ngược lại có vị phục cổ, Tô Xán không quá am hiểu xe hơi, nên chỉ nhận xét thô thiển như vậy thôi.

- Tăng tốc tới 100 km/h chỉ mất có 65 giây, ở phương diện gia tốc ngắn, 80 lên 170 km/h chỉ mất 43 giây, tốc độ cao nhất đạt tới 240 km/h, anh có thể ngồi vào trải nghiệm một chút ... Ha ha, có lẽ không cần, dù sao lát nữa anh cũng lái xe đi.

Thủ tục làm xong xuôi Tô Xán ngồi vào trong xe, tạm thời ngăn cánh với ánh mắt xăm soi nhìn y, một số nhân vật mang chút vẻ chân nhân bất lộ tướng quyến luyến nhìn cái xe, những người này tương đối lý trí, có lẽ có năng lực mua xe, nhưng không nhất định sẽ mua, chỉ tiếc nuối khi danh hoa có chủ mà thôi.

Những người thực sự muốn mua thì hết cơ hội, ai bảo không dậy từ 6 giờ sáng như Tô Xán, mà chiếc xe thế này không cho đặt trước.

Thân phận của Tô Xán thành đề tài bàn tán sôi nổi nhất, có người nói y là con trai phú hào trên bảng Forbes, dù sao còn trẻ như vậy, không phải công tử ca thì làm sao dựa vào năng lực của mình mua xe được, hơn nữa còn là loại giàu xổi, không phải quý tộc, mua xe chẳng qua chỉ để dát vàng lên mặt.

Cũng có người phản bác ý kiến này, nhìn cách ăn mặc của Tô Xán không giống kiểu phô trương của đám giàu xổi, có thể là chi phụ một Hoa kiều nào đó.

Tô Xán đương nhiên không hề biết những lời bàn tán đó, y còn đang chìm đắm trong hạnh phúc khi sở hữu chiếc xe hơi đầu tiên, muốn bình tĩnh, nhưng chỉ miễn cưỡng thể hiện ngoài mặt, còn trong lòng không sao bình tĩnh lại được.

Xe bây giờ còn chưa có trang bị điều khiển điện tử công nghệ cao, Tô Xán hít sâu một hơi đặt thủ tục sau xe, đạp ga, động cơ xe mang theo tiếng nổ hào hùng, chiếc xe đi vào con đường chuyên dụng, mái trung tâm triển lãm lùi dần, trời xanh mây trắng hiện ra.

Hiện giờ Tô Xán vẫn rất lơ mơ về công năng phức tạp của nó , sách hướng dẫn dày kia cần đọc sau.

Có điều không hề ảnh hưởng tới y điều khiển xe, nhấn ga một cái, chiếc Bentley được vô vàn người chú ý biến mất ở con đường hai bên trồng đầy ngô đồng.

Tốn ở triển lãm ba tiếng, kiểm tra, dán biển, nộp thuế, đến trưa vị giám đốc người Hòng Kong vốn định mời cơm riêng Tô Xán, nhưng y từ chối, ăn cơm hộp bình dân, khi điền tư liệu vẫn lấy thân phận sinh viên đại học, làm cho cao tầng triển lãm ngạc nhiên không thôi, nhưng nghĩ kỹ thì cùng bình thường.

Có điều những nội dung này chỉ có rất ít người biết, được bảo mật nghiêm ngặt, để phục vụ cho công tác hậu mãi.

Lúc Tô Xán lái xe đi thì đã là hai giờ chiều, dừng lại ở dải đỗ xe dưới hàng cây râm mát, nhân viên thu của Tô Xán 2 đồng, cố nhìn xem chủ xe là nhân vật thế nào, Tô Xán đóng cửa sổ, không cho người ngoài nhìn vào, nhìn khu phố tấp nập bên ngoài, lần đầu tiên cảm thấy mất phương hướng.

Khi chưa có xe thì tưởng tượng ra đủ nơi muốn đi, nhưng mua xe rồi lại chẳng biết đi đâu nữa.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 83: Bước vào giang hồ

Tô Xán đang ngồi ngơ ngẩn trong xe thì có điện thoại của Đường Vũ, bên đó có tiếng động huyên náo, chắc là chợ hay khu mua sắm nào đó.

- Bạn đang ở đâu vậy?

Tô Xán hít một hơi, giọng cố gắng bình thường nhất có thể, nha đầu này gần đây quá mẫn cảm, hay nghĩ lung tung:
- Đang ở ngoài, còn bạn, không phải đi cùng với người nhà à?

- Ừ, đang dạo phố ... Hơi chán, bạn không đi xem triển lãm xe à?
Đường Vũ ở khu mua sắm, cùng nhóm phụ nữ trong nhà, cô tranh thủ thời gian đứng ngoài cửa hiệu gọi điện cho Tô Xán:

Lòng Tô Xán ấm lên, Đường Vũ đi cùng người nhà vì "buồn chán" mà gọi điện cho mình, cả hai coi chừng càng lún càng sâu rồi, dù có là một đi không trở lại, bọn họ cũng lựa chọn không quay đầu.

- Đi rồi, vừa mới về, hiện giờ mình đang ở trên phố, đối diện là siêu thị Tân Đường, bên trái là một hiệu hải sản rất rất lớn, còn có hiệu bánh, bạn có muốn ăn bánh không?
Tô Xán nhìn hàm ý sâu hơn sau sự "buồn chán" của Đường Vũ, xem ra tình thế bữa cơm kia không được lạc quan.

- Không cần, lát nữa bạn có về trường không, tới khi đó mình cũng về, sẽ gọi điện cho bạn.
Nghe có vẻ Tô Xán đang một mình ở ngoài đường, nhưng Đường Vũ không nhớ ra ở trường có cái hải sản rất rất lớn nào, dù sao không phải trọng điểm, hôm nay tâm tình cô không yên, tin rằng Tô Xán cũng thế.

Dù sao cũng là lần đầu tiên chính thức dẫn bạn trai về nhà, hơn nữa lại còn đối diện với bao nhiêu người như vậy, Tô Xán có áp lực, lo sợ được mất là bình thường. Nên tham quan triển lãm xe xong dừng lại bên đường giải tỏa áp lực trong lòng phù hợp tính cách tình cảm và lý trí tương đối mâu thuẫn của Tô Xán mà Đường Vũ biết.

- Không cần, hiện mình ở ngoài mua vài thứ, không về trường học nữa, lát nữa mình sẽ tới thẳng chỗ ăn cơm ... Tiên Chính Cư Thị ... Ừ, mình tìm được đường, trước khi tới sẽ gọi điện cho bạn.

- Đừng mua cái gì linh tinh tốn tiền đấy.

Đường Vũ dặn dò làm Tô Xán buồn cười lắm, không biết cái xe này có phải là "thứ linh tinh tốn tiền" không? Ngày kia Lâm Quang Đống mới từ Dung Thành tới, Truyền thông Ba La sẽ chính thức tiếp quản cái xe này, đùa, bây giờ mà mình lái nó về trường, e gây oanh động và hiệu ứng phụ không hay.

Đường Vũ nghĩ một lúc lại hỏi:
- Thực sự không vấn đề gì chứ?

- Đương nhiên, bạn nên ở cùng mẹ bạn, dì không mấy khi tới Thượng Hải được, về trường làm gì lại tốn công đi, mình sẽ tới thẳng đó.

Đường Vũ về trường là để đi cùng với Tô Xán thể hiện rõ thái độ của mình với người nhà, cũng giúp Tô Xán giảm bớt áp lực và khẩn trương.

- Ừ, thời gian là sáu giờ, tới rồi gọi điện cho mình.
Đường Vũ hôn chụt một cái vào điện thoại, sau đó đỏ mặt tắt nhanh, không cho Tô Xán kịp nói gì.

Nha đầu này thật là, bao nhiêu năm rồi vẫn dễ thẹn thùng như vậy, Tô Xán mỉm cười xoa xoa má, như vừa nhận nụ hôn đó vậy.

Đặt điện thoại xuống, Tô Xán lúc này mới tĩnh tâm cảm thụ chiếc xe đắt tiền này, không gian rộng rãi, ghế dựa màu đen bằng da thật, cửa kính ngăn cách tia sáng bên ngoài tạo thành không gian tách biệt, mang mùi đặc trưng của xem mới, yên tĩnh dễ chịu.

Cầm hướng dẫn sử dụng xe lên, lật sách xem vẫn cứ có cảm giác hơi hoang đường, cái xe cực kỳ đắt tiền này thực sự trở thành xe của mình rồi.

Tin rằng khắp cả nước không ít người nhòm ngó nó, tên Tiêu Triệu Húc ở Dung Thành là một trong số đó, một số nhân vật có máu mặt còn thông qua các mối quan hệ muốn đặt trước nó, đây là điều bên bán xe nói với Tô Xán, điều này có quy định, hơn nữa cho đặt trước như thế thì được lòng một người mất lòng nhiều người, cứ bán công khai là tốt nhất.

Võ công thiên hạ, chỉ nhanh là không phá được.

Sách lược cũng như thế, thế nên Tô Xán dậy sớm, trèo đèo lội suối, mang luôn tiền tới ném vào mặt bọn họ, đánh một đòn dứt điểm, không cho người khác kịp trở tay.

Tô Xán có thể hình dung được ngày mai tin tức này sẽ bay ngợt trời, một tiếng sau khi mở cửa, chiếc xe đáng chú ý nhất của cuộc triển lãm đã bị người ta mang một va li tiền mặt mua mất, mức độ chất động không cần phải nói, những từ ngữ "trẻ tuổi" ," thần bí ", " va li tiền mặt" ," Bentley xa hoa" ... V..v...v.. Kết hợp lại với nhau gây ra hiệu ứng và sức sát thương không cần phải nói.

Tin chắc rằng cả những người vốn không quan tâm tới cuộc triển lãm này cũng tò mò kiếm một bức ảnh xem chiếc xe đắt tiền này trông thế nào, tiếp đó quan tâm người trẻ tuổi thần bí kia là ai.

Một trong những định nghĩa về truyền thông là tính thích nghi, tính khả thi và tính hữu hiệu. Nếu không có tính hữu hiệu đủ thỏa mãn khẩu vị người

xem thì không khác gì mù mắt không tìm được mục tiêu nên không loại trừ có tờ báo thần thông quảng đại truy tìm ra mình.

Nhưng cả quân bài lẫn quyền chủ động nắm trong tay Tô Xán, số thứ hai của Văn hóa thời thượng sẽ đưa chiếc xe này lên trang bìa.

Đó là con chim đầu tiên Tô Xán nhắm vào, tối nay sẽ nhắm tới con chim thứ hai và ba, y đã chuẩn bị kế hoạch này rất lâu rồi.

Kết quả thế nào đây, Tô Xán có thể tưởng tượng ra phản ứng của Đường Vũ, còn Mục Tuyền, tay Tô Xán run run, nhưng không phải là sợ, đó là sự phấn khích.

Cúp điện thoại, Đường Vũ hướng về phía đại quân gia đình từ trong cửa hàng đi ra.

Quan hệ giữa thành viên trong gia đình cô rất kỳ quái.

Dì ba và cô ba của cô xưa nay quan hệ không bình thường, tranh giành nhau từ chuyện nhỏ tới chuyện lớn, không khác gì hai đứa trẻ con, nhưng lại luôn nhất trí đối ngoại, người này có thể chỉ trích người kia, nhưng người ngoài nhắm vào bất kỳ ai trong số họ thì họ lại bênh vực nhau.

Chồng họ thì vì công việc và bối cảnh làm họ không để ý lắm với mấy chuyện ngoài mình, cho dù trong gia đình có người bệnh nặng, chỉ gọi điện hỏi thăm cho có, thuộc loại hình cái gì không ảnh hưởng tới mình thì không quan tâm, khá lạnh nhạt.

Dì hai mặc dù thích so sánh, hay ghen tỵ, nhưng không phải là trở ngại lớn, còn chồng dì hai là người thẳng tính, tuy kinh doanh không phải hơn người, thường xuyên vì thế mà cãi nhau với vợ, có điều là phe ủng hộ kiên định của Đường Vũ.

Bác cả Đường Thành và anh họ Trương Thao Lược con dì hai là người tính cách rộng rãi nhất, khá giống nhau, nhưng cũng là người khó lường nhất, thường gọi điện tới nhà cô, bàn chuyện tài chính, đầu cơ.

Ngoài ra có một người anh họ nữa cũng học ĐH Thượng Hải, cùng tuổi với cô, cho nên hiển nhiên đã nghe tới Tô Xán, nhận thức các thành viên nữ trong gia đình cô về Tô Xán đa phần từ miệng hắn, nhưng không may, hắn miêu tả Tô Xán chẳng huy hoàng gì.

Những thân thích khác hỏi những điều rất hiện thực, gia cảnh Tô Xán ra sao, có môn đăng hộ đối không, rồi đem hết ví dụ nọ ví dụ kia ra so sành, bảo cô không nên vội vàng.

Đó là đại gia tộc của Đường Vũ, người lạnh lùng, người thế lợi, người trơ lỳ, người khó lường, mà tối nay tất cả những người đó sẽ tụ tập lại một chỗ.

Nhưng mà cái gia đình này từ bao lâu nay vẫn thế, Đường Vũ cũng chẳng cảm thấy gì cả, nhưng vì sao bây giờ đột nhiên thấy nó trở nên tức cười.

Mình thay đổi rồi, Đường Vũ nhận ra điều đó, cô thay đổi là do Tô Xán, giữa cô và Tô Xán vốn là hai con đường song song, hiện giờ hợp lại làm một, trái tim băng của cô dần tan chảy bởi nụ cười của Tô Xán.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 84: Bữa cơm (1)

Nhà hàng Tiên Chích Cư nhìn từ phía chính diện như cái nhà kính, vì ba mặt của nó đều ốp kính trong suốt, cột trụ màu trắng, gồm ba tầng, trong đêm khi bật đèn tỏa ra anh sáng long lanh huyền ảo, đây là nơi tổ chức hôn lễ rất nổi tiếng ở Thượng Hải.

Vì nằm ở góc đông nam, Thượng Hải vào tháng 11 tối sớm hơn nội địa, thường tầm 5 giờ hoàng hôn đã buông xuống, thành phố cũng lác đác lên đèn.

Hôm nay trong phòng bao lớn nhất ở tầng một của Tiên Chích Cư đặt hai bàn bát tiên, người tham dự bữa cơm đều là thân thích hai nhà Đường Mục.

Đường Vũ cùng người nhà đi dạo phố xong liền tới thẳng đây, lúc này đã là sẩm tối.

Ngoài phòng bao có một bãi cỏ, đám trẻ con trong nhà nô đùa đuổi nhau trên đó, cha mẹ Mục Tuyền có tuổi, không thích huyên náo này, nên ngồi trong ghế thái sư ỷ ở phòng bao, trò chuyện với thân thích.

Đường Vũ tay dựa vào lan can, mấy đứa bé đang nô đùa ở bãi cỏ dừng lại nhìn cô, một thằng bé lấy tay áo chùi nước dãi ở khóe miệng, nói với đứa bé bên cạnh:
- Lớn lên mình sẽ cưới chị ấy.

- Phải nói cho rõ chứ, muốn cưới chị bên phải hay bên trái?
Đứa con trai khác nhìn Mục Giai Trúc:

- Cưới chị bên trái trước, cưới không được thì cưới chị bên phải.

Mục Giai Trúc thính tai tinh mắt, quát:
- Trương Siêu, Triệu Minh hai đứa thì thầm cái gì đấy!?

Hai đứa con trai giật mình chạy biến mất, dù dã tâm rất lớn, nhưng trước mặt Mục Giai Trúc hung hãn không khác gì thỏ con.

Mục Giai Trúc đuổi hai thằng nhóc đi rồi, giơ tay vươn người một cái, rồi quay sang nói với Đường Vũ:
- Chị, biết em phục chị nhất ở chuyện gì không? Đó là chị có thể nói chuyện với ông bà một cách thoải mái lâu như vậy, vừa rồi em cứ như không học bài bị giáo viên gọi lên bảng ấy.

Đường Vũ cười nhẹ:
- Ông bà hiền lắm, tại mọi người thích tự dọa mình thôi.

Mục Giai Trúc bĩu môi, thầm nghĩ ông bà chỉ hiền với chị, nghĩ sang chuyện khác, hào hứng nói:
- Hôm khác em tới trường chị chơi, chị và anh rể phải tiếp đãi long trọng nhé, đương nhiên nếu hôm nay anh rể không tử trận vinh quang.
Đường Vũ hơi nhíu mày, làm Mục Giai Trúc cười hì hì trấn an:
- Nói đùa thôi, tuy mẹ em và cô thông đồng với nhau, nhưng không ý gì xấu cả, chỉ sợ chị nhất thời kích động, thất thân với người ta, kết quả hại mình. Đừng nói với chị, mà với em cũng thế. Em quyết định rồi, sau này nếu nhắm vào anh chàng nào là cho gạo nấu thành cơm luôn, cùng lắm xé cờ làm phản, bà cô đây ở trong nhà bị đè nén mười tám năm rồi, chưa biết mùi vị ái tình nam nữ thế nào. cứ tiếp tục thế này cuộc đời over luôn mất.

So với Đường Vũ thì cuộc sống Mục Giai Trúc gập ghềnh hơn, từ thời trung học đã chuyển qua tới bốn thành phố, quen biết nhiều, có cả con nhà giàu như Lục Minh, cũng có con nhà bình thường, mọi người thích chơi với Mục Giai Trúc cũng không phải vì gia thế của cô, mà vì tính cách cái gì cũng tiếp nhận và bao dung được.

Mặc dù khi còn nhỏ háo thắng, người lớn trong nhà hay lấy ra so sánh, nên Mục Giai Trúc không thích người chị mẫu mực này của mình, nhưng càng lớn lên, cô càng phát hiện ra mặt tốt của chị mình. Trong số tất cả đám chị em cùng bối phận, Đường Vũ thân thiết với Mục Giai Trúc nhất.

Cho nên hai chị em có thể thoải mái trao đổi vài chuyện riêng tư.

- Hiện giờ nhà chị em mình đều không có con trai, cho nên bị đặt kỳ vọng quá nhiều, nhất là chị, nhất cử nhất động được cả nhà chú ý. Mẹ em ngày nào cũng nhắc nhở em, Mục gia chúng ta xưa nay chưa bao giờ cho rằng nữ không bằng nam, cho nên luôn quán triệt nam nữ phải bình đẳng, cho dù kết hôn cũng không thể thoải mái tiêu tiền của chồng. Thế mà là kết hôn à, đó là quan hệ giữa công ty với công ty, là hợp tác hạng mục, giấy chứng nhận kết hôn chỉ là tờ hợp đồng, chồng chỉ là đối tác tốt nhất, rồi mọi người chiếu theo nó thực hiện nghĩa vụ quy định. Cho nên có thể cảm thụ được ngọn núi vô hình đè lên vai anh rể thế nào.

Đường Vũ nhìn em gái mình, bình thản nói:
- Không phải chỉ mỗi em là biết xé cờ tạo phản đâu.

Mục Giai Trúc nhìn Đường Vũ như nhìn quái vật, dùng hai tay vỗ má, chớp mắt liên hồi:
- Điên rồi, điên rồi, đến chị em mà cũng nói những lời thế này, tình yêu đúng là làm người ta điên con mẹ nó rồi.

- Giai Trúc, chú ý ăn nói.
Đường Vũ khẽ mắng.

Mục Giai Trúc liền ôm tay cô cười nịnh nọt:
- Được, được, em không nói tục nữa, phải thục nữ ... Thực ra hôm nọ em gặp anh rể rồi, mới đầu em cho rằng anh ấy rất dễ bắt nạt, nhưng sau phát hiện ra không phải, anh ấy nói chuyện hiền hòa, nhưng từ sự rộng lượng

của anh ấy có thể nhìn ra rất tự tin kiêu ngạo. Nói không chừng hôm nay qua ải được đấy.

Mục Giai Trúc cứ mở miệng đóng miệng là anh rể, anh rể, đúng là cô bé biết làm vui lòng người khác.

- Cho chị biết chuyện này, thực ra cô ba nhắm lấy lý do gia đình anh Tô Xán để phản đối là không phải đâu, chị còn nhớ dì Triệu bạn rất thân của cô ấy không, cái bà có chồng là cục trưởng cục điện lực ấy.

- Hơi nhớ, nhưng làm sao?

Mục Giai Trúc bất bình nói:
- Thằng con bà ta năm nay 24 tuổi, làm việc ở cục điện lực hai năm, năm ngoái họ mua cho anh ta căn nhà trăm mét vuông, cô ba thấy gia cảnh nhà đó tốt, muốn giới thiệu cho chị, không biết có phải vì chú có hợp tác làm ăn với nhà đó không ... Cơ mà con bà ta già khú rồi, đợi chị tốt nghiệp xong đã 27, 28 định làm trâu già gặm cỏ non à? Mà cũng phải hỏi nhà ta có đồng ý không đã chứ, thật khinh người quá thể.

Mắt Đường Vũ mở to ra ba phần, Tô Xán mà ở đây thì biết ngay là cô nổi giận rồi, nhưng giọng vẫn lạnh nhạt:
- Cô ba chưa bao giờ nói với chị.

- Đương nhiên là chưa nói rồi, chị dám nổi giận với cô mà, chuyện này đã có tiền lệ, làm sao cô ấy dám nói rõ.

Mục Giai Trúc ngừng lại, nhìn thấy đầu kia anh họ mình Trương Nhạc đang được trưởng bối biểu dương, thi thoảng lại nhìn về phía bọn họ.

Đường Vũ biết Mục Giai Trúc ngập ngừng vì sao, cô không lạ gì Trương Nhạc thầm yêu mình, nhưng rất kín đáo, trong nhà có người nhìn ra cũng không nói.

Mọi người vào chỗ ngồi, đã hơn nửa số người tới rồi, những người còn lại có thể ngồi ở bàn rồi đợi.

Vợ chồng Mục Ngạn Dung ngồi ở chủ vị đối diện với cửa chính, tiếp đó là lão đại của Đường gia, là anh cả của ông Đường, mọi người theo bối phận mà ngồi, khá quy củ.

Bình thường thì không khí thoải mái hơn, ngồi lung tung không hề gì, hôm nay có Mục Ngạn Dung, mà hai ông bà cụ lại khá truyền thông, lại lăn lộn quan trường nhiều năm, nếu một số thứ quy củ phải giữ gìn.

Đường Vũ gửi tin nhắn cho Tô Xán hỏi bao lâu nữa sẽ tới, thu được tin nhắn :" Sắp tới rồi, đang bị tắc đường."

Hiện giờ có sốt ruột cũng không làm nên được chuyện gì, Đường Vũ hối hận không về trường, rồi dùng xe của công ty cha đón cả hai người tới, nên gửi tin nhắn trở lại :" Ừ, tới nơi gọi điện cho mình, mình sẽ ra đón."

Trong lúc chờ đợi, mọi người tán gẫu với nhau, chỗ ngồi bên cạnh Đường Vũ để trống, làm nhiều người chưa biết thầm suy đoán.

Dì ba không nhịn được, định làm sôi động không khí, trêu:
- Này Quế Anh, người bạn của cháu sắp tới chưa, dì rất muốn xem mặt, Trương Nhạc cùng trường với hai đứa đúng không, cháu đã gặp bạn của chị cháu chưa?

- À, cháu nhìn thấy rồi, nhưng chưa bao giờ gặp nhau, cho nên không biết.
Trương Nhạc đáp qua loa:

- Ở đây có mỗi chị cả và anh rể là đã gặp chàng trai đó thôi, anh chị thấy thế nào, có hài lòng với con rể tương lai không?

Mục Tuyền mỉm cười, nhẹ nhàng nói:

- Thằng bé đó nhân phẩm rất tốt, là đứa bé ngoan, Lão Đường rất thích nó, cho nên hôm nay mới gọi nó tới ăn cơm. Còn về chuyện con rể tương lai thì mọi người nghĩ quá xa rồi, hai đứa nó còn chưa tốt nghiệp đại học mà, đây chỉ là chuyện giữa bọn nhỏ với nhau thôi, chúng ta đừng quản tới.

- Cứ tính trước vẫn hơn mà, chị cả đối xử tiêu cực như vậy là không hay đâu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 85: Bữa cơm (2)

C

hồng dì hai lên tiếng:
- Thực ra hai người tới với nhau, chỉ cần tương thân tương ái là đủ, còn môn đăng hộ đối gì cũng không phải quan trọng. Em chỉ cần thằng bé đó biết yêu thương, quan tâm tới Quế Anh nhà ta là đủ rồi.
Địa vị của ông ta ở Mục gia rất thấp, làm ăn nhỏ, chẳng vào được thượng tầng, nên lấy mình mà suy, rất hiểu tình huống này.

Dì hai gật đầu phụ họa, mặc dù trong lòng bà không tán đồng, gả cho người chồng này, có thỏa mãn, có hối hận, vợ chồng cãi vã như cơm bữa, nhưng không có xung đột gì lớn, hôn nhân vẫn duy trì, dưới tình huống này tỏ ra tôn trọng chồng.

Thế nhưng Đường Vũ thì dở khóc dở cười, chuyện gì thế này, sao cứ toàn nói tới vấn đề kết hôn.

Điện thoại của Đường Vũ reo, cô nhìn về phía bà mình, Mục Ngạn Dung gật đầu.

Trong lúc Đường Vũ ra ngoài, Tiền Hóa Phàm chính thức lên tiếng về đề tài này:
- Chị cả mấy đứa nói đúng, lát nữa bạn Quế Anh tới để hai đứa nhỏ tự nhiên, không đứa nào được tra hỏi hoạch họe gì, chúng nó còn nhỏ, không cần làm mọi chuyện nghiêm trọng lên như vậy.
Mục Ngạn Dung hơi trầm giọng, nhìn quanh một lượt:
- Nghe rõ chưa?

Nãy giờ bọn họ nói chuyện này chỉ để dò ý hai ông bà cụ thôi, giờ hai cụ đã lên tiếng, mọi người vâng dạ.

Đường Vũ ra ngoài thấy Tô Xán đang ngó nghiêng, ăn mặc thường ngày, không chính thức.

Dưới bầu trời đêm, Đường Vũ từ trong nhà hàng đi ra, toàn thân tắm dưới ánh đèn vàng, theo khoảng cách rút gần, nhìn rõ khuôn mặt yêu thương ấy, vẫn áo sơ trắng, quần jean xanh, tóc đuôi gà đơn giản, Tô Xán có chút hoảng hốt.

Đường Vũ mỉm cười ấm áp:
- Bạn tới rồi.

Cảm giác giống một ngày đi làm về, có người vợ hiền dịu đứng đón trước cửa, bao khó chịu bao mệt mỏi bị xua tan hết, Tô Xán hơi xấu hổ như anh chồng hết giờ làm không chịu về ngay lại la cà quán bia với bạn bè:
- Xin lỗi, mình tới muộn, thiếu chút nữa không tìm được nơi.

Đường Vũ không hỏi chuyện trên đường đi, chỉ nói:
- Không sao đâu.
Rồi đưa tay chỉnh vạt áo, vuốt phẳng hai vai, lấy dũng khí nắm tay y, cô đi trước, Tô Xán phía sau, cứ thế một trước một sau đi vào khách sạn.

Hai người quấn nhau như keo như sơn nhiều rồi, chẳng qua đây là tình huống đặc thù, cái nắm tay này rất có ý nghĩa. Hay dở gì cũng là đứa con trai, sao có thể để bạn gái ra mặt vì mình, Tô Xán trở tay nắm tay Đường Vũ, hơi bóp mạnh, Đường Vũ cũng bóp lại.

Nhìn Đường Vũ như đi đánh trận, Tô Xán lấy ngón tay khều khều lòng bàn tay cô, Đường Vũ quay sang mắng nhỏ:
- Đừng nghịch.

Xuyên qua đại sảnh, qua hành lang, càng tới gần, tâm tình Tô Xán càng căng thẳng, Đường Vũ cũng thế, hai bàn tay nắm càng chặt, tới phòng bao, đứng trước cửa phòng, dừng lại nhìn nhau mỉm cười cổ vũ đối phương.

Mở cửa phòng ra, hai người tay trong tay đi vào, vừa bước vào buông tay nhau ra, rất ăn ý, cảnh này tuy ngắn, nhưng để lại ấn tượng rất sâu với mọi người.

Đám người lớn lớn thầm lè lưỡi nhìn về phía ông bà cụ, không biết là hai cụ truyền thống có chịu nổi cái cảnh này không?

Trương Nhạc tay cầm chén trà khẽ run run, bình tâm mà luận hắn vẫn không tin sự thực tàn khốc người chị không có quan hệ máu mủ này đã là danh hoa có chủ, nói không chừng Đường Vũ có điều gì khó nói, thực ra không hề tình nguyện. Mà có lẽ khuôn mặt lạnh lùng kia căn bản còn chưa biết tình yêu là cái gì?

Không có gì lạ hết, một số người luôn thế, tìm kiếm sự bình hành giữa ảo tưởng và hiện thực.

Nhưng tích tắc Đường Vũ và Tô Xán tay trong tay bước vào làm hi vọng của hắn sụp đổ.

Hai thằng bé lúc nãy nhìn nhau, sau đó cùng nhìn về phía Mục Giai Trục, mục tiêu đầu tiên hỏng rồi, đành chuyển mục tiêu, Mục Giai Trúc tuy hung hãn, nhưng vẫn xinh đẹp lắm, đủ bù mọi khiếm khuyết rồi.

- Chàu chào ông bà, các cô các chú, xin lỗi vì cháu tới muộn.
Tô Xán hơi cúi mình nói:

Ông Đường vui vẻ vẫy tay gọi Tô Xán và Đường Vũ giúp y qua bước đầu tiên khó khăn này:
- Lại đây, lại đây, đúng lúc , nếu muộn một chút nữa thôi là không đợi cháu đâu.
Rồi hỏi Mục Ngạn Dung:
- Mẹ, bắt đầu thôi chứ ạ?

- Ừ, bắt đầu đi.

Mục Ngạn Dung gật đầu, cầm đũa lên, ánh mắt nhìn qua hai cái bàn, mỉm cười với hai người trẻ tuổi.

Tô Xán thầm thở phào, vì tiếp đó, trong bữa cơm, chẳng ai oanh tạc như tưởng tượng, cũng không có câu hỏi như tra hộ khẩu như y lo lắng, Đường Vũ cũng ngạc nhiên lắm, trước khi Tô Xán tới thì bàn tán như hai bọn họ sắp kết hôn tới nơi, bây giờ lại không ai nói gì.

Mọi người phân chia trò chuyện đề tài mình hứng thú, nam nhân thì tranh cãi đỏ mặt tía tai về đề tài thế chiến thứ hai, nữ nhân thảo luận cổ phiếu, đồ trang điểm gì đó ..

Tuy chủ yếu là nhờ lời nói của Mục Ngạn Dung, nhưng phải nói bề ngoài của Tô Xán cũng giúp y rất nhiều, không nổi bật để người ta khen ngợi hay ghen tỵ, cũng chẳng có bất kỳ khiếm khuyết nào cho người ta bới móc, tóm lại là chẳng có gì để bàn tán cả. Tổng kết lại là bình thường hiền lành, khiến người ta nhìn dễ chịu, ít nhiều có thiện cảm.

Mục Tuyền còn cười thân thiện với Tô Xán:
- Một bữa cơm thôi, cháu cứ ăn tự nhiên.
Nói rồi gắp thức ăn cho Mục Giai Trúc, Tô Xán rồi cuối cùng mới tới Đường Vũ.

- Cháu cám ơn dì.
Được Mục Tuyền gắp thức ăn cho, Tô Xán cảm thấy rất không quen, vội vàng đưa cả hai bát ra nhận.

Mục Tuyền mỉm cười, không nghĩ vì một động tác nhỏ thôi của mình mà làm Tô Xán kích động như thế, thằng bé này tuy đôi lúc láu cá khôn khéo, nhưng bản tính xem như vẫn chân chất.

Mục Giai Trúc nháy mắt với Đường Vũ.

Đường Vũ mặt đỏ bừng, cô cảm giác được chân Tô Xán nhè nhẹ chạm vào chân mình, đồng thời cũng dán vào bắp chân cô, động tác này dưới bàn không một ai nhìn thấy.

Tô Xán nghĩ, ai bảo nha đầu này trước đó dọa mình, làm mình lo lắng thấp thỏm mấy ngày liền, giờ đòi lại chút phí tổn tinh thần. Ông Bà ngoài Đường Vũ trông rất hiền lành, trêu mình vui lắm sao?

Đường Vũ thấy Tô Xán càng ngày càng quá đáng rồi, lại nghĩ tới ước hẹn của hai người, thầm hối hận, giống phát hiện mình sắp rơi vào tay sói xám, vạn kiếp bất phục.

Trước kia mình bị cái bộ mặt hiền lành thành thật đó lừa, khi phát hiện ra thì lún quá sâu rồi.

Không có ai hỏi tới bọn họ, không có nghĩa là trong lòng không có ý nghĩ gì, ví dụ như cô ba.

Bà cảm thấy không đúng lắm, hai đứa này nắm tay nhau đi vào, bọn chúng không biết giữ chừng mực trước mặt người lớn sao?

Bọn chúng chả lẽ không biết trước mặt ông bà cụ làm thế, một câu nói thôi cũng có thể tạo ra áp lực cực lớn cho bọn chúng sao? Bọn chúng không ngốc.

Nhưng vì sao bọn chúng vẫn cứ làm như thế? Nếu có lựa chọn ai lại muốn mạo hiểm bày ra thái độ sẵn sàng đối đầu với tất cả như thế?

Tô Xán yên lòng, nhưng Đường Vũ thì không, ánh mắt cô thi thoảng lại nhìn về phía ông bà ngoại của mình, không biết bề ngoài của của Tô Xán có làm ông bà ngoại mình thất vọng không,

Ông bà ngoại không hỏi han ngó ngàng gì tới Tô Xán, bữa cơm giống cái ao nước tù này, liệu có phải là đã thất vọng, gióng như năm xưa thất vọng

với mẹ. Huống hồ Đường Vũ biết ông bà mình kỳ vọng vào mình con cao hơn mẹ mình.

Nhưng Đường Vũ luôn cho rằng mình kế thức gien của mẹ, tìm được một nam nhân bình thường mà không hề đơn giản.

Mặc dù hiện Tô Xán không có bất kỳ điều gì kinh thế hãi tục, không xuất hiện như anh hùng, song cuộc sống đâu phải là cổ tích, trên thế giới này chẳng tồn tại hoàng tử cưỡi ngựa trắng, so với một anh hùng chói lọi cô thích ở bên cạnh người bình thường cảm thụ chiều sâu của người đó. Nhưng quá nhiều người không cho rằng như vậy.

Đường Vũ cũng an ủi mình, bà ngoại không tỏ thái độ vẫn còn tốt hơn kết quả trước kia mẹ đưa cha về thiếu chút nữa bị đuổi ra khỏi nhà.

Còn về những người xung quanh, cô không quan tâm cũng chẳng để ý, mình sống có tốt hay không, chỉ có mình biết, mình đâu sống cho người khác nhìn.

Cuộc sống bình đạm không có nghĩa là không có gì đặc sắc, cuộc sống như bóng câu qua cửa, ít nhất ba năm qua ấm áp lãng mạng, những điều nên nhớ đều đã nhớ.

Cùng nắm tay nhau đi dưới hàng cây cũng không kém gì hai người hơi chút là chạy khắp thế giới đốt tiền.

Song đó là ý nghĩ của mình cô thôi, Đường Vũ cũng phần nào biết được, ý nghĩa và trọng trách của mình trong gia tộc, cho dù ông bà ngoại cô rất yêu thương cô, chưa bao giờ đặt lên cô áp lực này, vì bà ngoại hay nói “bà tin cháu!”.

Bữa cơm cứ thế qua đi, Đường Vũ luôn chú ý tới ông bà ngoại, nhưng Mục Ngạn Dung và Tiền Hóa Phàm đều không nói nhiều, cũng không nhìn Tô

Xán nữa. Lòng Đường Vũ càng lúc càng trầm xuống, cố trấn định đưa bàn tay trái xuống gầm bàn lặng lẽ nắm lấy tay y, bàn tay ướt mồ hôi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 86: Làm bạn gái anh nhé?

B

ữa cơm kéo dài gần hai tiếng, ông trời chơi rất không đẹp, nửa cuối bữa cơm trời đổ mưa to, khi mọi người đứng ở cửa cảm thụ được tiếng sầm sầm của nước mưa đập xuống mặt đất.

Hai ông bà cụ hôm nay đi chơi đã mệt, nên Đường Thành anh cả của ông Đường lấy xe chở ông bà cụ đi trước. Ông Đường và vài người nữa bàn bạc cách an bài:
- Tiểu Chu lái xe tới, bốn người ngồi xe Lão Trương, còn dì Ba thì ...

Mục Giai Trúc kéo tay Đường Vũ, lưu luyến nói:
- Chị, tháng này chị rảnh lúc nào bảo em, em tới trường chị chơi.
Lại bảo với Tô Xán:
- Anh Tô Xán, tới lúc đó anh phải mời khách, hôm nay anh thoát được đại nạn có một phần công lao của em đấy.

- Ừ, tất nhiên rồi.
Tô Xán gật đầu dù chẳng biết Mục Giai Trúc đã làm cái gì.

Chợt cảm thấy có người nhìn mình, quay sang thì hóa ra là Trương Nhạc, ánh mắt hai người vừa tiếp xúc, Trương Nhạc quay đầu đi, nhận cú điện thoại, có vẻ là bạn bè, rủ hắn ra ngoài chơi bời, Trương Nhạc từ chối.

An bài đi an bài lại, ông Đường và mấy người kia sinh tranh cãi, ai cũng khăng khăng ý mình.

- An bài như vừa rồi là không được, không nghe tôi là thế nào cũng phải chạy hai lần, để một xe đưa người nhà ở gần nhất về trước, rồi đi thêm chuyến nữa, mọi người cùng vui.

- Chỉ ba người, gọi một cái taxi cho nhanh gọn, các anh là trẻ con đấy à?

- Anh nói thế là không phải mọi người tới cùng nhau, giờ người đi xe về, người gọi taxi không hay.

So với không khí đường hoàng trang nghiêm, Tô Xán thực sự thích người trong nhà tranh cãi nhau về chuyện vớ vẩn thế này, thế mới giống cuộc sống bình thường, nói với ông Đường:
- Chú Đường, cháu lái xe tới, có thể tính thêm xe của cháu nữa.

- Để tôi nói cho mà nghe, thế này là ổn nhất ..
Ông Đường vẫn đang định thuyết phục mấy người kia, nghe vậy không chú ý:
- Nếu còn xe nữa thì tốt rồi ... À, Tô Xán, cháu vừa nói gì?

- Để cháu đi lấy xe.
Tô Xán nói lại lần nữa rồi kích động chạy ù vào cơn mưa, cuối cùng cũng đã tới lúc này.

Không bao lâu sau trong màn mưa có ánh đèn chiếu xuyên qua, trong tiết trời hơi lành lạnh mang tới thêm nhiều cảm giác ấm áp.

Một chiếc xe toàn thân màu đen sáng bóng như chiếc dương cầm sơn đen của Đường Vũ, ưu nhã lướt trong bóng đêm, nước mưa rơi xuống vỏ xe bắn lung tung, dưới ánh đèn nhà hàng hiện ra sắc màu huyền bí lộng lẫy.

Đèn tròn, đuôi hơi nghiêng, ngoại hình đen sẫm cao quý mà không phô trương, chiếc xe Bentley nổi tiếng này có lẽ không mấy ai nhận ra, nhưng không ảnh hưởng tới việc đánh giá giá trị của nó.
Xuất hiện trong màn mưa, nó giống như chiến hạm Đức lẻn qua tuyến phong tỏa của hải quân Anh hùng mạnh nhất thế giới, tới trước mặt những chiếc thương thuyền yếu đuối.

Cửa sổ xe hạ xuống, Tô Xán thò đầu ra nói:

- Bây giờ không lo thiếu xe nữa rồi.

Xe đắt tiền đối với cái gia tộc này mà nói chẳng phải là cái gì lạ lùng, nhưng lại thuộc về người rất có thể là thành viên có địa vị rất nhạy cảm gia tộc trong tương lai, không thể không dùng cái nhìn sâu hơn để phân tích chàng trai này.

- Ồ, một chiếc Bentley, đẹp lắm!
Một trung niên nam tử không kìm được tặc lưỡi, mấy nam nhân khác cũng xúm lại gật gù bình luận, bọn họ đều là người có tiền có cửa, kiến thức về xe sang không ít.

Nhưng không ai chấn động hơn người biết rõ về Tô Xán như Mục Tuyền, dù bên ngoài vẫn bình tĩnh nhìn chiếc xe hỏi:
- Tô Xán, chiếc xe này ở đâu ra vậy?

- Hôm nay Thượng Hải có một triển lãm xe hơi, cháu vừa mua nó, còn chưa thuần thục lắm.
Tô Xán ra ngoài xe mới trả lời, vừa rồi đội mưa đi lấy xe bị ướt tóc:

Hiện không ai có thể lờ đi được chàng trai chưa tròn hai mươi tuổi vừa nãy là người bị lạnh nhạt nhất ở trong bữa cơm.

Mục Giai Trúc kể Đường Vũ khi còn nhỏ hay bắt nạt cô, đại khái là chừng sáu bảy tuổi, cho nên khi mười hai mười ba tuổi, cô liền phản khích, vì thế hay nói xấu Đường Vũ với các cô dì, trong lòng mọi người có ấn tượng Đường Vũ ỷ mình là cháu gái cưng của ông bà, lạnh lùng tới mức làm người ta thương tổn, ỷ tài khinh người.

Năm mười ba tuổi Dì ba đưa Mục Giai Trúc và Đường Vũ tới tới Thượng Hải nghỉ hè, con gái bác cả là Trịnh Nhất Tích rất xinh đẹp, chỉ thích mỗi Đường Vũ, lại lạnh nhạt xa lánh Mục Giai Trúc.

Mục Giai Trúc luôn cho rằng do Đường Vũ nói xấu sau lưng, nên nói cho mẹ mình, Dì ba tức giận gọi Đường Vũ ra, mỉa mai châm chọc một phen, chẳng giống như người lớn đối diện với trẻ con, chẳng giống người thân, lấy toàn bộ sự ác độc của mình đả kích một cô bé.

Từ đầu tới cuối Đường Vũ không giải thích, buổi tối đi ngủ, nghe thấy Dì ba ở ngoài cửa nói Mục Giai Trúc không biết tự trọng, không xem xem Đường Vũ là loại người gì mà cứ nhiệt tình sán tới, muốn được tôn trọng trong nhà thì phải tự mình nghĩ cách giành lấy.

Tối hôm đó Đường Vũ nhắm mắt vờ ngủ, cắn chặt môi, nhưng không khóc.

Thế rồi mọi người lớn lên, Trịnh Nhất Tích và Mục Giai Trúc từ nhỏ đến lớn đều không nhìn nhau vừa mắt, thường xuyên đấu đá làm cả vòng tròn nhốn nháo.

May là về sau Trịnh Nhất Tích sang Đức học ở ĐH Heidelberg, nếu không chẳng biết còn xung đột tới bao giờ.

Còn chị cô, viên minh châu sáng chói nhất trong gia tộc thì tính cách vẫn cao ngạo lạnh lùng.

Một chuyện mà ai cũng nghĩ rằng Mục Giai Trúc, đứa càn quấy phản nghịch nhất sẽ làm ra trước, lại xảy ra ở người chị gương mẫu, Đường Vũ có bạn trai rồi. Đường Vũ là người có hi vọng nhất của Đường gia, tất nhiên bạn trai cô là người thế nào luôn được cả gia tộc cực kỳ để ý, cũng có một số ứng cử viên được xem xét.

Vững vàng, rộng lượng, quy củ, bình thường, đó là ấn tượng của Mục Giai Trúc về anh Tô Xán. Mới đầu cô nghĩ Tô Xán dễ bắt nạt, nhưng chẳng mấy chốc Mục Giai Trúc biết không phải, bây giờ cô thấy ấn tượng khác của mình có vẻ cũng sai hết rồi.

Tô Xán trả lời Mục Tuyền xong đi thẳng về phía Đường Vũ, tim Đường Vũ đập rộn lên, cô linh cảm được Tô Xán đang định làm một chuyện gì đó, ánh mắt y giống như ánh mặt trời tinh khiết xua đi mây đen, trong ánh mắt đó chỉ có một mình cô.

Đưa tay ra kéo hai bàn tay Đường Vũ đang căng thẳng xoắn vào nhau trước bụng, Tô Xán dịu dàng gọi:
- Đường Vũ …

Đường Vũ cực kỳ hồi hộp chỉ khẽ ừm một tiếng, đầu cúi xuống, mắt nhắm lại, muốn cảm thụ hết tình cảm chứa trong lời Tô Xán sắp nói.

- Xin lỗi, không phải là Porche, Maybach, mình cũng không có hoàng kim thánh giáp, không đạp mây màu oanh oanh liệt liệt tới đón bạn, nhưng mình thấy chiếc Bentley này không biết có thể coi là thực hiện lời hứa được chưa? Mình biết bạn không cần những thứ thế này, nhưng mình đã hứa thì không thể không thực hiện, mình chỉ muốn cho bạn thấy, mình không quên những lời mình đã nói, những điều còn chưa làm được, mình sẽ giành cả đời thực hiện nó … mình vốn chuẩn bị nói rất nhiều, nhưng lúc này không nói ra được, nhưng có một điều mình nhất định phải nói, là điều tới giờ mình mới có đầy đủ tự tin nói ra.
Tô Xán hít sâu một hơi, như muốn lấy thêm dũng khí:
- Đường Vũ, làm bạn gái của anh nhé?

Lời Tô Xán đã ngừng lại, Đường Vũ vẫn lặng lẽ đứng đó, đầu cúi gằm không hề nhúc nhích.

Chung quanh im lặng, kể cả những người phụ nữ trung niên cũng thấy tim mình đập mạnh, tâm tình hoảng hốt, không biết là nên chờ đợi một câu đồng ý hay từ chối, nhưng chắc chắn một điều không ai muốn phá ngang giây phút cảm động của đôi tiểu tình nhân này.

Một lúc sau Đường Vũ mới ngẩng đầu lên, giọt nước mắt lo lanh treo trên lông mi cô gái bề ngoài lạnh giá, nhưng nội tâm phong phú tinh tế hơn bất kỳ ai, cánh mũi giật khẽ, gật đầu, giọng nghèn nghẹn:

- Được.

Vừa nói xong thì không kìm được hàng nước mắt chảy thành dòng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 87: Chuyện không đứng đắn

D

ù không nghi ngờ về đáp án, nhưng câu trả lời của Đường Vũ giống như dòng suối phun trào giữa sa mạc khô hạn, người Tô Xán nhẹ hẳn đi, đưa tay ra lau nước mắt cho cô:
- Sao lại khóc, có phải không hài lòng về cái xe không, nếu cái này chưa tính, vậy đợi lần sau nhé?

Mọi người á khẩu luôn, đừng quá đáng chứ, còn muốn có lần sau nữa à? Định gạt con gái nhà người ta khóc hết nước mắt luôn mới chịu sao?

Đường Vũ không bật cười, có cảm giác muốn khóc mà không có nước mắt:
- Cái xe này ở đâu ra?

Có lẽ người khác còn cho rằng Tô Xán mượn xe người khác tới để khoe khoang trước mặt người nhà bạn gái, nhưng Đường Vũ biết chắc chắn là không phải, vì Tô Xán không ngốc, nếu làm thế sớm muộn cũng bị lộ, lúc đó chỉ có phản tác dụng.
Quan trọng hơn nữa, Tô Xán không thể dùng một chiếc xe của người khác tới thực hiện lời hứa của mình, vậy cái xe là của Tô Xán, nhưng làm sao có thể?

- Thực sự là xe anh mua ở trưng bày ở triển lãm mà, sau xe còn có thủ tục, mua xong là anh đăng ký dán biển luôn, có giấy chứng minh chiếc xe này là của anh.
Tô Xán bóp tay Đường Vũ cười nhẹ:
- Giờ đã tin chưa?

- Không tin.
Đường Vũ lắc đầu, giọng nũng nịu:
- Dù thế nào cũng không tin.

Mục Giai Trúc ngạc nhiên phát hiện thì ra Tô Xán rất cao, cười rất có ma lực, đặc biệt là ánh mắt có thần, rất sáng, tuyệt đối có thể lọt vào top 3 người có sức hút nhất trong nhóm của cô.

Điểm số của anh rể này vì thế không thể không tăng vọt từ B -, ít nhất lên tới A.

Mục Giai Trúc cho rằng nếu hôm nay đằng sau lưng anh Tô Xán còn có một đội xe theo sau, điểm sẽ lên tới A +, đương nhiên nếu tiền tay ném cho mình một cái chìa khóa một chiếc Bugatti, sẽ tăng vọt lên cấp S vô địch thiên hạ rồi, dù mình có đi làm osin cho anh rể cũng chấp nhận luôn.

Đó chỉ là ý nghĩ hoang đường của cô gái nhỏ, nhưng cũng đủ nói lên Mục Giai Trúc "choáng" thế nào.

Bởi vì không chỉ bởi cái xe, cô còn nhìn thấy một cảnh lãng mạn nhất cuộc đời mình, cũng là lần đầu tiên cô nhìn thấy Đường Vũ khóc, người chị họ từng bị mẹ mình mắng chửi ngoa ngắt cũng không cúi đầu không lên tiếng, những chàng trai mà mình luôn liệt vào hàng mã đẹp chất tốt thì chị mình chỉ nhìn với ánh mắt hờ hững lạnh nhạt, vậy mà bị lại rơi nước mắt bới người con trai trông rất bình thường.

Người chị lạnh lùng tưởng chừng nước mắt chưa chảy ra được tới bên ngoài lại khóc thực sự.

Cho nên giây thần kinh mềm mại nhất của cô cũng bị cảm nhiễm mà khóc.

Đám dì ba cô sáu ở xung quanh nhìn hai bọn họ chằm chằm, thái độ "hai đứa cứ tiếp tục, sân khấu nhường cho hai đứa rồi, chúng tôi chỉ ở bên cạnh nhìn, không nói." Đám đàn ông thì ý tứ tránh qua một bên.

Mục Tuyền lúc này không đứng nhìn nổi nữa, ho khẽ một tiếng, trước tiên kết thúc chuyện này đã, dù sao đại bộ phận là người không liên quan,

chuyện này “người nhà” bọn họ nói với nhau là được:
- Xe đã đủ, vậy chúng ta đi thôi, mưa càng ngày càng lớn rồi.

Đúng thế, sau chuyện này Mục Tuyền không thể trả lời “không phải” khi người khác hỏi con gái mình có phải con gái mình có bạn trai rồi không, tên nhóc đó thực sự quá mặt dày, cũng quá biết lừa nước mắt người ta, vừa rồi chính Mục Tuyền tích tắc còn ghen tỵ với con gái mình.

Lúc này ở bên đại sảnh một đoàn người đi ra, vừa đi vừa nói chuyện:
- Giám đốc Phạm, giám Đốc Dương, hai vị đợi chút tôi đi lấy xe, hôm nay có mấy người Hong Kong tới, thích chơi lớn, sẽ rất hợp các vị.

Không tình cờ đến mức này chứ, Tô Xán trố mắt, hôm nay tưởng lái cái xe này tới trước mặt Mục Tuyền đã là điên lắm rồi, vậy mà còn chuyện điên hơn nữa sao, dù Tô Xán định ngả bài dần, nhưng không cần thiết quá mức thế này, không khéo hỏng việc.

Phạm Chi Lương nhìn thấy Tô Xán không phản ứng lớn như thế, ánh mắt tập trung vào những người đứng quanh y, ông ta luôn cho rằng, sau lưng Tô Xán ắt phải có nhân vật không tầm thường.

Thương giới Thượng Hải rất lớn, mỗi người có vòng tròn riêng, có con đường riêng, có lĩnh vực riêng, chỉ có người xuất chúng đặc biệt mới được người lĩnh vực khác biết tới, nên Phạm Chi Lương không nhận ra ông Đường cũng là bình thường.

Phạm Chi Lương nói với người bên cạnh "tôi thấy người quen", rồi đi tới phía Tô Xán, cười đưa tay ra:
- Chủ tịch Tô hôm nay đi ăn cơm với người nhà sao?

Vừa rồi mọi người chỉ bị chiếc Bentley thu hút chút ít, bây giờ thấy một người gần 50 tuổi, nhìn một cái là nhận ra dân kinh doanh có địa vị không thấp gọi một câu "chủ tịch Tô" làm choáng váng luôn.

Tới ngay cả Mục Tuyền luôn trấn tĩnh trong mọi tình huống cũng mở to mắt nhìn Phạm Chi Lương.

- Đúng thế, thật trùng hợp quá.
Gặp phải cái biến số Phạm Chi Lương này, Tô Xán không biết cách nào khác, chỉ biết gượng cười:

Phạm Chi Lương nhìn sang bên cạnh, ấn tượng đầu tiên là gia tộc Tô Xán thật nhiều mỹ nữ, nhất là khi bắt gặp ánh mắt của Mục Tuyền, cảm giác như bị nhìn thấu suốt, lần đầu tiên có người thuần túy bằng ánh mắt khiến ông ta căng thẳng, cũng khá lâu rồi mới có người phụ nữ khiến ông ta có cảm giác như quay trở về thời thanh niên đa tình.

Véc nữ màu đen, áo trong màu trắng bằng chất liệu nhu nhuyễn dán lên bầu ngực tròn đầy, tiếc rằng bị cổ áo véc che đi không cho người ta nhìn thỏa mãn, quần tây tơ tằm màu đen dài tới mắt cá, giày cao gót đen làm đôi chân dài càng thêm hấp dẫn, trang phục tương đối trung tính được cắt may vừa vặn ôm lấy cơ thể không quá thể hiện ra đường cong mê hoặc, vẫn thu hút ánh mắt nam nhân, đặc biệt là thần thái lạnh lùng, cực kỳ dễ khơi lên dục vọng chinh phục của nam nhân, nhất là nam nhân thành đạt vốn đầy dã tâm.

Đưa được người phụ nữ này lên giường, có lẽ là thành công lớn nhất với mọi nam nhân.

Nhưng ánh mắt kia làm ông ta hiểu đây không phải người phụ nữ sinh ra cho nam nhân chinh phục hay khinh nhờn, vì vậy càng tập trung tinh thần, biểu hiện sức hút của nam nhân trung niên tinh tráng, bắt tay Tô Xán, tỏ phong phạm trưởng bối:
- Chủ tịch Tô, nếu tháng sau cậu thắng, tôi sẽ bày tiệc chiêu đãi, giao hợp đồng vào tay cậu, nếu thua, không sao, chủ tịch Tô còn trẻ, coi đó như bài học rèn luyện, không lấy thành bại luận anh hùng.

Phong độ gật đầu bắt tay với vài người đứng gần Tô Xán, tất nhiên có cả Mục Tuyền, tất nhiên Phạm Chi Lương chưa kém cỏi tới mức để lộ ý nghĩ của mình:
- Xe của tôi đã tới, xin đi trước, mọi người đi thong thả.

Phạm Chi Lương đi rồi, trong miệng mấy người còn lẩm nhẩm cái từ rất ngượng mồm "chủ tịch Tô?"

Tô Xán bắt gặp ánh mắt của Mục Tuyền, dở khóc dở cười:
- Dì, đó là câu chuyện khác.

Mục Giai Trúc là cô bé tinh ranh, tuy không hiểu chuyện gì nhưng nhạy cảm nhận ra lúc này phải giúp anh rể thoát thân đã, giơ tay nói lớn:
- Con lên xe anh Tô Xán.

- Con bé này, cha con lái xe tới đó, không hiểu chuyện gì cả.
Mẹ Mục Giai Trúc muốn khuyên mà không khuyên nổi, đành bỏ mặc.

Tô Xán tranh thủ nói luôn:
- Chú Đường, dì Mục, cháu và Đường Vũ về trường ạ, chú gì đi đường cẩn thận.

- Được, cháu đi đi, trời mưa đi chậm thôi đấy.
Ông Đường dặn dò xong không kìm được lắc đầu:
- Tô Xán, cái thằng bé này ...

Mục Tuyền đi tới, chỉnh lại cổ áo cho Đường Vũ, ánh mắt nhu hòa:
- Về tới phòng rồi thì gọi điện cho mẹ.
Quay đầu đi:
- Chúng ta đi thôi.
Mục Tuyền xoay người đi cao quý duyên dáng, dứt khoát mạnh mẽ.

Chào tạm biệt mọi người xong, Đường Vũ ngồi vào ghế phụ lái, nhìn ra cửa kính, tâm tình tới giờ vẫn chưa bình lặng được.

- Đây là giấy chứng nhận ...
Mục Giai Trúc như con sóc hiếu động, nhìn trái nhìn phải, lục tư liệu Tô Xán để ở ghế sau, hai tay ôm má làm vẻ mặt đáng yêu:
- Anh Tô Xán, khi nam nhân chuyên tâm làm chuyện gì đó rất có sức hút, giống như anh đang lái xe vậy.

Đáng tiếc Tô Xán chẳng để ý tới cô bé, nhìn Đường Vũ thử thăm dò:
- Em có định thưởng không?
Y biết hôm nay sẽ còn phải trả lời nhiều câu hỏi của Đường Vũ, không biết sau khi cảm động qua đi, bình tĩnh trở lại thì tâm tình của cô sẽ ra sao? Liệu có giận mình không?

- Anh muốn thưởng cái gì?
Đường Vũ đỏ mặt, ánh mắt có chút oán trách ..

- Hôn một cái không quá đáng chứ ...

Mục Giai Trúc ngồi sau há mồm, sau đó đưa hai tay lên che mặt, song ngón tay xòe rõ rộng, tiếp đó nhìn thấy chị mình vươn người tới, thân uốn cong như rắn nước, hôn lên má Tô Xán.

Tiếp đó lui về chỗ ngồi, tai cũng đỏ rực, trông như một con yêu tinh quyến rũ phóng đãng.

- Hai người thật là, làm chuyện không đứng đắn trước mặt thiếu nhi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 88: Trò chuyện trong mưa

Nhà Mục Giai Trúc nằm giữa đường Trấn Ninh và đường Hoa Sơn, đây là khu nhà khá đắt tiền, mỗi căn nhà chỉ có hai tầng, nhỏ nhắn xinh xắn, ở cái thành phố tấc đất tấc vàng này lại sống ở căn nhà ít tầng "lãng phí đất" thế này đủ biết là phải có điều kiện.

Mục Giai Trúc vẫy tay tạm biệt Tô Xán và Đường Vũ, cha mẹ cô đã về tới nhà trước, rèm cửa ở ban công tầng hai vén ra, dì ba của Đường Vũ đứng trên nhìn xuống, ở góc độ của bà không thấy được chàng trai trẻ nhất định sẽ thành đề tài bàn tán gia tộc trong hôm nay.

Mưa càng lúc càng to, đưa Mục Giai Trúc về nhà xong, Tô Xán lựa chọn từ ngữ nói:
- Đường Vũ, chuyện cái xe.

Đường Vũ cắt ngang:
- Trời đang mưa, anh tập trung lái xe, về rồi gọi điện cho em.

Hai người lái xe quay về trường, chiếc Bentley đỗ dưới KTV số 17.

- Em đi đây.
Trước khi Đường Vũ xuống xe, Tô Xán còn không cam tâm bóp tay cô một cái, mưa chưa ngừng, hiện giờ người ở trên đường không còn nhiều người, Đường Vũ khi xuống xe vào KTX không mấy ai nhìn thấy, nhưng những người nhìn thấy không ai ngoại lệ, đều giật nảy mình.

Bà bác mỗi ngày cực kỳ tận trách canh giữ KTX khỏi đám lang sói lượn lờ xung quanh tìm cơ hội lẻn vào, tỏ ra khó chịu nhìn cái xe phô trương kia, lại nhìn thấy Đường Vũ đi ra. Vừa rồi người trong xe nắm tay Đường Vũ, bà ta nhìn thấy hết, thầm thở dài, không ngờ một cô bé thoát tục như vậy mà

cũng không thoát khỏi vòng xoáy cuộc đời, rơi vào tay loại ông chủ lớn bụng bự đi xe sang rồi.

Đường Vũ đi rồi, Tô Xán lái xe tới bãi đỗ xe của khoa thời sự, nơi này nổi tiếng có nhiều loại xe đắt tiền, dù chiếc Bentley vẫn bắt mắt, nhưng không gây quá nhiều chú ý.

Đội mưa quay trở về KTX, quả nhiên phòng mình đã thành nơi tụ tập của đại quân, Lý Hàn và Tiêu Húc đi tới triển lãm với sự trợ giúp của chiếc máy ảnh KTX, mang cả đống ảnh về, thế là nơi này thành CLB độc thân tạm thời của đám cô đơn ở lại KTX vào cuối tuần.

Phòng có hai cái laptop, cái của Trương Tiểu Kiều để một đám thưởng thức mông vú của những mỹ nữ ăn mặc cực kỳ cởi mở trong buổi triển lãm xe, còn đám khác vây quanh laptop của Tô Xán xem phim hành động, chả biết đánh nhau thế nào mà bay hết quần áo.

Nhìn thấy Tô Xán trở về, cả đám ngẩng đầu lên nhốn nháo hỏi bữa cơm hôm nay ra sao.

- Tất cả thuận lợi.
Tô Xán mỉm cười, giơ túi bia và ít đồ khô mua ở căng tin lên, đây đúng là tặng than trong tuyết, đêm mưa nhắm bia xem hình ảnh kích thích, còn gì bằng.

- Trước đó đã nói rồi mà, vấn đề của lão đại không lớn đâu.
Lý Hàn cười ha hả nói, nếu hắn nói câu này mà không vừa cho nắm lạc vào mồm nhai thì nghe có sức thuyết phục hơn:

Tiêu Húc cổ vũ:
- Chúc mừng lão đại, có mở đầu tốt đẹp tức là thành công được một nửa rồi.

Tô Xán cầm chai bia chạm một vòng tròng, tán gẫu vài câu rồi kéo cửa sổ ra ban công, sau đó đóng cửa sổ cách tuyệt hoàn toàn với không khí náo

nhiệt tung trời trong phòng.

Đứng sát vào tường tránh mưa, lấy điện thoại ra gọi cho Đường Vũ, trải qua thời khắc kinh tâm động phách, sự yên lặng càng thêm quý giá.

Đầu kia điện thoại nghe thấy tiếng oanh yến trong phòng Đường Vũ, ba cô gái nhìn Đường Vũ cảm thấy thật cổ quái, nhân vật thường ngày giống nữ thần băng giá bất khả xâm phạm, bây giờ ngồi trước gương lau mặt cũng mỉm cười, không chỉ cười nhẹ mà đôi mắt cong cong lấp lánh ánh sáng mê người, ánh mắt cũng thay đổi dịu dàng hơn, thoáng chút vương vấn sâu xa, không phải cổ quái thì là cái gì? Tiếp đó Đường Vũ có điện thoại, vẻ mặt liền phơi phới nét nhu tình khó giấu, đẩy cửa ra ngoài nghe, khỏi đoán cũng biết là điện thoại của ai.

- Về rồi à?
Giọng Đường Vũ rất êm dịu:

- Ừ, trong phòng có hơi đông, anh ra ban công, chuyện về cái xe kia.

- Ừ ... Em đang nghe đây, anh nói đi.
Đường Vũ nhẹ nhàng nói, thường ngày giờ này cô đã chúc Tô Xán ngủ ngon lên giường rồi, là cô gái sinh hoạt nghỉ ngơi luôn rất quy luật lần này bất chấp cả thiếu ngủ có thể uy hiếp tới dung mạo, sẵn lòng đợi giọng nói từ phía bên kia điện thoại nói mãi.

- Chuyện này nói ra có hơi phức tạp, để anh nghĩ xem, nên bắt đều từ cái tạp chí trường học của Nhị Thập Thất Trung ...
Tô Xán thấy mình mở đầu hơi giống mở đầu của mấy câu chuyện truyền thuyết.

Đường Vũ im lặng lắng nghe, tất cả bài văn Tô Xán phát biểu được được cô thu giữ, từng bài đều nhớ rất rõ ràng.

- Thế là thầy Lâm Quang Đống đồng ý cùng anh làm tạp chí ... Mới đầu bọn anh là tạp chí DM, hiệu quả quảng cáo thu về ở trường ĐH tại Dung Thành không tệ, tích lũy được một chút tài chính ... Về sau tập đoán báo tỉnh xem trọng sự phát triển của bọn anh, muốn hợp tác làm một tờ tạp chí ...

- Rồi tới buổi triển lãm xe hơi hôm nay, anh mua xe, rồi thuận đường lái tới, tiền mua chiếc Bentley này cũng là do tạp chí bỏ ra, anh muốn lái nó tới chứng minh chưa quên lời hứa với em, cũng là muốn thể hiện một chút, cho những người khác nhìn thấy nam nhân của em là thế nào, anh không muốn em vì anh mà gánh hết mọi áp lực trong nhà ...

Tô Xán nói ngắn gọn quá trình sáng lập của Truyền thông Ba La, nói xong phía bên kia Đường Vũ trở nên im lặng, Tô Xán cho cô thời gian tiêu hóa những thông tin này.

Sinh viên đại học sáng nghiệp như cá diếc qua sông, nhưng thời cao trung có thể vừa học tập vừa sáng lập vốn liếng để đứng chân trong xã hội, đồng thời khai hoa kết quả, không khác gì động vật quý hiếm trong sách đỏ.

Chuyện này Tô Xán tính toán từ lâu, chỉ buổi tụ hội là không nằm trong kế hoạch, càng khiến Tô Xán quyết tâm phải thể hiện thực lực của mình, tin rằng người trí tuệ và thực lực hơn mình trong nhà Đường Vũ không ít, người thế lợi xấu xa dù sao chỉ là thiểu số.

Nhưng đa phần chỉ sợ quá lọc lõi, thế cố, cô hai dì ba gì gì đó đều đang đợi xem bạn trai của cô cháu gái luôn được chú ý trong nhà là nhân vật thế nào, Mục Tuyền là nữ cường nhân, sao có thể cho phép Đường Vũ có bạn trai chính thức ở tuổi này? Phải ăn nói với hai cụ ra làm sao đây? Mục gia không có cái truyền thống đó, Mục Tuyền cô đúng là mở ra rất nhiều tiền lệ đấy.

Không thể phủ nhận hai nhà Đường Mục đều có chút truyền thống, câu chuyện này đáng lẽ ra chỉ xuất hiện ở những nhà khác, sau đó vào nhà bọn

họ qua những lời tán gẫu ở bữa ăn, vậy mà nó lại thực sự xảy ra trước mắt mỗi người?.

- Em còn nghe không, anh biết nói những lời này em không dễ tiếp nhận ngay được...

- Vì sao chuyện này em chưa bao giờ được biết?
Đường Vũ cắt ngang, có chút ý hỏi tội, nhưng giọng điệu phát ra không sao đạt được mục đích này, cô đang cố tiêu hóa lời Tô Xán nói, tâm tình không khác gì cơn mưa lớn ngoài kia.

- Chuyện này ban đầu không thành, về sau do thầy Lâm lèo lái, gồm cả chuyện tham gia các loại hoạt động, đàm phán với các nơi. Đây là chuyện ngoài trường học, anh không nói với ai cả, dù sao tạp chí mới bắt đầu thôi, mới là kỳ thứ nhất, chưa có thị trường, nhà quảng cáo không muốn ký hợp đồng với bọn anh, kể cả ông Phạm hôm nay chúng ta gặp ở cửa nhà hàng. Mua xe chỉ là một loại phương thức dùng để thúc đẩy thị trường, so với dùng vài triệu thao tác, không bằng mua cái xe này. ... Còn giận anh sao?

Đường Vũ ở đầu kia hỏi lại:
- Em phải tha thứ cho người khiến em phải nơm nớp lo sợ suốt thời gian dài, nhưng người đó lại dương dương đắc ý tự có chủ trương à?

Cô bé này dần nghiêm túc rồi, sẽ rất khó chơi, Tô Xán phải dùng trò vô lại phá xu thế này:
- Tiếp theo em nói thế nào anh làm thế, em muốn anh bồi thường thế nào cũng được, hay là anh tới nhà mới của em làm lao công, ăn cùng ngủ cùng, ngoài ra lại còn có thể sửa chưa đồ điện đường nước trong nhà ...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 89: Bị sốt rồi

A

nh ...
Cho dù Đường Vũ sớm có sức đề kháng với cái lưỡi không xương của Tô Xán, nhưng lúc này bị sự vô sỉ của y đánh bại hoàn toàn, nhắc tới chuyện "ước hẹn" kia là Đường Vũ mất khí thế.

Vì vậy hai người lại chìm vào trong im lặng, Đường Vũ nghe thấy loáng thoáng tiếng người trong phòng Tô Xán, còn sau lưng cô là ba cô bạn đang tán gẫu chuyện trong trường, Trình Thông Thông như mọi khi khoe có anh chàng tỏ tình bị cô tiểu thư chảnh chọe này lờ đi.

Qua cái điện thoại gọi lâu tới mức nóng cả lên còn có tiếng thở hai người và tiếng mưa rào rào, tầng mây dầy đặc ở trời xa, thi thoảng có ánh chớp lóe lên, rồi tiếng sấm nổ đì đùng.

- Tô Xán ..
Đường Vũ phá vỡ sự im lặng, giọng nói trong tiếng mưa gió nghe không chân thật:
- Anh thực sự muốn cùng em làm chuyện đó à?

- Chuyện gì?
Tim Tô Xán đập cái thịnh một cái, điện thoại thiếu chút nữa rời tay, vội vàng nắm chặt lại, giọng khàn khàn:
- Anh không nghe rõ.

Đường Vũ tự động bỏ qua loại giả ngốc này của Tô Xán, cô cảm thấy người mình đang dần nóng lên:
- Nếu bây giờ anh xuất hiện trước mặt em ... Thì chúng ta sẽ đi.

Chúng ta sẽ đi? Đi đâu?

Đầu óc Tô Xán chớp mắt hiện ra một loạt tên các loại khách sạn, nhà nghỉ mọc như nấm quanh trường. Chỉ trong tích tắc nó biến thành một loạt nhiệm vụ xấu xa "bồn tắm nước ấm" ," giường đôi xa hoa" ....

- Em đợi anh.
Tô Xán nói xong tắt ngay điện thoại đi, nhảy vào trong phòng, oai phong lẫm liệt như thiên thần hạ phàm, làm đám thanh niên bỉ ổi đang chúi mũi vào hai cái màn hình giật nảy mình, thiếu chút nữa dương nuy. Tiếp đó thấy Tô Xán lục lọi tủ quần áo vơ một đống quần áo cho vào cái túi lớn, hùng hồn tuyên bố:
- Các anh em, hôm nay tôi ra ngoài ngủ, các anh em cứ tự tiện.

Tiếp đó là tiếng xô cửa, gió mưa lùa vào phòng, hành lang có tiếng bước chân chạy gấp gáp, tiếng người va phải đồ đạc rơi ầm ầm, rồi có tiếng chửi bới không biết phòng nào vọng ra:
- Này, thằng chó nào ầm ĩ thế, không cho người khác ngủ à?

Đợi cả đám tập thể phản ứng lại ùa ra ngoài ban công nhìn xuống phía dưới, chỉ còn kịp nhìn thấy một bóng người biến mất trong màn mưa,

Tô Xán xông pha mưa gió chạy tới KTX nữ, nước mưa đập trên mặt, không xua đi được cái nóng trong người, phía đồng kia KTX nữ là bóng hình mong manh của Đường Vũ, đôi mắt sáng ngời trong đêm, mang chút khiếp sợ mà kiên định.

Cùng nắm tay nhau chạy trong mưa, tới khách sạn gần nhất ở ngay cổng chính khách sạn, khi nằm ngã xuống cái giường lớn, Tô Xán mới phát hiện người Đường Vũ cực nóng, cô bị sốt rồi, vội vàng tới hiệu thuốc gần nhất mua thuốc cảm, về tới phòng gọi Đường Vũ tỉnh lại, chuẩn bị nước cho cô uống, xong hết mọi thứ Tô Xán đã mướt mồ hôi, vào phòng tắm ngâm nước nóng.

Trước đó bao nhiêu ảo tưởng đã thành phù vân, trong nước nóng trầm tĩnh lại, ra ngoài má Đường Vũ nóng rực, hơi thở nặng nề, cánh mũi xinh xắn nở ra xẹp vào với tần suất rất nhanh. Dù mắt nhắm lại, nhưng không hề có vẻ an tường, mặt tái nhợt, lộ vẻ yếu đuối chưa từng có.

Ngực đau nhói, Tô Xán cảm giác tim mình như thực sự bị đâm xuyên qua.

Sức khỏe của Đường Vũ xưa nay rất tốt, cô chăm chỉ tập thể dục, ăn uống tuy ít nhưng đủ chất dinh dưỡng, sinh hoạt điều độ, xưa nay chưa từng biết ốm là gì, không thể vì chút nước mà mà ốm được, nhất định từ khi biết ông bà ngoại mình tới đã chịu áp lực rất lớn.

Tô Xán không sinh ra trong gia tộc lớn, không quá rõ Đường Vũ phải đối diện với những điều gì, nhưng chắc chắn vì y không phải là người bạn trai môn đăng hộ đối mà ra, tới hôm nay Tô Xán thể hiện ra thực lực, giúp Đường Vũ giải tỏa, thần kinh căng thẳng nhiều ngày được nới lỏng, cơn mưa chỉ nhân tố phụ mà thôi.

Nha đầu ngốc này luôn giấu mọi thứ trong lòng.

Vậy mà mình còn hả hê đắc ý, khóe mắt cay cay, áy này trào lên trong lòng, Tô Xán nhẹ nhàng ngồi xuống, nắm lấy tay Đường Vũ, chẳng biết có phải vì thế không mà lông mày Đường Vũ giãn ra, nhịp thở đều hơn, miệng còn lẩm bẩm vài tiếng như heo con đòi ăn, cực kỳ đáng yêu.

Đưa tay ra tắt đèn, cả gian phòng chìm vào bóng tối, tâm tình sau một ngày đủ cảm xúc lên xuống đã lắng lại, cứ ngồi thế đến qua 2 giờ sáng, cơn sốt của Đường Vũ không nặng thêm mới nằm xuống bên cạnh ngủ, hiệu quả cách âm của khách sạn rất tốt, chỉ nhìn thấy dòng nước chảy ngoài cửa sổ mà không nghe thấy tiếng mưa rơi, ngược lại hơi thở của Đường Vũ lại nghe rõ ràng.

Đêm khuya tĩnh lặng, Tô Xán tiến vào mộng đẹp.

Đồng hồ sinh học mạnh mẽ khiến Đường Vũ dù hai mí mắt nặng trĩu cũng không cách nào ngủ nướng được, có điều cái giường rất thoải mái làm cô không muốn thức giậy, người uốn éo vất vả đấu tranh.

Cuối cùng lý trí vẫn giành phần thắng, mở mắt ra thấy cái trần nhà, đầu óc còn chưa hoàn toàn tỉnh táo, cảm giác êm ái từ cái giường khiến cô nghĩ mình ở nhà, chết, giờ đã lỡ mất tiết học đầu tiên ở Nhị Thập Thất Trung rồi.

Hoảng hốt ngồi bật dậy, làm Tô Xán đắp cùng một cái chăn với cô cũng tỉnh dậy theo, thoáng chốc Đường Vũ liền nhớ ra chuyện xảy ra hôm qua, phản ứng đầu tiên là bản năng phòng vệ kéo chăn che người, không khí hiện giờ làm cô cảm giác không thở nổi.
Tô Xán cười tà ác ghé mặt tới, run run nhìn cái tay đưa ra, tay Đường Vũ càng giữ chặt lấy chăn, kết quả cái tay kia đặt lên trán, nói với giọng thản nhiên đáng ghét:
- Đỡ sốt một nửa rồi, hôm nay còn phải tiếp tục uống thuốc cho khỏi hẳn.

Rời giường dọn dẹp, Đường Vũ từ phòng vệ sinh ra nhìn thấy Tô Xán đứng bên cửa sổ ngắm nhìn thành phố như hoàn toàn đổi mới sau trận mưa to, tới bên cạnh y nói nhỏ:
- Em xin lỗi.

Tô Xán quay đầu lại cười sáng lạn:
- Không sao hết, ngày sau còn dài mà, chúng ta còn cả đống cơ hội.

Thấy Tô Xán nhìn mình như con cừu nhỏ không thể thoát khỏi lòng bàn tay y, Đường Vũ lập tức hối hận vì lời xin lỗi của mình, trừng mắt lên mắng:
- Háo sắc.

Sợ Tô Xán thừa cơ làm cái gì, vội vàng đi lấy đồ trả phòng, nhưng bị y giữ lại:
- Muốn làm gì thì đêm qua đã làm cả rồi, cô ngốc ạ.

Nói rồi dẫn cô tới bên bàn, mở một cái hộp nhựa, tức thì hơi nóng hừng hực xông ra, mang theo mùi thơm của gạo làm bụng Đường Vũ réo khe khẽ.

Lúc Đường Vũ đánh răng rửa mặt thì Tô Xán rời khách sạn mua cháo, nơi này ngay bên phố ăn vặt, nên chẳng thiếu cái gì.

- Đây là cháo tía tô, nên ăn khi còn nóng, tác dụng giải cảm, long đờm, rất có lợi cho sức khỏe.
Tô Xán múc một thìa cháo, đưa tới trước miệng Đường Vũ:
- Ngoan, ăn cho chóng khỏe.

Đường Vũ sao chịu để Tô Xán đút cho mình ăn, giành lấy cái thìa, ăn hết nửa hộp cháo, ăn xong toát mồ hôi, cơn sốt gần khỏi hẳn, nhất định muốn về trường, ở lại khách sạn với Tô Xán cô cảm thấy không an toàn.

Trở về trường, sự kiện Tô Xán và Đường Vũ hôm qua chấn động hai phòng, ba cô gái tròn mắt nhìn từ lúc Đường Vũ từ lúc lấy quần áo tới lúc ra khỏi phòng không nói nổi một lời, Đường Vũ trước kia luôn thẹn thùng chuyện nam nữ lại có một mặt thế này.

- Không làm gì cả? Chả lẽ hai người thảo luận triết học nhân sinh à? Oa, vĩ đại quá.
Ba người Lý Hàn mong ngóng Tô Xán mòn mỏi con mắt, y vừa về phòng lập tức bị ấn xuống cái ghế giữa phòng tra tấn:

- Lão đại không muốn nói thì thôi, đừng ép, cứ hỏi chuyện riêng của người ta là sao?
Lý Hàn luôn là người chững chạc nhất, tuy mọi người là anh em cùng phòng, quan hệ rất thân thiết, nhưng một số điều phải tôn trọng lẫn nhau. Hơn nữa bọn họ nghe ngóng chuyện của Tô Xán và Đường Vũ còn chẳng phải vì Đường Vũ là một mỹ nữ, khó tránh khỏi có suy nghĩ xấu xa trong đầu, như tưởng tượng một chút cô gái lãnh ngạo như nữ thần đó khi không mặc chút quần áo nào ở trên giường sẽ thế nào.

- Gặp phải mưa nên cô ấy bị sốt, tôi đi mua thuốc cho cô ấy uống, uống xong liền ngủ, sáng dậy đỡ sốt liền trở về, cả quá trình chỉ có thế thôi.
Tô Xán giang tay nói:
- Không tin à?

Tiêu Húc lắc đầu, đẩy kính lên, giơ ngón cái lên:
- Không thừa cơ người khác gặp nguy, đáng mặt nam nhân.
Tô Xán đang đắc ý thì nghe thấy hắn bổ xung:
- Hơi bất ngờ.

Tô Xán cười mắng:
- Xéo, chẳng lẽ trong mắt các cậu thường ngày tôi là tên tiểu nhân?

- Không khoa trương như thế, gần thế thôi, bây giờ đột nhiên trước mặt chúng tôi, cậu đột nhiên cao lớn hơn nhiều.
Trương Tiểu Kiều cười, trước kia hắn cho rằng đại học chỉ là cái bàn đạp, học cho qua, bây giờ nhận ra cuộc sống này không tệ, những người bạn cùng phòng cũng không tệ.

- Nói ra thật ghen tỵ, cô nam quả nữ cùng một phòng, cũng không nhất định coi làm chuyện kia là mục tiêu cuối cùng, trò chuyện tâm sự, không làm gì cả, đôi khi thỏa mãn tâm linh còn cao hơn thỏa mãn thân xác ...
Lý Hàn nói rất cao thượng, rốt cuộc vẫn để lộ bản chất:
- Có điều tôi truy cầu kết hợp của tâm linh và thân xác.

****

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 90: Mẹ vợ sắp tới hỏi tội

H

ai ngày sau đó cuộc sống đại học quay lại quỹ đạo yên bề phẳng lặng, trường học hoặc bận rộn hoặc là nhàn nhã, mỗi học sinh sau kỳ nhập học, bây giờ chuyện gọi điện về cho cha mẹ càng ngày càng ít, dần thích ứng với cuộc sống mới.

Những sinh viên mới đầu vào trường có ý định học gấp hoàn thành học phần nhanh cuối cùng đã nếm trải đắng, mệt hỏi học tập cường độ cao cùng thời khóa biểu phức tạp sinh ra làn sóng rút môn.

Nhân vật học tập mạnh nhất phòng như mọt sách Tiêu Húc cũng bắt đầu cân nhắc nên bỏ bớt vài môn không, thực sự không chịu nổi.

Tô Xán gần đây tinh lực không theo kịp lịch học nữa, cũng đang tính toán bỏ môn nào, vì y vừa học còn vừa phải cùng Lâm Quang Đống lo cho tạp chí mới.

Chỉ có Lý Hàn từ đầu nghe lời Trương Tiểu Kiều cho nên thoải mái, càng không phải nói Trương Tiểu Kiều ánh mắt nhìn Tô Xán và Tiêu Húc theo cái kiểu "tôi đã bảo mà".

Sau bữa cơm ngày hôm đó, chẳng có bất kỳ một tin tức phản hồi nào về phía nhà Đường Vũ, cuộc sống trong trường của Tô Xán và Đường Vũ vẫn diễn ra như trước.

Giờ học của Đường Vũ ngày một căng, cho nên thời gian ăn cơm tối cùng Tô Xán cũng ngày càng muộn, có khi đến 6 giờ mới rời giảng đường, sau đó cùng Tô Xán dắt tay nhau ra nhà ăn, hoặc là ra quán ngoài trường cải thiện.

Cho dù Tô Xán có một chiếc Bentley đang đỗ ở bãi đỗ xe khoa thời sự, nhưng Đường Vũ vẫn luôn nhắc nhở Tô Xán phải biết biết tiết kiệm tiền, không cho y tiêu pha những thứ không cần thiết, dường như không có gì thay đổi.

Đường Vũ không quá mức chú trọng theo đuổi cuộc sống vật chất, nhưng dù sao vật chất là cơ sở của cuộc sống, cô tin tương lai mình và Tô Xán nhất định có thể có được cuộc sống đàng hoàng, tiền bạc tích lũy đủ để khi bọn họ phấn đấu thấy mệt mỏi có thời gian nghỉ dưỡng sức.

Nhà Tô Xán đã thay đổi nhiều, Đường Vũ chứng kiến từng bước thay đổi một, nhưng so với nhà cô vẫn còn là khoảng cách dài. Với thế tục mà nói, đa phần người ta chỉ nhìn bối cảnh gia đình nhà trai, khi kết hôn nhà trai có thể mua được căn nhà thế nào, mua ở đâu, có chỗ dựa thân thích ra sao.

Gia tộc của Đường Vũ tiếp xúc rộng, có thể nói là biết nhiều hiểu rộng, nhưng không mấy người đạt tới độ cao xử thế thản nhiên, ngược lại vì thế mà đa phần thực dụng khắt khe. Có thói xấu luôn lấy nhà người khác ra so sánh với nhà mình, yêu cầu đối với Đường Vũ càng cao, rất nhiều người nhìn vào cô cháu gái được ông bà cực kỳ che chở, tâm lý đợi xem trò hay không ít.

Quan hệ trong gia tộc lớn rất rối rắm, trường hợp của cô còn phức tạp hơn. Nhưng hiện giờ lo lắng phần nào được dẹp bỏ rồi, Tô Xán làm cho những kẻ có ý đồ trong nhà phải ngậm miệng hết, vì bọn họ không biết lai lịch của Tô Xán, đại khái giờ mới đi thu nạp tin tức.

Một cái Bentley căn bản không là gì cả, số người trong nhà có thể mua được không ít, nhưng ý nghĩa đại biểu của nó không tầm thường.

Mặc dù không có thành viên nào hai nhà vào được bảng xếp hạng phú hào, nhưng có biệt thự xe sang, gia sản bạc triệu vẫn có. Như nhà Mục Giai Trúc xưa nay cực kỳ kín đáo, thực ra dì ba ở Thượng Hải - Bắc Kinh - Thiên Tân

đều có chuỗi hiệu làm đẹp và CLB, chồng dì ba quen biết hết nhân vật thượng trung hạ ở Thượng Hải.

Có điều thời đại này người trẻ tuổi đi xe đắt tiền như vậy không phải nhiều, vì thế lai lịch của Tô Xán trở nên cao thâm khó lường, bọn họ chú ý là cái bối cảnh đằng sau kia, còn một sinh viên năm đầu chưa là cái gì.

Hôm nay Đường Vũ có một tiết tài chính quốc tế học hoàn toàn bằng tiếng Anh, Tô Xán bốn giờ chiều tan học trở về phòng thay quần áo, thu thập ít đồ đạc rồi ra ngoài, xe Lý Lam tiếp đó cũng tới cổng ĐH Thượng Hải.

- Tô Xán, lần này không những cậu làm mọi người chấn kinh, cả anh đây cũng trật khớp hàng. Cái xe của cậu ở đâu ra, vì sao trước đó anh không biết gì? Giữ bí mật quá giỏi đi.
Hai người ngồi xuống quán cà phê, quan hệ bọn họ thân thiết hơn nhiều, nên hỏi thẳng luôn không cần vòng vo.

Bữa cơm hôm nọ với Tô Xán mà nói thì bình thường, thực tế nó dính líu tới rất nhiều thứ, mấy hạng mục thương nghiệp của hai nhà Đường Mục tiến hành một loạt hợp tác thân mật, hai nhà mặc dù ban đầu kết thông gia bị Mục Ngạn Dung cực lực phản đối, nhưng khi chuyện đã rồi, vì lợi ích nên cũng bắt đầu liên kết hợp tác. Xí nghiệp mang dấu ấn hai nhà Đường Mục liên hệ nghiệp vụ tấp nập, việc điều động thay máu nhân sự qua lại càng không ít.

Lý Lam là cánh tay phải, thân tín của ông Đường, cho nên biết rất nhiều chuyện, không chỉ hắn mà tầng cấp giám đốc quản lý cũng nghe nói tới chuyện này.

Đối với chuyện chàng rể mới bỗng dưng từ đâu xuất hiện không thể không khiến người ta chú ý. Thân thích hai nhà Đường Mục cho tới giờ được hai ông bà cụ che chở sinh tồn, nhưng chưa bao giờ được hỗ trợ trực tiếp.

Còn Mục Ngạn Dung thiên vị Đường Vũ rõ ràng người bên cạnh ghen tỵ chẳng thể làm gì, cho nên rất có khả năng bạn trai tương lai của Đường Vũ là người đầu tiên được hai vị lão thái sơn trực tiếp dùng căn cơ tích lũy to lớn của họ nâng đỡ.

Cho nên đối với việc Đường Vũ chính thức dẫn bạn trai tới sớm như vậy, mọi người cảm thấy Đường Vũ quá giống như trò chơi, không khỏi thất vọng về cô cháu gái kỳ vọng vực dậy gia tộc này.

- Em có người chú làm tạp chí, cái xe này do tạp chí bỏ tiền, khi đó chỉ lấy làm công cụ thay hai cái chân thôi, không ngờ anh cũng biết rồi.
Tô Xán tất nhiên không giải thích như giải thích với Đường Vũ:

- Đâu phải là chỉ biết, mà là kinh động, thằng nhóc cậu chơi chiêu này đẹp lắm, lái se đắt tiền tới trước mặt cả nhà vợ, nói thật, anh không nghĩ cậu có thực lực này, nhưng làm anh phải rớt kính.
Lý Lam rít hột hơi thuốc dài, cười:
- Mà người chú kia của cậu làm ở tạp chí gì, anh cũng hay xem báo.

- Văn hóa thời thượng, một cuốn tạp chí vừa mới phát hành, anh Lý nếu xem nhất định phải đặt dài hạn nhé.
Tô Xán không quên lôi kéo thêm thêm vụ làm ăn cho tạp chí:

- Nhất định rồi, hôm nay anh đi qua sạp báo, thấy là mua.
Lý Lam hôm nay có bữa cơm với giám đốc công ty phần mềm ở gần đây, dư thời gian nên gọi Tô Xán ra nói chuyện:
- Đến thời gian này cậu và Đường Vũ học tập bắt đầu nặng lên rồi đúng không, giám đốc Đường nhờ anh thi thoảng để ý tới Đường Vũ, nhưng em biết cô bé đó rồi, nếu nói chuyện với anh sẽ chẳng được mấy câu, vả lại anh gặp Đường Vũ ở trường cũng không tiện.

Thoáng nghĩ cũng thấy đúng là Đường Vũ ngồi cùng Lý Lam ở đây không thích hợp, người ngoài không biết quan hệ của họ nhìn vào thấy một nhân

vật thương trường cùng nữ sinh xinh đẹp gặp nhau, khó tránh khỏi nhận định là xếp lớp nào bao vợ bé. Nghĩ thôi Tô Xán hơi ghen rồi.

Tô Xán nhận thấy Lý Lam có loại năng lực, lời nói việc làm của hắn luôn khiến người khác vừa ý, rất biết nắm vững mức độ, làm người ta thích tiếp xúc.
Thậm chí từ lúc Tô Xán còn chưa được nhà Đường Vũ thừa nhận, nói không chừng tốt nghiệp đại học xong chưa tới một tuần chia tay như bao nhiêu cặp tình lữ khác, khi đó với hắn, Tô Xán chỉ là người qua đường A, B, C nào đó.

Vậy mà lần đầu gặp mặt Lý Lam vẫn chủ động kéo gần khoảng cách, thậm chí có thể nói là hạ mình, không hề nhìn ra điệu bộ của phó tổng giám đốc có mấy nghìn nhân viên dưới quyền, chỉ thế đã biết người này không đơn giản.

Lý Lam rất có tâm kế, nhưng lại không giả dối đóng kịch, làm người ta thích thân cận.

- Có vẻ mấy ngày tới mẹ vợ sẽ tới thăm con rể đấy, cậu nên chuẩn bị.
Lý Lam cuối cùng cũng tiết lộ một ít, khi nhắc tới Mục Tuyền, ngữ điệu Lý Lam cao hơn một chút, hiển nhiên với nam tử ở tuổi như hắn, Mục Tuyền có sức hút cực lớn.

Tô Xán cũng thế cả thôi, xét tuổi tâm lý, y không chênh Lý Lam nhiều:
- Em nên thấy may mắn hay là thắp hương khấn vái cho tai qua nạn khỏi đây?

Lý Lam cười sảng khoái:
- Nói chuyện với cậu luôn thú vị, theo anh thấy cậu không cần quá lo, đây là quá trình phải trải qua, ít nhất chứng tỏ cậu được nhìn nhận rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 91: Không nỡ rời xa

Tô Xán không lo sao được, y muốn thể hiện thực lực của mình cho Mục Tuyền thấy, nhưng sợ thực lực sau lưng mình bị bại lộ, không biết Mục Tuyền có thể tìm ra được bao nhiêu? Một sinh viên đại học sáng nghiệp xông pha thương trường không phải là vấn đề, nhưng ba năm trước đã làm ra những thứ này thì quá khó tin.

Chuyện bất thường thì ắt có vấn đề.

Thêm vào nghề nghiệp và khả năng nhìn thấu khủng bố của Mục Tuyền, Tô Xán sợ nhất tới lúc mình chẳng khác nào như lột trần.

Nhìn Tô Xán ngẫm nghĩ, Lý Lam cũng không nói nữa, theo đuổi suy nghĩ của riêng mình, nghĩ tới Tiền Chấn Vũ cháu của Tiền Hóa Phàm.

Tiền Chấn Vũ khi còn trẻ là một tên hoàn khố điển hình, dựa vào sự ủng hộ của gia tộc mà làm những chuyện hoang đường, không ít lần lấy biệt thự nhà mình tổ chức tiệc thác loạn, về sau thời quốc gia đả hắc dữ dội, hắn lại kéo một đám người mẫu minh tinh tới nhà tổ chức loại tiệc xác thịt, bị hàng xóm tố cáo, bị tống vào tù vì tội lưu manh. Nghe nói hàng xóm đó là một người Mỹ, trong nhà có cô con gái lai học dương cầm, bên cạnh tổ chức tiệc tùng ầm ĩ rất ảnh hưởng, ông người Mỹ nhiều lần tới nhà góp ý không ăn thua, cuối cùng đi báo cảnh sát, vì thế có ảnh hưởng nhất định, tạo thành bi kịch của Tiền Chấn Vũ.

Dựa vào ảnh hưởng gia đình, Tiền Chấn Vũ được ra tù sớm ba năm, biểu hiện quy củ, bao năm trôi đi đã tới tuổi trung niên, sáng lập tập đoàn Trịnh Vũ.

Lý Lam ở trước mặt hắn cung kính đấy, nhưng đằng sau rất chướng mắt với thủ đoạn của Tiền Chấn Vũ, lúc ông Đường sáng lập Đường thị, Tiền Chấn Vũ cũng tham gia, hắn âm thầm lấy mất khách hàng của Đường thị, Đường thị vì thế mà mất nhiều hạng mục lớn, ông Đường phải lui khỏi Giang Chiết, thất bại ở Dung Thành, khi dứt khoát với hắn mới lớn mạnh lên, có thực lực cạnh tranh ở thương giới Thượng Hải, song bị trì hoãn mấy năm.

Hiện giờ tập đoàn Trịnh Vũ đã đứng vững chân ở khu tam giác Trường Giang, thành cực hạm thương nghiệp, hắn tận dụng hết tài nguyên của Tiền gia, muốn mở được các cánh cửa chiến lược quan trọng, thì có được ủng hộ của ông bà cụ là nút thắt quan trọng.

Hiện giờ nguồn lực hai vị Mục lão thái sơn là ở đâu, trong tay Mục Ngạn Dung có mấy chục môn sinh cấp dưới cũ đang là bí thư thành ủy, thị trưởng, đừng đầu các cơ cấu địa phương. Mặc dù bà đã nghỉ hưu, nhưng vẫn còn sức ảnh hưởng và tiếng nói lớn ở gần trăm xí nghiệp TW.

Bất kỳ người có nhãn quang nào cũng biết điều này mang ý nghĩa gì, nếu được hai vị thái sơn ủng hộ, chỉ cần không phải hạng A Đẩu, bình thường một chút cũng có thể nâng đỡ vào top phú hào Trung Quốc.

Hai vị lão thái gia đều cực kỳ yêu quý cô cháu gái Đường Vũ - Mục Quế Anh, không chỉ xinh đẹp, cả trí tuệ và cá tính đều phù hợp kế thừa nguồn lực ông bà để lại, chỉ tiếc Đường Vũ vẫn còn đi học, chưa thể dùng tới những nguồn lực đó.

Phải hơn ba năm nữa Đường Vũ mới tốt nghiệp, lại phải thêm vài năm tích lũy nữa mới có khả năng tiếp nhận, đến khi ấy e sức ảnh hưởng của ông bà không còn, người đi trà lạnh là thói thường của cuộc đời.
Bởi thế cần có nhân vật tiếp nhận giai đoạn quá độ này, Tiền Chấn Vũ là một trong ứng cử viên đó.

Lý Lam cảm thấy, tên nhãi trước mắt mình có vẻ chẳng hề hết độ phức tạp trong cái gia tộc đó, hắn không định nói ra, dù sao Tô Xán chẳng giúp gì được, chẳng bằng để đôi tiểu tình lữ tận hưởng hết quãng đời đại học.

Lâm Quang Đống đã tới Thượng Hải, đặt phòng ở khách sạn Crowne ngoài ĐH Thượng Hải, bỏ đồ xuống là chạy ngay vào trong trường.

- Quá đẹp.
Trong bãi đỗ xe ở khoa thời sự, Lâm Quang Đống nhìn chiếc Bentley lặng lẽ nằm trong góc, ngồi cả xuống sờ cái đèn, ngây ngất như đang vuốt ve nữ nhân của mình.

Bộ hạng hai người lúc này thật chẳng giống chủ nhân cái xe đắt tiền, mà cứ như hai tên trộm gà ở chợ, nếu như có người nhìn thấy nói không chừng sẽ đi báo bảo vệ.

- Lên thử một chút, động cơ mạnh mẽ, tính năng phanh cũng tuyệt hảo, tài liệu đặt ở chỗ ngồi đằng sau.
Tô Xán ném chìa khóa cho Lâm Quang Đống:

Lâm Quang Đống vào xe, không vội đi ngay mà lại sờ mó một loạt trang thiết bị bên trong một lượt, hai tay cầm vô lăng thử cảm giác một lúc:
- Tổng thể mà nói là tuyệt vời, thú thực tôi chưa rõ nó tuyệt ở đâu, chỉ có cảm giác như vậy thôi, chỉ nhìn bề ngoài đã thấy ấn tượng cực mạnh. Hiện giờ bên ngoài đã lưu truyền chiếc Bentley này được thanh niên thần bí chưa đầy 20 tuổi mang đi, chắc chắn là con trai một siêu cấp phú hào nào đó, nhiều tờ báo đang tranh giành nhau xem ai là người tìm ra lai lịch người mua thần bí này, cảm giác được đằng sau sẽ có tin tức cực kỳ đáng khai quật.

- Tạo thế vậy là đủ rồi, chúng ta ra bài thôi.
Tô Xán thấy chuyện tạo thế này tất nhiên không ít công sức lan truyền của bọn họ, khiến câu chuyện càng thêm kịch tính, nếu quá tạo thành cảm giác

dàn dựng thì không tốt.

Lâm Quang Đống rời xe, đóng cửa lại, ánh mắt chưa hết lo lắng:
- Đúng là thế, nhưng tôi vẫn thấy chưa đủ, mặc dù có thể độc quyền đăng tin này, thu hút ánh mắt quần thể khách hàng, nhưng chỉ là kế quyền nghi thôi. Một sức ảnh hưởng tạm thời có thể giúp chúng ta tiến vào tầm mắt của Thượng Hải, bình tâm mà luận, nó chỉ giống ném một cục đá xuống nước, chẳng bao lâu sóng sẽ lắng xuống, muốn tạo thành sức cạnh tranh hạch tâm phải dựa vào thao tác sau này.

Tô Xán gật đầu, Lâm Quang Đống đích xác đã chuyển hóa thành công từ giáo viên thành người lèo lái Truyền thông Ba La rồi, trước đó Tô Xán lái xe xuất hiện ở bữa tiệc của Đường gia, đúng là khí thế, làm người ta không dám khinh thường y, cũng là một tượng trưng cho thực lực. Có điều đó là ở dưới trường hợp đặc biệt, trước đó lưu truyền ở hai nhà, Tô Xán chỉ là con gia đình bình thường, không coi trọng y nên mới tạo thành hiệu ứng hồi mã thương.

Còn một chiếc Bentley ở Thượng Hải chỉ sinh ra hứng thú nhất thời, khi thân phận của y được tiết lộ, bí mật không còn thì sức ảnh hưởng cũng hết.

- Chủ tịch Tô, tôi rất kỳ vọng kế hoạch tiếp đó của cậu.
Nhìn Tô Xán cười tự tin, Lâm Quang Đông biết Tô Xán đã có tính toàn, điều hắn nghĩ tới thì Tô Xán nhất định cũng đã nghĩ tới.

Hôm nay thời tiết rất tốt, gạch đỏ tường khoa thời sự phản xạ sắc màu khiến người ta phấn khích, thời tiết thế này nếu cứ chỉ bàn bạc công việc thì hơi lãng phí, Lâm Quang Đống chỉ chiếc xe:
- Tôi lái nó tới tạp chí hợp tác với chúng ta, hay là để cậu lái?

Nói thật, cho dù khá đạm bạc với vật chất, Tô Xán cũng rất quyến luyến cái xe này, thờ ra một hơi nói:

- Thôi, anh lái nó đi đi, tiếp theo đây anh sẽ rất bận đấy, kỳ thứ hai với chúng ta là một trận đánh.
Nói dứt lại lại thấy tiếc:
- Để tôi lái lần cuối vậy.

Thực sự không nỡ rời nó chút nào.

Tô Xán nhận lại chìa khóa từ tay Lâm Quang Đống, rời bãi đỗ xe, men theo đường chính trong trường, tới khu KTX.

Suốt dọc đường đi thu hoạch được những ánh mắt tẩy lễ, lái chiếc Bentley trong trường như vậy, thời khắc nào cũng là tiêu điểm.

Sinh viên trong trường không biết lai lịch chiếc Bentley này, cũng không biết sự kiện oanh động triển lãm xe hơi, bọn họ không hứng thú với loại chuyện như thế, nhưng không hề ảnh hưởng tới bọn họ dùng ánh mắt đơn thuần khi nhìn một tác phẩm nghệ thuật, người hiểu xe càng tặc lưỡi không thôi.

Không ai nhìn thấy một chiếc Bentley thế này mà không chú ý, bởi vì ở mức độ nhất định con người sống trong xã hội đậm mùi kim tiền này, nó là thứ người ta khao khát trong tiềm thức.

- Em đang ở đâu? ... Giảng đường 5 khu nam à? Được, đợi anh một chút, anh lái xe tới đón em.
Tô Xán xoay vô lăng, chuyến hướng về giảng đường 5 nơi Đường Vũ đang đợi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 92: Dằn mặt

Giảng đường 5 thuộc về khu nhà gần như cũ nhất của ĐT Thượng Hải, sau lưng nó là học viện văn học nước ngoài, bên cạnh là học viện kinh tế và trung tâm nghiên cứu nước Mỹ, là nơi nổi tiếng mỹ nữ như mây trong trường.

Trước cửa giảng đường là một dãy xe đạp, vì nơi này cách khu vực chính khá xa, đi học ở nơi này quay về KTX mà không có phương tiện giao thông thì đi bộ phải gần 30 phút.

Đh Thượng Hải cực rộng.

Chính vì thế nơi này thường có cảnh tượng lãng mạn của các đôi tình lữ, nam sinh lạch cạch mở khóa xe đạp, nữ sinh Giang Nam thục nữ ôm sách ngồi nghiêng ở phía sau, dưới ánh nắng hoàng hôn mép váy hoa lay động hướng tới thư viện hoặc nhà ăn.

Trời thu trong mát làm người ta muốn ngủ, sau một tiết học dài chẳng biết trong đầu là kiến thức hay là một giấc mộng đẹp.

Trình Thông Thông vừa mới hết tiết đã cùng mấy cô nữ sinh tụ vào một chỗ bàn tán lát nữa làm gì, kế hoạch là sẽ đi lấy cái vòng tay đắt tiền đặt làm, sau đó về KTX lấy đồ thể dục đi tập thẩm mỹ, tới bể bơi khách sạn Crowne, rời đến khu mua sắm gần đó, sinh hoạt rất phong phú, không hổ hình tượng nữ hoàng xã giao của ĐH Thượng Hải.

Xung quanh cô cũng là những sinh viên sôi nổi ở trường, thậm chí còn có du học sinh quen biết qua bữa tiệc của Đỗ Đại Duy.

- Bọn mình không đi bơi đâu, tới phòng thể dục tập luyện một chút là được rồi.
Nguyễn Tư Âu và Đồng Đồng hơi khó xử, hết tiết một cái là bị Trình Thông Thông kéo đi, còn tưởng là mấy chị em bọn họ đi chơi với nhau, ai ngờ lại cả đại quân thế này, xem ra Trình Thông Thông cứ hết đau là quên mất bài học, lần trước đi bơi đã khó chịu như vậy rồi mà chưa chừa.

Đường Vũ vừa từ giảng đường đi xuống, mấy cô gái đang định gọi thì thấy một chiếc xe màu đen lái về phía Đường Vũ đứng đợi.

Tô Xán lái xe qua cánh cổng rỉ sắt, hai bên là bồn hoa xây bằng bê tông, đỗ lại.

Vừa rồi Đường Vũ tan học nói muốn ôn tập một chút, là không muốn Tô Xán lái xe tới đón bị bọn họ gặp phải.

Đặc biệt là Trình Thông Thông.

Vì Đường Vũ hiểu tính cách của Trình Thông Thông, cô gái này ở tất cả các mặt luôn âm thầm so sánh với cô. Nhất là luôn lấy bạn trai người khác ra nói, bóng gió nhắm vào Tô Xán làm Đường Vũ rất không thoải mái, chẳng qua là chị em cùng phòng nên cô nhịn. Nói cho cùng Trình Thông Thông chỉ có cái tính xấu đó thôi, các mặt khác rất tốt.

Bây giờ biết thực lực của Tô Xán rồi, trong lòng Đường Vũ lại mâu thuẫn, một mặt bóng tối thì hận không thể khiến tất cả mọi người xem thường Tô Xán thấy bạn trai mình tài giỏi cỡ nào, cho tất cả những kẻ cứ thích xì xâm sau lưng phải im miệng. Một mặt lương thiện ngăn cản cô làm chuyện chắc chắn sẽ khiến Trình Thông Thông phát cuồng này.

Chiếc xe Bentley quá bắt mắt này làm người ta không khỏi chú ý, cũng hết sức tò mò về chủ nhân của nó, nhưng khi một người đi dép lê, quần ngố, áo phông bước xuống thì tất cả sững sờ. Bề ngoài túy ý thoải mái đó khác quá nhiều với hình tượng chủ xe mà họ nghĩ.

Tô Xán vô tư đi tới, không thấy cảnh Đường Vũ chỉ mới vừa từ giảng đi xuống, chỉ thấy những người bạn của Đường Vũ, vẫy tay chào.
Tiếp đó Tô Xán nghĩ mình nên cho tay vào túi nào tốt hơn, cho tay vào túi trái sẽ tự nhiên một chút, cho tay vào túi phải trông mình ngầu hơn, Tô Xán chịu đựng đủ đám con trai vây quanh Đường Vũ mang mục đích bất lương với bạn gái của y, muốn chứng minh cho người ta thấy ánh mắt của Đường Vũ hơn xa những người khác.

Mùa thu, ghế dài, lá cây ngô đồng rụng lác đác, cho dù bên đường thi thoảng có sinh viên đeo tai nghe thưởng thức loại nhạc manh, đầu lắc lư đi qua không để ý tới xung quanh, ít nhiều phải dừng lại ngoái đầu nhin cái xe.

Lâm Quang Đống ngồi ở ghế phụ lại châm một điếu thuốc, nhìn đám sinh viên đại học trước mắt, có chút nhớ tới quá khứ của mình.

- A, chả trách lúc nãy rủ Đường Vũ, cô ấy không muốn đi, thì ra có hẹn trước rồi.
Nguyễn Tư Âu cố giữ ngữ khí của mình vẫn giống như trước kia.
Cô không mù, nhìn thấy chi tiết, Tô Xán từ ghế lái chiếc xe kia đi ra, chứ không phải là ghế phụ.

- Đường Vũ, bạn chơi không đẹp, sợ bọn mình quấy rầy hai người hẹn hò à, chả lẽ hôm nay có chuyến hành trình lãng mạn nào?
Giọng Đồng Đồng một lời hai ý, Tô Xán từ khi nhập học tới giờ rất bình thường, té ra là giả heo ăn thịt hổ, Đường Vũ sợ bị người khác giành mất bạn trai hay sao chứ?

- Không phải.
Đường Vũ đứng bên cạnh Tô Xán, nép vào cạnh y như con chim nhỏ, ôm lấy cánh tay Tô Xán, cười hạnh phúc:
- Chỉ sợ các bạn thấy bọn mình sẽ cô đơn hơn mà thôi.

Đồng Đồng và Nguyễn Tư Âu há mồm nhìn nhau, không ngờ Đường Vũ lại nói đùa với mình, giương anh múa vuốt nói:
- Đường Vũ, cậy có bạn trai, muốn diễu võ dương oai đấy à, cậu mới là đồ không chịu nổi cô đơn ấy, chính thức tuyên bố về phòng là cậu chết chắc rồi đấy, nhất định khiến cậu phải nằm trên giường cầu xin.

Ba cô gái cùng phì cười, lúng túng tức thì được hóa giải.

Ai bảo Đường Vũ không hiểu xã giao, chẳng qua là cô không thích mà thôi.

- Xe không tệ, của cậu đấy à?
Trình Thông Thông bề ngoài khôi phục lại bình thường, ngó nghiêng chiếc xe đánh giá.
Trong xe còn một người nữa, hi vọng đó mới là chủ xe, Tô Xán lái thử cho oai thôi, cô đợi một câu "không phải" hoặc là một cái lắc đầu, làm trái tim bị bóp chặt của cô được nới lỏng hơn.

- Ừ, mới mua chưa lâu.
Tô Xán gật đầu rất thành thật.

Hả, thực sự là xe của y.

Một đám nam sinh vốn còn ôm hi vọng chinh phục Đường Vũ lòng như tro tàn, người có ý nghĩ nhưng chưa đầu tư quá nhiều kịp thời rút lui, không tới mức bị trọng thương làm ảnh hưởng tới sau này nhắm tới mục tiêu khác. Hiện giờ cần thực sự giữ khoảng cách rồi.

Trước đó mọi người đối diện với một Tô Xán vừa vào trường nhờ đóng giả giáo viên đã có tên tuổi, ở cuộc thi biện luận càng thể hiện phong cách đặc biệt, điều duy nhất có thể bới móc, cũng là điểm yếu của Tô Xán là gia cảnh của y mà thôi, mà với để theo đuổi một cô gái ưu tú như Đường Vũ, đó là nhược điểm chí mạng.

Ai ngờ Tô Xán lại là một tay công tử không thích phô trương, đương nhiên rồi, không một ai nghĩ chiếc xe này do chính Tô Xán kiếm được.

Tô Xán nhìn thấy không ít khuôn mặt biến sắc, trong lòng cười rách miệng, đáng đời, ai bảo nhòm ngó bạn gái của đại ca đây, sảng khoái.

Thấy dằn mặt thế là đủ rồi, Tô Xán bảo Đường Vũ:
- Chúng ta đi thôi.

Đường Vũ hết sức dịu dàng "ừ" một tiếng.

Lâm Quang Đống rất biết tự giác mở cửa ngồi ghế sau, nhường chỗ cho bọn họ.

Xe đi ngược, sau đó tăng tốc tiến về phía trước, chẳng mấy chốc rẽ qua bóng cây um tùm. Trong những sinh viên còn đứng lại ở giảng đường 5, đám nữ sinh ưa chuyện bắt đầu nghe ngóng Tô Xán là ai.

Đồng Đồng liên tục lắc đầu:
- Tính nhầm, tính nhầm, phí mất mấy bữa ăn, lúc đó bà cô còn nổi lòng lương thiện không nỡ xẻo cậu ta, ai ngờ.
Thấy Nguyễn Tư Âu có vẻ trầm ngâm thì hỏi:
- Sao thế?

Nguyễn Tư Âu tới gần hơn, hạ thấp giọng, nói không chắc chắn lắm:
- Hôm tới báo danh mình có thấy Tô Xán, đi cùng với cha cậu ta, lúc đó vất vả kéo cái va li nặng ... Trông không giống ...

- Thông Thông, đi đâu thế?
Bên kia có cô nữ sinh gọi cắt ngang.

Đường Vũ đi rồi Trình Thông thông không kiểm soát được nữa, mặt cực kỳ khó coi, đầu không quay lại:

- Đứng cả đó làm cái gì, tôi đi tới Thi Hoa Lạc Thế Kỷ lấy vòng tay, tới muộn đóng cửa mất, mọi người tự chơi đi, không cần đợi tôi nữa.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 93: Hai kẻ ngốc

Tô Xán chở Đường Vũ về khu KTX, sau đó lưu luyến nhìn Lâm Quang Đống cuối cùng cũng lái xe đi.

Từ sau khi lái chiếc Bentley vào trong trường, Tô Xán có thêm chút vốn tự tin, thấy cái trường này ngoại trừ Đường Vũ và những tiết học bất tận, có thêm một số thứ đáng yêu, trong lòng thêm một phần vướng bận.

Cảm giác này thật khó nói, kiếp trước không ít lần ngồi trên xe đắt tiền, nhưng mà toàn là ngồi ở ghế sau, chỗ đó thường là dành cho ông chủ, cũng được hưởng thụ đãi ngộ hạng sang, nhưng tiếc cái là chủ xe không phải là Tô Xán, mà là của khách hàng công ty, theo họ xử lý nghiệp vụ, tới khi trở về cầm theo tài liệu cho ông chủ thì hiện nguyên hình là nhân vật nhỏ.

Còn bây giờ y thực sự có một cái xe của mình rồi.

Lái xe từ triển lãm ra, đi suốt cả một buổi chiều, chập tối tới tham gia bữa cơm của nhà Đường Vũ, kết thúc một ngày tuyệt vời.

Dẫm chân ga, người được xe đưa về phía trước, mở cửa sổ xe cảm thụ cơn gió mát trên con đường rợp bóng cây, nhìn cửa hiệu, nhìn ông già phe phẩy quạt ở ghế bên đường, nhìn bầu trời qua khe hở nhà cao tầng.

Y chưa bao giờ nghênh ngang đi trên đường quan sát mọi thứ như thế, lúc đó trong ánh mắt của y tràn ngập sự hiếu kỳ của trẻ thơ.

Con người và công cụ kết hợp tới thượng đế cũng phải ghen tỵ, từ chiếc ghế da thật dưới mông, từ cảm giác truyền tới từ vô lăng, từ những cô gái xinh đẹp trên phố ném cho những ánh mắt ẩn ý, đủ khiến người ta phiêu phiêu quên đi cả mục tiêu trong đời.

Tô Xán có cảm giác hưởng thụ thành quả thắng lợi.

Đôi khi tỉnh lại, Tô Xán thậm chí có cảm giác trống rỗng vì trong tay nắm số tài sản quá lớn so với tuổi, có lúc muốn dùng tiền tiêu thật thả phanh để lấp vào khoảng trống trong lòng rồi.

Nhưng bây giờ thì khác rồi, chiếc Bentley này là thứ đầu tiên thể hiện trực quan nhất trài phú của y, thương hiệu xe xa hoa nhất thế giới, chiếc xe cuối cùng trong seri Bentley Boys, được bậc thầy chế tác thủ công.

Y lái nó xông vào tầm mắt những kẻ thế lợi, làm đảo lộn thân phận và lời bình luận ác ý trong trường.

Nhưng mà bây giờ Lâm Quang Đống lái nó đi mất rồi, Tô Xán rất muốn nói đừng có làm xước xe của tôi, chỉ là nghĩ mình thân là xếp lớn nói thế không khỏi mất tư cách, làm người ta coi thường, nên đành phải nhịn, cảm giác này giống như hồi nhỏ cho Tiết Dịch Dương mượn cái xe đồ chơi yêu quý, tuy không nỡ, nhưng vẫn phải tỏ ra nghĩa khí.

Tô Xán tự an ủi mình, đây là cái xe đầu tiên, không phải cái cuối cùng, sau này mình còn có cái tốt hơn. Thực ra chỉ là lừa mình lừa người, y biết, cái gì lần đầu cũng có ý nghĩa khác biệt.

Không về phòng vội, Đường Vũ ôm cánh tay Tô Xán, hai người thong thả bước đi dưới ánh nắng chiều đang tắt dần.

Trên con đường xi măng đang dần đông đúc náo nhiệt bởi sinh viên trở về KTX từ khắp mọi nơi, có một chàng trai ăn mặc rất tùy ý đút hai tay vào túi quần thong dong bước đi, nếu chỉ có thế tất nhiên chẳng có ai thèm để ý.
Nhưng bên cạnh là cô gái tuyệt sắc mặc váy trắng đơn giản, một tay ôm tay chàng trai tay xách cái túi xanh nhạt, mái tóc cắt ngắn phiêu hốt theo cơn gió chiều, eo thon lúc bước đi như mang nhịp điệu khẽ khàng mà mê người

của cành liễu phất phơ trong gió, khiến ánh mắt người ta bất giác bám theo, sau đó thở dài tiếc nuối quay đi.

Người sống khu KTX gần đây như còn ai lạ cặp đôi này nữa, đôi lúc cũng có người cô đơn chiếc bóng muốn tới quát " Hai người có cần khiến cả thế giới ghen tỵ như thế không?".

- Sao anh có thể từ tạp chí Triêu Hoa nhìn thấy sự phát triển của tạp chí DM?
Vừa rồi Đường Vũ được Lâm Quang Đống kể tường tận hơn về quá trình hình thành và phát triển của Truyền thông Ba La, tới giờ cô vẫn thấy khó tin, từ bên cạnh nhìn nửa bên mặt hơi xương xương của Tô Xán, Tô Xán nhìn từ mặt bên là đẹp trai nhất, bớt đi một phần thư sinh thêm vào chút rắn rỏi nam nhân:
- Năm đó ... Anh mới 17 tuổi.

Chuyện từ sau bữa cơm hôm đó vẫn làm Đường Vũ cảm thấy hư ảo.

Giống như hôm đó mình bị sốt vì mưa là không tồn tại, chiếc xe kia không phải là chân thật. Vì từ lúc Tô Xán lái chiếc xe tới, cuộc sống của bọn họ sẽ phát sinh biến hóa về chất.

- Đúng thế, khi ấy anh mới 17 tuổi, bởi vì lúc đó anh nghĩ, rồi sẽ có một ngày anh và Đường Tiểu Vũ tốt nghiệp khỏi ngôi trường này, cô ấy thành tích tốt như thế, ưu tú như thế, lúc nào cũng có nam sinh xuất sắc để ý ... Còn anh không có gì so với họ, nỗ lực cũng không thể thi vào cùng một trường với em thì phải làm thế nào?
Tô Xán dừng bước đưa tay gạt sợi tóc bị gió thổi qua bám lên gò má láng mịn của Đường Vũ:
- Tới khi đó anh chỉ có thể đứng nhìn em đi tới thế giới phồn hoa như lần em rời Hạ Hải, rồi lên đại học em gặp được một nam sinh kiệt xuất xứng với mình, tốt nghiệp xong lập gia đình. Nói không chừng nhiều năm sau tình cờ gặp lại thấy em dắt tay đứa con béo trắng mà anh nhìn chỉ muốn

đánh nó. Rồi anh ngồi trên sân thượng nhà mình với chai bia, lòng như dao cắt hát bài ca bi thương sẩn xẩm nào đó mà chẳng ai thèm nghe. Vậy so với có dốc sức học không theo kịp em, chẳng bằng làm chút gì đó, tốt nghiệp rồi chỉ cần có tiền, dù em ở Bắc Kinh, Thượng Hải, hay là Anh, Mỹ, anh đều có thể mua bay bay tới. Chậc tưởng tượng thôi đã thấy ngầu rồi.

Tuy Tô Xán nói với giọng nửa đùa cợt, nhưng Đường Vũ đang cảm động thì bị bị câu cuối của Tô Xán làm bật cười:
- Anh thích khoe của vậy à?

Nhìn Đường Vũ với ánh mắt si mê một lúc, Tô Xán nói:
- Ừ, anh thích chứ, vì không có nó thì làm sao, anh sợ lắm, sợ không nắm được bàn tay em, chỉ sợ thoáng cái thôi là em vuột khỏi cuộc đời anh, tới lúc đó tiếc nuối, bất lực đều vô nghĩa, cuộc đời cũng vô nghĩa.

Sống mũi Đường Vũ cay cay, mũi sụt sịt:
- Đồ ngốc, anh đúng là tên ngốc nhất thiên hạ.

Tô Xán ôm lấy cô, vỗ vỗ lưng, ngửu mùi hương cơ thể tỏa ra từ cái cổ trắng:
- Đúng, anh là tên ngốc, nhưng ngốc còn hơn trơ mắt nhìn em đi mất.

Hai người cứ thế ôm nhau dưới cây ngô đồng, trong gió thu tiêu điều, chẳng thèm để ý tới những ánh mắt người khác.

- Tô Xán ...
Đường Vũ kìm giọt nước mắt chực trào ra:

- Ừ.

Mắt Đường Vũ nhoè đi, bóng hình Tô Xán cũng trở nên mơ hồ:
- Em thật may mắn ... May không cùng anh đi sượt qua vai nhau. Nếu không bức thư kia sẽ thành chuyện làm em hối hận suốt đời ... Em mới là con ngốc.

Tô Xán đưa tay nhẹ nhàng lau đi một giọt nước mắt lấp lánh vừa hoen trên bờ mi, âu yếm vuốt mái tóc mượt mà, hôn nhẹ lên trán:
- Em sẽ không hối hận đâu, chúng ta đều không được hối hận, chúng ta phải sống thật oanh liệt.

Đường Vũ gật mạnh đầu, mấy nam sinh đi ngang qua nhìn bọn họ không chịu nổi nữa, cô gái xinh đẹp như thế mà bị tên này làm khóc rồi, đúng là không biết thương hương tiếc ngọc, ào áo chỉ trích.

Nhìn Tô Xán bày ra mặt vô lại thách thức, Đường Vũ phì cười kéo y đi thật nhanh khỏi chỗ này, .

- Anh thích khoe của vậy đấy, nên mới mua chiếc Bentley, sau này e còn phải tiêu một khoản tiền lớn.

- Không được tiêu bừa ... Nếu như em muốn mỗi lần chi tiêu anh giao kế hoạch cho em thì sao?

Tô Xán thầm than, đúng là cao thủ, không nói giao tiền cho em giữ, mà lấy luôn kế hoạch, khóa cứng mình từ mọi phương diện, ghé đầu tới gần, cười xấu xa:
- Phải xem đã, nếu Đường tiểu thư lấy thân hứa hẹn, anh có thể suy nghĩ cho em nắm toàn bộ tài sản Tô gia.

Đường Vũ nhìn Tô Xán chằm chằm, đôi mắt dài đó thực sự thấu xương cốt.

Tô Xán hơi rợn, đang định nói vẫn đề này chúng ta có thể thảo luận thêm thì Đường Vũ vươn hai cánh tay trắng trẻo cuốn lấy cổ y, mắt lúng liếng, giọng nũng nịu:
- Thế này đã được chưa?

Đường Vũ đưa hai tay ra làm váy kéo căng, trước ngực phác họa rõ ràng hai vòng cung đầy ắp, Tô Xán nhìn mà sóng lòng cuồn cuộn, hít sâu một hơi, giọng khàn khàn đầy vẻ đói khát:
- Được rồi, có điều cái nhà của em khi nào mới trang trí xong, hay là chúng ta tới làm quen địa hình chiến đấu trước.

- Đồ háo sắc, cho anh chờ chết luôn.
Ánh chiều ta chiếu lên khuôn khuôn mặt trái xoan đỏ rực của Đường Vũ, đẩy Tô Xán ra, cười khúc khích chạy mất.

Đường Vũ

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 94: Tin đồn

Rất nhanh khu lầu KTX nữ số 17 lưu truyền một tin đồn, cặp đôi đáng ghen tỵ nhất lầu đã chia tay, nữ thần băng giá Đường Vũ bị kéo khỏi thần đàn, luân lạc hồng trần vô số người bình thường khác.
Thực ra tin này râm ran mấy hôm trước, hôm đó trời mưa to, mấy người vì có việc ra ngoài, trở về đúng lúc gặp Đường Vũ bước ra khỏi chiếc xe đắt tiền, người lái xe còn vuốt tay Đường Vũ, lúc đó bác gái quản lý cũng trông thấy, nhưng vì bác gái kia quát bảo đừng xen vào việc người khác khiến tin đồn dập tắt nhanh chóng.

Nhưng lần này có rất nhiều người chứng kiến.

Đường Vũ xuống tầng dưới lấy nước sôi, có mấy nữ sinh ôm chậu từ phòng tắm đi ra nhìn thấy, thì thầm với nhau:
- Nhìn bên kia kìa, chính là cô ấy, nghe nói hôm nọ bạn trai tới đón lái một chiếc xe cực kỳ đắt tiền, mọi người đang bàn tán.

- Thật không? Đường Vũ đổi bạn trai rồi à? Nghĩ cũng phải thôi, cô gái như thế, người theo đuổi chắc chắn vô số, kiếm một anh chàng nhà giàu không thành vấn đề, người ta có vốn liếng đầu đủ thế kia mà. Chỉ thương anh bạn trai cũ, mới hôm nọ mình còn nhìn thấy hai bọn họ chở nhau trên chiếc xe đạp, trông tình tứ hạnh phúc lắm, còn chưa được bao ngày .

Nữ sinh đó nhìn Đường Vũ một cái, bộ dạng tỏ vẻ quá hiểu cái thói đời này rồi, lập tức phân rõ lập trường với Đường Vũ.

Trong trường đại học luôn có hai phe đối đầu gay gắt, một là giống cô gái này, không toan tính nhiều, chuyên tâm học tập, thích tích điểm học phần để sau này ra xã hội kiếm được công tác tốt, vẫn tin vào tình yêu. Một bộ phận

khác là cô gãi có năng lực, có tố chất quan trọng hơn là có nhan sắc, không cam tâm sống cuộc đời bình thường.

Cô gái khác nói nhỏ:
- Không phải đâu ... Nghe bảo chính là người bạn trai trước kia đấy.

Lập tức ý kiến này bị phản đối ngay:
- Làm gì có chuyện, đó là lớp trưởng lớp 01305, tôi còn lạ gì cậu ta, tên Tô Xán, rất bình thường, hay đạp cái xe đạp khá bắt mắt đi học.

Cô gái ôm chậu lên tiếng đầu tiên, giọng kịch tính:
- Đúng là cậu ta đấy, thế nên mới thành chủ đề bàn tán, nhìn bề ngoài không ai nhận ra, nghe đâu thân phận thực sự cũng không tiết lộ cho bạn gái.

"Oa!" Mấy cô gái ôm miệng, tiêu hóa loại tin tức chấn động này, mọi vẻ mặt giờ chỉ còn một kiểu, khát vọng cầu chân tướng:
- Thế này cũng quá phim Hàn đi, lãng mạn thì lãng mạn đấy, vậy mà Đường Vũ không giận sao? Giấu diếm người ta lâu như thế, cô ấy sẽ nghĩ thế nào? Đường Vũ rất kiêu ngạo.

- Kiêu ngạo? Xì, làm sao biết được ý nghĩ người ta, hiện giờ người giàu nhiều lắm, bình thường thích kín tiếng, không để lộ ra nhà mình có tiền, muốn khảo nghiệm bạn trai bạn gái của mình. Giận thì làm sao nào, chẳng lẽ chia tay? Mặt thì giận, sau lưng có khi mừng chưa hết, người ta có tiền mà ..

- Cũng phải thôi, nhưng mà không ngờ thật đấy, trông cậu ấy rất bình dị ...

Tin đồn nếu không được chứng thực thì mãi mãi chỉ là tin đồn mà thôi, muốn chứng thực, trừ đương sự thì người thân thiết bên cạnh lựa chọn thất.

Thế là ba cô bạn gái cùng phòng Đường Vũ bị những người thích hóng chuyện truy hỏi tin tức này, không có ác ý, chỉ là bản năng hiếu kỳ mà thôi,

đây là chuyện bình thường của con người, huống hồ người Trung Quốc luôn ưa náo nhiệt, thích truyền bá thị phi.
Nguyễn Tư Âu bị mấy người bạn nghe ngóng chuyện này, La Tiểu Tiểu gọi điện tới:
- Nghe nói nữ hoàng băng giá phòng cậu có bạn trai lái Bentley, có phải là anh bạn trai cũ không?

Bị hỏi chuyện này nhiều lắm rồi, Nguyễn Tư Âu bực mình:
- Đó là chuyện riêng tư của người ta, mình không tiện hỏi, bảo đám Kha Cửu đừng nghe ngóng nữa.

Đồng Đồng đột nhiên trở nên thục nữ, trước kia mỗi ngày chỉ biết chăm chỉ tập yoga, tính tình sôi nổi nên ăn mặc tùy hứng, phải nói Đồng Đồng tuy nhỏ nhắn nhưng tỷ lệ cơ thể chuẩn, mông ra mông ngực ra ngực, bây giờ dày công nghiên cứu phong cách của bản thân, thiên hướng con đường thanh thuần, phối hợp bề ngoài nho nhỏ xinh xinh đó, bây giờ ra ngoài thành phong cảnh đẹp mắt khiến người ta chú ý, đi học gặp nam sinh tiếp cận, cũng biết tỏ ra bẽn lẽn, đáng yêu cực kỳ.

Chứng kiến cảnh Tô Xán đón Đường Vũ, những người vốn cho rằng Đường Vũ cố tình tỏ vẻ lạnh lùng chỉ để làm giá thú hút bọn cọn trai phải thay đổi suy nghĩ, chuyện này trở thành đương nhiên.

Đường Vũ và người khác nói đùa nhiều hơn, khiến cho trọng tâm trong phòng rõ ràng chuyển từ Trình Thông Thông sang cô, thậm chí dần dần trở thành trung tâm của các cô gái.

Là cô gái thông mình, Đường Vũ biết vào lúc đang ở giữa vòng xoáy tin đồn này, mình càng hạ thấp tư thái, ở mức độ nhất định không muốn mình vì chuyện này mà thoát ly khỏi phòng, tạo thành chướng ngại tâm lý cao cao tại thượng. Một phương diện khác, cô nhạy cảm bảo vệ tâm lý mất cân bằng của họ khi trải qua chuyện, dù sao cũng là bạn.

- Âu Âu, chiều nay Đường Vũ học môn gì ấy nhỉ? Lý luận quân sự của Cù Lượng à? À, mình cũng thích tiết này, quan trọng là người ta đẹp trai … Mà không biết Tô Xán có lẻn tới học cùng với Đường Vũ không?

Nguyễn Tư Âu vừa mới ngủ dậy, rửa mặt, chuẩn bị học môn buổi chiều, Trình Thông Thông thì có tiết khảo cổ mỹ thuật do giáo sư nổi tiếng trong nước giảng, đi trước rồi, gần đây Trình Thông Thông thích hoạt động một mình.

- Cậu ấy không rảnh rang như vậy đâu, nghe bảo cha mẹ Đường Vũ sắp tới rồi đúng không, hi hi Tô Xán chắc là lo thon thót đây.

Các cô gái trong phòng đều rất ăn ý, không ai hỏi tới lai lịch bối cảnh của Tô Xán, dù Tô Xán khẳng định cái xe đó của mình, nhưng Trình Thông Thông bày tỏ hoài nghi, thậm chí tin chắc có ẩn tình.

Nguyễn Tư Âu tới khoa trung văn, Đường Vũ học lý luận quân sự, Trình Thông Thông nghiên cứu mỹ thuật khảo cổ, chỉ có Đồng Đồng là nhàn nhã, vừa nằm ăn quà vặt vừa lật xem báo, chợt có một tin khiến cô chú ý.

“Triển lãm xe hơi Thượng Hải thu hút 300.000 lượt người xem đã bế mạc, ngày mở màn, khách thần bí mua chiếc Bentley hào hoa, xôn xao cuộc triển lãm ...”

Đồng Đồng ngay lập tức đem tin này liên hệ với cái xe của Tô Xán, ngồi bật dậy đọc lại lần nữa, ngây ra một lúc rồi ném báo qua bên cạnh, cầm lấy tờ tạp chí mới phát hành, gác chân lên tường xem báo tiếp, chỉ có rằng mình nghĩ nhiều rồi.

Hoạt động hai nhà Mục Đường kết thúc, vợ chồng Mục Tuyền bỏ thời gian tới ĐH Thượng Hải thăm Đường Vũ, đồng thời là giải đáp nghi hoặc trong lòng.

Mấy ngày qua ông cùng hai vị lão thái sơn dạo chơi Thượng Hải, tới pháp Đông phương minh châu, tới trung tâm hội nghị quốc tế Apec gặp bạn, ở mức độ nhất định có thể coi hai ông bà cụ giới thiệu quan hệ cho ông Đường, làm ông Đường mừng rỡ, thật ra không phải lợi ích gì thiết thực, chủ yếu chứng tỏ thái độ của cha mẹ vợ với mình đã thay đổi, không lạnh nhạt như trước nữa.

Ông Đường nghĩ chẳng lẽ vì mình ở Thượng Hải hai lần xoay chuyển tình thế, giúp tập đoàn vượt nguy cơ làm hai cụ thay đổi cách nhìn rồi?

Tiếp đó cả nhà lại tới Dự Viên, phố cổ, miếu thành hoàng, Tiền lão gia tử ra chợ đồ cổ suốt một buổi chiều mà không có thu hoạch gì.

Hôm qua đi Xà Sơn, thăm Tẩy Tâm Tuyền, hai vị lão thái sơn thấy mệt, không đi nữa.

Trong quá trình gia tộc du sơn ngoạn thủy, vài người bóng gió nghe ngóng lai lịch Tô Xán, nhưng cha mẹ Đường Vũ không trả lời, đơn giản vì họ không rõ. Có điều biết hai gia tộc tìm đủ đường thu thập tư liệu về Tô Xán, mỗi người mang tâm tư khác nhau.

Trên đường đi, ông Đường lắc đầu:
- Thằng bé Tô Xán này, em xem đó, thật là không dễ đánh giá.

Thấy chồng cứ rối rắm mãi chuyện này, Mục Tuyền lành lạnh nói:
- Có gì không dễ đánh giá, vả lại chuyện này còn chưa biết là tốt hay xấu, anh gặp cha nó rồi đấy, còn trẻ như thế lái một cái xe đắt tiền không phải chuyện tốt, em thấy quá nhiều ví dụ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 95: Tạp chí của Tô Xán

Không phải có người gọi nó là chủ tịch Tô hay sao? Nghe nói đánh cược gì đó nữa, thành bé này rốt cuộc đã làm cái gì?

Con ngươi Mục Tuyền co lại:
- Không biết cái thứ tam giáo cửu lưu ở đâu ra, chắc là liên quan tới cái xe kia. Những chuyện bất ngờ trùng hợp thì nhất định phải có liên quan tới nhau.

Phạm Chi Lương hôm đó hết sức tỏ ra phong độ trước mặt Mục Tuyền mà biết bị đánh giá là tam giáo cửu lưu thì không biết nghĩ gì.

Ông Đường và Mục Tuyền đương nhiên có tìm hiểu về gia đình Tô Xán, khi ở Dung Thành thì gia đình Tô Xán còn ở trung tầng kiến trúc Đại Dung, so với hai nhà Đường Mục thì không khác gì một bình thường.

Khi tới Thượng Hải tình cờ gặp cha Tô Xán, lúc đó biết Tô Lý Thành đã là cao tầng kiến trúc Đại Dung, thân phận đó đủ để làm số thao tác rồi.

Sợ nhất là chuyện này, nếu như cái xe đó là do Tô Lý Thành mua cho Tô Xán, còn cho Tô Xán tiền tham dự một số hoạt động thương nghiệp, thì đây là chuyện cực kỳ không hay. Cho nên lo lắng của ông Đường và Mục Tuyền không phải là không có lý.

Một năm trước còn thuộc trung tầng công ty, một năm sau nhảy vọt lên tổng giám đốc tập đoàn, sự thăng tiến này nếu có chỗ dựa bối cảnh thì hoàn toàn là bình thường. Nhưng giải thích thế nào một gia đình không có quá nhiều tích lũy, sau khi cha lên làm tổng giám đốc lại mua cho con mình cái xe tới mấy triệu?

Nếu đào sâu thêm sẽ xảy ra chuyện chấn động gì đây?

Làm trong ngành tư pháp, Mục Tuyền quá hiểu vấn đề, tay chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ, khuôn mặt vẫn còn phong hoa tuyệt thế chứa đầy lo lắng, vấn đề dây dưa phía sau, bà sợ ngay cả mình không trấn giữ nổi. Lúc đó thà để con gái hận mình cả đời cũng phải ra quyết định.

Cái cổng cổ kính đơn giản của ĐH Thượng Hải ở ngay trước mắt, kiến trúc Châu Âu thấp thoáng giữa tàng cây.

Lúc này trên con đường ngoài KTX, Đường Vũ cúp điện thoại nói với Tô Xán:
- Cha mẹ em tới rồi, lát nữa anh cứ chiếu đúng sự thực mà nói là được, em sẽ giúp anh.

Tô Xán ăn mặc tương đối chính thức, chiếc áo sơ mi xám, ống tay áo gấp tới khủy, vạt áo không nửa bỏ nửa thả như mọi khi mà cho vào trong quần, chiếc quần là ly thẳng tắp, giày da không đánh xi bóng nhưng sạch sẽ.

Đường Vũ khen y mặc rất đàng hoàng chững trạc, thì đánh giá Tô Xán dành cho bản thân là “trông như thằng ngố”, kiên quyết không cho Đường Vũ cải tạo nốt mái tóc của mình, đây là chút sĩ diện cuối cùng của nam nhân, phải giữ.

Nghe Đường Vũ căn dặn xong, làm dấu "ok", nói tỉnh queo:
- Em là vợ anh, đương nhiên phải giúp anh rồi.

Đường Vũ hoàn toàn bất lực với kiểu ăn nói không biết xấu hổ của Tô Xán rồi, có điều đứng ở giữa nơi đông người, bao ánh mắt nhìn vào không tiện trừng trị y, còn sẵn lòng làm bộ mặt hạnh phúc, cẩn thận kéo nếp uốn hông áo sơ mi cho Tô Xán.

Cảm giác này, giống như họ kết hôn thật rồi vậy.

Xe dừng trước mặt hai người, thấy Tô Xán và Đường Vũ tay nắm tay đứng bên nhau, vợ chồng Mục Tuyền không còn biết nói gì, bảo cả hai lên xe tới một quán đồ ăn tây.

Nhà hàng này hoàn cảnh ưu nhã, không khí tĩnh mịch, rất hợp cho bữa cơm thương vụ, còn ăn cơm gia đình thì có hơi thiếu không khí một chút.

Bọn họ chọn chỗ ngồi kín đáo ở gần góc phòng xa mấy cánh cửa, thuận tiện nói chuyện.

- Thích ăn gì thì gọi, Tô Xán, cháu không phải là khách nữa, không cần khách khí.
Ông Đường vẫn dáng vẻ đó, đưa thực đơn cho hai bọn họ, nhưng câu này bị Mục Tuyền nhìn lướt qua mặt, vội cười chữa thẹn.

Đường Vũ ngồi bên Tô Xán, ông Đường ngồi bên Mục Tuyền, hai mẹ con bọn họ dù đi tới đâu, cả mẹ lẫn con đều là tiêu điểm của nam nhân, còn người ngồi bên cạnh mỹ nhân đương nhiên bị ghen tỵ.

Có điều không ai để ý tới người khác, mỗi người đều có tâm sự riêng.

Trên bàn có pizza, bơ, bò bít tết, canh tôm hùm, bánh chuối cuộn ... Vô cùng thịnh soạn.

Bốn người gọi một chai vang đỏ.

Ăn được một lúc, đại khái cảm thấy chuyện này không làm rõ trước thì ăn cũng mất ngon, nhìn bốn người bọn họ im lìm ngồi ăn, còn giống bữa cơm gia đình nữa không, ông Đường lau miệng nói:
- Tô Xán, cha cháu khỏe không?

Đường Vũ quan sát mẹ mình, tuy ngoài mặt không lộ ra điều gì, nhưng lưng mẹ hơi ngả ra sau, đó là động tác biểu thị mẹ mình đang rất cảnh giác.

- Dạ, cha cháu khỏe ạ.
Tô Xán đang xử lý miêng bít tết to đùng, nghe ông Đường hỏi thì đặt dĩa xuống, trả lời:
- Cha cháu còn nhắc tới chú, gần đây cha cháu bận quá không có thời gian, sắp tới rảnh rỗi hơn nhất định mời chú ăn cơm.

- Nhất định, chú thấy cha cháu rất chiều cháu phải không?

- Dạ?
Tô Xán hơn ngẩn người:

- Chiếc Bentley kia không tệ đấu, là cháu tự mua hả?

- Đúng ạ.

Tô Xán thừa nhận quá thẳng thắn, quá tự nhiên làm ông Đường nhất thời cũng không biết nói tiếp thế nào nữa.

Có điều ông chợt nhận ra mình bỏ qua một vấn đề, còn mẹ Tô Xán nữa, bởi theo quán tính, ông chỉ chú ý tới cha Tô Xán, trụ cột gia đình, mà không tìm hiểu mẹ Tô Xán, ai biết có phải là người bối cảnh gì không.

Mang một tia hi vọng, lấy lại tinh thần hỏi:
- Cháu ít tuổi như thế, nhà cháu đã cho cháu tiền mua xe đắt tiền thế sao? Là cha cháu hay mẹ cháu cho tiền?

Tô Xán vẫn cười hồn nhiên:
- Đều không phải ạ, là cháu tự mua.

- Là cháu tự mua, ý cháu là không phải do cha mẹ cháu cho tiền?
Ông Đường nỗ lực mở rộng sức tưởng tượng của mình.

- Dạ vâng.

Mục Tuyền đặt dao nĩa xuống đĩa, phát ra tiếng động vừa đủ, nhìn thẳng vào Tô Xán, đợi y nói tiếp, hành động này của bà rất cao minh, nếu truy hỏi thì sẽ ở rơi vào thế yếu.

Mũi hoàn mỹ, cao thẳng, cho người ta cảm giác bà là con người kiên nghị, ánh mắt lạnh lùng xuyên thấu tim gan, cánh môi dày căng mọng vô cùng gợi cảm. Mục Tuyền rất đẹp, không chỉ ở khuôn mặt mang kết tinh lắng đọng thời gian mà cả vóc dáng phụ nữ thành thục mà Đường Vũ phải vài năm nữa mới có thể sánh bằng.
Một điều duy nhất Tô Xán thấy tiếc là Mục Tuyền luôn ăn mặc theo một kiểu, từ đầu tới chân là bộ âu phục nữ đen xì, chỉ có chiếc áo sơ mi bên trong màu trắng, màu đen khiến phụ nữ thần bí quyến rũ, nhưng mặc mãi kiểu như vậy, khiến người ta có cảm giác hơi hợi biến thái … mười lần gặp nhau thì hết chín là như vậy, một lần kia … à thôi.

Đường Vũ nhéo Tô Xán một cái, bảo y không nên giả ngốc nữa, mẹ mình có thể giận rồi.

Thế là Tô Xán đem chuyện thời cao trung xem tạp chí trường, nảy ra ý định tạp chí DM, liền cùng giáo viên phụ trách tạp chí trường hợp tác, chỉnh hợp tài nguyên xã hội đưa ra tờ tạp chí sáng nghiệp ra sao. Trình bày cả xin phép xuất bản báo từ chối thế nào, làm sao lợi dụng chính sách ưu đãi "sinh viên sáng nghiệp", thuyết phục được cục văn hóa cho phép phát hành tạp chí DM, rồi tới tạp chí thành công thu được sự hưởng ứng nhiệt thành từ các trường đại học ở Dung Thành.
Tiếp đó tạp chí DM được thành phố khen thưởng, lập làm điển hình sáng nghiệp, rồi được tập đoàn báo tỉnh chú ý, đầu tư tạp chí tấn công cả vào tầng lớp trí thức, tạp chí càng phát triển càng thuận lợi, dẫn tới kế hoạch ra đời tạp chí Văn hóa thời thượng.

Nói liền một hơi, Tô Xán thấy khát nước, dừng lại uống liền nửa ly rượu vang thấm giọng, cũng để cha mẹ Đường Vũ có thời gian ngấm dần.

Mục Tuyền là một thích giả rất tốt, mặc dù không thể nào biết được suy nghĩ thực sự của bà, có điều khi Tô Xán nói gật đầu hoặc đáp lời đúng lúc mà không cắt lời y.

Nói được ra những chuyện này Tô Xán cũng nhẹ lòng hẳn, không giống như giải thích với Đường Vũ, những lời này y chuẩn bị hẳn hoi, chắc chắn không có sơ hở nào để Mục Tuyền hoài nghi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 96: Cơn đau đầu của Mục Tuyền

L

úc đó cháu sáng lập tờ báo hoàn toàn là vì hứng thú, nhớ bản hợp đồng đầu tiên cháu có hẹn với ông chủ hiệu lẩu vào sau giờ tan học thứ sáu, đến khi cháu tới thì nhân viên quán lẩu nói là ông chủ của họ đã ra ngoài, không biết tới bao giờ mới về, nhưng tối sẽ về kiểm tra sổ sách, nên cháu ngồi đợi. Khoảng chừng 10 giờ 30, nhân viên quán đã quét dọn vệ sinh chuẩn bị đón cửa thì chủ quán mới về, thấy cháu chịu khó đợi lâu như thế, nên ký hợp đồng luôn.
Tô Xán làm vẻ vừa hồi tưởng vừa cảm động:
- Thực ra hợp đồng nhỏ thôi ạ, chỉ có 3.000 tiền quảng cáo, nhưng đó là lần đầu, dù mệt, nhưng mà rất vui, cháu mất cả đêm không ngủ được.

Đương nhiên chuyện này nửa thật nửa giả, Tô Xán cũng biết câu một nửa sự thực không phải là sự thực, nhưng mà tình thế bất đắc dĩ, sau này y sẽ sửa sai bằng cách dạy con mình phải sống trung thực, nếu con mình không làm được thì vẫn còn cháu nó.

Đến cha mẹ Tô Xán còn thường xuyên bị y lừa thì ông Đường sao thoát được, sinh lòng đồng cảm, giọng bùi ngùi:
- Tô Xán, cháu làm đúng hai điều, thứ nhất là cố chấp, thứ hai là giữ chữ tín. Đây là nguyên tắc và đạo đức thương nghiệp, chịu khó chịu khổ sáng nghiệp, cháu khá lắm.

- Cháu cám ơn chú.
Tô Xán thành khẩn nói:

Nghe câu chuyện của Tô Xán, lại nhìn chàng trai mười chín tuổi, mặt mày chân thành, ngoài hình thanh thoát, ông Đường thấy không ai xứng với con

gái hơn mình nữa, nhưng con có bạn trai, làm ông sinh ra ghen tỵ đặc thù của người làm cha.

Đây là cô con gái mình nuôi lớn, chói mắt như công chúa, trước kia trong mắt nó, người cao lớn nhất là cha, bờ vai rộng nhất là cha. Nhưng thời gian trôi đi, năm tháng tăng trưởng, bóng lưng cao lớn của cha không cường tráng như của bạn trai, bờ vai hiền hậu kia đã dần lùi khỏi tầm mắt, đầu dựa vào vai một nam nhân khác. Đem ỷ lại vào cha chuyển sang chàng trai biết nói những lời ngon ngọt.

Đây là điều rồi cũng sẽ tới, ít nhất ông Đường thấy con gái mình ở bên Tô Xán cũng vừa mắt, không giống hình ảnh thằng thanh niên khiến ông nhìn thấy muốn đấm chảy máu mũi.

Ông Đường bất giác nhớ lại thủa ban đầu sáng nghiệp, không có được chút trợ giúp nào từ bên ngoài, vất vả tích góp từng đồng nhưng luôn tin vào tương lai tươi sáng, nhìn Tô Xán ông liên tưởng tới hình ảnh của mình trước kia.

Trẻ nhỏ dễ dạy, nếu bồi dưỡng thêm, ai dám nói con gái Đường Tông Nguyên này không có mắt nhìn người.

Đường Vũ và Tô Xán nghe ông Đường dạy bảo thì nhẹ lòng đi phần nào, nhìn sang Mục Tuyền chờ đợi.

- Lúc đó cháu mới chỉ là học sinh cao trung, ý tưởng đó là của cháu hay là của giáo viên kia?
Mục Tuyền lúc nào cũng tỉnh táo, nhìn ra được những điểm mấu chốt, không cảm tính như ông Đường:

- Thầy Lâm là một trong số người sáng lập, nhưng tư cách pháp nhân cùng với chủ tịch cổ đông chỉ có một mình cháu.

Đường Vũ cũng phụ giúp:

- Thầy Lâm Quang Đống là giáo viên chỉ đạo tạp chí Triêu Hoa, khi ở Nhị Thập Thất Trung, rất nhiệt tình với công tác làm báo.

Mục Tuyền liếc con gái một cái, mái tóc uốn quăn buông tự nhiên trước ngực, ở cạnh Đường Vũ tuy bảo chị em thì hơi quá, song nếu nói là mẹ con thật khó ai tin, ánh mắt sắc bén hơn nhiều:
- Mẹ biết tờ báo đó, con quên trước kia con đặt nó dưới bàn trà à?

Đường Vũ mặt rực ráng chiều, không dám nói thêm nữa, trước kia cô thu thập những thứ liên quan tới Tô Xán đặt dưới cái bàn kính ở phòng khách cho cha mẹ nhìn thấy, nhưng đôi khi cô rất nản chí, bởi vì mẹ mình gần như không đụng chạm vào, mỗi ngày giẫm giày cao gót rời đi, rồi giẫm giày cao gót trở về, khuôn mặt lạnh băng chẳng bận tâm tới thứ gì, giống như nữ vương vậy.

Hiện giờ xem ra sự thực khác với suy nghĩ của mình, mẹ vẫn quan tâm, chỉ không thể hiện ra thôi.

Tô Xàn thì hoang mang nhìn hai mẹ con độc nhất vô nhị này, cái bản mặt "chẳng lẽ liên quan tới mình?" Khiến người ta muốn cho y một quả đấm.

Để phá vỡ không khí lúng túng Tô Xán lấy cuốn tạp chí đã chuẩn bị trước trong túi sách ra, đặt ngay ngắn kỳ đầu của tờ Văn hóa thời thượng trên bàn, xoay đúng chiều về phía cha mẹ Đường Vũ.
Trang bìa là hình chiếc đồng hồ Thụy Sĩ thạch anh kinh điển, kim xoay tới vị trí 5 phút, cứ mỗi năm phút một trên đó có sự vật đại biểu cho cuộc đời con người, máy bay giấy khi còn nhỏ, cuốn sách tuổi thiếu niên, chức vị khi thanh niên rồi nhà, xe, con cái ...

Chủ đề kỳ đầu là tham khảo nghiên cứu giá trị cuộc đời.

Mục Tuyền cầm tờ tạp chí lật xem:
- Từ một giáo viên chuyển biến thành người giới truyền thông, hố ngăn cách này rất lớn. Một đứa bé từ cao trung đã sáng lập tạp chí, giờ muốn làm

lớn hơn ... Vậy vì sao lại tiêu tiền vào chỗ không ý nghĩa, cháu mua cái xe này có mục đích gì?

Với Mục Tuyền thì không có cơ mật công ty nào cả, Tô Xán nói:
- Thực ra chiếc xe này chỉ là công cụ truyền thông, thu hút sự chú ý của công chúng, tới khi đó tạp chí sẽ thông qua mấy kênh, phát ra tin tức này.

- Công cụ truyền thông?
Mục Tuyền hơi nhíu mày, gần như chỉ có phần đầu lông mày chụm lại, phần đuôi không thay đổi gì, động tác này giống hệt Đường Vũ:
- ... Dì không phản đối sinh viên sáng nghiệp, chỉ cần không ảnh hưởng tới sinh hoạt học tập, nhưng dì muốn nói, làm gì là chuyện của cháu, cháu cho là đúng thì cứ làm, có điều phải nắm tốt chừng mực.

- Dạ cháu hiểu ạ.
Giọng Tô Xán có hơi ỉu xìu, Mục Tuyền nói "việc của cháu" một cách tách bạch, lại còn bảo y "nắm chừng mực" rõ ràng ám chỉ không được để ảnh hưởng tới Đường Vũ, còn chưa tiếp nhận mình, còn phải phấn đấu dài.

Kỳ thực hoàn của Mục Tuyền rất phức tạp, cho dù không hối hận vì việc làm năm xưa, nhưng áy náy với cha mẹ với gia tộc là điều không tránh khỏi. Mục Tuyền hiểu vì mình mà gia tộc đi xuống, như nắm cát rời, không còn sức ngưng tụ, có phần lỗi lớn là ở bà.
Trước kia Mục Tuyền bất chấp phản đối của cha mẹ cưới ông Đường, kiêu ngạo ương bướng muốn chứng minh quyết định mình là đúng, hai vợ chồng tay trắng lập nghiệp, tới vị trí bây giờ, xung quanh luôn ca ngợi bà, Mục Tuyền cũng từng nghĩ tất cả thứ mình có được là nhờ khả năng của mình, thực ra không hoàn toàn như thế.

Mẹ bà hoàn toàn không giúp gì bà, nhưng còn cần giúp gì sao, người ta chỉ cần biết bà là con gái của phó tỉnh trưởng Mục, ai còn dám làm khó bà, ai dám lờ đi thành tích bà đạt được.

Mục Tuyền càng về sau càng nhận ra, ruốt cuộc mình vẫn sống dưới cái bóng của mẹ, nếu như không phải bà ở tỉnh Tây Xuyên này, mà là nơi khác, người phụ nữ xinh đẹp như bà, e rằng đám nam nhân tham lam xung quanh không dừng lại ở chuyện nhìn trộm, đám người nhăm nhe vị trí của mình không chỉ xì xầm đặt điều sau lưng mà thực thi hành động lâu rồi.

Nếu thế Mục Tuyền có nỗ lực gấp mười chưa chắc có vị trí hôm nay, nếu có không biết đánh đổi những cái gì, không còn là cục trưởng Mục cao ngạo bây giờ.

Minh chứng rõ ràng nhất khi gia tộc không còn cây cổ thụ che bóng nữa là mẹ bà lui về chưa bao lâu thì ông Đường liên tiếp gặp chuyện.

Bây giờ cha mẹ bà đem cả hy vọng cuối đời đặt vào Đường Vũ, cả gia tộc cũng đang trông vào, cho nên có thể nói vì mình mà áp lực của con gái nặng hơn gấp bội. Nhưng Mục Tuyền không thể ép buộc Đường Vũ hi sinh hạnh phúc bản thân phục vụ cho gia tộc, vì chính bà năm xưa đã không làm như thế.

Làm sao để con gái vừa có hạnh phúc, lại vẫn phù hợp lợi ích của gia tộc không phải chuyện dễ dàng, vì vậy Mục Tuyền vừa mâu thuẫn vừa cực kỳ cẩn thận trong vấn đề con gái chọn bạn trai.

Chồng mình cho rằng cha mẹ mình thay đổi cái nhìn về người con rể này, Mục Tuyền biết không phải, đó là cha mẹ bà đang khéo léo nhắc nhở bà, ông bà vẫn lựa chọn Đường Vũ là người gánh vác gia tộc. Ủng hộ chồng bà chỉ là để tạo cơ sở cho Đường Vũ sau này có được hỗ trợ mạnh mẽ trực tiếp hơn mà thôi.

Vấn đề là cha mẹ mình đưa ra quyết định sau khi gặp Tô Xán, như vậy tức là có ấn tượng tốt với Tô Xán, hay là ngược lại, hay đang nhắc nhở mình địa vị tương lai của Đường Vũ, muốn mình cần dứt khoát đây?

Rất đau đầu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 97: Còn chưa đủ

Không ai biết suy nghĩ trong đầu Mục Tuyền, lúc này không khí bữa ăn nhẹ nhàng hơn nhiều, ông Đường vừa phết bơ vào bánh vừa hỏi:
- Chú còn nhớ hôm ăn cơm có một người trung niên đi tới, nói với cháu chuyện đánh cược là sao?

Tô Xán kể vắn tắt lai lịch của đối phương, vì tạp chí muốn lấy được quyền quảng cáo của ông ta mà sinh chuyện đánh cược.

Ông Đường vỗ vai Tô Xán:
- Được, làm cho tốt, chú thấy có khả năng đấy.

- Cám ơn chú Đường.

Chân tướng được làm rõ, không hỏi sâu hơn, ông Đường đưa ra đánh giá chính diện, còn Mục Tuyền với tính cách và nghề nghiệp của bà sẽ không dễ dàng đưa ra ý kiến khi chỉ nghe từ một phía như vậy.

Ăn cơm xong Đường Vũ cùng cha mẹ tới chỗ ở của ông bà ngoại ở Thượng Hải, Đường Vũ vì bận đi học cho nên không tham gia cuộc du ngoạn của gia đình được, bây giờ cuối tuần phải đi thăm, hai ông bà yêu quý cô cháu gái này hơn bất kỳ con cái nào.

Đứng ở cửa nhà hàng Tô Xãn nhìn xe nhà Đường Vũ rời đi, một mình quay về trường.

Ông Đường lái xe, đi một quãng hỏi vợ điều mình kìm nén từ nãy tới giờ:
- Em thấy sao, cái hạng mục thằng bé Tô Xán này đang phát triển ấy, anh không thấy em bình luận gì.

Nghe nhắc tới Tô Xán, Đường Vũ liền dựng tai lên.

- Vừa rồi em không nói vì không lạc quan.
Mục Tuyền lắc đầu:
- Cho dù nó thao tác thành công, nhưng đám doanh nhân kia vì thể diện, sao có thừa nhận thất bại của mình? Khả năng cao là Tô Xán không được lợi gì, nếu nó đủ tỉnh táo không bị thành công làm váng đầu thì sẽ không tin vào một lời đánh cược như thế. Ngoài ra chỉ dựa vào một cái ô tô để tài thì hiệu quả không lâu dài, bất kỳ chuyện gì cũng phải dựa vào nội lực thì mới được, không phải chỉ biết tạo thế. Tuy nhiên muốn lấy được hợp đồng quảng cáo thì không khó, chỉ cần lợi dụng việc này làm chút thao tác là đủ, điều này nó đáng khen.

Nghe mẹ nói Đường Vũ cũng thấy kế hoạch của Tô Xán nhiều sơ hở, sao lúc nãy mẹ mình không nói thẳng, bây giờ mới nói, mình mới nói tất nhiên sẽ nói lại cho Tô Xán, chẳng phải cũng vậy?

Ông Đường thì cười:
- Ít nhất anh có thể cho nó chút hỗ trợ, tập đoàn chúng ta có quảng cáo địa ốc, anh sẽ chia một phần đặt vào báo của nó.

- Đợi xem đã, Tô Xán rất có thiên phú, đứa bé này nhiều ý tưởng, đầu óc linh hoạt khéo léo, chịu khó nỗ lực, em chưa bao giờ phủ nhận những điểm tốt của nó, song như vậy vẫn là chưa đủ.
Mục Tuyền nói một lời hai ý, chưa đủ ở đây không chỉ nói về mặt kinh doanh. Bà biết luận tài hoa thì chồng mình cũng không thua kém gì ai, nhưng cha mẹ mình ghét nhất là tinh cách cảm tính, lần ông Đường nổi giận với lãnh đạo mà bỏ việc bị quy kết là vô trách nhiệm, trốn tránh, ích kỷ, không đáng tin cậy.
Với thế hệ các cụ đã hi sinh cả cuộc đời cho đất nước không có chút đòi hỏi nào mà nói, việc làm không chấp nhận được nhất là vô trách nhiệm. Gặp khó khăn không nghĩ cách giải quyết lại bỏ đi là là người không đáng tin cậy.

Ngay lần này chồng bà gặp nguy hiểm, Mục Tuyền gọi điện về cho mẹ, lại bị mẹ lắc đầu đánh giá, tuổi trẻ xốc nổi đã đành, tới tuổi trung niên rồi vẫn không có cái nhìn đại cục, vẫn cái kiểu được ăn cả ngã về không, nếu lần này thất bại, e chút tài sản để lại cho con gái cũng không có.
Thế nên mẹ bà vừa mới xuống sân bay đã bảo chồng bà xây cho Đường Vũ một cái nhà tử tế là vì thế, chuyến đi này không phải là đi chơi, mà là cho một số kẻ nhìn vào.

Vì vậy Mục Tuyền một tay điều hòa con gái, một tay rèn con rể có phẩm chất cần thiết, nhưng phải giữ chừng mực không muốn Đường Vũ lún quá sâu, khi Tô Xán không đủ tiêu chuẩn, bà vẫn sẽ loại bỏ.
Việc Tô Xán thành công hay thất bại nhất thời không phải là điều quan trọng, vì với nguồn lực hai nhà Mục Đường, sau này Tô Xán có thể làm lại với nền tảng còn tốt hơn rất nhiều, quan trọng là biểu hiện của y ra sao, nên Mục Tuyền không muốn chồng mình giúp Tô Xán quá sớm.

Nguồn lực của cha mẹ bà có hạn, dù sao đã về hưu, ân tình cũ dùng một phần là mất đi một phần, trong gia tộc không phải là ai cũng đồng ý để Đường Vũ làm người kế thừa, có người không chấp nhận, quan hệ trong gia tộc là thế, luôn là cạnh tranh và lợi dụng song hành, nếu Đường Vũ chọn bạn trai cũng làm cha mẹ bà thất vọng như năm xưa, vì lợi ích gia tộc, cha mẹ bà phải cân nhắc lại.

Chồng bà không hiểu, đến con gái cũng không hiểu, vừa chịu áp lực từ cha mẹ từ gia tộc, lại bị chồng con hiểu lầm, nhưng Mục Tuyền kiêu ngạo không chia sẻ tâm sự với ai, âm thầm một mình thao túng tất cả, vì Mục Tuyền tự tin mình có thể xử lý ổn thỏa.

Nhìn sắc mặt của vợ, ông Đường không nói thêm gì nữa, tiếp tục lái xe, qua con đường, địa thế cao dần lên, xuất hiện biệt thự tường trắng ngói đỏ, khung cảnh u tĩnh, chuyển chủ đề:
- Chiêm Hóa muốn tổ chức một cuộc bán đấu giá.

- Ồ, thế à?
Mục Tuyền có hứng thú hẳn lên:
- Lần này hắn muốn làm gì, một cuộc bán đấu giá từ thiện? Cải thiện chút hình tượng tránh bị gọi là nhà tư bản lột da à?

…..

Tòa nhà tập đoàn đầu tư An Lập Tín, trên chiếc ghế lớn xoay về phía cửa sổ có tầm nhìn rộng lớn, một trung niên nam tử tóc húi cua, nhọn hoắt như mũi châm, gương mặt vuông vức đầy mị lực nam tính, đang ngồi mân mê hộp xì gà, trước mắt ông ta là khu nhà cao tầng quật khởi hình thành vầng trăng cong bao vây trung tâm thành phố.

Tập đoàn An Lập Tín là công ty đầu tư nổi danh Kinh Thượng, vì ông chủ của nó là phú hào thuộc top 20 trên bảng Forbes Trung Quốc, cao thủ thao tác vốn của Trung Quốc, là Chiêm Hóa trong Nam Chiêm Bắc Liễu, trong vòng tròn này ông ta chính là minh tinh.

Bất kỳ một động thái nào của An Lập Tín cũng có thể tác động tới TTCK và nhà đầu tư, từ đó sinh ra hàng loạt biến hóa, có người thu lợi lớn, người trắng tay, làm thị trường cạnh tranh tàn khốc này thẫm đẫm mùi tanh của máu.

Cho nên người ta đánh giá Chiếm Hóa tốt xấu lẫn lộn, thời trẻ có người nói ông ta thông qua kênh của khách hàng đặc thù cho vay nặng lãi, từng bức tử người ta. Thậm chí còn có tin đồn lưu truyền trong phạm vi riêng tư hơn, nói ông ta từng lái xe việt da vượt qua đất Tạng, tới tận vùng sơn cùng thủy tận bắt con nợ bỏ trốn. Người trước kia đi xe đắt tiền, ra vào hội sở cao cấp thì bây giờ ở trong lều rách nát, bán mấy đồ kỷ niệm ở chợ Lhasa, còn cô nữ sinh đại học xinh đẹp bỏ trốn cùng bây giờ bì gió cát biến thành bà già da sạm tóc rối.

Vậy mà Chiêm Hóa không tha cho người đó, đưa tới Shigatse, cho một cái lỗ ở sau gáy.

Không ai dám quịt tiền hay có ý định trốn nợ của ông ta.

Hai mươi năm quá khứ của Chiêm Hóa là một câu đố, là một người hào sảng phóng khoáng, cũng là nhân vật cực kỳ nguy hiểm, ông ta luôn mang một mùi vị thần bí, mùi vị đó có lẽ có chút máu tanh.

Tư bản từ khi sinh ra đã mang theo dòng máu tội ác.

Chiêm Hóa mỗi khi nhắc tới câu này đều cười lạnh lùng, trong văn phòng làm việc của ông ta có một bức (Vương tử Tát Đóa Bắc Chu xả thân nuôi hổ) mô phỏng phong cách Đôn Hoàng, dài một mét rưỡi, đặt trên bức tường chính diện văn phòng, bức tranh cho người ta cảm giác hùng hồn mà tàn khốc, làm văn phòng khí thế mười phần.

Bản thân Chiêm Hóa không phải là nhà sưu tập, năm ngoái ông ta nhìn thấy bức tranh này ở triển lãm tranh, thấy nó hợp với khẩu vị của mình vì thế bỏ ra 6.8 triệu mua về, bức tranh tàn khốc lại thể hiện được tinh túy của Phật, ông ta thích tác phẩm này.

Huống hồ trong giới quốc họa cũng có "Nam Trương Bắc Bạc", bức tranh của Trương Đại Thiên hợp với thanh danh của ông ta, rất là có duyên.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 98: Một buổi chiều buồn

Đ

iện thoại nội bộ vang lên, là giám đốc bộ phận bảo vệ công ty.

Chiêm Hóa cho hắn vào, Diệp Thùy Tuyền là cảnh sát vũ trang xuất ngũ, có quan hệ xâu xa với Chiêm Hóa, vừa là vệ sĩ của Chiêm Hóa, cũng là trợ thủ đắc lực của Chiêm Hóa ở chuyện làm ăn.

Diệp Thủy Tuyền đứng trước mặt Chiêm Hóa, cao một mét bảy tư, thân hình cân đối rắn chắc, cho người ta cảm quan ẩn chứa sức mạnh bùng nổ, nhưng thường ngày hắn lại rất ôn hòa, nếu không phải tình huống đặc thù, không thấy được vũ lực hung tàn của hắn.

- Tổng giám đốc, hội từ thiện Chung Sơn bảo chúng ta xác nhận hạng mục đấu giá, phương diện địa điểm tôi đã xem qua, CLB Quốc Tế Duy An rất được, không quá lớn, anh không thích nơi quá ồn ào xô bồ, nơi đó có chế độ nghiêm ngặt.

Chiêm Hóa đưa tay ra hiệu tán đồng:
- Lần đấu giá công ích này nhất định phải làm tốt, theo anh lấy cái gì ra bán đấu giá thì hợp?

- Bán cái gì không quan trọng, quan trọng làm sao thể hiện trước mặt công chúng, chúng ta là tập đoàn chính quy, khác biệt với đám hỗn tạp suốt ngày rêu rao trên báo chí.
Diệp Thủy Tuyền dở khóc dở cười là sắp công bố ngày bán đấu giá tới nơi rồi mà vị tổng giám đốc này này chưa biết mang cái gì ra bán.

Hiện giờ bên ngoài đã lan truyền tin tức hội đấu giá của Chiêm Hóa, bạn bè ông ta gọi tới thăm dò phong thanh, mỗi năm An Lập Tín đều có tỷ lệ bộc lộ nhất định trước công chúng, năm nay cũng vậy.

Trong văn phòng đang bàn bạc thì di động của Chiêm Hóa có cuộc gọi, Diệp Thủy Tuyền rất tinh ý, Chiêm Hóa có ba cái điện thoại, một là số công khai do hắn giữ, một cái chuyên dùng cho thương vụ, còn một cái riêng tư lưu giữ số điện thoại của người cực kỳ thân cận, mà khi điện thoại này kêu, Diệp Thủy Tuyền luôn tránh đi.

Trước khi đóng cửa lại, hắn nghe được Chiêm Hóa nói:
- Điện thoại của ngài, Chiêm Hóa sao dám chậm trễ ...

Nghe tới đó Diệp Thủy Tiền càng vội khép chặt cửa, giao du với đủ thành phần từ tam giáo cửu lưu tới xã hội thượng tầng, hắn biết giữ mình, hiểu chuyện gì nên biết chuyện gì không nên quan tâm, thậm chí ngay cả vừa rồi ý nghĩ vừa nổi lên ai gọi điện khiến Chiêm Hóa phải xưng hô tôn kính như thế cũng lập tức bị hắn bóp nát, tò mò là nguồn gốc mọi tội lỗi.

……..

Trong trường không có Đường Vũ, không có chiếc xe đầu đời, Tô Xán buồn đời lấy cái xe Giant đạp quanh trường, coi như rèn luyện sức khỏe, tới chỗ vắng vẻ không khí trong lành, lấy một ít tạp chí mang kẹp ở sau xe xuống, nằm trên ghế đá, y muốn giữ trạng thái tốt nhất để thao tác bước tiếp theo kế hoạch sản nghiệp.

Nhắc nhở bản thân phải giữ bình tĩnh, hiệu ứng chiếc Bentley mang tới lớn chừng nào vẫn còn chưa biết, song nhân lúc chưa nguội hắn mà phải chuẩn bị kế hoạch thứ hai.

Mua chiếc Bentley, lại thông qua Văn hóa thời thượng cao giọng tô màu, sẽ bị người ta đẩy tới đầu sóng ngọn gió, nếu như các báo khác cũng đua nhau chuyển tải, Tô Xán có nằm mơ cũng cười. Nhưng vấn đề là người trung lập rất nhiều đều ôm thái độ chờ xem, đối thủ cạnh tranh không ít, muốn tạo thành động lực thúc đẩy chính diện thì còn phải cho nó thêm một lực đẩy, thành năng lượng xã hội.

Muốn tạo ra hiệu ứng xã hội thì không phải dùng tiền có thể giải quyết được.

Trương Tiểu Kiều gần đây cuối tuần không có lựa chọn nào phải về nhà, do mẹ hắn yêu cầu, cha hắn bắt đầu đưa hắn tới khắp các trường hợp xã giao, trải đường cho con sau này. Nên hắn thường xuyên một ngày tham dự hai bữa cơm, làm Trương Tiểu Kiều thấy bản thân nhiễm tục khí quá nặng, cứ về tới trường là dùng nửa ngày chìm vào tranh vẽ hoặc sách vở, muốn xua cái tục khí này khỏi cơ thể.

Tô Xán ban đầu có ý định kéo Trương Tiểu Kiều làm trợ thủ của mình, Trương Tiểu Kiều tính cách tỉ mỉ kín kẽ, luôn bình tĩnh, rất hợp với vai trò một quân sư, nhưng thấy nhà hắn có bố trí khác nên đành thôi.

Tin đồn ở KTX 17 chưa lan tới phòng 602 của Tô Xán, Tô Xán thấy thế cũng tốt, gần đây gặp đám Trình Tư Âu, cảm giác mọi người có khoảng cách, không được tự nhiên như trước kia, Đồng Đồng lại càng thay đổi thành con người khác, cực kỳ thục nữ, nói chuyện thỏ thẻ làm Tô Xán sởn gai ốc.

Tô Xán không muốn chuyện tương tự xảy ra với đám Lý Hàn.

Lật xem cuốn tạp chí tái chính Thượng Hải, có tin về cuộc bán đấu giá công ích của Chiêm Hóa, ảnh Chiêm Hóa bước ra từ chiếc BMW M3 chiếm gần một phần tư trang báo. Tô Xán bất giác nhớ tới từng thấy nhân vật truyền kỳ này ở tiệc buffe do ông Đường tổ chức, khi đó chỉ nhìn thoáng qua, lúc đó Tô Xán giống như đa phần mọi người, chỉ nhìn ông ta từ xa.

Hôm đó ông Đường rất nhiệt tình với Chiêm Hóa, Tô Xán cũng có thể hiểu được, người thường chỉ thấy lợi nhuận lớn từ xí nghiệp địa ốc, thế nhưng thực ra rất nhiều xí nghiệp trung và nhỏ vật lộn gian khổ, đối diện với nhà nước thực hiện vĩ mô, thắt chặt khoản vay ngân hàng, khiến rất nhiều xí nghiệp nhỏ đổ bể.

Cho nên phương thức tốt nhất là tìm tới những nguồn vốn như Chiêm Hóa, chỉ cần không xuất hiện sơ hở căn bản, tài phú sẽ di chuyển tập trung vào tay những người như ông ta.

Tô Xán cũng thấy Chiêm Hóa rất có giá trị khai thác.

Toàn Thượng Hải người có sản nghiệp như Tô Xán thì vô số kể nhưng nhân vật đang ở giai đoạn tích lũy tư bản như Tô Xán lại dám có mưu đồ với Chiêm Hóa, e chỉ có một mình y.

Tô Xán thấy mình cũng nên công khai tình hình bản thân với cha mẹ, dù sao đã nói với cha mẹ Đường Vũ, cha mẹ mình cũng có quyền biết.

Thế nên sau khi nằm trên cái ghế đá suốt cả một buổi chiều, nhìn đèn đường trên đầu bật sáng, Tô Xán gọi điện về cho cha mẹ.

Lúc này ở Dung Thành vẫn còn là trước hoàng hôn, trời còn rất sáng, tiểu khu nhà Tô Xán đón mặt trời rất tốt, quầng sáng màu đỏ ánh lên, phòng khách vẫn cứ như thế, cái kính viễn vọng ở cửa sổ cũng không thu về, thi thoảng Tằng Kha quét nhà lại lau chùi bụi bắm trên đó, bên cạnh đặt chậu hoa, làm cái kính không quá cô đơn.

Kính viễn vọng vẫn là kính viễn vọng, nhưng người đứng ở hai đầu, ngày tháng khô khan vô vị nhưng lại đầy cảm xúc đó đã qua rồi. Tô Xán và Đường Vũ đã cách đó ngàn dặm, bắt đầu cuộc sống khác.

Khi Tô Xán gọi điện về nhà thì Tằng Kha đang cất bát, Tô Lý Thành ở bên giúp vợ. Hiện Tằng Kha phải quản lý đại lý cấp tỉnh của văn phòng phẩm Thục Sơn ở Dung Thành, còn Tô Lý Thành vì công tác mà lịch trình an bài kín mít, năm sau khả năng ra nước ngoài giám sát hạng mục, là một năm bôn ba.

Thời gian hai vợ chồng ở nhà ăn cơm vẫn rất nhiều, chuyện ăn uống xã giao từ chối được là Tô Lý Thành từ chối hết, đôi khi thấy ăn cơm ở nhà là một loại hưởng thụ, còn Tằng Kha bất kể là công việc sổ sách chuỗi cửa hàng có phức tạp thế nào, đều bỏ thời gian mua thức ăn, trưa đầy đủ một chút, buổi tối có thể ăn đồ còn lại của buổi trưa, đó là phương thức dưỡng sinh của người trung niên.

Hai vợ chồng đều không có ý định mời giúp việc, làm cơm ăn cơm dưới ánh hoàng hôn luôn có vị gia đình, dù giờ thiếu một người.

Nhưng Tằng Kha tin sau này nhà sẽ càng náo nhiệt hơn, không chỉ thêm một người.

Nhiều khi cha mẹ giả ngốc mà thôi, Tô Xán có khôn ngoan cũng chẳng biết bị mẹ phát hiện tác dụng của cái kính viễn vọng lâu rồi, bà cũng từng nhìn thấy Đường Vũ ở đầu kia kính viễn vọng, trách chồng tại sao trước kia không lãng mạn như thế. Tô Lý Thành mặt dày nói hồi xưa làm gì có tiền mua kính viễn vọng.

Tô Xán gọi điện về nhà làm hai vợ chồng vui mừng lắm, sau khi nói chuyện trường học, hỏi thăm sức khỏe cha mẹ, Tô Xán bảo cha mẹ bật loa ngoài, y có chuyện muốn nói.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 99: Con mình trưởng thành rồi

Trong điện thoại Tô Xán cố gắng kể thật trình tự, đem lịch sử phát triển của tạp chí cùng với tình hình hiện giờ nói một lượt, cặn kẽ cả tài sản của Truyền thông Ba La, mất hơn nửa tiếng đồng hồ mới xong, đầu kia điện thoại cha mẹ y đều không nói nổi lời nào.

- Con trai, con nói lại đi ...
Rất lâu Tăng Kha mới dần tỉnh lại:

Tô Xán muốn đập đầu vào tường:
- Mẹ, con nói gần một tiếng rồi, mẹ còn bắt con nói lại ...

- Được được, để mẹ bình tĩnh cái đã, con có một công ty truyền thông, làm một cái tạp chí ...
Tăng Kha cố gắng làm đơn giản hóa hết mức:
- Cái công ty này giá thị trường là 6 triệu, con nắm 75% cổ phần ... Thật sao?

Nhìn sang chồng, Tô Lý Thành khoát tay, sau đó day huyệt thái dương, hiển nhiên chuyện này làm ông tạm thời không biết nên có phản ứng gì.

Khi sự thực vượt quá tầm tiếp nhận của một người, cho dù là chấn kinh hay vui sướng, đều khiến thần kinh người ta hoảng loạn, giống như mất phương hướng không biết mình đang ở đâu.

Nếu chẳng phải Tô Xán không có nhà, không nhìn thấy còn, chỉ nghe thấy giọng nói không chế rất tốt, Tô Lý Thành và Tăng Kha làm sao tin được cái thằng bé suốt ngày quậy phá kia đã có một công ty rồi.

Khi hai vợ chồng còn đang lo làm sao chuẩn bị cho con mình một cái nhà tươm tất để làm vốn liếng cưới vợ, để lập cơ sở tương lai, thì con mình đã tự lo hết rồi, có hạnh phúc cũng có hụt hẫng, làm họ trở tay không kịp.

- Lão Tô, con trai mình ... nó, nó có 6 triệu rồi đấy ...
Tằng Kha run run nói với chồng câu này, dù chuỗi cửa hàng của bà cũng có giá trị tương đương, nhưng đây là thành tựu của con trai, nó chưa tròn 20.

- Chỉ có 75% số đó thôi ...
Tô Lý Thành châm điếu thuốc, kích động còn hơn lúc lên làm tổng giám đốc.

Tằng Kha cũng không hỏi chồng giấu thuốc ở đâu khi bị mình tịch thu hết, gần đây công việc căng thẳng nên chồng bà hút thuốc nhiều, Tằng Kha bắt chồng phải bỏ thuốc.

- Con nó tự lo hết rồi, vậy vợ chồng chúng ta làm gì bây giờ?
Tằng Khã thẫn thờ, ánh mắt không có tiêu cự:

Tô Lý Thành ngồi trên ghế sô pha lắc đầu, tận tình để khói thuốc tung hoành trong phổi, mang tới khoái cảm ngắn ngủi, bình ổn lại cảm xúc hỗn độn trong lòng.

Hồi lâu sau Tô Lý Thành cầm di động ra ban công, nói chuyện riêng với Tô Xán.

Một tiếng rưỡi sau, điện thoại nóng lên, tay cũng mỏi, Tô Lý Thành quay trở lại phòng, Tằng Kha trách chồng cúp điện thoại quá sớm, không để bà nói thêm vài câu với con.

Ngồi xuống ghế, Tô Lý Thành hít thật sâu rồi thở ra nói:
- Con mình ... Thực sự là trưởng thành rồi.
Tình cảm trong câu nói này rất phức tạp, có vui sướng, có nhẹ lòng, cũng có bi thương khi nhìn con đã lớn thoát khỏi vòng tay mình.

Tằng Kha ngồi xuống bên chồng, cùng ngắm mặt trời đỏ rực.

Cùng lúc đó ở Thượng Hải, Tô Xán ngẩng đầu lên, có cảm giác nhẹ nhõm từ đầu tới chân, giống như nín thở trong nước quá lâu, cuối cùng thấy được ánh sáng dưới biển sâu, ngoi lên hít thở đã đời.

Bây giờ có thể thoải mái làm mọi thứ rồi.

Tô Xán cũng có chút áy náy, dù sao che giấu cha mẹ mình lâu như thế, mặc dù đầu kia cha mẹ trong suốt quá trình y nói không chen vào một lời, chỉ lặng lẽ nghe y nói xong tất cả.

Nếu như chỉ là 600.000, Tằng Kha còn mắng vài câu, hỏi tiền ở đâu ra, mắng con trai giống chồng toàn tích tiền tiền riêng, không biết lấy ra dùng, ăn uống cho tốt, bổ xung dinh dưỡng còn học tập. Chẳng qua là 600.000 thôi, vẫn miễn cưỡng chấp nhận được, tới khi đó cha mẹ biểu dương một phen, sau đó răn dạy con không được chi tiêu bừa bãi.

Thế nhưng 6.000.000 làm họ không biết phải nói con thế nào cho phải.

Từ thời lên cao trung, hai vợ chồng Tằng Kha đã có ấn tượng về sự trưởng thành sớm của con, bây giờ chẳng thể dùng hiểu chuyện trưởng thành để hình dung con mình nữa, ở địa vị xã hội nó đã nhanh chóng thành người trưởng thành, không cần cha mẹ phải lo lắng cho tương lai.

Trước đó ở bữa cơm vấn đề họn họ còn thảo luận còn là Tô Xán yêu đương như thế có ảnh hưởng tới chuyện học tập không, năm nay nghỉ lễ về phải tẩm bổ cho con thế nào. Còn bạn gái của con, gia đình cô bé Đường Vũ đó đánh giá con mình ra sao?

Lo cả ngày cũng không hết, vậy mà chớp mắt cái con trai sở hữu một công ty rồi.

Người sống gần nửa đời như Tô Lý Thành và Tăng Kha, nhìn thấy nhiều sự chìm nổi, thói đời bạc bẽo mà nói, biết tiền có năng lượng thế nào.

Trong con mắt bậc trí giả, có lẽ tín ngưỡng tri thức là tối cao, còn trong mắt đại đa số người bình phàm, mục tiêu theo đuổi cả cuộc đời là tài phú, tài phú bao nhiêu quyết định giai tầng xã hội, ở địa vị nào. Một cái đồng hồ đắt tiền, một cái xe xa hoa có thể thay đổi hoàn toàn cái nhìn về anh. Đây là cái thời đại mà không ít kẻ hô hào chỉ cười kẻ nghèo chứ không ai cười gái điếm.

Hôm nay Tăng Kha và Tô Lý Thành chắc chắn mất ngủ rồi.

……

Đường Vũ ở lại chơi với ông bà ngoại, mấy buổi tỏa đàm do hội sinh viên tổ chức vốn hai người hẹn nhau cùng đi nghe, giờ chỉ còn một mình, Tô Xán chẳng còn hứng thú nào, cứ đi lang thang trong trường mãi cũng không ổn, nghĩ một lúc lấy xe đạp, phóng như bay ra khỏi cổng trường, bỏ ĐH Thượng Hải đằng sau.

Cảnh đêm thành phố huy hoàng, xe hơi nối nhau phóng vút qua, để lại từng ánh đèn, những quán ven đường tỏa ra đủ loại mùi thơm kích thích vị giác, trước cửa một khu mua sắm đã tổ chức hoạt động, tiếng nhạc sôi động, người trẻ tuổi nhún nhảy theo cô gái ăn mặt tiết kiệm sân khấu, gây tắc nghẽn nửa con đường.

Tô Xán cứ như thế đạp xe 50 phút, tháp Đông Phương Minh Châu xuất hiện ở đầu kia, qua cầu, tới đường Ngoại Than, Tô Xán kiếm nơi dựa xe, nhìn cái xe đạp cảm thấy chênh lệch quá lớn, mấy hôm trước mình còn lái chiếc Bentley, giờ trở về nguyên hình.
Ngồi ở bồn cây, người tản bộ xung quanh rất đông, ca nô, thuyền hoa qua lại trên sông Hoàng Phổ, ngắm cảnh, đón gió sông, có hơi lạnh.

Cái thành phố mang diện mạo đặc thù của nơi văn hóa đông tay va chạm, đang dần dần hiện ra một bộ mặt hiện đại hóa, ngôi nhà cao tầng ngoi lên thay thế căn nhà thấp bé cũ kỹ, nơi này đổi mới diễn ra không phải từng ngày mà là từng giờ.

Đối diện là cái trà lâu, bề ngoài không có gì đáng kể, kiến trúc kiểu Anh cổ điển, dây trường xuân xanh leo đầy tường, nhưng dải đỗ xe lại toàn là những chiếc xe đắt tiền, đó là một CLB tư nhân.

Thi thoảng ngoài cửa có hai ba người trung niên đi ra, cũng có nam nữ trẻ chừng hai lăm hai sáu, bảo vệ ở cửa cao lớn mặc đồng phục đỏ đứng nghiêm chào khách kiểu quân đội, cầm chìa khóa đi lấy xe cho khách, thi thoảng được boa một hai trăm, nụ cười chừng mực mà lễ phép, đủ thấy trà lâu này có đẳng cấp.

So với cảnh thiên nhiên thì Tô Xán thích nhìn các hình thái của cuộc sống hơn.

Như trước mắt, những người này trên mặt không có sự nặng nề bởi lo toan cả cuộc sống, trừ đi con mắt dại dại do tửu sắc ăn mòn, cái bụng bự làm cơ thể biến hình, mang một sự ưu nhã tự đắc của tinh anh nhân sĩ không phải vất vả tính toán cơm áo gạo tiền.

Mấy chiếc Chevrolet và Mazda đi tới, chầm chậm đỗ lại ở trước cái trà lâu, đây không phải là nhóm xe cao cấp nhất tới trà lâu, cũng không phải là kém lắm, một đám nam nữ có vẻ là sinh viên nhảy xuống, nữ sinh ăn mặc đù kiểu rất phong cách, không giống Đường Vũ của y quanh năm suốt tháng không đen thì trắng không trắng thì đen, thi thoảng mới mặc váy hoa cũng là màu nền nã không quá chói mắt.

Tô Xán còn đang lơ ngơ thì hai người trong nhóm kia đứng lại, chính là Trương Nhạc, người anh con bác của Mục Giai Trúc.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 100: Điêu dân

B

ên này đường đèn màu rực rỡ, tiếng người tiếng nhạc náo nhiệt, xe sang quần áo đắt tiền, còn phía đối diện là một mình Tô Xán, ăn mặc bình thường, bên cạnh là cái xe đạp, cách một con đường mà như hai thế giới.

Trương Nhạc chuyển ánh mắt đi, tựa hồ không quen người mà hôm đó ở trước mặt cả nhà phải miễn cưỡng cùng Mục Giai Trúc gọi là "anh Tô Xán" này.

Có người bạn tinh ý nhận ra, nhìn theo ánh mắt hắn, hỏi:
- Có chuyện gì thế?

- Không có gì cả, tưởng là người quen, nhưng nhìn kỹ thì không phải.
Trương Nhạc cười, đẩy đám bạn đi:
- Đi, chúng chơi bài thôi.

Những thanh niên độ tuổi như Trương Nhạc ai cũng nghĩ thích KTV hoặc quán bar, thực ra không hoàn toàn như thế, cái trà lâu này trông không bắt mắt, nhưng lại là một trong hội sở trà lâu tốt nhất Thượng Hải, chi phí không quá cao, nhưng phong cách, phương tiện giải trí đa dạng, không giống mấy hội sở ngột ngạt của đám trung niên.

Nghe nói một số minh tinh cũng hay ra vào nơi này, không có thứ huyên náo nhốn nháo của quán bar, không phải là ai cũng tùy tiện vào được, cùng vài người bạn thân thiết tới đây tán gẫu tâm sự không thể tốt hơn.

Có cách nói đường Ngoại Than là nơi vui chơi trong mộng tưởng của những cô gái có tài có sắc ở Thượng Hải, nơi này có đồ ăn tây chính tông, có trà cực phẩm, cho ai đi dạo mói chân dừng lại.

Nhìn dây leo chằng chịt chằng có chút cảm giác nào là nơi mỹ nữ như mây, nhưng nhìn đám ong bướm đổ xô tới ở bãi đỗ xe có thể biết nơi này sức hấp dẫn thế nào.

Không cần nói cũng biết Tô Xán và cái xe đạp ở bên kia không cùng một đẳng giai tầng với người đi ô tô.

- Một mình đạp xe đi ngắm cảnh à?
Ai đó gật gù:
- Rất có tình thú, cái xe đạp của tôi để bám bụi lâu rồi, đem ra dùng chút.

- Trông cũng sạch sẽ lắm.
Một cô nữ sinh giọng thanh thanh, ánh mắt thì lại càn quét trên người Tô Xán:

- Nhạc Nhạc, nếu như em có hứng thú, hay là chúng ta đánh cược đi, lấy anh chàng kia đánh cược.
Cô nữ sinh kẻ mắt rất đậm đưa ngón tay ra, chỉ Tô Xán đang cầm chai nước khoáng lên uống:
- Nếu em rủ được anh chàng đó tham gia party của chúng ta thì coi như em thắng. Có điều không phải dễ dàng đâu nhé, trông anh chàng đó ánh mắt luôn chăm chú nhìn khách ra vào nơi này, nhưng mặt dửng dưng, người như vậy thường rất thanh cao, thà đi xe đạp của bản thân chứ không cúi mình vào ô tô người khác đâu.

Cả đám hò hét phụ họa, mấy cái trò thường chơi cũng vui đấy, nhưng không kích thích bằng chuyện này.

Cô gái tên Nhạc Nhạc kia không phải loại có tư sắc, nhưng cực kỳ thanh thuần, tới mức giống yêu tinh.

Ánh mắt Nhạc Nhạc đảo một vòng đánh giá Tô Xán:
- Được, quyết định như thế, chị Cao, nếu em dụ được anh chàng đó qua bên này, thì số đồ đã mua trong cốp chiếc Polo của em là chị phải trả tiền.

Cô gái họ Cao giơ tay lên:
- Chơi luôn.

Nhạc Nhạc đập tay giao hẹn, chỉnh lại chiếc váy xanh bích ngọc của mình, thong thả bước qua đường.

Trương Nhạc trong toàn bộ quá trình cực lực kéo mọi người vào trong mà không ăn thua, vì nhóm bạn của hắn đều rất hứng thú với trò chơi này.

Nhìn Nhạc Nhạc cực kỳ tự tin bước về phía Tô Xán, còn hất mái tóc làm dáng, Trương Nhạc rủa thầm trong lòng, đó đâu phải là sinh viên đơn thuần như bề ngoài, mà là nhân vật chinh phục được đóa kỳ hoa của hai nhà Mục Đường. Chỉ là không hiểu cái xe đắt tiền kia đâu mà lại đạp xe lang thang giữa trời tối ... Chẳng lẽ y có sở thích biến thái?

Tô Xán chuyển ánh mắt lên người cô nữ sinh có vẻ hướng về phía mình, rất thuần khiết, gió đêm thổi tung mép váy vốn không đủ dài, dáng vẻ yếu đuối làm người ta muốn ôm vào lòng bảo vệ.

Đi tới bên cạnh Tô Xán, Nhạc Nhạc vén tóc rối bên mai, làm bộ ngập ngừng hỏi:
- Này bạn ... bạn có một mình thôi à?

Cái mắt to, mũi hơi nhọn, phối hợp cả khuôn mặt có cảm giác giống mật đào, nhưng nếu không phải vì gió ngoài sông lồng lộng thổi vào, chắc y phải ngả người ra sau, mùi nước hoa trên người cô gái này quá nồng, không phải nước hoa rẻ tiền hay đắt tiền, Tô Xán không phân biệt được cái đó, y chỉ ghét cái mùi thôi.
Nhưng đỡ hơn mùi phấn, nếu phấn dính vào hoa quả mà Tô Xán ăn phải, 80% y có thể nôn ra tại chỗ, ngửi mùi thôi thì vẫn có thể không để lộ ra ngoài mặt.

- Ừ, tôi chỉ có một mình.

Tô Xán nở nụ cười, với những nữ sinh đáng yêu, y chưa bao giờ tiết kiệm nụ cười.

Chỉ là không hiểu "thằng em" Trương Nhạc kia rõ ràng nhận ra mình, sao lại né tránh, còn cô gái không quen biết lại tới bắt chuyện.

- Là thế này.
Nhạc Nhạc có chút ngần ngừ, dáng vẻ như không biết phải nói thế nào:
- Đám bạn của mình ở bên kia, đều thuộc loại chơi rất điên, yêu cầu hôm nay phải dẫn theo người yêu, nhưng mà mình chỉ có một mình, họ bắt phạt rượu ... Mà mình lại uống rượu không tốt .. Thế nên ...

Tô Xán mắt lướt qua eo cô gái nhìn về phía Nhạc Nhạc, trong lòng đại khái đoán được rồi, nhún vai giang tay ra:
- Tôi đạp xe tới đây, chỉ e không hợp với bên đó, mà lát nữa còn có việc.

Nhạc Nhạc cũng đoán không dễ dàng như vậy, nhưng kiểu Tô Xán từ chối quá thản nhiên làm tự tin của cô bị đả kích, hai cánh môi chề ra một chút, làm ra vẻ tiếc nuối:
- Ồ, vậy à, làm phiền bạn rồi.
Đi được nửa bước, Nhạc Nhạc quay đầu lại, ánh mắt u oán:
- Xe có thể gửi phục vụ mà.

Tô Xán lắc đầu:
- Xin lỗi, tôi không yên tâm, mọi người chơi vui vẻ.

Nhạc Nhạc thất vọng, song vẫn nở nụ cười thật đẹp, quay người đi, chỉ muốn Tô Xán nhớ kỹ nụ cười này, cho y phải tiếc nuối.

- Nhạc Nhạc thất bại rồi.
Nhóm bạn của Trương Nhạc rất ngạc nhiên:

Nhạc Nhạc cực kỳ thục nữ đi qua đường, về tới trước đám bạn thì nghiến căng nghiến lợi, giọng the thé, chẳng có chút đáng yêu nào nữa:

- Nhìn cái xe đạp đồng nát của y đi, người ta để cả xe ô tô ở đây còn chẳng lo, y lại nói là không yên tâm, cái xe đó là đồ cổ nghìn năm à? Đúng là tên đầu gỗ, mất cả hứng.

Chẳng thể trách Nhạc Nhạc nổi giận đùng đùng như thế, lúc đi qua, rõ ràng ánh mắt tên kia liếc qua đùi mình khi bị gió thổi tốc lên, rất khó nói, cảm giác như bị tay y sờ vào vậy, cô gặp nhiều con trai cũng chưa thấy ai có cái mắt khiến người ta sinh cảm giác rõ ràng như vậy, là kẻ háo sắc không nghi ngờ. Nhạc Nhạc chắc mẩm thành công rồi, ai ngờ hai lần thi triển thủ đoạn, vậy mà lại bị từ chối, lại còn bằng lý do rất trời ơi với cái mặt rất thật, cảm giác đụng phải khúc xương khó gặm vậy.

Cô gái họ Cao cười:
- Ngay cả Nhạc Nhạc của chúng ta cũng bị chọc giận, đúng là tên điêu dân, bỏ đi, chuyện nhỏ mà thôi, đứng mỏi chân rồi, kẻ mù quáng đánh giá cao bản thân rất nhiều, đây là tổn thất của y, đừng để chuyện vặt này ảnh hưởng tới tâm tình của chúng ta.

Cả đám hò reo kéo vào trà lâu, Trương Nhạc đưa mắt nhìn Tô Xán lần cuối, vì sao Đường Vũ luôn lạnh lùng cao ngạo lại thích Tô Xán, là gút mắc mãi mãi trong lòng hắn.

Tô Xán ngồi thêm một lúc, không có thêm cô gái xinh đẹp nào chú ý tới mình, xem đồng hồ, đã tám giờ hơn, đạp xe băng qua ngã tư, y không phải là đi chơi không mục đích, vòng qua một con phố, hướng tới địa điểm vừa rồi ngồi quan sát.

Y là thợ săn đã tìm thấy con mồi.

Một tòa nhà cao tầng đứng ở bên sông, máy bay bay qua bầu trời, âm thanh chấn động màng tai, đó là khu nhà ở cao tầng mật độ thấp, "Mạn Cáp Đốn Thủ Tọa".

Cái khu nhà mới xây này đang giai đoạn chào bán, Tô Xán ngồi nghiên cứu tỉ mỉ, nhận định nó rất hợp với yêu cầu của mình, gần sông, có thể ngắm cảnh bên bờ Hoàng Phổ, không bị những cái nhà cao tầng chi chít che lấp tầm mắt, vị trí rất tốt.

Nơi này được xưng là "hoa viên không trung chuyên xây dựng cho nhân sĩ thượng tầng", các cô gái bán nhà mặc váy đồng phục xanh, sơ mi trắng thanh nhã, đã thấy quen các loại phú hào đi đủ các loại xe đắt tiền xuất hiện, nhưng lần đầu tiên thấy người đạp xe đi mua nhà.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 101: Cho vay nặng lãi

Tô Xán phanh két xe dừng trước cánh cổng toàn bộ làm bằng kính trong suốt, nhắc bảo vệ mở cửa cho mình trông coi kỹ xe cho y.

Cô gái ngồi ở quầy lễ tân trang điểm rất tao nhã, mỉm cười lễ phép với Tô Xán:
- Xin hỏi anh tìm ai ạ?

- Tôi tới xem nhà.
Tô Xán nhìn xung quanh, càng nhìn càng thấy hài lòng.

Các cô gái bán nhà đứng các nơi đều nhìn cả vào Tô Xán, có điều chỉ một thoáng liếc qua rất nhanh, bọn họ đều trải qua huấn luyện chuyên nghiệp cũng từng đánh vô số trận lớn nhỏ rồi.

Cô gái ngồi ở quầy tiếp tân ra hiệu, lập tức có cô gái đứng lên hai tay đặt trước bụng cúi chào Tô Xán:
- Mời anh qua đây, tôi giới thiệu cho.

Cô gái này gọi y quá chứ không hề có ý đi tới, nụ cười khách khí, nhưng từ trong lòng hoàn toàn tỏ thái độ không coi trọng.

Tô Xán lấy một bản tài liệu trên trên giá, chẳng để ý tới cô gái, ung dung vắt chân ngồi xem.

Cô gái đang định mở miệng nói thấy dáng vẻ này của y, miệng há ra nửa chừng rồi ngậm lại, tài liệu Tô Xán xem chi phí làm mỗi bản tới 100 đồng, thường chỉ có có những khách hàng thực sự có ý mua nhà, mới kẹp tờ tuyên truyền phụ này vào trong tài liệu của họ.

Quản lý trao đổi ánh mắt với cô gái kia, rồi đi tới ngồi đối diện với Tô Xán, kiên nhẫn nói:
- Thưa anh, xin hỏi anh muốn mua hay là người nhà anh mua.

Mặc dù Tô Xán đi xe đạp tới trông không giống con nhà giàu, nhưng không thể không hỏi, biết đầu là cha mẹ người ta muốn mua, y thay người lớn tới xem trước. Lúc này mới có cô gái khác mang tới cốc nước lọc.

- Tôi mua.
Tô Xán thản nhiên đáp, vẫn chăm chú xem tài liệu trong tay.

Cho dù với tuổi tác Tô Xán trông có vẻ như nói đùa, nhưng bọn họ được dạy không thể nhìn bề ngoài mà đánh giá, phải biết phân việt lời khách hàng là thật hay giả, cùng hàm ý đằng sau, nếu bỏ qua bề ngoài Tô Xán, ngữ khí này đúng là "miệng người sang, có gang có thép."

- .. Nhà chúng tôi ở khu CBD (Central Business District), tập trung trường học, bệnh viện, rạp chiếu phim, chỉ mất 5 phút đi xe ... Ừm, đạp xe thì khả năng phải đi xa hơn một chút ..
Cô gái bán nhà lau mồ hôi li ti trên trán:
- ... Nơi này được thiết kế bởi bậc thầy thiết kế căn hộ bên sông của Thụy Điển, cho tầm nhìn cảnh quang thoáng đãng. Hiện giờ mua nhà khuyến mãi tặng kèm trị giá 3000 một mét vuông ...

Một chiếc Cherokee đỗ ở cửa khu bán nhà, nam tử chừng 30 tuổi, dáng cao lớn vừa đi qua ném chìa khóa cho gác cửa, ánh mắt dừng ở chiếc xe đạp, rồi sau đó tự nhiên khóa chặt khách hàng duy nhất bên trong.

Hắn không nói nhiều, cô gái bán nhà ân cần tới chào hỏi, mời ngồi xuống bàn tiếp khách.

Cô gái này lai Mỹ La Tinh, giọng nói dịu dàng làm nam tử kia nghe mà bụng dưới bốc hỏa.

- Thưa ngài, tôi tính sơ bộ, giá bình quân 12400 một mét vuông, nếu ngài mua căn hộ 110 mét vuông thì tổng giá trị là 1.364.000, quốc gia quy định nhà ở dưới 120 mét vuông giám thuế một nửa, tức là 2%, bằng 27000. 500 phí thủ tục, cùng các loại chi phí khác, là 1.412.000.

Nam tử vuốt mái tóc ngắn, đây là con số không nhỏ, giá nhà ở bình quân ở Thượng Hải mới chỉ là 3.000 một mét vuông, nhíu mày ngẫm nghĩ:
- Tầng thượng tặng kèm vườn hoa trên mái nhà đúng không, vậy tôi đặt căn hộ tầng 39.

Nam tử rất thoải mái đặt mua liền căn hộ mà cô gái bán nhà giới thiệu, giao tiền đặt cọc, nhân lúc làm thủ tục, lúc này cả khu nhà chỉ có mỗi một mình Tô Xán là người tới mua nhà với hắn, rảnh rỗi cũng buồn, đi tới chỉ ghế sô pha:
- Người anh em, qua đây ngồi chút nhé.

Tô Xán gật đầu, cái cốc nước lọc sau khi đóng tiền đặt cọc đã chuyển thành ly cà phê vị thuần chính. Tô Xán mua nhà ở đây là vì cần nơi ở, được ngắm mặt trời mọc trong làn sương sớm là mộng tưởng của y.

Hơn nữa mua nhà không phải chuyện phung phí, hiện giờ giá nhà đất ở Thượng Hải còn thấp, tuy không có ý định tiến vào nghành nghề này, đây cũng là một loại đầu tư. Hiện giờ y không cần tiêu nhiều tiền, trong tương lai sẽ dùng tới, nhưng vẫn còn 4 triệu trong tài khoản nữa, hắn là đủ ứng phó rồi.

- Làm quen một chút, tôi tên là Bùi Phượng Sơn, cậu tên là gì?
Bùi Phượng Sơn đưa tay ra với dáng vẻ rất nghĩa khí giang hồ:

- Tô Xán,
Tô Xán bắt tay hắn, bàn tay rộng, da nhiều nốt chai sần:

- Vừa rồi căn hộ tôi cùng một tầng với cậu đấy, thật là trùng hợp.

- À, thật không ngờ.

- Trùng hợp là một loại duyên phận đấy, tôi thấy người anh em tuổi còn nhỏ mà đã mua nổi nhà ở khu đắt nhất Thượng Hải, không vừa đâu, trong nhà kinh doanh sao?
Bùi Phượng Sơn người hơi nghiêng tới:
- Có khi tôi cũng quen.

Tô Xán chỉ đáp qua loa:
- Đúng thế, cha mẹ cho tiền mua thôi.
Tuy không cho rằng người này có ác ý, nhưng Tô Xán không muốn tiếp xúc nhiều với người mang vẻ dân giang hồ quá nặng này.

Bùi Phượng Sơn nhớ tới cái xe đạp, thầm nghĩ đúng là một cái gia đình kỳ quái, lấy ra danh thiếp, ngón chỏ đẩy nó tới:
- Sau này chúng ta là hàng xóm rồi, có chuyện gì cứ gọi điện cho tôi.

- Cám ơn anh.
Tô Xán cười, xưa nay y luôn thiệt thòi vì tuổi tác, những người y muốn giành lấy sự tôn trọng lại không đánh giá cao y, một người y không muốn tiếp xúc lại đối xử với y ngang hàng bình đẳng, cuộc đời thật là lắm điều oái oăm.

Vì thế cầm lấy danh thiếp trên bàn lên xem, ngạc nhiên nhìn lại Bùi Phượng Sơn:
- Công ty hữu hạn quản lý đầu tư Phượng Sơn? Anh biết Chiêm Hóa không?
Nghe là biết dân "cho giật nóng".

- Ai mà không biết Chiêm Hóa, đó là con cá sấu lớn của giới tài chính Thượng Hải, gần đây đang chuẩn bị một cuộc bán đấu giá, ông ta là một truyền kỳ. Không nghĩ người anh em cũng chú ý.

- Vì tôi học quản lý tài chính mà, cho nên cũng biết ông ta.

Thế là Bùi Phượng Sơn mở máy nói, đúng như Tô Xán nghĩ, hắn là nhân vật có chút tiếng tăm ở giới tài chính dân gian, người này rất phù hợp với bước đi tiếp theo của Tô Xán, đã gặp ở đây vậy xử lý luôn, giúp Lâm Quang Đống khỏi tốn thời gian.

Hai người càng nói chuyện càng hợp ý nhau, hẹn tới hội sở gần đó tiếp tục câu chuyện, nơi này không phải địa điểm tốt.

Ra tới cửa, Bùi Phượng Sơn khoác vai Tô Xán, cười thoải mái:
- Kỳ thật tôi là người cho vay nặng lãi.

…..

Hai người vào một cái hội sở, chính là cái trà lâu Tô Xán ngồi nhìn trước đó, vì đây là nơi gần nhất, không gian bên trong rộng rãi có thể chứa cả trăm người, phong cách cổ kính, khắp nơi có thể thấy bàn trà gỗ dầy màu nâu bóng loáng trạm trổ cầu kỳ, tường treo thư họa cổ, phân cách các gian bằng tấm bình phong lớn, được phụ vụ ăn mặc kiểu nhà Thanh dẫn đường từng bước vào chỗ ngồi.

Mục đích đã xác định, Tô Xán lại thấy nên để Bùi Phượng Sơn từ tâm lý thấy minh nhỏ một chút vẫn hơn, liền gọi một ly coca giá 46 đồng:
- Đây là ly coca đắt nhất mà tôi từng uống.

Bùi Phượng Sơn cười ha hả:
- Quen rồi sẽ thấy tốt thôi, Tiểu Tô, tôi nhiều tuổi hơn cậu, vậy lên mặt xưng một tiếng đại ca nhé, tuy tôi không có bằng cấp cao như cậu, nhưng mà nếu luận kinh nghiệm thực chiến, e chuyện phát sinh trên người đại ca đây đủ chú em làm mấy bài luận văn đấy.

- Tôi không nghi ngờ điều đó, ngay từ lần đầu gặp tôi đã thấy anh là người lão luyện, nhất định học được thêm nhiều kinh nghiệm thực tế ...

Tô Xán đang nói ngưng lại, hôm nay làm sao lại trùng hợp như thế, Trương Nhạc và đám bạn cũng có mặt, đang chỉ chỏ y, cô gái rủ y đi chơi đang cầm ly rượu nhìn Tô Xán chằm chằm.

Trương Nhạc lại có chút xấu hổ, vừa rồi đi xuống lầu thấy Tô Xán, vốn không định chào hỏi, ai ngờ Tô Xán đi lên, lần trước đứng từ xa giả vờ không nhận ra còn nói được, bây giờ gần nhau như vậy, hắn không biết phải làm sao.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 102: Xúi bẩy (1)

C

ô gái họ Cao vỗ vai Nhạc Nhạc, liếc mắt về phía Tô Xán, trêu:
- Xem ra y kiếm được chỗ gửi xe đạp rồi.

Cả đám cười rũ rượi.

Nhạc Nhạc cũng cười gượng, cúi đầu xuống uống một ngụm rượu, đây là người bạn của cô, nhưng bây giờ cô chẳng thấy có điểm nào đáng cười giống họ.

- Cậu quen bọn họ à?
Bùi Phượng Sơn bị phía đó cười đùa ồn áo làm chú ý, hắn làm cái nghề khá nguy hiểm cho nên có thói quen tới chỗ nào cũng quan sát bồn phía một lượt phòng khi có biến, lúc vừa lên đã thấy đám thanh niên kia nhìn mình rồi, giờ mới xác định là nhắm vào Tô Xán:
- Có cần qua chào hỏi họ không?

- Không cần, cũng không quen lắm.

- Vậy thì thôi, lát nữa sẽ có mấy người bạn của tôi tới, tuổi tác cao hơn cậu, nhưng tiếng nói chung không ít đâu, bọn họ thích leo núi, giống Vương An Thạch, cũng ở chung một câu lạc bộ, thường đi du lịch khắp ngũ hồ tứ hải. Người anh em, chúng ta làm giới tài chính, hay bị người ta hiểu lầm, nhắc tới là bị gọi là quỷ hút máu, nhưng mà có ai biết rằng, bạn bè Bùi Phượng Sơn này rất nhiều, toàn là người được tôi cho vay tiền khi khốn khó, bây giờ mang ơn ... Oan, thật là oan.
Bùi Phượng Sơn là người thích nói, cứ mở miệng ra là tuôn một tràng:

Vốn dân gian luôn ở một cái địa vị rất khó xử, bao năm qua hình như chỉ một Chiêm Hóa là ngoi lên được, thực sự quá ít.

Bởi vì quốc gia cấm hành vi vay tiền giữa xí nghiệp, một khi có tình huống này xuất hiện, cơ bản bị coi là kinh doanh phi pháp, quốc gia chưa mở cửa tới mức đó. Sau này các xí nghiệp lĩnh vực công nghệ cao, tài nguyên mới tương lai vươn lên được là toàn nhờ đi đường huy động vốn nước ngoài.

Huy động vốn trong nước đa phần đi con đường vay vốn dân gian, rất phức tạp, nhiều khâu không hoàn thiện, đa phần bị dư luận gọi là dân "vay nặng lãi".

Tô Xán rất tò mò phương thức thao tác vốn của Bùi Phượng Sơn, từ đó gián tiếp tìm hiểu bí mật Chiêm Hóa đi tới tầm cao ngày hôm nay.

- ... Người anh em, nếu cậu muốn học chút thủ đoạn, tôi sẵn sàng tiết lộ một chút. Quốc gia cầm xí nghiệp cho nhau vay tiền, nhưng lại có quy định hình thức "vay vốn dân gian", giống kiểu mời gọi đầu tư, đây là hành vi vay vốn giữa xí nghiệp và công dân, vì thế công ty đầu tư phải biết biến báo, đem tài chính cho vay chuyển vào cá nhân, tất nhiên là quá trình này thông qua một loạt biện pháp thế chấp, người này là trung gian làm đảm bảo ở bên cho vay.

Tô Xán cũng hiểu đây là góc nổi của tảng băng chìm rồi, Bùi Phượng Sơn không tiết lộ phần chìm là đương nhiên, nếu không chẳng khác gì đào mộ chôn mình.

- Các anh cho vay làm sao đảm bảo được tính hợp pháp của tài chính.
Những công ty thực sự đi theo đường vay nặng lãi thì không thể hoạt động công khai, nhưng Bùi Phượng Sơn không nằm trong thông lệ đó, nghe cách hắn xử lý vấn đề sổ sach tương quan rất khéo, Tô Xán càng lúc càng hứng thú.

- Nếu không phải người anh em thẳng thắn thừa nhận học quản lý kinh doanh, đại ca đây còn nghi chú em đình moi nghề của anh, không sao, chúng ta là huynh đệ chí cốt, tiết lộ chút cũng được ...

Tô Xán và Bùi Phượng Sơn vừa quen nhau mấy tiếng đã "huynh đệ chí cốt" rồi, làm y dở khóc dở cười, vừa rồi hỏi thuần túy là bệnh nghề nghiệp, không có ý định gì.

Bùi Phượng Sơn hạ thấp giọng nói:
- Cái này gọi là lãi chặt đầu, thường là ba phần, đôi lúc là năm phần, mười phần tôi cũng làm rồi. Vay một triệu, lãi là 100.000, một năm thu nhập 120%. Có điều đây là số ít, vượt quá mười phần cực nguy hiểm, tôi không chơi, nếu không thành lột da hút máu thật rồi, không xí nghiệp nào chịu nổi. Chúng tôi sẽ yêu cầu thanh toán lãi trước, chi phí này gọi là cố vấn quản lý, ủy thác quản lý, đương nhiên cách làm mỗi nơi một khác, nhưng thủ đoạn giống nhiều khác ít, cái trò của Chiêm Hóa tôi cũng biết, giờ được coi là sách giáo khoa kinh điển trong giới, ...

Thằng cha này chẳng thành thực như bề ngoài, nói dông dài vòng vo một hồi chả tiết lộ cái gì, giọng điệu nghĩa khí lắm, nếu mình đúng là mười mấy tuổi thì rớt nước mắt cảm động cắt máu ăn thề ngay tại chỗ rồi cũng nên.

Đang trò chuyện thì bạn bè Bùi Phượng Sơn tới, đều chừng ba bốn mươi tuổi, duy nhất một người trên hai mươi.

Bùi Phượng Sơn đứng dậy giới thiệu:
- Đây là giám đốc La, giám đốc Trương, giám đốc Vương, ha ha ha, còn đây là chú em tôi mới quen, tên là Tô Xán, sinh viên ưu tú của ĐH Thượng Hải, mọi người cứ coi như anh em trong nhà, có gì nói nấy, xem chúng ta có thể bồi dưỡng ra một cao thủ tương lai, lay chuyển địa vị của Nam Chiêm Bắc Liễu không?

Hắn rất là thích ăn to nói lớn.

- Ài, Lão Bùi, không cần giới thiệu nữa, tôi quen cậu ấy trước cả anh rồi.
Họ Vương đưa tay ra:
- Chủ tịch Tô còn nhớ tôi chứ?

- Anh là ...
Tô Xán đứng dậy bắt tay, chỉ nhớ là người có mặt trong lần đi cùng Lâm Quang Đống gặp Phạm Chi Lương?

- Chủ tịch Tô?
Bùi Phượng Sơn thấy hoa cả mắt:

- Lâu thế rồi tôi cũng gần quên, chủ tịch Tô là người đánh cược với giám đốc Phạm đấy.
Họ Vương kể sơ qua quá trình bọn họ quen nhau:

Tô Xán áy náy nói:
- Anh Bùi truyền đạt kiến thức trong nghề, tôi nghe say sưa nên quên luôn mình còn cái thân phận này, anh đừng để bụng.

Bùi Phượng Sơn thoải mái khoát tay:
- Chuyện thường tình thôi mà, cái này chứng tỏ nhãn quang Lão Bùi tôi chuẩn xác, nhìn một cái là biết không tầm thường, ha ha ha, Lão Bùi hôm nay đi mua nhà gặp được thiếu niên anh hùng, lãi lớn ... Ít nhất nhãn quang tôi hơn Phạm Chi Lương, bày trò cá cược gì chứ, lão ta tâm thái có vấn đề.

Tô Xán nghe câu này chợt nhớ Đường Vũ từng nói với y, mẹ cô nhận định Phạm Chi Lương sẽ quịt nợ, không thừa nhận kết quả cuộc cá độ.

Mấy người cười phụ họa, nhưng thầm nghĩ nếu luận làm ăn xẻo thịt tàn nhẫn thì đúng là Phạm Chi Lương còn non hơn Bùi Phượng Sơn nhiều lắm.

Trà nước đưa lên, khói thuốc mù mịt, mọi người càng nói chuyện càng thoải mái.

- Tô Xán, trong này tuổi tác của Tiểu La gần cậu nhất, hiện là giám đốc công ty đảm bảo Đức Trung, kinh nghiệm tuy ít, nhưng kiếm hạng mục, xoay chuyển tài chính lại không thua kém ai.

La Trí Nhất hai chín tuổi, nhà ở Tô Châu có một tập đoàn thực nghiệp, hắn từ 23 tuổi mở công ty đảm bảo, có thể xem tuổi trẻ thành đạt, công ty vận hành tới bây giờ có quy mô vốn 50 triệu, bất kể trong giới hoàn khố hay giới tài chính đều là nhân vật có hạng.

Tuổi trẻ đắc chí, La Trí Nhất đi tới đâu cũng với phong thái tự tin, toàn thân từ trên xuống dưới chất toàn hàng hiệu, đầu vuốt keo bóng loáng, luôn được cô bé trang điểm màu mè đá lông nheo.

Ai ngờ hôm nay được giới thiệu Tô Xán, có công ty riêng, quy mô không tệ, trẻ hơn hắn chục tuổi, trong lòng mất cân bằng.

Tất nhiên hắn không để lộ ra ngoài chúng nào, còn nhiệt tình khoác vai Tô Xán, hình tượng huynh đệ chân thành, còn dạy Tô Xán kinh nghiệm quý báu tranh nguy hiểm vốn.

Phía đám Trương Nhạc, có cô gái thì thầm kịch tính:
- Kia chẳng phải anh của La Thần Đông à?

- A, đúng là vị đại thiếu gia của La gia đấy, có điều sao anh ta lại chơi với tên đi xe đạp, trông có vẻ không cùng một đảng cấp.

La gia ở Tô Châu có mỏ, có địa ốc, tài chính hùng hậu, gia tộc có mấy người ở Thượng Hải rất có tiếng nói, La Thần Đông là con gái phú hào bạc tỷ, tính khí đại tiểu thư, ai cũng phải chiều theo cô ta, bao gồm cả Nhạc Nhạc cô gái lúc nãy trêu Tô Xán, là bạn chí giao của La Thần Đông.

Đương nhiên bọn họ chỉ tò mò chút vì vậy thôi, không quen không biết, Tô Xán có là con ông trời cũng chẳng liên quan tới bọn họ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 103: Xúi bẩy (2)

Phía bên kia, Tô Xán đã nhận ra mục đích Bùi Phượng Sơn hẹn bạn bè tới gặp mặt, nguyên nhân đơn giản, gần đây tài chính có vấn đề, xem có khả năng hợp tác với nhau hay không?

Tô Xán thấy vận may của mình hình như tới rồi thì phải, sau khi gặp đám Bùi Phượng Sơn, La Trí Nhất, kế hoạch bước tiếp theo y và Lâm Quang Đống đang đau đầu liền có đột phá.

Đợi thời cơ đám Bùi Phượng Sơn nói mấy lời kiểu như đợi cậu tốt nghiệp xong, chúng tôi có thể giúp cậu, Tô Xán nói luôn:
- Bây giờ các anh có thể giúp tôi một việc, tôi muốn vi tiêu cuộc đấu giá của Chiêm Hóa.

- Cái gì?
Đám Bùi Phượng Sơn nhìn Tô Xán như nhìn quái thai, họ Vương bật cười, từ lần trước gặp nhau hắn đã nhìn ra, Tô Xán quá cuồng vọng, không biết sợ là cái gì.

Dân kinh doanh thì cần bạo gan lớn phổi, nhưng cả gan cỡ Tô Xán thì người ta thường gọi là điên. Những thằng điên thế này, thành công thì lớn đấy, khi ngã cũng sẽ ngã rất thảm, là con mồi béo cho đám người cho vay nặng lãi bọn họ.

Vi tiêu là một loại thủ đoạn thông đồng ra giá, là phương thức hay dùng trong kinh doanh, là hình thức nguy hiểm ít nhất, nếu thao tác không lộ sơ hở, gần như không có chút nguy hiểm nào.
Bởi vì thế mà nhiều công ty tài chính tính chất xã hội đen tham dự, nảy sinh cạnh tranh không lành mạnh, mất công bằng, làm tổn hại lợi ích bên đấu

giá, với loại người làm đầu tư như Bùi Phượng Sơn thì đây là chiêu quá sở trường rồi, căn bản không thành vấn đề.

Vấn đề ở chỗ mục tiêu lại là Chiêm Hóa.

- Đương nhiên, chi phí phát sinh do chiếm dụng tài chính của mọi người tôi sẽ trả, còn trả trước phí chặt đầu, thậm chí có thể cao hơn mức độ bình thường cũng được.
Tô Xán tỏ thái độ rõ ràng đây là vụ làm ăn:

Làm tài chính kiểu này không có chút máu giang hồ, nhưng cho dù nhân vật tàn nhẫn như Bùi Phượng Sơn thì lúc này cũng phải cân nhắc phân lượng của mình.

Thường ngày hắn lớn lối nói Chiêm Hóa chẳng có gì ghê gớm, cũng là người cùng đường bọn họ mà ra, chẳng qua đi sớm hơn chút, may mắn hơn một chút mà thôi. Nhưng khi phải đối diện với nhân vật phong vân này không khỏi hơi chùn bước.

- Chuyện này ... Thực ra không thích hợp lắm, vả lại vật Chiêm Hóa đấu giá còn chưa công bố ra liệu có sớm quá không?
Bùi Phượng Sơn hơi ngập ngừng, câu này tỏ ra có ý rút lui, làm mấy người xung quanh cũng rơi vào trầm tư.

Tô Xán cười khẽ:
- Tôi muốn lấy được thứ Chiêm Hóa bán đấu giá, tất nhiên là có kênh tin tức của mình, nếu mọi người thấy không thích hợp thì tôi không ép, có điều mong mọi người giữ bí mật.
Câu cuối mang vài phần ngữ điệu thất vọng.

Đám người này không thiếu tài chính sau lưng, cho nên rất ngông nghênh, tạo thành giới này ở mức độ nhất định có hơi phù phiếm vĩ cuống, đó là tính chất đặc thù của nghề, cho nên mới dẫn tới bong bóng tài chính, mới có

nguy cơ hết lần này tới lần khác, nói cho cùng do nhân tính nắm giữ công cụ tài chính mà ra.

Tô Xán dám đảm bảo đám Bùi Phượng Sơn đều có dã tâm, qua tiếp xúc, Tô Xán nghe ra, Bùi Phượng Sơn rất có lòng tin với sự nghiệp của mình, nhưng trong lòng trống rỗng.

Khi vật chất đã tới mức độ, ắt truy cầu thỏa mãn tinh thần, mà đám Bùi Phượng Sơn tuy có mạng lưới tài chính lớn, lại không thể bước ra ngoài ánh sáng như dân kinh doanh bình thường, không thể không nói là nuối tiếc áp ức trong lòng, càng lâu càng khát vọng.

Nhắm vào Chiêm Hóa, đó là việc nghĩ thôi đã thấy huyết áp tăng vọt rồi, giờ chỉ còn xem mức độ khát vọng trong lòng đám Bùi Phượng Sơn ra sao?

- Làm, sao lại không làm, đây là kiểu làm ăn thường thấy trong giới thôi, dù Chiêm Hóa biết thì sao nào, vụ làm ăn tới nhà, có lý do gì để từ chối? Có điều tôi nước trước, Tiểu Tô, dù là anh em thì chúng ta vẫn làm theo quy tắc, tôi bỏ tiền, một tháng lãi suất 3%, quá một tháng phạt tới 5%, thời gian cho vay là hai tháng, có ý kiến gì không?

Tô Xán gật đầu:
- Được thôi.

Bùi Phượng Sơn nhìn sang người bên cạnh:
- Các anh em có hứng thú tham dự không?

Mấy người trầm mặc cả lại, La Trí Nhất hỏi:
- Nếu Tiểu Tô cậu có nguồn tin, liệu có thể tiết lộ là thứ gì của Chiêm Hóa mà cậu nhất định phải có như vậy hay không?

- Điều này thuộc về cơ mật, nếu tôi không nói thì không tham gia.

La Trí Tín lắc đầu:

- Không, đây chỉ là sự tò mò cá nhân tôi thôi, không nói không hề gì. Làm ăn là làm ăn, tôi không quan tâm ai tổ chức cuộc bán đấu giá đó, Chiêm Hóa có ý kiến thì cứ tới tìm tôi.
Hắn không muốn mất khí thế trước mặt Tô Xán mà thôi.

Bùi Phượng Sơn cười sang sảng, bóp vào La Trí Tín lắc mạnh:
- Có khí phách.

Vị khác tên giám đốc Trương gật gù suy nghĩ một lúc mới nói:
- Nếu mọi người muốn làm thì tôi cũng theo, chuyện làm ăn tới cửa, lý nào lại đẩy ra ngoài. Giám đốc Vương có hứng thú chơi không?

Họ Vương thần sắc biến đổi mấy lần, tuy Chiêm Hóa mạnh như hổ, Bùi Phượng Sơn cũng chẳng phải vừa, giờ mọi người theo cả, mình mà từ chối, sau chuyện truyền ra, mất lòng cả hai bên, đám Bùi Phượng Sơn sẽ cho rằng mình cố ý lộ tin.

Nếu tham gia thì cùng lắm là buộc vào cùng một con thuyền, cuối cùng chấp nhận:
- Được, tôi tham dự, tài chính thì quyết như Lão Bùi.

Tô Xán thầm thở phào, tài chính của y không đủ, hiện giờ muốn vi tiêu, chiếm dụng rất nhiều tiền, song đối với thứ y muốn có, chuẩn bị này là cần thiết, không thể để người khác thành công.

Đám Bùi Phượng Sơn muốn Tô Xán thế chấp bằng căn nhà giá hơn một triệu kia.

Tô Xán là bên sử dụng tài chính, là khách hàng chưa bao giờ hợp tác với đám Bùi Phượng Sơn, không thể tính là khách hàng tín dụng tốt, còn đám Bùi Phượng Sơn ra tay, không qua tay Tô Xán, bọn họ trực tiếp thao tác gửi vào tài khoản đảm bảo cuộc bán đấu giá.

Căng thẳng dễ sinh mót tiểu, giờ cơ bản mục đích đã thành, Tô Xán, đứng dậy đi vệ sinh, nơi này rất nhiều mỹ nữ, đối với ánh mắt người khác nhìn mình không khó chịu hay ngượng ngùng, tỏ ra rất hưởng thụ thậm chí còn háy mắt lại. Tô Xán trên đường đi về cũng liếc nhìn một vài cô gái đặc biệt xinh đẹp, không để ý ở gần cửa sổ có một nam tử vừa thấy y thì mặt biến đổi, nhìn kỹ một lúc rút gọi điện ra bấm số.

Phía quầy phục vụ, cô gái lúc nãy rủ rê y đi tới, nhìn thấy Tô Xán liền mỉm cười, ít nhiều hai người từng gặp một lần, Tô Xán lịch sự cười đáp lại:
- Bị chuốc say à?

Nhạc Nhạc lắc đầu:
- Lúc đó tôi chỉ đùa thôi, cá cược với một cô bạn xem có thể kéo cậu đi chơi cùng không, chúng ta coi như là người quen rồi phải không?
Nói xong thoải mái vươn tay ra:
- Nhạc Nhạc.

- Tô Xán.
Tô Xán bắt tay cô gái, rất mềm, sờ rất thích.

- Mấy người bạn của tôi muốn làm quen vợi cậu, cậu không nói mấy câu chua lè đại loại kiểu gặp nhau đâu cần quen biết chứ?

- Tôi tôi giống người như vậy lắm à?
Tô Xán cười khổ, mình là thanh niên thời đại mới, làm như mấy tên thư sinh hủ nho hồi xưa, tuy Trương Nhạc giả vờ như không nhìn mình, nhưng đã thế này không tới chào hỏi thì không hay.

- Hì hì, lúc nãy thì giống, bây giờ khá hơn rồi.
Nhạc Nhạc dẫn Tô Xán về bàn mình:
- Trịnh trọng giới thiệu với mọi người, đây là … mà thôi tự cậu nói đi.

- Tô Xán, rất vui được làm quen.
Tô Xán gật đầu với những người còn lại:

- Trương Nhạc, cậu cũng ở đây à, thật trùng hợp.

Trương Nhạc đứng dậy:
- A, Tô Xán, vừa nãy ánh sáng không tốt, tôi cứ bảo sao lại quen mặt như thế, không ngờ là cậu thật.

Cô gái họ Cao ngạc nhiên:
- Trương Nhạc, biết cậu ta à?

Trương Nhạc cười xấu hổ:
- À, chúng tôi có ăn cơm với nhau một lần.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 104: Tình yêu có giá bao nhiêu?

V

ề lý luận thì Trương Nhạc phải gọi Tô Xán là anh, lúc ở bữa cơm, tuy lòng không muốn, hắn vẫn gọi rất thuận miệng, có điều bây giờ đổi một chỗ khác, không cần phải thế nữa.

Xưng hô ngang hàng mang ý không hoan nghênh, không muốn Tô Xán tham gia vào nhóm bọn họ.

Lý do miễn cưỡng của hắn không dấu được ai, nhưng đó là chuyện riêng bọn họ, không ai nói ra.

Nhạc Nhạc trách:
- Thì ra là cậu biết Tô Xán, sao không nói sớm, cố ý để tôi mất mặt phải không?
Rồi nhích người sang bên, nhường chỗ cho Tô Xán ngồi.

Nữ sinh họ Cao giơ ly rượu lên:
- Quy tắc của chúng tôi, lần đầu gặp mặt, uốn ba ly, sau ba ly không ai chuốc cậu nữa, uống được bao nhiêu tùy sức.

- Tôi uống rượu không tốt.
Thực ra tửu lượng Tô Xán không nát như vậy, nhưng bây giờ y phải giữ trạng thái tốt nhất, vừa nãy nói chuyện với đám Bùi Phượng Sơn, nhìn tựa thoải mái, nhưng hai bên đều có thăm dò ngầm, hai bên hợp tác, bất kỳ bên nào tỏ ra yếu thế sẽ gặp bất lợi.
Vả lại sau ba ly không ai chuốc nữa? Nếu y tin thì quá ngây thơ rồi, một khi đã uống, sẽ có vô số cớ bắt y không dừng lại được.

- Này, lần đầu gặp mặt mà cậu không uống, không nể mặt bọn này à?
Nữ sinh họ Cao kệ Nhạc Nhạc nháy mắt ra hiệu, không hài lòng nói.

Nhạc Nhạc tên là Hà Thi Nhạc, thấy ra hiệu không ăn thua, nói vào:
- Chị Cao, xem ra cậu ấy không uống được rượu, hay là em uống thay, có điều em không uống được ba ly, chỉ uống một thôi.

Cả đám thầm bĩu môi, đúng là giỏi giả bộ trước nhặt người ta, thường ngày có uống cả chai có sao đâu.

Hà Thi Nhạc uống xong, bắt đầu có kẻ khích bác:
- Cần nữ nhân uống thay, mất mặt nam nhân.

Vừa rồi Hà Thi Nhạc thẳng thắn nói ra nguyên nhân như vậy, khiến Tô Xán thiện cảm hơn rất nhiều, bây giờ lại cần người ta uống rượu thay, hơi áy náy.

Hà Thi Nhạc cười, cánh môi hồng hơi cong lên:
- Không sao, là tôi gọi cậu tới, cậu lại quen Trương Nhạc, coi như là bạn của chúng tôi, không cần uống ba ly nữa, quy củ này quá tục.
Thầm rủa Cao Lam đừng có gây thêm chuyện cho bà nữa, dọa người ta chạy mất làm gì còn tình tiết tiếp theo.

Thấy Hà Thi Nhạc ân cần với Tô Xán như thế, Trương Nhạc rất khó chịu, nhìn Tô Xán kiểu nào hắn cũng thấy khó chịu, kể cả cái mắt cá chân lộ ra dưới quần cũng khiến hắn ngứa mắt.

Có người đưa ra nghi vấn:
- Phải rồi mấy người kia là bạn cậu à, quen cả La Trí Nhất?

Một đám giương tai lên nghe, La Trí Nhất là nhân vật rất có danh vọng trong giới con nhà giàu Thượng Hải, với đám người tiêu tiền cha mẹ không biết xót lại muốn làm nên một phen đại sự, tay trắng kiếm được mấy triệu về cho gia tộc không xem thường mình tì La Trí Nhất không khác gì thần tượng.

Tô Xán thì không biết mấy điều này, có sao nói vậy:
- À, các cậu cũng quen anh ấy, tôi vừa mới biết anh ấy thôi, con người La Trí Nhất không tệ.

- Ra là gặp nhau lần đầu ...
Tưởng là nhân vật chân nhân bất lộ tướng nào, té ra chỉ là mới quen.

Vừa rồi Hà Thi Nhạc bác lời mình làm Cao Lam rất khó chịu, đợi bọn họ nói xong, chen vào:
- Mấy ngày trước có xem bộ phim (đào sắc giao dịch - Indecent Proposal), kể về đôi vợ chồng David và Diana, sau khủng hoảng tài chính bị thất nghiệp, bọn họ rất muốn quay về cuộc sống thoải mái trước kia. Lúc này một triệu phú xuất hiện, muốn dùng 1 triệu USD đổi lấy một đêm của Diana, cuối cùng hai vợ chồng họ đồng ý, tạm thời không nói tình tiết sau đó, chúng ta thảo luận đề tài này xem. Nhạc Nhạc, nếu có người bỏ 1 triệu mua một đêm của em, em có đồng ý không?

Hà Thi Nhạc mặt lúc đỏ lúc trắng, có điều rất nhanh trấn tĩnh lại, không hiểu vì sao Cao Lam đột nhiên nhắm vào mình:
- Nếu em nói không đồng ý, chị sẽ hỏi 1 triệu, rồi 100 triệu xem em đồng ý không chứ gì? Có lẽ chị chỉ cần 100.000 nghìn là gật đầu rồi, nhưng em á, ít nhất phải thêm 2 triệu nữa, một đêm của em phải bằng giá một minh tinh. Nhưng chỉ là trước khi kết hôn thôi, vì sau này một nửa của em sẽ tuyệt đối không thiếu số tiền đó.

- Còn 100 triệu, với em quá xa vời, chưa bao giờ tiếp xúc tới, không biết có cảm giác gì, dù sao em không đòi hỏi nhiều, quá nhiều ai mà biết có phải cãi bẫy khiến người ta vạn kiếp bất phục không, em là tiểu dân, có chút tham lam song không điên, không xông vào vũng nước đục đó.

Tuy là hai cô gái vì xung đột cãi nhau, nhưng vấn đề đáng cho người ta suy nghĩ, nếu đối diện với 10 triệu, 100 triệu, liệu mỗi chúng ta có phản bội lại

tình yêu và tôn nghiêm của mình không? Nói "không"? Cũng quá giả dối, chẳng ai tin.

Nếu có người nói "không" thật chắc là thánh rồi, thời đại này thành thời đại của thánh nhân. Cho nên câu trả lời của Hà Thi Nhạc rất thật, không khiến người ta cảm thấy coi thường, lại còn khiến cô gái này đáng tôn trọng hơn không ít.

Ít nhất là Tô Xán nghĩ thế.

Mọi người đang khuyên can hai cô gái thì Trương Nhạc đột nhiên nói từng chữ một:
- Vậy Tô Xán, cậu cần bao nhiêu tiền để rời bỏ người bạn gái hiện tại? 100 triệu có chấp nhận không? Đừng nói cậu cũng trả lời như Nhạc Nhạc nhé.

Tất cả quay đầu nhìn Tô Xán, câu này nếu hỏi ra, chắc khó ai có thể nói "không" rồi? Có lẽ câu trả lời vừa rồi của Hà Thi Nhạc sẽ là hợp lý nhất.

Tô Xán nhếch mép:
- 100 triệu mà muốn mua tình yêu của tôi à? Nằm mơ nói mộng.
Nói xong Tô Xán cầm ly rượu uống cạn, mọi người còn nghĩ tên này có khi tình cảm cao thượng thật thì Tô Xán đặt mạnh ly rượu xuống, rất ngông bồi thêm một câu:
- Anh mày không thiếu số tiền đó.

Cả đám người cười vỗ tay reo hò tán thưởng.

Nơi rửa tay trong nhà vệ sinh, Cao Lam đẩy cửa đi vào, Hà Thi Nhạt đang tô lại son liền đặt thỏi son xuống, giọng bực tức:
- Cao Lam, chị có bệnh à? Hay là chị nhìn trúng tên đó? Nếu đúng thế cứ nói một câu, em nhường luôn, có cần làm mất mặt nhau như vậy không?

Cao Lam lắc đầu:

- Nhạc Nhạc, không phải thế, chị không nhắm vào em mà là nhắm vào tên Tô Xán kia, chị thấy y không đơn giản như bề ngoài đâu. Em muốn chân đạp mấy thuyền chơi trò lãng mạn cũng được, nhưng tên Tô Xán này ... Không thấy y tiếp xúc với loại người nào sao, chị nhận ra một kẻ trong đó, là người cho vay nặng lãi, cha chị từng làm ăn với bọn họ, liên quan tới xã hội đen, tóm lại là phức tạp lắm, loại người thế tốt nhất đừng dây dưa, chị chỉ sợ em không hiểu để lún vào.

Hà Thi Nhạc ngớ người, hơi ngần ngừ:
- Tuổi của cậu ta ... Chắc không có khả năng.

- Nói chung nếu em có ý với y thật, hay qua bạn bè y nghe ngóng xem sao đã, nếu không có gì hẵng tiếp xúc.
Cao Lam thở dài khuyên nhủ:

- Bỏ đi, bỏ đi, chị nói thế làm em mất hứng rồi, định chơi đùa chút thôi, phiền phức như vậy chả dại.
Hà Thi Nhạc xua tay, mở cửa ra ngoài.

Tới phòng lớn, phát hiện ra điều bất thường, dừng bước.

Chỗ ngồi bên cạnh bọn họ vốn trống lúc này đột nhiên thêm vào rất nhiều thanh niên, lại còn nhìn chằm chằm vào bọn họ.

……

Trịnh Minh Xuyên, người Hiền Nhân Thượng Hải, danh hiệu Xuyên Oa Tử.

Từ chiếc xe Phú Khang màu trắng đi ra, Trịnh Minh Xuyên chỉnh lại chiếc áo kiểu nhà Đường của mình, hắn là tên hoàn khố điển hình, đối với người mình cực kỳ nghĩa khí, hết lòng hết dạ, là bạn nối khố của Vệ Đinh Đinh, Đỗ Đại Duy. Thời trung học vì đánh nhau có tổ chức trong trường mà bị đuổi học, sau đó chuyển mấy trường, vết chân in dấu khắp Giang Tô, Hà

Nam, Đại Liên, đến Lâm Trứu Vũ cũng thấy tên này tính cách hoang dại hơn cả mình, dùng lời cha hắn mà nói, không quản cho kỹ sẽ xảy ra chuyện.

Quan hệ giữa Trịnh Minh Xuyên và Vệ Đinh Đinh thuộc loại nếu cần sẵn sàng có thể vì bạn ăn một dao, lại ngứa mắt với cái mặt trắng của Vương Uy Uy, nguyên nhân không có gì khác, vì Lâm Lạc Nhiên mà thôi.

Về sau nghe nói Lâm Lạc Nhiên không còn ý gì với Vương Uy Uy nữa, thuần túy là bạn, lại xuất hiện một tên Tô Xán, có vẻ rất thân thiết với Lâm Lạc Nhiên.

Không ngờ chẳng bao lâu sau, Vệ Đinh Đinh muốn cảnh cáo tên Tô Xán kia, Trịnh Minh Xuyên sớm thấy Vệ Đinh Đinh làm việc gì cũng do dự, kết quả lúc nào cũng thua thiệt, cuối cùng biết có những chuyện không phải cứ ngồi xuống nói chuyện là giải quyết được rồi.

Giờ muốn lấy Tô Xán ra khai đao, Trịnh Minh Xuyên tán đồng cả hai tay, Vương Uy Uy mày có ý kiến sao, chẳng qua là trở mặt thôi, tao ngứa mắt với mày lâu rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 105: Xông lên

Hội sở này là của một người bạn thân thích nhà tôi, cố gắng vây y bên ngoài, ra tay bên trong cố kỵ nhiều không thoải mái được.
Bên cạnh Trịnh Minh Xuyên có một tên nói, chính là kẻ lúc nãy nhận ra Tô Xán báo tin:

Trịnh Minh Xuyên không tỏ thái độ gì, cứ thế lên tầng hai, lần trước sau khi nghe Vệ Đinh Đinh nói, nhưng tên này suốt ngày ru rú trong trường, khiến hắn khó ra tay, hôm nay có người trong nhóm nhìn thấy Tô Xán, liền gọi điện thoại tới báo, Trịnh Minh Xuyên đang ở quán bar với mấy người bạn, được tin không nói một lời, dẫn hai bàn bạn bè tới.

Thấy Tô Xán, nhưng không định ra tay trong hội sở, nên cả đám ngồi ở bàn bên cạnh, nhìn chằm chằm đám Tô Xán, bọn chúng nhìn là biết lưu manh xã hội, so với đám nam nữ bộ dạng sinh viên Tô Xán, hoàn toàn khác biệt.

Đám Trương Nhạc vẫn cố gắng nói chuyện của mình, tựa hồ không để ý tới tới những ánh mắt xung quanh, nhưng rất gượng gạo, ai mà không căng thẳng cho được.

Trương Nhạc là người lo lắng nhất, vừa rồi cha mẹ hắn gọi điện nói sẽ thuận đường qua đón hắn về nhà, nhà hắn quản rất nghiêm, tuy lên đại học rồi, nhưng cha mẹ hắn cũng chỉ nới lỏng một số hạn chế, nếu buổi tối đi chơi quá 10 giờ là điện thoại không ngớt, đi chơi tối ở đâu phải báo.

Mặc dù cha mẹ tới thì đám người này sẽ không dám làm gì, nhưng bị cha mẹ nhìn thấy cảnh này, e sẽ bị cấm túc ba tháng.

Tô Xán vẫn ngồi trơ ra đó, bên cạnh ít nhiều nhìn ra đối phương nhắm vào y, song không ai dám nói gì.

Nữ sinh trên bàn muốn khóc rồi, tuy bọn họ thường ngày có nghịch ngợm một chút, nhưng vẫn thuộc loại ngoan ngoãn, nếu không cha mẹ Trương Nhạc đã chẳng cho con chơi cùng, họ có bao giờ tiếp xúc với đám lưu manh thế này.

Đám nam sinh cố trấn tĩnh vì Tô Xán có vẻ quan hệ không tệ với mấy nam tử trung niên kia, chắc không có chuyện gì lớn.

Trịnh Minh Xuyên đi tới, đứng bên bàn nhìn Tô Xán một lượt, kéo ghế ngồi xuống, khoác vai Tô Xán như bạn bè thân thiết:
- Tô Xán phải không? Biết vì sao tao tìm mày không?

Trịnh Minh Xuyên đơn thương độc mã đi tới, nhưng đám bạn ngồi đăng sau thì đứng ngồi ngả ngơi, thái độ cực kỳ lưu manh vô lại, khiến nhóm Trương Nhạc hết sức áp ức, mấy nữ sinh càng không khống chế được bàn tay cầm đồ uống run sánh ra ngoài.

Tô Xán tất nhiên không biết, song rất khó chịu cái tay Trịnh Minh Xuyên đặt lên vai mình, gạt ra:
- Tao không quen biết mày, bỏ tay mày ra, nếu như có kẻ ý kiến với tao thì bảo nó tới tây nói chuyện, đừng chơi trò thấp kém này.

Đám người Bùi Phượng Sơn thì hận không thể người khác đầu nghĩ hắn hồ đồ, còn đám người này lại hận không thể khắc chữ "ông mày rất ghê gớm" giữa trán, đó là sự khác biệt.

- Cũng cứng đấy, chả trách dám tranh giành nữ nhân với người anh em của tao.
Trịnh Minh Xuyên thu tay lại, cười nhạo:
- Nhưng mày tưởng mày là ai, còn chỗ cho mày nói điều kiện à?
Rồi quét mắt xung quanh:
- Chúng mày ở đây làm cái gì, muốn tao mời ăn khuya à? Xéo!

Tô Xán cũng bảo với Trương Nhạc:
- Xin lỗi mọi người, các cậu đi đi, bọn chúng tới là vì tôi.

Bảo vệ của hội sở tới rất nhanh, đưa thuốc lá cho một nam tử chừng 27 - 28, khúm núm nói:
- Anh Triệu, mong anh nể mặt, xảy ra chuyện ở chỗ này tôi không tiện ăn nói với bên trên.

- Sẽ giải quyết nhanh thôi, chuyện vặt ấy mà.
Anh Triệu xua tay đuổi bảo vệ, hắn là con một chủ nhiệm cục điện lực, hội sở này thuộc xí nghiệp của cục, thường tới đây chơi.

Bảo vệ không còn cách nào khác, vội lùi ra gọi điện thoại cho giám đốc, đồng thời cảnh giác theo dõi tình hình bên này, nếu có nguy cơ là cản trở, đây là hội sở đàng hoàng, muốn vào đây ít nhất phải đi cùng người có thẻ hội viên, không như mấy KTV hay hộp đêm, nếu để xảy ra xung đột, an toàn khách hàng không được đảm bảo, sẽ rất ảnh hưởng tới .

Mấy nữ sinh trên bàn đứng cả dậy, vơ túi xách, điện thoại rời đi, còn đám con trai thì lúng túng, đáng lý ra chuyện không liên quan, bọn họ có thể đặt mình ngoài cuộc, nhưng một câu "xéo" của Trịnh Minh Xuyên làm bọn họ do dự, con trai đều có sĩ diện, nếu bây giờ mà đi cảm thấy mất mặt.

Trịnh Minh Xuyên hừ một tiếng, vung tay tát bốp một cái vào mặt Trương Nhạc gần đó, Trương Nhạc không phản ứng kịp, bị tát lảo đảo.

Tô Xán đứng bật dậy:
- Đủ rồi, bọn họ không liên quan, bọn mày muốn cái gì?

Trương Nhạc mặt hầm hầm, tuy không muốn dính vào phiền phức, nhưng lửa giận ngùn ngụt làm hắn đứng nguyên tại chỗ.

Trịnh Minh Xuyên xoa xoa tay:

- Chẳng làm gì cả, cho mày hai lựa chọn, bọn tao đông người, tránh mày nói bọn tao ỷ đông hiếp ít, sau này gặp nhau lại khó xử. Mày tùy tiện chọn một người, đánh thắng thì mày đi, thua thì đừng ở lại Thượng Hải nữa, nếu không tao gặp lần nào xử lần đó. Còn đường thứ hai, hứa từ nay về sau đoạn tuyệt quan hệ với Lâm Lạc Nhiên, chỉ cần mày đảm bảo, tao sẽ cho mày đi ngay, không ai ngăn hết.

Chỉ cần Tô Xán đảm bảo, ở đây đông người như thế, y sẽ không chối được, tuy Lâm Lạc Nhiên sẽ hận hắn, nhưng không sao, vì bạn bè, hắn thấy như thế cũng đáng, dù sao hắn cũng không còn ý đồ gì với Lâm Lạc Nhiên.
Nhưng Tô Xán bị uy hiếp mà cắt đứt qua lại với Lâm Lạc Nhiên, dù quan hệ tốt đến mấy, sau này cũng có vết nứt.

Té ra là vì chuyện này, lần trước nghe Trương Chí nói Vệ Đinh Đinh muốn kiếm người giáo huấn mình, không ngờ hôm nay gặp phải, Lâm nha đầu không giải thích chuyện đêm đó là hiểu lầm thôi sao?

Tuy thế, Tô Xán cũng không muốn giải thích làm gì, y rất ghét bị uy hiếp, ngực cuộn sóng vì lửa giận, nghiến răng nói:
- Tao chọn đường thứ nhất, còn đối thủ là mày.
Chưa dứt lời Tô Xán tung chân đá luôn, Triệu Minh Xuyên đang ngồi trên ghế không có chỗ trụ, lập tức bị đá lăn ra đất.

Xung quanh lặng ngắt, không ai nghĩ Tô Xán ở dưới thế yếu tuyệt đối thế này lại dám ra tay đánh Trịnh Minh Xuyên, lại còn đánh bất ngờ, cực kỳ dứt khoát.

Trịnh Minh Xuyên va vào bàn, đau điếng, bàn ở đây toàn làm bằng gỗ lim cực chắc, cố nén cơn đâu ở tay, hắn tức tốc phản ứng muốn rời nơi không tiện né tránh này, nhưng vừa mới đứng dậy, Tô Xán xông tới.

Tô Xán cao 1m80, nặng 70 kg, nói tới đánh đấm chắc chắn không bằng loại lưu manh như Trịnh Minh Xuyên, nên y không dùng tay chân hay tay gì

hết, dựa vào thể trọng của mình áp đảo Trình Minh Xuyên chỉ cao tầm 1m72.

Không cần hoa mỹ, cực kỳ hiệu quả, dồn hết lực vào chân, Tô Xán hạ thấp vai, húc thẳng vào ngực Trịnh Minh Xuyên, chỉ nghe thấy một tiếng va chạm giữa hai cơ thể, sau đó hai chân Trịnh Minh Xuyên rời đất, người bay một góc 45 độ, xô đổ hai cái bàn, đám nam nữ thét chói tai, ly cốc trên bàn rơi loảng xoảng khắp mặt đất.

Tô Xán không khá hơn, đà lao người chưa hết, lăn trên mặt đất mấy vòng, thiếu chút nữa xô đổ một cái, lưng chạm vào bàn mới vịn ghế đứng dậy được.

Nhóm Trịnh Minh Xuyên đứng bật cả dậy, có kẻ rút dao, đợi một tiếng của hắn là xông vào xử lý Tô Xán.

Trịnh Minh Xuyên loạng choạng từ đống đổ nát đứng lên, lau mặt dính đầy đồ uống, giọng khàn khàn gầm lên:
- Đừng để nó chạy, hôm nay tao phải đưa nó vào bệnh viện.

Chuyện lớn thế này bảo vệ không thể đứng nhìn nữa, vội vàng lên ngăn cản, cả hội sở náo loạn, người tính tiền bỏ đi, người không tính tiền đã bỏ đi cũng có, đương nhiên ở Trung Quốc không bao giờ thiếu người dũng cảm bất chấp nguy hiểm chỉ để xem náo nhiệt.

Bất thình lình có thể đánh ngã được Trịnh Minh Xuyên, thế là đủ vớt ít thể diện rồi, Tô Xán không ngu ở lại tuẫn tiết làm anh hùng, chuẩn bị chạy trốn, chỉ cần đạp xe phóng vào ngõ ngách, đám người bị bảo vệ tạm thời chặn lại này sẽ chẳng đuổi kịp mình.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 106: Mồi lửa

B

ùi Phượng Sơn nãy giờ ngồi xem, đứng dậy đi tới bên cạnh Tô Xán, nói với đám người đang hùng hùng hổ hổ kia:
- Mọi người lớn cả rồi, có chuyện gì bình tĩnh ngồi xuống ăn cái bánh uống ngụm nước giải quyết, cách thức giải quyết vấn đề của các cậu rất có vấn đề.

Đám người kia xô đẩy bảo vệ, cố xông tới phía Tô Xán:
- Liên quan chó gì tới mày?

Bùi Phượng Sơn xoa xoa tay, thong thả nói:
- Bảo vệ an toàn của khách hàng, là bảo vệ tiền đem cho vay, đây là vấn đề liên quan tới khống chế rủi ro của công ty chúng tôi, sao lại nói không liên quan.
Rồi xem đồng hồ:
- Bọn Tiểu Vương chắc cũng đến rồi.

Một chiếc Santana đen xì đỗ ngoài hội sở, mấy nam tử mặc áo ba lỗ, vai u thịt bắp chạy vào, làm đám khách đang rời hội sở hết hồn.

Vương Nhai dẫn người lên, một mặt gườm gườm theo dõi đám người phía kia, một mặt hỏi Bùi Phượng Sơn:
- Giám đốc Bùi, nhận được điện thoại một cái là tôi tới ngay, đủ không? Tôi gọi thêm.

Bùi Phượng Sơn phất tay:
- Không vội, mấy cậu kia, chịu ngồi xuống nói chuyện chưa?

Người bên phía Trịnh Minh Xuyên thấy đám Vương Nhai biết ngay là dân đâm thuê chém mướn chuyên nghiệp nên chùn ngay, vài tai lui lại thì thầm

vào tai hắn, bọn chúng lúc này không chỉ nhận ra Vương Nhai là tay anh chị có tiếng trong giới, Trình Minh Xuyên nhìn tình hình thấy không có khả năng làm gì Tô Xán nữa, mắt tóe lửa nhìn y, căm tức vẫy tay gọi người bỏ đi.

- Cám ơn anh Bùi, chuyện hôm nay thật là ...

Tô Xán chưa nói hết thì Bùi Phượng Sơn đã xua tay:
- Nam nhân mà, thế nào chẳng có lúc kích động, sao lúc bàn chuyện làm ăn, cậu không kích động như vậy cho tôi nhờ, ha ha ha. Hôm nay tới đây thôi, tôi đi đây, chúng ta cứ theo kế hoạch tiến hành, liên hệ sau.

Mấy người còn lại cũng nối nhau đứng dậy, La Trí Nhất đi qua bên cạnh Tô Xán, còn dừng lại nói:
- Nếu tôi là cậu, lúc thằng kia vừa ngã xuống, tôi sẽ cho nó thêm một chai bia vào đầu cho khỏi đứng dậy. Sau này cũng khỏi dám kiếm cậu gây sự nữa.

Tô Xán chỉ cười, y biết đám người này không tử tế đàng hoàng mà, nhưng mà hiện cần người ta.

Cha mẹ Trương Nhạc ở dưới lầu thấy người ta nháo nhào chạy ra, hòi thì biết có người đánh nhau, hoảng hoảng hốt hốt chạy lên tìm con, gặp ngay đám Trương Nhạc trên đường đi xuống.

Một đám vừa mới hoàn hồn thấy cha mẹ Trương Nhạc thầm hô không xong.

Ông Trương mặt tím tái, bà Trương nhìn mặt con sưng đỏ vừa dau lòng lại chỉ muốn tát một cái, nhóm nam nữ ấp úng chào:
- Chú Trương, dì Dương ..

Ông Trương hừ một tiếng, sau đó ánh mắt dừng trên người Tô Xán.

Bà Dương giật tay che má của Trương Nhạc ra, giận run quát:
- Con nói đi, chuyện này là thế nào? Con tới đây đánh nhau với người ta à? Đứa nào đánh con, nó đâu, hôm nay mẹ xem nó con cái nhà ai.

Dương Ánh Hoa là giáo viên dạy piano trong trường đại học, thường ngày nhã nhặn, nhưng vừa cưng chiều vừa yêu cầu con cực kỳ nghiêm khắc. Từ nhỏ cũng tự mình dạy Trương Nhạc, có điều Trương Nhạc không có thiên phú ở mặt này làm bà ta thất vọng, là người tiết kiệm, chính bản thân cũng tằn tiện chi tiêu, nhưng Trương Nhạc toàn thân là hàng hiệu.

Bị mẹ mắng trước mặt bạn bè, Trương Nhạc vừa xấu hổ vừa giận:
- Có chuyện gì mẹ không đợi về nhà nói được à? Hiện giờ con không muốn nói.

Dương Ánh Hoa cố nén giận:
- Trương Nhạc, giờ mẹ giữ thể diện cho con lắm rồi, nếu không mẹ đã cho con một cái tát, con đánh nhau với ai?

Dương Ánh Hoa nhìn vào mặt Hà Thi Nhạc thường ngày bà quen thuộc nhất, Hà Thi Nhạc thấy không tránh được, đành phải nói:
- Dì Dương, dì bớt giận, chuyện hôm nay là hiểu lầm thôi, không phải bọn cháu gây sự.

- Không phải mấy đứa, thế thì lạ, người ta chủ động gây sự à? Đám người đó là ai mà vô pháp vô thiên tới mức này?

- Dì Dương, người đánh Trương Nhạc chạy mất rồi, đối phương không phải tìm cậu ấy, mà là tìm người khác, bọn cháu không kịp đi cho nên mới bị liên lụy.
Cao Lam vừa nói vừa nhìn Tô Xán:

Dương Ánh Hoa quay ngoắt người chiếu thẳng vào mặt Tô Xán, mặt biến đổi liên hồi, bà ta sao không nhận ra nhân vật gây tranh cãi bữa cơm hôm

đó, chỉ là vừa rồi chỉ nghĩ tới con nên không để ý, giờ xem ra y là nhân vật mấu chốt.

Trương Thao Lược ngay từ đầu đã chú ý tới Tô Xán, âm trầm hỏi:
- Chuyện này là sao?

Trương Thao Lược là bạn cực thân của bác cả Đường Vũ, cũng có quan hệ làm ăn với hai nhà Đường Mục, quan hệ mật thiết. Hôm đó ở bữa cơm thái độ luôn hiền hòa, còn trêu Đường Vũ, muốn hai bọn họ lấy trà thay rượu mời hai ông cụ một chén, lúc đó Đường Vũ còn lo tâm tư ông bà ngoại, nên chỉ cười.

Tô Xán bèn giải thích:
- Bọn chúng có mâu thuẫn với cháu, chẳng qua Trương Nhạc bị liên lụy thôi, chú, dì, cháu xin lỗi.

- Thế vì sao mặt nó lại bị sưng thế này?
Trương Thao Lược giọng cao lên một chút.

- Cha.
Trương Nhạc đi tới kéo tay cha mình, hắn không ưa gì Tô Xán, nhưng cũng là người rõ ràng, chuyện này Tô Xán không có lỗi, hắn không may bị tai bay vạ gió mà thôi, coi như xui xẻo đành chấp nhận:
- Cha, không liên quan tới cậu ta đâu, chúng ta về thôi.

Dương Ánh Hoa kéo tay Trương Nhạc:
- Sau này cậu đừng tới tìm Trương Nhạc nhà chúng tôi nữa, bất kể xuất phát từ mục đích gì, nhà chúng tôi không hoan nghênh loại con nhà như cậu.
Mới đầu vì thân phận Tô Xán vi diệu, là bạn trai Đường Vũ, ít nhiều cũng coi như quen biết, nên bà ta nhịn, bây giờ xem thái độ của chống với Tô Xán thì hiểu ra một điều, chuyện Đường Vũ và Tô Xán cũng chưa có gì chắc chắn hết, có lẽ bị đại bộ phận nhân vật hạch tâm hai nhà phản đối, nếu không ít nhiều chồng mình phải nể nang quan hệ hai bên.

Trong mắt bà ta, Tô Xán và Trương Nhạc liên hệ, chẳng qua là muốn tiến sâu hơn vào nhà Đường Vũ, bồi dưỡng một ít quan hệ để được ủng hộ nhiều hơn thôi, loại tâm tư này bà ta thấy nhiều rồi.

Người ta của đau con xót, Tô Xán cũng hiểu thôi, mắng y vì chuyện này y cũng chịu vì một phần lỗi của mình, chửi rủa y thì y chịu, nhưng lôi kéo chuyện khác lời nói động chạm tới cha mẹ y, ám chỉ tới cả chuyện với Đường Vũ, hai điều có thể nói là nhạy cảm nhất với Tô Xán thì y không nhịn nữa, bực dọc vì chuyện bị chặn đánh cũng bùng phát một lúc:
- Dì Trương, chuyện này nếu dì chưa nguôi giận, có thể đi tìm người đánh con dì, báo cảnh sát, mời luận sư, tùy. Nhưng có một điều cháu nói rõ, cháu và nhà dì không có bất kỳ liên quan gì, dì có thân phận gì, có địa vì thế nào ở Thượng Hải, cháu không thèm. Nhà dì không hoan nghênh, không sao hết, nhưng cũng xin dì đừng có tùy tiện lôi kéo quan hệ với cháu.

Nhóm này vừa rồi nói thật có hơi giận lây Tô Xán, nhưng lời này làm bọn họ cực kỳ thoải mái, vì cha mẹ Trương Nhạc thường can thiệp vào quan hệ bạn bè của bọn họ quá mức, nhiều khi đang chơi vui đến lôi Trương Nhạc đi chưa nói, còn giải tán luôn bọn họ, những lời tương tự trong lòng họ nén lâu lắm rồi, nhưng không dám nói ra.

Dương Ánh Hoa đại khái lần đầu tiên gặp phải vãn bối tuổi Tô Xán dám nói những lời thế này với mình, giận tới khóe miệng giần giật:
- Được, được, nói hay lắm, cậu nhớ kỹ những lời bản thân nói hôm nay đấy.

- Tô Xán, cậu biết cậu đang nói gì không, cậu biết tôi là ai không?
Trương Thao Lược nhìn Tô Xán chằm chằm:

- Chú Trương, nếu chú không gọi tên, tôi không biết chú định nói với ai đâu.
Tô Xán mặt lành lạnh đáp:

Cả đám nam nữ cố lắm mới nén cười được, câu này của Tô Xán quá ác độc.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 107: Đành chịu oan vậy

T

ô Xán, cậu quá cuồng rồi đấy, cha mẹ cậu không biết dạy bảo cậu lễ phép với người lớn sao? Cả Đường Vũ cũng phải gọi tôi là bác, tôi từng bế nó, cậu là cái gì?

Trương Thao Lược cảm thấy bẽ mặt hết sức, trước mặt vợ con với bạn của con, lại bị thằng nhóc hỉ mũi chưa sạch mỉa mai:

- Người có tiền ở Thượng Hải này tôi thấy nhiều rồi, ủy viên chính hiệp toàn quốc cũng từng ăn cơm với tôi, gọi tôi một tiếng anh Trương. Đừng tưởng nhà cậu có vài đồng tiền là ghê gớm, nói tên cha mẹ cậu ra, để tôi xem là nhân vật nào mà có đứa con cuồng vọng như thế?

Hà Thi Nhạc đi tới khe khẽ giật tay áo Tô Xán, dù gì cũng là cha mẹ bạn mình, là người lớn, không nên thái quá.

Phía kia Dương Ánh Hoa cũng thấy chồng mình giận quá mất khôn, cãi nhau với một thằng nhóc, chỉ tổ mất thể diện:

- Lão Trương, nói nhiều với nó như thế làm gì, thằng bé này nhân phẩm có vấn đề, chúng ta không để ý nữa là được.

Trương Thao Lược chưa nguôi, đi rồi còn quay lại bồi thêm một câu:

- Đừng tưởng tới Đường gia ăn một bữa cơm là xong, sau này cậu không còn cơ hội nữa đâu ... Dám ăn nói với tôi như thế, tôi chỉ nói một câu là cậu cuốn gói khỏi Đường gia ...

Tô Xán hít sâu một hơi, không phải mỗi Trương Thao Lược đang nén giận:

- Chú Trương, đúng chú họ Trương đó, không phải họ Đường, không phải họ Mục, càng không phải họ Tiền, chú cứ xen vào chuyện nhà người ta như vậy, ai cũng phản cảm ... Đừng trách tôi không nhắc chú, chú càng ngày càng hồ đồ.

Nếu không phải là cố kỵ hình tượng của mình trước mặt mọi người, chỉ e Trương Thao Lược đã chửi tục rồi, lần này giận tới bật cười, gật đầu liên tục:
- Giỏi lắm, lời cậu nói, tôi nhớ rồi.

Ba người nhà bọn họ rời đi, Dương Ánh Hoa mắng con:
- Con không biết chọn bạn mà chơi, mẹ nói bao lần rồi, trước khi kết bạn với ai phải hiểu rõ thân phận người ta đã. Đường Vũ không biết nhìn người đã đành, hai mẹ con đó giống nhau, không biết tốt xấu. Con trông vào mà tỉnh ra, vì sao mẹ yêu cầu nghiêm khắc với con, giờ con đã thấy chưa, đây là một bài học.

Nhóm bạn của Trương Nhạc chưa hết hứng, rủ nhau đi dạo bên sông Hoàng Phổ, người hào hứng kể lại chuyện xung đột vừa nãy, người thì thắc mắc quan hệ giữa Trương Nhạc và Tô Xán, xem ra không đơn giản chỉ là gặp nhau qua một bữa cơm.

Chỉ có Hà Thi Nhạc mặt đỏ hồng hồng không nói gì, mắt cứ nhìn ra xa, đột nhiên thở dài:
- Tính lầm, tính lầm, Cao Lam ... Em có cảm giác thất tình.

Cao Lam thiếu chút nữa phun đồ uống ra:
- Xéo, đừng động cỡn nữa, về nhà tắm một giấc rồi đi ngủ đi.

….

Trở về trường, Tô Xán gửi xe xong rồi lên phòng, Lý Hàn và Tiêu Húc đi xem phim trong trường, vào giờ này chắc là ra quán cà phê ngắn gái. Tô Xán rửa chân lên giường, nằm xuống hậu quả hôm nay xô Trịnh Minh Xuyên một cái mới hiện ra, nửa bên người tê nhức, y đã thế thì Trịnh Minh Xuyên càng khó chịu, hắn mới hơn 1m7, thể trọng nhẹ, nếu mà nặng hơn chút nữa, có khi bị Tô Xán húc cho gãy xương không biết chừng.

Cầm điện thoại lên định gọi cho Lâm Lạc Nhiên, bấm số được một nửa lại thôi, vì không biết phải nói gì, chả lẽ bảo Lâm Lạc Nhiên đi nói với Vệ Đinh Đinh là giữa bọn họ không có gì hết? Thực sự không có gì hết!? Tô Xán thà bị ăn đòn còn hơn để Lâm Lạc Nhiên nói ra những lời ấy.

Đành chịu vậy, lần sau đó người đó muốn làm gì mình không dễ dàng như vậy đâu. Thật là, mình thậm còn chẳng phải bạn trai nha đầu đó, chẳng được ôm, chẳng được hôn, trước giờ đã phải chịu đứng tính khí quái gở của nha đầu đó, giờ còn chịu oan ức nữa.

Mà hôm nay chuyện xung đột với nhà họ Trương thế nào cũng nhanh chóng lưu truyền trong thân thích hai nhà Đường Mục, Tô Xán hơi lo, không biết có gây thêm rắc rối gì cho Đường Vũ không.

Nghĩ một chút, Tô Xán gửi tin nhắn cho Đường Vũ :" Em đang ở nhà bà ngoại à? Đã ngủ chưa?"

Chưa tới 3 phút Đường Vũ đã có phản hồi :" Chưa ngủ, em đang xem TV , ngày hôm nay của anh thế nào?

Ngày hôm nay? ... Tô Xán thấy khó mà diễn tả được, gặp cha mẹ Đường Vũ, làm quen với Bùi Phượng Sơn, bị đám Trịnh Minh Xuyên chặn đường, xung đột với nhà Trương Nhạc, quá nhiều cho một ngày.

" Tàm tạm, có lên có xuống, còn em thì thế nào?"

Đường Vũ ở chỗ ông bà ngoại, tất nhiên là không có gì gập ghềnh lên xuống như Tô Xán, cả nhà ăn cơm, hai ông bà nói chuyện riêng với cô, hỏi quá trình cùng Tô Xán quen nhau thế nào, Đường Vũ có sao kể vậy, ông bà ngoại cô không đánh giá cũng không cùng cô thảo luận sâu hơn, nhưng Đường Vũ có thể nhận ra cảm nhận của ông bà mình với Tô Xán không tệ.

Ăn tối xong Tiền Hóa Phàm và ông Đường chơi cờ vây, ông ngoại Đường Vũ chơi cờ chẳng ra sao, ông Đường thì theo tôn chỉ "trên bàn cờ không có

cha con", quân nào nên ăn cứ ăn, đất nào cần chiếm cứ chiếm. Kết quả ông ngoại Đường Vũ ném cờ đi cắt tỉa cây cối, làm ông Đường ngồi ở bên bàn cờ rất xấu hổ.

Còn bà ngoại cô và mẹ cô nói chuyện, nói thực là tới ngay cả lạnh nhạt như Đường Vũ cũng không chịu nổi, không phải có gì gay gắt, mà cứ ngồi vậy, thi thoảng bà cô nói một câu, chả biết nói với ai, mẹ cô chẳng trả lời ngay, một lúc sau mới nói, chẳng thấy có liên quan gì tới đề tài bà ngoại nói, bà ngoại và mẹ cô cũng không nhìn vào mặt nhau.

Không biết sau này mình với mẹ có trở thành như vậy không, Đường Vũ không muốn thế chút nào, nhưng mọi chuyện cứ diễn ra theo xu hướng này thì khả năng rất cao.

"Lên xuống như thế nào?"

Tô Xán gập gối lại để dựa cho thoải mái, hai người tuy hơi nơi khác nhau, nhưng ban đêm tĩnh mịch như vô hình trung liên hệ bọn họ với nhau cùng một chỗ.

"Hôm nay gặp phải cha Trương Nhạc, cãi nhau với ông ta, ảnh hưởng khá tệ, chắc lại tạo thành áp lực với em. Anh hơi hối hận, nếu người nhà em có ý kiến thì phải làm sao?"

Đường Vũ gửi tin nhắn hỏi rõ ngọn ngành, tắt TV nằm trên giường, đôi mắt dài chớp chớp, trả lời " Cãi nhau thì cãi nhau, ai bảo ông ấy chọc giận anh!"

Tô Xán bật cười, đang định soạn tin nhắn hồi đáp, lại có tin nhắn nữa " Nếu họ không thích anh, em cũng không thích họ!"

Câu này làm Tô Xán như tắm gió xuân, đám người trong trường nói cũng đúng, lọt vào mắt xanh của Đường Vũ thực sự là may mắn quá lớn của y.

Cuối tháng 11.

Gió thu mang theo hơi lạnh đã dần tiến vào Bắc Kinh, lá trên Hương Sơn nhuốm đỏ, trong gian phòng tầng 23 khách sạn Shangri-La, Chiêm Hóa đứng dậy từ bồn tắm mát xa, lau thân hình tới tuổi trung nhiên mà cơ bắp vẫn còn săn chắc tràn trề sinh lực, mặc áo ngủ, rót cho mình một ly rượu, ngồi ở bên cửa sổ.

Tới Bắc Kinh thị sát mấy công ty dưới cờ Tập đoàn An Lập Tín, tham gia vài hoạt động, lên một chương trình truyền hình, cuối cùng cũng có thời gian nhàn hạ, ông ta thích trong cuộc chiến cam go, bỏ chút thời gian hưởng thụ cuộc sống yên bình ngắn ngủi.

Ở đại sảnh khách sạn Shangri-La đang có hoạt động trao t hưởng của ĐTH Bắc Kinh, ông ta cũng được mời tham dự, có điều Chiêm Hóa từ chối.

Chuyện ở Bắc Kinh cơ bản đã làm xong, bước tiếp theo đặt trong tâm ở Hạ Hải, cuộc bán đấu giá kia sẽ rất thú vị, vì thứ ông ta mang ra bán đấu giá sẽ thu hút ánh mắt vô khối người.

Đặt Ly rượu xuống bàn, Chiêm Hóa gọi điện cho cho cánh tay phải Diệp Thủy Tuyền:
- Nói với hội từ thiện Chung Sơn, thứ mang đấu giá lần này là một bữa tối ba tiếng với tôi.

Một bữa cơm tối với bậc thầy thao tác vốn trong nước, đây là bữa cơm Warren Buffett phiên bản Trung Quốc.

***Warren Buffett: nhà đầu tư thành công nhất thế giới, từng được tạp chí Forbes xếp ở vị trí người giàu thứ hai thế giới sau Bill Gates với tài sản chừng 73 tỉ USD, còn nổi danh là nhà từ thiện đã tặng 99% giá trị tài sản của mình cho hoạt động của Hội Gates do Bill Gates sáng lập.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 108: Tập kết (1)

T

háng mười hai là vào thời gian thi tiếng Anh cấp 46, còn với sinh viên năm thứ nhất còn quanh quẩn ở những môn cơ bản thì có náo nhiệt khác. Thời tiết ẩm lạnh, nhiệt độ sụt giảm, mùa đông tới rồi, sinh viên dậy muộn hơn, người chạy bộ buổi sáng ở thao trường cũng dần ít đi.

Mặc dù tiếng Anh của sinh viên ĐH Thượng Hải nhìn chung là khá cao, đọc sách báo vào trang web tiếng Anh đọc tin không phải chuyện hiếm, nhưng lăn lộn ở các diễn đàn nước ngoài thì không nhiều. Trương Tiểu Kiều chú ý Tô Xán thường hay vào trang web tên là Faceboook, hắn cũng biết một chút đây là mạng xã hội lưu truyền rộng trong giới học sinh sinh viên Mỹ, giống như QQ2000 đang quật khởi ở Trung Quốc.

Tô Xán có bạn bè ở nước ngoài, chuyện này không có gì lạ, vì nghe nói thời cao trung từng qua Mỹ làm học sinh trao đổi, bây giờ dựa vào cái Facebook này liên hệ với bạn bè cũ.

Trương Tiểu Kiều luôn thấy Tô Xán rất thần bí, tới giờ bọn họ chỉ biết Tô Xán có cô bạn gái nổi tiếng khắp trường, nhà ở Dung Thành, còn lại như một câu đố. Thường ngày Tô Xán đa phần thời gian ở trong trường, quanh quẩn bên cô bạn gái, không quan hệ với người khác nhiều, nhưng luôn có cuộc điện thoại từ khắp mọi nơi tên đất nước gọi tới, với đủ khẩu âm, đủ loại xưng hô khác nhau, thậm chí có cả điện thoại nước ngoài.

Tô Xán luôn có quan điểm, ý tưởng rất khác thường, hiểu biết rộng về nhiều mặt xã hội, tới ngay con mọt sách Tiêu Húc luôn tự kiêu về kiến thức của mình cũng phải than không bằng.

Số người dùng Facebook vẫn đang tăng trưởng, nhưng khá chậm, vì Tô Xán mang nó tới trước lịch sử tận bốn năm, cả điều kiện bên trong lẫn bên ngoài

đều chưa thành thục, thế nên chỉ phát triển nhanh ở giai đoạn đầu. Mặc dù nhiều công ty đầu tư mạo hiểm chú ý, nhưng tỷ lệ hồi báo đòi cực cao, không phù hợp với lợi ích tiền kỳ của Mark và Tô Xán, hai người nhất trí đợi tới khi giá trị của Facebook hiện hẳn ra mới huy động vốn phát triển.

Theo tính toán của Mark, khoản tài chính đầu tiên cần dùng là 15 triệu USD, ở trong nước là trên 100 triệu tệ rồi.

Tài chính hiện giờ ở trong nước hiển nhiên không đủ thỏa mãn nhu cầu phát triển của Facebook, cho nên muốn phát triển thì chỉ có cách huy động vốn từ xí nghiệp, nhưng các công ty đầu tư mạo hiểm đòi hỏi điều kiện quá khắt khe, nên chỉ có thể đợi.

Trương Tiểu Kiều là tên bề ngoài lãnh đạm, mà nội tâm có chút dâm dục, muốn xem Tô Xán trò chuyện cái gì ở Facebook, thò đầu tới liền thấy một bức ảnh phun máu.

Một cô gái mặc áo ba lỗ rộng cổ, làn da trước ngực nõn nà lồ lộ ,áo lót chừng cỡ C, bầu ngực vút cao ngạo nghễ như muốn được giải phóng ra ngoài , đội mũ lưỡi trai, đang trò chuyện với Tô Xán qua tính năng chat của facebook.

Cô gái này là Diệp Huy Thường, người Vương Uy Uy thầm yêu, du học ở Anh, gặp Tô Xán tại Mỹ, về sau Tô Xán về nước, hai người không có liên lạc gì, tới khi facebook thịnh hành, Diệp Huy Thường qua vòng tròn bạn bè ở Exeter kết bạn với Tô Xán.

Diệp Huy Thường tính cách cởi mở, nói chuyện với Tô Xán thường chẳng kiêng dè dì, thi thoảng còn thêm vào ít lời khiêu khích.

"Tô Xán, lên đại học có cô đơn không? Nếu cô đơn cứ tìm tôi bất kỳ lúc nào cũng được, tôi là người chị tri âm lương thiện đáng yêu. Về nước cậu phải làm trọn tình chủ nhà nhé, phòng ăn tầng thượng khách sạn Kim Mậu

được lắm, nếu trong bữa ăn cậu có thể làm tôi hài lòng, tôi cho cậu đêm đầu tiên khi về nước." Cuối cùng còn chèn vào mấy emo hình nụ hôn.

Trương Tiểu Kiều đọc tới đâu nóng lên tới đó, nhìn bức ảnh càng bốc hỏa ngùn ngụt.

Tô Xán cơ hơi xấu hổ, cô gái này rất hoang dã, thế nhưng cả hai đều biết chỉ là đùa thôi, giống như ở dạ tiệc đó, chính vì không có ý gì với đối phương nên càng có thể đùa không cần sợ bên kia hiểu lầm, không có áp lực gì.
Vì thế có lần buồn chán, Diệp Huy Thường cả buổi chiều chat nhảm với Tô Xán, sau đó giật mình phát hiện ra mình đã nói rất nhiều lời không nên nói, bị Tô Xán từng bước dẫn dắt, y không hề chủ động hỏi gì nhưng mà mình đem từng chuyện phiền lòng thổ lộ hết với y.

Thế là hai người bỗng nhiên trở thành tri kỷ qua mạng.

Nếu là thường ngày trò chuyện Tô Xán cũng trêu lại vài câu đấy, nhưng lúc này Trương Tiểu Kiều ở bên cạnh, đành gửi trả hai chữ "đừng đùa!", rồi đóng laptop lại, lát nữa chat sau, Diệp Huy Thường thông minh chắc đoán ra có người bên cạnh nên mình không tiện nói.

- Hiện giờ ở Mỹ đều dùng loại phương thức này giao tiếp à?
Trương Tiểu Kiều thấy Tô Xán trả lời như vậy đúng là không hiểu phong tình, đương nhiên hắn không bao giờ nói ra.

- Không phải toàn bộ, đang dần dần lưu hành, chẳng mấy chốc sẽ thành trào lưu chính.

Trương Tiểu Kiều "ừm" một tiếng:
- Trung Quốc nhất định cũng sẽ có thôi.

Tô Xán không bình luận, đây không phải là chuyện cứ phục chế là thành công, mô hình này mang vào trong nước, chưa chắc đã hiệu quả, một sản

phẩm đưa ra thì phải thích hợp với nhu cầu của người dùng. Nhu cầu của cư dân mạng Mỹ là thỏa mãn cá tính hóa sau tính cộng đồng của họ, bọn họ thích sáng tạo ra vòng tròn giao tế có mục đích rõ ràng. Còn cư dân mạng ở Trung Quốc không như vậy, bọn họ không cần một nền tảng mang tính hoàn cảnh lớn, mà nhắm vào phương thức ứng dụng, đầu tiên thỏa mãn như cầu hiện thực của họ đã.

Nếu như muốn đem hình thức của Facebook tới Trung Quốc, cần phải thay đổi cho phù hợp với tình hình trong nước, suy tính tới số người dùng internet còn chưa nhiều, thị trường TQ mang tính cực hạn của thời đại, vẫn chưa chín muồi.

Tô Xán thấy trước tiên mời công ty điều tra làm một cuộc thăm dò, trước tiên nắm được con số đại thể rồi mới ra tay, sau khi học tập quản lý tài chính chuyên nghiệp, y càng thích sau suy nghĩ thiên mã hành không của mình, phố hợp lượng lớn số liệu điều tra, như thế an tâm hơn.

….

Nội dung cuộc trò chuyện trước khi đi ngủ của phòng 602 rất phong phú, hôm nay có cả Vương Đông Kiến gia nhập, tên này được cái tự nhiên như ruồi, đám Tô Xán lên giường rồi mà hắn cứ thoải mái sách một đống bia và đồ nhắm tới, mang theo cả bạn trong phòng, thái độ " các cậu cứ ngủ trước, bọn này uống xong rồi mới về."

Cuối cùng Lý Hàn không nhịn được cơn thèm, dậy ngồi chén chú chén anh.

- Trước kia anh tôi cũng học trường mình, anh ấy kể cho tôi rất nhiều chuyện, buổi lễ chào đón sinh viên mới, anh ấy và một người bạn diễn tiểu phẩm hài, bày đủ trò khiến người xem cười lăn cười lộn. Người bạn kia tiếng Anh rất giỏi, giúp người khác thi hộ tiếng Anh, hét giá 800, người quen 400. Thế rồi bị tố cáo, khai trừ khỏi trường học, nghe nói sang New Zealand, mở cái quán đồ ăn Trung Quốc, làm ăn khá lắm. Anh tôi thì tốt

nghiệp đàng hoàng về làm nhân viên xí nghiệp nhà nước, lương tậm tịt ... Đời người đúng là chả biết đâu là họa đâu là phúc.
Tiến vào tháng mười hai, chẳng mấy chốc thi cuối kỳ tháng một, chớp mắt quá nửa học kỳ đã trôi qua, làm Vương Đông Kiến sinh ra cảm khái.

- Một học trưởng năm thứ tư trong khoa chúng ta, năm xưa thích học tỷ trên hai khóa ở CLB truyền hình, về sau kéo đám anh em tới hai mấy người, bày tỏ ở CLB truyền hình, kết quả người ta không nhận lời, thế là bỏ học nửa năm ... Bây giờ nghe nói chị ấy về quê rồi, làm mỹ nữ chủ trì đương địa ..

Câu chuyện bọn họ thường là thế, chẳng có gì cao siêu, chẳng có tính triết học gì, đôi khi lan man tận đẩu tận đâu, nhưng đêm khuya thế này dễ làm người ta sinh liên tưởng, đám Tô Xán đều mắt mở thao láo nhìn lên trần nhà.

- Anh tôi trước kia thi hộ một người, người đó khẩu ngữ rất tốt, nhưng thi viết lại thành vấn đề, nói ra được mà không viết được, sau tốt nghiệp tới Châu Phi, làm công trình, tuy hoàn cành gian khổ, nhưng mỗi năm kiếm được mấy trăm nghìn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 109: Tập kết (2)

Tôi biết người cậu nói.
Trương Tiểu Kiều nãy giờ đan tay sau gáy nằm nghe, đột nhiên nói chen vào:
- Là anh họ tôi đấy, giờ không kiếm tiền được nữa rồi, bị tai nạn lao động chết năm ngoái, để lại vợ và đứa con chưa tròn hai tuổi, thương lắm.

Tức thì cả đám im phăng phắc không ai nói được câu nào, Tiêu Húc và Tô Xán cắn răng cười, Trương Tiểu Kiều đúng là giỏi hất nước lạnh vào người ta, có điều thường ngày hắn ít đùa, nên không ai nghĩ hắn nói dối, chỉ anh em cùng phòng bọn họ hiểu, Trương Tiểu Kiều đôi khi rất xấu bụng.

Mãi mới có người phá vỡ im lặng, nhưng tâm tình không khỏi bị Trương Tiểu Kiều làm sa sút:
- Bốn năm sau tốt nghiệp ... Chúng ta sẽ ra sao?

- Trương Tiểu Kiều thì chắc được cha cho tiền mở công ty, Lý Hàn thì sao ... Định ở lại Thượng Hải phát triển? Tôi thì vào công ty điện lực, nói không chừng nhiều năm sau cũng lên được xử trưởng như cha tôi, thế là đủ. A ... Tiêu Húc lập chí lớn, muốn làm quan à, hi vọng anh em sau này được nhờ ... Còn Tô Xán, cậu định làm gì?

- Tôi sao ...
Tô Xán cười, nhiều năm rồi có người hỏi y câu đó, quá lâu, lâu tới mức chẳng còn nhớ nữa, vì thế y đáp:
- Không biết.

Tạp chí Văn hóa thời thượng kỳ hai đã ra lò, khi Tô Xán cầm trên tay, nhìn chiếc Bentley choán gần hết trang bìa cực kỳ bắt mặt, cảm quan hoa lệ. Nếu không phải tận mắt thấy, Tô Xán không dám tin là chiếc xe của mình.

Phòng công tác của Lâm Quang Đống quả nhiên là chuyên nghiệp, kỳ hai thao tác ra, mau chóng thu hút tầm mắt công chúng.

Các tờ báo khác cũng đưa ra vấn đề, Ceo của Văn hóa thời thượng là ai mà có khí phách dùng tiền mặt mua xe như thế? Các báo khác chuyển đăng, cái tên Văn hóa thời thượng tất nhiên nhắc tới rất nhiều, người dừng lại ở sạp báo nhìn thấy cũng thuận tiện cầm lên lật xem qua vài trang, chứ không lướt qua như trước.

Hiệu ứng dư luận chưa thể đánh giá, nhưng lợi ích trực tiếp có thể nhìn thấy ngay rồi lượng tiêu thụ kỳ hai tăng vọt lên 30%, Lâm Quang Đống gọi điện thoại tới, một số khách quảng cáo vẫn còn do dự đã đồng ý đầu tư.

- Dự kiến sang năm, bình quân quảng cáo hàng tháng của chúng ta sẽ tăng tới 2 triệu, số trang phải tăng thêm, hiện giờ chúng ta đang kỳ điều chỉnh, chỉ cần bộ khung giữ nguyên thì thay đổi khác không thành vấn đề.

Thu nhập quảng cáo quý là 2 triệu có thể tính vào tầm trung, trong tay Tô Xán có báo cáo, tạp chí Thời trang Trung Quốc phí quảng cáo mỗi tháng là 5 triệu, tạp chí Tài Phú là trên 7 triệu, mà đó vẫn chưa phải là tạp chí hàng đầu.

Tạp chí Văn hóa thời thượng chia ra mỗi tháng còn chưa tới 1 triêu, so sánh nhỏ đủ thấy chênh lệch lớn thế nào.

Nhưng mà tạp chí mới xuất bản hai kỳ, ít nhất so với tạp chí hoạt động nhiều năm vất vả kiếm 100.000 mỗi tháng thì đã là ghê gớm rồi.

- Có điều Phạm Chi Lương lại quịt nợ, nói chúng ta chưa tính là thành công, lượng tiêu thụ chưa sánh bằng tạp chí lâu năm, không chịu ký hợp đồng.

- Đương nhiên thôi, trong mắt chúng ta đây là thành tích đang nể, nhưng chưa đủ để thương hiệu có tiếng đầu tư, chuyện này không trách ông ta, vả

lại ông ta cũng giúp chúng ta khá nhiều, không có vụ đánh cược đó, chúng ta không có được chú ý trong thương giới, hiện giờ nhiều người đã biết chúng ta có khả năng, nói được làm được.
Kết quả này Mục Tuyền cũng đã đoán trước, Tô Xán có chuẩn bị tâm lý trước nên không bất ngờ:
- Sau này ông ta biết mình bỏ lỡ cái gì.

- Đúng, tôi đợi ngày từ chối ông ta đặt quảng cáo.
Lâm Quang Đống đầy tự tin, hắn ra nước ngoài học tập kinh nghiệm, đưa vào tư duy mới nhất, thuê được chuyên gia kinh nghiệm nước ngoài, có đường lối lâu dài do Tô Xán vạch ra, nếu không thành công thì hắn thấy mình cũng quá vô dụng.

- Muốn kiếm được tiền thì phải hiểu cách tiêu tiền đã. Tiếp theo tôi tiếp tục ném tiền, sau chiếc Bentley, lại phải tiêu một khoản lớn đây ...
Tô Xán xót của nói:

Lâm Quang Đống nghe Tô Xán than vãn mà buồn cười, Tô Xán tựa hồ có hai cá tính, một là tiểu thị dân làm ra tiền không dám tiêu, chi một đồng cũng xót, nhưng lại có mặt rất mạnh bạo có nhãn quang.

Khi chiếc xe Bentley giá gần 3 triệu đang là đề tài bàn tán xôn xao, chuẩn bị thao tác nâng lên đỉnh điểm thì không may một sự kiện khác diễn ra di chuyển sự chú ý của mọi người.

Buổi bán đấu giá của Chiêm Hóa đã được xác định, Chiêm Hóa bán một bữa ăn tối, lập tức thành sự kiện thu hút toàn bộ vùng tam giác Trường Giang.

Người sáng lập hội từ thiện Chung Sơn là một MC trứ danh của giới truyền thông Thượng Hải, mỗi năm sử dụng tài nguyên nắm trong tay gom tiền cho lợi ích cộng đồng, cũng có chút tiếng nói.

Chiêm Hóa là nhân vật nổi tiếng của giới tài chính, xưa nay liên hệ với ĐTH khá mật thiết, giá trị tin tức của ông ta không thể đo đếm hết, nghe nói Chiêm Hóa chuẩn bị bán bữa ăn tối với mình, học theo Warren Buffett vừa mới nổi lên không lâu, giới tài chính bàn tán xôn xao, khen chê đủ kiểu, nhưng không phủ nhận được tính mới mẻ của nó.

Đây là điều chưa từng có tiền lệ trong nước, ngay cả người không chú ý tới cuộc bán đấu gia cũng chú ý tới nó.

Chiêm Hóa đưa ra quyết định vào buổi tối ở Bắc Kinh, ngay sáng hôm sau trên trang nhất tạp chí tài chính kinh tế Thượng Hải giật tiêu tề " Trò chơi ngông hay chiêu đánh bóng thương hiệu của ông trùm tài chính?"

Đến buổi tối gần như tất cả báo tối ở Thượng Hải đều cho đăng tin này, đủ các loại tiêu đề "Một bữa tối cùng Chiêm Hóa đáng giá bao nhiêu tiền?" , "Có thể làm gì trong ba tiếng ?" đó là tờ báo chính thống, một số báo nhỏ hay tạp chí lá cải chuyên đăng tin giật gật thì tiêu đề " Cơ hội đổi đời hiếm có."
Tin tức này thông qua sinh viên khoa tài chính kinh tế trở thành đề tài bàn tán không nhỏ ở ĐH Thượng Hải.

Đi tới đâu trong mấy ngày này Tô Xán cũng nghe được mấy lời bàn tán kiểu như.

- Chẳng qua là một bữa tối thôi mà, có lần thấy tôi thấy ông ta ngồi cùng các mỹ nữ ở nhà hàng nói cười mấy tiếng, thi thoảng lại có tin ông ta ăn tối với nữ minh tinh đang nổi nào đó, ăn xong cả hai cùng lên xe không biết đi đâu!? bây giờ bày ra cái trò này, thời gian của ông ta đáng tiền lắm à?
Lời này không bài trừ khả năng khoe khoang bản thân tới nơi sang trọng mà Chiêm Hóa cũng tới.

- Ông ta có phải là mỹ nữ quái đâu, ăn cơm với ông ta được cái quái gì? Coi như người bình thường có cơ hội quen biết với ông ta cũng là cơ hội đi,

nhưng những người kinh doanh, ba tiếng đồng hồ, một bữa cơm thì không có ý nghĩa. Tôi đoán cuộc bán đấu giá này sẽ hỏng thôi.
Câu này hơi chút ghen tỵ trong đó:

- Nghe đồn Nam Chiêm Bắc Liễu lâu rồi, tưởng ông ta là nhân vật thế nào, ai dè học đòi người Tây, sùng tây mê ngoại, quá thất vọng.
Đây là của thành phần dân tộc cực đoan.

- Chiêm Hóa là người thế nào? Ông ta làm thế nhất định có toan tính kỹ càng, chuyện này ở Mỹ tạo ra hiệu ứng lớn, mô phỏng thì sao chứ? Ai đủ tự tin làm như ông ấy không!?

Bất kể là khen hay chê thì lọt vào tai Tô Xán như rót mật, chuyện này càng ầm ĩ càng có lợi cho y.

Chi tiết cụ thể buổi bán đấu giá xác định, phía tổ chức là hội từ thiện Chung Sơn bắt đầu nhận báo danh và tài chính đảm bảo.

Một đám sói hoang thị trường vốn, không phân phái hệ, tụ tập cùng nhau, lấy Bùi Phượng Sơn làm đại biểu, bốn vị giám đốc của công ty đầu tư cùng ra mặt tham dự, mang tới 30 triệu.

30 triệu tiền đảm bảo lập tức chiếm 100 hạn ngạch tham dự buổi bán đấu giá.

Quân đoàn vi tiêu của Tô Xán đã tập kết xong.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 110: Đấu giá

H

ội sở quốc tế Duy An nằm trên đường Hoài Hải, nơi tập trung lãnh sự quán các nước, các CLB riêng, phồn hoa mà không huyên náo, những cây cổ thủ lâu năm che kín con đường rộng rãi, tạo thành không gian thanh tĩnh. Ở ban công những kiến trúc hoa viên kiểu Châu Âu, ban ngay có thể uống cà phê trò chuyện, hưởng thụ thời gian an nhàn hiếm có ở thành phố nhịp sống cao này, ban đêm có thể nằm cảnh phồn hoa gấm vóc.

Hiện giờ những chiếc xe từ bốn phương tám hướng đang trên con đường hướng tới hội sở này, xe của giới truyền thông, xe của người tham dự cuộc đấu giá, một số đơn thuần tới xem náo nhiệt.

8 giờ sáng, sau khi tới một ngôi chùa thắp hương cầu mong mọi việc thuận lợi, Lâm Quang Đống đỗ xe ở cổng trường đợi Tô Xán, khiến sinh viên ra vào chú ý, không biết đại gia nào đi câu mỹ nữ.

Lâm Quang Đống muốn hút thuốc giảm bớt áp lực và tâm tình phấn khích nhưng không dám, nhưng dù sao đây là xe của Tô Xán, lần trước hắn hút thuốc trong xe, Đường Vũ vào xe ngửi thấy rõ ràng không hài lòng, còn trách Tô Xán, lúc đó Tô Xán nghĩa khí không khai hắn ra, từ đó trở đi Lâm Quang Đống không dám hút thuốc nữa.
- Kỳ thứ hai lượng tiêu thụ tăng vọt, dù Phạm Chi Lương không bỏ thể diện xuống nhận thua, nhưng với tình thế bây giờ, không cần tiền quảng cáo của ông ta cũng không sao ... Nhưng có một vấn đề, phía Tiêu Triệu Húc gần đây không có động tĩnh.
Tô Xán vừa lên xe, Lâm Quang Đống lo lắng nói:

Tiêu Triệu Húc là tên công tử nhà giàu ở Dung Thành, mới đầu sáng lập tạp chí Văn hóa thời thượng muốn lấy tờ báo sắp sập của mình góp cổ phần,

quen biết với La Trí Nhất của công ty đầu tư mà Tô Xán đang hợp tác, rất mê xe. Trước kia cống hiện kênh tiêu thụ của tạp chí có một nguyên nhân quan trọng là kiếm tiền mua chiếc Bentley này, hai bên có thời gian hợp tác ngắn, tạp chí dùng kênh tiêu thụ của hắn, còn Tiêu Triệu Húc có 5% cổ phần.

Nhưng bây giờ Tô Xán chơi trò rút củi dưới đáy nồi, mua cái xe Bentley mà Tiêu Triệu Húc cung cấp tình báo, hành động này tất nhiên phải khiến đối phương nổi trận lôi đình, thế nhưng hắn lại im lặng bất ngờ, khiến người ta không yên tâm.

- Không cần quan tâm nhiều như thế, hắn có vấn đề gì thì cứ tới tìm tôi.
Lúc đầu Tô Xán dùng chính sách cây gậy và củ cà rốt với Tiêu Triệu Húc là tránh cho hắn giở trò với tạp chí trong thời gian thai nghén thôi, hiện giờ so với lúc đó giá trị tạp chí tăng lên, hắn lãi nhiều rồi, còn không hài lòng thì giải tán, cùng lắm thì mua lại 5% cổ phần của hắn.

Có điều Tô Xán đoán chừng Tiêu Triệu Húc cũng không dám làm náo loạn lên, dù sao trước kia hắn hợp tác với Tô Xán với mục đích lập mối quan hệ lâu dài với Vương Uy Uy mà hắn cho rằng là người đứng đằng sau Tô xán, thế nên ắt sẽ có điều kiêng kỵ:
- Tôi không sợ đắc tội với hắn, trên đời này không những phải biết tìm đồng minh, càng phải hiểu làm sao tạo ra kẻ địch.

Lâm Quang Đống nghe câu này thì trầm tư gật đầu:
- Có lúc cần phải nhe nanh ra, không sợ gây chuyện, tránh người ta nghĩ chúng ta hiền lành dễ bắt nạt mà làm bữa. Sau này miếng bánh sẽ càng ngày càng lớn, tôi không muốn có một đám người vờn quanh chầu chực đợi chúng ta sở hở là đớp một cái.

Chiếc Bentley đỗ lại ở bãi đỗ xe trước Quốc tế Duy An, Tô Xán và Lâm Quang Đống mở cửa xe đi ra, nhìn phía trước có xe của đài truyền hình, xe đắt tiền vô số, từ trong xe đi ra toàn người ăn mặc sang trọng.

So ra thì chiếc Bentley của họ không nổi bật lắm, nếu không phải người có nhãn quang đặc biệt thì không biết nó là chiếc cuối trong seri xe chỉ có 54 cái trên toàn thế giới.

Lâm Quang Đống nhíu mày:
- Đông người thế này liệu chúng ta có nắm chắc được không?

Tô Xán cũng không dám khẳng định chắc chắn, lần này phía tổ chức chỉ cho 150 hạn ngạch đăng ký, mỗi hạn ngạch phải nộp 300.000 đề phòng tình huống ác ý ra giá xuất hiện, mỗi hạn ngạch phát ra một giấy mời, mỗi giấy mời cho tối đa ba người đi vào.

Theo chỉ thị của Tô Xán, đám Bùi Phượng Sơn, La Trí Nhất tập kết 30 triệu đồng, chiếm lấy 100 hạn ngạch, những người còn lại thì một số nhắm vào vật phẩm khác, Chiêm Hóa cung cấp một bức tranh sưu tập cá nhân và bức tượng điêu khắc nổi tiếng của Anh, đề phòng bán đấu giá bữa cơm thất bại, dù sao chuyện này đang được giới truyền thông và thương giới chú ý sát sao, nếu như thành trò cười thì vấn đề lớn rồi.

Có 50 hạn ngạch Tô Xán không thể khống chế, nhưng theo tài liệu tình báo mà Bùi Phượng Sơn điều tra, những người hắn có quan hệ đã nói chuyện cả rồi, một số còn lại, rất ít hứng thú với bữa cơm ba tiếng kia.

Tin tức này làm Tô Xán vốn cho rằng không thành vấn đề, nhưng tình thế bây giờ làm y lo lắng, dù sao mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, luôn có khả năng thất bại.

Loại vi tiêu này không thể đảm bảo 100% thành công, cần phải để lại không gian sinh tồn cho người cạnh tranh khác, nếu như bao hết hạn ngạch, thao túng chặt cuộc đấu giá thì quá ngang ngược, ở sự kiện bị chú ý thế này, phải dùng tới thủ đoạn phi thường, độ khó cao, nguy hiểm lớn, không có lợi cho thao tác.

Tô Xán và Lâm Quang Đống đăng ký thân phận, nhận thẻ, tổ chức khá chính quy, trong quá trình đó có phóng viên ĐTH phỏng vấn một số nhân vật có tiếng tăm ở Thượng Hải về buổi đấu giá hôm nay.

Hai bọn họ đương nhiên không ai phỏng vấn, cứ thế bước vào đại sảnh, đây vốn là phòng đa công năng, bên ngoài là kiến trúc Châu Âu với sắc xanh trắng chủ đạo, bên trong trang trí cổ phương Đông, với hai màu đỏ vàng, xa hoa mà trang trọng, chính là tinh túy của văn hóa phong cách Thượng Hải.

- Hôm nay tôi tới đây là vì hai món đồ sưu tập của Chiêm Hóa thôi, xem giá đi ... Còn bữa tôi chỉ có chút hứng thú thôi.

Tô Xán mặc cái áo len cao cổ màu ngà, quần jean, giày thể thao Addis, không có gì khác một sinh viên bình thường, đang nghe ngóng mọi người xung quanh trò chuyện để thu thập tin tức thì có người gọi:
- Tô Xán.

Ở nơi thế này mà có người nhận ra mình à? Tô Xán ngạc nhiên quay sang nhìn, chính là Ninh Đông, Bàng Nghị Nhiên mà lúc y và Đường Vũ từ Mỹ quay về đã gặp, còn có mẹ Ninh Đông, Hà Quách Khả, doanh nhân nổi tiếng Thượng Hải, lâu lắm rồi mới gặp lại, trông Ninh Đông rất kích động.

Làm Tô Xán ngạc nhiên hơn nữa là sau lưng bọn họ có Mục Giai Trúc và mẹ, dì hai của Đường Vũ, người phụ nữ xưa nay không thích Đường Vũ.

Mục Giai Trúc phát hiện ra Tô Xán đầu tiên, vốn đang mừng rỡ định gọi ai ngờ Ninh Đông giành trước, tức thì cảnh giác nhìn cô gái khá xinh xắn kia.

Nhìn Ninh Đông hiện giờ, so với cô gái năm trước đeo vòng cổ, mặc váy dân tộc phong khách đã khác rồi, mặc một vách dạ tiệc màu đen, áo choàng lông màu trắng, kẻ mắt đánh son, trông trưởng thành xinh đẹp hơn một năm trước nhiều.

Bàng Nghị Nhiên mặc áo jacket nâu, quần âu, trông gọn gàng, thấy Tô Xán cũng mừng lắm, nhưng là con trai, nên không biểu hiện rõ ràng như Ninh Đông.

Thấy hai bọn họ, thời gian ở Mỹ lại xét qua trước mắt, như y và Đường Vũ vừa mới từ máy bay xuống, quãng thời gian ở Mỹ đó khiến người ta lưu luyến, có điều tiếng người huyên náo xung quanh nhắc nhở Tô Xán đó là chuyện một năm trước rồi.

Những người xuất hiện nơi này đa phần trong thương giới, gặp nhau là xì xầm bàn chuyện làm ăn tạo dựng quan hệ, sự xuất hiện Ninh Đông làm nơi này tăng thêm không ít sức sống.

Ninh Đông vừa lớn tiếng gọi vừa xách váy chạy tới, vài người chỉ nhìn một cái rồi cười, cũng có người nhíu mày, không phải là trẻ con mấy tuổi đầu nữa, không biết đứa con gái nhà quê nào.

Định nắm lấy tay Tô Xán reo hò một hồi, nhưng chạy tới thì thấy Lâm Quang Đống đứng bên cạnh Tô Xán, Ninh Đông vội phanh lại:
- Cháu chào chú.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 111: Đấu giá (2)

B

ị một cô bé đáng yêu như vậy gọi là chú, Lâm Quang Đông cười méo miệng, xem ra người ta coi là gia trưởng trong nhà dẫn Tô Xán tới rồi:
- À, chào mọi người.

Hà Quách Khả hôm nay không phải tới tham gia cạnh tranh, bà là phó chủ tịch công hội Thượng Hải được bên tổ chức mời tới, nói vài câu với mấy người bạn đi tới cười:
- Tô Xán, cháu cũng tới hả? Đi cùng với gia đình sao?

- Cháo chào dì Hà.
Tô Xán không nghĩ Hà Quách Khả vẫn còn nhớ tên mình, lễ phép chào.

Hà Quách Khả đưa tay ra bắt tay Lâm Quang Đống:
- Chào Anh, Tô Xán là đứa trẻ ngoan lắm, năm ngoái tới Thượng Hải còn là nhóc xinh trai, giờ đã chững trạc thế này, chắc đang học đại học, không biết cháu nó học đại học nào?

Lâm Quang Đống cố nhịn cười, Tô Xán rất ghét bị coi là trẻ con:
- Vâng, cháu nó lên đại học rồi, bây giờ học ĐH Thượng Hải, hôm nay dẫn nó tới va chạm xã hội.
Còn nháy mắt với Tô Xán khiến Tô Xán thấy ngứa răng muốn cắn hắn một cái.

- Ồ ĐH Thượng Hải, giỏi quá, Đông Đông nhà chúng tôi học ĐH ngoại ngữ Thượng Hải, có thời gian các cháu liên hệ với nhau nhiều hơn, Đông Đông cứ nhắc tới cháu và Đường Vũ luôn.

Ninh Đông háo hức lấy di động ra:

- Lưu số điện thoại đi, anh có QQ không, lát nữa đợi cuộc đấu giá kết thúc chúng ta đi chỗ nào đó ngồi một chút, chị Đường Vũ cũng ở Thượng Hải, vậy mà chẳng tới tìm, hai người đúng là ... Thôi không nói nữa, em và mẹ phải vào, lát nữa chúng ta nói tiếp.

Tô Xán vẫy tay, đợi Hà Quách Khả dẫn Ninh Đông và Bàng Nghị Nhiên đi rồi liền bước tới phía Mục Giai Trúc và Tiền Du:
- Cháu chào Dì Tiền, Giai Trúc.

Tiền Du chỉ cười mang tính tượng trưng, Mục Giai Trúc mắt nhìn theo Ninh Đông một lúc, vừa rồi cô thấy Ninh Đông như muốn ôm Tô Xán, đang nghĩ cô gái này là ai, nhưng khi Tô Xán tới chào lại không hỏi tới Ninh Đông, tíu tít nói:
- Anh Tô Xán, không ngờ anh cũng tới, em và mẹ tới xem, muốn kiếm một món về cho ông ngoại.

Tiền Du nhìn trung bức tượng gỗ của nước Anh, nghĩ tới Tiền Hoa Phàm thích bày tượng gỗ trong bồn cảnh ngắm, tượng Trung Quốc có nhiều rồi, nhưng cái nước ngoài này có phong cách riêng, định mua lấy với danh nghĩa con gái, tặng cho Tiền Hóa Phàm, để Mục Giai Trúc tăng thêm ấn tượng trước mặt hai ông bà, không để hai ông bà chỉ biết mỗi Đường Vũ, quên mất con gái nhà mình.

Con mình mới mang họ Mục thật sự, còn con bé kia họ Đường, Mục Quế Anh chỉ là cái tên ông bà cụ gọi cho vui thôi.

Mà gần đây Tô Xán có xung đột với Trương Thao Lược, bà ta cũng biết ít nhiều, giờ thấy Tô Xán ở đây, thầm cảnh giác, phải chăng y có mục đích giống mình?

- Nghe nói Chiêm Hóa muốn bán bữa tối của mình, cho nên anh tới xem thế nào, có cơ hội thì tham gia.
Tô Xán trả lời rất thật:

Tiền Du hơi nhíu mày, thầm nhủ chả trách Trương Thao Lược nói Tô Xán cuồng vọng, dám đốp chát với ông ta trước mặt bao người, vì cần vào trong, bà ta chỉ nói một hai câu vô vị rồi kéo Mục Giai Trúc đi.

Không gian rộng lớn mở ra trước mắt, phải có tới hơn hai trăm người, Tô Xán nhận ra mấy người nổi tiếng không phải ở thương giới, không khí cũng như thành chiến trường.

Đám Bùi Phượng Sơn có dự mưu trước đã tới rồi, thấy Tô Xán liền vẫy tay gọi, Tô Xán và Lâm Quang Đống liền đi tới ngồi bên cạnh hắn.

Giới thiệu Lâm Quang Đống cho Bùi Phượng Sơn, hai người họ bắt tay nhau, Bùi Phượng Sơn thì thầm:
- Trong số này đa phần là người của chúng ta đấy, yên tâm đi, không ai hé răng lời nào đâu. Có điều cậu đừng có lỡ mồm nói ra trong bữa cơm với Chiêm Hóa là được.

Tô Xán mỉm cười, không trả lời câu nói hài hước của Bùi Phượng Sơn, có điều không khai ra không có nghĩa người ta không biết, nhìn đám người đó, không mặt nặng như đeo trì thì dửng dung, chả giống người đi tham dự bán đấu giá.

Mặc dù Bùi Phượng Sơn đã nhiều lần tiến hành thao tác kiểu này, song hôm nay vẫn không tránh khỏi phấn khích, nghĩ một chàng trai 19 thắng cuộc đấu gia bữa cơm với Chiêm Hóa sẽ có chuyện gì xảy ra đây, thậm chí hắn còn có kích động muốn đợi có kết quả hét thẳng vào mặt Chiêm Hóa, hả hê nhìn mặt ông ta.

Tất nhiên điều đó chỉ có thể tưởng tượng trong đầu, không thể không nói là một tiếc nuối.

Có lẽ đầu tiên là tất cả im tiếng, sau đó chuyện lan đi với tốc độ chóng mặt, họ sẽ thảo luận, Chiêm Hóa ăn cơm với chàng thanh niên kia, bọn họ sẽ thảo luận chuyện gì? Kiến thức ở trên lớp học à? E rằng khối người sẽ cười

đau bụng. Nhưng bỏ ra 30 triệu vì muốn một bữa cơm thì có thể là người bình thường sao?

Chiêm Hóa tới rồi, áo sơ mi trắng, véc xám, quần âu, không có gì hào nhoáng, nhưng toát lên sức hút nam nhân thành thục đi tới đâu cũng có người chào hỏi, nhìn ánh mắt các cô gái biết ông ta được hâm mộ ra sao. Chiêm Hóa ngồi ở vị trí hàng đầu, chỉ cần nói vài câu trước thứ bán đấu giá cuối cùng, rồi ngồi đợi người ăn cơm cùng mình.

Buổi bán đấu giá diễn ra vào đúng 10 giờ sáng, món đầu tiên bức (Thái Hành Tình Tuyết Đồ) của Tạ Thì Thần, khi mỹ nữ mặc trang phục thời Đường trải bức tranh ra, phía dưới có tiếng hô khẽ, không biết là hô cái gì, mỹ nữ hay bức tranh. Sau mười lần ra giá, thuộc về một nam tử trung niên mang theo hai vệ sĩ với giá 770.000.

Đương nhiên đây không phải là người của Bùi Phượng Sơn rồi.

Món thứ hai giá trị không cao lắm, là tác phẩm điêu khắc trường phái hiện đại, Chiêm Hóa mua khi du lịch nước Anh, giá khởi điểm là 150.000.

Lục tục có người ra giá tới 230.000, Tiền Du liền giơ biển:
- 260.000.

Tô Xán nhìn sang, Mục Giai Trúc liền làm mặt quỷ trêu y, Tô Xán cười lại, thầm nghĩ sao cô em Mục Giai Trúc này tính cách chẳng giống cô chị họ Mục Quế Anh tẹo nào.

Giá lần lượt tăng lên, tới 450.000, lúc này Tiền Du do dự rồi, cuối cùng vẫn giơ biển:
- 500.000.

Ai ngờ món đồ này vốn đánh giá thấp hơn bức tranh mà giá cũng tới 770.000, Tiền Du định thôi, nhưng nhìn con gái bên cạnh, cắn răng giơ biển:

- 800.000.

Không ít tiếng "ồ" khe khẽ, mọi người nhìn cả về phía Tiền Du, dù sao cũng mang huyết thống ưu tú của Mục gia, thế nên những ánh mắt tản thưởng dung mạo của thiếu phụ xinh đẹp này nhiều hơn là chuyện ra giá cao.

Người chủ tì gõ búa hai lần, ánh mắt nhìn quanh, rất chuyên nghiệp, khiến người ta có cảm giác là hắn đang nhìn mình, cuối cùng gõ búa lần ba:
- 800.000, hoàn thành giao dịch, chúc mừng quý khách biển số 137.

Tiền Du thầm thở phào, tay cầm biển cũng nơi lỏng, cười tiếp nhận tiếng chúc mừng xung quanh.

Bây giờ sẽ là bán đấu giá bữa cơm tối của Chiêm Hóa, người có mặt ở đây không khỏi hồi hộp, sẽ là cái giá nào đây?

Thế nhưng người chủ trì giơ một cái hộp gỗ son, tuyên bố tiếp theo là đấu giá thánh chỉ của vua Càn Long thời Thanh khiến mọi người xôn xao vì ngạc nhiên, không phải là bữa tối với Chiêm Hóa à? Đây là trò gì? Hay Chiêm Hóa sợ thất bại nên thay đổi?

Chiêm Hóa thong thả bước lên sân khấu, đứng trước bục đấu giá, gõ micro khe khẽ vài tiếng để mọi người tập trung, giọng hơi trầm khàn:
- Xin mọi người yên tâm, bữa cơm của tôi sẽ đấu giá dưới hình thức tặng kèm cho người đấu giá thành công thánh chỉ này, tức là vị nào thành công đấu giá được nó, tôi sẽ vinh hạnh mời người đó dùng bữa cơm.

Bởi vì bữa cơm của Chiêm Hóa quá hình thức, thuộc về đấu giá "phi vật chất", được truyền thông đưa tin ầm ĩ, khiến cơ quan hữu quan chú ý, đánh tiếng có thể không cho phép kiểu bán đấu giá này, cho nên phải thay bằng đấu giá vật thật, thực tế vẫn là đấu giá bữa cơm, chỉ thay cách nói thôi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 112: Người chiến thắng

Lời giải thích của Chiêm Hóa vừa nói ra, mọi người vỡ lẽ "ồ" lên, nhưng đại bộ phận ở đây là quân đoàn vi tiêu của Tô Xán, không hề có ý đồ đấu giá thật sự, tâm tình biến hóa không nhiều.

Phản ứng không được nhiệt tình lắm ở phía dưới làm Chiêm Hóa nhạy bén nhận ra có điều không ổn, nhưng cụ thể không ổn ở đâu vẫn chưa phát hiện ra, mày nhíu lại.

Người ngồi đằng sau Tô Xán nhỏ giọng thì thầm với nhau:
- Chiêm Hóa quả nhiên không đơn giản, bán đấu gia bữa cơm kèm với một cái thánh chỉ, xem ra chưa thỏa mãn với vị trí của mình trên bảng phú hào, muốn làm hoàng đế thị trường vốn, truyền ra ngoài người ta sẽ nói thế nào? "Bữa cơm thánh chỉ của Chiêm Hóa" hay “ Bữa cơm hoàng đế” .. Dã tâm không nhỏ.

Tô Xán cũng nghĩ như thế, nhưng càng là đề tài bàn tán càng có lợi cho y.

Thánh chỉ Càn Long sau này được nhiều người săn lùng, giá thường cao, song khó định giá, cũng có thánh chỉ chẳng đáng tiền, không phải chỉ xem năm, chất liệu, có đủ hai thứ ngôn ngữ Mãn - Hán hay không, càng phải xem nội dung, nếu là sự kiện trọng đại trong lịch sử thì sẽ là chí bảo vô giá, thuộc về báu vật quốc gia, cấm lưu thông trên thị trường. Còn nếu chỉ là thánh chỉ phong chức bình thường cho ông quan nào đó, thánh chỉ ban thưởng khi vua nổi hứng lên thì chẳng có giá mấy, vài chục nghìn là bình thường.

- Vậy tiếp theo chúng ta bán thánh chí niên hiệu Càn Long, cùng với bữa cơm ba tiếng cùng với ngài Chiêm Hoa, giá khởi điểm là 1000.000, xin mời mọi người.

Phía dưới trầm mặc hẳn xuống, Bùi Phượng Sơn nhìn xung quanh, hiện trường có 2/3 số người của bọn họ, còn 1/3 cạnh tranh thực sự cũng im lặng, dù sao chưa ai chứng kiến kiểu đấu giá, Chiêm Hóa học theo Warren Buffett, là một kiểu thử nghiệm, nhiều người chủ yếu là mượn hai thứ đấu giá trước, tới xem náo nhiệt.

Lâm Quang Đống đang định ra giá thì La Trí Nhất đột nhiên giơ biển:
- 110.000.

Chẳng lẽ La Trí Nhất lâm trận trở giáo? Tô Xán ngạc nhiên.

Bùi Phượng Sơn đưa tay ấn lên đùi Tô Xán, nói nhỏ:
- Chiêm Hóa nhìn ra cái gì đó rồi, La Trí Nhất đang tung hỏa mù thôi, không cần lo, giá nâng lên bao nhiêu, lợi tức sẽ giảm bù cho cậu.

Thế này cũng là hợp lý, Tô Xán cũng hiểu, dù sao y là lần đầu tham dự mấy chuyện thế này căng thẳng là khó tránh, liền ra hiệu cho Lâm Quang Đống:

Lâm Quang Đống giơ biển:
- 120.000.

- Vị số 39 ra giá 120.000, ai trả giá cao hơn, 120.000 lần thứ nhất ... Vâng đây là thánh chỉ hiếm có, chưa kể bữa cơm với ngài Chiếm Hóa ... 120.000 lần thứ hai ...

Phản ứng phía dưới khá lạnh nhạt, dù sao không mấy ai thấy bữa cơm này có ý nghĩa gì, đã thế lại thêm 2/3 thực sự không có hứng thú, nên không khí còn buồn tẻ hơn cả đấu giá hai món trước. Tô Xán chỉ biết tới vi tiêu trên sách vở, lần đầu tiên chứng kiến chửi thầm trong lòng, thế này không lộ mới là lạ, chẳng bằng vi tiêu 100% luôn cho đỡ hồi hộp, chỉ có điều làm thế không khác gì tát vào mặt bên tổ chức.

- 200.000.

Một giọng nói hô lớn.

Đó là thanh niên chừng 28 tuổi, giơ biển xong còn nghênh ngang nói với bạn:
- Chẳng qua là bằng giá cái xe rẻ tiền thôi mà.

May mà Chiêm Hóa không nghe thấy, nếu không chẳng biết có tức chết không?

- 220.000.
Lâm Quang Đống không do dự, Tô Xán nói có thể bỏ 1.500.000 ra để cướp lấy thứ này.

Thanh niên kia cũng chỉ hô cho vui thôi, thấy khí thế của Lâm Quang Đống nhún vai cho qua, hắn biết chừng mực, muốn gây chú ý với mỹ nhân thì bằng vào số tiền này ném ra ở quán bar hiệu quả gấp bội, không cần tranh đấu ở nơi không thiếu đại gia này.

- 250.000.
Ra giá là người bình thường, áo sơ mi bình thường, đại khái nếu đi ra đường sẽ là một trong số vô vàn người thuộc tộc làm công, chẳng ai chú ý tới.

- Vâng, giá hiện nay đã là 250.00 ... 250.000 các bạn đừng quên số tiền đấu giá không chỉ thu về hiện vật, mà còn thể hiện sự hào hiệp của các bạn cho sự nghiệp công ích ... Vâng còn ai trả cao hơn không ạ?
Người chủ trì kích động đám đông, nhưng phía dưới im ắng làm hắn chẳng có hứng thú nói nhiều:

- 300.000.
Lâm Quang Đống giơ biển, định đưa giá lên cao hắn, không giằng co nữa.

- 400.000.

Ra giá là một thiếu phụ đeo đầy vàng bạc trên người, khóe miệng có một cái nốt ruồi duyên dáng kiểu Cindy Crawford.

Chiêm Hóa khe khẽ vỗ tay, quay đầu cười với thiếu phụ đó, một bữa cơm với mỹ nữ đương nhiên làm người ta càng vui hơn.

- 600.000.
Là nam nhân trông rất bình thường kia.

- Không phải cũng là người của anh chứ?
Tô Xán quay sang hỏi:

Bùi Phượng Sơn lắc đầu:
- Không phải, có lẽ là người của mấy công ty khoảng sản Ôn Châu, mấy người này quyết tâm lắm, chúng tôi cố loại bỏ nhưng vẫn còn sót.

- Giá đã là 600.000 thuộc vị có số 121 ... 600.000 lần thứ nhất.

Tô Xán cũng thấy khả năng này không cao, tỏ vẻ hiểu ý:
- Chuyện gì cũng có nguy hiểm, tình báo của Lão Bùi đã chính xác lắm rồi.

Lâm Quang Đống giao lại tấm biển cho Tô Xán, giá quá cao rồi, hắn không tiện quyết định nữa, tốt nhất cho Tô Xán định đoạt.

- 600.000 lần thứ hai ...

Khi người chủ trì vừa hô lần thứ hai thì Tô Xán giơ biển trong tay lên, nói gọn:
- 1.000.0000.

Mấy phóng viên hưng phấn không thôi, chĩa thẳng máy ảnh về phía Tô Xán, như cá mập ngửi thấy mùi máu tanh, chuyến này có chuyện vui rồi.

Tiếng kêu kinh ngạc nối nhau khắp hội trường, giờ thì mọi người không kiềm chế được nữa, ít người kích động đứng lên xem nhân vật này là ai.

Chiêm Hóa đứng dậy nhìn về phía Tô Xán, cảm giác đầu tiên là, quá trẻ, thằng nhóc này đùa sao?

Tô Xán đưa ra dự định xấu nhất, đánh cược một phen, cho dù tăng tiền từng chút từng chút một mà đối phương có ý chơi thật, sẽ không dứt bỏ được, chẳng bằng tung cú đấm mạnh dứt điểm luôn.

1 triệu cho một bữa cơm, đây là chuyện khó tin vào thời đại này, ánh đèn flash chớp liên hồi, không chỉ có phóng viên, ánh đèn này đại biểu cho sự kích động của bọn họ.

Tô Xán hồi hộp nhìn nam tử ra giá 600.000 kia, thấy hắn định giơ biển thì giật thót, không hiểu sao hắn lại biển xuống.

- 1.000.000 lần thứ ba.
Người chủ trì gõ búa "cộp" một cái, tiếng vỗ tay vang dội nổ tung hội trường, kể cả đám người Bùi Phượng Sơn cũng nhiệt tình vỗ tay, đây không phải giả vờ, đây là thành công của bọn họ.

Trong lúc mọi người quay đầu hỏi nhau lai lịch chàng trai trẻ thì có người bên tổ chức tới mời những người vừa đấu giá thành công, hoàn thành thủ tục tiếp theo, xác nhận cách thanh toán tiền, sau khi ký tên thì tiền bảo đảm cũng sẽ tính gộp vào tiền đấu giá.

Người đấu giá thành công bức Thái Hành Tình Tuyết Đồ xua tay:
- Lát nữa tôi ký tên là được.

Đợi nhân viên công tác đi rồi, ông ta nhìn về phía Tô Xán đang đón nhận xung quanh chúc tụng, lẩm bẩm:
- Chậc, cái bức thánh chỉ kia chỉ bày sơ qua nên không ai chú ý, nhưng nó không đơn giản đâu, gấm ngũ sắc, khung vân long hí châu, ít nhất giá trên thị trường là 500.000, cho dù không có bữa cơm cùng Chiêm Hóa tặng kèm

thì đấu giá tới 1.000.000 là bình thường, không bình thường ở đây là vì sao Chiêm Hóa đặt giá khởi điểm có 100.000. Tiểu Trương, cậu nghĩ sao?

Tiểu Trương là một trong hai vệ sĩ kè kè bên cạnh ông ta, nghe thế cười khổ:

- Giám đốc Cố là cao nhân, tôi chỉ là kẻ thô kệch, làm sao hiểu chuyện này, ngài cần tới thì tôi bán cái mạng này cũng được, nhưng bảo tôi bình phẩm vấn đề này khác nào giết tôi. Nhưng mà tôi thấy có lẽ con mắt đầu tư của Chiêm Hóa giỏi đấy, song làm nhà sưu tập chẳng qua là trưởng giả học làm sang thôi, đồ giá cao ra giá thấp, không phải kẻ ngốc thì là gì?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 113: Thắng hiểm

C
hiêm Hóa không phải kẻ ngốc.
Giám đốc Cố tên đầy đủ là Cố Hi, mắt hết nhìn Tô Xán lại nhìn Chiêm Hóa, đôi mắt đã bé lại bị thịt trên mặt chèn ép thành đường chỉ, rất thích hợp theo dõi người ta mà không sợ bị phát hiện:
- Cho dù Chiêm Hóa không biết giá, chẳng lẽ quỹ từ thiện Chung Sơn lại không có ai định giá cho ông ta? Thánh chỉ đó chỉ mở ra một lượt, nửa giấu nửa lộ, ông ta muốn để người thực sự biết hàng nhìn thấy nó, trong đây có hai yếu tố tâm lý, thứ nhất là sợ, thứ hai là không sợ.

Sợ lại còn không sợ? Tiểu Trương chẳng hiểu ra sao.

- Sợ là giá trị tờ thánh chỉ quá rõ ràng, khiến người cạnh tranh bỏ qua giá trị bữa cơm của mình, chỉ theo đuổi thánh chỉ, mục đích chính của ông ta chết non. Không sợ là dám đưa ra cái giá quá thấp thế này, Chiêm Hóa không sợ nó bị mua với giá thấp hơn giá trị thực ...

Cố Hi tâm tình rất tốt, hôm nay vừa mua được bức tranh yêu thích, lại được chứng kiến trò hay, nên dù tâm phúc trầm ngâm như hiểu như không thì ông ta vẫn hào hứng nói tiếp:
- Là thế này, khi đưa ra thánh chỉ thì người chủ trì thì giới thiệu sơ lược, trọng điểm nói tới bữa cơm, chỉ người thực sự hiểu giá thánh chí mới ra giá, hơn nữa còn không keo kiệt vung tiền, sẽ tạo thành cảm giác là bữa cơm của Chiêm Hóa rất giá trị, thực ra người ta chỉ nhìn trúng thánh chỉ thôi.

Tiểu Trương “à” một tiếng như tỉnh ngủ:
- Giám đốc Cố đúng là cao mình, nhưng nếu ngài đã biết thế, lại không ra giá.

Cố Hi lắc đầu, lại nhìn về phía Bùi Phượng Sơn, Tô Xán:

- Không phải người có nhãn lực quá ít ... Mà là do người gây ra, nếu chẳng may lún vào, nước sâu nước đục, chưa chắc có lợi. Đây là cuộc đấu giá công ích, tôi chuốc rắc rối không đáng vào người làm gì, nhưng mà chuyện này vẫn còn trò hay để xem tiếp.

Không khí hiện trường vẫn sôi sùng sục, người chủ trì yêu cầu hai bên lên sân khấu bàn giao mang tính nghi thức, Chiêm Hóa đi lên, cầm lấy micro:
- Nói thật, kết quả hôm nay thật bất ngờ, tôi không nghĩ mình lại ăn tối với một chàng trai trẻ như vậy, tôi còn đang hi vọng là một cô gái trẻ xinh đẹp cơ... ài, thật là tiếc
Mọi người cười rộ lên, tất nhiên chỉ là số ít làm khóe môi Chiêm Hóa hơi giật khẽ một cái.

- Nói thế nào cũng chúc mừng, tôi rất mong đợi cuộc hội diện ở bữa cơm.

Tô Xán đứng dậy trong tiếng vỗ tay, nhận lấy giấy chứng nhận từ tay Chiêm Hóa, sau đó thân thiết bắt tay, cả hai quay đầu lại phía mọi người mỉm cười để phóng viên chụp ảnh, ở nơi công khai thế này không tiện nói gì nhiều, chỉ là vài lời khách khí vô nghĩa, bọn họ còn 3 tiếng nắn gân nhau.

Hà Quách Khả và Ninh Đông, Bàng Nghị Nhiên ngồi ở hàng ghế đầu ngạc nhiên, sau đó vỗ tay nhiệt tình. Tiền Du đi lên nhận giấy chứng nhận của mình xong kéo con gái đi, kệ Mục Giai Trúc cố ngoái đầu nhìn Tô Xán.

- Người anh em, chuyện cậu giao cho chúng tôi đã làm ổn thỏa rồi, nhiệm vụ hoàn thành. Tôi cũng chúc mừng cậu, có điều Chiêm Hóa không phải người đơn giản đâu, bất kể cậu định làm cái gì, tôi đều mong cậu lưu ý ... Còn có việc, tôi không ở lại được nữa, hôm khác tôi mời khách.
Bùi Phượng Sơn lần lượt bắt tay Lâm Quang Đống, Tô Xán rồi cáo biệt.

Phòng nghỉ ngơi của hội trường, Chiêm Hóa nói cười tiễn một người ra cửa, buổi bán đấu giá đã kết thúc, ông ta vứt nó luôn sau đầu.

Tích tắc đóng cửa lại, nụ cười trên mặt tắt ngấm, ngồi xuống ghế sô pha châm điều thuốc, chỉ rút một hơi, để thuốc cháy thành tàn dài.

Tiếng gõ cửa vang lên, Chiêm Hóa ấn điều thuốc vào cái gạt tàn kiểu giả cổ, nói:
- Vào đi.

Cửa phòng mở ra, không ngờ chính là người trung niên sơ mi xám không có gì đặt biệt hô giá "600.000".

- Chủ tịch Chiêm, vì sao không cho tôi theo tiếp, 1 triệu chỉ là mở đầu thôi, tôi nắm chắc có thể nâng giá lên cao hơn nữa ... Thật đáng tiếc.

Hắn là kẻ có kinh nghiệm phong phú trong chuyện tạo không khí và nâng giá trong cuộc bán đấu giá này, lúc ấy Tô Xán vừa đưa giá 1 triệu, hắn định ra giá 1.200.000, nhưng lại bị Chiêm Hóa nhắn tin ngăn lại.

Chiêm Hóa lắc đầu:
- E là không ai truy theo nữa đâu .. Đa phần người tham gia không có ý cạnh tranh, 1 triệu đã là cái giá hiếm có rồi.

Nam tử kia giật mình:
- Ý chủ tịch là ... Chúng ta bị vi tiêu rồi?

Chiêm Hóa không trả lời, chẳng biết nghĩ gì mà đột nhiên bật cười:
- Thú vị lắm, đối phương đã bỏ công sức như thế chỉ vì muốn được ăn tối với tôi, tôi cũng phải thể hiện ít thành ý chứ ... Bảo Diệp Thúy Tuyền giúp tôi chuẩn bị, gọi cho giám đốc các bộ phận, mai họp, sẵn sang tiếp xúc với công ty đối phương ... Không tổ chức một đoàn đội lớn cũng có lỗi với người ta đã ra bài như thế.

…

Tránh đám phóng viên, quay trở về chiếc Bentley, Lâm Quang Đống không kìm nén được vui mừng nữa:
- Toàn thắng, ha ha ha, bây giờ tôi chờ xem khi ông chủ lớn của tạp chí Văn hóa thời thượng cùng nhân vật hàng đầu giới tài chính gặp nhau sẽ tọi ra tin tức chấn đồng gì.

Trước đó tạp chí Văn hóa thời thượng đổ bộ vào Thượng Hải không được coi trong, sau đó vì sự kiện chiếc Bentley đã tạo ra cú trở mình đẹp mắt, bây giờ lại là bữa cơm với Chiêm Hóa, không biết tạo ra hiệu ứng gì.

- Toàn thắng?
Tô Xán lắc đầu, y có linh cảm chiến thắng này quá miễn cưỡng, không khí buổi bán đấu giá bất thường như vậy, Chiêm Hóa không nhận ra thì quá kém cỏi, hơn nữa người ra giá kia cũng biểu hiện không đúng, có thể nói đối phương hài lòng với cái giá mình đưa ra, chỉ có thể nói là thắng hiểm :
- Vậu anh nói xem cái này bao nhiêu tiền?
Đưa thánh chỉ cho Lâm Quang Đống.

Lâm Quang Đống không hứng thú với đồ cổ, mở hộp trải thánh chỉ ra xem qua loa rồi trả lại cho Tô Xán:
- Chắc chắng đáng giá bao nhiêu tiền, thứ giá gốc còn chưa tới 100.000 có gì đáng chú ý, hay là tìm người giám định thử, không bán được thì đóng khung kính treo giữa nhà cũng oách lắm.

Tô Xán cũng nghĩ thế, ném ra ghế sau, hai trăm năm trước, thứ đại biểu cho hoàng quyền vô thượng, thay trời ra chỉ, đáng thương bây giờ nảy lên mấy cái ở ghế sau, rồi tản ra một bên, uổng phí của trời.

- Nếu cậu mà không nói thì tôi cũng không nghĩ bữa cơm với Chiêm Hóa giá trị như vậy, nếu có ai đó chỉ cần đưa tôi 20.000 thôi, tôi cũng sẵn sàng ăn cơm với người đó.
Lâm Quang Đống hồi tưởng lại vẫn thấy chuyện này sao mà khó tin.

- Đừng không có chí khí như thế, tôi tin rằng sau này giá trị của anh tuyệt đối không chỉ như thế, có thể thành nhân vật phong vân không kém gì Chiêm Hóa.

Sau này Sử Ngọc Trụ bắt chước bữa cơm của Warren Buffett, khơi lên hiệu ứng danh nhân. Có người nói ba tiếng đồng hồ thì làm được cái gì, học được tinh túy kinh doanh của Chiêm Hóa sau? Ba tiếng đồng hồ có thể phục chế được con đường thành công của đối phương?

Chưa nói thành công của một người có thể phục chế hay không, nhưng không nghi ngờ gì truyền thông thích loại tin tức thế này, ở mức độ nổi tiếng thì cơ bản Tô Xán và Chiêm Hóa cùng thắng.

Chưa nói, nội dung của bữa cơm sẽ càng được chú ý, trong bữa cơm Tô Xán tiến cử hạng mục Văn hóa thời thượng, thuyết phục Chiêm Hóa tham gia đầu tư, chỉ cần tin này truyền ra, chắc chắn không ít người hùa theo, hạng mục Chiêm Hóa đầu tư mà không vào kiếm chút ít thì có lỗi với bản thân. Cái này giống hiệu ứng Tiêu Vương vậy.

Lúc đó giá trị đâu phải chỉ có 1 triệu, giá trị của cả bản thân lẫn hạng mục đều nâng lên một bậc, đó là năng lượng của tạo thế, Tô Xán chưa bao giờ thấy mình tiêu tiền đáng như vậy.

Thời đại này một món hàng tốt nếu không được quảng bá thích hợp sẽ chẳng ai biết tới, đương nhiên nếu chất lượng không ra sao thì dù quảng bá lớn đến mấy cũng vô nghĩa thậm chí là phản tác dụng, Tô Xán tin vào tạp chí Văn hóa thời thượng khiến Lâm Quang Đông mất ăn mất ngủ bao ngày trời.

Tương tự Chiêm Hóa không thể để bữa cơm của mình nhạt thếch, hai người ngồi cắm đầu ăn, tán gẫu trên trời dưới đất, nói ra người ta cười vào mặt Chiêm Hóa. Nhưng khai thác được bao nhiêu lợi ích phải dựa vào bản lĩnh của khách mời.

***

Tiêu Vương của ĐTH TW TQ, cái này chắc độc giả Quan Lộ Thương Đồ hiểu rõ, giải thích ra thì lằng nhằng lắm. Đại khái là đấu giá quảng cáo giờ vàng trong 1 năm, trong khoảng giờ vàng đó không có công ty nào khác trong ngành được quảng cáo, ví dụ nếu Samsung thắng thì táo khỏi quảng cáo giờ đó.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 114: Bước ngoặt

Đợi tới khi tạp chí Văn hóa thời thượng đứng vững chân rồi, nên bán tạp chí DM đi, tập trung và mở rộng nhân thủ của truyền thông Ba La, khi ở Mỹ tôi có làm quen vài người, họ có thể giúp chúng ta bồi dưỡng nhân viên, lần này kế hoạch của tôi là nâng số nhân viên từ 32 lên 45 người.
Lâm Quang Đống kiến nghị, tạp chí DM là tờ tạp chí thuần quảng cáo, dễ bị mô phỏng, Truyền thông Ba La đi trước một bước đạt thành công lớn, nhưng sau này ngày càng nhiều nơi có tài chính lớn hơn, quan hệ rộng hơn tham gia cuộc chơi thì cạnh tranh sẽ rất khốc liệt, lợi nhuận không được mấy, chẳng thà bán nó đi trong lúc đỉnh cao, đầu tư tiền bạc và nhân lực cho Văn hóa thời thượng.

- Được, thao tác cụ thể tôi không can thiệp, nếu anh thấy cần thì cứ làm. Nâng cao số lượng và chất lượng nhân viên quan trọng, còn cần bắt đầu tạo ra hệ thống văn hóa của công ty.

Trước kia truyền thông Ba La lập nên có thể nói là quá gấp gáp, căn bản chỉ là một nhóm sinh viên đại học sục sôi nhiệt huyết sẵn sàng ăn bánh mỳ nước lã cầm hơi phấn đấu vì lý tưởng thôi. Bây giờ công ty đã đi vào chính quy, đằng sau còn có báo tỉnh thuộc hệ phái của Vương Bạc chống lưng, tới lúc bồi dưỡng tinh anh cố chất chuyên nghiệp rồi.

- Chính là ba loại tiêu chuẩn của xí nghiệp sao?

Tô Xán gật đầu gập ngón tay nói:
- Đúng thế, công ty loại ba dựa vào nhân tài, công ty loại hai dựa vào cơ chế, công ty hàng đầu dựa vào huyết thống văn hóa của nó. Công ty quá dựa dẫm vào một người thì không đi xa được, con người luôn có sai lầm,

luôn có cực hạn, cho nên công ty muốn duy trì cần phải có một cơ chế, một cơ chế vận hành phù hợp với hoàn cảnh xã hội.

- Một công ty ưu tú là một hệ thống, mỗi cá nhân chỉ có tác dụng của một thành phần, một công ty như vậy cho dù có thiếu ai cũng có thể vận hành. Thế nhưng như thế vẫn chưa đủ, vì xã hội thiên biến vạn hóa, cơ chế có thể sẽ không còn thích hợp với xã hội, khi đó cần dựa vào văn hóa. Cơ chế không thể khiến mỗi người phát huy hết năng lực và tiềm lực của mình, nhưng văn hóa thì có, thứ này nói đơn giản, nhưng rất phức tạp, cũng cần thời gian hình thành. Tôi cũng đang mày mò nó, chúng ta có thể cùng tham khảo với nhau.

Tô Xán nói rất chân thành, y muốn cùng người bên cạnh lập nghiệp cùng trưởng thành, họ là vũ khí và trợ lực của y, họ lớn mạnh cũng chính là y hùng mạnh. Tô Xán tính, mười năm nữa, y có thể tạo ra văn hóa vững chắc cho công ty, lúc đó không cần y nó vẫn sống khỏe bằng quán tính của mình, y có thể theo đuổi ước mơ, tiền bạc với Tô Xán là bàn đạp thực hiện mục đích, không phải mục đích cuối cùng.

Lâm Quang Đống hết sức tán đồng:
- Vì sáng nghiệp, nên chúng ta vẫn đang ở giai đoạn công ty loại ba, nhiều thứ phải dựa vào chúng ta, cho nên cần phải cải cách, có điều đây là quá trình tuần tự, công ty phải từng bước trưởng thành mới tạo ra được văn hóa, không thể gấp gáp.

Ánh mắt Tô Xán vô tình nhìn thời gian hiển thị màn hình LCD trên bảng điều khiển, cảm thán:
- Đã là tháng 12 năm 2001 rồi, thời gian trôi qua thật nhanh.
Vậy là quay trở lại được hơn ba năm, thời gian lúc nào cũng giống như chỉ như một cái chớp mắt.

Lâm Quang Đống có cảm khái khác, gần hai năm trước hắn còn đạp xe cọc cạch tới trường, bây giờ lái Bentley, ai có thể ngờ.

- Nghe nói anh đang chơi game máy tính? Chơi trò gì thế?

Lâm Quang Đống hơi xấu hổ:
- Đó là phương pháp thả lỏng ất tốt, lúc ở Dung Thành hay quanh quẩn với đám sinh viên, bị bọn chúng dụ dỗ, thời gian đó bôn ba vì Văn hóa thời thượng, suốt ngày căng thẳng, nên muốn vào thế giới ảo bỏ cái mặt nạ xuống thỏa sức tung hoành, không cần phải nghĩ bắt chuyện với người khác thế nào, làm sao có được lợi ích, không cần nắm chừng mực ... Bây giờ vừa ra loại game MUD có đồ họa, khá hot, trên Truyền Kỳ, cậu có hứng thú thì thử xem, tôi với cậu có thể lập party.

（Multiple User Dimension hoặc Multiple User Dungeon)

Game trên internet ở TQ đã phát triển được mấy năm rồi, có điều ấn tượng của Lâm Quang Đống vẫn còn dừng lại ở thể loại game thuần văn bản, nghe cách hắn dùng từ ngữ là Tô Xán biết là con gà.

- Nhắc tới game này làm tôi nhớ tới một chuyện, một người trẻ tuổi sau khi tốt nghiệp đại học vào làm cơ quan đơn vị sự nghiệp, suốt ngày chỉ chơi game, rồi từ chức đầu tư 500.000 vào một trang web nhỏ, kết quả tới 2000 được đầu tư 3 triệu USD, rồi công ty game Hàn Quốc vào Thượng Hải kiếm người hợp tác. Người trẻ tuổi này thành công trở thành đại lý game, nhưng vì thế mà cùng chủ công ty game cũ đường ai nấy đi, vì không có tiền, người đó cầm hai bản hợp đồng với Cty Hàn Quốc, mang tới Dell, đề xuất phục vụ dùng thử server hai tháng, bị hiểu lầm là khách hàng lớn, nên hắn được chấp nhận. Hắn tiếp tục mang hợp đồng tới China telecom, lừa tiếp hai tháng dùng băng thông rộng.

- Game này hai tháng chơi thử nghiệm, sau đó thu phí, tiền thu được sáng tạo ra kỳ tích cứu sống cả công ty, bây giờ hàng tháng thu cả bao tải tiền, anh cũng cống hiến vào đó không ít nhỉ?

Lâm Quang Đống ngạc nhiên:

- Cậu nói đúng, công lực lừa đảo này không kém gì cậu.

Tô Xán suýt ngã ra đất, trước kia mỗi Vương Thanh gọi mình là kẻ lửa đào, giờ thêm hắn, đúng là càng sống càng đi xuống:
- Đừng bảo người ta lừa đảo, đó là sách lược đàng hoàng, công ty game này về sau thành tựu cực lớn, có khi chúng ta giờ đi xe Bentley tăng hết tốc độ cũng không đuổi kịp người ta.

- Tôi thừa nhận game Truyền Kỳ rất hay, nhưng mà một game trên mạng thì làm sao có thành tích lớn như thế được? Cậu quá hạ thấp sĩ khí bên mình đề cao kẻ địch đi.

Tô Xán xua tay:
- Chớ coi thường sức mạnh thế giới ảo, sau này internet phát triển tới mức mỗi người có một cái máy tính nối mạng, anh thử tưởng tượng xem hàng trăm triệu người nộp tiền có thể đưa một người lên vị trí thế nào?

- Cậu đã đánh giá cao công ty game đó như thế, vì sao không tham gia vào?

- Vì tinh lực của mỗi người có hạn, tôi đi con đường của mình, làm thứ mình sở trường mới thể hiện được giá trị, đơn giản làm tham quá nhai không nát thôi.

Tô Xán nhớ tới faceboook ở Mỹ, Đôn Hoàng của Vương Thanh, tạp chí của Lâm Quang Đống, sản nghiệp văn phòng phẩm của Triệu Minh Nông, tất cả đang ở thời kỳ phát triển mạnh mẽ, cần không ngừng đầu tư tinh lực và tiền bạc, thực hiện kế hoạch phát triển chuỗi sản nghiệp của mình, thời gian đâu chú ý cái khác.

Buổi trưa Lâm Quang Đống và Tô Xán ăn nhanh ở quán Starbucks, trên bàn có một tờ báo, đại khái là đoán xem bữa tối với Chiêm Hóa sẽ lọt vào tay ai.

Trong quán đều là nam nữ ăn mặc thời thượng, phân tán khắp nơi, đầy không khí tiểu tư sản, Lâm Quang Đông chỉ tờ bào cho Tô Xán thấy:
- Giờ báo chí không cần đoán nữa, ngày mai trang nhất không ít báo sẽ là (Chủ tịch tạp chí Văn hóa thời thượng cùng phú hào bảng Forbes dùng cơm tối), sau đó là tưng bừng thảo luận nội dung bữa cơm là gì.

- Làm gì nhanh như thế, e rằng nhiều người chưa biết thân phận của chúng ta.
Tô Xán biết đây là sự kiện oanh động thế nào, y sẽ lần đầu tiên bước ra trước mặt công chúng, trước kia ở Hạ Hải, Dung Thành, Tô Xán đều lên báo rồi, khi đó chẳng qua chỉ là một học sinh trung học, từ Lâm Quốc Chu, Vương Bạc, chắc không ai nhớ Tô Xán là nhân vật nào nữa.

Còn bây giờ không bao lâu nữa, nhiều người không nhìn nhận y là sinh viên đại học, mà là chủ tịch một công ty đang phất lên như diều.

Đi tới bước này, có thể coi là một giai đoạn mang tính chất bước ngoặt.

Không biết cuộc sống sẽ thay đổi ra sao, Tô Xán và có chút phấn khích mong đợi, vừa sợ sệt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 115: Tiếp giá

Ă

m cơm xong, Lâm Quang Đống lại đưa Tô Xán về trường, đi qua cổng, không kìm được hỏi:
- Cái xe này ... Phải an bài thế nào?

Cái xe này qua thời gian tuyên truyền, dùng hết giá trị thời sự của nó, chỉ còn lại giá trị thực dụng thôi, Tô Xán ở trong trường đại học lái xe này quá phô trương, không hợp tính cách thích tĩnh lặng của y, còn Lâm Quang Đống về Dung Thành an bài công việc, không tiện suốt ngày lái một cái xe biển Thượng Hải.

Tô Xán viết một cái địa chỉ, giao cho Lâm Quang Đống:
- Đây là nhà tôi mới mua, anh đưa xe tới đó đi.

Lâm Quang Đống không hỏi, vì có tiền như Tô Xán, sắm xe mua nhà là quá mức bình thường, nhận địa chỉ rồi xoay bánh lái ra đường chính. Hắn không thông thuộc đường xá Thượng Hải lắm, trên xe vẫn trải tấm bản đồ, vừa lái vừa xem bản đồ.

Lái xe tới Mạn Cáp Đốn Thủ Loan, Lâm Quang Đống tặc lưỡi liên tục, nơi này hoàn cảnh ưu nhã, thanh tịnh, tầm nhìn rộng lớn, có thể nhìn hết toàn bộ thành phố, tên nhóc Tô Xán này trông vậy mà cũng biết hưởng thụ quá.

Đỗ xe vào vị trí, mua một căn nhà hơn một triệu, đương nhiên có chỗ để xe riêng, rời khu nhà, định bắt xe bus về khách sạn thì di động vang lên.

- A lô, Lão Trịnh, chào anh .. Bữa cơm của Chiêm Hóa không phải tôi ... Anh nghe đâu nói thế, làm gì có chuyện đó .

Vừa mới cúp điện thoại, chưa bắt được taxi lại có điện thoại:

- Biên tập Quách .. Đúng, tôi đang ở Thượng Hải? ... Ăn cơm, ngại quá, tôi chuẩn bị về Dung Thanh rồi, bên kia có chút vấn đề cần xử lý, lần sau vậy.

Tới tận khi về khách sạn, điện thoại của Lâm Quang Đống vẫn không ngừng:
- Xử trưởng Trương, vâng, Truyền thông Ba La may nhờ cơ quan tương quan ủng hộ ... Vâng, vâng, tôi vẫn ở Thượng Hải, mai mới có máy bay ... Chuyện này một lời khó hết.

Lâm Quang Đống tắm rửa xong nằm trên giường, từ chiều tới giờ hắn nhận được không dưới 20 cuộc điện thoại, đều bóng gió nghe ngóng tin tức buổi bán đấu giá ngày hôm nay, làm Lâm Quang Đống cảm thụ rõ ràng năng lượng của sự kiện này.

Đợi tới lúc Tô Xán lấy thân phận chủ tịch Văn hóa thời thượng ăn cơm với Chiêm Hóa còn tạo ra kỳ ngộ mới gì nữa.

….

Trở về phòng, Tô Xán mở ngăn kéo nhét tờ thánh chỉ vào, dù gì cũng là thứ tặng kèm đấu giá 1 triệu mới có, cho dù chả đáng xu nào thì ném bừa bên bàn cũng phải tội, ngày nào cũng có mấy tên chân tay thô kệch, đầu óc dâm loạn tới mượn máy tính, nếu chẳng may mà làm hỏng là có tội với quốc gia.

Cất hộp thánh chỉ đi, xem thời gian, vội vội vàng vàng chạy tới giảng đường số ba, kiểu học theo học phần này làm sinh viên thường xuyên chạy khắp học viện, có khi tiết trước học ở khu nam, tiết sau ở khu bắc, đạp xe đạp cong mông lên mà vẫn kịp, thế nên chọn môn học là cả một nghệ thuật.

Điều này làm Tô Xán có cảm giác quay về thời học ở Mỹ, hết một môn, là chạy tới lớp khác, gần như chẳng có thời gian nghỉ ngơi.

Khi đó tranh thủ thời gian ít ỏi ở bên nhau, cùng đi xem biểu diễn âm nhạc, hoặc đọc cùng một tờ báo để cùng trau dối tiếng Anh, cuộc sống ấy đơn

giản mà phong phú.

Không gọi điện thoại, cũng không nhắn tin, Tô Xán đứng dưới giảng đường, lặng lẽ đợi Đường Vũ tan học.

Hôm nay y gặp Tiền Du và Mục Giai Trúc ở buổi bán đấu gia, tin rằng chuyện mình có được bữa cơm với Chiêm Hóa sẽ mau trong lưu truyền trong hai nhà Đường Mục, đó đương nhiên là điều Tô Xán vui vẻ muốn thấy.

Như thế Trương Thao Lược có bôi nhọ mình thế nào cơ bản không có ý nghĩa gì, Tô Xán tin chỉ cần mình thể hiện ra thực lực, trong nhà không ai có ý kiến với Đường Vũ nữa. Đương nhiên, Tô Xán cũng nhận ra, địa vị của Đường Vũ trong hai nhà Mục Đường không đơn giản, song tất cả điều y cần chỉ là để yên cho y và Đường Vũ thôi, ít nhất là ở giai đoạn Đường Vũ còn đi học, tránh quấy nhiễu vô vị, sau này Đường Vũ chắn chắn không làm họ thất vọng, vì y biết Đường Vũ sẽ chói lọi thế nào, không ai có thể ước lượng được cô ấy còn tiến tới đâu, nếu như ...

Sao chuyện đó có thể xảy ra được, nó giống một lời nói dối, đó là chuyện không thể nào.

Cuông reo lên, Tô Xán đứng dựa lưng vào cây ngô đồng nghe âm thanh này có chút hoảng hốt, từ giảng đường số ba sinh viên nam nữ kéo nhau đi ra.

Trong số bọn họ vài người nhận ra Tô Xán vẫu tay chào hỏi trêu đùa y, ít nhiều ở nam thứ nhất Tô Xán là nhân vật phong vân rồi.

Tiếp đó Tiền Trọng Viễn, kẻ thù truyền kiếp của Trương Tiểu Kiều và mấy tên bạn cùng mấy tên bạn xô đẩy nhau ở cửa lớp, nhìn thấy Tô Xán nheo mắt lại.

- Phiền chết đi, về còn phải xem một đống sách, sắp cuối kỳ, cậu nhìn mặt lão đó sắp đen bằng đít nồi rồi, nghe nói chủ nhiệm khoa giao chỉ tiêu cho

ông ta, bất kể thể nào ở môn này cũng phải chém rụng một nửa nhân số, nếu người vượt qua quá nhiều, không thể hiện ra được độ tinh túy trong môn học của trường ta, đây là loại tư duy gì thế, cái trường khốn kiếp! Nếu mình có hệ thống học tập tốt như Đường Vũ thì tốt biết mấy, bây giờ phải học thâu đêm suốt sáng mất, chết thôi!
Cô nữ sinh đi cùng Đường Vũ luôn miệng kêu ca:

Đường Vũ cười khẽ, hôm nay cô mặc chiếc áo khoác có mũ, bên trong là là áo thun ba lỗ bó người, xương quai xanh thanh tú, vẫn là quần jean xanh, một đôi chân dài khiến người ta ghen tỵ.

Đám Tiền Trọng Viễn thấy Tô Xán thì mặt sầm lại, nhưng Đường Vũ đi qua liền né tránh, nhớ lại tên đội trưởng đội bóng chày gần như hủy hoại hết tiếng tăm vì cô gái này, có chút chột dạ, dù sao nguyên nhân do bọn chúng mà ra.

Tiền Trọng Viễn kỳ thực gần đây không còn ngông cuồng như trước, chẳng qua vì mới vào trường vẫn cái thói quen hồi cao trung nên mới thế, bây giờ đã thấy phần nào xã hội bên ngoài, cha mẹ cũng có quy hoạch nhân sinh, chỉ bề ngoài tỏ ra vẻ chút thôi, còn không ngu ngốc tới mức vì chuyện không đáng làm hỏng cuộc đời.

Hơn nữa để cô gái như Đường Vũ có ý kiến không phải hay, hiện Đường Vũ gần như là cô gái trung tâm của đám nữ sinh, chẳng may sau này nhắm vào cô gái nào đó lại thuộc vòng tròn của Đường Vũ, người ta nói một câu thôi có phải thiệt thân không, vì thế cũng không mỉa mai trào phúng gì Tô Xán, cứ thế bỏ đi.

- Hi hi, vị kia nhà cậu lại tới rồi ... Mọi người giải tán đi, không quấy nhiễu vợ chồng nhỏ bọn họ nữa.
Đám nữ sinh cười đùa đẩy Đường Vũ tới phía trước.

Đường Vũ hơi xấu hổ nhìn Tô Xán, thời gian này quan hệ bọn họ tiến triển thần tốc, trước tiên là tham dự bữa cơm đại gia đình, rồi lại tham gia bữa cơm riêng của gia đình cô.

Những người trong gia tộc có lẽ chỉ nhìn vào chiếc xe Tô Xán đang đi, nhưng mẹ cô đâu phải người đơn giản như vậy, Tô Xán dù là chủ tịch tạp chí có giá trị hàng triệu đồng vẫn chăm chỉ đi học, giữ được thành tích không tệ, đó là chuyện đầu tiên mẹ cô khẳng định.

Dù mẹ cô che dấu thế nào, với con mắt của mẹ mình, Đường Vũ có thể nhận định, mẹ mình không giấu được sự tán thưởng với Tô Xán.

Đó là chuyện không thể vui hơn, thời gian qua cho dù là lớp (nghệ thuật quân sự) bồi dưỡng tầm nhìn chiếc lược đại cục, hoặc môn (đại số tuyến tính) khô khan, hoặc (tổ chức hành vi học), nhìn giảng viên đứng trên bảng đen, trong lòng Đường Vũ luôn có dòng suối nhỏ róc rách chảy ra giọt mật ngọt ngào, thi thoảng lơ đễnh nở nụ cười như hoa đào khiến người ta trông thấy hâm mộ không thôi, ai chả biết Đường Vũ có bạn trai.

Tô Xán tới đây là để báo tin vui cho Đường Vũ, giống như đứa trẻ đạt được thành tích tốt, nôn nóng được khen ngợi vậy, còn lời khen nào hơn ánh mắt ngưỡng mộ của Đường Vũ nữa.

Còn đang ảo tưởng lát nữa được Đường Vũ kích động thưởng cho cái gì thì nhận được tin nhắn.

" Bản tiểu thư tới cổng ĐH Thượng Hải rồi, Đường Tiểu Vũ và Tô Tiểu Xán mau mau ra tiếp giá."

Đường Vũ cười khổ lắc lắc di động, cô cũng nhận được tin nhắn tương tự.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 116: Buổi tối của ba người (1)

Áo jacket đen, quần jean xám, Lâm Lạc Nhiên đeo kính râm đứng tựa lưng vào tường, hai tay khoanh trước ngực, vẫn cái phong cách có phần ngông nghênh đó, như con thú nhỏ kiêu ngạo. Một cơn gió mảnh thổi qua, đầu hơi nghiêng đi, đưa tay cầm cái kính râm che chắn, động tác mang theo chút cảm giác yếu đuối tự nhiên của nữ giới, gợi lên Tô Xán bản năng nam tính muốn ôm vào lòng che chở.

Đường Vũ quay sang nhìn Tô Xán, Tô Xán nhún vai, cũng không biết Lâm Lạc Nhiên gặp phải chuyện gì, trông có vẻ rất buồn.

Thấy Tô Xán và Đường Vũ từ xa, Lâm Lạc Nhiên tíu tít đưa tay lên vẫy, thoáng chống thôi vẻ mềm yếu lúc nãy mất hẳn, cười rất rạng rỡ:
- Vừa hết tiết buổi chiều là tới đây luôn, đói rồi ... Hai người có bao ăn không hả?

Nha đầu này thật là, trở mặt nhanh như vậy, nếu không biết còn tưởng lúc nãy mình nhìn nhầm, nhưng Tô Xán biết mình không nhầm, Lâm Lạc Nhiên có tâm sự:
- Muốn ăn gì đây?

- Thịt! Gần đây có một cái quán thịt nướng Hàn Quốc, lần trước tới chưa kịp thử, giờ trời lạnh, ăn thịt nướng vừa vặn.

Khu phố ăn vặt đối diện với ĐH Thượng Hải không vì trời lạnh mà ảnh hưởng tới dòng người náo nhiệt nơi này, ngược lại các đôi tình lữ càng có cớ ôm ấp nhau, chẳng hề che giấu tiếng nói cười hạnh phúc, càng làm nơi này sức sống.

Bên ngoài gió thổi vù vù, trời chập choạng tối, ngồi trong căn phòng ấm áp, trước mắt là bếp nướng tỏa mùi thịt nướng thơm lừng, đúng là hưởng thụ lớn.

Trong khi Đường Vũ ăn rất chuẩn mực, rau xà lách, rau thơi, trải thịt ở giữa, thêm ít kim chi, cuốn gọn gàng trông thích mắt, chấm nước, tay hứng đĩa nhỏ, trước miệng nhai thong thả thì Lâm Lạc Nhiên một lá rau cho mấy miếng thịt, thậm chí có lúc chẳng cần rau, cứ gắp thịt ăn trực tiếp, vừa ăn xừa xuýt xoa liên hồi.

Đường Vũ và Lâm Lạc Nhiên là hai cô gái hoàn toàn khác nhau, Đường Vũ ngoài lạnh trong nóng, còn Lâm Lạc Nhiên thì ngoài nóng trong lạnh. Đường Vũ rất khó tiếp cận, nhưng chỉ cần người khác chân thành thì cô dễ mềm lòng. Còn Lâm Lạc Nhiên đừng thấy với ai cũng có thể làm bạn, nhưng có thể tiến vào thế giới nội tâm của cô thì cực ít.

- Buổi tối hôm nay tôi có chuyến bay, đi Bắc Kinh xem tên Vương Uy Uy đó sống ra làm sao, thuận tiện đi xem mắt mấy chàng trai chất lượng mà trong nhà chuẩn bị tiến cử cho tôi. Trước khi đi muốn xem qua hai người, giờ xem ra tôi lo lắng thừa rồi, hai người sống rất hạnh phúc.
Lâm Lạc Nhiên là động thịt ăn thịt điển hình, trong khi các cô gái khác ăn thêm miếng thịt cũng sợ thì cô nàng này bữa nào không có thịt là thấy nhạt mồm, vừa cho miếng thịt lớn vào mồm vừa nói chuyện sắp rời Thượng Hải, rồi bổ xung:
- Này hai người thường xuyên ăn cơm với nhau thế này à?

Đường Vũ cực kỳ hâm mộ thể chất ăn không sợ béo của Lâm Lạc Nhiên, trông Lâm Lạc Nhiên ăn, khẩu vị của cô cũng tốt hơn không ít:
- Không thường xuyên lắm, đôi khi thời gian học khác nhau, bữa cơm không cố định.

Tô Xán cũng nói:

- Chẳng biết ở đại học ngoại ngữ ra sao, ở đây lịch học rất chặt, hệ thống tuyển chọn môn học thì cực tệ, mình và Đường Vũ không cùng lớp, nên cơ bản các thời gian học vênh rất lớn, học còn cách xa nhau, chẳng mấy khi học cùng một khu.

- Ồ, vậy à ...
Lâm Lạc Nhiên có tin nhắn, lấy ra đọc, một tay cầm xâu thịt dê nướng, một tay thuần thục soạn tin trả lời, rất là thần thục.

Trông có vẻ bận rộn lắm.

Nếu là người khác Đường Vũ nhất định không hài lòng, cho rằng đây là hành vi mất lịch sự, nhưng khi coi là bạn bè rồi, Đường Vũ rất bao dung:
- Bạn ở trường thế nào?

- Đương nhiên là ai thấy cũng thích rồi.
Lâm Lạc Nhiên ngẩng đầu lên cười:
- Trừ mỗi ngày lên lớp ra thì hoạt động nhiều lắm, không biết đông tây nam bắc luôn, theo đội biện luận qua Phục Đán chiến đấu một hồi, rồi lại đón tiếp du học sinh, dần dần mới bình ổn lại, phải học bù, gần đây mới có thời gian. Cha mình muốn mình về Bắc Kinh một chuyến, lại có mấy tên ngốc vọng tưởng bản tiểu thư …

- Phải rồi chuyện xem mắt là sao?
Tô Xán hỏi, nha đầu này khó chịu vì chuyện đó?

- Không hẳn là xem mắt, thi thoảng trong nhà lại giới thiệu mấy người có tiềm lực cho tôi, đại khái thuộc loại thành tích tốt, có tương lai, cha mẹ thuộc loại đồng minh chính trị gì đó, xem chúng tôi có khả năng sau này phát triển thành quan hệ cao hơn không. Không chỉ tôi mà Uy Uy và anh tôi cũng đi xem mắt nhiều rồi, tôi về về dọa cho bọn chúng chạy không dám quay lại luôn, hi hi nói thật chuyện này có tính giải trí rất cao, tôi thích nhất là đi xem mắt đấy ...

Đường Vũ và Tô Xán nhìn nhau dở khóc dở cười, không biết cha mẹ cô nàng này mà biết con gái mình mang tâm tư này đi coi mắt sẽ nghĩ gì.

- Vương Uy Uy hiện giờ hâm mộ chết chúng ta, trường cậu ta bé như cái nắm đấm, quản lại nghiêm, thế nên tôi phải tới một chuyến, chỉ có cô gái xinh đẹp đáng yêu mà lại tốt bụng như tôi tới mới có thể cứu vớt cậu ta khỏi địa ngục, tôi làm thiên sứ đến cho cậu ta biết chúng ta ở thiên đường sống thế nào, thương quá ..
Lâm Lạc Nhiên nói chưa xong nhưng thịt nướng sắp cháy gặp vội cho vào mồm, thịt đầy miệng không nói nổi nữa.

- Bạn là ác ma, đây gọi là ném đá xuống giếng thì có.
Tô Xán chỉ còn biết lắc đầu:

Lâm Lạc Nhiên đột nhiên quay sang Đường Vũ, chỉ Tô Xán:
- Đường Vũ, mượn một chút được không?

Đường Vũ nhoẻn miệng cười, gật đầu:
- Đương nhiên.

- Này, hai người cũng phải tôn trọng ý kiến của tôi chút chứ, tôi có phải đồ vật nào đó cho hai người mượn qua mượn lại đâu.
Tự tôn cao ngút trời của Tô Xán trỗi dậy, bất mãn phản đối:

- Rồi rồi, ở đây không gian nhỏ, nói vừa đủ nghe thôi, không cần to tiếng vậy đâu.
Lâm Lạc Nhiên phẩy phẩy tay, vẫn việc ta ta làm:
- Ngoài kia có cái hiệu trà sữa, mình muốn uống loại milk shake, Đường Vũ bạn thích loại gì?

- Mình cũng vậy.

Rốt cuộc Tô Xán phản đối vô hiệu, bị hai cô gái đuổi đi mua trà sữa, cũng biết Lâm Lạc Nhiên tâm trạng không tốt hành hạ mình để phát tiết, đến khi

mua hai cốc trà sữa về thì thấy Lâm Lạc Nhiên đã cởi áo khoác ra, bên trong là áo thun dài tay, ôm lấy tấm thân nảy nở làm nổi bật nảy nở vun tròn, làm Tô Xán nuốt nước bọt nghĩ có khi phải bắt Đường Vũ ăn thịt nhiều cho hai cái bánh bao có được quy mô này. Đương nhiên Tô Xán cũng biết, chẳng cần thân hình ma quỷ của Lâm Lạc Nhiên thì Đường Vũ đã làm vô số nam sinh si mê phát cuồng.

Lâm Lạc Nhiên và Đường Vũ chụm đầu vào nhau thì thầm gì đó rồi cười rúc rích, dáng vẻ rất thân mật.
Tô Xán không hiểu, thời cao trung y từng nỗ lực giúp Đường Vũ và Lâm Lạc Nhiên thân thiết với nhau, nhưng hai cô gái này cứ xa xa gần gần, đối xử với nhau rất khách khí, giờ khi y từ bỏ nỗ lực rồi hai cô gái lại thân thiết như chị em, tình bạn của các cô gái đôi khi chẳng hiểu ra làm sao.

Nhưng có một điều khẳng định, hai cô gái này ngồi cùng nhau nhìn rất dưỡng mắt.

Nam sinh đi vào quán ánh mắt đầu tiên là sẽ nhìn hai cô gái, Đường Vũ thường thì lờ đi, còn Lâm Lạc Nhiên thì rất độc ác, cô nàng sẽ nhìn đối phương từ trên xuống dưới với ánh mắt tựa như hứng thú lắm, làm đối phương tưởng bở, đến khi đối phương lấy dũng khí định đến bắt chuyện thì phát hiện ánh mắt cô nàng có chút bất thường như đang bới móc, khiến nạn nhân có tự tin tới mấy cũng có chút thất bại, cuối cùng lành lùng chuyển ánh mắt đi với vẻ thất vọng, làm người ta hoàn toàn sụp đổ.

Cô nàng này xưa nay tính công kích mười phần, toàn làm chuyện hại người mà chẳng lợi mình, có lẽ đây là hậu di chứng do chơi với hai tên Vương Uy Uy và Lâm Trứu Vũ quá lâu gây ra.

Lâm Lạc Nhiên

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 117: Buổi tối của ba người (2)

B

ữa ăn kéo dài gần một tiếng, Đường Vũ dừng lại từ lâu, Tô Xán và Lâm Lạc Nhiên càn quét hết rau thịt mới dừng, hai cô gái ngồi nhấm nháp trà sữa, Đường Vũ hỏi:
- Lát nữa bạn ra sân bay thế nào, Vệ Đinh Đinh sẽ lái xe tới đón chứ?

Lâm Lạc Nhiên đặt cốc trà sữa xuống, liếc Tô Xán một cái, giọng bực bội:
- Đừng nhắc tới tên đó nữa, mình đã tuyệt giao với hắn rồi.

Đường Vũ ngạc nhiên lắm:
- Tuyệt giao !? Vì sao?

- Tô Xán không kể cho bạn à, hắn thấy tôi thân thiết với Tô Xán, nên nhờ người tới đánh Tô Xán, bắt Tô Xán hoặc cuốn xéo khỏi Thượng Hải hoặc là tuyệt giao với mình, kết quả nghe nói tên được hắn nhờ bị Tô Xán đánh một trận, nghe nói lúc đó bị Tô Xán húc cho ngã đổ mấy cái bàn, đúng không?

Thấy Đường Vũ cũng nhìn mình chằm chằm, Tô Xán lúng túng nói:
- Đúng là thế, sao sùng bái mình không?

Lâm Lạc Nhiên ngạc nhiên, sau đó cười ác độc:
- Sùng bái chứ, nếu không phải cậu có Đường Vũ rồi có khi tôi hiến thân báo đáp luôn đó.

Vệ Đinh Đinh biết chuyện đám Trịnh Minh Xuyên gây ra cũng cực kỳ tức giận, hắn vốn nhờ Trịnh Minh Xuyên đánh Tô Xán một trận, sau đó cuối cùng nói nhỏ với Tô Xán là hãy tránh xa Lâm Lạc Nhiên ra, dù sao người theo đuổi Lâm Lạc Nhiên rất nhiều, chuyện Tô Xán công khai "tán tỉnh" Lâm Lạc Nhiên ở cuộc thi biện luận được nhiều người biết, người ta không nghĩ tới hắn.

Nhưng Trịnh Minh Xuyên quá ngu xuẩn, oang oang cái miệng để ai cũng biết mục đích, làm sao không liên tưởng tới hắn đằng sau.

Tuy Trịnh Minh Xuyên dặn người trong nhóm không ai được lộ ra ngoài, nhưng Trịnh Minh Xuyên hắn đâu phải tay đại ca giang hồ thật sự, mấy người kia cũng có phải là đàn em của hắn đâu, chỉ là đám lưu manh tụ tập chơi bời với nhau mà thôi, thế là chuyện Trịnh Minh Xuyên bị đánh lan đi, nguyên nhân cũng qua miệng người nọ tới tai người kia trở nên hết sức hoang đường.

Nhưng dù phiên bản nào cũng là Vệ Đinh Đinh nhờ người dằn mặt tình địch, kết quả không thành công còn bị đối phương đánh cho sứt đầu mẻ trán, ai cũng biết hắn và Trịnh Minh Xuyên là bạn chí thân.

Biết đầu đuôi câu chuyện, Lâm Lạc Nhiên đầu tiên là chấn động, tiếp đó xông thẳng tới phòng của Vệ Đinh Đinh.

Ở Đh ngoại ngữ, quan hệ giữa Lâm Lạc Nhiên và Vệ Đinh Đinh rất tốt, thi thoảng Lâm Lạc Nhiên tới phòng Vệ Đinh Đinh chơi, mà Vệ Đinh Đinh là nhân vật có tiếng trong khoa, bề ngoài tuấn lãng thu hút chưa nói, đối nhân xử thế không tệ, bạn trong phòng nhận xét hắn rất tốt, quanh năm mỗi ngày tan học đều mua ho quả trả về, cho rằng hắn sớm muộn gì cũng chinh phục được Lâm Lạc Nhiên.

Kết quả Lâm Lạc Nhiên vừa mới tới nơi đã chất vấn:
- Vệ Đinh Đinh con người cậu kém cỏi thế từ bao giờ?

Vệ Đinh Đinh đang chỉnh lý tư liệu hội nhiếp ảnh, bị Lâm Lạc Nhiên xông vào làm lung túng, ấp úng chưa kịp giải thích thì bị Lâm Lạc Nhiên cho một cái tát, làm hắn chết đứng tại chỗ.

Toàn bộ phòng bị cái tát này làm lặng ngắt.

Vệ Đinh Đinh cảm thấy mình thật đáng thương, bao nhiêu năm thích một người, cật lực cố gắng để tạo thành hình tượng lý tưởng xứng đáng với người con gái đó, không biết từ chối biết bao nhiêu lời bày tỏ, một lòng một dạ chờ đợi. Gia cảnh cực tốt nhưng chưa bao giờ vì thế mà kiêu ngạo, chưa bao giờ khoe khoang, bênh vực kẻ yếu. Vậy mà chỉ một chút bất cẩn lại khéo quá hóa vụng.

Nhìn Lâm Lạc Nhiên mắt như muốn khóc, hắn biết mình hiểu lầm rồi hết rồi, Lâm Lạc Nhiên ít nhiều cũng có thiện cảm với mình, nhưng sau chuyện này thì không còn nữa, chình mình làm đổ vỡ hết công sức bao năm.

Sau đó Lâm Lạc Nhiên về phòng thay y phục tới ĐH Thượng Hải, tâm tình cực kém, dù sao bạn bè từ nhỏ, nhưng khi đứng ở cổng trường, nhìn thấy Tô Xán, tâm tình bỗng nhiên tốt hơn rất nhiêu.

Tô Xán tựa hồ là người như thế, ở bên cạnh y luôn cảm thấy yên bình, trái tim lớn đó có thể dung nạp toàn bộ, dù mình ngang ngược, ương bướng hay vô lý, giống như chuyện vừa rồi bị oan ức cũng im lặng chịu đựng không kể cho cô, Lâm Lạc Nhiên cũng phần nào đoán được tâm tư Tô Xán.

Tô Xán bề ngoài chẳng phải đẹp trai, nhưng rất làm người ta yêu thích, tâm tư không phải tinh tế, nhưng để tâm cực kỳ, như buổi tối trên xe taxi lặng lẽ chỉnh lại giây áo lót cho cô, hay như lúc nãy đi ở phía đầu gió chắn cho mình và Đường Vũ, có lẽ Tô Xán không có chút suy nghĩ gì khi làm những điều đó, nhưng phụ nữ là động vật cảm tính, lại có tình cảm vi diệu với Tô Xán, làm cô suýt nữa không áp chế được cảm xúc của mình.

Đôi khi Lâm Lạc Nhiên phản nhịch muốn bất chấp tất cả làm Tô Xán tổn thương xem tình cảm của Tô Xán với mình tới mức nào, nhưng cuối cùng lại không nỡ, như tối hôm đó, Tô Xán chỉ đi về không chào cô đã thấy đau lòng.

Đường Vũ hiển nhiên không biết sự kiện này, Lâm Lạc Nhiên đem từ đầu tới cuối kể lại, Đương Vũ mới biết chính vì sự kiện này mà dẫn tới Tô Xán và cha mẹ Trương Nhạc xung đột, chính là "gập ghềnh" trong tin nhắn hôm đó.

Lâm Lạc Nhiên giọng buồn bã:
- Chuyện này vì tôi mà ra, Tô Xán, tôi muốn xin lỗi cậu cả trăm lần, tôi rất chân thành.

Tô Xán sản gai ốc, nha đầu này làm gì thế, ngay trước mặt Đường Vũ, muốn giết mình sao:
- Lạc Nhiên đừng đùa nữa, nếu không mình ra gọi ngay taxi cho bạn ra sân bay đấy.

Lâm Lạc Nhiên cười hì hì, ôm lấy cánh tay Đường Vũ:
- Chẳng vui chút nào, cậu phải cảm động chút chứ, Tô Xán, có phải vì có Đường Vũ, nên cậu mới không chút động lòng với cô gái thanh thuần đáng yêu thế này, không hiểu được tình cảm thật sự của tôi.

Tô Xán quay đầu đi, thái độ không tiếp nha đầu đi.
Ăn xong, Đường Vũ đại khái nhận ra tâm tình Lâm Lạc Nhiên không hoàn toàn khôi phục, nên rủ cô đi dạo quanh trường.

Lâm Lạc Nhiên và Đường Vũ mỗi người cầm một cốc trà sữa khoác tay nhau, Tô Xán đi bên cạnh, ba người thong thả dạo bước, hai cô gái cười cười nói nói, Tô Xán dù không được trái ôm phải ấp, nhưng sâu trong lòng có một hạnh phúc tà ác.

Tô Xán thừa nhận niềm vui này của mình không chính đáng, không phù hợp với quan hệ bạn bè, nhưng y không sao ngăn cản được niềm vui đó, nên y thoải mái ngửi mùi thơm từ hai cô gái, chìm trong ảo tưởng nho nhỏ của mình.

Đi mệt rồi hai cô gái dừng lại ở ghế đá bên đường ngồi xuống, lật xem tạp chí vừa mới mua ở sạp báo, đèn đường vàng vàng, trường học lên đèn, con đường thẳng tắp và hai hai hàng ngô đồng, ánh sáng chiếu xiên xiên trên khuôn mặt hai nữ sinh, tạo ra một khung cảnh như mộng ảo.

Tô Xán đứng bên cạnh, y không thích nhìn Lâm Lạc Nhiên thân thiết với người con trai khác, từ đó có thể đoán được Lâm Lạc Nhiên tuyệt đối không thích mình thân thiết với Đường Vũ ở trước mặt, giải pháp tốt nhất là ngồi giữa hai cô gái, nhưng đây là chuyện chỉ nên tưởng tưởng trong đầu thôi, đứng nhìn hai cô gái tưởng tượng ra duy nhất.

Hai cô gái ngồi xem chung một tờ báo, chỉ chỏ bình luận, một lúc sau Đường Vũ ngẩng đầu lên vỗ chỗ trống bên cạnh:
- Ngồi đây đi.

Tô Xán lắc đầu:
- Không cần, để anh đứng một lúc.

Lâm Lạc Nhiên cũng ngẩng đầu lên cười:
- Tô Xán, vì sao không ngồi xuống, hay là cậu muốn ngồi giữa mới hài lòng?

Đường Vũ cũng liếc Tô Xán một cái, giọng đầy thâm ý:
- Có phải vậy không thế?

- Còn phải hỏi nữa sao? Đường Vũ, cậu đừng ngây thơ, đám con trai kẻ nào giống nhau thôi.

Thực sự là con giun xéo lắm cũng quằn, cây muốn lặng mà gió chẳng dừng, mình đã nhịn hai nha đầu này suốt rồi, lại muốn gây sự, đúng là hồng mềm thì bị bóp mà. Tô Xán bước tới, chen chính giữa hai cô gái mà ngồi xuống, Lâm Lạc Nhiên giật nảy mình ngồi nhích ra, tên này điên rồi, ngay trước mặt Đường Vũ, không muốn sống nữa à.

Đường Vũ cắn môi, nhéo hông Tô Xán, Tô Xán có cái cớ rồi, làm mặt lợn chết không sợ nước sôi, đời nào chịu đứng lên nữa.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 118: Thiên sứ đầu tư

L

âm Lạc Nhiên giơ tạp chí tài chính kinh tế trong tay lên, trang nhất là nam tử trung niên, mặc một cái áo sơ mi, lộ ra cơ ngực, cực kỳ có sức hút, đủ đi vào giấc mộng trong khuê phòng vô số thiên kim và thiếu phụ Thượng Hải, đanh đá nói:
- Tô Xán, hình tượng của cậu trong lòng tôi sụp đổ thê thảm rồi có biết không, vừa rồi nhìn cậu đứng dưới ánh đèn, miễn cưỡng có thể xo được với người ta, giờ thì out rồi.

Tô Xán nghiêng đầu, chỉ:
- Ông ấy à, không lâu nữa mình sẽ và ông ấy ăn cơm.

Lâm Lạc Nhiên bĩu môi:
- Bữa cơm tối cùng Chiêm Hóa là ... Hả, ý cậu là?

Tô Xán không thích khoe khoang hay khoác lác, nếu y nói thế thì chắc chắn không phải đùa, Lâm Lạc Nhiên và Đường Vũ đều ngây ra nhìn y.

Ánh đèn đường dìu dịu, chàng trai ngồi giữa hai cô gái, khu KTX gần đó có người đang luyện violon bản lt;lt;wintergt;gt;, lúc này không có tuyệt rơi, đủ tạo thành khung cảnh lãng mạn.

Những sinh viên đi qua, thực sự hận không lôi Tô Xán ra pháp trường xử bắn, tài nguyên mỹ nữ đã hiếm, y còn một mình độc chiếm hai đại mỹ nữ, không phải tội ác nhân loại là cái gì?

Đại ca đại tỷ à, ghế dài kiểu Âu không phải để dùng vào mục đích đó, ba người coi chừng khiến nó không chịu nổi gánh nặng, phải nghỉ hưu sớm vài ba chục năm, phải nghĩ cho con cháu đời sau chứ.

9 giờ 40, Tô Xán và Đường Vũ tiễn Lâm Lạc Nhiên lên xe taxi ra sân bay.

Lâm Lạc Nhiên cứ thế rời Thượng Hải, mang tới cho Vương Uy Uy một tin tức mang tính chấn động.

Trước khi lên xa, Lâm Lạc Nhiên quay lại nói:
- Hôm nay rất vui, món ăn vặt ngoài ĐH Thượng Hải không tệ, thực sự muốn mỗi ngày cùng cả hai đi học rồi tan học đi ăn cơm thế này. Tô Xán, tiếp tục phấn đấu nhé, sau này tụ họp với bạn học, chúng tôi mang cậu về khoe lấy thể diện, vinh nhục của bản tiểu thư và Đường Vũ đặt cả lên cậu đó. Nếu nhớ tôi thì trốn Đường Vũ lén gọi điện cho tôi nhé. Đường Vũ, trông kỹ Tô Xán, chỉ được cho mình mượn thôi đấy. Thôi nói nữa muộn giờ bay mất, bái bai.

Tô Xán dở khóc dở cười, nha đầu này thật không còn lời nào để nói, đợi taxi đi rồi, mới phân trần với Đường Vũ:
- Nha đầu đó cứ thích đùa.

Đường Vũ biết đó không hoàn toàn là đùa, nhưng chỉ cần không đi quá giới hạn cô có thể chấp nhận, cô tin Tô Xán, chỉ cười khoác tay y đi về:
- Một bữa cơm với Chiêm Hóa thì có bao nhiêu tác dụng chứ?

Tô Xán có thể ăn cơm cùng nhân vật hàng đầu giới tài chính Thượng Hải như thế, Đường Vũ rất vui. Sinh viên thời đại học sáng nghiệp kiếm tiền khá nhiều, giống học viện kinh tế có cả đống sinh viên thường ngày lái xe tới nghe giảng, đa phần là con cái nhà doanh nghiệp lớn, trưởng thành sớm, cao trung hoặc đại học đã bắt đầu lập công ty tự mình vật lộn kiếm kinh nghiệm, hiện giờ tới trường chỉ để kiếm cái bằng thôi.

Thế nên Đường Vũ không phản đối Tô Xán vừa kinh doanh vừa đi học, tuy nói Tô Xán thể hiện thực lực nhất định sẽ khiến áp lực của cô trong gia tộc giảm đi rất nhiều, nhưng Đường Vũ lo Tô Xán quá chú trọng lĩnh vực

thương nghiệp, chú trọng thực tiễn xã hội, bỏ qua học tập lý luận trong trường.

Với cô gái có tư duy chính thống như Đường Vũ, chỉ có học tập tốt, tạo nền tảng vững chắc sau này mới tiến xa được.

Hơn nữa, cô thấy thành tích của Tô Xán bây giờ có cảm giác ngồi tên lửa vậy, thật khó tin, liệu Tô Xán có đang cố gắng quá mức không, với một sinh viên đại học mà nói, phải gánh vác trách niệm và gánh nặng như thế liệu có quá lớn không?

- Năm 95, Khổng Phủ Yến đoạt tiêu vương quảng cáo, trong một đêm quảng cáo "uống rượu Khổng Phủ Yến, làm văn chương thiên hạ", làm xí nghiệp không tên tuổi này được nhà nhà biết tới, tiêu thụ đạt tới mức không ai ngờ, nhảy vọt lên thành một trong ba xí nghiệp rượu toàn quốc, có thể nói là một đêm thành danh.
Tô Xán giải thích ý tưởng của mình:
- Cho dù rất nhiều người nói đây chỉ là chiêu trò thu hút ánh mắt người khác, nhưng không thể phủ nhận đây là một màn marketing cực kỳ thành công. Thị trường Trung Quốc là độ nổi tiếng chính là sức sản xuất, chỉ cần nổi tiếng, tài nguyên quan hệ nhân tế sẽ cuồn cuộn đổ tới. Đây là một loại nghệ thuật qua lại với truyền thông. Làm kinh doanh, cần có thái độ chuyên nghiệp và tinh thần giải trí mới có thể nâng thương hiệu lên mức cao nhất.

Đường Vũ gật đầu, giáo viên trong trường cũng đã lấy ví dụ này phân tích trên lớp:
- Nhưng tiếp theo xí nghiệp này cũng xuất hiện vấn đề, quyết sách mở rộng mù quáng một cách sai lầm, làm xí nghiệp nhanh chóng rơi vào khốn cảnh. Không chỉ thế cả nghiệp rượu và xí nghiệp VCD đều điêu đứng, bữa tối với Chiêm Hóa có thể tạo thế, nhưng có vết xe đổ ấy, không thành vấn đề chứ?

- Thứ nhất là tiêu vương ĐTH TW và bữa tối của Chiêm Hóa không giống nhau, từ ảnh hưởng và quy mô đầu tư đều ít hơn nhiều. Tiêu Vương nhắm

vào toàn quốc, còn sức ảnh hưởng của Chiêm Hóa chỉ nằm trong giới tài chính và giới thời thượng ở tam giác Trường Giang, phù hợp với định vị của tạp chí. Thêm nữa, người đạt Tiêu Vương vì quá mù quáng, đầu tư lượng lớn tài chính khiến kết cấu sản nghiệp xảy ra vấn đề lớn, làm trái lương tâm thu lợi bị bại lộ, gây ra hậu quả xấu cho thương hiệu, bị đảo thải khỏi thị trường. Vcd Ái Đa cũng từ thịnh chuyển suy do bối cảnh sản nghiệp và khuếch trương nhanh hình thành mâu thuẫn căn bản, thị trường đã gần bão hòa lại mở rộng, khiến giá cả giảm, tỉ lệ lợi nhuận thấp không bù lại được chi phí đầu tư, cổ đông nội bộ xung đột nên mới thất bại thảm hại.

- Còn tạp chí mà nói là một sản phẩm tương đối đặc thù, không cần lo chuyện càng mở rộng chất lượng càng suy giảm từ đó ảnh hưởng tới thương hiệu không gượng dậy nổi, nó cần tạo thế, mở rộng kênh tiêu thụ, chuyện này không tác động tới nội dung tạp chí.

Đường Vũ phản đối:
- Hừm, đừng nghĩ em không biết, nội dung làm đầu là thiết luật, còn tạp chí lấy kinh doanh quảng cáo làm trung tâm cuối cùng khiến tạp chí lạc lối mà thất bại.

Lần đầu tiên tranh luận với Đường Vũ chuyện kinh doanh, Tô Xán thấy rất thú vị:
- Thế nên anh mới nói là phải kiêm cả tinh thần nghề nghiệp và tinh thần giải trí.

- Tô Xán, rốt cuộc tương lai anh muốn làm gì?
Đường Vũ đứng lại trước cửa KTX, tuy bọn họ mới năm thứ nhất, nhưng Đường Vũ là cô gái luôn lo xa, đường đi tương lai cô đã có dự định sẵn.

- Vừa rồi chúng ta nói chuyện Tiêu Vương, từ Tiêu Vương các đời có thể nhìn ra vấn đề các xí nghiệp dân doanh TQ, tạm bỏ đi ẩn họa trong nội bộ, thì nỗi đau vẫn tới từ bên ngoài. Xin vay vốn khó, lên TTCK khó, phát hành công trái khó, đó là ba cái khó làm xí nghiệp dân doanh TQ khó lớn mạnh,

anh thấy nhiều xí nghiệp có tiềm lực vì thế mà chết yểu, huy động vốn khó khăn là vấn đề lớn nhất của họ.

- Lần này anh cạnh tranh được bữa tối cùng Chiêm Hóa là nhờ hợp tác với người cho vay nặng lại, thông qua họ anh hiểu được phần nào về vốn dân gian. Nhiều xí nghiệp vì không vay được vốn ngân hàng mà phải mạo hiểm đi vay vốn dân gian,
Tô Xán cười nhìn thẳng vào hai mắt long lanh như mắt nai của Đường Vũ, cô bé này khi nghe giảng đều có thần thái như vậy:
- Năm 1998, hai sinh viên còn chưa tốt nghiệp tới công ty Sun kể mộng tưởng sáng nghiệp của bọn họ với người đồng sáng lập công ty. Kể nửa ngày trời, ông già không hiểu, nhưng lại bì mộng tưởng và nhiệt huyết của bọn họ cảm nhiễm, nói với họ :" Tôi không hiểu mô hình thương nghiệp của các cậu, trước tiên cho các cậu tấm chi phiếu này, nửa năm sau nói với tôi các cậu làm được gì?". Thế là dựa vào 200.000 USD, hai người bọn họ đã tạo ra Google bây giờ, mà 200.000 USD kia đã biến thành 300.000.000 USD.

Đường Vũ hiểu ngay:
- Anh muốn làm Thiên sứ đầu tư - Angel Investment à?

(*** VCD Ái Đa không phải Ái Đạt của Trương Khác nhé)

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 119: Vụ đầu tư của Tô Xán

Nếu như nói đầu tư mạo hiểm VC (Venture Capital) nằm ở thượng tập kim tự tháp tài chính, còn thiên sứ đầu tư thì ở trạng thái ngầm. Đầu tư mạo hiểm là số ít, còn thiên sứ đầu tư là số nhiều, với Tô Xán mà nói đây là mô hình lý tưởng của y, diễn hóa chi tiết hơn từ kế hoạch xây dựng trường học gieo mầm cho tương lai, trường học phải xây nhưng tài chính vẫn phải quản lý, bởi vì muốn làm gì cũng cần tới tiền.

Tô Xán cùng Đường Vũ ngồi xuống ghế đá.

- Người sáng nghiệp cần thiên sứ đầu tư thúc đẩy, hiện giờ đại biểu của Thiên sứ đầu tư là Sohu, Sina, Á Tín xuất hiện vào năm 2000, những người sáng nghiệp đầu tiên lên Nasdaq. Anh cũng hi vọng có thể làm bắt đầu từ đây. Nhưng mà mục tiêu này còn xa lắm, anh cần sự ủng hộ quý giá của vợ đấy.

Đường Vũ chỉ lườm y một cái, cô không buồn truy cứu Tô Xán được nước lấn tới rồi:
- Ý anh là gì?

- Vợ anh thành tích tốt như thế, từ xưa tới nay luôn ưu tú, khi em đi học còn có bức tường nhà trường bảo vệ, sau này em ra xã hội rồi, đoán chừng vô số ong bườm tràn tới tranh giành, thế nên anh chỉ đành kim ốc tàng kiều, sao anh nỡ để em đi làm việc cho người ta, làm người ta giàu lên được, có em giúp anh, nói thế nào nhỉ? Song kiếm hợp bích, lợi ích gấp mười.
Tô Xán càng nói càng hưng phấn, chuyện này y tính toán trong lòng đã lâu, hôm nay nhân cơ hội này mới nói ra, càng nói càng thấy mình đúng là thiên tài sao nghĩ ra được cách vẹn cả đống đường như vậy, hai tay đưa ra ôm má láng mịn của Đường Vũ, nhìn khuôn mắt kiều diễm dưới đèn, chẳng uống

rượu mà lòng đã ngấm men say, ánh mắt nhìn cô đầy thâm tình, dịu dàng gọi:
- Đường Vũ.

Đường Vũ “ừm” một tiếng, ánh mắt nhìn Tô Xán tràn ngập nhu tình ấm áp chờ đợi, nhưng câu nghe được từ miệng Tô Xán lại là:
- Em là khoản đầu tư lớn nhất của anh.

Đường Vũ đỏ mặt, biết bị Tô Xán trêu chọc rồi, đấm túi bụi vào cái mặt nhăn nhở của Tô Xán, lúc này có đám nam sinh ôm ghi ta chuẩn bị tới trước KTX hát cao một khúc, thấy Đường Vũ và Tô Xán nô đùa tính tứ, chưa ra quân đã thất bại rút lui.

Trong thời gian Lâm Lạc Nhiên tới Bắc Kinh giải khuây, bữa cơm ba tiếng với Chiêm Hóa bàn tán xôn xao, không chỉ giới thương nghiệp hứng thú, mà còn là đề tài nóng lúc nhàn rỗi ở đầu đường cuối phố.

Tô Xán gần đây vì quá "nổi bật" mà dần tiến vào tầm mắt giáo viên cũng không giám phân tâm, không muốn thành điển hình trốn học của khoa, nên quy củ tới lớp, không cảm thụ hết được không khí của sự kiện này.

(Hạng Trang múa kiếm? Vượt giá trị hay là trò cười?) Tô Xán đọc tiêu đề trên báo thương mại, thầm nhủ cuối cùng đã tới.

Hiện giờ trong giới tài chính Thượng Hải, thậm chí một số thành phần trí thức quan tâm tới sự kiện này đều cho rằng ba tiếng ăn cơm với Chiêm Hóa rất đáng giá, nhưng tới 1 triệu sao? Khiến nhiều người thấy mình thật đáng thương.

Cùng lúc đó mọi người bắt đầu tìm kiếm ruốt cuộc là người nào có được bữa cơm với giá điên rồ này.

Tô Xán tìm kiếm ảnh hiện trường buổi bán đấu giá, nhưng trừ ảnh Chiêm Hóa ra thì không có ảnh những người khác.

Khi đó có cả phóng viên và ĐTH, rõ ràng là Chiêm Hóa cố ý, hoặc là hội từ thiện Chung Sơn xuất phát từ cân nhắc nhiều phương diện trong nghề, không cho đăng ảnh hiện trường.

Thông thường mà nói, hiện trường đấu giá cấm quay phim chụp ảnh, đây không chỉ là điều luật bất thành văn mà điều 20 trong luật đấu giá cũng nói rõ, người ủy thác, người mua yêu cầu bảo mật thân phận, phía đấu giá phải giữ bí mật. Người sáng lập hội từ thiện Chung Sơn là danh nhân giới truyền thông, quan hệ xưa nay với truyền thông rất tốt, hẳn Chiêm Hóa yêu cầu không công khai ảnh, tăng thêm chút tính thần bí, cho nên không có ảnh hiện trường.

Điều này khơi lên hứng thú tìm hiểu của rất nhiều người.

Có điều Tô Xán có nhận thức tỉnh táo, lần này đấu giá bữa tối với Chiêm Hóa chẳng qua là cách nâng cao tên tuổi của tạp chí, không thể tính là hình thức kinh doanh, một tạp chí có nội có tư tưởng có chiều sâu, giống như hàm nghĩa của từ "văn hóa", không phải chỉ dựa vào quảng cáo mà có thể đi xa được, đó chỉ là một loại thủ đoạn.

Tô Xán cũng không đánh giá quá cao hiệu ứng bữa tối với Chiêm Hóa mang lại, dù sao chẳng qua chỉ là một sự kiện giúp người ta thêm đề tài bàn tán ở quán cà phê, sàn bowling, hoặc ở quầy bar mà thôi, không có gì ghê gớm.

Tô Xán cũng không yêu cầu tạp chí cần thao tác gì cả, đây là phương thức giúp nó hòa nhập vào vòng tròn Thượng Hải này mà thôi.

Không đánh giá quá cao, cũng không coi thường mình, Tô Xán nắm chừng mực rất tốt.

- Vương Thanh, mùng 7 tháng này chị và Nhâm Oánh tới Thượng Hải một chuyến đi ... Ừ, đã xong rồi, khi phía Chiêm Hóa tới sẽ có đoàn đội tiếp đãi,

bên các chị cần soạn một phương án, đem khó khăn tương quan trong quá trình marketing mở rộng liệt kê ra, hơn 1 triệu này, nói cho cùng không thể lãng phí.

- Cậu làm cái gì vậy chứ, đi học đại học mà không chịu yên phận, ngoan ngoãn tốt nghiệp về Đôn Hoàng cùng với tôi không được à, đúng là cái đồ mê tiền ...
Vương Thanh chẳng những không khen ngợi Tô Xán còn oán trách y một phen, Tô Xán có sản nghiệp mới khác xem chừng sau này có tương lai không kém gì Đôn Hoàng làm cô không vui:

- Không cần ghen với Văn hóa thời thượng chứ, sau này nó còn chẳng phải là kênh quảng cáo hữu hiệu miễn phí cho Đôn Hoàng à?
Tô Xán chỉ biết cười khổ, sau đó tiếp tục liên lạc tập hợp mấy viên đại tướng của mình.

- Giám đốc Triệu ... Đừng gọi tôi là chủ tịch Tô, nếu luận bối phận tôi còn phải gọi ông một tiếng chú Triệu ... Ông cũng biết tin rồi, chị Vương Thanh đã nói , đúng .. Đúng là Chiêm Hóa, chị Vương Thanh đã nói với ông tình huống thì tốt rồi.
Không nghĩ Vương Thanh miệng oán trách mình nhưng đem chuyện này lan truyền khắp nơi rồi, điều ấy chứng tỏ tuy gần đây bọn họ chỉ liên lạc với nhau qua điện thoại, nhưng tình cảm không hề suy giảm:
- Mùng bảy ... Đúng, mang theo mấy vị phó giám đốc ... Uống rượu? Lão Triệu, tôi là sinh viên, rượu với ông như nước lã, nhưng với tôi là sự hủy hoại, ông muốn đấu rượu đừng điểm danh tôi.
Uy tín của Triệu Minh Nông ở nhà máy Thục Sơn là gần như tuyệt đối, chỉ có điều tiếp xúc với đoàn đội của Chiêm Hóa, một số lĩnh vực chưa chắc ông ta đã hiểu, gọi thêm vài phó giám đốc chuyên môn đi giúp ông ta.

- Được, được, xem đầu óc tôi này, sao lại quên chủ tịch Tô không uống được rượu, được, hẹn mùng 7.

Cúp điện thoại xong, Tô Xán ngoái lỗ tai bùng nhùng vì tiếng cười sang sảng của Triệu Minh Nông, tiếp tục bấm điện thoại:
- Lão Lâm, mùng bảy, anh lên đường đi, đã tới lúc rồi. Cả tổng biên tập Trần Khải Thụy nữa ... anh phải qua trước còn an bài mọi người chứ, chị Vương Thanh không thông thuộc tình hình bên này bằng anh, tôi thì không tiện trốn học nữa, cuối kỳ rồi.

Lâm Quang Đống trêu:
- Được, tôi thấy phải bố trí một thư ký trong trường cho cậu mất.

- Tôi cũng muốn thế, nhưng trường tôi rắn lắm, tôi mà làm thế sẽ bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió ngay, e năm sau phải nghỉ học, tôi vất vả lắm mới được tiến cứ, nếu thi chưa chắc đã đỗ ...
Tô Xán đùa lại vậy thôi, với y lúc này trường đại học giống như nhà vậy, y không muốn đem việc về nhà.

- Được, vậy chúng tôi sẽ tới sớm.

Tô Xán thực sự không rứt mình ra an bài được, sắp cuối kỳ, gần đây giáo viên theo dõi rất chặt, đám người hồi đầu tranh giành vị trí lớp trưởng cùng Tô Xán cũng không ít lần mách lẻo với giáo viên phụ trách. Thêm vào Tô Xán chọn môn học rất nhiều, nếu như chẳng may có vài môn phải học lại thì chết mất.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 120: Kerry trần

Lâm Quang Đống, Giang Minh, Trần Khải Thụy ngay ngày hôm sau đã tới Thượng Hải, Lâm Quang Đống đặt một phòng tiếp đãi lớn ở khách sạn Shangri-La, Giang Minh bận rộn bố trí, tận lực để nó thành phong cách salon, giúp không khí thật thoải mái không quá nghiêm túc, cô rất hưng phấn, dù sao đây là lần đầu tiên các thành viên nòng cốt trong tay Tô Xán gặp mặt đầy đủ, hơn nữa còn tham gia bữa bối ba tiếng cùng Chiêm Hoa.

Ngoại trừ người tham gia từ giai đoạn đầu như Vương Thanh, Vương Phượng ở Hạ Hải, Triệu Minh Nông ở nhà máy Long Thịnh, Lâm Quang Đống khi còn trong trường, tiếp xúc trực tiếp với Tô Xán, chứng kiến Tô Xán đưa bọn họ qua từng giai đoạn sự nghiệp thì những người tới sau như Nhâm Oánh, Trần Khải Thụy còn chưa gặp Tô Xán lần nào, mà Tô Xán cố ý buông quyền, làm mờ nhạt vai trò của mình, làm bọn họ cho rằng Tô Xán chẳng qua chỉ là nhà đầu tư bỏ vốn hưởng lợi, không phải là nhân vật hạch tâm của công ty, bởi thế các sản nghiệp của Tô Xán thiếu liên kết, sinh ra va chạm vì phân phối vốn không, đây là cơ hội y đứng ra, đoàn kết ổn định nội bộ.

Bố trí xong, ba người Lâm Quang Đống tới ĐH Thượng Hải, gặp Tô Xán trong quán ăn tây trong trường.

Đây là một cửa hàng do người Italya mở, do phục vụ sinh viên nên kém xa so với cửa hàng cùng ăn với cha mẹ Đường Vũ, tường quét vôi trắng đã có chỗ chuyển màu, cái bàn gỗ bong tróc, cửa kính cũ kỹ, nhưng bên ngoài cây cối um tùm, không gian nhỏ đầm ấm, cái bàng đen dùng phấn viết chữ tiếng Anh thực đơn trong ngày, vẫn khiến nó thành địa điểm khá ưa chuộng của sinh trong trường.

Đường Vũ gủi tin nhắn tới hỏi Tô Xán đang làm gì, Tô Xán trở lời làm Đường Vũ đang ôm sách tới giảng đường tiếp theo nhíu mày, vì đây là thời gian quan trọng, nhiều môn học chuyên ngành đã đi vào trọng điểm, sao Tô Xán còn chạy đi chơi, tiếc hai người không học cùng lớp, nếu không Đường Vũ buộc bên người giám sát, không cho Tô Xán chạy loạn khắp nơi.

Có điều Đường Vũ biết Tô Xán bận bữa tối với Chiêm Hóa, nên nhắn lại " Đi cùng với ai thế?"

" Chủ biên của tạp chí, giám đốc vận hành, giám đốc tài nguyên nhân lực, hết cách rồi, anh không thể không đi."

"Ừ, về rồi nhắn tin cho em."

Trần Khải Thụy là chủ biên được Lâm Quang Đống bỏ nhiều tiền mời về, là nhân vật có tiếng trong giới, hai kỳ tạp chí đều do một tay hắn bài bố nội dung, cuộc đổ bộ đầu tiên của Văn hóa thời thượng có được thành công, không thể không nói tới công lao của hắn.

Tô Xán quan sát nhân vật mà y chỉ mới nghe danh, chưa bao giờ gặp mặt này, không biết nhân phẩm ra sao, tính cách thế nào, sẽ làm ở tạp chí bao lâu, nhưng là người đủ sức nặng, không thể không coi trọng.
Một thân véc màu hàng hiệu màu xanh nõn chuối chướng mắt, giày bóng loáng, đeo cái kính to sụ khuôn mặt, lần trước Tô Xán thấy Mục Giai Trúc đeo cái kính ếch kỳ quái đó, lúc này vì thể hiện tôn trọng với Tô Xán mà bỏ kính xuống, giấy ăn xếp trên bàn, tay cẩn trọng không chạm vào bàn, kết luận đầu tiên đây là tên đồng bóng sợ bẩn còn hơn cả Đường Vũ.

Tô Xán và Trần Khải Thụy đánh giá nhau, Trần Khải Thụy một thân ăn mặc trang trọng, lại bị kéo vào cái quán sinh viên tồi tàn, bộ mặt ủy khuất thiếu tự nhiên khiến người ta buồn cười.

Lâm Quang Đống giới thiệu hai bên xong, Trần Khải Thụy vẫn không tin:
- Mr Tô? Người sáng lập tạp chí là cậu hả?

Trước đó Lâm Quang Đống đã cảnh báo Tô Xán tên này lăn lộn trong giới nhiều năm, tính cách có phần đồng bóng, nên Tô Xán chịu đựng bề ngoài cực gay của hắn, chịu đựng ánh mắt xoi mói của hắn, chịu đựng luôn cái giọng chất vấn khó chịu của hắn, gật đầu đáp ngắn gọn:
- Chính là tôi.

- Cậu quá trẻ.
Trần Khải Thị lắc đầu không tin, không chỉ bề ngoài mà giọng điệu của hắn cũng mai mái:

- Là tôi.
Tô Xán thấy lâu lắm rồi sau Mục Tuyền mới có nhân vật khiến y dễ mất bình tĩnh thế này, rất muốn bóp cổ cho hắn lè lưỡi ra.

- Cậu đấu giá được cái bữa tối ba tiếng kia à? Thật sự là làm người ta surprise đấy.

- Nếu không phải thì tôi bảo anh tới đây làm cái gì?
Tô Xán thấy nói chuyện với tên này không cần giữ phong độ ông chủ gì nữa, thích sao nói vậy cho thoải mái, hít một hơi, cố gắng bàn xong việc trong khi còn giữ được bình tĩnh:
- Quay về vấn đề tạp chí, chủ biên Trần, tôi đã xem kiến nghị thay đổi tạp chí ...

Trần Khải Thụy cắt ngang:
- No no no, boss, tôi mong cậu gọi tôi là Khải Thụy Trần, hoặc là Kerry Trần hoặc Kerry.

"Bốp!" Tô Xán đặt cốc cà phê xuống bàn, gọi ông chủ người Italy:
- Cho tôi một cốc cà phê nữa.
Sau đó tận lực dùng ngữ khí ôn hòa nói:
- Vậy ... Kerry, anh tiếp tục nói đi.

Trần Khải Thụy kéo hai tờ giấy ăn, đặt tay lên đó, thần thái thay đổi hẳn, rất nghiêm túc:
- Doanh lợi tạp chí Trung Quốc có hai loại, một lấy phí phát hành làm chủ, như (độc giả) (gia đình) (tri âm), đó là phương thức truyền thống. Loại hai lấy quảng cáo làm chủ, chi phí chế tác cao hơn thu nhập phát hành tạp chí, lấy quảng cáo làm danh lợi, chính là thuộc loại Văn hóa thời thượng của chúng ta. Nhiều người trong giới cho rằng loại một là sản vật của kinh tế kế hoạch, không thích hợp với mô hình phổ biến hiện nay.

- Hiện giờ giới truyền thông TQ đa phần coi trọng nội dung, xem thường phát hành. Nhưng một tạp chí muốn phát triển, phát hành là mắt xích quan trọng, tôi nghe nói boss muốn bồi dưỡng nhân tài, tôi tán đồng tầm nhìn này.

Tô Xán lần đầu thấy Trần Khải Thụy nói một câu giống tiếng người, cảm thấy rất thoải mái, gật đầu bảo hắn tiếp tục.

Trần Khải Thụy luôn chú ý tới vẻ mặt Tô Xán, tiếp tục nói:
- Hiện giờ vấn đề của các tạp chí Trung Quốc là tư tưởng trì trệ, chúng ta muốn đi trước, muốn đột phát phải bắt đầu bằng tư tưởng, đi sâu vào chi tiết. Các trường đại học có khoa thời sự, biên tập, quảng cáo, nhưng không có khoa phát hành, đây là một tệ nạn. Tôi muốn đưa nhân tài nước ngoài vào, tiến hành bồi dưỡng, phải coi trọng phát hành, mới khiến tạp chí chúng ta lớn mạnh.

Tô Xán dứt khoát nói:
- Nhưng lượng phát hành hạn chế bởi kinh doanh quảng cáo, nên tiền quảng cáo không lên, thì lượng phát hành không tăng được. Tôi có thể bỏ tiền mời chuyên gia nước ngoài về bồi dưỡng nhân viên, nhưng không bỏ tiền thêm để phát hành. Hiện tiêu thụ thêm mỗi cuốn tạp chí là lỗ thêm một phần, thua lỗ này do quảng cáo bù đắp, nếu quảng cáo không bù lại được thua lỗ do lượng phát hành đem lại, kinh doanh chỉnh thể sẽ lỗ vốn. Tìm điểm cân

băng lỗ lãi là chuyện của mọi người, năm nay vì tạo thế cho tạp chí, tôi đã ném vào 5 triệu rồi, không đầu tư thêm nữa đâu.

Trần Khải Thụy chưa nói ra mục đích đã bị Tô Xán chặn đầu, sắc mặt vẫn như thường:
- Boss, tầm nhìn không nên hạn hẹp như thế.

Giang Minh ái ngại nhìn Lâm Quang Đống, Lâm Quang Đống lắc đầu ý bảo không nên xen vào, tuy bản thân không hài lòng, Trần Khải Thụy có thái độ này bất kể là do uy tín của Tô Xán không đủ hay tính hắn vốn thế cũng cần Tô Xán tự xử lý, hắn tin Tô Xán sẽ làm được.

Trần Khải Thụy đưa ngón tay ra vẽ một vòng trong không khí:
- Lượng phát hành không đủ, sức ảnh hưởng sẽ có hạn. Tôi nói thế này nhé, do con số tiêu thụ chủ yếu dựa vào sạp báo, thêm vào cơ chế thẩm hạch lượng phát hành của cơ quan quốc gia không kiện toạn, một số tìa báo làm ra con số váo cáo đẹp đẽ, cho công ty cần quảng cáo xem, không tiếc tiền bỏ "phí bày hàng" cho các sạp báo để bay tạp chí của mình. Đó là loại tư duy của kẻ thích bề ngoài, không cầu lượng tiêu thụ, không chú trọng nội dung, có hiệu quả nhất thời, song vẫn nhiều doanh nghiệp đổ xô vào, dễ gây ra bong bóng.

- Boss, thử tượng tượng xem khi bong bóng đó dần chuyển hóa thanh lợi nhuận thực tế sẽ thế nào?

Tên Trần Khải Thụy này mắt hoa đào, bề ngoài cực gay, không chừng trang điểm mặc đồ phụ nữ còn đẹp hơn phụ nữ, vòng và vòng vèo cuối cùng vẫn là muốn Tô Xán tăng cường đầu tư.

- Vậy trạng thái lý tưởng anh muốn là gì?
Tô Xán phải thừa nhận phương án dựng nhà cao rồi xếp gạch này của hắn làm mình động lòng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 121: Vẫn cần nỗ lực

B

ao nhiêu tiền đầu tư có được từ bữa cơm, tôi mong boss đều dùng hết vào tạp chí.
Trần Khải Thụy dùng kính gõ bàn.

Lâm Quang Đống cũng nhìn Tô Xán chờ đợi, trước kia khi Thục Sơn cần mở rộng trên phạm vi toàn quốc, đã lấy tài chính của Đôn Hoàng và tạp chí, hiện giờ tạp chí phát triển tự chịu lỗ lãi, nhưng theo thông lệ, tiền đầu tư mang về cũng phân cho Đôn Hoàng và Thục Sơn sử dụng.

Phương thức chuỗi sản nghiệp của Tô Xán khá linh hoạt, tài chính lưu thông làm ba sản nghiệp luôn giữ được sức sống mới mẻ, tuy không lớn mạnh được tới mức ghê gớm để đấu với tập đoàn hàng không mẫu hạm nào, nhưng sinh tồn mạnh mẽ, phát triển đa phương là không thành vấn đề.

Tuy nhiên là con người ai cũng có lòng riêng, đám Vương Thanh, Triệu Minh Nông, Lâm Quang Đống dù hết lòng với Tô Xán, đều muốn sản nghiệp trong tay lớn mạnh, Tô Xán quyết định thì Vương Thanh và Triệu Minh Nông sẽ không nói gì, khó tránh khỏi bất hòa, sinh hiềm khích với Truyền thông Ba La.

Tô Xán cũng hiểu điều ấy, làm sao cân bằng mâu thuẫn nội bộ là vấn đề y luôn suy nghĩ.

Tô Xán trầm ngâm, dứt khoát từ chối:
- Đó không phải là tiền tặng miễn phí, người ta đầu tư là muốn hồi báo, tôi không cho rằng số tiền này dùng phát triển lượng phát hành có thể thu lại lượng quảng cáo lớn, cùng lợi nhuận dồi dào. Nguy hiểm trong này anh chưa có nghiên cứu đánh giá, thế nên dùng vào sản nghiệp khác, sẽ mang lại hiệu quả cao hơn kế hoạch mạo hiểm của anh.

Trần Khải Thụy hơi chồm người tới, mắt nhìn Tô Xán chằm chằm:
- Được! Nếu như boss không muốn tăng thêm đầu tư, vậy có thể giải thích vì sao không, tôi có thể dùng phương thức của mình đạt mục đích chứ?

Tô Xán thản nhiên đáp:
- Được, tôi đã nói tạp chứ tự chịu lỗi lãi, nếu các anh tự kéo được tiền về, đương nhiên cứ dùng.

- No no no, tôi muốn nâng giá tạp chí từ 10 lên 12 đồng.

Định giá thế nào trước kia được chuyên gia tính toán kỹ càng mới xác định, Tô Xán muốn từ chối, nhưng lời sắp phát ra lại thôi, vì y từ chối Trần Khải Thụy một lần rồi, mới lần đầu gặp nhau đã phủ nhận hết ý kiến của người ta không khỏi làm quan hệ quá căng thẳng, đồng thời sực tỉnh, tên này không giống người dễ dàng từ bỏ như vậy, chẳng lẽ mình đã rơi vào cái bẫy mà tên bán nam bán nữa này giăng ra

Đôi mắt hoa đào của Trần Khải Thụy chớp chớp:
- Điều chỉnh này có thể giúp thu nhập phát hành ứng phó với chi phí in ấn, như vậy phát hành không thua lỗ thì tôi có thể tăng lượng phát hành, OK?

Tô Xán há mồm không nói được gì, giờ y khẳng định trăm phần trăm là mình trúng bẫy rồi.

- Nếu boss không có ý kiến cải tiến mang tính kiến thiết, tôi quyết định ngày 2 tháng 1 sẽ mở đại hội nhà phân phối của tạp chí, quyết định chính sách mới, ký hợp đồng mới, tăng cường nhân lực cơ cấu phát hành và marketing.
Trần Khải Thụy xoa xoa tay, nói tía lia:
- Boss, còn điều này nữa, con người không cười sẽ dễ già lắm, mặc dù cậu còn trẻ nhưng không nên suốt ngày nghiêm mặt như thế.

Tô Xán tiễn ba người bọn họ ra tới cổng trường, đối với tên Trần Khải Thụy này đã làm y ngữa chân ngứa tay lắm rồi, mấy lần bóp chặt nắm đấm.

Trước khi đi Trần Khải Thụy đeo cái kính màu to uỵch lên, quay đầu vuốt tóc nói:
- Boss, đừng quên, chi phí mời chuyên gia nước ngoài cho tôi một báo cáo.

Tô Xán rốt cuộc không chịu nổi, nở nụ cười ôn hòa giả dối nhất có thể đáp:
- Tốt nhất là anh xéo ngay cho tôi.

Trên đường trở về tâm trạng Tô Xán không được thoải mái, không biết bao lâu rồi Tô Xán mới bị người ta gài một vố đẹp như vậy, nhất là người đó là cấp dưới của mình.

Cũng không phải là tức giận, Tô Xán còn chưa tới mức lòng dạ hẹp hòi như vậy, nhưng gần đây mọi chuyện diễn ra đều rất thuận lợi, về mặt tình cảm có lời hứa của Đường Vũ, cũng bước đầu được gia đình cô chấp nhận. Về sự nghiệp y thành công có được bữa cơm với Chiêm Hóa, thành công làm Chiêm Hóa lọt vào bẫy của mình, chính là lúc tự tin bành trướng cao độ, đương nhiên sinh ra kiêu ngạo và đắc ý lại vấp một cú, lòng bực dọc âu cũng là chuyện người ta thường tình.

Bực nhất là tới giờ vẫn không nghĩ ra cách đối phó với tên nửa nam nửa nữ đó, sau này còn gì là uy tín của ông chủ lớn.

Càng nghĩ càng khó chịu.

Bất giác Tô Xán đi tới trước KTX số 17 lúc nào không hay, một vài cô gái quá quen Tô Xán xuất hiện ở nơi này, định vẫy gọi trêu y, nhưng nhìn mặt Tô Xán liền thả xuống, thì thầm bàn tán.

- Chuyện gì thế? Hay là cãi nhau với Đường Vũ rồi?

- Dám lắm, nhìn mặt cậu ta thế kia chắc là chuyện nghiêm trọng đấy, họ mà chia tay, không biết bao nhiêu người ăn mừng. Nói thật, tôi vẫn thấy cậu ấy không xứng với Đường Vũ lắm, dù nhà giàu chút thì sao nào? Trong trường không thiếu người vừa đẹp trai, vừa giàu có …

- Thôi đi, thôi đi, đừng có trù úm người ta nữa, cô yêu bằng tim hay bằng đầu, tôi thấy họ đẹp đôi lắm, mong bọn họ không có vấn đề gì lớn, đi nào.
Nói rồi kéo mấy người bạn của mình lên phòng.

Một lúc sau Đường Vũ cũng đi học về, từ xa nhìn thấy Tô Xán, môi hơi cong lên thành vòng cung đẹp đẽ, nhưng tới gần lại chuyển thành lo lắng.

- Anh làm sao vậy?
Đường Vũ rất ít khi thấy Tô Xán buồn, lúc nào Tô Xán cũng xuất hiện với nụ cười, luôn là chỗ dựa của cô.

- Anh muốn ôm em.
Tô Xán giang tay ra, giọng nói như mất hết sức sống:

Dù ở chỗ đông người, nhưng Đường Vũ không nỡ từ chối Tô Xán, để Tô Xán ôm chặt vào lòng. Tô Xán tựa cằm lên vai Đường Vũ, hít sâu một hơi hương thơm trên người cô, như muốn dùng nó tiếp thêm sức mạnh.

Để Tô Xán ôm một lúc, Đường Vũ hơi ngả người ra sau, đưa tay vuốt ve má y, hỏi nhẹ:
- Công ty có chuyện gì không thuận lợi à?

- Thì ra muốn có mỹ nữ ôm lại dễ dàng như thế, chỉ cần làm cái mặt sầu thảm một chút là … Á á …

Đường Vũ tức chết, Tô Xán càng ngày càng quá đáng rồi, dám lấy chuyện này ra trêu mình, vừa xong trái tim cô cứ như bàn tay vô hình bóp chặt, tay ôm lưng Tô Xán không buông ra, nhưng xoắn mạnh thịt y, hận không thể ngoạm y một cái.

Tô Xán không dám dùng sức dãy ra, đành giở trò vô lại kêu thật to, khiến mấy nữ sinh đi qua che miệng cười, Đường Vũ không còn cách nào khác đành buông tha cho Tô Xán, kéo y ra khỏi chỗ thị phi này.

Hai người đi tới chỗ vắng vẻ hơn , Tô Xán xin lỗi một hồi làm Đường Vũ nguôi giận:
- Thực sự là không có chuyện gì chứ?
Cho dù Tô Xán nói là đùa, nhưng cô nhìn ra lúc nãy thực sự tâm trạng y không tốt.

- Hôm nay anh bị người ta bắt nạt …
Tô Xán cười khổ, kể chuyện gặp đám Trần Khải Thụy:

Đường Vũ im lặng nghe Tô Xán nói hết, nhẹ nhàng nói:
- Cái người tên là Trần Khải Thụy đó đúng là không vừa, thế nhưng cách này chỉ dùng được một lần thôi, nếu ai dùng hai lần với một người thì là kẻ ngốc, khả năng phản tác dụng rất cao. Cách này dùng với đúng người thì thực sự không thể hóa giải, nhưng lúc anh phát hiện ra ý đồ của hắn rồi, đáng lẽ không nên giữ trong lòng mà nên thẳng thắn nói ra, ví dụ có thể nói "tuy tôi không đồng ý với kế hoạch của anh, nhưng tôi muốn cho anh một cơ hội", như vậy vừa ám thị đã biết ý đồ của hắn, nhưng không muốn vạch trần, vừa cho hắn thấy ông chủ của hắn không dễ bị qua mặt, vừa thể hiện sự rộng rãi của mình. Tô Xán, tính cách của anh không làm được ông chủ uy nghiêm, nhưng có thể làm ông chủ bao dung …

Tô Xán vừa nghe vừa gật đầu, người ta thường tranh luận giữa thiên phú và sự nỗ lực, nhưng người vừa có thiên phú vừa nỗ lực thì không còn gì phải tranh cãi rồi. Tô Xán chợt nghĩ, con chim phượng hoàng này sớm muộn cũng tới lúc vỗ cánh bay cao, mình có thể giữ mãi bên cạnh sao? Xem ra mình tự mãn hơi sớm, vẫn còn phấn đấu rất nhiều.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 122: Lại phải trốn học

T

hường có sinh viên mới hỏi tôi xác suất hình học là gì, khác biệt thế nào với xác suất cổ điển, thế nào là không gian chuẩn. Tôi lấy ví dụ một vùng biển 500.000 km3, có chiều dài thềm lục địa là 40 km, có dầu mỏ, nếu như lựa chọn địa điểm thăm dò ở vùng biển đó, hỏi xác suất khoan được dầu mỏ là bao nhiêu? Đó là xác suất hình học,

Giảng đường số sáu đang dạy môn kinh tế, giáo viên kinh tế học Lý Xương Long thao thao bất tuyệt diễn giảng với 200 sinh viên.

Hắn mới sấp xỉ ba mươi tuổi, ở cái tuổi này trở thành giáo viên kinh tế của ĐH Thượng Hải, xem như tuổi trẻ đắc ý, bản thân Lý Xương Long khá có tiếng, thuộc về thành phần ít ỏi vươn lên được trong giáo viên thuộc phái trẻ..

Trong mắt người ngoài giáo viên ĐH Thượng Hải phong quang vô hạn, ra ngoài rất được người ta tôn sùng. Thế nhưng thực tế giáo viên trẻ trong trường là quần thể có địa vị rất thấp, nếu như ở nước ngoài về thì còn khá hơn một chút, còn phái bản địa thì nằm dưới đáy kim tự tháp, là nhân vật bị quản lý của thế chế, lý tưởng bị chèn ép, phải chịu đựng tới thời trung niên mới tươi sáng hơn.

Lý Xương Long là nhân vật kiệt xuất trong phái trẻ, vì phương thức dạy học độc đáo, được sinh viên yêu thích, được xưng là một trong bốn tài tử của khu bắc, bốn tài tử là các giáo viên tuổi từ 25 - 30, đều có fan của mình, thường cãi nhau không ngừng trên forum trường.

- Xem động tác phất tay của thầy Lý kìa, thật ngầu, mình ủng hộ thầy.
Nguyên Tư Âu một tay chống cằm nhìn không chớp lên bục giảng, một tay viết bài, chẳng hề biết mình viết chệch dòng lung tung cả. Hôm nay giảng

đường 200 người ngồi kín chỗ, có điều vì Lý Xương Long giảng bài nên khá yên tĩnh, nắng ấm chiếu xiên xiên qua những ô cửa sổ, tạo ra khung cảnh lớp học rất mẫu mực.

- Nhưng là người ta là tài tử khu bắc, sao cậu không ủng hộ tam bảo khu nam chúng ta?
Đồng Đồng rất bất mãn, tam bảo khu nam đối ứng với tứ tài tử khu bắc, là ba giáo viên, hai nữ một nam, cũng thuộc phái trẻ, mới đầu sinh viên khu bắc dựng lên tứ đại tài tử, sinh viên khu nam không chịu yếu thế, vậy là tam bảo ra lò.

- Ai bảo nam giáo viên trong tam bảo quá xấu, thầy Lý thì đẹp trai lồng lộng, cậu thử hỏi xem bao nhiêu nữ sinh tới học là vì thầy ấy, nếu không loại môn họ xác suất thống kê này nếu không phải người học chuyên ngành ai thèm đụng vào.

Trước mặt Trình Thông Thông chỉ có một cuốn tiểu thuyết, cô cũng không học chuyên ngành này, chẳng qua là vì hôm nay rảnh rỗi cho nên mới tới ngắm Lý tài tử. Cô ngồi cùng Đường Vũ, cả hai đều cực kỳ thu hút ánh mắt, Trình Thông Thông thích thế, đi cùng Đường Vũ, cô cũng được nhìn nhiều hơn, nghe hai cô bạn tranh cãi, cũng tham gia:
- Tư Âu nói đúng, nhìn xem mông thầy Lý thật căng, nam nhân mông đẹp như vậy không phải nhiều, các cậu nói nếu lát nữa mình mời thầy ấy ăn cơm, thầy ấy có nhận lời không?

Nguyễn Tư Âu xù lông lên như con mèo nhỏ bảo vệ thức ăn:
- Trình Thông Thông, cậu đúng là trẻ không thả già không bỏ, thầy ấy là giáo viên vô số sinh viên kính ngưỡng đấy, đừng có chơi đùa người ta được không? Nếu thầy ấy trúng độc thủ của cậu, đám nữ sinh khu bắc không lên cơn mới là lạ, đừng để bọn này bị liên lụy, mình không muốn đi học dè chừng sau lưng đâu.

Trình Thông Thông không nghe lời cảnh cáo Nguyễn Tư Âu vào tài, nhoẻn miệng cười nhìn Lý Xương Long đang say sưa giảng bài:
- Sinh viên mời giáo viên một bữa cơm là rất bình thường mà, có gì mà không được?

- Cậu thực sự là hết nói, vị học trưởng của hội học sinh vừa mới giúp cậu chuyển cái bàn Italia mới mua, người ta mồ hôi mồ kê nhễ nhại, thiếu chút nữa trượt chân ngã, vẫn luôn mồm nói không sao. Rồi hôm nọ có anh khác đạp xe tới đưa cậu đi học dù ngược đường, sau đó vội vội vàng vàng đạp xe đi tới lớp học của mình ... Thông Thông, thi thoảng cậu chân thành một chút được không, mình nhìn mà tội nghiệp cho họ. Cho dù là muốn kiếm cái phiếu cơm, thì cũng nên là cái phiếu cơm dài hạn chút.

Gần đây toàn bộ KTX đều biết Trình Thông Thông tựa hồ vừa cãi nhau rồi chia tay với bạn trai lâu năm, người bạn trai này luôn giữ kín, mãi sau này mới lộ ra, đám nữ sinh u ám Đồng Đồng thầm hô đáng đời.

Thì ra bạn trai chính thức của Trình Thông Thông đang ở nước ngoài, theo đuổi từ thời sơ trung, mất một năm Trình Thông Thông mới đồng ý, cũng là mối tình đầu của Trình Thông Thông, có điều sau đó lên cao trung thì chàng trai này du học nước ngoài, còn Trình Thông có vẻ chân đạp mấy thuyền. Nam sinh ở nước ngoài qua nhiều phương diện nghe được tin đồn, vì thế trở về tìm Trình Thông Thông, kết quả không vãn hồi được, Trình Thông Thông phất tay tuyên bố cắt đứt.

Đó là hôm Tô Xán đạp xe đi mua nhà, Đường Vũ tới nhà ông bà ngoại.

Có điều cô gái này tựa hồ chẳng hề đau lòng, hôm sau đã cùng Trình Thông Thông và Đồng Đồng tán gẫu đề tài nam nhân rồi, khiến hai cô bạn thấy Trình Thông Thông hơi quá đáng. Nhưng cho dù là thế vẫn không ít nam sinh đâm đầu vào, cho nên Trình Thông Thông và Đồng Đồng chỉ biết cảm khái nam nhân là giống đê tiện, chỉ cần thấy người ta xinh đẹp là không để ý tới cái khác nữa.

- Phiếu cơm dài hạn à ...
Ánh mắt nhìn Tô Xán ngồi phía sau bọn họ, cười khúc khích:
- Nếu ngày nào đó Đường Vũ đột nhiên nghĩ thông rồi, đạp vị kia nhà mình đi, mình sẽ lấy cậu ta làm phiếu cơm, có lẽ lúc đó sẽ suy nghĩ lâu dài hơn một chút ...

Nguyễn Tư Âu và Đồng Đồng hoàn toàn không còn gì để nói.

Tô Xán hiếm khi được ở cùng giảng đường với Đường Vũ, ánh sáng chiếu lên người âm ấm, y thực sự không muốn đi chút nào, nhưng hôm nay là mùng 7, bữa tối cùng Chiêm Hóa sẽ diễn ra, nhóm Vương Thanh đã tụ tập đầy đủ.

Nán ngồi thêm một chút, thực sự không thể trì hoãn thêm được, Tô Xán thu dọn sách, đưa cho Tiêu Húc ở bên cạnh.

Tiêu Húc đẩy mắt kính:
- Lại phải đi à?
Gần đây ở dư luận trong lớp về Tô Xán rất bất lợi, Tô Xán lại còn cho người ta thêm cớ, không khôn ngoan chút nào.

- Đây chắc là lần cuối cùng, nhờ cậu nhé.

Tiêu Húc thở dài gật đầu, Tô Xán liền đứng dậy theo lối đi nhỏ rời giảng đường, lúc y đi học thì Lâm Quang Đống đã phụ trách công tác tiếp đãi, hiện giờ mọi người đã tới đủ, Lâm Quang Đống cũng đang trên đường tới đón y, nếu chẳng phải hiếm có được một ngày học cùng với Đường Vũ thì Tô Xán đã bỏ học luôn từ đầu.

Trong giờ học có chuyện phải rời đi thường cứ lặng lẽ mà đi là được, chẳng cần xin phép, sẽ không ai để ý, nhưng tiết hôm nay chưa có ai bỏ giữa chừng, Tô Xán vừa đứng dậy liền trở nên bắt mắt.

Lý Xương Long cụt hứng, nhìn Tô Xán đi xuống, lên tiếng:
- Tô Xán, có phải là cách dạy học của tôi có vấn đề không mà em bỏ đi giữa chừng như thế? Đây không phải lần đầu, hay em có ý kiến với tôi.

Tô Xán là lớp trưởng, Lý Xương Long biết y không có gì lạ, khi giao sổ điểm danh có tiếp xúc, nhưng Lý Xương Long đặc biệt chú ý tới Tô Xán còn vì lý do khác, hắn chính là thầy giáo thầm thích Đường Vũ, vì vậy luôn ngứa mắt với Tô Xán, bình thường không vì thế mà làm gì Tô Xán, nhưng hôm nay Tô Xán làm lại lần nữa bỏ học giữa chừng, thù mới nợ cũ, mượn cớ trút giận là bình thường.

Đám Tiền Trọng Viễn hùa theo trước tiên, hả hê nhìn Tô Xán đứng giữa đường tiến không được, lùi không xong. Không khí lớp học của ĐH Thượng Hải khá thoải mái, cho nên mấy kẻ không ưa Tô Xán cũng có dịp hùa vào chỉ trích nói đểu.

Ai cũng biết một người bình thường không nổi giận, khi nổi giận tức là bị chạm tới giới hạn, nói không chừng trở mặt đạp tôn nghiêm và thể diện của của đối phương xuống dưới chân.

Tô Xán không biết vì sao Lý Xương Long đột nhiên vì chuyện rất bình thường lại làm khó mình, hai trăm cặp mắt nhìn vào trong tình thế như vậy khỏi nói áp lực lớn thế nào, cho dù nhiều người thấy Lý Xương Long hơi bất thường.

Đường Vũ dừng bút lại, không dễ dàng gì mới có một lần cùng Tô Xán chung lớp, không ngờ xảy ra chuyện này.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 123: Tiền tài và lý tưởng (1)

Mỗi tuần tôi có 20 tiết, tôi phải cố gắng kịp tiến độ cuối kỳ, nhưng sinh viên của tôi lại không hề cảm thấy lửa đã cháy ngang mày, thích thì học, không thích thì bỏ ... Chuyện này kỳ thực tôi không hề bi ai ...
Lý Xương Long bất thình lình nói:
- Biết vì sao không, vì đó chỉ có thể là bi ai của một sinh viên, bi ai của cuộc đợi một con người, bi ai của trường học tiếp nhận loại sinh viên đó.

Trong đám đông có tiếng "ồ" khe khẽ, câu này nói quá nặng, xem ra Lý Xương Long đã thực sự nổi giận, hai người này có mâu thuẫn ư?

Tô Xán mặt đỏ rát, có hơi bối rối, chuyện này đúng là y đuối lý, vả lại thật không may trong những tiết mà y trốn gần đây có cả tiết của Lý Xương Long, nên chuyện này không phải ngẫu nhiên, mà có nguyên nhân lịch sử.

Cho dù mặt rất dày lúc này Tô Xán thấy bẽ mặt, suy nghĩ phải xin lỗi ra sao, nói rõ mình thực sự có việc, không thể không đi.

Lý Xương Long đặt sách lên mặt bàn, phủi tay, thực tình là tay hắn không có bụi phấn, vì trong tiết giảng của mình, hắn viết rất ít.

- Cậu có biết đây là một trường đại học thế nào không? Có biết toàn quốc mỗi năm tham gia cao khảo có bao nhiêu người không? Tôi cho cậu biết, năm nay có 4.6 triệu học sinh tham gia cao khảo, con số này mỗi năm đang tăng lên, cậu có biết 4.6 triệu là khái niệm gì không?
Lý Xương Long nhìn chằm chằm Tô Xán:
- Tôi nghĩ một người không hứng thú với xác suất là người phản ứng chậm chạp với những con số, vậy tôi nói cho cậu biết. Tôi từng tới dải Tấn Thành Sơn Tây, chính là di chỉ trận chiến Trường Bình năm xưa, Bạch Khởi giết 400.000 người ở đó, tây tới Khô Lâu Sơn, đông tới Hồng Gia Câu, bắc tới

Đan Chu Lĩnh, nam tới trấn Mễ Sơn, một dài dài ba mươi km hai bờ Đan Hà, vẫn phát hiện vô số hài cốt năm xưa, có thể nói biến lũng sông thành một ngôi mộ tập thể.

- Tức là số học sinh thi cao khảo gấp mười lần số người Bạch Khởi đồ sát, trong 4.6 triệu người này có 1.5 triệu sẽ thi trượt, rơi vào hố chôn tập thể, có gần 2 triệu vào trường đại học hạng hai hạng ba, còn đối với những sinh viên vào được đại học hàng đầu cũng đủ làm Hoàng Hà thây chất chặn kín dòng.Rồi trong số rất ít vào được ĐH Thượng Hải, các em là số học sinh đáng tự hào đó, phải hiểu thế giới này tàn khóc ra sao, bên ngoài chất đống thi thể người muốn vào trường này, máu bọn họ có thể làm ngập trường, vì thế các em phải biết trân trọng.

- Có lẽ các em còn chưa hiểu mình đang ở một vị trí như thế nào, bạn đại học của tôi tụ hội, người chểnh màng học hành thì mở cửa hàng nhỏ, kiếm sống qua ngày. Còn người năm xưa ở trường này vì có được thành tích mà ngày đêm dùi mài sách vở hiện giờ rất cám ơn trường học, vì sao? Vì trường cho bọn họ cơ hội thi triển trên sân khấu cuộc đời, tri thức học được cho bọn họ tiền đồ tươi sáng, có người sống cuộc đời thượng lưu ở nước ngoài, được các công ty tranh giành, nắm thực quyền trong cơ cấu quốc gia, có người mở công ty thanh danh hiển hách, bọn họ vươn lên đỉnh cao kim tự tháp. Còn những người không biết trân trọng trở thành quần thể thậm chí ngẩng đầu nhìn bạn học cũng không dám. Tô Xán, sau này cậu muốn đứng ở vị trí nào?

Lý Xương Long lắc đầu, cười nhạt:
- À phải, tôi không nên hỏi mà, cậu có chuyện gấp, đi đi. Hãy lấy tư thái mà cậu cho rằng rất oai phong rời khỏi phòng học này, vì ngoài đó là hố chân người tập thể.

Tô Xán trong lòng uất nghẹn, hít hơi nói:
- Thầy Lý, em không hề có ý coi thường thầy, cũng không xem nhẹ môn thầy dạy ...

Lý Xương Long xua tay, điệu bộ cậu mau mau đi đi, giờ nói những câu này là vô nghĩa rồi, who care?

Thế nhưng Tô Xán vẫn tiếp tục, giọng hết sức nghiêm túc:
- .. Nhưng lời thầy nói, em không tán đồng, ví như thầy nói các bạn họ của thầy cám ơn trường cho bọn họ tri thức, nhưng bọn họ cám ơn không phải trường học bồi dưỡng họ tư tưởng và nhân cách thăng hoa, mà là tương lai tươi sáng, là một công việc lương cao, là vị trí có thể vênh mặt với bạn bè khi tụ hội.

Cả lớp vì những lời này mà im phăng phắc, nghe rõ lời cuối của Tô Xán "Quyền lực và tài phú, đó mới là thứ bọn họ cám ơn."

Nụ cười của Lý Xương cứng lại, mặt chuyển sang âm trầm:
- Cậu nghĩ rằng mình hiểu cuộc sống hơn tôi? Đừng nghĩ đọc được vài thứ từ tiểu thuyết đã cho rằng mình có hiểu biết về cuộc đời, kinh nghiêm là thứ chính bản thân phải thể nghiệm đúc rút thành, còn không nó chỉ là thứ lý thuyết xuông. Nếu như không có tri thức khiến cuộc sống bọn họ thăng hoa, làm sao họ có được tầm cao như hiện giờ? Dùng tri thức lấy được hồi báo của xã hội, đó không phải chuyện xỉ nhục! Nếu không cậu cho rằng cha mẹ cậu thắt lưng buộc bụng, nuôi dưỡng cậu học hành, là để cậu học thành tài ôm đống tri thức học Gia Cát Lượng làm ruộng ở Nam Dương? Không có Lưu Bị, không có gia sản của ông ta, Gia Cát Lượng chẳng là cái gì, chẳng qua là một nông phu thôi. Một sinh viên 19 tuổi, còn chưa đi học được một năm mà cũng đòi dạy tôi theo đuổi nhân sinh thế nào? Vậy bây giờ trước mặt cả lớp, cậu cho chúng tôi xem cao kiến của cậu đi, mời!

Người thông minh đều có sự cố chấp của mình, Lý Xương Long cũng vậy, bây giờ không phải là chuyện Tô Xán trốn học, hay là vì Đường Vũ nữa, mà là bảo vệ quan điểm.

Nguyễn Tư Âu và Đồng Đồng quay sang nhìn Đường Vũ, cảm thấy ái ngại cho cô, Trình Thông Thông hứng thú chống cằm nhìn hai người, cười khẽ:
- Thầy Lý nói quá nhiều rồi.

- Ừ.
Đường Vũ gật đầu, vẻ mặt chuyển từ lo âu ban đầu sang bình thản chờ đợi, chỉ cần cho Tô Xán cơ hội lên tiếng thì y dứt khoát sẽ xoay chuyển tình thế. Vẻ mặt này của Đường Vũ làm hai cô bạn kia không hiểu ra sao.

- Em không có ý đó, thầy Lý, em chỉ có kiểu giáo dục thi cử, bản thân nó là vấn đề. Vì xã hội chúng ta, cơ cấu giáo dục của chúng ta xem trọng điểm số lạnh lùng ...
Tô Xán xem đồng hồ, chắc lúc này Lâm Quang Đống sắp tới.

Lý Xương Long không nghe y giải thích, tay trải ra chỉ hướng toàn lớp, điệu bộ mời mọi người cùng nghe.

Tô Xán thở ra một hơi, chỉnh lại cổ áo, tranh luận tới mức này thì y không sợ gì nữa rồi, một người muốn đem tư tưởng của mình gieo mầm cho thế hệ tương lai làm sao có chuyện lùi bước ở đề tài này, đàng hoàng đi lên bục giảng, cầm lấy micro nói:
- Không biết ở đây có bạn nào trả lời tôi được câu này, mỗi ngày các bạn học bao nhiêu tiết? Ở cái trường hàng đầu này, cuộc sống trong trường của các bạn thế nào?

Đồng Đồng và Nguyễn Tư Âu thấy Đường Vũ lập tức giơ cao tay, ánh mắt Trình Thông Thông lúc này chuyển từ Lý Xương Long sang Tô Xán, còn chỉnh một tư thế thoải mái để lắng nghe.

- Ặc ... Bạn kia, mời nói.
Mặc dù có không ít sinh viên khác giơ tay, nhưng tình huống này Tô Xán có lựa chọn nào khác sao?

Dưới ánh mắt vô số con sói, mặt Lý Xương Long cũng hơi tái đi, Đường Vũ đứng lên, vóc dáng thanh thanh yêu kiều đó nổi bật giữa giảng đường, môi khẽ mở, giọng không lớn nhưng truyền tới tai mỗi người:
- Sáng có 5 tiết, chiều 3 tiết, tối 3 tiết, số môn học bình quân, đại khái một tuần 9 môn. Mỗi ngày kết thúc giờ học buổi sáng, tôi về phòng ngủ 1-2 tiếng, sau đó chiều tiếp tục đi học, nếu tối có tiết, phải ăn trước 6 giờ mới có thể không tới lớp muộn.

Tiếng ồ đầy hào hứng vang lên xung quanh, đây là kế hoạch học tập nghỉ ngơi của Đường Vũ, nhiều tên ngốc ngong ngóng nhìn Tô Xán, mong đợi Tô Xán nhân cơ hội hiếm có này đào sâu hơn một chút, ví như trưa ngủ ở phòng nào, tối học ở giảng đường nào ...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 124: Tiền tài và lý tưởng (2)

Nhìn thấy một đám nam sinh nghe đề tài Đường Vũ ngủ trưa mà hai mắt rực sáng, Tô Xán muốn rời bục giảng tát cho mỗi tên một cái, vì thế gật đầu nói trong tiếng la ó bất mãn:
- Cám ơn bạn, vậy là đủ rồi.

Đồng Đồng che miệng cười khúc khích:
- Hai người kẻ hát người khen, phu thê hợp bích làm thầy Lý mặt trắng bệch rồi kìa, vợ chồng bất lương.

Đường Vũ chỉ cười, chăm chú nhìn Tô Xán chờ đợi, mới đầu cô chú ý Tô Xán vì y không giống đứa con trai khác ở bên cạnh cô là ra sức thể hiện như con công xòe đuôi, Tô Xán ít nói, ánh mắt trầm lắng nhìn mọi thứ xung quanh với sự say mê, khiến cô thấy sự đồng cảm, nhưng bây giờ cô lại thích nhất thần thái Tô Xán khi nói chuyện, nhất khi nói chuyện trước đám đông.

- Đúng như thầy Lý đã nói, các bạn đều là sinh viên vào đây với thành tích ưu tú, là tinh anh trong tinh anh các trường cao trung.
Tô Xán rời bục giảng, tay cầm micro, tay chỉ vòng quanh lớp:
- Tin rằng giai đoạn cao trung, cha mẹ, thân thích, bạn học của các bạn đều tự hào vì thành tích của các bạn, cũng nói với các bạn, các bạn là số một, bạn sẽ học ở trường tốt nhất, sẽ có việc làm tốt nhất. Cho nên các bạn từ bỏ chuyện mình thực sự muốn làm, đi làm chuyện để được mọi người thừa nhận.

Đa phần gật đầu, bọn họ chưa bao giờ nghĩ lại cuộc đời của mình, luôn sống vì làm hài lòng cha mẹ, hài lòng thầy cô, không phải là từ bỏ chuyện muốn làm mà thực sự mình muốn cái gì cũng không rõ nữa.

- Vừa rồi thầy Lý nói mỗi tuần có 20 tiết, các bạn cũng phải hoàn thành nhiệm vụ học tập của trường, bạn nữ kia cũng nói, có khi một ngày 11 – 12 tiết học, bận rộn chạy hết từ giảng đường ngày tới giảng đường khác ... Vội vội vàng vàng .. Chẳng qua vì hoàn thành nhiệm vụ học tập, kiếm điểm học phần, mà không phải vì giáo dục, không phải vội vàng hưng phấn đi hấp thu kiến thức.

Đường Vũ hơi bĩu môi, như muốn nói đừng có mà chụp mũ, cô học tập chăm chỉ, không trốn học tùy tiện, không có nghĩa chỉ nhắm vào thành tích, cô không phải mọt sách học gạo, trên lớp cô luôn biết chắt lọc cái mình cần tiếp thu, vì vậy tuy lịch học rất kín, nhưng Đường Vũ không hề vất vả.

- Cũng như thế, chúng ta tốt nghiệp xong, tranh nhau công việc tốt, để có được lương cao, lấy được vợ đẹp. Leo lên cao tầng công ty nước ngoại, bận rộn di dân, lấy hộ chiếu mỹ. Chúng ta nghe nói tới ai làm việc ở nước ngoài thì mặt đầy hâm mộ, tranh giành nhau được chú ý ở buổi tụ họp bạn bè. Chúng ta vội vàng chạy hết từ thành phố này tới thành phố khác, chúng ta theo đuổi cái gì? Cuộc đời như thế có ý nghĩa không? Chúng ta đang theo đuổi quyền lực và tiền bạc mà thôi.
Tô Xán ngồi xuống bàn học đầu tiên, đột ngột chuyển đề tài:
- Cha tôi làm món cá rất giỏi, đặc biệt là món cá sốt chua ngọt càng tuyệt vời, khối đầu bếp trong các nhà hàng cũng không bằng, nên tôi thích ăn cá, cũng hay được nghe cha tôi kể chuyện về nhiều loài cá.

Mọi người không hiểu tự nhiên Tô Xán lại nói sang chuyện cá mú, nhưng giọng nói truyền cảm, thần thái khi nói chuyện của Tô Xán rất thu hút, bất giác cả lớp im lặng chăm chú nhìn theo y.

- Vì từ nhỏ nghe cha tôi kể chuyện, tôi cũng thích cá, tình cờ tôi biết tới vị giáo sư người Việt Nam, đó là một ông già mê cá, ông ấy quanh năm suốt tháng đi khắp sông suối ở những nơi sơn cùng thủy tận, chỉ để tìm kiếm loài cá lạ chưa ai biết tới. Sinh viên của ông ấy hỏi "sao thầy vất vả đi thực địa làm gì, với kiến thức của thầy nếu ngồi ở trường, viết đề tài nghiên cứu, viết

sách có phải hơn không?" Vị giáo sư già trả lời " Thầy theo đuổi đam mê, chỉ thấy vui vẻ hưng phấn thôi, đâu có thấy vất vả.". Đúng thế, vị giáo sư đó làm công việc cực kỳ có ý nghĩa, góp phần quan trọng vào việc bảo vệ các nguồn gen quý, bảo tồn sự đa dạng sinh học và cả sự phát triển của nghề cá, tức là nói tầm vóc to lớn hơn, đã góp phần quan trọng vào việc phát triển kinh tế, xã hội đất nước. Nhưng ông ấy tuyệt đối là không phải là thành phần có nhà có xe hơi, hay "có người sống cuộc đời thượng lưu ở nước ngoài, được các công ty tranh giành, nắm thực quyền trong cơ cấu quốc gia, có người mở công ty thanh danh hiển hách".
Nói tới đó Tô Xán đứng dậy hỏi lớn:
- Người như vị giáo sư già đó có đáng được tôn trọng không?

- Có!
Một lượng lớn sinh viên bị Tô Xán diễn thuyết làm cảm nhiễm, lớn tiếng đáp lại lời y, số khác trầm tính hơn cũng ngẫm nghĩ gật đầu.

Tô Xán quay lại bục giảng, thời khắc này Tô Xán không còn dáng vẻ có chút lười biếng thường ngày, khuôn mặt bình thường nhưng nhờ giọng nói thu hút, ánh mắt đầy thần khí khiến không ít nữ sinh nhìn tới mắt long lanh, từ xâu xa trong lòng hình ảnh Tô Xán dần trùng hợp hình ảnh lý tưởng nào đó.

- Thế nhưng rõ ràng người như vị giáo sư đó lại không phải được phần đông xã hội này coi trọng, bất kể ở Việt Nam hay Trung Quốc, vì sao?
Giọng Tô Xán cao hơn, tay vung lên rất khí thế:
- Tất cả vì cơ cấu giáo dục có vấn đề, khi chúng ta đi học, cha mẹ người nhà nói, con vào trường nào, học khoa gì, liệu ra ngoài có tiền đồ không, có được công việc tốt không, có được các cô gái để ý không? Rồi khi yêu đương, bên phía nhà gái sẽ khéo léo hỏi xem chúng ta mỗi tháng kiếm bao nhiêu tiền?

- Giáo dục hàng đầu không phải là để sản xuất ra được bao nhiêu sinh viên, không phải đo đạc trường học lớn thế nào, môi trường học tập xa hoa ra

sao, mà là buổi tối cuối tuần, nhìn phòng tự học có sáng đèn rực rỡ không, mỗi cá nhân có học vì tri thức, vì phong phú bản thân, vì đam mê vì lý tưởng như vị giáo sư già kia hay không?

Hai trăm sinh viên không ai phát ra tiếng động nhỏ nào, tất cả như nín thở, không khí như đóng băng.

Tô Xán nhìn quanh, cảm giác mình hưng phấn quá đà rồi, mỗi lần diễn thuyết là y thường quên bản thân đang ở trường hợp nào, cười áy náy:
- Xin lỗi, em thực sự có việc phải đi, có điều môn học bỏ dở hôm nay tới cuối tuần nhất định sẽ bù lại. Hi vọng mọi người không chửi tôi phá hỏng không khí giờ học.

Trả micro vào chỗ cũ, nhân lúc Lý Xương Long và cả lớp chưa kịp phản ứng, Tô Xán chạy khỏi giảng đường, được năm sáu mét mới nghe thấy đằng sau ồn ào như ong vỡ tổ.

…..

Khách sạn năm sao của một thành phố phát triển là nơi tụ hội chính trị, kinh tế và rất nhiều hoạt động xã giao, hoặc đơn thuần hơn chỉ là nơi một số người tới thể hiện đẳng cấp của mình.

Tô Xán đang được Lâm Quang Đống lái chiếc Bentley đưa tới một nơi như vậy.

Cái khách sạn này bề ngoài rất giống cái hộp sáng long lanh đâm vào bầu trời, mặt ngoài ốp kính hoàn toàn phản chiếu trời xanh mây trắng, cùng thành phố bao la.

Tô Xán nhìn qua cửa sổ, khách sạn chỉ còn cách bọn họ vài khu phố.

- Lão Triệu của Thục Sơn tới từ hôm qua rồi, nghe nói cậu đi học không tới được, cho nên cũng không bảo tôi nói với cậu, kéo chúng tôi tới quán hải

sản, gọi hai két bia, kết quả uống say khướt, được mấy phó giám độc khiêng về.

Lâm Quang Đống kể chuyện vui ngày hôm qua, gập ngón tay tính, cười rất vui vẻ:
- Lão Triệu, Vương Thanh, Nhâm Oánh, Vương Phượng đều lục tục tới đủ rồi, hiện giờ ở trong phòng hội nghị khách sạn, đợi ông chủ lớn đi học về thôi.

Các giám đốc trong tay Tô Xán thường ngày mỗi người một nơi, cực kỳ phân tán, chỉ biết trốc một ông chủ nắm sợi xích trong tay, nhưng ai làm việc nấy, không có liên hệ nhiều, tất cả thông qua Vương Thanh, thiên sứ liên lạc của Tô Xán.

Tô Xán đem toàn bộ sự sôi trào ở trường học ném ra đằng sau đầu, toàn lực ứng phó với bữa cơm cùng Chiêm Hóa.

***

Ông già đó là tiến sĩ Nguyễn Thái Tự.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 125: Bữa tối

Khách sạn Shangri-la vị trí địa lý ưu việt, giao thông thuận tiện, nơi này là tổ hợp khách sạn, nhà hàng, bể bơi, câu lạc bộ thể hình, thẩm mỹ và trung tâm mua sắm, ngoài ra còn tổ chức hội nghị tiệc cưới …v…v..v..

Tầng 22 khách sạn, trong phòng họp cửa kính sáng choang, Tô Xán gặp mặt những chiến tướng của mình.

Phòng hội nghị không lớn, được Giang Minh bố trí thành phòng nghỉ ngơi, một cái bàn trà, hai hàng ghế sô pha, hai cái ghế thái sư, một ít chậu cảnh, không khí chỉnh thể hài hòa, căn phòng có điều hòa ấm áp, cho một quầy bar mini, ngoại trừ không gian hơi nhỏ một chút thì không có khiếm khuyết gì.

Vương Thanh mặc chiếc sườn xám đỏ chót, tóc vấn cao, ngồi trên chiếc ghế thái sư ỷ, đôi chân dài vắt chéo nhau, ở chỗ lấp ló một phần da đùi, đôi chân thon dài đi giày cao gót đỏ, cực kỳ khơi gợi bản năng của nam nhân. Cho dù Trần Khải Thụy là người ánh mắt khắt khe bới móc cũng cực kỳ tán thưởng vẻ đẹp của Vương Thanh, nhất là làn da ca phê chuyên môn tắm nắm ở spa có được.

Triệu Minh Nông mặt vẫn còn mang theo chút chất phác của giám đốc xí nghiệp quốc hữu, vẻ mặt vừa thấp thỏm vừa hưng phấn, có vẻ gò bó trong bộ comple đắt tiền. Vương Phượng năm nay đã 34 tuổi, nhưng do sinh hoạt thay đổi nên chẳng những không già đi mà còn trẻ trung hơn, trắng hơn, chỉ có người hơi béo hơn một chút, nhưng không có cảm giác sồ sề mà đầy đặn hấp dẫn, do kinh nghiệm trước kia ở cửa hàng bách hóa nên không ưa gì Triệu Minh Nông.

Giang Minh là cô gái trẻ nhất, cho nên bận rộn chạy đi chạy lại, đối xử với ai cũng rất dè dặt cẩn trọng. Nhâm Oánh xuất thân trong gia đình gia thế, thân phận bây giờ không thấp, mặt luôn mang theo một sự tự tin.

Trần Khải Thụy nhìn quanh, bĩu môi:
- Trông chẳng giống cuộc họp, trước khi tôi làm ở New View, phía dưới biên tập đông nghìn nghịt, tới quán cà phê tổ chức họp đột xuất cũng chẳng ít người như vậy.

Mọi người đã quen Trần Khải Thụy thi thoảng lại ném đá hội nghị rồi, tên bán nam bán nữ này không nói những lời khiến người ta khó chịu thì bản thân hắn khó chịu hay sao đó.

- Cậu muốn làm hoành tráng như vậy để làm gì, mọi người tới đây thương lượng công việc hay là khoe khoang, đây không phải phim Hong Kong. Nơi này không tốt à, nếu cậu muốn đám đông, lần sau tôi gọi tới nhà máy của tôi, Lão Triệu này giơ tay hô một cái, có ngay một nghìn công nhân tập hợp .. Thế đã đủ cho cậu ưỡn ẹo chưa?
Đao sắc sợ rìu cùn, trấn áp được Trần khải Thụy chỉ có Triệu Minh Nông.

Trần Khải Thụy bị Triệu Minh Nông đốp cho một câu, tức không thở nổi, nói với Triệu Minh Nông không khác gì đàn gẩy tai trâu, ông ta luôn có những cái lý do thối mù khó phản bác, đành hậm hực quay đầu đi:
- Thô tục.

Mọi người không nhịn được cười.

Tô Xán chỉ biết cười méo miệng, nói với Trần Khải Thụy:
- Quân cần tinh không cần nhiều, chúng ta là tinh binh mãnh tướng, nếu đông người quá, Chiêm Hóa chỉ mấy người đã đuổi được chúng ta, nói ra rất mất mặt phải không? Huống hồ tôi tin đây chỉ là góc tảng băng trong tương lai của chúng ta.

Vương Thanh hơi nhổm người dậy:

- Được rồi, ông chủ Tiểu Tô luôn có lý của mình, cái mồm đó không biết khiến bao nhiêu thiếu nữ trong trường bị hạ độc thủ.

Tô Xán xấu hổ:
- Làm gì có.

- Không cần cậu giải thích với tôi, thực sự là phí công tôi, cuối cùng người ta quyến luyến với bạn gái, làm bây giờ không có thời gian bàn bạc sách lược nữa.
Vương Thanh kéo cặp, ném một bàn bản photocopy dày lên bàn.

Tô Xán lắc đầu, người ta nói hiền lành không cầm được quân quả nhiên không sai.

- Dù sao thì chúng tôi đã bàn bạc xong, cơ bản chỉ có mấy điều khoản thôi, căn cứ vào tình huống trưng cầu ý kiến của bọn họ, khi đó chỉ có cậu và Chiêm Hóa ở khu phòng ăn Phỉ Thúy, còn chúng tôi ở khu xung quanh, bàn bạc chủ yếu là chúng tôi. Mặc dù cả khu phòng ăn Phỉ Thúy bị chúng ta bao hết rồi, nhưng sự kiện này không phải là bí mật gì nữa, quán bar đã chật kín người, bọn họ đều tới xem bữa cơm giá cả triệu này.

- Nhiều người lắm à?
Vương Thanh nói thế làm Tô Xán căng thẳng:

- Nhưng không ai tiếp cận được, theo ý cậu tôi cũng đã liên hệ với phía khách sạn, cấm phóng viên rồi.

Lúc này có nhân viên vào báo, người bên phía Chiêm Hóa đã tới, Vương Thanh đứng dậy vỗ tay:
- Được rồi, chúng ta lên đường, Tô Xán, cậu đợi một chút.

Mọi người lục tục đứng dậy đi ra, trong phòng chỉ còn lại Tô Xán và Vương Thanh. Vương Thanh không hài lòng nói:
- Cậu định ăn mặc thế này đi gặp Chiêm Hóa à?

Tô Xán chỉ mặc một cái quần jean, áo len đơn giản, nhe răng cười nói:
- Tôi thấy thế này cũng được mà, hơn nữa nếu không được, chắc chắn chị có chuẩn bị rồi đúng không?

- Thật đúng là … may tôi không ở gần cậu, nếu không chẳng biết còn phải kiêm chức bảo mẫu cho cậu luôn không.
Vương Thanh miệng trách móc, nhưng lòng thì vui vẻ, đám đàn ông xun xoe quanh cô luôn tỏ ra hết sức bản lĩnh giỏi giảng, nhưng không biết Vương Thích có người ỷ lại, thích chăm sóc người khác, đẩy Tô Xán vào gian phòng nghỉ ngơi nhỏ:
- Chuẩn bị sẵn cho cậu rồi đó, thay nhanh lên.

….

Nhà ăn Phỉ Thúy do nhà thiết kế nổi tiếng New York là Adam Tihany đích thân làm ra, ngoại trừ cảnh quan độc đáo, đáng nói nhất là ông ta cực hiểu yếu tố Trung Quốc, đi vào cửa là cái bát cơm truyền thống của Trung Quốc, cao hơn 4 mét, làm bằng sứ và kim loại, mỗi cái bàn trong nhà ăn Hoàng Phố đều có thể nhìn thấy sông Hoàng Phố.

Quán bar bên cạnh nhà ăn là đám đông đủ thành phần, giới trí thức ghé tai thì thầm, các doanh nhân tụ thành từng nhóm hai ba người, không thiếu cặp đôi nam bụng bự nữ trẻ trung xinh đẹp, nhưng mọi người đều chú ý tới ví trí kia trong phòng ăn.

Trước đó đã có mười mấy người của bộ phận hậu cần tập đoàn An Lập Tin tới hiện trường cùng người phía Tô Xán bố trí, thống nhất nam mặc sơ mi tơ tằm đen, nữ mặc váy quây đen.

Đội ngũ Chiêm Hóa dẫn tới có bảy người, là nhân vật thuộc cơ cấu quản lý tài sản, cố vấn đầu tư, pháp lý. Đem so người bộ phận hậu cần thì tốt xấu lẫn lộn, có cao có thấp, có béo có gầy, ăn mặc khác nhau, nhưng là nhân vật không đánh giá qua vẻ bề ngoài được.

Tô Xán nhìn là hiểu rồi, Chiêm Hóa rất có thành ý, đây khả năng là nhân vật hạch tâm nhất của tập đoàn An Lập Tin.

- Xin mời theo tôi, chủ tịch Chiêm đã đợi anh từ lâu.
Người lên tiếng là nữ tử xinh đẹp, mặt trái xoan, tóc màu hạt dẻ, trông có vẻ lai Hi Lạp, chỉ là mặt không có nụ cười, không có biểu tình gì, lạnh như cái máy.

"Không cười cũng không sao, nhưng không cần nói đều đều như thế chứ?" Tô Xán thầm lẩm bẩm trong lòng.

Cô gái đó đi như đi trên sàn cat walk, đia trước, mông đung đưa, làm đám Lâm Quang Đông ai nấy mặt thì tỏ vẻ nghiêm chỉnh, nhưng thi thoảng liếc trộm hai cái mông tròn khiêu khích kia, trong đầu không khỏi suy đoán quan hệ giữa cô ta và Chiêm Hóa.

Có điều Chiêm Hóa không làm cao tới cuối cùng, ngược lại còn tới trước chờ đợi, làm mọi người bất ngờ.

Đi tới cái bàn tròn rộng lớn, bên trên đã bày sẵn dụng cụ, đỉnh đầu là cái đèn pha lê, tất cả đều xa hoa lộng lẫy, nhưng đội ngũ của Chiêm Hóa không tiến lên nữa, đứng nghiêm cả lại như quân đội.

- Anh Tô, chủ tịch Chiêm đợi anh bên trong, mời vào.
Cô gái kia vẫn dùng giọng nói không có chút trầm bổng nào:

Bữa tối này một đối một, tuy chỉ là hình thức, nhưng dù sao phải chủ trọng quy tắc hình thức, nghiêm túc mà nói nó là bữa tiệc giao lưu, Tô Xán bỏ 1 triệu ra mua vé vào cửa, có điều chuyện hợp tác là giữa đoàn đội và đoàn đội, không phải thứ Chiêm Hóa giải quyết.

Tô Xán đã thay bộ âu phục chính trang màu đen sơ mi trắng nhưng không đeo cà vạt, y không thích quá gò bó cũng tránh trở nên quá chính thức, gật

đầu nhìn đám Vương Thanh khích lệ rồi bước vào, người của y cũng chia nhau ra tiếp xúc với người của Chiêm Hóa.

Ở cái bàn chính, đặt cạnh cửa sổ, một người ngồi trên ghế, mặc áo polo, giày parda, trên bàn đã mở sẵn một chai rượu, Chiêm Hóa tay cầm ly, ngón tay mân mê rìa ly thủy tinh, nhìn Tô Xán, câu đầu tiên là:
- Từ lão gia tử có khỏe không?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 126: Bữa tối (2)

N

ếu như lúc này có người thứ ba ở đây, e rằng cực kỳ ngạc nhiên vì câu này, nó có nghĩa gì? Đại biểu Chiêm Hóa và chàng thanh niên này quen biết nhau từ trước?

- Thời gian trước sức khỏe lão gia tử có chút vấn đề, nhưng dần ổn định, hiện khôi phục rất tốt.
Tô Xán ngồi xuống đối diện với ông ta, rất bình tĩnh, chẳng hề ngạc nhiên vì câu hỏi của Chiêm Hóa.

Nhà ăn và quán bar cách nhau bởi tường kính lới, sau rèm quầy bà từng đôi mắt ở góc độ khác nhau nhìn chằm chằm về phía bọn họ.

Trong đó có một đôi mắt rất bén, tới từ Bùi Phượng Sơn, địa điểm bữa cơm này không công bố, nhưng cũng không bảo mật nghiêm khắc, chỉ cần người có sức ảnh hưởng sẽ có nhiều con đường thăm dò được. Cái quán bar này cả nhà ăn, từ ba ngày trước có tiền cũng chẳng kiếm được chỗ rồi.

Bùi Phượng Sơn tới cùng với La Trí Nhất, hai bọn họ đều cho rằng Chiêm Hóa đã biết bị vi tiêu, nên sau chuyện làm vài biện pháp ứng phó.

Tuy sống tới mức như Bùi Phượng Sơn đã không còn nhiều người khiến hắn phải ngán nữa, nhưng nếu Chiêm Hóa thực sự muốn kiếm chuyện với hắn thì hắn chỉ còn cách tạm né tránh. Thời gian qua công ty của hắn ngừng hoạt động, giữ tư thế sẵn sàng cao độ, nhưng phía Chiêm Hóa lại không có bất kỳ hành động nào.

Điều này làm Bùi Phượng Sơn không hiểu ra sao, cuối cùng hẹn La Chí Nhất tới đây, phải đích thân xem thái độ của Chiêm Hóa với chuyện này thế nào mới yên tâm.

Ở khu nhà ăn phụ đoàn đội hai bên qua phần giới thiệu, mỹ nữ thư ký của Chiêm Hóa làm hai mắt người ta sáng lên, còn bên phía đoàn thể Tô Xán cũng có Vương Thanh, Giang Minh, Nhâm Oánh những cô gái mới trên hai mươi cũng làm đối phương cực kỳ ấn tượng.
Bày người phía Chiêm Hóa biểu hiện rất bình hòa, giọng nói cũng không lớn, nhưng trong tay bọn họ mỗi người đều nắm tài chính lưu động không dưới 100 triệu, nhân viên dưới tay có cả nghìn người, đều là những người nhắc tới tên, mọi người đều thấy quen tai.

Thế nhưng bọn họ thu lại khí thế, ẩn dấu ánh mắt sắc bén, bình dị giao lưu với đoàn đội của Tô Xán, vì cách đó không xa, bàn ăn chính là nơi Chiêm Hóa đang mật đàm, từ vẻ mặt của họ có thể thấy uy tín Chiêm Hóa lớn cỡ nào.

Điều này khiến Vương Thanh lo lăng, thi thoảng lại nhìn phía Tô Xán, không biết chú nhóc này có đối phó được với nhân vật như vậy không?

Nhưng cho dù người có trí tưởng tượng phong phú nhất cũng không tưởng tượng ra được đầu kia nhà ăn có cuộc đối thoại như thế.

Chiêm Hóa đặt ly rượu xuống:
- Già rồi, chuyện nên lo cũng lo hết, nhưng lão gia tử không chịu yên phận, vươn cả tay tới Thượng Hải.

Chỉ tay bảo Tô Xán xem thứ trên bàn.

Trước mặt Tô Xán đặt cái cặp da, Tô Xán thấy lâu rồi nhưng lại làm như không nhìn thấy nó, cho dù trong lòng cực kỳ muốn mở ra xem có cái gì bên trọng, thậm chí còn ảo tưởng liệu có phải trong đó có từng bó tiền lớn không, sau đó Chiếm Hóa khóc lóc xin mình nhận lấy, thế thì kiếm lớn, mặc dù chẳng hề có cơ sở thực tế nào dẫn tới khả năng đó, nhưng Tô Xán thích tưởng tượng ra như vậy thì làm sao, trong đầu y luôn không thiếu tưởng tượng kỳ quái.

Mang bộ mặt ung dung như tổng thống Mỹ mở cái cặp ra, không phải là tiền mặt như Tô Xán tưởng tượng, mà là tài liệu in bằng giấy A4, hồ sơ của y từ thời cao trung, chi tiết tới cả thành tích các môn.

- Tôi rất tò mò người sắp xếp vi tiêu buổi đấu giá của tôi là ai, thế là sai người đi tìm hiểu, bộ phận tình báo của tôi khá tốt. Tài liệu trong tay cậu chỉ có một bản, chỗ tôi không có bản photo nào nữa, cũng chỉ có mình tôi xem qua, cậu không cần lo lắng.

Tô Xán chỉ hơi chút gợn sóng thôi, y chỉ có hai bí mật đáng kể, một cái ngoài y ra không ai biết, cái thứ hai chỉ có y và Vương Thanh biết, nên chẳng có gì phải sợ, chỉ lật qua xem vài trang rồi ném tài liệu trở lại bàn, mỉm cười:
- Tôi không lo.

Phản ứng của Tô Xán làm Chiêm Hóa hơi nheo mắt lại:
- Một tuần trước khi bán đấu giá tôi có đi Tây Xuyên, khi đó không biết Tô Lý Thành là cha cậu. Nếu như tôi biết trước, tuyệt đối không để cậu xuất hiện ở đây.

Chiếm Hóa là cấp dưới cũ của Từ lão gia tử, lúc tòng quân dưới sự chỉ huy của Từ lão gia tử, có điều binh đoàn đó nay đã thành sản vật lịch sử, thời thế thay đổi, binh đoàn kiến thiết công trình năm xưa đã thành quốc xĩ thuộc CLB chục tỷ, còn Chiếm Hóa từ anh lính tuổi còn ít hơn cả Tô Xán, thành nhân vật đỉnh thịnh ở khu tam giác Trường Giang.

Nhất cử nhất động của Chiêm Hóa đều có thể khơi lên sự chú ý của không ít người.

Thế nhưng ông ta không ngờ rằng mình lại bị người ta tính kế.

Ở đại hội đầu tư chiến lước khai phát năng lược miền tây tổ chức tại Dung Thành, gặp Từ lão gia tử, hai người trò chuyện, vô tình nhắc tới buổi bán

đấu giá của Chiêm Hóa, sau đó vì sao Chiêm Hóa lại đột nhiên nảy ra ý bán đấu giá bữa tối, không thể thiếu Từ lão gia tử đứng sau thúc đẩy.

- Cậu rất thông minh, nếu sự kiện này tính điểm 100 thì tôi cho cậu 90 điểm, cha cậu nói với tôi chuyện bán đấu giá, Từ lão gia tử đưa kiến nghị bữa cơm Warren Buffett. Tôi không ngờ rằng tất cả để đặt cơ sở cho cậu ... Từ lão gia tử lại tự mình ra sức vì một chú nhóc, thật hiếm có. Tô Lý Thành sinh ra được đứa con giỏi lắm.

- Cám ơn chủ tịch Chiêm khen ngợi.
Tô Xán không biết chuyện này có làm Chiêm Hóa sinh khúc mắc trong lòng không, dù có thì đánh chịu.

Chiêm Hóa có quan hệ rất mật thiết với Kiến trúc Đại Dung, có nhiều hạng mục hợp tác.

Tô Xán đương nhiên không hi vọng vì loại quan hệ này mà người ta sẽ cùng mình diễn một vở kích, trợ giúp tờ báo của mình, đó là suy nghĩ ngây thơ. Cả Từ lão gia tử cũng không thể mở miệng đề nghị Chiêm Hóa làm một việc như thế.

Theo lý mà nói nhờ mối quan hệ này, tạp chí của Tô Xán ở Thượng Hải có thể bình ổn tiến bước, Chiêm Hóa chỉ cần đầu tư nhỏ vào tạp chí của y là dẫn dắt ý hường rất nhiều người, giống như ông ta xuất hiện ở tiệc của ông Đường đã giúp ông Đường một việc lớn vậy.

Nhưng đó không phải là điều Tô Xán muốn, y không muốn Chiêm Hóa vì quan hệ trong nhà mà mở túi đầu tư vào tạp chí của mình.

Tô Xán có con đường của mình, không muốn nhận thứ ân tình bố thí này.

Nếu Tô Xán dựa vào quan hệ trong nhà thì chỉ một giám đốc dưới quyền Chiêm Hóa cũng có thể hất hàm lên mặt với y, làm gì có chuyện mặt đối mặt với Chiêm Hóa như thế.

Địa vị phải do đôi tay mình lập nên, sự tôn trọng phải tự mình giành lấy chứ không phải do người khác cấp cho.
Một sinh viên đại học sáng nghiệp, một công tử nhà giàu có cha là tổng giám đốc của quốc xĩ trong CLB chục tỷ, đó là ấn tượng của Chiêm Hóa về Tô Xán.

Đó cũng là điều Chiêm Hóa thấy hứng thú với Tô Xán, y dùng một bố cục khéo léo, lợi dụng quan hệ của mình với Kiến trúc Đại Dung, ảnh hưởng tới mình ra "sáng tạo" bán đấu giá bữa tối.

- Tôi rất tò mò, nếu như tôi không tiếp nhận ý tưởng này thì cậu sẽ làm sao?
Chiêm Hóa hơi nhoài người tới, Tô Xán càng lúc càng làm ông ta thấy tò mò, rất ít người trấn định trước mặt ông ta như thế, đừng nói một chàng trai trẻ, bao năm lăn lộn giang hồ chỉ có kẻ không còn gì để mất mới có sự thản nhiên này, một chàng trai có thể coi được mất như không, phải nói là quái vật:

Tô Xán thẳng thắn giang tay ra:
- Trên đời này không có chuyện gì nhất định sẽ thành công, thành là may mắn, không thành là số mệnh. Tôi cũng nghĩ tới khả năng chủ tịch Chiêm không tiếp nhận ý tưởng này, có điều tôi vẫn cứ dùng hết khả năng của mình để thực hiện, lúc đó không thành công đành chấp nhận.

Với Tô Xán mà nói, y thực sự không cưỡng cầu, tâm thái của y cực kỳ thoải mái, đó là điều ít người có thể hình dung được.

- Có điều tôi tin với nhãn quang của chỉ tịch Chiêm, sẽ đưa ra phán đoán chính xác.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 127: Câu trả lời ngoài dự liệu

P

hán đoán chính xác?
Chiếm Hóa lấy một điều xì gà, đưa lên mũi ngửi nhẹ, ngón trỏ và ngón cái vân vê phần giữa, sau đó châm lửa, rít một hơi:
- Bây giờ tôi không thấy đó là phán đoán chính xác.

Biết Chiêm Hóa nói tới chuyện vi tiêu, nhưng Tô Xán không bình luận.

- Điều cậu muốn, đoàn đội của tôi sẽ thương lượng với người của cậu, nếu có phương án và hạng mục nào tốt, bọn họ thấy có thể hợp tác thì tôi ký tên là được.
Chiêm Hóa kẹp xì gà chỉ về phía Tô Xán:
- Tôi cũng sẵn lòng nâng đỡ một thanh niên kiệt xuất, tôi đã gặp rất nhiều người muốn tôi đầu tư, nhiều kế hoạch tốt, nhiều người có năng lực, chạc tuổi cậu cũng có. Nhưng không ai lớn gan lấy một triệu ra mua một bữa rối , thậm chí còn phải trả thêm chi phí kèm theo. Trong mắt tôi, cậu là thành phần nguy hiểm. Tương lai rất có khả năng đứng cùng một vị trí như tôi bây giờ.

Đây là lời đánh giá cao nhất mà Tô Xán được nhận từ trước tới nay.

- Tôi làm đầu tư luôn dựa vào các con số, phân tích thiệt hơn, không nắm chắc mười phần không làm, không vì đối phương là bằng hữu hay thân tình mà có ngoại lệ. Nhưng cậu là người đầu tiên khiến tôi có hứng thú làm chuyện ngoại lệ, tôi có thể đầu tư cho cậu 1 triệu USD, mà không cần biết cậu muốn làm gì, chỉ cần một năm sau, cho tôi biết tỉ lệ hồi báo là bao nhiêu là được.

- Đương nhiên, nếu cậu muốn làm lớn tạp chí của mình, đó không phải là vấn đề, tôi cũng đầu tư vào không ít tạp chí, hiện giờ giới này ai cũng biết

nội dung là hàng đầu, liên tục tìm cách cải tiến nội dung, làm phong phú thêm tính đáng đọc của nó, cho nên xu thế đồng hóa nội dung xuất hiện. Cứ quấn quanh nội dung thế nào tiến vào trạn thái giao chiến giằng có, cậu có thể đảm bảo nội dung hình thức của tạp chí mình sẽ kiệt xuất hơn người khác?

- Tôi dám nói, nếu không đã không tiến vào ngành này.
Tô Xán tự tin gật đầu:
- Kênh phát hành của tạp chí TQ quá yếu, mà những tạp chí hải ngoại sẽ lục tục tiến vào, bọn họ đã hình thành hệ thống chuyện nghiệp từ lâu, có kinh nghiệm kinh doanh phong phú, nhìn một cái là ra vấn đề của Trung Quốc. Đây sẽ là chiến trường quyết thắng trong tương lai, trong hoàn cảnh kênh phân phối tắc nghẽn, ai khai thông được con đường phát hành sớm nhất sẽ là người nắm thị trường cuối cùng.

- Lần này tôi tới đây, vấn đề xí nghiệp chỉ là thứ yếu, như chủ tịch Chiêm nói, đoàn đội có thể giúp tôi giải quyết. Còn cá nhân tôi mang tới một hạng mục, xem ông có thể tiếp nhận không?

Tô Xán đem kế hoạch đầu tư mạo hiểm vào Facebook cho Chiêm Hóa.

Cho dù Chiêm Hóa đã đánh giá Tô Xán rất cao, nhưng không nghĩ rằng y còn lập một công ty ở hải ngoại.

Chiêm Hóa cực kỳ bất ngờ, đây là một kế hoạch quá lớn gan, ngay cả với số tiền trong tay ông ta cũng không thể đưa ra quyết định một cách dễ dàng.

Bữa tối kết thúc, Chiêm Hóa đồng ý suy nghĩ bản kế hoạch đầu tư của Tô Xán.

Đứng dậy bắt tay Tô Xán như một người ngang hàng, Chiêm Hóa chăm chú nhìn Tô Xán:
- Một câu hỏi cuối cùng, đối diện với tôi mà không khiến cậu có chút bất an nào sao? Tôi không nghĩ cậu có thể giả vờ qua mắt được tôi, vậy vì sao cậu

rèn được bản lĩnh này.

Chiêm Hóa rất thẳng thắn, đây là hào khí và tự tin của một nhân vật bá chủ, Tô Xán biết nhiều người thắc mắc điều này nhưng vì nhiều nguyên nhân chỉ giữ trong lòng, âm thầm dò xét y.

Vì thế Tô Xán trả lời thành thực, mặt tội nghiệp nói:
- Mẹ của bạn gái tôi là người cực kỳ đáng sợ, nhiều lần gặp dì ấy tôi chỉ muốn quay đầu chạy, bây giờ coi như nhờ họa được phúc đi.

Câu trả ngoài mọi dự liệu, Chiêm Hóa phá lên cười cực kỳ sảng khoái, cười chảy nước mắt, tay còn lại đưa ra bóp vai Tô Xán.

Đoàn đội của hai bên cũng bắt tay nhau tạm biệt, người phía bên Chiêm Hóa luôn giữ nụ cười rất lịch sự, kiên nhẫn nghe đám Lâm Quang Đống giảng giải, chỉ có cô thư ký xinh đẹp của Chiêm Hóa nhiều lần nhìn về bàn tiệc chính, có chút mất tập trung, thậm chí là mất kiên nhẫn.

Trước đó ai cũng thắc mắt nhân vật có được bữa tối với Chiêm Hóa là người thế nào, kết quả không khỏi thất vọng, sản nghiệp trong tay Tô Xán với họ mà nói, thực sự rất bé nhỏ.

Mặc dù bề ngoài bọn họ không thể hiện ra, nhưng trong lòng không khỏi suy nghĩ, với đoàn đội của Tô Xán, có lẽ chỉ cần bất kỳ một ai trong thất tử bọn họ cũng đủ rồi, bọn họ có người còn vội sang Mỹ nghỉ cùng vợ, người có hẹn tham dự tiệc tối với danh nhân Thượng Hải, người chuẩn bị tiếp xúc với quan viên chính phủ ... Nhưng tất cả phải tới đây, làm bọn họ thấy dùng dao mổ trâu giết gà.

Nhưng với đám đông chưa tan ở quán bar mà nói, đây là đề tài lớn cực kỳ đáng bàn tán, nhiều người tuyên truyền thông tin "vỉa hè" về tạp chí Văn hóa thời thượng, đồng thời xôn xáo về chủ tịch của nó lại trẻ như vậy.

- Anh chàng đẹp trai đó cũng trẻ quá đi, chẳng lẽ Chiêm Hóa có ý định đầu tư vào đó.
Tô Xán hiển nhiên không phải loại hình nữ giới thốt lên hai chữ "đẹp trai", nhưng tiền bạc và địa vị có thể bóp méo rất nhiều thứ, cho nên cô minh tinh hạng hai thi thoảng xuất hiện trên ĐTH nói như thế cũng không có gì lạ.

Bên cạnh cô gái này có mấy nam tử thao thao bất tuyệt lấy lòng, một trong số đó đắc ý khoe khoang nguồn tin của mình:
- Tạp chí đó gần đây phát triển cực mạnh, nghe nói chiếc Bentley đặc biệt ở cuộc triển lãm cũng bị ông chủ tạp chí này mua mất, tôi có người bạn quen biết bên trong tạp chí, tin này tuyệt đối chính xác, đừng coi thường người ta trẻ, tiêu tiền bạo tay cực kỳ.

Người khác thì nói:
- Vừa nãy là Thất Tử của Chiêm Hóa đấy, xem ra ông ta cực kỳ có hứng thú với hạng mục của chàng trai này, chỉ e bây giờ khối người đang thông qua đủ phương thức để liên hệ với bọn họ.

- Thượng Hải lại xuất hiện một nhân vật nữa rồi, còn trẻ như vậy, chẳng biết bối cảnh lớn cỡ nào.

Bùi Phượng Sơn và La Trí Nhất thanh toán rời đi, khi Chiêm Hóa và Tô Xán bước ra, vẻ mặt thoải mái, từ nụ cười vui vẻ kia của Chiêm Hóa, ít nhất bọn họ cũng biết được một điều, Chiêm Hóa không để ý tới cuộc vi tiêu kia, còn tên nhãi Tô Xán thành kẻ được lợi lớn nhất.

Giờ đây cái tên Tạp chí Văn Hoa thời thượng của y đang thông qua lời rỉ tai của các thiên kim nhà giàu ở quầy bar, qua lời bình luận ăn to nói lớn trên du thuyền xa hoa, trên quán trà tầng thượng nhà cao tầng, truyền đi khắp thượng tầng Thượng Hải.

Hôm nay với Tô Xán mà nói là thu hoạch lớn, hai người không cùng tầng cấp lại có thể ngồi đối diện với nhau, Tô Xán đưa được phương án huy

động vốn của facebook cho Chiêm Hóa là chuyện khó tin.

Nếu đổi lại là bất kỳ ai, Tô Xán sẽ không thực hiện kế hoạch mạo hiểm này, y phải tốn rất nhiều công sức thuyết phục Từ lão gia tử và cha mình giúp sức, tới cuối cùng cả hai dù đồng ý giúp y nhưng không đánh giá cao kế hoạch này.

Nhưng Chiêm Hóa làm đầu tư, đầu tư VC và PE (Private Equity) là hai khái niệm khác nhau, VC mạo hiểm chú trọng đầu tư ít hồi báo cao, bỏ một đồng ăn mười đồng, hình thức này quyết định tính chất của VC là sáng tạo và mạo hiểm.

Ở phương diện này Chiêm Hóa có tính cách mạo hiểm, ông ta là kẻ phiêu lưu, nên người khác không làm còn ông ta thì khác. Vì thế Tô Xán có nắm chắc nhất định làm Chiêm Hóa học theo bữa cơm Warren Buffett, chỉ thiếu con đường thổi vào tai ông ta.

Kế hoạch lần này của Tô Xán nhìn như ngẫu nhiên, đám Lâm Quang Đống nhìn vào có thể thấy Tô Xán tầm nhìn xa trông rộng, làm mọi việc nhẹ nhàng như gió thoảng mây bay, thực chất y phải tính toán tỉ mỉ, tính đầu cơ và biến số trong chuyện này khá cao, khả năng sẽ chết non làm hỏng hết tính toàn sau cũng có. Nhưng Tô Xán không thích đề cao sự vất vả của mình, y thích xuất hiện trước mắt người khác với phong thái nhàn nhã hơn.

Bởi thế có thể nói hình thái bên ngoài khác nhau, nhưng Tô Xán và Đường Vũ cùng là một loại người, sự khác biệt làm họ thu hút nhau, bản chất giống nhau khiến cả hai tâm hồn có rung động đồng điệu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 128: Chuyện quanh nồi lẩu

Tô Xán và đám Lâm Quang Đống, Vương Thanh từ cầu thang máy khách sạn Shangri-La đi xuống, lòng nhẹ nhõm khoan khoái, giống như cả buổi tối giải song 999 đề thi cao khảo.

Tới cửa khách sạn, Vương Thanh khoác tay Tô Xán, vẻ mặt vui sướng, đột nhiên hỏi:
- Đầu tư và chơi cổ phiếu cái nào kiếm tiền nhiều hơn nhỏ? Tô Xán, cậu có nghĩ tới chơi cổ phiếu không?

Câu hỏi này của Vương Thanh làm mọi người suy nghĩ, với ánh mắt độc đáo của Tô Xán, nếu như chơi cổ phiếu sẽ thế nào?

- Làm sao mà kéo hai vấn đề này vào làm một được? Cái này quá mơ hồ.
Trần Khải Thụy bị câu hỏi của Vương Thanh chọc cười.

- Nói tới vấn đề này, tôi chợt nhớ tới một câu chuyện, kể ra coi như chuyện vui cho mọi người nghe nhé.
Tô Xán thích dùng những mẩu chuyện nhỏ thể hiện tư tưởng của mình, đây chính là cách học tập độc đáo của y:
- Giới đầu tư tổ chức một một bữa tiệc, tham dự có nhân vật phong vân trong giới đầu tư và cổ phiếu. Bởi thì thông báo là sẽ uống rượu, nên bảo mọi người đừng lái xe tới, sau khi hoạt động kết thúc, khách khứa bắt xe về nhà thì có chuyện thú vị xảy ra. Những người giới đầu tư hôm đó ở trong khu biệt thự xa hoa của Thượng Hải, con người thói quen tụ lại theo bầy. Tuy hướng đi giống nhau nhưng giới cổ phiếu lại ở khu nhà trung cấp. Mọi người có thể hiểu làm đầu tư phô trương, chơi cổ phiếu thì kín tiếng, nhưng nếu nhìn từ điều kiện ăn ở mà xét, thu nhập của làm đầu tư hơn chơi cổ phiếu rồi.

Tô Xán lúc này mới cười kiểu nửa đùa nửa thật:
- Cho nên nếu tôi làm đầu tư thì chơi cổ phiếu là lựa chọn thứ hai.

Mọi người vỡ lẽ, té ra đằng sau khuôn mặt hiền lành của ông chủ lớn là trái tim tham lam.

Rời khách sạn Triệu Minh Nông hưng phấn kiến nghị đi uống rượu, chính thức mở tiệc mừng công.

Tô Xán và bọn họ di chuyển tới một nhà hàng, ăn cơm thương vụ là thế, đôi khi ném ra mấy trăm nghìn một bữa cơm mà ăn chẳng no, thường thường sau đó ra quán mỳ đầu đường gọi một bát mỳ 5 đồng.

Vừa rồi ở bàn ăn mọi người giao lưu thương vụ, chỉ ăn vài miếng lót dạ, rượu vang lại uống không ít, kiếm quán lẩu, mọi người tụ tập thành vòng tròn ở vỉa hè.

Hiện là trước đông chí, người đi đường đều mặc những bộ quần áo dày, ghế gỗ dưới hàng cây, mọi người túm năm tụm ba thổi củ khoai lang, hoặc bắp ngô nướng.

Tới Thượng Hải đương nhiên sẽ ăn lẩu hải sản, nguyên liệu chính là tôm, mực, ngao, nấm kim châm, cải, mỳ tôm .. gần 20 thứ, cho các loại gia vị vào trước, đóng nắp bật to lửa, thoáng chốc mùi thơm xuyên qua nắp nồi tỏa bốn xung quanh, làm người ta chảy nước miếng.

- Thơm quá.
Mọi người suýt xoa, ai có thể nghĩ bọn họ vừa ở khách sạn 5 sao cách đó không xa đi ra.

Vương Thanh mở nắm nồi, cho tôm, rau cải vào, động tác này làm hơi trắng hừng hực trào ra, nháy mắt tràn ngập bàn:
- Mọi người ăn được rồi đó.

- Ăn thôi, ăn thôi.
Trần Khải Thụy không đợi thêm được nữa, là người đầu tiên cho đùa vào nồi. Tô Xán cũng bảo tất cả tự nhiên không cận câu nệ gì hết.

Vương Thanh ngồi bên cạnh Tô Xán, khéo léo bóc vỏ tôm cho vào bát của y, Tô Xán thản nhiên hưởng thụ, Vương Thanh cực kỳ biết chăm sóc người khác, không có nam nhân nào không thích cô gái như thế, không chỉ có cảm giác gia đình, còn rất thỏa mãn hư vinh.

Chỉ một chốc lẩu nóng làm trán mọi người lấm tấm mồ hôi, toàn thân được xông hơi suốt từ trong ra ngoài, thông suốt, thoải mái, nhất là bên tai gió lạnh thổi vù vù, thỏa mãn vô cùng.

Trần Khải Thụy nhìn quanh, những người khác ít nhiều gắp thức ăn mời nhau, chỉ có bát hắn để trống từ đầu tới cuối là không ai thèm để ý, hơi khó chịu:
- Này Vương Thanh, cô làm thế cũng chưa chắc được tăng lương đâu.

- Điều này không cần anh nói tôi cũng biết, trước kia tôi suốt cả ngày chạy đông chạy tây vất vả, buổi tối về làm cơm cho cậu ấy ăn, đến giờ một lời cám ơn còn chẳng có nữa là tăng lương.
Vương Thanh uống kha khá rượu rồi, hai má đỏ lựng quyến rũ, cười nói:

Tô Xán chỉ mỉm cười không giải thích gì, với Vương Thanh không cần nói lời cám ơn nữa, y cũng để ý một điều thái độ của Vương Thanh và Lâm Quang Đống hết sức bình thường, giao lưu chỉ dừng lại ở mức độ công việc, chẳng lẽ chuyện bọn họ không thành?

Đứng ở góc độ một ông chủ, Tô Xán không muốn cấp dưới mình có quan hệ quá mật thiết với nhau, nhưng y không phủ nhận có tâm lý khác chi phối, nhưng Tô Xán tỉnh táo, xác định tốt vị trí của mình.

Ở đây chỉ có Triệu Minh Nông và Lâm Quang Đống, Vương Phượng là biết Vương Thanh là "chị họ" của Tô Xán, những người khác đều không biết

điều này, truy hỏi nguồn cơn.

Thế là Vương Thanh bắt đầu kể chuyện từ thời Tô Xán hay tới cái quán nhà cô trước cổng trường ra sao, còn không quên liếc Tô Xán đầy thâm ý, Tô Xán hơi đỏ mặt.

Từ một cái cửa hiệu văn phòng phẩm cho tới thành lập Đôn Hoàng, đương nhiên trong quá trình đó Vương Thanh nhấn mạnh Tô Xán công phu lừa đảo số một, giảo hoạt như hồ ly, lập nên nhiều sản nghiệp như vậy nhờ tội lỗi chất chồng.

Mọi người cảm thán, ai ngờ Tô Xán đi tới ngày hôm nay khởi điểm nhờ một hiệu văn phòng phẩm nho nhỏ, Trần Khải Thụy nhìn Tô Xán khắp lượt, như nhận biết lại y vậy, sau đó rót một chén rượu:
- Boss, cạn chén này, đây thực sự là kỳ tích khó tưởng tượng. Ở nước ngoài tôi thấy nhiều thiếu niên sáng nghiệp rồi, nhưng với tình hình ở Trung Quốc, rõ ràng khó hơn gấp mười. Tôi biết câu chuyện đứa bé nghèo suốt ngày lang thang nhặt rác khắp các đường phố, người ăn mày quanh năm cúi mình xin từng đồng của người qua đường, cuối cùng từng bước leo lên đỉnh kim tự tháp, không nghi ngờ gì kỳ tích của cậu có thể sánh ngang với họ.

Huyệt thái dương Tô Xán giật giật, thằng cha này không còn ví dụ nào hay hơn sao, toàn thích nói câu muốn người ta đấm vào mặt, nhớ lời Đường Vũ nói, lòng thoải mái hơn, nâng chén lên:
- Nếu ban đầu không có chị Vương Thanh, thực sự một học sinh như tôi muốn làm gì cũng rất vướng chân vướng tay, vì thế công đầu là của chị ấy. Còn tôi đi tới ngày hôm nay là nhờ công sức của mọi người, cạn chén vì chúng ta, vì tương lai còn rực rỡ hơn nữa, để mỗi người chúng ta sau này thành một truyền kỳ để mọi người nhắc tới mãi.

Tất cả cùng nâng chén.

Thế nào là lãnh đạo giỏi là đề tài gây nhiều tranh cãi, Tô Xán chắc chắn không phải tuýp lãnh đạo uy nghiêm, mỗi câu nói nặng tựa núi Thái Sơn, nhưng y có thể khiến từng người phát huy hết hết khả năng của mình, dùng người đúng vị trí là năng lực của Tô Xán, có thể gắn kết mọi người theo đuổi mục đích chung, hay như lời Vương Thanh nói là lừa đảo.

Một điều chắc chắn, vô hình trung vận mệnh Tô Xán và bọn họ đã gắn kết với nhau, vì Tô Xán đưa những người đáng lẽ thất bại trong cuộc sống từng bước đi tới huy hoàng.

Tô Xán nhìn những chiến tướng xung quanh mình, Vương Thanh dường như vẫn giống năm xưa, tết hai cái đuôi sam, làm việc trong cửa hiệu nhỏ, hết giờ làm kéo mình tới quán trà sữa Đài Loan, nghe mình giảng giải kiến thức cơ bản về kinh tế.

Nhâm Oánh kích động đứng trước bản đen trình bày mô hình quản lý marketing của mình. Lâm Quang Đống vẫn như thời ở trường mặt âm u, cuộc sống lặp lại ngày qua ngày.

Triệu Minh Nông năm xưa vì miếng cơm cho mấy trăm công nhân mà suốt ngày chạy hết cửa nọ cửa kia, xin ông này bà khác.

Thành quá khứ cả rồi, hiện dưới bầu tới đêm Thượng Hải, cuộc đời bọn họ huy hoàng như ánh sáng ở thành phố lớn này.

Tô Xán đột nhiên muốn thấy ba năm nữa, bọn họ sẽ như thế nào, nhưng y không vội, muốn thong thả thưởng thức từng giây phút đó.

Ăn lẩu xong, Triệu Minh Nông còn muốn kéo người khác đi quán bar uống rượu, Tô Xán lắc đầu:
- Tôi không đi được rồi, còn phải về trường, mọi người cứ chơi vui vẻ, Lão Lâm tôi có chuyện cần anh.

Lâm Quang Đống vì đảm nhận nhiệm vụ lái xe cho Tô Xán nên không uống rượu, cầm chìa khóa đứng dậy:
- Tôi đưa chủ tịch Tô về, mọi người tiếp tục chơi đi.

Mấy cô gái cũng về khách sạn nghỉ ngơi, không tham dự cuộc chơi thâu đêm với cánh nam nhân, Vương Thanh cẩn thận quấn lại khăn quàng cổ cho Tô Xán vừa rồi ăn lẩu tháo ra, sau đó cùng các cô gái rời đi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 129: Sắp giáng sinh rồi

Lâm Quang Đống chở Tô Xán về ĐH Thượng Hải, hắn lái xe không nhanh, để Tô Xán có thể thoải mái ngắm nhìn cảnh đêm, xe đi vào con đường chính dẫn tới trường, nơi này có quán bar được sinh viên trong trường rất yêu thích.

Tô Xán luôn chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ, thế nên tinh mắt nhìn thấy mấy bóng dáng quen thuộc, nhóm Trình Thông Thông ở trong quán bar lộ thiên kiểu tây, tựa hồ đang bị một vài người ngoại quốc quấy rầy.

Đồng Đồng hôm nay bị Trình Thông Thông thuyết phục, nói quán bar đường Nam Quang toàn sinh viên, anh chàng đẹp trai kết thành từng bầy xuất hiện, nơi này được gọi là chỗ tụ tập của người độc thân, càng là nơi nam nữ độc thân mong đợi cuộc gặp tình cờ, tiếng tăm lan xa.

Lên đại học rồi, bất kể nam hay nữ đều không cam chịu cô đơn nữa, khó tránh khỏi mơ tưởng lãng mạn, Đường Vũ là tấm gương cho mọi người, nhìn cảnh ngọt ngào tình tứ giữa Tô Xán và Đường Vũ, thực sự kích thích người ta tìm một nửa của mình.

Đồng Đồng nghe Trình Thông Thông nói bùi tai, thế là thay một cái váy xếp nếp đẹp nhất, đi tất đen, xách theo cái túi yêu thích nhất, cùng Trình Thông Thông cũng trang điểm lộng lẫy, đi tới quán bar cảm thụ một hồi phong vị tiểu tư sản.

Quả nhiên hai cô gái xinh đẹp được nam sinh tới bắt chuyện rất nhiều, nhưng tướng mạo chẳng được như kỳ vọng không nói, nói chuyện cũng quá thô bỉ, làm Trình Thông Thông và Đồng Đồng cực kỳ thất vọng, đang chuẩn bị tính tiền trở về thì có mấy người nước ngoài say rượu lảo đảo đi tới, đập 10 tời 1000 tệ lên bàn nói:

- Đi uống trà với bọn anh nhé.
Sau đó đưa tay ra muốn nắm lấy cổ tay Đồng Đồng.

Có trời mới biết đám du học sinh người Nga này học đâu ra tiếng phổ thông lưu loát như thế, đoán chừng lăn lộn nát mấy quán bar Trung Quốc rồi.

- Thu lại số tiền thối của mày đi.
Đồng Đồng là cô gái tự ái cao, cầm lấy nắm tiền trên bàn ném thẳng vào mặt đám người kia.

Tiền rơi lả tả, Trình Thông Thông khôn khéo kinh nghiệm hơn, kéo Đồng Đồng ra sau lưng:
- Xin lỗi, tôi và bạn phải về trường, sau này có cơ hội chúng ta đi chơi.
Rồi định bỏ đi.

Mấy thanh niên Nga không nổi giận, bước sang chặn đường:
- Đừng vội, cho anh số điện thoại đã? Bao nhiêu tiền thì đủ?

Người Nga này cao lớn lực lưỡng, chủ quán không dám lên khuyên, hơn nữa chuyện này ở quán bar xảy ra khá nhiều, chưa tới mức cần gọi cảnh sát tới giải quyết.

Trình Thông Thông tuy mặt tươi cười dùng lời ngon ngọt đối phó, nhưng bàn tay bóp chặt tay Đồng Đồng, đám người kia mùi rượu sặc sụa, cái trạng thái nửa say nửa tình này đáng sợ nhất, tuy trước mặt bao người thế này không lo chúng làm được gì quá đáng, nhưng chỉ sợ bị đụng chạm sờ soạng một phen, thế cũng là lỗ vốn lớn.

Những người hay lảng vảng quán bar này không lạ đám người Nga, bọn họ quan hệ thân thiết với một nhóm sinh viên hoàn khố ở trường gần đây, thường xuyên lái xe đắt tiền cùng đám học sinh cả nam nữ kia, tới quán bar này mục đích chính là săn gái.

Két, tiếng ô tô phanh gấp, dừng ngay lại ngoài quán bar quây bởi hàng rào gỗ màu trắng.

Chiếc Bentley hơi chồm lên vỉa hè, làm người ngồi gần sát hàng rào kinh hoảng la hét nhảy dựng dậy, nhưng mũi xe phanh lại sát mép hàng rào, thể hiện tính năng từ động chuyển tĩnh mạnh mẽ của nó.

Đèn xe sáng rực xuyên qua bóng tối, chiếu thẳng vào quán bar ánh sáng mờ ảo, bao phủ Trình Thông Thông, Đồng Đồng và đám thanh niên người Nga, làm bọn họ đưa tay che mắt.

Tô Xán đẩy cửa bước xuống, đi thẳng tới chỗ Trình Thông Thông, mắng chủ quán:
- Các người làm ăn kiểu gì thế hả, thu tiền không làm việc à ...
Rồi bảo hai cô gái còn chưa hết sững sờ:
- Lên xe đi, chúng ta về.

Trình Thông Thông trước khi đi còn cố ý trả thù đám người Nga, chỉ Tô Xán nói:
- Xin lỗi nhé, cậu ta trả giá cao hơn.
Sau đó đẩy Đồng Đồng vào xe trước.

Nhóm thanh niên người Nga mặc dù bị chiếc xe chiếu đèn thẳng vào mặt đầy ý vị khiêu khích, trong lòng phẫn nộ, nhưng chiếc Bentley đắt tiền đằng sau cực kỳ có tính uy hiếp, ở Trung Quốc lâu rồi, bọn họ biết loại người nào cần kiêng kỵ, rõ ràng loại người đi xe đắt tiền phóng thẳng lên hè như thế không thể tùy tiện đắc tội.

Tô Xán quay trở lại xe, Lâm Quang Đống khởi động máy, chiếc xe Bentley chạy lùi, xoay một vòng tròng, rồi phóng vút đi, mọi chuyện như chỉ diễn ra trong tích tắc.

Trình Thông Thông vào xe, nhìn Lâm Quang Đống hỏi:
- Chú là ...?

Lâm Quang Đông xua tay:
- Tôi chỉ là lái xe cho cậu ấy thôi.
Mắt nhìn thẳng phía trước, thái độ mọi người cứ tự nhiên không liên quan gì tới tôi hết.

- Giang hồ cấp cứu, ra tay rất thuần thục, xem ra Tô thiếu gia làm chuyện này không ít.

Trình Thông Thông từ ghế sau nhoài người tới, vỗ vai Tô Xán ở ghế phụ lái, Đồng Đồng ngồi bên có chút câu nệ, mím môi không biết nói thế nào, bình thường cô luôn tỏ ra thục nữ trước mặt Tô Xán, bây giờ giống như nói dối bị bắt quả tang vậy.

Cái ghế da rất lạnh, làm cô phải kéo váy xuống thấp một chút, rồi lại chút nữa, thậm chí có cảm giác đứng ngồi không yên.

Trình Thông Thông rất tự nhiên nói cười với Tô Xán:
- Thành thật khai báo, có phải cậu rảnh rỗi chuyên môn ngồi rình ở những chỗ như vậy, đợi các cô gái như chúng tôi lọt vào miệng hổ rồi ra tay làm anh hùng không?
Nói tới đó mắt hơi híp vào, tay bóp chặt, giọng chuyện lạnh:
- Đám mũi lõ đó tốt nhất là trốn cho xa, nếu không bà cô đây tra ra bọn chúng là ai, nếu bọn chúng là du học sinh, nhất định cho bọn chúng cuốn xéo về nước.

Tô Xán không hề hoài nghi Trình Thông Thông có khả năng tụ tập một nhóm người tới gây chuyện với nhóm thanh niên người Nga kia, chỉ cần làm ầm ĩ vài lần, nhóm người Nga thực sự có nguy cơ bị đuổi học, chuyện quán bar y không bình luận, rượu vào thì tây hay ta chẳng ai tốt đẹp được hơn ai, chỉ đành nói:
- Sau này buổi tối cố gắng đừng tới những nơi như vậy, loại chuyện này khó tránh được.

Lời này Tô Xán chủ yếu là nói với Đồng Đồng, biết với Trình Thông Thông thì không khác gì đàn gảy tai trâu mà thôi. Thực sự là thế, nối đối phương không phải ra tay với Đồng Đồng không hề có kinh nghiệm, khiến Đồng Đồng phản ứng quá khích, mà lúc đó là Trình Thông Thông thì cô sẽ trả tiền về, thuận tiện đi tính tiền, cho phục vụ vài trăm, thì chuyện này đã không diễn ra.

Đồng Đồng không dám nhìn Tô Xán, ngoảnh mặt hướng ra ngoài cửa sổ, khu nhà của ĐH Thượng Hải hiện ra trước mắt, trong lòng yên tâm hơn rất nhiều.

Lúc này đã khá muộn nhưng người qua người lại không ít, một số người đang chỉ huy người khác treo đèn màu trên cây, Tô Xán ngạc nhiên hỏi:
- Có chuyện gì thế?

- Chuyện gì thế là sao? Sắp lễ giáng sinh rồi, không ít CLB chuẩn bị hoạt động giáng sinh, trường học cũng tổ chức dạ tiệc năm mới, cậu cứ như người ở trên trời xuống vậy.
Trình Thông Thông nhìn Tô Xán khắp lượt, cuối cùng lắc đầu:
- Cậu còn là lớp trưởng cơ đấy, thật đáng thương cho cái lớp của cậu.

Tô Xán "ồ" một tiếng, hơi xấu hổ, gần đây toàn bộ tâm trí đặt vào chuyện học hành với bữa tối cùng Chiêm Hóa, phát triển sản nghiệp, quên hết ngày tháng, không biết thoắt cái giáng sinh đã tới gần, vậy là một năm sắp qua đi, hình như ở lớp đúng là định tổ chức hoạt động giáng sinh gì đó, hi vọng còn kịp.

Hiện giờ có quy định mới, không cho xe đi vào khu KTX nữa, nên Lâm Quang Đống thả ba bọn họ xuống trước cổng khu KTX, Tô Xán đi cùng hai cô gái trở về tới lầu 17, trước khi đi lên, cuối cùng Đồng Đồng nói ra được một câu:
- Hôm nay ... Cám ơn cậu.

Trình Thông Thông thì chỉ nói:
- Được rồi, không quấy rầy thời gian tâm sự với Đường Vũ nữa.

Tô Xán vẫy tay, muốn Trình Thông Thông cám ơn mình là điều không tưởng, Tô Xán nhìn ra Trình Thông Thông vì quan hệ của mình với Đường Vũ mà không tự nhiên, xem ra tiềm thức luôn so sánh đề phòng Đường Vũ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 130: Hỗn chiến trên internet

Tô Xán gửi tin nhắn cho Đường Vũ, lúc này Đường Vũ vừa mới học xong tiết tối, giảng đường cách khu KTX chỉ một cái sân tennis, dưới ánh đèn, năm ba nhóm học sinh đi lại.

Có người ở sân tennis mới về, tay xách theo vợt, nam không tính, nữ chỉ khoác thêm trên người một cái áo gió, thân dưới vẫn là quần short hoặc là váy, nhìn rất thích mắt, cũng có học sinh tan học ôm sách trước ngực, bàn tán đủ thứ trên trời dưới biển, khung cảnh thân thiết mà hoài niệm.

Thân hình yểu điệu của Đường Vũ xuất hiện trong tầm mắt, ôm sách tới trước mặt Tô Xán, hỏi:
- Về rồi à, có thu hoạch không?

Tô Xán đón lấy sách của Đường Vũ, hít một hơi hương thơm thanh mát làm người ta ngây ngất.

Đường Vũ khoác tay Tô Xán, vừa đi vừa nghe kể toàn bộ quá trình tiếp xúc với Chiêm Hóa, tổng kết:
- Kể ra cũng hơi chán, chuyện kinh doanh thì có các giám đốc của ông ta xử lý rồi, anh với ông ta lại chẳng thân thiết tới mức tán gẫu chuyện trời biển được, nói ít chuyện đầu tư với ông ta chỉ tốn có một tiếng, thành ra kết thúc bữa cơm đúng là ơn trời, lần sau ông ta còn định bán đấu giá bữa tối nữa anh sẽ kiến nghị 1 tiếng là đủ.
Những người đang bàn tán xôn xao vì chuyện này mà nghe được Tô Xán kêu ca như thế nói không chừng xông tới dẫm đạp y một trận.

- Nói như vậy, sau ngày hôm nay ...
Đường Vũ ngoẹo đầu qua, con ngươi phản chiếu ánh đèn đường, đưa ngón tay chỉ trang bìa cuốn tạp chí kẹp trong đống sách của cô, cuộn tay giả làm

phóng viên phỏng vấn:
- Tô Xán, thành danh nhân có cảm giác ra sao?

Điệu bộ tinh nghịch đáng yêu của Đường Vũ làm Tô Xán muốn ôm vào lòng khinh bạc một phen, có điều lúc này người qua kẻ lại, tay lại ôm sách, không tiện hành động.

- Anh không tiếp nhận phỏng vấn, phần đông chỉ biết chủ tịch tạp chí Văn hóa thời thượng dùng cơm với Chiêm Hóa thôi, có khi nhiều người tưởng tượng ra một ông chú râu ria bụng bự nào đó.
Tô Xán chỉ xung quanh, làm mặt tội nghiệp:
- Anh đi vào trường vẫn thấy thế, người không biết anh thì vẫn không biết, người ta quan tâm gì anh là ai.

Đường Vũ ôm chặt tay Tô Xán hơn:
- Chỉ cần em biết là là ai là được rồi.

Cuộc sống là bình đạm, có bao nhiêu kích tình rồi cũng quay về bình đạm, tình cảm cũng thế, chẳng thể lúc nào cũng tim đập thình thịch, máu chảy rần rật. Nếu gặp một cô gái như thế, thành thực khuyên bạn sớm chia tay đi, nếu không kết cục là nằm trong bệnh viện với một loạt vấn đề về bệnh tim mạch đấy.

Tô Xán không tới mức bất chấp hậu quả bị gió lạnh làm chảy nước mũi đi dạo trong cái đêm rét buốt này, đưa Đường Vũ về KTX sau đó Tô Xán về phòng, tuy trong phòng không có máy điều hòa, nhưng cũng không tới mức gió lùa, có chăn dầy đệm ấm, với thanh niên mà nói không thành vấn đề.

Trong phòng luôn luôn có đám người nơi khác tới, ngồi trước máy vi tính hoặc quây thành một đám, trong đó đại biểu là tên ăn chực chuyên nghiệp Vương Kiến Đông. Tiêu Húc từ sau màn hình vi tính thò đầu ra, dụi dụi mắt, nhìn thấy Tô Xán cứ như nhìn thấy thú quý nghìn năm không xuất hiện, háo hức nói:

- Lão đại, cuối cùng cậu đã về, nhanh nhanh diễn đàn trường hôm nay nổ tung rồi.

Mạng nội bộ của ĐH Thượng Hải rất tốt, bên ngoài mạng chậm tới thương tâm, tải một bộ phim nhỏ có khi cắm máy từ sáng hôm nay tới tối mai mới xong, lại còn bất ổn, chẳng may đứt mạng cái là công toi hết. Mạng nội bộ tuy nội dung không phong phú đa dạng bằng, dùng làm nền tảng chia sẻ tài nguyên với nhau thì số một.

Lý Hàn nhảy từ trên giường xuống:
- Lời cậu đối thoại với Lý Xương Long sáng nay gây oanh động lớn rồi, khi đó có người nhanh tay ghi hết lại tình huống, phát lên diễn đàn, hiện giờ box khoa kinh tế náo nhiệt cực kỳ.

Diễn đàn ĐH Thượng Hải là một trong số diễn đàn trường học có sức ảnh hưởng trong nước, trong đó tập trung vô vàn tin tức sinh viên trường, chia làm các box sinh viên cũ, các khoa, thậm chí là một số CLB lớn cũng có box riêng.

Chủ đề về đoạn đối thoại giữa Tô Xán và Lý Xương Long chỉ trong một thời gian ngắn đã có gần 500 bài viết phản hồi.

"Hôm nay tôi ở khu bắc ăn cơm nghe nói chuyện này, tìm hiểu đầu đuôi câu chuyện, khỏi cần nói, ủng hộ, nền giáo dục trong nước đúng là làm người ta rơi nước mắt.”

"Ông giáo sư người Việt Nam nói rất đúng, giống tư tưởng của Trang Tử "Du ngư xuất du thung dung, Thị ngư lạc dã - Cá du ra chơi thong thả, đó là niềm vui của cá", chúng ta sống quá để ý cái nhìn của người khác mà quên mất phải sống cho bản thân."

"Quyền lực và tài phú đúng là thứ đáng đáng theo đuổi, thế nhưng một ngày kia có dân tộc không phấn đấu vì tri thức nữa, thuần túy theo đuổi tiền tài thì dân tộc đó nguy hiểm rồi." Của ID tên "Tam thương tiến ngư", theo

Vương Kiến Đông nói đó là một giáo viên thích lang thang trên diễn đàn trường.

"Không ngờ trong đám học đệ học muội có nhân vật tư tưởng sắc sảo như thế, hồi tôi năm thứ nhất tuyệt đối không dám đứng dậy phản đối giáo viên, rất dũng cảm, cố lên, học tỷ ủng hộ."

Vương Kiến Đông là ma xó trong trường, nói "Băng Tầm Ngư" là học tỷ năm thứ ba khoa pháp luật, cực kỳ xinh đẹp, hôm nay cũng bị kinh động, có thể thấy ảnh hưởng sự kiện này không phải nhỏ.

Cũng có ý kiến dâm ô :" Nói rất hay, đại học hàng đầu thật sự không nhìn to lớn bao nhiêu, trang thiết bị tiên tiến thế nào mà cuối tuần ở lầu tự học có tấp nập không! Học muội bên trên, có tìm bạn học qua đêm không, nam nữ phối hợp, làm không biết mệt, hiệu quả gấp đôi."

Cô gái chẳng vừa đáp :" Các học tỷ truyền đạt kinh nghiệm, trong trường cần đề phòng ba thứ, phòng hỏa, phòng trộm quan trọng nhất phòng sư huynh, thế nên xin lỗi, sư huynh đi nơi khác mà lừa gạt .."

Thế là box khoa kinh tế tưng bừng, tất nhiên không phải toàn ý kiến khen ngợi, ý kiến trài chiều không ít, không phải chỉ fan Lý Xương Long mới đứng ra bênh vực thầy giáo đẹp trai.

"Chỉ mạnh miệng, nói lời hay ho thì ai chẳng nói được, học đệ, anh khuyên chú, ra nhìn cuộc đời nhiều hơn rồi hẵng phát biểu, có khi chú là đứa đầu tiên phản bội lại lý tưởng, chỉ biết theo đuổi tiền tài đấy." ID “Tầm bảo” giọng rất kể cả, xem thời gian đăng ký thì đã tốt nghiệp mấy năm rồi, chắc là chưa tìm được việc làm.

"Khua môi múa mép, mọi người đừng để bề ngoài đánh lừa, bản chất đó chỉ là kẻ trốn học tìm cách bao biện cho bản thân mà thôi, không có gì đáng khen ngợi hết." Đây thì đích thị là fan của Lý Xương Long.

"Học đệ nào đó, tôi thừa nhận vị giáo sư người Việt Nam rất đáng tôn trọng và khâm phục, nhưng đến khi nào cậu làm được như vị giáo sư kia thì mới có quyền phát ngôn những lời này, nếu không tất cả chỉ là rỗng tuếch thôi, nói và làm là hai chuyện khác nhau, bây giờ cứ ngoan ngoãn ngồi học xong đi đã, đừng hoang tưởng, cậu định trốn học theo đuổi lý tưởng gì? Kéo xe ba gác à?"

Nói tóm lại những người không có mặt ở hiện trường, không bị ảnh hưởng bởi hoàn cảnh khi đó, không tận tai nghe Tô Xán nói, không chứng kiến thần thái của y khi nói chuyện, thế nên khó tránh khỏi hiệu quả bị giảm sút đi rất nhiều ….

Cùng lúc ấy trong phòng Đường Vũ, Nguyễn Tư Âu đang khua mười ngón tay sơn móng đỏ chót gõ bàn phím laptop vỏ hồng của mình, cái latop này là phần thưởng đỗ đại học của cô.

Đây là laptop giá 10.000, chip C 400 mhz, 64 Mb Ram, 10 GB HHD, thuộc máy tầm trung.

Nguyễn Tư Âu đang đăng nhập vào forum của trường với ID “Âu Âu”, triển khai đấu khẩu dữ dội với fan của Lý Xương Long.

Dù sao cũng là bạn trai của Đường Vũ, hơn nữa những lời của Tô Xán đúng là chạm vào chỗ đau trong lòng cô, sao có thể không lên ủng hộ.

Nguyễn Tư Âu và nhóm bạn thân cùng vào trường gia cảnh chỉ tầm trung, lối ra không nhiều, cho nên nếu không muốn sống cuộc đời tầm thường thì phải tự mình nỗ lực. Từ nhỏ Nguyễn Tư Âu được cha mẹ đôn đốc học tập gắt gao, nhưng đến giai đoạn hình thành tư tưởng riêng, cô chỉ được gia đình lựa chọn thứ tốt nhất để ra đời kiếm việc làm, không biết mình thích gì muốn làm cái gì, bạn bè cô cũng không biết, học tập chỉ vì theo đuổi tài phú quyền lực thay đổi vận mệnh bản thân và gia đình.

Tô Xán nói không sai, nhưng đại đa số mọi người không muốn thẳng thắn đối diện mà thôi.

Bởi vì bài diễn thuyết hùng hồn nói tới trúng tim gan đó, hình ảnh thầy Lý đẹp trai trong lòng Nguyễn Tư Âu biến thành Tô Xán, vì nó mà cô lần đầu tiên tham gia vào cuộc hỗn chiến internet mà trước nay cô luôn đánh giá là hành vi đám thừa hơi ngớ ngẩn, vì thế nên Nguyễn Tư Âu thể hiện rõ lập trường đứng về phía Tô Xán, viết một bài mấy trăm chữ ủng hộ, lớn tiếng chửi bới toàn bộ kẻ nói xấu Tô Xán, bất kể đó có là học tỷ học trưởng trong trường hay là tiền bối đáng kính ở ngoài xã hội.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 131: Hiệu ứng

Trình Thông Thông và Đồng Đồng vừa trở về, thấy Nguyễn Tư Âu mím môi mím lợi, mặt đằng đằng sát khí gõ bàn phím, hỏi chỉ ừ một tiếng, mắt vẫn không rời màn hình, nhìn nội dung trên màn hình thì đoán ngay ra được chuyện gì rồi, cũng mở máy vào mạng xem, hai cô gái này không tham gia cuộc tranh luận, chỉ hứng thú với chuyện bên lề.

- Xem này, xem này, lại một cô gái nữa, tuyên bố không ngại bạn trai ít tuổi hơn.
Trình Thông Thông vẫy tay Đồng Đồng:
- Lại còn có ảnh chụp nữa kèm nữa … oa, trông khá xinh đẹp nữa.

- Là đám yêu tinh của khoa Trung văn đấy, Đường Vũ, cẩn thận, cậu phải trông kỹ Tô Xán vào, lần này cậu ấy nổi tiếng rồi.
Đồng Đồng đọc một chủ đề xin kết bạn, ít nhất có gần trăm ID nữ sinh hùa theo:

Đường Vũ dùng khăn lông nóng ấp lên mặt một lúc, sau đó bỏ khăn mặt ra, xoa ít nước giữ ẩm, chuẩn bị lấy nước nóng ngâm chân, nhìn qua mấy chủ đề kia rồi cười nhẹ:
- Có gì đâu?

Đồng Đồng và Trình Thông Thông ngờ vực nhìn Đường Vũ, sống cùng mấy tháng rồi, ít nhiều cũng hiểu nếu không quan sát kỹ, rất khó biết được tâm tình của Đường Vũ, nhưng quan sát một lúc đành từ bỏ, chỉ thấy Đường Vũ nhàn nhã cho hai chân vào chậu nước nóng, sau đó đặt sách lên đùi ngồi đọc, thần thái thích ý hưởng thụ, chẳng có chút lo lắng nào.

Trình Thông Thông không chịu từ bỏ, hỏi:

- Đường Vũ, đám yêu quái ngàn năm khoa tâm lý không phải nói đùa đâu, nếu chú ý tới Tô Xán thì bọn họ sẽ không ngần ngại mà ra tay đấy.

- Ừ, thì mình cũng đâu ngăn họ được phải không?
Đường Vũ cười nhẹ:

Nguyễn Tư Âu nhìn thái độ hai cô bạn kia mà buồn cười, cô vẫn giữ liên lạc với Lâm Lạc Nhiên, biết được Tô Xán và Lâm Lạc Nhiên thực sự rất thân thiết, đến cả yêu tinh cấp quốc gia như thế mà còn không khiến Đường Vũ lo lắng thì mấy cô gái này đã là cái gì.

Tình cảm giữa Đường Vũ và Tô Xán, thực sự làm người ta ghen tỵ, đại khái người yêu một cách tính toán như Trình Thông Thông sẽ chẳng thể nào hiểu nổi.

Giữa mùa đông tháng 12, không khí rét buốt, cuộc tranh luận ở trường ĐH Thượng Hải từ trên mạng lan ra ngoài, gây nên cuộc đấu khẩu không ngớt thì kỳ tạp chí mới nhất giới tài chính, giới đầu tư cũng ra đời.

(Ba tiếng đồng hồ, một bữa tối náo nhiệt, hay bữa cơm thương nghiệp?) đó là tiêu đề của tạp chí (tài chính kinh tế), rất nhiều tờ báo đăng tin bữa tối này, đương nhiên nếu là tạp chí quy mô toàn quốc, khả năng chỉ có một hai dòng tin vắn tắt, nhưng ở khu tam giác Trường Giang này, đây là tin tức lớn.

Tô Xán cố ý không để lộ tên của mình, nếu không toàn bộ sự chú ý chỉ tập trung vào bản thân y, chứ không phải là tạp chí Văn hóa thời thượng như bây giờ.

Thân phận Chiêm Hóa tương đối đa nguyên hóa, ông ta là nhà đầu tư có tiếng trong nước, phạm vi đầu tư cực rộng, trong đó bao gồm ngành nghề truyền thông, có thể nói ở trong các truyền thông lớn ở tam giác Trường Giang đều có vốn của Chiêm Hóa, còn xí nghiệp tài nguyên năng lượng cũng có phần tham dự lớn của Chiêm Hóa.

Cải cách mở cửa ba mươi năm, đây là thời đại kinh tế tự do ổn định hiếm có, cho nên tài sản lớp người giàu lên dầu tiên của Trung Quốc đã lên tới mức độ bị giám sát, Chiêm Hóa cần giữ quan hệ mật thiết với chính phủ, để tránh nguy hiểm.

Vì vậy Chiêm Hóa là một "minh tinh" trong giới.

Nhờ Chiêm Hóa mà sự kiện này sức ảnh hưởng ở Thượng Hải không thua kém gì Tiêu Vương, tạp chí Văn hóa thời thượng tức thì lọt vào mắt xanh nhiều người, đơn đặt hàng đột nhiên tăng mạnh, gây áp lực với bộ phận phát hành.

Thế nên khi nhân lực chưa mở rộng, huấn luyện chưa tiến hành, Trần Khải Thụy chắc chắn cực kỳ bận rộn, nghĩ tới điều này Tô Xán ngoác miệng cười, không biết lúc này cái tên đuôi mắt dài còn đẹp hơn nữ nhân đó còn sức làm điệu làm bộ nữa không.

Đang lúc Tô Xán đang đắc ý thì Lâm Quang Đống gọi điện tới:
- Lão già Phạm Chi Lương gọi điện tới, muốn ký hợp đồng với chúng ta.

CLB Quốc Tế Duy An.

Trong một gian phòng bao, Phạm Chi Lương cùng một nhóm đối tác thương vụ chơi mạt chược, ngồi ở ghế sô pha còn có ba người uống trà tán gẫu, không quên thi thoảng liếc mắt nhìn phục vụ xinh đẹp rót trà.

Trên bàn mạt chược có người nói:
- Giám đốc Phạm, tôi đang bảo sao cái tên Văn hóa thời thượng quen tai tới vậy, nhờ Lão Triệu nhắc mới nhớ, không phải là thằng nhóc đánh cược với anh à?

- Nó bao nhiêu tuổi thế? Chưa tới hai mươi đúng không? Bọn nhóc tuổi này làm ăn rất máu lửa.
Người khác ra bài, nói:

Trung niên nam tử ngậm điếu thuốc giọng coi thường:
- Máu lửa cái quái gì, ném một triệu vào bữa ăn, không phải đầu óc có vấn đề à? Hiện giờ bọn nhóc làm ăn không biết lượng sức, chỉ muốn lấy tiếng mà thôi, xem nó đi được bao xa? Cha mẹ nó kiếm nhiều đến mấy cũng không đủ cho nó ném đi như vậy.

- Hô hô hô, Lão Giang chỉ ghen tỵ thôi, đừng tưởng tôi không biết, hôm qua tiểu tình nhân của ông ta nghe được chuyện này, hứng thú hỏi chuyện chú nhóc họ Tô đó ... Kết quả Lão Giang không biết uống lộn thuốc gì, tát cho cô bé đó một cái, người ta bật khóc tại chỗ, rất đáng thương. Này Lão Giang, đây là loại tâm bệnh đấy, phải chữa.

Lão Giang bực mình xua tay:
- Chơi đi, chơi đi, đừng nói nữa, chỉ là đứa sinh viên còn chưa tốt nghiệp, chẳng hiểu cái gì hết, dùng vào mỗi một việc mà cũng lóng nga lóng ngóng ... Tôi cũng chán rồi, ném cho ít tiền cắt luôn.

- Này Lão Phạm, tên nhóc họ Tô đó khi nào tới, hợp đồng đó ông có ký không?

Phạm Chi Lương mò một quân bài, đưa lên xếp vào bộ, đủng đỉnh nói:
- Vì sao không ký? Tôi đã thua là nhận, Phạm Chi Lương này không phải loại người thua rồi quịt nợ, lát nữa thằng nhóc đó sẽ tới.

Vừa rồi ông càng đánh càng bữa bãi, ai chả biết lòng rối loạn, sau đó đi gọi điện thoại, còn chuẩn bị chơi xong đi gặp người ta, kết quả nghe người ta tới mới trấn định lại, còn vờ vịt.

- Phạm Chi Lương là kẻ tráo trở, thích theo gió trở cờ, nhưng giá tiền ông ta đưa ra rất hấp dẫn, quảng cáo không sau trang bìa, một tháng 210.000, hợp đồng ký tới tháng ba năm sau. Những công ty khác trả cho vị trí này chỉ từ 170.000 tới 180.000, thế nên tôi thấy nên đi gặp ông ta.
Trong xe, Lâm Quang Đống nói qua tình hình với Tô Xán.

Mới đầu Lâm Quang Đống tìm Phạm Chi Lương hi vọng dùng giá ưu đãi nhất thuyết phục Phạm Chi Lương đầu tư quảng cáo, vậy mà hiện giờ chỉ qua hai kỳ thôi tình thế xoay chuyển 180 độ, thành Phạm Chi Lương chủ động liên hệ với bọn họ, ra giá cao nhất.

Hiện giờ Tô Xán và Lâm Quang Đống mà bán vị trí quảng cáo với giá rẻ thì mới là hành vi bại gia tới mức bị trợi đánh, mỗi vị trí quảng cáo đều không ít tiền.

Sự chuyển biến này thể hiện rõ ràng nhất hiệu ứng bữa cơm ba giờ với Chiêm Hóa.

- Chúng ta có thể cùng ông ta thương thảo giá tiền một chút, lần trước ông ta muốn đánh cược với chúng ta, không moi thêm tiền có lỗi.

Lâm Quang Đống cười lớn, chỉ sợ lần này Phạm Chi Lương khóc không ra nước mắt rồi.

Xe đỗ lại trước Quốc tế Duy An, lần đầu bọn họ tới đây là tham gia đấu giá, lần này là thu hoạch sau khi bán đấu giá, lần đầu không ai chú ý tới bọn họ, lần này Phạm Chi Lương đích thân ra nghênh tiếp, chủ động đưa tay ra, cười rất nhiệt tình sảng khoái:
- Ái chà, chủ tịch Tô, lâu rồi chúng ta không gặp, lần trước gặp cậu và người nhà dùng cơm, tiếc là lúc cả hai chúng ta đều đi về, nếu không thế nào cũng phải cùng cậu uống vài chén.
Cơ bản người từ dưới đi lên mà nói, lúc ở thế yếu không ngại nhún mình, nhưng không phải là uốn lưng xuống, mà là chỉ bằng ngôn ngữ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 132: Yếu lòng

Nhận định của Phạm Chi Lương với Tô Xán đây là người trẻ tuổi có bối cảnh gia đình lớn, muốn thể hiện trước mặt gia tộc.
Vì Tô Xán còn trẻ lại có được sự nghiệp thế này, cho nên Phạm Chi Lương phân tích, người như Tô Xán lấy thái độ trưởng bối với vãn bối, dù là hòa ái hay chăm sóc thì nhất định sẽ phản cảm, Tô Xán cần là một loại thừa nhận giá trị của bản thân.

Cho nên Phạm Chi Lương dùng cách xưng hô ngang hàng với Tô Xán, coi như hai người đứng đầu công ty nói chuyện với nhau, tuy trong lòng hơi thiếu tự nhiên, có điều lăn lộn làm ăn bao năm, nhìn bề ngoài không thấy gì cả.

Tô Xán thì lại rất muốn nói, ông đừng có vờ vịt nữa, làm tôi cũng phải vờ vịt, ông mệt, tôi cũng mệt, lát nữa xẻo ông cũng không tiện.

Phòng bao không chỉ có bàn đánh bài, còn có phòng trà tán gẫu, bố trí như biệt thự ở nhà, đi vào Phạm Chi Lương hồ hởi giới thiệu:
- Các vị, đây là chủ tịch Tô, đừng thấy cậu ấy còn trẻ, nhưng là thiếu niên như hổ, tạp chí Văn hóa thời thượng là của cậu ấy, còn vị này là tổng giám đốc Lâm Quang Đống.

Mọi người lần lượt rời chỗ chào hỏi:
- Nghe thấy chủ tịch Tô đã lâu, không ngờ còn trẻ hơn lời đồn.

- Chủ tịch Tô, giám đốc Lâm, rất vui được gặp.

- Chủ tịch Tô, chúng ta lại gặp nhau rồi, không biết cậu còn nhớ không, lần trước cậu và giám đốc Phạm đánh cược, tôi là người làm chứng, vừa rồi ông ấy nói sẵn sàng nhận thua, cậu hãy giơ cao đánh khẽ thôi nhé.

Tô Xán và Lâm Quang Đống tới bắt tay từng người, ngồi xuống ghế sô pha, bọn họ nghiễm nhiên thành nhân vật trung tâm, có người tới nói chuyện, thảo luận ít vấn đề làm ăn, Phạm Chi Lương đóng vai chủ nhà bồi tiếp, nhưng không nói tới chuyện quảng cáo. Tô Xán và Lâm Quang Đống cũng không nói ra, thích bàn chuyện gì thì tham gia chuyện đó.

Không ai muốn lên tiếng trước, người nào nói sẽ vào thế yếu.

Vấn đề hiện giờ là Phạm Chi Lương muốn giá nhỏ nhất lấy hợp đồng quảng cáo này, Tô Xán muốn giá cao hơn, ai không kiên nhẫn được đề xuất ra thì trong cuộc đàm phán tiếp theo sẽ bị thiệt.

Đây không phải kiểu quan hệ với cơ quan quốc gia, không phải một bên bóp cổ bên kia, khiến đối phương không thể không khuất phục, mà đây là loại đối đầu tâm lý trên thương trường, dính líu tới lợi ích hai bên.

Phạm Chi Lương tính toán chi li là đương nhiên, mà đây cũng không phải là lúc để Tô Xán hào phóng, nhiều người khác đang đợi kết quả đàm phán của bọn họ, Tô Xán đối xử với Phạm Chi Lương thế nào là vấn đề.

Quá mềm mỏng, phòng thị trường sẽ bị nhà quảng cáo khác gây sức ép, khó xử. Quá cứng, khiến người ta thấy không hiểu tình lý, người khác sẽ cảm giác không an toàn vào tạp chí mới trỗi dậy này.

Đạt được cân bằng bao giờ cũng là khó nhất.

Giả dối khách sáo một hồi thấy không có khả năng chuyển biến, Phạm Chi Lương ra ngoài gọi một cú điện thoại, chẳng mấy chốc có tiếng gõ cửa.

Cửa phòng mở ra, các cô gái xinh đẹp ăn mặc đẹp đẽ đi vào, mang theo đủ loại mùi thơm, làm không khí nhiệt liệt hẳn lên, một thiếu phụ trên ba mươi rất quen thuộc nói:

- Các mỹ nữ của chúng tôi đã tới, các vị chơi vui vẻ, lát nữa giám đốc Trương của địa ốc Nặc Á sẽ tới, ông ấy nói rất ngứa tay, muốn đánh bài với các vị.

Mấy cô gái này mùi phấn son quá đậm, lại ở trong gian phòng kín vốn toàn mùi rượu và thuốc lá, mấy thứ mùi khó chịu trộn vào nhau làm Tô Xán bị một phen mùi vị tập kích làm choáng váng, mất mấy giây mới định thần lại quan sát mấy cô gái, xinh đẹp chưa nói, ánh mắt linh động, ăn mặc trào lưu thời thượng, không giống loại trao đổi tình tiền, nghe giới thiệu một số là nhân viên văn phòng, có cả sinh viên đại học, có người còn lái cả BMW tới.

Lâm Quang Đống dựa lưng vào ghế sô pha, trêu Tô Xán:
- Cô bé bên trái rất được, chủ tịch Tô của chúng ta có hứng thú không?

Đó là cô gái tóc dài buông chéo một bên vai, mặc lễ phục trắng hở lưng, cao ráo quyến rũ.

Bên cạnh có người nói:
- Hả, Tô Xán có hứng thú với cô bé đó hả, vậy mọi người cùng giao lưu.
Hắn cũng nhìn trúng cô bé này, không phải chỉ trẻ nhất, mà khí chất cũng không tệ.

Tô Xán mỉm cười không đáp, trường hợp xã giao thời buổi này là thế, anh không hòa nhập, người ta coi anh là thứ dị loại, nhiều thứ sẽ khó triển khai.

Phạm Chi Lương đi tới phía cô gái thì thầm gì đó, cô gái quay đầu nhìn Tô Xán, yêu điệu cầm ly rượu đi tới, ngồi xuống ở bên cạnh, Phạm Chi Lương về chỗ giới thiệu:
- Vị này là chủ tịch Tô, Tô Xán, làm tạp chí, còn đây là Lưu Hiểu Tĩnh, là người mẫu, Hiểu Tĩnh, không phải em luôn muốn chụp hình trên các tạp chí thời thượng, đây là cơ hội.

Lưu Hiểu Tĩnh cười duyên dáng, đưa tay ra:
- Chào anh.

- Chào cô.
Tô Xán rất không quen có cô gái không quen biết ngồi bên cạnh mình như vậy, đặc biệt là cái mùi nước hoa làm y không thoải mái, có điều bàn tay rất mềm mại, lại còn khẽ gãi gãi lòng bàn tay y, sau đó cười tủm tim rồi thu về.

Lưu Hiểu Tĩnh nhìn Tô Xán chăm chú, tỏ vẻ rất có hứng thú với y:
- Chủ tịch Tô làm tạp chí gì thế?

Tô Xán mặc kệ Lâm Quang Đống ở bên háy mắt trêu ghẹo, thầm nhủ đúng là thứ giáo viên đồi bại, chưa bao lâu đã quen thuộc mấy trò này rồi:
- Một cuốn tạp chí thời thượng, đang trong quá trình phát triển, vẫn cần mọi người nâng đỡ.

Phạm Chi Lương chỉ tờ Văn hóa thời thượng:
- Đó là tạp chí của chủ tịch Tô.

Lưu Hiểu Tĩnh điệu đà đưa tay ra cầm tờ tạp chí, thuận thế đưa chân khéo léo vắt chéo lên, khoe đùi trắng trẻo, đặt tờ báo lên đùi xem. Với Lâm Quang Đống mà nói cảnh này không khác bức tranh nghệ thuật, vì tạp chí này là đứa con của hắn, Lưu Hiểu Tĩnh trang nhã cầm tạp chí, trông như tỏa sáng.

Tô Xán phải thừa nhận nếu cô gái này tới ĐH Thượng Hải, sẽ có rất nhiều tên súc sinh mua hoa hồng chạy tới tặng.

Chừng 5 phút, Lưu Hiểu Tĩnh ngẩng đầu lên, vẻ mặt lộ sự kinh ngạc vừa phải:
- Oa, thật lợi hại, anh chắc không nhiều tuổi hơn tôi đâu nhỉ, vậy mà đã có tờ tạp chí nổi tiếng như vậy rồi.

Tô Xán thấy Lưu Hiểu Tĩnh càng tới gần mình, đùi tựa có tựa không chạm vào đùi y, khéo léo nhích người sang bên một chút, cô gái này sức hấp dẫn rất lớn, mấy người bên cạnh nhìn y với vẻ đố kỵ.

Phạm Chi Lương ném ra quả lựu đạn này rất đủ phân lượng.

Quan sát Tô Xán thiếu tự nhiên, cứ dùng đề tài thương nghiệp nói linh tinh trốn tránh, Lâm Quang Đống ở bên cạnh giật giây, Phạm Chi Lương cười thầm, cho rằng bắt trúng mạch của Tô Xán rồi, có chút thiên phú kinh doanh, nhưng trải đời còn non nớt, là con ngựa tốt đấy, nhưng dây cương nắm trong tay mình rồi.

Ngồi uống cả một bụng nước trà, Tô Xán cáo lỗi đi vào nhà vệ sinh, đi ra nhìn thấy Lưu Hiểu Tĩnh đứng trước bệ rửa mặt.

Những phòng bao riêng biệt ở Quốc tế Duy An rất lớn, có phòng khách, phòng ăn, phòng chiếu phim, thậm chí có cả phòng ngủ xa hoa. Nhà vệ sinh các phòng khác một quãng, Lưu Hiểu Tĩnh đứng trước gương lau nước mắt, trông hết sức đáng thương.

Tô Xán ngạc nhiên, cũng không kịp thổi khô tay, đi tới hỏi:
- Sao thế?

Lưu Hiểu Tĩnh như con thỏ nhỏ bị giật mình, vai run lên, quay lại nhìn thấy Tô Xán, cố gượng cười:
- Không có gì đâu.
Thế nhưng nước mắt trào ra càng nhiều, lúng túng lấy mu bàn tay hết lau lại quệt, làm mắt kẻ vẽ tỉ mỉ thành lem nhem hết cả.

- Không sao, có chuyện gì có thể nói với tôi.
Tô Xán cố gắng nói nhẹ nhàng hết sức trấn an cô gái, mắt nheo lại nhìn đám nam nhân ôm eo các cô gái, cười đùa ngả ngớn:
- Có phải bị ép tới đây không?

Cảnh tượng này mỗi ngày diễn ra vô số ở Thượng Hải, cái gọi là "tình nguyện" ở đây là rất tương đối, ví dụ chuyện công ty người mẫu bố trí người của mình đi "xã giao", rõ ràng không ai ép, không muốn đi thì không

sinh tồn được trong cái nghề này, vừa giữ thanh bạch lại phải đối phó đám nam nhân đáng tuổi cha chú.

Tô Xán có hơi yếu đuối khi đối diện với các cô gái.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 133: Không chơi kiểu đó

L

ưu Hiểu Tĩnh ngước mắt lên, giọng nghèn nghẹn:
- Anh không thích tôi phải không?

Tô Xán bị bộ dạng hết sức đáng thương này làm cho lúng túng, vừa nãy Lưu Hiểu Tĩnh nhiều lần có ý thân cận, Tô Xán lại cố tình giữ khoảng cách, người ngoài có lẽ không thấy, nhưng con gái mẫn cảm nhận ra ngay.

Phải làm sao đây? Nói thích thì có, nhưng chỉ là đơn thuần về dung mạo thôi, nói không thích cũng không được, Tô Xán muốn chửi ầm lên, bản lĩnh ăn nói thường ngày đâu mất hết, đành ứng phó:
- Đâu có, cô rất xinh đẹp.

- Tôi biết, anh là chủ tịch tạp chí lớn, tuổi trẻ tài cao, chắc chắn được hoan nghênh ..
Lưu Hiểu Tĩnh cười thảm:
- Còn tôi chẳng qua là một người mẫu nhỏ bé, cái nghề bị xã hội khinh rẻ, nếu không phải mẹ tôi phải phẫu thuật cần tiền, tôi cũng không đồng ý giám đốc Phạm tới đây, ông ấy hứa, nếu như tôi tiếp anh một đêm, sẽ giúp tôi trả viện phí ... Cho, cho dù anh không thích tôi, giúp tôi diễn kịch một chút được không?

Tô Xán chăm chú nhìn Lưu Hiểu Tĩnh, lòng không biết có tư vị gì, một lúc sau gật đầu:
- Tôi hiểu rồi.

- Cám ơn anh.

Lưu Hiểu Tĩnh cười cảm kích, lấy khăn tay lau đi vết lem trên mặt, khoác tay Tô Xán cực kỳ thân thiết đi ra, lúc này nhiều ánh mắt chiếu vào. Mồm

Lâm Quang Đống biến thành chữ 0, không hiểu vừa rồi ở phòng vệ sinh xảy ra chuyện gì, không khỏi lo lắng.

Ông chủ, cần tỉnh táo, chuyện này chơi đùa chút thôi không sao, nhưng tuyệt đối không được động tình, đám nữ nhân ở đây không cô nào đơn giản.

Có người vỗ tay:
- Đúng là trai tài gái sắc, thì ra giám đốc Tô là cao thủ tán gái.

Phạm Chi Lương càng cười híp mắt:
- Hiểu Tĩnh, cô thật may mắn đấy, chủ tịch Tô là bậc nhân kiệt trong lớp trẻ, lọt vào mắt xanh của cậu ấy, nói không chừng có thể làm người mẫu độc quyền cho Văn hóa thời thượng rồi.

Lưu Hiểu Tĩnh ngẩng đầu lên, cùng Tô Xán nhìn nhau cười.

Trò chuyện thêm một lúc, Phạm Chi Lương chú ý quan sát Tô Xán, thấy y không rời mắt khỏi Lưu Hiểu Tĩnh nữa thì lấy ra một bản hợp đồng, nói:
- Chủ tịch Tô, đừng có được mỹ nhân rồi quên giang sơn đấy nhé. Đây là hợp đồng của chúng ta, cậu xem đi, lão Phạm này nhận thua, chỉ là cái giá 300.000 một tháng, thực sự là tôi không bỏ ra được, đấy là giới hạn của Lão Phạm này, phải biết rằng nếu tôi ký hợp đồng thì tức là quá nửa số tiền quảng cáo của tôi đổ vào tạp chí các cậu rồi. Gần đây tôi cũng không dư dả ...

Tô Xán lắc đầu, đặt cốc trà trong tay xuống:
- Không cần nữa, tôi thấy hợp đồng này không cần ký, tôi thay đổi chủ ý rồi.

- Với cả chi tiết hơn ở trang ...
Phạm Chi Lương đang nói đột nhiên như bị tống quả đấm vào mồm, không nói ra được nữa.

Tô Xán đối diện với ánh mắt ngạc nhiên xung quanh, đủng đỉnh giải thích:

- Vừa rồi tôi nghĩ thông một vấn đề, đó là ý thức thương hiệu, chúng tôi đăng quảng cáo trên tạp chí của mình, một phương diện là tuyên truyền thương hiệu của đối tác, mặt khác cũng phải tuyên truyền thương hiệu của mình. Chứ nếu giống như ĐTH TW suốt ngày quảng cáo mấy thứ thuốc tiêu chảy, ghẻ ngứa thì mất phẩm chất quá. Giống như ở Mỹ có tờ Businessweek, quảng cáo trên đó cực ít, các vị có thể mua xem thử, quảng cáo trên đó toàn là công ty đỉnh cấp.

Lưu Hiểu Tĩnh cắn môi tới nhợt nhạt, Phạm Chi Lương thấy mùi vị bất thường, vội nói:
- Chủ tịch Tô, giá cả chúng ta có thể thương lượng mà, không nên quyết định nhanh như thế.

Tô Xán cảm giác được tay Lưu Hiểu Tĩnh ôm mình lỏng ra, thở dài nói:
- Ài, đây không phải vấn đề tiền, tôi muốn học theo người Mỹ, tạp chí của người ta chọn thương hiệu đáng tin cậy quảng cáo xác thực mới cho đăng, còn tạp chí Trung Quốc, bất kể là công ty gì, bất cần biết quảng cáo cái gì, cứ trả tiền là đăng lên hết. Tôi không chỉ chịu trách với bản thân, còn phải có trách nhiệm với độc giả của mình nữa. Giám đốc Phạm, ông thấy có đúng không?

- Lão Lâm, chuẩn bị xe thôi.
Tô Xán gọi Lâm Quang Đống, Lâm Quang Đống đáp một tiếng, chào mọi người rồi cầm chìa khóa đi ra ngoài.

- Xin lỗi, tôi còn có chuyện phải đi trước, mọi người chơi vui vẻ.
Tô Xán chắp tay nói, ánh mắt cuối cùng dừng trên người Lưu Hiểu Tĩnh, cô gái nhu mì này nhìn thẳng ánh mắt y, sâu bên trong có chút kiêu ngạo.

Đi ra ngoài sân, chiếc Bentley đã đợi sẵn, Tô Xán vừa mở cửa ngồi vào, áy náy nói:
- Chuyến này gây cho anh thêm rắc rối rồi.

Mỗi người đều có giới hạn của mình, Tô Xán cũng thế, ở trường hợp như vậy không ký hợp đồng mà bỏ đi không khác gì cho Phạm Chi Lương một cái tát đanh gọn, y không giận cô người mẫu kia lừa gạt mình, người ta chỉ làm việc trong bổn phận, nhưng y ngứa mắt Phạm Chi Lương dùng mỹ nhân kế với mình.

Thật ra cũng không thể nói là mỹ nhân kế, bởi lấy cô gái ra chiều lòng khách hàng để dễ dàng hơn trong đàm phán hợp đồng là chuyện anh tôi đều biết.

Có lẽ trong mắt Phạm Chi Lương, đám công tử ca con nhà giàu như Tô Xán, không coi một minh tinh người mẫu ra gì, cho dù biết ông ta dùng mỹ nhân kế chăng nữa thì vui vẻ bước chân vào bẫy.

Nhưng Tô Xán không chơi kiểu đó, cho dù có làm ăn y cũng không muốn làm ăn với loại người như vậy, trước khi đi Tô Xán cho cô gái kia một cơ hội, lựa chọn thế nào là của người ta. Tuy rằng Tô Xán biết chuyện này đầy rẫy ngoài xã hội, bản thân chẳng thay đổi được gì, không thể nói là Tô Xán giận, y không phải thanh niên ngây thơ, biết xã hội đen tối rồi, có điều y khó chịu, thế thì không chơi nữa, vất vả kiếm tiền làm gì? Y phải nhịn để kiếm thêm vài đồng à? Sống thế thật vô nghĩa.

Kiếp trước y nghèo, sống phải nhẫn nhịn, bây giờ phấn đấu ngoi lên, rốt cuộc vẫn phải nhẫn nhịn thì còn ý nghĩa gì, đúng là có chuyện chúng ta không thể không nhịn, ít nhất không phải chuyện này, ông đây đếch thích, đếch chơi đấy, cùng lắm kiếm ít vài đồng thôi.

- Dù sao vẫn tốt hơn là cậu bị trúng mỹ nhân kế của người tà, nghĩ lại thì ôi đúng là lo bò trắng răng, quên mất Vương Thanh từng nói cậu là tên lừa đảo.
Lâm Quang Đống cười ha hả:
- Phạm Chi Lương cũng tráo trở một lần rồi, chuyện này lan đi chắc không có nhiều người tin đâu … nhưng mà lúc nãy cậu nói thật chứ?

- Đương nhiên, anh thấy thứ văn hóa thời thượng nào có liên quan thuốc trị ghẻ ngữa không?

Trong phòng bao, Phạm Chi Lương và Lưu Hiểu Tĩnh đứng sóng vai ở cửa sổ, nhìn chiếc Bentley phóng đi trong đêm.

Phạm Chi Lương cười khổ:
- Chủ tịch Lưu, làm sao bây giờ?

Lưu Hiểu Tĩnh thong thả lấy son ra tô lại môi, nhìn ra xa, đẩy mạnh cửa sổ, khoan khoái đón cơn gió lạnh là vào mặt, nở nụ cười kinh tâm động phách:
- Tô Xán à, chị đây ngày càng hứng thú với cậu rồi đấy.

…..

Giáng sinh sắp tới rồi.

Đây là Giáng sinh thực sự đầu tiên của Tô Xán và Đường Vũ, là một thành phố biển ảnh hưởng mạnh của văn hóa phương tây, không khí giáng sinh ở Thượng Hải cực đậm, các khu phố bắt đầu treo đèn, khắp các đường phố thấy được ông già noel với bộ áo đỏ chót, những cái cây treo đủ đồ trang trí rườm rà, bản nhạc Giáng sinh vui tươi làm phố phường rộn rã, trên khuôn mặt mệt mỏi của những giới trí thức làm việc ở khu CBD sáng lên nụ cười ngày nghỉ.

Các cửa hàng, cửa hiệu, ra sức tổ chức đột kích trước kỳ giáng sinh, giảm giá ưu đãi, khuyến mại, không thể bỏ qua cơ hội kiếm tiền này.

Vì thế Vương Thanh cho dù muốn ở lại Thượng Hải bắt Tô Xán dẫn đi chơi một vòng cũng không thể, liên tiếp cú điện thoại ở Dung Thành gọi tới, cô đành cùng Vương Phượng, Nhâm Oanh trở về, chuẩn bị đối phó kế hoạch giáng sinh.

Kỳ nghỉ kép giáng sinh và năm mới tới gần, làm cái thành phố vốn nhộn nhịp càng thêm tưng bừng, không khí trong ĐH Thượng Hải càng như thế, các hội trường không còn đủ dùng nữa, sinh viên các khoa bắt đầu nhắm tới giảng đường.

Là lớp trưởng, Tô Xán lúc này cảm giác được trách nhiệm trọng đại trên người, thời gian trước vì chuyện thương nghiệp mà bận rộn, lơ là học tập, hiện học bù hòa nhập lại cuộc sống đại học.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 134: Trọng trách lớp trưởng

Gần đây Tô Xán ngoan ngoãn đi học không chạy lung tung ngoài trường nữa làm Đường Vũ rất hài lòng, mỗi ngày tan học chỉ cần không tự học buổi tối là đều hẹn Tô Xán gặp nhau ở nhà ăn, hai người ăn cơm xong nếu không tới thư viện lặng lẽ xem sách thì, thì gọi một chén trà cà phê ở gian nghỉ ngơi nhà ăn hoặc quán cà phê làm bài.

Vì thế thường xuyên làm cho lượng khách quán cà phê tăng thêm mấy phần.

Tô Xán có cảm giác quay về thời cao trung, cuộc sống phong phú cùng thỏa mãn nhỏ trong lòng.

Trải qua cuộc sống quân vương không tảo triều, đột nhiên phải chịu trách nhiệm của lớp trưởng, một đống giấy tờ chất chồng trước mặt y, Tô Dĩ Nhất bắt đầu bất mãn với Tô Xán.

Có điều không trách Tô Dĩ Nhất được, muốn Tô Xán làm một cái thông báo, tưởng chuyện xong xuôi đâu vào đấy cả rồi, đến lúc đó gọi điện thoại không được , cho người đi tìm không tìm thấy Tô Xán đâu, đành gọi lớp phó đáng thương từ phòng ra, đi từng nơi thông báo. Muốn Tô Xán tổ chức lễ hội lớp, giúp lớp tăng thêm gắn kết, y không rảnh, chơi trò mất tích, thế là lớp phó lại lật đật tổ chức một lễ hội nhạt như nước ốc.

Oái oăm một cái là Tô Xán lười biếng nhưng uy tín và sức ảnh hưởng trong lớp lại cao, nhất là qua sự kiện đối đáp với Lý Xương Long lại càng làm danh vọng của y lên tới mức độ chưa từng có.

May mắn Tô Xán về rồi, nhiệm vụ đặt trước mặt y bây giờ là tìm nơi tổ chức hoạt động Giáng sinh cho lớp, năm mới thì trường học cùng các khoa

đã thống nhất tổ chức.

- Chúng ta không thể so với hội sinh viên được, bọn họ có tiếng nói trong cao tầng trường, có gì ngon lành họ ăn trước, không ăn được mới nhường ra. Bọn họ tổ chức dạ tiệc giáng sinh, chiếm hết hội trường lớn. Tiếp đó là các khoa, hội trường nhỏ hơn chúng ta không hi vọng gì nữa,
Người đang nói là uy viên tuyên truyền lớp, khá thân thiết với Tô Xán.

- Không có hội trường thì thôi, lấy hội trường tổ chức dạ tiệc quy mô lớp cũng khoa trương một chút, nói không chừng bị nhà trường mắng cho một trận. Hay là lấy giảng đường đa truyền thông, ở đây ai quen biết với bên quản lý giảng đường không?

Mọi người nhìn chằm chằm vào Tô Xán, nếu nói đúng ra người tiếp xúc mật thiết nhất với các cơ cấu trong trường là lớp trưởng mới đúng, đáng tiếc lớp trưởng lớp số 4 bọn họ chẳng tạo dựng được chút quan hệ nào với nhà trường.

Đám người lớp phó Dương Lỗi cực kỳ coi thường Tô Xán, lạnh lùng ngồi nghe không tham gia thảo luận, có nói cũng chỉ là lời châm chọc khiêu khích.

Có người giật áo Dương Lỗi, nói khẽ:
- Khoan dung một chút, dù sao cậu ta là lớp trường, bọn lớp số ba đang đồn ầm lên lớp ta nội chiến đấy.

Tô Xán phải nhịn thôi, y làm lớp trưởng không ra sao, toàn trút hết gánh nặng cho người dưới, bọn họ không oán trách gì mới là lạ.

Quản lý đại học tương đối dân chủ hóa, dù sao đều vì lợi ích lớp, lợi ích cá nhân không rõ ràng thế nên ai ủng hộ Tô Xán cứ ủng hộ, ai ghét cứ chửi, chẳng có chút áp lực tâm lý nào.

Đó là một nguyên nhân khiến Tô Xán không làm gì mà có uy tín cao trong lớp, đây hoàn toàn là cái công tác đã tốn công lại dễ mất lòng, có lớp trưởng nhiều năm sau vẫn bị bạn trong lớp chửi mắng.

Mong muốn những đám sinh viên mà sau này phần đông sẽ có địa vị khá cao trong công ty nước ngoài hoặc cơ cấu quốc gia nắm tay nghẹn ngào nói nói cám ơn lớp trưởng cho tôi một quãng thời gian đại học mỹ hảo, vàng bạc trong túi, mỹ nhân trong nhà, cứ thoải mái chọn, thì chỉ nằm mơ.

Có điều kiếp trước anh đây không được trải nghiệm làm lớp trưởng, kiếp này anh cũng muốn làm phong phú cuộc sống một lần, tên nào chửi cứ chửi lời vào tai trái qua tai phải cả thôi, anh đây mặt dày không sợ.

- Không dễ vậy, phòng quản lý toàn người khó tính lắm, không có quan hệ đủ mạnh, bọn họ sẽ không cho chúng ta mượn phòng, mà phòng đa truyền thông bây giờ cũng khối người nhắm vào rồi, đến cái giảng đường số 5 xa lắc kia mà còn khó mượn được nữa là. Nghe nói CLB Feec rất chịu chơi, thuê luôn khách sạn trung tâm ...
Ủy viên sinh hoạt thích nghe ngóng chuyện quanh trường nói:
- Này Tô Xán, cậu làm cho tốt, nói không chừng lễ Giáng sinh này tổ chức hoành tráng, khi đó CLB feec mời cậu gia nhập đấy.

Dương Lỗi hừ một tiếng:
- Cậu ta mà vào nổi CLB đó à?

- Feec à ..
Tô Xán mất một lúc mới nhớ ra, khi vào trường từng nghe Trương Tiểu Kiều nói ĐH Thượng Hải có một CLB riêng bí mật, học tập hình thức của hiệp hội xí nghiệp gia Thanh Hoa, hội đầu tư sáng nghiệp Bắc Đại, hội đầu lâu của Yale.

Mạng lưới bạn bè trong mỗi trường là một món tài phú không nhỏ, ai cũng biết điều đó, song để hình thành lên được CLB có quy mô sức ảnh hưởng

lâu dài, phải có tư tưởng và đặc sắc của mình, đại khái mỗi trường đại học đỉnh cấp lâu đời chỉ có một tới hai cái.

Những CLB này tuyệt đối không mở cửa cho sinh viên bình thường, phải là người nổi bật có đầu óc và biểu hiện phi phàm mới vào được.

Clb như Feec đương nhiên không chỉ có sức ảnh hưởng khi còn trong trường, mà sau này ra trường vẫn y nguyên có hiệu quả, trong đó có danh nhân xã hội, có quản lý cấp cao các công ty, bọn họ thông qua trao đổi hợp đồng, chung hưởng tài nguyên, ngày càng nâng cao mối quan hệ và sức ảnh hưởng.

Nói tóm lại nó là tổ chức tinh anh bí mật, người trong đó phải có sự đồng cảm, thậm chí phải có sự trung thành với tổ chức.

Một câu lạc bộ như thế hiển nhiên có liên hệ mật thiết với trường học, cũng rất kín tiếng, đôi khi một người bạn ở giường dưới cùng phòng nhiều năm, sau này ra ngoài xã hội khơi lên phong ba lớn mới từ các kênh tin tức mới biết, thì ra người bạn đó là thành viên tổ chức bí mật.

Feec là cái tên mà học sinh trong trường nghe đồn về CLB bí mật của ĐH Thượng Hải, thực chất nó tên là gì không ai chắc. Có điều đây không phải vấn đề Tô Xán quan tâm.

Việc cấp bách hiện nay của Tô Xán là tiệc Giáng sinh, vãn hồi lòng dân trong lớp, tăng cường các mối quan hệ trong lớp, cải thiện hình ảnh cực kỳ không tốt của mình trong mắt Tô Dĩ Nhất. Nhưng trường học cũng tuyệt đối không muốn thấy cảnh toàn trường ăn mừng Giáng sinh, một trường học mà không khí chơi bời tiệc tùng quá mạnh sẽ bị trấn áp.

Cho nên địa điểm là một vấn đề.

Một phần ba ủng hộ, một phần ba trung lập, một phần ba đợi xem trò cười, Tô Xán thấy mình cần phải tổ chức bữa tiệc giáng sinh khiên cả lớp khó

quên.

Thế là Tô Xán cúi rạp mình trên cái xe đạp Giant, tránh luồng gió rét căm căm của mùa đông, xuyên qua trường học khắp nơi mang không khí trước Giáng sinh.

Tô Xán cầm giấy của Tô Dĩ Nhất tới phòng quản lý mượn giảng đường, nhưng thân phận của Tô Dĩ Nhất còn chưa đủ to, người ta nhìn lướt qua rồi xua tay:
- Không được, khi nào có dấu của khoa và dấu của phong quản lý tài sản trường nữa thì hẵng tới đây.

Tô Xán hết cách, lại cong mông đạp xe quay về khoa, nói chuyện với Tô Dĩ Nhất xong, ông ta mang giấy đi xin thêm dấu, Tô Xán lại mang tới phòng quản lý, giáo viên trực ban lật xem sổ đăng ký sử dụng lớp học, hỏi:
- Muốn mượn phòng học để tổ chức tiệc Giáng sinh? Phòng học không được cho mượn với mục đích này ... Hơn nữa bây giờ cũng không còn phòng nữa, khoảng thời gian đó đều đã được sử dụng ... Cậu đi chỗ khác xem.

Cơ chế hành chính ở cái đất nước này là thế đấy, phiền nhiễu lằng nhằng, ĐH Thượng Hải cũng không phải ngoại lệ. Tô Xán lại hì hục đạp xe tới mấy nơi nữa, hoàn toàn không được tích sự gì, cho dù có mượn được phòng thì cũng không được dùng tổ chức tiệc tùng, coi như chấp nhận tiền trảm hậu tấu, giả vờ mượn phòng tổ chức tọa đàm diễn giảng gì đó đi, thì phòng mượn được xa chưa nói, lại còn ở cạnh một cái nhà vệ sinh cũ, lâu ngày chưa cải tạo, mùi vị cực kỳ khó ngửi, Tô Xán đoán chừng mình mà tổ chức tiệc Giáng sinh ở đây thì đúng là thực sự "khó quên".

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 135: Giáng sinh đáng mong đợi

C

huyện Tô Xán không mượn được địa điểm làm tinh thần trong lớp rất kém, Tô Dĩ Nhất đã nhắc tới chuyện này từ sớm, nên nhiều sinh viên trong lớp hào hứng chuẩn bị tiết mục, đều đã luyện tập hết cả, vây mà bây giờ Giáng sinh sắp tới, lửa cháy ngang mày lại chưa có chỗ, từng ánh mắt không lời nhìn vào khiến Tô Xán cảm thấy áp lực hơn cả buổi đấu giá bữa cơm của Chiêm Hóa.

Đã vậy lại có tin như trêu ngươi người ta truyền ra, đó là lớp số ba thường xuyên học chung giảng đường với bọn họ đã được trường học cho dùng bãi cỏ để tổ chức tiệc ngoài trời, làm người ta ghen ghét, nghe đồn cha mẹ của người ta là nhân vật rất có năng lượng, trực tiếp ra mặt nói chuyện với nhà trường, kết quả mượn được bãi cỏ thật.

Ai cần biết chuyện đằng sau thế nào, cha mẹ hay ông chú bà dì người ta xin hộ chẳng quan trọng, chỉ biết sự thực là người ta có chỗ tổ chức tiệc Giáng sinh, thế là danh tiếng lớp số 3 tăng lên không ít, chỉ cần nghĩ cũng ngất ngây rồi, bày bàn tiệc buffet, thảm có xanh mướt, cùng với nữ sinh trong bộ lễ phục xinh đẹp.

Tin giang hồ đồn thổi không ít thành phần u ám lớp số 4, lập đàn cầu mưa vào ngày Giáng sinh.

Tương Thiếu Hóa, lớp trưởng lớp số 3 vì thế lọt vào tầm mắt mọi người, gần đây rất là nở mày nở mặt, tan học thường thấy mấy nữ sinh ríu rít vây quanh. Lớp số 4 có người tức khí an ủi nhau, đừng tưởng bở, cái bãi cỏ đó nhiều ruồi muỗi lắm, đến lúc đó sẽ biết.

Thế nhưng nguyền rủa người ta chẳng làm tâm tình bản thân khá hơn được, lớp số 4 cho tới giờ vẫn chưa có được địa điểm, ngược lại tâm tình Tương

Thiếu Hoa rất tốt, từ khi Tô Xán lên làm lớp trưởng lớp số 4, hắn thường xuyên bị người ta lấy ra so sánh, Tô Xán được coi là nhân vật phong vân ở năm thứ nhất, bất kể là danh tiếng hay sức ảnh hưởng đều tốt, thậm chí bạn gái người ta là nữ thần Đường Vũ, vốn là hai người chẳng quen biết, chẳng va chạm gì, nhưng bị người ta so sánh nhiều, hơn nữa toàn ở thế kém hơn, Tương Thiếu Hoa vì thế mà sinh ác cảm với Tô Xán.

Lần này Tương Thiếu Hoa vượt mặt được Tô Xán, bất giác đi trong trường ngực cũng ưỡn lên vài phần.

Tô Xán ủ rũ về phòng, không hỏi cũng biết lại chạy tốn công rồi, Trương Tiểu Kiều ngập ngừng nói:
- Hay là để tôi gọi điện cho cha tôi xem.

Tiêu Húc và Lý Hàn nhất trí ủng hộ, nói luôn:
- Lão Tam, cậu nói khéo với cha cậu, không vụ này Lão Đại mất mặt lớn, lớp mình cũng chẳng vẻ vang gì.

Tô Xán nhìn Trương Tiểu Kiều cầm điện thoại đi ra ban công với thái độ "coi cái chết như không", lòng cảm động lắm, vì gần đây Trương Tiểu Kiều cãi nhau với cha, quan hệ hai bên rất cương.

Sống với nhau bốn tháng, anh em coi như hiểu nhau kha khá rồi, chỉ cần tới tối thứ 6 mà Trương Tiểu Kiều không về cái căn nhà rộng hơn 400 mét vuông, rúc trong phòng ngồi tô tô vẽ vẽ những bức tranh có gam màu xám xịt thì biết hắn lại cãi nhau với cha rồi.

Chưa gọi điện được bao lâu, tiếng Trương Tiểu Kiểu ngoài ban công to dần lên, mặt đỏ tía tai tranh cãi, làm đám Tô Xán lòng trầm xuống.

Ông Trương ở đầu kia lại lên giọng giáo huấn:
- Con đừng có xen vào mấy cái chuyện này, hoạt động gì mà hoạt động, tiệc Giáng sinh của sinh viên là thứ gì cha không biết sao, một đám nam nam nữ nữ mặt dán vào nhau nhảy múa ưỡn ẹo, hay ho gì? Có thời gian rảnh con

tập trung vào xem sách cho cha, có còn muốn đi du học nữa không? Có biết bao nhiêu người vì một hạn ngạch du học mà tranh nhau vỡ đầu chảy máu không hả? Phía chủ nhiêm khoa cha đã nói rồi, chỉ cần thành tích của con ...

Căn bản không có chút tiếng nói chung nào, Trương Tiểu Kiều chẳng buồn nghe nữa, bỏ điện thoại ra khỏi tai, kệ cha hắn nói cha đã miệng, vào phòng nhìn Tô Xán nói:
- Xin lỗi, không giúp gì được.

- Không sao, cám ơn cậu nhiều.
Tô Xán vỗ vai hắn, cả Lý Hàn, Tiêu Húc cũng an ủi.

Cửa bên phía Trương Tiểu Kiều không thông, giấy của Tô Dĩ Nhất không hiệu quả, Tô Xán đạp xe khắp nơi dùng ba tấc lưỡi nói bã bọt mép chẳng ích gì, mà hôm nay đã là ngày 20 rồi, Tô Xán đứng ngồi không yên.

Đang lúc dầu sôi lửa bỏng còn nhận được điện thoại của Lâm Lạc Nhiên:
- Tô Xán, sắp Giáng sinh rồi, cậu định tặng tôi cái gì?

Tô Xán toát mồ hôi, Lâm đại tiểu thư cô đứng là trực tiếp, có đời thùa nhà ai lại đòi quả thẳng thắn như vậy không?

Lâm Lạc Nhiên tiếp tục kể:
- Tiểu Ngũ rất lãng mạn, hứa đúng ngày sẽ gửi máy bay cho tôi một bó hoa hồng phấn 99 bông, Uy Uy còn tự tay xuôn cho tôi một cái vòng cổ bằng đá rất đẹp. Này, cậu không có biểu thị gì à? Tôi thì chuẩn bị quà cho cậu rồi đấy, là socola Bỉ hẳn hoi đấy, thực sự là không tặng nổi, vì tôi cũng muốn ăn lắm, mua ra chưa kịp tặng lại xé ăn mất, cậu nói xem, hộp socola này mà không tặng cậu có phải tốt biết bao không?

Không hiểu nổi kiểu tư duy của cô gái này, song đang lúc sốt ruột nhận được điện thoại khùng khùng điên điên của Lâm Lạc Nhiên, lo lắng trong lòng Tô Xán vơi đi nhiều:

- Nếu bạn muốn ăn, vậy để mình tặng socola cho, minh không phải là người lãng mạn, chẳng nghĩ ra được gì mới mẻ hơn đám con trai vây quanh Lâm đại tiểu thư, vậy mười hộp socola có đủ không?

- Này, cậu coi tôi là lợn con à?
Lâm Lạc Nhiên quát một câu rồi lại bật cười khanh khách:
- Tặng cái tốt không bằng tặng cái thích, được rồi, tôi chỉ cần socola thôi ... Còn một chuyện nữa, câu lạc bộ Ai Tắc Khắc của chúng tôi tổ chức dạ tiệc giáng sinh, chính thức mời cậu và Đường Vũ tới tham dự, vị trí hội trường lớn tầng thương ngay khách sạn Crownie ngay ngoài trường cậu đó, đây là bữa tiệc riêng tư, cậu và Đường Vũ đi thôi đấy, đừng có kéo theo ai.

- Clb Ai Tắc Khắc là cái gì?
Tô Xán mà nói chuyện điện thoại với Đường Vũ và Lâm Lạc Nhiên thì thế nào ba tên bạn trời đánh cùng phòng lúc nào cũng nghe trộm.

Tiêu Húc quay sang thì thầm hỏi Trương Tiểu Kiều:
- Clb Ai Tắc Khắc là cái gì thế? Chưa nghe tới bao giờ, chẳng lẽ nó cũng là CLb kiểu FeeC của trường mình à?

Trương Tiểu Kiều gật đầu đáp nhỏ:
- Tên tiếng Anh của nó là Aiesec, đại khái ý nghĩa là Tổ chức Quốc tế của Sinh viên Ngành Khoa học Kinh tế và Thương mại, mang tính toàn cầu, phi chính phủ, phi lợi nhuận. Ở trong nước ta nhiều trường học có chi nhánh của tổ chức này, là CLB khó tiếp cận, có điều so với Feec của chúng ta thì có tình mở hơn, gia nhập cũng dễ hơn.

Lý Hàn ấm ức nói:
- Lại là một thứ xa vời với chúng ta, chỉ có Tô Xán được hưởng thụ, cái tên dựa vào bạn gái kiếm cơm đó thật là sướng.

Trương Tiểu Kiều bĩu môi:

- Ai Tắc Khắc, Feec chẳng thần bí ghê gớm thế đâu, trước kia anh tôi là người của Feec, còn định tiến cử tôi vào, nhưng mà tôi thấy phỏng vấn phiền phức nên không tham gia, mà trong đó cũng nhiều quy định rườm ra lắm, không hợp với tôi.

Đúng là kẻ ăn không hết người lần chẳng ra.

Nghe Lâm Lạc Nhiên giải thích, Tô Xán hiểu ra, cũng là một CLB tinh anh, tập trung những nhân vật có năng lực trong các trường đại học, là vòng tròn sản sinh ra nhân vật tinh anh xã hội sau này. Ngưỡng cửa của nó rất cao, hiện giờ có thể không phải người thành công, nhưng vào được nó sẽ có nhiều nguồn lực hỗ trợ tạo nên thành công sau này.

Với năng lực và thân phận của Lâm Lạc Nhiên, được tiếp nhận vào quần thể

Đêm giáng sinh cùng Đường Vũ và Lâm Lạc Nhiên, chỉ nghĩ thôi đủ khiến bất kỳ đứa con trai nào máu cũng sôi sùng sục rồi, thế nhưng chưa nói một số chuyện chỉ có thể tưởng tượng trong đầu, Tô Xán cũng đâu rảnh rỗi được như Lâm đại tiểu thư, chuyện cấp bách bây giờ vẫn là lo địa điểm tổ chức tiệc Giáng sinh đã, xong chuyện này mới tinh tới cái khác được.

*** AIESEC thành lập 1948: nguyên bản là viết tắt của Association Internationale des Étudiants en Sciences Économiques et Commerciales (tiếng Pháp có nghĩa là Tổ chức Quốc tế của Sinh viên Ngành Khoa học Kinh tế và Thương mại). Tuy vậy sau nhiều năm hoạt động, cụm từ này đã không còn phù hợp với tổ chức nữa do AIESEC mở rộng phạm vi hoạt động tới các thành viên là sinh viên học tập trên mọi lĩnh vực. Hiện nay từ AIESEC được sử dụng như một danh từ riêng, không có nghĩa cụ thể và luôn được viết hoa.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 136: Địa điểm

Tan học buổi sáng ngày 20, Tô Xán và Đường Vũ cùng đi ăn cơm, sau đó lên tầng hai nhà ăn khu nam uống trà, tầng một là nhà ăn dành cho sinh viên, tầng hai dành cho giáo viên trong trường, vì giáo viên ít hơn nên tầng hai chia làm đôi, một là khu ăn uống, phần còn lại bán đồ giải khát.

Tuy tầng hai là nơi dành cho giáo viên, song không phải là quy định cứng, thi thoảng có sinh viên lên đây ăn cơm, hay uống cà phê, thực ra địa vị của cái nhà ăn này khá lừng chừng, món ngăn khá hơn cơm nước của sinh viên đấy, nhưng người có điều kiện thà bỏ ra thêm chút tiền nữa ra quán ngoài trường ăn thoải mái, nhà ăn giáo viên bán giá ưu đãi cho giáo viên, sinh viên tất nhiên là không, chủ yếu nơi này vẫn là giáo viên.

Tô Xán và Đường Vũ gọi hai cốc trà, nhìn lá trà bập bềnh trong cốc, Tô Xán thi thoảng lại nhíu mày, vẻ mặt này với Tô Xán là rất hiếm có, nhất là ở bên cạnh Đường Vũ.

- Địa điểm tổ chức tiệc Giáng sinh của lớp anh chưa có tiến triển gì à?

Đường Vũ gần đây cũng chú ý tới chuyện này, tổ chức thành công một hoạt động như vậy, một mặt có thể thay đổi ấn tượng của giáo viên chỉ đạo với Tô Xán, hơn nữa nghe nói lớp Tô Xán rất tản mác, đang cần một hoạt động để gắn kết hơn.

- Ừ, địa điểm rất khó kiếm, anh hâm mộ lớp em, không tổ chức tiệc Giáng sinh, tha hồ tự do.

Đường Vũ mỉm cười:
- Không tổ chức cũng không vui, buồn tẻ cô độc.

Biết rõ Đường Vũ nói an ủi mình, từ nhỏ Đường Vũ lớn lên trong hoàn cảnh cô độc buồn tẻ rồi, chính vì thế khiến cô vươn lên khác biệt với mọi người. Có lẽ Đường Vũ cảm giác chút buồn tẻ, nhưng cô luôn có phương thức để giải trừ, giống như thời trung học, ôn tập tối xong, cô lặng lẽ ôm sách đi qua đám đông náo nhiệt reo hò nhìn ngắm pháo hoa, một mình lên xe bus, ánh mắt phản chiếu pháo hoa bùng nở bên ngoài, đó không phải thế giới thuộc về cô.

Tô Xán giống như kẻ dị loại xông vào thế giới băng giá của Đường Vũ, theo như cách nói của Đường Vũ là dùng sự vô sỉ vô lại của y phát bỏ sự rụt rè của y.

- Không sao, sau này có anh mà, anh đảm bảo dù ban ngày hay ban đêm cũng không để em phải cô độc.
Chẳng yên phận được bao lâu, Tô Xán mặt dày nói:

Không có gì bất ngờ Đường Vũ trừng hai mắt lên:
- Không đứng đắn.

Đường Vũ vẫn như xưa buộc một cái đuôi ngựa đơn giản, không có mái tóc che khuôn mặt xinh đẹp, khoe trọn vành tai trắng nõn cực kỳ mời gọi, chiếc cổ cao thanh thoát, mặc chiếc áo len trắng muốt cổ chữ V, lộ ra phần xương quai xanh gợi cảm và bầu ngực hoàn mỹ thủ phạm làm làm Tô Xán nhiều lần thất thần.

Lúc này dưới ánh đèn, mắt Đường Vũ mắt long lanh, môi hồng mọng ướt, làm Tô Xán không kìm được những ý nghĩ biến thái.

- Còn có thứ không đứng đắn hơn nữa có muốn nghe không?
Nhìn Đường Vũ xấu hổ là Tô Xán không kìm được mình:

Đường Vũ hơi ngả người ra đằng sau, má đỏ bừng kiều diễm, nhăn mặt gắt:
- Tô Xán, anh kiếm cái gương mà soi đi, chảy cả nước rãi ra rồi kia.

Dáng vẻ thẹn thùng yêu kiều của Đường Vũ làm mấy giáo viên trẻ cùng ít sinh viên ngồi gần đó hút hồn, đang nói chuyện sôi nổi yên ắng hẳn đi, khuôn mặt hồng rực ánh lên sắc đỏ dụ hoặc, làm người ta nóng râm ran, chỉ muốn ôm vào lòng âu yếm, hậu quả trực tiếp nhất là vài cái cốc suýt tuột tay rơi vỡ.

Tô Xán chịu tác động trực tiếp, đưa tay chùi mép, ánh mắt si mê:
- Bình thường mà, trước mặt Đường tiểu thư không thèm khát sẽ bị sét đánh.

- Vậy anh nói xem, anh thèm khát chỗ nào của em?

Đường Vũ khẽ đặt chén trà xuống, hơi ưỡn người lên, làm đường cong nửa thân trên xuất hiện trọn vẹn trong tầm mắt Tô Xán, nhưng từ đôi mắt sáng ngời của cô, bản năng mách bảo Tô Xán có mùi nguy hiểm, vì thế lập tức đổi giọng:
- Khí chất, tính cách cùng trí tuệ của em là thứ làm anh thèm khát.

- Rất thông minh.
Đường Vũ cười tủm tỉm cầm cốc trà lên uống một ngụm.

- Tàm tạm, cám ơn Đường tiểu thư khen ngợi.
Tô Xán thầm hô nguy hiểm, nếu vừa rồi vuột miệng nói ra suy nghĩ thật trong lòng, dám bị cấm vận một tuần luôn lắm.

Đường Vũ chuyển chủ đề:
- Lạc Nhiên tối qua gọi điện thoại cho em, cô ấy nói với anh chưa?

- Nói rồi, chiều qua anh đi học về thì nhận được điện thoại của cô ấy, CLB Ai Tắc Khắc của bọn họ tổ chức tiệc giáng sinh ở Khách sạn Crownie, mới anh và em tham gia.
Tô Xán bổ xung:
- Clb Ai Tắc Khắc có tính chất hơi giống CLB Feec trường ta.

- Em biết mà, CLB nhà doanh nghiệp tương lai.

Tô Xán cảm nhận được ngữ khí của Đường Vũ có cái gì đó:
- Ừ, có vấn đề gì à?

Đường Vũ lắc đầu:
- Không có gì, bọn họ tới tìm em, muốn mời em gia nhập.

Tiến cử Đường Vũ vào là phó hội trưởng hội sinh viên, là vị học tỷ Mạc Tuyết đã đưa Đường Vũ vào hội sinh viên.

Mạc Tuyết đang học năm thứ ba, trong nhà là doanh nghiệp điện khí, bản thân là thành viên của Feec. Đường Vũ thành tích kiểm tra thuộc top 10 năm thứ nhất, mà cái ngày Đường Vũ diễn tấu piano ở lễ chào mừng sinh viên mới có 2 thành viên của Feec, chứng kiến thiên phận nghệ thuật của cô, đồng thời sau đó mạng lưới tình báo của Feec cũng tìm hiểu được bối cảnh gia đình của Đường Vũ.

Một cô gái có tài sắc, có cả gia thế như vậy, không nghi ngờ gì đủ điều kiện khảo sát vào Feec.

- Trong đó thế nào cũng có đám sói mắt trắng.
Tô Xán chẳng ưa gì cái CLB hình thức "hội huynh đệ" này, từ chuyện thích giữ bí mật có thể đoán đó là đám người kiêu ngạo, tự cho mình cao hơn người một bậc, tách mình khỏi phần đông.

- Em thấy câu lạc bộ này khá tiến bộ.
Đường Vũ tay lướt quanh miệng chén trà, hỏi nhẹ:
- Anh không thích em tham gia?

Tô Xán thực sự không hề muốn, một mặt y luôn muốn kéo gần Đường Vũ về cuộc sống, bảo vệ cô khỏi lạc đường, mà cái hội kia thì khác hẳn, có thể làm Đường Vũ càng thêm tách biệt. Hai nữa không biết bên trong đó có thành phần thế nào, câu lạc bộ kiểu hội kín như thế nhiều quy tắc thường

đặt ưu tiên hội cao hơn gia đình quốc gia, vào khó mà ra thì càng khó hơn, làm y cảm giác không an toàn.
Nhưng nếu ngăn cản Đường Vũ làm chuyện cô thích, đó không phải là bảo vệ cô nữa, mà là sự chiếm hữu ích kỷ.

- Em muốn làm gì hay làm điều đó, anh không có ý kiến.
Tô xán giang tay ra:

- Em cũng chưa quyết định, xem tình hình rồi tính.
Đường Vũ mỉm cười, cô suy nghĩ vào CLB này cũng vì Tô Xán, nếu như cô vào đó, sau này có thể tiến cử Tô Xán. Nếu vào trong CLB đó, tư tưởng của Tô Xán có thể tìm được nhiều người cùng chí hướng, có thể cùng hộ trao đổi tài nguyên, có không gian phát triển lớn hơn. Đường Vũ không nghĩ nhiều, cũng không quy hoạch bầu trời bao la cho Tô Xán, cô chỉ thấy tham gia một nơi có nhiều người giống bọn họ, sẽ làm cuộc sống đại học của họ thêm phong phú.

Tô Xán xoa xoa tay:
- Có điều cái CLB của ĐH ngoại ngữ thật lắm tiền, đặt địa điểm ở Khách sạn Crownie, xem ra địa điểm trong trường học bọn họ cũng rất ít ... sao?

Đường Vũ đột nhiên kêu một tiếng nho nhỏ đầy vui sướng cắt ngang lời Tô Xán:
- Anh cũng có thể đặt chỗ ở khách sạn Crownie mà, ở ngay ngoài cổng trường rất tiện.

- Tốt thì tốt thật, nhưng thời gian này rồi làm gì họ còn chỗ.

- Để em hỏi thử.
Đường Vũ mau mắn mở tùi sách lấy di động ra bấm số:
- Thông Thông, cha cậu là cổ đông khách sạn Crownie phải không … là thế này, lớp Tô Xán tổ chức tiệc Giáng sinh mà chưa có địa điểm … ừ, được.
Đưa điện thoại cho Tô Xán.

- A lô ..

Tô Xán vừa mới đặt di động lên tai thì bên kia là giọng Trình Thông Thông ở tông cao vút:
- Cậu có khùng không, đến giờ mới hỏi, cậu nghĩ người ta giữ phòng cho cậu chắc, đợi đó.

Chưa kịp nói gì thì bên kia truyền tới tiếng tút tút.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 137: Địa điểm(2)

Tô Xán khẽ nhún vai, trả di động cho Đường Vũ:
- Anh nghĩ không ăn thua rồi.

- Anh cứ cầm đi, cô ấy sẽ gọi lại.
Đường Vũ thong thả uống trà:

- Không phải Trình Thông Thông rất xấu tính sao, hơn nữa anh thấy có vẻ cô ấy cũng không thích em.
Tô Xán hỏi nhỏ:

- Thông Thông tính khí hơi khó chịu, nhưng không có ác ý, cơ bản cô ấy rất tốt, bạn bè cần sẽ giúp hết mình.

Tô Xán không tiếp xúc với Trình Thông Thông mấy, đi ăn cơm với mấy cô bạn cùng phòng Đường Vũ thường hay nghe Đồng Đồng, Nguyễn Tư Âu kêu ca, nên không hi vọng nhiều.

Khoảng chừng 10 phút sau, di động của Đường Vũ đổ chuông, màn hình hiển thị tên Trình Thông Thông, Tô Xán bấm nút nghe:
- A lô, mình là Tô Xán đây.
- Không may cho cậu rồi …

Lòng Tô Xán trầm hẳn xuống, tiếp đó lại nghe Trình Thông Thông chê bai:
- Bọn họ chỉ còn cái phòng nhỏ nhất thôi, vốn dùng để đề phòng trường hợp khẩn cấp, chỉ chứa được chừng 200 người, vị trí lại ở tầng 2, không ngắm cảnh được, chẳng có quầy bar, sân khấu …

- Đủ rồi, đủ rồi, thế là quá tốt rồi.

Tô Xán đứng bậy dậy, mắt sáng lên, nói vội như sợ ai đó rình rập giành mất phòng của mình:
- Thông Thông, cám ơn nhiều, đặt hộ mình luôn nhé.
Nếu Trình Thông Thông có mặt lúc này Tô Xán không ngần ngại ôm vào lòng hôn một cái.

- Xì thế mà đã mừng cuống lên, yêu cầu của cậu thật là thấp, chứng tỏ bữa tiệc đó chẳng ra làm sao, có mời tôi cũng không đi … giữ máy đó …
Trình Thông Thông cười khúc khích, cầm cái di động khác lên bấm số, nói một lúc rồi nói với Tô Xán:
- Xong, cái phòng đó sau 9 h tối ngày 23 sẽ trống, cậu sang đó làm thủ tục luôn đi, coi như hòa vụ lần trước cậu giúp tôi thoát khỏi mấy tên người Nga, chuyện này cũng đừng kể với ai đấy, không người khác lại nhờ thì tôi không giúp được nữa đâu. Thôi cúp máy đây, có biết tôi đang ăn trưa không hả, nhà hàng Pháp này có đầu bếp Pháp chính tông nhé, bánh đặc biệt họ làm mỗi ngày chỉ có 30 cái thôi, cậu làm nguội lạnh hết cả …

Tô Xán chưa bao giờ thấy lời khoe khoang lại đáng yêu như thế, đợi Trình Thông Thông tắt máy, trả điện thoại cho Đường Vũ, chạy ù đi, đến cửa rồi thình lình quay về, hôn chụt lên má Đường Vũ một cái tăng tốc chạy biến mất, kệ Đường Vũ thở phì phì vì tức giận.

…….

Đạp xe sang khách sạn Crownie, có Trình Thông Thông đánh tiếng trước, việc đặt phòng diễn ra rất thuận lợi, thậm chí phía khách sạn còn không bắt Tô Xán đặt tiền cọc, Tô Xán lên xem thử phòng hội nghị đó, cực kỳ hài lòng, còn rộng hơn cả phòng đa truyền thông mà y trầy trật mấy ngày không mượn nổi.

Đặt được phòng rồi, Tô Xán lại vội vội vàng vàng chạy tới phòng tự học, viết lên bảng dòng chữ "7 giờ họp tối nay cán bộ lớp số 4 họp, mong mọi

người phối hợp.", sau đó lại đạp xe hộc tốc đi học chiều, thời điểm này y không bỏ tiết được nữa.

Tới 6 giờ hơn, người phòng tự học lục tục thu dọn sách vở rời đi, chừng bảy giờ mọi người tới đẩy đủ, đám Dương Lỗi lề mề tới muộn nhất, Tô Xán liên tục họp lớp kiểu này làm chúng không hài lòng.

Toàn bộ ban ủy lớp đã đủ, Tô Xán tuyên bố địa điểm tổ chức tiệc Giáng sinh:
- Tất cả địa điểm đã bị trưng dụng, chỗ dùng được thì lại không thích hợp tổ chức, tôi thấy quyết định tổ chức ở khách sạn Crownie bên ngoài trường, thế chẳng phải xong sao, không xa, tan tiệc mọi người có thể an toàn về KTX, vè phương diện không khí có thể kết nổi với không khí giáng sinh trong trường, rất tốt.

Cả đám tròn mắt nhìn Tô Xán, không phải mấy hôm nay lo nghĩ quá độ nên đầu óc không tỉnh táo nữa chứ?

Ủy viên sinh hoạt giơ tay:
- Lớp trưởng, đừng đùa như thế có được không, quỹ lớp của chúng ta có 1.200 đồng thôi, lớp mình hoạt động thì tích cực, nộp tiền tuyệt đối chầy bửa nhất khoa, mà một cái phòng hội nghị nhỏ của khách sạn Crownie cũng phải trên 6.000.

- Tô Xán, tôi ủng hộ cậu, nếu chúng ta dán biển công bố tổ chức giáng sinh ở Khách sạn Crownie sẽ oanh động toàn trường, nhưng mà đạn dược có hạn, chúng ta không chơi lớn được như thế ... Không bằng chọn cái quán bên Khách sạn Crownie đi, lúc đó viết trên áp phích "bên cạnh Khách sạn Crownie" lúc đó chữ "bên cạnh" viết nhỏ một chút, hiệu quả cũng khá.
Ủy viên thể dục Lý Hàn rất mưu mô bày ra “tối kiến”:

Đám Dương Lỗi cười khẩy, đây là quyết định cuối cùng của Tô Xán à? E rằng nói ra làm Tô Dĩ Nhất tức chết.

- Không cần phiền phức như thế ...
Tô Xán nhìn quanh một vòng, vỗ ngực nói chắc nịch:
- Tôi đã đặt chỗ rồi, tối 24 chúng ta sẽ tổ chức Giáng sinh ở đó.
Cảm giác làm đại gia đúng là đã.

……

Tin tức lớp số 4 tổ chức tiệc giáng sinh ở khách sạn Crownie công bố ở bảng thông báo khắp KTX, khiến người đi qua đều đứng lại nhìn, áp phích tuy vẽ tay nhưng làm rất đẹp, dòng chữ “khách sạn Crownie” được tô đậm bằng màu đỏ và không hề có chữ “bên cạnh” như Lý Hàn nói.

Sau khi Tô Xán đưa giấy đặt phòng ra, cả lớp nổ tung, tiếp đó hơn một tiếng bàn bạc, tinh thần mọi người cực cao, chẳng mấy chốc cuốn cả đám Dương Lỗi vào tranh luận sôi nổi.

Tô Xán cảm thấy rất tốt, trước đó không khí cả lớp cứ trầm trầm, cảm giác như nhà tang lễ, đó là trái đắng do tên lớp trưởng y chỉ ngồi chiếm chỗ không làm gì cả gây ra, bị lớp khác trêu chọc mỉa mai nhiều.

Tiêu Húc, Lý Hàn còn nhiều lần phản hồi ý kiến bất mãn của thành viên trong lớp với y, khi học chung với lớp khác, không hiếm lần nghe được mấy lời kiểu như :" Ồ, lớp cậu lại tổ chức hoạt động à, cùng với khoa thông tin? Sướng thế bên đó nhiều mỹ nữ ... Lớp tôi? Lớp tôi hình như có lớp trưởng thì phải, này lớp trưởng lớp mình tên là gì, đấy, cậu ta cũng quên nốt rồi."

Nhưng lần này đến lớp khác cũng biết lớp trưởng lớp số 4 tên là Tô Xán.

Tin tức ghi trên áp phích là :" Gửi toàn thể bạn học lớp số 4 sinh viên năm 1: Vì nâng cao vinh dự tập thể, đoàn kết trong lớp. Tối ngày 24 tháng 12, lớp số 4 tổ chức tiệc giáng sinh ở hội trường tầng 2 Khách sạn Crownie – viết hoa tô đỏ -, đây là hoạt động trọng đại đầu tiên của lớp ta năm nay, mời mỗi bạn học ăn mặt đẹp đẽ tham dự vào 8 giờ. Ngoài ra có thể dẫn theo một

gia quyến, mỗi người sẽ có một món quà xinh xắn. Hội ủy viên lớp số 4 công bố."

Lớp số 4 không thiếu nhân vật tinh thông cầm kỳ thi họa, áp phích này tự chế tác, cò làm mấy bản, nếu không có Tô Xán khuyên can chắc đám người hưng phấn quá độ này chạy luôn sang cả khu khác dán áp phích, đáng lẽ chỉ công bố trong lớp là đủ rồi, nhưng cả đám phản đối ầm ầm quyết định làm áp phích, hưng phấn cũng phải thôi, đây là lần đầu lớp số 4 nở mày nở mặt mà.

Áp phích đem dán trước bảng thông báo trước giờ sinh viên về KTX chuẩn bị cất cặp cất sách ăn cơm, thời điểm đông nhất trong ngày, vì thế ban đầu một người xem rồi hai ba, cả đám đông vây quanh.

- Lớp mình tổ chức tiệc Giáng sinh ở khách sạn 5 sao cơ à? Không nhầm chứ?
Một cô nữ sinh lớp số 4 còn định gỡ cả áp phích xuống xem cho rõ.

- Quá xa xỉ, chẳng lẽ được tài trợ? Làm sao kiếm được nhiều tiền như thế?

- Móa, tức chết, tôi lại chỉ quen một thằng lớp số 4 thôi, chả lẽ nhận là gia quyến của nó để tham gia?

Học sinh lớp số 4 là choáng váng nhất, vẫn đứng ngây ra trước áp phích:
- Đây là lớp mình mà, không phải còn chưa tìm được địa điểm à? Từ khi nào đặt chỗ ở Khách sạn Crownie thế?

Ồn ào cũng phải thôi, tình huống này thông thường chỉ có thi thoảng đi qua Khách sạn Crownie thấy tấm băng rôn đỏ to tướng ghi " nhiệt liệt chào mừng lãnh đạo XXX tới khách sạn Crownie", bao giờ một lớp mà cũng có thể tổ chức tiệc trong đây rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 138: Trước lễ Giáng sinh (1)

Tô Dĩ Nhất vào văn phòng, có giáo viên chủ động vỗ vai hỏi:
- Này, lớp số 4 của anh chịu chơi nhỉ, tổ chức tiệc Giáng sinh ở Khách sạn Crownie kia đấy, chậc chậc, có tiền thật là sướng.

- Anh nghe nhầm với lớp nào rồi, lớp tôi còn chưa kiếm được chỗ mà.
Tô Dĩ Nhất cười xua tay:

- Làm sao mà nhầm được, áp phích dán đầy khắp nơi rồi kia kìa, bọn nhóc cũng bàn tán tưng bừng, không tin anh vào mạng mà xem, chúng nó thông báo cả trên forum trường đấy.

Tô Dĩ Nhất nghe mà hoảng hồn.

Quỹ lớp của mỗi lớp được trường học quy định thống nhất, dùng tổ chức hoạt động trong lớp, cấm chỉ thu nhiều hơn, Tô Dĩ Nhất biết quỹ lớp có 1.800, mấy tháng qua dùng mất một ít rồi, hiện giờ chỉ còn trên 1.200 thôi, làm sao có thể tổ chức ở khách sạn năm sao? Cũng chưa bao giờ nghe nói xí nghiệp nào tài trợ cho hoạt động một lớp?

Chẳng lẽ phát động cả lớp góp tiền, không ổn, nhà trường không cho phép chuyện này diễn ra, không khéo bị kỷ luật như chơi.

Thế nên Tô Dĩ Nhất mặt lúc đỏ lúc trắng, gọi Tô Xán tới văn phòng, đứng ngồi không yên, Tô Xán vừa tới liền chất vấn ngay:
- Tô Xán chuyện này là thế nào? Tiền ở đâu ra? Em kêu gọi lớp mình đóng góp à? Hồ đồ, hồ đồ, ảnh hưởng rất không tốt ... Được rồi, nói chuyện tiền đi đã.

- Thầy Tô, em có người bạn gia đình là cổ đông khách sạn Crownie, nên được thuê với giá ưu đãi, chi phí là do em bỏ ra, nếu như thầy sợ ảnh hưởng, cứ nói là tiệc cá nhân của em, không phải hoạt động của lớp.

- Em bỏ tiền?
Tô Dĩ Nhất sao có thể tưởng tượng ra câu trả lời thế này, Tô Dĩ Nhất còn nhớ cha Tô Xán, vì họ cùng họ Tô, lúc đó Tô Lý Thành dẫn Tô Xán tới gặp hắn, mang theo cả mấy thứ đặc sản Tây Xuyên, đó là người trung niên chất phác, nên ấn tượng với Tô Xán cũng rất tốt.

Chẳng lẽ gia đình tên nhóc này là thổ hào địa phương?

- Thầy Tô, còn vấn đề gì nữa không ạ?

Vấn đề tiền không phải lo nữa rồi, không vi phạm quy định của nhà trường là tốt, Tô Dĩ Nhất cố trấn tĩnh lại:
- Ra thế ... vậy thì được, có điều em cũng phải nói cho tôi biết một tiếng chứ.

Tô Xán trưng ra bộ mặt vô tội quen thuộc:
- Vì thời gian gấp gáp quá, em và các bạn cũng mới quyết định tối hôm qua, nên chưa kịp báo với thầy, mà các bạn thì quá hưng phấn nên vội vàng khoe khắp nơi.

- Dù sao sinh viên ĐH Thượng Hải tổ chức tiệc Giáng sinh ở khác sạn 5 sao, tin này lan đi chỉ e nhà trường … thôi kệ chỉ cần không phải là em bắt các bạn trong lớp đóng tiền thì không phải sợ gì cả ..
Tô Dĩ Nhất châm một điếu thuốc, tâm trạng hưng phấn:
- Lớp ta từ đầu năm tới giờ chưa làm cái gì ra hồn, làm tôi không ngẩng đầu lên được, cứ làm ... Không cần sợ ảnh hưởng, lãnh đạo trường chẳng lẽ còn ăn thịt được tôi sao?

Tô Xán nảy ra một ý nghĩ:

- Thầy Tô, hay là thầy mời vài lãnh đạo khoa tham gia buổi tiệc lớp ta, lấy danh nghĩa là đại diện trường giám sát hoạt động sinh viên bên ngoài trường, như thế không ai nói ra nói vào được nữa.

Tô Dĩ Nhất hai mắt sáng lên, ông ta có nhân tuyển rồi, đảm bảo vẹn cả đôi đường, thằng nhóc này đầu óc nhanh nhạy, suy nghĩ chu đáo, chỉ tiếc mỗi điều là lười, thi thoảng lại biến mất, đúng là nhân vô thập toàn:
- Được, chuyện mời lãnh đạo khoa tôi sẽ làm, còn các em trong vài ngày tới nhất định bị người ta chú ý, nên bảo cả lớp phải học chăm chỉ, đẩy đủ không cho ai có cớ. Lần này nhất định phải tổ chức một bữa tiệc cả lớp khó quên, đừng lãng phí cơ hội tốt.

Tô Xán thầm nhủ, đây thì có gì mà là cơ hội tốt, nếu chẳng phải cô vợ nhỏ của mình không cho tiêu tiền lung tung thì cứ rảnh rỗi mình mời khác một lần cũng được.

……..

- Đường Vũ, xem thông báo chưa?
Nguyễn Tư Âu tan học về, vừa vào phòng đã hỏi:

- Chuyện gì?
Đường Vũ đang ở trong gian vệ sinh giặt đồ lót, nghe Nguyễn Tư Âu hỏi ngẩng đầu lên, mu bàn tay chùi bong bóng xà phòng dính vào cằm.

Nguyễn Tư Âu rót một cốc nước, uống liền hai ngụm, nữ sinh uống nước như trâu uống thế này rất hiếm có:
- Lớp Tô Xán tổ chức tiệc giáng sinh ở Khách sạn Crownie đấy, hiện giờ các lớp đang bàn tán, còn có thể mang theo gia quyến nữa, thế còn để người ta sống nữa không? Lớp khác tổ chức tiệc ở hội trường sẽ nghĩ thế nào?

Trình Thông Thông đặt tay lên miệng, ý bảo Đường Vũ đừng tiết lộ, tính cô tiểu thư đỏng đảnh này là như vậy, suốt ngày thích khoe khoang gây sự chú

ý, nhưng khi làm việc thực sự đang ca ngợi lại giấu đi, sợ người ta vì thế đánh giá sai về mình.

Vì thế Đường Vũ chỉ ồ một tiếng, lại cắm cúi giặt đồ:
- Vì trong trường không còn chỗ nên mới phải dùng địa điểm ngoài trường thôi, giống nhau cả mà.

- Ngất mất, Đường Vũ, cậu có vấn đề gì à? Đem so cái phòng học với khách sạn 5 sao.
Nguyễn Tư Âu bị đánh bại rồi, nhiều lúc nói chuyện với Đường Vũ cảm giác không giống nói chuyện với đồng loại:
- Đúng là chỉ cậu mới nghĩ thế được, có biết người khác không nghĩ như thế không hả? Ôi, nghĩ thôi đã mất cân bằng, mình muốn chuyển sang lớp số 4 quá.

Đồng Đồng cũng trêu ghẹo:
- Đường Vũ, sắp Giáng sinh rồi, cậu chuẩn quà gì cho Tô Xán thế, nói ra đi, mọi người tư vấn cho, con mắt của cậu không đáng tin ...

Trình Thông Thông như mọi khi không quên tận dụng cơ hội để khoe khoang:
- Đúng thế Đường Vũ, cậu không thể cứ lạnh nhạt như vậy được, đây là Giáng sinh, là dịp tốt cho các cặp đôi bày tỏ tình cảm, như năm ngoái có nam sinh tặng mình dây chuyền 4.000, năm trước nữa thì không ấn tượng gì rồi, hình như có người đi Hong Kong về mang cho nước hoa Tommy, nay năm liệu thu được gì đây?

- Quà gì à?...
Đường Vũ lặng lẽ nhìn chậu nước, mặt nước hơi gợn sóng phản chiếu khuôn mặt của cô, cô gần như không có khái niệm lễ tết gì cả, với cô đó chỉ là thời gian cô cho phép mình thả lỏng, nghỉ ngơi mà thôi.

Cao trung năm thứ nhất, cô và Tô Xán chỉ là người bạn hợp tính nhau thôi, hai bên có chút thiện cảm với đối phương, thuộc về loại gặp nhau có thể chia sẻ vài ba câu chuyện nhỏ, chớp mắt tốt nghiệp sẽ đường ai nấy đi.

Cao trung năm thứ hai cô rời Hạ Hải, tới Dung Thành cho rằng cả đời không gặp Tô Xán nữa, đêm Giáng sinh chùm chăn ngồi ở cửa sổ, ánh mắt thất thần nhìn về phương xa.

Cao trung năm thứ ba ở Mỹ, lúc đó bận rộn học tập, cố gắng hòa nhập vào nền văn hóa hoàn toàn khác, vì thế không có mấy thời gian bên nhau, không muốn lãng phí cơ hội vào bữa tiệc tùng, nên Giáng sinh đơn giản, đi nghe biểu diễn nhạc giao hưởng thính phòng, ngồi dựa vào nhau, cảm thụ hơi ấm đối phương, nửa chừng Tô Xán ngủ mất ...

Giáng sinh năm nay sắp tới, cô vốn có lời giao hẹn không tổ chức ngày lễ tết, nhưng bây giờ đột nhiên muốn tặng Tô Xán một món quà đáng nhớ.

…….

Loại CLB như Feec có hoạt động gì thường rất kín đáo, một ít học sinh trong trường còn chẳng biết tới có sự tồn tại của CLB này, nói gì tới hoạt động của nó.

Năm nay phía Feec có ý định liên hợp tổ chức hoạt động cùng với ĐH ngoại ngữ, dùng để mở rộng vòng giao thiệp hai bên, đương nhiên không phải công khai tuyên bố, chỉ một vài lãnh đạo cao tầng có quan hệ rộng của CLB đưa ra quyết định này, coi như dùng mối quan hệ của mình giúp thành viên.

Thực ra những thành viên nòng cốt của Feec nhìn ra hệ thống xã giao của mình có vấn đề.

Đem so với hiệp hội đầu tư sáng nghiệp ĐH Thượng Hải, hiệp hội người quản lý, hiệp hội MBA thì còn cao hơn một bậc, không chỉ vì bọn họ là CLB lâu đời nhất, mà vì điều kiện gia nhập bọn họ cực cao, có tin đồn nói, qua năm học thứ 3 mà còn chưa được lời mời của Feec, thì coi như vô duyên với CLB này rồi, bọn họ nghiêm khắc khống chế nhân số, giữ gìn phẩm chất riêng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 139: Trước lễ Giáng sinh (2)

Một CLB có tỉ lệ thành viên thành đạt cực cao như Feec, khỏi phải nói sâu trong tâm khảm ai cũng có sự kiêu ngạo, nhìn bên ngoài luôn lịch sự khách khí, kỳ thực đó là khoảng cách kiểu trịch thượng " chúng ta không phải một loại người".

Clb càng lâu đời, danh vọng càng cao thì hiện tượng tách mình ra khỏi tập thể này càng nghiêm trọng, vì thế bọn họ cần mở rộng vòng tròn xã giao, đương nhiên không thể mở rộng một cách tùy tiện, đối tượng cần lựa chọn kỹ càng.

Cho nên lần này tổ chức Ai Tắc Khắc tổ chức hoạt động gần ĐH Thượng Hải là do hai bên cùng liên hợp với nhau.

Đh ngoại ngữ nổi tiếng nhiều mỹ nữ, các quản lý của Feec hi vọng các chàng tri ưu tú của bọn họ bước ra khỏi phòng nghiên cứu khép kín, khỏi thư viện, phòng tự học, quen biết với những nữ sinh tinh phẩm kia.

Hiện giờ các thành viên cấp cao của CLB nhà doanh nghiệp tương lai này đang tập trung trong một quán cà phê kiểu Anh trên tầng thượng của khách sạn Crownie, bọn họ vừa tới hội trường tổ chức bữa tiệc vào đêm Giáng sinh cùng bên khách sạn khớp kế hoạch, không như lớp Tô Xán chỉ thuê một ngày, Feec đặt trước 3 ngày, đảm bảo chuẩn bị tốt nhất.

- Không ngờ lại có một lớp học tổ chức trùng địa điểm với chúng ta.
Nam sinh đeo kính gọng vàng trông rất trí thức nói, hắn là Lưu Mộng Huy, một trong số quản lý của Feec.

- À, nghe nói rồi, lớp số 4, lớp trưởng là Tô Xán, tự bỏ tiền mở tiệc, được học sinh năm thứ nhất tung hô là “lớp trưởng ngầu nhất” ...

Đó là cô gái đeo kính đen, ngực rất lớn, tên Mạc Tuyết, phó hội trưởng hội sinh viên, là người tiến cử Đường Vũ gia nhập.

Người thứ ba là Lương Thanh Hà, lắc đầu:
- Chỉ sợ lúc đó lộn xộn, sao nhà trường lại cho phép một lớp làm như vậy, còn rêu rao khắp nơi nữa, dù năm thứ nhất, cũng nên biết suy nghĩ một chút chứ.

- Hay là đá bọn họ ra chỗ khác, tôi có thể tác động vào nhà trường ngăn cản bọn họ, hoặc để họ chuyển khách sạn, tất nhiên tôi sẽ giúp họ đặt chỗ ở khách sạn khác gần trường.
Lưu Mộng Huy cười khoe hàm răng trắng đều đặn, giọng nói của hắn như vu sư thời trung cổ, mang theo ma lực vô hình.

Mạc Tuyết nhíu mày:
- Đừng bá đạo như thế, bọn họ ở tầng 2, chúng ta ở tầng 19, chẳng liên quan gì tới nhau. Sinh viên mới mà làm việc chưa đủ chín chắn cũng bình thường, là học trưởng, chúng ta phải bảo hộ họ, đừng quên chúng ta là sinh viên ĐH Thượng Hải, gần đây tư tưởng cục bộ trong CLB ngày càng lan rộng, chúng ta cần phải chặn nó lại, nếu không sẽ ảnh hưởng tới tương lai lâu dài ...

Tô Xán và lớp số 4 tưng bừng chuẩn bị hoạt động của lớp, không để ý tới bên ngoài, không quan tâm hoạt động của lớp gây ra xôn xao như vậy, suýt nữa bị người của Feec không hài lòng khiến bữa tiệc nguy cơ đổ vỡ.

Thực ra sinh viên ĐH Thượng Hải tới khách sạn hay các nơi giải trí tổ chức tiệc tùng là quá bình thường, còn có chuyện cả một lớp tổ chức đi du lịch Hi Lạp vào kỳ nghỉ dài nhân dịp quốc khánh. Năm 1997 một vị học trưởng tốt nghiệp bao một chiếc tàu thủy trên sông Hoàng Phổ chiêu đãi cả lớp, tới giờ giáo viên và lãnh đạo khoa vẫn ấn tượng sâu sắc, học trưởng chịu chời đó hiện đã di dân sang Mỹ.

Càng không thiếu các phương thức tụ hội quái đản mới mẻ, như một đám nữ sinh bao trọn hộp đêm tổ chức ăn chơi tưng bừng thâu đêm, hôm sau cả đám mang mắt thâm quầng lên lớp với hình tượng nữ sinh ngoan ngoãn, chuyện như vậy kể không hết.

Bị văn hóa nước ngoài ảnh hưởng mạnh, phong khí trong ĐH Thượng Hải khá cởi mở.

Có điều mấy loại tụ hội phản nghịch không dám mang ra công khai, cho dù những sư huynh sư tỷ lão làng năm thứ 4 cũng đều tu luyện được công lực sau lưng tha hồ điên cuồng, nhưng bề ngoài phải thuần khiết. Feec càng kín đáo, tất cả tiến hành trong lặng lẽ.

Giống như lớp số 4, ngang nhiên thông báo mời cả lớp tới khách sạn "thác loạn" đúng là lần đầu tiên xuất hiện.

Cho nên rất nhiều sư huynh sư tỷ gán cho Tô Xán biệt danh lớp trưởng lấc cấc, thiếu suy nghĩ.

Lớp trưởng một lớp muốn làm chút chuyện giúp lớp mình nổi bật là bình thường, nhưng tình huống này có hơi việt vị rồi, dù sao nhà trường vẫn phải để ý tới dư luận, nhất là ĐH Thượng Hải luôn bị xăm xoi, chuyện này có ảnh hưởng tới danh tiếng của trường không? Chưa nói bị chỉ trích phô trương xa xỉ, chuyện này không phù hợp với trường học có lịch sử học tập lâu đời.

Nhưng lớp số 4 chẳng những làm, lại còn làm công khai, toàn bộ cán bộ lớp điều động đi bố trí hội trường, khoe khoang với lớp khác, lạ cái là vòng tròn học sinh bàn tán khắp nơi, mà trường học lại không có ý kiến gì, nên lớp số 4 vẫn cứ theo đúng kế hoạch chuẩn bị.

Lớp số bốn học tập rất tốt, Tô Dĩ Nhất nhiều lần kiểm tra bất ngờ, chỉ sợ đám học sinh của mình vì sắp Giáng sinh mà lơ là học tập, giờ xem ra không có hiện tượng này, làm ông ta rất hài lòng.

Ở cửa KTX, Tương Thiếu Hoa và Dương Lỗi đứng tựa vào tường hút thuốc, phả ra những vòng khói tròn cực kỳ điệu nghệ:
- Thằng Tô Xán đó cũng thật giỏi bày trò, trên diễn đàn trường cãi nhau vì đoạn diễn thuyết của y còn chưa lắng xuống, bây giờ lại thêm việc này, box sinh viên mới gọi y là lớp trưởng ngầu nhất.

Tương Thiếu Hoa rất khó chịu, mãi mới có cơ hội vượt mặt Tô Xán ở hoạt động tập thể, kết quả chưa được mấy ngày Tô Xán lại vươn lên, át hết hào quang của hắn.

- Tổ chức tiệc ngoài trường cũng có phải cái gì mới mẻ đâu, chẳng qua đúng lúc người khôn của khó nên mới được chú ý thôi.
Khói thuốc chầm chậm từ mũi Dương Lỗi bay ra, vỗ vai Tương Thiếu Hoa:
- Cứ làm cho tốt đi, tiệc lớp cậu ở trong trường có không khí, lại có thể ngắm pháo hoa trong đêm, đó là ưu thế của cậu.

Dương Lỗi hút hết thuốc rồi quay về phòng, bây giờ ai cũng biết Tương Thiếu Hoa không thích Tô Xán, hiện danh vọng Tô Xán trong lớp rất cao, hắn không muốn bị người ta cho rằng là người trong vòng tròn của Tương Thiếu Hoa mà bị cô lập.

Nguyên nhân sâu xa vẫn là buổi sáng đó ở thao trường bị Đường Vũ làm chấn động, khi đó hắn vẫn còn chưa tỉnh ngủ, nhưng tích tắc nhìn thấy khuôn mặt thanh lệ của Đường Vũ liền hoàn toàn không có chút buồn ngủ nào nữa, thế nhưng Đường Vũ vì Tô Xán ra mặt đá tên đội trưởng đội bóng chày gây oanh động cả trường, sau đó nắm tay Tô Xán bỏ đi, làm hắn trằn trọc hai đêm không ngủ nổi.
Hắn thấy mình thông minh hơn Tô Xán, giỏi giang hơn, đẹp trai hơn, gia cảnh tốt hơn, nhưng không có được cô gái tóc đuôi ngựa như từ tranh vẽ bước ra đó.

Nam nhân có thể chơi đùa nhân gian, hưởng thụ lạc thú điên đảo loan phượng, nhưng hạnh phúc tối cao là nắm tay một cô gái, ẩn thân một góc của thế giới.

Dương Lỗi biết bốn năm đại học, hay nhiều năm sau nữa sẽ không quên được bóng dáng xinh đẹp ở sáng sớm mùa thu đó.

Tô Xán nhận được rất nhiều điện thoại, Vương Uy Uy biết tin Tô Xán được hưởng giáng sinh cùng Lâm Lạc Nhiên và Đường Vũ, liền gọi điện tới:
- Gần đây tôi bị mẹ tôi kéo tới nhà toàn người nảo nào, lắm lúc hơn cả minh tinh chạy show, không ngớ được mình tới nhà ai làm cái gì, mệt chết, làm sao được sung sướng như cậu.

Tô Xán không độc ác như Lâm Lạc Nhiên, vỗ về hắn:
- Đó là nhà cậu chuẩn bị cơ sở cho cậu, cha cậu kỳ vọng vào cậu rất cao.

- Biết rồi, nếu không đã chẳng để tôi vào cái trường học bé bằng lòng bàn tay này.
Tinh thần Vương Uy Uy không khá hơn chút nào.

- Không chú trọng một góc, sao có được thiên hạ.

- Tôi cũng muốn đi theo con đường cha mẹ tôi vạch ra, tôi biết không có họ, Vương Uy Uy này chẳng là cái đinh gì, cuộc sống này rất vất vả, cha mẹ tôi cũng không dễ dàng gì .. Nhưng so với nó, tôi thích cầm cái máy ảnh, tới nơi không ai quen biết, ngao du khắp thế giới, đó mới là ước mơ của tôi cơ.
Vương Uy Uy cười yếu ớt.

Tô Xán không tiếp lời này, Vương Uy Uy nói những lời này chứng tỏ hắn đã trường thành hơn nhiều, biết trên đời có việc phải làm và việc cần làm, trách nhiệm của bạn bè lúc này là chia sẻ và ủng hộ thôi.

- Tô Xán, gần đây tôi thường mơ thấy cậu, nhớ tới cuộc sống ở Dung Thành, nhớ ngày tháng chúng ta đi chơi game suốt đêm không về, khi đó

Lạc Nhiên cởi giày ngồi co mình trên ghế sô pha, chúng ta nói không có có mùi không bình thường, bị nha đầu đó cầm giày đuổi đánh khắp nhà.

Lâm Trứu Vũ hiện ở trong trường quân đội, thu lại cái tính điên của hắn không ít, không thể phủ nhận trưởng bối Lâm gia rất sáng suốt, Tô Xán thậm chí nghi hắn bị trong nhà can thiệp vào điểm thi để bắt hắn phải đi theo ý mình, nhưng Tô Xán không bao giờ nói ra điều này.

- Tên đầu heo cậu mơ tới tôi có quái gì hay, Lạc Nhiên mơ thấy tôi thì tôi còn tiếp nhận.

- Cút, cậu đừng có ý đồ gì với đứa em gái xinh đẹp như hoa của tôi đấy, nói một câu thôi, muốn nhắm vào nó, không những phải qua được Đường Vũ, còn phải qua cả tôi.
Lâm Trứu Vũ nói tới đó, nghĩ gì sửa lời:
- Thôi, không cần qua tôi, Đường Vũ đủ giết cậu trăm lần rồi, đến lúc đó tôi làm tròn đạo nghĩa bạn bè, an táng cho cậu cẩn thận.

- Yên tâm đi, em gái cậu cũng giảo hoạt như hồ ly, tôi còn chưa đủ cái đạo hạnh thuần phục.
Tô Xán thích Lâm Lạc Nhiên, nhưng y tuyệt đối không dám nảy ra tâm tư không nên có:

- Được rồi, có chuyện nhờ cậu đây, tôi biết em tôi với cái câu lạc bộ chết tiệt nào đó tổ chức tiệc Giáng sinh ở gần trường cậu, cậu giúp tôi trông nom nó, ai mà biết trong cái CLB đó có lũ khốn kiếp nào. Em gái tôi thông minh thật, nhưng có lúc cũng ngốc lắm, nếu có đứa bất lương nào giở trò với nó thì tôi cứ nhè cái chân chó của cậu mà đánh ...
Lâm Trứu Vũ ngang ngược tuyên bố:
- Tóm lại tôi không cần biết, nó mà uống say, sáng hôm sau nằm trên giường nó không phải là cậu, tôi mang súng tới bắn vỡ gáo cậu đấy.

- Khoan, nếu người nằm trên giường là tôi thì sao?

- Ha ha ha, tôi nói rồi còn gì, đợi Đường Vũ xử cậu xong, tôi sẽ an táng cẩn thận, thế nhé, bái bai.

Lâm Trứu Vũ nói xong cúp điện thoại:

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 140: Bữa tiệc bắt đầu

Đ

êm trước lễ giáng sinh, vì trước đó hội trường của khách sạn Crownie còn dùng cho việc khác, nên sau 9 giờ tối bọn họ mới có thể bố trí, cán bộ lớp số 4 mặc áo dầy, xông pha cái lạnh căm căm, tay cầm túi to túi nhỏ đựng bong bóng, đèn màu, cây noel, áp phích, bút v..v..v... Các vật phẩm trang trí tới khách sạn.

Tới cửa khách sạn thấy có một cái xe tải nhỏ, một hàng BMW, Mercedes đằng sau, hơn chục người đang vận chuyển đồ từ trong xe ra, chỉ huy là một nữ sinh, vừa cầm điện thoại nói chuyện, vừa ra lệnh, trông rất bận rộn.

Tô Xán đoán ra đây hẳn là CLB Ai Tắc Khắc tới tổ chức tiệc Giáng sinh rồi.

Địa điểm của lớp số 4 là phòng yến hội tầng hai, không phải cái có quy mô lớn nhất khách sạn, nhưng tổ chức hoạt động một lớp thì quá dư thừa, không gian ấm áp. Muốn đặt được cái phòng này không phải là dễ dàng, gần Giáng sinh, không ít công ty tổ chức tiệc, hội nghị, không có Trình Thông Thông giúp đỡ thì Tô Xán có trả gấp đôi tiền thì cũng không đặt được cái phòng gần như nhỏ nhất này.

Còn tiệc của Đh Ngoại ngữ tổ chức trên tầng 19, tầng thượng, ở phòng yến hội cấp bậc cao nhất của khách sạn, có sân khấu, có quán bar, có cả ban công để ngắm cảnh đêm, tóm lại ở đẳng cấp hoàn toàn khác.

Có điều đó là chuyện của người ta, ghen tỵ với thiên hạ thì có ghen tỵ cả đời, lớp số 4 say sưa trong niềm vui của bọn họ.

Bận rộn suốt hai tiếng liền, tới 11 giờ, Tô Xán cùng mọi người trở về, dọc đường còn nấu cháo điện thoại với Đường Vũ.

- Em có thể tới giúp mà, môn học tối nay em trốn cũng được.

Tô Xán thở một hơi, đêm lạnh căm, hơi thở biến thành sương trắng, tay tê hết cả, xung quanh vắng người, đèn KTX vẫn sáng, giọng Đường Vũ truyền qua điện thoại vào tai, dễ nghe vô cùng.

- Đây là tiệc của lớp anh, em làm khách, sao có thể để khách chuẩn bị, em cứ yên tâm đợi tới lúc đó mặc cái váy đẹp nhất tới tham gia là được.

- Anh tự tin nhỉ, mọi người đều rất chờ mong đấy.

Tô Xán đương nhiên mời cả phòng Đường Vũ tham gia tiệc, Đồng Đồng và Nguyễn Tư Âu đều rất hưng phấn, còn Trình Thông Thông tham gia tiệc cùng đám bạn của mình ở trung tâm thành phố.

Trở về phòng, Tô Xán bật laptop, đăng nhập vào Facebook, đọc tin nhắn của Mark.

Năm nay Mark chẳng được nhẹ nhõm như mọi năm, hắn phải vất vả sửa chữa các chức năng theo ý kiến phản hồi của người dùng, dùng tiền của Tô Xán tăng viện thuê thêm mấy lập trình viên, xử lý công tác thường ngày, bây giờ không như lúc đầu nữa, Facebook mang lại cho hắn động lực cực lớn.

Mark không online, Tô Xán để lại tin nhắn chúc mừng Giáng sinh sớm, gửi cả tin nhắn cho Diệp Huy Thường, anh bạn ở CLB DnD khiến y vừa tới Exeter đã bị tóm lên phòng hiệu trưởng, vì ngày mai y sẽ rất bận rộn, có thể không có thời gian lên mạng.

Ngày 24, đêm Giáng sinh năm 2001.

6h 40 phút tối, tổ chức Ai Tắc Khắc của Đh ngoại ngữ đã tập kết, huy động cả chiếc xe chở khách cỡ lớn chở thành viên tới thẳng khách sạn Crownie,

đương nhiên không thiếu người lái xe riêng của mình tới.

Sinh viên ĐH Thượng Hải ra vào tấp nập trước cổng trường đều nhìn thấy cái xe khách lớn này, còn tưởng là đoàn du lịch nào đó.

Nhưng từ trên xe bước xuống lại là thanh niên nam nữ mặc lễ phục đẹp đẽ, đa phần là nữ sinh, làm trước cổng khách sạn như lãng đãng không khí mang sắc hồng, vì trời tương đối lạnh, nên các cô gái mặc thêm áo khoác, chỉ cần từng dôi chân dài đi tất lụa đen đủ khiến đám lang sói Đh Thượng Hải kích động chuyển trường rồi.

Tô Xán và đám cán bộ lớp cũng đang chạy đôn chạy đáo lo hoàn thiện những khâu chuẩn bị cuối cùng, tới cổng khách sạn liền thấy Lâm Lạc Nhiên.

Lâm Lạc Nhiên đang đứng giữa nhóm sinh viên hai trường, đi đôi dày cao gót đen, tất lụa đen, váy đen, chỉ tiếc phần thân trên đáng mong đợi nhất lại bọc trong chiếc Jacket dày giữ ấm, đưa tay vẫy vẫy Tô Xán.

Lý Hàn huých vai Tô Xán:
- Lão đại, yêu tinh lại tới rồi, đêm nay có cả Đường Vũ nữa, hạnh phúc tới mức đến trời cũng phải oán hận ... He he, đi trước đây, nữ nhân cấp bậc này Lão Lý không tiêu hóa nổi.

Cùng với khoảng cách càng gần, mùi thơm trên người Lâm Lạc Nhiên tỏa ra càng ngây ngất.

- Sao tới giờ này rồi vẫn còn chưa chuẩn bị xong?
Lâm Lạc Nhiên thấy Tô Xán trán lấm tấm mồ hôi, hỏi:

- Không có gì, không có kinh nghiệm tổ chức đâm ra chạy mua đường hơi nhiều chút thôi, bây giờ xong rồi.

Lâm Lạc Nhiên nói với mấy người bên cạnh:

- Mọi người vào trước đi, tôi nói chuyện với bạn một chút.

Tô Xán lập tức cảm nhận được ánh mắt đề phòng của mấy nam sinh đi qua, chưa chi đã thấy nhiệm vụ của Lâm Trứu Vũ giao cho rất nặng nề, nha đầu này chơi điên, trong khi bọn sói đói xung quanh lại cả một đống:
- Vừa rồi về nhà xem mắt ra sao?

Lâm Lạc Nhiên nheo nheo mắt lại, thú vị nhìn Tô Xán:
- Sao cậu lại quan tâm tới vấn đề này nhỉ, không phải có ý gì chứ?

Tô Xán tỉnh bơ:
- Đây là câu hỏi bình thường của bạn bè nhỉ mà, vì sao bạn lại nghĩ có ý đồ gì, chính Lâm đại tiểu thư nên hỏi lại bản thân đi.

- Xì, lẻo mép, không nói với cậu nữa, tôi đi trước đây, lát nữa gặp.
Lâm Lạc Nhiện xem đồng hồ nói.

- Mình cũng đi lên.
Tô Xán gật đầu đi vào thang máy, cửa thang máy mở ra, chuẩn bị bấm thì có người gọi bảo đợi, Tô Xán ngớ người, chính là Lưu Hiểu Tĩnh, cô người mẫu được Phạm Chi Lương mời tới dùng mỹ nhân kế với mình.

Lưu Hiểu Tĩnh thoáng ngạc nhiên, sau đó quay đầu sang một bên.

Người ta không muốn tỏ ra quen biết, Tô Xán tất nhiên cũng chẳng mặt dày xán tới, nhìn cách ăn mặc thì Lưu Hiểu Tĩnh tham gia bữa tiệc ở đây, một cô gái xinh đẹp như vậy, tất nhiên là thứ trang điểm quan trọng cho các bữa tiệc. Lưu Hiểu Tĩnh không thẹn là người mẫu, cực kỳ biết ăn mặc, một bộ lễ phục đen ôm sát cơ thể, áo choàng lông trắng muốt, cặp ngọc ẩn hiện dưới lớp lưới đen, tràn ngập vẻ hấp dẫn thần bí, bất kỳ nam nhân nào mang theo cô gái này bên cạnh cũng rất có thể diện.

Tô Xán cũng hiểu Lưu Hiểu Tĩnh vờ không quen biết mình là một loại tự bảo hộ, nên phối hợp không tỏ bất kỳ thái độ gì, ấn nút tầng 2.

Tới tầng 2, Tô Xán chào tạm biệt Lâm Lạc Nhiên đi ra. Cửa thang máy đóng lại, Lâm Lạc Nhiên đưa mắt nhìn Lưu Hiểu Tĩnh, hai cô gái cùng mỉm cười. Vừa rồi Tô Xán nhìn thấy Lưu Hiểu Tĩnh có một tích tắc khựng lại, làm Lâm Lạc Nhiên mẫn cảm nhận ra, sau đó Tô Xán vào bên trong mắt càng nhìn thẳng, khiến cô thêm khẳng định, cô thừa biết Tô Xán thích ngắm đùi nữ sinh, một cô gái xinh đẹp váy ngắn thế này, y thế nào cũng phải lướt qua vài cái, thái độ bất thường như vậy rõ ràng hai người này quen biết nhau.

Lâm Lạc Nhiên nhíu mày, Tô Xán có quen Lưu Hiểu Tĩnh cũng không phải có gì quá ngạc nhiên, quan trọng là vi sao bọn họ lại giả vờ không biết nhau?

Gần tới 8 giờ, bữa tiệc của lớp số bốn sắp bắt đầu, Tô Xán đứng ở trong đại sảnh khách sạn Đường Vũ, nhìn thấy Đường Vũ cùng hai cô bạn bước qua cửa xoay tròn, hai mát sáng lên, lâu lắm rồi, từ sau dạ tiệc ở Mỹ, mới lại được nhìn Đường Vũ bỏ kiểu trang phục hai màu trắng đen truyền thống.

Đường Vũ hôm nay trang điểm xinh đẹp, mái tóc đen cắt ngắn trông như để tự nhiên thực chất uốn giữ nếp công khu, khéo léo ôm lấy khuôn mặt trái xoan, một chiếc máy màu hồng đào, khoác hờ trên vai chiếc áo véc nữ màu trắng muốt, trang nhã mà không lộ da thịt, ở hông có một đai lưng nhỏ kéo chặt tôn lên đường cong gợi cảm ở trên lẫn bên dưới.
Cái váy màu hồng đào này cực kỳ hợp với tuổi tác của Đường Vũ, thêm vào khí chất lạnh lùng xa vắng, so với thường ngày che lấp đi vài phần thanh lệ, toát ra một vẻ đẹp quyến rũ thuộc về nữ nhân thành thục, lại có chút mảnh mai dịu dàng xui khiến người ta ôm vào lòng che chở.

Đường Vũ biết Tô Xán háo sắc, chiếc váy ngắn cùng đôi giày cao gót này có sức sát thương cực lớn với y, nhưng vẫn mím môi mặc chiếc váy mẹ mình mua cho chuyên môn mặc ở bữa tiệc.

Mép váy trang nhã, đôi đùi thon dài, vòng eo thanh thoát, trang phục này dù ai cũng không bới móc gì được.

Trong khi Tô Xán ngây ngất thì bên cạnh Nguyễn Tư Âu bất mãn lên tiếng:
- Này Tô Xán, có biết ánh mắt của cậu làm người ta rất tổn thương không hả?

Đồng Đồng cũng lớn tiếng chỉ trích:
- Đúng thế, chúng tôi tốn hơn một tiếng để trang điểm đấy, cậu phải nhìn người ta một cái chứ.

Tô Xán gãi đầu cười ngượng, biểu hiện của y làm Đường Vũ rất hài lòng, đi tới khoác tay Tô Xán:
- Bữa tiệc bắt đầu chưa?

- Với anh mà nói khi nào em tới mới là bắt đầu.
Tô Xán nâng bàn tay mềm mại của Đường Vũ lên, mặt tràn trề hạnh phúc.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 141: Đúng là to hơn rồi

Đồng làm động tác nôn ọe, Nguyễn Tư Âu tay chân co lại, trước mặt bao người mà vẫn nói lời buồn nôn như thế được. Hai học sinh lớp số 4 gần đó nghe được thầm nghĩ, lớp trưởng của mình quả nhiên không tầm thường, chẳng trách chinh phục được cô gái cấp nữ thần như Đường Vũ.

Mặt Đường Vũ thì phừng một cái, như que diêm quẹt lửa, ráng đỏ lan từ cổ lên vành tai, vội vàng kéo Tô Xán đi, những lời này chỉ có hai người cô nghe đã sởn gai ốc rồi, Tô Xán nói oang oang ở đại sảnh khách sạn.

Đường Vũ chỉ muốn kéo Tô Xán đi để tránh người khác nên không vào thang máy, mà đi cầu thang bộ, dù sao chỉ lên tầng hai thôi, nhưng do đi gấp hai má đỏ bừng, tản phát ra làn hơi thanh xuân tươi tắn.

Cửa vào hội trường được dùng bong bóng hai màu trắng đỏ kết hình vòng cung, một bên đặt hình ông già Noel lớn bằng bìa các tông, bên kia là cây thông Noel, cũng bằng bìa các tông nốt, biết làm sao, kinh phí có hạn mà, mặc dù Tô Xán có thể bỏ tiền ra trang trí tốt hơn, nhưng sao có không khí bằng cả lớp góp sức.

Tô Xán và Đường Vũ bước vào, giống như nam châm, thu hút hầu hết ánh mắt mọi người, nam sinh ngây ngất, nữ sinh thì hâm mộ xen lẫn đố kỵ, cho dù rất nhiều người biết bạn gái của Tô Xán là Đường Vũ, cũng biết Đường Vũ rất nổi tiếng trong trường, nhưng không phải là ai cũng gặp Đường Vũ, khi hai người bọn họ tay trong tay đi vào, phòng yến hội đang sôi động hơi khựng lại, sự yên tĩnh dần tỏa đi.

Bằng đó ánh mắt dị dạng nhìn vào, làm Đường Vũ dù thanh cao kiêu ngạo, cũng không khỏi khẩn trương, trong khi đó Tô Xán cười như tên ngốc.

Trong phòng có điều hòa, Tô Xán giúp Đường Vũ treo áo khoác lên trên mắc, tố chất sinh viên ĐH Thượng Hải rất tốt, không sợ có chuyện lấy trộm áo xảy ra.

Mc bữa tiệc là hoa khôi của lớp Quách Thanh Mai, cùng với người nữa là Trương Á Kỳ ủy viên tuyên truyền, Tô Dĩ Nhất phát biểu mấy câu hoan nghênh lãnh đạo khoa tới giám sát chỉ đạo. Hai vị lãnh đạo này được lựa chọn rất cẩn thận, thứ nhất là mới trên 30, còn khá trẻ.
Thường ngày có hoạt động gì thì lãnh đạo cao tầng tham dự hết, không có phần bọn họ, mang tiếng lãnh đạo thế thôi chứ chẳng có thực quyền gì, nên được mời tham gia bữa tiệc ở khách sạn 5 sao thế này, cảm thấy rất vinh dự, chính nhờ công họ nên nhà trường không có ý kiến gì gì về bữa tiệc ồn áo hơi việt vị này.

Tiếp đó là các tiết mục do chính lớp số 4 tự biên tự diễn, ngay tiết mục đầu tiên đã khiến toàn bộ giương mắt nhìn, năm nam sinh ăn mặc lòe loẹt bước ra, mặc áo ngực đội tóc giả, làm khóe miệng Tô Xán giật giật, một tên uống trà sữa cũng coi là của con gái nên không uống, thích ăn kem cũng vì người ta nói chỉ con gái mới trẻ con mới ăn mà không ăn thì tiết mục này tạo xung kích cỡ nào có thể đoán được.

Các tiết mục của lớp chỉ đăng ký tên cá nhân hoặc nhóm, đều được giữ kín.

Tô Xán thì cứng họng, nhưng xung quanh phản hồi cực tốt, tiếng vỗ tay reo hò khắp phòng, Đường Vũ lấy hai tay che mồm, nhìn ánh mắt biết cô rất thích.

Năm nam sinh này toàn hạng cao to cơ bắp, tuy không bằng Lý Hàn, như cánh tay trần, xoa dầu bóng kiểu lực sĩ thể hình tạo tác động thị giác cực mạnh, uốn người nhảy gợi cảm, sau đó kết thúc bằng màn bóp ngực để bóng độn bên trong trong nổ đôm đốp, khiến nữ sinh cả lớp hét chói tai.

Trương Á Kỳ đi ra cầm micro nói:

- Các bạn có hài lòng với tiết mục này của nhóm “năm con gấu” không ạ, vâng xin một tràng pháo tay nữa, tại sao tôi có cảm giác nữ sinh lại thích tiết mục này hơn nam sinh nhỉ ..?

“Năm con gấu chó thì có”, Tô Xán rủa thầm trong bụng, xem thêm vài tiết mục nữa, tới lúc này thấy không khí bữa tiệc cực tốt, Tô Xán thở phào, xem ra chỉ cần không có gì bất ngờ, bữa tiệc giáng sinh này coi như thành công rồi.

Tô Xán kéo Đường Vũ tới chỗ xa sân khấu, hành động này bị Đồng Đồng phát hiện ra, huých hông Nguyễn Tư Âu một cái chỉ chỉ, cai hai liền đầu trộm đuôi cướp đi theo, giống như đám nam sinh phòng 602 thích nghe trộm Tô Xán nói chuyện điện thoại với Đường Vũ, Lâm Lạc Nhiên, mấy cô gái này thích xem cảnh “buồn nôn” giữa Tô Xan và Đường Vũ.

- Em nhắm mắt lại đi.

Đường Vũ không nhắm mắt, ngược lại còn mở to hơn, nhìn Tô Xán đầy cảnh giác đề phòng.

- Anh không tới mức xấu như vậy đi.
Tô Xán cười khổ, không biết hình tượng của mình trong lòng Đường Vũ đã tệ tới mức nào.

- Tin anh lần này.

Đường Vũ khép mắt lại, hai người đứng rất gần nhau, Tô Xán thậm chí có thể thấy rõ hàng mi Đường Vũ rung động, hai cánh môi mím chặt cứ như vẫn sợ Tô Xán tập kích bất ngờ.

- Chúc mừng giáng sinh.

Cảm giác có thứ đặt vào tay mình, Đường Vũ mở mắt ra, chỉ thấy trong tay là cái vòng tay làm bằng bạch ngọc, đó là mười hai con Giáp tạo hình

phong cách hoạt hình cực kỳ đáng yêu trạm khắc vô cùng tinh tế.

- Oa, quá đẹp.
Hai cái đầu nhìn trộm thốt lên, ánh mắt như biến thành hình trái tim.

Thế nhưng Đường Vũ nói một câu hỏng hết phong cảnh:
- Bao nhiêu tiền thế?
Cô nhìn một cái là nhận ra ngay cái vòng tay này cực kỳ giá trị, lắc đầu từ chối.

- Bao nhiêu tiền thì liên quan gì chứ?

- Sao lại không liên quan, đắt quá em không nhận đâu.
Đường Vũ rất dứt khoát:

- Đây là lần đầu tiên anh chính thức tặng quà cho em, lại là giáng sinh, cho nên anh muốn tặng món quà nào giá trị một chút.
Tô Xán mềm mỏng thuyết phục:

- Nhưng mà quà đắt quá, em thông thể nhận.
Đường Vũ không nghe Tô Xán giải thích, vẫn cố chấp nói:

Hai cô bạn gái buồn cười nhìn hai người, bọn họ cũng biết Đường Vũ rất nguyên tắc, không ngờ tới mức này, đến quà giáng sinh bạn trai cũng không nhận, suy đoán ai sẽ thắng trận chiến này, liệu có một vở kịch lớn ở đêm Giáng sinh không.

Có điều vừa sinh ra ý nghĩ này thì có kết quả.

- Tại sao em cứ nhìn vào giá trị của nó mà xem nhẹ tình cảm của anh, anh đạp xe suốt cả buổi chiều, tìm kiếm hơn chục cửa hàng mới có, anh mua vì nó đẹp, không phải vì nó đắt tiền.

Thực ra Bùi Phượng Sơn ở Thượng Hải có một cái hiệu trang sức, không gì lạ, người làm "đầu tư" như hắn luôn có quan hệ với ngành vàng bạc đá quý, nên Tô Xán nhờ hắn tư vấn cho một món đồ ngọc làm quà tặng, Bùi Phượng Sơn tiến cử cho Tô Xán thứ này, Tô Xán mua chưa mất 10 phút.

Nói xong Tô Xán không cho Đường Vũ ý kiến, nắm tay cô đeo vào, trong lòng giận Tô Xán ngang ngược, nhưng không rút tay lại được, vả lại trước mặt nhiều người, cô không tiện từ chối, mặt nóng như đốt, gò ngực xinh xắn không ngừng nhô lên hụp xuống, cuối cùng vẫn phải chấp nhận số phận, giơ cổ tay lên lắc lắc:
- Ngọc thạch quá trắng, làm tay em trông bị đen.

- Làm gì có, anh thấy rất đẹp, anh thích làn da của em, làm người ta nhìn muốn cắn.

Đường Vũ nhiều lúc nói chuyện với Tô Xán kích động chỉ muốn cắn y vài cái, tiếp đó phát hiện Tô Xán khác thường, lần theo ánh mắt của y phát hiện đang nhìn chằm chằm vào xương quai xanh vô hạn dụ hoặc trước ngực, tựa hồ chỉ muốn chui vào trong xem kinh tâm động phách thế nào.

Nội tâm quẫn bách vô cùng, Đường Vũ nắm chặt tay, cắn môi chuẩn bị phát tác thì Tô Xán quay đầu đi, làm bộ mặt thản nhiên như không xem biểu diễn trên sân khấu, làm cô không có cớ phát tát, nhưng vừa bình phục tâm tình thì Tô Xán tương một câu:
- Ừm, hình như to hơn một chút rồi.

Đường Vũ kín đáo đưa tay nhéo Tô Xán, đôi mắt câu hồn đoạt phách như hắc bảo thạch nhìn y:
- Gan anh đúng là to hơn rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 142: Hai bữa tiệc

Tiếp theo đây là tiết mục vô cùng được mong đợi ngày hôm nay, có tên "602 thử thách vô hạn", đằng sau tôi là bốn vị giám khảo Tô Xán, Lý Hàn, Tiêu Húc, Trương Tiểu Kiều.

Trương Á Kỳ long trọng giới thiệu, chỉ tay vào bốn người phòng 602 ngồi trên một cái bàn dài, phía dưới vỗ tay rào rào hưởng ứng, nhưng bên trai bốn tràng trai mặc tây phục chính trang với bốn phong cách khác nhau mặt lạnh như tiền, không có chút phản ứng nào.

- Vâng giống như tên tiết mục, mỗi bạn sẽ có 3 – 5 phút thể hiện khả năng của mình, không giới hạn khả năng gì, ca hát, ảo thuật, thư pháp, hội họa … chỉ cần làm 4 vị giám khảo của chúng ta hài lòng là được. Tất nhiên phần thưởng sẽ rất hấp dẫn, 5 người được đạt điểm cao nhất sẽ được những phần quà sau, 1 năm tạp chí Văn hóa thời thượng, thẻ giảm giá hiệu sách Huynh Đệ ngoài trường, 2 vé chiếu phim …

Lý Hàn gõ micro cộp cộp cắt ngang:
- Kiếm đâu ra tên nói nhiều thế?

Tô Xán lành lạnh nói:
- Chọn nhờ mặt, ai mà biết được.

- Thời gian không có nhiều đâu, đừng ba hoa nữa.

Trương Á Kỳ thao thao bất tuyệt liền hơi lúng túng, Quách Thanh Mai vội nói chữa cháy:
- Vâng, sau đây xin mời thì sinh thứ nhất.

Đầu tiên là nam sinh tên Trần Nhược Nam, người dong dỏng cao, mặt gầy, đeo kính đen, rất có chất nghệ sĩ, hồi hộp nắm chặt micro nói:
- Trước tiên, xin cám ơn thầy chủ nhiệm, lớp trưởng và các bạn cán bộ lớp đã bỏ nhiều công sức tổ chức bữa tiệc tuyệt vời này, đây là lần đầu tiên tôi biểu diễn trước đông khán giả như vậy, nếu có gì sai xót mong được các bạn thông cảm, vì buổi biểu diễn tôi suốt đêm hôm qua không ngủ …

- Thế thì về ngủ đi, 0 điểm.
Tô Xán giơ bảng điểm lên, không thèm nhìn Trần Nhược Nam:
- Tiếp theo là ai? Nhanh lên.

Trần Nhược Nam chết đứng, khán giả phía dưới đưa mặt nhìn nhau, không hiểu chuyện gì xảy ra, không khí hội trường lạnh hẳn xuống, Đồng Đồng giật tay Đường Vũ, Đường Vũ khẽ lắc đầu nghi hoặc.

- 0 điểm, tốn thời gian.
Lão nhị Lý Hàn giơ biển.

- 0 điểm, chưa chuẩn bị tốt thì lên làm gì?
Lão tam Tiêu Húc tiếp tục.

- 0 điểm, ghét ninh bợ.
Lão tứ Trương Tiểu Kiều kết thúc ngắn gọn.

Trương Á Kỳ không thẹn là người được chọn làm MC, mắt sáng lên, nhanh chóng kéo Trần Nhược Nam còn ngỡ ngàng xuống, giới thiệu người thứ hai lên biểu diễn.

Người thứ hai là một nữ sinh, rút kinh nghiệm người đi trước, không giới thiệu gì đã bắt đầu cầm micro ấp ủ tình cảm, sau đó hát một bài trữ tình tên “xin anh đừng đi”, giọng ca da diết cảm xúc, được khán giả vỗ tay hưởng ứng rất lớn.

Đến phần cho điểm, mọi người nhìn vào bốn vị giám khảo có bộ mặt khó ưa.

- 3 điểm, đêm Giáng sinh mà hát bài gì mất cả không khí.
Trương Tiểu Kiều phát biểu mà không bận tâm cái mặt của hắn còn làm mất không khí hơn.

- 2 điểm, lý do như trên.

- 2 điểm, không có gì bổ xung.

Lý Hàn và Tiêu Húc lần lượt cho điểm, khán giả phía dưới bấy giờ mới dần dần hiểu ra được điều gì.

- 0 điểm, tội chổng mông vào ban giám khảo.

Tô Xán vừa nói xong, khán giả cười nghiêng ngả, Đồng Đồng cười phun cả nước ngọt ra ngoài, Trần Nhược Nam giờ hiểu ra chỉ còn biết cười khổ.

Thí sinh thứ ba cũng là một cô gái, rất xinh đẹp, biểu diễn một điệu múa dân tộc đặc sắc, khi nhảy còn lần lượt lướt qua mặt bốn vị giám khảo làm động tác đáng yêu, biểu diễn vừa khết thúc, Lý Hàn đứng bật dậy vỗ tay hết sức nhiệt tình, cô gái cười tít mắt.

Trương Tiểu Kiều mặt vô cảm chỉ về phía khán giả:
- Có bạn trai rồi, lớp số ba.

Lý Hàn trở mặt nhanh hơn trở bàn tay, mắt trâu lồi ra, gân cổ quát như sấm:
- Ưỡn ẹo xong thì xuống đi, đứng đây làm cái gì?

Cô gái giật nảy mình, còn khán giả thì cười lăn cười bò. Tình hình tiếp theo không có ai khá hơn, bốn tên giám khảo độc ác thi nhau lấy đủ lý do như “ ngực lép”, “ trông ngứa mắt”, “ đẹp trai hơn tôi” loại bỏ toàn bộ thi sính, khán giả cười đau cả bụng. Kết quả bốn giám khảo bị hai mươi thi sinh

phẫn nộ đuổi xuống, sau đó tự chọn ra bốn giám khảo mới, bắt đám Tô Xán phải biểu diễn trả thù.

Tô Xán là lão đại lên đầu tiên, cầm micro nói gọn một câu:
- Tôi là lớp trưởng.

Khán giả nhao nhao la ó vô xỉ.

Lý Hàn là lão nhị, thậm chí không nói không rằng, cởi phăng áo khoác, bê cái chậu cảnh cực nặng, đặt trước mặt ban giám khảo với ánh mắt hăm dọa.

- Tôi hay thù vặt.

Lão tam Tiêu Húc làm bộ mặt âm hiểm không thành công lắm, Trương Tiểu Kiều gỡ gạc lại:
- Cha tôi là chủ nhiệm khoa.

Thế là phòng 602 qua ải với số điểm cực cao.

……

Xong tiết mục của phòng 602, lúc này đã là gần 10 giờ, Tô Xán nghĩ cũng nên lên tầng thượng một chuyến, dù sao Lâm Trứu Vũ nói thế rồi, cũng phải lên ngó xem Lâm Lạc Nhiên có chơi quá mức không, mà dù không có Lâm Trứu Vũ dặn, y cũng làm.

Đường Vũ lắc đầu bảo cô không đi, Nguyễn Tư Âu và Đồng Đồng đều ở đây, cô đi bỏ lại bạn mình không hay lắm, dù sao kết thúc bữa tiệc có thể gặp Lâm Lạc Nhiên, thế nên Tô Xán đi một mình.

Bữa tiệc của Lâm Lạc Nhiên ở tầng tối cao khách sạn, quy tụ toàn sinh viên thân phận không tầm thường của hai trường học.

Lên tới nơi Tô Xán bị hai nhân viên khách sạn gác cửa lịch sự chặn lại:
- Thưa anh, đây là tiệc riêng, chỉ những ai có thẻ mới được vào.

Tô Xán liền gọi điện cho Lâm Lạc Nhiên, có lẽ vì bên trong ồn ào, phải đợi mất hơn 10, gọi 2 cú điện thoại Lâm Lạc Nhiên mới khoan thai ra đón, Tô Xán đang định phàn nàn vì phải chờ lâu, nhưng vừa quay lại, thoạt đã nín thở nói không nên lời.

Toàn thân trên dưới là hai màu trắng, Lâm Lạc Nhiên như biến thành con người khác.

Chiếc áo len dài trắng muốt ôm vựa vặn người, hai bầy ngực phía dưới lớp áo ngạo nghễ nhô lên tạo ra hai đường cong hoàn mỹ, mềm mại và tròn trịa vô cùng quyến rũ, phía dưới là chiếc váy đen, không quá dài, không quá ngắn, đủ để khoe đôi chân dài miên man đi tất lụa đen, làm trong đầu Tô Xán lúc này chỉ thốt lên được chữ ngắn gọn – ĐẸP.

Tất nhiên bằng đó chưa đủ Tô Xán bất ngờ, chủ yếu là vì trước nay cách ăn mặc của Lâm Lạc Nhiên trước nay luôn cá tính, nói quá hơn chút là có phần hở hang khiêu khích, nhưng hôm nay cô nàng lại ăn mặc kín đáo khác thường, nhưng cực đẹp, hợp gu của y.

Ánh mắt thất thần của Tô Xán làm Lâm Lạc Nhiên tự nhiên không hiểu sao thoáng có chút ngượng ngùng không hề giống tính cách của mình, cô ăn mặc như thế vì ai, tất nhiên vì cái tên khốn kiếp nhân lúc con gái nhà người ta “ngủ” mà chỉnh lại áo người ta rồi.

Tô Xán được Lâm Lạc Nhiên vui vẻ đi ra dẫn vào, trên đường giải thích Đường Vũ ở lại với bạn không đi được.

Căn phòng rộng rãi phải lớn gấp đôi phòng lớp Tô Xán tổ chức tiệc nhưng số người chừng bằng 2/3, mang đậm phong cách Châu Âu, sắc màu chủ đạo là vàng nhạt và trắng, đèn treo, tranh chữ, toát lên một vẻ xa hoa nhưng trang nhã, rất có phẩm vị.

Khác với bữa tiệc giáng sinh khác, rõ ràng nhất là khác bữa tiệc dưới kia của Tô Xán, tiệc buffet cực kỳ phong phú.

Vừa mới qua cửa, liền có một ông già Noel cao lớn đi tới giang tay làm động tác ôm, Tô Tãn ôm lấy, bên cạnh liền có cô gái cầm máy ánh chụp lại, nói với Tô Xán:
- Tô Xán phải không, Lâm Lạc Nhiên hay nhắc tới cậu.

Tô Xán bắt tay cô gái, cô gái này háy mắt hai người, bị Lâm Lạc Nhiên đuổi đi:
- Đi đi, họ Liễu kia rất thích bạn đó, tranh thủ dứt điểm đi.

Cô gái thè lưới ra:
- Thôi ạ, nói chuyện mười câu thì hết 7 hắn khoe khoang bản thân, loại tự luyến đó, bản cô nương tránh còn chẳng kịp, hỏng rồi, hắn nhìn thấy mình rồi, chạy trước đây.

Lâm Lạc Nhiên

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 143: Như gần như xa

C
ô gái đi rồi, Lâm Lạc Nhiên và Tô Xán bỗng nhiên hơi lúng túng, Tô Xán hỏi:
- Bạn học à? Thú vị đấy.

- Ừ, phụ trách đối ngoại của CLB, cũng là một trong những người tổ chức, tiếp đón người bên các cậu là cô ấy, có điều sao đám con trai các cậu khó ưa thế, quấn lấy người ta.
Lâm Lạc Nhiên hừ một tiếng, đánh mắt về phía nam sinh cao gầy.

Tô Xán kêu oan:
- Này, không liên quan tới mình đâu nhé.

Vai bị vỗ một cái, Tô Xán giật mình quay đầu lại, hai nam sinh một béo một gầy, hỏi:
- Cậu có phải là một trong số biện thủ của ĐH Thượng Hải lần trước thi đấu với trường tôi không?

Lâm Lạc Nhiên che miệng cười khẽ vì Tô Xán ngạc nhiên nho nhỏ, bộ dạng đó khiến không ít nam sinh mắt tỏa sáng, Tô Xán thầm nghĩ nha đầu này giỏi vờ thục nữ, chẳng ai biết rằng gỡ bỏ cái mặt nạ ngụy trang này, nha đầu mặc áo ngủ, không chải đầu chải tóc, co mình ngồi trên ghế sô pha xem TV ăn rơi ra người nó thế nào.
- Đúng là tôi.

Một người bắt tay với Tô Xán:
- Lần trước tôi cũng đi xem, khả năng ứng biến của cậu đúng là số một.

Có Lâm Lạc Nhiên đi cùng giới thiệu, lại vì Tô Xán đột phá, khi mỉm cười, khi làm nũng, khi đáng yêu, khiến nam sinh bên cạnh tim đập rộn lên, Lâm

Lạc Nhiên đều coi như không thấy, một lòng giúp Tô Xán hòa nhập vào mình.

Đi ra tới ban công, lúc này không có ai bên ngoài, Lâm Lạc Nhiên vịn vào lan can, còn Tô Xán cẩn thận đứng cách một chút, tránh nhìn xuống dưới, cái bệnh sợ độ cao chắc là sẽ theo y cả đời rồi.

- Cứ nhìn chằm chằm mặt mình làm gì?
Tô Xán phát hiện Lâm Lạc Nhiên chằm chằm vào mặt bên của mình, rất thiếu tự nhiên hỏi:

- Đoán thử xem.

Tô Xán mặt dày vô sỉ nói:
- Có phải đẹp trai lắm không?

- Đúng vậy, rất đẹp trai, sao bây giờ tôi mới phát hiện ra cậu đẹp trai như thế nhỉ!? Càng nhìn càng thấy đẹp trai, nhất là đôi mắt, long lanh như ngôi sao vậy, tưởng chừng vươn tay ra là nắm lấy được rồi … nhưng thật gật mà như thật xa.
Lâm Lạc Nhiên đưa tay vuốt ve khuôn mặt Tô Xán:

Ánh đèn vàng nhạt chiếu lên hai người, đối diện là cảnh đêm Thượng Hải, thi thoảng đâu đó lại có pháo hoa bắn lên bùng nở ra những sắc màu rực rỡ, gió thổi mái tóc Lâm Lạc Nhiên bay bay trong gió, một nam một nữ, thế giới như không còn gì khác, không khí huyên náo bên trong như bị chặn lại hoàn toàn.

Thế nhưng lúc này Tô Xán không thấy có chút hưởng thụ nào, bàn tay mềm mại đó lướt tới đâu Tô Xán nổi da gà tới đó, đặc biệt là giọng nói có phần ai oán kết hợp với móng tay sơn đỏ chót lướt qua lướt lại trên da thịt, làm lông tơ của y dựng hết cả lên.

Tô Xán không biết phải ứng phó ra sao, vì cảm giác Lâm Lạc Nhiên không phải đùa mình như mọi khi, bọn họ gặp nhau ở thành phố nhỏ, vì chung sở thích mà vượt qua chênh lệch thân phận chơi với nhau, từng mua đồ đem về biệt thự quạt than khói um tùm nướng ăn, từng ở trường học rảnh rỗi ngồi xem mặt trời lặn, ngày tốt nghiệp ra quán bar thảo luận về lý tưởng trong đời, Lâm Lạc Nhiên nói muốn học tài chính và triết học ...

- Vệ Đinh Đinh cũng có ở đây à?
Chỉ còn cách chuyển chủ đề:

Bọn họ ở ngoài ban công, vị trí này có thể nhìn thấy hết hội trường, Vệ Đinh Đinh đang cùng mấy thanh niên nói nói cười cười, vừa rồi Lâm Lạc Nhiên đưa Tô Xán đi giới thiệu xung quanh, cố ý né tránh hắn.

Lâm Lạc Nhiên thu hồi ánh mắt từ trên người Tô Xán, nhìn về phía Vệ Đinh Đinh. Vệ Đinh Đinh nói chuyện với người bên cạnh nhưng câu được câu chăng luôn chú ý tới bọn họ.

Vệ Đinh Đinh thích Lâm Lạc Nhiên thực lòng, không phải là tình cảm trẻ còn, chỉ vì một lần phán đoán sai lầm mà rơi vào cảnh quẫn bách, hôm đó bình tĩnh lại mới nhận ra mình quá ngu xuẩn, đi tìm Lâm Lạc Nhiên xin lỗi thì cô đã bay về Bắc Kinh rồi.

Lâm Lạc Nhiên thẳng tính, ghét nhất kẻ giở thủ đoạn sau lưng.

Vệ Đinh Đinh gọi điện giải thích cho hành động của mình, Lâm Lạc Nhiên nghe hết, nhưng không tỏ thái độ gì, đây là lần đầu hai người gặp lại sau khi Lâm Lạc Nhiên từ Bắc Kinh về, Vệ Đinh Đinh đang tìm cách tiếp cận với Lâm Lạc Nhiên thì lại một lần nữa Tô Xán xuất hiện.

Vệ Đinh Đinh khi còn nhỏ thường xuyên chạy qua nhà Lâm Lạc Nhiên chơi, khi đó hắn là chủ nhóc rụt rè, rất ít nói chuyện, một lần Lâm Lạc Nhiên ngồi ở bàn học, mặc cái váy hồng, tay cầm bút lông chăm chú tập

viết, cứ như thế đứng nhìn suốt một buổi chiều, chưa bao giờ thấy hình ảnh nào mỹ diệu hơn thế, trở thành đề tài trêu đùa gán ghép của người lớn.

Lâm Lạc Nhiên không thích, thường hay vì thế mà đuổi đánh hắn, nhưng Vệ Đinh Đinh lại rất thoải mái. Nhìn Lâm Lạc Nhiên càng ngày càng lớn, càng ngày càng cao, hắn thích thời tiểu học nhìn bóng lưng Lâm Lạc Nhiên nhảy tưng tưng rời cửa lớp, thích cái thần thái Lâm Lạc Nhiên khi trốn vào phòng cha uống trộm trà đặc, thích khuôn mặt mất kiên nhẫn của Lâm Lạc Nhiên vì hắn trèo cây mãi chẳng hái được quả.

Thế rồi Lâm Lạc Nhiên chuyển trường, ngày hôm đó hắn chạy chạy dọc đường ray đuổi theo con tàu chở cô gái trong lòng đi mất, từ đó ngày nào hắn cũng nhớ Lâm Lạc Nhiên, đạp xe cũng nhớ, đi đường cũng nhớ, trong giấc mơ càng gặp muôn vẻ mặt của cô.

Lâm Lạc Nhiên lên đại học, tới Thượng Hải, còn vào đúng trường mà hắn đang học, Vệ Đinh Đinh mừng vô cùng, thế nhưng cái tên Tô Xán đó lại xuất hiện, nghe nói Vương Uy Uy và Lâm Trứu Vũ, Lâm Lạc Nhiên và y quan hệ cực tốt.

Hắn biết rất rõ hai người Uy Vũ, làm sao Tô Xán có thể vào vòng tròn của ba người đó được, vậy đại biểu cho dấu hiệu bất thường, nói không chừng Lâm Lạc Nhiên có tình cảm với Tô Xán rồi, là thích hay đã là yêu? Hay đã phát triển vượt quá mức quan hệ bình thường.

Kỳ thực Vệ Đinh Đinh là chàng trai tốt, là đứa trẻ ngoan, không phải là loại hoàn khố, tuy có đám bạn là Đỗ Đại Duy, Trịnh Minh Xuyên là những tên hoàn khố trăm phần trăm, song Vệ Đinh Đinh kiên định giữ mình, trừ xã giao bạn bè không thể thiếu ra thì đại bộ phận thời gian dùng cho học tập và chút đam mê nghiệp dư của mình, vì thế trong miệng trưởng bối, hắn thuộc hàng ưu tú tương lai vô hạn.

Thi thoảng cũng làm chút chuyện xấu bụng, thi thoảng tuổi trẻ xốc nổi, đồng thời chấp nhận gia tộc an bài cải tạo. Trước khi Lâm Lạc Nhiên tới Thượng Hải, hắn sống cuộc sống đều đặn, quy củ.

Lâm Lạc Nhiên tới, trái tim Vệ Đinh Đinh hỗn loạn.

Toàn bộ người trong vòng tròn đều biết Vệ Đinh Đinh hay thất thần, luôn không quên được một người, đó là Lâm Lạc Nhiên, một cái tát của Lâm Lạc Nhiên làm chấn động cả vòng tròn.

Vệ Đinh Đinh đau đớn, ân hận rồi chuyển thành phẫn nộ âm ỉ cháy trong lòng, phẫn nộ đó dồn cả vào Tô Xán.

- Hắn nói không hề giật dây Trịnh Minh Xuyên đánh cậu, chỉ rủ Trịnh Minh Xuyên uống rượu giải sầu, có thể say nói điều không nên nói nên Trịnh Minh Xuyên hiểu lầm, sau khi chuyện xảy ra, đã bắt Trịnh Minh Xuyên không được làm phiền cậu nữa.

- Ồ, vậy à?
Tô Xán không bình luận gì, nhưng y không ngây thơ mà tin lời đó, Trịnh Minh Xuyên không dám có thêm hành động nào nữa hoàn toàn là nhờ Bùi Phượng Sơn cho người cảnh cáo:

Lâm Lạc Nhiên cười buồn buồn:
- Thôi bỏ qua đi, dù sao hắn cũng không dám làm gì cậu nữa đâu.

Lâm Lạc Nhiên không muốn cùng Tô Xán nói sâu hơn về chủ đề này. Tô Xán cũng không hỏi sâu hơn, Lâm Lạc Nhiên tuy nói nửa đùa nửa thật về chuyện đi xem mắt, nhưng Tô Xán biết loại chuyện trong gia tộc kiểu bọn họ rất phức tạp, quan hệ không chỉ có tình cảm yêu ghét, rất nhiều yếu tố tác động vào.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 144: Tam sinh

Tô Xán lại lần nữa phải di chuyển đề tài, nhe răng cười:
- Vậy gia nhập clb Ai Tắc Khắc này đã tìm được anh chàng nào lọt vào mắt xanh chưa?

- Cậu nghĩ thế nào?
Lâm Lạc Nhiên ranh mãnh hỏi lại:

Mái tóc hung suốt từ thời ở Hạ Hải chưa để đen lại, cùng với động tác ngoẹo đầu này, xõa xuống như thác nước, phối hợp đôi mắt trong veo chiếu thẳng Tô Xán, như muốn hớp hồn y.

Tô Xán thấy hay dở gì thì mình cũng biết cô nàng này nhiều năm, thậm chí đã từng nhìn thấy lúc Lâm Lạc Nhiên vừa mới tỉnh ngủ ăn mặc lôi thôi xộc xệch chạy ra khỏi phòng ngủ, cũng có sức miễn dịch nhất định. Nhưng thời khắc này phải thừa nhận, nếu là người khác, e rằng cam tâm tình nguyện rơi vào ma trảo của cô nàng.

- Không biết, lòng rối rắm.
Tô Xán nhún vai:

- Nếu tôi tìm được rồi, cậu nghĩ tôi có đứng riêng thế này với cậu không?
Lâm Lạc Nhiên thở dài:
- Chúng ta cô nam quả nữ đứng với nhau thế này, nếu như để người ta hiểu lầm thì sao, mặc dù chúng ta là quan hệ nam nữ thuần khiết, nhưng tôi không hi vọng anh ấy có bóng ma trong lòng.

- Tức là có người khác rồi thì bạn đá mình ngay phải không? Thương tâm quá đấy...

Thành thực mà nói đây là đề tài Tô Xán không muốn thảo luận với Lâm Lạc Nhiên nhất, y không biết một ngày Lâm Lạc Nhiên nói "có rồi" thì mình sẽ thế nào, nhưng lúc nào cũng không kìm được mà hỏi ra, rất mâu thuẫn:

- Thực ra tôi không có yêu cầu gì nhiều đâu, tiêu chuẩn lựa chọn nam nhân của tôi là "tam sinh", không phải là trong "tam sinh tam thế - Ba đời ba kiếp", tôi không lãng mạn như thế mà là thực tế hơn.
Lâm Lạc Nhiên gập từng ngón tay dài, nói:
- Thứ nhất là phải có năng lực sinh tồn trong xã hội này, không cần giỏi giang hơn người, chỉ cần không dễ dàng bị người ta trà đạp là được. Thứ hai là phải hiểu tình thú sinh hoạt, không phải là người chỉ biết theo đuổi tiền bạc, quyền lực hay thứ đam mê nào đó mà quên cuộc sống tươi đẹp, nhất là bỏ bê người vợ xinh đẹp thánh thiện này. Thứ ba là khả năng sinh lý ....

Tô Xán vừa nhấm rượu vừa nghe Lâm Lạc Nhiên nói, tự động bỏ qua phần "thánh thiện", Lâm Lạc Nhiên nói rất hợp lý, đang gật gù tán đồng, nghe tới phần sinh lý thì chết sặc, thiếu chút nữa thì rượu cũng từ mũi chui ra, đấm ngực ho tới chảy cả nước mắt, mất gần phút mới thở đầu lại được.

Lâm Lạc Nhiên nhăn mặt nhìn bộ dạng thảm hại của Tô Xán:
- Không cần phản ứng ghê thế chứ?

Cô nàng này thực sự cái gì cũng dám nói, Tô Xán cũng đâu có phải thanh niên thuần khiết gì, nhưng một là bất ngờ, hai nữa ai bảo đối tượng là Lâm Lạc Nhiên nên nó khác, xua tay:
- Không có gì, chỉ hơi bất ngờ thôi.

- Chả lẽ cậu và Đường Vũ còn chưa làm chuyện đó ... Wow ... Quá bất ngờ đấy.
Lâm Lạc Nhiên nhìn Tô Xán một lượt, mắt sáng một cách khác thường:

- Vấn đề ở phía ai vậy? Đường Vũ xinh đẹp như thế, tôi là nữ nhân còn chẳng kiềm lòng được, cậu không phải có vấn đề gì đó chứ?

- Nói tiếp điều thứ ba đi.
Tô Xán hơi đỏ mặt, chuyện này không tiện bàn với Lâm Lạc Nhiên:

Không ngờ Lâm Lạc Nhiên dễ dàng bỏ qua, cười tủm tỉm:
- Cái thứ ba ... Là khả năng sinh lý mà ai đó ở đây chưa hiểu được ý nghĩa của nó, nam nhân có nhu cầu, nữ nhân cũng thế, thôi nói chưa chắc đã hiểu, đơn giản là tôi muốn bế một đứa con trai béo trắng múp míp.

- Vì sao không phải là con gái?
Tô Xán ngạc nhiên, cô nàng này cởi mở tự do như vậy mà cũng trọng nam khinh nữ à?

Lâm Lạc Nhiên bĩu môi ra vẻ "kiến thức ngắn":
- Cậu không thấy sinh con trai rất hay à, beo béo trăng trắng như anh tôi vậy, hồi nhỏ bắt nạt anh ấy chưa đủ, sinh một đứa véo má nó cho thích, sau này đi mua sắm có người sách đồ, mang vác cái gì nặng gọi nó một câu là xong, bao nhiêu cái lợi như vậy tội gì đẻ con gái. Đương nhiên nó cũng có thể giống cậu, như thế có thể tái hiện lại quý tích trưởng thành của cậu, tôi được dày vò một phen ...

- Này, rốt cuộc bạn định bế con trai hay là đơn thuần muốn người giúp việc và đối tượng dày vò hả?
Cô nàng này đúng là con yêu tinh, Tô Xán hết nói nổi, nhưng nếu nghĩ kỹ hơn, Đường Vũ cũng không thích hợp làm mẹ lắm:

- Tô Xán, chúng ta không quanh quẩn ở đề tài sinh con nữa được không, chẳng lẽ cậu có sở thích đặc biệt ở mặt này?

- Rõ ràng là bạn nhắc tới trước.

Tô Xán thấy mình điên mất thôi, tiếp đó lại thấy Lâm Lạc Nhiên phì cười làm Tô Xán thấy chút ấm áp, giống như quay lại quãng thời gian ở Hạ Hải, Dung Thành, giai đoạn chẳng phải quan tâm ngày mai sẽ ra sao, có thể thoải mái tranh luận, cãi vã.

Có mấy người vẫy tay gọi, Lâm Lạc Nhiên cáo từ rời đi.

Lâm Lạc Nhiên đi rồi, Tô Xán thấy bụng đoi đói, tính kiếm chút gì đó ăn, hôm nay mới chỉ ăn qua loa một ít, lại chạy ngược chạy xuôi lo tổ chức bữa tiệc, nên chút thức ăn ít ỏi bị tiêu hóa sạch, vừa bước vào phòng thì Lưu Hiểu Tĩnh từ đâu đi thẳng tới, nhìn theo bóng lưng Lâm Lạc Nhiên cười:
- Quan hệ hai người không tệ, Lâm Lạc Nhiên tuy mới năm đầu nhưng đã rất có tiếng rồi, chẳng trách chủ tịch Tô không nhìn trúng tôi.

- Chúng tôi là bạn bè lâu năm, học cùng trường, quan hệ rất tốt.
Tô Xán không nhắc tới việc Lưu Hiểu Tĩnh ở trong cầu thang giả bộ không quen biết mình, chẳng biết vì sao lại đột nhiên thay đổi thái độ.

Có điều Tô Xán không hề có ý xem thường người khác, Lưu Hiểu Tĩnh là cam tâm tình nguyện xuất hiện ở trường hợp kia, đó là lựa chọn của cô, y hiểu sống trong xã hội này không dễ dàng, song cũng đã vứt đi sự thương hại rẻ tiền dành cho cô gái này.

- Cho dù anh nói là vừa mới quen với cô ấy thì tôi cũng tin.
Lưu Hiểu Tĩnh trêu, có điều bị sự chân thành của Tô Xán làm bất ngờ.

Cô ta có kinh nghiệm phong phú, từ nhỏ được đi nhiều nơi tầm mắt xa rộng, năm 19 tuổi được tiếp nhận vào tổ chức Ai Tắc Khắc, trong nhà cũng cho quản lý một phần gia nghiệp, đoán chừng tới năm 25 tiếp quản toàn bộ. Một cô gái mới 21 tuổi đã thường xuyên tiếp xúc với người 40, 50 bàn nghiệp vụ, tán gẫu nhân sinh, xem như đã khá trải đời.

Với Lưu Hiểu Tình mà nói, trong mắt Tô Xán bây giờ mình là thứ nữ nhân chẳng sạch sẽ hơn gái gọi là bao, thông đồng với nhà quảng cáo định lửa y,

chuẩn bị sẵn tinh thần nghe những lời chua cay khắc bạc, thậm chí Tô Xán không nói một lời bỏ đi.

Không ngờ Tô Xán thái độ bình thường, Lưu Hiểu Tĩnh có thể nhìn ra, Tô Xán không giả bộ.

- Ngồi với tôi một lúc được không?
Bất kể là trong lòng Tô Xán nghĩ gì, có điều biểu hiện của Tô Xán làm Lưu Hiểu Tĩnh thoải mái hơn nhiều, chuyện Lưu Hiểu Tĩnh làm hôm đó không cần giải thích, đơn giản phục vụ mục đích kinh doanh, không có chút ác ý nào với Tô Xán, cho nên lời này là thật lòng, muốn tìm hiểu nhiều hơn về Tô Xán thôi.

Lâm Lạc Nhiên đang ở bên ngoài thảo luận chuyện liên quan tới hành trình của nhóm du học sinh Tây Ban Nha tuần sau, cô ở trong ban đối ngoại, có việc phải an bài, nhất thời không dứt ra được.

Tô Xán gật đầu, cùng Lưu Hiểu Tĩnh tới khu vực bar, nơi này được chia thành từng ô nhỏ, ngăn cách nhau bằng chậu cảnh và khung gỗ. Lâm Lạc Nhiên đang nói chuyện với mấy người nước ngoài, song vẫn để ý tới Tô Xán, vì ở đây ngoài cô ra, Tô Xán có vẻ không quen biết ai nữa, cho cũng nhìn thấy cảnh Tô Xán và Lưu Hiểu Tĩnh nói chuyện rồi đi với nhau về quầy bar, vẻ nghi ngờ trong mắt càng đậm, rõ ràng Lưu Hiểu Tĩnh và Tô Xán quen nhau, vì sao vừa nãy ở trong thang máy cố ý không biết, lòng sinh ra chút khó chịu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 145: Mời ra khỏi đây

Ô gần đó có ba người đang trò chuyện, thấy Tô Xán và Lưu Hiểu Tĩnh đi tới, tức thì ngừng nói chuyện.

Lưu Hiểu Tĩnh bật cười chế giễu:
- Có cần thiết bí mật như vậy không, chẳng qua là thảo luận cái mô hình SNS chứ gì, facebook của người ta đã đi trước lâu rồi, người sáng lập tên là gì nhỉ .. Mark?

- Mark Zuckerberg.
Lưu Mộng Huy một cốt cán của Feec, bổ xung:
- Nghe nói đồng sáng lập còn có một du học sinh người Hoa nữa, facebook hiện đang là mạng xã hội rất thịnh hành ở nước mỹ, đặc biệt được giới học sinh sinh viên ưa chuộng, giống như MSN hoặc ICQ, hiện giờ theo điều tra thì tỉ lệ người dùng MSN vì sự xuất hiện của Facebook mà giảm đi rõ rệt, đoán chừng tương lai chiếm tỉ lệ thấp hơn.

Không có gì lạ, giống như nhắc tới Microsoft ai cũng nghĩ tới Bill Gates, nhiều người không hề biết người đồng sáng lập Paul Allen. Thế nên nói tới Facebook người ta chỉ nhắc tới Mark mà không nói tới mình không làm Tô Xán buồn, thậm chí thấy thở phào, đây là hào quang Mark xứng đáng được nhận, y chỉ dây máu ăn phần thôi.

Mạc Thanh Hà một nam sinh khá già dặn, nước da tai tái giống mọt game ngồi trong phòng lâu ngày:
- Có khác biệt với MSN, ICQ, hai thứ này là phương thức liên lạc tính năng cao, còn Facebook là loại mạng giao lưu, định vị khác nhau, so với hình thức BBS thì trực quan hơn.

Theo tình hình Tô Xán quan sát thì sinh viên đại học trong nước ở giai đoạn mạng mới phát triển này không giao lưu nhiều với nước ngoài, không am hiểu lắm tình hình quốc tế, facebook lại chỉ phát triển hơn một năm đã thành nội dung thảo luận của những người này, độ nhạy bén rất cao.

Chẳng trách người ta nói mấy câu lạc bộ này ngọa hổ tàng long vô số, Tô Xán cảm thấy có chút áp lực, đúng là chỉ lơ là một chút có thể bị đào thải.

Lưu Hiểu Tĩnh có vẻ cùng bọn họ rất quen thuộc, ngồi xuống bên cạnh vẫy tay gọi Tô Xán, trong ba người này có một người là sinh viên ĐH ngoại ngữ tên là Dương Siêu, hai người kia cùng trường với Tô Xán.

Hai bên giới thiệu với nhau, Lưu Mộng Huy ồ một tiếng, đưa tay làm động tác nào đó:
- Thì ra cậu là chính là Tô Xán đấy.

- Là lớp trưởng ngầu nhất trong giới sinh viên mới.
Mạc Thanh Hà giọng nói phối hợp với thần thái của hắn, nghe thế nào cũng không giống lời khen.

Dương Siêu không biết Tô Xán thì chỉ khẽ gật đầu chào.

Ám hiệu Lưu Mộng Huy vừa ra tức là "có người ngoài", để nhắc nhở thành viên nói chuyện chú ý, không nên nói lời không nên, thực ra không cần thiết, vì Tô Xán không đeo thẻ là biết khách mời rồi, nhưng cũng cho thấy đám người này biệt lập ra sao.
Lưu Hiểu Tĩnh hơi xấu hổ, thầm nhủ may mà Tô Xán không hiểu nếu không thì thế này cũng quá ngang nhiên bài ngoại rồi, trừng mắt lên với Mạc Thanh Hà, tên này theo đuổi cô không phải là bí mật gì.

Tô Xán lúc nãy còn mừng vì mọi người chỉ nhắc tới Mark mà không nói tới y, còn bây giờ lại muốn vỗ ngực tuyên bố "du học sinh người Hoa kia là tôi đấy." Y cũng biết câu "lớp trưởng ngầu nhất" này nếu sinh viên năm thứ

nhất nói ra thì khen ngợi, nhưng đám sinh viên khóa trước thì hàm ý châm biếm.

- Mọi người có muốn đi vào lịch sử không? Hãy nhìn sự phát triển của facebook tại Mỹ, sự thành công của nó chỉ là sớm muộn, nhưng ở Trung Quốc còn chưa có mạng SNS hoàn thiện như thế. Tôi thấy trước khi tốt nghiệp nên làm ra một thứ tương tự ...

Xác định Tô Xán là sinh viên năm thứ nhất, lại là người ngoài, không hề có sức uy hiếp, ba người tiếp tục thảo luận chuyện thành lập mạng facebook bản tiếng Trung, ý đồ mô phỏng facebook tới Trung Quốc.

Tô Xán chăm chú lắng nghe, đột nhiên thấy khuỷu tay truyền tới cảm giác cực kỳ mềm mại, tiếp đó là hương thơm ngào ngạt truyền vào mũi, nửa người Lưu Hiểu Tĩnh dựa vào mình, hai tay ôm chặt lấy cánh tay y, ghé vào tai nói:
- Một cái kẻ hay quấn lấy tôi tới rồi, anh giúp tôi một chút.

Tô Xán đưa mắt nhìn, Mạc Thanh Hà nhìn thấy động tác này của Lưu Hiểu Tĩnh làm mặt xám ngoét, thực ra không chỉ hắn mà còn hai trong tên còn lại đang thảo luận cũng mở to mắt không tin.

Tô Xán chẳng phải thánh nhân, cũng chẳng phải Liễu Hạ Huệ, cánh tay lún sâu vào giữa hai bầu ngực đầy sức co giãn, làm người y nóng lên, bất kỳ nam tử tuổi trẻ khí thịnh nào cũng không kìm lòng được.

Lưu Hiểu Tĩnh tủm tỉm cười, đưa ngón tay chỏ ra lắc lư:
- Tôi là người rất hiếu kỳ, thực sự muốn biết quan hệ giữa cậu và Lâm Lạc Nhiên là gì, cậu nói là bạn tốt, tôi không tin, bây giờ có thể thấy là tôi đã đúng.

Tô Xán nghe Lưu Hiểu Tĩnh nói như thế thì vội ngẩng đầu nhìn theo phía ngón tay cô ta, chỉ Lâm Lạc Nhiên đang trên đường đi tới quầy bar, đột

nhiên dừng bước, quầy bar đèn tối hơn ngoài đại sảnh, trong bức tranh sáng tối đan xen đó ánh mắt Lâm Lạc Nhiên đột nhiên trở nên bén nhọn lạnh giá.

Bỏ qua bộ lễ phục đẹp đẽ mới mua, cẩn thận chọn cách ăn mặc thế này vì ai chứ, mình mới đi một lát thôi mà cậu ta đã vui vẻ với cô gái khác rồi, cái mặt đó, rõ ràng là rất hưởng thụ đi, bỗng nhiên Lâm Lạc Nhiên thấy cái mặt Tô Xán sao mà đáng ghét, mình sao mà ngốc nghếch như vậy.

Không thèm để ý Tô Xán đang sững sờ nhìn mình, Lâm Lạc Nhiên chuyển hướng, như một bông lúa bị người ta bẻ ngoặt sang một bên.

Lúc này quầy bar cũng im phăng phắc, đại tiểu thư Lưu Hiểu Tĩnh cực kỳ cao ngạo, không ngờ lại ngả vào lòng một nam nhân, còn là một sinh viên mới, một người ngoài, quá khó tin.

Tô Xán lòng nhói đau, đỡ lấy vai Lưu Hiểu Tĩnh đẩy ra, vội vàng đứng dậy đuổi theo Lâm Lạc Nhiên giải thích, y có thể đoán được Lâm Lạc Nhiên khó chịu ra sao, hôm ở buổi tụ hội của Đỗ Đại Duy, y nhìn Lâm Lạc Nhiên thân thiết với nam sinh khác giận dỗi không chào mà về, chuyện vừa rồi còn quá mức hơn nhiều.

Thế nhưng có ba bóng đen ngăn cản đường của Tô Xán.

Là Vệ Đinh Đinh và hai thanh niên khác.

Vệ Đinh Đinh trầm giọng nói:
- Cậu tốt nhất là đi đi, không thấy cô ấy không muốn nhìn cậu à?

Tên bên cạnh họ Triệu, chính là kẻ báo tin cho Trịnh Minh Xuyên, ngăn cản bảo vệ hôm đó, Tô Xán vẫn còn nhớ mặt hắn.

- Vệ Đinh Đinh, không đáng, Lâm Lạc Nhiên chẳng qua là đứa con gái đã bị cậu chơi chán rồi thôi mà, cần gì để ý đến thế, cho y nhặt cái giày rách đi.

Lòng đang bị choán hết bởi ánh mắt thương tâm của Lâm Lạc Nhiên lúc quay đầu đi khi nãy, lại nghe những lời này, cơn giận xộc thẳng lên đỉnh đầu, lần trước chưa tính sổ đã đành, lần này còn tới trước mặt mình nói những lời khốn kiếp như thế, vừa vặn trong tầm tay có chai rượu, Tô Xán không hề nghĩ ngợi, vơ ngay một chai rượu vang trên bàn, nhắm đầu họ Triệu ném:
- Xéo cho tao.

Mấy người trong quán bar đứng dậy hét lên, Triệu Đỗ lãnh trọn chai rượu vào đầu, loạng choạng lùi liền ba bốn bước, cái chai không vỡ tan tành như trong phim, mà bắn khỏi đầu hắn rồi mới rơi xuống vỡ tan thành từng mảnh nhỏ.

Kinh hoàng! Nhưng Tô Xán ra tay quá nhanh, không một ai kịp ngăn cản.

Triệu Đỗ ngã ra đất, đưa tay ôm đầu, chạy tứa ra chạy dọc xuống mặt, nhưng Tô Xán không có ý định bỏ qua, chân bước nhanh tới.

- Này cậu kia, dừng lại, định làm cái gì vậy hả?
Lưu Mộng Huy bị vẻ mặt đằng đằng sát khí của Tô Xán làm chấn kinh, đứng bật dậy quát:

Tô Xán không nghe, xông tới tung chân đá Triệu Đỗ, nhưng Vệ Đinh Đinh đang định cúi xuống đỡ Triệu, thế nên cú đá này trúng vai Vệ Đinh Đinh, làm hắn ngã xấp xuống người Triệu Đỗ.

- Dừng lại.
Lâm Lạc Nhiên bị tiếng quát làm quay lại, vừa vặn thấy Tô Xán đá Vệ Đinh Đinh, hoảng hốt lao nhanh tới, dùng hết sức lực đẩy Tô Xán ra đằng sau, giang tay ra chặn giữa Tô Xán và Vệ Đinh Đinh, quát lên như muốn bật khóc:
- Đủ rồi đấy, cậu có biết mình đang làm gì không?

- Ai đó bắt lấy y.

- Còn ngây ra đó làm gì? Gọi bảo vệ đi.
Lưu Mộng Huy cùng nhiều người quát tháo, nhưng không cần ai đi gọi, hai người bảo vệ ở cửa nghe động tĩnh vội vàng chạy vào, nhanh chóng không chế Tô Xán, bẻ quặt tay y ra đằng sau, đề phòng hắn tiếp tục hành hung.

Lâm Lạc Nhiên thấy Tô Xán bị khống chế rồi, mới quay lại, lúc này Vệ Đinh Đinh đã gượng đứng dậy, vì ngã lên người Triệu Đỗ, tay lại chống lên mảnh thủy tinh vỡ, máu me lênh láng, trông cực kỳ thê thảm, cuống lên:
- Mau, mau đưa họ tới trạm xá gần đây, cách khách sạn không xá có trạm xá.

Lập tức có hai nam sinh cao lớn tới đỡ Triệu Đỗ và Vệ Đinh Đinh lên, Lâm Lạc Nhiên quay lại nhìn Tô Xán, môi mím chặt, một hàng nước mắt chảy xuôi theo gò má, nhưng cô quệt mạnh đi, sau đó quay người đi theo đám Vệ Đinh Đinh.

Bốn xung quanh đều quây lại, nhìn chằm chằm Tô Xán như nhìn kẻ thù, nhưng bằng đấy ánh mắt không bằng động tác quay người đi của Lâm Lạc Nhiên, hô hấp chậm lại, thời khắc này, cảm giác trái tim như bị bàn tay vô hình bóp chặt.

- Đây không phải là chỗ đánh nhau, các cậu có mâu thuẫn gì ra ngoài giải quyết, không phải ở chỗ này.
Hội trưởng Ai Tắc Khắc sau khi dặn mấy người đi theo bố trí cho đám Vệ Đinh Đinh, liền đi tới, quan sát thấy Tô Xán không đeo thẻ, hỏi:
- Cậu ta không phải là người trong hai câu lạc bộ của chúng ta, là ai đưa cậu ta vào đây?

Không có ai trả lời, Lưu Hiểu Tĩnh cũng chỉ khoanh tay đứng nhìn, viên hội trưởng, nhìn quanh một vòng, rồi nói với Tô Xán:
- Nơi này là chỗ đặc biệt, nên tôi không muốn làm lớn chuyện, nhưng nếu hai bọn họ có bề gì, cậu sẽ phải chịu trách nhiệm, còn bây giờ, mời cậu ra

ngay khỏi đây cho tôi.
Ngón tay chỉ thẳng về phía cửa.

Hai bảo vệ buông tay Tô Xán ra, Tô Xán thở nặng nhọc, ngực cuộn như sóng trào, một lúc sau mới nói:
- Chuyện vừa rồi là do tôi nhất thời quá khích, tôi không đúng, tôi xin lỗi.

Đám đông xung quanh tức thì phát ra tiếng xì xầm, người ném cho Tô Xán ánh mắt khinh bỉ, rõ ràng cho rằng Tô Xán sợ nên phải xuống nước xin lỗi.

- Tôi chấp nhận lời xin lỗi của cậu, nhưng mời cậu đi ngay cho.

Tô Xán không quan tâm những người kia nghĩ gì về mình, chỉnh lại áo bước về phía cửa, không để ý tới một gói quà nho nhỏ gói bọc xinh đẹp vừa rồi vì vận động mạnh mà rơi xuống đất.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 146: Dư chấn

Hành lang yên tĩnh, hội trường này ở khu biệt lập, lại ở tầng thượng, nên không có người qua lại, Tô Xán đẩy cửa đi ra, sau lưng có người xì xầm chỉ chỏ, "tinh" một tiếng, cửa thang máy bật mở, mấy người quàng vai bá cổ, có vẻ như là tới dự tiệc muộn, thấy không khí bên trong hội trường khác lạ, cứ nhìn chằm chằm Tô Xán.

Cầu thang máy dừng lại ở tầng hai, mở cửa ra liền cảm thụ được không khí náo nhiệt của Giáng sinh, so với không khí siêu nhiên ở tầng thượng, Tô Xán cảm thấy nơi này thân thiết hơn nhiều, có câu ba đời mới thành quý tộc mà, mình là tiểu thị dân thôi, nên ở chỗ của mình.
Nhìn học sinh trong lớp nhảy nhót hứng trí không hề giảm, bữa tiệc vẫn diễn ra đúng kế hoạch, làm Tô Xán yên tâm.

Đi tới quán bar lộ thiên, gọi một ly scotch, ngồi xuống góc tối, lặng lẽ như sư khổ hạnh, ly rượu cầm trong tay, nhưng thùy chung không uống một giọt nào.

Đưa tay ra hứng lấy dòng nước chảy xuống từ hòn giả sơn, tiếng nước chảy đều đặn róc rách làm Tô Xán có cảm giác cách tuyệt hoàn toàn với không khí náo nhiệt bên ngoài, trong quán bar có hai ba đôi nam nữ ngồi dưới ánh nến lãng mạn, trao nhau ánh mắt tình tứ, cử chỉ âu yếm, còn Tô Xán lủi thủi một mình trong góc.

Vốn còn ảo tưởng một lễ Giáng sinh tuyệt vời, ai ngờ kết thúc thảm hại thế này, có phải vì ông trời trừng phạt vì mình quá tham lam không?

Lâm Lạc Nhiên giận rồi, dù sao Vệ Đinh Đinh là bạn từ nhỏ của cô ấy, chuyện hôm nay Tô Xán thấy mình có trăm miệng cũng chẳng cãi nổi, mà y cũng chẳng muốn giải thích.

Chưa kết Lâm Lạc Nhiên còn nhìn thấy cảnh Lưu Hiểu Tĩnh ôm mình, không tránh khỏi hiểu lầm.

Tinh cách Lâm Lạc Nhiên có hai mặt, vừa cởi mở phóng túng, mặt khác có chút truyền thống, có giới hạn của mình.

Tô Xán không biết cảnh mình xông vào đá Vệ Đinh Đinh trong mắt Lâm Lạc Nhiên để lại ác cảm gì, nhưng lời của tên kia chọc giận Tô Xán, y ra tay, không nghĩ nhiều, cũng không cần biết tới hậu quả.

Nhưng không khó đoán, Vệ Đinh Đinh nhất định không ngần ngại lợi dụng chuyện này một biến thành mười, ra sức bôi xấu y, chẳng mấy chốc người trong vòng tròn của hắn sẽ biết.
Có thể ngày mai thôi, tin rằng những lời công kích nhằm vào y sẽ nhanh chóng lưu truyền.

Tô Xán không lo chuyện đấy, từ thời ở Nhất Trung y đã quen ở tâm điểm đủ loại tin đồn tốt xấu lẫn lộn rồi, y có thể thản nhiên đối diện.

Nhưng không biết chuyện này liệu có làm dao động quan hệ giữa mình và Lâm Lạc Nhiên thậm chí Vương Uy Uy và Lâm Trứu Vũ không, vì y cũng từng trải đủ nhiều để biết rằng, có chuyện mà trước đó nhiều người cho rằng mãi mãi không thay đổi, như hai người bạn thân thiết từng chia ngọt sẻ bùi, hay đôi tình lữ yêu nhau say đắm, trải qua quá trình cuộc sống, cuối cùng thay đổi hoàn toàn tới mức không còn muốn nhìn mặt nhau.

Đặc biệt trong vòng tròn Vương Uy Uy, Lâm Lạc Nhiên, trưởng thành quá sớm là một xu thế, cũng khiến người ta học được đạo lý theo lợi tránh hại.

Cho nên so ra, những hoàn khố thẳng tính, tuy nói phô trương phóng túng một chút, nhưng cũng đáng yêu hơn.

Trong lòng Tô Xán, đám Vương Uy Uy luôn có phần thẳng thắn này, nhưng cùng với việc dần trưởng thành, dần thích ứng với xã hội, bọn họ sẽ thay đổi.

Tô Xán thở dài, nhìn ra đằng xa, ĐH Thượng Hải thấp thoáng sau rừng cây, đèn màu nhấp nháy, tiếng nhạc jazz du dương, chẳng biết là cô gái người Mỹ nào hát, nghe rất có cảm xúc.

Tô Xán không giận Lâm Lạc Nhiên, xét hành vi của mình khi đó, không thể trách Lâm Lạc Nhiên được, chỉ là lý trí nói vậy, nhưng cái quay người kia của Lâm Lạc Nhiên cứ như chiếu đi chiếu lại trước mắt, không đau lòng, nhưng đầy kìm nén, trong người giống như chai coca bị lắc mạnh, nhưng nắp chai quá chặt không thoát ra được.

Đưa tay sờ lên túi áo ngực trái, trống không, Tô Xán còn như không tin, lục đi lục lại mấy lần, đoán lúc nãy rơi ra rồi, mà dù còn thì sao, người được tặng lúc này chưa chắc đã muốn nhận nó.

Bực mình hất tay như xua đi cảm xúc làm mình không yên lòng, chạm phải cái giỏ trúc đựng khăn giấy, Tô Xán cúi xuống nhặt, một đôi chân đi giày cao gót đột nhiên xuất hiện trước mặt.

Mắt ngước nhìn lên, bắp chân ưu mỹ, giống như ngọc khắc thành, nhìn lên nữa là cặp đùi trắng mịn chưa nói, vì mang dày cao gót trông vừa dài vừa gợi cảm, làm tim Tô Xán đập thình thịch.

…….

Ở trạm xá gần ĐH Thượng Hải, lúc này Vệ Đinh Đinh và Triệu Đỗ được kiểm tra xong, đầu Triệu Đỗ chỉ xước da chảy máu, hơi sưng một chút nhưng không hề gì, không phải khâu, vì chai rượu không vỡ ngay khi đập vào đầu hắn nên không có gì đáng ngại cả, đã băng bó xong. Vệ Đinh Đinh càng nhẹ hơn, vai hơi trái sưng một chút, tay phải rách một đoạn ngắn chừng 3 cm, bị ít mảnh vỡ đâm vào, cũng không cần khâu, lúc đó trông

nghiêm trọng như thế hoàn toàn do tác động tâm lý, chuyện quá bất ngờ, đám đông la hét, Tô Xán hai mắt phun lửa, chai rượu vang đỏ vỡ nát, mảnh vỡ tứ tung, vang đỏ chảy lai láng ...

Lâm Lạc Nhiên ngồi trên cái ghế nhựa ở phòng chờ, nhớ tới cảnh tượng lúc đó chưa hết sợ, tay run run nắm chặt lấy điện thoại, lúc này hai người kia ở phòng sơ cứu đi ra, Triệu Đỗ đầu quấn băng trắng, còn quấn một vòng qua cằm, mặt mày nhợt nhạt. Vệ Đinh Đinh tay phải băng kín mít, tay trái đeo lủng lẳng trước ngực.

Lòng hoàng hốt, Lâm Lạc Nhiên đứng bậy dậy hỏi:
- Có sao không?

- Không sao, vẫn chịu được.
Vệ Đinh Đinh thấy vẻ mặt lo lắng của Lâm Lạc Nhiên thì chỉ hận sao lúc đó Tô Xán không đánh mình thêm vài cái nữa, càng thê thảm càng tốt, làm bộ mặt kiên trinh bất khuất như người hùng chiến thắng vừa rời khỏi chiến trường, lúc này hắn không biết đóng kịch một chút cũng quá ngu.

Triệu Đỗ phất tay, làm ra vẻ chút thương tích nhỏ không đáng gì.

Tảng đá đè trên ngực Lâm Lạc Nhiên nhẹ quá nửa, chỉ cần họ không sao, chuyện Tô Xán vẫn cứu vãn được:
- Rốt cuộc chuyện gì xảy ra, sao đột nhiên lại đánh nhau?

Vệ Đinh Đinh áy náy nói:
- Là lỗi tại anh trước, lúc đó cậu ta đuổi theo em, nhưng anh cản lại, cậu ta đẩy anh ra, Triệu Đỗ đứng ra ngăn, không ngờ cậu ta phản ứng quá khích như vậy.

Lâm Lạc Nhiên không hề nghi ngờ lời giải thích của Vệ Đinh Đinh, vì lúc đó cô mới quay đi có vài giây, bọn họ chẳng kịp làm gì gây ra xung đột, chỉ có thể giải thích Tô Xán nhớ thù cũ nên ra tay. Cô xem Tô Xán đánh nhau rất nhiều lần rồi, bình thường Tô Xán có vẻ vô hại, giỏi nhịn, rộng lượng,

nhưng một khi quyết định đánh nhau là không bao giờ nương tình, không chỉ chủ động, mà còn tàn nhẫn.

- Xin lỗi.

Vệ Đinh Đinh còn định nói vài câu ra vẻ sẽ không truy cứu Tô Xán, nhưng nghe Lâm Lạc Nhiên nói "xin lỗi" thì toàn thân đông cứng, như rơi vào hầm băng, Lâm Lạc Nhiên vì sao "xin lỗi", đương nhiên là xin lỗi thay cho Tô Xán rồi, quan hệ hai người bọn họ ở mức nào, Lâm Lạc Nhiên ở vị trí nào mới xin lỗi thay Tô Xán, Vệ Đinh Đinh không muốn biết, hắn chỉ thấy tất cả mọi vật xung quanh mình như đang trôi đi …

Lâm Lạc Nhiên nhận được điện thoại, mới nghe vài câu đã tái mặt, vội chạy ra ngoài:
- Cậu ấy bị đuổi đi? Lưu Hiểu Tĩnh chả lẽ không nói gì?

- Không có, mà Lưu Hiểu Tĩnh thì liên quan gì?
Cô gái báo tin cho Lâm Lạc Nhiên nghi hoặc:

Lâm Lạc Nhiên lòng trầm xuống, cô nghĩ có Lưu Hiểu Tĩnh ở đó, có thể nói đỡ cho Tô Xán, địa vị Lưu Hiểu Tĩnh trong CLB rất cao, hơn xa một thành viên mới như cô, nên mới đi theo đám Vệ Đinh Đinh.

Chuyện thành ra thế này, Tô Xán bị đuổi đi, coi như cánh cửa vào hai CLB này đã đóng sập lên, chưa hết, còn có thể gây ra hậu quả chưa dự đoán được. Lâm Lạc Nhiên mời Tô Xán và Đường Vũ tới dự bữa tiệc này, mục đích giới thiệu cho Tô Xán mối quan hệ tốt, để hỗ trợ cho sự nghiệp của y, bây giờ không khác gì hại Tô Xán rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 147: I love you

Khuôn mặt xinh đẹp của Đường Vũ xuất hiện trước mắt Tô Xán, ánh mắt như sao sáng ngoài kia, từ trên nhìn xuống. Đôi mắt đem thâm thúy mà xa xăm, tựa hồ bất kể thứ gì ẩn sâu trong nội tâm dưới ánh mắt đó cũng không còn gì là bí mật nữa.

- Sao lại tới chỗ này?
Nhìn ra tâm tình Tô Xán không tốt, nhưng Đường Vũ không hỏi nguyên do, vì cô không biết an ủi người khác, nhưng nếu cần cô có thể ngồi cùng Tô Xán suốt cả đêm.

- Một vài chuyện làm lòng anh không yên.
Nếu như nói trên thế giới này ai có thể làm Tô Xán đem bi ai hoan lạc chia sẻ, thì Đường Vũ rất có khả năng là người duy nhất đó, biết sao được, Tô Xán có thể nói dối Đường Vũ vài chuyện nhỏ nhưng y không thể giấu được Đường Vũ tâm tình của mình.

Không gian yên tĩnh, Đường Vũ mơ hồ nghe được hơi thở Tô Xán lớn hơn bình thường, giống buồn bực, lại giống như giận dỗi, cô rất thông minh cũng không cần Tô Xán nói gì cũng đoán được đại khái đoán được chuyện gì xảy ra, cười nói:
- Khi còn nhỏ em, mẹ em đã kỳ vọng em rất cao, bà em còn gọi em là Mục Quế Anh, cho nên rất để ý cái nhìn của người khác về mình, đánh giá của giáo viên, nhận xét của bạn học, thành tích trên bài kiểm tra, vì em là lớp trưởng, em là cháu gái cưng của ông bà ngoại. Em nỗ lực hết sức, để được người khác chú ý, để luôn có thể kiêu ngạo, cẩn thận không bao giờ làm hỏng hình tượng của mình. Chưa bao giờ giờ thấy mình mệt mỏi thế nào, về sau có một người xuất hiện, người đó nói với em cứ làm việc mình muốn,

đừng sống vì ý chí người khác, đi tới thế giới rộng lớn hơn, cho dù phía trước nhiều trở ngại thế nào, cũng đừng quên phương hướng mình lựa chọn.

Tô Xán ngây ngây nhìn Đường Vũ, Đường Vũ bị Tô Xán nhìn tới đỏ mặt, nhưng không quay đầu né tránh như mọi khi, tiếp tục nói:
- Nhưng em không làm được chuyện đó, em muốn từ bỏ, em không thể kiên trì giống tên ngốc như người đó làm, em không tin tưởng, vì theo lý trí tính toán, không có khả năng nào thực hiện được điều đó, rồi sự thực chứng minh, người đó làm được. Em nghĩ thông rồi, nhưng bây giờ tên ngốc đó lại nghĩ không thông, anh bảo em phải nói với người đó thế nào?

Như cánh én đột ngột xuất hiện báo tin mùa xuân về, làm người ta đang ở giữa mùa đông cảm giác ấm lên vì hi vọng, Tô Xán cười sáng lạn:
- Em hãy nói, để em ôm một cái an ủi.

Đường Vũ chớp chớp mắt, mặt bốc lên hơi nóng, cách đó không xa có đôi nam nữ quấn lấy nhau, tiếng chút chit làm cô đứng nơi này cũng như có thể nghe thấy, tuyệt đối không tin Tô Xán chỉ ôm một chút, nhất là tâm tình Tô Xán đang rất kém, thế nào cũng phải "hi sinh" không nhỏ để an ủi y, nhẹ nhàng cắn môi, cánh mũi xinh xắn hơi phập phồng, nói như tiếng mèo rên:
- Ra chỗ khác được không?

- Không nghĩ em cũng háo sắc như thế đấy.

Tô Xán khẽ cười một tiếng, đưa tay ra kéo Đường Vũ ngồi xuống, lòng mình, Đường Vũ hơi hoảng, nhưng không dám kêu, căng thẳng một lúc nhận ra Tô Xán không định làm gì mình cả, chỉ lặng lẽ áp mặt vào giữa vai và cổ mình,.

Lần đầu tiên ôm Đường Vũ trong lòng mà Tô Xán không có tà niệm, chỉ có sự bình lặng êm đềm trong lòng, Tô Xán biết quan hệ của mình và Lâm Lạc Nhiên ở ranh giới nguy hiểm, chỉ cách một bước nữa thôi là có thể hoàn toàn có thể thành tình yêu nam nữ, hôm nay lúc chạy đuổi theo Lâm Lạc

Nhiên, hay lúc nãy không tìm thấy món quà làm Tô Xán muốn lao đi tìm, có thể sẽ vượt qua bước đó.

Hiện giờ ôm Đường Vũ trong lòng, cảm thụ nhịp đập trong trái tim cô hòa cùng nhịp đập của mình, Tô Xán lần nữa giữ vững được vị trí của mình.

- Đường Vũ, vì sao em lại chọn anh?
Tô Xán bất ngờ hỏi:

Đường Vũ hơi đẩy đầu Tô Xán ra, tay vuốt ve gò má y, ánh mắt thâm thúy:
- Sao bây giờ lại hỏi chuyện này, anh thiếu tự tin sao?

- Không phải, bây giờ thì không, nhưng nhớ lại thời gian mới vào Nhất Trung, anh gầy gò thấp nhỏ, thành tích học tập cũng không có gì đáng chú ý, chẳng biết ăn nói, còn bị thầy Tiêu ghét … nói tóm lại là không có bất kỳ cái gì để so sánh với Nhạc Tử Giang, vì sao em lại vì anh mà từ chối anh ấy? Vì anh gửi giấy cho em? Anh không tin, có vô số người theo đuổi em, làm gì có thủ đoạn nào mà họ chưa nghĩ tới nữa?

- Là anh hỏi đấy nhé.
Đường Vũ rời đùi Tô Xán, kéo cái ghế ngồi xuống bên cạnh y.

Tô Xán hít sâu một hơi, ưỡn ngực lên:
- Anh đã chuẩn bị tư tưởng rồi.

Đường Vũ cười nhẹ, cô cảm nhận được tâm tình Tô Xán tốt hơn rất nhiều, không nặng nề bối rối như lúc nãy nữa:
- Để xem nên bắt đầu từ đâu … ừm, khoảng giữa năm thứ hai sơ trung, em thích một học trưởng …

- Cái gì?

Tô Xán phản ứng không khác gì con mèo bị giật mất khúc cá khỏi miệng, lập tức bật dậy xù lông lên, từ trước tới nay Tô Xán cứ nghĩ mình là người

đầu tiên tiến vào trái tim băng giá của Đường Vũ, không ngờ có người con trai khác nữa, mà có vẻ Đường Vũ còn là người thích trước.

Y nói hơi to, làm mấy đôi nam nữ đang âu yếm nhau giật nảy mình nhìn sang, Đường Vũ vội kéo Tô Xán ngồi xuống.

- Anh không phải là mối tình đầu của em sao?

Đường Vũ vừa tức mình vừa buồn cười, hai người bọn họ tiến triển tới bước này, ôm cũng ôm rồi, hôn cũng hôn rồi, chỗ nên sờ không nên sờ đều cho y cả rồi, tuy thiếu bước cuối cùng nữa thôi, cũng không khác là mấy nữa, ai ngờ vẫn hẹp hòi so đo chuyện từ bao giờ:
- Vậy em có phải là mối tình đầu của anh không?

Tô Xán á khẩu, không khác gì quả bóng xì hơi, nhưng giọng vẫn có chút hậm hực kiểu trẻ con:
- Em nói tiếp đi.

- Thực ra chỉ miễn cưỡng tính là mối tình đầu, học trưởng đó cũng là lớp trưởng, nên bọn em có nhiều cơ hội tiếp xúc trong một số hoạt động trường tổ chức, anh ấy chơi dương cầm, nên có tiếng nói chung, rất hợp ý.
Chăm sóc tình cảm của Tô Xán, nên Đường Vũ nói vắn tắt, hơn nữa tên của người kia cũng không nhắc tới nữa:
- Anh ấy hẹn em đi chơi, em đồng ý. Đó là lần đầu em hẹn hò, rất căng thẳng, áp lực, anh ấy thì nói rất nhiều, càng nói nhiều thì em càng áp lực không nói được gì cả. Bọn em thử hẹn nhau lại lần nữa, kết quả vẫn thế … rồi không có gì tiếp theo nữa.

Tô Xán có thể hiểu được, chàng trai nào có cơ hội hẹn hò với Đường Vũ mà chẳng như con công xòe đuôi, lấy hết mọi khả năng ra thể hiện. Nhưng mà lúc đó Đường Vũ còn rất non nớt thua xa cả hồi ở Nhất Trung cùng mình. Anh chàng kia thấy Đường Vũ căng thẳng thì càng cố nói để giải tỏa cho Đường Vũ, kết quả là tạo thành bi kịch, đúng là quá oan uổng.

- Đã nắm tay chưa?
Tô Xán tuy hoàn toàn thoải mái lại rồi, nhưng vẫn hỏi:

- Chưa, hai lần hẹn hò, em nhìn anh ấy còn chẳng dám, không biết anh ấy nghĩ gì về em, thật xấu hổ.

- Em nói đúng, như thế không hoàn toàn tính là mối tình đầu, anh mới là mối tình đầu của em.
Tô Xán đang cười khoái chí, chợt nhớ tới chuyện gì, mồm há hốc một lúc mới lắp bắp nói được:
- Tức, tức là em chấp nhận anh chỉ vì lúc đó anh không nói gì?
Nhớ lại mới đầu khi hai người đi học về cùng nhau, thường có khi chẳng nói lấy một câu nào.

- Đúng vậy, thế nên em mới quen dần được.
Đường Vũ lườm Tô Xán một cái:
- Ai ngờ bị lừa, bây giờ anh nói quá nhiều.

- Nói thế có nghĩa anh chỉ là một thằng ngốc gặp may?
Phát hiện này làm Tô Xán thấy không có chút gì đáng tự hào hết:

- Không phải.
Đường Vũ đưa hai tay ra, giữ má Tô Xán kéo lại, trán dựa vào trán y, dịu dàng nói:
- Là duyên phận đưa chúng ta tới với nhau.

Tô Xán cười nhẹ, đưa mặt tới hôn lên đôi môi ướt át của Đường Vũ một cái:
- Anh yêu em.

- Em cũng yêu anh.

Tô Xán ôm vòng eo Đường Vũ kéo vào lòng, năm ngoài đêm Noel ở Boston rất lạnh, noel năm nay nhiệt đột ở Thượng Hải cũng không cao hơn,

hai người ôm nhau một chỗ, không cảm thấy lạnh chút nào.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 148: Năm 2002

Tầng 19 khách sạn Crownie, Lâm Lạc Nhiên trở về hỏi mấy người có mặt ở gần về tình huống khi đó, câu trả lời thu được không khác lời Vệ Đinh Đinh nói, sau đó vì cô bỏ đi nên khi hội trưởng clb hỏi ai là người bảo đảm cho Tô Xán thì không ai lên tiếng, rốt cuộc Tô Xán bị đuổi đi, nhưng Lâm Lạc Nhiên không hỏi Lưu Hiểu Tình.

Lâm Lạc Nhiên vừa gọi điện thoại vừa đi đi lại lại ban công, chần trừ một lúc, cuối cùng chạy ra khỏi phòng, đi thang máy xuống tầng hai.

Tới hội trường tổ chức yến hội, lấy dũng khí đi vào, tiệc Giáng sinh lớp số 4 đã gần kết thúc, mọi người bắt đầu ra về, một cô gái Lâm Lạc Nhiên xuất hiện làm đương nhiên rất gây chú ý.

Lý Hàn nhận ra Lâm Lạc Nhiên ngay, đi tới nói:
- Bạn tìm Tô Xán à? Chẳng biết sao lại chơi trò mất tích rồi, làm chúng tôi phải xử lý phần còn lại.

- Vậy Đường Vũ đâu?

- Cũng không thấy đâu nữa, chắc là ở chùng chỗ với Tô Xán rồi, cũng phải thôi đêm giáng sinh mà, bọn họ thế nào chẳng kiếm chỗ hưởng không gian riêng.
Lý Hàn cố tình nói thế, hắn rất tinh tế chứ không giống bề ngoài cục mịch của mình, nhận ra quan hệ Tô Xán với Lâm Lạc Nhiên vượt mức bình thường, nhưng hắn ủng hộ Đường Vũ.

- Vậy à, cám ơn.
Lâm Lạc Nhiên gượng cười quay đi, cảm thấy bản thân thật ngốc nghếch, đáng thương, lúc này Tô Xán và Đường Vũ chắc chắn đang âu yếm nhau ở

góc tối nào đó, đâu cần mình, thực sự không đáng chút nào, chỉ muốn khóc thật to nhưng cô không khóc, khóe miệng nhếc lên thành nụ cười tự giễu, có đủ chua xót cay đắng.

Phía trường ĐH ngoại ngữ có người gọi điện tới, bảo cô chuẩn bị theo xe về trường.

Ra tới bên ngoài khách sạn, chính giữa hai hàng thông noel cực lớn, chiếc xe khách của bên tổ chức đã tới, một số sẽ về trường, một số chuẩn bị đi chơi thâu đêm.

Lưu Hiểu Tĩnh rời khách sạn, lên chiếc Beetle màu xanh lam, khởi động phóng thẳng đi, lúc qua Lâm Lạc Nhiên, hai đôi mắt qua kính cửa sổ nhìn nhau, hai cô gái có thể coi là xinh đẹp nhất nơi này, ánh mắt đều có chút địch ý.

Chiếc xe khách lớn quay đầu, học tỷ vẫy tay:
- Lạc Nhiên, mau lên xe nào.

- Vâng, em tới đây.
Lâm Lạc Nhiên chạy nhanh tới, vì nhiều người tiếp tục đi chơi, xe rất vắng, Lâm Lạc Nhiên tìm chỗ xung quanh kô có ai ngồi xuống, mắt cứ nhìn về ĐH Thượng Hải.

Xe khởi động, đi dưới con đường giăng kín đèn, vào đường chính.

Lâm Lạc Nhiên nhận được rất nhiều điện thoại, không có điện thoại của người cô chờ đợi, đều là bạn bè gọi tới hỏi thăm câu chuyện kia, cuối cùng cô bực mình tắt máy.

….

Tô Xán đưa Đường Vũ về KTX, trên đường về phòng gọi điện cho Lâm Lạc Nhiên, nhưng báo không liên lạc được, cười khổ:

- Cô nàng lại chơi trò tắt máy rồi, lần này chắc là giận mình lắm đây.

Vậy là đêm giáng sinh qua đi, năm 2001 cũng qua đi.

Năm 2002 đã tới, kỳ nghỉ mọi người mong đợi từ lâu cũng sắp đến.

Ngày 1 tháng 1 năm 2002 là thứ bảy, lại là một ngày lễ hội, các khoa của ĐH Thượng Hải tưng bừng tổ chức dạ tiệc, đón mừng năm mới, cái tháng một này nhiều việc, lòng người không yên, thống khổ cũng bắt đầu.

Một học kỳ sắp kết thúc cũng đồng nghĩa với việc kỳ thi cuối kỳ đang tới, giáo viên trường ĐH Thượng Hải rất biến thái, trước kia cứ nghĩ là học tỷ học trưởng khóa trước dọa, giờ sinh viên mới dần hiểu ra, đám giáo viên biến thái kia đua nhau đánh trượt học sinh nhiều để thể hiện độ khó của môn học mình dạy.
Thế là một bầu không khí u ám bao phủ lên toàn bộ học viện sinh viên mới, không còn một giáo viên nào trong mắt sinh viên là hiền hòa đáng yêu nữa, nụ cười nào như giấu dao kiếm đằng sau, tưởng tượng ra cảnh mấy lão biến thái ban ngày ăn mặc đàng hoàng đĩnh đạc, tối tối dưới ánh đèn mờ soạn đề thi, đôi mắt đằng sau cặp kính ánh lên màu đỏ ngầu của dã thú thế nào.

Không ai muốn mình là người bị gục ngã, nếu như phải học bù hoặc là học lại, cộng thêm vào môn học kỳ mới, sẽ dần dần rơi vào vòng tròn quái ác, rồi lún xuống vũng bùn sâu không thoát ra được.

Tháng cuối cùng này không dễ thở chút nào, học tập căng thẳng không phải nói, ngoài ra đủ các loại chuyện bát nháo tùm lum dồn lại nữa, hội học sinh và các CLB bận rộn chuyện bàn giao, kế hoạch năm mới, sắp tới còn là Tết âm lịch.

Ở thư viện, chuyện cướp chỗ diễn ra càng ngày càng ác liệt, thậm chí có người vác cả gạch vào thư viện đặt chỗ, tưởng chừng ai ai cũng phải tránh đường, nhưng đi lấy sách quay trở về hòn gạch bị ném xuống đất, thay vào đó là băng vệ sinh phụ nữ, chỉ còn biết thở dài thời nay nam không bằng nữ.

Có điều người làm công tác giáo dục thì lại cho đây là chuyện tốt, sinh viên tranh giành nhau chỗ ngồi trong thư viện, chứng minh tinh thần học tập, nhưng mọi người liều mạng như thế chẳng qua bị lửa đốt đi, cũng là vì tin tưởng vượt qua được kỳ thi địa ngục này là kỳ nghỉ thiên đường.

- Buổi chiều có tiết nguyên lý kinh tế học, mình tới muộn, không biết mụ Kim mao sư vương kia có vì thế mà khó chịu không, nghe nói môn học này trước đó không đi học buổi nào cũng được, nhưng tháng cuối cùng ai vắng mặt bất kể vì nguyên nhân gì thì bà ta cũng ghi nhớ hết trong đầu, nói tóm lại chỉ cần vắng mặt thì không qua được là cái chắc.
Trình Thông Thông cúi người vội vàng thu dọn sách vở, cái mông tròn vểnh lên, cực kỳ dưỡng mắt, có điều hiện không có nam sinh nào ở hiện trường:

Đồng Đồng cười hì hì:
- Thông Thông, trời lạnh như thế còn mặt váy, mặc dù có tất dài không sợ lạnh đi, nhưng cái động tác này, mông chỉ cần cao hơn một chút là thấy được quần lót rồi, cổ áo thấp hơn một chút là không còn gì để che nữa. Chẳng trách có sư huynh khoa y học hẹn kỳ nghỉ đông này tới cổ trấn du lịch làm lừa cho cậu.

Trình Thông Thông kéo mép váy xuống một chút, còn cổ áo mặc kệ:
- Cậu không biết cái gọi là kế hoãn binh à, ai mà rảnh cùng anh ta đi dạo tiểu trấn gì chứ, mình cùng với mẹ sẽ tới Hong Kong mua sắm, lạnh thế này đi tới cổ trấn chơi? Đầu có bệnh à?
Dọn dẹp xong, là vắt chân lên cổ:
- Muộn mất rồi, mình đi trước đây.

Đồng Đồng cực kỳ hâm mộ:
- Đi Hong Kong mua sắm, thật là sướng. Còn mình mùa đông này phải dạy đứa em ôn tập, đúng là tê tái cõi lòng ..

Nghe Đồng Đồng cất giọng cải lương, Nguyên Tư Âu phì cười:

- Đó là chuyện rất có ý nghĩa mà, dạy em trai bạn, rồi để nó thi vào trường ta.

- Trường mình có nữ ma vương Trình Thông Thông, bảo nó thi vào mình không yên tâm.

Học kỳ này với Nguyễn Tư Âu mà nói trải qua rất nhiều việc, vui có buồn có, bình lặng lẫn sôi động, quen biết được nhiều người bạn mới, có người rất hợp ý cô như Đường Vũ, cũng có người tư tưởng cùng cô không hòa hợp lắm như Trình Thông Thông:

- Đường Vũ và Tô Xán cùng quê, thật là làm người ta hâm mộ phát điên, hai người thật đáng ghét mà, cho dù kỳ nghỉ cũng có thể quấn lấy nhau,

Đường Vũ đang nằm trên giường, trước đó không lâu bị Đồng Đồng xúi làm mấy động tác yoga, lý do Đồng Đồng nói giáo viên của cô là bậc thầy chăm sóc sắc đẹp trong cả nước, động tác này có tác dụng nở ngực, săn mông, đồng thời làm người ta giảm cân từ vai tới mắt cá chân, không một nữ sinh nào có thể kháng cự được sức dụ hoặc này, Đường Vũ cũng thế.

Vì thế mà mấy ngày qua Đường Vũ cũng theo Đồng Đồng luyện tập yoga.

- Ừ, có lẽ bọn mình sẽ về cùng nhau.
Đường Vũ mắt chăm chú nhìn trần nhà, miệng khẽ thở theo nhịp, cô và Tô Xán cũng chưa hẹn nhau, nhưng cũng thế cả:

Hai cô bạn cực kỳ hâm mộ, thực sự không chỉ khiến một đám nam sinh ghen tỵ, ngay cả nữ sinh cũng không chịu nổi, muốn leo lên giường chà đạp Đường Vũ một trận:
- Tô Xán tặng cho cậu một cái vòng tay, vậy cậu tặng cho Tô Xán cái gì? Làm sao phải dấu kín thế?

Đường Vũ chỉ cười không đáp như mọi khi, hai cô bạn không thỏa mãn được sự tò mò hận ngứa răng ngứa lợi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 149: Không cho đắc ý

B

ữa tiệc giáng sinh hôm đó thật vui, nhất là tiết mục của phòng 602, làm mình nhớ lại vẫn buồn cười, bọn họ mỗi người một phong cách riêng. Mà trông có vẻ Lý Hàn có ý với Đồng Đồng của chúng ta, nhưng mà nhìn bọn họ một người cao hơn 1m8 với một người 1m6, chết cười ...
Nguyễn Tư Âu trêu trọc:

- Tưởng cao mà ngon à, có giỏi thì đọ ngực đi.
Đồng Đồng ưỡn ngực lên, Trình Thông Thông từng phát động một cuộc so đọ vòng ngực trong phòng, hết sức bất ngờ là Đồng Đồng thấp nhất lại đứng đầu, sau đó mới tới Trình Thông Thông, Đường Vũ và Nguyễn Tư Âu thì nghe số đo hai người đó, dứt khoát không tham gia nữa, đồng hạng bét.
Vì thế từ đó về sau cứ hơi một chút là Đồng Đồng muốn đọ ngực:
- Còn hơn ai đó đi xin điện thoại của người ta.

Nguyễn Tư Âu quát:
- Này, ai đi xin, người ta chủ động cho đấy, thật là, mình mà mất giá như vậy à?

Nói gì thì nói bữa tiệc Giáng sinh hôm đó cực kỳ thành công, mỗi người tới tham dự đều có một món quà nhỏ, chỉ là một hộp kẹo, nhưng tinh xảo, bọc gói cẩn thận, còn có lời chúc, tới giờ Nguyễn Tư Âu vẫn không nỡ ăn, đặt trên bàn làm đồ trang trí.

Đương nhiên rồi, mỗi một hộp kẹo này giá tới 23 đồng, tổng cộng là 360 gói do Tô Xán tự bỏ tiền, hôm đó có hơn 200 người tham dự, thế nhưng chẳng có đâu mà thừa, vì đám cán bộ lớp chia nhau để lấy lòng nữ sinh.

- Dù sao mình thấy Tô Xán không vào được Feec, thì thiệt thòi là của bọn họ mới đúng.

Nguyễn Tư Âu cuối cùng cũng không nhịn được nói ra, từ sau sự kiện Tô Xán diễn giảng, đã trở thành fan trung thành của y, thậm chí còn lập ra một topic trên diễn đàn trường, lấy tiêu đề là "lớp trưởng ngầu nhất", chuyên cập nhật một số tin tức về Tô Xán, thi thoảng lại thăm dò tin mật từ Đường Vũ để đăng lên fan club nho nhỏ của mình.

Chuyện xảy ra ở tiệc Giáng sinh hôm đó không biết có phải vì Tô Xán không phải người CLB nào nên có người cố tình lan truyền đi hay không, bây giờ rất nhiều người có tư cách biết thì đều biết rằng Tô Xán trêu chọc vào hai CLB rất có thế lực, tuy xuất phát từ mâu thuẫn cá nhân, nhưng ở bữa tiệc hai CLB hợp nhau tổ chức xảy ra chuyện như thế là vấn đề lớn rồi.

Có nhiều người hả hê lắm, ai bảo Tô Xán năm thứ nhất mà chơi nổi nhiều như vậy.

“ Lớp trưởng ngầu nhất hả? Khen mấy câu là phổng mũi lên không biết mình là ai nữa à, đi tới đâu cũng ngông nghênh, giờ hay rồi, bị người ta đuổi ra khỏi bữa tiệc, chắc hẳn đây là lần đầu tiên của cả hai trường có trường hợp như vậy.”

“Thấy chưa, từ hồi cậu ta vênh váo cãi nhau với thầy Lý tôi đã nói rồi, loại người như vậy làm sao đắc ý được lâu, giờ chuốc họa vào thân.”

Bình luận kiểu như thế trên forum của trường tất nhiên bị đám Nguyễn Tư Âu nhảy vào chửi, làm sao chửi lại được một đám con gái, thế là những kẻ kia để lại bình luận kiểu “rồi đợi mà xem”.

Cũng không ít người cảm thấy tiếc nuối, Tô Xán rất có tiềm lực, nếu cứ giữ cái đà này đến năm thứ ba được tuyển vào Feec không phải là quá khó, nếu như được vào Feec, chắc chắn con đường thành công trong tương lai sẽ ngắn đi nhiều.

Nhưng xảy ra chuyện đêm Giáng sinh, con đường này coi như đã bị chính y lấp kín.

Với một người từng bị đuổi đi trong trường hợp đó mà nói, cánh cửa vào Feec mãi mái đóng lại.

Mặc dù không phải nhất định vào Feec mới có thành công trong tương lai, nhưng điều Tô Xán làm còn tệ hơn thế, để lại ấn tượng xấu với người của Feec, mà những người này đều có địa vị ở trong ĐH Thượng Hải, vô hình trung nhiều cánh cửa đóng lại, vô số chướng ngại vật được dựng lên.

Thậm chí một số người cho rằng Tô Xán chẳng làm được lớp trưởng bao lâu nữa.

Xung đột ở một bữa tiệc liên quan gì tới chuyện làm lớp trưởng? Hoang đường.

Nhưng sau đó Tô Dĩ Nhất gọi Tô Xán tới văn phòng:
- Hôm đó nửa sau bữa tiệc không thấy em đâu cả, em đi đâu?

- Em tham gia một bữa tiệc khác.
Tô Xán thành thật khai báo:

- Em tổ chức buổi lễ Giáng sinh cực kỳ thành công, nhưng không ở lại cuối cùng, em là người tổ chức chính, lại buông tay, để lại việc thu dọn hiện trường cho các bạn, tôi thấy không thích hợp ..
Tô Dĩ Nhất gõ bàn một lúc, cuối cùng cũng hỏi:
- Tôi nghe nói em có chút va chạm ở bữa tiệc kia?

- Vâng.
Tô Xán gật đầu, Tô Dĩ Nhất gọi y tới văn phòng, tất nhiên đã biết đầu đuôi câu chuyện, bình thường chuyện kiểu này trường học biết được chỉ nói " bọn trẻ ấy mà", rồi bỏ qua.

Nhưng mà dính dáng tới thứ như Feec, dễ làm thần kinh người ta trở nên mẫn cảm.

- Sao lúc đó không lấy lý do lỡ tay, mấy lý do đó dùng nát rồi, dù sao thể diện cũng dễ coi hơn.
Tô Dĩ Nhất thở dài:

- Em chủ động đánh người, em không phủ nhận.
Tô Xán không giải thích, đoán chừng là tên bị mình đánh thông qua quan hệ gây áp lực với nhà trường:

- Có kẻ đúng là đáng ăn đòn.
Tô Xán ngạc nhiên nhìn Tô Dĩ Nhất, ông ta xua tay nói tiếp:
- Một số người ở trường học tìm tôi nói chuyện, ý tôi là em vẫn tiếp tục làm lớp trưởng, không chỉ làm mà còn phải làm tốt hơn nữa... Ngoài ra, hiện là thời kỳ mẫn cảm, em nên chú ý.

- Vâng, cám ơn thầy, em sẽ không gây thêm rắc rối cho thầy nữa.
Biết Tô Dĩ Nhất chịu không ít áp lực bên trên, với Tô Xán mà nói cái chức lớp trưởng này chỉ là một loại cảm thụ cuộc sống thôi, không quá quan trọng, nhưng y không từ bỏ nó để một số kẻ đắc ý.

Tô Xán có thể không quan tâm người hai CLB kia, nhưng Lâm Lạc Nhiên lại không thể không quan tâm, có điều sau đó mấy ngày gọi điện cho Lâm Lạc Nhiên, cô nàng không nhận, nhắn tin không thèm trả lời, Tô Xán ngoài thở dài, chẳng biết làm gì hơn.

…..

- Tô Xán cậu tiến bộ nhiều rồi, khai thật đi, bao nhiêu cô gái bị cậu hạ độc thủ, bông hoa này cậu tặng cho bao nhiêu người?
Trước mặt Vương Thanh là bó hoa hồng không phải màu đỏ mà là màu hồng phấn êm dịu, Vương Thanh đưa tay vuốt khẽ cánh hoa mịn như da trẻ em, có điều làm bằng pha lê hồng, tỏa sáng dìu dịu lấp lánh dưới ánh mặt trời.

- Chị thật là, tôi chỉ có duy nhất một bạn gái, và bó hoa đó cũng chỉ tặng một người duy nhất là chị, không tin thì thôi.

- Cậu bây giờ khó tin lắm, không phải mỗi cô gái cậu đều nói thế đi …. Hi hi, mà cậu thật sướng, sắp tới kỳ nghỉ được về nhà rồi, còn tôi vừa mới kết thúc kỳ nghỉ kép, mệt không thở nổi nữa, sắp tới lại còn là Tết âm lịch.
Vương Thanh trong điện thoại than vãn với Tô Xán:
- Hay là lập luôn văn phòng sự vụ ở Thượng Hải, bắt ông chủ vắt chân chữ ngũ cậu phải xử lý sự vụ, cũng tiện cho tương lai lập cơ cấu Kinh Thượng của tập đoàn.

- Chị muốn lập văn phòng sự vụ cũng được, nhưng đừng có chuyên môn lập vì tôi, nhân lực là quý giá,

Trong văn phòng tầng thượng tòa nhà cao tầng, Vương Thanh đứng đối diện với cửa sổ, mông ngồi dựa vào bàn làm việc, gọi điện cho Tô Xán.

Từ văn phòng của tầng quản lý tập đoàn có thể thấy con phố chính, cùng TTTM Đôn Hoàng cách đó không xa. Văn phòng của Vương Thanh và đám Vương Phượng liền nhau, kéo cửa chớp một cái là có thể nhìn thấy qua tường kính trong suốt.

Chỉ có điều hiện giờ cửa chớp đã kéo xuống, vừa mới báo cáo công tác xong ra khỏi phòng trưởng phòng marketing, ấn tượng của mọi người trong TTTM về Vương Thanh là rất trẻ, rất có ý chí tiến thủ, là mỹ nữ tổng giám đốc được nhiều người bàn tán trong các buổi tụ hội thương nghiệp ở Dung Thành.

Cũng có rất nhiều lời đồn nhảm, ví như Vương Thanh sống ở Trung Hoa viên phía nam Dung Thành, đó là khu tụ tập của người giàu, nơi có hoàn cảnh cực tốt được người Âu Mỹ yêu thích.

Tô Xán chẳng lạ gì nơi này, vì nó là một hạng mục do công ty dưới tập đoàn kiến trúc Đại Dung xây dựng, giá bán bình quân 2900 mét vuông, nắm

20% cổ phần của Đôn Hoàng, tiền hoa hồng đủ cho Vương Thanh mua biệt thự hai trăm mét vuông ngày.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 150: Đi dự tiệc tân gia

Một cô gái trẻ độc thân nắm giữ một tập đoàn, sống một mình trong căn biệt thự, chỉ bấy nhiêu đó thôi cũng đủ làm người ta sinh đủ loại liên tưởng rồi. Ở Trung Quốc có một câu nói, đằng sau một cô gái xinh đẹp không biết bao nhiêu nam nhân lai lịch bất phàm, vì thế chẳng có kẻ phong lưu phóng đãng nào dám có ý đồ với Vương Thanh, một số quản lý cao tầng mơ ước xa vời không thiếu, nhưng thực sự dám theo đuổi chẳng đủ đếm trên đầu ngón tay.

Vì thế câu chuyện về Vương Thanh càng thêm thần bí, nói cô là tình nhân của quan lớn nào đó, một mình giữ phòng trống, đối phương cả năm chỉ có vài lần tới hẹn hò cùng cô.

Thậm chí ở trong một vài vòng tròn nhỏ hơn, tên viên quan lớn kia được xác định là Vương Bạc, dẫn chứng rất nhiều, Vương Bạc tới Hạ Hải chấp chính là lúc Đôn Hoàng nổi lên, sau đó Vương Bạc tới Dung Thành không lâu thì Vương Thanh cũng theo tới, lập một cái TTTM nữa ở Dung Thành. Còn tầng cấp sâu hơn nữa còn biết Vương Bạc từng ra nhiều chỉ thị bật đèn xanh cho Đôn Hoàng, như thế còn chưa đủ nói lên vấn đề à?

Nếu nói bọn họ cùng họ Vương, có thể là họ hàng? Một người gốc Bắc Kinh, một người gốc Hạ Hải, là họ hàng thì cũng bắn tám đời chả tới, hơn nữa một số cái đầu óc u ám còn nghĩ, dù là họ hàng thật, không có nghĩa là không có chuyện kia, trên quan trường mấy chuyện dơ bẩn hơn thế cũng có.

Mấy tin đồn này Vương Thanh đều nghe thấy, nói ra cũng buồn cười, chỗ dựa của mình chẳng phải là quan lớn bụng bự nào, mà chàng trai còn ít hơn cô bốn tuổi, đang vật lộn với kỳ thi cuối kỳ.

- Nhà rộng lắm, kỳ nghỉ này cậu về, nhớ qua chơi với tôi, tôi nuôi hai con chó, có điều gần đây công việc bận rộn, nó gầy chỉ còn da bọc xương, khiến

tôi rất đau lòng.
Bạn bè thực sự của Vương Thanh rất ít, cô nghỉ học từ sớm, sau đó suốt ngày vùi đầu vào cái quán bé tẹo, trong khi bạn bè cô người lên đại học, người ra xã hội kiếm sống, tuyệt đại đa số rời khỏi Hạ Hải, chỉ sau hai năm đã chẳng còn ai liên lạc với cô nữa, sau khi lên làm tổng giám đốc Đôn Hoàng, bạn bè từ đẩu đâu lại kéo tới, những người đó không thể coi là bạn thực sự nữa, đối tác làm ăn càng không tính. Nói tới bạn, cô chỉ có hai người, một là Tằng Na, hai là Tô Xán.

Tằng Na là nữ nhân, tuổi tác cũng gần nhau, nhưng Vương Thanh càng thân thiết với Tô Xán hơn, gần như thành "lam" nhan tri kỷ của cô rồi, có thể giao lưu rất nhiều thứ.

- Chị ở một mình cũng không tốt, hay bảo dì lên ở cùng, có thể giúp chị chăm chó, làm cơm, nếu dì buồn quá chị có thể giới thiệu cho dì tham gia mấu câu lạc bộ phụ nữ ở Dung Thành.
Tô Xán biết Vương Thanh rất vất vả, thay mình chiếu cố hết sản nghiệp, Tô Xán ở Thượng Hải đọc ít báo cáo đã thấy phiền rồi, huống hồ là Vương Thanh một ngày xử lý bao nhiêu báo cáo, ở trong thương giới cạnh tranh kịch liệt, nghĩ một lúc bổ xung:
- Cửa hiệu ở Hạ Hải cũng chuyển nhượng đi, để dì tới Dung Thành, Hạ Hải thi thoảng về nghỉ ngơi là được.

Vương Thanh thích nghe giọng Tô Xán, Tô Xán giống như em trai cô, lại giống như anh trai cô, trong cuộc đời này Vương Thanh cám ơn hai người, mẹ cô vì lo tái giá khiến con gái không được đối xử công bằng mà ở vậy nuôi cô khôn lớn, người còn lại là Tô Xán đã thay đổi vận mệnh của cô.

- Ừ, tôi sẽ bảo mẹ tôi, mặc dù khó thuyết phục mẹ tôi lắm, mẹ tôi không nỡ rời quê nhà, hay cậu khéo miệng nói giúp hộ tôi ...

Hai người bọn họ cứ vậy nói đủ chuyện vụn vặt, như người một nhà.

.....

Trung tuần tháng 1, nhà Đường Vũ sẽ có bữa cơm, trước kỳ thi vào ngày 23.

Có điều lần này khác, nhà Đường Vũ ở Thượng Hải đã trang trí xong, có thể chính thức vào ở, đây là lễ mừng nhà mới, đây coi như lần tụ hội lớn đầu tiên do ông Đường chủ trì, thời gian qua Mục Tuyền cũng chạy qua chạy lại Dung Thành và Thượng Hải, trừ công vụ ra thì cũng có lý do riêng là vì thế.

- Lần này là cha em dứt khoát muốn anh tham gia hay là mẹ em dứt khoát muốn anh tham gia?

Đường Vũ bây giờ học được bản lĩnh tự động loại bỏ một số từ ngữ trong lời của Tô Xán, đại khái trong tai cô là "cha em hay mẹ em muốn anh tham gia?", bình thản trả lời:
- Không, là em muốn anh tới, cha mẹ em đã không quản tới chúng ta nữa rồi.

Tô Xán dở khóc dở cười:
- Sao em nói như chúng ta sắp thành đồ vứt đi thế?

Chiều thứ sáu, tiệc nhà mới của Đường Vũ, hai bọn họ rời trường bắt xe bus, đi tuyến tàu số một, tới Tuyết Hải Dật Cư.

Trên chuyến tàu phóng như bay, chuyện không vui ở đêm Giáng sinh, Lâm Lạc Nhiên nổi giận về Đh Thượng Hải, cùng lời nghị luận đủ kiểu trong trường học, ấn tượng xấu của bản thân ở Feec, tất cả vứt ra sau đầu.

Tới khu biệt thự cao tầng, trước lầu đã đỗ ít xe, ở hoa viên tầng thứ sáu, Mục Giai Trúc đang cầm một cốc cà phê, đi dép lê, mắt nhìn về phía đường, thấy Tô Xán và Đường Vũ, rối rít vẫy tay:
- Chị, anh Tô Xán.

Biệt thự nhà Đường Vũ ở khu B trong Tuyết Hải Dật Cư, nơi này diện tích rộng, mật độ nhà ở thấp, cực kỳ u tĩnh, thi thoảng có vài con chim bay qua, cảnh xa không có tiếng động, chỉ thi thoảng có tiếng rào rạo bánh xe nghiến trên đường.

Ở trước cửa là hòm thư sơn vàng, cổng gỗ trắng, đường đi trải đá, hai bên là bãi cỏ xanh tươi, cùng với cây dâu bên trong tường bao gạch đỏ như muốn liều mạng vươn ra ngoài, cảnh quan nơi này quả nhiên như tuyên truyền, có phong cách trang viên Scotland.

Tiếng gọi của Mục Giai Trúc khiến cô gái xinh đẹp biệt thự gần đó vừa xuống xe chú ý, nhìn thấy Đường Vũ chẳng có gì ngạc nhiên, ở khu biệt thự này mỹ nữ vô số, mỗi buổi trưa ăn cơm xong tản bộ, sáng dậy nếu hứng thú chạy bộ đều có thể no mắt, cho nên Đường Vũ ở đây là chuyện đương nhiên.

Đi vào thang máy ở cửa lên biệt thự nhà Đường Vũ tầng năm, trong không gian tĩnh mịch, Tô Xán có chút kích động, nhớ tới quà giáng sinh Đường Vũ tặng đêm Noel, một chiếc áo ngủ in hình gấu Pooh.

Rất đáng yêu.

Đáng yêu hơn nữa, Đường Vũ còn nói "đây là đồ đôi."

Nhà Đường Vũ đã xong xuôi, sắp đến lúc thấy Đường Vũ mặc áo ngủ đó rồi, tất nhiên còn có thứ đáng mong đợi hơn nữa.

Trước đó ấn tượng của Tô Xán về nhà Đường Vũ mới chỉ dừng lại ở tiểu khu cục tư pháp Hạ Hải, với hai người mà nói đó là hồi ức rất mỹ hảo, mặc dù Hạ Hải đã thành quá khứ, nhưng thời gian tan học làm cơm với nhau đó, luôn nghĩ sẽ kéo dài mãi mãi.

Không ngờ rằng phải ba năm sau Tô Xán mới có cơ hội lần nữa bước vào nhà Đường Vũ.

Đường Vũ bấm chuông, chẳng bao lâu Mục Tuyền ra mở cửa, thấy bọn họ cười nói:
- Hai đứa tới rồi đấy hả.

- Cháu chào dì.
Tô Xán luôn chào hỏi rất ngoan ngoãn, còn Đường Vũ chỉ gọi một tiếng "mẹ!".

Mục Tuyền mặc chiếc áo len màu ngà, hông đeo tạp dề, đeo găng vải bông, tay áo sắn lên, xem ra đang nấu nướng trong bếp:
- Hai đứa tới đây bằng cách gì, đi tàu à? Lại còn mua cái gì nữa thế?

- Chỉ ít hoa quả thôi ạ.
Tô Xán giơ cái túi trong tay lên, đến dự tiệc tân gia, sao có thể đi tay không, còn mặt dầy nói thêm:
- Không đắt ạ, dù sao Đường Vũ cũng không cho cháu mua lung tung.

"Giỏi, thằng nhóc này bây giờ dám tấn công nữa." Mục Tuyền cười tủm tỉm, không truy cứu thêm, biểu hiện của Tô Xán ở Đh Thượng Hải, Mục Tuyền đều biết cả, bà hài lòng nhất là Tô Xán ở trường không lái chiếc Bentley kia, vẫn chịu khó học tập, đây không phải điều ai cũng có thể làm được.

Nụ cười mang theo bóng dáng của Đường Vũ đó làm tâm tình Tô Xán bỗng nhiên tốt hơn rất nhiều.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 151: Say rượu (1)

B

ước qua cửa liền thấy không không khí pha trộn giữa phong cách cổ điển và hiện đại, giống như ngôi nhà Đường Vũ ở Hạ Hải, sàn đá hoa cương sáng bóng, tường máu trắng, nội thất gỗ đều một màu đen bóng, những vật dụng kim loại như đèn treo đều có màu vàng, phía trước có một bệ nhỏ, bên trên đặt một bức tượng phật khoanh chân nhắm mắt, mang tới cảm quan tĩnh lặng.

Tô Xán tham lam hiếu kỳ nhìn nhà Đường Vũ, giống như thám hiểm lâu đài cổ, tất cả mọi thứ liên quan tới Đường Vũ đều khơi lên hứng thú từ dưới đáy lòng của Tô Xán, giống như lần đầu hít sâu mùi hương cơ thể của cô.

Đường Vũ thấy Tô Xán vào cửa đã nhìn trái ngó phải, đoán ra ngay được ý nghĩ của y, ngày tháng ở Hạ Hải khó quên với cả hai.

Đi tới mở tủ giày, lấy ra đôi dép lê nhung màu xanh đưa cho Tô Xán, sau đó lấy cho mình một đôi, cất giày cả hai lên giá, xoay đúng chiều.

- Hai đứa nghỉ ngơi một lúc, Giai Trúc và Tiểu Nhạc đều ở bên trên, có cả Lê Oánh, Tốn Vân Canh, Tống Bằng Trình con của chú Tống, Đường Vũ, con lên giúp mẹ tiếp khách.

Mục Tuyền đưa tay chỉ lên sân thượng, cái tạp dê buộc hông kéo chặt cái áo len, đường cong đầy đặn của bộ ngực đập vào mắt Tô Xán. "Ừm, to hơn của Đường Vũ ..." Cái ý nghĩ bản năng này lóe lên trong đầu Tô Xán, vội lắc đấu xua đuổi cái ý nghĩ không nên có này đi.

Mục Giai Trúc và Trương Nhạc có mặt thì bình thường, nhưng mà Lê Oánh cũng tới?

Lê Oánh là con gái Lê Nghiêm chủ nhiệm ủy ban kế hoạch và phát triển, trước kia Lê Oánh học ở Nhị Thập Thất Trung, do gia đình thiếu quan tâm để ý, chỉ vì một chuyện nhỏ mà có hành vi quá khích nhảy lầu tự tự, được Tô Xán cứu, cả nhà Lê Nghiêm rất cảm kích Tô Xán. Khi mới vào ĐH Thượng Hải, Tô Xán và Đường Vũ đi bơi tình cờ gặp cả nhà Lê Oán.

Lê gia vì quan hệ với Mục Ngạn Dung, nên quan hệ với hai nhà Đường Mục không tệ, bữa cơm lần trước tính chất gia đình nên không mời Lê Nghiêm, đây là tiệc tân gia mời Lê Nghiêm cũng là hợp lý.

Biệt thự kết cấu nhà hai tầng, phòng khách rất cao, một chiếc đèn pha lê chính giữa chiếu sáng phòng ngủ tầng hai, từ phòng khách nối thẳng với nhà ăn, bên cạnh có lối đi ra tới cái sân nhỏ, từ đó có cầu thang đi lên vườn hoa ở sân thượng, đương nhiên căn nhà ở tầng 5 này là cái đắt nhất trong khu biệt thự.

Mấy trung niên nam nữ ngồi trong phòng khách, nữ nhân ngồi ở cuối nhà ăn, dượng hai của Đường Vũ là người đầu tiên chào hỏi hai bọn họ:
- Đường Vũ, tan học muộn thế.

- Cháu chào cô chú.
Quá đông, nên Tô Xán chỉ chào chung chung.

Trương Thao Lược cha của Trương Nhạc cũng có mặt, chỉ nhìn Tô Xán một cái, không thèm để ý tới y, tiếp tục nói chuyện với người bên cạnh, mẹ Trương Nhạc là Dương Ánh Hoa thì mặt lập tức trở nên khó chịu, nói gì đó với mấy phụ nữ bên cạnh, có mẹ Mục Giai Trúc là Tiền Du, dì ba của Đường Vũ, chắc chẳng phải lời lẽ gì hay ho, làm mấy phụ nữ nhìn cả về phía Tô Xán.

Mục Giai Trúc là cô bé hết sức khôn lanh nhanh nhạy, chạy từ tầng thượng xuống, rối rít gọi hai bọn họ kéo đi, tránh bọn họ khỏi lúng túng, hành động

này làm Tô Xán càng chắc chắn có nhiều lời lẽ không hay ho gì về mình lan truyền trong nhà.

Lúc này ở phòng khách mới có người nói:
- Đó là bạn của Đường Vũ đấy hả?

- Con dâu nhà Lão Tống cũng muốn nhìn đứa bé này, con trai cô ấy khá lắm, Tống Bằng Trình mới năm thứ ba đã mua được xe riêng rồi đấy, mà không phải tiền cha mẹ cho đâu nhé, là thằng bé đó tự đầu tư thu lợi, chuỗi hội sở Phúc Lộc Uyển là của nó đấy, mà nghe đâu hiện giờ còn tự mở công ty mậu dịch, phối hợp với tập đoàn Sâm Xuyên trong nhà, làm to lắm. Còn là thành viên CLB tinh anh gì đó trong trường nữa ... Hai đứa con nhà họ Tống thật tài năng ... Khi nào thằng bé nhà tôi có nửa đó thôi là tôi tạ ơn trời đất, giờ chỉ cần nó không gây chuyện là tôi có thể sống thêm mấy chục năm ...

Nhà họ Tống năm xưa mang huyết mạch quân phiệt Bắc Dương, về sau gập ghềnh quanh co mãi mới ổn định được, đại bộ phận nam giới trong gia tộc tham gia chính đàn, nữ giới không ít người kinh doanh, gia nghiệp to lớn, một trong số ít gia tộc giữ được phú quý ba đời ở Trung Quốc.

Tống Vân Canh có một con trai một con gái, con gái từ thời cao trung đã xuất ngoại du học, có điều sắp về nước, học đại học ở trong nước. Con trai là Tống Bằng Trình từ thời đại học đã sáng nghiệp, có thể nói hổ phụ không sinh khuyển tử, hắn không muốn đi theo con đường cha mẹ sắp đặt, tự mình gây dựng cơ đồ, thực tế chứng minh Tống Bằng Trình rất có thiên phú thương nghiệp.

Tống gia và Mục gia là đồng minh lâu năm, liên hệ rất chặt chẽ, thậm chí còn có người dự đoán rằng Tống Bằng Trình sẽ trở thành con rể của Đường Mục, có lửa mới có khói, tin rằng chuyện này không phải hai nhà chưa bao giờ tính tới.

Thế nên "bạn của Đường Vũ" không thể tránh khỏi bị đưa ra so sánh, cũng chẳng thể coi là tính xấu của con người, so sánh là một loại bản năng của xã hội loại người. Con người là động vật sống theo bầy, trong quá trình quần cư, việc so sánh bắt chước sinh ra động lực, ở trình độ nhất định nó nguồn thúc đẩy xã hội tiến bộ hơn.

Mọi người nhìn sang Đỗ Băng hôm nay tới cùng con trai, người phụ nữ này không thuộc loại hình xinh đẹp, nhưng đường nét rõ ràng, nhất là đôi mắt sắc xảo đang nhìn theo bóng dáng Tô Xán và Đường Vũ sóng vai đi lên lầu.

Chồng dì ba cười với Trương Thao Lược:
- Anh Trương, trong số chúng ta trừ anh Đương ra thì anh tiếp xúc với Tô Xán nhiều nhất rồi, lấy thân phận trưởng bối, anh có ý kiến gì?
Ông ta là người ủng hộ kiên định của Tống phái, lúc này hỏi đánh giá một "trưởng bối" từng xung đột với Tô Xán, làm gì có ý đồ hay ho.

Trương Thao Lược lắc đầu:
- Tôi không có ý kiến gì.

Làm khuôn mặt phì nộn của chồng dì ba giật giật.

.....

- Anh Tô Xán, vừa rồi em mới đánh cuộc, Lê Oánh nói anh sẽ không tới, em nói làm gì có chuyện anh không tới, thế là em thắng rồi.

Mục Giai Trúc vừa nhảy vừa vung vẩy tay vui sướng như đứa trẻ được quà, còn lè lưỡi với Đường Vũ:
- Chị, sao lại càng ngày càng xinh đẹp như thế, bí quyết gì vậy?
Nói xong đánh mắt về phía Tô Xán.

Lê Oánh ăn mặc bắt mắn, thân trên là chiếc áo thể thao có mũ lông trắng sữa, chiếc quần ở nhà màu xám, cười tươi roi rói gọi:
- Tô Xán, ở đây này.

Hoàng toàn không để ý Đường Vũ mới là chủ nhà.

Đang ngồi ở trên ghế là thanh niên đường nét mặt mày rất tốt, có thể đạt tới mức đẹp trai rồi, nhưng nếu như tiếp xúc lâu với hắn, người ta sẽ biết đánh giá hắn thông qua vẻ ngoài là dung tục, hắn không phải người nhìn lần đầu khiến người ta có ấn tượng ngay.

Tống Bằng Trình tất nhiên không thể hiện tình cảm rõ ràng như mấy cô gái, ngồi tại chỗ mỉm cười đúng mực với Tô Xán và Đường Vũ.

Trương Nhạc có hơi lúng túng, nụ cười có phần gượng gạo hơn, hắn không muốn tới đây, nói về cá nhân thì hắn không ghét Tô Xán, nhưng nhìn Đường Vũ và Tô Xán ở cạnh nhau luôn khiến hắn đau lòng. Cũng may Tô Xán cũng biết điều đó nên chỉ gật đầu chào, sau đó quay sang nói chuyện với Lê Oánh và Mục Giai Trúc.

Nhìn Lê Oánh thân thiết kéo tay Tô Xán, Đường Vũ khó chịu lắm, làm như vô tình hỏi:
- Lê Oánh, Tôn Mạn có khỏe không?
Ám chỉ không cần vờ vịt nữa, cô biết nguyên nhân rồi.

- Rất khỏe, cậu cũng biết mà, Tôn Mạn tốt tính, đi tới đâu chẳng có nhiều bạn bè, cũng quen với cuộc sống mới bên Mỹ rồi, có nhiều người theo đuổi lắm, song không biết vì sao tới giờ vẫn thân đơn bóng chiếc.

Vụ này Tô Xán không dám tùy tiện chen vào, mặc hai cô gái giao phong với nhau, làm tượng đất.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 152: Say rượu (2)

Một lúc sau Tiền Du đi lên gọi mọi người xuống ăn cơm, nấu ăn là hai đầu bếp điều từ tập đoàn ẩm thực Tống gia tới, Mục Tuyền chỉ làm một hai món sở trường thôi, nếu không phục vụ gần 20 người cũng chết mệt.

Mọi người ngồi xuống hai cái bàn ở phòng khách, nam giới ngồi ở bàn này, còn nữ giới và đám tiểu bối thì ngồi ở bàn bên kia, không phải phân chia nam nữ gì, chủ yếu là những người uống rượu và không uống rượu.

Những người ở đây Tô Xán có quen biết là Lê Nghiêm và Triệu Hà Du, cha mẹ Lê Oánh. Vợ chồng dì hai dì ba của Đường Vũ, cha mẹ Trương Nhạc.

Tô Xán và Tống Bằng Trình ngồi xuống, thu hút ánh mắt của mấy người phụ nữ ưa chuyện, Đỗ Băng cũng quan sát Tô Xán, ý vị không rõ ràng.

Vị trí của Tô Xán ở trong nhà Đường Mục đã được ngầm thừa nhận, còn Tống Bằng Trình là thiếu niên anh kiệt, hai người này gặp nhau, không biết ai cao ai thấp.

Tuy nói ý tưởng hai nhà Tống - Mục thông gia khả năng tan thành bong bóng rồi, nhưng đám nữ nhân rảnh rỗi nhiều chuyện vẫn thích tưởng tượng mấy tình tiết kiểu này.

Vừa mới ngồi xuống thì Lê Nghiêm vẫy tay gọi:
- Tô Xán, cháu sang đây ngồi, lát nữa uống với chú vài chén.

Chỉ có cha mẹ Đường Vũ là biết Tô Xán từng cứu Lê Oánh, nên những người khác đều ngạc nhiên.

Tô Xán vẫn ngồi xuống, cười:

- Chú Lê, chú cứ để cháu ngồi đây, lát nữa cháu qua mời rượu chú ạ.

Dương Ánh Hoa lúc nãy thêm dầu thêm mỡ bôi xấu Tô Xán, bây giờ thấy Lê Nghiêm thân thiết với Tô Xán thì hơi giật mình.

Đó chỉ là phần nhỏ, không khí bữa cơm rất thoải mái, Lê Nghiêm không quên uống rượu với Tô Xán, vẫy tay gọi làm Tô Xán rời bàn mời rượu.

Tô Xán có thể xem như dị loại, ở Hạ Hải nam nữ rượu uống như nước, nhưng Tô Xán chỉ uống 3 chén đầu là hoàn toàn không ảnh hưởng gì, tới chén thứ 4 là hậu quả thấy ngay, thế nhưng Lê Nghiêm bình thường hiền hòa không cưỡng ép người khác, một khi uống rượu vào là nhiệt tình hẳn, đang uống vào, Tô Xán không thể không uống, Đường Vũ nhíu mày, nhưng Tô Xán uống với trưởng bối, cô không thể nói gì.

Chồng dì ba Đường Vũ là loại người chuyên bợ đỡ lấy lòng người khác, thấy Lê Nghiêm càng uống càng cao hứng, cũng vào hùa:
- Anh Lê, tôi cũng tham gia một chén, hiếm khi uống vui thế này, ở nhà mà, ngại gì, uống.

Tô Xán thấy người bay bay, biết uống tới rồi, thêm chút nữa là say, nhưng không từ chối được, đang định nâng chén thì Mục Tuyền lên tiếng:
- Cháu uống được hẵng uống, không guống được thì đừng miễn cưỡng, có thể uống bao nhiêu thì uống bấy nhiêu.

Tô Xán đầu óc đã hồ đồ, đứng nguyên tại chỗ không được, về càng không được, không hiểu vì sao mình lại bị Mục Tuyền giáo huấn rồi?

Lê Nghiêm đặt chén xuống, cười với Tô Xán:
- Đúng, cháu đang đi học, cũng nên uống ít thôi.

Lúc nào nên nhún nhường, lúc nào nào nên tỏ ra khí phách, hiện giờ là lúc phải tỏ ra khí phách rồi, mình ở trước mặt Đường Vũ phải cho cô ấy thấy

khí thế nam nhi đầu đội trời chân đạp đất, thế là hạ quyết tâm, ngang bướng nói to:
- Cháu uống được.

Tô Xán uống tới mức này rượu vào miệng cũng không khác gì nước lã nữa, cứ mời là cầm cốc lên uống cạn luôn.

Mục Tuyền không biết nên bực mình hay buồn cười, thằng nhóc này hiểu lầm ý mình, nhưng khí thế của Tô Xán làm đám nam nhân ầm ĩ tán thưởng, còn Tô Xán thì mất kiểm soát rồi, ai mời cũng uống.

Trương Thao Lược cũng cười nói với Tô Xán:
- Tô Xán, chú Trương còn chưa uống với cháu chén nào, nào, làm một chén.

Đúng là Trương Thao Lược nói, trước đó ông ta coi như Tô Xán không tồn tại, bây giờ nhiệt tình mời mọc, đến cả Dương Ánh Hoa cũng không hiểu chồng mình có ý gì.

- Chú xem cuốn tạp chí của cháu rồi, khá lắm, chả trách gần đây quật khởi nhanh như thế, nhưng vẫn còn có chỗ thiếu xót, cần phải cải tiến thêm.

- Dạ.
Tô Xán lúc này mắt phiêu phiêu, đau chếch choáng, nhưng vẫn còn khá tỉnh táo, nên chén lên:
- Chuyện lần trước cháu không phải phép, lời nói có gì không phải, mong chú bỏ qua cho.

- Ài, không có gì, người trẻ mà ..
Trương Thao Lược hào sảng phất tay, cũng uống cạn, chuyện Tô Xán có tờ tạp chí thì sau bữa cơm lần trước một vài người đã biết, nhưng chẳng ai coi ra gì, nhưng sau đó tạp chí ấy có được bữa cơm với Chiêm Hóa, ai còn coi y là một sinh viên bình thường?

Tiếp đó mọi người nói tới vấn đề học tập của Đường Vũ, chồng dì ba nói luôn:
- Quế Anh, cháu không nên chỉ biết học tập như thời cao trung, bây giờ là lúc tạo dựng cơ sở cho sau này ra ngoài xã hội, nên mở rộng mối quan hệ, nhờ Bằng Trình đưa cháu đi tiếp xúc với nhiều người hơn.

Mục Giai Trúc luôn ghét thoi xun xoe bợ đỡ của ông ta, nói luôn:
- Chị cháu sao lại không có mối quan hệ? Chị ấy đang ở hội sinh viên, đánh giá rất tích cực.

- Hội sinh viên chưa là gì, nghe nói Đh Thượng Hải có cái clb nhà doanh nghiệp tương lai, nhưng mà muốn vào được phải có tiến cử bảo đảm bên trong, thành tích phải tốt.

- Xì, cái CLB Feec đó vừa rồi giáng sinh tổ chức hoạt động, kết quả xảy ra chuyện đánh nhau gì đó, chẳng phải hay ho gì.
Mục Giai Trúc ngây thơ cãi ngay:

Trương Nhạc học cùng trường với Tô Xán và Đường Vũ, tức thì im lặng, chuyện này hắn cũng biết, Tô Xán là lớp trưởng ngầu nhất, có nhiều người không ưa y, nếu Tô Xán là người của Feec, chuyện này không truyền ra ngoài, nhưng y không phải, nên ai cũng biết khi đó Tô Xán bị đuổi khỏi bữa tiệc, may vì phía Feec không muốn ầm ĩ nên không báo cảnh sát, nếu không Tô Xán có nguy cơ bị đuổi học chưa biết chừng.

- À, không may là anh biết chuyện này đấy, còn biết đầu đuôi câu chuyện, cũng biết người bị đuổi khỏi bữa tiệc hôm đó ... Hình như tên là ... Tô Xán.

Chẳng ai vì Tống Bằng Trình nói chuyện hài hước mà cười, ngược lại trố mặt, Mục Giai Trúc hai tay bịt miệng, nhìn Tô Xán hưng phấn , bản tính chỉ sợ thiên hạ không loạn của cô nàng này, chỉ thấy ngạc nhiên và hưng phấn:
- Thì ra là anh à?

Tô Xán say rồi, không hề nhận ra tình hình bất lợi cho mình, gật đầu cười toe toét, vỗ ngực:
- Ừ, là anh đấy.

- Oa, anh thật là tuyệt vời, bị cả hai clb lớn đuổi đi, đây là lần đầu tiên, quả nhiên không phải người tầm thường đâu.
Mục Giai Trúc vươn người ra, lấy một cái ly không, rót rượu:
- Em cũng muốn uống với anh.

Tiền Du mặt sầm lại quát con gái, nhưng không ăn thua, Tô Xán cười toe toe, nhưng vừa cụng ly với Mục Giai Trúc chưa kịp uống đã ngã vật ra trên bàn ăn gỗ lim.

Tô Xán uống say cuối cùng được đỡ lên ghế sô pha, tai mơ hồ nghe thấy tiếng TV, loáng thoáng còn có tiếng Mục Giai Trúc lay mình nói:
- Anh Tô Xán, anh Tô Xán .. Anh ngủ ngon nhé, em đi đây ...

Đêm đưa khuya, tiệc đã tan.

Ở phòng ngủ tầng hai, ông Đường hậm hực nói:
- Triệu Trung Đạt là cái thá gì, Tô Xán muốn uống rượu với ai thì nó uống, cần gì hắn ở bên chỉ chỏ. Sao Lê Nghiêm muốn uống với nó là nó phải uống!? Anh mới là chủ nhà.

Mục Tuyền lườm chồng một cái:
- Anh giận vì Tô Xán uống với Lê Nghiêm thống khoái, lại chẳng uống với anh mấy, làm anh không có cớ uống cho đã chứ gì?

- Làm sao có chuyện đó, hôm nay anh mà làm Tô Xán uống say, con bé nó lại không thèm nhìn mặt anh chứ đùa à.
Ông Đường cười khan:

Mục Tuyền chẳng buồn nhìn chồng.

Tô Xán uống say, được ông Đường đưa lên phòng khách, nhưng đừng nói nhà mới, cho dù là ở Dung Thành, Mục Tuyền có bệnh sợ bẩn mức độ nhẹ, chưa bao giờ giữ khách ngủ lại trong nhà.

Cứ mỗi tuần là Mục Tuyền tổng vệ sinh nhà cửa một lần, còn nếu trong nhà có tụ hội như hôm nay thì ngày hôm sau thế nào có đống đồ bị thanh lý.

Cho nên tuy trong nhà có phòng khách, nhưng rất ít khi dùng, trừ bố mẹ hai nhà, cho dù là thân thích như dì hai dì ba của Đường Vũ thì Mục Tuyền cũng không cho ở lại.

Hiện giờ Tô Xán đang ngủ ngon lành trên cái giường lớn mềm mại, vốn định bảo chồng ném Tô Xán lên giường, đắp cho cái chăn là xong, rửa mặt xong định ngó qua một chút, không ngờ thấy Đường Vũ rón rén ôm hai cái gối đi vào phòng khách nơi Tô Xán đang ngủ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 153: Buổi sáng

Mục Tuyền nhìn mà mắt mở thêm mấy lần, dù biết thanh niên bây giờ không mấy ai còn giữ gìn tới khi kết hôn, nhưng tận mắt chứng kiến con gái bước vào phòng đứa con trai, cảm thấy huyết áp tăng vọt, đi tới cửa phòng khách nhìn vào thấy Đường Vũ cẩn thận đắp lại chăn cho Tô Xán, sau đó lấy gối đè hai mép chăn, đề phòng Tô Xán đá chăn ra, cực kỳ ôn nhu chu đáo, giống như bà hay thức dậy đắp chăn cho con gái vậy, thở phào biết chuyện mình lo không xảy ra nhưng cảm thấy mình phải quay về phòng thôi, nếu nhìn thêm nữa thì đêm nay khó chịu đừng hòng ngủ được.

Tầng hai có năm phòng, cách phòng Tô Xán hai phòng là khuê phòng của Đường Vũ, Đường Vũ đang ngâm mình trong bồn tắm nước nóng, lâu lắm rồi không được tắm thoải mái thế này.
Hôm nay vốn cha cô an bài Lý Lam đưa Tô Xán về trường, có nhà mới, lại là cuối tuần, Đường Vũ đương nhiên ở lại nhà, ai ngờ Tô Xán say ngất ra đó.

Có điều Đường Vũ không giận Tô Xán uống say, chuyện này Tô Xán không có lỗi, Tô Xán không thích uống rượu, nghĩ lại cảnh mẹ mình nhìn Tô Xán hiểu lầm ý mình mà dở khóc dở cười cô thấy thú vị, cảm giác như vậy rất tốt, chứ cứ phải cùng Tô Xán đề phòng cẩn thận mãi cũng rất căng thẳng.

Cô cũng nhìn ra thái độ nhiều người với Tô Xán thay đổi, đương nhiên có nhân tố do tờ tạp chí của Tô Xán liên tiếp gây ra sự kiện xôn xao trong giới, ví dụ rõ ràng nhất là Trương Thao Lược, cứ như hai người họ chưa từng có va chạm gì vậy.
Còn về phần Tống Bằng Trình, nhân vật thường được lấy làm thước đo cho đám nam sinh.

Hôm nay trước khi đi, Tống Bằng Trình nói với mình:
- Đường Vũ, với điều kiện của em chắc Feec sẽ tìm cách lôi kéo, em đừng vào đó, nhìn sự kiện Tô Xán bị đuổi đi em thấy rồi đó, bọn họ tự bế, lạc lối rồi. Nếu như em muốn vào một CLB nào rèn luyện, có nơi tốt hơn, ví như hội ái hữu các trường cao đẳng đại học Bắc Kinh, đây là danh thiếp của anh, nếu em muốn tán gẫu, hoặc cần anh giới thiệu bạn bè cứ gọi bất kỳ lúc nào.

Tống Bằng Trình vào đó năm ngoái, có được lợi ích thực chất không ít, sự nghiệp của hắn tiến nhanh như vậy là nhờ được các mối quan hệ trong đó bật đèn xanh.

Đám phụ nữ trung niên dì hai cô ba nói kiếm con rể phải kiếm người như Tống Bằng Trình, ngay cả người tôn sùng cuộc sống chất lượng như Mục Giai Trúc cũng không tán đồng.

Đường Vũ càng không để ý, trong lòng cô chỉ có Tô Xán.

Chỉ là nghĩ tới Tô Xán nằm ngủ cách mình không xa, một buổi tối kết thúc như vậy, hai gò má bị nước nóng hồng hồng càng nóng, Đường Vũ chả biết nghĩ gì mà hai tay ôm mặt, chui vào trong nước, chỉ lộ ra mũi nhỏ nhắn, đôi mắt chớp chớp như bảo thạch.

.....

Mỗi người say rượu có một loại trạng thái khác nhau, người thì chửi bới phát tiết bất mãn trong lòng, người ca hát nhảy nhót, người nôn ọe, Tô Xán say là lăn ra ngủ không biết gì hết, cũng không nhớ gì hết.

Sáng hôm sau tỉnh lại, chỉ thấy toàn thân bao phủ trong chiếc chăn êm ấm thoảng mùi băng phiến, hơi rượu tan đi bảy tám phần, đầu hơi hơi mơ hồ một chút, nhưng không đau.

Mắt ngơ ngơ nhìn quanh, vách tường, cánh cửa, đồ gia dụng, rèm cửa kéo kín, ánh mặt trời ngoan cường luồn lách qua khe hở chiếu vào, giật mình ngồi bật dậy, nhìn bản thân, vẫn còn mặc quần áo, thở phào, sau đó cười ngây ngô, sợ cái mẹ gì, mình có phải thiếu nữ đâu.

Miệng chóp chép, khô rang, nhìn quanh thấy có cái bình nước đặt trên tủ đầu giường, tu liền một hơi nửa bình, lúc này mới mơ mang nhớ lại, Tô Xán chỉ nhớ lúc đó Mục Tuyền bảo mình cái gì đó uống không nên uống, sau đó mình vẫn uống, đến lúc nào thì lăn quay ra không nhớ ...

Mình đang ở nhà ... Đường Vũ! Tô Xán toát mồ hôi, lần đầu tới nhà bạn gái lại uống rượu say lăn quay ra, mình thật là số một.

Rón rén mở cửa nhìn, hơi chói mắt, một mặt tường đối diện với phòng khách hoàn toàn làm bằng kính, ánh nắng chan hòa chiếu khắp căn phỏng rộng rãi, ánh sáng, sương sớm, có cảm giác như tiên cảnh.

Nhìn đồng hồ thấy 7 giờ rồi, cửa phòng Đường Vũ cùng mở ra, Đường Vũ vừa mặc xong quần áo ra ngoài, hai người gặp nhau ở hành lang.

- Chào ... Chào buổi sáng.
Tô Xán giọng hơi run run, y cảm thấy mình rất có tiềm chất sợ vợ, trong lòng thì nói, hôm qua trưởng bối mời rượu, không thể không uống, lý do đường hoàng chính đáng, thế mà vẫn sợ.

Đường Vũ nhìn bộ dạng của Tô Xán, đi tới vuốt phẳng áo cho y, cười ngọt ngào hỏi:
- Ngủ ngon không?

- Ừ, ngủ ngon.
Không ngờ sáng sớm được nhìn thấy Đường Vũ dùng âm thanh êm ái này chào mình, nhưng Tô Xán cảm giác so với Lý Hàn sáng sớm giật mình thức dậy rống lên "Muộn mẹ nó rồi!", còn yên tâm hơn cảnh này.

- Dậy rồi hả?
Mục Tuyền từ dưới cầu thang đi lên, mặc áo thể thao, vừa luyện tậm buổi sáng xong.

- Mẹ!
Đường Vũ đỏ mặt quay lại, vội buông tay khỏi áo Tô Xán.

Trong ánh nắng ban mai pha chút sương mà buổi sớm tràn vào phòng khách, chỉ thấy Mục Tuyền đi chân đất, mái tóc dài vấn trên đầu, vài sợi tuột ra phủ lên lên gò má nhu mỹ hồng hồng, trán lấm tấm mồ hôi, người mặc bộ đồ thể thao trắng tinh bằng lụa, chắc vừa tập thể dục trên sân thượng, mồ hôi làm chiếc áo lụa dán lên người, trước ngực hiện lên rõ ràng hai vòng cùng tròn trịa, hai chấm nhỏ minh chứng rõ ràng bên trong không có áo lót, nhất là Mục Tuyền bước cầu thang, làm đôi ngực khẽ rung rinh, cơ thể thành thục tuyệt đẹp đó làm tim Tô Xán nín thở.

Nhưng đây không phải thứ y được ngắm nhìn, phản ứng nhanh nhẹn nói :
- Dì dậy sớm quá.

Mục Tuyền nhoẻn miệng cười :
- Dì già rồi, không chăm chỉ luyện tập không giữ được vóc dáng, không giống như đám trẻ bọn cháu, cứ ăn no ngủ kỹ không phải lo lắng gì.

- Ai nói dì già, dì còn trẻ lắm chỉ trông như chị Đường Vũ thôi.
Tô Xán nói chân thành:

Mục Tuyền dậy sớm tập thể dục đã thành thói quen, hôm nay cũng thế, chỉ không ngờ Tô Xán uống rượu say vẫn dậy sớm như vậy, vừa rồi ánh mắt Tô Xán dừng lại trên người mình một chút, sao Mục Tuyền không nhận ra cho được, nhưng hoàn cảnh đó sao trách được, với Mục Tuyền mà nói đó là lời khen ngợi chứ không phải là sự vô lễ:
- Đường Vũ, lấy khăn và bàn chải cho Tô Xán rửa ráy, rồi hai đứa xuống ăn sáng.

Dù mới đầu năm nhưng Tô Xán dám nói đó là buổi sáng tuyệt vời nhất năm 2002.

Sau đó nhận khăn mặt, bàn chải mới Đường Vũ đưa cho, Tô Xán vào phòng rửa ráy, tim vẫn còn đập mạnh.

Đánh răng rửa mặt xong, xuống phòng khách ra ngoài ban công làm mấy động tác thể dục. Mục Tuyền tắm xong thay quần áo thường ngày, lần này Tô Xán không dám nhìn ngó lung tung nữa, chuyện lúc nãy không làm Tô Xán lúng túng ngại ngùng mà còn thấy tự nhiên hơn, thấy Mục Tuyền mở tủ lạnh thì hỏi hăng hái hỏi:
- Dì định làm món gì ạ, để cháu giúp một tay?

- Để dì xem, hôm qua còn canh cá, nước thịt bò … được rồi ăn mỳ thịt bò đi, cháu rửa rau cho dì.

Tô Xán nhận lấy mấy cái tùi nylong từ Mục Tuyền, mang ra bồn rửa, nhặt lá rau thơm, bẻ rễ hành, làm xong tất cả cho vào rổ thì Mục Tuyền đặt nồi nước lên bếp, đang thái thịt:
- Dì thái thịt đều quá.

- Thời dì cuộc sống khó khăn, cái gì cũng phải tự làm, hơn nữa trong nhà phải có một người biết việc bếp núc, nếu không ra hàng mãi được sao, dì không làm thì ai làm?

Đường Vũ nãy giờ chỉ biết đứng nhìn hai người họ bận rộn, hoàn toàn không giúp gì được, nghe mẹ nói thế thì đỏ mặt, lén trừng mắt với Tô Xán, tuy biết Tô Xán thể hiện lấy lòng mẹ mình, nhưng làm mình đứng không ở đây rất lúng túng, giọng hơi chút giận dỗi:
- Mẹ con cũng làm được, trước kia con ở nhà một mình không phải tự nấu cơm sao.

Với Mục Tuyền mà nói quãng thời gian đẹp nhất là thời Đường Vũ còn đi nhà trẻ, mỗi ngày đi đón con, nhìn cô bé xinh như thiên thần giang hai cái

tay bụ bẫm sà vào lòng, bao nhiêu chuyện không vui đều bay biến sạch.
Sau này tính cách Đường Vũ trở nên khô khan, nghiêm túc, không hề biết làm nũng, giận hờn. Mặc dù do chính mình dạy nên con như thế, Mục Tuyền không biểu thị ra, nhưng trong lòng không khỏi mang tiếc nuối, giờ thấy biểu hiện con gái như thế vui vẻ trêu:
- Được rồi, con cũng chỉ biết cắm nồi cơm điện thôi, thức ăn toàn mua sẵn, không thì ăn mỳ, mẹ còn không biết à.

Tô Xán cắn răng cười, Đường Vũ phụng phịu nói:
- Con đi gọi cha.

Ông Đường thoải mái mặc quần áo ngủ, đi dép lê từ trêu lầu xuống.

Mỳ cũng đã nấu xong, tài nấu nướng của Mục Tuyền là số một, ngửi mùi thôi đã thấy muốn ăn rồi, mặt này Đường Vũ muốn so với mẹ mình e phải tu luyện thêm mười tám kiếp nữa.

- Cám ơn dì.
Tô Xán gắp mỳ cho vào thìa ăn, nước mỳ ngọt, sợi mỳ chín đủ mà không mất độ dai, xuýt xoa khen:
- Dì nấu ăn thật tuyệt vời.

Mục Tuyền nghe vậy nụ cười khuếch tán tới khóe mắt, ông Đường ăn uống rất dễ nuôi, cho gì ăn nấy, còn Đường Vũ khỏi trông mong một lời khen, lâu lắm rồi mới thấy có được niềm vui nấu nướng như thế:
- Tô Xán, cháu ăn trứng chần không?

Tô Xán gật đầu ngay:
- Có ạ, lòng đào thôi dì nhé, cháu thích ăn trứng sống.

- Được rồi.
Mục Tuyền vui vẻ đáp, thuần thục đập trứng vào muôi lớn, cho vào nồi nước sôi sùng sục, một lúc sau mang ra, vét vào tận bát Tô Xán.

Tô Xán cắn nhẹ một cái, hút sạch lòng đỏ ngầy ngậy mới chín ba phần bên trong, mồm đầy thức ăn vẫn hàm hồ nói:
- Ưm … ngon quá.
Ăn như chết đói ngay cả cám ơn cũng quên luôn.

Tô Xán nói xong thì Đường Vũ gắp một đống xu hào dầm dấm cho vào bát y:
- Ăn thêm rau nữa này.

Ông Đường cứ há hốc mồm hết nhìn vợ lại nhìn con, bát mỳ chưa vơi đi chút nào, thằng nhãi này cướp mất đứa con bảo bối của mình, giờ lại lấy được lòng vợ mình nữa, đặt đũa xuống, nghiêm giọng nói:
- Tô Xán, sau này đừng uống nhiều như vậy, dù còn trẻ cũng hại người lắm.
Rồi bảo Đường Vũ:
- Sắp cuối kỳ rồi, con muốn về trường ôn tập hả? Ăn nhanh lên rồi cha đưa về.
Bây giờ mà không ra tay, không khéo địa vị của mình trong nhà này bị đẩy xuống thêm một bậc nữa mất.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 154: Hết chuyện nọ tới chuyện kia

Tô Xán trải qua một ngày đáng nhớ ở nhà Đường Vũ, phong ba ở tiệc Giáng sinh cũng bị sát thủ thi cuối kỳ làm phai nhạt, Tô Xán và Đường Vũ tiến hành ôn tập lần cuối với các môn (thống kê) , (quản lý tài vụ), (kinh tế), (marketing) ...v..v..v...

Cho dù rất nhiều người sứt đầu mẻ trán, thậm chí học kỳ sau phải học lại, thì kỷ nghỉ vẫn làm người ta mơ ước.

Đi dưới cây ngô đồng thưa thớt lá mùa đông, Tô Xán bỗng nhiên nhận được tin nhắn của Lâm Lạc Nhiên.

"Kỳ nghỉ đông cậu có về Dung Thành không?"

Tô Xán mừng rỡ vội trả lời :" Đương nhiên, mình ở Dung Thành đợi mọi người." Thầm thở phào, cuối cùng thì mọi chuyện cũng qua.

"Vậy cậu đợi anh tôi và Uy Uy là được, tôi không về đâu." Đáp lại Tô Xán lại là một câu khiến y có kích động muốn tìm nha đầu này đánh đòn.

Chuyện Lâm Lạc Nhiên, chuyện thi cử, lại không thể không để ý tới tờ tạp chí non trẻ, cũng may Tạp chí Văn hóa thời thượng phát triển rất thuận lợi làm Tô Xán bớt lo nhiều, qua hai lần tạo thế, rất nhiều nhà đầu tư có ý hướng hợp tác thông qua nhiều phương diện liên hệ với Lâm Quang Đống.

Người muốn đầu tư, người muốn quảng cáo, cho dù bữa cơm ba tiếng với Chiêm Hóa tạo ra những bình luận trái ngược thế nào, nhưng nó đúng là mang tới cho Văn hóa thời thượng không gian phát triển rất lớn.

Khu Tam giác Trường Giang và Kinh Thượng xưa nay nổi tiếng khó tính, nơi này có nhiều thương hiệu lâu năm chiếm giữ, hiện giờ bị Truyền thông Ba La mở toang cửa, riêng lượng tiêu thụ chưa tính đặt hàng đã khiến khối tạp chí hít khói, mới 2 tháng phát hành đã khiến người ta không thể coi nó là tờ tạp chí mới nữa.

Theo như Lâm Quang Đống nói, một số tạp chí tiêu phí ném tạp chí của bọn họ trước mặt các bộ phận trong cuộc họp, bảo bọn họ phải nghiên cứu thật kỹ, thậm chí có chủ biết còn hạ lệnh mô phỏng theo phong cách của bọn họ.

Đó là tệ nạn của rất nhiều tạp chí tiêu phí trong nghề hiện giờ, thiếu sáng tạo, mô phỏng vụng về, làm gần như chẳng cái nào vượt qua được thời kỳ bồi dưỡng thị trường, chuyện thiếu nợ tiền công xảy ra như cơm bữa. Cho nên trừ một số tạp chí thực sự tạo dựng lên thương hiệu, có quy tắc riêng, đại bộ phận tạp chí đuổi theo con đường đăng tin bài giật gân thu hút tầm mắt, càng ngày càng loạn.

- Trong tay tôi có một thiếp mời dự bữa tiệc hàng năm giới thương nhân Thượng Hải vào ngày kia trên du thuyền "ngày nghỉ", cậu có hứng thú tham gia không?
Lâm Quang Đống gọi điện thoại cho Tô Xán, bây giờ hắn nhiễm phải tính xấu, hay dụ dỗ Tô Xán.

Chiếc du thuyền Ngày Nghỉ này thuộc công ty hữu hạn Trung Đạt Thâm Quyến, có 131 phòng khách, đồng thời có KTV, rạp chiếu phim, quán bar, sàn nhảy, nhà hàng, trung tâm mua sắm, khả năng dung nạp 300 khách, hiện là chiếc du thuyền cao cấp nhất Thượng Hải, thậm chí cả nước.

Chiếc du thuyền này năm 1999 đưa vào sử dụng, thường được tổ chức hoạt động thương nghiệp cỡ lớn, cuộc thi người mẫu, hoặc lễ công bố sản phẩm của những thương hiệu lớn trong nước.

Được mời tham gia lễ thương nghiệp hàng năm, cho thấy tạp chí văn hóa thời thượng đã đi vào chủ lưu xã hội.

- Theo tin tức nội bộ của tôi, lần này bên tổ chức tuyển người phục vụ toàn bộ là mỹ nữ các trường đại học, đồng phúc toàn bộ váy ngắn tất lưới, rất hợp khẩu vị chủ tịch Tô đấy.

Tô Xán kệ tiếng cười gian manh của Lâm Quang Đống, hỏi:
- Anh thấy sao? Thiếp mời này thực sự là không có ý đồ gì?

- Cậu bây giờ còn nhiễm tính đa nghi.
Lâm Quang Đống không cười nữa:
- Truyền thông có đào bới sâu tới mấy cũng chỉ tới tầng cấp của tôi thôi, ai cũng biết Lâm Quang Đống này là tổng giám đốc của Văn hóa thời thượng, dùng từ hiện đại hơn là CEO, chủ biên là Kerry Trần, thúc đẩy đằng sau là tập đoàn báo tỉnh.

- Tất nhiên rồi, trong mắt giới truyền thông chúng ta còn chưa là gì, thực lực không đủ, chỉ là cái tin giá trị nhất thời thôi.

Lâm Quang Đống tán đồng:
- Tôi cũng thấy thế, không đi cũng được, đi rồi thỏa mãn tò mò hiếu kỳ thứ mới lạ mà thôi.

Đây là dư nhiệt của bữa cơm với Chiêm Hóa, Tô Xán không hứng thú với dư danh phù phiếm, không phải Tô Xán thanh cao tới mức không cần danh tiếng, đơn giản y thích cuộc sống bình dị hơn.

- Nói thì nói thế, nhưng mà chúng ta không cần để ý tới bọn họ là đủ, bữa tiệc này không đi thì phí lắm, có nửa buổi thôi mà, không ảnh hưởng tới chuyện thi cử của cậu đâu.

- Thật là, anh có đúng là trước kia làm thầy giáo không đấy, xúi học sinh đi chơi trước kỳ thi à?

Tô Xán đùa đùa thật thật nói:
- Nói cho anh biết, chị Vương Thanh trông vậy nhưng mà khá nghiêm túc đấy, trước mặt chị ấy nên giữ gìn hình tượng một chút.

Đầu kia điện thoại Lâm Quang Đống ngừng lại một chút:
- Tôi và cô ấy không có gì cả, thực ra chưa bắt đầu đã kết thúc rồi.

- Vì sao?
Tô Xán nhíu mày, với chuyện riêng tư kiểu này Tô Xán không hay tò mò, nhưng liên quan tới Vương Thanh, không thể không hỏi, hơn nữa cảm giác giọng Lâm Quang Đông có cái gì đó không bình thường.

- Đúng là tôi có ý với cô ấy, một người con gái như Vương Thanh, không nam nhân nào tiếp xúc lại không có xem có thể tiến xa hơn không?
Lâm Quang Đông thở dài, giọng trầm ngâm:
- Lúc đầu chúng tôi rất hợp ý vui vẻ, nhưng khi tôi vừa thể hiện tình cảm một chút là cô ấy né tránh ngay, sau đó lạnh nhạt, nhìn tôi có phần cảnh giác đề phòng … thậm chí, tôi còn có cảm giác trước kia cô ấy có tổn thương nào đó …

Tô Xán không ngờ chuyện là như vậy, về chuyện tình cảm thì Lâm Quang Đống từng trải cái nhìn chắc chính xác hơn mình, trước nay Tô Xán không thấy Vương Thanh có gì lạ, ở Hạ Hải chẳng phải rất thích trêu ghẹo mình à? Thậm chí có lúc cho rằng Vương Thanh vì cảm kích mà thích mình nữa …

Chuyện này chưa qua chuyện khác lại tới, Tô Xán cúp điện thoại chưa lâu, đang bần thần thì lại nhận được điện thoại từ Lâm Trứu Vũ, vừa mới nhấc điện thoại lên bị nghe chửi:
- Tô Xán, làm sao cậu chọc giận em gái tôi, tôi nhờ cậu trông nom nó, cậu trông nom kiểu đó à?
Tô Xán không biết trả lời ra sao thì Lâm Trứu Vũ quay ngoắt 180 độ:
- Thôi kệ, tôi ở trường chán tới vãi đãi rồi đây, kỳ nghỉ đông này phải chơi cho náo nhiệt một chút, rất nhiều người sẽ tới, tên nhãi cậu tắm rửa sạch sẽ

đợi bị xẻo đi.

Tô Xán quên mất Lâm Trứu Vũ là tên không thể dùng lý bình thường mà suy đoán được, cả hai anh em này đều thế.

Hai bên cười đùa chửi nhau bát nháo một hồi, Lâm Trứu Vũ nhỏ giọng nói:
- Tô Xán, ở chuyện Vệ Đinh Đinh, chúng tôi đứng về phía cậu ... Nhưng đừng nói cho em tôi biết.

Tô Xán đột nhiên muốn học Lâm Lạc Nhiên dày vò cái mặt béo tròn của Lâm Trứu Vũ.

Sau khi cúp máy, Tô Xán gọi điện cho Vương Uy Uy.

- Lâm Lạc Nhiên không dễ đối phó ... Nữ nhân đều không dễ đối phó.

Tô Xán không hiểu Vương Uy Uy nói gì, đành chờ đợi hắn tiếp tục.

- Cậu nhờ tôi hỏi thăm Lưu Hiểu Tĩnh, tôi tìm hiểu được rồi, đó là con gái của chủ tịch tập đoàn Đại Vũ, rất ghê gớm, không phải ở thương trường, mà là rất nhiều thủ đoạn, ai đắc tội với cô ta, cô ta sẽ trả thù cho khốn đốn, sao cậu lại trêu chọc vào? ... Cái này không phải tôi nói đâu, mà là do một cô gái từng là bạn rất thân của cô ta nói. Có điều chuyện của cậu làm tôi bất ngờ, cũng thấy tiếc, Vệ Đinh Đinh trước kia tôi biết không phải là người như vậy.

Tô Xán trầm mặc, vậy mà y còn tưởng Lưu Hiểu Tĩnh là cô người mẫu bình thường, xem ra sản nghiệp của Phạm Chi Lương hắn có liên quan tới cô ta, lần sau còn tiếp xúc nhất định phải cẩn thận:
- Cám ơn cậu, thi tốt nhé, hẹn gặp lại ở Dung Thành.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 155: Về nhà

Thi cuối kỳ tới.

Trên forum đại học Thượng Hải có câu danh ngôn " Đi thi không gian lận, năm sau làm học đệ. Thà không có nhân cách, còn hơn không hợp cách."

Tô Xán sau lễ Giáng sinh thì chỉ một lần tham gia bữa cơm nhà Đường Vũ, toàn bộ thời gian còn lại dồn cho ôn tập, ai bào trước đó trốn học quá nhiều làm gì, mấy mông kiểu như công cộng chính trị, mỗi ngày trước khi đi ngủ Tô Xán ôn tập tóm tắt sơ lược mỗi chương và vấn đề trọng điểm mà y thấy có thể sẽ thi tới.

Ban ngày ôn tập theo hệ thống, ba năm học lại lần nữa trình độ cao trung giúp Tô Xán đúc kết ra cách học tập rất hiệu quả, hơn nữa với Tô Xán mà nói, kiến thức khô khan không làm làm y ong đầu buồn chán như người khác, thế nên học tuy vất vả, nhưng không thấy mệt mỏi.

Thời gian này Tằng Kha cũng thường xuyên gọi điện tới hỏi thăm tình hình, nhắc nhở Tô Xán phải chú ý dinh dưỡng, đảm bảo thể lực và giấc ngủ, làm Tô Xán có cảm giác như quay về thời trung học.
Tô Lý Thành gọi điện tới Tô Xán phải biết cân bằng giữa việc học tập và thương nghiệp, bây giờ sau thời gian ngạc nhiên ban đầu, ông thấy phải dẫn dắt con mình theo chiều hướng tốt nhất, nếu Tô Xán muốn bỏ học kinh doanh, ông sẽ dứt khoát không cho phép, đó là giới hạn để ông ủng hộ Tô Xán.

Lưu Duệ nói ngày 25 hắn sẽ thi xong, sẽ tới Dung Thành rồi về Hạ Hải. Tiết Dịch Dương thì phải muộn hơn một chút giải quyết vài chuyện xong mới về, nhưng hẹn Lưu Duệ cùng Tô Xán tụ hội ở Dung Thành, sau đó cùng đi tàu hỏa về Hạ Hải.

Vương Uy Uy và Lâm Trứu Vũ còn chưa xác định ngày trở về, hai người bọn họ không phải ở Dung Thành, mẹ Vương Uy Uy, một người phụ nữ không cần chồng ung dung sống ở Bắc Kinh, nên Vương Uy Uy sẽ ở Bắc Kinh một thời gian với mẹ, sau đó mới tới Dung Thành thăm cha. Lâm Trứu Vũ tuy cha mẹ ở cùng một nơi, nhưng chỗ nào có cha hắn thì hắn không muốn ở lâu, đời này Lâm Trứu Vũ sợ nhất cha mình, nên đang đợi Vương Uy Uy có ý chuồn.

Còn Lâm Lạc Nhiên không biết kế hoạch thế nào.

- Mua được vé máy bay rồi à, khi nào bay?
Tằng Kha gọi điện xác định ngày về của Tô Xán không biết tới lần thứ mấy rồi.

- Ngày 23 con thi xong, vé máy bay còn chưa lấy được, có điều đặt vé ngày 25, sáng bay, tối con về tới nhà, con sẽ thẳng nhà luôn, cha mẹ không cần ra đón.
Khỏi cần nói Tô Xán đặt hai vé máy bay.

- Vậy đồ đạc mang về phải gói gém cho kỹ, đừng để rơi, có mang máy vi tính về không, không mang về thì gửi cho cẩn thận ...
Tiếp đó là nỗi lo muôn thủa của một người mẹ.

Mark gửi tin nhắn Tô Xán, vì biểu hiện kiệt xuất của hắn, đại học Hardvard đã thông qua đơn của hắn, ngày 31 tháng 8, hắn sẽ vào Đh Harvard học mộ tâm lý. Hôm đi phỏng vấn, giáo viên phỏng vấn còn nói ông ta rất mong đợi hắn vào Đh Harvard, vì hiện giờ ông ta cũng thường xuyên lên facebook, rất thích, ĐH Harvard cần một mạng xã hội như vậy.

Facebook thực ra không phải là ý tưởng nguyên thủy nhất, trước đó ở Mỹ cũng có nhiều trang web tương tự. Khi Facebook khuếch trương, có một cao tầng New Hampshire từ chối đưa nó vào, vì trường bọn họ cũng có một trang web cho tìm kiếm liên lạc sinh viên trực tuyến, lúc nầy Mark và Tô

Xán không giao phong với trang web này mà đánh vu hồi, đem số liệu các trường sử dụng facebook giao cho trường học đó.

Trường học này thông qua con số biết rằng, bọn họ cần Facebook chứ không phải Facebook muốn tiến vào, thế là đường trở nên thông suốt.

Tô Xán tiền kỳ đầu tư 300.00 USD, Mark dùng để thuê phòng, thuê lập trình viên, nâng cấp may móc, cùng với thuê một phòng công tác chuyên môn gần ĐH Hardvard đã dùng hết bảy tám phần.

Mark nói hiện giờ có nhà đầu tư mạo hiểm đã bắt đầu theo dõi bọn họ, có cả công ty phần mềm, công ty mạng liên tục ám thị sẽ có hỗ trợ tài chính lớn, lớn bằng cái nắm đấm. Nhưng tới giờ vẫn chẳng có ai thực sự bỏ tiền ra.

Tô Xán và Mark đạt thành công thức chung, bọn họ sẽ bán ra một ít cổ phần, nhưng không phải là bây giờ. Không cần Tô Xán phải nói, Mark cũng đã nhìn ra facebook rồi sẽ cực kỳ giá trị. Dù ở Mỹ hay TQ, học kỳ cũng sắp kết thúc, bọn họ phải bắt đầu tính toán cho sự nghiệp và lý tưởng tiếp theo.

Ngày 25, mùa đông Thượng Hải rất lạnh.

Lúc này các trường cao đẳng đại học toàn quốc lần lượt nghỉ đông, vô số sinh viên bước lên đường về nhà, một trong những cuộc di cứ lớn nhất thế giới lại bắt đầu.

Tô Xán thu thập hành lý, cùng với Đường Vũ được Lý Lam đón ra sân bay.

Đường Vũ tháo chiếc khăn quàng cổ rộng bàn che gần nửa khuôn mặt ra, gió lạnh làm gò má cô đỏ hây hây, làm một nam tử trung niên đang xem tạp chí hàng không bên cạnh thi thoảng lại nhìn trộm. Lúc lên máy bay còn xảy ra một chuyện nhỏ, một nhóm thanh niên ngoại quốc mắt xanh mũi lõ, cao toàn 1m8 trở lên, lúc xếp hành lý và trò truyện, mắt cứ lướt ngang liếc dọc trên người Đường Vũ.

Đôi mắt lạnh băng của Đường Vũ cũng nhìn lại, đại khái là thân ở nước ngoài, mấy thanh niên người nước ngoài vẫn chú ý tới ảnh hưởng, không tới bắt chuyện, song thi thoảng vẫn quay đầu nhìn Đường Vũ. Trong đó một người da đen nhìn Tô Xán, Tô Xán tuy đáp lại bằng nụ cười, nhưng rất là giả dối, đối phương vừa quay đi là nụ cười của y cũng tắt luôn, thầm nhủ chả lẽ mình đứng bên cạnh Đường Vũ có ít cảm giác tồn tại như thế?

Đường Vũ chứng kiến vẻ mặt của Tô Xán, quay đầu đi, mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, khóe miệng hiện lên nụ cười nhẹ tựa có tựa không.

Không cần nghi ngờ, Đường Vũ đi tới đâu khá bắt mắt, tới ngay cả tiếp viên hàng không phát thức ăn cũng cười với bọn họ tươi hơn nhiều.

Vì quản lý không lưu ở Thượng Hải có chút trục trặc làm chuyến bay bị chậm một tiếng rưỡi, khi tới Dung Thành đã là 10 giờ, cùng Đường Vũ rời mày bay lấy hành lý, bật điện thoại lên thấy một đống tin nhắn, đều hỏi y đã về chưa, có chuyện gì xảy ra?

Rời đại sảnh, ông Đường lái chiếc SUV LAND CRUISER tới đón:
- Nhà Tô Xán ở đâu, chú đưa cháu về.

- Dạ nhà cháu ở khu Thành thị vật ngữ.
Bây giờ tất nhiên Tô Xán chẳng cần gì phải che dấu cả.

Ông Đường há mồm, thì ra cách nhà mình có một dãy phố thôi.

Trước cổng tiểu khu nhìn thấy Tô Lý Thành đứng hút thuốc dưới cây dung, nắm ngoài Tô Xán đi nó cành lá xum xuê, bây giờ về lá khô vàng bảy tám phần, xơ xác như đầu ông già bảy mươi, nhìn cả con phố, Tô Xán có cảm giác thân thiết.

Xe của ông Đường chỉ dừng ở trước cổng tiểu khu, thả Tô Xán cùng hành lý xuống, nếu Tô Xán và Đường Vũ là bạn bè bình thường, ông Đường còn có thể tiện đường lên nhà Tô Xán chào hỏi một chút, nhưng quan hệ Tô

Xán và Đường Vũ như thế, gia trưởng hai nhà gặp nhau không khỏi mang ý nghĩa chính thức nào đó. Tuy ông Đường rất tán thành Tô Xán, nhưng tất nhiên vẫn nghĩ cho con gái mình, không muốn con gái bị áp lực, đương nhiên cũng là vì không muốn buông tay con gái sớm như thế, tương lai còn xa, ở một số mặt, ảnh hưởng hàng ngàn năm văn hóa không thể bị văn hóa Phương Tây xóa nhòa được.

- Lại là nhà Đường Vũ đón con hả?
Tô Lý Thành nhìn con trai trêu ghẹo:
- Vốn muốn bảo Tiểu Vương tới đón con, cậu ta chủ động xung phong mấy lần, cha nghĩ con và Đường Vũ về với nhau, để hai đứa có thêm không gian riêng tư.

Tiểu Vương là Vương Trác, người Dung Thành, là một người trong tổ lái xe của tập đoàn Đại Dung, sau khi công ty phân phối xe cho Tô Lý Thành, Tô Lý Thành chọn Vương Trác, vì người này trẻ tuổi, trong tổ lái xe thuộc thành phần không có bối cảnh, không có quan hệ gì, bị chèn ép, đại biểu không dĩnh dáng tới vũng nước đục của công ty, dùng người như vậy tiện nhất.

Vương Trác cực kỳ cảm kích, vì hắn có cô bạn gái thanh mai trúc mã ở nhà đối diện, cùng nhau lớn lên từ nhỏ, vốn hai nhà có ý kết thông gia, nhưng chê hắn tới 30 vẫn là anh lái xe quèn, không có tiền đồ gì cả. Bây giờ thì nước lên theo thuyền, lái xe cho tổng giám đốc, ra vào toàn nơi sang trọng đắt tiền, giá trị tăng vọt, nghe nói trung tuần năm nay định tổ chức hôn lễ, nhà gái hài lòng lắm.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 156: Về nhà (2)

Tô Xán rất nghi ngờ nhìn điếu thuốc trong tay cha mình:
- Cha xuống đón con hay kiếm cớ trốn mẹ hút thuốc?

- Ha ha ha, thằng nhãi này, một công đôi việc mà, đưa hành lý cha xách cho.

- Thôi để con sách được rồi.
Tô Xán kéo hai cái va li, y mang hành lý về cũng không phải nhiều.

- Cha chưa già tới mức đó.

Tô Xán đành để cha mình kéo một cái vali, hai cha con một trước một sau đi trong sân, bị đèn đường chiếu thành cái bóng dài, bóng con dài hơn bóng cha rồi.

Sân tiểu khu tới tối rất náo nhiệt, chủ yếu là phụ nữ trung niên luyện tập thể thao, thấy hai cha con Tô Xán, đều đưa tay vẫy chào:

- Tô Xán nghỉ phép về rồi đấy à, úi chà, càng ngày càng đẹp trai.

- Chà chà, lớn quá, cơ bắp thật rắn chắc.

- Cháu chào các dì.
Tô Xán cười xấu hổ, một đống bà cô tuổi xồn xồn nhìn mình chăm chắm có người còn "động tay động chân" với y, toàn thân không thoải mái cho lắm, móa, làm nữ nhân thật sướng, mấy ông chú tuổi này mà sờ mó thiếu nữ 18 - 19 xem, nam nữ bình quyền là ước mơ xa vời.

Đứng nói chuyện một chút thì biết Quách Tiểu Chung ngày mai mới về, Ngô Thì Nhuế mới năm thứ nhất đã được tuyển làm tiếp viên hàng không,

hiện giờ đang bay.

Thời này tiếp viên hàng không còn chưa tràn lan đại trà như mấy năm sau, vẫn là tài nguyên hiếm, ưu đãi lớn, địa vị cao, trong xã hội là từ đại diện cho ưu nhã lãng mạn. Những cô gái gia đình có bối cảnh thông qua quan hệ để được làm tiếp viên hàng không rất nhiều, năm 2001, một lần công ty hàng không tuyển tiếp viên, riêng tỉnh Giang Tô có 1400 cô gái báo danh, trong đó 120 là nữ sinh đại học, thà bỏ bằng đại học, cũng lựa chọn làm tiếp viên hàng không.

Đủ thấy giá trị của nghề này khi đó.

Tố chất tiếp viên hàng không khi đó khá cao, cả dung mạo cũng là hạng nhất, như chuyến bay vừa rồi của Tô Xán, không ai là không phải mỹ nữ trăm người chọn một, chỉ là đem so với Đường Vũ vẫn là một khoảng cách không thể san lấp, Tô Xán không khỏi đắc ý.

Năm 2001, Hàng không Tây Xuyên - Xuyên Hàng trọng tổ, đối tượng đàm phán có kiến trúc Đại Dung, Kiến trúc Đại Dung rất có thể sẽ thành cổ đông. Vương Bạc muốn Dung Thành có một công ty tham gia cổ phần vào công ty hàng không, để mở rộng nhu cầu mời gọi đầu tư trong ngoài nước, phù hợp với lợi ích đối ngoại qua lại ngày càng lớn của Dung Thành. Trước giờ Xuyên Hàng kinh doanh thua lỗ, Vương Bạc muốn phá vỡ cách cục này, Vương Bạc nâng đỡ Đại Dung, Đại Dung khi Vương Bạc cần tất nhiên phải báo đáp, hơn nữa điều này cũng phù hợp với lợi ích của Đại Dung.

Nếu chẳng phải Đôn Hoàng của Vương Thanh còn chưa đủ lực có lẽ cũng phải tham dự lần trọng tổ này của Xuyên Hàng.

Quan hệ quan thương, là thứ quan hệ phức tạp bậc nhất ở Trung Quốc.

Dưới bối cảnh này, không ít người đắc lợi, ông Ngô tính toán cho con gái, thông qua ít quan hệ, đưa Ngô Thì Nhuế vào làm tiếp viên hàng không.

Ngoài ra Triệu Hâm và Dương Triêu, một ở Nam Kinh cố đô sáu triều đại, một học ở ĐH Dung Thành. Người trong công ty khó tránh được so sánh con cái với nhau, đa phần cho rằng giỏi nhất là con trai Tô Lý Thành.

Mất một lúc mới thoát được đám bà dì đó, về nhà Tằng Kha đã bật sẵn bình nước nóng thức giục Tô Xán tắm rửa, tắm xong lại có một bát canh gà nóng hôi hổi, hỏi đông hỏi tây đủ kiểu. Làm Tô Xán bất ngờ là mẹ mình lại không hỏi về Đường Vũ giống cảnh sát tra hỏi tội phạm, Tô Xán thở phào, sợ nhất là mẹ thấy mình đã tới nhà Đường Vũ, bắt mình dẫn Đường Vũ về nhà, Tô Xán dự định 1 – 2 năm nữa mới dẫn Đường Vũ về ra mắt.

Trong mắt trưởng bối, ứng cử viên con dâu không chỉ có bề ngoài, gia thế quyết định, còn có đủ yếu tổ tổng hợp tính cách, tập tính sinh hoạt, quản lý gia đình.

Thực lòng Tô Xán lo Đường Vũ chưa qua được ải mẹ mình, nếu lần đầu để lại ấn tượng xấu thì sau này phải tốn công thay đổi.

Vụ này có lẽ nhờ cha nói trước rồi, nếu không với tính cách của mẹ mình, không đi xem mắt con dâu tương lai luôn mới là lạ.

Đợi cho vợ hỏi chán rồi, Tô Lý Thành mới vào việc chính:
- Tô Xán, trong điện thoại không nói được kỹ, tờ tạp chí của con là sao?

Ở phương diện này Tô Lý Thành ra sức rất nhiều, Chiêm Hóa có thể "sáng tạo" bán bữa cơm ba tiếng, chính là do Tô Lý Thành tác động.

Cho dù Tằng Kha, Tô Lý Thành đều biết Tô Xán hiểu chuyện, năm nay đã 20, là người trưởng thành rồi, nhưng chuyện này vẫn làm họ khó tin, mang tâm tình nửa tin nửa ngờ vì Tô Xán bôn ba chuyện Chiêm Hóa. Một năm qua ông tiếp xúc nhiều với giám đốc công ty, quán lớn chính phủ không ít, nhiều khi thấy con cái họ thành thục, thậm chí lão luyện, hâm mộ lắm.

Những đứa bé đó thành thục sớm do nhân tố gia đình, khởi đầu cao hơn, giống như công ty ông phân phối chiếc passat, nhưng một số giám đốc công ty khác đi Bentley, Cadillac. Thời đó trong nước mua bất kỳ cái xe nước ngoài cũng phải trả tiền gấp 2-3 lần giá trị trên thị trường quốc tế, nên nghĩ đủ thấy khác biệt. Tô Lý Thành chẳng muốn đi so sánh, xe của mình ngồi vẫn thoải mái hơn, giống như hiện ông vẫn hút cái thứ thuốc lá rẻ tiền, khen khét của Hạ Hải.

Nhưng Tô Xán thì khác, đó là toàn bộ hi vọng cuộc đời của ông, được nhìn thấy con từng bước trưởng thành, lòng vui sướng, càng muốn con mình bay cao hơn con cái người khác.

Tô Xán biết thế nào cha mẹ mình cũng hỏi tới, nên toàn bộ tài liệu liên quan, bản sao xí nghiệp pháp nhân, thuế má, cho cha mẹ xem, sau đó thoải mái dựa lưng vào ghế sô pha uống canh gà yêu thích.

Dù gì một là tổng giám đốc quốc xĩ, một là giám đốc của đại lý cấp tỉnh của thương hiệu phủ khắp cả nước, hai vợ chồng Tằng Kha xem giấy tờ là biết ngay, một chút cảm giác nằm mơ cùng không chân thật đã bay biến, số giấy tờ này đại biểu trực quan nhất với họ là con trai mình không cần lo tốt nghiệp không có việc làm nữa rồi.

Tô Xán còn học đại học hơn ba năm nữa, ba năm sau có lẽ con trai mình bước vào hàng phú hào rồi, vốn Tằng Kha còn định nghiêm mặt dạy bảo Tô Xán, phải học cho tốt, sau này tốt nghiệp ra trường có muốn làm quản lý ở chuỗi cửa hàng của mẹ cũng phải dựa vào thực lực, không ưu tiên gì hết. Nhưng bây giờ lại đâm lo nó còn chẳng thèm kế thừa gia nghiệp.

Tằng Kha vẫn còn rối rắm, không biết vui nhiều hay buồn nhiều hơn.

Tô Xán về nhà còn báo cả cho nhà cậu cả, thế nên một lúc sau mợ cả Doãn Thục Anh gọi điện tới, hỏi xem ở nhà lịch trình thế nào, để còn mời cả nhà Tô Xán sang ăn cơm:

- Lão Tằng suốt ngày khoe có đứa cháu tài ba, làm người trong văn phòng hỏi khi nào Tô Xán về nhà, mời cả nhà cô ăn cơm. Tới ngay cả những sinh viên khóa trên trong phòng thực nghiệm của Na Na cũng nghe con bé kể về Tô Xán, một người còn có ý đồ giới thiệu em gái cho, nghe đâu cô bé đó là con viện trưởng bệnh viện tỉnh …. ừ, yên tâm, chị cũng biết cô bé đó, đẹp cả người lẫn nết, hôm nào chị rủ mẹ nó đi chơi mạt chược, để hai bên làm quen một chút … Chị nói này, em phải để ý đấy, không đùa được đâu, đám con gái bây giờ chúng nó ghê gớm lắm, Tô Xán lại xuất sắc như thế, thế nào chúng nó bâu vào, nên chuyện này cô chú nên nghe chị xác định trước đi ...

Tô Xán ngồi ở bệ cửa sổ, tay cầm cốc trà, tay cầm di động nói chuyện với Vương Thanh, thấy mẹ mình nói chuyện với mợ cả mà thi thoảng cứ liếc nhìn mình, tựa cười tựa không thì đoán là liên quan tới mình rồi, Tô Xán thấy rờn rợn, không hiểu nói chuyện gì?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 157: Bữa cơm gia đình

Tiệc nhà đại gia đình họ Tằng phải bốn ngày sau khi Tô Xán về nhà mới tổ chức được vì lúc đó mới tập trung được đông đủ, địa điểm đặt ở nhà hàng ngân hành đường Lâm giang, nhà hàng này một mặt dựa vào sông Cẩm Giang khi đó nước rất trong, bên đường cây cối um tùm, hai bên bờ các cụ già bày bàn cờ đối chiến, một không khí văn hóa đất Thục xưa lan tỏa đâu dây.

Nhà hàng này lấy tên là Ngân Hạnh là bởi vì trước cửa có hai cái cây ngân hạnh cao to, chẳng cần một tấm biển lớn màu mè, hai cái cây này đủ mang tính tiêu chí rồi, vậy nên tuy là nhà hàng mới nổi song thu hút rất nhiều danh nhân Dung Thành tới dùng cơm.

Hôm nay Tằng Toàn Minh lái xe tới liền thấy đỗ ở bãi không ít biển số quen thuộc, có của chính phủ thành phố, của văn phòng tỉnh, đương nhiên không phải biển xe công, nhưng Tằng Toàn Minh vẫn nhận ra, nhìn và thuộc biển số xe là một trong số bản lĩnh không thể thiếu ở quan trường, với người nhạy bén với con số như Tằng Toàn Minh, đây không phải chuyện khó khăn.

Vì trong phòng có mấy vị khách không mời nên Tô Xán ra ban công nấu cháo điện thoại với Đường Vũ, tình trạng này giống như thời cao trung, đi học thì gặp nhau suốt ngày, kỳ nghỉ lại thành xa cách, mấy ngày qua về nhà phương thức liên hệ của y và Đường Vũ chủ yếu là qua điện thoại.

Chắc cậu cả tới đây bị người ta thấy nên càng lúc càng náo nhiệt, Tằng Na và Tằng Viên đã tới, thấy Tô Xán đứng ở ban công thì đi ra, nhưng Tằng Viên lại bị Tằng Na đuổi vào trong phòng, từ bé nó luôn được chị yêu quý

nhất, bây giờ thấy chị mình “thay lòng đổi dạ” thì nhìn Tô Xán với ánh mắt thù oán.

Đường Vũ nghe thấy tiếng người bên cạnh, ở đầu kia cười:
- Anh bận việc của anh đi, người bận rộn.

Tằng Na đợi Tô Xán tắt điện thoại xong mới đi tới ôm lấy một cánh tay y, không nói gì mà híp mắt cười, Tô Xán lại thấy rờn rợn, thật giống mắt mẹ mình hôm nọ.

- Chị, em là một thanh niên khỏe mạnh, bình thường.
Tô Xán lấy bộ mặt nghiêm túc nhất có thể nói:

Tằng Na mới phát hiện mình ôm Tô Xán hơi chặt, khuỷu tay Tô Xán đè dẹp nửa bầu ngực của cô, mặt thoáng đỏ lên, nhưng mà không tách ra, dù sao mùa đông, áo dầy, không có cảm giác gì lắm, hơn nữa là chị em chẳng phải ngại, thằng nhóc này thứ riêng tư hơn của mình cũng bị nó thấy rồi:
- Tô Xán, chị muốn một cái bệnh viện, chứ không phải là một phòng khám.
Tô Xán há mồm, trước kia để Tằng Na thuyết phục Vương Thanh đi học, Tô Xán tiết lộ mình có phần trong Đôn Hoàng, đương nhiên chỉ nói phần nhỏ thôi, hứa Tằng Na học xong sẽ bỏ tiền đầu tư giúp cô mở phòng khám riêng, ai ngờ bây giờ thành bệnh viện:
- Chị, chuyện này hình như là trách nhiệm của anh rể tương lai chứ, sao lại đổ lên đầu em?

- Chị không muốn bị phụ thuộc vào chồng, dùng tiền của em thì không sao, hơn nữa đó là đầu tư, không phải chị cướp không của em.

Tô Xán cười khổ, đây có phải là bà chị giáo điều phát xít của mình không thế, chắc bị Vương Thanh tiêm nhiễm cái gì rồi:
- Em lấy đâu ra nhiều tiền như thế mà đầu tư cho chị mở bệnh viện.

- Hừ, trước kia chị chỉ nghĩ em có ít cổ phần trong Đôn Hoàng nên mới đồng ý, ai ngờ em còn tờ báo nữa, chị còn muốn học nghiên cứu sinh, mấy

năm nữa mới tốt nghiệp, tới lúc đó có khi em đủ tiền cho chị xây bệnh viện đa khoa, chị thấy cái bản đồ trong phòng chị Vương Thanh rồi đấy …

Tô Xán toát mồ hôi chỉ nói vài câu đã thành bệnh viện đa khoa rồi chị mình học thêm về kinh tế có khác, may mà lúc này , Tằng Toàn Minh vẫy tay gọi y vào, giới thiệu với người trung niên trông khá đôn hậu bên cạnh:
- Tô Xán, đây là cục trưởng Lộ Trung Hoa của cục xất bản, gọi là chú Lộ, quản việc nhân văn, đây là chuyên gia đấy, cháu nên thỉnh giáo chú ý, xem nên cần cải tiến cái gì.

Có một thời Tô Xán từng nghĩ cậu cả mình chê nghèo thích giàu, mê quyền ham uy, nhưng về sau ra đời cái nhìn có nhiều thay đổi, biết nhiều người hiểu lầm cậu mình, ở mức độ nhất định, ông tôn trọng người có kiến thức, có thành tích. Còn đối với những người ngồi cơ quan mấy chục năm như một ngày, quan liêu bảo thủ, không biết nghiên cứu, nâng cao bản thân, chỉ hi vọng nhàn nhã, ngồi ghế sắt đợi thong thả thăng tiến, là người ông căm ghét nhất.

Điều này khiến Tằng Toàn Minh được những người hiểu mình tán thưởng, đồng thời cũng có không ít kẻ địch, trên quan trường chẳng phải ai ai cũng trơn tuột lõi đời, có nhiều người giữ chuẩn tắc của mình, cho dù vị trí của họ không cao, nhưng được cao tầng tín nhiệm, luôn được tin tưởng khi xảy ra chuyện.

Giống như khi Lưu Thành ngã ngựa khiến cả tinh rung chuyển, Vương Bạc nhìn trúng người kính kỳ quái dị có chút cố chấp, ngược lại một số người quá giỏi luồn lách, không đáng tin tưởng, đạo lý đơn giản nhất chính là lãnh đạo nhìn quá thấu anh, hoặc là không thấu anh thì không tin tưởng anh.

Lộ Trung Hoa chú ý tới chi tiết nhỏ, Tằng Toàn Minh khi giới thiệu mình cho Tô Xán, trước tiên giới thiệu đầy đủ tên họ chức danh, mới tôn xưng là chú.

Thế nên Lộ Trung Hoa và Tô Xán tuy giao lưu thân thiết như trưởng bối và vãn bối, nhưng không coi Tô Xán là trẻ con, nói chuyện vào vấn đề thực chất, như một số chính sách pháp quy mà khả năng quốc gia sẽ đưa ra, nhân tố giám quản ...v..v..v....

Tô Xán hiểu đây là cậu cả đang gây dựng nhân mạch cho mình, cũng rất quý giá, Tô Xán đâu có phải là con cái gia đình có nền móng sâu như Vương Uy Uy, Lâm Lạc Nhiên, có cả đống tài nguyên để mà tùy ý tiêu xài lãng phí.

Tay làm hàm nhai, đôi lúc Tô Xán cũng biết chăm chỉ cần mẫn.

Nói chuyện với Lộ Trung Hoa chỉ một chút trước bữa ăn, nhưng nói vào thực chất, một số điều Lâm Quang Đống chẳng thể dò ra khi chén tạc chén thù với thư ký đảng cục xuất bản, có thể né tránh một số thứ, giúp tạp chí phát triển vững mạnh thuận lợi.

Trước bữa ăn, Lộ Trung Hoa cáo từ ra ngoài, té ra hôm nay không ít người tổ chức tiệc ở Ngân Hạnh, ông ta dự tiệc ở chỗ khác, thấy Tằng Toàn Minh mới qua chào hỏi, hứa lát nữa tới uống vài chén.

Lộ Trung Hoa đi lại có người trong cơ quan tới, nhà Tằng Toàn Minh ăn cơm ở đây hôm nay không còn gì bí mật nữa.

Chốc lát lại có người tới, có người giọng rất to, chưa tới nơi mà tiếng đã đi trước, làm Tô Xán váng đầu. Cũng có người nhỏ nhẹ nhã nhặn giống thể loại ban ngày làm giáo viên ban đêm làm nghề gì đó, có cả mấy nữ cán bộ xinh đẹp, rất biết ăn nói, mợ cả lúc nãy khó chịu lắm rồi, nửa tiếng chưa được ăn, mấy lần cầm đũa lên tỏ ý nhắc nhở.

Mất tới nửa tiếng bữa cơm mới được bặt đầu, mợ còn đi đóng chặt hết cửa nẻo mới chịu yên tâ.

Lúc này ở bên ngoài quán Ngân Hạnh, một chiếc Ferrari Modena 360 mùi trần màu đỏ rực vừa đỗ lại trước cổng nhà hàng, phục vụ nhà hàng không chịu trách nhiệm đỗ xe thay khách, chỉ đứng tại chỗ tiếp đãi, nhưng hai phục vụ xinh đẹp đứng trước cửa mắt như sáng lên, chăm chú nhìn chiếc xe.

Xe Ferrari có tạo hình độc đáo bắt mắt, có thể không nhận ra nhiều loại xe, nhưng cả người ít biết xe nhất cũng có thể nhìn ra được chiếc Ferrari đỏ, ở Dung Thành vào năm 2002 xuất hiện một chiếc xe thế này cực kỳ thu hút ánh mắt người khác.

Trong xe có hai nam tử, một ước chừng 35 - 36, một thì trông qua có vẻ tầm 27 - 28, thực chất chỉ mới 22.

- Là xe của Tằng Toàn Minh.
Trung niên nam tử chỉ chính xác chủ nhân của chiếc xe đỗ bên cạnh cây ngân hạnh.

- Tằng Toàn Minh?
Nam tử trẻ mắt nheo lại, mặt trở nên âm trầm.

Nam tử trung niên tên là Lưu Bình, thư ký của phó thị trưởng Đào Xương Bình, còn nam tử lái xe là Đào Chử Hồng, con trai chủ tịch tập đoàn Nam Ninh.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 158: Khách không mời

Tập đoàn Nam Ninh thành lập năm 87 ở Chiết Giang, kinh doanh các lĩnh vực khai thác địa ốc, xây dựng, đảm bảo đầu tư, bách hóa siêu thị, khai thác đất hiếm, chế tạo.

Tháng 12 năm 2001, Hồ Nhuận đoàn tụ với người nhà ở London thừa nhận, top 100 người giàu nhất Trung Quốc đại lục chỉ có 20% là chính xác, lọt rất nhiều nhân vật, tập đoàn Nam Ninh dứt khoát là một trong số những con cá lọt lưới đó, hơn nữa còn là cá lớn.

Không ai biết Đào gia có năng lượng cỡ nào, nhưng có thể đồng thời khai phát bốn hạng mục địa ốc cỡ lớn ở Tây Nam bộ và Giang Chiết, trong đó hai cái quảng trưởng trung tâm thành phố và khu công nghiệp, từ đó có thể thấy được nguồn lực to lớn của bọn họ.

Năm nay khởi động kế hoạch trọng tổ Xuyên Hàng cũng là yếu tố chiến lược khiến tập đoàn Nam Ninh tây tiến.

Phó trị trưởng Đào Xương Bình là chú ba của Đào Chử Hồng, là nhân vật đời ba khá kiệt xuất của Đào gia.
Trong đám con cháu đời thứ tư, Đào Chử Hồng không phải là là người xuất sắc nhất, con trai một người cô của hắn được đánh giá cao hơn, vì tính cách của Đào Chử Hồng rất hoàn khố, điều này khiến Đào Chử Hồng rất khó chịu, luôn muốn thể hiện mình. Tuy hắn đang học đại học, có điều lấy bằng cấp đã không quan trọng nữa, hắn bắt đầu vào vị trí gia tộc chứng minh bản thân.

Lưu Bình chỉ ra xe của Tằng Toàn Minh, Đào Chử Hồng mặt biến đổi:
- Một tên chủ nhiệm nho nhỏ, có gì mà ghê gớm.

Gần đây có một vụ án liên quan tới Chương Chiếu Nguy chủ nhiệm trung tâm dự trữ đất đai Dung Thành bị ủy ban kế hoạch phát triển khởi tố, điều này dính líu tới sự kiện vào tháng 10 năm 2001, trung tâm dự trữ đất đai lấy cớ cải tạo thành phố cũ, giải tỏa đoạn đường xá bên đường Phủ Hà.

Hộ bị giải tỏa thì cho rằng chính phủ giải tỏa không phải vì lợi ích công cộng, mà là tiến hành mưu lợi thương nghiệp, xảy ra tranh cãi, điều hòa không có kết quả, trung tâm dự trữ đất đai ra lệnh cưỡng chế giải tỏa. Người dân kiên quyết chống cự, thậm chí giăng khẩu hiệu "quan viên cướp đất của dân mưu lợi", nhưng bị một đám lưu manh tấn công, không còn đường nào kêu oan, một người phẫn uất leo lên sân thượng châm lửa tự thiêu để phản đối, mặc dù cứu được, nhưng tạo thành thương tích không nhỏ. Tằng Toàn Minh vì chuyện này chất vấn sự thực chuyện giải tỏa của trung tâm dự trữ đất đai, có phải tiến hành khai phát thương nghiệp thu lợi?

Trung tâm dự trữ đất đai phản đối kịch liệt, một số chủ quản liên hợp gây áp lực với ủy ban kế hoạch, đây là hiện tượng chống đối hiếm có. Trung tâm dự trữ đất đai chỉ là đơn vị sự nghiệp dám chống lại ủy ban kế hoạch, nếu không có người chống lưng đằng sau thì nghĩ cũng chẳng dám.

Chủ nhiệm trung tâm dự trữ đất đai là người thuộc đích hệ của Đào Xương Bình, lần này bọn họ thu hồi mảnh đất kia chính là giúp tập đoàn Nam Ninh tây tiến, định xây khu vực nhà ở và thương nghiệp mới, tạo nên khu sinh sống cao cấp ở Dung Thành, là một mắt xích cực kỳ trọng yếu trong chiến lược tây tiến.

Kết quả bị kẹt lại ở trong tay Tằng Toàn Minh, Đào Chử Hồng là một trong người phụ trách chiến lược này, sự thành công hay thất bại của nó sẽ ảnh hưởng trực tiếp tới địa vị tương lai của hắn trong gia tộc, làm sao hắn không tức giận cho được.

- Tên Tằng Toàn Minh này chưa thấy quan tài chưa rơi lệ.

Thư ký Lưu Bình nhíu mày:
- Lần này Tằng Toàn Minh công khai đứng ra cũng vì bên Chương Chiếu Ngụy không khống chế được, đối phương đổ dầu lên người, nhưng hắn không tin đối phương dám châm lửa, vẫn sai người phá nhà của người ta, kết quả đối phương châm lửa thật, may mà không xảy ra án mạng, không thì nguy to.

Vừa nãy đi đường mấy lần Đào Chử Hồng dậm ga phóng quá tốc độ khiến tim hắn muốn vọt ra ngoài là Lưu Bình biết Đảo Chử Hồng là kẻ xốc nổi, ngông cuồng, khi việc thuận lợi thì thế như phá trúc, nhưng khi gặp trở ngại rất dễ có hành động cực đoan, là nhân tố bất ổn.

Đào Chử Hồng hai tay nắm chặt vô lăng, không kiên nhẫn nghe Lưu Bình giải thích, nghiến răng nghiến lợi:
- Tên Chương Chiếu Ngụy đó đầu bị kẹp vào cửa rồi chắc, cưỡng chế giải tỏa, còn làm người ta tự thiêu, thủ hạ của hắn làm cái gì vậy? Có điều ... Tôi cực ghét những kẻ uy hiếp mình, đã châm lửa còn dập làm cái gì?

Lưu Bình không bình luận, đám người này xuất thân cao, coi mạng người khác không ra gì.

- Mẹ kiếp, để xem chủ nhiệm Tằng ông ghê gớm tới mức nào.
Đào Chử Hồng nhìn chiếc xe của Tằng Toàn Minh, khóe mắt xẹt qua nụ cười âm u, sau đó mở cửa xe bước xuống.

Chuyện xảy ra tiếp đó làm Lưu Bình mắt trợn trừng không dám tin.

Rượu vào lời ra, Tằng Toàn Minh uống ngày ngà không giữ được bức xúc trong lòng nữa, thời gian qua áp lực áp lực của ông rất lớn, bây giờ chỉ có người nhà, không nói nói ra phát tiết một chút:
- Tòa án điều giải, trung tâm dự trữ đất đai nói chức trách của ủy ban kế hoạch là phối hợp với cơ cấu tài nguyên đất đai dự trữ những mảnh đất tốt,

tức nhất là Lão Trâu của cục quốc thổ và tên họ Chương kia cùng một bọn, phê duyệt đó là hạng mục vì kiến thiết cộng đồng.

- Cộng đồng cái rắm, trước kia tôi ở ủy ban kiến thiết tôi còn lạ gì cái trò của bọn chúng? Pháp luật có quy định rõ ràng, dự trữ đất đai là chỉ được phép dùng cho lợi ích công cộng, mảnh đất đó gọi là bán đấu giá, thực ra là mấy công ty tiến hành chuyển nhượng, loại bán đất của đám chủ địa ốc này qua mắt được tôi sao? Nếu tập đoàn Nam Ninh trực tiếp tham dự cổ phần, không tính là mời gọi đầu tư, cũng không có ưu đãi giảm miễn, còn nếu chuyển nhượng cổ phần tránh được trực tiếp bán đất, miễn đi thuế giao dịch.

- Thiếu chút nữa thì gây ra án mạng rồi, Đào Xương Bình to gan, tập đoàn Nam Ninh có khí phách lắm, chuyện này Đào Xương Bình chính tích đẹp, tập đoàn Nam Ninh được lợi lớn, còn quốc gia mất thuế, người dân mất đất ...

Người nhà hiểu tính khí cổ quái của Tằng Toàn Minh, nên kệ ông nói, việc ai nấy làm, Tằng Na thì tiếp tục thì thầm mặc cả với Tô Xán chuyện bệnh viện, Tằng Viên bị gạt một bên, mặt cứ như gái bị phụ tình.

Cậu út Tằng Triệu Đinh hiện giờ làm giám đốc bộ phận một xí nghiệp dân doanh vốn đăng ký tới 50 triệu, nhưng bây giờ địa vị Tằng Toàn Minh rất cao, Tô Lý Thành càng là tổng giám đốc Đại Dung, đến chị mình cũng là giám đốc chuỗi cửa hàng, tự mình làm bà chủ. Cậu út không còn không gian khoe khoang nữa, tính khí phù phiếm trước kia thu lại, còn khuyên can anh mình.

Có người gõ cửa, Tằng Toàn Minh mới thôi không nói nữa, mợ cả thở dài đi ra mở cửa, năm người cầm chén rượu đi vào:
- Nhà Lão Tằng ăn cơm ở đây à? Tôi nghe em vợ cục trưởng Trâu nói mới biết, sao, sợ chúng tôi tới quấy nhiễu à?

Cho dù lòng bực mình thế nào, Tằng Toàn Minh cũng cầm chén đứng dậy, trước mắt là phó chủ nhiệm văn phòng tỉnh, còn có thư ký Lưu Bình, ba người còn lại có nam có nữ, tuy ông không nhận ra, nhưng đi cùng hai người này thì thân phận không thấp quá được.

- Chỉ là bữa tiệc trong nhà thôi, nghe nói nơi này làm món ăn thường ngày chính tông, lại thêm đứa cháu nghỉ đông về, nên cả nhà tụ hội tẩy trần cho nó.

Tập tục ở Hạ Hải không phân chia nội ngoại rõ ràng, cho nên dù Tô Xán là cháu ngoại Tằng Toàn Minh, trong miệng ông là cháu mình, đây là thói quen từ thời Hạ Hải, khó sửa được.

Vị phó chủ nhiệm văn phòng nhìn qua Tô Xán, cười:
- A, ra đây là cháu của chủ nhiệm Tằng, trông mặt mũi sáng sủa, nói tới đám tiểu bối, tôi cũng có một người muốn giới thiệu cho chủ nhiệm Tằng, đây là Đào Chử Hồng con chủ tịch tập đoàn Nam Ninh.

Đào Chử Hồng đi vào đã khá gây chú ý rồi, vì khác mọi người cầm chén sứ rượu trắng, hắn cầm cái ly thủy tinh cao cổ chứa rượu vang, đứng tách biệt một bên dáng vẻ bất cần đời, mắt còn lướt qua lướt lại trên người Tằng Na.

Tằng Na trừng mắt với hắn, Đào Chử Hồng không những không thôi trò vô lại còn tỏ ra thêm đắc ý.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 159: Chiến tranh ấp ủ

Tằng Toàn Minh nhìn về phía Đào Chử Hồng gật đầu:
- Thì ra con chủ tịch Đào.

Đào Chử Hồng là phận dưới, không đi lên chào hỏi, nhếch mép cười:
- Thì ra là chủ nhiệm Tằng.

Thái độ giọng điệu khiến người ta cực kỳ khó chịu, không khí đột nhiên trở nên căng thẳng không hề có dấu hiệu báo trước, nhưng chỉ tích tắc đột nhiên Đào Chử Hồng thay đổi hẳn đi tới dùng hai tay bắt tay Tằng Toàn Minh:
- Ngưỡng mộ thanh danh của chủ nhiệm Tằng lâu rồi, à phải, chủ nhiệm Tằng, có phải ủy ban kế hoạch dùng xe Buick khômg nhỉ? Vừa nãy đi vào tôi thấy phía dưới có một cái xe Buick, bị mặt trời chiếu làm nứt cửa kính, ông nên xuống xem có phải xe của ủy ban kế hoạch không?

Cả nhà kinh ngạc, Tằng Toàn Minh sắc mặt biến đổi mấy lần, nhưng không phát tác, mợ cả Doãn Thục Anh ngay lập tức chạy ra mở cửa sổ nhìn xuống dưới, ôm lấy hai má kêu lớn:
- Ôi thằng mất dạy nào phá xe nhà người ta, thứ vô học, có còn coi luật pháp ra gì nữa hay không?
Sau đó chạy ra khỏi phòng.

Phòng bao nhà hàng có hiệu quả cách âm cực tốt, chỉ cần đóng cửa vào thì bên ngoài có công trường thi công cũng chẳng biết.

Không khí trong phòng lặng ngắt, chẳng cần Doãn Thục Anh xác nhận, mọi người đã đoán ra được chuyện gì, sắc mặt ai cũng khó coi, kể cả Đào Chử Hồng, vì “thằng mất dạy” kia là hắn chứ còn ai?

Tô Xán nheo mắt lại nhìn Đào Chử Hồng, còn Đào Chử Hồng chỉ chú ý tới Tằng Toàn Minh và Tô Lý Thành, Tô Xán căn bản chưa đủ tư cách khiến hắn phải chú ý tới.

Lưu Bình chỉ biết im lặng, tuy hắn đứng ở phía đối lập với Tằng Toàn Minh, nhưng lúc này rất thông cảm với ông, dù gì bọn họ cùng là người trong thể chế. Thường nghe nói cháu trai thị trường Đào là một tên hỗn thế ma vương, xem ra đúng là không sai, vừa rồi Đào Chử Hồng nhặt cục đá bên đường ném vào cửa sổ xe của Tằng Toàn Minh, tim Lưu Bình lúc đó vót tới tận cổ.

Mấy người đi cùng Chử Hồng Đào thầm chửi bới không ngớt, ai biết thằng nhãi này khốn kiếp đến thế, đây không phải cách chơi của quan trường, mà là của đám lưu manh, nhưng cũng muốn xem Tằng Toàn Minh phản ứng thế nào.

Tằng Toàn Minh nhanh chóng khôi phục lại, ung dung mỉm cười:
- Hôm nay trời quá nóng, Trung Quốc gia nhập WTO rồi, nhưng chất lượng xe lại càng ngày càng kém, may là có bảo hiểm, không hề gì.

Câu này khiến mọi người có cớ xuống thang, mấy người chúc rượu phụ họa theo.

Nhưng Đào Chử Hồng chưa thôi:
- Tôi nghe nói chủ nhiệm Tằng tính khí cổ quái, khó chịu lắm, bây giờ xem ra không phải như vậy.

Những người tới chúc rượu đều toát mồ hôi lạnh, bọn họ bị kẹt ở giữa, rất khó xử, gần đây ủy ban kế hoạch và trung tâm dự trữ đất đai mâu thuẫn, cứ tưởng Đào Chử Hồng nhân cơ hội này để tới hòa giải quan hệ, ai ngờ Đào Chử Hồng chơi chiêu này, bọn họ hối hận lắm rồi.

Thấy vẻ mặt nhà Tằng Toàn Minh khó coi cực kỳ, Lưu Bình vội vàng kéo Đào Chử Hồng đi, mấy người kia nói mấy câu không quấy rầy nữa rồi đi

nốt.

Tằng Triệu Đinh đập mạnh bát xuống bàn, vừa rồi kìm nén tới sưng cả phổi.

- Thằng nhãi ranh.
Tằng Toàn Minh tiếp tục ăn cơm như không có chuyện gì xảy ra, nhưng nói ít hơn, rượu uống nhiều hơn, bữa cơm hoàn toàn không còn chút không khí nào nữa.

…….

Cửa kính xe của Tằng Toàn Minh bị đập nứt từ bên ngoài, cả kính trước lẫn kính bên, tạo thành vô số vết rạn như mạng nhện, chỉ cần chạm vào một cái là vỡ nát.

Nhìn cửa kính kêu lách tách nứt vỡ rơi xuống, Tằng Na cắn chặt răng, Doãn Thục Anh tức tới người run rẩy muốn đi tìm người nhà hàng nói chuyện, Tằng Toàn Minh ngăn cản, đập xe là Đào Chử Hồng, đến ông còn đang nhịn thì nhà hàng làm gì được, trút giận vào người không liên quan có ích gì.

Tin tức sau đó không chân lan đi khắp nơi.

Người có mặt ở nhà hàng Ngân Hạnh hôm đó đều bị bạn bè đồng nghiệp hỏi chuyện.

- Mấy cái trò nhập nhèm chuyển nhượng đất đai này là quy tắc ngầm bao năm rồi, Tằng Toàn Minh đi chọc vào tổ ong vò vẽ, đây không phải là lợi ích một người, mà là cả nhóm người đằng sau. Đám Chương Chiếu Ngụy mấy ngày trước uống rượu, nói hắn không lo, Tằng Toàn Minh vác đá đập chân mình, sớm muộn có người trị Tằng Toàn Minh, quả nhiên là thế.

- Nghe nói người đập xe là cháu của thị trưởng Đào, tôi đã nói rồi, ủy ban kế hoạch cứ làm chuyện tốn công lại mất lòng người, chặn tài lộ không

khác thù giết cha cướp vợ. Đụng vào Chương Chiếu Ngụy đâu dễ nó liên lụy tới cả đám Trương Tam, Lý Tứ nữa, bọn chúng lại chẳng chó cùng rút giậu à? Lần này bị đập xe chỉ sợ là một cảnh cáo ...

Có người thở dài:
- Tằng Toàn Minh là người có năng lực đấy, cũng là người dám làm, tiếc rằng ... Không nhìn rõ nước nông sâu, ôi cái thói đời này.

Dung Thành nhập đông, từng cơn gió mang theo hơi lạnh khiến người đi được mau mau rảo bước, nhưng vì sự kiện này tựa hồ làm nhiệt độ thành phố tăng thêm mấy độ.

Những người có ảnh hưởng trực tiếp gián tiếp tới sự kiện này thì đều im lặng quan sát diễn biến, người không liên quan mặc sức bàn tán, người dân càng như vớ được vàng, sôi nổi thảo luận, đây xem như chuyện nổi bật nhất Dung Thành đầu năm 2002.

- Cái thằng Đào Chử Hồng đó mới mấy tuổi đầu? Chẳng hơn Tô Xán là bao, lúc đó nó mà đập xe trước mặt em, em không cần biết nó là ai, cho nó cái tát, đem tới cho cha mẹ nó, hỏi xem họ dạy dỗ con cái kiểu gì?
Rèm cửa khép hờ, ở trong nhà Tằng Kha vừa đi lại vừa vung tay nói, lâu lắm rồi bà mới kích động như vậy.

Chuyện này dính líu tới lợi ích nhiều bên, trước khi Tết xuân tới, bầu trời Dung Thành âm u như đang ấp ủ cơn bão.

Khi còn nhỏ Tằng Kha chẳng vừa, thường theo Tằng Toàn Minh, Tằng Triệu Đinh đánh nhau, khi đó cha mẹ mất sớm, chỉ có ba anh em nương tựa vào nhau, nên thường xuyên là đối tượng bị bắt nạt.
Có lần Tằng Toàn Minh bị con cháu cán bộ bao vây chặn đường, Tằng Kha và Tằng Triệu Đinh xông vào giúp, nhưng ba anh em sao đánh được mười mấy đứa, cuối cùng Tằng Toàn Minh nổi điên cầm gạch liều mạng mới đuổi được đám trẻ con kia đi, ba anh em cũng bị đánh thâm tím mặt mày, sứt đầu

chảy máu, thua thì thua, nhưng cho người ta thấy ba anh em Tằng gia không vừa, không phải là hồng mềm cho người ta muốn bóp thì bóp.

Cái thời đó chỉ cần mày không đánh chết tao thì thế nào tao cũng nhặt gạch báo thù.

Còn bây giờ khác rồi, đấu tranh không có máu, cũng không ai cầm gạch ném người nữa, song hiểm ác gấp trăm lần.

- Tô Xán, sau này con tuyệt đối không được giống thằng nhóc đó.
Tô Lý Thành nghiêm khắc nhìn Tô Xán:

Tô Xán cười khổ, làm sao lại kéo mình vào:
- Cha, cha mới ngày đầu biết con sao?

- Là cha cứ dặn như thế, bây giờ báo chí thi thoảng đăng tin con cái nhà giàu thế nọ thế kia, đều do loại người như thằng nhóc đó bôi bẩn.
Tô Lý Thành bực mình, bây giờ nhà mình là có của ăn của để, con trai sáng nghiệp làm ra tiền, là nhà giàu trong mắt người bình dân, không tránh khỏi bị xã hội liệt vào cùng loại người như Đào Chử Hồng.

Tô Xán vâng dạ, loại hoàn khố như như Đào Chử Hồng, dù có chút bản lĩnh, nhưng với cái tính cách này thì chẳng có gì đáng sợ.

- Lần này tập đoàn Nam Ninh tây tiến, làm công ty cũng rất áp lực, Đào Xương Bình có ý không muốn Đại Dung tham gia đàm phán gia nhập cổ phần với Xuyên Hàng, tuy chỉ nói Đại Dung đang kỳ điều chỉnh, nên chú trọng ổn định bên trong, ông ta muốn làm gì, hạ bí thư Vương? Còn chưa đủ tư cách. Từ lão gia tử đặc biệt tỏ thái độ, hạng mục này phải thành, bất kể ai ngăn cản cũng chỉ có một kết quả.

Tô Xán vỗ tay:
- Cha, con ủng hộ cha, Từ lão gia tử lựa chọn cha là vì cha kiên cường, có thể chống đỡ cả tập đoàn, nhìn con thì biết, lập được tạp chí này còn không

phải nhờ gen ưu tú của cha hay sao.

- Cái thằng bé này.

Tô Lý Thành cười mắng, bề ngoài tỏ ra không để ý, thực chất trong lòng được con bợ đít, hư vinh là khó tránh.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 160: Tôi thích phong cách cũ hơn

Cho dù bầu trời Dung Thành âm u như đang ấp ủ một cơn bão, nhưng Tô Xán chăng để ý, ngày ngày theo dõi kính viễn vọng, chỉ mong một lần được gặp "niềm vui bất ngờ" như lần trước.

Đào Chử Hồng đập xe của Tằng Toàn Minh, chuyện này nhìn có vẻ rất nhỏ, nhưng ý nghĩa đằng sau nó lại lớn, tạo thành rất xấu với Tằng Toàn Minh.

Đào Chử Hồng tỏ rõ thái độ không coi Tằng Toàn Minh ra gì, cho thấy thế lực đằng sau hắn bất mãn với Tằng Toàn Minh phá hỏng quy tắc ngầm, bên phía Tằng Toàn Minh không có hành động đáp trả thích đáng, phe trung lập ngả về phía Đào hệ, báo chí cũng vậy, bắt đầu không cho đăng tin tức liên quan sự kiện giải tỏa bạo lực làm người dân bất mãn tự thiêu nữa.
Có tin nói Chương Chiếu Ngụy thu thập tài liệu "Tằng Toàn Minh đả kích báo thù", có điều tạm thời cơ cấu giám sát không có động tĩnh.

Trước Tết xuân, một số người đang cười, một số lo lắng trùng trùng.

Vào lúc đó Tô Xán nhận được điện thoại, Vương Uy Uy, Lâm Trứu Vũ về tới Dung Thành rồi, đi cùng với bọn họ còn có cô gái tuyên bố không về Dung Thành, nhưng lại chẳng hề có dấu hiệu giác ngộ thực hiện lời hứa của mình.

Đường Vũ về nhà giống như con chim về tổ, không thấy di động nữa, Đường Vũ bản thân xã giao không rộng, giai đoạn cao trung cô có cực ít bạn, một số lúc này còn chưa về Dung Thành, người thì bận việc của mình, đa phần lại còn có tích cách giống Đường Vũ, hai bên tương giao cũng bình đạm, chỉ qua máy vi tính, tin nhắn tán gẫu với nhau, hoặc là hẹn thời gian nào đó dạo phố.

Cho nên Đường Vũ trừ một số hoạt động dạo phố thể dục bình thường do Mục Tuyền an bài thì cơ bản là ở nhà, vì chạy lung tung không phải là tính cách của cô. Đôi khi cũng nổi hưng lên bảo Tô Xán đi du lịch, chỉ có điều cô nói với Tô Xán mấy lần rồi, vẫn chưa đi được, song Tô Xán lên kế hoạch, mùa hè này nhất định đi chơi, đi đâu à? Biển là lựa chọn tốt nhất.

Gần 5 tháng chưa về nhà rồi, Tô Xán biết Mục Tuyền rất muốn gần gũi con gái, cho nên không quấy nhiễu hai mẹ con họ, cũng để Đường Vũ nghỉ ngơi thư giãn.

Tô Xán cũng không có mấy hoạt động, trừ ở nhà để làm con cưng của mẹ thì lại chạy sang văn phòng của Vương Thanh hưởng thụ đãi ngộ đế vương, Quách Tiểu Chung về kéo y ra ngoài quán ở cổng tiểu khu uống cà phê, tình cờ gặp Dương Chiêu, Triệu Hâm, bốn người ngồi uống cà phê trò chuyện vui vẻ, còn rủ Tô Xán đi tham gia hoạt động, Tô Xán gật đầu nói sẽ cố gắng tới.

Nói ra Tô Xán trông có vẻ quen biết rộng đấy, nhưng điểm lại thì bạn bè ý có Lưu Duệ, Tiết Dịch Dương là người bạn từ nhỏ không tính, với đám Vương Uy Uy là có duyên, còn đám Lý Hàn là bạn cùng phòng, còn lại giống như Đường Vũ, chỉ giữ quan hệ bình đạm qua máy vi tính, tin nhắn.

Ngô Thì Nhuế đúng là đã trở thành tiếp viên hàng không, rất bận rộn, tới sát Tết mới về.

Tiếp đó Tô Xán chẳng tham gia hoạt động được mời, tới chỗ Vương Thanh chỉnh lý các loại văn kiện báo cáo thương nghiệp, trước Tết xuân là thời điểm bận rộn nhất của người kinh doanh, Tô Xán không thể chỉ biết ngồi nhìn, cũng là để ôn lại thời gian bọn họ ở Hạ Hải.

Văn phòng của Vương Thanh treo một tấm bản đồ, chính là tấm bản đồ Tăng Na nói với Tô Xán, trên đánh dấu siêu thị, cửa hàng, trường học, công viên ... Tấm bản đồ bị cái bóng màu tím hình vuông bao phủ.

Đó là bản đồ quy hoạch viễn cảnh Đôn Hoàng, được Tô Xán và cô cùng nhau lập ra, đặt tên là "kế hoạch tạo thành", trong vòng năm năm sẽ bắt đầu từ thôn tính khu thương giới Đường Nhân Dân, rồi mười năm sẽ lập nên "thành Đôn Hoàng".

Vương Thanh năm nay đã 24 tuổi, hoàn toàn vứt bỏ sự non nớt của thiếu nữ, bây giờ có thể gọi là vưu vật cũng không quá, điều kiện vật chất đầy đủ làm làn da ánh lên sắc màu khỏe mạnh, một đôi mắt hạnh tiêu chuẩn, luôn mang theo lớp sương nhàn nhạt, như hồ nước sáng sớm. Hàng mi nhàn nhạt, cánh môi hồng luôn mím lại, nhưng khóe môi nhếch lên tựa cười tựa không, vừa tự tin vừa khiêu khích.

Trong văn phòng có điều hòa nhiệt độ, nên Vương Thanh không mặc quần áo dày, chỉ có một chiếc váy công sở màu đen, chiếc sơ mi thuần bông màu hồng, đồi ngực no tròn dưới lớp áo mỏng rung rinh,
cô đang ngồi ở ghế sô pha nhỏ ở khu đãi khách, cái bàn thấp nên Vương Thanh nhoài người tới một tay chống cằm xem tài liệu, làm cái mông vênh lên thành đường cong ưu mỹ, mái tóc dài đen bóng từ mé phải thả xuống vai, một cái bút bi màu trắng xoay tròn giữa ngón tay nho nhắn, không đi tất lụa,cặp đùi trắng trẻo phía dưới váy vắt lên nhau, chân đi giày cao gót da hơi lắc lư, là nguyên nhân tạo ra rung động ở ngực khiến Tô Xán không tập trung xem tài liệu được.

- Theo cáo cáo tài sản năm nay, dự kiến doanh thu đạt tới 400 triệu, lợi nhuận là 18 - 20 triệu, lãi ròng chừng 17 triệu …

- Đã có không gian lợi nhuận lớn như vậy rồi sao?
Tô Xán nằm ườn ra trên ghế sô pha dài, đầu gối vào thành ghế, giày tất cởi cả ra, thoải mái cho hết chân lên ghế, vì thế mà Vương Thanh phải tạm thời rời chỗ làm việc của mình ra bàn tiếp khách.

Bên ngoài gió thổi ù ù, lại thêm cơn mưa nhỏ làm hơi ạnh thấm vào xương, ngồi ở gian phòng ấm áp, một bên là cốc trà thoang thoảng, có đủ thứ bánh

ngọt ngon lành, cách cửa kình sáng ngời là thành phố tấp nập, chưa kể mỹ nhân như họa ở bên, còn gì bằng?

- Câu hỏi này của cậu rất có vấn đề đấy.
Vương Thanh "hừ" một cái lườm Tô Xán, quanh năm vứt bỏ sản nghiệp đấy khiến cô lo hết, cuối năm chạy tới danh nghĩa giúp mình xử lý sổ sách, thực chất là để hưởng thụ, đến túi snack cô cũng phải để đúng tầm với mới thò tay ra lấy, sung sướng hơn cả ông hoàng.
Thế nhưng ai bảo Vương Thanh thích làm nha hoàn cơ, Tô Xán đến là vui vẻ mang trà lên, mấy cuộc gặp khách hàng cũng bảo thư ký hoãn lại hết.

Cái này gọi là trời tạo nghiệt còn có thể tránh, tự tạo nghiệt thì không ai cứu nổi.

Tô Xán hơi xấu hổ, gần đây y tập trung chủ yếu cho Truyền thông Ba La và Facebook, chuyện ở Đôn Hoàng hoàn toàn do một tay Vương Thanh lèo lái, so ra Thục Sơn năm nay mới trải rộng toàn quốc, doanh thu 80 triệu, còn Truyền thông Ba La thì khỏi cần tính, muốn đọ với Vương Thanh cứ năm sau xem thế nào đã rồi hẵng hay.

Hình dung một cách trực quan nhất là số tiền Vương Thanh kiếm về năm nay đủ để Tô Xán mua 5 cái Bentley.

Nhanh hơn cả Tô Xán dự tính, vậy Đôn Hoàng có thể tiến tới giai đoạn tiếp theo rồi, tức là cơ cấu dây chuyền ở Kinh Thượng.

Vương Thanh rõ ràng cảm thụ được ánh mắt của Tô Xán thi thoảng lại liếc nhìn mình, lý do cô cũng biết, vì cô cúc áo sơ mi của cô cởi tới cái thứ hai, vừa vặn lộ ra khe vú, nhưng lại không để lộ mép áo lót. Ngực của Vương Thanh rất đầy đặn, hơn nữa còn sát nhau, không giống nhiều nữa nhân, khoe nửa ngực ra mà không thấy khe vú đâu, Vương Thanh thường thích mặc áo lót nâng nửa dưới bầu vú, rất mỏng, không đệm thêm lót, nhìn bên ngoài hết sức mềm mại, không như cô gái dùng đệm mút dầy nhìn rất giả.

Tô Xán háo sắc cô cũng không phải lạ gì, nhưng mà cô có cảm giác ánh mắt của Tô Xán còn có cái gì đó khang khác nữa, cô đã quan sát mấy ngày nay rồi, rất khẳng định.

- Tô Xán, cậu nhìn tôi như vậy là có ý gì.
Vương Thanh ngồi thẳng dậy, nhìn thẳng vào hai mắt Tô Xán, ánh mắt của y không phải nhìn ngực cô, mà là nhìn mặt cô. Vương Thanh cực kỳ mẫn cảm với ánh mắt của nam nhân.

- Không có ý gì, chỉ thấy chị ngày càng xinh đẹp thôi.
Tô Xán cười khì, lòng thầm rủa Lâm Quang Đống nói mấy lời kia, làm mình bị ảnh hưởng, hắn nói Vương Thanh nhạy cảm với nam nhân có ý đồ với mình, nhưng mấy hôm nay mình nhìn ngắm Vương Thanh đủ kiểu, "giả vờ" háo sắc hết mức có thể, đâu thấy Vương Thanh có gì khác thường, dù có gì đấy tin rằng Vương Thanh không phải con búp bê pha lê mong manh dễ vỡ, giờ giải thích ra sao?

- Chắc chắn là có rồi.

- Được, tôi khai.
Tô Xán ngồi dậy chỉ tay vào ngực Vương Thanh, mặt hết sức nghiêm túc hỏi:
- Trước kia chị thường mở cúc số một cài cúc số hai bỏ cúc số ba, bây giờ mở cúc số một hai, cài cúc số ba, tôi chỉ thắc mắc có phải chị thử nghiệm phong cách mới không? Thực tình mà nói tôi thích cũ hơn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 161: Giải quyết thế nào?

B

uổi tối trở về, cha mẹ không nhà, cả hai đều có cả trăm nhân viên phía dưới gần tết phải xử lý trăm công nghìn việc, Tô Xán đương nhiên cùng Vương Thanh ăn no bụng mới về, trong nhà vắng vẻ.

Văn ôn võ luyện, chuyện học tập không thể bỏ bê, nếu không tạo thành sức ì ngay, như chuyện tập tành thể thao của Tô Xán vậy, cơ bản bây giờ không phải đi học thì y cứ ngủ no mắt rồi mới dậy, đấm đá vặn mình vài cái gọi là, còn trẻ, vài năm nữa học xong, công việc vào guồng rồi còn cả đống thời gian tập thành, Tô Xán tự nhủ với mình như vậy.

Tiếp tục xem mấy cuốn sách kinh tế học mượn từ thư viện trường, làm lớp trưởng có cái ưu đãi này, muốn mượn sách dài cứ viết tờ đơn xin Tô Dĩ Nhất ký roẹt một cái là được, hiện có hai cuốn sách mà Tô Xán đang nghiên cứu là (đàm phán thương vụ quốc tế) và (tùy cơ vận trù học), trong đó phần được Tô Xán chú trọng hơn là quyết sách luận cuốn thứ hai.

Quyết sách luận là bác dịch luận hay game theory, Điền Kỳ đua ngựa chính là ví dụ kinh điển nhất, phân tính quyết sách xác định, quyết sách không xác định và quyết sách nguy hiểm, Tô Xán đều tìm được một số gợi mở từ chính cuộc sống.

Dù là trước kia hay bây giờ thì Tô Xán luôn có một sở trường, đó là trí tưởng tượng phong phú, minh chứng rõ ràng nhất thích chơi game nhập vai - Rpg, kể cả loại nhập vai cổ điển như Baldur's Gate một game khá kén người chơi ngay cả với fan thể loại RPG. Trước kia Tô Xán chẳng biết làm gì với thế mạnh của mình ngoài việc phung phí nó, nhưng bây giờ y tận dụng triệt để nó liên tưởng kiến thức được học với câu chuyện thực tế, đó là cách học tập độc đáo của Tô Xán.

Rất nhiều người học kinh tế học hoặc là quản lý xong đều thấy bụng mình trống rỗng, gần như chẳng đạt được cái gì, cảm giác như Triệu Quát bàn việc quân trên giấy. Giống như vài nhân viên văn phòng ở quán cà phê kêu ca tốt nghiệp MBA vào công ty lại chân chạy vặt, chẳng có quyền phát ngôn, muốn làm kinh tế, chỉ lý luận là không được, phải có thật nhiều kinh nghiệm thực chiến.
Huống hồ rất nhiều người e rằng ngay cả mình học cái gì cũng chẳng hiểu, vận dụng thực chiến càng mơ hồ.

Còn Tô Xán có kinh nghiệm thực tế trước, trước kia bận rộn làm việc như trâu, thâu đêm suốt sáng, chưa ba mươi mà cơ thể đã có dấu hiệu lão hóa, hiệu quả chẳng là bao. Bây giờ kết hợp với lý luận tức thì liền sáng lên rất nhiều, học tới đâu là nắm chắc được tới đó.

Cảm thấy đầu óc dấu hiệu hơi quá tải, hôm nay xử lý tài liệu ở chỗ Vương Thanh cũng quá nhiều, Tô Xán liền dừng bút lại, không miễn cưỡng nữa, ra tủ lạnh lấy quít được Vương Thanh nhờ người đem từ Hạ Hải lên, thảo nào người ta nói ổ ôn nhu là mồ chôn anh hùng, mấy ngày ở chỗ Vương Thanh có lúc y cũng nghĩ, thế này là đủ rồi, làm nhiều tiền hơn mình chẳng tiêu gì cho hết.
Vươn vai làm mấy động tác chống mệt mỏi, nhưng đầu óc chẳng nghỉ cho.

Nghĩ tới sự kiện xảy ra ở nhà hàng Ngân Hạnh, Tô Xán cực kỳ khó chịu, cậu cả là một trong những người mà y kính trọng, song đó không phải là chuyện có thể dùng nắm đấm để giải quyết, chưa nắm rõ đã kích động đánh nhau với Đào Hồng Chử có khi chỉ gây ra thêm rắc rối cho cậu mình.

Đào Chử Hồng đập xe tất nhiên không có chứng cứ trực tiếp, ngoài nhà hàng Ngân Hạnh không có camera quay phim, nhân viên nhà hàng đều trả lời không biết không nghe không thấy. Cơ quan công an nghe được phong phanh, nên không tra tới cùng, dù sao quan tố cáo quan liên quan đấu tranh nhiều mặt, trì hoàn đợi có kết quả đấu tranh rồi tính sau.

Phía nhà hàng Ngân Hạnh cử một vị giám đốc tới gặp cậu cả để bồi thường, nhưng đây là chuyện đương nhiên, không giúp ích gì cho tình thế.

Mấy ngày qua Tô Xán đem tư liệu và báo chí có thể thu thập được đặt trên bàn, xem báo thấy được Đào Tiềm, cha Đào Hồng Chử là nhà doanh nghiệp không tệ, công ty làm tới mức lớn như thế, vươn tay tới nhiều phương diện, có thể nhìn ra năng lượng của Đào gia, nhưng không cần nói cũng biết, ở phương diện dạy dỗ con cái, ông ta có vấn đề.

Tô Xán từng nghĩ, nếu mình nói với Vương Bạc thì sao, quy tắc ngầm xâm chiếm đất dự trữ khả năng đụng tới lợi ích phó thị trưởng thứ nhất Đào Xương Bình, ở trên thường ủy thành phố Đào Xương Bình xếp thứ sáu. Nhưng quy tắc ngầm là có thật, lần này ủy ban kế hoạch chiếm lý, cho nên con đường khởi tố chỉ cần được trợ lực là có thể đi tới cùng.

Nhưng Tô Xán bỏ ý nghĩ này, bởi Vương Bạc hẳn có quyết sách của mình, từ đầu tới cuối Vương Bạc không hề tỏ thái độ ở sự kiện này, mà cha mình chịu sự quản lý gián tiếp của thành ủy, tin rằng đã liên hệ với Vương Bạc rồi, khi chuyện đi tới mức xấu nhất Vương Bạc hẳn không thể khoanh tay.

……

Vương Uy Uy, Lâm Trứu Vũ, Lâm Lạc Nhiên cùng tới Dung Thành trong một ngày, ba người sau khi được nghỉ đông liền tập hợp ở Bắc Kinh, ở lại đó một tuần, gặp thân thích, chơi với bạn bè, cuối cùng có được cái cớ Vương Uy Uy tới thăm cha, hai anh em nhà kia cũng chạy luôn.

Tới Dung Thành, Lâm Trứu Vũ gọi điện cho Tô Xán:
- Ê, đoán xem chúng tôi đang ở đâu?

Lâm Trứu Vũ đang hưng phấn la hét qua điện thoại với Tô Xán, không lưu ý eo liền bị Lâm Lạc Nhiên nhéo một cái, bị đau quay lại, thấy một đôi mắt trợn tròn nhìn mình chằm chằm.

Ở trường quân đội nửa năm qua, Lâm Trứu Vũ rắn chắc hơn không ít, mỗi ngày 6 giờ sáng dậy chạy bộ, quản lý chuẩn quân sự hóa, cái đầu húi cua trông rất khỏe khoắn tinh thần, chững chạc hơn, có điều tính cách chả thay đổi mấy.
Thay đổi nhất là gì à? Nhìn em gái mình cảm giác khác hẳn, có lẽ trước kia hai anh em bám nhau như hình với bóng mười mấy năm trời nên không thấy gì, đột nhiên tách nhau một thời gian, nhận ra em mình càng lúc càng xinh đẹp, càng lúc càng có tiềm chất họa hại quảng đại thanh niên quốc gia.

- Không được bảo cậu ta tới, không được nói em cũng có mặt ở đây.

Ánh mắt Lâm Lạc Nhiên ác liệt, mang theo sát khí, làm Lâm Trứu Vũ nghĩ, trước kia mình trái ý nó chỉ chịu đau đớn da thịt, bây giờ khả năng nguy hiểm tới tính mạng.

- A, Tô Xán, thời tiết đẹp quá nhỉ, không lạnh như Bắc Kinh, không khô hanh như ở đó, lạnh mà dễ chịu, thoải mái, thời tiết Dung Thành vẫn là nhất, kém Hạ Hải một chút, không biết thời tiết ở Thượng Hải thế nào ...

Lâm Trứu Vũ nuốt rất nhiều lời muốn nói vào miệng, quanh co lung tung làm Tô Xán thấy lạ lắm, thế này không giống Lâm Trứu Vũ, đáng nhẽ câu đầu tiên hắn phải gọi mình đi đánh chén ngay mới đúng.

Tô Xán chủ động nói:
- Có phải bận rộn gì không, ra ngoài làm một bữa, coi như tẩy trần cho các cậu.

Tai Lâm Lạc Nhiên kề sát vào ống nghe, hai anh em một bên má áp vào nhau, eo Lâm Trứu Vũ vẫn bị cái tay của em gái uy hiếp, không dám nhận lời ...
- À ... Hôm nay ăn cơm ở nhà Uy Uy, có người tới, thôi vậy, chúng ta liên hệ sau, liên hệ sau nhé ...

Tô Xán lắc đầu cười khẽ, chẳng trách Lâm Trứu Vũ khác thường như thế, không khó đoán ra Lâm Lạc Nhiên đang ở bên cạnh uy hiếp.

Cô nàng này vẫn còn giận mình đây, tuy gọi điện thì cô nàng không nghe, nhắn tin không trả lời, nhưng Tô Xán không vì thế mà thôi không gọi điện nữa, với các cô gái cần kiên trì, đó là yếu quyết mà Tô Xán tự ngộ được.

Cuộc đời nhiều chuyện hiểu sai hoặc hiểu lầm, nhiều bạn bè tốt, đôi khi một ngày vì chuyện nào đó mà mâu thuẫn, hoặc trong lòng khúc mắc không qua lại với nhau nữa.
Lâm Lạc Nhiên xuất thân cao, mặc dù không mấy khi bày ra thái độ đại tiểu thư với Tô Xán, nhưng lòng mang ưu việt cao ngạo là có, cách Lâm Lạc Nhiên trêu đùa Tô Xán, không chỉ do tính cách, còn một phần phản ánh tâm lý có phần "bề trên" này.

Cô nàng này thông minh như thế, chắc chắn đoán thấu suốt mọi việc rồi, biết mình bị oan, nhưng hôm đó hai người giận dỗi nhau là thật, mà nguyên nhân là tình cảm vi diệu giành cho đối phương vì thế mà đã lộ ra, vẫn tiếp tục giận dỗi là cách che dấu tình cảm này mà thôi, hơn nữa quan hệ hai bên tiếp tục thế nào là vấn đề.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 162: Em gái đã lớn

Cúp điện thoại, Lâm Trứu Vũ quay đầu lại nhìn em gái:
- Anh nói này, cần gì phải thế chứ, Lạc Nhiên, em và Tô Xán có chuyện gì, không ngồi xuống nói thẳng với nhau được hay sao?

Nói thẳng? Nói thế nào? Lâm Lạc Nhiên tách người khỏi bên cạnh Lâm Trứu Vũ, ngồi xuống ghế sô pha, cầm điều khiển bấm lung tung.

Trong lòng nghĩ chuyện này làm sao mà nói thẳng ra được mình vốn định sống cuộc đời này một cách thoải mái, cho dù bị gia đình chỉ định kết hôn với người không thích thì vẫn có thể sống tự do như mẹ mình, sinh đứa con sau đó giữ cuộc hôn nhân danh nghĩa rồi cuộc đời ai người nấy sống có phải vui vẻ biết bao.
Nhìn Tô Xán với Đường Vũ ở bên nhau cũng dần quen rồi, lòng bằng phẳng lại, vốn có thể nghĩ chẳng bao lâu nữa sẽ vượt qua được, thế nhưng nhìn thấy Lưu Hiểu Tình ôm tay Tô Xán, đầu tiên là chua xót, sau đó là lửa giận nổi lên, bỏ đi, nhưng sau này nghĩ lại, tính cách Tô Xán không phải thế, khả năng là Lưu Hiểu Tĩnh giở trò.

Lưu Hiểu Tĩnh không hề đứng ra nói giúp Tô Xán câu nào khi cô đi đã đủ nói lên quan hệ hai người bọn họ.

Thế nhưng Lưu Hiểu Tĩnh chỉ là chất dẫn mà thôi, nguyên nhân sâu xa hơn làm Lâm Lạc Nhiên thất thường như vậy không phải cái gì khác.

Nếu như mùa hè đó, tên Tô Xán chết tiệt đó giữ lời tới quán game rách nát kia, còn mình đang ở thời gian rảnh rỗi không có mục đích, có lẽ mình tới Hạ Hải học sớm hơn. Nếu như cái đêm trăng đó khi Đường Vũ đã rời Hạ Hải, mình nhận nụ hôn của Tô Xán, thì năm đó nắm tay Tô Xán đi giữa tiếng hô của mọi người là mình không phải Đường Vũ.

Vậy cuộc đời bọn họ thế nào?

Chỉ là làm gì có nhiều chữ nếu như vậy.

Cuộc đời giống như ván cờ, đi rồi là không thể hồi cờ được nữa, chỉ có thể tiến thẳng về phía trước, bước qua từng cánh cửa ẩn chứa vô vàn chi phí cơ hội, nhưng không thể quay đầu. Hơn nữa chẳng biết phía trước là cái gì.

Lâm Lạc Nhiên ngẩng đầu lên, nhìn ánh mặt trời mùa đông chiếu vào con ngươi sáng của Lâm Lạc Nhiên, cô nghĩ mình nhất định khiến tên Tô Tiểu Xán đó đáng thương ngửa mặt nhìn mình, sau đó quay đi để lại cho y bóng lưng tuyệt đẹp, đầy y xuống mười tám tầng địa ngục.

Như thế hắn là y mãi mãi không quên được mình nữa.

Nghĩ như thế, Lâm Lạc Nhiên cười trộm, làm Lâm Trứu Vũ nãy giờ vẫn cẩn thận quan sát thấy em gái mình mắc bệnh thần kinh rồi.

Vương Uy Uy cất đồ đạc xong, không giống anh em họ Lâm mỗi người chỉ mang một cái vali gọn nhẹ, dù sao nhà hắn ở nơi này, phải giúp người nọ người kia nhờ mang một đống đồ cho cha hắn, nên tốn thời gian sắp xếp, đi xuống định hỏi Lâm Trứu Vũ kết quả gọi điện cho Tô Xán ra sao, Lâm Trứu Vũ chỉ Lâm Lạc Nhiên rồi nhún vai.

Có điện thoại gọi vào di động, Vương Uy Uy vừa ấn nghe thì phía đối diện hào hứng nói:
- Vương đại công tử, thật là khó liên lạc với cậu, tới Dung Thành chưa, tốt quá, tôi cũng đang ở Dung Thành, khi nào rảnh làm bữa cơm. À phải còn cả người bạn Tô Xán của cậu nữa, cậu giúp tôi liên hệ, tôi mời luôn ....

- Lục Bằng, con trai Lục Kiếm Siêu à? Sao hắn lại chạy tới Dung Thành?
Đợi Vương Uy Uy nói chuyện điện thoại xong, Lưu Trứu Vũ ghé tới hỏi, cha Lục Bằng công tác ở sở công an, là nhân vật lãnh đạo. Lục Bằng cũng

là người trong vòng tròn quan hệ của bọn họ nhưng đang ở Trùng Khánh:
- Mà sao há miệng ra lại nhắc tới Tô Xán.

- Tên nhãi Tô Xán đó thi thoảng không gây vụ ầm ĩ nào thì không thoải mái hay sao, đến giờ Lục Bằng cũng biết hắn.

Vương Uy Uy cũng biết chưa hẳn là nhắm vào Tô Xán, mục đích chính là mời bọn họ ăn cơm mà thôi, chẳng qua quan hệ hai bên chưa tới mức đó, không có cớ, nên mới nói là muốn được nhờ giới thiệu Tô Xán, thế là danh chính ngôn thuận rồi.

- Lục Bằng nói hắn tham gia một cái hội xe gì đó tới Dung Thành để tăng thanh thế cho triển lãm. Nhưng mà tôi từ chối rồi.

- Vì sao thế?

Vương Uy Uy nhìn về phía ghế sô pha một cái, cười khổ:
- Cậu thấy tôi có lựa chọn khác à?

Lâm Lạc Nhiên quay sang tặng cho Vương Uy Uy nụ cười quyến rũ:
- Ngoan lắm.

Lâm Trứu Vũ kháng nghị:
- Em gái, chuyện này không khoa học, không hợp với lý luận kinh tế, sớm muộn gì chúng ta cũng cùng Tô Xán ăn cơm, tránh sao được, bây giờ có cớ lại có người bỏ tiền, một công đôi ba viêc, tội gì. Hay là để anh giữ tên đó, để em làm bao cát đấm cho hả giận nhé?

- Ai bảo anh là em giận cậu ta? Loại lời mời này em không thèm đi thôi, em không đi, chẳng lẽ bọn anh lại đi, chẳng lẽ nhẫn tâm bỏ em ở nhà?
Lâm Lạc Nhiên rơm rớm nước mắt, hai tay cong lại để bên hai má, dáng vẻ đang thương như mèo con bị chủ vứt bỏ:
- Em nghe nói gần đây còn có cướp vào nhà cướp bóc, hai người nhẫn tâm vậy à?

Hai người Uy Vũ nhìn chằm chằm Lâm Lạc Nhiên, khóe miệng Lâm Trứu Vũ giật giật mấy cái mới phun ra được một câu:
- Anh còn tưởng em nói vào nhà cưỡng bức, làm anh lo một chút.

Thế là mèo con thành báo cái, Lâm Lạc Nhiên từ ghế số pha nhảy vọt lên, hai chân quặp lấy hông Lâm Trữu Vũ, tay tóm tai hắn nhéo, Lâm Trứu Vũ sợ làm em gái bị thương không dám phản kháng, chỉ biết xoay tròn la hét chịu trận.

.....

Ba người Vương Uy Uy trở về Dung Thành, lời mời từ các phương diện đến tới tấp, đặc biệt Lâm đại tiểu thư xinh đẹp mỗi ngày không dưới ba bốn lời mời, tới từ bạn học cũ cao trung, tới từ bạn đại học nhưng cùng ở Dung Thành, rồi thì thông qua quen biết làm quen đủ kiểu. Lâm Lạc Nhiên được hoan nghênh là rất bình thường.

Nhưng mà Vương Uy Uy không vui, nhất là nhìn Lâm Lạc Nhiên ăn mặc quyến rũ đi chơi, hắn không thoải mái:
- Không công bằng, nếu mời bọn anh mà em không đi, bọn anh cũng không được đi vậy nếu mời em mà bọn anh không đi, thì em cũng không được đi.

Cầm túi xách, thay xong quần áo, Lâm Lạc Nhiên từ tầng hai đi xuống, lè lưỡi nói:
- Không công bằng chỗ nào, em cũng mời bọn anh mà, nhưng bọn anh không đi, lựa chọn ở nhà chơi game chứ có phải tại em đâu, cho dù cướp có vào nhà, hai nam nhân còn không khống chế nổi, Uy Uy anh học võ từ nhỏ chỉ để khoe à, còn Tiểu Ngũ anh là quân nhân tương lai đấy.

- Nhưng anh không thích tên Đào Chử Hồng đó.
Lâm Trứu Vũ nhíu mày:
- Em ít tiếp xúc với hắn thôi.

Lâm Lạc Nhiên quay người lại:
- Vì sao, bởi vì những lời đánh giá của người khác về anh ta à? Anh làm em bất ngờ đấy, xưa nay anh không bao giờ chịu người khác tác động, từ khi nào nghe lời người khác đồn đại ảnh hưởng tới bản thân rồi.

Lâm Trứu Vũ kéo tay Lâm Lạc Nhiên ngồi xuống, nghiêm túc nói:
- Đó là trước kia là anh ngông nghênh làm càn chẳng phải hay ho gì, bây giờ suy nghĩ chín chắn, hơn nữa không phải là bị người khác tác động, anh không tin lời bình phẩm của họ mà đánh giá dựa theo việc làm của hắn mà anh thấy.

- Cha anh tư trước kia có một đợt hàng ở ngoại cảnh bị giữ, phải cầu cứu khắp nơi, cuối cùng cha em dựa vào quan hệ giải vây, từ đó mà thành bằng hữu. Trước kia em gặp anh ta rồi, rất thành thật, người ta tới Dung Thành làm việc mời chúng ta, em đi cũng là một phần vì nể mặt cha anh ta.

Lâm Trứu Vũ đưa tay vuốt lại tóc cho em gái, lòng cảm thán, em gái lớn rồi, ngày càng có tư tưởng riêng, không giống trước kia, suốt ngày bám đít hắn, bây giờ có không gian hoạt động riêng, bạn bè riêng, cái nhìn riêng.

- Được rồi, nếu hắn có ý đồ xấu, anh đánh gãy cãi chân chó của hắn, Uy Uy, cậu thấy thế nào, chúng ta đi chứ, không đi sợ hắn không chịu yên.

Vương Uy Uy đang cầm cái tay PS2, chần chờ nói:
- Hắn không hợp với chúng ta ... Có điều đã mời Lạc Nhiên nhiều như thế, không đi cũng không tiện, thế này, lần sau chúng ta đi, hôm nay ở nhà chơi game. Lạc Nhiên, em về phải sớm đấy.

- Được rồi.
Lâm Lạc Nhiên bẹo má Lâm Trứu Vũ một cái, vẫy tay rời đi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 163: 16 triệu USD

Đ

ào Chử Hồng mời rất nhiều người, một số là con cái quan viên Dung Thành, đi du ngoạn điểm du lịch quanh Dung Thành, bản thân lời mời có sức nặng, thêm vào mỹ nữ tham gia nhiều, càng tụ càng đông.

Đây là cách Đào Chử Hồng tạo thế, hắn mượn mấy cái xe việt dã của bàn bè, tạo thành đội xe lớn, một đám Land Rover và Hummer, tất nhiên khiến người ta chú ý, đi khắp cổ trấn phố cung, Thanh Thành, Bách Công Yến.

Lâm Lạc Nhiên mang theo máy chụp ảnh của mình, chụp ảnh rất nhiều, ở Dung Thành bao năm, đi chơi nhiều không phải là bóng rổ thì cũng vào mấy quán game, trung tâm game với hai đứa con trai, chưa bao giờ tới mấy chỗ thế này. Bây giờ đã con gái lớn, thời gian tới Thượng Hải cách xa hai tên toàn dạy hư cô, nên hình thành sở thích riêng.

Ấn tượng của Đào Chử Hồng với Lâm Lạc Nhiên có ba phần ngại ngùng, nhưng làm việc tỉ mỉ cẩn thận, đi tới đâu cũng bố trí chú đáo chỗ ăn uống nghỉ ngơi, làm cả đoàn có thể thoải mái chơi đùa không cần bận tâm tới vấn đề vụn vặt, kiến thức thì rộng rãi, tới mỗi địa điểm có thể kể câu chuyện lịch sử thú vị bên lề, khiến một số nữ sinh rất chú ý.

Lâm Lạc Nhiên thì chỉ lo chơi, mấy lần Đào Chử Hồng tìm cách thân cận, cô đều khéo léo giữ khoảng cách đúng mực.

Cả Vương Uy Uy và Lâm Trứu Vũ đều không muốn cô tiếp xúc với hắn, cho dù cha mình và cha hắn là chỗ quen biết lâu năm, Lâm Lạc Nhiên cũng không định thân cận với hắn. Bọn họ từng có giao hẹn nếu một trong ba người có bạn trai hay bạn gái, nhất định phải được hai người còn lại đồng ý, tránh sứt mẻ tình cảm.

Tất nhiên Lâm Lạc Nhiên không định chọn Đào Chử Hồng làm bạn trai, nhưng kết bạn cũng tương tự, cô sẽ không thân thiết với người mà cả hai người Uy Vũ đều không ưa.

Cô không hứng thú xem xem Đào Chử Hồng hiện bộ dạng lịch sự chân thành là thật lòng hay đeo mặt nạ, tốt hay xấu cũng được, ấn tượng của cô chỉ dừng ở Đào Hồng Chử là thanh niên có chí tiến thủ, tạm được.

Thực ra Lâm Lạc Nhiên còn có một nguyên nhân khác tham gia chuyến đi chơi này, vì cô biết mình không có nhà thì anh trai mình và Vương Uy Uy hiện giờ đang ở đâu, làm cái gì. Đưa máy ảnh chụp cảnh nước sông trong xanh núi xa trùng điệp, khóe môi xuất hiện nụ cười tựa có tựa không.

…….

Đây là lần đầu tiên Vương Uy Uy và Lâm Trứu Vũ tới nhà Tô Xán, không được rộng rãi tiện nghi, cũng không gọn gàng sáng bóng như biệt thự nhà hắn, nhưng ấm cúng, mang một cảm giác gia đình.

Tô Xán mang trà ra:
- Tự nhiên nói tới là tới, làm tôi không kịp chuẩn bị, uống tạm trà đi, trong nhà không có bia cũng chẳng có nước ngọt.

- Không sao, trong trường cũng lấy đâu ra bia, cũng quen rồi.
Lâm Trứu Vũ cầm cốc trà lên nhấm nháp, khép mắt lim dim bình phẩm:
- Ừm, trà ngon, thơm thanh mát, nước trà sánh, vị chát vừa đủ, dư vị đậm đà, trà ngon, trà ngon.

Tô Xán bật cười đá hắn:
- Xéo, đã dốt thì đừng có ra vẻ, đây là thứ trà rẻ tiền có 5 đồng một lạng, được mỗi cái chát, là thứ cha tôi dùng để thức đêm làm việc.

- Không biết vì sao lần này Lạc Nhiên giận như thế ...

Vương Uy Uy thì ngửi ngửi mấy cái biết ngay chất lượng, nên chỉ lấy cốc trà để làm ấm tay. Hắn vĩnh viễn nhớ cảnh năm xưa khi mình bước lên xe của Diệp Huy Thường, Lâm Lạc Nhiên đứng dưới cột điện ngã tư buồn bã, từ đó trở đi trong lòng Vương Uy Uy luôn áy náy, cảm thấy có chuyện gì đó chưa hoàn thành, thấy mình nợ Lâm Lạc Nhiên. Chuyện hiểu lầm giữa Lâm Lạc Nhiên và Tô Xán, hắn không biết phải làm sao, vì cả hai bên kể lại đều cố tình bỏ qua nhiều chi tiết, nhưng có một vài thứ dù lờ mờ đoán ra, hắn cũng không tiện tìm hiểu sâu hơn, Lâm Lạc Nhiên không phải là cô bé năm xưa nữa.

- Lạc Nhiên cứ tránh né cậu, hai người có chuyện không bày lên bàn mà tìm cách tháo gỡ, như vậy không tốt. Thế này đi, mùng 5 có một buổi tụ hội, tới khi đó cậu đến một chuyến, dù sao Lạc Nhiên không thể né ngày đó, Trương Phi Phi, Trương Hiền, Trang Chí Vũ đều tới.

- Tô Xán, cậu có bạn gái rồi mà không học được gì sao, vấn đề ở đây là thái độ, đúng sai không quan trọng nữa, cứ xin lỗi đi, mất cái gì, chỉ cần đưa được lên giường …
Lâm Trứu Vũ nói tới đó vội xua tay:
- Không đúng, không đúng, trường hợp này hơi khác, nhưng tóm lại nghe tôi đi, nhận sai là không bao giờ sai.

Tô Xán cười khổ, trường hợp của y không đơn giản, bọn họ chả ai giận ai cả, chỉ thiếu một cái cớ thôi, không vội.

Cha mẹ không có nhà, cả ba phân công nhau người chuẩn bị bếp núc, người ra chợ mua đồ, người mua bia, tổ chức bữa tẩy trần đơn giản, tới tối hai tên kia về nhà trước kia Lâm Lạc Nhiên trở về.

Tô Xán thì nhận được điện thoại của Chiêm Hóa.

Chiêm Hóa tiến hành khảo sát với Facebook, đề xuất ý nguyện đầu tư, muốn qua Tết mau chóng gặp Tô Xán một lần.

Tô Xán nhận điện thoại xong không kìm được nắm chặt tay thầm reo hò trong lòng, cuối cùng thì cũng câu được con cá lớn rồi, không dễ dàng chút nào.

Hiện giờ quy mô sản nghiệp của Tô Xán ước chừng có giá 100 triệu trên thị trường, bắt đầu bằng 3 triệu lấy của Lưu Thành. Cho dù có ưu thế tiên tri, nhưng Tô Xán luôn cực kỳ cẩn trọng khi dùng nó, đừng quên Tô Xán cũng từng làm công việc kinh doanh, cho dù không nắm chi tiết cổ phiếu lên xuống, nhưng đại thế vẫn biết, với số tiền của y có trong tay có thể dễ dàng biến 100 triệu này thành hàng chục tỷ, nhưng y vẫn bỏ qua cơ hội kiếm tiền dễ dàng đó, từng bước đi con đường của mình.

Thế giới quan của y đơn giản, là tiểu thị dân, y sợ giàu lên quá tốc độ không giữ được mình, y không muốn làm đáng cứu thế, không muốn gánh vác hi vọng dân tộc, càng không muốn buộc vào mình trọng trách khiến bước chân trở nên nặng nề.

Y muốn sống để trải nhiệm, không phải hối tiếc, muốn mỗi giai đoạn cuộc đời phải thật có ý nghĩa, có giá trị.

Thế nên Tô Xán thà bày một kế hoạch phức tạp, khả năng thất bại để lôi kéo Chiêm Hóa đầu tư vào Facebook chứ không dùng ưu thế của mình một cách tùy tiện. Chẳng nói đâu xa, Tô Xán vẫn nhớ Pháp vô địch Euro 2000, năm 2002 tới đây Brazil sẽ vô địch WC ở Nhật Hàn, vua phá lưới sẽ là Ronaldo, nhưng ưu thế này y chỉ định dùng để lừa đám Lý Hàn lấy một bữa cơm mà thôi.

- Tô Xán, hiện giờ tôi có thể ra cái giá này với cậu, tôi đánh giá rất cao cái trang web của cậu và người bạn Mỹ kia, nhưng cậu cũng biết, con số cậu cần không phải nhỏ, theo phân tích của chuyên gia phia tôi, nếu cậu muốn có con số đó, chúng tôi muốn năm 25% cổ phần, và tôi muốn có một số quyền hạn để đảm bảo cho khoản đầu tư của mình. Cậu nên nhớ 25% tức là tôi cùng mạo hiểm với cậu rồi đấy.

Chiêm Hóa nói rất rõ ràng, ông ta sẽ tham gia, nhưng muốn 25% cổ phần, đoàn đội chuyên gia khống chế mạo hiểm của ông ta đưa con số được tính toán hết sức chi li.

- 25%?
Tô Xán chỉ muốn ném điện thoại đi, thế này khác gì ăn cướp, có điều đám VC ở Mỹ cũng chẳng tốt đẹp mẹ gì hơn, có kẻ muốn 35% cổ phần của facebook, làm Tô Xán hận không thể cầm đầu chúng đập xuống sàn.

Đương nhiên Tô Xán không đập máy, có lẽ đến ngay cả Mark cũng không lường hết được facebook sẽ biến hắn thành tỷ phú trẻ nhất thế giới, người khác càng không, nên bình tĩnh nói:
- Không được, đây không phải cái giá tâm lý tôi có thể tiếp nhận.

Chiêm Hóa cũng biết Tô Xán không dễ đối phó, nhưng không ngờ đối diện với con số 16 triệu USD mà chẳng có mảy may dao động, Chiêm Hóa học cách luyện khí của mật tông, có thể phân biệt biến hóa trạng thái của đối phương qua giọng nói, đây gần như là loại bản năng giúp ông ta thành công, qua giọng nói ông ta mường tượng ra được thần thái động tác của Tô Xán.

Bất mãn vì cái giá 25% mà ông ta đưa ra, nhưng không động lòng vì khoản tiền 16 triệu, không phải cũng là bản lĩnh luyện được nhờ "mẹ vợ" chứ? Ông ta đột nhiên muốn hỏi bà mẹ vợ biến thái đó là ai.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 164: Sean Paker

V

ậy cái giá tâm lý mà cậu có thể tiếp nhận là bao nhiêu?
Chiêm Hóa cố ý nói với giọng giễu cợt, muốn làm Tô Xán kích động, để nhìn ra suy nghĩ thật của y.

Tô Xán nói từng chữ một để Chiêm Hóa nghe rõ ràng:
- 16 triệu USD có thể mua được 5% cổ phần.

Bỏ ra 5% cổ phần để Chiêm Hóa đầu tư 16 triệu USD làm Tô Xán đau không khác gì xẻo thịt, nhưng không bỏ con săn sắt sao bắt được cá rô.

Chiêm Hóa càng chấn kinh không có gì sánh bằng, vì ông ta nhận ra Tô Xán không phải đang mặc cả, không phải thủ đoạn làm giá, y đang sót của, cuồng vọng cực độ, Tô Lý Thành thật thà như vậy mà sinh ra đứa con kiểu gì thế này?

Va chạm tâm lý ngắn ngủi, Chiêm Hóa không biểu hiện ra:
- Tôi không mua kim cương.

- Đúng rồi, vì nó còn đắt hơn kim cương nữa.

Chiêm Hóa chỉ còn biết nói:
- Tôi nghĩ các cậu cần bình tĩnh trao đổi với nhau cho thực tế, đợi lần sau chúng ta nói chuyện, hiện không phải lúc.

Tô Xán bật máy vào facebook nói chuyện với Mark, muốn Mark cũng đưa ra điều kiện đầu tư tương tự với VC Mỹ.

Y không việc gì phải gấp, nếu như nhà đầu tư mạo hiểm Mỹ cảm thấy cái giá này quá hà khắc không chịu đầu tư, thì Tô Xán thà móc túi riêng duy trì

hoạt động của facebook, tin rằng dù chậm hơn, nhưng sẽ tới ngày bọn họ phải thỏa hiệp.

Mark cũng giật mình:” Tô, cậu quá điên rồi, tôi không còn biết dùng từ gì hơn để hình dung nữa, những nhà đầu tư đó đâu phải kẻ ngốc.”

Tô Xán trả lời :”Đúng thế họ không ngốc, thế nên sớm muộn họ cũng nhận ra cái giá này là hợp lý, cậu cứ tin tôi đi.”

……..

Chiêm Hóa đương nhiên là uất nghẹn, ném ra 16 triệu không làm Tô Xán choáng váng, lại làm mình xây xẩm mặt mày.

16 triệu chỉ có 5%, hoang đường, còn hoang đường hơn nữa là Tô Xán lại thấy không hề hoang đường, thế nên Chiêm Hóa không cho rằng Tô Xán bị điên mà gạt bỏ vụ đầu tư này, ông ta cầm lấy báo cáo phân tích của quỹ đầu tư Hồng Diệp, xem xem tự tin của Tô Xán ở đâu mà ra.
Thế là Chiêm Hóa bày lên bàn một đống tài liệu phân tích, xem ebit và ebita mà cơ cấu chuyên nghiệp chỉnh lý cho mình.

* EBITDA: thu nhập trước thuế, trả lãi và khấu hao (earnings before interest, taxes, depreciation and amortization) là một chỉ tiêu đánh giá tỷ suất sinh lợi của doanh nghiệp, bằng thu nhập trừ các chi phí, nhưng chưa trừ tiền trả lãi, thuế và khấu hao.

* EBIT: thu nhập trước lãi vay và thuế (earnings before interest and taxes) là một chỉ tiêu dùng để đánh giá khả năng thu được lợi nhuận của công ty, bằng thu nhập trừ đi các chi phí, nhưng chưa trừ tiền (trả) lãi và thuế thu nhập. EBIT được đề cập đến như "khoản kiếm được từ hoạt động", "lợi nhuận từ hoạt động" hay "thu nhập từ hoạt động".

Nếu như Chiêm Hóa chấp nhận phương án của Tô Xán, như vậy đại biểu trong lòng y, facebook trị giá 320 triệu.

Hơn nữa còn là USD.

Có trang web nào đáng giá 320 triệu USD chứ? Điều này có thể biến Tô Xán thành người trẻ tuổi giàu có nhất Trung Quốc.

Chiêm Hóa được gọi là con hồ ly bạc của Thượng Hải, là nhân vất cấp bậc thầy của phái trẻ, ai cũng biết Chiêm Hóa thích dùng kỳ chiêu, không ai biết ông ta ra bài thế nào, nhưng khi bài ông ta đánh ra, khả năng tất cả bị dắt mũi theo.

Ông ta có một khứu giác cực kỳ nhạy bén cho nên khi nhìn thấy facebook, trực giác bảo rằng nó không đơn giản, mang một tiềm năng cực lớn.

Tô Xán không dễ đối phó, nhưng không đại biểu Chiêm Hóa không thể thuần phục áp chế, theo Chiêm Hóa biết, Mark còn chiếm phần lớn hơn Tô Xán trong facebook, là người phụ trách kỹ thuật, vậy có nên tìm Mark đàm phán không?

Chỉ cần Mark bị thuyết phục thì Tô Xán có gì để đối kháng với minh? Chiêm Hóa cần tĩnh tâm hoàn thiện tính toán này.

Tô Xán chắc chắn phải có thỏa thuận với Mark, nếu mình xuất hiện trước mặt Mark, vậy không khác gì nhà đầu tư khác, Mark ở Mỹ chắc chắn bị những nhà đầu tư khác bao vây, mình muốn làm hắn dao động gần như không thể.

Mà Mark thuộc phái kỹ thuật, lại còn trẻ, bọn họ rất sùng bài những nhân vật truyền kỳ trong thung lũng Silicon. Nếu như mình có thể tìm được người trong đó đại biểu cho ý chí của mình, đi đường vòng khiến Mark đồng ý phương án đầu tư thì Tô Xán ở TQ chẳng nhảy nhót gì được.

Chiêm Hóa nhắm mắt uống một cốc cà phê đặc không đường, sau đó xoay ghế gọi điện thoại:
- Thủy Tuyền, tới phòng tôi một chuyến.

Diệp Thủy Tuyền lúc nào cũng mặc véc nghiêm chỉnh ở trạng thái sẵn sàng, người luôn thẳng tấp khí thế, chẳng mấy chốc vào văn phòng của Chiêm Hóa.

- Lần trước quỹ Hồng Diệp tiếp xúc với người của Silicon Valley, hắn tên là gì?

- Sean Parker, năm 99 sáng lập ra Napster , trang mạng âm nhạc trứ danh, quỹ Hồng Diệp có đầu tư vào đó, có cần tôi liên hệ không?
Diệp Thủy Tuyền trước kia là bảo vệ đại sứ quán, hắn nói lưu loát hai thứ tiếng Anh và Tây Ban Nha, vừa là vệ sĩ, vừa là cánh tay phải của Chiêm Hóa.

Sean Paker sau khi sáng lập ra trang web âm nhạc Naspter được hàng vạn thanh niên sáng nghiệp Mỹ tôn sùng là thần tượng, cái trang web chia sẻ này nếu ở TQ có lẽ người ta chẳng hiểu nó có gì đáng kể, vì trang web cho đăng và tải nhạc nhan nhản khắp nơi, người dung nghe thỏa thích chẳng tốn xu nào, nhưng ở Mỹ nó là một chuyện đáng sợ.

Vì thế Naspter chọc giận các hãng ghi âm, bọn họ liên hợp triển khai kiện Sean Paker ra tòa, bắt Sean Paker phải đóng cửa Nasper, hiện giờ Sean Paker đang ở đáy vực của sự nghiệp, nhưng được rất nhiều thanh niên Mỹ đồng tình. Chiêm Hóa tin rằng mình có thể vực dậy sự nghiệp của Sean Paker, đương nhiên cũng sẽ thành đại diện của ông ta chen giữa Mark và Tô Xán.

- Cậu an bài đi, sau Tết tôi bay tới San Francisco.

Diệp Thủy Tuyền gật đầu:
- Vậy còn Bùi Phượng Sơn ..

Chiêm Hóa phất tay:
- Nên làm sao thì cứ làm thế.

Câu nói này coi như đã quyết định vận mệnh của Bùi Phượng Sơn, nếu một tuần sau hắn vẫn còn làm ăn ở Thượng Hải, Diệp Thủy Tuyền sẽ viết ngược tên mình.

.....

Buổi sáng ngủ dậy cửa sổ phủ một tầng sương, Tô Xán có thể cảm thụ được không khí Tết đang tới, một sự đổi mới, đang từng chút từng chút một đẩy lùi cái khí lạnh thấm vào tận tim.

Tết âm lịch tới mới là đại biểu cho một năm thực sự kết thúc.

Cái phương pháp tính lịch theo thiên can địa chi này trước kia Tô Xán chả quan tâm, giờ thấy nó có gì đó thần bí, vì thời không với Tô Xán mà nói rất không an toàn, y có nỗi sợ sâu kín với tự nhiên, chỉ sợ một ngày nào đó tỉnh lại, tất cả chỉ là một giấc mộng Nam Kha, nỗi sợ đó có lúc làm y cả đêm không dám chợp mắt, cứ mở mắt nhìn bầu trời đợi bình minh tới.

Sắp Tết rồi, Tằng Kha bận rộn an bài phúc lợi cho nhân viên, Tô Lý Thành phải điều hòa đủ mọi phương diện của Đại Dung, các vấn đề an toàn, đi tuần thị các hạng mục, những hạng mục này có cái ở ngoại tỉnh, đi đi lại lại như con thoi.

Trong kỳ nghỉ Tết này, có tới 40.000 công nhân trong Đại Dung về quê, một bộ phần vì công trình trọng điểm phải tăng ca trong dịp Tết, một số vì khó khăn kinh tế mà ở lại, tất cả đều phải bố trí an bài thỏa đáng.

Tô Lý Thành và Tằng Kha còn phải chuẩn bị thịt khô, lạp xường tặng Tết, bây giờ với Tằng Kha mà nói, năm mới chuyện duy nhất khiến bà bớt lo nghĩ là phải tự mình làm mấy thứ này, cứ đi mua là được.

Mấy hôm trước Đại Dung tổ chức lễ liên hoan năm mới cực kỳ lớn, có mấy ĐTH tới phỏng vấn đưa tin, ở buổi lễ liên hoan Tô Xán được gặp Từ lão gia tử, ông cụ trông già hơn nhiều, chuyện năm ngoái mang tới đả kích không nhỏ cho ông, người không quật ngã ở chiến trường, nhưng bị cuộc sống thời bình làm tập tễnh.

Từ lão gia tử khi đó xoa đầu Tô Xán nói :" Ông nghe thấy việc cháu làm rồi, tốt lắm." Chỉ là một câu đơn giản, Tô Xán cảm kích, cha mình đi tới ngày hôm nay không thể kể công của ông cụ.

Trong bữa tiệc cũng loáng thoáng nghe nói tới "Tập đoàn Nam Ninh", "Đào Tiềm", Tô Xán biết tập đoàn Nam Ninh không chỉ xung đột với cậu cả mình, còn là đối thủ lợi ích tương lai của Kiến trúc Đại Dung.

Tô Xán chẳng nhãn rỗi lắm, phải xử lý văn kiện của ba sản nghiệp, đầu ung hết cả, lắm lúc muốn hét to, đây không phải là kỳ nghỉ à?

Hôm nay là mùng 5, là ngày hẹn tụ hội với đám Vương Uy Uy, nghĩ tới lúc đó gặp Lâm Lạc Nhiên, Tô Xán tối hôm trước có chút thấp thỏm, nghĩ nếu cô nàng này vẫn còn dám giận dỗi mình, đè ra đánh mông mới được.

Đương nhiên Tô Xán chỉ dám YY vậy thôi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 165: Không cùng một thế giới

Tô Xán bị điện thoại của Đường Vũ đánh thức, hôm qua y xem dvd ngủ mất, đó là phim Đạo Oản - Happy Funeral của đạo diễn Phùng Tiểu Cương, phim hót nhất trong nước năm 2001, Tô Xán bây giờ mới có thời để ôn lại, kết quả chưa xem hết đã ngủ mất.

Trong điện thoại Đường Vũ nói:
- Em tới cổng tiểu khu nhà anh rồi.

Tô Xán ngồi bật dậy, rất bất ngờ, rõ ràng nhớ chiều nay Đường Vũ và Mục Tuyền, không tụ hội với mình và đám Vương Uy Uy, sao mới sáng sớm đã tới ngoài tiểu khu nhà mình?

Tuy mặt trời đã mọc, nhưng thời tiết vẫn rất lạnh, Đường Vũ mặc cái áo khoác hồng đào bằng nỉ rất dầy, áo len cổ lọ, quần jean, giày bốt cao tới gối, đi đôi găng tay len trắng, đứng dưới cây ngô động bị gió thổi chúp mũi hồng hồng.

Tô Xán len lén đi tới sau lưng Đường Vũ, nhưng nửa đường bị Đường Vũ phát hiện ra, vì cô thi thoảng lấm lét nhìn quanh, như sợ có ai nhận ra mình.

- Đi thôi, em mua quần áo cho anh.
Tô Xán vừa tới, Đường Vũ vội vàng kéo tay Tô Xán đi thật nhanh.

Biết Đường Vũ sợ cái gì, lo bị cha hoặc mẹ Tô Xán nhìn thấy, nên kéo cả cổ áo len lên che mặt, vốn còn định trêu cô vài câu, nghe thế lòng Tô Xán ấm áp hạnh phúc, thời gian về nhà cơ hội gặp Đường Vũ rất ít, y có đống chuyện cần xử lý, Đường Vũ cũng phải đi thăm ông bà, vốn tưởng rằng phải qua Tết mới gặp nhau.

Trước Tết, Tô Xán cứ thấy trái tim thiêu thiếu cái gì đó, hiện giờ gặp Đường Vũ, chút thiếu hụt đó được lấp đầy rồi.

Hai người tới Đôn Hoàng, 10 giờ không phải là sớm nữa, nhưng đi mua sắm ở TTTM vẫn là sớm, vậy mà người tới mua sắm đã rất nhiều rồi, y và Đường Vũ còn chưa phải là những người tới sớm nhất. Ở Đôn Hoàng chỉ có cực ít cao tầng biết Tô Xán là ai, nhân viên bình thường không hề biết.

Hai người liên tiếp đi mấy cửa hàng độc quyền, Đường Vũ còn bắt Tô Xán thử một số loại quần áo trào lưu nhất, ai ngờ Tô Xán dáng rất tốt, mặc vào lại chẳng ra cái thể loại gì, làm Đường Vũ cười suốt, bọn họ không chỉ mua sắm, còn hưởng thụ quãng thời gian ở bên nhau.

Đường Vũ đi mua quần áo cho cha mẹ, lần đầu tiên chọn quần áo cho nam nhân, vừa thấy mới mẻ cũng có chút lóng ngóng.

Nhìn Tô Xán vào phòng thay quần áo, ngồi ở ghế, dưới ánh đèn sáng trưng, Đường Vũ như con búp bê sứ tinh xảo tất nhiên thành tiêu điểm của người qua đường.

Hôm nay cô gọi Tô Xán đi mua quần áo không phải là nổi hứng bất chợt, cô biết hôm nay Tô Xán đi tham gia cuộc tụ hội với đám Vương Uy Uy, mặc dù từ khi trở về hai bọn họ còn chưa gặp nhau, nhưng luôn cập nhật cho nhau lịch trình mỗi ngày, Đường Vũ cũng biết gần đây Tô Xán được rất nhiều người rủ tham gia các loại tụ hội, đều bị y từ chối.

Buổi tụ hội hôm nay Tô Xán không từ chối được, phải đi, mà Tô Xán thường ngày ăn mặc tùy tiện, Đương Vũ đương nhiên muốn chuẩn bị cho y một bộ quần áo tươm tất.

Hiện Tô Xán giao tiếp không phải đơn thuần là bạn bè tụ họp ăn uống ca hát nữa, bọn họ lên đại học, nhiều phương diện đã là người trưởng thành, đi gặp gỡ những người bạn của Vương Uy Uy, chắc chắn có lợi cho việc mở rộng mối quan hệ của Tô Xán, những người đó có thể đem lại lợi ích cho sự

nghiệp của Tô Xán, cô đương nhiên muốn Tô Xán tiếp xúc nhiều với bọn họ.

Với tính cách không ưa bó buộc của Tô Xán, không thích hợp vào cơ quan thể chế đầy rẩy quy tắc, léo lên từng bước một, con đường tự sáng nghiệp là phù hợp nhất, muốn thế mở rộng vòng tròn xã giao là điều rất cần thiết.

Cho dù ở trong nhà cha cô thi thoảng cũng nói đùa khi nào để Tô Xán tới công ty ông thực tập, nhưng Đường Vũ sẽ không cưỡng ép Tô Xán làm gì, Tô Xán tự do làm theo ý mình mới là tốt nhất.

Tô Xán từ trong phòng thay quần áo đi ra, một cái áo sơ mi màu lam nhạt đơn giản, một ái quần ầu, đôi giày vải, trông rất nhàn nhã, cũng phù hợp với tuổi tác của Tô Xán, nổi bật vóc dáng và khuôn mặt sáng sủa, trông rất tiêu sái.

Soi gương, Tô Xán vỗ nếp quần, đứng trước mặt Đường Vũ:
- Em thấy thế nào?

Đường Vũ xem kỹ từng chi tiết, chỉnh vai, hông, trước sau:
- Không tệ.

- Vậy chắc chắn là không tệ rồi.
Tô Xán chẳng có giác ngộ, chỉ biết phụ họa, trông Đường Vũ đi quanh mình chỉnh sửa quần áo, cảm giác gia đình nổi lên.

Xách túi lớn túi nhỏ ra khỏi Đôn Hoàng, Dung Thành vẫn lờ mờ trong sương, gần Tết, người mua sắm rất nhiều, đường xá tắc nghẽn, người bực mình bóp còi inh ỏi, người qua người lại như nêm cối.

- Em không đi cùng anh thật à?
Tô Xán hỏi:

- Em cũng có việc của mình chứ, anh cứ chơi vui vẻ.

Đường Vũ lắc đầu:

Tô Xán tự do, cô cũng tự do, Đường Vũ không muốn tham gia buổi tụ hội với Tô Xán, vì từ nhỏ Mục Tuyền đã dạy cô tư tưởng con gái cần tự lập tự chủ, con đường cô muốn đi khác với Tô Xán, cô có lý tưởng của mình, có chuyện mình muốn làm. Tô Xán sáng nghiệp rất đáng nể, nhưng đó là sự nghiệp của Tô Xán, cô kiêu ngạo vì Tô Xán, thậm chí từng cảm thấy hư vinh vì Tô Xán, nhưng những thứ đó không phải của cô.

Buổi tối tụ hội ở đường Quốc Cẩm ở cổng sau ĐH Dung Thành, nhờ có trường đại học lớn nhất tây nam, nên con đường này thương nghiệp phát triển, không phải quán ăn tây do người nước ngoại mở thì là quán cà phê giải trí, quán lẩu, KTV.

Điểm đến là nhà hàng năm tầng, ngay bên ĐH Dung Thành, trước mặt là dải xanh hóa, bên ngoài là bãi cỏ nhìn là biết chi phí làm ra không thấp, dùng lan can gỗ sơn trắng tách ra, giữa chốn đông đúc náo nhiệt có khung cảnh yên tĩnh thế này, ban đêm nếu ngồi ở quán cà phê tầng thượng, một bên có thể nhìn thấy toàn bộ cảnh trường học yên tĩnh, một bên là nội thành phồn hoa, rất có cảm giác.

Bởi thế những chiếc xe đắt tiền dừng lại, đám sinh viên hay nói, nếu bảo ĐH Dung Thành có gì đáng nể thì mời tới cổng sau, nơi này có thể thấy hết những chiếc xe đắt tiền nhất Dung Thành.

Tô Xán ăn cơm xong mới đi, lúc đó chừng 6h30, ở Thượng Hải vào giờ này cơ bản trời đã đen kịt, toàn thành phố lên đèn, còn ở Dung Thành mặt trời lặn muộn, hôm nay thời tiết tốt, cho nên là lúc khung cảnh hoàng hôn đẹp nhất ngày.

Trạm xe bus cảnh địa điểm khoảng 200 mét, Tô Xán xuống xe bus, nhìn thấy có mấy chiếc xe đang đi vào nhà hàng, chậm rãi trật tự rẽ vào cổng. Tô Xán đứng trước lối đi bộ, chờ đèn xanh để qua đường.

Một chiếc Volvo, một chiếc Beetle, theo sau là chiếc BMW, nhìn qua cửa xe có thể thấy lái xe đều là thanh niên trẻ, bạn gái ngồi bên cạnh rất xinh đẹp.

Trong đó cô gái ngồi ở ghế phụ lái của BMW là xinh đẹp nhất, mái tóc dài ép thẳng, để tóc mai lưa thưa, trông thùy mị ôn nhu, đang chống tay cửa sổ nhìn ra ngoài cũng thấy Tô Xán đút tay trong túi quần, đang đứng đợi đèn xanh đỏ.

Tô Xán rất tự nhiên mỉm cười với cô gái, Vương Thanh nói y không có khuôn mặt loại điển trai mà con gái bị thu hút ngay, nhưng có một khuôn mặt khiến con gái "mất cảnh giác", luôn dễ dàng được các cô gái tiếp nhận, Tô Xán nghĩ lại thấy điều này rất đúng, vì thế Tô Xán tự tin hẳn, thi thoảng lại thử nghiệm vũ khí khuôn mặt với cô gái lạ.

Cô gái này đại khái cũng bị con trai nhìn như vậy nhiều rồi, lại đang đợi xe phía trước nên buồn chán, không những không tránh lại còn nhìn chằm chằm Tô Xán hứng thú, ngược lại khiến Tô Xán trở nên lúng túng, thời buổi này con gái thật là chủ động, mặt cũng dầy chả kém nam sinh.

Người bạn trai bên cạnh cũng chú ý tới ánh mắt cô gái bên cạnh, liền nhìn về phía Tô Xán, lòng khó chịu, xe phía trước vừa đi, liền đạp ga, bỏ lại Tô Xán ở đằng sau.

Cô gái còn đùa dai quay đầu lại nháy nhìn Tô Xán cái nữa, hưởng thụ nam tử bên cạnh ghen tuông đạp ga, ánh mắt này ý tứ rõ ràng: Chị và cậu em không phải cùng một thế giới ...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 166: Cô gái làm người ta đau đầu

Cô gái này là sinh viên học viện âm nhạc Dung Thành, gia cảnh không tệ, nam sinh theo đuổi vô số, nhưng trong mắt cô, những nam sinh viết thư tình cho mình, hoặc là dốc sức biểu hiện ở sân bóng hòng thu hút sự chú ý của mình, đều thuộc lại bình thường đơn thuần, không cùng thế giới côi lệ mà cô sống.

Đôi khi có ngày chơi bời nhàm rồi, cô gái cũng thích tìm những nam sinh đơn thuần như Tô Xán, cảm thụ chút mỹ hảo của tình cảm ám muội.

Nam tử đột nhiên hỏi:
- Tiết Lăng Trúc hôm nay có tới không thế?

Cô gái quay lại cười thương hại:
- Sao, tới giờ Vương Chương vẫn còn chưa từ bỏ chuyện theo đuổi chị Tiết à? Hắn nên quên đi thì hơn, trước đã không có cơ hội thì bây giờ càng khỏi hi vọng hão, chị Tiết sắp tiến quân vào giới show biz, nhiều người cam nguyện hỗ trợ, chẳng mấy chốc mà nổi tiếng, tới khi đó có khi hắn muốn gặp mặt còn phải hẹn trước.

- Ừ, khuyên mãi không ăn thua, còn tính hôm nay bày bỏ gì đó.
Nam tử lắc đầu ngao ngán:
- Vương Chương gia cảnh khá đấy, nhưng cha hắn chẳng qua là người đứng thứ hai ở cục thuế thành phố thôi, người hôm nay tới lai lịch không nhỏ, 2 người quân khu tỉnh, mấy người nhà cấp chính sở, Vương Chương có dốc sức thể hiện với Tiết Lăng Trúc cũng chẳng ăn thua. Nghe nói hôm nay một kẻ trong nhà có chừng này ...
Nam tử giơ 5 ngón tay lên:

- 50 triệu?

- 50 triệu.
Nam tử mũi hừ một cái:
- 5 tỷ, là công tử chủ tịch tập đoàn Nam Ninh, cháu phó thị trưởng thường vụ, nhân vật gần đây được nói tới nhiều nhất ở Dung Thành là hắn.

Cô gái "ồ" một tiếng, vốn mệt mỏi vì mấy buổi tụ hội liền phấn chấn hẳn lên.

Phản ứng của cô gái làm nam tử vênh vênh nói:
- Chưa hết, theo tin mật của vài người huynh đệ, cả công tử của bí thư thành ủy Vương Bạc cũng tới.

- Oa, buổi tụ hội này đẳng cấp cao vậy à?

- Đương nhiên, chả lẽ anh đưa em tới mấy buổi tụ hội bình thường, nói chung lát nữa dù thế nào, bảo em uống rượu thì em uống, những nhân vật đó không đắc tội được đâu.

Cô gái ném cho nam tử một ánh mắt quyến rũ, vóc người cực tốt như con rắn nước ngả sang, giọng nũng nịu:
- Yên tâm, em sẽ ngoan mà, sao có thể để nam nhân của mình mất mặt trước người ngoài chứ.

…….

Đi tới ngoài hàng rào gỗ, một loạt chiếc xe đắt tiền làm Tô Xán hoa cả mắt.

Có chiếc xe cá tính như Megane - Renault, Impreza - Subaru, toàn là chiếc xe hiếm có vào năm 2002, so ra những chiếc Audi, BMW, Mercedes thương ngày bắt mắt thành quy củ hơn nhiều.

Tô Xán đang nghĩ nếu mình lái chiếc Bentley tới ở nơi này cũng không quá đáng kể thì nghe thấy tiếng Vương Uy Uy:

- Tô Xán ở bên này.

Đưa mắt nhìn tới sau hàng rào trắng là các loại ghế lộ thiên trên bãi cỏ, còn có ô che nắng, nếu chiều nào đó trời nắng gắt, ngồi ở đây ăn cái kem cảm giác tốt lắm. Lúc này chỗ ngồi có từng đám đông túm năm tụm ba, ghế trống rất là ít, hai người Uy Vũ đang ngồi cùng với một nam tử.

Tô Xán đi tới ngồi xuống bên cạnh Vương Uy Uy, xung quanh một số người cá biệt ánh mắt cứ nhìn về phía này, hẳn là biết lai lịch Vương Uy Uy, đang vất vả kiếm cơ hội làm quen, Tô Xán cũng biết, vòng tròn bọn họ không giống người thường, không phải cứ đi thẳng tới xòe tay ra giới thiệu là được, làm thế rất có thể nhận được là một từ "cút!", Tô Xán từng chứng kiến rồi.

- Giới thiệu một chút, đây là Tằng Trí Viên, còn đây là chiến hữu của bọn này Tô Xán.
Lâm Trứu Vũ giới thiệu cho Tô Xán, nhưng lại không nói lai lịch, hẳn chỉ là phép lịch sự mới nói.

Tằng Trí Viễn vội đứng dậy, chủ động đưa tay ra bắt tay Tô Xán:
- Rất hân hạnh làm quen.

- Chào anh.
Tô Xán hiểu người ta khách khí với mình như vậy là nhờ Vương Uy Uy, nên đứng dậy bắt tay.

Tằng Trí Viễn chỉ ngồi một lúc rồi lại qua bàn khác, lập tức có người khác tới chào hỏi, Trang Chí Vũ và Trương Hiền cũng tới, vào một cái là đến thẳng chỗ bọn họ, mọi người đã lâu không gặp ầm ĩ ôm nhau chào hỏi một hồi, người khác hâm mộ cũng chẳng tới được.

- Tô Xán, phong độ không giảm chút nào hả, nghe nói ở ĐH Thượng Hải cậu nổi tiếng lắm.
Trương Hiền vừa lắc vai Tô Xán cười nói.

- Nghe cậu khen thật chẳng thấy thoải mái chút nào.
Tô Xán đá Trương Hiền ra.

- Ha ha ha, ai bảo cậu có tật giật mình, bọn này khen chân thành đấy.
Trang Chí Vũ khoác vai Tô Xán vỗ vài cái mới buông ra:

- Phải rồi, Lạc Nhiên đâu?
Tô Xán thấy lâu như vậy rồi mà không nhìn thấy bóng dáng Lâm Lạc Nhiên đâu, thầm nghĩ cô nàng này không phải vì mình hôm nay tới nên không tới nữa chứ, định tránh mình tới bao giờ? Hôm nay Tô Xán tới với mục đích chủ yếu là vì giải thích chuyện đêm Giáng sinh, chuyện này Tô Xán thấy tốt nhất là mặt đối mặt giải quyết với Lâm Lạc Nhiên, không muốn nói qua điện thoại.

Vương Uy Uy nói:
- Cùng Trương Phi Phi và mấy cô gái nữa đi dạo phố rồi, đi suốt từ trưa cơ, bọn tôi chẳng phải đang đợi cô ấy đây sao.

- Yên tâm đi, nha đầu đó sẽ tới.
Lâm Trứu Vũ trấn an Tô Xán:
- Cả hai tranh thủ cơ hội giải quyết đi, đừng để dây dưa nữa, vạ lây cả hai chúng tôi.

Trang Chí Vũ nghi hoặc hỏi:
- Làm sao, Tô Xán chọc giận Lâm đại tiểu thư à?

- Này, làm sao nhất định là lỗi của tôi, sao không phải Lạc Nhiên làm tôi giận.

Bốn tên bạn nhìn nhau phá lên người, làm Tô Xán cay cú lắm.

Tô Xán bực mình quay đầu đi, lúc này thấy đôi nam nữ ngồi trong chiếc BMW khi nãy đi tới.

Nam tử kia vừa mới tới nơi được một nhóm người đi ra đón, hiển nhiên lai lịch không phải nhỏ, rất là náo nhiệt, cô gái thì hứng thú nhìn Tô Xán, không nghĩ lúc nãy nhìn nhầm, vì người tới đây đa phần lái xe, tự đi bộ tới có thể nói là không có, nên lúc đó cô nghĩ là một sinh viên ĐH Dung Thành, ánh mắt chỉ lướt qua đám Vương Uy Uy, đoán chừng ngồi cùng Tô Xán thì đẳng cấp không cao được.

- Này, mọi người nhìn kia, cái gì thế kìa?
Một người đột nhiên kêu lên, như nhìn thấy cảnh tượng gì khó tin:

- Oa, phải tới 20 cái xe, bọn họ đang diễu hành à?

- Cô bé kia là ai thế? Trông ngon quá.

Bên ngoài bãi có một trận náo động lớn, tiếng bình luận xôn xao, rất nhiều người rời chỗ đổ dồn về phía cổng, cảm tưởng như có minh tinh nào đó tới, Lâm Trứu Vũ đứng dậy trước tiên, dẫn đầu cả đám gạt người khác nhìn ra đường, mồm lệch đi:
- Không phải chứ.

Trên con đường ngoài ĐH Dung Thành có một hàng xe cao cấp, dẫn đầu là chiếc Ferrari mui trần đỏ chót, theo sau là Porche, Bentley, toàn là những chiếc xe giá tuyệt đối không thể dưới 1 triệu đồng, bình thường một chiếc xe như thế cũng gây chú ý đẳng này cả một hàng tới khoảng 20 chiếc, cực kỳ hoành tráng, làm con phố vốn khá đông đúc người tới đây tham gia buổi tụ hội đủ kiểu cuối năm tràn hết cả ra xem, người vỗ tay, người huýt sáo, tạo nên cảnh tượng cứ như trảy hội.

Bắt mắt hơn là đoàn xe này bám theo một cô gái, chỉ thấy cô gái này đi ngược hướng mặt trời hoàng hôn, mái tóc nhuộm một màu hung buông xõa sau vai được mặt trời chiếu vào trở thành màu đỏ, bay bay trong gió chiều, gò má trắng nõn như mỡ đông mặc cái jacket da màu đen, bầu ngực đầy đặn

đẩy chiếc áo len bó người lên tạo thành hai ngọn đồi gợi cảm, khiêu khích người ta muốn cảm thụ sự săn chắc của nó.
Chiều cao 1m68 mặc quần jean xám bó lấy đôi chân dài đều đặn, chiếc giày cao gót làm dáng người càng thêm tha thướt yểu điệu.

Cô gái này dường như chẳng bận tâm tới cả đống ánh mắt nam nhân hau háu nhìn mình, tay cầm cốc cà phê vừa đi vừa uống, tay xách đủ thứ túi nọ túi kia, dán mác hàng hiệu, cặp mông tròn đong đưa như bước theo nhịp điệu nào đó.

Đó là cô gái làm Tô Xán đau đầu.

lâm Lạc Nhiên

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 167: Không có phần

C

ô gái đó còn ai ngoài Lâm Lạc Nhiên.

Đội xe này lấy Lâm Lạc Nhiên làm chuẩn, cô nàng dừng thì cả đội dừng, cô nàng đi thì cả đội đi, cực kỳ kiên nhẫn bám từng bước một, không biết tên công tử ca nào bày trận tán gái.

Ánh mắt Tô Xán cũng hơi nheo lại, nhưng không giống người khác tán thưởng ghen tỵ, mục tiêu chuyển từ Lâm Lạc Nhiên sang chiếc Ferrari đỏ chót ngay đằng sau cô.

Lâm Lạc Nhiên và đám Trương Phi Phi đi mua sắm suốt buổi chiều, một cô gái trong nhóm kiến nghị hôm nay đông người, lái xe tới nhà hàng kia gửi ra lấy vào rất phiền phức, không bằng vào ĐH Dung Thành, sinh viên nghỉ cả rồi, bãi đỗ xe rất trống, thế là bọn họ lái xe vào đó để, sau đó định đi bộ tới điểm tập kết.

Vừa ra khỏi bãi đỗ xe thì Lâm Lạc Nhiên nhận được tin nhắn của Lâm Trứu Vũ, nói Tô Xán tới rồi, hỏi cô bao giờ thì tới?

Đúng là nực cười, Tô Xán tới rồi thì liên quan gì tới mình, cho dù trong lòng nghĩ thế, song trong lòng không khỏi có chút hơi hoảng, thầm nghĩ may mà không lái xe tới thẳng đó, có thời gian đi bộ ổn định lại tâm tình cũng tốt.

Mới đi được mấy bước thì cô bạn bên cạnh kéo Trương Phi Phi, Lâm Lạc Nhiên quay đầu lại, liền thấy từ bãi đỗ xe bên đường vô số chiếc xe đắt tiền liên tiếp đi ra, đi đầu là chiếc Ferrara 360 modena mui trần màu đỏ.

Đào Chử Hồng mở xe bước ra, ăn mặc cùng kiểu với Lâm Lạc Nhiên, cũng áo jacket da đen, jean đen, khuôn mặt vuông vắn nam tính mang theo chút khí chất giang hồ ngang tàng, phối hợp với kiểu ăn mặc kia có thể nói thuộc loại “trai hư” khiến nhiều cô gái mê mệt, phong độ tới trước mặt Lâm Lạc Nhiên, làm động tác mời màu mè quý tộc phương Tây:
- Thật khéo quá, không ngờ lại gặp em ở đây, cho phép chở em một đoạn được không?

Rõ ràng là bày sẵn thế trận chờ đợi lại còn nói "thật khéo quá", Lâm Lạc Nhiên nhìn vẻ mặt háo hức trông đợi của đám người trong những cái xe đắt tiền đằng sau là biết có chuẩn bị.

Lâm Lạc Nhiên không biết nên bực mình hay buồn cười, Đào Chử Hồng đúng là chịu khó, đi chơi với nhau mấy ngày không nhận ra hắn có ý với mình, cư sử chừng mực, té ra chỉ để tiêu trừ sự cảnh giác của mình, đúng là tính sai, chắc một trong số cô bạn cùng mình bắn tin cho hắn, cũng khó trách, người ta là con trai chủ tịch tập đoàn lớn, người muốn lấy lòng vô số.

Vốn định đi bộ rồi, lại nghĩ tới cái tên nhỏ mọn kia, Lâm Lạc Nhiên lắc đầu:
- Nơi này cách nhà hàng không mấy nữa, các anh đi đi, tôi tự đi tới là được.

Đào Chử Hồng không vì bị từ chối nản chí, vẫn cười lịch sự nói:
- Vậy anh ở ngay đằng sau em, nếu như em thay đổi chủ ý, xe của anh có thể dừng lại vì em bất kỳ lúc nào.

- Tùy anh thôi.

Lâm Lạc Nhiên đương nhiên không thể cản hắn, thế là cả một đội xe cứ như vậy rầm rầm rộ rộ theo đuôi cô, đám Trương Phi Phi thì tách ra đi bên hè, nhường cho nhân vật chính.

Tới gần nhà hàng qua dải xanh hóa thấy được đám Vương Uy Uy cùng đám đông lố nhố xem diễu hành, đương nhiên cô cũng thấy Tô Xán đã lâu không

gặp.

Thế là khi đám đông hai bên đường đang vỗ tay reo hò, khuôn mặt vốn đang phủ sương biến thành nụ cười nắng ấm, quay lại vẫy tay với đoàn xe.

Không ít nam sinh như hoa mắt bởi nụ cười đó, trước cả đội xe như vậy, có cô gái nào cầm được lòng.

Đoàn xe dừng lại, Đào Chử Hồng thò đầu ra vẫy tay đáp lại Lâm Lạc Nhiên, cảnh này Vương Uy Uy và Lâm Trứu Vũ nhìn nhau, ngồi trở lại chỗ.

Cuộc diễu hành tới đây kết thúc, đám đông quay về, vẫn còn bàn tán xôn xao:
- Đó là chiếc Ferrari của Đào Chử Hồng, lúc nãy có mấy người gửi xe trong ĐH Dung Thành nói trong trường có rất nhiều xe đắt tiền, không ngờ phục vụ cho mục đích này, cô bé kia là ai nhỉ, khuôn mặt, vóc người kia ... Chậc chậc, đều là hàng cực phẩm, chắc trách Đào Chử Hồng bỏ công như vậy.

Tô Xán mặt như thường, song trong lòng chẳng thể bình thường, cũng không biết tâm tình bản thân thế này là sao, không phải là nổi giông tố, mà có loại chan chát không nói ra lời, hắn không có địa vị để ghen hay giận.

Mỗi một cô gái đều mong ước mình được làm công chúa, được hoàng tử lái xe đắt tiền tới đón, Lâm Lạc Nhiên xuất hiện thế này, vượt cả mong ước của vô số cô gái, hâm mộ có, ghen tỵ càng nhiều, chút so sánh nổi lên cũng nhanh chóng chôn xuống, thực sự không có vốn liếng mà so với người ta.

Đi qua cửa, Lâm Lạc Nhiên liền thành tiêu điểm, đội xe không theo nữa, nếu không biết dừng đúng mực thì Đào Chử Hồng khỏi cần tán gái nữa, lái xe vào nhà hàng, dừng lại trước tấm biển đỗ xe, ném chìa khóa cho nhân viên phục vụ, còn phải tới chào hỏi đám Vương Uy Uy.

Lâm Lạc Nhiên chẳng quản tới đội xe đằng sau, cùng Trương Phi Phi đi tới phía đám Vương Uy Uy trong ánh mắt chăm chú của không ít người, tới nơi

đưa đống túi xách cho Lâm Trứu Vũ, cởi áo jacket ra quảng ở lưng ghế, giọng dài ra đôi phần giống làm nũng:
- Đi chơi suốt cả ngày, mệt chết đi được, anh cầm hộ em.

Nói xong ngồi xuống bên cạnh Tô Xán, chiếc áo len bó chặt người làm người ta nhìn không chớp vào vòng eo nhỏ, đồi ngực nhô lên đầy khí thế, vươn vai làm cái áo len co lên lộ cả rốn, hoàn toàn không coi Tô Xán tồn tại, nhưng tư thái mỹ nhân lười nhác này làm đám nam sinh vẫn dõi theo từng bước chân của cô nàng nuốt nước bọt.

Lâm Trứu Vũ không vui:
- Toàn đồ em mua, vì sao anh phải cầm hộ?
Hai an hem nhà này là vậy, thích cãi nhau như loại cơn nghiện vậy.

- Em có mua cả đồ cho anh và Uy Uy, anh cầm cho em một chút không được à?
Lâm Lạc Nhiên lườm hắn một cái:

- Anh cũng có phần à?

Vương Uy Uy hớn hở, còn Lâm Trứu Vũ đã nóng ruột mở túi ra ngó nghiêng, bị Lâm Lạc Nhiên vươn tay qua bàn, đánh đét một cái vào mu bàn tay:
- Có cả đồ riêng của em trong đấy, anh về nhà xem không được à?

Lâm Trứu Vũ cười ngốc nghếch, cố tình bóp méo lời Lâm Lạc Nhiên:
- Được, anh về nhà xem một mình, đồ của em gái đương nhiên không thể để đứa con trai khác xem cùng, Uy Uy cũng không cho xem.

Trang Chí Vũ và Trương Hiền đầy hâm mộ, lập ức khúm núm hỏi Lâm Lạc Nhiên:
- Cũng có đồ của bọn này chứ?

- Tôi đâu có biết các cậu sẽ tới chứ?

Lâm Lạc Nhiên mặt đầy vô tội, thấy hai chàng trai mặt xìu xuống, mới vươn ngón tay trắng trẻo chỉ Trương Phi Phi, cười khúc khích:
- Yên tâm, các cậu có người khác mua cho rồi.

Trương Phi Phi đưa hai cái túi lên:
- Của hai ông đây, chúng tôi quá xui xẻo mà, người ta thì toàn con trai mua đồ cho, còn chúng tôi phải mua cho các cậu.

- Chị Phi tuyệt nhất.
Hai người kia hớn hở nhận lấy đồ của mình.

Nhìn xung quanh náo nhiệt như vậy, Tô Xán rất là lung túng, lên tiếng phá vỡ xấu hổ, làm bộ mặt tội nghiệp:
- Xem ra tất cả đều có quà, còn tôi thành người ngoài rồi.

Mọi người lúc này mới nhớ ra còn có Tô Xán, cười có phần gượng gạo, Trương Phi Phi kiếm cái cớ sứt sẹo nói:
- Tô Xán, cậu lại cao lên rồi, cho nên không biết vóc dáng này của cậu mua gì mới thích hợp, để lần sau tôi bù.

Lâm Lạc Nhiên tay chống cằm, quay đầu sang, lần đầu tiên chính thức nói chuyện với Tô Xán sau hơn một tháng chiến tranh lạnh:
- Cậu không phải người ngoài, có điều tôi không thấy cái gì thích hợp, nên xin lỗi.

Tô Xán gật đầu, nói ngắn gọn:
- Hiểu, mình không cưỡng cầu.

Tô Xán mặt hậm hực, mọi người ái ngại nhìn cả hai, không khí vì thế mà lắng xuống, Lâm Lạc Nhiên lần nữa coi Tô Xán là không khí.

Lâm Trứu Vũ ném cho Tô Xán ánh mắt, ý tứ là :" Người anh em, tôi chỉ có thể ủng hộ cậu bằng tinh thần thôi."

Lâm Lạc Nhiên

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 168: Giận dỗi?

Đột nhiên Tô Xán đứng dậy nói:
- Xin lỗi, đi nhà vệ sinh một cái.

Đào Chử Hồng gửi xe xong đi tới chỗ bọn họ thì Tô Xán bước đi, hắn không nhận ra Tô Xán, hôm đó ở nhà hàng Ngân Hành, tới ngay Tằng Toàn Minh cũng bị hắn không coi ra gì, người khác sao lọt vào mắt hắn.

Hắn hoàn khố thật, nhưng không phải không có đầu óc, không bao giờ chọc vào đối thủ quá tầm, nếu như nhà hắn chỉ có năng lược bằng nửa hiện giờ, hành động phá xe hôm nọ chẳng khác gì tự tìm được chết. Nhưng với chỗ dựa đằng sau, đôi khi sự hoàn khố của hắn biến thành cường thế đáng sợ, ai cũng biết hắn đập xe của Tằng Toàn Minh, nhưng ủy ban kế hoạch không làm gì nổi hắn, ngược lại, nhờ hắn tạo thế, tập đoàn Nam Ninh thừa thế vượt qua được rất nhiều mắt xích.

Mà Tằng Toàn Minh càng không có cách đối phó lại, lúc này danh tiếng hoàn khố của hắn lại là một lợi thế, hắn không ngại bị tai tiếng thêm, nhưng Tằng Toàn Minh thì phải ngại.

- Vương - Uy - Uy! Ha ha ha, bao lâu rồi không gặp nhỉ, ba năm rồi phải không, nghe nói cậu đang ở Trung Thanh Viện, cái nôi của cán bộ cấp cao, tôi mời các cậu mấy lần, hôm nay cậu mới chịu tới, dứt khoát phải uống say đấy.
Dù nói chuyện với Vương Uy Uy, Đào Chử Hồng không tỏ ra ở thế yếu, nghe ngữ khí cảm giác được tự tin và khí phách trong lòng hắn:

Trang Trí Vũ và Trương Hiền không quen Đào Chử Hồng, chỉ biết đây là nhân vật đang rất nổi danh ở Dung Thành, trong lòng hơi khó chịu, nguyên

nhân không có gì khác, để người ngoài hoành hành như vậy, đám hoàn khố địa phương bọn họ mất mặt chứ sao.

- Tôi không uống được nhiều rượu đâu, chỉ tới là ngừng thôi.
Vương Uy Uy xua tay, tuy ngữ khí bình thường, nhưng trong trường hợp này có ý từ chối rõ ràng:

Đào Chử Hồng giơ ngón cái lên:
- Xem đi, đúng là người của Trung Thanh Viện ra có khác, nói chuyện không tầm thường, được chúng ta chỉ tới là ngừng thôi … mấy cậu bạn này là ai thế? Không ngại giới thiệu cho tôi chứ?

Lâm Trứu Vũ không khỏi nhìn lại Đào Chử Hồng, ứng xử cũng khá lắm, xem ra lời đồn không thể tin quá mức, còn chuyện lúc nãy phô trương cả hàng xe dài thì hắn không thấy phản cảm, trong giới hoàn khố đó là hết sức bình thường, cũng như trước kia hắn và Vương Uy Uy chơi game thách thức cả quán chỉ cần có ai thắng được là trả hết tiền vậy, mỗi tên hoàn khố sẽ có kiểu chơi ngông khác nhau.

Hai bên trò chuyện với nhau, Trương Phi Phi nhìn theo hướng bóng lưng Tô Xán, nói nhỏ với Lâm Lạc Nhiên:
- Cậu ấy giận rồi, bạn thật là, mình biết bạn không mua đã mua cho cậu ấy.

Vừa rồi thấy Tô Xán đột nhiên bỏ đi, Lâm Lạc Nhiên hơi kinh ngạc tưởng Tô Xán giận mình thật rồi, hơi hối hận, sau đó phát hiện là Đào Chử Hồng đi tới, ánh mắt ánh lên vẻ vui mừng, mặc dù xác định tình cảm của mình với Tô Xán tốt nhất là ở vị trí thiếu nửa bươc như trước, nhưng Lâm Lạc Nhiên thích làm Tô Xán ghen, để bù đắp chút đáng tiếc.

Nhưng đó là mặt chua ngoa đanh đá, còn phần nữ tính ôn nhu trong Lâm Lạc Nhiên lại giống như hộp sữa chua đánh đổ sáng nay, rất chua xót khi nhìn Tô Xán bỏ đi như vậy, cắn môi, thầm nhủ :" Tôi xem cậu giả vờ được tới khi nào."

Tô Xán tất nhiên không phải đi nhà vệ sinh thật, mà là y thấy chiếc Ferrari của Đào Chử Hồng đang được phục vụ tiếp đãi khách ngồi lên.

- Tới đây, đỗ xe cái xe ấy ở chỗ này.

Đi qua góc rẽ mà đám Vương Uy Uy không thể nhìn thấy, Tô Xán đưa tay ra hiệu, phục vụ không biết lai lịch của Tô Xán ra sao, đại khái cho rằng Tô Xán là bạn chủ xe, nên lái theo chỉ thị của Tô Xán lái tới chỗ nằm dưới một cái cửa xổ, đỗ đúng chỗ xong, mở cửa rút chìa khóa, chìa khóa có người chuyên môn giữ, cần Đào Chử Hồng lấy đăng ký ra tự nhận.

Người đỗ xe vừa đi, Tô Xán bước tới nhìn kỹ chiếc Ferrari 360, đúng là xe tốt, ngoại hình so với xe Bentley của mình thì mỗi người một vẻ, song không phủ nhận màu sắc bắt mắt hơn hẳn.

Tô Xán đứng dựa lưng vào tường nhà hàng, tay vân vê cằm, mắt nhìn chằm chằm vào chiếc Ferrari giống như ông chú biến thái nhìn tiểu cô nương, không biết mưu mô gì mà khóe miệng thi thoảng hơi nhếch lên cười.

7 h 30, tập trung đã gần đủ, mặt trời lặn hẳn sau núi, chỉ còn lại le lói vài tia sáng mờ, đèn ngoài nhà khác được bật lên, người ở ngoài bãi cỏ cũng dần dần chuyển vào trong nhà khách, Tô Xán nhận được điện thoại của Lâm Trứu Vũ:
- Tô Xán, cậu bị tiêu chảy đấy à, đi lâu thế, mọi người vào cả rồi, bọn tôi đang đợi cậu ở cửa đấy.

Tô Xán thu di động lại, vươn mình, đá đá cái chân tê lúc nào không biết, đi về phía cổng chính.

Ở cửa nhà hàng thấy đám Vương Uy Uy đang đứng trò chuyện hút thuốc với mấy người khác, Tô Xán vẫy tay nói:
- Xin lỗi, để mọi người đợi lâu.

Mấy người kia thuộc bên tổ chức bữa tiệc hôm nay, vừa rồi Vương Uy Uy nói là đợi người, giờ thấy Tô Xán liền nhìn từ đầu tới chân, rất bình thường, nhưng họ biết không thể đánh giá một người qua vẻ bề ngoài, ai biết được có khi là nhân vật bối cảnh kinh người nào đó, nếu không làm gì có chuyện con trai bí thư thành ủy đứng đợi.

Mọi người đi vào thang máy, Lâm Lạc Nhiên thấy Tô Xán không nhìn mình, trong lòng sinh khó chịu:
- Cậu có biết lãng phí thời gian của người khác ngang với mưu sát tính mạng không?

Đáng lẽ bọn họ cũng không cần đợi Tô Xán làm gì, nhưng vừa rồi y có chuyện không vui với Lâm Lạc Nhiên, lại đi lâu như vậy nên mới không yên tâm đứng đợi.

- Xin lỗi, lần sau Lâm đại tiểu thư đi nhà vệ sinh, kẻ hèn sẽ này đợi bên ngoài, đảm bảo không kêu ca gì cả.

Một câu làm Lâm Lạc Nhiên cứng họng.

Mấy người còn lại muốn cười mà không dám, sợ Lâm Lạc Nhiên nổi giận trút hận lên mình thì khốn, Trương Phi Phi nhíu mày thầm nghĩ tính cách Tô Xán với nữ sinh xưa nay rất lịch sự, dù chiếm lý cũng không bao giờ đốp chát thẳng như thế, chẳng lẽ hai người này giận nhau thật? Không phải là giận bình thường, giống như đôi tình nhân giận dỗi vậy, càng nghĩ càng thấy khả năng này rất cao.

Một đặc điểm nổi bật nhất của Dung Thành là văn hóa quán rượu, dù mùa đông hay mùa hè đều tấp nập, đương nhiên là mùa hè nhiều người hơn, văn hóa quán rượu đã ăn sâu vào tận xương tủy của người Dung Thành, cho nên đâu đâu cũng thấy quán rượu đủ phong cách tây ta cô kim.

Tầng 5 của nhà hàng này là một hội trường lớn, dung hợp KTV, quán bar, ghế sô pha xếp vòng tròn hình chữ U, ở các góc có đặt bàn trà, ngồi ở bất

kỳ chỗ nào cũng hướng thẳng tới đại sảnh, vừa có thể cho chút riêng tư, lại không khiến người ta xa lạ tách biệt.

Chính diện đại sảnh có một cái sân khấu, lúc này có cô gái váy ngắn cũn cỡn đang cầm micro dùng giọng khàn khàn ca hát.

Tô Xán nhìn lướt quanh phòng, đại khái có chừng 40 người, quy mô buổi tụ hội như vậy là lớn, có vài khuôn mặt quen ví dụ như tên Triệu Thừa Ngôn vừa thấy Tô Xán nhìn mình đã quay mặt đi, hay cô gái không biết sợ lạnh mặc váy hở nửa cái lưng, quấn một chiếc khăn choàng lông lớn đang được đám nam sinh xun xoe bên cạnh.

- Uy Uy, cậu đúng là người bận rộn, trên TV còn thi thoảng thấy cha cậu, cậu lại lặn mất tăm, bận hơn cha cậu rồi đấy, muốn uống với cậu một chén rượu sao mà khó ...
Nam tử khá cao lớn này cụng chén xong với Vương Uy Uy, nhìn quanh hỏi:
- Vậy người bạn tên Tô Xán của cậu đâu? Không tới cùng à?

Tô Xán đang nhìn ngó tìm kiếm cái gì đó không chú ý, Vương Uy Uy chỉ:
- Cậu ta đó ... Này Tô Xán, làm quen một chút, đây là Lục Bằng, bạn cùng bàn thời tiểu học của tôi.

- A, chào cậu.
Tô Xán quay lại cười:
- Xin lỗi, vừa rồi suy nghĩ vài việc không để ý lắm.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 169: Trẻ con cãi nhau

Lục Bằng cười vui vẻ bắt tay Tô Xán:
- Về sau này tôi chuyển đi, có điều vẫn cùng Uy Uy giữ liên lạc, tôi muốn gặp cậu lâu rồi, em gái tôi học Nhị Thập Thất Trung ...
Hắn ngó quanh quất, hạ giọng xuống:
- Tiết lộ một bí mật nhỏ, em gái tôi thích cậu, đừng nói ra, nó mà biết thì giết tôi mất.

Chả ai biết hắn nói có thật không, nhưng tiết lộ này làm bọn họ gặp nhau lần đầu có cảm giác thân thiết hơn nhiều.

Vương Uy Uy giải thích:
- Em gái Lục Bằng học kém chúng ta một lớp.

- Vậy mà tôi không biết, thật là phí.

Lâm Lạc Nhiên trừng mắt với Tô Xán một cái, hậm hực đi ra chỗ khác, cô nàng tất nhiên là rất được hoan nghênh, đám Trương Phi Phi kéo đi làm quen với mấy anh chàng khác, đám nam sinh kia tất nhiên là tích cực thể hiện mình, vắt óc nghĩ những câu nói hóm hỉnh khiến đám con gái cười không ngớt, tiếng cười như chuông ngân của Lâm Lạc Nhiên khiến Đào Chử Hồng cứ thi thoảng lại quay đầu nhìn, ngoài ra còn người nữa vờ như không chủ ý, trong lòng khó chịu khỏi nói.

Người tổ chức buội tụ hội này là công tử của địa ốc Bác Đắc, cự đầu địa ốc bản địa Dung Thành, bạn làm ăn của tập đoàn Nam Ninh, toàn bộ chi phí bữa tiệc này do hắn chi trả, đương nhiên, lát nữa yêu cầu người ta đóng tiền nữa thì mất mặt.

Một lúc sau có nam tử tới, cụng chén với Vương Uy Uy:

- Uy Uy, lát nữa cậu nhớ gọi điện cho cha tôi, cha tôi không tin tôi đi cùng cậu, giúp tôi chút, nếu không tôi về nhà bị ăn đòn.

- Được, chuyện nhỏ.
Vương Uy Uy gật đầu, hắn tên Trương Dương con của Trương Đăng Dương chính ủy khu, thường ủy thành ủy, cả cha và ông nội đều phục vụ trong quân. Trương Dương rất sợ cha, thường lấy Vương Uy Uy làm lá chắn, Vương Uy Uy nhìn hắn cười thầm, không khác mình và Tiểu Ngũ hồi trước.

Đôi nam nữ trước đó gặp Tô Xán ngoài đường ngồi ở ghế sô pha trong góc, hiện giờ nhìn ra phía Vương Uy Uy, Tô Xán lúc nào cũng có người tới bắt chuyện, trừ Đào Chử Hồng ra thì bọn họ là một trung tâm khác của bữa tiệc này, làm cô gái vừa nãy coi thường Tô Xán đầu cứ mang nghi vấn suốt.

Đợi khi một cô gái xinh đẹp nãy giờ được săn đón từ đầu kia uống một lượt rượu tới, liền hỏi:
- Chị Tiết, cái người kia kìa, đang được con trai cục trưởng cục vệ sinh mời rượu ấy, là ai thế?

Cô gái này chính là Tiết Lăng Trúc, nhìn qua đó:
- À, là Vương Uy Uy, con bí thư Vương Bạc.

- A.
Trước đó còn tưởng rằng Vương Uy Uy sẽ đứng cùng một nhóm với Đào Chử Hồng, là một trong số người đang vung tay nói chuyện đầy khí thế kia, không nghĩ lại là người trông khá trầm tính như vậy. Cô gái thì nhìn Tô Xán, nhớ lại cảnh y lười nhác đút tay túi quần đứng ở đầu phố, thầm nhủ bà đây không ngờ lại có lúc nhìn nhầm người.

- Vậy người cao cao trông bình thường đứng bên cạnh Vương Uy Uy là ai?

Môi Tiết Lăng Trúc tức thì mím lại, cô ta sao quên được bộ mặt đó, kẻ hai lần khiến cô ta chịu nhục, nhưng món nợ này chỉ e không thể trả được,

giọng oán độc:
- Một tên khốn kiếp, ngoài mặt hiền lành nhưng bên trong nham hiểm tồi tệ.
Liếc cô gái một cái:
- Nhất là con gái càng không nên tới gần, nếu không thiệt thân.

Đôi nam nữ nhìn nhau, nghe giọng điêu này thì hai bọn họ có thù oán rất lớn, nhưng chả lẽ ngay cả Tiết Lăng Trúc quen biết như thế, không ít nha nội hoàn khố có cấp bậc ở Dung Thành này xin chết mà không làm gì nổi người đó?

….

Mặc dù mỗi người tới bắt chuyện làm quen Tô Xán chỉ uống một ngụm, nhưng gộp lại cũng chừng hai chai bia rồi, bây giờ đầu chút choang choáng, quay đầu nhìn Lâm Lạc Nhiên đang ngồi ở đầu kia ghế sô pha, đúng lúc đó Lâm Lạc Nhiên cũng ngẩng đầu lên, hai người nhìn nhau một lúc, Lâm Lạc Nhiên quay đầu đi.

Đào Chử Hồng cầm cốc bia đi tới, tuy nói trước đó thái độ giữ khoảng cách của Vương Uy Uy làm hắn không vui, nhưng không ngu xuẩn tới mức lờ Vương Uy Uy đi, nếu để người khác nhìn ra hắn và Vương Uy Uy có vấn đề, chuyện tạo thế hắn vất vả làm trước đó sẽ đổ bể hết:
- Uy Uy, giới thiệu một chút đi.

Lúc nãy Vương Uy Uy đứng đợi Tô Xán ở phía dưới đã tới tai Đào Chử Hồng rồi, nhìn ra Vương Uy Uy rất thân thiết với chàng trai trông bình thường này, đúng vậy là thân thiết giống như với Lâm Trứu Vũ. Loại người như Vương Uy Uy, căn bản không cần người khác lấy lòng mình, nể mặt bạn bè hắn còn làm hắn thấy thể diện hơn.

- Tô Xán.
Tô Xán chủ động giơ cốc bia lên mời, không cần Vương Uy Uy giới thiệu, nhưng không đứng dậy.

Làm cao thật, không biết thân phận ra sao? Đào Chử Hồng bề ngoài vẫn cười vui vẻ:
- Đào Chử Hồng, lần đầu gặp nhau, cạn.

Uống xong không thèm để ý tới Tô Xán nữa, ngồi xuống bên cạnh Vương Uy Uy:
- Uy Uy, còn nhớ cậu thích chụp ảnh, mấy ngày trước tôi nhờ Lạc Nhiên rủ các cậu đi chơi, tiếc là các cậu không đi được, tôi là người ngoài, nếu không có Lạc Nhiên giới thiệu, chẳng biết là mình đã đi tới đâu rồi. Có phải dạy cho Lạc Nhiên không, cô ấy chụp rất nhiều ảnh.

Mấy lời này khiến người xung quanh ngạc nhiên nhìn Đào Chử Hồng và Lâm Lạc Nhiên, nghe nói lúc nãy Đào Chử Hồng dùng cả một đội xe lấy lòng Lâm Lạc Nhiên, nhưng Lâm Lạc Nhiên không động lòng cho lắm cơ mà?

Bây giờ chuyện này là sao? Còn cùng Lâm Lạc Nhiên đi du ngoạn riêng? Cô nam quả nữ đi với nhau, có thật chỉ có ngắm cảnh chụp ảnh không? Nói thế ai mà tin được.

Chỉ nghĩ thôi đã thấy không ít nam sinh khó chịu rồi, trong mắt bọn họ không muốn Lâm Lạc Nhiên bị chinh phục như vậy.

Người ngoài đã vậy, thử hỏi cảm giác của Tô Xán sẽ thế nào? Vậy ra hôm nọ Vương Uy Uy và Lâm Trứu Vũ nhân lúc Lâm Lạc Nhiên đi chơi trốn sang nhà mình là đi với Đào Chử Hồng?

Kể những chuyện riêng tư để lôi kéo quan hệ rất bình thường, giống như lúc nãy Lục Bằng nói em gái mình thích Tô Xán vậy, hơn nữa con trai đều thích sĩ diện khoe khoáng lên một chút không có gì lạ, nếu không phải Tô Xán đang ngồi đây, Lâm Lạc Nhiên không phản cảm, hiện giờ thấy Tô Xán nhìn mình, cô đè nén kích động muốn chửi Đào Hồng xuống, cười tỉm tỉm khiến người ta không nhìn ra được tâm trạng:

- Chuyến đi cũng không tệ.

Tiếp đó thấy mắt Tô Xán quay đi chỗ khác, Lâm Lạc Nhiên bóp chặt tay, thiếu chút nữa sửa lời.

Lâm Trứu Vũ đau đầu, đây có phải hai đứa trẻ con cãi nhau không, dùng thủ đoạn này làm khó chịu nhau, :
- Chử Hồng, không cận nịnh nó như vậy, Lạc Nhiên nó mà biết mới lạ đó, anh bảo nó giới thiệu mấy quán game trong thành phố còn đáng tin hơn. Nó về nhà còn than với tôi một mình chụp ảnh buồn chán.

Cả đám nam sinh thở phào, cứ tưởng Lâm Lạc Nhiên bị chinh phục rồi.

- Ha ha ha, hóa ra là thế, vậy lần sau nhất định nhờ Lạc Nhiên giới thiệu cho mấy quán game.

Lâm Trứu Vũ khoác vai Đào Chử Hồng, đột nhiên làm ra vẻ thân thiết:
- Cậu mà có thời gian sao, tôi biết cậu đào hoa lắm, hay tha cho em gái tôi đi, bây giờ nhìn nó xinh đẹp thế đấy, nhưng mà ở nhà tuyệt đối không ở nhà phải vậy, đa phần nói rất luộm thuộm bừa bãi, chẳng có chút nữ tính nào.

Lâm Lạc Nhiên nghiến răng ken két, ở trước mặt ngoài, cô rất biết giữ thể diện cho anh mình, chỉ ầm thầm thề về nhà tính sổ, tức hơn là Tô Xán vừa nghe lại vừa gật gù, ra chiều tán đồng.

Đào Chử Hồng ngẩng đầu chăm chú nhìn Lâm Lạc Nhiên, giọng đầy thâm tình:
- Đúng thế, tôi trước kia quen biết nhiều cô gái, nhưng lần này gặp được Lạc Nhiên, trong mắt tôi chỉ có cô ấy.

“Oa”, xung quanh có xu thế náo loạn, cả nam lẫn nữ đều ghen tị, đây là không khác nhiều lời tỏ tình công khai rồi, ánh mắt nhìn cả sang Lâm Lạc Nhiên.

Lâm Lạc Nhiên hơi cứng người, song môi bĩu lên một cái, làm vẻ mặt kiêu kỳ, mặc cho ai lý giải thế nào thì tùy.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 170: Tiếng còi xe trong đêm

Đào Chử Hồng thường tới hộp đêm, biết rất nhiều cách uống rượu mới mẻ, giới thiệu vài trò, Lâm Trứu Vũ đại khái nửa năm bị giam trong trường quân đội bứt rứt lắm rồi, liền rủ Đào Chử Hồng đấu rượu.

Không khí lập tức bị đẩy lên cao, người xung quanh hò hét cổ vũ.

Hai bên xoay tròn 10 vòng tại chỗ rồi uống rượu, trò này khỏi nói cũng biết ác thế nào, phần thiệt rõ ràng thuộc về tên béo Lâm Trứu Vũ rồi, mới tới lượt thứ hai còn chưa cầm được lấy chén rượu đã lăn ra đất.

Tới trò khác lần này Lâm Trứu Vũ dựa vào bụng lớn giành chiến thắng, quá nửa người trong phòng đã tới cổ vũ.

Chuẩn bị đợt thứ ba, Tô Xán đứng ra:
- Tiếp theo tôi uống với cậu, thế nào?

Đám bạn Đào Chử Hồng la ó:
- Ê, định chơi bẩn à, đây là xa luân chiến.

Đào Chử Hồng xua tay, không biết sao Tô Xán lại như có ý nhắm vào mình, có điều luận tửu lượng hắn có sợ ai:
- Ok, tiếp theo chúng ta ném xúc sắc so lớn nhỏ, ai thua uống hai chai một lúc, một phút phải uống hết.

Tô Xán gật đầu:
- Chơi.

Lâm Lạc Nhiên vừa rồi hứng trí cổ vũ anh trai cùng Đào Chử Hồng đấu rượu, giờ nụ cười tắt ngấm, nhéo Lâm Trứu Vũ một cái, Lâm Trứu Vũ vội

nói:
- Tô Xán, cậu điên à, một phút uống hai chai, cậu muốn chết sao?

Tửu lượng nát bét của Tô Xán thì bọn họ đều biết.

- Yên tâm, tửu lượng của tôi tiến bộ nhiều rồi, hôm nay muốn kiểm nghiệm một chút.
Tô Xán tự tin nói, nhìn Đào Chử Hồng, bổ xung thêm:
- Ở trường chúng tôi có trò này, ai thua không những phải uống rượu, mà còn phải mang chai ra cửa sổ ném xuống nữa.

- Hay, kích thích lắm.

Không ai suy nghĩ nhiều, dồn dập kích động hò hét, có người đứng cả dậy vỗ tay khen hay, một người đã tốt nghiệp đại học cười hô hố:
- Ném chai đã là cái gì, hồi bọn này tốt nghiệp, còn ném cả máy vi tính xuống.

- Bọn này thì ném phích nước.

Cái cửa sổ Tô Xán chỉ ở phía sau nhà hàng, giống KTX ở đại học, thành nơi để đám sinh viên lười biếng biến thành bãi rác.

Đa phần người ở đây theo đuổi kích thích náo nhiệt, lời Tô Xán làm đốt cháy hứng thú của bọn họ, đập chai ở nhà hàng cao cấp, nghĩ đã muốn làm luôn.

- Thú vị.
Đào Chử Hồng chỉ chai bia trên bàn, lại chỉkét bia đầy ăm ắp dưới chân:
- Ai thua không những uống hết hai chai, còn phải cả két lẫn chai ném xuống, thế nào?

- Không thành vấn đề.

Trương Phi Phi vốn có chút nghi ngờ Lâm Lạc Nhiên và Tô Xán, giờ gần như có thể khẳng định rồi, nhíu mày nghĩ xem có nên nói với Đường Vũ không.

- Tôi trước.
Đào Hồng Chử cầm xúc xắc, thổi phù một cái ném ra bàn, 1 điểm, 1 điểm và 4 điểm, mọi người cười rũ rượi, Lâm Lạc Nhiên nhẹ lòng hẳn.

Tỉ lệ vốn là 50 - 50, Tô Xán sẵn sàng tự mình ra tay, ai ngờ tên này số xui như vậy, cho ba viên xúc xắc vào lòng bàn tay, lắc một hồi đổ ra bàn, là 3 điểm, 2 điểm, vào 6 điểm.

Đào Chử Hồng thua đứt đuôi.

Đám Vương Uy Uy đồng thanh hô với xung quanh:
- Uống hết, uống hết, uống hết.

Tô Xán thuận tay cầm tay một người đeo đồng hồ kéo tới trước mặt nhìn giờ, nói:
- Một phút đấy.

Lúc này mới phát hiện mình nắm được cổ tay mềm mại, ngẩng đầu lên phát hiện ra là tay Lâm Lạc Nhiên, đôi mắt đẹp mở to nhìn mình chằm chằm, đây tất nhiên không phải củ khoai nóng, mềm mịn nắm trong tay rất thích, nhưng Tô Xán cảm thấy không khác nào chạm vào cái bàn là, vội vàng buông ra, thầm nghĩ sao lại chọc vào nha đầu này.

- 59, 58, 57 ...
Trong tiếng đếm đồng thanh của xung quanh, Đào Chử Hồng cầm hai chai bia, tu ừng ực.

Đến khi đếm ngược tới 20 thì hai chai bia bị hắn uống hết, xung quanh thán phục:
- Quá chơi.

Đào Chử Hồng tuy thua nhưng mà rất có thể diện, uống ra uy nghiêm, uống ra khí phách nam nhân, làm người ta kinh hồn táng đởm, như hiệp khách oai phong mỗi tay cầm thanh đao, kéo hai két bia, dùng sức dời non lấp biển, kéo tới cửa sổ.

Cởi áo khoác, ném ra đằng sau, nới rộng cúc cổ áo, sắn tay áo nhấc két bia lên.

Vô số nữ sinh bị hình thượng mạnh mẽ này của Đào Chử Hồng làm điên đảo, những kẻ mang chút Brockback Moutain cũng nhìn hắn tỏa ra trái tim, cái áo thành đối tượng tranh cướp giống ném hoa trong lễ cưới.

- Đi.
Đào Hồng Chử dùng hết sức lực toàn thân nâng két bia lên cửa sổ cao ngang ngực, đẩy xuống.

Trong màn đêm, nhà hàng số 9 đường Quốc Cẩm rực sáng như cung điện, từ cửa sổ, một cái két bia giống máy bay ném bom B2 chở đầy bom rải xuống dưới.

Những chai bia đầy ắm đó rơi xuống, tuyên bố vận mệnh bi thảm của chiếc Ferrari 360 modena đẹp như thiếu nữ mười tám.

Giống như Nhật Bản tập kích Trân Châu Cảng, giống như không quân Mỹ oanh tạc Baghdad, tiếng bom rơi đi đúng, tiếng còi xe báo động vang vọng trời đêm.

Khi két bia ném xuống, trong phòng tắt hết nhạc, mọi người đều tập trung lắng nghe động tác phía dưới, thời gian lúc đó cảm giác thời gian trôi qua sao mà chậm, tiếp theo là tiếng chai bia vỡ liên tiếp, chưa kịp reo hò thì tiếng còi cảnh báo của xe reo inh ỏi, khiến cả ít sinh viên không về quê của ĐH Dung Thành đang ở trong phòng tự học cũng thò đầu nhìn ra đường Quốc Cẩm xem có chuyện gì?

Tầng hai của nhà hàng là quán cà phê lộ thiên, tầng ba tầng bốn là nhà ăn ngắm cảnh đêm, những đôi tình nhân thưởng thức không khí lãng mạn dưới ánh nến giật mình vì tiếng động chói tai, nhìn cả về phía phát ra nó, chỉ thấy một cảnh tan nát.

Quản lý nhà hàng bị kinh động, lầu trên lầu dưới vang lên tiếng bước bước chân dồn dập, nhân viên mặc đồng phục tràn ra, mặt ai nấy như ra trận, đều ý thức được thời khắc khảo nghiệm năng lực ứng phó với nguy cơ giao tiếp xã hội đã tới.

Còn ở tầng 5, nghe tiếng còi xe, Đào Chử Hồng hoảng hồn, toàn bộ người trong phòng thì nhìn cả về phía hắn, tiêu điểm duy nhất trong phòng. Xem ra Đào Chử Hồng ném két bia xuống, đập vào xe người ta rồi.

Đào Chử Hồng không kịp nhìn xe phía dưới thế nào, quay ngắt lại chỉ mặt Tô Xán, tức không nói ra lời:
- Còn không phải tại chủ ý của cậu?! Nếu không làm sao tôi ném két bia xuống?
Lời này mang vài phần ý đẩy trách nhiệm.

- Tôi ra kiến nghị là ném hai chai bia, chính anh là người đề xuất ném nguyên két xuống, vả lại nếu tôi thua thì vừa rồi là tôi ném đấy.
Tô Xán nhún vai, cười khẩy:

Đào Chử Hồng mấp máy môi một lúc, mặt âm u quay về ghế sô pha ngồi phịch xuống, người khác không dám khuyên, nhưng đầu óc hắn dần phản ứng lại, vừa nói thực sự không nên nói những lời kia, người khác sẽ nhìn mình ra sao?

Hiện giờ chuyện quan trọng nhất là vấn đề chủ xe bị đập, không ngờ mới tới Dung Thành hai tháng mình đã đập hai cái xe, vấn đề ở đây không phải là tiền, hắn dư sức đền nguyên một cái xe, nhưng ảnh hưởng rất khó lường, lần trước hắn cố ý, tuy hành vi ngang ngược, nhưng một loạt động tác tạo

thế sau đó khiến người ta phải nhìn hành động đó của hắn với chiều sâu hơn, nên không kẻ nào dám lỗ mãng. Nhưng thêm lần này nữa thì hình ảnh của hắn triệt để biến thành hành vi của kẻ ngu xuẩn rồi, hành vi lần trước của hắn bị đánh giá lại.

Hắn có thể tưởng tượng ra người ta nói gì :" Nghe nói thằng cháu phó thị trưởng Đào lại đi đập xe của người ta, đám hoàn khố bây giờ ỷ thế lực sau lưng không coi người khác ra gì!". Hắn hoàn toàn biến thành tên hoàn khố ngu ngốc, ngông cuồng.

Tô Xán đứng ở bên cửa sổ thò đầu nhìn xuống, ở phía dưới đã có rất nhiều người vây quanh, hết nhìn đống hỗn loạn lại ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ Tô Xán mở ra, chỉ chỉ chỏ chỏ.

Người trong phòng không biết phải nói thế nào, xảy ra chuyện thế này mọi người đều trở tay không kịp, Lâm Lạc Nhiên nhìn Tô Xán chằm chằm, chơi với cô ngờ ngợ chuyện này không phải tình cờ.

Lúc này Tô Xán đi tới trước mặt Đào Chử Hồng đứng lại, cảnh này làm mọi người thấy không khí cổ quái.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 171: Vác đá đập chân mình

Đào Chử Hồng không nhìn Tô Xán, kím nén bực tức trong lòng, phất tay nói:
- Yên tâm, tôi dám làm dám nhận, chuyện này không cần cậu tham gia nữa, lát nữa chủ xe lên cứ để tôi xử lý là được rồi.

- Ngày hôm đó ở ngoài cửa hàng Ngân Hạnh, là chính anh đập xe của Tằng Toàn Minh phải không?

Đào Chử Hồng ngẩng đầu lên, rất khó chịu, vì Tô Xán hỏi với giọng điệu thẩm phán, mất kiên nhẫn nói:
- Đúng, thế thì sao?

Xung quanh hứng thú rồi, người ngoài cuộc bao giờ cũng tỉnh táo hơn, mơ hồ nhận ra chuyện này không đơn giản như bề ngoài.

- Tằng Toàn Minh là cậu tôi.
Tô Xán chỉ nói một câu đơn giản nhưng bao hàm vô số nội dung:

Đào Chử Hồng giật mình, sững người nhìn Tô Xán, đồng bọn của hắn thì huyên náo, có người đứng dậy, không khí thoáng cái trở nên căng thẳng.

Trong phòng nhốn nháo, nhiều người không biết Tằng Toàn Minh là ai, câu chuyện truyền tai nhau kể lại một lần nữa, rất nhiều khuôn mặt háo hức đợi xem trò hay.

Đào Chử Hồng nhìn Tô Xán mấy lượt, mặt âm trầm, sau đó bật cười, cười hết sức sảng khoái:
- Tôi nhớ là khi ấy lỡ tay đập xe của vị chủ nhiệm Tằng nào đó, sao, muốn đòi lại công lý à? Xe tôi ở ngoài kia kìa, cậu có giỏi thì ra mà đập đi, thoải

mái mà đập.

Tô Xán dửng dưng nói:
- Tôi cũng muốn tự mình đập lắm, ai ngờ anh lại đi trước một bước.

Im phăng phắc.

Đào Chử Hồng muốn nói gì đó, nhưng nuốt hết lại, đứng bật dậy:
- ... Cậu, cậu nói cái gì?

Có tiếng gõ cửa phòng, sau đó một nữ tử trung niên mặc kiểu quản lý đi vào, theo hai bên là bảo vệ, vẻ mặt cố giữ trấn tĩnh, cười nói:
- Anh Đào, xin lỗi, anh có thể theo tôi một chút được không, là thế này, xe của anh ... Á..

Đào Chử Hồng xô bà ta sang một bên, lao ra hành lang.

Cô gái gặp Tô Xán bên ngoài tới bên cạnh Tiết Lăng Trúc, thì thào với giọng kích động:
- Chị Tiết, chẳng lẽ cái xe kia chính là của Đào Chử Hồng?

Tiết Lăng Trúc gật đầu:
- Chị nói với em từ lúc nãy còn gì, đó là tên khốn kiếp, đừng để bề ngoài của đánh lừa.

Giờ thì tất cả đã hiểu chuyện gì xảy ra rồi, Đào Chử Hồng đã đi, không còn áp chế được kích động nữa, Lâm Trứu Vũ cười hô hố vỗ vỗ vai Tô Xán mấy cái rồi thành người thứ hai chạy ra khỏi phòng, Vương Uy Uy thong thả đứng dậy đi bên cạnh Tô Xán, tiếp đó là hai người Trang Chí Vũ, Trương Hiền đều đứng về phía Tô Xán, làm đám đồng bọn của Đào Chử Hồng đều là hoàn khố bản địa sao lại không biết những người này, có thể xem như đó là đám hoàn khố thế lực nhất Hạ Hải rồi, không dám làm gì Tô Xán.

Lâm Lạc Nhiên đi cách Tô Xán một đoạn, ánh mắt nhìn y phức tạp.

Nếu ở một tình huống khác, dù Tô Xán có đập xe Đào Chử Hồng ngay trước mắt hắn chăng nữa thì hắn chưa chắc mất bình tĩnh như thế.

Quan trọng là hắn ý thức được chuyện này do Tô Xán sắp đặt, lại liên quan tới Tằng Toàn Minh, vậy đằng sau không phải là chuyện hỏng cái xe, chạy khỏi phòng một mặt là muốn xác nhận, phương diện khác bị Tô Xán biến thành thằng ngốc, ngồi lại trong phòng cho người ta nhạo báng à? Dù có ra vẻ phong độ đến mấy ở tình huống này cũng vô nghĩa .

Khi nhìn thấy đúng là xe mình, Đào Chử Hồng bóp tay răng rắc,thân xe xe đầy vết lõm do chai bia đầy nặng rơi độ cao lớn gây ra, mảnh thủy tinh vung vãi, bia chảy lênh láng, trông như cái thùng rác, cửa kính trước có ba bốn vết rạn nứt như mạng nhện.

- Nhà hàng các người sao lại đỗ xe ở chỗ này?
Đặc điểm chung lớn nhất bất kỳ tên hoàn khố nào đều là kiêu ngạo, sĩ diện, bị người khác chơi đùa như khỉ thì làm sao Đào Chử Hồng nén giận nổi, lượng bia rượu lúc nãy uống như bốc cả lên đầu, càng làm hắn mất kiểm soát:

Giám đốc phụ trách là người tiếp xúc với không ít đám công tử ca hoàn khố rồi, bình tĩnh giải thích:
- Về nguyên tắc, đây là chỗ để xe của nhà hàng chúng tôi, huống hồ là bạn của anh yêu cầu đỗ xe vào chỗ này. Chúng tôi có quy định rõ ràng không được ném đồ đạc ra ra khỏi phòng, đây lại là cả một két bia ...

Đào Chử Hồng mặt biến thành màu gan lợn, không có nhiều khí thế để trút giận lên người khác, nếu xe của hắn bị người ta đập, nhà hàng có nói gì cũng khó tránh được trách nhiệm. Nhưng chính hắn đập xe của hắn, còn nói gì được nữa đây.

Người ở tầng năm bây giờ mới xuống tới nơi, cả đám đông đứng bên ngoài thì thầm bàn tán, bây giờ chỉ có kẻ ngốc mới không hiểu chuyện gì, không

cười lăn cười bò là nể mặt hắn lắm rồi.

Đoán chừng chỉ ngày mai thôi chuyện Đào Chử Hồng tự đập xe mình sẽ thành trò hề lớn nhất trong giới hoàn khố Dung Thành, bao nhiêu cố gắng trước kia trôi theo dòng nước hết.

- Ai bảo người nhà hàng đỗ xe ở đây? Có phải là mày không?
Đào Chử Hồng không còn nhịn nổi nữa, quay người lại mắt nhìn Tô Xán trừng trừng, nếu không phải thấy Trương Hiền cao to lừng lững bên cạnh Tô Xán nhìn mình gườm gườm, có lẽ hắn xông vào đánh nhau rồi:
- Mẹ nó, mày tên là Tô Xán chứ gì, mày đợi đó, tao sẽ cho mày biết tay, Tằng Toàn Minh tao còn không là cái gì thì thằng chó con *# ...

Những lời ô uế của hắn còn chưa phút ra hết, thì trước mắn xuất hiện bóng hình xinh đẹp, làm Đào Chử Hồng nhất thời sửng sốt, là Lâm Lạc Nhiên.

Tiếp ngay đó hắn nhìn thấy Lâm Lạc Nhiên vung cánh tay trắng trẻo mà hắn thường thèm thuồng, không phải một cái tát, mà là một cú đấm thẳng mặt. Bốp một cái, Đào Chử Hồng nhắm mắt lùi lại một bước, đầu óc choáng váng, không phải vì đau đớn mà vì kinh hoàng.

Chỉ tích tắc người ta thấy trời đất đảo lộn, đờ người nhìn cô gái có chút khí chất thục nữ ưu nhã là đối tượng mơ ước của bao thanh niên tài tuấn lúc này mím môi mím lợi không khác gì nữ lưu manh.

- Đào Chử Hồng, anh làm tôi phát tởm.
Lâm Lạc Nhiên thở hắt ra, người nhẹ hắn, cả tối nay bà cô phải nhịn rồi, xoa xoa nắm tay, thầm nghĩ, tên này da còn dày hơn con lợn béo bị mình đánh từ nhỏ tới lớn.

Hai người Uy Vũ sợ Lâm Lạc Nhiên bị thua thiệt bước tới kéo cô lại, Vương Uy Uy trầm giọng cảnh cáo:
- Mồm miệng sạch sẽ một chút.

Đào Chử Hồng nhìn ba người Vương Uy Uy, quan sát tình thế xung quanh, chỉ mấy người đứng sau hắn, so với đám Vương Uy Uy chênh lệch quá lớn, hắn tỉnh táo hoàn toàn, cắn răng gật đầu:
- Giỏi, giỏi, các người giỏi lắm.

Rồi bỏ cả chiếc Ferrari bên cạnh mình bỏ đi, mấy tên đồng bọn cũng đi theo, lái xe rời nhà khách, đội xe hùng dũng lúc nãy bây giờ như chó cúp đuôi chạy mất, đội hình rõ ràng là ít hơn khi nãy khá nhiều.

Vừa rồi một cú đấm của Lâm đại tiểu thư vẫn in sâu vào đầu mỗi nam sinh, cô gái này, thật là có mùi vị.

Ở một góc tối, đầu óc Trương Phi Phi loạn cả lên, cắn môi nghĩ một lúc rồi rút điện thoại ra, bấm số, bên kia bắt máy, Trương Phi Phi đi về hướng vắng người nói:
- Đường Vũ, mình đây …
Cô quyết định đem toàn bộ đầu đuôi câu chuyện mình nhìn thấy kể lại cho Đường Vũ biết, không kém bất kỳ đánh giá hay cái nhìn cá nhân nào hết, đó là trách nhiệm của một người bạn, còn về phần kết luận hay làm sao là tùy thuộc vào Đường Vũ, tin rằng thông minh như Đường Vũ sẽ có cách giải quyết tốt nhất.

Buổi tụ hội đương nhiên không thể tiếp tục được nữa, nhưng người thất vọng không mấy, hưng phấn chưa tan, có người rủ nhau chuyển địa điểm, tiếp tục bàn tán về câu chuyện chắc chắn làm xôn xao Dung Thành này.

Ở trong xe một tên đồng bọn, Đào Chử Hồng mặt âm trầm cầm điện thoại nói:
- … đúng thế, Tô Xán, cháu trai Tằng Toàn Minh, đang học Đại học Thượng Hải, tôi muốn có toàn bộ tài liệu về y, càng chi tiết càng tốt, bao gồm cả những mối quan hệ của y …

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 172: Của ai to hơn?

B

a người Vương Uy Uy và Tô Xán tản bộ ở tiểu khu ngoài ngoài hoa viên Dung Thành, cảm giác giống thời cao trung rãnh rỗi không việc gì làm, cuộc sống là thế phút giây kích tình tuy có thể khiến người khác nhớ mãi tới mình, nhưng những giây phút bình đạm mới làm đa phần người ta lưu luyến.

- Hôm nay cám ơn mọi người.
Tô Xán nói:

- Cậu nói cái gì?
Vương Uy Uy hiển nhiên bất mãn vì câu nói này của Tô Xán.

- Phép lịch sự phải thế, con người sống phải hướng tới văn minh mà, tôi biết các cậu không cần, nhưng tôi vẫn phải nói.

Lâm Trứu Vũ cười khoái trá:
- Người ta hay nói tôi âm hiểm, thật oan, so với cậu tôi còn thành thật chán, không biết tên Đào Chử Hồng lúc này thế nào, hắn chạy nhanh quá không được nhìn cái vẻ mặt đó, tiếc ... Có điều hôm nay công lao lớn nhất thuộc về em gái tôi.

Tô Xán nhìn Lâm Lạc Nhiên, tới lúc cô nàng không chịu được nữa lớn tiếng nói:
- Đừng hiểu lầm, tôi chỉ cảm thấy tên Đào Chử Hồng rất phiền mà thôi, không phải là vì cậu đâu.

Tô Xán "ồ" một tiếng, gật gù quay đầu đi.

Cái bộ dạng dưng dưng hời hợt đó của Tô Xán làm Lâm Lạc Nhiên hận ngứa răng ngứa lợi.

Vương Uy Uy lại hỏi:
- Mà cậu làm xe của Đào Chử Hồng đỗ chỗ đấy lúc nào vậy?

- Không phải tôi kiếm cớ đi nhà vệ sinh à, khi đó hắn vừa mới xuống xe đưa chìa khóa cho người phục vụ.

Lâm Lạc Nhiên hơi khó chịu, khi đó cô cố tình không mua quà cho Tô Xán, thấy y kiếm cớ bỏ đi, còn tưởng rằng Tô Xán giận mình, ai ngờ lại chạy đi đặt bẫy Đào Chử Hồng, căn bản không thèm để ý mình "đãi ngộ đặc thù". Còn nói bản thân "là người ngoài", làm tim mình đau nhói.

Giờ đến lượt Lâm Lạc Nhiên nhìn Tô Xán với ánh mắt u oán, giống như oán phụ trong cung cấm, khiến Tô Xán liên tục phải nhắc nhỏ bản thân trấn tĩnh, không thể để con yêu tinh này làm dao động được nữa.

- Nhưng làm sao cậu đảm bảo được mình sẽ thắng? Nếu cậu thua, dù uống hết hai chai bia một lúc rồi, còn phải ném két bia xuống.

Bọn họ đã đi tới cổng chính của hoa viên Dung Thành, xung quanh là cây nhiệt đới, làm mùa đông có thêm ít không khí ấm áp.

- Không đảm bảo được, tôi chỉ cần đảm bảo mục tiêu đập xe của hắn là đủ rồi.
Tô Xán quay đầu né tránh ánh mắt Lâm Lạc Nhiên:
- Mọi người không nhìn thấy cái mặt của hắn lúc đập xe cậu tôi, nếu không sẽ biết tôi có đầy đủ lý do đập xe của hắn.

- Hôm nay cậu thì ngon rồi, nhưng làm hại em gái tôi, không biết bao nhiêu người bị cú đấm của nó sợ vỡ mật. Lạc Nhiên, hình tượng thục nữ em vất vả gây dựng bao năm e rằng không giữ được nữa.

Lâm Trứu Vũ đưa tay ra làm động tác uốn lượt theo đường con của Lâm Lạc Nhiên:
- Chậc chậc, tiếc thế, người ngon thế này nhưng mà sợ không gả được đi mất rồi.

Nói xong cũng ý thức được hậu quả chạy biến mất, Lâm Lạc Nhiên nghiến răng đuổi theo:
- Lâm Trứu Vũ, mau trả quần áo em mua lại đây.

Nhìn hai anh em họ Lâm đùa giỡn đuổi nhau quanh mấy cái cây, Tô Xán và Vương Uy Uy bật cười ngồi xuống ghế dài.

Vương Uy Uy hơi trầm ngâm một chút nói:
- Cậu làm thế không phải hoàn toàn là vì chủ nhiệm Tằng đúng không?

Muốn thành bạn bè chí thân, yếu tố đầu tiên là phải thẳng thắn, Vương Uy Uy nhìn ra chuyện này không làm Tô Xán quá ngạc nhiên, vì hắn không chỉ là thanh mai trúc mã với Lâm Lạc Nhiên, còn có tình cảm vượt trên tình bạn, Tô Xán nhìn ra được tình cảm của hắn thì chiều ngược lại là bình thường, gật đầu:
- Ừ.
Không giải thích nhiều.

Vương Uy Uy ngẩng đầu nhìn Lâm Lạc Nhiên một lúc, chuyện này thực sự không trách ai được, như hắn thích Diệp Huy Thường vẫn còn vương vấn Lâm Lạc Nhiên đấy thôi, tuy Tô Xán may mắn hơn hắn một chút nhưng với tính cách của y, e là chịu tội nhiều hơn hưởng thụ.

Cả hai im lặng một lúc rồi nói sang chuyện khác:
- Đào Chử Hồng mất mặt lớn như vậy, chỉ sợ không bỏ qua.

- Không phải có cậu rồi sao, hôm nay không có cậu đi cùng tôi dại gì làm thế.
Tô Xán mặt dầy nói:

Vương Uy Uy muốn tóm cổ áo Tô Xán chửi cho y thối mặt, cố lắm mới nhịn được:
- Việc quái gì cậu gây chuyện tôi phải chùi đít cho cậu.
Chỉ về phía biệt thự:
- Cha tôi hôm nay không về thì mai thế nào cũng sẽ về, cậu đi mà nói với cha tôi.

Tô Xán cũng biết Vương Uy Uy quanh quẩn mãi ở bên ngoài không về, chẳng phải là quyến luyến không nỡ rời xa mình, mà là sợ hắc diện thần Vương Bạc đang ở trong nhà, đợi đại giá một đám hoàn khố đi gây chuyện trở về tính xổ thôi.

- Hì hì, chẳng phải lúc nãy tôi cám ơn cậu, cậu rất là phong độ sao, lấy ra nửa phong độ lúc nãy là đủ rồi, chuyện nhỏ mà. Uy Uy, nửa năm ở Trung Thanh Viên của cậu chẳng không uổng phí đâu nhỉ?

- Nếu vì vụ này mà tôi bị cha tôi phạt, tôi sẽ tính cả lên đầu cậu.
Chơi phải bạn xấu thì còn biết làm sao, phải chơi xấu lại chứ sao, Vương Uy Uy nhe hàm răng trắng ởn ra:
- Đừng ép tôi kiên quyết đứng bên phía Lạc Nhiên.

- Tôi hận cậu.
Tô Xán nghiến răng nói, thấy anh em họ Lâm chơi đùa chán quay lại, vội ngậm miệng.

Vương Uy Uy đắc ý cực kỳ liếc Tô Xán một cái, vươn vai đứng dậy, choàng cổ Lâm Trứu Vũ:
- Mệt quá, chúng ta về thôi.
Bỏ Tô Xán và Lâm Lạc Nhiên ở đằng sau.

Lâm Lạc Nhiên vừa mới chạy một hồi, hơi thở gấp gáp, ngực nhấp nhô lên xuống, Tô Xán nuốt nước bọt, không trách y được, ai bảo chỗ đó quá bắt mắt, no căng tròn trịa, ở mặt này ăn đứt Đương Vũ rồi, nhưng nếu so với

Vương Thanh, Mục Tuyền thì vẫn là trẻ con thôi, nhưng mà bằng cỡ chị mình, nghĩ thế Tô Xán cảm thấy mình thật quá tội lỗi, đáng bị đầy xuống mười tám tầng địa ngục. Chưa kịp che dấu hành vi không nên có của mình thì Lâm Lạc Nhiên nhạy bén bắt được ánh mắt của y, Tô Xán chỉ muốn vẫy một cái taxi chạy cho nhanh.

- Đẹp không?
Quả nhiên Tô Xán thấy Lâm Lạc Nhiên nheo mắt lại, nhìn mình cười.

Con yêu tinh này tức giận vẻ mặt hoàn toàn khác nội tâm, không thể biết được ẩn dưới nụ cười quyến rũ mê hồn kia đang tính toán trò gì khiến người ta không tiếp thu nổi.

- Ngực tôi to hơn hay ngực Đường Vũ to hơn? À phải, hình như của Lưu Hiểu Tĩnh không phải nhỏ.

Nếu đổi lại là người khác, tình cảnh khác, câu này đủ khiến máu nam nhân sôi sùng sục, nhưng Tô Xán không dám tiếp thụ, quay người ra đường vẫy taxi:
- Mình phải về đây.

- Tô Xán, lời hứa của cậu đâu, nếu cậu không phải là nam nhân thì đi đi, tôi không ngăn cậu.
Giọng nói mang theo vẻ ngạo mạn riêng biệt của Lâm đại tiểu thư, nhưng lại có chút gấp gáp hờn giận:

Tô Xán thu bàn tay đang giơ ra lại, chiếc taxi vừa mới giảm tốc độ lại tăng tốc vọt qua, y biết Lâm Lạc Nhiên nói tới món quà Giáng sinh, ít nhất mình nợ cô ấy một lời giải thích, hít sâu một hơi quay lại đi tới trước mặt Lâm Lạc Nhiên:
- Chuyện ngày hôm đó, là do mình và Lưu Hiểu Tĩnh có chút xung đột ... Vì thế cô ta, không phải mình kiếm cớ, nhưng chuyện không phải như bạn nghĩ.

- Chuyện Lưu Hiểu Tĩnh tôi biết rồi.
Lâm Lạc Nhiên quay đầu sang bên, khóe mắt vẫn nhìn Tô Xán:
- Tôi chỉ hỏi quà của tôi đâu?

- Đánh nhau với Vệ Đinh Đinh nên làm rơi mất ...

- Là cậu đánh người ta, không phải là đánh nhau.
Lâm Lạc Nhiên nói một nửa lại chuyển lời:
- Chuyện vệ Đinh Đinh cũng không cần giải thích, rốt cuộc hắn nói gì khiến cậu nổi giận.

Phản ứng của đám Vệ Đinh Đinh hôm đó quá khác thường, đám người đó rất sĩ diện, làm gì có chuyện mấy người lại để Tô Xán đánh cho như thế mà không có chút phản kháng nào, lại còn làm như thương tích nặng nề lắm. Ở trạm xá băng bó xong làm ra vẻ không coi thương tích ra gì, rộng lượng không tính toán với Tô Xán, thực sự coi cô là con ngốc sao? Vệ Đinh Đinh thông minh, tin rằng đã tìm hiểu về Tô Xán, có lẽ hắn gài bẫy cho Tô Xán nổi giận, không thể đơn giản là chỉ vì ngăn cản Tô Xán đuổi theo mình.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 173: Mỗi người một nửa

D

ưới ánh đèn đường vàng vọt, Tô Xán và Lâm Lạc Nhiên đứng đối diện với nhau, chỉ cách hai bước chân, vẽ ra bức tranh lãng mạn, ấm áp, không ai phải gồng mình làm ra vẻ tự nhiên như lúc nãy nữa, dần dần lộ ra tình cảm thật của mình.

Tô Xán nhẹ nhàng nói:
- Không quan trọng, dù sao hắn đáng ăn đòn.

- Hôm nay tôi mua quà cho mọi người, không có phần của cậu, cậu có giận không?

Không tức giận mà được à, nhưng mình có thể tỏ ra giận sao? Tô Xán cười:
- Mình nói rồi, mình hiểu mà, không cưỡng cầu.

Ánh mắt Lâm Lạc Nhiên hơi lấp lóe, rất giảo hoạt, như tóm được đuôi của Tô Xán vậy:
- Vậy lúc tôi quay lại cười với Đào Chử Hồng, cậu cũng không giận phải không?

Tô Xán càng cười tươi hơn:
- Đương nhiên rồi, làm sao mình phải giận cơ chứ?

- Ngay từ câu đầu tiên, cậu đã nói trái lòng, không ngờ Tô Xán thật thà ngày nào bây giờ lại biến thành kẻ nói dối không chớp mắt như thế.
Lâm Lạc Nhiên vừa lắc đầu vừa tặc lưỡi:

Được rồi đại tiểu thư cô thông minh nhìn ra người ta nói lời trái lòng, không biết cho người ta giữ chút thể diện à? Tô Xán ngứa tay, muốn đánh cái mông cứ vểnh lên như trêu tức mình của Lâm nha đầu.

- Được rồi, trường hợp đó nếu là anh tôi thì sẽ không vui, Uy Uy cũng khó chịu, cậu là bạn thân của tôi thế nên lần sau nếu có trường hợp như vậy, tôi cũng cho cậu quyền được giận.

Ai cần cái quyền quái quỷ đó làm gì, Tô Xán dở khóc dở cười.

- Tôi chưa tới mức vô tâm tới mức đó đâu, đây là quà của cậu.
Lâm Lạc Nhiên kéo túi xách ném cho Tô Xán một cái hộp.

Tô Xán thuận tay mở ra, là socola hơn nữa là socola Italia, rất đắt tiền, có hơi ngẩn ra, socola cũng giống như hoa hồng, không phải thứ tặng tùy tiện.

Lâm Lạc Nhiên hơi đỏ mặt, nói nhanh:
- Đừng hiểu lầm nhé, cái này là để bù cho lễ Giáng Sinh thôi, khi đó đã nói trước rồi ... Được rồi cậu không đi thì tôi cũng đi, mệt chết thôi, phải về nhà tắm rồi đi ngủ.
Nói xong phất tay một cái:
- Ngủ ngon.

- Đợi đã.
Tô Xán sao còn không hiểu tâm ý của Lâm Lạc Nhiên, bẻ socola một nửa cho vào mồm, một nửa đưa cho cô:
- Quà giáng sinh của mình cũng là socola, vừa vặn, mỗi người chúng ta một nửa.
Rồi không dám nhìn mặt Lâm Lạc Nhiên chạy ra đường bắt một cái taxi đi mất.

Chiếc xe đi rất xa rồi, Lâm Lạc Nhiên vẫn ngây ra, sau đó gấp miếng socola vào túi sách, quay người hậm hực đi vào biệt thự, lẩm bẩm:
- Ai muốn cùng cậu chia mỗi người một nửa...
Nói tới đó chợt nghĩ ra cái gì đứng lại, lấy miếng socola ra:
- Lại còn là nửa nhỏ nữa, cố ý à?

Đó là món quà Lâm Lạc Nhiên thấy tuyệt vời nhất được nhận từ trước tới giờ.

…….

Vậy là mâu thuẫn với Lâm Lạc Nhiên kết thúc, trước đó chỉ cần bình tĩnh lại không khó đoán được đầu đuôi câu chuyện, cả hai đều không còn khúc mắc gì với nhau nữa, quan trọng là giải quyết thế nào, cả hai đều biết tình cảm của nhau, nhưng lại không thể công khai, khi nói ra, sẽ không thể làm bạn với nhau được bình thường được nữa, tương lai rồi sẽ tới một ngày chuyện này phải có một kết thúc, nhưng không ai muốn nhắc tới, nghĩ tới, cũng như không ai muốn "đau ngắn hơn đau dài", đoạn tuyệt quan hệ với nhau vậy.

Lâm Lạc Nhiên tuy lấy hai người Uy Uy làm cái cớ, cho Tô Xán giận, là ngầm thừa nhận để có có chút quyền "bạn trai " rồi.

Tô Xán bẻ tặng lại Lâm Lạc Nhiên socola cũng có hàm ý cô biết, tình cảm của mình, còn việc bẻ nửa nhỏ thuần túy là ngẫu nhiên, không phải như Lâm Lạc Nhiên nghĩ.

Tóm lại chuyện vừa rồi làm sự hiểu ngầm ăn ý của Tô Xán và Lâm Lạc Nhiên tăng thêm một bậc, đây là trạng thái tuyệt vời nhất, giống như hồi ở Hạ Hải, sau cái đêm hôm đó, Tô Xán và Đường Vũ ăn ý không nói tới nó, chỉ tập trung hưởng thụ ngày tháng bên nhau vậy.

Tô Xán vừa xuống xe ở cổng tiểu khu, trả tiền xong thì di động trong túi rung lên, mở ra xem là một tin nhắn của Đường Vũ :" Giảng hòa với Lạc Nhiên rồi phải không?" làm y sợ hết hồn quay đầu nhìn quanh, không thấy bóng dáng Đường Vũ đâu.

Nghĩ một lúc, Tô Xán bấm điện thoại gọi cho Đường Vũ, bên kia nhanh chóng bắt máy:
- Em đang ở đâu thế?

- Em đang ở nhà bà ngoại.
Giọng Đường Vũ nửa đùa nửa thật:
- Sao gọi điện lại nhanh như thế, chột dạ?

- Ai nói cho em biết, anh chỉ sợ em nghĩ nhiều thôi.
Tô Xán kiếm một chỗ vắng người ngồi xuống, dù có chút tình cảm vi diệu với Lâm Lạc Nhiên thật, tin rằng sau buổi tối Giáng sinh đó khó có thể giấu được Đường Vũ, nhưng Tô Xán không bao giờ làm gì tổn thương tới cô, cho nên vừa rồi chỉ hơi bất ngờ, y có đủ thản nhiên để thẳng thắn với Đường Vũ:
- Sao em lại biết anh và Lạc Nhiên đã giảng hòa?

Nghe giọng nói của Tô Xán, Đường Vũ thở phào, mặc dù Tô Xán là chàng trai đầu tiên cô yêu, hoàn toàn không có kinh nghiệm nào trước đó, nhưng cô không ngây thơ cho rằng Tô Xán chỉ có tình cảm với một mình mình, đại khái đây là bệnh chung của tất cả nam nhân đi, nam nhân có thể nảy sinh tình cảm với nhiều cô gái một lúc, chỉ khác là tình cảm đó phân hơn kém, trong tim nữ nhân thì chỉ chứa một người, người đó chưa đi thì người khác không tiến vào được.

Mặc dù trước mặt Tô Xán, Đường Vũ luôn hạnh phúc vui vẻ, nhưng kỳ thực trong lòng cô vẫn luôn chất chứa nhiều thứ, giống như có cái dằm nhỏ, không làm người ta đau, nhưng khi chạm phải khiến người ta không hề thoải mái.

Đường Vũ biết Tô Xán luôn có tình cảm với Trần Linh San, chẳng qua người Tô Xán chọn là cô, sau đó cô rời Hạ Hải, chắc chắn càng ủ mầm cho tình cảm đó phát triển, cuối cùng Tô Xán lần nữa rời bỏ Hạ Hải đuổi theo cô, tình cảm với cô trước sau như một, thế nên Đường Vũ đành phải chấp nhận sự tồn tại của hình bóng khác trong tim Tô Xán.

Tô Xán càng ngày càng ưu tú, gia cảnh tốt, bản thân tự sáng nghiệp thu được thành tích đáng nể, ngoại hình ưa nhìn, tính cách lại tốt, biết quan tâm, không uống rượu, không hút thuốc, đôi lúc hơi mặt dày một chút nhưng đó không phải là khuyết điểm, lại còn là sức hút với cô gái, khiến người ta không thấy khô khan nhàm chán.
Các cô gái chỉ cần tiếp xúc với Tô Xán lâu ngày, khó tránh khỏi sinh tình cảm, giống như bạn những người bạn cùng phòng của cô, đều có thiện cảm với Tô Xán ở mức độ khác nhau, chỉ vì biết chuyện cô và Tô Xán nên không cho thiện cảm đó phát triển thêm mà thôi.

Chuyện Tô Xán và Lâm Lạc Nhiên dù từ lâu cô xác định mối quan hệ này khó tiến thêm một bước nữa, cô cũng cố tình lợi dụng mối quan hệ này ngăn cản các cô gái khác tiếp cận Tô Xán, cũng như để Tô Xán không để ý tới cô gái khác nữa.

Đến nay Tô Xán vẫn thể hiện xứng đáng với sự tin tưởng của cô, nhưng Đường Vũ không quên thi thoảng cảnh cáo một chút cho Tô Xán biết.

- Một người bạn kể cho em chuyện xảy ra ở buổi tụ hội của anh rồi, nghe giống như Lạc Nhiên đang tái hiện lại bữa tiệc Giáng sinh kia vậy, cô ấy phát tiết đủ rồi tất nhiên sẽ giảng hòa với anh thôi.

Tô Xán nghe Đường Vũ nói thế hơi ngớ ra, quả thực Lâm Lạc Nhiên đầu tiên là cố tình làm mình ghen tỵ, sau đó lại đánh Đào Chử Hồng, có vẻ khá giống diễn biến của tiệc Giáng sinh hôm đó, vậy mà mình không nhìn ra, nha đầu này thật đáng sợ, không ở hiện trường mà còn nhìn thấu hơn mình.

- Vậy Lạc Nhiên tặng cho anh cái gì?

Tô Xán lại lần nữa giật mình đứng dậy, dù biết không có khả năng, đầu vẫn không kìm được một vòng, quát:
- Này, không được dọa anh, có biết anh đang ngồi một mình trong đêm không hả?

Đường Vũ không khỏi có chút đắc ý:
- Vậy là em lại đoán trúng rồi hả?

Nha đầu này đáng sợ hơn cả ma nữa, Tô Xán cũng không dại nói thật hoàn toàn:
- Cô ấy tặng anh một phong socola, anh bóc ăn luôn tại chỗ.

- Anh ăn luôn? Anh anh đúng là hết nói.

Đầu kia điện thoại Đường Vũ sửng sốt, sau đó cười khanh khách, Đường Vũ rất ít khi cười ra tiếng như vậy, Tô Xán nghe mà tâm tình cũng vui vẻ theo rất nhiều, cảm giác này thật tốt.

- Tại anh đó, mẹ em nghe thấy tiếng của em rồi.
Đường Vũ nén cười, hạ giọng nói nhanh:
- chúc ngủ ngon.

- Chúc em ngủ ngon.
Tô Xán tắt mày.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 174: Năm mới vui vẻ

Tết đã tới, Tết năm nay trong nhà rất náo nhiệt, Tằng Na đem căn nhà của mình ở khu Thành thị vật ngữ cho thuê, Tằng Toàn Minh được Ủy ban kế hoạch phân nhà, tới Dung Thành nhậm chức, nhiệt tình với chứng khoán của ông vẫn không suy giảm, có điều biết tiết chế hơn nhiều, ném tiền vào TTCK không nhiều, hiện giờ tính ra có chừng 500.000, một khi lãi vượt quá con số đó là chuyển thành tiền mặt.

Theo truyền thống gia đình, cả nhà lại sang nhà cậu cả ăn Tết, so với năm đầu lên Dung Thành vắng vẻ quạnh quẽ, năm nay vui hơn nhiều, cái không khí Tết ở Hạ Hải lại tràn về.

Tô Xán chẳng lúc nào nhàn rỗi, khi thì bị mẹ gọi:
- Tô Xán, con mang bát ra bàn này.

Lát sau thì giọng chị cả từ bếp truyền ra:
- Chủ tịch Tô, chưa có đồ uống này, đi mua đi, mua bia thôi không mua rượu đâu, gọi Viên Viên theo, nó chỉ ngồi chơi chẳng làm gì cả.

Còn Tằng Viên vì học ở Dung Thành, nên thường xuyên chạy tới nhà chị cả, quen được một đám bạn của ủy ban kế hoạch, năm nay đã 15 tuổi, vẫn trắng tròn đẹp đẽ, rất thân với Trâu Tiểu Chường 16 tuổi, con trai chủ nhiệm ủy ban kế hoạch.

Nhà Trâu Tiểu Cường và Tằng Toàn Minh quan hệ khá tốt, thường xuyên sang chơi, tự nhiên như ở nhà, đương nhiên một phần là vì thiện cảm mông lung của thiếu niên với chị gái nhà bên, cứ tới ngày lễ Tết, chỉ cần Tằng Na ở nhà là hắn sẽ tới ăn chực, Tằng Toàn Minh không coi hắn là người ngoài.

Có điều hôm nay Doãn Thục Anh thấy Trâu Tiểu Cường là lạ, thằng bé này trước kia sang nhà mình, mồm ngọt sớt chạy ra chạy vào giúp việc nọ việc kia, hôm nay lại câu nệ khách khí.

Trâu Tiểu Cường và Tằng Viên ngồi trên ghế sô pha ăn long nhãn khô và hạnh nhân, mắt cứ len lén nhìn Tô Xán, mãi mới hạ thấp giọng hỏi:
- Tằng Viên, anh ấy tên là Tô Xán à?

Tằng Viên mắt nhìn chằm chằm xem TV, vừa rồi Tô Xán gọi đi mua đồ cũng mặc kế, lấy cớ bận tiếp khác, gần đây hắn rất bất mãn với Tô Xán vì cướp vị trí của mình trong lòng chị:
- Ừ, có vấn đề gì sao?

- Anh ấy chính là Tô Xán!?

Tằng Viên kỳ quái hỏi lại:
- Anh trai em, chả lẽ em không biết, đúng anh ấy là Tô Xán, con trai cô em là Tằng Kha.

Hiện giờ nhìn Tô Xán chạy ra chạy vào bê bát dọn đũa, bị sai như sai vặt, thi thoảng căm tức trừng mắt với Tằng Viên, Tằng Viên cứ lờ đi, so với lời đồn thật khác biệt quá lớn, nhưng mà hắn không dám kể với Tằng Viên, nếu không Tô Xán biết do hắn kể chuyện "xấu" của mình bên ngoài, dám xách chai bia đập vỡ đầu hắn giống đập xe của người ta lắm, đám nha nội ở ngoài hung hăng bao nhiêu, về nhà ngoan ngoãn bấy nhiêu, bởi vì chúng biết bên ngoài mình có thể làm vương làm tướng đều là nhờ trong nhà.

Trước bữa cơm, Tằng Toàn Minh gọi Tô Xán vào thư phòng, bên trong có cả cha, Tô Xán cẩn thận đóng cửa lại.

Tằng Toàn Minh và Tô Lý Thành đang giao lưu.

- Tháng 8 năm ngoài, kỷ yếu 178 của cuộc họp chính phủ ghi, yêu cầu cục quy hoạch xác định quy hoạch dài Phủ Hà trước ngày 24 tháng 12, sau đó

do trung tâm dự trữ đất đi thực thi công tác, cuộc họp do Đào Xương Binh chủ trì, tham dự có viện trưởng viện kiểm sát, tòa án.

- Chuyện này sang năm sẽ mang ra tòa xét xử, ở cuộc họp thường ủy, bí thư Vương chỉ ra cụ quy hoạch đưa ra công văn "công tác tiền kỳ triển khai quy hoạch đường Phủ Hà" là vượt quyền, không được lấy làm chỗ dựa để giải tỏa.

Tô Lý Thành gật đầu:
- Em nghe nói đó là trò đục nước béo cò của Đào Xương Bình, cái gọi là công tác tiền kỳ kia định nghĩa rất rộng rãi, dự trữ đất đai cũng có thể coi là công tác tiền kỳ, cho nên có thể đẩy cho hành vi tự tiện chủ trương của trung tâm dự trữ đất đi, không mò được tới ông ta.

Lúc này Tô Xán ngồi một bên chờ đợi, Tằng Toàn Minh nhìn sang, vừa lên tiếng đã mắng:
- Thằng bé này, đây là chuyện người lớn, đời thùa nào cậu cần cháu ra mặt, đã thế cháu lại còn kéo cả con trai bí thư Vương đi đập xe của người ta, chuyện này đồn ra, người ta nhìn cậu thế nào? Người ta cho rằng cậu hẹp hòi báo thù biết không hả?

What !?? Đồn đại kiểu gì mà lại thành mình và Vương Uy Uy đi đập xe của người ta rồi? Từ một chuyện trí kế vô song của mình, bị biến thành một tên lưu manh, mình mà biết tên mất dạy nào hủy thanh danh của minh, thì mình bóp cổ nó.

Tô Xán giải thích:
- Cậu, làm gì có chuyện đó, là Đào Chử Hồng tự đập xe của hắn mà, cháu có thể kể tên hàng chục người có mặt khi đó làm chức, sao đổ lên đầu cháu.

- Đừng tưởng cậu không biết, chính cháu bảo người ta lái xe tới dưới lầu, nếu không sao nó lại tự đập xe mình.

Ặc, sao cậu biết rõ thế, như tận mắt nhìn thấy vậy?

Tằng Toàn Minh hừ một tiếng:
- Nếu cậu muốn truy cứu chuyện của Đào Chử Hồng thì gọi điện cho Triệu Lập Quân một tiếng, có kẻ không dám khai sao? Những chuyện này rất phức tạp, cháu không rõ thì đừng dính vào, không đơn giản như cháu nghĩ đâu.

Tô Xán vỗ đầu, tại sao lại quên mất Triệu Lập Quân rồi, có điều y đập xe còn do một nguyên cớ khác cho nên cũng không giải thích, ngồi nghe cậu cả mắng mỏ gần nửa tiếng, thấy cậu cả nguôi giận rồi, Tô Xán mới dè dặt hỏi:
- Đào Xương Bình giảo hoạt như thế, vậy vị chủ nhiệm Chương kia thành dê thế tội rồi? Còn nhà đầu tư, chắc cũng không phải là tập đoàn Nam Ninh nốt ạ?

- Thu lưới quá sớm, tất nhiên là không có gì hết, nhưng ít nhất cũng ngăn được đám người kia cắt xẻo lợi ích quốc gia.

Tô Xán lòng trầm xuống, thế là bọn chúng phủi sạch sẽ liên quan rồi, đoán chừng tin đồn kia do đám Đào Chử Hồng bóp méo tung ta, dù sao tin đồn lan đi luôn có nhiều bản, con người ta luôn chọn lấy điều mình muốn tin. Có lẽ với không ít người nghe đủ phiên bản lẫn lộn nhau sẽ tự đưa ra kết luận câu chuyện là cháu trai Tằng Toàn Minh ỷ thế quen biết con bí thư thành ủy đập xe Đào Chử Hồng, với người dân thường mà nói, chẳng qua là chó cắn chó, cho họ thêm đề tài nữa chửi bới con cái nhà giàu và đám hoàn khố nha nội thôi, Tô Xán hiểu rõ tâm lý tiểu dân này.

Trước kia lên mạng cứ có đề tài thế này là mình hùa vào chửi, bất cần biết, tóm lại đám con ông cháu cha luôn khốn kiếp, giờ chuyện rơi vào đầu mình mới thấy khó chịu.

Ít nhất cho dù bị gọi là chó cắn chó thì Tô Xán cũng muốn làm con chó khôn hơn, không phải là chó điên cắn càn.

…….

Tiếp đó mợ cả gọi mọi người ra ăn cơm, trước khi ăn tất cả tập trung chụp bức ảnh gia đình.

- Tôi đã xem báo cáo công tác của Đại Dung, chẳng nhẹ nhàng hơn báo cáo chính phủ là bao, cái gì cũng có, cả công trình quân sự cũng dính dáng vào. Trong bữa cơm, Tằng Toàn Minh nói:

Gần đây báo tài chính Dung Thành cho đăng đánh giá về phương thức kinh doanh Đại Dung xưa nay luôn là "tăng", bọn họ gần như xuất kích bốn phương, đầu tư khắp mười mấy thành phố, bắc lên Trầm Dương, nam hạ Hải Nam, đông tới Thượng Hải, tây tiến Lạp Tát. Ngành nghề cũng có mười mấy cái, mậu dịch, chế tạo, văn hóa, in ấn, bán lẻ, lợi thuế là 300 triệu.

Năm ngoái Tô Lý Thành lên làm tổng giám đốc, vị trí này tuy hiển hách, nhưng phong ba áp lực lớn, bao nhiêu người nhòm ngó, năm nay thành phố ra chỉ tiêu phải giữ được giá trị tài sản quốc hữu.

Trong mắt người ngoài Đại Dung trải qua bến cố cực lớn, thời gian điều chỉnh giá trị cổ phiếu mất 24%, đó là lần mất giá cổ phiếu kỷ lục của mười năm qua, nói lên lòng tin bên ngoài với Đại Dung đã mất rất nhiều, không đánh giá cao tân chủ tịch Tôn Gia Dũng và tân tổng giám đốc Tô Lý Thành, không có bàn tay cứng rắn của Từ Trưng, muốn chiếc hàng không mẫu hạm này thuận buồm xuôi gió, giữ được giá trị tài sản, tuy là yêu cầu thấp nhất của quốc tư ủy, song khó làm được.

Năm ngoái tuy đã gồng mình vượt qua khó khăn, nhưng năm nay mới là khảo nghiệm thực sự.

- Em cũng nhìn ra vấn đề này, mặc dù nói là đầu tư đa nguyên hóa theo lý thuyết không bao giờ để toàn bộ trứng trong một cái giỏ, khiến tập đoàn phát triển ổn thỏa hơn, nhưng lại làm tài nguyên phân tán, trói buộc sự phát

triển, từ căn bản mà nói cơ cấu này không hợp lý. Trước kia chủ tịch Từ còn thì nhờ uy tín lớn đỡ hơn, bây giờ nhiều nơi em phát hiện không động vào được nữa ... Em thấy cây cối quá um tùm, đến lúc cắt tỉa cành lá để phát triển vững mạnh hơn.

- Tôi cũng nghĩ như thế.
Tằng Toàn Minh và Tô Lý Thành cùng cụng chén:

Mợ cả trách hai bọn họ bữa giao thừa mà còn đem công việc vào, Tằng Kha và Tô Lý Thành đành phải ngừng thảo luận, không khí bữa cơm vui vẻ, nhưng những điều nghe được lại in sâu vào đầu Tô Xán. Tối hôm đó ngủ lại nhà cậu cả, Tô Xán một mình đứng bên cửa sổ, nhìn bầu trời đêm, đằng xa có một quả pháo hoa bắn lên nửa tầng không, sau đó bùng nửa ánh lửa sáng lạn nhất.

Tô Xán còn nhớ năm thứ nhất học đại học, chính là thời gian này về nhà, cha mẹ đang lo lắng chuyện tổng công ty trọng tổ, không bao lâu sau Cty công trình số 4 vì thế bị vứt bỏ như đứa con không cha không mẹ, từ đó đi xuống không còn gì vực dậy được nữa. Rất nhiều người bị cho thôi việc, cây cỏ trong tiểu khu khô héo, sân thượng đầy cỏ hoang, đại bộ phận phải đi tìm lối thoát khác, như cha mẹ Tiết Dịch Dương, Lưu Duệ, cha mình bám vào công ty, làm chức bảo vệ lương lúc có lúc không ...

Bây giờ cha vì muốn tăng cường chỉnh hợp tài nguyên, tất nhiên sẽ cắt bỏ cành lá, công ty công trình số bốn hẳn sẽ một trong những công ty gặp vận mệnh bi thảm, tiếp theo đây cuộc đời rất nhiều người sẽ biến đổi hoàn toàn.

Gia đình mình từng là một trong số đó.

Bằng cách này hay cách khác, lịch sử lại kéo mọi thứ về đúng quỹ tích của nó.

Lần trước cha là nạn nhân, lần này sẽ là tội đồ trong mắt vô số người, cha làm thế là đúng hay sai? Mọi thứ đâu phải phân rõ đúng sai như vậy?

Thành phố trong bóng đêm bị liên tục tiếng pháo hoa nổ đì đùng làm rực sáng.

Di động vang lên, là tin nhắn của Đường Vũ :” Tô Xán, năm mới vui vẻ.”

"Năm mới vui vẻ."

Trả lời tin nhắn, bỗng nhiên Tô Xán muốn rơi nước mắt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 175: Đầu năm leo núi

S

áng mùng một đầu năm, cả nhà đi lên núi, cha mẹ Tô Xán không quá sùng bài thần phật, thường không lên chùa vào ngày mùng 1, vì quá đông đúc, nhưng mợ cả rất thành tâm, nên Tô Xán bị đẩy lại ở nhà cậu cả làm ma thế mạng.

Tô Xán đang ở lưng chừng núi, phía dưới là đám đông nghìn nghịt, kéo dài lên tới tận đỉnh, cả một ngọn núi lớn mà bị người ta chen lấn tới chỗ để chân cũng sắp không còn nữa rồi, nhìn đâu cũng chỉ thấy người là người.

Tằng Triệu Đinh quay đầu lại gọi Tô Xán và Tằng Viên đi theo nhóm tránh bị thất lạc, hôm nay leo núi không chỉ có mình đại gia đình họ Tằng, còn có một chiến hữu của Tằng Toàn Minh, hiện giờ cô gái đi bên cạnh chị cả Tằng Na chính là con người chiến hữu đó, học năm 2 ĐH dân tộc TW, là cô gái rất dịu dàng ít nói. Tằng Na thời cao trung cũng lù lù như xe lu, bây giờ thì mồm mép tía lia, thi thoảng còn quay đầu về phía Tô Xán, rõ ràng chủ đề có liên quan tới mình, Tô Xán ghét nhất chị cả cứ gán ghép mình với nữ sinh kia, khiến người ta đỏ mặt tía tai, nhân cơ hội có điện thoại, tụt lại đằng sau.

Nửa chừng nhận được điện thoại của đám Vương Uy Uy, Tô Xán kiếm cớ tách nghe điện thoại, nghe thấy ba cái miệng tranh nhau nói, bên này lại ồn ào, mãi mới nghe ra được là tới mùng 3, ba người Vương Uy Uy cùng Vương Bạc rời Dung Thành về nhà ở Bắc Kinh, khả năng mùng 10 quay lại, khả năng là không, đợi khai trường rồi đi học luôn.

Lâm Lạc Nhiên cuối cùng còn gửi cho Tô Xán một cái tin nhắn :" Nếu tôi không quay về Dung Thành nữa thì chúng ta gặp lại ở Thượng Hải nhé, nếu nhớ tôi cứ gọi điện, đừng để Đường Vũ biết là được."

Nha đầu này càng ngày càng không biết giới hạn rồi, nhưng chính vì thái độ tự nhiên của Lâm Lạc Nhiên quan hệ hai người nhanh chóng quay trở lại như xưa.

Mọi người phía trước hình như gặp được người quen, Tằng Toàn Minh và Tô Lý Thành tươi cười tới bắt chuyện, xem dáng vẻ đối phương là trên quan trường, mùng một lên núi thắp hương là truyền thống, mà núi núi quanh đây chỉ có có vài cái thôi, đường núi thì chật hẹp, người thì đông, gặp người quen cũng chẳng có gì.

Nghe chào hỏi Tô Xán mới biết là cục trưởng Vương của cục Văn hóa, rất là nhiệt tình, cứ dứt khoát kéo cả nhà bọn họ tới Tố Khanh hậu viện rất có tiếng ở ngọn núi ngày nghỉ ngơi.

- Trương đạo nhân pha trà giỏi lắm, mọi người leo núi cũng mệt rồi, vừa vặn có thể nghỉ ngơi một chút, chúng ta đi xem những kiệt tác của bậc thầy hàng đầu đạo môn.

Tết nhất mà người ta đã mời nhiệt tình như thế làm sao mà từ chối được, vả lại leo núi cũng mệt rồi, có chỗ nghỉ ngơi cũng tốt.

Tới Tố Thanh hậu viện, kiến trúc làm bằng gỗ, hàng rào tre lởm chởm, sân đất, giếng nước tròn kè đá, chỉ thiếu vài con gà chạy lanh quanh nữa là tạo thành cảnh ngôi nhà thời cổ. Đi qua cửa mời biết ấn tượng bên ngoài là sai lầm, trần nhà cao, cột gỗ lớn, sàn gỗ sáng bóng, không sơn son thiếp bạc cầu kỳ, nhưng nhìn chất gỗ là không ai dám coi thường giá trị của nó.

Trương đạo nhân tên thật là Trương Tố Khanh nghe nói đã trên bốn mươi rồi, nhưng mà nhìn chỉ trên ba mươi, vài phần tiên phong đạo cốt, mọi người cung kính cúi chào, Tô Xán nghĩ thằng cha này mà đi lừa đảo thì tiền tình song thu.

…..

Lúc này cũng có một nhóm người đang đi về phía bọn họ.

- Tưởng Giới Thạch thời trẻ ở Thanh Sơn gặp một vị đạo sĩ, đạo sĩ ấy nói với ông ta một câu "Thành bất ly Xuyên - Tứ Xuyên, bại bất ly Loan - Đài Loan", vạn vật trên đời đều có trời định, có lẽ Tưởng Giới Thạch không bao giờ ngờ được một thuật sĩ giang hồ dùng 8 chữ đã tóm gọn hết cuộc đời ông ta. Đương nhiên đây chỉ là một chuyện vui dân gian tương truyền thôi, cũng chẳng biết xuất hiện từ khi nào. Phía trước là Tố Khanh trà viên, trong ấy có tác phẩm của họa gia Đạo môn Trương đạo nhân, thị trưởng Đào, mời đi bên này.
Thư ký Lưu Bình đi trước dẫn đường, Đào Xương Bình và cháu Đào Chử Hồng nhàn nhã lên núi.

Đào Xương Bình tuổi chạc bốn mươi, đang lúc sự nghiệp thuận buồm xuôi gió, nếu như không có gì bất ngờ, kết thúc nhiệm kỳ này rất có khả năng trở thành thị trưởng Dung Thành.
Sự kiện ủy ban kế hoạch cho dù có Vương Bạc đích thân đứng ra yêu cầu xử lý thì cũng chẳng đụng chạm được tới ông ta, cùng lắm về dư luận hơi mất mát một chút, dư luận trên quan trường không phải luận tốt xấu đúng sai mà là uy và thế, Vương Bạc lật lại quyết định chính phủ làm ông ta mất uy, mục tiêu chiến lược của Tập đoàn Nam Ninh gặp trở ngại, khiến ông ta mất thế. Đào Xương Bình lòng bực bội, nhưng vẫn âm thầm tích trữ lực lượng.

- Chuyện trọng tổ Xuyên Hàng lần này có nắm chắc không?

Đào Xương Bình chỉ mắng Đào Chử Hồng vài câu vì chuyện đập xe kia, xưa nay ông ta biết tính cách ngang bướng của đứa cháu này, nhưng có bản lĩnh.
Khai phát đất là chuyện lâu dài, lần này không thành cũng chẳng sao, nhưng trọng tổ Xuyên Hàng là chuyện gấp, thành công là chính tích có thể nhìn thấy ngay được, nếu tập đoàn Nam Ninh tham gia vào, có lợi cho việt lôi

kéo đầu tư, khai thông chuyến bay là chính tích mười mươi, đem lại cả con số kinh tế đẹp đẽ, đảm bảo chắc chắn ghế thị trưởng của ông ta sau này.

- Cha cháu và cao tầng Xuyên Hàng đã tiếp xúc, phó tổng giám đốc Lý biểu thị hoan nghênh phương án hợp tác của tập đoàn Nam Ninh, chúng ta có thể đưa giá cao hơn, song muốn nắm chắc vẫn không thể thiếu tiếng nói chú ba ạ.
Đào Chử Hồng rất biết nịnh nọt.

- Được rồi, chú sẽ nói với tiếng với bên ấy.
Đào Xương Bình rất hài lòng, ông ta cũng biết Vương Bạc đang dùng thế lực của mình tham dự, nên trọng tổ Xuyên Hàng còn ý nghĩa nữa là xả hận sự kiện ủy ban kế hoạch.

Đi tới gần Tô Khanh trà viên thì đoàn người bọn họ bị ngăn lại:
- Xin lỗi, hôm nay Trương đạo trưởng có khách.

Lưu Bình hỏi là khách gì, đạo đồng cũng không rõ, lúc này có một đạo sĩ ba mươi, nhìn ra được lai lịch mấy vị khách này không nhỏ, đuổi đạo đồng đi, thành thực trả lời:
- Có cục trưởng Trương của cục văn hóa và chủ nhiệm Tằng của ủy ban kế hoạch, nếu các vị không ngại để tôi vào báo một tiếng.

Mặt Đào Chử Hồng tức thì biến thành khó coi, đúng là oan gia hẹp lộ, mặc dù tối hôm đó cùng với đám đồng bọn tung tin đồn các kiểu về sự kiện đập xe, cố tình quấy lộn mọi chuyện lên giảm bớt phần nào ảnh hưởng, nhưng lừa người chứ không lừa được mình, tới giờ hắn vẫn không nuốt trôi được cơn giận đó, nhưng chuyện bị truyền vào trong nhà, cha hắn gọi điện mắng cho một trận, Đào Chử Hồng không thể trực tiếp tính xổ với Tô Xán.

Đào Xương Bình xua tay:
- Thôi, không uống trà nữa cũng được.
Nói xong xoay người đi sang hướng khác, cả dòng người đi theo.

……

- Đào Xương Bình cũng tới?

Sau khi nhà Tô Xán xuống núi gặp được một vị phó thư ký trưởng thành ủy mới biết chuyện này:
- Vốn ông ấy muốn vào trà viên, song lại không vào, rất nhiều người nhìn thấy thị trưởng Đào đứng trước cổng Tố Khanh trà viên, sau đó rời đi. Đi cùng còn có cháu ông ấy Đào Chử Hồng, thư ký văn phòng chính phủ, tổng giám đốc Vương của mậu dịch Đại Giang ...

Sắc mặt Tằng Toàn Minh rất khó coi, chuyện này đồn đại ra không biết thành cái gì, nghe mà xem, chủ nhiệm Tằng thật ghê gớm, cả phó thị trưởng cũng phải tránh đường, cấp dưới "bắt nạt" cấp trên, kết hợp với cả chuyện Tô Xán đập xe của Đào Chử Hồng trước đó, gây nên ảnh hưởng rất không tốt.

Qua điều tra của Triệu Lập Quân, Tằng Toàn Minh biết được chính xác chuyện xảy ra hôm đó, những tin đồn bôi xấu Tô Xán kia không đoán cũng biết là thằng cháu mất dậy của Đào Xương Bình tung ra rồi, hai chú cháu nhà này đúng là nham hiểm như nhau.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 176: Nổi tiếng rồi

Triệu Tiểu Lộ là người Hạ Hải, hàng xóm với Tằng Na ở khu tập thể cục kiến thiết, về sau khu tập thể cũ giải tỏa, cục kiến thiết góp vốn xây nhà, nhà Tằng Na chuyển tới khu mới, còn nhà Triệu Tiểu Lộ tới Dung Thành, nhưng vẫn giữ liên hệ, còn nói nếu một trong hai người kết hôn, dù xa xôi vạn dặm cũng tới tham gia.

Bây giờ cả hai cùng ở Dung Thành, tất nhiên tìm đến nhau, tình bạn tuổi ấu thơ bao giờ cũng khăng khít nhất, cha Triệu Tiểu Lộ là một cán bộ cấp xử trong cơ quan tỉnh, không phải là quan nhỏ, nhưng ở cơ quan tình hiển nhiên không là gì cả.

Triệu Tiểu Lộ có một người bạn thân, nghe nói bạn của người bạn thân đó từng bị Đào Chử Hồng vứt bỏ, thường xuyên chửi bới hắn, có điều cô chỉ nghe vậy thôi, vì người bạn của bạn kia ở biệt thự, với cô mà nói có khoảng cách, cô không hòa nhập được vào vòng tròn của bọn họ, trong mắt bọn họ nam nhân vứt bỏ nữ nhân là tội đại ác, còn nữ nhân chơi đùa tình cảm nam nhân lại gọi là đầu tư tình cảm.

Hôm nay leo núi Triệu Tiểu Lộ nghe được rất nhiều tin tức, dù sao mấy từ "Tập đoàn Nam Ninh" , "Đào Chử Hồng" hay "phó thị trưởng" với cô mà nói quá xa xôi, cô hứng thú nhất là Tô Xán, người gần đây được đồn là đập tanh bành chiếc xe trị giá hàng triệu đồng của Đào Chử Hồng, nếu mà nhóm bạn kia của của cô ở đây, có khi Tô Xán được coi là anh hùng rồi.

Nhưng nhìn Tô Xán, Triệu Tiểu Lộ lại chẳng thấy giống nhân vật hoàn khố mà cô hay nghe nói, như nam sinh bình thường trong đơn vị, thậm chí còn có chút ngượng ngùng nhát gái.

Trên đường đi, Triệu Tiểu Lộ được nghe Tằng Na kể không ít chuyện xấu về Tô Xán, thi thoảng nổi hứng còn làm một câu đại loại như "Tô Xán, chị thấy em không có phong độ nam nhi gì cả, con gái nhà người ta tụt lại mà không biết đưa tay ra kéo một cái." Thường làm cô đỏ mặt, Tô Xán cũng không phản bác.

Khi xuống núi có điện thoại gọi tới, năm ngoái Triệu Tiểu Lộ và Tằng Kha cùng đi học lái xe, cùng xe còn có một nam một nữ, tuổi chạc bọn họ, thời gian học lái giúp đỡ nhau nhiều, rất hợp ý, thành bạn bè, vẫn giữ liên hệ. Hai người kia nói xe bọn họ ở dưới núi, đợi Triệu Tiểu Lộ tới đi chơi.

Ở con đường nhỏ nối đường vành đai 3 với Thanh Sơn có hai chiếc xe, một là chiếc Mazda 323, cái còn lại là Volkswagen Jetta, hai nam một nữ đang nói chuyện với nhau.

Trong đó có đôi tình lữ, nam là Trần Khắc Phàm học ở học viện hàng không dân dụng, đã ký hợp đồng với Xuyên Hàng, nửa năm sau lấy được bằng tốt nghiệp là có thể trực tiếp đi làm, trong nhà có người là cán bộ cao cấp của công ty hàng không.
Tằng Na nghe nói tới hắn còn có chút tơ tưởng, chả trách, phi công dù sao là nhân tài hiếm hoi, được làm phi công thì không chỉ yêu cầu kiến thức mà còn có sức khỏe, công việc ổn định, đãi ngộ còn cao, thực sự làm đảm bảo nhiều mặt.

Cô gái tên là Kiều Kiều, mặc chiếc váy hồng liền thân, tất lụa đen loại hình hòa trộn giữa thanh thuần và quyến rũ, rất dễ khiến nam nhân sinh tà niệm, sinh viên ĐH Dung Thành, gia cảnh dư dả, hai người bọn họ được coi là trai tài gái sắc. Nam tử khác tên là Nhạc Mẫn, trông cao lớn đẹp trai, cũng học ở học viên hàng không. Nhìn hai anh chàng này Tô Xán hiểu tại sao chị mình nghe nói họ tới lại có chút kích động khác thường.

Quả nhiên là hiệu ứng của anh chàng đẹp trai, Tô Xán không khỏi nhớ tới anh chàng Đặng Tùng Kỳ gầy gò đeo kính cận vẫn miệt mài đang theo đuổi

Tằng Na, xem ra cơ hội ngày càng mong manh.

Ba người nhìn thấy Tằng Na và Triệu Tiểu Lộ thì vẫy tay chào, là chàng trai duy nhất đi cùng hai cô gái, tất nhiên Tô Xán được Kiều Kiều nhìn một lượt.

Trần Khắc Phàm hay ghen, thấy bạn gái nhìn Tô Xán như thế là khó chịu rồi. Tằng Na chủ động giới thiệu:
- Đây là em trai tôi.

Trần Khắc Phàm không hỏi sâu hơn, hào hứng nói:
- Mọi người tiếp theo không có kế hoạch gì chứ, hôm nay chơi tới tối luôn ..

Còn chưa thảo luận vào chi tiết thì Trần Khắc Phàm có điện thoại, không đi qua bên nghe, đứng nói chuyện oang oang:
- Ừ, chúng tôi ở phía Thanh Sơn, sắp về rồi, đúng, tôi mời khách ... Còn chê ít? Mẹ tôi vừa cho một cái thẻ 100.000, thế đã thấy đủ chưa.
Cúp điện thoại, chẳng ai hỏi cũng nói:
- Một chiến hữu, là con trai cục trưởng cục quốc an, nghe nói hôm nay có hoạt động, hắn cũng đang chán chuyện tiếp khách nên tới ...
Rồi như vô tình liếc qua Tô Xán:
- Dù sao cũng nhiều người rồi.

Cái quái gì đấy, Tô Xán ngửi thấy mùi chua chua. Ninh Kiều Kiều thì ngồi dựa vào cửa sổ xe, cười rất tươi với Tô Xán, hình như chẳng hề ngại làm Trần Khắc Phàm ghen tuông thêm.

Triệu Tiểu Lộ cũng nhìn ra Trần Khắc Phàm không ưa Tô Xán, do dự không biết nên nhắc nhở không, nghe Tằng Na kể cũng biết Tô Xán không dễ trêu vào.

Nhạc Mẫn thì chỉ chú ý chơi game trên chiếc Samsung đời mới không hứng thú với màn ghen tuông này, kiêu ngạo thanh cao.

Tằng Na nhìn Trần Khắc Phàm và Tô Xán, mặt mang nụ cười nham hiểm, nói:
- Sao, có tiền tiêu vặt rồi nên định mời khách à?

Trần Khắc Phàm ra vẻ khiêm tốn:
- Không phải, tiền tiêu vặt mỗi tuần chỉ có 4000 thôi, thẻ tín dụng là đề phòng khi cần tiêu gấp, tiêu bao nhiêu sau này phải lấy tiền tiêu vặt bù lại bấy nhiêu.

Đây là một lần khiêm tốn bằng bốn lần tự kiêu, Tô Xán còn nhớ nói chuyện với Tiêu Húc, cha mẹ hắn một tháng kiếm được 1.200 đồng, mỗi tháng cho hắn 400 đồng tiền sinh hoạt, ở quê vậy là nhiều rồi, nhưng ở cái đất Thượng Hải chi phí sinh hoạt đắt đỏ, Tiêu Húc vẫn phải nhịn ăn nhịn mặc cực kỳ tiết kiệm mới đủ. Lúc mới vào trường Tô Xán chỉ được cho 600 đồng, sau khi biết y có bạn gái, Tô Lý Thành mới nâng lên 1.200.

Trần Khắc Phàm một tháng có 12.000 tiền tiêu vặt, gấp 10 lần Tô Xán, gấp 30 lần Tiêu Húc, chẳng thể trách hắn thích khoe khoang.

Kiều Kiều như có vẻ chú ý đặc thù với Tô Xán, mở cửa sau xe, nói với y:
- Cậu ngồi với xe chúng tôi nhé?

Trần Khắc Phàm không thể không chính diện nhìn Tô Xán rồi, mặc dù khó chịu, nhưng dù sao cũng là em trai Tằng Na, không tiện tỏ ra quá rõ ràng, đưa tay ra bắt tay Tô Xán, tự giới thiệu:
- Trần Khắc Phàm.

- Tô Xán.
Tô Xán bắt tay hắn.

- Tô ... Xán?
Trần Khắc Phàm nghiền ngẫm cái tên này, tay quên cả bỏ tay ra, ngạc nhiên nhìn y.

Tô Xán, cái tên này gần đây chỉ cần là trong nhà có chút bối cảnh đều không xa lạ gì, hắn không nghĩ mình nhầm người, vì Tô Xán đi với người chị họ Tằng Kha còn chưa đủ nói lên thân phận chàng trai này sao?

Tô Xán nhìn phản ứng Trần Khắc Phàm thì hiểu là hắn nhận ra mình là ai, rút tay ra, nói với Tằng Na:
- Chị, em không đi nữa đâu, chị đi đi, về sớm nhé, đừng chơi quá khuya.

Y chính là Tô Xán? Trần Khắc Phàm nuốt nước bọt, chuyện ở đường Quốc Cẩm đang lan đi như bệnh ôn dịch trong giới con cái cán bộ cơ quan cũng như thương giới, tin đồn rất nhiều kiểu, có người nói Đào Chử Hồng bị chơi xỏ, vác đá đập chân mình, có người nói Tô Xán cầm cá két bia đập phá xe Đào Chử Hồng, Đào Chử Hồng đứng bên cạnh chỉ biết nhìn, vì sao? Vì tên Tô Xán này không vừa, bên cạnh có con trai bí thư thành ủy, có bạn bè lai lịch lớn ở Bắc Kinh, lại có bộ ba Trương Hiền chống lưng, trước kia từng công khai làm mất mặt nhà họ Khổng ngay ở bữa tiệc trong khách sạn nhà người ta.

Nói chung dù phiên ban nào thì xe Đào Chử Hồng cũng bị đập.

Mà Đào Chử Hồng là ai, cháu phó thị trưởng, con chủ tịch tập đoàn Nam Thiên, tự mình điều hành công ty nghiệp vụ xếp thứ 3 trong tập đoàn Nam Ninh, thời gian qua liên tục được nhắc tới ở Dung Thành, vậy mà phải nhịn Tô Xán như nhịn cơm sống.

Trần Khắc Phàm nhanh chóng áp chấn động trong lòng xuống, cười vui vẻ:
- Không sao, nếu lần sau có cơ hội mọi người cùng chơi ... Vậy là biết nhau rồi nhé.

Câu này không tỏ ra nịnh bợ, lại bù đắp thiếu sót khi nãy,

- Ừ, nhất định.
Tô Xán gật đầu, đám người này thái độ cực kỳ không tốt, nhưng ứng xử khéo léo là số một, Tô Xán thấy nhiều, nên cho dù chẳng hề dự định gặp lại,

vẫn vui vẻ, mặt này y cũng thuần thục lắm rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 177: Có qua có lại

S

ự kiện Đào Hồng Chử để lại dư âm rất dài, hôm leo núi gặp được đám Trần Khắc Phàm, hôm sau còn thông qua Tằng Na gọi điện cho y, hẹn đi chơi, nói rất nhiều người muốn gặp.

Tô Xán từ chối, Trần Khắc Phàm kiên trì một lúc không được đành từ bỏ.

Trần Khắc Phàm cúp điện thoại bị xung quanh cười nhạo, một số hoài nghi hắn không hề quen biết Tô Xán, một số tin, chẳng qua Tô Xán làm cao thôi, thế cũng tốt, có nhân vật chói mắt như thế tới chẳng phải mình bị lu mờ sao, ai cam tâm làm nền cho người khác.

Tô Xán chẳng quan tâm người khác nói gì về mình, vẫn việc ta ta làm, tiếp tục cuộc sống của mình, chuyện Đào Xương Bình và Đào Chử Hồng suýt chạm mặt bọn họ ở Thanh Sơn, Tô Xán chẳng sốt mà cho rằng Đào Xương Bình né tránh gì, có điều ông ta có thể nhẫn nhịn như thế, xem ra là nhân vật không tầm thường, Đào Chử Hồng còn non lắm.

Đối phương nhường nhịn không làm Tô Xán thấy vui, ngược lại còn thấp thỏm, không biết đằng sau sự trầm tĩnh này là cái gì?

Mặc dù không tới mức đấu tranh tới ngươi sống ta chết, nhưng với năng lượng cực lớn của Đào gia, chắc chắn sẽ có phiền phức, bây giờ mâu thuẫn công khai hóa, đám người như Trần Khắc Phàm chỉ biết tới tên Tô Xán, nhưng người địa vị cao hơn đều biết y là con Tô Lý Thành, người thuộc Đào hệ khó tránh khỏi ác cảm với cha y, không cần làm gì lớn, thi thoảng gây khó một chút ở việc thường nhật là đủ phiền hà rồi, mà Đại Dung lại sắp bước vào giai đoạn cải cách sống còn.

Có điều Tô Xán không quá lo, dù sao còn có pho tượng lớn Vương Bạc chấn ở đó.

….

Theo cùng thời đại phát triển, Tết xuân bây giờ không còn không khí như hồi xưa nữa, đặc biệt là sau năm 1995 khi 200 thành phố trên cả nước ban hành lệnh cấm đốt pháo, cái hồn của Tết gần như mất đi một nửa.

Bỏ đi cảnh xác pháo phủ đầy đường, thì trước kia trong 3 ngày tết, đường phố Hạ Hải gần như vắng bóng xe cộ, cửa hàng cửa hiệu treo biển ngừng kinh doanh. Còn bây giờ chỉ ngày mùng 1 là Dung Thành còn có không khí im ắng đó, sang ngày mùng 2 đại đa số cửa hàng mở cửa kinh doanh, bây giờ là tối mùng 3, dòng người khắp nơi tràn ra đường.

Ba ngày qua được cậu cả kéo đi tham gia mấy bữa cơm giới thiệu bạn bè của mình cho Tô Xán, tới hôm nay mới rứt ra được, cha mẹ y tối nay không về, đi qua con đường gần nhà thả Tô Xán xuống.

Tết nhất người ta thường lười nấu nướng, vì thế quán ăn vặt lâm thời mọc lên khắp nơi, đi tới đâu cũng ngửi thấy mùi thức ăn ngào ngạt, nhưng Tô Xán không hứng thú, thịt thà ê hề ngán rồi, y đi mua ít rau cải, tính về làm một bữa mỳ thanh đạm.

Về gần tới nhà thì Tô Xán nhận được điện thoại của Vương Thanh:
- Cậu mau xem kế hoạch cửa hiệu thứ hai ở Dung Thành đi, nhiều chỗ cần cậu ký tên, tốt nhất trước mùng 8 giao cho tôi.

Đó là TTTM thứ hai được trù kiến từ năm ngoái ở đường Lãnh Sự Quán khu thành nam, tổng diện tích đạt tới 8.000 mét vuông. Khu vực đường Lãnh Sự Quán có 1 triệu nhân khẩu thường trú, quần thể tiêu dùng lên tới 300.00, nhân khẩu lưu động 200.000. Trong bản kế hoạch lên tới mấy trăm trang có phân tích tỉ mỉ về tiềm năng mở TTTM thứ hai ở đây. Hiện Đôn Hoàng đang dần trở thành bách hóa cao cấp dung hợp trung tâm mua sắm,

nhà hàng, giải trí, hòa nhập vào huyết mạch và văn hóa của thành phố, trở thành biểu tượng một tấm danh thiếp của thành phố là mục tiêu ngắn hạn Vương Thanh hướng tới, Vương Thanh cũng trở thành nữ doanh nghiệp thường xuyên xuất hiện trên truyền hình và tạp chí ở Dung Thành.

Miệng thì lúc nào cũng nói mình là ông chủ còn bản thân chỉ là người làm thuê, có người làm thuê nào nói chuyện với ông chủ với giọng điệ ra lệnh như thế không? Tô Xán thở dài:
- Hôm nay mới mùng 3 thôi, chị cũng cuồng công tác quá đi.

Vương Thanh tới tận chiều 30 Tết mới về Hạ Hải ăn Tết với mẹ, tới tối mùng 1 đã trở lại Dung Thành rồi, vì các mối quan hệ chính là ở Dung Thành, có những bữa tiệc, cô không thể không đích thân tham dự, chuyện ở Hạ Hải thì giao lại cho Vương Phượng.

- Vậy ai đêm Giao thừa đã gọi điện giao việc cho tôi.

Tô Xán phân bua:
- Lúc đó tôi chỉ chợt nảy ra ý tưởng, nói với chị là phòng quên mất, đâu có bảo chị phải làm ngay.

- Rồi rồi, chưa hết việc cậu nghe này, chúng ta hợp sức với quỹ thiếu niên nhi đồng Trung Quốc, thành lập " quỹ cứu trợ nhi đồng Đôn Hoàng", hoạt động quyên góp sẽ diễn ra vào mùng 6, nếu cậu muốn tham gia, tôi có thể an bài bất kỳ lúc nào.
Vương Thanh không nghe Tô Xán biện giải, cứ nói:

- Trước nay tôi luôn thích làm việc tốt không để lại tên, bữa tiệc chị tham gia là đủ.
Tô Xán bây giờ ngán tiệc tùng lắm rồi:

- Cậu muốn lười thì cứ nói đi, tôi còn lạ gì cái bản mặt cậu, cậu chỉ nói một câu, nhưng tiếp đó là tôi bận tối mặt tối mày, không chỉ cái quỹ này, còn lễ mừng năm mới, hội liên hợp thương nghiệp Dung Thành với cả chuyện quỹ

trợ học Dương Quang. Đh Dung Thành gần đây tiếp xúc với chúng tôi, hi vọng công trình trợ học này trước mùng 10 có phương sách sơ lược, truyền thông cũng hẹn gặp để tiện làm tuyên truyền, dù sao chúng ta là xí nghiệp dân doanh đầu tiên lập quỹ trợ học cho công nhân viên cơ tầng xí nghiệp.

Công trình trợ học Dương Quang là kế hoạch hồi đáp xã hội thứ hai của Đôn Hoàng trong năm nay, ý tưởng Tô Xán nảy ra trong đêm Giao thừa khi nghe cha mình có ý định cải tổ tập đoàn Đại Dung.
Đôn Hoàng góp 4 triệu, triển khai công trình trợ học Dương Quang, trong đó 1 triệu là giành cho con cháu cán bộ công nhân viên cơ tầng, 3 triệu lập khuyến học ở ĐH Dung Thành, dùng hỗ trợ sinh viên nghèo có thành tích xuất sắc.

Tin này đươc Vương Thanh tung ra ngay sáng mùng 1 Tết, khiến cho hiện giờ truyền thông gọi một loạt hoạt động năm nay của Đôn Hoàng là "năm từ thiện", Đôn Hoàng liên tiếp thiết lập hai quỹ từ thiện, cũng là vì hưởng ứng chỉ tiếp chấp chính "bát đại công trình dân tâm" của thành phủ chính phủ Dung Thành.

Đây gọi là có qua có lại mới toại lòng nhau.

Hành động này của Tô Xán còn là để tỏ ý với Vương Bạc, xung đột giữa y và Đào Chử Hồng khiến Vương Bạc không thể không tỏ thái độ rõ ràng với vấn đề đất đai dự trữ, điều này có lẽ đi trái y muốn ban đầu của Vương Bạc. Lúc này Tô Xán tất nhiên phải ngoan ngoãn một chút, nếu không Vương Bạc gọi một cú điện thoại tới thanh toán mình, Vương Uy Uy chắc bị xử lý thê thảm, coi như rèn luyện cho đời hắn sau này đi.

Về tới nhà, Tô Xán làm một bát mỳ rau cải không thịt, chỉ có 2 quả trứng trần, làm y không khỏi nhớ tới bữa sáng hôm đó ở nhà Đường Vũ tại Thượng Hải, ăn mỳ do Mục Tuyền nấu cho, không biết đến bao giờ mới có cơ hội như vậy nữa.

Mấy ngày tết bận rộn tiệc tùng, cứ về nhà là ngà ngà say lăn ra ngủ, giờ mới có thời gian vào mạng, chỉnh lý tin nhắn của facebook, trong đó có một cái của Mark từ tận 3 ngày trước.

"Hi, Tô, tôi đã nhìn thấy phương hướng thành công của chúng ta, một tương lai rộng lớn tráng lệ. Từ trước tới giờ cậu đã làm rất nhiều, còn tôi cảm thấy vẫn chưa hoàn thành tốt vị trí CEO của mình, tôi nghĩ tới lúc để mình tham dự vào khiêu chiến rồi, nếu như tôi đi bước này, ít nhất sẽ có thể chia sẻ áp lực với cậu, mang về tin vui, nếu thất bại cũng không tổn thất gì."

"Mong rằng có thể đem lại cho cậu một niềm vui bất ngờ, chúc cậu Tết xuân vui vẻ --- Mark."

Tô Xán tò mò, không biết Mark mang tới cho mình niềm vui bất ngờ gì đây, nhưng y có cảm giác rất không lành.

Vụ đầu tư của Chiêm Hóa mà được thực thi, Facebook sẽ còn phát triển mạnh hơn đời sau, đương nhiên vì chính sách hạn chế ở trong nước, sức ảnh hưởng của facebook sẽ nhỏ hơn nhiều, phải điều chỉnh lại có phù hợp với tình hình trong nước, nhưng ở bên ngoài, facebook sẽ có tới 1 tỷ người dùng, điều này đại biểu cái gì?

Nó không chỉ là một cái mạng xã hội, còn sẽ là một phương thức sinh hoạt giao tiếp thường ngày của con người, là trang web chia sẻ có lượng thông tin lớn nhất lịch sử mạng internet, thành một loại văn hóa của giới trẻ. Sau này có lẽ người ta chẳng biết hàng xóm cách vách mình là ai, con cái hàng xóm trông mặt mũi như thế nào, nhưng không chừng người ta có bạn bè cách nửa vòng trái đất, chia sẻ cả tâm sự khó nói nhất.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 178: Sự cố

Vì Tô Xán xuất hiện mang tới hiệu ứng cánh bướm khiến quá nhiều nhân tố trở nên không xác định, bản thân sự phát triển của Facebook không thuận buồm xuôi gió, người ngoài chỉ nhìn thấy thứ truyền thông thổi phồng, mà khôn biết được để nó phát triển lên khó khăn thế nào.

Tô Xán chỉ biết phương hướng chung chung của Facebook, nhưng tình hình bây giờ phương hướng đó không thể chính xác nữa rồi.

Từ năm thứ ba y và Đường Vũ rời Dung Thành, bay tới Boston là thế giới đã bắt đầu thay đổi, lịch sử của Facebook cũng thay đổi, y và Mark đã đối diện với vô vàn khó khăn, ai cho rằng quay trở lại quá khứ chỉ cần làm một sự kiện lớn là có thể ngồi rung đùi đợi thu hoạch là suy nghĩ không thiết thực.

Sự kiện cha y trọng tổ tập đoàn Đại Dung nhắc nhở Tô Xán không nên coi thường quỹ tích lịch sử, Facebook chính thức thành lập vào năm 2004, không cẩn thận rất có thể khiến Facebook chìm xuống tới thời điểm đó mới gượng dậy được, nhưng tới khi đó Mark trải qua đả kích liệu có còn đủ tự tin, đủ nhiệt huyết như ban đầu nữa không, Facebook liệu có còn gắn với cái tên Mark Zuckerberg nữa không?

Vì vậy mà Tô Xán rất nóng ruột, nếu chỉ là chuyện của mình đã đành, nhưng y đã thay đổi lịch sử nếu để nó ảnh hưởng xấu tới Mark thì y sẽ vô cùng áy náy, chuyện cần kíp bây giờ là phải nhanh xác định tình huống, gõ bàn phím :" Mark, cá nhân tôi rất cảm động vì cậu muốn đem tới cho tôi niềm vui bất ngờ, nhưng chúng ta là đối tác, chúng ta có chung lý tưởng, hãy cho tôi biết rốt cuộc cậu định làm cái gì?"

Sau khi phát tin nhắn đi, Tô Xán chỉ còn biết chờ đợi, vì Mark không online, đồng thời cũng bắt đầu xem xét lại, mình thực sự có được 16 triệu USD đầu tư mà chỉ cần bỏ ra 5% cổ phần thôi sao? Chỉ có y biết tương lai của facebook, điều đó cho y tự tin mạnh mẽ, nhưng trong mắt người khác, yêu cầu của Tô Xán rõ ràng không phù hợp với các phân tích kinh tế, là hành vi điêu rồ, ngông cuồng.

Chiêm Hóa nhất định tức giận, trong mắt ông ta mình có lẽ là kẻ ỷ tài cuồng ngạo, rất có thể vì thế Chiêm Hóa bỏ vụ đầu tư này.

Tất cả vẫn là ẩn số.

Trời đêm tĩnh mịch, Tô Xán dựa vào lưng ghế, thi thoảng đẩy chân xoay tròn người, Mark vẫn chưa trả lời tin nhắn, làm Tô Xán rất bất an.

Hi vọng nó không liên quan tới facebook, nhưng lời tự an ủi này bản thân Tô Xán cũng thấy quá hoang đường, Mark muốn chia sẻ áp lực với mình, áp lực lớn nhất của bọn họ bây giờ là gì? Tìm nguồn đầu tư cho facebook, không phải Tô Xán không tin Mark, Mark là thiên tài, Tô Xán học được rất nhiều điều từ Mark, nhưng Mark chưa đủ thành thục, tâm tính thiếu niên rất nặng, nếu 3 - 4 năm nữa thì Tô Xán không cần lo lắng gì, nhưng bây giờ không thể không lo.

Rất có thể đây là sự kiện chuyển ngoặt lớn nhất của facebook từ khi sáng lập tới giờ.

Ngoài trời đổ mưa xuân li ti, Tô Xán đứng ở bên cửa sổ, để mặc gió thi thoảng mang giọt nước phất qua mặt, để lại trên mặt y mảng ướt át, chẳng biết cứ đứng ngây người trầm tư như thế bao lâu, tới khi bị tiếng chuông điện thoại làm giật mình.

Có tin nhắn của Đường Vũ :” Em về nhà rồi!” Mấy ngày Tết Đường Vũ cũng rất bận theo cha mẹ tới nhà thân thích, có điều tin nhắn thông lệ mỗi ngày không thể thiếu.

Tô Xán cầm lấy gọi điện cho Đường Vũ, bên kia vừa nhận máy đã nói:
- Anh nhớ em.
Bởi vì mới tỉnh lại sau thời gian dài trầm tư, cho nên giọng nói của Tô Xán không thể tránh khỏi rất sa sút.

Đường Vũ nhận ra ngay tâm tình của Tô Xán bất thường:
- Đang khổ não chuyện gì vậy?

- Có một số thứ anh không chắc chắn, anh không biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì.
Giọng Tô Xán hơi trầm thấp:

- Trước đó không phải anh cũng không biết sao?
Đường Vũ nhẹ nhàng nói:
- Nếu như không biết, vì sao không lựa chọn một con đường mình cho rằng là đúng nhất. Vì chúng ta không biết sẽ xảy ra chuyện gì nên mới đi làm, vì sao không làm trước, rồi sau đó xem chuyện gì sẽ xảy ra.

Đúng là người trong cuộc thì mơ hồ, chỉ lời của Đường Vũ làm Tô Xán thông suốt. Có điều Tô Xán nghe giọng thuyết giáo của Đường Vũ, Tô Xán muốn đánh mông nha đầu thật đau.

- Ừ, em nói rất đúng ..
Tô Xán giọng trầm thấp:
- Đường Vũ, anh có chuyện này cần phải thương lượng với em.

Tô Xán lần đầu tiên dùng ngữ khí nghiêm túc thế này, Đường Vũ vô hình trung bóp chặt di động, chẳng lẽ gặp phải khó khăn gì, hít sâu một hơi lấy tinh thần:
- Em nghe đây, anh cứ nói đi.

Lừa được nha đâu này rồi, Tô Xán cố lắm mới nén được cười, nghiêm túc nói:

- Hôn anh một cái.

Đường Vũ ở đầu kia nín thở chờ đợi, vừa nãy tâm trạng Tô Xán nặng nề, bây giờ lại nói với giọng nghiêm túc như thế, làm tim cô gần như thắt lại, ai ngờ y lại vô tâm giở trò đùa này, làm đầu cơ hơi choáng váng, tuy cũng thở phào nghĩ không có chuyện gì là tốt rồi, nhưng không khỏi tức giận, mỉm cười nói một câu đầy ẩn ý:
- Nhưng mà anh lại không ở bên cạnh em.

Tức là nếu ở bên cạnh thì sẽ cho hôn à? Tô Xán thực sự chỉ muốn ngay lập tức chạy sang nhà Đường Vũ, ôm lấy nha đầu này, nhưng mà bây giờ Mục Tuyền và ông Đường ở nhà nên chỉ có thể nghĩ vậy thôi, càng nghĩ càng ngứa ngáy, nuốt nước bọt:
- Không thành vấn đề, nếu không em hôn qua điện thoại một cái, nghe thấy tiếng của em là anh thỏa mãn rồi.

Đừng nghĩ hai bọn họ ở Đh Thượng Hải ngày ngày dính vào nhau, ôm ấp âu yếm, thiếu mỗi bước cuối cùng thì hôn qua điện thoại chỉ là việc nhỏ. Với cô gái bình thường không hề gì, nhưng Đường Vũ tính cách nghiêm túc khô khan, không quen nhất là phải làm nũng làm ra vẻ đáng yêu, chuyện này với cô mà nói là thử thách tâm lý không nhỏ.

Bên kia im lặng một thời gian dài, Tô Xán nín thở lúc này không thể bỏ lỡ chút âm thanh nào.

Mãi mới nghe được tiếng "chụt" nhỏ như muỗi kêu, Tô Xán đương nhiên không hài lòng, hậm hực làm ầm lên:
- Từ khi ở trường về tới giờ chỉ được nắm tay một lần, ôm không có, em phải bồi thường cho anh, tối nay ngủ không được kéo cửa sổ.

Nha đầu này có thói quen đá chăn ra khi ngủ, tưởng tượng cảnh Đường Vũ nằm trên giường chăn đá một bên, quần áo xộc xệch thôi đã muốn chảy nước dãi.

- Đừng mơ.
Trong kính viễn vọng Đường Vũ vừa mới khó khăn lắm mới hôn gió một cái mà mặt đỏ bừng từ cổ lên đầu, nghe yêu cầu vô xỉ này lườm về phía Tô Xán một cái, sau đó xoay người rời ban công cửa sổ về phòng ngủ, kéo roẹt một cái, che kím rèm đi, để Tô Xán tắt hi vọng, còn độc ác thêm một câu:
- Sắc lang, em đi tắm rồi ngủ đây.

Đường Vũ mỗi ngày đều ngủ sớm, thói quen nghỉ ngơi của cô rất nghiêm ngặt, sau mười giờ là tắm, trước 11 giờ là ngủ. Cho nên hoạt động năm mới Tô Xán không ép Đường Vũ đi cùng mình

Yêu cầu không được thỏa mãn, có điều trò chuyện với Đường Vũ, tâm tình vốn nặng nề trở nên nhẹ như mây bay.

Tô Xán không đợi được tin nhắn của Mark, nhưng lại nhận được điện thoại tới từ Mỹ.

Người gọi điện thoại là một giám đốc của Chiêm Hóa, họ Diệp, té ra là thời gian qua Chiêm Hóa sang Mỹ tiếp xúc với Mark, hi vọng đột phá từ Mark tham gia đầu tư, kết quả Mark đồng ý phương án của một công ty đầu tư khác, chuyện này bọn họ cũng vừa mới được biết, Chiêm Hóa muốn Tô Xán nhanh chóng sang Mỹ một chuyến, nếu không cả ông ta và Tô Xán có thể gặp phải tổn thất không thể dự đoán trước.

Tô Xán chấn động, không ngờ mời đầu năm không được sống yên, e rằng y không thể không tạm thời rời Dung Thành.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 179: Cuộc gặp gỡ tình cờ

T

hượng Hải đã vào màn đêm, sân bay Phổ Đông lúc 10 giờ, Tô Xán ngồi ở trên ghế đợi, đối diện là bức tường thủy tinh cực lớn, bên ngoài nhấp nháy ánh đèn báo hiệu đường băng, một cái mũi máy bay cực lớn đối diện với bức tường kính, tựa hồ một phút sau sẽ đâm xuyên qua đó, hành khánh la hét hoảng loạng bỏ chạy, tiếng kính vỡ loảng xoảng, tia lửa bắn tứ tung.
Một cô gái xinh đẹp chân bị kẹt dưới bức bức tường, bên trên là thanh thép uốn cong phát ra tiếng kẽo kẹt đang sợ đang dần dần nghiêng xuống, đe dọa cướp đi tính mạng cô gái. Vài người gần đó la hét "ai đó cứu cô ấy với", nhưng không ai đủ khả năng, mọi người phải lo cho tính mạng của họ.

Đúng vào thời khắc chỉ mành treo chuông đó thì tèn tèn tèn, bản nhạc hùng tráng vang lên, chàng trai mặc sịp đỏ hai tay chống hông xuất hiện ....

Không nhất thiết lúc nào cũng là cái anh chàng có sở thích đặc thù lộn sịp mặc ở ngoài quần, không anh này thì anh khác thôi, luôn luôn là cảnh máu chó đó của Hollywood, song lần nào cũng như lần nào thu hút người xem toàn thế giới, mang về đống tiền, mà Tô Xán cũng vinh hạnh góp một phần nhỏ bé vào đó.

Tô Xán không phải anh hùng mặc sịp lộn ra ngoài nên y không ngồi đây đợi cứu mỹ nữ, mà chuẩn bị sang San Francisco Mỹ. Dung Thành năm 2002 còn chưa có chuyến bay trực tiếp sang Mỹ, thế nên 7 giờ Tô Xán xuất phát từ sân bay Dung Thành, 7 h tới sân bay Thượng Hải, chờ đợi chuyến bay tới Mỹ vào 11 giờ tối.

Thượng Hải vào thời gian này rất lạnh, Dung Thành cũng chẳng khá hơn, không khí lạnh từ phương bắc tràn xuống, bao phủ cả Trung Quốc, có điều

thời tiết lạnh ẩm ở Thượng Hải chẳng làm người ta cảm giác lạnh thoải mái như ở Dung Thành.

Lần trước sang Mỹ là cùng Đường Vũ, lúc ấy cả hai vừa sợ vừa kích thích, vì lừa được Mục Tuyền, ngồi dựa đầu vào nhau đợi máy bay gần 2 tiếng, mơ tưởng cuộc sống tự do bên Mỹ ra sao, cuối cùng học tập bận rộn choán hết thời gian, làm mọi kế hoạch bị phá hỏng, nhưng đó vẫn là quảng thời gian thật đẹp.
Thụt đầu vào áo khoác ao cổ, Tô xán thấy cô đơn, mấy tiếng trước còn ở Dung Thành sắp xếp hành lý, cha y an bài xe công vụ đưa ra sân bay, ngồi trên xe ngoái đầu quay lại nhìn tiểu khu nhà Đường Vũ chỉ cách một con phố, tiếc rằng xe đi ngược hướng nên càng ngày càng cách xa.

Ánh đèn Dung Thành chẳng mấy chốc bỏ lại sau con đường cao tốc.

Chuyến đi Mỹ này chắc không mất bao nhiêu thời gian, Tô Xán đêm hôm trước nhận được điện thoại của Diệp Thủy Tuyền, vội vàng nhờ quan hệ của cha đặt vé máy bay, vội vội vàng vàng chuẩn bị hành lý, không báo cho ai.

Đương nhiên Tô Xán nói với cha mẹ một người bạn học cũ cũng là đối tác ở Mỹ gặp chuyện rắc rối, cần y sang đó xử lý.

Có thể tưởng tượng vẻ mặt của Tô Lý Thành và Tằng Kha thế nào, từ bao giờ Tô Xán có cả sản nghiệp ở bên Mỹ thế này? Bây giờ có việc một cái là chạy vèo qua đại dương cách hàng vạn dặm xa xôi, vốn Tô Xán một học kỳ ra ngoài học, đã là lần đầu tiên xa nhà lâu như vậy, bây giờ năm mới chẳng yên ổn, trong lòng Tằng Kha như mất đi một mảnh lớn.

Tô Lý Thành chỉ hỏi rõ ràng tình huống cụ thể, hỏi liệu không đi có được không, sau khi Tô Xán nói nhất định phải đi thì chỉ dặn dò cẩn thận, vì con chạy hộ chiếu, làm thủ tục, lo vé máy bay, đương nhiên với thân phận của ông bây giờ, chỉ cần nhấc điện thoại gọi vài cú là đủ.

Chuyện Tô Xán và bạn ở Mỹ lập cái trang web gì đó thì căn bản ông không hiểu gì, đại khái giống trang web công ty ông đi, con trai lớn rồi, bản thân không giúp được nhiều cho nó nữa, chỉ có thể ở sau làm hậu thuẫn vững chắc cho nó, để nó yên tâm giang cánh bay liệng trên trời cao.

Cảm giác bên cạnh có động tĩnh, Tô Xán quay đầu sang thấy ông chú béo tốt đang cầm tờ tạp chí China Daily phát hành ngày hôm đó ngước mắt lên nhìn, ánh mắt lại có chút thất thần, nhìn theo ánh mắt ông chú đó, thấy ghế ngồi đối diện vừa để trông có một cô gái đang ngồi xuống.

Cô gái mặc cái áo khoác dài màu trắng sữa, ở cổ có một cái nơ to rất điệu đà, đi giày bốt cao tới đầu gối, chết người là cái váy bên trong lại ngắn hơn cái áo khoác ngoài, cho nên trông cứ như không mặc gì, phối hợp cái đùi nõn nà kia, cực kỳ khơi gợi trí tưởng tượng.
Vừa rồi khu vực cô gái này đi qua trong không khí còn vương lại hương thơm thanh mát, mang theo ánh mắt của những nam hành khách buồn tẻ đợi máy bay.

Cô gái ấy ngồi xuống đối diện với Tô Xán, ánh mắt hơi ngơ ngác như con nai nhỏ, gò má bầu bầu láng mịn mang chút non nớt, phối hợp với chiều cao chỉ trên một mét sáu, vóc dáng nhỏ nhỏ xinh xắn, vẻ đẹp dòng máu lai trông như một con búp bê, khiến người ta chỉ muốn ôm vào lòng.

Thấy Tô Xán nhìn mình khẽ nở nụ cười, Tô Xán cũng gật đầu cười đáp lại, thầm nghĩ Vương Thanh nói không sai, mình đúng là làm nữ giới không hề đề phòng, được rồi, tuy đây không hoàn toàn là lời khen nhưng Tô Xán coi nó là ưu điểm của mình vậy, ví dụ như trường hợp này, được một mỹ nữ không quen biết cười với mình như thế, khói kẻ ghen tỵ chết thôi, ví dụ ông chú bên cạnh đây.

Tiếp đó ánh mắt cô gái vượt qua đầu Tô Xán, nụ cười hơi khựng lại.

Còn chưa đợi Tô Xán quay đầu xem có chuyện gì thì bên cạnh có tên nam tử mặc sơ mi màu vàng loại dày đi qua, nhìn một cái đã có cảm giác không đang hoàng, chiều cao chừng 1m80, tới trước mặt cô gái:
- Em gái quay mặt cho nhìn cái nào.

Giọng nói này không nhỏ, làm người xung quanh ngược nhìn, nếu là ở tàu điện ngầm, thì đây là hành vi quấy rối rồi, còn ở nơi thế này càng khiến người ta kinh ngạc.

Tô Xán thì kêu không phải chứ, lúc nãy tưởng tượng ra cảnh máu chó trong phim Hollywood, ai ngờ lại được chứng kiến thật, mỹ nữ bị quấy nhiễu rồi, lúc này anh sịp đỏ ở đâu, không phải anh đang bận thay quần trong nhà vệ sinh chứ?

Nhìn xung quanh, có vẻ người muốn làm nhân vật chính nhảy ra giáo huấn lưu manh cứu mỹ nữ không phải chỉ có một mình Tô Xán, mỹ nữ là sự vật mỹ hảo, mà thứ mỹ hảo một khi bị uy hiếp ti tiện, sẽ gây hiệu ứng khó lường, không chỉ người trong nước, mà cả mấy thanh niên nước ngoài chẳng hiểu tiếng Trung cũng phẫn nộ nhìn nam tử phóng túng kia.

Trách tên kia cả thôi, vai gì không đóng lại đóng vai phản diện tệ hại nhất.

Nhưng cô gái kia ngẩng đầu lên, môi cười chúm chím làm Tô Xán ý thức được ... Mình phán đoán nhầm rồi.

Quả nhiên cô gái khẽ trách:
- Đừng nghịch nữa.

Nam tử cười ha hả ngồi xuống ghế trống bên cạnh, tiện tay bỏ hành lý xuống dưới, vắt chân chữ ngũ, động tác tiêu sái, nhưng hành động này của hắn lại mang cảm giác lưu manh tùy tiện:
- Mặc dù em cố ý xuất phát sớm nửa tiếng, cố ý tắt di động, càng cố ý nói không đặt được vé ở khoang hạng nhất để chỗ ngồi chúng ta không ở gần nhau, nhưng trái tim anh giành cho em không có chút dao động nào.

Giọng nói tới lúc đó hạ xuống, ôn nhu mà chân thành:
- Tống Chân, chỉ cần có một chút cơ hội thôi là anh sẽ không từ bỏ.

Tống Chân đó nhìn hắn như nhìn đứa bé to xác bướng bỉnh, không phản bác.

Tô Xán gật gù, tên này quả nhiên thẳng thắn rõ ràng, em ghét anh, muốn dứt bỏ anh, nhưng anh sẽ mặt dày sán tới, muốn tán gái không thể thiếu cái mặt dày.

Rõ ràng những người đang chuẩn bị đóng vai anh hùng không được thỏa mãn rất hậm hực.

Đã đến giờ, mọi người nối nhau soát vé lên máy bay, Tô Xán theo sự chỉ dẫn của cô tiếp viên giọng rất êm ái tới chỗ ngồi của mình, thật tình cờ ngồi bên cạnh lại là cô gái tên Tống Chân khi nãy, Tống Chân nhận ra y, cười khẽ, người hơi nhích vào trong để Tô Xán cất hành lý.

Vừa cho hành lý vào thì vai bị vỗ một cái, quay đầu lại thấy nam tử kia, chỉ khoang phía trước:
- Anh bạn, tôi và cô ấy là người quen, cậu có thể đổi chỗ cho tôi được không?

Búp bê Tống Chân

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 180: Buổi sáng an lành

Thấy Tô Xán nhìn chằm chừm vào kính râm trên tay mình, nam tử kia gài cái kính vào cổ áo Tô Xán:
- Kính Rayban, cậu có nhãn quang lắm, vậy quyết định như thế, chúng ta đổi chỗ.

Thế giới này là vậy, đại bộ phận tài nguyên phải trao đổi, chẳng cái gì cho không cả.

Tống Chân thấy cảnh này hơi thất vọng, không ngờ chàng trai mình thấy khá thuận mắt này là là người thực dụng như thế.

Tô Xán rút cái kính ra râm ở cổ áo ra, đặt trở lại tay nam tử kia:
- Xin lỗi, anh hiểu lầm rồi, tôi thấy phong cảnh chỗ này không tệ, không định đổi.

Không thể phủ nhận điều kiện kinh tế nhiều khi quyết định hành vi tư tưởng, nếu là kiếp trước một Tô Xán bình thường rất có thể thoải mái đổi chỗ, vì cho rằng mình chẳng có chút cơ hội nào với cô gái xinh đẹp này. Bây giờ nếu muốn y có thể hàng rổ cái kinh Rayban kia, cho dù không có ý định gì với cô gái thì y chẳng muốn đổi, ngồi cạnh cô gái xinh đẹp trong chuyến bay dài còn gì bằng.

Nam tử kia thoáng ngạc nhiên, mắt nhìn Tô Xán từ đầu tới cuối, thấy Tô Xán đã ngồi xuống ghế biểu thị không thương lượng nữa, đành nói:
- Xem ra anh không có cơ hội cho em mượn vai để ngủ rồi ... Thôi vậy, hẹn xuống máy bay gặp nhau.
Nói rồi xoay tròn kính râm tiêu sái bỏ đi.

Tiếp viên đứng giới thiệu mọi người sử dụng các đồ cứu hộ và một số việc phải làm trong trường hợp khẩn cấp, sau đó máy bay cất cánh.

Máy bay ổn định giữa không trung, Tống Chân hơi áy náy cúi người nói:
- Vừa rồi cám ơn anh.

Cô gái này được giáo dục rất chuẩn mực, đó là đánh giá đầu tiên về con người Tống Chân:
- Cám ơn tôi chuyện gì ... Không nhận cái kính của hắn sao?

Không thể phủ nhận cô gái tên Tống Chân này cực kỳ xinh đẹp, hơn nữa có vẻ mang chút dòng máu lai càng tạo nên sự hấp dẫn lạ thường, nghe Tô Xán hỏi lại, cánh môi hơi vểnh lên, lộ ra nụ cười tự tin cho Tô Xán có cảm giác bị nhìn thấu:
- Cám ơn anh không đổi chỗ chỗ với hắn ta, thật may trong mắt anh, "phong cảnh" có sức hút hơn một cái kính râm.

Tô Xán hơi xấu hổ, cô gái xinh đẹp tuổi tác không chênh lệch với minh là bao này nhìn đôi mắt nai ngây thơ linh động có vẻ giống cô gái rụt rè, không ngờ lại đột nhiên phản kích ngữ khí có phần cợt nhả lúc trước của mình. Tô Xán không khỏi nhìn lại cô gái, bỏ đi đôi mắt và gò má bẫu bĩnh trẻ con dễ làm người ta nhầm lẫn đó là vẻ bình tĩnh, sự bình tĩnh này không giống bản tính lãnh ngạo của Đường Vũ, mà giống như một người đã thấy quá nhiều rồi.

- Biết tên người khác mà bản thân lại không nói tên là rất mất lịch sự.

Lại còn điêu ngoa nữa, nhưng cấp độ này chưa bằng Lâm nha đầu, Tô Xán cười đưa tay ra:
- Tô Xán, xin chào.

Tống Chân cười ngọt ngào, bắt tay Tô Xán:
- Chào anh.

- Là bạn của cô sao? Anh ta cũng thật kiên trì.

Tống Chân lắc đầu:
- Không phải, chỉ là con trai một kỹ sư trong xí nghiệp nhà tôi thôi.

Giống như trước đó ở nhà đợi máy bay cô gái này thấy người xa lạ như Tô Xán cũng mỉm cười, dường như với bất kỳ sự vật nào cũng đúng mực, lịch sự, khiêm nhường, nhưng khó nhìn thấy tính cách thật.

Có điều Tô Xán không phải nam sinh tìm mọi cách lấy lòng mỹ nhân, ứng xử tự nhiên hòa hợp, hài hước không câu nệ tiểu tiết, làm Tống Chân buông lỏng. Còn sự bình tĩnh của Tống Chân làm Tô Xán rất thoải mái khi tiếp xúc, tóm lại ấn tượng cả hai bên về nhau đều rất tốt.

- Không phải bạn, vậy mà anh ta quấn lấy cô như vậy, cô lại không giận à?
Tô Xán ngạc nhiên, hắn trong nhà Tống Chân có công ty, chàng trai kia là con một nhân viên trong công ty, vậy mà đối xử với con gái ông chủ tùy tiện như thế? Tuy Tô Xán cũng biết chuyện cung cung kính kính trong thời đại này là không có, song không thể phóng túng như tên kia chứ:

Tống Chân quay đầu ra ngoài cửa sổ, Tô Xán nhận ra mặt bên của cô rất hoàn mỹ, thậm chí ngửi thấy một mùi hương giống như hoa lan, rất dễ ngửi.

- Công ty cần cha hắn.
Tống Chân trả lời rất đơn giản:

- A, thì ra là thế, tất cả vì đại cục mà.
Tô Xán vỡ lẽ, có điều lời này từ miệng Tống Chân nói ra có chút vẻ thâm trầm không phù hợp với tuổi tác, càng không phù hợp với khuôn mặt ngây thơ kia, vì công ty trong nhà cần kỹ sư nào đó mà cô phải nhẫn nhịn chuyện quấy rầy này lại còn cười tự nhiên, không coi như cam chịu mà như đương nhiên phải thế, có được sự thành thục như nhìn quen hết mọi chuyện thế thái nhân tình, không biết đã trải qua chuyện gì, làm Tô Xán có chút tò mò.

Cũng cảm giác thấy chút thần bí bao phủ lên cô gái này, dựa lưng vào ghế, thở dài:
- Nhưng mà như thế cũng hơi tàn khốc rồi.

Tống Chân vì câu nói này mà mà quay đầu lại, nụ cươi thật tươi nở ra trên môi:
- Nói đùa thôi, đó chỉ là một nhân tố, Liễu Minh mặc dù hơi lỗ mãng đáng ghét một chút, nhưng mà không phải người xấu đâu, thế nên đôi lúc tôi thấy hơi phiền, song không phải là khó chịu lắm.

- Ra vậy.
Có điều Tô Xán lại không hẳn tin câu nói này, nhưng người ta mới gặp mình lần đầu, tất nhiên không nói thật hết.

- Anh đi Mỹ làm gì? Du lịch hay du học?
Tống Chân tiếp tục hỏi, trên đường đi gặp người bạn chạc tuổi lại hợp tính như thế không dễ:

- Coi như là du lịch đi, còn cô? Đi nghỉ hay du học.

- Coi như là du học đi.
Tống Chân học giọng điệu Tô Xán, cười khẽ:

Hai người nói chuyện khá lâu tới tận gần hai giờ mới mệt mỏi chúc nhau ngủ ngon.

Hôm sau bay tới San Francisco đã là chừng 8 giờ, không gian trong máy bay khá rộng rãi, ghế ngồi hơi ngả ra sau cực kỳ thoải mái, ô cửa sổ kéo rèm, đèn trần máy bay dìu dịu không làm người ta chói mắt, không khí có mùi thơm ngát, yên tĩnh ấm áp.

Tô Xán tỉnh ngủ, Tô Xán kéo chăn ban đêm được tiếp viên hàng không đắp lên người, ngửi thấy mùi thơm, mắt lim dim quay đầu sang, tim đập chậm một nhịp, chẳng trách vai hơi nặng. Chỉ thấy Tống Chân ngoẹo cổ ngủ,

khuôn mặt xinh đẹp to bằng gang tay xuất hiện trước mắt, đôi mắt hồn nhiên khép lại thành sợi dây nhỏ, hàng mi cong cong tinh tế, mấy sợi tóc phủ xuống mũi bị hơi thở của cô nhẹ nhàng lay động, rất có nhịp điệu, hơi thở đó cũng phả vào mặt Tô Xán làm y lâng lâng, mồm khẽ chóp chép vì cử động của Tô Xán, sau đó tiếp tục ngủ, đầu còn cố chúi tới như con mèo con tìm hơi ấm rúc tới, đáng yêu vô cùng.

Liễu Minh đi tolet xong tới chỗ bọn họ, vừa nhìn thấy cảnh này như bị rắn cắn, chỉ Tô Xán và Tống Chân đang dựa vào nhau ngủ, mất mấy giây mới lắp bắp nói:
- Hai, hai người ...

Tô Xán không giải thích, nhớ lại lời Liễu Minh nói lúc trước, chắc chắn hắn biết thói quen của Tống Chân rồi.

Tống Chân lúc này nghe thấy động tĩnh bên cạnh tỉnh lại, nhìn thấy Tô Xán ngay sát bên cạnh, lại nhìn thấy Liễu Minh, mặt hơi đỏ lên, ngồi thẳng dậy, điềm nhiên đưa tay vén lại mái tóc ra phía sau, tư thái rất ưu nhã, chỉnh chang lại bề ngoài xong mới nói với Tô Xán:
- Xấu hổ quá.

- Không hề gì, đó là vinh hạnh của tôi mới đúng.
Tô Xán cười, mỗi người đều hi vọng buổi sáng mình mỹ hảo tỉnh lại, không chỉ có giấc ngủ sung túc, còn có tâm cảnh an lành, ít nhất buổi sáng đầu tiên ở chuyến sang Mỹ này, nhìn thấy Tống Chân mang vị mê ly đó dựa vào vai mình ngủ, Tô Xán tuy bì tư thế ngủ không tốt ngủ chưa đẫy giấc, song cảm thấy sự an lành trong tâm hồn.

Thế nhưng Liễu Minh đứng ở đường đi thì ngây ngây nhìn Tống Chân, sau đó xoay người về chỗ.

- Anh chàng đó thực sự không phải người xấu.
Tới lúc này Tô Xán không thể không thừa nhận điều ấy:

San Francisco, cái thành phố công nghiệp trung tâm kinh tế chính trị phía tây nước Mỹ, xuất hiện trong tầm nhìn của Tô Xán.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 181: Không cần hướng đạo

Sân bay San Francisco nhìn từ trên xuống giống như con nhện duỗi chân ra, xung quanh là cảnh tượng thành phố như cột sắt nhấp nhô, máy bay chạy trên đường băng, sau đó trượt tới cuối chân con nhện rồi dừng lại. Khi lấy hành lý ở băng truyền, Tống Chân hỏi:
- Có bạn tới đón anh không?

Có không nhỉ? Tô Xán nheo mắt nhìn ra cửa tiếp đãi, gật đầu:
- Chắc là có.

- Vậy hẹn gặp lại.
Tống Chân nở nụ cười động lòng người, xách hành lý đi trước.

Người thanh niên tên Liễu Minh đợi từ lâu, nhìn Tô Xán thị uy:
- Tiễn tới đây chưa đủ à?

Tống Chân cười áy áy với Tô Xán. Tô Xán hoàn toàn không buồn để ý tới hắn, tâm tình vì nụ cười của Tống Chân thực sự tốt lên một phần, qua lối đi ra ngoài cổng.

Vừa bước ra cửa liền thấy đón hai người họ một trung niên nam tử, bên cạnh còn có hai vệ sĩ da đen, đeo kính râm, trông thật sự rất khí thế, Tô Xán thực sự muốn thuê hai vài người, tưởng tượng hai vệ sĩ cao lớn, một cô y tá ... Nhầm sao lại nghĩ tới y tá? Thôi bỏ loạn rồi, đằng nào cũng phải đợi sau khi tốt nghiệp mới tính tới chuyện vệ sĩ với thư ký được.

Trung niên nam tử cười sang sảng:
- Tiểu Chân, sao không ngồi khoang hạng nhất? Không đặt được vé thì cháu nói một câu là được, chẳng lẽ chú Vương còn làm cháu ủy khuất sao?

Tô Xán đã đoán Tống Chân không phải cô gái gia cảnh tầm thường, cảnh này càng chứng thực điều ấy, một cô gái đáng lẽ ngồi khoang hạng nhất, vậy mà đột nhiên gặp nhau ở khoang bình thường, lại có đoạn đối thoại vui vẻ cùng buổi sáng mỹ hảo, làm chuyến bay không khô khan như mình nghĩ.

Có điều tới đây là hết rồi, Tô Xán lắc đầu cười, xách hành lý trên vai đi ngang qua. Cảnh này lọt vào mắt Tống Chân, hơi chần chừ rồi gọi:
- Tô Xán, đợi chút.

Tô Xán quay đầu lại, tức thì thấy hai vệ sĩ nhìn mình, lập tức vào trạng thái cành giác, rất chuyên nghiệp, vệ sĩ kiểu này phải bằng 7,8 người ở mấy công ty vệ sĩ Trung Quốc.

Tô Chân lấy từ trong túi xách ra một cuốn sổ ghi chép, dùng bút viết lên đó, xé ra, đưa cho Tô Xán:
- Đây là phương thức liên hệ của tôi, nếu như anh ở nước Mỹ thấy buồn chán, hoặc là du lịch một mình vô vị, có thể gọi điện cho tôi, biết đâu tôi có thể tìm cho anh một người hướng đạo thích hợp.

Tô Xán nhìn hàng chữ viết không cần chỗ tỳ vẫn cứ thẳng tắp, cô gái này được giáo dục rất tiêu chuẩn, có điều nhìn khuôn mặt rất trẻ con kia là y không kìm được trêu:
- Tôi còn tưởng cô muốn làm hướng đạo cơ, không ngờ lại là tìm ai đó.

Liễu Minh cuối cùng không nhịn nổi:
- Này, cậu đừng có được nước lấn tới.

Liễu Minh bị hai bọn họ coi thành không khí, Tô Xán hứng thú hỏi:
- Tại sao cô biết tôi du lịch một mình?

Tống Chân cười thần bí:
- Nếu không phải một mình làm sao anh cô độc như thế? Tôi nói tôi nhìn thấy sự cô độc của anh, anh có tin không?

Tô Xán ngạc nhiên quả thật lúc đó y có nghĩ tới Đường Vũ cho nên cảm thấy cô đơn, trực giác cô gái này mạnh thế sao.

Người trung niên họ Vương gọi, Tống Chân liền vẫy tay rời đi,

Tô Xán nhìn tờ giấy trong tay, không biết cô gái này lương thiện hay là biến tướng của một loại bố thí đây? Vẫy tờ giấy nói theo:
- Cám ơn!

- Không cần cám ơn.

San Francisco là một trong số điểm trung chuyển máy bay quan trọng từ Trung Quốc tới Mỹ, sau khi liên lạc được với Mark, liền hẹn chi tiết gặp nhau ở nơi này., đúng lúc Mark đang muốn về nhà ở New York, Tô Xán tới vừa vặn cùng hắn trở về nhà, Mark cũng nhắc tới một nhà đầu tư tư nhân mời bọn họ đi cùng.
Nhưng sân bay quá rộng, người lại đông, không biết Mark đã tới chưa?

Tô Xán đang ngó nghiên thì phía bên kia đường ra có người đưa tay lên cao, phấn chấn gọi lớn:
- Tô, đây cơ mà.

Người cất tiếng gọi là một thanh niên tóc xoăn đi dép lê, quần jean xanh, mặc áo liền mũ, đó là nhân vật minh tinh đang khuấy động toàn bộ trường học nước Mỹ, đối tượng khiến nhà đầu tư mạo hiểm cuồng nhiệt bám theo, Mark Zuckerberg.

Trên mặt Mark dào dạt nụ cười đơn thuần mà kích động, đằng sau hắn là nam tử người Mỹ trên bốn mươi mặc áo sơ mi caro, tóc bù xù, nhưng bên cạnh có tám người vệ sĩ áo đen chứng tỏ người này thân phận quyết không thể tầm thường, đúng thế ông ta là Michael Wolf CEO một ĐTH thuộc Viacom. Wolf ra hiệu liền có một vệ sĩ đi tới xách hành lý cho Tô Xán.

- Mark, cậu cao to hơn không ít vậy mà suốt ngày kêu ca đủ điều với tôi.

Tô Xán và Mark thân thiết ôm nhau, có thể cảm thụ được niềm vui bạn bè gặp lại sau nhiều ngày xa cách, Tô Xán cũng chú ý thấy tám người vệ sĩ phân tán xung quanh, thêm vào Mark vừa rồi hét rất to, khiến không ít người nhìn về phía bọn họ, bao gồm nhóm người Tống Chân, Liễu Minh.

Lúc này Mark mới trịnh trọng giới thiệu cho Tô Xán người trung niên kia.
- Tôi giới thiệu một chút đây là là tổng giám đốc Micheal Wolf của MTV dưới tập đoàn Viacom, ông ấy là người mời chúng ta cùng về New York, còn đây là người bạn cùng tôi lập nên facebook ở trường Exeter, Tô Xán.

Wolf đưa tay bắt tay Tô Xán:
- Mark kể rất nhiều về cậu đấy Tô, rất vui được gặp.

- Rất vui được gặp ông.
Tô Xán nhìn tám vệ sĩ đứng bốn xung quanh cảnh giới:
- Thế này thì quá khoa trương rồi.

Mark giải thích kiểu nói đùa:
- Ông Wolf gần đây vì một tin tức mà bị người ta uy hiếp, ông ấy là người giỏi tung tin đồn lắm.

Từ trên người Tô Xán không thấy có chút nào khiến người ta liên tưởng tới một trong hai người sáng lập ra mạng xã hội đang quật khởi cực nhanh kia, Wolf nhìn chàng trai người Trung Quốc này một lượt, chỉ có duy nhất một cảm giác đây là chàng trai dễ mến dễ gần.

- Chỉ là một số cổ động bị đụng chạm lợi ích, bày ra âm mưu sau lưng thôi. Chuyện này với tôi mà nói không ảnh hưởng gì cả đừng để ảnh hưởng tới tâm tình chuyến hành trì của chúng ta, tôi đảm bảo các cậu sẽ có một chuyến lữ hành mỹ hảo khó quên, đi nào, máy bay của chúng ta đợi lâu rồi.

- Còn chưa tới giờ soát vé cơ mà.
Tô Xán ngạc nhiên nhìn bảng thông báo giờ bay.

Wolf chỉ tay ra nhà ga sân bay sau tường kính, Tô Xán nghi hoặc nhìn theo, hai mắt mở lớn, tích tắc như trúng thần trú điểm huyệt của Harry Porter.

Tô Xán kinh ngạc không thốt lên lời, chiếc máy bay toàn thân sơn xanh da trời, đầu như chim ưng, phần thân cực kỳ bắt mắt trải dài tới hai cánh rồi động cơ nhô ra phần đuôi, trông như máy bay chiến đấu. Cái máy bay này không to lớn như những chiếc máy bay Boeing, nhưng mang khí chất tuyệt đối có thể gọi là quý tộc giữa đám máy bay.

Đó là chiếc Gulfstream G5, chỉ có giới siêu giàu mới sở hữu.

Wolf nhìn vẻ mặt anh chàng nhà quê ra thành phố, mỉm cười:
- Máy bay tư nhân, có thể cất cánh bất kỳ lúc nào. Thế nào Tô, cậu cũng được chứ?

Tô Xán nuốt nước bọt gật gật, thế này còn không được thì đi máy bay bình thường phải thắt cổ chết hết à.

Không chỉ Tô Xán nuốt nước bọt mà lúc này Liễu Minh cũng nuốt nước bọt, nhìn chiếc máy báy không chớp, có điều Tống Chân và người mà cô gọi là chú Vương lại nhìn Tô Xán, Mark và nam tử người Mỹ.

Tống Chân bình đảm nói:
- Là Micheal Wolf?

Chú Vương gật đầu:
- Đúng, là chủ tịch ĐTH MTV phía dưới tập đoàn Viacom, không ngờ lại gặp ở đây, chú thích xem Talk Show 8 giờ cuối tuần của họ, đó là tiết mục có tỷ lệ người xem rất cao. Chàng trai Trung Quốc kia là bạn của cháu sao?

Liễu Minh đứng sững sờ một lúc mới nói được:
- Thất không ngờ, một người bình thường ở khoang phổ thông, lại có lai lịch không nhỏ.
Nói tới đó hắn có chút vui mừng:

- Vậy là cậu ta không cần hướng đạo nữa rồi hả?

Tống Chân chỉ mỉm cười không trả lời câu hỏi của hai người kia, xoay người đi ra cửa, còn đằng sau cô, Tô Xán và Mark cũng bước lên chiếc Gulfstream G5.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 182: Muốn 1.5 tỷ không?

Tô Xán bước lên khoang máy bay hoa lệ tới mức làm y hoa mắt, sàn máy bay lát gỗ, chẳng rõ gỗ gì nhưng hoa văn rất đẹp, vách tường sơn màu lam nhạt, có nhà bếp, phòng tắm, rồi một cái khoang rộng, tủ lạnh, lại còn có một quầy bar sang trọng nữa.
Cho dù trước tới giờ Tô Xán không theo đuổi hưởng thụ vật chất vẫn không kìm được kích động.

Như người lạc lối ngồi xuống ghế, hìn qua ô cửa kính, Tô Xán thấy một đôi tình lữ vì sắp ly biệt mà ôm nhau, thấy chú bẽ đang nhảy cẫng lên vẫy tay gọi ai đó, khung cảnh cuộc sống bên ngoài cứ như ở thế giới xa vời nào đó.

Tô Xán không thấy ánh mắt Wolf đang quan sát mình, đến khi ông ta hỏi muốn dùng thứ gì buột miệng đáp “kem” theo bản năng.

- Đây là chuyên cơ của Viacom, đúng lúc không có người dùng, mà tôi lại về New York, nên thuận tiện đưa các cậu theo, chúng ta có thể thoải mái bàn bạc phương hướng tương lai của facebook ở đây không sợ làm phiền. không cần lo, đây là máy bay tư nhân, ngoại từ phi công, bảo vệ, chỉ có ba chúng ta. Chỉ có F22 mới có thể bắn rơi chúng ta ở độ cao 41000 foot.
Wolf giới thiệu qua rồi nhấc điện thoại nội bộ lên:
- Cơ trưởng, khách quý của chúng ta đã tới đủ, có thể cất cánh rồi.

Trang hoàng bên trong máy bay làm Tô Xán không tìm thấy bất kỳ một điểm tương đồng nào với khoang máy bay trong ký ức, giống như một cái quầy bar kiêm phòng hội nghị, có kem, có bánh nướng, có cả sushi tươi được đầu bếp trên máy bay làm, chỉ khác một nhà hàng là bên ngoài là mây trắng bập bềnh.

Hẳn những người ở Dung Thành biết mình đi Mỹ cũng không một ai ngờ được rằng mình đang trong khoang máy bay tiên tiến sang trọng nhất thế giới, nhìn xuống nước Mỹ. Nó làm Tô Xán cảm thấy mọi thứ ở Trung Quốc trở nên không chân thật, cái phòng 602 tồi tàn, cái bữa tiệc giáng sinh cao cấp ở tầng 19 khách sạn Crownie, cái xe Ferrari thê thảm của Đào Chử Hồng.

Tất cả không phải là thật, chỉ có cái máy bay ngày, cái bàn gỗ trước mắt này, Tô Xán xúc một thìa kem cho vào miệng, thơm ngọt mát lạnh, chân thật.

- Cái máy bay này thật là tuyệt.
Trái với Tô Xán ngây người như ở trong mơ, Mark từ lúc lên máy bay lại hưng phấn ngó nghiêng, sơ cái nọ mó cái kia, như đứa trẻ hiếu kỳ:
- Tô, cậu có tin được không chúng ta đang ở trong một cái Gulfstream đấy.

- Ừ.
Tô Xán gật đầu, người vẫn cứ lâng lâng.

- Đây là chiếc đắt giá nhất của tập đoàn Viacom.
Quả nhiên chỉ là hai chàng thanh niên, Wolf mỉm cười hài lòng, lấy tài liệu đặt lên bàn:
- Chỉ cần các cậu bán một phần cổ phần của mình.
Ông ta vỗ vỗ cái ghế da thật:
- Vậy là có thể sở hữu một chiếc Gulfstream rồi.

Không biết chiếc Gulfstream này bao nhiêu tiền, nhưng Tô Xán tin chắc giờ mình cũng có khả năng sở hữu nó rồi.

- Thử nghĩ xem, các cậu lái nó đi bất kỳ nơi nào, cũng sẽ thành tâm điểm của các quý cô xinh đẹp, có cô gái nào cưỡng lại được lời mời một chuyến du hành trên chiếc máy bay thế này.

Mark nuốt nước bọt, giọng ao ước:

- Đúng là rất hấp dẫn.

Tô Xán cũng tưởng tượng nếu dẫn Đường Vũ lên chiếc máy bay thế này, có bị nha đầu ấy cằn nhằn vị tội tiêu pha hoang phí không?

Wolf đẩy hai bàn tài liệu lần lượt tới trước mặt Tô Xán và Mark:
- Ở đây có hai phương án, cái thứ nhất chúng tôi dùng 20 triệu USD mua 10% cổ phần của facebook, các cậu hẳn cũng nhìn ra sự khảng khái của tập đoàn Vcom giúp các cậu vượt qua khó khăn.

So với Chiêm Hóa muốn 16 triệu USD mùa 25% cổ phần thì đúng là rất khảng khái rồi.

- Còn phương án thứ hai rất kích thích đấy ... 800 triệu USD, với một số điều khoản, ví dụ như khi người dùng của facebook đạt tới quy mô nhất định, các cậu sẽ có được một số đền bù tiền hoặc cổ phiếu. Tính toàn bộ số ưu đãi, sẽ là 1.5 tỷ USD.
Wolf nói chắc nịch, giọng nói mê hoặc cám dỗ:
- Chúng tôi muốn mua toàn bộ facebook với giá 1.5 tỷ USD. Các cậu sẽ thành triệu phú trẻ nhất thế giới, sẽ thành người kiệt xuất trong lớp trẻ thế giới. Tất cả mọi thanh niên trên thế giới này sẽ thảo luận về các cậu, ngưỡng mộ các cậu, những người xung quanh sẽ tự hào về các cậu.

Ở độ cao 38000 foot, Tô Xán cảm thấy tai mình ù ù, hoàn hoàn không phải do áp lực không khí.

Wolf mở tủ lạnh, lấy chai whisky rót một ly, sau đó đặt chai trên bàn:
- Các cậu hãy suy nghĩ cho thật kỹ, ba tiếng sau máy bay sẽ hạ cánh, trước đó chúng ta vẫn có thể đàm phán, nhưng hạ cạnh rồi sẽ là thời gian nghỉ ngơi của tôi, khi đi nghỉ tôi sẽ bỏ hết công việc sang một bên, nói cách khác, nếu ba tiếng này không thảo luận ra kết quả thì một tháng sau chúng ta mới lại nói chuyện tiếp được. Đương nhiên tôi không đảm bảo tới lúc đó cao tầng Viacom còn giữ nguyên hứng thú với kế hoạch này, các cậu cũng

biết, chúng tôi không bao giờ thiếu dự án đầu tư. Người trẻ tuổi, tôi để thời gian cho các cậu đấy, tôi vào khoang lái ngắm phong cảnh đây.

Đây là sách lược rõ ràng, Wolf muốn dùng thời gian eo hẹp tạo ra cảm giác cơ hội chớp mắt sẽ qua.

Wolf đi rồi, Mark đẩy Tô Xán đang ngồi xúc em ăn kem một cách vô thức, chẳng biết cốc kem đã hết:
- Này, cậu đang nghĩ cái gì thế?

- Tôi nghĩ, nếu Đường Vũ ở đây nhất định cô ấy sẽ hỏi phí bảo dưỡng một năm của cái máy bay này bao nhiêu? Rồi bay một chuyến mất bao nhiêu tiền? Cô ấy chẳng biết mơ mộng lãng mạn gì hết, luôn suy nghĩ từ góc độ thực tế nhất.

Mark phì cười vỗ vai Tô Xán:
- Nghe có vẻ giống cô ấy đấy, a, tôi nhớ cô ấy quá, tiếc là cô ấy không dùng facebook.

Tô Xán nói một câu bất giác kéo hai người trở lại hiện thực, cảm giác lâng lâng bay bổng lúc nãy giảm đi rất nhiều, Tô Xán dần bình tĩnh lại:
- Mark, đây là niềm vui bất ngờ mà cậu giành cho tôi à?

Mark cười thoải mái lắc đầu:
- Chỉ là một trong số đó mà thôi, Tô, cậu nghĩ 20 triệu USD làm tôi choáng váng à?

- Là 20 triệu USD chứ không phải 1.5 tỷ?

Ý Mark rõ ràng chỉ quan tâm tới khoản đầu tư 20 triệu, mà không phải là phương án thu mua toàn bộ với giá 1.5 tỷ USD. Thử hỏi có ai dửng dưng được trước số tiền khổng lồ đó? Mark mới chỉ là thanh niên 19 tuổi mà thôi.

Tô Xán nhìn Mark, nghĩ hắn có thành tích sau này là nhờ khác thường đó.

- 1.5 tỷ, no, số tiền đó còn chẳng làm tôi chấn động bằng cái máy bay này, tôi cần 1.5 tỷ làm cái gì?
Mark nhìn Tô Xán, giọng hốt hoảng lo lắng:
- Tô, chẳng lẽ cậu quên rồi, đây là sự nghiệp của chúng ta, là lý tưởng của chúng ta, tôi nghĩ, dù chúng ta có 15 tỷ thì sau này không có sự nghiệp nào hơn được nữa, không tìm được lý tưởng nào hơn nữa. Tô, cậu muốn 1.5 tỷ sao?

Tô Xán cứng họng, thử hỏi bất kỳ một người bình thường nào muốn 1.5 tỷ USD không, đổi lại tôi sẽ lấy đi lý tưởng của anh, anh có đổi không?

1.5 tỷ USD đại diện cho vô số biệt thự cao cấp, xe thậm chí du thuyền hoa lệ, cô gái xinh đẹp vây quanh, nếu hỏi câu này, chắc bị người ta hỏi lại "Đầu anh bị kẹp vào cửa à?"

Nhưng lúc này đây Mark lại lo Tô Xán bị 1.5 tỷ làm mê muội, bán đi sự nghiệp và lý tưởng của họ.

Trước đó lo lắng của Tô Xán không phải tới từ bên ngoài, mà tới từ Mark, Tô Xán sợ nhất là Mark bị vô vàn nhà đầu tư mạo hiểm vây quanh, những con cáo già đó sẽ không thiếu thủ đoạn để chinh phục một chàng thanh niên, nếu hắn muốn chấp nhận một phương án đầu tư mà mình lại kiên quyết từ chối, cho dù kết quả có đúng theo ý mình, thì hai người hai người khó tránh khỏi chia rẽ.

Sự kiện trọng đại như thế, Mark dứt khoát có tư tưởng riêng, một khi chướng ngại sinh ra vào thời điểm Facebook còn non trẻ này, sẽ là trí mạng. Không ngờ người suýt nữa bị mê hoặc lại là mình, 1.5 tỷ USD, Tô Xán sẽ 675 triệu USD, không tưởng tượng được tin này tung ra, khiến trong nước oanh động tới mức nào.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 183: Hành trình trên đất Mỹ (1)

T

hế nào các chàng trai của tôi, đã có quyết định chưa?

Từ khoang lái trở về, Wolf ngồi xuống trước mặt hai chàng trai trẻ, giọng nói tự tin:

Trong không gian khép kín, trên không có đường, dưới không có lối, là chiến trường áp ức, đầu bếp hàng đầu mang lên món ăn gan ngỗng, sushi, chai rượu ánh màu hổ phách kia là vũ khí tiêu hao ý chí chiến đấu của người ta, khiến người sáng nghiệp non nớt bất an, bản hợp đồng tưởng như không khiến nhà doanh nghiệp phải cúi đầu kiêu ngạo xuống.

Nhưng hôm nay Wolf gặp phải hai đối thủ không bình thường.

Wolf vừa ngồi xuống liền cảm giác được bầu không khí khác lạ, nghiêng đầu sang cười:

- Sao, có vấn đề gì à?

Tô Xán đẩy một bản tư liệu tới:

- Chúng ta hãy thảo luận về khoản đầu tư 20 triệu đi.

- Ồ, các cậu không định bán facebook?

Wolf hơi chồm người tới:

- Theo tôi biết đây là lần hào phóng hiếm hoi của cao tầng Viacom đấy, bọn họ không phải lần nào cũng dễ nói chuyện như vậy đâu.

Mark đặt tay lên bản tài liệu, vỗ nhẹ:

- Chúng tôi không định bán facebook, dù là giá nào. Trừ khoản đầu tư tất yếu mà facebook cần ra, chúng tôi không cần thêm khoản tiền nào nữa, chúng tôi không cần tiền, vì chúng tôi đang thay đổi thế giới.

Chiếc G5 hạ cánh ở sân bay Winchester, đỗ vào nơi chuyên dùng cho máy bay cá nhân, có hai chiếc xe hơi đã đợi sẵn, một là chiếc Mercedes đen thân dài mà tập đoàn Viacom chuẩn bị cho Wolf, một là chiếc xe du lịch của cha mẹ Mark.

Hai vệ sĩ xuống trước, kiểm tra tình hình dùng bộ đàm liên lệ, Wolk được vệ sĩ bốn vệ sĩ bảo hộ ở giữa, ông ta ra dấu hiệu, người trong xe nhận tín hiệu án binh bất động, gọi điện thoại đi, giới truyền thông đang nôn nóng đợi tin cũng được tin tức.

Cao tầng tập đoàn Viacom nhanh chóng nhận được tin, Micheal Wolf không có kết quả HĐQT muốn có, ông ta thất bại bởi hai chú nhóc.

Wolf vào trong xe, nhìn Tô Xán đang chào hỏi cha mẹ Mark, dáng vẻ ngoan ngoãn lễ phép, không phải kiểu văn hóa Mỹ, bên cạnh là nhiều người thuộc giới truyền thông kiễng chân nhìn về phía bọn họ, Wolf nhếch môi nghĩ, càng ngày càng thú vị ... Thay đổi thế giới à? Hai chú nhóc này dám nghĩ thật đấy.

……

- Palo Alto, cái tên này xuất phát từ tiếng Tây Ban Nha, có nghĩa là cây cổ thụ, cái cây này ở công viên trung tâm của Palo Alto, tuổi hơn 1.000, Sau khi gặp người của chúng ta, cậu có cả đống thời gian dạo chơi ở đây, gần đó có đại học Stanford, các mỹ nữ ở đó không tệ đâu nhé.

Tô Xán đang cùng Mark ngồi trong chiếc Ford second hand mà hắn mua từ California, Mark giới thiệu cho Tô Xán nghe phong cảnh ở Palo Alto.

Đây là ngày thứ ba từ khi Tô Xán tới nước Mỹ, sau khi tới nhà của Mark ở hai ngày, bọn họ lên máy bay quay trở lại San Francisco, tiếp bọn họ là một thanh niên tên Dustin, bạn của Mark, hiện là thành viên của facebook, bọn họ đi vào đường quốc lộ cao tốc, xuyên qua đường núi quanh có và rừng cây rậm rạp tới Palo Alto.

Nơi này ánh nắng chan hòa, trời cao mây trắng, dọc đường rừng rậm tươi tốt, không hề thấy những cây xương rồng đầy gai và vùng hoang dã bao la trải đầy cát sỏi như trong tưởng tượng, trong xe phát ra tiếng nhạc điện tử, cái cảm giác giữa trời đất chỉ có mình ta đó làm lòng người mở rộng vô hạn, rất thoải mái, làm Tô Xán cảm giác mình không phải đi làm việc, mà là đi nghỉ.

Cái tên Palo Alto có lẽ xa lạ với rất nhiều người, thế nhưng nó lại là thánh địa trong lòng rất nhiều người làm nghề kỹ thuật.

Cái thị trấn chẳng có gì đáng chú ý này không chỉ có đại học Stanford, còn là tổng bộ của rất nhiều công ty khoa học kỹ thuật cao, là trung tâm của thung lung silicon, khởi nguồn của nó do hai sinh viên trẻ của Đại học Harvard vào năm 1939 thành lập Hewlett-Packard trong nhà xe một cái biệt thự, từ đó kéo theo sự xuất hiện của thung lũng Silicon, luôn có sự kiện mang đậm màu sắc anh hùng cá nhân được người ta ca ngợi nơi này.

Ở nơi này, một người trông rất bình thường, rất có thể là nhân vật đang được báo chí xôn xao bàn luận, gặp ai đó ở cái cửa hàng nhỏ cũng có thể ở trong công ty danh tiếng, đó có lẽ là nguyên nhân thu hút Mark đem tổng bộ của Facebook đặt ở nơi này, vùng đất chứa đầy mộng tưởng.

Từ San Francisco tới đây chỉ 50 km, bộ não chỉ huy của Facebook nằm ở chung cư có bể bơi bên cạnh Đh Stanford, có điều đã hoàn toàn sửa thành văn phòng làm việc.

Chiếc xe dừng lại, Mark kiêu hãnh đi đầu dẫn Tô Xán vào trong chung cư, chứng kiến một cảnh tượng phồn vinh.

Bên trong được cải tạo thành nơi thích hợp cho làm việc, giải trí lẫn nghỉ ngơi, bàn làm việc của mỗi người đủ mọi màu sắc, không có tiêu chuẩn cố định nào, bể bơi đằng sau còn bố trí một cái cột bóng rổ. Nơi này có ít nhất 15 người đang làm việc, trong đó có 4 cô gái, trừ mùa mưa bão, California tựa hồ quanh năm tràn ngập ánh nắng, hai cô gái đều mặc quần short jean, cặp chân dài màu bánh mật cặp đùi căng đét chắc khỏe đung đưa, làm Tô Xán nhìn một cái thấy Mark chọn hoàn cảnh nơi này chuẩn nhất rồi.

- Đây là Tô Xán, mọi người hẳn không lạ gì từ cậu ấy.

Đứng trước mặt thành viên, Mark trịnh trọng đầy Tô Xán ra:

- Đây là người cùng Mark sáng lập công ty đấy à?

- A, phú hào của Trung Quốc.

Có người trực tiếp nhận định, dù sao tới giờ tiền duy trì hoạt động thường ngày do Tô Xán bỏ ra, sau khi chuyển tổng bộ tới Palo Alto, tiền tiêu vặt làm công mà Mark tích góp được đã tiêu sạch, trong vòng hai tuần mà hắn dùng hết 200.000 USD, thế nên Tô Xán ở tận Trung Quốc không cảm thụ được nhu cầu tài chính cấp thiết mà hắn đang đối diện.

- Người quan sát chúng tôi từ khoảng cách 15.000 km, cậu có biết chúng tôi đang làm gì không?

Cô gái da trắng tên Katherine tới từ Mississippi khoanh tay trước ngực, rõ ràng không tín nhiệm Tô Xán.

Những người trước mắt không phải tới từ ĐH Stanford thì là sinh viên Harvard làm việc trong kỳ nghỉ, cho dù Mark thường nhắc tới Tô Xán, nhưng với họ, Tô Xán chỉ là người xa lạ.

Rõ ràng bọn họ bài xích với chuyến tuần thú của mình, cho rằng mình chỉ là cái bình hoa chỉ biết bỏ tiền, không thể hiện ra chút uy tín ra thì sao làm người ta phục được:

- Hộp đen của mọi người ở đâu?

Hộp đen là một cái hộp dùng để xử lý phương án treo chưa quyết hoặc khó nhằn, nếu mọi người không hài lòng với phương án đó thì kiến nghị cho vào hộp đen đợi giải quyết sau.

Có người ôm cái hộp giấy ra, cười nhạt nhìn Tô Xán, Tô Xán lấy một bản phương án nghiên cứu:

- Thứ quá chuyên nghiệp thì tôi không hiểu, có điều mọi người chỉ cần nói cho tôi biết cái thứ do một đống con số này tạo ra có tác dụng gì là được rồi.

Người xung quanh nhìn Tô Xán với ánh mắt tham quan gầu trúc, Mark không giúp đỡ, hứng thú kéo ghế ngồi đợi.

Katherine đành lên tiếng giải thích:

- Đây là một công năng tra duyệt lịch sử, anh có thể biết một tuần qua người mình chú ý làm những gì, viết những gì, thay đổi những gì, thế không phải càng thêm hấp dẫn à?

Tô Xán ồ một cái, bỏ sang một bên:

- Bỏ nó đi, không thực dụng, nó chỉ là thứ gánh nặng thôi.

- Cái gì, cậu dám nói nó là gành nặng.

Katherine không dám tin thốt lên, đó chính là ý tưởng của cô:

- À xin lỗi, tôi định nói nó là rác rưởi cơ.

Tô Xán như cố tình làm người ta nổi điên:

Thấy Katherine tức giận như ngọn núi lửa sắp phun trào, người khác nhanh tay lấy phương án khác trong hộp đưa cho Tô Xán:

- Cái này thì sao, chúng tôi đưa ra công năng trạng thái, để người dùng viết trạng thái của mình là gì, đặt ở chỗ "cập nhật mới" ...

- A, rất sáng tạo có thể thông qua.

Tô Xán giơ tài liệu lên, nhìn về phía Mark:

- Này, không vượt quyền chứ?

Mark ngồi khoanh tay, gật đầu nói:

- Cậu cũng có quyền khống chế công ty, đương nhiên có thể giúp tôi xử lý hộp đen.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 184: Hành trình trên đất Mỹ (2)

V

ì sao phương án của cậu ta được chấp thuận, còn công năng tra cứu lịch sử của tôi thì không, cậu cố ý nhắm vào tôi à?
Khatherine chống hông chất vấn:

- Không phải, đây là vấn đề riêng tư mà chúng ta cần thận trọng, phải nắm giữ mức độ, ai cũng muốn nhìn trộm người khác làm gì, tò mò là bản tính nhân loại, nhưng chúng ta không thể đem tất cả động tĩnh một người phơi bày ra trước mặt người khác, điều này khiến người ta không có cảm giác an toàn.
Tô Xán nhìn cô gái có mái tóc xoăn màu hạt dẻ này:
- Giống như đối diện nhà cô có anh chàng đẹp trai, mỗi ngày ở ban công cô thấy anh ta quan sát mình, cảm giác này đương nhiên không tệ, nhưng cô có muốn làn cả nhà vệ sinh và phòng tắm trở nên trong suốt không?

- Nếu làm thì nhớ báo trước cho tôi một tiếng nhé, để chuyển nhà.
Có người đùa, làm cả nhóm cười rộ lên.

Tô Xán đợi bọn họ cười xong mới bổ xung:
- Cho nên chúng ta phải xét tới quyền tự do cá nhân của mỗi người dùng, tôi khuynh hướng để họ tự nguyện công bố nội dụng họ muốn người khác hiểu mình. Ai cũng muốn được người khác chú ý tới, nhưng không ai muốn nhất cử nhất động của mình bị người khác biết. Mỗi người phải có chút thần bí để tăng hứng thú cho người tìm hiểu.

Katherine trầm tư, nếu như Tô Xán vô lý gây chuyện nhắm vào cô, tất nhiên cô không chịu bỏ qua, dù bỏ cái công việc trong kỳ nghỉ trả 4000 USD này chứ không chịu thỏa hiệp, nhưng khi có lý lại là chuyện khác.

Tiếp đó mọi người đều lấy phương án của mình ra hỏi Tô Xán, Tô Xán nói chuyện lý lẽ đâu ra đó, hợp tình hợp lý, hài hước mà không xuồng xã, nghe y nói cho người ta cảm giác thoải mái, không nặng nề như giải quyết công việc, đến lúc cái hộp giấy đã hết sạch mà không biết.

Lúc này Tô Xán mới được những sinh viên kiêu ngạo đó thừa nhận, không khí sôi động thân thiết hơn không ít.

Luật sư tới, đem một bản tài liệu xác nhận cổ đông cho Tô Xán, để Tô Xán ký đồng ý cổ phần công ty tăng từ 1 triệu cổ phiếu phổ thông, lên thành 10 triệu. Trong đó Mark là người sáng lập sở hữu 55 %, còn Tô Xán là người đồng sáng lập sở hữu 45%.

Tô Xán ký tên lên đó.

Bản tài liệu xác nhận này là phương thức nâng giá trị công ty lên tiện cho việc huy động vốn.

Vì hoan nghênh Tô Xán, tổ chức một buổi party cuồng hoan trong chung cư, trên bàn đặt đủ loại bia rượu Becks, Jack daniels.

Giữa chừng party Katherine say khướt lảo đảo tới bên Tô Xán, cô gái này mặc áo hai dây boa sát người, non nửa bầu ngực ngồn ngộn khoe hết ra ngoài, tới cái quần short jean ngắn cũn khoe bờ mông tròn lẳn, làm đám nam sinh nhìn mà cảm thấy bứt rứt.

Đã thế giọng điệu Katherine mang chút khiêu khích:
- Người ta nói phương án huy động vốn từ tập đoàn Viacom thất bại là vì cậu đúng không?

- Vậy thì phải xem mọi người nhìn nhận nhìn thế nào, muốn bị Viacom thu mua không?
Tô Xán tuy bị thân hình bốc lửa của Katherine làm người nóng rang, nhưng cái mùi nước hoa và rượu hòa trộn làm u không không thoải mái, con gái

phương Tây thường dùng nước hoa mùi nồng hơn, thế nên y phải chịu tội nhiều hơn. Có điều Tô Xán vẫn cười tự nhiên, Katherine thuộc về điển hình khi mặc trang phục học thức thì lời nói cử chỉ cao nhã, khi thay quần short áo hai giây vào thì trở nên hoang dại.

- Đương nhiên là không, nếu vị thu mua chúng tôi sẽ rất thất vọng, cậu không biết, trong đây rất nhiều người chọn công việc này không phải vì lương, mà vì hứng thú với facebook, muốn trở thành nguyên lão của công ty, nếu bị tập đoàn lớn thâu tóm, đoàn đội bị giải trừ mới là thất vọng.

Katherine dùng tuyệt đối lớn hơn đa phần phụ nữ châu Á một cỡ dán áp vào vai Tô Xán, hai tay luồn qua cổ áo y xoa vuốt, chỉ vào cửa phòng bên, mắt mê ly:
- Vậy rốt cuộc cậu có thể lấy được phương án đầu tư tốt hơn không? Chúng ta tới bên kia thảo luận kỹ hơn nhé.

Tô Xán toát mồ hôi, không nghĩ cảnh tượng chỉ thấy trong mấy phim Mỹ bây giờ mình cũng gặp phải, ra sức nháy mắt với Mark hi vọng hắn tới giải vây cho mình, tên này nháy mắt một cái quay đi.

Dưới ánh đèn lờ mờ, nhạc sôi động cùng hơi men kích thích, Katherine cúi mình muốn hôn Tô Xán, Tô Xán rụt người lui ra sau, thoạt khỏi phạm vi tấn công, liên tục phải nhắc bản thân bình tĩnh, Tô Xán cũng uông kha khá rồi, nếu nhận nụ hôn này sự việc diễn ra sau đó e không định lực nào làm chủ được.

- Tôi có phương án tốt, có điều cũng không cần tới đó chứng thực chứ.
Tô Xán lúng túng nói, thái độ từ chối rõ ràng:

- Thì ra chỉ là cậu bé châu Á nhút nhát.
Katherine cười khanh khách, kéo lại cổ áo của mình, lại trở nên đoan trang, bỏ đi.

Tô Xán thở phào, biết Katherine giận rồi, nhưng không còn cách nào, y không quen chơi kiểu này.

Hôm sau tỉnh lại, Tô Xán còn chưa kịp hưởng thụ ánh mặt trời của California thì bị Mark tới thúc giục:
- Nhanh nào, đánh răng rửa mặt xong rồi chúng ta đi.

- Đi đâu?
Tô Xán ngạc nhiên hỏi, còn chưa được ăn sáng đã phải đi đâu rồi.

- Có người mời chúng ta, yên tâm không để cậu phải đói.
Mark cũng khá hiểu tính háu ăn của Tô Xán:

Tô Xán nghi hoặc theo Mark ra ngoài cửa, thấy một chiếc xe hơi đen xì đang đợi, các thành viên của facebook đã thức dậy, một gian phòng tầng 2 bị phá một bên tường nối liền với ban công làm cà phê ngoài trời.

Katherine và hai cô gái khác mặc áo phông mỏng rộng rãi, cổ trễ, mặt trời xuyên qua thấy hết bầu ngực đẫy đà, chiếc quần short bị chiếc áo dài che hết, trông cứ như không mặc gì phía dưới, cảnh tượng làm người ta phun máu, nhìn thấy Tô Xán và Mark đi vào xe, chỉ liếc qua một cái, ánh mắt lãnh ngạo, hiển nhiên chuyện hôm qua vẫn để bụng.

Tất cả nhân viên đều biết hai người họ đi đầu, hiện giờ tài chính facebook đang ở tình trạng giật gấu vá vai, rất nhiều phương án tốt chỉ có thể để nguyên trên giấy tờ, bọn họ phải kiếm một khoản tiền lớn về ứng phó chi tiêu ngày càng tăng mạnh.

- Một bữa tiệc sáng, người mời chúng ta cũng là nhà đầu tư có hứng thú.
Vào trong xe Mark mới giải thích:

Chiếc xe đưa hai bọn họ tới một nhà hàng sang trọng, hai chàng trai ăn mặc bình dị được đối xử ân cần như khách quý.

Tô Xán không ngờ rằng đây chỉ là mở đầu của cuộc sống như mộng ảo mà thôi, không chỉ bữa sáng đó, hai người họ bị nhà đầu tư nhiệt tình theo đuổi, có thể nói một ngày ba bữa không cần lo lắng gì nữa, suốt ngày bị mời đi dự tiệc, uống rượu, ăn cơm, quá nhiều.

Trong những bữa tiệc luôn có người cầm ly rượu đi tới phía bọn họ, nhiệt tình thảo luận thành tích facebook hiện giờ thảo luận được, khéo léo đưa ra giá, toàn là con số hàng triệu USD, nhưng thấy hai bọn họ không động lòng, không khỏi tiếc nuối.

Một lần trên đường tới bữa tiệc khách sạn ở lớn San Francisco, cái xe Ford second của Mark gặp sự cố, sửa mãi mới xong thế là tới muộn, tới khách sạn mới biết nơi tổ chức bữa tiệc không phải là phòng nào đó, mà là ở bể bơi lớn trong nhà, bể bơi có chừng 20 người, nhưng đến quá nửa đều là cô gái xinh đẹp mặc bikini nóng bỏng mắt, người ngồi trên bờ uống nước, người ở dưới nước nô đùa, đập vào mắt toàn mông với ngực.

Người tổ chức bữa tiệc là tổng giám đốc một công ty điện tín, ông ta đang nằm úp mặt trên cái ghế dài, mặc cái quần bơi, bên cạnh có ba cô gái xinh đẹp người bóp chân, người đấm lưng, lại có một cô gái đưa ống mút tới tận miệng.

Vị tổng giám đốc biết nguyên nhân bọn họ tới trễ, gọi trợ thủ tới, là cô gái ốc á, cũng mặc bikiki nốt, ông ta vỗ mông cô gái một cái nói:
- Mua cho cậu Mark đây một chiếc xe việt dã, coi như quà riêng của tôi, một CEO phải có chiếc xe đàng hoàng, không thể để tới muộn như vậy.

Tô Xán thấy cảnh này vội vàng kéo Mark chuồn luôn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 185: Điều kiện đảm bảo

Những bữa tiệc kỳ quái như thế cứ diễn ra liên miên suốt thời gian Tô Xán ở Mỹ, luôn bị vây quanh bởi những người ăn mặc sang trọng, những lời mời chào giá trị ngày càng lớn, thủ đoạn như tặng xe rất bình thường, mỹ nhân kế cũng không kể hết.

Đúng là một cuộc sống dễ khiến người ta mất phương hướng.

Một lần Tô Xán và Mark được mời lên chiếc du thuyền tư nhân.

Trong bóng đêm chiếc du thuyền hoa lệ rực sáng khiến người ta hoa mắt, Tô Xán và Mark được phục vụ dẫn lên sàn thuyền, bên trên là một chiếc bàn bày những món ăn thịnh soạn, ba chiếc ghế, ở giữa là cây nến lớn.

Mike người sáng lập công ty Sun là nam tử trung niên hơi béo, sống mũi cao, đôi mắt thâm thúy, tóc cắt sát da đầu, đôi mắt đen chăm chú quan sát Mark và Tô Xán.

Đằng xa là cảnh đêm ở bến cảng, phục vụ mặc ghi lê đen sơ mi trắng đeo nơ, cùng nhân vật truyền kỳ trước mặt, làm cả Mark lẫn Tô Xán mệt mỏi với đủ bữa tiệc cũng hưng phấn khó tin.

Ba người bọn họ thảo luận suốt hai tiếng đồng hồ về viễn cảnh nếu như có thể huy động vốn thành công, Mike búng tay, phục vụ mang tới một cái khay bạc sáng loáng.

Đặt khay lên bàn, mở nắp ra, bên trong là miếng thịt nạc, nhìn thớ của nó, Tô Xán thấy không giống một thứ thịt nào mà y từng ăn.

Mark quay đầu nhìn Tô Xán, Tô Xán lắc đầu, Mike nổi tiến thích món ăn kỳ lạ cổ quái.

- Đây là thịt Kaola, trên thị trường quốc tế được bán với đơn vị gram, không cần quan tâm tới giá trị của nó, thưởng thức kỹ, tin rằng các cậu sẽ thích nó.

- Nhưng chẳng phải thế này là bất hợp pháp à?
Mark cảm giác bụng biểu tình rồi, nhìn miếng thịt, ngần ngừ nói.

Mike đưa một ngón tay ra lắc lư:
- Không có cái gì là không có giá.

Kết quả Tô Xán và Mark phải cắn răng ăn vào, vừa rời di thuyền, lái xe đỗ bên đường, cả hai quỳ xuống móc họng nôn ra.

Đó là con koala xinh xắn nào đấy, nghĩ thôi đã thấy ghê tởm, nhưng bọn họ không thể từ chối.

Mark chỉ ăn một miếng, nhưng như có con gì quấy phá trong dạ dày, tới đây hắn không chịu nổi nữa rồi. Sau khi nôn sạch sẽ xong, Tô Xán và Mark ngồi bệt dưới đất thở dốc.

- Không có thứ gì là không có giá sao?
Mark thấy bắt đầu rối trí rồi.

Tô Xán cũng không có tư cách trả lời câu hỏi này, chỉ nói:
- Tôi cũng không biết, nhưng có thứ, trước khi bị vỡ nát, đều đáng giá cho chúng ta trân trọng.

……

Cùng lúc đó ở phía đông bán cầu, những người bạn của Tô Xán tại Dung Thành đột nhiên phát hiện trong một đêm, Tô Xán mất tích.

Đám bạn ở Hạ Hải như Tiết Dịch Dương, Lưu Duệ, Trương Tích tới Dung Thành chửi rủa không thôi:
- Đã hẹn mấy ngày nữa sẽ tới, sao thằng này lại chơi trò mất tích.

Ba người Vương Uy Uy đang ở Bắc Kinh, nghe tin bọn họ tới liền gọi điện nhờ Trang Chí Vũ, Trương Hiền tiếp đãi họ. Trang Chí Vũ từng gặp đám Tiết Dịch Dương rồi, liền đồng ý, kéo cả đám bạn bè Tô Xán tới Cửu Nhãn Kiều, còn gọi thêm mấy người bạn của mình, tụ tập mười lăm người, rất là náo nhiệt.

- Tôi gọi điện thoại tới nhà nó, cha nó bảo nó đi du lịch rồi, sớm không đi, muộn không đi, đúng lúc chúng ta tới thì nói đi.
Tiết Dịch Dương còn chưa hết bực tức:
- Đợi nó về phải cho nó một trận.

Tô Xán qua Mỹ xử lý công việc, chuyện này không tiện nói ra, cho nên Tô Lý Thành đều trả lời Tô Xán đi du lịch.

- Tô Xán và Đường Vũ ra sao rồi, bọn họ vẫn là một đôi chứ?
Trương Tích trước kia luôn không vừa mắt với Tô Xán bây giờ cũng là người trong nhóm Tiết Dịch Dương:
- Không biết quan hệ bọn họ đã tiến tới mức nào?

Trương Hiền trả lời có phần ghen tỵ:
- Vẫn, còn học cùng một trường nữa, nếu nói Tô Xán còn chưa họa hại Đường Vũ, đánh chết tôi cũng không tin ... Nhưng muốn biết chi tiết hơn thì phải hỏi Phi Phi.

Trương Phi Phi là cô gái nổi bật nhất hôm nay, áo khoác với phần lông thú trắng sang trọng ở cổ, dưới chiếc váy bó là tất lưới hoang dại, mảng da thịt trắng nõn bị phân cách thành từng mảng, trong không khí quán bar thực sự đầy sức cám dỗ mê hoặc, công bằng mà nói xét cả dung mạo vóc dáng, Trương Phi Phi đều thuộc hạng nhất, đặc biệt là đôi mắt cười hút hồn, đáng

tiếc ai bảo chơi cùng Đường Vũ và Lâm Lạc Nhiên, thế nên thường bị hai cô bạn cái lấn át.

Nhìn Trương Phi Phi đang ngồi ở chiếc ghế cao bên quầy bar, Tiết Dịch Dương ánh mắt ngây ra mất vài giây, khoác vai Trang Chí Vũ hỏi nhỏ:
- Cô ấy chính là Trương Phi Phi đấy à?

Trang Chí Vũ nhìn lại Tiết Dịch Dương một lượt:
- Đúng đấy, rất xinh đẹp phải không?

- Có cần tôi giới thiệu cho không? Hiện giờ cô ấy chưa có bạn trai, có điều không dễ đối phó đâu, nếu cậu có đủ tự tin thuần phục được thì tôi ủng hộ.
Trương Hiền cười hì hì dụ dỗ:
- Chí Vũ theo đuổi nhiều năm vô ích, Phi Phi chỉ coi cậu ấy là bạn.

- Biến, đang nói chuyện Phi Phi, kéo tôi vào làm cái gì?
Trang Chí Vũ có phần hậm hực, hắn theo đuổi Trương Phi Phi rất lâu, thật không may, trước khi kịp nảy sinh tình cảm thì bọn họ lại biến thành bạn thân rồi, quan hệ này khó hiện rất thay đổi.

- Tôi á?
Vẻ mặt Tiết Dịch Dương cổ quái:
- Quá xa xôi, cô ấy học tận Hàng Châu ...

Còn điều Tiết Dịch Dương không nói ra, đó là vừa nãy nghe có người nói cha Trương Phi Phi là tổng giám đốc công ty điện tín Dung Thành, nhìn cách ăn mặc thấy cách biệt với người xung quanh rồi, với kinh nghiệm của hắn, cô gái thế này, chỉ nhìn từ xa được thôi, chứ không thể với tới.

Trương Hiền rít một hơi thuốc:
- Trước khi mọi người biết Tô Xán và Đường Vũ là một đôi, không phải ai cũng nghĩ là Đường Vũ quá xa với với Tô Xán à? Phi Phi còn vì chuyện này mà cãi nhau với Uy Uy nữa, yên tâm, nếu cậu có ý với cô ấy thì để tôi

giúp một tay, phù xa không chảy ruộng ngoài, còn hơn để sau này có tên không đáng tin nào đó lừa mất cô ấy.

Tiết Dịch Dương cũng không phản đối, thế nên một lát sau Trương Hiền cũng tới quầy bar ngồi, tán gẫu quanh một hồi, vờ lúc này mới chú ý, nói với Trương Phi Phi:
- Tên kia lại nhìn bạn đấy, xem mĩ lực vĩ đại của Phi Phi lại khiến có người xin chết rồi, nhớ xem nào, đó là bạn của Tô Xán, họ Tiết, tên Tiết Dịch Dương. Có câu người tụ theo bày, thứ chơi với Tô xán từ nhỏ tới lớn làm sao thuộc thành phần an phận được. Sao, Trương đại tiểu thư có định ra tay thuần phục hắn không?

Đôi mắt kẻ vẽ cầu kỳ của Trương Phi Phi liếc về phía Tiết Dịch Dương, bật cười:
- Đừng dùng thủ đoạn khích tướng vụng về đó, các cậu định đẩy người bạn đáng yêu xinh đẹp này cho người khác à? Không có tôi, các cậu sẽ cô đơn lắm đấy, hai tên ngốc các cậu còn chưa có bạn gái tôi nỡ nào bỏ mặc chứ.

- Làm gì có chuyện đó.
Trương Hiền cười xấu hổ:

Vì một ánh mắt thoáng qua đó của Trương Phi Phi làm tim Tiết Dịch Dương đập thình thịch.

Trương Phi Phi quay lại vỗ vỗ má Trương Hiền:
- Mình vẫn nói câu đó, cậu ta có 10 triệu không?

Trương Hiền nghẹn họng.

- Khi ấy Vương Uy Uy vì chuyện này mà nổi giận với mình, nhưng chẳng lẽ mình nói không đúng à? Uy Uy với Tiểu Ngũ chẳng phải tiêu hết tiền đều không khác gì mấy cái xác chết trôi à, chúng ta rủ đi chơi cũng kiếm đủ cớ từ chối, sau đó được Lạc Nhiên tài trợ là lưng lại ưỡn thẳng lên ngay, cậu ta

không có tư cách đẻ nổi giận với mình. Còn cậu nữa, cậu sống nổi cuộc sống ngày ngày cân đong đo đếm từng đồng không?
Trương Phi Phi đưa tay sờ cổ áo Trang Hiền:
- Cậu mặc áo bằng sợi tổng hợp là khó chịu ngay, có biết hôm cùng Lạc Nhiên đi mua sắm, mình chọn quần áo cho cậu và Chí Vũ tốn công thế nào không? Rất nhiều người ngay cả áo cậu vứt đi không thèm mặc cũng chẳng mua nổi. Nam nhân các cậu con gái xấu một chút thì không thèm để mắt, chẳng cần biết nội tâm người ta có đẹp không, lại đi chê bai nữ nhân theo đuổi vật chất? Đạo đức giả.

Trương Phi Phi nói chuyện với bọn họ cứ luôn thẳng tuột như thế, Trương Hiền cũng quen rồi.

Chẳng biết có tâm sự gì mà hôm nay Trương Phi Phi nói rất nhiều:
- Mình cũng không sống được như vậy, mình không theo đuổi tiền tài tuyệt đối, nhưng tuyệt đối phải có tiền tài làm cơ sở, cha mình từ nhỏ cho mình một điều kiện sống tốt nhất, mình nói thẳng, mình không chịu được khổ. Ít nhất phải lấy cha mình làm mục tiêu, tương lai nam nhân của mình phải cho tôi được cuộc sống bằng cha mình đã cho mình, tất nhiên tiền bạc cha mình để lại đủ cho mình sống thoải mái cả đời, nhưng nam nhân của mình lại phải dùng tới tiền cha mẹ mình, vậy thì xin lỗi nhé.

- Các cậu hay lấy Tô Xán và Đường Vũ ra làm ví dụ, nhưng thử hỏi nếu cha cậu ấy không được thăng chức lên Dung Thành, Tô Xán có cơ hội gặp lại Đường Vũ không? Nếu nhà họ không có tiền cho Tô Xán cùng Đường Vũ ra nước ngoài du học, khoảng cách bọn họ thế nào. Được, cứ cho bọn họ vẫn giữ tình cảm với nhau đi, nhưng được bao lâu, Đường Vũ đối diện với bao nhiêu lựa chọn ưu tú và so sánh, tình cảm sẽ bị mài mòn. Tô Xán bây con của tổng giám đốc tập đoàn lớn, mẹ cũng có cả chuỗi cửa hàng, bản thân cậu ta sáng nghiệp thành công, đó chính là thứ đảm bảo tình cảm của họ bền vững.

- Nếu như Tô Xán không ưu tú như vậy, nếu cậu ta không có điều kiện tốt như bây giờ, cậu ta chắc chắn sẽ khó chịu với những chàng trai hơn mình mọi mặt vây quanh Đường Vũ, từ đó sinh ra nghi ngờ ghen tuông, tình cảm của bọn họ sẽ biến thành chuyện dằn vặt lẫn nhau. Trong mắt Đường Vũ ghen tuông từ biểu hiện của tình yêu sẽ biến thành đại diện cho tính cách ích kỷ, nhỏ nhen, tin mình đi, tới lúc đó Đường Vũ dứt khoát là người chủ động cắt đứt trước, yêu cầu của Đường Vũ với nam nhân cũng rất cao đấy.

- Cậu bạn họ Tiết của cậu, nhìn xem, nếu có một chàng trai giàu có giỏi giang hơn cậu ấy hết suốt ngày quanh quẩn lấy lòng mình, cậu ấy sẽ thế nào?
Nói xong Trương Phi Phi nhìn Tiết Dịch Dương một lượt, cái nhìn mang tính đánh giá rõ ràng đó làm Tiết Dịch Dương luống cuống, nhìn sang chỗ khác che dấu.

Trương Hiền nhìn cảnh này chỉ biết thở dài, hắn thực sự không có lý do gì để phản bác lại Trương Phi Phi.

***

Bằng cách này hay cách khác thì Đường Vũ vẫn xuất hiện, ám ảnh tất cả mọi người, Đường Vũ mới là NVC thực sự

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 186: Bị lợi dụng

Anh ấy là Sean Parker, người sáng lập ra mạng âm nhạc Napster, là một thiên tài trong làn sóng internet, đương nhiên là thiên tài thực sự trong những thiên tài nhan nhản ở thung lung Silicon.

Sean Parker được Mark dẫn tới trước mặt Tô Xán, cũng tóc xoăn, cũng gầy gầy cao cao, hơn hai mươi tuổi mà trông như hai bảy hai tám, ánh mắt khó nắm bắt.

Hắn được đoàn đội của Mark cực kỳ chú ý, một số thành viên đang chơi bóng bàn trong phòng giải trí cũng bỏ ra hoan nghênh, đám Katherine ở tầng hai đều đi xuống, Katherine lại càng nhiệt tình hơn bình thường, rõ ràng có ý nhắm vào Tô Xán từ chối cô trước đó, làm Tô Xán hơi xấu hổ.

Tô Xán cũng chỉ biết qua cái tên Sean Parker. Không sống ở Mỹ nên không cảm thụ được sức hút của cái tên này, nhưng từ phản ứng của người xung quanh, Tô Xán biết được việc làm của Sean trước kia, được bộn họ tôn trọng và sùng bái.

Sean Parker vào cửa, nhìn người Đông Á duy nhất trong phòng, liền bước tới bắt tay:
- Cậu chính là Tô Xán phải không?

- Đúng là tôi, rất vui được gặp anh.
Tô Xán bắt tay hắn, cảm nhận đầu tiên của Tô Xán là người này rất từng trải:

Đợi hai bọn họ chào hỏi xong, Mark hưng phấn nói:
- Chắc cậu không tin nổi đâu, Sean và bạn gái anh ấy ở ngay đối diện với chúng ta, khi đó chúng tôi vừa mới chuyển tới, thấy anh ấy và nhóm bạn đi

qua, thật là quá trùng hợp.

Tô Xán gật đầu:
- Đúng là trùng hợp thật.

- Đây chính là bất ngờ tôi giành cho cậu đấy Tô!
Mark tiếp tục vui mừng nói:
- Sean quen biết rất nhiều nhà đầu tư mạo hiểm, hơn nữa còn tìm được cho chúng ta một công ty tốt nhất, là quỹ Hồng Diệp, Sean đã thuyết phục được bọn họ cung cấp cho chúng ta 20 triệu USD, mua lấy 10% cổ phần của Facebook.

Tô Xán nhíu mày thắc mắc:
- Vậy thì cũng giống với giá Viacom đã đưa ra cho chúng ta, vì sao không chọn bọn họ, nếu Viacom đầu tư vào công ty chúng ta, danh tiếng lớn của bọn họ sẽ tăng giá trị của chúng ta lên.

Sean nghe xong liền lên tiếng:
- Cậu nói rất đúng, nhưng đừng quên rằng, Viacom không khảng khái như vậy đâu, mục đích thực sự của bọn họ là nuốt gọn facebook. Thu mua không thành công, phương án này cũng sẽ không thực hiện, đó là đặc điểm phổ biến của những công ty đầu tư mạo hiểm, đầu tiên là dùng một phương án để cậu nhìn thấy giá trị của công ty mình, sau đó lại dùng một phương án có giá trị cao hơn giá trị công ty các cậu ước tính. Dưới tình huống đó, cậu khó mà đưa ra phán đoán chính xác. Tập đoàn Vcom sẽ không đầu tư cho các cậu 20 triệu đâu, đó chỉ là mồi nhử mà thôi.

Tô Xán không tỏ thái độ vội, nhìn Mark như đứa trẻ khoe đồ chơi mới, nhìn những người khác nối nhau tới bắt tay Sean, Tô Xán biết, ý kiến phản đối của mình lúc này sẽ đẩy bản thân đứng về phía đối lập với tất cả.

Đêm.

Trong quán cà phê ở tầng hai, Tô Xán tay cầm một cốc cà phê đứng ở ban công nhìn sinh viên Đh Stanford ra vào trường, chỗ này không có sẵn trà, Tô Xán đành phải nhập gia tùy tục.

Đằng sau có tiếng bước chân, Sean tiêu sái dựa vào khung cửa, tay cũng cầm một cốc cà phê, thong thả nói:
- Cậu nên chấp nhận phương án đầu tư này, vì theo tôi biết không có công ty nào chịu đưa ra điều kiện ưu đãi hơn nữa đâu.

Tô Xán quay đầu lại, không hề do dự vạch trần hắn:
- Anh sống ở nhà đối diện, trùng hợp gặp được Mark, trùng hợp nữa anh lại là người liên hệ được với nhà đầu tư, tôi chỉ thấy quá nhiều sự trùng hợp thôi … các người bố trí tốt lắm.

Sean cũng thẳng thắn thừa nhận:
- Xem ra cậu thuộc trường phái âm mưu, nhưng quan trọng nhìn vào kết quả, đây là kết cục hai bên cùng có lợi, quỹ Hồng Diệp mời tôi ra mặt, ở chuyện này tôi nợ họ một món ân tình, nhìn từ phương án đầu tư thì đây là vụ đầu tư hợp lý, cả với cậu, tôi hoặc là Mark.

Tô Xán nổi giận:
- Điện thoại của Chiêm Hóa nói tình huống không thể khống chế được, thực ra là muốn tôi ổn định Mark, để tôi vì các người đẩy lui các nhà đầu tư mạo hiểm khác, đúng không?

- Cậu cảm thấy bị lợi dụng, đừng, nên nhớ quyết định là do cậu đưa ra, chúng tôi không mảy may tác động được vào cậu.
Sean bình tĩnh nói:
- Chuyện này không phải là chứng tỏ sự nhiệt tình của chúng tôi sao, nói thật, cậu làm tôi hơi thất vọng, trong kinh doanh dùng chút thủ đoạn này không phải quá bình thường à, chúng tôi đâu làm gì hại tới cậu, tôi đến đây là để bàn về phương án đầu tư, cậu có thể phản bác điều không hợp lý trong

phương án, nhưng cậu lại không đồng ý một phương án hợp lý vì nghĩ rằng mình bị lợi dụng?

Chiêm Hóa đúng là con hồ ly, ông ta biết rõ cái giá tâm lý của mình rồi, cho nên gọi mình qua đây để ngăn cản Mark đồng ý với giá thấp hơn, trải qua thời gian dài mệt mỏi vì những bữa tiệc, đích xác nghe được các nhà đầu tư khác không ra giá cao hơn, niềm tin của Mark không thể không bị mài mòn.

- 16 triệu đổi lấy 5% cổ phần, hoang đường.
Sean lắc đầu thở dài:
- Lấy thân phận của một người từng sáng nghiệp, tôi khuyên cậu, cậu nên sớm đưa ra quyết định hợp lý, nhìn vào thực tế, đứng nhìn vào giá trị mộng tưởng.

- Tôi không thích bị uy hiếp, nếu Chiêm Hóa muốn tiếp tục hợp tác, thì ông ấy hãy suy nghĩ phương án tôi đưa ra ... Nếu không tôi sẽ về.

Sean chăm chú nhìn Tô Xán ánh mắt dần trở nên sắc bén, vẻ mặt Tô Xán khi nói câu này rất bình tĩnh, không có một sơ hở nào.

Bọn họ đã thành công rồi, tìm tới Sean, nhân vật được thanh niên Mỹ sùng bái, lợi dụng hắn làm dao động Mark, Mark hiện giờ cực kỳ động lòng với phương án này, nếu Tô Xán phản đối, rất có thể sẽ khiến quan hệ của y với Mark có vết nứt.

Tô Xán không cam tâm, cách làm này cũng khiến Tô Xán không tin tưởng, Chiêm Hóa chỉ cần đạt mục đích mà không ngại có thể gây ảnh hưởng xấu facebook, ông ta rõ ràng không chút mảy may quan tâm tới mục đích của họ, điều ông ta quan tâm chỉ là trục lợi từ facebook mà thôi.

Nếu phương án này không phải một cái bẫy được bố trí, nếu Chiêm Hóa thẳng thắn tới đây đặt phương án lên bàn làm việc, y sẽ nghiêm túc nghiên cứu nó, nhưng bây giờ đồng ý, tức là đồng ý để đối phương xỏ mũi, hợp tác không đối đẳng, tương lai sẽ bị thiệt thòi.

Sean nhìn Tô Xán mấy giây thấy ý y đã quyết, liền gật đầu:
- Tôi sẽ chuyển nguyên văn lời của cậu.
Trước khi đi, Sean trầm ngâm nói:
- Là người từng trải, tôi thưởng thức dũng khí của cậu, nếu cậu dứt khoát như thế, chúc cậu may mắn.

…..

Nhà đầu tư mạo hiểm ở thung lũng Silicon tự hình thành một mạng lưới, tin tức tình báo truyền bá nhanh không kém gì mức độ bùng nổ của internet ở Mỹ, cơ cấu tình báo bên thứ ba gần như mỗi ngay đều theo dõi sát sao động tĩnh của Tô Xán và Mark.

Những động tĩnh này được một số tạp chí tin tức nhạy bén phát tán, nâng cao danh tiếng cho facebook.

Thành viên hạch tâm của facebook có sự tin tưởng rất yếu ớt vào Tô Xán, ở trong thời đại này, một công ty mạng internet, dùng 10% cổ phần huy động được 20 triệu USD đầu tư là khó tin rồi, huống hồ Tô Xán còn đói 16% chỉ với 5%.

Điều này không có nghĩa là đoàn đội của bọn họ không có lòng tin vào chuyện mình làm, nhưng bất kỳ sự tự tin nào cũng phải kiến lập trên cơ sở hiện thực, tất cả mọi người đều cho rằng, Tô Xán có tinh thần như thế là chuyện tốt, nhưng tự tin một cách mù quáng là tự đại rồi.

Không ai thích một kẻ tự đại, không ai muốn một trong số lãnh đạo của mình là người tự đại tới không tiếp nhận ý kiến bất kỳ ai.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 187: Người quen

Trong khách sạn Fairmont ở San Francisco, tầng 7, Tống Chân đang ngồi ở ghế đơn màu vàng sang quý phái, chiếc váy ren trắng loại cực ngắn mà tư thế ngồi chỉ cần bất cẩn một chút có thể lộ ra thứ không nên để lộ, nhưng không nghi ngờ chiếc váy này khiến đôi chân rất đẹp của cô được khoe trọn ra ngoài, khiến cô trông cao hơn thực tế khá nhiều, kẻ mắt khá đậm, mi tỉa cong cầu kỳ, mắt nhìn thẳng phía trước, giữ nụ cười vừa đủ, tư thế ngồi cũng rất đoan trang thục nữ.

Điện thoại trong tay cô vang lên, Tống Chân nhận điện thoại, là giọng Liễu Minh:

- Tống Chân, em đang ở khách sạn Fairmont rồi à, có cả ngài Donald nữa, anh rất ngưỡng mộ ông ấy, nếu được, em giúp anh chuyển lời hỏi thăm ông ấy nhé. Mai anh mới tới được nên không thể tham dự, mai anh tìm em ..

- Ngày mai em không ở nơi này nữa đâu.
Tống Chân mau chóng kết thúc cuộc nói chuyện, đồng thời cắt đứt ảo tưởng của Liễu Chân, khi nói chuyện với Liễu Minh, môi cô còn giữ nụ cười nhẹ lịch sự, đó là một loại bản năng, nhưng khi cúp điện thoại đứng dậy đi tới trước cửa kính, nụ cười đó biến mất, thay vào đó là chút lạnh nhạt.

Người qua tầng 7 để lên tầng thượng ngày càng nhiều, những người này hoặc mặc lễ phục trang trọng, hoặc là trang phục đơn giản, cho dù là người ăn mặc bình dị nhất, nhưng nếu là người có mắt nhìn sẽ nhận ra những bộ quần áo đó đều được đặt làm riêng, phù hợp với phong cách từng người.

Đầu kia là một phụ nữ gốc Hoa có huyết thống Đức được Tống Chân gọi là cô, đang cùng những người khách trò chuyện, dẫn bọn họ ra ban công.

- Cô Tống, thời gian đã tới, chúng ta đi lên thôi, cô của cô dặn tuyệt đối không thể xảy ra sai sót.

Đó là Lucy, thư ký của Donald chủ tịch tập đoàn The Washington Post, câu nói này với Tống Chân có chút lạnh lùng mang tính nghề nghiệp. Khi Tống Chân ở Washington có chút va chạm nhỏ với cô ta, Tống Chân bề ngoài trẻ con thanh thuần, nếu cần chiến đấu luôn có điêu ngoa và hà khắc, là một loại tự bảo vệ bản thân.

Hai người bọn họ có chút xung đột về ngôn ngữ, vì thế mà không vừa mắt nhau, nhìn cách ăn mặc trang điểm của Tống Chân, Lucy đánh giá:
- Cô Tống, có biết hôm nay cô mặc giống như con búp bê Trung Quốc không?

Tống Chân vờ như không hiểu lời mỉa mai của Lucy, đáp lại:
- Cám ơn Lucy, hôm nay cô ăn mặc cũng đẹp lắm, kiểu tóc này với dáng người cô, trông giống như cây nấm biết đi vậy, rất là hợp với cô.

Lucy tức tái mặt, luận mồm mép cô ta không phải là đối thủ của Tống Chân, răng sít vào, nói khẽ chỉ để hai người nghe:
- Không cần tôi nói hẳn cô cũng biết, buổi tụ hội hôm nay không chỉ quan trọng với cô của cô, mà với chủ tịch Donald cũng thế, cô vốn không đủ tư cách tham dự, thế nên tỏ ra thục nữ một chút, ăn nói giữ mồm giữ miệng, đừng để lại ấn tượng không hay cho người ta. Còn nữa tới lúc đó cô đừng suốt ngày mang cái mặt cười giả tạo của mình ra, sẽ ảnh hưởng tới không khí bữa tiệc, tôi nghĩ cô của cô cũng không muốn nhìn thấy đâu.
Cô ta không có gan công khai làm khó Tống Chân ở nơi công cộng, nhưng kín đáo xỉ nhục Tống Chân thì cô ta không hề ngần ngại, chỉ cần không để người ngoài biết là đủ.

Cô của Tống Chân đang nói chuyện với một vị CEO của công ty điện ảnh, nhìn thấy hai cô gái có xu hướng xung đột, nói một câu xin lỗi, đi tới trước mặt Tống Chân.

Bà ta là Diana, vóc dáng rất cao, sống mũi thẳng, gò má cao, khác hẳn với Tống Chân, mái tóc đen ngắn tới vai uốn quăn trông có cảm giác ung dung cao quý, rất ít người biết bà ta là phó chủ tịch của Washington Post, tổng cố vấn pháp luật kiêm thư ký HĐQT, là người phụ nữ ẩn mình rất sâu, đứng sau bảo vệ tập đoàn này.

Washington Post chưa bao giờ thua một vụ kiện nào có sự tham gia của bà ta.

Đứng trước mặt Diana, Tống Chân thầm siết chặt nắm đấm, có lẽ cô có thể dùng khuôn mặt thánh thiện, đeo vào cái mặt nạ không thể xâm phạm với bất kỳ một ai, nhưng ở trước mặt Diana, Tống Chân cảm thấy mọi sự phòng bị ngụy trang đều bị ánh mắt bà ta như từng lưỡi dao lột bỏ sạch sẽ.

Tống Chân có thể dùng lời lẽ cay nghiệt nhất để đối đáp với Lucy, nhưng với nữ nhân này, thực lực hai bên chênh lệch quá lớn, ngoài nhẫn nhịn tới lúc có đủ thực lực chống lại thì cô không còn cách nào khác.

Từ nhỏ tới lớn, Diana là ác ma trong cuộc đời Tống Chân, chỉ cần cô làm sai một việc rất nhỏ cũng bị bà ta dũng lời lẽ đay nghiến độc ác nhất ném lên người, ngay mẹ cô đứng ở bên cạnh cũng không dám nói một câu nào.

Diana dùng tư thế bề trên nhìn Tống Chân, hai người đối lập rõ ràng, Tống Chân nhỏ bé xinh xắn, Diana cao ráo nghiêm khắc.

Nhìn cách ăn mặc của Tống Chân một lượt, Diana một lượt, hừ mũi nói:
- Hôm nay đừng làm tôi mất mặt đấy con nhãi ranh.

Nói xong quay người bỏ đi, Lucy cũng ném cho Tống Chân cái nhìn căm ghét đắng thắng rồi đi theo.

Chính vì Diana đối xử với cô cháu gái này không khác gì một kỹ nữ, cho nên một thư ký như Lucy mới không có chút tôn trọng nào với Tống Chân,

bày đủ trò làm khó dễ.

Đúng vậy, hôm nay cô đương nhiên không thể có bất kỳ sai sót nào, vì hôm nay chủ tịch tập đoàn Washington Post mời toàn danh nhân ở San Francisco tham dự bữa tiệc, trong số đó còn có gia đình danh giá của vị hôn phu Thường Vĩ của cô ngầm quan sát đánh giá.

Cô phải biểu hiện thật tốt, còn phải thật hòa thuận với cô mình, để phá bỏ lời đồn đại của giới truyền thông.

- Này mụ đầu nấm kia là ai mà lại ăn nói như thế với cô?

Tống Chân nghe vậy giật mình quay lại, mang theo ánh mắt cảnh giác nhìn về phía phát ra tiếng nói.

Ngồi ở ghế sô pha nghỉ ngơi hai người sau lưng cô là một nam tử, cực kỳ bắt mắt, vì y ăn mặc quá tùy tiện, ở trường hợp xã giao này có thể nói là phạm tội.

Tống Chân nhìn thấy người này thi ngỡ ngàng không nói lên lời, người đó vẫn cứ cái điệu bộ hơi lười nhác nói tiếp:
- Xin lỗi, không định nghe trộm, nhưng bà già kia chắc là bà cô trong lời mụ đầu nấm hả, hai cô cháu quan hệ có vẻ không tốt nhỉ?

Cho dù trên máy bay có duyên gặp mặt một lần, ấn tượng rất tốt, nhưng Tống Chân không muốn nói với người ngoài bất kỳ điều gì về người nhà của mình.

Thoáng chốc nụ cười bình tĩnh lại hiện lên môi:
- Không ngờ gặp lại anh ở đây, anh tham dự bữa tiệc này sao?

Câu này rõ ràng hàm ý không muốn nói chuyện sâu hơn, Tô Xán không có thói quen thăm dò chuyện riêng của gia đình người khác, y và Mark từ cầu thang máy đi lên, thấy Tống Chân, đột nhiên nổi tính trẻ con muốn lặng lẽ

đi tới làm cô bất ngờ, nhưng lúc đó cô gái tên Lucy kia lại tới trước, thế là y ngồi sau cái ghế lớn này, thành kẻ nghe trộm bất đắc dĩ.

Tống Chân không ngạc nhiên chuyện Tô Xán có thể xuất hiện ở đây, dù sao người được người ta dùng máy bay tới đón tất nhiên có bản lĩnh, chỉ ngạc nhiên về cách ăn mặc của y, trong mắt những người nghiêm khắc khó tính, sẽ cho rằng y thiếu tôn trọng.

Tô Xán chú ý thấy ánh mắt của Tống Chân, nhìn lại cách ăn mặc của mình, cười:
- Đi vội quá, tôi cũng không biết tình hình sẽ là thế này, hành lý cũng không có bất kỳ trang phục chính thống nào, đi mua cũng phiền, tôi chẳng mặc mấy, nên cứ vậy mà thôi.

Lúc này Diana đi phía trước sốt ruột quay đầu lại nhìn Tống Chân thúc giục, Tống Chân chỉ nói nhỏ với Tô Xán:
- Vậy chúc anh may mắn.
Chỉ là gặp một người lập dị khác thường như vậy, khiến cô cảm thấy mới mẻ, cũng làm tâm tình cô ở bữa tiệc này tốt hơn một chút.

Mark không biết từ đâu luồn ra sau Tô Xán, vỗ vai y:
- Cô gái đó không tệ, có điều ... Không phải quan hệ giữa cậu và Đường Vũ rất tốt à?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 188: Nhà sáng lập

Tô Xán nhìn nụ cười của Mark mà chỉ muốn đá cho hắn một cái:
- Biết thế hôm nọ cậu không cản Kat hộ tôi.

- Chẳng qua là tình một đêm thôi, Kat thừa biết cậu chẳng ở lại nước Mỹ lâu, vui vẻ một chút rồi đường ai nấy đi, cậu lại từ chối phũ phàng, làm giờ cả hai bên đều không thoải mái, thật là thiệt đơn thiệt kép, chẳng hiểu được cậu ...

Đây là khác biệt văn hóa, khó thuyết phục được nhau, cho nên Tô Xán không tranh luận cùng Mark.

- Có điều chúng ta có cần tham gia bữa tiệc này không, trong tay chúng ta có phương án không tệ rồi còn gì.
Nhìn cách ăn mặc ở xung quanh, chỉ hắn và Tô Xán là lạc loài, Mark hơi thiếu tự nhiên:

Tô Xán lắc đầu:
- Tiếp xúc nhiều một chút vẫn hơn, quan trọng hơn Washington Post không phải là nhà đầu tư mạo hiểm, tiếp xúc với nhà đầu tư mạo hiểm nhiều, tôi thấy bọn họ không phải là lựa chọn tốt.

Dù với Tô Xán hay Mark, đây cũng là lần đầu tiên, với Tô Xán mà nói tham dự cuộc đấu trí ở nơi này, là một cơ hội rất tốt giúp y tăng cường kinh nghiệm, cũng như đưa những điều học được ở ĐH Thượng Hải vào thực chiến, biến lý luận thành kinh nghiệm thực tế.

- Cậu cứ nghĩ mà xem, nếu chúng ta tiếp nhận nhà đầu tư mạo hiểm, sẽ giống mô hình nhiều công ty khác trong thung lũng Silicon, nhận đầu tư, sau đó tìm cách đưa công ty lên TTCK, hoặc thao tác nâng cao giá trị cổ

phiếu, mau chóng bán đi kiếm lợi, nó không phù hợp với tư tưởng của chúng ta. Còn Washington Post thì khác, khi bọn họ phát ra lời mời cho chúng ta, tôi đã tham khảo tất cả tài liệu đầu tư của bọn họ, những công ty được họ đầu tư, tuy không phát triển nhanh chóng, nhưng rất ổn định, chúng ta cần sự ổn định vững vàng này, không thể để nhà đầu tư mạo hiểm làm loạn đường lối của chúng ta.

Tô Xán cũng nghĩ tới Chiêm Hóa, mình vẫn còn quá ngây thơ, trước kia còn nghĩ rằng có tầng quan hệ với Từ lão gia tử, cha mình, đưa Chiêm Hóa đầu tư vào Facebook, ít nhất cũng không uy hiếp tới mình.

Khi Sean xuất hiện, Tô Xán mới giật mình phát hiện mình tự dẫn sói vào nhà, bây giờ phải tốn công đuổi nó ra.

Có điều tới lúc đó mình sẽ cùng Chiêm Hóa đứng ở hai phía đối lập.

Mark trầm ngâm không nói, nhưng hiển nhiên nghĩ tới Sean, hắn vẫn thiên về phương án quỹ Hồng Diệp đưa ra, hôm nay nếu có được cơ hội thì tốt, nếu không đến lúc đó nghe theo Sean cũng được.

Donald E. Graham, thành viên gia tộc Graham đã khống chế tập đoàn Washington Post từ những năm 30 của thế kỷ 20, Donald có thể cói là một người nối nghiệp giàu ba đời điển hình kiểu Mỹ.

Người đàn ông trung niên có cái cằm nhọn này đang được cổ đông và nhà quảng cáo vây quanh nói cười chuyện phiếm.

Buổi tụ hội thương nghiệp hàng năm bình thường của Washington Post, cũng là thời điểm điều chỉnh kết cấu cổ phần ở công ty phía dưới, cá nhân Donald mặc dù không xuất sắc bằng mẹ mình cùng với trưởng bối khác của gia tộc Graham, nhưng bản thân có rất nhiều ưu điểm, ông ta là người thiên về cảm tính.

Khi Tô Xán và Mark đi vào, liền có người nói nhỏ bên tai Donald, Donald quay đầu lại, nâng ly rượu lên nói với xung quanh:
- Thưa các vị, mọi người không phải rất hứng thú với người sáng lập Facebook sao, đây chính là hai chàng trai trẻ đang khiến giới đầu tư mạo hiểm ở thung lũng Silicon theo sát từng bước chân, Mark Zuckerberg và Tô Xán.

Một số người trong giới "ồ" lên nho nhỏ, ánh mắt tập trung cả vào bọn họ.

Dưới từng ánh mắt sắc bén, ấn tượng chung của bọn họ với Tô Xán và Mark là quá trẻ, không biết chú ý tới cách ăn mặc.

Một số thanh niên theo cha mẹ mình tới, bọn họ mặc bộ âu phục Armani may đo vừa thân, chiếc váy ren điệu đà sang trọng, đều sử dụng ánh mắt đánh giá so sánh đánh giá hai chàng thanh niên.

Tống Chân đứng ở một góc luôn cố gắng để không ai chú ý tới mình, cô ứng phó với cô gái nhà giàu tới muốn làm quen, nhưng hai bên đều không quá chân thành, nói chuyện vài câu cô gái chuyển hướng sang người khác. Một tên thanh niên mang khí chất quý tộc nhưng bề ngoài tửu sắc quá độ mà nhợt nhạt nên trông chẳng khác nào quỷ hút máu, cố gắng thu hút sự chú ý của Tống Chân, nhưng cái vẻ bề ngoài cực kỳ dụ hoặc với các cô gái khác lại không có ích gì ở trường hợp này.

Cho dù Tống Chân biết Tô Xán không tầm thường, nhưng không ngờ được rằng lại là người đồng sáng lập với Mark, người được lớp trẻ Mỹ tôn xưng là thiên tài thiếu niên.

Kết hợp với truyền thông đưa tin liền hiểu ra lần trước Tô Xán được người ta dùng máy bay riêng tiếp đón, chính là sự lung lạc của tập đoàn Viacom, cuộc giao thiệp có tính chất lịch sử đó không đem lại kết quả.

Hai người bọn họ thực sự là quá trẻ, chắc chỉ chạc tuổi mình mà thôi, nhưng lại sáng lập ra một công cụ thành trào lưu mới của học sinh và thanh niên

Mỹ, ngay cả mình liên hệ với bạn bè cũng thông qua facebook.

Chuyện này từ bao giờ nhỉ?

Hình như từ năm ngoái, bạn học của cô gửi cho cô một cái email có đường link, nói với cô rằng cái trang web này sử dụng tiện lợi hơn email rất nhiều, bảo cô đăng ký một cái.

Giao diện vào mạng giao tiếp đó rất là đơn giản gọn gàng, màu xanh trắng phù hợp với tính cách của cô, công năng mạnh mẽ mà mới mẻ, trong đó có thể dễ dàng tìm ra những người bạn học ở trường khác nhau, đến giờ cách thức liên hệ chú yếu của cô với bạn bè là thông qua nó.

Vậy mà không ngờ người hôm đó trên máy báy mình dựa đầu vào ngủ lại là người đồng sáng lập ra facebook.

Donald dẫn Tô Xán và Mark đi gặp gỡ nhiều người, bọn họ cũng thu lại ấn tượng ban đầu vì bề ngoài hai chàng thanh niên,

- Hai chàng trai trẻ, gần đầy nhân viên của tôi mỗi ngày nhắc tới tên cái trang web của các cậu tới mức làm tôi nhức cả đầu, các cậu là thủ phạm đấy nhé.
Một ông già tới từ nam Florida nói đùa, ông ta là thành viên gia tộc Rockefeller lưu truyền nhiều thế kỷ, đức cao trọng vọng, lời này khiến xung quanh cười rộ lên.

- Cám ơn ông đã khen ngợi, đó chỉ là ý tưởng ngẫu nhiên.
Hai chàng trai trẻ tự nhiên khiêm tốn được người xung quanh tiếp xúc đánh giá tốt.

- Nhưng thành công thì không phải là ngẫu nhiên được, các cậu con trẻ hơn tôi nghĩ rất nhiều, trẻ tới mức khiến tôi ghen tỵ, hãy hưởng thụ thành quả của mình mang lại đi hai chàng trai.
Ông già nâng ly rượu lên.

Donald giới thiệu qua cho họ tinh thanh thương giới, Tô Xán không sinh trưởng ở nước Mỹ, cho nên tri thức rất hữu hạn, nhưng có thể thông qua nét mặt phản ứng của Mark để có những cách ứng xử thích hợp, cơ bản Mark mới là nhân vật chính, Tô Xán chỉ đi theo, Tô Xán không ngại làm nền cho Mark.

- Trước đó các mạng giao lưu chia sẻ đều có tiếng tăm không tốt, nếu không phải cổ súy cho tư tưởng lệch lạc thì cũng là chia sẻ bất hợp pháp, vô trật tự, vô tổ chức ..
Donald vừa đi vừa nói:
- Thế nhưng khi nhìn thư ký của mình dùng Facebook, tôi liền có ấn tượng ngay, các cậu có biết ưu thế của mình ở đâu không? Vì sao các cậu lại được những nhà đầu tư mạo hiểm theo đuổi gắt gao như vậy?

Tô Xán có thể cảm nhận được Donald đối xử với bọn họ không phải qua loa lấy lệ, bản thân loại chuyện này chỉ cần phái đại biểu đàm phán thương nghiệp tới là được, nhưng Donald lại đích thân mời bọn họ, tự mình tiếp đãi, rất thành ý.

- Về bản chất, Facebook không phải là trang web giải trí, nó như thứ thường ngày bên cạnh mỗi người, thuận tiện thực dụng. Mà học sinh là một quần thể quý giá với những nhà marketing, nhưng thói quen mua sắm quan trọng đều hình thành ở giai đoạn này, lần đầu tiên dùng thẻ tín dụng của các cậu, cái tài khoản đầu tiên, chiếc xe hơi đầu tiên. Nhưng mà các cậu học trong trường, bọn họ khó tiếp xúc tới được, mà facebook lại liên kết tất cả học sinh lại với nhau.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 189: Đồ ngốc

R

ất chuẩn xác, Donald đã chỉ ra giá trị lớn nhất của Facebook hiện tại, đây là điều mà chưa một nhà đầu tư mạo hiểm nào nói với bọn họ, tất cả chỉ đều cố gắng bới móc thiếu sót của facebook để hạ giá, còn Donald nói luôn lý do ông ta muốn đầu tư cào Facebook.

- Washington Post rất có hứng thú với facebook, vốn tôi định mua nó về sát nhập với một trang web âm nhạc TV toàn cầu, nhưng các cậu tựa hồ không hề có ý bán facebook, vì vậy hãy nói cho tôi nghe ý hướng muốn nhận đầu tư của các cậu đi.
Donald đề nghị rất trực tiếp:

- Ông Donald hiện giờ chúng tôi chỉ có ý nhượng ra 5% cổ phần, ông có muốn đầu tư vì 5% cổ phần không?
Đây là ý kiến Tô Xán và Mark đều thống nhất, cho dù nhà đầu tư là ai, họ không nhường ra nhiều cổ phần hơn.

Donald hơi nhíu mày, ngón chỏ nhịp nhè nhẹ lên ly rượu:
- Là một công ty mới, giới hạn 5% là hiếm đấy, các cậu hẳn cũng nghĩ tới, nhà đầu tư như tôi, càng chú trọng quyền lợi bản thân trong công ty, 5% làm sao có thể đủ đảm bảo quyền lợi của mình?

- Với 5% cổ phần thì liệu có ảnh hưởng gì, chẳng lẽ đầu tư vào nó chỉ vẻn vẹn ngồi đợi 5% này về sau tăng giá hay sao?

Trong chuyện ứng phó tình huống thế này thì Tô Xán sở trường hơn Mark, trả lời:
- Chúng tôi sẽ lập 5 ghế trong HĐQT, là nhà đầu tư sớm nhất, ông sẽ có được một ghế trong đó, giúp ông có được lợi ích vượt quá 5% cổ phần, ông có thể tham gia vào một số sự vụ thường ngày của facebook.

Donald trầm tư, cân nhắc chuyện này có đáng không?

Mark căng thẳng tới mức bất giác nắm chặt tay, hắn nhận ra Donald là nhà đầu tư có thành ý nhất trước tới giờ, không chỉ vẻn vẹn là muốn thu lợi từ facebook, rất trông đợi chuyện này có thể thành công.

Tô Xán há không phải cũng như thế, ngày ngày y tỏ ra dửng dưng tự tin, một là để cho thành viên của facebook nhìn vào, mặt khác là thể hiện cho Sean Parker xem, không để cho hắn thấy mình lo lắng, vì sau lưng Sean còn có Chiêm Hóa đang cười nhạt nhìn những điều họ đang làm.

Nếu không thể kiếm được số tiền đầu tư mong muốn, Tô Xán chỉ đành về nước điều động sản nghiệp của mình, duy trì hoạt động của facebook, nhưng hành vi này sẽ tăng thêm gánh nặng và áp lực cho những xí nghiệp đó, tổn hại sự phát triển bình thường.
Huống hồ hành vi đốt tiền này cũng chẳng cầm cự nổi mấy tháng.

Mỗi lần có thêm 100.000 người dùng là phải tăng thêm chi tiêu phục vụ phần cứng, cũng như nhân viên điều hành, tài chính cần thiết so sự trưởng thành của người khổng lồ là rất đáng sợ. Dự kiến tương lai một tháng tiêu tốn 300.000 - 400.000 thậm chí 700.000 - 800.000 đồng, loại chi phí này không có nhà đầu tư lớn như Washington Post, Hồng Diệp, Viacom, dựa vào mỗi Tô Xán là không thể.

Quyết định của Donald lúc này sẽ ảnh hưởng lớn tới tương lai của facebook phát triển theo chiều hướng nào.

Choang! Một chiếc ly thủy tinh rơi xuống đất vỡ nát.

Mọi người quay đầu lại, người đánh rơi chiếc ly chính là Tống Chân, đang lúng túng vì vừa rồi lỡ tay.

Diana đi tới, rít lên khe khẽ như rắn phun nọc:

- Chuyện gì thế?
Quay đầu lên cười với xung quanh:
- Không có gì, chỉ là sơ ý.

Nhanh chóng có phục vụ đi tới dọn dẹp, song mọi người nhìn thấy Tô Chân cắt ngang sự cuộc thảo luận giữa Tô Xán, Mark và Donald, với người cực kỳ theo đuổi sự hoàn mỹ như Diana, sai sót kiểu này đủ để bà ta không chút do dự khai trừ người phụ trách hội trường.

- Xin lỗi.
Tống Chân tay để trước bụng, hơi cúi người nói:

- Không hề gì.
Vừa rồi không khí hơi căng thẳng, chuyện này làm Mark thấy thoải mái hơn.

- Lại gặp nhau rồi.
Tô Xán gật đầu hỏi thăm:

- Đây chắc là cháu gái của Diana, mọi người quen nhau à?
Donald nhìn qua Tống Chân, ồ một tiếng:

Tô Xán chỉ nói đơn giản:
- Chúng tôi là bạn.

Diana chuẩn bị kéo Tống Chân đi cũng phải dừng lại.

Tống Chân không để ý tới ánh mắt người khác, nở nụ cười tươi tắn với Tô Xán:
- Là cậu sáng lập ra Facebook sao, lúc đầu thực sự không nhìn ra.

Diana dùng ánh mắt ra hiệu cho Tống Chân phải đoan trang đúng mực, bởi vì có nhiều người đang quan sát đánh giá, nhưng Tống Chân lờ bà ta đi.

- Nói chính xác thì Mark mới là người biến Facebook từ ý tưởng thành thành hiện thực, tôi là người đồng sáng lập với cậu ấy.
Tô Xán miệng hơi méo, thầm nghĩ búp bê à, cô muốn chơi trò phản nghịch cũng đừng lấy tôi ra làm công cụ chứ.

Đôi mắt Tống Chân cười cong như hai vầng trang non:
- Lần trước tôi nói tìm cho cậu một hướng đạo ở Mỹ, không biết tôi đích thân làm, cậu có muốn không? Gọi điện cho tôi nhé.

Những lời này mang chút ám muội, đáng nghiền ngẫm, một số thanh niên thầm nghĩ, cô gái này trước đó rất cô độc không thích giao lưu với người ta, sao đột nhiên lại trở nên nhiệt tình như vậy?

Trong mắt bọn họ, Tống Chân chỉ còn thiếu nói thẳng ra cửa phòng đêm nay sẽ để mở, một số phát ra âm thanh nhỏ đầy ẩn ý. Còn Thường gia thì ngạc nhiên nhìn Tống Chân, cảm thấy không thoải mái vì cô không biết ý tứ công nhiên tỏ ý với một nam nhân.

- Rất sẵn lòng.
Tô Xán gật đầu, chứ y còn nói được gì? Y có thể giúp Tống Chân một chút, song không muốn bị dùng làm vũ khí đối kháng với người nhà, quay sang Donald:
- Ông Donald, ông đã suy nghĩ xong chưa?

Donald gật đầu:
- Được, nếu đúng như các cậu nói, có thể đảm bảo quyền lợi của Washington Post trong Facebook, tôi sẵn sàng bỏ 13 triệu lấy 5% cổ phần của Facebook.

Mark suýt nữa hét lên, đây là cái giá kỷ lục mà hắn được nghe từ trước tới giờ, mặc dù hắn thấy Donald khác với nhà đầu tư mạo hiểm mình từng gặp, nhưng không nghĩ ông ta ra giá bọn họ mong muốn, khi thành công tới gần

trước mắt, chỉ cần vươn tay ra là nắm lấy được mới thực sự là giây phút kích động lòng người nhất.

Tô Xán cũng trút được gánh nặng trong lòng, con số này đã rất gần giá tâm lý của y rồi, điều này chứng tỏ được điều y kiên trì là đúng. Qua nhiều cuộc tiếp xúc với những nhà đầu tư mạo hiểm, nghe giá bọn họ đưa ra, Tô Xán khó tránh khỏi dao động, 16 triệu cho 5% có phải quá hoang đường? Mình đưa ra con số đó đã đúng chuẩn mực dự báo thương nghiệp hay thuần túy vì mình biết trước Facebook thành công lớn thế nào?

Nhưng hôm nay gặp được Donald, người có cái nhìn khác nhiều người, cái giá đưa ra gần với giá tâm lý của Tô Xán, thực sự giúp Tô Xán tự tin rất nhiều.

Mới Mark mà nói có lẽ chỉ là số tiền lớn giúp hắn theo đuổi mộng tưởng, còn Tô Xán nó còn ý nghĩa lớn hơn, nó xác nhận sự tiến bộ của Tô Xán, kiến thức y tích lũy học tập mấy năm qua vượt lên tầm một Tô Xán bình thường rồi.

Không sao diễn tả hết niềm vui trong lòng Tô Xán, y thực sự muốn ôm lấy từng người hét lớn phát tiết niềm vui trong lòng, y cực lực kiềm chế, ánh mắt vô tình nhìn thấy Tống Chân, buột miệng nói:
- Vậy, cô Tống Chân thấy thế nào?

Giống như chàng trai thích thể hiện trước các cô gái, câu nói này Tô Xán phát ra từ bản năng trong niềm vui lớn khó nén được, nhưng khiến tất cả những ánh mắt đổ dồn vào Tống Chân.

Không một tiếng động nào trong phòng, Tống Chân cũng ngỡ ngàng, mất một lúc mới ấp úng nói:
- Đề nghị của chủ tịch Donald ... Hắn là không tệ.

- Nếu cô Tống nói thế, tôi cũng thấy đây là kiến nghị không tệ.

Tô Xán không ý thức được hành động hứng chí nhất thời của mình gây ra tác động gì, quay lại cười với Donald.

Diana hết nhìn Tô Xán lại nhìn Tống Chân, vẻ mặt nghiêm nghị của bà ta khó đoán được đang nghĩ gì, còn người Thường gia vốn cho rằng Tống Chân đã là người nhà mình thì nhìn Tô Xán với vẻ thù địch.

Tống Chân đứng nguyên tại chỗ, đôi mắt nai phản chiếu hình ảnh Tô Xán đang cùng Mark chia sẻ niềm vui, trong lòng lại thầm nói hai chữ "đồ ngốc.", đồng thời có cảm giác sự xuất hiện của Tô Xán làm cuộc đời của mình thay đổi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 190: Xung đột đạo đức

Donald sau bữa tiệc bỏ thời gian đích thân tới tổng bộ của Facebook tại Palo Alto. Cho dù đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng thành viên hạch tâm của Facebook không kìm được sung sướng khi CEO hiện nhiệm của Washington Post tới thăm.

Nội bộ công ty trở nên nhốn nháo, vội vàng dùng hai cái bàn ghép lại với nhau, làm cái bàn hội nghị lâm thời, một cái bảng đen, một cái máy vi tính, diễn giải nghiệp vụ cho Donald xem.

Cho dù cốt cán của công ty trong quá trình giảng giải không tránh khỏi khẩn trương mà va vấp, nhưng không ảnh hưởng tới thư ký cá nhân của Donald ngồi trên ghế sô pha thi thoảng vỗ tay tán thưởng.

- Các cậu đã trình bày rất đơn giản thấu triệt, khiến tôi hiểu rõ thêm các cậu đang làm gì, chuyện này giá trị tới mức nào.
Donald cười vỗ vai Mark.

Chuyến ghé thăm lần này của Donald gây ra chút gợn sóng trong Washington Post, cho rằng đây là chuyện phái đại biểu đàm phán đi là đủ, Donald là CEO lại đích thân đi đàm phán với công ty đầu tư, từ góc độ thương nghiệp là không tốt, khả nằng khiến đối phương cho rằng còn có thể nâng cao giá trị.

Donald biết hết, ông ta áp xuống những tiếng phản đối trong nội bộ tập đoàn, cuộc diễn giảng vốn sẽ diễn ra ở quảng trường lớn đã lặng lẽ tổ chức ở chung cư bình thường, ánh mặt trời của California tươi đẹp, tiết trời nóng nực, bọn họ ở nơi này chứng kiến một công ty hưng khởi từ một chung cư túc xá.

Những con người trẻ tuổi ấy mang tới Donald một cảm giác chưa từng có, trong cái chung cư đôi phần bừa bộn, mỗi người đều nỗ lực vì viễn cảnh tương lai, khiến Donald thấy vụ đầu tư này thực sự rất đáng.

Mark cùng với đội ngũ kỹ thuật do Katherine đứng đầu giảng giải cho thư ký của Donald một số kỹ thuật hạch tâm, còn nhân viên của facebook cũng nhìn ra Donald khác với những nhà đầu tư mạo hiểm trước kia, ông ta càng quan tâm bọn họ đang làm gì, tương lai sẽ làm gì, mục tiêu lâu dài của bọn họ, chứ không phải chỉ biết định giá giá trị tương lai bọn họ có thể đạt được.

Tô Xán dựa lưng vào ghế sô pha, cảm giác lần đầu tiên buông lỏng được như vậy từ khi sang Mỹ, Mark trình bày xong phần của mình, hiện tới phiên Katherine, liền tới ngồi xuống cạnh Tô Xán, hỏi nhỏ:
- Nếu chúng ta đồng ý vụ đầu tư của Washington Post, vậy Sean và quỹ Hồng Diệp thì phải làm thế nào? Tôi đã nhận lời với anh ta.

- Mark, cậu hãy nhìn xung quanh đi.

Mark nhìn những khuôn mặt tả đầy hưng phấn và kích động của mỗi người nơi này.

- Cậu là một CEO, quyền lợi mỗi người đều gắn vào cậu, cho nên trong chuyện này không có đúng sai, không thương hại và đồng tình, chúng ta làm chỉ vì làm tốt hơn thôi.

Tô Xán thở dài, thắng làm vua thua làm giặc ở đây, nếu Donald không xuất hiện, y và Mark sẽ phải quay lại với phương án của Viacom và quỹ Hồng Diệp, khi đó người ta chắc chắn đưa ra điều kiện chèn ép lợi ích của hai người, không chút thương sót.

Tối ngày hôm đó Donald mở tiệc ở nhà hàng sang trọng nhất Palo Alto khoản đãi, ông ta gọi một chai rượu giá 800 USD, còn Tô Xán và Mark chỉ uống Sprite, bọn họ bắt đầu tiến hành đàm phán đầu tư.

- Trên cơ sở 13 triệu, tăng thêm 3 triệu, các cậu phải biết rằng đây là một con số rất lớn, tôi dám khẳng định bản thân đã ra giá cao hơn bất kỳ ai rồi.
Donald nhíu mày:

- Đây là con số cần thiết, bởi trong năm 2002 - 2003 có lẽ là kỳ tăng trưởng cao tốc chúng tôi sẽ rất cần tiền ...

Tô Xán và Mark thay nhau trình bày con số tài chính mà bọn họ dự kiến cần sử dụng để thúc đẩy kỳ tăng trưởng này lên mức cao nhất, cuối cùng Donald cũng gật đầu:
- Được rồi, tôi đã bị các cậu thuyết phục, thứ hấp dẫn tôi nhất không phải tương lai phát triển của Facebook, mà là tinh thần tuổi trẻ của các cậu, các cậu làm tôi nhớ tới tuổi trẻ của mình, nếu như tôi cũng trẻ như các cậu, tôi cũng lựa chọn cùng các cậu tiến hành sự nghiệp này chưa biết chừng, may mà bây giờ vẫn còn chưa muộn.

Donald lấy ra một chồng tài liệu đặt trước mặt hai người:
- Đó là điều khoản đầu tư của tập đoàn Washington Post, chúng tôi sẽ đầu tư 15.700.000 USD , có nghĩa là facebook có giá trị 314.000.000. Các cậu hãy suy nghĩ cho kỹ càng rồi ký.

Trong nhà hàng Village Pub ở Palo Alto, mỗi ngày đến giờ đều có ca sĩ xinh đẹp ca hát, nhiều người vì cô gái này mà tới.

Dưới ca khúc mang theo chút ưu thương của cô gái, Tô Xán và Mark trao đổi ký tên, hết sức dứt khoát. Đến lúc này cả hai mới thực sự cảm giác được công ty sáng lập thời cao trung tới nay đã thành con quái vật to lớn rồi.

- Vậy khoản tiền đầu tư của chúng tôi sẽ tới rất nhanh ...
Thu hợp đồng lại, Donald nâng ly rượu chạm cốc với hai chàng trai uống nước ngọt:
- Điều này có nghĩ là các cậu có thể lựa chọn tòa nhà cao nhất ở Palo Alto làm văn phòng làm việc, có thể thuê luật sư chuyên nghiệp cố vấn, có thể

dùng thảm chống cháy trải sàn, mở rộng thêm số thành viên .. Có thể thực sự tạo nên văn hóa công ty thực sự.

Khoản đầu tư được xác định, nhưng tiếp đó Mark cứ có vẻ thần thần, ánh mắt hốt hoảng, cuối cùng đứng dậy đi vào nhà vệ sinh.

Rất lâu không thấy hắn ra.

Donald và cao tầng facebook đều bất an, Tô Xán đứng dậy:
- Để tôi đi tìm.

Mark không chơi trò mất tích như trong phim, cho nên rất dễ tìm, hắn ngồi bệt dưới sàn nhà dựa lưng vào bệ rả tay, thấy Tô Xán vào cười gượng gạo:
- Chúng ta ký tên rồi, nhưng làm thế là không đúng, tôi đã hứa với người khác.

Tô Xán thở dài, cuộc đời con người ở mỗi giai đoạn đều trải qua một vài thứ, như bỏ xuống điều kiên trì cố chấp, có mài rũa đó mới lột xác được, Mark tuy khá trưởng thành, nhưng chỉ là chàng trai mười chín, vì lần đầu ăn thịt Koala mà thấy tội lỗi, giờ vì làm trái với lời hứa với Sean Parker mà xung đột đạo đức.

Tất cả là khổ nạn mà Mark cần trải qua để biến thành tỷ phú trẻ nhất thế giới, lúc này Tô Xán không ỷ mình có linh hồn cởi bỏ khai thông cho Mark, mỗi người có một cái hộp đen cần chìa khóa chính mình mới mở ra được.

Vì thế Tô Xán ngồi xuống sóng vai bên hắn:
- Gọi điện cho Sean đi, nói cho anh ấy chuyện này, hỏi suy nghĩ của anh ấy.

Sean biết được tin tức, có nghĩa là Chiêm Hóa sau lưng cũng sẽ biết, chắc chắn đầu tiên bọn họ chấn động, ngay sau đó thực thi biện pháp cản trở, hoặc thuyết phục Mark thay đổi.

Mark ngây ra nhìn Tô Xán:

- Có lẽ sẽ khiến nỗ lực của chúng ta trôi theo dòng nước.

Tô Xán cười thoải mái:
- Không sao, cậu là Mark Zurkerberg mà, tôi tin và tôn trọng lựa chọn của cậu.

Mark bóp vai Tô Xán, rất nhiều năm sau hắn vẫn nhờ chính xác câu nói trong nhà vệ sinh hôm đó của Tô Xán.

Sean Parker đang tham gia một party, cùng những thanh niên tụ tập nơi này thảo luận hướng đi công tay mỗi người trong tương lai, toàn nghiệp vụ trị giá hàng triệu USD, tham gia party có cả người mẫu của thương hiệu Victoria's secret nổi tiếng, mặc bộ y phục bó sát người cùng mấy thanh niên quý tộc đùa giỡn trêu ghẹo.

Thi thoảng lại có một hai đôi nam nữ ôm nhau sau đó biến mất khỏi bữa tiệc, đám bạn của nam tử nâng ly cười chúc mừng cho bạn mình.

Nhìn thấy điện thoại của Mark gọi tới, Sean đi ra một góc yên tĩnh của CLB, tiếp điện thoại nói:
- Mark, đáng lẽ cậu phải tham gia party này, mấy em người mẫu đều nghe nói tới cậu, bọn họ hứng thú lắm đấy, nếu cậu tới đây sẽ có một đêm mỹ diệu không thể quên.

Nhưng ở đầu kia điện thoại giọng Mark rất thấp:
- Sean, xin lỗi.

Lời này làm lòng Sean trầm xuống, khứu giác nhạy bén làm hắn ngửi được một mùi vị không tầm thường:
- Đã xảy ra chuyện gì?

- Sean, sau khi chúng ta đạt thành nhất trí, tôi chưa nói chuyện được với anh, hiện Washington Post đưa ra giá cao hơn, hôm nay bọn họ tới tổng bộ

của chúng tôi ở Palo Alto, cung cấp 16 triệu đội lấy 5% cổ phần trong tay tôi và Tô.

Sean hít sâu một hơi, khuôn mặt vốn thoải mái vui vẻ trở nên nghiêm trọng, đứng thẳng dậy, đi đi lại lại mấy vòng:
- Washington Post .. Cậu đợi chút, tôi sẽ gọi lại.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 191: Giải thoát

Tạm thời ngắt điện thoại của Mark, Sean bấm một số máy khác.

Đầu bên kia là Chiêm Hóa, ông ta đang chơi bài trong phòng khách quý với một quan viên trong nước ở Las Vegas, xung quanh có bốn thiếu nữ ăn mặc gợi cảm, luận vóc dáng hay dung mạo đều là mỹ nữ hàng nghìn chọn một, bóp vai phục vụ khách.

Chuông điện thoại reo, Chiêm Hóa cáo lỗi nhấc máy, nghe Sean báo cáo, mặt đanh lại:
- Cậu nói với tôi là Mark và Tô Xán đã tiếp nhận đầu tư của Washington Post? Bọn họ thực sự vì 5% cổ phần mà bỏ ra nhiều như vậy sao?
Trong chớp mắt vẻ mặt gần như hiện lên sát khí đó kiềm lại, khóe miệng nhếch lên:
- Có thể là bom khói do bọn họ tung ra làm loạn thế trận của chúng ta.

- Tôi e ông phải thất vọng rồi.
Sean liên tưởng tới tâm tình của Mark khi thông báo cho mình, nếu là Tô Xán có lẽ hắn còn không tin:
- Theo quan sát của tôi, khả năng rất cao đây là sự thật.

Chiêm Hóa nhướng mày lên một chút nhưng cuối cùng vẫn cười lắc đầu:
- Sean, cậu chưa tiếp xúc nhiều với Tô Xán bằng tôi, ở Trung Quốc tôi bị tên nhãi đó gài thế một lần rồi, tôi không tin tập đoàn tồn tại gần thế kỷ như Washington Post lại bỏ ra chừng đó tiền cho 5% cổ phần một công ty chưa thành lập bao lâu, họ không phải là nhà đầu tư mạo hiểm dễ bị kích thích, loại tập đoàn này thường càng thận trọng hơn, sau lưng bọn họ có vô số nhà phân tích làm chỗ dựa, khả năng chấp nhận báo giá đó gần như bằng 0.

- Ông Chiêm, ông không ở Mỹ, dựa vào còn số không thấy hết được sức ảnh hưởng của Facebook đâu, tôi tiếp xúc với rất nhiều người trẻ tuổi, nên rất hiểu năng lượng của nó.

- Tôi không tin vào cảm tính, nếu không dựa vào chuyên gia phân tích của mình, tôi còn tin được ai, tài liệu về nó tôi đã có đủ, nó không đáng giá tới mức đó.
Chiêm Hóa dứt khoát nói:
- Cứ án binh bật động đi, tiếp tục chờ đợi, chỉ cần đây không phải là sự thật, quả bong bóng do chúng thổi lên sẽ tự vỡ mà thôi. Tới lúc đó tôi sẽ đợi hai kẻ cùng quẫn tới tìm, đích thân tôi sẽ bày tiệc thịnh soạn ở khách sạn Treasure Island nghênh tiếp chúng ...

Cúp điện thoại, quan viên cấp phó bộ ngồi đối diện với Chiêm Hóa hỏi:
- Chuyện làm ăn?

- Coi như thế, hai người muốn đầu tư.
Chiêm Hóa ra hiệu, một cô gái giữ điếu xì gà cho ông ta đưa tới vị trí vừa vặn, chỉ cần hơi ghé tới là ngậm vào miệng:
- Bộ trưởng Vương có biết vì sao bắt đầu từ thập niên 70 của thế kỷ trước liền không có băng đảng xã hội đen thực sự ở Las Vegas nữa không?

- Ồ, chủ tịch Chiêm nói xem.

- Sòng bạc ở Las Vegas nổi lên sau thế chiến thứ hai, giá địa ốc tăng vọt, nhân khẩu gia tăng, nhưng ngân hàng do từ chối khoản vay vào nghành cá cược nên khoảng chừng thập niên 50, băng nhóm XHĐ tràn lan, xây dựng hộp đêm, nhà khách, khách sạn và sòng bạc. Sau này tới thập niên 60, bang Nevada thông qua luật, công nghiệp cá cược có thể lên TTCK huy động vốn, thế là các nhà doanh nghiệp tràn tới lật nhào các nhà khách hộp đêm cũ ký, bang nhóm XHĐ không thể kháng cự nổi xí nghiệp t hay thế, tới cuối thập niên 70 không đấu lại tài lực hùng hậu của phố Wall, cuối cùng không còn chỗ đứng chân, bị đuổi khỏi Las Vegas.

Chiêm Hóa phun ra một hơi khói:
- Tư bản có sức mạnh này, không gì không phá được, đây là thời đại tiền bạc làm vua, hai tên nhóc kia sẽ tới lúc cảm thụ được sức mạnh của nó, cúi đầu trước tôi.

Sean có cái nhìn khác với Chiêm Hóa, bởi hắn là người sáng nghiệp, hắn hiểu được Mark, bấm điện thoại gọi trở lại.

- Sean, hắn anh rất thất vọng.
Tâm tình Mark rất không tốt:

Sean cười khẽ, hắn cũng đã trải qua giai đoạn như Mark rồi:
- Không phải, Mark, cậu gọi điện thoại cho tôi không phải nói đã quyết định nhận đầu tư của Washington Post mà là thảo luận với tôi chuyện này, tôi hiểu, không giống với những người cộng sự của tôi khi tôi phải đối phó với hãng sản xuất đĩa. Khoản tiền đầu tư 16 triệu đó thực sự quan trọng như vậy?

- Đúng thế, nếu không có khoản đầu tư này, Facebook sẽ vận hành trật vật, phải đi vay để tồn tại.

- Vậy hãy phóng tay mà làm đi, tiếp nhận khoản đầu tư này, phát triển công ty thật lớn mạnh. Trước kia tôi cũng có mộng tưởng, là trang web câm nhạc của tôi, cuối cùng nó bị hủy diệt, nhưng ở cậu, tôi nhìn thấy sức mạnh lớn hơn, tương lai rộng mở hơn, hi vọng cậu không giống tôi rơi vào cảm bẫy của cộng sự, chúc cậu đi ngày càng xa. Mong rằng tới một ngày, ở bất kỳ nơi nào, tôi cũng được nghe người ta nhắc tới hai người các cậu.

Mùa đông đó Facebook như một con cừu, còn đám đầu tư mạo hiểm giống đàn sói truy đuổi cừu, đồng thời cắn xé đấu đá lẫn nhau, cuối cùng con gấu lớn xuất hiện đuổi đàn sói đi.

Đồng thời cũng đuổi đi con hồ ly bạc ẩn đằng sau, quỹ Hồng Diệp của Chiêm Hóa.

Đây là điều Mark không ngờ tới, tất cả nhà đầu tư mạo hiểm cho rằng mình sẽ thành công không ngờ tới, chính Tô Xán cũng không ngờ tới.

Với phương thức lý tưởng của Tô Xán là thông qua mối liên hệ của Đại Dung, bắt nối với Chiêm Hóa, lập nên quan hệ hai bên cùng thắng. Nhưng đó chỉ là suy nghĩ ngây thơ từ phía Tô Xán, trong mắt Chiêm Hóa, quan hệ là quan hệ, làm ăn là làm ăn, cái giá Tô Xán đưa ra là quá cao, quá cuồng vọng.

Thế nên Chiêm Hóa muốn thông qua Sean Parker tác động vào Mark, làm suy yếu ảnh hưởng của Tô Xán, tham gia khống chế facebook.

Sau khi ký hiệp ước với Donald, trong mấy ngày đó, công ty tới một số luật sư, vì vì Donald sẽ tham gia vào HĐQT, cho nên một số văn kiện phải ký kết. Điều này cũng có nghĩa là sự kiện huyên náo thung lũng Silicon suốt mùa đông đã lắng xuống.

Vé máy bay về nước của Tô Xán cũng đã được đặt xong.

Chuyện hợp đồng giữa Washington Post và Facebook vì mọi người thực hiện một số phương án bảo mật, tạm thời giới truyền thông chỉ nghi ngờ, dù sao lời nói miệng trên tiệc rượu không có nhiều ý nghĩa, song một số nhà đầu tư mạo hiểm nhạy bén đã liên hệ với bọn họ, điều kiện nới lỏng hơn nhiều. Đoán chừng khi Tô Xán trên đường bay về nước thì sự kiện này mới được đăng tin ầm ĩ.

Sự phù hoa huyên náo một dạo làm Tô Xán mê muội, nói thực lòng những bữa tiệc trên du thuyền đắt tiền, ở tầng thượng của khách sạn sang trọng, bao nhiêu lời ngào những mỹ nữ vờn quanh cám dỗ, y chỉ là người bình thường mà thôi, lần đầu tiên có thêm nhận thức trực quan về sức mạnh tài phú, lòng cảm thán con mẹ nó đồng USD đúng là thứ tốt, Tô Xán giữ được mình không phải nhờ ý chí sắt đá gì mà lạ sợ, giống như một người ăn mày

đột nhiên đưa vào tòa lâu đài xa họa lộng lẫy, liệu có thoải mái hưởng thụ được không? Nhưng choáng váng lạc lối là chắc chắn.

Có thể nói lúc đó Chiêm Hóa xuất hiện với thái độ chân thành hơn, có khi Tô Xán đã đồng ý ngồi xuống đàm phán với phương án 20 triệu của ông ta, nhưng Chiêm Hóa lại dùng Sean giật dây Mark, làm Tô Xán giật mình tỉnh táo hẳn lại, từ đó nhìn ra bản chất của nhà đầu tư mạo hiểm, sách lược tìm kiếm nhà đầu tư thay đổi, Tô Xán thà nhận được ít tiền hơn, nhưng đảm bảo chắc chắn hơn.

Và Donald xuất hiện, cả tầm nhìn và sự chân thành của ông ta kết thúc quãng huyên náo.

Và khi tất cả huyên náo ném ra sau đầu, bận rộn kết thúc, lòng Tô Xán lắng xuống, y liền nhớ nhà, liền nhớ không biết cô gái ở Dung Thành kia đang làm gì?

Cơn phấn khích của người trong chung cư vẫn chưa tan, lại thêm Tô Xán sắp đi, Dustin cậu bạn thân của Mark kéo tới cả một xe bia, khắp sân sau nhìn thấy giấy bóng màu, mọi người ghép bàn vào nhau, bày trên đó những cái bánh vàng ruộm, làm cả công ty trông giống một đám người nguyên thủy sống quần cư, tụ tập bên bếp lửa chia sẻ thú săn được trong ngày.

Âm nhạc sôi động phát tới tận khuya, mọi người nhảy nhót ca hát không biết mệt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 192: Nổi loạn lần cuối (1)

S

áng hôm sau khi mọi người ngủ mê mệt vì một đem thác loạn thì chuông cửa chung cư réo vang.

Bị Mark đá mấy cái, Tô Xán lờ đờ tỉnh lại, y mặc cái quần cộc xanh đỏ lòe loẹt, áo phông xộc xệch, tất cả bọn họ ai cũng thế.

Nhìn đám người chẳng còn phân biệt nam nữ nằm ngủ ngổn ngang khắp nơi chẳng ai muốn thức dậy, Tô Xán đành dậy, bước thấp bước cao ra cửa.

Cùng với ánh nắng ban man chiếu vào mắt là bóng hình xinh đẹp, cùng với làn hương phong lan thơm mát được gió đưa vào cánh mũi, mùi thơm dễ chịu đó làm cánh mũi Tô Xán nở ra thêm mấy phần, theo bản năng hit sâu một hơi.

Trước mắt là cô gái tóc buộc đuôi ngựa đơn giản, một thân vay hoa nền nã, đeo cái túi sách đỏ, cái cằm xinh xinh hếch lên, đôi mắt như con nai nhỏ nhìn Tô Xán mở cửa, cười tủm tỉm nói:
- Chào anh chàng Hawaii.

Tô Xán không hiểu, theo ánh mắt Tống Chân nhìn xuống, thấy mình chỉ mặc mỗi cái quần đùi, còn in hình chim cò lòe loẹt, thằng em vào sáng sớm cũng phấn khích ngẩng đầu chào khách.

"Rầm!" Tô Xán hết hồn đóng sầm cửa lại, nhìn mấy cô gái nằm ngủ trên sàn nhà với dáng rất bất nhã, bất giác đưa tay sờ soạng khắp người, vẫn còn mặc quần sịp, nếu làm chuyện gì đó bậy bạ thì nó bay rồi, hơn nữa mình còn nằm cạnh Mark, nhưng nghĩ thế cũng chẳng an ủi hơn được là bao, tức khi đi tới đá đít hắn một cái:
- Dậy nhanh lên, khách tới rồi.

Trong chung cư một phen náo loạn, tiếng người, tiếng đồ đạc va chạm vang lên liên tiếp, một lúc sau mấy người ăn mặc chỉnh tề hoàn tất đón khách vào, nhưng người còn lại không tỉnh lại được thì ném bừa vào góc khuất cho ngủ tiếp.

Ở cửa đỗ một cái xe đen xì, đến cùng Tống Chân còn có đại biểu tập đoàn Washington Post, hiển nhiên Tống Chân kiếm được cái cớ tới thăm.

Chuyện Tô Xán hôm đó ở bữa tiệc hỏi ý kiến Tống Chân bị Mark trở về thêm mắm thêm muối đủ kiểu, khiến mấy nam sinh trẻ huýt sáo trêu ghẹo hai người.

- Có thể ra ngoài đi dạo một lúc không?
Tống Chân hiển nhiên không thích ứng được với đám Mark trêu chọc, hiếu kỳ nhìn quanh một lát rồi chỉ về phía cửa.

Theo lịch hôm nay đó đại biểu thương nghiệp của Washington Post sẽ tới cùng đám Mark thảo luận chi tiết hơn về nghiệp vụ, Tô Xán sắp về công việc bàn giao xong, nên không tham gia cũng được.
Hai người đi trên con đường vàng nhạt lát gạch sát mép thảm cỏ xanh ngoài chung tư, kéo thẳng tới ĐH Stanford, con đường trải đầy lá khô, xa xa là ĐH Stanford không có tường bao, thấp thoáng còn thấy bóng người chạy bộ, đây là nơi đi dạo lý tưởng.

Bước đi dưới hai hàng cây cọ, Tống Chân một thân ăn mặc xinh đẹp tươi mát, luôn khiến chàng trai chạy bộ từ phía đối diện tới chủ động nở nụ cười.

Tống Chân đáp lại bằng nụ cười khiến người ta lóa mắt.

- Tôi là người rất giữ lời hứa, cho nên hôm nay tới đây làm hướng đạo cho anh, anh muốn ngắm mỹ cảnh nơi nào ở nước Mỹ? Khoảng thời gian này chắc anh chạy khắp California rồi phải không? Hay là chúng ta tới Las Vegas mộng mơ, còn không tới Nevada nơi đậm chất miền tây nhất? Hoặc

bia kỷ niệm Abraham Lincoln ở Washington? .. Ở Mỹ có vô vàn thắng cảnh nên đi một lần trong đời.

Tô Xán chỉ Tống Chân dò hỏi:
- Đi đâu cũng đều có cô đi cùng chứ?

- Đương nhiên, coi như báo đáp anh hôm đó giải vây cho tôi. Tôi còn chưa bao giờ đơn độc đi cùng ai như vậy đâu đấy, lần này hi sinh lớn như vậy, anh lãi lớn rồi.
Những lời này được Tống Chân ung dung bình tĩnh nói ra khiến có một cám dỗ đặc biệt.

Đường Vũ chẳng bao giờ nói mấy lời này, nếu Lâm nha đầu đó nói, Tô Xán không dám tiếp, nhưng nhìn khuôn mặt rất baby của Tống Chân, y không kìm được ngứa ngáy, lời cứ từ miệng tuôn ra không kịp suy nghĩ:
- Báo đáp là hai từ làm người ta nghe dễ cảm thấy bị bóp méo lắm, vì nó hay đi kèm với từ lấy thân.

- Đồ lưu manh ... Tâm lý anh méo mó thì có.
Tống Chân cười khúc khích.

Không biết có phải là ảo giác không, bị ném cho cái lườm thiên kiều bá mị đó, Tô Xán ở nơi tha hương dị quốc, cảm thấy nhớ Đường Vũ vô cùng, nhất là cái tóc đuôi ngựa kia, lúc ra mở cửa làm một thoáng Tô Xán tưởng nhầm là Đường Vũ, cô bé Đường Vũ ở Hạ Hải, khi còn để mái tóc dài.

- Trước khi tôi nuốt lời hứa, tốt nhất anh nên thu cái ý nghĩ xấu xa của mình lại, cho dù chỉ có hai chúng ta đi du lịch, đai đen Tiệt quyền đạo của tôi cũng đủ cho anh nếm mùi đau khổ.
Thấy Tô Xán ngây ra nhìn mình , đôi mắt Tống Chân ánh lên sát khí:

Tô Xán tặc lưỡi, không ngờ con búp bê xinh xắn này lại là cao thủ tiệt quyền đạo, quả nhiên là bé hạt tiêu, có điều nhìn cái gương mặt kia giống trẻ con bắt chước người lớn, chẳng có sức uy hiếp.

- Cô yên tâm được rồi, dù tôi có ý nghĩ xấu xa gì chăng nữa cũng không còn kịp thực hiện.
Tô Xán chỉ về chân trời phía đông:
- Tôi không còn thời gian du sơn ngoạn thủy nữa, tối ngày mai là tôi lên máy bay về nước rồi.

- Ồ.
Tống Chân hơi ngẩn ra, chút thất vọng rất khó phát hiện lướt qua mặt, hai người đột nhiên yên tĩnh, đi vào khuôn viên trường ngồi xuống ghế.

- Hôm đó thực sự cám ơn anh đấy.

Ích lợi rõ ràng nhất là Lucy không còn dám kiếm cớ gây sự với cô một cách tùy tiện nữa, Diana cũng không trách cô chuyện làm vỡ cái cốc, có điều tin tức không hay về mối quan hệ giữa cô và Tô Xán được lưu truyền trong một vài nhóm người đặc biệt.

- Không có gì, người như cô là ưa nổi loạn lắm.

- Nổi loạn?
Sống tới 21 tuổi rồi đây mới là lần đầu tiên có người đánh giá cô như vậy, làm Tông Chân phì cười ra tiếng, cô cũng có một thời nổi loạn, tưởng chừng như cách xa lâu lâu lắm rồi vậy, bị một câu nói của Tô Xán khơi lên hồi ức cũ:
- Tôi từng có mơ ước, lúc đó kết thúc năm thứ hai cao trung, khi tất cả bạn bè tôi đang chuẩn bị bước vào năm thứ ba, chuẩn bị cao khảo, ai cũng tràn ngập ao ước cuộc sống đại học tự do đặc sắc. Còn tôi lại mơ ước tham dự cuộc thi người mẫu quốc tế Thượng Hải, đạt quán quân, sau đó đi Pari, tham gia các lớp bồi dưỡng huấn luyện, trở thành người mẫu sáng giá, rực rỡ trên sân khấu, được người ta sùng bái, được đám con trai điên cuồng theo đuổi.

Bé một mẩu thế này mà cũng mơ ước làm người mẫu? Đúng là dám mơ ước thật đấy.

Có lẽ ánh mắt Tô Xán "biết nói", nên Tống Chân biết được ý nghĩ của y, má phồng lên, cánh mũi nhỏ phập phồng:
- Nói cho anh biết tôi cao 1m62 đấy.

Thực sự không nhìn ra, vậy là cao bằng Đồng Đồng cơ à, Tô Xán không khỏi nhìn lại Tống Chân, ở cô gái này tất cả toát lên sự đáng yêu, cái mặt trẻ con, vóc người nhỏ nhỏ, nên trông nhỏ hơn thực tế, đến bầu ngực cũng nhỏ nhắn xinh xinh như chim câu, có điều không giống cô gái ngực lép khác mà mất mỹ cảm nữ tính, ngược lại còn khiến người ta dễ sinh ý nghĩ tà ác nào đó.

Tô Xán khéo léo che dấu ý nghĩ nảy lên trong đầu bằng một câu hỏi:
- Vậy về sau thì sao?

- Về sau ...
Tống Chân mỉm cười ngước mặt nhìn lên trời:
- Anh cho rằng thế nào, đó chỉ vẻn vẹn là giấc mộng mà thôi, tôi cùng bạn học chăm chỉ ôn tập rồi thi trường đạo học ở Mỹ, sau đó sang Mỹ du học theo chuyên nghành trong nhà đã chọn …
Nói tới đó giọng buồn buồn:
- Tôi phải từ bỏ ước mơ, vì tôi còn có gia tộc, có trách nhiệm của mình, tôi phải đối diện với hiện thực.

Tô Xán nhớ cảnh tiếp đón Tống Chân ở sân bay, y không ngốc tới mức cho rằng vì số vệ sĩ ít hơn của Wolf mà nhà Tống Chân thua kém người ta:
- Ồ, vậy nhà cô phải ghê gớm lắm.

Tống Chân gật đầu:
- Gia tộc kéo dài mấy đời, nhiều truyền thống, nhiều quy củ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 193: Nổi loạn lần cuối (2)

Tô Xán kết luận ngắn gọn:
- Có tiền nữa.

- Có tiền?
Tống Chân ngẩn ra, chẳng hiểu sao một câu rất tục này lại không khiến cô phản cảm:
- Coi như vậy, nhà tôi có mua đất ở Beverly Hills xây biệt thự, quản lý cấp cao của công ty đều ở trong đó, đó là phúc lợi của họ, thế có tính là có tiền không?

- Mệt không?
Tô Xán hỏi một câu không đầu không cuối:

- Cũng quen rồi, có lẽ vì từ nhỏ được dạy bảo truyền thống gia tộc, cũng có chút trách nhiệm. Anh không biết, nhà tôi ở Mỹ và Trung Quốc đều có sản nghiệp, trong đó đa phần được điều hành bởi nữ giới, bởi thế cho dù là con gái, tôi cũng phải là tiểu thư ngồi đợi ngày gả đi, cũng phải ứng phó với một số chuyện đấu tranh gia tộc, còn phải có trách nhiệm duy trì sự phồn vinh này.

- Ai cũng sống không dễ dàng.
Tô Xán liên tưởng tới Đường Vũ, dù hai nhà Đường Mục không lớn bằng nhà họ Tống, nhưng tin chắc sự phức tạp không kém gì.

- Bỏ đi, bỏ đi, một ngày đẹp trời thế này không nên nghĩ tới nó.
Tống Chân mở túi sách ra, lấy một cuốn sổ bìa màu đỏ, một cái bút, môi hơi mím lại, ra chiều suy ngẫm:
- Anh ngồi ở đây tức là công việc ở facebook không cần anh lo nữa đúng không, để tôi nghĩ xem chúng ta nên đi những đâu nào, đợi chút để tôi lập

kế hoạch, tôi đảm bảo anh sẽ thấy không bị lãng phí một giây một phút nào, anh sẽ được ăn món ăn độc đáo nhất, thưởng thức phong cách đắc sắc nhất ….

- Cô gọi đó là đi chơi sao?
Tô Xán lắc đầu đứng dậy, cầm lấy cái bút trong tay Tống Chân:
- Tôi sẽ cho cô biết đi chơi thật sự là thế nào …
Nghĩ ra điều gì Tô Xán xấu hổ nói:
- À phải, cô có mang tiền không?

Tống Chân hơi bĩu môi:
- Tiền mặt có chừng 200 USD, anh định đi đâu?

- 200 USD là thừa rồi, còn đi đâu à?
Tô Xán tung cái bút lên trời, nhìn nó rơi xuống đất, chỉ tay theo hướng đầu bút chỉ, hào hứng:
- Đi hướng đó, nếu vào đường cụt hay tới chỗ rẽ chúng ta tung bút tính tiếp.

Tống Chân mồm há ra không tin, có kiểu đi chơi tùy tiện như vậy? Còn định phản đối thì bị Tô Xán kéo tay lôi dậy, Tống Chân không cưỡng lại được sự phấn khích của Tô Xán, nhưng đồng thời cũng sinh cảm giác như chim sổ lồng, thầm nghĩ tùy tiện một lần cũng hay.

Dù chỉ đi lang thang không mục đích, chẳng gặp được cái gì đặc sắc, nhưng cả hai đều rất vui vẻ, đi chơi là phải thế, quan trọng ở tâm cảnh, cứ thả lỏng được là vui rồi, có điều vận may của bọn họ khá tốt, sau khi đi một hồi chưa tới mức mỏi chân, giữa chừng dừng lại ăn vài cái bánh lót dạ thì thấy được một khu vui chơi khá rộng, lúc này không cần ném bút nữa rồi, cả hai hướng thẳng tới đó.

Quả cổng liền thấy khung cảnh sặc sỡ đủ màu, nhưng không náo nhiệt cho lắm, Tô Xán “mua” một quả bóng bay đưa cho Tống Chân cầm, có cảm

giác cô gái này cầm thêm quả bóng bay rất thích hợp, làm Tống Chân dở khóc dở cười.

Tiếp đó đi qua cái quầy bán kem, Tô Xán lại "mua" hai cái kem ốc quế, đường hoàng đưa cho Tống Chân một cái:
- Trông là biết cô thích ăn kem rồi, ăn đi.

Tống Chân lại lần nữa móc ví trả tiền, nhìn Tô Xán liếm cái kem ăn ngon lành, mặt thì hăm hở nhìn quanh kiếm trò chơi, cô thật không biết nói cái gì, cảm giác giống dẫn đứa em trai ra công viên chơi vậy.

Đây là một cái khu vui chơi nhỏ, cũng không có nhiều trò lắm, có ngựa gỗ, chơi tạm. Có bắn súng hơi giành giải thưởng, hai người bọn họ bắn gần chục lượt, được phần thưởng là mấy cái hình nhân nhỏ, khá đáng yêu. Cứ thế cả hai như biến thành học sinh tiểu học, chơi không biết chán.

Đến khi Tống Chân chỉ tay vào cái đu quay thì Tô Xán thấy chân run run, tuy không phải là loại đu quay khổng lồ cao tới mấy chục mét, nhưng mà nhìn cái khoang đung đưa kia là Tô Xán muốn bệnh rồi, có khi lên nửa chừng mình nôn hết ra mất, nói:
- Cái đó chán lắm, ở Trung Quốc cũng có mà, không đáng, phải chơi cái gì Trung Quốc không có.
Mắt ngó xung quanh, tức thì sáng lên như phát hiện ra lục địa mới:
- Kia rồi, nhà ma.
Sau đó kéo tay Tống Chân đi, chỉ sợ cô gái này lại nhớ tới cái đu quay kia.

Mua hai vé, bước qua cái cánh cửa treo lủng lẳng hai bộ xương người, cánh cửa sau lưng đóng sầm lại, Tống Chân giật mình, bất giác dùng cả hai tay bám vào tay Tô Xán, trước mặt là ánh sáng đo đỏ vô cùng quái dị.

Tống Chân nghiến răng, nhéo bắp tay Tô Xán một cái:
- Anh còn chưa từ bỏ ý định xấu xa à, đừng quên, tôi có đai đen Tiệt quyền đạo đấy.

Hai bàn tay mềm mại của Tống Chân bám chặt lấy tay mình, thi thoảng kinh hãi kéo một cái, làm cánh tay Tô Xán tiếp xúc thân mật với bầu ngực của Tống Chân, cảm nhận được da thịt mêm mại đàn hồi, chứng tỏ sau lớp váy mỏng, là cái áo lót mỏng, không có đệm mút như nhiều cô gái ngực nhỏ khác, nhưng Tô Xán dám thề với trời y không có ý đồ xấu xa gì:
- Cô yên tâm đi, tôi có bạn gái rồi, không ra tay với cô đâu.

- Chưa biết chừng.
Tống Chân núp sau lưng Tô Xán dè dặt tiến lên, mắt chỉ mở he hé, nói nhỏ cứ như sợ ma quỷ nghe thấy:
- Tôi không phải lần đầu tiên nghe nói tới anh.

Không phải lần đầu tiên? Thế là sao? Tô Xán ngạc nhiên:
- Nghe giọng cô cứ như biết tôi từ trước vậy?

Tống Chân cười khúc khích:
- Bí mật.

Tô Xán càng nghi ngờ:
- Không phải lần trước cô nói “Biết tên người khác mà bản thân lại không nói tên là rất mất lịch sự.” Tương tự, bây giờ cô biết tôi từ trước mà tôi lại không biết cô thế là không công bằng.

- Ha, con gái có đặc quyền mà, anh ko biết sao?

Tống Chân cong môi đắc ý nói, hai người vừa đi vừa nói chuyện, cảnh giác của Tống Chân cũng giảm xuống, lúc nà cái quan tài bên đường bật mở, một xác ướp bước ra, miệng phát ra tiếng gừ gừ ghê rợn. Tống Chân hét lên một tiếng kinh hãi đồng thơi nắm đấm nhỏ tung ra như chớp giật, trúng ngay bụng xác ướp.

Xác ướp hự một cái, đầu gối khuỵu xuống, quỳ dưới đất. Tô Xán hoảng hồn ôm lấy Tống Chân kéo sang bên, vì cô bé búp bê này muốn ra đòn liên hoàn, bồi thêm một cước vào mặt nạn nhân.

Tống Chân nhanh chóng phản ứng lại, đẩy Tô Xán ra, lo lắng hỏi:
- Xin lỗi, xin lỗi, anh có sao không?

Xác ướp một tay ôm bụng, tay kia giơ lên xua xua, hơi loạng choạng đứng dậy:
- Không phải chỗ hiểm, không hề gì, tai nạn nghề nghiệp mà, tôi cũng quen rồi. Có lần tôi còn bị xịt hơi cay vào mặt, thiếu chút nữa còn bị đánh gãy xương sườn cơ … hai người đi tiếp đi.
Nói xong xác ướp rất chuyên nghiệp chui vào quan tài, đợi lần ăn đòn tiếp theo.

Đi thêm một quãng, Tô Xán thi thoảng lại nhìn Tống Chân bên cạnh, bộ dạng đề phòng cô gái nhỏ này còn hơn là đề phòng mấy thứ yêu quái trong ngôi nhà ma:
- Tôi đảm bảo trăm phần trăm cô an toàn với tôi rồi đấy, có cho tôi mười cái lá gan tôi cũng không dám giở trò gì với cô đâu.

Mặt Tống Chân đỏ rực, chẳng cô gái nào lại muốn bị coi là hung dữ cả. Tiếp đó bọn họ không gặp phải trò dọa dẫm nào đáng kể nữa, có lẽ ngôi nhà ma này chỉ bố trí duy nhất một người thật đóng giả, hoặc cũng có lẽ là tiếng kêu đau đớn của xác ướp đã cảnh báo nguy hiểm cho những con ma khác, nên không dám nhảy ra rước họa vào thân nữa.

Rời khỏi nhà ma, Tống Chân thở phào buông tay Tô Xán ra.

Sau đó hai người rời khu giải trí, nhưng không trở về, mà tiếp tục cuộc hành trình vô định của mình một cách đầy hào hứng, đến hoàng hôn mới về chung cư, trước khi chia tay, Tống Chân nhìn Tô Xán, tựa cười tựa không nói:
- Năm mười tám tuổi tôi muốn theo đuổi cuộc sống mơ ước của mình, muốn nổi loạn một lần ... Vốn cho rằng mình sẽ không bao giờ thiếu lý trí

như thế nữa, nhưng bây giờ, đột nhiên tôi lại muốn nổi loạn, nổi loạn lần cuối cùng.

Tống Chân

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 194: Đón tiếp

Mặt trời San Francisco lặn xuống, nhưng máy bay của Tô Xán lại bay lên.

Sông núi nước Mỹ bỏ lại dưới chân, Tô Xán sau khi thu được thắng lợi mang tính giai đoạn, rời khỏi nước Mỹ phồn hoa huyên náo, một mình về nước.

Cho dù facebook và Washington Post ra sức muốn giữ kín tin tức này trước khi tất cả thủ tục làm xong, nhưng rõ ràng bị vô số truyền thông, nhà đầu tư mạo hiểm chú ý, tin này không thể dấu được bao lâu.

Khi Tô Xán ở trên chiếc máy bay trở về nước, tin tức Washington Post bỏ 16 triệu USD mua 5% cổ phần Facebook, lấy thung lũng Sillicon làm trung tâm, lan tỏa bốn phía, làn sóng này đang nhanh chóng lan ra dưới vùng đất Tô Xán vừa rời đi.

Đám Mark, Dustin, Katherine ở lại nghênh đón một kỷ nguyên hoàn toàn mới.

Nhật báo phố Wall đăng tin, chuyện này khiến giá trị facebook đạt tới 320 triệu USD, chứng minh làn sóng mạng xã hội đang từng bước phổ biến khắp nước Mỹ.

Tờ Washington Post chính thức đưa ra phát biểu :" Lần đầu tư này có ý nghĩa kiến thiết lớn lao, không chỉ là thắng lợi của hai công ty chúng tôi, đồng thời cũng là thắng lợi của người dùng và khách hàng quảng cáo của chúng tôi."

Sau khi những lãnh đạo tối cao của Washington Post có phát biểu trọng yếu, thời báo Lost Angeles, New York post, cùng một số tạp chí tài chính khá có

sức ảnh hưởng, cũng lần lượt đăng tin bài chính thức.

Trước khi Tô Xán rời đi kiến nghị Mark đã có ý tưởng bỏ học chọn học một số môn liên quan tới CEO, học ít EMBA là lý tưởng nhất.

(Executive Master of Business Administration degree)

Bởi vì bọn họ không thể mãi dựa vào đam mê và nhiệt tình làm việc được.

Ở mặt liên quan tới thao tác thương nghiệp, Mark vẫn còn một con đường dài phải đi, đó cũng là thứ Tô Xán và Mark cần học tập.

Bọn không thể sáng lập công ty xong là có thể để nó phát triển thuận theo tự nhiên, đó là suy nghĩ không thiết thực.

Sau thắng lợi ngắn ngủi, bọn họ cần trưởng thành, Mark cần tăng tiến kỹ thuật và phương diện quản lý, để ứng phó với công ty ngày càng lớn lên.

Kỹ thuật là điểm yếu của Tô Xán, còn Mark có thể tự mình đảm nhiệm, Mark có sự cuộc nhiệt trời sinh với kỹ thuật, chẳng cần Tô Xán nói, hắn tự tiến hành học tập ở phương diện này, hoàn thiện tính năng của Facebook.

Tô Xán vẫn về nước tiếp tục chuyện học tập của mình, ai cũng nói học kinh tế chỉ là bàn việc binh trên giấy, học tới bằng giáo viên chuyên gia thì cũng chẳng tự tin, đều tự phải mở xí nghiệm để nghiệm chứng lý luận kết hợp với thực tế, nếu không 4 năm đại học 3 năm nghiên cứu sinh vẫn không có cái gì.

Nên Tô Xán vừa tiến hành vũ trang thương nghiệp, vừa không ngừng bổ xung kiến thức, tất nhiên là có ưu thế hơn sinh viên bình thường.

Trên máy bay Tô Xán không chỉ thông qua chuyến đi nước Mỹ này tổng kết thực tế đúc rút được, thi thoảng còn nghĩ rốt cuộc Tống Chân biết mình từ khi nào? Còn cả câu "nổi loạn lần cuối" là có ý gì?

Đáng tiếc dữ liệu quá ít, không phân tích được kết quả, không nghĩ nữa, hạ thấp ghế xuống, ngủ cho qua chuyến bay dài, lần này thì y thực sự là lữ hành cô độc rồi.

Máy bay hạ cánh xuống Thượng Hải, hơn mười tiếng bay, Tô Xán tiếp tục ngủ gà ngủ gật ở sân bay 2 tiếng, lại lên máy bay về Dung Thành, xuống máy bay lấy hành lý, Tô Xán bất ngờ nhìn thấy có người đứng giơ biển có tên mình.

Mình về nước thì cha mẹ biết, nhưng Tô Xán không để cha mẹ ra đón, trẻ con mới cần cha mẹ đón thôi, Tô Xán thi thoảng cũng làm nũng cho cha mẹ vui, nhưng lại không thích bị đối xử như trẻ con.

Chắc là người cha an bài đây, nhưng mà cái xe nát cùng với lái xe của cha thì Tô Xán nhớ nhão rồi, vậy cái người mặc âu phục đeo kính trông nhã nhặn nhưng tuyệt đối thuộc loại ở trên xe bus luôn nhìn trộm cổ áo các cô gái này là ai?

- Anh Tô, mời đi bên này.
Thấy Tô Xán đứng trước mặt mình, đối phương không cần xác nhận nữa, trực tiếp dẫn đường:

- Là ai bảo anh đón tôi?
Tô Xán hỏi:

Đối phương cứ như bị điếc, tiếp tục đi về phía trước, Tô Xán hỏi lại lần nữa, tên này vẫn kín như bưng.

Một chiếc xe công vụ màu đen, đứng bên cạnh là cô gái đi giày cao gót nhỏ màu đen, tất lụa màu da, mặc chiếc váy màu trắng, chiếc áo khoác dài màu đào không mặc mà choàng trên vai, hai tay khoang trước ngực, tóc buộc cái đuôi ngựa gọn gàng, mặt hơi hếch lên như con thiên nga tao nha kiêu hãnh, càng khó kháng cự hơn nữa là một khuôn mặt xinh đẹp trời ban.

Nhưng thần thái lạnh lùng kia không có nam tử nào lỗ mãng tới bắt chuyện tán tỉnh.

Là Đường Vũ.

Lòng Tô Xán trào dâng hạnh phúc khó tả, xa nhà hai tháng, vừa trở về đã gặp được cô gái mình yêu thương nhung nhớ, niềm vui đó lớn nhường nào, tuy ở khoảng cách khá xa, nhưng Tô Xán tuyệt đối không thể nhìn nhầm, chân bước nhanh hơn mấy phần, vượt qua cả người dẫn đường cho mình.

Thế nhưng vừa đến gần thì Đường Vũ mở cửa xe sau bước vào, làm Tô Xán khựng lại, cười khổ, nam tử đằng sau nhận lấy hành lý cho vào cốp xe, bấy giờ Tô Xán mới nhớ ra đây chính là người lần đó hiểu lầm y là lưu manh bắt nạn Đường Vũ, còn cho y một cái đấm, chẳng trách mặt hầm hầm, không ưa mình.

Tô Xán vào trong xe, ngồi xuống bên cạnh Đường Vũ.

- Đáng tội gì đây?
Đường Vũ quay đầu nhìn sang, mắt nhìn thẳng Tô Xán, rất uy áp:

Vốn là cuộc hành trình dự định vài ngày, ai ngờ vì Chiêm Hóa cử người giật giây thao túng, lại có sự xuất hiện của Washington Post, khiến Tô Xán mất 18 ngày mới quay về. Thời gian qua y chơi trò mất tích, khiến Tiết Dịch Dương, Lưu Duệ gọi điện tới cả chỗ Đường Vũ, Đường Vũ cũng chỉ nhận được tin nhắn Tô Xán bảo có việc phải đi vài ngày, nhưng cả chục ngày không thấy tung tích đâu, tâm tình lúc đó của cô thế nào nhìn ánh mắt băng giá của cô là hiểu được.

Tô Xán không biết Đường Vũ từ đâu có tình báo chính xác mình về lúc này, trước tiên là thành khẩn nhận tội:
- Xin lỗi, anh chỉ định đi mấy ngày thôi, hơn nữa là quyết định đột xuất ... em nhớ Mark không? Chúng ta quen cậu ấy ở trường Exeter, anh và Mark còn lập ra một cái trang web.

- Em nhớ.
Đường Vũ gật đầu, đương nhiên cô vẫn nhớ, khi đó Tô Xán và Mark vì buổi diễn thuyến thuyết phục trường mở kho dữ liệu mà trở thành danh nhân, trang web đó mau chóng lan truyền tới trường học xung quanh.

Trong mắt Đường Vũ, đó là Tô Xán phát huy thiên phú của mình trong môi trường không bị bó buộc ở Mỹ, nhưng cô không đi sâu tìm hiểu trang web này, vì ở New Hampshire, chỉ cần 500 USD là có thể đăng ký một công ty, mà học sinh Exeter sáng nghiệp vô số.

Đường Vũ có tố chất cực cao ở nhiều phương diện, nhưng kỹ thuật vi tính thì cô không hứng thú, về nước rồi cũng chẳng chú ý tới chuyện nước Mỹ nữa, có điều Tô Xán hỏi tới làm cô nhớ ra.

- Ở trường, em có đọc một tạp chí có bài viết về mạng xã hội nước Mỹ, trong đó có giới thiệu Facebook đang lưu hành ở các trường đại học Mỹ, anh qua đó vì chuyện này?

Tô Xán hơi bất ngờ, có điều Đường Vũ xem được tin về Facebook ở tạp chí trong nước làm Tô Xán phấn chấn:
- Đúng thế, lần này Facebook huy động vốn đầu tư để phát triển, qua qua đấy chủ yếu để bàn việc này, cuối cùng đạt thành hiệp nghị với Washington Post, được 16 triệu USD.

- 16 triệu USD?
Đường Vũ cực kỳ sửng sốt, cái thứ cô nghĩ chỉ là trò chơi đó lại đáng giá tới mức này? Không khỏi nhìn lại Tô Xán.

Tô Xán ở Mỹ tham gia tiệc tùng bôn bá khắp nơi, linh sinh hoạt bữa bãi, chẳng biết có phải khí hậu Mỹ giúp râu tóc phát triển tốt không mà lúc này trên mặt mọc lớp râu mịn.

Đường Vũ nghĩ tới không phải cái giá 16 triệu đại biểu cho điều gì, mà sau thành quả đó, Tô Xán phải nỗ lực bao nhiêu mới trông thê thảm như vậy.

Điều này khiến Đường Vũ đau lòng.

Đường Vũ

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 195: Chuẩn bị về trường

Đ
ường Vũ đang đau lòng thì cảm giác tay mình âm ấm, bị tay Tô Xán nắm lấy, sau đó di chuyển lên trên, đặt lên đùi mình, Đường Vũ lườm y một cái:
- Tay anh kìa.

Tô Xán đánh trống lảng:
- Mà sao em biết hôm nay anh về?

- Em gọi điện tới nhà anh, mẹ anh nhận máy.
Má Đường Vũ đỏ rực:
- Em nói mình là Đường Vũ.

Mẹ mình nhận điện thoại của Đường Vũ, vậy Tô Xán có thể dự liệu được, về nhà lần này tuyệt đối không yên thân, vì trước giờ tình hình phát triển giữa mình và Đường Vũ là đại sự hàng đầu của mẹ.

Biết ở trước mặt người ngoài mặt Đường Vũ rất mỏng, nên Tô Xán không có hành động gì quá đáng, hơn nữa người kia còn là "đàn em" của Mục Tuyền, trong lòng vô vàn cảm xúc hòa trộng nhưng Tô Xán càng tỏ ra quy củ, nói chuyện cũng hạ thấp giọng, Đường Vũ cũng thế.

- Phải rồi, cái xe này là sao?
Tô Xán nhìn chiếc xe công vụ, từ San Francisco chuyển máy bay tới Thượng Hải, về Dung Thành, nhìn thấy Đường Vũ đón máy bay, tâm tình vui sướng, cảm giác đó mỹ hảo vô cùng. Nhưng mà nghĩ lại thì cảm giác không đúng, chẳng trách nhìn thấy Đường Vũ cảm giác lạnh người, nha đầu này đứng bên xe công vụ mang phong phạm không khác gì Mục Tuyền.

- Sắp về trường rồi, hôm nay trong nhà mời khách, giữa chừng em xin phép rời đi trước, lại bảo với chú Dương muốn đi đón người, nên chú ấy chở em

ra đây.

Thì ra là thế, Tô Xán nhìn món đồ trang sức Đường Vũ đeo trên cổ trên tay, chắc hẳn phải là bữa tiệc quan trọng, vậy mà cô ấy bỏ ngang đi đón mình, lòng cảm động lắm, hít một hơi, mùi táo xanh nhàn nhạt luồn vào mũi, vô cùng dễ ngửi:
- Lại sắp khai trường rồi, chỉ còn 6 ngày nữa.

- Ừ, thời gian trôi qua thật nhanh.
Đường Vũ , ánh mắt mê ly mà quyến rũ :
- Chuyến đi vừa rồi có gì khó quên không?

Nếu nói tới chuyện khó quên thì quá nhiều, thế là Tô Xán kể chuyện chiếc Gulfstream G5 xa hoa, yến hội trên tầng thượng khách sạn San Francis, bữa tối trên du thuyền ở California, Đường Vũ nghe tới say sưa.

Đường Vũ biết lần trước Tô Xán lái chiếc Bentley tới bữa cơm ở Thượng Hải, khó tránh khỏi lưu lại trong lòng thân thích của cô cảm quan giàu xổi phô trương, nhất là sau khi xung đột với Trương Thao Lược, càng tăng thêm ấn tượng này.
Nhưng nếu như bọn họ biết được những việc làm của Tô xán ở Mỹ, cảm quan sẽ hoàn toàn biến đổi, từ đứa con nhà giàu thích khoe của, sẽ thành thiếu niên thiên tài? Vì những người bọn họ tiếp xúc, không có một thanh niên cùng tuổi nào có được tiền đồ như thế.

Mọi thứ tới quá nhanh, giống như cái lần Tô Xán lái chiếc Bentley tới vậy, hiện giờ Đường Vũ đối diện với tin tức này, tuy bất ngờ, nhưng không thấy khó tin, vì cô theo dõi Tô Xán từng bước từng bước chân một, cô là người rõ hơn ai hết nỗ lực của Tô Xán.

- Đường Vũ, em có biết một người tên Tống Chân không?
Nói với Đường Vũ nhiều như thế, khiến Tô Xán không thể không nhớ tới Tống Chân.

Đường Vũ lắc đầu:
- Là một cô gái? Làm sao?

- Đó là cô gái Hoa kiều anh gặp ở Mỹ.
Đường Vũ cũng không biết cũng là bình thường, dù sao không phải ai cũng như Diệp Huy Thường, thành nhân vật nổi tiếng cả ở trong ngoài nước.

Còn về phần Tống Chân nghe nói tới mình, có thể qua ai đó, giờ mình là người nổi tiếng chứ đùa à, nghĩ thế Tô Xán cũng đắc ý lắm.

Tô Xán cũng không để ý tới nữa, cho dù Tống Chân xinh đẹp, tính cách cũng có mặt thú vị, hợp với y, để lại ấn tượng trong y, nhưng dù sao cũng chỉ là người khách ngang qua cuộc đời y mà thôi, giống vô số người Tô Xán gặp ở cuộc đời này, hoặc có quãng thời gian quen biết ngắn ngủi, hoặc sượt qua vai, rồi vội vội vàng vàng hướng theo con đường đời của mình, không gặp lại nữa.

Xe tới trước cửa tiểu khu, hai người bọn họ cùng đi xuống, Đường Vũ bảo lái xe về trước, ở đây gần nhà rồi, cô sẽ tự về, lái xe nhìn Tô Xán cảnh giác, dặn dò mấy câu rồi mới đi.

Hiện là ba giờ chiều, hôm nay trời có sương, mây dầy, u ám như hoàng hôn, tiểu khu vô cùng vắng vẻ, im ắng, cả tiếng gió thổi cũng không có, cái xe vừa khuất khỏi tầm nhìn, hai người trẻ tuổi không kìm được nhung nhớ, ôm chặt lấy nhau. Đều không nói gì, Tô Xán cúi đầu xuống, trán chạm vào trán Đường Vũ, chóm mũi chạm chóp mũi, cảm thụ hơi thở của nhau.

- Mệt lắm phải không?
Đường Vũ đưa tay vuốt ve gò má xương xương, cái cằm ram ráp của Tô Xán cực kỳ đau lòng nói:

Hơn hai tuần sinh hoạt hỗn loạn ở Mỹ, áp lực cao, lại thêm trải qua chuyến đi dài, trông Tô Xán tiều tụy:
- Bây giờ thì hết rồi … Đường Vũ, anh nhớ em nhiều lắm.

- Em cũng vậy.
Đường Vũ nhón chân lên, đặt lên môi Tô Xán nụ hôn nồng nàn, hai chiếc lưỡi quấn lấy nhau phát tiết hết nỗi tương tư xa cách.

……

Quả nhiên như Tô Xán dự liệu, về tới nhà bị mẹ hỏi không ngớt, như cuộc sống ở Mỹ ra sao, làm chuyện gì, sự nghiệp với người bạn kia tiến triển ra sao, rồi chuyện y đi rồi bạn bè ở Dung Thành gọi điện tới, cuối cùng cả Đường Vũ cũng gọi điện, cô bé đó rất lễ phép, hai đứa phát triển tới đâu, có bắt nạt con gái người ta không?

Tô Xán bị hỏi tới đau cả đầu không có cách nào tránh được, chỉ còn biết trả lời.

Mà cha thì lại không thành đồng minh của y, nói:
- Mãi mới đến kỳ nghỉ đông, tết nhất chưa được mấy ngày con lại bỏ đi Mỹ, về rồi nói chuyện với mẹ nhiều hơn.

Thế là Tô Xán bị dày vò tới cả tiếng mới được cho đi tắm rửa nghỉ ngơi, ngâm mình trong bồn tắm, nước nóng bao phủ toàn thân, giờ mới yên tĩnh được. Nhớ lại lúc tạm biệt Đường Vũ ở công tiểu khu, ôm nha đầu đó trong người, cô bé này ngày càng hấp dẫn, chống không nổi.

Kỳ thực lúc xuống máy bay ngay lập tức có thể nhìn thấy Đường Vũ, lòng Tô Xán kích động ra sao khỏi phải nói, có câu nam nhân nhiều khi chỉ là đứa nhỏ to xác, thực sự lúc đó chỉ muốn rúc vào lòng Đường Vũ đem hết chua xót, cảm khái, lo lắng thổ lộ với Đường Vũ, cùng cô chia sẻ caai chuyện hưng phấn lòng người.

Nhưng cuối cùng vẫn nghĩ tới Đường Vũ mới 19 tuổi, cho dù có ưu tú vượt tuổi tác, vẫn có thứ tiếp nhận rất khó khăn, nên Tô Xán cố gắng bình tĩnh kể Đường Vũ nghe chuyện ở bên Mỹ.

Dù là thế, sự xuất hiện của Đường Vũ lúc đó mang tới Tô Xán cảm xúc sánh bằng bất kỳ cảm xúc nào ở Mỹ.

Tô Xán chú ý qua một số truyền thông trong nước, trừ một số tạp chí chuyên nghiệp thâm niên, tới giờ không hề có bài viết về facebook khuấy động thung lũng Silicon suốt mùa đông, cũng là bình thường, truyền thông trong nước sẽ chậm hơn rất nhiều, bọn họ chẳng có lý do gì loan tin ầm ĩ về thứ hiện chẳng liên quan gì tới nhân dân Trung Quốc.

Đây chỉ là vấn đề sớm muộn thôi.

Ở California sống cuộc sống được người ta săn đón, đi đến đâu cũng là khách quý, là tâm điểm, về trong nước sóng yên biển lặng, khiến Tô Xán có hơi hẫng một chút.

Còn một vấn đề nữa Tô Xán không thể không đối diện, chính là Chiêm Hóa đã phải qua Mỹ một chuyến uổng công, nhìn tác phong làm việc của ông ta, Tô Xán không thể đánh giá Chiêm Hóa thông qua người bên cạnh cùng tin tức trên TV, báo chí được nữa.

Sự kiện ở nước Mỹ lần này, triệt để đắc tội với Chiêm Hóa rồi.

Theo đạo lý mà nói, Tô Xán ở phía đúng, Washington Post đưa điều kiện cao hơn, chân thành thẳng thắn, còn Chiêm Hóa giở thủ đoạn để có hợp đồng với giá thấp. Nhưng chuyện kinh doanh chẳng bao giờ có đạo đức.

Tốn công bố trí Sean Paker đằng sau, lại lừa y sang Mỹ đuổi những nhà đầu tư khác, kết quả tay trắng trở về, với Chiêm Hóa tràn trề tự tin mà nói, khó tránh khỏi bị ông ta cho rằng đây là một sự xỉ nhục.

Mặc dù khả năng bị Chiêm Hóa trực tiếp bao thù là không cao, có có điều nếu có cơ hội, ông ta không ngần ngại thuận tay bỏ đá xuống giếng.

Nếu như đã tạo nên một cường địch như vậy, Tô Xán tất nhiên phải cẩn thận chuẩn bị, thận trọng ứng phó, cố gắng né tránh xúc tua của Chiêm Hóa ở Thượng Hải.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 196: Vương Bạc mời cơm

Sắp tới tháng 3 nhập học, Vương Uy Uy đột nhiên quay về Dung Thành một mình, gọi điện thoại cho Tô Xán, nói ba người bọn họ tới Bắc Kinh rồi giải tán, ai nấy theo người nhà đi chào hỏi khắp nơi, buồn cười cái là trong quá trình này lại gặp nhau mấy lần.

Vương Uy Uy miêu tả cách ăn mặc của Lâm Trứu Vũ mà tới giờ nghĩ lại vẫn phải phì cười, áo sơ mi trắng quần tây và gi-lê đen, còn bị cha hắn bắt đeo cái nơ đỏ, tóc trải bóng lộn, cũng chẳng phải là không ra gì, nhưng mà với đám Vương Uy Uy quá quen bản chất của hắn thì không nhịn nổi cười.
Có điều tréo ngoe là Lâm Trứu Vũ rất hợp với bộ dạng béo tốt, ăn mặc chải truốt một chút là được nữ sinh hoan nghênh vô cùng, nghe Vương Uy Uy mấy lần dùng từ "thằng béo đó" là biết hắn ghen tỵ lắm.

Lâm Lạc Nhiên thì khỏi nói rồi, cô gái này muốn đóng vài nào chuẩn vai đó, ăn mặc như công chúa cấm cung, bẽn la bẽn lẽn, khiến các chàng trai gọi là đổ gục cả đám.

Nói cả đống chuyện của hai người kia, tới bản thân thì lại lảng đi, hắn kỳ nghỉ của Vương Uy Uy không được như ý muốn.

Lần này Vương Uy Uy tới Dung Thành không còn náo nhiệt như kỳ nghỉ đông nữa, mọi người đã đi gần hết, lục tục tới các nơi trong cả nước. Đh Thượng Hải khai trường khá muộn, nếu không Tô Xán cũng đã vội vội vàng vàng lên đường rồi.

Vương Uy Uy gọi điện thoại chủ yếu là để mời Tô Xán tới nhà ăn cơm, nếu có hai người bọn họ tất nhiên thoải mái ra cái quán bên đường nào đó chè chén rồi, đến nhà hắn ăn cơm, tức là ý của Vương Bạc.

Tô Xán hơi ngại gặp Vương Bạc, chuyện kỳ nghỉ đông vừa rồi chắc Vương Bạc chửi mình không ít, hỏi nhỏ phản ứng của Vương Bạc sau cái ngày Đào Chử Hồng đập xe đó. Vương Uy Uy trả lời là cha hắn chẳng hề hỏi tới, Vương Uy Uy thoát đại nạn.

Biệt thự ở hoa viên Dung Thành thì Tô Xán quen thuộc chẳng khác gì nhà mình rồi, không cần Vương Uy Uy ra đón dẫn đường, quan hệ của hắn với Vương Uy Uy cũng không cần khách khí như vậy nữa, ấn chuông cửa, người ra mở là Vương Uy Uy. Ba người Vương Uy Uy đi, Vương Bạc chẳng mấy khi ở nơi này, thím Trương phụ trách sinh hoạt đương nhiên không tới nữa.

Sắc trời bên ngoài chưa tối hẳn, giữa thành phố huyên náo, biệt thự hoa viên xuất hiện như ốc đảo giữa sa mạc, đi vào đây trở nên yên tĩnh rất nhiều, chỉ thi thoảng vài cái xe qua lại, vài người tập thể dục. Đóng cửa vào, nhìn hàng cây sơ xác lá đu đưa ngoài cửa sổ, càng nổi bật lên cái ấm áp trong nhà, cùng mùi thơm ngào ngạt ở bếp.

Nấu cơm trong bếp là Vương Bạc, nghe động tĩnh ngoài phòng khách liền thò đầu ra:
- Tô Xán tới rồi đấy hả?

- Dạ vâng, cháu chào chú Vương.

- Rửa tay rồi chuẩn bị ăn cơm, chú sắp xong rồi đây.

- Dạ.
Giọng Vương Bạc tự nhiên như thời ở Hạ Hải, Tô Xán thở phào, cũng không làm khách chạy vào giúp làm gì, chuyện này ở Hạ Hải, Tô Xán từng vài lần được hưởng thụ, nói lên thái độ Vương Bạc vẫn như xưa, không coi Tô Xán là người ngoài.

Mỗi người có một sở thích khác nhau, với Vương Bạc, nấu ăn không chỉ là sở thích, còn là cách ông giải tỏa áp lực.

Vương Uy Uy mang laptop ra phòng khách, đang chat trên mạng, chỉ màn hình nói:
- Ê, ra đây tham gia không có mấy em ngon lắm.

Tô Xán ngó đầu tới, khi đó QQ còn chưa có phiên bản video, ảnh cứ truyền từng tấm từng tấm nhỏ, lại còn bé như lòng bàn tay, khá nguyên thủy, Tô Xán chỉ nhìn qua công năng của QQ có thay đổi gì với trí nhớ của mình không chứ không hứng thú với đám đang chat với Vương Uy Uy, lướt mắt qua mấy cái vênh váo nói:
- Khỏi cần.

- Đừng tưởng Đường Vũ của cậu là nhất rồi coi thường hoa cỏ thiên hạ, hay là để tôi bảo Lạc Nhiên giới thiệu cho vài em mở rộng tầm mắt, cô ấy quen cả nữ sinh Đh điện ảnh Bắc Kinh, miễn chê.
Vương Uy Uy hạ thấp giọng nói:

Tô Xán cười mắng:
- Cậu nên giới thiệu cho Tiểu Ngũ ấy, từ khi nào mà cậu và Lạc Nhiên có thể trò chuyện có thể tới giai đoạn này rồi.

Vương Uy Uy háy mắt:
- Không phải cậu ghen đấy chứ? Đừng quên tôi và Lạc Nhiên là thanh mai trúc mã, chuyện chưa kể giữa tôi và cô ấy đủ cho cậu mất ngủ vài đêm đấy.

Hôm đó đáng lẽ ra không nên thừa nhận với tên này để bây giờ hắn có cớ trêu mình như vậy, Tô Xán tức mình nói:
- Đó là chuyện của Huy Thường, về Bắc Kinh có gặp cô ấy chứ?

- Có, cậu còn rõ lịch trình của chị ấy hơn tôi, tôi về tới Bắc Kinh mới biết chị ấy đã về.
Vương Uy Uy cười tự trào:
- Bây giờ nói chuyện với chị ấy chỉ có thông qua cậu mới tìm được tiếng nói chung ...

Chủ đề này không có cơ hội triển khai thêm vì Vương Bạc trong bếp gọi, Tô Xán và Vương Uy Uy vào bếp lần lượt mang thức ăn ra.

Tài bếp núc của Vương Bạc rất tốt, trên bàn là món thường nhật, đậu hũ Ma Bà, canh cá cay Tứ Xuyên, cải xào thập cẩm. Tô Xán hít hít:
- Thơm qua, thật nhớ món ăn chú Vương làm.

Vương Bạc cởi tạp dề ra treo lên:
- Nhớ thì ăn nhiều vào, xem tài nghệ của chú có đi xuống không, chú và Uy Uy ăn khá thanh đạm, có cháu tới mới cá thịt thế này, lâu lắm rồi cháu mới tới.

Vương Uy Uy phản đối:
- Cha không ở nhà thôi, Tô Xán tới đây ăn chực suốt.

Tô Xán mỉm cười, y hay than phiền mẹ nói nhiều, lại còn hay chuyện nọ xọ chuyện kia, nhưng nhìn Vương Bạc và Vương Uy Uy chẳng mấy khi có bữa cơm bình thường như thế, mới thấy không khí gia đình mình quý giá.

Thời tiết Dung Thành lập xuân khá hơn một chút, tất nhiên trừ những ngày mưa lạnh tê tái ra, trên bàn ăn hương thơm ngào ngạt, hơi nóng nghi ngút, làm cái đèn treo kiểu cũ trên trần nhà cũng phủ thêm một tầng hơi nước.

Ăn nửa chừng Vương Bạc hỏi:
- Tô Xán, chủ nhiệm Tằng gần đây thế nào?

- Dạ, vẫn tốt ạ, thật ra cháu không rõ lắm, cháu vừa mới đi Mỹ về.
Tô Xán gãi đầu:
- Chuyện ngày hôm đó gây thêm phiền phức cho chú rồi.

- Hôm đó không hoàn toàn trách cậu được.
Vương Uy Uy chủ động đứng ra nói giúp:

- Đào Chử Hồng đúng là tên hoàn khố điển hình, thái độ ngông nghênh không coi ai ra gì, hôm đó còn cùng đám bạn dùng hai mấy xe diễu hành đường phố, tắc cả đường. Đổi lại là tôi có khi tôi cũng làm như cậu.

Nghe có vẻ hắn khảng khái lắm thực chật đang nói, chuyện hom đó hoàn toàn không liên quan gì tới mình, Trung Thanh Viên thực sự không phải chỗ tốt đẹp.

- Chú không trách cháu, nhưng dính dáng tới đám hoàn khố như Đào Chử Hồng, dù đúng dù sai thì cũng chuốc tiếng xấu vào người, sau này cháu sẽ thấy cái tai hại của nó, chú đây không phải là minh chứng à? Đa phần con người ta không thể nhìn thấu bản chất, đánh giá qua bề ngoài. Loại như Đào Chử Hồng có thể đắc ý nhất thời, một khi gây họa là đại họa, không ai cứu nổi, vì chuyện lần này mà biết cảnh tỉnh thì xem như cháu cứu hắn rồi đấy ...
Vương Bạc nói đầy thâm ý:

Tô Xán không biết bố trí của Vương Bạc với Đào hệ, nên không hiểu hết hàm ý của câu này, chỉ biết vì y đột nhiên xung đột với Đào Chử Hồng khiến mâu thuẫn nâng cấp Vương Bạc không thể không ra mặt trấn áp, khiến hỏng tính toán lâu dài của ông ta, Tô Xán bị cậu cả mắng một trận rồi. Có điều hôm nay Vương Bạc gọi y tới ăn cơm, lại đề cập thẳng thắn như vậy là tín hiệu tốt, chứng tỏ quan hệ bọn họ vẫn chắc chắn.

Vương Bạc chỉ nhắc qua như vậy, hiểu tới đâu là tùy ngộ tính của Tô Xán, trong bữa cơm Vương Bạc cũng khen ngợi hai quỹ từ thiện do Vương Thanh lập ra, tình cảm thì tình cảm, công việc ra công việc, ám chỉ rõ ràng ý tốt của Tô Xán, ông đã nhận rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 197: Bụi bặm lắng xuống (1)

Ă
n cơm xong, để hai đứa bé đi rửa bát, ông ngồi ghế sô pha xem thời sự hàng ngày.

Tô Xán rửa bát xong đi ra thì TV đang đưa tin liên quan nội dung kiến thiết khu khai phát Dung Thành, thực ra Vương Bạc thị sát nơi này từ tuần trước, bây giờ mới cho đăng, thi thoảng có thoáng qua vài hình ảnh của Vương Bạc, đều có đám đông bám theo.

- Tô Xán, cháu học kinh tế, thấy thế nào?
Vương Bạc chỉ màn hình, mặt mang nụ cười, lời này mang ý khảo sát rất rõ:

Vương Uy Uy cũng chú ý lắng nghe, hắn ngày càng trưởng thành, hướng đi tương lai cũng đã xác định rõ, bật TV lên không phải chỉ biết chơi game như trước, đối với Tô Xán không phải chỉ có mỗi tình hữu nghị.

- Cháu nghe nói hai chính sách lớn thúc đẩy GDP của Dung Thành đã đưa ra.
Tô Xán nhìn TV, xem một lúc mới bắt đầu trình bày:
- Hiện quốc gia khởi động chiến lược khai phát miền tây, sẽ có rất nhiều nhà đầu tư kéo vào trung tây bộ kiến thiết cơ sở ...

Chợt nhớ tới Kiến trúc Đại Dung của cha, hiện đang chuẩn bị kế hoạch trọng tổ, thảo nào Vương Bạc lại nắm nó trong tay, trọng điểm chú ý tới nó như thế, đúng là có tầm nhìn xa trông rộng.

... Các địa phương xây cầu làm đường, làm GDP tăng trưởng, nhưng theo đó làm một loạt sản nghiệp liên quan tới sắt thép xi măng chiếm địa vị chủ đạo, tỷ lệ GDP hàng năm chiếm cứ nửa giang sơn, còn tiêu phí GDP lại chỉ

chưa tới 1/3, khiến Trung Quốc thành sức tiêu phí thiếu nghiêm trọng, so với các quốc gia phát triển, GDP tiêu phí rất cao, thậm chí tới 3/4. Kiến thiết cơ sở đúng là tiêu hóa sản lượng sắt thép quá dư thừa, nhưng kiến thiết xong, thứ sản nghiệp kéo GDP tăng nhanh sẽ thành gánh nặng sẽ phải làm sao? Ngược lại có khi đả kích kinh tế.

- Còn chính phủ địa phương đôi khi vì chính tích mà lôi kéo đầu tư vô tội vạ, không có quản chế, lấy đất hiếm ra làm ví dụ, thứ vàng công nghiệp này vì khai thác không kiểm soát mà bán rẻ quá mức, thời gian ngắn có thể thúc đẩy kinh tế địa phương, nhưng gây ra ô nhiễm môi trường, tổn hại tài nguyên, họa cho con cháu. Mời gọi đầu tư quá độ khiến sản lượng tăng vọt, nhưng sức tiêu phí trong nước lại không đủ, chỉ có cách suất khẩu ra nước ngoài, nhưng suất khẩu không chiến lược rất nguy hiểm, dao động nền kinh tế ...

Vương Bạc gật gù lắng nghe, tất cả những điều Tô Xán nói ông ta không thể không biết, đây đúng là bài kiểm tra cho Tô Xán, xem chàng trai rất có thiên phú trước kia đã phát triển tới mức độ nào rồi, có vì thành công nhanh chóng quá sớm mà sinh ra phù phiếm xốc nổi như Đào Chử Hồng không, biểu hiện lúc này của Tô Xán làm ông hài lòng, chú nhóc này chưa đi vào ngã rẽ, rất tốt, vượt qua được giai đoạn tuổi trẻ dễ kích động này, dần dần trưởng thành hơn tương lai không còn đáng lo nữa.

- Vậy theo cháu chính sách của Dung Thành nên thế nào?

Tô Xán thầm thở phào, biết nói trúng ý Vương Bạc rồi, mình ngày càng trưởng thành, Vương Bạc sẽ không dễ dãi như trước, đó cũng là điều Tô Xán muốn, được Vương Bạc đánh giá dựa vào thực lực, chứ không phải mình tình cờ một lần có ơn với Vương gia:
- Chú Vương đang phát triển khu công nghiệp mà, cháu thấy đây là cách rất tốt, hiện giờ người làm thực nghiệp, chế tạo ít rồi, sau này càng khó khăn, người ta chỉ biết chú trọng vào thứ kinh tế hư ảo như địa ốc, dễ tạo ra bong bóng kinh tế, lòng tham vô đáy khiến nhà khai phát dùng đủ thủ đoạn đẩy

giá nhà đất, vơ vét tài sản tích lũy của người dân, gây ra mâu thuẫn xã hội, đồng thời một nền kinh tế không có trụ cột dễ dàng bị đám cá mập tài thế giới đả kích.

Vương Bạc nghe xong gật đầu, vỗ vai Vương Uy Uy:
- Đáng tiếc chú không có con gái, thật là đáng tiếc.

Vương Uy Uy và Tô Xán nhìn nhau nửa giây rùng mình tách ra, không ngờ Vương Bạc đùa kiểu này, suýt nữa cơm mới ăn nôn ra hết.

Tô Xán biết Vương Bạc muốn bồi dưỡng mình sau này thành trợ lực cho Vương Uy Uy, ông ta thủa trẻ ngông cuồng hoàn khố, không được gia tộc coi trọng. Tới Tây Xuyên vất vả dựng sự nghiệp lại gặp phải Lưu Thành, tuy tai qua nạn khỏi, nhưng thế lực Vương hệ ở Tây Xuyên bị Lưu Thành diệt sạch.

Tất nhiên "diệt" ở đây không có nghĩa là tất cả người của Vương hệ đều thất thế, nhưng quá trình bị Lưu Thành đả kích, người đổi phe, người giữ mình, người xa lánh, bây giờ Vương Bạc có thể dùng họ nhưng không thể tin họ được nữa, đó là một phần lý do tại sao Vương Bạc tới Dung Thành chấp chính lấy chữ ổn hàng đầu, ngoại trừ dùng Triệu Lập Quân đả kích không thương tiếc tàn dư của Lưu Thành, cũng như bảo vệ trật tự trị an, điều khác thỏa hiệp được là thỏa hiệp.

Dù bây giờ có sự ủng hộ của gia tộc, nhưng gia tộc là gia tộc, trong gia tộc luôn có sự cạnh tranh, nguồn lực có hạn, không bằng tự gây dựng thế lực của mình.

Vương Thanh nhận được hỗ trợ lớn như thế từ Vương Bạc không hoàn toàn chỉ vì Tô Xán, Vương Thanh không có bối cảnh, hiển nhiên là tốt, nhưng đồng thời vì thế trong thời gian ngắn không đủ lực để trực tiếp hỗ trợ ông ta trong đấu tranh chính trị.

Tránh điều tương tự xảy ra cho Vương Uy Uy sau này, nên Vương Bạc có ý thức bồi dưỡng Tô Xán thành trợ lực cho con mình sau này, về thiên phú của Tô Xán thì ông không nghi ngờ, nhưng giống Mục Tuyền, những người như họ không chỉ đơn thuần nhìn vào mỗi năng lực, còn xét nhiều yếu tốt, biểu hiện của Tô Xán hôm nay làm Vương Bạc rất hài lòng.

Trên đời này đầu tư vào bất kỳ thứ gì không bằng đầu tư vào con người, câu chuyện Lã Bất Vi và Tần Dị Nhân là minh chứng rõ ràng nhất.

Một gia tộc muốn duy trì ba đời phồn thịnh liên tục rất khó, điều quan trọng trong đó không phải gia tộc phát đạt thế nào, nắm giữ bao nhiêu tài nguyên, mà hậu bối có thể kế thừa được không?

Để Tô Xán trợ lực cho Vương Uy Uy sau này là một phương thức trút sức sống mạnh mẽ vào gia tộc, Vương Bạc chưa bao giờ coi trọng một ai như thế.

Tô Xán về nhà dần dần biết được một loạt động tĩnh liên tiếp nảy sinh ở kỳ nghỉ này.

Đào Xương Bình bắt đầu nhắm vào Kiến trúc Đại Dung, gây áp lực lên Tô Lý Thành, danh mục là ba công trình mà kiến trúc Đại Dung đang thi công, một là công trình cơ bản ở khu cao tân phía tây, một tòa nhà ở khu phong cảnh Tử Kim và một công trình cải tạo mở rộng đường.

Mới đầu Đào Xương Bình nói mấy hạng mục này có ý kiến phản đối rất nhiều từ nhân dân, cần phải dừng lại để kiểm tra. Tiếp đó cục tài nguyên đất đai quốc gia thu được tố cáo Tô Lý Thành có hiềm nghi thao tác tài chính phi pháp, tổ điều tra bắt đầu vào tìm hiểu.

Chuyện này tất nhiên Tô Lý Thành không nói với Tô Xán, mà là do Quách Tiểu Chung kể cho, cha hắn có địa vị không thấp trong công ty, đây lại chẳng phải là bí mật gì trọng đại.

Hôm đó ba người nhà họ Tô đang ăn tối, di động vang lên, Tô Lý Thành nhìn số, nhíu mày đi ra ban công:
- Thị trưởng Đào, không biết có gì chỉ thị gì?

Điện thoại là do Đào Xương Bình gọi tới, ngữ khí bên kia rất nhẹ nhàng:
- Tôi có được tin tức mới, lần này đúng là rất bất lợi cho các anh đấy, gần đây trên tỉnh cũng có ý kiến muốn tổ chức tổ điều tra đặc biệt tới Kiến trúc Đại Dung.

- Vâng, chúng tôi sẽ tận lực phối hợp.
Tô Lý Thành bình tĩnh đáp, ông cũng không lạ gì ai là người đứng sau, có lo lắng thì ông cũng tỏ ra lo lắng với Vương Bạc, không phải với Đào Xương Bình.

Đào Xương Bình trước đó mấy lần âm thầm gây sức ép, không làm Tô Lý Thành nao núng, cười:
- Đồng chí Tô Lý Thành, có lẽ đồng chí chưa hiểu tầm nghiêm trọng vấn đề, lần này lực độ điều tra rất lớn, nhất định sẽ tra ra vấn đề ...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 198: Bụi bặm lắng xuống (2)

T

rình tự lấy đất của chúng tôi đều hợp lý hợp pháp, tất cả hồ sơ đều thông qua cục quốc thổ, thị trường Đào cũng đã thẩm hạch, tôi tin kiến trúc Đại Dung sẽ qua được điều tra.

Đào Xương Bình hời hợt nói:
- Phía công ty Thông Đạt, đồng chí không suy nghĩ thêm đề nghị của họ một chút, nếu mảnh đất đó chuyển giao, thành hạng mục trọng điểm của chính phủ, vậy tính hợp pháp không cần phải lo, tất nhiên chính phủ sẽ có chính sách hỗ trợ cho Đại Dung, tôi biết lần này Đại Dung sẽ có cải tổ lớn, chuyện cắt cành tỉa lá này, thế nào cũng khiến người bị đụng chạm lợi ích bất mãn, đây là vấn đề dễ nảy sinh kiện cáo nhất.

Công ty Thông Đạt là công ty do chính phủ nắm cổ phần, mảnh đất Đào Xương Bình nói tới nằm ở phía đông nam thành phố, mảnh đất này chính là để bù lại cho lần trước Đào gia không lấy được mảnh đất của trung tâm dự trữ đất quốc gia để phục vụ cho việc tây tiến.

Điều kiện như vậy là khá hấp dẫn rồi, đủ để Tô Lý Thành trả lời với cao tầng trong công ty, chưa nói có lợi cho việc cải tổ công ty, nhưng ông không chịu:
- Cám ơn ý tốt của thị trưởng Đào, nhưng hiện giờ Đại Dung không thiếu tài chính, sẽ không chuyển nhượng đất, nếu như chính phủ muốn hợp tác khai phát, Đại Dung rất hoan nghênh, chúng ta có thể ngồi xuống đàm phán.

- Được, tôi sẽ chuyển lời của đồng chí cho phía Thông Đạt, tiếp theo tổ điều tra tới chỉ là thông lệ khi có người tố cáo thôi, các đồng chí không nên có gành nặng tâm lý, không nên để ảnh hưởng tới công tác thường ngày.

Tiếp đó nhà Tô Xán nhận được không ít điện thoại từ khắp nơi, đều gọi cho Tô Lý Thành, có bạn cũ, có đối tác, thậm chí là người trên quan trường, xem ra sự kiện này động tĩnh không nhỏ.

Có điều Tô Xán không sợ gì.

Bữa cơm với Vương Bạc mang nhiều ý nghĩa, còn muốn trấn an Tô Xán, để y không can dự vào chuyện xảy ra tiếp theo, Vương Bạc lo giống lần trước Tô Xán xung đột với Đào Chử Hồng, nếu để ảnh hưởng tới cái sản nghiệp nhỏ bé của y, mà chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng nếu đối đầu với Đào gia, còn gọi gì là của để giành mà ông ta giữ lại cho Vương Uy Uy.

Trong sự kiện đập xe đó, Tô Xán có thể nổi tiếng ở giới hoàn khố, nhưng trong mắt quan viên như Đào Xương Bình, Tô Xán chỉ là một tên hoàn khố khác như cháu mình thôi, chưa đáng để ông ta chú ý.

Vương Bạc xưa nay không bao giờ tỏ ra cường thế, ít khi can dự vào chuyện chính phủ, đến cả chuyện Đào Chử Hồng đập xe của Tằng Toàn Minh, người được ông ta điều lên Dung Thành cũng không phát ra tiếng nói nào, điều này khiến Đào Xương Bình đánh giá sai, Tô Xán cũng hiểu lầm, cho rằng Vương Bạc không bao vệ bên nào chỉ đơn thuần bảo vệ sự bình ổn.

Nhưng qua cuộc nói chuyện với cậu cả ở đêm giao thừa, Tô Xán biết mình làm hỏng bố trí của Vương Bạc, Tô Xán biết được là mình nhầm, hiện giờ kiến thức kinh tế của y rõ ràng có tiến bộ vượt bậc, ở mặt chính trị, y còn non lắm, không trách Tô Xán, thứ này cần có cả thiên phú lẫn kinh nghiệm, mà Tô Xán thiếu cả hai.

Tô Xán yên tâm ngồi nhìn kết quả, không xen vào bữa bãi.

Mùng 5 tháng 3, ĐH Thượng Hải sẽ chính thức khai trường, hôm nay là mùng 1, Tô Xán đang được mẹ vỗ béo đợt cuối để tích mỡ tới trường thì nhận được điện thoại từ Lâm Lạc Nhiên.

- Nam nhân của tôi, đang làm gì thế?

Tô Xán bị Lâm Lạc Nhiên làm bật cười:
- Nữ nhân, sao mà mất tích lâu như thế, nghe nói về Bắc Kinh được hoan nghênh lắm à, có chọn được ai chưa?

- Lại là cái mồm rộng của Uy Uy, cái tên thích phát tán tin đồn này thật đáng ghét, phải khâu mồm lại mới được ... Được rồi, biết ai đó hay ghen, không có chuyện đó đâu.
Giọng Lâm Lạc Nhiên cực kỳ ôn nhu, làm người nghe bủn rủn:
- Không nói cái này nữa, gần đây động tĩnh khá lớn, tôi ở xa tít tắp mà còn nghe thấy.

Giọng Lâm Lạc Nhiên chậm dần, mang vẻ lười biếng làm Tô Xán hoài nghi, không biết cô nàng này dậy muộn không, ý nghĩ này làm người ta ngưa ngứa trong người.

- Tên Đào Chử Hông đó ăn một đấm mà chưa chịu yên phận, nhưng yên tâm sẽ có người cho hắn phải yên phận lại. Thế nào, biết cậu tâm tình khả năng không tốt nên gọi điện tới, được tôi gọi điện tới an ủi có cảm động không, tôi rất thiện lương đúng không?

Thật là đâu ra có người thích khen bản thân như thế, Tô Xán chẳng lo lắng gì cả, song không muốn làm nha đầu này cụt hứng:
- Tốt lên nhiều rồi, cám ơn Lâm đại tiểu thư thiện lương tốt bụng, chúng ta gặp nhau ở Thượng Hải, mình mời bạn ăn cơm.

- Cậu nợ tôi không phải chỉ một bữa cơm đâu.
Nói xong lời đầy ẩn ý đó, Lâm Lạc Nhiên không để Tô Xán nói gì luôn, cúp ngay điện thoại.

Tô Xán ngơ ngẩn một lúc mới cúp điện thoại, cả y và Lâm Lạc Nhiên đang chơi một trò chơi nguy hiểm, nhưng cả hai đều không muốn ngừng chơi,

đều không muốn nghĩ tới hậu quả, đều bưng tai trộm chuông.

Tối ngày mừng 2 tháng 3, Tô Lý Thành lại lần nữa nhận được điện thoại của Đào Xương Bình, sau khi nói chuyện xong quay về, nụ cười nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Tô Xán không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng chắc Vương Bạc ra tay rồi, nếu Vương Bạc có ý để y "phò tá" Vương Uy Uy, thì tiếp tới chắc là Vương Uy Uy sẽ đích thân gọi điện nói cho mình biết.

Quả nhiên sáng ngày 3 tháng 3, Tô Xán nhận được điện thoại của Vương Uy Uy từ Bắc Kinh:
- Thế nào vạn sự tốt lành rồi chứ.

Tô Xán phối hợp với ngữ khí hả hê của hắn:
- Có vẻ là thế, nhưng không biết chuyện gì xảy ra.

- Đào Xương Bình muốn đụng tới cha cậu, trò đổi đất kia là cãi bẫy, nếu thành, ông ta vừa có đất bù cho tập đoàn Nam Ninh, lại có cớ hạ cha cậu. Đại Dung do cha tôi đứng sau, họ Đào đúng là to gan lớn mật, cho dù không có cha tôi, lão ta muốn giở trò với gia đình cậu, tôi cũng không đồng ý...
Vương Uy Uy tặc lưỡi:
- Có điều chưa ai kịp làm gì thì chú Lâm đã ra tay rồi, không cần gì nhiều, chỉ một cú điện thoại cho có kẻ biết cha cậu thân phận không tầm thường thôi. Tô Xán, cậu nợ Lạc Nhiên nhiều đấy, đối xử tốt với cô ấy, nếu không tôi là người đầu tiên không tha cho cậu.

Lâm Quốc Chu hiện giờ điều tới ti tin tức, vị trí thực quyền không lớn, nhưng sắc ảnh hưởng không phải nhỏ, được coi là là một trong cơ cấu có năng lượng ngầm rất lớn. Đào Tiềm là bạn Lâm Quốc Chu, ông ta chắc chắn không dại gì để mất tình cảm từ người bạn như vậy, thông qua ông ta tác động tới Đào Xương Bình là chuyện dễ dàng.

Giờ Tô Xán mới hiểu Lâm Lạc Nhiên nói y không chỉ nợ một bữa cơm nghĩa là gì, nhưng món nợ này y lấy cái gì để mà trả, tâm tình Tô Xán lại từ tốt chuyển thành xấu.

Đào Xương Bình toát mồ hôi, theo ông ta tìm hiểu được thì Tô Lý Thành hoàn toàn không có bối cảnh, lên được tới chức vị này là nhờ Từ Trưng, và Vương Bạc, mà Từ Trưng hiện đã hoàn toàn lui về rồi. Vương Bạc chỉ muốn dùng Tô Lý Thành, chứ không phải người Vương hệ, quen nhau qua nhờ Đông Kiến Quân bắc cầu, phải nói ông ta tìm hiểu rất kỹ về Tô Lý Thành, nhưng ông ta không biết yếu tố ngầm tên Tô xán.
Trong một ngày ông ta nhận được không dưới hai mươi cú điện thoại tới từ các phương, người cười nói vui vẻ, người nhẹ nhàng nhắc nhở, người chân thành khuyên giải, nhưng điểm chung là đều lên quan tới "Tô Lý Thành" và "Kiến trúc Đại Dung".

Trái ngược lại là số cuộc điện thoại gọi tới cho Tô Lý Thành ít đi, ngoại trừ điện thoại trong nội bộ công ty, những nhân vật không liên quan không gọi điện tới quấy rầy nữa.

Tổ điều tra đang chuẩn bị thành lập kia cũng không nghe ai nói gì thêm, mọi thứ trôi đi như chưa từng tồn tại, quan trường là thế, sóng vĩnh viễn cuộn trào ở bên dưới.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 199: Chuẩn bị trước khi đi

C

huyến này hai nhân vật đang lên của Vương Lâm hệ đồng loạt ra tay, mặc dù không ai công khai bàn bạc chuyện này, nhưng những người cần biết đều đã biết, Tô Lý Thành có quan hệ không nhỏ với hai nhà Vương Lâm.

Tô Xán biết, điều này có nghĩa là nhà mình và cỗ xe ngựa Vương Bạc đã triệt để trói vào cùng nhau, hai bên bắt đầu hướng về cùng một phương hướng tiến lên. Ở rất nhiều mặt, từ nay hành động của cha y sẽ dễ dàng bị người ta đánh giá là mang ý chí của Vương Bạc ở đằng sau.

Nói thực, đây là chuyện trước kia Tô Xán né tránh, y không muốn có quan hệ phụ thuộc như vậy, cho nên khi Vương Bạc ra tay giúp Tằng Toàn Minh, Tô Xán cũng để Vương Thanh hưởng ứng kế hoạch thành ủy, có qua có lại.

Nhưng ở đất nước này là thế, khi tới tầng cấp nhất định, quan không thể thiếu thương, mà thương cũng khó tránh khỏi liên quan tới quan, nếu Tô Lý Thành chỉ là một phó tổng giám đốc lo nghiệp vụ thì có thể hoàn toàn không bận tâm tới chuyện này, nhưng giờ là tổng giám đốc, quan hệ nhiều phương diện là không tránh khỏi.

Tô Xán chẳng biết thế này là tốt hay là xấu, một khi tiến vào hệ thống Vương Lâm gia, không đơn giản chỉ là có một chỗ dựa lớn, Vương Lâm gia cũng có đối thủ, sau này họ đả kích anh chẳng vì thù oán hay lợi ích gì, đơn giản vì anh ở phái hệ khác thôi.

Có được có mất, cho dù là Vương Bạc, cho dù là Lâm Quốc Chu, chẳng qua chỉ là một nhánh nhỏ trong gia tộc lớn mà thôi, loại gia tộc này thường thường lấy lợi ích làm tiền đề, quan hệ ân tình, dù là máu mủ ruột già cũng bị đặt hàng thứ yếu.

Giống như trước kia Vương Bạc điều tới Hạ Hải, là lúc sự nghiệp đi xuống, cũng chẳng thấy Vương hệ hỗ trợ gì, cùng lắm trước khi chết kéo một cái, giữ giới hạn mấu chốt là được, thứ khác khỏi mong đợi. Nếu Vương Bạc không chứng minh được giá trị như hôm nay, không thể có chuyện một lời nói có nhiều người hưởng ứng như vậy.

Nhà Tô Xán được Vương Bạc nạp vào vòng tròn này, cũng là do nhìn trúng giá trị của họ, hơn nữa cùng với việc trong tay Tô Xán ngày càng có nhiều quân bài, quan hệ này sẽ càng chặt chẽ, càng phụ thuộc vào nhau, kể cả Tô Xán có không muốn cũng không được.

Hôm nay hai nhà Vương Lâm ra mặt đưa nhà Tô Xán vào bàn cờ, nhưng khi quân cờ hết giá trị, sẽ thành công cụ và vật hi sinh.

Để tránh thành tốt thí, tránh bị người khác dẫm lên thi thể, Tô Xán chỉ còn cách làm trong tay mình càng ngày càng có nhiều quân bài hơn mà thôi.

Điều duy nhất làm Tô Xán cảm thấy an ủi là quan hệ giữa mình và Lâm Lạc Nhiên, Vương Uy Uy, Lâm Trứu Vũ hoàn toàn là tình cảm thuần túy, không bắt nguồn từ lợi ích giao hoán nào. Cùng với việc ảnh hưởng của Vương Bạc trong phái hệ ngày một lớn, đám Vương Uy Uy cũng dần trưởng thành tạo ra ưu thế bản thân, ít nhiều mình cũng có đồng minh.

Nói cách khác, quan hệ giữa y và Lâm Lạc Nhiên có muốn tách rời nhau cũng không được nữa, vốn phức tạp lại càng thêm rắc rối. Lâm Quốc Chu hiển nhiên không đơn thuần vì một câu nói của con gái mới ra mặt giúp Tô Lý Thành, nhưng tình cảm của Lâm Lạc Nhiên trong hành động đó là không thể phủ nhận, món nợ tình cảm này biết lấy cái gì mà trả?

Đúng là càng trưởng thành, con người sẽ càng có nhiều vấn đề đau đầu, không còn đơn thuần được như thời học sinh được nữa.

Không có cách giải quyết, Tô Xán đành để đó, thời gian qua Tô Xán không phải chỉ ngồi ăn cho béo, sắp về trường rồi, học kỳ mới khả năng khó khăn

hơn, một vì các môn học qua giai đoạn cơ bản, đi vào chuyên ngành cần chú tâm nhiều hơn, hai là kỳ trước Tô Xán thi không tốt lắm, không khéo có môn phải học lại, cho nên cần an bài thật ổn thỏa.

Vương Thanh thì qua năm mới bắt đầu bận rộn chuyện TTTM mới rồi, Tô Xán không tới làm phiền nữa, sau khi thảo luận hết công việc thì chỉ nhắc nhở Vương Thanh không được bỏ học, nhưng vừa nói dứt lời thì bị Vương Thanh tắt điện thoại cái rụp.

Thực tình nếu nói Vương Thanh có vấn đề gì thì là ở trường học, với sức tiếp thu của Vương Thanh, làm sao có chuyện học không tốt khiến không thi vào nổi trường đại học tử tế, tất cả chỉ là do Vương Thanh nói, Tô Xán chưa bao giờ nhìn thấy điểm học tập của Vương Thanh, mà Vương Thanh lại là cô gái có tham vọng, ý chí, thông minh, sao không biết với gia cảnh nhà mình muốn vươn lên chỉ có dựa vào học tập.

Vấn đề chắc chắn nảy sinh ở trường học.

Nghĩ kỹ hơn Vương Thanh ban đầu ở với mẹ, sau đó tới nhà mình làm việc, làm cho mẹ mình, sau lập Thục Sơn thì trợ thủ chính là Vương Phượng, tổ chức Đôn Hoàng thì dùng Nhâm Oánh, bạn thân nhất chỉ có chị mình, tức là ngoại trừ mình, Vương Thanh không có quan hệ mật thiết với nam nhân nào, xem ra Lâm Quang Đống nói rất có lý.

Gần đây nhất Trần Khải Thụy thường xuyên gạ gẫm Vương Thanh chụp ảnh cho trang bìa Tạp chí Văn hóa thời thượng, hắn nói khí chất, địa vị Vương Thanh với tinh thần của tờ tạp chí, có điều Vương Thanh chưa nhận lời.

Lâm Quang Đống bây giờ thì chạy suốt ba nơi Đài Loan, Hong Kong, Thượng Hải, tham gia một số bữa tiệc truyền thông, còn gây ra một câu chuyện cười nho nhỏ, tan bữa tiêc hắn bắt taxi nói :" Bác tài, cho ra sân bay

Phổ Đông!". Tài xế nói :" Người anh em, đây là Hong Kong, không phải Thượng Hải!"

Cơ bản thời gian ở trên máy bay của Lâm Quang Đống bằng với thời gian dưới mặt đất, thượng xuyên không biết mình đang ở đâu.

Triệu Minh Nông đang cùng chính phủ thành phố bàn bạc vấn đề khu công nghiệp, nhà máy Thục Sơn lại lần nữa phải mở rộng quy mô sản xuất.

Nhà máy mới được đầu tư 30 triệu, chiếm diện tích 2000 mét vuông, nhà máy Thục Sơn tiền thân là nhà máy Long Thành dở sống dở chết đã thành xí nghiệp đứng đầu sản nghiệp văn phòng phẩm của khu tây nam.

Còn chuỗi cửa hàng Thục Sơn đã vượt khỏi phạm vi Tây Nam, trải khắp toàn quốc, có hơn 15.000 cửa hàng tham gia liên minh, bất kỳ một thành phố lớn nào cũng có thể thấy được logo của Thục Sơn, cùng cửa hiệu trang trí giống hệt nhau, hàng hóa đa dạng phong phú, kết hợp cá kính và mỹ cảm, còn về chất lượng đủ dùng là tốt rồi, dù sao mấy thứ vài ba đồng, ai lại có ý định dùng cái bút tới vài năm? Đâu phải thời bút máy chấm mực như hồi xưa, vả lại bán hàng cao cấp chẳng có nhiều người mua, thế nên chất lượng vừa đủ, lãi ít bù bằng số lượng là được rồi.

Dự kiến trong ba tới bốn năm sau, có thể phát triển tới 30.000 cửa hiệu, xuống tới cấp hành chính huyện.

Nhưng tốc độ mở rộng không tỉ lệ thuận với tăng trưởng, hiệu ích xuất hiện sự sụt giảm, đây là khảo nghiệm lớn với đoàn đội quản lý, cho nên tiền kỳ làm rất tốt, nhưng về sau mở rộng sẽ ngày càng khó khăn, tốc độ ngày càng chậm, nhất là xuống huyện xã.

Nếu như trong chiến dịch lớn này đoàn đội của Triệu Minh Nông có thể chiến thắng, bao phủ toàn bộ thị trường Trung Quốc, vậy khi đó có thể dự đoán, văn phòng phẩm Thục Sơn sẽ ngồi vững trên cái ghế long đầu sản nghiệp.

30.000 hiệu bán lẻ, nếu mỗi hiệu có lượng tiêu thụ hàng năm là 350.000, văn phòng phẩm Thục Sơn có thể bước vào câu lạc bộ chục tỷ, sánh ngang với hàng không mẫu hạm như Kiến trúc Đại Dung.

Đó hiển nhiên là mục tiêu to lớn đầy cám dỗ.

Nhà máy Thục Sơn xác lập trong khu công nghiệp mới, hưởng lợi chính sách, trong tình huống giá nguyên liệu leo thang, được chính phủ ra mặt dẫn dắt quan hệ, ký hợp đồng dài hạn với nhà cung cấp với giá ưu đãi, đảm bảo khống chế chi phí, ai bảo nhà máy mới của Thục Sơn có thể cung cấp 1.000 công ăn việc làm, làm đẹp chính tích kinh tế, lại góp phần giữ ổn định trật tự xã hội, ai chẳng thích một xí nghiệp như vậy.

Có thể nói, văn phòng phẩm Thục Sơn có thể không kiếm nhiều tiền bằng Đôn Hoàng, không tiếng tăm như Văn hóa thời thượng, nhưng vững chắc.

Giống như Triệu Minh Nông vỗ ngực đảm bảo với Tô Xán:" Chủ tịch Tô cứ yên tâm, Thục Sơn phát triển lớn thế nào tôi không dám nói, nhưng chắc chắn đứng vững chân ở tây nam, lão Triệu này có lòng tin vác cái gánh càng đi càng xa."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 200: Chúng ta lên thôi

V

é máy bay về trường của Tô Xá và Đường Vũ là do ông Đường đặt, đưa Đường Vũ tới sân bay là Mục Tuyền, khi Tô Xán ngồi xe công vụ của cha tới nơi liền thấy chiếc Audi của Mục Tuyền.

Mặc dù mặc chiếc áo khoác dầy che hết đường cong hấp dẫn, hai mẹ con khí chất cực kỳ xuất chúng này đứng ở cửa vẫn thành tâm điểm của người đi ngang qua, cũng tạo ra ai họa cho một số anh chàng đi cùng vợ và bạn gái. Nhưng hai mẹ con họ chẳng bận tâm tới xung quanh, Mục Tuyền đang căn dặn Đường Vũ điều gì đó, trong không khí lạnh tăng cường, chóp mũi Đường Vũ hồng hồng, bên cạnh là vali hành lý.

- Trong nhà nếu tới phải mở cửa sổ cho thoáng khí, ở cửa mẹ có chuẩn bị tinh dầu thơm, có tác dụng sát khuẩn, làm sạch không khí. Nếu không thường xuyên tới thì chăn đệm phải bọc nylong, đi phải tắt cầu giao tổng trong nhà ...

Tô Xán nhìn thấy cảnh đó thì kéo vali xuống xe bảo cha:
- Thôi, cha không cần tiễn con nữa đâu, trời lạnh, cha về xem TV với mẹ đi.

Tô Lý Thành cười lớn:
- Cái thằng nhóc này, đừng tưởng cha không thấy mẹ Đường Vũ đứng kia, thôi xéo nhanh lên.

Tô Xán cười hì hì, vẫy tay chào cha, sau đó đi tới vui vẻ chào Mục Tuyền:
- Cháu chào dì ạ.
Y cũng dần hiểu ra cách đối phó với Mục Tuyền rồi, dù sao mình làm gì cũng không qua mắt được, vậy tốt nhất đừng có tính toán gì hết.

Đáp lại sự nhiệt tình của Tô Xán là một cái giật đầu không nóng không lạnh của Mục Tuyền, làm Tô Xán rất lung túng đứng một bên, cứ tưởng sáng hôm đó quan hệ với Mục Tuyền cải thiện nhiều, không ngờ là tưởng bở. Đường Vũ cũng không nhìn ngang nhìn dọc, nghe mẹ dặn dò.

- Phòng KTX nếu lạnh thì trong nhà còn mấy cái chăn đấy, con gọi điện cho Lý Lam, bảo cậu ta đưa tới trường cho. Phải biết chăm sóc bản thân, năng lực tự chủ của con luôn cao, phương diện này mẹ không lo nữa.
Tới lúc này Mục Tuyền mới quay sang Tô Xán:
- Tô Xán, hai đứa ở Thượng Hải phải chú ý đấy.

Câu này nói rất là có trình độ, gộp hai đứa tức là đã thừa nhận quan hệ của Tô Xán và Đường Vũ rồi, còn "chú ý" lại mang nghĩa rất rộng, chú ý sức khỏe, chú ý không được ảnh hưởng tới nhiệm vụ học tập của nhau, không được vượt qua giới hạn.

- Dạ, cháu biết.

Lời này không chỉ Tô Xán hiểu, Đường Vũ cũng rất hiểu, nên ánh mắt như hồ băng ném cho Tô Xán cái nhìn chứa nhiều ý tứ, làm Tô Xán chỉ muốn đưa tay ra dõng dạc tuyên thệ :" Anh thề sẽ không bắt nạt em."

- Mẹ, bọn con đi đây.
Đường Vũ nắm lấy tay sách vali, cùng Tô Xán vẫy tay tạm biệt.

Nhìn bóng lưng Tô Xán và Đường Vũ đi vào đại sảnh sân bay, Mục Tuyền có chút ngẩn ngơ, giống như từ trên người họ thấy bóng dáng mình hơn hai mươi năm trước, chỉ khác không phải đi ra sân bay mà là ra ga tàu, khi đó bà bắt đầu cuộc sống lưu ly gập ghềnh, cái gì cũng phải bắt đầu từ con số 0.

So ra bọn trẻ bây giờ hạnh phúc hơn nhiều, nhưng bọn chúng cũng phải đối diện với nhiều vấn đề hơn thế hệ trước.

…..

Máy bay hạ cánh ở sân bay Phổ Đông, Đường Vũ vừa mở máy thì có điện thoại, giọng của Ninh Đông hưng phấn truyền cả ra ngoài:
- Chị Đường Vũ, anh Tô Xán, chúc mừng hai người thoát được xiềng xích cha mẹ, cùng lời cằn nhằn dì hai cô ba, rời bỏ xã hội cũ áp bách, tới tân đại lục tự do hạnh phúc. Nhân dân Thượng Hải chào đón hai người.

Đường Vũ cười khẽ:
- Em ở bên ngoài à?

- Vâng, có cả cha mẹ em nữa, đang đợi tẩy trần cho anh chị.

Cúp điện thoại, Đường Vũ nói với Tô Xán:
- Nhà Ninh Đông đợi ở bên ngoài.

Tô Xán cười méo xẹo, lâu rồi mới có thời gian bên cạnh Đường Vũ, không ngờ vừa tới Thượng Hải đã không yên lành, cả nhà Ninh Đông chiêu đãi, về trường cũng là tối rồi, thật đúng là muốn chửi bậy quá ..

Nhìn Tô Xán ỉu xìu, Đường Vũ chuyển hành lý sang tay trái, tay phải đưa ra khoác tay trái Tô Xán.

Thế là lòng Tô Xán ấm hẳn lên, nụ cười nhẹ của cô gái bên cạnh làm chút thất vọng nho nhỏ biến mất tăm tích, cùng Đường Vũ tay trong tay, đi ra đại sảnh sân bay.

Vừa mới qua chỗ rẽ liền thấy đại sảnh người đông nghìn nghịt, còn có người cầm biển vẽ hình trái tim, đằng trước là đông đảo phóng viên tay lăm lăm micro, máy quay phim, máy cảnh. Không ít bảo vệ và cảnh sát duy trì trật tự, đàm fan cuồng nhiệt đồng thanh hô:
- Giang Huệ Viện, Giang Huệ Viện ...

Bây giờ Tô Xán không còn chú ý tới giới giải trí nữa rồi, nhưng trước kia cũng biết tên tuổi rực rỡ của Giang Huệ Viện, có tin đồn là tình nhân bí mật

của phú hào nào đó ở Thượng Hải, người càng nổi tiếng càng nhiều lời đồn thổi, thật giả lẫn lộn không biết được, nhưng trừ quan trường có lẽ giới giải trí là phức tạp nhất rồi, quy tắc ngầm vô số, đằng sau ánh hào quang kia là bao nhiêu chuyện câu chuyện cay đắng, chẳng mấy ngôi sao có kết cục có hậu khi lùi khỏi sân khấu, nhất là nữ giới ...

Lúc này Giang Huệ Viên dưới sự bảo vệ của quản lý, nhà tổ chức hoạt động, xuất hiện trước vô số ánh flash chói lòa, tiếng gào thét điếc tai của fan hâm mộ. Giang Huệ Viện ưu nhã nở nụ cười, vẫy tay chào.

- Tới một ngày đứng ở chỗ kia là anh, như vậy đã được tính là anh hùng cái thế chưa?
Tô Xán chỉ minh tinh được vô số fan hâm mộ và phóng viên bao vây, kệ ánh mắt khinh bỉ của người bên cạnh, cười với Đường Vũ. Lời này liên quan tới một lời hứa năm thứ hai cao trung của y.

- Không cần, vì như thế chúng ta không đi được nữa.
Có lẽ một ngày nào đó chàng trai này sẽ trở thành anh hùng cái thế, nhưng Đường Vũ nhìn về phía Tô Xán, không phải là một anh hùng, mà là chàng trai buổi chiều hoàng hôn lặng lẽ bước đi bên cạnh cô, nói rồi tay siết chặt tay Tô Xán, dịu dàng ngoan ngoãn, giống như ngày tháng trên chiếc xe bus cũ kỹ, luôn có cái đuôi ngựa nhỏ tung bay.

Cô bé này càng lúc càng khiến người ta muốn phạm tội.

Tô Xán đáp lại bằng hành động thực tế, năm ngón tay đan cài với năm ngón tay của Đường Vũ, hai người tay trong tay rời đi, bỏ lại đại sảnh náo nhiệt đằng sau, không mấy ai chú ý tới hai người vô danh đó, nhưng tất cả sự phồn hoa đều không bì được với phong cảnh bình thường nhất mà ánh mắt họ nhìn tới.

Đường Vũ tay trái kéo vali, Tô Xán tay phải khoác túi, tay trong tay bước ra ngoài cửa, Ninh Đông, mẹ Hà Quách Khả, cha Ninh Dụ, đều tròn mắt nhìn.

Ninh Đông mồm sắp thành chữ 0 rồi, trong lòng vô cùng ngưỡng mộ hai con người theo đuổi tự do yêu đương đó, bất giác nhìn người mẹ phó chủ tịch công hội của mình, thầm nghĩ nếu mà mình xuất hiện cùng chàng trai nào đó trong trước với cảnh này, có lẽ kết cục bi kịch.

Chị Đường Vũ đúng là chị Đường Vũ, chẳng trách từ nhỏ lại luôn được người lớn lấy ra làm gương, danh tiếng vang vọng trong ngoài nước.

Cha mẹ Ninh Đông thì lại cảm thấy thê giới quan của mình sinh ra vô số vết nứt lan đi, thầm nghĩ cô con gái lạnh như băng của Mục Tuyền không ngờ có một màn thế này, đặc sắc hơn cô minh tinh bày trò gặp mặt fan kia hơn trăm lần.

Lần tẩy trần này của nhà Ninh Đông ở khách sạn Phúc Lâm, luôn là phòng bao giành cho khách quý, luôn là không gian riêng tư kín đáo, món ăn thường ngày được làm một cách xa hoa.

Tô Xán quen mẹ con Ninh Đông rồi, nên không xa lạ, biết bà là nhà doanh nghiệp, kinh doanh gia dụng. Nhưng đây là đầu gặp Ninh Dụ thì gặp lần đầu, nghe cách nói chuyện có vẻ là nhân vật trong quan trường, nhưng không tiện hỏi.

Tuy nhà Ninh Đông làm hỏng thời gian bên nhau của hai bọn họ, có điều may là Ninh Đông không đòi Đường Vũ tới nhà, hai chị em tâm sự thâu đêm.

Ăn cơm xong đã là 9 giờ, rời khách sạn, Hà Quách Khả nói:
- Đường Vũ, để dì đưa các chau về trước, dù sao cũng thuận đường, sắp khai trường rồi, chắc cháu lại bận, có thời gian liên hệ với Đông Đông, chỉ bảo nó, khó khăn gì thì nói với dì, dì hứa với cha cháu nhất định chăm sóc cháu thật tốt.

Đường Vũ không từ chối, cùng Tô Xán cho hành lý vào cốp xe, sau đó được đưa tới Tuyết Hải Dật Cư.

Vào tiểu khu xanh rì, xe dừng lại trước khu nhà cao tầng, Đường Vũ nói:
- Chú dì và em lên chơi một chút.

Ninh Đông nhìn Tô Xán làm mặt sợ hãi, rối rít xua tay:
- Sau này còn thời gian mà, em về đây, chị Đường Vũ, hôm khác em gọi điện thoại cho chị rồi tới nhà chị chơi, được rồi, anh chị nghỉ ngơi đi.

Ninh Dụ và Hà Quách Khả đều mỉm cười từ chối vẫy tay cáo biệt, rồi lái xe rời tiểu khu.

- Chúng ta lên thôi.
Đường Vũ quay đầu đi, nắm tay kéo vali bước đi trước.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 201: Đêm nay ở lại

Tô Xán nhìn thành phố rực sáng bởi muôn vàn ánh đèn, chiếc tàu mang theo ô cửa sổ nhỏ phóng ào ào qua đường ray, gió tối phất qua mặt, hít từng luồng không khí mát mẻ mang theo mùi hương thơm cơ thể của Đường Vũ.

Hai người đi cầu thang máy lên tầng 5, toàn bộ tầng 5 và 6 là nhà Đường Vũ, không ai lên được nếu không có thẻ điện tử, hoặc điều khiển thang máy từ bên trong nhà, đảm bảo sự riêng tư tuyệt đối. Cả hai không nói gì cả, không gian hết sức tĩnh lặng, chỉ nghe thấy tiếng Đường Vũ dùng chìa khóa lách cách mở cửa, Tô Xán giúp cô mang vali vào, trách một cái, đèn phòng nối nhau bật sáng từng cái một tới khi cái đèn pha lê lớn giữa phòng sáng lên.

Đường Vũ lấy dép lê để trước mặt Tô Xán, sau đo tự thay giày, ném chìa khóa vào một cái bát ngọc, bật máy đun nước, sau đó mở cửa sổ phòng khách dẫn lên tầng sáu, cho không khí trong lành tràn vào nhà. Tô Xán ngồi im nhìn bóng dáng Đường Vũ đi qua đi lại, tiếng còi báo nước sôi, Đường Vũ đi ra pha một cốc trà đưa cho Tô Xán, bật TV, mới nói câu đầu tiên:
- Anh ngồi xem TV một lát.

Tô Xán chú ý nhìn cái cốc sứ Đường Vũ rót nước cho mình, có in hình con chó Snoopy, cảm giác rất kiêu ngạo, có ai được đặc quyền dùng cốc uống nước của Đường Vũ không?

Only me!

Cầm cái cốc cọ cọ lên má, thật trơn, như làn da Đường Vũ vậy, mặc dù hơi lạnh như nước không ngừng từ cửa sổ tràn vào, Tô Xán cảm giác có luồng khô nóng, mắt vô tình nhìn thấy mép trong cổ tay, có thức ăn dính ở đó, Tô Xán ra bồn rửa bát rửa tay, lúc này thấy trên giá có một loạt cốc đặt úp, màu

trắng, hoạt hình, cốc sứ, toàn là chó Snoopy, chết đứng mất mấy giây ... Đm con chó, giống chó khốn kiếp, cứ tưởng cái của mình là thứ duy nhất, hóa ra là đồ sản xuất hàng loạt.

Tức là cái cốc này cả nhà Đường Vũ đều dùng, có Mục Tuyền, còn có ông Đường, cái mặt béo tròn cười toét miệng ông Đường hiện ra, Tô Xán vung tay đấm vào không khí như muốn đấm vỡ cái gì đó, lấy nước lạnh lau má tới mấy lần.

Từ bếp đi ra, Tô Xán cúi đầu thất thểu như quân bại trận, đổ người cái uỵch xuống ghế sô pha, chẳng muốn ngồi dậy nữa, thật là điên mà.

Đường Vũ từ cửa phòng tầng hai thò đầu ra , khẽ vén tóc mai gọi:
- Tô Xán, giúp xếp đồ vào vali để mai mang tới trường được không?

- Ừ.
Tô Xán đứng dậy đi lên lầu, đây là lần đầu tiên bước vào khuê phòng Đường Vũ ở Thượng Hải, căn phòng rộng hơn nhiều phòng ở Hạ Hải và Dung Thành, sàn bằng gỗ tếch, giữa có một tấm thảm lớn hình tròn trắng ngà, vì Đường Vũ còn chưa tới đây ở lâu, giường tủ bàn trang điểm đủ cả, song không có vật dụng nhỏ mang chưa mang phong cách của nữ chủ nhân, ấn tượng nhất là tủ sách lớn đầy ăm ắp.

Tiếp đó Tô Xán giúp Đường Vũ dọn dẹp ít túi trong tủ quần áo, cho vào vali để Đường Vũ chuẩn bị đem tới trường học, bên trong có vài bộ mà Đường Vũ mặc từ thời cao trung, cái tủ mùi hương thơm cơ thể Đường Vũ tràn ngập, làm y quyến luyến mãi, chỉ tiếc là không thấy món nội y nào, chắc là Đường Vũ cất vào vali trước khi mình lên rồi.

Xếp hết đồ Đường Vũ cần dùng vào vali, Tô Xán mướt mồ hồi, phủi tay, làm lao lực mà lại thỏa mãn thế này, chẳng lẽ mình bệnh rồi.

Xuống phòng khách một ngụm nước, Tô Xán ngồi trên ghế sô pha dài ở phòng khách, qua cánh cửa kính lớn là trời đêm bao la, tiếc là không thấy

sao, nhìn đồng hồ đã gần 10 giờ, Tô Xán đứng dậy nói:
- Cũng muộn rồi, anh về trường học đây.

Đường Vũ chỉ "ừm" nhẹ một tiếng.

Động tác Tô Xán rất chậm, đi lấy đồ của mình, đi giày, xách cái ba lô dùng từ năm thứ nhất cao trung đeo lên vai, lấy túi đặc sản treo ở gần cửa, quay lại dặn:
- Ở đây tuy an ninh, nhưng cẩn thận một chút vẫn hơn, tối đi ngủ em nên đóng kín cửa sổ lại nhé.

Đường Vũ lại "ừm" một tiếng nữa.

Cách một tiếng, vặn nắm đấm cửa mở ra, Tô Xán lẩm bẩm một mình với giọng khá to:
- Mà chỉ sợ giờ này không có xe taxi … muộn rồi, mà nơi này thì khá vắng.

"Đáng ghét! Còn định vờ vịt tới lúc nào?" Đường Vũ làm bộ lơ đễnh nói:
- Vậy ở lại đi, có nhiều phòng mà.
Nói xong phút chốc toàn thân cô dâng lên luồng hơi nóng bỏng, khuôn mặt như quả trứng gà vừa luộc chín đem bóc vỏ, vẫn còn tỏa hơi nóng.

Đúng thế, ngoài kia trời băng giá rét, mặc dù công cụ giao thông bây giờ phát triển rồi, vài nghìn km cũng chỉ cần vài tiếng là tới nơi, nhưng bôn ba từ Dung Thành tới đây, khó tránh khỏi mệt mỏi, Đường Vũ mệt, đương nhiên cũng thông cảm mình mệt, đêm hôm khuya khoắt thế này là không nên.

Bên kia KTX thời gian dài không có người rồi, lúc này về có khi phải còn dọn dẹp, so với nhà Đường Vũ chẳng khác nào trời với đất, Đường Vũ cũng biết điều ấy nên không nỡ để mình về vất vả thêm.

Mặc dù tới Thượng Hải không gặp được ông Đường, lại là cha me Ninh Đông ra đón, chắc ông Đường đi công tác rồi, nhưng mà biết đâu đêm nay

cha Đường Vũ về, mình không nên nghĩ linh tinh, chẳng qua ngủ lại một đêm thôi, tuy trong nhà chỉ có hai người, nhưng tình cảm bọn họ xưa nay luôn thuần khiết, không nên nghĩ nhiều, không nên nghĩ nhiều, không nên nghĩ nhiều.

- Ờ, vậy anh ở lại hôm nay vậy.
Đường Vũ vừa nói xong, Tô Xán vốn đã đeo ba lô, cửa mở một nửa đóng ngay lại, túi đặc sản lại trên trên giá, ba lô bỏ vào tủ, cởi giày, đi dep, quay về, động tác liền mạch lưu loát, nhanh gấp chục lần lúc chuẩn bị về.

Tiếng dép lê loẹt xoẹt vang vọng trong nhà, như tiếng trống vô hình, cảm giác mùi vị chém giết trên chiến trường.

Tô Xán ngồi xuống bên cạnh Đường Vũ ở ghế sô pha, TV không ngừng lóe lên hình ảnh, âm thanh vừa đủ, nhưng lúc này cảm giác tĩnh mịch như trong u cốc.

Tim Đường Vũ từ từ co lại, cô gái luôn lạnh lùng bình thản đối diện với tất cả, chẳng biết từ lúc nào mười đầu ngón tay đã đan vào nhau, một cái chân thon dài đặt bên mép sô pha, hai tay ôm đầu gối, người như cố gắng co thật nhỏ lại.

- Em còn nhớ thời gian chúng ta ở Hạ Hải không, lúc đó hình như cũng giống thế này, hàng ngày chúng ta bắt se bus đi từ trường về …
Tô Xán lên tiếng nói, mặc dù Đường Vũ cố gắng che dấu, nhưng Tô Xán là ai chứ, đương nhiên nhìn ra được cô rất căng thẳng, y cũng không khá hơn là bao nhiêu, có điều là nam nhân lúc này phải thể hiện đáng tin cậy một chút, nên triển khai đề tài, nói một hồi trong lòng bất giác khơi lên hồi ức về khoảng thời gian an lành nhất của bọn họ, tan học Tô Xán gọi điện về nhà nói ăn cơm ở nhà bạn, hai người ra chợ gần nhất mua thức ăn, lấy nước, vo gạo, nấu cơm ...

Tự nhiên cứ như rất lâu rất trước đó đã như vậy rồi, chẳng suy nghĩ tới tương lai xa xôi, cảm thấy mọi thứ đương nhiên sẽ tiếp tục như vậy.

- Ừ.
Mắt Đường Vũ nhìn chăm chú vào màn hình, nhưng rõ ràng tâm trí không đặt vào nội dung TV đang chiếu:
- Chuyện lâu lắm rồi.

- Đúng vậy, lâu lắm rồi, hồi đó chúng ta thật là ngốc.

- Không ngốc.
Đường Vũ lắc đầu, cái đuôi ngựa cũng đung đưa theo:
- Không ngốc một chút nào.

Trên TV đang chiếu bộ phim khoa học viễn tưởng Mỹ, chả rõ phim gì, chỉ thấy loáng thoáng tia laze xanh đỏ bắn qua bắn lại chíu chíu, tiếng nổ vang lên liên hồi, nhưng hai người ngồi trên ghế sô pha lại hình thành một sự im lặng ăn ý, cổ quái.

Hình ảnh kỹ xảo vi tính đẹp, cuộc chiến đấu cam go, Tô Xán từ từ nhích tới bên người Đường Vũ, cho tới khi hai cơ thể chạm vào nhau, tay Đường Vũ càng siết chặt tới trắng bệch.

Mùi hương nhè nhẹ luồn vào cánh mũi, thường mà nói vào lúc này đáng lẽ Tô Xán nên cảm thụ được xúc cảm từ da thịt của Đường Vũ, nhưng trong lòng lại cảm thấy đầu óc sảng khoái, cùng chút tê ngứa từ chỗ cơ thể tiếp xúc nhau.

Trong cái đêm khuya tĩnh lặng ấy tất nhiên đem tới nhiều nội dung phong phú và kích động lòng người.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 202: Không ngủ được

Đường Vũ khẽ mím cánh môi đỏ mọng, bởi vì Tô Xán từ mé trái ngả sang, làm người cô nghiêng về phía phải, hơi tỳ vào tay tay vịn ghế, nhưng đôi mắt vẫn nhìn thẳng về phía TV, như đang tập trung toàn bộ tinh thần xem phim vậy.

Mái tóc đen nhánh càng làm nổi bật gò má trắng mịn như mỡ đông, cái tai ửng hồng, vành tai thanh tú, trên đó có hai lỗ nhỏ, nhưng hoa tai đã gỡ ra, yêu cái đẹp là thiên tính của mỗi cô gái, dù là thế cái tai hoàn mỹ đó có chút tổn thương nho nhỏ đó làm người thương xót, cùng sinh ra dụ hoặc cực lớn.

Không nhịn nổi nữa rồi.

Tô Xán nhoài người tới, lấy môi gạt tóc mai Đường Vũ sang một bên, hôn nhẹ lai tai cô một cái, sau đó ngậm vào trong miệng mút.

- Ngứa!
Một cái lưỡi nóng hổi ướt át vươn ra liếm vành tai, làm Đường Vũ không kìm được uốn éo người, ngả ra sau, nhưng Tô Xán không chịu rời cái tai phúc chốc đỏ rực óng ánh như mã não ấy, cả hai không khống chế được cơ thể, Tô Xán đè nửa người cô dưới thân.

Nhiệt độ trong phòng tăng lên, dù cửa sổ vẫn mở mang theo cái lạnh đêm xuân, song hơi thở cả hai nóng hổi phả vào mặt nhau.

Khuôn mặt hồng rực kiều diễm, đôi mắt lúng liếng, hàng mi cong dài khẽ run run sợ hãi, tiếng thở dốc của Đường Vũ ngày một lớn, cánh tay bờ vai lộ ra ngoài đều nổi lên màu hồng nhạt, bầu ngực nhấp nhô như sóng cuộn trào. Còn Tô Xán cảm thấy mình trên bờ vực mất kiểm soát, ánh mắt nhìn Đường Vũ như kẻ đói khát cả tuần nhìn con vịt quay béo ngậy, huyết mạch

bành trướng, đầu cúi xuống muốn hưởng thụ sự ngọt ngào của bờ môi kia, nhưng Đường Vũ mím chặt môi, quay đầu né tránh.

Tô Xán cười tà ác, cái ghế nhỏ thế này, xem em trốn đi đâu? Đang định tăng thêm sức thì Đường Vũ kéo cái gối ôm chắn giữa hai người, tay đưa ra đỡ vai Tô Xán, giọng lí nhí:
- Đi tắm đi, vừa mới đi đường về, thay quần áo đã.

Tô Xán nghĩ cũng phải, hôm nay tới Thượng Hải, quần áo mặc mấy ngày chưa thay, người khó tránh khỏi mùi mồ hôi, thức ăn, mà Đường Vũ lại thích sạch, liền đứng dậy. Lúc này Đường Vũ mới đỏ mặt ngồi thẳng lên, chỉnh lại nếp nhăn trên quần áo, đi vào phòng tắm mở nước cho Tô Xán, giảng giải cho y:
- Đây là nước nóng, đây là nước lạnh.

- Vậy còn em thì sao?
Tô Xán chỉ bồn tắm bốc hơi, nói đầy ẩn ý.

- Trên lầu cũng có phòng tắm, mai phải tới trường báo danh, ngâm nước nóng có lợi cho giấc ngủ.
Cũng chẳng biết Đường Vũ có nhìn ra ý của Tô Xán không, dù sao mặt cô từ nãy tới giờ vẫn còn đỏ, xoay người đóng cửa lại.

Tô Xán nhìn mang tới khăn tắm, khăn mặt, bàn chải, thuốc đánh răng mới, mà Đường Vũ chuẩn bị cho mình, ở phương diện này Đường Vũ luôn tỉ mỉ chu đáo, làm lòng y ấm nóng, giống như đi làm mệt mỏi về nhà được vợ chăm sóc vậy, đặc biệt áo ngủ còn là món quà Giáng sinh in hình con gấu Pooh béo tròn đáng yêu, nếu bảo Đường Vũ không có ý gì, Tô Xán đập đầu chết luôn.

Tô Xán tắm rửa xong bước ra, TV ở phòng khách đã tắt, cửa sổ đã đóng chặt kéo rèm, chỉ có mấy cái đèn tường tỏa sáng dìu dịu, bước lên cầu thang, đi theo hành lang dài, không gian yên tĩnh.

Tầng hai là khu phòng ngủ, phòng khách và không gian riêng tư hoàn toàn ngăn cách, Tô Xán rất thích kết cấu nhà kiểu thế này.

Tô Xán có thể nói đã quen đường thuộc lối rồi, tới phòng ngủ dành cho khách mà mình ngủ lần trước, cửa phòng mở sẵn, cửa phòng ngủ Đường Vũ cũng khép hờ, bên trong hắn ra ánh sáng vàng.

Đây là lựa chọn, rẽ trái hay rẽ phải? Rẽ phải, tất cả sẽ bình an vô sự, trái đất vẫn quay, mặt trời vẫn mọc. Rẽ trái, thế giới có khả năng không còn như cũ nữa.

Đùa, ngu mới rẽ phải, Tô Xán nín thở rón rén như thằng ăn trộm tới cửa khuê phòng của Đường Vũ, thò đầu nhìn vào.

Đường Vũ ngồi dựa vào thành giường, trên người là áo ngủ đôi, của y là màu xanh da trời, còn của Đường Vũ là màu hồng nhạt. Trong phòng chỉ còn đèn đầu giường là bật, tay cầm cuốn sách, cái đuôi ngựa không còn nữa, mái tóc suôn mềm uốn quanh cổ trắng ngần buông xuống, mỹ lệ như dòng thác, tôn lên thanh lệ của cô khi tắm xong, hàng mi mềm, đôi mắt sáng ướt át làm cảnh thành phố rực rỡ ban đêm ngoài cửa sổ thành u ám, quyến rũ không nói lên lời

- Còn chưa ngủ à?
Đường Vũ ngẩng đầu lên, cười khẽ.

- À ... Muốn tới chúc em ngủ ngon.
Tô Xán chỉ chỉ về phía phòng khách.

- Ừ.
Đường Vũ gật đầu:
- Vậy ngủ ngon.

- Ngủ ngon.

Tô Xán xoay người đi, tới phòng khách, tắt đèn, sau đó đóng cửa lại. Lúc này mới hăm hở đi tới phòng Đường Vũ, nói lý do không ai tin nổi:
- Lúc nãy uống trà nên giờ không ngủ được, muốn nói chuyện với em.

Đường Vũ mặc dù đang cầm một cuốn sách để xem, nhưng chẳng qua là phương thức di chuyển sự chú ý, vừa rồi khi Tô Xán đóng cửa phòng, cô giương tai lên nghe, lòng vừa lẩm bẩm mắng một câu, ai ngờ Tô Xán quay ngoắt lại, mặt đỏ lựng lên, người nhích sang một bên, nhường chỗ cho Tô Xán.

Tô Xán bò lên giường, ngồi bên cạnh Đường Vũ, rốt cuộc cũng đi tới bước này, nhưng đột nhiên cả hai đều không biết bắt đầu thế nào, cứ ngồi vậy như hai đứa ngốc.

Một lúc sau, Tô Xán mới thử hỏi:
- Cha em chắc chắn đêm nay không trở về chứ?

- Ừm, cha đi Hong Kong, phải vài hôm nữa mới về.
Đường Vũ không nhìn Tô Xán, giọng nhẹ như tơ:
- Anh định làm chuyện xấu gì sao?

Đạt được ám thị, Tô Xán sao không biết được nước lấn tới, vươn tay vòng qua eo Đường Vũ ôm lấy cô kéo sát người mình, cảm thụ nhiệt đồ qua lớp áo ngủ, nhìn gò má dần trở nên đỏ rực của cô, thời khắc này Đường Vũ xinh đẹp vô cùng, cảnh đó làm y không khỏi thán phục sự nhẫn nại của mình, nuốt nước bọt nói:
- Đúng.

Đường Vũ không hề phản kháng, người càng nóng, mắt khép lại phó mặc hoàn toàn cho Tô Xán.

Cảm xúc mãnh liệt bị cái khép mắt đơn giản hoàn toàn nhen lửa, bàn tay Tô Xán đặt bên eo Đường Vũ chui vào, dọc theo phần lưng mịn màng vuốt ve.

Đường Vũ rên khẽ, bàn tay thô ráp lướt qua da thịt tinh tế của cô mang tới kích thích khác thường.

Bàn tay đó lướt qua nơi nào, da thịt Đường Vũ như nổi lên tầng gai ốc, vừa dễ chịu, vừa khó chịu rất khó tả. Nhưng tay Tô Xán cũng không quanh quẩn đó lâu, chuyển sang phía trước, dán vào cái bụng bằng phẳng nhẵn mịn, rồi trực tiếp sờ lên trên, tay chạm tới áo ngực, rồi lên tiếp là vòm ngực, run run bóp nhẹ, mịn vô cùng.

Mới bóp một cái cảm thấy như có luồng hơi nóng xộc lên đỉnh đầu, trước mắt y là một báu vật chưa ai được đụng chạm vào, lòng không khỏi tự hào cùng cảm giác chinh phục thỏa mãn, nên Tô Xán lại kiên nhẫn hưởng thụ quá trình này.

Sờ bên ngoài một hồi, Tô Xán lách một ngón tay vào áo ngực Đường Vũ, sau đó là hai ba rồi cả bàn tay, con thở trắng mịn màng đầy sức đàn hồi nằm gọn trong tay. "Thật mềm", tất cả từ ngữ bỗng nhiên trôi đi hết sạch, chỉ còn duy nhất ý nghĩ đó trong đầu Tô Xán.

Hai ngón tay vê nhẹ núm vú nho nhỏ làm Đường Vũ như bị điện giật, người cong lên kèm theo tiếng rên bật khỏi miệng, xấu hổ vì tiếng kêu đó, Đường Vũ đẩy Tô Xán ra:
- Không phải anh muốn nói chuyện sao?

- Cái này gọi là ngôn ngữ cơ thể.

Tô Xán nhích tới đặt lên đôi môi hồng kiều diễm gợi cảm của cô một nụ hôn, nhưng Đường Vũ mím chặt môi, làm Tô Xán không thể thuận lợi tiến vào, như muốn giữ lại phần rụt rè cuối cùng của thiếu nữ.

Còn Tô Xán kiên nhẫn tiến hành sự nghiệp vĩ đại dang dở vừa nãy ở phòng khách, Đường Vũ hết quay trái lại quay phải, thậm chí không hề biết Tô Xán dừng lại nhìn động tác của cô rồi phì cười.

Đường Vũ xấu hổ hết sức, đưa hai tay che mặt lại, Tô Xán tách hai tay cô ra, đưa môi tới, lần này Đường Vũ không làm chuyện ngốc nghếch nữa, mắt khép hờ đón nhận nụ hôn Tô Xán, chẳng mấy chốc nhiệt liệt hưởng ứng, hai cái lưỡi quyện vào nhau, dần dần bộc lộ phần tính cách nhiệt tình dưới khuôn mặt băng giá.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 203: Thay đổi

Tay Tô Xán run run nhưng tuyệt đối ôn nhu chầm chầm cởi từng cúc áo ngủ của Đường Vũ, tới khi cởi bỏ toàn bộ miệng cũng tụt dần xuống, hôn cổ, xương quai xanh, rồi tới vòm ngực đang phập phồng dưới áo lót trắng muốt viền hoa thuần khiết, Tô Xán nhìn như mê như say, tay luôn ra sau lưng Đường Vũ cởi phăng giây áo lót ...

Còn chưa kịp nhìn thấy tạo vật hoàn mỹ nhất của tạo hóa thì bị Đường Vũ đưa tay giật giây đèn giường, tách một cái, cả căn phòng chìm vào bóng tối.

Tô Xán chỉ tiếc nuối một giây, vì cánh môi Đường Vũ lần này chủ động tìm tới, vừa hôn cánh môi nồng ấm thơm tho, tay dưới sự phối hợp của Đường Vũ, quần áo hai bên ném dần ra ngoài ....

Theo quần áo trên người Đường Vũ mất đi, Tô Xán từ cẩn thận từng li từng tí biến thành không còn biết thương hương tiếc ngọc nữa, động tác ngày một mạnh bạo.

Hai tay Đường Vũ vò tóc Tô Xán, núm vú cô săn cứng như hạt đậu lọt vào cái miệng rộng, vừa thở vừa nói:
- Sáng mai em phải đi.

Tô Xán giật mình, ngẩng đầu lên:
- Mai phải đi, vì sao?

Hơi thở Đường Vũ phả ra hương thơm u lan, giọng nói câu hồn đoạt phách:
- Mỗi sáng sớm em sẽ rời khỏi anh, nhưng mỗi hoàng hôn, anh phải tìm em về.

Tất cả tiếng rên rỉ nỉ non hay lời thì thầm mật ngọt đều không xánh được với một câu nói này của Đường Vũ, như có cái van nào đó trong lòng Tô Xán bật mở, một loại tình cảm trào ra không gì kiềm chế được. Trái tim y từng như cái cây chết khô, dần dần bị tình cảm của Đường Vũ làm nảy lá hồi sinh.

Tô Xán ôm chặt lấy cơ thể Đường Vũ, như hận không thể nuốt Đường Vũ vào bụng, thân thể Đường Vũ không ngừng run ray, hai bàn tay tóm chặt lấy ga trải giường phía dưới.

Hai tấm thân kết hợp làm một, giống như vốn phải kết hợp, vì vậy thành một.

Đó là ngày đẹp nhất trong tuổi 20 của bọn họ.

Đường Vũ lần đầu, Tô Xán có thể xem là lần đầu, vì kìm nén quá lâu cùng khẩn trương, bởi thế lần đầu hai người không thuận lợi lắm, Tô Xán biểu hiện hơi vô dụng, Đường Vũ vừa mới cảm thụ được chút khoái cảm thì y đã trút hết vốn rồi. Lần thứ hai Tô Xán lại quá nôn nóng lấy lại thể diện, động tác quá mạnh, hai người phải dừng lại giữa chừng. Nghỉ ngơi một lúc, lần thứ ba cả hai mới thỏa mãn, nhưng vì quá buồn ngủ, xong việc là ngủ thiếp đi luôn.

Đêm đầu tiên không hoàn mỹ, nhưng chính vì sự vụng về đó mà nó thành hồi ức đẹp đáng nhớ.

Khi ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ, Tô Xán tỉnh dậy trong ánh nắng chan hòa của mùa xuân, từ khi ở nước Mỹ về, đồng hồ sinh học của y chưa bình thường lại, thêm vào chưa nhập học, nên ở nhà Tô Xán ngủ tới 9, 10 giờ mới thức dậy, hôm nay cũng không ngoại lệ.

Tỉnh dậy rồi ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt quen thuộc, chăn êm ái đắm trên người, mở mắt ra, nhìn sang bên cạnh, Đường Vũ vốn có đồng hồ sinh học chuẩn xác hôm nay cũng ngủ nướng giống y, lúc này đôi mắt đôi mắt

sáng như trăng rằm đang nhìn mình, không biết đã nhìn bao lâu rồi, vừa thấy Tô Xán tỉnh lại, có chút hoảng loạn né tránh.

Tô Xán mỉm cười:
- Vợ yêu, chào buổi sáng.

- Chào buổi sáng.
Đường Vũ mặt ửng đỏ.

- Hôm nay không phải báo danh sao?
Tô Xán háy mắt:
- Vậy chúng ta rời giường thôi.

Vốn hôm qua không được nhìn ngắm thân thể Đường Vũ, định sáng sớm bù đắp tiếc nuối, nhưng Đường Vũ quy định cứng phải quay lưng đi không cho phép nhìn, Tô Xán cực kỳ bất đắc dĩ quay đầu đi, khóe mắt chỉ kịp nhìn thấy Đường Vũ mặc chiếc áo lót màu trắng vào.

Tiếp đó hai người rời giường, một từ bên trái một từ bên phải, thu dọn chăn, ga trải giường loan lổ vết máu, cả hai vừa nhìn đều xấu hổ không biết đặt tay ở đâu. Đường Vũ mặt đỏ bừng nhìn thẳng Tô Xán, Tô Xán không địch nổi ánh mắt lạnh băng truy tìm hung thủ đó, quay đầu đi chỗ khác, lòng đắc ý cực.

Đường Vũ ôm một đống chăn đệm, lần đầu tiên không cần chú ý cách đặt, cứ nhét bừa vào trong máy giặt, đổ một đống bột giặt, bật nước, vội vàng như muốn tiêu hủy chứng cứ.

Tô Xán đánh răng xong lười biếng từ trên nhà xuống thì thấy Đường Vũ mở tủ lạnh, lấy ra ba quả trứng, làm bữa sáng. Tô Xán không định làm gì cả, chỉ chống tay ngồi ngắm nhìn Đường Vũ bận rộn, lòng tràn ngập hạnh phúc dịu ngọt, đồng thời sau một đêm vận động kịch liệt, một quả trứng gà ốp lếp ba phần sống vàng ruộm, rắc lên ít bột canh trộn hạt tiêu, nghĩ đã thấy chảy nước miếng.

Thế nhưng Tô Xán thất vọng rồi, chỉ thấy Đường Vũ cho ba quả trứng vào nồi, đổ nước bắc lên bếp, bật ga, rồi ba qua trừng nồi lềnh phềnh trong nồi nước sôi, Đường Vũ dùng muôi thủng lỗ, múc ra cho vào nước lạnh.

Thôi trứng luộc cũng được, bóc vỏ trứng, bên trong nóng hôi hổi, chấm ít bột canh, mỹ vị vô cùng, làm người ta muốn cứ thế trầm luân mãi.

Đường vũ chỉ ăn một quả trứng sau đó ngồi uống sữa, bình thản đối diện với ánh mắt tham lam của Tô Xán nhìn mình, dưới cái áo phông xám là cơ thể mê đắm, mắt lướt qua mặt y một cái, có sự bình tĩnh như giếng cổ ngàn năm, giọng lành lạnh:
- Sau này quá mười giờ những lời "không ngủ được muốn nói chuyện" xem ra không thể tin.

Tô Xán mừng húm, hớn hở nói:
- Được, sau này không cần dùng cớ nữa.

Đường Vũ mặt ửng hồng, hắn có sức đề kháng với sự vô sỉ của Tô Xán, mặt quay ngoắt sang một bên:
- Anh là đồ lưu manh.

- Nếu ngày ngày đối diện với em như thế, anh có thể lưu manh cả đời.
Tô Xán vẫn say mê nhìn Đường Vũ, mặc kệ cô thi thoảng lườm mình một cái, chỉ thấy ngay cái lườm đó cũng đẹp vô cùng, làm trái tim rung rinh, đang nhìn ngây ngất thì di động trên bàn vang lên, làm y giật mình.

Là điện thoại của Đường Vũ, Lý Lam gọi điện tới:
- Đường Vũ, xin lỗi, anh quên khuấy đi mất là hôm nay em báo danh trở lại trường, bây giờ anh tới đón em nhé?

- Không cần đâu ạ, em bắt xe tới trường rồi.
Đường Vũ nói dối không chớp mắt, nghĩ nếu hai người cùng nhau ra khỏi cửa, Lý Lam còn chẳng bị chính nước bọt của bản thân làm chết sặc.

Buổi sáng Đường Vũ cực kỳ đề phòng, Tô Xán không làm được gì, đề nghị đợi buổi chiều hẵng đi báo danh cũng bị Đường Vũ phủ quyết, đành ấm ức lên tàu về trường.

Quay trở lại trường học, khác với ngày nhập trường của năm thứ nhất, không còn cảnh xe cộ nườm nượm, người người chen chúc nữa, không có cha mẹ đi tiễn, không có khuôn mặt ngơ ngác như mèo con lạc đường, ai nấy thuần thục nộp tiền báo danh, rồi quay về căn phòng quen thuộc của mình, có điều không khí tưng bừng diễn ra khắp dọc đường, tiếng chào hỏi cười nói gọi nhau í ới vang lên khắp nơi.

Giữa cảnh huyên náo đó có một đôi nam nữ tay nắm tay thu hút sự chú ý của nhiều người, nam cao cao, khuôn mặt hiền hòa luôn mang nụ cười ấm áp. Nữ tuy bị chiếc áo khoác mùa đông che đi thân hình yểu điệu, nhưng, khuôn mặt xinh đẹp với khí chất độc nhất vô nhị, thi thoảng nở nụ cười đôi phần hờn dỗi ngượng ngùng vì bị bạn trai trêu chọc, đủ khiến khối nam sinh nhìn thấy nín thở, có người lẩm bẩm :"Đường Vũ … về trường rồi."

Trải qua một đêm tắm tưới, Đường Vũ càng thêm xuất trần, ánh mắt bớt đi chút băng giá nghiêm túc, thêm vào chút mềm mại quyến rũ, trong veo như trăng sáng đoạt lấy hồn phách của mọi người, vậy mà cô gái đó lại ôm cánh tay mình, nghênh mặt với những ánh mắt ghen tỵ của đám nam sinh đi qua, tâm tình Tô Xán tới giờ vẫn cứ phơi phới.

- Này hai người kia, cho người ta sống với chứ, muốn người ta ghen tỵ chết à?
Khi trước lầu hành chính để báo danh bọn họ gặp được Đồng Đồng.

Hai cô gái ôm nhau, Đường Vũ không quen sự thân mật thế này, nhưng Đồng Đồng lại rất nhiệt tình. Đúng lúc nãy Nguyễn Tư Âu vừa báo danh xong đi ra, chào hỏi xong ánh mắt cứ lướt lên người Tô Xán.

Thể thao màu đen, loại vừa có thể mặc với quần âu, quần jean lẫn quần thể thao đều phù hợp, một cái áo len màu xám lông chột, lộ ra bên trong cổ áo sơ mi xanh lam, mái tóc rối tự nhiên, khuôn mặt mang đường nét nhu hòa.
Tất cả vẫn giống thường ngày, nhưng rõ ràng cảm thấy có gì đó không giống, một cảm giác vững vàng, giống bờ vai không lớn lắm kia có thể làm chỗ dựa tất cả.

Nguyên Tư Âu nghĩ lâu ngày không gặp nên mình hơi đa cảm, dù sao cô là fan của Tô Xán, nhưng thấy Đồng Đồng cũng thi thoảng liếc nhìn Tô Xán thì biết mình không nhầm.

Đường Vũ

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 204: Người nổi tiếng

H

ai cô gái còn đang nghi hoặc thì nhìn thấy một cái xe đắt tiền đỗ trước mặt bọn họ, xuống xe là Trình Thông Thông toàn thân từ trên xuống dưới là bộ váy đen bó sát người, tất lụa đen, giày cao gót đen, chỉ có chiếc khăn lông quàng cổ màu trắng, kiêu kỳ quý phái, cực kỳ nổi bật.

Xuống xe phía bên kia là một nam sinh, cao khoảng 1m75, mặc cái áo khoác xanh, bên trong là sơ mi quy củ, trông rất thân thiện.

Đồng Đồng nhìn thấy cảnh này liền trêu:
- Oa, lần đầu tiên nhìn thấy Thông Thông đi ké xe của người khác đấy, thế nào, chắc gặp được ngựa ô rồi?

- Vì cái xe này mà cậu nghĩ mình gặp được ngựa ô rồi à? Xì, chẳng qua sáng nay nhà mình và nhà anh ấy ăn sáng cùng nhau, sau đó vì cùng tới trường nên cha anh ấy thuận tiện an bài đưa bọn mình đi thôi, đây chỉ là cái BMW 320, giá chưa tới một triệu, cái Cadillac của cha mình đắt hơn cái này nhiều đấy cô bạn ạ.
Trình Thông Thông vẫn cái dáng vẻ một cô đại tiểu thư đỏng đảnh cao ngạo thích khoe khoang thích mình vượt trội hơn người, nhưng mọi người đều quen với tính xấu nho nhỏ này rồi không cảm thấy khó chịu, bản tính là cô gái tốt, luôn nhiệt tình giúp đỡ bạn bè khi cần.

Năm mới các cô bạn gọi điện chúc Tết được nghe Trình Thông Thông nói sắp đi Maldives nghỉ, còn bảo người mời là gia đình một nam sinh, cũng học ĐH Thượng Hải, nhà trong thể chế, là nha nội hàng đầu, ở Giang Chiết, Thượng Hải đều có mấy cái biệt thự.

Vừa xong ba cô gái còn ríu rít tham khảo chuyện này, đoán xem liệu anh chàng nha nội kia có hi vọng thành phiếu ăn dài hạn của Trình Thông

Thông hay không? Vì thế mọi người chăm chú nhìn anh chàng này, chẳng lẽ là vị nha nội mới được giới thiệu cho Trình Thông Thông?

Bề ngoài không tệ, nhưng tiêu chuẩn của Trình Thông Thông cực cao, e lần này cũng không thể lâu dài.

- Phải rồi, giới thiệu cho mọi người một chút, đây là Nhậm Vĩ Danh.
Trình Thông Thông giới thiệu hai bên:
- Đây là những người bạn cùng phòng của em, tên Đồng Đồng, Nguyễn Tư Âu, đều là mỹ nữ cả đấy, còn đây là cặp đôi thiếu nhau một ngày là khó ở, Đường Vũ và Tô Xán, trước Tết thấy họ về quê cùng nhau, giờ sau Tết gặp lại vẫn thấy, cảm giác như suốt kỳ nghỉ bọn họ dính với nhau vậy.

Nhậm Vĩ Danh chào hỏi từng cô gái, cuối cùng bắt tay Tô Xán, mỉm cười nói:
- Cái tên này tôi đã không còn xa lạ gì nữa.

Mọi người cùng cười, học kỳ vừa rồi Tô Xán có thể nói là nhân vật gây tranh cãi nhất của năm thứ nhất, chuyện tốt có chuyện xấu có, từ lớp học tới forum trường đều có bàn tán, độ nổi tiếng có thể nói là phủ sóng toàn trường.

Trình Thông Thông cũng nhìn ra sự thay đổi của Tô Xán, còn đưa mặt tới gần người Tô Xán hít hít, sau đó nhìn Đường Vũ, Đường Vũ vội cúi đầu xuống né tránh, nhưng hành động đó không khác gì lạy ông tôi ở bụi này.
Trình Thông Thông cười ma mãnh:
- Đường Vũ, đêm qua không ngủ ngon hả? Mắt hơi thâm kìa.

Đồng Đồng và Nguyễn Tư Âu liên tưởng một chút là hiểu ra, đầu tiên là phì cười, sau đó ôm nhau cười ngặt ngoẽo.

Trình Thông Thông chưa thôi, nhìn Tô Xán, bĩu môi ra vẻ xem thường:
- Cậu cũng không cần mang cái mặt đắc ý như gà vừa đẻ được trứng như vậy đâu, hai người yêu nhau từ cao trung đấy, gần nửa thập kỷ rồi đấy,

người khác không chừng đã có con.

Đồng Đồng và Nguyễn Tư Âu càng cười tợn chảy cả nước mắt ra, người đi qua đi lại chỗ này vốn đông đúc, lại tụ tập bốn mỹ nhân, bây giờ càng có cớ để ngắm nhìn.

Đường Vũ mặt nóng như lửa đốt, không thể phản công, chỉ có thể tức giận đem hết món nợ này tính lên người Tô Xán, Tô Xán chỉ biết cười gượng.

Cũng may đây là nơi công cộng, ba cô bạn không trêu quá đáng, nhưng hôm nay về phòng Đường Vũ khó thoát một phen trêu chọc nữa, quay sang hỏi lai lịch Nhậm Vĩ Danh.

- Này, anh xách đồ giúp em, lát nữa thuận tiện mang đồ tới KTX.
Trình Thông Thông nói chuyện chẳng để ý tới cảm giác của người khác:
- Này, ánh mắt của mọi người kỳ quái lắm đấy biết không hả, đừng có mà hiểu sai đó, giữa chúng tôi không hề có cái gì hết.

Nhậm Vĩ Danh học ở học viện chính sách công cộng và phát triển xã hội, năm hai, hơn một họ một khóa, vóc dáng không cao, tướng mạo cũng chỉ là dễ nhìn, so với hình tượng lý tưởng của Trình Thông Thông thì có chênh lệch, nhưng riêng bối cảnh của hắn đủ bù cho sự thiếu hụt này.

Trình Thông Thông là cô gái khó chiều dễ thay đổi, nhưng có vẻ Nhậm Vĩ Danh chẳng hề có chút phật ý gì vì việc bị Trình Thông Thông chối bỏ quan hệ cùng sai như sai vặt, lặng lẽ đứng bên nghe bốn cô gái tíu tít chuyện trò. Cùng một phe với Tô Xán.

Bọn họ xếp hàng nộp tiền học kỳ hai, Nhậm Vĩ Danh đứng ở bên cạnh Tô Xán, không thích nói chuyện lắm, Tô Xán thấy mới mẻ, ít gặp anh chàng nha nội nào mà lại có tính cách ngại ngùng này, vì đa phần đám nha nội rất tự tin.
Mà cũng phải, đám nha nội hoàn khố mà mình gặp toàn ở mấy hộp đêm, quán bar mà hiển nhiên là đám đại thiếu gia thích chơi thứ kích thích, nghĩ

lại đúng là chưa bao giờ được gặp nha nội nào ở trường hợp bình thường, đám Vương Uy Uy ở trong quán game là gì, xem ra mình sinh hoạt cũng chẳng lành mạnh như bản thân nghĩ.

- Tôi đã nghe nói tới cậu.
Trước đó hai người toàn nói đề tài thiếu dinh dưỡng như hỏi han nhau chuyện học tập, kêu ca ít về tình trạng phòng ốc.

- Lúc nãy anh đã nói rồi mà.
Tô Xán hơi ngạc nhiên, anh chàng này mất trí nhớ ngắn hạn à?

- Không phải, khi cậu ở Dung Thành tôi đã nghe nói tới cậu rồi.
Nhậm Vĩ Danh lắc đầu:
- Không ngờ gặp được lại trông cậu như thế này.

Tô Xán cười tự trào:
- Chắc điều anh nghe được không phải cái gì hay ho rồi, đúng không?

Nhậm Vĩ Danh mỉm cười, coi như xác nhận:
- Đào Chử Hồng thực ra không tệ đâu, chỉ là đôi lúc ngang ngược mồm miệng một chút, bạn bè cậu cũng không tiện khuyên bảo, đều nói tính cách này của cậu ta sớm muộn sẽ chịu thua thiệt ... Chuyện cậu đập xe của cậu ta giờ thành chuyện thú vị rồi.

Đào Chử Hồng không tệ? Chỉ là không tệ với đám hoàn khố thôi, giống như dân giang hồ khen ai đó nghĩa khí, chỉ là nghĩa khí của đám lưu manh với nhau, lời này chẳng giá trị, thư nói với người dân bị hắn cướp nhà rằng hắn là người không tệ xem.

Thế nên Tô Xán chỉ nói qua loa:
- Đây chẳng phải là chuyện vẻ vang gì.

- Tôi chỉ thấy Đào Chử Hồng thật xui xẻo, chuyện này ầm ĩ ở Dung Thành, làm cả chuyện làm ăn cũng gặp vấn đề, nghe nói anh họ hắn vì chuyện này

từ Bắc Kinh chạy về, cho hắn một cái tát, Đào Chử Hồng cũng không phải dễ dàng gì ...

- Anh nói với tôi chuyện này cũng vô ích, đó là chuyện gia đình họ, còn tôi chẳng có thiện cảm gì với Đào Chử Hồng hết.
Tô Xán thẳng thắn nói, tránh tên này có ý hòa giải, y và Đào Chử Hồng không phải là mâu thuẫn sống còn, nhưng tuyệt đối không có chút khả năng hòa hoãn nào:

Nhâm Vĩ Danh thấy Tô Xán không muốn nói sau hơn về chuyện này cũng thôi:
- Tôi chỉ nói cái nhìn cá nhân của mình thôi, không có ý gì.

Xong hết thủ tục, chuẩn bị rút, thấy Nhậm Vĩ Danh xách đồ lên, Tô Xán nghĩ một chút nói:
- Anh thấy Trình Thông Thông thế nào?

Nhậm Vĩ Danh ngẩn ra nhìn Tô Xán, hơi hiểu lầm ý y:
- Trong nhà an bài chúng tôi quen nhau, tiếp xúc thêm hẵng nói.

- Cô ấy tuy tính tình hơi khó chịu một chút, nhưng cô ấy hoàn toàn không có ác ý gì cả, là cô gái rất tốt, nếu anh chỉ có ý định chơi bời thì đừng gặp cô ấy nữa.
Tô Xán bổ xung:
- Đương nhiên, đó chỉ là một kiến nghị của tôi thôi.

Nhậm Vĩ Danh gật đầu, xách túi đồ lên, nhìn bóng hình Trình Thông Thông trong đám đông:
- Tôi hiểu rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 205: Ngã ngựa

Tô Xán về phòng 602, quả nhiên Lý Hàn, Tiêu Húc và Trương Tiểu Kiều đều đã tới đầy đủ, bên trong phòng thoang thoảng một mùi nước hoa xịt phòng thơm mát, không thể so được với thứ tinh dầu đắt tiền trong nhà Đường Vũ, song đủ xua đi cái mùi ẩm mốc mùa xuân, lại không quá khó chịu.

Tiêu Húc đẩy mắt kính nói:
- Lão đại luôn tới rất đúng lúc, mọi người vừa mới dọn dẹp vệ sinh phòng xong.

Lý Hàn cười ha hả:
- Lão Tam đùa đấy, cũng chẳng có gì nhiều, chỉ một loáng là đâu vào đấy mà.
Hắn là người chăm chỉ, không bao giờ ngại làm việc.

Trương Tiểu Kiều chỉ gật đầu, trông hắn không có thay đổi chút nào, ngàn năm một vẻ.

- Biết mọi người vất vả, đây là đền bù.
Tô Xán vừa giơ cái tùi lên, Lý Hàn đã xông tới cướp ngay lấy.

Dung Thành chẳng có thứ đặc sản gì đáng nói, mấy món ăn cay, nói ra áy náy, nếu bỏ gia vị cay đi thì chẳng khác món ăn nơi khác. Nếu nói tới hoa quả thì bình nguyên Dung Thành rất ít đất canh tác, cho nên vì nâng cao sản lượng rau quả hoa màu, dùng thuốc rút ngắn thời gian sinh trưởng, đa phần trông đẹp mắt nhưng ăn thì vô vị.

Đặc sản Tô Xán mang tới là nhờ Lưu Duệ, Tiết Dịch Dương đem từ Hạ Hải lên cho, đặc sản thành phố lớn không bao giờ so với đặc sản ở thành phố nhỏ.

Trong bốn người bọn họ thì nhà Lý Hàn ở nông thôn, chả ham hố gì đặc sản, hắn đơn thuần là háu ăn. Trương Tiểu Kiều thì rất hứng thú, rời giường lục lọi cùng Lý Hàn, mặc dù trong nhà ăn sung mặc sướng, nhưng loại công tử ca như hắn cá thịt quen rồi, thi thoảng thích món ăn lạ của địa phương nhỏ. Tiêu Húc tỏ ra thanh cao, nhưng đợi xem, lát nữa ăn không thua kém gì ai.

Giường đã được Lý Hàn chăm chỉ dọn xong, Tô Xán chỉ cần sắp xếp đồ đạc vào tủ rồi lấy chăn màn ra nữa là xong, đang dở tay thì Lâm Lạc Nhiên gọi điện tới:
- Nam nhân à, về trường chưa?

Tô Xán kẹp di động vào cổ:
- Vừa về tới nơi, còn đang xếp đồ.

- Cái thói đời gì thế này, chúng tôi đã đi học mấy ngày rồi mà cậu mới tới trường, vốn định cuối kỳ nghỉ về Dung Thành một chuyến, không may trong nhà lại có chuyện, thế là chẳng về được, sao, có thất vọng không, có nhớ tôi không?

Nha đầu điên nói chuyện càng ngày càng nguy hiểm, Tô Xán biết có ba tên bạn xấu đang giỏng tai lên nghe trộm, tuy không sợ đến tai Đường Vũ, nhưng mà ảnh hưởng tới danh tiếng, vội ra ngoài ban công, đóng cửa lại:
- Làm sao có thể không nhớ Lâm đại tiểu thư đáng yêu, thiện lương, tốt bụng ...

Tô Xán tuôn ra một tràng lời hay ý đẹp, ở đầu kia Lâm Lạc Nhiên chẳng thấy buồn nôn mà còn cười khanh khách:
- Được rồi, không đùa với cậu nữa, nói cho cậu một tin tức tốt đây, Đào Xương Bình nghi ngờ vi phạm kỷ luật nghiêm trọng, hiện đang bị tổ điều tra tỉnh xuống tìm hiểu, cậu chú ý một chút tin tức ở Dung Thành.

Tô Xán hoàn toàn không ngạc nhiên có kết quả thế này, từ hồi bị cậu cả mắng là y biết Vương Bạc lập kế hoạch dụ Đào Xương Bình vào tròng từ rất lâu rồi, đây không phải sức mạnh của hai nhà Vương Lâm, mà là Đào Xương Bình không phải là đối thủ chính trị của một Vương Bạc ngày càng lợi hại thôi.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, chỉ hai ngày sau Tô Xán đã được tin Đào Xương Bình bị tổ điều tra bắt từ trong nhà, đồng thời trong thông báo công khai nói Đào Xương Bình lợi ụng chức vụ thu lợi bất chính, nhận khoản hối lộ lớn, bao gồm cả tiền mặt và hiện vật, sinh hoạt xa đọa, giao cho cơ quan tư pháp xử lý.

Tập đoàn Nam Ninh ở Giang tô là xí nghiệp gia tộc rất có thực lực ở Giang Tô, trong đó tất nhiên có người hai đời Đào gia phân tán ở các lĩnh vực bảo hộ, hiện giờ tuy Đào Tiềm nắm 35% cổ phần, còn thành viên gia tộc năm 55% cổ phần, đều là minh tinh trong thương giới khu tam giác Trường Giang.

Đào Xương Bình được coi là nhân vật đại biểu trong tây phái gia tộc, tùy quan điểm hai phái đông tây trong gia tộc có chia rẽ, nhưng dù người thương giới hay quan trường, đều dựa vào nguồn lực gia tộc để phát triển bản thân.

Bây giờ Đào Xương Bình ngã ngựa, có thể nói một cột trụ của tây phái đã mất, Đào gia mất đi một cánh tay bảo hộ, gia tộc không nổ tung mới lạ.

Trong con mắt người không đủ tầm cao hiểu hết chuyện, tất cả là bắt nguồn từ Đào Chử Hồng đập xe Tằng Toàn Minh, sau đó Tô Xán ra mặt đập xe trả thù, từ đó một loạt sự kiện xảy ra, như kế hoạch tây tiến gặp trở ngại, Đào Xương Bình ngã ngựa, thì Tô Xán là nhân vật mấu chốt. Vì thế nghe Lâm Lạc Nhiên nói lớp trẻ của Đào gia nhắc rất nhiều tới mình, Tô Xán không lạ, dù sao y sớm thành kẻ thù của Đào Chử Hồng rồi, hắn muốn làm gì tất nhiên phải dùng thế lực gia tộc, nên bất kỳ kẻ nào ở Đào gia cũng như nhau

cả thôi, quan trọng là không muốn bị người khác dẫm đạp, chỉ có cách vươn lên, tự cường mới là thứ bảo vệ bản thân tốt nhất.

……

Lâm Lạc Nhiên từ phòng học tường trắng ngói đỏ đi xuống, hôm nay cô học viết văn tiếng Anh cao cấp do giáo sư Trương giảng dạy, đi cùng là mấy người bạn, trò chuyện sôi nổi.

Mặc dù đại học ngoại ngữ Thượng Hải được công nhận là mỹ nữ như mây, nhưng chẳng qua vì trong trường có nhiều nữ sinh, tỉ lệ nam nữ mất cân đối, đi tới đâu cũng có thể gặp nhiều nữ sinh, trong đó tất nhiên sẽ có những cô gái xinh đẹp, vì thế mà thanh danh hiển hách, lưu truyền khắp các trường học, tới đầu đường cuối phố.

- Văn học nước Anh đúng là khó hơn văn học Mỹ, riêng mấy tác phẩm văn học Ireland mà thầy Trương bố trí đọc trong kỳ nghỉ thôi mà đã đau cả đầu. Mà kỳ này thi không có giới hạn, nếu không đọc hết toàn bộ sách thì cứ đợi học lại cho xong, đúng là bi kịch. Thật hâm mộ Lạc Nhiên, nghe nói cậu biết 7 thứ tiếng, đọc tiếng Anh cũng như tiếng mẹ đẻ vậy, không thẹn là xuất thân con quan chức ngoại giao.
Một cô gái tên An Uyển vò đầu bứt tóc nói, đó là bạn cùng phòng với Lâm Lạc Nhiên ở ĐH Ngoại ngữ.

Lâm Lạc Nhiên phì cười, xua tay:
- Nếu như tính mình có thể nói câu " xin hỏi nhà vệ sinh ở đâu" bằng 7 thứ tiếng, thì đúng, mình biết 7 thứ tiếng đấy.

Mấy cô gái bật cười, Lâm Lạc Nhiên trong thời gian ngắn trở thành một trong những cô gái nổi bật nhất trường không thể không nhắc tới khả năng ứng xử khéo léo, cùng với cá tính cường thế của cô.

- Chỉ có viết văn tiếng Anh đã coi là bi kịch, vậy bọn mình chuyên khoa tiếng Nhật thì làm sao đây? Lúc mới đầu thì lớp mình chật kín, kết quả cuối

kỳ có trên 25 người bỏ rồi, một học tỷ năm thứ ba nói, tới năm thứ ba còn 1/2 là giỏi lắm, giờ mình hiểu ngay từ đầu thầy giáo nói phải kiên trì không ngừng là sao, tiếp tục gặm vậy, ai bảo mình muốn sang Nhật chứ. Lạc Nhiên, bạn học ngoại ngữ phụ là tiếng Đức, chẳng lẽ định sang Châu Âu à?

An Uyển tất nhiên biết nhiều tin tức hơn người khác, cười hì hì trêu:
- Hi hi vậy vị kia của Lâm đại tiểu thư ở ĐH Thượng Hải không phải cũng học tiếng Đức chứ?

Lâm Lạc Nhiên trừng mắt:
- Nếu các cậu còn nói linh tinh, hôm nay tìm người khác trả tiền trà sữa đi.
Mấy cô gái đang nói chuyện thì thấy đầu kia có một chiếc Accord đỗ lại, là một trong số chiếc xe sinh viên đăng ký dùng trong trường.

Người trên xe là Thi Duệ Cương của khoa tiếng Tây Ban Nha, người Triều Tiên, cha có xí nghiệp ở Hàn, đội trưởng đội bóng rổ khoa.

Lâm Lạc Nhiên quen hắn ở sân bóng rổ, nhưng không phải là chàng đội trưởng đội bóng rổ đẹp trai hút hồn cô tiểu thư xinh đẹp, mà là cô gái dẫn một đám nữ lưu manh tranh sân, hai bên thi đấu. Thi Duệ Cương là một trong số ít người có thể cướp bóng trong tay Lâm Lạc Nhiên, coi như "anh hùng trọng anh hùng" đi, học kỳ trước cũng có vài lần đấu với nhau, hoàn toàn chỉ coi là bạn chơi bóng, ai ngờ anh chàng này dùng đủ thủ đoạn đeo bám, hôm nay lại mò tới rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 206: Đào tử

Thi Duệ Cương từ xe đi xuống, tươi cười vẫy tay với đám nữ sinh, rồi quay sang nhìn Lâm Lạc Nhiên:
- Tôi mời các bạn cùng ăn cơm nhé.

An Uyển trêu:
- Thôi đi ạ, bằng cái xe của anh, có chở được hết không?

Thi Duệ Cương với Lâm Lạc Nhiên có thể nói là tiếng sét ái tình, thực ra hắn thấy Lâm Lạc Nhiên từ trước sự kiện ở sân bóng rổ, bất kể tướng mạo, cá tính, đều phù hợp với hình tượng cô gái hoàn mỹ trong lòng hắn. Chuyện ở sân bóng rổ, thật ra hắn có thể nhường, một đám nam sinh lại đi tranh chấp với mấy nữ sinh làm gì, nhưng vì để Lâm Lạc Nhiên có ấn tượng sâu sắc, nên mới đánh cược, thể hiện 120% năng lực bản thân.

Kết quả chẳng tạo ra được chút ấn tượng nào, sau trận đấu tuy trao đổi phương thức liên hệ, nhưng Lâm Lạc Nhiên chẳng bao giờ gọi lại, rủ đi chơi cũng bị từ chối, nếu không có mấy lần "tình cờ" gặp ở sân bóng thì chắc chẳng gặp được cô gái này. Nhưng hắn qua thời thiếu niên thuần tình rồi, biết theo đuổi nữ nhân phải kiên nhẫn chịu đựng, vào tay rồi còn chẳng phải thành cá thịt trên thớt.

Thi Duệ Cương nhanh chóng nghĩ ra giải pháp, nói:
- Vậy tôi đỗ xe ở đây, chúng ta cùng đi ăn.

Lâm Lạc Nhiên không bao giờ nhận lời đi ăn với hắn, cho nên hắn thường xuyên bị đám bạn trêu chọc vì vất vả chờ đợi ở nhà ăn, vì thế đành phải mời cả nhóm thế này.

Mắt đảo qua một vòng, Lâm Lạc Nhiên cũng có cách ứng phó:

- Nếu như anh muốn mời bọn họ, vậy vừa vặn mọi người đang muốn uống trà sữa đấy.

Thi Duệ Cương mau mắn nói:
- Được, dù sao tôi lái xe đi lấy cũng nhanh, mọi người uống gì ...

Chiếc Arcord đi xa, Lâm Lạc Nhiên vỗ vai An Uyển:
- Hết nợ nhé, có người chủ động mời khách, mình được giải thoát rồi, bái bai.

Mấy cô gái phì cười, thầm thương cho anh chàng tội nghiệp chạy một chuyến uổng công rồi, ai chả biết bọn họ được hưởng sái Lâm Lạc Nhiên, An Uyển thở dài:
- Không biết bao nhiêu người thầm yêu anh ta, cho dù thanh danh phong lưu của anh ta không tốt lắm, nhưng người sẵn sàng nhào vào lòng không ít, xui xẻo thế nào lại thích Lạc Nhiên của chúng ta.

Lâm Lạc Nhiên chớp chớp mắt:
- Cậu có biết vì sao trong bộ phim tự nhiên Châu Phi, sư tử cơ bản suốt ngày nằm ngáp hoặc là đi lững thững, rất ít thấy khi nó thể hiện mặt hung mãnh của mình không. Có biết thú săn mồi mạnh mẽ nhất đó lại được gọi là động vật lười nhất không? Vì sư tử thấy con mồi là nó luôn dốc toàn bộ sức lực ra tấn công trong tích tắc, con mồi càng béo càng khơi lên dục vọng săn mồi của nó, thế đấy, có kẻ bị khơi lên dục vọng rồi, nhưng mình không phải là con mồi.

An Uyển lè lưỡi:
- Sao đạo lý cả cậu tanh máu như thế? Vậy cậu không phải là con mồi, tức là thú săn rồi, thế ai là mục tiêu của cậu? Chẳng lẽ thực sự là anh chàng ở ĐH Thượng Hải.

Lâm Lạc Nhiên chỉ cười, không tranh luận với An Uyển, điện thoại trong túi sách reo vang, lấy ra xem số, Lâm Lạc Nhiên ôm sách đi lên cây cầu

nhỏ, tới cái hồ bao phủ bởi hàng cây um tùm.

- Tin tức mới này, Đào Tử về Thượng Hải rồi.
Giọng Vương Uy Uy phía kia điện thoại truyền tới:

- Đào Chử Hồng mang cả anh họ hắn ra rồi à? Hắn định làm gì?
Lâm Lạc Nhiên ngồi lên thành cầu, tay cầm di động, đôi mày đậm nhíu lại, Đào Chử Hồng là tên hoàn khố, hung hăng nhưng không đáng ngại, có điều Đào Tử là nhân vật xuất chúng nhất của Đào gia, được đông phái bồi dưỡng thành cột trụ tương lai ở đẳng cấp khác hắn.

Đào Tử tốt nghiệp Đh Thanh Hoa, bằng thạc sĩ, khi có chủ trương dẫn tiền nhân tài chuyên nghiệp xuống địa phương, hắn được trong nhà cho đi rèn luyện một năm, làm trợ lý cục quy hoạch.

Hết một năm, được chính phủ đương địa giữ lại tiếp tục công tác hai năm, ba năm sau Đào Chử là phó chủ nhiệm cục quy hoạch.

Công vụ viên bình thường từ cấp khoa lên được cấp phó xử phải tốn 12 năm, còn Đào Tử nhờ vào điều kiện ưu đãi, chỉ ba năm đã hoàn thành bước nhảy vọt này, có thể nhìn ra Đào gia bỏ công sức lên hắn lớn thế nào, đương nhiên do Đào Tử năng lực đủ để gia tộc dốc sức bồi dưỡng.

Sau khi làm hết ba năm, Đào Tử được điều tới cục quản lý quy hoạch Thượng Hải làm trưởng phòng quy hoạch, trợ lý cục trưởng, (điều lệ bổ nhiệm lựa chọn cán bộ lãnh đạo đảng chính phủ), tới cấp huyện phải có 5 năm tuổi nghề, trong đó 2 năm công tác cơ sở, có điều "cán bộ trẻ đặc biệt ưu tú, hoặc nhu cầu công tác đặc thù, có thể phá cách đề bạt". Đào Tử chưa tới ba mươi đã tới vị trí này, có thể nói bản thân là không đơn giản.

So ra thì Đào Chử Hồng là tên hoàn khố chỉ biết dựa vào gia tộc, có chút khôn vặt, không đáng kể.

Trong đám hậu bối cùng bối phận với Vương Uy Uy, Lâm Lạc Nhiên ở hai nhà Vương Lâm, chỉ có một người họ của Vương Uy Uy có thể so sánh với Đào Tử.

Lâm Lạc Nhiên ngẫm nghĩ nói:
- Đảo Tử khác với Đào Chử Hồng, anh ta sẽ không tham dự vào việc này đâu.

- Anh cũng biết thế, nhưng mà đề phòng trước vẫn hơn, dù sao đây không phải là Dung Thành hay Bắc Kinh, Thượng Hải nằm trong vùng thế lực của Đào gia. Anh chỉ biết Trương Hiền bảo Đào Tử và Đào Chử Hồng cùng nhau về Thượng Hải, còn mục đích không rõ, em chú ý tới Tô Xán chút là được, phòng khi chúng làm gì bất ngờ chúng ta lại trở tay không kịp.

Lâm Lạc Nhiên thở hắt ra một hơi:
- Em còn lo Tô Xán hơn, cậu ta chẳng sợ trời chẳng sợ đất, nếu Đào Chử Hồng xúi Đào Tử đối phó với Tô Xán, chỉ cần khiêu khích một chút là Tô Xán phản ứng ngay, thật là phiền, cậu ta không hề biết bao nhiêu người đang đợi trò hay đâu … Được, nếu cần em đành đi gặp mấy thân thích mà em khuốn gặp mặt vậy.

…….

Ngày công bố thành tích cuối kỳ trước của ĐH Thượng Hải là một ngày thống khổ, bảng thông báo dán danh sách dựa theo thành tích, từ thứ 1 đến thứ bét.

Thi vào được trường này thì ai cũng có sự kiêu hãnh, nhưng Đh Thượng Hải cường địch như mây, ai ai cũng là cao thủ giáo dục ứng thi, càng tự tôn, bị người khác vượt qua càng dễ thành tự ti.

Cho nên đây là cái ngày làm nhiều giáo viên khó tính nhất trước đó cũng không nỡ nhìn.

100 vị trí đầu trên bảng, cơ bản đại biểu cho loại địa vị cao vời, đạp lên đầu vô số người khác, là tinh anh trong tinh anh, cái cảm giác bước lên đỉnh Thái Sơn, nhìn thấy núi khác nhỏ, há chẳng phải là một loại khoái cảm.

Mỗi khoa có một bảng thành tích riêng, tuy nói đây là cách thức giúp kích thích tinh thần học tập, nhưng cũng là một loại tàn nhẫn hiện thực, nói cho cùng khoái cảm của số ít luôn kiến lập trên đau khổ của đại chúng.

Cái bảng thông báo lại luôn ở chỗ bắt mắt nhất, sinh viên mỗi ngày ra vào đều nhìn thấy, thế nên phải nói ĐH Thượng Hải thành công rồi, nghe nói chứng sợ hãi mỗi năm lại có xu thế tăng lên.

Cho dù Tô Xán đã rất nỗ lực, học kỳ trước vẫn bị trượt một môn, vừa mới khai trường đã vội vội vàng vàng chuẩn bị học bù. Thành tích của Tiêu Húc là khá nhất, được liệt kê ở trang thứ 4 tức là top 200, còn Trương Tiểu Kiều và Lý Hàn tụt lại tít phía sau.

Lý Hàn thành tích học tập có thể cói là quy củ, xếp thứ 407 trên hơn 800 sinh viên khoa, nếu toàn bộ số sinh viên năm thứ nhất là chừng 3.000 thì hắn cũng lọt vào top 1.500, có thể nói nhìn lên trên biển người mênh mông, trong suống dưới cũng là mênh mông biển người.

Trương Tiểu Kiều thì chẳng cần phải xem thành tích làm gì, thường đi qua bảng thông báo chẳng buồn nhìn lấy một cái, vì về nhà được người cha thân là chư hầu một phương trong trường dùng công phu sư tử hống quát tháo hắn.
Vì Trương Tiểu Kiều thuộc trường phái, không bao giờ tốn công làm chuyện dư thừa, hắn chỉ cần qua là được, không cần điểm cao, phải biết rằng nhiều môn học có "chi tiêu trượt", muốt qua ải không chỉ có thành tích đủ tốt, còn phải đánh giá chính xác học lực chung, tốn công hơn cả vùi đầu học để cố gắng đạt điểm cao, vì thế Tô Xán đánh giá Trương Tiểu Kiều thành tích vừa đủ không phải học lại môn nào còn khó hơn cả Tiêu Húc,

nhưng thành tích đó không làm cha hắn được nở mày nở mặt, lắm lúc Tô Xán nghĩ, Trương Tiểu Kiều đang cố tình chọc tức cha mình.

Sự thực thế nào thì chỉ có hắn mới biết.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 207: Trượt rồi

T

op 4, Đường Vũ, cậu là yêu quái.

Đồng Đồng hét lên cực kỳ khoa trương, thu hút ánh mắt mọi người nhìn tới, vì xung quanh toàn là sinh viên năm thứ nhất, cho nên không cần phải thắc mắc Đường Vũ là ai, sau khi nhìn bảng điểm xác nhận lại, mọi ánh mắt đều trở thành ngưỡng mộ.

Đường Vũ không tỏ ra khiêm tốn, mỉm cười thản nhiên đón nhận mấy cô bạn xung quanh than phục.

Đúng là cô gái sinh ra để đả kích người khác, xinh đẹp, thông minh, đàn hay, nghe nói còn gia cảnh không hề tầm thường … nếu miễn cưỡng nói tới khuyết điểm thì là tên bạn trai mặt nhơn nhơn bên cạnh.

Tô Xán cũng đã nhìn thấy cái tên Đường Vũ đứng thứ 4 trong top 10 toàn khoa, khác với cái top 100 của Tô Xán, Đường Vũ cho dù trong 3000 sinh viên năm thứ nhất, cũng chắn chắn đứng ở top 10. Những người đứng trên Đường Vũ không nhất định là xuất sắc hơn cô, vì giống cao thủ tiểu thuyết võ hiệp giao phong, thực lực chỉ là một phương diện giành phần thắng, còn có chênh lệch vận may, kỹ xảo, mức độ thuần thúc v..v..v...

Đường Vũ chắc chắn đã dốc hết sức làm bài, cô luôn làm hết mình, nhưng Đường Vũ lại không phải theo đuổi điểm số tuyệt đối.

Nhưng bất kể thế nào, có thể xếp top 10 toàn trường là nằm trong danh sách yêu nghiệt, biến thái, quái vật rồi. Gần như có thể đem so với cường nhân vừa đi học vừa mở công ty, những người như bọn họ cùng một loại, đều sẽ có tương lai huy hoàng.

Nhìn thành tích thời cao trung không nhìn ra được tương lai phát triển, nhưng đại học là nửa xã hội thật rồi, gần như có thể thấy được trạng thái nhân sinh ba bốn năm sau. Đương nhiên trừ mấy kẻ vào đại học dát vàng lý lịch như Vương Uy Uy không tính.

Nhìn Đường Vũ được người xung quanh ca ngợi tán dương, Tô Xán phơi phơi hới vì hư vinh, đoán xem ai là người đưa cô gái như nữ thần đó lên giường?

- Có cần em ôn tập cho không?

Đang đắc ý, nghe câu này của Đường Vũ, Tô Xán suýt vấp ngã, y bị ngã ngựa ở mông xác suất thống kê, làm thành tích chỉnh thể của Tô Xán hạ xuống.

Đề nghị của Đường Vũ cực kỳ có sức hấp dẫn, cũng để đám nam nữ đang xem danh sách quay đầu lại nhìn hai người, một số nam sinh nhìn Đường Vũ không hề che dấu ý nghĩ tà ác thể hiện hẳn ra vẻ mặt thô bỉ.

Bao nhiêu người nhìn vào như thế, Tô Xán chỉ muốn tìm cái lỗ nẻ nào mà trốn, đặc biệt cái tên Lý Hàn kia cười trộm không thôi, đường đường là đáng nam nhi đội trời đạp đất vậy mà thi không qua nổi phải để vợ dạy cho, cái mặt phải dấu vào đâu?

Không phải là Đường Vũ không biết giữ thể diện cho Tô Xán, ngược lại Tô Xán luôn lợi dụng đám đông bắt Đường Vũ làm theo ý mình, có điều ở chuyện này trong quan niệm của Đường Vũ thì nó lại là quá hiển nhiên, không có gì mà mất mặt.

- Ôn tập cũng được có điều phòng tự học sư nhiều miếu nhỏ, chúng ta không tới góp vui nữa, khi ấy tới nhà em ôn tập đi.
Tô Xán ghé vào tai Đường Vũ, dùng giọng chỉ hai người mới nghe được nói, đây là hành vi tuyên bố chủ quyền với đám khốn kiếp xung quanh.

Hiện giờ nhà Đường Vũ trong đầu Tô Xán là hồi ức ướt át, là nơi đại biểu cho ma lực khiến nhắc tới làm tim cả hai tăng nhịp.

Khuôn mặt thanh lệ của Đường Vũ thoắt cái đỏ rực, đôi mắt kiêu ngạo trong veo trừng lên với Tô Xán:
- Em phải lên lớp đây.
Rồi kéo mấy cô bạn đang trêu ghẹo đi về phòng học, chỉ để lại bóng hình tha thướt.

.....

- Tôi không muốn làm khó các em, nhưng tôi không phải dễ dàng qua loa được, có lẽ các em thông qua con đường nào đó nghe được phải làm tốt quan hệ với giáo viên, phải tặng quà gì mới đảm bảo không bị trượt, nhưng ở chỗ tôi chuyện này không thông, tôi cũng không làm người tốt. Bây giờ chúng ta nói rõ hơn nguyên nhân các em bị trượt.
Trong phòng học, Lý Xương Long giữ toàn bộ sinh viên có vấn đề kỳ thi vừa rồi lại:

Phòng học rất lớn, bên trong không chỉ có Tô Dĩ Nhất, còn có giáo viên chỉ đạo các lớp khác, viện trưởng Lục Minh xuyên và mấy trợ lý đặt từng chồng tư liệu lớn xuống, Lục Minh Xuyên đang nhỏ giọng nói chuyện với thư ký, dặn dò việc gì đó.

- Tô Xán, cậu nói trước đi, nguyên nhân cậu thi trượt là do đâu?
Lý Xương Long cố ý lớn tiếng hơn, khiến mấy trợ lý và giảng viên quay sang, Tô Dĩ Nhất cũng nhíu mày, chú ý tới cả viện trưởng Lục Xuyên Minh cũng đưa mắt nhìn Tô Xán.

Lục Xuyên Minh không lạ gì Tô Xán, bởi vì sự kiện liên quan tới Feec.

Feec là câu lạc bộ có lịch sử lâu năm, cho nên thành viên của nó không phải chỉ mỗi sinh viên, tiền thân của nó là hội ái hữu Đh Thượng Hải từ thập niên 50, thành viên của nó từ quan viên đảng chính phủ, tài chính ngân

hàng, xí nghiệp truyền thông. Vì thế trong khu vực Đh Thượng Hải cơ bản không có bất kỳ tin xấu nào, ai dám đắc tội với một tập đoàn như thế.

Bao năm phát triển, Feec thành một hệ thống phức tạp, cũng là một mắt xích quan hệ xã hội trọng yếu của trường học, thậm chí hiệu trưởng đôi khi còn phải dùng tới mối quan hệ của Feec để xử lý một số việc.

Khi đó Feec liên hợp tổ chức một buổi tụ hổi phát sinh chuyện như vậy, có báo cáo chi tiết đưa lên cao tầng trường học.

Chuyện này khi đó gây xôn xao lớn cả giới sinh viên lần nhà trường, Tô Dĩ Nhất cũng phải gọi Tô Xán tới nói chuyện, có điều ông ta đã áp xuống rất nhiều thứ, gánh cho Tô Xán tuyệt đại bộ phận áp lực, không muốn Tô Xán bị dọa sợ.

Bây giờ Lý Xương Long nhắc tới cái tên Tô Xán, hiện trường liền trở nên có chút quỷ dị, nhiều người nhìn trộm y, nhìn phản ứng của Lục Xuyên Minh.

Tô Xán thầm nghĩ, còn cái cái nguyên nhân chó gì nữa, tất nhiên là do mình không tập trung học, bỏ buổi nhiều, ôn tập không bù nổi kiến thức thiếu hụt chứ làm sao, nhưng bây giờ y không thể không thêm nhân tố Lý Xương Long ngứa mắt với mình.

Thằng cha này cũng xấu bụng quá đi, chỉ vì mình bỏ buổi giữa chừng, nói lại vài câu mà giở cái trò này ra à?

Thích làm khó nhau? Tô Xán chẳng sợ:
- Thưa thầy, em không xem bài thì, tất nhiên không tìm ra được nguyên nhân, có điều em nghĩ trong này không thiếu nguyên nhân học kỳ trước em chống đối thầy?

Lý Xương Long giọng nói lớn, Tô Xán nói cũng chẳng nhỏ gì, hình tượng của một thanh niên ương ngạnh thiếu suy nghĩ hiện lên trong đầu người

nghe, không ít người mím môi cười.

Bị Tô Xán thẳng thừng vạch mặt, Lý Xương Long ngớ ra, song cũng trấn định nhanh, phản ứng mau lẹ:
- Đương nhiên là có liên quan nhất định tới sự kiện này, có điều không phải vì cậu chống đối tôi, nên tôi trù dập cậu, mà là vì cậu trốn học, thử hỏi một người giữa buổi học bỏ đi, làm sao tôi có thể cho hợp cách?

Tô Xán gật gù:
- Thầy Lý, vậy em tổng kết ra nguyên nhân rồi, rất rõ ràng, em bỏ tiết giữa chừng, để lỡ một số kiến thức tinh túy thầy giảng, điểm chuyên cần không hợp cách, nên bị đánh trượt cũng là bình thường.

Vốn chuẩn bị ứng phó với lời phản kích tiếp theo của Tô Xán, trong ấn tượng của Lý Xương Long, Tô Xán là đứa ngỗ ngược không chịu thua ai, không ngờ y lại thản nhiên thừa nhận.

Vì thế nghe vào tai Lý Xương Long, nó giống như lời mỉa mai châm chọc:
- Tô Xán, cậu là tên công tử nhà giàu chứ gì?

- Cái gì?
Tô Xán không hiểu ý hắn, đích thực chưa ai bảo y như vậy.

- Cậu vất vả vào trường này là vì cái gì? Nhà cậu chắc chắn là giàu có lắm chứ gì, cha mẹ cậu để lại cho gia nghiệp mấy chục năm không lo cái ăn cái mặc, cậu không cần đi làm vẫn có nhà có xe đúng không?

- Không, cha mẹ em không chiều con tới mức đó.
Tô Xán bình tĩnh đáp:

Lúc này cả phòng yên tĩnh, cho dù giáo viên có giao lưu cũng hạ thấp giọng thì thầm, sinh viên thì hưng phấn, phải biết rằng số này toàn là người chứng kiến vụ va chạm lần trước giữa Tô Xán và Lý Xương Long, đều ngả về phía

Tô Xán, huống hồ bọn họ cùng trượt, càng có lý do đoàn kết chống kẻ thù chung.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 208: Khác người

T

ôi nghe nói cậu tham gia các hoạt động ngoại khóa không ít, cái gì mà biện luận, tổ chức tiệc tùng, tham gia clb, tôi cho rằng hiện giờ tinh lực chủ yếu của cậu đặt vào phương diện này phải không? Có nơi cậu không nên đi, có việc cậu không nên xen vào, bỏ qua học tập, không phải bỏ gốc tìm ngọn là cái gì?

Lý Xương Long nói những lời này cũng có ám chỉ Tô Xán tham gia bữa tiệc Feec, kỳ thực chẳng phải ai cũng có thiện cảm với mấy clb tinh anh này, nguyên nhân vô vàn, không ai thích một quyền lực ngầm tồn tại như vậy, cũng xuất phát từ tâm lý thù ghét người giàu ..v..v..v... Lý Xương Long là người tương đối nghiêm khắc, nên ghét mấy câu lạc bộ kiểu này, ngứa mắt với Tô Xán là bắt nguồn từ việc hắn thầm yêu Đường Vũ, nhưng trước khi có mồi lửa Tô Xán bỏ tiết giữa chừng, hắn cũng chưa bao giờ làm khó Tô Xán.

Hiện giờ Lý Xương Long làm giáo viên, trợ lý nghiên cứu, là một trong tứ đại tài tử khu nam, trong mắt sinh viên vẻ vang lắm, thực chất địa vị trong trường không có gì, mỗi năm thông qua quan hệ thân thích nhờ lãnh đạo trường chiếu cố mới vất vả có được địa vị này.

Mục tiêu của Lý Xương Long là năm năm nữa tiến thêm một bước ở phương diện hành chính trường, kiếm lấy tí chức vị, số giáo viên trẻ trong trường giống hắn quá nhiều, không hề phong quang bên ngoài thấy, vừa khổ vừa mệt, học thuật bị chèn ép, quyền lợi bị quản chế.

Bởi vậy những thành phần ỷ nhà giàu có sống nhởn nhơ như Tô Xán rõ ràng cực kỳ đáng ghét.

- Tôi thừa nhận lý tưởng lần trước cậu nói là chính xác, ai cũng hi vọng mỗi người học tập là vì có được tri thức, để phong phú bản thân mà không phải vì tài phú và quyền lực, nhưng đó chỉ là chủ nghĩa lý tưởng thôi, cậu phải hiện thực một chút. Cuộc sống bây giờ cạnh tranh mạnh mẽ như thế, kiếm công việc không rõ ràng, không dựa vào cha mẹ, chẳng lẽ cậu không muốn có công việc tốt? Cậu học tập những thứ này, chẳng lẽ không phải vì thực hiện giá trị bản thân, không có tài phú và quyền lực, làm sao chứng tỏ mình?
Lý Xương Long uống một ngụm trà, lần trước tranh luận tuy không nói là thua, nhưng sự thực là không áp chế được Tô Xán, hắn luôn canh cánh trong lòng:
- Tôi không hoàn toàn phủ định cậu, lúc đó cậu nói "Giáo dục hàng đầu không phải là để sản xuất ra được bao nhiêu sinh viên, không phải đo đạc trường học lớn thế nào, môi trường học tập xa hoa ra sao, mà là buổi tối cuối tuần, nhìn phòng tự học có sáng đèn rực rỡ không, mỗi cá nhân có học vì tri thức, vì phong phú bản thân", tôi tán đồng điều này, cũng hi vọng cậu chăm chỉ học tập.

Gậy ông đập lưng ông, Lý Xương Long tin lần này mình nắm lý, thằng nhóc kia sẽ phải cúi đầu.

- Ồ, thì ra người nói câu đó là Tô Xán?
Một giọng nói hơi khàn của người hút thuốc lá lâu năm vang lên.

Mọi người nhìn về phía Lục Xuyên Minh, câu nói của Tô Xán một thời gây tranh cãi trên forum trường, trước đó không lâu hiệu trưởng Trương Tiểu Ất còn tuyên bố xây tòa nhà tính tổng hợp làm kiến trúc tiêu chí của trường học ở Thượng Hải, thậm chí mở rộng khu vực trường học lên 1000 mẫu, hiện đại hóa phòng học, mua sắm trang thiết bị, kết quả xuất hiện câu nói kia, không phải nhắm vào phương châm chấp chính của trường thì là cái gì?

- Nói thú vị lắm, không xây dựng phòng học, cũng lấy đâu ra “phòng tự học có sáng đèn rực rỡ”? Không có trang thiết bị nghiên cứu tối tân, chẳng lẽ

chỉ vùi đầu vào giấy tờ không thôi sao? Trường ta có phải đại học hàng đầu không thì không tới lượt cậu đánh giá, cũng không phải chúng ta có thể đánh giá.

Tô Dĩ Nhất nghiêm giọng nói:
- Tô Xán, em là một sinh viên, như lời viện trưởng Lục đã nói, đây không phải chuyện em có thể đánh giá, đừng có nói bừa.
Có ý chỉ rõ thân phận của Lục Xuyên Minh cho Tô Xán biết.

Nhưng Tô Xán không phải sinh viên bình thường, bất kỳ vấn đề nào liên quan tới tư tưởng giáo dục là y không lùi bước,:
- Viện trưởng Lục, em không phủ nhận điều kiện cơ sở vật chất, mà nói mục đích của nó, ý em chỉ nói ra một vấn đề tâm thái, nhiều trường học đua nhau xây dựng đơn thuần giống con gà tức nhau tiếng gáy, tựa hồ không như thế thì không thể hiện được thực lực của trường. Đương nhiên đó là vấn đề thế diện, có điều trường học chú ý thể diện của mình, sao không nghĩ tới thể diện của sinh viên.

- Cũng giống như chuyện công khai thành tích thi cử ở bảng thông bao, đại đa số không thích khuyết điểm của mình phơi bày trước mặt người khác, cái này không khác gì dán xếp hạng thành tích dạy học của giáo viên. Viện trưởng Lục, tỉ lệ điểm cao trong môn triết học của thầy là bao nhiêu, thầy Lý, bao nhiêu người không hợp cách môn xác suất thống kê của thầy?

Lý Xương Long hơi run, thằng nhóc đuối lý lại bẻ hướng rồi, lại còn kéo vào chuyện này.

- Làm thế chẳng phải khiến mọi người gặp nhau đều xấu hổ sao? Em thừa nhận công bố thành tích có tác dụng kích thích đua tranh, nhưng chỉ cần công bố những người điểm cao thuộc top 100 có thể thực hiện tác dụng này, còn công bố toàn bộ thành tích, rất làm tổn thương tự tôn của người khác, giống như em hôm nay, tuyệt đối không muốn đứng trước mặt bao người tự tìm nguyên nhân tự phê bình mình.

Cũng không phải là người đầu tiên chỉ trích vấn đề này, thi thoảng trên forum trường cũng có sinh viên lớn tiếng phản đối, sinh viên bàn luận với nhau không ít, nhưng nói thẳng trước mặt lãnh đạo trường thế này thì không hề có.

Tới khi Tô Xán rời đi, Lục Xuyên Minh cầm cốc trà của mình, thổi lá trà nổi bên trên nhấp vài ngụm, không khỏi lắc đầu, chú nhóc này đúng là khác người.

Sau khi công bố điểm không lâu thì Cup bóng đá sinh viên năm thứ nhất đã khai mạc, văn hóa thể thao của ĐH Thượng Hải không bằng Đh Đồng Tề bên cạnh, người ta có ba sân bóng riêng biệt, mỗi tuần đều có một hai trận đấu. Tinh thần thể thao không bằng, nhưng tinh thần cạnh tranh không kém, đặc biệt là liên quan tới cấp khoa, tuy không có đội cổ động nữ chuyên nghiệp, song nghiệp dư thì không thiếu.

Lớp số bốn của Tô Xán tuyển ra đội bóng 11 người, cơ bản là gom góp cho có, chính Tô Xán cũng phải lấy thân làm sĩ tốt, y chẳng hứng thú với phương diện này.

Tất cả là tại Vương Đông Kiến quá giỏi quấy động, không thỏa mãn với chức quyền tổ trưởng lầu KTX, tới thẳng hội sinh viên, làm chức phó trưởng ban thể thao, cổ động Tô Xán tổ chức đội bóng, tốt nhất lấy mình làm gương, còn giúp Tô Xán một lá thăm tốt, theo lời hắn đối thủ là quả hồng mồm, muốn bóp thề nào thì bóp, bóp nhũn ra cũng không sao.

Nhưng mà Tô Xán đoán chừng tới lớp nào hắn cũng nói câu này, coi như hưởng ứng hắn, hắn leo cao trong hội sinh viên thì mình cũng có lợi, còn chuyện đá bóng, miễn không thua quá bẽ mặt là được.

Có điều ở lớp bàn nghe tán ầm ĩ, không khí hừng hực, cảm tưởng ai ai cũng chú ý tới mấy cuộc so tài, nhưng thực tế chẳng được như vậy, hai lớp đấu

với nhau, chỉ có sinh viên hai lớp chú ý, khán đài thì rộng, mấy trăm người ngồi xem trông càng thưa thớt tới thảm thương, làm tinh thần càng kém.

Vớt vát duy nhất là đội ngũ trọng tài toàn bóng hồng, một mỹ nữ học tỷ của khoa văn học nước ngoài thuộc ban tuyên truyền hội sinh viên, còn có Trần Hảo sinh viên năm ba ban liên lạc đối ngoại, chính là người bán hoa cho Tô Xán.

Lớp Tô Xán thi đấu trận đầu tiên thì Trần Hảo là một trong số thành viên tổ trọng tài, nhìn thấy Tô Xán còn cười hì hì hỏi thăm Đường Vũ, khi đó Đường Vũ có tiết không tới, thực ra là Tô Xán cũng không khuyến khích Đường Vũ tới xem.

Thi đấu cấp lớp diễn ra không nóng không lạnh vài ngày, trận đầu thắng 3 -1, trận thứ 2 thắng 1 – 0, vậy là lớp Tô Xán lớ ngớ thế nào vào được vòng 1/8, dùng lời Lý Hàn mà nói là hoàn toàn là "chó ngáp phải ruồi."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 209: Lời mời

Đ

ội bóng lớp số 4 đặc điểm nổi bật nhất là 4 anh hào phòng 602 chia ra bốn vị trí, Lý Hàn làm tiền đạo, dựa vào thể hình thể lực vượt trội chuyên phá sức uy hiếp đối phương.
Trương Tiểu Kiều là tiền vệ trụ, chuyên chặn đường, cướp bóng, tùy thuộc tâm tình. Tô Xán là hộ công, nhiệm vụ cơ bản là hò hét chỉ huy, với cú sút cực uy lực, là mối đe dọa thường trực với ... khán giả.
Cuối cùng Tiêu Húc đảm nhận vị trí hậu vệ, nếu đối phương đột phá ba phòng tuyến phía trên, tới cửa này chỉ còn biết thắp hương khấn bái.

Thành phần còn lại cũng ngổn ngang lồi lõm không kém, kinh nghiệm chỉ là đã từng tham gia thi đấu, hoàn toàn không có gì mà nói, chiến thuật đơn giản, tập trung lực lượng chủ yếu lực lượng ở giữa sân đá bóng là phụ, phá bóng là chính, đẩy nguy hiểm ra xa khỏi khung thành càng nhanh càng tốt. Còn tổ chức tấn công? Truyền bóng cho Tô Xán và Lý Hàn mắm môi mắm lợi sút là được, tuy đá theo luật chính quy 11 vs 11, nhưng sân bóng nhỏ hơn sân tiêu chuẩn, những cú sút điên đảo của hai tên này trở nên rất nguy hiểm với đội bạn … kể cả trường hợp không đi vào khung thành.

Ấy thế mà dưới sự lãnh tài tình của lớp trưởng Tô Xán, bất ngờ tới tận vòng 1/8, khiến cho toàn lớp bắt đầu thực sự chú ý tin tức thi đấu bóng đá.

Tiến vào vòng 1/8, số người xem tăng vọt, không chỉ lớp nào biết lớp nấy nữa, các học trưởng học tỷ năm thứ hai thứ ba cũng được các mối quan hệ lôi tới cổ vũ,

Đối thủ trận 1/8 của lớp số 4 là lớp số mười hai, bắt đầu gặp phải thử thách thực sự rồi, vì lớp số 12 có mấy thành viên đội bóng cấp khoa, áp lực của lớp số 4 rất lớn.

Có điều tinh thần lớp số 4 lại cực cao, thông thường là thế, một cái đội vốn đánh giá "không có hi vọng" đột nhiên tạo ra kỳ tích, sẽ phấn chấn lòng người hơn, vì thế đội cổ vũ của lớp số 4 hoàn toàn áp đảo lớp số 12.

Lần này trên khán đài cổ vũ cho Tô Xán có Đường Vũ cùng ba cô bạn gái trong phòng, toàn là mỹ nữ cả, không khí càng thêm sôi động, trận đấu chưa bắt đầu đã có người đứng lên tổ chức tạo sóng, uy hiếp tinh thần đối phương.

- Tô Xán, cố lên!
Ở trên khán đài, Nguyễn Tư Âu tổ chức toàn bộ fan hâm mộ của Tô Xán tới, bọn họ còn chuẩn bị hai lá cờ nhỏ, vẫy cờ cổ vũ Tô Xán, hơn hai mươi cô gái nhiệt tình cổ vũ làm cả một góc khán đàn như bồng bềnh một đàm mây hồng.

Đường Vũ cũng vỗ tay khe khẽ.

“Toét” tiếng còi vang lên, đội Tô Xán phát bóng trước, Tô Xán truyền cho Lý Hàn, Lý Hàn truyền lại cho Trương Tiểu Kiều, đừng thấy hắn nhỏ con xinh xắn mà coi thường, Trương Tiểu Kiều là tên “biết tuốt”, Tô Xán cơ bản chỉ là cái loa của hắn thôi, kỹ thuật đá bóng khá tốt, tiếc là thể lực không đủ.

Mặc dù đội bọng lớp số 4 không có chút danh tiếng nào đối phương vẫn khá thận trọng, thấy Lý Hàn cao to lừng lững ra hiệu vẫy tay xin bóng liền có hai người lui lại cảm đường bóng cùng kèm người, nhưng Lý Hàn đột nhiên phát lực dựa vào ưu thế thể lực tốt độ thoát kèm người, chạy tới vị trí trống trải.

Trương Tiểu Kiều tung cú chuyền, bóng tới chân Tô Xán không có người kèm. Tô Xán cao 1m80, vóc dáng không to lớn như Lý Hàn mà cân đối, thân dưới được Lâm Lạc Nhiên tôi luyện nên vững vàng mạnh mẽ, khả

năng giữ thăng bằng tốt, nhanh chóng khống chế bóng hướng thẳng tới khung thành.

- Tô Xán, truyền đây, nhanh.
Lý Hàn thấy Tô Xán bị chặn đường, vội vẫy tay hét lớn.

Tô Xán dẫn bóng không tốt, truyền bóng đi, rồi lặng lẽ băng lên, người nhận bóng tiếp tục là Trương Tiểu Kiều, Lý Hàn cũng đã thoát người kèm đang ở vào vị trí thuận lợi.

- Sút đi.

Trương Tiểu Kiều đón bóng đi hai nhịp, sau đó trả cho Tô Xán, Tô Xán không chút do dự tung chân sút cực mạnh.

- Vàoo ..

Thủ môn đội bạn hoàn toàn bị Lý Hàn thu hút, hoàn toàn không kịp phản ứng, đứng như trời trồng nhìn bóng bay vào lưới, trận đầu mới diễn ra mấy phút đã là 1 – 0 nghiêng về lớp số 4.

Khán đài phía lớp số 4 nổ tung, một đám nữ sinh bắc tay làm loa hét đỏ cả mặt, Đường Vũ cũng nhảy cẫng lên.

Trình Thông Thông nhìn một lúc, ôm vai Đường Vũ chỉ:
- Xem kìa, bọn họ hận không thể nuốt cậu ta vào bụng, cẩn thận đấy Đường Vũ.

Đường Vũ mỉm cười:
- Không phải, tại bọn họ bị kìm nén quá thôi.

Quả thật sau sự kiện Giáng sinh, Tô Xán bị rất nhiều lời châm chọc chỉ trích, cái clb fan nho nhỏ của y do Nguyễn Tư Âu lập ra trên forum trường thi thoảng bị người ta ghé qua ném cho một câu mỉa mai bảo bọn họ đóng

chủ đề rồi, làm bọn họ tức điên, bị mắng nhiều, đoàn thể nhỏ này sinh chia rẽ, có người chỉ trích Tô Xán làm họ mất mặt, gần 50 người giờ chỉ còn 20, toàn là người kiên định nhất, qua thời gian ôn thi, rồi Tết không có hoạt động gì, bây giờ có cơ hội phát tiết, đương nhiên nhiệt tình gấp bội.

Chỉ tiếc chênh lệch mau chóng thể hiện ra, lớp số 12 bắt đầu áp đảo dồn ép, làm Tô Xán cũng phải lùi sâu về phòng ngự, một mình Lý Hàn lẻ loi tuy có vài cú sút nhưng không ăn thua, hết hiệp 1, tỷ số là 1 – 1.

Ngay đầu hiệp 2, lớp số 12 ghi thêm bàn thắng nữa, lớp số 4 vùng lên, trận đấu càng lúc càng diễn ra căng thẳng, gần giữa hiệp 2 thì có mấy người tới trước mặt Đường Vũ, ba nam một nữ, ăn mặc bình thường, nhưng mấy cao tầng hội sinh viên đều nhìn tới.

Đường Vũ biết bốn người này, cụ thể mà nói, trong đó có một người cô khá thân thiết, đó là Mạc Tuyết, phó chủ tịch hội sinh viên, đồng thời là thành viên của Feec, người tiến của Đường Vũ thành Feec.

Chỉ là Đường vũ cũng chỉ chào hỏi qua loa, sau đó chú tâm vào trận đấu, lúc này tay cô cũng có hai lá cờ, Trình Thông Thông xem chán đã bỏ đi rồi.

“Toét, toét, toét!” trọng tài nổi hồi còi kết thúc thi đấu, lớp số 4 mặc dù đã rất cố gắng nhưng thất bại với tỷ số 1 - 2, tuy trước đó chẳng ai nghĩ tới chuyện vào được vòng này, nhưng thất bại vẫn khiến người ta thấy không cam tâm.

Tiêu Học mồ hôi chảy xuống cả kính, giọng bực bội:
- Mẹ, một đám dã nhân chơi bẩn kinh, lão trọng tài mù rồi, đáng nhẽ ít nhất phải đuổi một người của bọn chúng.

- Chúng ta vào bát cường là đủ thể diện rồi.
Trương Tiểu Kiều nhìn lên khán đài, nói với Tô Xán:
- Cậu qua xem thử, đều là nhân vật có lai lịch đấy, không khéo sắp có tin còn lớn hơn cả tin nếu lớp 12 thua trận.

Bốn người kia đang nói gì đó với Đường Vũ, tuy mỉm cười, nhưng Tô Xán nhận ra cô rất khó xử.

Tô Xán theo cầu thang đi lên chỗ Đường Vũ, Đường Vũ đưa cho y chai nước khoáng, không hề ngại mùi mồ hôi của Tô Xán, lấy khăn lông lau mồ hôi trên trán, tóc mai cho y, động tác ôn nhu, quan hệ với Tô Xán có đột phá quan trọng nhất, cô không ngại có hành động tình cảm ở nơi công khai.

Hại bọ họ diễn một hồi tình chàng ý thiếp khiến xung quanh ghen tỵ, Tô Xán nói chuyện mấy thành viên clb tới an ủi mình, uống hết nước, ném chai nước rỗng vào thùng rác mới hỏi:
- Có chuyện gì vậy?

Trừ một nam sinh lạ mắt ra thì Tô Xán biết cả ba người còn lại, đều gặp ở khách sạn Crownie rồi.

Một là Lưu Mộng Huy 21 tuổi, một là Mạc Thanh Hà 22 tuổi, hôm đó ngồi bàn chuyện về Facebook, do Lưu Hiểu Tĩnh giới thiệu tên cho Tô Xán.

Lưu Mộng Huy gật đầu cười với Tô Xán:
- Tôi vừa xem xong, các cậu đá không tệ.

Mạc Thanh Hà cũng thân thiện nói:
- Tuy thua, nhưng thắng bại là chuyện thường tình của binh gia.

Nhưng nam tử còn lại thì vừa nhả khói, vừa hất hảm hỏi:
- Cậu là Tô Xán đấy hả?

Tô Xán không ưa thái độ của hắn nên coi hắn như không khí.

Mạc Tuyết tránh hai bên va chạm, nói vào:
- Là thế này, Tô Xán, cậu tới rất tốt, đại khái cậu cũng biết chúng tôi là thành viên của Feec, tin rằng qua Đường Vũ, cậu cũng đã biết về chúng tôi.

Hôm nay tôi tới đây là để trưng cầu ý kiến của cậu và Đường Vũ, hai người có muốn gia nhập Feec không?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 210: Từ chối

Feec chiêu mộ Đường Vũ thì bình thường, nhưng muốn chiêu mộ cả mình? Tô Xán ngớ người, không phải nghe nhầm chứ? Tô Xán được Trương Tiểu Kiều cho biết, khi đó clb này còn gây sức ép với trường học,

Nhất định là có nguyên nhân.

Vừa rồi Đường Vũ đã từ chối, Mạc Tuyết không muốn hôm nay đi một chuyến không công, giải thích:
- Chúng tôi một mặt hấp thụ những người sáng nghiệp thành công cùng với có đóng góp với xã hội gia nhập, một mặt cũng muốn khai quật sinh viên có tiềm lực trong trường. Gia nhập Feec sẽ có hỗ trợ lớn cho tương lai của các bạn.

Lưu Mộng Huy và Mạc Thanh Hà không hề biểu lộ ra ngoài bất kỳ tâm lý ẩn giấu nào với chuyện này, giống với lúc đầu gặp Tô Xán không gần không xa, dù sao Mạc Tuyết nhiệt tình đề nghị này, cho dù bọn họ không tán đồng cũng không có ai thể hiện ra.

Chỉ có Trương Bình là tỏ ra mất kiên nhẫn với Tô Xán.

Đường Vũ an nhiên ngồi xem, lúc nãy Mạc Tuyết đề nghị, nhận được câu trả lời là "không có tinh lực làm mấy chuyện này", thẳng thắn tới mức làm người ta không biết phản ứng thế nào cho phải.

Mạc Tuyết có quen biết nhà Đường Vũ, hiểu khá rõ tình hình gia đình cô, cô gái như Đường Vũ tuyệt đối không thể như người bình thường lấy chồng, sinh con, sống đơn giản chăm chồng dạy con cả đời, cho dù Đường Vũ có muốn, Mạc Tuyết cũng hiểu Mục gia tuyệt đối không đồng ý, Mục gia kỳ vọng vào Đường Vũ cực cao, là một gia đình ba đời đều có nữ giới

ưu tú chống đỡ, Đường Vũ tất nhiên được an bài cho một tương lai không tầm thường, vào Feec là khởi điểm cho Đường Vũ đi lên đỉnh cao làm người đời ngưỡng mộ.

Nhìn vừa rồi Đường Vũ cổ vũ cho Tô Xán như vậy, Mạc Tuyến cho rằng Đường Vũ từ chối chưa chắc không có nhân tố Tô Xán trong đó, Mạc Tuyết muốn bỏ đi băn khoăn của Đường Vũ:
- Thực ra chúng tôi có ý để Tô Xán gia nhập từ trước đó rồi, còn về chuyện không vui xảy ra ở cuối học kỳ trước chẳng qua chỉ làm chuyện này tạm gác sang một bên, bây giờ chuyện lắng xuống, trong nội bộ không thay đổi quyết định cũ.

- Tôi nghe nói điều kiện gia nhập rất hà khắc, hơn nữa sinh viên trước năm thứ ba khó có khả năng vào được, vậy mà phê chuẩn cho tôi vào?
Tô Xán không tin mấy lời này, nghi hoặc hỏi:

Mạc Tuyết mỉm cười:
- Không phải là phê chuẩn, mà là mời, ở trong clb dù tuổi cậu lớn hay nhỏ, vào trước hay sau thì chúng ta đều bình đẳng. Chúng khả năng là bằng hữu, cũng có khả năng là đối tác, bên trong có hoạt động giao lưu sáng nghiệp, có nhiều hội viên thành danh chỉ điểm và đầu tư cho phương án sáng nghiệp, mọi người mang mục đích giao lưu, loại giao lưu lấy cơ chế tín nhiệm cùng trường, có thể giảm bớt chi phí tín nhiệm hợp tác của mọi người.

Tô Xán nắm được mấy ý quan trọng là "hợp tác", "tín nhiệm", nghĩ một chút lắc đầu:
- Cám ơn mọi người đánh giá cao, tôi không hứng thú lắm.

Bốn người đều ngớ ra, Lưu Mộng Huy cười gượng:
- Vậy thì thật là tiếc, vốn tôi cho rằng mọi người còn có thể cùng nhau phát triển.

Trương Bình hừ lạnh một tiếng:
- Đừng tự cho mình là thanh cao.

Tô Xán nhíu mày:
- Anh nói thế là có ý gì?

Mạc Tuyết đánh mắt với Trương Bình, hắn vờ như không thấy, Lưu Mộng Huy và Mạc Thanh Hà thì hoàn toàn không có ý can thiệp.

- Chẳng có ý gì cả, tôn nghiêm đều do người ta cấp cho, tôi thấy quá nhiều kẻ tự kiêu làm giá rồi, trên đời không bao giờ thiếu những kẻ như vậy, thêm một tên chẳng phải nhiều. Có điều loại phương thức "qua cửa mà không vào này" không phải là cao minh đâu, cậu dựa vào cái gì mà cho rằng mình ghê gớm? Vì một cái tờ tạp chí à? Hay vì độ nổi tiếng trong giới hoàn khố nha nội Dung Thành? Muốn lấy chuyện từ chối này để nâng cao giá trị bản thân?Cũng là một thủ đoạn đấy, nhưng mà được không bằng mất đâu.

Trương Bình đưa bàn tay gầy guộc kẹp điếu Trung Hoa lên miệng, ánh mắt thâm trầm:
- Đương nhiên, cậu còn trẻ, có thành tựu như vậy kiêu ngạo ảo tưởng về bản thân là có thể hiểu được. Để tôi kể cho cậu một câu chuyện nhé, ếch và nhện là một đôi bạn, có sở thích chung là ăn con trùng bay. Khi còn trẻ, ếch dựa vào thân thủ mau lẹ, sống được cả trên bờ lẫn trên cạn, cực kỳ tự đại, khiến nhện hâm mộ lắm. Đợi tới khi già thì tình hình thay đổi, con ếch cả đời vất vả, sức khỏe suy kiệt, kiếm ăn dần khó khó khăn, còn nhện thì ung dung nhàn nhã, chẳng phải lo lắng gì. Ếch cho rằng cuộc đời bất công, nhện nói với bạn :" Anh sở dĩ vất vả như thế là vì dựa vào bốn chân mình, con tôi dựa vào tấm lưới mình đệt nên". Hiểu chưa, cậu muốn làm ếch hay là muốn lam nhện?

Câu này ý tứ là bây giờ lưu hành văn hóa mạng lưới quan hệ, phàm chuyện gì cũng chú trọng quan hệ, cửa đã mở cho cậu rồi, không biết điều thì là ngu xuẩn của cậu thôi.

Tô Xán coi như hiểu vì sao Feec tìm mình rồi, điều này chứng minh bọn họ đúng là thần thông quảng đại, cũng không trách, Tô Xán từng lái chiếc Bentley trong trường, người thấy không ít, lại vì Văn hóa thời thượng tham gia ít hoạt động, sinh viên bình thường không biết, nhưng người như Feec chỉ cần chú tâm thế nào cũng nghe ngóng ra, mà sau sự kiện Giáng sinh, chắc chắn không ít người chú ý tới y.

Còn chuyện Dung Thành thì càng không phải bí mật gì, Tô Xán gật đầu:
- Đã nói hết chưa?

Thái độ của Tô Xán làm Mạc Tuyết thở dài, cô biết chuyện hỏng rồi, Mạc Tuyết là một trong số thành viên chủ chốt trẻ, xu hướng muốn Feec hoạt động công khai, để Feec trở lại mục đích ban đầu là sinh viên trong trường hỗ trợ nhau phát triển, giữ bí mật thuần túy chỉ nuôi dưỡng nên tư tưởng tự cô lập bản thân, cho mình cao hơn người khác một bậc, khiến Feec đang ngày một đi xuống, song cô gặp rất nhiều cản trở.

- Thứ nhất, tôn nghiêm phải do bản thân giành lấy, người khác cho là thứ bố thí. Thứ hai, câu chuyện rất hay, nhện đúng là thông minh hơn ếch, nhưng với tôi, tấm lưới của anh còn nhỏ lắm, vì thế tôi trả lại câu này cho anh đừng kiêu ngạo ảo tưởng về bản thân
Tô Xán nói xong chẳng thèm nhìn bọn họ, nắm lấy tay Đường Vũ rời đi.

Đường Vũ ngoan ngoãn đưa tay cho Tô Xán nắm, sau đó quay sang cầm y phục của Tô Xán, động tác này cực kỳ tự nhiên, chính vì tự nhiên cho nên mới khiến người ta hâm mộ.

Mạc Tuyết thở dài, trước kia chỉ có Feec từ chối người khác, hôm nay người ta từ chối Feec, lại là 2 người rất ưu tú nữa, mong chuyện này làm đám người kia sáng mắt ra.

Tô Xán là người mâu thuẫn, với những thứ ảnh hưởng tới lợi ích người khác, y sẽ thận trọng như đi trên băng mỏng, nhưng đối chuyện hoàn toàn

cá nhân y hành động theo cảm tính. Việc vào Feec hiển nhiên có lợi cho bản thân, Tô Xán biết thế, nhưng hôm nay thái độ của Trương Bình làm y khó chịu, nên thẳng thắn từ chối.

Tô Xán cũng không cần Trương Bình dạy bảo y thế nào là mạng lưới, thổng thống Mỹ Bush cha từng diễn giảng đề tài (ai cũng có thể làm tổng thống) ở đại học Yale từng nói cuộc sống của ông ta trong trường đại học là kết giao đủ với mọi nhân vật và vòng tròn, vì thế sau khi tốt nghiệp quen biết 1/4 số sinh viên trường, cung cấp cho ông ta sự hỗ trợ cực lớn. Bốn chữ "cuộc sống đại học" bao hàm nội dung phong phú, là hấp thu kiến thức học thuật khoa học kỹ thuật, cũng ẩn chưa nhiều quan niệm ảnh hưởng thành bại cả đời.

Với Tô Xán, y không muốn dùng đại học làm cơ sở để gây dựng lên cuộc sống sau này, nhưng y muốn cuộc sống đại học phong phú, muốn hưởng thụ lần nữa nuối tiếc trước kia bỏ lỡ.

Trong vòng tròn nếu không mang tới những người bạn đáng kết giao, chỉ hoàn toàn lấy lợi ích duy trì, Tô Xán cho rằng đó hoàn toàn là hợp tác lợi dụng, không phải phương thức sinh hoạt y theo đuổi như trong bài Tương Tiến Tửu.

Ngũ hoa mã
Thiên kim cừu
Hô nhi tương xuất hoán mỹ tửu
Dữ nhĩ đồng tiêu vạn cổ sầu.

Này đây ngựa năm hoa một cỗ,
Này ngàn vàng cả bộ áo lông.
Trẻ đâu: Đổi lấy rượu nồng,
Cùng người cùng giải sầu đong vạn đời.

Chỉ có điều Tô Xán thấy mình không nên nói câu " mạng lưới của anh với tôi quá nhỏ", chắc là trong Feec lúc này có không ít người chửi mình đây.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 211: Lại từ chối

B

uổi tối, phòng 602 lầu KTX số 13 náo nhiệt vô cùng.

Phòng 602 lại lần nữa phát huy công năng phòng hoạt động công cộng của cả lầu, có người tới xin nước thuận tiện ngồi xem phim hành động Mỹ, bình thường thôi cái tuổi tinh lực thịnh vượng này phải có phương thức phát tiết thì tâm lý mới cân bằng được.

Hai cái bàn ghép làm một, bên trên là bia, uống bằng chai không cần cốc cho đỡ tốn diện tích, đồ nhắm thôi thì đủ kiểu, thịt khô đặc sản mang từ quê lên, bánh đa, lạc, mỗi người đóng góp một ít, trải thêm vài tờ báo nữa là xong. Cụng chai, không cạn, uống bao nhiêu tùy sức, thi thoảng nhìn qua lan ngắn nữ sinh bê chậu đi từ nhà tắm về, cảnh phồn vinh ở căng tin, nhiều năm sau tốt nghiệp, trong lòng người ta thi thoảng hiện ra đoạn phim ngắn về cuộc sống nhàn nhã tản mạn này.

Kết thúc trận bóng, hai bên không khỏi bị bầu không khí làm có chút quá khích, lời qua tiếng lại, Tiêu Húc và một cầu thủ đối phương đùn đẩy nhau, kết quả Tiêu Húc bị ngã trầy da đầu gối, ai cũng biết Tiêu Húc chỉ đấu khẩu được chứ không động thủ, Lý Hàn tới bênh bạn cho tên kia một cước, may mà bên cạnh đề phòng kéo hắn ra nên đá hụt, nếu không có khi đánh nhau to.

Tới phòng y tế băng bó xong, Tiêu Húc tập tà tập tễnh, quên luôn sự thực mình là người bị ăn đòn, ngồi uống bia kể lại cứ như anh hùng hảo hán khắp thiên hạ chỉ có hắn là dám đứng ra chống lại chuyện bất công vậy.

- Cái thằng đó nếu không trốn sau lưng người khác, tôi cho hắn biết tay.

Lý Hàn hưởng ứng qua loa:

- Rồi rồi, biết cậu ghê gớm rồi, nói ba lần, có cần nói nữa không?

- Và như thường lệ, lớp trưởng của các cậu lại mất tích vào lúc quan trọng. Vương Đông Kiến chêm vào một câu:

Cả đám cười lên, Tô Xán cũng cười ngượng ngùng, lúc đấy Trương Tiểu Kiều chỉ lên khán đài nói Đường Vũ có chuyện, nên bây giờ mới biết Tiêu Húc xung đột với người ta.

- Bất công, cậu ta suốt ngày mất tích, trong lớp cũng thế, bỏ học bao nhiêu mà có tích điểm bình quân 3.45m, tôi cũng tới phòng ôn tập, cùng tới thư viện, từ thi thoảng chơi mấy ván Starcarft thì đều tập trung học tập, vậy mà thành tích không bằng ...

Xem ra Tiêu Húc có rất nhiều oán giận, Trương Tiểu Kiều đẩy hắn một cái:
- Cậu uống nhiều rồi đấy.

Số sinh viên mới chia ra làm bốn học viện, mỗi học viện chừng tám trăm người, tuy đại thể môn học chuyên ngành và môn học bắt buộc tương đồng, có điều môn học lựa chọn khác nhau, cho nên lấy điểm bình quân làm chỗ dựa tham khảo trình độ học tập một sinh viên.

Tô Xán điểm bình quân 3.45, xếp thứ 93 trong khoa, tương đương mỗi môn học điểm bình quân là 85 theo cách tính điểm 100.

Đương nhiên đây chỉ là số đại khái, ít nhất môn xác suất thống kê Tô Xán bị 0 điểm, từ đó cho thấy các môn khác của y thành thích xuất sắc, cho nên giáo viên chỉ đạo Tô Dĩ Nhất rất chiếu cố y.

Tô Xán chỉ đành nói:
- Chúng ta học môn thực dụng, đừng quá coi trọng GPA, tương lai dung nhập vào xã hội, quan trọng nhất vẫn là ứng dụng năng lực tổng hợp để giải quyết vấn đề thế nào, vì theo đuổi GPA 3.7 mà bỏ bồi dưỡng năng lực tổng hợp thì được không bằng mất.

Lý Hàn cười vỗ vai Tiêu Húc:
- Lão tam, đừng lăn tăn chuyện này nữa, nhìn GPA của đại tẩu là 3.87 kìa, cả lão đại cũng phải cắp sách theo học đấy, lúc đó cậu cũng ở hiện trường là gì, cậu không nghĩ thoáng ra còn bực cả đời.

Cả phòng cười rộ lên, Đường Vũ nói một câu "Có cần em ôn tập cho không?" khiến bây giờ Tô Xán thành đối tượng bị trêu ghẹo, thực tế không biết bao nhiêu người mơ ước được Đường Vũ nói như thế để được người ta trêu ghẹo, càng trêu chứng tỏ họ càng ghen tỵ với mình thôi, Tô Xán tự AQ như thế.

Thế nhưng thừa nhận, điểm số của Đường Vũ thật quá kinh khủng, điểm số này là khái niệm gì, ví dụ đơn giản, một công ty tuyển kế toán yêu cầu điểm GPA bốn năm đại học bình quân là 2.6, công ty cố vấn đầu tư có tiếng yêu cầu 3.3 , còn một ví trí tốt trong ngân hàng cần 3.5. Với điểm số của Đường Vũ tốt nghiệp xong có thể lựa chọn bất kỳ công ty nào, có thể ra nước ngoài du học, tóm lại là nhân tài đi tới đâu cũng được người ta trải thảm chào đón.

Cô bé này làm Tô Xán phải sùng bái, cho dù an ủi Tiêu Húc, nhưng không thể phủ nhận một thành tốt không khác gì dát vàng lên người.

Tiếp đó mọi người chửi bới chế độ công bố bảng điểm của trường, đâu phải ai cũng thuộc hạng cường nhân tu luyện tới bách độc bất xâm như Trương Tiểu Kiểu, có thể dửng nhìn bảng điểm như thái giám nhìn mỹ nữ. Đa phần lật tới trang 7 trang 8 mà chưa thấy có tên mình là tim đập chân run rồi, chỉ chắp tay cầu mong điểm bình quân không xuống tới 2.0 bị đuổi học.

Giống như đại học Hardvard có hai loại tiêu chuẩn " Passfail" và "Grade". Nếu chọn cái đầu, thành tích sẽ chỉ có hợp cách hoặc không, không có điểm số gì hết, không hợp cách thì tự mà nghĩ nguyên nhân, hợp cách không có điểm, chẳng biết ai hơn ai, thoải mái an nhàn.

Kết cục bao giờ cũng thế cứ ngà ngà say rồi là bắt đầu than vãn cuộc đời, kêu ca tương lai u ám, chửi bới giáo viên hắc ám ...

Tiếng chai bia cụng nhau vang lên trong phòng trong tiết cuối xuân tới tận khuya.

Tô Xán buổi sáng tỉnh lại đánh răng rửa mặt rồi vào mạng, thấy có tin nhắn của Diệp Huy Thường trên facebook:" Tô Xán, tôi ở Bắc Kinh nghe nói chuyện cậu và Đào Chử Hồng xung đột rồi, Đào Tử rất tức giận, cậu phải cám ơn tôi đấy, có mấy cô bé muốn tới thẳng Thượng Hải hỏi tội cậu."

"Đừng giận, anh ta chẳng qua đẹp trai hơn cậu một chút, có nhiều tiền hơn cậu một chút, chỗ dựa tốt hơn cậu một chút, cho nên được nhiều người lấy lòng hơn mà thôi. Tô Xán, đừng đau lòng, trong lòng tôi đứng về phía cậu, ai bảo cậu đáng yêu như thế."

"Tôi và Đào Tử quan hệ không tệ, anh ta là người dễ nói chuyện, có cần tôi điều đình hộ không? Nếu cần tôi thì cứ nói, tôi sẽ cố gắng thỏa mãn cậu, nhu cầu gì cũng được."

Mạng lưới quan hệ của Diệp Huy Thường ở Bắc Kinh rất rộng, ở Dung Thành cũng có, như Khổng gia, Diệp Huy Thường học xong sẽ về nước cho nên luôn chú ý tình hình trong nước tránh lạc hậu thông tin, biết chuyện Tô Xán không có gì lạ.

Đào Tử, gần đây nghe cái tên này quá nhiều rồi, Tô Xán cũng hơi tò mò về con người này, thế nhưng Tô Xán vẫn từ chối chuyện Diệp Huy Thường chủ động đứng ra hòa giải quan hệ với Đào gia, chuyện này không phải hiểu lầm.

Đào Chử Hồng trong mắt đám hoàn khố có thể chỉ chút ngông nghênh chứ không xấu, trong mắt Tô Xán chỉ là thằng khốn kiếp không hơn không kém, không muốn vì một tên anh họ ghê gớm nào đó của hắn mà phải hòa giải với loại đó.

Đào Tử tới Thượng Hải thì làm gì được mình? Chả lẽ cho người hành hung mình giống tên Vệ Đinh Đinh? Cách này có lẽ Đào Chử Hồng còn làm ra, Đào Tử mà làm thì hắn khiến Tô Xán thất vọng rồi.

Mà theo như Lâm Lạc Nhiên nói, tên Đào Tử này là ngôi sao chính trị mới rất có tiềm lực, tương lai phát triển vô hạn. Người sáng suốt đều biết Đào Xương Bình ngã ngựa là cả quá trình lâu dài, chuyện kỳ nghỉ đông chỉ là mồi lửa, ông ta đúng lúc dẫm lên quả bom Tô Lý Thành, nhưng những người thích đồn thổi, tìm gió tạo sóng tất nhiên nâng tầm nó lên.

Cơ bản mà nói nếu Đào Tử có trí tuệ như Lâm Lạc Nhiên nói thì sẽ thừa hiểu Tô Xán không thể có vai trò gì trong chuyện này, về tới Thượng Hải không nên có hành động gì, thậm chí nên lệnh cho cả Đào Chử Hồng cũng phải lắng xuống. Vì hiển nhiên lúc Đào gia bị người ta chú ý như thế, có hành động gì là rất không sáng suốt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 212: Oan gia hẹp lộ (1)

Cha gọi điện thoại tới hỏi thăm tình hình của con, đáng nhẽ phải nghe giọng của con mới đúng, con lại kéo sang vấn đề khác.

Buổi trưa hôm đó, Tô Lý Thành vừa công tác nước ngoài trở về nhà, ăn cơm xong liền gọi điện thoại tới hỏi thăm tình hình Tô Xán, kết quả là Tô Xán lại hỏi tới chuyện Đại Dung nhập cổ phần vào Xuyên Hàng, bị Tô Lý Thành oán trách mấy câu, song vẫn trả lời:

- Với tốc độ đàm phán này thì tháng sau sẽ chính thức kỳ hiệp nghị, kế hoạch trọng tổ cơ bản đã được xác định, hàng không Thiên Nam đầu tư 500 triệu, chiếm 41% cổ phần, Nam Phi đầu tư 300 triệu, năm 25% cổ phần, ngoài ra mấy xí nghiệp khác nắm 10%, xí nghiệp dân doanh của Dung Thành tham gia 3%.

Thiên Nam là công ty do chính phủ Dung Thành thập lập để đầu tư vào Xuyên hàng, vốn đăng ký 700 triệu.

- Nam Phi là công ty phía dưới tập đoàn Nam Ninh?

Tô Xán nhíu mày, xung đột với Đào gia, Tô Xán không thể không tìm hiểu thông tin về kẻ địch, tuy không tìm hiểu sâu vào Đào gia, nhưng kết cấu xí nghiệp của bọn họ vẫn nắm được:

- Trước đó tập đoàn Nam Ninh cũng đã tham gia vào ba công ty hàng không, lần này tới theo con đường đàm phán chính quy, bọn họ có kinh nghiệm, thêm vào việc nắm cổ phần ba công ty hàng không khác, giúp hình thành mạng lưới liên kết, có lợi cho năng lực phối hợp vận tải hành khách và hàng hóa sản nghiệp hàng không ở Dung Thành.

Năm 2000, bắt đầu thiên niên kỷ mới cũng là bắt đầu thời kỳ từ Xuân Thu tới Chiến Quốc của nghành hàng không Trung Quốc, đầu tiên là ba tập đoàn

hàng không lớn hạ giá vé, tiếp đó xí nghiệp hàng không địa phương xảy ra đại chiến, dẫn tới chuyện trọng tổ, thu mua diễn ra liên tục.

Lần này hành động của hàng không Thiên Nam có thể nhìn ra Vương Bạc bức thiết lấy vốn quốc hữu địa phương gia nhập công ty hàng không, nâng cao tiếng nói của hàng không. Hàng không phát triển mang tới tác dụng trọng đại cho sự phát triển kinh tế địa phương là điều không cần tranh cãi.
Nhưng một số địa phương mù quáng xây dựng mở rộng sân bay, chẳng có cơ sở lý luận và quản lý nào đã ra sức thúc đẩy sang nghiệp hàng không, đơn giản vì có sân bay, có công ty hàng không là chính tích rõ ràng, khiến cho nhiều sân bay ở những huyện thành kinh tế không phát triển bị bỏ hoang.

Có điều với kinh tế Dung Thành mà nói không phải lo, khai thông tuyến đường bay thẳng là vấn đề khó giải quyết, Vương Bạc nhìn thấy phương diện này cho nên mới ra sức thúc đẩy trọng tổ công ty hàng không. Khai thông chuyến bay thẳng và chuyến bay trong tỉnh, không chỉ thúc đẩy mậu dịch qua lại, tăng cường giao lưu văn hóa, còn có tác dụng trọng yếu trong việc thu hút đầu tư vào du lịch.

Thế nên lần trọng tổ này từ khi được tổng cục hàng không dân dụng phê duyệt, tới nay chưa đầy nửa năm đã gần như thực hiện xong.

Đây là thành tích lớn đầu tiên của Tô Lý Thành từ khi lên làm tổng giám đốc Đại Dung, thế nên càng nói càng hưng phấn:
- Lần này đưa ra khái niệm phục vụ nhất thể hóa trên không và đất liền, nghiệm vụ khách sạn của Xuyên Hàng sẽ chuyển sang cho Đại Dung quản lý, trong vòng 2 năm sẽ phát triển 30 khách sạn đặc sắc hàng không, bao phủ phía tây, tam giác Trường Giang, những nơi có chuyến bay thẳng tới Dung Thành.

- Ngoài thúc đẩy mậu dịch trên không, cơ sở dưới đất cung nâng cấp, không chỉ đưa ra, lối đi cho Vip, còn có xe bus ưu tiên từ sân bay tới khách sạn,

cho phép tới thẳng đường băng, nhân viên phục vụ khách sạn đào tạo tiêu chuẩn tiếp viên hàng không, đem văn hóa hàng không tới khách sạn. Thượng Hải là đầu mối giao thông quan trọng, nên sẽ có 3 khách sạn.

- Ở Thượng Hải sẽ xây ba khách sạn ạ, lúc đó con tới ở có được miễn phí toàn bộ không?
Tô Xán thấy cha phấn khích như thế liền trêu:

- Coi như ở thử đi, có điều con phải viết báo cáo nộp cho cha.
Không như ở nhà khác cha con có khoảng cách, Tô Lý Thành cũng đùa lại, rồi thở dài:
- Con lớn rồi, tuy không cần cha mẹ lo lắng nữa, nhưng ở bên ngoài, phàm chuyện gì cũng cần lưu ý, cẩn thận.

Tiếp đó điện thoại giao cho Tằng Kha:
- Hai cha con kìa, biến thành báo cáo công tác rồi, nghiện công việc có phải không hả? Thôi quay lại chính sự, lần sau về nhà dẫn Đường Vũ về nhà ta ăn cơm.

- Dạ?
Tô Xán giật mình:

- Dạ cái gì mà dạ, tuy mẹ không muốn tạo áp lực cho con bé, nhưng gia đình bên đó chiếu cố con như vậy, con cũng tới ăn vài lần rồi, cha mẹ cũng phải tỏ thái độ cho người ta thấy chứ, con nói với Đường Vũ dần dần đi ...

- Dạ ... Vâng, con biết rồi ... Dạ ... Vâng, con sẽ bảo với cô ấy ... vâng, để hè.
Tô Xán nói chuyện với mẹ cơ bản là thế, chỉ có phận vâng dạ, dám phản đối là một tràng giáo dục ập tới ngay, chuyện dẫn Đường Vũ về nhà là lo lắng lớn của y, không biết cha mẹ mình có quen nổi không, Đường Vũ không biết cố lý lấy lòng đón ý người khác.

Nhưng mà kể từ ngày Đường Vũ gọi điện tới nhà thì mẹ càng lúc càng nóng ruột, không trì hoãn được bao lâu.

Chuyện này có lẽ chủ động thì tốt hơn, nhưng mà nói sớm quá có làm nha đầu này sợ không? Thôi thì cứ tới lúc đó hẵng nói vậy.

Chiều có tiết lý luận quân sự, đang có chuyện phiền lòng, Tô Xán bỏ học luôn, mua một *** hồng trà ở căng tin, sau đó tới thẳng thư viện. Sách vở mang theo chia làm ba phương diện, một là sách học, hai là cuốn tiểu thuyết gần đây khá ăn khách, nhàn hạ đọc vài trang suy ngẫm. Thứ ba là sách du lịch, thuần túy là dùng để thay đổi đầu óc.

Đây là bữa tiệc chính cho buổi chiều trốn học của Tô Xán, bày sách xong xuôi, kiếm chỗ ngồi tốt, yên tâm hấp thụ dinh dưỡng làm phong phú bản thân. Tiêu Húc và rất nhiều người thắc mắc GPA 3.54 của y làm sao vào thư viện lại luyện ra được.

Ngồi trong thư viện yên tĩnh, thời gian buổi chiều cứ thế lặng lẽ trôi đi, Tô Xán đúng giờ thu dọn sách vở, chuẩn bị đi tới lớp Đường Vũ, đợi cô tan học cùng ăn cơm thì có điện thoại.

Tô Xán có điện thoại, cầm lên xem thì là Ngô Thì Nhuế gọi tới:
- Bất ngờ nhé, không phải là gọi nhầm số chứ?

Ngô Thì Nhuế cười khúc khích:
- Yên tâm đi không nhầm đâu, đang ở Thượng Hải đây, muốn mời cậu một bữa cơm.

Ngô Thì Nhuế là cô gái Quách Tiểu Chung thầm yêu, bây giờ Ngô Thì Nhuế có một công việc khiến vô số cô gái hâm mộ, mẹ cô rất kiêu ngạo, thường khoe có mấy người theo đuổi con gái mình, bà đang lựa chọn, làm Quách Tiểu Chung buồn bực lắm.

Quan hệ giữa Tô Xán và Ngô Thì Nhuế vốn bình thường, nhưng trải qua sự kiện Ngô Thì Nhuế bỏ nhà đi liền trở nên thân thiết, giống đám Tiết Dịch Dương cho dù lâu ngày không liên hệ thì tình cảm không hề phai nhạt hay vì thế mà cần khách sáo, thiếu tự nhiên.

- Tòa nhà Nguyên Nhật Thanh, Glamour bar, còn mấy người bạn nữa, cậu nhất định phải tới đấy, gọi cả Đường Vũ theo cũng được, nhưng nói trước, có rất nhiều mỹ nhân nhé, cậu dẫn theo bạn gái, lúc đó đừng tiếc.

- Là một địa điểm nổi tiếng đấy, sao rồi, Ngô tiểu thư thành tiểu phú bà rồi à?
Tô Xán trêu:

- Làm gì bằng Tô thiếu gia chứ.
Ngô Thì Nhuế cũng trêu lại:
- Vậy quyết định như thế nhé, lâu rồi không gặp, nhớ cậu lắm đó.

Chẳng có gì ngạc nhiên, lúc ăn cơm tối nói chuyện này, Đường Vũ từ chối không tham gia, vì thế Tô Xán đi một mình, gặp được Ngô Thì Nhuế ở trong kiến trúc có cảnh đêm huy hàng đó, địa điểm đặt quán bar rất tốt, ghe qua cửa sổ có thể thu hết cảnh Phổ Đông vào mắt, nhìn ngắm thành phố từ kiến trúc xây dựng năm 1921 này có cảm giác đặc biệt hơn nơi khác.

Tô Xán không lái chiếc Bentley xa hoa, cũng chẳng đạp xe Giant cá tính đã cất ở bãi gửi tới hai tháng, bắt taxi, thế nhưng dù đi kiểu nào 10 giờ cũng phải về trường.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 213: Oan gia hẹp lộ (2)

Ngô Thì Nhuế mặc một bộ lễ phục đen, cổ áo xẻ khá sâu, tuy nhiên không rộng, nên chỉ khơi gợi tưởng tượng mà không lộ da thị, trong thành thục hơn không ít, nhóm đi cùng phải tới mười mấy người nam có nữ có, trong đó có bốn cô gái là đồng nghiệp ở chung phòng công ty, cho nên trang điểm xong rất diễm lệ, mỗi người một phong cách, có thanh tân đạm nhã, có cao quý tinh tế, nhưng từng đóa hoa tươi nở rộ, Tô Xán không khỏi so sánh, vẫn còn kém Lâm Lạc Nhiên, Đường Vũ, có điều vẫn đủ tạo nên một bữa tiệc thị giác.

Trừ đồng nghiệp và bạn bè Ngô Thì Nhuế ra, có mấy người quen biết ở Thượng Hải, sau khi giới thiệu Tô Xán xong, thái độ cũng niềm nở.

- Thì Nhuế, còn cần cậu giới thiệu nữa sao, đừng quên mình là người Dung Thành, Tô Xán hiện giờ tiếng tăm lan xa, mình biết lâu rồi.
Cô gái tên Thi Thi bắt tay Tô Xán còn bóp nhẹ một cái háy mắt với y:
- Nghe nói cậu học ĐH Thượng Hải.

- Oa, là trường đại học thuộc top 5 cả lớp.
Chỉ cần là người trải qua giáo dục ứng thì đều mơ ước vào được đại học danh tiếng như Đh Thượng Hải, nhưng với rất nhiều người đó cũng là mộng tưởng không với tới được, cô gái Na Na làm bộ giận dỗi:
- Thì Nhuế, chúng ta là bạn tốt cơ mà, cậu biết nam sinh ưu tú mà không giới thiệu cho bọn này, định ăn một mình đấy hả?

Mấy cô gái này quá bạo dạn, Tô Xán lại trở thành dè dặt, Ngô Thì Nhuế hơi đỏ mặt:
- Đừng nói linh tinh, là bạn cùng tiểu khu với mình, rất thân đấy.

- A, thì ra là thanh mai trúc mã.

Lại cô gái nữa thấy Tô Xán hiền lành dễ tính cũng tham gia trêu chọc:
- Thanh mai trúc mã thời xưa nghe thì hay lắm, thời nay đại biểu cho quen thuộc tới mức không có tình cảm gì, Thì Nhuế, nhường cho bọn này đi.

Cô gái tên Liễu Yên nhìn Tô Xán một lượt:
- Là nhường cho cậu, không phải tôi, ai bảo tôi có Andy rồi.
Rồi chép miệng nói với Tô Xán:
- Thực ra cậu được lắm, nếu không phải tôi đã có bạn trai, nhất định sẽ là lựa chọn hàng đầu.

Mấy cô gái này lớn hơn Tô Xán một hai tuổi, ở môi trường làm việc thường xuyên chiều lòng cả trăm khách đi máy bay đủ kiểu tính cách, nên rất sôi nổi dạn dĩ. Tô Xán với nữ sinh lạ đều rất lịch sự, mặc cho các cô gái đùa cợt kiểu gì cũng cười nhẹ đáp lại.

Cũng chỉ là cuộc gặp gỡ bình thường, Ngô Thì Nhuế đúng là đã lâu không gặp Tô Xán nên rất nhớ, sau một hồi làm quen, Ngô Thì Nhuế kéo Tô Xán vào góc kể lể khó khăn trong công việc, ai bảo Tô Xán là thính giả tốt.
Ngô Thì Nhuế lựa chọn làm tiếp viên hàng không là vì không muốn tốp nghiệp một trường đại học không nhiều danh tiếng, ra đời cầm tấm bằng không có được công việc tốt, từ một cô tiểu thư được cha mẹ cưng chiều, chỉ biết học và học, đột nhiên đẩy thẳng ra ngoài xã hội, có rất nhiều bỡ ngỡ, nhiều chuyện không đúng như trong tưởng tượng.

Tất nhiên hiện giờ cha Tô Xán là tổng giám đốc của Đại Dung, nắm giữ cổ phần lớn trong Xuyên Hàng, giữ mối quan hệ với Tô Xán là cần thiết, đây là chuyện thường tình cuộc sống, Tô Xán không phản cảm.

Giữa chừng có hai người đội mũ lưỡi trai kéo thấp đi vào, làm đám nam nữ xung quanh ồ lên bàn tán, có vẻ là diễn viên Hong Kong nào đó đang khá hot, thực ra danh nhân xuất hiện ở đây là khá chuyện thường, Tô Xán từng được nghe kể chuyện có cô gái từng ở quán bar này suốt một tháng trời chỉ

vì mong đợi gặp được nam diễn viên mình yêu thích nghe đồn hay tới đây, loại hành vi đó Tô Xán thực sự không hiểu nổi.

Thi thoảng cô gái tên Na Na mắt lướt qua người, làm sống lưng Tô Xán thấy rờn rợn, thấy thời gian cũng đã là 9h30, định nán lại thêm lát nữa rồi kiếm cơ hội cáo từ, về muộn quá không tiện ăn nói với Đường Vũ.

Một cô gái ra ngoài nghe điện thoại lúc sau quay về, nói trưởng phòng Bành của phòng tài vụ hôm nay cũng ở đây, đang tiếp chủ tịch Chiêm Hóa của tập đoàn An Lập Tín, muốn bọn họ sang tiếp rượu.

Phản ứng mỗi người mỗi khác, có cô gái mặt cứng đờ, nụ cười tắt hẳn, có hai cô mừng ra mặt, họ không biết Chiêm Hóa là ai, nhưng trưởng phòng Bành là nhân vật dưới một người trên vạn người ở công ty, là lãnh đạo khiến người ta ngước nhìn không thua kém phó tổng giám đốc.

Tô Xán thì giật mình, Chiêm Hóa cũng ở đây? Đúng là oan gia hẹp lộ.

- Thế thì sao chứ?
Ngô Thì Nhuế mới vào công ty chưa lâu, hơn nữa cha Ngô đại tiểu thư là lãnh đạo cao tầng trong công ty rồi, theo chân lý nhà giàu nuôi con gái nhà nghèo rèn con trai, cho nên tầm mắt Ngô tiểu thư cao lắm, đến lãnh đạo cấp cao Đại Dung, cô gặp cũng ngọt ngào gọi "chú" chào dì, tất nhiên không không thấy quá to tát.

- Xuỵt, câu này chỉ nói riêng với nhau được thôi, dù sao người ta là lãnh đạo, được lãnh đạo nhớ mặt, sau này sẽ có ích lợi nhiều, không phải em muốn chuyển sang tuyến bay quốc tế à? Đâu phải chỉ dựa vào năng lực mà được, quan hệ là không thể thiếu.
Cô gái nhiều tuổi nhất vừa rồi nghe điện thoại nói, cô ta được tuyển nhờ thông qua từng ải từng ải lựa chọn gắt gao, cho nên không ưa gì kiểu đại tiểu thư nhờ quan hệ được vào công ty như Ngô Thì Nhuế, chỉ là không

biểu hiện ra, hơn nữa lúc này cần thuyết phục bọn họ sang, nên nhẹ giọng nói.

Ngô Thì Nhuê đành nói với Tô Xán:
- Đợi mình chút nhé.

Đây là cái cớ chuồn rồi, Tô Xán định chào tạm biệt luôn thì cửa phòng bao bên kia mở ra, mấy người xuất hiện, đi giữa là Chiêm Hóa, mặc áo sơ mi caro, vóc người cao lớn tráng kiện, dù bạn bè hay đối thủ, nhìn ông ta cũng có cảm thấy Chiêm Hóa mang khí phách dữ dội, như lang vương lông bạc truy đuổi đàn cừu trên thảo nguyên.

Phía quầy bar ánh sáng mở ảo Tô Xán nghiêng người giấu mình sau bóng cái cột theo dõi Chiêm Hóa.

Chiêm Hóa lướt mắt qua nhóm nam nữ ở quầy bar, dù biết ông ta không nhìn thấy mình, Tô Xán cũng có cảm giác không thoải mái, hai người đối kháng đã kéo màn ở Mỹ, lúc này so với Chiêm Hóa, Tô Xán còn rất nhỏ bé.

Người trung niên đứng ngay bên cạnh Chiêm Hóa kia hẳn là trưởng phòng Bành rồi, tóc rẽ ngôi chia ba bảy, lông mày dài, vừa rồi ra cửa giữ tay Chiêm Hóa thì thầm nói gì đó.

- Chủ tịch Chiêm tọa trấn ở trung ương thì tôi cam nguyện đi trước làm sĩ tốt, không dám bảo anh yên tâm, nhưng đảm bảo 100% khiến anh thoải mái.

- Bây giờ khác trước rồi, tập đoàn các anh hiện kết cấu phức tạp, không nên mang suy nghĩ cũ ...
Chiêm Hóa theo quen ngón cái và ngón chỏ búng khẽ, nói nhỏ với Bành Lập Tân:
- Yêu cầu của tôi là phải thật kín kẽ.

- Chủ tịch Chiêm không tin người anh em này sao, còn ai có thể lọt qua khe bàn tay tôi. Nói thật, anh không muốn ở lại thêm một chút nữa à?
Bành Lập Tân đưa mắt về mấy cô gái trẻ xinh đẹp, làm vẻ mặt rất dễ hiểu:

Chiêm Hóa xua tay, ý bảo không cần tiễn nữa, hai vệ sĩ áo đen mặt lạnh như tiền xuất hiện hai bên, tạo thành đối lập rõ ràng với Chiêm Hóa ăn mặc thoải mái. Đợi Chiêm Hóa xuống lầu, Tô Xán nhìn qua cửa sổ, chiếc Cadillacs đen xì khởi động, thoáng cái biến mất.

Bành Lập Tân quay trở về phòng bao, Tô Xán vốn định chào bạn bè của Ngô Thì Nhuế một tiếng, sau đó nhắn tin bảo Ngô Thì Nhuế mình rời đi, nhưng đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, liền ngồi im tại chỗ.

Chiêm Hóa xuất hiện ở đây vì chuyện gì? Gặp bạn hay bàn công việc? Hiện giờ Xuyên Hàng phải bận rộn chuyện chính thức ký kết hiệp ước trọng tổ, xem xét vấn đề pháp luật, nhưng trưởng phòng tài vụ không ở Dung Thành trấn thủ trận địa, chạy tới Thượng Hải?

Hơn nữa lại là gặp Chiêm Hóa, vốn rất đề phong Chiêm Hóa, nên Tô Xán không thể không lưu tâm.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 214: Chuẩn bị thôi việc đi

Vừa rồi Bành Lập Tân tiễn khách, đám Ngô Thì Nhuế chỉ đành đứng một bên đợi, lúc này Bành Lập Tân vào phòng mới đi theo.

- Thì Nhuế phải không? Ngồi đây đi.
Mấy cô tiếp viên hàng không mời rượu một lượt, Bành Lập Tân nhìn thấy Ngô Thì Nhuế thì mắt sáng lên:

Cơ trưởng cùng chuyến bay với Ngô Thì Nhuế vừa cười vừa dùng ngữ khí không cho tranh cãi nói:
- Thì Nhuế, em xem, trưởng phòng Bành ngay cả tên em cũng nhớ rồi, em tới tiếp chuyện trưởng phòng cho tốt.

Ngô Thì Nhuế xinh đẹp, nổi bật nhất là sự tươi mát làm người ta nhìn thoải mái, cơ trưởng này mấy lần cùng chuyến bay với Ngô Thì Nhuế, ám hiệu không thành công, trên chuyến bay luôn làm khó cô, chuyện rót nước, pha cà phê, khăn ướt cứ nhắm vào Ngô Thì Nhuế mà sai bảo, còn đợi có chút lỗi nhỏ là mắng mỏ. Ngô Thì Nhuế mấy lần trốn trong phòng khóc, mặc dù khó chịu với cơ trưởng này, nhưng vẫn phải nghi lời ngồi xuống bên Bành Lập Tân.

Bành Lập Tân mắt híp lại nhìn Ngô Thì Nhuế, do tư thế ngồi mà cổ áo lễ phục vốn xẻ khá sâu của cô hơi hé ra, ánh mắt nhìn qua khe đó có thể thấy được nửa bầu vú như con thỏ trắng mập mạp , theo hơi thở căng thẳng mà rung động đầy nhục cảm, khiêu khích người ta thò tay vào vày vò. Bành Lập Tân chỉ thấy như có một ngọn lửa đang dần cháy lên trong lòng:
- Thì Nhuế à, báo tập đoàn tìm em chụp ảnh thử phải không? Được xuất hiện trên báo là tốt, em có nụ cười thân thiện, văn hóa phục vụ hàng không chú trọng nhất là thân thiện, thế nào là thân thiện, là khiến khách cảm giác

như được về nhà. Ừ, tôi xem ảnh của em rồi, chụp đẹp lắm, cô gắng lên nhé, tôi và trưởng phòng Lữ của phòng tuyên truyền rất thân, chỉ cần em giữ được sự thân thiệt này, sau còn nhiều cơ hội lên báo, nào uống.

- Vậy cám ơn trưởng phòng Bành.
Ngô Thì Nhuế chưa va chạm với cuộc đời nhiều, song không ngốc, nghe câu này chẳng có chút vui mừng nào, cầm ly rượu lên khẽ chạm cốc với Bành Lập Tân.

Mấy cô bạn xung quanh thấy không khí khác thường, cơ trưởng và mấy càn bộ trung tầng nói cười với bọn họ, che dấu cho Bành Lập Tân, nhưng những cô gái như bọn họ đều biết nam nhân nhìn trúng cô gái thì có vẻ mặt gì, nên không cần nghe nói dung trò chuyện cũng biết.

Bành Lập Tân nói chuyện càng ngày càng khó kìm được lòng, ông ta chán chơi bời với đám con gái quá nhiệt tình dạn dĩ rồi, rất lâu mới gặp được cô gái thanh thuần như vậy, nên càng lúc càng nhích tới gần Ngô Thì Nhuế, hơi rượu phả vào mặt, cơ thể gần 100 kg của ông ta áp dán sát bên cạnh, Ngô Thì Nhuế cười rất miễn cưỡng, mắt nhìn mấy chị em cầu cứu.

Liễu Yên coi như không thấy, không phải là thấy chết không cứu, nhưng giữ mình còn không đủ, làm sao cứu được ai, không khéo hại cả mình, mấy cô gái khác im như thóc, chỉ có Na Na cầm ly rượu đi tới:
- Trưởng phòng Bành, mời anh một ly.

Bành Lập Tân liếc qua cô gái một cái, xua tay:
- Không vội, tôi uống cùng Thì Nhuế uống vài ly đã.

Ngô Thì Nhuế cố trấn định, nhích người sang bên tránh bàn tay như móng lợn cứ chực kiếm cơ hội sờ lên đùi mình:
- Trưởng phòng Bành, tôi uống mấy ly rồi, không uống thêm được nữa, ngài uống với chị ấy đi.

- Sao không thể uống chứ, có câu nữ nhân làm từ nước, như thế phải uống hơn cả nam nhân chúng tôi chứ. Thì Nhuế, em còn trẻ, phải rèn luyện thêm, nghề này sao có thể không biết uống rượu, thêm ly này nữa, ly này nhất định phải uống.

Đây là rượu Vodka, Ngô Thì Nhuế cầm ly lên, hai má nóng đỏ, vừa rồi cô uống hết hai ly đã cảm thấy chếnh choáng, giờ uống thêm sợ không chịu nổi, nhưng quan trọng hơn nữa là về sau phải ứng phó với loại cục diện thế này ra sao.

Na Na nũng nịu:
- Trưởng phòng Bành à, anh xem, em đứng đây lâu thế rồi.

Bành Lập Tân tất nhiên nhìn ra ý đồ cứu bạn của Na Na, hơi khó chịu vì bị làm phiền, đầu cũng không thèm ngẩng lên, vẫn chăm chú nhìn Ngô Thì Nhuế:
- Vậy cứ đứng đó đi.

Na Na hơi lúng túng, vẫn cười bồi:
- Vậy em đứng mời rượu trưởng phòng, em uống ba ly, trưởng phòng uống một ly, lãnh đạo, ngài không uống là coi thường em.

- Coi thường cô đấy thì sao nào? Con điếm mặt dày này.
Bành Lập Tân uống kha khá rượu rồi, khả năng kiềm chế thấp, vừa rồi bồi tiếp Chiêm Hóa hết sức cẩn thận, làm ông ta đầy một bụng tức, giờ gặp chuyện không thuận, liền bùng phát.

Trong phòng im phăng phắc, mấy cô gái sững sờ, không hiểu sao.

Viên cơ trưởng giật lấy ly rượu trong tay Na Na, vung tay tát một cái:
- Không muốn làm nữa phải không?

Mấy người không liên quan vội líu ríu cáo từ rời đi, Tô Xán đang ngồi chống cằm suy nghĩ bên quầy bar đột nhiên thấy Na Na ôm mặt khóc chạy

ra.

Tô Xán giật mình đứng dậy, tiếp đó có tiếng qua lại, Ngô Thì Nhuế cũng xô cửa chạy, hai tay ôm vai, trông yếu đuối tội nghiệp.

Tiếp đó là viên cơ trưởng mặt toàn nước, chỉ Ngô Thì Nhuế, tay run run:
- Ngô Thì Nhuế, cô mau vào xin lỗi trưởng phòng Bành cho tôi, cô, cô, xem cô làm chuyện gì, dám hắt rượu vào trưởng phòng Bành ... Hỗn láo cực độ, đây là thái độ với lãnh đạo, với cấp trên à? Đây là thái độ phục vụ chuyên nghiệp mà cô được huấn luyện đấy à?

- Tôi được huấn luyện chuyên nghiệp là để phục vụ hành khách, đảm bảo chuyến bay. Chứ không phải đi mua vui cho lãnh đạo.
Ngô Thì Nhuế rơm rớm nước mắt, nhưng không chịu xin lỗi, vừa rồi Na Na bị đánh, cô bất chấp hết, cầm cốc rượu hất vào mặt Bành Lập Tân, giờ hối hận rồi, cha mẹ nhờ không ít quan hệ mới giúp cô có được công việc này, trường học cũng đã bỏ, giờ xảy ra biến cố khó cứu vãn, cô gái nhỏ mới xa nhà, sao không sợ.

Câu này lập tức khiến người quán bar phản đối ầm ĩ.

Viên cơ trưởng sợ ảnh hưởng không tốt, cuống lên:
- Cô có ý gì, đây là phỉ báng, vu không, cứ đợi cho ngừng may chờ xử lý đi.

Ngô Thì Nhuế người run run, nhưng được một cánh tay chắc chắn ôm lấy:
- Có chuyện gì thế?

- Không liên quan tới mày, đừng quản chuyện không liên quan, thằng nhãi con.
Viên cơ trưởng thấy người đỡ Ngô Thì Nhuế là Tô Xán, bạn thời cao trung của Ngô Thì Nhuế thì không nể nang gì.

Nhưng sau này hắn phải cực kỳ hối hận vì lời buột miệng ngày hôm nay.

Tô Xán không quan tâm tới tên cơ trưởng, nắm cổ tay Ngô Thì Nhuế đi tới trước cửa phòng bao, thấy tên trưởng phòng Bành kia đang cầm giấy ăn người khác đưa cho để lau mặt. Tô Xán hỏi Ngô Thì Nhuế:
- Ông ta quấy rối bạn à?

Nhìn bộ dạng Tô Xán như muốn đánh nhau, viên cơ phó và một người khác lập tức đi tới chắn đường.

- Quấy rối? Con mẹ nó, ông mày còn chưa động vào no cái nào, thằng nhãi con, biết mày đang nói chuyện với ai không?

Nói ra cũng phải, Ngô Thì Nhuế chưa bị thua thiệt gì, ngược lại Bành Lập Tân bị hấn rượu vào mặt, vì thế thái độ Bành Lập Tân rất là "cây ngay không sợ chết đứng."

Ngô Thì Nhuế lo cho Tô Xán, nên kéo tay Tô Xán đi, nhưng Tô Xán rụt tay ra, Ngô Thì Nhuế khóc lên:
- Bạn đừng làm loạn thêm nữa được không?

Tiếng này rất lớn, làm người khác vốn không chú ý đều nghe thấy cả, chỉ chỏ bọn họ, Tô Xán cười khổ, ai không hiểu còn tưởng mình bắt nạt cô ấy.

- Bảo chúng nó xéo đi, cả hai đứa nó đừng có xuất hiện trước mặt tôi nữa, cho chúng nó đi làm việc khác.
Bành Lập Tân còn chưa nguôi giận, càng nghĩ càng thấy mình là người bị hại.

- Trưởng phòng Bành, ông ghê gớm quả nhỉ, tôi thấy ông cũng làm việc khác luôn đi.

Giọng Tô Xán rất lớn, những đồng nghiệp của Ngô Thì Nhuế lúc nãy đều né tránh vờ không hay biết gì để tránh rắc rối, giờ đều quay cả sang nhìn. Ngay cả Bành Lập Tân cũng sững người, đại khái cả đời còn chưa ai nói với ông ta câu này, theo bản năng hỏi lại:

- Mày nói cái gì?

- Tôi nói, trưởng phòng Bành, cái ghế của ông không ngồi được bao lâu đâu, chuẩn bị thôi việc đi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 215: Nói nghe xem

B

ành Lập Tân không nổi giận mà còn cười phá lên:
- Cái thằng nhãi này điên mất rồi, mày bị bệnh à? Mày dựa vào cái gì?

Không ít người cười theo, cảm thấy chuyện này quá hoang đường.

- Dựa vào cha tôi.
Tô Xán dõng dạc nói:
- Sẽ mua tập đoàn của các người? Đủ chưa?
Nói xong một câu đầy khí thế này, Tô Xán kéo Ngô Thì Nhuế và Na Na, cùng mấy cô tiếp viên hàng không tính tiền bỏ đi.

Người trong phòng bao rơi vào khoảng thời gian trầm mặc kéo dài.

Một chỗ ngồi tầng hai, qua lan can nhìn thấy được quầy bar tầng một, một MC có thể liệt vào top 10 minh tinh Thượng Hải cười với nam tử béo tròn:
- Tông Nguyên, có lẽ đây là câu ngạo mạn nhất mà tôi nghe được năm nay đấy,

Nam tử béo tròn đó "ừ" một tiếng:
- Cái này phải nói thêm tránh hiểu lầm .... Thằng bé đó là con rể tương lai của tôi đấy.

…….

- Trưởng phòng Bành, tôi vừa ra ngoài xem, đi cả rồi. Hay là để tôi gọi điện cho Ngô Thì Nhuế nghe ngóng một chút?
Tên cơ trưởng trong phòng bao rõ ràng cuống rồi, tay cầm di động, lời vừa xong của Tô Xán đáng suy nghĩ, nếu là trước kia thì bọn họ đơn thuần cười khẩy thôi, nhưng hiện giờ tập đoàn đang trọng tổ, trong thời kỳ mẫn cảm

này, câu nói như thế sức uy hiếp không cần nghi ngờ, bọn họ không xét tới khả năng chân thật của nó.

Mấy thành viên tổ bay đưa mặt nhìn nhau, bọn họ hoàn toàn bị tai bay vạ gió, xuất hiện không đúng nơi đúng thời điểm mà thôi, sự kiện này ở tầm quá xa, chỉ còn biết nhìn vào Bành Lập Tân, nhưng khuôn mặt âm trầm của ông ta không giúp bọn họ có thêm chút lòng tin nào.

Dù có biến, những người khác còn có thể tới nói khó với Ngô Thì Nhuế, không đáng lo lắm, dầu sao bọn họ chỉ không làm gì cả thôi, gặp tình huống như vậy khó có thể làm gì khác.

Viên cơ trưởng thì khác, trước kia thái độ của hắn với Ngô Thì Nhuế không tốt, lần này gần như đảm nhiệm vai trò "dắt gái", thấy mình tự lo thân trước khi cầu người khác, bắt đầu làm công tác với những người khác:
- Mọi người nhìn thấy đó, trưởng phòng Bành cũng chỉ là quan tâm tới nhân viên phía dưới thôi, cô bé Ngô Thì Nhuế đó hiểu lầm, còn trẻ, xốc nổi quá, nói một câu đã nổi giận đùng đùng, định đại náo thiên cung à?

Thành viên tổ bay vâng dạ.

- Mọi người đều ở cùng nhà khách, trở về khuyên giải cô bé đó, nhiệt tình nên đặt vào công tác, vừa rồi tôi uống hơi niều, thái độ không tốt, xin lỗi hộ tôi, muộn rồi, về nhà khách cả đi.

Sự kiện Tô Xán xuất hiện thì hắn hoàn toàn không nhắc tới, không cần luận thật giả, ít nhất đảm bảo ở vị trí an toàn đã, qua thời gian nếu thằng nhãi kia chỉ mạnh miệng dọa người, lúc đó hắn xử lý Ngô Thì Nhuế chưa muộn.

Thành viên tổ bay lần lượt đứng lên ra về, đều tỏ ý sẽ khuyên nhủ Ngô Thì Nhuế, nhưng ai nấy thầm khinh bỉ trong lòng, lúc nãy còn quát tháo người ta, bây giờ đỏ hết cho rượu gây xung đột nhỏ, loại nam nhân này thực sự không có chút đáng tin cậy nào, uổng cho bộ mặt điển trai.

- Trưởng phòng Bành, tôi thấy thằng nhãi đó chỉ hư trương thanh thế để bỏ đi một cách có thể diện thôi, thằng nhãi không biết trời cao đất dày.
Trước mặt lãnh đạo phải tỏ ra bản lĩnh một chút, bị một tên nhóc lai lịch chưa rõ dọa sợ, sau này ai tin được nữa.

Bành Lập Quân áo vẫn còn hơi ướt, khóe miệng hơi co giật, nhìn ra dưới bề ngoài trầm mặc kia áp ức cơn giận thế nào, xua tay với viên cơ trưởng bảo hắn im lặng lấy di động ra, bấm số gọi:
- Vương Trác, Lập Tân đây, hỏi anh chuyện này.

Đơn giản, ông ta gọi điện cho bên phòng nhân sự, hỏi lai lịch của Ngô Thì Nhuế trước, xác minh thêm một điều, con tổng giám đốc Tô Lý Thành của kiến trúc Đại Dung tên là gì, sau khi biết Ngô Thì Nhuế là con gái cán bộ cao tầng Đại Dung nhờ đưa vào, liền nhận định quan hệ với Tô Xán.

Cúp điện thoại, mặt Bành Lập Tân càng thêm âm trầm, cơ trưởng không cố giữ bình tĩnh được nữa, dù nghe cuộc nói chuyện vẫn đoán ra đại khái, song ôm hi vọng cuối cùng:
- Trưởng phòng Bành, thằng nhóc Tô Xán đó là ...?

- Con trai Tô Lý Thành của kiến trúc Đại Dung.
Bành Lập Tân nói ngắn gọn.

Viên cơ trưởng mặt co giật, tính xem mình có nên quay về đích thân xin lỗi Ngô Thì Nhuế không?

Bành Lập Tân thình linh vỗ bàn:
- Bảo tôi làm việc khác? Một thằng nhãi con mà dám lớn lối với tôi, xem xem nó làm thế nào? Cha nó nghe lời nó chắc, mấy thằng hoàn khố như nó ra ngoài vênh váo, về nhà dám kể chuyện với cha mẹ sao.

So với việc bảo Bành Lập Tân bị Tô Xán dọa, chẳng bằng nói ông ta tức giận vì mất con mồi ngon như Ngô Thì Nhuế hơn, Ngô Thì Nhuế là bạn gái của Tô Xán thì ông ta sau này không động chạm vào được rồi.

Viên cơ trưởng nghe thế thì mừng rỡ, đúng vậy, nói Tô Lý Thành nghe lời con trai đuổi việc một trưởng phòng tài vụ thì quá hoang đường, nhưng mừng chẳng được bao lâu, thằng nhãi đó không làm gì được Bành Lập Tân, chẳng phải sẽ trút hết giận lên đầu mình sao?

…..

Ông Đường cũng tạm biệt bạn học cũ trở về, vào trong xe đóng cửa lại, nhìn chiếc Audi của bạn đi trước, bọn họ uống cocktail, cho nên lái xe không thành vấn đề, không bảo lái xe đưa về.

Nghĩ một lúc, ông Đường cầm di động bấm số:
- Vợ ơi, đã ngủ chưa?

- Chuẩn bị ngủ, đang xem sách một chút, sao về sớm thế, không đi tham gia cuộc sống về đêm phong phú à? An Bân không đem mấy tiểu minh tinh ra giới thiệu cho anh sao?

Ông Đường toát mồ hôi:
- Đừng thấy tên đó bây giờ ở ĐTH phong quang lắm, bên cạnh vô vàn mỹ nữ, thực ra vẫn còn tơ tưởng tới vợ anh.

Mục Tuyền ngồi một mình trong phòng ngủ ở Dung Thành, lạnh nhạt nói:
- Ồ, vẫn có người nhớ tới bà già này à?

- Tên đó bây giờ nhìn nhà ba người chúng ta sống hạnh phúc mà hâm mộ, còn ngông cuồng nói nếu năm xưa không phải hắn chủ động rút lui thì cái bánh thơm phưng phức đó đã không có phần của anh. Em nói xem, anh có nên cho hắn một đấm không?

- Không phải cuồng ngôn, so với An Bân, anh đúng là có thua kém.
Mục Tuyền bình thản đáp:

An Bân có thể nói là thái tử đảng, con cháu cách mạng đời ba, không những cao lớn đẹp trai, lại còn ôn nhu lịch sự, thiên văn địa lý không gì không hiểu, được Mục Ngạn Dung rất vừa ý. Còn ông Đường năm xưa chỉ là một trong vô số người chìm nghỉm trong đại quân theo đuổi Mục Tuyền . Khi đó không ít người thấy An Bân có tình cảm với Mục Tuyền mà lòng như tro tàn, cho rằng cơ hội đã hết, ai cũng nghĩ bọn họ sẽ thành một đôi. Kết quả không hiểu sao An Bân đúng lúc theo đuổi Mục Tuyền gắt nhất lại đột nhiên đi lính, ông Đường rất biết tận dụng cơ hội liền giành thắng lợi ôm được mỹ nhân về.

Ông Đường bị vợ đả kích cũng quen rồi, không giận, còn nghiến răng nói:
- Tên đó tuổi không còn ít nữa, bên cạnh mỹ nữ như mây mà không chịu lập gia đình, chẳng lẽ thực sự chưa quên được em? Không được, anh phải canh chừng em cho chặt một chút. Nếu không tiểu phượng hoàng nhà ta bay mất, kim phượng hoàng cũng không còn, thì anh biến thành cô độc rồi.

Mục Tuyền nhìn căn phòng rộng thênh thang chỉ có một mình, đặt cuốn sách xuống, bà miễn dịch với tất cả lời ngon ngọt rồi, chẳng có chân lý nào rõ ràng hơn thực tế trước mắt, ánh mắt vô tình như của Tô Xán còn hơn vô vàn lời sáo rỗng:
- Anh gọi điện chỉ để nói mấy lời thế này à? Vậy em ngủ đây.

- Còn chuyện nữa, đảm bảo em nghe xong sẽ có hứng thú.

- Thứ trên đời này khiến em hứng thú không có nhiều, anh mà không chắc chắn thì đừng có lấy ra.
Mục Tuyền cao ngạo nói:

- Anh làm sao dám quấy nhiễu giấc ngủ của vợ đại nhân, hôm nay anh đi uống rượu với An Bân, không ngờ gặp phải thằng nhóc Tô Xán ... Thằng nhóc này rất thú vị, rất vui.

Mục Tuyền ngồi thẳng dậy, chăn đắp trên người tuột xuống, áo ngủ lụa mềm mại như nước ôm lấy bầu vú no tròn chưa có quá nhiều dấu hiệu chảy sệ, hai chấm nhỏ hiện ra lờ mờ, khóe miệng hơi nhếch lên thành nụ cười quyến rũ, tiếc là phong tình điên đảo đó lại không có ai chứng kiến:

- À, anh nói nghe xem.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 216: Lại gây sóng gió

D

ời quán bar, Tô Xán gọi taxi đưa bốn cô gái về nhà nghỉ, mặc dù đã cố gắng trấn an, nhưng Ngô Thì Nhuế còn đỡ, chứ Na Na mặt thừ ra, gần như không nghe thấy Tô Xán nói gì nữa.

- Ông ta tên là Bành Lập Tân, trưởng phòng tài vụ của tập đoàn hàng không Xuyên Nam, loại người như ông ta nếu không nhân lúc trọng tổ này xử lý, không biết sau này chôn xuống bao nhiêu mầm họa, nuôi dưỡng thói hủ bại ăn mòm từ bên trong, quy tắc ngầm hoành hành trong công ty, con nghĩ cha không yên tâm được.
Tô Xán chẳng phải chỉ hư trương thanh thế với Bành Lập Tân, gọi điện cho cha đem toàn bộ đầu đuôi câu chuyện kể một lượt.

Tô Lý Thành ở trong thư phòng trầm ngâm:
- Nếu đúng như có chuyện này, khẳng định là phải truy cứu, cha sẽ phản ánh, theo đúng quy trình để xử lý.

- Vô ích thôi cha, chỉ khi nào cha công khai tỏ thái độ thì mới có thể làm triệt để chuyện này.
Ngô Thì Nhuế và Na Na là người đương sự không được coi là nhân chứng, đồng nghiệp trong tổ chắc gì dám đứng ra, chỉ có Tô Lý Thành đứng lên tỏ thái độ thì những người khác mới dám nói.

- Tô Xán, hiện nay tập đoàn đang trong giai đoạn trọng tổ mẫn cảm, ổn định hơn tất cả, những chuyện không cần thiết gây nên sóng gió thì tốt nhất là xử lý kín đáo, nếu không sẽ ảnh hưởng tới quá trình trọng tổ.
Tô Lý Thành trầm ngâm nói, Đại Dung thành lập hàng không Thiên Nam nắm 41% cổ phần của công ty mới, chỉ cần cho thời gian sẽ dần thể hiện ra sức ảnh hưởng và khống chế cực lớn. Hiện hàng không Xuyên Nam đang ra

sức bảo vệ lợi ích của mình, đây là một quá trình thu quan diễn ra từ từ, nếu lúc này Đại Dung thể hiện can thiệp quá mức vào Xuyên Nam rất có thể bị hiểu lầm sang mục đích khác mà dẫn tới phản ứng ngược.

Tô Xán vỗ đầu, nghĩ vừa rồi mình quá nóng vội, cha giờ ở địa vị cao, có nhiều băn khoăn, suy nghĩ một lúc nói:
- Cha, vậy cha có tin con không?

Trình tự chính quy với Bành Lập Tân mà nói không hề có sức uy hiếp, bằng vào cái uy của hắn ở trong tập đoàn nhiều năm, muốn áp chuyện này xuống dễ như trở bàn tay.

- Cái thằng bé này, lời con nói, sao có chuyện cha tin hay không tin, trong tay cha cũng có một số tư liệu nội bộ về Bành Lập Tân, ông ta có vấn đề không phải cha không biết, nhưng thứ này liên quan rất sâu, nếu không chừng cứ xác đáng hơn, cho thấy mức độ nghiêm trọng của sự việc thì không thể đụng vào, bí thư Vương đã chỉ thị, lần trọng tổ này nhất định phải thành công.

- Vậy con nói Chiêm Hóa và Bành Lập Tân nhất định có vấn đề nghiêm trọng thì cha thấy sao?
Cái này gọi là một lần bị rắn cắn ba năm sợ dây thừng, Tô Xán hiện rất cảnh giác với những thứ có liên quan tới Chiêm Hóa:

- Khoan, sao lại liên quan tới Chiêm Hóa nữa, con nói kỹ lại xem.
Tô Lý Thành cũng giật mình, một thành viên trong tiểu tổ trọng tổ tiếp xúc với nhân vật thân phận mẫn cảm như Chiêm Hóa ở thời điểm này, ông không thể không chú ý:

Ông ta nắm tài liệu nội bộ, tình hình tồn tại trong tập đoàn hàng không Xuyên Nam gọi là ba bên quản lý tài chính, tập đoàn hàng không vì đặc tính ngành nghề mà luôn nắm tiền mặt dư dả, vì thế có nhu cầu làm tài chính phải lưu động, cho nên lấy tài vụ làm chủ, hàng năm tăng cường quy mô ủy

thác quản lý tài chính, đầu tư vào chứng khoán, trái phiếu. Thủ pháp thường dùng là ba phía quản lý tài chính cho phú hào có nguồn tài chính dư dả nào đó.

Ba phía là tài vụ tập đoàn, con cá mập có bối cảnh và môi giới chứng khoán.

Như vậy rõ ràng tập đoàn hàng không Nam Xuyên chính là nguồn hỗ trợ tài chính lớn sau lưng Chiêm Hóa, để ông ta cho đi vay nóng.

Thế là Tô Xán xin con số tài chính trọng tổ của cha, tài liệu trong tay Tô Lý Thành trước kia không có định hướng nên khó tra ra cái gì, nhưng Tô Xán nhắm chuẩn vào Chiêm Hóa, lại thêm trước đó vì nhử Chiêm Hóa đầu tư vào facebook, y có kho dữ liệu sẵn về Chiêm Hóa rồi, dựa theo động thái kinh tế học được học, bắt đầu nghiên cứu so sánh.

Quá trình này không phức tạp, nhưng kiến lập mô hình cần chút thời gian luận chứng.

Thế là trong mắt người ngoài Tô Xán trừ một số tiết không quá quan trọng mới bỏ, gần như toàn bộ thời gian là ăn ngủ trong thư viện, ngay bạn cùng phòng của Đường Vũ cũng biểu dương sự chăm chỉ của Tô Xán gần đây.

Chuyện này đương nhiên gây ra hiệu ứng kèm theo, Đường Vũ xuất hiện ở thư viện nhiều hơn, còn đi cùng mấy cô bạn, nên cành dàn mỹ nữ ngồi học cả chiều ở thư viện tăng lên, trực tiếp làm nhân số thư viện tăng lên một mức mới, đại đa số nam sinh hoa mất chóng mặt.

Với sự hỗ trợ của Đường Vũ cùng với Đồng Đồng, tiến độ công việc của Tô Xán nhanh lên đáng kể, mặc dù vẫn còn có chút đơn giản, muốn thông qua được cửa các giáo viên Đh Thượng Hải cần thêm bớt một số lý luận hỗ trợ, nhưng với người trong cuộc mà nói, chỉ cần nhìn bộ khung này là rõ rồi.

Tô Xán lấy số tài chính bị chặn lại, chia nhỏ làm tỉ lệ thu loại cổ phiếu, thay đổi tỷ trọng cổ phần, biến thiên dao động giá trị, tiến thêm một bước chứng minh mù quáng và bong bóng sinh ra, càng phân tích càng toát mồ hôi, vì y nhớ tới năm 03, 04 TTCK đóng băng, tập đoàn hàng không xa dời nghiệp vụ chính, đem tài vụ vào thao tác vốn, rơi vào thua lỗ lớn là chuyện đương nhiên.

Từ trong lời cha mình Tô Xán thêm một bước chứng thực suy đoán chuyện Bành Lập Tân tiếp xúc với Chiêm Hóa.

Khi đó chủ đạo việc trọng tổ này là thành ủy chính phủ Dung Thành cùng tập đoàn Đại Dung khó tránh được liên quan, sẽ là vết nhơ trên lý lịch chính trị của Vương Bạc, còn cha sẽ bị đánh giá là quyết sách sai lầm, thậm chí khiến cơ quan giám sát kỷ luật tham gia điều tra.

Cứ nhìn tình hình hiện tại, nếu Xuyên Nam tiếp tục thua lỗ thế này, Đại Dung sẽ bị cuốn vào cái lỗ đen đó, không dứt ra được, quan trọng nhất là tài sản quốc gia thất thoát, với Đại Dung vừa mới trải qua một cơn bạo bệnh không phải tin tức lạc quan.

Nguyên do trừ phong khí xấu, ban bệ quản lý hỗn loạn ra, còn có nghiệp vụ chính không tốt, không tích cực cải thiện kết cấu, mà lợi dụng tài chính tìm kiếm thao tác vốn gây ra.

Quan trọng hơn đây là một loại quan niệm suy nghĩ phổ biến trong toàn bộ ban bệ quản lý tập đoàn hàng không.

Tô Lý Thành nghe Tô Xán báo cáo sơ bộ tình hình nghiên cứu được, trầm ngâm nói:
- Cha có tài liệu nội bộ, có hai nhà môi giới chứng khoán mà Bành Lập Tân tiếp xúc, là Hán Đường và Thế Kỷ, bọn họ thu nạp tài chính tập đoàn lên TTCK tới 2 tỷ, đằng sau cả hai công ty này đều có bóng dáng của Chiêm Hóa.

Nhưng Chiêm Hóa không thể lần nào thao tác vốn cũng thành công, quan trọng là đằng sau chuyện cho váy nóng này luôn tồn tại thủ đoạn tàn nhẫn, lợi nhuận thu được không hợp thức hóa, nên không đem lại lợi nhuận cho công ty, mà rời vào túi riêng. Nói đơn giản hơn giống như thủ quỹ lấy tiền đi đánh bạc vậy, tất nhiên với quy mô tài chính lớn thì bộ máy vận hành sẽ phức tạp hơn rất nhiều, nhưng bản chất phạm pháp của nó vẫn thế.

Tô Xán dựa theo thông tin cha mình cung cấp, hoàn thiện công việc, rồi đem toàn bộ công trình nghiên cứu của mình cho Tô Lý Thành, Tô Lý Thành ở cuộc họp HĐQT yêu cầu tập đoàn hàng không giải thích vì sao tiền gửi ngân hàng năm 2001 vì sao sụt giảm manh, trong này có sơ hở quản lý tài vụ, liệu có mô hình "rỡ tường đông, đắp tường tây" hay không?

Cao tầng hàng không nhiều người có ý kiến phản đối, Bành Lập Tân không ngồi yên đợi chết, càng tuyên bố "cao tầng không tín nhiệm xin từ chức", chiêu lấy lui làm tiền này phối hợp với việc tung tin đồn Tô Lý Thành thanh trừ cán bộ cũ, khiến mấy phương thế lực va chạm, làm lòng người hoảng loạn, một số cơ trưởng lấy ngừng bay, bãi công, uy hiếp.

Chuyện này càng khiến Tô Lý Thành tin tưởng vấn đề nội bộ tập đoàn hàng không rất nghiêm trọng, tuy Đại Dung nắm 41% cổ phần, có thành ủy chính phủ làm chủ đạo, nhưng không nhất định lay chuyển được thế lực đứng đằng sau này.

Tình thế lâm vào giằng co, hết sức căng thẳng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 217: Cuộc sống vẫn tiếp diễn

Ngày hôm đó Ngô Thì Nhuế và đám Na Na trở về nhà khách, ngay sau đó thành viên tổ bay cũng về, tìm hai người khuyên nhủ, yên tĩnh lại nghĩ, Ngô Thì Nhuế không lo nữa, cha cô là cao tầng Đại Dung lại thêm quan hệ với Tô Xán, tin rằng công ty muốn cho cô thôi việc phải cân nhắc. Chỉ tội nghiệp Na Na viết sẵn đơn từ chức, Liễu Yên, Thi Thi cũng thấp thỏm, mấy cô gái ôm nhau, tiếc nuối vì quãng thời gian gặp nhau ngắn ngủi.

Kết quả hôm sau giống như chẳng có chuyện gì xảy ra, mấy cô gái chưa yêm hẳn, tiếp đó chuyến bay cũng diễn ra bình thường, chẳng có ai làm khó dễ gì bọn họ.

Thậm chí viên viên cơ trưởng kia hiện sợ Ngô Thì Nhuế như sợ hổ, cơ bản hết sức tránh cùng chuyến bay với Ngô Thì Nhuế, cả chạm mặt cũng vờ như không quen biết.

Chừng một tuần sau nghe tin đồn trong cuộc họp HĐQT Tô Lý Thành đề xuất kiểm tra vấn đề sơ hở trong tài vụ tập đoàn, mặc dù Bành Lập Tân và mấy vị phó chủ tịch tập đoàn cùng phe cánh, tạm thời đứng vững chân, có điều ai cũng nhìn ra ông ta cuống rồi, đang hết sức hô hào phía Đại Dung muốn loại bỏ công thần, mục đích kiểm soát tập đoàn. Có điều những người có mặt quán bar ngày hôm đó không khỏi liên tưởng đến những lời chàng thanh niên kia tuyên bố.

Trong tập đoàn có tin đồn Ngô Thùy Nhuế trói chân một công tử của vị quan lớn nào đó, lại có tin đồn Tô đại thiếu gia và cô quan hệ rất không tầm thường, Ngô Thì Nhuế vốn là con dâu được Tô Lý Thành khâm định. Lại nói Bành Lập Tân chuyến này gây họa, chọc ai không chọc lại chọc vào bạn

gái Tô đại thiếu gia, nghe nói có một tên hoàn khố cháu của thị trưởng Dung Thành, vì chọc giận Tô đại thiếu gia mà bị đập xe tan nát.

Tất nhiên loại tin đồn này có thị trường hơn hẳn loại tin Bành Lập Tân tung ra là Tô Lý Thành bài trừ cán bộ cũ, người ta nói, Lão Bành, ông tự gây họa, đừng kéo chúng tôi chết chùm.

Trong khi sự kiện trọng tổ tập đoàn hàng không Xuyên Nam ngày một nóng lên thì Tô Xán như mọi khi chỉ phụ trách gây chuyện mà không giải quyết hậu quả, sau khi toàn bộ tài liệu cung cấp cho cha mình xong liền quay lại cuộc sống thường ngày bôn ba giữa các giảng đường.

Tin đồn nhiễu loạn không ngừng, tới ngay cả Ngô Thì Nhuế nghe cũng dở khóc dở cười, gọi điện thoại cho Tô Xán nói:
- Tô đại thiếu gia, hiện giờ cậu nổi tiếng trong đám đồng nghiệp của tôi rồi đấy. Ài, nha đầu ngốc Na Na gần đây cứ muốn chuyển tuyến bay cố định tới Thượng Hải, lần trước làm socola ở nhà, còn làm dư một hộp, nhờ mình đưa cho cậu, rất cầu kỳ, hình trái tim còn rắc cả hạnh nhân mua ở Champs-Élysées Pháp, Na Na động lòng xuân rồi đấy.

- Có điều yên tâm, tôi không làm cậu khó xử, đem những sự tích huy hoàng của cậu và Đường Vũ ở Nhị Thập Thất Trung nói cho cô ấy rồi. Này, nói thật đi, cậu thở phào hay là thất vọng. Nếu thất vọng thì không phải hết cơ hội đâu, nha đầu ngốc đó chưa chịu từ bỏ hi vọng. Na Na nói trước khi năm thứ ba thi làm tiếp viên hàng không có vô số nam sinh theo đuổi, nếu như trong đó có cậu thì cô ấy bỏ ước mơ, ngày ngày lên lớp ôn tập cùng vào trường đại học rồi. Ài, thực sự không hiểu, sao cậu lại có tiềm chất họa hại tú nữ như vậy chứ?

Ngô Thì Nhuế lòng ấm áp vô cùng, có lẽ kiếp này không có được mấy người bạn như Tô Xán, ban đầu cô còn không ưa Tô Xán, vậy mà hai lần mình gặp chuyện nghiêm trọng đều đứng ra, không biết đó là may mắn của

cô hay là ông trời trêu ngươi, chàng trai như vậy không có khả năng nào cùng mình phát triển thành thứ quan hệ khác.

Lấy chuyện Na Na ra nói nhưng không phải không có tình cảm Ngô Thì Nhuế trong đó.

- Tô đại thiếu gia ...
Tô Xán cười khổ:
- Về sau đừng gọi mình như thế nữa, nghe khó chịu lắm, chúng ta còn lạ gì nhau, đều là con cái công nhân đi lên, có phải phú hào đại hộ gì đâu, để đám đại thiếu gia thực sự nghe được họ cười cho vỡ bụng.

Lúc mới đầu tới Kiến trúc Đại Dung, ký ức sâu sắc nhất của Tô Xán là bữa tiệc hàng năm của tập đoàn, xe hơi từ cổng chính đi ra, trước không thấy đầu, sau không thấy đuôi. Tô Xán và cha mẹ đứng đó, nhưng không có chiếc xe nào dừng lại vì bọn họ, những người trên xe nói chuyện với nhau, coi bọn họ không tồn tại.

Với Ngô Thì Nhuế mà nói, Tô Xán chẳng qua chỉ là người qua đường A, B, C nào đó ăn mặc lôi thôi quê mùa ở cổng, không thể so với cô gái được toàn bộ con trai trong tiểu khu theo đuổi như cô. Thế nhưng ba năm sau đó, thay đổi lớn tới mức có thể hình dung bằng từ cảnh còn người mất, thói đời vẫn ấm lạnh, chỉ có điều chân thật, là chàng trai đó thi thoảng thể hiện sự chân thành, có thể nung chảy cả trái tim băng giá.

Tô Xán vốn cho rằng Ngô Thì Nhuế còn trêu mình vài câu, không ngờ ở đầu kia cô gái đang hưng phấn nói tía lia đột nhiên ngoan ngoãn "ừ" một tiếng, giọng xa xôi nói:
- Tô Xán, cậu có biết mộng tưởng lớn nhất của mình trước kia là gì không?

Tô Xán giật mình, nghe ra chút dị dạng trong lời Ngô Thì Nhuế, bây giờ y không còn là chàng trai ngây ngô nữa, mà kinh nghiệm yêu đương đầy mình rồi, cố ý nói:

- Không phải là lấy được chàng trai tuấn tú tài năng có trách nhiệm, đáng tin cậy như mình chứ?

Ngô Thì Nhuế phì cười, mắng Tô Xán mặt dày một hồi mới tiếp tục:
- Mơ ước lớn nhất của tôi là nhiều năm sau có một ngày ở bên bờ biển, có lẽ là biển Aegean, hoặc Bali, dù sao cần có trời xanh mây trắng và hải âu bay lượn là được, chúng ta lúc đó đều đã thành đạt, ngồi ở trên bãi cát, tay cầm cốc cà phê, tụ tập đầy đủ như thời chúng ta còn trẻ, cười đùa, tán gẫu, tình cảm vẫn đơn thuần như xưa. Nhưng bây giờ mình biết đó là chuyện không thể thành sự thực được nữa, năm qua năm, sẽ từng người một rời đi.

- Bây giờ mình chỉ còn một hi vọng xa vời, Tô Xán, cậu đừng rời bỏ mình nhé.

Ngô Thì Nhuế nói một loạt lời làm Tô Xán tưởng tượng cảnh Quách Tiểu Chung sẽ cầm dao tới tìm mình, sau đó lại cười hì hì:
- Nhìn tình thế phát triển này, cậu và Đường Vũ nhất định sẽ hạnh phúc, nhưng nếu như một ngày Đường Vũ ngốc nghếch rời bỏ cậu, vậy mình sẽ đợi cậu ...

Không thể không nói tuy Tô Xán hơi sợ, nhưng không thể phủ nhận hư vinh của nam nhân được thỏa mãn tột độ.

Có điều ngay tiếp đó Quách Tiểu Chung lại gọi điện đến làm Tô Xán suýt nữa không dám nhận máy.

Quách Tiểu Chung cực kỳ hưng phấn, đoán chừng đang nắm tay nhảy nhót reo hò trong phòng, hình tượng có thể tham khảm đoàn người biểu tỉnh phản đối áp bức bóc lột.

- Tô Xán, thành công rồi, Thì Nhuế đồng ý tới thăm tôi, đại khái tháng sau sẽ có chuyến bay tới đây, cám ơn, cám ơn rất nhiều, cô ấy nói là cậu nói tốt cho tôi ... Tô Xán, cả đời này tôi biết ơn cậu.

Tô Xán há mồm, tâm tư con gái thực sự không thể lường được, nửa tiếng trước thôi Tô Xán còn dám chắc Ngô Thì Nhuế có tình cảm với mình, vậy chuyện này là sao? Thầm thở dài, nếu kẻ nào cho rằng mình hoàn toàn hiểu được phụ nữ, nhất định có ngày chết rất thảm.

- Phải rồi, Tô Xán, rốt cuộc cậu đã nói gì với Thì Nhuế để thái độ cô ấy với tôi thay đổi hẳn như vậy?

Tô Xán tỉnh bơ nói:
- Cũng không có gì, đơn giản lắm, tôi nói cậu thích cô ấy, thích từ suốt nhỏ, nhưng mà nhát chết không dám nói ra, nếu tôi không nói hộ, chắc chắn cả đời cậu giữ trong lòng, cô đơn tới cuối đời, Quách gia tuyệt tử tuyệt tôn, chết chưa hết tội ...

Bên kia có tiếng đồ đạc đổ đổ vỡ, hình như Quách Tiểu Chung va phải cái gì, hồi lâu sau hắn run giọng hét lên:
- Tô Xán .. Tôi giết cậu ...

Tô Xán tắt máy, huýt sáo bài "khúc nhạc vui", tâm trạng cực tốt.

Cuộc sống cứ như vậy tiến về phía trước.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 218: Chuyên gia gây họa

L

âm Lạc Nhiên thi thoảng lại gọi điện thoại tới than vãn gần đây môn học của mình nhiều ra sao, lại còn phải tham gia kế hoạch phục vụ du học sinh của trường. Có điều mục đích chính lại là để khoe ngày nào cũng được qua lại trước mặt những anh chàng đẹp trai nước ngoài với các phong cách hấp dẫn khác nhau, như những anh chàng Tây Ban Nha nóng bỏng nhiệt tình, chàng trai Anh lịch thiệp, đôi mắt xanh hút hồn của nam sinh Italia, hay chàng trai pháp ga-lăng, lãng mạn. Chỉ tiếc là không có ai hợp tính, để chơi trò tình yêu xuyên quốc gia.

Cứ như để bù đắp nuối tiếc chuyện tình cảm của mình, Lâm Lạc Nhiên thích nhất là chọc cho Tô Xán ghen.

Lại còn kể mình báo danh công tác chỉnh lý văn hiến trong thư viện, kết quả truyền ra thư viện có nữ sinh khí chất truyền khắp nơi, không ít tên gia súc thường trú ở thư viện mong chờ một lần diễm ngộ.

Tô Xán cũng rất phối hợp làm ra vẻ bực tức, khi nào Lâm Lạc Nhiên quá mức ca ngợi anh chàng nào đó thì tắt máy, sau đó Lâm Lạc Nhiên gọi lại cười khanh khách, dùng giọng nũng nịu an ủi y.

Quan hệ của bọn họ càng lúc càng kỳ quái, chuyện này có nghĩ cũng vô ích, tốt nhất cứ để nó như vậy.

Trường học dưới ánh hoàng hôn rất đẹp, vầng mặt trời đỏ rực như lòng đỏ trứng gà lung lay treo ở chân trời, làm toàn bộ trường học như phủ thêm một lớp vải màu vàng mỏng như cánh ve.
Mặc dù nhiều khu nhà trong trường đã mang theo dấu vết loang lổ tang thương của năm tháng, nhưng không ảnh hưởng tới sức sống trẻ trung ở nơi này, nó phát ra từ những nữ sinh mặc váy trắng ngắn tay cầm vợt tennis

chạy trên thảm xanh, phát ra từ những cán bộ hội sinh viên sắn tay áo tích cực tham gia hoạt động công ích.

Ăn cơm tối xong, Tô Xán và Đường Vũ mỗi người cầm một cái kem ly, thong thả bước đi trên con đường rợp bóng cây, qua sân bóng, bồn hoa, túc xá.

Tô Xán thích ăn kem, sở thích này bị Đường Vũ phát hiện, Tô Xán thấy với một cô gái từng nhìn thấy khỏa thân rồi thì không cần che dấu nhiều nữa, có thể thoải mái cùng Đường Vũ chia sẻ sở thích chung này.

- Cha em nói, lần trước gặp anh ở quán bar.
Dáng vẻ Đường Vũ ăn kem cực kỳ sinh động, cô gái lạnh lùng ăn đồ ăn lạnh vậy mà lại khiến nhín mà người ta nóng người.

- Hả?
Tô Xán đang mải nhìn Đường Vũ nên không chú ý lắm, tích tắc toát mồ hôi:
- Là cái lần Thì Nhuế gọi điện rủ anh đi chơi đấy à? Cha em nói gì?

Fu ... buổi tối đó nội dung rất phong phú, không biết cha vợ tương lai nhìn thấy cái gì, có hiểu lầm gì không? Với tính cách ông Đường, vậy Mục Tuyền thế nào cũng biết, cho dù Tô Xán định lực kinh người, cũng thấy có hơi lạnh lan từ gót chân nhanh chóng chạy lên đầu.

- Ừm.
Đường Vũ gật đầu, đôi mắt đẹp như phủ lớp sương liếc qua Tô Xán, hời hợt nói một câu:
- Cha em nói, anh rất có duyên với nữ nhân đấy.

- Chuyện này ...
Tô Xán có cảm giác trăm miệng cũng không cãi được, hôm đó đi về Tô Xán tất nhiên không đem chuyện Ngô Thì Nhuế bị Bành Lập Tân quấy rối kể với Đường Vũ, dù sao đó không phải là chuyện nên kể ra, chỉ nói có chút

xung đột nhỏ, Bành Lập Tân khinh người quá đáng, sơ sơ qua, không đi vào quá trình.

Ai ngờ ông Đường lại chứng kiến hết sự việc, làm y rơi vào thế tình ngay lý gian, cô bé Đường Vũ không phải tới hỏi tội chứ, nhưng mà đây chẳng phải biến tướng của việc cô bé này ghen sao?

Hiếm có, không ngờ được thấy Đường Vũ ghen vì mình, trước kia chỉ có mình mới là chuyên gia đập hũ giấm, đến cả linh hồn của Tô Xán cũng nhẹ bẫng. Thầm nghĩ, em có chỗ nào nghi vấn cứ hỏi, dù thế nào anh cũng thể hiện bộ dạng không thẹn với lòng.

Đường Vũ nắm rõ từng nét mặt của Tô Xán, chỉ cần lông mày y nhướng lên 3 milimet trong nửa giây, hay khóe miệng cố nén cười của y trông tự nhiên thế nào thì cô cũng nhìn thấu.

Cho nên cô nhoẻn miệng cười lại với y, không bình phẩm gì, chuyên tâm ăn kem.

Tô Xán nhìn Đường Vũ một lúc, không thấy Đường Vũ tỏ ra giân dỗi hay quan tâm nữa, đi được một lúc, thành ra thấp thỏm, nghiến răng nghĩ, nha đầu này nhất định muốn hỏi lắm, nhưng ngại thể diện không hỏi đây, thôi được, mình nhường nhịn nhiều rồi, chủ động khai báo vậy, như thế mới thể hiện bản lĩnh nam nhân lỗi lạc vô tư, đúng không?

- Vị lãnh đạo tập đoàn hàng không đó quấy rối một cô gái, anh nhìn thấy nên ra mặt ngăn cản, cơ bản chỉ có thế, anh đủ thẳng thắn chưa?

- Thông minh.
Đường Vũ khẽ gật đầu:
- Về sau anh mà không thẳng thắn em sẽ không làm bữa sáng cho anh ăn nữa.

Cái gì? Tô Xán có thể thản nhiên đối diện với rất nhiều chuyện trên đời, nhưng trước mặt Đường Vũ luôn cảm thấy định lực của mình không đủ, hồn bay tới đêm mỹ diệu ở biệt thự, cùng bữa sáng "mỹ diệu" mà Đường Vũ làm.

Cô bé này lấy đâu ra sự tự tin thế nhỉ? Tô Xán làm bộ mặt cực kỳ khoa trương:
- Bữa sáng, em gọi đó là làm bữa sáng à? Em chỉ luộc ba quả trứng thôi vợ ạ.

Tô Xán càng nghĩ càng không nhịn được cười, lấy ba quả trứng luộc ra uy hiếp mình, nha đầu này ngốc tới đáng yêu.

Đường Vũ nhìn nhíu mày tức giận, nhưng phát hiện ra hai người đã rẽ vào một nơi ít bóng người, ánh đèn ký túc xá đã khuất xa, địa lý cực kỳ bất lợi, nhưng đã quá muộn rồi, Tô Xán vươn tay ra kéo cô vào lòng, Đường Vũ chỉ kịp hoảng hốt chống hai tay, vùng vẫy muốn thoát khỏi vòng tay Tô Xán, yếu ớt nói:
- Buông em ra đi, có người thấy đấy.

Tô Xán ôm rất chặt, phần eo dán sát vào cơ thể mê người đó, cố đưa đầu tới hôn cánh môi hồng nhuận kia, nhưng Đường Vũ dùng hết sức duỗi thẳng tay đẩy y ra, Tô Xán phải đổi chiến thuật, làm bộ mặt tội nghiệp nói:
- Kệ, ai bảo cuối tuần em không chịu về nhà, hơn nữa không ai qua đây vào giờ này đâu, anh tính cả rồi. Yên tâm, dù em không ngại, anh cũng không cho người ta thấy vợ mình lúc quyến rũ nhất đâu.
.
Đối diện với nam nhân đôi khi rất bá đạo này, nam nhân mà cô đã cho y thứ quý giá nhất, Đường Vũ cũng rất yếu đuối, thường xuyên bị y dùng thủ đoạn thô thiển nhất phá hết tất cả sự rụt rè, ngụy trang, tay vịn vào bà vai y, chỉ có thể ngăn cản Tô Xán có hành động quá mức ở cái nơi bất kể lúc nào cũng có thể bị phát hiện này.

- Vậy …
Đường Vũ nghĩ một lúc rồi nói:
- Em sẽ hôn anh một cái, nhưng không cho anh hôn em.

Tô Xán gật đầu cái rụp, nhắm mắt lại chờ đợi.

Đường Vũ cẩn thận nhìn quanh một lượt, đây không phải nơi quá hẻo lánh, nhưng vào giờ này lớp học đã tan hết, chỉ có hai hướng đi hoặc tới các KTX hoặc nhà ăn, khả năng gặp người qua đây rất hiếm, hơn nữa chuyện này quá bình thường trong trường đại học, có người đi qua cũng không quấy rồi, trời đã tối, sẽ không nhìn rõ mặt.

Mí mắt Đường Vũ hơi buông xuống, khuôn mặt khôi phục lại bình tĩnh, giống như gió nhẹ qua đi, gợn sóng trên hồ tan hết, đầu ngước lên, mắt nhìn Tô Xán bao hàm nhu tình, nhón chân hai cánh môi ướt át áp lên miệng y.

Đường Vũ nhiệt tình như lửa, như muốn hòa tan Tô Xán.

- Đủ chưa .. á.
Âm thanh phát ra ngắn ngủi liền biến mất, giống như bị lỗ đen hút mất vậy, Tô Xán không giữ lời hứa nữa, môi áp tới, cuốn lấy cãi lưỡi nhỏ đang muốn bỏ trốn, như con gấu Pooh đói đói khát mút mật, Đường Vũ chống cự không ăn thua, đành buông xuôi.

Tô Xán cảm thấy một hơi nóng hội tụ phía dưới thân, hai tay vốn yên tĩnh phút tốc chuyển động, một tay ghì chặt eo Đường Vũ, tay kia thông thạo như diễn luyện trăm lần, luồn qua vạt áo, lướt trên phần da bụng trơn nhẵn, thẳng tiến tới trước ngực, nắm lấy, ngực Đường Vũ không lớn như bề ngoài, mềm như chim bồ câu non, mang tới cảm giác tiêu hồn thực cốt.

Cơ thể Đường Vũ như củi khô châm lửa, mũi thở ra từng luồng hơi nóng ấm, người run lên từng cơn, cắn răng không phát tiếng rên, nhưng Đường Vũ vẫn là Đường Vũ, giữ tỉnh táo tóm lấy tay Tô Xán, tách môi khỏi y, trừng mắt lên:

- Đồ lừa đảo không giữ lời.

Tô Xán chỉ cười, được một lần thế này bị mắng là lừa đảo cũng đáng, chăm chú nhìn Đường Vũ, khẽ vuốt tóc xõa trên trán cô, lúc này mới nhớ tới một vấn đề:
- Chuyện này cha em chưa nói cho mẹ em nghe chứ?

Trong lòng Tô Xán, Mục Tuyền là ngọn núi lớn còn khó leo hơn cả Thục Sơn.

Không có gì bất ngờ, Đường Vũ gật đầu đánh tan hi vọng của Tô Xán.

Tô Xán nghiến răng nghiến lợi thầm nghĩ nếu lần sau tình cờ gặp được ông Đường đi cô nào thì nhất định sẽ gọi điện báo với Mục Tuyền trước tiên, nuốt nước bọt hỏi:
- Mẹ em nói sao?

- Mẹ em nói bốn chữ.
Đường Vũ ranh mãnh nhìn Tô Xán:
- Chuyên gia gây họa.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 219: You are not alone

T

hời gian đôi khi trôi nhanh tới mức làm người ta không chú ý tới, nhưng cứ thế thoáng cái ngoành đầu lại mới khiến người ta giật mình, khuôn viên trường ĐH Thượng Hải cứ thi thoảng đột nhiên trở nên tấp nập không có dấu hiệu gì báo trước, cành cây thưa lá không biết lúc nào lại xanh mướt rậm rạp.
Trời ấm lên rồi, các cô gái vội vàng trút bỏ đi lớp áo dầy mùa đông, những chiếc váy đủ màu sắc xuất hiện ở sân trường, khiến cho bóng dáng mềm mại phơi phới thanh xuân đi xa rồi vẫn còn kẻ ngơ ngẩn đứng nhìn con đường trống.

Với nhiều người, đây mới đích thực là mùa xuân.

Chỉ có những ngôi nhà mang chút rêu phong vẫn ung dung như thế, mái ngói mỗi sáng sớm như lờ mờ hiện ra hào quang ngày xưa cũ, rồi cứ đúng 7 h30 trở đi lại đón sinh viên ngái ngủ bước vào, chứng kiến những khuôn mặt vẫn mang vẻ háo hức phấn chấn của sinh viên năm thứ nhất thứ hai, trơ lý vô cảm của năm thứ ba thứ tư, hoặc là đám sinh viên quái vật mấy năm như một chính xác tựa đồng hồ Thụy Sĩ.

Thi thoảng có hai ba nhóm nữ sinh túm lại một chỗ, bàn luận vấn đề năm thứ tư, câu nói hay được nghe nhất là "chết người", "bi thảm", hay là "không muốn sống nữa", nhưng chỉ biết cắn răng vượt qua kỳ thi trước mắt, để đổi lấy sau tốt nghiệm kiếm được công tác không đến nỗi chết đói lại có thể triển vọng chút tương lai.

So với những sinh viên suốt ngày bôn ba tham gia buổi tuyển dụng, phỏng vấn, tranh thủ kiếm thêm vài chứng chỉ ngoại ngữ để làm đẹp hồ sơ xin việc, thì những sinh viên cách kỳ thi tốt nghiệp còn xa có sức kêu ca giáo

viên nào đó khó tính, than vãn gần đây trong trường buồn chán không có sự kiện nào kích thích lòng người, vẫn là rất hạnh phúc.

Ví dụ như Lý Hàn thi thoảng trốn học chạy tới quán cà phê đối diện túc xá nữ nào đó tham gia cuộc gặp mặt "hữu nghị", hay như Trương Tiểu Kiều cứ hứng lên là mang giá vẽ ra cái sân trước KTX vẽ tranh, nếu như hắn không vẽ mấy bức tranh u ám như ngày tận thế thì chắc chắn thành tài tử trong lòng không ít cô gái rồi.

Tiêu Húc là người cần cù chăm chỉ nhất phòng, ngày ngày đúng giờ tới phòng học, ngồi ngay ngắn, chăm chú nhìn sách, tiếp đó khi giáo viên đọc tới "Lý Hàn", hắn "có" thật dõng dạc, đọc tới tên "Trương Tiểu Kiều" thì hắn bóp mũi "có", đọc tới tên "Tô Xán" thì hắn cúi đầu xuống hô "có" lười nhác uể oải. Giáo viên tới lúc này ngẩng đầu lên nhìn hắn một cái, có chút bực tức quay đầu đi, đọc cái tên tiếp theo. Còn người ngồi bên cạnh thì giơ ngón cái lên với hắn, đây chính là đại biểu của người quên mình vì huynh đệ, là người khiến chúng ta có thể yên tâm sóng vai tác chiến.

Tô Xán lệt xệt cái dép lê từ giảng đường tới nhà ăn rồi hai khu túc xá, hình tượng luộm thuộm hơi giống với Mark lúc mới tỉnh ngủ, trông giống thanh niên ban văn nghệ nào đó.
Chỉ có sinh viên năm đầu và năm thứ hai chú ý tới hình tượng, hoặc khi tiếp đãi tiểu sư muội khi vào trường khả năng chải chuốt một chút còn để lại ấn tượng về sư huynh đẹp trai, còn đa phần là giống Tô Xán, thất thểu đi lại chẳng khác gì con zombie.

Đường Vũ rất tích cực cải tạo Tô Xán, nhưng không ăn thua gì, những bộ quần áo hàng hiệu đắt tiền khoác lên người Tô Xán như đồ hạ giá, đến người bán hàng cũng lắc đầu không thôi, chiều cao 1m80, dáng người chuẩn, không quá gầy gò, không thô, khuôn mặt nhu hòa, đáng lẽ phù hợp với rất nhiều loại phong cách trang phục, vậy mà mặc lên đều không ra thể loại gì.

Ngoài Tằng Kha ra chỉ có Vương Thanh mới biết cách chọn quần áo cho Tô Xán, Lâm Lạc Nhiên cũng bó tay.

Trước mặt Tô Xán là khu nhà tường trắng vừa vôi ve lại trong kỳ nghỉ đông của học viện quản lý, đi qua hành lang tới phòng 314, một lớp đang học, Tô Xán lom khom từ cửa sau đi vào, tới vị trí đếm ngược từ thứ ba trở lên, ngồi xuống bên cạnh một cô gái mặc áo sơ mi trắng, quần jean xanh, buộc tóc đuôi ngựa.

Đường Vũ nhìn chằm chằm Tô Xán xuất hiện như ma, nhỏ giọng hỏi:
- Sao anh lại tới đây?

- Không có gì, đột nhiên muốn cùng đi học với em nên tới thôi.

Tô Xán nhe răng cười, ngồi học cùng một hoa khôi nào đó là mộng tưởng của không ít trạch nam, nếu được hoa khôi đó ném cho ánh mắt ôn nhu quyến rũ có thể hòa tan đầu thai luôn được rồi, cho dù phòng tự học mùa đông lạnh tới mức người ta không muốn bước ra khỏi cửa chỉ cần một cô gái như Đường Vũ xuất hiện là trở nên rất có thị trường.

Đường Vũ khẽ "ừm" một tiếng, lòng ngọt ngào, kệ không ít ánh mắt quay sang nhìn bọn họ, cô mỉm cười như sự xuất hiện của chàng trai này bên cạnh là rất đương nhiên.

- Này.
Tô Xán nhét một cái tai nghe vào tai Đường Vũ:
- Nghe hay lắm.

Trương Tiểu Kiều có một cái CD Player của Sony, đối với người trải qua từ băng cát xét, đĩa CD, rồi mp3, mp4 như Tô Xán mà nói, cái máy này mang một hương vị hoài niệm, thấy Tô Xán thích, Trương Tiểu Kiều sảng khoái nói :" Cho cậu mượn, dù sao tôi cũng không dùng, tới lúc tốt nghiệp trả lại là được."

Nghe mấy bài hát, đột nhiên nhớ Đường Vũ vô cùng, thế là Tô Xán chạy tới đây. Thế là trong quánh mặt trời buổi sáng len lỏi qua tán lá non xanh mướt, gió thổi bóng lay, vô số người nhìn thấy Đường Vũ thường ngày đi học hai mắt chỉ biết tới tấm bảng đen, lúc này cởi đuôi ngựa, mái tóc xõa xuống ôm lấy mặt, hơi nghiêng đầu, cho tai nghe vào tai.

Omg, đây là hạnh phúc, hâm mộ, ghen tỵ, lúc này không ít đám gia súc đau đớn trong lòng, không ngờ nữ thần băng giá Đường Vũ lại có một mặt thế này, hâm mộ tới mức làm người ta chảy nước mắt, này, hai người để đám còn ca bản tình ca độc thân này sống nữa không? Dù ai cũng biết Đường Vũ là hoa có chủ, nhưng không ai muốn nhìn thấy cảnh này.

Tai nghe truyền tới bài You are not alone.

Trong buổi sáng nắng ấm đẹp trời đó ở học viện kinh tế, Tô Xán và Đường Vũ ngồi sóng vai bên nhau, nối liên bởi giây tai nghe, lắng nghe bài hát như xuyên việt thời không tới của Michel Jackson. Đôi mắt Đường Vũ vẫn trong veo chăm chú nhìn lên bảng, tay viết bài, mái tóc đen dầy che đi bí mật nhỏ giữa cô và Tô Xán.

Tô Xán có rất nhiều bí mật không thể nói với Đường Vũ, ví như Micheal Jackson sẽ chết vào năm 2009, âm nhạc của ông sẽ thành tuyệt bản trên thế giới, ngày ông mất đi sẽ khiến hàng trăm triệu fan hâm mộ khóc hết nước mắt.

Ví như năm thứ nhất cao trung hứa với Đường Vũ sẽ thành anh hùng cái thế, hiện giờ anh hùng chưa dám nói, nhưng ngày đó đã tới gần, được Washington Post đầu tư, Facebook sẽ như hổ thêm cánh, vượt qua đại dương, khiến cả thế giới biết tới. Tô Xán biết ngày nào đó ngủ dậy chuẩn bị bận rộn học tập sẽ biến thành nhân vật được xung quanh bàn luận, chỉ mong ngày đó tới muộn một chút, để y có thể hưởng thụ thêm cuộc sống an nhàn ngọt ngào này, không bị ai quấy nhiễu.

Cuộc sống đại học yên tĩnh này rồi sẽ từng ngày từng ngày qua đi, không bao giờ xảy ra lần nữa.

Lại một ngày nữa đã trôi qua
Anh vẫn chỉ có một mình
Làm sao lại thế chứ
Sao em không ở đây với anh
Mà cũng chẳng bao giờ nói lời biệt ly
Ai sẽ nói cho anh biết tại sao chứ
Chẳng phải em ra đi rồi sao
Và bỏ anh lại với thế giới lạnh lẽo này

Từng ngày trôi qua anh vẫn ngồi đây và tự hỏi mình
Làm sao mà mình lại để tình yêu vuột mất
Rồi bỗng có ai đó thì thầm vào tai anh và nói rằng
Anh không cô đơn đâu
Vì đã có em ở bên anh
Dẫu cho em chẳng ở gần bên anh
Nhưng tâm trí em sẽ luôn hướng về anh

Anh không cô đơn đâu
Bởi đã có em ở bên anh
Dẫu cho đôi ta có xa nhau
Thì anh vẫn luôn ở trong trái tim em
Anh không cô đơn đâu

Rồi một đem khác
Anh nghĩ anh đã nghe thấy tiếng em khóc
Mong mỏi anh đến
Và ôm em trong vòng tay
Anh có thể nghe thấy em nguyện cầu
Những gánh nặng của em và anh sẽ là người giúp em vượt qua nó
Nhưng đầu tiên anh cần phải nắm lấy bàn tay em

Và để rồi chúng ta cùng bắt đầu và ở bên nhau mãi mãi

Micheal Jackson, ông sẽ không bao giờ cô đơn, mọi người sẽ luôn tưởng nhớ tới ông.

Nghe hát, đầu nghĩ miên man, Tô Xán chả hiểu sao lại ngủ mất, hình ảnh cuối cùng ánh vào trong mắt là lá xanh ngoài cửa sổ.

Thật thoải mái.

Tô Xán cũng không biết mình ngủ bao lâu, Đường Vũ khẽ vuốt mái tóc của y, Tô Xán tỉnh lại, đã hết tiết, mọi người dọn dẹp sách vở, Tô Xán cười:
- Bao nhiêu người như vậy nhìn thấy Đường tiểu thư tình cảm với một nam sinh, liệu nam sinh đó có bị người ta lén đá sau lưng không?

- Vậy em đá bọn họ không phải xong rồi sao?
Đường Vũ chớp mắt:
- Anh yên tâm, không ai bắt nạt được anh đâu.

Một nam sinh để bạn gái bảo vệ, vài nam sinh đi qua nghe được thầm nhổ nước bọt khinh bỉ, nhưng Tô Xán nghe mà lòng phơi phới, liên tưởng cú đá kinh thế hãi tục sáng hôm đó khiến Đường Vũ gần như thành thần tượng của nữ sinh năm thứ nhất. Có rất nhiều học trưởng lúc nào nhìn cô tiểu sư muội này như hổ đói nhìn mồi, đợi ngày cô đá đít Tô Xán, để có thể thừa cơ xông lên.

Nếu họ nghe được câu này sẽ biết nhân vật bị đá đít chắc chắn là mình.

- Còn chưa về?
Mặc dù Tô Xán chạy tới học cùng mình làm Đường Vũ rất vui, nhưng dù sao trốn học sẽ ảnh hưởng tới nhiệm vụ học tập của Tô Xán.

- Khi nào chúng ta về biệt thự Tuyết Hải Dật Cư xem phim kinh dị đi?
Tô Xán nhìn Đường Vũ, mắt tỏa hào quang trông đợi:

Đường Vũ đỏ mặt quay đầu đi, không thèm để ý tới Tô Xán nữa.

- Buổi trưa anh chờ em cùng ăn cơm.
Bỏ lại câu này, Tô Xán thu dọn sách vở chạy tới phòng học.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 220: Đối diện

Tô Xán ra ngoài thì nhận được điện thoại của Vương Uy Uy:
- Tô Xán, nói trước với cậu chuyện này để cậu khỏi thấy đường đột, Lý Lạc đoán chừng sẽ tới tìm cậu đấy.

- Lý Lạc là thằng cha nào?
Tô Xán bật cười, lần đầu tiên nghe thấy cái tên này, không hiểu gì cả:

- Là một tên anh họ mà tôi không muốn gọi là anh, nhưng vẫn phải gọi, hắn thích lên mặt dạy đời, tôi ngứa mắt lắm, nhưng trưởng bối trong nhà lại thích hắn. Tóm lại từ nhỏ tôi đã không ưa hắn rồi, nhưng hắn là người có tiền đồ trong gia tộc.

- Hắn tới có việc gì?
Tô Xán nhíu mày, tự dưng là người đâu đâu tới tìm, có điều đây là chuyện khó tránh khỏi khi y dần bước vào Vương Lâm hệ:

- Lý Lạc tới Thượng Hải làm việc, thêm vào thăm Lạc Nhiên, không rõ vị trưởng bối nào đã nghe nói tới cậu, nên bảo anh ta tiện thể tới gặp cậu xem thế nào, dù sao cậu không cần nể mặt hắn là anh tôi, nên thế nào thì làm thế đó.

Tô Xán liền gọi cho Lâm Lạc Nhiên, mới biết Lý Lạc đã tới tìm cô rồi, hắn là bạn của Đào Tử, muốn tổ chức cuộc gặp mặt, ý Lâm Lạc Nhiên cũng muốn Tô Xán tới. Tô Xán suy nghĩ một lúc, thấy đây có thể là cơ hội tốt, hắn tò mò về Đào Tử lâu rồi, xem hắn là nhân vật thế nào, nếu thích hợp, Tô Xán có thứ muốn đưa cho hắn xem.

Trưa ngày hôm sau, Lý Lạc lái xe jeep quân sự tới đón Tô Xán, chở y và Lâm Lạc Nhiên tới một nhà hàng phong cách cổ ở gần sông Hoàng Phố, khi

đi vào trong phòng bao lại có hai người đợi sẵn, một trong số đó Tô Xán biết, Đào Chử Hồng. Ngồi bên cạnh hắn là nam tử hai mấy tuổi, mặc âu phục gọn gàng đâu vào đó, ngoại hình tuấn tú, sống mũi cao thẳng, mắt sâu đầy tinh lực, trong vẻ bình tĩnh mà mang theo chút uy thế vô hình.

Nhìn thấy bọn họ tới, người này cùng Lý Lạc nhiệt tình chào hỏi, Lý Lạc giới thiệu, người này quả nhiên là Đào Tử anh con bác của Đào Chử Hồng. Trước kia chỉ nghe nói mà chưa gặp người này, hiển nhiên hiện giờ Đào Xương Bình ngã ngựa, Vương gia và Đào gia quan hệ cực kỳ căng thẳng, mà Lý Lạc và Đào Tử nhiệt tình hàn huyên lại chẳng hề có cảm giác khoảng cách nào.

Chính biểu hiện hòa thuận bên ngoài đó lại khiến Tô Xán nhận định Đào Tử không tầm thường.

- Thiếu tá Lý tới Thượng Hải, bất kể thế nào tôi cũng phải mời một bữa, sao để anh mời khách cho được, được tẩy trần cho anh là vinh hạnh của chúng tôi, toàn quốc có ai 28 tuổi mà được một sao hai vạch trên vai? Tôi thấy thiếu tá Lý không chỉ trong quân khu, cũng là anh tài trong lớp trẻ Trung Quốc.
Đào Tử khen ngợi mà nghe không có chút vẻ xun xoe nịnh bợ nào:

Lý Lạc cao chừng 1m78, người tầm thước, do diễn luyện phơi nắng nhiều mà làn da ánh lên sắc màu đồng khỏe khoắn, không đẹp trai lắm, nhưng vai rộng eo thon, như con báo đầy sức sống, đôi mắt linh động, cằm vuông, mặc quân phục nhưng dáng ngồi thẳng tắp, tác phong quân đội thể hiện ra rõ ràng, khác hẳn thứ quân nhân rởm Lâm Trứu Vũ.

- Cho nên mới nói địa phương và quân đội là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, người ta thấy quân đội thần bí, hay suy đoán linh tinh, hàm thiếu tá này của tôi có gì đáng kể, năm nay ở quân khu Quảng Châu còn có nữ thiếu tá 23 tuổi, đem so ra, tôi coi là già rồi. Hiện giờ quân đội ngày càng khó lăn lộn, không như trước kia nữa, binh chủng kỹ thuật mới được ưa chuộng,

bây giờ phát triển khoa học kỹ thuật mới xúc tiến được sức chiến đấu mà, còn lính đơn thuần như tôi ở thời bình kiếm đâu ra thành tích. Địa phương các anh mới là thoải mái, nghe nói muốn làm quan ở Thượng Hải không phải dễ, nhưng bước qua ngưỡng cửa rồi lại đơn giản, không làm gì cả thành tích cũng tới.
Lý Lam xua tay, nói không khách khí gì:

- Nói đùa rồi.
Đào Tử cười lắc đầu:

- Được, chúng ta không tâng bốc nhau lên nữa, truyền ra ngoài người ta cười cho rụng răng, bữa cơm này tuyệt đối không để Đào đại thiếu gia mời được, vì tôi mời khách mà, tôi làm chủ. Giới thiệu cho anh hai đứa em của tôi, chúng học ở Thượng Hải, sau này chúng có việc gì, phiền anh đấy.

Tô Xán thầm nghĩ, người này đúng như Vương Uy Uy nói, quá cường thế, thích chủ đạo tất cả, tuy lời này ám chỉ Tô Xán là người mình, nhưng hiển nhiên coi Tô Xán như bề dưới.

Nhìn Lâm Lạc Nhiên khoác tay Tô Xán, Đào Chử Hồng mặt thoáng qua chút khó chịu, nhưng che dấu khá nhanh, chào hỏi như chuyện ở Dung Thành chưa bao giờ xảy ra.

Tuy chỉ là lời khách sáo trước bữa tiệc, nhưng Tô Xán đã ngửi ra mùi, nếu Đào Tử thực sự có ý mời khách, không khó phản bác lại lời Lý Lạc, thực ra hắn chỉ nói mồm vậy mà thôi, hôm nay hắn tới với thế ở trên, xem ra Đào đại thiếu gia hiểu sai mục đích mình tới đây rồi, nghĩ bên mình xuống nước sao, đưa cả thằng em chết tiệt tới..

Tô Xán nghĩ vậy nhưng không đưa ra đánh giá vội vàng, trước khi ngồi vào chỗ, Lâm Lạc Nhiên nói nhỏ bên tai Tô Xán:
- Lát nữa để tôi xử lý, cậu cố gắng nói thật ít là được.

Hôm nay tới đây tẩy trần chỉ là cái cớ, Tô Xán và Đào Tử không cách nào giao tiếp, vậy phải tìm người có thể giao tiếp hai bên, Tô Xán tuy nhận lời tới đây, nhưng thực ra không thích loại phương thức này, y thấy mình đúng là không có phẩm chất để làm chính trị.

Đào Chử Hồng ngồi ngay đối diện với Tô Xán, tận lực tránh mặt y, còn với Lâm Lạc Nhiên, hắn đã không dùng ánh mắt nam nhân nhìn nữ nhân nữa rồi, mặc dù ở Dung Thành có ý theo đuổi Lâm Lạc Nhiên, nhưng hoàn toàn vì vẻ đẹp yêu tinh của cô gái này, thêm vào thân phận khiến người ta nảy sinh ham muốn chinh phục, tình cảm chưa có gì hết.

- Lạc Nhiên cũng học ở Thượng Hải ả, trường gì thế?
Thức ăn được phục vụ lần lượt đưa lên đầy đủ, Đào Tử chủ động rót bia cho mọi người:

- Em học đh ngoại ngữ.

- Nhất định là được hoan nghênh lắm phải không?

- Bình thường thôi ạ.
Lâm Lạc Nhiên nhoẻn miệng cười, không chú ý tới cuộc nói chuyện, gắp con tôm hấp cho vào bát Tô Xán, động tác tự nhiên, Tô Xán chẳng cám ơn, cứ vậy gắp ăn.

Đào Chử Hồng khỏi nói cũng biết khó chịu thế nào, hắn thì đầy bụng tức, trong khi hai người kia lại sống nhởn nhơ, thản nhiên bày ra điệu bộ tình chàng ý thiếp này, không phải cố tình chọc tức mình là cái gì, từ trong lời đồn đại hay cả biểu hiện hắn thấy, Lâm Lạc Nhiên đâu phải cô gái thế này.

Phát hiện ánh mắt anh mình liếc qua mang theo chút cảnh cáo, Đào Chử Hồng hơi giật mình, vội cúi đầu ăn cơm, từ lần bị Đào Tử cho một cái tát, để lại bóng ma trong lòng hắn. Trước địa phương phát động phong trào kiến thiết, Đào Tử cùng người dân ra công trường, bị vôi làm bỏng, tay có xẹo

rất đáng sợ, cũng rất khỏe, một cái tát làm hắn hộc máu mồm, thiếu chút nữa ngã ra đất, không dám cãi câu nào.

Lý Lạc tất nhiên cũng thấy hết song không tỏ thái độ gì, vẫn cùng Đào Tử hàn huyên. Từ đầu tới cuối Đào Tử không nhắc tới Tô Xán, bản thân hành động đó tỏ ý rõ ràng rồi.

- Lạc Nhiên, em ăn nhiều vào, từ nhỏ em đã thế, không biết chăm sóc mình, chỉ biết nghĩ cho người khác. Còn nhớ hồi em học tiểu học hả, lúc đó đi học về nhặt được con mèo nhỏ, kết quả nuôi được vài ngày bị bệnh, em mang nó đi khắp nơi tìm bác sĩ chữa bệnh, kết quả con mèo khỏi bệnh rồi, bản thân sốt cao mấy ngày liền, làm Tiểu Ngũ cũng lo sốt vó mấy ngày thức trắng.
Lý Lạc gặp thức ăn cho Lâm Lạc Nhiên:
- Tô Xán, cậu thấy đó, con bé với thứ mình thích luôn rất nhiệt tình, lại không biết lo cho bản thân, khiến người ta đau lòng, cậu phải chiếu cố tốt cho nó.

Tô Xán gật đầu, không biết phải trả lời ra sao, Lý Lạc chắc không biết mình đã có bạn gái nên mới nói lời này.

******
Hôm nay dịch giả bận nên mai sẽ không có chương mới nhé các lão

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 221: Không phải Đường Vũ

Giữa bữa cơm Tô Xán đi vào nhà vệ sinh, phòng bao của bọn họ cửa sổ tròn song gỗ, đối diện là ao nước, men theo hành lang kiểu cung đình cổ, tới gian phòng vệ sinh cũng mang phong cách cổ, nhưng bồn vệ sinh sứ rất hiện đại, đang rửa tay thì thấy Lý Lạc từ sau đi tới qua gương:
- Lát nữa cậu chỉ cần mời rượu Đào Tử một lần, còn chuyện tiếp theo để tôi lo.

Có lẽ vì trong quân đội, giọng Lý Lạc luôn mang theo kiểu mệnh lệnh, Tô Xán lắc đầu:
- Anh định hòa giải? Tôi không muốn xin lỗi.

Lý Lạc hơi nheo mắt nhìn Tô Xán:
- Cậu không cần phải xin lỗi, nhưng chúng ta phải có thái độ nên có, như vậy mới mở được cục diện còn mặc cả, cậu phải học cách làm sao đàm phán với người khác, hiểu không? Lạc Nhiên đối xử với cậu thế nào thì cậu tự biết, làm tôi thất vọng không sao, nhưng đừng làm Lạc Nhiên phải lo buồn.

Tô Xán hít sâu một hơi, không biết Lâm Lạc Nhiên nói gì với Lý Lạc, nhưng y không thích:
- Tôi ghét bị uy hiếp.

Lý Lạc đại khái lần đầu gặp phải người nói chuyện với mình như thế, bật cười:
- Đây không phải uy hiếp, đây chỉ là một kiến nghị, nếu như cậu không muốn chuyện trở nên phiền phức không cần thiết.

Tô Xán dứt khoát nói:
- Tôi nghĩ, tôi có cách xử lý của mình.

- Cậu quá ương bướng, tôi không hiểu cậu đấy, tôi tới đây với thiện chí giúp cậu, không phải kẻ địch của cậu.
Vẻ mặt Lý Lạc nghiêm túc hơn nhiều, nhìn Tô Xán mấy giây mới nói:
- Đừng quá tự cho mình là đúng, trên đời này không ai có thể làm hết được mọi điều.

Lý Lạc nói xong xoay người bước đi.

Tô Xán vốc nước lên mặt nhìn mình trong gương, một lúc sau đi ra thấy Lâm Lạc Nhiên đang nhỏ giọng nói gì đó với Lý Lạc, Lý Lạc gật đầu vào trước. Lâm Lạc Nhiên đi tới trước mặt Tô Xán, chăm chú nhìn nét mặt Tô Xán:
- Không vui à?

- Làm một quân cờ sao mà vui được.
Tô Xán cười miễn cưỡng:

- Không ai coi cậu là quân cờ, đừng có nghĩ theo chiều hướng đó.
Lâm Lạc Nhiên thở dài, cô biết trong lòng Tô Xán có phần tính cách giống thù người giầu, cho nên khi tiếp xúc với người ở giai tầng như cô, y luôn có phần bài xích, ác cảm cho nên hay hiểu sai lệch, vì thế nhiều lần gây ra xung đột:
- Trong chuyện này không hề tính toán nào ở bên trên nên mới bắt cậu hòa giải, Lý Lạc cũng không hoàn toàn vì tôi, anh ấy cũng tán thưởng cậu, muốn giúp cậu thôi. Tô Xán, nếu cậu cảm thấy tự tôn bị tổn thương thì đó là biểu hiện chưa thành thục, cậu nên lấy con mắt thành thục giải quyết vấn đề, vì sao cứ ương bướng muốn làm theo cảm tính của bản thân.

Trong một thoáng không áp chế được sự khó chịu giọng Tô Xán có chút gay gắt:
- Thì ra trong mắt bạn, mình còn chưa thành thục, nên không tin tưởng phải nhờ người khác ra mặt hộ mình phải không?

- Cậu …

Tô Xán nhìn Lâm Lạc Nghiên ngực vì áp chế tâm tình mà phập phồng, mắt đỏ hoe, lòng mềm xuống, nắm tay cô:
- Xin lỗi vì hơi nặng lời, yên tâm đi, mình có cách.
Lâm Lạc Nhiên rút mạnh tay lại:
- Được rồi, tôi không phải Đường Vũ, không có lý do gì can thiệp vào chuyện của cậu đúng không?

Tô Xán đứng ngây ra nhìn Lâm Lạc Nhiên dứt khoát xoay người về phòng, ngây ra nhìn trời một lúc mới đi vào.

Nếu như hôm nay chỉ uống rượu với Lý Lạc thì Đào Tử có thể vui vẻ nói chuyện thường nhật cùng vài chuyện gái mú, nhưng em họ mình bị bắt nạt, tiếp theo đó Đào gia ở Tây Nam gặp một loạt chuyện, nếu Đào Tử còn vui vẻ trước mặt Tô Xán, thì rõ ràng không thích hợp.

Là một phần tử của Đào gia, hắn phải tỏ một tư thái cường thế, nếu không loại chuyện ném đá xuống giếng thường thường đều do chuyện nhỏ mà gây ra hiệu ứng domino.

Sau khi xảy ra chuyện ở tây nam khiến kế hoạch tây tiến bị cản trở, Đào Chử Hồng lồng lộn liên hệ khắp nơi muốn dạy cho Tô Xán một bài học, có điều Đào Tử cho hắn một cái tát, làm Đào Chử Hồng phải nằm im. Nếu như Lý Lạc cho rằng Đào Tử sẽ làm chuyện gì bất lợi cho Tô Xán thì quá xem thường hắn rồi.

Chỉ là rõ ràng đông phái Đào gia cắm rễ ở khu tam giác Trường Giang có thể khiến Đại Dung tiến vào đây gặp phiền toái, đây là đánh cờ chính trị do vấn đề lịch sử để lại.

Về phần Đào Xương Bình bị bắt, thực ra Đào Tử không xem trọng người chú này, biết thủ đoạn của ông ta, luôn liệt người chú này vào dạng hoàn khố giống Đào Chử Hồng, tự hại mình thì không ai cứu được.

Tuy nói Tô Xán căn bản không đáng để Đào Tử chú ý tới, nhưng hiện phía Lý Lạc nhún mình bày tiệc chiêu đãi vẫn là điều thoải mái, cho nên hắn chẳng ngại xem kịch, có thể tạo chút áp lực với đối thủ không hại gì. Hoàn toàn do Lý Lạc từ tới cửa nộp mạng thôi, hơn nữa bên cạnh còn có đứa em họ tuyệt đối chưa nguôi giận, áp lực để Tô Xán cúi đầu xin lỗi, ít ra để nó thoải mái một chút, không gây họa nữa.

Thế nhưng Tô Xán lại không hề có ý nhún mình, làm Đào Tử thấy chuyện hôm nay thú vị hơn mình nghĩ rồi.

- Tô Xán, cha cậu làm việc ở Dung Thành?
Lần này Đào Tử chủ động mở miệng trước :

- Kiến trúc Đại Dung.
Tô Xán đáp ngắn gọn:

- À, xí nghiệp minh tinh của Dung Thành, đơn vị tốt, tôi nghe nói rất nhiều, Tô Lý Thành là hảo thủ làm công trình, tiếc là ở phương diện khác lại có chút hàm hồ.
Đào Tử cười nhẹ, tựa hồ đánh giá công tâm:

Lâm Lạc Nhiên hơi nhíu mày lại, Đào Tử nói thế này không phải khiêu khích Tô Xán à? Nhưng nghĩ tới chuyện lúc nãy, cô vẫn ngồi im. Lý Lạc cầm cốc rượu ngồi uống, khóe mắt quan sát biểu hiện của Tô Xán.

Bất ngờ là Tô Xán không có biểu hiện quá khích nào:
- Anh Đào ở Thượng Hải, nhưng có vẻ hiểu chuyện Đại Dung quá nhỉ.

Đào Tử đủng đỉnh nói:
- À, có tiếp xúc, ở vị trí của tôi phải hiểu các tập đoàn kiến thiết lớn trong cả nước, đây không phải chuyện khó, như cầu công tác thôi.

- Vậy không biết cái nhìn của anh Đào với chuyện trọng tổ của hàng không Xuyên Nam thế nào?
Tô Xán nói thẳng vào chuyện đang ở đầu sóng ngọn gió:

Lâm Lạc Nhiên ngồi nguyên tại chỗ, hai cánh tay trắng trẻo nâng cốc trà đắng trước mặt, khẽ nhấp từng ngụm nhỏ, tư thái đoan trang cao nhã, không nhìn một ai, trước mắt như chỉ có đình viện ngoài cửa sổ, nhưng người hiểu cô đều biết Lâm đại tiểu thư giận rồi.

Đào Tử cười:
- Tập đoàn Thiên Nam tham gia cổ phần tới 41%, rất có khí phách, quyền khống chế và ảnh hưởng khá lớn, cho nên đương nhiên nghĩ rằng có thể làm gì tùy ý, có điều thực tế không bao giờ như người ta nghĩ.
Tất nhiên hắn đang mỉa mai Tô Lý Thành can dự vào tập đoàn hàng không gặp trở ngại. Vì thế tự tin rằng hôm nay Tô Xán tới để giảng hòa, vì Nam Phi chiếm 2 ghế, ảnh hưởng không nhỏ tới cuộc đấu tranh này, sau đó mới dần có cuộc tiếp xúc cao tầng hơn của Đại Dung vận động Nam Phi ủng hộ Tô Lý Thành.

Đây là hành động lớn đầu tiên của Tô Lý Thành ở tập đoàn hàng không, nếu không giành thắng lợi thì uy tín sụp đổ, rất có thể sau này sẽ có người khác thay thế ông ta đại diện trong HĐQT.

- Chuyện này không phải là ỷ quyền áp chế, ngược lại nó liên quan tới sinh tử tồn vong của tập đoàn. Không ít công ty dưới tập đoàn hàng không đều có chuyện dùng tài vụ của họ để thao tác vốn, ai ăn cánh ăn hảu với mình thì thăng chức, ai không theo thì đuổi, khiến quản lý nội bố rối loạn, nghiệp vụ đi xuống, dẫn tới quả đắng về phóng khí. Anh Đào thấy nếu công ty trọng tổ vẫn có tệ nạn này thì có cần trọng tổ nữa không?

Đào Tử nhìn Tô Xán hồi lâu, vẻ mặt như bình thường, nhưng rõ ràng đã có cân nhắc của mình:
- Vậy thì sao?

Hiện nội bộ Xuyên Nam lục đục, đối với tập đoàn Nam Phi góp cổ phần trong đó tất nhiên không phải chuyện tốt, hiện đứng trung lập, chứng ngại lớn nhất là Đại Dung, dù sao sự kiện ở Dung Thành khiến hai bên ở vào thế không đội trời chung.

Tuy Đào gia bàng quan, có điều kinh nghiệm tham gia những công ty hàng không trước, làm bọn họ nóng ruột, chuyện này không ổn định lại, trọng tổ sẽ có vấn đề, hai bên sớm muộn cũng phải ngồi xuống giảng hòa.

Có điều Đào Tử không ngờ người tiếp xúc đầu tiên là Tô Xán.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 222: Đi dạo trong trường

X

uyên Nam dùng lượng lớn tài vụ thao tác vốn, mà không thúc đẩy nghiệp vụ chính, đây là hành vi bỏ gốc tìm ngọn, khiến nội bộ hỗn loạn, phong khí xấu tràn lan, tình huống này chẳng lẽ không nên áp chế từ căn bản? Mà liên quan tới trưởng phòng tài vụ Bành Lập Tân, cho nên đại biểu Thiên Nam mới đưa ra yêu cầu điều tra tài vụ, đương nhiên không thể phủ nhận chuyện này có phần tôi ngứa mắt với Bành Lập Tân nên mới tra sơ hở của ông ta.

Tiếp theo là hoàn toàn đợi Đào Tử có tiếp chiêu hay không, nếu không tiếp, Tô Xán nên làm gì thì làm nấy, thu thập đồ về phủ, chuẩn bị ôn tập tối, tắm xong nấu cháo điện thoại rồi đi ngủ.

Đào Tử tay gõ lên bàn, giọng rõ ràng hồ nghi:
- Cậu tra ra sơ hở sao?
Chỉ là thằng nhóc học năm nhất đại học thôi, đúng là lớn lối.

Nói chính xác không phải một mình Tô Xán tra ra, công lớn trong vụ này phải kể tới Bùi Phượng Sơn, từ khi hắn bị thế lực của Chiêm Hóa đá khỏi Thượng Hải, lòng luôn nung nấu ý định báo thù, là người cùng nghề với Chiêm Hóa, hắn biết rất nhiều nội tình, nếu bình thường hắn sẽ không bao giờ tiết lộ ra ngoài.

Tô Xán mở cái túi đeo bên mình, lấy tài liệu ra, đây là bản 2.0 còn hoàn thiện hơn cả bản fax cho Tô Lý Thành, chính là thứ chuẩn bị ngay từ đầu để, chỉ cần Đào Tử xứng đáng là sẽ giao ra, không ngờ đang trong quá trình quan sát cân nhắc lại sinh ra xung đột với Lâm Lạc Nhiên, bây giờ đành tung ra đã.

- Đây là cái gì?
Đào Tử cầm lấy lật xem qua vài trang:

- Phân tích tài vụ tập đoàn hàng không, con số và xu thế nguy hiểm cổ phiếu của hai công ty mà nó ủy thác quản lý tài vụ, cùng căn nguyên thua lỗ tài chính. Từ những con số này anh có thể thấy, 1999, tài khoản tập đoàn có 2.19 tỷ, năm 2001 giảm thành 1.48 tỷ, năm 2002 còn 760 triệu, xu thế sụt giảm này được Bành Lập Tân đại biểu cao tầng giải thích bằng giao dịch liên quan cải thiện công ty cổ phần, cho nên giảm số tiền cất trong tài khoản. Thế nhưng, theo tài liệu này, đây chính là số tiền tập đoàn ủy thác có hai công ty môi giới cổ phiếu, nếu đào sâu thêm, chúng ta sẽ thấy nhiều khoản lót tay, lại quả. Tôi tin nhìn tài liệu này anh có thể thấy vấn đề trong đó, quyết định ra sao là tùy anh.

Câu này của Tô Xán rất nhiều hàm ý, bao gồm cả chuyện hòa giải, nói xong còn trề môi ra, mắt mở to chớp chớp làm bộ mặt cún con tội nghiệp nhìn sang phía Lâm Lạc Nhiên một cái, hàm ý "thế đủ chưa?". Lâm Lạc Nhiên buồn cười lắm hưng cố nén, tay cầm thìa sứ múc canh yến ăn, tạo ra tiếng va chạm leng keng, là âm thành duy nhất trong phòng lúc này.

Đào Tử lập qua lật lại tài liệu trước mắt, từng mục từng mục rất vấn đề, rất rõ ràng. Mà vấn đề lớn hơn nữa, từ trong mô hình và biểu đồ này, hắn nhìn thấy một sự thật không thể bỏ qua:
- Tất cả đều do cậu tổng kết ra à?

Tài liệu kinh tế học phức tạp, liên quan tới nhiều vấn đề cao tầng mới biết, mà trước mắt mình chẳng qua là tên nhóc.

- Mượn tài liệu của Đại Dung, nếu không không thể hoàn thiện như thế.
Tô Xán gật đầu:

Lý Lạc không xem tài liệu, thực ra xem cũng không hiểu, nhưng tình thế thì hắn nắm rất chuẩn xác, lên tiếng hỏi:
- Vậy ý của anh thế nào?

- Tôi nghĩ lần này chúng ta có lợi ích chung phải bảo vệ rồi.

Đào Tử nhìn Tô Xán, khẽ gật đầu:

- Sao cũng được chỉ cần đảm bảo có thể kéo ngã Bành Lập Tân, tôi không muốn mang tiếng là kẻ mạnh miệng.
Tô Xán làm ra vẻ bất cần đời, tiếp tục cúi đầu ăn:

Thế nhưng Đào Tử không đánh giá Tô Xán qua bề ngoài nữa, giờ hắn đã biết thằng em hoàn khố được cưng chiều của mình kém thanh niên này ở phương diện nào, thua thiệt trong tay y không oan uổng chúc nào.

Từ khi tốt nghiệp Đh Thanh Hoa tới giờ, Đào Tử còn chưa bao giờ phát hiện ra một nhân vật thế này ở trong những người cùng trang lứa, hiểu thế giới lợi ích, nhưng vẫn giữ được phần cá tính của mình.

Còn Đào Chử Hồng từ lâu đã im lặng không dám nói gì, nghiêm khắc mà nói, không luận nhân cách của hắn thì cha hắn Đào Tiềm trước kia cho hắn chủ đạo việc tây tiến của tập đoàn rèn luyện, không phải là già cả mắt mờ, xung đột với Tô Xán, Vương Uy Uy không phải là hoàn toàn chỉ có hại, sau cuộc gặp mặt hôm nay, tin rằng càng có thể nhìn thấy nhiều điều hơn.

Đào Tử lấy điều thuốc ra châm lửa, khói thuốc lượn lờ quanh phòng, cuối cùng cầm tài liệu Tô Xán đề trên bàn lên, cho vào cặp hồ sơ:
- Tôi sẽ xem thật kỹ.

Tô Xán yên tâm hẳn, biết hành động này của Đào Tử, đã khiến Đào gia đi bước đầu tiên ở sự kiện này, hai nhà kết hợp lại, tập đoàn Nam Xuyên sẽ không thể kháng cự, nắm chắc tiếng nói, tra cho cùng chuyện này.

Bữa tiệc kết thúc, rời nhà hàng, hai anh em Đào Tử lên xe đi, Đào Tử còn bắt tay với Tô Xán, cái bắt tay này ít nhất chứng minh hắn không coi Tô Xán là đứa hoàn khố như Đào Chử Hồng, lần này kết hợp là vì lợi ích, còn địch hay là bạn, đoán chừng phải suy nghĩ một thời gian.

Ra ngoài cửa hàng, lúc này đã hơn bảy giờ tối, thuyền bên sông qua lại, đèn màu rực sáng tạo nên cảnh tượng phồn hoa như gấm.

Lý Lạc đột nhiên ít nói hẳn đi, ngồi ở ghế phụ lái châm thuốc hút, không biết nghĩ gì, lái xe là người trong quân đội, từ lúc gặp nhau đến giờ Tô Xán chưa thấy hắn nói câu nào.

- Lạc Nhiên là đứa bé ngoan, đừng phụ bạc nó, nếu không tôi không tha cho cậu, cũng rất nhiều người không tha cho cậu, hiểu chưa?

Lý Lạc bóp vai Tô Xán một cái, khiến y cảm tưởng khớp muốn rời ra, nhưng y chẳng thể sảng khoái gật đầu.

Xe của Lý Lạc xe đưa hai người tới đại học ngoại ngữ, Tô Xán không bảo Lý Lạc đưa mình về ĐH Thượng Hải, vẫy tay cáo biệt Lý Lạc, chiếc xe jeep mui trần phóng đi, để lại hai bóng người đứng trước cổng.

Lâm Lạc Nhiên đứng giữa đường làm mấy động tác thể dục, vẫn bộ dạng vô tâm ấy, than:
- Mệt chết đi được.

Tô Xán muốn nói hôm nay mình mới là người bị cô nàng làm mệt gần chết, nói:
- Cám ơn.

- Không cần cám ơn, những lời hôm nay tôi nói coi như cũng xóa bỏ.
Lâm Lạc Nhiên xua tay, đó là chủ đề cô muốn lảng tránh:
- Dù sao tới trường của tôi rồi, chúng ta đi dạo không?

Tô Xán cảnh giác nhìn quanh:
- Không có vấn đề gì chứ? Nghe nói bạn rất nổi tiếng ở trường, chỉ sợ đi về bị người ta cho viên gạch vào đầu.

- Ai bảo, không có chuyện đó đâu.

Lâm Lạc Nhiên mỉm cười, quay đầu đi, khuôn mặt nửa sáng nửa tối, nói một câu thiếu chút nữa làm Tô Xán muốn vẫy taxi chay mất:
- Cùng lắm bị người ta đấm đá thôi, đảm bảo không nguy hiểm tới tính mạng.

Đh ngoại ngữ khá nhỏ, cái cổng cũng nhỏ hơn Đh Thượng Hải, Tô Xán đi cùng Lâm Lạc Nhiên, không bị chú ý cũng khó, Lâm Lạc Nhiên váy liền thân phơ phất, mái tóc bay bay trong gió, tiếc rằng bên cạnh lại có một tên nam sinh phá hoại hết phong cảnh.

Dọc đường gặp được một số bạn học của Lâm Lạc Nhiên, có người ngạc nhiên, có người nhìn Tô Xán khắp lượt, mang theo ánh mắt đầy ẩn ý, vấn đề đại bộ phận là nữ sinh, hơn nữa có lẽ nơi này âm thịnh dương suy nên nữ sinh nhìn nam sinh chẳng kiêng dè gì, làm Tô Xán có cảm giác như lọt vào động bàn tơ.

Lâm Lạc Nhiên cứ tỉnh bơ, chẳng định giới thiệu Tô Xán là ai, chào hỏi mấy nhóm người, Tô Xán nhổ nước bọt trong lòng, sao mà nha đầu này lắm người quen thế, đi chục bước lại có người nhìn ngó, giống bị đem ra triển lãm chứ không phải là đi dạo.

- Phía nam là công viên Lỗ Tấn, Đh ngoại ngữ có một truyền thống lâu năm, cứ cuối tuần là mọi người ra đó giao lưu, luyện khẩu nữ, không nói tiếng Trung Quốc, các sinh viên nước ngoài thường tổ chức nhiều trò chơi ngoài trời thứ vị, tôi thường cùng bạn cùng phòng tới đó tham gia, về muộn toàn leo tường về phòng.
Lâm Lạc Nhiên chỉ phía nam giới thiệu cho Tô Xán.

Tô Xán liếc mắt nhìn cặp chân dài của Lâm Lạc Nhiên, đầu tưởng tượng cảnh cô nàng này mặc váy trèo tường nó ra làm sao.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 223: Sợ à?

R

ời công viên Lỗ Tấn là đường Darroch, đó là một con đường văn hóa, có không ít tượng đồng và nhà ở cũ của các danh nhân, một số kiến trúc cổ nổi tiếng ở Thượng Hải cũng ở con đường này, những người mê chụp ảnh thường ra đó chụp ảnh, cũng có không ít người tới đó chụp ảnh kỷ niệm, hôm nào rảnh dẫn cậu đi đó.
Lâm Lạc Nhiên dù có thông minh tới mấy cũng không đọc được ý nghĩ của người khác, lần đầu tiên Tô Xán tới trường mình, cô rất hào hứng đảm nhận vai trò hướng đạo viên.

Hai người đi qua một quán trà sữa trong trường, cái quán không lớn, chỉ có một nửa số chỗ ngồi có khách, Tô Xán đột nhiên rẽ ngoặt vào, bỏ tiền ra mua hai cốc trà sữa, chỉ có 3 đồng một cốc thôi, rất rẻ. Cô gái bán hàng cho vào trân châu đen, với một số loại quả khô mà Tô Xán không gọi tên được, lắc đều, đóng nắp, sau đó đưa cho Tô Xán.

- Hôm nay mình cũng muốn cảm thụ một chút, phải thưởng thức mùi vị của Đh ngoại ngữ qua chi tiết nhỏ như bạn hay nói.

Lâm Lạc Nhiên nhận lấy cốc trà, rơi vào trạng thái hoảng hốt, lúc đó chẳng qua là thấy Đh Thượng Hải quá rộng, cô mới nói một gỡ thể diện cho trường mình thôi, bản thân cô cũng không nhớ nữa, không ngờ Tô Xán lại ghi nhớ trong lòng, hôm nay còn biến thành hành động, lòng ấm áp vừa chua xót, cũng ghen tỵ với Đường Vũ thường xuyên nhận được sự quan tâm này, không biết hạnh phúc nhường nào.

Nữ sinh luôn dễ bị cảm động bởi hành động nho nhỏ như vậy, Lâm Lạc Nhiên không ngoại lệ, nhất là hai người còn có tình cảm vi diệu với nhau.

Hai người trở lại con đường chính, Lâm Lạc Nhiên ít nói hẳn, chuyên tâm uống trà sữa, hai bóng người một trước một sau đi trong sân trường yên tĩnh, Tô Xán nhìn quanh hỏi:
- Ktx của bạn ở đâu?

Lâm Lạc Nhiên chỉ khu nhà màu hồng dưới ánh đèn:
- Đại khái phía kia, trước đây KTX nam và nữ dễ phân biệt lắm, nữ sinh là màu phấn hồng, nam sinh là màu lam, hiện giờ nam sinh thành động vật hiếm có, cho nên toàn là màu phấn hồng.

Tiếp đó Lâm Lạc Nhiên nhận được điện thoại, tựa hồ là bạn cùng phòng cô gọi tới, hỏi cô ở đâu, bao giờ thì về? Lâm Lạc Nhiên trả lời cô đang ở trên đường về rồi.

Tới dưới lầu KTX của Lâm Lạc Nhiên, Tô Xán đang mút trà sữa phải nhả ống hút ra nhìn, khoảng sân rộng dưới KTX không bật đèn đường, có chừng mười mấy hai mươi người tập trung, giữa sân bày kín nến hình trai tim, ở hai bên đỗ hai cái xe, trong đó có nam tử mặc đồ đua xe ngồi trên mui chiếc xe bên phải, ôm ghi ta trong lòng, xem ra đang ở trọng thái chuẩn bị.

- Không ngờ hôm nay còn được chứng kiến một màn tỏ tình kinh điển như thế, trường bạn lãng mạn thật.
Tô Xán rất hứng thú, ở trường ĐH Thượng Hải sáu bảy tháng rồi mà chưa gặp được cảnh này, nghe kể cũng chẳng thấy, lên mạng thi thoảng lại đọc được đâu đó có cảnh tỏ tình chấn động, cùng đám Lý Hàn tán phét cả tối, nhưng không ai có ý đồ thực hiện, rốt cuộc giờ được chứng kiến một lần, thế này mới uổng một thời sinh viên nhiệt tình.

Trước kia thường là một anh chàng dáng vẻ nghệ sĩ tóc dài, ôm ghi ta hát bản tình ca thôi, còn chàng trai này cao cấp hơn nhiều, không chỉ đốt nến thay đèn, mà bên cạnh sân còn có dàn pháo hoa, đoán chừng cô gái gật đầu một cái sẽ có cảnh tượng pháo đồng loạt châm lửa, phun ra ảnh sáng như thế giới fantasy.

Tô Xán xoa xoa tay, giọng háo hức:
- Anh chàng kia là ai thế? Bạn có nhận ra không?

Lâm Lạc Nhiên quay đầu sang nở nụ cười thần bí với Tô Xán.

Tô Xán không nhìn nhầm, là nụ cười thần bí, trong tích tắc Tô Xán phản ứng lại, ý nghĩ đầu tiên là bị nha đầu này chơi rồi, còn mình bị lọt vào cảnh bốn bề thọ địch.

Lúc này KTX hai bên nhốn nháo, lan can chật kín người xem.

Tiếng đàn ghi-ta tinh tang, nam sinh ngồi trên mui xe đánh đàn hát bài (từng đóa hoa sóng) của Nhậm Hiền Tề, ca khúc này hiện giờ rất được ưa chuộng, nam sinh kia giọng trầm ấm, xem ra từng khổ công luyện tập, rất chuyên nghiệp:
- Anh muốn em cùng anh nhìn rùa biển bơi trong nước.
Chầm chậm bò lên, bờ đếm từng đợt hoa sóng
Em đừng sợ, em sẽ không bao giờ cô đơn
Anh sẽ luôn ở bên em, làm cho em vui vẻ.

Trong ánh nến bập bùng lãng mạn là một nam sinh, sơ mi đen, quần jean, tay ôm đóa hoa hồng ánh mắt chan chứa thâm tình, danh nhân của ĐH ngoại ngữ, Thi Duệ Cương khoa tiếng Tây Ban Nha.

- Lui ra cho mình nhìn một chút.
Lời ca phối hợp với cảnh tượng đó làm sân tường si măng như có một luồng mây hồng lượn lờ bay lên, nữ sinh hai bên ở lan can chen nhau nhìn xuống không kìm được dùng tay che miệng, như có luồng hơi nóng phun trào, làm nhiệt độ cơ thể tăng lên.

Dưới bầu trời đêm tĩnh lặng, chỉ có tiếng ca vui vẻ nhưng thâm tình, một chàng trai tay cầm bó hoa, và cô gái được tỏ tình được hai chiếc ô tô bật đèn pha chiều thẳng vào.

Tô Xán phát hiện ra mình là người dư thừa, vô số ánh mắt đang nhìn chằm chằm, xung quanh là bóng bối, bóng người thấp thoáng, lúc này hai bóng người đáng lẽ chỉ có chàng trai kia, và Lâm Lạc Nhiên.

Bất kể tình cảm trong lòng lúc này ra sao, Tô Xán thấy mình phải bước sang một bên, vì như hôm nay Lâm Lạc Nhiên đã nói, cô ấy không phải là Đường Vũ, Tô Xán không tư cách can thiệp vào cuộc sống của Lâm Lạc Nhiên, không thể ngăn cản Lâm Lạc Nhiên tìm kiếm hạnh phúc của mình.

Đang định tránh đi thì Lâm Lạc Nhiên quay lại, nhìn thẳng vào mắt y, hỏi:
- Tô Xán, cậu sợ à?

Sợ cái b … Tô Xán chỉ muốn chửi thật to, trong lòng đang rất không thoải mái, khó lắm mới đưa ra quyết định cao thượng, thấy mình bị sự vĩ đại bao bọc, cảm giác như cao lên mấy chục mét, không ngờ bị con yêu tinh còn tụt xuống. Tiếp đó chỉ cảm thấy bàn tay mềm như không xương đưa ra, nắm lấy bàn tay mình kéo mạnh về phía trước, Lâm Lạc Nhiên cầm trà sữa tay trái, tay phải nắm tay Tô Xán, hai bàn tay tạo thành chữ V hợp lại với nhau.

Tiếng đàn ghi ta ngưng bặt.

Không ai ngờ màn tỏ tình được nhận định lãng mạn nhất, tuyệt đối sẽ đi vào lịch sử trường còn chưa chính thức bắt đầu đã kết thúc trong bi kịch như thế.

Thi Duệ Hoa sững sờ, nụ cười chưa nở ra đã cứng lại, lời định nói trôi đi mất.

Tô Xán có chút thương hại chàng trai phía đối diện, ở loại vấn đề này không có đúng sai, mà với cô gái như Lâm Lạc Nhiên không phải là vấn đề, vì cô gái này là yêu tinh, sinh ra để trêu ghẹo người khác, chuyên đặt người ta vào tình huống sống sở chết dở.

Người cầm hoa đứng ngây ra đó, tay cầm bó hoa từ từ buông thõng xuống, đoán chừng đây là cảnh thê thảm nhất trong đời Thi Duệ Cương, mắt hắn vẫn nhìn Lâm Lạc Nhiên, nhìn bàn tay đang nắm tay chàng trai khác.

Tiếp đó Thi Duệ Cương nhếch môi cười cay đắng, cho dù vẻ mặt thê thảm của hắn nhưng ở trên khuôn mặt tuấn dật đó cũng khiến thiếu nữ đa sầu đa cảm xung quanh đau lòng thay hắn, hắn đưa bó hoa cho người bạn ở bên cạnh, tự nhiên tiêu sái.

Tô Xán không muốn kích thích chàng trai đó thêm, nhanh chóng kéo tay Lâm Lạc Nhiên chạy đi, rời khỏi khu KTX, biến mất trong bóng tối, vứt hết tiếng xôn xao và lời bàn luận ở sau đầu.

Không biết là chạy tới nơi nào, chỉ thấy bên cạnh có cây có nước, cũng không còn ai nhìn họ nữa, Tô Xán dừng lại, hai tay chống đầu gối thở hồng hộc.

Lâm Lạc Nhiên cũng mướt mồ hôi, nhưng ôm bụng cười:
- Thật kích thích, cảm giác giống như lần đầu tiên chơi Resident Evil ấy.

Tô Xán bị làm cho vừa bực mình vừa buồn cười, anh chàng kia thật quá thê thảm, cuối cùng trong lòng cô gái này chỉ giống trò mua vui kích thích.

- Rốt cuộc chuyện này là sao, ngay từ đầu bạn có dự mưu rồi, đừng nói là không biết.

Lâm Lạc Nhiên làm vẻ yếu ớt nói:
- Tôi cũng không biết anh ta lại làm chuyện này, trước đó bạn trong phòng tôi chỉ ám thị hôm nay anh ta có thể có hành động, cho nên lòng sợ lắm, gọi cậu tới áp trận ... Đừng giận mà, tôi cho cậu nắm tay miễn phí còn gì.

- Thực ra ... Thực ra anh ta không tệ, con người rất sái thoát, hắn hợp với tính bạn.

Tô Xán không nhìn mặt Lâm Lạc Nhiên, quay đầu sang một bên, nói một câu tuyệt đối trái lòng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 224: Lâm Lạc Nhiên đun ếch

Tô Xán không nhìn thấy khuôn mặt Lâm Lạc Nhiên, nhưng trong đầu hiện ra hình ảnh cô gái xinh đẹp mím chặt môi, mắt long lanh nhưng cố chấp, Lâm Lạc Nhiên vui cười, nhưng Tô Xán nhìn ra sự đau xót trong đó.

Đấy là điều hoàn toàn bình thường, khung cảnh lãng mạn có thể khiến trái tim bất kỳ cô gái nào cũng phải mềm ra đó, tiếng ghi ta cùng lời ca chân thành, chàng trai tay cầm bó hoa, nó đại biểu cho những tình cảm đẹp nhất của tuổi trẻ. Những thứ đó, cho dù từ chối, nhưng người đâu phải tảng đá mà không có tình cảm, Tô Xán không muốn Lâm Lạc Nhiên vì vấn vít với mình, bỏ lỡ những điều đáng lẽ phải có trong tuổi thanh xuân mỹ lệ của mình.

Tô Xán sẽ không bao giờ rời bỏ Đường Vũ, còn Lâm Lạc Nhiên rồi có một ngày theo sự an bài của gia đình kết hôn với chàng trai thích hợp nhất, nhưng trong lòng vẫn cứ ôm chút ảo tưởng có thể kéo dài nó tới vô hạn, có điều sự kiện liên tiếp ngày hôm nay cho thấy ngày đó có thể sẽ ở ngay trước mắt.

Không gian bỗng chốc trở nên yên lặng, Tô Xán ngồi xuống bên cái đôn đá, ngước đầu nhìn tán cây rậm rạp che hết trăng sao trên trời, thi thoảng đón nhận cơn gió nhẹ thổi qua, cứ vậy ngồi bên cạnh cô gái mặc chiếc váy xám rất lâu.

Cho tới khi người ở trong phòng tự học lục tục trở về, báo hiệu một ngày sắp thực sự kết thúc, KTX sắp đóng cửa, di động của Lâm Lạc Nhiên có mấy cuộc gọi tới, đều là bạn trong phòng hỏi bao giờ cô về, hiển nhiên rất nóng lòng biết thêm chi tiết chuyện xảy ra hôm nay.

- Chúng ta về thôi.

Lâm Lạc Nhiên cúp điện thoại đứng dậy, đột nhiên hỏi:
- Tô Xán, nếu như có một ngày, một ngày tôi không nhớ được cậu trông như thế nào thì sao?

- Thì phải đánh đít, mình dễ khiến người ta quên vậy sao?
Một câu nói để sự quyết đoán Tô Xán khó khắn lắm mới ấp ủ ra được suýt tan thành bong bóng, cố tình nói đùa che dấu tình cảm thật:

- Tôi nói nếu như.
Lâm Lạc Nhiên hết sức cường thế đưa tay ra ôm đầu Tô Xán quay sang đối diện với mình:
- Nếu sau này tôi quen biết nhiều chàng trai ưu tú, nói không chừng sẽ quên cậu đấy.

Bàn tay mềm mại nhỏ nhắn, da nhẵn nhịu, xúc cảm ấm áp, trong tình cảnh này, mọi cảm xúc phóng to vô hạn, trái tim tan chảy giống như băng tiếp xúc với ánh nắng mặt trời chói chang, Tô Xán chẳng chẳng kịp suy nghĩ, năng lực ngôn ngữ y luôn kiêu ngạo cứ thế tự động phát huy:
- Vậy mình cứ nhìn bạn thế này, cho tới khi bạn nhớ ra mới thôi.

Vừa nói xong Tô Xán chỉ muốn đấm mình một cái vào mặt, đây không phải là câu trả lời tốt lắm, cũng không phải là câu nên nói, nhất là một người đã có bạn gái.

Tối hôm đó Lâm Lạc Nhiên như tắm trong gió xuân, nhảy chân sáo về phòng. Lập tức bị đám bạn bao vây tra hỏi nam sinh nắm tay cô tạo bi kịch cho một nam sinh khác kia là ai, sao tới ngay cả bạn cùng phòng cũng giấu diếm.

Lâm Lạc Nhiên kiêu ngạo nói:
- Đó là Tô Xán của Đh Thượng Hải.
Đợi đám bạn trừng mắt lên mới bổ xung:

- Chỉ là gọi cậu ấy tới giải vây thôi, quan hệ của chúng tôi hết sức bình thường.

Mấy cô gái nhìn nhau, sau đó cười gian:
- Đúng thế, bọn mình hiểu mà.

Lâm Lạc Nhiên đi ra ban công, mặc dù không biết Tô Xán đã bắt được xe taxi chưa, có về nhà được không, nhưng cô dám chắc đêm nay Tô Xán phải mất ngủ rồi, đáng kiếp lắm, ai bảo dám nói tên kia hợp với tính mình gì chứ, tôi thích ai chưa tới lượt cậu ý kiến.

- Phù …
Nhớ lại vẻ mặt Tô Xán lúc nói câu "vậy mình cứ nhìn bạn thế này, cho tới khi bạn nhớ ra mới thôi", Lâm Lạc Nhiên cong môi đắc ý, mặc dù cô không nghĩ ra cách giải quyết chuyện của hai người, vì tình cảm của Tô Xán với Đường Vũ là tảng núi chắn đường không thể vượt qua.

Thế nhưng hôm nay cô làm được một chuyện mà rất nhiều cô gái khác phải gục ngã, một công chúa Trần Linh San kiêu kỳ, một hoa khôi chủ trì Tôn Mạn tự tin đều không thể làm nổi, cô đã làm cho Tô Xán phải phân ra một phần tình cảm vốn hoàn toàn giành cho Đường Vũ.

Đúng thế, cô đã chen được một chân vào tim Tô Xán, không phải là thứ tình cảm lờ mờ như xưa, mà là tình yêu nam nữ thực sự, dù Tô Xán có che giấu chăng nữa, hôm nay đã phải để lộ ra rồi.

Không chỉ thế, cô còn tìm ra được con đường đi vào trái tim Tô Xán, đó là không đấu với Đường Vũ, nếu không sẽ bị Tô Xán bài xích ngay. Nam nhân là thứ đê tiện, chỉ cần cô làm bộ vô tư, không quan tâm tới tình cảm giữa y và Đường Vũ, lòng tham của nam nhân tự phát tác, Tô Xán sẽ như con ếch bị cho vào cái nồi nước, sau đó đốt lửa thật nhỏ cho nước từ từ ấm lên, con ếch không cảm nhận được nhiệt độ mà không phản ứng, đến khi nước nóng lên thì đã quá muộn.

……..

Sau một thời gian va chạm ngắn, bên tập đoàn hàng không tỏ thái độ phản đối quyết liệt, dùng đủ mọi phương thức tạo thế gây áp lực, cả cả biện pháp cực đoan như đe dọa nghỉ việc tập thể để phản đối, hôm nay mở cuộc họp HĐQT mở rộng, đưa ra kết quả cuối cùng cho việc này.

Trong tòa nhà cao tầng của tập đoàn hàng không Xuyên Nam, không khí ngột ngạt, như đám mây đen bao phủ bầu trời Dung Thành lúc này, dưới đất là từng chiếc xe nối nhau đi vào, có cả xe quan viên chính phủ, xe của giới truyền thông, chật kín bãi đỗ.

Bởi vì liên quan tới vấn đề tài vụ và quản lý tài chính của ban bệ lãnh đạo Xuyên Nam, Thiên Nam dùng thái độ cực kỳ cứng rắn, yêu cầu ủy ban chứng khoán tham gia, tra rõ vấn đề đầu tư nội bộ tập đoàn, cải cách thể chế, cùng cách chức một số người.

Đây thực tế là cái cớ không thể tốt hơn để Tô Lý Thành suy yếu một số thế lực thâm căn cố đế trong nội bộ tập đoàn hàng không.

Cái thể chế quan liêu thiếu minh bạch này không cải cách, chính sách thi hành sẽ không có hiệu quả như mong muốn, tâm lý mạo hiểm thậm chí phạm tội mà không bị diệt trừ, tập đoàn sau khi trọng tổ không khác gì đeo gông bay lên.

Có người giơ hai tay tán thành, cũng có người nhảy ra phản đối, đại đa số cho rằng không nên làm ầm ĩ lên, chuyện này chỉ ảnh hưởng danh dự, làm người ta chê cười mà thôi, chính cái số đông càng làm Tô Lý Thành muốn triệt để thay đổi sự trì trệ khó chấp nhận này.

Mọi người biết đây là cuộc đối đầu công khai cuối cùng rồi.

Trong 17 ghế HDQT thì 5 ghế của cổ đông nhỏ độc lập, 23 ghế còn lại Thiên Nam có 3 ghế, Nam Phi có 2 ghế, Thượng Hàng và Sơn Hàng mỗi

người có 1 ghế, còn Xuyên Nam có 5 ghế cũ, trong đó chủ tịch, phó chủ tịch, chủ tịch chấp hành, trưởng phòng tài vụ Bành Lập Tân có một ghế. Nếu tính đối đầu trực tiếp, Thiên Nam chỉ có ba, còn Xuyên Nam có 5, rõ ràng ở thế yếu, cũng là nguyên nhân khiến quá trình làm rõ tiến hành chậm chạp.

Bành Lập Tân tỏ ra trịnh trọng, thể hiện sự trấn định, thời gian trước Tô Lý Thành bất thình linh yêu cầu kiểm toán tài vụ, làm ông ta giật mình, không ngờ lời thằng nhãi con hôm đó lại không phải là là mạnh miệng.

Nhưng sau thời gian giằng co, cùng một loạt hành động tạo thế hữu hiệu, khiến nội bộ Xuyên Nam chung lòng đối địch, còn Nam Phi cùng Đại Dung có mâu thuẫn, hai ghế còn lại không muốn làm to chuyện, khiến 41% cổ phần Đại Dung phát huy ưu thế hữu hạn.

Bành Lập Tân yên tâm, rung đùi nhìn Tô Lý Thành thách thức, xem ông làm gì nổi tôi? Đợi tới khi trọng tổ kết thúc, tất cả dấu vết trước đó xóa bỏ là ông ta an toàn rồi.

Còn thằng nhãi ngông cuồng kia, đúng là tao không làm gì được mày, nhưng mày có bạn, chúng ta từ từ tính sổ với nhau.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 225: Tán đồng

Tòa nhà tập đoàn An Lập Tín, nhìn từ bề ngoài nó giống như chiến thuyền dựng đứng cắm thẳng vào bầu trời, trong bóng đêm chỉ thưa thớt ít ánh đèn trông chẳng có gì chói mắt, nhưng chỉ cần là người có chút kiến thức ở Thượng Hải đều không dám xem thường sức ảnh hưởng của công ty này.

Khi tòa nhà này xây lên, một vị chủ biên tòa báo tài chính nổi tiếng có đánh giá :" Tòa nhà này giống chủ nhân của nó, âm trầm, sắc bén."

Trong gian phòng cao nhất của tòa nhà cao tầng này, Chiêm Hóa ngồi trên ghế xoay, mặt đối diện với cửa kính, tư thái như một vị quân vương.

Đứng sau lưng ông ta là mấy vị trợ lý và giám đốc đầu tư, ba nam hai nữ, đó đều là đại tướng của An Lập Tín, nhìn những người này đều bình đạm chẳng có gì nổi bật, trong đó có một thiếu phụ xinh đẹp tuổi ba mấy gần 40 là vô hại nhất, nhưng ít người biết rằng đó là đại tướng chủ lực năm xưa theo Chiêm Hóa đánh đông dẹp bắc, được một tay Chiêm Hóa rèn ra thủ đoạn tanh máu dữ dội không thua gì ông ta.

Diệp Thùy Tuyền đứng ở bên cạnh những nhà đầu tư này báo cáo:
- Cuộc họp HĐQT tập đoàn hàng không Xuyên Nam bên Dung Thành đã bắt đầu.

Chiêm Hóa ngồi xoay lưng lại với bọn họ, tài liệu trên bàn đặt chỉnh tề, nhưng Chiêm Hóa đều đã xem cả rồi.

- Có tin tức xác thực cho thấy Đại Dung tìm được một số sơ hở trong cơ cấu ủy thác quản lý tài chính của chúng ta và tập đoàn hàng không Xuyên Nam.

Cuối cùng Chiêm Hóa cũng lên tiếng:

- Mọi người đang lo lắng cái gì?

Mỹ thiếu phụ kia nói:
- Lần này Xuyên Nam không chỉ rút ra lượng lớn tài chính, tài liệu trong tay bọn họ có ảnh hưởng lớn tới chúng ta, e xảy ra hiệu ứng dây chuyền làm các nghiệp vụ khác có vấn đề. Ảnh hưởng chưa thể dự đoán được.

- Tại sao Đại Dung đột nhiên tra vấn đề này, hơn nữa mũi giáo chỉ thẳng vào Hán Đường và Thế Kỷ? Ngoại trừ một số giao dịch viên, e chỉ có số ít người đã ký hiệp ước bảo mật, sao bọn họ biết rõ ràng như thế?

Chiêm Hóa xoay người lại ánh mắt quét qua người trước mặt, mỗi người đều cảm thấy sởn gai ốc, cho dù là người trải qua sóng gió thân kinh bách chiến, đối diện với Chiêm Hóa vẫn phải cúi đầu.

- Mọi người đều theo tôi bao năm, có người là thầy tôi, người là học trò của tôi, chúng ta còn là chiến kề vai sát cánh, nhưng nếu để tôi biết ai đó lá mặt lá trái.
Chiêm Hóa khẽ đặt ly rượu lên bàn:
- Kẻ đó không có kết cục tốt đâu.

Không cần đập bàn đập ghế, không cần vểnh râu trợn mắt, không cần lớn tiếng quát tháo, một câu nhẹ nhàng, không ai dám coi thường sát khí trong đó.

- Tôi đã xem tài liệu của Đại Dung, mặc dù rất rõ ràng chính xác, nhưng con số, thì không khớp, rõ ràng chỉ là dự đoán, nhưng nếu khớp với con số thực thì tỉ lệ không chênh lệch. Đây là cơ mật nội bộ trừ mấy người chúng ta chỉ có Bành Lập Tân biết, nhưng ông ta không vác đá đập chân mình đâu.
Một nam tử đeo kính mắt nheo lại đầy vẻ nghi kỵ:
- Tôi thấy, có lẽ trong số chúng ta đúng là có người ăn trong rào ngoài rồi, con số chênh lệch của Đại Dung có thể chỉ là bom khói do kẻ đó tung ra, để chúng ta nghĩ rằng đối phương thuần túy dựa vào tính toán.

Một nam tử thấp lùn lập tức quát:
- Con mẹ nó, Trương Bằng, mày đừng nói lun tung, có tin mai báo đăng xác mày nổi trên sông Hoàng Phổ không?

Trương Bằng cười khẩy:
- Dọa ai chứ, những người chúng ta có ai không vượt qua lời hăm dọa vươn tới ngày hôm nay, còn chưa biết hươu chết vào tay ai đâu.

- Đủ rồi.
Vận khí công mật tông, Chiêm Hóa ngồi nghe một lúc không nhận ra hơi thở của ai có gì bất thường, xua tay:
- Ra cả đi.

Đợi mọi người ra hết, Diệp Thủy Tuyền mới nói:
- Chủ tịch Chiêm, tôi đã đi tìm Bành Lập Tân, thằng cha đó sợ són đái, mới đầu còn loanh quanh, về sau thừa nhận là khi đó hắn trêu vào bạn gái của Tô Xán, Tô Xán còn dọa cho hắn kiếm việc khác làm, sau đó xảy ra chuyện này, liên quan hay không thì bản thân hắn không dám khẳng định.

- Tô Xán à?

Chiêm Hóa nhíu mày lại, Diệp Thủy Tuyền nhắc tới là thôi, lui ra, để Chiêm Hóa dựa lưng vào ghế, trầm tư.

……..
- Người làm xí nghiệp thực sự hiểu biết có hạn về thị trường vốn, nhưng hắn có nhận thức tỉnh táo về thao tác vốn, chúng ta là tập đoàn hàng không, theo đuổi đầu tư vốn mà bỏ qua nghiệp vụ chính là hành vi bỏ gốc lấy mọn. Là tập đoàn xí nghiệp có nghiệp vụ chính, không thể đặt kỳ vọng xoay chuyển lỗ lãi vào thao tác vốn được.
Tô Lý Thành một tay vỗ bàn, nói:
- Mọi người nhìn xem tài vụ của chúng ta hỗn loạn tới mức nào? Chỉ bằng một chủ quản tài vụ của công ty ký tên đã điều động được khoàn tài chính

hơn chục triệu. Không ít quản lý cấp cao của tập đoàn là hội viên của các hội sở, clb đỉnh cấp trong nước, trong khi chi phí hội viên do tập đoàn chi trả, thế là thế sao?

- Tập đoàn áp lực kinh doanh lớn, năm nào cũng kêu khổ, kêu thiếu tiền, đây là cách chi tiêu khi thiếu thốn à? Một bên tổ chức du lịch Châu Âu, một bên kêu khổ không thôi vì kinh doanh thua lỗ? Không chấn chỉnh nghiệp vụ chính, chỉ mang tâm lý đánh cược, tình huống này, tôi yêu cầu phải chỉnh, mà phải chỉnh ngay.

Bành Lập Tân ngồi cười lạnh, không thèm để ý, coi như Tô Lý Thành đọc báo cáo hội nghị, kết cục chỉ làm bản thân phí nước bọt.

- Vì thế, tôi yêu cầu biểu quyết, yêu cầu thuận tiện cho điều tra, cùng với việc mô hình quản lý kinh doanh có quyết sách sai lầm không thể phủ nhân, đề nghị triệt bỏ chức vụ của trưởng phòng tài vụ Bành Lập Tân, loại khỏi HĐQT, triệt bỏ chức vụ phó chủ tịch tập đoàn của Đỗ Đình, loại khỏi HĐQT.

Tới lúc này không ai ngồi yên được, tiếng ồn ào khắp cả phòng.

Những cuộc họp trước đó chỉ nói chung chung, Tô Lý Thành yêu cầu điều tra cải tổ, thuyết phục thành viên HĐQT song không nhắm vào cá nhân nào, Bành Lập Tân lúc kêu oan làm vẻ vô tội, lúc trình bày khó khăn này nọ đủ kiểu. Nhưng lần này khác rồi, Tô Lý Thành đã chỉ đích danh, cùng yêu cầu cả phương thức xử lý, chỉ e chuyện có biến, vẻ mặt Bành Lập Tân biến đổi không ngừng, linh cảm không lành.

- Ồ, tôi cũng có phần à?
Đỗ Định vẫn cười được, nhìn Tô Lý Thành rồi lại nhìn mọi người, giọng hài hước:
- Vậy thì chúng ta bỏ phiếu thôi, ai ủng hộ kiến nghị này thì giơ tay.

Bên cạnh Tô Lý Thành là chiến hữu cũ Đông Kiến Quân, còn có người của phương diện chính phủ, tất nhiên là giơ tay tán thanh. Tập đoàn Thiên Nam do chính phủ thành ủy chủ đạo, Đại Dung nhập cổ phần, có người của chính phủ trong HĐQT là đương nhiên, cũng thể hiện sự ủng hộ của Vương Bạc với Tô Lý Thành, tin rằng không ai không cân nhắc thái độ của thành ủy và chính phủ.

Tiếp đó thành viên độc lập cũng tỏ thái độ, 3 tán đồng, 2 đứng về phía Bành Lập Tân.

Vậy là 6 - 7.

Thượng Hàng và Sơn Hàng từ bỏ quyền, hai công ty này mỗi công ty chỉ chiếm 10%, nhưng có liên hệ với quản lý tập đoàn cũ, bọn họ không hứng thú dây dưa vào đấu tranh, chỉ khi nào ảnh hưởng tới lợi ích của mình mới có thái độ, còn về phần tập đoàn hàng không sau khi trọng tổ sẽ tiến bước trên con đường vinh quang hay không là vấn đề chính tích mà chính phủ quan tâm, chỉ cần 10% lợi ích của bọn họ không tổn hại là được.

Bành Lập Tân và Đỗ Định nhìn nhau, yên tâm rồi, loại bỏ được 2 kẻ trung lập, 5 phiếu độc lập cũng đã bỏ xong, chỉ còn tập đoàn Nam Phi mà đằng sau là tập đoàn Nam Ninh thôi. Nhưng mùa đông qua thằng con trai quý hóa của Tô Lý Thành gây sự đập xe của con trai chủ tịch tập đoàn Nam Ninh, dẫn tới một loạt xung đột làm hai bên vào thế không đội trời chung.

Trong trường hợp này quyết không ủng hộ Tô Lý Thành.

Thằng nhãi đó đúng là loại hoàn khố ngu xuẩn chuyên gây họa, chuyến này Tô Lý Thành thất bại, uy tín sẽ sụt giảm ghê gớm.

Đỗ Định thậm chí còn chuẩn bị lời phát biểu kết thúc,.

Hai ghế của Tập đoàn Nam Phi giơ tay, cuối cùng đã tuyên bố kết minh.

Tán đồng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 226: Kỳ nghỉ lễ 1/5

T

háng 9 năm 1999, quốc vụ viện công bố quyết định sửa ngày nghỉ kỷ niệm lễ tết trong cả nước, đem lễ 1/5 liệt vào tuần lễ hoàng kim thứ ba cùng lễ Quốc Khánh, tết Xuân đều nghỉ 7 ngày. Tới năm 2007 quốc vụ viện lại sửa đổi luật lần nữa, ngày 1/5 chỉ được nghỉ 3 ngày, giảm đi 4 ngày.

Vậy là còn 5 năm được nghỉ 1/5 tới 7 ngày.

Tất nhiên ngoại trừ Tô Xán ra bây giờ không ai biết điều ấy, và kỳ nghỉ lễ 1/5 của năm 2002 đang tới rất gần, các trường đại học trong cả nước là luôn tiến vào không khí ngày lễ trước tiên, ở ĐH Thượng Hải cũng như vậy.

Trên đường tới thư viện, cán bộ hội sinh viên cầm sữa đậu nành bánh bao vừa đi vừa ăn, tranh thủ từng giây từng phút một, biểu ngữ áp phích vẽ có tay thuê thiết kế chuyên nghiệp có, mang đủ phong cách khác nhau giăng khắp nơi, các buổi tọa đàm diễn giảng gần như có thể thấy lên lịch kín mỗi ngày trong kỳ nghỉ.

Ở cây lớn gần lầu hành chính, có một khu vực quây bằng thừng màu, bắc bạt che mưa, bên treo triển lãm ảnh trường học, thường thường thấy cả đám đông đứng xem, chỉ chỏ bình luận, toàn là ảnh miêu tả cuộc sống thường nhật của sinh viên trong trường, rất sống động, ai ai cũng hào hứng tìm xem có mình ở trong đó không.
Nghe nói đây là truyền thống của trường, thực tế cơ hội được công khai bám đuôi chụp ảnh mỹ nữ mới là nguyên nhân duy trì cái truyền thống này, có điều ảnh mỹ nữ không chiếm tỷ lệ nhiều lắm, không biết dấu đi đâu rồi.

Đi xem hết một lượt, rất kỹ càng không có ảnh Đường Vũ, Tô Xán nhẹ cả người, y không thích ảnh của Đường Vũ treo lên kích thích một đám nam sinh đói khát nảy ra rặt những ý nghĩ không lành mạnh, vì chính y cũng

đang xem ảnh chụp hai cô gái mặc váy trắng ngắn cũn, tất trắng, đang chơi tennis, đầu y cũng rặt ý nghĩ không thể tiết lộ ra ngoài.

Tô Xán thấy cuộc sống mình như cái đồ thị hình sin vậy, cứ thi thoảng lại có sự kiện nào đó đẩy vút lên, như hôm xung đột với Bành Lập Tân rồi kết thúc việc Lý Lạc, Đào Tử gặp mặt, cùng Lâm Lạc Nhiên đại náo Đh ngoại ngữ vậy, sau đó về trường cuộc sống rơi vào một khoảng lặng.

Đương nhiên Tô Xán thích khoảng lặng này, trừ mỗi ngày theo thời khóa biểu chạy qua chạy lại giữa các giảng đường thì còn đi đón Đường Vũ tan học, cùng ăn cơm, tản bộ giữa ánh hoàng hôn trong sân trường tiêu hoa cái bụng phình căng, hoặc là ngồi trong thư viện lật xem cuốn sách ngắm nhìn trời tối dần, hoặc là khi trường học bốn phía sáng đèn, cùng nhau xem một bộ phim chiếu ở trong trường.

Sắp tới kỳ nghỉ lễ, Tô Xán xa gần ám chỉ Đường Vũ nên về biệt thự Tuyết Hải Dật Cư nghỉ ngơi, nha đầu ấy né tránh không trả lời rõ ràng.

Dù sao thì Tô Xán cũng đã xác định cùng với tuyên bố dứt khoát là kỳ nghỉ này sẽ không về Dung Thành rồi, lần này về mà không dẫn Đường Vũ về cho mẹ xem mắt thì phiền toái to, lý do của Tô Xán rất đầy đủ, y là lớp trưởng, phải ở lại tổ chức hoạt động của lớp.

Hoạt động lễ 1/5 của lớp số 4 là hoạt động tự do, nói một cách đơn giản là ai thích đi đâu thì đi, không ai quản, thế mà tên lớp trưởng lười nhất lịch sử ĐH Thượng Hải được tung hô như thánh sống, Tô Dĩ Nhất cũng không tiện nói gì.

Lâm Lạc Nhiên nói cô về Bắc Kinh, dù sao ở Bắc Kinh không biết có bao nhiêu bạn bè đang đợi cô, trong đó tuấn nam mỹ nữ vô số, giọng rất giống hồ ly tinh dụ dỗ trai nhà lành:
- Này, có muốn đi cùng tôi không, để tôi chính thức giới thiệu cho cho bọn họ, tôi hay kể với họ về cậu lắm đấy, cuối cùng chả ai nhớ cả, lần này đưa

cậu về cho họ tận mục sở thị luôn, nói không chừng lại gặp diễm ngộ nào đó, rất nhiều thiên kim tiểu thư ở đây thoáng lắm nhé.

Tô Xán từ chối thẳng thừng:
- Miễn đi, theo bạn về chỉ e thành vấn đề lớn, nếu bị họ hiểu lầm thì không phải trò đùa.

Lâm Lạc Nhiên cười khúc khích:
- Dù sao cũng bị hiểu lầm một lần rồi còn gì, tôi không kể cho Đường Vũ biết là được.

Lâm Lạc Nhiên là thế đấy, như nữ hiệp, thoải mái mà dứt khoát, đó là cú điện thoại cuối cùng Tô Xán nhận được của Lâm Lạc Nhiên khi ở Thượng Hải, sau đó cô nàng bay thẳng tới thủ đô mỹ lệ.

Tô Xán cũng biết mình sẽ không bao giờ quên được dấu ấn của Lâm Lạc Nhiên trong đời mình, cô gái này giống như một ngọn lửa, có thể khơi lên cảm xúc mãnh liệt trong đời mỗi người. Lâm Lạc Nhiên rời Thượng Hải rồi, Tô Xán cũng đột nhiên thấy ngày ngày nhìn ngắm mây hồng hoàng hôn vốn đỏ rực đột nhiên phai màu đi rất nhiều.

Nhưng Tô Xán không cô đơn.

Khi hoàng hôn tắt dần, Tô Xán đứng dựng lưng vào tường, dòng người tan học tràn ra, Đường Vũ ôm sách trước ngực thong thả bước xuống, bên cạnh là ba cô bạn gái cùng phòng, thi thoảng bọn họ cũng có tiết học trùng nhau.

Gần đây Đường Vũ gầy đi rồi, học tập thì vất vả, lại còn tham gia vào hoạt động của hội sinh viên, mỗi ngày chỉ biết tới nhà ăn dùng phiếu lấy cơm, chẳng giống cô gái khác mua đồ ăn vặt về phòng, cũng chẳng biết thi thoảng khao thưởng mình một bữa, Tô Xán nhìn mà đau lòng, liền đề nghị:

- Hôm nay chúng ta đi ăn bữa gì đó thật ngon đi.

Đường Vũ chưa gật đầu thì ba cô bạn cùng phòng đã reo hò, cuối cùng cũng có cơ hội xẻo Tô Xán một bữa.

Trong trường hợp này Đường Vũ chỉ có thể gật đầu, Tô Xán nghĩ một lúc gọi điện cho Trương Tiểu Kiều, vì mỗi mình hắn có di động, kết quả Lý Hàn chưa về, không biết đi đâu, hắn thì không thích đi, còn mình Tiêu Húc cũng ngại nên từ chối nốt.

Rốt cuộc chỉ có một mình Tô Xán và bốn mỹ nữ đi tới một nhà hàng Hàn Quốc bên ngoài cổng trường, chính là nhà hàng Tô Xán từng ăn cùng với Lâm Lạc Nhiên và Đường Vũ, không ngờ rằng trước kỳ nghỉ ai cũng có suy nghĩ muốn liên hoan với bạn bè một bữa, nhà hàng rất đông, vị trí đẹp ở gần cửa sổ không còn nữa, không sao, dù gì mục đích tới đây chỉ là muốn Đường Vũ ăn bữa ngon thôi.

Bốn mỹ nữ tụ tập vào một chỗ, tất nhiên thành tâm điểm của nhà hàng, trong đó có một anh chàng tay đặt lên đùi bạn gái nõn nà của bạn gái, vừa thao thao bất tuyệt kể về lai lịch các món ăn thể hiện kiến thức uyên bác, nhưng mắt thì cứ đảo qua phía Đường Vũ, khiến cô bạn gái giận dỗi "này" một tiếng.

Cảnh này bị Đường Vũ nhìn thấy hết, môi mím lại nén cười, cảm thấy thú vị lắm, nhưng không để ý nhiều. Tô Xán thì hung tợn trừng mắt lên với tên với tên kia, chỉ tiếc là khuôn mặt y định sẵn không có sức uy hiếp nào, đôi mắt cũng không vớt lại được là bao.

Dưới ánh sáng nhu hòa, khuôn mặt Đường Vũ càng rực rỡ, quần áo rất bình thường, là “đồng phục” ưa thích của cô khi đi học, giản dị tự nhiên, quần jean xanh, áo thun trắng cộc tay, tóc buộc đuôi ngựa đơn giản làm nổi bật chiếc cổ trắng cao thanh thoát, từ trên xuống dưới tràn trề vẻ đẹp thanh xuân thoát tục, như đóa sen trắng thoát tục.

Tô Xán hối hận lắm, sao suốt ngày cứ cùng Đường Vũ ăn ở cái nhà ăn tồi tàn trong trường kia, phải nên tới nơi có không khí lãng mạn thế này chứ. Tiền kiếm cả đống như vậy để làm gì, trong mắt người không hiểu, Tô Xán y là tên keo kiệt, ngay cả mời bạn gái đi ăn cũng chẳng nổi mấy lần, chẳng trách tới giờ vẫn nhiều người nhìn y với ánh mắt không ưa, vì sao Đường Vũ lên thích một tên như thế này.

Không trách Tô Xán được, đó chỉ là hành vi quán tính, Tô Xán chưa quen mình có nhiều tiền như vậy, kiếm tiền đã khó, biết tiêu tiền đúng cách không phải đơn giản.

Sinh lòng áy náy, thế là Tô Xán gọi một đống thức ăn, muốn bù đắp toàn bộ thiếu xót, ba cô bạn kia cũng không biết cái gì gọi là khách khí gọi loại thịt bò đắt tiền nhất, thịt ba chỉ, cùng các loại rau ăn kèm bầy kín một bàn.

***

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 227: Bữa cơm khó khăn

Thịt đã được nướng vàng cháy cạnh, tỏa hương ngào ngạt, đây là thời điểm cuối cùng thích hợp ăn thịt nướng trước khi mùa hè tới, Tô Xán gắp một miếng thịt ba chỉ, ăn theo kiểu Hạ Hải, chẳng cần rau cũng chẳng cần chấm, thổi phù phù mấy cái rồi cho vào miệng nhai.
Tuyệt vời, phần mỡ đã chảy hết khi nướng nên không hề ngấy cũng không khô, thịt thơm độ dài vừa đủ, làm thêm một hớp bia lạnh, Tô Xán cảm thấy, theo đuổi hưởng thụ vật chất cùng tới thế này là cùng.

Đường Vũ cẩn thận lấy một cái lá xác lách, gắp tỏi, kim chi trên giá nướng vào, sau đó mới gắp thịt, thêm ít rau thơm, cuộn tròn lại, chấm nước chấm, không ăn mà đưa cho Tô Xán:
- Ăn cả rau vào, không nên ăn mỗi thịt, không tốt.

Thực sự là cái mặt nghiêm túc, cái giọng điệu mệnh lệnh đó làm Tô Xán có kích động một đánh đít nhà đầu này, không nhận lấy mà há mồm ra:
- Aaaa…

Đường Vũ trong nháy mắt mặt đỏ hồng, đút nhanh miếng thịt vào mồm Tô Xán, quay đi, tự nướng tự ăn không thèm để ý tới Tô Xán.

Cái bàn này cho sáu người ăn, Tô Xán và Đường Vũ ngồi một bên, ba cô gái ngồi ở phía đối diện. Tô Xán nuốt miếng thịt xong, biết vợ mình da mặt mỏng, vừa rồi quả thực không nên làm thế, dùng đũa chỉ giá nướng, cười khan nói lảng đi:
- Mọi người ăn đi, không cần khách khí

Đồng Đồng huých Trình Thông Thông, sau đó chớp chớp mắt dùng giọng mũi như em bé, cực kỳ khoa trương há mồm ra, môi giảu lên như mỏ vịt:
- Aaaa.

- Ngoan, chị cho.

Trình Thông Thông rất phối hợp cho miếng thịt vào miệng Đồng Đồng. Không ngờ Trình Thông Thông ác mồm như thế, Đồng Đồng chưa kịp nhai đã không nhịn được phì cười, vội đưa tay ôm miệng giữ miếng thịt không phun ra, Trình Thông Thông ôm lấy Đồng Đồng cười nắc nẻ.

Đám con trai xung quanh được cơ hội nhìn ngắm mỹ nhân công khai, nhất là hai cô gái cười rúc rích làm bầu ngực rung rinh theo, khiến người ta cảm thấy toàn thân bắt đầu phát nhiệt.

Nguyễn Tư Âu nhìn Đường Vũ mặt cúi gằm xuống như muốn dấu mặt giữa ngực, Tô Xán thì vừa đỏ mặt vừa lúng túng, cố lắm mới nhịn được cười.

Biết tính Đường Vũ, Trình Thông Thông và Đồng Đồng thấy đủ là dừng, nhưng thi thoảng môi vẫn nhếch lên, mặt nhăn nhó, rõ ràng đang nhịn cười vất vả lắm.

Tô Xán uống bia, còn bốn cô gái uống rượu gạo Hàn Quốc, tên là Makgeolli, nghe nói là loại rượu lâu đời nhất của Hàn Quốc, chỉ có 7 độ, vị nhẹ như sữa, kết hợp của chua, chát và ngọt. Tô Xán uống thử một ngụm sau đó gọi bia uống, với y rượu này chỉ hợp với nữ nhân, thà uống bia còn hơn.

Phải mất một lúc sự ngượng ngập trên bàn ăn mới tan đi, câu chuyện quay trở lại chủ đề kỳ nghỉ 1/5.

Trình Thông Thông "đau đầu" than:
- Mình sẽ đi nghỉ cùng Nhậm Vĩ Danh, nhưng mà chưa quyết định đi nghỉ ở Bali hay Phuket nữa, mọi người tư vấn địa điểm nào tốt hơn?

Kết quả mấy cô gái ngạc nhiên, Đồng Đồng thân với Trình Thông Thông hơn cả, hỏi thẳng:

- Thông Thông, chẳng lẽ cậu định nghiêm túc với Nhậm Vĩ Danh rồi? Kiếm phiếu ăn dài hạn luôn sao?

Trình Thông Thông tỏ vẻ rất không hài lòng, nói:
- Chỉ mới đang khảo sát thôi, hai nhà giám sát để muốn bọn này qua lại, nên đành tiếp tục, cũng là cơ hội tốt để tranh thủ ít lợi ích, đi với ai không quan trọng bằng đi dâu.
Thế rồi kéo mấy cô bạn cực kỳ bất tình nguyện thảo luận các địa danh du lịch nổi tiếng.

Làm gì có ai có điều kiện như Trình Thông Thông mà biết mấy thứ xa vời đó, Đường Vũ có thì lại không có sở thích này.

Mãi mới lảng ngăn được cơn nhiệt tình của Trình Thông Thông, Tô Xán hỏi:
- Còn hai bạn thế nào?

- Mình về nhà, không kế hoạch gì đặc biệt cả.
Nguyễn Tư Âu mỉm cười đáp:

Đồng Đồng thì giơ 2 ngón tay lên đắc ý trả lời:
- Mình liên hệ được một nhà có con năm nay thi vào đại học, sẽ tăng buổi dạy kèm vào kỳ nghỉ, tiền được trả gấp đôi đấy.

Trình Thông Thông cười hì hì, đưa tay ra bóp ngực Đồng Đồng:
- Lúc đó ăn mặc kín đáo một chút, nếu không thân hình ma quỷ này sẽ họa hại người ta đấy, còn thi cử gì được nữa.

Nguyễn Tư Âu quát khẽ một tiếng, hai nha đầu điên này trong phòng đùa nghịch với nhau thế nào cũng được đi, nhưng đây là nơi công cộng, hơn nữa Tô Xán ngồi ngay trước mắt, không thấy mắt Đường Vũ lạnh đi mấy phần rồi sao?

Tô Xán rất lịch sự quay đầu đi, lòng tiếc nuối không thôi, Đồng Đồng mặc ao thun rộng cổ, hơi cúi xuống là thấp thoáng thấy mép trên bầu ngực căng tròn mịn màng, vừa rồi Trình Thông Thông không bóp bên ngoài mà cho tay qua cổ áo bóp, nha đầu Đồng Đồng đó không có vẻ gì là hoảng hốt, rõ ràng rất quen thuộc bị tấn công thế này rồi, chỉ tưởng tượng bốn cô gái đóng cửa "mát xa" cho nhau, Tô Xán cảm thấy mũi nong nóng, quyệt mũi một cái, may mà không có gì.

Một đứa con trai ở cùng một đám con gái thì ở vào thế yếu tuyệt đối, Tô Xán có nhiều kinh nghiệm đau thương.

Đoán chừng mấy cô gái này uống hơi nhiều rượu rồi.

Thế nhưng cây muốn lặng mà gió chẳng dừng, giọng Đồng Đồng lại vang lên bên cạnh:
- Tô Xán, Đường Vũ ngồi bên cạnh mà mắt cậu nhìn đi đâu thế?

Tô Xán hơi ngơ ngạc, lúc này mới để ý ngồi chênh chếch trước mặt là cô gái mặc áo hai giây màu đen, giây áo ngực đương nhiên không có gì che chắn lộ ra ngoài, bờ vai trắng hồng có vết hằn mờ, đoán chừng không chịu nổi trọng lượng hai quả cầu trước ngực.

Cô gái đó bị tiếng gọi của Đồng Đồng chú ý, nhưng lại còn háy mắt mỉm cười với y.

Hôm nay ngày gì mà xui xẻo thế này, Tô Xán cười ngượng ngập với cô gái rồi quay đầu lại, đối diện 4 cặp mắt nhìn mình chằm chằm như đang đợi lời giải thích, Tô Xán lúng túng không biết nói thế nào.

Trình Thông Thông bĩu môi khinh bỉ:
- Đám con trai các cậu đúng là đám ngốc dễ xỏ mũi, cho cậu biết, cô ta độn đấy, không phải hàng thật đâu. Cách tốt nhất để phân biệt là nhìn từ bên cạnh chứ không phải từ đối diện, cậu sẽ thấy ngay tỉ lệ chiều cao bề rộng là

không hợp lý, tất nhiên có một số loại áo lót sử dụng khung kim loại, thế nhưng loại này càng dễ lộ, chỉ …

- Thông Thông!
Cả Đường Vũ và Nguyễn Tư Âu cùng đồng thanh quát lên, cắt ngang bài giáo dục phổ cập của Trình Thông Thông:

- Ôi, giật cả mình!
Trình Thông Thông một tay ôm ngực, chẳng vừa quát lại:
- Kêu cái gì thế hả?

Đồng Đồng thì thầm bên trai Trình Thông Thông vài câu, sau đó hai cô gái lại cười ngặt ngoẽo, Trình Thông Thông nhìn Đường Vũ rồi nhìn Tô Xán với vẻ thương hại.

Dù không nghe được Đồng Đồng nói gì, song Tô Xán đâu có ngốc, dễ dàng đoán ra, Trình Thông Thông và Đồng Đồng là hàng thật, còn Nguyễn Tư Âu và Đường Vũ là độn.

Mất suýt soát một tiếng Tô Xán gian nan vượt qua bữa cơm này, đưa bốn cô gái uống kha khá rượu về tới tận KTX mới thở phào, quyết định lần sau có đi ăn cơm chung sẽ không cho mấy cô gái này uống rượu, quá nguy hiểm.

Phòng 602 thì vẫn là trung tâm hoạt động thanh niên, sự sôi động không bao giờ thiếu, thi thoảng bị liên lụy từ đại lão cao tầng, nơi này trừ Tô Xán từ chối Feec, còn có Trương Tiểu Kiều.
Ông Trương và ông Tiền gần đây lại bắt đầu buồn chán đấu đá với nhau rồi, bọn họ trừ tranh danh đoạt lợi ở các khoa, so kè địa vị và sức ành hưởng trong giới học thuật, thì hạn ngạch cho đời hai ra nước ngoài du học là là chiến trường trọng yếu.

Cùng với kinh tế phát triển, chính sách cởi mở, phong trào cho con em đi nước ngoài du học đang rộ lên trong nước, mặc dù chi phí bình quân mỗi năm là 400.000 với gia đình bình thường còn gấp mấy lần thu nhập, nhưng

với nhà Trương Tiểu Kiều thì không thành vấn đề, vấn đề là làm sao có được cái hạn ngạch ít ỏi kia.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 228: Tình yêu của Lý Hàn

Trong phòng 602 có sẵn một két bia, tiền cả phòng chung nhau bỏ, giấu dưới gầm giường của Trương Tiểu Kiều, chỉ để trong phòng uống với nhau, hắn là nhân vật mà đám hay sang phòng "xin nước" còn kiềng nể ít nhiều.

Tô Xán không uống bia, hôm nay y uống hai chai rồi, thế là vừa đủ, ngồi tán gẫu chia sẻ lịch trình 1/5.

Trương Tiểu Kiều nói đơn giản:
- Về nhà, rồi theo cha tôi đi tới các loại tiệc tùng, chúc rượu các vị lãnh đạo.
Hắn là người gia cảnh tốt nhất phòng, nhưng cuộc sống lại chẳng hạnh phúc tỉ lệ thuận theo.

Tiêu Húc bày ra tên bàn một đống tờ rơi, trình bày kế hoạch của mình:
- Tôi cũng không về quê, tất cả đã được lên lịch cẩn thận rồi, đi tham quan tháp Đông Phương Minh Châu, có thể ngắm cảnh toàn Thượng Hải, cộng chi phí đi lại, nước giải khát và ăn uống tối đa mất 50 đồng. Tới công viên Tân Thế Kỷ, vé chỉ có 10 đồng thôi mà được xem diễn âm nhạc quốc tế rồi, nếu không thì tới Đh Dương Phổ tham gia du lịch sinh thái tự túc, đều là hoạt động không tốn kém nhiều mà vui vẻ không kém gì ai hết.

Nói về tìm kiếm niềm vui trong số tiền hạn chế thì Tiêu Húc là số một.

Tô Xán thì đã nói ở lại trường lâu rồi nên không ai hỏi tới y, hỏi làm gì cho ghen tỵ, vì chắc chắn Đường Vũ cũng ở lại trường luôn.

Mọi người chia sẻ lịch trình của mình chỉ có Lý Hàn ngồi uống bia, rất ít nói, không giống mọi khi, có vẻ cố tình lờ chủ đề này đi.

- Lão Nhị, còn chưa lên kế hoạch à?

Tô Xán điệu nghệ tung hạt lạc lên không rồi ngửa đầu ra hứng lấy:

- À, ừ, chưa biết làm gì.
Lý Hàn cười khan:

Thế nhưng không qua mắt được Trương Tiểu Kiều, nhìn Lý Hàn một lượt hỏi:
- Lão Nhị, thật đấy à, cậu có ý với cô bé lớp 319 đó?

- Cái gì?
Tô Xán và Tiêu Húc bị tin này làm chấn động, Lý Hàn đã có đối tượng?

Lớp 319 cũng có vài môn học chung giảng đường với lớp số 4 bọn họ, tin tức này lạp cả phòng nổ tung, Tô Xán còn tưởng hắn thích Đồng Đồng, té ra không phải, liền cầm đầu tra tấn, Lý Hàn phải khai báo, tên này cao lớn vạm vỡ, không chỉ là ủy viên thể dục trong lớp, vận động viên cấp hai quốc gia, là nhân vật ôm hết các giải thưởng ở cuộc thi thể thao trong lớp, có thể nói là khí huyết phương cương, bình thường đối diện với nữ sinh cũng ăn nói ra dáng lắm, nhưng lần này thì co vòi lại, biểu hiện rất bất lực.

Cô gái đó tên là Trần Giai, hoa khôi lớp 319, Lý Hàn chỉ biết đến thế, gần đây hắn hay trốn học hay tới quán cà phê nổi tiếng trong trường cũng vì lý do này.

Ăn hại quá mức, chưa biết chút nào về người ta đã định tấn công, thế này thất bại 90%, Tô Xán liền móc điện thoại ra.

……

Gian phòng dán giấy hồng, treo rất nhiều họa báo hình các nam minh tinh nổi tiếng, thậm chí còn có tấm hình của Tô Xán, nhưng không phải ở tường gần giường Đường Vũ, mà là giường của Nguyễn Tư Âu.

Đường Vũ nghe điện thoại một lúc rồi gọi Trình Thông Thông:

- Thông Thông, Tô Xán tìm này.

- Tô Xán tìm mình?
Trình Thông Thông đang sơn móng chân ngạc nhiên ngẩng đầu lên, nhờ Nguyễn Tư Âu chuyển giùm điện thoại:
- Cậu có số của tôi, sao còn gọi qua Đường Vũ, không cần sợ vợ đến thế chứ?

Cô gái này còn say rượu, Tô Xán không chấp:
- Thông Thông, bạn biết Trần Giai của lớp 319 không?

- Cậu gọi điện cho một cô gái, tìm một cô gái khác, để hỏi về một cô gái khác nữa, cậu có ý thức được mình đang làm gì không hả?

Tô Xán bóp trán, không ngờ hậu quả bữa tối kéo dài tới tận bây giờ, vì Lý Hàn nên hết sức kiên nhẫn trình bày nguyên do, cuối cùng cúp điện thoại trong ánh mắt trông đợi của Lý Hàn:
- Cậu hết sức may mắn đấy, Trần Giai ở KTX số 15, theo Trình Thông Thông miêu tả thì rất điềm tĩnh ít nói, tiếng tăm tốt, chưa có bạn trai, đây là thời cơ nên ra tay, nếu không tôi e có kẻ khác đang có toan tính giống cậu chờ đợi thời cơ này.

Thế là mọi người cùng chung tay quyết định vì Lý Hàn thiết lập kế hoạch tán tỉnh hoành tráng cho mối tình đầu trong trường của hắn.

Tô Xán vô tình nhớ đến anh chàng tỏ tình với Lâm Lạc Nhiên, lên tiếng phủ quyết ý kiến của Tiêu Húc và Trương Tiểu Kiều, không hoa, không nến gì hết. Là người chinh phục được nữ thần Đường Vũ, đương nhiên trong chuyện này tiếng nói của Tô Xán có quyền uy nhất.

……..

Quán cà phê quen thuộc trong trường ĐH Thượng Hải, toàn bộ quán dựng bằng trúc, bàn ghế cũng làm bằng trúc, nằm bên cạnh khu rừng trúc, mang

phong cách rất đặc biệt.

Mười giờ sáng, mới mở cửa bằng giờ này đáng lẽ chưa có khách, nhưng hôm nay có mấy bàn bị chiếm, không khí quỷ dị, cô phục vụ cảm tưởng mấy bàn kia đang nhìn chằm chằm vào bàn gần cửa sổ, ở đó có một nam một nữ.

Nữ là Trần Giai, được Trình Thông Thông hẹn ra đây, sau đó kiếm cớ có điện thoại đi mất, đây là thủ đoạn cũ rích nên Trần Giai lập tức hiểu ra chuyện gì.

Mái tóc rất dài, thẳng mặt, không kiểu cách gì, ngũ quan xinh xắn, da trắng mịn như trẻ con, mắt trong veo như nước, ăn mặc đơn giản, một cái quần đen bó người, chiếc áo thun trắng, mang tới cảm giác hiền dịu, đẹp cổ điển.
Cả hai im lặng tới ba phút rồi, đám Tô Xán làm nhiệm vụ hộ giá xung quanh nhìn mà sốt ruột, chỉ lo cô gá nói câu “xin lỗi, mình có việc”, rồi đi mất.

- Ừm …
Trần Giai ngập ngừng định nói:

- Tôi là Lý Hàn, xin chào, tôi, rất muốn làm bạn với bạn.
Tiêu Húc tốn mấy tiếng viết ra bài diễn văn tỏ tình lê thê, toàn lời có cách, còn bảo Lý Hàn diễn luyện mấy lần, ai ngờ câu đầu tiên Lý Hàn lại nói như thế, còn nói rõ to đến đám Tô Xán cũng giật nảy mình chứ đừng nói tới Trần Giai.

Hiển nhiên Lý Hàn cũng nhận ra sai lầm của mình, bối rối nói:
- Xin lỗi … mình lần đầu …

Câu này lại càng buồn cười, đáng lẽ đây là câu một cô gái nói mới đúng, hơn nữa còn nói vào ban đêm chứ không phải ban ngày, thế mà do thằng con trai cao lớn lừng lững, dùng bộ mặt nhăn nhó ngượng ngịu nói ra, làm người ta không nhịn nổi cười.

Khóe miệng Trần Giai co giật, suýt nữa phì cười, vừa rồi cô chỉ định lên tiếng điều hòa bầu không khí lúng túng của bọn họ, ai ngờ Lý Hàn lại phản ứng kịch liệt như thế, nhưng cảm nhận của cô rất tốt, cảm thấy Lý Hàn chân thành, thật tình. vì người con trai mồm mép liến thoắng xuất hiện bên cạnh cô đã quá nhiều rồi, vì thế mỉm cười nhẹ nhàng nói:
- Chào bạn, mình nghe tới bạn từ lâu rồi, phòng 602 rất nổi tiếng.

- Mình rất tốt.

Câu thứ ba của Lý Hàn làm đám Tô Xán đang uống cà phê chết sặc, vội ho để che dấu tiếng cười, tên to xác này đang làm cái quái gì thế? Chào hàng chắc?

Trần Giai lần này nhịn cười khó khăn hơn lần trước, tâm tư nữ nhân bao giờ cũng nhạy bén hơn, nhận ra chính đám bạn bên cạnh của Lý Hàn đang làm cho anh chàng tội nghiệp này quá căng thẳng, mỉm cười đề nghị:
- Mình uống xong rồi, hay chúng ta đi dạo một chút.

Sau đó hai người tản bộ vòng qua rừng trúc, tới nơi mọi người không nhìn thấy.

Tiêu Húc rất suốt ruột không yên tâm về Lý Hàn, muốn theo xem, nhưng Tô Xán túm cổ áo kéo lại, nói giờ phải xem tạo hóa của Lý Hàn, chúng ta không đi theo làm bóng đèn nữa.

Buổi tối trở về Lý Hàn mua bia, đậu phộng, đồ ăn vặt, chất đống trên bàn, chàng trai Giang Tây thường ngày khá tiết kiệm hôm nay làm chủ xị. Thường thì mọi người mua bia, đồ nhắm do Tô Xán và Trương Tiểu Kiều luân phiên bỏ tiền, hôm nay nhìn đống đồ trên bàn e không dưới 200 đồng, là 1/4 phía sinh hoạt tháng của Lý Hàn rồi.

Không hề có tình tiết máu chó nào cả, tình cảm giữa Lý Hàn và Trần Giai đã có khởi đầu nhẹ nhàng êm thấm, mọi người nâng chai chúc mừng Lý

Hàn vào thời đại mỹ hảo, Lý Hàn vừa uống bia vừa cám ơn mọi người.

……..

Dưới đây là chương gốc của tác giả, mình dịch ra tổng cộng có 1275 chữ, sau khi mình ngồi biên tập một buổi tối thì nó thành 3 chương mỗi chương trên 1600 chữ như các bạn vừa mới đọc.

Lần này mình post cả bản gốc để các bạn thấy rõ hơn khác biệt và đừng giục bom mình, 5 chương là giới hạn, càng chậm mình càng có thể hoàn thiện truyện hay hơn.

Tất nhiên không phải phần nào cũng thế, nhiều chương mình vẫn giữ 90% nguyên tác.
…….

Lễ 1/5 của năm 2002 đang tới gần, các trường đại học trong cả nước là vào không khí ngày lễ trước tiên, ở ĐH Thượng Hải cũng như vậy.

Trên đường tới thư viện, cán bộ hội sinh viên cầm sữa đậu nành bánh bao vừa đi vừa ăn, tranh thủ tằng phút một, biểu ngữ áp phích vẽ tay đủ phong cách giăng khắp nơi, các buổi tọa đàm gần như có thể thấy mỗi ngày. Ở cây lớn gần lầu hành chính, treo triển lãm ảnh trường học, thường thường thấy cả đám đông đứng xem, chỉ chỏ bình luận, toàn là ảnh miêu tả cuộc sống thường nhật của sinh viên trong trường, nghe nói đây là truyền thống của trường, thực tế cơ hội được công khai chụp ảnh mỹ nữ như thế mới là nguyên nhân duy trì cái truyền thống này.

Tô Xán thấy cuộc sống mình như cái đồ thị hình sin vậy, cứ thi thoảng lại có sự kiện nào đó đẩy vút lên, như hôm cùng Lý Lạc, Đào Tử gặp mặt, rồi cùng Lâm Lạc Nhiên đại náo Đh ngoại ngữ vậy, sau đó về trường cuộc sống rơi vào một khoảng lặng.

Đương nhiên Tô Xán thích khoảng lặng này, trừ mỗi ngày theo thời khóa biểu chạy qua chạy lại giữa các giảng đường thì còn đi đón Đường Vũ tan học, cùng ăn cơm, tản bộ giữa ánh hoàng hôn trong sân trường tiêu hoa cái bụng phình căng, xa gần hỏi Đường Vũ xem khi nào lại về Tuyết Hải Dật Cư, nha đầu ấy cứ né tránh, làm Tô Xán nghĩ không biết có phải hôm đó mình thể hiện không tốt? Để lại bóng ma trong lòng nha đầu này?

Trình Thông Thông "đau đầu" không biết cùng Nhậm Vĩ Danh đi nghỉ ở Bali hay Phuket muốn mọi người tư vấn địa điểm nào tốt hơn, kết quả mấy cô gái ngạc nhiên, chẳng lẽ Trình Thông Thông định nghiêm túc với Nhậm Vĩ Danh rồi?

Cô gái này rất không hài lòng, nói chỉ mới đang khảo sát thôi, hai nhà giám sát để hai bọn họ tiếp tục qua lại, nên đành tiếp tục, cũng là cơ hội tốt để tranh thủ ít lợi ích, thế rồi kéo mấy cô bạn cực kỳ bất tình nguyện thảo luận các địa danh du lịch nổi tiếng.

Làm gì có ai có điều kiện như Trình Thông Thông, Đường Vũ có thì lại không có sở thích này, Nguyễn Tư Âu trở về nhà, còn Đồng Đồng thì

Phòng 602 thì vẫn là trung tâm hoạt động thanh niên, sự sôi động không bao giờ thiếu, thi thoảng bị liên lụy từ đại lão cao tầng, nơi này trừ Tô Xán từ chối Feec, còn có Trương Tiểu Kiều. Ông Trương và ông Tiền gần đây lại bắt đầu buồn chán đấu đá với nhau rồi, bọn họ trừ tranh danh đoạt lợi ở các khoa, so kè địa vị và sức ành hưởng trong giới học thuật, thì hạn ngạch cho đời hai ra nước ngoài du học là là chiến trường trọng yếu.

Cùng với kinh tế phát triển, chính sách cởi mở, phong trào cho con em đi nước ngoài du học đang rộ lên trong nước, mặc dù chi phí bình quân mỗi năm là 400.000 với gia đình bình thường còn gấp mấy lần thu nhập, nhưng với nhà Trương Tiểu Kiều thì không thành vấn đề, vấn đề là làm sao có được cái hạn ngạch ít ỏi kia.

Cho nên ngày 1/5 này Trương Tiểu Kiều đoán chừng theo cha đi tới các loại tiệc tùng, chúc rượu các vị lãnh đạo rồi.

Tiêu Húc không về quê, hắn đã lên lịch rồi, đi tham quan tháp Đông Phương Minh Châu, có thể ngắm cảnh toàn Thượng Hải. Tới công viên tân thế kỷ, vé chỉ có 10 đồng thôi mà được xem diễn âm nhạc quốc tế rồi, nếu không thì tới Đh Dương Phổ tham gia du lịch sinh thái tự túc, đều là hoạt động không tốn kém nhiều mà vui vẻ không kém gì ai hết.

Mọi người chia sẻ lịch trình của mình chỉ có Lý Hàn ngồi uống bia, rất ít nói, cố tình lờ chủ đề này đi.

Có điều cuối cùng không qua mắt được Trương Tiểu Kiều bị hắn bộc lộ, tên này nhìn trúng hoa khôi lớp 319, đang tính cách tấn công.

Tin tức này lạp cả phòng nổ tung, Tô Xán còn tưởng hắn thích Đồng Đồng, té ra không phải, liền cầm đầu tra tấn Lý Hàn phải khai báo, tên này cao lớn vạm vỡ, không chỉ là ủy viên thể dục trong lớp, vận động viên cấp hai quốc gia, là nhân vật ôm hết các giải thưởng ở cuộc thi thể thao trong lớp, có thể nói là khí huyết phương cương, bình thường đối diện với nữ sinh cũng ăn nói ra dáng lắm, nhưng lần này thì co vòi lại, biểu hiện rất bất lực.

- Cô gái đó tên Trần Giai, năm thứ nhất giống chúng ta, ở KTX số 15, rất điềm tĩnh ít nói, tiếng tăm tốt, chưa có bạn trai, đây là thời cơ nên ra tay.
Vương Đông Kiến một tên ma xó khác, lập tức cầm điện thoại lên liên lạc quần hào bốn phương, đưa ra tin tức xác thực.

Thế là mọi người cùng chung tay quyết định vì Lý Hàn thiết lập kế hoạch tán tỉnh cho mối tình đầu trong trường của hắn.

Tô Xán vô tình nhớ đến anh chàng tỏ tình với Lâm Lạc Nhiên, cầu mong Lý Hàn đừng kết thúc bi thảm như vậy.

Thế là anh em trong phòng 602 nhất trí hành đồng, thông qua quan hệ hẹn được Trần Giai ra ngoài, tới bên ngoài thư viện, không hề có đám đông vây quanh, không có hoa có nến, không có câu chuyện kịch tính, bình tĩnh vô cùng.

Tiêu Húc tốn mấy ngày viết ra bài diễn văn tỏ tình lê thê, toàn lời có cách, còn bảo Lý Hàn diễn luyện mấy lần, tới nơi Lý Hàn giới thiệu đơn giản:
- Tôi là Lý Hàn, xin chào, rất muốn làm bạn với bạn.

Trần Hảo cười:
- Chào bạn, mình nghe tới bạn từ lâu rồi, phòng 602 rất nổi tiếng.
Sau đó hai người tản bộ vòng qua rừng trúc, tới nơi mọi người không nhìn thấy.

Khi đó Tiêu Húc rất suốt ruột, muốn theo xem, nhưng Vương Đông Kiến túm cổ áo kéo lại, nói giờ phải xem tạo hóa của Lý Hàn, chúng ta không đi theo làm bóng đèn nữa.

Buổi tối trở về Lý Hàn mua bia, đậu phộng, đồ ăn vặt, chất đống trên bàn, chàng trai Giang Tây thường ngày khá tiết kiệm hôm nay làm chủ xị. Thường thì mọi người mua bia, đồ nhắm do Tô Xán và Trương Tiểu Kiều luân phiên bỏ tiền, hôm nay nhìn đống đồ trên bàn e không dưới 200 đồng, là 1/4 phía sinh hoạt tháng của Lý Hàn rồi.

Không hề có tình tiết máu chó nào cả, tình cảm giữa Lý Hàn và Trần Giai đã có khởi đầu nhẹ nhàng êm thấm, mọi người nâng chai chúc mừng Lý Hàn vào thời đại mỹ hảo, Lý Hàn vừa uống bia vừa cám ơn mọi người.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 229: Tấm thiếp màu vàng (1)

Tô Xán tới văn phòng báo cáo tình hình lớp học với Tô Dĩ Nhất, giữa đường về phòng thì nhận được điện thoại của cha.

- Ai kể cho con chuyện đó .... Biết ngay là mẹ con mà, thật là, không biết giữ mồm ...
Tô Lý Thành nói thế nhưng giọng đắc ý lắm:
- Bành Lập Tân đúng là lấy gạt tàn ném cha, nhưng không biết nhìn lại bản thân là thứ gì, bị cha cho một đấm hộc máu mũi là ngoan ngoãn ngay.

Cuộc họp HĐQT Xuyên Nam ngày hôm đó, vốn là cục diện 7 - 6, không ngờ kiến nghị của Tô Lý Thành vì có thêm hai phiếu từ tập đoàn Nam Ninh nên được thông qua, Bành Lập Tân và Đỗ Đình tức thì trố mắt.

Khi đó chắc chắn không một ai dự liệu được tập đoàn Nam Ninh lại trở giáo, ngầm kết minh với Đại Dung, không ai chấp nhận kết cục hoang đường này, nhưng thường thường đó chính là bản chất trao đổi lợi ích thực sự, cái gì cũng có một giá trị, không phải cán cân không thể lệch đi, mà giá trị đặt vào chưa đủ thôi.

Kỳ thực hồi tưởng lại Tô Xán rất bội phục nhân vật như Đào Tử, có thể nhanh chóng bỏ qua khúc mắc đôi bên, thuần túy lấy quan điểm được mất nhìn vấn đề, bình tĩnh, có tầm nhìn đại cục.

Ở một số điểm Tô Xán không bằng hắn, nhưng Tô Xán cũng không muốn học theo hắn.

Khi đó Tô Xán ném tài liệu ra chỉ mang tác dụng dẫn dắt, không thể nắm chắc diễn biến sau đó, nếu Lâm Lạc Nhiên lo lắng như vậy, bên trên Vương hệ có ý hòa giải, y không thể không theo, nhưng Tô Xán không muốn làm

quân cờ, y muốn chơi theo cách của mình, y đã tỏ thái độ vừa đủ, tiếp theo thế nào là hành động của Đào Tử giao thiệp trong nhà ra sao và phương diện Đại Dung tiếp xúc mặc cả trả giá, Tô Xán hoàn thành nhiệm vụ của mình rồi.

Nhưng sức ảnh hưởng của Đào Tử trong Đào gia làm Tô Xán giật mình, tập đoàn Nam Ninh lựa chọn kết minh nhanh gọn, rõ ràng Đào Tử có tác dụng thúc đẩy không nhỏ.

Kết cục này chắc chắn phấn chấn lòng người, sau khi kết quả ở HDQT đưa ra, Tô Lý Thành yên cầu Bành Lập Tân lập tức bàn giao công việc của mình, làm ông ta nổi giận, không ngờ cầm gạt tàn thuốc lá trước mặt ném Tô Lý Thành, kết quả không ném trúng, xông lên đánh nhau, nói cha con bọn họ nhắm vào mình.
Bành Lập Tân ăn chơi hưởng lạc quen rồi, làm sao là đối thủ của Tô Lý Thành, nếu không có người bên cạnh can thì không đơn giản chỉ là bị đấm dập bã mía.

Chuyện nhỏ đó không đáng nhắc tới, bây giờ ủy ban giám sát chứng khoán nhận được yêu cầu của Xuyên Nam tiến vào điều tra, Bành Lập Tân và Đỗ Đình với những dấu hiệu phạm tội kinh tế rõ ràng đã bị cơ quan công an đưa đi điều tra, một số cao tầng khác nghe nói cũng đang trong tầm ngắm, chạy khắp nơi lo liệu.

Sự kiện này tập đoàn hàng không không phong tỏa tin tức như mọi khi, mà còn tổ chức họp báo công khai kết quả, ngày Bành Lập Tân và Đỗ Định được công an mời đi hợp tác điều tra, mấy cuộc đình công phản đối quy mô nhỏ trước đó trong tập đoàn lắng xuống.

Nhiều người cảm thấy bất ngờ vì Đỗ Đình, ông ta là người sống kín tiếng, bàn tán trái chiều. Ngược lại Bành Lập Tân thì toàn tiếng chửi bới, không chỉ ngang ngược bá đạo, chuyện ông ta ỷ quyền thế trong tay giở trò bỉ ổi với nhân viên nữ không cũng râm ran đồn thổi từ lâu, ngay cả thành viên

trong cùng phe cánh không ai đứng ra bênh vực, đương nhiên, lo giữ ghế còn chưa xong mà.

- Xem ra tin đồn trước đó đều là thật, anh chàng Tô Xán đó nổi giận vì hồng nhan, kéo trưởng phòng Bành xuống ngựa rồi.

- Sao thế Tiểu Vi, chẳng phải trước đó cô cười mỉa nói đây chỉ là lời đồn thổi vô căn cứ à?

- Thì ai mà ngờ được chứ, tên hoàn khố đó đáng sợ thật đấy ... Có điều nói đi cũng phải nói lại, Bành Lập Tân không phải thứ tử tế, đáng đời lão ta, tôi sớm nghe nhiều chuyện dơ dáy của ông ta, nhiều chị em chỉ dám nuốt giận trong lòng, lần trước tổ bay 4527 ồn ào chẳng phải vì chuyện này à, nói một tên phó cơ trưởng ỷ quan hệ thân thích với Bành Lập Tân, tối mò vào phòng một tiếp viên, cô ấy không chịu chiều hắn, đuổi đi, kết quả không được bay nữa, điều xuống hậu cần, về sau nhận hai tháng lương rồi từ chức ... Lần này Bành Lập Tân ngã ngựa rồi, đúng là làm người ta khoan khoái ... À, này, mọi người nói xem Tô Xán bao nhiêu tuổi rồi? Chắc chưa đến 30 đâu nhỉ? Có đẹp trai không?

Trên không trung cao mấy nghìn foot, cánh máy bay in logo hàng không Xuyên Nam lướt trên biển mây, mấy cô tiếp viên hàng không tụ tập một chỗ, tiếng oanh yến líu lo, thấy có hành khách tới dùng gian vệ sinh liền ngừng nói chuyện, hành khách đi rồi lại hưng phấn tiếp tục đề tài.

Sự kiện chấn động toàn tập đoàn này, cái tên Bành Lập Tân được nhắc tới nhiều nhất, nhắc tới ông ta thì không thể không nhắc tới Tô Xán.

- Hỏi bao tuổi làm cái gì, không phải cô nghĩ mình có cơ hội tiếp xúc cới con trai ông chủ đấy chứ?
Một cô gái trêu:

Cô gái kia tay chống bên hông, chân đi tất lụa gợi cảm bước theo kiểu người mẫu:

- Cũng chưa biết chừng, tôi đảm bảo nếu anh ta trên máy bay này, tôi chỉ cần đi qua trước mắt anh ta hai lần là có được số điện thoại.

Cả đám cố áp chế tiếng cười.

Không nhất định họ sẽ làm thế, đó chỉ là đề tài vui đừa của các cô gái.

Nam tử phụ trách an toàn mặc đồng phục trắng, ánh mắt tang thương nói:
- Cuộc sống của những người như vậy không giống với chúng ta đâu.

Các cô gái gật đầu, nhưng ánh mắt vẫn mang vẻ ao ước.

Ngô Thì Nhuế rót cà phê cho khách xong quay trở về, nghe tiếng bàn luận trong khoang nghỉ, khẽ nở nụ cười được huấn luyện tiêu chuẩn, nhưng lại phát ra từ đáy lòng.

……..

Tô Xán trở về tới phòng liền thấy một cái thiếp mời phủ lớp sơn hoàng kim.

Ba người Lý Hàn chờ tới sốt ruột rồi, bọn họ đưa ngay thiếp cho Tô Xán, thúc giục y mở ra xem rốt cuộc là cái gì.

Lòng họ như có mèo cào, người đưa thiếp tới là một học tỷ không quá xinh đẹp nhưng rất có nét, năm thứ ba khoa số học, phó trưởng ban tuyên truyền hội sinh viên, nghe nói kiến thức khiến không ít nam sinh phải cúi mình bái phục.

Hôm nay cô gái xuất hiện trong đám nam sinh là khiến người ta mắt tỏa sáng đó lại tới phòng bọn họ, còn chuyên môn nhờ đưa cho Tô Xán một tấm thiếp mời. Vốn lúc đầu còn địch đích thân giao cho Tô Xán, còn có rất nhiều lời muốn nói với y, ngồi ở bàn học của Tô Xán một lúc, đoán chừng không chịu nổi ánh mắt hau háu của ba tên sói đói, nên học tỷ đó cuối cùng

nhờ giao thiếp cho Tô Xán rồi rời phong 602, khiến ba thằng con trai vô cùng tiếc nuối.

Cả ba tên không khỏi hiếu kỳ, suy đoán tấm thiếp này tới từ đâu? Chẳng lẽ là của Feec? Nhưng Trương Tiểu Kiều khẳng định chưa bao giờ nghe nói tới Feec sử dụng cách thức này.

Tóm lại là suy đoán không dứt, nên Tô Xán vừa về là bảo y bóc ra xem, cả đám cùng châu đầu nhìn, nửa ngày trời không hiểu nó là cái gì, là thiếp mời tham gia buổi tỏa đạm và nghi thức thành lập viện nghiên cứu tài chính ĐH Thượng Hải, rất chính thức, còn có con dấu của trường.

Con dấu trường trong hệ thống hành chính nội bộ có ý nghĩa không hề nhỏ, có con dấu của khoa thôi là đã có thể tung hoành ngang dọc, mượn sách từ thư viện, đi đêm về trễ, nghỉ học trốn tiến, thậm chí có một số đặc quyền. Ngoài ra còn có con dấu của các CLB, đoàn thể trong trường cũng khá có hiệu lực. Nhưng con dấu trường thì sinh viên bình thường đoán chừng 4 năm đại học chỉ 2 lần được tiếp xúc, đó là ở giấy báo nhập học hệ chính quy và bằng tốt nghiệp, ngoài ra không thể thấy.

Con dấu này có hiệu lực tối cao trong trường, hiện đưa tới cho Tô xán với tấm thiệp mời thành lập viện nghiên cứu tài chính.

Tới ngay cả Trương Tiểu Kiều biết nhiều hiểu rộng cũng không lý giải được:
- Dứt khoát là không nhầm, bên trên có tên Tô Xán, lại có người tới tận nơi mời mà.

- Hay là người viết thiếp mời nhầm, rồi sau đó dẫn tới sai lầm hàng loạt, ví dụ như mấy tháng trước, mấy lãnh đạo trường mình tổ chức phái đoàn bái phỏng lãnh đạo thành phố, viết nhầm thị trưởng Chu thành hiệu trưởng Chu, biến thành trò cười.

Trong mắt mọi người, rõ ràng là lúc đầu người viết thiếp nhầm lẫn, dẫn tới khi chuyển thiếp cho hội sinh viên đi mời mới tạo thành chuyện này.

Thậm chí còn nói đùa quá nửa là có người trùng trên với Tô Xán, buổi tối phòng 602 trở nên náo nhiệt, đám Vương Đông Kiến trở về nghe nói tới chuyện này, còn tranh thủ khoe khoang:
- Nhầm lần là cái chắc rồi, các cậu không ở trong hội sinh viên nên không biết nhiều khi điên lắm, ba bốn cái danh sách gửi tới cùng một lúc, loạn hết cả đầu.
Hớn hở đề nghị Tô Xán:
- Cậu cứ dứt khoát đi đi, biết đâu chỗ ngồi xếp cạnh hiệu trưởng, lúc đó tha hồ mà vui.

Tô Xán chỉ cười, đặt thiếp lên bàn.

Mặc dù không hiểu lắm ngọn nguồn, có điều hôm sau Tô Xán vẫn đi tới địa chỉ ghi trên thiếp mời.

Chuyện thành lập viện nghiên cứu tài chính với sinh viên bình thường mà nói chẳng qua là một sự kiện mang tính chính sách của trường học mà thôi, thuộc về kiểu công tác mà mỗi tháng lại giăng băng rôn đỏ chào mừng hội nghị gì đó, không hề khiến sinh viên bình thường chú ý.

Cái viện nghiên cứu tài chính này tập hợp lực lượng cừ các khoa kinh tế, quản lý, số học, máy vi tính, đặt vào cùng một mô hình quản lý trong nền tảng mới.

Đồng thời đây cũng là một lần hợp tác mang tính đột phá giữa trường học và cơ cấu chính phủ, còn có cả ban ngành tương quan của quốc gia hỗ trợ, Đới Tương Long giám đốc ngân hàng Nhân dân Trung Quốc làm viện trưởng danh dự, có thể thấy ý nghĩa trong đại. Ngoài ra còn có phó thị trưởng thường vụ Hạ Hải làm phó viện trưởng danh dự, các cơ cấu chính phủ cũng tranh nhau để được lộ diện ở trong cơ cấu nghiên cứu tài chính

trọng yếu này, dù sao chưa kể tới dát vàng vào lý lịch, tương lai nơi này sẽ cung tấp vô số nhân tài tài chính cho thành phố Thượng Hải, coi trọng là tất nhiên.

Cho nên hiệu trưởng, bí thư đảng ủy trường cùng một số lãnh đạo khoa viện đều có mặt đông đủ.

Trước cửa viện nghiên cứu người xe nườm nượp, toàn nhân vật ăn mặc trang trọng, thế nên Tô Xán ăn mặc tương đối chính quy, quần âu, áo sơ mi cho vào trong quần đàng hoàng, thắt lưng đầy đủ, trông vẫn không ăn nhập với khung cảnh lắm.

- Tô Xán?

Tô Xán đang ngáo ngơ đi trong dòng người thì có người gọi, quay lại thấy Lục Xuyên Minh phó viện trưởng học viện kinh tế.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 5 - Chương 230: Tấm thiếp màu vàng (2)

Lục Xuyên Minh đi cùng một nhóm người, bên cạnh là hai trợ lý một nam một nữ. Tô Xán không lạ gì ông ta cả, đó là nhân vật thuộc cấp "Diệt Tuyệt sư thái", nghe nói mỗi khi tới cuối kỳ là ông ta lại chỉ thị mỗi môn học tỷ lệ hợp cách là bao nhiêu, tỉ lệ ưu tú là bao nhiêu. Khiến vô số sinh viên không hợp cách hoặc tích điểm không đủ cao cực kỳ muốn bóp cổ ông ta.

- Viện trưởng Lục.
Tô Xán đứng lại chào hỏi:

- Hôm nay không có tiết hay sao mà chạy tới đây?
Lục Xuyên Minh hơi nhíu mày, tuy mới chỉ gặp Tô Xán một lần, nhưng ông ta đã nhớ mặt, có điều ấn tượng không phải là tốt.

- Nói ra dài lắm ạ, để em vào trước, không đứng đây lại cản trở mọi người.
Ở cửa giao thiếp mời xong, Tô Xán đi vào hội trường.

Lục Xuyên Minh ngạc nhiên:
- Tại sao em lại có thiếp mời?
Thiếp mời hôm nay rất hạn chế, chỉ có khoa viện có liên quan mới có hạn ngạch, sinh viên năm đầu tuyệt đối không thể có tư cách, ngay cả giáo viên chỉ đạo của Tô Xán là Tô Dĩ Nhất còn không được mời.

- Em cũng không biết.
Tô Xán lắc đầu, chính y cũng muốn biết đáp án.

Lục Xuyên Minh rất bận, không rảnh cùng Tô Xán tán gẫu, nhưng hai trợ lý và mấy giáo viên khoa thấy một sinh viên có thể tham gia vào trường hợp này đều rất ngạc nhiên.

Chẳng mấy chốc có người đi tới bắt tay trò chuyện với Lục Xuyên Minh, kéo sự chủ ý sang hướng khác. Tô Xán định tùy tiện kiếm một chỗ ngồi rồi tính sau thì có nam tử chừng ba mươi tuổi mặc véc đàng hoàng đi tới nói:
- Mời đi theo tôi.

Những nhân vật lớn ở hội trường không phải ít, nên không khí nghiêm túc, Tô Xán trông chỉ giống một thành viên hội sinh viên tham gia hỗ trợ tổ chức hoạt động, đi theo nam tử kia tới một nơi đông người, vẻ mặt lập tức trở nên cảnh giác, y thấy một người mà mình tuyệt đối không muốn thấy.

Chiêm Hóa.

Chiêm Hóa đang mỉm cười nói chuyện với người xung quanh, hiển nhân cho dù ở trường hợp nào thì ông ta cũng là nhân vật trung tâm.

Đầu óc Tô Xán bắt đầu vận chuyển với tốc độ cao nhất, Chiêm Hóa muốn làm gì, gửi cho mình cái thiếp này là sao? Với sự nhạy bén của ông ta chắc là biết mình có liên quan tới sóng gió việc trọng tổ tập đoàn hàng không kia.

Nam tử dẫn Tô Xán tới thì thầm bên tai Chiêm Hóa vài câu.

Năm nay 41 tuổi, cao chừng 1m78, đôi mắt tang thương trầm lắng, khuôn mặt đầy sức hút nam tính, vóc dáng gọn gàng rắn rỏi không hề có dấu hiệu tuổi tác nam nhân bước vào tuổi trung niên, Chiêm Hóa không hổ là nhân vật được bầu chọn là sức hút nhất với nữ giới trong nhiều năm liền của tạp chí tài chính Thượng Hải vượt mặt nhiều minh tinh, đương nhiên sức hút đó có phần tới từ khối tài sản của ông ta, song ngoại hình ưa nhìn của ông ta không thể không nhắc tới.

Nhìn thấy Tô Xán, Chiêm Hóa liền mỉm cười, nhưng là nục cười làm Tô Xán thấy lạnh sống lưng, vẫy tay gọi y tới hàng ghế đầu, ra hiệu cho Tô Xán ngồi xuống bên cạnh mình.

Tô Xán đánh liều đi tới ngồi xuống, mới đầu cố gắng không để lộ sự hồi hộp ra ngoài, nhưng biết rằng với ánh mắt những người Chiêm Hóa, che dấu là vô ích.

Khi giám đốc ngân hàng Trung Quốc đứng trên bục giảng phát biểu, mọi người vỗ tay, đột nhiên Chiêm Hóa nói:
- Tôi sắp thành giáo sư của Đh Thượng Hải rồi, có lẽ còn là giáo viên của cậu.

Tô Xán hơi ngạc nhiên, vẫn vỗ tay mỉm cười:
- Là giáo sư danh dự sao?

Chiêm Hóa không phải là người trong biên chế, tất nhiên không thể làm giáo viên thực sự được, dựa vào việc thành lập viện nghiên cứu tài chính, đóng góp ít tiền kiếm lấy chức danh giao sư danh dự là bình thường.

Vị giám đốc ngân hàng phát biểu xong lại tới vị phó tị trưởng thường trực, những bài phát biểu kiểu này một chữ đáng nghe cũng không có, nhưng xung quanh toàn là nhân vật công lực cao thâm, miệng mỉm cười, mắt chăm chú, đầu gật gù, quả nhiên không phải nhân vật tầm thường.

Cũng may là vị phó thị trưởng này phát biểu không lâu, Tô Xán vừa ngáp cái đầu tiên cũng là lúc phát biểu kết thúc, mọi người đứng dậy đi ra ngoài làm nghi thức cắt băng.

Bên ngoài ánh nắng chói chang, nhưng nhiệt độ chưa tới mức nóng bức, bóng cây la đà, bãi cỏ xanh mướt làm người ta dễ chịu hẳn, Tô Xán vẫn ở bên cạnh Chiêm Hóa chẳng hề che dấu ánh mắt nghi hoặc nhìn ông ta, có điều ương ngạnh không lên tiếng trước.

Chiêm Hóa lấy diêm, châm điếu xì gà, liếc nhìn con đường nhỏ:
- Tiếp theo không còn gì hay nữa rồi, tôi chưa ăn cơm trưa, quán hàng nào trong trường cậu ngon, dẫn đường đi.

Địch bất động ta cũng bất động, nhưng Tô Xán biết mình không thể bị cuốn vào tiết tấu của ông ta, nghĩ một lúc rồi nói:
- Khu nam có mỳ vằn thắn không tệ, để tôi mời khách.

Tô Xán dẫn Chiêm Hóa đi theo con đường rợp bóng cây tới khu nam, dọc đường gặp vài nữ sinh trẻ trung xinh đẹp, tuy không phải nhất định là vãy trắng trung bay, nhưng bản thân tuổi trẻ là thứ trang sức tuyệt vời nhất rồi, Chiêm Hóa gật gù tán thưởng, thi thoảng gặp cô gái đặc biệt xinh đẹp cũng ngoái đầu nhìn theo, làm Tô Xán lẩm bẩm chửi rủa thầm trong lòng.

Đi tới một cái quán ăn đơn giản ở bên hè đường, bàn nhựa ghế nhựa, gọi hai bát mỳ vằn thắn. Chiêm Hóa đổ non nửa lọ ớt, một tay gắp mỳ ăn, một tay vẫn cầm điếu xì gà, mặc áo véc nhìn là biết đắt tiền, giày da bóng loáng, làm chủ quán bê bát mỳ lên cứ nhìn với ánh mắt cổ quái.

Bữa ăn cứ vậy lặng lẽ diễn ra, không ai nói gì cả, chênh nhau 20 tuổi, nhưng sức ăn của Chiêm Hóa rất tốt, Tô Xán đặt đũa xuống thì ông ta cũng ăn xong bát vằn thắn đầy ủ, Tô Xán không khỏi khâm phục, trước kia y không có sức ăn thế này.

Tô Xán dùng khăn giấy lau mồm, nói:
- Trường học mà, chỉ có thế thôi, không có sơn hào hải vị gì cả.

- Cũng không phải tệ, thi thoảng ăn một bữa có lợi cho tiêu hóa.
Chiêm Hóa cười, hai người tiếp tục đi bộ, cuối cùng cũng vào chủ đề chính:
- Hôm đó cậu cũng có mặt ở quán bar?

Tô Xán thầm nhủ tới rồi, thừa nhận:
- Đúng, vậy chủ tịch Chiêm hẳn cũng đã biết ông ta quấy rối bạn tôi, không phải là tôi cố tình gây sự.

- Tên ngu xuẩn đó là sai lầm lớn của tôi.
Chiêm Hóa hơi nheo mắt lại:
- Tại sao cậu nắm được những số liệu đó?

- Đại Dung vốn chú ý tới sơ hở tài vụ của Xuyên Nam lâu rồi, chỉ cần có tài liệu tương ứng cùng với định hướng, chủ tịch Chiêm hẳn cũng biết tôi có thể phân tích ra rất thứ không quá khó khăn.
Tô Xán tất nhiên không dại gì lôi Bùi Phượng Sơn ra, không vì nghĩa khí, mà còn là quân bài bí mật của y, y vốn không có nhiều ưu thế khi đối đầu với Chiêm Hóa, quân bài này càng phải giữ gìn cẩn thận.

- Vậy cậu có biết con số cậu suy đoán ra, nếu đem dùng sẽ gây ra cho tôi tổn thất gì không? Xuyên Nam rút tài chính khỏi Thế Kỷ và Hán Đường, làm nhà đầu tư khác nghe phong phanh có ý rút lui theo.
Ánh mắt Chiêm Hóa dần trở nên bén nhọn:

- Nhưng từ góc độ của tôi, tôi làm thế là đúng.

- Tôi không cần biết, với tôi lỗ và lỗ, đó cũng là nguyên nhân hôm nay tôi tìm tới cậu.

Bất tri bất giác sau lưng bọn họ có một chiếc Cadillac màu đen đi theo, lặng lẽ như một bóng ma, Tô Xán quay đầu nhìn, lái xe đeo kính râm không rõ diện mạo, nhưng rõ ràng gây áp lực vô hình cho Tô Xán.

Tô Xán càng bị uy hiếp càng cứng rắn:
- Nếu như ông muốn tôi có câu trả lời cho sự kiện đó thì tôi chỉ có thể xin lỗi mà thôi.

- Tôi không cần cậu xin lỗi.
Chiêm Hòa chỉnh lại cổ áo, chiếc xe đi tới trước mặt:
- Bằng tuổi cậu tôi còn đang khiêng đá ở trên hoang mạc tây bắc, còn cậu, bây giờ hẳn có thể mua được cả con phố thương nghiệp ngoài trường rồi, cậu có thể nói là một kỳ tài. Tôi rất tò mò, cậu có khoản tiền lớn như thế, có sự nghiệp người khác phấn đấu cả đời không có, vì sao cam lòng làm một sinh viên bình thường? Có nhìn thấy vẻ mặt của những người hôm nay nhìn thấy cậu ngồi ở hàng ghế đầu tiên không?

- Nếu ông muốn mang tới phiền toài cho cuộc sống của tôi thì ông làm được rồi đấy.
Tô Xán nghĩ tới ánh mắt Lục Xuyên Minh và một số lãnh đạo chủ chốt nhìn mình thầm thở dài:

- Đấy chưa phải là phiền toái, trong khái niệm của tôi còn xa lắm nó mới có thể gọi là phiền toái.
Chiêm Hóa rít một hơi xì gà, nhắm mắt hưởng thụ một chút:
- Trường học và nữ sinh, là thứ mỹ hảo giống xì gà và rượu, là giai đoạn quan trọng trong cuộc đời mỗi người. Khi ngồi bên tôi trong hội trường, hơi thở cậu ngắn mà gấp, nhưng khi đi trong trường lại đều, nhẹ mà dài, thì ra cậu khát vọng cuộc sống bình lặng buồn cười này, đây là cái góc nhỏ yên tĩnh trong tâm hồn cậu, đây là nơi cậu có thể lặng lẽ vạch ra những kế hoạch lớn của mình, cho nên cố ý ẩn giấu tất cả thân phận, mẹ nó, kỳ tài đều là bọn biến thái.

- À, tôi công bố cái tên người đồng sáng lập facebook cho một số giới truyền thông quan tâm, Tô Xán, kỳ nghỉ nhàn nhã ung dung của cậu, cuộc đời đại học mỹ hảo của cậu kết thúc rồi.

Chiêm Hóa bước lên xem đóng cửa lại, không chào tạm biệt, chiếc Cadillac phóng vút đi, còn Tô Xán đừng chôn chân tại chỗ.

Hồi lâu sau Tô Xán ngẩng đầu lên, thở dài, trong lòng trào ra rất nhiều thứ.

Năm 1998, Tô Xán nói với một cô gái sẽ thành anh hùng cái thế, hứa với cô gái khác đưa cô ấy tới thế giới mới, năm 1999 tạm biệt những người bạn của mình hẹn họ lên mạng cùng thi đấu game, năm 2000 cùng chàng thanh niên chơi Risk bốn tiếng trong một gian phòng KTX, không biết trời cao đất dày tuyên bố bọn họ muốn thay đổi thế giới.

Còn có rất rất nhiều người xung quanh, cùng y tiến bước trong cuộc sống, Tô Xán không có gì nhiều khác bọn họ.

Nhưng bây giờ y khó tránh khỏi phải bước trước một bước rồi.

……..
Lý Hàn và Trần Giai tiến triển thần tốc, dính nhau như keo, cả hai mỗi người cầm một *** nước ngọt, ngồi xuống ghế dài bên đường, xem tờ tạp chí mới mua.

Lý Hàn vừa xem một trang đã bật cười, Trần Giai quay sang hỏi:
- Có chuyện gì thế?

Lý Hàn đưa chỉ cho cô xem bài báo mới đọc, không ý thức được điều gì, hoang đường lắc đầu:
- Thời buổi này sao lắm người trùng tên quá.

Trình Thông Thông cũng hớt hơ hớt hải cầm một tờ báo chạy về phòng, Nguyễn Tư Âu ngẩng đầu lên:
- Thông Thông, sao mà chạy tới không để ý giữ gìn hình tượng thục nữ nữa thế? Có phải đến tháng quên băng vệ sinh không?

- Đường Vũ đâu rồi?
Trình Thông Thông không để ý tới Nguyễn Tư Âu, hỏi:

Đồng Đồng ở giường bên cạnh thò đầu ra:
- Dọn đồ đi với Tô Xán rồi, có chuyện gì à?

- À đúng, Tư Âu, cậu là ...à .. có cái clb hâm mộ vớ vẩn gì đó, có biết Tô Xán cao trung đi du học ở trường nào không?

- Là học sinh trao đổi, trường Exeter, sao thế cái trường đó sập rồi à? Nổi tiếng thế mà cũng sập sao?
Nguyễn Tư Âu hơi khó chịu vì bị gọi là clb vớ vẩn, cầm tờ báo Trình Thông Thông.

- Trên này nói, người đồng sáng lập Facebook là một hoa kiều, cùng với Mark gì đó năm 2000, sáng lập ra facebook ở trường Exeter.
Trình Thông Thông sốt ruột lật tờ báo cho Nguyễn Tư Âu xem:
- Đây này, còn ghi, tên người đó là Tô Xán.

****

Hết Q5

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 1: Kỳ nghỉ náo động và yên bình (1)

Tô Xán ở trong phòng thu dọn xong đồ đạc, ba lô khoác vai, chứa đầy đủ quần áo thay trong vài ngày, đeo ba lô lên vai, theo cầu thang xuống lầu, thấy Đường Vũ xách cái ba lô hồng xuất hiện ở đầu kia hàng cây.

Nhìn thấy Tô Xán, khóe miếng cô cong lên thành nụ cười động lòng người.

Tô Xán tới trước mặt Đường Vũ, nhận lấy hành lý trong tay cô, Đường Vũ hỏi:
- Chuẩn bị đủ chưa đấy.

Tô Xán vỗ vỗ cái ba lô phồng căng, y đã qua cái thời tất thối vứt lung tung, giày dép để tùy tiện, quần sịp cả tuần không thèm thay, thường mà nói nam nhân thay đổi những thói xấu này nhất định là vì một cô gái làm người đó khắc cốt ghi lắm.

Tô Xán tất nhiên cực kỳ trân trọng sự kiện lần đầu tiên sống cùng này, tất cả chuẩn bị chu đáo tỉ mỉ, giống như chàng thiếu niên lần đầu tiên du xuân, có chút hồi hộp ngốc nghếch.

Ngày mai kỳ nghỉ lễ mới chính thức bắt đầu, nhưng hôm nay Tô Xán và Đường Vũ đều chỉ có tiết buổi sáng, cho nên ăn cơm trưa xong liền chuẩn bị hành lý.

Bắt tàu điện chỉ mất 35 phút là tới nơi, tiểu khu nhà Đường Vũ rất rộng, có một khoảng rừng trúc và thảm cỏ dầy, ngoài tiểu khu không xa có một siêu thị Gia Nhạc Phúc, có một khu thương nghiệp tập trung không ít thương hiệu có tiếng.

Đi trên con đường lát, thoáng cái cảm giác mát mẻ hơn nhiều, Đường Vũ hơi sợ nóng, nên mỗi lần đi dưới bóng cây râm mát, tâm tình cô đặc biệt khoan khoái.

Biệt thự đã lâu không không ở nhưng có người của công ty quản lý phụ trách chăm sóc, nghe nói mỗi tháng tốn tới 3.000, hơn nữa ông Đường cũng thi thoảng cũng tới vài ngày, cho nên Tô Xán và Đường Vũ không phải dọn dẹp gì, đem hành lý cất vào phòng, sau đó thay bộ quần áo thường ngày, sau đó ra siêu thị gần nhà để mua thức ăn chuẩn bị cho bữa tối.

Chỉ đi hơn mười phút là siêu thị đã ở trước mắt, Tô Xán bước nhanh vào, đứng trước điều hòa sau đó giang tay hít sâu một hơi không khí lạnh.

Đường Vũ nhíu mày nói:
- Đừng làm thế, dễ cảm lạnh.

Nha đầu này quản lắm chuyện thật, nhưng Tô Xán có cách ứng phó, thè lưỡi ra “lêu” một cái, sau đó cứ việc ta ta làm.

Đường Vũ phút chốc hai mắt mở lớn, lông mày mềm mại như lá liễu nhướng lên, biểu lộ sự bất mãn của mình, nhưng trong lòng vừa bực vừa buồn cười, trẻ con lên ba chắc, lại còn lè lưỡi trêu mình, kéo tay Tô Xán đi vào trong.

Vắng khách, lại là buổi chiều, người bán hàng mắt vô hồn lờ đờ nhìn về phía, tay chống cằm ngủ gà ngủ gật, đến khi nghe thấy giọng Đường Vũ liền ngồi thẳng dậy, tiếp đó nhìn thấy Đường Vũ, nháy mắt liền trở nên tỉnh táo.

Đường Vũ mặc cái quần ngố bó, áo hai giây vải mềm làm bầu ngực hiện lên sống động, đi dép lê, tóc đuôi ngựa bay bay, hết sức hoạt bát tươi trẻ, đừng nói hắn, tới ngay Tô Xán lúc nãy nhìn thấy cách ăn mặc của Đường Vũ thiếu chút nữa giữ cô ở lại làm chút chuyện gì đó.

Hai bọn họ đi thẳng tới quầy thực phẩm, Tô Xán lấy trứng gà, thịt gà, thịt bò, thịt lợn, tiện mồm nói:
- Em hơi gầy đấy, phải tăng cân lên một chút.

Đường Vũ đang đi chợt đứng lại, ánh mắt chuyển sang sắc lạnh:
- Anh chê ngực em nhỏ chứ gì?

Tô Xán há hốc mồm, nói nhanh:
- Thề, anh không hề có ý đó.
Làm sao nha đầu này đột nhiên mẫn cảm như vậy, vừa rồi Tô Xán thực sự không nghĩ gì cả.

Đường Vũ hừm khẽ một tiếng không thèm nghe y giải thích bước nhanh đi, Tô Xán cười khổ không thôi, hôm nay còn tưởng có một kỳ nghỉ lãng mạn, không ngờ mới khởi đầu đã không thuận rồi.

……

Đại học Bưu điện nằm trên mé nam đỉnh núi rìa thành phố, ở nơi này có thể nhìn thấy cảnh mặt trời lặn và mọc đẹp nhất mỗi ngày, khung cảnh như bức tranh sơn dầu, phối hợp hoàn hảo cảnh xa gần, cùng với ráng chiều đỏ rực dần từ núi lan trời cuối thành phố xa xa.
Đây là trường đại học được người dân xung quanh gọi là đại học núi, Lưu Duệ học ở đó, ngày ngày lên núi xuống núi, cuộc sống cũng phong phú đa sắc màu.

Từ KTX cao nhất gần đỉnh núi tới nhà ăn trung tâm ở lưng núi mất 15 phút, ngoại trừ có thể mua được những món ăn sáng nóng hôi hổi, cũng có thể cùng đám huynh đệ xem thi đấu NBA qua màn hình TV 29 inch cực lớn treo ở góc đại sảnh. Đi qua nhà ăn trung tâm là nhà thi đấu thể thao, nơi này ngoại trừ cho mấy clb thể thao luyện tập và thi đấu thì thỉnh thoảng cũng dùng tổ chức vũ hội, là nơi tốt làm quen vài em gái xinh xinh, ngoài cổng

trưởng là đường Sùng Văn, nơi đó có không ít KTV, quán bar mang đậm phong cách vùng núi.

Lưu Duệ giống như những sinh viên bình thường khác, thi thoảng cũng ra quán bên đường cùng anh em trong phòng uống bia ăn lót dạ, cũng thường thấy nữ sinh say rượu ngồi xồm ngoài quán bar đột nhiên khóc rống lên, hoặc cuối tuần có rất nhiều chiếc xe đắt tiền tới trường đón những cô gái đáng chú ý nhất đi, để lại đám người cùng nhau ghen tỵ chửi rủa cuộc sống ngày càng suy đồi, xã hội bất công, nữ sinh càng ngày càng chỉ biết tới vật chất.

Hắn vẫn lái chiếc xe máy second hand mà học trưởng năm thứ tư để rẻ cho, cái xe nổ hơi to một chút, phun khói hơi khét một, song vẫn chưa bãi công, được cái máy khỏe, quan trọng nữa là đi ở đường núi không phải xót như đi mấy cái xe đắt tiền.

Lưu Duệ khởi động xe trong ánh mắt chăm chú của đám nữ sinh, bỏ lại đống khói lớn, gian nan leo dốc tới KTX của mình.

Vừa dừng xe lại thì một tên bạn cùng tầng chạy ra, cười hì hì nói:
- Tiện quá, cho mượn cái xe chút nhé, ra ngoài mua ít đồ.

Lưu Duệ rất thoải mái ném chìa khóa cho hắn:
- Đây, đi xa thì phải đổ xăng đấy, không còn nhiều đâu.

Trong phòng có tới bốn cái máy vi tính, màn hình 14 inch mà trông to khủng khiếp, nhưng thế là trang bị cao cấp lắm rồi, ở trường này không có mấy phòng trang bị máy vi tính đầy đủ như phòng hắn. Lưu Duệ vào phòng thấy một người đang chơi CS Counter Strike, máy của hắn bị một người chiếm lấy xem đĩa DVD.

Bên cạnh có tiếng tích tích của QQ, một người lên mạng đang tìm tin thú vị, chỉ một chủ đề:
- Có hơn 2000 lượt click rồi đấy, chủ đề của cậu hót lắm Lưu Dệ.

Lưu Duệ nhìn qua rồi cười, chủ đề đó tên là " hình ảnh Lưu Đức Hoa thời trẻ", thức ra là ảnh chụp tốt nghiệp cao trung của bọn họ đi cắm trại, Tiết Dịch Dương tay cầm cái dồi lợn dài, đằng sau là các cô gái làm những bộ mặt ngưỡng mộ, Tiết Dịch Dương trước ống kính trông vô cùng bỉ ổi, phía dưới vô số người trúng bẫy đòi xử lý chủ thớt, cũng có không ít nữ sinh thích thú xin tên tuổi và cách liên hệ.

- Chủ đề này hôm nay leo lên tận top 3 rồi đấy.

Lưu Duệ bỏ cặp sách xuống, thay dép, nghĩ hôm nay phải gọi điện cho Tiết Dịch Dương, bảo hắn nổi tiếng ở trường mình rồi, không sợ không kiếm được vợ nữa, nếu kể với Tô Xán thì chắc y cười tới chảy nước mắt luôn.

- Chủ đề hot nhất tuần này là danh sách thi đấu CS Counter Strike, cãi vã chửi bới nhau tưng bừng, tiếc là tứ cường chúng ta bị loại, thực ra hơi tiếc, cậu chỉ kém đám người lọt vào vòng trực tiếp một chút thôi.

Lưu Duệ ghé vào màn hình xem ké, thấy chủ đề thứ hai là " Bọn họ sẽ là tỷ phú trẻ nhất", hơi ngạc nhiên:
- Mới đăng hôm nay thôi mà đã leo lên top 2 rồi à?

- Ừ, tôi xem rồi, nói về người sáng lập facebook ở Mỹ, làm ra cái trang web đó thời cao trung, bây giờ được yêu thích lắm. Hình như vừa huy động vốn thành công, được mấy trăm triệu USD, một người là người Mỹ, được vào đại học Harvard, người kia hình như là Hoa kiều. Người ta mới lên đại học như chúng ta thôi, vậy mà tài sản đã có mấy trăm triệu USD rội, mẹ nó, tôi mà có mấy trăm triệu tệ thôi cũng chẳng thèm học cái trường này nữa. Nhưng mà đó là chuyện ở Mỹ ...

Lưu Duệ chỉ định đọc lướt qua thôi, nhưng dần dần chậm lại, miệng lẩm bẩm hai chữ vô cùng quen thuộc:
- Tô ... Xán?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 2: Kỳ nghỉ náo động và yên bình (2)

N

hắm mắt lại đi.

Đường Vũ tò mò hỏi:
- Anh làm cái gì?

Tô Xán chỉ cười không đáp, dùng một tay che mắt Đường Vũ, tay còn lại nắm tay cô dắt đi, bàn tay Tô Xán không đủ rộng, vốn Đường Vũ có thể hé mắt nhìn, nhưng cô ngoan ngoãn nhắm chặt mắt, không muốn làm hỏng sự bất ngờ Tô Xán chuẩn bị cho mình.

Bên tai có tiếng gió nhẹ, cùng mùi hương hoa, cho Đường Vũ biết mình đã ra ban công, sau đó đi lên cầu thang, là tới vườn hoa ở sân thượng.

- Được rồi.

Ở giữa hoa viên có một cái đình làm phong cách cổ xưa, ba mặt là ao nước trong, nước chỉ sâu chưng 30 cam, giữa đình có một cái bàn gỗ tròn, bày sẵn sàng bát đũa, là thức ăn họ vừa làm, chính giữa là năm ngọn nến đang cháy bập bùng.

…….

Đứng bật dậy, đầu óc Lưu Duệ ong ong, đẩy tên bạn kia ra khỏi máy, đọc lại bài viết kia thật kỹ :
- ... Tô Xán ... Năm 2000 ... Du học Mỹ ... Con mẹ nó, đúng là thằng chó đó rồi.
Tay chỉ màn hình, vẻ mặt cực kỳ hoang đường:
- Tên đó là bạn lớn lên từ nhỏ với tôi đấy.

Mấy tên bạn phì cười, tên đang vào QQ lắc đầu, tiếp tục dùng hai ngón tay lách cách mổ cò chat với em gái mới quen.

Người bị Lưu Duệ chiếm máy thấy hắn cứ đờ đẫn nhìn màn hình thì hơi nghi hoặc, lấy tờ báo vi tính số mới nhất ra, lật xem, tìm chủ đề "gần đây thứ lưu hành nhất trong giới trí thức là gì?", có biểu tưởng chữ F màu trắng nền xanh:
- Trong đây cũng nói, đồng sáng lập Facebook người Hoa kiều tên Tô Xán.

- Thì cũng như Trương Tam Lý Tứ thôi, cái tên Tô Xán ở nước ta thiếu gì, Lưu Duệ tỉnh lại đi.

Thanh niên cầm tạp chí biệt hiệu là Con Hươu, vừa xem vừa nói:
- Châu Tinh Trì đóng Tô Sát Cáp Nhĩ Xán tức là võ trạng nguyên Tô Xán, tên này phổ biến lắm, người ta lại là Hoa kiều, không phải sinh ra ở Trung Quốc, càng không thể nào là người bạn gần nhà cậu.

- Các cậu biết cái đ...

Lưu Duệ đột nhiên chửi tục ầm lên, làm người trong phòng giật mình, người đang chơi CS bị một quả head shot, rời bàn phím, ngạc nhiên nhìn Lưu Duệ ngồi giữa phòng mặt đang đỏ bừng bừng như muốn bốc cháy.

Cướp lấy tờ báo trong tay Con Hươu, giọng Lưu Duệ lạc đi vì kích động:
- Trên này nói sáng lập ở Mỹ năm 2000. Nó chuyển trường năm thứ hai, sau đó đi làm học sinh trao đổi đúng năm 2000, không phải nó tôi chặt đầu cho các cậu đá.

- Ê, trả ...

Người vừa nãy mượn xe mới đi tới chưa nói hết câu bị Lưu Duệ chạy ra giật ngay lấy chìa khóa, lao ra cửa.

Con Hươu nhìn phản ứng của Lưu Duệ như thế thì nuốt nước bọt:

- Nói không chừng ... Là đúng đấy.

…….

Lúc này ở Thượng Hải, giữa màn đêm đen nhánh, có hai người ngồi đối diện trong cái đình nhỏ, thảm cỏ xanh, hoa cỏ, không khí mang mùi tươi mát, ánh nến làm cả hai khuôn mặt như trong mộng ảo.

Bàn chỉ có món cải xào ớt, một bát canh cá, sườn sốt chua ngọt, đó là món ăn do Tô Xán làm, tuy bây giờ rất ít nấu ăn, không làm được mấy món phức tạp nữa, nhưng món ăn thường nhật thì Tô Xán vẫn làm thừa sức, hơn đứt nha đầu nào đó chỉ biết cắm nồi cơm, làm món trứng tráng cuộn.

Tô Xán cùng Đường Vũ giơ ly chứa rượu vang đỏ, cụng nhẹ với nhau, uống một ngụm, sau đó bắt đầu đánh giá, món ăn.

- Anh còn nhớ thời còn ở Hạ Hải sáng đầu tiên ở nhà em, em làm đồ ăn sáng là món trứng bác cà chua, lần trước em luộc trứng, lần này là trứng cuộn, em biết làm món nào ngoài các món trứng nữa không?

Đường Vũ hơi đỏ mặt, gọi là hai người làm cơm với nhau, thực chất là Tô Xán làm phần lớn cô chỉ giúp sơ chế chút rau củ, món trứng của cô chỉ mất đúng mười phút:
- Vậy anh dạy em đi, lần này chúng ta có thời gian mà.

- À, không sao, anh thích ăn trứng mà, còn nhớ hôm đó anh cũng nhờ mẹ em làm trứng trần không … trứng ngon, trứng ngon ..
Tô Xán vội nói lảng đi, dạy nha đầu này nấu ăn, chỉ có người thần kinh mới làm, vì bảo vệ hạnh phúc nho nhỏ của mình, Tô Xán hết lời ca ngợi món trứng, sau đó liệt kê 12 công dụng thần kỳ của trứng gà.

Đôi tình nhân trẻ, một bữa tối dưới ánh nến rất lãng mạn, nhưng mẩu chuyện nhỏ của hai bọn họ chẳng có chút lãng mạn nào, mang mùi vị của

chuyện nhỏ nhặt vặt vãnh thường ngày, không lãng mạn, nhưng ấm áp hạnh phúc.

…….

Lưu Duệ ngồi xe máy, phóng ra khỏi cổng trường, đi một quãng đường xa, gió núi lồng lộng như muốn thổi bạt người lẫn xe sang một bên. Đỗ lại ở bãi cỏ rộng, phanh quá gấp làm cái xe nghiêng đi, đổ xuống đất, may Lưu Duệ phản ứng kịp nhảy ra ngoài, ngồi một lúc bĩnh tĩnh lại mới rút di động ra bấm số.

Đầu kia là cái giọng đáng ghét quen thuộc, có phần gắt gỏng:
- Ê, sao tự nhiên nhớ tao vậy?

- Nhớ cái quái gì, chỉ hỏi xem gần đây mày thế nào, cả tháng mới thấy mày gọi một lần, không biết mày còn sống hay chết.

- Vẫn thế, ăn ngủ ị đái bình thường, không bệnh không tật, sao gọi điện cho tao vào giờ này, có việc gì?
Tô Xán nhe răng cười với Đường Vũ đang nhăn mặt vì tội y nói tục, nói nhỏ "Lưu Duệ", ý bảo với thằng này thì không cần lịch sự.

- Chuẩn bị đi ăn cơm đây, mày cũng biết nhà ăn trường tao nhỏ, làm mấy món ăn sáng còn tạm, chứ cơm thì không nuốt trôi.
Lưu Duệ trò chuyện lung tung một hồi, dần bình tâm lại :

- Hôm nay tao xem báo, đưa tin người sáng lập trang facebook là một Hoa kiều tên Tô Xán, có thể thành tỷ phú trẻ nhất gì đó, mày không biết khi ấy tao kích động thế nào, giờ nghĩ lại chắc mấy đứa cùng phòng nghĩ tao bị điên rồi.

- Ừ.

Lưu Duệ nằm ngửa mặt trên thảm cỏ:

- Biết thế nào cũng là trùng tên thôi mà, nhưng mà trùng hợp thật, làm tim tao tới giờ vẫn đập thình thịch này, đoán chừng sẽ có rất nhiều bạn cũ của bọn mình sẽ gọi điện thoại tới hỏi đấy. Không biết thằng Dịch Dương sẽ phản ứng thế nào.

- Ừ.

- Tiếc thế không phải là thật, nếu không sau này tao ra trường ít nhất cũng không lo phải chạy vạy đủ đường mới kiếm được việc làm, ít nhất mày không để tao chết đói mà.
Lưu Duệ đỡ xe dậy, kẹp di động vào cổ nói:
- Thôi tao đi ăn đây.

- Này, đúng là tao đấy.

Lưu Duệ vừa mới đỡ cái xe lên liền rầm một cái, xe đổ xuống, suýt nữa kẹp chân hắn, mặt trời bùng nở quầng sáng đỏ rực, trên đầu ráng đỏ mở rộng vô hạn đang dần dần tắt đi, chim nhạn bay về tổ, có một thanh niên đứng ở bên con đường núi, vô cùng nhỏ bé.

……..

Rốt cuộc cũng thấy được rồi.

Địa điểm là ghế sô pha phòng khách, đèn vẫn sáng, lần này mượn nhờ men rượu, Tô Xán được thấy thứ mình khao khát bao lâu.

Áo lót của Đường Vũ tháo bó, trước mắt Tô Xán hiện ra ngọn đồi trắng như tuyết, không to như bề ngoài, nhưng căng tròn vừa tay, trơn mịn như sứ tráng men cao cấp, hai núm vú hồng hồng non nớt, như nụ hoa đợi nở, hoàn toàn không biết rằng đang phơi bày trước mặt con sói đói, cứ ngây thơ vươn cao ngạo nghễ, làm người ta muốn lao vào dày vò.

Đầu Tô Xán nổ uỳnh một cái, máu toàn thân sôi sùng sục, đè lên thân hình mềm mại , môi tham lam ngậm lấy môi của Đường Vũ.

- Khoan đã.
Đường Vũ nỉ non nói, nhưng câu này hiển nhiên chỉ mang lại tác dụng ngược.

Lúc này còn làm sao có thể khoan được, Tô Xán ôm Đường Vũ hôn nồng nhiệt, tay cũng lần xuống trèo lên đồi ngực Đường Vũ, mâm mê nó, mơn chớn nó, dày vò nó biến thành đủ hình dạng khác nhau, miệng cũng rời cánh môi bị hôn tới sưng mọng, hôn cổ, xương quai xanh, ngậm lấy một bên núm vú đang tấy lên vô cùng mời gọi.

Hơi thở Đường Vũ trở nên nóng cháy, mũi phát ra tiếng rên rỉ yêu kiều, cơ thể thi thoảng run lên nhè nhẹ, hai chân kẹp chặt hơn. Tay Tô Xán không thỏa mãn được nữa dần thò xuống dưới, xoa bờ mông săn chắc bóp mạnh, cánh mũi Đường Vũ phập phồng, đến khi Tô Xán định cởi cúc quần thì rốt cuộc bị Đường Vũ đè lại.

Tô Xán ngẩn người, ánh mắt mông lung của Đường Vũ ánh lên vẻ giảo hoạt:
- Hôm nay em tới ngày rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 3: Tỷ phú trẻ nhất

B

ắc Kinh.

Một quán bar ở gần học viện điện ảnh, rất nhiều nam nữ đồng loạt nâng cốc bia lên, kệ cho bọn bia trào ra bên mép, cụng vào nhau, chúc mừng sự thành công của buổi biểu diễn nhà hát lớn.

Tới đây ngoại trừ một số sinh viên năm thứ ba thứ tư của học viện điện ảnh, còn có nhiều bạn bè tới từ các trường ở Bắc Kinh chúc mừng.

Đây chỉ là một vở kịch ngắn, khơi lên phản ứng không nhỏ, vì vậy diễn liền ba buổi, cũng là buổi biểu diễn cuối cùng của không ít người.

Bất kể thế nào với những sinh viên năm cuối năm sau rời trường thì đây là hồi ức cả đời không quên, mặc dù trường này tuy không thiếu ngôi sao tương lai vừa nhập học đã ký hợp đồng đóng phim, nhưng đại bộ phận không có cơ hội ấy, đến khi tốt nghiệp chuyển nghề, hoặc vài năm lận đận bằng vai diễn phụ không cách nào nổi lên được, làm diễn viên kiếm sống qua ngày, hoặc bị nhấn chìm trong giới giải trí nhiều tai tiếng.

Ví như có hai nữ sinh ăn mặc lòe loẹt cung chén sau buồn bã nói:
- Trương Đình nói mình tốt nghiệp xong không vào công ty điện ảnh làm việc nữa, mà tới công ty anh ấy làm việc, tới lúc đó anh ấy sẽ ly hôn với người vợ không có tình cảm kia, anh ấy vừa mua cho cô một chiếc xe beetle, mình rất mâu thuẫn, không biết phải làm sao?

Cô bàn kia chân thành khuyên:
- Đừng kích động mà nghe lời ngon ngọt của hắn, loại nam nhân đó cả thèm chóng chán lắm, hắn không bao giờ ly hôn đâu ...

Nhưng câu chuyện đại loại như vậy không thiếu ở cái học viện điện ảnh này, cô gái kia cũng không cam tâm:
- Biết làm sao được, mình đi thử vai tới 70 lần rồi, chẳng lần nào thành công, cứ thử tin anh ấy xem, dù gì cũng đâu phải là xử nữ gì nữa mà giữ gìn.

Một cô gái khác thở dài:
- Phải, đâu phải ai cũng được như Linh San, vào trường chưa được một tháng đã được được đạo diễn Dương nhìn trúng rồi, tuy chỉ là vai phụ nhưng được đánh giá rất cao, đợi khi phim chiếu, thế nào Linh San cũng thành ngôi sao, có khi giải thưởng người mới xuất sắc nhất năm nay cũng lọt vào tay. Cũng nhờ Linh San tham gia diễn xuất mà vở kịch tốt nghiệp của chúng ta được chú ý như thế, đúng là cô bé tốt.

- Đáng tiếc bữa tiệc hôm nay Linh San không tham gia, khiến không ít chàng trai vỡ mộng. Lộ Mai, nói thật đi, không phải hôm nay Linh San hẹn hò với anh chàng nào chứ, nếu không làm sao ngay bữa tiệc quan trọng thế này cũng không tham gia?

Lý Lộ Mai, cô gái bạn thân lâu năm của Trần Linh San, từ cô gái đanh đá năm nào giờ thành thiếu nữ rất có sức hút, mỉm cười nói:
- Cô ấy thực sự có việc gia đình mà, em nói dối các chị làm gì.

Không khí tiệc rượu càng lúc càng sôi động, chủ để cũng dần mở rộng.

Một nam sinh học Đh công nghệ Bắc Kinh tới đây chúc mừng bạn mình nói:
- Lý Vĩ lập ra cái trang web nhỏ xíu, được có vài nghìn thành viên đăng ký thôi đã nói thành nói tướng, làm như không ai bằng được mình ... Thực sự muốn hắn gặp được Tô Xán xem hắn có mạnh miệng được như vậy nữa không?

- Hừ, chỉ sợ thấy người ta từ xa đã trốn mất chứ.

Nghe tới cái tên Tô Xán, Lý Lộ Mai giật mình, tuy người mang tên này không phải ít, nhưng nó vẫn là cái tên nhạy cảm, hỏi:
- Anh Trần, anh nói tới Tô Xán nào thế? Cậu ta ghê gớm lắm à?

Chàng trai họ Trần cười hiền lành:
- Đám con gái bọn em không thích mấy thứ liên quan tới công nghệ chả trách không biết tỷ phú trẻ nhất nước ta này, Tô Xán chỉ bằng tuổi em thôi, đang học ĐH Thượng Hải, nhưng hồi cao trung sang Mỹ du học cùng người Mỹ tên Mark Zurkerberg sáng lập ra mạng xã hội tên facebook đang cực kỳ thịnh hành, tóm lại cái mạng xã hội đó giờ trị giá gần 400 USD ...

Lý Lộ Mai nghe mà lỗ tai bùng nhùng, tim đập dữ dội, Tô Xán, bằng tuổi mình, lại còn đi du học rồi học ở ĐH Thượng Hải, 90% là người đó rồi, nhưng sáng nghiệp ở Mỹ, rồi con số trăm triệu USD, toàn thứ quá xa với với bọn họ, hỏi kỹ mấy lượt Lý Lộ Mai xác nhận là mình đúng, là cậu ta không nhầm được.
Mất một lúc Lý Lộ Mai mới bình tĩnh lại, cầm di động định báo cho Trần Linh San tin tức này, nhưng bấm một số rồi thôi, có lẽ Trần Linh San mãi mãi không nên nghe tới cái tên Tô Xán thì tốt hơn.

…….

Trường Sa.

Trong cái thành phố nằm ở bồn địa hạ du sông Trường Giang này, Tiết Dịch Dương đang cùng một học trưởng trong trường tới hiệu vi tính Quốc Ninh mua một cái máy vi tính, nóng ruột về trường. Vị học trưởng bên cạnh đang truyền đạt cho hắn những kỹ xảo chơi Starcaft, trình độ PC game của Trường Sa vượt trội so với nơi khác trong nước.

Cái xe bus đi xuyên qua cầu cong mang đậm dấu ấn lịch sử, đi qua cái chợ hoa quả ồn ào, cái nokia màn hình đen trắng của Tiết Dịch Dương, nhìn tên người gọi tới, hắn thở dài, gần đây cuộc điện thoại thế này quá nhiều rồi:

- Đúng là Tô Xán lớp mình đấy.
Tiếp đó bên kia im phăng phắc đúng như dự kiến.

Cúp điện thoại, Tiết Dịch Dương quay sang hỏi vị học trưởng:
- Anh có biết facebook không?

Vị học trưởng kia lắc đầu:
- Không biết là cái gì vậy?

- À, không quan trọng.
Tiết Dịch Dương lắc đầu, vẫn còn nhớ lúc Lưu Duệ gọi điện cho mình, bảo mình mau mau lên mạng xem tin, Tô Xán sắp thành tỷ phú rồi, lúc đó Tiết Dịch Dương còn nói :" Nó trúng số à, mùng 1/4 qua từ tháng trước rồi, mày quên xé lịch hay sao?". Đến giờ vẫn thấy khó tin, đó là người anh em cùng mình lớn lên từ nhỏ,

.....

- Theo tỉ giá giữa đồng NDT và USD mà ngân hàng TW công bố, giá chuẩn 827 đồng, nếu giá trị huy động vốn của Facebook là tầm 300 triệu, báo chí cho đăng gần 400 triệu, cái mạng xã hội này vẫn đang tăng trưởng đổi sang NDT sẽ là 3.3 tỷ USD, với tỉ lệ cổ phần của Tô Xán, ít nhất có 1.4 tỷ, là tỷ phú thật sự rồi.

Trong phòng hiệu trưởng ĐH Thượng Hải, người báo cáo là trợ lý hiệu trưởng, tóc rẽ ngôi lệch sang bên, cầm bản tài liệu đọc:

Đối diện với hắn là Khương Ngọc Lang, hiệu trưởng ĐH Thượng Hải, sinh năm 1960, mũi cao, má hõm phối hợp thêm đôi mắt nhỏ, làm toàn bộ giáo viên sinh viên trường đứng từ xa nhìn cũng thấy một sự uy nghiêm.

Khương Ngọc Lang cầm cốc trà trầm tư, tự lẩm bẩm với mình:
-Gia sản 1.4 tỷ, còn nhiều hơn khoản công trình 985 cấp.

Đh Thượng Hải là trường cấp bậc hành chính phó bộ, không chỉ là trường được kiến thiết trọng điểm đợt đầu, càng là đại học được quốc gia đưa vào kế hoạch vươn tầm quốc tế, công trình 985 cấp cho bọn họ khoản ngân sách 1.2 tỷ trong vòng 3 năm, tức là còn không bằng gia sản của Tô Xán.

Điều này khiến Khương Ngọc Lang không thể không coi trọng Tô Xán.

Gần đây ông ta nghe được ít tin đồn, nếu không phải là sinh viên ĐH Thượng Hải, cơ bản ông ta chỉ phát biểu thế này trên hội nghị :" Tăng cường tín nhân văn của sinh viên, nâng cao động lực sáng tạo, mở rộng kết cấu tố chất sinh viên." Là hiệu trưởng, mang cấp bậc phó bộ, đứng bên cạnh phó thị trưởng Thượng Hải cũng là ngang hàng, quyết không quan tâm tới một sinh viên, cho dù có là tỷ phú trẻ tuổi nhất trong nước.

Nhưng hai thứ này kết hợp lại, dù Khương Ngọc Lang cũng không thể ngồi yên.

- Vẫn chưa liên lạc được với Tô Xán sao?
Khương Ngọc Lang hơi đau đầu, trong tay có một viên ngọc quý như vậy, làm sao để tận dụng đạt hiệu quả tối đa không phải là chuyện dễ dàng.

Viên trợ lý lắc đầu:
- Vẫn chưa, tôi đã gọi thử ba lần, nhưng cậu ta tắt máy rồi, có lẽ đi nghỉ nên không muốn bị làm phiền, hiệu trưởng có cần tôi tới phòng 602 nhờ bạn cậu ta chuyển lời khi nào về tới gặp hiệu trưởng ngay không ạ?

Khương Ngọc Lang xua tay:
- Thôi, không cần, lát nữa cậu gọi Tô Dĩ Nhất lên đây cho tôi là được. Lần trước xung đột với Feec, Tô Dĩ Nhất rất bảo vệ Tô Xán, vài chuyện để Tô Dĩ Nhất nói sẽ tốt hơn tôi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 4: Chấn động khắp nơi

H

iệu trưởng, vậy chuyện phía ĐTH thì thế nào, còn có một số báo chí xin phép cho tới phỏng vấn, phó giám đốc ĐTH và phòng tuyên truyền thành phố báo lát nữa xong họp sẽ tới, bọn họ là sinh viên cũ của trường, mong trường tạo điều kiện, đây cũng là chuyện cực kỳ có lợi cho trường.
Viên trợ lý hả hê nói:
- Lần trước tham dự họp ở Bắc Kinh, đám người kia nói đùa rằng Thanh Hoa Bắc Đại đào tạo ra toàn lãnh đạo quốc gia hoặc người đứng đầu lĩnh vực, trường ta toàn là nhân tài cấp phó, giờ thì đám người đó ngậm miệng hết rồi.

Truyền thông bên phía Mỹ cho đăng tin về facebook thì đương nhiên không cần nói, còn Thượng Hải là trung tâm tài chính quốc tế hóa nhất tiếp cận với thế giới nhất, hiện giờ tin tức này còn chưa gây quá nhiều cảm xúc, dù sao Facebook ở Mỹ chứ không phải ở Trung Quốc, người ta chỉ nhìn vào giá trị thị trường của nó mà thôi.

Chỉ có truyền thông là không chịu thua kém, yêu cầu không chỉ phỏng vấn mà còn làm tiết mục chuyên đề, đã phát công văn chính thức tới ĐH Thượng Hải, còn thông qua liên hệ riêng, nhờ vả viên trợ lý này.

Nhưng cho dù là truyền thông chính quy bình thường vênh vang ra sao, đối diện trường học đỉnh cấp trong nước này, đều phải cân nhắc phân lượng của mình, trưng cầu ý kiến lãnh đạo trường.

Hiện giờ tất cả đợi sự định đoạt của Khương Ngọc Lang.

Khương Ngọc Lang cân nhắc kỹ càng mới nói:
- Sinh viên sáng nghiệp thì chúng ta tất nhiên phải ủng hộ, càng phải chú ý, nhưng trường học dù sao vẫn là nơi giáo dục, chứ không phải là nơi tuyên

truyền thương nghiệp. Còn về phần tiết mục gì đó, tôi không tán đồng, chức năng của đại học là giáo dục người và nghiên cứu khoa học, không phải làm mấy trò phù phiếm. Nếu không người ngoài sẽ nghĩ gì, huống hồ ở loại chuyện này càng kín tiếng, với trường ta càng có lợi.

- Vậy tôi sẽ từ chối bọn họ.
Viên trợ lý gật đầu, những lời cuối rất có thâm ý, chuyện tuyên truyền cơ bản là tán đồng, nhưng để truyền thông mặc sức tiếp xúc với Tô Xán, sẽ không có lợi cho không khí học thuật trong trường, làm bên ngoài hiểu sai về trường, là trường đại học trọng điểm quốc gia, bất kỳ việc làm nào cũng phải thật trọng.

Với kinh nghiệm sống và con mắt nhìn đời tinh chuẩn của ông ta, có thể dự đoán được phản ứng của đối thủ cạnh tranh, người ta nói, ĐH Thượng Hải trầm lắng lâu rồi, giống như oán phụ ở trong khuê phòng gặp được nam nhân liền hận không thể lột hết cho người ta xem.

Khương Ngọc Lang xuất thân từ sở trưởng sở nghiên cứu, là người làm học thuật, ông ta không phải là đám quan liêu mê chính tích, khí cốt của người nghiên cứu học vấn rất vững vàng.

Còn nếu như ĐH Thượng Hải giữ tư thái kín tiếng, thể hiện cường hãng cao thâm của trường đại học hàng đầu, sẽ truyền bên ngoài một tín hiệu, người sáng lập Facebook thì sao, ở đây chỉ là một sinh viên bình thường, nơi này giáo dục mới tối cao, thanh danh càng tốt.

Viên trợ lý chuẩn bị rời đi thì Khương Ngọc Lang nói thêm:
- Chuyện này trường học cũng không thể không có hành động gì, nên cổ vũ thì cổ vũ, cậu an bài chút đi.

……..

Khu biệt thự công viên Hương Sơn, Vương Uy Uy đang cùng mấy người bạn tham gia party ở một biệt thự cao cấp. Thời buổi đó, biệt thự có bốn

quy cách lớn là "nhất sơn", "nhị hà", " tam tuyền", "tứ cao".

Nhất Sơn là Tây Sơn, ý nói tám khu biệt thự lớn. Nhị Hà là quần thể biệt thự ở lưu vực sông Ôn Du và Triều Bạch. Tam tuyến là Lập Thang Tuyến, Kinh Thuận Tuyến, Tứ cao là cao tốc Kinh Xương, cao tốc Kinh Trầm, cao tốc Kinh Khai và cao tốc Kinh Mật, đó là khu biệt thự truyền thống nằm bên bốn con đường cao tốc.

Biệt thự mang phong cách Đại Trung Hải ở Hương Sơn đứng đầu trong Nhất Sơn, người tổ chức party là cô gái biệt danh Liên Tử - Hạt Sen. Gia tộc lớn, quan hệ phức tạp, thành viên gia tộc đọc tên ra đủ dọa chết khiếp khối người, nhân mạch gia đình đó giúp Liên Tử trở thành thành viên trong vòng tròn của Vương Uy Uy.

Xuất thân danh môn, Liên Tử rất có tu dưỡng, có chút giao tình từ nhỏ với Vương Uy Uy, nên Vương Uy Uy dùng thời gian rảnh hiếm hoi trong trường cùng bạn bè tới tham dự party này.

Nói là party, thực tế là một đám con gái tụ tập trò chuyện thôi, Liên Tử và Diệp Huy Thường quan hệ thân thiết, thường lấy ra trêu chọc, làm Vương Uy Uy ngượng ngùng lắm.

- Năm sau chị Huy Thường tốt nghiệp rồi, sẽ về nước phát triển, Uy Uy, tôi nói cậu đấy, trong lòng có ý thì nhanh nhanh lên. Không ít người đang ngong ngóng đợi chị ấy về để tấn công đó, nếu cậu muốn ra tay, tôi sẽ là đồng minh của cậu.
Ở hậu viện biệt thự, Liên Tử mặc một cái váy thuộc loại chỉ cần co chân lên là thấy được quần lót bên trong màu gì, thoải mái nói với Vương Uy Uy:

- Cứ để thuận theo tự nhiên đi, hiện giờ toàn bộ tinh lực của tôi đặt vào chuyện học hành rồi.
Vương Uy Uy tay cầm ly Jack Daniels, nhìn đám bạn đang nhảy nhót tưng bừng trong biệt thự.

- Ồ, vậy cũng tốt, chị Huy Thường thích nam nhân mạnh mẽ có tham vọng, đám ỷ gia đình lắm tiền, chỉ biết ăn chơi theo đuổi con gái đừng hòng lọt vào mắt chị ấy. Cậu có định học lên nghiên cứu sinh nữa không, lúc đó xuống địa phương rèn luyện vài năm, ít nhất cũng là cấp chính xử, hi hi, nói không chừng chú Vương chậm lại mấy năm lại ở dưới cấp cậu, thế thì vui lắm.

Vương Uy Uy bình thản nói:
- Cũng chưa tính xa như thế, cứ làm tốt chuyện trước mắt là được, ai dám đảm bảo tương lai.

Liên Tử nheo mặt lại, nghiêng nghiêng nhìn Vương Uy Uy:
- Uy Uy, bây giờ cậu ngày càng có vị nam nhân đấy, điềm đạm trầm tĩnh, làm tôi cũng động lòng rồi đây này.

Vương Uy Uy cười mắng:
- Thôi đi, ai chả biết người theo đuổi tiểu thư Liên Tử xếp thành cả hàng dài, mà nhà cô phức tạp lắm, nghĩ đã sợ.

Liên Tử khẽ thở dài:
- Đúng vậy, người không biết cứ bảo môn đăng hộ đối thời nay là tự làm khó mình, nhưng mà những người đó không hiểu gia đình chúng ta thôi. Cho nên tôi mới từ chối Trương Vĩ, chưa nói tới nghề nghiệp của cậu ta, trong mắt cha tôi, cậu ấy chắc không qua nổi ải đầu tiên ... Thôi đi, không nói chủ đề đau đầu này nữa.

Hai người tán gẫu, trong biệt thự có mấy nam nữ kết bạn đi ra, vẻ mặt chừng như mang rất nhiều nghi vấn:
- Uy Uy, cái người tên Tô Xán mà Lạc Nhiên hay nhắc tới ở ĐH Thượng Hải đúng không?

Vương Uy Uy gật đầu:
- Sao đột nhiên lại có hứng thú với cậu ấy?

Những người này thuộc bạn bè thông thường, không bằng đám Trương Hiền, Trang Chí Vũ ở Dung Thành, quan hệ qua loa. Đám người này tuyệt đối không thể nhớ tới tên Tô Xán.

Một người rất khoa trương dùng ngón cái vén tóc rũ xuống trán:
- Chúng tôi đang tranh luận xem cậu ta có phải là người sáng lập Facebook không.

- Cái gì?
Vương Uy Uy còn chưa hiểu lắm.

Liên Tử lắc đầu, cười:
- Không có khả năng, các cậu có biết Facebook là trang web tầm cỡ thế nào không hả?

- Xì, làm như mỗi cậu dùng facebook vậy, chúng tôi cũng dùng, xem báo trong kia kìa, có ghi tên người đồng sáng lập là Hoa kiều tên Tô Xán, hiện đang học ở ĐH Thượng Hải, tôi chợt nhớ tới Lạc Nhiên cũng nhắc tới cái tên này nên đang tranh luận.

Vương Uy Uy thoáng nghĩ, không có khả năng, lát sau nghĩ tới cái gì, vội vàng đi vào biệt thự, cả một đám đông đi theo. Ngồi trên ghế sô pha có mấy người tuổi cao hơn bọn họ, đều đã ra ngoài xã hội, đang bàn bạc công việc, thấy đám Vương Uy Uy hùng hổ đi vào, đều ngạc nhiên.

Cầm lấy tờ báo, Vương Uy Uy lật xem tờ báo tài chính, thông tin trong đó toàn diện, ngay cả Tô Xán học lớp số 4 Đh Thượng Hải cũng công bố.

Facebook có hai người sáng lập, trước nay chỉ có Mark công khai, người còn lại ít lộ diện, tới khi Washington Post đầu tư vào Facebook, người sáng lập thứ hai này mới qua Mỹ đàm phán, hiện giờ vụ đầu tư đã được thực hiện, làm giá trị của facebook tăng lên gầm 400 triệu USD, mặc dù hai người sáng lập đều không có ý đổi sang tiền, nhưng đổi sang NDT xác thực đã thành tỷ phú rồi.

Đúng là Tô Xán, Vương Uy Uy dám khẳng định trăm phần trăm, hắn vốn cho rằng dù bây giờ Tô Xán đã sáng nghiệp đi trước mình, mình hắn tin rằng chỉ cần mình tốt nghiệp, với hỗ trợ của gia tộc, chắc chắn sẽ vượt mặt Tô Xán, nhưng bây giờ Tô Xán tới một đỉnh cao mà hắn không với tới được rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 5: Không lạc được nữa

Trong một phòng học phong cách hiện đại ở viện mỹ học Chiết Giang -Trung Quốc, trần nhà hoàn toàn làm bằng kính, ánh sáng bên trên chiếu xuống, làm không khí cũng như được dát vàng.

Kỳ nghỉ nhưng không phải ai cũng nghỉ, nhất là những người có tham vọng, lúc người khác nghỉ ngơi thì bản thân càng tranh thủ cơ hội vượt lên.

Trong căn phòng mang đậm hơi thở nghệ thuật kia, có một cô gái người cao ráo, quyến rũ mê hồn, tay còn cầm một cuốn tạp chí, nghiến răng nghiến lợi bấm mấy cuộc điện thoại liền, cuối cùng hét lên:
- Làm sao cậu ta lại nổi tiếng trước cả mình được chứ, không công bằng!

Tiếng hét này làm không khí xung quanh rung chuyển, vang vọng khắp phòng, làm đám bạn học xung quanh há hốc mồm, làm sao hoa khôi của trường lại bất thình lình nổi điên thế này, sinh viên trong trường ai cũng muốn nổi tiêng, nhưng chưa thấy ai muốn nổi tiếng đến phát điên như vậy.

Cô từng kiêu ngạo hỏi chàng trai kia :" Cậu có 10 triệu không?"

Có 10 triệu không á?

Có, cậu ta bây giờ có hơn 1 tỷ.

Bây giờ cậu ta còn nổi tiếng khắp thế giới nữa chứ, Trương Phi Phi thấy không biết lần sau gặp lại Tô Xán, sẽ là tình hình thế nào? Mỗi bước chân có phóng viên chạy theo như ngôi sao nước ngoài chăng?

Thực ra không quá đáng như thế, vẫn còn rất nhiều người không biết tin tức về Tô Xán, vì truyền bá qua tạp chí, hiệu lực không thể so với ĐTH, ảnh

hưởng không lớn như vậy.

Ví như Ngô Thùy Nhuế đang trên chuyến bay, vừa mới rời khoang hành khách trở về gian nghỉ ngơi là nụ cười trên môi biến thành khuôn mặt mỏi mệt, chống tay nhìn biển mây bên ngoài.

Ví như Lâm Trứu Vũ, chẳng ai gọi điện thoại báo cho hắn chuyện này, hắn vẫn đang ở trong trường, gặp được kỳ nghỉ liền cùng đám huynh đệ rời trường, kiếm chỗ ăn uống thỏa thuê bổ xung lượng mỡ mất đi, cuộc sống đại học của hắn cũng coi như hoàn mỹ, có bia có huynh đệ, đáng hồi tưởng lắm, chỉ tiếc không có bóng hồng nào.

…….
- Anh, em không nhìn lầm chứ, trên tạp chí xa xỉ phẩm mới mua nói thằng nhãi Tô Xán kia đã là triệu phú đô la rồi.
Bốp một phát, Đào Chử Hồng ném tạp chí lên trà kỷ, đứng bật dậy.

Đào Tử vừa mới pha một ấm trà, còn chưa uống được ngụm nào, cầm tạp chí lên xem, mắt dần nheo lại, nếu là Tô Xán còn có thể trùng họ trùng tên, nhưng có cả thông tinh học ở ĐH Thượng Hải, vậy thì chĩa thẳng vào ai đó rồi. Nhưng Đào Tử tính cách cẩn thận, nên hắn không ra kết luận vội, lắc đầu:
- Không có khả năng.

- Không phải y thì còn ai? Chẳng lẽ trong ĐH Thượng Hải còn có hai tên Tô Xán giỏi gây chuyện xôn xao như thế à?
Đào Chử Hồng cực kỳ khó chịu, rót một cái hết nửa ấm trà, may chưa mất lý trí, nếu không nước sôi như vậy mà đổ vào mồm thì hậu quá khó lường:

Đào Tử đọc kỹ bài báo, liên tưởng tới Tô Xán, sáng nghiệp ra một tờ tạp chí ầm ĩ Thượng Hải một thời, là sinh viên năm thứ nhất đã phân tích được thiếu xót trong việc vận hành vốn của tập đoàn hàng không, khả năng

không có người thứ hai cùng tên cùng trường như vậy, có điều vẫn quá bất ngờ.

Chỉ bằng điều này, đủ cho y xếp ngang với những thanh niên ưu tú dưới 30 trong cả nước như hắn và Lý Lạc rồi.

Trấn tĩnh trở lại, Đào Chử rót cốc trà, nhấm nháp nói:
- Em không nên có tâm tình này, nếu quả thật là y, chứng tỏ tên Tô Xán này ở nhiều phương diện hơn em, anh hi vọng em học tập y, thu bớt sự ngông nghênh ngạo mạn của mình lại đi.

Đào Tử rất sợ người anh họ này, lẩm bẩm:
- Không phải em không muốn học tập y, mà vẫn chưa hết tức, nếu là người sáng lập facebook, sao y không có cái xe nào ra hồn cho em đập chứ, cái Ferrari của em coi như vứt đi rồi ...

Đào Tử nhíu mày hừ một cái, Đào Chử Hồng vội im thít.

…….

Lâm Lạc Nhiên biết được tin tức này nhờ bạn thân An Uyển học khoa mậu dịch tài chính quốc tế.

Phải kết thúc kỳ nghỉ sớm hai ngày vì chuyện gấp ở ban liên lạc du học sinh, chuyện không có gì to tát, chẳng qua một sinh viên mới sang gặp ít vấn đề về thủ tục, người này do Lâm Lạc Nhiên phụ trách đón tiếp. Lâm Lạc Nhiên chỉ mất mấy tiếng đã xử lý xong.

Lúc này trong phòng họp của ban liên lạc, An Uyển xem một tờ báo, sau đó kinh ngạc dùng báo đập liên hồi vào Lâm Lạc Nhiên đang ứng phó với ba anh chàng ở bên tán tỉnh.

Vì từ nhỏ "lêu lổng" với hai người Uy Vũ, Lâm Lạc Nhiên không ngại tiếp xúc với nam sinh, thêm vào khuôn mặt hoàn mỹ, thân hình nóng bỏng, cá

tính mà không thiếu phần ôn nhu đầy vị nữ nhân, lời ăn tiếng nói khôn khéo, toàn là nhân tố giết người thu hút nam sinh.

Cho nên từ khi lên đại học, không có hai vị thần giữ cửa kia nữa, bên cạnh Lâm Lạc Nhiên chưa bao giờ thiếu lam nhan tri kỷ, đại bộ phận có thiện cảm với Lâm Lạc Nhiên, thậm chí còn có ý đồ tiến xa hơn, có điều vết xe đổ của Thi Duệ Trung vẫn rõ ràng ở đó, khiên họ không lỗ mãng biểu lộ tình cảm của mình.

Ba chàng trai này, có hai người nước ngoài, thông qua cớ chia sẻ những sở thích chung trong cuộc sống, và trau dồn văn hóa ngôn ngữ Trung Quốc, tất nhiên thu được tiến triển không nhỏ với cô gái bản tính cởi mở như Lâm Lạc Nhiên.

Hiện giờ Lâm Lạc Nhiên đang kể chuyện kỳ nghỉ thú vị của mình, ba chàng trai khéo léo phụ họa, nói cười vui vẻ làm người ta không nỡ phá ngang không khí này.

- Này này, trong đây nói Tô Xán học ĐH Thượng Hải, hắn là cậu ta đúng không? Tô Xán có từng đi du học không? Chỗ này còn nói sáng lập Facebook nữa.
An Uyển kệ ba chàng trai buồn bực vì bị cắt ngang, cầm tờ báo đập lên vai Lâm Lạc Nhiên, kích động tới nói năng lẫn lộn hết cả:

- Chả hiểu cậu nói cái gì, đưa đây xem nào.
Lâm Lạc Nhiên cầm lấy tờ báo, lật xem theo lời An Uyển, khuôn mặt đang tươi cười dần dần trở nên trầm lắng, cuối cùng ngửa mặt thở ra một hơi dài.

Khuôn mặt tú mỹ cùng cái cằm lượn vòng cánh cung dưới ánh nắng ngày hè mang mỹ cảm lay động lòng người, đôi mắt sáng soi bóng cây ngoài cửa sổ, áp chế nhịp tim đập mạnh bất thường, gật đầu với An Uyển đang hồi hộp chờ đáp án:
- Chính là cậu ấy.

Chính là cậu ấy.

Là chàng trai tay cầm viên gạch điên cuồng lao vào đám đông trông rất tức cười, là chàng trai ngốc nghếch nghe cô mà đập bóng tới sưng tay không cầm nổi bút, là chàng trai rất nhiều tính xấu, rất cứng đầu nhưng làm người ta cứ bỗng nhiên không hiểu sao lại nhớ tới, dù cô ở Bắc Kinh, hay nơi xa hơn nữa, thi thoảng hiện lên ý nghĩ, cậu ấy đang làm gì nhỉ?

Lâm Lạc Nhiên từng cho rằng họ chỉ quen biết ngắn ngủi, sau đó tương lai không xa sẽ chia tách hoàn toàn, đi theo con đường khác nhau, không còn tìm thấy nữa, cũng không cần tìm kiếm đối phương.

Cô ghét nhất thương cảm ly biệt, từ nhỏ đã vậy, vì cha cô đi công tác xa suốt, mẹ cô thực sự không giống người mẹ, vì thế mà cô cực kỳ thân thiết hai đứa con trai như Vương Uy Uy, Lâm Trứu Vũ, còn những người khác, cô cố gắng giữ sự sảng khoái, để khi chia tay có thể thoải mái vẫy tay một cái là quay lưng đi, nhiều năm sau gặp lại tiếp tục vui vẻ vẫy tay nói một tiếng "chào".

Nhưng với chàng trai kia, cô chẳng bao giờ có thể thoải mái xoay lưng đi như vậy, thế nên nhiều lần cô có thể bước đi, nhưng lại không đi.

Lâm Lạc Nhiên đóng tờ tạp chí lại, nhìn mé phải trang bìa có dòng chữ "Hoa kiều sáng lập Facebook", ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve dòng chứ đó, miệng mỉm cười, thế này cũng tốt, trước kia cứ lo không cẩn thận để lạc mất cậu, giờ cậu ở đâu, có vô số người theo dõi, có muốn lạc, cũng chẳng lạc được.

Có điều sao cậu có thể giấu cả tôi cơ chứ?

Lâm Lạc Nhiên nắm chặt tay đứng bật dậy, làm An Uyển sợ hãi, ba chàng trai đợi Lâm Lạc Nhiên tiếp tục cùng mình nói chuyện cũng bất ngờ.

Chỉ thấy Lâm Lạc Nhiên cầm lấy túi sách, bước đi mạnh mẽ, nhìn đằng sau mái tóc hung tung bay, đẹp tới mức làm người ta câm nín, có điều người đối diện đều thấy khuôn mặt đằng đằng sát khí, mày nhíu lại, môi mím chặt, khẽ rít trong lòng :" Tô Xán, cậu mà không thành thực khai báo ra với tôi, tôi đá chết cậu!"

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 6: Vẫn quá ngắn ngủi

Một căn phòng ngủ rất rộng, rộng gấp đôi phòng KTX của Tô Xán ở trường, một cái giá sách lớn chiếm mất ¾ gian phòng, một cái TV 29 inch treo tường, một cái giường đôi, rèm cửa sổ xanh da trời kéo kín, bố trí đơn giản, nhưng không hề trống trải, vì có nhiều đồ vật nhỏ xinh xinh đặt khắp nơi, đó là phòng ngủ của Đường Vũ trong biệt thự ở Tuyết Hải Dật Cư, những món đồ nhỏ kia do Tô Xán và Đường Vũ tha lôi khắp nơi về trang trí trong mấy ngày qua.

Tháng 5 ở Thượng Hải, trời khá nóng, nhưng trong phòng lắp điều hòa nhiệt độ, Tô Xán dùng chăn chùm kín người, thò mỗi nửa cái mặt ra ngoài, trông như đứa bé tham ngủ.

Đường Vũ kéo rèm để nắng sớm tràn vào khắp căn phòng, đi tới đầu giường, Tô Xán vẫn không dậy, đôi mắt đẹp đảo một vòng, ánh lên vẻ nghịch ngợm hiếm có, nhổ một sợi tóc, cúi xuống, nén cười cẩn thận cho sợi tóc vào mũi Tô Xán, vẻ mặt chuyên tâm chắc khác gì lúc học bài.

Tô Xán đang mơ mơ màng màng thì thấy mũi bị cái gì đó ngưa ngứa làm thức tỉnh, chưa mở mắt ra đã ngửi thấy mùi táo thơm mát luồn vào mũi, mùi này ngoài Đường Vũ ra thì còn có thể là ai, quay người đi, tiếp tục ngủ.

Thấy Tô Xán chỉ xoay người một giấu mũi đi rồi ngủ tiếp, thậm chí không mở mắt ra lấy một cái, Đường Vũ phồng má không hài lòng, lần đầu nổi hứng nghịch ngợm, lại không chịu phối hợp với mình, tính cách ương bướng nổi lên, tiếp tục dùng tóc ngoáy tai y.

Lỗ tai vừa buồn vừa ngứa, Tô Xán biết nha đầu này một khi bướng lên, còn làm người ta hơn bất kỳ ai, đành lên tiếng cầu khẩn:
- Vợ, cho anh ngủ chút nữa đi.

- Dạy mau heo lười, 7h30 rồi, dậy đi, hôm nay phải về trường rồi, quen ngủ nướng về trường sẽ đi học muộn.
Đường Vũ lý do rất đường hoàng:

- Mai về trường rồi thì hôm nay càng phải cho anh ngủ nướng chứ.
Tô Xán lý sự cùn, kéo chăn chùm kín đầu.

Đường Vũ phồng má lên, nhắm chuẩn bị trí, sau đó lặng lẽ cho tay vào trong chăn, Tô Xán có máu buồn.

Một âm thanh nửa giống cười nửa giống tiếng quát từ trong chăn truyền ra, Tô Xán ngồi bật dậy, Đường Vũ thành công cười khúc khích định bỏ chạy, nhưng Tô Xán nhanh hơn, vươn tay tóm lấy, sau đó không cho nha đầu này kịp phản ứng, đè nghiến xuống giường, cúi đầu hôn lên cánh môi hồng hào.

Đường Vũ nhăn mặt, môi mím chặt, mũi phát ra tiếng "ưm ưm ưm", Tô Xán có thể dịch rõ ràng là "chưa đánh răng", nhưng làm sao có chuyện chỉ vì thế mà tha cho nha đầu này được, tay luồn qua áo, sờ lên bầu ngực thiếu nữ còn chưa được nam nhân chăm sóc nhiều, chưa đủ căng tròn, nhưng non mềm, khoái cảm vô tận.

Mục tiêu lúc này của Tô Xán không phải nó, mà là núm vú nho nhỏ kia, đưa tay xoắn nhẹ theo chiều kim đồng hồ. Toàn thân Đường Vũ run bắn lên, răng vừa nới lỏng lập tức lưỡi cũng thất thủ, Đường Vũ cảm giác lưỡi mình bị lực hút mạnh mẽ thô bạo cuốn lấy, cảm giác bị chinh phục một cách cực kỳ bá bạo làm cô không còn cách nào ngoài tiếp nhận.

Mấy ngày qua Đường Vũ cứ trêu chọc cho Tô Xán tới gần phát điên rồi kiếm đủ lý do từ chối y, Tô Xán dần đoán ra nha đầu này muốn thử thách mình, các cô gái đều thích trò này, hôm nay quyết tâm trả đũa một phen.

Cơ thể Đường Vũ uốn éo như rắn nước, miệng phát ra tiếng rên nho nhỏ, một núm vú bị mâm mê tới vểnh lên, một cái khác lọt vào một cái miệng

rộng, cách lớp áo lẫn áo lót trêu đùa nó, bị nhay, cắn, mút như đứa bé đói ăn.

Nhiệt độ ngày càng tăng trong căn phòng điều hòa.

Tiếng thở dốc … chống cự … tiếng rên hút hồn …

Phản kháng vừa đè nén khoái cảm như nước lũ trào phá đê lan đi khắp nơi, hai chân cô kẹp chặt, mồ hôi li ti tụ lại trên cổ rướn cao, khoái cảm như ngọn lửa thiêu đốt từng chút từng chút một sự rụt rè của cô, nhưng mỗi lần sắp lạc lối trong biển dục vọng thì cô lại dùng hết lý trí khôi phục tình táo.

Cô biết, mình bị Tô Xán chơi đùa rồi, vì có thời khắc cô vuột khỏi tầm khống chế, Tô Xán không tiến tới.

Vì thế Đường Vũ thả lỏng người, nhưng lại tập trung toàn bộ tinh thần, đợi Tô Xán vừa mất cảnh giác liền đẩy bật y ra, sau đó nhảy xuống giường nhanh như thỏ rời hang, không cả đi dép, chạy vụt khỏi phòng đóng sầm cửa, để lại tiếng mắng:
- Lưu manh! Vô lại.

Nha đầu ngốc, vốn từ mắng người ít tới đáng thương, không “lưu manh” cũng “vô lại”, liếm môi một cái, vừa rồi đâu phải chỉ Đường Vũ kìm nén, cả y cũng vậy, không bất chấp tất cả ăn thịt nha đầu này phải nói y dùng ý chí siêu cường, Tô Xán ương ngạnh lên cũng không thua kém ai hết.

Ngáp dài một cái, Tô Xán nằm xuống tính ngủ tiếp. Nhưng chỉ chừng một phút sau thì có tiếng mở cửa lớn, Đường Vũ cảnh giác thò đầu vào như sợ Tô Xán xồ ra bất kỳ lúc nào.

- Này, này.
Đường Vũ đứng ngoài cửa gọi:

- Có gì lên đây nói.

Tô Xán đưa tay vẫy:

- Dậy đi, em làm cơm sáng cho mà ăn.

- Thế thì càng không có động lực để dậy.
Tô Xán kéo chăn lên, lấy cơm sáng dụ mình, nha đầu này buồn cười quá thể, nằm một lúc thấy không có động tĩnh gì, Tô Xán ngồi bật dây, quả nhiên cửa đã đóng, không thấy Đường Vũ đâu nữa.

Giận rồi! Tô Xán vội vã rời giường.

Tô Xán đánh răng rửa mặt thật nhanh, vẫn mặc nguyên bộ quần áo ngủ tình nhân rồi xuống nhà, Đường Vũ ở trong bếp, đeo tạp dề màu hồng, găng tay trắng bông dùng khi nấu ăn, đang chăm chú bầm đũa đảo đảo ngoáy ngoáy gì đó, trông không có vẻ gì là giận hết.

Mắc lừa rồi, nha đầu này nắm rõ mình như lòng bàn tay vậy, Tô Xán hậm hực nghĩ, cái áo không làm nên thầy tu, đừng tưởng có bộ đồ làm bếp đẹp là có thể nấu ăn ngon, lát nữa làm không ra gì mình sẽ chê bai thẳng thừng.

Có điều nhìn Đường Vũ tất bật trong bếp, Tô Xán thấy rất hạnh phúc.

- Xong rồi, ra ăn cơm.
Đường Vũ tắt bếp xong, vui vẻ gọi, hiển nhiên không giận chút nào.

Tô Xán đi ngồi xuống nhìn Đường Vũ xúc hai bát cơm rang trứng vàng ruộm, trông cực kỳ hấp dẫn, nha đầu này đúng là rất thông minh, biết kết hợp hai thứ sở trường của mình với nhau, nấu cơm và làm trứng.

- Ồ!
Xúc thử một thìa nhỏ, không biết có phải tác động tâm lý không, cơm rang Đường Vũ làm rất ngon, cơm rang săn vừa đủ mà không bị khô, Tô Xán xúc một thìa đầy cho vào miệng.

Mắt Đường Vũ cong vút lên như trăng non, dù không có bất kỳ lời khen ngợi nào, nhưng hành động của Tô Xán đã đủ nói lên tất cả rồi, cô cũng xúc cơm trong bát ăn, bát của cô là bát nhỏ, trong khi bát Tô Xán là bát tô đựng canh, khi cô ăn cơm xong thì Tô Xán vẫn đang ăn, nhìn Tô Xán xúc từng thìa cơm lớn ăn ngon lành Đường Vũ rất vui, thi thoảng gắp cho y ít dưa chua cho vào bát, từ đầu tới cuối nụ cười chưa hề tắt trên môi.

Đợi Tô Xán ăn xong, Đường Vũ đem bát đi rửa, đắc ý nói:
- Hè này về nhà, em sẽ nhờ mẹ dạy cho mấy món, rồi chúng ta thi xem ai nấu ăn ngon hơn.

Chuyện này Tô Xán không bình phẩm, cho dù người dạy là Mục Tuyền, Tô Xán cũng không đánh giá cao lắm.

Ăn sáng xong đã gần 8h 30, Tô Xán và Đường Vũ cùng đi thu dọn đồ đạc, chiều nay bọn họ phải về trường rồi, ngày mai sẽ đi học như bình thường.

Trong suốt 6 ngày vừa rồi, hai bọn họ chẳng đi đâu chơi, ra ngoài cũng chỉ là để tản bộ và đi chợ mua sắm, về nhà thì lên sân thượng mỗi người cầm một cuốn sách, tĩnh lặng dựa vào nhau đọc, hoặc buổi tối xem phim kinh dị mà Đường Vũ rất thích nhưng lại không dám xem một mình, đơn điệu như cặp vợ chồng đã kết hôn mấy chục năm trời, nhưng đó đều là chuyện cả hai thích làm, lại được ở bên nhau, nên không hề thấy buồn chán.

Tiếc nuối duy nhất là kỳ nghỉ bình đạm này với họ vẫn là quá ngắn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 7: Trở về trường

Kéo một cái rương hành lý nặng trịch, hai cha con đi giữa dòng người đông nghịt, chỉ để lại tiếng bánh xe lạch cạch trên mặt đường mấp mô, đó là bức tranh về Tô Xán mà lần đầu Nguyễn Tư Âu thấy.

Vì bức tranh đó, kỳ nghỉ trở về, cô đòi cha cô lái chiếc Passat đưa tới khu mua sắm chuẩn bị quần áo mới cho mùa hè, kéo tay cha, chậm rãi đi vào khu mua sắm, giống như thời ấu thơ nắm tay cha không rời. Tay cha vẫn to như vậy, nhưng da đã nhăn nheo, đôi khi nghĩ tới, Nguyễn Tư Âu không khỏi thương cảm.

Thi thoảng nhớ tới chàng trai gặp hôm khai trường đó, giống một người bình thường tới mức không thể bình thường thơn, cảnh y kéo cái rương hành lý, trông như dắt con chó đi dạo.

Nguyễn Tư Âu ngồi trước bàn, mắt nhìn màn hình vi tính, thi thoảng lại tủm tỉm cười.

Két! Là Đường Vũ mở cửa đi vào, mặc áo sơ mi, quần jean, tóc đuôi ngựa khẽ lắc lư, Đường Vũ tựa hồ xuất hiện ở nơi nào cũng mang tới cảm giác tươi mát.

Lúc biết cô gái này là bạn gái Tô Xán, trong lòng họ ai không có chút tiếc nuối và khó hiểu.

Chỉ có Trình Thông Thông khi thấy Đường Vũ luôn bảo vệ Tô Xán, từng cười vui mừng, vì trừ vóc dáng và kích cỡ ngực ra, còn có một phương diện mà cô thấy mình vượt qua Đường Vũ, đó là bạn trai của mình ưu tú hơn hẳn Tô Xán.

Thế nhưng sự thực phá nát sự kiêu ngạo này của Trình Thông Thông, so với Tô Xán, bạn trai cô trở nên quá bình thường.

Tích tắc đó Nguyễn Tư Âu đột nhiên hiểu vì sao Đường Vũ luôn như bông sen trắng thanh cao tách biệt, vì sự ưu tu của Đường Vũ. Nam nhân vì cô độc mà ưu tú, nữ nhân vì ưu tú mà cô độc.

Bọn họ không có nhãn quang, từ trong đống đá vô số người không thèm nhìn, kiếm ra được viên kim cương như Tô Xán.

Đồng Đồng vẫn còn đi dạy học chưa về, trong phòng chỉ có Nguyễn Tư Âu và Trình Thông Thông.

- Cậu về rồi.
Trình Thông Thông nói:

- Ừ.
Đường Vũ có cảm giác không khí hơi bất thường, nhưng không nghĩ gì, đặt ba lô màu hồng lên bàn, sau đó lấy chiếc cốc nhựa, rửa sạch, vẩy khô, ra máy lấy nước, uống một ngụm.

- Kỳ nghỉ thế nào?
Trình Thông Thông nhìn chằm chằm Đường Vũ, ngữ khí làm người ta có cảm giác câu này có ý bất thiện.

- Cũng vui, không có gì đặc biệt.
Đường Vũ hơi nhíu mày:

- Ồ, đi nghỉ với tỷ phú mà cũng không có gì đặc biệt à?
Nguyễn Tư Âu ngọt nhạt nói:

Đường Vũ khẽ đặt cốc xuống bàn, hít sâu một hơi, cô biết ngày này sẽ tới, từ lúc Tô Xán ở Mỹ trở về trong kỳ nghỉ đông kể cho cô chuyện Facebook, cô đã biết rằng sớm muộn ngày Tô Xán được truyền thông trong nước phát

hiện cũng sẽ tới. Biểu hiện Tô Xán mấy ngày qua của Tô Xán càng làm Đường Vũ biết có chuyện đã xảy ra, nhưng cô không hỏi, cũng không xem tin tức, cả hai muốn tận hưởng thời gian êm đềm hiếm có ở bên nhau.

- Chuyện tới mức nào rồi?

Giọng Đường Vũ thản nhiên làm Trình Thông Thông tức điên, Nguyễn Tư Âu xoay máy laptop nói:
- Lại đây xem đi.

Tin tức trên mạng lan đi mỗi lúc một rộng, nhiều phương diện nhạy bén nhận ra giá trị tin tức có thể khai thác trong chuyện này, một thiếu niên trong nước lại thành một trong số những đại biểu của làn sóng internet Mỹ. Huy động vốn thành công làm cái mạng xã hội này thành phương thức liên lạc trên internet còn thuận tiện hơn cả email, đang lan đi trong trường học Mỹ với thế lửa cháy đồng khô, lượng thành viên tăng lên vùn vụt dự báo nó sẽ thành người khổng lồ, xu thế của tương lai.

Mạng internet Mỹ tới nay luôn là hướng gió cho thế giới, những chuyện xảy ra ở thung lũng silicon đều sẽ là tiêu điểm, mà người đồng sáng lập Facebook lại là Hoa kiều, bất kể thế nào, dù có nửa huyết thống Trung Quốc thôi, với người trong nước lẫn người Hoa ở hải ngoại đều vô cùng phấn khích.

Công ty truyền thông tương quan sau khi thu được tin tức liền nghĩ, sau Jack Ma, Lý Ngạn Hoành, có lớp trẻ tiếp nối rồi, tin tức xác nhận càng làm người ta chấn động, thanh niên kia không phải hoa kiều mà là người Trung Quốc thực sự, thế là những từ ngữ như "thiên tài" " tỷ phú trẻ nhất" bay khắp nơi.

Tô Xán biết người giết ngựa là người vỗ tay tán thưởng ngựa chạy nhanh, không thể không thừa nhận, hành động này của Chiêm Hóa đã hoàn toàn

phá tan cuộc sống tản mạn nhàn nhã của y, Tô Xán không khỏi rùng mình, người này ra bài tuyệt đối không dùng phương thức thông thường nào hết.

Chiêm Hóa đúng là làm Tô Xán trở tay không kịp, mấy ngày qua nhân vật ở các phương diện gọi điện tới làm pin di động của y nóng tới muốn nổ tung luôn, Tô Xán tắt máy luôn, trong lòng hỏi thăm mười tám họ của Chiêm Hóa tới mấy lần.

Tô Xán vừa trở về tới phòng thì Tiêu Húc bảo Tô Dĩ Nhất nhắn khi nào về phải tới văn phòng ngay, Lý Hàn thì yêu đương chưa về, Trương Tiểu Kiều cũng vậy.

Nhận mấy cái vỗ vai của Tiêu Húc xong, Tô Xán tới phòng giáo dục, chưa tới đã thấy xe của ĐTH đỗ dưới khu lầu hành chính rời đi.

Tô Dĩ Nhất đang làm việc ở trên bàn, thấy Tô Xán vào, dừng bút, ra hiệu cho y ngồi.

Tô Xán ngồi xuống, Tô Dĩ Nhất tự đứng dậy lấy cốc rót nước cho y, Tô Xán lúng túng nhận lấy, cứ có cảm giác ngồi trên bàn chông.

Tô Dĩ Nhất nói thẳng luôn:
- Hôm nay tôi đã ngăn cho em hai nhóm phóng viên tới phỏng vấn rồi.

- Xin lỗi thầy.

Tô Dĩ Nhất ngồi trở lại ghế, nhìn Tô Xán một lúc, nghiêm giọng nói:
- Cho dù em có thành tích thế nào cũng phải nhớ, đúng chừng mực, hiểu rõ vị trí của mình.
Rồi lại thấy lời giáo điều này không quá thích hợp, thở dài:
- Thực ra, nhà trường muốn giữ em lại trong trường, dù là danh nghĩa thôi cũng được, nhưng tùy em thôi, nếu em muốn tiếp tục học thì ở lại, nếu muốn phát triển sự nghiệp, với em bây giờ thôi học có lẽ không còn là cái gì to tát nữa.

Ông ta thấy nhiều sinh viên sáng nghiệp, có được thành tích, cuối cùng kỳ thi tốt nghiệp không thèm tham gia, bằng tốt nghiệp chẳng thèm lấy. Mà những sinh viên đó chưa ai đạt tới tầm cao như Tô Xán, giờ mình nói gì cũng là dư thừa, một chàng trai như vậy luôn có chủ kiến của mình.

Tô Dĩ Nhất lấy thuốc lá ra đưa cho Tô Xán, Tô Xán từ chối, Tô Dĩ Nhất tự châm thuốc, ngồi lên bàn làm việc, chân vắt lên nhau, giống như nhiều năm trước khi ông ta còn là sinh viên, rít sâu một hơi thuốc:
- Theo ý kiến của tôi, em nên học cho hết đi, có thành tích thế này, em không cần vội vàng gì nữa, bây giờ đi học với em còn là sự rèn luyện tâm tính, học hết, tốt nghiệp, sau này em còn đi xa nữa, em còn trẻ mà, rất trẻ.

Ngừng một lúc Tô Dĩ Nhật cười:
- Tôi cũng có lòng riêng, không muốn lớp ta sau này tốt nghiệp, tổ chức họp lớp, em chỉ là một câu chuyện xa xôi. Nếu có người hỏi, có phải Tô Xán từng học lớp tôi không, tôi không có mặt mũi nào mà trả lời, chẳng lẽ nói em chỉ học chưa hết năm thứ nhất.

Tô Xán thở phào, y may mắn gặp được nhiều giáo viên tốt, tuy kiến thức không học được nhiều từ họ, nhưng họ là giáo viên có cái tâm của người dạy học, Tô Xán nhìn vào học hỏi được nhiều điều, thoải mái nói:
- Thưa thầy, em không có ý thôi học, em nhất định sẽ học hết bốn năm.

- Tốt, tốt, dù người ta nói thế nào, tôi biết em không bị những thứ phù phiếm làm váng đầu mà, nếu không em không cần dấu diếm mọi chuyện tới bây giờ.
Tô Dĩ Nhất bóp vai Tô Xán, giọng an ủi nhiều:
- Thế nên tôi mới tự chủ trương, từ chối hết những phóng viên tới đây.

- Cám ơn thầy, đây là chuyện bất ngờ, em luôn muốn có cuộc sống sinh viên mỹ hảo, em sẽ cố gắng hạ thấp ảnh hưởng.

Tô Dĩ Nhất gật đầu, cuối cùng nói:

- Nếu Feec lại liên hệ muốn em gia nhập thì hãy đồng ý đi, dù sao đây là chuyện có lợi cho trường.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 8: Muốn nói thì nói đi

Một con cá lớn như Tô Xán, Feec chắc chắn không muốn để xổng mất, nếu không một người có thể nói là đại biểu sáng nghiệp trong lịch sử ĐH Thượng Hải lại không tham gia Feec, với Feec mà nói đó là tổn thất danh dự lớn, chưa nói tới lợi ích nếu Tô Xán tham gia.
Đoán chừng đã liên hệ với khoa rồi, cho nên Tô Dĩ Nhất mới đặc biệt đề xuất với mình, nếu Tô Xán từ chối, e sẽ khiến Tô Dĩ Nhất rời vào thế khó.

Trong phòng hội nghị của khoa số học, lúc này bị trưng dụng làm phòng họp tạm thời.

Trên chiếc bàn dài, Tô Xán ngồi một bên, phía bên kia là thành viên của Feec, có mấy người mà y đã gặp như Mạc Tuyết, Lưu Mộng Huy, còn có bảy tám người nữa, có vẻ là nhân vật cấp trọng lượng trong feec, đa phần học năm thứ 4, nghiên cứu sinh, thậm chí tiến sĩ.

Đây cơ bản là toàn bộ thành viên cốt cán của Feec còn ở trong trường rồi, có hai ủy viên của ban chấp hành, còn có phó hội trưởng quản lý phân hội ĐH Thượng Hải, đang học năm thứ tư Trương Á Kỳ.

Feec có ba phân hội, một là phân hội trong ĐH Thượng Hải, thứ hai là tổng hội phạm vi toàn quốc, hội trưởng và thành viên tương quan đều là nhà doanh nghiệp thanh danh hiển hách. Một phân hội nữa nằm ở Bắc Mỹ, phụ trách toàn bộ chuyện nước ngoài.

Dùng một đội ngũ thế này "đón tiếp" Tô Xán, có thể nói là rất tôn trọng rồi, nhưng không loại trừ một phần muốn thị uy.

Trương Á Kỳ đi ra bắt tay Tô Xán rất nồng nhiệt mời y ngồi.

Tô Xán vừa mới ngồi xuống, Lưu Mộng Huy đã nôn nóng nhoài người tới hỏi ngay:
- Cậu thực sự cùng với Mark Zurkerberg sáng lập ra Facebook sao? Khi nào thì làm bản Trung Quốc?

Trong bữa tiệc Giáng sinh, Lưu Mộng Huy đã tỏ ra cực kỳ hứng thú với chủ đề này, không ngờ người đồng sáng lập Facebook lại ở ngay trước mắt, nhớ lại những lời nói hôm đó trước mặt Tô Xán không khỏi thấy xấu hổ, nhưng không lấn át được nhiệt tình của hắn.

Tô Xán thích người như vậy, tuy có tính xấu, nhưng nói chung là thanh niên nhiệt huyết:
- Bước tiếp theo chúng tôi sẽ làm.

- Tôi rất hứng thú với chuyện này, cho tôi gia nhập được không?
Mắt Lưu Mộng Huy sáng lên:
- Rất hoan nghênh, trước tiên tìm thời gian xem xem ý tưởng của anh thế nào rồi quyết định.

- Quyết định thế nhé.
Lưu Mộng Huy cực kỳ tự tin ý kiến của mình được tiếp nhận:
- Tôi sốt ruột lắm rồi đấy boss.

Tiếp đó Lưu Mộng Huy còn đi sâu vào chi tiết phương thức vận hành, tư tưởng của Facebook, nhưng gì có thể công khai, Tô Xán đều trả lời nghiêm túc. Hai người này nói chuyện, làm cho người khác không xen vào được, Mạc Tuyết phải hắng giọng một tiếng cắt ngang.

Thực tế mới đầu Mạc Tuyết mời Đường Vũ gia nhập, Đường Vũ lại ra điều kiện muốn Tô Xán tham gia, vì thế Feec tiến hành điều tra về Tô Xán, không thể phủ nhận chỉ riêng thành tích sáng nghiệp ra Văn hóa thời thượng cho thấy Tô Xán xứng đáng làm thành viên của Feec.

Thế nhưng trong clb có nhiều ý kiến trái chiều, thứ nhất vì sự kiện Giáng sinh, thứ hai Tô Xán ở trong trường chưa thể hiện nhiều tố chất mà Feec yêu cầu, phải theo dõi thêm một năm, việc mời Tô Xán gia nhập khá miễn cưỡng, vì thế ở trận đấu bóng hôm đó Trương Bình mới nói những lời trịch thượng như thế với Tô Xán.

Sau khi Tô Xán từ chối Mạc Tuyết hết lời khuyên giải Đường Vũ, muốn cô đừng vì Tô Xán mà bỏ qua cơ hội có lợi cho mình.

Giờ đây gần như toàn bộ cao tầng của Feec ở ĐH Thượng Hải đều tập trung lại, mục đích duy nhất là thuyết phục bằng được chàng trai này gia nhập Feec, để đạt được mục đích, bọn họ thậm chí định cho Tô Xán một ít đặc quyền.

Trương Á Kỳ chính thức đi vào nội dung cuộc gặp mặt hôm nay, nghiêm chỉnh nói:
- Cậu biết hôm nay chúng tôi tìm cậu vì vấn đề gì chứ?

Tô Xán gật đầu:
- Tôi đồng ý gia nhập.

Mọi người ngớ ra, cứ tưởng hôm nay phải tốn công thuyết phục Tô Xán, không ngờ chưa đưa ra lời mời, y đã đồng ý, làm loạn hết các bước chuẩn bị. Trương Á Kỳ trấn định lại:
- Cậu chắc chứ, gia nhập Feec là chuyện tự chủ, tự nguyện cũng là chuyện thần thánh. Mà lần trước Mạc Tuyết tới, cậu đã từ chối.

- Đó là chuyện lần trước, các anh tổ chức bao nhiêu người tới thế này, không phải vì muốn tôi gia nhập? Tôi đồng ý không phải đỡ tốn thời gian cho cả hai bên à? Tôi còn có bạn đang đợi, đi trước đây, chuyện sau này chúng ta bàn bạc lúc khác.
Tô Xán nhìn đồng hồ, đứng dậy cáo biệt:

Trong phòng mọi người chỉ biết nhìn nhau, đoán chừng Feec sắp có thành viên phong cách nhất, nổi tiếng nhất cũng làm người ta đau đầu nhất rồi.

…….

Hôm nay học ở giảng đường lớn, có hơn 200 sinh viên, giáo viên thì cực kỳ vất vả, vì không sao giữ trật tự trong lớp được, ngay từ lúc giáo viên điểm danh tới cái tên Tô Xán, tức thì cả phòng học như ong vỡ tổ, mọi người đua nhau hỏi những câu đại loại như "Tô Xán? Có phải thầy giáo vừa điểm danh Tô Xán không?" ", "Là Tô Xán sáng lập ra Facebook á?".

Vất vả lắm giáo viên mới dẹp loạn được để bắt đầu tiết học thì thi thoảng lại có người nhấp nhổm đứng lên:

- Đâu, ai là Tô Xán?

- Thấy chưa? Cái người ngồi ngay hàng thứ ba từ dưới lên ấy, ngồi cách tên cận gầy gầy một người, cái cậu đẹp trai tóc hơi xoăn ấy.

Có lẽ đây là lần đầu tiên Tô Xán được người ta dùng từ "đẹp trai" để hình dung.

Phòng 602 vẫn như cũ, bốn người ngồi hàng ngang, ngoài cùng là Tiêu Húc, sau đó tới Trương Tiểu Kiều. Tô Xán, Lý Hàn.

Một nữ sinh tóc ngắn, mắt to tròn xinh xắn, lấy bút chọc chọc vào lưng Tiêu Húc, Tiêu Húc bực mình quay đầu lại, thấy mấy cô gái nhìn mình chằm chằm, Tiêu Húc kích động, cười toe toét, kết quả cô gái kia bẽn lẽn một lúc, lấy quyết tâm hỏi:
- Bạn quen Tô Xán đúng không?

Tiêu Húc cảm giác như bị hất nước lạnh vào mặt, có điều nụ cười vẫn rất chuyên nghiệp:
- Ừ, đó là bạn thân của tôi.

- Vậy cậu chuyển hộ cái này nhé!

Tô Xán thấy thắt lưng bị người ta chọc một cái, quay đầu lại, Tiêu Húc cách Trương Tiểu Kiều chọc mình, sau đó đưa cho một tờ giấy.

Tô Xán mở tờ giấy ra xem, cười khổ :" Cậu là Tô Xán phải không?"

Nhìn theo hướng Tiêu Húc chỉ, gật đầu với mấy cô gái.

Mấy cô gái cười khúc khích, lại có một tờ giấy truyền tới.

"Bọn mình vừa đăng ký làm thành viên của Facebook đấy, trang web của bạn rất hay."

Không trả lời không được, mà trả lời thì liên tiếp có giấy truyền tới, làm Tô Xán không học được, giáo viên trên bục giảng cũng nhìn y với ánh mắt bất mãn.

Có điều, đây chỉ là một góc của tảng băng chìm mà thôi.

Tối hôm đó mấy cô bạn cùng phòng Đường Vũ cùng phòng 602 bắt Tô Xán phải mở tiệc ăn mừng, địa điểm bọn họ cũng lựa chọn rồi là phòng bao trên tầng thượng khách sạn Crownie.

Tham gia bữa tiệc có tổng cộng 10 người, thành viên hai phòng cùng với Trần Giai bạn gái Tiêu Húc, và Nhậm Vĩ Danh bạn trai chưa chính thức của Trình Thông Thông.

Đặt phòng tất nhiên là Trình Thông Thông, còn trả tiền là Tô Xán, may cô gái này chưa chọn cái phòng rộng nhất, chỉ chọn phòng bao cho 12 người, phòng sơn màu gạo, tất cả vật dụng khung kim loại đều mạ vàng, tạo không khí hoàng gia trang trọng.

Từ lúc vào phòng mọi người ít nói hẳn, căn phòng sang trọng này làm con nhà nghèo như Tiêu Húc thấy gò bó, người bạn cùng phòng bỗng chốc xa vời, còn người quá quen thuộc nơi thế này như Trình Thông Thông mang tâm sự khác. Trần Giai thì mới quen nhóm Tô Xán nên không nói gì, đa phần cứ thi thoảng lại nhìn Tô Xán cái, cười gượng gạo.

Đợi phục vụ mang dọn đồ ăn lên xong xuôi lui ra, Tô Xán mới lên tiếng:
- Được rồi, trong phòng này toàn là bạn bè thân thiết cả, mọi người không cần nín nhịn trong lòng nữa, muốn nói gì thì nói hết ra đi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 9: Bữa cơm và phản ứng dây chuyền

Đồng Đồng giơ tay như học sinh xin phát biểu, bị Tô Xán trừng mắt một cái mới cười hì hì nói:
- Tô Xán, hiện giờ báo chí rồi trên mạng đâu đâu cũng đăng tin về cậu, cả trường bàn tán xôn xao, vậy mà nghe nói cậu từ chối hết toàn bộ lời yêu cầu phỏng vấn, sao cậu có thể bình tĩnh được như vậy chứ?

- Thế mọi người muốn tôi biểu lộ ra sao đây? Nhảy cẫng lên chạy khắp trường ba vòng la hét như điên à?

Đáp lại Tô Xán là mấy tiếng cười gượng gạo, không khí chẳng khá lên chút nào.

- Ít nhất thì cậu phải có biểu hiện theo lẽ thường một chút chứ.
Trương Tiểu Kiều nghiêm túc nói:
- Như đón tiếp phóng viên truyền thông, kể nguyên nhân dẫn tới thành công của mình, phải thức khuya dậy sớm thế nào, trả giá bao nhiêu, trải qua bao gian nan mới có thành tích này, rồi tổ chức buổi diễn thuyết trước toàn trường chẳng hạn, như thế mới đúng, cậu quá thản nhiên làm chúng tôi cảm giác không bình thường.

Những người khác gật đầu phụ họa.

- Thường ngày các cậu tiếp xúc với tôi còn lạ gì nữa, tôi không thông minh tài ba hơn mọi người là bao, chăm chỉ không bằng Tiêu Húc, tỉ mỉ không bằng Tiểu Kiều, sức khỏe không hơn Lý Hàn, vấn đề số học phải nhờ tới Đồng Đồng, lần trước nhờ cái phòng tổ chức tiệc Giáng Sinh còn chẳng phải nhờ tới Thông Thông sao, khéo léo không bằng được Tư Âu …

Tô Xán ôm vai Đường Vũ lay khẽ:
- Còn nói về trí tuệ hay thành tích học tập, tôi càng không dám tự hào, bên cạnh tôi là nữ thần Đường Vũ mà, kỳ nghỉ vừa rồi cô ấy còn phụ đạo cho môn xác suất thống kê mà tôi học lại.

Đường Vũ đỏ mặt nhéo Tô Xán một cái, Đồng Đồng và Nguyễn Tư Âu làm động tác buồn nôn, Trình Thông Thông bĩu môi, những người khác nghe Tô Xán nói rõ ràng ưu điểm từng người, chứng tỏ Tô Xán rất quan tâm bạn bè xung quanh, dần cảm thấy đây là Tô Xán bọn họ quen.

Tiêu Húc thở dài:
- Nhưng bây giờ cậu là tỷ phú sáng nghiệp trẻ nhất nước rồi.

Tô Xán rút trong túi ra một cái thẻ:
- Trong này là phí sinh hoạt hàng tháng của tôi do cha mẹ tôi gửi hàng tháng, chỉ còn gần 2.000 thôi, lát nữa ăn xong mà không đủ tiền thì mọi người góp vào đấy.

Nguyễn Tư Âu cầm lấy thẻ xem, là thẻ ATM bình thường giống thẻ của cô:
- Thật sao?

- Thật, mọi người đừng tin những gì truyền thông nói, bọn họ chỉ biết thổi phồng câu khách thôi, hiện giờ Facebook chưa mang lại cho tôi một đồng lợi nhuận nào, ngược lại mỗi tháng còn tốn không ít tiền duy trì nó … mọi người bắt đầu ăn đi, chuyện hơi dài ..

Mất gần một tiếng Tô Xán mới kể hết được quá trình sáng lập Facebook, cố gắng hết sức giảm bớt vài trò của mình, nhấn mạnh vai trò của Mark, y chỉ là phụ trợ, rồi tình hình facebook hiện nay cho mọi người hiểu.

Tiêu Húc uống ngà ngà say, cầm ly rượu lè nhè nói:
- Tôi chỉ là đứa con gia đình công nhân bình thường, vốn cho rằng sau khi có được cái bằng tốt nghiệp, bằng vào nỗ lực của mình, tích góp tiền, mười năm sau có thể cưới được cô vợ thành phố, sinh đứa con béo trắng, cùng

các cậu ngồi ngang hàng trong quán cà phê ... Nhưng bây giờ con mẹ nó, không làm được nữa rồi.

Tô Xán tức khí quát:
- Nói bậy, sau này bất kể khi nào cậu muốn tìm chúng tôi uống cà phê đều được.

Tối hôm đó rất nhiều người uống say, Trình Thông Thông càng say, chỉ Nhậm Vĩ Danh nói:
- Anh mà bằng được Tô Xán thì em được nở mày nở mặt rồi.

Cũng may đều say rồi, không quá chú ý, cuối cùng mọi người xiêu xiêu vẹo vẹo dìu nhau về trường.

Tô Xán tháp tùng mấy cô gái về KTX xong, cùng Đường Vũ ngồi ở chiếc ghế dài dưới sân.

- Có còn thiếu nhiều tiền không?
Đường Vũ hỏi:
- Em có thể thuyết phục cha em đầu tư.

Tô Xán quay đầu sang nhìn cô gái trước mặt, cái mũi xinh xắn lúc nào có vẻ như hơi hếch lên kiêu ngạo, đôi mắt sáng tựa sao trời ẩn chứa trí tuệ vô hạn, giọng nói ôn nhu ngọt ngào truyền vào tai y:
- Trước đó anh nói, cuộc sống của chúng ta sắp thay đổi rồi ... Bất kể sau này thay đổi thế nào, em cũng ở bên cạnh anh.

Tô Xán đưa tay ra, nắm lấy đôi bàn tay mềm mại của Đường Vũ, gọi khẽ:
- Đường Vũ.

Dưới trời đêm tĩnh mịch, ánh đèn đường mờ mờ, Đường Vũ không né tránh ánh mắt thâm tình của Tô Xán, "ừm" nhẹ một tiếng.

- Đêm nay chúng ta thuê phòng khách sạn đi.

Đường Vũ nhìn ra điều gì, đỏ mặt đẩy mạnh Tô Xán một cái rồi bỏ chạy về phía KTX.

- Đường Vũ, em biết hết trong kỳ nghỉ vừa rồi đúng không, thế nên em bầy ra cái trò thử thách kia, em phải bồi thường cho anh …

Thế nhưng Đường Vũ đã nhanh chân chạy qua cổng, Tô Xán bị bà thím to béo lừ mắt chặn lại, Tô Xán tức điên, quyết tâm lần sau có cơ hội, nhất định đòi cả vốn lẫn lãi.

……

Trình Thông Thông và Nhậm Vĩ Danh chiến tranh lạnh rồi, khởi nguồn của chuyện này là hôm Tô Xán mời khách, Trình Thông Thông say rượu oán trách Nhậm Vĩ Danh trước mặt mọi người.

Trước đó vì bối cảnh xuất thân cùng bề ngoài của Nhậm Vĩ Danh đều hơn Tô Xán, cho nên Trình Thông Thông còn khoe khoang khắp nơi, tới nửa học kỳ sau của năm thứ ba, Nhậm Vĩ Danh sẽ được cha mẹ đầu tư sáng nghiệp, khiến rất nhiều nữ sinh hâm mộ.

Nhưng khi Tô Xán bị truyền thông bộc lộ ra ngoài ánh sáng, thành tựu vượt xa người cùng trang lứa, lời khoe khoang của Trình Thông Thông thành trò cười, nếu Tô Xán là ai đó xa tít bên Mỹ như Mark chẳng hạn thì chẳng sao, nhưng lại là bạn trai của Đường Vũ, lại luôn xuất hiện trước mặt cô, cứ như nhắc nhở mình thua kém người ta ra sao vậy.

Trình Thông Thông từ nhỏ được cha mẹ nuông chiều cực độ, bản thân là cô gái ưu tú, tốt bụng, nhưng ghen tỵ, so bì là tính xấu gần như không thể bỏ.

Thế nên Trình Thông Thông cảm thấy tổn thương vô cùng, thấy mình bé nhỏ, lần đầu tiên đọc tin về Tô Xán, suy nghĩ đầu tiên của cô là "chuyện này không phải là thật", mất một thời gian ngắn nôn nóng chứng thực, nhớ lại

lúc bị ép tiếp nhận sự thực, cảm giác như bị cưỡng bức, liên tục nhắc nhở mình đừng nhỏ nhen, đừng đố kỵ như thế, Đường Vũ là bạn, Tô Xán là bạn mình, nhưng cô không làm được.

Nằm trên giường, thi thoảng Trình Thông Thông nhớ tới năm ngoái nhập học không lâu, cô tới khách sạn Holiday bơi, bị thằng nhóc nghịch ngợm kéo áo bơi, hai bầu ngực hoàn toàn khoe hết ra ngoài, làm Tô Xán tròn mắt nhìn. Sau đó Trình Thông Thông nhìn Đường Vũ, nương ánh đèn chiếu xuyên qua áo ngủ Đường Vũ, sau đó ưỡn ngực lên, thấy ít nhất ở phương diện này, mình ăn đứt Đường Vũ.

Nguyễn Tư Âu gần đây thì vênh váo lắm, cô được bầu làm hội trưởng cái clb hâm mộ nho nhỏ của mình, không chỉ cô mà 20 cô gái kiên định ủng hộ Tô Xán cũng rất hãnh diện, vì chứng tỏ bọn họ có ánh mắt tinh chuẩn hơn người mà.

Sau bữa cơm hôm đó, cô mang về 19 chữ ký của Tô Xán, mỗi chữ ký đều ghi trân trọng gửi tặng tên một cô gái, không chỉ làm các cô gái vui sướng vô cùng, mà uy tín Nguyễn Tư Âu trong vòng tròn theo đó cũng tăng mạnh.

Chủ đề (Người đồng sáng lập Facebook) do cô viết chỉ trong một ngày đã lên top chủ để nóng nhất forum ĐH Thượng Hải, người xin vào làm thành viên clb tăng lên vùn vụt, nhưng Nguyễn Tư Âu từ chối hết.

Đồng Đồng thì lôi chuyện ngày trước Tô Xán khuyên mình tinh tưởng môn cô học ra nói, tuyên bố thẳng, sau này không kiếm được việc thì Tô Xán phải chịu hoàn toàn trách nhiệm, nếu không sẽ tới cửa nhà y ăn vạ.

Không khí ở ĐH Thượng Hải khiến sinh viên trường không xa lạ gì facebook, hiện giờ nhờ Tô Xán, nó trở thành lựa chọn hàng đầu của sinh viên trong trường, QQ bỗng nhiên ít đi gần 500 người dùng chỉ sau một ngày, xu thế này tiếp tục lan đi trong trường, khiến tin tức về Tô Xán lần nữa bùng nổ trong trường.

Điều này khiến báo chí tương quan quanh trường đại học có lượng tiêu thụ tăng vọt, chủ sạp báo không hiểu ra sao.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 10: Anh sẽ bảo vệ em chứ?

T

hời gian qua điện thoại gọi tới liên miên, cuộc sống của Tô Xán bị dảo lộn, hỗn loạn, tắt điện thoại mãi cũng không thể được, vì có nhiều người phải giữ liên hệ, nhiều cuộc điện thoại quan trọng phải nghe.

Bây giờ Tô Xán tính tới có nên mua thêm cái di động nữa không, tất nhiên số máy này chỉ cho một số người rất hạn chế biết.

Tô Xán bất kể đi tới đâu trong trường cũng bị người ta nhận ra, trên đường, trong lớp học, nhà ăn, đều có người đột nhiên tới chào hỏi, toàn người y không quen biết, không chào lại không được, có thể dễ dàng đoán được lúc đó những tin đồn kiểu như "cậy có tiền khinh người" ," ngạo mạn" , "coi thường bạn học" sẽ lan đi khắp nơi.
Mà đáp lại không gãy tay cũng gãy đầu, Tô Xán đã đi học muộn mấy lần vì bỗng dưng có người đâu đó tự nhiên hỏi han này nọ, làm giáo viên cứ nhìn y với ánh mắt quai quái, mọi hành động của y bây giờ sẽ bị đưa lên bàn cân đánh giá.

Đấy là phiền toái thứ 2, bây giờ Tô Xán không thể nhờ Tiêu Húc điểm danh hộ nữa, vì giáo viên nào đọc tới tên y cũng phải nhìn một cái.

Người lạ thì vồ vập, người quen đột nhiên xa lạ không ít, phòng 602 bỗng nhiên vắng hẳn, mấy tên hay tới phòng dùng ké máy, xin nước, giữa đường có gặp y cũng chỉ gật đầu khách khí rồi đi nhanh qua, Tô Xán chỉ biết thở dài.

Cho nên nhận được điện thoại của Mục Giai Trúc nói đã tới cổng trường bảo y ra đón, Tô Xán chẳng hề bất ngờ, chuyện ầm ĩ nhất đã xảy ra rồi, còn sợ ầm ĩ thêm nữa sao?

Đứng trước cổng chính trường, Tô Xán cảm giác mắt như bị hoa, Mục Giai Trúc thay đổi phong cách ăn mặc cá tình trước kia, mặc cái váy đầm vàng, hoa nhỏ, đầu học Đường Vũ buộc một cái đuôi ngựa, chỉ có điều đã nhuộm thành màu cà phê, dịu dàng thanh thuần đẹp đẽ. Chiều cao 1m65, làm hai cặp đùi khỏe khoắn dưới mép váy bay bay trông vô cùng bắt mắt.

- Anh nhớ không nhầm thì Trương Nhạc học ở học viện thông tin, còn cả chị em nữa, chẳng lẽ không ai đón em sao mà phải cần anh đón.
Tô Xán không thể phủ nhận tim mình vừa nhảy khe khẽ, một thoáng nhìn xa, Mục Giai Trúc thực sự giống Đường Vũ:
- Còn nữa sao giờ này lại chạy tới đây, không đi học à?

- Em trốn học không được à?
Mục Giai Trúc mang một lòng sùng bái tới đây, nhưng vừa gặp Tô Xán, sự sùng bái biến sạch, tính khí tiểu thư trỗi dậy, lườm Tô Xán một cái:
- Em đã nói sẽ tới ĐH Thượng Hải tìm anh chơi mà, em không gọi cho anh Trương Nhạc, cũng không gọi cho chị em. Hừm, anh thật không biết tình thú, những nơi em đến không ít người tranh nhau mang BMW đón tiếp đấy, nhưng em không cần ai đưa đón, chỉ gọi mỗi anh, vinh dự chưa?

Tô Xán dở khóc dở cười:
- Vậy thì đúng là vinh dự cho anh, nhưng anh không có BMW, em đi bộ được không?

Mục Giai Trúc vui vẻ khoác tay Tô Xán:
- Xe anh đâu rồi?

- Anh ở KTX trong trường, tới chỗ học mất 5 phút thôi, đi xe ngay công gửi ra lấy vào tốn hơn thời gian đi lại.

Mục Giai Trúc gật đầu:
- Anh nói cũng phải.

Nhìn nhóm nam sinh kết bạn từng nhóm đi qua liếc nhìn mình, Mục Giai Trúc cười hì hì:
- Nam sinh trường anh thích nhìn người ta không ít, giống hệt anh.

- Cái váy em mặc quá ngắn đấy, trên đầu gối cả gang tay, kéo xuống một chút đi.
Tô Xán khéo léo nhích sang bên, không để ngực Mục Giai Trúc chạm vào người mình, cô bé này kế thừa gen ưu tú của Mục gia, từ khuôn mặt tới vóc dáng đều rất tốt, lại mặc cái váy ngắn cũn, không bị đám gia súc nhòm ngó mới lạ.

- Ai bảo trời nóng như thế, vả lại đây là váy liền, làm sao kéo xuống được, anh thật là ngốc.
Mục Giai Trúc cười tủm tỉm:
- Anh thật nghiêm khắc, chả thú vị gì cả, rồi, cho anh biết, em không phải trốn học, mà quang minh chính đại tới đây, nói với trong nhà là tới tìm anh chơi. Thế nên Tô Xán, tốt nhất anh đối xử với em tốt một chút, nhất cử nhất động của em, cha mẹ, chú dì em, thậm chí ông bà em đều biết đấy.

Tô Xán lắc đầu, gặp phải hỗn thế ma vương mất rồi, đành chịu đựng chút, lát nữa Đường Vũ tới, cô nhóc này không dám bắt nạt mình nữa:
- Vậy giờ Mục tiểu thư muốn gì đây, đi dạo quanh trường hay là tới quán cà phê ngồi, đợi chị em tan học?

Thái độ của Tô Xán làm Mục Giai Trúc hài lòng lắm:
- Đi dạo quanh trường đi.

Tô Xán gật đầu, hai người chọn nơi nhiều bóng cây dạo bước, cách ăn mặc của Mục Giai Trúc thực sự quá chói mắt, không chỉ thường gây ra cảnh mấy chàng trai đứng sững lại, đến Tô Xán cũng phải thi thoảng liếc nhìn, tiềm thức tưởng tượng ra cặp đùi mịn màng của Đường Vũ.

Có điều trong thời tiết này, ý nghĩ chỉ làm máu tăng nhiệt đó bị Tô Xán nhanh chóng loại bỏ, khung cảnh Đh Thượng Hải nhiều nơi mang phong cách viên lâm của biệt viện Giang Nam, thủy tạ đình viện. Nhưng mà Mục Giai Trúc còn tỏ ra thông thạo hơn Tô Xán, nói đây là chỗ nào, cái cây kia vì sao không bị chặt, làm Tô Xán có cảm giác mình mới là khách vậy.

Đi tới một cái đình, Mục Giai Trúc chỉ:
- Em từng khóc ở đó.

Tô Xán nhìn Mục Giai Trúc, thấy cô bé không nói tiếp nữa, cũng không hỏi, té ra cô bé có đoạn lịch sử ở ĐH Thượng Hải, chẳng trách quen thuộc như thế.

Một lúc sau Mục Giai Trúc giọng hờn dỗi:
- Chẳng lẽ anh không muốn biết vì sao à?

Tô Xán mỉm cười:
- Vì sao? Thất tình? Mèo bị xe cán? Chim bị mèo tha mất? Mèo bị chó cắn hay em bị chó cắn?

- Không phải.
Mục Giai Trúc phì cười đấm Tô Xán mấy cái:
- Em khóc cùng với người ta ... Anh Tô Xán, hình ảnh cao lớn vời vợi của anh trong em đang đổ vỡ từng chút một đấy biết không, trước kia còn hay khen anh thực thà, giờ mới biết anh mồm mép như thế. Trước khi đến đây em rất sùng bái anh, vì anh sáng lập ra facebook, bạn bè em cũng không ít người kinh doanh, hoặc làm việc trong công ty cha mẹ, tài sản cả trăm triệu cũng có, nhưng nếu tách rời gia đình, họ không là gì, anh thật cao lớn vĩ đại, vậy mà lúc nãy ở cổng trưởng anh lại nhìn đùi em, có anh rể nào đi nhìn đùi em vợ thế không?

Vã mồ hôi, con bé này nhạy không kém chị nó, mình thoáng nhìn có một cái, thề. Mà đây là lỗi hoàn toàn của cha mẹ y, ai bảo sinh y ra với sở thích

này chứ, Tô Xán lảng đi:
- Xem ra em đã chứng thực từ chị em rồi hả?

- Không phải, từ lúc biết tin này em đã nghĩ là anh, sau đó mới gọi chị em xác nhận thôi.
Mục Giai Trúc mắt dập dờn nhìn Tô Xán, hai người đi tới một khu phòng học kiểu Châu Âu, Mục Giai Trúc đột nhiên đi trước:
- Anh theo em.

Tô Xán không hiểu, song không hỏi, theo Mục Giai Trúc vòng vèo qua mấy chỗ rẽ, tới một căn phòng lớn, trông rất náo nhiệt.

Ngoài phòng có dán một tờ giấy lớn "nơi diễn tập cuộc thi hát toàn trường", mỗi người hoặc ít hoặc nhiều có giấc mơ làm ngôi sao, đứng trên sân khấu thể hiện mình, giống như cô gái đó, cũng giống như Tống Chân.

Tô Xán mấy lần nghe nói tới cuộc thi ca hát này rồi, nhưng vì một nguyên nhân, Tô Xán luôn tránh tiếp xúc với thông tin về giới giải trí, thậm chí cả hoạt động như thế này, không ngờ rằng hôm nay bị Tống Chân dẫn tới đây, đưa tay vuốt tờ giấy, thoáng chốc sinh ra cảm giác thân thiết, không khỏi nghĩ tới thời gian ở Hạ Hải, buổi hội diễn văn nghệ đó, cô gái ngốc tập tới trẹo chân mà căn răng không nói với ai ... lúc đó y quá vô tâm.

Trong hội trường lúc này rất đông, hội sinh viên, các tổ chức clb, người xem, ban giám khảo, người thi tài, cùng một ít lãnh đạo trường.

Mục Giai Trúc đột nhiên quay đầu lại, cắt ngang suy tưởng của Tô Xán, nhoẻn miệng cười hết sức đáng yêu:
- Anh Tô Xán, anh sẽ bảo vệ em chứ?

Tô Xán thầm hô hỏng rồi, tuy không biết Mục Giai Trúc sẽ làm gì, nhưng chắc chắn không có gì hay ho hết.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 11: Xung đột có cân nhắc

Không để Tô Xán kịp ngăn cản, Mục Giai Trúc đi thẳng tới nơi đang biểu diễn, cô gái thanh thuần lại gợi cảm này lập tức thu hút sự chú ý tất cả mọi người, tiếp đó họ thấy một cảnh khó tin.

Anh chàng mặc áo jean bụi bặm, vẻ mặt lãng tử sầu đời ôm cái ghi ta nhắm mắt hát không hay biết tai họa đang tới, thình lình bị trúng một đá vào ống đồng, vừa mới hét lên đứng dậy thì Mục Giai Trúc khuyến mãi thêm một cái tát đanh gọn, giọng lanh lảnh của cô bé truyền qua loa vang vọng khắp hội trường:
- Lục Minh, cái tát này là tôi tát thay cho Thôi Tiểu Oanh, đừng tưởng rằng trong nhà có chút tiền là hếch mặt lên trời, trước kia tôi giới thiệu Thôi Tiểu Oanh cho anh đúng là mù mắt.

Tô Xán hai tay ôm đầu ngồi xuống, sớm biết thế lúc nha đầu này gọi tới thì mình phải tắt máy luôn, quả nhiên là hỗn thế ma vương.

Trước kia Tô Xán cũng từng có kinh nghiệm ra cổng đón người, có điều thường là quen biết thông qua hội sinh viên, hoặc là bạn học thời sơ cao trung cũ, gặp nhau hồi hởi ôm ấp nhiệt tình lắm, sau đó tạm biệt một cái là không còn liên hệ nữa.

Thời đó Tô Xán chưa bao giờ tiếp đãi mỹ nữ, đó là trường kỹ thuật, mọi người cũng biết rồi, nơi đó nữ sinh là thứ động vật hiếm. Lấy Nhị Thập Thất Trung mà tính, nữ sinh như Tiêu Vân Vân được gọi là hoa khôi siêu cấp toàn trường rồi, còn cô gái có mông có ngực một chút là được đám súc sinh đói khát theo đuổi nườm nượp, thanh niên ba không như Tô Xán cơ bản không cần nhắc tới.

Giờ khác rồi, hôm nay y ra cổng đón một mỹ nữ, cô bé Mục Giai Trúc này cực kỳ dưỡng nhãn, tuy không so được với chị mình, có điều vẻ đẹp có hương vị riêng, lúc nhìn thấy Mục Giai Trúc đứng ở cổng trường một thân váy ngắt phất phơ trong gió, làm người ta không khỏi lo lắng một trận gió mạnh thôi sẽ thổi tung chiếc váy lên lộ ra xuân quang vô hạn bên trong.

Nhưng vẻn vẹn hưởng thụ một lúc đi dạo với cô gái giống Đường Vũ nhưng mang phong tình khác hẳn thì nhận ra đây là củ khoai nóng/

Tô Xán hối không kịp.

Đối phương bị một cái tát của Mục Giai Trúc sững sờ tại chỗ, vấn đề nhìn tinh thần khí đối phương, mặt trắng mắt lõm, biết ngay là loại công tử ca sống trong nhung lụa, xưa nay chưa bao giờ gặp phải chuyện không thuận, tâm cao khí ngạo. Bị tát một cái như thế trước mặt bao người, cho dù đối diện là cô gái cực kỳ có vị, nhưng vẫn nổi sùng lên như như con thú bị thương.

- Con mẹ nó, Mục Giai Trúc, cô điên à?
Đối phương đưa tay xoa mặt, hai hàm răng xiết lại với nhau, ba nam sinh bên cạnh đã dừng tay, ánh mắt bối rối phức tạp, có vẻ cũng biết Mục Giai Trúc.

Bốn xung quanh im phăng phắc, đa phần chưa kịp phản ứng với chuyện bất ngờ này, một số thì hớn hở ra mặt nhìn diễn biến bất ngờ, dù sao cái trường này lâu rồi chưa có sự kiện bất ngờ như thế.

Thấy đối phương có vẻ muốn đánh trả, Tô Xán vội đứng dậy nắm tay Mục Giai Trúc kéo ra sau, nhưng bị cô bé này vùng tay thoát ra, lao về nam sinh kia đánh tiếp.

Đối phương đưa tay ra che chắn, lại nghe chát một cái, bàn tay nhỏ nhắn của Mục Giai Trúc tát vào tay hắn:

- Bà mày bị điên đấy, thì sao nào, lần trước cô ấy khóc thương tâm thế nào mày có biết không, vậy mà hôm qua mày gọi điện nói cái gì, chỉ chơi bời thôi? Đi mà chơi mẹ mày ấy.

Tô Xán cuối cùng đã được chứng kiến cảnh cô gái bộc phát đáng sợ ra sao, hoàn toàn muốn liều mạng rồi, ăn mặc thục nữ gợi cảm, mái tóc uốn xoăn bay bay, dép săng đan dẫm trên sân khấu kêu khen két, vừa chửi bới vừa vung tay tát, giật, túm, cực kỳ kích thích nhãn cầu, cũng làm huyết áp tăng vòn vọt, đau đầu.

Nam sinh kia đại khái vì đuối lý, không đánh lại, hai tay bị loạt đòn liên kích đánh đau rát. Mục Giai Trúc càng chửi càng khó nghe, Tô Xán vội dùng cả hai tay ôm lấy Mục Giai Trúc kéo lại, đã thế con bé này còn cố vươn chân ra đạp thêm một cái.

- Bà cô ơi là bà cô, đánh thế đủ rồi, có đánh nữa cũng chỉ làm chuyện tệ hơn thôi, không giải quyết được gì đâu.
Tô Xán vừa dè chừng nam sinh kia vừa khuyên nhủ Mục Giai Trúc:

Mục Giai Trúc đại khái phát tiết đủ rồi, ngực phập phồng, thở không ra hơi, nói rất uất ức, như chực khóc:
- Anh Tô Xán, em có một người bạn rất thuần khiết, rất ngây thơ, vậy mà mối tình đầu của cô ấy nói chỉ muốn chơi bời cho vui rồi chia tay. Anh nói xem, thứ súc sinh chơi đùa tình cảm người ta như thế có đáng đánh không?

Tô Xán tay vẫn ôm Mục Giai Trúc, mắt quay sang nhìn nam sinh kia, dựa theo phản ứng nãy giờ, có thể tin Mục Giai Trúc nói đúng, thằng khốn kiếp này bị đánh đáng đời lắm.

- Đáng đánh, đánh rất hay.

Thế nhưng lúc này đây những người khác bị một câu "anh Tô Xán" làm giật mình, nhìn lại nam sinh đội mũ lưỡi trai kéo thấp che nửa khuôn mặt kia,

nơi này không ít người hội sinh viên nhận ra Tô Xán, mà trong nhóm bốn người kia cũng có một người trong nhóm Tiền Trọng Viễn.

- Tô Xán, là Tô Xán đấy.

- Tô Xán lớp số bốn, đúng là cậu ấy đấy.
Tiếng xôn xao truyền khắp khán đài.

Một học trưởng hội sinh viên vội vàng lên sân khấu, xen vào giữa Lục Minh và Tô Xán, đẩy Lục Minh đang tức bể phổi lại, tay kia đưa ra làm động tác chắn Tô Xán:
- Mọi người có chuyện gì từ từ nói, Lục Minh, cậu dừng lại cho tôi, đó là một cô bé.

Lục Minh là thân thích phó hiệu trưởng, trong nhà là cao tầng ở hải quan, sinh nhật 20 tuổi, được tặng hẳn mộ cái BMW X5, là thành viên clb yêu xe ở ĐH Thượng Hải.

Vị học trưởng này thường lê la ở quán bar gần trường, cũng biết Lục Minh là tay ăn chơi có tiếng, tâm thái hắn thành thục hơn, nếu là người khác, hắn tuyệt đối không chủ động đứng ra hòa giải làm gì, ở trường này chỉ cần Lục Minh không dùng dao đâm người, khẳng định có thể dẹp yên. Nhưng người trước mắt không phải sinh viên bình thường.

Hắn sợ Lục Minh không biết thân phận Tô Xán, lỗ mãng gây ra chuyện không vãn hồi được.

- Vừa rồi anh cũng thấy rồi đấy, là con bé này đánh tôi trước, sao lại ngăn tôi?
Lục Minh mặt đỏ tía tai, cơn giận bốc lên đầu, chuyện này mà bỏ qua thì hắn biết dấu mặt vào đâu?

Học trưởng kia ngại ngùng nói với Tô Xán:

- Dù mọi người có chuyện gì thì hãy ra ngoài được không, chúng tôi đang tổng duyệt.
Dù chiếm lý hoàn toàn nhưng ngữ khí lại là thương lượng.

- Ôm đủ chưa, buông em ra đi.
Đang lúc không khí căng thẳng thì có giọng nói trong treo vang lên:

Tô Xán lúc này mới nhớ ra nãy giờ vẫn ôm Mục Giai Trúc, cô bé này mông dán vào người y còn đang cựa quậy, vì Mục Giai Trúc thấp hơn y mười mấy cm, nên tay Tô Xán có vẻ chạm vào chỗ không nên chạm rồi, cảm giác rất tốt, nhưng toát mồ hôi vội vàng buông tay ran gay lập tức như chạm phải bàn là, sau đó nắm lấy cổ tay Mục Giai Trúc, gật đầu với vị học trưởng kia:
- Xin lỗi đã làm phiền.

Vội vàng kéo Mục Giai Trúc khỏi trốn thị phi này, Mục Giai Trúc vừa nãy còn hung dữ như con báo cái, lúc này ngoan như mèo, đi theo Tô Xán.

Lục Minh bộc phát rống lên:
- Mục Giai Trúc, nói cho cô biết, hôm nay cô đừng hòng ra khỏi trường này.
Chạy tới chắn đường đi hai người, rồi chỉ mặt Tô Xán:
- Chuyện này không liên quan tới mày, đừng có cố ra mặt mà liên lụy vào thân.

Tô Xán nhìn ba tên bạn của hắn cũng đi tới đứng bên Lục Minh, lạnh nhạt nói:
- Nó là em gái tôi, tới cùng tôi thì cũng đi cùng tôi.

Câu này đơn giản rõ ràng, Mục Giai Trúc mắt long lanh ghé sát vào tai Tô Xán:
- Em biết vì sao chị Đường Vũ thích anh rồi, lần đầu tiên phát hiện anh có khí khái nam tử.

- Bà cô ơi nói ít đi vài câu được không?

Tô Xán khóc dở mếu dở, con bé này đúng là điên, không biết phân biệt trường hợp gì cả, giờ còn để ý chuyện này.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 12: Đồng minh

N

gu ngốc.
Mạc Tuyết ngồi ở dưới lẩm bẩm chửi, Tô Xán có vẻ giận rồi, tên ngu ngốc kia dám gây sự, hơn nữa sự kiện này cô đương nhiên đứng về phía một cô gái, nếu chuyện này mà xảy ra với bạn cô thì cô cũng làm tương tự.

- Chị Mạc, làm sao đây?
Một cán sự chi đoàn hỏi Mạc Tuyết thay mặt hội sinh viên tổ chức sự kiện.

- Bảo hắn câm mồm đi.
Mạc Tuyết lạnh lùng nói:
- Người ta muốn đi, không định làm lớn chuyện là may mắn lắm rồi, hắn còn muốn làm lớn chuyện à, tưởng người cậu phó hiệu trưởng của hắn dẹp yên được sao?

- Lục Minh, mấy anh em, nghe tôi, chuyện này bỏ qua đi.
Tiền Trọng Viễn đi tới kéo bạn của mình lại, nhỏ giọng khuyên.

Cán bộ chi đoàn kia cũng đi tới, hạ thấp giọng nói:
- Lục Minh, chị Mạc bảo cậu cậu "câm mồm".
Lục Minh lúc này mới kinh ngạc hết nhìn Tiền Trọng Viễn lại nhìn Mạc Tuyết, những người khác cũng vây quanh, không cho hắn và đám bạn xông tới.

Thấy sự việc bất thường, Lục Minh không tiếp tục làm ầm ĩ lên nữa, hắn biết gia thế Mục Giai Trúc, không sợ, như vậy nam tử mà Mục Giai Trúc dẫn theo mới là chỗ dựa cho con bé này dám xông vào ĐH Thượng Hải gây chuyện mà không sợ.

Lục Minh bóp tay răng rắc, gân xanh nổi lên, muốn bất chấp tất cả xông lên, thở phì phì một lúc, cuối cùng vẫn buông lỏng.

Cảnh cuối cùng hắn thấy là Phạm Kỳ Dịch chủ tịch hội sinh viên thân thiết khoác vai Tô Xán, đưa y và Mục Giai Trúc ra cửa.

- Vừa rồi làm phiền mọi người diễn tập.
Tô Xán áy náy nói:

Phạm Kỳ Dịch xua tay, ai tinh mắt chẳng nhận ra nguồn cơn đều ở cô bé xinh đẹp này và tên Lục Minh kia:
- Không sao, chuyện nhỏ thôi, không gián đoạn bao nhiêu thời gian, tôi cũng có cớ chuồn ra ngoài. Cô bé xinh lắm, em gái Đường Vũ à?

Mục Giai Trúc nghoẻn miệng cười gật đầu, Tô Xán thì cảnh giác nhìn Phạm Kỳ Dịch, thằng cha này nhìn một cái là nhận ra ngay em Đường Vũ, không biết hình ảnh Đường Vũ in sâu trong lòng hắn thế nào.

- Không cần nhìn tôi như thế, tôi chỉ thích tiếng đàn của Đường Vũ, tôi không phải là người thích ràng buộc.
Phạm Kỳ Dịch móc túi lấy thuốc lá ra:
- Vẫn không hút thuốc hả?

- Anh cứ tự nhiên.
Tô Xán lắc đầu, y rất có thiện cảm với Phạm Kỳ Dịch, qua một thời đại học, y quá hiểu hội sinh viên là cái gì, lúc vào trường chẳng hề có sự tôn kính hội sinh viên như những sinh viên mới, còn tỏ ra có chút ngạo mạn, Phạm Kỳ Dịch chẳng những khoan nhường, còn nhiều lần bày tỏ thiện chí mời y vào hội sinh viên, đây không phải lòng dạ mà ai cũng có.

Phạm Kỳ Dịch châm thuốc hút, phun ra một hơi khói, nhìn Tô Xán đội mũ lưỡi trai, mỉm cười hỏi:
- Nổi tiếng cũng rắc rối hả?

Tô Xán cười khổ:
- Sinh hoạt rối loạn hết cả, những chuyện chẳng đâu vào đâu đổ xuống đầu. Hôm qua người hội chữ thập đỏ còn tìm tới bảo tôi quyết góp cho hoạt động của bọn họ, lúc đó không còn đồng nào trong túi, phải vay bạn cùng phòng mấy trăm, vị học trưởng đó tức giận ném tiền lại, bảo là không tới xin bố thí, không biết sau này còn bao chuyện như thế nữa.

Càng ngày Tô Xán càng thấy Chiêm Hóa quá thâm độc.

- Để tôi nói với bên hội chữ thập đỏ một tiếng cho.
Phạm Kỳ Dịch gật đầu tỏ ý thông cảm:
- Tôi nghe nói cậu từ chối tiếp phóng viên, vậy hẳn là định học tới khi tốt nghiệp rồi. Vậy bước tiếp theo Facebook định làm thế nào?

- Định bản địa hóa Facebook, sẽ khác với QQ và MSN. Xã hội chúng ta phát triển quá nhanh, không giống như ở Mỹ đã rất ổn định, cho nên cần nhu cầu khác với họ, giống như bây giờ chúng lễ tết không còn tới nhà nhau chúc tết nhiều nữa, mà toàn đi tặng quà lo quan hệ, ai cũng bận rộn kiếm tiền và thăng tiến, theo đuổi những thứ phù phiếm. Còn ở nước Mỹ đã phát triển, họ đã đủ tĩnh tâm lại để nhìn vào giá trị cốt lõi hơn ...

Phạm Kỳ Dịch gật gù một lúc rồi nghi hoặc hỏi:
- Mà msn là cái gì?

- Là The Microsoft Network một lọa phương thức thông tấn, hiện chỉ lưu hành ở Mỹ ... Trong nước hiện giờ người lạ càng khó giao lưu với nhau, mặc dù có công cụ thông tin như QQ, nhưng chỉ có tính giới hạn, chỉ có thể giao lưu với người trong vòng tròn, giống văn hóa Trung Quốc, người khác muốn tham gia rất khó, mình muốn thoát ra cũng khó.
Tô Xán thuận theo lối suy nghĩ của mình nói, thể hiện sự tôn trọng với Phạm Kỳ Dịch, gần đây người hỏi y mấy câu thế này nhiều lắm, nhưng y chỉ cười nói, đang nghĩ:

Mục Giai Trúc tính cách ưa náo nhiệt, không sợ gây sự, song cũng là cô bé hiểu ý tứ, vừa xong trong kia đại náo thiên cung, giờ ra đây ngồi xuống lan can đá, chẳng sợ váy bị bẩn, tay đặt trên đùi giữ mép váy, rất thục nữ, tĩnh lặng nghe hai người nói chuyện.

- Anh Tô Xán nói đúng, bây giờ mối quan hệ giữa người và người ngày càng mong manh, càng lạnh lùng ... Anh thực sự muốn liên thông cả thế giới sao?

Câu cuối cùng của Mục Giai Trúc là hàng chữ cuối trang Facebook, do Mark viết, nội dung là "Các bạn đang sử dụng Facebook để liên thông với toàn thế giới", câu nói thể hiện tính cách và sự nhiệt huyết của Mark.

- Liên thông cả thế giới à?
Tô Xán mỉm cười, đó là mộng tưởng mỹ lệ của Mark, sự tự tin của Mark:
- Anh chỉ muốn con người giao tiếp với nhau trở nên dễ dàng hơn thôi, để bạn bè không vì cuốn theo xã hội tốc độ quá nhanh mà chỉ vẻn vẹn vài năm sau tốt nghiệp đã không còn ai nhớ tới ai nữa, không muốn tình cảm đẹp đẽ một thời bị phai mờ, chỉ đơn giản như thế, anh không Mark, không có lý tưởng vĩ đại như cậu ấy đâu.

Tô Xán phủi mông đứng dậy, tạm biệt Phạm Kỳ Dịch.

Y không ở trước mặt Phạm Kỳ Dịch mạnh miệng nói tới viễn cảnh chiến lược, tiền đồ vĩ đại gì, chỉ nói những thứ thuần túy, nhưng Phạm Kỳ Dịch càng thấy tôn trọng chàng trai bình dị mà không hề tầm thường này.

Đi được một đoạn, Tô Xán cười:
- Sao giờ ngoan ngoãn thế này, con hổ cái hung dữ lúc nãy chạy đâu rồi?

Mục Giai Trúc ôm cánh tay Tô Xán, giọng nũng nịu:
- Anh rể, anh đừng giận, tại vì tên Lục Minh đó không phải là con người, làm người ta không thể nhịn được, em không có ý lấy anh làm lá chắn đâu.
Rồi lè lưỡi ra, làm mặt đáng yêu:

- Cùng lắm làm vũ khí uy hiếp chiến lược thôi, không ngờ có tác dụng như thế.

Tô Xán còn biết nói gì nữa đây, làm anh rể mà.

- Nhưng mà em chưa đánh đủ, lòng đang ngứa ngáy đây, xem ra lần sau phải gọi thêm mấy đứa bạn tới đánh mới hả được.
Mục Giai Trúc hậm hực nói:

- Người luôn được bao bọc sẽ yếu ớt, bạn em lần này gặp phải chuyện, chắc gì không phải chuyện tốt, ít nhất khiến bạn em thoát khỏi ảo tưởng, tới gần hiện thực. Giống như mỗi con người chúng ta, ngã vài lần mới đi được vậy. Nếu cứ thuận lợi mãi, nói không chừng một ngày vấp váp nhỏ thôi không đứng lên được. Cho nên phải cám ơn người từng coi thường ta, vì họ làm ta trở nên mạnh mẽ hơn.

Mục Giai Trúc nhỏ giọng lẩm bẩm:
- Lại giáo huẩn rồi, giống ai thế không biết.

Tô Xán cười lớn:
- Khi chúng ta mạnh mẽ rồi thì cũng nên quay lại giúp đỡ người từng coi thường ta, trở nên mạnh mẽ hiểu không hả? Đó gọi là báo ơn đấy.

Mục Giai Trúc cười khanh khách:
- Hiểu rồi, anh rể quả nhiên không phải người bình thường, vì những lời hôm nay của anh, đương nhiên còn vì chuyện anh giải vây cho em, em sẽ phát động toàn bộ bạn bè bỏ QQ dùng facebook, còn phía nhà em, sẽ cố gắng giúp đỡ anh.
Rồi đưa ngón út trắng hồng xinh xinh lên:
- Chúng ta là đồng minh.

Tô Xán không nhịn được cười, phải nói hôm nay theo Mục Giai Trúc làm càn một lần, cảm thấy thoải mái hơn hẳn, cô bé này thật đáng yêu, cùng ngoắc tay Mục Giai Trúc, gật đầu:

- Ừ, chúng ta là đồng minh.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 13: Tin độc quyền

Phía dưới một nhà hàng ba tầng nổi tiếng với đặc sản bản địa lâu đời của Thượng Hải, có chiếc xe Bentley đắt tiền, trông chẳng hề ăn nhập với nhau. Trong gian phòng bao tầng hai nhà hàng, Tô Xán ngồi cầm một cốc trà, nhìn cảnh ĐH Thượng Hải, những ngôi nhà nửa phong cách Châu Âu, dưới hàng cây xanh um tùm, có mỹ cảm tĩnh lặng.

Trước mặt Tô Xán là Lâm Quang Đống mặc áo sơ mi xanh véc đen, bên cạnh hắn một cô gái trẻ trung. Tin rằng những người từ niên đại Tô Xán ít nhiều đều biết mặt cô gái tên Ninh Diêu này, có lẽ từ trên mạng, hoặc là báo chí TV, tấm biển quảng cáo, là một người mẫu, chi tiết hơn thì Tô Xán không biết.

Cho nên khi nhìn thấy Ninh Diêu mặc bộ váy quây màu xanh lam chính thức, khoác tay Lâm Quang Đống đi vào, Tô Xán rất kinh ngạc.

Để lại ấn tượng trong Tô Xán tới tận bây giờ, sau này ắt không phải là nhân vật vô danh, nên bây giờ có lẽ chỉ là người mẫu hạng hai ba gì đó, vẫn khiến Tô Xán ấn tượng mạnh.

Đấy là cảm giác đặc biệt, Tô Xán nghĩ nếu hai năm trước y gặp được Châu Kiệt Luân, Chương Tử Di trước khi xuất đạo, nhìn bộ dạng rụt rè bẽn lẽn của người sau này có thể tươi cười tự nhiên bước đi dưới hàng trăm ống kính, có lẽ cảm giác đặc biệt đó còn mạnh mẽ hơn, đó là cảm giác ưu việt mà bản thân có thể nắm giữ hết thảy, một câu nói, một việc làm có thể thay đổi tương lai người khác, mặc dù Tô Xán luôn bảo bản thân phải giữ đôi chân ở trên mặt đất, nhưng y vẫn là con người không tránh khỏi cảm giác lâng lâng ấy.

Trên thực tế thì cô gái này không có khả năng gặp được Lâm Quang Đống, vì theo quỹ tích cũ, Lâm Quang Đống sẽ chỉ là một giáo viên quèn ở Nhị Thập Thất Trung, dần dần bị cuộc sống mài mòn cho không còn góc cạnh nào nữa. Ninh Diệu gặp được Lâm Quang Đống là tốt hay là xấu, hướng đi tương lai là gì, Tô Xán không biết chắc.

Lâm Quang Đống nhờ phục vụ chọn mấy món ăn đặc sắc, sau đó nói với Tô Xán:
- Tôi nghe nói tới quán ăn này đã lâu, lại gần trường cậu, nên chọn luôn ở đây, đừng nghĩ tôi chỉ tùy tiện đối phó nhé.

Tô Xán chỉ chú ý tới Ninh Diêu cẩn thận rót trà cho hai bọn họ, hỏi:
- Hai người quen nhau thế nào vậy? Là bạn bè?

Lâm Quang Đống lâu lắm rồi mới đỏ mặt thế này:
- Là bạn bè giới thiệu cho, Ninh Diêu từng chụp ảnh cho tạp chí của chúng ta, tôi thấy tố chất cô ấy rất tốt, sau này phát sinh vài việc, rồi ngày càng thân thiết.

Ninh Diêu nãy giờ luôn né tránh ánh mắt Tô Xán, có chút sợ sệt, cô đã nghe nói đây là ông chủ đứng sau tạp chí Văn hóa thời thượng.

Sau khi tốt nghiệp, Ninh Diêu sống rất vất vả, ở cái nghề này muốn vươn lên được lại còn giữ được mình trải qua chuyện chua xót mà bên ngoài khó hình dung được. Một lần cô được gọi tới tham dự một bữa tiệc, là gọi tới, không phải mời, những người mẫu như cô chỉ là đồ trang trí cho bữa tiệc đó thôi, cô bị một giám đốc công ty quảng cáo bám lấy quấy rối, được Lâm Quang Đống giải vây, từ đó dần dần phát triển.

Trước đó Ninh Diêu có nghe một số tin đồn thổi, dù sao cô gái như cô rất thận trọng trong các mối quan hệ, biết Lâm Quang Đống trước kia chỉ là giáo viên bình thường, sau đó gặp được quý nhân mới đổi đời, quý nhân đó cũng là ông chủ đứng sau tạp chí này.

Tạp chí Văn hóa thời thượng có bối cảnh quan trường ủng hộ, vì thế chỗ dựa của Lâm Quang Đống cũng được cho là một quan viên nào đó.

Ninh Diêu cũng có lần dò hỏi, nhưng Lâm Quang Đống không trả lời, cô cũng biết ý không hỏi thêm, nhưng tò mò ngày càng lớn.

Hôm nay Lâm Quang Đống bảo cô đi cùng gặp ông chủ, trong lòng cô cảm động, chuyện này không khác gì về nhà ra mắt gia trưởng, nên căng thẳng, mặc bộ quần áo đẹp nhất, trang điểm tỉ mỉ quy củ nhất, nổi bật khí chất đoan trang mà tự nhiên của mình.

Trước đó chuẩn bị rất nhiều lời nói, đến khi Lâm Quang Đống giới thiệu :" Đây là chủ tịch Tô Xán, cổ đông lớn nhất của tạp chí." Ninh Diêu hoàn toàn không biết nói gì.

Tới khi ngồi xuống bàn, xác nhận chỉ có Tô Xán mà không có người nào nữa, mới nhanh chóng nói một câu "xin chào", vốn chuẩn bị bắt tay đối phương cũng quên mất.

Cậu ta thực sự quá trẻ.

Trẻ tới mức làm người ta nghi ngờ, thậm chí trong lòng Ninh Diệu còn nghĩ Lâm Quang Đống đang trêu mình.

- Chủ tịch Tô thật trẻ, cũng rất ... Ừm, hiền hòa. Giám đốc Lâm nói với tôi hôm nay sẽ đi gặp anh, tôi còn lo lắng một hồi.
Ninh Diệu dần dần bình thường lại, nghề của cô va chạm xã hội nhiều, môi trường phức tạp, những người tồn tại được hiển nhiên có tố chất tâm lý cao:
- Chủ tịch Tô chắc vẫn đang còn đi học phải không, tôi đoán trong trường anh nhất định được các cô gái hoan nghênh.

Tô Xán cười thoải mái:
- Trước kia tôi gọi giám đốc Lâm là thầy Lâm đấy, từng là học sinh của anh ấy, chị cứ gọi thẳng tên tôi là được, không cần gọi tôi là chủ tịch Tô đâu, tôi

không quen, cách xưng hô này chỉ để nói với bên ngoài, người trong tạp chí cũng không gọi tôi như thế?

Ninh Diêu vừa trấn tĩnh lại thì bị thông tin khác làm bất ngờ:
- Học sinh sao?

- Đúng vậy, lúc đó tôi học năm thứ hai, thầy Lâm khi đó là giảo viên chỉ đạo clb văn học, trông không được thế này đâu, ăn mặc lôi thôi, râu ria không cạo, tóc thì bù xù, như ông lão 50 ..

Tô Xán dùng giọng điệu hài hước kể đơn giản qua quá trình bọn họ lập nghiệp, làm Ninh Diêu nghe cười khúc khích mãi.

- Tô Xán, tôi ngày càng khẳng định anh nhất định rất được các cô gái trong trường yêu thích, đợi sau khi tốt nghiệp rồi, chính thức đứng ra quản lý tạp chí, chắc chắn vô cùng nổi tiếng.
Ninh Diêu cảm thấy nói chuyện với Tô Xán rất vui, nghĩ lại trước đó mình cứ thấp tha thấp thỏm mà buồn cười, biết vậy ăn mặc kiểu khác, hôm nay nóng chết còn mặc chính thức thế này.

Lâm Quang Đống thì lại lo lắng, nhìn Ninh Diêu nói chuyện vui vẻ với Tô Xán gần nửa tiếng, mình không xen được một câu, cảm thấy hôm nay dẫn Ninh Diêu tới đây là sai lầm, tên nhóc này bản lĩnh lấy lòng con gái ngày càng cao siêu, hắng giọng nói:
- Chủ tịch Tô của chúng ta không cần tới khi tốt nghiệp cũng nổi tiếng lắm rồi.

Tô Xán thấy Lâm Quang Đống tự nhiên lại gọi mình là chủ tịch Tô, đoán được suy nghĩ của hắn, buồn cười lắm.

Lâm Quang Đống lấy ra một tờ tạp chí đặt trên bàn:
- Facebook của cậu ở Mỹ huy động vốn thành công, hiện được rất nhiều người chú ý, lần này cậu mở cửa cho chúng tôi chứ.

Ninh Diêu lật xem bài báo, ban đầu là tò mò lướt qua vài dòng, sau đó đọc kỹ hơn, vẻ mặt có chút kinh hoàng.

- Mỗi tờ tạp chí đều cần một nhân vật trang bìa, một chủ đề thu hút, không ngừng thúc đẩy tạp chí phát triển. Giống như hình tượng người đại diện thương hiệu vậy, lần này cậu phải chiếu cố tôi trước tiên.
Lâm Quang Đống nói rất chính thức:

- Anh chắc cũng chú ý tới rồi, những bài báo này hoàn toàn không có phỏng vấn tôi, đều lấy tin từ bên thứ ba.

Ninh Diêu xem xong bài bào ngẩng đầu lên, lần này không thể bình tâm lại nhìn chàng trai trước mắt nữa, nếu lúc nãy chủ yếu ngạc nhiên về tuổi tác của Tô Xán thôi, một tờ tạp chí chưa phải cái gì ghê gớm, nhưng tỷ phú, nghĩ đã thấy choáng váng, đột nhiên nhìn Tô Xán đang nghiêp túc nói chuyện với Lâm Quang Đống, cảm giác như trước mắt là ngọn núi sừng sững, cảm giác đè ép làm người ta khó thở.

Đây là chính lời Phật nói, ma do tâm sinh, chúng ta cứ hay miêu tả nhân vật lớn nào đó khí thế, uy nghiêm, ra sao, thực chất không biết thân phận người đó, sẽ không thấy những thứ như vậy, hết thảy đều do tâm.

- Nếu như cậu tiếp nhận phỏng vấn chuyên đề của tạp chí, đây sẽ là đòn bẩy mạnh của tạp chí, đây là tạp chí của cậu, cậu là đại cổ đông, phải có trách nhiệm.

Tô Xán nhíu mày, chiêu này của Chiêm Hóa không chỉ phá vỡ cuộc sống của Tô Xán, có lẽ còn mang tâm tư sâu hơn nữa, cái này trước đó Tô Xán không nghĩ đến, bây giờ đột nhiên nghĩ ra, rất có khả năng Chiêm Hóa muốn nhiều người thấy thành công "dễ dàng" của Tô Xán, để bắt chược theo mô hình này, gây cản trở sự phát triển của facebook ở Trung Quốc, làm thế cục vượt khống chế, những người như ông ta mới có thể ở bên thu lợi.

Trước đó không tiếp nhận phỏng vấn chỉ là không muốn làm cuộc sống bị đảo lộn nhiều, hạ nhiệt của nó xuống.

Vì vậy Tô Xán dứt khoát nói:
- Tất cả chỉ xảy ra ở Mỹ, không phải ở Trung Quốc.

Thấy Tô Xán đã quyết, Lâm Quang Đông tuy không thoải mái lắm, nhưng chỉ còn cách gật đầu:
- Được rồi, tôi không ép cậu, nhưng cậu phải cam đoan với tôi, khi nào tiếp nhận phỏng vấn, tôi được độc quyền, nếu không cậu đau đầu với Trần Khải Thụy đấy.

Tô Xán rùng mình, y có thể đối phó với nam nhân, đối phó với nữ nhân càng thuần thục, nhưng nghĩ tới giọng nửa nam nửa nữ của Trần Khải Thụy là run rồi, nuốt nước bọt nói:
- Anh bảo với hắn, tôi có thể thuyết phục được Vương Thanh chụp ảnh trang bìa cho hắn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 14: Chúng ta là đồng minh

Năm 2002 là năm mà người say mê trên internet có tên riêng không hay ho lắm là "sâu mạng", cũng là năm từ "mm" tức " mỹ mi - Pretty girl" bắt đầu lưu hành khắp nơi trên diễn đàn Trung Quốc. Trong năm này văn hóa, âm nhạc, phim ảnh của Hàn Quốc vượt qua Đài Loan, Hong Kong trở thành trào lưu mới ở Trung Quốc.

China Telecom và China United Telecommunications, hai cái hàng không mẫu hạm khổng lồ trọng tổ hoàn tất. Sau Mỹ, Lenovo thành công nghiên cứu thành công siêu máy tính 1.000 teraflop, năm 2008 sẽ có siêu máy mạnh nhất thế giới, nhưng trình độ công nghệ chung của quốc gia vẫn lạc hậu, ưu thế không thể giữ lâu dài.

Cũng trong năm 2002, người ta hô cao khẩu hiệu "đất nước nghèo đi, nhà giàu tăng lên", từ đó có thể thấy cái miếng bánh tài sản quốc hữu phân chia thế nào, trong quá trình cải tổ quốc xĩ, không ít cao thủ bối cảnh phức tạp, lợi dụng sơ hở trục lợi, biến thành tỷ phú với khối tài sản kếch xù, Tô Xán cũng quen một người trong số đó, là Chiêm Hóa.
Báo chí cũng cho đăng những bài dài dằng dặc chủ đề này, khẩu chiến không ngớt, các tập đoàn lợi ích, các cao thủ bốn phương cuối cùng triển khai cuộc chiến hạch nhân trong năm này. Người dân thường không cảm nhận rõ về cuộc đại chiến đó, nhưng chịu ảnh hưởng rõ rệt, từ thương phẩm sử dụng hàng ngày, rồi nhà ở đến chính sách quốc gia ban hành.

Trong cái năm huyên náo khắp nơi, sóng thời đại ầm ầm cuốn tới đó, có dòng sông nhỏ vẫn một mình kiên trì chảy theo dòng của mình.

Từ đầu tới cuối Tô Xán dứt khoát không nhận bất kỳ cuộc phỏng vấn nào, ĐH Thượng Hải cũng không đưa ra công bố chính thức, dần dần tin tức

người đồng sáng lập facebook thành nghi vấn, người ta tranh luận rốt cuộc người tên Tô Xán đó là hoa kiều hay là người Trung Quốc bản địa, càng tranh luận nghi ngờ càng nhiều.

Trên diễn đàn đại học Thượng Hải, có chủ đề rất nóng, tiêu đề là "Thiên tài hay kẻ may mắn gặp thời", bài viết có vẻ một người am hiểu tới công nghệ, đưa ra những dẫn chứng thành tích của Mark Zuckerberg trước khi lập Facebook, như có bài báo đăng trên PC Magazine.,viết phần mềm Instant Messenger, hay được Microsoft mời làm việc với lương cao, có thể nói là sớm thể hiện tiềm chất thiên tài.
Trong khi đó Tô Xán hoàn toàn không có thành tích nào trong lý lịch, quãng thời gian sang Mỹ làm du học sinh có ba tháng, đó là thời gian facebook lập ra, quãng thời gian đó quá ngắn ngủi.

Tóm lại cho rằng Tô Xán chỉ may mắn gặp Mark đúng lúc mà thôi, vai trò trong facebook chắc chắn không cao, thuần túy ăn may, không xứng đáng ca tụng như vậy.

Khoan chưa nói người viết bài mục đích gì, nhưng lập luận rõ ràng, thông tin chi tiết, khiến không ít người tin theo.

Tất nhiên luận điệu này là số ít, lập tức bị đám con gái ở đâu nhảy vào nhiếc móc không thương tiếc, chụp đủ thứ mũ như "sùng ngoại", "tư ti dân tộc"," ghen tỵ với thành công của người khác", anh chàng này lúc đầu còn giải thích vài câu, càng giải thích càng bị chửi dữ tợn, cuối cùng im thít, nhìn biểu tưởng có mấy ngày không online nữa, song cuộc tranh luận vẫn diễn ra.

Tô Xán từng muốn khuyên Nguyễn Tư Âu mặc đám người đó, y vốn không muốn tên mình nhắc tới mãi như vậy, nhưng nhìn hai mắt rực lửa chiến đấu của cô, không nói ra được.

Cuộc điện thoại gọi tới vẫn chưa dứt.

- Cái mạng xã hội của con là thế nào, chính là thứ con làm hồi sang Mỹ trao đổi học sinh đấy à?
Tô Lý Thành thời gian qua bận rộn việc cải tổ Đại Dung, lại trọng tổ tập đoàn hàng không, tinh lực quan tâm tới các phương diện khác rất ít, cho tới bây giờ mới hay tin, lần này còn hoang đường hơn lần trước, lần trước cái tạp chí kia chỉ có 10 triệu thôi đã làm vợ chồng ông mất ngủ cả đêm, còn lần này là 1 tỷ. Lần đầu tiên nghe người ta nhắc tới, Tô Lý Thành còn định gọi điện trêu Tô Xán, bảo y ăn sái người ta, được nổi tiếng lây.

Nhưng mà đọc bài báo, Tô Lý Thành không khỏi giật mình, tất cả thông tin trên đó, đúng là khớp với lịch trình của Tô Xán.

Đúng là con mình rồi, nó giàu hơn cha nó rồi.

Tô Xán nghe thấy cả tiếng thở của mẹ mình ở trong điện thoại, chắc chắn lúc này đang áp mặt nghe ké điện thoại với cha, cố gắng giảm chấn động sự kiện này xuống mức thấp nhất:
- Hồi đó sang Mỹ cũng chỉ hứng thú cùng cậu bạn đó lập trang web chơi chơi thôi, ai ngờ có ngày nó thành thế này, sớm biết mình may mắn như vậy con đã đi mua xổ số rồi.

Tăng Kha giật lấy điện thoại:
- Không được đùa, thành thật khai báo đầu đuôi ra, không được dấu diếm gì hết.

Tuy giọng mẹ rất nghiêm khắc, mang vẻ chất vất, nhưng Tô Xán nghe ra vui sướng và kiêu ngạo trong đó, hẳn có chuyện lần trước làm bước đệm, mẹ cũng dễ tiếp nhận hơn rồi.

- Mẹ, chuyện này mẹ bảo con kể tới bao giờ mới xong, thôi để con gửi fax cho mẹ đọc.
Tô Xán nói đùa với mẹ một lúc mới hỏi:
- Sao cha mẹ biết việc này?

Tô Lý Thành thở dài:
- Là bí thư Vương nói với cha, xấu hổ, là cha mẹ lại biết tin về con mình sau người ta.

Té ra là thế, Vương Uy Uy từng gọi điện tới, bắt Tô Xán mời khách, đồng thời yêu cầu sau này đi chơi với nhau, Tô Xán phải thanh toán hết.

Vương Uy Uy biết, thế nào cũng nói với Vương Bạc là tất nhiên.

Cha mình biết tin từ Vương Bạc với Tô Xán mà nói là tín hiệu tốt, chứng minh liên hệ giữa hai người đã đạt tới mức độ nhất định rồi. Trước kia Vương Bạc quan tâm tới Tô Xán mang phần cảm kích trong đó, bật đèn xanh cho Vương Thanh phát triển cũng vì nhân tố này.

Còn bây giờ cha mình và Vương Bạc liên hệ mật thiết, không đơn thuần là cảm kích nữa, còn liên quan tới lợi ích, kết minh, Tô Xán thành công làm tác dụng bắc cầu.

Rốt cuộc không cưỡng lại được ý mẹ, bỏ nửa ngày ra giải thích, tư duy của cha ngày càng kín kẽ rồi, Tô Xán bị vặn hỏi rất nhiều thứ, ví như phương thức đăng ký công ty bên Mỹ lúc đầu bằng vào cái gì, vấn đề phân chia cổ phần có rõ ràng không, rồi quản lý tài sản, quyền lợi, thao tác .... Máy Tô Xán gần hết pin mới cúp điện thoại.

Lần này chắc cha mẹ phải mất thời gian dài mới bình tĩnh lại được đây, từ đầu tới cuối cha mẹ chỉ hỏi tình hình facebook không có chỉ dẫn hay dạy bảo điều gì, Tô Xán biết ngay cha mẹ mình còn chưa kịp thích ứng, không biết phải nói gì với mình.
Tô Xán không khỏi tưởng tượng ra phản ứng của cha mẹ Đường Vũ sẽ thế nào, lòng hư vinh làm y nghĩ tới phản ứng và thái độ của Mục Tuyền sẽ ra sao?

Mặc dù Tô Xán thực sự yêu thích cuộc sống bình tĩnh, không phải muốn làm ra vẻ thanh cao, cá tính của y như thế, nhưng dù sao y cũng làm ra

nhiều thứ, thế nào cũng có cảm giác thành tựu, thành tựu sinh hư vinh là chuyện thường tình của con người. Con người vốn là loại động vật mâu thuẫn phức tạp, đừng bao giờ nhìn một con người thông qua một mặt nào đó.

Cầm điện thoại lên định gọi cho Đường Vũ, nghĩ rồi lại thôi, chẳng lẽ hỏi " Cái nhìn của gia đình em về chuyện này ra sao?", nha đầu đó tinh như ma vậy, chỉ sợ mình vừa mở miệng một cái là biết ngay động cơ và lòng hư vinh nhỏ của mình rồi.

Ở trước mặt Đường Vũ, Tô Xán thế nào cũng giữ gìn chút thể diện của nam nhân.

Nếu cần có thể gọi điện cho "đồng minh", nghĩ tới cô bé Mục Giai Trúc đó lại buồn cười.

Tô Xán cho rằng chuyện xảy ra bây giờ đã ầm ĩ lắm rồi, thân phận người đồng sáng lập facebook, tỷ phú sáng nghiệp trẻ tuổi nhất trong nước, khiến Tô Xán ở trong trường đi tới đâu cũng bị nhòm ngó, lúc nào cũng phải đội mũ sùm sụp, bây giờ còn cách tránh xuất hiện công khai hết mức có thể, để nhiệt độ chuyện này giảm xuống, có lẽ mới thở được một hơi, cuộc đời mình theo đồ thị hình sin mà.

Không ngờ chuyện ầm ĩ cứ nối tiếp nhau kéo tới.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 15: Lòng dạ đàn bà

Lần này thế nào cậu cũng phải đi, nếu không tôi không cách nào ăn nói được, coi như nể mặt tôi giúp các cậu lá thăm tốt nhất hồi thi đấu bóng đá cúp mùa xuân đi.
Vương Đông Kiến tới phòng 602, giọng nài nỉ ỉ ôi làm người ta phát cáu:
- Tôi kể cho cậu nghe, lần này là một trưởng ban hội sinh viên chuyên môn mời cơm tôi bàn bạc, ban thể dục chúng tôi có nhiều MM đang đợi gặp cậu một lần. Tôi vỗ ngực đảm bảo rồi, người anh em, cậu thương tôi với, chẳng lẽ đậu đành lòng khiến tôi bị mất hết mặt mũi trước các em sao, lúc đó chỉ e bị nước bọt nhấn chìm, nếu đúng là nước bọt thì đã hạnh phúc rồi, chỉ sợ là đờm.

Lý Hàn đang ngồi ăn bánh mỳ trứng gà ngẩng đầu lên:
- Vương Đông Kiện, tôi đang ăn đấy, đừng nói mấy thứ tởm lởm như vậy được không?

- Xin lỗi, xin lỗi.
Vương Đông Kiện chắp tay nói xong, mắt nhìn Tô Xán không chớp, phơi cái mặt đen ra nhe răng cười lấy lòng.

Trên bàn Tô Xán là chồng sách chỉ lưu hành nội bộ trường như (tổ chức hành vi), (quản lý thông giám), đối diện với bộ mặt ghê tởm như vậy, y không học nổi, thầm nghĩ sao thằng cha này không tránh mặt mình như những người khác đi cho xong, đành nói:
- Đó là hoạt động học viện nghệ thuật, tôi đi làm cái gì?

Tiêu Húc hoàn toàn bị MM của ban thể dục mê hoặc, vội hỏi:
- Là mỹ nữ nào của Ban thể dục,Trương Lâm hay Lộ Vi, chậc chậc, Tô Xán, toàn được gọi là nữ vương đùi đẹp cả đấy.

Hai cô gái mà Tiêu Húc nói là hai đóa kim hoa của học viện nghệ thuật, thành viên ban thể dục, một tham gia môn điền kinh, một thể dục nhịp điệu, hai chân dài tuyệt đối trên một mét, nghe nói còn làm người mẫu nghiệp dư bên ngoài, là mỹ nữ nổi danh khu bắc, là quả lựu đạn với đám trạch nam phái kỹ thuật như hắn.
Còn nhân vật sánh ngang với hai cô gái này chỉ có nữ thần Đường Vũ của khu nam thì đã là bạn gái chính thức của Tô Xán, cho nên nghe thấy Vương Đông Kiện mời Tô Xán đi dự dạ hội của học viện nghệ thuật, làm hắn ghen tỵ chết thôi.

- Mơ đi.
Vương Đông Kiện trừng mắt lên với Tiêu Húc, trong cả cái phòng 602 này, hắn chỉ dám trừng mắt với Tiêu Húc thôi.

Trương Tiểu Kiều chưa nói tới cha là chủ nhiệm khoa, ai tiếp xúc cũng biết sự đáng sợ của tên xinh trai này, đầu óc thuộc loại quái vật, thành tựu bản thân hoàn toàn bị tính cách quái không kém hạn chế. Tô Xán thì có thể cầm tiền ném chết hắn. Lý Hàn thì hai người như hắn cũng đánh không nổi, nên chỉ có thể bóp quả hồng mềm Tiêu Húc này. Tiếp đó quay sang Tô Xán, mặt lại cười rạng rỡ:
- Hai vị đó tôi tiếp xúc không nhiều, đó là Trấn sơn Bồ Tát của ban thể dục, làm sao tôi biết họ nghĩ gì. Cho nên mới đợi Tô đại hiệp ra tay, mở đường vào miếu.

- Hơn nữa Tô Xán, yên tâm đi, đám huynh đệ còn bạc đãi cậu hay sao, trưởng ban bọn tôi nói rồi, cậu tới đó là khách quý, cao cấp nhất. Nếu họ không làm thế, tôi cũng phản đối, cậu đương nhiên phải được tiếp đãi tốt nhất.

- Tôi không trong hội sinh viên, không có dính líu gì tới học viện nghệ thuật, có danh phận chính thức là chức lớp trưởng nhỏ xíu này thôi, làm sao dám làm khách quý ngồi ngang với lãnh đạo khoa, để người ta chửi cho à. Phiền cậu đứng dậy rẽ trái, đi thẳng ... Rồi đóng cửa lại giùm.

Tô Xán cảm giác kiệt sức, gần đây thu được không biết bao nhiêu lời mời, không chỉ y, mà toàn bộ thành viên phòng 602 cũng được mời rất nhiều hoạt động, một số vũ hội ở phòng học công cộng, hội trà của clb trà đạo, nghi thức thành lập clb manga ... quá đáng hơn không biết ai mời Trương Tiểu Kiều vào clb nữ công gia chính, làm đám Tô Xán nín cười đến khổ.
Còn cả cái clb leo núi mà Lý Hàn tham gia, tự nhiên quan lý rồi hội trưởng gọi điện bố trí cho hắn nhiệm vụ, nhiệm vụ là "hoạt động của clb, gọi cả bạn trong phòng cậu tham gia, không được thiếu một ai, không được hỏi vì sao, tới là biết. Bảo mật, nhớ lấy."

Lý Hàn không thèm trả lời luôn.

- Bằng vào độ nổi tiếng của cậu bây giờ, ngồi ngang hàng với lãnh đạo khoa có làm sao đâu, cậu có tư cách mà.
Vương Đông Kiến rít mấy hơi thuốc, mặt hiện lên chút hổ thẹn:
- Tô Xán, chuyện này tôi thừa nhận mình không đúng, nói cho cùng là vấn đề thể diện mà thôi, xin lỗi cậu, chuyện này ép cậu tham gia không thích hợp. Được, nếu cậu không muốn đi tôi đành từ chối họ.

Thấy Vương Đông Kiến đứng dậy bỏ đi, Tô Xán chỉ còn biết thở dài:
- Hai điều kiện, thứ nhất không thông báo tôi sẽ tới tham gia, thứ hai tôi sẽ không lên sân khấu phát biểu gì đâu.

- Hả.
Thế này hiệu quả giảm đi không ít rồi, nhưng méo mó có hơn không, ít nhất mình đã mời được người tới là xong nhiệm vụ, gật đầu luôn.

- Không có lần sau đâu đấy.

- Tuyệt đối, tuyệt đối không có, người anh em cám ơn, cám hơn nhiều lắm.

Vương Đông Kiện như chỉ chờ có thế, mừng húm quay lại ôm lấy Tô Xán, Tô Xán ghê tởm đẩy đầu hắn ra, Trương Tiểu Kiều nằm trên giường lắc đầu lẩm câu gì đó giống “lòng dạ đàn bà".

…….

Dạ tiệc của học viện nghệ thuật tổ chức rất náo nhiệt, nghe nói là chúc mừng thành lập học viện hay cái gì đó, dù sao Tô Xán chỉ đến cho có, để Vương Đông Kiện không mất mặt thôi, không để ý. Nhưng ngồi ở ghế khách quý hạng nhất, nhìn xuống thấy đầu người nhung nhúc, rất có cảm giác ưu việt.

Hội sinh viên bên phía học viện kia nghe tin Tô Xán sẽ đến, lập tức gọi điện thoại cho Tô Xán, chỉ tịch hội là sinh viên năm thứ ba, nghe nói là nhân vật chủ lực cấp tán tiên của đội biện luận trường, nói chuyện với Tô Xán không kìm nén được kích động, báo cho y biết cụ thể dạ tiệc như báo cáo với lãnh đạo. Còn bí thư chi bộ học viện, một nam tử trên 40 tuổi, gặp Tô Xán tỏ ra hết sức tha thiết, nắm chặt hai tay y lắc.

Tô Xán ở trong đám đông tìm được mục tiêu, Đường Vũ rất nhạy cảm với ánh mắt của Tô Xán, giơ cánh tay trắng trẻo lên vẫy, nhưng hành động này của cô nhanh chóng bị lấn át, Đồng Đồng vẫy tay với Tô Xán như đang vẫy cờ, mặt đỏ bừng bừng.

Nguyễn Tư Âu giữ tay Đồng Đồng kéo xuống:
- Có cần lắc như chiến sĩ tiên phong cầm cờ đỏ xông pha chiến trường như vậy không, sợ các anh chàng trong học viện nghệ thuật không nhìn thấy cậu à? Còn nữa, trong mắt Tô Xán cũng chỉ có Đường Vũ thôi.

Bây giờ Nguyễn Tư Âu nghiễm nhiên tự phong cho mình vai trò giống trợ thủ kiêm vệ sĩ của Tô Xán, giữ gìn y cực, không biết rằng vì thế Tô Xán thực ra ngại gặp cô nhất, ngược lại Đồng Đồng lại được Tô Xán rất quý.

Tô Xán nhận được lời mời cũng báo cho Đường Vũ biết, hai người bọn họ hẹn hò trong trường, cùng nhau năm tay đi trên con đường nhỏ, cùng nhau xem chiếu phim, giống như nhiều đôi tình lữ bình thường khác, nhưng chưa bao giờ cùng nhau tham gia dạ tiệc thế này.

Đường Vũ vừa vặn có thời gian, hơn nữa bị Nguyễn Tư Âu làm lộ tin, thế là bốn năm người bạn của cô cũng gia nhập.

Còn đám Trương Tiểu Kiều thì ngồi sau Tô Xán mấy hàng, hàng đầu là ghế khách quý, vị trí có hạn, cho nên Tô Xán ngồi sóng vai với các lãnh đạo học viện càng thêm nổi bật.

Khuôn mặt Đường Vũ dưới ánh đèn hơi tỏa ánh hồng, hiện trường náo nhiệt, làm tâm tình người ta sôi động hẳn lên, lần gần đây nhất cô cùng Tô Xán tham gia dạ tiệc thế này là khi ở Mỹ, khi đó Tô Xán cũng là tiêu điểm, giống như hôm nay.

- Tổ chức rất chuyên nghiệp, cũng có cấp bậc lắm.
Không cần phải nói, lời này tới từ cô gái thích đánh giá tất cả, có thể khiến Trình Thông Thông tán thưởng là chuyện không dễ dàng.

- Tôi biết ngay tên Vương Đông Kiện này chỉ giỏi làm công trình thể diện, hứa phòng 602 đều là khách quý, kết quả chúng ta ngồi tận hàng 5 ...
Tiêu Húc nhìn Tô Xán ở hàng đầu tiên, có chút ghen tỵ.

Rất nhiều người không biết mặt Tô Xán, cho nên nhìn khuôn mặt trẻ trung xuất hiện ở hàng ghế toàn "ông cụ", thấy không thoải mái.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 16: Bị đuổi

Trên bình diện ĐH Thượng Hải lúc này phải có 80% số người biết tên Tô Xán, nếu ở KTX số 13 và 17 sẽ có trên 90% số người biết mặt Tô Xán, nếu ở khu nam sẽ có 60% biết mặt, còn ở khu bắc này, số người nhận ra Tô Xán không quá 10%.

- Người kia là ai? Sao lại ngồi ở ghế khách quý?
Lộ Vi phụ trách đối ngoại ban thể dục hội sinh viên, trợ lý học viện nghệ thuật, phó chi bộ đoàn, nhíu mày nhìn Tô Xán.

Cô nhận ra nam sinh này, nếu chỉ một lần ở thư viên có lẽ là quên ngay thôi, nhưng sau đó ít ngày chính kẻ này lại tranh lên cái xe taxi mà cô gọi trước, cái mặt đáng ghét đó làm sao cô quên được, trực tiếp liệt Tô Xán vào thành phần bất hảo. Lộ Vi là cô gái có biên độ tình cảm dao động lớn, có thể hiền hòa nói chuyện với người mới quen, có thể trách mắng người khác không chút nương tình, dù sao là mỹ nữ hàng đầu mà, tất nhiên được vô số người o bế, khó tính chút là phải thôi.

Lúc này nhìn Tô Xán ngồi nghênh ngang ở hàng đầu, trong lòng lập tức khó chịu.

Một người bạn bên cạnh thấy Lộ Vi mặt lạnh như sương băng, nói:
- Không biết nữa, mình cũng đang thắc mắc, vừa xong bận rộn phía kia xong thì thấy cậu ta ngồi xuống đó rồi, không biết tự giác gì cả, chỗ đó đâu phải ai cũng ngồi được, có lẽ là phụ đạo viên nào đó ngồi tạm chăng?

- Phụ đạo viên gì, có phụ đạo viên nào ở học viện này mà mình không biết, hội sinh viên làm ăn kiểu gì thế?
Lộ Vi hừ một tiếng, nói với một vị phó chủ nhiệm trong khoa chừng bốn mươi:

- Thầy đợi chút, em sẽ an bài.

Vị phó chủ nhiệm kia vừa tới lễ đường, nhưng phát hiện hàng đầu không còn chỗ ngồi nữa, tâm tình đang hào hứng bị giảm sút rất nhiều, nếu không phải dẫn đường là Lộ Vi cực kỳ xinh đẹp, đoán chừng mặt ông ta đã sầm xuống rồi.

Tô Xán nhìn thấy Lộ Vi đi về phía mình, mỹ nữ thế này gặp một lần là nhớ, nên Tô Xán nhận ra cô gái này ngay, có điều không biết tên mà thôi.

Vừa tới nơi, Lộ Vi đã chất vấn:
- Cậu năm thứ mấy? Sao lại ngồi ở đây, không ai quản à, hội sinh viên đâu rồi?

Trương Bất Phàm hội trưởng hội sinh viên học viện an bài chỗ ngồi cho Tô Xán xong đã đi chỗ khác rồi, hắn không chỉ phụ trách tổ chức, còn là MC nữa rất bận rộn, một số người khác thì không thể quản được, họ biết địa vị cô gái này trong khoa không phải vừa.

Tô Xán nhún vai:
- Cô không phải người hội sinh viên à?

Lộ Vi bị hỏi vặn lại càng bực bội, sẵng giọng:
- Cậu đừng có quanh co với tôi, tôi hỏi sao cậu lại ngồi đây, cậu ở lớp nào?

Cô gái này Tô Xán đã gặp hai lần, một ở thư viện khi đọc cuốn sách đặc biệt, lần thứ hai bị y cướp taxi, tới nay chưa quên, hứng thủ lên, cố tình nói:
- Nghiêm khắc mà nói tôi không phải người học viện này, nhưng được học viện an bài ở đây.
Y từng lãnh giáo sự chua ngoa của cô gái này rồi, không lạ gì.

- Không thuộc học viện này?
Lộ Vi mày dựng lên:
- Đám người hội sinh viên này làm ăn kiểu gì không biết.

Lộ Vi sống mũi cao, đeo kính không gọng thanh lịch, mái tóc đuôi sam dài, thả một lọn xuống mặt vừa điều đà vẫn toát lên khí chất mạnh mẽ, mặc chiếc áo sơ mi nữ cách điệu màu trắng ngắn tay, cổ ren bó eo, chiếc quần xám ông đứng thẳng khoe đôi chân dài thong thả.

Ý nghĩ đầu tiên của Tô Xán là "tiếc là không mặc váy", mắt liếc qua một cái.

Vốn nhạy cảm với Tô Xán nên dù mắt y nhìn lướt đùi mình vẫn nhận ra ngay, trừng mắt lên:
- Cậu nhìn cái gì?

Tô Xán ung dung đáp:
- Phương thức nói chuyện thể hiện sự tôn trọng là phải nhìn thẳng vào người mình đang nói, đúng không?

Lộ Vi không chỉ xinh đẹp, mà khí chất rất tốt, trước kia ở thư viện, Tô Xán cũng bị loại khí chất gần giống Đường Vũ này thu hút, chỉ tiếc cô gái này tự phá hỏng khí chất của mình, không được như Đường Vũ bất kể là bình thường lạnh lùng, hay thi thoảng tinh nghịch ương bướng thì vẫn là khí chất độc nhất vô nhị ấy. Bù lại cặp chân dài kia gỡ điểm rất nhiều.

Là một trong hai mỹ nữ đứng đầu khu bắc, Lộ Vi gặp quá nhiều loại người thấy mỹ nữ là sinh ra tơ tưởng linh tinh, khiến cô rất phản cảm. Đặc biệt là loại người đã làm sai còn múa mép bao biện, giống đám cô hồn dã quỹ chỉ có thể lượn lờ ở thư viện nhìn trộm nữ sinh ra vào.

Cái vẻ mặt nhởn nhơ của Tô Xán làm Tương Vi tức muốn điên:
- Đừng có lẻo mép với tôi, cậu trả lời mau, hôm nay ai bảo cậu ngồi đây, ai phụ trách.

Tô Xán ngơ ngác chỉ mình:
- Ý cô là bảo tôi đi?

- Chứ cậu còn muốn tôi mang trà rót nước hầu hạ sao, đại gia?

Mấy cô gái phòng Đường Vũ ngồi hàng ghế thứ ba nghe thấy hết, cười ngặt ngoẽo, hiếm khi nào Tô Xán luôn được lòng các chị em lại bị một cô gái gây khó dễ trước mặt người khác, trông cái mặt ấm ức đó rất buồn cười.

- Được, được, tôi đi, không cho ngồi thì đi thôi.
Tô Xán vốn định thêm câu "nha đầu, mang trà", nhưng thấy cô gái này mắt tóe lửa, dừng lại đúng lúc, chẳng may cô ta điên lên cho một cái tát hay đá một cái thì thành đùa quá tự chuốc nhục vào mình.

Tất nhiên Tô Xán không đi luôn, mà tới chỗ Đường Vũ, giọng ngả ngớn:
- Mỹ nữ, ngồi nhích vào cho anh ngồi ké với được không?

Đường Vũ lườm Tô Xán một cái, ngồi lui vào trong cho Tô Xán ngồi.

Hành động này làm ít chàng trai không biết chuyện há hốc mồm, biết dễ dàng như thế mình đã tới rồi, quả nhiên các cụ nói cấm có sai bao giờ, thằng mặt dày đúng là vô địch.

Tô Xán vừa ngồi xuống, Trình Thông Thông cách Đường Vũ nói:
- Tô Xán, đó là Lộ Vi, đóa hồng có gai không dễ chọc đâu.

Tô Xán chỉ cười, nắm lấy tay Đường Vũ, vị trí đó đúng là không thoải mái chút nào, chỉ có ở bên cạnh Đường Vũ, khí chất của cô làm lòng y lắng dịu, mọi náo nhiệt xung quanh như cách tuyệt, chỉ còn cô gái bên cạnh này.

Lộ Vi dẫn vị phó chủ nhiêm kia tới chỗ Tô Xán vừa ngồi, ánh mắt vô tình lướt qua chỗ Tô Xán, thấy y đang nắm tay cô gái xinh đẹp xuất trần, mồm há ra, một cô gái xinh đẹp như thế trong trường mức độ được hoan nghênh không kém gì mình.

Lòng lập tức cảnh giác.

Tiếp đó Lộ Vi thấy cô gái ngồi bên cạnh con cóc ghẻ kia đang hơi hếch cái cằm xinh đẹp lên, dùng ánh mắt lạnh như băng, sắc như đao nhìn mình.

Như không khí lạnh từ Siberia lướt qua người, Lộ Vi rùng mình, cô chưa bao giờ gặp cô gái nào ánh mắt dễ sợ như thế, giống như bị xuyên thấu nội tâm.

……

Cùng thời điểm đó trong căn phòng tồi tàn, cửa sổ nhỏ lắp kính dầy cũ kỹ, cái đèn sợi đốt kiểu cũ phát ra thứ ánh sáng mờ mờ, một mặt tường treo tấm vải dày nhung đỏ sậm, một nhóm người ngồi quây quanh cái bàn bầu dục, trong góc phòng có nam tử ngồi một mình khoanh tay, hai mắt khép hờ.

Không khí hơi kỳ lạ.

Trương Á Kỳ thở dài:
- Tô Xán lại không tới rồi, thôi kệ cậu ta, chúng ta bắt đầu họp thôi.

- Từ sau lễ kết nạp tới giờ cậu ta không thèm tham dự cuộc họp nào cả, cậu ta coi clb là trò đùa hay sao, muốn tới thì tới không tới thì thôi?
Cô gái tên Ninh Linh ngồi khoanh dựa vào ghế, giọng bực tức:
- Hội trưởng, tôi thấy anh dung dưỡng Tô Xán quá mức rồi đấy, phải có biện pháp gì đi chứ? Tự tung tự tác thế à?

Trương Binh dúi điếu thuốc hút dở vào gạt tàn:
- Tôi đã nói rồi, cậu ta không hợp với cái clb này.

- Đủ rồi, tôi nghĩ cậu ấy có chút hiểu lầm về chúng ta thôi, dù sao khởi đầu hai bên không tốt, chúng ta lại dùng thủ đoạn ép cậu ấy gia nhập clb, người tài bao giờ cũng có cá tính.
Trương Á Kỳ nói tới việc họ gây sức ép cho khoa để Tô Xán phải gia nhập Feec, hắn vội vàng như vậy là cần Tô Xán cho sự kiện không nữa sẽ diễn ra:

- Mộng Huy, cậu có dự án muốn hợp tác với Tô Xán, nhân cớ đó tìm Tô Xán nói chuyện một chút.

Thấy Lưu Mộng Huy gật đầu, Trương Á Kỳ vỗ tay:
- Tốt, giờ chúng ta chính thức họp.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 17: Thế giới của các cô gái

Sau khi Trương Bất Phàm lên đảm nhận vị trí MC lên phát biểu lời nhiệt huyết, tiếp đó là lãnh đạo khoa lên nói vài lời, khi đèn sáng lên, phát hiện ở vị trí khách quý không thấy Tô Xán đâu cả.

Cái lễ đường này của học viện nghệ thuật làm theo kiểu rạp hát, các loại ánh đèn, góc độ bố trí đều chuẩn mực, MC đứng ở trên sân khấu, ánh sáng trực tiếp chiếu vào, cơ bản không nhìn thấy phía dưới, khi ánh đèn chuyển hưởng có thể nhìn rõ tình hình trong khắp lễ đường.

Không thấy Tô Xán đâu, lòng hắn đương nhiên khó chịu, thầm nghĩ đúng là làm cao, đi không thèm nói với ai một câu. Nhưng chợt nhận ra ngồi ở vị trí Tô Xán lúc nãy là nam nhân 40 tuổi trông rất quen, nam nhân đó còn đang hau háu nhìn thiếu nữ đang khiêu vũ, ý thức được chuyện khác thường.

Có điều Trương Bất Phàm bận làm MC nên chỉ có thể nhờ người đi tìm hiểu, quá nửa buổi rồi mới biết đầu đuôi câu chuyện.

Trương Bất Phàm tranh thủ lúc rảnh rỗi đi tìm Lộ Vi, hai người ở mé phải cánh gà nói gì đó, ngữ khí điệu bộ trông rất kịch liệt, làm người khác tránh xa. Lộ Vi thì tức giận thi thoảng nhìn xuống dưới khán đài, Tô Xán đang mỉm cười vỗ tay xem biểu diễn.

Hiển nhiên Lộ Vi hiểu lầm, nghĩ rằng Trương Bất Phàm tới tìm mình vì Tô Xán nói xấu giật dây đằng sau, thái độ càng tỏ ra cường thế, khiến Trang Bất Phàm thấy khó chơi, bình thường có vài phần thiện cảm với đóa kim hoa này, nhưng giờ hết sạch, lòng còn mắng thầm vài câu.

Mọi chuyện cứ tưởng thế là kết thúc, nhưng diễn biến sau đó ngày càng diễn ra theo chiều hướng không ai ngờ được. Ban đầu chuyện này nhờ công

sức hai phòng 602 và 302 biến thành chuyện cười lan đi khắp hai khu KTX 13 và 17.

Có chuyện cười này, hình ảnh Tô Xán ở hai khu KTX quay trở lại gần gũi như trước kia, mọi người gặp y cũng có cớ hoặc trêu đùa, hoặc an ùi vài câu, trạng thái dần quay về như trước, Tô Xán cảm thấy câu tái ông thất mã quả thật rất đúng, mất cái nọ được cái kia.

Hậu quả duy nhất có vẻ chỉ là trong mắt Lộ Vi, Tô Xán thành tên tiểu nhân bỉ ổi.

Nhưng mời được Tô Xán không phải dễ dàng, Tô Xán gần như không nhận bao giờ lời tham gia các hoạt động, ai ngờ để xảy ra sự cố, khiến một loạt kế hoạch tiếp xúc sau đó với Tô Xán bỏ dở, hội sinh viên không hài lòng với Lộ Vi, học viện cũng có chút bất mãn, nên Lộ Vi càng khó chịu, tất nhiên kiêu ngạo không thể hiện ra ngoài, vẫn hình tượng nữ vương đùi đẹp trước kia, cho dù Tô Xán lai lịch cực lớn, thì sao, cô quen biết cũng không nhỏ.

Vấn đề dần dần sinh ra, đầu tiên hôm sau đi học có có một tên "cú gai" tự xưng là chị em với Lộ Vi tới tìm Tô Xán, chửi mắng té tát một hồi rồi bỏ lại một câu "đợi rồi xem".

Tô Xán không thèm đợi, y cố gắng hết mức kín tiếng đã có hiệu quả, chuyện tỷ phú giàu nhất dần dạ nhiệt, không có chủ đề gì để nói mà, quanh đi quẩn lại cũng vài thông tin mấy tờ báo nghe từ bên thứ ba thôi, xào qua xáo lại người ta cũng chán. Còn Tô Xán thì để tĩnh tâm lại cũng tập trung vào xử lý đống báo cáo con số tới từ Đôn Hoàng, Thục Sơn.

Tô Xán chỉ nắm phương hướng chung, để tập đoàn của mình đi đúng hướng, còn chuyện cụ thể buông tay, ở mặt này y không có kinh nghiệm cụ thể bằng người ta, ví như Triệu Minh Nông là chuyên gia về quản lý và sản

xuất, quan điểm của Triệu Minh Nông là "sản xuất là máy phát động, hành chính là khoang thuyền, tiệu thu là cách buồm."

Từ cuối năm ngoái, tổng bộ Thục Sơn thành lập một phòng sáng kiến, chuyên phụ trách nghiên cứu và thúc đẩy các sản phẩm mới, hiện giờ văn phòng phẩm Thục Sơn đang bán rất chạy , nhưng muốn giữ được vị thế thì cần duy trì sáng tạo, mới mẻ dẫn trước đối thủ.

Thục Sơn cũng là sản nghiệp đầu tiên đưa vào khái niệm quản lý hệ thống ERP, trong mắt người ngoài, một xí nghiệp có hơn 1000 đối tác, có mạng lưới tiêu thụ hơn 15.000, nhưng đoàn đội quản lý chỉ có vẻn vẹn 50 người, gần như chuyện không tin nổi ở Trung Quốc vốn có cơ cấu to lớn.

Hoạch Định Tài Nguyên Doanh nghiệp (tiếng Anh: Enterprise Resource Planning – ERP) nguyên thuỷ ám chỉ một hệ thống dùng để hoạch định tài nguyên trong một tổ chức, một doanh nghiệp. Một hệ thống ERP điển hình là nó bao hàm tất cả những chức năng cơ bản của một tổ chức.

Cao tầng quản lý hạch tâm chỉ có 5 người, làm xí nghiệp có thể tập trung thể hiện hữu hiệu ý chí của Tô Xán.

Nhiều người coi thường sản nghiệp này, cho rằng đi bán mấy cái bút, mấy quyển vờ vài đồng, lãi chẳng nổi một xu, cách cục quá nhỏ. Nhưng bọn họ quên rồi, Cocacola chỉ có hai ba đồng một chai một ***, sao có thể thành thương hiệu đứng top thương hiệu giá trị nhất toàn cầu?

Hiện giờ một năm Thục Sơn có doanh thu 20 tỷ NDT, bỏ đi tiền quảng cáo, vật hành, sản xuất, các chi phí khác, lợi nhuận có thể đạt tới 30 triệu.

Đôn Hoàng thì đang cần mở rộng nhanh, tiến hành chiến tranh cướp đất, Tô Xán không trông đợi nó đem lại nhiều lợi nhuận trong năm nay, có được 10 triệu là tạ ơn trời đất rồi. Còn tạp chí của Lâm Quang Đống càng thấp, chỉ vài triệu là cùng. Cả ba sản nghiệp phát triển vững chắc là yếu tố quan trọng nhất.

Còn thần khí Facebook phát triển thần tốc vượt quá dự liệu của Tô Xán, năng lực hút máu của nó cũng kinh thế hãi tục, lợi nhuận cả ba sản nghiệp của Tô Xán kiếm được chẳng đủ cho nó đốt trong nửa năm.

Lần huy động vốn vừa qua của Facebook đã kinh động tới Viacom, Sun cùng một số cự đầu thung lũng Silicon nhắc tới tên khiến người ta giật mình, cho nên lần huy động vốn tiếp theo chắc chắn thuộc cấp thế giới, cạm bẫy và mức độ nguy hiểm sẽ còn vượt xa lần trước, nhưng đó là con đường phải qua khi lớn mạnh.

Mark ở Mỹ cũng không phải hoàn toàn thuận buồm xuôi gió, đưa ra vài quyết định sai lầm, khiến bên ngoài bàn tán xôn xao, sai lầm đa phần do hắn quá tự phụ gây ra. Tô Xán nhận được tin từ đoàn đội ở Palo Alto, cùng mọi người nhất trí gây áp lực, khiến Mark vốn chuẩn bị học khoa tâm lý ở đại học Harvard chuyển sang học kinh doanh, đồng thời báo danh lớp CEO, học thứ liên quan tới quản lý xí nghiệp.

Giống chương trình học của Tô Xán.

Mark ở Harvard rõ ràng nổi tiếng hơn Tô Xán nhiều, cuộc sống đại học rất ướt át, gần đây đọc tin liên quan thấy có nhiều cô gái chủ động ngả vào lòng hắn, làm Tô Xán rất lo.

….

- Nghe nói hiện giờ khu bắc đang nói đám sinh viên năm thứ nhất bây giờ ngày càng vênh váo, chưa từng trải nhiều, không biết trời cao đất dày, ở trong trường chưa lâu thì đừng có vênh váo. Còn nói cậu nữa đấy Đường Vũ, nói cậu thiếu lễ phép với học tỷ, thường ngày kiêu ngạo không để ai vào mắt.
Trình Thông Thông vì giao lưu rộng, từ năm thứ nhất tới năm thứ tư, cho nên tin tức rất linh thông:

Trong học viện điện ảnh có một nhóm người ủng hộ kiên định của Lộ Vi, không ưa gì Tô Xán, biết Tô Xán thì tất nhiên biết tới Đường Vũ, mà Đường Vũ thành danh nhờ cú đá vào đội trưởng đội bóng chày, thêm nữa trên người có nhiều hào quang, người thường không dám chọc vào, có điều tung ít tin đồn dấu mặt không ngại gì.

- Cái gì, ở trong trường lâu thì có thể vênh váo à, đây là trường học hay là xã hội đen?
Nguyễn Tư Âu hừ một tiếng:

Đồng Đồng bĩu môi:
- Đừng bao giờ đi tranh luận với đám ngốc, vì chúng sẽ kéo cậu xuống cùng trình độ với bọn chúng, sau đó đánh bại cậu bằng bằng kinh nghiệm phong phú của bọn chúng.
Nói xong thấy ba cô bạn nhìn mình chằm chằm, vội che miệng, xua xua tay:
- Xin lỗi, xin lỗi, nói bậy rồi, không thục nữ.

Trình Thông Thông giơ ngón cái lên.

Đường Vũ cũng không nhịn được cười, mặc dù bọn họ giống như nhiều phòng nữ sinh khác, có chia rẽ, có nội chiến, nhưng dù vô tâm hay cố ý khi đối ngoại đều nhất trí.

Quan hệ trong phòng 602 thực sự làm Tô Xán không hiểu ra sao, bình thường bốn cô gái thì Đường Vũ thân Nguyễn Tư Âu, Đồng Đồng thân với Trình Thông Thông chia làm hai phe. Nếu thiếu Đường Vũ hoặc Trình Thông Thông thì Đồng Đồng và Nguyễn Tư Âu sẽ liên kết sẽ bắt nạt người còn lại. Nếu thiếu Nguyễn Tư Âu hoặc Đồng Đồng, thì Đường Vũ và Trình Thông Thông lại là một liên minh.

Thế giới của các cô gái giống như một ma trận vậy, Tô Xán mới đầu còn định giúp Đường Vũ hòa nhập với bạn trong phòng, sau này y nhận ra tốt

nhất mình không nên xen vào, bọn họ có quy tắc chuẩn mực riêng đám con trai chẳng thể nào hiểu nổi, may là Đường Vũ làm khá tốt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 18: Mẫu thuẫn không lường trước

C

huyện hôm đó Tô Xán bị đuổi khỏi ghế khách quý thành trò cười, chủ tịch hội sinh viên học viện điện ảnh đích thân tới tận nơi xin lỗi, còn Vương Đông Kiến gần đây không còn mặt mũi nào tới phòng 602 nữa.

Có người hỏi Lộ Vi lúc đó có biết thân phận của Tô Xán không, Lô Vi chỉ bĩu môi không trả lời.
Ngoài ra Lộ Vi không quên ánh mắt Đường Vũ hôm đó, lạnh lẽo cao ngạo, không một lời, nhưng Lộ Vi cảm giác như bị xỉ nhục, đồng thời khi đó có chút khiếp sợ càng làm Lộ Vi hiện giờ bắn ngược lại, ghét luôn cả Đường Vũ.

Vốn là sự hiểu lầm do việc phối hợp tổ chức không tốt, nhưng thái độ của Lộ Vi khiến hội sinh viên cho rằng Lộ Vi ỷ có clb thể dục và chi đoàn trường đứng sau chống lưng, cho nên cơ bản không nể mặt hội sinh viên, chuyện này hội sinh viên thể hiện sự bất mãn gay gắt. Mâu thuẫn âm ỉ từ lâu giữa các tổ chức clb trong trường vì thế bùng phát, nội bộ học viện điện ảnh tranh cãi dữ dội, tất nhiên có người giận lây sang Tô Xán.

(Tin đồn xung đột trong lễ khánh thành hội trường học viện điện ảnh, nhân chứng hiện trường, đích xác có chuyện này) Chủ đề này xuất hiện trong diễn đàn đại học Thượng Hải lập tức thu hút chú ý rộng rãi.

Một cán sự chi đoàn giảng giải nội dung chuyện hôm đó, đại khái nói đúng là Tô Xán được an bài ngồi ở ghế khách quý hàng trên cùng, Lộ Vi khi đó làm công tác tiếp đãi của chi đoàn, phải an bài một vị chủ nhiệm, cho nên mới đuổi Tô Xán đi, vì thế bị hội sinh viên chỉ trích, khiến nảy sinh xung đột nội bộ.

Cuối cùng người kia cảm khái phát ra lời hiệu triệu :" Lộ Vi công tác tận chức, được bình bầu là cán bộ ưu tú nhiều kỳ, tích cách thẳng thắn, phẩm chất đạo đức tốt, hành động khi đó là hoàn toàn đúng đắn, người hội sinh viên mang phong khí quan liêu, vì lấy lòng của người gọi là tỷ phú trẻ nhất gì đó mà an bài ngồi ngang hàng với lãnh đạo khoa, nên nhớ trong trường cậu chỉ là một sinh viên bình thường mà thôi, chẳng phải cán bộ đoàn hay hội sinh viên, chẳng lẽ bây giờ dựa vào tiền ít hay nhiều để xếp chỗ?"

Kết quả lập tức bị người ủng hộ Tô Xán nhảy vào chửi bới dữ dội, nick name Mèo Đêm chua ngoa chửi ngay bên dưới :" Lộ Vi chân dài óc ngắn, kể cả khi đó chưa biết Tô Xán là ai, cô ta nghĩ ai cũng ngu ngốc như cô ta tùy tiện ngồi vào ghế khách quý chắc? Không tìm hiểu đâu đuôi câu chuyện đã đuổi người ta đi, chẳng qua cô ỷ bản thân xinh đẹp một chút, được đám con trai háo sắc vây quanh nên ảo tưởng mình là nhất, muốn làm gì thì làm thôi, thằng chủ thớt này cũng là đứa háo sắc trong đó, còn làm ra vẻ thanh cao lên tiếng gì mà tiền ít tiền nhiều, chị đây nhổ vào."

Có người hội sinh viên vào nói :" Nực cười có kẻ đầu óc rặt chuyện xấu xa lại lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, hội sinh viên đơn giản xét tới Tô Xán là người đồng sáng lập Facebook, biểu tượng sáng nghiệp sinh viên trường, mang lại vinh dự cho trường, nên mới an bài cậu ta ở vị trí khách quý, đây là điều hoàn toàn xứng đáng. Còn hành động của Lộ Vi chỉ có thể nói là tự tung tự tác."

Chủ đề này một lúc một nóng, khi Nguyễn Tư Âu biết tin, huy động toàn bộ thành viên clb fan hâm mộ Tô Xán nhảy vào thì lập tức ưu thế ngả hẳn về phía Tô Xán, hai mươi cô gái với lời chua ngoa gay gắt cay độc nhất, khiến phe ủng hộ Lộ Vi lép về hẳn, thậm chí bọn họ còn phát động nhau truy tìm chủ nhân của nick lập bài viết kia là ai, làm người đó sợ hãi phải xóa nick.

Nhưng ngay sau đó lại có một chủ đề mọc lên tiêu đề (Tô Xán đóng góp được gì cho trường?), đại ý nói Tô Xán thành tích học tập chỉ thuộc loại khá, còn phải học lại một môn. Là biểu tượng sáng nghiệp, nhưng không

tham gia cuộc tọa đàm hội thảo chia sẻ kinh nghiệm nào, ích kỷ hay hữu danh vô thực? Gọi là tỷ phú trẻ nhất mà Hội chữ thập đỏ trường tới đề nghị quyên góp hoạt động ủng hộ trẻ em nghèo đường phố lại vay tiền bạn trong phòng đối phó cho qua, vô cảm độc ác. Được hội sinh viên mời vào nhưng kênh kiệu từ chối, không chịu đóng góp công sức cho trường. Tóm lại Tô Xán không có tư cách gì ngồi ngang hàng với lãnh đạo trường.

Ở chủ đề này phe ủng hộ Tô Xán bị lép vế, ứng phó rất miễn cưỡng, phe ủng hộ Lộ Vi kéo cả chủ đề cũ là (Thiên tài hay kẻ may mắn gặp thời) lên, mỉa mai Tô Xán hết mức có thể.

Tô Xán mới đầu nghe tới mấy chủ đề tranh luận cũng cười cho qua, nhưng thử đọc qua mấy bài mấy bài viết này thì sôi máu, chỉ muốn lập nick tham gia chửi bới.

Trương Tiểu Kiều nhìn màn hình, lắc đầu:
- Kệ chúng nó đi, toàn đám rác rưởi dấu mặt sau mấy cái nick ảo to mồm, ngoài đời bọn chúng sẽ ứng xử hoàn toàn khác. Cậu bây giờ nổi tiếng như vậy, mỗi việc làm đều gây ra ý kiến trái chiều, nếu bận tâm đến cái nhìn người khác thì không đủ thời gian mà tức giận đâu.

- Cậu sinh ra không đúng thời đại, nếu là ngày xưa, cậu có lẽ được phong thành đấy.
Tô Xán nghe lời khuyên đóng máy lại.

Nhưng thế đâu phải thế là xong, vài ngày sau có một nick name Hoa Hồ Điệp không biết tìm đâu ra ảnh Lộ Vi làm người mẫu triển lãm xe, trong hình Lộ Vi mặc quần short cực ngắn khoe đôi chân dài miên man, áo lửng hở rốn gợi cảm, bức ảnh này nếu bình thường có lẽ Lộ Vi sẽ được đám nam sinh truyền tay nhau ca ngợi một phen. Nhưng bây giờ lọt vào tay một cô gái, kèm theo lời bình cay nghiệt dưới độc ác phía dưới, đồng thời khoanh đậm một số bộ mặt thô bỉ của khách vây quanh, trong đó một số bức ảnh có lẽ do góc nhìn Lộ Vi có vẻ bị người ta lợi dụng sờ xoạng vẫn mỉm cười.

Một đám nam sinh vốn không liên quan đi vào để lại lời bình phẩm trêu ghẹo khiếm nhã, lúc này người hâm mộ Tô Xán đang bị dồn nén nhảy vào chửi rủa, thoáng chốc Lộ Vi nói thành không khác gì gái đứng đường.

Mâu thuẫn lên tới mức xỉ nhục cá nhân thế này, BQT forum không thể không ra tay xóa bài, xóa nick, hòng hạ nhiệt những cái đầu nóng. Nhưng có câu ăn trộm cả ngày được chứ làm sao chống trộm cả ngày được, chủ đề tương tự vẫn mọc lên như nấm sau mưa.

Nghe nói chuyện lan tới lãnh đạo trường, có ý muốn hai bên bắt tay nhau hòa giải.

….

- Tác phẩm xếp hàng hai tại lễ trao giải điện ảnh sinh viên Thượng Hải, có biết là ai không? Là Lộ Vi đấy.

Tiêu Húc lấy được đĩa DVD từ chỗ sư huynh năm thứ ba, đám huynh đệ trong KTX vì sự kiên Tô Xán xung đột với Lộ Vi mà hứng thú với cô gái này tăng mạnh, dùng lời bọn họ là biết mình biết người trăm trận bất bại, cho nên cần phải nghiên cứu kỹ mỗi một chi tiết về kẻ địch, như sở thích, như số đo ba vòng ...

Đó là bộ phim bối cảnh Thạch Khố Môn Thượng Hải, một số đường phố cũ, không khí tang thương, mang tới cảm giác điện ảnh mạnh, kể câu chuyện nhỏ về cuộc sống của đôi nam nữ trưởng thành ở thành phố Thượng Hải, không có gì mới mẻ nhưng rất có sức lay động lòng người. Tô Xán xem cũng phải gật đầu liên hồi, quả nhiên là cô gái xếp ngang hàng với Đường Vũ, không chỉ dung mạo mà còn có cả tài hoa.

Lộ Vi học năm thứ ba, ba năm qua từng bước hiển lộ ánh hào quang của mình tạo địa vị khá vững chắc. Tiêu Húc kể câu chuyện truyền kỳ về cô gái này, đó có một nam sinh năm cuối theo đuổi ráo riết Lộ Vi khi đang học

năm thứ hai, mỗi tuần đều mua hoa tặng, tiền bỏ vào quà vặt cho Lộ Vi cũng vài trăm đồng, kết quả Lộ Vi đưa hết cho cô bạn trong phòng.
Đến khi tốt nghiệp vẫn không đạt được nguyện vọng, tốt nghiệp tới trước KTX ôm đàn hát một bài vô cùng thương tâm, làm cô bạn gái cùng phòng bị đồ ăn vặt làm xiêu lòng rơi nước mắt.

Chuyện này khiến cho thanh danh Lộ Vi vang khắp khu bắc, trở thành đóa kim hoa của trường.

Có vết xe đồ này, cho nên đám thanh niên tài tuấn có ý với Lộ Vi không dám biểu lộ thái quá, những cô gái ghen tỵ với Lộ Vi cũng loan tin đồn về sự kiêu kỳ, cường thế của Lộ Vi, khiến càng nhiều người chỉ dám đứng nhìn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 19: Ý tưởng có chút thú vị?

C

ó chỗ dựa là giải nhì giải thưởng điện ảnh sinh viên Thượng Hải, người ủng hộ Lộ Vi chẳng khác gì uống thuốc kích thích, qua gần một tuần cãi nhau, kinh nghiệm đấu tranh đầy mình rồi, không chửi nhau thô lỗ như trước nữa, chỉ lập chủ đề ca ngợi Lộ Vi, thi thoảng có vài câu đá xoáy Tô Xán khiến người ta xóc óc.

Trong lúc đó Tô Xán có khách tới tìm, là Lưu Mộng Huy, thành viên của Feec.

Phòng 602 là một cái phòng nam sinh điển hình, lan can ban công treo mấy cái giày du lịch giặt tới bạc phếch, giây kẹp mấy cái tất nhăn nhúm, thi thoảng gió thổi qua lại vui sướng nhảy nhót.

Dưới giường là dép vứt lung tung, có một cái mùi chân thối thoang thoảng khắp phòng, màn thì mắc nguyên cả ngày không thu, chai bia xếp đầy một góc. Bẩn, bừa bộn là những từ ngữ duy nhất để hình dung. Nên Lưu Mộng Huy toàn thân hàng hiệu ngồi đây như ngồi trên chảo rán.

Tô Xán nhìn vẻ mặt Lưu Mộng Huy, lại nhìn cách ăn mặc cùng đôi giày không dính chút bụi của hắn, biết Lưu Mộng Huy là kẻ mắc bệnh thích sạch, lòng thấy thú vị lắm, cái bệnh này ở trường đại học đúng là thảm họa.

- Bình thường anh không sống trong trường à?
Tô Xán hỏi:

- Tôi ở ngoài trường.
Lưu Mộng Huy gật đầu, tuy có quy định sinh viên phải ở trong trường, cơ bản chỉ nghiêm với năm thứ nhất và năm thứ hai, từ năm thứ ba trở đi nhiều

sinh viên có điều kiện thuê nhà gần trường sống, đương nhiên cũng phải có chút quan hệ nữa.

- Đừng khách khí, ăn chút gì đi.
Lý Hàn đẩy một tùi lạc rang tẩm ướp tới, hắn và Tiêu Húc hứng thú nhìn Lưu Mộng Huy như nhìn sinh vật lạ.

- Cám ơn.
Lưu Mộng Huy nói thế nhưng nhìn vẻ mặt hắn không phải muốn ăn mà mốt ném cái túi đồ ăn vặt đóng thủ công không nhãn mác đi thật xa, mắt nhìn quanh dè chừng, như sợ có chuột bọ gì đó nhảy ra tấn công mình:
- Lần trước tôi và mấy người bạn nói tới khả năng phục chế facebook ở Trung Quốc, không biết cậu thấy thế nào, tôi rất hi vọng cậu tham gia vào đoàn đội của chúng tôi. Cậu có thể làm CEO toàn quyền, phụ trách quản lý và kỹ thuật, còn phương diện tài chính cứ giao cho chúng tôi, về cổ phần cậu chiếm 40%, phía chúng tôi chiếm 60%.

Tô Xán nhíu mày:
- Cậu không thấy cổ phần phân chia 4/6 là không công bằng hay sao?

- Tôi nghĩ cậu cần phải hiểu rõ điều này, là phía chúng tôi bỏ tiền đầu tư, điều này là hợp lý nhất rồi, phía chúng tôi có 3 người, tính riêng ra chỉ có 20%, mình cậu nắm 40%, đối với chúng tôi mà nói là thiệt thòi mới đúng. Tài chính khởi động mỗi chúng tôi bỏ 2 triệu, nếu cần có thể tiếp tục đầu tư thêm.

- Hình như cậu quên rồi, Facebook trị giá 400 triệu USD, cho nên tôi không thiếu tiền.

Lưu Mộng Huy rất tự tin nói:
- Chúng tôi hiểu phương thức huy động vốn, biết mỗi một thủ đoạn tạo thế trong đó, Washington Post là ông tỏ của nghề này, cho nên tôi tin trong đó bao hàm nhiều giá trị ảo, huống hồ giá trị công ty và lợi nhuận là hai khái

niệm khác nhau. Nghe nói khi đó ở Mỹ, cậu và Mark đi bằng cái xe Ford second hand, sống trong chung cư tồi tàn. Có điều sáng kiến ban đầu của các cậu đúng là có chút thú vị, đó là nguyên nhân chúng tôi ủng hộ.

- Đúng là giá trị thị trường không phải lợi nhuận, nhưng nếu nói ngay cả chút tiền đầu tư bằng bên các cậu đưa ra mà tôi cũng không có, vậy cậu quá xem thường tôi rồi. Đây là tính huống các cậu tìm hiểu được, quá nửa vời.
Tô Xán lắc đầu:
- Sáng kiến thú vị hay không cũng không đại biểu cho thắng lợi cuối cùng, có rất nhiều sáng kiến vĩ đại, cuối cùng thành công không có mấy. Ý tưởng về facebook có thể thành công là nhờ tôi tìm được Mark, người cộng tác là cực kỳ quan trọng. Cho dù tôi không có tài chính bằng các cậu, nhưng với tôi bây giờ kiếm được đầu tư và đoàn đội hợp tác không khó, các cậu chỉ dùng tài chính thì chưa thuyết phục được tôi lựa chọn các cậu đâu.

- Đừng quên, quan hệ của chúng ta là hợp tác, nếu như cậu sẵn lòng, sau này chúng ta không chỉ là đối tác làm ăn, còn có thể là người anh em, cậu sẽ có không ít lợi ích. Đây cũng không phải là lời khẩn cầu, chúng tôi có tiền, có thể tạo dựng lên đoàn đội, có thể đem thứ đang phát triển ở Mỹ phục chế tại Trung Quốc. Nên biết, ngay trong Feec cũng có không ít nhân tài quản lý và kỹ thuật, tôi có một người bạn có bằng thạc sĩ vi tính ĐH New York, người như thế hắn càng có vốn liếng và tư cách hợp tác hơn.

- Tốt, vậy các cậu cứ thoải mái làm, chúc các cậu thành công.

Khóe mắt Lưu Mộng Huy giật một cái, không ngờ Tô Xán lại từ chối thẳng thừng như vậy, có chút tức giận:
- Nhất định chúng tôi sẽ làm tốt hơn cậu.

- Một ý tưởng hạng nhất nếu chỉ có đội ngũ chấp hành hạng ba và một ý tưởng hạng ba có đội ngũ chấp hành hạng nhất thì tôi chọn cái sau.

- Ý của cậu là đoàn đội của tôi chỉ có năng lực chấp hành hạng ba?

Lưu Mộng Huy nheo mắt lại:

- Không phải như thế, vì tôi không hiểu các anh, cho nên các anh khó có lực chấp hành hiệu quả, cộng tác với các anh độ nguy hiểm quá lớn, tôi không muốn làm hỏng sự nghiệp của mình.

Lý Hàn nãy giờ chăm chú nghe bọn họ nói chuyện, không ngờ Tô Xán thường ngày hiền lành trông dễ bắt nạt là thế, còn bị Trương Tiểu Kiều đánh giá là "lòng dạ đàn bà", vậy mà khi bàn chuyện làm ăn cứng rắn như vậy, cũng phải, nếu không có cá tính nào đó làm sao có thể thành công?

Lưu Mộng Huy đứng dậy, bỏ lại một câu:
- Chúng ta đợi rồi xem.
Quên cả việc bảo Tô Xán phải tham gia các cuộc họp định kỳ hàng tuần của Feec.

Mệt mỏi, Lưu Mộng Huy chỉ là một trong rất nhiều người muốn mô phỏng lại hình thức của Facebook mà Tô Xán gặp thời gian qua thôi, tuy là kẻ khá nhất nhưng bản chất không khác gì những người tìm tới Tô Xán trước đó.
Hiện người ta đang đổ xô nghiên cứu Facebook, định đem nguyên xi nó tới trong nước, nghĩ rằng thành công rất dễ dàng, hai tên học sinh cao trung với điều kiện hạn chế còn làm được cơ mà, cơ bản có cái ý tưởng dễ sao chép là có giá trị, điều này chẳng khác nào xỉ nhục trí tuệ của Mark, coi thường công sức của y.

Đám công tử ca dễ nổi hứng, trong tay lại có chút tiền nhàn rỗi, gần đây nghe tin facebook rộ lên, đột nhiên thấy hay, thế là muốn làm, mời Tô Xán tham gia hoàn toàn chỉ là kiểu quảng cáo thôi, Tô Xán có thể sai bảo đám người đó? E rằng chỉ là CEO bù nhìn, người ta nắm tài chính, có người có kỹ thuật, đến lúc đó sẽ nghe y sai bảo?

Ý tưởng có chút thú vị? Không cho hắn một cú đấm là quá lịch sự rồi.

Hiện giờ Tô Xán đúng là đang suy nghĩ làm sao lập mạng xã hội ở trong nước, nhưng muốn thành công phải tìm điểm tấn công hợp lý.

Suy nghĩ một lúc, Tô Xán gọi điện cho Lâm Quang Đống, bảo hắn tìm phương thức liên hệ với một người, sau đó viết một cái email, gửi đi.

Về sau nghe nói đám Lưu Mộng Huy tổ chức đoàn đội khá ầm ĩ, có vẻ cố tình làm thế cho Tô Xán nhìn, chuyên môn tổ chức đội điều tra, tới các trường đại học lớn thành phố, phát giấy khảo sát, ví như hiểu biết gì về trang web SNS, thời gian lên mạng tán gấu bao lâu, muốn làm gì nhất ở trang web??

Có vẻ kết quả điều tra thu được không khả quan, nhiều sinh viên cho rằng cái mạng xã hội này quá phức tạp, chỉ QQ hoặc là forum thường đủ thỏa mãn nhu cầu giao tiếp với bọn họ rồi, không hứng thú lắm với mạng xã hội, vả lại cái từ "xã hội" này trong nước mang hàm nghĩa không tốt, ví dụ dân ngoài xã hội, lăn lộn xã hội, thường ám chỉ thành phần lưu manh.

Tô Xán thì vẫn liên tục nhận được thư mời, ví dự như lễ mừng thành lập viện y khoa, hội diễn ca múa nhạc nào đó, rồi nghi thức khai thông trang web trường, thôi thì các loại thư từ ném vào hòm, Tô Xán không phân loại, mang về chất đống trên bàn, chẳng lấy ra xem.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 20: Thay đổi nhỏ của Tô Xán

C

uộc đời như một vở kịch, Tô Xán chẳng nhớ ai nói thế, nhưng câu này đúng thật.

Hôm đó học xong một tiết công cộng, trên đường về Tô Xán tính toán an bài cuối tuần, có mấy lựa chọn bày ra trước mắt, tới tạp chí của Lâm Quang Đống xem xét tình hình, kiếm địa điểm lãng mạn ăn tối với Đường Vũ, hoặc là đi du lịch tiểu trấn Giang Nam nào đó, tóm lại là phải rời khỏi cái chốn đang đầy rẫy thị phi này.

Vì hôm đó học ở khu bắc trên từ phòng Tô Xán đi khá xa, nhưng phòng 602 cùng với người KTX cộng lại cũng có mười mấy mạng, học xong cùng kéo nhau về, trông đội hình khá là rầm rộ, dọc đường nói cười, huýt sáo trêu ghẹo nữ sinh nào đó đi qua, thuộc về chuyện hết sức bình thường trong trường.

Hai khu nam bắc được phân chia rõ ràng bởi con đường chính, hai bên đường trồng cây xồi xanh chỉnh tề, xe cộ qua lại không nhiều, mang sự yêu tĩnh đặc sắc của trường học.

Ở khu bắc Tô Xán vẫn chỉ nổi tiếng qua cái tên, còn cái mặt không ai biết nên đội mũ lưỡi trai lên, bình an trải qua tiết học mà không gặp bất kỳ phiền toái nào.

Nhưng có câu oan gia hẹp lộ.

Lộ Vi đeo túi sách đen, quần thể thao và giày phấn hồng, từ phía đối diện đi tới.

Thật khó mà không chú ý tới Lộ Vi, cô gái này thực sự rất xinh đẹp, giống như Lâm Lạc Nhiên, Đường Vũ hay Trình Thông Thông, chỉ cần ăn mặc tùy ý, trong mắt người khác cũng thành trang điểm tỉ mỉ rồi, cho nên tỉ lệ khiến các chàng trai quay đầu nhìn phải trên 90%.

Có vẻ Lộ Vi không nhìn thấy Tô Xán, đang nhìn đồng hồ, chân bước nhanh có vẻ sốt ruột. Tô Xán tự dưng bị chửi bới thậm tệ, không khỏi có chút ác cảm với cô gái này, chỉ nhìn thoáng qua, nhưng đám gia súc bên cạnh ỷ đông người thì nhìn chằm chằm không chút e dè nào hết.

Một chiếc Mercedes S500 màu đen từ phía trước đi tới, không ai chú ý lắm, ngay trong trường này xe đắt tiền không ít.

Chiếc xe kia đỗ lại bên cạnh Lộ Vi, bấm còi toe toe mấy tiếng, Lộ Vi có vẻ hoảng loạn, rồi cửa kính xe hạ xuống, một nam tử chừng bốn năm mươi tuổi thò đầu ra nhìn Lộ Vi cười toét miệng.

Tiếp đó thoáng chần chừ rồi Lộ Vi cúi gằm mặt đi vòng qua bên kia, tới mở cửa phụ lái ngồi vào, chiếc S 500 quay đầu phóng đi.

- Vừa rồi là Lộ Vi đúng không? Cô ấy bị người ta bao rồi sao!?
Bên đường không ít người biết Lộ Vi, nhỏ giọng thì thầm:

Đám súc sinh bên cạnh Tô Xán thì đau lòng khóc lóc:
- Cái thói đời khốn kiếp gì thế này ... Mỗi cuối tuần đám bụng bự này đỗ xe ngoài trường đã quá đáng lắm rồi, bây giờ còn ngang nhiên lái xe vào trường đưa người đi, nếu đám người học viện nghệ thuật mà biết dám đập xe lắm.

Tô Xán nhìn sang Tiêu Húc, hắn vốn có hảo cảm sơ bộ với Lộ Vi, lúc này ánh mắt thất thần, Tô Xán nghĩ hôm nay chắc có chàng trai mất ngủ kỷ niệm ái tình không bệnh mà chết.

Cuối cùng Tiêu Húc bóp chặt tay, chửi "thằng lái Mercedes chó má!" Sau đó chạy mất hút.

Chuyện Lộ Vi bị bao không chân mà đi, toàn bộ ánh hào quang trên người Lộ Vi bị lột bỏ, tin đồn khắp nơi đổ xuống, những tiếng chửi bới Tô Xán, bênh vực Lộ Vi cũng biến mất tăm tích, vụ ầm ĩ này tới hết sức bất ngờ, kết thúc cũng bất ngờ không kém.

Tô Xán ăn cơm cùng các cô gái trong phòng Đường Vũ, được nghe Nguyễn Tư Âu kể những loại suy đoán về Lộ Vi, nói lúc này bạn bè Lộ Vi đều dần xa lánh cả rồi. Tô Xán biết loại chuyện này ở xã hội bây giờ hết sức bình thường, nếu là cô gái nào khác, chắc người ta chỉ lắc đầu thở dài, không bị chỉ trích , hả hê hoặc nghị luận ầm ĩ như vậy.

Đáng tiếc Lộ Vi quá nổi tiếng, vừa rồi vì va chạm với Tô Xán gần như nâng lên thành biểu tượng không chịu khuất phục tiền tài, ai ngờ chuyện này xảy ra, tương phản quá lớn, làm chính người vừa ủng hộ Lộ Vi cũng quay sang chửi bới.

Điều duy nhất làm người ta ngứa răng là tên lái xe Mercedes kia, không biết kín đáo một chút, còn nghênh ngang vào trường, hủy hoại sự mỹ hảo ít ỏi thời đại học, không biết vị học trưởng năm xưa theo đuổi Lộ Vi biết chuyện này có đau lòng không?

…..

Cái lợi nhất khi có một người bạn tỷ phú là gì? Đó là mời cơm y không phải lo vấn đề tiền bạc nữa, giống như tiệc Giáng Sinh học kỳ trước, lớp số 4 cực kỳ vui mừng có một lớp trưởng như vậy, giờ tổ chức hoạt động gì cũng không cần lo tìm đâu ra đơn vị tài trợ, càng không phải bã bọt mép đi thu mấy đồng tiền của những tên keo kiệt trong lớp.

May nhờ Tô Dĩ Nhất nghiên cầm lớp tổ chức hoạt động xa xỉ, nếu không cho dù bỏ vài nghìn hay vài chục nghìn ra với Tô Xán không phải vấn đề,

nhưng con người động vật không biết thỏa mãn, người ta nói, có cả tỉ đồng mà chỉ tổ chức tiệc xoàng thế này à? Đó chỉ là một trong vô vàn chuyện đau đầu kéo tới sau đó.

Có một thay đổi nho nhỏ từ Tô Xán, đó là y tới tham dự buổi họp định kỳ của FeeC trong phòng hội nghị khoa số học, hoạt động ở phương diện trường Tô Xán không đi, nhưng hoạt động của Feec vì Mạc Tuyết nhiều lần gây áp lực, Tô Xán không thể từ chối.

Tô Xán từ khi tham gia Feec, biểu hiện rất là thiếu tích cực, thiếp mời hoạt động phát tới tay, Tô Xán coi như chuyện không liên quan tới mình ném qua một bên, nhưng Mạc Tuyết lợi dụng thân phận nữ giới lại là học tỷ của mình, xông vào KTX 13 như chỗ không người, tới thẳng phòng Tô Xán gây ra cho y vô số rắc rối.

Thường thường mỗi lần Mạc Tuyết xuất hiện chó chạy gà bay, trong đó một lần cả đám đóng cửa xem phim giáo dục giới tính bị cô gái xông vào làm hoảng hồn tắt màn hình vi tính, nhưng đũng quần nhô lên cả đống là chứng cứ hùng hồn không chối vào đâu được.
Một lần thì khiến Trương Tiểu Kiều đang mặc quần sợ tới mức ngã từ trên giường xuống, còn Lý Hàn một lần 10 giờ tối đi đổ nước ra tới cửa, đèn đóm lờ mờ, thấy ngay cô gái áo trắng tóc dài bên cạnh, hoảng sợ ném cả chậu chạy vào trong phòng, làm trò hề cho cả đám, ai ngờ Lý Hàn cao to vạm vỡ như vậy lại là tên sợ ma.

Đáng ghét nhất là khi quản lý KTX hỏi Mạc Tuyết tìm ai, vị học tỷ này mím môi bẽn lẽn nói tìm Tô xán.

Thế là Tô Xán thường xuyên bị một số học trưởng KTX số 1,2 nhìn với ánh mắt thù địch, vốn Tô Xán đạp chân lên con thuyền Đường Vũ đã khiến người ta đố kỵ rồi, hành động này của Mạc Tuyết không khác gì cọng cỏ đè chết con lừa.

Giặc ngoài đã thế, lại còn thù trong nữa, đến Trương Tiểu Kiều vốn coi sự đời như mấy khói cũng phải dốc lòng khuyên Tô Xán:
- Cậu đồng ý đi, nếu không tim chúng tôi không chịu nổi nữa đâu, đến đó ngủ cũng được, thức cũng được, không thì mang sách theo mà đọc.

Lý Hàn vỗ vai Tô Xán:
- Lúc xem phim ái tình nếu vị học tỷ kia phá cửa xông vào lần nữa chỉ e công năng sinh sản của tôi có chướng ngại mất.

Thế là Tô Xán đành tham dự các cuộc họp thường lệ của Feec, có điều không hề khô khan nhạt nhẽo như Tô Xán nghĩ, nhiều cuộc tranh luận cực kỳ hữu ích, không chỉ thế thông tin thu được ở nơi này rất giá trị.

Tô Xán tham gia họp cũng làm người tham gia cuộc họp đông lên, trước kia thường chỉ có mấy thành viên ban chấp hành là đầy đủ, trong clb không ít kẻ tâm cao khí ngạo, thi thoảng xuất hiện một lần, bây giờ gần như đều tụ tập đông đủ, nhiệt tình tự giới thiệu, mời y ăn cơm, làm Tô Xán cảm giác một tinh thần phấn đấu lan tỏa, mỗi người đều nỗ lực vì tương lai của mình.

Không phải là chỗ đám nhà giàu hay nha nội tụ tập như người ngoài nghĩ.

Trong Feec hiện giờ không ai cùng khóa hay cùng tuổi với Tô Xán, năm thứ 3 chỉ có vài người, còn lại là nghiên cứu sinh, thạc sĩ, tiến sĩ. Không phải cuộc họp nào bọn họ cũng có mặt nhưng cuộc họp quan trọng đều ở khắp nơi trở về trường. Tô Xán từng gặp một người gần 50 tuổi, là tiến sĩ du học ở Mỹ, về nước lập công ty an ninh mạng. Năm ngoái tài trợ cho Feec 3 triệu, tài trợ cho các sinh viên ưu tú tham gia các hoạt động quốc tế, có tới 70 sinh viên được hưởng lợi ích.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 21: Vũ khí bí mật

Mỗi người ở một giai đoạn đều có thay đổi khác nhau, thủa ấu thơ đóng bỉm cùng bạn bè nghịch cát đắp pháo đài. Thời sơ trung bốn năm đứa quàng vai bá cổ nhau nghênh ngang đi giữa đường kệ xe cộ đằng sau bóp còi quát tháo, góp tiền với nhau mua thuốc lá hút trộm về nhà ho khù khụ nói dối viêm học. Cao trung tò mò đi xem phim bẩn, cả đám trốn trong phòng đóng kín hạ thật thấp tiếng mắt nhìn màn hình không chớp. Đại học ai nấy giữ chặt cái ví của mình, kẻ nào vung tay hô hôm nay tôi mời khách, ai tới được thì tới đoán chừng là bị một đám sói đói lao vào cấu xé, một hai tháng sau ăn cơm trộn nước lá qua ngày.

Có lẽ nhiều năm sau mọi người nhớ lại thời thành xuân người muốn quay lại thời cao trung, cảm thụ lại cuộc sống đơn thuần mỹ hảo đó. Nhớ tới thời đại học nhớ tới người anh em chung phòng, nhưng chẳng mấy ai muốn sống lại cuộc đời đại học, vì đại học tức là bước một bước vào cuộc đời.

Tô Xán thì không thế quãng thời gian nào y cũng thấy thật ít ỏi, cảm thấy mình sống chưa đủ, còn quá nhiều điều bỏ qua.

Tiếp xúc với những thành viên Feec một thời gian, Tô Xán dần dần phát hiện trước kia mình quá thành kiến với bọn họ, những người nhiệt huyết trong này rất nhiều.

Cho dù phân hội Đh Thượng Hải có thực lực nhỏ nhất so với tổng hội và phân hội Bắc Mỹ, cũng có mấy nhân vật thành tích lẫn gia sản không thua kém gì Tô Xán, lại không hề có chút tiếng tăm nào.

Lần trước Tô Xán được gặp một nam tử trông rất thật thà, nói chuyện nửa ngày trời mới biên là cán bộ cao cấp của tổng công ty Trung Thạnh Hóa (China Petroleum and Chemical Corporation), có cả CEO một công ty bán

dẫn đang phát triển vùn vụt trong nước, vừa được nhà đầu tư mạo hiểm của thung lũng Silicon đầu tư lớn. Những người này khi nào có đề tài chuyên ngành liên quan mới mời tới cho mọi người ý kiến tham khảo.

Người tài nhiều, quái nhân cũng nhiều, Tô Xán nhiều lần thấy một nam sinh đại khái hơn y hai tuổi, làm vệ sinh, mắt dài, trước các buổi họp chuẩn bị hoa quả xong ngồi một góc, lặng lẽ nghe, không ai có vẻ muốn đuổi hắn đi.

Cái phòng báo cáo khoa số học này kỳ thực không tốt chút nào, xây được gần 40 năm rồi, anh sáng lẫn thông gió bố trí không tốt, sơn tường bong tróc hết cả, hành lang thì nhỏ, ẩm thấp, có điều được nam sinh kia quét dọn rất là sạch sẽ.

- Hắn tên là Mắt Nhỏ, đồng cấp với tôi, trong nhà điều kiện không tốt, phụ đạo viên khoa an bài cho hắn công tác quét dọn này, bổ trợ 400 một tháng.
Trương Á Kỳ thấy Tô Xán tò mò hỏi về nam sinh kia thì rất mừng, chứng tỏ y đã có ý muốn hòa nhập vào clb, giải thích:
- Mỗi lần chúng ta họp thì hắn đều tới quét dọn, sau đó đợi chúng ta họp xong thì quét dọn lần nữa, mọi người đều đều ngầm thừa nhận sự tồn tại của hắn. Hắn có hứng thú với quản lý, kinh doanh và sáng nghiệp, tạm coi như là nửa hội viên của chúng ta.

Tô Xán gật đầu, nước chảy chỗ trũng, còn con người hướng lên trên mà.

- Cậu có biết Feec trước kia sáng lập cũng là mô phỏng hội huynh đệ của nước ngoài không?
Trương Á Kỳ kể cho Tô Xán:
- Mỗi người khi nhỏ đều có ước mơ của mình, muốn làm tỷ phú, muốn làm bác sĩ, thành phi hành gia, thành cảnh sát. Về sau những lý tưởng này bị phóng đại, thực chất là thực hiện giá trị bản thân, như Lục Nhiêu khóa 91, anh ta muốn thành công nhân điện khí, bây giờ sáng lập ra công ty nhiệt thủy điện, thành thương hiệu có tiếng. Người muốn đưa ra thương phẩm thực dụng, người muốn thay đổi xung quanh, muốn nhiều người tiếp nhận

tư tưởng của mình, ở nhà họ xây, đi xe họ làm. Tóm lại, mục tích chính của chúng ta là chỉnh hợp tinh anh của ĐH Thượng Hải, giữ lại chút lý tưởng trong thực tế, đây không phải là clb nhà giàu, không phải chỗ so đo đấu đá, cho nên tôi thấy trước kia cậu có vẻ đã hiểu lầm về chúng tôi, hi vọng sau này chúng ta dần dần hiểu nhau hơn.

- Tôi hiểu.
Tô Xán trải qua nhiều sự kiện cũng biết khuyết điểm của mình, đó là tâm lý kỳ thị người giàu khiến bản thân mang cái nhìn thành kiến:

Nơi này cũng có người không ưa gì Tô Xán, đó là Lưu Mộng Huy, từ fan hâm mộ Tô Xán, sau khi bị phủ quyết, ánh mắt lúc nào chỉ muốn lóc thịt Tô Xán. Còn một số nhân vật phái bản địa, ví như Trương Bình từng lên tiếng dạy dỗ Tô Xán, hay như cô gái tên Ninh Linh cùng cấp với Mạc Tuyết, trong nhà là một trong doanh nghiệp tiêu thụ nông sản phẩm lớn nhất Giang Tô, bản thân cũng kinh doanh sản phẩm nông nghiệp, năm ngoái thao tác đem cá chạch bán tới Bắc Kinh không khác gì vàng sống, tốt nghiệp xong sẽ kế thừa gia nghiệp của cha, gia sản cũng tới con số cả tỷ.

Vì mọi người quá mức thổi phồng Tô Xán, Trương Á Kỳ nhân nhượng Tô Xán quá nhiều làm Ninh Linh bất mãn, cho rằng năng lực Tô Xán không xứng đáng được hoan nghênh như thế, hữu danh vô thực.

Tin rằng đột nhiên một người mới tham gia vào một cộng đồng lại được hưởng ứng mạnh, chắc chắn sẽ khiến một số người bất mãn.

Tô Xán không hề gì, gần đây y bị ghét nhiều lắm thêm vài người nữa như muối bỏ bể thôi.

Lưu Mộng Huy không ưa gì Tô Xán, còn bạn hắn Mạc Thanh Hà lại nhiệt tình, còn vỗ vai Tô Xán, nói nhỏ:
- Cậu là vũ khí bí mật của clb đấy.

Tô Xán không hiểu, chỉ cho rằng đó là một kiểu lời khen thôi, nhưng mấy ngày sau Trương Á Kỳ tìm Tô Xán nói chuyện mới khiến Tô Xán vỡ lẽ.

- Tuần sau ở Phổ Đông tổ chức cuộc gặp mặt thượng đỉnh Thượng Hải mở rộng, khi đó có minh tinh, nhà doanh nghiệp thành công, biểu tượng sáng lập trẻ, chúng ta cũng có thu được thiếp mời, tôi muốn cậu đi. Mọi người có thể tham khảo chủ đề cộng động ở nhiều lĩnh vực, có lẽ sẽ tìm được chút linh cảm, đó là cơ hội hiếm có.
Trương Á Kỳ nghiêm túc nói:
- Trong số này có Đỗ Khoa người sáng lập ra Thiên Vạn Hữu, đó là một cái mạng kết giao bạn bè giống ý tưởng facebook của cậu, các cậu đều là người thực tiễn của lý luận lục độ phân cắt, cho nên sẽ có nhiều đề tài chung để nói đấy.

Lục độ phân cắt là chỉ cần quen sáu người, có thể tìm được tất cả mọi người trên thế giới.

Tô Xán "ồ" một tiếng, xem ra gặp mặt thảo luận về thị trường Trung Quốc cũng có lợi:
- Anh ta ở trường nào?

- Thành viên clb TEG Thanh Hoa, cho cậu biết đám người đó coi thường chúng ta lắm, lần trước Đỗ Khoa còn nói ĐH Thượng Hải không sinh ra nổi nhà doanh nghiệp chân chính, nếu Facebook ở TQ phát triển, bóp chết cái mạng xã hội nho nhỏ của hắn thì vui lắm.

Móa, Tô Xán chửi thầm trong lòng, té ra là gửi mình đi gây sự, còn tưởng giao lưu học hỏi gì chứ? Cười khổ:
- May anh nói thẳng, nếu không lúc đó tôi tay bắt mặt mừng tìm người ta, bị người ta mỉa mai vài câu chắc bỏ về luôn.

- Làm sao tôi để thành viên vào thế khó như vậy được.
Trương Á Kỳ cười rất giống con hồ ly:

- Người ta nói Thanh Hoa và Bắc Đại giống Oxford và Cambridge vậy, đều ngứa mắt nhau, bề ngoài thì hài hòa ca ngợi nhau, nhưng bản chất luôn cạnh tranh đối lập, nhiều năm qua họ chỉ nói tới hai trường này, trường ta áp xuống dưới, chỉ còn xưng hùng ở phương nam.

Tô Xán tất nhiên là biết trang web xã hội Thiên Vạn Hữu, tổng bộ ở Mỹ, mục đích là tạo thành mạng xã hội cho toàn bộ người Hoa trên thế giới, nhưng mỉa mai thay người ta chưa làm bản tiếng Trung. Thiên Vạn Hữu thành lập trước Facebook, nhưng căn bản không thể so với Facebook đang phát triển như quái vật. Có điều vẫn được Mark liệt vào hàng danh sách đối thủ, xếp hạng bảy, có chừng 100.000 thành viên, so với quần thể triệu người dùng, có sức uy hiếp nhỏ thôi.

Không ngờ người sáng lập Thiên Vạn Hữu lại ở trong nước, làm Tô Xán rất bất ngờ, cứ tưởng là một Hoa Kiều, chả trách Mạc Thanh Hà nói mình là vũ khí bí mật, muốn mình đi trà đạp sự tự tin của người ta đây mà.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 22: Trò chuyện trong đêm

Tô Xán gọi điện cho Vương Uy Uy, nói mình tham gia hội nghị kia, nhờ hắn nghe ngóng chút thông tin ở phương diện Bắc Kinh, ít nhất tìm hiểu xem Đỗ Khoa là người thế nào đã, biết người biết ta mà, nếu không chả biết ai mới là vũ khí bí mật.

- Tô Xán, cậu sẽ tham dự hội nghị thưởng đỉnh Thượng Hải mở rộng? Tôi cũng có mấy người bạn sẽ tham gia, giới thiệu cho cậu một chút, mấy người đó cũng muốn làm quyen với cậu, đáng kết giao đấy, không phải quen qua quan hệ đâu, là bạn chơi chung trước kia. Bây giờ phải kéo cậu lại một chút mới được, tránh cậu càng ngày càng đi xa khỏi chúng tôi.

Nếu Vương Uy Uy nói là đáng kết giao, vậy hắn là người nên tiếp xúc rồi, Vương Uy Uy tuy có mặt rất bá đạo, nhưng không phải tên nha nội đơn thuần, nhiều thứ nhìn rất thấu, nhất là khi vào học Trung Thanh Viện dần dần giống cha mình.

Đừng nghĩ hắn nói khách khí tâng bốc Tô Xán, nói cái gì mà trước kia không muốn quấy rầy Tô Xán học tập, nhưng bây giờ đã là doanh nhân thành công, thế nào cũng có nhiều người tranh nhau tiếp cận, nên giới thiệu người cho y, thực chất là đang bắt đầu thắt chặt mạng lưới quanh mình, chuẩn bị cho tương lai rồi.

Vương Uy Uy ngày càng không đơn thuần, Tô Xán không thất vọng, con người ta trưởng thành là như thế, quan hệ bọn họ sớm muộn cũng đi tới nước này, chỉ mong những chuyện không liên quan tới công việc có thể giữ chút thuần tình trước kia, có thể gặp nhau uống cốc cà phê chỉ vì đơn thuần nhớ một người bạn, hay cùng nhau say sưa ở quán bar tâm sự cho nhau nghe những phiền muộn trong cuộc sống.

Vậy là đủ rồi, Tô Xán không mong gì hơn.

Gần đây Tô Xán không liên hệ với Lâm Lạc Nhiên nhiều, không thể trách y, cuộc sống y bị rối loạn bởi đủ thứ chuyện, yêu đương ở trường cùng Đường Vũ cũng đang dần dần thích ứng với tình hình mới nữa là. Cho nên chỉ thi thoảng gửi tin nhắn hỏi thăm như "gần đây có khỏe không?", rất lâu mới được nhắn tin phản hồi "không tệ". Rồi không có gì nữa, cảm giác cô gái này rất bận rộn.

Tô Xán nghĩ có lẽ sự tự tôn của Lâm đại tiểu thư phát tác rồi, chắc chắn với mối quan hệ rộng khắp của cô nàng đã biết chuyện liên quan tới Facebook.

Lâm Lạc Nhiên và Feec quan hệ không tệ, bạn bè trong feec rất nhiều, có mấy người mới đầu tiếp xúc với y cũng dựa vào mối quan hệ với Lâm Lạc Nhiên nhanh chóng rút ngắn khoảng cách với Tô Xán.
Nhưng Lâm Lạc Nhiên tới Đh Thượng Hải chơi, trừ lần công khai, tới một mình chỉ thông báo cho Tô Xán còn lừa y mua trà sữa và kem.

Đại khái đang giận mình vì không nói cho cô nàng biết đây, vì Lâm Lạc Nhiên không gọi điện tới xác nhận thông tin này như bao nhiêu người bạn khác của y.

Điều này cũng phù hợp với tính cách kiêu ngạo của cô nàng, chắc cho rằng mình làm thế là hạ giá trước mặt Tô Xán, làm Tô Xán càng thêm vênh váo, đuôi vểnh lên trời, tuyệt đối không làm, nhưng chắc chắn đứng trong góc nào đó lặng lẽ chú ý mọi thứ về mình.

Tô Xán tính sau đợt bận rộn này bình tâm trở lại mới tìm Lâm Lạc Nhiên nói chuyện, sẵn sàng tinh thần cũng như ví tiền cho cô nàng này xẻo một trận.

Nói thật là Tô Xán chẳng hề muốn tham dự cái cuộc hội nghị thượng đỉnh này tí xíu nào, cái thời gian ở Mỹ suốt ngày chạy tham gia hết bữa tiệc nọ bữa tiệc kia làm y ngán mấy kiểu này lắm rồi.

Nhưng cuộc sống không phải nào cũng có thể diễn ra theo ý muốn, đành vậy, biết đâu cũng như trước kia mình hiểu lầm về Feec, biết đâu hội nghị này sẽ mang lại niềm vui bất ngờ? Tô Xán chỉ đành an ủi bản thân như thế mà thôi.

……

Gần 10 đêm, trong phòng 302 KTX số 17, các cô gái cơ bản đều đã tắm rửa sạch sẽ thơm tho thay quần áo ngủ.

Trình Thông Thông mặc quần lót vải kẻ sọc trắng hồng, nhiều nét đáng yêu hơn là gợi cảm, hai chấm nhỏ gồ lên dưới áo thun cộc tay, cũng phải thôi trời nóng thế này, ai cũng cố gắng giảm tối đa y phục trên người, trước khi đi ngủ vẫn cứ soi gương một lức mới đặt xuống:
- Tư Âu, tắt máy đi, thật không hiểu cậu nữa, bình thường điềm đạm chững chạc như thế, mà đi lập cái clb hâm mộ, chẳng khác gì mấy đứa nhóc sơ trung:

- Rồi rồi, gõ vài dòng nữa là xong.
Vấn đề này Nguyễn Tư Âu không muốn tranh cãi với Trình Thông Thông, đã thay đồ đi ngủ rồi, quần short thể thao, áo hai giây, cuối cùng lại bật máy vào mạng.

Đồng đồng nằm sấp trên giường, cái áo thun dài che lấp phần mông, trông giống như không mặc gì phía dưới, hai cái chân nhỏ đong đưa trên không, chơi game trên điện thoại:
- Đại khái thời trung học cắm đầu vào học chả biết gì cả nên bây giờ phát tiết đi, cậu ấy tới tuổi nổi loạn muộn hơn người khác.

Trong phòng chỉ có Đường Vũ ăn mặc quy củ nhất, quần ngủ dài, áo ngủ cộc tay rộng rãi, nửa khuôn mặt khuất sau mái tóc ướt còn phơn phớt hồng sau tắm, lộ ra vẻ đẹp yếu mềm mà thường ngày không thấy được.

- Tô Xán thật hiếm có, mình quen biết nhiều người như cậu ấy, có nhà, có xe, có sản nghiệp, nhưng không một ai cam lòng ở lại trường làm sinh viên bình thường.
Trình Thông Thông nhìn Đường Vũ, ghen tị nói:
- Giống như con sói quen ăn thịt, làm sao chịu được món chay nhạt nhẽo. Người đã tiếp xúc cả thế giới phồn hoa ở Mỹ như cậu ấy mà lại cam lòng ở lại cái trường nhỏ bé hạn chế này. Người ta đều tham lam đi vơ vét tài nguyên, dùng xe sang, mặc hàng hiệu, vô vàn mỹ nữ vây quanh. Hoặc hưởng thụ khoái cảm thành tựu khi đánh gục đối thủ, tận tình hưởng thụ quyền thế tài phú mà người thường không thể có. Không phải bản năng nam nhân là thế sao, luôn thích đấu tranh và chinh phục.

Đồng Đồng cũng tán đồng ý kiến này, bỏ máy điện thoại xuống, nằm ngửa lên:
- Đúng vậy đạt tới tầm như Tô Xán làm gì có ai chịu ở trong trường, chưa cần nâng tầm tư tưởng như Thông Thông, đơn thuần nói phòng thì chật hẹp, giường thì cứng, ăn uống thì chẳng ra làm sao. Chúng ta chịu đựng cuộc sống sư khổ hạnh này còn chẳng phải vì tấm bằng đẹp, vì cuộc sống tốt sau này à?

Trình Thông Thông gia cảnh cực tốt, nhưng đó không phải là sự nghiệp của cô, cô cũng cần tấm bằng của ĐH Thượng Hải, để có công việc tương đối tự chủ về tài chính, sau đó mới tính tới kiếm một người chồng xứng đáng với mình, kết hôn sinh con.

- Thời phong kiến biếm chư hầu thành thứ dân là một loại trừng phạt tàn khốc nhất, còn hơn cả giết người ta nữa, cho dù làm chư hầu một phương ngày ngày sống trong tranh đấu, tính mạng không đảm bảo, nhưng không một ai có thể sống cuộc sống bình đạm của của người bình thường.

Nguyễn Tư Âu đã tắt máy trầm ngâm:
- Tính Tô Xán rất sái thoát, vậy mà ở lại trường chịu sự quản chế của giáo viên, của nhà trường, cậu ấy rõ ràng là không quá hợp với môi trường

trường học trong nước, cứ nhìn xem, giống như cậu ấy mấy lần tranh chấp với giáo viên về vấn đề dạy học. Hình tượng Tô Xán trong mình phải giống như Tôn Ngộ Không đại náo thiên cung, rời bỏ thiên đình về Hoa Quả Sơn tự lập làm vương mới đúng.

- Tô Xán nếu không phải là sức kiềm chế mạnh tới biến thái thì cũng bị kiềm chế tới biến thái rồi.
Đồng Đồng cười khúc khích:
- Đường Vũ, cậu cũng nên thoáng với Tô Xán một chút đi, suốt ngày chỉ nhìn mà không ăn được là không có lợi cho sức khỏe đâu nhé, người ta cam lòng "đọa lạc" như vậy còn không phải vì cậu à?

Bị ba cô bạn tấn công, Đường Vũ chỉ có thể đỏ mặt im lặng chịu trận.

Trình Thông Thông chua lè nói:
- Người ta bây giờ đã có nhiều tiền lắm rồi, có lẽ không cần đạt tới tầm cao hơn nữa cũng được, chẳng lẽ cứ phải dẫm đạp lên tất cả mọi người mới là lợi hại? Bây giờ ít nhất cậu ấy làm toàn bộ thanh niên dưới 30 ở Thượng Hải này hít khói không kịp.

Đường Vũ thi thoảng hưởng ứng vài câu, ba cô bạn chỉ trêu đùa là chính, nhưng đêm đó cô trằn trọc mãi mới ngủ được.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 23: Bốn năm

Trong cuộc sống nhiễu loạn u ám này cũng một tia nắng ấm, gần đây Tô Xán dậy rất đúng giờ chẳng cần đồng hồ báo thức, cứ 6h30 là bật dậy như cương thi, sau đó hớn hở đánh răng rửa mặt, mặc quần áo, vui vẻ hô một câu "chào các anh em", sau đó vơ túi sách, nhảy chân sáo ra phòng trong ba cặp mắt ghen tỵ.

Chạy nhanh xuống cầu thang, tới cổng KTX rẽ trái một cái, thấy một cô gái đứng bên cái cửa cũ kỹ, sơn khung kim loại sơn bong tróc của phòng trực, cô gái đó thường mặc cái váy trắng đơn giản, không ít người ra người vào nhưng thần thái vắng lặng xa xăm như hoàn toàn cách biệt với thế giới, chỉ khi Tô Xán xuống trên khuôn mặt lạnh lùng đó mới nở nụ cười át cả ánh nắng ban mai, khiến chàng trai nào không may nhìn thấy lạc mất hồn phách.

Chỉ có một người là không, Tô Xán đưa tay ra nhận lấy bánh bao nóng hổi và sữa đậu nành chuẩn bị sẵn cho mình, bọn họ vừa ăn sáng vừa bắt đầu hành trình một ngày của mình.

Chỉ có điều trên đường không thái bình, thường có nhóm nữ sinh kết bạn đi qua, nhìn bọn họ liền reo hò:
- Hạnh phúc quá đấy.

- Này, hai người kết hôn luôn đi.

Đó là các cô gái ở KTX số 17, chuyện tình cảm giữa hai bọn họ được những cô gái này biết rõ nhất, thường xuyên lấy hai người ra trêu đùa.

Còn người không quen biết thì chỉ chỏ:
- Nhìn kìa, đó là bạn gái của Tô Xán đấy.

Trước kia Tô Xán thường bị người ta gọi là bạn trai của Đường Vũ, bây giờ tình hình đảo ngược rồi, y không khỏi đắc ý.

Đi cùng Đường Vũ có một cái lợi không có người không quen biết tới bắt chuyện làm quen nữa, đại khái vẻ đẹp và khí chất lạnh lùng của Đường Vũ có sức uy hiếp khá lớn, làm nhiều người tự ti chùn bước.

Tô Xán vì thế mà không cần phải đội mũ lưỡi trai, đi đường cúi gằm mặt như tội phạm bị truy nã nữa, cô gái nhỏ này lúc nào cũng lành lạnh, có vẻ khô khan nhưng một hành động nho nhỏ này đủ làm tim Tô Xán tan chảy.

Đường Vũ thong thả bước đi, eo khẽ lay động như cánh liễu phất nhẹ trong gió xuân, đợi Tô Xán uống hết sữa đậu nành vứt vỏ vào thùng rác ở gần mới hỏi:
- Cái hội nghị thượng đỉnh kia là sao?

- Bên hợp tác là tập đoàn truyền thông GMG, lần tổ chức đầu tiên ở Amsterdam, đây là lần đầu tiên tới Thượng Hải, nói là giao lưu và học hỏi, thực ra nói cho cùng là để mở đường một số thương hiệu thôi, mở rộng thị trường, tăng cường liên hệ với chính phủ, hội thảo này sẽ có một số cơ cấu chính phủ liên quan tham dự. Nói thật là ý nghĩa còn không bằng cuộc họp hàng tuần của Feec, nhưng anh vẫn muốn đi xem sao.

- Vì mạng xã hội?

- Ừ, hiện nên có một cái mạng xã hội bản tiếng Trung rồi, nhiều người đang đợi xem anh đi quân cờ tiếp theo thế nào, không chỉ ở đây, mà ở Mỹ cũng thế. Dù gì là một đoàn đội, không thể để bọn họ cho rằng anh đơn thuần chỉ là nhà tư bản góp vốn, còn ở Trung Quốc phải chứng minh anh không phải là kẻ ăn may gặp thời, nhiệm vụ sắp tới không đơn giản.
Chính vì thế Tô Xán mới khắt khe trong việc lựa chọn người hợp tác lần này, Lưu Mộng Huy chưa khiến y yên tâm. Tô Xán không thành công sẽ là tổn hại lớn về uy tín, hơn nữa lần này hoàn toàn không có sự tiên tri nào

giúp Tô Xán nữa, đây là lần thực sự kiểm nghiệm kiến thức đã học và năng lực bản thân.

Thất bại sẽ là đả kích lớn tới sự tự tin của Tô Xán, y chỉ có thể thành công, đám Lưu Mộng Huy không hiểu điều này.

Đường Vũ chỉ khẽ gật đầu biểu thị đã hiểu, hai người tiếp tục đi về phía trước, cho cái bánh bao nhỏ cuối cùng vào mồm, Tô Xán vẫn thấy thòm thèm, nhìn thân hình mạn diệu của Đường Vũ bên cạnh, tà ác nghĩ tới còn hai cái bánh bao nữa mà không được ăn, thầm nghĩ nếu cuộc sống ngày nào cũng thế này thì còn khó khăn gì là không thể khắc phục.

Cảm nhận được ánh mắt nóng cháy của Tô Xán, Đường Vũ đỏ mặt, ngần ngừ một lúc hỏi:
- Có phải vì em không?

Tô Xán bị câu hỏi bất ngờ của Đường Vũ làm ngạc nhiên:
- Ý em là sao?

Đường Vũ đứng lại dưới bóng cây ngân hạnh ở gần ngã tư, cắn môi quay đầu sang, gió sớm thổi đung đưa mấy sợi tóc mềm mại cọ lên gò má trắng ngần láng mịn, đôi mắt như ẩn chứa tâm sự:
- Có phải là vì em, cho nên anh mới ở lại trường mà không đi theo đuổi sự nghiệp của mình không? Nếu là vậy, em muốn anh đi thực hiện ước mơ mình theo đuổi, làm thật tốt, để anh càng bay xa hơn.
Giọng cô nhanh hơn thường ngày, chỉ sợ mình chỉ có chút ngần ngừ sẽ không đủ dũng khí nói ra được.

Tô Xán đứng đối diện với Đường Vũ, nhìn vào đôi mắt trong veo của cô:
- Ý em là, anh nên tạm nghỉ học, đi phát triển sự nghiệp của mình, còn em không có chút ý kiến nào, cho dù em phải ở lại đây ba năm rưỡi nữa?

Đường Vũ siết chặt tay, nhưng đôi mắt không có chút dao động nào, gật đầu, mỉm cười nhẹ:

- Thời gian sẽ trôi qua nhanh thôi.

Cô sao không muốn ngày ngày có thể ở bên Tô Xán, cùng nhau trải qua cuộc sống bình đạm mà hạnh phúc này, nhưng Đường Vũ thấy trói buộc Tô Xán ở bên cạnh là một chuyện bất công, trước kia cô có thể thuyết phục mình, bọn họ nên nắm tay nhau, có quỹ tích giống nhau.

Nhưng bây giờ cô không thể ích kỷ như vậy nữa.

Tô Xán có thiên phú như vậy, nên nay cao hơn, ở lại trường sẽ trói cuộc anh ấy, mình sẽ khiến anh ấy không thể thin triển hết tài hoa của mình, cứ ở trong trường Tô Xán còn bị hoài nghi chất vấn như trên forum trường.

Đường Vũ cũng nghĩ tới Lâm Lạc Nhiên, vì muốn giúp Tô Xán hòa giải với Đào Tử mà Lâm Lạc Nhiên nhờ tới anh họ Vương Uy Uy, chuyện này về sau Tô Xán chỉ kể qua loa, nhưng Lâm Lạc Nhiên trước đó gọi điện nói với cô, sau chuyện cũng kể lại tỉ mỉ cho cô tránh hiểu lầm.

Mình không bằng Lâm Lạc Nhiên sao? Chẳng trách Tô Xán thích cô ấy, nếu mình cứ ích kỷ thế này, liệu có một ngày anh ấy ghét mình không?

Nghĩ thế Đường Vũ rất đau lòng.

Không ngờ sự chuyện náo loạn này tác động tới cả Đường Vũ, làm cái bệnh thích nghĩ ngợi của nha đầu ngốc này lại tái phát rồi, Tô Xán đưa tay ra nắm lấy hai tay Đường Vũ, chậm rãi nói:
- Có một bộ tiểu thuyết Nhật Bản kể về một người lính đánh thuê về nước, đối diện với người con gái anh ta từng yêu tha thiết sau mười năm xa cách dài đằng đẵng. Nhưng cuối cùng bọn họ không gặp được nhau, chỉ cô gái đó đứng một mình trên con đường trống không mà hai người họ hẹn ước, chỉ có nước mắt chảy dài theo gò má in giấu tháng năm và một tờ giấy nguệch ngoạc, còn người lính đánh thuê kia lại bước vào cuộc chiến khác. Trong tất cả những bộ phim đều miêu tả người trải qua chiến tranh khao khát cuộc sống hóa bình thế nào, nhưng người lính đánh thuê kia không như

vậy, mười năm lăn lộn chiến trường, làm anh ta sợ hãi cuộc sống bình đạm, anh ta sợ cái giường êm ấm, sợ cái gối thoải mái, sợ không khí tĩnh mịch, vì sự yên bình làm anh ta bất an. Chỉ có sàn đá cứng lạnh ngắt, vũ khí ôm chắc trong tay, tiếng bom đạn khắp nơi mới khiến anh ta yên tâm, bởi thế anh ta không thể đối diện với người mình yêu, tiếp tục cầm lấy vũ khí, biến thành cỗ máy chiến tranh tới khi chết.

Tô Xán dừng lại, hỏi:
- Em có còn muốn anh rời trường học này, còn em đợi ở đây bốn năm không?

Nghe xong câu chuyện Tô Xán kể, người Đường Vũ thoáng cứng đờ, trước đó cô không nghĩ tới điều này, cắn răng gật đầu, nhưng mắt đỏ hoe.

- Anh cũng có thể như người lính đánh thuê kia, lúc đó không còn đối diện với em được nữa.

- Anh có thể phát huy toàn bộ sở trường của mình, đương nhiên là tốt nhất.
Sống mũi Đường Vũ cay cay, giọng nghẹn ngào, cố kìm nén không cho nước mắt chảy ra, giọng thì quật cường ương bướng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 24: Em là ngọn hải đăng của đời anh

Tô Xán có chút vừa bực mình vừa buồn cười vì cản bản tính ương ngạnh này của Đường Vũ:
- Em nghĩ rằng anh ở lại trường chỉ hao tốn thời gian à?

Đường Vũ mím chặt môi rụt tay khỏi bàn tay Tô Xán, lùi lại một bước, không nói tiếp nữa, cô đã nói hết rồi, Tô Xán thông minh như vậy sẽ hiểu, vì cái hệ thống chọn môn đáng chết của ĐH Thượng Hải, bọn họ sẽ thường chia tay nhau ở ngã tư này, tới giảng đường khác nhau.

Ngã tư này là nút giao thông trọng yếu từ khu KTX tới giảng đường, cho nên rất đông người, lúc này không ít đứng lại xa xa nhìn bọn họ, Tô Xán và Đường Vũ, ở cái khu nam này gần như không còn ai không nhận ra bọn họ nữa.

- Chuyện gì thế nhỉ.
Những tiếng xì xầm bắt đầu vang lên:

- Không biết nữa, mình vừa đi tới đây thôi đã thấy họ thế này?

- Sao sáng sớm ra đã cãi nhau thế này?
Một cô gái nhìn Đường Vũ rơm rớm nước mắt mà đau lòng hộ:
- Chả lẽ … chia tay?

- Không thể nào.
Cô gái ở khu KTX số 17 lắc đầu:

- Sao không thể, chẳng phải có câu nam nhân có tiền sẽ hư hỏng à? Gần đây có đủ tin đồn không hay về cậu ta, hôm nọ có cô gái rất xinh đẹp tới trường

tìm cậu ta, rồi cậu ta và cô gái đó còn tới thẳng buổi tổng duyệt ca nhạc đánh người nữa, hừ, có cô bạn gái như vậy mà không biết trân trọng.

- Cũng chẳng sao, Đường Vũ xinh đẹp giỏi giang như vậy, người xếp hàng đợi cô ấy dài bằng cả đoàn tàu, cô ấy sẽ tìm được người khác không thùa kém gì.

Người tiếc nuối có, người hả hê có, cũng có người mừng rỡ chờ đợi, trong đó đa phần là nam sinh, tất nhiên Tô Xán bây giờ không khác gì thịt Đường Tăng trong mắt nữ sinh, chỉ là dù sao các cô gái không thể hiện ra ngoài rõ ràng như vậy mà thôi.

…….

Một cô gái thông minh sẽ không bao giờ nói ra câu "vì em không muốn trói buộc anh ở đây." Câu nói ấu trĩ đó chỉ làm người đối diện không thể rời đi, không thể theo đuổi ước mơ của mình.

Giống như câu truyện Đường Vũ kể về khác biệt văn hóa Đông – Tây trong cái lần cô từ Thượng Hải trở về, cô ca sĩ kia bất chấp sự gia đình phản đối bỏ đi theo đuổi ước mơ, vì "không muốn cả đời hận cha mình", cô cũng thế cô không muốn Tô Xán sau này nhìn lại hối tiếc vì cơ hội đã bỏ lỡ, rồi hận cô, cô thà buông tay chứ không muốn Tô Xán hận mình.

Cô gái bình thường có lẽ hi vọng được mãi mãi ở bên anh ấy, giữ anh ấy trong tầm mắt, mùa đông quấn khăn quàng cổ và kem chống nẻ, mùa đông mua cho anh ấy kem và quần bơi, cứ thế bình an vượt qua bốn năm.

Nếu như Tô Xán chỉ là một boss sau lưng một tạp chí sáng lập thời cao trung, Đường Vũ sẵn lòng cùng Tô Xán sống cuộc đời vô tư lự không để ý tới chuyện bên ngoài. Nhưng tài năng của Tô Xán không nên giới hạn ở đây, Tô Xán có thế giới rộng lớn hơn rong ruổi bên ngoài.

Cho nên Đường Vũ thấy mình phải buông tay.

Ngày mai thức dậy, mang đồ ăn sáng tới đây, có lẽ cô không được thấy Tô Xán vội vội vàng vàng chạy xuống thang với khuôn mặt háo hức nữa, chỉ mới nghĩ tới đó thôi Đường Vũ đã thấy lòng đau như cắt, tay vân vê giây áo, thít chặt nó vào tay, muốn dùng cơn đau thể xác xoa đi nỗi đau trong lòng.

Trái ngược với Đường Vũ kích động đau lòng, Tô Xán lại dở khóc dở cười, ai mà ngờ chim phượng hoàng Đường Vũ lại muốn mình rời trường học, vì nghĩ mình quá giỏi, nếu không phải nhìn Đường Vũ rơm rớm nước mắt thế kia thì Tô Xán đã cười phá lên rồi.

- Anh nghĩ, rất nhiều người đang hiểm lầm mình.
Tô Xán nhìn thấy cái giây áo đã thít đầu ngón tay Đường Vũ tới đỏ bầm tím tái, tiến tới, đưa tay giật tay Đường Vũ, nắm thật chặt không cho cô rụt lại, áp vào má mình:
- Anh không phải là thiên tài, chưa bao giờ là thiên tài, dù là sơ trung thi vào Nhất Trung, rồi ở Nhị Thập Thất Trung làm tạp chí, nhân lúc sang Mỹ cùng Mark lập ra Facebook, lợi dụng chính sách ưu đãi tới ĐH Thượng Hải. Sở dĩ anh làm được tất cả những điều đó là vì em, em là động lực giúp anh không ngừng nỗ lực, em làm anh phấn đấu, đuổi theo, không phải anh đã nói rồi sao, sẽ tới một ngày anh muốn em ngước nhìn anh.

- Bây giờ anh làm được rồi, em đã phải ngước nhìn anh rồi đấy, bất kể là chiều cao hay sự nghiệp của anh.
Đường Vũ khóc rồi, từng giọt nước mắt tràn bờ mi lắn xuống, xô đi lớp phần trang điểm che dấu mắt thâm vì thiếu ngủ, tạo ra hai vệt nước mắt nhỏ, không có dấu hiệu dừng lại.

Tô Xán biết nội tâm Đường Vũ rất phong phú, vẫn không nghĩ rằng tình cảm sâu trong lòng cô lại nhiều thế này,
- Nghe anh nói hết đã vì vào được Nhất Trung, dùng đủ mọi cách ôn tập, mọi người thấy anh hiểu biết nhiều, nhưng đó là vì mỗi ngày anh phải học

tới rạng sáng. Bây giờ anh phải đối diện với các loại vấn đề mỗi ngày xí nghiệp khả năng xảy ra, cho nên anh không ngừng kết hợp lý luận mình học được tham ngộ với thực tế, mà thường thường nhiều thứ tồn tại quan hệ biện chứng, nói không chừng sau một giấc ngủ tỉnh lại, đáp án tìm kiếm sẽ bị lật nhào.

- Nếu rời trường, chưa chắc anh đã học được nhiều hơn ở đây, chẳng lẽ tiếp xúc với một nghìn người, một vạn người mới giúp anh mở rộng tầm mắt, mới giúp ích được cho anh? Ở trường học, ở bên cạnh em anh có thể tĩnh tâm lại, có thể học được nhiều điều ở trường học, chẳng lẽ mỗi ngày ứng phó tiệc tùng xã giao và đàm phán mệt óc là điều anh muốn làm?

- Anh không phải thiên tài gì hết, anh không có thiên phú độc đáo nào cả, sở dĩ anh có thể giữ được đầu óc tình táo, biết mình đang làm gì, vì cái gì, là vì em đó Đường Vũ, vì em ở bên cạnh mà mỗi lần lạc lối anh đều quay lại được.

- Anh ở lại trường không phải lãng phí, ở đây anh học được nhiều thứ, ở đây có tài liệu phong phú, có giáo sư danh tiếng ... và quan trọng nhất nơi này có em, Đường Vũ, em chưa biết hết em quan trọng với anh thế nào, anh có được thành công như vậy là nhờ em, em là ngọn hải đăng của cuộc đời anh.

Im phăng phắc, những lời này Tô Xán vì có chút kích động mà nói khá lớn, người xung quanh đều nghe được lời y nói, mấy cô gái người dùng hai tay ôm chặt miệng, người giữ ngực như sợ tim mình nảy ra ngoài, không cô gái nào không cảm động vì những lời như thế, trong tai văng vẳng câu “em là ngọn hải đăng của cuộc đời anh”.

Người ngoài đã vậy, khỏi nói tới Đường Vũ, đầu ngước lên, mặt hạnh phúc yếu đuối, lặng lẽ nức nở.

Tô Xán đưa tay ra, dùng hai ngón tay cực kỳ ôn nhu lau nước mắt cho Đường Vũ, nhưng càng lau nước mắt càng nhiều, như khiến Tô Xán mãi mãi không lau hết.

Mắt Đường Vũ nhoè đi, bóng hình Tô Xán cũng trở nên mơ hồ, không nhìn rõ y nữa, chỉ cảm thấy đôi cánh tay khỏe khoắn ôm cô vào trong lòng, Tô Xán ôm rất chặt, làm cô thấy đau, đến hơi hở cũng thấy khó khăn, nhưng cô yêu thích cảm giác này, rất thực.

- Cho nên em hiểu rồi chứ, ở đây, ở bên em, anh vẫn có thể làm được chuyện mình muốn làm, hơn nữa còn tốt hơn ngoài kia.

- Ừ.
Đường Vũ ngoan ngoãn gật đầu, dùng giọng mũi thỏ thẻ đáp.

Hậu quả đến ngay lập tức, Tô Xán nuốt nước bọt ực một cái, cúi đầu đặt lên môi Đường Vũ nụ hôn nóng bỏng, Đường Vũ thoáng quên mất mình đang ở đâu, hé miệng đáp lại, hai lưỡi quấn lấy nhau trong men say bất tận, chìm đắm thế giới riêng của hai người.

Vô số ánh mắt nhìn cảnh tượng khó tin đó, đầu tiên là ngỡ ngàng, sau đó có ai đó vỗ tay, rồi nhiều người vỗ tay theo, từ rời rạc thành sự náo động lớn, còn có người nhiệt liệt reo hò, lúc này không có ghen tỵ một lòng thành tâm chúc phúc cho bọn họ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 25: Người con gái đó

L

ý Xương Long, tài tử khu bắc lần nữa nhìn thấy một cảnh bi phẫn.

Học kỳ trước Tô Xán làm bắt bẻ hắn trên lớp, tiếp theo đó trả thù không thành, chớp mắt cái tên sinh viên chuyên trốn học đó thành nhân vật truyền kỳ, hôm nay hắn lại thấy Tô Xán cùng với Đường Vũ tay trong tay bước vào lớp.

Lý Xương Long dù nghe chuyện Tô Xán và Đường Vũ , nhưng nghĩ rằng cô gái ưu tú như Đường Vũ không dễ dàng chinh phục như vậy được, bây giờ bông hoa rực rỡ nhất trường cuối cùng không thoát được móng vuốt thô bỉ của đám súc sinh, bị tên nhãi Tô Xán đó chinh phục thành công rồi.

Nếu hắn không phải là giáo viên, có lẽ lúc này đã đi tới nói hai bọn họ không nên đi học, đi muộn thế này nên trốn học luôn đi.

Hiển nhiên chuyện sáng nay đã dùng tốc độ nhanh nhất lan truyền đi rồi, hai người họ vừa xuất hiện, những tiếng la hét chói lọi nối nhau vang lên, chính Lý Xương Long không hiểu rồi, Đường Vũ mặt đỏ rát, nhưng không buông tay ra, lần đầu tiên cô vui vẻ thể hiện toàn bộ tình cảm của mình với Tô Xán trước mặt người khác mà không còn rụt rè ngần ngại nữa, chỉ cảm thấy lòng ngọt lịm.

Lý Xương Long ngẩn ra hồi lâu, hết hắng giọng lại đập bảng mất mấy lần, mới lên tiếng được:
- Chúng ta tiếp tục với công thức Bayes Rule, hãy mở trang 23 ra, P(A|B)=P(B|A)*P(A)/P(B) ....

Tối ngày hôm đó, chuyện của Tô Xán và Đường Vũ tạo nên một cơn bão cuốn phăng diễn đàn Đh Thượng Hải, câu nói “em là ngọn hải đăng cuộc

đời anh", cướp đi trái tim không biết bao nhiêu cô gái.

Khoảng chừng mười hai giờ đêm, xuất hiện chủ đề "Chuyện lãng mạn nhất năm 2002", bên trong là hình ảnh Tô Xán và Đường Vũ, ảnh đầu tiên chỉ có mình Đường Vũ, một thân váy trắng đứng đó, mắt đỏ hoe yếu đuối, làm trái tim người ta như bóp nghẹt. Ảnh thứ hai Tô Xán ôm Đường Vũ trong lòng, đặt tay lên má y, ngón tay Đường Vũ bầm tím. Ảnh thứ ba, Đường Vũ và Tô Xán hôn nhau, xung quanh là đám đông hò reo cổ vũ.

Vẻn vẹn chỉ có ba bức ảnh, nhưng góc độ chụp cực tốt, rất có thể người này là thành viên câu lạc bộ nhiếp ảnh trong trường.

Chỉ vẻn vẹn một đêm, chủ đề này lên lên top đề tài hot nhất của diễn đàn ĐH Thượng Hải.

Kết hợp câu chuyện lan đi từ sáng, những người vốn có chút nghi ngờ tính chân thật của nó đều bị đánh tan, những từ "cặp đôi đẹp nhất trường", "nam nhân lãn mạn nhất" là từ được dùng lặp đi lặp lại.

Đường Vũ vì thế mà tránh gặp Tô Xán mấy ngày, không phải xấu hổ, chủ yếu vì không muốn thành "xiếc khỉ" cho người khác nhìn thôi, còn Tô Xán thì lên mạng say sưa đọc bình luận.

Tất nhiên y không tự kỷ đến thế, còn nhiều chuyện khác phải làm như xem tin tức, ở Harvard, Mark rất được hoan nghênh, nghiễm nhiên thành nhân vật phong lưu, gần đây nhất liên hệ qua Facebook, Tô Xán nói với hắn chuẩn bị kiến lập mạng xã hội Trung Quốc, Mark hứng trí rất cao, hi vọng sớm nhìn thấy thành quả của Tô Xán, còn nói Tô Xán nếu cần hỗ trợ kỹ thuật tương quan cứ thoải mái mở miệng, không cần giấu dốt, Tô Xán trả lời lần sau gặp sẽ cám ơn hắn bằng một cú đấm.

Chương trình học của Mark cũng rất chặt, có lúc buổi tối thảo luận với đoàn đội công việc tới khuya, hôm sau mặc nguyên quần áo ngủ xuất hiện ở lớp học.

Ngoài ra Diệp Huy Thường để lại cho Tô Xán một tin nhắn " tôi tới Thượng Hải rồi." Sau đó offline mất tích mấy ngày trước. Nhưng Tô Xán đoán chừng cô gái này đi tới đâu cũng không sợ cô độc, mình có khi chỉ là một trong số những người được Diệp Huy Thường dùng chức năng gửi tin nhắn theo nhóm thôi.

Hội nghị thượng đỉnh Thượng Hải mở rộng cũng đã tới.

Tô Xán mặc bộ Âu phục mà Vương Thanh chuẩn bị cho khi đi gặp Chiêm Hóa, tuy rằng không phải đặt may riêng, nhưng hoàn mỹ làm nổi bật khí chất của y, trầm ổn lại không bị già dặn cứng nhắc, tự nhiên khoáng đạt, khiến tần suất bị người khác ngó nhìn tăng gấp đôi so với thường ngày.

Ra tới cổng trường, Tô Xán nhận được tin nhắn từ Đường Vũ "chúc mọi điều thuận lợi", đã ba ngày rồi nha đầu này vẫn hạn chế gặp mặt y công khai.

Tin tức Tô Xán tham gia hội nghị thượng đỉnh thông qua mồm thành viên phòng 602 truyền đi, với sinh viên bình thường thì hội nghị thế này quá xa vời, có điều đủ để Tiêu Húc khi ở phòng tự ôn tập vênh váo rồi, ví như có người nói bạn hắn tham gia hoạt động của Dragon TV, Tiêu Húc thường lạnh nhạt nói:
- Thế thì có gì ghê gớm, bạn cùng phòng tôi là người đồng sáng lập Facebook, giờ sắp tham gia hội nghị thượng đỉnh Thượng Hải mở rộng? Có biết nó là cái gì không? Cái gì? Không biết ... Biết một chút? Rốt cuộc là biết một chút hay là không biết? Lạc hậu ...

*** Đông Phương Vệ Thị (Dragon TV) - Tên đầy đủ kênh vệ tinh Đông Phương đài phát thanh truyền hình Thượng Hải, kênh tin tức hàng đầu TQ.
Đón Tô Xán là xe mang logo ĐH Thượng Hải, lúc này Lâm Quang Đống rất bận, gọi điện bảo hắn lái chiếc Bentley tới đón mình thì xa xỉ quá.

Tô Xán lên xe, gặp được Trương Á Kỳ, Mạc Tuyết và mười mấy thành viên của Feec, có điều được mời vào hội trường chỉ có 3 người họ, có 2 người nữa, nhưng không xuất phát từ trường, còn những thành viên khác chỉ tham gia một số hoạt động ngoại vi, không vào được hạch tâm.

Địa điểm tổ chức hội nghị nằm trong khu biệt thự cao cấp gần công viên Thế kỷ, cái khu biệt thự này không ít địa điểm tổ chức tụ hội riêng tư, mang phong cách trang viên sông nước Cửu Giang, đình viện sâu hút, diện tích xanh hóa tới 60.000 nét vuông, bình quân mỗi biệt thự chiếm diện tích mấy mẫu, diện tích kiến trúc từ 600 - 1500 mét vuông, không gian khép kín, là lựa chọn yêu thích của giới thượng lưu.

Tô Xán có bối cảnh kiến trúc Đại Dung, nắm bắt tài liệu về hoàn cảnh địa lý không khó, ngoài ra còn có tin tức tình báo từ phía Lâm Quang Đống, Feec, đã có chuẩn bị nhiều nội dung tham khảo cho hội nghị.

Dù sao y không còn là sinh viên đại học bị người ta lờ đi nữa, có muốn giả heo ăn thịt hổ cũng chẳng được, thân phận y đã bại lộ, bị người ta chú ý, mỗi biểu hiện không tốt, sẽ bị đánh giá. Lắm lúc Tô Xán ghen tỵ với Mark, dù sao ở Mỹ nhiều lúc tự do hơn, Mark có thể mặc quần jean áo phông dép lê lang thang khắp nơi, bộ âu phục này Vương Thanh chuẩn bị cho y rất vừa vặn thoải mái, nhưng Tô Xán vẫn cảm thấy chút gò bó, thuần túy là vấn đề tâm lý.

Xe dừng lại ở con dốc, căn bản không đi nổi nữa, đường quá đông, tắc rồi, lúc đó giao thông ngoại ô Thượng Hải còn chưa phát triển, dù có cũng không thể chứa nổi mấy trăm cái xe đổ dồn một chỗ thế này, mọi người xuống xe.

Đứng xa nhìn về biệt thự tổ chức hội nghị, không ít phóng viên đang bận rộn chụp ảnh, không ngừng có người từ trên xe xuống, qua bảo vệ tới trung tâm biệt thự.

Theo con số mà bên tổ chức công bố, trong ba ngày diễn ra hội nghị, hội nghị hạch tâm có 2.000 người trong ngoài nước tham gia, còn hoạt động có chừng 4.500 người.

Biết Tô Xán ít tiếp xúc với trường hợp này, Trương Á Kỳ thi thoảng lại giới thiệu cho y:
- Đó là chiếc Ferrari đầu tiên của Thượng Hải, phú hào họ Chu là nhân vật tiêu điểm của báo chí.

Tô Xán không chú ý mấy tin tức kiểu này lắm, chuẩn bị tinh thần đại biểu cho Feec tới hội nghị đánh một với TEG, nhưng cuộc sống luôn luôn có chuyện không lường trước được.

Từ xa, Tô Xán nhìn thấy một bóng hình, dù không thấy rõ mặt lắm, nhưng Tô Xán không thể nào nhầm được với bất kỳ ai.

Đám đông huyên náo, trong mắt Tô Xán chỉ thấy cô gái đó.

Mặc lễ phục màu trắng, rất trắng, không có chút tạp chất nào, những bông hoa nhỏ điểm xuyết chỗ nếp gấp giữa ngực, trang nhã mà không lộ liễu, mái tóc dài xõa tung, cuối mái tóc cuốn lại buông trước ngực, chân dài giày cao gót, tôn lên vóc dáng ngày càng xuất chúng. Bên cạnh là một nam tử âu phục thẳng tắp, thần thái trầm ổn vững vàng, gật đầu mỉm cười trước ống kính.

Tô Xán sững sờ, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Trần Linh San.

***
Hết.

Hơi nhiều cảm xúc cho chương trước, đâm ra chương này không nuột lắm, mai lại càng vất vả đây

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 26: Tương kiến

Trương Á Kỳ thấy Tô Xán đứng ngây ra còn tưởng y bị không khí hiện tường choàng ngợp, vỗ vai, đẩy Tô Xán tiến vào. Tô Xán chỉ cảm thấy tai ù ù, bị Trưởng Á Kỳ lôi đi, tới cái đình nhỏ gần đại sảnh, điểm hẹn gặp hội viên đã tới trước bọn họ một bước, Trần Quảng của Cty bán dẫn Đằng Phi, Ninh Linh của mậu dịch Ngô Tùng Hà. Trương Á Kỳ và Trần Quảng nhiệt tình bắt tay, giới thiệu Tô Xán:
- Anh ấy là Trần Quảng, tháng trước tới trường phát biểu diễn giảng, hẳn khi đó cậu thấy rồi, vừa về từ Canada tuần trước. Đây là Tô Xán, hội viên mới mà tôi đã kể, Tô Xán gọi một tiếng anh Trần là được rồi.

- Tô Xán, sao thế không được khỏe à?
Trần Quảng chừng gần bốn mươi, bắt tay Tô Xán, thấy mặt y tai tái, liền hỏi:

- À, không sao, vừa rồi xe hơi xóc, nên hơi chóng mặt một chút, tôi bị chứng say xe nhẹ.
Tô Xán mỉm cười, trấn tĩnh lại rất nhanh, dù sao y đâu còn là chàng trai ba năm trước vì thấy Trần Linh San ôm người con trai khác mà đau lòng quay đầu xe bỏ chạy, trái tim không gan lỳ hơn, nhưng ý chí mạnh hơn, nếu không phải những người cực kỳ quen thuộc y sẽ không thấy:
- Ngưỡng mộ anh từ lâu.

- Tôi già rồi, đừng kỳ vọng vào tôi nữa, trường ta bây giờ cần lực lượng trẻ như cậu bổ xung vào tăng thêm sức sống, rất nhiều người cảm giác thành tựu đầu tiên trong đời là được gia nhập Feec, nhưng Feec kéo được cậu vào lại là thành tựu đấy.
Trần Quảng nói chuyện khéo léo, giỏi khen người làm người ta có thiện cảm:

Những thành viên khác đều chào hỏi nhau, chỉ có Ninh Linh là khoác vai Mạc Tuyết thì thầm to nhỏ mấy câu chuyện của nữ giới, xưa nay có thành kiến với Tô Xán nên giữ khoảng cách.

- Người của TEG tới rồi, toàn là nhân vật có máu mặt, đa phần là nghiên cứu sinh, tiến sĩ thậm chí tốt nghiệp ra trước sáng nghiệp, lần trước bọn họ không tung ra lực lượng hùng hậu như thế này, không biết có phải có được thông tin nào đó rồi không?
Trương Á Kỳ nhìn sang phía đầu kia đại sảnh, chỉ cho Tô Xán:

Tô Xán cười khổ trong lòng, nghĩ ông trời chơi mình sao, Tô Xán biết Trần Linh San học Đh điện ảnh Bắc Kinh, còn nghĩ lĩnh vực bọn họ tham gia khác nhau, có lẽ tránh được chuyện giáp mặt, không ngờ lúc này Trần Linh San và người đi cùng lại đang nói chuyện rất vui vẻ với nhóm người TEG.

Cũng phải bọn họ là sinh viên khu vực Bắc Kinh, còn cô công chúa này đi tới đâu cũng là tâm điểm.

Mặc dù bề ngoài đã bình thường nhưng vẻn vẹn chỉ là bề ngoài thôi, Tô Xán bất giác nói ít đi rất nhiều.

Teg tên đầy đủ là clb nhà doanh nghiệp Thanh Hoa, tiền thân là hội đồng môn Thanh Hoa, những năm gần đây mới chính thức đổi tên thành TEG, thực lực rất mạnh, có sự hậu thuẫn cường đại từ nhóm sinh viên tốt nghiệp ở thung lũng Silicon.

Trần Quảng chào hỏi một người quen xong mới nói với Tô Xán:
- Teg lấy trọng tâm là kỹ thuật cao, hiện đang là nghành phát triển cao tốc, bọn họ có trọng điểm hơn Feec chúng ta, nên tài nguyên tập trung, ở mặt này luôn ưu thế hơn chúng ta, cũng không cần sợ họ, chúng ta có thể mạnh riêng. Có điều hôm nay họ có Chu Vĩ Nhân hỗ trợ, sao hôm nay Chu Vĩ Nhân không tới?

Chu Vĩ Nhân là nhà đầu tư người Hoa trứ danh ở Thung lũng Silicon, đóng vai trò quan trọng trong sự quật khởi của Trung Quan Thôn, một trong số nguyên lão sáng lập công ty Suma. Vườn Sồi nước Mỹ là do Trần Ngũ Phúc, Tang Đại Hóa và Chu Vĩ Nhân, những nhân vật truyền kỳ sáng nghiệp đầu tư, là cao thủ đạt tới hóa cảnh.

Ông ta sáng lập ra quỹ đầu tư hỗ trợ vận hành của TEG, tư cách cực cao.

Còn trụ cột bọn họ bên này là Trần Quảng, tuy được liệt vào bối phận với Chu Vĩ Nhân, hiển nhiên là cấp độ thua kém rất xa.

- Không rõ lắm, có lẽ họ đang đợi, người TEG năm nay đông thật.
Trương Á Kỳ lắc đầu:

- Người của chúng ta tới đủ rồi, vào trước thôi.
Trần Quảng nhìn quanh một lượt dẫn đầu đi trước.

Tô Xán thấy Trần Quảng từ đầu tới cuối ngôn ngữ không hề có ý đối đầu với TEG, rất có phong phạm người lãnh đạo bao dung, quả nhiên có đặc sắc.

Phía TEG dù trò chuyện với nhau, nhưng ánh mắt thi thoảng vẫn liếc về phía bọn họ, Feec đương nhiên là clb có phân lượng.

Mấy trường đại học đỉnh cấp luôn kèn cựa nhau, chuyện này là do quan điểm tư tưởng của toàn bộ người trong nước gây ra, ví như nói tới cụm từ Thanh Hoa Bắc Đại, thế nào cũng so sánh ai số 1, ai số 2. Nói tới ĐH Thượng Hải, sẽ nghĩ thua kém 2 đại học kia ở chỗ nào, lâu dần tạo nên hình thái ý thức, cạnh tranh nhau là không tránh khỏi.

Tô Xán đi lẫn đám đông cố gắng ít gây chú ý hết mức có thể.

Trần Linh San đang cùng một chàng trai đối đáp vui vẻ, đột nhiên đôi mắt tỉa tót mi cong cầu kỳ mở to, thốt lên:

- Tô Xán phải không?

Tô Xán vốn đã bước qua rồi, bị giọng nói quen thuộc này làm vai run lên một chút.

Trương Á Kỳ thấy Tô Xán phản ứng chậm chạm, còn nghĩ y không nghe thấy:
- Có người quen kia, có vẻ là bạn cậu đấy, chúng tôi vào trước đây.
Nói xong vỗ vỗ vai Tô Xán, háy mắt với y đầy thâm ý.

Tô Xán quay người lại, động tác tự nhiên, không có chút trúc trắc nào, nụ cười sáng lạn của mình cũng nở trên môi.

Trần Linh San đứng trước mặt Tô Xán, tay phải nắm khuỷu tay trái, nổi bật bầu ngực căng tròn, vòng eo nhỏ như lưng ong, vòng cổ ngọc trai bắt mắt, mái tóc không còn màu đen nhánh như trong ấn tượng của Tô Xán nữa, mà nhuộm hơi hung, dọc theo cái cổ trắng nhìn lên chính là cái nuốt ruồi ở chóp mũi vô cùng duyên dáng thân thuộc, gò má hơi bầu bầu đã hoàn toàn biến mất, trông càng thêm vị nữ nhân, quyến rũ nhưng dịu dàng mà thân thiết.

Thực ra xuất hiện hôm nay xuất hiện nơi này không nhiều minh tinh nổi tiếng mặc bộ trang phục của nhà tạo mẫu danh tiếng, Trần Linh San không có gì nổi bật, nhưng sức hút đặc biệt của cô, khiến không ít nam nhân tuổi cha chú ánh mắt lướt qua đường cong trên cơ thể.

Đã hơn ba năm rồi.

- Vừa nãy ở cổng vào mình đã thấy bạn rồi, nhưng mà lúc đó không tiện, định vào trong mới chào.
Tô Xán sờ mũi, cảm giác ánh mắt Trần Linh San nhìn mình chằm chằm, như đang đánh giá thực hư lời nói của y:

- Mình có nghe nói bạn đang học ở Thượng Hải, hi hi, bạn cũng biết đấy, từ sau khi mình tới Bắc Kinh đã không còn liên hệ gì với bạn bè trước kia nữa rồi, cả phương thức liên lạc cũng không có, chỉ có Tết về Hạ Hải có tụ họp với bọn họ một lần.
Trần Linh San vẫn giữ nguyên tư thế cũ, nụ cười tươi như hoa:
- Phải rồi, sao bạn ở đây?

- Mình tham dự clb Đh Thượng Hải, hôm nay có hoạt động, cho nên cùng người trong clb tới đây.
Tô Xán chỉ nhóm người bên minh, mỉm cười với người xung quanh, nhưng sâu trong mắt ẩn giấu sự thù địch với nam tử cạnh Trần Linh San:
- Còn bạn?

- Ồ, bạn không biết sao, sau khi tốt nghiệp cao trung, nhà mình chuyển tới Bắc Kinh, ở Hạ Hải chỉ còn bà ngoại của mình thôi, tới kỳ nghỉ mới về. Cha mình cũng phát triển kinh doanh ở Bắc Kinh, mình quen biết không ít bạn mới.

Trần Linh San chỉ nói qua, hai bọn họ tươi cười trò chuyện từ ngữ điệu nội dung giống hệt những người bạn bình thường lâu ngày gặp lại, nhưng nếu ai tinh ý nhận ra, từ lúc Tô Xán quay người lại, cả hai giữ nguyên tư thế, giữ nguyên khoảng cách, có chút gì đó không bình thường.

- Ừ, mình có nghe nói.
Tô Xán biết, thậm chí biết khá rõ, vì y giữ liên lạc với Lý Lộ Mai, nhưng mấy năm qua số lần gọi điện cho Lý Lộ Mai chỉ đếm trên đầu ngón tay, mỗi lần gọi điện đều nghe Lý Lộ Mai chửi mắng té tát, nhưng vẫn nói thông tin về Trần Linh San cho y.

Lý Lộ Mai không nói chuyện này cho Trần Linh San biết, Tô Xán cũng không muốn Trần Linh San biết.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 27: Hơi nhiều người quen

L

inh San, bạn của em à?
Chàng trai đi bên cạnh Trần Linh San lúc này nói xen vào.

Nam tử này không đẹp trai, cao trên 1m8, mặt dài, trán rộng, gò má hơi xương xương, mày kiếm, làm Tô Xán liên tưởng tới miêu tả về Sherlock Holmes.

Trần Linh San mỉm cười:
- Đúng thế là bạn cùng lớp thời cao trung, lâu rồi không gặp.
Không giới thiệu hai bên với nhau.

Trán Rộng đưa tay ra:
- Cậu là thành viên của Feec?

Tô Xán bắt tay hắn, chỉ gật đầu không đáp.

Ánh mắt Trán Rộng thoáng qua vẻ ngạc nhiên:
- Ồ Feec là câu lạc bộ không tệ, có ít nhân tài sáng nghiệp đó là tài nguyên quý giá, kiên trì ở trong đó, tin rằng sẽ có tiền đồ không tệ.

Trần Linh San nhìn thấy người bên Đh Thượng Hải đang đứng đợi, đại khái vì thuộc hai phe khác nhau, cô không muốn Tô Xán và Trán Rộng nói chuyện sâu hơn, cười hì hì nói:
- Được rồi, bạn cậu đang đợi đó, cậu đi trước đi, lát nữa chúng ta vào lại nói chuyện.

Tô Xán đi rồi, Trán Rộng hỏi Trần Linh San:
- Cậu ta là bạn cùng lớp em, vậy mới là năm thứ nhất thôi, vậy mà đã gia nhập FeeC rồi?

- Em không biết, có điều từ thời cao trung cậu ấy đã rất xuất chúng.
Trần Linh San hít sâu một hơi:
- Vương Thiết, em muốn nhờ anh giúp một việc nhỏ.

……..

Tô Xán và người của Feec đi vào bên trong đại sảnh, ở chính giữa có một tấm thảm đỏ dài mười mấy mét, phía cuối tấm thảm đèn chiếu lên chiếc Porche đời mới nhất, hên bên là các loại tượng điêu khắc, khu xa xỉ phẩm, khu triển lãm trang sức, có mấy hành lang dẫn tới các khu vực khác nhau.

Trần Quảng lúc này vừa đi vừa nói với Trương Á Kỳ:
- Quay về bên cậu bố trí một chút, tôi đầu tư tổ chức cuộc hành trình khảo sát cơ sở TV kỹ thuật số, không nhất định là người có ý hướng ở phương diện này tham gia, quan trọng là tìm hiểu, tăng cường giao lưu, sản nghiệp kỹ thuật số là xu hướng sau này. Phía TEG có nhiều người tham dự vào ngành này rồi. Mọi người có thể giao lưu chút kinh nghiệm quản lý ...

- Nghe nói mấy người bọn họ được Hồng Sam đầu tư, đồng thời còn hợp tác thương hội Á Mỹ, khá thuận lợi.
Ninh Linh cứ như trời sinh ra khuôn mặt khó đăm đăm:
- Hiện giờ chạy hết tới Thượng Hải tranh thịt với chúng ta à? Cái lũ chệt tiệt này khinh người quá đáng rồi.

Cha Ninh Linh xuất thân nông dân, vất vả nửa đời người mới có gia sản bây giờ, dù ở nhà hay công ty cũng quen tính quát tháo, thậm chí là chửi bậy, Ninh Linh kế thừa tác phong của cha, mọi người cũng quen rồi.

Nếu hôm nay TEG tác chiến đất khách, thu hút hết nhà đầu tư thiên sứ, mạo hiểm, uống hết canh còn không nhả xương, huy động vốn đại thành công, vậy phương diện bọn họ để thể diện vào đâu?

Thế nhưng tiếc rằng hội viên Feec chú trọng nhiều lĩnh vực, bọn họ có nhân tài mặt nghiên cứu, lý luận, học thuật, từ đó hình thành sức mạnh tổng hợp, nhưng ở mặt thương nghiệp, người hình thành xí nghiệp thành thục hôm nay tới không nhiều. Nếu có thì lại như Ninh Linh, ở lĩnh vực truyền thống, làm sao thu hút được nhà đầu tư, bình thường TEG có vênh váo cũng kệ đi, chưa biết mèo nào cắn mỉu nào, nhưng ở hội nghị thế này, người ngoài nhìn vào chỉ thấy TEG lấy hết đầu tư thì Feec mất mặt.

- Hiện giờ tình hình không tốt, nhà đầu tư cẩn thận lắm, không nắm chắc thì không tùy tiện ra tay, đây không phải chuyện dựa vào cái mồm có thể thành công, cùng lắm chỉ có ý hướng thôi, không thể quyết định trong ba ngày, mọi người đừng quá nặng nề.
Trần Quảng nói thế nhưng rõ ràng không tin tưởng bên mình, ý hắn là nếu bên kia có giành được đầu tư cũng phải trong ngày là định đoạt được, hết hội nghị rồi hợp đồng ký nơi khác cũng không đến nỗi quá mất mặt.

- Vũ khí bí mật, đã hiểu trách nhiệm chưa?
Trương Á Kỳ nói nhỏ với Tô Xán, giữ được thể diện chắc chỉ còn Tô Xán:
- Nói thế thôi không phải gây áp lực với cậu đâu.

Hắn đúng là kỳ vọng cao vào Tô Xán, nhưng cũng có mối lo nho nhỏ, vì văn hóa Trung Quốc và Mỹ cách nhau quá xa, Tô Xán thành công ở Mỹ, nhưng ở Trung Quốc, biết bao nhiêu thương hiệu có tiếng nước ngoài vấp ngã ở đất nước có luật chơi khác này rồi.

Vả lại Tô Xán trước giờ cứ lờ đờ, đấu chí có vẻ không cao, mới vào clb nên cảm giác gắn bó vinh nhục chưa lớn.

Tô Xán cười gượng lúc này điều y muốn nhất là đi về.

- Tô Xán, chị đợi ở đây lâu lắm rồi, sao bây giờ mới tới?
Đột nhiên có tiếng nữ sinh lanh lảnh gọi:

Tô Xán giật mình quay lại nhìn, chỉ thấy Diệp Huy Thường đứng cách đó không xa, toàn thân váy đầm xanh ngọc bích, kiểu lệch vai, vai bên trái hoàn toàn để trần, tóc nhuộm màu cà phê, trông có phần dịu dàng hơn khi gặp ở Mỹ, khi một cô gái thuộc vị "cay" bọc ngoài bởi vị "ngọt", đó là sát thủ thiếu nam.

- Tắc đường nên phải đi bộ vào.
Tô Xán định đi lên chào thôi, bị Diệp Huy Thường thân mật ôm một cái, cảm giác được rõ ràng hai bầu ngực nảy nở dán lên ngực:
- Chị biết tôi tham gia hội nghị này sao?

Gần đây nhất liên hệ với Diệp Huy Thường là tin nhắn gửi theo nhóm trên Facebook cho y biết đã tới Thượng Hải, không biết tới làm gì, gặp ai, ở đâu? Đó là trước thời điểm Tô Xán biết tin về hội nghị này.

- Cậu ngốc thật, gọi điện cho Uy Uy nghe cậu ta nói chứ sao?
Diệp Huy Thường thân mật tự nhiên khác tay Tô Xán:
- Có điều tôi không lấy số điện thoại của cậu, tôi nghĩ, nếu không gặp được thì thôi, nếu gặp được thì chứng tỏ chứng ta có duyên.

Trương Á Kỳ nhìn cảnh này bị rượu làm sặc ở cổ, lòng dâng lên cảm giác bất bình, tên nhóc này sao đi đâu cũng quen biết mỹ nữ, ở trường đã khiến người ta ghen tỵ chết thôi rồi.

- Chị Huy Thường, Uy Uy giết tôi đấy, nơi này có nhiều người từ Bắc Kinh tới lắm.
Tô Xán khéo léo rút tay ra:

Diệp Huy Thường cười khanh khách:
- Tôi và Uy Uy chưa có gì cả, mọi người cứ nói mãi.

- Nhưng mà hắn có, chuyện này không đùa được.

Quan hệ hai bọn họ ở trên mạng có thể nói là rất tốt, thực tế cuộc sống mới chỉ gặp nhau lần thứ ba thôi, trong đó một lần có thể nói không vui vẻ gì.

- Hừ, chuyện Đào Tử đó, tôi lo bọn họ chiếm cứ địa lợi sẽ gây bất lợi cho cậu, nên muốn giúp, không ngờ bị cậu từ chối, cậu đi nghe ngóng xem, đó là lần đầu bản cô nương ra tay giúp người ngoài vòng tròn đó, thế mà bị cậu từ chối, cậu muốn làm tôi tức chết à?
Diệp Huy Thường đột nhiên không cười nữa, thấp giọng nói:

Chuyện này kể ra rất phức tạp, và lại lúc đó Tô Xán chẳng nghĩ tới hòa giải, chỉ đành nói:
- Xin lỗi.

- Bỏ đi, mặc dù mấy ngày liền tôi không thèm để ý tới cậu, nhưng bây giờ không giận nữa rồi. Có điều ...
Diệp Huy Thường mắt mở to:
- Nghe nói sau này Đào Tử còn bắt Đào Chử Hồng học tập cậu, làm sao cậu làm được thế?

- Chắc là do mị lực nhân cách.
Tô Xán chỉ đáp qua loa, ánh mắt dừng ở trên mặt một nam tử tóc dài dáng vẻ nghệ sĩ phía trước, nam tử đó trông quen lắm, nhưng Tô Xán lại không nhớ ra là ai, có điều cảm giác rất kỳ lạ.

Đại sảnh đông thế này danh nhân minh tinh qua lại không ít, Tô Xán nhận ra vài người, nhưng không ai khiến y có cảm giác gì cả, chỉ nhân vật này không hiểu sao làm Tô Xán hứng thú.

- Đó là Lưu Chấn Sinh của đầu tư Tái Phú, tổng giám đốc đầu tư khu Trung Quốc, danh nhân có tiếng ở Thượng Hải, tôi và nhà họ có quen biết, cậu muốn làm quen không?
Diệp Huy Thường thấy vẻ mặt Tô Xán, nhìn theo hướng đó, hiểu lầm rằng Tô Xán có hứng thú với người kia.

Nói là làm, Tô Xán còn chưa phản ứng thì Diệp Huy Thường kéo y tới bên khu nghỉ ngơi, bao quanh mấy chậu cảnh, một nam tử trên ba mươi bề ngoài lịch thiệp đeo kính đang ngồi trên ghế sô pha nói chuyện với một nam tử khác phì phèo thuốc lá, vắt chân chữ ngũ, tư thái có phần trịch thượng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 28: Đào trúng kho báu

D

iệp Huy Thường dẫn Tô Xán đi tới, nói với người trung niên mặt hiền lành trên bốn mươi tuổi:
- Chú Lưu, giới thiệu cho chú một người, đây là Tô Xán, một trong số người sáng lập Facebook, là bạn thân thiết của Vương Uy Uy.

- A, là cậu sao, Tô Xán, cậu là Hoa Kiều hay người Trung Quốc?
Lưu Chấn Sinh đứng dậy nhiệt tình bắt tay, mùa xuân vừa rồi facebook tìm đầu tư khiến toàn bộ giới đầu tư nam bắc California sục sôi, mọi con mắt đổ về một hướng, tên tuổi facebook nhờ đó mà được quảng cáo miễn phí, tin rằng nhiều người ở đây nghe tới cái tên facebook phải dựng tai lên nghe.

- Tôi sinh ra và lớn lên ở Tây Xuyên, cha mẹ còn chưa một lần tới nước ngoài.
Tô Xán đưa tay ra bắt tay hắn ông ta:

Người đeo kính bên cạnh thấy Lưu Chấn Sinh đã đem toàn bộ sự chú ý đặt lên người Tô Xán thì có vẻ không bằng lòng, nhưng cũng thức thời rời đi.

- Tôi có quấy rầy mọi người không?
Tô Xán nhìn theo nam tử đó:

- Không có gì, một sinh viên xuất thân khoa âm nhạc ĐH Thanh Hoa, có lập công ty âm nhạc, đang thiếu tiền, tìm kiếm đầu tư, thật đúng là, không tìm hiểu xem tôi đầu tư cái gì đã tìm tới, còn phải cám ơn cậu khiến tôi thoát được cậu ta, mấy người đó thật là phiền.

Âm nhạc? Nghe tới đó ký ức Tô Xán trở nên sống động, nhớ rồi là ông bầu trong mấy cuộc thi ca hát, người đẹp, xảy ra rất nhiều scandal tai tiếng với diễn viễn người mẫu, chường mặt lên báo suốt, có điều lúc này chắc chưa

đạt đến tầm đó, nên không có nhiều vây quanh lắm, hóa ra chỉ có thế, Tô Xán hơi thất vọng, cả Chương Tử Di cũng từng có tai tiếng với ông ta, Tô Xán còn từng hâm mộ không thôi, nhưng nếu y có ý đó đã đầu tư trực tiếp vào Chương Tử Di cho rồi, đi đường vòng gì cho mất công.

Diệp Huy Thường có người quen gọi, thế là bỏ lại hai nam nhân nói chuyện với nhau, Tô Xán không nói chuyện nhiều với Lưu Chấn Sinh bao lâu thì có người tới, Tô Xán cũng kiếm cớ rời đi.

Không nghĩ nam sinh đeo kính kia từ đâu đi tới vỗ vai Tô Xán, đưa ra một tấm danh thiếp:
- Xin chào, tôi là Triệu Hạo, cậu là người sáng lập mạng gì đó đúng không, trẻ quá đi.

Vừa rồi hắn thấy Lưu Chấn Sinh cũng nhiệt tình với chàng trai này như thế, chắc chắn là nhân vật không tầm thường rồi, chỉ cần thế là đủ, hiện công ty đang sinh tử tồn vong, ai cũng có thể là cọng cỏ cứu mạng của hắn.

Tô Xán cũng không phật ý, người này lúc nãy tìm Lưu Chấn Sinh, giờ lại bắt chuyện với mình, đại khái đang ở giai đoạn nằm dưới đáy sự nghiệp, Tô Xán có chút đồng bệnh tương lân, đó là di chứng lịch sử, nên nhận lấy danh thiếp:
- Tô Xán, nghe nói anh tốt nghiệp ĐH Thanh Hoa?

- Nhiều năm năm rồi, a, nói vậy cậu cũng là học đệ trong trường hả?
Triệu Hạo mắt sáng hẳn lên:

- Không, tôi học ĐH Thượng Hải.

- À ...
Triệu Hạo hơi lúng túng có lẽ không biết mở đầu thế nào:
- Ra là thế.

Tô Xán nghĩ tới hắn là người ĐH Thanh Hoa, lòng máy động, chủ động lên tiếng:
- Vừa rồi quấy nhiễu anh và giám đốc Lưu nói chuyện.

Hai bên ngồi xuống ghế sô pha, khung gỗ kiểu cổ, nhưng đệm rất thoải mái, Triệu Hạo bảy phần cay đắng, ba phần hi vọng nói:
- Không hề gì, hiện tôi có một công ty âm nhạc, người nổi tiếng trong giới âm nhạc tôi đều biết, toàn là anh em cùng nhau đi chơi quán bar cả, lần trước tôi đầu tư album âm nhạc, biết album Sói Già không? Là nó đấy, phát hành xong bán tốt lắm, nhưng mà ngày một đi xuống, bây giờ tài chính khó khăn, đúng lúc tôi có linh cảm, là cái này, tôi muốn làm nhạc số, với xu thế phát triển bây giờ, thế nào nó cũng là thứ được lưu hành.
Nói rồi lấy ra một bản tài liệu chuẩn bị sẵn đưa cho Tô Xán:
- Tôi dám chắc lần này sẽ thành công, nhưng mà không có đầu tư thì vô ích thôi ....

Tô Xán lật qua tài liệu hắn chuẩn bị, phải nói là rất tốt, chưa kể ý tưởng nhạc số sau này khi thiết bị di động thịnh hành, là ngành kiếm khá, chủ yếu là vấn đề đoàn đội thế nào, Tô Xán nghĩ mình chỉ cần định hướng một chút, vụ này khả năng thành công rất cao.

Nghe Triệu Hạo trình bày ý tưởng của mình thì hai mắt sáng lên, hoa chân múa tay rất phấn khích, khác hẳn vẻ u ám trước đó, Tô Xán cũng bị thuyết phục:
- Năm 1998 người sáng lập Sun nói với hai chàng trai trẻ, tôi không hiểu các cậu nói gì, nhưng tôi cho các cậu 200.000 USD trước, nửa năm sau cho tôi biết các cậu làm gì. Tôi cũng muốn học ông ấy, tôi sẽ đầu tư cho anh 5 triệu anh thấy sao? Tôi nghĩ câu này của tôi còn kinh điển hơn.

Triệu Hạo há hốc mồm, đang ngây người thì có bốn thanh niên đi tới, một trong đó vỗ vai:
- Lão Triệu, tình hình thế nào rồi, có gì khả quan hơn không?

- Đây là Tô Xán, mọi người đừng thấy cậu ấy trẻ mà nhầm, cậu ấy là người sáng lập ra mạng xã hội book rất, rất là hot đấy.
Triệu Hạo cực kỳ kích động, giới thiệu bốn người bạn vừa đi tới, thực ra hắn vẫn chưa biết cái mạng xã hội kia là cái gì, chỉ lo công ty mình có còn nhìn thấy ngày mai không.

Mấy người này đều là bạn của Triệu Hạo, cùng tốt nghiệp Thanh Hoa, trẻ nhất 29 tuổi, nhiều tuổi nhất là 35 tuổi, đây có thể nói ở độ tuổi đỉnh cao tinh lực, cũng như thấu hiểu xã hội.

Triệu Hạo kiến thức hạn hẹp, nhưng người khác thì không, một trong số đó gạt hắn ra, kích động đi tới nhìn Tô Xán một lượt:
- Là facebook sao?

Tô Xán gật đầu xác nhận:
- Đúng là facebook.

Một người tên Tôn Chí Nghĩa nhìn Tô Xán như nhìn thú lạ:
- Cậu chính là người Hoa trong tin đồn à? Là một trong số người anh em của Mark?

- Anh em của … Mark?
Tin rằng không mấy ai thoải mái khi nghe cách gọi này, Tô Xán cười méo miệng:
- Tôi là Tô Xán.

- Tôi cũng làm một trang web tên là Trung Hoa Bác Võng, rất muốn học hỏi kinh nghiệm từ cậu.
Tôn Chí Nghĩa xoa tay:

- Trung Hoa Bác Võng?
Tô Xán chấn kinh, đây là trang web cho các blogger nổi tiếng, tất nhiên không thể so với loại quái vật như Cina, nhưng rất có tiếng, Tô Xán trước

kia mò vào đó đọc tin đồn, không nói đâu xa, bi kịch của Đường Vũ do một blogger trong cái trang web này đăng tin chi tiết.

- A, cậu cũng nghe tới rồi? Hiện giờ trang web của tôi mới thử nghiệm tính năng hạn chế …

Người khác xác nhận thân phận Tô Xán rồi tranh nhau lên giới thiệu, một người nữa là Dương Kỳ Đông, sáng lập ra "Quang Tấn thông tin", cái tên hoàn toàn xa lạ với Tô Xán, nhưng tiếp đó nghiệp vụ của nó làm Tô Xán bất ngờ, công ty này đăng ký địa điểm ở thung lũng Silicon, mới đầu được đầu tư 200.000 USD, chủ yếu tập trung kỹ thuật xử lý tin hiệu, khai thác băng thông rộng. Đây là cái bánh lớn trong tương lai.

- Điện thoại di động dùng nền tảng java đã là một xu thế, tôi và đoàn đội của mình chuẩn bị phát triển game trên hệ thống java ...

Triệu Hạo thấy mấy người bạn nói hết phần của mình, lúc đầu còn lịch sự, về sau thấy Tô Xán tìm hiểu sâu hơn với mấy người kia, nóng ruột xen vào:
- Tô Xán, cậu đừng quên lời nói với tôi nhé.

- Anh yên tâm, hôm nay tôi tới đây với tư cách là một nhà đầu tư, tất nhiên tôi không quên lời hứa của mình, đồng thời tôi cũng hứng thú với hạng mục của các anh, chúng ta có thể hợp tác là tốt nhất.

Thân phận đồng sáng lập Facebook của Tô Xán đem tới cho y vô vàn nhiều điều tiện lợi, đám bạn của Triệu Hạo uốn hết ba tấc lưỡi tìm mọi cách Tô Xán mở túi tiền của mình.

Thanh Hoa, quả nhiên là Thanh Hoa, những công ty sáng nghiệp này, dù hiện giờ nhược tiểu, không được người ta coi trọng, nhưng đều là xu thế trong tương lai.

Tô Xán ứng phó từng người một, trong mắt y thì những người trước mắt không có tên, không có hình dáng, mà họ biến thành những cái bánh lớn

bánh nhỏ.

Cái hội nghị này, xem ra đào trúng kho báu rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 29: Đối kháng (1)

C

ác anh quá mức chú tâm với kỹ thuật của mình, quá đắc ý với sản phẩm mình tạo ra, đây là một sai lầm.

Tô Xán xua tay, áp đám người đang tranh nhau trình bày ý tưởng của mình xuống:

- Giống như một đầu bếp thích ăn cay, bê một đĩa thức ăn tới trước mặt người không ăn cay, nói món ăn của tôi ngon nhất.

Mọi người đều cười xấu hổ, Triệu Hạo gãi đầu, hôm nay bọn họ có thể nói mở ra chương mới trong đời, quá mừng rỡ nên hơi quá khích, nếu làm vị Bồ Tát sống này sợ quá chạy mất thì không hay.

- Tôi sẽ suy xét tới công ty của các anh, thế này đi, chúng ta thong thả thảo luận sau, tôi cần kế hoạch vận hành của các anh, dù sao đây không phải chuyện đơn giản giống như mời khách ăn cơm, mỗi một hạng mục của các anh, tôi sẽ cân nhắc kỹ lưỡng, yên tâm facebook không đơn thuần là một mạng xã hội, đầu tư vào nghành nghiệp có tiềm lực cũng là tôn chỉ của chúng tôi.

Bên này náo nhiệt như vậy, khiến người khác chú ý, ví như Lưu Chấn Sinh đang cầm ly rượu cùng người bên cạnh nói chuyện, liếc mắt qua, thấy Tô Xán ngồi đàng hoàng ghế sô pha, nói chuyện mang vẻ chỉ điểm thiên hạ, còn mấy người khác xúm xít xung quanh nghe tới kích động đỏ mặt thì môi nhếch lên cười âm hiểm.

- Tô Xán, cậu đang làm cái gì đấy, diễn đàn bắt đầu rồi, chúng ta vào thôi.

Người gọi Tô Xán là Ninh Linh, sắc mặt cô ta rất khó coi, bọn họ đi tiếp xúc với những nhân vật tương quan tranh thủ gây ấn tượng với người ta, trong khi Tô Xán hết gặp mỹ nữ lại làm quen lung tung:

- Làm gì cũng theo ý mình, vậy cậu theo chúng tôi làm cái gì?

- Ninh Linh.
Trương Á Kỳ khẽ mắng Ninh Linh, cô gái này đôi khi quá lỗ mãng, Tô Xán đang nói chuyện với bạn bè, thái độ này không khác gì làm bẽ mặt người ta, gật đầu với đám Triệu Hạo, nói với Tô Xán:
- Xong việc chưa, nếu xong rồi thì chúng ta vào thôi.

Đám Triệu Hạo, Tôn Chí Nghĩa, Dương Kỳ Đông thì tỉnh táo lại, vừa rồi bọn họ nói chuyện say sưa, khá là hợp ý, giờ thấy một cô gái quát mắng Tô Xán như vậy, mới nhớ Tô Xán chỉ là chàng trai trẻ thôi.

- Vậy chúng ta tạm quyết định như thế, chi tiết chúng thảo luận sau, giữ liên lạc nhé.
Tô Xán biết Ninh Linh không ưa gì mình, lờ cô ta đi, không phản kích:

- Vừa rồi lời cậu nói là nghiêm túc chứ?
Tôn Chí Nghĩa không khỏi nghi ngờ hỏi, ngay cả Triệu Hạo người tiếp xúc với Tô Xán đầu tiên cũng có phải phần nghi ngờ, Tô Xán quá trẻ, kế hoạch huy động vốn của bọn họ phải tới chục triệu, với những quỹ đầu tư mạo hiểm mà nói, đây là con số không nhỏ, chỉ qua giao lưu ngắn ngủi như vậy đã quyết định ý hưởng đầu tư, rõ ràng biểu hiện của sự sốc nổi. Hắn tôn trọng Tô Xán là người đồng sáng lập Facebook, nhưng không vì thế mà váng đầu, chỉ sợ Tô Xán nhất thời nổi hứng.

- Tôi đảm bảo, ngày mai sẽ có người liên hệ với các anh, lúc đó các anh sẽ lời đảm bảo của tôi có giá trị hay không. Đương nhiên quan trọng nhất vẫn là kế hoạch của các anh có đủ sức thuyệt phục của tôi không? Nếu không tới lúc đó tôi chỉ có thể nói “rất tiếc”.
Tô Xán không né tránh ánh mắt của Tô Chí Nghĩa, giọng chắc nịch:

Lúc này đám Triệu Hạo vững lòng hơn, bọn họ có thể thiếu tiền chứ không thiếu tự tin, bây giờ không cần quá gấp nữa, dù sao cũng không phải là

chuyên ngày một ngày hai.

Tô Xán bắt tay từng người bọn họ, đứng dậy theo nhóm Trương Á Kỳ đi vào bên trong.

Khu biệt thự này ngoài bình thường trong xa hoa, không giống nhiều công trình giả cổ sơn son thiếp vàng, trông giống như thứ đồ nhựa lòe loẹt rẻ tiền mà mái ngói xám rêu phong, cột nhà gỗ màu đen, rất cổ kính, nhưng dọc hành lang đều là bức tranh hoặc tượng điêu khắc giá trị.
Khoa trương nhất là ở hồ nhân tạo chảy qua biệt thự còn có mấy cái du thuyền neo đậu.

Trước tiên muốn vào đại đường phải đi qua hai bảo vệ người nước ngoài, đứng như cái máy, bọn họ chỉ nhận thiếp không cần biết là ai, có thiếp là được vào, không thì xin lỗi, lại có cái cớ không hiểu ngôn ngữ để loại bỏ bất kỳ nhân vật nào xin thông cảm, tránh truyền thống " nể mặt mũi, đi cửa sau" của người Trung Quốc.

Phải nói bên tổ chức cân nhắc tới vấn đề này là chính xác, đảm bảo giá trị từng tờ thiếp mời.

Nghi thức đi trên thảm đỏ thu hút không ít các MM, nhất là khi mấy minh tinh nam xuất hiện, một đám nữ sinh mắt sáng lên, ciống con trai thích ngắm mỹ nữ, con gái cũng thế, nhất là nhóm Diệp Huy Thường tính cách bạo dạn, lại gia thế tốt càng ít kiêng dè.

Hàn Lộ mặc váy tím khoe trọn cái lưng, háy mắt nói:
- Huy Thường, Mã Cảnh Khôn nói lát nữa kết thúc hội nghị tới biệt thự anh ấy chơi, nghe nói có cả mấy minh tinh đẹp trai tham dự đấy, bạn tới chứ?

- Mã Cảnh Khôn của tập đoàn truyền thông Phượng Thị à?
Diệp Huy Thường gật đầu:
- Thì đi, cũng chưa có kế hoạch gì.

- Này, cậu nhóc lúc nãy lại nhìn bạn đấy.
Hàn Lộ chỉ Tô Xán đang nhìn về phía bọn họ:
- Hai người có vẻ thân thiết nhỉ, định gặm cỏ non à? Gọi cả cậu ấy theo đi, không đẹp trai lắm, nhưng dáng được lắm, khá có khí chất.

Diệp Huy Thường cười với Tô Xán, nhớ lần tụ hội trước ở Khổng gia, lắc đầu:
- Thôi, cậu ấy không thích những trường hợp như thế, không cần gọi cậu ấy đâu.

Sau nghi thức đi thảm đỏ kết thúc là tiệc rượu, cả đại đường chia làm ba tầng, thiết kế như kiểu rạp hát, có ghế sô pha nghỉ ngơi, cũng cung cấp gian phòng riêng, còn ở chính giữa đại đường là sân khấu hình tròn.

Tô Xán theo người bên Feec ngồi ở trong gian nhã tọa, là vòng tròn trường học danh tiếng, tất nhiên là người qua lại chào hỏi rất là náo nhiệt.

Nhìn về phía ĐH Thanh Hoa bên đó như quả cầu tuyến càng lăn càng lớn, hai bên ngồi khá gần nhau, hiển nhiên phía cao tầng muốn bọn họ tiếp xúc làm quen, đáng tiếc hiệu quả chỉ tăng thêm va chạm, cả hai đều rất đề phòng nhau.

Như vừa mới rồi hai bên có một chủ đề liên quan tới đầu tư sáng nghiệp, bên Thanh Hoa nói phải làm tốt vấn đề kỹ thuật trước mới tìm đầu tư, bên Đh Thượng Hải nói các người hiểu sai ý chúng tôi, chúng tôi đâu có nói lấy kỹ thuật rác rưởi ra lừa tiền, có vẻ luận riêng công phu mồm mép, bên FeeC nhân tài đa dạng, quanh co ám chỉ làm bên Thanh Hoa tức điên, nhưng dù thế hai bên không chạm tới giới hạn của nhau.
Bên Thanh Hoa có cao thủ sáng nghiệp tọa trấn, bên ĐH Thượng Hải là nguyên lão clb áp trận, hai bên không có động tác, chỉ lo xung đột quy mô lớn, hôm sau có tin trường đại học lớn đánh nhau thì mất mặt to.

Điều này không phù hợp với lợi ích hai bên, cao tầng trường học không cho phép, mấy năm qua vì kế hoạch trở thành trường đại học tầm thế giới, năm trường đại học lớn nhất cả nước lúc nào cũng ở đầu sóng ngọn gió, trước đó không lâu còn có tin tiến sĩ trường Thanh Hoa thí nghiệm vô nhân đạo trên động vật, sinh viên Bắc Đại thất tình đâm bạn gái, khiến dư luận chất vấn.

Trần Linh San và nam tử cao lớn nói cười vui vẻ, nhìn thấy Tô Xán, mỉm cười vẫy tay với y, coi như chào hỏi, rồi lại quay đi nói chuyện với nam tử đó, ánh mắt dừng trên người Tô Xán không quá ba giây.

- Sao thế, ngồi im như vậy à, phải thể hiện chứ?
Trương Á Kỳ ngồi xuống bên cạnh Tô Xán, hắn năm thứ tư rồi, ỷ bối phận hơn Tô Xán ba cấp có thể thoải mái đùa với y, tất nhiên hiện trong trường ai không biết Đường Vũ là bạn gái chính thức của Tô Xán, nhưng nam nhân đứng núi này trông núi nọ là thiên tính.

- Chuyện qua lâu rồi.
Tô Xán cũng biết người như Trương Á Kỳ ánh mắt sắc bén, qua một vài phản ứng nhỏ cũng đoán ra được, nên không giấu, dù sao tuy chưa bao giờ nói chuyện nghiêm túc với Đường Vũ, nhưng tin rằng nha đầu đó cũng biết.

Thấy Tô Xán tỏ ý không muốn nói về chuyện này, Trương Á Kỳ cũng bỏ qua, đi vào chủ đề chí:
- Nhìn đi, ngồi ở hướng 3 giờ, chính là Đỗ Khoa của "Thiên Vạn Hữu" đấy, tên này rất đáng ghét, chuyên khiêu khích bên ta.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 30: Đối kháng (2)

Tô Xán đưa mắt nhìn tới, đó là một nam tử hai bảy hai tám, mũi to mắt sâu, mặc toàn thân đồ Armani, mặc dù trông tướng mạo chẳng ra làm sao, nhưng từ lời nói cử chỉ phát ra sự tự tin, đường hoàng, ánh mắt nhìn về phía ĐH Thượng Hải có phần khinh khỉnh, dù sao là người tài sản mấy trăm triệu tệ, có vốn liếng để mà tự tin.

Thiên Vạn Hữu coi như đại lão trong mạng xã hội Mỹ, tồn tại hơn hai năm, trước kia Tô Xán còn phải ngước mắt nhìn, nhưng hiện giờ Facebook lớn mạnh với tốc độ kinh hoàng, e rằng đám người này đang ăn không ngon ngủ không yên.

Bên cạnh Đỗ Khoa có hai nam tử, tuổi chừng 30, mỗi khi bọn họ nói, những người xung quanh đều ngừng nói chuyện lắng nghe, đủ thấy uy vọng của hai người này.

- Hắn là người sáng lập công ty an ninh mạng, năm ngoái được Hồng Sam đầu tư, sau đó thành công lên sàn giao dịch Nasdaq, giá trị trên 500 triệu USD, lần này cùng Đỗ Khoa chuyên môn từ Mỹ trở về, không nên dây vào, còn ở phần mảng mạng xã hội, cậu và Đỗ Khoa là đối thủ, lát nữa cậu cứ chơi hắn xát ván cũng chẳng sao.

- Bọn họ có biết tôi không?
Tô Xản cười khổ, anh đúng là thẳng thắn:
- Đương nhiên là biết, nhưng không biết mặt đâu, không có phóng viên nào lọt được vào trường phỏng vấn cậu, cậu nghĩ là nhờ ai, phương diện này đương nhiên do cậu tự quyết, nhưng thành viên Feec trong ngoài trường cũng bỏ công không ít đấy, ở đất Thượng Hải này, năng lượng của Feec không nhỏ.

Trương Á Kỳ đắc ý nói:

Tô Xán hơi ngạc nhiên, không ngờ còn có nguyên nhân này:
- Vậy mấy bài báo phản biện nói người sáng lập Facebook là Hoa kiều cũng là người mình?

Trương Á Kỳ rất hài lòng với câu "người mình" của Tô Xán:
- Đúng thế đó là đòn hỏa mù do chúng tôi tung ra, yên tâm, đến khi cậu cần, chúng tôi tạo thế cho cậu thật đầy đủ, thế nào, một bài phỏng vấn độc quyền để ủng hộ cho anh em clb chứ?

- Anh quên rồi, tôi cũng có một tờ tạp chí.
Tô Xán thắc mắc:
- Anh tốn công như vậy, chẳng qua chỉ để chơi Đỗ Khoa một vố thôi sao?

- Cậu mới vào clb nên còn chưa gắn bó nên không hiểu đâu, sau này dần dần tự cảm thụ đi, còn trả lời cho câu hỏi của cậu thì đại khái đúng thế đấy. Trước kia cậu nghĩ Feec là nơi tụ tập của đám con nhà giàu rảnh rỗi đúng không, không hoàn toàn sai đâu.

Tô Xán hiểu, không nên quân bọn họ có thân phận khác, là nha nội hoàn khố, sĩ diện rất cao, ánh mắt nhìn ra sân khấu lúc này ở đó có tiết mục biểu diễn xiếc bằng xe đạp, nhìn cái xe đạp, bất giác Tô Xán nhớ cái đêm chia tay ở Hạ Hải, có một cô gái vì đuổi theo y mà chạy bật máu, y vẫn nhớ từng lời cô gái ấy nói đêm đó, cảm xúc khi đó vẫn còn mới nguyên …

Nam tử bên cạnh Trần Linh San đột nhiên đi tới phía bọn họ nói:
- Hội trưởng Trương, gần đây nghe nói trường anh tổ chức giáo viên sinh viên trường anh sang Nhật thăm trường đại học Tokyo, Keio, Waseda, ký hiệp ước hợp tác với bọn họ. Du học sinh trường anh ở Nhật Bản không ít, ý hướng thâm nhập vào nội bộ của bọn học, học tập nhiều mô hình quản lý kinh doanh của họ mang về áp dụng ở Trung Quốc, phải vậy không?

Năm ngoái Trương Á Kỳ lên làm hội trưởng phân hội ĐH Thượng Hải có gặp mặt phương diện TEG, biết người này tên là Vương Thiết, nhà làm mậu dịch, ở Bắc Kinh khá có danh tiếng, lúc này không xác định được đây có phải là tiên phong đối phương sang dò đường gây khó dễ không, trả lời chính quy:
- Chúng tôi luôn liên hệ mật thiết với du học sinh bên Nhật, sinh viên ra nước ngoài điều kiện khá gian khổ, không thể hòa nhập được với đương địa, cần trợ giúp trong trường rất nhiều, dù sao trường học có mối quan hệ rộng hơn gia đình. Những du học sinh bên đó về nước, mang kỹ thuật kinh nghiệm tương quan về, cần phải trọng dụng xứng với công sức học hành vất vả của họ.

Mỗi trường đại học danh tiếng trong nước đều có định hướng tới khu vực phát triển nào đó trên thế giới, như ai muốn du học ở Nhật, chọn ĐH Thượng Hải sẽ có nhiều con đường hơn, còn tham gia Thanh Hoa sẽ rộng đường sang Mỹ, tất nhiên chính sách thay đổi theo thời kỳ.

Trương Á Kỳ trả lời rất khôn khéo thỏa đáng, không có sơ hở nào cho đối phương thừa cơ, càng thể hiện sự gắn kết, vinh dự của sinh viên với trường, đó là truyền thông của Đh Thượng Hải, mặt gắn kết trường học và sinh viên thì bọn họ luôn hơn Thanh Hoa.

Vương Thiết gật đầu nhìn sang Tô Xán:
- Vừa rồi mới biết cậu và Linh San cùng tuổi, năm thứ nhất mà đã là hội viên của Feec rồi sao? Không giống bên chúng tôi, vào clb đa phần đều là khuôn mặt cũ đã nhìn chán vài năm, thành viên còn ở trong trường rất ít. Xem ra chúng tôi cũng phải học tập bên FeeC bổ xung thêm dòng máu mới, nếu không sau này khuôn mặt cũ cũng hết sạch, con đường về sau thành tiêu điều vắng vẻ mất.

Vương Thiết đã ở trong trường Đh Thanh Hoa hơn bảy năm, rất quyết luyến với trường, tinh thần vinh dự tập thể rất cao.

Có người phía Thanh Hoa ngọt nhạt nói:
- Hiện trong trường chưa có ai dưới nghiên cứu sinh có thể vào, TEG không phải như clb bình thường. Bọn họ là nhà doanh nghiệp tương lai mà, mục tiêu luôn hướng tới tương lai rồi.

Câu này nghe có vẻ khen ngợi FeeC, nhưng phối hợp ngữ điệu của hắn rõ là thầm ám chỉ, hiện tại Feec chẳng là gì.

- Nói thế Tô Xán hắn là của để giành cho tương lai của FeeC rồi.

Khi ánh mắt mọi người đều dừng trên người Tô Xán, lại phát hiện y đang thất thần.

Trương Á Kỳ đưa tay huých Tô Xán một cái.

Tô Xán bị đau giật mình tỉnh lại, vẻ mặt ngơ ngác không phù hợp với không khí xung quanh chút nào:
- Hả, đang nói gì thế?

Người bên TEG cười mỉa mai, đánh giá thấp hơn vài phần.

Vương Thiết hỏi:
Vương Thiết nhìn bộ dạng Tô Xán như thế, không lặp lại chủ đề cũ, mà nói:
- Không biết Tô Xán học đệ ở đại học Thượng Hải theo khoa gì, Linh San thời cao trung ấn tướng với cậu rất sâu.
Thái độ của hắn rất kể cả bề trên.

Tô Xán cực kỳ khó chịu khi nghe hai từ "Linh San" phát ra từ mồm hắn, nhìn Trần Linh San ở bên cạnh hắn, Trần Linh San nở nụ cười ngọt lịm. Tô Xán trả lời ngắn gọn:
- Quản lý tài chính.

- À, quản lý tài chính bao la vô cùng, người ta hay gọi nó là bàn việc binh trên giấy, muốn dùng vào trong thực tế khó khăn, thiếu kinh nghiệm là

không thể được, vào FeeC được rèn luyện sau này ra trường mới có thể áp dụng ngay, cậu nên học tập các tiền bối trong hội nhiều hơn.

Feec không hề phân chia bối phận, không phân tiền bối hậu bối, quan điểm là tất cả ngang hàng, chỉ có ở vị trí khác nhau, có trách nhiệm khác nhau thôi, nên ngay cả Trương Á Kỳ cũng thoải mái với Tô Xán, ở đây chỉ có Trần Quảng là còn có tư cách chỉ báo Tô xán, Vương Thiết vượt như thế khiến phía Feec rất khó chịu.

Trương Á Kỳ thì chỉ chú ý tới phản ứng của Đỗ Khoa, thấy vai hắn buông lỏng, đại khái vì biểu hiện của Tô Xán làm hắn yên tâm rồi.

Tô Xán nhìn người của ĐH Thượng Hải bên cạnh, khiêm tốn gật đầu:
- Đúng, các học trưởng học tỷ đều là đối tượng để tôi học tập.

Ninh Linh ngạc nhiên không nói lên lời, đây thật là Tô Xán sao, trong ấn tượng của cô, Tô Xán luôn là người cao ngạo, cá tính độc lập, từ lúc nào khiêm tốn như thế?

Mọi người nghe ra mùi vị trong chuyện này rồi, Vương Thiết dằn mặt Tô Xán là vì sao, rõ ràng là vì cô bé Trần Linh San cực kỳ bắt mắt kia rồi, Vương Thiết ỷ bối phận, Tô Xán chỉ là sinh viên năm đầu, nói tới tư lịch chỉ có phận khiêm tốn lắng nghe.

Trần Linh San trừng mắt với Vương Thiết, ánh mắt có vẻ không vui, Vương Thiết nháy mắt với cô, rồi vỗ vỗ ghế sô pha:
- Cái ghế này cứng quá, ngồi đau cả lưng.

Trần Linh San chần chừ, trong lòng đấu tranh mâu thuẫn kịch liệt, nhưng tất cả chỉ diễn ra trong chốc lát, bề ngoài không lộ ra chút nào, lấy cái gối dựa sau lưng mình nhét vào sau lưng Vương Thiết, động tác hết sức ôn nhu.

Hành động này khiến nam sinh xung quanh đều hâm mộ, nếu là tụ hội bình thường đều reo hò ra tiếng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 31: Đối kháng (3)

V

ương Thiết làm bộ mặt thư thái hưởng thụ cái đệm, vờ không nhìn thấy ánh mắt uy hiếp của Trần Linh San, tiếp tục nói với Tô Xán mang chút mùi vị được nước lần tới:

- Đúng, giai đoạn cậu bây giờ học tập là chủ yếu, không nên nghĩ nhiều, muốn sáng nghiệp hay công ty, bước đầu không phải là tiền, mà là phải có idea tốt, sau đó là một đoàn đội năng lực chấp hành cao, có hiệu quả sơ bộ rồi mới nói tới đầu tư. Đây là bước khó nhất, nhà đầu tư không phải người tốt đẹp gì, dù là nhà đầu tư thiên sứ, bọn họ không phải là thiên sứ gì hết, rất có khả năng thứ cậu vất vả lập kế hoạch hai ba năm, đưa tới trước mặt bọn họ, khả năng bọn họ dùng hai chữ để đáp lại cậu, biết là hai chữ gì không?

- Rác rưởi~

Vương Thiết cầm ly rượu trước mặt lên uống một ngụm:

- Đây là đả kích chí mạng với người sáng nghiệp, vì thế cho nên trường chúng tôi thường tổ chức buổi tọa đàm, để người thành công chia sẻ kinh nghiệm lấy được đầu tư của mình, vì đây là bước quan trọng nhất, tài chính là máu của xí nghiệp, không có nội lực hùng hậu, nỗ lực trước đó của cậu sẽ uổng phí. Thế nhưng cậu lại không thể không nỗ lực, chỉ có toàn phương diện làm tới nơi tới chốn mới, được nhà đầu tư gật đầu, mới có thể mở sang chương mới.

Tuy những lời này có vẻ lên mặt dạy đời, nhưng không phủ nhận đã tóm gọn được kinh nghiệm quý báu.

- Thụ giáo, là kinh nghiệm tốt.

Thấy Tô Xán chỉ gật đầu không nói lại được câu nào, xung quanh có vài tiếng cười khẩy không cần che dấu, Trần Linh San nhìn Tô Xán bị người

khác dạy bảo mà đau lòng, ngầm đá Vương Thiết một cái, cắt ngang lời hắn, hỏi Tô Xán:
- Ở ĐH Thượng Hải sống có tốt không?

Tô Xán cười khẽ:
- Cuộc sống đại học là thế, có gì tốt hay không tốt.

Trần Linh San còn chưa kịp nói thêm thì Vương Thiết lại nói xen vào:
- Tích cực lên một chút, tôi biết vừa mới vào trường không quen môi trường mới, cách học tập mới, có thể hơi chán nản, vượt qua là được, nếu không sẽ ... Á ..
Khỏi phải nói là lại bị đá cái nữa, tiếng kêu của hắn khoa trương, biểu lộ ra sự thân mật với Trần Linh San.

Phía Thanh Hoa có một người không để ý tới tam giác quan hệ này, chỉ tiếp tục lời Vương Thiết:
- Đúng thế, bên các cậu nên chú trọng hơn kinh nghiệm chứ không phải chỉ là tiềm lực như thế, tháng sau Thanh Hoa có một cuộc tọa đàm thảo luận kinh nghiệm sáng nghiệp, rất nhiều thành viên thành đạt của chúng tôi tham gia. Chúng tôi có thể gửi thiếp mới cho bên các cậu, mọi người cùng thảo luận học tập.

Nếu chỉ nhắm vào Tô Xán thì Ninh Linh mặc kệ, nhưng một khi đã lôi toàn bộ vào thì cô không cho qua:
- Không phải chỉ bên các người mới có kinh nghiêm thành công, các người không phải là tiêu chuẩn, mỗi bên có cái nhìn riêng. Chúng tôi cũng tổ chức tọa đảm, các người có thể tham gia, chỉ lo các người không học tập nổi cái gì thôi.

Câu này mùi thuốc nổ rất rõ ràng.

- Nếu đơn thuần luật tỷ lệ thành công, quy mô ảnh hưởng, cùng với điều kiện địa lý, rõ ràng chúng tôi có thể cung cấp điều kiện tốt hơn, sao các bạn

không nhận.
Đỗ Khoa là người có ác cảm nhất với Feec cũng bắt đầu lên tiếng rồi:
- Tôi không nghe nói trong mấy năm qua ĐH Thượng Hải có nhà doanh nghiệp mới nào đáng kể.

Trương Á Kỳ cười, giọng có chút mỉa mai:
- Đỗ Khoa, Thiên Vạn Hữu ở Mỹ phát triển tốt quá, năm nay đột phá 100.000 người dùng, đáng chúc mừng.

Đỗ Khoa đáp trả lại ngay:
- Đương nhiên là phải chúc mừng, lần này về tôi định mời bạn bè thân thiết lên tàu thủy chơi sông Hoàng Phố uống rượu mừng tới sáng, đáng tiếc chúng ta còn chưa phải là bạn bè thân thiết tới mức đó, nên chỉ e là cậu không có trong danh sách mời đâu.

Có tiếng huýt sáo, Ninh Linh cực kỳ tức giận, vừa nhổm người định đứng lên thì Trương Á Kỳ kéo lại:
- Tôi cũng chẳng thèm tham gia lễ mừng nhỏ tẹo đó, chúng tôi còn bận chúc mừng Facebook đột phá 1 triệu người dùng.

Câu này nói ra, không ít người phải nhíu mày nghiền ngẫm ý vị của nó.

Một nữ nhân tuổi chừng ba mươi, nhưng đã phát tướng, ngón tay ngắn ngủi béo múp cầm ly rượu cười nhạo báng:
- Nếu ăn mừng Facebook đột phá 1 triệu người dùng, có lẽ ĐH Harvard và Trung học Exter mới có tư cách, tôi biết ĐH Thượng Hải có quan hệ hợp tác với nhiều trường đại học ở Mỹ, tôi không nhớ ĐH Harvard hay trường Extexer có nằm trong số đó không, nhưng dù có đi chăng nữa thì các cậu cũng không nên làm trò nực cười thấy kẻ sang bắc quàng làm họ như thế chứ? Chẳng lẽ Bill Gate từng tới ĐH Thượng Hải diễn giảng, sau này các cậu đều tổ chức tiệc mừng vì thành công của Microsoft à?

Có người phì cười phụ họa, lần này bên Feec không giận vì bị chê giễu thậm chí cười bĩu môi, như nhìn lũ khỉ diễn trò ngu ngốc, nhưng Đỗ Khoa thì mặt dần trắng bệch.

Đỗ Khoa ở đây có thể mạnh miệng, vì hắn đối diện với đám người mà hắn coi thường, nhưng ngày tháng ở Mỹ của hắn không hề tiêu sái như thế, vì hắn ghen tỵ, vì trước mặt hắn là đối thủ cường đại, facebook. Hắn không phải người đầu tiên làm mạng xã hội, nhưng có thể nói là người thành công, 100.000 là con số không nhỏ, vẫn còn xu hướng tăng lên, đó là sự tự tin của hắn, là điểm tựa cho sự kiêu ngạo của hắn.

Những cuộc tán gẫu trong trường đại học cao đẳng, trên diễn đàn, thậm chí bữa tiệc của giới thượng lưu khi trò chuyện bây giờ đều nghe thấy cái tên Facebook. Thiên Vạn Hữu mới đầu còn thi thoảng có người nhắc tới, nhưng từ khi Facebook xuất hiện, không ai biết hắn là người sáng lập Thiên Vạn Hữu nữa, gần như mỗi ngày thức dậy mua báo đề có tin về Facebook, Thiên Vạn Hữu chỉ được nhắc tới trong loạt danh sách kẻ làm nền cho sự phát triển mãnh liệt của Facebook.

Đó là con quái vật khổng lồ đứng trước mặt hắn, là ngọn núi đè lên lòng hắn, nghe nhà đầu tư, BQT trách móc chất vấn, hắn mất ngủ bao đêm.

Lần này về nước vốn là cái cớ tham dự hội nghị thoát khỏi chuyện phiền lòng kia, dùng đám người Feec hắn luôn coi thường để kiếm lại chút tự tin.

Lúc này mặt Đỗ Khoa lòng chấn động khó hình dung bằng lời, từ từ đứng dậy, trông như cái xác ướp, nhìn chằm chằm Trương Á Kỳ, cố gắng bình tĩnh lại:
- Tin đồn đó là thật sao?

Trương Á Kỳ đưa tay khoác vai Tô Xán:
- Xem ra ánh mắt các cậu chẳng ra làm sao, gần đây tôi đọc được một câu trên diễn đàn trường, thấy áp dụng trong trường hợp này đúng lắm, kẻ bản

thân ngu ngốc lại nghĩ người ta ngu ngốc như mình, không thử hỏi tại sao chúng tôi đặc biệt mời một người trẻ tuổi như vậy gia nhập à?

Trước khi xung quanh hiểu ra chuyện gì, Đỗ Khoa xoay người, cầm lấy áo khoác, hít sâu một hơi, nói:
- Tôi có việc, phải đi trước đây.

Không thể trách hắn được, đối diện với một đối thủ chèn ép mình tới dồn tới mép vực, không thể thắng được, mỗi sợi giây thần kinh của hắn căng lên, mà Tô Xán nãy giờ bình thản, bị hắn lý giải là sự khinh bỉ xỉ nhục.

Hắn muốn đi, nhưng bị người bên cạnh giữ lại, nói nhỏ :" Đợi chúng tôi đi cùng, đừng đi trước."

Hai người ngồi cạnh Đỗ Phi nãy giờ là Binh Kiếm Phong và Kha Mộng Phi, người sáng lập ra SAF, Kha Mộng Phi đứng lên bắt tay Tô Xán:
- Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, năm nay các cậu huy động vốn ở thung lũng Sillicon rất thành công, mới đầu ai cũng nghĩ Washington Post quá nóng vội rồi, nhưng nửa năm qua sự phát triển của Facebook chứng tỏ tầm nhìn xa của bọn họ. Nói thế nào không tận mắt nhìn thấy, khó tưởng tượng cậu lại trẻ như thế, tôi còn tưởng báo chí vì lòng tự tôn dân tộc mà cố ý mập mờ thân phận của cậu kia, ai cũng cho rằng đó phải là một Hoa kiều sinh ra lớn lên ở Mỹ, có lẽ chúng ta có cơ hội hợp tác?

- Lĩnh vực an ninh thì các anh là chuyên gia, có lẽ tương lai chúng ta có khả năng hợp tác.
Saf do hai người này sáng lập hiện còn đứng trên Facebook, Tô Xán không có chút xem thường nào, bắt tay bọn họ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 32: Mâu thuẫn

B

inh Kiếm Phong và Kha Mộng Phi từ lúc tới đây rất ít nói chuyện với người khác, chỉ trao đổi với Đỗ Phi, nhìn xung quanh như quốc vương nhìn trâu bò ngựa dề, không chỉ với người ĐH Thượng Hải, mà đối với người Thanh Hoa cũng thế. Chỉ lúc có người tới mời rượu mới nói vài câu, nhưng tuyệt đối không nói tới chuyện kinh doanh, thế nhưng hiện giờ thấy hai người này nhiệt tình chủ động bắt tay Tô Xán, cho dù người không hiểu về Facebook cũng hiểu được điều không tầm thường trong đó.

Bắt tay hai người đó xong, Tô Xán dùng cái giọng điệu, thản nhiên vô tội cực chướng tai của mình nói với Đỗ Khoa:
- Không phải vừa rồi anh nói có chuyện à?

Xung quanh im phăng phắc.

Đỗ Khoa tức tới run rẩy, cầm lấy áo khoác:
- Sẽ có một ngày Thiên Vạn Hữu vượt qua facebook, lĩnh vực mang xã hội chưa phải tới thời các người chiếm lĩnh đâu.
Tiếp đó hắn cầm lấy chìa khóa, lần này không ai ngăn cản, chỉ nhìn theo bóng lưng đùng đùng nổi giận của hắn.

Trần Linh San sau một thoáng kinh ngạc thì mím môi nén cười, vẫn là Tô Xán đó của cô, dưới cái mặt thản nhiên đáng ghét đó là tính xấu bụng, sự xa lạ sau 3 năm không gặp khiến bọn họ lúng túng không biết đối diện với nhau như thế nào, bỗng nhiên xóa nhòa đi nhiều, dù bao nhiêu hào quang phủ trên người, vậy là chàng trai đó, giống con chó bẩn thỉu kia chảy nước dãi nhìn cô, là chàng trai cùng cô trải qua không biết bao câu chuyện ...

Là Tô Xán, thực sự vẫn là chàng trai làm cô bao phen bật khóc đó, cũng là hình bóng khiến cô từ chối không biết bao nhiêu lời tỏ tình, cái đồ đáng

ghét đó.

Thân phận Tô Xán bại lộ, lan đi, không ngừng có người từ đủ vòng tròn khác nhau chen lần tới, mỗi người đều cảm thấy vinh dự vì được bắt tay Tô Xán, gian nhã tọa đó trở nên nhốn nháo, không ai để ý tới một đôi nam nữ rời đi, nhưng ánh mắt không rời nhã tọa kia.

Cụ thể mà nói là trên người chàng thanh niên kia.

- Tô Xán, cái tên này quá phổ thông, quá đại chúng, cho nên nghe thấy cái tên này, thực sự ai có thể liên tưởng cậu ta tới người sáng lập Facebook? Nếu không phải người bên ĐH Thượng Hải thừa nhận, anh còn hoài nghi mắt của mình, cậu ta còn quá trẻ ... Linh San người bạn này của em đúng là như em nói, rất xuất chúng đấy.

Trần Linh San mỉm cười, nụ cười mang chút buồn bã, ánh mắt nhìn Tô Xán dần trở nên mất tiêu cự:
- Trang Facebook đó, rốt cuộc là thế nào?

- Em không biết giới công nghệ, nên khó mà nói cho em hiểu được, hình dung đơn giản thế này đi, báo chí nói cậu ta là tỷ phú sáng nghiệp trong nước.

- Tỷ phú?
Trần Linh San thốt lên, cả cha cô vất vả cả đời chưa chắc đạt tới mức độ này, vậy mà chàng trai mới hai mươi đã đạt được nó sao?

Không ai tưởng tượng được ba năm qua Trần Linh San nỗ lực thế nào, người ngoài chỉ thấy Trần Linh San lúc nào cũng rạng rỡ kiêu sa như con thiên nga cao quý, không biết cô tập luyện khiêu vũ tới kiệt sức phải vào bệnh viện, luyện giọng tới mức bác sĩ nghiên cấm nói gần một tuần, không bao giờ ngại khó ngại bẩn trong lớp diễn xuất, giáo viên yêu cầu thế nào cô đều làm thế. Chỉ vì một ngày mình xuất hiện chói lóa, cái tên mình xuất

hiện trên báo chí, TV, trên tấm biển quảng cáo, để một chàng trai phải nhìn thấy, để chàng trai đó không thể quên cô.

Nhưng chàng trai đó đã đi quá xa, hào quang chói lóa, chỉ sợ ánh sáng của cô không thể lọt vào mắt chàng trai đó.

Vương Thiết nghiến răng nói tiếp:
- Có điều đó chỉ là giá trị cổ phiếu cậu ta nắm giữ thôi, chưa phải là tài sản thật nên khó nói lắm, năm 2000 có cái công ty Boo, khi sáng lập cũng ầm ĩ một thời, tạp chí Risk còn đánh giá là một trong số 10 công ty tốc độ phát triển nhanh nhất năm, Boo huy động vốn tạo ra cuộc chiến tranh giữa các nhà đầu tư, dễ dàng lấy được hơn trăm triệu USD từ gia tộc Benetton, tập đoàn JP Morgan, Goldman Sachs, được coi là công ti internet có tài chính hùng hậu nhất Châu Âu khi ấy. Nhưng cuối cùng chỉ sáu tháng đã đốt sạch tài chính, thành đàn cạn dầu rồi đổ bể, mở màn cho loạt sự đổ vỡ của các công ty internet toàn cầu. Thế nên ai mà biết được ngày mai là mỹ mãn hay tàn khốc, cho nên có khi chỉ vẻn vẹn vài tháng nữa thôi, chúng ta sẽ không thảo luận tới Facebook nữa, anh sẽ phản kích cái thằng nhãi không đáng một xu này.

Trần Linh San hậm hực nhìn Vương Thiết, nhìn thấy Tô Xán xuất hiện ở nơi này, ăn mặc như người thành đạt, cô thở phào, nhìn người bao người mà cô phải ngước mắt ngưỡng mộ vây quanh Tô Xán, cô lại có chút thất lạc, giờ biết Tô Xán như đang đi trên băng mỏng, cô lại không sao yên tâm được, lòng rối loạn.

Cô hi vọng Tô Xán tỏa sáng, nhưng cô lại sợ Tô Xán quá chói mắt, bởi vì như thế sẽ khiến cô càng có thêm nhiều đêm trằn trọc khó ngủ.

- Vừa rồi anh quá đáng lắm.
Trần Linh San nhớ tới món nợ vừa xong, bất mãn trừng mắt lên với Vương Thiết.

Nhà Vương thiết và nhà Trần Linh San có quan hệ sâu xa, không những thế cha hai người hợp tác kinh doanh, hắn thường xuyên lấy danh nghĩa anh họ Trần Linh San mò tới ĐH điện ảnh Bắc Kinh tán gái.

Trần Linh San tới Thượng Hải đã hai ngày, tham gia hội nghị này là do Vương Thiết mời đi chơi, nói thực Trần Linh San không hứng thú gì với kiểu hội nghị này, cô tới Thượng Hải với hi vọng xa xôi có thể tình cờ gặp Tô Xán, không ngờ gặp lại nhau trong hoàn cảnh thế này.

- Trách anh sao được, em không bảo anh có giới hạn thế nào, anh nhập kịch quá sâu, trước kia đối diện với các cô nương toàn dùng súng thật ra trận, chưa bao giờ làm bộ thế này, nên hơi khó một chút.
Vương Thiết nhún vai.

- Em chỉ bảo anh đóng anh trai em một chút.
Lời giải thích đó không làm Trần Linh San nguôi giận:
- Ai bảo anh hạ thấp người ta như thế.

- Thì em nói phải thân mật một chút là gì, anh đương nhiên phải dằn mặt bạn trai cũ của em chứ, đổi lại người anh nào chẳng làm thế. Với thân phận anh trai, không thể đánh người, không thể mắng người, tất nhiên là chỉ có thể dùng tư cách tiền bối chỉ điểm thôi.

- Đó mà là chỉ điểm bình thường à, là dạy đời.
Đôi mày đẹp đẽ như núi xa của Trần Linh San nhíu lại.

Vương Thiết đau đầu:
- Người ta nói nữ nhi hướng ngoại không sai mà, em cũng phải chú ý tới cảm thụ của anh chứ, bộ dạng vừa rồi của anh trong mắt người ta nhất định bị coi là thằng ngốc rồi. Sao em không an ủi anh một chút, sự việc nghịch chuyển, thằng nhóc đó được hoan nghênh, thảm nhất là anh. Anh nói này, Linh San, em ở trường ôn nhu thục nữ như thế, sao chưa bao giờ dùng sự ôn như đó an ủi người làm anh trai của em vô số lần này chứ?

- Vừa rồi em đã đưa anh gối dựa, xin lỗi, an ủi bị anh dùng hết rồi.
Trần Linh San lườm hắn một cái:

- Ài quả nhiên không phải cô nương nhà mình không biết thương mình.
Vương Thiết thở dài:
- Ai ngờ tiểu hoa đán Bắc Ảnh lại tốn công phu vì một nam sinh như thế, đưa tay ra đây.

- Làm gì?

- Anh em tướng cho em, xem tương lai của em và cậu ta ra sao.

- Mơ đi.
Trần Linh San hừ một tiếng:
- Anh đừng dùng thủ đoạn cũ rích để sờ mó tay con gái ra với em.

Vương Thiết cười ha hả, đôi mắt dài hẹp như đao nhìn sang Tô Xán nheo lại hỏi:
- Nếu là cậu ta, em có đưa tay ra không?

Trần Linh San ngẩn ngơ nhìn về phía Tô Xán, tay phải nắm cổ tay trái, làn da trắng mịn lún vào thành dấu ngón tay.

Buổi gặp gỡ kết thúc, tiếp theo đó là diễn đàn thảo luận ở hội trường lớn chỉ giành cho một số rất ít thành viên có thể tham gia, rồi bữa cơm long trọng, nữ MC của Đông Phương Vệ thị nâng chén rượu lên "vì buổi tối mỹ hào này".

Trong mắt Trần Linh San, tất cả đều không có ý nghĩa gì, cô chỉ đợi tới lúc giáp mặt Tô Xán.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 33: Đêm pháo hoa

Trần Linh San đặt đũa xuống, lau miệng thì Tô Xán tới trước mặt cô, không nói gì cả, hai bên nhìn nhau cười nhẹ, sau đó ăn ý cùng sóng vai đi ra ngoài đình viện.

Phía Thanh Hoa nhìn hai người lại nhìn Vương Thiết vẫn tỉnh bơ ăn uống thì hoàn toàn không hiểu gì, phía ĐH Thượng Hải lại hồ nghi, đặc biệt Mạc Tuyết nhìn chằm chằm Trần Linh San rất cảnh giác.

Dưới ánh đèn dìu dịu, Trần Linh San và Tô Xán bước đu trên con đường trải đá trắng phau, hai bên là bãi cỏ xanh mươn mươt, những khóm hoa đủ màu, con đường uốn lượn quanh cái ao nước nhỏ tĩnh lặng, tràn ngập hơi thở thiên nhiên, dừng lại phía dưới một giàn nho, cô đưa tay ra bấm một quả nho cho vào mồm, mặt nhăn lại vì chua, nhưng vẫn nuốt vào.

Tô Xán nhìn hành động mà bật cười, sao mình toàn quen mấy cô nàng ương ngạnh. Trần Linh San hơi xấu hổ, đưa tay dứ dứ Tô Xán, hỏi:
- Xem ra cậu ở ĐH Thượng Hải sống không tệ nhỉ?

- Cũng được ... Không ngờ chúng ta gặp nhau ở nơi này, thật trùng hợp ...

- Đúng, trùng hợp quá.

Hai người vốn có rất nhiều, rất nhiều lời muốn nói với nhau, nhưng không sao nói ra được, đa phần chìm trong im lặng.

- Bạn ở Bắc Kinh thế nào?
Mãi Tô Xán mới nói thêm được một câu nhạt nhẽo:

- Cũng được, cả nhà chuyển tới Bắc Kinh, tất nhiên phải nỗ lực làm quen, chúng ta đều có khả năng thích ứng rất mạnh, đúng không?

- Ừ.

Đêm mát lạnh, bốn bề vắng lặng, đột nhiên “Bùm! Bùm! Bùm” từng tiếng pháo nổ vang, những ánh lửa đầy màu rắc rức rỡ tỏa ra, giữa bầu trời đêm, đó chỉ là loạt đầu tiên, tiếp đó bốn xung quanh tòa biệt việt mang phong cách Giang Nam này có vô số pháo hoa bay lên, bùng nở, thật khó biết được bao nhiêu pháo hoa đã đốt, chỉ có cảm giác như toàn bộ rực sáng như ban ngày.

Màn pháo hoa này báo hiệu tiết mục cuối cùng của ngày hôm nay.

Tô Xán ngẩn ngơ nhìn Trần Linh San đang ngẩng đầu ngắm pháo hoa, cô công chúa ấy vẫn thích mặc váy, nhưng nụ hóa mới hé nở năm xưa đã thành bông hoa nở rộ, xinh đẹp hơn, mê đắm lòng người hơn, là cô gái nói với y “ so khóc trong BMW, mình muốn cười sau xe đạp” đó sao?

Tô Xán luôn tìm cách tránh Trần Linh San, ngay kỳ nghỉ cũng không về Hạ Hải, nhưng nội tâm lại khao khát gặp lại cô, những thông tin nghe qua Lý Lộ Mai không bao giờ là đủ.

Tô Xán buột miệng:
- Hôm nay thật là ngắn.

Trái tim Trần Linh San rung khe khẽ, mặt ửng hồng, giọng nhỏ đi rất nhiều:
- Ừ, quá ngắn, chẳng mấy chốc đã kết thúc.

Giữa màn pháo hoa, dần dần có người đi ra ngoài lấy xe, tiếng nói cười, tiếng chào tạm biệt rồi gọi nhau, không khí yên tĩnh đột nhiên phá tan,như nhắc nhở hai bọn họ, đến lúc chia tay.

Tô Xán nhìn thấy pháo hoa nở trong màn đêm đó qua đôi mắt Trần Linh San, để lại vô số tàn ảnh:
- Bạn sẽ ở Thượng Hải bao lâu?

Trong loạt pháo nổ nối tiếp nhau, Trần Linh San không trả lời câu hỏi của Tô Xán mà nói nhanh, giọng nhỏ gần như bị xung quanh nhấn chìm, bản thân cô một chút mong Tô Xán không nghe thấy lời mình nói:
- Mình biết bạn và Đường Vũ cùng ra nước ngoài làm sinh viên trao đổi, sau đó cùng được tiến cử vào ĐH Thượng Hải.

Tô Xán run rẩy, thì ra Trần Linh San vẫn theo dõi y, cũng giống như y cũng âm thầm theo dõi Trần Linh San vậy.

- Hai bạn …
Trần Linh San giọng hơi nghẹn lại:
- Vẫn tốt chứ?

- Vẫn tốt.

- Thế thì tốt, mừng cho hai bạn, hai bạn đẹp đôi lắm.
Trần Linh San nhoẻn miệng cười, nụ cười rạng rỡ làm pháo hoa trên trời cũng kém sắc hơn rất nhiều:
- Mai mình về trường, sau này nếu có thời gian, mình tới ĐH Thượng Hải, nhất định bạn phải dẫn mình đi dao chơi đấy.

- Nhất định là thế.
Tô Xán khẳng định chắc chắn:

Trần Linh San bổ xung:
- Bằng xe đạp nhé?

Tô Xán vẫn không cần suy nghĩ gật đầu:
- Ừ.

Lúc này Vương Thiết từ trong cỗ xe thò đầu ra, vẫy tay gọi Trần Linh San:
- Linh San, đi thôi.

Đám người Triệu Hạo cũng ở đâu đi tới, cùng Tô Xán bắt tay, nhiệt tình ôm y, hẹn ngày gặp lại cùng hoạch định đại kế.

Tô Xán cũng nhìn thấy Diệp Huy Thường và nhóm bạn đi ra, khiến Tô Xán chú ý không phải là vì bọn họ mặc những bộ quần áo đắt tiền mua ở đại lộ Champs- Lysées hay do đặt thợ may cao cấp nước Anh, không phải vì trang sức lóng lánh đeo trên cổ, mà là Diệp Huy Thường gặp mặt nhóm Lưu Chấn Sinh, sau đó cùng người TEG nói chuyện.

Điều này không có gì là lạ, Diệp Huy Thường quen biết rất rộng, lạ nhất là Diệp Huy Thường rõ ràng nhìn thấy y, nhưng lại không chào tạm biệt gì cả, cứ thế xoay người đi vào một trong số vô vàn chiếc xe đắt tiền.

Chuyện này không ổn tuy quan hệ bọn họ không tới tầm như đám Vương Uy Uy hay Lưu Duệ, Tiết Dịch Dương, ít nhất Tô Xán còn nghĩ phải như với đám Trương Phi Phi, không biết có chuyện gì.

Nhưng Tô Xán không kịp nghĩ nhiều, vì Trần Linh San ở bên cạnh khẽ gọi:
- Tô Xán.

- Ừ.

- Bạn biết không, có những lúc mình nghĩ, nếu như ông trời cho người ta một cơ hội quay ngược thời gian, mình sẽ làm rất nhiều chuyện. Như năm 11 tuổi nhất định không ham chơi, mà ở bên bà nội trước khi bà bà nội mất. Nhất định sẽ không làm hỏng nồi cơm đầu tiên, sẽ không nói những lời làm mẹ mình tổn thương ... Cũng không đi xem tiểu thuyết ái tình linh tinh kia .. Buổi tối sinh nhật hôm đó ngoài ban công, mình sẽ nói với bạn " Mình yêu bạn, điều này không liên quan tới tín ngưỡng!"

Bùm, đợt pháo hoa cuối cùng bắn lên trời, tỏa ra ánh sáng tuyệt vời nhưng ngắn ngủi.

Cuối cùng Trần Linh San khẽ nắm tay Tô Xán, sau đó quay người đi vào chiếc ô tô đợi cô.

Lúc cô quay người đi mang theo mái tóc tung bay, hương thơm ấy mang theo một phần trái tim Tô Xán.

Tô Xán không sao quên được ánh mắt Trần Linh San khi đó, sáng ngời, trong vắt, chỉ cần không phải là tượng gỗ, có chàng trai nào không rung động bởi câu nói ấy. Tô Xán được thấy sự kiêu ngạo của Trần Linh San, dù là lúc bọn họ sắp ly biệt ở Hạ Hải, cô gái này dùng hành động thực tế của mình biểu đạt tâm ý, chưa bao giờ đem lời trong nội tâm nói ra ngoài.

Vì thế Tô Xán mới vì câu nói của Trần Linh San sững sờ tại chỗ.

Tô Xán nhìn Trần Linh San lên xe, vẫy tay tạm biệt, từ đầu tới cuối mang nụ cười, có điều nụ cười ấy khó coi, vì biết rằng câu "không liên quan tới tín ngưỡng" xuất xứ câu " Ta yêu nàng, nhưng không liên quan tới ái tình, chỉ liên quan tới tín ngưỡng", của thi nhân Hi Lạp khi đứng trước Hi Mạt Đế Á.

(1 phút giành cho quảng cáo, muốn biết Hi Mạt Đế Á là ai, mời đọc Đường Chuyên)

Người của Feec hứng trí rất cao, chuyện Đỗ Khoa của Thiên Vạn Hữu đối diện với Tô Xán phải "bỏ chạy" tin rằng sẽ nhanh chóng truyền khắp vòng tròn, đánh vỡ truyền ngôn Đh Thượng Hải chỉ đào tạo ra "nhân vật hạng hai", chỉ cần nghe tiếng pháo tay vang đội khi Trương Á Kỳ đứng lên phát biểu ở diễn đàn chiều này là biết, thế nên khi tìm thấy Tô Xán tất cả xúm lấy bên y thể hiện niềm vui của mình.

Tô Xán chỉ mượn Trần Quảng chiếc xe của hắn, sau đó cáo lỗi, rời đi với khuôn mặt đầy tâm trạng, khiến mọi người không khỏi liên tưởng cô bé cực kỳ xinh đẹp với cái nốt ruồi duyên dáng chóp mũi kia.

……..

Qua gương chiếu hậu, Vương Thiết thấy Trần Linh San mắt đỏ hoe, cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi đó là cảnh thành phố đêm không ngừng lùi về đằng sau.

- Linh San, có lẽ anh không nên noí, nhưng chỉ cần một câu của em, anh có thể an bài cho em khách sạn tốt nhất ở gần ĐH Thượng Hải, không có gì khó khăn hết.

- Không cần.
Trần Linh San lặng lẽ nói:
- Chỉ có như thế cậu ấy mới ấn tượng sâu hơn một chút, không bao giờ quên được em.

- Cậu ta thích em mà, điều đó quá rõ ràng, em cũng thích cậu ấy, anh nghĩ chỉ cần em bước tới, cậu ta cưỡng lại nổi sao?
Vương Thiết thực sự không hiểu, ai có thể từ chối cô gái như Trần Linh San chứ.

- Em tiến tới, cậu ấy chắc chắn sẽ lùi lại, chắc chắn là thế, vì cậu ấy còn thích cô gái khác hơn nhiều ...

…….

Đêm Thượng Hải trời đổ mưa, trên con đường cao tốc vắng vẻ ngoại ô, Tô Xán đạp ga, nâng tốc độ lên cao nhất, gió đêm gào thét mang theo giọt mưa lạnh buốt đập vào mặt Tô Xán, y vẫn mím chặt môi, hai mắt mở to, lao về phía trước, suốt cả ngày hôm nay, kể từ lúc gặp Trần Linh San, y kìm nén tình cảm của mình, bây giờ toàn bộ sự kìm nén đó bùng ra hết.

Hai kiếp làm người xây nên cái đê phòng ngự quanh tim Tô Xán, y có thể dùng tâm thái lạnh lùng nhìn hưng suy của thế giới, đứng cao điểm đánh giá sự vật, tìm ra đáp án trong sự rối rắm, tìm ra đột phá trong khốn cảnh, tìm ra đường trong lúc lạc lối, nhưng không có kinh nghiệm nào giúp y đối diện với Trần Linh San, con đê kia như trúng búa lớn vỡ tan tàn cho nước lũ ào ào cuốn qua.

Đó là cô gái ưu tú, Tô Xán không bao giờ có thể xóa khỏi sinh mệnh của mình, sự tồn tại đó y không bao giờ có thể lờ đi. Hôm nay cô gái đó dùng dũng khí lớn nhất tuyên bố tình cảm của mình, sau đó quay trở lại quỹ tích cuộc đời mình, một hướng đi hoàn toàn khác cuộc đời y.

"Két ——" bánh xe nghiến trên đường tạo ra vết cháy đen, Tô Xán lái xe vào con đường nhỏ, tắt máy, ngồi im lặng trong đêm, vuốt đi nước mưa chảy ròng ròng trên mặt, nghĩ một lúc cầm di động lên, bấm số:
- Anh Lý, em cần hỏi anh chuyện này …

Tô Xán gọi điện cho Lý Lam, trợ thủ của ông Đường, trước kia Lý Lam kể chuyện cuộc đời hắn, Tô Xán còn không hiểu tại sao Lý Lam sao lại không thể quên một cô gái suốt mười mấy năm dù không gặp lại, thậm chí không biết tin tức gì về nhau, giờ có lẽ y hiểu một chút rồi.

-… Con người ta có thể yêu rất nhiều lần, nhưng rất nhiều người suốt đời chỉ đạt tới đỉnh cao tình yêu một lần, đỉnh cao của cô bé đó đạt được vào cái đêm cậu rời đi, đó gọi là tình đẹp nhất khi còn dang dở, khiến hình bóng của cậu trong cô bé đó là đẹp nhất, hoàn mỹ nhất, không gì có thể sánh bằng. Thế nhưng cũng đừng ảo tưởng đó là tình yêu đích thực vội, nó rất có thể chỉ là sự ám ảnh quá khứ, cô bé đó yêu là cậu trong quá khứ chứ không phải cậu bây giờ, có lẽ hai đứa gặp nhau, thực tế chênh lệnh phá tan đi ám ảnh đó, nếu không, xin chúc mừng, cậu có một người con gái yêu mình khắc cốt ghi lòng rồi đấy.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 34: Hồi mã thương

B

ốn ngày sau hội nghị thượng đỉnh Thượng Hải mở rộng.

Đh Thượng Hải vĩnh viễn bận rộn mà tĩnh mịch, thời tiết chuyển dần vào thu, nhiệt độ giảm nhanh chóng, nhiệt độ ở Thượng Hải đôi khi như cổ phiếu rớt giá trên TTCK vậy, vèo một cái chênh lệch tới mức làm người ta khó thích ứng.

Triển lãm nhiếp ảnh bắt đầu, hình Tô Xán và Đường Vũ hôn nhau in ra ảnh đen trắng phóng to treo chính giữa khu triển lãm cạnh lầu hành chính, khiến thi thoảng lại có cô gái nhìn Tô Xán với ánh mắt trái tim.

Còn Tô Xán và Đường Vũ vẫn thế, mỗi ngày tay trong tay, tản mạn đi trên con đường vắng, hết sức tránh chỗ đông người, làm nhiều người đánh giá Tô Xán đúng là điển hình chỉ yêu mỹ nhân không yêu giang sơn.

Kỳ tài không phải vì làm chuyện khác người mới có thành tích phi thường sao? Có tài sản cả tỷ, nhưng lại cam lòng cuộc sống đại học, khiến người ta không thể không thầm hâm mộ đôi trai tài gái sắc này thực sự quá xứng đôi.

Nhưng thực tế nhiều người không biết Tô Xán chỉ nhàn tản khi ở bên Đường Vũ, cuộc sống của y vẫn là cuốn phim bận rộn, không có Đường Vũ, Tô Xán phải bận rộn, chỉ có công việc mới phân tán ý nghĩ không nên có của y.

Ngay ngày hôm sau hội nghị, Giang Minh tổng quản lý tài vụ của Truyền thông Ba La đã đại biểu cho Tô Xán đi gặp nhóm Triệu Hạo chứng minh khả năng tài chính của Tô Xán, tin tức Tô Xán muốn đầu tư một sản nghiệp mới làm thần kinh của Lâm Quang Đống, Vương Thanh, Vương Phương, Triệu Minh Nông đều cảnh giác cao độ. Từ khi biết Tô Xán là tỷ phủ trẻ

nhất nước, ai nấy đều phấn chấn, ai ngờ trong nhà chưa được miếng nào, cái bánh có nguy cơ bị người ngoài cướp mất rồi.

Vương Thanh gọi điện thoại cho Tô Xán uy hiếp:
- Tô Xán, nếu cậu mà có mới nới cũ, chỉ thấy người mới cười, không thấy người cũ khóc, thì giờ tự mình mua kem mà ăn đi.

Tô Xán cười thầm, Vương Thanh hơi lạc hậu rồi, đem thứ ngây thơ này dọa mình, lần sau về y sẽ nghênh ngang cầm kem mút ăn giữa đường cho Vương Thanh thấy, tuy vậy cũng hết sức trấn an cô, hứa không để ảnh hưởng tới sự phát triển của Đôn Hoàng.

Sau ba ngày nghiên cứu hết tài liệu, Tô Xán gọi điện cho đám Triệu Hạo, đề cập phải mau chóng đưa ra mô hình thương nghiệp hợp lý, nhân lúc chưa vào cao điểm thi cuối kỳ, Tô Xán khá nhàn hạ, tiến hành nghiên cứu thảo luận tỉ mỉ.

Kết quả là mấy ngày liền không có tin tức gì, làm Tô Xán cảm thấy có chút bất thường, vì chuyện này hoàn toàn trái ngược tình hình ở hội nghị thượng đỉnh, những người này thấy Tô Xán thì mừng phát cuồng như vớ được cọng cỏ cứu mạng.

Kẻ ngốc cuãng nhận ra vấn đề rồi.

Hôm đó Tô Xán vừa xong tiết học, đang chuẩn bị tới lớp tiếp theo thì nhận được điện thoại của Triệu Hạo.

Tô Xán nhận được điện thoại của Triệu Hạo, giọng hắn có sự bất thường của người cố gắng làm ra vẻ bình tĩnh:
- Tô Xán, có chuyện này tôi muốn nói với cậu, sau khi chúng tôi lập phương án thương nghiệp cụ thể định đưa cho cậu thì người của Tái Phú quay lại tìm chúng tôi, Tôn Chí Nghĩa và Dương Kỳ Đông đã thỏa hiệp, xin lỗi, tôi nỗ lực trao đổi với họ, nhưng mọi người ý kiến bất đồng ... Tôi là bạn họ, nhưng chuyện làm ăn, không thể ảnh hưởng tới họ.

- Tái Phú? Của Lưu Chấn Sinh?
Tô Xán sửng sốt, không ngờ mình lại bị người ta chơi đòn hồi mã thương.

*** Tái không phải là tài.
……

Tòa nhà thương vụ nằm kề sát công viên Hoài Hải là chi nhánh truyền thông Ba La ở Thượng Hải. Truyền Thông Ba La từ mới đầu nổi lên từ các trường đại học Dung Thành, một đám sinh viên mới tốt nghiệp căn bản không có quá nhiều kinh nghiệp chuyên ngành, được sự lãnh đạo của người bán chuyên như Lâm Quang Đông, từng bước đi tới công ty có tổng bộ có chi nhánh, có mấy tờ tạp chí, có hai trăm nhân viên như ngày nay.

Chi nhánh ở Thượng Hải nằm ở toàn bộ khu vực tầng 21 của tòa nhà, đại sảnh thiết kế mở, logo Truyền thông Ba La cực lớn choán hết chiều cao tầng lầu, rất khí thế. Chi nhánh này do đích thân Lâm Quang Đống giám sát trang hoàng, lấy hai màu vàng trắng làm chủ, trông đầy sức sống mà không mang không khí thương nghiệp quá mức.

Phó tổng giám đốc Nhâm Oánh ở lại Dung Thành phụ trách vận hành tổng công ty, còn Lâm Quang Đống đích thân tọa trận Thượng Hải để xung phá thị trường tam giác Trường Giang.

Lâm Quang Đống hiện giờ thuộc về danh nhân hạng ba của Thượng Hải, đang tiếp cận hạng hai, nhưng do đặc tính nghề nghiệp, mức độ chuẩn xác của tình báo có thể xếp vào hạng nhất.

Hôm nay trời cao từng tầng mây trắng lớp lớp như vảy cá xếp chồng lên nhau, nhưng Lâm Quang Đống không có tâm tình hay hứng thú ngắm mây nhìn trời, sau khi đọc xong tài liều, cầm điện thoại gọi cho Tô Xán.

Chuông reo khá lâu mới có tiếng Tô Xán thấp giọng truyền lại:
- Tôi đang trên lớp, chuyện gì thế, có manh mối rồi à?

- Đương nhiên là có rồi, cậu từng gọi tôi là thầy Lâm mà, người làm thầy này mà không có chút chân tài thực học thì làm sao dám xuất hiện trước mặt cậu nữa.
Lâm Quang Đông quay về ngồi ở ghế da thoải mái, ngữ khí có chút đắc ý:

- Đầu tư Tái Phú so với nhiều tập đoàn đầu tư khác ở Thượng Hải có thể nói là cựu binh kinh nghiệm rồi, năm nay càng nổi bật, vì gom được khoản tài chính mới 15 triệu USD, tiến vào nhiều lĩnh vực, tôi nghe ngóng qua một số người bạn, danh vọng Lưu Chấn Sinh rất cao, nằm trong top 50 nhà đầu tư mạo hiểm của Trung Quốc trong diễn đàn sáng nghiệp.
Lâm Quang Đống xoay người trên ghế, báo cáo vắn tắt trọng điểm:
- Người có thể tung hoành giới tài chính xưa nay không bao giờ tác chiến độc lập, nếu quan trường không có người chống lưng, không dính líu tới một vài tập đoàn lợi ích thì không thể có quy mô này.

- Trong tay tôi còn có báo cáo thú vị, năm 2000, đầu tư Tái Phú đầu tư vào không dưới 20 xí nghiệp đang đi lên, đại bộ phận là công ty khoa kỹ, có thể nói là huy hoàng, nhưng cho tới giờ sống sót khỏe mạnh chỉ có một hai cái. Nguyên nhân tạm thời chưa làm rõ, tôi không đưa ra phán đoán vội, nhưng bất kể là ai đối diện với tình hình này, sẽ không có đầu tư liền một lúc vào ba công ty như vậy.

Lưu Chấn Đông một hơi nuốt hết "thông tin Quang Tấn", " Trung Hoa Bác Võng"," Game di động", tuyệt đối không phải là nhu cầu đầu tư, mà có mục đích chĩa mũi nhọn vào Tô Xán.

Chuyện này không khác gì giật bánh trong tay Tô Xán, cho dù Tô Xán trấn tĩnh, nhưng không thể không tức giận.

Điều này không có gì lạ trong giới đầu tư cả, ví như nếu người ta nghe ngóng Chiêm Hóa đầu tư vào đâu đó, sẽ đổ xô theo, thậm chí hớt tay trên cũng có.

Nếu là người khác Tô Xán không để ý, nhưng lại là Tái Phú, dù Lưu Chấn Sinh có hối lại, nhưng trong thời gian ngắn như vậy, ông ta có thể thuyết phục được người mình từ chối, nhất định có vấn đề.

- Xem ra chúng ta bị người ta nhắm vào rồi.
Tô Xán lạnh lùng nói.

Lâm Quang Đống ngồi dậy, toàn thân run lên, không phải sợ hãi, mà phấn khích của chiến binh trước khi ra trận, Lưu Chấn Sinh cho dù có danh tiếng nhất định ở giới đầu tư, bối cảnh không nhỏ, nhưng so sánh hai bên, Tô Xán đủ vốn liếng để không sợ.

Đại Dung nhờ dư uy trọng tổ Xuyên Nam đã tiến vào Thượng Hải, hậu phương bọn họ có bí thư thành ủy, thường ủy tỉnh ủy Vương Bạc tọa trấn, quan trọng hơn còn có cả bối cảnh phái hệ to lớn của Vương gia, Vương Bạc không chỉ là đại lão sau lưng Tô Xán, cũng là đại lão tạp chí của Lâm Quang Đống.

Lâm Quang Đống biết lực lượng phái hệ của Vương gia phân bố rất rộng, từ cuộc chiến đất dữ trữ trước tết Xuân có thể thấy được đại khái, phó thị trưởng Đào Xương Bình nhắm vào Đại Dung, nghe nói rất nhiều cuộc điện thoại dồn dập đổ xuống văn phòng, cuối cùng bại lộ nhiều vấn đề mà ngã ngựa.

Không ai dám coi thường lực lượng sau lưng Tô Xán, càng không dám coi thường quật khởi của Vương gia.

Từ sau khi Tô Xán được Vương Bạc chọn làm người "phò tá" Vương Uy Uy trong tương lai, y đã đem quan hệ của mình Vương gia, cho những nguyên lão của mình biết, một là để họ vững tâm, hai là để họ biết định hướng.

Tình huống này làm Tô Xán lập tức nhớ tới bóng hình xinh đẹp cạnh Lưu Chấn Sinh, Diệp Huy Thường.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 35: Chất vấn

Trước giờ Tô Xán không đánh giá quá nhiều về Diệp Huy Thường, y không có thói quen đánh giá bạn bè của mình, trong ấn tượng luôn là cô gái có tính cách phóng khoảng phương tây, sở hữu vóc dáng ma quỷ, khi đó cô gái này ẩn trong bóng tối, vờ như không nhing thấy mình, cùng bạn bè rời đi, nhưng chắc chắn Diệp Huy Thường biết phát sinh chuyện gì.

Nếu Diệp Huy Thường chỉ biết mà không nói còn có thể chấp nhận, nhưng Diệp Huy Thường có liên quan, Tô Xán sẽ rất thất vọng, y thực sự coi Diệp Huy Thường là bạn.

Bây giờ Tô Xán không thể không nhìn sâu hơn về con người Diệp Huy Thường, nội tâm cô gái này, có lẽ không hề giống như biểu hiện ra bên ngoài, lần trước chủ động đứng ra hòa giải cho mình vào Đào Tử, liệu có mục đích khác? Lúc đó giới thiệu Lưu Chấn Sinh cho mình vì nhầm lẫn, hay thực sự có ý đồ rồi? Bây giờ Tô Xán mới thấy nhiều điểm đáng nghi.

Là cô gái Vương Uy Uy thầm yêu, là bạn từ nhỏ của đám Vương Uy Uy, đôi bên trừ va chạm nhỏ ở bữa biệc Khổng gia sau đó đã xí xóa, không có bất kỳ lý do gì đứng ở phía đối lập với nhau, cho nên Tô Xán chưa từng nghi ngờ, Tô Xán không hề muốn nghĩ mình bị bạn bè đâm sau lưng.

Vì đó là vết thương đau đớn nhất.

Thành thực mà nói, hành động này của Lưu Chấn Sinh không đẹp chút nào hết, có ý đồ rõ ràng là nhắm vào Tô Xán, nhưng không hề sinh ra đả kích gì, chỉ là khi một người cầm cái bánh ngon lành đưa lên miệng, đột nhiên có người chạy qua giật đi, đứng ăn ngon lành, dù Tô Xán không phải là trẻ ba tuổi thì vẫn bực bội.

Sao ông ta có thể khẳng định đó là miếng bánh ngọt ngon lành được, chỉ vì nhìn vào mình coi trọng mấy hạng mục đó? Tô Xán không tin, cái danh tiếng đồng sáng lập Facebook có lẽ hiệu quả với đám Triệu Hạo, nhưng chưa chắc có ý nghĩa gì với những con hồ ly già như Lưu Chấn Sinh.

Đằng sau đó nhất định phải có âm mưu khác.

Cúp điện thoại của Lâm Quang Đống, Tô Xán không quay trở về lớp học nữa, tìm một nơi vắng người yên tĩnh rồi bấm điện thoại cho Vương Uy Uy.

Vương Uy Uy hôm nay không ở trong trường, chẳng biết là lại chạy đi đâu chơi rồi, bên cạnh có rất nhiều người, đu tiếng động huyên náo.

- A, Tô Xán, lâu lắm rồi không nhận được điện thoại của cậu, vừa vặn tôi đang có việc tìm cậu đây. Này Facebook có loại tài khoản đặc biệt nào không? Thuộc loại sớm nhất ấy, có chút đặc quyền thấy vài thông tin mà tài khoản thường không thấy, mấy người bạn của tôi xin tôi, tôi nghĩ chắc đây là yêu cầu nhỏ thôi hả?

Tô Xán vỗ trán, quên mất Vương Uy Uy còn có tính nha nội, nhưng đây không phải lúc nói chuyện này:
- Từ từ tính sau đi, Uy Uy, cho tôi số điện thoại của chị Huy Thường.

Bên kia im lặng chốc lát, Tô Xán có thể hình dung ra Vương Uy Uy chắc loạng choạng một chút, hoặc suyt rơi điện thoại.

- F .. Cậu gọi điện cho tôi chỉ vì chuyện này à?
Quả nhiên lúc sau Vương Uy Uy chửi toáng lên:
- Cậu có ý gì với cô ấy, tên nhãi cậu đã cướp Lạc Nhiên của tôi, giờ lại nhòm ngó tới Huy Thường ..

Tô Xán trầm giọng:
- Uy Uy, tôi không đùa đâu, tôi cần số điện thoại của chị ấy, có chuyện muốn hỏi.

Đã rất quyên thuộc với Tô Xán, Vương Uy Uy lập tức từ trong ngữ khí của y của Tô Xán không bình thường, nhanh chóng trấn định lại, đi ra một chỗ ít người vắng vẻ hơn, giọng cũng nghiêm túc:
- Tô Xán, xảy ra chuyện gì, Huy Thường làm sao?

- Hi vọng chỉ là tôi đa nghi thôi.

Tô Xán liền đem toàn bộ sự việc kể cho Vương Uy Uy nghe, trọng điểm nói tới hành động đáng ngờ của Diệp Huy Thường lúc tan tiệc. Vương Uy Uy im lặng lắng nghe, từ đầu tới cuối không xen vào câu nào, chỉ có tiếng thở nặng nề cho thấy trong lòng hắn đang nổi sóng.

Đợi khi Tô Xán dừng lại, Vương Uy Uy mới trầm tĩnh nói:
- Cậu nghi ngờ cũng phải, nếu là tôi thì cũng như thế, hay là để tôi gọi điện cho cô ấy, dù sao tôi quen thuộc cô ấy hơn cậu, tôi nhận ra được nếu cô ấy nói dối.

Vương Uy Uy quả nhiên là đã trưởng thành hơn rất nhiều rồi, chuyện như thế mà hắn có thể bình tĩnh lại đưa ra phương an xử lý ngay được, có điều trong lòng hắn chắc chắn đang khó chịu hơn Tô Xán bội phần:
- Không, phải để đích thân tôi gọi điện cho chị Huy Thường, như vậy cũng là thể hiện sự tôn trọng của tôi với chị ấy.
Suy bụng ta ra bụng người, nếu như một người bạn có khúc mắc với y lại vòng vèo qua người khác thăm dò, Tô Xán cũng không thích.

- Uy Uy, nếu chẳng may ..

- Cậu không cần phải nói, tôi hi vọng có điều gì hiểu lầm thôi, cậu cứ hỏi đi, tôi sẽ không trách cậu.
Vương Uy Uy dứt khoát cắt ngang lời Tô Xán
- Được, tôi cúp điện thoại đây, tôi nhắn số cho cậu.

Cách thành phố Thượng Hải chừng 20 km có một khu huấn luyện đua xe tên, vào năm 2002, môn đua xe ở Trung Quốc vừa có bước khởi đầu, F1 ở thành phố quốc tế Thượng Hải này vẫn là cái lỗ đen, trường đua mới đang khởi công.

Khu huấn luyện ngoại ô này là một cái clb đua xe, có thể thấy được Ferrari, BMW thế hệ 7, Aston Martin, Caddillac … những chiếc xe này không phải toàn bộ của khách tới đây, mà còn của clb, khách không có xe, muốn ngồi lên tay lái thử cảm giác xe sang không chỉ có tiền đảm bảo, mà còn trả tiền hao phí xe người thường khó tưởng tượng, và tất cả tính bằng USD.

Mở cái khu huấn luyện đua xe ở nơi xe đua chưa phát triển thế này khỏi nói chẳng kiếm chác được mấy, cũng nói lên clb này lập ra không phải mục đích kiếm tiền.
Lúc này một chiếc BMW Z4 màu đỏ đang phi như bay trên đường đua, vòng gắt qua khúc cua, cuốn lên màn bụi mù mịt, sau đó giảm tốc độ đỗ vào bên cạnh, cửa xe mở ra, người lái xe là một cô gái.

Diệp Huy Thường chạy ra xa khỏi đường đua, cầm điện thoại ấn nút nhận máy:
- A Lô, ai đấy?

Một chiếc Ferrari phòng ù qua, có điều hết đường lại giảm tốc, dần dần lái tới bên cạnh Diệp Huy Thường.

- Chị Huy Thường, tôi là Tô Xán.

Cảnh tượng này nếu chia cắt ra làm hai sẽ tạo nên một bức tranh đối lập mạnh, Tô Xán ngồi ngời một khu giảng đường ĐH Thượng Hải, đằng xa là tòa nhà cũ kỹ đang được tu xửa, đống xi măng cát đá ngổn ngang, thi thoảng có một hai thợ xây không hề có đồng phục hay nón bảo hiểm ngồi hút thuốc.

Còn bên kia là Diệp Huy Thường bối cảnh là chiếc xe BMW màu đỏ rực, phối hợp chiếc quần jean, áo ba lỗ nhỏ dán sát cơ thể nóng bỏng, nhìn ở góc 45 độ, hoàn toàn có thể đưa lên trang bìa một tạp chí, rất có tiềm lực làm một minh tinh.

Nghe thấy giọng Tô Xán, khóe miệng Diệp Huy Thường chợt cong lên:
- Tô Xán à .. Hi hi, tôi cho rằng cậu thanh cao trước nay chỉ đợi người khác liên hệ cơ, không ngờ tôi cũng có ngày nhận được điện thoại của cậu ... Không biết tôi nên cảm thấy vinh hạnh hay cảm thấy thất bại đây nhỉ?

Tô Xán cẩn thận lựa chọn từ ngữ rồi mới nói:
- Tôi luôn coi chị là bạn, với bạn bè tôi luôn thẳng thắn, vì vậy hi vọng chị cũng thẳng thắn trả lời tôi mấy điều.

Phía kia hơi thở Diệp Huy Thường mạnh lên, giọng nói có chút khàn:
- Tốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cậu cứ hỏi đi, tôi sẽ trả lời thẳng thắn.

- Hôm kết thúc hội nghị, chị đi cùng Lưu Chấn Sinh đúng không?

- Khi đó ra tới cửa thì chúng tôi vừa vặn gặp nhau, đúng là như thế, sau đó chúng tôi đi với nhau.

Tô Xán không nghe ra bất kỳ khác thường, tiếp tục hỏi:
- Vậy có phải khi đó hai người cũng gặp người Triệu Hạo, Tôn Chí Nghĩa, Dương Kỳ Đông?

Đầu bên kia điện thoại im lặng hồi lâu mới đáp:
- Ừ, nhưng tôi không biết họ nói chuyện gì?

- Một câu hỏi cuối cùng, khi đó rõ ràng chị đã nhìn thấy tôi, vì sao lại vờ như không thấy? Đến một cái gật đầu chào tạm biệt cũng không có?

Đầu bên kia điện thoại hoàn toàn im lặng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 36: Như thật như giả

D

iệp Huy Thường không trả lời Tô Xán, mà hoang mang hỏi lại:
- Cậu hỏi những điều đó làm gì? Tôi, tôi không hiểu.

Tô Xán cơ bản đã có nhận định của mình:
- Ở cuộc hội nghị, tôi và phía Thanh Hoa đã đàm phán xong bốn hạng mục đầu tư, nhưng thật là lạ, vì sao vừa vặn bị Lưu Chân Sinh cướp đi?

Giọng Diệp Huy Thường cao lên:
- Ý cậu nói, tôi đâm sau lưng cậu à? Cậu không cảm thấy nói như thế với một cô gái là quá đáng lắm sao?

Tô Xán cười hơi chua chát:
- Người giới thiệu Lưu Chân Sinh cho tôi là chị, tôi có thể nghĩ khác đi được sao?

- Tô Xán, cậu đừng ngữ khí đó nói chuyện với tôi được không, tôi rất đau lòng ...
Diệp Huy Thường giọng nài nỉ:

- Chị vẫn không trả lời tôi vì sao lúc đó lại giả vờ không nhìn thấy tôi, không phải quá khác thường à?

Diệp Huy Thường không nói gì nữa.

- Tôi cho chị thời gian từ từ suy nghĩ, cho tới khi tìm được cái cớ thật tốt rồi hẵng trả lời tôi.

Giọng Diệp Huy Thường run run:
- Chỉ vì thế mà cậu chất vấn tôi?

- Tôi không tìm được lý do thuyết phục mình.

- Vậy được, nói cho cậu biết, bởi vì có người nhìn trúng cậu rồi! Thế được chưa! Trên đời này không phải chỉ có nam nhân đứng núi này trông núi nọ, còn có nữ nhân điên cuồng sáng Tần chiều Sở! Nước ở đây rất sâu, có nam nhân còn mạnh mẽ hơn cậu gấp bội, có nữ nhân kiêu ngạo được vô số nam nhân ủng hộ.
Diệp Huy Thường kích động bật khóc, giọng khàn đi:
- Chính bởi vì chúng ta là bạn, tôi không muốn cậu lún vào vũng nước sâu đó, tôi không muốn cuộc sống của cậu có một ngày bị ảnh hưởng tới loạn tung cả lên, thế đã đủ chưa?

Tô Xán sững người, tiếp đó điện thoại của Diệp Huy Thường bị người ta cướp mật, một giọng nữ khác truyền tới:
- Đồ khốn kiếp, mày chê Huy Thường khóc chưa đủ à, mày đừng bà đây biết mày là ai, nếu không mày chết chắc.

- Đừng ...
Tiếp đó bộp một cái, tắt máy.

Khõe miệng Tô Xán giật giật, có lẽ phía kia điện thoại Diệp Huy Thường giật máy đập nát rồi.

Tắt điện thoại, Tô Xán đứng ngây ra đó mấy phút liền, y hoàn toàn bối rối, không biết Diệp Huy Thường có tham dự vào trong đó không, có vẻ những lời nói đó cũng có lý, vậy chả lẽ mình sai lầm rồi.

Quán cà phê ngoài ĐH Thượng Hải, không có gì đặc biệt, quán cà phê này nằm ở cuối con phố ăn vặt, vì đây là con đường cụt, nên cuối phố yên tĩnh hơn chỗ khác, nơi này không có món ăn gì đặc biệt, trang chí cũng bình thường, chỉ bán cà phê. Hơn ở chỗ thiết kế không gian tốt, chỗ ngồi thoải mái, phù hợp cho người ngồi lâu, lựa chọn hàng đầu mang sách vở ra đây học.

Ngồi trước mặt Tô Xán, Triệu Hạo cảm thấy có chút xấu hổ, vì đám Tôn Chí Nghĩa, Dương Kỳ Đông là do hắn giới thiệu cho Tô Xán, nhưng sau đó trở giáo, trong thương nghiệp, điều này không khác nào coi Tô Xán là bàn đạp, đá lót đường, tóm lại không ai thoải mái hết.

Tô Xán vẫn có thể nhẫn nhịn nếu chỉ là hành vi thương nghiệp bình thường, y có giận cũng chỉ lắc đầu cho qua thôi, nhưng nếu có kẻ nhắm vào mình mà không biết, lại còn dính líu tới Diệp Huy Thường, chuyện này không làm hai năm rõ mười, làm sao y có thể ăn ngon ngủ yên.

Cà phê Tô Xán gọi được phục vụ đưa lên, nhưng y không uống mà hỏi:
- Anh kể rõ đầu đuôi lại lần nữa cho tôi xem nào.

Trần Hạo cầm cốc cà phê, cân nhắc rồi mới nói:
- Lưu Chấn Sinh ngày hôm đó đã biết cậu có ý đầu tư vào chúng tôi, nhưng ông ta không nói gì cả, chỉ xin số của hai người, hôm sau bọn họ nhận được điện thoại của ông ta, tới ngày thứ ba thì tôi được họ hẹn tới quán trà. Ở đó tôi gặp được Lưu Chấn Sinh và một lãnh đạo cục thương nghiệp, ông ta nói muốn đầu tư vào hạng mục của chúng tôi, nếu chấp nhận, chúng tôi sẽ có nhiều thuận lợi khi tiếp xúc với các cơ cấu tương quan của chính phủ, vị lãnh đạo kia cũng hứa sẽ tạo điều kiện thuận lợi nhất cho công ty của chúng tôi. Lưu Chân Sinh muốn ký hiệp nghị ý hướng đầu tư hôm đó, nhưng tôi đã từ chối. Về sau đi tìm đám Tôn Chí Nghĩa nói chuyện, bọn họ rất do dự, nhưng cuối cùng không có cách nào, nhờ tôi chuyển lời cho cậu là họ xin lỗi.

Tô Xán lắc đầu:
- Tôi hiểu, bọn họ có quyền lựa chọn nhà đầu tư tốt nhất, Tái Phú có kinh nghiệm đầu tư hơn tôi, lại có quen biết trên quan trường, có thể dễ dàng xử lý các mắt xích tương quan, bọn họ lựa chọn Tái Phù cũng là bình thường.

Nếu đối phương tiếp nhận hạng mục này đơn thuần nhắm vào mình, vậy đám Tôn Chí Nghĩa bi ai rồi, đầu tư không thành lại làm quân cờ cho người

khác, Tô Xán chẳng tiếc gì cho bọn họ.

Cơ bản không có nhiều thông tin hơn điều Tô Xán đoán trước, không tiếp tục đề tài này nữa, hai người bọn họ quay sang tán gẫu giải khuây, câu chuyện quay lại ngày hội nghị thượng đỉnh hôm đó, với nhiều người, đó là một ngày khó quên.

Giọng Triệu Hạo hơi ồm ồm tới rung màng tai:
- Sau hôm đó trong vòng tròn Thanh Hoa đều nói tới chuyện của Đỗ Khoa ở hội nghị, tôi bị kẹp ở giữa, không tiện nói gì cả, mọi người nói hôm đó có Binh Kiếm Phong và Kha Mộng Phi tọa trấn cho nên mới khiến Đỗ Khoa may mắn vượt qua khó khắn, vì họ đoán nếu không cậu đã không dễ ăn nói như thế, nói rằng Thiên Vạn Hữu ở Mỹ không thể đấu lại Facebook, huống hồ còn liên thủ với Washington Post, chỉ cần gẩy một ngón tay là Thiên Vạn Hữu phá sản, đuổi Đỗ Khoa từ Mỹ về Trung Quốc.

Tô Xán không ngạc nhiên, tin đồn là vậy đấy, người trong cuộc nghe nó rất ngu xuẩn, nhưng người ngoài lại cứ tin là thật:
- Anh cũng cho rằng chuyện này sẽ xảy ra?

Triệu Hạo cười ngượng:
- Ai biết được chứ, Washington Post còn khiến tổng thống Nixon mất chức cơ mà, chiến dịch đó có thể nói là ví dụ đáng kiêu ngạo nhất của ngành báo chí, khiến Washington Post được đặt ngang hàng với New York Time. Cậu thử lấy con mắt người ngoài mà nghĩ xem, nếu Đỗ Khoa chọc vào tập đoàn như vậy, lại chẳng bị nghiền cho ra bã à?

- Tôi biết nói gì bây giờ? Chẳng lẽ Thanh Hoa các anh đều là người mang tư tưởng thuyết âm mưu tâm tư u ám?
Tô Xán thở dài, chẳng trách khi đó Đỗ Khoa xoay người đi luôn:

Hiện giờ xem ra khi đó người TEG không nói gì cả, nhưng ngầm nói xấu mình không ít đây, chắc bây giờ thanh danh mình trong vòng tròn không ra

gì hết.

- Thuyết âm mưu tâm tư u ám?
Triệu Hạo bật cười, bị xung quanh nhìn với ánh mắt thiếu thiện cảm, hắn hạ thấp giọng xuống:
- Con người phải sinh tồn, thà nghĩ về người khác xấu một chút còn hơn là tốt đẹp một chút, nói thẳng ra thì bản chất của thế giới này là cạnh tranh, tất nhiên là đủ loại âm mưu gian trá, không có đúng sai, chỉ có kẻ sống sót được mới có thể viết nên lịch sử.

- Cho nên người Thanh Hoa đối địch với cậu, đầu tư Tái Phú cướp thịt trong miệng cậu, không hề có đúng hay sai, đó là vấn đề lập trường mà thôi. Triệu Hạo này đặt cược vào cậu cũng thế, những người kia đi rồi, cậu đầu tư vào tôi tất nhiên tôi được ưu đãi hơn, được dùng nhiều tài nguyên từ cậu hơn. Tôi đã thuyết phục mấy người kia rồi, họ không nghe, tôi không phải thẹn với lòng nữa, sau này có ra sao cũng không ai có thể nói gì tôi, tôi chỉ muốn sinh tồn, muốn sống tốt hơn mà thôi.

Những lời của Triệu Hạo làm Tô Xán cảm khái, chỉ vì sống tốt hơn mà thôi, một câu nói lên toàn bộ bản chất cuối cùng của những người đang vùi đầu vào sách vở, liều mạng lấy bằng tốt trong trường đại học.

Có điều thế nào là sống tốt hơn cũng tùy vào quan niệm từng người.

Tiếp theo đó là chuyện đàm phán, giao cho Giang Minh làm, Tô Xán đầu tư 5 triệu đồng, chiếm 30% cổ phần, thành một thành viên trong BQT, Thượng Mạch do Triệu Hạo nắm giữ phát huy, tạo đủ không gian cho hắn phát huy sở trường.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 37: Mẹ chồng tới …

N

gày hôm đó Tô Xán chất vấn Diệp Huy Thường đã tạo ra chút sóng gió nho nhỏ.

Về sau có thuật lại cuộc nói chuyện với Vương Uy Uy, Tô Xán đoán thế nào Vương Uy Uy gọi điện cho Diệp Huy Thường nói chuyện, kết quả không rõ thế nào thì không rõ, chỉ biết rằng tiếp đó là Lâm Lạc Nhiên biết chuyện, Lâm Trứu Vũ cũng biết chuyện, làm Tô Xán phải thêm hai lần tốn đống nước bọt nữa thuật lại đâu đuôi câu chuyện.

Nhiều người lắm miệng, chuyện không giấu được nữa, thế là không ít người xung quanh vòng tròn Vương Uy Uy, Diệp Huy Thường biết được đại khái rồi, không hiểu sao thành Tô Xán ức hiếp Diệp Huy Thường, nổi lên bão tố quanh nhóm bạn Diệp Huy Thường, tuy Tô Xán không bị tác động trực tiếp, không ai tới lấy mạng y như lời cô gái hôm đó dọa qua điện thoại, nhưng vẫn khá áp lực.

Ba người Vương Uy Uy gọi điện nói họ không trách Tô Xán chuyện này, đúng sai thế nào, bọn họ không phải người trong cuộc, không bình luận, nhưng sẽ cố gắng không để đám người kia làm gì Tô Xán.

Lâm Trứu Vũ còn kể cho Tô Xán một số đánh giá của người trong vòng tròn về y, như :" Y chẳng qua chỉ là may mắn một chút, quen được người bạn thiên tài bên Mỹ, đúng lúc người ta sáng lập Facebook mà thôi, thực ra có gì ghê gớm đâu, chỉ thích làm ra vẻ ghê gớm, thói đời bọn thùng rỗng thường kêu to là thế."

- Còn có người nói thế này “ hình như không đơn giản là cãi nhau, đừng nhìn sự việc ngây thơ như vậy ... Tôi nghĩ đại khái là mâu thuẫn tình cảm tay ba.”

Lâm Trứu Vũ cười khoái trá lắm:
- Cậu không được nhìn cái mặt Uy Uy lúc đó … cái gì, thề, sao cậu có thể nghi ngờ tôi là người lan truyền tin đồn này chứ …tôi lấy trinh tiết ra đảm bảo.

- Trinh tiết của cậu không đáng một xu.
Tô Xán muốn đá đít hắn vô cùng:

Một hảo hán có ba người giúp, huống hồ là cô đại tiểu thư xinh đẹp như Diệp Huy Thường, nên Tô Xán thành tâm điểm chỉ trích không lạ gì.

Thế nhưng chuyện này rốt cuộc cũng có mặt tốt của nó, Lâm đại tiểu thư hơn một tháng lạnh nhạt với Tô Xán rốt cuộc cũng gọi điện thoại tới, chửi mắng đám bạn Diệp Huy Thường um xùm, Tô Xán còn phải an ủi cô nàng:
- Không cần vì chuyện của mình mà giận họ, bọn họ cũng là bạn của bạn mà.

Ai ngờ Lâm Lạc Nhiên lại trả lời thế này:
- Ai bảo là tôi giận vì cậu, mà là giận đám người kia, có mấy anh chàng tôi nhìn rất vừa mắt, rất đẹp trai, vậy mà bây giờ xúm xít quanh Diệp Huy Thường hết rồi. Tức chết đi được, Tô Xán, chúng ta cũng cãi nhau một trận đi, để tôi cũng được đãi ngộ như thế.

Tô Xán như mọi khi đứng nói chuyện với Lâm Lạc Nhiên ở ngoài ban công của phòng 602, nghe câu này tưởng tưởng ra cái mông tròn trịa cong cong khiêu khích của Lâm Lạc Nhiên, hai anh em nhà này giống nhau quá thể, nghiến răng nói:
- Mình thực sự muốn đá bạn một cái.

- Là Lạc Nhiên à?
Lý Hàn bỗng từ trong phòng thò đầu ra, ghé vào điện thoại hét lên:
- Đừng sợ Lâm tiểu muội, nếu Tô Xán dám làm thế, bọn này sẽ ném cậu ta xuống lầu.

Tiêu Húc cũng thò đầu ra góp vui:
- Đúng thế, Tô Xán, cậu quy củ một chút, Lạc Nhiên, bao giờ tới đây đi, bọn này sẽ đãi một bữa ngon lành.

Lâm Lạc Nhiên ở đầu bên kia điện thoại cười khanh khách mãi.

Tô Xán bực mình đạp hai tên kia trở lại phòng:
- Này, Lý Hàn có muốn tôi nói với Trần Giai không, còn Tiêu Húc, không đau lòng vì Lộ Vi nữa à? Một đám ý chí không kiên định, nhìn Tiểu Kiều mà học.

Ai ngờ Trương Tiểu Kiều cũng ghé miệng vào di động của Tô Xán, hét to:
- Thấy Tô Xán nói chưa, Lạc Nhiên, tôi đáng tin nhất cái phòng này đấy.

Lâm Lạc Nhiên cười càng to.

Tô Xán hoàn toàn không còn gì mà nói, Lâm nha đầu tính cách nhiệt tình, chỉ cần vừa mắt ai là thân thiết ngay được, làm cho đám bạn trong phòng Tô Xán tơ tưởng lung tung. Nữ sinh như thế này là truyền kỳ trong thế giới nam sinh, không cần biết có tư cách hay không, ai chẳng muốn YY một chút, muốn thân cận một chút.

Vì thế Lâm Lạc Nhiên mấy lần tới ĐH Thượng Hải tìm Tô Xán, làm nhiều người cho rằng mình có đủ tư cách thì ý đồ tìm đột phá từ Tô Xán, vòng vèo tiếp cận với Lâm Lạc Nhiên. Phòng 602 không chỉ là trung tâm giải trí tổng hợp, còn là thánh địa tán gái.

Lý Bạch có câu thơ "thập bộ sát nhất nhân, thiên lý bất lưu hành", còn hiện giờ trong mắt Tô Xán, Lâm Lạc Nhiên đã không chỉ "thập bộ sát nhân" mà là phi kiếm lấy thủ cấp ngoài ngàn dặm rồi, ngồi ở ĐH Ngoại ngữ mà làm đám nam sinh ĐH Thượng Hải nghiêng ngả.

…….

Vì sao Lưu Chấn Sinh nhắm vào mình phá rối, chuyện này vẫn chưa có câu trả lời, đây không phải là hành vi thương nghiệp, Tô Xán dứt khoát không tin.

Binh pháp có câu phải biết mình biết người, tức là nắm rõ tình báo, vì thế huy động toàn bộ hệ thống tình báo từ Lâm Quang Đống, hắn giao tiếp nhiều, xuất hiện nhiều trường hợp, hai giới chính thương quen biết nhiều, thông tin nhạy bén.

Nhưng Lâm Quang Đống còn chưa có tin tức phản hồi thì lại nhận được điện thoại của Diệp Huy Thường.

- Chị mua điện thoại mới rồi sao?
Tô Xán không thể phân biệt được những lời Diệp Huy Thường hôm đó nói là thật hay giả, nhưng có thể khẳng định, lần sứt mẻ tình cảm này không thể hàn gắn được nữa, trong lòng ai cũng có khúc mắc. Tô Xán không thể nhìn Diệp Huy Thường bằng con mắt đơn thuần hoàn toàn không phòng bị như trước.

- Một cái điện thoại mà thôi, chẳng đáng bao tiền. Tô Xán, hôm nay tôi gọi điện thoại cho cậu, là muốn làm rõ chuyện của chúng ta, tôi thông qua một số người bạn tìm hiểu được ít manh môi, có phải ở Thượng Hải, cậu chọc tới nhân vật nào không?
Giọng Diệp Huy Thường bình thản, mang tính nghi thức hóa, tỏ rõ không phải mình giải thích gì với y, mà chỉ làm rõ sự việc, không muốn mang tiếng xấu.

Tô Xán giật mình, còn chọc vào ai được nữa, ai đủ năng lực liên tiếp nhắm vào mình, đáp án quá rõ ràng.

- Lưu Chấn Sinh từng tuyên bố công khai " người tuổi trẻ luôn có cái nhìn độc đáo và khác biệt, nếu như có người phát hiện tiềm lực nội tại của một số xí nghiệp, tức là biến tướng của thừa nhận, nếu như trước đó đã đốt rất

nhiều tiền, chắc không ngại tăng thêm một ít, chơi một vụ đánh cuộc." Tôi chỉ biết bấy nhiêu mà thôi, đừng nghĩ tôi gọi điện cho cậu là có hàm nghĩa gì cả, tôi chỉ muốn nói tôi không có liên quan gì tới Lưu Chấn Sinh hết. Lưu Chấn Sinh bối cảnh rất sâu, cậu tự coi đó mà làm, đó là khuyến cáo cuối cùng của tôi.

Nói xong Diệp Huy Thường cúp điện thoại, không cho Tô Xán cơ hội nói gì hết, muốn truyền cho Tô Xán một tin tức, lần này cô cực kỳ tức giận, có điều mình cũng không phải là cô gái bình thường, rất có phong độ, gọi điện tới cảnh báo Tô Xán, nói điều mình nên nói. Để lại không gian cho Tô Xán đấu tranh tư tưởng, thậm chí cho y hối hận vì điều xảy ra trước đó.

Tô Xán chỉ biết thở dài, có những thứ giải thích không được, cứ đặt qua một bên rồi hẵng nói.

Trải qua chuyện Lưu Chấn Sinh phá rồi và đám Dương Kỳ Đông phá rồi, Tô Xán tạm thời nghỉ lấy hơi bằng việc hoàn toàn quay lại cuộc sống đại học, yên tĩnh chờ đợi thời cơ.

….

4 giờ 30 chiều một ngày giữa tháng 6 nóng bức, hôm nay cả phòng 302 học xong trở về phòng, buổi tối cũng không có tiết, ba cô bạn trắng trợn trước mặt Đường Vũ tính cách làm sao xẻo Tô Xán một bữa.

Đường Vũ chỉ biết lắc đầu cười, định đi thay quần áo thì có điện thoại, là của Tô Xán, Đường Vũ nhấn nút nghe, cười tủm tỉm:
- Đám Thông Thông đang tính lừa anh một bữa cơm đấy, anh làm thế nào thì làm … Hả? Cái gì!??

Thấy Đường Vũ mặt trắng bệch, đám Trình Thông cũng hoảng, không biết có chuyện gì xảy ra, Đường Vũ xưa nay luôn rất ít biểu cảm, chạy cả tới lo lắng đứng quây xung quanh.

- Ừm .. em biết .. được rồi.
Đường Vũ cúp máy xong, nhìn đám Trình Thông Thông, vẻ mặt còn chưa hết bàng hoàng, mất một lúc mới bần thần nói:
- Mẹ Tô Xán đến …

- Oh my god! Mẹ chồng tới xem mắt con dâu rồi.
Ba cô gái đầu tiên kinh ngạc, sau đó kệ khuôn mặt hết sức tội nghiệp của Đường Vũ, nắm tay nhau reo hò.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 38: Mẹ chồng tới … (2)

M

ẹ, dù mang đồ tới mẹ chỉ cần gọi điện thoại cho con một tiếng là được rồi, cần gì phải tới đây.
Tô Xán đứng ở cổng trường đợi mẹ mình, thấy mẹ từ trên taxi đi xuống, sau đó ra cốp sau lấy ra đống đồ lớn nhỏ, vội vàng đi lên nói:

- Dì, để cháu xách cho.
Lý Hàn nhanh nhẹn chạy tới đón lấy túi đồ trong tay Tằng Kha:

Cũng giống như ba cô gái phòng 302, đám Lý Hàn vừa nghe tin mẹ Tô Xán đến thì biết ngay là có trò vui rồi, vì thế liền bám theo đuôi Tô Xán, kệ y đuổi thế nào cũng không đi.

Tằng Kha cười vui vẻ đứng sang một bên cho mấy chàng trai tất bật lấy đồ trong cốp xe xuống, tới gần 10 cái túi lớn nhỏ.

Tô Xán nhìn đống đồ để bên hè, nhiều hơn cả hồi y nhập học, cười khổ:
- Mẹ mang cái gì mà nhiều thế này?

- Không phải cho con.
Tằng Kha đánh tay Tô Xán một cái, không cho y mở túi nhìn vào, chỉ mấy cái túi, bên ngoài có ghi tên cẩn thận:
- Thịt khô cho Lý Hàn, mứt quả của Tiểu Kiều, mùa này dì không dám đem hoa quả tươi, toàn là quả đặc sản Hạ Hải đấy. Còn mấy món đồ ăn vặt cho Tiêu Húc. Tô Xán kể sở thích của mấy đứa, dì chỉ nhớ đại khái thôi.

- Dạ, cám ơn bác ạ, đúng hết rồi đấy ạ.
Đám Lý Hàn hớn hở, không ngờ Tô Xán kể với mẹ cả mấy chuyện này, hơn nữa mẹ Tô Xán còn nhớ rõ như vậy, lập tức chia nhau phần của mình.

- Một túi là Vương Thanh chuẩn bị cho con, còn một cái của mẹ.
Tằng Kha phân chia nốt bốn cái tùi còn lại, hai cái túi to nhất không có tên:
- Hai túi này cho mấy cô bé cùng phòng Đường Vũ.

Ba tên Lý Hàn cười đểu, mỗi người chỉ xách đúng cái túi của mình, Tô Xán chỉ biết xách bốn cái túi lên:
- Mẹ còn chưa nói cho con biết sao mẹ lại tới đây, sao không nói trước cho con một tiếng?

- Công ty mẹ tổ chức cho nhân viên du lịch Thượng Hải – Hàng Châu – Tô Châu, mẹ tiện thể mang cho con ít đồ, lần trước con nhập học mẹ đã không đi được rồi, lần này thế nào cũng phải xem chỗ ăn ở của con ở trường ra sao chứ, đi thôi, mẹ chỉ ăn với con được một bữa tối, sau đó quay về khách sạn cùng đoàn ..

Tuy mẹ nói thế, nhưng Tô Xán thừa biết mẹ mình tới đây để gặp Đường Vũ, biết vậy hôm 1/5 về nhà cho xong, ít nhất còn có chuẩn bị tâm lý trước, không biết Đường Vũ thế nào rồi.

….

6 giờ hơn, Thượng Hải lúc này trời đã tối hẳn, trong trường ĐH Thượng Hải đã lên đèn, chiều vừa mới có một cơn mưa lớn, không khí trong mắt, trước cửa nhà ăn khu nam trong trường, có bốn cô gái xinh đẹp đứng bên ngoài đợi ai, xuân lan thu cúc mỗi người một vẻ, đám nam sinh đi qua quay đầu ngoái nhìn liên hồi, quyến luyến không nỡ vào trong.

Tô Xán muốn đưa mẹ ra ngoài ăn, nhưng Tằng Kha lại muốn ăn thử xem cơm nước trong trường thế nào, cho nên hẹn Đường Vũ đợi ở nơi này.

Trình Thông Thông lấy từ trong sách tay một cái gương nho nhỏ, soi đi soi lại, hỏi Đồng Đồng:
- Nhìn hộ mình chút, thế này trông đã ổn chưa?

Nguyễn Tư Âu sẵng giọng:
- Này, không phải tới tìm cậu, trang điểm cầu kỳ như thế để làm gì hả?

Đồng Đồng phì cười:
- Còn dám nói người khác, xem lại bản thân đi, bộ quần áo mới mua tuần trước cũng mang ra dùng rồi.

Không cần biết ba cô bạn có ý gì hay chỉ trêu mình, Đường Vũ không tham gia, hai tay cứ nắm chặt nhau tới trắng bệch, tim đập to tới mức cô sợ người bên cạnh cũng nghe thấy được, hết sức căng thẳng.

Không lâu sau Tẳng Kha và bốn chàng trai phòng 602 đi tới, bốn cô gái đi lên chào:
- Cháu chào dì.
Giọng Đường Vũ là nhỏ nhất.

- Đúng là bốn cô bé xinh đẹp.
Tẳng Kha nhìn bốn cô gái một lượt, ánh mắt hơi dừng lại trên người Đường Vũ:

Đường Vũ cảm thấy máu toàn thân đông lại, nụ cười rất mất tự nhiên, thấy mẹ Tô Xán chuyên môn gật đầu cười khẽ với mình mới thầm thở phào nhẹ nhõm.

Hôm nay Đường Vũ mặc một cái váy hoa liền thân màu ngà, hoa văn tên váy hoa cỏ màu nền nã đơn giản, phần vải dày che cao quá bầu ngực rồi mới tới vải voan nhẹ, lờ mờ xương quai xanh gợi cảm, chiếc cổ tao nhã. Trên gương mặt xinh đẹp, môi thoa chút son dưỡng nhàn nhạt, mũi nhỏ xinh xinh , đôi mắt sáng, lông mày tinh tế, không để tóc đuôi ngựa mà buông tự nhiên, cách trang điểm cùng ăn mặc này giảm đi nhiều sự lạnh lùng xa vắng t hường ngày, tăng thêm một phần dịu dàng đáng yêu như cô bé nhà bên.

Không biết mẹ mình thế nào, nhìn Đường Vũ đứng dưới ánh đèn vàng vọt mờ mờ từ nhà ăn hắt ra, trong đầu Tô Xán tức thì hiện ra bài thơ của Tô Thức miêu tả Tây Hồ.

Thuỷ quang liễm diễm tình phương hảo,
Sơn sắc không mông vũ diệc kỳ.
Dục bả Tây hồ tỷ Tây Tử,
Đạm trang nùng mạt tổng tương nghi.
…….
Mưa tan, ánh nước tuyệt vời
Mù sương, sắc núi một trời mê li
Tây Hồ đâu kém Tây Thi
Phấn son đậm nhạt diệu kỳ như nhau.

Chín người đi lên tầng hai, đây vốn là nơi giành cho giáo viên trong trường, thức ăn tốt hơn ở tầng một, cũng vắng vẻ hơn, phù hợp nhóm bọn họ.

Bàn hình chữ nhật, Tằng Kha ngồi giữa, mỗi bên hai chàng trai, bốn cô gái ngồi phía đối diện.

- Bình thường các cháu ăn thế nào thì cứ gọi như vậy nhé.

Cho dù Tằng Kha cười rất ôn hòa, cũng không hề đặc biệt chú ý tới mình, nhưng Đường Vũ luôn có cảm giác mỗi lời nói có vẻ nhắm vào mình, làm cô không khỏi căng thẳng, từ đầu tới cuối không dám giao lưu ánh mắt với Tô Xán, lúc này chủ động đứng ra gọi món ăn.

Chỗ này không có món gì cao cấp, cũng không có món gì quá tệ, hơn nữa chỉ cần không phải cố ý ăn kiêng, Đường Vũ rất biết chú ý cân bằng dinh dưỡng.

Đây là thời khắc rất có thể ảnh hưởng tới tương lai của Đường Vũ, đám Trình Thông Thông không trêu chọc Đường Vũ như lúc nãy nữa, đều rất đoàn kết cùng nhau trò chuyện với Tằng Kha, Trình Thông Thông giỏi giao

tiếp, Nguyễn Tư Âu khôn khéo, Đồng Đồng đáng yêu được lòng trưởng bối. Bên kia lúc này chỉ có Lý Hàn phối hợp, không khí tự nhiên, giảm bớt áp lực cho Đường Vũ.

Tằng Kha từng trải qua giai đoạn này rồi, không hỏi tới quan hệ Tô Xán và Đường Vũ, chỉ nói chuyện học tập và cuộc sống trong trường, giống như hoàn toàn không mang mục đích nào khác.

Giữa bữa cơm, không khí thân thuộc hơn nhiều, Nguyễn Tư Âu hai mắt tỏa sáng hỏi:
- Dì ơi, lúc nhỏ Tô Xán như thế nào?

Tằng Kha hơi ngạc nhiên, nãy giờ cô bé này nhiệt tình nhất, nếu không phải là bạn cùng phòng Đường Vũ, lại có Đường Vũ ở đây, có khi còn nghĩ cô bé này và con mình có gì đó.

- Chuyện từ bao giờ rồi, hồi bé đứa trẻ nào chẳng giống nhau, nghịch ngợm bướng bỉnh một chút, có gì đáng kể đâu.
Tô Xán hơi sợ Nguyễn Tư Âu lại đem chuyện này lên mạng:

- Nói tới Tô Xán hồi nhỏ phải chia ra làm nhiều giai đoạn lắm, khoảng chừng tiểu học đi, lúc đó Tô Xán rất nghịch ngợm, thường cầm đầu một đám trẻ con trong tiểu khu đi quậy phá, hồi ấy nó rất đẹp trai, được mấy cô bé thích lắm. Trong đó có một cô bé đặc biệt thân thiết với nó, đến mức cha mẹ người ta sợ, tách hai đứa ra, cô bé đó về sau lớn lên rất xinh đẹp.
Tằng Kha nói câu này cố ý nhìn Đường Vũ:

Cả đám cũng cùng đổ dồn ảnh mắt vào Đường Vũ, Đường Vũ hơi đỏ mặt nói:
- Cháu biết ạ, đó là Tiêu Vân Vân, bọn cháu học chung trường một thời gian.
- Dì, dì ăn nhiều chút ạ.

Nguyễn Tư Âu hôm nay đào được kho báu rồi, hoàn toàn quên mất mình không phải nhân vật chính, nhiệt tình gắp thức ăn cho Tằng Kha, đợi bà ăn một lúc rồi lại hỏi:
- Tiếp đó thế nào nữa ạ?

Tằng Kha không phiền, vui vẻ kể tiếp:
- Từ thời tiểu học lên trung học, Tô Xán trầm tính hơn, chuyển sang nghịch ngầm, không ít trò tai quái, bị cảnh sát bắt vào đồn rất nhiều lần.

- Tô Xán bị cảnh sát bắt?
Cả một đám kinh ngạc, trong ấn tượng của bọn họ, Tô Xán rất quy củ rồi, không ngờ y có quá khứ "oai hùng" như vậy:

- Mẹ, làm sao mẹ biết?
Tô Xán bất ngờ không kém, mồm há ra..

Đường Vũ

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 39: Đúng là Chiêm Hóa

Đ
ường Vũ lấy dũng khí nói:
- Dạ, cháu nghe chú Triệu kể rồi ạ, chú nói Tô Xán rất nghịch, nhưng chỉ là trò đùa trẻ con, không có ác ý.

Tô Xán vỡ lẽ, chắc chắn sau này Triệu Lập Quân mới kể cho mẹ mình biết, nếu không làm sao mẹ mình biết mà mình có thể sống yên thân được, có thể hình dung ra tin y là người đồng sáng lập Facebook, cậu cả Tằng Toàn Minh lại gọi mọi người tới ăn uống một phen, sau đó cảm khái về sự thay đổi của mình so với hồi bé, Triệu Lập Quân mới kẻ ra … cô vợ nhỏ của mình thật thông minh.

Tằng Kha mỉm cười hài lòng, khẽ đánh Tô Xán một cái:
- Các cháu không hình dung được đâu, nó bị bắt nhiều tới mức thông thạo đồn công an, bị đưa vào đồn, người ta còn chưa kịp lấy tên tuổi thì nó đã trốn đi rồi.

Đám con gái cười ngặt nghẽo, còn bọn Lý Hàn giơ ngón tay khâm phục.

- Nhưng nếu kể tới thay đổi lớn nhất của Tô Xán thì phải nói tới sơ trung thi lên cao trung, trước đó Tô Xán ham chơi, học không tốt, dì còn không biết nó có thi vào nổi trường hạng ba của thành phố không nữa, vợ chồng dì lo hết sức. Rồi đột nhiên cách kỳ thi trung khảo vài ngày, không hiểu vì lý do gì nó thay đổi hẳn, hiểu chuyện hẳn lên, tập trung toàn bộ sức lức ôn thi, kết quả đỗ vào được trường trung học trọng điểm tỉnh.
Tằng Kha giọng mang theo chút hồi tưởng xúc động:
- Từ đó trở đi, nó cứ tiến thẳng một đường, được đi du học nước ngoài, rồi vào đại học danh tiếng, lập công ty, thoắt cái đã thành tỷ phú trẻ nhất rồi, đừng nói các cháu, chính dì cũng không thể nào tưởng tượng nổi …

Đường Vũ không nghe đoạn sau này nữa rồi, những ký ức sâu sắc hiện ra, ấn tượng của cô cũng thế, Tô Xán là học sinh rất bình thường, đột nhiên gần kỳ thi trung khảo thay đổi hẳn, cô nhớ tờ giấy Tô Xán chuyển cho mình, nhớ buổi chiều hoàng hôn hai người đi quanh trường học, Tô Xán thay đổi là vì ai còn không rõ ràng sao … tình cảm được vun đắp suốt mấy năm trời dâng lên dào dạt trong trái tim, ánh mắt trở nên ôn nhu say đắm, đưa đũa gắp thức ăn để vào bát Tằng Kha:
- Dì ăn đi ạ, thức ăn nguội cả rồi.
Rồi cũng không quên gắp cho Tô Xán một miếng.

- Được, các cháu cũng ăn đi.
Tằng Kha thỏa mãn nói:

Tô Xán kín đáo nhìn vẻ mặt mẹ mình, thầm thở phào, ngày hôm nay coi như qua được rồi. Những người khác thì giờ mới hiểu vì sao Đường Vũ tin tưởng Tô Xán như vậy, có cô bạn gái đầy sức uy hiếp như Lâm Lạc Nhiên ở bên cạnh mà không có thái độ gì, còn Tô Xán bỏ sự nghiệp huy hoàng, ở lại trường bên Đường Vũ, tình cảm hai người này tốt tới mức không muốn ghen tỵ cũng không được.

Kết thúc bữa cơm, lúc này đã là gần 8 giờ rồi, Tằng Kha phải trở về cùng đoàn, dù sao bà là trưởng đoàn, tiễn chân đến nửa đường, dừng lại ở khu KTX, Tằng Kha đưa hai cái túi cho nhóm con gái, nói:
- Đây là ít đặc sản Hạ Hải dì chuẩn bị cho mấy đứa, thôi các cháu về đi, để Tô Xán đưa dì ra xe là được.
Nhìn Đường Vũ:
- Tô Xán nhìn thì chững chạc, trưởng thành, kỳ thực tính cách qua loa tùy tiện, không biết chăm lo bản thân, Đường Vũ, dì nhớ cháu.

- Dạ.
Đường Vũ cảm thấy hai má mình nóng rực, một màu đỏ bằng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy nhuộm hết từ cổ, mặt, chóp mũi, tai, thoáng chốc mặt đỏ sẫm như máu.

- … cả các cháu nữa, sống chung với nhau, tính nó ương ngạnh các cháu bỏ qua cho nó.

- Dì yên tâm ạ, bọn cháu vẫn luôn nhường nhịn cậu ấy suốt.
Trình Thông Thông rất biết tận dụng thời cơ hôm nay Tô Xán, Đường Vũ tuyệt đối không dám phản kích lại, lên mặt chị cả nói.

Trên đường rời trường, chỉ còn lại hai mẹ con, Tằng Kha thay đổi hẳn thái độ hiền hòa cao nhã vừa rồi, thẳng tay xoắn tai Tô Xán:
- Lần sau còn muốn trứng khôn hơn vịt nữa thôi?

- Á á, mẹ, con biết lỗi rồi.
Tô Xán nhận sai, hôm nay y phục mẹ sát đất rồi, có buổi gặp mặt hôm nay làm tiền đề, lần sau có dẫn Đường Vũ về nhà sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Lúc này mấy cô gái đi qua nhìn y cười khúc khích, Tô Xán chỉ còn biết thầm mong trời tối, họ không nhìn rõ mặt mình.

Tằng Kha hừ khẽ một tiếng, buông tai Tô Xán ra:
- Mẹ lo sau khi tin tức kia báo chí đăng lên, cuộc sống đại học của con sẽ bị ảnh hưởng, hôm nay mẹ yên tâm rồi, chung quanh con đều là những đứa bé tốt. Con có thể bình tâm ở lại trường học mẹ rất mừng, nhưng đừng quên con mới chỉ bắt đầu vào cuộc đời thôi, va vấp còn nhiều lắm, tiền bạc không phải là tất cả, đừng để đánh mất bản thân.

- Vâng ạ.
Tô Xán ngoan ngoãn gật đầu:

- Còn nữa, bây giờ con ưu tú như vậy, sẽ có rất nhiều cô gái khác chú ý tới, dứt khoát không được làm chuyện có lỗi với Đường Vũ.
Tằng Kha nhìn con trai, giọng nói nghiêm nghị hiếm thấy:

- Nhất định không đâu ạ.

Tô Xán khẳng định chắc chắn:

…….

Một ngày sau chuyến thăm chớp nhoáng của Tằng Kha, Tô Xán nhận được điện thoại của Lâm Quang Đống:
- Trong ba quỹ tài chính phía dưới Tái Phú, có một quỹ đặt ở Thâm Quyến, quy mô 20 triệu USD, quỹ này chủ yếu lấy IT, quản lý, chứng khoán, địa ốc làm ngành đầu tư hướng tới, mà đối tượng hợp tác là tập đoàn An Lập Tín. Lưu Chấn Sinh cũng là một nhà đầu tư hàng đầu ở Thượng Hải, câu chuyện giữa Lưu Chấn Sinh và Chiêm Hóa rất là thú vị.

Tô Xán "ồ" một tiếng:
- Nói ra nghe xem.

- Đây là chuyện truyền kỳ năm xưa của giới đầu tư, là chiến dịch Chiêm Hóa quật khởi thành cao thủ hàng đầu, đó là mua công ty Tư Tất Khoa. Khi đó Tư Tất Khoa là chiếm hạm khổng lồ ở lĩnh vực khoa kỹ trong nước. Nghe nói Chiêm Hóa tốn ba năm lập âm thầm lập kế hoạch, ba năm nếm mật nằm gai, mua dần cổ phiếu của Tư Tất Khoa, sau đó thình lình ra tay, dùng chiêu lấy rắn nuốt voi, đưa ra yêu cầu muốn mua lại Tư Tất Khoa. Tất nhiên Tư Tất Khoa chống lại bằng biện pháp mạnh mẽ nhất có thể, khi đó Lưu Chấn Sinh làm "kỵ sĩ áo trắng" đối địch Chiêm Hóa, cuộc chiến diễn ra đặc sắc vô cùng. Ngày Lưu Chấn Sinh đánh lui Chiêm Hóa, tiếp quản BQT Tư Tất Khoa, đột nhiên trở mặt, dùng chiêu mượn cối say giết lừa, loại bỏ chủ tịch Tất Tư Khoa, rồi Chiêm Hóa đi tới bên cạnh ông ta ngồi xuống, khiến tất cả chấn kinh. Ngón khổ nhục kế này phải nói rất ấn tượng.

Tô Xán nghe mà bực mình, Lâm Quang Đông như thể đang kể chuyện Phong Thần Diễn Nghĩa, Lâm Quang Đống gia nhập giới báo chí xong, tính cách thay đổi không ít, toàn dùng từ màu mè khoa trương, mặc dù đây là tính cách chung của người Trung Quốc, như hồi xưa đã thế, động chút là

trăm vạn đại quân, long trời lở đất, nhưng không thể phủ nhận điều này thể hiện trên người dân báo chí rõ ràng hơn.

- Chuyện này khiến cao tầng Tư Tất Khoa rung chuyển, một số cay đắng bỏ đi, những người đó không ít người bây giờ là danh nhân thương giới Thượng Hải, nhưng nhắc tới việc thu mua ác ý năm xưa, đều coi đó là sỉ nhục.

- Thì ra là thế.
Chiêm Hóa lợi hại thì Tô Xán biết lâu rồi, không cần Lâm Quang Đống miêu tả ông ta nếm mật nằm gai, lấy rắn nuốt voi ra sao, Chiêm Hóa không phải chỉ có hư danh.

Chỉ có một thông tin quan trọng ở đây là mối quan hệ giữa Chiêm Hóa và Lưu Chấn Sinh không cạn.

Tô Xán còn tưởng rằng Chiêm Hóa làm đảo lộn cuộc sống của mình là đủ rồi, không ngờ chưa dừng lại, xem ra chuyện thất bại đầu tư vào Facebook vẫn còn ám ảnh ông ta rất lớn, cũng khó trách, nếu lúc đó ông ta đồng ý với điều kiện Tô Xán đưa ra thì bây giờ sau nửa năm đã thu lợi không tệ, thanh thế của Facebook thăng tiến vùn vụt, như mặt trời giữa trưa, chẳng khác gì cười nhạo ông ta, nếu không đả kích Tô Xán vãn hồi thể diện, có lẽ lòng ông ta chưa yên.

Chắc vì mình trốn không có động tĩnh mà ở trong trường thì ông ta tác động vào mình rất hạn chế, nên tìm cách ép mình ra, mình không đề phòng nên cho Lưu Chấn Sinh cơ hội lợi dụng.

Tô Xán càng suy đoán càng thấy lo ngại, nghĩ tới khi đó ở hội nghĩ, Lưu Chấn Sinh nghe thấy lai lịch của mình tỏ ra hết sức nhiệt tình, hoàn toàn không hề để lộ ra chút manh mối nào không khỏi rùng mình.

- Nếu Lưu Chấn Sinh nắm vào cậu thì chúng ta phải làm sao, có phản kích không, dù sao Vương Thanh, Triệu Minh Nông trải qua mấy năm phát triển

bình ổn, xây thành cao, tích đủ lương, vẫn có vốn liếng để ra tay. Chúng ta cũng nhổ mấy tòa thành của ông ta, cho ông ta đau chơi.
Phía bên kia điện thoại, Lâm Quang Đống kiến nghị:

- Không có tác dụng gì đâu, bọn họ đã giở chiêu này hẳn đề phòng chúng ta gậy ông đập lưng ông rồi, làm thế trả giá quá lớn, chẳng lẽ chỉ để hả giận, có thể người ta đang đợi chúng ta phản kích mới đánh đòn thật sự đấy. Mọi người vất vả tích lũy tài phú không dễ dàng gì, tôi không muốn quay về như trước kia.
Tô Xán từ chối, muốn phản kích còn có cách nâng đỡ công ty cùng lĩnh vực để cạnh tranh, vòng vèo như thế cuối cùng chưa trút giận được thì đã thành nội thương, Trương Tiểu Kiều nói đúng, nếu gặp chuyện gì cũng giận thì giận cả ngày, còn làm được gì nữa.

- Nhưng không thể không có hành động gì, tôi chìm nổi chục năm, biết rõ cái đạo lý hồng mềm thì bị bóp, nếu án binh bất động, bọn chúng càng được thể lấn tới, đám chó mèo khác cũng trèo lên đầu thì sau này chúng ta làm gì được nữa?

- Nói cho cùng thì vốn liếng của chúng ta vẫn còn quá mỏng, nếu tôi là Lý Gia Thành, hoặc phú hào top 10 Forbes, vung tay một cái ném ra trăm triệu đô thì ai dám chọc vào tôi, Chiêm Hóa làm tôi không vui à? Tôi lấy tiền ném sập công ty ông ta, cùng lắm cho ông ta chút phí dưỡng lão. Còn Lưu Chấn Sinh, ông ta nhắm hạng mục nào, tôi trả gấp đôi, cho chết luôn.
Tô Xán nghiến răng nghiến lợi, thi thoảng YY một chút rất sướng:

- Tô Xán, cậu cứ hay thích nằm mơ.

Tô Xán hắng giọng, quay về hiện thực:
- Tóm lại là chúng ta còn chưa đủ mạnh, hiện giờ quan trọng nhất là phát triển, phát triển là tối thượng, bọn họ liên tiếp hành động chẳng qua quấy nhiễu, khiến tôi không làm được gì, khiến tôi rối loạn mất phương hướng, nếu chúng ta cuốn vào thì bọn họ thành công rồi ...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 40: Nha đầu điên

Tô Xán đã khởi động kế hoạch Facebook TQ, nhưng thủ tục tương quan được làm khá chậm chạp, thế nên Tô Xán đành trì hoãn kế hoạch ở bên Mỹ, chuyện thủ tục này giao cho Lâm Quang Đống làm là tốt nhất, hắn thông thạo, rành rẽ ngóc ngách. Tô Xán tập trung thời gian vào hoạch định kế hoạch chi tiết cùng phương án tuyển dụng sắp tới.

Liên hệ giữa Tô Xán và Lâm Lạc Nhiên cứ đứt quãng, cô nàng thi thoảng gọi một cú điện thoại, sau đó là chơi trò mất tích, mấy ngày sau mới lại xuất hiện, nói thời gian trước tham gia hoạt động clb hay tới nhà ai đó làm khách, cùng người ta đi ra ngoại thành cắm trại rồi, hoạt động bận rộn mà phong phú, điển hình của một hoa khôi đại học, cho nên không có thời gian liên hệ với đám yêu ma quỷ quái.

Khi Lâm Lạc Nhiên kể buổi tối ra trung tâm Thượng Hải chơi, Tô Xán cực kỳ muốn hỏi Lâm Lạc Nhiên đi với ai, nhưng Tô Xán không hỏi, Lâm Lạc Nhiên nói cho Tô Xán quyền được "ghen", nhưng Tô Xán nghĩ mình không nên có tư cách này.

Gặp lại Trần Linh San, Tô Xán thấy mình tăng thêm sức đề kháng không ít, hơn nữa hôm đó mẹ tới thăm, chuyện giữa y và Đường Vũ tiến thêm một bước được hai nhà khẳng định, Tô Xán thấy mình nên thu lại ý nghĩ không nên có rồi, tâm tình dần phẳng lặng lại.

Thế nhưng Lâm Lạc Nhiên đúng là con yêu tinh, không để người khác được yên thân, một hôm đột nhiên gọi điện thoại tới hỏi:
- Này Tô Xán, cậu có thói quen dậy sớm đọc sách xem báo luyện ngoại ngữ không?

Tô Xán không biết cô nàng nổi hứng gì, cứ theo sự thực trả lời:

- Không có, trước kia đúng là có, nhưng bây giờ thôi rồi.
Bây giờ bảy giờ hơn một chút là y dậy, sau đó đánh răng rửa mặt, xuống lầu cùng Đường Vũ ăn sáng xong đi học, phần này không cần nói thêm.

Thế là Lâm Lạc Nhiên nói ngay:
- Thế thì vừa vặn, mỗi ngày sáng sớm tôi đều thức dậy học tiếng Đức, để tránh sau này đến năm thứ 4 cậu bị mắc kẹt, sau này buổi sáng sẽ là thời gian học ngoại ngữ của chúng ta, tôi dậy sẽ gọi cậu.

Tô Xán không biết nói sa luôn nha đầu này cứ thích làm theo ý mình, tưởng tượng sáng sớm có giọng nói êm ái gọi thức dậy, lòng có chút lâng lâng.

Có điều nghĩ lại, tựa hồ trước kia thời đại học cũng có một người huynh đệ làm thế, mỗi sáng sớm đúng giờ có được điện thoại của nữ sinh đánh thức hắn, khi đó hắn đắc ý vênh vào làm đám độc thân trong phòng ghen đỏ mắt, thành giai thoại bốn năm đại học. Về sau tốt nghiệp mấy năm gặp lại, mọi người nói lại chuyện cũ, người huynh đệ chỉ nở nụ cười đắng chát không nói gì.

Tự nhiên nụ cười đó hiện ra trước mặt, Tô Xán rùng mình, nói vội:
- Không cần đâu.
Nhưng Lâm Lạc Nhiên đã tắt máy từ bao giờ, chỉ nghe thấy tiếng tút tút từ bên kia.

Thôi, nha đầu này chắc hứng lên được dăm ba bữa, cùng lắm sáu giờ dậy như mọi khi cũng được, không nên phụ lòng mỹ nhân.

Thế nhưng Tô Xán nhầm rồi, hôm sau 5 giờ sáng, đang lúc ngủ say sưa nhất, tiếng ngáy lên xuống khắp phòng như bản giao hưởng thì " tít tè tít tè", cả đám giật mình tỉnh lại, Tô Xán thấy di động mình đang kêu, cầm lên 5 giờ sáng, nha đầu đó điên rồi, mất mấy phút nén giận xuống mà giọng vẫn không khỏi có chút cáu kỉnh:
- Không ngủ à?

Lâm Lạc Nhiên như không nghe ra sự khó chịu của Tô Xán, vẫn vui vẻ nói:
- Dậy đi vệ sinh đi, sau đó đánh răng rửa mặt, đến giờ học buổi sáng rồi.

Trong căn phòng buổi sáng im ắng đó, ai cũng nghe thấy rõ ràng tiếng Lâm Lạc Nhiên, cả đám nhìn Tô Xán với ánh mắt của thỏ mắt đỏ, buổi tối cùng Đường Vũ chúc nhau ngủ ngon, sáng sớm lại có Lâm Lạc Nhiên đánh thức dạy học bài, đây là cuộc sống đại học kiểu gì, thuần túy là tiêu chuẩn 5 sao.

Tô Xán bị ba tên bạn ghen tỵ đuổi ra khỏi phỏng đóng sầm cửa lại, lúc này trời mới tờ mờ sáng, sương sớm lởn vởn, sân KTX cùng con đường nhỏ bên ngoài đều lặng ngắt như tờ.

Điên mất thôi, Tô Xán vò đầu bứt tóc, hét ầm lên:
- Aaaaaaaaaaaa … nha đầu điên.

Hậu quả tiếng chửi rủa vang lên khắp tầng trên tầng dưới, Tô Xán hết hồn vội vàng chùm mũ lên đầu lủi ngay xuống sân, vẫn có kẻ thò đầu ngoài ban công chửi:
- Thằng chó chết, đừng để tao biết mày ở phòng nào, không tao đốt cả phòng.

- Hắt xì.
Lâu lắm rồi không dậy sớm như thế, Tô Xán thấy không quen, mắt vẫn cứ díp lại, vừa đi vừa ngáp ra khỏi khu KTX.

- Tô Xán, chạy bộ buổi sáng đấy à?
Một anh chàng KTX số 19, thành viên clb bóng đá quen Tô Xán qua giải đấu lần trước vẫy tay chào.
Ra ngoài mới thấy tinh thần thể thao ở ĐH Thượng Hải khá tốt.

- Tô Xán, chạy bộ hả? Chạy cùng bọn mình đi.
Có hai cô gái xinh xắn chạy qua, là người KTX số 17 của Đường Vũ, nhiệt tình rủ rê.

- À, các bạn cứ chạy đi, mình làm nóng người trước đá.
Tô Xán nói dối không chớp mắt, tay vung vẩy làm mấy động tác thể dục, đợi hai cô gái đi khuất, liền rời đường chính, tính kiếm chỗ nào đó ngủ tạm, phải 2 tiếng nữa mới tới giờ thường ngày y dậy cơ.

Vừa luồn qua một bụi cỏ thì gặp mấy giáo viên lớn tuổi đang tập dưỡng sinh, nhìn thấy Tô Xán thì gật gù:
- Tốt, dậy sớm thế là tốt, không thể vì có chút thành tích mà lười biếng hưởng thụ, thanh niên phải biết chịu khổ.

- Cám ơn thầy.
Tô Xán cười méo xẹo, chạy bộ chầm chầm ra chỗ khác.

Nhưng mà không vì mấy lời khen mà Tô Xán muốn tha cho nha đầu đó, đi lững thững gần 5h 20, không thấy Lâm Lạc Nhiên gọi lại, Tô Xán tức lắm, chả lẽ nha đầu này gọi điện phá quấy mình rồi lăn ra ngủ tiếp? Bấm số gọi lại, nghe bên kia có tiếng thở dốc làm người ta nghe nóng hết cả người, Tô Xán quát:
- Này, đang làm gì đấy hả?

ĐH Ngoại Ngữ không nằm ngoại ô như ĐH Thượng Hải, diện tích nhỏ, nên Lâm Lạc Nhiên không tập ở ngoài mà tới một clb thể dục thẩm mỹ gần trường, nhưng clb thế này khá nhiều, phân chia nam nữ tập riêng. Lâm Lạc Nhiên đang chạy trên máy, mái tóc hung bay bay, môi chu ra thụt vào hít thở, hai bầu ngực nảy nở rung động theo nhịp chân,

Lâm Lạc Nhiên thấy Tô Xán gọi điện tới, thoáng ngỡ ngàng rồi bật cười:
- Xin lỗi, quên mất đã gọi cậu, đang tập chạy.

- Quên ?!
Tô Xán lảo đảo, mới mười mấy phút mà nha đầu này quên rồi?

- Đừng giận mà.
Lâm Lạc Nhiên giọng nũng nịu như mèo con:

- Để tôi chụp mấy tấm ảnh cho cậu xem coi như đền bù không, cho cậu biết, lúc tôi tập thể dục, ăn mặc rất hấp dẫn đấy.

Không được, không được nhất quyết không để con yêu tinh này dụ dỗ, mình khó lắm mới bình tĩnh lại được, phải kiên định.

Sự kiên định của Tô Xán được thưởng bằng quãng thời gian đau khổ, cả phòng 602 cũng không ai hâm mộ y nữa, vì liên tiếp mấy ngày, Tô Xán đều nhận được điện thoại, mặc y cáu gắt, nài nỉ, van xin thế nào cũng không được. Lâm Lạc Nhiên được sự phối hợp rất nhiệt tình của đám Lý Hàn, cứ đúng 5 giờ là bắt Tô Xán dậy.

Tới ngày thứ tư, Đường Vũ như thường lệ tới gọi Tô Xán đi học, thấy y phờ phạc dựa lưng vào cầu thang thất thểu đi xuống thì nhíu mày lại:
- Làm sao?

Tô Xán đau khổ nói:
- Đường Vũ, em gọi điện cho nha đầu điên kia bảo buổi sáng đừng đánh thức anh nữa được không? Cứ 5 giờ là nha đầu đó gọi điện thoại, bảo anh sống thế nào, anh tắt máy thì gọi cho đám Lý Hàn, Tiểu Kiều …

Đường Vũ phì cười, khỏi cần hỏi cũng biết, trên đời chỉ có một nha đầu điên dám làm thế với Tô Xán, đưa bánh bao và túi sữa đậu nành cho y, an ủi:
- Mấy ngày đầu chưa quen, dần dần sẽ ổn thôi, anh cũng nên dậy sớm tập thể dục buổi sáng, anh hơi yếu đấy.

- Em phải đứng vậy phía anh chứ.
Tô Xán ấm ức như đứa trẻ con, giật lấy túi bánh, cho cái bánh bao vào mồm cắn một miếng, sực nhớ ra chuyện gì:
- Khoan, anh làm gì mà em bảo anh yếu … em nói rõ ràng xem, anh yếu cái gì? Đường Vũ … em đứng lại nói rõ ràng cho anh xem nào.

Lâm Lạc Nhiên

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 41: Cứ đóng kịch đi

Tô Xán vừa lên kế hoạch cuối tuần này về khu biệt thự Tuyết Hải Dật Cư cho Đường Vũ biết thế nào là yếu, thì chiều thứ sáu tan học sớm về tới phòng, nhận được điện thoại của Lâm Lạc Nhiên, cô nàng than thở:
- Chán thế, cuối tuần này không ai rủ đi chơi, cũng không có chuyện gì để làm, vậy thì tới thôi, tôi tới trường cậu chơi nhé, dù sao cũng chẳng lo không có ai mời cơm.

Nha đầu điên này đã muốn tới thì mình không ngăn nổi, Tô Xán chỉ còn biết nghiến răng ken két:
- Làm gì có ai mời cơm, đi mà chuẩn bị lương khô ấy.

Lâm Lạc Nhiên giọng tủi thân hết mức, nghe như con mèo bị chủ bỏ rơi:
- ... Trường các cậu có trà sữa ngon lắm, vậy mua cho tôi một cốc thôi có được không, coi như giảm béo ... Dù sao chỉ cần có một chỗ để ngủ là được.

Tô Xán không mảy may động lòng, giọng phũ phàng hết mức:
- À, cái đó yên tâm, trường mình bãi cỏ nhiều, ghế dài công cộng càng vô số, chỉ có điều nghe nói gần đây có mấy vụ quấy rối, hung thủ thích nhất là tấn công các cô gái tóc hung, cao chừng mét bảy.

- Không sao, Lạc Nhiên, cứ tới đi, bạn ngủ ở giường Tiêu Húc, hắn ngủ cùng giường với tôi, con trai mà, tùy tiện chút thoải mái.
Phòng 602 vẫn giữ truyền thống nghe trộm điện thoại, Lý Hàn cực kỳ vô sỉ xen mồm vào đúng lúc:
- Bạn tới trường bọn này đi, đảm bảo muốn ăn món nào có món đó, chả lẽ bọn này còn làm bạn thiệt thòi được sao.

Tiêu Húc còn tệ hơn:

- Sao không đuổi Tô Xán xuống ghế dưới kia có phải tiện không, dù sao chẳng ai quấy rối cậu ta.

Người hưởng ứng Lâm Lạc Nhiên tới chơi rất nhiều, không chỉ có ba tên phòng 602, mà còn có đám thường xuyên qua xin nước nữa, ai nấy tỏ ra thân thiết hơn cả Tô Xán.

Tô Xán mà có điện thoại gọi tới là cả đám dựng lên tai nghe, nếu y nấu cháo điện thoại với Đường Vũ thì cả bọn thở ngắn than dài, oán trời trách đất, thậm chí có lúc còn đuổi y ra khỏi phòng. Còn nếu Lâm Lạc Nhiên gọi tới, thì la hét như một đám phê thuốc, trắng trợn nghe trộm.

Cái chuyện thế này trước kia Tô Xán cũng làm rồi, chẳng qua là một đám trạch nam bị kìm nén qua lâu, là thủ đoạn thu hút người khác giới ở tuổi thanh xuân. Mặc dù Lâm Lạc Nhiên ở đầu kia điện thoại, không nhìn thấy đám người này biểu diễn, có điều nghe thấy giọng, nha đầu đó lại còn dùng giọng dễ thương hết mức, cho đám sói đói này động cơ.
- Nghe chưa, đùng có tới, một đám người đang đợi bạn đâm đầu vào lưới đấy.

Cả đám nhao nhao đòi tính sổ Tô Xán:
- Này này, đừng có ăn trong bát còn chòi ngoài mâm nhé, Đường Vũ là cô gái tốt như vậy, còn muốn nhắm cả Lâm tiểu muội là sao, đừng tưởng sáng lập ra cái facebook là ngon ...

Chiều thứ bảy Lâm Lạc Nhiên tới ĐH Thượng Hải, phái đoàn đi đón rất đông đảo, ngoài Đường Vũ và Tô Xán còn có Trương Tiểu Kiều, Lý Hàn, Tiêu Húc, Vương Đông Kiện, rồi huynh đệ phòng 608, 609 người tên Hoàng Dĩnh, người tên Joe Adam tên tiếng Trung là Kiều Ngạn, sáng sớm cả bọn cố thủ trong phòng 602, Tô Xán đi tới đâu theo tới đó.

Cả đám đông tụ tập cổng trưởng làm ai đi qua cũng ngó nhìn.

Một mình đứng cùng với 6 đứa con trai, Đường Vũ không thoải mái lắm, nhưng biết làm sao được, mấy cô bạn chung phòng không ai chịu đi cùng, cả Trần Giai bạn gái của Lý Hàn cùng từ chối.

Không khó đoán, không cô gái nào muốn ở nơi có cả Đường Vũ và Lâm Lạc Nhiên hết, quá đả kích sự tự tin của người ta.

Hẹn nhau ở cổng chính ĐH Thượng Hải, mọi người thấy được Lâm Lạc Nhiên đã lâu không gặp, đội mũ rộng vành, một bộ váy liền thân màu trắng muốt, eo buộc thắt nơ, cặp chân dài mượt mà không đi tất , dép săng đan lộ ngón, mái tóc hung buông xõa xuống vai, khuôn mặt tú mỹ không hề trang điểm, chỉ có hàng mi dài uống cong, môi hồng thoa son dưỡng ướt át, sức sống thanh xuân mười phần, nam nhân đi qua gần như không ai không ngoái nhìn lần nữa.

Không biết hai cô gái có phải hẹn nhau trước rồi không, Đường Vũ cũng mặc y hệt, chỉ khác váy của Lâm Lạc Nhiên thì không tay, khoe làn da trắng hồng khỏe khoắn, Đường Vũ tay áo dài, sắn lên một đoạn, khiến người ta cảm giác chưa đã thèm.
So ra thì Đường Vũ mang tới cảm giác đoan trang, tươi mát, mái tóc ngắn, mi thanh tú, xoa phấn nhạt, đôi mắt lành lạnh câu hồn nhiếp phách.

- Oa, người sáng lập Facebook kìa.
Lâm Lạc Nhiên hết sức khoa trương đưa hai tay nâng mặt, mắt lấp lánh như ngôi sao nhỏ:
- Ngài tỷ phú trẻ nhất nước, thật vinh dự.

Nha đầu này biết mấy hôm nay chọc giận mình nên cố ý nịnh mình đây, Tô Xán buồn cười lắm:
- Không có hoa, không tới ôm à, không đủ thành tâm.

- Tôi dám ôm, cậu dám nhận không?
Lâm Lạc Nhiên cười gian:

Không nghĩ Tô Xán đi thẳng tới ôm nhẹ Lâm Lạc Nhiên vào lòng:
- Lâu rồi không gặp.

Lâm Lạc Nhiên có chút ngỡ ngàng, nhưng trước mặt Đường Vũ, cô tỉnh lại rất nhanh, Tô Xán vừa buông ra tỏ ra hết sức tự nhiên đi tới ôm Đường Vũ:
- Nhớ bạn quá đi thôi.

- Mình cũng nhớ bạn.

Đám con trai đằng sau đang kích động chờ tới lượt được ôm thì giọng Tô Xán cực kỳ đáng ghét nói:
- Được rồi, chúng ta đi thôi, đừng đứng ở đây cản đường người khác.

Thực sự kiến người ta muốn đè nghiến xuống, vặt trụi lông của y.

Hai cô gái vô cùng thân thiết, khoác tay nhau, chiều cao ngang nhau, ăn mặc giống, những lại mang hai vẻ đẹp hoàn toàn trái ngược, cực kỳ thu hút ánh mắt người qua lại dù là nam hay nữ, làm cả bảy nam sinh ở bên cũng kiêu ngạo ưỡn ngực lên, có thể thấy nghề hộ hoa sứ giả này không phải độc quyền của đám kỵ sỹ bên công chúa thời xưa.

Hoàng Dĩnh và Joe Adam rất dẻo miệng, Joe là nhà đại hộ ở Thượng Hải, kiến thức rộng, từ xa xỉ phẩm tới chuyện trong ngoài nước đều có thể tham gia. Hoàng Dĩnh khuynh hướng trầm ổn, có điều không che dấu thiện cảm với Lâm Lạc Nhiên.

Lâm Lạc Nhiên kiến thức sâu rộng vượt xa cô gái bình thường, nhưng đối diện với mấy chàng trai nhiệt tình này không khoe khoang, mỉm cười lắng nghe, thi thoảng thốt lên tiếng thán phục, làm đám con trai càng phấn khích.

Chỉ có Tô Xán bị vứt bỏ một bên, nhìn Lâm Lạc Nhiên đi bên cạnh Đường Vũ, che miệng cười khúc khích, thục nữ mười phần, Tô Xán thầm nghiến răng, cứ đóng kịch đi, dù sao mình không mắc lừa.

….

Một tòa nhà thương vụ hiện đại hóa góc cạnh, dưới vuông trên hẹp, như mũi chiếc thuyền đặt trên giá gỗ, toàn thân từ trên xuống dưới ốp kính, tiên tiến thời thượng, dưới là đài phút nước tự động, bãi đỗ xe lộ thiên bên ngoài đỗ kín xe, đại bộ phận là chiếc xe đắt tiền.

Thi thoảng có một số người tộc làm công đi qua nơi này, mắt ánh lên vẻ khao khát, thỉnh thoảng cũng có những cô gái xinh đẹp xuất hiện, lấy toàn nhà cá tính này làm bối cảnh, chụp ảnh xong cười khanh khách rời đi, hiện ra tuổi thanh xuân vô tư lự, khiến người vừa xuống xe thấy không khí bê tông cốt thép nơi này thêm chút hơi thở thiên nhiên tươi mát.

Nóc tòa nhà là logo của Tái Phú, ở con phố đầy doanh nghiệp minh tinh này, nó vẫn đứng ngạo nghễ.

Phòng thương nghiệp tầng 19, đám Tôn Chí Nghĩa, Dương Kỳ Đông đang ngồi trên ghế sô pha nghỉ ngơi, nhìn khu văn phòng làm việc rộng tới mấy trăm mét vuông, thi thoảng liếc mắt qua mấy cô gái váy bó tất lụa.

Người ngồi đây đều mơ ước phát triển tới mức này, hưởng thụ cảm giác đứng trên cao nhìn chúng sinh, nắm giữ tất cả trong tay.

Bây giờ chìa khóa dẫn tới cánh cửa phú quý nằm trong tay một người.

- Các anh đợi thêm một chút, chủ tịch Lưu đang tham dự cuộc họp.
Giám đốc tiếp đãi cười rất chuyên nghiệp, hỏi bọn họ uống trà hay cà phê, trò chuyện vài câu xong liền đi làm việc của mình.

Chẳng thể trách giám đốc tiếp đãi này không nhiệt tình, vì khi nói ba người này tới, Lưu Chấn Sinh đang xem tài liệu chẳng buồn ngẩng đầu lên, chỉ hời hợt nói :" Bảo bọn họ đợi đi." Với người quen thuộc công tác tiếp đãi như cô ta, tất nhiên liệt ba người đợi ngoài kia vào thành phần có hay không cũng được rồi, cũng phải thôi, mỗi này Tái Phú tiếp đãi không biết bao

nhiêu người mang phương án đầu tư tới, trong đó cũng không ít kẻ thuần túy là lừa tiền.

Lâm Lạc Nhiên

Đường Vũ

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 42: Tự làm tự chịu

N

gồi chừng 20 phút không ai tới nói với bọn họ câu nào nữa, ba người Tôn Chí Nghĩa ngồi trên ghế sô pha không khỏi sốt ruột.

- Chúng ta còn phải đợi bao nhiêu lẫu nữa chủ tịch Lưu mới tiếp chúng ta đây?
Dương Kỳ Đông rốt cuộc không nhịn được nữa, kỳ thực điều hắn muốn nói là Lưu Chấn Sinh có chuyện thật hay không vậy? Chẳng lẽ đầu tư vào hạng mục của bọn họ không phải là chuyện trọng yếu?

Cảm giác bị người ta ghẻ lạnh lan đi.

- Không biết, cứ đợi đi.
Một lúc sau Tôn Chí Nghĩa mới thở dài, tiếp đó bọn họ đợi gần một tiếng.

Mãi mới thấy viên giám đốc tiếp đãi Triệu Lôi đi ngang qua, giày cao gót gõ cành cạnh trên sàn, eo đong đưa như rắn nước, nhưng ba bọn họ không ai còn tâm tư mà nhìn ngắm nữa.

Triệu Lôi nhìn ba người, nghi hoặc một lúc mới choàng tỉnh:
- Ba anh còn chưa đi à, đúng lúc chủ tịch Lưu họp xong rồi đó, để tôi dẫn các anh tới.

Đám Tôn Chí Nghĩa nhìn nhau, có chút bất mãn, lúc này chỉ còn biết cúi đầu.

Triệu Lôi đi vào trước, cúi mình thì thầm bên tai Lưu Chân Sinh, Lưu Chấn Sinh đang nghe điện thoại, đưa tay bóp mông Triệu Lôi kéo vào lòng, Triệu Lôi bất ngờ, nhưng không giận, lườm Lưu Chấn Sinh một cái tình tứ, hai tay vòng qua cổ ông ta, im lặng cho Lưu Chấn Sinh nói chuyện.

- Cho tới giờ thằng nhãi kia vẫn án binh bất động, đúng là khó chơi như anh nói, giờ ba người kia tới rồi, anh thấy sao?

- Tôi bảo mà, thằng nhóc đó không dễ bị lừa đâu, làm loạn tính toán của nó là đủ rồi, thong thả mà chơi, kịch còn dài.
Giọng Chiêm Hóa từ điện thoại vang lên:
- Diễn kịch phải diễn trọn bộ, đã hứa với người ta không thể không thực hiện, nếu không để chúng đồn lung tung ô nhiễm bầu không khí.

- Vậy tôi xem tình hình thế nào, nếu hạng mục không ra gì, đốt chút tiền đuổi chúng đi là được, chút tổn thất này chưa là gì ... Được, có thời gian hai ta đi câu cá, hẹn thế.
Lưu Chấn Sinh cúp điện thoại, tay vừa rảnh rỗi liền đặt lên ngực Triệu Lôi bóp, Triệu Lôi kêu một tiếng nũng nịu đưa môi lên.

Một lúc sau Triệu Lôi ra mở cửa, tóc rõ ràng rối hơn lúc nãy, ba người Tôn Chí Nghĩa đâu ngây thơ, lòng sao không hiểu chuyện gì, có chút tức giận.

Vào gặp Lưu Chấn Sinh, đã tốn quá nhiều thời gian, Tôn Chí Nghĩa đi thẳng vào vấn đề đầu tư, mới đầu là kích động, sau đó mất tinh thần, cuối cùng ra sức tranh đấu. Còn Lưu Chấn Sinh từ đầu tới cuối cười thân thiện đối đáp, nhưng điều kiện đưa ra cái nào cái nấy khắc khe vô cùng, ông ta đương nhiên không chỉ đốt tiền làm khó Tô Xán, cũng phải bảo vệ lợi ích của mình, điều kiện đưa ra không khác gì gông cùm trên người đám Tôn Chí Nghĩa.

Lưu Chấn Sinh thì cười, nhưng ngữ khí cứng rắn, còn ba người ngồi ở phía đối diện mặt mối lúc một trầm xuống.

- Điều kiện quá hà khắc, như vậy làm sao chúng tôi phát huy được thế mạnh của mình.
Tôn Chí Nghĩa đứng dậy, mặt đỏ hầm hầm, nhịn lắm mới không chửi "ông đang hút máu."

- Ngồi xuống, ngồi xuống, chúng tôi đương nhiên phải đảm bảo quyền lợi, giảm bớt nguy hiểm đầu tư hết mức có thể. Hơn nữa với các cậu mà nói, không phải không có lợi, những điều kiện này giúp các cậu giảm bớt sai lầm mà, tất cả đều xuất phát quyền lợi chung, cậu nói có phải không?
Tô Chấn Sinh vẫn cười nhẹ:

Tôn Chí Nghĩa sa sút tinh thần ngồi xuống, ánh kim quang rực rỡ chiếu qua cửa sổ, nhưng ánh sáng không phải dát vàng lên người hắn, mà là đè nặng làm hắn toát mồ hôi. Con đường phía trước mới đầu như là bầu trời rộng lớn, bây giờ chỉ có bê tông cốt thép lạnh băng, hắn gian nan leo từng bước lên, nhưng bất kể lúc nào cũng có thể rơi xuống tan xương nát thịt.

Ba người Tôn Chí Nghĩa chỉ đành cắn răng tranh giành từng chút điều kiện nhỏ nhất một, cho dù chỉ là chút không gian nhỏ thở một hơi.

…..

Chỗ nào có món ăn ngon, chỗ nào có nhiều thứ để chơi, chỗ nào có nhiều nữ sinh, luôn là chủ đề vĩnh hằng của nam sinh trong trường đại học.

Đh Thượng Hải được công nhận là nơi có nhiều mỹ nữ, sân thể dục, con đường rợp bóng lá, phòng học rộng rãi, hay góc thư viện vắng lặng, bất kể nơi nào cũng có thể bắt gặp bóng hình xinh đẹp khiến con tim người ta xao xuyến mãi.

ĐH Thượng Hải cũng là nơi nữ anh hùng xuất hiện lớp lớp, một trong số đặc điểm nữ sinh ở đây không giống cô tiểu thư Giang Nam thẹn thò bẽn lẽn, mà tương đối cường thế, nữ sinh học khoa tự nhiên khá nhiều, nhưng những mỹ nữ đó chỉ có thể đứng xa xa mà nhìn không dám chơi đùa, cũng càng có yêu tinh ngàn năm khoa tâm lý vờn đám nam sinh sống dở chết dở.

Mọi người đang đi thì có hai nữ đạp xe men theo mé phải đường cười khúc khích đi tới, hai cô gái này có vẻ đi đánh cầu, sau xe chở vợt, mặc váy ngắn,

một cơn gió thổi qua, một cô gái kêu lên, mép váy ngắn tung bay.

Vốn cô gái này không kêu thì không có việc gì, nhưng giọng điều nửa hoảng sợ nửa làm nũng đó làm cả đám quay đầu nhìn, vừa vặn cái đùi trắng phau phau đập vào mắt.

Người nhìn thấy trong lòng thầm hô "may mắn, may mắn", vốn bảy chàng trai bình thường thấy cảnh này thì máu sôi sùng sục, huýt sáo ầm ĩ mới đúng, nhưng bên cạnh có hai cô gái thuộc loại điên đảo chúng sinh ở bên, nên ai nấy đều tỏ ra đàng hoàng đĩnh đạc.

Lâm Lạc Nhiên khẽ dùng khuỷu tay huých Đường Vũ:
- Đường Vũ, mắt Tô Xán rất tốt, nhiều lúc như rada vậy ... Mới đầu mình còn tưởng là nhầm, nhưng mà thực sự Tô Xán có cái thiên phú này, dọc đường chúng ta gặp bảy tám nữ sinh không tệ, cậu ta luôn là người phát hiện đầu tiên, đặc biệt hai cô gái vừa rồi ấy, thậm chí trước khi cô gái kia kêu lên, mắt đã chiếu sáng rồi.

Tô Xán nghe nửa trước, còn tưởng là Lâm Lạc Nhiên khen mình, ai ngờ phần sau quay ngoắt một cái chuyển sang mùi vị khác, tức thì làm Tô Xán xấu hổ cực, đám bạn xấu bên cạnh cũng chột dạ, nuốt nước bọt, như câu này nói mình.

Hiện giờ Tô Xán thấy mình nói cô nàng này tới không mời cơm là lựa chọn chính xác, thả con yêu tinh này vào trường, tới lần nào là mình giảm thọ lần đó.

Quả nhiên lời này của Lâm Lạc Nhiên làm Đường Vũ lườm qua Tô Xán, vì sao hai cô gái kia được phát hiện sớm hơn, chẳng phải vì mặc váy sao, xem ra cả Lâm Lạc Nhiên cũng biết Tô Xán thích nhất đùi nữ sinh rồi, mặt thoáng qua chút giận dỗi, rồi cánh môi dầy lại hơi cong lên.

Tô Xán hiện giờ ở ĐH Thượng Hải có thể nói là như mặt trời giữa trưa, danh tiếng không ai sánh bằng, thấy y ăn trái đắng trước mặt Lâm Lạc

Nhiên là cảnh hiếm có.

Thấy Đường Vũ cười trêu mình, Tô Xán ngứa ngáy, nếu chẳng phải đống người như vậy, Tô Xán phải đánh mông trừng phạt nha đầu này.

Thế là chuyển đề tài:
- Phải rồi, hôm nay Lâm đại tiểu thư hạ cố tới đây, không biết muốn ăn gì buổi tối, rồi ngủ ở đâu, kẻ hèn này chịu trách nhiệm tới cùng.

- Khách khí rồi, Tô huynh, chỗ ngủ không cần phiền tới huynh lo.
Lâm Lạc Nhiên cười khúc khích:
- Ai mà biết Tô huynh có chuẩn bị hai chìa khóa không, tiểu nữ yếu đuối không chống lại được.

Tô Xán muốn đập đầu vào tường.

- Còn ăn à, hôm nay chúng ta đi ăn cá nướng đi, lần trước ăn thịt nướng rồi, lần này ăn cá, lần sau chúng ta ăn hải sản.

- Không có lần sau đâu, lần sau chuyển trường rồi.

Thế là mọi người chơi chán đi ra phố ăn vặt đối diện Đh Thượng Hải ăn cơm, gọi luôn một két bia, ai cũng nhìn ra Hoàng Dĩnh cùng Joe cực kỳ có ý với Lâm Lạc Nhiên, không chỉ hai người này, trừ Lý Hàn ra thì đều độc thân, Lâm Lạc Nhiên cũng độc thân, bọn họ không tránh khỏi sinh tơ tưởng. Có điều Trương Tiểu Kiều chừng mực, Tiêu Húc thì rụt rè tự ti, chỉ có hai người kia nhiệt tình, uống bia vào, hai tên đó như con công xòe đuôi, thi nhau thể hiện, Vương Đông Kiện chỉ muốn phang cho mỗi tên một chai bia.

Có điều Lâm Lạc Nhiên lại cứ lắng nghe, cho dù không phát biểu ý kiến, thi thoảng gật đầu, làm người ta cảm thán, đúng là xuất thân đại gia tộc, mỗi cử chỉ lời nói đều tự nhiên ưu nhã đúng mực.

Chỉ Tô Xán biết bộ mặt thật của nha đầu này.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 43: Ngủ lại

Mọi người ăn uống tới tám giờ, lúc ra ngoài thì thành phố đã lên đèn, bóng đêm bao phủ, đám Hoàng Dĩnh, Vương Đông Kiến tất nhiên không tiện theo nữa, có điều nhìn cái mặt hơn hớn như giành được chiến thắng vĩ đại của Hoàng Dĩnh lúc chia tay hẳn cho rằng quan hệ của mình với Lâm Lạc Nhiên đã tới mức gì đó rồi.

Tiêu Húc nhìn thế thì bất mãn lắm, lẩm bẩm:
- Đắc ý cái gì, thằng dở người.

Cả phòng 602 đưa Lâm Lạc Nhiên tới chỗ ở, cô nàng thuê một gian phòng ở khách sạn Holiday, mặc dù không phải loại xa hoa nhất, nhưng phong cảnh không tệ, ban công đối diện với ĐH Thượng Hải, trước học bao phủ trong ánh đèn mông lung, bóng người đi lại thưa hớt.

Tiễn con gái nhà người ta tới phòng rồi, đám bạn cùng phòng Tô Xán vẫn luyến tiếc một ngày sao quá ngắn, chả biết ai đề nghị chơi poker, Lâm Lạc Nhiên hưởng ứng luôn:
- Chơi thường không vui, chúng ta chơi ăn tiền đi.

Tô Xán vội nói ngay:
- Chơi cũng được, nhưng 200 chip bằng 50 đồng thôi.

Ngay cả Tiêu Húc tên nghèo nhất cũng phản đối:
- Quá ít, 200 chip phải 100 đồng mới đã, Tô Xán, không nghĩ cậu càng giàu càng keo kiệt.

- Phải nói ngược lại, keo kiệt nên mới giàu.

Tô Xán thầm chửi lũ ngốc, lại nói:

- Vậy chơi hết 200 chip là thôi nhé.
Lại bị đám bạn cùng phòng chế giễu, Tô Xán không thèm nói nữa.

Holiday là khách sạn 5 sao, nơi này vũ trường quán ba, thậm chí sòng bạc ngầm đều có, bọn họ không khó mượn được 2 bộ bài và một vali chip poker.

Đường Vũ chỉ biết sơ sơ luật, lúc đầu đặt tiền khá lung tung, chỉ chừng gần nửa tiếng đã thua hết 200 chip, tiền vào tay Lý Hàn, Trương Tiểu Kiểu, những người còn lại đều thua ít hoặc thắng ít không đáng kể.

- Mình mua 200 chip nữa.
Đường Vũ đưa tay ra bảo Lý Hàn.

Tô Xán ngồi bên cạnh Đường Vũ, nói nhỏ:
- Đường Vũ, chơi thế là đủ rồi.

Đường Vũ lạnh lùng nói:
- Yên tâm, em không thua đâu.

Đám Lý Hàn reo hò, Tô Xán thầm toát mồ hôi, người khác không nhận ra, nhưng y thì thấy mặt nha đầu này âm trầm hơn thường ngày, cái tính hiếu thắng thích ăn thua bị khơi lên rồi.

Chả dại lửa cháy lên người mình, nha đầu này thắng thì mọi chuyện êm đẹp, thua thì cực kỳ phiền phức, Tô Xán đánh bậy, lúc sau thua hết 200 chip, trong đó có một ván all in tổng cộng gần 400 chip vào tay Tiêu Húc, thế là vợ chồng nhà Tô Đường đại bại.

Tô Xán được thể nói:
- Đã nói trước rồi nhé, mình không chơi nữa đâu, ngồi làm chân chia bài cho mọi người thôi.

Đường Vũ tiếp tục thua thêm hơn 100 chip, chỉ còn non nửa, mọi người không nể nang, ai chả biết nhà Đường Vũ rất giàu, hơn nữa còn có Tô Xán ở bên.

Tô Xán im thít không nói, rất may mắn sau đó tình hình bắt đầu thay đổi, Đường Vũ đã quen cách chơi, nắm được kỹ thuật đặt, theo, bỏ ... Dần dần đống chip cao lên, Tiêu Húc bị diệt trước tiên, không cam tâm từng có đống chip từng hơn 500 cái tức là hơn 250 đồng, trong khi mỗi tháng hắn chỉ có 400 đồng tiền sinh hoạt, thế là mua thêm 200 chip nữa.

Lâm Lạc Nhiên thì giảo hoạt khó đoán cảm xúc, Đường Vũ mặt lạnh bài tốt hay xấu chỉ có một vẻ, hai cô gái càng đánh càng thắng, một tay chơi tốt dù bài xấu cũng thắng được, về cơ bản hai cô gái làm được điều này rồi, khí thế thần cản giết thần, phật cản giết phật.

Tiêu Húc thua hết 400 chip, toát mồ hôi buông bài, Tô Xán cười khẩy, Trương Tiểu Kiều cầm cự khá lâu, thua 400 chip rồi thôi, Lý Hàn tay chơi bài kỹ thuật nhất cũng không kháng cự được, kết quả cũng bị mất 400 chip, phòng 602 thảm bại, nộp 1400 chip cho hai cô gái, Tô Xán hả hê ngồi nhạo báng mấy tên bạn ngốc.

Bất tri bất giác đã tới 11h, thường ngày lúc này Đường Vũ đã ngủ cả tiếng rồi, hôm nay vẫn tủm tỉm cười, Lâm Lạc Nhiên hơi ngáp rồi, cô nàng ngủ sớm, cũng dậy sớm.

Tô Xán nhìn đống chip của Đường Vũ đã cao hơn của Lâm Lạc Nhiên, nuốt nước bọt nói:
- Cũng tới lúc về rồi đấy.

Tiêu Húc xem đồng hồ giật mình:
- Sắp đóng cửa KTX rồi, chúng ta về thôi.

Lâm Lạc Nhiên vặn mình, nói:
- Hay là mọi người đừng đi nữa.

Tiêu Húc giật mình, tim đập thình thịch, Trương Tiểu Kiều cũng quay đầu nhìn, thầm nghĩ mình có nên đi chủ động đặt thêm một cái phòng nữa bên cạnh, hắn cũng không ngại ngủ gần mỹ nữ như vậy.

Tiêu Húc không biết trí tưởng tượng đã bay đi đâu, nuốt nước bọt nói:
- Cái, cái này không tốt, quấy rầy bạn nghỉ ngơi ...

- Không phải cậu.
Lâm Lạc Nhiên không khách khí vươn tay, chỉ Tô Xán:
- Cậu và Đường Vũ đừng đi nữa, tôi không quen ngủ một mình ở chỗ lạ, sợ lắm ...

Đường Vũ ngẩn ra, khóe mắt liếc nhìn Đường Vũ, trước khi y kịp đưa ý kiến đã cười tươi như hoa, gật đầu:
- Được.

Anh nói, Đường Tiểu Vũ, em đừng có đồng ý sáng khoái như vậy ... Mặc dù y vô số lần mơ tưởng cùng Đường Vũ ôm nhau lăn lộn trên cái giường lớn của khách sạn, cùng từng xông vào khuê phòng của Lâm Lạc Nhiên, thấy sự lôi thôi luộm thuộm của nha đầu này, cũng đã có giấc mơ kỳ quái, nhưng thực tế chắc chắn không có khả năng nào tươi đẹp như vậy.

Đám Trương Tiểu Kỳ tuy biết có Đường Vũ ở đây, không thể xảy ra chuyện gì, nhưng mà không kìm được nhìn chằm chằm vào Tô Xán, như muốn giết y cả trăm lần.

Không khí rơi vào cảnh xấu hổ, đến ngay cả Trương Tiểu Kiều cũng phải lúng túng, hắng giọng nói:
- Vậy chúng tôi đi trước.

- Đúng, đúng, vậy bọn này đi đây.
Lý Hàn và Tiêu Húc đứng lên, nhìn chằm chằm vào Tô Xán với ánh mắt cực kỳ phức tạp, nói một câu đầy ẩn ý:

- Vậy không làm phiền ba người nghỉ ngơi nữa.

Tô Xán thấy ánh mắt ba người bọn họ u oán vô cùng.

Rất nhiều năm sau đó đám Lý Hàn được mời lên ĐTH tham gia tiết mục phỏng vấn, nói :" Tô Xán đúng là sinh viên kiệt xuất nhất trường Đh Thượng Hải, nhưng sống với nhau bốn năm, chúng tôi hiểu con người cậu ấy, Facebook không phải thành tựu lớn nhất cuộc đời Tô Xán, kém rất xa." Khi MC hỏi thành tựu đó là gì thì cả ba người chỉ cười không đáp, bọn họ không ám chỉ đêm đó.

Tô Xán lại bị Lâm Lạc Nhiên sai đi ra cửa hàng 24/7 bên ngoài mua đồ uống.

Tô Xán hít một hơi không khí lạnh buổi tối, cố bảo mình đừng có nghĩ bậy bạ, người khác không hiểu Lâm nha đầu, mình chả lẽ còn không hiểu hay sao, Lâm Lạc Nhiên thuộc loại người nếu không ưa, ngay cả nhìn một cái cũng khong thèm, giống như lần đầu gặp ở quán game không chút khách khí nói "muốn móc mắt không?" vậy.

Đối với người chỉ quen biết thông thường, cô gái này thể hiện một mặt nữ tính thùy mị, hoàn toàn là cô tiểu thư tiêu chuẩn. Còn với đám Tô Xán, hay Vương Uy Uy thì không chút che dấu tính cách tùy tiện hiếu động. Trước kia Tô Xán hay ra vào khu biệt thự hoa viên Dung Thành, cùng nhau thức đêm uống bia xem đá bóng, chơi bài, chơi game, tán gẫu. Thậm chí có lần cả bốn say lăn quay ra sàn ngủ, đã thấy Lâm Lạc Nhiên tắm xong mặc áo ngủ, không áo lót, co người như con mèo nằm trên ghế sô pha xem TV.

Thế nên với tính cách nha đầu này, bảo mình ở lại ngủ cùng rất là tự nhiên.

Tự nhủ như thế, nhưng đến khi tới phòng vẫn không khỏi hồi hộp, đẩy cửa đi vào, làm vẻ mặt tự nhiên, hai cô gái sắc nước hương trời đang ngồi thả chân bên mép giường nói chuyện, vòng eo nhỏ nhắn, đường cong nhu mỹ,

bốn cặp chân trắng dài kề sát nhau, tạo xung động thị giác quá mạnh mẽ, đặc biệt với Tô Xán.

- Đang nói gì vậy?
Tô Xán đi vào đặt túi đồ xuống, đưa cho hai người mỗi người một *** nước, đặt tùi đồ uống lên bàn:

- Đang khen cậu đấy.

Tô Xán ngồi xuống ghế sô pha bên bàn, mở chai trà ô long:
- Thế thì có mà nói cả đêm à.

Lâm Lạc Nhiên lườm Tô Xán một cái:
- Đường Vũ, bây giờ mặt cậu ấy dày như vậy rồi à?

Đường Vũ cười nhẹ:
- Trước kia cũng chưa mỏng bao giờ.

Lâm Lạc Nhiên làm bộ suy nghĩ, mắt liếc Tô Xán một cái, sau đó gật gù:
- Đúng là thế thật.

Hai cô gái phối hợp làm bộ dạng nghiêm túc khiến Tô Xán hơi đau đầu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 44: Không phải tưởng tượng em là ai đó chứ?

B

ước tiếp theo cậu định làm như thế nào? Đem Facebook tới trong nước à? Tôi nghe nói facebook đã có một triệu người dùng rồi phải không?

- Bước tiếp theo là chuẩn bị khởi động mạng xã hội thích ứng với tình hình trong nước, ở điểm này đã có một số công ty trong nước đi trước, cho nên đây là thời đại đua ngựa, Facebook tiếng Trung là chuyên lửa cháy ngang mày.
Tô Xán biết nợ Lâm Lạc Nhiên một lời giải thích, hơn nữa tình huống thế này càng nói nhiều càng tốt:
- Facebook trong tương lai nếu không có gì bất ngờ sẽ là người lãnh đạo của thế giới internet, mạng internet nước ta sẽ ngày càng phát triển, sẽ là chiến trường trọng yếu, không thể đánh mất.

Tô Xán càng nói càng hào hứng, kể cho hai cô gái nghe dự định tương lai của mình về Facebook Trung Quốc. Đường Vũ nhìn Tô Xán với ánh mắt có chút si mê kiêu ngạo, còn Lâm Lạc Nhiên thì tinh thần có vẻ đi xuống, nhưng khi Đường Vũ cảm giác được quay đầu sang, cô lại nhanh chóng khôi phục lại nụ cười tự nhiên.

Lâm Lạc Nhiên dựa lưng vào thành giường, bấm điều hòa nhiệt độ.
- Chuyện này cha mình cũng biết rồi, cha mình có người quen là lãnh đạo chủ quản bộ sản nghiệp thông tin, tên Cung Thọ Nhân, lần sau cậu tới Bắc Kinh đi, cha mình an bài cậu gặp chú ấy, chú ấy giúp đỡ, ít nhất về mặt thủ tục phía chính phủ dễ dàng hơn nhiều, tình hình trong nước dù sao khác nước Mỹ, mặt này không thể lơ là được đâu.

Tô Xán hơi ngần ngừ, gật đầu:

- Được.

- Cha tôi đánh giá cậu rất cao, nói làm cả đời mới có 600.000 trong tài khoản, chuẩn bị để mua nhà cho tôi làm của hồi môn, nhưng cậu có cả tỷ đồng. … thôi, vậy là chuyện chính bàn xong rồi, mình đi tắm đây.
Lâm Lạc Nhiên giảu môi, mắt lướt qua Tô Xán một cái, đứng dậy, lấy đồ mang thẳng vào phòng tắm, trước khi đóng cửa lại còn cười khì khì:
- Mình có thói quen tắm lâu, hai người là cô nam quả nữ rồi, làm gì thì làm, coi mình như không khí là được.

Đóng cửa lại, Lâm Lạc Nhiên vặn nước, người dựa sát vào cửa, lặng lẽ nghe ngóng động tĩnh biên ngoài, lâu sau lắc đầu, loại bỏ suy nghĩ nào đó đi, cởi bỏ váy áo, tấm thân trần truồng đi vào trong bồn nước nóng, trầm mình vào trong đó, đôi mắt sáng chăm chăm nhìn trần nhà.

Cho dù Tô Xán ảo tưởng có một con chuột xuất hiện trong phòng tăm, sau đó Lâm Lạc Nhiên trần truồng chạy ra, nhưng biết rằng cơ bản chuyện này không thể xảy ra, dù có con chuột, đoán chừng nó cũng gặp họa thôi, tiếp đó là bị nha đầu ném ném bay ra ngoài cửa sổ.

Có điều nghe tiếng nước chảy róc rách, hơi nóng phả ra từ khe cửa, trong không khí phảng phất như lan tỏa mùi thơm sữa tắm và cơ thể Lâm Lạc Nhiên, kích thích cao độ trí tưởng tượng của Tô Xán, y gần như có thể nhìn thấy trong lần hơi nóng mờ ảo, sóng nước vỗ dập dàn, cơ thể động lòng người kia hiện ra làm người ta muốn chảy máu mũi thế nào.

Lâm Lạc Nhiên dùng phương thức khéo léo nhất khen ngợi Tô Xán, dùng thái đồ nhẹ nhàng hời hợt nhắc Tô Xán nói trong nhà trợ lực cho y. Khi Tô Xán và Đào gia có mâu thuẫn, cũng là Lâm Lạc Nhiên liên hệ Lý Lạc hòa giải, cô gái ấy rốt cuộc sau bộ mặt thản nhiên kia đã hi sinh bao nhiêu?
Đường Vũ nghiêng đầu nhìn phòng tắm, đôi mắt dưới hàng mi dài rất phức tạp:
- Lạc Nhiên ... giúp đỡ anh rất nhiều đấy.

Nha đầu thích nghĩ quần này lại bắt đầu rồi, Tô Xán đi tới nắm tay Đường Vũ:
- Ừ, nhận ơn bằng giọt nước báo đáp bằng cả dòng sối, sau này anh sẽ cho Lâm đại tiểu thư một phong bao đỏ thật lớn, hoặc cổ phần ở Facebook. Như vậy chú Lâm khỏi phải lo rồi.

Đáng nhẽ ở tình huống này Đường Vũ phải lườm mình một cái trách móc mới đúng, nhưng mí mặt hạ xuống, cúi đầu, có chút khổ tâm mâu thuẫn.

Tô Xán đưa tay ra vỗ mông Đường Vũ bốp một cái:
- Nha đầu ngốc, không được suy nghĩ gì hết rõ chưa?

Tay vỗ xuống, tức thì cảm giác được sự đàn hồi vô cùng của cặp mông tròn lẳn dưới lớp váy mềm. Đường Vũ thì hoảng hốt giật mình, "á" một tiếng, vội hoảng hốt đưa tay bịt mồm lại, sợ Lâm Lạc Nhiên bên trong nghe thấy.

Còn Tô Xán chỉ ngửi thấy một khuôn mặt ửng hồng, đôi mắt như nai con hoảng loạn, biểu cảm hiếm hoi vô ý lộ ra phong tình vô cùng quyến rũ, lại còn cô gái khác đang trần truồng trong kia, lòng Tô Xán nóng lên, ôm lấy Đường Vũ đè xuống giường.

Luống cuống tay chân, Đường Vũ, đẩy mạnh Tô Xán ra, giãy dụa muốn ngồi dậy, nhưng chưa kịp ngồi thẳng lưng lên thì bị Tô Xán đẩy ngã xuống một lần nữa, hai tay cố định khuôn mặt đỏ rực kiều diễm của cô hôn xuống.

Đường Vũ không dám chống cự mạnh, sợ gây động tĩnh để Lâm Lạc Nhiên nghe thấy, cũng biết tình huống thế này càng kháng cự càng dễ khơi lên thú tính của Tô Xán, đành để lưỡi Tô Xán tiến vào miệng mình xục xạo.

Dù một tay Tô Xán chèo lên đồi ngực cô vày vò, tấn công hai đường, nhưng Đường Vũ không có chút hưởng thụ nào, dùng ánh mắt nài nỉ nhìn y, nhưng đổi lại sự cầu xin đó là hành động càng mãnh liệt của Tô Xán, lưỡi liếm qua cổ Đường Vũ, hướng tới bầu ngực tròn trịa.

Đường Vũ chỉ còn cách tung đòn sát thủ cuối cùng:
- Tô Xán, không phải anh tưởng tượng em là ai đó chứ?

Câu này thực sự hiệu quả tức thì, Tô Xán cứng người, vội vàng ngồi dậy, còn chưa kịp giải thích thì Đường Vũ hôn nhẹ lên môi y nói:
- Trêu anh đấy, ngủ sớm đi, em đi tắm.

….

Một câu nói đó làm Tô Xán không dám nấn ná chút nào nữa, tất nhiên không khả năng thực sự ngủ chung phòng với hai cô gái, khi xuống nhà mua hoa quả, y đã thuê một gian phòng bên cạnh, khi Đường Vũ đi tắm, liền tới phòng bên cạnh, bật điều hòa thật lạnh, chùm chăn ngủ.

Ngày hôm sau thức dậy, không tới nhà hàng ở khách sạn năm sao này dùng cơm, mà là cùng Lâm Lạc Nhiên tới phố ăn vặt gọi một lồng bánh bao hấp và cháo.

7 giờ 30 sáng, Tô Xán được giấc ngủ no nê, không bị nha đầu điên như biệt danh y mới đặt cho Lâm Lạc Nhiên đánh thức nữa, quán ăn lúc này đã khá đông rồi, người ngồi xuống, người chỉ mua thức ăn rồi vội vã rời đi, khung cảnh tấp nập nhộn nhịp.

Uống cháo không ngại ba người bọn họ trở thành tiêu điểm của người đi qua, Lâm Lạc Nhiên húp một ngụm cháo nóng hổi, lấy giấy ăn thấm miệng nói:
- Được ăn một bữa sáng miễn phí ở ĐH Thượng Hải đúng là một loại hạnh phúc.

- Yêu cầu hạnh phúc của bạn thấp thật đấy.
Tô Xán cười:

- Đúng thế, thời cao trung chẳng phải bạn có một bài phát biểu khá hài hước lại sâu sắc sao, mở đầu thế nào ấy nhỉ ... Ừm ...
Đầu óc Lâm Lạc Nhiên thi thoảng cũng như bị tắc:

- Tôi đói, trong tay anh có cái bánh bao, tức là anh hạnh phúc hơn tôi.
Đường Vũ bình thản đọc:

Lâm Lạc Nhiên đặt bát cháo xuống, đôi mắt to tròn chớp chớp nhìn Đường Vũ.

Tô Xán ngạc nhiên:
- Lúc đó em đã chuyển tới Nhị Thập Thất Trung rồi cơ mà?

- Còn nhớ Đỗ Đình không? Em vẫn giữ liên hệ với cô ấy, cô ấy kể cho em rất nhiều thứ liên quan tới anh, có cả ..
Đường Vũ đột nhiên dừng lại, cánh môi hồng trong sáng sớm ánh lên sắc màu mê người, quay lại chủ đề cũ:
- Bài phát biểu đó không tệ.

- Cám ơn em khen ngợi.
Tô Xán cười hì hì:
- Anh còn nhiều ưu điểm lắm, em có thể từ từ tìm hiểu biểu dương, thời gian của chúng ta còn dài mà.

Đường Vũ bĩu môi:
- Vừa rồi vừa mới khen anh, bây giờ hơi hối hận rồi đấy.

Lâm Lạc Nhiên ngậm thìa trong mồm, răng cắn khẽ cái thìa, mí mắt hạ xuống:
- Mời hai vị nhớ cho, khi hai vị tình tứ với nhau, đừng quên bên cạnh có người nữa.

Ăn sáng xong, hai người tiễn Lâm Lạc Nhiên tới đầu đường Quang Hoa, gọi taxi, Lâm đại tiểu thư xưa nay tới lui như gió, chỉ nói:

- Mình phải về trước đây, còn có hoạt động muốn tham gia, hai người đừng tiễn nữa. Tô Xán, lần trước khiến cậu chạy mất, vốn định bắt đậu mời tiệc ở nhà hàng sang trọng nhất Thượng Hải, nhưng xét thấy thời gian qua cậu cũng vất vả, tạm ghi nhớ lấy, đợi khi nào Facebook tiếng Trung lập nên tính cả thể. Cố lên, tôi đợi cậu làm ra thành tích để những kẻ kia phải ngậm mồm.

Nói xong vẫy tay ngồi vào taxi đi mất.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 45: Facebook Trung Quốc sắp cất cánh

Trong thời gian Tô Đường tiếp đãi Lâm Lạc Nhiên, không hề hay biết rằng, có một email trả lời gửi vào hòm thư của y.

Tô Xán về phòng, trước khi ba tên bạn xấu tra khảo, móc túi lấy 2 tấm hóa đơn, chứng minh thuê hai phòng cánh nhau, kể đám đó suy nghĩ kiểu gì thì tùy, bật máy kiểm tra email, thấy tin nhắn của Mark để lại trên Facebook, nói Kiều Thụ Hâm của Stanford về nước, đã gửi cho Tô Xán phương thức liên hệ tương ứng.

Mở email do Kiều Thụ Hâm gửi cho ra, Tô Xán ghi chép lại mã số chuyến bay, giờ giấc hạ cánh, nắm chặt tay "yeah" một tiếng, khiến đám Lý Hàn tò mò thò đầu nhìn xem Tô Xán xem tin gì mà phấn khích như thế.

Facebook Trung Quốc sắp chính thức tuyên bố ra đời rồi.

Kiều Thụ Hâm là sinh viên của ĐH Stanford, mới đầu chỉ tranh thủ kỳ nghỉ làm việc cho Facebook ở tổng bộ Palo Alto, nhận lương tháng 2000 USD, bây giờ bị lý tưởng và nhiệt tình của Mark thuyết phục, ở lại Facebook trở thành một trong số nguyên lão của Facebook, cũng là người Hoa duy nhất ở tổng bộ.

Nghiêm khắc mà nói, Kiều Thụ Hâm cũng là thành viên của vòng tròn Thanh Hoa, năm 1998 hắn tốt nghiệp khoa kiến trúc công trình ĐH Thanh Hoa, tới ĐH Stanford học kỹ thuật máy tính, đầu tiên hắn có tài khoản facebook, sau đó biết tin Mark đặt tổng bộ ở gần trường, chủ động tìm Mark xin tham gia, cực kỳ nhiệt tình trách nhiệm.

Tô Xán muốn điều Kiều Thụ Hâm về nước, làm phó tổng giám đốc của Facebook Trung Quốc, làm trợ thủ cho y, song Kiều Thụ Hâm là thành viên chủ chốt của Facebook, đây không phải chuyện dễ dàng, ra lệnh là xong, nên phải viết một bức thư dài chính thức bày tỏ ý tưởng của mình về Facebook Trung Quốc, cũng như tha thiết muốn Kiều Thụ Hâm về nước giúp mình.

Trước tiên là vấn đề ý muốn của Kiều Thụ Hâm, hắn không muốn về nước, không muốn xa rời đoàn đội ưu tú này về Trung Quốc lạc hậu. Kiều Thụ Hâm có thiên phú kỹ thuật rất cao, có thể sánh ngang với Katherine, sợ về nước sẽ không có đủ môi trường phát huy hết khả năng của mình.

Tổng bộ Facebook là một chỉnh thể, bọn họ toàn là cá nhân ưu tú, nhưng cam tâm trải thảm ngủ trên sàn, nhận một mức lương bằng 1/10 những công ty hàng đầu săn đón bọn họ, làm cái công việc tiền độ chưa chắc chắn, chỉ vì thực hiện ước mơ chung "bọn họ sẽ thay đổi thế giới.", tiền không phải thứ có thể đánh động được bọn họ.

Cho nên có thể tưởng tượng sức ngưng tụ của đoàn đội này, tin rằng không ai muốn rời đi trong lúc vượt qua được thời gian nan, sự nghiệp vừa mới cất cánh.

Tô Xán hiểu điều đó, nên không dùng quyền của mình điều động Kiều Thụ Hâm, sau khi gửi một bức thư rất dài thuyết phục hắn, đồng thời cũng thảo luận với Mark suy nghĩ muốn điều Kiều Thụ Hâm tới Trung Quốc.

Mark chỉ đưa ra hai vấn đề :" Kiều Thụ Hâm ở Trung Quốc có thể làm được gì? Cụ thể là làm thế nào?"

Tô Xán giảng giải kế hoạch tương lai của mình, phải mất nửa tiếng để có được sự đồng ý sơ bộ của Mark.

Mark nói với Tô Xán, hiện giờ hắn trừ học kiến thức quản lý kinh tế, còn đăng ký lớp tâm lý và tiếng Trung.

Tâm lý học là môn gần như tất cả CEO đều nghiên cứu, phần hành vi tổ chức học trong MBA chính là nhánh trọng yếu của tâm lý học. Điều này cũng tương đồng với hứng thú của Mark, bản chất hắn là một nhà âm mưu, thích nghiên cứu các loại hành vi, nhưng phương diện xã giao lại có chút chướng ngại, không có gì lạ, thiên tài luôn có một mặt ngốc nghếch của mình.

- Tô Xán, tôi vừa học tiếng Trung không bao lâu thì cậu muốn lập Facebook Trung Quốc, ha ha, đây rõ ràng là điềm lành.
Mark hứng thú với tiếng Trung đại khái vì thời ở Exeter, Tô Xán và Đường Vũ, hai người thú vị xuất hiện trong cuộc đời hắn:
- Vậy Facebook Trung Quốc, cậu định thế nào, là bản tiếng Trung, hay là công ty tồn tại độc lập.

- Vấn đề cổ phần của Facebook Trung Quốc, tôi kiến nghị bộ phận hải ngoại và bộ phận Trung Quốc tách biệt, sẽ chỉ coi Facebook là công ty hải ngoại bỏ tiền đầu tư, nắm 40% cổ phần của Facebook Trung Quốc.
Tô Xán trình bày chi tiết hơn kế hoạch của mình:
- Facebook Trung Quốc chiếm 60%, như thế có thể giảm bớt được nhiều quy trình phức tạp, một mặt tránh được chính sách quy định công ty nước ngoài không được tiến vào ngành quảng cáo, thông tin, môi giới, ngăn ngừa biến động chính sách có khả năng xuất hiện trong tương lai. Tỷ lệ phân phối này cũng có thể tránh được đối thủ trong tương lai dùng phương án thu mua ác ý tấn công.

Tới đây là chuyện cực kỳ nghiêm túc rồi, hai người bọn họ thảo luận ra cơ cấu cổ phần hợp lý nhất. Ban đầu Tô Xán có 45% cổ phần ở Facebook, Mark có 55%, sau khi được Washington Post đầu tư, Tô Xán hiện có 41.5% cổ phần, Mark có 52.5% cổ phần, mỗi người giảm 2.5% chuyển nhượng cho Washington Post, để Washington Post nắm 5%, 1% còn lại phân chia cho các nguyên lão của công ty.

Nghiêm khắc mà nói trong kế hoạch này Mark chịu thiệt thòi, vì dù facebook có nắm 40% cổ phần của Facebook Trung Quốc, nhưng Tô Xán còn có non nửa cổ phần ở facebook, cho nên tính ra Mark chỉ có chưa tới 1/4 cổ phần ở Facebook Trung Quốc.

Lần này bọn họ thảo luận không phải với tư cách của hai người bạn nữa, thực sự là hai người đang bàn chuyện kinh doanh, Mark ngày càng đi sâu vào vai trò CEO của mình, sự non nớt ít dần, vì thế hắn muốn điều chỉnh lại cổ phần ở Facebook, Tô Xán sẽ nắm 41%, tăng thêm cho hắn 0.5 %, lên 53%, đồng thời quy định một số quyền lực của tổng bộ với Facebook Trung Quốc.

Tô Xán thấy Mark ngày càng lợi hại rồi, đã có khí phách của một trong thống soái mạng internet, chấp nhận phương án của hắn.

Tuy thế vẫn tốn khá nhiều công sức trình bày cho Mark đặc điểm luật pháp và quy tắc cuộc chơi ở Trung Quốc, để giành lấy một số quyền tự chủ có thể linh hoạt thay đổi, Mark mới đánh lại hàng chữ "Ok, làm theo ý cậu đi, chỉ cần thuyết phục của Kiều Thụ Hâm là được."

Đã thuyết phục được Mark, Tô Xán không quá khó khăn được cái gật đầu từ Kiều Thụ Hâm.

Ngày 23 tháng 6 năm 2002, một ngày rất đẹp trời, Lâm Quang Đống lái chiếc Bentley tới ĐH Thượng Hải đón Tô Xán, sau đó đến sân bay Phổ Đông.

Sân bay Phổ Đông đã hoạt động được ba năm, công trình kỳ một chỉ dài 4.000 mét, rộng 60 mét, có 76 chỗ máy bay, hai đường băng.

Máy bay hạ cánh, Tô Xán đứng ở đại sảnh nhìn thấy Kiều Thụ Hâm, đầu cắt cộc, hai bên tóc mai cạo trắng cực ngầu, tiếc cái là đeo cái kính cận độ rất cao, mặc quần rằn ri, khoác túi leo núi hiệu Greygory, toàn bộ gia sản của hắn trong cái túi đó thôi.

Gặp được Tô Xán, hai người nhiệt tình ôm nhau, trở về quê hương, một cảm giác thân thiết sinh ra trong lòng.

- Vị này là Lâm Quang Đốc, tổng giám đốc tạp chí Văn hóa thời thượng, có thể là đối tác tương lai của chúng ta.
Tô Xán giới thiệu cho Kiều Thụ Hâm:

- Làm thật tốt, tôi biết các cậu đang làm chuyện gì, trước khi cậu bị ánh đèn truyền thông bao vậy, phải cho tôi vinh dự đưa cậu lên trang bìa tạp chí chúng tôi đấy.
Lâm Quang Đống đưa tay ra:

- Anh quá lời rồi.
Kiều Thụ Hâm bắt tay Lâm Quang Đống, mắt nhìn dòng người nườm nượp ra vào sân bay, xe cô nối nhau ngoài đường và công trường tập nhập đằng xa:
- Khá hơn tôi nghĩ đấy, Trung Quốc thay đổi nhanh thật.

Kiều Thụ Hâm quê Hồ Bắc, ở Thượng Hải chỉ có một thân thích họ xa, có điều hắn không định đi gặp, Tô Xán cùng Lâm Quang Đống đưa hắn tới nơi ở tạm, khách sạn Holiday ngoài ĐH Thượng Hải, thuận tiện cho việc cùng mình tiến hành thảo luận kế hoạch cho Facebook Trung Quốc.

Kiều Thụ Hâm không nói nhiều, không biết phải cảm xúc về nước không, mắt chăm chú nhìn cảnh tượng ngoài đường phố, nếu không biết hắn là thành viên hạch tâm trong đoàn đội ở tổng bộ, trông hắn không khác gì một trong vô vàn người tới mùa xách ba lô lên thành phố lớn tìm việc nuôi gia đình.

Nhưng chàng trai tướng mạo không ra gì đó là người cộng tác được Tô Xán lựa chọn với yêu cầu khắt khe để chuẩn bị cuộc chiến lớn sắp tới.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 46: Tuyển dụng

Thời gian đã vào ngày đầu tiên của tháng 7 năm 2002, vậy là nửa năm đã trôi vèo qua.

Trường học không có quá nhiều thay đổi, trừ là những cây ngô đồng đã bắt đầu dẫn trở nên khô vàng, có xu thế rụng lá, bể bơi trong trường cứ hai ngày nghỉ cuối tuần là lại càng ngày càng đông, rồi ánh đèn ở phòng tự học chiếu sáng ngày càng muộn, thậm chí xuyên qua màn đêm tới khi trời sáng.

Còn trường học thì dường như chẳng bao giờ đổi thay, vĩnh viễn mở mắt ra là thấy vầng mặt trời đỏ rực treo ở phía chân trời, có mùi thơm của cỏ xanh, có lá cây xoay tròn rơi xuống đất như một bộ phim điện ảnh, khiến người ta cảm tưởng thời gian ngưng đọc, giống một hình vẽ y như thật. Tất cả vẫn có thể ở trên sân khấu tận tình nhảy nhót reo hò phát tiết tuổi thanh xuân.

Sự thực vẫn là sự thực, đây là thời điểm toàn bộ trường cao trung trong cả nước bao phủ bởi không khí kỳ thi.

Những học sinh sắp đối diện với kỳ thi cao khảo thì thấp thỏm bất an, còn người năm ngoái vượt qua rồi, chen lấn trong thiên quan vạn mã phóng tới cầu độc mộc thì tới giờ vẫn còn chưa hết sợ ở lại năm thứ nhất đại học. Thế nhưng chẳng nhìn thấy khuôn mặt sinh viên năm cuối khoác ba lô đi qua bên cạnh, để biết thế nào là đau khổ.

Bọn họ vẫn rất vô tư, năm thứ nhất lên năm thứ hai thôi mà, chẳng có cảm giác gì cả, chẳng có khái niệm thời gian, giống như cô gái trong phòng Đường Vũ, chỉ có con người luôn trưởng thành hơn, sắp thành ma cũ trong trường không hay.

- Hết rồi, hết rồi, con người sống càng ngày càng đi xuống, trước kia cao trung có xem một số tiểu thuyết của Tịch Quyên, Mạc Ngôn, rất là thương cảm, cảm thấy cuộc sống thật âm u, nhưng lại sùng bái tác giả. Trước kia bản thân cũng viết một số thứ, hết mỗi năm phải viết tổng kết cho mình. Cảm thấy cuộc sống như cuốn tiểu thuyết, nhưng bây giờ năm thứ nhất đã qua đi, tuổi xuân quý giá lại mất đi một năm, sao chẳng thấy có cảm giác gì nhỉ?

Trong phòng 602, Đồng Đồng mặc đồ tập yoga bắt chiếc theo động tác ba lê, múa may chạy nhảy từ ngoài phòng vào, ca một bài "cải lương" với giọng kéo dài hết mức nghe nẫu cả ruột, cô vừa mới từ chối một vị học trưởng theo đuổi mãnh liệt suốt nửa năm trời, sau đó thản nhiên về phòng phát ra những lời này, làm Nguyễn Tư Âu cảm thấy Đồng Đồng đúng là dân số học, đem phân khu tình cảm trong đầu chia ra cực kỳ rõ ràng, tài nguyên bố trí xuất sắc, thay đổi tình cảm kịch liệt một cách mượt mà.

- Xin đó chị hai, mới bao tuổi mà thương với chả cảm chứ?
Nguyễn Tư Âu đi theo sau thở dài, thấy học trưởng kia đáng thương, chẳng làm Đồng Đồng cảm động nổi nửa giây.

- Tư Âu gọi tôi là chị hai, trong khi cô ấy già nhất phòng, còn hơn tôi một tuổi, đáng buồn làm sao.
Đồng Đồng trong cơn phởn, lại dùng trông cao vút hát lên:

Nguyễn Tư Âu quát to:
- Này, chỉ có bảy tháng thôi, đừng có làm tròn tùy tiện.
Tuổi tác với các cô gái luôn nhạy cảm, Đồng Đồng có khuôn mặt baby, có thể dự kiến sau này sẽ trẻ rất lâu, luôn làm bạn trong phòng ghen tỵ.

Trình Thông Thông lúc này đẩy cửa xông vào, thấy mắt cô hơi đỏ, Nguyễn Tư Âu giật mình, Đồng Đồng chạy tới, chẳng hiểu an ủi hay trêu chọc:
- Á, Thông Thông, sao trông bạn chẳng giống vừa đi tụ hội ở cửa hàng Pháp cao cấp, mà giống như bị người ta ép ăn bát mỳ 3 đồng rẻ tiền vậy?

Trình Thông Thông hậm hực ném túi sách lên bàn ngồi xuống, cầm gương lại trang điểm lại:
- Có mấy học trưởng rất ngon ăn sắp tốt nghiệp rồi, trong đó còn có một món tinh phẩm, cực chất, lại chuẩn bị đi Canada du học. Còn có một học trưởng người Hàn Quốc cực kỳ đẹp trai, nhà có công ty, cũng đầu tư cho anh ấy mở công ty ở Thượng Hải, nhưng ý chí anh ấy không đặt vào đấy, mà muốn đi đóng phim, trở thành minh tinh tương lai, cũng rời nơi này mà đi. Khi đó các cậu không thấy thôi, không biết bao nhiêu nữ sinh muốn chụp ảnh lưu niệm cùng anh ấy, tại cái đám đó khóc trước, làm mình không kìm được, thật đúng là, làm gì mà như sinh ly tử biệt thế chứ, làm mất giá chị em phụ nữ, một chút ý tứ cũng chẳng có.

Trình Thông Thông và Nhậm Vĩ Danh chẳng biết kết thúc chiến tranh lạnh từ bao giờ, trong phòng 302 đoán chừng là Trình Thông Thông xuống nước trước, nếu không thì khoe ầm ĩ lên, hôm nay bọn họ đi tham gia tụ hội của một nhóm sinh viên tốt nghiệp.

Trong cái vòng tròn của Trình Thông Thông dĩ nhiên toàn là con nhà giàu có quyền quý rồi, một số người sau khi tốt nghiệp xong, nếu không có suất du học ở các nước phát triển, thì cũng phải ở lại Thượng Hải làm việc, nếu không phải đi vùng khác thì xấu hổ không dám nói ra hướng đi của mình.

Nguyễn Tư Âu nghe mà khó chịu, Trình Thông Thông nếu một giây không khoe khoang thì chết à, nhà cô rất khá giả, so với người thường thì ưu việt hơn nhiều. Nhưng đem so với Trình Thông Thông chẳng khác gì ăn mày so với phú hộ, vì thế kệ Trình Thông Thông cố ý hay vô tình khoe khoang, cô đều không ưa.

- Đúng thế, mình cũng quen hai học trưởng hồi đón sinh viên mới, còn cả mấy người trong clb của mình nữa, sắp tốt nghiệp cả rồi, nhưng chưa xin được vào làm ở đâu, mình rồi cũng như họ.

Đồng Đồng nghe Trình Thông Thông nói vậy cũng sinh cảm khái, thở dài sườn sượt, lại ca ầm lên:
- Rồi tôi sẽ đi đâu về đâu đây?

- Khùng, hôm nay ăn phải cái gì thế?
Trình Thông Thông phì cười:

Nguyễn Tư Âu bật máy vi tính lên, nói:
- Không phải cậu có Tô Xán lo rồi sao, sau này không kiếm được việc bắt Tô Xán chịu trách nhiệm.

- Phải rồi, không biết các cậu có để ý tới không ..
Trình Thông Thông chợt nhớ ra cái gì, vỗ tay đét một cái:
- Facebook Trung Quốc cũng có tên trong danh sách của ngày hội tuyển dụng đấy, địa điểm tuyển mộ là khách sạn Crownie đấy. Vậy là facebook tiến quân vào Trung Quốc rồi, Đồng Đồng sướng nhé.

- Chưa chắc đầu, tình hình của bọn họ không tốt, gần đây trên mạng có nhiều tin đồn không khả quan lắm về khả năng thành công của Facebook, còn có bài viết nói rằng Tô Xán định đầu tư mấy hạng mục, rốt cuộc người ta thấy cậu ấy không đáng tin, bỏ đi tìm nhà đầu tư khác.
Nguyễn Tư Âu chỉ màn hình:
- Còn mấy bài nói phản ứng của mấy trường khác trước thông tin tuyển dụng của Facebook TQ không nhiệt tình, bọn mình lo ngày mai nếu không có nhiều người ứng tuyển có khi mình sẽ phát động chị em clb tham gia cho náo nhiệt.

- Thật là, từ lúc cậu cắm đầu vào cái máy vi tính đó càng lúc càng xa rời hiện thực đó biết không?
Trình Thông Thông đóng nắp son lại, bập môi một cái:
- Mình chả biết nơi khác thế nào, chả biết ở đâu đánh giá bi quan ra sao, hãy nhìn quanh trường mình, chỉ cần cái tên Tô Xán đủ đảm bảo ngày mai

người ta kéo tới nườm nượp, kẻ nào tung tin đồn nhiễu loạn hay phá đám chỉ uổng công thôi …

Tin tức Facebook Trung Quốc muốn tuyển người xuất hiện trên một số tạp chí, đầu tiên là (báo nhân tài thị trường), một tờ báo bản địa chủ yếu liên quan tới tài nguyên nhân lực, năm 2002 ở Trung Quốc, trang tin mạng trên mạng còn chưa áp đảo được báo chí truyền thống.

Tô Xán cũng không ngây thơ cho rằng đăng quảng cáo thật nhiều trên báo xong là vô số người ùn ùn kéo tới, Facebook còn chưa nổi tiếng đến thế, bản thân Tô Xán nổi tiếng trong trường đa phần nhờ danh hiệu "tỷ phú sáng nghiệp trẻ nhất" chứ không phải là đồng sáng nghiệp Facebook.

Trung Quốc không phải là ở Mỹ, cơ sở internet không bằng, kiến thức thông thường về công nghệ cũng còn kém một khoảng xa.

Với người bình thường, công ty internet còn là thứ quá mới mẻ, vào đó làm việc không yên tâm bằng vào các công ty lâu năm.

Còn những người am hiểu mạng internet thì đều chứng kiến bong bóng internet vỡ hai năm qua để lại di chứng chưa dứt, thi thể bỏ lại trên bãi cát vẫn đang tăng lên từng ngày, nhiều người không chắc Facebook đang được người ta thổi phồng kia năm sau có chết yểu, bị người sau dẫm đạp lên xác không?

Đây là một đất nước nông nghiệp hàng nghìn năm, tư tưởng ăn chắc mặc bền vẫn âm thầm chi phối không ít hành động của con người.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 47: Tuyển dụng (2)

T

hế nên Facebook Trung Quốc không như các công ty lớn khệnh khạng đăng thông báo nhỏ đợi người ta ùn ùn kéo tới, còn in ấn tờ rơi chuyển dụng, thuê người phát tán ở các trường đại học toàn thành phố Thượng Hải.

Thông báo tuyển dụng này do đích thân Tô Xán đánh máy từng chữ một trên máy vi tính, trước tiên là trình bày quá trình phát triển của Facebook, tư tưởng và tương lai của mạng xã hội, nói rõ kế hoạch tuyển dụng, tổng cộng tuyển 50 vị trí. Trong đó 30 người sẽ tuyển từ các trường học, liên quan tới các chức vụ quản lý kinh tế, thúc đẩy sản phẩm, nghiên cứu phát triển thiết kế v..v..v..

Phỏng vấn xác định vào lúc 10 giờ sáng ngày thứ 7, Kiều Thụ Hâm dậy từ rất sớm, tắm rửa sạch sẽ, mặc véc xám, khá sang trọng lịch lãm, đi tới hội trường khách sạn Crownie, hắn ở khách sạn Holiday tuy đầy đủ công trình nhà hàng, bể bơi, quán bar, vũ trường. Nhưng xét về mặt tổ chức hội nghị lại không so được khách sạn Crownie nơi Tô Xán từng tổ chức tiệc giáng sinh.

Cho dù phía khách sạn có rất nhiêu kinh nghiệm đã an bài ổn thỏa đâu vào đấy, nhưng Kiều Thụ Hâm vẫn đích thân đi kiểm tra từng chi tiết, tới cả băng rôn điểm chiêu mộ treo ở cửa hội trường, từng tấm biển chỉ lối đặt dọc đường đi, thấy lệch chỗ là đặt ngay ngắn lại, chẳng phải tính cách của hắn chi li, tỉ mỉ mà là hắn căng thẳng, làm thế để phát tiết.

Facebook Trung Quốc hiện giờ chính thức mà nói chỉ có hai vị tướng không không quân Tô Kiều, nhân thủ không đủ, cho nên phải điều vài người làm kỹ thuật bên phòng tin tức của tạp chí Văn hóa thời thượng tới giúp đỡ.

- Căng thẳng à?

Tô Xán cũng dậy từ sớm, sau một tuần bị Lâm Lạc Nhiên hành hạ y cũng đã quen với nếp sống mới, tinh thần rất tốt, tới hội trường thấy Kiểu Thụ Hâm đi đi lại lại chỉ đạo nhân viên tạp chí thời thượng, thi thoảng cầm chai nước nước khoáng lên uống, hỏi:

- Có chút, dù sao cũng đi hơi lâu, giờ về nước không biết khiến thức của mình có phù hợp không, đêm hôm qua Mark còn gọi điện tới chúc thuận buồm xuôi gió.

- Sẽ ổn thôi, uống ít nước chút, lát nữa phỏng vấn chạy đi vệ sinh thì buồn cười lắm.
Tô Xán chỉ có thể nói thế vì bản thân cũng hồi hộp không kém, Đường Vũ không đi cùng được, từ hôm qua cô đã về bán đảo Tuyết Hải Dật Cư rồi, bà ngoại Đường Vũ tới Thượng Hải.

Mọi thứ chuẩn bị đầy đủ, hội trường, nhân lực, quy trình, không có gì không kiểm tra xác nhận đến hai lượt, thiếu mỗi gió đông.

Nhưng ngọn gió đông này liệu có mượn được không đây? Ngọn gió đông này chính là thời gian sinh viên các trường sắp tốt nghiệp, nôn nóng tìm lấy công việc, Tô Xán mượn nó một là để tạo thế, nhiều người tới xin việc sẽ tạo ra cảnh phồn vinh, làm người khác tin tưởng vào công ty hơn, hai là lúc nhân tài chưa bị công ty lớn vơ vét hết. Đây là thời gian Tô Xán tính toán cẩn thận, sớm hay muộn đều không tốt.

Có điều tính toán là tính toán, trước khi có kết quả, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

- Nếu như chỉ lác đác có vài người tới, e rằng chúng ta thành trò cười lớn mất.
Kiều Thụ Hâm nhìn cửa ra vào, số người tới rất ít, tuy bây giờ mới là 8 giờ 30, còn hơn một tiếng nữa mới tới lúc bắt đầu, nhưng hắn không khỏi lo lắng.

Tô Xán không còn gì để nói thêm, Chiêm Hóa quá ác độc, hành động cướp người của Lưu Chấn Sinh lúc đầu tưởng chừng như là sự quấy rối, cùng lắm là âm mưu dụ Tô Xán tham gia cuộc đấu đá ở chiến trường y thiếu kinh nghiệm hơn hẳn bọn họ, bây giờ mới thấy rõ nó chỉ là một mắt xích trong kế hoạch làm ảnh hưởng tới uy tín của Tô Xán.

Mặc dù Tô Xán có tính toán của mình, nhưng lo lắng là thứ có thể lây lan, không khỏi bị ánh hưởng bởi tâm trạng của Kiều Thụ Hâm, hơn nữa ngồi yên một chỗ càng thêm sốt ruột, dù sao còn hơn một tiếng nữa, Tô Xán đứng dậy rời hội trường, ra ngoài đi dạo.

Ra tới cửa hít sâu một hơi không khí trong lành, đây là lần đầu Facebook TQ tuyển người, mỗi một vị trí đều có thể tác động tới tương lai, con số 50 người cũng không phải nhỏ với công ty mới thành lập, cho nên có thể thấy Tô Xán coi trọng lần tuyển mộ này ra sao.

Facebook TQ được đầu tư 2 triệu USD của Facebook Mỹ, nắm 40% cổ phần, cá nhân Tô Xán đầu tư 20 triệu NDT, đây là lần đầu tư lớn nhất của Tô Xán từ trước tới giờ.

Trước ngày tuyển dụng, Tô Xán nhận được khá nhiều cuộc điện thoại, toàn là lãnh đạo chủ quản của những cơ cấu giám sát tương quan, muốn Tô Xán an bài mấy người quen thân thích của họ vào, những người này chức vị không lớn, toàn cấp khoa xử, nhưng gây đủ áp lực cho Tô Xán rồi, cái câu Diêm Vương còn đỡ, tiểu quỷ mới khó dây là chân lý ở nơi này.

Trong đó có một vị phó xử trưởng của phòng quản lý thông tin internet, thuộc văn phòng chính phủ thành phố, tên đầy đủ là Cung Diệu Huy, chuyện đả thông các mối quan hệ của Facebook Trung Quốc do Lâm Quang Đống thông thuộc chuyện này phụ trách, nhưng Lâm Quang Đống cũng phải đau đầu vì Cung Diệu Huy, kẻ này quan liêu, kiểu cách, hách dịch.

Hôm qua Cung Diệu Huy gọi điện thoại cho Tô Xán, ngay câu đầu tiên là:

- Cậu là người sáng lập Facebook Trung Quốc?

Tô Xán bị ngữ khí của ông ta làm cực kỳ khó chịu, song vẫn phải kiên nhẫn trả lời:
- Vâng, xin hỏi ai ở đầu dây?

- Tôi là Cung Diệu Huy của phòng thông tin chính phủ, cậu đi hỏi Lâm Quang Đống sẽ biết tôi là ai. Mai cậu tuyển người phải không, tôi muốn cậu an bài vài người, không sao, dù không tuyển cũng được, coi như vào làm thực tập, mai sẽ tới, nói cho cậu biết như thế.

Tên Cung Diệu Huy này rõ ràng mang lối làm ăn kiểu tư duy của cường đạo, ông ta nói thế, nhưng an bài này tất nhiên không thể tùy tiện bố trí thực tập như ông ta nói, nếu chiếu cố không chu đáo, e rằng sau này sẽ gặp phiền phức không dứt từ ông ta.

Những người khác nói uyển chuyển hơn nhiều, nhưng cũng đừng nghĩ người ta nhẹ nhàng mà dễ dàng từ chối.

Tô Xán rất bực mình, Facebook hiện đang nổi tiếng khắp các trường đại học ở Mỹ, người biết tới facebook, có chút tầm nhìn có bối cảnh, nhắm vào nó, dùng quan hệ để vào làm trong Facebook, cũng là bình thường.

Nhưng Tô Xán cảm thấy không ổn, Tô Xán không tuyên truyền nhiều cho lần tuyển dụng này, chủ yếu tấn công vào trường đại học, sao đám người đẩu đâu gọi điện quấy rầy y, chuyện này quá trùng hợp.

Chiêm Hóa còn chưa thôi sao?

Chừng 9 giờ sáng, trời hôm nay không mây, cũng không có gió, cũng may là nhiệt độ đã thấp hơn nhiều rồi, nếu không sẽ khó chịu.

Tình hình khả quan lên rất nhiều, đầu tiên là sinh viên ĐH Thượng Hải từ cổng trường đi ra, hướng về phía Khách sạn Crownie, đều ăn mặc chính

thức, nam thì mặc âu phục, người tệ lắm cũng áo sơ mi thắt lưng đàng hoàng, nhân vật tu luyện thành cấp trạch nam cao đi bộ râu, trông gọn gàng, phấn chấn.

Nữ tử thì muôn màu muôn vẻ, có váy, có quần jean áo phông, cũng có mặc đồng phục văn phòng, có cô gái thay kính cận bằng kính áp tròng. Túm tụm tíu tít như đi trảy hội, làm người qua đường phải đứng lại nhìn.

Bến xe bus cách khách sạn Crownie hai con phố, xe đông hơn bình thường, làm người hay đi chuyến xe này lấy làm lạ, cuối tuần muốn đi dạo phố, đông chút cũng là đương nhiên, nhưng nơi này chẳng phải là trung tâm thương nghiệp, cũng chẳng phải khu vui chơi giải trí, ai tới đây chơi chứ?

Nhưng cứ thế, người từ muôn nơi đổ dồn tới.

- Này cậu, cậu có muốn vào không, nếu không vào thì làm phiền tránh ra một chút, đứng đây gây ách tắc là sao, ra chốn công cộng phải biết ý tứ một chút chứ.
Một nam tử rất có trái tim công đức khuyên bảo Tô Xán, nhóm bọn họ có bốn nam ba nữ, trong đó có hai cô gái rất xinh đẹpm anh chàng nói Tô Xán giọng hơi lớn, mang ý vị khoe khoang trước mấy cô gái:

Tô Xán vừa rồi nhìn thấy nhiều người như vậy nên ngẩn ra thật, nghe vậy vội nhường đường, chuông điện thoại vang lên, là của Kiều Thụ Hâm:
- Cậu đang ở đâu thế? Tới đông người lắm.

Kiều Thụ Hâm đứng ở cửa sổ tầng ba nhìn xuống, giọng không che dấu được sự hưng phấn.

- Tôi ở dưới lầu, nhìn xu thế này có lẽ lát nữa sẽ càng có nhiều người hơn, cậu sắp xếp trên đó, tôi xem dưới này một chút rồi sẽ lên ngay.

Mấy người nhìn Tô Xán, thời đó di động còn chưa phổ cập lắm, đừng nói là sinh viên bình thường, tới cả người đi làm lâu năm, bên hông chỉ đeo một

cái máy nhắn tin thôi.

Một người còn khó chịu lẩm bẩm:
- Cố ý khoe khoang gì chứ, nhìn cách ăn mặc kia, chắc nhịn ăn nửa năm để mua cái máy khoe với người khác.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 48: Yêu ma quỷ quái

N

gười tới chật kín cổng khách sạn rồi, phía khách sạn cũng rất nhiệt tình, dù sao đây là sự kiện kinh động tới cả tổng giám đốc khách sạn, đặc biệt tổ chức thêm bảo an, cùng phục vụ mặc đồng phục ra đón tiếp, chỉ dẫn tới địa điểm, cực kỳ chuyên nghiệp, đây cũng là cơ hội để nâng cao danh tiếng cho khách sạn mà.

Chủ tịch của Khách sạn Crownie còn là một thành viên của Feec, cho nên Tô Xán tổ chức buổi tuyển dụng ở đây được giảm giá ưu đãi.

Tô Xán lấy thẻ dành cho nhân viên đeo lên cổ, đứng tránh ở một bên, nhìn những khuôn mặt trẻ tuổi, hoặc tự tin, hoặc hồi hộp nối nhau đi vào. Thở phào, trước đó có vài tin đồn bất lợi cho bọn họ, xem ra, xu thế đúng là không phải một số kẻ loan tin đồn thất thiệt mà ngăn cản nổi, gió đông đã có, đánh trận thế nào là hoàn toàn ở bọn họ.

Lúc này xe cũng nhiều lên, nhưng không phải là phóng qua, mà đỗ lại ở cổng khách sạn, đi xuống đa phần là người tầm hai ba mươi, đại đa số là giới trí thức đi làm mua được xe, nếu không phải bọn họ cầm bộ hồ sơ đi ra, Tô Xán không dám tin những người này tới ứng tuyển.

Trong số đó có một chiếc BMW, trên xe là ba người tuổi chạc hai lăm, ba nam một nữ, xe dừng ở bên Tô Xán, người đầu tiên xuống xe nhìn Tô Xán một lượt:
- Cậu là người bên phía tuyển dụng phải không?

Tô Xán nghi hoặc hỏi:
- Đúng, anh là ..

- Trưởng phòng Cung của phòng thông tin chính phủ là chú tôi, cậu chỉ cần đưa tờ giấy này cho người phụ trách là đủ rồi, chậc chậc, đông quá nhỉ, làm việc tốt nhé, chúng tôi lên đây.

Tên cháu của Cung Diệu Huy mặc đồ đua xe, tên còn lại ăn mặc âu phục trông khá đàng hoàng, còn cô gái thuộc thể loại muốn mặt có mặt, muốn vóc dáng có vóc dáng, từ trên chiếc BMW đi xuống, thu hút không ít ánh mắt.

Tô Xán có chút khó chịu rồi, thầm nghĩ, mày có giấy của Diêm Vương thì cũng phải qua phong vấn, xem xem đám đầu trâu mặt ngựa hôm nay còn có những nhân vật nào.

Lại có một chiếc Audi tới đỗ trước cửa khách sạn, lái xe mở cửa đi xuống, vội vàng chạy sang phía bên kia khom người mở cửa, không ngờ là Lưu Chấn Sinh cùng với một người trung niên mặc sơ mi caro cao ráo, cả hai nói cười không hề để ý tới hiện trường xung quanh.

Lưu Chấn Sinh xuống xe mắt liếc qua Tô Xán, nhưng thái độ hoàn toàn khác với hôm ở hội nghị, coi y như người bên đường, chỉ chú ý nói chuyện với nam tử bên cạnh. Tô Xán hít sâu một hơn, biết tên khốn kiếp này hôm nay lại tới phá đám mình rồi.

Thế lực của Chiêm Hóa ở Thượng Hải thâm căn đế cố, hơn nữa quan thương cấu kết lại là một đặc sản ở đất nước này, không phải nghi ngờ gần đây bị đám yêu ma quỷ quái cở trò là từ Chiêm Hóa.

Tất nhiên Tô Xán cũng biết Chiêm Hóa không đích thân làm cái chuyện vặt vãnh với mình làm gì, với địa vị sức ảnh hưởng và túi tiền lớn của Chiêm Hóa, ông ta chỉ cần tỏ ý khó chịu với mình, sẽ có khối kẻ nhảy ra lấy lòng ông ta, giống như lần trước ông Đường bán nhà gặp trở ngại, Chiêm Hóa cũng chỉ cần có mặt tỏ thái độ là đủ.

Thế nên nhiều người mãi mãi không biết rằng mình gặp bao chuyện bất lợi rốt cuộc là vì đắc tội với ai.

Người bên cạnh Lưu Chấn Sinh là Diêm Lục Phong, là tuần thị viên cấp phó sở của cục quảng cáo điện ảnh thành phố, trên bồn mươi, trưởng bối là cảnh vệ của một vị nguyên lão khai quốc, sau đó làm tới chức chủ nhiệm cơ quan trên tỉnh, hiện đã lui về, có điều nhờ quan hệ cũ, Diêm Lục Phong đề bạt lên vị trí này.

Tuần thị viên tuy nói không phải lãnh đạo, không phải hiện quản, không có quá nhiều thực quyền, nhưng người ở vị trí này không thể xem thường, nếu chẳng phải là những lãnh đạo lùi về tuyến hai, thì đây vị trí giành cho loại người như Diêm Lục Phong, không thể thuận lợi tiến chức, tạm lui về làm tuần thị viên, hưởng thụ đãi ngộ hành chính tương đương.

Cấp bậc đã có, Diêm Lục Phong tới vị trí thực quyền là chuyện sớm muộn, hiện giờ cục quảng cáo đang chuẩn bị thay đổi ban bệ, thuận nước đẩy thuyền một cái là ông ta có thể làm cục trưởng rồi, thế nên các lộ thần tiên vây quanh Diêm Lục Phong không ít.

Lưu Chấn Sinh là người quen cũ của Diêm Lục Phong, đồng thời là đồng minh trong mối quan hệ quan thương cấu kết.

Hôm nay Lưu Chấn Sinh hẹn ông ta tới đây uống trà, không ngờ lại gặp cảnh ách tắc này, dù không thể hiện ra, nhưng trong lòng Diêm Lục Phong đã thấy khó chịu rồi.

Ngồi xuống quán trà ở lầu ba, quán trà này địa thể cao hơn đại sảnh tầng, nằm ở góc khách sạn, bốn mặt hoàn toàn là kính, trong đó hai mặt là không gian ngoài trời, nên quán không quá rộng nhưng cảm giác rất thoáng, nếu bên ngoài còn mưa to gió lớn thì ngồi trong thưởng thức chén trà càng cảm giác hơn. Từ quán trà nhìn qua cửa kính có thể thấy dòng người tham dự tuyển mộ kéo từ địa điểm tuyển mộ tới đại sảnh.

- Tôi cũng không biết hôm nay có cái công ty tuyển người, Lão Diêm, anh thích chỗ yên tĩnh, hay là chúng ta đổi chỗ.
Lưu Chấn Sinh ngồi xuống tỏ vẻ ái ngại nói:

- À thôi, không cần phiền phức như vậy đâu.
Diêm Lục Phong xua tay, nhìn những tấm biển báo đặt dọc đường đi:
- Kiểm Phổ (Facebook) Trung Văn à? Là cái gì thế, tôi chưa nghe thấy bao giờ.

Lưu Chấn Sinh châm một điếu thuốc, cười:
- À, cái công ty này ở trong nước khả năng còn không nổi tiếng lắm, nhưng ở bên Mỹ thì khá là ầm ĩ đấy, Lão Chiêm cũng một thời nhằm vào nó.

- Ồ, còn có chuyện này cơ à?
Diêm Lục Phong ngạc nhiên, nghe giọng điệu Lưu Chấn Sinh có vẻ Chiêm Hóa không thành công trong vụ này:

- Năm ngoái Lão Chiêm nhìn trúng một hạng mục của một sinh viên bên Mỹ, đó là công ty nhỏ có tên gọi là facebook, muốn đầu tư vào đó, kết quả không thành công. Công ty này năm nay huy động vốn nơi khác, giá trị thị trường lên tới mấy trăm triệu USD. Một trong hai người sáng lập của nó hiện chuẩn bị làm cái này ở Trung Quốc, đám thanh niên bên Mỹ bây giờ chơi nó thành nghiện rồi, bởi vì nó thuận tiện, ở đó tán gẫu, truyền bá thứ tin tức đồi trụy, bạo lực rất nhiều, tiếng là "mạng xã hội", theo tôi biết thì một số vùng ở Châu Âu đã ra lệnh cấm cái thứ độc hại này tiến vào.
Lưu Chấn Sinh lắc đầu:

- Ra là thế đấy, mấy thứ trên mạng mẽo gì đó bây giờ loạn lắm, quản lý rất phiền.
Diêm Lục Phong đâu có ngốc, té ra Lưu Chấn Sinh hôm nay hẹn mình ra đây không phải chỉ là làm "chén trà trò chuyện giải trí", đặc biệt còn khéo léo nhắc tới Chiêm Hóa, ông ta liền hiểu ngay.

- Vậy nhưng những hứ này đoán chừng là xu hướng trong tương lai, muốn ngăn chặn cũng không được, bọn thanh niên đều đâm đầu vào nó mà.

Diêm Lục Phong mỉm cười, ông ta có chút động lòng rồi, nguyên nhân là từ lời Lưu Chấn Sinh vừa mới nói, giá trị của cái facebook này trị giá tới mấy trăm triệu USD. Một công ty lớn như thế đáp xuống Thượng Hải, như vậy phải tận dụng triệt để mới được.

Liếc nhìn qua Lưu Chấn Sinh, tựa cười tựa không bổ xung một câu:
- Nếu thứ gọi là mạng xã hội này tuyên truyền nội dung tục tĩu bạo lực, bày trò bàng môn tà đạo. Vậy cục quảng cáo phải chỉnh đốn rồi.

Lưu Chấn Sinh mỉm cười, tỏ vẻ chuyên tâm pha trà, sau đó cùng Diêm Lục Phong nói sang chuyện khác, một số lời không thể nói quá rõ, nhắc tới là dừng, tránh bị người khác tóm đuôi. Ánh mắt thi thoảng liếc về phía đám đông, thầm nghĩ thằng nhãi đó hẳn chưa biết mình đang dệt nên tấm lưới lớn bủa vây chặt Facebook Trung Quốc rồi, các loại phiền toái không hiểu từ đâu ra kéo nhau tới.

Ông ta làm thế không hoàn toàn vì giúp Chiêm Hóa báo thù, vì mạng xã hội cũng là miếng bánh béo bở mà ông ta đang nhắm vào, nhưng Facebook Tiếng Trung cơ bản là không thể xen vào, như vậy cần chèn ép không cho nó ngoi lên để bảo vệ miếng bánh của mình.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 49: Quấy rối

Trong lúc bàn tay vô hình bao chùm ngày mùa thu nắng rạng rỡ ấy, Tô Xán vẫn vững chắc đặt từng viên đá cơ sở cho sự nghiệp của mình.

Hôm nay quy mô người tới ứng tuyển tới trên 500 người rồi, vượt quá dự đoán, công tác tiếp đãi, lọc hồ sơ, tuyển chọn sẽ cực kỳ nặng nề.

Tô Xán đợi nhân viên an ninh giăng dây khoanh lôi đi tránh ảnh hưởng khách khác của khách sạn, xử lý ổn thỏa mọi việc rồi từ dưới lầu đi lên, nhận trong tay cô gái phụ trách tiếp đãi mấy phong bì, bên trong đều là giấy giới thiệu viết tay của người có bối cảnh, muốn an bài vào Facebook TQ.

- Tôi biết rồi, chị đi đi.

Cô gái tiếp đãi chú ý thấy Tô Xán chỉ mở tấm phong bì đầu tiên, đọc lướt qua rồi thản nhiên bỏ vào, không xem tiếp nữa, xem chừng không có ý mở cửa sau, chỉ lo đắc tội với một số người.

Tô Xán vào hội trường bằng lối đi riêng, nơi tuyển dụng cách tuyệt hoàn toàn với bên ngoài, phỏng vấn đã bắt đầu, Kiều Thụ Hâm đang đưa ra câu hỏi:
- Có bốn gian phòng, ba phòng có bóng đèn, một phong có công tắc, điều khiển đèm ba cái phòng kia, cậu chỉ được vào phòng điều khiển một lần, làm sao có thể biết cái đèn nào do công tắc nào điều khiển?

Đây là kiểu câu hỏi kiểm tra tính cực hạn của tư duy của con người, khi được nhận vào ĐH Stanford, hắn được bên trường học đặt ra câu hỏi tương tự, phía Stanford nói rõ ràng với hắn, trong mắt họ, sinh viên hợp cách phải có tính sáng tạo, sở thích rộng cùng với năng lực tư duy cao, không thể thiếu cái nào.

Những trường như Stanford tuyển sinh viên chia ra nhiều tiêu chí giá trị, điểm thi chỉ là một phần, còn có yêu cầu về nghiên cứu, kỹ thuật, nghệ thuật. Điều này khiến học sinh theo quan niệm truyền thông là "dốt", có thể phát huy tiềm năng ở phương diện khác, vào đại học học tập phát huy hết tiềm năng ấy, bởi vậy nước Mỹ mới vơ vét được đủ thứ thiên tài quái tài.

Tô Xán đánh giá cao đặc điểm này của nước Mỹ, nó có thể phát huy được tiềm lực của mỗi cá nhân, ưu điểm này được y học tập, cho nên y cũng hi vọng các thành viên của Facebook TQ sẽ giống như ở bên Mỹ, có thể tới nơi phát huy được tiềm năng mỗi người. Cho nên những thứ như điểm học phần, hồ sơ trình bày có đẹp không, hay chẳng may viết sai vài lỗi chính tả chỉ là thứ yếu.

Đương nhiên không phải máy móc học theo là được, đưa ra câu hỏi mà không đủ kiến thức đánh giá câu trả lời thì vô nghĩa.
Tô Xán sẽ cùng Kiều Thụ Hâm quyết định ai là người trúng tuyển, nhưng việc phỏng vấn hoàn toàn do hắn tiến hành, Tô Xán cùng Lâm Quang Đống đã tới được một lúc ngồi ở góc phòng, chỉ lặng lẽ cầm sổ tay ghi chép.

Nửa chừng cuộc phỏng vấn thì gặp phải vấn đề, hành lang có tiếng náo động cãi vã, khiến người ứng tuyển bên trong cũng đứng ngồi không yên, cô gái tiếp đãi vội vàng chạy tới thì thầm bên tai Lâm Quang Đống, Lâm Quang Đông lại nói cho Tô Xán:
- Bên ngoài có hai người ứng tuyển vì vấn đề xếp hàng mà nảy sinh va chạm, khả năng sắp đánh nhau rồi.

Tô Xán nhíu mày, ra hiệu cho Kiều Thụ Hâm tiếp tục, y và Lâm Quang Đống đi ra, từ xa đã thấy đám đông những người tới tham gia ứng tuyển dạt sang một bên, hai nhóm người tụm lại vào một chỗ đánh nhau.

Không ngờ một bên là thằng cháu của Cung Diệu Huy mà Tô Xán gặp lúc nãy, lúc này đã bị bảo vệ nhanh chóng khống chế.

- Ai nói tôi muốn chen hàng, con mẹ nó, thèm vào ấy.
Bị bảo vệ tới kéo ra, tên nam tử lúc nãy đưa giấy giới thiệu cho Tô Xán đỏ mặt tía tai chửi bới, đám nữa sinh hai bên cũng chửi nhau chí chóe.

Một bên có ba cô gái nhưng có vẻ không giỏi chửi nhau lắm, bên kia chỉ có một cô gái nhưng chua ngoa đanh đá, hai bên nhất thời không phân cao thấp.

Vương Bưu đưa giấy giới thiệu cho Tô Xán, nhưng đợi mãi mà không thấy có đáp lại, thế là tách hàng đi tới ngó nghiêng kiếm người, kết quả bị người ta cho rằng muốn chen ngang, kết quả là cãi vã rồi đánh nhau.

Hai bên bị bảo vệ khống chế rồi, Lâm Quang Đống đi tới hỏi:
- Có chuyện gì thế này?

- Là Tô Xán đấy.

- Tô Xán? Đúng là quá trẻ, không tin được.

Anh chàng lúc nãy lên mặt dạy bảo Tô Xán thì giật mình rụt cổ lại, chỉ mong Tô Xán không nhớ mặt mình.

Tới đây tuyển dụng đều là sinh viên sắp tốt nghiệp, vì thế cho dù là sinh viên ĐH Thượng Hải có biết tiếng Tô Xán cũng không phải là ai cũng nhớ mặt, xem ảnh trên mạng không tác dụng, thực sự khuôn mặt Tô Xán không có đặc trưng nhận dạng nào rõ ràng cả.

Vì thế giờ mới có một vài người nhận ra Tô Xán, cái tên này gọi ra, xung quanh yên tĩnh hẳn, đều nhìn về chàng trai được gọi là tỷ phú trẻ nhất này.

Bởi thế cho nên tuy Lâm Quang Đống mặc âu phục chính trang đàng hoàng, luận tuổi tác khí thế trông rất giống giám đốc hơn, nhưng Tô Xán mới là người thu hút toàn bộ chú ý.

Vương Bưu nhìn thấy Tô Xán, nghe tiếng bàn tán, mới đầu thấy Tô Xán ăn mặc bình thường, bề ngoài bình thường, ánh mắt nửa tin nửa ngờ, nhưng từ phản ứng xung quanh cho thấy đây đúng là một trong hai người sáng lập Facebook trung tuyền thuyết.

Có điều Vương Bưu không ngưỡng mộ hay thán phục hâm mộ ghen tỵ gì cả, nghĩ lúc nãy mình đưa giấy giới thiệu cho Tô Xán, vậy mà không có phản hồi, rõ ràng người ta không nể mặt rồi, thêm vào vừa rồi ăn vài cú đấm, có chút thẹn quá hóa giận, quát ầm lên:
- Các người có ý gì đây, vì sao lúc nãy có người dựa vào quan hệ được vào trước mà chúng tôi không vào được?

Lâm Quang Đông nhìn Vương Bưu, lại nhìn đôi nam nữ bên cạnh, cơ bản có đánh giá bối cảnh những người này rồi, bình tĩnh nói:
- Nơi này là chỗ tuyển dụng, không phải nơi đánh nhau, có chuyện gì mọi người bàn bạc giải quyết.

Cho rằng hôm nay mình không còn cơ hội nữa, mang tư tưởng không ăn được thì đạp đổ, Vương Bưu hùng hổ nói:
- Bàn bạc cái rắm, vừa rồi có người mang giấy tới, thế là được vào ngay, sao tôi không được vào, cố ý nhắm vào tôi phải không?
Quát bảo vệ:
- Buông tôi ra, các người giữ tôi thế này bị thương tích gì, các người chịu trách nhiệm.

Thấy Tô Xán gật đầu, bảo vệ buông Vương Bưu ra, chia ra hai người đứng bên cạnh Tô Xán bảo vệ, mấy người khác thì chia ra ngăn cản đề phòng hai bên xung đột lại đánh nhau.

Vừa rồi đúng là có người gửi giấy giới thiệu vào, nhưng người ta thông qua xếp hàng đàng hoàng, cho nên Vương Bưu mới chen lên cửa xem, kết quả sinh va chạm.

Tô Xán nghiêm mặt nói:
- Người vừa nãy xếp hàng đi vào phỏng vấn đúng thứ tự, những xếp hàng bên trên có thể làm chứng, chúng tôi không thiên vị ai cả. Anh đừng ăn nói hàm hồ.

- Đúng thế, trước đó ai cũng xếp hàng đàng hoàng, chỉ có mấy cậu phá quấy thôi.
Không ít người bên trên xác nhận lời Tô Xán.

- Thôi đi, các người không cần giải thích gì nữa, bạn tôi bị trúng mấy cú đá, vừa xong tôi đã báo cảnh sát rồi, đợi cảnh sát tới các người giải thích ...
Đứa con gái đanh đá chửi nhau một chọi ba vừa rồi tên là Lý Huyên, trong nhà có quan hệ không nhỏ với chi cục cảnh sát khu, vừa rồi đã gọi điện thoại cho cục trưởng chi cục, thu cái di động màu đỏ lại, nhìn Tô Xán với vẻ thị uy:

- Vậy thì đợi cảnh sát tới nói chuyện.
Tô Xán khó chịu rồi, tình hình thế này có lẽ phải gọi điện cho Trương Á Kỳ, thực sự không phải bất đắc dĩ Tô Xán không muốn dùng tới mối quan hệ của Feec:
- Bây giờ mời các cậu đứng sang bên tránh ảnh hưởng tới người phỏng vấn.
Rồi trấn an nhóm xung đột với đám Vương Bưu:
- Mọi người không cần lo, hôm nay nếu không thể tham gia phỏng vấn thì sẽ còn ngày mai, tình hình này chúng tôi sẽ kéo dài thêm đợt tuyển dụng, chuyện hôm nay không ảnh hưởng tới đánh giá của chúng tôi giành cho các bạn, cứ yên tâm.

- Không đi, các người định xóa bỏ hiện trường à, tất cả không ai được đi đâu hết.
Vương Bưu hung hăng như gà chọi:

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 50: Toan tính

Xe cảnh sát chẳng mấy chốc đã tới, năm sáu cảnh sát đi lên, trong đó hai dân cảnh khá trẻ, người đi đầu là một trung niên mặt râu ria tên là Cổ Quang Nghĩa, đồn trưởng đồn công an khu vực, nhận điện thoại trực tiếp từ chi cục trưởng.

Lý Huyên vẫy tay gọi Cổ Quang Nghĩa:
- Đây, đây! Ở bên này.

Nhóm bốn nam ba nữa kia hơi hoảng rồi, những người khác gần đó chứng kiến chỉ cho rằng là tranh chấp bình thường, vậy mà gọi cả cảnh sát tới thì quá khoa trương rồi. Bọn họ chỉ lo buổi tuyển dụng ngày hôm nay bị ảnh hưởng.

Lý Huyên trình bày qua tình huống, mấy người khác cũng hỏi xung quanh, xác định xong, Cổ Quang Nghĩa phất tay:
- Đưa hết về đồn đã.
Rồi chỉ Lâm Quang Đống, Tô Xán:
- Hai người phụ trách cũng đi cùng chúng tôi làm rõ vấn đề.

Nhóm kia sợ tái mặt, Lâm Quang Đống đi tới đưa cho Cổ Quang Nghĩa điều thuốc, lấy danh thiếp ra:
- Đồn trưởng Cổ, bên công ty chúng tôi còn đang tổ chức phỏng vấn .

Xem danh thiếp của Lâm Quang Đống, Cổ Quang Nghĩa dù không biết hắn cũng hiểu là người không nên tùy tiện động vào, gật đầu:
- Vậy hai bên đánh nhau về đồn đã, còn các anh khi nào xong việc cũng tới hoàn tất thủ tục.

Ông ta cũng không điên vì một đám hoàn khố mà đi đắc tội lung tung, xử lý chuyện thế này càng tránh đụng chạm càng tốt.

Nhưng Vương Bôn rất bất mãn với Tô Xán, chỉ y quát:
- Phải mang cả bọn họ theo, cái công ty này có vấn đề.

Một tên khác trong nhóm đang gọi điện thoại:
- Ông ngoại ... Dạ cháu đang ở hội trường phỏng vấn của ĐH Thượng Hải, xảy ra chút chuyện phiền phức ạ ... Vâng đám người công ty Facebook Trung Quốc này có hành vi thiên vị nghiêm trọng trong tuyển người, còn sai cả bảo vệ đánh cả bọn cháu nữa .

Lý Huyên ở bên cạnh nói với cảnh sát:
- Vừa rồi bảo vệ trong quá trình khuyên can đánh cả chúng tôi, là bên tổ chức sai khiến.
Cô gái này không chỉ xinh đẹp, ăn mặc còn khéo, chỗ nào nên che chỗ nào nên hở đúng mức, đi đến đâu cũng được nam sinh chú ý, không ngờ rằng lòng dạ độc như rắn.

Cổ Quang Nghĩa nghe vậy đành bảo Lâm Quang Đống:
- Tôi thấy anh nên đi cùng chúng tôi một chuyến đi, tránh phiền toái thêm.

Lúc này di động của Tô Xán có tin nhắn, do Đường Vũ nhắn tới :" Em về rồi, bà ngoại cũng tới, anh xong chưa, buổi trưa cùng ăn cơm."

Tô Xán sang bên gọi điện thoại cho Đường Vũ, kể đại khái tình hình:
- … Chuyện là như thế, bọn chúng rất hung hăng, xem ra anh không đi được rồi, khả năng xử lý chuyện này xong đã, em xin lỗi ông bà hộ anh nhé?

Tô Xán không lo đám người này làm gì nổi mình, thế lực của Feec bao chùm Thượng Hải, nếu đám Vương Bưu muốn làm quá, y sẽ nhờ người ra mặt.

Đường Vũ ở trầm mặc, hỏi:
- Bây giờ anh ở đâu rồi? Bọn họ đưa anh đi chưa?

- Chưa, anh vẫn ở khách sạn Crownie.

Giọng nói lành lạnh của Đường Vũ truyền ra:
- Được, để em tới rồi tính, 5 phút nữa.

Nói xong cô nàng này tắt máy luôn, làm Tô Xán hơi ngẩn ra, bên cạnh Đường Vũ còn có ông bà ngoại, lúc này tới không thích hợp lắm, Tô Xán muốn xuất hiện oai phong ngời ngời trước người nhà Đường Vũ chứ không phải lúc khó khăn thế này.

- Bắt chúng đi chứ, các người trì hoãn cái gì?
Vương Bưu thấy Tô Xán gọi điện thoại, không muốn đêm dài lắm mộng, hò hét.

Cổ Quang Nghĩa chỉ hỏi nhỏ Tô Xán:
- Bao lâu.

- Mười phút.

Cổ Quang Nghĩa gật đầu, nói lớn:
- Vì có tình tiết mới, có thể liên quan bảo vệ cố ý đánh người, chúng tôi phải tìm hiểu thêm các nhân chứng hiện trường, tạm thời không ai được đi đâu hết.

Trên chiếc xe màu đen, Đường Vũ nói qua lại chuyện với ông bà mình, rồi bảo xe chuyển hướng tới thẳng khách sạn Crownie.

- Cháu đang lo lắng?
Mục Ngạn Dung nhìn cô cháu gái của minh, mỉm cười hỏi:

Đường Vũ mặt mặt thoáng hồng.

Mục Ngạn Dung vỗ vỗ nhẹ lên mu bàn tay Đường Vũ:
- Tô Xán là thằng bé không tệ, cháu đừng lo, ai muốn làm cháu gái bà không vui, bà đều không cho phép.

Dải đỗ xe trước cửa khách sạn gần như đã hết chỗ rồi, nhà Đường Vũ phải đỗ tạm lệch chỗ khác, người trung niên lái xe còn chưa mở cửa thì hai ông bà cụ tự mở cửa ra ngoài rồi, bước chân vững vàng khỏe khoắn, Đường Vũ ôm tay bà ngoại đi một bên.

Vào cổng lên thang máy tới tầng bốn, trước hội trường rất náo nhiệt, ở giữa là cao tầng facebook, hai bên đánh nhau và mấy cảnh sát, khiến người trong quán cà phê đều nhìn qua kính thủy tinh xem nám nhiệt phía dưới.

Ông bà ngoại Đường Vũ nhìn thấy Tô Xán, nói với người lái xe, sau đó đi lên quán trà tầng bốn, kiếm chỗ ngồi xuống, Mục Ngạn Dung mặt luôn phẳng lặng như gương, còn Tiền Hóa Phàm như sư nhập định, ngoại trừ nói chuyện với Đường Vũ còn mỉm cười, với người khác cơ bản không có đãi ngộ này.

Tô Xán thấy Đường Vũ cùng ông bà ngoại đi lên lầu, không rõ tình huống ra sao?

Người trung niên đi tới, đưa danh thiếp của mình ra rồi hỏi viên cảnh sát:
- Chuyện này là sao?

Danh thiếp ghi :" Lữ Trường Thư, phó viện trưởng học viện hành chính Thượng Thư."

Lữ Trường Thư nhìn về phía Tô Xán:
- Có liên quan tới cậu ta sao?

Cố Quang Nghĩa sao chẳng biết trường đảng thành ủy và học viện hành chính treo hai khối biển, dùng một cơ cấu, phó viện trưởng học viện hành

chính không quyết định được ai thăng chức, nhưng dư sức kéo chân khối người, là vị trí quan viên tai to mặt lớn phải nể mặt, nên không thiên vị:
- Nghe nói bảo vệ đánh người, nếu vậy phương diện công ty phải có một người chịu trách nhiệm đi giải quyết.

Lâm Quang Đống bước ra:
- Vậy một mình tôi đi là được rồi.

- Cái gì chứ, phải đưa hết đi, y cũng có liên quan mà.
Vương Bưu lập tức bất mãn:

Cố Quang Nghĩa sợ hắn tiếp tục ồn áo không biết lôi kéo thêm ai đến, càng phức tạp, đưa mắt ra hiệu, hai cảnh sát hiểu ý, đứng hai bên Vương Bưu gây áp lực:
- Theo chúng tôi về đồn.

- Các người xử lý vấn đề kiểu đó à?
Lý Huyên chỉ tay quát tháo:
- Bọn chúng đánh người, phải bắt hết.

Cố Quang Nghĩa lạnh nhạt nói:
- Không có quy định nào cho nhân viên chấp pháp đưa người không liên quan đi, cũng không thể vì một câu nói của cô mà bắt tất cả. Cô gái, tôi thấy nhận thức của cô có vấn đề đấy.
Ông ta không phải người bất chấp lý lẽ phục vụ cho tầng lớp đặc quyền, vốn khả năng chỉ là giúp người quen một việc nhỏ, nhưng chuyện tới mức này, không ngại thể hiện cá tính của mình.

Lý Huyên ngớ ra, cô ta không phải không có mắt nhìn tình thế, thấy Cố Quang Nghĩa mặt lạnh như tiền, tỏ thái độ làm việc công, cũng hiểu người mới tới kia xem chừng lai lịch lớn hơn phía bên mình, bây giờ không phải lúc gây chuyện với người khác, mà làm sao tránh không để liên lụy vào.

Lý Trường Thư lúc này chuyển hướng sang Tô Xán:

- Cậu là Tô Xán hả, Mục lão đợi cậu bên trên.

Lưu Chấn Sinh vốn đang ngồi nhấm nháp trà, vừa nói chuyện vừa để ý xung đột phát sinh phía Tô Xán, cười thầm trong bụng, hiệu quả còn tốt hơn cả mình nghĩ, chỉ cần cảnh sát đem Tô Xán đi, buổi tuyển dụng coi như xong, có khi người đợi đằng sau bỏ đi hơn nửa, chỉ cần nhân cơ hội đổ dầu vào lửa, giữ Tô Xán ở đồn một ngày, hoặc kiếm được cái lệnh tạm thời yêu cầu Facebook Trung Quốc dừng hoạt động phối hợp với cảnh sát điều tra thì cho dù Tô Xán vận dụng quan hệ dẹp yên được, không mấy ai dám tới làm việc cho công ty chưa hoạt động đã có rắc rối với pháp luật.

Facebook Trung Quốc sẽ chết từ trứng nước, nếu không cũng trọng thương, kế hoạch trì hoãn thời gian dài.

Lưu Chấn Sinh gần như vạch ra kế hoạch chu đáo, cần đi gặp ai, cần phải nói gì vào tai họ.

Đúng lúc ông ta lập xong kế hoạch thì có hai ông bà già cùng cô nữ sinh xinh đẹp quần jean áo sơ mi trắng đi lên, nữ sinh kia tức thì làm Lưu Chấn Sinh nóng người, lâu lắm rồi chưa thấy cô bé nào khí chất như thế, ánh mắt kín đáo liếc từ đôi chân dài thon thả, lên vòng veo rồi bầu ngực thiếu nữ sinh động, đuôi ngựa nhỏ lay động như gãi ngứa tim ông ta.

Diêm Lục Phong ở bên cạnh lại giật mình, đặt cốc trà xuống:
- Lão Lưu, xin phép chút, tôi sang kia chào hỏi.

- Là hai người kia? Ai thế?
Lưu Chấn Sinh nghi hoặc hỏi, ông ta không nhận ra ở Thượng Hải có nhân vật nào thế này:

- Mục Ngạn Dung, tiền phó tỉnh trưởng tỉnh Tây Xuyên, hiện là phó hiệu trưởng trưởng đảng TW.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 51: Diễn biến vượt dự liệu

L

ữ Trường Thư nói với Tô Xán:
- Cậu là Tô Xán hả, Mục lão đợi cậu bên trên.

Trước khi đi Tô Xán làm một việc không ai ngờ tới, nói với Lâm Quang Đông:
- Anh liên hệ với Văn phòng luật sư Hải Lực Đạt, kiện đám người kia tội vu khống, gây rối trật tự công cộng có ý đồ phá hoại hoạt động thương nghiệp, thậm chí có tôi nghi có kẻ đằng sau thao túng thực hiện hành vi cạnh tranh không lành mạnh.

Hoàn toàn sững sờ, không ai nghĩ có sự chuyển ngoặt nhanh như vậy, đám Vương Bưu còn tưởng mình nghe nhầm. Lữ Trường Thư nhìn Tô Xán khắp lượt, chuyện thế này, về đồn cảnh cáo vài câu, hai bên xí xóa là tốt nhất rồi, y còn dám kiện? Ông ta tuy mới đến nhưng không cần hỏi nhiều cũng biết bên kia là đám hoàn khố vì không được đặc quyền mà sinh sự, chẳng lẽ chú nhóc này không sợ công ty lún kiện tụng làm ảnh hưởng tới công ty? Định khuyên bảo nhưng hai bên không quen biết nên thôi.

Lâm Quang Đống dù sao phối hợp Tô Xán lâu rồi, không hiểu ý y nhưng vẫn lấy điện thoại ra bấm:
- A lô, luật sư Đường Lập, tôi là Lâm Quang Đống của Văn hóa thời thượng …
Đường Lập là luật sư xếp trong top 100 luật sư nổi tiếng nhất trong nước, văn phòng luật Hải Lực Đạt của ông ta là cố vấn pháp luật cho Đôn Hoàng, nghe nói Đường Lập có quan hệ thân thích với Nhâm Oánh. Lần trước Chu Dung mẹ Lữ Tiên Minh định kiện Tô Xán đập vỡ cái vòng đắt tiền, Tô Xán đã định nhờ tới Đường Lập, kết quả không cần, lần này y quyết không bỏ qua.

Đám Vương Bưu có thể không biết Đường Lập, chứ Cổ Quang Nghĩa làm sao không biết, lòng toát mồ hôi, muốn bợp cho ba đứa khốn kiếp kia mỗi đứa một cái, dù sao ông ta được người ta gọi điện tới nhờ vả, không giúp được đã đành, giờ đám người kia bị làm sao, ông ta kẹt ở giữa cũng khó ăn nói, đang định khuyên Tô Xán bỏ qua thì y đã tới trước mặt nhóm sinh viên tham gia xung đột:
- Bây giờ mọi người tới đồn, nhưng là với tư cách nhân chứng, chứng minh những người này cố ý gây rối, vu khống hại người, phá hoại tuyển dụng của Facebook TQ.
Nói xong lấy ra danh thiếp trắng viết số điện thoại của mình lên đó:
- Vì tới đây tham gia phỏng vấn mà các bạn gặp rắc rối, công ty sẽ chịu trách nhiệm, đây là số điện thoại của tôi, xong việc các bạn có thể gọi điện cho tôi, chỉ cần chưa đi ngủ, tôi sẽ tổ chức riêng buổi phỏng vấn cho các bạn.

Nhóm nam nữ kia từ trạng thái lo sợ thấp thỏm, chuyển sang vui mừng, gật đầu dứt khoát, nhao nhao nói:
- Đúng bọn chúng cố ý gây sự mưu đồ bất lương.

- Dứt khoát có kẻ đằng sau sai bảo.

Đám Vương Bưu lúc này toát mồ hôi hột, ai ngờ sự việc tới mức này, hắn đánh giá quá cao thể diện chú mình rồi, người ta không nể mặt còn muốn tát vào mặt, bất kể chuyện kiện cáo ra sao, bọn chúng bị người nhà lột da là cái chắc.

Lý Huyên từ lúc nãy đã chú ý xung quanh, thấy sắc mặt Cổ Quang Nghĩa biến đổi, biết chuyện không hay, vội vàng tới trước mặt Tô Xán:
- Xin lỗi, vừa rồi chúng tôi sai, là chúng tôi chen ngang gây xung đột, chúng tôi không đòi bắt họ nữa.

- Tôi cũng xin lỗi, bây giờ cảnh sát đã tới đây, tạo thành ảnh hưởng danh dự cho chúng tôi, chuyện này cứ theo pháp luật xử lý.
Tô Xán lớn tiếng nói:
- Facebook Trung Quốc là công ty có 40% vốn đầu tư từ Mỹ, tôi sẽ báo cáo chuyện này sang phía nhà đầu tư Mỹ, để họ thông qua đại sứ quán chính thức đưa ra công hàm yêu cầu làm rõ vụ việc, bảo vệ lợi ích nhà đầu tư nước ngoài.

Vương Bưu lúc này không còn chút nghi hoặc nào nữa, giờ mới nhớ Facebook là công ty Mỹ trị giá hàng trăm triệu USD, nếu có yêu cầu từ đại sứ quán Mỹ, chẳng phải chuyện nâng tới tầm ngoại giao sao, e chú hắn không dám nhận hắn là cháu nữa, chân nhũn ra.

- Xin lỗi, tôi chân thành xin lỗi.
Vương Bưu chạy ngay tới phía đám nam nữ kia, rối rít nói:

Không qua thời gian ấp ủ nào, bão tố ập tới với khí thế càn quét mọi thứ, những người tham gia phỏng vấn đa phần là sinh viên ĐH Thượng Hải, lập tức vỗ tay cổ vũ Tô Xán, dù sao y gần như được coi là biểu tượng của trường, hơn nữa ai chẳng muốn vào một công ty mạnh mẽ, có thể bảo vệ mình, giờ người phỏng vấn còn được bảo vệ như thế, sau này vào công ty còn thế nào?

Lâm Quang Đống cũng gọi điện thoại xong, nói:
- Luật sư Đường Lập hẹn gặp ở đồn.

- Vậy chuyện này nhớ anh.
Tô Xán không để ý tới đám Vương Bưu đang xin lỗi, nói với Lữ Trường Thư:
- Làm phiền chú đợi lâu, chúng ta đi thôi.

…..

Cảnh sát dẫn mọi người đi rồi, Tô Xán lên quán trà, lễ phép chào:

- Cháu chào ông bạ ạ.

Mục Ngạn Dung ôn hòa nói:
- Ngồi đi.

Lúc này Tô Xán cũng nhìn thấy Lưu Chấn Sinh ngồi ở phía khác.

- Nghe Đường Vũ nói cháu gặp chuyện rắc rối, khả năng không có thời gian ăn cơm với ông bà.
Mục Ngạn Dung cười:
- Giờ đã xong chưa?

- Làm ông bà phải lo ạ, chỉ là chút chuyện nhỏ, đã đâu vào đấy cả rồi.
Tô Xán rất đàng hoàng ngồi xuống bên cạnh Đường Vũ.

Còn chưa kịp nói gì thêm thì người trung niên nam tử tuổi chừng 50 cùng tổng giám đốc khách sạn vội vàng đi xuống, nhiệt tình chào hỏi hai ông bà cụ.

Tổng giám đốc khách sạn thì đương nhiên là vị học trưởng đã tốt nghiệp, thành viên của FeeC nghe nói Tô Xán gặp rắc rối nên định xuống giúp đỡ.

Tô Xán chẳng biết ông thư ký trưởng kia là ai, nhưng thấy rất rõ mặt Lưu Chấn Sinh cực kỳ khó coi, mỉm cười nâng chén trà lên với ông ta.

Mục Ngạn Dung lần này lấy thân phận tổ trưởng tổ nghiên cứu TW đảng tới Thượng Hải, tổ nghiên cứu này tới mười mấy người, bao gồm hai vị phó hiện trưởng, cuối năm mở cuộc họp thảo luận làm sao thích ứng với tình hình mới sau khi gia nhập WTO, quán triệt mục tiêu toàn xã hội lên cuộc sống khá giả, cũng nhiều phương diện tiến hành bồi dưỡng nâng cao năng lực tư tưởng cán bộ lãnh đạo.

TW có kế hoạch sơ bộ bồi dưỡng cán bộ chiến lược, tranh thủ trong vòng năm năm nữa hoặc nhiều hơn, bồi dưỡng lại hết một loạt cán bộ huyện xử

trên toàn quốc, cùng một lượng nhất định lãnh đạo tỉnh bộ, dưới bối cảnh bồi dưỡng chiến lược đại quy mô này, một phó hiệu trưởng thường vụ trường đảng TW tuy thường ngày không có thực quyền mấy, nhưng có thể ảnh hưởng lớn tới quan lộ của rất nhiều cán bộ lãnh đạo, vị trí bây giờ càng thêm uy lực.

Ba cơ sở huấn luyện lớn này tạm thời đặt ở Phổ Đông Thượng Hải, Duyên An Thiểm Tây và Cương Sơn Giang Tây.

Kiếp trước chỉ là một nhân vật nhỏ, trùng sinh không biến Tô Xán thành ông thánh, nên lúc này y và Đường Vũ chỉ là phận văn bối chỉ có thể ngồi nghe Mục Ngạn Dung và thư ký trưởng Phạm nói chuyện, dù mơ tưởng Mục Ngạn Dung quay sang hỏi vấn đề gì đó, rồi mình đứng lên nói những lời hùng hồn khiến ông bà cụ và vị lãnh đạo kia phải trố mắt, nhưng y biết nếu bị hỏi đảm bảo chỉ có thể phun rắm thôi.

Việc lớn không có phần thì ta làm chuyện nhỏ, nha đầu Đường Vũ hôm nay mất công kéo ông bà mình tới đây liệu có phải vì những lời Lâm Lạc Nhiên nói tối hôm đó.

Chú ý thấy Tô Xán nhìn mình chằm chằm, Đường Vũ đỏ mặt nhưng không nhìn y, đôi mắt dài hơi khép lại một chút, cầm chén trà đưa lên môi, khẽ nhấp một ngụm, động tác tự nhiên ưu nhã, không ai biết rằng tay cô ở dưới bàn đưa ra nhéo đùi Tô Xán một cái.

Động tác nhỏ này không những không cảnh cáo gì được Tô Xán, mà còn làm y thêm kích thích, nhìn gò má Đường Vũ đẹp như hoa đào, khuôn mặt bình tĩnh như không, thế mà tay phía dưới làm chuyện không phù hợp chút nào, Tô Xán thấy đây là mở đầu tuyệt vời cho tháng bảy.

Hai ông bà cụ với thư ký trưởng Phạm sao không nhận ra hành vi ám muội nhỏ này của đôi trai gái, tất cả vờ không thấy mà thôi. Tuy Tô Xán không thể hiện gì đặc biệt trước mặt bọn họ, nhưng lại chính là thể hiện lớn, tính

cách tự nhiên vui vẻ của Tô Xán làm ông bà hài lòng nhất, người có một tâm thái đúng mới có thể dễ dàng đối phó với va vấp trong cuộc sống.

Tóm lại, đứa cháu rể này, ông bà bước đầu chấp nhận rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 52: Rất giỏi lừa người (1)

Lưu Chấn Sinh ngồi bên cạnh càng nhìn rõ hành động của Tô Xán và Đường Vũ, rút điện thoại ra bấm số:
- Lão Chiêm, tình báo của anh về tên nhóc Tô Xán đó có thiếu xót nghiêm trọng đấy, suýt nữa hại chết tôi.

Chiêm Hóa ra hiệu cho Diệp Thủy Tuyền đợi mình, im lặng nghe Lưu Chấn Sinh kể đầu đuôi sự việc, cuối cùng nhíu mày:
- Anh chắc chứ, người phụ nữ đó tên là Mục Ngạn Dung?

- Chắc, còn là phó hiệu trưởng trường đảng TW, anh biết bà ta à?

Chiêm Hóa hít một hơi:
- Là mẹ vợ của Đường Tôn Nguyên.

- Á, là lão Đường béo tốt số lấy được cô vợ tuyệt sắc mỹ nhân khiến người ta thèm nhỏ dãi đó à?
Phía kia đầu dây, Lưu Chấn Sinh ngạc nhiên, mắt tham lam nhìn lại Đường Vũ một lượt:
- Đúng là giống mẹ bảy phần, thảo nào lúc nãy tôi bị cô bé này thu hút, có vẻ thằng nhãi Tô Xán này là con rể Đường gia rồi.

Chiêm Hóa chợt nhớ Tô Xán từng nói với mình là mẹ bạn gái y rất lợi hại, nên mới có thể bình thản đối diện với mình, xem ra đó là Mục Tuyền rồi, không có gì ngạc nhiên cả, vì đó là một trong số ít người phụ nữ trên đời này mà ông ta phải bội phục.

Không cần nhắc nhở Lưu Chấn Sinh phải làm gì, thực ra chuyện gây khó dễ cho Tô Xán thời gian qua do Lưu Chấn Sinh làm, Chiêm Hóa không nhàm chán như vậy, ông ta biết, không ngăn cản thôi.

Ra là con rể tương lai của Đường Tông Nguyên, thằng nhóc đó đó tốt xố tới mức tới ông trời cũng phải ghen tỵ, Chiêm Hóa trầm ngâm một lúc rồi bảo Diệp Thủy Tuyền:
- Tìm hiểu cho tôi thông tin cô bé Đường Vũ, con gái Đường Tông Nguyên và Mục Tuyền … anh tiếp tục đi.

- Vâng!
Diệp Thủy Tuyền không hỏi nguyên nhân, tiếp tục mở báo cáo ra đọc:

……..

Facebook Trung Quốc kéo dài thêm hai ngày mới quyết định sơ bộ được nhóm tinh binh mãnh tưởng đầu tiên, trong đó có một số nhân viên kỹ thuật kinh nghiệm tới từ công ty top 500 thế giới, phương diện trường học cũng tóm được nhân tài đặc biệt.

Nhóm đầu tiên có tới 50 người, không phải là Tô Xán cố ý làm lớn, mà muốn vất vả một lần khỏe cả đời, hiện Facebook Mỹ cũng đang không ngừng tuyển thêm người phục vụ nhu cầu ngày càng cao, tổng bộ ở Palo Alto hiện đã có hơn 300 thành viên. Nhưng trong nước chỉ có Tô Xán và Kiều Thụ Hâm chủ trì đại cục, Lâm Quang Đống có thể hỗ trợ người huấn luyện một phần phương diện quản lý, hoặc là chi viện nhân thủ tạm thời, nhưng chuyên môn sâu hơn thì hắn chịu, phải do hai người kia tự thân vận động.

- Lần này tôi không chống nổi nữa rồi, nên phải cho số điện thoại mới của cậu cho Cung Diệu Huy, cậu đừng trách tôi, tôi hết cách, lần trước ông ta hẹn tôi ra ngoài, tôi không nói một lời nào tới chuyện của cậu, ông ta cũng giỏi kìm nén, không đề xuất liên hệ cùng cậu. Lần này ông ta nhịn không được chủ động mời tôi ăn cơm, còn hỏi tôi cậu học lớp nào, số KTX bao nhiêu, định tới tận nơi "tạ tội", tôi biết cậu không muốn làm đảo lộn sinh hoạt trong trường ...

Lâm Quang Đông giọng khổ sở:

Cung Diệu Huy là chú họ của Vương Bưu, cái tên gây sự trong buổi tuyển dụng của Facebook TQ, hôm đó sau khi bị cảnh sát dẫn đi, bọn chúng tất nhiên gọi điện cho người nhà cầu cứu.

Tới đồn cảnh sát thì người công ty luật Hải Lực Đạt đợi sẵn, sau đó là chi cục trưởng cục cảnh sát, ba vị lãnh đạo ba nhà, hai đứa con trai ăn mấy cái tát tại chỗ, còn cô ả đanh đá Lý Huyên chắc về nhà sẽ đãi ngộ tương tự.

Phía cảnh sát khuyên hai bên hòa giải, không cần nhận chỉ thị của Tô Xán, Lâm Quang Đống đồng ý, chuyện này dù sao không thể làm quá, mang tính chất hăm dọa là đủ, nếu gây nên thù oán thì lâu dài mà nói không có lợi, nên chỉ yêu cầu bên kia xin lỗi rồi giải tán ai về nhà người nấy.

Tô Xán hôm đó nói chỉ dọa thôi, làm gì có chuyện khiến đại sứ quán Mỹ lên tiếng được, nhưng ai biết đấy vào đâu, thử tìm thông tin về facebook xem, nhà đầu tư là Washington Post, như Triệu Hạo nói “là cái tòa báo kéo đổ tổng thống Mỹ”, có lẽ ai nghĩ nếu thế nhờ đại sứ quán ra mặt là chuyện dễ dàng, quan viên ai chả sợ sự kiện ngoại giao, lại còn là nước Mỹ, danh tiếng nước Mỹ đúng là hiệu quả.

Tất cả chỉ là mượn thế, Đường Vũ đã cho Tô Xán cái thế, Tô Xán tất nhiên sẽ phát huy tới mức cao nhất, chủ yếu làm cho đám yêu ma quỷ quái khác nhìn vào mà sợ, không dám giở trò nữa, dù Tô Xán muốn kiện cho đám khốn kiếp kia sạt nghiệp, nhưng chỉ YY cho hả giận thôi, cơ bản không làm được.

Số điện thoại lần trước thành số công khai quá mức, ai cũng biết, Tô Xán đã mua một cái điện thoại mới, thế nên Cung Diệu Huy không liên lạc được mới cuống lên.

- A, chủ tịch Tô, tôi là Cung Diệu Huy của phòng thông tin chính phủ đây mà ... Ha ha ha, vừa mới bận rộn công việc xong, nhớ tới gọi điện cho cậu

... Không hề gì.

- Lần trước ở buổi tuyển dụng của cậu, đứa cháu họ xa của tôi không hiểu chuyện, mang tới phiền toái cho công việc của cậu, tôi xử lý nó rồi, chuyện lần trước, mong chủ tịch Tô không trách nó.

- ... Vậy thì tốt, ai dà .. Lần trước đi cùng Lão Lâm không gặp được cậu, thật tiếc, lần sau chúng ta tụ tập một chút ? À .. Vậy quyết định như thế.

Cung Diệu Huy gọi điện thoại xong, lòng uất nghẹn khỏi nói, đường đường là xử trưởng quản lý thông tin internet, vậy mà phải hạ giọng khép với một t hằng nhãi con thậm chí còn chưa từng gặp mặt, nhưng người ta có bối cảnh lớn ở TW, trong mắt người ta mình chỉ là con kiến, người ta mà có ý gì, dí một cái là mình chết, nên phía kia Tô Xán càng lạnh nhạt thì ông ta càng nhiệt tình.

Không có chỗ phát tiết, Cung Diệu Huy tức tối gọi điện cho cha mẹ Vương Bưu:
- Cấm nó ra khỏi nhà ba tháng cho tôi, lần sau nó gây chuyện, chính tôi là người xử lý nó, giới thiệu cho nó công việc tốt như vậy, quan hệ tốt như vậy mà nói biến thành cái gì rồi.

…..

Tổng bộ của Facebook TQ ở tòa nhà Mỹ La sau khi tuyển mộ không lâu liền hoàn tất, mặt thiết kế có công sức của Tô Xán, đương nhiên chỉ mang tư tưởng của y đó là đơn giản hiện đại, toàn bộ khu văn phòng dùng khung thép hợp kim không rỉ, tường bằng gỗ ép và kính, cùng với cửa cách âm, vừa giữ được tính khép kín riêng tư, lại vừa không bế tắc, thoáng đạt.

Còn ở văn phòng làm việc lớn, tường ngăn cách làm thấp, mặc dù người thiết kế nói nên làm tường cao, thể hiện ra được sự cao nhã, khí thế, nhiều công ty lớn làm thế.

Nhưng với Tô Xán trừ một số văn phòng quan trọng cần giữ biệt lập, văn phòng làm việc chung nên dùng tường ngăn cách thấp, để khi đi vào văn phòng, cơ bản có thể nhìn thấy hết khu làm việc, có mỹ cảm náo nhiệt sức sống hơn.

Bước chân vào tổng bộ Facebook, cơ bản có thể cảm thụ được mỹ cảm ngăn nắp mà sống động, giống như khu vực bãi gửi xe lớn, từng ô từng ô nhưng có cảm giác khí thế.

Cho dù có tận 50 nhân viên rồi, nhưng tổng bộ lúc này vẫn thưa thớt, trông còn chưa thể hiện ra được không làm việc sôi động như Tô Xán muốn, nhưng Tô Xán tin sẽ tới ngày toàn bộ văn phòng kín người.

Vì chúc mừng thành lập Facebook Trung Quốc cùng bàn thảo và hỗ trợ kỹ thuật, tổng bộ ở Mỹ cử một số thành viên hạch tâm sang Trung Quốc, dẫn đoàn là Dustin Moskovitz, bạn thân của Mark.

Dustin nói Mark rất muốn tới Trung Quốc một lần, có điều không sao dứt mình khỏi công việc được, ngoài ra đáng lẽ trong danh sách còn có Katherine, nhưng cuối cùng cũng lấy lý do công việc từ chối.

Nói những lời này Dustin tựa cười tựa không, làm Tô Xán nhớ tới cảnh ướt át trên ghế sô pha hôm đó trong khu chung cư cũ, hắng giọng vài cái, di chuyển đề tài.

Khi Tô Xán đền Mỹ lần trước, Dustin còn dùng cái xe second hand đi đón, facebook chỉ có mười mấy người, văn phòng làm việc không ra văn phòng. Không ngờ chỉ trong nửa năm thôi đã chuyển tới tòa nhà cao tầng khang trang, nhân viên đã hơn 300, xe công ty tuy không đắt tiền, nhưng đều mới kính cong.

Nay mọi người gặp nhau ở Trung Quốc, hai bên một phen kích động, Kiều Thụ Hâm càng nhiệt tình, thời gian qua hắn đảm nhận bồi dưỡng nhân viên, ông giáo nửa mùa mệt chết, bây giờ có viện binh làm sao không mừng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 53: Rất giỏi lừa người (2)

T

ừ mấy ngày trước nhân viên đã tới làm quen với văn phòng, còn hôm nay là ngày đầu tiên Facebook chính thức làm việc, phong hội nghị tập trung đầy đủ, Tô Xán phát biểu mở đầu của Facebook Trung Quốc.

- Tôi thấy nhiều nhân viên còn chưa vào trạng thái làm việc, chưa đủ lòng tin, lát nữa cậu vào nói vài câu đi.
Kiều Thụ Hâm đưa cáo cáo, đồng thời đưa ra vấn đề, 50 người này do hai bọn họ cùng quyết định, trình độ không cần nói, có điều khi lập thành một đoàn đội vẫn thấy ít chất phụ gia.
Kiều Thụ Hâm đưa báo cáo chi tiết phân công nhân viên, đồng thời đưa ra vấn đề này:
- Mark bảo cái miệng của cậu rất giỏi lừa người.

Tiếng xấu của mình vượt đại dương rồi, Tô Xán bơ đi vờ không nghe thấy lời cuối của Kiều Thụ Hâm.
- Bình thường thôi mà, làm sao chúng ta có thể hi vọng bọn họ ngay từ đầu đã một lòng một dạ vì chúng ta được.

Trong những nhân viên mới tuyển mộ này, cũng có vài người là nhân viên có trọng lượng ở xí nghiệm nước ngoài, thậm chí là tự mình sáng nghiệp, tới với Facebook là nhờ danh tiếng ở bên Mỹ, muốn nhanh chóng đưa bọn họ vào guồng, cần gắn kết họ lại vì mục đích chung.

Lâm Quang Đống hôm nay cũng có mặt, ở ngoài bố trí xong liền vào báo cho Tô Xán, Giang Minh phó tổng giám đốc Truyền thông Ba La mặc bộ váy công sở màu vàng đứng ở cửa, khẽ giơ nắm tay làm động tác cổ vũ tinh thần cho Tô Xán, không biết động tác đáng yêu trong bộ đồng phục đó mưu sát không ít nam nhân.

Tô Xán và Kiều Thụ Hâm song song đi vào hội trường lớn, toàn bộ tầng 17 của tòa nhà Mỹ La được Tô Xán thuê, thoải mái bố trí một hội trường cho 200 người.

Trước mắt có 50 người già trẻ nam nữ đủ cả, không đông, nhưng hình thành khí thế không nhỏ, ánh mắt không hề che dấu ý tứ đánh giá Tô Xán, bọn họ được nghe rất nhiều tin đồn về người đồng sáng lập Facebook, trong lòng ai cũng ngưỡng mộ, khi người đó đứng trước mặt, tấm màn thần bí lấy đi, khiến uy tín của Tô Xán tụt xuống.

Những người được tuyển chọn trong đợt đầu tiên này là sàng lọc từ hơn 1000 người, không ai tầm thường cả, ai tin được một sinh viên mới 20 có thể lãnh đạo bọn họ?

Quan niệm truyền thống về lãnh đạo của Trung Quốc là bệ vệ uy nghiêm, đa mưu túc trí hoặc sâu cay như củ gừng già, Tô Xán hôm nay tuy mặc bộ véc ưng ý nhất, nhưng khuôn mặt nhu hòa, râu mới chỉ là lông tơ, dù tướng mạo hay là tuổi tác đều không phù hợp quan niệm truyền thông, thế nên bọn họ chưa có quá nhiều tôn trọng. Tô Xán lại chẳng thể đập bàn chỉ mặt quát, ông đây tuổi tâm lý nhiều hơn bất kỳ kẻ nào trong số các người.

Tất cả mọi người đều kiễng chân nhìn Tô Xán, mắt sáng lên, như hi vọng được nghe lời nói của y vậy.

Thực ra trừ một số sinh viên vừa mới tốt nghiệp, đang tràn trề mơ ước về tương lai, với nữ sinh rất hiếu kỳ về Tô Xán, bị thu hút bởi danh tiếng tỷ phú của y, số còn lại chỉ làm bộ thế thôi, bọn họ nghe nhiều lời phát biểu của các lãnh đạo rồi.

- Tôi biết, hôm nay tôi đứng ở đây, bất kể là tôi nói lời thối hoắc thế nào thì mọi người cũng sẽ vỗ tay, đều khen hay.
Tô Xán đưa tay làm động tác áp hờ tiếng reo hò tưởng tượng xuống:

- Trong lòng mọi người tất nhiên nghĩ, Tô Xán này luận tuổi tác luận lịch duyệt, đều là vãn bối của rất nhiều người, làm bộ lãnh đạo vớ vẩn gì chứ.

Mọi người đều cười gượng, điều Tô Xán nói là điều bọn họ nghĩ, nhưng tuyệt đối sẽ không thừa nhận.

Tô Xán nói tới đó thì rời sân khấu, nhảy xuống, đi tới giữa phòng hội nghị, hít sâu một hơi, nói to:
- Có vẻ là thế, luận cả về trình độ kỹ thuật thì càng có nhiều người hơn tôi, muốn tôi đứng trên kia nói chuyện rõ ràng là không thích hợp rồi. Bản thân tôi mà nói, tôi cũng không thể lãnh đạo mọi người.

Rất nhiều người không hiểu, lãnh đạo tối cao lần đầu phát biểu lại có vẻ không muốn gánh trách nhiệm? Nhưng rõ ràng hành động này của Tô Xán rất mới mẻ, mọi người trẻ tuổi, bao phủ hào quang gần như truyền thuyết, diễn thuyết theo cách chưa ai thấy, lần này bọn họ hứng thú với điều Tô Xán sắp nói rồi.

Một số người có kinh nghiệm ngồi thẳng dậy, thấy Tô Xán có chút thú vị rồi, tựa hồ không phải là bài phát biểu nhàm chán như vẫn nghe.

Lâm Quang Đông thì ngồi ở ghế dưới cùng chăm chú nhìn Tô Xán như đợi món ăn ngon khoái khẩu, hắn nghe Tô Xán diễn thuyết nhiều lần, lần nào cũng bất ngờ, Tô Xán như sinh ra để đứng trước đám đông vậy, không chỉ lời nói, mà cử chỉ, thần thái đều rất có tính "lừa người".

- Tôi nói không lãnh đạo mọi người, chính như bên trong công ty này, mọi thứ giống như bây giờ, tất cả đều đơn giản. Danh nghĩa tôi là chủ tịch, người lãnh đạo, nhưng thực tế, tôi phục vụ cho mọi người, mọi người ở vị trí quảng cáo, phục vụ khách hàng, marketing, kỹ thuật, điều hành, mọi người thiếu cái gì, cứ đưa tay ra đòi, tôi sẽ cung cấp tài nguyên cần thiết cho các bạn. Tất cả là vì hoạt động của cả đoàn đội, tất cả vì kết quả cuối cùng. Ở Facebook TQ này, chức vị là rõ ràng, chức trách phân lớn nhỏ,

nhưng trong công việc, chúng ta là người cùng chí hướng, rời công việc chúng ta là bạn bè. Đó là nguyên nhân vì sao tôi lại lập quán bar, phong chơi game PS2, mọi người thoải mái hưởng thụ phúc lợi công ty mang tới. Nhưng khi làm việc, phải đặt toàn bộ tinh lực vào trong công tác, các bạn có người vừa tốt nghiệp, còn chưa có tháng lương đầu tiên, người đã có vợ, phấn đều vì căn nhà khang trang, người có con nỗ lực vì tiền mua sữa, nhưng chúng ta có cùng mục tiêu, tất cả vì cuộc sống tốt hơn một chút.

Đúng thế, mọi người gật đầu thầm nghĩ, Tô Xán chưa nói xong, bọn họ không vỗ tay cắt ngang, nhưng trong lòng đã vỗ tay rồi, không phải vì lý tưởng cao thượng, xa vời gì, tất cả vì cuộc sống tốt hơn, một câu nói thực tế lại mang hàm nghĩa rất rộng.

Tô Xán đột nhiên đưa tay chỉ một học trưởng năm thứ tư:
- Anh, anh muốn kiếm tiền mua một chỗ ở trong thành phố này, sau đó cưới một cô vợ xinh đẹp, đúng chứ?

Học trưởng này hơi ngượng ngùng gật đầu:
- Đúng thế!

Tô Xán lại chỉ một người tuổi trên ba mươi, mặc véc đàng hoàng:
- Anh vì muốn mua cái xe không tệ?

Nam tử đó cười lớn:
- Không, tôi đã có xe rồi, kiếm tiền mua sữa cho con thôi.

Mọi người cười lớn, Tô Xán lại đột nhiên nghiêm mặt lại:
- Cho nên nguyên tắc hạch tâm của chúng ta là đơn giản, quan hệ nhân tế là đơn giản, quan hệ công tác là rõ ràng mà đơn giản, đặt tinh lực của mọi người vào công việc, chúng ta là một đoàn đội, mọi người cùng xông pha phía trước vì cuộc sống tốt đẹp hơn, phải đảm bảo không bị người của mình đâm một đao sau lưng.

Nụ cười mọi người ngưng bặt.

Rất nhiều người trở nên nghiêm túc, đây là vấn đề hiện thực.

- Tôi có thể tha thứ cho sai sót trong công việc, có thể không để bụng khi mọi người phản bác lại ý kiến của tôi, tôi có thể bỏ qua nhiều thứ, nhưng chỉ một điều tôi không chấp nhận, đó là bị đồng đội của mình đâm sau lưng, mọi người rõ cả chưa?

Tất cả đồng loạt gật đầu.

- Tôi không nói tới lý tưởng xa xôi, tôi không muốn nói sẽ thay đổi thế giới xung quanh thế nào, chuyện đó hãy giành cho Mark, vì cậu ấy là thiên tài thực sự, tôi đứng sau lưng cậu ấy, cũng như bây giờ tôi đứng sau lưng các bạn, hỗ trợ các bạn, để các bạn có nhà để ở , có xe để đi, có tiền tích góp. Muốn có nó hãy xông phía trước mà cướp, cướp tiền lương, cướp địa bàn, cướp .. À cái đó, xin lỗi các chị em ..
Tô Xán nói hưng phấn may mà dừng lại đứng lúc, xung quanh cười rũ rượi:
- Tóm lại là tôi mong mọi người cùng chung sức phấn đấu từ nhân viên bình thường, thành phú ông phú bà.

Tô Xán nói xong thì đã đi hết một một vòng, tiếng vỗ tay đầu tiên là thưa thớt, sau đó là như sấm, tuy có hơi hỗn loạn, nhưng kéo dài mãi không ngớt, còn Tô Xán thì đang nghĩ, chiều nay có một tiết công cộng, trốn cũng được, nhưng hai tiết chuyên ngành kinh tế thì không trốn được rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 54: Hai cô gái

Khu Mỹ La, một trong khu thương nghiệp giữa trung tâm thành phố Thượng Hải, diện tích không không lớn, chỉ có năm dãy nhà, ba dãy phố và một công viên nhỏ ở chính giữa, xây dựng nên cũng chưa quá lâu, nhưng đã là khu thương nghiệp trọng điểm của thành phố Thượng Hải, tiền thuế khu Mỹ La mang lại bằng một nửa cả quận.

Tòa nhà Mỹ La được lấy tên cả khu để đặt, không cần nói cũng biết là kiến trúc mang tính tiêu chí của cả khu, tổng cộng 29 tầng trên mặt đất, 4 tầng hầm dùng làm bài đỗ xe. 5 tầng trên mặt đất đầu tiên làm nhà hàng, khu giải trí, rạp chiếu phim, khu mua sắm, từ tầng 6 trở đi dùng làm văn phòng cho thuê, đến tầng 29 là nhà hàng cao cấp, công ty đặt địa điểm làm việc ở tòa nhà này đều là công ty thực lực đáng gờm, có cả công ty thuộc top 500 công ty lớn trên thế giới.

Hơn 11 giờ sáng, hôm nay trời nắng gắt, không khí oi bức, TV dự báo có khối không khí mát đổ về, dồn nén hơi nóng xuống, làm hôm nay nóng hơn cả cao điểm mùa hè.

Cách tòa nhà Mỹ La chừng 70 mét có một bến xe bus, két một tiếng, cửa xe bus mở ra, người xuống lác đác, dù sao người tới đây đa phần đi ô tô riêng.

Một cô gái bị ánh nắng gắt bên ngoài làm nheo mắt lại, sau đó kéo áo chống nắng màu tím, giảm bớt tỉ lệ da thịt phải tiếp xúc với ánh mặt trời, sau đó đi nhanh về phía tòa nhà Mỹ La.

Thang máy làm bằng tường thủy tinh, phục vụ mặc đồng phục đỏ kiểu Châu Âu, trông rất trẻ, mặt thanh tú, nhìn thấy cô gái hơi ngẩn ngơ, nhưng phản ứng chuyên nghiệp, hỏi:
- Cô lên tầng mấy?

- Tầng 17.
Giọng cô gái nhẹ mà rõ ràng:

Cô gái này gọi là báu vật trời sinh không quá lời, mặc bộ váy liền thân màu hồng đào vừa người, mái tóc cắt ngắn ôm lấy khuôn mặt xinh đẹp, gò má trắng nõn ánh lên sắc thái khỏe mạnh, dưới hàng lông mày khá đậm toát lên vẻ mạnh mẽ là đôi mắt dài quyến rũ như ao thu phủ lớp sương lạnh, người cao ráo yểu điệu, chiếc đai lưng lớn thắt ở hông khiến bầu ngực thiếu nữ tuy không quá lớn vẫn thu hút vì độ cong đày ắp hoàn mỹ của nó, dưới chiếc váy là cặp chân dài đều đặn ưu mỹ, không hề mang tất, đi đôi giày cao gót cùng màu váy, một khí tức thanh xuân tươi mát tỏa ra toàn thân.

Ngửi hương thơm cơ thể mê người của cô gái còn vương trong không khí, ánh mắt phục vụ thang máy nhìn cửa thang máy bóng loáng như gương, lúc này cô gái đứng vịn tay vào thành thang máy, xoay lưng lại phía hắn, ánh mắt lướt tới cặp mông tròn trịa dưới vòng eo manh mai kia, vẻ đẹp như thiếu phụ tân hôn đó làm tim hắn rung động không thôi.

Hắn dám cam đoan, đây là cô gái đẹp nhất hắn từng thấy khi làm trong tòa nhà này.

…….

- Công tác thí điểm sơ bộ phổ biến trong trường học định vị là ở Bắc Kinh và Thượng Hải, Thanh Hoa Bắc Đại cùng với đại học nhân dân TW, một phương diện khác là ĐH Thượng Hải, Đồng Tề, ĐH ngoại ngữ là những trường đại học thí điểm đầu tiên. Thiết lập kế hoạch quỹ học bổng Facebook ở những trường học này, một số hoạt động thi tài, có thể dễ dàng nâng cao sức ảnh hưởng của chúng ta. Liên hệ với trường học, tổ chức sinh viên do các tổ hạng mục phụ trách, còn Thanh Hoa Bắc Đại thì do bạn của chủ tịch Tô dẫn đầu.

Báo cáo cho Tô Xán là Trương Lan Chi giám đốc phòng hạng mục, ba mươi ba tuổi, nguyên sinh viên ĐH Thượng Hải, có kinh nghiệm làm việc mười năm ở công ty nước ngoài, là người được Kiều Thụ Hâm vỗ bàn nhận ngay trong ngày tuyển dụng.

Trương Lan Chi đưa cho Tô Xán vài bản tài liệu rồi rời đi, tiếp theo Tô Xán tiếp tục gặp một số thành viên quản lý khác nói chuyện, thảo luận chi tiết về nội dung kế hoạch của từng tổ hạng mục.

Bộ phận kỹ thuật đã gần chuyển đổi xong bộ khung facebook của Mỹ, đây là quá trình không quá phức tạp, nên bộ phận này do Kiều Thụ Hâm chủ đạo cũng chỉ có năm người.

Đại bộ phận nhân viên công ty là dùng ở phương diện nghiên cứu phân tích thị trường, marketing, phục vụ khách hàng v..v..v..

Với một công ty mới thành lập đã được không ít thế lực trong ngoài ngành chú ý, áp lực không phải là nhỏ, trong tình huống đó nhân viên công ty sẽ sản sinh rất nhiều suy nghĩ, cho nên Tô Xán tuyên truyền thứ văn hóa đơn giản, thúc đẩy chỉnh thể tiến theo phương hướng y hi vọng, khống chế nội chiến trong phạm vi chấp nhận được.

Gần đây phân công các công việc cùng quản lý nội bộ đã dần rõ ràng, kế hoạch tiền kỳ đang được thực thi đâu vào đó.

Công ty mới đi vào hoạt động, không có khái niệm nghỉ cuối tuần, giống như Tô Xán, hôm nay là thứ bảy, trong lúc kỳ nghỉ hè tới gần, kỳ thi cuối năm nhất sắp tới, người khác bù đầu vào học ôn thi thì y từ sáng sớm chạy tới công ty xử lý công việc, ngồi một lèo từ 8 giờ sáng tới giờ hơn 3 tiếng, chưa già mà lưng đã mỏi.

Đuổi hết đám nhân viên đi, Tô Xán đứng dậy vặn mình, nghe lưng kêu răng rắc mà sướng cả người, nhìn đồng hồ đã là 11h 25, nha đầu đó chắc sắp tới rồi.

Khi cô gái xuất hiện ở đại sảnh của Facebook TQ tầng thứ 17, người đang ngồi trong phòng giải trí chơi PES lập tức dừng tay, ngẩng đầu nhìn cô gái thu hút hơi cả game, người đi ngang qua thiếu chút nữa thì không kìm được huýt sáo thành tiếng.

Trong ấn tượng người mang cơm hộp tới thường là ông chú trung niên, chưa bao giờ thấy cô bé xinh đẹp như vậy, đúng thế cô gái đó mang cái túi sách màu xanh, nhìn qua miệng túi có thấy thấy rõ hộp cơm rất lớn.

Ở đây chẳng còn ai là sinh viên non nớt nữa, mọi người qua một tuần làm việc bận rộn cũng quen thuộc nhau, có người lên tiếng, người khác hùa theo là bình thường, cô bé này không phải là người quán cơm rồi, chẳng biết tới gặp tên tốt số nào.

Người tính cách cởi mở thì lên tiếng hỏi cô gái tìm ai, người hướng nội hơn chỉ nhìn chăm chú, người có tuổi chút hết nhìn eo lại nhìn ngực, tấm tắc khen.

Tô Xán từ trong căn phòng có logo facebook lớn đi ra, cô gái quay đầu nhoẻn miệng cười, cả một đám tức thì im thít, té ra là bạn gái chủ tịch Tô.

Nhìn đôi nam nữ đi vào căn phòng lớn nhất công ty, mọi người bắt đầu xì xầm bàn tán:
- Bạn gái chủ tịch Tô thật sao? Vừa rồi tôi cứ nghĩ là cô bé nào tới làm tiếp tân, còn hưng phấn một hồi, nếu được làm việc một cô bé xinh đẹp như vậy cùng một công ty còn gì bằng.

Người khác là bạn anh chàng vừa lên tiếng chép miệng tiếc nuối:
- Giờ không được tới buổi tụ hội bạn bè khoe tiếp tân công ty xinh đẹp thế nào, chả lẽ khoe vợ ông chủ đẹp thế nào sao?

Có cô gái nhìn chằm chằm về phía văn phòng Tô Xán, chẳng hiểu sao giọng có vẻ khó chịu:

- Chủ tịch Tô còn trẻ lắm, muốn kết hôn cũng phải 4 -5 năm nữa đi, có sự nghiệp thế này, còn sợ không có vợ tốt sao mà phải vội.

Ý kiến này được các chị em phụ họa.

- Tôi thấy các cô quên đi là hơn.
Người này là sinh viên năm thứ tư ĐH Thượng Hải, làm bộ mặt thương hại nói:
- Cô gái đó tên là Đường Vũ, được đám sinh viên năm thứ nhất trường tôi gọi là nữ thần, không chỉ xinh đẹp, thành tích học tập thuộc top 10, con nhà giàu, các cô không có gì so được đâu. Quan trọng hơn, người ta từ thời sơ trung đã là bạn gái của chủ tịch Tô, cùng nhau ra nước ngoài du học, cùng nhau vào trường đại học, tình cảm khăng khít lắm. Nghe đồn cách đây không lâu mẹ chủ tịch Tô còn đến thăm con dâu, chuyện bọn họ cơ bản xác đinh rồi, các cô nên thực tế chút, quanh đây nhiều chàng trai tốt …

- Xì, quanh đây chứ không phải ở phòng này.
Cô gái có lẽ vì thất vọng, nên đanh đá đáp lại:

- Sao anh biết mấy chuyện này, năm thứ tư rồi mà còn để ý tin đồn đại sao?
Vẫn có người chưa chịu từ bỏ:

- Tôi nói dối được cái gì, vào diễn đàn ĐH Thượng Hải mà xem, trong trường chủ tịch Tô không khác gì thần tượng, còn có fan hâm mộ riêng, thông tin về cậu ấy đầy đủ lắm. Chẳng lẽ trước khi xin việc, các cô không tìm hiểu ông chủ của mình?

…..

- Xin chào, cô lên tầng mấy?
Chàng trai phục vụ thang máy tim đập thịch một cái, vẫn nở nụ cười chuyên nghiệp hỏi:

- Tôi lên tầng 17, cám ơn anh.

Cô gái xách cái túi to, nở nụ cười vui vẻ đáp:

Lại là tầng 17, phục vụ thầm nghĩ, hôm nay ngày gì gặp hai mỹ nữ hàng đầu, lại lên cùng tầng, nếu mà gặp cùng một người nữa thì trúng số lớn.

Đường Vũ

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 55: Lại một người nữa

Qua hình ảnh phản chiếu ở cửa kính, Đường Vũ thấy không ít người nhìn về phía bọn họ thì thầm to nhỏ, có người đứng cả dậy, Đường Vũ hơi đỏ mặt, tất nhiên cô biết nhân viên công ty đang bàn tán quan hệ của mình và Tô Xán.

Vào văn phòng của Tô Xán, Đường Vũ nhìn quanh một vòng, đó là gian phòng hình chữ nhật, rộng chừng 80 mét vuông, máu chủ đạo là xám và trắng, đồ đạc không có nhiều chỉ một cái bàn làm việc bằng gỗ, khu tiếp khách là bộ ghế sa lông làm bằng mây, mấy cái cây cảnh, tường kính sau lưng chạy dài, không cần đèn cả phòng cũng sáng trưng.

Cửa phòng vừa đóng lại, Tô Xán nôn nóng ghé đầu vào cái túi xách của Đường Vũ hít hít:
- Mang gì tới thế?

Đường Vũ kéo Tô Xán ngồi xuống cái ghế sô pha dài, lấy từng cái hộp bên trong ra, có cơm, rau cải xào nấm, thịt gà quay tiêu, đều là món ăn thường ngày, không có gì đặc biệt, nhưng nóng hổi.

- Thơm quá.
Tô Xán ngạc nhiên, hít thật sâu một hơi, cơm hộp trong ấn tượng của y chỉ là cái hộp nhựa hoặc xốp ọp ẹp, bên trong là cơm, một quả trứng rán, đậu rồi rau xào lẫn lộn.
- Không ngờ bây giờ cơm hộp cũng làm tốt như thế?

- Đương nhiên, chỉ cần biết chỗ.
Có thể thấy tâm tình Đường Vũ cực tốt, sắp xếp bát đũa ra, sau đó lấy dây chun cột cái đuôi ngựa nhỏ, thấy Tô Xán ngạc nhiên như vậy thì môi dưới hơi nâng lên, cái cằm nhỏ hếch về phía trước:

Nhìn thấy Đường Vũ có chút đắc ý, Tô Xán ngứa tay, nhéo cằm cô một cái, vốn định nói :" Đợi khi nào em tự làm được hãy đắc ý." Nhưng cuối cùng nhịn được, câu này nói ra không khéo phá hỏng không khí bữa cơm.

Đường Vũ nhìn quy mô văn phòng, cô có thể hình dung ra được tham vọng của Tô Xán:
- Xem ra anh đã nhắm chuẩn phương hướng tiến tới rồi.

- Hướng chảy của nước do núi quyết định, hướng thổi của gió do cây quyết định, còn hướng đi của con người do bản thân quyết định.
Tô Xán nhìn Đường Vũ như cô vợ nhỏ chú tâm xới cơm ra bát:
- Giống như phương hướng ban đầu của anh là do em quyết định.

- Càng ngày miệng càng ngọt.
Đường Vũ bĩu môi:
- Em không quyết định phương hướng của anh, tất cả thứ anh có là do anh tranh thủ được.

- Bao gồm cả em đúng không?
Tô Xán được nước lấn tới, nhìn Đường Vũ đói khát:

- Không, không phải anh tranh thủ được em.
Đường Vũ lắc đầu, mắt nhìn Tô Xán trìu mến:
- Mà là em, có được anh … á.
Còn chưa nói hết lời Đường Vũ rít lên tiếng nhỏ, bị Tô Xán đè xuống ghế sô pha dài.

Nụ hôi nồng nhiệt qua đi, Đường Vũ thở hồn hể, mắt ánh lên vẻ dịu dàng như sương khói, hai tay đưa ra, ôm lấy cổ Tô Xán, giọng êm ái:
- Ăn cơm xong đã, được không?

Tô Xán ngứa răng, nha đầu này ăn chắc ở công ty mình không dám làm gì nên mới dám nói lời đẩy khiêu khích thế này, chẳng dại dẫn lửa đốt mình,

hôn chụt một cái rồi ngồi dậy hậm hực tự lấy bát xới cơm.

….

- Xin chào, cho hỏi phòng Tô Xán ở đâu ạ?
Cô gái đó đội chiếc mũ rộng vành, mái tóc dài hung hung ánh lên trong nắng, chiếc mặc quần cộc khoe bắp chân đẹp đẽ, áo ba lỗ dệt kim rộng cổ, loại thoáng mát không bó người, nhưng vẫn vừa đủ cho hai đồi ngực nhô lên đầy kiêu hãnh, khuôn mặt hoàn mỹ không bắt bẻ vào đâu được nở nụ cười dịu dàng thục nữ, nhỏ nhẹ hỏi:

Một đám há mồm, lại cô nữa tới tìm chủ tịch? Có anh chàng khá trẻ nhanh nhảu chạy ra:
- Để tôi dẫn đường.

- Cám ơn anh.
Cô gái rất lễ phép cúi đầu nói:

Anh chàng kia nhiệt tình đi trước chỉ đường, tới trước văn phòng Tô Xán gõ nhẹ:
- Chủ tịch, anh có khách.

Tô Xán hơi khó chịu, khách khứa gì tới vào lúc này, lại không báo trước gì cả, đặt bát cơm chưa ăn được mấy miếng xuống:
- Mời vào.

- Tô Xán … Đường Vũ, bạn cũng ở đây à?
Lâm Lạc Nhiên nhìn thấy hai người trong phòng hơi sửng sốt, nhưng nhanh chóng mỉm cười nói:

- Lạc Nhiên.
Đường Vũ chú ý ngay tới cái túi xách lớn của Lâm Lạc Nhiên, chỉ nháy mắt là đoán được mục đích.

Tô Xán rời chỗ ngồi đi ra, anh chàng dẫn đường biết điều chỉ liếc mắt một cái sau đó lùi lại, khép cửa. Quay về chỗ cả đám hiếu kỳ đang chờ đợi, hớn hở nói:
- Tên là Lạc Nhiên, cả chủ tịch Tô và bạn gái đều quen cô gái này, nhưng không biết cô ấy sẽ tới, xem ra chuyến này chủ tịch Tô phải thắp hương cầu phúc rồi.
Mục đích dẫn đường của hắn chỉ có thế.

- Quá đẹp, có thể nói không thua kém cô gái trước chút nào, rốt cuộc đây là ai?
Mọi người đổ dồn ánh mắt vào anh chàng cựu sinh viên ĐH Thượng Hải, soi mói đời tư của nhau là bệnh của nhân viên văn phòng, mà soi mói đời tư của ông chủ còn nhiệt tình gấp bội.

- Nghe đồn chủ tịch Tô có hồng nhan tri kỷ ở ngoài trường hay tới tìm, mọi người đừng suy diễn lung tung, tôi nói rồi tình cảm giữa chủ tịch Tô và bạn gái rất khăng khít.

…

Lúc này ở thang máy lại cô gái nữa muốn lên tầng 17, cô gái này mặc váy hoa vàng nhạt, tươi trẻ tinh nghịch.

- Này, công việc của anh chỉ chào hỏi và bấm mấy cái nút thì chắc lương cũng ít lắm nhỉ, thế này làm sao kiếm được bạn gái.

- Một ca phải đứng liền bốn tiếng cơ à, chân anh khỏe thật đấy, nhưng mà mót tiểu thì sao, nếu rời chỗ một lần có bị trừ lương không?

Cô gái này rất xinh đẹp, toàn hỏi những câu xóc óc, anh nhân viên thang máy chỉ biết cười trừ, mong mau mau tới tầng 17.

…..

- Ngồi đi.
Tô Xán gọi Lâm Lạc Nhiên ngồi xuống chiếc ghế đối diện.

- Thật mất công mà, biết Đường Vũ tới đây, tôi chẳng tốn công ra ngoài trong thời tiết thế này.
Lâm Lạc Nhiên mặt không có chút nào dị dạng, khoanh chân ngồi lên cái ghế mây rộng rãi, ngó nghiêng xung quanh như đứa trẻ hiếu kỳ:
- Oa, Tô Xán, văn phòng của cậu còn rộng hơn văn phòng chú Vương, cậu vẫn định đi học tiếp cơ mà, làm văn phòng lớn như thế không thấy phí sao?

- Cái này để cho người khác nhìn, dù cả tháng dùng một lần cũng phải làm to, nếu không lúc tiếp khách chả lẽ mượn văn phòng của người khác?
Tô Xán lấy cớ lấy thức ăn Lâm Lạc Nhiên mang tới ra, tránh nhìn mặt Đường Vũ, tình huống thế này, sao không chột dạ cho được.

Hai suất mỳ ý, một hộp sườn heo rán đầy ắp, còn có sa lát trộn, với cả chai cocacola to, còn có cái khăn ăn ca rô, không khác gì chuẩn bị đi picnic, Tô Xán cười khan:
- Ha ha ha, bây giờ người ta làm cơm hộp cũng cầu kỳ nhỉ?

Đường Vũ tủm tỉm cười, đứng dậy đi lấy ba cái cốc uống nước.

- Ai bảo cậu là cơm hộp do hiệu làm, đồ tự làm đấy.
Lâm Lạc Nhiên bất mãn chu mỏ ra, nhận lấy cái cốc Đường Vũ đưa cho, kéo tay Đường Vũ ngồi xuống cái ghế bên cạnh mình:
- Hôm nay trường mình tổ chức ngày hội ẩm thực Âu Á, sinh viên trong nước làm món nước ngoài, còn sinh viên nước ngoài làm món Trung Quốc. Lần trước nghe bạn bảo gần đây Tô Xán bận rộn, nên hôm nay có đồ ăn sẵn, mình mang cho cậu ấy một chút. Đường Vũ, bạn đừng hiểu lầm nhé?

- Không đâu.
Đường Vũ cười nhẹ:

Tô Xán như muốn chứng tỏ mình mình hoàn toàn vô tư, ma xui quỷ khiến thế nào nói:
- Nhiều quá, no dồn đói góp thế này không tốt, lần sau cả hai nên chia ra người ngày chẵn, người ngày lẻ đi.

Nói xong câu to gan này, không khí trong phòng hơi trầm xuống, Tô Xán chỉ muốn tát mình một cái, đây là hậu quả việc đắc ý quên hết trời đất, nhưng có hai cô gái xinh đẹp như thế mang cơm trưa tới cho, dù căng thẳng, nhưng trong lòng cũng lâng lâng.

Đúng lúc này, không có dấu hiệu nào báo trước, cửa phòng đột nhiên mở ra, cái đầu nhỏ thò vào, tóc kẹp lệch một bên, khuôn mặt đẹp đẽ, ánh mắt tinh nghịch lén lút nhìn một vòng, thấy ba người thì mắt phút chốc mở lớn kinh ngạc:
- Chị! … Anh rể.
Lâm Lạc Nhiên
Đường Vũ vs Lâm Lạc Nhiên
Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 56: Bữa ăn ngặt nghèo

K

hỏi phải nói lúc này đám nhân viên đang ăn trưa ở văn phòng lớn bên ngoài chấn động thế nào, vừa rồi lại có cô gái nữa cũng cực kỳ xinh đẹp đi vào, ra dấu hiệu bảo bọn họ im lặng, sau đó hỏi nhỏ bọn họ phòng chủ tịch Tô ở đâu, biết được đáp án liền khom người rón rén đi về phía phòng Tô Xán. Nhìn mép váy hoa hơi ngắn sau co lên, lộ ra cặp đùi trắng muốt, quay cặp mông tròn lẳn dưới lớp vải mềm mại về phía bọn họ, cái tư thế dụ hoặc đó khiến đám nam nhân miệng khô cổ khát vì những thứ không lành mạnh tưởng tượng ra trong đầu.

Đến khi cô gái kia đi vào phòng Tô Xán đóng cửa lại, mới có người tỉnh lại, nuốt nước bọt hỏi:
- Không phải cậu nói tình cảm giữa chủ tịch Tô và bạn gái khăng khít lắm à?

Tình hình thế này người ta muốn không nảy sinh ra suy nghĩ lệch lạc cũng không được.

Chàng sinh viên ĐH Thượng Hải chỉ biết yếu ớt nói:
- Coi như tôi chưa nói gì.

- Chủ tịch Tô cũng cường hãn quá đi, những ba cô gái, cô nào cũng xinh đẹp, hơn nữa mang vị khác nhau, lạnh lùng tao nhã, thục nữ tự nhiên, còn cô ít tuổi nhất này đáng yêu lanh lợi.
Có người hết sức hâm mộ tổng kết:

- Hừ, người ta nói không sai, nam nhân có tiền là hư hỏng, chủ tịch Tô cũng vậy.
Cô gái nào đó giọng rất chi là khó chịu, được các chị em đồng thanh hùa theo, tuy nói thế trong lòng một số không khỏi nảy sinh ý nghĩa, nếu chủ

tịch trẻ đó “hư hỏng” như vậy, chẳng phải bọn họ có cơ hội sao, dù không thể làm bạn gái chính thức, nhưng chỉ cần được Tô Xán chú ý một chút, cơ hội thăng tiến cũng lớn hơn.

- Này, đừng quên còn có câu nữ nhân hư hỏng mới có tiền, chúng tôi hư hỏng không phải có phần lỗi của các cô à, nếu các cô đều giữ thân như ngọc thì làm gì có chuyện.
Đám nam nhân phản đối rầm rầm:

Và như mọi khi, Tô Xán luôn là ngọn nguồn của mọi mâu thuẫn.

…..

Tô Xán chưa bao giờ vui mừng như thế khi thấy Mục Giai Trúc, vui mừng rời chỗ ngồi ra đón, giọng hết sức niềm nở:
- Giai Trúc, em cũng mang cái gì tới cho anh à?

Mục Giai Trúc rụt người lại, làm bộ mặt sợ hãi nhìn Tô Xán:
- Anh rể, không phải lại định lợi dụng cơ hội để ôm em chứ? Chị em ở đây, anh kiềm chế chút được không?

Tô Xán rủa thầm trong lòng, quên mất con bé này là hỗn thế ma vương, vừa rồi mình mừng hơi sớm, cảm giác phía sau có hai ánh mắt sắc lạnh như đâm vào lưng, trừng mắt lên:
- Đừng nói linh tinh, lần trước tại em gây họa, anh không ngăn em đánh người ta thì không biết xảy ra chuyện gì.
Chuyện này lần trước cũng đã kể cho Đường Vũ nghe rồi, không lo bị hiểu lầm.

Mục Giai Trúc không thèm nghe Tô Xán nói, nhanh nhẹn lách qua một bên, tới cái ghế dài ngồi xuống, nhìn những món ăn ngon lành vẫn còn nguyên trên bàn, mắt tỏa sáng như mèo con tham ăn:
- Tuyệt quá, em có phúc ăn rồi, đến thật đúng lúc.

Tô Xán quay trở lại chỗ, Đường Vũ đã đổi chỗ chuyển sang ngồi cạnh Lâm Lạc Nhiên, nên y ngồi bên cạnh Mục Giai Trúc:
- Em tới đây làm gì? Chưa ăn cơm à?

- Chị bảo anh gần đây bận tối mắt làm việc không có giờ giấc gì cả, có khi quên cả bữa, cho nên em định tới gọi anh đi ăn cơm, ai ngờ làm người tốt một lần có phúc lợi thế này, sau này phải làm người tốt nhiều mới được.
Mục Giai Trúc vừa nói vừa đưa tay ra định lấy miếng sườn heo rán, cô bé này khác hẳn chị, là động vật ăn thịt, ăn uống không cần kiềm chế nhiều vẫn giữ được dáng.

Đường Vũ trở đầu đũa đánh vào mu bàn tay Mục Giai Trúc:
- Ngồi xuống cái là ăn, em quên hết lễ phép rồi à? Còn nữa chưa rửa tay đừng ăn bốc.
Đưa cho Mục Giai Trúc xong, giới thiệu hai bên:
- Đây là Lâm Lạc Nhiên, bạn của anh chị từ thời trung học. Còn đây là Mục Giai Trúc, em họ mình.

Hai cô gái chào nhau, Mục Giai Trúc vừa gắp một miếng sườn cho bào bát vừa nói:
- Chị Lạc Nhiên, chị xinh đẹp như vậy coi chừng anh rể em nhé, chị em thì tự đâm đầu vào bẫy không cứu nổi nữa rồi.

Đường Vũ hơi đỏ mặt, nhưng lườm Tô Xán một cái, nửa giận dỗi nửa giống tình nhân làm nũng, phong tình điên đảo. Lâm Lạc Nhiên nghe Mục Giai Trúc luôn mồm "anh rể" có chút không thoải mái lắm chỉ cười nhẹ coi như cô bé này vô ý nói đùa.

Dù Mục Giai Trúc thi thoảng lại tuôn ra một câu nói làm người ta lạnh toát lưng, nhưng công bằng mà nói, Mục Giai Trúc tới đây hôm nay đúng là vị cứu tinh của Tô Xán, chẳng những vừa vặn xử lý phần thức ăn dư, lại khiến bầu không khí vi diệu kia tiêu tán theo, bốn người vừa ăn vừa trò chuyện vui vẻ.

Ăn hết cơm trước, mọi người chia nhau hai suất mỳ, mỗi hộp mỳ có một quả trứng ốp lếp, Đường Vũ muốn ăn mỳ không, gắp trứng bỏ sang bát Lâm Lạc Nhiên, Tô Xán gắp quả trứng của mình chuyển sang bát Đường Vũ, nói dứt khoát:
- Em phải ăn.
Ánh mắt tựa có tựa không liếc mông Đường Vũ, hàm ý cứ thử không ăn xem.

Lâm Lạc Nhiên hết sức thú vị nhìn Đường Vũ xụ mặt ra cắn miếng trứng không khác gì ăn thuốc bắc dưới sự giám sát của Tô Xán, cô không nghĩ có mặt Tô Xán áp chế được Đường Vũ như vậy. Trong lúc không để ý bị Mục Giai Trúc chòi đũa sang gắp mất miếng trứng, đến khi nhận ra miếng trứng không cánh mà bay thì thủ phạm đắc ý ngoạm mất một nửa rồi, tức mình gặp luôn ba miếng sườn rán cuối cùng cho vào bát, Mục Giai Trúc hoảng lên mang nửa quả trứng ra thương lượng.

Mục Giai Trúc là cô bé đặc biệt, hiếm khi nào có người ngay lần đầu gặp khiến Lâm Lạc Nhiên thoải mái bộc lộ bản tính như thế, nãy giờ hai cô gái tranh nhau thức ăn mấy lần rồi, đống thức ăn ban đầu tưởng thừa lại có vẻ hơi thiếu.

Lần đầu tiên trong đời, Tô Xán phát hiện ra ăn một bữa cơm mà cũng nguy hiểm như thế, may mắn là vượt qua được rồi. Lâm Lạc Nhiên đi trước, nói phải về trường tiếp tục tham gia hoạt động hữu nghị buổi chiều.

Đường Vũ và Mục Giai Trúc cũng không ở lại, thực ra Mục Giai Trúc muốn ở lại, nói gian phòng này có cái ghế nằm rất thích, hơn nữa có điều hòa, có máy tính kết nối internet tốc độ cao, tội gì về giữa lúc trời nóng, đợi trời mát hẵng về, nhưng Đường Vũ bắt phải về cho Tô Xán làm việc, Mục Giai Trúc rất không tình nguyện xin thêm 5 phút.

Tranh thủ lúc đợi Mục Giai Trúc, Đường Vũ nói với Tô Xán:

- Ông bà bảo em gọi anh trưa mai tới ăn cơm, nếu anh bận quá thì từ chối cũng được.

- Ông bà đã nói thì tất nhiên anh phải tới rồi, dù sao cũng là việc hàng ngày, không tới mức gấp gáp như vậy.

Những lời này Đường Vũ hoàn toàn có thể nói trước mặt Lâm Lạc Nhiên khi cùng ăn cơm, nhưng lại đợi Lâm Lạc Nhiên về mới nói, rõ ràng chiếu cố tới cảm thụ của Lâm Lạc Nhiên rồi, trong khi cô có quyền chính đáng để không cần làm thế, trái tim ấm áp dưới bề ngoài băng giá đó chính là thứ làm trái tim cằn cỗi của Tô Xán tràn trề sức sống trở lại.

Nhìn Mục Giai Trúc đang hăm hở gõ phím bấm chuột, xem chừng năm phút nữa lại kiếm cớ trì hoãn, Đường Vũ cười nhẹ, đột nhiên tựa như lơ đãng nói:
- Vậy sau này nếu em rảnh sẽ mang cơm tới cho anh vào ngày chẵn nhé?

Tô Xán đang ngửa đầu uống nước khoáng súc miệng, phải dùng tới nghị lực siêu phàm mới có thể bình tĩnh uống hết chỗ nước mà không bị sặc, sau đó nói rằng:
- Cũng được, ngày lẻ anh sẽ tìm em.

Đường Vũ nhìn Tô Xán chằm chằm, hừ nhẹ một tiếng:
- Các ngày càng biết nói chuyện rồi, có phải cũng nói thế với những cô gái khác không?

- Thề, anh tuyệt đối không bao giờ nói như vậy cô gái nào ngoài em.
Tô Xán ngồi thẳng lưng, nói rất chân thành, rồi lại bổ xung:
- Với các cô gái khác, anh không cần phải nói.
Dứt lời Tô Xán nhanh nhẹn đứng dậy, tránh bàn tay nhỏ cực giỏi nhéo người của Đường Vũ, sau đó nhởn nhơ đi tới bên cạnh Mục Giai Trúc, còn thè lưỡi ra trêu tức Đường Vũ, trả thù nha đầu này trước lúc ăn cơm khiêu khích mình.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 57: Ông bà ngoại của Đường Vũ

T

hời gian qua Tô Xán và Đường Vũ không về biệt thự ở Tuyết Hải Dật Cư, một phương diện là sắp hết năm thứ nhất, kỳ thi khắc nghiệt lại tới, Tô Xán có rất nhiều thứ đau đầu, môn như kinh tế chính trị học không khác gì thời sơ cao trung, phải học thuộc lòng. Các môn học đầu học kỳ thì như ngựa hoang thoát cương, không cần đóng yên không cần phiền lòng, hai bên chẳng ai để ý tới ai, tự do tự tại. Nhưng tới cuối kỳ, đám ngựa hoang biến thành quân xâm lược đã dồn tới chân tay, bao vây bốn bề, chạy đâu cũng không thoát, chỉ còn biết cắn răng xông lên, tử chiến vì không phải học lại. Tô Đường không rảnh phong hoa tuyết nguyệt như lúc mới đầu học kỳ.

Phương diện khác, Tô Xán không chỉ có áp lực học tập, còn có chuyện ở công ty, công ty mới thành lập còn chưa vào quỹ đạo, y không thể phất tay ngồi nhìn, có thời gian là tới công ty, dù tới ôn bài thôi cũng phải tới cho nhân viên thấy, một ngày hận không thể dài gấp đôi gấp ba.

Lần này thì khác Tô Xán biết bà ngoại Đường Vũ tới Thượng Hải chủ yếu xử lý chuyện học viện cán bộ Phổ Đông, thời gian an bài càng chặt, giờ ông bà cụ mời Tô Xán ăn cơm, tất nhiên công việc đã xong bảy tám phần, sắp rời Thượng Hải rồi, Tô Xán dù bận tới mấy cũng phải tới.

Rất nhiều phong ba Facebook TQ lúc mới kiến lập hiện giờ đều dẹp êm phần lớn là nhờ công lao của Mục Ngạn Dung, nếu không có thân phận hết sức đặc thù của bà, cho dù dựa thế lực của Vương Bạc cũng không có nhiều tác dụng ở thành phố trực thuộc TW này.

Ví dụ mấy kẻ như Chiêm Hóa, Lưu Chấn Sinh.

Tô Xán không thả lỏng, thời gian qua y càng thu thập thêm nhiều thông tin về Lưu Chấn Sinh.

Lưu Chấn Sinh là người Giang Chiết, trong nhà nghe nói từng bị coi là giai cấp địa chủ đem đấu tố, có thể thấy ông ta gây dựng sự nghiệp không phải dễ dàng gì. Quay ngược trở lại 20 năm trước, ông ta là thanh niên dám nghĩ dám làm, đặt chân tới thành phố lớn, nhưng hoang mang không biết ngày mai sẽ ở đâu.

Về sau không rõ quanh có thế nào tham dự con đường cho vay nặng lãi ở Thâm Quyến, xem như hậu bối của Chiêm Hóa, song ông ta thông minh ở chỗ có được khoản tiền đầu tiên nhanh chóng tẩy trắng, đi con đường chính quy hóa, đầu tư vào ngân hàng, công ty sản xuất ô tô, có mấy chuỗi cửa hàng dây chuyền ở Thượng Hải, trứng gửi trong rất nhiều cái giỏ.

Ông ta trái ngược với Chiêm Hóa, không làm nhân vật công chúng, cực kỳ hạn chế xuất hiện trên báo chí truyền hình, ông ta thích xuất hiện bên cạnh nhân vật lớn thì thầm vài điều vào tai họ, sau đó ẩn sau màn xem kịch, công chúng không biết tới ông ta, song người trong nghề thì hoàn toàn không có chút xa lạ nào, năng lượng của ông ta ẩn sâu dưới đáy.

Tô Xán được cảm thụ năng lực của ông ta khi mọi chuyện xung quanh facebook lộn xộn, nếu không có hai ông bà cụ xuất hiện e là Facebook TQ sẽ gặp phiền toái không biết tới bao giờ, nhờ ông bà cụ mà Tô Xán dựa thế mới thành công, nhưng bây giờ ông bà cụ sắp đi, khó đảm bảo mấy kẻ kia không ngo ngoe trỗi dậy giở trò.

Cô vợ nhỏ thông minh của mình không khó đoán ra, bữa cơm này chắc chắn có phần tác động của Đường Vũ.

Phía sau người đàn ông thành công luôn có bóng dáng của một người phụ nữ, với Tô Xán đó là Đường Vũ, cô gái không chỉ làm y có mục tiêu có động lực phấn đấu, còn âm thầm ở bên trợ giúp y.

Mỗi lần vào vào khu Tuyết Hải Dật Cư này như bước vào thế giới khác, mùa hè thì mát mẻ, mùa đông thì cây cối xanh tươi bốn mùa làm người ta

thấy thêm sức sống, chỉ tiếc không có thời gian nhiều tới đây.

Tô Xán tay xách túi nho đen không hạt, hỏi:
- Cha em lại rời Thượng Hải rồi à?

Phải nói Tô Xán vẫn còn hơi căng thẳng khi gặp người nhà Đường Vũ, thời gian trước ông Đường ở lỳ Thượng Hải gần 2 tháng, bỏ mặc cô đơn ở nhà, làm Tô Xán không có cơ hội ăn thịt Đường Vũ. Tới lúc ông bà ngoại Đường Vũ tới thì lại chạy vù cái về Dung Thành, không có chút nghĩa khí nào.

- Anh cũng có chủ động tới nhà em lần nào đâu.

Đường Vũ trả lời một câu làm Tô Xán nín luôn.

Đi thang máy lên tầng 5, vào cửa liền thấy Mục Ngạn Dung đeo tạp dề từ phòng khách đi vào nhà bếp:
- Hai đứa đến rồi, đợi bà một lát, cháu và Tô Xán xem TV đi.

- Cháu chào bà ạ.
Tô Xán chào ngoan ngoãn, dùng nụ cười luôn rất được người lớn của mình.

Mới đầu nghe Đường Vũ kể về bà ngoại mình, Tô Xán sợ hết hồn, nhưng trong quá trình tiếp xúc, thấy bà Đường Vũ rất bình dị, giống như bà cụ ở gia đình bình thường, chỉ khác một điều tiếng phổ thông cực kỳ tiêu chuẩn, lời nói luôn giữ tốc độ vừa phải, nói không lớn, lọt vào tai rõ ràng.

- Dạ.
Đường Vũ gật đầu, nhận lấy túi nho trong tay Tô Xán, sau đó đi vào bếp giúp bà.

Tô Xán thấy Tiền Hóa Phàm đang ở ban công, cầm cái kéo tỉa tót cây cối, đi tới chào:
- Cháu chào ông.

Lạ một điều Đường Vũ nói ông cô rất hiền, nhưng trong ấn tượng Tô Xán lại là người rất nghiêm nghị, ít nói. Nghe Tô Xán chào cũng chỉ ừ một tiếng, không để ý tới y, trong mắt chỉ có đám hoa cỏ phía trước.

Tô Xán có hơi lúng túng, giờ đứng đây cũng không được, bỏ đó vào nhà cũng không xong, đưa mắt nhìn quanh, so với lần trước tới đây thì có thêm không ít chậu hoa mới, Tô Xán không gọi tên được.

Cầm cốc nước đi tới bàn ngoài sân ngồi xuống, ngồi ngây ra.

- Còn lúc nữa mới ăn cơm, làm ván cờ đi.
Tiền Hóa Phàm đặt bình nước xuống, tháo găng tay nói với Tô Xán:

Ông cụ không chỉ có thú vui cây cối, còn có một bàn cờ chơi dở, xem ra tự đánh một mình giải sầu.

Tô Xán và Tiền Hóa Phàm ngồi đánh cờ ngoài sân, Đường Vũ và bà ngoại bận rộn nấu nướng trong bếp, chẳng mấy chốc mùi sườn rán thơm phưng phức bay ra ngoài.

Người già đi cờ rất chậm, cho nên Tô Xán có dư thời gian nhìn vào bên, Đường Vũ mặc cái tạp dề màu hồng, chỉ nhặt rau nhặt cỏ làm phụ trợ, bà ngoại cô nấu chính, thế yên tâm rồi, vốn tính để ý xem món nào Đường Vũ làm lát nữa hạn chế ăn.

Nghiêng tai lắng nghe còn thấy Mục Ngạn Dung cứ than vãn Mục Tuyền chuẩn bị đồ gia dụng không vừa tay chút nào, cái nồi cơm điện kiểu gì mà chỉ chạy một hồi muốn hấp hai cái bánh bao cũng nhão nhoét cả ra, lại khen Đường Vũ hết lời, nói cháu gái bà có đôi tay khéo léo.

Nghe Mục Giai Trúc nói bà cô thiên vị Đường Vũ cực kỳ, hôm nay xem như Tô Xán chứng kiến rồi, đem khả năng nấu ăn của Mục Tuyền so với Đường Vũ, khác đổi trắng thay đen.

- Ông ngoại, Tô Xán, có cơm rồi ạ.
Đường Vũ đi ra cửa gọi:

- Ừ, đợi ông chút, thu quan sắp xong rồi.
Tiền Hóa Phàm cười vui vẻ:
- Còn trẻ mà cờ đã nát thế này, không khéo già như ông lại lẫn quân đen với quân trắng.

Đường Vũ nhìn mặt Tô Xán như khỉ ăn ớt, cố nín cười vào nhà, cô biết tính ông ngoại quái gở, có lần thua cờ cha cô còn hất tung bàn cờ lên, nói chung thuộc loại bạn cờ khó chịu nhất, khi thắng thì hả hê chế giễu đối phương, lúc thua thì khó chịu cáu bẳn. Cô không biết sức cờ Tô Xán ra sao, nhưng cô lại biết ông mình, dù ai muốn nhường ông mình thắng, khi bị mỉa mai cũng sôi máu lấy hết sức đánh trả, tức là Tô Xán thua thật rồi.

Đếm quân xong, Tô Xán thua rất thảm, hai người vào nhà, lúc này thức ăn đã bày lên bàn, không quá thịnh soạn nhưng đầy đủ canh xào mặn ngọt, có sườn sốt cà chua, có thịt bò nấu củ cải, lạt tử kê đặc sản đất Xuyên, còn lại là mấy món rau xanh hai ông bà thích.

Những món ăn đầy đủ hương sắc vị làm Tô Xán chảy nước miếng, quên cả ấm ức thua cờ, lắm lúc Tô Xán cũng thấy trước kia mình bảo vệ luận điệu "càng nhiều tài phú càng tự do" thật vớ vẩn, nghĩ mà xem y thích ăn ngon, tiền thì nhiều, thế mà lâu lắm rồi không được ăn một bữa cơm cho ra hồn, thế không phải đáng thương sao?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 58: Đứa bé này, đứa bé kia

B

à biết ăn ở nhà ăn không phù hợp với khẩu vị hai cháu lắm, tiếc là hôm nay nguyên liệu hơi thiếu, nếu không thì bà còn làm được món chính tông hơn, ớt khô trong tủ lạnh hết rồi, lần sau nhớ bảo cha cháu lên đây thì mang theo một chút, món Xuyên lại thiếu ớt, thật là...
Mục Ngạn Dung sắn tay áo lên, cầm đũa nói:
- Mọi người ăn đi, Tô Xán đừng khách sáo, Quế Anh bảo cháu ăn khỏe lắm, nên hôm nay bà làm rất nhiều.

- Vâng ạ.
Tô Xán nhớ ra tên ở nhà của Đường Vũ là Mục Quế Anh:

- Bà biết không, thằng bé này cờ rất thối.
Tiền Hóa Phàm múc một bát canh, không chút nương tình chế nhạo Tô Xán:
- Xem ra lần sau phải chấp nó 4 quân.

- Đánh cờ luôn là điểm yếu của cháu.
Tô Xán cười xấu hổ, thực ra trình độ cờ của ông ngoại Đường Vũ chẳng ra sao, ra đường vớ bừa 10 người biết chơi cờ vây chắc 7 - 8 người thắng được, không may Tô Xán rơi vào số còn lại.

- Cũng may là nó thua ông, nếu không bữa cơm này ăn chẳng ngon rồi.

Nghe vợ nói thế nhưng Tiền Hóa Phàm không phật ý, cười vui vẻ.

Thiên tài hay không trong mắt ông bà cụ không là cái gì hết, họ thấy quá nhiều rồi, thiên tài, kỳ tài đều đã gặp, như ông Đường có thể xem là bậc quái tài, tài hóa không kém ai hết, nhưng đâu có lọt vào mắt ông bà. Ông bà cũng tận mắt chứng kiến những người gọi là thiên tài có giai đoạn phát triển

nhanh chóng, nhưng kết cục cuối cùng vấp ngã không đứng lên được, không thì đi vào lối rẽ, dùng tài hoa của mình làm việc bất chính, hại mình hại người. Bởi vậy thành tích hay trí tuệ của Tô Xán thì đều không phải là ưu thế với ông bà.

Bữa cơm diễn ra bình thường, nhẹ nhàng, đề tài vui vẻ, chủ yếu nói về đề tài phong thổ nhân tình Tây Xuyên, chính lúc Tô Xán nghĩ bữa cơm sẽ trôi qua bình yên như thế thì thấy một đôi đũa đỏ gắp miếng sườn bỏ vào bạt mình, ngẩng đầu lên thấy đôi mắt Đường Vũ. Cô giống như không có chuyện gì xảy ra, thu đũa lại, đuôi ngựa lay động, cái cổ quay sang phía ông bà mình:
- Hôm qua cháu tới thăm công ty của Tô Xán cháu tới rồi, phát triển rất tốt.

Mục Ngạn Dung thầm thở dài trong lòng, con bé này quá giống mẹ nó, dừng đũa hỏi:
- Nghe nói lúc mới đầu công ty cháu thành lập gặp phải chút khó khăn?

- Mới đầu lập công ty, đúng là cháu cũng nghĩ vì sao muốn làm một chút chuyện cũng khó như thế, vấn đề ở các phương diện đều phiền phức, nhưng bây giờ đã dần khá hơn, có lẽ chỉ cần thời gian mà thôi ạ.
Nếu Mục Ngạn Dung hỏi tới, tất nhiên không thể vì sĩ diện mà che dấu, tục ngữ nói không phải người một nhà mới khách khí, kể khổ với ông bà cụ một chút cũng không hề gì:

- Hiện giờ đã muốn dễ dàng cái gì chứ? Còn trẻ chịu khổ nhiều vào không phải chuyện xấu, rèn luyện không phải làm vài chuyện vớ vẩn cho có, nếu trải qua được luyện ngục rèn rũa, mới có thể gành được đại sự, mới có đỉnh cao, cho cháu không nên quá coi trọng chuyện được mất, chỉ cần có định hướng đúng, gian nan là tốt.

- Dạ, cháu hiểu.
Tô Xán gật đầu, Tiền Hóa Phàm giáo huấn nghiêm khắc, nhưng đây là mở đầu tốt.

Đường Vũ thở phào, ông ngoại cô là thế, nếu chẳng phải là người ông thực sự để ý, cơ bản là ông không thèm nói gì rồi, nói không chừng ông cũng có chút thiện cảm với Tô Xán, nhưng Đường Vũ không chắc nguyên nhân, chả lẽ vì vừa rồi Tô Xán đánh cờ quá thối?

- Làm việc trong bổn phận, đừng vượt giới hạn, phát triển ổn định, đột phá đúng lúc, rồi sẽ có ngày vươn lên.
Mục Ngạn Dung tay cầm bát, khi nói chuyện tay cầm đũa đặt ngang miệng bát, vừa vặn:
- Còn về những thứ bàng môn tà đạo ngoại xã hội đều không lâu dài được, cứ đi con đường của mình.
Dừng một chút hỏi:
- Công ty của cháu ở tòa nhà Mỹ La?

Tòa nhà Mỹ La nằm ở trung tâm khu thương nghiệp, Tô Xán thuê ở đó không phải chỉ làm lễ ra mắt với Kiều Thu Hâm. Facebook đang trở thành tiêu điểm truyền thông, nơi đặt chân của Facebook TQ cũng không thể quá kém, người Trung Quốc có thói quen so sánh, đánh giá qua bề ngoài và ấn tượng ban đầu, nếu cũng đặt trong cái chung cư sập xệ như ở Palo Alto, chẳng mấy ai tin tưởng, bởi thế ở Trung Quốc khởi nghiệp khó khăn hơn nhiều, mới đầu chưa làm ăn được gì đã tốn kém quá nhiều vào thứ mặt tô vẽ bề mặt rồi.

- Hiện giờ trong tòa nhà Mỹ La có khoảng hai bảy, hai tám công ty đặt trụ sở, nơi này giao thông thuận lợi, cung cấp cơ sở hạ tầng thiết bị tốt, nhất là công ty đòi hỏi kỹ thuật cao như chúng cháu, nơi này rất phù hợp.
Tô Xán giải thích qua, vừa nãy bà ngoại Đường Vũ nói câu "bàng môn tà đạo" làm y giật mình, không biết là có ý gì.

Hai ông bà cụ không đi sâu vào chi tiết cụ thể, sau đó đề tài chuyển tới việc học hành, nhấn mạnh phải học tập tốt, quyết không được để lẫn lộn đầu đuôi.

Ăn cơm cùng hai ông bà xong, Tô Xán xin phép về trường.

Đường Vũ vẫn ở lại cùng ông bà, tuy xem TV nhưng lúc nào cũng chú ý tới hai người.

Thực ra với Đường Vũ mà nói, ông bà ngoại không phải lúc nào cũng hiền hòa thế này, từ nhỏ cùng cha mẹ sống ở Hạ Hải, cô hiểu chuyện sớm cũng cảm thụ được áp lực của ông bà mình lên mẹ, thậm chí khi nhỏ, Đường Vũ còn tưởng tượng ông bà mình là hai con quái vật. Sau này cô lớn lên mới dần thay đổi, ông ta cụ mặc dù uy nghiêm với tất cả con cháu trong gia tộc, chỉ riêng có với Đường Vũ là thiên vị cực kỳ, người trong gia tộc không ai không biết.

Có lúc Đường Vũ nghĩ, liệu có phải vì ông bà trước kia can thiệp vào chuyện cha mẹ mình, nên trong lòng mang áy náy mà đền bù lên cô không? Hai ông bà cường thế quá nửa đời người, tính khí kỳ lạ quá nửa đời người, nhưng không có nghĩa chỉ có một mặt nghiêm túc và cố chấp như bề ngoài.

Đường Vũ biết mẹ mình thân là một người phụ nữ ở trong hệ thống tư pháp, muốn vươn lên phải kiên cường hi sinh hơn nam nhân gấp bội phần. Đã có lần Đường Vũ nhìn thấy mẹ mình vì chuyện công tác mà về nhà đập bộ bát mà mẹ yêu thích nhất, nữ tử có được địa vị, bị tách bỏ đâu chỉ là ôn nhu.

Liệu có phải vì thế, liệu có đúng là thế? Mẹ mình phức tạp, ông bà càng khó đoán biết, Đường Vũ thấy mình chưa đủ kinh nghiệm sống đánh giá những điều này.

Có điều Đường Vũ không cần ông bà bù đắp gì cho mình hết, chỉ cần ông bà mình không đi vào vết xe đổ trước kia, có thể vui vẻ tiếp nhận Tô Xán..

Tô Xán cá tính đặc biệt, tài hoa có, nhưng đường đi gian hiểm trùng trùng, rất nhiều kẻ địch, Lâm Lạc Nhiên có thể giúp đỡ Tô Xán rất nhiều, còn cô

giúp gì được cho Tô Xán đây? Ở giai đoạn này rõ ràng cô không giúp gì được cho Tô Xán rồi, nên rất mong ông bà mình có thể trợ lực cho lý tưởng của Tô Xán.

Biệt thự nhà Đường Vũ có hai cái thư phòng, một của ông Đường, dùng làm việc, trang trí khá nghiêm túc, cái còn lại là của Đường Vũ, phong cách tươi mát, giữa phòng đặt chiếc đàn dương cầm trắng muốt, tường treo chiếc ghi – ta, đó là món quà ông Đường tặng cho Đường Vũ lúc còn nhỏ, tiếc là cô không thích. Hiện giờ Mục Ngạn Dung đeo kính lão ngồi trong thư phòng ông Đường, một tay chống cằm, tay vừa kẹp bút lật xem tài liệu.

Sửa sang hoa cỏ xong, Tiền Hóa Phàm đi vào thư phòng:
- Phía thằng bé kia, bà định làm thế nào?
Cửa thư phòng để mở, tiếng dương cầm buồn buồn vang vọng khắp nhà:
- Nếu không con bé này không chịu từ bỏ đâu.

Mục Ngạn Dung đang phê duyệt văm kiện không ngẩng đầu lên, chỉ đưa mắt về phía thư phòng đối diện, bút xoàn xoạt trên giấy, lơ đễnh nói:
- Chuyện này, tôi tìm ai mà nói đây? Thế này đi, ngày mai đi gặp phó bí thư Liễu nói một tiếng vậy, ông ta là học viên lớp 32 tỉnh bộ năm ngoái, bạn học của Ngô lão ... Ôi, cái mặt già này lại phải mang đi làm cái chuyện nhỏ ấy ... Đúng là khó mở miệng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 59: Ăn đòn là phải

N

ào chuyện Facebook rồi chuyện thi cuối kỳ dồn vào một chỗ, đủ thứ chuyện lộn xộn kéo nhau tới, Tô Xán mới đầu ứng phó không xuể, bây giờ đã dần đưa nó vào quỹ đạo, có điều cuộc sống gần như không còn khe hở nào nữa.

Nghe Dustin kể hắn và Mark đánh cược với nhau, một tuần chống đẩy 5000 cái, tính ra mỗi ngày phải chống đẩy hơn 700 cái, vậy mà Mark cũng chơi, mỗi ngày định ra kế hoạch nghiêm ngặt, cố định thời gian dừng lại là chống đẩy mấy chục cái, có lúc đang họp hay là ăn cơm, chống đẩy xong mới tiếp tục, một tuần sau liền thắng cuộc thật.
(* Chống đẩy 700 cái / ngày? Chả biết tác giả có type thừa 1 số 0 không?)

Bây giờ Tô Xán thấy mình như đang đánh cuộc với Mark vậy, thời gian phân chia chặt không kém gì cả, thời gian qua chỉ có duy nhất một lần làm chuyện khác là tới ăn cơm cùng với ông bà ngoại Đường Vũ, từ bữa cơm này có thể nói y đã được nhà Đường Vũ tiếp nhận thực sự rồi.

Tô Xán nhận được điện thoại của Kiều Thụ Hâm, giọng hắn phấn khích vô cùng:
- Ở khu có gọi điện tới, nói ngày mai một số lãnh đạo tới cùng ĐTH ... Đúng, tất nhiên không nói là vì chúng ta, mà vì tòa nhà Mỹ La, nhưng chuyên môn dặn chúng ta cần chuẩn bị đón tiếp, đây là tin tức phấn chấn, cậu không ở đây để thấy nhân viên bàn luận xôn xao, sĩ khí mọi người rất cao, giám đốc Lâm cũng gọi điện tới ... Dù sao mai nhất định cậu phải tới đấy.

- Phó bí thư thành ủy Liễu Trường Thăng được trưởng phòng tuyên truyền thành ủy Lữ Mai, bí thư uy ủy khu Từ Hối Vương Đỏa, trưởng ban tuyên truyền khu Trương Trác Bân cùng người phụ trách công đoàn tới thị sát tòa

nhà Mỹ La, khu Mỹ La ... Tới thăm một số tổng bộ các công ty đặt trụ sở trong khu nhà Mỹ La ...

Đó là tin tức được đưa lên ĐTH Thượng Hải cùng rất nhiều báo chí.

Được Liễu Trường Thăng tới thăm không chỉ có các công ty cự đầu xếp trong top 500 thế giới, làm người ta trố mặt hơn cả là công ty mới thành lập chưa lâu, Facebook Trung Quốc.

Liễu Trường Thăng còn tặng cho Facebook TQ bốn chữ đầy phân lượng khiến người ta phải suy nghĩ, là "rất có tương lai."

Nhưng Tô Xán không phải nghĩ gì, chỉ vui vẻ tiếp nhận, khỏi nói cũng biết là do ông bà ngoại Đường Vũ ra tay, người thúc đẩy là Đường Vũ.

……..

Thi cuối kỳ với bất kỳ sinh viên đại học nào mà nói cũng là chuyện tàn khốc, nghĩ mà xem lột cả một lớp da mới vươn tới được đại học, đang đầy lòng khao khát hưởng thụ cuộc đời ngựa hoang vô chính phủ không bị bất kỳ ai quản thức, đi tới các trường khác tán gái, tham dự các hoạt động xã hội sôi nổi, ngồi quán cà phê hưởng thụ chút phong cách tiểu tư sản ... Nhưng cái trạng thái dưới gầm trời này ông đây vô địch cuối cùng đều bị kỳ thi cuối kỳ đập nát hết.

Cho dù sinh viên năm thứ tư luyện Vô Cảm Thần Công tới mức cảnh giới đăng phong tạo cực, ăn cơm ở nhà ăn thấy con gián trong nồi cơm vẫn có thể thản nhiên búng nó ra khỏi nồi, sau đó xới cơm ăn tiếp cũng không thể dửng dưng trước kỳ thi, vẫn phải chạy quan hệ với giáo viên, ăn nói nhũn nhặn tránh tấm bằng kiếm cơm của mình có vết đen không xóa nổi.

Người ta có thể đội sương đạp tuyết vượt qua bốn năm, cho dù nhếch nhác thảm hại thế nào, nhưng cái bằng thì phải sáng chói lọi.

Các môn thi tiết hành liên tục, không chỉ lao động chân tay, mà lao động trí óc cũng hao thể lực không kém, cho nên mỗi tối ăn cơm rất ngon, nếu ăn của người khác ăn càng ngon hơn.

Tô Xán cũng đang tham gia cuộc chiến đó, nhưng chưa tới tầm thánh chiến, chỉ là đấu tranh để học kỳ sau đỡ phải nộp thêm tiền học lại mà thôi, đồng thời chiếu cố tới sự nghiệp mới bắt đầu còn chưa vững chắc của mình, chạy qua chạy lại, cảm thấy quần của mình long lỏng rồi.

Facebook TQ sau khi tổ chức tuyển dụng, danh tiếng trong ĐH Thượng Hải càng vang vọng, đặt biệt khi được Liễu Trường Thắng tới thăm càng lên đỉnh sóng.

Thậm chí Liễu Trường Thăng "thân thiết" trò chuyện với Tô Xán, hình ảnh Tô Xán liên tục xuất hiện trên truyền thông Thượng Hải, trước kia thông tin thuộc diện "theo nguồn đáng tin cậy" là chính, số người thực sự biết tới Tô Xán ngoài ĐH Thượng Hải là số ít, giờ thì không cần thiết có bất kỳ xác nhận nào nữa.

Các ngóc nghách trong trường bàn tán sôi nổi về Facebook TQ, chủ đề liên quan tới Tô Xán vốn thành nhàm trong trường, người ta gặp y không còn vô vập như ban đầu nữa, bây giờ Tô Xán lần nữa được hâm nóng, đi tới đâu cũng được chào hỏi.

Facebook TQ ở Thượng Hải sau một đêm xuất hiện trên khắp mặt báo, đám ăn chực chuyên nghiệp Vương Đông Kiện gần đây chủ đề thảo luận luôn là " Cái quán đồ nướng hải sản ở cổng tây ấy, lần nào đi qua cũng thèm, chả biết bao giờ mới được ăn một bữa ..." , " Hôm qua thằng bạn cùng phòng được người ta mới tới Bách Vị Cư, nghe miêu tả mà ứa nước miếng, nếu ai đó mời mình tới đó nhỉ " ," Cái quán Italia trong trường gần đây nhiều MM lắm, tiếc là không đủ tiền ăn."

Không chịu nổi quấy nhiễu Tô Xán đành hét to:

- Được rồi thi xong tôi mời khách, chọn chỗ tùy thích.

Rốt cuộc đã thi xong môn cuối cùng, rời khỏi phòng thi, Tô Xán vươn mình, đá chân làm mấy động tác thể dụng, lắng nghe xương khớp vang lên tiếng răng rắc khoan khoái, mặc kệ kết quả thi thế nào, ít nhất trong 2 tháng nữa không cần phải lo nghĩ về nó nữa rồi.

- Tô Xán, làm bài tốt không?

- Tô Xán, nghỉ hè định làm gì thế?

- Tô Xán, trông phấn chấn thế, sắp đi gặp Đường Vũ à?

- Có kế hoạch gì cho kỳ nghỉ chưa? Muốn tham gia với chúng tôi không?

Dọc đường đi, Tô Xán bị nhấn chìm bởi tiếng chào hỏi của đủ người quen lẫn người lạ, càng về tới gần KTX thì tình hình càng nghiêm trọng, nhưng làm người của công chúng một thời gian, y cũng thích ứng rồi, ai chào mình khẽ mỉm cười gật đầu một cái rất phong độ.

Về tới phòng 602, đám Lý Hàn cũng đã thi xong có mặt đầy đủ, dù sao họ không bị trì hoãn trên đường như Tô Xán.

Lý Hàn đang than thở bài thi vừa rồi làm không tốt thì thấy Tô Xán tay bóp cằm, mày nhíu chặt đi vào, không biết nghĩ gì mà mất tập trung, suýt nữa va vào cửa, vội hỏi:
- Có chuyện gì vậy?

Trương Tiểu Kiều và Tiêu Húc cũng nhìn sang, trông khuôn mặt Tô Xán, không phải lo về điểm thi, mà giống triết gia vướng mắt vì câu hỏi lớn trong đời.

- Ừ, chuyện này làm tôi nghĩ mãi.
Tô Xán mày vẫn chưa giãn ra:

- Sao chưa bao giờ có một nữ sinh xinh đẹp nào sống chết đòi tôi ký tên nhỉ? Ý tôi nói là trừ thành viên trong clb fan hâm mộ của tôi ấy, đúng là chưa bao giờ có cô gái nào nhờ tôi ký tên luôn, các cậu có thấy lạ không?

Ba tên nhìn nhau không nói một lời, sau đó Lý Hàn nhận cái chăn do Trương Tiểu Kiều, không cần hỏi một câu cũng biết dụng ý, chùm ngay lên đầu Tô Xán, rồi xông lên đấm đá túi bụi.

- Dừng dừng tay.
Tô Xán trong chăn la oai oái, cố gắng che chắn vị trí trọng yếu:
- Tôi chỉ hỏi một câu thôi mà?

- Hỏi như thế ăn đòn là phải.
Lý Hàn chưa hết hậm hực bồi cú cuối vào mông Tô Xán.

Hỏi thế không phải khoe khoang trần trụi sao, nếu không phải lát nữa Tô Xán chủ chi cho bữa liên hoan thì đoán chừng Tô Xán bị đánh cho nằm bẹp giường rồi.

Chừng 15 phút sau, mọi người tập hợp ở cổng KTX số 13, lần này Tô Xán mời khách cho nên bất kể là quen biết, hay là bạn của bạn, chỉ cần biết tin là kéo tới.

Phía trước là đám bạn cùng phòng của Đường Vũ, còn mấy cô gái Tô Xán biết mặt nhưng không biết tên, bên cạnh là đám Lý Hàn, cả phòng Vương Đông Kiện, nhìn thấy nhóm mỹ nữ thì mắt như muốn lồi ra.

Đại quân gần 20 người rầm rộ kéo ra quán thịt dê nướng ở ngoài cổng trường.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 60: Giai đoạn ổn định

Sau thi cuối kỳ sẽ là kỳ nghỉ, cho nên những quán ăn bước vào giai đoạn hồi quang phản chiếu, nhiều sinh viên nhân cơ hội này đánh chén một phen, người quan hệ rộng mời đi KTV, mời ăn cơm suốt.

Tới quán thịt dê thì chỗ trong nhà đã hết, mọi người đành ngồi lấn ra ngoài hè, một bàn tất nhiên là không đủ, chủ quán ghép ba cái bàn lớn lại mới miễn cưỡng đủ chỗ cho đại quân của Tô Xán.

- Oa, mỹ nữ ớt cay Trình Thông Thông của lớp số 7 cũng có mặt kìa, quả nhiên chỉ có thể diện Tô Xán mới đủ lớn.
Hai tên ăn chực đi theo Vương Đông Kiện kích động thì thầm với nhau, mắt nhìn chằm chằm Trình Thông Thông sắn tay áo, chẳng hề kiểu cách cầm thực đơn gọi món, một cô gái toàn thân hàng hiệu xuất hiện ở quán sinh viên thế này, làm họ vinh dự, Trình Thông Thông được liệt vào hàng vòng tròn quý tộc, rất có tiếng, lời khen cũng nhiều.

Vương Đông Kiện chỉ mong hai tên này nói nhỏ một chút, người ta nghe thấy thì bẽ mặt, đám này không biết Tô Xán rất được lòng chị em, cùng nhóm mỹ nữ 302 đi ăn với nhau suốt.

Còn Đường Vũ không còn gì để lưu luyến với bàn tán gì nữa, ai có khả năng đi tranh đoạt với Tô Xán, đám nam sinh vì nhiều nguyên do phải tiếp xúc với Đường Vũ cũng rất cẩn thận, chẳng may bị người ta hiểu lầm có ý đồ gì, truyền tới tai Tô Xán không phải chuốc họa vào thân à?

Mấy cô bạn Đường Vũ thì khỏi nói rồi, ăn của Tô Xán thành quen, thích gì là gọi, rất tự nhiên, mấy nữ sinh khác rất rụt rè, ít nhất bề ngoài tỏ ra thục nữ, thi thoảng mới trả lời đám nam sinh, song không khí vẫn đủ náo nhiệt.

Không có bạn gái của Lý Hàn, không rõ vì sao, tình cảm giữa Trần Giai và Lý Hàn phát triển tốt, nhưng không hòa nhập được vòng tròn của bọn họ.

Tô Xán vốn nghĩ rằng thân phận mình bị bộc lộ, cuộc sống bình thường thế này sẽ càng càng rời xa mình, xem ra trước kia hơi lo bò trắng răng rồi, hay là nói số mình quá tốt quen đám bạn quá đặc biệt. Có điều cũng biết cùng với việc đi sâu vào sự nghiệp, những hoạt động đại học thế này sẽ ngày càng ít, nhưng đi bước nào biết bước đấy, không quan trọng là đi tới đâu, mà ở bên cạnh có ai.

Nghĩ tới đó Tô Xán nhìn sang Đường Vũ ở bên, ánh hoàng hôn vàng bao phủ khắp thành phố làm khuôn mặt cô ngời sáng, Đường Vũ đang cùng mấy cô bạn nói chuyện, nhận ra ánh mắt Tô Xán, quay đầu lại mỉm cười với y, gắp cho y miếng sườn rán, dịu dàng nói:
- Ăn nhiều chút, thời gian qua anh vất vả rồi.

- Ừ, em cũng thế.

Tình cảm hai bên đã vào giai đoạn rất ổn định, không nhiều xúc cảm như trước, càng thêm êm đềm ấm áp, biểu lộ tình cảm với nhau ở trước mặt người khác cũng không phải ngần ngại gì.

Tô Xán biết một màn ở Mỹ La hôm đó là nhờ bữa cơm với ông bà ngoại Đường Vũ, bây giờ kẻ muốn giở trò đằng sau lưng Tô Xán phải cân nhắc rất nhiều, chắc chắn đã làm loạn bố trí không ít kẻ.

Chiêm Hóa hẳn là không dám hành động lỗ mãng nữa, những kẻ trắng trợn làm khó Tô Xán bây giờ sẽ tiền vào trạng thái ẩn nấp, ngầm quan sát. Nguy hiểm chưa hẳn đã qua, chỉ cần có sơ hở, đám người này sẽ nhảy vào cắn xé, ít nhất không gặp phải phiền toái liên miên không đáng có nữa.

Đây là thời kỳ yên bình hiếm có.

Hai ông bà cụ đã tranh thủ đủ thời gian cho công ty non trẻ của Tô Xán, đây là giai đoạn phát triển quý báu, phải nhân lúc gió thuận mà tiến tới, mấy hạng mục phải thực thi rồi.

Nhóm hạng mục đầu tiên quyết định ở Thượng Hải và Bắc Kinh, chia làm hai tổ, một tổ năm người do Kiều Thụ Hâm dẫn đầu bắc thượng, chia ra công chiếm ba trường đại học lớn ở Bắc Kinh, kiến lập nên nhóm trường đại học đầu tiên chấp nhận Facebook TQ, nhóm còn lại tấn công Thượng Hải.

Sách lược của Facebook TQ không đi theo con đường trải bom trên truyền thông như công ty khác, mà kết hợp kinh nghiệm từ thời Truyền thông Ba La mới thành lập, làm báo quảng cáo lan tỏa trong giới sinh viên, cùng với con đường của Facebook Mỹ.
Cách thức này tiết kiệm được tài chính hơn, đi sâu hơn và đặt nền móng vững chắc hơn, lại không đánh động cảnh giác của đối thủ cực mạnh như Yahoo.
Đó là nguyên nhân thất bại của mạng chinaren, một trong số trang web theo kiểu mạng xã hội lớn nhất của TQ, chỉ vẻn vẹn một năm rưỡi đã có 5 triệu người dùng, nhưng không thể kháng cự nổi khi Yahoo phản kích, chưa bồi dưỡng được nhóm người dùng trung thành nên chạy đua vũ trang trên quảng bá truyền thông, tiêu hao quá lớn tiền bạc, nhận đầu tư hỗn loạn, bị thao túng dẫn tới mất chất, thương hiệu đi xuống, làm không gì có thể vực dậy nổi.

Cái chết của chinaren là bài học đắt giá về giá trị thương hiệu cũng như tiếp nhận đầu tư.

Tô Xán bắt đầu từ việc công chiếm trường đại học, để có thêm nhiều người dùng trung thành, nắm được sinh viên đại học sẽ có rất nhiều thứ, nhưng điểm yếu rõ ràng, phải đủ sức sống đến khi cái cây cho quả chín.

Trước tiên bắt đầu từ đại học, khi sinh viên thấy mạng xã hội thành một phần cuộc sống của mình, khi đó nhân làn sóng này mở cửa thu nạp thành viên bên ngoài.

Khói bay mù mịt, nhiệt độ tăng thêm mấy phần, thịt dê nướng trên giá cháy xèo xèo, tỏa hương thơm phức, ngửi đã làm người ta muốn ăn.

Cái phố ăn vặt này của ĐH Thượng Hải rất nổi tiếng, những sinh viên trường bên cũng chuyên môn qua đây cải thiện cơm nước, vì thế thu nạp khách bốn phương, người qua lại nườm nượp, nữ sinh chất lượng xuất hiện nhiều, thế là lại càng làm nhiều người thêm động lực tới đây.

Tô Xán là tỷ phú, y đã mời khách mà không ăn cho thả cửa chỉ thiệt mình, nên không ai khách khí, ai tiếp xúc với Tô Xán nhiều cũng biết trong sinh hoạt, y lành tính, không câu nệ tiểu tiết, dễ bắt nạt, nên kéo cả bạn bè mình theo.

Sắp tới kỳ nghỉ làm mọi người nhớ nhà, thi thoảng lại cảm khái vì một năm học vèo cái đã qua đi.

Bọn họ có nhiều thứ bàn luận, ví như trong kỳ nghỉ dài hai tháng này làm sao dùng cho hết, những cô gái nhà giàu như Trình Thông Thông không cần suy nghĩ xa, chẳng qua là đi đâu mua sắm và du lịch ở chỗ nào. Nguyễn Tư Âu thì cùng nhóm bạn thân về Hàng Châu sống ngày tháng điên khùng, Đồng Đông vì duy trì bầu ngực đáng kiêu ngạo lại không khiến bộ phận khác tăng mỡ định ra kế hoạch ăn uống luyện tập chi tiết.

Tiêu Húc sắp phải về nhà đối diện với người cha kỹ sữ công trình có kính cận nặng nặng không kém gì hắn. Lý Hàn về quê Giang Tây, cùng nhóm bạn lục tục từ thành phố về chơi bóng rổ ở cái sân tự làm. Khổ nhất là Trương Tiểu Kiều, về nhà ngày ngày gặp mặt cha hắn là cơn ác mộng.

Cuộc sống mỗi người dần tiến tới giống như dây leo bám đầy khu hành chính, hoặc như con ốc sên góc tường, cũng giống như mặt trời mọc phía

đông rồi lặn phía tây, quá trình tuy chậm, nhưng từng bước tiến lên, không thể ngăn cản.

Bên cạnh đột nhiên có tiếng cười rộ lên, mọi người nhìn nơi phát ra âm thanh đó, là quán ăn bên cạnh bọn họ, có chừng bảy tám nam tử tụ tập, ngồi ngắm nhìn mấy cô gái xinh đẹp phía bọn họ, nói gì đó rồi lại cười rộ lên.

Mấy nữ sinh nhíu mày, chẳng có gì khó đoán điều thô bỉ mà đám nam sinh này nói với nhau. Tiêu Húc khá mẫn cảm với thành phần này, trong mắt hắn những kẻ tính cách ngông nghênh đều là bại hoại nhân cách vặn vẹo.

Nhưng không biết những cô gái mặc dù nhíu mày tỏ vẻ khó chịu vì bị quấy nhiễu, trong lòng khó tránh khỏi đắc ý vì người khác nghị luận.

- Có hai đứa năm thứ hai, còn kia là Tiền Phong năm thứ ba, tên đó đáng ghét lắm, toàn lấy thân phận học trưởng hội sinh viên đón sinh viên mới, lừa gạt tình cảm sinh viên mới vào trường. Năm ngoái làm một nữ sinh mang thai, được thân thích vận động cho nên chỉ bị trường cảnh cáo, tai tiếng thối hoắc bay từ khu bắc sang khu nam rồi.
Đồng Đồng nhận ra mấy người trong số đó nên thì thầm nói:

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 61: Không phải cho mày chơi

Nhà ăn ĐH Thượng Hải thưa thớt hơn thường ngày nhiều, vì hôm nay là ngày kết thúc môn thi cuối cùng của năm thứ nhất, đám người dư thừa tinh lực đó gần như đổ ra con phố trước cổng trường ăn mừng cũng như phát tiết áp lực chịu đựng thời gian qua.

Gần sáu rưỡi tối, thành phố Thượng Hải đã lên đèn, phố ăn vặt cũng vậy, ánh đèn nê ông xanh đỏ nhấp nháy, tiếng cười đùa, tiếng nhạc phát ra từ những cửa hàng cứ như đang chửi nhau, có điều chẳng ai phiền lòng vì thứ âm thanh ồn ã đó.

Bên cạnh quán thịt dê nướng mà nhóm Tô Xán đang ăn là một quán bia lớn, một nhóm nam sinh bảy tám người thi thoảng mắt liếc nhìn sang những cô gái xinh đẹp ngồi cách đó chừng năm bảy mét.

- Cô bé người nho nhỏ nhưng ngực to kia tên Đồng Đồng, năm sau sẽ tới khoa số học chúng ta, trông thật đáng yêu ...
Một nam sinh để đầu đinh mắt không dời khỏi Đồng Đồng chẹp miệng nói:

- Con mắt cậu kém cỏi thế, không phải bên cạnh còn hai em xuất sắc hơn à?
Tên bạn bĩu môi xem thường:
- Có cần đói khát vậy không, còn biết tên họ với chuyên khoa của người ta nữa, bỏ công sức không ít nhỉ?

Đầu Đinh làm bộ mặt cay đắng, thở dài:
- Cậu không biết nỗi khổ bọn này rồi, mơ mộng xa vời không bằng cái thực tế, mấy khoa tự nhiên khủng long đã nhiều, khoa số học của bọn này thì càng là công viên kỷ jura, khó khăn lắm mới được một nữ sinh xinh đẹp ngoan ngoãn đi vào, đương nhiên phương diện tình báo phải toàn diện, cậu

nghĩ đám dâm nam trong khoa bọn này ăn chay chắc, chỉ tiếc cho tới nay vẫn còn chưa kiếm được số di động của cô bé.

- Tưởng cái gì chứ, xem thường ngày cậu mạnh miệng thế mà nhát nhỉ, tôi thì hứng thú với mấy mỹ nữ cực phẩm kia hả, trông non lắm, chắc là năm thứ nhất, dễ thôi, để tôi giúp cậu một tay ...
Tên ăn mặc áo sơ mi hoa hoét bảnh bao tự tin nói:
- Có điều bên đó tráng nam không ít, tôi sợ bị người ta vây đánh ...

- OK, chỉ cần cậu xin được di động của cô bé tút Gấu Méo của tôi sẽ sang tên cho cậu hết.

Sơ mi hoa vỗ tay giao kéo với đầu đinh:
- Được, có mấy câu này của các cậu tôi còn sợ gì nữa.

Nói là làm luôn, Sơ Mi Hoa vặn tay ngọe cổ, làm mấy động tác khởi động, chỉ lại cổ áo, sau đó đẩy ghế cầm cốc bia bước cười sáng sủa với Đồng Đồng, trông rất chân thành:
- Em là Đồng Đồng ở clb trà đạo phải không, chào em, đội trưởng của bọn em và anh quan hệ rất tốt, anh nhiều lần nghe nói tới em rồi, sang năm thứ hai em vào khoa số học của bọn anh, lúc đó chúng ta cùng khoa, mong được giao lưu với em nhiều hơn.

Tiếc cái đối phương nhìn qua Trình Thông Thông, mắt sáng lên, sau đó tới Đường Vũ càng tưởng chừng không dời mắt đi được. Mặc dù quá trình chỉ có hơn vài giây, song vẫn bị đại bộ phận nhận ra.

Đám con trai không khỏi khó chịu, tự nhiên có thằng cha ở đâu nhảy vào tán tỉnh một cô gái trong nhóm mà, có điều thái độ đối phương không có chỗ nào để bắt bẻ nên không thể làm được gì.

- A, chào học trưởng, em nhận ra anh, sau này mong được anh chỉ giáo nhiều hơn.

Đồng Đồng trước khi xoay lưng lại làm động tác nôn ọe, sau đó cười đáng yêu đứng dậy, chạm cốc với hắn.

- Anh không nghe nhầm chứ, em biết anh à, thật vinh dự cho anh.
Sơ mi hoa mừng ra mặt.

- Lần trước anh tham gia hoạt động của clb bọn em, ngồi ở ghế khách quý mà, lúc đó em thấy anh rồi.
Nếu vừa rồi không thấy Đồng Đồng làm cái động tác buồn nôn kia, có lẽ mọi người đều bị vẻ bề ngoài đánh lừa, nữ sinh đúng là đều có tiềm chất diễn viên.

- A, ra hôm đó à, vậy mà anh lại không biết, tiếc quá, nếu không đã được làm quen với em sớm hơn rồi.
Nên chẳng lạ gì khi vị họng trưởng này mũi nở ra mấy phần, ngực ưỡn lên, nói văng miểng, không biết người khác đang nén cười. Thao thao bất tuyệt một hồi cảm giác mình và Đồng Đồng cực kỳ hợp duyên:
- Bên phía bọn anh có mấy huynh đệ trong khoa nữa, để anh giới thiệu cho em, mọi người quen nhau, sau này có gì giúp đỡ.

Trình Thông Thông thấy Đồng Đồng mua giây buộc mình rồi, cũng bất mãn vì tên học trưởng này làm phiền bọn họ, khó chịu nói:
- Đồng Đồng là nhân vật trung tâm của bọn này, anh kéo đi như thế không thích hợp đâu.

Đồng Đồng kín đáo nháy mắt với Trình Thông Thông, ý bảo không sao hết, chịu đựng một chút là được, sau này cùng một khoa ngẩng đầu cúi đầu thấy nhau. Đồng Đồng là một cô gái không muốn làm mất mặt một ai.

Sơ mi hoa có cơ hội đường đường chính chính nhìn Trình Thông Thông, từ vị trí hắn đang đứng, dễ dàng nhìn qua cổ áo sơ mi của Trình Thông Thông, không thấy gì nhiều nhưng chỉ mép áo lót màu đen cùng khe vú kia càng kích thích hơi men trong người bốc lên ngùn nghụt, giọng cợt nhả:

- Có gì không ổn, có phải là anh muốn ăn Đồng Đồng đâu, nếu em không yên tâm, hay đi cùng với Đồng Đồng?

Trình Thông Thông cười quyến rũ, khoác tay Đồng Đồng:
- Đi thì đi, tôi sợ gì chứ, Đồng Đồng, có mình ở đây, xem ai ăn thịt được cậu nào.

- Thông Thông lo Đồng Đồng bị thiệt thật à?
Nguyễn Tư Âu nhìn Trình Thông Thông bĩu môi nói nhỏ với Đường Vũ, mặc dù đám nam sinh kia có hơi ầm ĩ, nhưng vài anh chàng trông đẹp trai lắm, nói không chừng Trình Thông Thông định câu ngược lại.

- Chắc là thế đi.
Đường Vũ chỉ cười khẽ, Nguyễn Tư Âu xưa nay vẫn không thích Trình Thông Thông mấy, nên đôi khi có suy diễn theo chiều hướng xấu.

Cả đám con trai hậm hực trơ mắt nhìn sơ mi hoa ưỡn ngực như gà trống thắng trận dẫn Trình Thông Thông và Đồng Đồng đi, phía bên kia bùng nổ tiếng vỗ tay reo hò, càng như khiêu khích bọn họ.

Hôm nay người tới đông hơn dự kiến, cũng ăn khỏe gấp mấy thường ngày, Tô Xán ước chừng ví tiền của mình không đủ tiền để trả rồi, khều nhẹ Đường Vũ rồi bảo cô:
- Anh đi rút tiền một chút.

- Em cũng mang tiền này.
Đường Vũ mỗi lần đi ăn với ai cũng chuẩn bị sẵn tiền, huống hồ hôm nay Tô Xán khao bạn, cô cần đề phòng tình huống Tô Xán không đủ tiền.

- Thôi, anh rút luôn, dù sao cũng cần tiêu sau này mà, em giữ tiền đó mua đồ anh trưa cho anh là được.
Tô Xán nói rồi đứng dậy:
- Tôi ra kia một chút.

Lý Hàn nãy giờ bị chuốc hơi nhiều, ai bảo hắn cứ thích khoe tửu lượng cao, thường xuyên bị chuốc gục trước tiên, thấy Tô Xán đứng dậy thì đặt cốc bia xuống gọi với theo:
- Lão đại, đi vệ sinh à, đợi chút, đi cùng với.

Vương Đông Kiến cười lớn, trêu:
- Ê này Tô Xán, đừng có nhân cơ hội mà chuồn mất đấy nhé.

Nguyễn Tư Âu ôm vai Đường Vũ
- Lo gì chứ, chỉ cần bắt Đường Vũ, có bảo cậu ấy nộp cả công ty ra cũng được mà.

- Câu này chuẩn.
Cả đám cùng nâng cốc cười rộ lên, còn đuổi Tô Xán đi cho mau.

…….

Đám nam sinh bên cạnh từ lúc hai cô gái gia nhập, không khí lúc nào cũng sôi sùng cục, chẳng có gì nhiều để nói, sau một hồi làm công xòe đuôi thì là cái trò quen thuộc của đám con trai thô bỉ, thay nhau chuốc bia các cô gái, Đồng Đồng uống không tốt, Trình Thông Thông cực kỳ hào sảng, mỗi người đều uống một lượt.

Đồng Đồng dễ mềm lòng, Trình Thông Thông lại có một mặt rất cứng rắn, uống một vòng, đối phương không áp chế được Trình Thông Thông, bình an kéo Đồng Đồng về, vốn bên phía Tô Xán cũng thở phào rồi, vậy là mọi người cùng vui, nhưng khi hai cô gái quay người đi có người nhỏ giọng cười nói gì đó.

Trình Thông Thông mỉm cười đi về, cầm cốc trà nóng, quay lại chỗ đám người kia, chén trà trong tay hất ra, vượt qua bàn, dội thẳng mặt người vừa nói xấu sau lưng mình.

- Bà cô đây mông to không phải cho mày chơi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 62: Ồn ào nhốn nháo

Đ

m, đầu óc mày có vấn đề à?
Chửi rủa không phải chí có Tiền Phong bị hất cốc trà nóng lên người, mặt còn dính lá trà, mà còn mấy người xung quanh bị vạ lây, nếu không phải Trình Thông Thông ăn mặc sang trọng, lại xinh đẹp, có khi đám con trai đã xô tới.

Tiền Phong hầm hầm giật lá trà trên mặt ném đi, khuôn mặt trắng trẻo bị trà nóng làm đỏ rực, hắn đã đứng lên một nửa rồi, cuối cùng mới ngồi xuống, cơn giận sôi gan vì không thể ức chế mà người run lên, cuối cùng vẫn áp xuống, mắt nhìn Trình Thông Thông như muốn ăn tươi nuốt sống.

Bên cạnh vội vàng hỏi han xem hắn có vấn đề gì không, Tiền Phong lắc đầu, dùng giấy ăn lau mặt, đột nhiên im lặng khác thường, cảm giác như bão tố đang ấp ủ.

- Bảo hắn quản cho tốt cái miệng, nếu không chuốc họa vào thân.
Trình Thông Thông má đỏ bừng bừng, kệ Đồng Đồng, Đường Vũ mỗi người một bên cố kéo về, vùng tay thoát được, chỉ mặt đám người kia nói rất hung hăng:

Đám Vương Đông Kiện, Tiêu Húc không nói lời nào mà đứng dậy lặng lẽ đi tới đứng trước đám con gái đang cố ngăn cản Trình Thông Thông, đám người kia toàn tên vạm vỡ, đem so ra Trình Thông Thông như cành liễu có thể gãy bất kỳ lúc nào.

Có điều cơ bắp chủ lực của nhóm là Lý Hàn đi mất rồi, Tô Xán cũng không có mặt, chỉ có Vương Đông Kiện là miễn cưỡng có thể đem ra chống đỡ thể diện, còn lại Tiêu Húc mắt cận lẻo khoẻo, Trương Tiểu Kiều nhỏ nhắn, ba

người khác càng không có chút ưu thế thể hình nào so với đám Tiền Phong chẳng những cao lớn hơn, đông hơn mà trông mặt mày còn lão luyện hơn.

Vương Đông Kiện bộ dạng không hề sợ hãi, Tiêu Húc chỉ khống chế mình không run lên, nếu xung đột, bọn họ ăn đòn là cái chắc, nhưng tình huống thế này cưỡi hổ khó xuống, không thể để mấy cô gái bên mình bị bắt nạt.

Bên đối phương biết tình hình cũng hiểu nguồn cơn do mồm miệng Tiền Phong không sạch sẽ, bình thường một đám con trai tụ tập với nhau nói bậy bạ một chút không hề gì, có điều không nhắm vào đối tượng có mặt ở đó, đằng này Trình Thông Thông vừa quay đi, hắn nói một câu đại loại cái mông ngon thế kia nếu được chơi từ đằng sau một lần, có khi chơi đến sáng.

Cũng không ai nghĩ cô gái kia phản ứng kịch liệt như vậy, vừa rồi trông khá lả lơi, không giống loại kiên trinh liệt phụ.

Cha của Tiền Phong là Tiền Tử Minh, viện trưởng viện xã hội, phải nói Tiền Tử Minh leo lên được vị trí này không dễ dàng, mười năm trước ông ta chỉ là trợ giảng, sống trong khu tập thể cũ sập xệ của trường.
Nhưng mà đôi khi thế đấy, vận mà tới không muốn phất chẳng được, nhờ nghiên cứu đúng lúc lãnh đạo nhìn trúng, thế là cứ thế từng bước mà lên, nhưng giáo dục con cái lại đi xuống, Tiền Phong thời gian học trong trường gây không ít chuyện.

Bên kia cũng biết khởi nguồn là bên mình sai rồi, nhưng Tiền Phong là con lãnh đạo, trong hội sinh viên, clb có quan hệ rộng, nên tình huống thế này trái phải trắng đen cũng phai nhiều, Tiền Phong thảm như vậy, mất mặt lớn, cũng không tiện khuyên hắn bỏ qua.

Vả lại ra tay trước là Trình Thông Thông.

Quán ăn này là hàng thứ tư của phô ăn vặt, cho nên vừa có xung đột ầm ĩ một cái là người đi qua đi lại thấy hết, nếu là hai nhóm nam sinh đánh nhau

thì người ta tặc lưỡi vòng tránh cho qua ngay, nhưng bên kia toàn là những cô gái xinh đẹp, bản tính hiếu sự ưa náo nhiệt của người dân trong nước khiến cả đám đông bu lấy, hơn nữa tin đồn cũng truyền ra.

- Chuyện gì vậy?

- Chưa rõ, chỉ biết cô gái đang chửi bới kia hất trà nóng vào mặt người ta nên xung đột.

- Là thế này, cô gái đó vừa nãy còn uống bia với nhóm kia, trông hai bên vui vẻ lắm, đột nhiên ầm ĩ lên, chắc là đụng chạm sờ mó gì người ta đi.

- Dám lắm, trông ngon vậy mà, mấy cô bạn cũng thế.
Người mới tới không biết ngọn nguồn hỏi người tới trước, chỉ thấy một phía có bốn năm cô gái xinh đẹp đang ngăn cản cô gái hung hăng chửi bới, bên kia là đám nam sinh cao lớn, nhìn những bộ mặt âm trầm kia, đủ biết đối phương không dễ cho mấy cô gái thoát thân.

Tiền Phong lạnh lùng nhìn Trình Thông Thông, cho dù Đường Vũ và Trình Thông Thông đều là những nữ sinh nổi tiếng trong năm thứ nhất, nhưng bảo mấy sinh viên lớp trên này nhận ra được thì hơi khó, ĐH Thượng Hải có 30.000 sinh viên sinh viên khoa chính quy, 8.000 thạc sĩ tiến sĩ, du học sinh 3000, 20.000 sinh viên đào tạo qua mạng hoặc liên thông đủ kiểu, tổng cộng sấp xỉ 60.000 người theo học, có thể nói đất rộng người đông.

Xung quanh tụ tập đông người như thế, Tiền Phong muốn bỏ qua cũng không thể, che một bên mặt nghiến răng nói:
- Định giải quyết thế nào đây? Vừa rồi tôi bị hất nước nóng vào mặt tới bây giờ mặt vẫn còn nóng rát đây này, lát nữa đi bệnh viện kiểm tra nếu có vấn đề gì phải bắt cô ta phải gánh tránh nhiệm, xem cô ta bồi thường thế nào?

Đồng Đồng rối rít gập người xin lỗi:
- Xin lỗi học trường, cô ấy say rồi, không biết gì cả, đợi mai cô ấy tỉnh lại, nhất định sẽ xin lỗi anh.

Tiền Phong chưa đáp, tên bên cạnh là Đỗ Khoa vỗ bàn "rầm" một cái:
- Tưởng thế này là xong à? Không dễ dàng vậy đâu, thế nào phải đề bên này tát nó mấy cái đã mấy cái mới hả giận.

Đỗ Khoa không sợ làm lớn chuyện, lời nói gió bay, lúc đó cứ nhất quyết chối nữ sinh này nghe nhầm, chỉ cần mọi người lời khai nhất trí, bên kia sẽ là phía sai, chuyện bị hất nước nóng vào mặt thì nhân chứng vật chứng rõ ràng.

Không phải đám Vương Đông Kiện nhát không dám lên tiếng, tình thế kiểu này khi con trai xen vào, càng dễ đẩy xung đột lên cao, chỉ cần đề phòng tình huống xấu nhất là đủ, huých vai Tiêu Húc:
- Đi tìm Tô Xán, Lý Hàn đi, bằng này người chúng ta không làm gì được bọn chúng.

Trương Tiểu Kiều lắc đầu:
- Đừng đi, chúng ta vốn ít người rồi, đi người nào là yếu đi phần đó, chuyện đã náo loạn lên thế này, bọn Tô Xán sớm biết thôi.

- Tiền Phong, làm sao thế, đứa nào làm gì cậu, bảo nó ra đây nói chuyện.
Đám đông tách ra, mấy sinh viên lớp trên, mấy tên để đầu đinh, đang đi ăn cơm nghe xung quanh kể chuyện này, thấy Tiền Phong cuốn vào đó, vội vàng tới xem trò hay, nói là giúp đỡ, chẳng bằng nói dựa vào thế của Tiền Phong kiếm cớ ức hiếp người khác, loại người này ở đâu cũng có, hơn nữa còn không ít.

- Tôi thấy chuyện này bỏ đi, một đám năm thứ nhất thôi mà, còn chưa hiểu chuyện, đừng để ầm ĩ lên làm đứa bị đuổi học, đứa thì năm sau không dám đi học không hay đâu ...
Tên này nghe có vẻ tốt bụng khuyên giải thực chất là ngầm dọa dẫm bên kia.

Người vây quanh xem náo nhiệt bàn luận càng đông, cũng có người nhận ra Trình Thông Thông rồi, nhưng phía bên kia thân phận có vẻ không dễ đụng vào, nên giữ thái độ quan sát tình thế.

Nhậm Vĩ Danh cùng Phạm Kỳ Dịch và mấy thành viên hội sinh viên ở cổng trường đi ra, thấy bên này có đám đông tụ tập thì đi tới, dù sao Phạm Kỳ Dịch là chủ tịch hội sinh viên, giải quyết xung đột kiểu này nằm trong phạm vi trách nhiệm của hắn.

Phạm Kỳ Dịch vỗ vai một người, hỏi:
- Có chuyện gì xảy ra chỗ đó thế?

Người kia quay lại, nhận ra Phạm Kỳ Dịch, trả lời:
- Chủ tịch Phạm, học trưởng Nhậm hình như là có cô gái uống bia với đám Tiền Phong, bị Tiền Phong sờ xoạng gì đó nên xung đột.

Người khác bổ xung:
- Tôi tới sau không rõ lắm chuyện trước đó, chỉ thấy cô gái kia chửi người ta khơi khơi, cũng chả loại hiền lành gì đâu.

- Tôi cũng nghĩ vậy đấy, loại con gái này ở quán bar đầy, chuyên ưỡn ẹo quanh đám nam nhân, nam nhân mà, tí bia tí rượu vào táy máy chân tay chút khó tránh khỏi, mấy em đó lại nhảy dựng lên giở trò này nọ, chẳng qua hôm nay đụng phải đám Tiền Phong là xương khó nuốt. Tóm lại chẳng bên nào đáng bênh vực, học trưởng anh xem mà xử lý.

- Thấy phía trên nói có mấy cô bé xinh lắm, tôi chỉ lên ngắm nghĩa chút thôi, không quan tâm có chuyện gì.

Một đám cười rộ lên rất vô tâm vô cảm.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 63: Nước mắt Trình Thông Thông

Nhậm Vĩ Danh theo Phạm Kỳ Dịch đi tới, thấy Trình Thông Thông thì ngớ người, tiếp đó nhìn Trình Thông Thông mặt đỏ au, đứng cần bạn giữ, biết cô hơi say rồi, bình thường Trình Thông Thông ứng xử khéo léo thục nữ, nhưng khi đã say thì mồm miệng ngoa ngoắt vô cùng, lần trước đi ăn cùng đám Tô Xán, Trình Thông Thông cũng say rượu nói mấy câu khó nghe, làm hai người còn chiến tranh lạnh một thời gian.
Hắn và Trình Thông Thông đang ở giai đoạn ái muội, vì cha mẹ hai bên nhiệt tình vun vào cho nên tạm coi là bạn trai bạn gái chưa chính thức.

Phạm Kỳ Dịch nhìn Nhậm Vĩ Danh lại nhìn tình huống, vì xung quanh hỗn loạn, hắn chỉ thấy nhóm Trình Thông Thông, không thấy Tô Xán và Đường Vũ, có điều thầm nghĩ Nhậm Vĩ Danh không muốn thấy chuyện này, đành phải đứng ra hòa giải, nói với Tiền Phong:
- Cô gái này là người quen của Vĩ Danh, nói cho cùng là hai bên hiểu lầm thôi, mọi người bỏ đi.

Thể diện của Phạm Kỳ Dịch không thể không nể, Tiền Phong nhìn Nhậm Vĩ Danh:
- Đó là bạn gái của anh sao?
Nếu là bạn bái của Nhậm Vĩ Danh thì thuận thế bỏ qua cũng được, sau này còn dễ nhìn mặt nhau, thực chất nếu không phải bị đám đông vây lấy, hắn không bị dồn vào tình thế phải cố giữ thể diện như vậy, nhìn cách ăn mặc cô gái kia không phải gia thế bình thường.

Nhậm Vĩ Danh lúc nãy nghe thấy người khác bình phẩm về Trình Thông Thông, cảm giác xung như nhìn mình với ánh mắt khinh bỉ, do dự một lúc buột miệng nói:
- Không, chỉ quen biết thôi.

Trình Thông Thông tuy tửu lượng cô khá cao nhưng trước đó đã uống với nhóm Tô Xán một chập, qua bên kia uống đỡ cho Đồng Đồng một chập nữa, cơ bản đã say rồi, có điều vẫn đủ tỉnh táo nghe đoạn đối đáp vừa rồi giữa Nhậm Vĩ Danh và Tiền Phong, không dám tin, nhìn Nhậm Vĩ Danh thì hắn quay đầu sang bên, lòng lạnh xuống.

Cô cũng biết nhiều người ngoài không thể hiện ra nhưng không ưa gì mình, giống như Nguyễn Tư Âu luôn mỉa mai cô, nhưng Trình Thông Thông kiêu ngạo luôn cho rằng, những người này không cùng thế giới với mình, chẳng sao hết.

Còn những nhân vật phong vân trong trường, như Nhậm Vĩ Danh luôn hiền hòa chiều chuộng cô, như chàng trai chủ trì đài phát thanh trường luôn tươi cười với cô kia, những nha nội luôn xun xoe bên cô kia mới hiểu được mình, mới biết giá trị của mình, là người trong thế giới của mình.

Nhưng hiện giờ những người đó quay mặt sang bên giống Nhậm Vĩ Danh, như không quen biết cô, bên cạnh Nguyễn Tư Âu gọi tên cô với vẻ thương hại, Trình Thông Thông thấy ù đi.

Cắn răng, đứng vững lại, âm thanh cả thế giới quay về, cô nghe thấy có người chửi bới.

- Thế không liên quan gì tới anh, Tiền Phong vừa rồi bị hất trà nóng vào mặt, do cô ta gây ra, không phải nữ nhân của anh thì đứng qua một bên đi.
Một tên bên cạnh Tiền Phong hùng hổ nhảy ra, tên này là Đồ Khoa thuộc loại chuyên đi theo nịnh bợ Tiền Phong, cho rằng Tiền Phong nãy giờ ngại thể diện không làm quá, nên hắn tranh thủ ra mặt lấy lòng:

Lúc này không nhiều người chú ý đằng sau nhốn nháo, có người đang gạt đám đông xông lên.

Đau đớn, bi thương, kiêu ngạo trỗi dậy, Trình Thông Thông hất văng tay Đồng Đồng, Đường Vũ đang giữ mình ra, xô cả Vương Đông Kiện sang một bên, chỉ mặt Đồ Khoa chửi:
- Bà cô đây hất nước vào chúng mày đấy, thì sao? Lũ chó, đáng đời.

Đỗ Khoa nổi điên, bất thình lình xông tới, mọi người không kịp phản ứng hắt vung tay ra:
- Mày nói lần nữa xem.

"Chát!" Một cái, Trình Thông Thông che mặt lảo đảo lùi lại.

- Thằng chó!
Trương Tiểu Kiều thấy Trình Thông Thông bị đánh, không suy nghĩ gì, húc thẳng đầu vào ngực Đồ Khoa, cả hai lăn ra đất.

Từ lúc Trình Thông Thông đẩy người bên cạnh ra, Phạm Kỳ Dịch liền thấy Đường Vũ, hơi giật mình có Đường Vũ phải chăng tên hỗn thế ma vương Tô Xán cũng có mặt, quả nhiên thấy Tô Xán và một tên nữa to như trâu mộng đang hùng hổ chạy tới.

- Đánh chết mẹ chúng nó đi.

Đám Tiền Phong thấy Trương Tiểu Kiều đánh đồng bọn cũng xô ghế xông lên, nhưng Phạm Kỳ Dịch đứng ra quát ngăn hai bên:
- Đủ rồi, muốn bị bắt cả vào phòng kỷ luật mới hài lòng à?
Quay lại quát Tô Xán:
- Cả cậu nữa Tô Xán, đừng kích động.

Nhưng hắn chỉ chú ý tới Tô Xán mà không để ý người khác, Lý Hàn xông tới như trâu điên, đám Tiền Phong ý thức được nguy hiểm từ động tác xô ghê xông lên thành bỏ chạy, nhưng muộn rồi , Lý Hàn mượn đà lao tới tung chân đá bàn, bia, rồi nước canh như sóng thần dâng lên ở đáy biển ập vào bọn chúng.

Xương xẩu ăn thừa, rau, thức ăn, bia, bát đũa bay tứ tung, còn may đám Tiền Phong nhanh nhẹn, thế nên ngoại trừ bị nước canh bắn lên người ra thì tránh được mấy cái cốc thủy tinh.

"Choang!" Một cái cốc rơi xuống vỡ tan bên cạnh một tên, làm hắn chưa hoàn hồn vội nhảy sang né tránh, lại xô vào một tên bạn, thiếu chút nữa ôm nhau ngã lăn ra đất, nhưng riêng thế đã đủ bọn chúng trông nhếch nhác vô cùng rồi.

- Tô Xán! Là Tô Xán đấy.

- Người vừa đá bàn là Lý Kim Cương của phòng 602!

- Kia không phải là Đường Vũ sao? Bọn Tiền Phong chọc nhầm tổ ong rồi.

Đám Tiền Phong vừa định xông tới chợt nghe xung quanh la hét, hoang mang đứng cả lại, Tô Xán, cái tên đó bọn chúng không xa lạ gì, nhất là vòng tròn hoàn khố Nhậm Vĩ Danh đều biết Tô Xán là thằng điên từng đập tan nát xe của Đào Chử Hồng, hơn nữa bản thân thằng điên còn là "tỷ phú trẻ nhất nước", tất cả điều đó gộp lại hình dung ra một kẻ "không nên trêu vào".

Tiêu Húc vốn còn ngần ngừ, giờ thấy Lý Hàn đá bàn, chuyện trước đó sợ nhất đã xảy ra, liều luôn, không tranh đấu với cái cứt chó gì, trầm ổn cái cứt chó gì, cùng lắm thì bị trường đuổi học, vào công ty Tô Xán làm việc thôi, cậu ta sẽ an bài chu đáo hết.

Nghĩ thế Tiêu Húc máu lên, lao tới đạp thẳng mặt Đồ Khoa, đám Vương Đông Kiện cũng hùng hổ xông tới, hiển nhiên mang suy nghĩ như Tiêu Húc, sợ cái chó gì, tức thì Đồ Khoa ăn đủ đòn, Trương Tiểu Kiều được cứu về trận địa.

Đám Tiền Phong thấy bên kia đột nhiên như chó dại lên cơn, mặt cắt không ra máu, không dám xông tới cứu người, huống hồ trước mặt còn con trâu

điên tay lăm lăm hai chai bia vỡ.

Thấy Tô Xán đi ra, Nhậm Vĩ Danh mặt biến sắc, thực sự là oan gia hẹp lộ, chỗ này có thành viên của FeeC, có Trịnh Dung tên đội trưởng đội bóng chày bị Đường Vũ đá.

Nhìn Tô Xán mặt lạnh tanh, có mấy cô gái ôm ngực làm vẻ mặt si tình:
- Tô Xán ngầu quá đi.

- Đẹp trai hết sức.

Nhìn điệu bộ ngứa mắt này nam sinh đeo kinh chỉ:
- Tỉnh lại đi mấy bà, không thấy Đường Vũ kia à, người ta chẳng bao giờ ngó tới mấy bà đâu.

- Có chuyện hay rồi đây!
Lời của kẻ ưa náo nhiệt thuần túy không quan tâm tới đúng sai.

Tất cả đồ dồn ánh mắt vào Tô Xán, đoán xem y sẽ "xử" đám Tiền Phong thế nào, đúng vậy là "xử", dù là người không biết lai lịch Tiền Phong ra sao, nhưng chắc chắn không thể so được với một Tô Xán danh tiếng ở đỉnh thịnh, gần đây người ta còn lên cả TV bắt tay trò chuyện với phó bí thư thành ủy cơ mà.

Thế nhưng đám đông thất vọng rồi, Tô Xán lại đi tới bên cạnh Trình Thông Thông, hỏi:
- Thông Thông, có làm sao không?

Trình Thông Thông trước đó còn cố làm ra vẻ kiên cường, Tô Xán hỏi khẽ một câu, bao nhiêu bàng hoàng, thống khổ, hờn tủi trong lòng nãy giờ cố dùng tư thái kiêu ngạo đè nén không còn đè nén được nữa, nước mắt trào ra, nói không thành tiếng, chỉ khẽ lắc đầu.

Cảnh tượng đó không ai không đau lòng, đau đớn cỡ nào mới khiến cô gái kiêu ngạo như thế bật khóc?

Đồng Đồng ôm lấy Trình Thông Thông, mắt cũng đỏ hoe, còn Đường Vũ kể lại đầu đuôi sự việc, mặt Tô Xán mỗi lúc một lạnh mắt nhìn Đồng Đồng hết lời an ủi Trình Thông Thông.

Nguyễn Tư Âu nhìn mặt Tô Xán mà giật mình:
- Tô Xán, để chủ tịch Phạm giải quyết đi.
Sợ mình không khuyên nổi, kéo cả Đường Vũ vào:
- Đường Vũ, mau khuyên Tô Xán, nếu không cậu ấy có thể bị đuổi học đấy, thân phận của cậu ấy mãn cảm, nhà trường vì giữ uy nghiêm, sẽ không nương nhẹ đâu .

Đường Vũ trao đổi ánh mắt với Tô Xán, khẽ gật đầu:
- Cứ làm những gì anh cho là đúng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 64: Cực kỳ đáng ghét

Tô Xán rời đám con gái đi lên, Phạm Kỳ Dịch vừa cùng cán bộ hội sinh viên vừa mới ổn định được đám Tiền Phong nhưng vẫn chú ý động tĩnh của Tô Xán, thấy thế hết hồn chạy tới, cuống cuồng kéo tay áo Tô Xán, giữ rất chặt, sợ y thoát mất:
- Tô Xán, nghe tôi đi, thực tình mà nói chuyện này cả hai bên đều sai, đừng làm ầm lên nữa, không có lợi cho ai hết cũng không có lợi cậu, tôi cũng khó ăn nói với nhà trường, coi như cậu nể mặt tôi đi.

- Chủ tịch Phạm, có những chuyện tôi không bỏ qua được.
Tô Xán lạnh lùng gỡ tay Phạm Kỳ Dịch, giọng cực kỳ kiên quyết:

Thấy Tô Xán đi thẳng tới trước bàn đám Tiền Phong, đám đông kích động, biết trò hay đã tới.

Cùng lúc đó không ai để ý, Đường Vũ đi vào trong quán bia bên cạnh, hỏi phục vụ tìm chủ quán, sau đó mở ví ra, lấy một xếp tiền và thẻ ngân hàng đặt lên quầy:
- Không gọi cảnh sát, quán thiệt hại bao nhiêu tôi sẽ đền gấp đôi.

Bên ngoài.

Tiền Phong lúc mới nghe xung quanh hò reo tên Tô Xán, trong lòng ghen tỵ vô cùng, hắn quan sát nhóm Tô Xán một lúc rồi, mấy cô gái cực kỳ dưỡng mắt như Đường Vũ, Trình Thông Thông, Nguyễn Tư Âu đều thân thiết với Tô Xán, làm hắn khó chịu. Nhưng bây giờ thân phận người ta rõ ràng, vốn bên mình ưu thế áp đảo về thân phận, cơ bắp, Tô Xán và tên trâu mộng kia xuất hiện, liền phá tan nát toàn bộ ưu thế đó, cảm giác bản thân đột nhiên bé nhỏ hắn làm hắn không cam lòng.

Nhưng không cam lòng thì làm sao? Chênh lệch quá rõ, nhìn mấy kẻ lúc nãy tới định lợi dụng thân phận của hắn hùa theo bắt nạt người khác, bây giờ thấy Tô Xán lảng hết, vờ như không liên quan.

Nhóm của hắn 8 người thì 1 đã bị đánh bầm tím mặt mày, số còn lại sĩ khí không còn nữa.

Bản thân Tiền Phong cũng đâu khá gì hơn, thanh niên rẽ đám đông đi ra kia, lúc nãy chỉ là người quá bình thường, luận tráng kiện không bằng Lý Hàn, luận đẹp trai phong độ không bằng hắn, nhưng bây giờ dù hắn cố bới móc khuyết điểm gì của Tô Xán cũng không làm bản thân tự tin lên được, nhất là ánh mắt kia hết sức khiếp người.

Tiền Phong mặc dù đôi khi mồm miệng làm người ta ghét một chút, nhưng xử sự không phải non, nếu không bị Trình Thông Thông hất trà lên mặt sao có thể nhẫn nhịn được, nếu không phải vì đám đông thì chuyện không tới mức khó vãn hồi thế này. Hắn biết người như Tô Xán tốt nhất là không nên chọc vào.

Nhưng vấn đề là thể diện, làm sao bỏ thể diện xuống được? Vì thế chỉ còn biết cắn răng đi tới:
- Tô Xán, bạn cậu hất trà vào tôi, lại còn đánh bạn tôi ra thế này, cậu định xử lý ra sao đây?

Mọi người nghe ra hắn ngoài mạnh trong yếu rồi.

Thế nhưng Tô Xán chẳng thèm nhìn hắn lấy một cái, cứ thế bước qua, đối diện với Nhậm Vĩ Danh, nhìn chằm chằm hắn mấy giây. Tô Xán lúc mặt không có cảm xúc gì rất đáng sợ, Nhậm Vĩ Danh cố lắm mới trấn định được, gượng cười:
- Tô Xán, tôi không biết cậu đi ăn cơm với họ.

Tô Xán chỉ về phía Trình Thông Thông, hỏi một câu không ai ngờ tới:
- Anh biết cô ấy không?

Nhậm Vĩ Danh ngớ người, không biết Tô Xán hỏi thế là có ý gì, lúng búng không trả lời được.

Tô Xán thình lình cầm chai bia chưa vỡ lên đập choang một cái, vẫn chỉ Trình Thông Thông, quát:
- Tôi nói anh có biết cô ấy không?

Tiền Phong bị Tô Xán bơ đi, vốn cực kỳ nhục nhã, nhưng cũng thở phào.

Bốn xung quanh bị hành động này của Tô Xán làm giật nảy mình, đám đông nhốn nháo lặng cả cại.

Nhậm Vĩ Danh không phải hạng vô dụng, trấn tĩnh khá nhanh, mỉm cười nói:
- Tôi vừa mới tới, còn chưa biết xảy ra chuyện gì nữa.

- Tô đang hỏi anh, ANH _ CÓ _ BIẾT _ CÔ _ ẤY _ KHÔNG?
Tô Xán gằn giọng nói từng chữ một:

Giọng điệu của Tô Xán làm mặt Nhậm Vĩ Danh trở nên âm trầm, miễn cưỡng gật đầu, Tô Xán dám đập xe của Đào Chử Hồng, hắn khó chịu cũng không dám phản kháng, nghiến răng đáp:
- Có.

- Tốt, vậy từ bây giờ trở đi, cô ấy không biết anh.
Trong lúc ai cũng nghĩ Tô Xán sẽ nổi trận lôi đình thì y lại hời hợt nói một câu:
- Anh không xứng đáng làm bạn trai cô ấy, càng không xứng đáng làm một thằng đàn ông.

Trình Thông Thông là cô gái nhà giàu đỏng đảnh toàn làm theo cảm tính, khiến người ta yêu ghét lẫn lộn, nhưng gần một năm tiếp xúc với Trình Thông Thông, biết cô gái này trừ tính cách thích so bì, thích hư vinh một

chút thì các mặt khác rất tốt, là cô gái đơn thuần hơn rất nhiều người, tốt hơn rất nhiều người, cũng xứng đáng có người bạn trai tốt hơn nhiều lần tên Nhậm Vĩ Danh đớn hèn này.

Tô Xán nghĩ như thế, và y làm như thế.

Đám đông còn im lặng hơn khi nãy, ai cũng nghe rõ ràng lời Tô Xán nói, chỉ chỏ Nhậm Vĩ Danh xì xầm to nhỏ.

Nhậm Vĩ Danh thì cảm giác bị cái tát mạnh hơn cả cái tát Trình Thông Thông nhận lúc nãy, mặt nóng rang, bóp chặt nắm đấm, toàn thân run rẩy:
- Tô Xán, cậu cũng không có tư cách phán xét chuyện giữa tôi và cô ấy.

- Có, cậu ấy có.
Giọng nói mạnh mẽ kiêu ngạo hơn thường ngày gấp bội của Trình Thông Thông vang lên, tuy còn giọt nước mắt long lanh đậu trên hàng vi, tuy khuôn mặt lem nhem vì nước mắt, nhưng không còn chút đau khổ nào nữa, cả người như đổi khác hẳn, quyết liệt nói:
- Tô Xán là bạn tốt của tôi, cậu ấy có quyền nói những lời đó. Tôi và anh từ nay không còn liên quan gì nữa, tôi không biết anh.
Rồi nhoẻn miệng cười với Tô Xán:
- Mình ăn no rồi, chúng ta về thôi.

- Ừ, đợi mình tính tiền rồi về.
Tô Xán gọi Lý Hàn quay lại, gật đầu với Đường Vũ đang đứng cạnh Nguyễn Tư Âu mỉm cười với y như chưa từng rời đi, sau đó đi tính tiền, cả bọn kéo nhau về, hoàn toàn không để ý những người còn lại.

Chuyện bắt đầu và kết thúc theo cách chẳng ai ngờ.

Bọn họ không để ý, nhưng người khác để ý, Nhậm Vĩ Danh vẫn đứng như trời trồng, ánh mắt thất thần, xung quanh tránh xa hắn như tránh bệnh hủi.

Có người nhổ nước bọt:

- Mẹ nó, thì ra là bạn trai cô gái kia, vậy mà lúc nãy giả vờ không quen, đúng là không đáng làm thằng đàn ông.

- Chưa thấy thằng nào hèn như vậy, thấy bạn gái bị đánh đứng trơ ra, nói cười với đám bắt nạn bạn gái mình, đến chó cũng không bằng.

- Cô gái kia còn may chán, nhận ra bản mặt bạn trai sớm, coi như hôm nay là tái ông thất mã đi.

Nói thực trong tình huống đó, những người đang chửi bới kia e rằng đa phần làm như Nhậm Vĩ Danh, phần còn lại chắc gì làm tốt hơn, nói người khác bao giờ chẳng dễ dàng hơn.

Bọn Tiền Phong thấy người khác không để ý tới mình nữa thì lẳng lặng chuồn êm, Đồ Khoa bị đánh gãy một cái răng chỉ biết nuốt vào bụng, dù sao tự hắn chuốc lấy.

- Thôi, mọi người giải tán đi, đừng làm ách tắc giao thông.
Phạm Kỳ Dịch giải tán đám đông rồi khoác vai Nhậm Vĩ Danh kéo đi, an ủi:
- Chúng ta đi uống rượu, đừng nghĩ nhiều tới đám ác khẩu đó, người ta quên nhanh thôi, như Trịnh Dung ấy, bị Đường Vũ đá cho một cái, cũng bị người ta khinh bỉ một thời gian, giờ có ai nhắc tới đâu.

Trịnh Dung cười khổ:
- Im mồm đi, chính cậu vừa mới nhắc tới đấy, cậu an ủi Vĩ Danh sao còn kéo tôi vào.

Phạm Kỳ Dịch cười ha hả, thầm nghĩ sau này phải tránh xa đám con gái phòng 302 đó, hết hai người anh em của mình mất hết danh dự vì cái phòng đó rồi.

….

Vào tháng 7, mặt trời không quá gay gắt, thời gian chiếu sáng ít đi, nên dù ban ngày rất nóng nực, nhưng nắng tắt không lâu liền trở nên hết sức mát mẻ, nhất là ở trong ĐH Thượng Hải, không giang thoáng đãng, cây cối nhiều, từng làn gió đêm thổi qua, để da thịt lộ ngoài y phục giống như ngâm trong nước mát.

Những người không liên quan đều biết ý rời đi, trên con đường dưới ánh đèn vàng mờ tới, chỉ có 8 nam nữ hai phòng 602 và 302 đi chung với nhau, tiếng cười rộn rã, như chuyện không vui hồi nãy chưa hề xảy ra.

Nguyễn Tư Âu chỉ khóe môi có vết rách Trương Tiểu Kiều, ánh mắt ngưỡng mộ:
- Không ngờ Tiểu Kiều nam tính như thế, nếu cái này thành xẹo thì sẽ là huy chương anh dũng của cậu đấy.

Trương Tiểu Kiều bị Nguyễn Tư Âu nhìn thế thì có hơi ngượng ngùng nói:
- Huy chương xấu hổ thì có, lúc đó nếu tôi hạ trọng tâm xuống, húc lệch sang trái, đảm bảo thằng đó tức thở vật ra đất 5 giây luôn, đâu thảm thế này.

- Thôi đừng có vờ vịt nữa, cứ nhận lời khen của cô ấy đi, cậu xứng đáng.
Lý Hàn cười ha hả vỗ vai Trương Tiểu Kiều:
- Tiêu Húc cũng giỏi lắm, mặt thằng kia tới lúc chuồn đi vẫn còn nguyên cái dấu giày của cậu.

Tiêu Húc cũng cười ngượng, thực tình lúc đó nếu không có Lý Hàn với Tô Xán quay lại, hắn đã không dám xông lên, nói ra cũng chẳng có gì đáng kiêu ngạo cả, có thể lừa người nhưng sao lừa được bản thân.

Đồng Đồng lúc này không làm ra vẻ thục nữ vờ vịt hàng ngày nữa, hoa chân múa tay, má đỏ hồng hồng vì phấn khích:
- Lý Hàn ghê gớm nhất, đá tung bàn, hai tay cầm hai chai bia, làm bảy tám tên cao to không dám xông lên.

- Nhìn kia, hối hận rồi phải không? Nếu hồi trước ai đó không làm cao, có lẽ sau đêm Giáng sinh đã thành bạn gái của người ta rồi.
Nguyễn Tư Âu trêu Đồng Đồng:
- Bây giờ thì người ta có bạn gái mất rồi, hối hận hơi bị muộn.

- Làm gì có chuyện đó.

Đồng Đồng mặt đỏ dừ, đưa chân đá mông Nguyễn Tư Âu, Nguyễn Tư Âu cười khanh khách né tránh trêu già:
- Má đỏ hết lên rồi mà còn chối kìa.

- Lý Hàn, đừng nghe Tư Âu nói linh tinh nhé, không có chuyện đó đâu.
Đồng Đồng chân ngắn, biết không đuổi được Nguyễn Tư Âu, quay sang giải thích:

- Ừ, làm gì có chuyện đó, nếu nói tới hối hận cũng chỉ có mình hối hận thôi, sao Đồng Đồng phải hối hận.
Lý Hàn rất phong độ nói:

- Này, cậu không biết càng thể hiện như thế người ta càng hối hận sao?

- Tư Âu, cậu dám nói nữa, mình chụp ảnh cậu tung lên mạng đấy.
Đồng Đồng mắt đỏ như máu, nghiến răng dọa Nguyễn Tư Âu:

Mọi người nói cười vui vẻ, chỉ duy chuyện Tô Xán, hay Trình Thông Thông là không nhắc tới.

Chẳng mấy chốc tới cổng KTX số 17, hai bên chào tạm biệt nhau, Trình Thông Thông đột nhiên nói:
- Tô Xán, cậu có biết đôi lúc cậu cực kỳ đáng ghét không?
Nói xong không giải thích gì thêm bước thẳng lên cầu thang.

Đồng Đồng, Nguyễn Tư Âu vẫy tay đi theo, Đường Vũ cười nhẹ nói với Tô Xán đang ngây ra:

- Không phải Thông Thông ghét anh đâu.
Cũng không giải thích đi nốt.

Lý Hàn thở dài, giở giọng ông cụ nói:
- Con gái sớm nắng chiều mưa, lão đại đừng nghĩ nhiều, hôm nay cậu làm hoàn toàn đúng.

- Được, về uống tiếp, hôm nay uống chưa đã.

Cả bốn khoác vai nhau dàn hàng ngang hát bài xuyên tạc bậy bạ đi về KTX.

…

À, nói thêm, sau này câu “tôi không biết anh” trở thành lời chia tay kinh điển của nữ sinh ĐH Thượng Hải.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 65: Tẩy não (1)

Biết thời gian ngắn nữa Tô Xán sẽ rời trường, Triệu Hạo liền chuyên môn mời y một bữa cơm.

Kỳ nghỉ này của Tô Xán không còn nhàn nhã như trước kia được nữa, sự nghiệp ngày càng lớn, hơn nữa quan trọng nhất là Facebook TQ đang lấy Thượng Hải làm cơ sở phát triển, ba tuần sau sẽ toàn diện đưa lên internet, cho nên kỳ nghỉ này không yên thân được.

Có điều thế nào thì phải về nhà một cái đã, cha mẹ y rất nhớ rồi, sau đó còn phải chạy vài nơi, ví dụ như chỗ Vương Bạc, rồi vài trường hợp công khai quan trọng, y là chủ tịch thi thoảng phải lộ diện.

Triệu Hạo mời khách ở Toàn Tụ Đức, quán vịt quay Bắc Kinh chính tông, một trong số nơi nổi tiếng gần ĐH Thượng Hải. Vì dùng căn nhà khu dân cư Thạch Khố Môn cũ, nên đậm hương vị cổ điển, đặc biệt là thu hút người nước ngoài sống gần đây tới ăn uống tìm hiểu kiến trúc và lịch sử.

Đường Vũ có hoạt động của mình không phải lúc nào cũng bám lấy Tô Xán như những cô gái khác, cô độc lập, thậm chí còn không nói với Tô Xán cụ thể mình làm gì, chỉ cho y biết thời gian biểu, hình như nha đầu này bận rộn chuyện hội sinh viên, xem chừng nhà Đường Vũ muốn sau này cô tới cơ cấu quốc gia làm việc, hoặc ít nhất là quốc xí bán quan trường.
Với các mối quan hệ trong quan trường của Mục gia, chắc chắn Đường Vũ sẽ có khởi đầu cao và thuận lợi, Tô Xán không thích lắm, y không muốn Đường Vũ vào quan trường, có điều nếu đó là con đường Đường Vũ chọn, y sẽ ủng hộ hết mình, và nếu có cơ hội Tô Xán tác động để Đường Vũ thay đổi.

Đất Hỗ nằm bên bờ biển, cho nên trời tối khá sớm, Toàn Tụ Đức đã bật sáng hai đèn lồng giả cổ bên ngoài, nhân viên đang bận rộn an bài chỗ để xe cho khách, thậm chí còn có cả đoàn du lịch ngồi xe bus tới, cảnh tượng náo nhiệt phồn vinh.

Có câu mỗi một thành phố đại biểu cho một loại văn hóa, trước giờ cảm giác của Tô Xán về thành phố này là ngoài phồn hoa hiện đại, bên trong thì cổ cựu truyền thông tới mức làm người ta ngạt thở, đây là tòa thành không có ban đêm của phương đông, từ thời đại di dân tới giờ, nó đã tuân theo cơ chế tàn khốc khôn sống mống chết, chính sự lạnh lùng tới thấu xương đó duy trì sự phồn vinh của Thượng Hải.

Còn cảnh tượng trước mặt khiến Tô Xán cảm giác được mùi vị quen thuộc du nhàn quá mức của Dung Thành.

Đi vào phòng bao trong tầng hai, Triệu Hạo đã đợi từ lâu, bên trong có một nam một nữ nữa.

Triệu Hạo không tới một mình, hôm nay đi cùng với hắn còn có phó giám đốc thị trường, bên cạnh còn có một cô gái yểu điệu mỹ lệ làm Tô Xán nhìn một cái là ngẩn ngơ.

Mái tóc rất dài, rất thẳng, ngũ quan xinh xắn, ăn mặc đơn giản, một chiếc quần thường đen ôm người, một chiếc áo thun rộng cổ, lộ ra chiếc cổ trắng nõn, tay đen cái vòng đá màu đen, càng làm nổi bật làn da trắng mịn như em bé.

Thế nhưng Tô Xán ngẩn ngơ cũng không phải là vì cô gái này xinh đẹp tới mức làm y chấn động, mà vì y không lạ cô gái này, một thời ca hát, rồi ra MV, chỉ là sự nghiệp ca hát chẳng nổi bằng sự nghiệp đóng phim, về sau bỏ hẳn hát, trở thành một trong số minh tinh nổi tiếng khắp nội địa, Tô Xán từng xem phim TH do cô gái này đóng, đều là những bộ phim tả tuổi xuân mênh mông.

- Tô giới thiệu một chút, đây là phó giám đốc của Thượng Mạch, Nghiêm Hoành, người Bắc Kinh, đồng môn của tôi. Còn đây là Nhiếp Tiểu Tiểu, vừa tốt nghiệp đại học điển ảnh Bắc Kinh, đã ký hợp đồng phát hành âm nhạc với Thượng Mạch, là người gốc Thượng Hải. Còn đây chính là chủ tịch Tô.
Triệu Hạo đứng dậy giới thiệu hai bên:

Vừa rồi Tô Xán nhìn Nhiếp Tiểu Tiểu làm sao hắn không nhận ra, đây cũng chính là nguyên nhân hắn dẫn Nhiếp Tiểu Tiểu tới, Tô Xán là cổ đông lớn nhất, một thành viên trong HĐQT, quan trọng hơn nữa túi tiền của y có xu hướng vô cùng vô tận.

Hắn chạy vạy khắp nơi hòng xin đầu tư 3 triệu, không ngờ được Tô Xán đầu tư 5 triệu, hơn nữa chỉ là bước khởi đầu, quan trọng hơn, ý tưởng chiến lược lớn trong lòng hắn được Tô Xán tán thưởng, có khả năng và không gian thực thi lớn, trên đời không còn ai có thể giúp hắn tận tình thi triển tài năng của mình như vậy, cho nên hắn quyết phải giữ chặt lấy Tô Xán.

Đó còn chưa kể tới thời gian qua Tô Xán xuất hiện trên truyền hình, được phó bí thư Liễu Trường Thăng đánh giá Facebook TQ là “rất có tiền đồ”, địa vị Tô Xán tăng gấp bội, ít nhất trong lòng Triệu Hạo là thế, hắn không khỏi suy nghĩ mấy người bạn của mình lúc này tâm trạng thế nào, có hối hận đập đầu vào tường không?

Vì thế với Triệu Hạo bây giờ, Tô Xán không chỉ là nhà đầu tư hiểu được chí chướng của y, còn là nhân vật bối cảnh rất sâu, là chỗ dựa sau này, nên để Nhiếp Tiểu Tiểu tới tiếp khách, cũng không phải là thực hiện quy tắc ngầm của giới giải trí, chẳng qua là để có tác dụng điều tiết không khí thôi, rất nhiều cô gái có sở trường này, đôi khi một vài câu nói có thể xóa tan trở ngại, giúp mọi người dễ tiếp cận nhau.

Ở Trung Quốc, vòng tròn danh lợi vẫn là thế giới của nam nhân, nhưng uy lực của phụ nữ trong đó không hề nhỏ, có điều nhiều cô gái không nhận ra

chân giá trị của mình, đơn thuần tự biến mình thành công cụ giải trí cho người khác.

Vì xét tới tuổi tác và thân phận của Tô Xán, Triệu Hạo không tìm nữ tử sành sỏi am hiểu chuyện xã giao tới, mà dùng sinh viên mới tốt nghiệp có tuổi tác gần với Tô Xán, hắn bọn họ có nhiều đề tài để nói. Dù Tô Xán nhiều phương diện không phải sinh viên bình thường, song nam nhân thì vẫn là nam nhân.

Bởi vậy biểu hiện của Tô Xán lúc nhìn Nhiếp Tiểu Tiểu khiến Triệu Hạo hài lòng.

- Chú Triệu, chú trêu cháu chứ gì, làm sao anh ấy có thể là cổ đông của Thượng Mạch, anh ấy còn trẻ quá.
Nhiếp Tiểu Tiểu ngửa cổ tay chỉ một ngón vào Tô Xán, ngạc nhiên nói. Thần tình tự nhiên, giọng nói êm ái âm điệu Bắc Kinh, khiến người ta không phật ý.

Tô Xán thấy hơi thiếu tự nhiên, vì hắn gọi Triệu Hạo là anh Triệu, còn Nhiếp Tiểu Tiểu nhiều tuổi hơn lại gọi là chú, mà nghĩ cũng phải, khi cô gái này chưa vào tiểu học thì Triệu Hạo đã học đại học, đáng gọi bằng chú rồi, chỉ có tên biến thái y mang linh hồn ông chú như y mới xưng hô loạn xạ.

- Tiểu Tiểu, tôi nói dối làm gì, ha ha ha, điều này chứng tỏ tôi có tầm nhìn, lần đầu gặp cậu ấy, tôi chẳng nghi ngờ chút nào.
Triệu Hạo kể chuyện hai người họ lần đầu gặp nhau:

- Oa, thì ra cậu là người đồng sáng lập facebook nữa.
Mắt Nhiếp Tiểu Tiểu tỏa sáng:

Mới đầu Triệu Hạo thần thần bí bí, Nhiếp Tiểu Tiểu không vui, nghĩ sẽ phải đi tiếp một ông chú bụng bự mắt híp háo sắc nào đó, thấy Tô Xán, cảm giác dự liệu của mình không kém là bao, trừ tuổi tác ít hơn mà thôi, tương lai cũng sẽ trở thành cái bộ dạng đó. Người như vậy Nhiếp Tiểu Tiểu gặp nhiều

lắm rồi, những chiếc xe đắt tiền hay đỗ trước cổng ĐH điện ảnh Bắc Kinh toàn loại người đó.

Thức ăn đưa lên bàn, Triệu Hạo nói vào chính sự, tuy Tô Xán không can thiệp vào chính sự nội bộ Thượng Mạch, nhưng cơ bản kế hoạch thương nghiệp từng giai đoạn, Triệu Hạo phải định kỳ trình bày rõ với Tô Xán.

- Âm nhạc lưu hành trong nước không thể so với quốc gia Âu Mỹ, Nhật Bản Hàn Quốc, công nghiệp ghi âm với những quốc gia này mà nói là chuỗi sản nghiệp cực lớn, còn hơn cả điện ảnh, lượng tiêu thụ đĩa nhạc lớn. Còn ở trong nước vẫn rất nhỏ bé, nhưng hiện giờ đã có thể thấy vài điểm sáng, nhưng ý thức bản quyền vẫn lần chuyện khiến người ta đau đầu.
Triệu Hạo rót bia cho Tô Xán nói:

- Nghành công nghiệp ghi ấm sớm muộn gì cũng tới lúc hết thời, giống như chúng ta vài năm trước còn mua băng cát xét, giờ chuyển sang băng đĩa, tương lai phương thức nghe nhạc qua internet, âm nhạc số sẽ thay thế cho băng đĩa. Máy MP3, hoặc một số thiết bị di động, không chỉ phát ra âm nhạc còn có thể xem phim. Khi đó MP3 sẽ kết thúc, rồi tới MP4 ..
Tô Xán như nói chuyện với Triệu Hạo như cảm khái hồi tưởng:

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 66: Tẩy não (2)

M

p4 sao?
Nghiêm Hoành bật cười:
- Mp3 chỉ là thứ tiêu chuẩn âm tầng được chuyên gia nén dung lương file mà không làm ảnh hưởng tới chất lượng thôi, nó không có nghĩa là thứ gì đời 3, cho nên tiếp theo không phải là đời 4.

Tô Xán chỉ cười, dân kỹ thuật có cái tính xấu này cho rằng người ngoài ngành không hiểu biệt thích dùng từ chuyên môn sẽ rất khó chịu.

Nghiêm Hoành thấy Triệu Hạo nhìn mình, biết mình hơi quá lời, vội nói át đi:
- Có điều hiện giờ ở quốc tế đã có không ít công ty phát triển thiết bị chiếu phim di động, nhưng làm ra giá cả còn cao hơn một cái máy vi tính. Ý tưởng của chủ tịch Tô thật to lớn, tầm nhìn vượt bậc ...

Nhiếp Tiểu Tiểu giơ tay, khéo léo xen vào đúng lúc, mắt cười con lên:
- Nếu có chiếc máy thú vị như vậy, tôi sẽ mua một cái.

Triệu Hạo cười ha hả, nâng cốc mời Tô Xán uống, nói:
- Nghĩ thì thấy điều chủ tịch Tô nói rất đúng, rồi sẽ có một ngày những thứ chúng ta sôi nổi bản luận trở nên lạc hậu, bị thời gian nhân chìm. Khi tôi ở Thanh Hoa, mặc quần jean giặt bạc phếch, ra cổng trường mua băng cát xét, khi ấy nghe (Bạch Hoa Lâm) bản tiếng Nga mà rơi nước mắt. Thoáng một cái bây giờ cái lán cũ kỹ ở cổng trường thành cửa hiệu màu mè, phát đĩa CD, băng cát xét ngày càng hiếm hoi.

Tô Xán tổng kết sâu sắc:
- Cho nên thay đổi và chuyển hình là cần thiết, cái gì cũng dễ thay đổi, nhưng thứ kinh điển không bao giờ thay đổi, ví như âm nhạc của Mozart và

Beethoven, từ thời máy quay đĩa cho tới cát xét rồi đĩa CD, nó vẫn không đánh mất sự huy hoàng của mình. Băng đĩa chỉ là loại cách thức, tương lai sẽ bị đào thải, chúng ta dùng âm nhạc số thay thế nó, nếu đã không thể ngăn cản sự thay đổi sẽ tới, vậy hãy đi trước, vĩnh viễn bước đầu ngọn sóng.

Những lời này của Tô Xán làm Triệu Hạo rất hưng phấn, vì nói trúng tâm khảm hắn, nếu không gặp được Tô Xán, có khi mất vài năm nữa hắn mới thoát khỏi khốn khó tài chính, trong lòng hắn có một số ý tưởng, nhưng kéo dài tới lúc đó, giống như một người ăn chưa no, nói gì tới mộng tưởng tương lai với phát triển.

Đây là chuyện chỉ ăn no rồi mới có sức để làm, hiện giờ Triệu Hạo cảm thấy vô cùng thư thái, cuối cùng không phải tối mặt lo cơm áo gạo tiện, cuối cùng có tiền theo đuổi thực hiện lý tưởng. Suy nghĩ của Tô Xán không chỉ hợp ý hắn, hơn nữa xác định đường lối rõ ràng, cho hắn định hướng phát triển chắc chắn.

Mắt Nhiếp Tiểu Tiểu miệng ngậm ống mút, mắt lấp lóe sáng nhìn Tô Xán, bề ngoài có hơi nhà quê một chút, nhưng khi nói chuyện như biến thành người khác, khiến thức uyên bác phong phú, thần thái tự tin.

Mùi thịt quay ngào ngạt khắp phòng, thịt mềm mà không bở, béo mà không ngấy, nước chấm đặc sắc, có điều Tô Xán thấy không hợp miệng, ăn hơi vô vị, gọi thêm thịt dê nướng.

- Cá nhân tôi không đánh giá cao nghành ghi âm truyền thống, đó là nguyên nhân nghe anh trình bày ý tưởng âm nhạc số, tôi lập tức ủng hộ. Làm một cái đĩa luôn mang theo vị lừa ép người ta mua, người ta thích bài này, nhưng bài khác lại không thích, bỏ tiền ra mua thì phải mua thêm bảy tám bài hát mình không thích. Ví như tôi thích bài hát của Lưu Đức Hoa, nhưng không phải là tôi thích toàn bộ, một số thứ phong cách rap tôi không nghe vào tai, ngay ca từ là cái gì không biết. Cho nên mua một cái đĩa tôi chỉ nghe đi nghe lại hai bài, số còn lại nghe một lần là bỏ, chẳng phải lãng phí

à, không khác gì lừa gạt người dùng. Lần sau nếu tôi có thể nghe bài hát tôi thích trên mạng, tôi không mua cái đĩa kia nữa.

Nhiếp Tiểu Tiểu giẩu môi ném ra một vấn đề:
- Nhưng mà thế tức là anh đã dùng sản phẩm vi phạm tác quyền, nói như anh chẳng phải đã phủ nhận ý nghĩa của đĩa chính bản. Như vậy giết chết nhiệt tình sáng tạo của tác giả.
Cô gái này tuy phản đối ý kiến Tô Xán, nhưng lợi dụng ưu thế mỹ nữ, không làm người ta ghét.

Nghiêm Hoành nhíu mày:
- Ý thức bản quyền của Trung Quốc đã kém, nói như anh chẳng lẽ mặc nó tự do phát triển. Nghành ghi âm là thứ anh bỏ 90% công sức, nhưng kiếm về 10%, còn lại lọt vào tay kẻ ăn cắp công sức không liên quan khác, đây đã là tệ nạn, khiến nhiều người vì thế bỏ nghề không chỉ ở ngành này, điều đó khiến chúng ta thua kém Mỹ và phương Tây, nơi tài sản trí tuệ bảo vệ tốt hơn.

Tô Xán xua tay ngăn cản hai người họ nói tiếp:
- Tôi không phủ nhận ý nghĩa của chính bản, đừng hiểu lầm, tôi rất đau đầu với nạn vi phạm bản quyền. Nhưng chúng ta tìm nguyên nhân sâu xa của nó, không phải là chỉ biết ngồi chỉ trích, nâng cao ý thức bản quyền của người dân trong nước là quá trình tốn nhiều thời gian, ý thức hình thành là do hoàn cảnh bất hợp lý gây ra. Ví dụ ở trường hợp này là làm một ca khúc hay, bán kèm loạt ca khúc dở, bản thân nó tạo thành ý thức tiêu dùng xấu, ý thức hình thành tạo thành thói quen dùng đĩa lậu. Các anh làm nghề này, là kinh doanh âm nhạc, đã là kinh doanh thì quan trọng là phục khách hàng, làm sao nó phù hợp với thói quen tiêu dùng, đó là điều quan trọng. Nó là trọng điểm lối ra của Thượng Mạch trong tương lai. Các anh phải bỏ công sức vào mặt này, phải suy nghĩ, phải tổng kết. Tôi đầu tư vào Thượng Mạch là mong muốn các anh thành dê đầu đàn sản nghiệp âm nhạc.

- Dê đầu đàn của sản nghiệp?

Triệu Hạo gắp miếng thịt dê, còn chưa đưa vào mồm, gật gù nghe Tô Xán nói, tới câu cuối miếng thịt rơi bộp vào đũng quần.

Nhiếp Tiểu Tiểu tròn mắt nhìn, nhưng trong lòng thất vọng, cái nghề của cô tiếp xúc ông chủ lớn không ít, người nào người nấy khoác lác vung trời, người này còn chưa uống mấy cốc bia đã bắt đầu nói không suy nghĩ rồi, ấn tượng tốt vừa nãy bị hủy sạch.

Cậu ta có biết chú Triệu lập ra công ty này khó thế nào không, bao năm tích lũy ném cả vào đó, nếu không nhờ nhãn quang độc đáo e rằng không cầm cự được tới ngày được đầu tư, vậy mà trừ trong vòng tròn của mình, người ngoài căn bản không biết tới, tới Nhiếp Tiểu Tiểu tốt nghiệp xong không dám nói với bạn bè mình ký hợp đồng công ty nào, ai chẳng thích thể diện.

Muốn làm dê đầu đàn? Đây là chuyện khó khăn nhường nào, thị trường âm nhạc trong nước long xà hỗn tạp, đây là đại dương mênh mông quân hạm hạm đội gì cũng có, cậu ta quá cuồng rồi.

- Mục tiêu này cao lắm sao?
Tô Xán không bận tâm người ngoài nhìn mình ra sao, trường hợp này y gặp nhiều rồi:
- Anh phải hiểu, tôi đầu tư vào Thượng Mạch là vì anh, Thượng Mạch là cái công ty gì tôi không cần biết, lớn nhỏ thế nào cũng được, tên nó là gì cũng xong, quan trọng là Triệu Hạo anh muốn làm gì, có thể làm gì? Tự tin của tôi chính là kiến lập từ anh, anh quên nhiệt tình của mình lúc trình bày ý tưởng của mình thuyết phục tôi sao?

- Chủ tịch Tô, không cần nói nữa.
Triệu Hạo kích động vô cùng, cầm cốc bia lên, chạm mạnh cốc với Tô Xán, làm sao không cảm động, tiền là đảm bảo sinh hoạt, là cơ sở sự nghiệp thành công được ngưỡng mộ, nhưng quan trọng hơn cả là cảm giác được thừa nhận:
- Vì câu này của chủ tịch Tô, tôi làm trâu làm ngựa báo đáp, cạn.

Tô Xán uống xong, không cho người khác rảnh để thở, tiếp tục tung ra lựu đạn:
- Năm nay tôi theo dõi nghiệp vụ nhạc chuông bên Hàn Quốc, trong thời gian ngắn đã thịnh hành toàn quốc, tin rằng công ty điện tín di động trong nước sẽ mau chóng học hỏi phương diện này. Trận đầu tiên của anh phải đánh thật vang dội, hãy nhân lúc giá trị bản quyền trên mạng còn rẻ, hãy đi mua toàn bộ bàn quyền có giá trị đi, nếu anh thiếu tiền, tôi có thể cấp thêm, muốn thành dê đầu đàn phải làm lớn, mục tiêu của anh phải mua 50% bản quyền sản nghiệp, sau đó chúng ta tính tới bước tiếp theo.

- Những 50%?
Dù Triệu Hạo dù tự tin và dã tâm tới mấy cũng choáng váng, Nhiếp Tiểu Tiểu cảm giác hoang đường, gần như cùng nói một lúc:

Nghiêm Hoành thấy dưỡng khí hơi thiếu:
- Chừng đó bản quyền, không ăn được, không tiêu hóa được, chẳng nứt bụng mà chết à?

- Bây giờ chúng ta phải tích trữ tài nguyên, chuẩn bị sau này cất tiếng hót là oanh động thiên hạ, trước kia Chu Thăng nói gì với Chu Nguyên Chương?
Tô Xán hỏi ngược lại.

Câu này rất nhiều người thuộc lòng, là sinh viên Đh Thanh Hoa, kiến thức Triệu Hạo không kém, không hiểu Tô Xán muốn nói gì, nhưng biết rõ lai lịch câu nói này, đầu óc chưa tỉnh táo, máy móc đáp:
- Xây tường cao, tích lương nhiều, hoãn xưng vương.

Tô Xán đặt cốc xuống bàn "cạch" một cái, nói chắc nịch:
- Tôi không phải là Chu Thăng, nhưng anh sẽ là Chu Nguyên Chương của đế quốc âm nhạc.

Rời nhà hàng Toàn Tụ Đức, lên xe, Triệu Hạo vẫn có cảm giác không chân thật, mọi thứ diễn ra ngày hôm nay giống giấc mơ không có thật.Nhiếp Tiểu

Tiểu nhìn mặt bên Tô Xán, rùng mình nghĩ, người này quá giỏi tẩy não người khác.

Tô Xán hôm nay nói những lời này không tránh Nhiếp Tiểu Tiểu, vì hiện cô không uy hiếp được tới kế hoạch họ. Đối với Nhiếp Tiểu Tiểu, Tô Xán rất mâu thuẫn, biết tương lai của cô gái này không trong giới âm nhạc, mà là giới diễn viên, sẽ thành hoa đán đình đám, nhưng sao có thể đẩy cô gái như vậy vào giới diễn viên, Thượng Mạch phát triển liệu có cải biến tương lai Nhiếp Tiểu Tiểu không?

Lắc đầu, kệ thuận theo tự nhiên là được, nếu vì hành vi của mình ảnh hưởng tới xung quanh mà náy náy thì giờ mình nên nhảy lầu tự sát rồi.

Lúc này Đường Vũ nhắn tin tới, Tô Xán đi sang bên gọi điện lại.

Triệu Hạo lúc này nói nhỏ với Nhiếp Tiểu Tiểu:
- Nha đầu, thường ngày tích cực lắm mà, sao chưa xin số của Tô Xán?
Hắn vẫn nhớ nét mặt của Tô Xán khi nhìn thấy Nhiếp Tiểu Tiểu, bây giờ Triệu Hạo không chỉ muốn bám lấy Tô Xán nữa, e rằng nếu có em gái, hắn gả ngay cho Tô Xán.

Nhiếp Tiểu Tiểu hơi bất mãn, Tô Xán trừ lúc đầu nhìn cô hơi khác thường, sau đó không biểu hiện gì hết, mỹ nữ nào chẳng có kiêu ngạo:
- Người ta không xin của cháu, sao cháu chủ động được, cháu là cô gái, phải dè dặt chứ.

Tuy nói vậy Nhiếp Tiểu Tiểu lấy di động màu hồng của mình ra, đột nhiên thấy Tô Xán mỉm cười, khác với nụ cười hoặc tự tin hoặc kiêu ngạo lúc nãy, đó là nụ cười nhẹ nhàng ầm áp, hạnh phúc, các cô gái rất nhạy cảm với chuyện này, đợi Tô Xán gọi điện xong quay lại, cô dò hỏi:
- Vừa rồi người gửi tin nhắn là nữ sinh?

- Là bạn gái của tôi, cô ấy hỏi tôi ăn cơm chưa? Hẹn tôi về uống trà, thế, chào mọi người nhé.

Tô Xán chào tạm biệt họ, sau đó đi tới góc tường, lấy chiếc xe đạp Giant, ngồi lên, phóng vút đi, trong cái miệng nhỏ còn chưa khép lại được của Nhiếp Tiểu Tiểu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 67: Niềm tin

Tô Xán ngồi trên máy bay đọc báo tài chính Dung Thành, trang bìa là tiêu đề là (Tô Lý Thành dùng chén rượu đoạt binh quyền?), đăng tin liên quan tới tập đoàn Đại Dung.

Con đi đọc báo về cha mình, cảm giác này với Tô Xán rất mới mẻ. Mặc dù đây chẳng phải là điều gì hiếm có, cùng với việc Tô Lý Thành nắm đại quyền Đại Dung, thành tiêu điểm truyền thông không phải chỉ một hai lần nữa, ngay họa báo nội bộ truyền thông Xuyên Nam trước mặt Tô Xán cũng có ảnh Tô Lý Thành chụp chung với Lam Tâm Minh, chủ tịch Xuyên Nam.

Bài báo đưa tin điều chính nhân sự gần đây của Đại Dung.
- .... Phó tổng giám đốc Cát Minh Huy cuối năm nghỉ hưu, một ví phó tổng giám đốc khác là Triệu Tân Hoa rời cương vị đi bồi dưỡng để chuẩn bị điều chỉnh trong tương lai. Đông Kiến Quân sẽ đảm nhận tổng giám đốc sản nghiệp kiến trúc, ngoài ra các công ty cấp dưới đều có điều chỉnh nhân sự cao tầng, đây là lần điều chỉnh nhân sự lớn nhất của Đại Dung trong nhiều năm qua. Việc điều chỉnh này rõ ràng sẽ kết thúc cục diện "chư hầu cát cứ", tăng tốc tiến trình "tập quyền trung ương", chỉnh hợp xí nghiệp dưới cờ, trên cơ sở này thành lập ba tập đoàn lớn trong tương lai. Tập đoàn cổ phần tài chính, tập đoàn cổ phần sản nghiệp và tập đoàn đầu tư. Ba cơ cấu thực thể lớn này phân biệt do chín nhân viên quản lý cao tầng đảm nhiệm chức vị trọng yếu, thực tế do tổng giám đốc Tô Lý Thành và chủ tịch Tôn Gia Dũng nắm soái ấn, những người khác chỉ là phân công thứ cấp ...

Ngồi bên cạnh Tô Xán tất nhiên là Đường Vũ, đi chuyến bay của hàng không Xuyên Nam mới, trước khi lên máy bay Tăng Kha còn gọi điện thoại, nói cha y lại lên báo rồi, sau đó còn nói chuyện với Đường Vũ mấy câu.

Thấy lần này báo tài chính Dung Thành dùng nguyên trang giới thiệu biến động nhân sự của Đại Dung, Tô Xán không khỏi bội phục cha mình, cha lần này hành động rất là ngầu, xem ra giữa cha và Vương Bạc phối hợp ngày càng ăn ý.

Đại Dung là quốc xĩ hàng đầu của Dung Thành, top 100 xí nghiệp trong nước, dẫn đầu cả phía tây, trong ngoài nghề đều bao phủ tầng hào quang. Mỗi điều trải qua nhiều năm, quan hệ rối rắm phức tạp vô cùng, nội bộ lục đục nghiêm trọng, người khổng lồ không còn mạnh mẽ mà trở nên cồng kềnh chậm chạp, đây là bệnh chung của toàn bộ quốc xĩ.

Báo chí đua nhau chỉ trích tệ nạn trong quốc xĩ, nhưng đâu phải toàn do lãnh đạo vô dụng, tham ô đục khoét, cũng không phải bọn họ chây ỳ quan liêu, chỉ biết lái xe sang nuôi tình nhân.

Rất nhiều người có hoài bão và thủ đoạn, nếu không ở trong quốc xĩ, ra ngoài tự mình lập nghiệp là hào kiệt lục lâm. Có điều ở vị trí này, ở môi trường nửa quan nửa thương, áp chế đấu tranh xung đột kịch liệt trong nội bộ, còn có thể thực hiện hoài bão của mình chẳng khác nào sừng lân lông phượng.

Tô Lý Thành dám đụng vào vấn đề nhân sự mẫn cảm nhất của quốc xĩ gián tiếp chứng minh khí phách của ông, phải biết rằng trong quốc xĩ ai cũng có bối cảnh rất sâu, động vào ai đó, biết đâu kéo tới cả lãnh đạo tỉnh, nhiều cao tầng xí nghiệp vì cải cách mà gục ngã không biết bao nhiêu mà kể.

Tô Xán biết tình cảm của cha tới Đại Dung lớn thế nào, hồi còn là cán bộ thường ở Cty công trình số 4 Hạ Hải nhiều lần về nhà nói nếu là lãnh đạo công ty, sẽ cải cách ra sao, khi đó chỉ nói cho thỏa miệng, không ngờ tới ngày đó thật.
Tô Lý Thành có quyết tâm, có khí phách, vì xuất thân nên quan hệ công ty cũng đơn giản, không nhiều níu kéo, muốn cải cách thành công, chỉ thiếu

một chỗ dựa vững chắc đằng sau, đó là Vương Bạc.

Có điều mới lên làm tổng giám đốc căn cơ chưa ổn nên chưa thể hành động tùy tiện, nếu không thế lực tàn dư của Mộc Khai sẽ cắn trả. Dùng thời gian dài trải đường như thế cũng là bắn tín hiệu, cho đám người Mộc Khai thời gian và không gian, chuyện trước kia có thể bỏ qua, nếu vẫn không chịu tỉnh ngộ, vậy đừng trách đao cuối cùng hạ xuống.

Tô Lý Thành hướng tinh lực sang trọng tổ Xuyên Nam, làm một số hiểu được tin tức này, kiềm chế bớt, biết thời đại của mình đã qua, cúi đầu làm việc mới là lối thoát. Còn một số đi theo con đường khác.

Nghe nói một lần ba công ty dưới tập đoàn thực hiện một hạng mục ở thành phố cấp thị xã, vì đây là công trình dân tâm, bí thư thị trưởng của họ đều cực kỳ chú ý. Tô Lý Thành yêu cầu báo cáo định kỳ tiến độ hạng mục, kết quả mấy lần đến kỳ không có báo cáo, điện thoại gọi cũng không thông, người phụ trách cùng vợ đi Hong Kong mua sắm rồi, tới gần kề thời gian mới về cắt băng. Chuyện tới đó là hết, có điều lần này điều chỉnh, người phụ trách đó tới làm chủ nhiệm sản nghiệp hạng ba của công ty.

Tô Lý Thành dám dùng nắm đấm sắt như vậy, nói rõ Tô Lý Thành liên kết với Vương Bạc càng thêm chặt chẽ, có chỗ dựa đằng sau mới có thể phóng tay làm, tiến hành nguyên tắc tập trung quyền lực bỏ cái nhỏ nắm cái lớn.

Đường Vũ nhận lấy báo trong tay Tô Xán, xem một lượt, hỏi:
- Cha anh làm thế không vấn đề gì chứ?

Trên báo dùng điển cố "lấy rượu tước binh quyền" của Triệu Khuông Dẫn, hình dung hành động lần này của Tô Lý Thành, nói lên sự phức tạp quan hệ nội bộ, nhiều người hoài nghi Tô Lý Thành sao dám dùng nắm đấm sắt như thế? Không sợ sức phản chấn cho ông phải về hưu sao?

Đường Vũ đương nhiên hiểu được ám chỉ mập mờ trong đó, loại xí nghiệp lớn thế này các bên giao phong rất dữ dội.

- Có vấn đề gì chứ, bên trong này chẳng phải nói rồi sao, Đại Dung gánh trọng trách lớn, phải thành hàng không mẫu hạm đặc biệt lớn hàng đầu trong nước, có sức cạnh tranh quốc tế. Trên tỉnh đã phát lời còn có chuyện gì được, tất cả đều hướng về mục tiêu này thôi.
Tô Xán cựa người dựa đầu vào lưng ghế:
- Anh lúc này chỉ thấy cái ghế này cứng quá, đáng lẽ anh phải được ngồi miễn phí ở khoang hạng nhất chứ, cha anh thật là cứng nhắc, không linh động gì cả, lần sau anh không nói mập mờ nữa, yêu cầu thẳng thừng luôn, con có khóc mới được cho bú mà.

Đường Vũ không quan tâm tới lời làm nhảm của Tô Xán, chỉ ừm một tiếng:
- Hiểu rồi.

- Em chẳng bao giờ có nghi hoặc gì à?
Tô Xán ngứa ngáy đang định đợi Đường Vũ hỏi để khoe khoang một hồi, ai nghĩ Đường Vũ trả lời gọn lỏn như thế, quay sang thắc mắc:

- Ví như?
Đường Vũ chớp chớp mắt, tỏ vẻ không hiểu ý Tô Xán:

- Ví như người khác nghe nói anh là người đồng sáng lập Facebook, lập ra văn hóa thời thượng, mới đầu đều không tin, nhưng em chẳng bao giờ hoài nghi cả. Hay như hôm nọ ở quán ăn vì chuyện của Thông Thông mà xung đột, ai cũng khuyên anh không nên kích động, chỉ em là tin tưởng anh có cách xử lý đúng đắn.

Đường Vũ nhẹ giọng nói:
- Có gì phải nghi hoặc sao? Đơn giản em tin anh thôi.
Nói rồi cô đưa ta ra, năm ngón tay đan vào tay Tô Xán, nắm chặt lại:
- Em từng một lần không tin anh, em không muốn có một lần như thế nữa.

Một câu nói nhẹ nhàng làm Tô Xán vừa xúc động vừa thương, biết Đường Vũ nói tới chuyện xưa ở Hạ Hải, nha đầu này có một phần cực đoan trong

cá tính, bất kỳ chuyện gì cũng đưa nó lên tầm nghiêm trọng quá mức, suy nghĩ quá nặng nề, chỉ vì trước kia không giữ lời với mình mà dằn vặt bản thân, còn cắt cả mái tóc yêu quý, đến bây giờ còn chưa chịu tha thứ cho chính mình.

Tính cách này của Đường Vũ khó có thể sửa được trong một sớm một chiều , càng không thể trị dứt, dù tính cách đã trở nên tươi sáng hơn nhiều vẫn rất có thể vì một chuyện kích thích mà đi vào hướng cực đoan, Tô Xán nâng tay Đường Vũ lên miệng hôn khẽ:
- Vậy anh sẽ không bao giờ để em mất niềm tin ấy.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 68: Về nhà rồi

C

uộc sống luôn cho ta những niềm vui bất ngờ nho nhỏ, đương nhiên phải xem mỗi người nhìn nhận thế nào, đối với Tô Xán mà nói kết thúc một loạt những môn thi đau đầu mỏi mệt, bố trí xong bố cục thương nghiệp, được về nhà chứng kiến thay đổi nhỏ, cũng là niềm vui bất ngờ.

Ví như lần này về nhà, nhà thay máy nước nóng mới, mua cái ghế sô pha mới, vị trí ghế sô pha trong nhà thay đổi, hay mẹ trước kia chê lò vi sóng không tốt, giờ cũng mua một cái rồi. Những điều đó đều mang tới cho y niềm vui nhỏ cùng cảm giác mới mẻ.

Lần trước đột kích Đh Thượng Hải gặp được Đường Vũ, Tằng Kha không tra tấn Tô Xán những câu hỏi về Đường Vũ nữa, không giục giã đưa Đường Vũ về nhà nữa, kể chuyện sau khi Tô Xán kết thúc kỳ nghỉ đông không lâu thì chiếc ghế sô pha có vết nứt, chất lượng đồ đạc bây giờ càng ngày càng tệ, năm xưa mẹ kết hôn với cha , mua cái đồng hồ quả lắc làm kỷ niệm, dùng tới tận bây giờ, hai mấy năm chỉ cần tra ít dầu, vặn cót là chạy đều đặn.

Tô Xán ghét cái đồng hồ đó lắm, vì nó đánh chuông rất to, mỗi tiếng đánh một lần, bất kể ngày đêm, không điều chỉnh được như đồng hồ điện tử, hồi bé Tô Xán nhiều lần âm mưu làm hỏng nó mà sợ ăn đòn không dám nên nó mới sống sót tới bây giờ.

Nằm ườn trên cái ghế sô pha mới êm ái ở phòng khách, nghe mẹ ở trong bếp vừa làm món sườn rán cháy cạnh mà y thích, vừa cằn nhằn đủ mọi thứ chuyện vụn vặn hàng ngày, như cha y lại hút thuốc lại rồi, không cản nổi, hay có đứa nào đó trong khu nhà mua cái xua máy địa hình, nẹt pô ầm ĩ trong tiểu khu. Tô Xán cảm thấy thân thiết vô cùng, thỉnh thoảng đáp lời mẹ

một câu, tay cầm điện thoại nhắn tin mình đã về nhà cho từng người bạn một.

Đột nhiên Tô Xán cảm giác thời gian trôi đi vội vàng, chẳng vì ai mà dừng lại.

Nếu là một năm trước, Đường Vũ tuyệt đối không thể có hành động như trên máy bay. Một năm vèo vèo trôi qua, nhưng cũng có rất nhiều nội dung, Tô Xán đã chính thức ra mắt toàn bộ người nhà Đường Vũ, Đường Vũ cũng đã gặp cha mẹ y. Sự nghiệp của y đã bị lộ ra ngoài, Facebook huy động vốn thành công vùn vụt lên đỉnh cao, quan trọng nhất thành công đưa được Đường Vũ lên giường trước học kỳ mới, tuy nhiên sau đó hai người ân ái có thể tính trên đầu ngón tay, nha đầu đó vẫn rất ngượng ngùng lắm, lần nào cũng có cảm giác như lần đầu tiên, trong năm tiếp theo phải cố gắng thay đổi hiện trạng này.

Đường Vũ về nhà, đoán chừng đãi ngộ không khác mình là bao, đại học có cái hay này, mỗi năm nghỉ hè về nhà là nhàn nhã thoải mái nhất, không tất bật như nghỉ đông sắp tới Tết, có thể tận tình làm biếng cho tới khi buồn chán tới không biết làm gì nữa thì mò đi kiếm mấy tên bạn, uống bia, xem đá bóng thâu đêm, tóm lại vô số thời gian để hoang phí.

Nhưng cuộc sống cũng luôn có bất ngờ chẳng hề vui vẻ, Tô Xán về tới nhà, mông còn chưa ngồi nóng chỗ thì đã có chuông cửa, người nối nhau tới như đèn kéo quân, có người tới quà cáp, có người tới bàn công việc, làm Tằng Kha tốn cả nửa buổi sáng làm cơm chiêu đãi con trai mà phải cắt ngang mấy lần, cực kỳ bực bội nói chồng:
- Anh gọi điện bảo người ta có chuyện gì thì nói ở đơn vị, đừng mang về nhà, con trai mới về, để có nghỉ ngơi với.

Tô Lý Thành đùa để lấy biển “không tiếp khách” ở công ty về treo ở cửa.

Buổi chiều Đông Kiến Quân mời cả nhà Tô Xán đi ăn cơm, tẩy trần cho Tô Xán:
- Tô Xán, thật không ngờ, năm xưa chú thấy cháu có tiền đồ lớn, thuyết phục cha cháu chuyển nhà lên Dung Thành, nhưng mà thành tích của cháu bây giờ, không biết đánh giá thế nào nữa.

- Anh đừng khen nó, không nó lại vểnh đuôi lên.
Tô Lý Thành giờ chuyên môn làm công việc hất nước lạnh Tô Xán, sợ con mình thành công sớm trở nên đắc ý.

Chủ đề câu chuyện nhanh chóng xoay về phía việc chỉnh hợp Đại Dung, thế là Tô Xán được thanh nhàn, y làm tâm điểm quá lâu, mệt rồi, về nhà rất thoải mái, không bị ai nhìn chằm chằm nữa, không lo bất thình lình trên mạng nảy ra đề tài gì về mình, rồi cãi nhau ỏm tỏi, càng không lo đám người suốt ngày rình rập kiếm cớ bắt mình mời cơm, không phải lo từ chối quá nhiều lời mời làm mất lòng người nọ người kia.

Về nhà rồi, chỉ muốn tung hê hết làm đứa con không ngoan lắm của cha mẹ thôi.

Tô Xán ăn cơm vừa trêu chọc Tiểu Viện, cô bé con trước kia hay chơi với Quách Tiểu Chung năm nay đã mười một tuổi, để hai cái bìm tóc rất xinh xắn, thi thoảng y lại hỏi một câu đại khái như "ở trường chấm cậu bạn nào rồi?", “ có cậu bạn nào tỏ tình chưa?”, làm cô bé mặt đỏ rực, bị mẹ quát mấy lần chứng nào tật nấy.

Phải chững trạc phải đàng hoàng thời gian quá dài, Tô Xán muốn "sống đúng với tuổi" một phen.

Ăn cơm xong về nhà, ngâm mình trong bồn nước nóng tới nhăn da, bị mẹ ở ngoài đập cửa bắt ra, sau đó thay quần áo đi ngủ luôn, tắt di động, cũng không đặt đồng hồ báo thức, Tô Xán ngủ một giấc đã đời. Tỉnh dậy không buồn nhìn đồng hồ mấy giờ, ăn bánh bao mẹ hấp sẵn cùng sữa bỏ, kéo rèm,

mặt trời đã chiếu khắp toàn bộ thành phố, dưới đường một ngày mới đã bắt đầu từ lâu.

Gọi điện thoại cho Đường Vũ, thích thú nghe nha đầu này cằn nhằn, nói y không nên buông lỏng, nếu không mất thói quen dậy sớm sau này càng lười, cảm giác rất thích, có vẻ y có xu hướng thích tự ngược nhẹ.

Vừa mới về, Tô Xán không muốn đi gặp Vương Thanh hay Triệu Minh Nông bàn việc vội, cũng không muốn vào mạng kiểm tra tin nhắn của Mark, y muốn ở nhà làm con sâu lười, chọc tức nha đầu nghiêm túc kia.

Ánh mắt trời chiếu xiên xiên qua cửa sổ, Tô Xán liếc mắt qua đống báo trên bàn, tin tức về Đại Dung lên trang nhất mấy tờ báo, lần này điều chỉnh nhân sự cùng cải tổ kết cấu doanh nghiệp, làm người ta bàn tán xôn xao. Bên tai Tô Xán tựa hồ còn vang lên lời mẹ nói hôm qua..

“Bên ngoài nói cha con dùng chén rượu cướp binh quyền, mẹ chẳng quan tâm, nhưng mà đồng nghiệp người quen cũ ở Hạ Hải náo loạn lên, người gọi điện, người tới nhà nghe ngóng tình hình, chỉ lo cty công trình số bốn bị cắt bỏ hoặc giảm biên chế, làm cha con rất phiền muộn.”

Tô Xán chỉ biết thở dài, dù y đã lập ra quỹ khuyến học giúp cha giảm bớt hậu quả của lần cải tổ này, nhưng hiệu quả vẫn hạn chế.

Mở đầu thế kỷ mới, rất nhiều xí nghiệp tập đoàn mạnh kéo vào Dung Thành, vì thế khó tránh khỏi va chạm với nhau. Trong đó không thiếu quốc xí TW cấp bậc cự đầu trong nghề, địa vị của Đại Dung gặp uy hiếp lớn, Đại Dung ngoại trừ chú trọng nghiệp vụ chính, đồng thời xuất kích bốn phương, tiến hành phát triển đa nguyên hóa, ví như cách đó không lâu chen chân cả vào nghành hàng không.

Trong tình huống đó, việc loại bỏ mâu thuẫn nội bộ, chỉnh hợp kết cấu sản nghiệp là điều bắt buộc nếu như không muốn thụt lùi.

Tô Lý Thành và Tôn Gia Dũng cũng có chỗ dựa vững chắc, một năm qua, tổng giá trị hợp đồng công trình là 11 tỷ, tăng trưởng 20%, đến cuối năm dự kiến tổng giá trị tài sản xí nghiệp có thể đạt tới 13 tỷ, tăng 24% so với năm ngoái. Thị trưởng hải ngoại ước tính lợi thuế 500 triệu, tăng 18%, tỉ lễ bảo toàn tài sản quốc hữu đạt 113%, đã vượt chỉ tiêu nhiệm vụ thành ủy giao cho.

Thành tích rõ ràng đó bày ra trước mắt, là chỗ dựa cho Tô Lý Thành mạnh tay với thành phần đối lập trong tập đoàn, với Vương Bạc mà nói, càng có thể thẳng lưng đối diện với tiếng chất vấn trong quan trường, thế nhưng luôn luôn có góc khuất, có những kẻ không cần biết những điều đó, chỉ biết lợi ích của mình bị tổn hại, mà kẻ đầu sỏ chính là Tô Lý Thành.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 69: Đi ăn chực

K

ỳ nghỉ này dài những hai tháng, con định ở nhà bao lâu?

Trên bàn cơm Tô Lý Thành hỏi Tô Xán, trong mấy ngày con trai ở nhà, Tô Lý Thành đều đúng giờ về nhà. Tằng Kha nói đây là điều hiếm có, thường ngày Tô Lý Thành đi xã giao, bây giờ tiếp xúc nhiều nhân vật cấp cao, tầng cấp như phó thị trường là không thể từ chối, về nhà toàn 10 giờ, mùi rượu nồng nặc, đi không vững, phải nhà người dìu.

Giờ con trai về, Tô Lý Thành thay đổi trạng thái sinh hoạt, Tằng Kha hứng tri rất cao, chuyện trong ngày quan tâm nhất là ngày mai Tô Xán muốn ăn cái gì, gà hầm nấm, cá sốt cay hay thịt bò kho v..v..v..

Tô Xán vừa nhai nhồm nhoàm vừa nói:
- Con muốn ở nhà thật nhiều, nhưng chưa biết được, nếu có chuyện đột xuất, con cố gắng xử lý thật nhanh chóng, tranh thủ từng giây từng phút về nhà với cha mẹ.

- Thằng bé này cái mồm càng ngày càng biết nói chuyện rồi. Nhưng xử sự ngoài xã hội, phải chú ý, đặc biệt thương trường lắm kẻ lừa đảo, con vất vả sáng nghiệp, đừng để chúng lừa mất tiền.

Trước kia mới vào cao trung, Tô Xán có chút thành tích thì Tằng Kha hận không thể khoe khắp thiên hạ biết con mình trưởng thành giỏi giang thế nào, bây giờ Tô Xán có sự nghiệp lớn, lại coi y như trẻ con chưa trưởng thành, rất thích giáo huấn Tô Xán, cưng chiều Tô Xán như lúc còn bé.

Có điều Tô Lý Thành thì ngày càng tiếp nhận cánh của Tô Xán đã vững, chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, dù sao bọn họ ngày qua ngày rời xa thời điểm huy

hoàng nhất của con người, đó là xu thế con người có trùng sinh bao lần cũng không thể thay đổi, con cái khôn lớn, bản thân già đi.

Tô Xán sẽ có ngày vỗ cánh bay mất, còn bay cao hơn xa hơn người bình thường, vợ chồng ông thấy vui mừng, nhưng cũng không muốn đối diện với kết quả đó.

Về nhà rồi Tô Xán thường xuyên thấy cha ngồi ở bàn làm việc tới khuya, gạt tàn thì đầy ắp, mẹ cũng không cản được cha hút thuốc nữa, mấy tháng không gặp, trông cha gầy gò hơn nhiều.

Tô Xán thở dài, nghĩ mình không có nhà, mẹ ngày ngày về căn nhà trống không, cơm nước nấu ra có khi không ai ăn, cha thì vất vả sớm tối, tuy lý tưởng thời trẻ nghĩ rằng không thể với tới đã được thực hiện, nhưng gánh nặng đôi vai ngày một lớn.

Rốt cuộc trước kia cả nhà ba người sống trong căn nhà nhỏ, một cái cửa hàng nhỏ, buổi tối đóng cửa hàng, cả nhà đếm tiền, vui mừng vì hôm nay kiếm được hơn hôm qua mấy chục đồng, vài ba ngày lại được cậu cả kéo sang nhà ăn cơm hạnh phúc hơn hay bây giờ nhà cao cửa rộng, mẹ có mười mấy cửa hiệu, cha nắm trong tay công ăn việc làm hàng nghìn công nhân, cuộc sống nào đáng sống hơn đây?

Không dễ trả lời.

- Vài ngày nữa tỉnh có bình chọn nhà doanh nghiệp ưu tú, khi đó cả nhà chúng ta cùng đi.
Tô Lý Thành nghĩ một lúc, thấy mình quá bận rộn, phải chiếu cố tới vợ con nhiều hơn:

Bình chọn nhà doanh nghiệp ưu tú mới nổi mấy năm qua, là bữa tiệc long trọng hai giới chính thương ở vùng tây nam, sự kiện thế này tất nhiên không thể thiếu nhân vật có trọng lượng như Đại Dung, từ khi có hoạt động này,

Đại Dung luôn có tên trong danh sách, dù năm ngoái biến cố như vậy, Từ Trưng vẫn mang bệnh lên sân khấu nhận thưởng.

Với quân nhân cũ như Từ Trưng, từng lên trận giết địch, băng qua trận địa hiểm nghèo, cho dù có lui về, cũng phải đứng mà kiên cường lùi lại, phải cho thấy bên trong Đại Dung vẫn là bộ xương hổ mạnh mẽ.

Thành tích của Đại Dung năm nay đã chứng minh châm ngôn của Từ Trưng, làm kẻ gièm pha nói ra nói vào phải ngậm mồm. Có điều chính lúc này Đại Dung lại cải cách điều chỉnh lớn, bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió.

Nhiều người cho rằng lần này Tô Lý Thành chọc vào tổ ong vò vẽ rồi, nhân vật không nên đụng vào cũng đã đụng, người ta làm sao có thể bỏ qua. Trong quốc xĩ có câu muốn động vào cán bộ cấp xử ít nhất có bối cảnh cấp sở, không phải là chỉ nói cho vui, nó thể hiện trực quan của mối quan hệ phức tạp trong này.

Nhưng Tô Lý Thành lại điều chình triệt để, vơ hết quyền lực vào tay, những bè phái chống đối bị lật nhào.

Còn cho ra chế độ khảo sát thành tích, khiến không biết người bị đưa lên giàn thiêu, chẳng những phải có thành tích, mà còn phải liều mạng làm ra thành tích, những công ty phía dưới cũng sẽ đem thành tích so bì với nhau, có tiền bộ không, hay tụt lại phía sau thế nào. Không đơn giản so sánh vui, hoặc phê bình miệng, mà cắt lương, cắt thưởng, thông báo nội bộ, liên tục hai quý xếp cuối, sẽ cách chức an bài chức vụ khác.

- Cha đi nước cờ này đúng là tuyệt vời, với những kẻ chỉ biết ngồi không lĩnh lương, đây đúng là tai họa, đây mới là bá khí thực sự, đây mới là nắm đấm thép ...
Khi bên ngoài tranh luận xôn xao, thậm chí ối kẻ nghiến răng nghiến lợi muốn ăn thịt Tô Lý Thành thì ở nhà Tô Xán sau khi nâng cha mình lên trời xong, hỏi:

- Sau lưng cha có cao nhân chỉ điểm à?

Tô Lý Thành cười mắng:
- Con nghĩ cha vô dụng, một mình không nghĩ ra được phương án này sao?
Thấy Tô Xán làm động tác chọc cười, nói thêm:
- Chuyện này do tổ công tác nội bộ thảo luận ra, do Dư Tắc Siêu, chú Dư con hoàn thiện, con nhớ không?

- À cái người lùn lùn, đeo kính to xụ, tóc thì rối ấy ạ? Nhìn một cái là biết bậc hiền tài.
Tô Xán hoa chân múa tay minh họa:

- Thằng nhãi này, đừng có đánh giá người ta qua vẻ bề ngoài, chú Dư giúp cha rất nhiều.

Tô Xán nói đùa để cha thư giãn thôi, tất nhiên y không có ý coi thường người ta, cha không phải một mình chiến đấu là tốt rồi, một người dù sao trí tuệ và tinh lực sẽ có hạn, cả đoàn đội mới tiềm lực vô cùng. Tương ứng chủ nghĩa anh hùng cá nhân chỉ là bong bóng thoáng qua nhất thời, chỉ có thể chế tốt, mới duy trì được thành tích lâu dài.

Ba ngày sau, Dung Thành tổ chức lễ bình chọn nhà doanh nghiệp ưu tú trong tỉnh.

Địa điểm tổ chức là khách sạn Shangri-la, đây là hoạt động lớn của thành phố, hàng cây xung quanh giăng biểu ngữ đỏ lớn, còn có cả một cái khinh khí cầu bay ngoài khách sạn, thả tấm biểu ngữ hoành tráng, ban công tầng 1 khách sạn cắm kín cờ đỏ bay phần phật trong gió.

Tô Xán ngồi xe tập đoàn tới, tổng cộng năm cỗ xe, cái đầu tiên là chiếc Toyota Crown, đằng sau là bốn chiếc Passat, Tô Xán và Tăng Kha ngồi trong xe số ba, đi cùng còn có Quách Tiểu Chung về mấy ngày trước.

Quách Tiểu Chung vừa mới về một cái là kéo Tô Xán ra ngoài ăn đồ nướng uống rượu, đi cùng còn nhóm Triệu Hâm, Dương Chiêu, trải qua một loạt biến cố công ty, nhất là chuyện Ngô Thì Nhuế bỏ nhà đi, quan hệ bọn họ kéo gần rất nhiều.

Tuy có chuyển biến, nhưng đám Dương Chiêu dù sao không quá thân với Tô Xán, cho nên dù chứa đầy một bụng nghi vấn cũng chỉ có Quách Tiểu Chung hỏi thẳng những câu kiểu như :" Nghe đòn ngày hôm đó cậu chỉ thẳng mặt đối phương nói muốn mua công ty của bọn họ! Nghe muốn máu sôi sùng sục, có chuyện đó thật không?" .

Bãi đỗ xe không chứa được nhiều xe như vậy, mọi người tới cửa khách sạn, xuống xe, xe quay về tập đoàn, sau khi kết thúc hoạt động mới tới đón người.

Quách Tiểu Chung đứng bên cạnh Tô Xán, hắn còn chưa bao giờ tham dự buổi lễ long trọng thế này, là Tô Xán sợ buồn kéo hắn đi ăn chực.

Hôm nay Quách Tiểu Chung mặc bộ âu phục đep nhất của hắn, hồi hộp đứng trên tấm thảm đỏ kéo dài tới tận cổng, mặc dù không khoa trương như trong phim, bị người xung quanh hò reo vây kín, nhưng không thiếu mỹ nữ tiếp tận mặc sườn xám xẻ cực cao lộ ra cặp đùi trắng phau phau, làm Quách Tiểu Chung mất bình tĩnh.

Đi vào đại sảnh gặp được một số nam nữ tuổi tác tương đương với bọn họ, đều là con cái chư hầu các phương được cha mẹ dắt theo tiếp xúc thêm với xã hôi, nhiều tuổi chút thì hai mấy ba mươi, ăn mặc trang trọng, còn người chạc tuổi Tô Xán và Quách Tiểu Chung thì nhiều phong cách hơn, còn có cô gái mặc nguyên đồng phục học sinh, thanh thuần bắt mắt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 70: Năm năm

Tô Xán và Quách Tiểu Chung đi vào, tất nhiên cũng được mấy nhóm quan sát, nhưng không ai nhận ra, lại quay sang nói chuyện với nhau.

Lúc này có một nam tử từ đằng sau Quách Tiểu Chung vượt lên, quay đầu đánh giá hai người, chú ý tới y phục của Quách Tiểu Chung, đại khái nhận ra không phải hàng hiệu, đột nhiên người khẩy một cái, làm Quách Tiểu Chung xấu hổ.

- Xem ra nơi này người quen nhau cả.
Quách Tiểu Chung cười với Tô Xán:

Nhìn ra hắn đang che giấu căng thẳng, Tô Xán thoải mái nói:
- Đừng chấp, đám đó cũng chỉ giống chúng ta theo cha mẹ ăn chực thôi, có gì to tát đâu.
Cha y thăng tiến nhanh, Tô Xán lại chẳng theo cha tham gia hoạt động, tất nhiên không có ai nhận ra y.

- Cái hoạt động bình chọn nhà doanh nghiệp ưu tù này có ảnh hưởng vậy cơ à?
Quách Tiểu Chung nhìn đại sảnh lát đá hoa cương rộng thênh thang, tuy nhà điều kiện không tệ, song hắn lần đầu bước vào chỗ sang trọng thế này:

- Tỉnh Tây Xuyên muốn dựng lên thương hiệu của mình, kiến thiết kinh tế trong tỉnh, quan trọng phải xem có xuất hiện được quần thể nhà doanh nghiệp ưu tú, tạo ra hiệu ứng không. Những nhà doanh nghiệp ưu tú được chọn ra này, còn sẽ được ĐTH TW đưa vào danh sách bình chọn những nhân vật có sức ảnh hưởng, những nhà doanh nghiệp này cơ bản đại biểu cho thực lực kinh tế Tây Xuyên, là thương hiệu đi ra toàn quốc, cậu nói xem có quan trọng không?

Tô Xán kiên nhẫn giải thích:
- Lấy một ví dụ đơn giản, vì sao doanh nhân Xuyên không nổi bằng doanh nhân Chiết? Thứ nhất Giang Chiết có truyền thông kinh doanh tốt, đời đời truyền nhau, thứ hai họ có nền tảng kinh tế sâu dầy. Thứ ba Chiết Giang sớm tiến quân vào thị trường toàn quốc, có được kinh nghiệm thị trường phong phú. Quan trọng hơn bọn họ hình thành được khái niệm quần thể, tạo ra thương hiệu mang tính toàn quốc.

Quách Tiểu Chung gật gù tổng kết:
- Tóm lại là giống như tiểu thuyết võ hiệp, tổ chức đánh lôi đài, tuyển mấy vị long đầu đại ca, sau đó đi tới thủ đô đánh nhau kiếm tiếng.

Tô Xán cứng họng một lúc, tốn một đống nước bọt cuối cùng không bằng một câu đơn giản của Quách Tiểu Chung, cười khổ:
- Nói thế cũng không sai.
Chả trách người ta bảo thiên tài và thằng ngốc giống nhau.

- Mẹ nó, chả trách lôi vợ kéo con theo, cả nhà tới cổ vũ mà, nói vậy ...
Quách Tiểu Chung quay đầu sang:
- Cha cậu có khả năng thành long đầu lão đại tỉnh ta rồi?

Tô Xán nhìn đám đông nhốn nháo:
- Không biết nữa.

Nếu bình thường được bầu chọn cũng không có gì là lạ, nhưng cha y dùng nắm đấm sắt cải cách tập đoàn, gây ra dư chấn lớn, chọc giận một số kẻ, nên chưa thể nói trước điều gì.

- Tô Xán.

Nghe có tiếng người gọi, Tô Xán quay đầu lại, thấy một người mặc âu phục xám gọn gàng, dáng người thanh thanh, đeo kính gọng bạc, khuôn mặt lạnh lùng, toát lên khí chất mạnh mẽ. Khoác tay người đó là cô gái mặc váy đầm

xanh ngọc bích, vai trần, tóc uốn quăn, không quá xinh đẹp nhưng sắc nét, cá tính.

- Giám đốc Vương, đã lâu không gặp.
Tô Xán chỉnh lại cổ áo, đi tới đưa tay ra:
- Có phải đây là chị nhà không? Đúng là mỹ nhân, hân hạnh được gặp.

- Chị đá chết bây giờ.

Cô gái mặt váy đầm cười khúc khích đưa nắm đấm lên dọa, không phải ai khác, đó chính là Tằng Na, giám đốc Vương chính là Vương Thanh. Vương Thanh đại diện cho Đôn Hoàng tới đây, cô cũng được tiến cử vào danh sách nhà doanh nghiệp ưu tú, nhưng khả năng được giải là con số 0, lần này chỉ nền cho người khác thôi.

Vương Thanh nhìn Tô Xán một lượt, năm tháng rồi không gặp y, mày hơi nhíu lại, đưa tay sờ cổ áo Tô Xán:
- Sao vẫn mặc cái này?

Tô Xán xoay người nhìn một lượt không thấy vấn đề gì, đây là bộ véc mà Vương Thanh mua cho y trước bữa ăn với Chiêm Hóa:
- Có sao đâu, vẫn vừa vặn mà, tôi cũng không cao lên được nữa.

- Sao lại không sao, cậu xem cổ áo sờn rồi.
Vương Thanh không hài lòng:
- Cậu mặc ở trường thì không sao, nhưng tới những chỗ thế này người ta sẽ đánh giá, thân phận cậu đã khác, không thể tùy tiện. Bạn gái cậu làm sao thế, ngay cả chuyện này không biết chú ý à?

Tô Xán chỉ biết cười trừ, Đường Vũ không phải không quan tâm, có điều mua quần áo thường ngày cho Tô Xán còn được, còn mua đồ cho trường hợp chính thức lại không xong, có lẽ vì nha đầu đó tính cách nghiêm túc, chọn đồ Tô Xán mặc vào trông ngô ngố.

- Vương Thanh, cháu càng ngày càng xinh đẹp.
Tằng Kha đang nói chuyện với mấy người quen, thấy Vương Thanh liền đi tới, quan hệ hai nhà ở Hạ Hải tốt, từ khi chuyển lên Dung Thành càng thân thiết hơn:
- Na Na cũng tới à?

- Cháu chào dì.

- Cô, cháu mới là cháu ruột cô đi, cô chẳng khen cháu.
Tằng Na háy mắt với Tô Xán:
- Cháu đang học lớp quản lý kinh tế mà, hôm nay tới đây tiếp xúc học hỏi kinh nghiệm, sau này còn mở bệnh viện.

Không có cơ hội trò chuyện nhiều, Vương Thanh chưa phải là doanh nhân lớn, nhưng kết hợp với thân phận mỹ nữ, độ nổi tiếng trong giới còn hơn Tô Lý Thành, nhiều người tới bắt chuyện.

Tô Xán nhìn thấy cha đi tới bắt tay Vương Bạc, không giao lưu nhiều, Vương Bạc nhìn về phía Tô Xán, Tô Xán vốn không muốn tới quấy nhiễu , lúc này đi tới:
- Cháu vào chú Vương.

- Trông có tinh thần lắm.
Vương Bạc bỏ đám người xin xoe xung quanh, kéo Tô Xán đi một quãng, nói:
- Thấy chưa, nếu công ty của cháu thành lập sớm, hôm nay nói không chừng ngồi ngang hàng với cha cháu rồi, không sao, năm sau đi, chú thấy cháu giỏi làm lớn lắm, năm sau chắc có tin mừng.

- Chú Vương, Facebook TQ có đặt ở Dung Thành đâu, dù năm sau hay năm sau nữa cháu cũng vô duyên với loại trường hợp này rồi. Thôi, mỗi năm theo cha cháu tới là được.
Tô Xán nở nụ cười ngây ngô mang tính tiêu chí.

- Chỉ cần hộ khẩu của cháu ở Dung Thành là được rồi, tới một cái trình độ nhất định, cháu sẽ thành đại biểu cho nhà doanh nghiệp Dung Thành, sao không có tư cách. Hơn nữa phát triển Đôn Hoàng lên chút nữa không phải dư tư cách rồi sao?
Câu cuối của Vương Bạc có ý nhắc nhở Tô Xán không nên quên ưu tiên doanh nghiệp trong tỉnh:

- Chú Vương, đại biểu pháp nhân của Đôn Hoàng là chị Vương Thanh mà, chị ấy đi cũng không khác gì cháu.
Tô Xán cười tít mắt, nhắc nhở Vương Bạc không nên quên chiếu cố cho Vương Thanh:

- A, cái thằng nhóc này trơn tuột, thế nào cũng có ngày chú tóm được cháu thôi.
Vương Bạc thở dài, vỗ vai Tô Xán một cái, trông bề ngoài không có gì, nhưng thực chất lực đạo không nhỏ.

Có câu một số hai mệnh ba phong thủy, trước kia Vương Bạc là điển hình của người theo chủ nghĩa vô thần, tất cả yêu ma thần phật bị ông ta cho vào thùng rác lịch sử hết. Có điều cuộc đời trải qua sóng gió gập ghềnh, ông ta tin vào số mệnh, con người tới giai đoạn nào đó sẽ như thế, dù lên cao tới vị trí nào, có quyền lực không sợ gì cả, chỉ có vận mệnh mù mờ không đoán trước là khiến người ta sợ hãi.

Tô Xán giống như sao may mắn trong vận mệnh của ông.

Hai người bọn họ nói chuyện chưa tới 5 phút, nhưng gạt bỏ người bên cạnh, mọi người thấy rõ ràng. Có điều người tới tham gia trường hợp này đều tầng cấp không thấp, cho dù có nóng lòng tranh thủ thời gian quý báu giao lưu với Vương Bạc, không dám nói kéo gần khoảng cách, dù là tăng cường chút ấn tượng cũng là công lao lớn, nhưng lúc này thấy Vương Bạc hoàn toàn tập trung giao lưu chàng thanh niên kia, không ai ngớ ngẩn tới mức đến quấy rầy.

- Chú Vương, chúng ta nói vấn đề bây giờ đi, cha cháu liệu có được chọn không?

Tô Xán hỏi câu này mà người ngoài nghe được chắc há hốc mồm, vì quá thẳng thắng.

Vương Bạc mắt nheo lại:

- Lựa chọn thông qua tiến cử, sơ tuyển, đánh giá, cho nên chú khó mà nói được.

Tô Xán nghe ra được vấn đề rồi:

- Vậy nắm chắc được bao nhiêu ạ?

- Năm năm, chú sẽ tận lực.

Vương Bạc nói tới đó là thôi, đi tới bắt tay người trung niên đi vào hội trường.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 71: Trước lễ trao giải (1)

Tô Lý Thành cải tổ và điều chỉnh nhân sự nội bộ Đại Dung gây động tĩnh lớn, đụng chạm tới mấy nhân vật có bối cảnh còn là chuyện nhỏ, lớn hơn nữa là vấn đề hệ phái. Một xí nghiệp khổng lồ như Đại Dung mà lại không phải người của mình, ai có thể tin tưởng ủng hộ, biết đâu lúc nào đó nó lại thành công cụ chống lại mình thì sao?

Trước kia kiến trúc Đại Dung thay máu, Vương Bạc phá cách chen một chân vào đã là cực hạn, hiện giờ hậu quả đã thể hiện ra, ông ta không thể ngó lơ ý kiến của phó tỉnh trưởng phân quản Giang Quách Thiếu.
Nếu như cứ nhất quyết làm theo ý mình, rất bất lợi, ảnh hưởng hình ảnh vị lãnh đạo biết cân bằng lợi ích các bên như trước kia ông tạo dựng, nếu bị coi là kẻ nguy hiểm biết nhẫn nại đợi thời khiến ai ai cũng đề phòng sẽ ảnh hưởng lớn tới sĩ đồ tương lai. Trước kia lúc có khả năng tiến thêm một bậc nhất thì ông ta bị đẩy xuống Hạ Hải, cho nên bây giờ quay lại trường đua, Vương Bạc càng phải cân nhắc nhiều điều hơn.

Đại sảnh trước hội trường rộng tới mức có thể dung nạp vài trăm người, ghế ngồi có đệm bọc vài màu vàng, bốn phía là giá gỗ cổ kính, bên trên đặt ít đồ gốm sứ, giữa trung tâm có một chữ "Xuân" lớn, vì nơi này đặt tên là Nghênh Xuân sảnh.

Một tấm vải nhưng đỏ rực giăng ngang qua đại sảnh, mang dòng chữ " đại hội biểu dương bình chọn nhà doanh nghiệp ưu tú Dung Thành - Người đi đầu đội quân kiến thiết kinh tế." Đi vào hội trường xây theo kiểu bậc thang dốc từ trên xuống.

Tô Lý Thành và một số chủ tịch, tổng giám đốc xí nghiệp đi trước, Tằng Kha đi cùng một số quý phụ, Tô Xán thì tất nhiên ở chung đám hậu bối, các

vòng tròn phân chia rõ ràng, Vương Thanh và Tăng Na thì không biết đi đâu mất rồi, nơi này quá đông và rộng, không thể thấy hết được.

Tô Xán và Quách Tiểu Chung chẳng có việc gì để làm, chỉ có thể ngó nghiêng xung quanh, chú ý tới một nhóm bốn nam hai nữ, đương nhiên nữ sinh mới là đối tượng bọn họ nhìn ngắm.

Hai cô gái này người một mí, người hai mí, không phải xinh đẹp lắm, hưng trang điểm tốt, ăn mặc khoe đường cong khéo léo, không gây phản cảm lại toát lên vẻ thanh xuân thu hút, khá có khí chất, vóc dáng nho nhỏ xinh xinh, cao chừng 1m6 - 1m62, trang điểm ăn mặc khá giống nhau, nên đứng ở một chỗ tạo ra hiệu ứng bổ trợ rất bắt mắt.

Thấy Tô Xán và Quách Tiểu Chung nhìn tới, hai cô gái cũng nháy mắt đáp lại, Quách Tiểu Chung còn có chút ngượng ngùng, Tô Xán mỉm cười gật đầu đáp lại, từ Nhất Trung tới Nhị Thập Thất Trung rồi Đh Thượng Hải, Tô Xán luôn có nhóm bạn nữ vây quanh, mặt này y đã dạn dĩ lắm rồi.

Tô Lý Thành đang nói chuyện với một nhóm người chợt xoay lại, gọi Tô Xán tới, xoa đầu con, cười nói:
- Đây là con trai tôi, Tô Xán. Đây là chú Triệu, chú Trương, là bậc trưởng bối của con đấy. Các chú ấy trước kia ở trong quân đội là chiến hữu thân thiết của cha, khi nhà ta còn ở Hạ Hải, tổ chức tụ hội chiến hữu con theo ăn chực, đã gặp chú ấy rồi đấy.

Nếu ra ngoài đường gặp nhau thì Tô Xán chẳng nhận ra đâu, nhưng nghe cha giới thiệu như thế thì Tô Xán nhớ ra nam tử trung niên da ngăm đen, mặt hơi sần sùi này là Triệu Kiều.

Cha y có một tấm ảnh cũ, hay chỉ vào đó cảm khái nói đây là chiến hữu thân thiết giường trên giường dưới cùng phòng trong quân đội, rất chăm chỉ học tập, sau này rời quân ngũ đi thi đại học, bây giờ làm quan lớn ở Dung Thành rồi, bảo Tô Xán phải học tốt mới có tiền đồ.

Không nghĩ Triệu Kiều lại đi tới một bước nhiệt tình đi tới trước một bước:
- Tô Xán, cái chú bé gầy gò lẻo khoẻo năm xưa đã cao lớn thế này rồi sao?
Rồi đùa một câu:
- Ngưỡng mộ đã lâu.

Mấy người xung quanh nghe Triệu Kiều nói thế thì lấy làm lạ, ở đây ít nhất một phần ba số người biết Triệu Kiều, ông ta là doanh nhân có tiếng, lời này không phù dùng cho một vãn bối.

Triệu Kiều không bận tâm phản ứng xung quanh, ông ta nhiều lần tiếp xúc với Tô Lý Thành, biết tin tức liên quan tới Tô Xán, biết đâu sau này có cơ hội hợp tác, không thể lấy ánh mắt trưởng bối nhìn vãn bối với chàng trai này được.

Tô Xán có suy nghĩ khác, không trách ông ta lại có thể vào thương trường làm ăn xuôi chèo mát mái, đối xử với người ít hơn mình tới hai mấy tuổi, lại còn là con của chiến hữu, với thân phận cao như ông ta, nói những lời ấy khiến người ta thấy hết sự tự nhiên chân thành, Tô Xán không làm nổi.

- Cháu chào chú, cha cháu hay chỉ hình chú trong ảnh bảo cháu lấy làm gương học tập, ảnh lâu lắm rồi, vậy mà giờ chú trông còn trẻ hơn ảnh nữa.
Tô Xán tỏ ra ngoan ngoãn lễ phép, đây là sở trường của y rồi, còn tự nhiên hơn cả Triệu Kiều:

- Không còn trẻ nữa rồi, chú và cha cháu đều đã thuộc lớp người già, sau này tương lai thuộc về đám trẻ bọn cháu.
Triệu Kiều cười:

Thấy bọn họ thân thiết như vậy, người ở bên hiểu ra, nhìn tuổi tác như bề ngoài Tô Xán, không khó đoán, đây chắc là điển hình con ngoan trò giỏi, học tốt vào được đại học danh tiếng, có khí giành được vài giải thưởng, là đối tượng cha mẹ đem đi khoe khoang, là nhân vật mà con cái nhà khác luôn rất ghét vì bị đem ra so sánh.

Một trung niên bụng bia ở đi tới, bắt tay một lượt nói:
- Lão Triệu, anh là thành viên ban đánh giá, tiết lộ chút tin tức đi, tôi có hi vọng không? Năm nay Hân Vinh chúng tôi phát triển nhảy vọt, giá trị sản nghiệp đột phá một tỷ, ai cũng thấy, toàn thể người Hân Vinh đan đợi tôi ôm cúp vàng về.

Trông ông ta có nét giống với cô gái mắt một mí mà Tô Xán với Quách Tiểu Chung ngắm nghía lúc nãy, có thể là cha con.

- Giám đốc Văn, xí nghiệp lớn như anh mà không được thì chúng tôi còn làm ăn gì nữa, chẳng phải nói người chưa đột phá mức 1 tỷ về nhà đắp chăn ngủ luôn sao? Anh đang đả kích chúng tôi đấy.
Người khác nửa đùa nửa thật góp lời.

- Tôi cũng thế, năm nay đột phá 400 triệu mà hưng phấn, tưởng thở phào được rồi, kết quả nghe giám đốc Văn nói thế, đúng là đả kích tự tin vô cùng.

Người trung niên bụng bự họ Văn xua tay liên hồi với những lời khen từ bốn phía, trông hưởng thụ lắm.

Triệu Kiều lúc này mới thong thả nói:
- Thực ra đánh giá doanh nghiệp ưu tú không đơn thuần xem quy mô doanh nghiệp đó thế nào, nếu không Đại Dung của giám đốc Tô đã ôm chắc cúp rồi. Không đơn giản như thế đâu, chỉ tiêu đánh giá của chúng tôi còn xét tới sáng tạo trong sản phẩm, đổi mới kỹ thuật, sử dụng nhân tài, điều độ tài nguyên hợp lý.

- Ái chà, lỗi quá lỗi quá, thật là có mắt không nhìn thấy núi Thái Sơn, sơ xuất, sơ xuất, các anh là lão đại trong tỉnh ...
Một người bắt tay với Tô Lý Thành, thái độ nhiệt tình, công ty ông ta đang hợp tác chặt chẽ với xí nghiệp phía dưới Đại Dung, đối diện nhân vật đầu não tầng cao như vậy tất nhiên tỏ ra ân cần:

Người thì giọng chua chua:

- Đại Dung đúng là minh tinh trong tinh, vài ba ngày lại được lên báo, trong khi chúng tôi vất vả được lên báo một lần, các anh lại được báo chí chạy theo săn tin...

Có người đưa ngay danh thiếp ra:
- Lão Triệu và giám đốc Tô là chiến hữu, vậy mà không giới thiệu chút cho mọi người biết, suýt thì thất lễ rồi. Giám đốc Tô, tôi cũng từng trong quân ngũ ...

Chớp mắt cái Tô Lý Thành được nhóm người vây lấy giới thiệu, làm quen, Tô Xán tất nhiên được hưởng sái nhận vài lời khen "đẹp trai" ," có tiền đồ" …v..v..v..
Nhân lúc đám đông không chú ý Tô Xán len lén rút ra ngoài vòng, đưa mắt quan sát xung quanh, thấy cha của Trương Phi Phi, nhưng Trương Phi Phi còn nán lại ở Hàng Châu chơi chưa về Dưng Thành, nhìn thấy Vương Thanh cách đó không xa, vẫn có Tằng Na khoác tay đi bên cạnh, đối diện là ba nam nhân thái độ rất nhiệt tình, trong đó có một người Tô Xán nhận ra, giám đốc ĐTH tỉnh, ít nhiều khi làm việc ở truyền thông Ba La, y cũng biết những nhân vật này.

Được một lúc thì Tằng Na vẫy tay với ai đó rồi kéo Vương Thanh đi, Vương Thanh gật đầu cáo lỗi, bỏ lại ba nam nhân kia đầy tiếc nuối, nhất là lão giám đốc ĐTH tỉnh cứ nhìn theo Vương Thanh một lúc.

Ra đây là cách các cô gái từ chối người khác không làm phật lòng ai, phải ghi nhớ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 72: Trước lễ trao giải (2)

Cha vẫn trong vòng vây, trong khi Tô Xán bắt đầu có kiềm nén những cú ngáp dài thì Quách Tiểu Chung ưỡn ngực lên, cũng làm bộ làm tịch đưa mắt nhìn đám nam nữ vãn bối xung quanh, nhưng chỉ liếc một cái không thèm để ý, có điều hai cô gái kia thì khác.

Đám người lớn tâng bốc nói nhảm chán tới lượt giới thiệu con cái, bấy giờ mới biết cô gái mắt một mí là Văn Lộ, cô gái mắt hai mí là Hạ Chí Minh, còn loạt đám con trai trong tai hai tên Tô Quách thành Trương Tam, Lý Tứ hết, nghe tai nọ qua tai kia, không để trong đầu.

- Này, hôm nào chúng ta tìm thời gian đi chơi chung đi, tới chỗ Từ Hổ chơi, đi bằng cao tốc Dung Thành không xa, ở giao gới Ốc Sơn có nhà hàng chuyên làm món cá rất tuyệt, sau đó tối lên khách sạn 5 sao ở Tây Lĩnh tắm nước nóng, lúc đó sẽ có thêm người từ Du Thành tới, tiết lộ trước, nhiều mỹ nữ lắm đấy. Hôm sau tới Du Thành. Yên tâm Từ Hổ là đại đầu xà, có thể yên tâm giao cho cậu ấy bố trí, hành trình chắc dài năm ngày, có đội xe đưa về Dung Thành các cậu có tham gia không?
Văn Lộ nháy mắt nói, năm nay cô tới ĐTH Dung Thành thực tập, là MC dự bị, rất khéo nói.

Từ Hổ vỗ ngực đảm bảo:
- Cũng không thể nói là địa đầu xà, ở Du Thành quen biết vài người bạn, không lo thiếu chỗ chơi, trong đó có Dịch Lực Hoan của tập đoàn Trọng Phàm, clb bóng đá Trọng Phàm sắp tham gia thi đấu, chúng ta có thể kiếm được vé VIP, Tô Xán cậu thích cầu thủ nào, lúc đó nới với anh Dịch một tiếng, xin chữ ký là chuyện nhỏ, còn có thể ăn cơm chung, có hứng thú không?

Du lịch tự tổ chức, tắm suối nước nóng ở khách sạn năm sao, còn có mỹ nữ, nghe kế hoạch này Quách Tiểu Chung làm choáng váng, hận không thể bảo Tô Xán gật đầu nhanh.

Tập đoàn Trọng Phàm là một trong số xí nghiệp dân doanh lớn nhất Trung Quốc, chủ yếu nghiên cứu chế tạo ô tô xe máy, còn đầu tư clb bóng đá, nhân viên trên 10.000, giá trị tài sản chừng 4 -5 tỷ.

Chủ tịch Dịch Thúc Ôn là nhân vật tiếng tăm trong thương giới, con trai ông ta là Dịch Lực Hoan đã 30 tuổi, kinh nghiệm làm việc trong công ty gần 10 năm, từ nghiệp vụ, giao hàng, tiếp thị cái gì cũng đã làm qua, bây giờ có thể nói là một trong số công tử ca chói mắt nhất vùng tây nam, rất mê bóng đá, mê xe.

- Tiếc thật, sắp tới e là có việc, không đi chơi với mọi người được rồi, mọi người chơi vui vẻ.
Tô Xán nói thật, thời gian qua nằm nhà vỗ béo đã bị Vương Thanh oán trách rồi, nếu còn bỏ đi du lịch chơi bời, chưa ai nói , bản thân y cũng áy náy.

Lúc này sắp bắt đầu đại hội, Tằng Kha vẫy tay gọi, Tô Xán và Quách Tiểu Chung cùng ngồi ở hàng ghế thứ 5.

Quách Tiểu Chung vẫn còn nuối tiếc:
- Có mỹ nữ, có suối nướng nóng, còn có vị trí VIP xem đá bóng, người anh em, vậy mà cậu không động lòng sao, tôi thấy họ rất muốn lôi kéo cậu.

Tô Xán cười:
- Cậu thích đi tôi cho cậu mượn xe đi cùng với bọn họ.

Quách Tiểu Chung nghĩ một lúc bóp vai Tô Xán:
- Cậu không đi thì tôi đi thế nào, tới lúc đó tôi giao lưu với bọn họ ra sao, chả lẽ nói, xin chào mỹ nữ, tôi là bạn chủ tịch Tô ... Nghe đã thấy ngu.

Tô Xán trầm ngâm:
- Vậy để tôi xem thế nào, bố trí thời gian chúng ta đi tắm suối nước nóng với nhau.

- Hay hay, sớm sớm nhé, anh em ta ngâm suối nướng nóng, nhấm rượu, còn gì bằng.
Quách Tiểu Chung mặt tham lam:
- Đường Vũ cũng đi chứ?

Nhìn cái bộ dạng đó Tô Xán chỉ muốn đá hắn một phát giữa mặt, nhưng nghĩ một lúc lại rút di động, gửi đi một tin nhắn, lúc sau có tin trả lời, đưa cho Quách Tiểu Chung xem, tin nhắn y gửi đi là "Đi tắm suối nước nóng không?", gửi cho Ngô Thì Nhuế, tin nhắn trả lời là " Kiếm chỗ nào nam nữ tắm chung thì đi", làm Quách Tiểu Chung im miệng luôn.

Vương Thanh vào chỗ ở hàng thứ ba, Tằng Na đi tới bảo Tô Xán ngồi nhích vào. Tằng Na ngồi xuống bên cạnh tay vịn vai Tô Xán, mắt híp lại như cáo nhìn gà.

- Chị có gì muốn nói thì cứ nói đi, đừng nhìn thế em sợ.
Tô Xán làm điệu bộ run rẩy nói:

- Đừng có đùa.
Tằng Na mặt nghiêm lại, giọng nhỏ vừa cho hai chị em nghe:
- Cứ thi thoảng em nhìn chị Vương Thanh là sao?

Chuyện này là đúng, Tô Xán luôn chú ý, nhưng tỏ thái độ cây ngay không sợ chết đứng:
- Cũng là nhìn chị mà, xem chị có nhìn trúng anh chàng nào không, em còn khảo sát hộ, lần trước chị cũng kéo em đi khảo sát anh Đặng là gì? Em quan tâm tới chị có gì đâu.

Tằng Na nhìn kỹ Tô Xán một lúc, thấy không có sơ hở gì, vỗ vai y:
- Đừng để chị nắm được thóp đấy.

Lúc này phó bí thư tỉnh ủy, trỉnh trưởng Ngô Kiến Quốc trên sân khấu nói:
- ...Trong tiến trình phát triển kinh tế công nghiệp Tây Xuyên, các vị dám nghĩ dám làm, cống hiến trọng yếu cho sự phát triển tó lớn của tỉnh, nâng cao trình độ khoa học kỹ thuật, chuyển biến phương thức kinh doanh, tăng cường sức cạnh tranh thị trường ... Có cống hiến trọng yếu, gánh vác trọng trách xã hội, bảo vệ lợi ích công nhân, tạo phúc nhân dân. Những nhà doanh nghiệp ưu tú của tỉnh ta không thẹn là quân chủ lực xúc tiến kinh tế quật khởi, không thẹn là cột trụ cho tỉnh Tây Xuyên phát triển vừa tốc độ, vừa nhanh chóng. Đương nhiên, nhà doanh nghiệp có thể thành công không thể thiếu sự ủng hộ lặng thầm của người thân trong gia đình, chính nhờ sự ủng hộ thủy chung đó, các nhà doanh nghiệp của chúng ta mới có thể tập trung tinh thần, phóng tay gây dựng sự nghiệp. Hôm nay tôi đại biểu tỉnh ủy và chính phủ, tỏ lòng kính trọng cao nhất với người thân các vị ...

Tiếp đó là các vị lãnh đạo tương quan trong tỉnh lên phát biểu, dưới vỗ tay, rồi trên phát biểu, dưới lại vỗ tay … phát biểu, chửi bậy ... À không vẫn tiếp tục vỗ tay. Qua năm vị mới tới công bố bảng danh sách rút gọn những nhà doanh nghiệp ưu tú, hôm nay là lần cuối cùng quyết định danh sách những nhà doanh nghiệp minh tinh trong tỉnh.

Ủy ban đánh giá do ủy ban kinh tế tỉnh, quốc tư ủy tỉnh, hội liên hợp nhà doanh nghiệp tỉnh, cùng cơ quan tương quan đảm nhận, đầu tiên đã thông qua tiến cử sơ tuyển, khảo hạch sâu hơn 200 nhà doanh nghiệp, tư liệu bối cảnh được ủy ban đánh giá nắm rõ trong lòng bàn tay.

Tới lúc công bố càng lúc càng kích thích rồi, nếu như được chọn, thực lực bản thân tăng lên, thành tích được thừa nhận, tạo dựng quan hệ với tỉnh, hào quang phủ lên người. Nếu không ở dưới nhìn người khác mặt mày hớn hở, mình còn phải vỗ tay chúc mừng, không dễ chịu chút nào.

Người tới đây nếu nói có ai không cần danh hiệu này thì thực sự là không có, chưa nói tới vấn đề vinh dự, bỏ đi hào quang ủy viên chính hiệp, nhà

danh nghiệp ưu tú, mà hiệu suất làm việc quan hệ xã hội tăng lên, quan trọng là ai cũng muốn nâng lên một nấc, có danh hiệu này, khi cần thiết có thể chuyển thành tư lịch và thành tích sự nghiệp. Vinh diệu và lợi ích thực sự, không thèm mới lạ.

Trong thời gian đợi bỏ phiếu là tiết mục âm nhạc ca múa, Tô Xán không hứng thú xem, để ý tới tình hình ở phía ban đánh giá, Vương Bạc và phó tỉnh trưởng Giang Quách Thiếu cơ bản ngồi gần nhau, Giang Quách Thiếu là lãnh đạo phụ trách lần bình chọn này. Tô Xán không thông thạo quan trường nên chỉ nhận ra một vài lãnh đạo trọng yếu, nhìn bọn họ thì thầm trao đổi, vẻ mặt hoặc tự nhiên hoặc nghiêm túc, ngoài ra chẳng thấy được gì hết.

Chẳng qua y nhớ tới tin tức Vương Bạc tiết lộ trước đó, chuyện này hơi giống đánh bạc.

Chỉ có năm mươi cơ hội thôi, Tô Xán lẩm bẩm trong lòng, tiểu tổ đánh giá có không dưới 50 người, không biết Vương Bạc có thể ảnh hưởng tới bao nhiêu đây?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 73: Bỏ về

Không chỉ có Tô Xán, phần đông chẳng chú ý tới những gì đang diễn ra trên sân khấu, Tô Lý Thành ngồi ở hàng ghế đầu, tuy không phải ở chính giữa, cũng không lệch qua mép quá nhiều, ngồi bên cạnh là Tôn Gia Dũng chủ tịch tập đoàn Đại Dung.

Vị giám đốc Văn, cha Văn Lộ ngồi hàng ghế thứ hai hơi nghiên người về phía trước, thấp giọng nói:
- Anh Tô, chuẩn bị phát biểu nhận giải rồi chứ?
Câu nói đùa này là để kéo gần quan hệ hai bên, đây cũng là suy nghĩ tuyệt đại đa số 200 người lọt vào vào danh sách đề cử, các xí nghiệp top 5 trong tỉnh đã chắc chắn rồi, nói là 30 suất, thực chất là 195 người còn lại đánh nhau vì 25 suất.

- Còn chưa chắc mà, nói trước bước không qua, mấy năm gần đây nhiều xí nghiệp tư nhân quật khởi mạnh lắm.
Tô Lý Thành mỉm cười khẽ, ông không phải như Tô Xán có thể lấy thân phận văn bối hỏi thẳng Vương Bạc, tuy biết có nhiều người âm thầm muốn phá mình, nhưng ở mặt này Tô Lý Thành rất tự tin, thành tích Đại Dung bày rõ ra đó, chẳng ai phủ nhận được.

- Anh quá khiêm tốn rồi, Đại Dung lọt top 3 là cái chắc, tôi thì chỉ mong được xướng tên cuối cùng cũng mừng lắm rồi.

Chẳng mấy chốc tới giai đoạn công bố kết quả.

Vừa xong xung quanh còn thì thầm bàn tán, lúc này đều ngừng lại, sau đó tỉnh trưởng Ngô Kiến Quốc cầm một cái phong bì sơn son thiếp vàng đi lên, điều chỉnh micro.

Đứng đằng sau là một hàng mỹ nữ cao sàn sàn nhau, mặc sườn xám cầm khay đặt cúp và giấy chứng nhận chờ đợi, hắn là tuyển từ ca vũ đoàn tỉnh ra, ai nấy miệng nở nụ cười nhẹ nhàng ưu nhã, tố chất cao.

Quách Tiểu Chung kéo tay áo đưa ra bảo Tô Xán:
- Xem này, nổi cả da gà, căng thẳng thật đấy.

Tô Xán trêu:
- Lại không liên quan tới cậu, căng thẳng cái gì.

- Cậu đúng là đồ lãnh cảm, không thú vị tí nào.

Thấy khán đài phía dưới im phăng phắc, Ngô Kiến Quốc cười:
- Mọi người căng thẳng, tôi càng căng thẳng hơn, nhất là lúc đọc danh sách, áp lực còn lớn hơn mọi người.

Phía dưới cười phụ họa với lời nói đùa nhạt này, âm nhạc kịch tính vang lên, Ngô Kiến Quốc mở phong bì, lấy ra danh sách, hắng giọng:
- Bây giờ tôi xin công bố danh sách những nhà doanh nghiệp ưu tú toàn tỉnh năm 2002. Chủ tịch, tổng giám đốc La Ngọc Dung của tập đoàn công nghiệp máy bay Dung Thành. Tổng giám đốc La Thụ Ân tập đoàn Tây Cương. Chủ tích Lý Cương công ty trách nhiệm hữu hạn Hoa Tây, chủ tịch Trình Thương Long công ty trách nhiệm hữu hạn điện khí Trung Trì Cửu Châu ...

Ba mươi người không phải xếp hàng ngang đứng trên khán đài, lần lượt từng nhóm năm người sẽ do Ngô Kiến Quốc bắt tay trao cúp.

Bắt đầu có những ánh mắt nhìn về phía Tô Lý Thành và Tôn Gia Dũng, đại khái rất bất ngờ.

Mặc dù không công khai xếp hạng từ 1 tới 30, chỉ nói chung là 30 nhà doanh nghiệp xuất sắc nhất, nhưng ai cũng ngầm hiểu là người đọc trước càng xếp thứ hạng cao hơn.

Tập đoàn công nghiệp máy bay Dung Thành – Dung Phi không nói, năm nay nhóm chiến đấu cơ đời ba vượt qua được thử nghiệm, chính thức giao quân đội trang bị, có thể nói trong nghề có tiếng, đại biểu cho TQ có thể tự chủ sản xuất chiến đấu cơ, không thua các quốc gia phát triển Châu Âu, thậm chí trong nước đua nhau tung hô mười tính năng "vô địch Châu Á".

Hiện giờ tài sản của Dung Phi có thể đạt tới 3 - 4 tỷ, xem như tập đoàn khá mạnh trong tỉnh, mặc dù giá trị tài sản không cao, so với Đại Dung còn kém mấy lần, nhưng xét ảnh hưởng, xếp ở vị trí thứ nhất cũng xứng đáng đi.

Nhưng vị trí thứ hai đáng lẽ thuộc về Đại Dung thì không thấy tên, thứ ba, bốn, năm ... Hết đợt đầu tiên hoàn toàn không có.

Không có Đại Dung ở trong top 5, sắc mặt Tô Lý Thành càng ngày càng lạnh, tay đưa lên vỗ rất hình thức, gần như không phát ra âm thanh nào, Tô Gia Dũng thậm chí không vỗ tay, mặt âm trầm, người xung quanh chỉ nhìn nhau, không ai nói gì.

Năm người đầu tiên nhận giải đã về chỗ, đợi tiếng vỗ tay lắng xuống,

Ngô Kiến Quốc bóc cái phong bì thứ hai, nhìn lướt một lượt, thoáng nhíu mày, sau vẫn tự nhiên đọc danh sách tiếp theo … vẫn không có tên Đại Dung. Vị trí từ 11 – 15 không có, 16 – 20 cũng không thấy đâu, không khí mỗi lúc một quỷ dị, những người cầm cúp trên sân khấu như nhìn cả về phía đoàn người Đại Dung.

Vương Thanh ở hàng số ba quay đầu nhìn Tô Xán, Tô Xán hơi lắc đầu, hôm nay xem ra có chuyện không lành.

- …Tổng giám đốc Vân Phong của tập đoàn Hân Vinh, xin mời lên sân khấu nhận giải.
Ngô Kiến Quốc đọc hết cái phong bì thứ năm, lúc này tiếng vỗ tay khá thưa thớt.

- Tôi sao?
Vân Phong đứng dậy còn có chút không dám tin, lấy tay chỉ mình:

- Lão Vân, không nghe nhầm đâu, lên nhanh đi, còn lề mề cái gì nữa?
Người bên cạnh thúc giục Vân Phong, ông ta ngồi ngay sau Tô Lý Thành, cứ đứng đó không phải làm mọi người lúng túng à?

Người xung quanh nhìn về phía Tô Lý Thành, không phải là trào phúng hay châm chọc, nhưng làm ông có cảm giác như kim đâm lên người vậy, không sao giữ được vẻ mặt tự nhiên nữa.

Quách Tiểu Chung nhìn Vân Lộ đứng dậy vỗ tay, cố gắng áp xuống giọng bất mãn nhưng không thành công, hắn 20 năm sống trong khu tập thể Đại Dung, tinh thần vinh nhục tập thể cao hơn Tô Xán nhiều:
- Vừa rồi tập đoàn Hân Vinh của cha Vân Lộ cũng được, vì sao chú Tô không được? Đại Dung chúng ta là xí nghiệp hạng nhất, toàn tỉnh không dám nói đứng đầu, nhưng top 3 thì đảm bảo không phải tranh luận, vậy mà không có tên, thế là sao?

Tăng Na không rõ chuyện vòng vèo trong này lắm, nói:
- Còn 5 người nữa cơ mà, chú Tô nhất định sẽ có tên.

- Thà không có còn hơn, thế không khác gì xỉ nhục Đại Dung, Đại Dung không thèm đồ bố thị.
Quách Tiểu Chung mặt hầm hầm:

Tô Xán thầm gật đầu, sợ nhất tên Đại Dung được đọc ở vị trí cuối cùng, như thế hàm ý không khác nào sự bố thí, là cái tát thẳng vào mặt Đại Dung, nói nhỏ với Tăng Kha:
- Mẹ, chuẩn bị về thôi.

- Ừ, chuẩn bị về thôi, cha con sáng nay dậy sớm, còn thử đi thử lại mấy cái cà vạt, hỏi mẹ xem cái nào thích hợp. Bây giờ nhìn cha con thế kia, e mẹ

con mình phải chịu mặt hầm hầm của ông ấy tới mấy ngày.
Tằng Kha cười nói, hôm nay bà cũng ăn mặc trang điểm cầu kỳ, đến nỗi Tô Xán còn trêu cha mẹ định tổ chức kết hôn lại. Trong lòng không dễ chịu gì, nhưng nghĩ tới chồng mình còn thất vọng hơn, mới dùng cách nói đùa này an ủi mình:

…….

Hết sáu lượt, toàn bộ ba mươi nhà doanh nghiệp ưu tú chuẩn bị chụp ảnh kỷ niệm chung, không một ai nghe thấy cái tên tập đoàn kiến thiết công nghiệp Đại Dung.

Bấy giờ mọi người mới giật mình, Đại Dung hỏng rồi?

Có những ánh mắt nhìn về phía Tô Lý Thành và Tôn Gia Dung, đại khái rất bất ngờ.

Gia quyến còn nhiệt tình, 200 đại biểu nhà doanh nghiệp ngồi ở 4 hàng ghế đầu nhìn lên khán đài thì ít, nhìn về phía Tô Lý Thành thì nhiều.

- Phù…
Tô Lý Thành thở một hơi mạnh, xoay người sang nói với Tôn Gia Dũng:
- Chúng ta về thôi.

- Được, ở đây không còn việc gì của chúng ta nữa.
Tôn Gia Dũng đứng dậy:

Tô Xán mặt âm trầm nhìn nhiều người truyền ánh mắt cho nhau, thầm nghĩ kẻ đứng sau bố trí chuyện này làm quá đáng lắm rồi, cho dù muốn áp chế cha mình, nhưng thiếu gì trường hợp, vấn đề nữa là hành động này làm mất tính công chính, ý nghĩa của cuộc tuyển chọn lần sau sẽ mất đi.

Vương Bạc nhìn Giang Quách Thiếu mỉm cười vỗ tay phía bên cạnh, trong lòng chỉ có một suy nghĩ, kẻ ngu ngốc này rốt cuộc làm sao lên được chức

phó tỉnh trưởng, lại còn xếp trên mình ở thường ủy tỉnh? Cho dù có muốn đấu tranh với mình, hoàn toàn có thể dùng cách trung gian đó là để cho Tôn Gia Dũng lên nhận giải cơ mà, ông ta làm thế này là thế nào? Muốn thể hiện lĩnh vực của mình là bất khả xâm phạm sao? Một số thứ nếu không nắm chắc mức độ, cuối cùng lật nhào chẳng biết là bên nào đâu.

Đại Dung không có tên, ở lại ăn tiệc không có ý nghĩa gì, người Đại Dung đều rời đi, ban tổ chức cũng không giữ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 74: Tâm trạng không tốt

Trên sân khấu ba mươi doanh nhân ưu tú đang chụp ảnh chúc mừng nhau thì Tô Lý Thành, Tôn Gia Dũng đứng dậy bỏ đi, làm toàn bộ người bốn hàng đầu không khỏi nhìn về phía bọn họ, không ai có thái độ coi thường hay mỉa mai. Tô Lý Thành bỏ đi cũng là cái tát vào thể diện ban tổ chức, ngày mai thôi chuyện này sẽ ầm ĩ trên báo chí, nhiều người không khỏi suy nghĩ, không hổ là nhân vật dám mạnh tay cải cách quốc sĩ.

Tất nhiên cũng có kẻ mặt trở nên âm trầm như Giang Quách Thiếu.

Vương Thanh định đi theo, nhưng nghĩ một lúc lại thôi. Khi Tô Lý Thành đi qua hàng ghế thứ năm, ba người Tằng Kha, Tô Xán, Quách Tiểu Chung cũng đi theo, Tằng Na ở lại đợi Vương Thanh.

Đi ra tới đại sảnh, Tô Lý Thành nghe được mẩu đối thoại của mấy phóng viên mấy không xoay sở được vào hội trường, đang đợi ngoài chờ khách ra phỏng vấn.

- Không nghĩ Đại Dung xa sút tới mức này, số liệu đẹp ích gì, thực tế không phải cho nhiều công nhân nghỉ việc sao, thực tế mới là chân lý đanh thép nhất mà.

- Đúng thế, cứ ngồi không ăn bám vào công sức thế hệ trước thì làm sao có thể lâu dài được, bây giờ xí nghiệp trẻ trỗi dậy ầm ầm, bên lên thì phải có bên xuống thôi.

Tiếp đó thấy đoàn người Tô Lý Thành thì liền im bặt, Tô Xán có cảm giác tức cười, mấy phóng viên đoán chừng không chuyên mảng kinh tế mà chỉ đi lấy tin, tuy bình luận rất sai lầm và ngu ngốc, nhưng phản ánh một khía

cạnh khác, đó là sự mất lòng tin, hình tượng quốc xĩ bây giờ gắn liền với tham ô, đấu đá nội bộ, lạc hậu quan liêu lười thay đổi.
Hành động của những kẻ thao túng sự việc hôm nay sẽ gây ra chuyện mất lòng tin như thế, giải thưởng mất giá trị, những người nhận giải chỉ coi là trò hề, có vẻ nhiều kẻ chẳng bận tâm.

Còn những lời mà Tô Xán không nghe thấy ở trong hội trường.

- Vừa rồi ai nói đó là con trai tổng giám đốc Đại Dung, rất đáng lôi kéo nhỉ.
Hạ Chi Minh cười nhạo đám Văn Lộ, Từ Hổ:
- Chẳng có trong danh sách, vậy có gì ghê gớm đâu.

Dương Lỗi, tên cười nhạo Quách Tiểu Chung thì nói:
- Lúc nãy còn vênh váo từ chối không tham gia du lịch với chúng ta, tôi cũng biết một chút về thằng này, cha y mới lên làm tổng giám đốc Đại Dung một năm thôi, thuộc hạng giàu xổi phất lên quá nhanh cho nên tư cách không theo kịp, lần trước chính y là người gây ra vụ đập xe ầm ĩ một thời, buồn cười thật, giờ như bỏ đi như chó cúp đuôi. Loại này chỉ cần xa cơ thất thế một chút sẽ nếm đủ hậu quả ngu xuẩn do mình gây ra.

….

Trên xe ô tô, Tô Lý Thành nhận được rất nhiều điện thoại.

- Vâng bí thư Vương, tôi hiểu, chuyện này không ảnh hưởng tới quyết tâm cải tổ của tôi.

Tô Lý Thành vừa cúp điện thoại của Vương Bạc thì nhận được điện thoại điện thoại của Tằng Toàn Minh.

- Tôi nghe kể rồi, cậu làm thế là đúng, hồng mềm bị người ta bóp mà, nhưng tỏ thái độ là đủ, chuyện này không thể công khai thừa nhận được, cứ nói là có chuyện gấp phải đi, dứt khoát không được có bình luận chống lại giải thưởng nào cả ..

Tiếp đó là bốn năm cú điện thoại, đi nửa đường rồi mà điện thoại không dứt. Tô Lý Thành vừa tắt điện thoại xong, thấy Tô Xán nhìn mình chăm chú thì xua tay:
- Yên tâm, cha con đâu có yếu đuối như thế.

- Không phải, cha, hôm nay cha bảo dẫn mẹ con đi ăn ngon, kết quả giờ chưa có hột cơm nào vào bụng … con định hỏi có nên ăn ở đâu đó rồi hẵng về nhà được không?

…..

Mưa rào rào suốt cả một đêm, đến sáng vẫn còn tí ta tí tách, cuối mùa hè có lá xanh cũng có lá rụng, có giới truyền thông không an phận, danh sách nhà doanh nghiệp ưu tú Dung Thành đưa ra, ngay hôm đó lên báo tối, sáng hôm sau tràn ngập khắp sạp báo trong thành phố.

Ánh sáng chiếu xuyên qua rèm cửa sổ mỏng, giảm bớt cường độ còn ánh mờ mờ trên tờ tạp chí đặt ở bàn trà, có báo sáng báo tối.

Tô Xán ngủ dậy thì cha mẹ đã đi làm cả rồi, đánh răng rửa mặt xong, tay cầm bánh bao, tay xem báo, quả nhiên sự kiện tối hôm qua đã lên trang nhất mấy báo, tiêu đề “Đại Dung trượt khỏi danh sách” , “Tô Lý Thành bỏ về giữa chừng, phản đối lễ trao giải?”, “ Phải chăng có sự bất công?” không giống hai tên phóng viên thiếu kiến thức hôm qua, những bài báo này đều tỏ ý ngạc nhiên khi Đại Dung không có tên trong danh sách nhà doanh nghiệp ưu tú, có điều tuy giật tiêu đề rất mạnh, nhưng từng lời từng chữ đều rất cẩn thận chỉ nêu thông tin không ngả về bên nào, bọn họ ngửi thấy mùi trong chuyện này, hiển nhiên có thế lực lớn đứng sau thao túng, ai dám tùy tiện dây vào?

Mấy tờ báo quanh quẩn chỉ có chừng đó thông tin, có giá trị chút ít là phát biểu một quan chức dấu tên :” Không có thao túng hay bất công nào ở đây, tiêu chí đánh giá của chúng tôi rất nhiều, không vẻn vẹn dựa vào hiệu ích

kinh tế thu được, Đại Dung liên tiếp hai năm liền có mâu thuẫn nội bộ gay gắt, kiện tụng triền miên, công nhân phía dưới phản ánh rất nhiều hiện tượng không bình thường …”

Không thèm đọc hết bài báo, Tô Xán bực mình ném sang một bên, đổi lại là ai cũng khó chịu, kết quả đã định Tô Xán cũng biết oán trời trách đất chẳng được tích sự gì, nhưng làm sao có thể thản nhiên.

Cầm lấy hộp sữa tu, bất chợt nhìn thấy một bức ảnh, Tô Xán kéo ngay tờ báo tới trước mặt, tiêu đề là “ Thành công lớn của bộ phim nhỏ”, bài báo nói về bộ phim (Câu chuyện thành phố nhỏ) phát sóng vào đầu hè, là bộ phim kinh phí đầu tư rất thấp chưa tới 15 triệu, dàn diễn viên đều trẻ trung không danh tiếng, cốt truyện không nổi bật, nhưng mới chiếu được 5/20 tập đã gây sốt khắp cả nước.

Phim miêu tả cuộc sống trong ngôi trường ở thành phố nhỏ, có tất cả điều tuổi học sinh có, trốn học bỏ đi chơi, bị thầy giáo mắng, bị điểm kém không dám về nhà, thức suốt đêm trước kỳ thi … mở đầu sức bình dị nhưng diễn xuất chân thật của diễn viên, tạo ra cộng hưởng lớn, mỗi người như nhìn thấy bản thây trong đó.

Đặc biệt là vai nữ phụ Hạ Nhã bạn thân vai nữ chính, tuy thầm yêu vai nam chính, nhưng không thổ lộ, mà luôn giúp bạn mình có được tình cảm chàng trai. Cô gái nhờ tính cách độc đáo, chân thành đã chiếm lấy trái tim vô vàn fan nam lẫn nữ, thậm chí nhận được nhiều chú ý hơn cả vai nam nữ chính, được coi là phát hiện lớn nhất của phim.

“ … Trần Linh San ở trường biệt danh là tiểu hoa đán, bây giờ danh xưng đó không chỉ giới hạn trong trường nữa …”

Tô Xán gấp tờ báo lại, vậy là Trần Linh San cũng bắt đầu tỏa hào quang của mình rồi, Tô Xán thấy mình nên vui mừng cho Trần Linh San mới đúng,

nhưng chẳng biết có phải vì chuyện của cha mình hôm qua hay không, Tô Xán không cảm thấy có chút niềm vui nào.

Lấy hai tay chà xát mặt, Tô Xán ngửa đầu trên ghế, hai mắt không tiêu cự nhìn trần nhà thất thần, trong đầu vang lên đoạn đối thoại.

- Năm năm nữa bạn còn nhớ mình không?

- Nhớ.

- Vậy mười năm sau.

- Vẫn nhớ.

….

- Vậy hứa đi, hứa không bao giờ được quên mình nhé!

Trong lòng có cảm giác buồn bực kìm nén, Tô Xán chỉ muốn hét lên thật to để nó phát hết ra ngoài.

Ngồi bần thần một lúc thì điện thoại vang lên, Tô Xán nhìn tên hiển thị, nhận máy mỉm cười nói:
- Đây không phải là trường học, không cần mới sáng sớm đã thúc dục dậy đi học, có phải tối qua trò chuyện quá hưng phấn không?

- Đâu có.
Giọng Đường Vũ truyền tới, hôm nay luôn thẳng tính, hôm nay có chút quyến rũ nho nhỏ:
- Thời tiết hôm nay rất tốt.
Cô thích mưa, thích cả trời sau mưa.

- Đúng thế, hay là chúng ta đi ra ngoài dạo phố, ăn chút gì đó nhé.

- Tâm tình anh không tốt à?

Tô Xán quá quen bị Đường Vũ nắm bắt chính xác tình cảm rồi:
- Ừ, hơi tệ.

- Vậy em tới tìm anh.

- Anh đang ở nhà.

- Thì sao, em chưa tới nhà anh bao giờ mà.
Đường Vũ rất mạnh miệng, cuối cùng nhỏ giọng hỏi:
- Cha mẹ anh ... Có nhà không?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 75: Người con gái làm từ nước

Tuy trời vẫn còn âm u, nhưng mưa thì đã tạnh hẳn, không khí thêm tươi mát, cây cối qua một đêm được tưới tắm trở nên xanh mướt, từng làn gió nhẹ mơn man thổi qua, làm giọt nước long lanh còn sót trên những phiến lá rơi xuống người, mát lạnh, thoải mái.

Tô Xán xách túi nilong lớn nhỏ đứng ở cửa tiểu khu chờ đợi, nhìn về phía đường đối diện, chẳng mấy chốc thấy bóng hình quen thuộc, nhưng sự xuất hiện cô gái đó vẫn khiến y choáng ngợp.

Con đường nhựa đen đen, vạch kẻ đường trăng trắng, bên hè người đổ ra đường sau cơn mưa, cảnh tượng huyên náo nhộn nhịp, nhưng người con gái mặc váy xám tay cầm ô đen đó như tự tạo ra không gian cô đọng vắng lặng tách bạch hẳn với xung quanh.

Một tay giữ ô, một tay giữ mép váy, cô gái không quan tâm xung quanh, chỉ chìm vào thế giới riêng mình, nhảy những bước nho nhỏ tránh vũng nước đọng lại ở trên đường, tươi vui, kiều diễm, mềm mại và ngọt ngào, vô vàn từ ngữ sinh ra như để miêu tả cảnh đẹp trước mắt đó, làm người ta không uống rượu cảm giác đã say.

Người con gái đó đi tới trước mặt Tô Xán, gò má hây hây đỏ, đôi mắt sáng ngời như sóng nước, thu cái ô lại, đưa tay đánh khẽ y, giọng hờn dỗi như mèo kêu:
- Này, còn nhìn cái gì nữa?
Từ lúc cô qua đường tới giờ, Tô Xán cứ nhìn cô không chớp, làm tim cô đập cứ tăng dần lên.

Phong cách ăn mặc của Đường Vũ xưa là đáng yêu mà không ngây thơ, nghiêm túc không khô khan, dù kiểu nào chăng nữa thì cô cũng không bao

giờ mặc chiếc váy ngắn thế này, huống hồ đối diện với Tô Xán. Lúc này Tô Xán mới giật mình nhận ra, Đường Vũ dần dần thay đổi cách ăn mặc rồi, tại thời gian qua mình bận rộn không quá chú ý, bắt đầu từ lúc nào dần chuyển biến từ đơn giản đáng yêu sang phong cách nữ tính quyến rũ, từ thiếu nữ đã thành tiểu thiếu phụ đầy phong tình, vóc dáng ngày càng mang mùi vị kinh tâm động phách rồi.

Một giọt nước từ trên ô lăn xuống, rơi "tõm" vào vũng nước nhỏ dưới chân, trong khoảnh khắc ấy, Tô Xán nảy sinh suy nghĩ Đường Vũ thực sự là cô gái làm từ nước, có thể lạnh lùng như băng, có thể hờ hững như sương, cũng có thể ôn nhu như nước. Cô gái ấy là của mình, chỉ của một mình mình, Tô Xán mắt ngây ngất nhìn Đường Vũ, ngâm:
- Dã hữu mạn thảo, linh lộ nhương nhương. Hữu mỹ nhất nhân, uyển như thanh dương.

- Thật là chua.
Đường Vũ chun mũi, lườm Tô Xán một cái, má đỏ rực như hoa đào, nhìn Tô Xán xách mấy cái túi ni lông, hiển nhiên muốn di chuyển chủ đề, vì cái cổ trắng nõn cũng đã nhuộm hồng:
- Đây là cái gì thế?

- Cha mẹ anh hôm nay không có nhà, buổi tối mới về cơ, cho nên từ giờ tới buổi chiều là tuần trăng mật của chúng ta. Vừa rồi anh tranh thủ lúc em xuất phát từ nhà chạy ra siêu thị mua ít đồ ăn, buổi trưa nấu cơm, còn có ít đồ ăn vặt và DVD, có phim ma mà em đặc biệt thích xem đấy.

Đường Vũ hiển nhiên đã qua quen với cái mồm không nắp của Tô Xán, có điều nghe tới tuần trăng mật vẫn hơi đỏ mặt, ừm một tiếng nhỏ.

Tô Xán chuyển túi nilong qua một bên tay, tay kia để trống, đưa ra với Đường Vũ:
- Đưa tay cho anh.

- Đừng ...
Đường Vũ hơi do dự, ở trong trường bọn họ có thể tay trong tay đi khắp nơi, nhưng nơi này là tiểu khu nhà Tô Xán, là con gái có chuyện phải kiêng kỵ, không muốn bị người ta đàm tiếu tùy tiện gì đó, đến tai cha mẹ Tô Xán không hay.

- Tùy em ...
Tô Xán xua tay, xoay người vào tiểu khu trước:

Đường Vũ hơi ngây người, đôi mắt linh động nhìn chằm chằm bóng lưng Tô Xán, từ giận dỗi thành hơi hận, tiếp đó đành cắn môi sau đó đi tới.

Tô Xán cảm thấy bàn tay mềm mại của Đường Vũ nắm lấy tay phải mình, hơi mát mát, rất dễ chịu. Tô Xán bóp lấy bàn tay đó, Đường Vũ hơi đau, Tô Xán thường thế, ôm hoặc nắm tay cô rất chặt, nhưng cô không rụt tay lại, không biết Tô Xán lại sinh ra ý nghĩa biến thái nào.

Trên đường nắm tay Tô Xán bước đi, khoảng cách chỉ chừng hơn trăm mét thôi, thường ngày đi qua mà không nghĩ gì đã hết, hôm nay Đường Vũ thấy nó dài dằng dặc đi mãi mà không tới.

Một bà thím sống ở tầng thứ tư đạp xe ra chợ mua rau trở về, từ xa nhìn chằm chằm vào hai người, tới gần bọn họ phanh lại đứng nhìn. Vài người phụ nữ đi ra sân quét nước đọng, mấy kỹ sư già về hưu kiểm tra lại hoa cỏ sau cơn mưa cũng dừng tay. Tô Xán vui vẻ vẫy tay chào bọn họ, trong khi Đường Vũ mặt đỏ rực, hơi cúi đầu, tiếng chào rất nhỏ.

Đợi hai người trẻ tuổi đi một quãng, đám người trung niên này mới tụ lại bàn luận:
- Bạn gái của Tiểu Tô đấy sao, xinh đẹp thật, lại còn lễ phép, nhìn là biết con nhà gia giáo, Lão Tô thật có phúc.

- Vậy mà một dạo còn có tin đồn Lão Tô nhìn trúng cô bé Thì Nhuế nhà lão Ngô cơ, lúc đó tôi cũng thấy hai đứa đó đẹp đôi, bây giờ mới thấy ài ... Lát

nữa về nhất định phải hỏi Tẳng Kha, có con dâu đẹp thế này mà chưa bao giờ kể.

Trời vừa tạnh mưa, đám Triệu Hâm, Dương Chiêu cùng mấy người bạn khác rủ nhau đi chơi, bức xuống cầu thang, qua ngã rẽ, đang ầm ĩ bàn tán xem đi đâu thì thấy Tô Xán nắm tay Đường Vũ, mặt chấn động vì cách ăn mặc trang điểm của Đường Vũ không chút che dấu, mấy chàng trai đang hút thuốc còn ân hận, sao vừa rồi lại to mồm như thế, sớm biết vậy làm vẻ sầu đời tang thương một chút sẽ thu hút hơn.

- Chào, định đi chơi hả?
Tô Xán vẫy tay với đám Dương Chiêu:

- À, ừ .. .. Hai người chơi vui vẻ.
Đám Dương Chiêu đột nhiên hơi lúng túng, đại khái đối diện với cô gái như Đường Vũ, khó chàng trai bình thường nào lại có thể bình thường được.

Đợi hai người họ đi qua, đám con trai mới ngoáy đầu lại nhìn, Dương Chiêu trước kia cũng học Nhị Thập Thất Trung, nhiều lần nhìn thấy Đường Vũ rồi, luôn là hình tượng nữ sinh ngoan ngoãn, áo trắng quần jean và tóc đuôi ngựa, có thể nói là kín đáo bảo thủ hơn nhiều nữ sinh bình thường, vậy mà thoáng một năm không gặp, bây giờ thành tiểu thiếu phụ hớp hồn người, mắt liếc đường nét cặp mông lẳn của Đường Vũ ẩn mỗi bước chân mà nuốt nước bọt:
- Chắc chắn là ăn rồi.

Tuy là câu không đầu không cuối, nhưng đám con trai khác đều hiểu:
- Nói thừa, nếu chưa ăn thì nó có bệnh.

- Ra quán game ngồi đi.
Cả đám vốn rủ nhau đi tán gái, nhưng nhìn thấy Đường Vũ, đi gặp cô gái khác thấy vô vị.

Hôm nay Tô Xán mới thấy vẻ mặt của những nam nữ trung niên mình vẫn chào là chú dì lại có thể phong phú như thế, bọn họ đa phần là người đã nghỉ hưu, cuộc sống buồn tẻ, binh thường cúi đầu ngẩng đầu thấy nhau, chào hỏi chỉ là thông lệ, chả mấy người chú ý. Nhưng hôm nay mặt ai nấy sống động hẳn, chủ động chào Tô Xán, thấy Đường Vũ mặt đỏ lựng bẽn lẽn như dâu mới về nhà, đều là người từng trải, không ai làm khó cô, nhưng nói với Tô Xán những câu đầy ẩn ý.

Đường Vũ luôn được gán với biệt danh lạnh giá xa cách, hôm nay như mặt trời nhỏ đem tới sức sống cho cái tiểu khu vắng lặng này, tạm thời phá vỡ cuộc sống vô vị.

Vào được nhà, đặt đồ xuống, Đường Vũ thở nhẹ người, như trút được gánh nặng ngàn cân, lần trước gặp mẹ Tô Xán còn có bạn bè hai phòng yểm hộ, giúp phân tán chú ý, lần này thành tiêu điểm, căng thẳng hết sức.

Tô Xán rót cho Đường Vũ một cốc nước:
- Dần dần sẽ quen thôi.

Đường Vũ uống một hơi hết cốc nước, đưa mắt hỏi:
- Em có thể hiểu lúc anh gặp mẹ em thế nào rồi.

- Em sẽ không bao giờ hiểu được đâu.
Tô Xán cũng không sợ bêu xấu mình:
- Cái lần nắm tay em chạy về bị mẹ em bắt gặp ấy, nhìn thấy mẹ em, anh chỉ muốn vứt cặp mà chạy thôi.

(1) bài thơ trích từ trong Kinh Thi – Quốc Phong – Trịnh Phong – “Dã hữu mạn thảo”
“Dã hữu mạn thảo, linh lộ đoàn hề. Giải cấu tương ngộ, thích ngã nguyện hề. Dã hữu mạn thảo, linh lộ nhương nhương. Giải cấu tương ngộ, dữ tử giai tang.”

(Cỏ dại nơi đất hoang bát ngát, sương đọng trên chiếc lá rơi. Có một thiếu nữ mi thanh mục tú dáng dấp uyển chuyển. Bất chợt trông thấy nàng, rất hợp lòng ta. Cỏ dại nơi đất hoang xanh biếc mênh mông, sương ẩm trên lá. Có một thiếu nữ mi thanh mục tú yểu kiều biết bao. Bất chợt trông thấy nhau, đẹp lòng cả hai.)

Bản tạm dịch có tham khảo bản văn giải thích ca từ bên baidu.

Bài thơ được viết vào sáng sớm, cây cỏ còn chưa khô, nơi thôn dã có một đôi tình nhân, vì tình ý vui mừng mà hát lên.

Chú thích lấy từ facebook.

Đường Vũ

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 76: Nghĩa vụ

Đường Vũ vào nhà, Tô Xán tưởng cô sẽ tò mò tới phòng mình trước tiên, không nghĩ nha đầu này thay giày xong lại đi mở tủ lạnh nhìn một lượt, sau đó xem xét bếp, chạn, sau đó gật gù, nụ cười rất bí ẩn.

Tô Xán nheo mắt nhìn Đường Vũ chạy qua chạy lại mở cái này ngó cái kia:
- Em định trổ tài nấu nướng sao? Về nhà học được món gì của mẹ em vậy, trông cái mặt em đắc ý chưa kìa.

Đường Vũ hếch mặt nói:
- Bí mật, bây giờ đi xem phòng anh một chút.

Tô Xán đi trước, tới cửa phòng mình làm động tác mời rất màu mè theo kiểu quý tộc phương Tây, Đường Vũ tới trước cửa phòng lại làm động tác nhăn mặt như ngửi thấy mùi gì khó chịu làm Tô Xán muốn đánh đòn nha đầu này.

Phòng Tô Xán không có gì đặc biệt một cái giường, một máy vi tinh, ngoài ra là hai gia sách sát vách tường với cơ man nào là sách, cả bàn nhỏ ở đầu giường cũng có một chồng sách, cái kẹp sách nhỏ, cho thấy đang đọc dở.

Tô Xán rất nỗ lực, Đường Vũ không lạ gì nữa, tay vuốt một dọc sách đi tới bên cửa sổ, ở đó có một cái kính viễn võng, bí mật nho nhỏ bọn họ.

Đường Vũ vuốt ve cái kính, bên trên không có hạt bụi nào, đưa mắt nhìn thử, tiêu cự đã chỉnh sẵn, là cửa sổ phòng cô, quay đầu lại nhoẻn miệng cười với Tô Xán nãy giờ đứng dựa lưng vào cửa phòng lặng lẽ nhìn mình.

Ngồi xem phim tới gần 11 giờ, Tô Xán thấy bụng đói rồi, Đường Vũ vẫn nhìn không chớp vào màn hình, bọn họ xem Resident Evil 1, đương nhiên

là bản lậu, có điều chất lượng vẫn rất đảm bảo.

- Này, không phải em định gọi đồ ăn nhanh tới nhà chứ?
Tô Xán thấy phải nhắc nhở rồi:

- Sắp hết rồi, đợi em xem xong làm cho anh ăn.

Tô Xán hiểu ra được cái gì, nhảy dựng lên:
- Cái gì? Đứng nói em định làm mỳ ăn liên nhé?

- Ừm, là mỳ ăn liền đấy.
Đường Vũ đáp rất tỉnh bơ:

Điên mất thôi, Tô Xán không còn biết phải nói gì, biết vậy mình ra tay sớm cho xong, giờ muộn thế này, ăn mỳ cũng được, cũng đỡ hơn nha đầu này làm món không đảm bảo nào đó, đồng thời lòng thầm nghĩ, ăn xong thế nào cũng phải cho nha đầu này một bài học.

20 phút sau hết phim, Đường Vũ đứng dậy, mặt vẫn cái nụ cười tự tin đáng ghét ấy, lấy ra một cái đồng hồ nhỏ xinh xinh to bằng lòng bàn tay trong ánh mắt ngờ vực của Tô Xán, mang ra bàn ăn trong bếp, sau đó bấm nút tính giờ.

Tô Xán ngồi ở bàn ăn, vừa nhìn Đường Vũ và nhìn đồng hồ, thấy cô mở tủ lạnh, lấy 3 quả cà chua, rửa sạch thái thành từng miếng không dày không mỏng. Phải nói nha đầu này nấu ăn chẳng ra gì, nhưng xử lý nguyên liệu nấu ăn vẫn chấp nhận được.

Cà chua cắt xong cho vào bát, dùng nilong đậy kín, cho vào lò vi sóng, vặn 2.5 phút, sau đó tất bật bếp đun nước, tiếp tục lấy hành khô bóc vỏ, thái mỏng, sau đó cắt gói mỳ, cho vào bát ô tô, lấy ba quả trứng cho gia vị mỳ vào đó rồi đánh đều.

Đánh dở trứng thì lò vi sóng phát tiếng kêu báo hiệu, cà chua trong lò vi sóng được lấy ra, đã chín mềm. Đường Vũ bắt đầu phi hành thơm, cho cà chua, đảo một lúc, đổ nước sôi, cho trứng vào ngấy đều, đây là nấu canh trứng, không có gì lạ, khác mỗi nha đầu này dùng lò vi sóng để làm cà chua chín nhanh và dừ hơn mà thôi.

Nước đun sôi đổ vào mỳ, sau đó đổ nhanh nước đi, cái này Tô Xán hiểu, vì mỳ ăn liền chiên bằng dầu ăn không đảm bảo lắm, cách này có thể loại mùi khét khó chịu của nó.

Tiếp đó là cho mỳ vào canh trứng, cắt thêm ít xúc xích thế là xong.

Đường Vũ bê nồi mỳ ra bàn, tay ấn nút trên đồng hồ:
- Chỉ mất 6 phút 31 giây.

Tô Xán liên tưởng ngay tới bộ mặt của con mèo lần đầu bắt được chuột mang ra khoe, nhìn sợi mỳ vàng trôi nổi trong nồi màu đỏ của cà chua, màu trắng ngà của trứng và mấy lát xúc xích, không nói nhiều, múc một bát ăn thử:
- Quá ngon.

Thực sự là rất ngon, không phải Tô Xán nịnh, quan trọng là canh trứng vừa, chua thanh của cà chua và vị ngọt của trứng phối hợp tốt, còn mỳ vẫn là mỳ mà thôi, nhưng thả đúng lúc, giòn dai nhai rất đã.

Tô Xán cũng ăn mỳ trứng rồi, nhưng là trứng chần, không phải canh trứng thế này, mà thường thì ăn mỳ ăn liền rồi ai còn nghĩ tới tốn công như vậy, mất công như vậy thà làm món khác cho xong.

Nhưng mà nha đầu này cũng thật là, cái gì cũng phải dính tới món trứng mới chịu, dù Tô Xán thích ăn trứng lắm, nhưng nghĩ sau này ngày nào cũng phải ăn đã cảm thấy ớn dần rồi.

- Hừ, xem lần sau anh còn dám chê em không biết nấu ăn nữa thôi.

Đường Vũ cất đồng hồ đi rồi ngồi xuống ăn.

Hai người vừa ăn vừa trò chuyện phim vừa xem, có thể thản nhiên nói chuyện mấy cái xác sống vừa ăn ngon lành, nha đầu này đúng là thần kinh thép, khác xa cô gái bình thường. Đường Vũ khẽ đưa tay vén tóc mái, mặt bên thanh thoát vì động tác đó mà hiện hết ra vẻ đẹp của thiếu nữ, nha đầu này hôm nay ăn mặc như thế, rõ ràng có ý dụ dỗ mình phạm tội.

Ăn xong, Tô Xán cho hết bát đũa vào chậu rửa bát, Đường Vũ còn định đi rửa bát, kết quả kêu "á" một tiếng, bị Tô Xán bế ngang người, đi tới phòng khách ném lên ghế sô pha, tóc đuôi ngựa tản ra, thân thể mềm mại nảy nhẹ như cuộn sóng.

Tô Xán nôn nóng nhào tới, đầu vùi giữa hai bầu ngực Đường Vũ, hít sâu một hơi, hai tay chống ghế, trườn lên, nhắm chính xác môi Đường Vũ, ngấu nghiến đôi môi hồng kiều diễm gợi cảm của cô, một tay áp vào đồi ngực Đường Vũ, tay lướt theo đường cong lung linh trượt xuống dưới tìm chỗ xâm nhập.

Tô Xán muốn cô, cực muốn, ý muốn này vô cùng mãnh liệt.

Không biết có phải bị Tô Xán nhào lên người rất ngứa không, Đường Vũ cười khúc khích, muốn đưa tay nắm lấy bàn tay đang sờ soạng khắp nơi đó, nhưng sức lực toàn thân như bị rút đi, không giữ nổi tay y, đành thu tay lại chống vai y, giọng van vỉ:
- Rèm cửa còn chưa kéo ... Đừng ở đây, được không?

Chỗ này là phòng khách nhà Tô Xán, nếu như người nhà Tô Xán đột nhiên trở về nhìn thấy cảnh này, Đường Vũ còn chẳng lao thẳng ra cửa sổ tầng 18 nhảy xuống đất.

Tô Xán kệ, đầu vùi giữa mái tóc đen nhánh của Đường Vũ, tham lam ngửi hương thơm mái tóc cô, lấy chóp mũi nhẹ cọ nhẹ lên cái cổ thiên nga kiêu

ngạo, đó là chỗ gần như nam nhân nào cũng muốn chinh phục, đưa lưỡi ra liếm một vòng.

- Đừng ở chỗ này, em xin anh ...
Đôi mắt Đường Vũ đã tản mác, nhưng ý chí cô luôn rất mạnh, vẫn cố đẩy vai Tô Xán ra:

Tô Xán mềm lòng, hôn lên cánh môi mềm của Đường Vũ một cái, sau đó đứng dậy đi kéo rèm cửa sổ.

Y vừa mới đi, Đường Vũ ở trên ghế sô pha đã nhanh như thỏ nhảy bật dậy, váy tuy đã nhăn nhúm hết cả, nhưng vì váy liền thân, phần cổ thiết kết kín đáo, chưa có cảnh xuân bại lộ ra ngoài, thấy Tô Xán quay đầu, cười bỏ chạy, người ưu nhã mà linh động.

Tô Xán đuổi theo vào phòng ngủ, Đường Vũ ngồi trên giường, hai tay ôm chân, mặt đỏ lựng, tim đập thình thịch, mặc dù tới đây hôm nay khi biết cha mẹ Tô Xán đều không có nhà, cô đã có giác ngộ đưa dê vào miệng sói rồi, nhưng vẫn cảm thấy cực kỳ xấu hổ khi làm chuyện đó.

Tô Xán liếm môi, nhìn Đường Vũ sợ hãi căng thẳng như vậy, càng khơi lên dục vọng chiếm đoạt chinh phục của y.

Khi Tô Xán đi tới gần, Đường Vũ đã nhắm tịt cả hai mắt lại, chỉ cảm thấy người bị nhấc bổng lên, sau đó váy bị cuốn dần lên, Tô Xán hôn nhè nhẹ từ bắp chân, qua đầu gối, tới đùi.
Vốn mới đầu Tô Xán chị định trêu Đường Vũ một chút, muốn thấy khuôn mặt xấu hổ của nha đầu này, nhưng gấu váy dần vén lên, lộ hết ra cái cái đùi trắng mịn, cái quần lót sợi tơ tằm, ngửi mùi ngai ngái ở đó, y phấn khích mạnh mẽ.

Đường Vũ mặt đỏ rực như nhuộm ráng chiều, cảm thụ được hơi thở nóng rực Tô Xán phả vào mèm đùi non của mình, đến khi cái lưỡi quái ác thè ra, cô tức thì thấy có dòng điện nho nhỏ tê tê chạy qua chỗ riêng tư, kích thích

nơi đó dần dần có chút ướt át, cô muốn kẹp đùi lại, ngăn cản sự tấn công của cái lưỡi kia, nhưng hai chân bủn rủn không có chút sức lực nào.

Quần lót bị kéo xuống, đầu Tô Xán áp hẳn vào chỗ riêng tư đó, đây là chuyện trước kia cô chưa dám nghĩ tới, mặt nóng ran vì xấu hổ, nhưng người run lên vì cơn khoái cảm, làn da trắng mịn ửng lên màu hồng càm dỗ.

- Ưm…
Tên rên rỉ phát ra khỏi miệng, Đường Vũ vội dùng một tay bịt chặt miệng, không cho tiếng kêu lớn hơn từ yết hầu phát ra, tay kia thì từ lúc nào vô thức vò tóc Tô Xán. Tô Xán thở nặng nhọc, kéo tay Đường Vũ xuống, muốn cô thoải mái phát ra tiếng kêu thỏa mãn.

Đây là chuyện mỹ diệu nhất trên đời, là âm thanh tự nhiên đẹp nhất, sao không để nữ nhân của mình tận tình phát ra?

- Tô Xán … đừng đùa em nữa …
Đường Vũ ngày một kêu da diết, rốt cuộc không nhịn được lên tiếng thúc giục:

Tô Xán trườn dần người lên người lên, quần áo hai người vứt lung tung bốn phía chẳng biết từ lúc nào, hôn dần dần từ bụng nhỏ tới rốn, ngậm lấy núm vú nho nhỏ nhay ngay một hồi, tiếp tục lướt qua qua cổ, lên má, rồi bị Đường Vũ quay đầu đẩy mặt ra, kêu bằng giọng ghê tởm:
- Bẩn.

Tô Xán vừa bực mình vừa buồn cười:
- Em đang chê chính bản thân bẩn đấy biết không.
Bồi thêm một câu:
- Sao lúc nãy em không kêu bẩn đi?

- Anh … anh là cái đồ lưu manh.

Nghĩ chuyện Tô Xán làm vừa nãy, cô xấu hổ tới mức không dám mở mắt ra nhìn y, nhưng dù thế nào cũng nhất quyết không cho Tô Xán hôn mình, thế là Tô Xán lại tiếp tục trườn dần xuống dưới …

Giằng co, mặc cả một hồi, Đường Vũ đạt được khoái cảm tột đỉnh, phát ra tiếng kêu dài, sau đó người như kiệt sức, người nằm đè lên người Tô Xán, miệng phát tiếng thở gấp, trán bao phủ lớm mồ hôi lấm tấm.

Thành phố vẫn hài hòa, ngoài cửa sổ mặt trời phá xuyên mâu mù, chiếu sáng mặt đất, trong phòng là cảnh mỹ diệu ướt át.

Mưa tan mây tạnh, ôm nhau tận hưởng dư âm chưa tan hết, Đường Vũ nghiêng người ôm lấy Tô Xán, cánh tay siết rất chặt, nở nụ cười quyến rũ:
- Nếu tâm tình anh không tốt, tâm tình em cũng không tốt. Cho nên nghĩa vụ của anh là, không được làm tâm tình của em không tốt.

Tô Xán trở người, lần nữa đè lên Đường Vũ:
- Tuân lệnh vợ, vậy anh thực hiện nghĩa vụ một lần nữa nhé?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 77: Ô tô đấu xe máy

C

lb bóng Trọng Phàm tập trung ngay ở nhà khách Quan Cảnh Đài ở Nam Sơn, hôm nay vào ở, chú tôi là thành viên fan hâm mộ, nên có được tin tức nội bộ, trước đó còn chưa xác định, giờ đợi thêm vài ngày đúng là xứng đáng, Trọng Phàm sẽ tập luyện ở Nam Sơn chuẩn bị vòng đầu tiếp theo, toàn bộ cao tầng clb đều có mặt, bao nhà khách mấy ngày. Đám Vương Đống, Trương Lăng hôm nay đi rồi, vừa mới trở về chứng thực, hôm nay Quan Cảnh Đài không mở cửa với bên ngoài, nói là liên tục có xe tới, chúng ta cũng tới đi, tôi muốn xin chữ ký của Chu Xuân Sinh.

Trong KTX của Lưu Duệ, bạn cùng phòng Tiểu Lục là anh chàng tầm thước, da ngăm đen, vóc dáng khá thể thao đang hoa chân múa tay phát tiết hưng phấn kể.

Đh bưu điện Trùng Khánh đã nghỉ hè, người ở lại trường không còn nhiều nữa, nhưng Lưu Duệ kỳ nghỉ này về muộn một chút, sau đó hẹn Tiết Dịch Dương ở Trường Sa về, cùng tới Dung Thành gặp Tô Xán. Còn có nguyên nhân nữa, mấy huynh đệ chơi thân trong trường là fan hâm mộ của clb bóng đá Trọng Phàm, trước đó có tin từ fanclub truyền ra, một số danh thủ của Trọng Phàm sẽ tới Nam Sơn nghỉ ngơi hồi phục.

Trường hắn nằm trên đỉnh Nam Sơn, cách nhà khách Quan Cảnh Đài nơi clb Trọng Phàm nghỉ chân không xa, một số fan cuồng nhiệt muốn đợi tới lúc đó ký tên chụp ảnh với danh thủ, Lưu Duệ tạm thời ở lại.

Vì sự kiện này số người ở lại trường nhiều hơn thường lệ, cũng có người nơi khác hay tin chuyên môn tới Nam Sơn rình rập không ít.

Chẳng mấy chốc tin tức lan đi, càng thêm nhiều "thám tử" trở về xác nhận, các cầu thủ của clb Trọng Phàm đã tới Quan Cảnh Đài, còn nói một số nhân

vật chính thương cũng tới, clb Trọng Phàm vừa chiến thắng ở Thanh Đảo trở về, vòng tiếp theo sẽ đấu ở sân nhà.

Có tin tức của đội tiên phong, đám Lưu Duệ lập tức hành động, ngồi lên chiếc xé máy second hand đã được đổ đầy xăng, kiểm tra máy móc kỹ càng trước đó, chở Tiểu Lục. Vừa đi ra cửa KTX thì thấy lác đác có người chạy về KTX, thấy bọn họ thì biết chung mục đích, í ới gọi nhau đợi đi chung.

Thế là mười mấy xe máy toàn bộ KTX tập kết thành đội ngũ khá rầm rộ, mấy xe còn chở nữ sinh nhỏ nhắn xinh xắn, hiển nhiên toàn là danh hoa có chủ. Đội xe rời trường, hướng thẳng tới nhà khách Quan Cảnh Đài.

Tới nơi quả nhiên nhìn thấy cửa sổ mặc đồng phục sơ mi xanh canh gác trước cửa, đường trước nhà khách đỗ loạt xe đủ các kiểu dáng, còn cả đám đông nhấp nhổm nhìn ngó vào nhà khách, hiển nhiên bọn họ không phải là nhóm đầu tiên. Số lượng xe máy và xe đạp đủ lấp kín một bãi đỗ xe cỡ nhỏ, đều là fan hâm mộ trung thành bản địa.

- Một cái xe bus lớn vừa mới vào, chắc cầu thủ ở trong đó.
Đám Lưu Duệ nghe ngóng xung quanh, không khó tìm được người đồng chí hợp đạo hứng phấn kể:
- Đi cùng còn có một cái Lamborghini vàng, máy nổ rầm rầm nghe đau cả tai, má nó, đã thế đám con gái rú rít thấy kinh, ngứa mắt.

- Tưởng cái gì, xe máy người anh em tôi mà leo dốc cũng kêu to chẳng kém đâu.
Tiểu Lục cười ha hả:

Lưu Duệ mồm méo xẹo, cái xe của hắn ngày càng rệu rã, leo dốc chả khác gì bò già, phanh cũng không ăn lắm nữa, chuyến này về phải đi thay phanh, lại tốn tiền, cứ mỗi lần kiểm tra xe lại nghe thợ xe phán hết vấn đề này tới vấn đề nọ, nghe tưởng chừng mình đang ngồi trên đống rác biết đi, cái xe còn sống tới giờ đúng là kỳ tích.

- Lamborghini, có phải cái màu vàng không? Thế thì 99% là của Dịch Lực Hoan công tử tập đoàn Trọng Phàm rồi ...
Một fan hâm mộ khá cứng cựa nói:

Lúc này bên cạnh có tiếng nhốn nháo, mọi người nhìn về phía nhà khách, nhóm người từ bãi đỗ xe đằng sau đi vòng ra phía trước đi vào cửa chính nhà khách, đi đầu là một thanh niên mặc áo sơ mi caro, quần jean, giày thể thao, tóc vuốt keo chải dựng đứng, đeo kính râm, bên cạnh có mỹ nữ vóc dáng như người mẫu ảnh, nhìn xa không rõ lắm nhưng cô gái này tuyệt đối phải được trên 8 điểm, đi bên cạnh là nhóm nam nữ tuổi tác tương đương.

Fan cứng lúc nãy tranh thủ khoe kiến thức:
- Tôi nói không sai chứ? Đó chính Dịch Lực Hoan, năm ngoái tập đoàn Trọng Phạm đầu tư vào clb bóng đá 100 triệu, nhưng mà lợi ích thu lại cũng không nhỏ, nghe nói xe bán tốt lắm, lãi cả đống tiền đem về. Năm nay sẽ còn tăng cường đầu tư, còn xây cả khu huấn luyện mới, người khác làm bóng đá thì đốt tiền, người ta thì hái ra tiền.

Thế là có người lạc đề:
- Xe sang gái đẹp, sống thật là sung sướng.

- So sánh thế thì sống có ngày hộc máu vì ghen tỵ, tôi chỉ cần mấy danh thủ ký tên cho mình là được.
Tiểu Lục nhớn nhác nhìn quanh, có vẻ kiếm sơ hở của bảo vệ để lẻn vào nhà khách xin chữ ký.

Đám đông tụ tập ở đây là đợi bữa tiệc bên trong kết thúc, cầu thủ bóng đá đi ra xin chữ ký, Lưu Duệ đợi một lúc thấy nhàm, nhớ ván Starcarf chơi dở, ngáp nói:
- Hôm nay ăn trưa hơi ít, về ăn cơm đây, lát nữa xong gọi điện tôi tới chở nhé.

Không phải ai cũng là fan hâm mộ nhiệt thành, số ham vui không nhỏ, lác đác người đi người ở. Khi Lưu Duệ chở Tiểu Lục về thì thành phố dưới chân núi vừa tối đi, gió thổi vù vù bên tai.

Ăn cơm tối xong, chơi ván starcraft, điện thoại trong phòng vang lên, người gọi điện là người duy nhất có di động trong nhóm ở lại đồn trú, rối rít nói gì đó ra rồi, ra rồi, còn nói có cầu thủ nào đó đang ra.

Tiểu Lục reo hò, thúc giục Lưu Duệ mặc giày, cả hai lại cưỡi con bò già rời trường học.

Trời đã tối đen, hai bên đường đèn cao áp cái đã hỏng, cái thì sáng mờ mờ, nhưng nhà khách đèn sáng trưng, từ xa xa đã thấy đám đông lố nhố, ánh đèn máy ánh chớp nhoáng xung quanh.

Dịch Lực Hoan lên xe, đóng cửa thành, bên cạnh là Quách Tiểu Phu cô gái bản địa Du Thành, Du Thành nổi tiếng vì mỹ nữ, còn được người xung quanh gọi là "thanh thủy phù dung". Quách Tiểu Phu ngoẹo đầu sang một bên, khẽ đấm cổ:
- Đêm qua không ngủ ngon, hôm nay còn theo anh chạy mấy nơi liền mệt bã người .

Dịch Lực Hoan cười hì hì:
- Vậy tối nay chúng ta tới Quân Hào cho em nghỉ ngơi.

- Anh thật đáng ghét, em nghe nói mấy ngày nữa anh đi Tây Lĩnh ngâm suối nước nóng, sao chuyện này không kể với em.

Dịch Lực Hoan làm như sực nhớ ra:
- À, đi cùng vài người bạn, hành trình rất ngắn nên anh không nói.

- Em thấy anh có hẹn với cô gái khác cho nên giấu em thì có, hôm nay em nghe đám Triệu Lỗi mặt mày hớn hở bàn tán với nhau, hẳn có nhiều mỹ nữ

tham gia lắm phải không, đừng giải thích, giải thích là muốn che dấu rồi, em thừa hiểu.

Dịch Lịch Hoan đưa tay ra sờ đùi cô gái:
- Em thích thì đi cùng nhé?

Quách Tiểu Phu gạt tay hắn ra:
- Không thèm, người nhìn trúng Dịch đại thiếu gia anh đếm không xuể, em sợ tới lúc đó nhìn khó chịu hơn. Cái đám cầu thủ đó toàn đi dụ dỗ mấy cô gái ngây thơ, chẳng kẻ nào tử tế.

Dịch Lực Hoan cười khan mấy tiếng, cảm thấy nữ nhân một khi kéo chuyện nọ sang chuyện kia rất phiền phức, may Quách Tiểu Phu không nói nữa, đầu quay ra ngoài cửa sổ, nhìn đám fan hôm mộ bu xung quanh, cáu kỉnh nói:
- Đám người này sao mà phiền phức thế, đi tới đâu cũng thấy, không để cho người ta yên.

Dịch Lực Hoan bóp còi mấy cái liền, phía trước có người làm xe không đi được, hôm nay uống chút rượu, bên cạnh lại có cô gái cằn nhằn, lòng rất bực bội.

- Này, dừng xe đi.
Tiểu Lục ngồi sau xe máy rối rít đập vai Lưu Duệ, sắp tới cổng nhà khách Quang Cảnh Đài rồi, sao xe đi càng lúc càng nhanh:
- Cậu làm sao thế?

- Mẹ nó, tôi cũng muốn dừng lắm chứ.
Lưu Duệ vừa đạp vừa bóp phanh:
- ***, cái phanh này hỏng hẳn rồi ... Phía trước tránh đường, tránh đường ... Xe hỏng phanh.

Tiếng hét của Lưu Duệ đánh động đám đông, chỉ thấy trong bóng tối một chiếc xe máy hùng hổ xông tới như bò điên, la hét nhau dạt sang hai bên.

- Bọn kia, cút đi!

Dịch Lực Hoang hoảng hồn đạp ga định lại xe tránh đi, nhưng người tránh chiếc xe máy cản đường hắn, tiếp đó y như phim hành động HK thập niên 90, hai người lái xe máy, không hề giảm tốc, đâm vào chiếc Lamborghini.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 78: Khỏi mất công

Dung Thành được mỗi một ngày mưa, sau đó là liên tiếp hai ngày nắng như đổ lửa, cái nóng cuối hè cực kỳ khó chịu, khiến người ta bứt rứt trong lòng, nhất là khi ra đường, cái mùi nhựa đường bị nung nóng, mùi xăng dầu, làm đường phố vắng hẳn so với mọi khi, ai phải ra đường cũng đi cho mau.

Tô Xán mặc áo sơ mi xanh, quần ngố, đội mũ lưỡi chai, đeo kính râm, bộ dạng nhàn nhã đứng dựa lưng ở tầng hầm khu để xe ăn kem ốc quế, tay còn cầm một cái nữa. Không lâu sau chiếc BMW M3 của Vương Thanh lái vào bãi đỗ xe của TTTM, một người đẹp công sở với cách ăn mặc tiêu chuẩn bước ra.

Vương Thanh mỉm cười nhận lấy kem ốc quế Tô Xán đưa cho, túi sách đẩy lên vai, tay khoác tay Tô Xán, tay cầm kem kéo y đi:
- Bây giờ tự mua kem ăn rồi cơ đấy, chẳng trách lần trước không sợ tôi dọa.

Tô Xán chỉ cười không đáp, ung dung liếm kem.

- Chú thế nào?

- Ừm, không được tốt lắm, nhưng vẫn kiềm chế được.

Theo lời Tằng Toàn Minh dặn, sau đó phóng viên hỏi tới, Tô Lý Thành một mực trả lời rằng hôm đó rời lễ trao giải sớm hoàn toàn do có việc cần phải đi gấp, hoàn toàn không phải là phản ứng với kết quả bình chọn của ban tổ chức.

Thế nhưng báo chí không vì thế mà lắng xuống, những bài viết có phần gai góc hơn đã xuất hiện như " Vì sao giải thưởng trong nước không được quốc

tế công nhận?", mặc dù bài viết không nhắc tới cuộc bình chọn nhà doanh nghiệp ưu tú, viết dưới góc độ công khai, nhưng mục đích ám chỉ rõ ràng.

Tiếp sau đó có một bài viết tiêu đề "Quá tập trung quyền lực làm quốc xĩ đi chệch hướng", chỉ ra tình trạng quốc xĩ ngày càng sa sút là do một số cán bộ chuyên quyền, không lắng nghe ý kiến tập thể, không phát huy tinh thần dân chủ, khiến quốc xĩ chệch hướng.
Bài viết này bốc mùi nghiêm trọng, nguyên nhân phân tích bên trong qua cái nhìn phiến diện, không bám sát thực tế, mục đích càng rõ hơn bài viết trên.

Cả hai bên đã bắt đầu tạo thế, Tô Xán thông qua nhiều nguồn theo dõi sát sao động tĩnh, nhưng không có ý định xen vào.

- Cậu về mấy ngày rồi mới nghĩ tới đến xem Tông Quang, làm ông chủ không hợp cách chút nào hết.

Tô Xán bao biện:
- Đó là vì chị gửi tài liệu cho nhiều quá, tôi phải tiêu hóa hết chứ, cái gì mà bảng lỗ lãi, tỉ lệ nợ so với tài sản, bảng biến động lợi lích, lưu lượng tiền mặt.
Tô Xán dù phủi tay rất nhiều việc vụn vặt nhưng chẳng có chút thanh nhàn nào, như Tô Xán, sự vụ cụ thể không phải lo, nhưng tài liệu phải xem rất nhiều.

Vương Thanh cũng thè lưỡi liếm kem, động tác y hệt Tô Xán, không biết ai ảnh hưởng ai, hỏi:
- Vậy cậu xem được bao nhiêu rồi?

- Chúng ta đi lên rồi nói đi.
Tô Xán thầm nghĩ, nha đều này kiểm tra mình đây mà, Vương Thanh làm tổng giám đốc Đôn Hoàng, thời gian qua học tập lẫn rèn luyện thực tế tới trình độ rất cao, nếu Tô Xán không chăm chỉ học tập ở trường cùng tham dự

quản lý facebook, khiến kiến thức tầm nhìn vượt trội có lẽ bị Vương Thanh vượt qua, hình tượng gây dựng trước kia bị đạp đổ.

Tới nay Đôn Hoàng ở Dung Thành đã có 4 TTTM, lọt vào top 10 sản nghiệp xí nghiệp bách hóa bản địa Dung Thành, hai TTTM mới Tông Quang và Kim Hải vừa khai trương ở đường Lãnh Sự Quán đã vượt bách hóa lâu năm, tới top 5 bách hóa có doanh thu cao nhất.

Chuyện này đương nhiên do tin tức nội bộ từ Vương Bạc, vị trí mở TTTM đều là khu thương nghiệp trọng điểm của thành phố.

- Đợi tôi ăn xong đã.
Vương Thanh vội vàng xử lý cái kem, nếu như trước mặt nhân viên mà ăn kem như nữ sinh trung học thế này, e uy tìn giảm mất mấy trăm điểm.

Sói nghiền hổ nuốt một hồi trong thang máy, khi Vương Thanh từ bên trong thang máy riêng bước ra, như biến thành người khác, khuôn mặt trở nên nghiêm nghị lạnh lùng, mặt ngẩng cao, bước chân mạnh mẽ, nhân viên hai bên đi qua đều hơi cúi đầu khép nép chào một tiếng "Tổng giám đốc Vương", Tô Xán theo sau trông giống một trợ lý.

Tới khu vực quản lý TTTM ở tầng bốn, ở cửa liền thấy một nam tử cao lớn tuổi chừng 40, mặt có vệt sẹo mờ, trông khá đáng sợ, Tô Xán mừng rỡ gọi:
- Chú Đỗ?

- Chủ tịch Tô, giám đốc Vương.
Đỗ Đại Vĩ ngạc nhiên, sau đó cung kính cúi đầu, ông ta là một trong những nhân viên đầu tiên của Tô Xán, hồi lập mấy cửa hàng bán lẻ văn phòng phẩm, khi đó Đỗ Đại Vĩ là quân nhân giải ngũ, đảm nhận công tác bảo an, sau đó chuyển sang Đôn Hoàng, đảm nhận chức vụ trưởng phòng bảo an Đôn Hoàng, toàn bộ bảo an do ông ta huấn luyện ra.

- Chú cứ gọi tôi là Tiểu Tô nghe quan hơn.

Tô Xán cười, Đỗ Đại Vĩ không còn phụ trách việc kiểm tra tuần thị các cửa hiệu nữa, văn phòng của ông ta đặt ở bên cạnh Đôn Hoàng số một, Tô Xán lâu rồi không gặp.

Bên cạnh Đỗ Đại Vĩ còn có hai người nữa, đều mặc đồng phục giày da đen, vóc người cao, không quá lực lưỡng nhưng trông mạnh mẽ, nhất là thần thái, mang một khuôn mặt nghiêm túc, khá chuyên nghiệp, không giống nhiều nơi, bảo vệ trông như lưu manh thất nghiệp, mắt đờ đẫn vô hồn, lúc nào cũng uể oải, Tô Xán nhìn rất hài lòng.

Đỗ Đại Vĩ có quan hệ không tệ với lãnh đạo bộ đội cũ, hiện giờ nhân viên bảo an của Đôn Hoàng tới gần nửa do bộ đội đơn vị cũ Đỗ Đại Vĩ giải ngũ. Lương bảo vệ của Đôn Hoàng trong số các bách hóa được liệt vào hạng cực cao, bảo vệ mới vào công ty lương 1800, sau một năm có thể tăng lên 2500 tới 3000, đó là mức lương nhiều giới trí thức nhìn mà thèm, tăng thêm không ít danh vọng cho Đôn Hoàng.

Trong khi nơi khác tập trung tuyển dụng những cô gái xinh đẹp thì Tô Xán lại nâng cao tố chất bảo vệ, bảo vệ cũng là một thứ "trang trí" có tác dụng tương đương những cô gái xinh đẹp kia mà nơi không đánh giá đúng mức, còn có tác dụng củng cố niềm tin cả khách hàng lẫn đối tác muốn vào Đôn Hoàng.

Đô Xán nhìn hai bảo vệ sau lưng Đỗ Đại Vĩ, đều chừng 25, 26 tuổi, rất trẻ:
- Họ là?

Đỗ Đại Vĩ giới t hiệu:
- Tiểu Tôn, Tiểu Lý, năm ngoái xuất ngũ tới Đôn Hoàng, Tiểu Tôn là con trai chiến hữu của tôi.
Dùng giọng điệu kiểu quân đội đặc sệt, nói với Tôn Binh, Lý Kỳ:
- Đây là chủ tịch Tô của Đôn Hoàng chúng ta, sau này gặp chào chủ tịch Tô.

- Chủ tịch Tô.
Hai người ánh mắt liếc qua Tô Xán, không che dấu vẻ kinh ngạc, nhưng vẫn thẳng người, khép chân đồng thanh chào, may không đưa tay lên làm động tác chào kiểu nhà lính.

- Làm cho tốt, công ty không bạc đãi các anh.
Tô Xán cười, vỗ vỗ vai rất ra dáng lãnh đạo, nói với Đỗ Đại Vĩ:
- Không làm phiền chú Đỗ làm việc nữa, cháu đi đây.

Vào khu văn phòng làm việc, Vương Thanh nhỏ giọng nói với Tô Xán:
- Chú Đỗ tuy đã lên tới chức trưởng phòng bảo an rồi, nhưng không chịu ngồi yên trong văn phòng, lúc nào cũng đóng bộ véc đen xì đi khắp nơi, nhiều nhân viên sợ hơn cả sợ tôi, còn lén gọi sau lưng là chó dữ trông xương.

Tô Xán bật cười, lúc nãy y cũng liên tưởng tới con chó bull hung hăng đi tuần tra lãnh địa.

Vương Thanh gọi phó tổng giám đốc phụ trách ở Tông Quang tới:
- Bảo các chủ quản phòng ban trở lên tới phòng hội nghị, mở cuộc họp đột xuất, tổng giám đốc Dương đâu ... Gọi điện thoại bảo anh ta tới đi, nói ông chủ Tô tới.

Vương Thanh lúc này lời nói ngắn gọn rõ ràng, ánh mắt nghiệm nghị lạnh lẽo, hoàn toàn không có chút bộ dạng tiểu nữ nhân khi ăn kem cùng Tô Xán.

- Lát nữa cậu phát biểu chứ?

Tô Xán lười biếng xua tay:
- Không, hôm nay tôi tới chủ yếu quan sát thôi, chị cứ làm việc như bình thường. Dù sao tôi cũng không tới nhiều, có lẽ lần sau tới bọn họ quên mắt tôi rồi, việc gì phải mất công gây ấn tượng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 79: Chơi luôn

Những khu nhà cao tầng san sát che lấp ánh sáng chiếu lên đường phố, dải ngăn cách của đường trung tâm vừa được chính phủ thay bằng bồn hoa làm đẹp cảnh quan, xe cộ nối nhau thành con rồng dài, người qua đường trên những cây cầu vượt đều bước thật nhanh khỏi phải ngửi cái mùi khí thải từ đám ô tô phía dưới quện vào hơi nóng hầm hập bốc lên khiến người ta muốn ngạt thở.

Bên đường nồi nước dùng lớn của quán mỳ thịt bò bốc hơi nghi ngút, đầu bếp mồ hôi mồ kê nhễ nhại, chẳng biết cho thêm mồ hôi vào nước dùng nó có ngon hơn hay không mà quán đông nghịt. Cửa hiệu tạp hóa bên cạnh lại khá vắng vẻ, chủ hiệu bê nước hất ra đường, hòng giảm bớt phần nào cái nóng.

Thi thoảng mấy cô gái trẻ mặc chiếc váy ngắn, sợ da cháy nắng cầm chiếc ô vàng vàng đỏ đỏ nói cười đi qua trên hè phố, tiếng cười như chuông bạc và cặp đùi thanh xuân tươi mát ít nhiều làm tài xế hóa giải chút bực bội trong lúc bị tắc đường.

Thế nhưng với ba người ngồi trên chiếc xe jeep treo biển quân đội BJ 212 mà nói, tắc đường không phải chuyện tệ nhất, tệ nhất là bọn họ lạc đường trong thành phố nhà cửa cao vút này rồi.

Ba người trên xe đều mặc quân phục, người ngồi ở ghế lái là đen nhất, đoán chừng từ bên ngoài nhìn vào trong cái xe ánh sáng không tốt đó thì chỗ nổi bật là làn da quanh đôi mắt lại trắng trẻo giống bao nhiêu người cùng tuổi khác, cảm giác rất kỳ quái, tuổi chỉ có thể nói là trên 20, rất khó nói chuẩn xác.

Không gian bên trong chiếc xe jeep quân dụng này rất rộng, cho dù là một hán tử trưởng thành nặng 80 - 90 cân ngồi ở ghế lái vẫn thoải mái như thường. Vậy mà lúc này thanh niên ngồi ở ghế phụ lái vai phải tỳ vào cửa xe, không duỗi người ra được, cho người ta cái cảm giác hổ bị nhốt trong lồng. Vì thế sau một hồi cựa quậy tìm vị trí thoải mái không thành công, hắn quay đầu lại, dùng cái giọng khẩu âm địa phương Hà Nam, nói với người ngồi ghế sau:

- Trụ Vương, chúng ta đôi chỗ đi, ngồi đây khó chịu bỏ mẹ, muốn ngồi yên cũng không được, chúng ta đổi chỗ đi, đổi không?

Thật ra đây là vị trí ngồi thích nhất của hắn, nhưng trong thời tiết này, hắn không chịu nổi.

Thanh niên bị gọi là Trụ Vương là tên người tầm thước, da trắng nhất trong số ba tên, hơi béo, cười chớt nhã:

- Miễn đi, còn chưa hưởng thụ đủ, không đổi cho cậu đâu, Côn Bằng, bình thường cậu tinh thần lắm mà, kiên trì một chút, sắp tới nơi rồi. Hay là đổi cho Tiểu Nam Nam ấy, cậu lái một chút cho đỡ nghiền.

***Côn Bằng là loài quái vật biển khổng lồ, đại khái cùng họ với Leviathan đi.

Tiểu Nam Nam ngồi ở ghế lái quay đầu lại, giọng bực bội:

- Trụ Vương, thường ngày cậu phét lác thế nào, nói Dung Thành là địa bàn của cậu, kết quả vừa mới vào thành phố đã không biết đông tây nam bắc ra sao nữa, nghĩ nhanh lên, rốt cuộc nghĩ ra chưa, tắc đường muốn điên rồi đây, đi ba ngày rồi, đừng có lại nói là sắp tới rồi nhé, tôi bóp chết cậu đấy.

Trụ Vương không coi lời đe dọa ấy vào đâu, cười hì hì:

- Không phải tôi đang nghĩ sao, nói cho cùng thì tôi cũng có sinh ra ở đây quái đâu, nhiều chỗ ở Dung Thành tôi không biết lắm, giống như Bắc Kinh ấy, cậu dám nói là biết hết đường đi không? Nơi này cũng là thành phố lớn có lịch sử lâu đời, văn hóa bác đại tinh thâm.

Vừa vặn có cái xe taxi đi tới, hắn liền chỉ tay nói:

- Kìa, ra hỏi cái taxi đấy xem.

Tiểu Nam Nam chửi thề, mở xe ra tới bên cái taxi màu vàng, gõ cửa hỏi:

- Bác tài, cho tôi hỏi đường chút, từ đây tới quân khu Dung Thành đi thế nào nhỉ?

Tài xế kia thấy Tiểu Nam Nam mặc quân phục thì tỏ ra rất nhiệt tình, thò đầu ra ngoài cửa sổ hỏi:

- Cậu muốn tới bệnh viện quân khu hay là nhà chiêu đãi?

- Tới tổng bộ.

- Tổng bộ à, vậy dễ thôi, thế này ... Đường Hán Giang, khu Thanh Dương, cứ đi theo đường này, tới ngã rẽ số ba thì rẽ trái, sau đó đi thẳng hết đến khi gặp cái nhà cao tầng đen xì xịt ấy thì rẽ phải sau đó ...

Tiểu Nam Nam nghe mà chóng mặt:

- Chúng tôi vừa từ Hà Nam tới đây, hoàn toàn mù tịt đường xá nơi này.

May mà da hắn đen nên người ta không nhìn ra hắn đỏ mặt, nghĩ mà xem, bộ đội tới tổng bộ lại lạc đường.

- À thế à, thủ trưởng, tôi dẫn đường, cậu theo sát tôi, tôi đưa tới cửa quân khu luôn.

Tiểu Nam Nam mừng rỡ:

- Được, bác cứ bấm số tình đường đi, lát nữa bao nhiêu tôi trả.

Tài xế xua tay:

- Ài, dù sao không có khách, không cần tiền, trước kia tôi là dân quân, không đủ sức khỏe vào quân đội .. Thôi chuyện lâu rồi, có điều thủ trưởng, cậu bám sát vào nhé, cho dù có đèn giao thông, chưa chắc xe cậu chưa chắc theo được đâu.

Tiểu Nam Nam ngửi thấy mùi khiêu khích, vỗ ngực:

- Tôi bảy tuổi lái xe, mười lăm năm trong nghề rồi, bác tài, sông núi tôi đều đi cả, cái bình nguyên Dung Thành này có là cái gì.

Không ngờ tài xế tuổi trung niên mà rất chơi, hất hàm nói:

- Thủ trưởng, không tin chúng ta đua xem.

Đèn đỏ đã nhảy sang đèn vàng, dòng xe sắt thép dài bắt đầu chầm chậm nhích lên.

Tiểu Nam Nam về xe, đóng sầm cửa lại, tay ghì chặt vô lăng, mắt nhìn chằm chằm đường phía trước, chân dẫm hờ lên ga, nói:

- Chơi luôn.

Trụ Vương nhổm người dậy, cuống lên:

- Chơi cái b ..

Còn chưa nói hết chiếc xe jeep khởi động lướt đi, làm hắn ngã uỵch xuống ghế.

……

TTTM Tông Quang ở vị trí đường Lãnh Sự Quán có địa vị trọng yếu, nếu như nói ba trung tâm Đôn Hoàng trước đó đều trong giai đoạn thăm dò thì Tông Quang là tích lũy đầy đủ kinh nghiệm quản lý vận hành thuần thục, đây là nơi đối thủ cạnh tranh yếu.

Đối thủ cạnh tranh yếu có tốt có xấu, cái tốt là mở rộng thị trường chiếm thị phần, bồi dưỡng một nhóm khách hàng trung thành, không hay ở chỗ người tiêu phí chưa ổn định, hiệu ích ảnh hưởng. Tttm có ích lợi lớn là thúc đẩy dân cư xung quanh thăng cấp, một TTTM có tiếng có thể cải tạo cả vùng đất, khiến nó từng bước thành khu sinh hoạt thương nghiệp lớn.

Nếu như nói trước năm 2000 quảng cáo dẫn dắt chi tiêu thì hai năm qua là thời đại quảng cáo dồn dập, ai quảng cáo bắt mắt náo nhiệt, thì chiếm cứ ưu thế lớn hơn. Đôn Hoàng hưởng mật ngọt từ tuyên truyền mang lại ở phương diện này tất nhiên không qua loa, Tông Quang khai trương không đơn thuần quảng cáo trên báo, còn tổ chức hoạt động như phối hợp quỹ thiếu niên nhi đồng TQ lập quỹ chuyên dụng Đôn Hoàng, thu hút đủ chú ý công chúng.

Cho nên từ khi khai trương, khu dân cư quanh đây nhộn nhịp hẳn.

Tông Quang là một khởi điểm mới của Đôn Hoàng, là mũi nhọn đột phá để Đôn Hoàng vượt qua sự bao vây của bốn đối thủ hàng đầu trong ngành tại Dung Thành, Tô Xán hi vọng năm nay Đôn Hoàng đem về lợi nhuận ròng 15 triệu, Tông Quang là đại tướng đi đầu.

Phòng hội nghị lớn ở tầng 4 TTTM Tông Quang, lúc này tập trung trên 10 người, đều là chủ quản phòng thị trường, marketing, vật tư, kiểm nghiệm và ba người thuộc cấp giám đốc, chỉ có bốn người là phụ nữ, số còn lại là nam nhân, ăn mặc nghiêm chỉnh, tuổi ít nhất cũng phải 30 trở lên.

Không cần nghi ngờ một điều là ai cũng hơn tuổi Vương Thanh, nhưng không có khuôn mặt nào tỏ ý xem thường, tất cả đều ngồi thẳng lưng, mắt nhìn về phía mỹ nữ tổng giám đốc đứng ở đầu cái bàn hình ô van, thậm chí

tên thanh niên ăn mặc kỳ cục không hợp cảnh đằng sau cũng không chú ý nhiều, vì lúc này Vương Thanh đang nói:

- Những người ở đây tôi không dám nói là tinh anh trong nghề, nhưng ít nhất là những người đã lăn lộn trong nghề chục năm, cho nên tôi không cần nói nhiều thì mọi người đều hiểu, Tông Quang là khởi điểm mới của Đôn Hoàng, một TTTM mới mở có hai điểm quan trọng nhất, ai có thể nói cho tôi hai điểm này là gì?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 80: Nhìn thế nào?

Đ

ó là sự phổ biến trong mắt người tiêu dùng, theo tôi đó là điểm quan trọng nhất.

Một người lên tiếng, đó là vị phó tổng giám đốc.

Vương Thanh mặc véc nữ màu xám, mái tóc đen búi cao trên đầu với khuôn mặt nghiêm túc đeo kính gọng bạc, làm cô trông ít nhất phải 27 – 28 tuổi, hai tay chống lên mặt bàn, lắc đầu:

- Chưa toàn diện, phải là độ phổ biến và phân ngạch, không thể thiếu một cái nào, độ phổ biến ở đây không phải cứ tổ chức hoạt động, quảng cáo rùm beng, mà là sự định vị, định vị của chúng ta là đại chúng hóa, định kỳ tiến hành hoạt động giảm giá, hạ mục tiêu lợi nhuận xuống.

Chủ quản tiêu thụ là một phụ nữ tuổi trên bốn mươi, rất đẫy đà, giơ tay:

- Mục tiêu lợi huận giảm, năng lực doanh lợi các cửa hàng riêng biệt giảm theo, mặc dù ở nơi này không lo bị trung tâm cỡ lớn khác nuốt mất, chiếm phân ngạch lại mất đi lợi nhuận sao? Hơn nữa lợi nhuận thấp liên quan gì tới độ phổ biến.

- Không mâu thuẫn.

Vương Thanh đứng thẳng dậy, nói với mọi người đang nhìn cả vào mình:

- Giảm thấp lợi nhuận, tất nhiên khiến định vị của chúng ta trở nên rõ ràng, tác dụng lớn tranh thủ đám đông, tâm lý người tiêu dung sẽ hình thành ấn tượng, độ tín nhiệm người tiêu dùng nâng cao.

- Một mặt khác là ở phân ngạch, chúng ta chú ý tới tận chi tiết. Trước tiên nói tới nhà phân phối, bất kể là phân phối trực tiếp hay trung quan, đều phải cố gắng chọn nhà phân phố năng lực cao, đừng coi thường chi tiết nhỏ, năng lực vận hành của nhà phân phối ảnh hưởng trực tiếp bồi dưỡng huấn luyện của nhân viên nội bộ Đôn Hoàng, hàng hóa lên giá, kênh thị trường, tiết tấu bán ra cùng với phối hợp marketing.

- Bước tiếp theo là phải nắm được tình hình phân bố của nhà phân phố trong khu vực, việc phối hợp với các nhà phân phối lớn là rất quan trọng ...

Cùng lúc đó ở đầu một con phố không biết tên, chiếc xe jeep phanh két lại, con phố trông rất yên tĩnh, bên trái là một nhà trẻ rách nát, bên phải là hộp đêm sắp đóng cửa, giống phong cách năm 80, mang một vẻ điêu tàn.

Khu phố không khác gì nơi bỏ hoang, chẳng thấy một bóng người nào, chỉ thấy một con chó thè lưỡi nằm dưới một cái cây tán lá xum xuê.

Cửa sau xe sầm một cái bị đá ra, Trụ Vương nhảy xuống, chửi um lên:

- Chơi, chơi sướng chưa? Bây giờ chúng ta tơi đâu rồi, bãi tha ma à? Nói cho cậu biết, đám tài xế taxi ở Dung Thành này luồn lách trơn hơn trạch, tôi không cần biết cậu có biết lái xe từ trong bụng mẹ không, đến đây rồng thành giun hết.

Tiểu Nam Nam cũng bực tức nhảy xuống xe:

- Nếu không phải tại cậu mạnh miệng thì chúng ta có rơi vào cảnh này không>

Côn Bằng từ phía kia bước ra, ngăn cản hai cái đầu nóng:

- Đủ rồi, mọi người đều đang khó chịu, đừng nói nữa không lại sứt mẻ tình cảm. Bây giờ nên nghĩ cách phải làm sao thì hơn.

Trụ Vương hậm hực:

- Mẹ nó, giờ làm sao, còn làm thế nào được phải gọi điện tìm cứu binh thôi, mất hết mẹ nó thể diện.

……

- Rất đặc sắc, nhìn ánh mắt họ nhìn chị, ở Facebook TQ bọn họ chẳng bao giờ nhìn tôi như thế.

Tô Xán và Vương Thanh rời phòng họp, đi vào thang máy xuống bãi đỗ xe, Tô Xán cứ tặc lưỡi liên hồi:

- Vậy cậu nghĩ bọn họ nhìn tôi thế nào?

- Còn thế nào nữa, một đám nam nhân ba mươi bốn mươi tuổi nhìn chằm chằm một đại cô nương như hoa như ngọc còn thể có suy nghĩ gì.

Tô Xán nhìn dọc cơ thể thành thục quyến rũ của Vương Thanh, tặc lưỡi trêu:

- Cậu mà còn như thế thì ăn cơm một mình.

Vương Thanh hiếm khi biểu lộ khí thế tổng giám đốc với Tô Xán như vậy, mắt trừng lên:

- Được, không đùa nữa, nhìn chị quản lý cấp dưới như thế tôi yên tâm rồi, xem ra kiến thức học được ở trường rất có ích.

Tô Xán khen ngợi, những người tham dự cuộc họp hôm nay đều là tinh anh được bọn họ dùng lương cao mời về làm việc, không phải là nhân viên cũ, nên Tô Xán mới muốn tới xem xét tình hình, nhưng Vương Thanh làm rất tốt:

- Xem ra tôi phải học tập chị một chút áp dụng cho công ty ở Thượng Hải.

- Nghe nói cậu ở Thượng Hải đầu tư mấy công ty, tiền đồ đều tốt chứ?

Vương Thanh quan tâm thực sự, lần trước chất vấn y sao không tăng đầu tư cho Đôn Hoàng chỉ là đùa thôi, tiếp xúc càng nhiều, tới tầng lớp càng cao, cô hiểu càng như đi trên băng mỏng, những công ty lớn không thể không lo lắng ngành nghiệp bất kỳ lúc nào cũng khả năng rơi tình trạng thị trường đóng băng, bước lên đỉnh cao chỉ điểm giang sơn cũng có khả năng lật thuyền trong mương, mà Tô Xán ngày càng sải bước tiến nhanh về phía trước, cô rất sợ một ngày Tô Xán xảy chân ngã, tan xương nát thịt.

- Tiền đồ công ty sao ...

Tô Xán lẩm bẩm, gật đầu:

- Công ty lần này tôi nhìn trúng ở Thượng Hải, sẽ đứng đầu trong ngành.

Vương Thanh bị câu nói tràn trề tự tin này của Tô Xán làm ngẩn người, cô không biết vì sao Tô Xán luôn có niềm tin mạnh mẽ như thế, có điều cô chọn tin tưởng y, như trước giờ luôn tin tưởng.

Vừa ra khỏi thang máy thì Tô Xán có điện thoại, mỉm cười nhận máy:

- Sao tự nhiên nhớ tới tôi thế này?

Bấm di động một lúc, cuối cùng có người uể oải nhận máy, Trụ Vương nói vội:

- Tô Xán, tôi tới Dung Thành rồi, ừ, còn cả hai người nữa ... Đừng, giờ cậu đi được không, tôi .. Lạc đường rồi .. Đừng cười, mau tới cứu viện.

Cúp điện thoại, Tô Xán áy náy nói với Vương Thanh:

- Phải xin lỗi chị rồi, bạn từ xa tới bị lạc đường, cần đi giải cứu … hay chị cũng đi cùng luôn, đằng nào cũng tới giờ ăn.

- Thôi, cậu và bạn bè tụ tập, tôi để các cậu tự nhiên thì hơn.

Vương Thanh không bao giờ để Tô Xán khó xử:

- Lần sau cậu bù gấp đôi là được rồi.

…..

Khi Tô Xán tới con phố đám Lâm Trứu Vũ đang đợi, dễ dàng thấy chiếc xe jeep biển quân đội, ba tên thanh niên đang ngồi dựa vào xe uống nước suối, một tên đen xì xì, một tên chắc phải tới gần 1m9 lực lưỡng, còn Lâm Trứu Vũ vẫn beo béo, nhưng bắp tay thô đen rắn chắc, không đùa được.

- Tô Xán, giới thiệu chút, đây là chiến hữu của tôi ở Hà Nam, Lý Bằng Vũ, biệt danh "Côn Bằng", đây là Lỗ Nam Nam, còn gọi là Tiểu Nam Nam, còn đây là người anh em Tô Xán của tôi.

- Xin chào.

Côn Bằng đưa bày tay to bè ra bắt tay Tô Xán, bàn tay ấy khiến người ta cảm giác sẽ bị nắm rất mạnh, không ngờ lại nhẹ nhàng như không.

Lỗ Nam Nam hiển nhiên không thích Lâm Trứu Vũ gọi mình bằng cái biệt danh nữ tính như thế trước mặt Tô Xán, nhưng chẳng làm gì nổi Lâm Trứu Vũ, cười tươi bắt tay Tô Xán:

- Đây là lang quân trong lòng Lâm đại tiểu thư à, rất vui được gặp cậu.

Lý Bằng Vũ khoác vai Tô Xán:

- Người anh em, diễm phúc không nhỏ đâu, Lâm Lạc Nhiên là đóa hồng đầy gai, phiền phức của cậu cũng không nhỏ, cách mạng còn chưa thành công, đồng chí cần phải kiên định ý chí, bền gan vững lòng.

Tô Xán dở khóc dở cười:

- Chuyện này là gì vậy?

- Chúng ta không nói chuyện này vội.

Lâm Trứu Vũ ho khan, kéo Tô Xán sang một bên, nói nhỏ:

- Tô Xán, chuyện này phải bảo mật tuyệt đối, đây là bí mật cấp quốc gia, không được để cho Uy Uy và em gái tôi biết, nến không tôi treo cổ cho cậu xem.

- Sao cậu có thể lạc đường ở Dung Thành được nhi, cậu biết đường mà.

Tô Xán đến chịu Lâm Trứu Vũ, hai anh em nhà này thi thoảng gây ra chuyện không ai hiểu nó bắt nguồn từ đâu, vì sao.

- Đường thì tôi biết, nhưng nó lại không biết tôi. Từ chỗ chúng ta tới trung tâm, tới ĐH Dung Thành, Nhị Thập Thất Trung, trung thành thành phố thì biết, những nơi khác giờ thấy đều xa lạ, biết sao được, hồi đó đâu có lái xe nên có nhìn đường đâu, nơi khác tưởng biết hóa ra không biết.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 81: Gắn kết lợi ích

Thế là Tô Xán đành làm dẫn đường, đưa ba tên lính lạc đường tới quân khu Dung Thành, trên đường tán gẫu biết Lý Bằng Vũ và Lỗ Nam Nam đều là bộ đội phục dịch ở địa phương.

Lỗ Nam Nam ở quân khu Nam Kinh có lẽ không ai không biết, quen Lâm Trứu Vũ từ nhỏ. Tô Xán thấy Lỗ Nam Nam nói chuyện làm việc có phong cách rất phiêu, đoán chừng từ nhỏ tới lớn luôn thuận buồm xuôi gió, đối xử với người khác rất hăng hái nhiệt tình, hẳn là do giáo dục gia đình. Thân ở trong quân đội mà xử sự khéo léo hơn bình thường, lại không có cảm giác giả tạo, khiến người ta sinh thiện cảm.

Còn Lý Bằng Vũ là con trai một đại tư lệnh tập đoàn quân, ông nội thời chiến tranh làm cảnh vệ cho Lâm lão gia tử, cả nhà ba đời cùng Lâm gia có gắn bó mật thiết, tuy có vẻ chất phác, lỗ mãng, nhưng trong thô có tinh tế, cảm giác luôn chiếu cố Lâm Trứu Vũ, hẳn cũng là người lớn tuổi nhất trong ba người.

- Tô Xán, cậu không biết, Trụ Vương phét lác cậu rất huyền ảo, cái gì mà mở công ty internet, có cả mấy trăm triệu, đúng không?
Lỗ Nam Nam hỏi, vì Lâm Trứu Vũ rất hay bốc phét nên chuyện gì cũng phải giảm độ đáng tin đi một nửa, như hôm nay làm cả ba bị lạc đường là một ví dụ:

- Đó là mạng Kiếm Phổ, ở Mỹ gọi là Facebook, tôi ở trường học cũng vào rồi, nhưng mà tốc độ chậm, lại là bản tiếng Anh, chả quen, khi nào có bản tiếng Trung thế?
Lâm Trứu Vũ than phiền:

- Đúng là có chuyện đó, hiện đang ở giai đoạn sáng nghiệp thôi, còn nhiều thứ không hoàn mỹ.
Tô Xán trả lời Lỗ Nam Nam xong nhìn Lâm Trứu Vũ:
- Còn bản tiếng Trung thì cậu lạc hậu quá rồi, đầu tháng 7 tôi lập công ty ở Thượng Hải, hiện đang tích cực chuẩn bị, chưa nói chắc được thời gian đưa ra, có điều hẳn là sắp rồi.

- Làm cho tốt nhé, tôi thấy cái đó hay lắm, tiếc là tiếng Anh không dùng hết chức năng của nó, chơi mấy game phiền phức.
Lâm Trứu Vũ không hiểu sao hôm nay rất có hứng thú:
- Nói thêm về cái Facebook TQ của cậu đi, tình hình bây giờ như thế nào? Nghe nói cậu còn đầu tư vào một công ty nhạc số gì đó nữa, tiền đồ tốt không? Côn Bằng và Tiểu Nam Nam có chút tiền dư, không muốn gửi ngân hàng mà muốn chỗ đầu tư đáng tin cậy để ném tiền vào.

Tô Xán hiểu ngay, Lâm Trứu Vũ đã kéo hai người này đi suốt ba ngày từ Hà Nam tới đây, chắc chắn không chỉ vì muốn chơi đùa, hắn giống Vương Uy Uy muốn kết chặt mạng lưới xung quanh họ, còn sự gắn kết nào tốt hơn có chung lợi ích?

Ví thế mà đầu óc Tô Xán tự nhiên tiến vào trạng thái công tác, không cùng đám Lâm Trứu Vũ cười đùa nữa, ngay khi Tô Xán rời Đh Thượng Hải thì Triệu Hạo cũng tới Bắc Kinh, bước tiếp theo dùng tài quyên nhân mạch trong tay, ký bản quyền lĩnh vực kỹ thuật cao với giới ca sĩ, tháng sau sẽ sang Hong Kong ký với một số ca sĩ có tiếng.

Còn Tông Quang sẽ có một trận đánh lớn ở Dung Thành, lượng tiêu thụ ước chừng tới 134 triệu vì mục tiêu lợi nhuận 15 triệu.

Lâm Quang Đống thì chưa thể kháng cự lại tạp chí lâu năm ở khu tam giác Trường Giang, địa vị ngày một củng cố, lợi nhuận ước đạt 6 triệu.

Chuỗi cửa hiệu Thục Sơn dự đoán tới cuối năm có tổng cộng 20.000 cửa hiệu tham gia liên minh, nắm địa vị của xí nghiệp đếm trên đầu ngón tay trong nghề, lợi nhuận 30 triệu đã nắm trong túi.

Số tiền này tập hợp lại, cho dù đầu tư vào Facebook TQ tới gần 20 triệu, Tô Xán vẫn sống dư dả.

Tất nhiên khi nói với đám Lý Bằng Vũ, Lỗ Nam Nam thì không cần chi tiết đến thế, sau khi trình bày vắn tắt trọng điểm kế hoạch của Facebook TQ và Thượng Mạch, Tô Xán nói:
- Vừa vặn, phía công ty của tôi thời gian gần đây cũng thiếu ít tiền, nếu các cậu dư dả, có thể đầu tư vào chỗ tôi, nhập cổ phần.

- Ha ha ha, người anh em, tôi không khoác lác chứ, tôi kể về cậu ấy còn là nói bớt chán rồi, đây là thời cơ tốt, năng lực của Tô Xán không cần tôi nói nữa chứ, đây là miếng bánh thơm đấy.

Lỗ Nam Nam nhìn Lý Bằng Vũ một cái trao đổi ý kiến, khẽ gật đầu, thực ra trước đó bọn họ cũng đã tìm hiểu sơ qua thông tin về Tô Xán, thở dài:
- Năm nay tôi tròn 25 rồi, cậu cũng biết gia giáo nhà tôi đấy, trước kia cha tối nói, từ lúc vào quân đội, ăn uống ở không cần tốn tiền, nhưng tất cả chi tiêu bên ngoài, kể cả cưới vợ, mỗi đồng phải do tôi kiếm. Trong tay tôi cũng có ít tiền, toàn là mẹ tôi giấu cha tôi lén cho, cũng có một phần là bộ đội chu cấp, tôi tích góp được. Từng có một cô bạn gái đấy, nhưng lo không có tiền cho cô ấy cuộc sống tử tế, kéo dài mãi . Mẹ nó, Trụ Vương còn bảo tôi là tiểu nhân chơi đùa phụ nữ, hắn thì tử tế chắc, biết vì sao được gọi là Trụ Vương không, hắn mới là thằng không tới một trăm thì cũng tám mươi cô bé bị hủy trong tay thì có, Tô Xán có biết vì sao hắn có biệt danh là Trụ Vương không?

- Lạc đề, lạc đề.
Lâm Trứu Vũ rối rít xua tay:

- Chuyện nào ra chuyện nấy, quay về chủ đề chính, đang bàn chuyện nghiêm túc đấy.

Lỗ Nam Nam hừ một tiếng:
- Tô Xán, nếu cậu nắm chắc, tôi giao tiền cho cậu, đây là tiền lấy vợ của tôi.

Lý Bằng Vũ cũng gật đầu:
- Trụ Vương đã nói cậu có thể tin, vậy tôi tin cậu, tôi cũng có 200.000, có điều không cần cậu đảm bảo, lỗ lãi tôi tự chịu. Tô Xán, hạng mục của cậu thế nào, cứ thực sự mà nói, không cần thổi phồng nó lên, lãi chúng ta chia hoa hồng, lỗ, tôi không trách cậu.
Tô Xán gật đầu, hai người này đúng là đáng kết giao, với thân phận của hai người này, chỉ cần lên tiếng, ắt hẳn bên cạnh người giúp bọn họ quản lý tiền bạc tuyệt đối không ít. Nhiều chuyện người thân phận như bọn họ không tiện làm, để người có thể tin tưởng làm thay.

Chỉ là một số người chức cao quyền lớn giao vốn vào tay người đặc biệt nào đó, không phải là đầu tư, lỗ lại tự chịu rồi, mà là chỉ được thắng, không được thua, thậm chí còn luôn phải tăng trưởng theo con số nào đó, thực tế dù không được cũng phải bỏ tiền ra bù vào.

Tô Xán tự tin nói:
- Tôi sẽ tận lực, mục tiêu không chỉ là để các anh cưới được vợ, còn cười một cách phong quang nhất.

Lý Bằng Vũ và Lỗ Nam Nam hôm đó ở lại quân khu Dung Thành mời cơm Tô Xán, cũng là để thảo luận kỹ hơn về chuyện đầu tư, cơ bản với tài hùng biện của Tô Xán thì nếu muốn y có thể thuyết phục hai tên này cởi cả quần giao cho mình.

Buổi tối ba người rủ Tô Xán ra ngoài uống rượu coi như ăn mừng “ký kết hợp đồng”, Tô Xán liền gọi cả Quách Tiểu Chung theo, hắn mới là ma xó

của Dung Thành, người đông cũng náo nhiệt. Vốn Tô Xán muốn gọi điện thoại cho Đường Vũ, chỉ là Mục Tuyền ở nhà, buổi tối mình rủ Đường Vũ đi chơi không được hay.

Quách Tiểu Chung đề nghị ra quán bar trên con phố gần sông sau ĐH Khoa kỹ, nói bạn mình cũng ở đó, quen chủ quán bar, có thể được giảm giá, thế là cả đám kéo tái quán bar tên "Ái Nhạc".

Đây là cả con phố quán bar, đủ phong cách kim cổ đông tây, rất là phồn vinh, dòng người bên ngoài liên miên không dứt, những bóng hồng thấp thoáng khắp nơi, tiếng cười như chuông bạc làm khung cảnh tăng thêm sức sống. Ái Nhạc dùng lan can gỗ quây quanh, trồng một số trúc, từng khóm trĩu xuống, trông rất cổ kính trang nhã.

Cách Ái Nhạc không xa là quán Băng Oa Đầu, một năm trước khoảng thời gian này, Tô Xán và ba người Vương Uy Uy uống rượu chia tay chuẩn bị vào trường đại học.

Vì vị trí đắc địa cho nên khách khứa ở nơi này không phải chỉ có học sinh sinh viên, mà nhân viên văn phòng cũng không phải ít, nguyên một nhóm nam nữ mặc véc công sở trông rất có vẻ nhân sĩ thành đạt ngồi ở ghế ngoài hè, cầm chai bia trò chuyện rôm rả.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 82: Phòng đơn giường đôi

C

húng tôi thua là vì xe to lớn kềnh càng quá thôi, không gọn nhẹ như xe taxi chỗ nào cũng luồn lách được, dù sắp đèn đỏ cũng dám phóng qua, bọn này dù sao đi biển quân đội, báo về đơn vị cũng phiền ....
Lỗ Nam Nam xem ra chưa nguôi ngoai chuyện hồi sáng, lần đầu tới thành phố lạ, bị xe taxi kích, cuối cùng chạy lạc đường, nhìn giống hành động của mấy thằng ngốc thiếu suy nghĩ.

- Cậu nên nghĩ chiều hướng khác đi, nói không chừng người ta dẫn đường, cuối cùng thoáng cái dừng lại, quay đầu nhìn, để lạc mất người rồi, cũng cuống lên tìm ấy chứ.
Tô Xán trêu:

Cả đám cười vui vẻ.

Mấy tên này đều là người trong quân đội, tiếng cười sang sảng, khiến mấy bàn xung quanh ngoái nhin, tỏ ý khó chịu. Có điều Lệnh Bằng Vũ ngồi sừng sững như quả núi, Lỗ Nam Nam đen xì xì rắn chắc, đều chẳng phải hạng vừa, nên có khó chịu cũng bấm bụng nhịn, vả lại quán bar mà, tới mấy chỗ thế này là xác định tư tưởng rồi, thế nào cũng có một hai nhóm như vậy.

Một nữ sinh mặc quần giây đeo đi tới, vỗ vai Quách Tiểu Chung, cười:
- Hi, đi cùng bạn à?
Thấy Tô Xán thì ngạc nhiên:
- Í, Tô Xán.

Tô Xán nhìn cô gái này, cánh tay và cặp đùi khoe hết ra ngoài quần áo ít ỏi mùa hè, dung mạo thanh lệ, trang điểm nhẹ, xinh xắn lắm, chẳng nhớ ra là ai, song Tô Xán vẫn mỉm cười vui vẻ:

- À, chào!

Một câu vừa đủ, không thêm thành phần đại loại "đã lâu không gặp" gì đó vào, chẳng may người ta chỉ biết mặt mình mà không quen nhau thì xấu mặt, Tô Xán bây giờ đã kinh nghiệm với việc rất nhiều người chào hỏi mình, mặt tự nhiên, không ai biết căn bản y chẳng nhớ được ai với ai.

- Mỹ nữ nào đây giới thiệu đi chứ!
Đám Lâm Trứu Vũ ồn ào hẳn lên:

Quách Tiểu Chung giới thiệu:
- Đây là Triệu Đình, bạn từ nhỏ của tôi, đang học đại học khoa kỹ.

Lâm Trứu Vũ phong độ lấy thêm một cái cốc, đưa cho Triệu Đình:
- Uống một ly làm quen nhé?

Triệu Đình thoải mái nhận lấy cốc bia uống cạn:
- Rất vui làm quen với mọi người.

Chỉ là cốc đầu thôi, bọn họ không định chuốc một cô gái, Triệu Đình hứng thú nhìn Tô Xán:
- Cậu biết không, vẫn rất nhiều học sinh trường mình nhắc tới cậu đấy, vừa hôm qua lớp mình tụ họp cũng có người nói tới.

Lỗ Nam Nam hứng thú hỏi:
- Tô Xán từ thời cao trung đã nổi tiếng vậy à?

Tô Xán nở mũi, trước kia ở Nhị Thập Thất Trung tuy y không phải là nhân vật số một số hai, nhưng cũng gây vài chuyện oanh động không hề nhỏ, tò mò không biết mình rời trường rồi, học sinh Nhị Thập Thất Trung đánh giá thế nào về mình:
- Ồ, họ nói gì về mình thế?

Triệu Đình háy mắt tinh nghịch:

- Họ nói, Đường Vũ cũng học ĐH Thượng Hải, thằng đó thật may mắn.

Quách Tiểu Chung và Lâm Trứu Vũ cười phá lên, vỗ vai Tô Xán đang tẽn tò, Tô Xán không phải giận, chỉ là kết quả không như mong đợi lại hơi ngớ ra một chút, đây là chuyện bình thường, thời đó ở Nhị Thập Thất Trung, Đường Vũ xứng đáng là minh tinh số một, Tô Xán chưa là gì để người ta nhớ tới.

Lý Bằng Vũ chen vào:
- Mọi người khoan cười đã, Đường Vũ là ai, nói cho bọn này cười với chứ!

- Đường Vũ à …
Quách Tiểu Chung định nói, chợt không biết phải diễn tả thế nào:
- Tóm lại các anh phải gặp mới cảm nhận hết được, cảm giác dùng từ ngữ nào diễn tả về cô ấy cũng thiêu thiếu, rất đẹp, rất thông minh, vô cùng đặc biệt. Từ khi quan hệ của cô ấy và Tô Xán công khai, quá nửa nam sinh trong trường thấy cuộc sống mất ý nghĩa …

- Xéo ngay!
Thấy Quách Tiểu Chung mặt si mê, Tô Xán đưa chân đá một cái, cả đám lại cười ầm ĩ.

- Đường Vũ đúng là làm người ta khó quên, nhưng không phải ai cũng nói về cô ấy.
Triệu Đình mỉm cười:
- Cũng có một số người bạn học ở Thượng Hải về, nói nhiều chuyện về cậu lắm đấy, có muốn biết không?

Lỗ Nam Nam kê sát ghế tới:
- Nói đi, Tô Xán lên đại học thế nào, tôi rất hứng thú.

- Bọn họ nói lên đại học rồi cậu không chịu yên phận, tham gia cuộc thi biện luận, đánh nhau ở tiệc Giáng Sinh, cãi lại giáo viên, người bảo bây giờ

cậu tiếng tăm thối hoắc, trường học sắp đuổi học tới nơi, cũng có người bảo cậu là lớp trưởng ngầu nhất.
Triệu Đình cười hì hì:
- Mình cũng không biết phải nghe bên nào.

- Nghe bên nào cũng đúng.
Lâm Trứu Vũ lắc vao Tô Xán:
- Nếu mọi người lớn lên từ nhỏ với cậu ta sẽ biết tên này là người thế nào, đi tới đâu chẳng họa hại quần chúng.

Tô Xán đẩy hắn ra:
- Xéo, tôi và cậu cùng lớn lên từ nhỏ chắc?

Nhìn bọn họ nô đùa trêu chọc nhau, Lỗ Nam Nam rất hâm mộ, cầm cốc bia uống liền quá nửa.

Lỗ Nam Nam sinh ra trong gia đình cán bộ cấp cao, trong nhà rất nghiêm, cha hắn là lại người tư tưởng gia tưởng nghiêm trọng, từ nhỏ tới lớn bảo sao làm vậy, kể cả vào quân đội cũng là ý của cha hắn, muốn hắn kế thừa truyền thống gia đình, rèn luyện trong quân. Lỗ Nam Nam ở trong quân chẳng có chút đặc quyền nào, bản thân hắn cũng chịu khó chịu khổ chỉ muốn được một cái gật đầu của cha.

Tiếc rằng cho dù hắn làm gì cũng không được cha khen ngợi, đôi khi hắn nản chí, nhìn những người cùng tuổi khác, nghĩ nếu mình không sinh ra trong gia đình như thế thì sao, nếu mình không đi con đường này thì sao, liệu có sống vui vẻ hơn một chút không, có đặc sắc phong phú hơn không?

Nhưng chẳng ai được chọn gia đình của mình, cuộc sống chẳng thể đảo ngược, Lỗ Nam Nam không yếu đuối như vậy, chẳng qua nhìn người khác thoải mái vui vẻ, không gánh chịu gì có chút hâm mộ thôi.

- Triệu Đình, hát một bài đi.

Lúc này Quách Tiểu Chung đang cổ vũ Triệu Đình hát, lại còn tích cực quảng cáo:
- Triệu Đình đoạt giải ba cuộc thi hát trong trường đấy, thời cao trung cũng hoạt động trong clb âm nhạc, có thể gọi là tài nữ rồi.

Đám con trai tất nhiên vào hùa xúi Triệu Đình lên hát.

Quán bar này có một sân khấu nhỏ, thuê người chơi ghi ta đệm đánh đàn cho cho khách có hứng, Triệu Đình nhỏe miệng cười, tự tin bước lên sân khấu, nói nhỏ với người chơi ghi ta, sau đó cầm micro nói:
- Xin chào mọi người, tôi là Triệu Đình, xin hát bài (phòng đơn giường đôi).

Khán giả phía dưới liền vỗ tay rào rào.

Giọng ca mang chút buồn mang mác vang lên:
Có lẽ tình yêu của anh là một chiếc giường đôi
Nói không chừng ai cũng có thể cùng anh lưu lãng
Ánh mắt anh khóa chặt tại nơi nào
Sự cứng đầu của anh là một bức tường nội tâm đóng chặt

Có lẽ trái tim anh là một căn phòng đơn
Thêm một người thôi là không chứa nổi
Muốn nhìn xem dáng vẻ ban đầu của anh
Anh sẽ thế nào khi bỏ đi lớp ngụy trang

Đừng nói vẫn còn cảm giác
Anh và em đều biết chúng ta chỉ có thể tin vào trực giác
Chính vì thiếu nên thường không biết cự tuyệt
Nhưng lại không muốn thỏa hiệp vì đối phương
Đừng nói vẫn còn cảm giác

Anh và em đều biết ôm nhau không có nghĩa là thân thiết
Có thể sợ hãi bị từ chối không dám trực tiếp

Hay chúng ta đang đợi cơ hội lần sau
Cùng nhíu mày nhưng lại có cảm nhận khác nhau...

Có lẽ trái tim anh là cái phòng đơn
Nhưng dục vọng của anh là cái giường đôi
Muốn em hình dạng chân thực của anh
Anh thu lại ưu thương, anh đặt nó thế nào
Cùng nhíu mày lại mang nỗi cô đơn khác nhau.

- Vậy Đường Vũ là bạn cái của cậu.
Lỗ Nam Nam đặt cốc rượu trên tay xuống, nhìn chằm chằm Tô Xán, đột nhiên nói:
- Vậy giữa cậu và Lạc Nhiên không có quan hệ gì?

Tô Xán hơi nhíu mày, nhưng giãn ra rất nhanh:
- Tôi và cô ấy là bạn thân.

Lỗ Nam Nam như không nghe ẩn ý không phủ nhận của Tô Xán, vin vào câu này tiếp tục nói:
- Nói cách khác tôi và Lạc Nhiên có phát sinh quan hệ gì cũng không liên quan tới cậu?

Lâm Trứu Vũ nghe được câu này, nhổ phì một bãi nước bọt:
- Tôi nhổ vào, cậu và em gái tôi phát sinh được quan hệ gì, đừng làm tôi buồn nôn, nhổ vào.

Lỗ Nam Nam nhìn Lâm Trứu Vũ với hình thức kháng nghị, tức giận nói:
- Người thích em gái cậu nhiều như vậy, thêm tôi thì có sao?

- Mấy cô bé hủy trong tay cậu không tới một trăm thì cũng tám mươi rồi, chưa nói phẩm chất tồi tệ của cậu, nói riêng sự kén chọn của em gái tôi, là người anh em, tôi không muốn cậu bị đả kích, tôi cũng có nghĩa vụ bảo vệ sự tự tôn của cậu, miễn sau này chúng ta gặp nhau rồi xấu hổ.

Lâm Trứu Vũ bị chọc chọc hông, chính là Lý Bằng Vũ, tên này nở nụ cười tuyệt đối có thể nói trừ bỉ ổi ra không có từ nào khác có thể hình dung:
- Tiểu Nam Nam có thể được một chân, vậy tôi cũng có thể gia nhập nhỉ ... Về nguyên tắc là cạnh tranh công bằng đúng không, tôi thích mẫu con gái như em cậu, ông tôi nói, nếu tôi cưới được cô bé Lâm gia về làm vợ, Lý gia mới xứng đáng làm lính ông cậu.

Lâm Trứu Vũ nhìn hai tên bạn, mắt mở mỗi lúc một lớn, môi hơi run run, không tìm được câu nào thích hợp, phun ra:
- Tí chị bọn mày.

Lỗ Nam Nam vỗ vai Tô Xán:
- Chuyện nào ra chuyện nấy nhé, làm ăn thì làm ăn, ở chuyện Lạc Nhiên, tôi vẫn là kẻ địch của cậu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 83: Tâm sự ban đêm

Mặc dù ban ngày trời nắng chói chang, lắm lúc làm người chỉ muốn đổ cả xô nước đá lên người, nhưng màn bên vừa buông xuống, cái nóng liền bị đuổi khỏi thành phố, lại thêm gió sông lồng lộng thổi vào, khiến không khí ở đây vô cùng dễ chịu, đi bên bờ sông cũng không khác gì ngâm mình trong dòng nước mát phía dưới.

Thế nhưng tâm trạng Tô Xán không thoải mái, có chút kìm nén giống bầu trời âm u muốn mưa mà không mưa được.

Buổi tụ tập nhỏ của bọn họ đã kết thúc, Lâm Trưu Vũ bảo có chuyện muốn "tâm sự riêng" với Tô Xán kéo y đi, nhưng tên hai tay đút túi quần, đi được chục phút rồi mà hắn không nói một lời.

Đi được một đoạn, tới cây cầu bắc ngang qua sông, cả hai dừng lại, người vịn vào lan can cầu, nghe sóng nước rỉ rào, nhìn bầu trời đen kìn kịt không một ánh sao, chắc mai lại có mưa rồi.

Lâm Trứu Vũ đột nhiên nói:
- Lạc Nhiên mấy ngày nữa sẽ về Dung Thành.

- Ừ.

- Ừ là hết à?

- Thế cậu còn muốn tôi ừ thêm vài cái nữa chắc.
Tô Xán không hiểu sao có hơi bực bội, dù linh cảm rằng Lâm Trứu Vũ sẽ nói chuyện liên quan tới Lâm Lạc Nhiên:

Lâm Trứu Vũ quay đầu sang nhìn Tô Xán, giọng rất nghiêm túc, chưa bao giờ Tô Xán thấy hắn nghiêm túc như thế:
- Lần trước Lý Lạc tới Thượng Hải là do Lạc Nhiên nhờ đấy, hiện giờ trong nhà nhiều người nói nó làm thế là vì một nam nhân ... hiểu chưa? Lời Lỗ Nam Nam nói hôm nay không phải tôi nói gì với họ, hai người bị người ta coi là một đôi rồi, nếu không có kết quả gì, người ta nói em gái tôi ra sao đây? Cái vòng tròn này hơi chút động tĩnh gì là truyền bá rất nhanh, nhất là đứa xinh đẹp như em gái tôi có bao nhiêu người nhắm vào, tôi không muốn em gái tôi phải chịu ủy khuất ở chuyện này.

Tô Xán nhìn ra mặt nước đen ngòm đằng xa, lặng lẽ không đáp, ánh mắt âm u, mãi mới nói:
- Ý cậu muốn tôi làm thế nào?

Lâm Trứu Vũ không trả lời, thở dài, giọng hồi tưởng:
- Nha đầu Lạc Nhiên đó ba tuổi bám sau đít tôi, bảy tám tuổi ở biệt viện Nam Trung Hải leo cây trèo núi, người lớn cười bảo nó, con gái nghịch như thế lớn lên làm sao gả đi được, nó nói gả cho tôi là được rồi, mọi người cứ người ngặt ngoẽo.

- Về sau càng lớn tính càng ương ngạnh, cái nhìn cuộc sống càng khác người, trong mắt nó quyền thế hay tài phú chẳng là gì cả, chỉ sống theo ý mình, chẳng phải tôi khen em gái mình. Trông nó nhiệt tình, thực ra cái gì cũng đạm bạc, cái gì nó cũng có thể quay đầu một cái là quên ngay được. Trên thế giới này thứ có thể khiến nó dừng chân lại nhìn rất ít, cậu nghĩ nó luôn chạy theo chúng tôi? Thực ra khi ở Hạ Hải, là nó đề xuất đấy, tôi muốn tới Thượng Hải cơ, Uy Uy đang cãi nhau với cha, chỉ muốn về Bắc Kinh, chúng tôi không nghĩ tới Hạ Hải.
Nói tới đó Lâm Trứu Vũ hơi dừng lại:
- Nhưng nó muốn ở lại Hạ Hải, về sau tôi hay nghĩ, vì sao? Đó là cái thành phố nhỏ, cái gì thu hút nó? Không phải là cậu chứ?

- Lúc ở Hạ Hải, cô ấy có thể ở lại vì bất kỳ lý do gì, nhưng không phải vì tôi.
Tô Xán không kịp suy nghĩ, nói luôn một tràng:
- Có lẽ bởi vì thời tiết Hạ Hải bốn mùa dễ chịu, có lẽ vì cuộc sống tĩnh lặng ở đó, có lẽ cô ấy đã chán cuộc sống ồn ào, kiếm một nơi tạm thời yên tĩnh lại. Có lẽ cô ấy biết cuộc sống của mình sau này không thể vô tư lự như ở thành phố nhỏ đó nữa, cô ấy chỉ muốn cuộc sống sớm chiều sách cặp đi học cùng bạn bè, để thời gian chậm rãi trôi đi. Có lẽ cô ấy thấy mình nên quan tâm tới chuyện học tập một chút, chuẩn bị cho kỳ thi cao khảo.

Tuy không chắc tình cảm Lâm Lạc Nhiên với mình nảy sinh từ bao giờ, nhưng dám chắc lúc Lâm Lạc Nhiên khi đó chỉ vừa mới quen biết mình thôi, Tô Xán không cho rằng cô gái theo đuổi hoàn mỹ như Lâm Lạc Nhiên có chút chút xíu cơ hội nào vì mình mà dừng chân.

Lâm Trứu Vũ lấy ngón tay chỉ Tô Xán, cười lớn cứ như tên âm trầm lúc nãy xu hướng “chiến tranh lạnh” với mình không phải hắn:
- Chuẩn xác! Phân tích đâu vào đó, rất hợp lý hợp tình, đến tôi cũng không nghĩ được tới như vậy, cậu nên biết tôi sống với nó gần 20 năm, thậm chí trước năm 10 tuổi, anh em tôi còn ngủ chung phòng, nói thân với tôi hơn cả cha mẹ nó mà tôi không biết trong đầu nó nghĩ cái gì.

Tô Xán ngớ người, không ngờ vô tình sập bẫy tên béo này để lộ tình cảm thật của mình.

Lâm Trứu Vũ không để ý tới cái mặt đần thối của Tô Xán, cứ tự mình nói:
- Cậu không biết cái thời học Nhị Thập Nhất Trung, tôi đau đầu nhất là là bài tập về nhà, con bé biến thái đó suốt ngày đi chơi với bọn tôi mà vẫn hoàn thành bài tập ngon lành, ác hơn nữa, tôi và Uy Uy muốn chép bài của nó phải trả tiền. Vì thế tiền tiêu vặt hàng tuần của chúng tôi bị nó vét sạch, cậu có biết khi ấy tôi khổ thế nào không, muốn uống một *** bia cũng phải xin tiền nó.

"Đó là vì cô ấy nghĩ cách giữ tiền hộ, không cho các cậu tiêu pha lung tung." Tô Xán định nói thế nhưng nuốt lời ngược vào bụng.

Lâm Trứu Vũ nhìn mặt Tô Xán, khoác vai y, cười hì hì:
- Có điều chẳng phải biến tướng nói lên rằng nó là phụ nữ của thế kỷ mới, biết lo liệu việc nhà sao. Thượng đắc thính đường, hạ đắc trù phòng, viết được mật mã, tra được dị thường, leo được tường bao, đấu được tình địch, hạ được lưu manh ... Đó chính là Lâm Lạc Nhiên của chúng ta.

- Nghe cậu phân tích, tôi thấy cậu còn hiểu nó hơn tôi và Uy Uy, người anh em, nhiệm vụ bảo vệ hòa bình thế giới, tiêu diệt con yêu tinh đó, giao cho cậu nhé? Cậu làm sao cũng được, miễn đừng để nó phải buồn, tôi chỉ muốn nó sống thật vui vẻ suốt đời này, mãi mãi vô ưu vô lo.

Tô Xán lòng rất không thoải mái, quay người tiếp tục bước đi.

Dọc bên bờ sông là ít hàng quán bán đủ thử đồ linh tinh, như sách cũ, một ít đồ thủ công làm bằng tay, chủ yếu do sinh viên bày bán kiếm tiền cải thiện cuộc sống.

Tô Xán dừng lại bên một cái “quán” nhỏ dọn dưới đèn cao áp, chủ quán là hai cô nữ sinh, trải sách vở lên cái áo mưa, buôn bán không tốt lắm, hiện đã là 10 giờ mà sách báo vẫn bày kín, bên cạnh còn có một cái bao tải sách nhỏ, cũng không chỉ bán sách mà còn cả một số họa báo tạp chí nước ngoài, nói chung là rất loạn.

Hai cô nữ sinh buồn thiu, ngồi dựa vào nhau không nói chuyện, thấy Tô Xán đi tới cũng chỉ nói một câu:
- Anh xem đi.
Đại khái có quá nhiều người đi qua mà không dừng lại, hoặc là xem mà không mua rồi.

Mặc kệ tên béo, Tô Xán ngồi xuống chọn sách, có mấy tờ tạp chí thời trang nước ngoài, số phát hành cách đây chừng nửa năm, nhưng bảo quản khá tốt,

Tô Xán còn thấy cả năm bảy cuốn Cosmopolitan, số gần nhất cách đây nửa năm, ngạc nhiên hỏi:
- Các bạn kiếm được mấy cuốn tạp chí này ở đâu ra vậy?

Hai cô gái này cũng thật thà, không ngại tiết lộ bí quyết:
- Mình có người đồng hương mua bán giấy báo cũ, thường tới đó chọn sách báo có giá trị đem bán.

- Tiểu Ngũ, cho vay 50 đồng cái.
Tô Xán có mang theo ví, nhưng không thích lấy ra:

Lâm Trứu Vũ đại khái cũng muốn thể hiện trước mặt hai cô gái, nên không nói không rằng rút ngay ra 5 tờ 10 đồng, đưa cho Tô Xán.

- Cho mình một cái túi nilong to to một chút.
Tô Xán đưa tay ra:

Một cô gái hớn hở đưa cho y cái túi nilong khá đẹp, rõ ràng cũng là nhặt hay xin ở đâu đó, còn nói:
- Yên tâm, không bẩn đâu.

Tô Xán chọn hết mấy tờ tạp chí cho vào túi, đại khái chừng 15 tờ, sau đó đưa hai cô gái 50 đồng:
- Mình lấy hết chỗ này nhé.

Hai cô gái nhìn nhau, thoáng ngần ngừ nói:
- Chỗ đó chỉ 7 đồng thôi, bạn lấy thêm ít sách nữa đi.
Thực ra toàn bộ chỗ sách báo này của họ mua cân chỉ chưa tới 20 đồng.

- Thêm nữa mình không cầm được.
Tô Xán kẹp tiền dưới một cuốn sách, chỉ Lâm Trứu Vũ:
- Cha hắn là một quan tham, hôm nay chúng ta đòi lại chút công bằng cho xã hội.

Lâm Trứu Vũ miệng co giật, Tô Xán không thèm nhìn hắn, cầm cái túi lên tiếp tục bước đi, Lâm Trứu Vũ đành đi theo.

- Cám ơn bạn nhé.
Đi được mấy bước thì nghe hai cô gái nói với theo từ đằng sau.

Trả thủ được Lâm Trứu Vũ một chút, cũng giúp được hai cô nữ sinh ít nhất có thể về sớm một ngày, tâm tình Tô Xán tốt hơn nhiều, có chuyện nghĩ nhiều vô ích, Tô Xán rất biết điều tiết tâm trạng bản thân, đưa cái túi cho Lâm Trứu Vũ:
- Đưa cho Lạc Nhiên, cứ nói là cậu mua đi.
…..
Người phụ nữ vừa có thể giúp chồng ngoại giao lại vừa có thể nấu ăn ngon quán xuyến việc trong nhà là người phụ nữ đảm đang.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 84: Tấn công và chờ đợi

B

uổi nghiên cứu thảo luận của tỉnh ủy, chủ trì là Quách Giang Thiếu, có sự tham gia của hai thường ủy tỉnh ủy, một vị phó bí thư tỉnh ủy và Vương Bạc, những người khác là cán bộ chủ quản của ủy ban kế hoạch, tài chính, quốc tư ủy ...v...v...v....

Quách Giang Thiếu ngồi ở một đầu bàn hội nghị, tay cầm bút vung vẩy nói:
- Đại Dung là quốc xĩ số một số hai trong tỉnh, tôi cho rằng giảm tỉ lệ cổ phần quốc hữu có nên bắt đầu từ những xí nghiệp long đầu của tỉnh như Đại Dung, Long Đằng để lấy đó làm tấm gương hay không? Từ tháng sáu năm ngoái quốc vụ viện ra (biện pháp tạm thời giảm cổ phần quốc hữu nhận vốn xã hội đảm bảo quản lý tài chính) tới nay, những xí nghiệp của Thượng Hải, Giang Tô đều đã đi đầu đưa ra phương án phát hành cổ phần mới để giảm cổ phiếu quốc hữu. Tiếp đó Quảng Châu, Thâm Quyến đều làm theo. Đương nhiên phát triển và kiến thiết kinh tế ở tỉnh ta còn chưa so được với những tỉnh thành phố lớn đó, nhưng một số xí nghiệp ở Quảng Tây, An Uy cũng dám sải bước đi tới, còn chúng ta hiện giờ mới chỉ đứng nhìn quan sát người khác thí điểm, chưa tiến bước nào. Hôm nay chúng ta nghiên cứu tinh thần của quốc vụ viện, đi trước thiên hạ hay là ôm khư khư cái cũ? Ý tôi chúng ta nên chăng để xí nghiệp của Dung Thành đưa lên trương chình nghị sự ...

Ông ta nói chuyện cho người ta cảm giác rất là vòng vèo, vài ba câu lại "nên chăng" , "hay là", không thì "có nên", có vẻ rất dân chủ trưng cầu ý kiến mọi người, thực ra ám chỉ phương án mình chọn rồi.

Vương Bạc xem tài liệu báo cáo dày, Đại Dung là quốc xĩ cấp tỉnh nhưng lại đặt ở Dung Thành, dưới quyền thành ủy Dung Thành, cho nên Vương

Bạc mới tham gia cuộc họp này. Trài qua một thời gian hai bên thăm dò tạo thế, đã tới lúc đối phương tấn công trực diện rồi, nhíu mày hồi lâu nói:
- Tôi vẫn giữ nguyên ý kiến, trước tiên TW đưa ra chỉ là biện pháp tạm thời, đã có nhiều phản hồi trái chiều. Theo như tôi biết, quốc vụ viện đang tiến hành nghiên cứu chính sách này, nói cách khác là kết quả cuối cùng còn chưa định hình. Trước tiên mục đích giảm cổ phần quốc xĩ là với mục đích gom góp tài chính đảm bảo xã hội, theo thống kê bảo cáo của tỉnh ba năm qua mức độ dao động tài chính đảm bảo xã hội không nhiều, mỗi năm thiếu hụt tài chính cần bù đắp không lớn, vậy là ý nghĩa thực tế không có, giảm cổ phần không cần.

- Cái nhìn của bí thư Vương phải chăng có hơi phiến diện rồi không? Chúng ta phải nhìn vấn đề từ nhiều phương diện hơn, chế độ cải cách cổ phần quốc xĩ hiệu quả không triệt để, gần đây các công ty trên TTCK liên tục bại lộ không ít vấn đề, theo tôi biết, nếu nói xí nghiệp ở Dung Thành không có những tệ nạn này là không hiện thực. Nhưng vấn đề bại lộ ra là tốt, chúng ít nhất có biện pháp phòng ngừa. Tránh ví dụ một thế lực nào đó độc quyền, như Hầu vương ở Hồ Bắc, Trịnh thái gia ở Hà Nam.
Vương Bạc vừa mới dứt lời, người khác chưa có ý kiến gì, Quách Giang Thiếu nói luôn, nhưng giọng vẫn thong thả đáng hoàng, không có gì kịch liệt, giống như trao đổi bình thường:
- Kinh tế quốc hữu mang tác dụng chủ đạo nền kinh tế quốc dân phải thể hiện ở năng lực khống chế, đó là phương hướng quan trọng của cải cách quốc xĩ. Chúng ta phải chăng không nên rối rắm ở tính tất yếu, mà nên đặt ở nâng tầm chất lượng cổ phần quốc hữu. Phần đông hiểu "khống chế" là phải chiếm 50% cổ phần trở lên, nhưng từ góc độ hình thức đầu tư cổ phần, nếu cổ phần tương đối phân tán, chỉ cần 10% thậm chí là 5% là có thể chi phối khối tài sản trên 90% còn lại rồi. Đó chẳng lẽ không phải là thể hiện tốt nhất của sức khống chế? Thân phận đại cổ đông của quốc gia không mất đi, chúng ta càng kiềm chế được người phụ trách quốc xí, trước khi có xu thế sự kiện ác hóa diễn ra, khống chế nó trong tầm tay.

Nhìn hai bên đối đáp như thế, những người khác làm sao không hiểu chuyện gì đang diễn ra, nhất là trước đó sự kiện bình chọn nhà doanh nghiệp ưu tú còn chưa hạ nhiệt, nên nếu không phải người thuộc phe nào đều giữ nguyên tắc im lặng là vàng.

Công bằng mà nói Quách Giang Thiếu không phải là hạng não tàn chuyên nhắm vào Vương Bạc, lần trước ông ta cũng không nhắm vào Tô Lý Thành hay kiến trúc Đại Dung, mà là chủ yếu vì xung đột tư tưởng, Tô Lý Thành chỉ là bên mang tư tưởng trái chiều bị ông ta đả kích mà thôi, không có ân oán riêng tư trong chuyện này, vì thế ông ta thoải mái đả kích mạnh tay quyết liệt.

Còn về cá nhân, trong mắt Quách Giang Thiếu, Vương Bạc là tên nha nội từ đầu tới chân, thả dù từ Bắc Kinh xuống, dựa vào thế lực sau lưng mà nắm quyền to, đối với người nỗ lực vượt từng cửa ải tiến lên như Quách Giang Thiếu, ngứa mắt với Vương Bạc là bình thường.

Nói thực, nếu nhìn góc độ hoàn toàn bình thường, chủ trương Quách Giang Thiếu đề xuất có lý, giảm cổ phần một số quốc xĩ có trọng lượng, mặc dù sinh ảnh hưởng nhất định với quyền khống chế, nhưng nếu như làm tốt, nó có tác dụng thúc đẩy rộng khắp. Đây là xu thế tất yếu, giống như thứ cũ kỹ phải lui khỏi vũ đài lịch sử.

Nhưng chính trị là u ám, chẳng vấn đề nào là đơn thuần tách bạch, ai dám đảm bảo Quách Giang Thiếu không mượn thế nắm quyền, làm suy giảm sức khống chế của Vương Bạc, ai cũng biết ông ta có quan hệ khá mật thiết với người ngã ngựa trong quá trình Tô Lý Thành thực thi chế độ "tập quyền trung ương".

Vương Bạc giọng nghiêm nghị dứt khoát hơn:
- Tôi vẫn không tán thành, giảm cổ phần quốc hữu cũng không thể giải quyết căn nguyên vấn đề độc quyền, nếu làm thế, e rằng chỉ có thi hành chính sách kiểu "trùm chính trị" của nước Nga, mới có thể triệt để hóa giải

chuyện tư hữu hóa quy mô lớn, nhưng hậu quả "trùm chính trị" là gì, tôi tin rằng các vị ở đây không phải chuyên gia kinh tế cũng là nghiên cứu chính sách, đều biết hậu quả của nó.

- Trong quá trình giảm cổ phần quốc hữu này, mặc dù có thể tối ưu hóa chất lượng cổ phần quốc hữu, nhưng chuyện này có tính hiệp thương rất cao, loại quốc xĩ có tài sản trên chục tỷ như Đại Dung cần phải hết sức cẩn trọng, phải lấy chính sách cổ vũ ủng hộ, chứ không phải là đại phẫu. Quá trình giảm cổ phần tất nhiên khiến tài sản xĩ nghiệp, kết cấu kinh tế phân tán. Nếu như tiến trình này quá nhanh, nó sẽ là đả kích lớn với hệ thống quản lý sẽ nghiệp, làm tăng mâu thuẫn nội bộ, tranh giành quyền lực, phân hóa quấy nhiễu tính thống nhất kinh doanh, khiến xí nghiệp thua lỗ thậm chí giải thể. Tội này khi đó sẽ tính cả lên đầu chúng ta.

Vương Bạc nói vậy không khác gì cảnh cáo Quách Giang Thiếu, ông chớ có làm càn, tốt nhất là thu lại dã tâm của ông đi, nếu mạo hiểm cấp tiến, làm sập quốc xĩ chục tỷ, cái mũ này chụp xuống, dù ông có là Tôn Ngộ Không thì cũng bị đè bẹp dưới Ngũ Chỉ Sơn.

Đây là cuộc họp ở tỉnh ủy, người tham dự đều thuộc cơ cấu tương quan trên tỉnh, không có quan hệ cấp trên cấp dưới với Vương Bạc, hơn nữa Quách Giang Thiếu lại là phó tỉnh trưởng phân quản, nhưng người này ít nhiều ngả về phía ông ta, làm Vương Bạc không khỏi cảm giác một mình chiến đấu ở đất địch, cho nên không thể dùng phong cách nhẹ nhàng thường ngày, ngữ khí có phần kịch liệt.

Quách Giang Thiếu nheo mắt lại, áp chế lửa giận trong lòng, mặt vẫn bình thản nói:
- Chuyện này tôi đã trao đổi với bí thư Lô và bí thư Hoàng rồi, bọn họ khuynh hướng triển khai cải cách, nếu bí thư Vương có ý kiến bất đồng, chúng ta tiến hành trao đổi thảo luận vậy.

Rất nhanh Vương Bạc biết được kết quả thương thảo này, tỉnh ủy đưa ra một loạt chính sách, hưởng ứng tinh thần của quốc vụ viện, muốn đem kết quả thí điểm thành thực tiễn. Chẳng mấy chốc công văn đóng dấu đỏ (biện pháp tạm thời giảm cổ phần quốc hữu) gửi như tuyết rơi tới các đơn vị tương quan.

Đồng thời thành lập tiểu tổ công tác do Quách Giang Thiếu chủ trì.

Chinh sách mới xuất hiện, Vương Bạc hẹn Tô Lý Thành tới văn phòng làm việc của mình trao đổi.

Ngồi trên ghế sô pha khu tiếp khách, Tô Lý Thành không kìm nén được giận dữ:
- Đại Dung vừa mới tiến hành một loạt chính sách, đang dần đi vào quỹ đạo, Quách Giang Thiếu lại phá rối, ông ta muốn gì, muốn tôi từ chức sao? Mấy chục xí nghiệp vừa mới điều chỉnh xong, vừa mới gắn kết lại chẳng bao lâu, hiện giờ lại muốn xé lẻ, ông ta muốn muốn kéo sập nó mới hài lòng sao?

Hành động của Quách Giang Thiếu là đả kích trí mạng với uy tín Tô Lý Thành, liên tiếp những hành động của ông ta mặc dù chưa tiến hành điều gì thực chất tác động tới Đại Dung, nhưng khiến lòng tin người xung quanh Tô Lý Thành suy giảm, phía đối lập thì lại cổ vũ sĩ khí lớn, dám công khai chống đối quyết định của Tô Lý Thành ngay giữa cuộc họp, làm Tô Lý Thành rất khó công tác.

- Lão Tô, bình tĩnh cứ để ông ta biểu diễn hết đã.
Vương Bạc xua tay, ông ta biết con người Quách Giang Thiếu, quá chuyên về tấn công, một khi đã xác định mục tiêu là một mực tiến tới, lúc này ra mặt chọi cứng với ông ta thì diệt địch một vạn cũng tổn thất ba nghìn, tốt nhất là đợi đối phương sơ hở:
- Trước tiên hãy nói suy nghĩ của anh về vấn đề này đi.

- Vâng, xin lỗi bí thư, vừa rồi tôi hơi kích động.

Tô Lý Thành hít một hơi trấn tĩnh lại, lấy tài liệu đã chuẩn bị sẵn trong cặp ra, đưa cho Vương Bạc xem trước một lúc, sau đó trình bày suy nghĩ của mình:

- Giảm cổ phần quốc hữu, tăng lượng cung ứng thị trường chứng khoán sẽ sản sinh tính đầu cơ rất lớn, tôi e trong chuyện này sẽ khiến kẻ có dụng tâm xấu lợi dụng. Một đồng tài sản quốc hữu chuyển thành cổ phần, rơi vào tay những kẻ đó có thể tăng giá chục lần bán ra, chỉ béo bở đám sâu mọt, Quách Giang Thiếu nói thì hay lắm, nhưng không thực tế, ông ta có thể khống chế được không, hơn nữa chuyện này thời gian ngắn có lợi, góc độ lâu dài cực hại, vì khuyến khích tâm lý đầu cơ mà TTCK phải thông qua quan hệ cung cầu phản ánh lên xuống, mới là nền tảng chắc chắn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 85: Nhớ thay phanh

Tô Xán từ sáng sớm đợi ở cửa ga tàu hỏa Dung Thành, chừng 6 giờ, trời mới hửng sáng, bốn bề vắng lặng, chỉ có bác lao công cầm chổi quét dọn, tiếng loẹt xoẹt xuyên sương mù truyền vào tai.

Ngáp một cái chảy cả nước mắt, Tô Xán ngồi ở bậc thềm nhà ga như ăn mày, đầu dựa vào cột, mắt lim dim, ngủ gà ngủ gật, trước kia được Lâm nha đầu rèn thói quen dậy sớm, về nhà có gần tuần thôi đã lười trở lại rồi, hôm nào mà dậy trước 8 giờ sáng là y như rằng buổi trưa ăn cơm xong lăn quay ra ngủ, kết quả tối thức đến khuya xem tài liệu, nói chung nếp sinh hoạt tốt đẹp trong trưởng đại học bị hỏng hết cả, Tô Xán không chịu nhận lỗi, y đổ tại "con hư tại mẹ".

Tiết Dịch Dương và Lưu Duệ tối hôm qua lên tàu, sáng nay đến Dung Thành, cho nên y mới đến đón, Tết vừa rồi vì sang Mỹ nên không gặp được hai thàng bạn chí cốt, Tô Xán cũng nhớ lắm.

Ga tàu hỏa Dung Thành xây dựng từ thập niên 80, cũ kỹ lắm rồi, sáng sớm tinh mơ chưa có nhiều người, quán xá cũng thưa thớt, cho nên chỉ nhìn công trình kiến trúc lâu đời xung quanh, Tô Xán thoáng có cảm giác lại làm chuyến du hành về quá khứ.

Cộp một cái, đầu đập vào cột đá đau điếng, Tô Xán đành đứng dậy làm mấy động tác thể dục cho tỉnh táo, sau đó nhắn tin hỏi vị trí của hai tên bạn, Tiết Dịch Dương có một cái di động cũ, đó là quà thi đỗ đại học của hắn, còn Lưu Duệ đi mua cái xe máy rách nát.

"Sắp rồi, còn chừng 25 phút nữa." Trên tàu, Tiết Dịch Dương và Lưu Duệ đã lấy hành lý ở trên giá xuống ôm vào lòng, cũng lờ đờ dựa vào nhau ngủ,

Tô Xán mà nhìn thấy cảnh Brokeback Mountain này dám suy xét tới khả năng cắt đứt quan hệ với hai thằng bạn lắm.

Tàu dựng lại, loa thông báo oang oang bên tai, hai tên giật mình tỉnh lại, xuống tàu đi qua chỗ kiểm vé liền thấy ngay Tô Xán đang vẫy tay, nụ cười nở trên môi, mang vui vẻ kích động của người đi xa về gặp được thân nhân.

- Tô Xán!
Vừa thấy Tô Xán, Tiết Dịch Dương xoa xoa tay, mắt như sáng lên:
- Cho tao sờ một cái.

- Cút xéo, mày bệnh à?
Nghe câu bất ngờ này Tô Xán rợn hết cả người, mấy người bên cạnh nhìn bọn họ với ánh mắt quai quái rồi:

- Cho nó sờ đi, nó muốn sờ lấy may thôi.
Lưu Duệ cười lớn, nhìn Tô Xán một lượt:
- Trông mày rắn chắc hơn nhiều.

Nhìn ba chàng thanh niên ôm chầm lấy nhau cười vui vẻ, một ông chú râu rìa gầy gò hom hem nói với bạn đi cùng:
- Chúng ta cũng từng giống chúng.

Người bạn nhìn đứa con trai mười tuổi đang phụng phịu vùng vằng vì phải dậy sớm, thở dài:
- Ừ, đó chính là tuổi trẻ.

….

Lâm Lạc Nhiên sáng hôm đó cũng cùng Vương Uy Uy quay về Dung Thành.

Lâm Lạc Nhiên chuyến này về Bắc Kinh gặp được một nhóm chị em trước kia quan hệ rất tốt nhưng lâu rồi không còn liên hệ nữa, đoàn người đi từ vũ

trường này sang quán bar khác, như quả cầu tuyết càng đi càng đông. Mấy ngày liền nay nơi này mai chỗ khác, nhóm ngày đi, nhóm kia tới.

Về sau một số nhân vật có sức nặng vì sự nghiệp, công vụ quấn lấy phải giải tán, lục tục rời đi, quả cầu này không to lên nữa, trước khi Lâm Lạc Nhiên cùng Vương Uy Uy lên máy bay có không ít người đi tiễn.

Vương Uy Uy nhìn đám đông vẻ mặt thân thiết kia, trong lòng hiện ra hai bức tranh, một bức khi cha hắn chưa có mấy tiếng nói, làm trong chính phủ địa phương, mỗi năm lễ tết đi thăm hỏi một số người, dù chẳng có mấy thực quyền, chú hai bác ba nào đó cũng lên mặt chỉ chỏ dạy bảo. Vương Uy Uy thì còn là nha nội ở bên rìa, ở Dung Thành còn có thể miễn cưỡng tính là công tử ca hàng đầu, về Bắc Kinh chẳng là gì, bị mỉa mai chế nhạo vì tới một cái thành phố nhỏ.

Có lần đi bái phỏng một cán bộ cấp tỉnh, Vương Uy Uy nhớ nhất đối phương chỉ một góc trống trong nhà nói với cha hắn :" Cậu luôn thắc mắc vì sao khi xưa tôi xây nhà lại cố ý để trống một chỗ rộng như vậy đúng không, là để bày rượu thuốc đấy, không chỉ bày cho người tới quà cáp xem, bày cho cấp dưới, đồng nghiệp, cho cả đối thủ xem. Kiệu hoa người nâng người, cậu cần thể diện, càng cần người ta nhìn thấy loại thể diện này, thứ này cần phải khoe ra, vì sao? Hai chữ thôi, là tôn trọng, phải được người khác tôn trọng."

Khi đó Vương Uy Uy nghe mà mù mù mờ mờ, nhưng theo cùng thời gian và sự trưởng thành, hắn dần cảm thụ được ý nghĩa lời vị trưởng bối đó.

Cùng với địa vị của cha hắn cao dần, làm tới bí thư thành ủy một thành phố cấp tỉnh, có sức mạnh đưa ra tiếng nói trong hệ phái. Vương Uy Uy thấy bọn họ có được thứ trước kia vị trưởng bối phải dựa vào đống quà tặng chất đầy ở góc nhà mới thể hiện được.

Hắn dần tiến vòng tầm nhìn vòng tròn lớn ở Bắc Kinh.

Lâm Lạc Nhiên và Vương Uy Uy quay về Dung Thành, người ra sân bay đón không đông chỉ Lâm Trứu Vũ, Lý Bằng Vũ và Lỗ Nam Nam.

Lỗ Nam Nam không phải nói chơi, nhiệt tình nhận lấy hành lý trong tay Lâm Lạc Nhiên, tấn công luôn:
- Trai chưa vợ, gái chưa chồng, hay là thương lượng một chút, chúng ta ghép thành một đôi đi, em làm vợ anh phứt.

Lâm Trứu Vũ nhìn Lỗ Nam Nam thương hại, làm bộ mặt chưa thấy quan tài chưa rơi lệ.

Lâm Lạc Nhiên cười tươi như hoa, lấy cuốn sổ tay ra, ghi chép:
- Lỗ Nam Nam, tuổi? Ừm ... số khảo sát 137, anh thong thả đợi kết quả khảo sát nhé.

Lỗ Nam Nam không hề có vẻ bị đả kích, tiếp đó càng thể hiện ra sự ân cần, lên xe jeep, đá Lý Bằng Vũ quen ngồi ghế phụ lái ra, lau lâu chỗ ngồi rồi chính thức mời Lâm Lạc Nhiên ngồi bên cạnh.

Lâm Lạc Nhiên cố nhịn cười, Lỗ Nam Nam nhận lấy hành lý của cô, để ra đằng sau.

…….

Tiết Dịch Dương và Lưu Duệ tới Dung Thành ở lại nhà Tô Xán, trước đó Tằng Kha đã dọn dẹp một gian phòng rồi, nhà Tô Xán có ba phòng ở một phòng khách, thêm hai người vẫn rộng rãi chán. Tô Xán không mua biệt thự ở Dung Thành, cảm giác quá trống trải, ở không quen, vì thế thế tới biệt thự nhà Đường Vũ, y cũng hay ở chung phòng với Đường Vĩ vì "không quen".

Ba người bạn gặp nhau, có vô số đề tài để nói.

- Lúc đó tao chở thằng Tiểu Lục cùng phòng, húc thẳng vào cái Lamborghini, cũng không nhớ tốc độ làm sao nữa, chỉ nhớ là ngã nhanh

chân lao ra khỏi xe, còn Tiểu Lục thì thấy nó lăn lộn dưới đất, tao nhìn mà phí cười ...

Tiết Dịch Dương xen mồm:
- Húc xe người ta mà mày còn cười được, tao phục mày.

- Đã nhảy khỏi xe còn cười được tức là không nghiêm trọng đi?
Tô Xác nhíu mày:
- Dịch Dương bảo mày còn phải nằm viện.

- Cái này mày đừng hỏi.
Lưu Duệ xua tay làm vẻ đắc ý:
- Nói chung tới lúc khai giảng về trường bọn này thành danh nhân của Trọng Bưu rồi,

Tiết Dịch Dương giải thích:
- Cái xe kia của Dịch Lực Hoan, thiếu gia tập đoàn Trọng Phàm, nó ngã xe không sao, nhưng bị người ta đánh cho một trận thừa sống thiếu chết.

- Bên tám lạng bên nửa cân, bọn chúng đông người, có điều hai đứa tao vẫn đấm được một đứa rơi kính.
Lưu Duệ vẫn chứ mạnh miệng cãi:

- Ừ, ngang ngửa lắm, bảy tám người vây quanh dẫm cho mày như gián, mày nằm bẹp chịu đòn giỏi như gián, mặt bây giờ vẫn tím, rồi bị người ta ném xuống mương, đưa vào bệnh viện được chẩn đoán não bị chấn động nhẹ, xuất huyết nội, oai phong quá nhỉ.
Lưu Duệ đánh trống lảng:
- Lỗi ở cái phanh vốn có vấn đề, hàng second hand mà, nó giở chứng suốt, xuống dốc phanh không ăn, định đi sửa rồi, nhưng nghĩ sắp nghỉ hè, kệ để đấy đã, lỡ thằng nào trộm xe cho nó chết luôn, ai ngờ hại mình trước. Mà nói ra còn may chán đấy, nếu không húc vào cái xe, phía trước là vách núi

cao mấy chục mét, lúc đó tao khỏi nằm viện, bọn mày cũng hết gặp được tao ... Nhưng mà đúng là phải thay phanh.

Tô Xán biết Lưu Duệ giữ sĩ diện, trời nóng như vậy mà hắn mặc áo dài tay kín mít, mắt trái vẫn có vệt bầm tím chưa tan, mu bàn tay tím bầm hết cả, không biết trên người còn có bao nhiêu thương tích, lòng tức giận, nhưng bề ngoài không thể hiện ra:
- Chúng nó đánh mày xong cứ thế bỏ đi à?

Lưu Duệ xua tay:
- Đừng nói chuyện này nữa, nó không bắt đền xe cũng là may rồi, nếu không e tiền đền bù còn nhiều hơn tiền nằm viện, loại người đó không chọc vào nổi.

Không thể trách hắn nói câu này, sống trong thế giới hiện thực đừng có tùy tiện nói câu "dù bị tùng xẻo, cũng kéo hoàng đế xuống ngựa", vì hiện thực có quá nhiều thứ dễ dàng khiến sống lưng một người bị uốn cong, khiến hán tử bề ngoài kiên cường chui vào góc nhà ôm mặt khóc thút thít.

Khí cốt đáng giá mấy đồng, nước mắt bán được mấy xu, có mua được một mét vuông đất không?

- Ừ.
Tô Xán gật đầu sát khí thoáng qua mắt rồi biết mất, nói:
- Lần sau nhớ thay cái phanh tốt một chút.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 86: Tuyết sơn tây lĩnh

T

uyết Sơn Tây Lĩnh là khu danh thắng cấp quốc gia, khu du lịch trọng điểm của tỉnh Tây Xuyên, cao hơn mực nước biển 5.000 mét, quanh năm có tuyết, bao đời chưa tan, gọi là ngọn núi số một của Dung Thành.

Tây Lĩnh được phong danh thắng cấp tỉnh vào cuối thập niên 80, tới năm 94 được quốc vụ viện đánh giá là danh thắng trọng điểm Trung Quốc. Vào đầu năm 90 đã xây dựng khu trượt tuyết lớn nhất, trang thiết bị tốt nhất trong nước ở khu vực cao trên 2000 mét, nổi tiếng trong ngoài nước.

Năm 2000 xây dựng liền mấy khách sạn 4 sao, trong đó gây chú ý nhất là quần thể biệt thự khách sạn Skandinaviske của Thụy Điển, quần thể biệt thự này xây men theo suối nước nóng, vật liệu được xử lý tiền kỳ ở Thụy Điển, sau đó dùng máy bay chuyển lên núi lắp ráp, được gọi là "Khách sạn chuyển tử Thụy Điển tới".

Cuối năm ngoái khách sạn hoàn thành, cực kỳ được giới thượng lưu ở vùng tây nam này ưa chuộng, lái xe lên núi trượt tuyết ngâm suối nước nóng, thuận tiện lại rẻ hơn ở vùng ngoài, cũng là nơi tốt để gặp đối tác bàn chuyện kinh doanh. Làn sóng này tới mùa hè càng thịnh.

Lúc này trên con đường quốc lộ 318 thông tới Tây Lĩnh, có một hàng xe dài rất bắt mắt.

Đi đầu là chiếc Ferrari 348 đỏ rực, tiếp theo là chiếc Lamborghini màu vàng, Cadillac màu đen, chiếc Volvo s60 màu bạc, Lexus GS 300, cuối cùng là loạt xe Nhật được độ màu mè.

Xã hội đang phát triển tiến bộ, người giàu ngày một nhiều, ngày một giàu, vào năm 2002, một đội xe thế này bất kể ở thành phố nào cũng không hề

đơn giản.

Đội xe này trước đó không lâu xuất phát từ Du Thành, qua đường cao tốc Dung Du, vòng lên quốc lộ 318, dọc đường gây oanh động không nhỏ, thậm chí còn có một số phóng viên truy lùng tung tích của đội xe này.

Những chiếc xe đắt tiền nối đuôi nhau chạy trên con đường uốn lượn, phía dưới cây xanh ngan ngát, bên trên tuyết trắng phau phau, cảm giác như thông lên chốn thiên đường nhân gian.

…….

Cùng thời điểm đó ở Dung Thành, đoàn người Tô Xán thì ngồi chiếc Buick G18 tới cái quán nhỏ bên ngoài biệt thự hoa viên Dung Thành, đỗ ở trước quán là chiếc xe jeep của đám Lỗ Nam Nam, rất dễ nhận ra.

Lâm Lạc Nhiên và Vương Uy Uy đang gọi món thấy nhóm Tô Xán liền vẫy tay.

Bây giờ là hơn 12 giờ trưa, kế hoạch của bọn họ hôm nay sẽ là tập hợp bên ngoài nhà Vương Uy Uy, sau đó lái xe lên đường cao tốc tới Tây Lĩnh trượt tuyết rồi buổi tối tắm suối nước nóng.

Chiếc Buick G18 này là một trong số 5 chiếc xe thương vụ của Đôn Hoàng, có trọng tải cao nhất, bốn chiếc xe khác là xe Passat. Nhóm Tô Xán có 4 người, nhóm Vương Uy Uy có 5 người, một chiếc xe Jeep của Lỗ Nam Nam tất nhiên là không chở hết, cho nên mới trưng dụng xe của Đôn Hoàng.

Ngoài ra trong đoàn người hôm nay còn tăng thêm hai lái xe nữa, đều là lính dưới quyền Đỗ Đại Vĩ, là Tôn Binh và Lý Quân, tuổi tác hơn Tô Xán không ít, mặc dù Tô Xán bảo bọn họ thả lỏng một chút, coi như đi chơi cùng bạn bè thôi, nhưng hai người này chẳng có chút giác ngộ nào, Lý

Quân lái xe và Tôn Binh ngồi ghế phụ lại, cho dù Tô Xán có chủ động bắt chuyện với bọn họ, họ chỉ đáp một hai câu, rất ít nói, cực kỳ nghiêm túc.

Lâm Lạc Nhiên gần đây có vẻ thích mấy cái mũ rộng vành, còn ăn mặc vẫn phong cách cũ rất mát mẻ, chiếc quần jean xanh, một cái áo thun trắng ba lỗ, cổ rất rộng, chỉ cần đứng trên cao một chút có thể nhìn thấy mép trên đồi ngực đầy đặn trắng hồng, thế vẫn chưa đủ ngứa mặt, giây áo lót đen làm Tô Xán chỉ muốn đưa tay ra điều chỉnh lại, chớp mắt hỏi Tô Xán:
- Đường Vũ đâu rồi?

Từ lần trước nói chuyện với Lâm Trứu Vũ, thi thoảng Tô Xán không tự chủ được nghĩ rốt cuộc tên béo đó có ý gì, hắn còn không quá rõ quan hệ của mình với Đường Vũ, sao lại còn nói những lời đầy ẩn ý đó, cơ bản hai anh em nhà này rất giống nhau, thực sự không hiểu nổi lối suy nghĩ kỳ quái của họ, từ lúc Lâm Lạc Nhiên tới Dung Thành tới giờ, đây mới là lần đầu gặp nhau.

Như lúc này đây nhìn tên béo hớn hở vẫy tay như hoàn toàn không có chuyện gì xảy ra, Tô Xán mỉm cười, đuổi chuyện nặng đầu đó ra ngoài, dù thế nào mình đã có Đường Vũ, không nên sinh ý nghĩ gì nữa.

Nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng, Tô Xán đáp:
- Phải đi qua đêm, cha mẹ cô ấy không đồng ý, nên không đi được.

Nhóm Tô Xán gồm có Ngô Thì Nhuế, Quách Tiểu Chung, Lưu Duệ, Tiết Dịch Dương, cơ bản quen nhau hết rồi, chỉ giới thiệu Lỗ Nam Nam và Lý Bằng Vũ.

Lỗ Nam Nam cười nói:
- Anh nghe nói tới bạn gái của Tô Xán khá nhiều rồi, tiếc chưa bao giờ được gặp. Lạc Nhiên, rốt cuộc Đường Vũ như thế nào?
Tên này cố ý hỏi Lâm Lạc Nhiên về Đường Vũ trước mặt Tô Xán, rõ ràng rất thâm, hôm đó nói coi Tô Xán là kẻ địch không phải đùa.

Còn Lý Bằng Vũ thì thực sự hôm đó hùa theo trêu Lâm Trứu Vũ thôi, ai cũng biết tên béo này cưng cô em gái cỡ nào.

- Anh phải gặp mới biết được cơ, nhưng lúc đó tốt nhất anh nên thu lại tính háo sắc của mình nếu không gặp họa đấy.
Lâm Lạc Nhiên nói qua loa, đẩy thực đơn tới trước mặt đám Lưu Duệ:
- Mới gọi bốn món thôi, các bạn ăn gì gọi thêm đi.

- Lạc Nhiên, bạn càng ngày càng đẹp.
Ngô Thì Nhuế ngồi xuống cạnh Lâm Lạc Nhiên, bọn họ là bạn học cùng lớp, còn từng cùng nhau dùng bom nước truy sát Tô Xán, không phải quá thân thiết, nhưng rất tốt:

- Bạn cũng thế, Thì Nhuế, làm tiếp viên hàng không thế nào, được đi khắp mọi nơi, nghĩ đã thấy thích.

Lâm Lạc Nhiên rất háo hức hỏi, hai cô gái quấn lấy nhau tíu tít trò chuyện.

Lưu Duệ và Tiết Dịch Dương không khỏi cảm khái, có một năm thôi Lâm Lạc Nhiên thoát khỏi giai đoạn cao trung, như sâu hóa bướm. Thế này tới bất kỳ trường học nào, thế nào cũng khiến đám súc sinh tơ tưởng lung tung.

Chỉ tiếc là không có Đường Vũ, nếu không có cả hai cô gái này cùng một chỗ sẽ là phong cảnh tuyệt vời cỡ nào.

Lâm Lạc Nhiên mặc không nhiều, có điều ghế sau có áo lông, bọn họ đều mang theo áo khoác chống lạnh, lên cao nhiệt độ giảm xuống, không chỉ cần áo ấm, mà đồ ăn bổ xung năng lượng chống lạnh cũng rất quan trọng.

Chỉ có Tôn Binh và Lý Quân im lặng ngồi ăn, Lý Bằng Vũ quan sát hai người này, nói nhỏ:
- Cậu chuẩn bị kỹ quá nhỉ, nếu chơi nghiêm túc, chỉ e tôi cũng không đấu lại được bọn họ.

- Cẩn thận một chút vẫn hơn.

Ăn no uống đủ, mọi người lên xe đi tới Tây Lĩnh.

Tuyết Sơn Tây Lĩnh có diện tích ước đạt 500 km vuông, bao quanh bình nguyên Dung Thành, là rặng núi đột ngột nhô lên giữa bình nguyên.

Giữa lưng chừng núi là rừng nguyên thủy bạt ngàn, toàn bộ được bao phủ bởi tuyết trắng phau phau, vách đá dứng đứng, thác nước chảy sầm sầm quanh năm, có nhiều cảnh quan do khí tượng tự nhiên hình thành, ví như mặt trời mọc giữa biển mây tưởng chừng phật quang chiếu muôn trượng.

- Đỗ Phủ năm xưa ca ngợi " Song hàm Tây Lĩnh thiên thu tuyết, Môn bạc Đông Ngô vạn lý thuyền." Tuyết Sơn Tây Lĩnh vì thế mà có tên này, chỉ tiếc suối rượu năm xưa đã chẳng còn, bây giờ không ít nhãn hiệu rượu này chỉ là trò cười thôi.
Tô Xán nhìn ra cửa sổ, Tuyết Sơn trong tầm mắt, nguy nga hùng vũ, không phải chỉ có hư danh.

Song in Tây Lĩnh nghìn thu tuyết;
Cửa đậu Đông Ngô vạn dặm thuyền.

- Nghe nói nơi này có khu trướt tuyết lớn nhất Trung Quốc, tới đó nhất định phải lái xe moto trượt tuyết mới được.
Nói tới cái này Lưu Duệ cực kỳ hưng phấn.

- Trước tiên nghĩ tới mấy chuyện đó thì giải quyết vấn đề đầu tiên là ở đâu đi đã, sau đó chúng ta thong thả chơi cũng được.
Tiết Dịch Dương thực tế nói:

Tôn Binh ngồi ở ghế phụ lái quay đầu lại:
- Khách sạn Skandinaviske, chủ tịch Tô đã đặt trước cả rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 87: Cái tên khó chịu

Ngoài khách sạn Skandinaviske đỗ một hàng xe.

Nếu như những phóng viên hai vùng Du Dung nghe ngóng được đội xe này đang dừng ở đây, hẳn hôm nay Tuyết Sơn Tây Lĩnh còn náo nhiệt hơn nhiều. Bởi vì phóng viên lâu năm khữu giác nhạy bén sẽ ngửi ra được đằng sau có tin tức rất giá trị.

Có điều hôm nay ở đây vẫn náo nhiệt không thua gì một buổi tụ hội thương nghiệp, ở trong đội xe này có một số ngôi sao mới của thương giới, có ngôi sao bóng đá giải hạng A toàn quốc, có minh tinh giới giải trí nổi tiếng ở khu vực tây nam.

Toàn là nhân vật biết "chơi", huống hồ hôm nay còn là sinh nhật của Dịch Lực Hoan, nên không khí cực cao, tới nơi từ chiều không đi trượt tuyết ngắm cảnh, còn chưa đợi tới tối đã chiếm cứ lấy quán bar lớn nhất của khách sạn, uống rượu tưng bừng, có điều đám người này tới nơi cả giám đốc bên trên bị kinh động, không dám sơ xuất, còn tổ chức đội phụ vụ kinh nghiệm chuyên môn tới tiếp đãi.

Trong đó có một số người trông thật thà, có chàng trai mười chín hai mươi ngây thơ nhìn quanh, thấy các cô gái xinh đẹp uốn éo thân hình quyến rũ theo nhạc mà mất tự nhiên. Có người vỗ vai hắn:
- Lần đầu tiên tham gia hả, thả lỏng một chút, sau này còn nhiều chuyện vui hơn ...hôm nay là sinh nhật Dịch thiếu gia, lát nữa uống với anh ấy vài chén, sau này mọi người là huynh đệ, tới hai vùng Dung Du có người chiếu cố.

Dịch Lực Hoan không cần phải nói cũng biết là trung tâm của đám người này, nhìn hiện trường chỉ biết cười khổ, đám người này nói là đi chơi, thực

tế chỉ là chuyển chỗ uống rượu mà thôi.

- Dịch thiếu gia, nghe nói trước đó không lâu xe anh bị người ta xô hỏng, đám khốn nào dám bố láo thế, Nam Sơn là địa bàn của anh mà cũng dám giương oai à, tôi thấy đám đó muốn sinh sự? Có cần huynh đệ giúp không?
Dương Văn Ba lèn nhè nói:

Dịch Lực Hoan nhếch mép cười:
- Một nhóm sinh viên Đh Bưu điện thôi, lái xe máy đâm vào, xe bị xước xát một chút, sau chuyến này về đem tân trang, lấy xe khác trong nhà dùng tạm.

- Mẹ, một cái xe máy nát mà dám xô Lamborghini. Tôi nghe nói anh bị xô xe, còn tưởng là chuyện gì ầm ĩ, kết quả lại là một cái xe mày à, nực cười.

Chuyện này lan truyền trong giới thành trò cười, vốn nghe nói Dịch Lực Hoan xô xe, khiến người ta chấn động, nghĩ có chuyện lớn, ai ngờ là bị xe máy xô vào, thấy hoang đường, buồn cười.

Một nam tử toàn thân armani, tay kẹp xì gà tay cầm ly rượu nói:
- Chuyện nực cười, Chu Bân, Dương Văn Ba, mấy đứa còn ở đại học bưu điện không vậy, không đánh tiếng với mấy địa đầu xà? Để Dịch thiếu gia đi tranh cãi mấy đứa khố rách áo ôm à, không hiểu chuyện.

- Mẹ nó, thì ra sinh viên trường thằng em này à?
Dương Văn Ba vỗ ngực bồm bộp:
- Dịch thiếu gia yên tâm, nếu lần sau anh còn thấy chúng nó trong trường, thằng em này không dám vác mặt đi gặp anh nữa.

Quách Tiểu Phu nghe nãy giờ không nhịn nổi nữa:
- Đủ rồi, các anh thấy chưa đủ à, còn chẳng phải vì Dịch thiếu gia của các anh tính khí không tốt, đi ra không biết người ta ngã xe thương tích ra sao đã ra tay đánh người ta rồi. Bớt hơi chút là đánh nhau đi, đám nam nhân các anh dư adrenalin sao không đi đua xe ấy.

- Đó là do đám mù mắt đó tự mò tới, bọn này không chủ động gây sự, gặp chuyệt tuyệt đối không sợ.
Đám bè đảng Dịch Lực Hoan hùa nhau mỗi người một câu.

- Thôi đi, tự nhiên biến có lý thành vô lý, chẳng qua là chuyện nhỏ thôi, bắt hắn đền tiền là được, cần đánh nhau vậy không? Hơn nữa cầu thủ cũng đánh người, không chú ý ảnh hưởng à? Hôm đó tôi mà không can ngăn, người ta có làm sao mấy đứa cầu thủ các anh treo giò luôn cả đấy
Quách Tiểu Phu nhíu mày:
- Gặp chuyện dùng cái đầu giải quyết, đừng ỷ thân phận mình mà gây chuyện bừa bãi, các anh cho rằng không ai làm gì được mình, không chuyện gì không giải quyết được đúng không? Quá thuận lợi nên làm việc toàn bằng tiêu chuẩn của mình, người ta chỉ không may đụng chạm một chút là chuẩn bị dồn người ta vào chỗ chết, có biết khiến người khác phản lắm không?

……

- Thật là đẹp!
Lâm Lạc Nhiên nhảy xuống xe không kìm được tiếng hô, con mắt lớn phản chiếu tuyết trắng, trời xanh bao la, ở nơi này con người trở nên hết sức nhỏ bé.

Khách sạn Skandinaviske ở trên Tuyết Sơn trông như một tiểu trấn ở Châu Âu, biệt thự hoàn toàn lắp bằng gỗ, nóc nhà chóp nhọn phong cách Bắc Âu nhấp nhô, Tô Xán vừa xuống xe chỉ thấy không khí lạnh buốt ập vào mặt, cực kỳ thoải mái, không kìm được rùng mình một cái, đầu óc vốn hơi lờ đờ vì ngồi trong xe lâu chớp mắt tỉnh táo hơn nhiều, có cảm như bước vào trường Hogwarts vậy, đương nhiên lúc này chưa có phim Harry Potter.

Trên nóc mỗi biệt thự đều có lớp tuyết dầy như thảm, khó tin được Dung Thành cách đó chỉ trăm kilomet thôi lại đang cuối mùa hè nóng nực. Đêm

hôm qua bọn họ còn dùng bia giải nhiệt, lúc này chỉ mong có đống lửa để sưởi ấm.

- A, lạnh!
Tô Xán giật mình quát to một tiếng, không biết hai cô gái từ lúc nào đã len ra sau lưng y, mỗi người một nắm tuyết vào cổ áo y, còn chưa kịp quay lại đã bị hai cô gái hợp sức đẩy ngã ụp xuống tuyết, sau đó cười khanh khách chạy mất.

Tiếng cười hai cô gái phá vỡ không gian yên tĩnh, mang tới chút sắc xuân cho khung cảnh nhìn thấy lạnh người.

Ngô Thì Nhuế cuộc sống cơ bản chỉ có trên máy bay và trong phòng khách sạn, Lâm Lạc Nhiên tuy nói cuộc sống phong phú nhưng cơ bản là quanh mấy thành phố lớn, đâu cũng là nhà cao tầng vun vút, tới nơi khung cảnh gần như còn hoang sơ thế này, khỏi nói tính "điên" liền phát tác ngay lập tức.

Có điều chỉ Tô Xán được hưởng thụ đãi ngộ này, người khác hâm mộ không thôi, Quách Tiểu Chung càng nhìn y với ánh mắt ai oán, vừa rồi hắn bị Ngô Thì Nhuế đuổi sang xe jeep giành chỗ cho Lâm Lạc Nhiên.

Nguyên nhân đơn giản Tô Xán "tình cờ" để lộ chuyện hôm đó bọn họ tính đi tắm suối nước nóng, Quách Tiểu Chung lại hỏi ngay tới Đường Vũ có đi không, thế là cơ bản Ngô Thì Nhuế lơ hắn đi.

Tô Xán thấy thái độ Ngô Thì Nhuế như vậy còn tốt chán, nếu coi như không có chuyện gì Quách Tiểu Chung cơ bản không có hi vọng gì hết, nhưng y không nói ra.

Mọi người xuống xe đều mặc áo khoác dầy, sau đó tới đại sảnh khách sạn, vì đoán người bọn họ khá đông, Tô Xán bao trọn luôn một biệt thự cỡ trung.

Khu quần thử biệt thự này gồm mười biệt thự nhiều kích cỡ, có biệt thự nhỏ giành cho gia đình 3 -4 người, chỉ có hai tầng, cũng có biệt thự đồ sộ cho 20 - 30 người ở, còn phổ biến nhất là tiêu chuẩn 5 - 8 phòng, giá cả thì tất nhiên thuộc loại khiến nhiều người nghe tới đã chùn bước đi kiếm khách sạn khác.

Mặc dù khách sạn luôn kín chỗ, gần như không thể không đặt trước mà có phòng được, nhưng hôm nay đặc biệt náo nhiệt, nghe đồn có một công tử con nhà doanh nghiệp lớn tổ chức sinh nhật. Cô gái ở quầy tiếp tân làm thủ tục nhập phòng cho đoàn người Tô Xán, sau đó dẫn bọn họ tới biệt thự còn thảo luận với nhau vừa rồi gặp một minh tinh, không biết có nên đánh liều xin chữ ký không? Cô khác thì khen một anh cầu thủ đẹp trai.

- Cầu thủ, là đội nào thế?
Lưu Duệ rất hâm mộ đá bóng, tức thì hỏi hai cô gái tiếp tân:

Một cô gái đáp:
- Là cầu thủ của clb bóng đá Trọng Phàm, hôm nay sinh nhật thiếu gia tập đoàn Trọng Phàm, giám đốc chúng tôi còn làm một tấm biểu ngữ lớn chào mừng.

Mặt Lưu Duệ cứng đờ.

Đúng là oan gia hẹp lộ!? Vốn tới nơi này toàn thân thư thải, không gian bao la, sơn thanh thủy tú, lại còn có đại mỹ nữ Lâm Lạc Nhiên bên cạnh, phục vụ đồng phục váy ngắn tắn lụa, thực sự dưỡng nhãn tới mức làm người ta muốn phạm tội.

Nhưng ở nơi tuyệt vời này lại xuất hiện cái tên khó chịu, Dịch Lực Hoan.

Lâm Lạc Nhiên

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 88: Pằng!

N

gô Thì Nhuế không biết gì, "ồ" một tiếng:
- Tập đoàn Trọng Phàm lớn lắm đấy, chẳng trách lên tận đây tổ chức sinh nhật.

- Thật lãng mạn.
Lâm Lạc Nhiên cảm thán, bên trong điều hòa ấm áp, không cảm giác chút lạnh nào, ngồi bên trong phòng, ngắm nhìn cảnh tuyết rơi, cùng bạn bè chúc mừng sinh nhật, nghĩ đã thấy hấp dẫn.
Nói rồi quay sang Tô Xán:
- Trong khi ai cũng tính tới ra biển nghỉ mát, cậu lại nghĩ tới lên nơi này, đáng khen ngợi. Lát nữa tôi phải ngâm suối nước nóng cho thật sướng đời.

- Này, em không thể toàn khen cậu ta như vậy.
Lỗ Nam Nam phản đối giơ cái ba lô trắng lên:
- Anh mới là người vất vả xách hành lý cho em cơ mà.

Lâm Trứu Vũ vỗ vai thương hại:
- Bỏ đi, nếu cậu muốn cạnh tranh với Tô Xán thì trong lòng em tôi đã thua một đoạn xa rồi, cứ làm trâu bò vài năm rồi hẵng tính nhé.

Lâm Lạc Nhiên má đỏ hồng hờn dỗi nhìn Tô Xán:
- Nếu là Tô Xán, căn bản không cần cạnh tranh đâu, tôi ở đây, cậu có thể nắm tay tôi đi tới bất kỳ nơi nào, nhưng vấn đề là ... Cậu dám không?

Tới ngay cả mấy MM tiếp tân cũng bị câu nói này làm cảm giác muốn chảy máu mũi, nhìn Lâm Lạc Nhiên mà khuynh hướng đồng tính lại sinh ra.

Nam sinh ở hiện trường khỏi phải nói rồi, hai người Tôn Binh, Lý Quân làm lái xe kiêm vệ sĩ cho Tô Xán cũng tim đập thình thịch, có gian tình có

gian tình.

Lỗ Nam Nam hết nhìn Lâm Lạc Nhiên lại nhìn Tô Xan, cười chua chát:
- Thật không công bằng.

Lâm Lạc Nhiên đi về phía Tô Xán, dừng trước mặt y, hơi thở như hoa lan phả vào mặt y. Tim Tô Xán tăng tầng suất hoạt động mấy lần.

Sau đó Lâm Lạc Nhiên ném cho Tô Xán một ánh mặt xem thường:
- Thừa biết cậu không dám rồi.

Kích động sẽ phải trả giá, kích động là ma quỷ.

Hô hấp của Tô Xán rối loạn một lúc, có điều vẫn tiêu hóa được đủ loại tác dụng phụ do lửa trong lòng không có chỗ phát tiết.

Lâm Lạc Nhiên nhìn chằm chằm Tô Xán mấy giây, sau đó xoay người khoác tay Ngô Thì Nhuế, ghé đầu vào nhau không biết thì thầm cái gì rồi cười khúc khích, đi theo hành lang dài của khách sạn, mái tóc như dòng suối đó bập bềnh, hồi phục bộ dạng Lâm gia tiểu muội vô tâm, bỏ lại một bóng lưng đẹp đẽ.

Nhìn qua có vẻ giống trò đùa của Lâm Lạc Nhiên, nhưng Lỗ Nam Nam vẫn hậm hực, tiếp tục xách hai cái bao lô:
- Đi thôi đi thôi, đừng lề mề nữa.

Trong khách sạn không ai không chú ý tới hai mỹ nữ đột nhiên xuất hiện này, muốn dung mạo có dung mạo, muốn vóc dáng có vóc dáng, đặc biệt là Lâm Lạc Nhiên, vẻ đẹp hoàn mỹ không tỳ vết đó làm người ta lóa mắt choáng váng, làm nhân vật thưởng hoa vô số đưa mắt dõi theo.

Mái tung hạt dẻ hơi hung hung buông xuống vai đó nảy lên theo bước chân tung tăng của Lâm Lạc Nhiên, toàn thân toát lên sự khoan khoái vui tươi, có lẽ tiếc nuối duy nhất là cặp chăn hút mắt kia lại bọc kín trong quần jean,

nếu như cũng ăn mặc giống như mấy phục vụ ở nơi này thì sẽ kinh tâm động phách thế nào.

Tất nhiên trong thời tiết lạnh căm căm này cũng không thể cưỡng cầu, nhưng lát nữa ngâm suối nước nóng có thể thưởng thức cẩn thận. Một đám ghé tai thì thầm với nhau, ai cũng muốn biết cô gái này lai lịch thế nào, có ai quen biết không, vào ở nơi này đương nhiên là người thuộc vòng tròn giống bọn họ, khả năng quen biết rất cao.

Còn những nữ sinh có mặt chẳng ai vui được, đặc biệt là những cô đi cùng bạn trai, tới bên cạnh nhéo hông bạn trai mình rít lên nho nhỏ:
- Xinh đẹp quá phải không, con mắt sắp lồi ra rồi kia, hay là em tìm người giới thiệu cho.

Đợi một lúc không thấy ai lên tiếng gọi cô gái đó, xem ra không ai quen biết cả, làm nhiều người thất vọng, thực sự là một vẻ đẹp quá lôi cuốn.

Mặc dù không ai quen cô gái đó, nhưng Dịch Lực Hoan lại nhận ra một người hắn khó có thể quên được trong thời gian ngắn.

Ánh mắt của Lưu Duệ cũng dừng trên người Dịch Lực Hoan, Dịch Lực Hoan đứng còn Lưu Duệ thì đi, nhưng lúc này hai người như đứng yên một chỗ, mùi thuốc nổ bỗng nhiên ngập khắp xung quanh.

Người bên phía Dịch Lực Hoan cũng phát hiện không khí bất thường, vì từ lúc cô gái kia xuất hiện không khí kích động kìm nén thoáng cái biến đổi như thế này làm sao không biết.

Tô Xán hỏi nhỏ:
- Là thằng đó đấy à?

Lưu Duệ nghiến răng gật đầu:
- Chính nó.

Đột nhiên Tô Xán duối ngón trỏ và ngón giữ ra, nâng ngón cái lên tạo hình khẩu súng, chĩa vào mặt Dịch Lực Hoan:
- Pằng!

Đám Lâm Trứu Vũ, Vương Uy Uy đều dừng bước, ánh mắt nhìn cả về phía bên kia, hai cô gái không hiểu chuyện gì xảy ra ánh mắt đầy vẻ nghi hoặc, còn Lý Quân và Tôn Binh giúp mang hành lý thì nhìn nhau trao đổi, sau đó âm thầm đề cao cảnh giác.

Trong này có một số người tằng gặp mặt Tô Xán ở lễ bầu chọn nhà doanh nghiệp ưu tú, đó là Văn Lộ cha làn nghành sản xuất kim loại màu giành được giải thưởng, Từ Hổ thiếu giia của chuỗi cửa hàng lẩu ở Du Thành.

Đúng là một cảnh tượng hoang đường, nhiều người không hiểu ý tứ hành động kia, hai người này quen nhau? Là cách chào hỏi trêu đùa của những người bạn.

Một người dò hỏi Dịch Lực Hoan:
- Dịch thiếu gia quen họ à?
Bọn chúng không tin ở vùng tây nam này có người dám khiêu khích mình.

Khóe môi Dịch Lực Hoan nhếch lên:
- Thằng nhãi xô xe tôi ... chúng nó muốn chết.

……

Quán bar nơi này thuộc kiểu nhà ăn mở cửa, thông với hành lang, có thể tới mấy khu biệt thự khác nhau, hiện giờ tập trung gần ba mươi người, đều thuộc nhóm bọn chúng, một số khách lẻ khác không chịu được đã đi hết rồi.

Tô Xán làm tư thế khiêu khích xong liền khoác vai Lưu Duệ, cả nhóm đi qua.

Mấy tên đồng bọn của Lực Dịch Hoan như nổ tổ, tên bị ăn đòn mà còn dám ngông nghênh như vậy?

Một tên da mặt mịn như con gái, bảo dưỡng cực tốt, tay cầm một chai Budweise đứng dậy, hắn là Hạnh Thành Công 23 tuổi, không nổi tiếng mấy trong thương giới, nhưng không ai dám xem thường, mở loạt quán rượu, mấy diễn viên ca sĩ có tiếng ở Vân Quý đều do tay hắn nâng lên.

- Thằng đó lại ngứa vảy rồi à? Giờ dẫn thêm cả người tới, lần này muốn đổ máu hay là mất vài thứ linh kiện? Loại người này phải dạy tới nơi tới chốn, xẻo một tai của nó đi.

- Anh Hạng, Dịch thiếu gia, loại hề này cần gì các anh ra tay, để tôi gọi một cú điện thoại gọi Trương Bân, hắn là người Dung Thành, chỉ cần hơn một tiếng có thể kéo đám huynh đệ đi đường cao tốc tới, nhanh lắm. Chúng ta tiếp tục uống, đừng để bọn nhãi này làm ảnh hưởng tới tâm tình.
Kẻ này trên ba mươi, không còn là thanh niên xốc nổi nữa, bản thân tuyệt đối không tùy tiện ra tay:

- Còn cần gọi gì ai.
Có tên ngồi trong góc da vàng mắt hõm, có vẻ tiều tụy vì chơi bời quá độ, cười gằn:
- Người anh em tôi là con bí thư huyện ủy nơi này, xảy ra chuyện, chỉ cần không phải là chết người thì đều có thể gánh vác được hết, để đám địa đầu xà này ra tay là hợp nhất.

- Chỉ là thứ tôm tép thôi, lát nữa mấy người chúng ta dạy cho bọn chúng một bài học là được, còn cần ai nữa, bọn chúng sinh sự trước mà, mẹ kiếp phải bắt thằng ngông nghênh kia quỳ xuống xin lỗi. Còn cô bé ấy ... Thực sự là đại mỹ nhân hiếm có ...
Tên thô bỉ này không biết nghĩ tới chuyện gì rồi, đám bên cạnh cười hô hố phụ họa.

Song chỉ nhóm người Dịch Lực Hoan là hung hăng thôi, số còn lại nhíu mày, bọn họ tới đây là để chơi bời cùng hi vọng làm quen thêm bạn bè, không muốn có xung đột, lúc nãy đám người Dịch Lực Phong tỏ ra lịch sự, giờ lộ bộ mặt hoàn khố ngông cuồng, thầm nghĩ cách kiếm cớ rời đi mà không làm mất lòng.

Số ít thì chỉ nghĩ tới cô bé xinh đẹp kia, thấy đám Dịch Lực Hoan ăn nói không biết để ý tới trường hợp thì khó chịu, chẳng may làm ảnh hưởng tới cái nhìn của mỹ nữ với mình.

Tất cả bề ngoài tỏ ra rất nghĩa khí, tưởng chừng như vung tay một cái muôn người hưởng ứng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 89: Qua rồi?

N

hững người có mặt ở đây đều không phải vì nghĩa khí, nhiệt huyết hay tình bạn gì mà ủng hộ Dịch Lực Hoan.

Bởi có cả một số nha nội bối cảnh sâu không kém Dịch Lực Hoan, còn có những nhân vật tầng lớp màu xám quan hệ rộng hai giới hắc bạch, đến Dịch Lực Hoan cũng phải nể mặt ba phần.

Đám người này đơn thuần kết hợp lại một chỗ để tận dụng tiềm lực vô hạn của vòng tròn quan hệ, mặc đặc một vòng tròn thì trước tiên là bài ngoại, đám người này lại không ai sợ phiền phức, hành động vừa rồi của Tô Xán không khác gì châm lửa cho thùng thuốc nổ.

- Mấy ngày trước Tô Xán thông qua số điện thoại tôi để lại hỏi thời gian chúng ta đi tắm suối nước nóng, tôi tưởng rằng cậu ta muốn tham gia.
Nhìn cục diện trước mắt Văn Lộ nóng lòng nói nhỏ với đám Từ Hổ, Hạ Chi Minh:
- Rốt cuộc cậu ta muốn làm cái gì đây? Nhắm vào Dịch Lực Hoan sao? Nếu một mình Dịch Lực Hoan đã đành, nhưng nơi này còn không ít người khác.

Từ Hổ lắc đầu:
- Xem tình huống đi, lát nữa nếu căng quá thì tôi ra mặt nói đỡ. Không ngờ Tô Xán lại không biết nặng nhẹ như vậy.

- Kệ nó, liên quan gì tới chúng ta đâu.
Dương Lỗi hừ lạnh:
- Thằng này ở Dung Thành hung hăng thành thói rồi mà, nhưng mà nó quên, đây không phải Dung Thành, Dịch Lực Hoan càng không phải hộ ngoại lai như Đào Chử Hồng.

Quách Tiểu Phu tách khỏi đám Dịch Lực Hoan, ngồi ở quầy bar, đưa ngón tay trắng trẻo day trán, nói với mấy cô bạn bên cạnh:
- Xong, còn định tắm nước nóng thật thoải mái, giờ có chuyện rồi, mất hết cả hứng.
Cô quá rõ đám người Dịch Lực Hoan, không đi gây sự với người khác đã là may, bây giờ có người chủ động khiêu khích, thế nào cũng có người vỡ đầu chảy máu.

- Vui mà, cuộc sống cứ đều đều chẳng phải chán ngắt sao, hiếm khi mới gặp chuyện kích thích thế này, phải thưởng thức chứ. Tôi thích nhất là nhìn Lưu Siêu động thủ, anh ấy đánh nhau trông ngầu lắm.
Một cô tiểu thư gia thế nhà ở Du Thành mắt suýt hiện lên hình trái tim rồi:

- Tôi thấy khả năng bọn họ không ra tay đâu, Nhạc lão tam đã gọi điện thoại kêu người tới rồi, đám người kia không may, chọc vào ai không chọc, đi chọc vào đám Dịch Lực Hoan.
Một nữa nhân trang điểm rất đậm, tay kẹp điều thuốc là phì phèo, có vẻ từng trải:
- Nói chung chúng ta đưng dây dưa vào là tốt rồi.

……..

Trong biệt thự đám Tô Xán đặt thuê, hành lý vẫn để nguyên trong phòng khách, chưa ai về phòng, ngồi quây quanh ghế sô pha.

Lưu Duệ không ngốc, sao có chuyện trùng hợp như thế được, sau khi đem sự kiện xô xe trước đó kể đại khái với người chưa biết như Lâm Lạc Nhiên, Ngô Thì Nhuế, cười khổ nói :
- ... Không sao, thực sự không có gì đâu mà, vào viện bác sĩ nói rồi, chỉ xuất huyết dưới da, chấn thương nhẹ. Không có vấn đề gì lớn, tôi chẳng khỏe mạnh theo mọi người đi tắm nước nóng đây à, chuyện qua rồi, đừng dây dưa nữa.

- Cậu nghĩ là qua rồi à?
Vương Uy Uy lắc đầu, Lưu Duệ còn chưa hiểu giới hoàn khố nha nội:

Sau khi Tô Xán rời Hạ Hải tới Dung Thành học, đám Vương Uy Uy rất thân thiết với Lưu Duệ và Tiết Dịch Dương, vì thế sau khi nghe Tô Xán kể chuyện, đều nhất trí với kế hoạch của y.

- Không qua được đâu.
Lâm Trứu Vũ giải thích kỹ hơn:
- Có thể hắn không chủ động tìm cậu nữa, nhưng chỉ cần một người trong vòng tròn của bọn chúng gặp lại cậu, cậu sẽ bị trận đòn không kém gì tối hôm ấy, cho tới khi cậu hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt của chúng, mà cậu lại đang học trong địa bàn của chúng, khả năng va chạm lần nữa rất cao.

Lưu Duệ giải thích lần nữa:
- Dù sao là tôi đâm vào xe hắn trước, là tôi sai, về sau hai bên cũng là xung đột bình thường.
Nghĩ rồi nói thêm:
- Nếu các cậu cũng gặp rắc rối, sau này tôi còn mặt mũi nào đi cùng các cậu nữa.

Tô Xán thấy Lưu Duệ ra sức khuyên can, lòng cũng hòa hoãn xuống. Lỗ Nam Nam đứng dậy trước tiên, vỗ vai Lưu Duệ:
- Nếu Lưu Duệ đã nói thế rồi thì chúng ta bỏ qua đi, đi trượt tuyết ngâm suối nước nóng, nên chơi gì thì chơi nấy, đừng làm mất hứng trí.

Mọi người liền đứng dậy ai nấy mang hành lý về phòng, chuẩn bị đi chơi.

Lâm Lạc Nhiên tới bên cạnh Tô Xán, khẽ hỏi:
- Cậu lại có chủ ý gì đấy?

Tô Xán quyết không làm việc gì vô duyên vô cớ, Lâm Lạc Nhiên không còn lạ gì sự xảo quyệt của Tô Xán nữa.

- Hiện giờ không có ý gì cả.
Tô Xán lắc đầu, một nửa tới đây là để nghỉ ngơi tránh nóng, mặt khác Tô Xán muốn xem rốt cuộc Dịch Lực Hoan này là kẻ thế nào, cũng không hẳn có ý định gây sự, chỉ muốn cho Dịch Lực Hoan thấy sau lưng Lưu Duệ không phải không có chỗ dựa thôi.

Vừa rồi khiêu khích như thế mà không có phản ứng, có lẽ rằng đám người này có chút tu dưỡng, trưởng thành rồi. Khi đó Lưu Duệ xô vào xe người ta trước, cho dù sau đó bị mười mấy tên đấm đá vào bệnh viện, khả năng là bọn chúng nhất thời kích động thôi, bản thân Lưu Duệ muốn bỏ qua rồi, Tô Xán còn muốn truy cứu gì nữa thì lại thành bên ngang ngược vô lý.

Mọi người mặc áo chống lạnh kên núi cao, chơi trượt tuyết, nhìn tuyết trắng tinh, mười làn trượt, hơn nữa hôm nay chỉ lưa thưa mấy người khách gần như thành thế giới riêng bọn họ, ai nấy đều cực kỳ hưng phấn.

- Mọi người muốn trượt tuyết trước hay là …
Lâm Lạc Nhiên còn chưa nói hết bị một nắm tuyết bay vù tới, cô nhanh nhẹn né qua một bên, lè lưỡi trêu Tô Xán:
- Biết ngay thế nào cậu cũng …
Lần này cũng chưa dứt lời bị cục tuyết lớn hơn ném trúng giữa mặt.

- Tuyết rất ngon đúng không!?
Tay Tô Xán vẫn còn tung tung một nắm tuyết nữa, cười rất trẻ con:

Không cần nói cũng biết sau đó Tô Xán gặp phải sự trả thù điên cuồng của Lâm Lạc Nhiên, nha đầu này vơ tuyết ném như mưa về phía Tô Xán làm cả đám cười to. Nhưng Tô Xán cứ chỗ đông người chạy, làm người khác bị vạ lây, gây ra hỗn loạn tưng bừng, bắt đầu vò tuyết ném lẫn nhau quên cả đi trượt tuyết.

Chơi chỉ cần vui là được, không nhất định là phải chơi cái gì.

Trận đại chiến này xui xẻo nhất tất nhiên không ai khác ngoài Tô Xán, bị ném trúng không biết bao nhiêu mà kể, có điều không biết có phải Tô Xán cố ý không, ai cũng ném trúng y rồi, nhưng nhất quyết không để Lâm Lạc Nhiên ném trúng.

Tâm lý trả thù nho nhỏ của Lâm Lạc Nhiên bị dục vọng thắng bại thay thế, sao không biết Tô Xán cố tình chọc tức mình, môi mím lại, hai mắt lóe lên như ánh đao, không nắm tuyết ném nữa, một mực đuổi theo Tô Xán, tính ấn thẳng tuyết vào cái mặt đáng ghét kia.

Rốt cuộc Lâm Lạc Nhiên cũng đuổi được Tô Xán, nhảy lên lưng y, hai chân kẹp hông, mặc dù quần áo cả hai rất dày không có cảm giác gì cả, Tô Xán không dám chọc nha đầu này điên thêm nữa, giơ tay lên:
- Đầu hàng … á.

Nhìn Lâm Lạc Nhiên cho nắm tuyết vào cổ áo Tô Xán, mấy người khác đều cảm giác có hơi lạnh chạy dọc sống lưng, không ai thấy hâm mộ y nữa.

Tiếp đó cả đám mới đi chơi trượt tuyết, đua xe trượt, hứng trí rất cao, ai cũng ngã nhiều lần, mặt lạnh cứng đờ cả lại, tóc lộ ra ngoài gió tuyết kết sương, trông như già mấy chục tuổi.

Lâm Trứu Vũ nhìn Lâm Lạc Nhiên gọi "bà nội", kết quả bị cô nàng đá lăn lông lốc trên tuyết, mọi người cười ầm ĩ.

Chơi tới khi trời sắp tối, khu trượt tuyết bắt đầu thông báo đóng cửa, cả đám mới thu doạn đồ đạc, thỏa mãn quay trở về biệt thự.

Tới cửa Tô Xán nhìn thấy Văn Lộ đang lo lắng đi đi lại lại, bên cạnh còn có một cô gái tên là Hạ Chi Minh, một nam tử.

Văn Lộ lập tức đi tới kéo tay Tô Xán qua một bên:
- Các cậu đừng quay về nữa, đi luôn đi, đám Dịch Lực Hoan gọi rất nhiều người tới, chắc chắn là nhắm vào cậu đấy ... Đi mau đi, nếu không sẽ có

chuyện đấy! Tô Xán, đám người này không đùa đâu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 90: Đứa nào dám

T

ới thật rồi, xem ra đối phương đúng như mình đoán, thành thục rồi, nhưng là thành thục âm hiểm, biết nhẫn nhịn, chứ không định bỏ qua, bây giờ an bài đầy đủ, đoán chừng bảo vệ khách sạn đã được dặn không can dự, cảnh sát gần nhất chắc có báo cũng phải nửa tiếng một tiếng mới tới nơi, còn bọn chúng có người ra tay hộ, xảy ra chuyện gì cũng có thể đặt mình ngoài cuộc.

Tô Xán quay người lại, thấy đám Vương Uy Uy, Lâm Trứu Vũ đều cười nhạt. Lý Bằng Vũ vỗ vai Lưu Duệ:
- Cậu thấy chưa, không bao giờ có chuyện bọn chúng bỏ qua đâu.

Tôn Binh và Lý Quân mặt vẫn như nham thạch, vừa rồi ở trên núi bọn họ cũng tham gia hoạt động, song chức trách chính là bảo vệ Tô Xán, nên luôn giữ sức.

Tô Xán nói nhỏ với hai người:
- Lát nữa không cần nương tay.
Sau đó dặn:
- Thì Nhuế, bạn ở lại chỗ tiếp tân, đừng vào.
Còn Lâm Lạc Nhiên thì có nói cũng vô ích, nha đầu này không sợ đánh nhau.
Văn Lộ thấy Tô Xán nói thế thì cuống lên:
- Này Tô Xán, cậu có nghe tôi nói không thế?

Cô gái này không tệ, Tô Xán mỉm cười:
- Chị tên Văn Lộ đúng không, tôi nợ chị lần này.

Đi qua quán bar, lúc này người bên trong càng đông, bọn họ vừa đi qua liền có tiếng xô ghế đứng dậy.

Mấy nam tử đi về phía bọn họ, lên tiếng:
- Đợi chút, đứng lại! Bảo bọn mày đứng lại, có nghe thấy không hả?

Tô Xán xách túi quay người lại, vừa rồi quán bar còn huyên náo, lúc này im lặng tới mức nghe thấy cả tiếng kim rơi. Phần lớn tay cầm ly rượu, cười khẩy đợi xem trò cười, nhìn chằm chằm cả vào bọn họ.

Lý Bằng Vũ vóc người cao lớn nhất, cho nên cũng lập tức làm mười mấy người bên phía đối phương chú ý tới hắn trước, đoán chừng là đang tính có nên sớm loại bỏ mối nguy hiểm này không?

Sáu tên vây tới, tên cầm đầu mặc áo vàng, noi với đám Tô Xán:
- Bên kia chúng tôi có mấy người bạn tìm các cậu, chúng ta qua đó nói chuyện đi.

Tô Xán đưa mắt nhìn, nhóm Dịch Lực Hoan ngồi yên trên ghế, cười nhạo nhìn về phía bọn họ.

Chẳng thèm nhiều lời, Tô Xán thong thả bước tới trước mặt Dịch Lực Hoan, Lưu Duệ vì là người liên quan, không tụt lại phía sau, mặt đối mặt, cơ bản không có gì để nói, trước kia đã trở mặt hoàn toàn rồi, Lưu Duệ vào viện, tiền thuốc men do bạn trong trường gom góp nhau trả, còn đám Dịch Lực Hoan bỏ đi, không nghĩ gặp lại nhau ở nơi này.

Giống như lửa giận vô hình bị khuôn mặt thản nhiên của Tô Xán khơi lên, Dịch Lực Hoan rất nhớ cải giác đạp lên mặt Lưu Duệ, nhưng lúc này người hắn muốn đạp lại là Tô Xán.

Thấy đoàn người Tô Xán ngoan ngoãn đi tới, Dịch Lực Hoan cơ bản nhận định, vẻ mặt thản nhiên Tô Xán chỉ là giả vờ thôi, có khi đã sợ són đái trong quần rồi.

Dịch Lực Hoan khi nhỏ gia cảnh không tốt, lúc đó cha hắn chẳng qua chỉ là một công nhân bình thường trong nhà máy, không có bối ảnh lớn gì. Hắn đã trải qua cuộc sống khó khăn thiếu thốn, có lúc cả tháng chỉ có mấy chục đồng tiền sinh hoạt.

Lúc nhỏ Dịch Lực Hoan thích ăn kẹo nhưng không mua nổi kẹo ăn, hay sang nhà người khác ăn chực, bị cha hắn đánh.

Hắn thích xe, vào hiệu sách lén xé hình xe ô tô từ tờ tạp chí Hong Kong, dán trong phòng ngủ. Ngắm nghía những bức tranh đó, tưởng tượng ngồi bên trong thoải mái thế nào, chắc là phải hơn ghế sô pha trong văn phòng giám đốc nhà máy.

Dịch Gia Thuận bỏ nhà máy ra ngoài kinh doanh, 20 năm từng bước sáng lập ra tập đoàn Trọng Phàm.

Là cự đầu xí nghiệp dân doanh đứng sừng sững trên đỉnh cáo, Dịch Lực Hoan cảm thụ được từ cuộc sống khốn khó vô danh tới được truyền thông chú ý theo dõi.

Chẳng biết từ lúc nào hắn không còn sang nhà hàng xóm ăn chực nữa, có tiền mua tạp chí, theo đuổi sở thích của mình, rồi chiếc xe mà người ta ao ước cũng tới trong tay.

Cùng với hoàn cảnh thay đổi lớn, địa vị xã hội gia đình tăng lên, tầng cấp Dịch gia tiếp xúc cao hơn rộng hơn, đi lên từ khốn khó, cho nên tam giao cửu lưu, hắc bạch lưỡng đạo đều quen biết, cả cái Du thành đi tới đâu cũng được gọi một tiếng Dịch thiếu gia, cảm giác ưu việt ngày một lớn, các cô tiểu thư nhà giàu cũng chủ động liếc mắt đưa tình với hắn, cuộc sống ngày một phong phú đặc sắc.

Cho nên đã lâu lắm rồi không ai dám có hành động khiêu khích hắn ngay trước mặt như Tô Xán, hơn nữa còn có cái tên bị hắn cho một bài học,

không những không cúp đuôi cuốn xéo khỏi trường, lại còn nghênh ngang xuất hiện trước mặt hắn.

Đối với Dịch Lực Hoan mà nói đây là một sự xỉ nhục to lớn, nếu không dạy cho đám này một bài học thì hắn còn mặt mũi nào nhìn anh em trong vòng tròn nữa.

- Tốt nhất ra đường biết nhìn trước ngó sau, kẹp đuôi lại nhé, không phải làm ra vẻ một chút là người khác sợ mày đâu. Hiểu chưa?
Dịch Lực Hoan đưa tay ra định vỗ má Tô Xán:

Tô Xán đánh bạt tay hắn ra:
- Mày giữ lại câu đó cho mày đi.

- Mẹ, thằng chó, chưa thấy quan tài chưa rơi lệ hả?
Hạng Thành Công ngồi ở phía sau đột nhiên cầm chai bia đứng bật dậy, đi tới, cầm chai bia nện vào đầu Tôn Binh:

“Bốp!” một cái, Tôn Binh bị đập lảo đảo, chia bia không vỡ, chất lượng rất tốt. Nhưng Hạn Thành Công lại sửng sốt, là kẻ từng lăn lộn đầu đường xó chợ chưa việc gì chưa làm, mười mấy năm vất vả mới có sự nghiệp bây giờ, chai bia trong tay hắn đập không ít người, lực đạo chuẩn, ví trí độc thế nào chỉ người trong nghề như hắn mới hiểu.

Thế nhưng bất ngờ không phải là chai bia không vỡ, mà là đối phương không gục.

Người khác có lẽ ngán sợ Lý Bằng Vũ, nhưng Hạng Thành Công nhanh chóng bằng kinh nghiệm nhận ra, hai tên ít nói mới là nguy hiểm, cần hạ trước để đánh gục ý chí phản khác của đối phương.

Tôn Binh lảo đảo một cái, thuận tay vơ luôn chai bia khác trên bàn, mượn đà xoay người đập choang cái vào đầu Hạng Thành Công, bia mảnh vỡ tung tóe, Hạng Thành Công không kịp kêu một tiếng, bất tỉnh nhân sự.

- Đánh chết chúng nó.
Dịch Lực Hoan đập bàn quát:

Trong chớp mắt, bốn năm tên chuyên môn gọi tới đánh người rút ống sắt giấu trong người ra, mục tiêu là Lý Bằng Vũ, Lý Bằng Vũ giơ ghế lên đỡ, vươn tay tóm lấy một cái ống, kéo giật về phía mình, tên kia ngã liếng xiểng, nắm đấm to như cái bát của hắn vung ra, năm thẳng lưu manh chuyên nghiệp ngả liểng xiểng.

Cùng lúc ấy Lý Quân bước xéo sang bên, chắn trước mặt Tô Xán, ngăn ba tên xông tới, dùng tay làm đao chặt cổ một tên, tên đó kết cục y hệt Hạng Thành Công, đổ như chuối mà không kêu được lấy một tiếng, tay trái tung cú đấm móc giữa bụng, làm một tên khác ôm bụng như con tôm gục xuống, tên thứ ba thấy đồng bọn thoáng cái gục hai người thì chùn bước.

Đối phương mới chỉ có 3 người ra tay, vậy mà bảy tám người bên mình đã ngã gục rồi, đám Dịch Lực Hoan mặt hơi tái đi, nhưng về số lượng bọn chúng vẫn áp đảo tuyệt đối, không biết tên nào hét lớn:
- Tất cả xông hết lên, không cần nương tay.

- Mẹ kiếp! Đứa nào dám?
Lỗ Nam Nam nhanh chóng đánh giá tình hình, đối phương còn 20 tên nữa, bọn họ có 9 nam tử, riêng hắn và Lý Bằng Vũ, Lâm Trứu Vũ với hai vệ sĩ của Tô Xán giải quyết 14 - 15, cho dù có thương tích một chút nhưng hạ hết đám này không thành vấn đề, có điều Lâm Lạc Nhiên thì không thể để chút thương tổn nhỏ nào, vì thế xông ngay tới túm cổ áo Dịch Lực Hoan, một tay thò vào hông, móc ra một khẩu súng đen ngòm ngòm lạnh băng chĩa vào trán.

Lúc nãy Lỗ Nam Nam bình thường luôn ôn hòa như biến thành người khác mặt vặn vẹo trông phát hãi:
- Con mẹ nó, không tính sổ bọn mày, bọn mày dám chọc vào à?

Toàn quán bar trải qua hỗn loạn ngắn ngủi đã yên tĩnh lại, mấy tên rút dao ra thấy Lỗ Nam Nam rút súng thì chết điếng người, ai dám ngờ tới tình thế này xuất hiện.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 91: Chưa đủ tư cách đâu

Trên mặt đất khoảng sáu tên lăn lộn, mặc dù cố cắn răng không phát ra tiếng kêu nhưng nhìn mồ hôi to bằng hạt đậu trên trán đủ biết đau đớn thế nào, thảm nhất là Hạng Thành Công nằm thẳng cẳng, máu chảy ướt mặt, nhưng không ai dám lên xem thương tích hắn thế nào, thậm chí chẳng mấy người quan tâm tới hắn, vì Tôn Binh và Lý Quân mặt cảnh giác lướt quanh, còn Lý Bằng Vũ hai tay lăm lăm hai ống sắt dài.

Mấy cô minh tinh mặt chưa hết khiếp hãi bịt chặt miệng, có cô mới vào nghề còn ôm đàn chị thút thít khóc rồi, Quách Tiểu Phu thì mặt không còn chút máu nào.

Đám hoàn khổ lúc nãy lớn tiếng kích động Dịch Lực Hoan thì bây giờ lùi lại, nấp sau đám lưu manh chúng gọi tới, biểu hiện rất đớn hèn, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào khẩu súng trong tay Lỗ Nam Nam.

- Bọn mày biết tao là ai không?
Dịch Lực Hoàn cổ áo bị siết, giọng biến thành khàn khàn:
- Tao là Dịch Lực Hoan, bọn mày không nghe ngóng xem cha tao là ai, tao mà nói với cha tao thì chúng mày vào tù hết.

- Tức là cha mày nghe lời mày lắm?
Lâm Trứu Vũ làm mặt hết sức ngạc nhiên, còn nhìn quanh một vòng nói với đám đông:
- Gia giáo nhà nó hay nhỉ?

Câu này làm bất kể quân ta hay quân mình đều không nhịn được cười, chỉ có điều tình cảnh thế này bên nào cười cũng không được, mỗi Lâm Lạc Nhiên là cười ngặt ngoẽo đấm lưng Lâm Trứu Vũ bôm bốp.

Tô Xán cũng phải nín cười, thật béo này thật quá ác mồm.

- Mày mày ….
Mặt Dịch Lực Hoan vừa thấy nhục nhã vừa xấu hổ, mặt tím tái, trông không khác gì cái gan lợn, lắp bắp nửa ngày không chửi ra được:

- Bắn đi, chúng mày cứ thoải mái mà bắn đi.
Hạng Thành Công còn chưa bị đánh gục hẳn, lúc này lau máu trên mặt, lảo đảo đứng dậy, trông vô cùng hung tợn, mặt vượt qua Tô Xán, Lỗ Nam Nam nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống Tôn Binh.

Tiếp tục hô hào kích động:
- Mẹ kiếp, chúng mày dám bắn không, dọa ai chứ, các anh em đừng sợ, thách bọn chúng có mười cái mạng cũng không dám bắn, đừng nói bắn chết Dịch thiếu gia, dù làm bị thương một cái móng tay thôi bọn chúng cũng nếm đủ.

Hạng Thành Công mặc dù bất ngờ vì thực lực của đối phương, nhưng hắn không sợ, lăn lộn xã hội bao năm như hắn, chuyện này hắn trải qua quá nhiều rồi.

Đám người xung quanh lập tức hiểu ra.

Kẻ nào dám nổ súng? Chắc chắn là không.

Đây là cuộc so khí thế, Hạng Thành Công nói một câu làm cục diện vốn ngả hẳn một phía, bè đảng Dịch Lực Hoan sắp tan ra liền lấy lại bình tĩnh. Đám nha nội hoàn khố vốn sợ hãi quay trở lại tự tin hung tợn, đám con gái thở phào, có đứa khinh miệt.

- Bắn đi, chúng mày có giỏi thì bắn xem nào?!

- Mẹ nó, đừng có nói là súng giả đấy.

Dịch Lực Hoan là con trai chủ tịch tập đoàn cấp trọng lượng ở vùng Tây Nam, mạng lưới quan hệ trong chính đàn không vừa, nếu hắn bị bắn, hậu quả có thể ngang động đất, cho dù kẻ bối cảnh sâu tới mấy cũng không chống nổi.

- Bắn đi, chúng mày có gan thì bắn tao xem.
Dịch Lực Hoan cũng gân cổ rống lên:
- Mày bắn tao thì tiếp theo mày là đứa bị lôi ra pháp trường đấy.

- Mày nghĩ tao không dám bắn máy phải không? Thằng chó này.
Lỗ Nam Nam dí nòng súng vào trán Dịch Lực Hoan xoay đi xoay lại, tay hắn vẫn giữ cổ áo, nên Dịch Lực Hoan đầu như bị bẻ gập ra sau.

Đám con gái rú lên sợ hãi, dù bọn chúng dám chắc đối phương không dám bắn, nhưng ai đảm bảo trong lúc kích động súng không cướp cò?

- Bốn thằng kia là cầu thủ đấy.
Lâm Trứu Vũ chỉ mặt bốn tên cao lớn đầu đinh vừa nháy mắt ra hiệu với nhau, bảo với Lý Bằng Vũ:
- Đừng đánh vào người, quất vỡ đầu gối chúng nó đi, mấy thằng trắng bôi keo trát phấn thì đánh rụng răng chúng là đủ, còn mấy thằng lưu manh cầm dao thì yên tâm, đánh chết cũng chẳng ai quan tâm.

- Hiểu.

Mấy tên cầu thủ ớn lạnh lùi lại, bọn chúng đâu có gia thế gì, được gia nhập vòng tròn này hoàn toàn nhờ đá bóng có chút danh tiếng, nếu không đá bóng được nữa, đám công tử tiểu thư này sẽ đá bọn chúng đi như một con chó.

Đám mặt trắng thì hiển nhiên đa phần là nha nội hoàn khố, bên ngoài hung hăng nhưng về nhà đều dấu diếm, nếu cha mẹ chúng biết chúng gây sự thì chúng bị lột dạ trước tiên đã, không khỏi chột dạ. Số ít là minh tinh dựa vào cái mặt kiếm cơm không cần phải nói.

Mấy tên lưu manh đánh thuê khỏi nói, lên đây là ỷ thế mấy công tử ức hiếp người ta, giờ bọn công tử cũng sợ rồi, bọn chúng đúng là có đánh chết chả ai quan tâm, có khi bị người ta tùy tiện lấy cớ băng nhóm đánh nhau thì chết oan không có chỗ kêu.

Lâm Trứu Vũ nói mấy câu làm khí thế đối phương đuối hẳn.

- Dọa nó đủ rồi, thu súng lại đi.
Tô Xán thản nhiên như không nói với Lỗ Nam Nam:

Hạng Thành Công thấy tình hình bên mình không ổn, vội gạt người bên cạnh ra, lưỡi liếm máu, mặt gườm gườm đi tới, hai mắt nhìn xoáy vào Lỗ Nam Nam:
- Sao biết sợ rồi ... Á.

- Mày lắm mồm quá.
Còn chưa dứt lời bị Tô Xán cho một cái tát thật lực bằng mu bàn tay.

"Bốp!" Cái tát đanh gọn vang vọng quán bar, phục vụ khách sạn đều im như thóc, Ngô Thì Nhuế đứng với đám Văn Lộ ở bên ngoài, hết sức căng thẳng.

- Đúng thế, chó ngoan không cản người.
Hạng Thành Công ôm mặt loạng choạng lùi lại thì bốp một cái nữa, Lâm Trứu Vũ cho một gậy, hai cái răng bay ra khỏi mồm, sung quanh sững sờ.

Đám Dịch Lực Hoan tựa hồ tới giờ mới ý thức được một vấn đề, trước đó tưởng đối phương thấy bên mình biết không dám nổi súng sẽ mất khí thế, ai ngờ tình huống thật sự hoàn toàn khác, đối phương hiển nhiên không coi bọn chúng vào đâu, nói một câu không hài lòng là ra tay đánh không thương tiếc.

- Bọn này có kỷ luật, không thể dùng cái này, nhưng đừng nghĩ không làm gì được mày, ông mày không thiếu trò đâu.

Lỗ Nam Nam thu súng lại giắt vào hông, tay tóm cổ áo lôi xềnh xệch ra ngoài:

- Bọn mày định làm gì, mau thả anh ấy ra.

- Anh ấy làm sao thì chúng mày liệu hồn.
Cả đám la hét, nhưng chỉ dừng ở la hét thôi không có hành động nào thực tế, những lời uy hiếp lúc nãy của Lâm Trứu Vũ rất hiệu quả.

Lỗ Nam Nam kéo Dịch Lực Hoan đang ra sức vùng vẫy tới ao nước ngoài khách sạn, nước trên núi tụ lại chỗ này, sau đó chảy xuống, lạnh còn hơn cả tuyết.

"Ùm" một cái, Lỗ Nam Nam đạp Dịch Lực Hoan ngã xuống ao, nước bắn tứ tung, Dịch Lực Hoan gào lên thảm thiết, cảm giác như muôn vàn gai nhọn đâm vào người, cái lạnh đó không gì diễn ta nổi.

Dịch Lực Hoan đưa hai tay ra cố sức vẫy vùng, bám lấy bờ, môi lạnh tới run rẩy.

- Uông ao a…
Hạng Thành Công bị gãy răng, hàm trật, nói hàm hồ:

Lâm Trứu Vũ được linh cảm từ Lỗ Nam Nam, nhưng tên này rất độc ác, túm tóc Hạng Thành Công, lôi ra bên mép ao, cho một đá vào đít lăn ùm xuống, lần này đám người kia tịt hẳn rồi, không tên nào dám ho he gì nữa.

Dịch Lực Hoan bò lên bờ, răng va vào nhau cầm cập, trông như còn chó chết, mắt oán độc nhìn Tô Xán:
- Tốt ... nhất là mày giết được tao .. Nếu tao không chết, sớm muộn ... tao ... Giết chết mày.

Lỗ Nam Nam ngồi xuống, tát cho hai phát:

- Dọa tao à? Con người tao có cái tính xấu, ghét nhất đứa nào uy hiếp. Yên tâm, sau này mày muốn chơi, tao tiếp tới cùng, tao có hàng trăm cách cho mày chơi đã thôi, mày không chết được đâu.

Tô Xán cũng ngồi xuống trước mặt Dịch Lực Hoan:
- Người xô xe máy vào xe mày là bạn tao, mày đánh nó vào bệnh viện, tao vốn tìm mày tính sổ , nhưng bạn tao bảo bỏ qua, tao đành bỏ. Nhưng mày thích chơi, vậy tao chơi với mày, mày tưởng trong tay có tí tiền, có thể chơi đùa người khác trong lòng bàn tay à? Chuyện này coi như một bài học, nếu mày chưa chịu thì bảo người lớn trong nhà tới tìm tao ... Còn mày, chưa đủ tư cách đâu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 92: Tô Xán khác rồi

Đ

ủ rồi, dừng lại đi.
Quách Tiểu Phu loạng choạng tự trong quán bar chạy ra, cởi áo khoác choàng lên người Dịch Lực Hoan đang cầm cập không nói lên lời, mắt ngước lên nhìn Tô Xán căm hận:
- Các người quá đáng lắm, có cần làm người ta tới mức này không?

- Quá đáng.
Lưu Trứu Vũ nhổ phì bãi nước bọt, chỉ ống sắt vào mặt Quách Tiểu Phu:
- Đừng tưởng có cái mặt xinh đẹp một chút là ăn nói hàm hồ, nếu người bị đánh là bọn này, chắc cô đang ngồi trong góc cười chứ không phải ra vẻ tử tế thế này đâu nhỉ.

- Đi thôi anh, nói với đứa con gái óc rỗng làm cái gì?
Lâm Lạc Nhiên một tay kéo Lâm Trứu Vũ, một tay kéo Tô Xán:
- Chúng ta đi thôi.

Đám người Tô Xán muốn đi, thân hình cao ráo động tác xoay người nhẹ nhàng của Lâm Lạc Nhiên lúc này vô cùng chói mắt, bị ánh mắt khinh bỉ của cô gái xinh đẹp như vậy quét qua, bất kỳ đứa con trai nào cũng cảm thấy bẽ mặt.

- Bọn mày đợi đó, chuyện này hôm nay không phải thế là xong đâu.
Một tên mặt tàn nhẫn đi tới chỗ Hạng Thành Công, cởi áo khoác cho thằng này, nói không nhìn Tô Xán, khiến người ta cảm giác hắn không phải dọa xuông.

Tên khác chừng ba mươi, được coi là ngôi sao mới trong sản nghiệp địa ốc vùng Tây Nam đi tới:

- Mấy người anh em, không ngại để lại cái tên, nói không chừng chúng ta sẽ gặp nhau sớm thôi, tới lúc đấy còn biết cách xưng hô chứ.

- Chuyện này hôm nay đúng là hơi quá rồi.
Tên này thì là một nha nội, trong gia tộc được bồi dưỡng làm người kế thừa chính trị, giọng nói rất có uy:
- Nếu như tới mức này vậy không đơn giản bỏ đi là xong được đâu, nếu bây giờ ngồi xuống nói chuyện còn có cơ hội giải quyết.

Một loạt lời đầy trọng lượng đại biểu cho năng lượng đứng sau lưng bọn chúng, cũng ẩn chưa khả năng khơi lên một hồi địa chấn lớn.

Có lẽ là liên tiếp nhân vật có trọng lượng lên tiếng, đám người Dịch Lực Hoan phần nào khôi phục khí thế, mặc dù chặn đường đám Tô Xán thì không dám, nhưng hò hét hùa theo trợ uy, cũng có vài tên nữa ra nói mấy lời hùng hồn nhưng cơ bản chỉ là đánh rắm.

Tô Xán dừng chân, Lỗ Nam Nam nhìn y một cái cũng xoay người lại, tay sờ vào hông.

Thấy Tô Xán quay về, bên kia thở phào, nếu cứ để đối phương đi như vậy, cái vòng tròn này sẽ mất mặt lớn.

- Quên mất.
Nhưng Tô Xán đi qua đám đông, tiến về đại sảnh tiếp tân, nhe răng cười với Ngô Thì Nhuế:
- Xin lỗi.

- Hừ, may cho cậu đấy.
Ngô Thì Nhuế nãy giờ sợ hãi cùng với mấy cô tiếp tân nấp một góc, thấy đám Tô Xán cuống lên, nhưng không dám kêu, vì đám người kia ngay trước mặt, lúc này mới thở phào, ôm chặt lấy cánh tay Tô Xán.

- Này ôm chặt thế, Tiểu Chung nhìn mình kìa.

Ngô Thì Nhuế ôm tay Tô Xán như muốn lún giữa hai bầu ngực mình, bĩu môi:
- Cho nhìn, ai bảo vừa rồi không phải cậu ấy tới đón mình chứ.

Giữa mưa tuyết lất phất, một đôi nam nữ nói cười tình tứ bước đi, để làm một đám người mặt mày xám xịt.

……..

Một cỗ xe khí thế hùng hổ phong đi, cuộc tụ hội tưng bừng được bao nửa khu biệt thự chuẩn bị chơi mấy ngày liền thoáng cái không ai còn chút hứng thú nào nữa, hết người nọ tới người kia kiếm cớ rời đi, nhìn không khí này khách sạn từ trên xuống dưới không ai dám thở mạnh, biểu ngữ đỏ chúc mừng sinh nhật vẫn còn cô đơn treo cửa một tòa biệt thự không có người.

Một số du khách cũng nhanh chóng thanh toán phòng, giám độc khách sạn hay tin khóc không ra nước mắt, sau sự kiện này ông ta tìm việc khác là cái chắc.

Đám Tô Xán nhanh chóng thu thập hành lý rời đi, mặc dù đặt phòng tới tận ngày mai, đám người kia liên quan tới tầng cấp rất phức tạp, long xà lẫn lộn, tối nay mà ở lại đây thì thế nào bọn họ cũng chịu thiệt, muốn chiếm thượng phong phải có thiên thời địa lợi nhân hòa, thiếu một cái nào cũng không được.

Nếu không rút lui bây giờ, thì không phải là dũng cảm gì, mà là ngu xuẩn.

Trong khi Lâm Trứu Vũ huênh hoang với mọi người vừa xong mình oai phong ra sao thì Lưu Duệ và Tiết Dịch Dương không nói gì cả, khi Tô Xán bảo bọn họ kiểm tra lại đồ đạc đừng để sót đồ cũng chỉ ậm ừ mấy tiếng, cả đám cười đùa hai tên này lại tỏ ra ngoan ngoãn như thế thì không phải là phong cách của bọn nó.

Đúng thế, sự kiện này hôm nay để lại chấn động không nhỏ trong lòng Lưu Duệ và Tiết Dịch Dương, nhưng không phải sợ mà họ phát hiện vấn đề khác.

Nếu như nói trước đó Tô Xán sáng lập ra Facebook, thành tỷ phủ trẻ nhất, bằng đó vầng hào quang với bọn họ có cái gì đó xa vời, nó vẫn là cái thằng Tô Xán đó thôi mà, ăn mặc tùy tiện, tóc rối bù, không giống như những nhân vật lớn đóng bộ đàng hoàng xuất hiện trên ĐTH. Làm hai người họ sinh ra một ý nghĩ, đúng thế cho dù Tô Xán có làm ông to bà lớn gì không phải là thằng bạn nối khố quen nhau từ nhỏ của họ sao?

Bọn họ từng cùng nhau tranh giành một cái máy chơi game, cùng nhau trốn học, cùng nhau ngồi ở quán cổng trường bình phẩm nữ sinh qua lại, trốn lên nóc nhà uống bia ngắm trời sao, thảo luận tương lai, không thèm quan tâm tháng năm đang qua đi từng ngày từng ngày một.

Rồi bọn họ lên đại học, chính thức xa nhà ngàn dặm, mỗi đứa một phương trời, thi thoảng gọi điện thoại cho đối phương, trò chuyện tán phét, tình cảm vẫn như cũ, giống như trước kia nếu tâm tình không tốt hẹn nhau trốn học uống bia vậy.
Tựa hồ sẽ không có gì thay đổi tình cảm của ba người bạn lớn lên bên nhau từ nhỏ.

Nhưng cuộc đời luôn có bất ngờ khiến người ta không kịp chuẩn bị, hôm nay bọn họ mới thấy được một Tô Xán đã hoàn toàn khác xưa rồi.

Dịch Lực Hoan là người khiến Lưu Duệ sinh ra chút ý nghĩ phản kháng cũng không có, nhưng trong mắt Tô Xán còn "chưa đủ tư cách", nói thế chẳng phải hắn càng kém xa sao?

Nhìn lại, người xung quanh Tô Xán bây giờ là ai? Anh em họ Lâm bối cảnh lớn ở kinh thành, Vương Uy Uy con bí thư thành ủy, hai người dám rút súng dí vào đầu người khác đó hắn trong quân đội thân phận không tầm

thường ... Còn Tô Xán là tỷ phú có thể bao nguyên một biệt thự để họ chơi bời rồi.

Tô Xán thực sự đã khác rồi, đã ở một tầng cấp hoàn toàn khác, bởi thế Lưu Duệ và Tiết Dịch Dương không khỏi cảm thấy mình nhỏ bé tự ti.

…..

- Hai anh không sao chứ?
Tô Xán hỏi tình hình của Tôn Binh và Lý Quân đi lấy xe tới đón bọn họ, tay Lý Quân vẫn còn be bét máu chưa xử lý, không biết là đối phương hay là thương tích của hắn. Còn Tôn Binh chỉ có đầu sưng u lên một cục, ngoài ra không có vết thương nào khác. Hai người này cực kỳ tận chức, không thẹn là cánh tay trái phải do đích thân Đỗ Đại Vĩ rèn ra.

- Làm nghề của chúng tôi, chuyện gì cũng thích tính tới chiều hướng xấu nhất, so ra thì đây mới là trận nhỏ, chưa tới mức xấu nhất.
Lý Quân cười thoải mái, rất chất phác, hoàn toàn không có cái khí thế một người giữ ải, muôn người không qua như lúc nãy.

Tôn Binh thì bổ xung:
- Đương nhiên chúng tôi chỉ mong lúc nào cũng gặp phải trận nhỏ, không bao giờ thấy trận lớn.

- Hai anh không sao thì tốt rồi, chúng ta lên đường thôi.
Tô Xán gật đầu, trong mắt quân nhân bọn họ, đại khái chuyện không phải tắm máu phá vòng vây là trận nhỏ thôi. Nhưng sau ngày hôm nay có lẽ sẽ có động tĩnh không phải nhỏ, ít nhất phải khiến nửa vùng tây nam này chấn động, muốn che giấu cũng không được, ngay lúc này đây tin tức hắn cũng đã lan đi khắp các vòng tròn, Tô Xán cũng không ngờ được chuyện hôm nay lại thành ra như thế.

Nhưng tình huống lúc đó không có lựa chọn nào khác, nếu không ác hơn đối phương, có lẽ chính bọn họ bị đá vào ao nước.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 93: Bọn đó là ai?

Cũng giống như lúc đi, Lỗ Nam Nam lái xe, Lý Bằng Vũ phụ lái còn Vương Uy Uy, Lâm Trứu Vũ, Quách Tiểu Chung ngồi sau.

Trong xe thương vụ là Tôn Binh, Lý Quân, lúc đi ba người Tô Xán, Tiết Dịch Dương, Lưu Duệ ngồi ở hàng cuối, hai cô gái ngồi hàng ghế thứ hai.

Nhưng vừa rồi nhân lúc Tô Xán nói chuyện, Tiết Dịch Dương và Lưu Duệ lại ngồi ở hàng ghế thứ hai, cười nhăn nhở với Tô Xán, có điều Tô Xán nhận ra nụ cười của hai thằng này không bình thường.

Lâm Lạc Nhiên nhẹ nhàng mỉm cười nói với Ngô Thì Nhuế:
- Thì Nhuế, nhường bạn ngồi ngoài ngắm cảnh đấy.

Tối om thế này rồi còn cảnh gì nữa mà ngắm, hơi trề môi nhưng vẫn đi vào ngồi trong cùng. Lâm Lạc Nhiên đi lên ngồi giữa, chỗ bên cạnh Lâm Lạc Nhiên tất nhiên giành cho Tô Xán rồi.

Tô Xán đột nhiên rất nhớ Đường Vũ, nếu có Đường Vũ ở bên cạnh, y không lo nha đầu tiên này làm cái gì quá đáng, quan hệ của bọn họ lúc nào cũng như đi đu đưa trên giây, nội tâm y không có ý nghĩ vượt qua, thế nhưng y cũng không phải là thánh có thể cưỡng lại được cám dỗ.

Ngồi vào chỗ rồi, Lâm Lạc Nhiên giọng tủi thân, môi giảu lên, đôi mắt mở to long lanh như con mèo nhỏ tội nghiệp:
- Đấy nhé, có chỗ ngồi ngắm cảnh bên ngoài cuối cùng tôi cũng nhường cho cậu rồi, vậy mà cậu toàn hung ác với tôi thôi, chẳng biết nhường nhịn tôi chuyện gì, chỉ mắng mỏ tôi, ức hiếp tôi.

Lưu Duệ và Tiết Dịch Dương kinh ngạc quay đầu nhìn lại, thần thái này, giọng điệu này, rõ ràng là tình nhân làm nũng, điệu bộ cô gái nhỏ mười phần hoàn toàn không giống trong ấn tượng họ chút nào. Không phải Tô Xán và Đường Vũ đang yêu nhau sao? Nghe nói còn ra mắt gia trưởng, sao đột nhiên lại xuất hiện Lâm Lạc Nhiên?

Ở bên kia Ngô Thì Nhuế cũng há hốc mồm, kinh ngạc nhìn Tô Xán lại nhìn Lâm Lạc Nhiên, mắt chớp liên hồi, không biết ý nghĩ gì xuất hiện trong đầu.

Lâm Lạc Nhiên ghen, chẳng biết từ khi nào Lâm Lạc Nhiên tự động hình thành suy nghĩ, sau Đường Vũ là mình, cô có thể không quá khó chịu khi nhìn Tô Xán và Đường Vũ tình cảm với nhau, nhưng không chấp nhận Tô Xán "liếc mắt đưa tình" với người con gái khác, lúc này tuyên bố quyền sở hữu của mình, trắng trợn biểu lộ tình cảm bản thân với Tô Xán.

Lúc nãy nhìn Ngô Thì Nhuế ôm tay Tô Xán nói cười trước mặt, Lâm Lạc Nhiên có cảm giác đồ chơi yêu thích của mình bị rơi vào tay người khác, không sao kiềm chế được tình cảm bản thân.
Ngoài ra cũng còn một phần ác ý, phát tiết sự kìm nén của mình, muốn nhìn thấy Tô Xán lúng túng.

Tình cảm Đường Vũ với Tô Xán do năm tháng từng chút từng chút một hình thành, còn với Lâm Lạc Nhiên giống tính cách gió giật sấm rền của mình, cô cũng chẳng hiểu tình cảm mình chuyển biến từ khi nào nữa, như một sáng sớm thức dậy, đột nhiên thấy nhớ nhung, thấy tương tư, bản thân cô lắm lúc cảm giác hoang đường, vì thế Lâm Lạc Nhiên mang một tâm thái muốn trêu đùa Tô Xán, rồi lại thành đùa với lửa lúc nào không hay.

Lâm Lạc Nhiên đoán không sai, Tô Xán bị cô dọa cho sợ nổi hết da gà da cóc, ngồi im không dám ngo ngoe gì.

Chưa hết, trong xe bật điều hòa, không cần mặc nhiều áo nữa, Lâm Lạc Nhiên đòi Tô Xán cởi áo cho mình, đến cái khóa cũng bắt y kéo, sau đó bất kể mặt Tô Xán run sợ cỡ nào, tự mình cởi áo cho y, gấp lại cẩn thận. Lại làm nũng nói hôm nay còn chưa được ngâm suối nước nóng đã phải về rồi, lần sau Tô Xán phải đền bù.

Đường núi vòng vèo, lại thực sự không tốt lắm, cho dù tay lái Tôn Binh rất vững vàng, xe cũng không khỏi lắc lư, bầu ngực mềm mại của Lâm Lạc Nhiên không ngừng va chạm vào cánh tay Tô Xán, lúc nở ra lúc dẹt vào.

Lúc nãy Lâm Lạc Nhiên chỉ còn mặc đúng một cái áo thun ba lỗ giống như xuất phát lúc trưa, ở góc độ của Tô Xán, thoải mái nhìn qua cổ áo Lâm Lạc Nhiên mà không gặp bất kỳ trở ngại nào, non nửa bầu vú đập thẳng vào mắt, đôi bầu vú tròn căng đó được cái áo lót khéo léo ép thành khe vũ sâu hun hút, hai quả cầu tròn dưới lớp áo mỏng theo hô hấp cùng xe rung lắc mà nảy lên đầy nhục cảm, áo lót màu đen càng khiến da ngực càng thêm trắng, càng dụ dỗ người ta phạm tội.

Tô Xán cảm thấy có ngọn lửa dần dần thiêu đốt trong lòng, chỉ muốn đưa tay qua cổ áo kia, vuốt ve bầu ngực thiếu nữ dụ hoặc ấy, đã thế xe cứ lắc lư không ngừng, ngực Lâm Lạc Nhiên cọ cọ cánh tay y, làm thân dưới y rạo rực như hòn than ... Thế nhưng mỗi một cử chỉ mỗi một lời nói của Lâm Lạc Nhiên làm Tô Xán sởn tóc gáy, chỉ muốn mở ngay cửa lao xuống đường như phim hành động.

Đám Ngô Thì Nhuế, Tiết Dịch Dương, Lưu Duệ từ lâu không còn dám nhìn hai bọn họ nữa rồi, ngồi im, lưng thẳng, mắt hướng về phía trước, xe chạy bon bon, không khí bên trong xe vô cùng quỷ dị.

……..

Liên tiếp có ba nhóm cảnh sát giao thông từ huyện Tân Tân, đại đội cảnh sát giao thông đường cao tốc Dung Thành, cảnh sát giao thông thị trấn Vũ

Long, nhận được điện thoại chặn đường một cái xe Buck đen và một xe Jeep.

Ở lối vào đường cao tốc Dung Thành có ba chiếc xe cánh sát dàn hàng dọc chú ý theo dõi từng chiếc xe đi qua, dẫn đội là Đào Hành Kiện đội trưởng đội số hai.

Khi nhận được điện thoại, hắn không chút chần chừ, ngay lập tức dẫn ba chiếc xe cảnh sát còn lại trong đồn phóng như bay tới địa điểm, mặt đen như đít nồi, đám cấp dưới kẻ nào kẻ nấy như chuẩn bị ra trận.
Người lâu năm ở đội hai đều biết Đào Hành Kiện có bối cảnh, mỗi điều tính khí không tốt, nên không ai dám cho hắn làm lên cao sợ gây họa, bản thân Đào Hành Kiện cũng chẳng tham vọng gì, thế nên càng không nể sợ ai, là tên Vương Bát luôn bị sai đi giải quyết vụ khó nhằn trong đại đội.

Còn nhớ lần trước Đào Hành Kiện bày ra tư thái như đón địch này là khi Dung Thành tổ chức truy quét nhóm đua xe cướp giật, khi đó dùng tới mấy trăm cảnh sát, lập chốt ngầm khắp nơi.

Một người cẩn thận hỏi:
- Anh Đào, rốt cuộc là vụ gì, nói cho bọn em còn có chuẩn bị tâm lý.

Đào Hành Kiện mặt hết sức nghiêm túc:
- Điện thoại của lãnh đạo sở giao thông tỉnh, nói một đám lưu manh có súng vừa hành hung người ở trên Tuyết Sơn Tây Lĩnh đang bỏ chạy về Dung Thành, đi trên chiếc Buick và chiếc Jeep muốn chúng ta vây bắt mang về đồn.

- Cái gì, còn có súng, lực lượng của chúng ta có đủ không?

- Sợ chó gì, một thằng có súng thôi, chỉ dọa dân thường, làm sao dám bắn, hơn nữa còn có đội khác phối hợp đang trên đường tới.
Đào Hành Kiện hung hăng phất tay:

- Lần này công lớn, anh em ta may mắn gặp đúng dịp, nhất định phải bắt bằng được bọn chúng không cho kẻ khác cướp công.

Chiếc Buck thương vụ đen và chiếc xe Jeep đúng nhưu miêu tả tới chốt chặn, không ngờ rất ngoan ngoãn nghe theo hiệu lệnh giảm tốc độ dừng lại, Đào Hành Kiện vẫn không chút lơi lòng ra lệnh xung quanh rút khí khống chế xe.

Kết quả tới bên cạnh chiếc xe Jeep, đám cảnh sát giao thông chưa kịp thể hiện khí phách, khuôn mặt nghiêm trọng biến thành nụ cười xiềm nịnh.

- .. Đoạn đường này thường xuyên xảy ra nạn cướp bóc, nên đồn chúng tôi tăng cường tuần tra kiểm soát ... Mọi người đi đường cẩn thận, có gì gọi điện khẩn cấp cho tôi ...
Sau một phen giải thích, Đào Hành Kiện dùng lễ quân đội chào, trả từng tờ giấy chứng nhận cho đối phương, lui sang bên nhường đường.

Nhìn hai cái xe đi xa, Đào Hành Kiện mới đứng thẳng lên, lau mồ hôi:
- Mẹ nó thằng xxx chó chết chơi ông à, lần sau cẩn thận, họ hàng mày mà tới tuyến đường ông mày canh gác, ông cho vào đồn chơi hết.

…

Cách Dung Thành 40 km, cách 60 km, bên mép con đường dưới chân Tây Lĩnh, bảy tám chiếc xe đỗ lại, khiến một số người ở huyện nhỏ gần đó vây quanh ngó nghiêng, nhìn thứ giống như trên TV mới có.

- Cái gì, không chặn được!? Bọn mày rốt cuộc làm cái gì?

Người đó tức giận đập vỡ di động, quay người lại, nói với Dịch Lực Hoan:
- Người anh Trương gọi tới cũng không ngăn được, kinh động tới sở trưởng sở giao thông rồi, hiện giờ đã có ba nhóm cảnh sát giao thông lập chốt chặn, vẫn khiến đám người đó về được Dung Thành ... Con mẹ nó rốt cuộc đó là ai chứ?

Lâm Lạc Nhiên

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 94: Những hạt giống (1)

Trong thư phòng một gian biệt thự ngoại ô Du Thành, một nam tử trung niên trên 50 sấp xỉ 60 tóc hoa râm, mặt gày gò, ngồi trên ghế sô pha mặt đỏ gay như uống rượu, một thanh niên cao lớn đẹp trai trắng trẻo cúi gằm mặt đứng phía trước.

- Mày còn có mặt mũi nào đứng trước mặt tao nữa, trước kia tao bảo mày thế nào? Mày còn trẻ, ham chơi, cái đó tùy mày, nhưng mày phải nhớ cha mày không phải là số một, ra ngoài đường đừng có hở ra chút là gây sự là muốn dạy bảo người khác, tao có nói vậy không? Vậy xem đi, mày làm cái gì?
Dịch Gia Thuận chỉ mặt Dịch Lực Hoan:
- Mày thích đá bóng, ừ tao chiều thôi, tao để cho mày kinh doanh phương diện này, cả đội bóng bây giờ nằm trong tay mày rồi, nhưng tao nghe được cái gì đây? Cầu thủ đánh nhau, đi chơi quán bar thâu đêm không về? Có chuyện này không?

- Lúc đó chỉ là mở tiệc mừng sinh nhật con thôi, chỉ một lần …
Dịch Lực Hoan lý nhí nói:

- Mày còn cãi à, chỉ một lần?
Dịch Gia Thuận đứng bật dậy tay vung lên, Dịch Lực Hoan đã nhắm mắt chuẩn bị đón nhận một cái tát trời giáng rồi, nhưng cuối cùng Dịch Gia Thuận vẫn kiềm chế được, lại ngồi bịch xuống:
- Lần gần nhất ở Nam Sơn mày bưng bít được, lần này mày kéo cả đội bóng tới Tây Lĩnh, nếu không phải phóng viên khui ra, tao còn không biết gì hết, mày nói một lần là số lần mày bị tao phát hiện. Tao thấy cái đội bóng này không cần giữ nữa rồi, bán quách đi cho xong.

Dịch Lực Hoan ngẩng đầu lên, cuống quit nói:
- Cha, lần này không phải con gây chuyện.

- Câm mồm.
Dịch Gia Thuận lấy ngón tay xỉa vào trán hắn:
- Vậy ai gọi điện thoại tìm Trương Bân gọi người tới đánh người ta? Mày dám nói không phải mày gây chuyện, mày nghĩ cha mày già cả lú lẫn rồi chắc?

Trong phòng còn có một người nữa khá trẻ, chừng chưa tới 30, mặc véc phẳng phiu, giày da sáng bóng, tóc cắt tỉa cẩn thận, đeo kính gọng vàng, đó là Vạn Quý, trợ thủ đắc lực của Dịch Gia Thuận, đứng một bên không nói gì cả, gặp phải cảnh này rất lúng túng.

Dịch Lực Hoan cứng họng:
- Phía anh Trương ... Anh ấy nói với cha à?

- Nó dám không nói với tao à? Con Dịch Gia Thuận gọi dân giang hồ đi đánh dằn mặt người ta, mày ghê gớm quá, người ta có chẳng may xô phải cái xe của mày thôi, mày cũng đánh người ta nhập viện rồi, giờ thấy chưa hả, đi chơi gặp mặt người ta muốn đánh tiếp, kết quả là húc đầu vào tường, bị người ta ném xuống ao như con chó. Nhục chưa hả con? Người ta không chửi mày đâu, mà người ta chửi mặt thằng già này này, người ta chửi gia giáo cái nhà này này.
Dịch Gia Thuật đập tay vào ngực:
- Cái gia nghiệp này mà giao vào tay mày thì bao lâu sẽ tanh bành? Xéo về phòng nghĩ cho kỹ, trong vòng một tuần mày bước chân ra khỏi nhà thì mày biết tay tao.

Dịch Gia Thuận rống lên đuổi Dịch Lực Hoan, khi Dịch Lực Hoan không dám cãi nữa, vâng dạ rồi về phòng.

Đợi con trai đi rồi, Dịch Gia Thuận gọi Vạn Quý ngồi xuống trước mặt mình, vẻ mặt không còn tức giận như trước nữa, ngược lại hơi âm u:
- Những đứa kia lai lịch thế nào?

Vạn Quý dùng tiếng phổ thông tiêu chuẩn, giọng nhẹ mà rành rọt:
- Một là Vương Uy Uy con bí thư thành ủy Dung Thành, một đứa là Tô Xán, con của tổng giám đốc tập đoàn Đại Dung, hai đứa này rất nổi tiếng ở Dung Thành, có thể xem là nổi bật trong đám trẻ. Còn người dùng súng không rõ thân phận, đoán chừng là vệ sĩ.

Dịch Gia Thuận nheo mắt lại:
- Con của Tô Lý Thành và Vương Bạc dám trèo lên đầu Dịch gia rồi .... Giỏi lắm, cây muốn lặng mà gió chẳng dừng, giờ đám vãn bối cũng dám không coi Dịch gia ra cái gì, nếu nhẫn nhịn bọn chúng lần sau chúng dám đái vào mặt Dịch Gia Thuận này, chúng ta có thể làm được gì đây?

Vạn Quý là túi khôn của Dịch Gia Thuận, được ông ta cực kỳ tín nhiệm, hắn hiểu rõ thực lực tập đoàn và mối quan hệ của Dịch Gia Thuận còn hơn cả Dịch Lực Hoan:
- Với khả năng của chúng ta, cho Tô Lý Thành nếm trái đắng, khiến Vương Bạc húc đầu vào tường vẫn có thể làm được, nhưng cái giá phải trả cũng không phải là nhỏ.

- Tổn thấy vài chục triệu hay trăm triệu không thành vấn đề, kể cả ảnh hưởng tới một vài mối quan hệ, nợ người ta ân tình cũng không sao.
Dịch Gia Thuận hừ một tiếng:
- Nhưng ít nhất muốn chặt đứt một cái tay của Vương Bạc, muốn diệt một người trong nhà Tô Lý Thành để cảnh cáo chúng, có thành vấn đề không?
Lúc này mắt ông ta đỏ ngầu như thú dữ, làm gì có nửa phần già nua nào.

Vạn Quý trầm ngâm hồi lâu mới nói:
- Chú Dịch, nếu thế ít nhất phải tốn vài trăm triệu, ngoài ra chú muốn diệt một người trong nhà Tô Lý Thành ... Thì chú cũng phải chuẩn bị mất một

người trong nhà.

……

Trên sân thượng nhà Tô Xán ở tiểu khu Thành Thị Vật Ngữ, Tiết Dịch Dương khệ nệ xách một cái hộp giữ lạnh lên, lau mồ hôi nói:
- Trong này có tổng cộng 15 chai bia, tao nghĩ vậy là đủ cho hôm nay rồi đấy.

- Tô Xán tối đa ba chai là đo đất, tao với mày chia nhau mỗi đứa sáu chai là ổn.
Lưu Duệ xử lý vật liệu, từ cắt thịt, cho tới pha nước mắm, tẩm ướp thịt đều do một mình hắn làm, không cần nhờ mẹ Tô Xán. Không biết làm món thịt nướng thì không dám nhận là người Hạ Hải, Lưu Duệ càng sở trường món này.

Tối 11 giờ hôm nay Lưu Duệ và Tiết Dịch Dương sẽ lên tàu về Hạ Hải, Tô Xán đề nghị trèo lên sân thượng ăn thịt nướng, hai tên kia nói không cần, nhưng Tô Xán nhất quyết làm, còn không cho gọi đám Vương Uy Uy tới.

Tô Xán kệ hai thằng bạn nói xấu sau lưng mình, vẫn chổng mông quạt than, thịt nướng nhất định phải dùng than, nếu dùng bếp nướng điện mất cái thú của nó.

Trời còn chưa tắt nắng mò lên sân thượng ăn đồ nướng, cảm giác hơi điên điên, chuẩn bị mọi thứ xong xuôi, mỗi người một chai bia lạnh cụng với nhau tu một hớp dài, bia lạnh chạy qua cổ hộng tới đâu biết tới đó, khắp toàn thân khoan khoái không nói lên lời.

- Đã.
Tô Xán thở ra một hơi, kêu lớn, lần gần đây nhất bọn họ tụ tập uống bia thế này đã gần ba năm.

- Thịt chín, thịt chín, chén thôi.

Lưu Duệ xoa xoa tay nhìn thịt chín cháy vàng trên vỉ nướng, không có chút rau rợ gì hết, đơn thuần chỉ có thịt bò và thịt lợn, một bát nước chấm chanh ớt tỏi mà thôi, mặc dù biết ăn thế này không tốt, nhưng kệ, còn trẻ mà, giờ không tranh thủ mà ăn, già lại hối hận.

Thế nhưng chưa kịp gặp thì Tô Xán đũa vươn đũa ra gạt hết thịt vào trong bát mình, sau đó cho cả bốn năm miếng thịt vào mồm, vừa nhai nhồm nhoàm say sưa ngon lành, vừa suýt soa vì nóng, sau đó lại tu một ngụm bia tỏ ra hết sức thích chí.

- Thằng chó, mày không để cho anh em một miếng à?
Tiết Dịch Dương muốn xông vào bóp cổ Tô Xán:

- Lúc nãy mày có bỏ miếng thịt nào lên nướng đâu.
Lưu Duệ cũng tức điên.

- Vì sao tao phải để cho chúng mày, tao là tỷ phú, tao có quyền, đúng không?
Tô Xán hừ một tiếng, bực bội nói, từ khi trở về từ Tuyết Sơn Tây Lĩnh tới giờ đã là ngày thứ ba, trong ba ngày đó Tiết Dịch Dương và Lưu Duệ cứ tránh mọi cách tránh mặt y, đáng lẽ kế hoạch ở lại Dung Thành một tuần cũng lấy cớ “nhớ nhà” về sớm.

Tiết Dịch Dương và Lưu Duệ cười ngượng ngập, không nói gì cả, tiếp tục đặt thịt lên nướng, than khói bốc mù mịt một góc chung cư cao cấp, cả ba ăn trong im lặng, không khí khá gượng gạo.

- Cạn.
Tiếp tục được một lúc, Tô Xán nâng chai bia lên, Tiết Dịch Dương và Lưu Duệ cũng nâng chai cụng nhẹ với y rồi cùng ngửa cổ uống cạn.

Mỗi người lấy thêm một chai nữa trong thùng giữ lạnh, trước khi uống tiếp, Tô Xán nói:

- Chúng mày muốn nói gì thì nói hết ra đi, đừng nín trong lòng, mặt thằng nào cũng như táo bón không bực lắm.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 95: Những hạt giống (2)

C

huyện này mà không nói ra, sau ngày hôm nay quan hệ giữa bọn họ sẽ dần dần xa cách, không bao giờ quay lại như cũ được nữa, Tô Xán đã cảm nhận được, sau chuyến đi Tây Lĩnh, một cảm giác xa lạ sinh ra trong lòng Lưu Duệ và Tiết Dịch Dương.

Không phải ví dụ duy nhất, từ sau khi thân phận bại lộ, nhiều bạn bè trước đó vẫn còn giữ liên hệ với Tô Xán cơ bản đã đoạn tuyệt, chênh lệch thân phận quá lớn, khiến họ không thể coi Tô Xán như bạn bè đơn thuần nữa.

Theo thân phận thay đổi, vòng giao thiệp của Tô Xán ngày càng rộng, càng ở tầng cấp cao hơn, nhưng đó chỉ là mối quan hệ gắn kết vì lợi ích, như Lỗ Nam Nam, Lý Bằng Vũ hay vì công việc như Triệu Hạo, Kiều Thụ Hâm, còn bạn bè bên cạnh thì ngày càng ít đi, chẳng kết bạn thêm được với ai, vốn công việc bận rộn suốt ngày, còn lại giành thời gian cho Đường Vũ, Tô Xán không nhận ra điều ấy, nhưng chuyện Lưu Duệ và Tiết Dịch Dương làm y sực tỉnh.

Lòng Tô Xán hỗn loạn, Trang Chí Vũ, Trương Hiền từ chối đi Tuyết Sơn với y, thậm chí Trương Phi Phi ưa náo nhiệt nhất không thấy đâu, sự lúng túng của Tiêu Vân Vân khi nhận điện thoại của mình, rồi bạn gái của Lý Hàn, không phải không hợp nhóm bọn họ mà có lẽ vì y.

Lưu Duệ và Tiết Dịch Dương không giống như đám Lý Hàn, Trương Tiểu Kiều, Tiêu Húc ngày ngày ở cạnh Tô Xán nên không bị shock, dù là thế Tô Xán cũng phải tận lực tỏ ra tùy ý như trước, bọn họ mới thích ứng được.

Con người phức tạp, không phải cứ thân thiết nhau hơn thì có thể vượt qua được khoảng cách này, thực ra mầm mống đã có từ trước, Lưu Duệ khó tiếp nhận Tô Xán nghiễm nhiên trở thành danh, vượt xa người bình thường,

cũng chạy trước đám bạn nối khó cùng khởi điểm bọn họ. Như chuyện xô xe rồi nằm viện, sau khi xảy ra không cho Tô Xán biết, hắn muốn quật cường xử lý tất cả, ý đồ muốn chứng mình gì đó, ví như sự chênh lệch, hay ý nghĩa không chịu thua kém bạn bè.

Chỉ là sự kiện Tuyết Sơn khiến làm Lưu Duệ nhận ra đó là sự chênh lệch không thể san lấp.

Trên sân thượng im lặng rất lâu, khi Tô Xán tưởng chừng hôm nay mình sẽ mất đi hai người bạn nữa thì Lưu Duệ mới ngập ngừng hỏi:
- Tô Xán, tao cũng theo dõi cái facebook của mày, hiện giờ có bao nhiêu tiền, mày e là bây giờ không chỉ là có 1 tỷ đâu nhỉ?

- Một tỷ là tính đầu năm nay rồi, với tốc độ phát triển bây giờ của Facebook, giá trị đã tăng thêm rất nhiều. Nhưng cũng không thể chỉ nhìn vào giá trị của nó, khi thực sự làm mới biết nó là cái hố nuốt tiền không đáy. Lần này bong bóng internet vỡ làm xác chết la liệt hẳn chúng mày cũng biết, sau phong quang là ẩn chứa vô vàn nguy cơ, cho nên trên internet mới có câu công ty internet cách ngày phá sản chỉ có 30 ngày. Đây là cái lĩnh vực tạo thần, cũng là nơi ăn thịt người không nhả xương, mà tao thì rơi vào đó rồi.
Tô Xán thở phào nói ra được là tốt rồi, trong lúc kích động nói liền một hơi, như chỉ sợ không nói thì không còn cơ hội để nói nữa:
- Mỗi người làm thương nghiệp quan trọng nhất không phải rốt cuộc có bao nhiêu tiền, mà làm sao có thể tiêu nó ...

Tiết Dịch Dương vừa lật thịt vừa cáu kỉnh nói:
- Thôi bài than nghèo của mày đi, nghèo tới mức có tiền bao cả biệt thự, có vệ sĩ từng làm bộ đội đặc chủng như mày tao cũng muốn.

Tô Xán cũng cáu tiết chửi:
- Sư bố chúng mày lắm giọng thế, thế muốn tao phải nói thế nào, ừ tao nói có mấy tỷ, ngoài facebook tao còn có mấy công ty nữa, tao có xe đắt tiền,

tao có bạn gái đẹp như tiên để hai thằng bạn nối khó với tao không thèm chơi với tao nữa à?

Lưu Duệ cười ngượng:
- Không phải không thèm chơi với mày nữa, chẳng qua trước kia không có nhận thức trực quan mày đã khác rồi, bọn tao chưa thích ứng được thôi, dần dần sẽ ổn.

Tô Xán hừ một tiếng, cả ba chạm chai với nhau, lại thêm một khoảng thời gian im lặng, nhưng không khí đã khác hẳn, Tiết Dịch Dương hơi xấu hổ nói:
- Ở trường tao cũng tham gia một hội sáng nghiệp, năm nay còn tổ chức buổi diễn giảng, mời nhà doanh nghiệp thành công địa phương tới truyền đạt kinh nghiệm. Có người nói câu này "muốn làm một người thành công, trước tiên phải có bản lĩnh chống lại sự cô đơn".

- Có lẽ thế, bạn bè trước kia tránh mặt tao không ít, cả Tiêu Vân Vân cũng thế ...
Tô Xán thở dài, tâm lý này Tô Xán hiểu, y cũng từng tự ti mà trốn tránh tất cả bạn bè cũ:
- Nhưng tao ích kỷ, ít nhất tao không muốn hai đứa mày cũng vậy, người ta nói áo gấm về quê, nếu thành đạt rồi không có bạn bè chia sẻ, thế nên coi như chúng mày chịu đựng vì tao đi.

- Thôi bỏ, chỉ cần mày không thay đổi, dù mày có giàu nhất thế giới, bọn tạo cũng là bạn mày.
Lưu Duệ kết luận dứt khoát, đạp Tô Xán một phát:
- Không nói mấy lời sến sủa này nữa, sởn hết da gà lên rồi, uống.

Tiết Dịch Dương quay lại chủ đề dở:
- Mà mày nói xem, muốn sáng nghiệp phải làm như thế nào?

Lưu Duệ phụ họa:

- Tao cũng muốn biết.

Nếu là trước kia hai bọn họ quyết không thể sinh ra ý nghĩ này, chỉ có vật lộn kiếm lấy cái bằng khá khẩm một chút, kiếm công việc có không gian phát triển thì là mừng rồi.

Còn những mục tiêu xa xôi, càng lớn lên, càng thấy người thành công chỉ là lời đồn trong miệng người khác, cách mình một vạn tám ngàn dặm, bản thân chỉ có thể thảo luận những chiếc xe đắt tiền phóng vèo qua bên đường mà thôi.

Đại bộ phận không thể làm người thành thành công, nên những công vụ viên vênh mặt hất hàm, những người có công việc béo bở trong xí nghiệp, càng gần kỳ vọng với người bình thường.

Thế nhưng khi Tô Xán cũng là một trong số người thành công xa xôi kia, thì rất nhiều người bị ảnh hưởng.

Tiết Dịch Dương, Lưu Duệ và Tô Xán có cùng một khởi đầu, gia cảnh chỉ là công chức bình thường, mua không nổi xe, nhiều năm sau mua không nổi nhà, thành tích học tập chẳng ưu tú, năng khiếu thể thao cũng chẳng hơi ai, văn nghệ càng nát.

Dường như định sẵn ba bọn họ sẽ có cuộc sống vô vàn tiếc nuối, anh em tụ tập sẽ luôn có câu chuyện phải thở dài.

Vậy mà Tô Xán đột nhiên vượt lên, lột xác một cách hoa lệ, hướng tới tương lai huy hoàng bầu trời rộng lớn.

Trong lòng Tiết Dịch Dương và Lưu Duệ có nhiều mâu thuẫn, có nhiều cảm xúc phức tạp, đồng thời có một hạt giống chực nảy mầm. Đặc biệt chuyến đi Tây Lĩnh Tuyết Sơn lần này, va chạm với thế lực trước đó chỉ dám cúi đầu bỏ qua, vừa thấy được một Tô Xán khác làm bọn họ bàng hoàng, đồng thời hạt mầm kia cũng tách vỏ vươn lên một cách kiên quyết.

Tô Xán kiên nhẫn giảng giải cho Tiết Dịch Dương và Lưu Duệ kinh nghiệm sáng nghiệp mà bản thân đúc rút được, không nói nhiều điều mơ hồ khó hiểu, hay chỉ nói những thứ thuật ngữ chuyên ngành cao xa khô khan. Mà luôn thêm vào lượng lớn câu chuyện minh họa thực tế, nói có sách mách có chứng, làm hai tên bạn nghe say sưa như nghe chuyện thần thoại.

Cố ý nói những lời cao thâm sâu xa chỉ là kẻ kiến thức nửa vời sách vở, có thể biến thứ thâm thúy phức tạp nói ra một cách đơn giản dễ hiểu mới thực sự là người nắm giữ kiến thức, đưa nó vào thực tế.

- Tóm lại, nếu như bọn mày có được hạng mục có độ khả thi cao, tao sẵn sàng đầu tư tài chính cho bọn mày sáng nghiệp.

- Được, mày hứa rồi đấy.
Tiết Dịch Dương và Lưu Duệ vui mừng, cùng chạm cốc với Tô Xán.

Thời buổi này sinh viên sáng nghiệp đã không còn là chuyện gì mới mẻ nữa, áp lực kiếm việc làm cũng khiến chính phủ và trường học khuyến khích sinh viên sáng nghiệp, chính sách ưu đãi ngày một nhiều, giờ sinh viên đi học bằng xe ô tô do chính bản thân mua được không phải quá hiếm.

Vì thế bây giờ mới có người hô hào khẩu hiệu " người hạng nhất làm tài chính, chỉ người loại ba mới đâm đầu vào giáo dục và văn nghệ".

Tiết Dịch Dương và Lưu Duệ so với nhân vật ưu tú tất nhiên đạo hạnh còn xa lắm, có điều hiện giờ không phải là muộn.

Ăn xong dọn dẹp hành lý, Lý Quân lái xe tới đưa bọn họ ra ga tàu về Hạ Hải, trước khi lên tàu, Tô Xán đưa mỗi người một cái thẻ:
- Cầm lấy đi, bên trong này không có một xu nào đâu, nó đại biểu cho lời hứa của tao, chúng mày có được hạng mục tử tế, tao sẽ gửi vào đây 200.000, nếu trong vòng nửa năm không bị thua lỗ, tao nghĩ bọn mày có thể triển khai bước tiếp theo.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 96: Quạt gió thổi lửa

Thành phố Tuy Trung hôm nay cờ bay phần phật, vạn dặm không mây, thời tiết rất thích hợp tổ chức hoạt động ngoài trời, ở khu khai phát mới của Tuy Trung, hôm nay là ngày cắt băng chính thức đi vào hoạt động, âm nhạc rền vang, sau tấm vải đỏ là một loạt cần cẩu, bốn xung quanh là khu khai phát đầu tư 5 tỷ xây nên, diện tích cực rộng, nhà xưởng liền kề thấp thoáng giữa dải xanh hóa, hết sức đồ sộ.

Phó tỉnh trưởng Quách Giang Thiếu dẫn đầu đoàn người của ủy ban kế hoạch, kinh tế, văn phòng chính phủ tới thị sát cắt băng. Phía Tuy Trung có đầy đủ ban bệ bí thư thành ủy, chủ nhiệm ĐHND, thường ủy thành ủy tháp tùng.

Phía dưới là hơn nghìn công chức khu khai phát, đồng phục đẹp đẽ, Quách Giang Thiếu cắt băng vỗ tay, giấy màu bay kín trời như cánh bướm hoa.

Tiếp theo đó Quách Giang Thiếu lần lượt tiếp xúc với những người phụ trách xí nghiệp có trọng lượng, trong này có tập đoàn Trọng Phàm, năng lượng Đại Bình, Trung Khoa.

Quách Giang Thiếu tới đây hôm nay bề ngoài là tham dự lễ cắt băng khánh thành, thực chất là đi vận động cho chính sách của mình, nếu quốc xĩ khác giảm cổ phần rồi, ông ta sẽ càng có cớ áp lực mạnh lên Đại Dung, những tập đoàn tư nhân ông ta có mối quan hệ kia sẽ là người mua lại cổ phần quốc hữu đó.

Bỏ ra thời gian riêng, Dịch Gia Thuận chủ tịch tập đoàn Trọng Phạm tiếp Quách Giang Thiếu ở phòng tiếp khách sang trong, bắt chặt tay nói:
- Khí phách của tỉnh trưởng Quách thời gian qua ai ai cũng thấy, xem ra nhiều người phải sứt đầu mẻ trán rồi.

Hai bọn họ thời trẻ vốn là người cùng thôn, quan hệ thân thiết.

Quách Giang Thiếu xua tay:
- Chủ tịch Dịch nói đùa rồi, trước tiên phải thanh minh một điều, tôi không muốn ai phải sứt đầu mẻ trán cả. Người náo sứt đầu mẻ trán tức là nói lên người đó không có trách nhiệm không có lòng tin mới luống cuống chân tay, người như thế sao có thể ủy thác trọng trách, đánh được trận lớn? Cá nhân tôi không nhắm vào ai hay bất kỳ tập đoàn lợi ích nào, trên con đường tiến lên, nếu nhìn trước ngó sau, trói chân trói tay thì đừng hòng làm gì được nữa.

Dịch Gia Thuận cười phụ họa:
- Đúng đúng, tỉnh trưởng Quách xưa nay làm việc luôn quang minh chính đại, nhưng những kẻ khác đâu có nhìn thế, bọn họ chỉ nghĩ tới lợi ích của mình bị ảnh hưởng bao nhiêu, mất bao nhiêu thôi.

Quách Giang Thiếu không bình luận.

Hai người đi vào bàn tiệc, với giao tình hai người, Dịch Gia Thuận không cần quá cố kỵ:
- Nhìn từ góc độ công bằng bên ngoài, tỉnh trưởng Quách không cần phải nói, chế định quyết sách chính diện, đường lối tư tưởng độc đáo, hành động quyết đoán mạnh mẽ, ở trỉnh Tây Xuyên này, cán bộ lãnh đạo có năng lực, có lòng vì việc công như tỉnh trưởng không khác nào sừng lần lông phượng. Có điều, tỉnh trưởng Quách, minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng. Quân tử tranh đấu chú trọng khí tiết, nhưng xã hội này lại là là thời tiểu nhân lộng quyền.

Quách Giang Thiếu mỉm cười ung dung:
- Cây ngay không sợ chết đứng, tôi không làm gì sai trái, sợ gì kẻ tiểu nhân.

- Những kẻ không thể không thể không phòng, Tô Lý Thành không phải người bình thưởng, trong vòng hai năm ngắn ngủi đã leo tới vị trí hôm nay.

Đây có thể nói là thăng tiến với tốc độ tên lửa ... E rằng ai nhìn vào đỏ mắt ghen tị, Đạo hạnh cũng cao lắm, ngay cả phó thị trưởng thường vụ Đào Xương Bình cũng bị kéo đổ, không phải chuyện một tổng giám đốc quốc xĩ có thể làm được. Nghe nói Đại Dung được người ta gọi là thành trong thành, nếu hồi xưa có thể gọi là chiếm núi xưng vương rồi.

- Không ai kéo đổ Đào Xương Bình hết, đó là do ông ta tự làm tự chịu, lòng tham không đáy, xảy ra chuyện là sớm muộn, con sâu một như thế không phát hiện sớm hơn là nỗi hổ thẹn với quần chúng nhân dân.
Quách Giang Thiếu nghiêm giọng nói:

- Nói thế cũng đúng ...
Dịch Gia Thuận nghĩ xem có nên nói thẳng hơn một chút không:
- Nghe nói Tô Lý Thành thời ở Hạ Hải may mắn gặp được bí thư Vương Bạc, sau đó mới nước lên theo thuyền. Nghe nói bí thư Vương là cháu Vương lão gia tử, một trong bát trụ quốc, thân phận bối cảnh thật ghê gớm ... Nghe nói trên cuộc họp nghiên cứu thỏa luận còn phản đối anh. Tỉnh trưởng Quách, anh cần lưu tâm, loại người này một khi nảy lòng ác độc còn hơn cả rắn.

Quách Giang Thiếu giọng âm trầm:
- Vương Bạc nếu là loại tiểu nhân như vậy thì quá mất thân phận, không xứng tầng cấp của mình. Nếu như lĩnh vực nào đó đúng là tồn tại vấn đề, bất kể đối phương lai lịch ra sao, có bối cảnh gì, tôi cũng đập nát cái đoàn thể lợi ích đó.
Rồi khuyên nhủ:
- Anh không cần lo lắng chuyện cũ, Vương Bạc sẽ không đụng tới Trọng Phàm đâu.

Mâu thuẫn giữa tập đoàn Trọng Phàm và Vương Bạc, Đại Dung không phải chỉ ngày một ngày hai, ở một số lĩnh vực mới, Trọng Phàm và Đại Dung nhiều lần giao tranh, nhưng Trọng Phàm giành chút ưu thế ở ngoài, không

tiến vào nổi Dung Thành một tấc, vì thế mấy năm qua chững lại, không thể vươn lên tầng nữa.

Muốn có tây nam phải có Dung Thành, Đại Dung được Vương Bạc chống lưng, đó là điều ai cũng biết. Trước kia Đào Xương Bình tại vị, hai bên hợp tác với nhau cũng hài hòa, kinh doanh tới cấp độ như Dịch Gia Thuận, cơ bản là ngang hàng với phó thị trưởng thường vụ của thành phố tỉnh hội, hai bên hợp tác lợi ích, không bên nào phụ thuộc bên nào.

Mà Đào Xương Bình ngã ngựa, ngang với chặn đường vào Dung Thành của ông ta, trước kia đành thôi đi, người làm ăn chú trọng hòa khí sinh tài, nhưng bây giờ mâu thuẫn tới mức này ông ta không thể ngồi yên được nữa.

Nhìn con mình mà suy, ông ta cho rằng Vương Uy Uy và Tô Xán không thể thế mà bỏ qua, diêm vương còn đỡ, tiểu quỷ mới khó dây, Vương Bạc có thể không vì ông ta từng hợp tác với Đào Xương Bình mà triệt hạ Trọng Phàm, nhưng hai thằng nhãi kia thì rất có thể, những sản nghiệp của Trọng Phàm ở Dung Thành chắc chắn lọt vào danh sách đả kích của hai thằng hỗn thế ma vương đó.

Dịch Gia Thuận châm điếu thuốc trầm ngâm:
- Nếu là chuyện cũ cũng không lo, nhưng lần này thằng nghịch tử lại gây họa không nhỏ?

- Lực Hoan làm gì? Nó rất ngoan mà.
Trong mắt Quách Gia Thiếu thì Dịch Lực Hoan có thể nói anh tài trong giới trẻ, tài sản cá nhân của Dịch Lực Hoan có chừng 300 triệu, không phải do cha hắn cho, mà vất vả kinh doanh bốn xí nghiệp phía dưới có được, hiếm có hơn tuy là thiếu gia của tập đoàn lớn lại chịu khó làm việc trong tập đoàn từ vị trí thấp nhất đi lên.

Quách Gia Thiếu cũng xem như nhìn Dịch Lực Hoan lớn lên từ nhỏ, rất tán thưởng hắn.

- Ài, vừa rồi nó tổ chức sinh nhật ở trên Tây Lĩnh Tuyết Sơn, anh biết bọn trẻ mà, thích ầm ĩ náo nhiệt, kết quả gặp phải con trai của Vương Bạc, hai bên cãi nhau rồi sinh va chạm, Dịch Hoan nó bị ném xuống ao nước lạnh, giờ sốt cao nằm nhà mấy ngày không đi đâu được ..
Dịch Gia Thuận không nhắc Tô Xán, dứt khoát chụp mũ chuyện này do Vương Uy Uy làm:

Sau khi nghe Dịch Gia Thuận kể khổ với mình, mặt Quách Giang Thiếu âm trầm, cảm quan với Vương Bạc càng tệ, dí thuốc vào gạt tàn, vỗ mạnh bàn:
- Vương Bạc dạy con giỏi lắm.

Tham gia lễ cắt băng khánh thành khu khai phát, gặp mặt Quách Giang Thiếu, Dịch Gia Thuận lại chuẩn bị lên máy bay tới nơi khác tham gia hoạt động.

Trước khi lên máy bay hỏi Vạn Quý:
- Phía Đào gia trả lời như thế nào?

Vạn Quý lắc đầu:
- Bọn họ đã điều chỉnh kế hoạch, chiến lược tây tiến đã dừng lại, muốn hoạch định lại không dễ dàng, nhưng nếu chúng ta cần dùng các mối quan hệ của họ, họ có thể trợ giúp.

- Thế là đủ rồi, Đào gia cũng không tốt lành gì, dùng bọn họ là con dao lưỡi, bọn họ không tham gia cũng tốt, tránh đuổi được hổ lại rước sói vào nhà.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 97: Lâm Lạc Nhiên thể hiện

Nhà Tô Xán mời Vương Bạc tới ăn cơm, đây là một bữa cơm rất chính thức, trước kia Vương Bạc chưa bao giờ tới nhà Tô Xán, ngược lại Tô Xán lại thường chạy tới nhà Vương Bạch ăn chực, tranh ăn với Vương Uy Uy và Lâm Trứu Vũ.

Cái cớ là Vương Bạc mẹ Vương Uy Uy tới Dung Thành, Tằng Kha thấy Tô Xán hay tới nhà chú Vương ăn cơm, cũng nên báo đáp lại.

Thế nhưng thời điểm bữa cơm này mang ý nghĩa bữa cơm này ý nghĩa không tầm thường, nhất là lại sự có mặt của Trương Thanh cũng khiến người ta phải suy ngẫm.

Hết sức tự nhiên hai anh em Lâm Lạc Nhiên và Lâm Trứu Vũ cũng tới, lắm lúc Tô Xán nghĩ, đâu mới thực sự là nhà của an hem này.

Cửa mở ra người đứng trước tiên không ngờ lại là Lâm Lạc Nhiên, sau đó là vợ chồng Vương Bạc, Trương Thanh rồi tới Vương Uy Uy ăn mặc nghiêm chỉnh và tên chẳng bao giờ nghiêm chỉnh Lâm Trứu Vũ sau lưng hai người lớn nháy mắt cười toe toe với Tô Xán, nguyên nhân là Tô Xán mặc áo sơ mi cho trong quần, đeo thắt lưng đàng hoàng, trông rất chững chạc và … ngố.

Không biết vì sao Tô Xán mà ăn mặc nghiêm chỉnh trông rất nhà quê, rất lơ ngơ.

Vương Bạc ăn mặc giản dị, giày da quần âu và áo sơ mi, trông không giống như trên TV, gần gũ hơn và cũng có vẻ già hơn, không có gì lạ, quan trường là chốn hại người, mệt cả thể xác lẫn tinh thần, không lên TV ghi hình,

không phải tiếp đãi cấp dưới, không cần đánh phân che nếp nhăn, không phải tỏ ra tinh thần, Vương Bạc hiếm khi thả lòng một phen.

Trương Thanh thì mặc váy công sở, tương đối chính thức, trang điểm nhạt rất trang nhã.

Không muốn gây chú ý nên nhà Tô Xán không xuống nhà tiếp đãi.

- Cháu chào chú, chào dì.
Lâm Lạc Nhiên hôm nay ăn mặc áo sơ mi hoa nhỏ, một chiếc quần âu nữ vừa vặn, đi xăng đan lộ ngón, tóc buộc đuôi ngựa lệch bên phải, trông vừa đáng yêu lại dịu dàng nữ tính, hai mắt linh hoạt, tay mang một cái giỏ hoa quả, cửa vừa mở liền tươi cười lễ phép dùng hai tay giơ giỏ lên:
- Cháu có ít hoa quả biếu chú dì.

- Cám ơn cháu.
Tằng Kha nhận lấy cái giỏ rồi rối rít nói:
- Anh chị và các cháu vào nhà đi.

- Chào bí thư, chào chị dâu, các cháu vào nhà.
Tô Lý Thành lại bắt tay vợ chồng Vương Bạc khá chính thức:

Hai bên chào hỏi náo nhiệt một hồi, Tô Lý Thành mời hai vợ chồng Vương Bạc ngồi xuống ghế sô pha, còn Tằng Kha nhìn qua Lâm Lạc Nhiên:
- Cháu thay đổi nhiều quá, thật xinh đẹp.

Lâm Lạc Nhiên hơi bất ngờ, thời ở Hạ Hải cô chỉ gặp mẹ Tô Xán có ba bốn lần mà thôi, ôm lấy cánh tay Tằng Kha hết sức thân thiết, đôi mắt như sáng lên:
- Dì vẫn nhớ cháu ạ?

- Dì nhớ chứ, cô bé xinh đẹp đáng yêu như cháu làm sao dì quên được.
Tằng Kha vuốt khẽ gò má láng mịn Lâm Lạc Nhiên, lòng yêu thích vô cùng, một cô bé xinh đẹp hoạt bát mà lại biết lễ phép như thế, làm sao có

thể không thích chứ.

- Cám ơn dì.

Lâm Lạc Nhiên cười tít mắt, ôm tay Tằng Kha đi vào nhà, tò mò nhìn quanh một cách hết sức kín đáo, không gian không lớn, ba phòng ở một phòng khách, phòng khách nối liền với nhà bếp, sàn nhà ốp gỗ, một bộ ghế sô pha, một cái TV, cái đồng hồ cổ lỗ sĩ, ngôi nhà rất mộc mạc, nhưng vì đây là nơi Tô Xán sống nên với cô mà nói tất nhiên mang ý nghĩa không tầm thường.

Ở phía đầu kia Tô Xán bận rộn gọt hoa quả, kế hoạch tiếp khách hôm nay được mẹ y lên kế hoạch tỉ mỉ mấy lần, thậm chí còn dặn y chào hỏi thế nào, thế nên lúc này không thể bình phẩm hành vi của Lâm Lạc Nhiên.

Tô Lý Thành pha trà mời khách. Lâm Lạc Nhiên và Tằng Kha ngồi xuống ghế, hết sức thục nữ, miệng ngọt như mía lùi, Tằng Kha khen không ngớt miệng, chỉ hơn chục bước chân từ cửa vào thôi mà Lâm Lạc Nhiên đã hoàn toàn chinh phục được Tằng Kha rồi.

Lâm Trứu Vũ tay cầm quả táo cắn nhìn em gái biểu hiện cười hết sức gian manh, cho nên hậu quả là eo dưới bàn bị nhéo mạnh, nhưng bề ngoài không dám lộ ra chút nào, chỉ nhìn em gái với ánh mắt cầu khẩn.

- Tô Xán, đây chính là chậu lan tôi tặng cậu khi tốt nghiệp à? Cậu chăm sóc tốt lắm.
Lâm Lạc Nhiên nhìn chậu lan nhỏ trên bàn trà nói, khó ai tin cô gái này lại thích trồng lan.

- Không phải mình chăm, mà là mẹ mình, mình làm gì có thời gian.
Tô Xán giải thích:

- Ồ, dì chăm nó thật chu đáo, cháu làm gì thêm phiền phức rồi.
Lâm Lạc Nhiên hai tay nhận lấy miếng táo cắm tăm do Tằng Kha đưa cho:

- Không phiền, không phiền.
Tằng Kha xua tay, cười híp mắt:
- Dì nghe nói hoa lan rất đắt, nên chăm sóc rất cẩn thận, có điều tới giờ còn chưa biết tên nó.

- Khi còn nhỏ cha cháu đi Quý Châu mang về cho cháu, về sau cháu xem trong cuốn (Lan Huệ Tây Xuyên) trong nhà chú Vương biết tên có nó, là Thiên Dật Hà.
Lâm Lạc Nhiên cười nhẹ nhàng, ăn nói cũng nhỏ nhẹ:
- Có điều cháu thích gọi nó là Tiểu Lan.

Ở đây chẳng ai biết Thiên Dật Hà là cái gì, cho nên cũng không tìm hiểu sâu hơn, chỉ có mẹ Vương Uy Uy là hơi nheo mắt lại nhìn Lâm Lạc Nhiên.

Trương Thanh không phải là người phụ nữ xinh đẹp lắm, tóc vấn cao, xương gò má cao, trông khá mạnh mẽ nghiêm khắc, cho người ta cảm giác, chớ đùa với người phụ nữ này. Trước kia khi Vương Bạc bị kỷ ủy mời đi uống trà, bốn xung quanh là hoàn cảnh bất lợi, cũng vẫn trấn tĩnh như thường, có thể nói là hào kiệt trong nữ giới. Với Tằng Kha giữ khoảng cách và khách sáo, với Tô Xán thì ôn hòa rất nhiều.

Trương Thanh sinh ra và lớn lên trong đại viện tường cao ở Bắc Kinh, trong lòng không khỏi có tâm lý cao hơn người một bậc, không phải là đối diện với nhà Tô Xán, mà với chồng mình cũng vậy.

Bà cũng chú ý tới một loạt động tĩnh chính sách của Vương Bạc ở Dung Thành, dù người ở Bắc Kinh có bàn tán đánh giá ra sao, bà chỉ thấy người chồng này tuy có tiến bộ so với trước kia, có điều cũng chẳng có gì là to tát, muốn bà giống như người vợ quan khác, chồng bao sao nghe vậy, ngoan ngoãn ở nhà chiều chồng chăm con thì khó lắm.

Mọi người chuyện trò một lúc, Tằng Kha liền đứng dậy gọi Tô Xán vào bếp chuẩn bị sửa soạn cho bữa cơm.

- Dì, để cháu giúp dì.
Lâm Lạc Nhiên lập tức đứng dậy đi theo, giống như con sâu bám đuôi nho nhỏ:

- Lạc Nhiên ngoan quá.
Tằng Kha không biết là khen Lâm Lạc Nhiên tới lần thứ bao nhiêu nữa, chỉ có thể nói là càng nhìn càng yêu:
- Món ăn dì sơ chế cả rồi, giờ chỉ làm nóng vài thứ, cháu và Tô Xán chuẩn bị bát đũa, sau đó bê ra ngoài là được.

Ba người bận rộn trong bếp, trông rất giống gia đình nhỏ hạnh phúc, Lâm Trứu Vũ vừa ăn hoa quả vừa dùng khóe mắt nhìn em gái mình đi ra đi vào nhà bếp, tươi vui hạnh phúc như chú nai nhỏ, trong lòng thầm thở dài, chuyện này hắn cũng không biết phải làm thế nào, buổi tối hôm đó lúc đầu thực sự muốn Tô Xán phải dứt khoát, hoặc chọn em gái mình, hoặc tránh xa ra, càng nói chuyện với Tô Xán thì hắn càng dao động, cuối cùng chỉ đành bỏ lại câu lấp lửng nửa nọ nửa kia.

Chuyện này cứ để ba người giải quyết, cả ba người đều thông minh, cần gì hắn lo hộ không khéo làm chuyện rối thêm, cùng lắm làm bị bông cho em gái trút giận một lần là được.

Ở trong bếp, nhân lúc Lâm Lạc Nhiên bê thức ăn ra ngoài, Tằng Kha nói nhỏ:
- Khi nào gọi Đường Vũ tới nhà ăn cơm, hôm nọ con bé tới mẹ với cha con lại không ở nhà, hàng xóm khen con bé lắm.

- Dạ, hôm nào con bảo với cô ấy.
Tô Xán không dám nói nhiều, từ sau lần mẹ y đột kích trường học đó, Tô Xán phục sát đất rồi, có thể mẹ không được học hành nhiều như y, không có ưu thế tiên tri như y, nhưng có kinh nghiệm sống được đánh bóng qua năm

tháng, ít nhất kinh nghiệm có gia đình, nuôi một đứa con hai chục năm trời, khiến một số mặt có cái nhìn sâu sắc hơn y nhiều lắm.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 98: Trên đe dưới búa

B

àn ăn trong bếp nhà Tô Xán khá nhỏ, bốn người thì vừa vặn, sáu người cũng có thể chứa được, nhưng hôm nay có tới tám người thì thế nào cũng không đủ rồi, thế là phải kê thêm bàn phòng khách vào, như vậy đâm ra lại hay, bốn người lớn một bàn, bốn đứa trẻ bàn khác, như vậy tự nhiên hơn.

Tô Lý Thành rót rượu vang nâng ly lên nói:
- Ly đầu tiên này là để cám ơn cũng là để xin lỗi, thằng bé ương bướng nhà thôi làm phiền anh chị nhiều.

Bốn người lớn chạm cốc với nhau, Vương Bạc xua tay:
- Cá tính Tô Xán hơi mạnh một chút không hề, hành sử có nguyên tắc, Uy Uy và Trứu Vũ học hỏi cháu nó rất nhiều.

Nhìn ba đứa con trai mặt cúi gằm, thành thật như chim cun cút, Lâm Lạc Nhiên không nhịn được cười.

Không cần phải nói chuyện ở Tuyết Sơn Tây Lĩnh đã lan khắp Dung Thành rồi, đương nhiên không phải do đám Tô Xán kể ra nên mùi vị biến đổi rất nhiều, trở thành đám Vương Uy Uy thấy nhóm Dịch Lực Hoan tổ chức sinh nhật hơn ầm ĩ nên ngứa mắt chửi bới, kết cục nhóm Dịch Lực Hoan tội hỗn láo với đệ nhất nha nội Dung Thành nên không những chỉ đánh một trận dế rên sên bò mà còn bị ném xuống ao, về nhà sốt li bì ba ngày không rời giường được, chỉ còn nửa cái mạng.

Hiện ai có chút bối cảnh ở Dung Thành đều biết rồi, không ai nghi ngờ gì câu chuyện này, vì Vương Uy Uy và Tô Xán là hai tên nha nội hoàn khố quá khét tiếng ở Dung Thành này, nhìn lại quá khứ nửa năm trước xảy ra chuyện gì? Hai tên này đập xe của người ta, quay lại thời gian xa hơn nữa, chúng tham gia bữa tiệc Khổng gia, tên nha nội Vương Uy Uy kia hất rượu

vào mặt người ta, còn tên hoàn khố Tô Xán nếm người ta xuống bể bơi … còn chưa biết bao nhiêu chuyện chưa khui ra đấy.

Người lớn đều nhắc nhở con cái gặp hai tên này thì tránh xa, có gặp chút thua thiệt cũng ráng mà nhịn.

Giới hoàn khố Dung Thành thì tỏ ra nở mày nở mặt lắm, Vương Uy Uy và Tô Xán nâng lên tầm thần tượng, câu chuyện càng đồn càng méo mó … thậm chí còn có một số nhân vật xưng từng học Nhất Trung Hạ Hải kể Vương Uy Uy và Tô Xán từng đi đập phá quán bar vì một cô gái ra sao, kể hai người cắt máu ăn thề kết thành huynh đệ thế nào.

Gia trưởng hai nhà không vui vẻ như vậy, Vương Uy Uy bị cấm túc rồi, đây là lần ra khỏi nhà đầu tiên của hắn từ khi ở Tuyết Sơn về. Tô Xán không bị cấm túc, y mong được ở lỳ trong nhà chẳng được nữa là, nhưng bị cậu cả Tằng Toàn Minh gọi Tô Xán vào thư phòng, mắng y suốt cả một buổi chiều làm Tô Xán rời thư phòng thấy hai tai mình ù đặc.

Tất nhiên hôm nay là bữa cơm, không tiện mắng mỏ nữa, nên chỉ nhắc tới là thôi.

Vừa ăn cơm vừa hàn huyên chuyện gia đình, sau đó tới chủ đề chính, Tô Lý Thành nói:
- Trong khoảng thời gian gần đây, tôi đã liên tục mở năm cuộc thảo luận nội bộ, Quách Giang Thiếu ra đòn này thật mạnh, sau khi công văn dấu đỏ về việc giảm cổ phần quốc xí đưa ra, cổ phiếu tập đoàn giảm mạnh, trong ngoài có thể nói là loạn hết cả lên, chưa bao lâu mà mỗi cổ phiếu mất 1.6 đồng, mất giá tới 20%. Cứ tiếp tục thế này, tất cả công sức mọi người phấn đấu trong nửa năm coi như vứt đi hết. Lô Quý Trung cũng giương khẩu hiệu "tăng cường giám sát tài sản quốc gia, đảm bảo giữ giá trị", hai chính sách này còn không phải nhắm vào ban bệ chúng tôi, một mặt thì lấy chính sách chèn ép cổ phiếu, mặt khác đưa ra yêu cầu phải giữ giá trị, chẳng lẽ tỉnh muốn thay máu?

Lô Quý Trung là phó tỉnh trưởng phân quản công nghiệp, không nằm trong thường ủy.

Gần đây Tô Lý Thành gặp phiền toái không ngớt cả từ trong lẫn ngoài tập đoàn, căn nguyên đều ở văn kiện giảm cổ phần quốc hữu, nói cho cùng dù TW đã đưa ra biện pháp tạm thời, nhưng địa phương đều đang quan sát, huống hồ đây là thứ đụng chạm tới lợi ích mấu chốt, ai dám vung dao đại phẫu, ai cũng cẩn thận dè chừng.

Có một số ít thành phố đi đầu làm chuyện này, một phương diện là muốn chơi trội, phương diện khác người ta giàu. Còn ở Tây Xuyên này chỉ có mỗi Đại Dung lọt vào clb chục tỷ, ai dám tùy tiện đụng vào nó, nhưng bây giờ Quách Giang Thiếu đã vận động được mấy quốc xĩ thí điểm, cho nên áp lực lên Đại Dung rất lớn.

Tô Lý Thành thu hết quyền trong tay, những tập đoàn lợi ích khác bị đánh bật, giờ lấy cớ thực hiện chính sách TW, những kẻ khác có thể nhảy vào chia cái bánh béo bở này, thành công thì là công lao của Giang Quách Thiếu và tỉnh ủy, Tô Lý Thành bị phân quyền. Thất bại, không nghi ngờ gì, Tô Lý Thành phải chịu tội trước tiên, như giờ trên tỉnh có kẻ hô hào phải giữ giá trị tài sản quốc hữu.

Người thông minh trên đời không thiếu, Tô Lý Thành đã chết chắc, vậy tội gì mà không tranh thủ ném đá xuống giếng.

Hai ngày trước Quách Giang Thiếu và Vương Bạc có cuộc nói chuyện ở văn phòng làm việc, chỉ là cuộc trao đổi công tác bình thường. Nhưng có kẻ đồn ầm lên, Vương Bạc sắp không chống chọi nổi áp lực nên thỏa hiệp với Quách Giang Thiếu rồi, tin này khiến nội bộ Đại Dung càng hoang mang, cổ phiếu tiếp tục sụt giảm.

Vì vậy mới nói bữa cơm này mang rất nhiều ý nghĩa.

- Mặc dù hành động này do Quách Giang Thiếu dẫn đầu, nhưng đứng đằng sau là Lô Quý Trung và Hoàng Tứ Dung, chuyện giảm cổ phần quốc quốc hữu cũng gây ra quan điểm trái ngược và tranh luận kịch liệt ở hội nghị thường ủy. Trong 12 vị thường ủy, 6 phiếu ủng hộ, 3 người bỏ quyền, bên anh cố nghĩ biện pháp giảm thiểu thiệt hại, còn tôi tranh thủ thêm một ít chính sách ưu đãi. Quan trọng nhất là phải vượt qua được nửa cuối năm, chỉ cần Đại Dung trong quá trình đại phẫu này có thể tiến hành điều chỉnh kết cấu tài sản hợp lý, nắm vững điểm tăng trưởng thì không kẻ nào dám tùy tiện đụng vào ban bệ quản lý công ty.
Vương Bạc nhíu mày nói:

Vương Uy Uy nãy giờ chăm chú lắng nghe, cũng tham gia câu chuyện:
- Con còn nghe nói ở cuộc họp thường ủy có người vỗ bàn nói, " cổ phiếu giảm giá có gì không tốt? Cho những kẻ đầu cơ phá sản!", chuyện này truyền ra ngoài còn không biết sẽ khiến cổ phiếu chấn động thế nào nữa.

Trương Thanh cười nhạt:
- Cái tỉnh Tây Xuyên này hay thật, bây giờ họp thưởng ủy mà ngay cả một đứa bé cũng biết rồi.

Chuyện này đương nhiên do có kẻ mang dụng tâm cố ý truyền đi, Lâm Lạc Nhiên không khỏi lo lắng nhìn Tô Xán.

Tô Xán theo dõi rất sát sao diễn biến sự kiện này, văn kiện tỉnh ủy áp xuống với khí thế chưa từng có, bên ngoài bên ngoài cơ bàn bàn tán quanh chuyện giảm cổ phần quốc hữu, cái bánh quá lớn, ai có chút thực lực cũng tính xem có khả năng ngoạm một miếng không?

Thù trong giặc ngoại, trên đe dưới búa, nếu không có Vương Bạc ra sức chống đỡ, cha y không cầm cự được tới cuối năm.

Nếu như Từ lão gia tử còn tại vị, tỉnh ủy ai dám mạo hiểm dồn ép, nhưng Tô Lý Thành tiến quá nhanh, gốc không vững, quan hệ lợi ích các phía

không sâu, lúc này bọn họ liên kích ra tay, rất có khả năng khiến sự nghiệp của cha y phải kết thúc sớm.

Mà nếu Tô Lý Thành ngã ngựa, thì tiếng nói và uy tin của Vương Bạc cũng tốt hại không ít.

Tô Xán góp lời:
- Thực ra cháu thấy giảm cổ phần quốc hữu là hành động chính xác tất yếu.

- Cái thằng bé, cha mình thì không ủng hộ, lại đi ủng hộ người ngoài là thế nào?
Tăng Kha không hài lòng:

- Chị cứ để cháu nói nói.
Vương Bạc đùa:
- Tinh thần dân chủ mà, chúng ta phải tiếp nhận ý kiến đa chiều của quần chúng chứ.

Tăng Kha cười, nhưng trừng mắt uy hiếp con trai, Tô Xán tiếp tục trình bày:
- Mẹ nghe con nói hết, nhìn từ góc độ kinh tế thì cháu thấy trong chuyện này chỉ có thời cơ là không chính xác thôi, phương án cũng còn thiếu sót. Hạch tâm của biện pháp giảm cổ phần quốc hữu là phát hành cổ phần mới đồng thời bán ra 10% cổ phần quốc hữu, đúng không ạ?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 99: Mắt xích

Tăng Kha đối xử với Tô Xán như vậy do cảm tính của người mẹ, nhưng Tô Lý Thành và Vương Bạc từ lâu nhìn nhận Tô Xán là người trưởng thành rồi, nên chú ý lắng nghe y nói, gật đầu:
- Đúng thế.

- Cháu cũng xem qua báo chí, xã luận và ít chủ đề bàn bạc trên internet, hiện giờ mọi người tranh luận nhiều nhất là là điều thứ 6 trong phương án này, nguyên tắc giảm cổ phần là lấy thị trường định giá. Mà 2/3 cổ phiếu của công ty trên sàn chứng khoán là cổ phiếu quốc gia, cổ phiếu pháp nhân không lưu thông, đây là cơ sở trọng yếu để đảm bảo tỷ số tài chính. Mà từ biện pháp này đánh đồng nó với giá trị của cổ phiếu lưu thông, đó là vấn đề cốt lõi.

Vương Bạc trao đổi ánh mắt với Tô Lý Thành, bật cười:
- Tô Xán có tài đó, đáng tiếc là cháu không thể bước vào chính đàn, nếu không cháu làm mọi việc lộn tung lên mất, cháu làm được việc, nhưng lại chẳng làm được quan.

Lâm Lạc Nhiên nín cười, đánh giá này của Vương Bạc không thể chính xác hơn, tưởng tượng người như Tô Xán đi làm quan chắc cả ngày cơ quan lục đục nội bộ, rốt cuộc không hiểu nguyên nhân gì.

Tô Xán thực sự có cái tài quấy lộn mọi thứ trên đời, ở đâu có Tô Xán, cảm giác ở đó chuyện sẽ luôn vượt khỏi tầm kiểm soát, đi theo chiều hướng không ai ngờ.

Tiếp đó mọi người không nói chuyện công việc nữa, Tô Xán cảm giác như đã nắm được điều gì nhưng lại không dám khẳng định.

Ăn cơm xong, Vương Bạc và Tô Lý Thành vào thư phòng tiếp tục thảo luận công việc, văn kiện này của chính phủ tỉnh có thể nói làm lòng người hoảng loạn, các loại quan điểm đối kháng kịch liệt, Vương Bạc liên tục chạy lên tỉnh, còn Tô Lý Thành nhiều lần triệu tập cuộc hợp tới tận một hai giờ.

Tới tầng cấp bọn họ, mọi chuyện không đơn thuần là lợi ích được mất cá nhân, tất cả là mắt xích gắn liền với nhau.

Tô Lý Thành hiện giờ là một mắt xích đủ quan trọng.

Nếu như đụng tới Tô Lý Thành, liên quan không chỉ là biến động nhân sự của Đại Dung, mà có thể gây ảnh hưởng sâu xa, thậm chí là xào bài. Tô Lý Thành cấp bậc phó sở tức là cùng cấp với thị trưởng thành phố như Hạ Hải, vị trí phó sở nhường ra, vậy cần ít nhất có quan viên đồng cấp điền vào, vị trí của quan viên kia lại bỏ trống rồi, lúc này có thể đem bán ân tình hoặc là nhét người mình vào, như vậy một vị trí khác lại trống, dẫn tới phản ứng dây chuyền, đó chính là xào bài. Đôi khi xào bài gây ra chấn động liên miên không phải là lạ, như lần gần đây nhất Lưu Thành ngã xuống, Vương Bạc lên chức, làm quan trường Tây Xuyên náo động thời gian dài, cả trong nước cũng ảnh hưởng.

Hạ được Tô Lý Thành thì cũng chưa chắc là phe cánh đối lập hưởng lợi, rất có thể lưỡng bại câu thương, cho người khác nhảy vào hái trái ngọt.

- Tôi gọi điện thoại cho Côn Bằng và Tiểu Nam Nam, xem xem bên phía bọn họ xong chưa, chú hai của Tiểu Nam Nam từ Nam Kinh bay qua, vừa rồi hắn còn gửi tin nhắn than vãn, nói chú hắn mời không ít người, người qua người lại làm ăn bữa cơm không yên thân.
Ăn cơm xong không có việc gì làm, có Trương Thanh và Vương Bạc ở đây, đám Lâm Trứu Vũ không dám to gan đi quán bar hoặc KTV, đành ngồi uống trà tán gẫu:

Tằng Kha và Trương Thanh ngồi trong phòng khách nói một số đề tài phụ nữ, tính cách tự nhiên hòa hợp được với nhiều người của Tô Xán là di truyền từ mẹ, vì thế không gò bó trước Trương Thanh, nói toàn chuyện vụn vặt, Trương Thanh nghe là chính, thi thoảng mỉm cười nói vào mấy câu.

Lâm Lạc Nhiên chỉ vờ vịt ngồi tiếp chuyện một lúc, sau đó vào phòng ngủ của Tô Xán lên mạng xem tin, ba đứa con trai ngồi ghế sô pha, nghe Lâm Trứu Vũ nói mà Tô Xán cứ thấp thỏm, quên mất trong phòng còn cái kính viễn vọng, không biết Lâm Lạc Nhiên có nhìn ra không.

Vương Uy Uy ngẫm nghĩ:
- Chú hai của Lỗ Nam Nam à, có phải là Lỗ Đông Thăng không?

- Là ông ta đấy, cũng ghê gớm lắm, trước kia luôn tự cho mình là đúng, thích lên mặt dạy bảo, có điều năm năm rồi vẫn ngồi nguyên một chỗ, cho nên hơi nóng ruột, tôi thấy Tiểu Nam Nam đáng lẽ kệ ông ta, loại người qua cầu rút ván thì làm sao mà tin được.
Lâm Trứu Vũ bĩu môi, nhìn quanh một lượt nói nhỏ:
- Mà gần đây nhiều người đang nghe ngóng chuyện ở Tây Lĩnh ... hôm nọ ra ngoài mua đồ thì gặp Trình Côn, hắn chào hỏi rồi bóng gió nói nóng nực thế này lên Tây Lĩnh trượt tuyết là hấp dẫn nhất, hỏi tôi đã đi bao giờ chưa, tôi nói chưa. Dịch Lực Hoan đúng là không vừa, nhờ được cả người mò tận cửa nhà chúng ta thăm dò rồi, tiếp theo hắn định làm gì đây? Muốn phục thù chắc, in luôn lịch trình chúng ta lên cửa, muốn tới lúc nào thì tới, sợ bọn chúng không dám.

- Tôi thu được nhiều thông tin hơn cậu, tập đoàn Trọng Phàm vừa quyết định đầu tư vào hạng mục xây đường ống năng lượng tây nam, đây là công trình hàng trăm triệu, Năng lượng Tam Hợp của bọn họ là phía đầu tư duy nhất, nhưng lại chắp tay nhường ra vị trí cổ đông kiểm soát cho công ty của chính phủ tỉnh, bản thân không phải là đại biểu pháp nhân. Bọn họ bỏ tiền bỏ sức, nhưng chỉ được một phần lợi nhuận, gánh chịu phần lớn nguy hiểm. Thương nhân trọng lợi, bọn họ bỏ tiền lớn để thu về lợi ích cực nhỏ, chắc

chắn là chuẩn bị cho tiếp đó đột nhiên nổ pháo công kích thôi. Cha tôi vờ không biết thôi, mâu thuẫn ở đó, xử lý hay không thì nó vẫn có, không tăng không giảm, cha tôi đánh tôi hay không đánh cũng chẳng được ích gì, nên mới không làm.

- Nói thế chú Vương và chú Tô mấy ngày qua bận rộn không ngừng có phải do chuyện chúng ta gây ra?
Lâm Trứu Vũ quay sang nhìn Tô Xán, thấy mất tập trung, tựa cười tựa không nói:
- Tô Xán, muốn vào trong đó hả, bọn này không cản đâu.

- Đừng nói vớ vẩn, tôi đang nghĩ chuyện khác.
Tô Xán lòng mắng "thằng béo chết tiệt", ngoài mặt không lộ ra chút nào:
- Cậu đánh giá chúng ta quá cao rồi đấy, nếu vẻn vẹn do chuyện Tuyết Sơn gây ra động tĩnh thế này thì chẳng phải thế giới loạn rồi sao? Tôi thấy chuyện ngày hôm đó chẳng qua là đốm lửa, khiến một số kẻ hạ quyết tâm làm chuyện nung nấu trong lòng mà thôi.

Lâm Trứu Vũ thở dài:
- Thì vẫn là do chúng ta.

Tuy nói trong nước theo chế độ một đáng chuyên chính, nhưng đấu tranh phái hệ, hình thái ý thức, lý tưởng đoàn thể chưa bao giờ dứt. Mưu đoạt nhiều quyền sinh sát để thỏa mãn dã tâm càng là mồi lửa khiến tranh đầu bùng phát.

Đối thủ của Vương Bạc là Quách Giang Thiếu, ông ta muốn dùng nền tảng công nghiệp vững chắc của Dung Thành để làm chính tích. Còn Vương Bạc muốn giữ trận địa của mình, không để người khác hoa chân múa tay trên đầu, suy giảm uy tín sức ảnh hưởng.

Nói về mặt này, trước hết Vương Bạc đã thành công được một nửa, từ việc không quyết liệt can dự bình bầu nhà doanh nghiệp ưu tú, tới không hết

mình ngăn cản - thực ra là đã không ngăn nổi - Quách Giang Thiếu ra chính sách, ít nhất không làm ảnh hưởng tới hình tượng lãnh đạo ôn hòa với tầng cấp trên. Bây giờ Quách Giang Thiếu ra tay, Vương Bạc dùng thủ đoạn gì chống đỡ chỉ là bị động chống cự bảo vệ lợi ích thôi, nhưng thiệt hại đương nhiên là uy tín bên dưới, thành công sẽ thu cả vốn lẫn lời, thất bại ảnh hưởng nghiêm trọng gấp đôi, nhưng đặt cửa thắng mà không khéo léo tính cả hai đường cho thấy khí phách ẩn sau bề ngoài nho nhã của Vương Bạc.

Còn đối với Tô Lý Thành, đối thủ hiện là Dịch Gia Thuận, xưa nay vùng Tây Nam có câu, kẻ nào có đất Thục sẽ được thiên hạ, mà Dung Thành là hoàng thành của vùng Tây Nam. Tập đoàn Trọng Phàm muốn vượt lên, ắt phải dẫm Đại Dung xuống.

Trận chiến này không có đúng nghĩa hay phi nghĩa, chỉ có lập trường.

Bất kể bên nào thắng lợi cũng không liên quan tới đại nghĩa quốc gia, không liên quan tới chính tà, ít nhiều đều có cống hiến cho dân sinh trong tỉnh, ảnh hưởng sâu xa tới thành phố.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 100: Đáng

L

âm Lạc Nhiên đặt nick nam trên forum trường là "Ôn nhu nhất đao", giới tính trong tài liệu là nữ, cô nghĩ cái tên này đủ cho một số sư huynh trên trên mạng có đạo hạnh cao thâm tuyên xưng từ cái nick nhìn ra được tính cách nữ sinhm thậm chí là ngày sinh tháng đẻ có phù hợp không, từ đó lấy danh nghĩa vì con cháu đời sau mà tránh xa mình ba bước.

Tài liệu diễn đàn Đh Thượng Hải không ít, mạng nội bộ bao la toàn diện, Lâm Lạc Nhiên cũng hay lên mạng tìm kiếm thông tin, thi thoảng có thể xin được hướng dẫn trọng điểm ôn thi, hoặc trợ giúp từ một số nguồn tin mật.

Mới đầu Lâm Lạc Nhiên rất thích lên mạng, cô thấy ở đây dễ dàng tìm kiếm người có chung lý tưởng chung sở thích, bởi vì không lâu sau đăng một số chủ đề thể hiện quan điểm cá nhân liền có người gửi tin nhắn riêng liên hệ, nói rất hứng thú với đề tài cô tham gia thảo luận, muốn cùng người chung tư tưởng chia sẻ nhiều hơn.

Lâm Lạc Nhiên rất vui mừng thảo luận người xa lạ, cô có thể là chính mình, không lo che dấu gì hết, nhưng sau này càng ngày càng thấy không bình thường, nick đối phương từ "Ta nguyện nhận một đao" " Một đao ôn nhu đó", "Ngàn nhát đao", như nấm sau mưa xuất hiện trong chủ đề cô đăng.

Thậm chí còn phát triển tới mức khi Lâm Lạc Nhiên chơi tennis có người tới đưa nước, nói hắn là "Hồ Nhất Đao", nhờ lần trước cô hỗ trợ giải đề tiếng Anh nên đặc biệt cảm tạ, tiện thể chơi một ván.

Cuối tuần cô ra công viên tìm người luyện tập ngoại ngữ, đối phương dùng khẩu âm địa phương cực khó nghe giới thiệu nick name "Đa tình đao khách" bằng tiếng Anh, Lâm Lạc Nhiên thực sự chỉ muốn lục cái đũa trong hộp cơm của mình ra, chọc vào mắt hắn.

Đám người này dần lộ ra ý đồ thực sự, có kẻ muốn làm bạn, có kẻ lớn gan hơn thẳng thắn muốn theo đuổi cô, có kẻ vòng vèo hơn muốn lập câu lạc bộ nho nhỏ để giao lưu trao đổi.

Về sau cô hỏi thăm những thành viên lớp lớn mới biết rằng đăng ký nick trên diễn đàn cũng chẳng che dấu được gì hết, một đám thành viên BQT diễn đàn lợi dụng quyền admin nắm giữ một đống thông tin về nữ sinh chất lượng như Lâm Lạc Nhiên, giang hồ trên mạng còn âm hiểm hơn so với tưởng tượng.

Thế là Lâm Lạc Nhiên liền mời những thành viên BQT diễn đàn tới một nhà hàng sang trọng ở ngoài trường học, đám huynh đệ mừng như có hoa nở trong lòng, cho rằng vận may đã mỉm cười với mình, rất có khả năng kết thúc cuộc sống độc thân đại học dài đằng đẵng suốt ba năm qua một cách ôn nhu nhất có thể. Bị đám chị em trong phòng Lâm Lạc Nhiên chuốc say ngất ngưởng, sau đó bỏ đi để lại một cái hóa đơn cao ngất, nghe nói trước khi đi còn viết số điện thoại chủ nhiệm khoa dán lên trán hắn, nhà hàng tất nhiên cứ theo số đó mà gọi điện, kết cục rất bi kịch.

Tiếp sau sự kiện bày tỏ thất bại ở trước KTX, sự kiện này làm danh tiếng Lâm Lạc Nhiên vang vọng khắp trường.

Cô gái xinh đẹp ưu nhã chơi bóng ở sân trường khiến vô số súc sinh tụ tập xem ấy luôn dùng ánh mắt dửng dưng đối diện với tất cả, luôn kết thúc những huyền thoại về đám được gọi là cao thủ tán gái, nhưng vẫn làm vô số quần thể khác nảy ra dã tâm chinh phục.

Tất cả mọi người không biết rằng cô gái này khi đi dưới ánh mặt trời hoàng hôn, nghĩ tới ở nơi khác cũng có người đang ngắm khung cảnh mà người bên cạnh đang vội vội vàng vàng hướng về KTX hoặc nhà ăn. Không một ai biết rằng đôi khi cô rời trường ngồi xe bus đi qua đường Cẩm Lộ ngoài ĐH Thượng Hải dừng lại mua một cốc trà sữa 3 đồng, hai tay cầm cốc trà,

sau đó nhìn ĐH Thượng Hải xa dần qua cửa sổ. Càng không ai biết khi phòng tắt đèn, cô không ngủ được trốn trong chăn bật đèn pin xem một tấm ảnh tốt nghiệp cao trung.

Trong bức ảnh đó có Tô Xán đeo ca vát đen, mặc sơ mi trắng cười rất sáng lạn.

Phòng của Tô Xán không rộng lắm, chỉ chừng hơn 10 mét vuông một chút, một cái giường dài 2 mét rộng 1 mét rưỡi, một cái tủ áo hai cánh, hai cái giá sách cao tới tận trần nhà, chẳng khác gì tiệm bán sách. Thêm một cái bàn học vừa để máy vi tính, cơ bản không còn nhiều không gian để hoạt động, chật hẹp, nhưng Tô Xán lại thích cái cảm giác này, y không thích nhà rộng, buổi tối ngồi ở ban công nhìn thành phố muôn vàn ánh đèn, trên bàn có cái đèn nhỏ màu vàng, có một vị ấm áp của gia đình, rất an tâm.

Lâm Lạc Nhiên ngồi trong phòng ngủ của Tô Xán, chat với một người bạn đang ở Thượng Hải, đột nhiên mũi hếch lên hít hít, quay đầu một vòng nhìn thấy chiếc áo phông Tô Xán vứt bừa lên thành ghế, chẳng hiểu nghĩ gì mà đưa mặt tới hít sâu một hơi, sau đó nhăn mặt lại, người bạn đầu kia hỏi :" Bây giờ các bạn đang ở đâu, vẫn ở chỗ hồi cao trung à?"

Lâm Lạc Nhiên chẳng suy nghĩ, trả lời :" Không, hiện giờ đang ở trong nhà một nam nhân thối, này nam sinh các cậu không biết thu dọn phòng, quần áo vứt bừa bãi, ghê chết đi."

Đối phương đọc dòng này "mình hổ chấn động", tay gõ máy run run :" Chuyện từ bao giờ?"

"Vừa hôm nay."

" Tên là gì, lai lịch thế nào, bối cảnh bao đời ra làm sao?"

"Chỉ sợ làm mọi người thất vọng, nam nhân của tôi chẳng phải nhân vật lớn, cũng chẳng hề có bối cảnh gì cả, càng chẳng nói tới lai lịch, bách tính

phổ thông thôi, các cậu đừng có mà bắt nạt người ta." Nghĩ tới những lời này sẽ làm bao nhiêu người trố mắt, Lâm Lạc Nhiên đã cười tới đau cả bụng.

"Vậy đừng trách bọn này, bách tính phổ thông mà dạm đụng vào Lâm đại tiểu thư, bao nhiêu anh hùng hào kiệt sao chịu nổi, chắc chắn sẽ có vô số người không chấp nhận kết quả này."

" Hết cách rồi, gả gà theo gà, gả chó theo chó, gả ăn mày theo ăn mày. Đây là lựa chọn của tôi, các cậu không chấp nhận cũng vậy."

" Vấy thì tốt nhất hai người đừng xuất hiện trước mặt chúng tôi, muốn an ổn kiếp thành phố cấp 2 cấp 3 nào đó sống hết đời đi. Nếu không nam nhân đố kỵ cũng khủng khiếp không kém nữ nhân."

"Đây là tư duy ăn cướp à, bằng vào cái gì hạnh phúc của chúng tôi phải nhường bước cho tâm tư u ám của các cậu?"

" Lạc Nhiên, tôi cũng đang ghen tỵ đây ... Nói vậy đàm phán thất bại rồi?"

"Thất bại rồi!"

" Vậy không còn gì để nói nữa, bảo nam nhân của cậu tự thu xếp đi, nói không chừng cậu ta sẽ phải trả giá đắt cho hành vi của mình."

Mời đầu Lâm Lạc Nhiên mang tâm lý đùa vui, nhưng càng chát càng nghiêm túc :" Cậu ấy là do tôi chọn, tôi sẵn sàng hi sinh. Các cậu tốt nhất đừng có làm gì hết, cả đời hiếm có được một lần kích động bất chấp tình lý như thế, cả đời hiếm một lần hành động bất kể hậu quả như thế. Tôi không mong các cậu ủng hộ, nhưng các cậu đừng gây phiền thêm cho tôi, không không muốn phả trở mặt với mọi người."

Đối phương mãi hồi lâu mới trả lời :" Mong rằng nam nhân đó xứng đáng để bạn đối xử như vậy."

Lâm Lạc Nhiên hơi ngẩn người, cho tới nay cô không hề có ý định chính thức thể hiện tình cảm với Tô Xán, vì hoàn toàn không cần, Tô Xán biết rõ tình cảm của cô, cô chỉ mong Tô Xán không từ chối mà thôi. Cô biết có chuyện khi quay đầu nhìn lại, tất cả đã trôi qua, cô chỉ không muốn sau này phải hối hận, cô cũng chưa nghĩ tới chuyện ở bên Tô Xán cả đời, chỉ muốn thả mình theo cảm xúc.
Nhưng cảm xúc đó đang ngày một mãnh liệt, bản thân cô dần dần không kiểm soát được mình nữa.

" Đáng ... Tôi luôn cho rằng như vậy."

Tối hôm đó Vương Uy Uy và Lâm Trứu Vũ cuối cùng không đợi được Lý Bằng Vũ và Lỗ Nam Nam gọi điện để có cớ ra ngoài hoạt động, đành theo Trương Thanh và Vương Bạc về nhà. Cũng không có tình tiết máu chó Lâm Lạc Nhiên phát hiện ra kính viễn vọng dùng để nhìn trộm Đường Vũ, cho rằng Tô Xán là trẻ ngoan yêu thiên văn học.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 101: Bố cục và đêm khó ngủ

C

ùng với sự kiện đệ nhất nha nội Vương Uy Uy ỷ thế đánh người lan rộng, một bố cục lớn đang dần hình thành ở Dung Thành, Dịch Gia Thuận chịu bỏ ra cái bánh lớn tới trăm triệu đồng làm mồi nhử, ngầm thúc đẩy lực lượng cấp tỉnh bộ ra tay gây sức ép lên Vương Bạc, Dịch Gia Thuận ở một số việc cực kỳ có khí phách không làm thì thôi, đã làm là làm lớn làm tới cùng không kiềng nể gì hết, chẳng trách hợp khẩu vị với Giang Quách Thiếu.

Trong nhà khách tiếp đãi của chính phủ tỉnh Tây Xuyên hôm nay tổ chức bữa tiệc lớn thu hút sự chú ý của hai giới chính thương Dung Thành, ngoài cửa có phóng viên truyền thông chầu chực đợi tin, tham gia bữa tiệc có bí thư tỉnh ủy, tỉnh trưởng Tây Xuyên, cùng phó tỉnh trưởng thường trực Quách Giang Thiếu, phó tỉnh trưởng Lô Quý Trung, phó chủ tịch chính hiệp tỉnh Chương Dịch An, trợ lý tỉnh trưởng Văn Diệu Hoa, còn lại là những quan viên có trọng lượng ở các cơ cấu tỉnh, đội hình hùng tráng, đón tiếp Dịch Gia Thuận tới ký hiệp ước ghi nhớ về việc đầu tư 120 triệu để xây dựng đường ống nguyên liệu tây nam.

Theo như Dịch Gia Thuận hứa hẹn, đây chỉ là khoản đầu tư ban đầu, nếu tiếp đó không huy động thêm được nhà đầu tư, ông ta có thể tăng cường đầu tư tới mức 200 triệu đồng.

Không chỉ thế còn thành lập tổ hạng mục hơn 100 người, do chính Dịch Gia Thuận đứng đầu để xử lý hạng mục này.
Đường ống dẫn khí này vốn là hạng mục được cấp phép triển khai từ năm 1998, nhưng cứ bị lần lữa mãi không có người nắm ấn phụ trách, cho nên nói mới chỉ nằm trên giấy tờ, đây có thể nói là hạng mục ích nước lợi dân, hơn nữa là hạng mục lớn cho phép một công ty lũng đoạn tài nguyên cả

vùng tây nam, kiếm tiền cực nhiều, người ta cầu tham gia dây máu ăn phần trong đó mà chẳng được.

Nhưng tình huống chân thực không bao giờ đơn giản như bề ngoài, đầu tiên là Trung Thạch, Trung Môi hai xí nghiệp TW nắm 17% và 14 % va chạm xung đột không ngừng, chủ nghĩa quan liêu vô cùng nghiêm trọng, ai nắm vai trò chủ đạo, ai chịu trách nhiệm tranh cãi không ngừng.
Hơn nữa tuyến đường vận chuyển này đi qua hai ba chục xã thị trấn, địa phương nào cũng cần có lót tay mới thông thuận được, đường ống đi qua khu dân cư, nghĩa trang, phải giải tỏa đền bù, dễ đụng chạm gây mâu thuẫn kiện cáo.

Chuyện dàn xếp điều hòa cơ sở là khó khăn cực lớn, tiêu hao nhiều tài nguyên và tinh lực.

Nhưng bây giờ tất cả những khó khăn đó được dẹp bằng, người do Trọng Phàm bỏ, tiền do Trọng Phàm cung cấp, tỉ lệ ăn chia thì Trọng Phàm lại gánh phần nhỏ, nói chung các quan lớn chỉ cần ngồi rung đùi đợi chính tích đợi tiền rơi xuống mà thôi, nếu chẳng may có nguy hiểm gì cũng có Trọng Phàm lãnh hết rồi.

Dịch Gia Thuận đưa ra quyết sách này, dùng ưu thế binh lực, tiền bạc của tập đoàn Trọng Phàm để đạt được đột phá, đổi lấy ưu thế chính trị, tiến hành phản kích Tô Lý Thành và Vương Bạc. Đồng thời cũng đạt được mục tiêu đạp đổ Đại Dung để vươn lên, nhất cử lưỡng tiện.

Lợi hại nhất là xoay chuyển tình thế, đặt Dịch gia vào thế yếu bị ức hiếp, được không ít người đồng tình.

Ít nhất bây giờ Quách Giang Thiếu cùng không ít nhân vật trọng lượng trong tỉnh đều hay tin công tử bí thư thành ủy Dung Thành đánh con trai Dịch Gia Thuận, các loại tin đồn bay tứ tung, trong bữa tiệc ân cần thăm hỏi Dịch thiếu gia hiện đang nằm nhà “hồi phục sức khỏe”, tuy không có ai chỉ

trích gì những kẻ hành hung Dịch thiếu gia, nhưng cử chỉ này cũng đủ sức nặng rồi, có vẻ như tất cả mũi tên đều hướng về một phía.

Trên bữa tiệc, Quách Giang Thiếu tỏ ra tích cực nhất.

Quách Giang Thiếu từ thôn Phượng Hoàng đi ra, khi đó là chàng trai nhà nông hai mươi tuổi, trẻ trung khí thế, từ năm tháng rung chuyển đó tới vị trí bây giờ tóc đã hoa râm. Còn Vương Bạc chẳng qua chỉ là tên công tử đời ba, tuổi tác so với bọn họ còn quá trẻ, đã là thường ủy thành ủy. Quách Giang Thiếu xưa nay xem thường loại người dựa hơi ông cha thăng tiến. Tác phong Vương Uy Uy bây giờ cùng một mạch truyền thừa của cha, ông ta nhớ lại thời trẻ bị con trai viên quan cấp huyện đuổi đánh tới mức phải bỏ quê mà đi, trong lòng hận loại người như Vương Bạc, Vương Uy Uy tới tận xương tủy.

Chuyện này đã ầm ĩ tới mức nào? Một cú điện thoại này có thể trả lời đầy đủ vấn đề.

- Anh đi đánh nhau à?

Giọng nói vẫn êm tai dễ nghe như vậy, nhưng Tô Xán hiểu rõ Đường Vũ cỡ nào, đã nghe ra cô không hài lòng.

Nếu Đường Vũ không biết chuyện này thì thôi, hiện giờ không biết từ con đường nào biết rồi, Tô Xán chỉ đành đem tình hình cụ thể ở Tây Lĩnh nói một lượt.

Đường Vũ lặng lẽ nghe hết, lên tiếng hỏi:
- Vì sao anh không gọi em theo?

Câu nói này làm Tô Xán hơi nghẹn lời, cho dù nhà Đường Vũ đồng ý cho cô đi chơi qua đêm mới về, nhưng hôm đó Tô Xán mang ý đồ đi "nói chuyện" với Dịch Lực Hoan, tình huống như thế, tất nhiên Tô Xán không muốn Đường Vũ bị liên lụy vào.

Thế nên chỉ đành nói lảng đi:
- Tiểu Ngũ có hai người bạn trong quân đội từ Hà Nam tới, xung quanh Dung Thành này cũng chỉ có Tuyết Sơn là độc đáo một chút, cho nên mới chọn nơi đó, hơn nữa còn đi qua đêm, nhà em thế nào cũng không đồng ý, hai nữa là xưa nay em cũng đâu thích loại hoạt động này ..

- Anh không hỏi em làm sao biết em không thích?
Giọng Đường Vũ rất lạnh:

Cô thực sự tức giận rồi, chuyện xảy ra gần một tuần mới biết, hơn nữa là biết qua lời cha mẹ mình, nghe kể Tô Xán và nhóm Vương Uy Uy ở Tuyết Sơn xung đột với Dịch Lực Hoan, chuyện này truyền bá xôn xao. Bây giờ con người ta bị đánh, bị ném xuống ao, người ta không chịu bỏ qua, lực lượng ở Du Thành, lực lượng Dung Thành, rồi thậm chí ở trên tỉnh được Dịch Gia Thuận "đấm mồm đấm miệng" đang tạo ra những dòng chảy ngầm cuồn cuộn.

Bên phía Du Thành không ít người hô hào khởi kiện, buồn cười cái là Dịch Gia Thuận nói chuyện thì đổ hết tội lên đầu Vương Uy Uy, nhưng đám người này chỉ nói tới kiện Tô Xán.

Thậm chí đã bắt đầu tham vấn luật pháp kiện Tô Xán hai tội, một là hành hung gây thương tích, tội thứ hai là làm nhục nhân phẩm của người khác, bởi vì thế chuyện này hiển nhiên đã tới tai Mục Tuyền.

Kết thúc cuộc điện thoại với Tô Xán, Đường Vũ mím chặt môi, lấy móng tay bấm vào ngón cái, dùng cơn đau làm mình bình tĩnh lại, cúp điện thoại. Một là cô rất giận, hai là nghĩ tới chuyện Tô Xán và nhóm Vương Uy Uy và Lâm Lạc Nhiên trải qua lại không có mình, lòng có sự chua xót không sao nói rõ được.

Tô Xán quá thân thiết với Lâm Lạc Nhiên, tuy bề ngoài Đường Vũ không tỏ vẻ gì cả, nhưng nó vẫn như cái dằm gỗ đâm vào da thịt, nhất là nghĩ tới

cảnh tượng Tô Xán và Lâm Lạc Nhiên đi chơi vui vẻ với nhau mà mình không hề hay biết, cô rất khó chịu.

Không phải cô nghi ngờ Tô Xán làm gì không phải với mình, nhưng ai có thể vô tư được với chuyện như vậy? Huống hồ hai người đó còn có tình cảm với nhau, tình cảm đó nảy sinh từ khi nào?
Đường Vũ nghĩ rất có thể hình thành khi cô rời Hạ Hải tới Dung Thành tới 8 tháng không có tin tức gì, lúc đó tình cảm của cả hai đều rất mềm yếu, dễ bị người ngoài tác động, Lâm Lạc Nhiên lại là cô gái ưu tú như thế, không phải Trần Linh San cũng đã thành công nhân lúc cô đi mà bước một chân vào tim Tô Xán sao.

Từ sau khi Tô Xán tới Dung Thành, có cô ở bên cạnh, Tô Xán không còn để ý tới bất kỳ cô gái nào khác nữa, kể cả người tích cực tấn công như Tôn Mạn càng là minh chứng rõ ràng. Thậm chí cô còn biết chuyện thời họ du học Mỹ, Ginny nữ hoàng của buổi dạ hội muốn hôn Tô Xán mà Tô Xán cũng từ chối.

Không nói Tô Xán, ở thời điểm đó cô cũng bị Lữ Tiên Minh thu hút, hai cả cùng học piano, rất hợp ý, chính vì vậy mà sau này mới có chuyện Chu Dung đề nghị bỏ tiền cho hai bọn họ du học, nếu Tô Xán không xuất hiện dẫn tới nhiều thay đổi trong suy nghĩ của cô, có lẽ Đường Vũ sẽ chấp nhận sắp xếp đó?

Mà Tô Xán thân thiết với Lâm Lạc Nhiên cũng là do cô “ngầm cho phép” , nên cô càng chẳng thể nói gì.

Đường Vũ biết, chỉ cần mình nói một câu, Tô Xán sẽ lập tức kéo giãn khoảng cách với Lâm Lạc Nhiên, nhưng như thế cũng có nghĩa là phải giữ khoảng cách với đám Vương Uy Uy, Lâm Trứu Vũ. Chưa nói làm Tô Xán mất đi hai người bạn thân thiết, cũng làm Tô Xán mất nhiều trợ lực từ quan trường, mà cùng với sự nghiệp ngày càng lớn, thiếu hỗ trợ đa dạng có thể tin cậy từ quan trường, sẽ rất nguy hiểm.

Hôm đó Đường Vũ trằn trọc trở mình suốt nửa đêm.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 102: Lấy lòng

D

ự đoán từ trước rồi, Dịch gia sao có thể bỏ qua dễ dàng được, bọn chúng định chơi cứng chọi cứng tới cùng đây mà, nực cười thật tôi đang đợi chúng kiện đây.

Tô Xán tiếp đó cùng đám Vương Uy Uy trao đổi, Lâm Trứu Vũ chửi um xùm cả lên:

- Chú Vương hôm qua còn nói chuyện với bí thư tỉnh ủy Dương Tranh Lượng, nghe nói Dịch gia cáo trạng lên tỉnh ủy rồi, một bên ra bài chính trị, một bên ra bài tình cảm, còn liên hợp với mấy chục đại biểu nhân dân hai thành phố Dung Du nữa, mẹ nó chứ lão già mặt dày con lão đánh con người ta nhập viện sao không nói ra.

- Chỉ là lấy cớ để không ai nói ông ta vô cớ gây sự mà thôi, kiện được ai?

Vương Uy Uy trầm tĩnh nói:

Tô Xán rất tán đồng ý kiến này, kiện cáo chẳng qua là cách nói để Dịch Gia Thuận đặt mình vào tư cách kẻ bị hại, không kiện được, người ta sẽ nói thế nào đây, tất nhiên là Vương Bạc lại dùng thế ép người rồi.

Chuyện này đáng lẽ chỉ cần lấy Lưu Duệ ra giải thích là ít nhất bên Dịch Lực Hoan mất một nửa chính nghĩa rồi, nhưng Tô Xán không muốn để Lưu Duệ bị cuốn vào nữa, cho nên từ đầu đến cuối không hề nhắc tới Lưu Duệ.

Xung đột giữa Dịch Lực Hoan và nhóm Tô Xán, Vương Uy Uy trong mắt nhân vật lớn kia, vốn chỉ là sự kiện đám tiểu bối với nhau thôi, nếu bảo nó ảnh hưởng tới quyết sách nhân vật lớn thì thật buồn cười, nếu thế trên đời chẳng còn thứ gọi là chính trị.

Huống hồ Dịch Gia Thuận sao không biết tình khí con mình, mặc dù không thể nói là hoàn khố, nhưng tính cách rất quá khích, thi thoảng hiểu chuyện,

lúc lại càn quấy, nếu thời gian trước Dịch Lực Hoan đánh người xô xe vào hắn tới nhập viện, Dịch Gia Thuận sẽ giáo huấn con mình, nhưng chuyện này không khả năng im lặng rồi.

Dịch gia chuyến này dấy quân hỏi tội, dù người khác bàn tán thế nào, nhưng Tô Xán hiểu, nhân vật lớn như ông ta, có thể lên tới tận vị trí này, nắm trong tay vận mệnh vô số người, sao có thể vì chuyện nhỏ làm hỏng chuyện lớn, đằng sau nó luôn có mục đích chính đáng hơn.

Sự kiện ở Tây Lĩnh chỉ là một mồi lửa phát động chiến tranh mà thôi, luôn cần một cái cớ.

Tô Xán nhìn ra thì cũng có vô vàn người nhìn ra, nên mới có nhiều kẻ vào hùa như vậy, bọn chúng đương nhiên không dám nhằm vào Vương Bạc, vì thế mới đua nhau hò hét đòi kiện Tô Xán, đa phần là người trong thương giới, đang chờ đợi kéo đổ Đại Dung để xông vào xâu xé miếng bánh béo bở này.

Nhưng những kẻ này không ngu mà có hành động thực chất gì, chẳng qua đổ dầu vào lửa, đứng ngoài hò hét trợ uy thôi, nghe như vẻ cả thế giới đang chống lại Tô Xán, thực chất chỉ có Dịch Gia Thuận là kẻ thực sự cầm thương ra trận.

- Nói như thế mẹ Đường Vũ hẹn cậu ăn cơm là vì liên quan tới chuyện này? Lâm Lạc Nhiên hỏi với giọng điệu trêu ghẹo.

Đây mới là điều làm Tô Xán đau đầu hơn cả, trong điện thoại Đường Vũ còn nói với Tô Xán mẹ cô đặt chỗ ở "Hải Lăng Các", mới y tới, Tô Xán nhìn thế nào cũng thấy bữa cơm này sẽ chẳng có gì ngon lành.

Nhưng vẫn phải cắn răng đi.

Đáng ghét nhất là đám Vương Uy Uy, Lâm Trứu Vũ và Lâm Lạc Nhiên không an ủi y đã đành còn ra sức trêu chọc, bộ dạng người ngoài cuộc

không sợ trời không sợ đất.

Hải Lăng Các là một nhà hàng hải sản khá có tiếng tăm ở Dung Thành, nằm trên tầng 5 của tòa nhà mang phong cách Châu Âu.

Tô Xán trước khi tới gọi điện cho Đường Vũ, từ xa xa thấy Đường Vũ toàn thân mặc váy đen yêu kiều đứng trên bậc thang lên xuống của tòa nhà chờ đợi, khiến mấy tên nam nhân già không nên nết đi qua ánh mắt không ngừng lướt dọc người cô.

Tô Xán đi tới gần, cười hì hì:
- Không giận anh chứ?

Đường Vũ vốn có chút giận đấy, nhưng là giận dỗi ghen tỵ chứ không phải giận Tô Xán, nhìn mặt cợt nhả của Tô Xán, thở ra một hơi cam chịu, đi tới chỉnh lại cổ áo cho y, không trả lời mà nói:
- Bên trong còn có khách nữa đấy.

- Còn có khách?
Tô Xán ngạc nhiên, cứ nghĩ bữa cơm hôm nay sẽ là tam đường hội thẩm, bị cha mẹ Đường Vũ và nha đầu này hỏi tội cơ, ai ngờ không phải, lúc này mới nhìn lại cách ăn mặc trang điểm của Đường Vũ, đơn giản đáng yêu, so với thường ngày bớt đi vài phần lạnh nhạt, thêm vài phần đáng yêu của cô gái nhỏ, từ đó có thể đoán ra người kia là trưởng bối, còn khá thân thiết với cô:
- Là ai thế?

- Anh vào là biết rồi.

Tô Xán cùng Đường Vũ đi vào, trong phòng bao Mục Tuyền ngồi sẵn, thấy Tô Xán và Đường Vũ chỉ gật đầu:
- Tới rồi à !?

- Tô Xán, lại đây nào.

Ông Đường lúc nào cũng bộ mặt cười như Phật di lặc, nhưng khuôn mặt đó cũng làm người ta đoán không thấu.

- Cháu chào chú, chào dì.
Tô Xán ngồi xuống, còn có hai người nữa, một già một trẻ, người trẻ Tô Xán đã gặp rồi, khi đó tham dự bữa tiệc của Dịch Lực Hoan, nhưng không tham gia vào xung đột, đến khi bọn họ bỏ đi mới đứng ra nói vài câu, chính là tên nha nội khi đó khuyên Tô Xán nên ngồi lại giải quyết sự việc trước khi đi quá xa.

Khi Tô Xán và Đường Vũ song song đi vào, ánh mắt của hắn thoáng qua chút thất vọng, nhưng ẩn giấu rất kín. Lúc này quan sát Tô Xán cũng mang theo vài sắc thái khác, bọn họ mới gặp nhau hai lần, mà lần hai này ấn tượng còn khiến hắn khó quên hơn.

Căn bản không cần giới thiệu tình thế nữa, Tô Xán nhìn ra ngay người trung niên hơn 50 tuổi tuy hơi gầy gò nhưng cách ăn mặc gọn gàng, tới giáng ngồi uy nghi ở bên cạnh hắn mới là nhân vật chủ chốt của ngày hôm nay, cũng nhận mơ hồ ra mục đích của bữa cơm này.

- Tô Xán, Đường Vũ, giới thiệu cho hai đứa, đây là chú Tôn, chú Tôn là phó thị trưởng phân quản công thương của Du Thành. Còn đây là con chú Tôn, tên là Tôn Lỗi, hai đứa phải gọi là anh, còn là giám đốc của hai công ty, cũng là tiền bối của hai đứa đấy. Mọi người gặp nhau ở sinh nhật 18 của Đường Vũ, chắc là cháu không nhớ được rồi.
Thấy vợ không có ý giới thiệu, ông Đường nói:
- Anh Tôn, đây là Tô Xán bạn học của Đường Vũ, cũng là con trai của Tô Lý Thành tập đoàn Đại Dung.

- Cháu chào chú Tôn.
Tô Xán đứng dậy, hơi cúi người chào hỏi:

Tuy lần đầu chính thức gặp mặt, nhưng Tôn Trường Kiệt không hề có chút phản cảm nào với cách xưng hô thân thiết của Tô Xán, đặc biệt là nụ cười của y, tự nhiên, hiền lành, cho người ta có cảm giác đây là chàng trai rất chân thật.

Tôn Trường Kiệt gật đầu cười hiền hòa:
- Đừng nói Tô Xán, nếu gặp Đường Vũ ở bên ngoài tôi cũng không nhận ra đâu, chỉ có hai năm mà con bé thay đổi nhiều quá.

- Cháu xin lỗi vì tới muộn.

- Không sao, là chú có việc cùng bàn với cha mẹ Đường Vũ nên tới trước thôi.
Tôn Trường Kiệt nãy giờ luôn kín đáo đánh giá Tô Xán, tất nhiên rồi, vì đanh là nhân vật đang gây ra phong ba xôn xao hai vùng Dung Du mà.

Nói thực tình ông cũng chẳng quan tâm chuyện này ai đúng ai sai, trong lòng chỉ nghĩ Tô Xán là tên hoàn khố ỷ cha mình mà hung hăng thôi, nhưng bây giờ tận mắt nhìn thấy Tô Xán, trên người có khí chất vững vàng, ôn hòa, không chút giả tạo, làm thiện cảm với Tô Xán tăng lên rất nhiều.

Tôn Trường Kiệt đâu lạ gì đám nha nội hoàn khố trước mặt gia trưởng một vẻ, sau lưng một vẻ, con mắt từng trải của người gần ba mươi năm lăn lộn quan trường, không dám nói đọc được ý nghĩ người khác, nhưng đám nha nội hoàn khố phù phiếm kia qua được mắt ông là rất khó.

Áo sơ mi trắng đơn giản, không phải loại đắt tiền, tay áo gấp tới khuỷu tay, không đeo nhẫn không khuyên tai, tóc không nhuộm màu cũng không vuốt keo để rối tự nhiên, giày không đánh bóng, tóm lại để người bên cạnh tiếp xúc không khỏi cảm thấy dễ chịu.

Tô Xán tất nhiên cũng tận lực thể hiện ra như thế, chiêu này y sớm luyện thành tinh rồi, tin rằng Mục Tuyền cũng không nhìn ra sơ hở, dù không hề muốn nhờ tới Đường Vũ, nhưng tình thế như thế này sao y có thể phụ lòng

cô, dù sao lấy lòng người ta một chút, giúp đỡ người có thiện cảm thoải mái hơn giúp một người bản thân ghét.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 103: Có qua có lại

Tô Xán và Đường Vũ chào hỏi xong, Đường Vũ lo lắng nhìn mẹ mình.

Tôn Trường Kiệt cùng Mục Tuyền quen nhau từ nhỏ, sống cùng một cơ quan đơn vị, Tôn Trường Kiệt hơn Mục Tuyền gần mười tuổi, sau này tiếp nối cha mình vào quan trường, Mục Tuyền cũng thế, nên giữ quan hệ vẫn khá mật thiết. Giờ Tôn Trường Kiệt đã 50 tuổi, sắp tới đây mà không tiến lên được coi như hết cơ hội tiến bộ rồi, đành ở lỳ chức phó thị trưởng này, vài năm nữa an ủi cho lên một cấp rồi nhận cái chức nhàn nhã ở tuyến hai dưỡng già thôi.

Vì thế gần đây Tôn Trường Kiệt rất tích cực chạy chọt khắp nơi, đặc biệt là với Mục gia, mong có thể tiến bộ, đương nhiên Mục Tuyền không thể giúp được gì ông ta mà phải nhờ tới mối quan hệ của mẹ mình, đó là điều Mục Tuyền cực kỳ không thích, nên khéo léo tránh việc này.

Không ngờ Đường Vũ xưa nay không bao giờ "nghị chính" lại muốn mời Tôn Trường Kiệt ăn cơm.

Nguyên nhân rất đơn giản, Tôn Trường Kiệt là phó thị trưởng Du Thành, ông ta có thể gây áp lực với Dịch Gia Thuận, để Dịch gia phải phân tán tinh lực, giúp phía Đại Dung dễ thở hơn, nếu cần cũng có thể điều đình.

Tất nhiên không thể để người ta giúp xuông, đang yên đang lành kiếm chuyện với Dịch Gia Thuận ông ta chẳng được cái gì mà có khi ảnh hưởng cơ hội thăng tiến. Thế nên Mục Tuyền cũng cần có qua có lại, phải nhờ tới quan hệ của mẹ mình giúp Tôn Trường Kiệt, từ khi chống lại mẹ mình bỏ nhà đi, Mục Tuyền mấy chục năm nay luôn luôn cực kỳ độc lập, càng không chịu cúi đầu trước mẹ mình, vậy mà giờ phải cúi đầu rồi, còn chẳng phải vì Tô Xán.

Con gái bắt đầu ăn trong rào ngoài, hơn nữa khi đề xuất chuyện này còn rất thản nhiên, mặt chẳng đỏ chút nào, chẳng khác nào coi bản thân là con dâu nhà họ Tô, làm sao Mục Tuyền vui cho được.

Luôn luôn là người ở giữa giúp tiêu trừ mâu thuẫn giữa hai mẹ con, ông Đường đồng ý trước, còn nói để mình đi nói chuyện với mẹ vợ, cho dù đó là chuyện làm ông cũng "đau khổ" không kém gì vợ, cực kỳ không muốn. Cũng là vì ông ta cực yêu con gái, chưa bao giờ từ chối yêu cầu của con gái.

Ông Đường không phải là lúc nào cũng cười, cũng nhũn nhặn như bây giờ, thời trẻ cực kỳ kiêu ngạo ngông cuồng, dám chống đối cả cấp trên sau đó đập bàn chửi bởi hả hê một hồi rồi bỏ việc, cũng kết thúc luôn sự nghiệp chính trị ngắn ngủi.
Năm đó hai vợ chồng bỏ tới Hạ Hải lập nghiệp, ông ta chưa có thành tích gì trong thương trường, Mục Tuyền thì vẫn là công vụ viên nhỏ, Đường Vũ hộ khẩu không ở Hạ Hải, chỉ là học sinh dự thính, ông Đường mua hai hộp quả đứng đợi khu tập thể chờ hiệu trưởng trường học tới nửa ngày trời xin cho con gái làm học sinh chính thức.

Mục Tuyền vì không muốn ở phương diện này không muốn xung đột với con gái, nên phải đồng ý.

Trái tim con gái mình hướng về y, mình còn cách nào khác được chứ?

- Người trẻ tuổi chọn món ăn đi, các cháu là chính, thích ăn gì thì ăn thì cứ gọi, bọn chú thì sao cũng được.
Tôn Trường Kiệt đưa thực đơn cho Đường Vũ:

- Cám ơn chú Tôn.
Đường Vũ không khách khí, gọi phục vụ tới:
- Một phần thị bò sốt vang với bánh mỳ, cá nấu nấm, tai lợn ...

Ông Đường thích ăn thịt bò, nhất là thịt bò luộc chín vừa phải, thái ra chấm muối gừng, ngoài ra còn thích mỳ thịt bò, nhiều lúc đi xã giao về ăn không no, về nhà thái thịt bò luộc sẵn đề tủ lạnh, úp gói mì ăn liền cũng ăn ngon lành. Còn Tôn Trường Kiệt thì Đường Vũ từ chỗ mẹ mình đã biết ông ta thích món ăn Sơn Đông. Mẹ cô thì thích ăn cá, những quán lẩu cá ở Hạ Hải và Dung Thành được hai mẹ con cô chiếu cố hết rồi.

Tâm tư tinh tế của Đường Vũ thể hiện hết qua cách gọi thức ăn này, nhưng Mục Tuyền lại chẳng vui vẻ.

Đường Vũ nói tiếng Xuyên hay tiếng phổ thông đều rất dễ nghe, Tô Xán đặc biệt thích nghe Đường Vũ nói tiếng phổ thông ở đất Thục, trong trẻo như chim hót, còn ở Thượng Hải lại thích nghe Đường Vũ nói tiếng Xuyên. Trong trường hợp như thế này Đường Vũ sẽ nói tiếng phổ thông.

Cảm giác rất thích.

Đường Vũ nắm bắt chuẩn xác thói quen mỗi người gọi mấy món xong, ánh mắt như mang sóng nước chuyển sang người Tôn Lỗi, mỉm cười hỏi nhẹ:
- Còn anh thích ăn gì?

- Gọi cho anh mấy món cá là được.
Tô Lỗi nghe Đường Vũ nói cảm giác bay bổng như tắm trong gió xuân, lại thêm vẻ đẹp thanh lệ tươi mát đó thực sự chưa uống rượu đã ngất ngây rồi.

Cuối cùng Đường Vũ nhìn Tô Xán:
- Tô Xán cũng thích ăn cá nhưng đặc biệt ăn cá sông, chê nó nhiều xương, ăn phiền phức, anh ấy là động vật ăn thịt điển hình, vậy thêm hai món vịt quay và bò xào nấm nữa là được.

Mấy người trong phòng bao nhìn cả vào Tô Xán, nhân vật hưởng thụ ưu đãi đặc biệt.

Tôn Lỗi cầm chén trà lên, che dấu sự thất vọng lớn trong lòng, với thân phận của hắn, gặp mỹ nữ có thể nói là nhiều tới quen mắt rồi, khiến hắn phải động lòng không phải dễ, tâm lý rèn luyện rất kiên cường, theo lý mà nói chẳng thể vì một Đường Vũ mà có cảm giác chua chua này.

Nhưng thằng nhãi Tô Xán đó thực sự là diễm phúc quá tốt, lúc ở Tây Lĩnh luôn có cô gái khiến người ta nhìn mà ngứa ngáy theo bên cạnh. Chưa đủ, giờ lại có cô gái chu đáo, tâm tư tinh tế, toàn là mỹ nữ cực phẩm mười năm khó gặp một lần. Trong lòng Tôn Lỗi mất cân bằng cũng phải thôi.

Bữa cơm diễn ra trong không khí vui vẻ, được ông Đường nhiệt tình dẫn dắt, chủ đề câu chuyện mở rộng khắp từ đông sang tây, Tô Xán sở trường ăn nói rồi lại còn có chút ý lấy lòng, cho nên thể hiện hết toàn bộ ý kiến độc đáo sâu sắc của mình nhiều vấn đề, Mục Tuyền cũng phải thầm gật đầu. Tôn Trường Kiệt càng lúc càng hứng thú với chàng trai trẻ này, nói chuyện từ tâm thái trưởng bối quan tâm tới vãn bối thành ngang hàng cùng người chung sở thích.

Đặc biệt khi nói tới món ăn, vài câu nói của Tô Xán khai quát hoàn mỹ cảm giác ông ta về mấy món ăn, ăn uống là một trong số ít đam mê chưa mất của ông ta khi lăn lộn trong quan trường, hận không thể kéo Tô Xán về nhà tâm tình, tri kỷ khó tìm mà.

Mục Tuyền ít nói, Đường Vũ thì mỉm cười để Tô Xán biểu hiện, Tôn Lỗi muốn thể hiện cảm giác không xen vào được, mắt thi thoảng nhìn Đường Vũ, cái đuôi ngựa nho nhỏ màu đen theo động tác nhỏ của cô khẽ nhún nhảy, đôi mắt trong veo dường như khiến mọi người trong gian phòng như vật thể tĩnh lặng trong bức tranh sơn dầu, chỉ cô là tinh linh sống động.

Giữa bữa cơm, Mục Tuyền nhận được một cú điện thoại, nhìn số gọi tới, không tránh đi mà nghe ngay tại chỗ.

- Chú Triệu, vâng ạ, mẹ cháu vẫn khỏe cám ơn chú, chú nói gì thế ạ, mẹ cháu sao có thể không nhớ chú chứ ạ, mẹ cháu còn kể năm xưa mẹ cháu không biết chú bị bệnh phải nằm viện, cần tới xe gọi chú chở, chú không nói một lời rút kim truyền dịch ra đi ngay, về sau mới biết, rất áy náy ... Dạ ..

Mục Tuyền che miệng cười khẽ, phong tình làm nam nhân có mặt ở đó đều điên đảo:

- Thứ gì mà cần chú phải tự mình đưa tới ạ, người ta nói trưởng phòng Triệu hối lộ cháu thì sao?

Tôn Trường Kiệt không khỏi kích động, đó là nhân vật quan trọng mà ông ta muốn nhờ Mục Tuyền làm cầu nối.

Mục Tuyền hé cánh môi hồng, hiện ra nụ cười đầy phong vận, gật đầu nói:

- Chú Triệu, vừa khéo cháu đang ăn cơm với thị trưởng Tôn, anh ấy có vài lời muốn nói với chú.

Nói rồi đưa điện thoại cho Tôn Trường Kiệt.

- Chào trưởng phòng Triệu, vâng tôi là Tôn Trường Kiệt ở Du Thành … dạ, dạ .. vâng.

Tôn Trường Kiệt vội dùng hai tay nhận lấy, đứng lên nghe điện thoại, còn cúi đầu xuống chào cứ như đang đứng đối diện với nhân vật đầu kia điện thoại, hoàn toàn không giống hình ảnh quan viên kiến thức uyên tâm, trầm ổn trí tuệ vừa rồi. Cũng không thể trách ông ta thất thố, đây là cơ hội cuối cùng của ông ta, mà phía kia là nhân vật có tiếng nói vô cùng trọng yếu.

Đường Vũ nói nhỏ với Tô Xán:

- Đó là trưởng phòng Triệu, Triệu Khải Niên, trưởng phòng tổ chức tỉnh ủy, trước kia là cấp dưới của mẹ em, về sau từng bước lên tới vị trí này, mỗi lần đi công tác xa về đều mang theo ít đặc sản mà bà ngoại thích.

Tô Xán gật đầu, y cũng biết quan trường đương nhiên phải có qua có lại, thầm thở dài.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 104: Buổi tối chưa kết thúc

Kết thúc bữa cơm, Tôn Trường Kiệt nhiệt tình bắt tay cha mẹ Đường Vũ, nói nhất định kiếm thời gian mời cơm lại, còn dặn Tôn Lỗi sau này qua lại với Tô Xán, Đường Vũ nhiều hơn, Tôn Lỗi không tình nguyện cho lắm nhưng cũng đành mỉm cười bắt tay Tô Xán, nghĩ chuyến này xem ra Dịch gia phải tự nuốt trái đắng rồi, không ngờ tên nhóc Tô Xán này lai lịch đã không nhỏ, nhà bạn gái càng ghê gớm, mà không chỉ bạn gái, xem chừng nghiễm nhiên được coi là con rể trong nhà rồi.

Từ đầu tới cuối bữa cơm hai bên đều không nói tới bất kỳ đề tài công việc, cũng chẳng nói tới sự kiện kia, đương nhiên đây cũng không phải nơi thích hợp nói loại chuyện như vậy, riêng tư thương thảo ra sao là chuyện sau này.

Hai cha con họ Tôn đã đi, nhưng Tô Xán chưa đi được, khổ nạn của y còn chưa kết thúc, xem ra có xu thế chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi. Bốn người bọn họ chuyển sang quán cà phê ở tầng 2, nơi này mỗi bàn đều bố trí rời rạc, ngăn cách bởi từng chậu cảnh, trông thưa thớt nhưng mang ý vị đặc biệt, để lại đủ không gian riêng tư cho khách giao lưu.

Không phải cố ý không mà Mục Tuyền và Đường Vũ, ông Đường và Tô Xán ngồi ở phía đối diện.

Một mặt của quán cà phê hoàn toàn là tường thủy tinh, mang tới cho người ta cảm giác thoáng đãng, chỉ cần quay đầu là nhìn thấy cảnh sắc bên sông, ánh đèn thành phố đủ màu, như cuộc trình diễn ánh sáng ..

Nhưng ánh mắt Tô Xán không chú ý tới ảnh đẹp đó, mà nhìn bàn tay trắng trẻo cầm chiếc thìa nhỏ, nhẹ nhàng khuấy cốc cà phê, tạo thành vòng xoáy tròn như ma thuật lạ hút hồn Tô Xán vào trong đó, tâm trạng y căng thẳng dần.

Ông Đường ném cho y một ánh mắt tự cầu phúc đi, sau đó quay đầu nhìn sang bên, tỏ thái độ đừng trông mong gì vào mình..

- Phải nhờ tới bạn gái giải quyết rắc rối của mình nên không cam tâm phải không?
Quán cà phê rất yên tĩnh, không bật nhạc, dù khách khá đông nhưng nói chuyện đều nhỏ, giọng Mục Tuyền đột ngột vang lên phá tan không khí yên lặng đó:

- Dạ?
Tô Xán mới đầu bị Mục Tuyền nhìn thấu tâm sự mà hơi giật mình, nhưng tiếp đó mừng rỡ, vì Mục Tuyền nói Đường Vũ là bạn gái của y, đây là lần đâu tiên Mục Tuyền nói thế, một câu này giá trị vô hạn, vội vàng nói:
- Không có ạ.

- Không? Vậy là cháu không thấy ngại chút nào à?
Mục Tuyền cầm ly cà phê lên hớp nhẹ, giọng hờ hững lại như có chút mỉa mai trong đó:

Tô Xán cứng họng không biết trả lời thế nào, mồ hôi ướt lưng, theo cùng quan hệ của y với Đường Vũ tiến triển, thái độ của Mục Tuyền với y cũng ôn hòa hơn nhiều, cảm giác lâu lắm rồi mới có, giống như kéo tay Đường Vũ chạy bị Mục Tuyền bắt gặp giữa đường vậy, trái cũng chết mà phải cũng chết.

- Mẹ!
Đường Vũ quay sang dùng giọng mũi gọi khẽ:

Làm nũng! Làm nũng! Không ngờ con gái mình lại biết làm nũng, sống bao năm trời ai ngờ gần nửa đời người mới được hưởng thụ đãi ngộ này, ông Đường có cảm giác kích động muốn rơi nước mắt quay sang muốn rời chỗ ôm lấy con gái.

Mục Tuyền hai mắt mở to hơn bình thường mấy lần, sau đó đưa tay ra vuốt đầu Đường Vũ, ánh mắt hết sức hiền từ, mặc dù chưa bao giờ biểu thị ra, nhưng đây luôn là nuối tiếc của Mục Tuyền, xem ra ảnh hưởng của Tô Xán tới con gái mình cũng có mặt tốt.

Chỉ có Tô Xán là thấy lông tơ toàn thân dựng đứng lên, nha đầu này chẳng có tí kỹ năng hay năng khiếu làm nũng nào hết, nghe cứ như tiếng móng tay cáo lên kính vậy, cũng chỉ có ông Đường với Mục Tuyền sống khô khan bao năm mới chịu nổi thôi.

Nhưng tác dụng thần kỳ của một câu này thì không cần phải nói, Mục Tuyền cuối cùng chịu đi thẳng vào chủ đề:
- Kể cho dì nghe đầu đuôi chuyện xảy ra ở Tây Lĩnh, không được dấu diếm chút nào.
Vừa rồi Mục Tuyền chẳng phải cố ý làm khó Tô Xán, chẳng qua con gái một lòng hướng về y nên hơi bất mãn, phát tiết một chút thôi.

- Vâng, chuyện bắt đầu do một người bạn của cháu lái xe xô vào xe của Dịch Lực Hoan …

Tô Xán mất tới gần 30 phút kể lại câu chuyện, chi tiết hơn cả kể cho Đường Vũ nghe, không bỏ xót điều gì. Đường Vũ ngồi phía đối diện lén trừng mắt lên với y, cô hiển nhiên đã đoán ra hôm đó Tô Xán chủ động đi gây sự mới không gọi mình.

Mục Tuyền là thính giả tốt, nghe một số đoạn hơi nhíu mày lại, nhưng cơ bản không xem vào, đến khi Tô Xán kể xong hết mới trầm ngâm hỏi:
- Vậy là bạn cháu còn rút súng ra uy hiếp đám người Dịch Lực Hoan.

Tô Xán gật đầu:
- Vâng ạ.

- Nhưng trong tất cả tin đồn dì nghe được, lại không có ai nhắc tới chi tiết này.

Tô Xán nói ra phân tích của mình:
- Người bạn đó của cháu ở trong quân đội, lai lịch cũng không phải nhỏ, cháu đoán Dịch Gia Thuận đã điều tra ra rồi nên mới cố ý không cho đám Dịch Lực Hoan truyền chi tiết này ra, tránh phải gặp đối thủ quá nhiều.

Mục Tuyền chỉ cần chừng đó cũng đủ đoán ra suy nghĩ của Tô Xán, nên ném cho y một cái nhìn như xuyên thấu tim:
- Vì thế nên cháu nghĩ rằng Dịch Gia Thuận cơ bản chỉ đang mua lấy sự đồng tình, không có khả năng khởi kiện?

Ánh mắt của Mục Tuyền khiến Tô Xán có cảm giác như mình làm chuyện gì sai vậy, vẫn phải thừa nhận:
- Đúng là cháu nghĩ thế.

- Dịch Gia Thuận đúng là không vừa, ông ta đoán trước cháu sẽ nghĩ rằng ông ta không dám kiện nên coi thường cũng không cần giải thích, có lẽ cháu nghĩ tiếng tăm mình vốn chẳng tốt đẹp gì, thêm một chuyện này cũng chẳng sao?

Mục Tuyền nói một câu hời hợt làm Tô Xán đỏ rát mặt.

- Thực ra đây là bẫy trong bẫy, người ngoài cơ bản không biết là ông ta không thể kiện, nên chắc chắn hoang mang, mục đích chủ yếu của ông ta là gây nhiễu loạn, ví dụ như Đường Vũ chẳng hạn, chưa gì mà nó rối rít lên rồi.

Lần này tới lượt Đường Vũ đỏ mặt.

Tô Xán nhìn Mục Tuyền chằm chằm, lòng bội phục vô cùng, chỉ qua vài câu nói mà đoán được hết cả tâm tư của y lần Dịch Gia Thuận.

Cho dù xưa nay Mục Tuyền luôn để lại cho Tô Xán ấn tượng rất lợi hại, tới hôm nay mới thấy Mục Tuyền thể hiện ở mặt mà y có cái nhìn khách quan

hơn, tương lai nha đầu Đường Vũ chỉ cần được bảy phần chân truyền là mình chết chắc.

Đồng thời Tô Xán nảy ra suy nghĩ xấu, chả trách ông Đường thường xuyên đi công tác xa nhà, ở cùng người vợ như vậy thật là dễ sợ, áp lực cũng khủng khiếp.

- Tô Xán, không quá chú tâm tới người ngoài đánh giá về mình thế nào là ưu điểm của cháu, nhưng đồng thời cũng là nhược điểm đấy.
Mục Tuyền nói một câu khó hiểu, nhưng không giải thích gì thêm, đặt cốc cà phê xuống:
- Chuyện phía chú Tôn để dì lo được rồi, cháu nên cẩn thận ở mặt Dung Thành hơn. Hai đứa có cần cha mẹ đưa về không?

Đường Vũ lắc đầu.
- Không cần ạ, con tự bắt xe về.

Mục Tuyền "ừ" một tiếng không phản đối, đứng dậy cầm túi rời bàn, ông Đường vỗ vai Tô Xán một cái rồi đi theo.

Đi ra ngoài thì đã gần 9 giờ rồi, Tô Xán giang tay hít một hơi không khí trong lành, bữa cơm hôm nay trông có vẻ nhẹ nhàng, thực chất Tô Xán dùng 120% bản lĩnh ứng phó, nhất là nói chuyện với Mục Tuyền càng làm y vã mồ hôi, may mà kết quả coi như cũng xứng đáng, chỉ có câu cuối Mục Tuyền làm y không hiểu lắm.

Mục Tuyền đi lấy xe xong lái tới trước cổng tòa nhà, hạ cửa kính xuống, tựa có tựa không liếc Tô Xán một cái, nói:
- Chừng 10 giờ mẹ về nhà, lúc đó hẳn con về rồi chứ?

- Vâng, con sẽ về đúng giờ.

Hay nhất là cha mẹ Đường Vũ mỗi người lái một xe, ông Đường lái chiếc Land Cruiser màu xanh thẫm, còn Mục Tuyền lái chiếc Buick màu đen, mỗi

người đi về một hướng khác nhau, tối mới đặt chân về nhà, chuyện như vậy đã chẳng phải một hai năm nữa.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 105: Sản xuất một đứa

Gió tối thổi qua làn da lộ ra ngoài không khí, làm người ta cảm giác như ngâm trong nước, thoải mái hơn ngồi phòng điều hòa nhiều.

Cha mẹ Đường Vũ lái xe đi rồi, Tô Xán và Đường Vũ nắm tay nhau đi trên đường, con phố này cực kỳ náo nhiệt, vì nó tập trung nhiều cửa hiệu cao cấp lần bình dân, không chỉ thế các loại món ăn mặt cũng không thiếu, một mùi thơm ngào ngạt bay khắp đường.

9 giờ tối, đây là thời điểm náo nhiệt nhất trong ngày, đa phần xuất hiện bên đường là những đôi tình nhân trẻ, không tay trong tay thì tựa đầu tì vai, cảm tưởng không khí cũng trôi nổi màu mây hồng.

Đường Vũ đột nhiên chạy vào quán bên đường, sau đó mang ra hai cốc trà sữa trân châu cắm ống hút, tiền tất nhiên được cô thanh toán xong.

Tô Xán nhận lấy cốc trà sưa, cười khổ:
- Trông anh giống kẻ ăn bám lắm sao?

Đường Vũ biết Tô Xán nói không chỉ là chuyện cốc trà sữa, còn cả chuyện mình nhờ mẹ giải quyết giúp rắc rối của y, cong môi, cái cằm ương bướng nâng lên:
- Anh không giống ăn bám, mà là rất giống.
Nói xong không nhịn được bật cười.

- Nha đầu ngốc ạ, không cần phải lo lắng cho anh, Dịch Gia Thuận ngu ngốc, ông ta vận dụng quan hệ để gây sức ép với cha Uy Uy là điều tệ nhất rồi, nếu xung đột cá nhân thì có người mặc kệ, nhưng ông ta lôi kéo khắp nơi thì chẳng cần cha Uy Uy lên tiếng, tự khắc người bên trên sẽ không để yên.

Tô Xán vừa đi vừa giải thích qua tình hình cho Đường Vũ:
- Chuyện này anh đoán sẽ kết thúc chả đâu vào đâu, chỉ có Dịch Gia Thuận phải mắc kẹt cả đống tiền của và nhân lực ở cái hạng mục kia thôi, cùng tiếng tăm không tốt đẹp gì của anh thêm vết bẩn … thôi không nói chuyện phiền lòng nữa, lâu rồi chúng ta không đi dạo.

Nghe Tô Xán nói vậy, Đường Vũ nhẹ nhõm đi nhiều, "ừm" một tiếng, hai bọn họ từ lúc nghỉ hè không đi dạo với nhau như thế, không khí náo nhiệt xung quanh làm trái tim Đường Vũ cũng muốn nhảy nhót, chỉ bên kia cầu:
- Qua bên kia cầu đi, ở đó hay có món đồ tự làm đẹp lắm.

Bên kia cầu chính là phố quán bar, sau đó nữa là ĐH khoa học xã hội, nhiều sinh viên thường đem món đồ nhỏ tự làm bày ở bên bờ sông bán cái thiện cuộc sống.

Món đồ nhỏ rất nhiều, đủ kiểu từ tất tai, mũ, cho tới món trang sức, giá cả không đắt, kiểu dáng đa dạng, độc đáo.

Chỉ đi một lúc Đường Vũ đã mua tới gần chục món đồ rồi, toàn nịt tóc, vòng tay, linh tinh, Tô Xán dám cá nhiều thứ mua về Đường Vũ không dùng, có khi đóng hộp bỏ đấy, quan trọng là thú vui mua sắm lựa chọn và mặc cả nữa, tiền thì Tô Xán trả hết.

- Bạn gì ơi, mua sách đi.
Đi qua một hàng bán sách cũ, hai cô gái ngồi nói chuyện thấy Tô Xán liền vui vẻ đứng dậy gọi:
- Bọn mình lại tìm được mấy cuốn tạp chí thời trang nước ngoài đấy.
Khách xộp như Tô Xán, đương nhiên là họ nhớ, hơn nữa cũng chưa lâu.

Đường Vũ kín đáo nhéo Tô Xán một cái, không ngờ đi tới đây cũng có con gái nhận ra, xem chừng không biết cả tên mà nhìn thấy người đã vui thấy kia, càng ngày càng làm người ta khó yên tâm.

Tô Xán đâu có ý định mua nữa, nhưng lúc này phải dừng lại, cùng Đường Vũ ngồi xuống xem sách:
- Hai bạn ngày nào cũng dọn hàng à?

- Ừ, nói chung chỉ trừ ngày mưa hoặc là Tết thôi.

Một cô gái nhìn Đường Vũ nói:
- Mấy cuốn tạp chí thời trang bạn trai bạn mua lần trước chính là ở chỗ bọn mình đấy.

- Ồ vậy à, mình không biết.
Đường Vũ cười rất tươi:

Tô Xán thì muốn lao đầu xuống sông, lòng kêu gào, ông trời, tại sao tôi làm việc tốt mà lại bị quả báo?

Không dám ở lại lâu, Tô Xán cũng chọn mấy tờ tạp chí thời trang nước ngoài, trong khi Đường Vũ lại mua cuốn sách dạy nấu ăn. Tô Xán chưa trả tiền, cô gái đã nói:
- Lần này mình chỉ nhận đúng số tiền thôi, nếu không lần sau bọn mình không dám bán cho bạn nữa đâu.

Kết quả Tô Xán bị nhéo cái nữa, hiển nhiên cho rằng Tô Xán "dại gái" trả tiền vượt quá giá trị thực.

Tất cả hết 5 đồng, Tô Xán vội vàng rời chốn thị phi này, đi một lúc liền thành thực khai báo chuyện ngày hôm đó, giải thích rõ ràng muốn xẻo Lâm Trứu Vũ một cái.
- Lạc Nhiên sắp thành bạn gái của anh tới nơi rồi.
Đường Vũ giọng hơi chua chua:

Tô Xán toát mồ hôi, nhưng y ứng phó cũng nhanh:
- Lạc Nhiên có biết bao chàng trai xếp hàng đợi, cần gì để ý tới người đã có vợ.

- Dẻo mồm.
Đường Vũ tuy bĩu môi nhưng rất hài lòng vì câu trả lời này của Tô Xán, nhưng đi được một lúc chẳng biết nghĩ gì mà dần dần trầm mặc hẳn xuống.

- Sao thế?

Đường Vũ thoáng trầm ngâm, cuối cùng đứng lại ngước nhìn Tô Xán:
- Mẹ em nói tình yêu giống ngọn lửa cháy càng mạnh càng sớm lụi tàn. Bây giờ em còn trẻ có thể tự tin, không lo sợ bất kỳ cô gái nào cướp được anh, nhưng mười năm, hai mươi năm nữa thì sao đây? Lúc đó em đã già, sự nghiệp của anh sẽ càng lớn, càng nhiều cô gái vây quanh, trẻ trung hơn, xinh đẹp hơn. Lúc đó em chẳng còn dũng khí mà ghen nữa, có lẽ … có lẽ .. lúc đó em chỉ biết ôm chăn trong căn phòng trống mà khóc một mình thôi.

Giọng Đường Vũ nhỏ dần, tới cuối thậm chí có hơi chút nghèn nhẹn, mới đầu chỉ là nghĩ lung tung, càng nói càng cảm giác tương lai đó hiển hiện ngay trước mắt, bất kể tình cảm sâu bao nhiêu rồi cũng có ngày phai nhạt, nghĩ thế làm cô không khỏi thấy chua xót.

Thực sự là nha đầu tình cảm nội tâm phong phú tới mức phiền phức, Tô Xán thậm chí cảm giác được tay của Đường Vũ nắm tay mình chặt hơn, nhưng bàn tay lại lạnh đi.

Tô Xán trầm mặc, vì y không biết trả lời thế nào, hùng hồn tuyên bố sẽ yêu Đường Vũ tới hết đời, không để ý tới cô gái khác ? Nói thì dễ, thực hiện mới là khó, lúc này y không muốn dùng lời đường mật vô nghĩa để đối phó cho qua.

Khẽ kéo Đường Vũ vào lòng, ngửi mùi thơm trên tóc Đường Vũ, nhẹ nhàng nói:
- Anh không biết, nhưng dù thế nào anh cũng không buông cho em đi đâu, anh giữ mãi em trong vòng tay này. Tình cảm là nút thắt từ hai đầu, phải hai

bên cùng kéo mới bền chặt, em thông minh như vậy, thế nào cũng có cách giữ anh lại bên em, đúng không? Trừ khi em buông tay trước mà thôi.

- Em cũng không buông tay, em đã nói rồi, anh là của em.
Đường Vũ nói xong chẳng có bất kỳ dấu hiệu nào báo trước, nhón chân, hai cánh môi mềm ướt át hôn lên môi Tô Xán:

Cực kỳ chủ động, Đường Vũ nhiệt tình như muốn làm tan chảy Tô Xán, cãi lưỡi nhỏ chủ động tìm lấy đồng loại của mình, say mê cuốn lấy, không biết qua bao lâu, tới khi hơi thở trở nên gấp gáp, Đường Vũ mới ngừng hành động xâm lược bá đạo của mình, cánh mũi phập phồng phả ra hơi thở nóng rực thơm như lan nhìn Tô Xán, cánh đôi môi mọng đỏ cũng bị sự đáp trả nồng nhiệt không kém phần của Tô Xán, dáng vẻ trông mỹ miều khôn tả.

Đôi mắt vốn sáng ngời lúc như phủ lớp tầng hơi nước, hai cánh môi dầy gợi cảm chưa khép lại được vì còn hít thở không khí sau nụ hôn dài, để lộ rìa hàm răng trắng đều đặn, gò má láng mịn phủ lên tầng mây hồng nhàn nhạt, dưới ánh đèn như tỏa ra hào quang óng ánh … Tô Xán phát hiện, cô gái luôn gắn liền với hình ảnh băng giá lại còn có một mặt nóng hơn cả dung nham như thế.

Mặc dù xung quanh cũng có vài đôi tình nhân âu yếm thân mật, hành vi của bọn họ không tính quá gây chú ý, nhưng với Đường Vũ mà nói, lúc này gần như tiêu hao sạch sẽ dũng khí rồi, dấu mặt vào giữa ngực Tô Xán, không dám nhìn y nữa.

So ra mà nói, với Tô Xán thì nụ hôn vừa xong chỉ là món khai vị mà thôi, nói:
- Đường Vũ, em lo tình cảm của chúng ta sẽ phai nhạt theo thời gian phải không, anh vừa nghĩ ra một cách đấy.

- Cách gì?
Đường Vũ không ngẩng đầu lên, lí nhí hỏi:

- Chẳng phải người ta thường nói con cái là sợi dây gắn kết cha mẹ sao, chúng mình sản xuất một đứa đi.

Đường Vũ

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 106: Ông chủ Đôn Hoàng

Cho dù Tô Xán có muốn hay không, nhà Đường Vũ mời phó thị trưởng Du Thành ăn cơm, đều làm khí thế của y yếu một phần, chuyện này càng ngày càng phức tạp rồi, đầu tiên là không ngờ Đường Vũ lại kéo cả cha mẹ mình ra mặt, làm Tô Xán trở tay không kịp, có điều cũng gián tiếp thể hiện một phen sức mạnh hai ông bà cụ.

Đây là tương phản kinh điển, cũng là đoạn rất nhiều văn chương tả thực quan trường đều diễn tả, ân tình sắp mua về bán ngược trở lại, chiêu mua bán này của Mục Tuyền cho thấy năng lực thao túng nhân sự cấp phó sở của bà.

Đương nhiên không phải là tuyệt đối, trong đó còn có rất nhiều biến số, Tôn Trường Kiệt muốn từ phó thị trưởng thuận lợi lên được phó thị trưởng thường vụ, hoặc lớn gan tiến thêm bước nữa, chưa thể chắc, nhưng ít nhất ở mặt này Đường gia đã thể hiện tiếng nói của mình.

Nếu như nghĩ thực sự một vị trí phó thị trưởng thường vụ Du thành có thể khiến Dịch gia đình chiến, vậy thì trí tưởng tượng cũng quá đơn giản. Tô Xán hơi hối hận, người tính không bằng trời tính, y nào biết mình cùng đám Vương Uy Uy xung đột với Dịch Lực Hoa thành ngòi lửa bùng phát xung đột sau lưng, sớm biết có kết quả này thì chuyến đi Tuyết Sơn Tây Lĩnh đã chẳng có.

Sông hồ trăm dòng, vô định vô thường, có dòng chảy ra biển, hướng tới phong cảnh rộng lớn hơn. Có dòng thành hồ nhỏ, an định một nơi. Cái thì khô cạn, cạn kiệt tới cùng. Cuộc đời Tô Xán như sông hồ, y không biết rồi nó tụ vào đâu, là Brahmaputra hay Tần Hoài Hà, là Vịnh Yalong hay là Thái Bình Dương, hay chết cạn ở thảo nguyên vô danh.

Không ngờ nhất là chỗ dựa của tập đoàn Trọng Phàm lại mạnh như thế, hơi chút kéo được quan lớn cấp tỉnh ra chống lưng, còn chuẩn bị đầy đủ, dồn tới từng bước, xuất chiêu ác độc. Mà Tô Xán thật bất hạnh thành điểm bạo phát tranh đấu, cả nhà bị cuốn vào đó, tuy lớn giọng trấn an Đường Vũ, nhưng tất cả mới chỉ là suy đoán của y, chính Tô Xán cũng không nắm chắc lắm.

Quan trọng nhất y là ai? Tuy có Đôn Hoàng, có Thục Sơn lấy Tây Nam làm cơ sở ngày càng thành doanh nghiệp văn phòng phẩm số một trong nước, có Facebook TQ, có Thượng Mạch của Triệu Hạo đang chờ phát triển ...v..v..v.. Nhưng những bản đồ chiến lược thương nghiệp này còn chưa hoàn toàn triển khai, chưa hình thành lực lượng sản nghiệp, nhìn từ phương diện này y chưa phải là nhà doanh nghiệp, cùng lắm chỉ là một thương nhân.

Y còn xa mới có thể ảnh hưởng tới kinh tế một phương, không có bối cảnh chống đỡ, một thương nhân có quá nhiều khả năng sống không giống một con người.

Chỗ dựa lớn nhất là Vương Bạc, không chỉ là mối tương giao, còn là quan hệ nương tựa vào nhau, sĩ đồ của Vương Bạc liên quan tới tương lai cả nhà họ.

Tô Xán phát hiện mình hiện giờ thiếu quá nhiều thứ, dính líu sản nghiệp ngày một lớn, nhu cầu ngày càng nhiều, nắm bắt tri thức, khao nhát nhân tài, năng lực kiểm soát thế cục, làm một nhân vật nhỏ như y cảm thấy áp lực cực lớn.

Hiển nhiên đề nghị đi sản xuất em bé của Tô Xán bị từ chối phũ phàng, đành ủ rũ đưa Đường Vũ về nhà trước 10 giờ. Tô Xán cũng về nhà mình, Tăng Kha đang xem TV, phim Năm tháng hào hùng do Tôn Hải Anh diễn. Phòng khách chỉ bật một cái đèn nhỏ tờ mờ, hai chậu cảnh ở ban công rủ bóng ám đạm xuống mặt đất.

- Cha đâu ạ? Khi con về thấy toàn nhà tổng công ty sáng đèn, cha vẫn đang họp ạ?
Tô Xán thay dép hỏi:

- Không biết cha con hôm nay lúc nào mới về được, vừa gọi điện thoại bảo chúng ta ngủ trước, đừng đợi.
Tằng Kha trách móc:
- Mẹ nói đừng làm cái chức tổng giám đốc này rồi, chưa nói bị người ta rỉa rói sau lưng, mà chẳng sung sướng gì, muộn thế này còn họp. Liên tục mấy ngày rồi, có lúc buổi trưa cha con ăn bát cơm là lăn ra ngủ, mệt không ra người nữa.

- Cha là người có trách nhiệm, phải chiếu cố bao nhiêu phương diện, sau lưng bao người trông cậy.
Tô Xán không biết nói với Tằng Kha thế nào nữa, về tới nhà có rất nhiều lời muốn nói, nhưng đột nhiên chẳng sao nói ra được.

- Mẹ hỏi cha con, ông ấy nói hiện giờ sắp đánh lớn, vì trái quả thắng lợi, mệt chút cũng đáng. Mẹ Quách Tiểu Chung, rồi dì Trương, dì Chu, mấy ngày qua không ít người thăm dò cha con qua miệng mẹ, hỏi tình hình công ty còn duy trì được bao lâu. Nói tỉnh trưởng Quách ở phía sau thúc đẩy điều chỉnh quốc xĩ, đấu đá phức tạp, con không biết phía sau bao nhiêu người đang nhìn chằm chằm vào ghế cha con.

Tô Xán cười:
- Mẹ giờ còn biết đấu tranh trên tỉnh rồi.

Tằng Kha nghiêm túc nói:
- Mẹ đi qua cầu còn nhiều hơn đường con đi, ăn mỳ còn nhiều hơn số cơm con ăn. Đừng tưởng con mở công ty là ghê gớm lắm.

Tô Xán ngượng ngùng ra ôm vai mẹ nịnh bợ một hồi dỗ cho mẹ vui, sau đó vào bếp lấy ít nước nóng ngâm chân, chuẩn bị đi ngủ.

Tiếp đó Vương Thanh gọi điện, nói cô mời mấy vị khách quan trọng, muốn Tô Xán tham gia.

Tô Xán hơi hoang mang, trước nay y luôn tin tưởng chuyện Vương Thanh làm, mấy năm qua Vương Thanh ở vị trí của mình càng ngày càng xuất sắc, gần đây các công trình từ thiện Hi Vọng tạo được tiếng vang tốt. Đth tỉnh đưa ra tiết mục (luận kiếm), năm nay cho phát sóng, ở kỳ tháng 4 Vương Thanh được mời làm khách mời chính còn gọi điện bảo Tô Xán nhớ bật TV xem.
Khi đó Vương Thanh mặc quần tây đen, sơ mi trắng, véc nữ đen, xuất hiện với hình tượng nữ nhân trí thức, làm không ít người hoa mắt, từ đó danh tiếng " mỹ nữ doanh nhân" bay khắp trong nghề.

Còn nhớ Giám đốc ĐTH còn tới gần Vương Thanh, nói vui:
- Hiện giờ phụ nữ xinh đẹp của Trung Quốc càng ngày càng nhiều, nhưng xưa nay hồng nhan bạc mệnh, cô gái xinh đẹp thường mang theo bi kịch nhân sinh, không giống với bề ngoài. Nhưng giám đốc Vương thì khác, cô có ngoại hình của người dẫn chương trình xinh đẹp nhất của chúng tôi, tuổi còn trẻ đã thành Võ Tắc Thiên của trung tâm thương mại lớn như Đôn Hoàng, cuộc đời Vương mỹ nhân đúng là thập toàn thập mỹ.

Câu nói này sau đăng lên cả báo.

Tới nay Vương Thanh vì duy trì quan hệ tốt đẹp với giới truyền thông, nên nghe nói quan hệ với vị Giám đốc ĐTH tỉnh rất có "ý " với cô giữ đúng mực, lần trước ở lễ bầu chọn nhà doanh nghiệp ưu tú, Vương Thanh đi cùng Tăng Na là để ngăn chặn lão béo háo sắc này.

Vương Thanh làm việc rất chừng mực, chuyện của Đôn Hoàng đều do cô tổ chức người giải quyết, hôm nay sao lại vì vấn đề xã giao thương nghiệp mà muốn mình tham gia?

Tô Xán rất ít can thiệp vào chuyện của Vương Thanh, nói cách khác là ít quan tâm, y đem toàn bộ chuyện quản lý, áp lực lên vai cô gái này, bản thân theo đuổi cuộc sống mình muốn, trong lòng Tô Xán rất áy náy, hôm sau trên đường tới điểm hẹn còn nghĩ cách làm sao giảm bớt áp lực cho Vương Thanh, đồng thời nên tăng thêm cổ phần cho Vương Thanh.

Địa điểm không phải là khách sạn hay nhà hàng có tiếng, mà nơi tên là Đàm Thị Quan Phủ Thái, nằm gần công viên trung tâm, khung cảnh tĩnh lặng, cổng sắt, biển làm bằng gỗ, đứng bên ngoài nhìn vào chỉ thấy cây cối và con đường trải đá.

Tô Xán đi vào trong một quãng thì thấy căn nhà nhỏ đèn sáng choang, vào đó báo địa chỉ phòng bao cho tiếp tân, tiếp tục đi vào bên trong thấy thấp thoáng những tiểu lâu nhỏ, có đường riêng đi vào, từng khu rất độc lập, đây hẳn là hội sở tư nhân, chuyên phục vụ khách hàng thích yên tĩnh không muốn bị chú ý.

Cô gái phục vụ dẫn đường tới cửa một tiểu lâu, Vương Thanh đã đứng ở cửa đợi ra hiệu cho cô phục vụ lui ra.

Vương Thanh đi khoác tay Tô Xán, cười hì hì giới thiệu:
- Các vị lãnh đạo, cho tiểu nữ tử giới thiệu một chút, đây mới đích thực là ông chủ của Đôn Hoàng chúng tôi, Tô Xán, Tô đại thiếu gia.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 107: Tâm tư khác nhau

Căn phòng rộng này nằm ở tầng hai, bố trí rất xa hoa, giữa phòng là chiếc đèn treo pha lê lớn tỏa ánh sáng như hào quang, phòng chia làm hai nửa, một nửa là ghế sô pha, bàn trà TV, bên kia là bàn ăn lớn có thể dùng cho 8 tới 12 người, tuy thế bàn không rộng mà dài, để người ngồi hai bên không cách nhau quá xa.

Trong phòng đã có ba nam tử ngồi trên ghế sô pha nói chuyện , đều mặc âu phục giày da, khuôn mặt mang vẻ tự tin nhàn nhã của nhân vật thành đạt, hai người trên ba mươi, một trên bốn mươi gần năm mươi, hai người trẻ hơn là phó chủ nhiệm văn phòng chính phủ tỉnh và thư ký một vị đại lão tỉnh, người người nhiều tuổi nhất mặt tròn tròn béo tốt là giám đốc ĐTH tỉnh.

Vương Thanh hôm nay trang điểm hết sắc cầu kỳ, môi son tô bóng bỏ đi sự thường ngày nghiêm nghị thay bằng thành thục nữ tính, mái tóc không búi cao gọn gàng ở sau đầu mà khéo léo để lệch bên vai, vài lọn tóc nhỏ phất phơ gò mà trơn bóng như sứ trắng, cổ xinh đẹp tao nhã.

Nhưng so với khuôn mặt xinh đẹp người ta càng chú ý hơn tới cách ăn mặc đầy vị nữ nhân, một chiếc áo sơ mi hồng bằng lụa tơ tằm, cúc áo mở cúc thứ hai, vừa vặn lộ ra phần rìa lót trắng riềm hoa, một khe vú sâu hun hút như muốn làm người ta lạc lối trong đó nhưng lại không hở ngực, khi Vương Thanh vừa mới đi vào, ánh mắt lão giám đốc ĐTH nhìn không chớp bầu ngực no căng thoáng ẩn thoáng hiện phía dưới.

Phía dưới là chiếc váy bó sát màu đen, chiếc váy ôm lấy cặp mông tròn lẳn, do chất liệu vải mỏng, lờ mờ thấy được hình dạng quần lót bên trong cấn lên, cặp chân dài đi tất lụa màu đen, cùng đôi giày cao gót, toàn thân tỏa ra

sự gợi cảm mê người mà thiếu nữ không so sánh được, cũng khiến người ta tuyệt đối đánh giá cô năm nay ít nhất chừng 28 tuổi chứ không phải mới tròn 24.

Nghe Vương Thanh vừa giới thiệu thì ánh mắt cả ba đều nhìn cả về phía Tô Xán.

Không tin, không tin và không tin, mấy người kia đều kinh ngạc nhìn Tô Xán. Song đều không phải người đơn giản, mau chóng trấn định lại, trịnh trọng rời chỗ ngồi đi tới chào hỏi bắt tay Tô Xán, hiển nhiên mấy chữ "Tô đại thiếu gia" mà Vương Thanh nói khơi lên ý nghĩ của đối phương, suy đoán bối cảnh của Tô Xán, còn nhỏ như vậy mà nắm giữ Đôn Hoàng, chứng minh lai lịch không tầm thường.

Viên phó chủ nhiệm xác nhận thân phận của Tô Xán xong vẫn tặc lưỡi nói:
- Trước kia thấy Vương tiểu thư trẻ tuổi làm tới vị trí này đã khiến tôi ngạc nhiên lắm rồi, không ngờ hôm nay còn có chuyện ngạc nhiên hơn. Đôn Hoàng đúng là nơi tập trung của những nhân vật tuổi trẻ anh kiệt.

- Phiền chủ nhiệm Tống thay đổi cách xưng hô với tôi được không, gọi giám đốc Vương hay Tiểu Vương đều được cả.
Vương Thanh cố ý kéo dài âm điệu cách xưng hô nào đó, lườm đối phương một cái.

Viên chủ nhiệm Tống nhìn Vương Thanh ngồi vắt chéo chân ở ghế sô pha đối diện, giày cao gót đen đong đưa khiến người ta không thể không chú ý tới cặp đùi nõn nà, áo sơ mi ôm sát người làm Vương Thanh trông đoan trang thục nhã, nhưng đường cong sống động mà áo lụa mềm tôn lên kia lại ra sự thành thục quyến rũ đối lập, nhất thời không kiềm lòng được, cười đầy ý vị:
- Tiểu thư này khác với tiểu thư kia, mỹ nữ như giám đốc Vương tất nhiên xứng với tôn xưng thiên kim tiểu thư rồi.

Vương Thanh lườm một cái gắt gắt:
- Đáng ghét.

Điệu bộ của Vương Thanh càng làm chủ nhiệm Tống lâng lâng trong người, văn vẻ nói:
- Nhân sinh có ba may mắn lớn, công danh cao, sĩ đồ thuận và mỹ nhân cười. Được một nụ cười của mỹ nhân thực sự là may mắn của kẻ hèn này.

Khác hẳn với không khí vui vẻ nào nhiệt xung quanh, lòng Tô Xán trầm hẳn xuống, tiếng cười khúc khích của Vương Thanh như ở đâu đó rất xa truyền tới, vì y đã phần nào đoán ra được chút manh mối rồi, khó khăn lắm mới không thể hiện ra ngoài sắc mặt.

Hai người kia cũng không chịu kém, nhân lúc đợi món ăn lên cũng trêu chọc Vương Thanh. Vương Thanh cười như chuông bạc, nhìn ra ba người kia cực kỳ hưng phấn, một thân đồng phục công sở, sơ mi tất lụa, lại thêm lời nói điệu bộ động lòng người, đủ làm bản năng tiềm tàng trong lòng nam nhân cháy rừng rực.

Tô Xán mắt khép hờ nhìn người quanh bàn biểu diễn, cùng Vương Thanh với điệu bộ hoàn toàn khác với nữ cường nhân thương trường của Vương Thanh, một Vương Thanh quyến rũ phóng túng giữa tiếng bỡn cợt của nam nhân, làm lòng y như sát muối.

Y chưa bao giờ thấy Vương Thanh này, hai tay dưới bàn khẽ nắm lại, mất cả hứng khách sáo bề ngoài..

Có điều ba nam nhân kia còn chưa mê muội tới mức nói những lời quá lộ liễu với Vương Thanh trước mặt Tô Xán, chưa rõ lai lịch của y, chưa rõ quan hệ của y và Vương Thanh. Mỗi khả năng đều phải dùng cái mặt nạ hoàn toàn khác nhau đối phó.

- Chủ tịch Tô lập nên Đôn Hoàng, lại giao trọng trách cho một mỹ nữ, thật giống Lý Tầm Hoan, không biết giám đốc Tô đang làm hạng mục gì?

Sau một tuần rượu, lão giám đốc ĐTH thăm dò.

- Không dám nhận Chủ tịch Tô, gọi tôi Tiểu Tô là được.
Tô Xán lạnh nhạt đáp, không hề có ý trả lời:

Vương Thanh biết Tô Xán bất mãn, vội vàng cười nói che giấu cho y:
- Chủ tịch Tô của chúng tôi ấy à, là người bận rộn, không những phải quản lý TTTM, còn phải học tập, không phải là Lý Tầm Hoan, mà là Lục Tiểu Phụng bận rộn suốt ngày. Lần trước cùng con trai của bí thư Vương gây ra chút phiền toàn, khiến người ta nơm nớp lo sợ.

- Con trai của bí thư Vương?

Vị thư ký của đại lão trên tỉnh hiểu ra, liền thay đổi cách xưng hô:
- Con của bí thư Vương Bạc sao? Thì ra Tô thiếu gia chính là con của tổng giám đốc Tô Lý Thành, đã nghe danh Tô thiếu gia lâu lắm rồi.

Vương Thanh cười duyên gật đầu, ba người đánh giá lại Tô Xán.

- Ha ha ha, Tô thiếu gia quả nhiên lai lịch bất phàm, tôi cũng từng uống rượu với bí thư Vương, bí thư Vương là người dám nghĩ dám làm, là lãnh đạo có khí phách. Hay là thế này, mấy hôm nữa tôi mời khác, mong Tô thiếu và Vương công tử nể mặt.

Bọn họ làm sao không biết chuyện xung đột ở Tuyết Sơn Tây Lĩnh, có điều ai mà tin mấy nha nội công tử giao phong lại kịch liệt như thế? Đây là kết quả tất yếu khi mâu thuẫn sau lưng tích lũy tới trình độ nhất định thôi, là giao phong không tránh được của hai lực lượng.

Bữa cơm ngày hôm nay đối phương đã mời mình, chứng tỏ nhất định có chỗ dùng tới mình, một chủ nhiệm văn phòng, một thư ký đại lão, một giám đốc ĐTH, có thể nói mối quan hệ thông thiên triệt địa rồi, thư ký và chủ nhiệm đều tiếp xúc trực tiếp với lãnh đạo, làm việc cho lãnh đạo. Còn giám

đốc ĐTH tỉnh, thường xuyên được lãnh đạo thường ủy gọi điện đánh tiếng. Mời người có mạch quan hệ trong trọng tới, là để mình tỏ thái độ?

Tới lúc phải chọn phe rồi sao?

Nghe đối phương có ý kết giao, Vương Thanh mặt mừng rỡ, cái cầu này cuối cùng cũng bắc được sang rồi. Cô luôn chú ý tới mọi việc Tô Xán làm, biết chuyện khai chiến với Dịch gia, bằng kinh nghiệm xã hội mấy năm qua của cô phân tích, nhân vật chính khách như Vương Bạc, nếu thấy tình thế bất ổn, dứt khoát sẽ hi sinh Tô Lý Thành, Tô Xán để thỏa hiệp, hiện bên trong giới cũng có rất nhiều tin đồn này, đối phương lại còn tuyên bố kiện Tô Xán ra tòa nưa.

Vương Thanh đã đi hỏi chuyện Tằng Na, biết được Tô Xán từng bị Tằng Toàn Minh gọi vào trong thư phòng mắng chửi suốt một buổi chiều, làm càng tin tình thế của Tô Xán nguy ngập lắm rồi.

Không có thế lực chính trị chống lưng, Tô Xán còn không phải bị ép ra bã sao?

Vương Thanh sợ hãi cảm giác như trời sắp sập xuống, liền dùng tài nguyên trong tay nhanh chóng dệt lên mối quan hệ cho Tô Xán, nói không chừng sau khi con thuyền Vương Bạc bị chìm hoặc bị Vương Bạc vứt bỏ, Tô Xán còn có đường khác, không tới mức vĩnh viễn không trở mình được. Hiện giờ có đột phá, tất nhiên mừng ra mặt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 108: Trời tan đất lở

T

hế nhưng đúng lúc Vương Thanh thầm thở phào trong lòng thì Tô Xán lại lên tiếng:
- Vương Uy Uy e là gần đây không có thời gian, tới khi đó tính sau.

Chủ nhiệm Tống không thấy phật ý, tiếp xúc với mấy vị công tử quen rồi, thường rất cao giá:
- Vậy được, nếu như Tô thiếu gia khi nào xác định thì gọi một cú điện thoại, tôi sẵn sàng tiếp đãi.
Đưa tay ra vỗ nhẹ lên mu bàn tay mịn màng của Vương Thanh:
- Dù sao tôi và Vương mỹ nữ là chỗ quen biết cũ rồi.

Vương Thanh vẫn cười quyến rũ như trước, mượn tư thế ưu nhã rụt tay lại, làm như không có chuyện gì xảy ra, thu ba sóng sánh liếc nhìn Tô Xán, so với cử chỉ khiếm nhã này của hắn, câu trả lời của Tô Xán càng quan trọng hơn.

Tô Xán không có phản ứng chỉ im lặng uống rượu, nhưng người khác khó chịu rồi, lão giám đốc ĐTH rót đầy một ly rượu muốn mời Tô Xán uống, lý do bồi tội vừa nãy có mặt không thấy núi Thái Sơn.

- Chủ tịch Tô của chúng tôi uống rượu không tốt, ly này để tôi thay.

Vương Thanh nói rồi cầm ly rượu đứng dậy, người hơi ngả về phía trước, ánh mắt lão giám đốc ĐTH sáng lên, nhìn xuyên qua cổ áo sơ mi hơ trùng xuống, áo lót mỏng nâng cặp vú trắng trơn như mỡ đông mang theo nhục cảm khiến lão ta chỉ muốn đưa tay vào xoa nắn.

Tây cầm ly rượu vang đỏ, thần trí của Tô Xán đã không biết hướng tới nơi nào, cứ mỗi lần nghe tiếng Vương Thanh nói cười đối đáp, y lại cầm ly

rượu lên uống một ngụm.

Rượu trong ly hết rồi lại đầy, đầy rồi lại uống hết, rượu vang đỏ giảm đi, nhưng khuôn mặt Tô Xán lại ngày càng đỏ, càng trở nên âm trầm ít nói.

Bình thường Tô Xán rất dễ say, y chẳng thể uống nổi số rượu bằng nửa thế này, y chỉ muốn say ngất đi, để không phải nghe thấy bất kỳ điều gì nữa, nhưng càng uống, Tô Xán lại càng tỉnh táo, mọi âm thanh xung quanh càng nghe rõ ràng.

Thái độ của Tô Xán làm cô không hiểu, mấy lần muốn khuyên nhưng không nói ra được, hơn nữa chuyện đã tới lúc này không thể bỏ phí giữa chừng, vẫn phải tươi cười tiếp khách.

Rượu vào bụng, càng khó kiềm lòng, ba tên nam nhân si mê nhìn Vương Thanh, qua áo sơ mi lụa mềm kia có thể thấy được đường cong phía dưới đầy đặn hoàn mỹ thế nào, khuôn mặt Vương Thanh cũng đỏ lựng cám dỗ, khiến người ta muốn ôm vào lòng âu yếm, chỉ tiếc bên cạnh có hai đối thủ, trước mặt là vị thiếu gia khó lường, bữa cơm kết thúc chỉ có thể nói lời mập mờ mong được mỹ nhân liên lạc lại sau đó rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại Tô Xán và Vương Thanh, cả hai đều không nói gì, bầu không khí có chút gì đó ngột ngạt.

Một lúc sau, thấy Tô Xán cứ uống rượu tì tì, không có dấu hiệu nào dừng lại, Vương Thanh cắn môi nói:
- Đừng uống nữa.

Tô Xán mặt đỏ rừng rừng, hai mắt cũng đỏ, tựa hồ cảm giác vừa nãy uống từng ngụm không đã, liền rót rượu đầy tới tận mép ly, nâng lên ngửa đầu uống cạn. Vương Thanh vội vàng ngăn lại, đồng thời lấy khăn ăn, lau đi rượu tràn ra ngoài khóe môi Tô Xán.

“Hừ” hai mắt mông lung của Tô Xán nhìn theo chén rượu bị cướp đi, đưa tay ra muốn giật lại.

- Cậu say rồi, đừng uống nữa.
Vương Thanh đặt ly rượu rời xa tầm tay Tô Xán, nhẹ giọng khuyên nhủ như khuyên trẻ con, tay lấy khăn mặt khác lau mặt cho Tô Xán:

Tô Xán ợ ra một hơi rượu, gạt tay cô ra, giọng cố kiềm nén:
- Tại sao chị làm thế?

Vương Thanh cừng người, động tác dừng lại, cô thông minh như thế chỉ cần kết hợp với phản ứng trước đó của Tô Xán làm sao không đoán ra được y nghĩ gì, hai mắt mơ hồ, run run nói:
- Cậu … rốt cuộc cậu nghĩ gì?

- Tình huống đó, chị bảo xem tôi còn có thể nghĩ được điều gì khác nữa?
Sắc mặt Tô Xán lạnh xuống, nhưng giọng nói lại như ngọn núi lửa chực chờ bộc phát:
- Chị còn giả ngốc sao, chị rất thông minh mà, chị thừa biết rồi mới đúng chứ?

Vương Thanh nghe Tô Xán nói vậy, người hơi lảo đảo, dùng ánh mắt xa lạ nhìn y, lại nghĩ tới Tô Xán lãnh đạm suốt bữa cơm, Vương Thanh bị kích thích cười nhạt:
- Có phải cậu nghĩ tôi là đứa con gái không biết tự ái, tùy tiện lên giường với nam nhân?

Tôn trọng sự riêng tư của khách, như như khách không gọi, phục vụ sẽ không tới làm phiền, tòa tiểu lâu hai tầng này nằm gần cuối hội sở, càng thêm yên tĩnh, từng lời nói của Vương Thanh đều nghe rõ ràng.

Tô Xán lúc này như đã “tẩu hỏa nhập ma”, không chú ý tới ngữ khí của Vương Thanh, chỉ thấy Vương Thanh tự mình nói ra như như vậy, làm y cảm giác tay chân rụng rời.

Vương Thanh mắt nhìn Tô Xán chằm chằm, từng phản ứng nhỏ của Tô Xán đều bị cô thấy hết, hàng mi dài rung rung, giọng lớn lên:
- Tôi hiểu, thì ra trong mắt cậu, tôi đã không phải là cô gái đơn thuần năm xưa làm công trong cửa hiệu nhà cậu, lấy tiền lương đầu tiên mua kem cho cậu nữa rồi.

Tô Xán nhắm mắt lắc đầu, chỉ biết liên tục lẩm bẩm:
- Tại sao? Tại sao? Tại sao chị lại làm như thế?

Hai hàng nước mắt như chuỗi hạt châu đứt chảy dài trên khuôn mặt dày công trang điểm của Vương Thanh, nhưng Vương Thanh rất quật cường ngẩng đầu nhìn y, giọng khàn khàn:
- Là tôi làm cậu thất vọng, xin lỗi, tôi đê tiện vậy đấy, đúng tôi có rất nhiều nam nhân đấy. Dung mạo của tôi, thân thể của tôi, cậu thích không, họ rất thích, ai cũng thích cả, cậu cũng là nam nhân, cậu cũng thích phải không? Vậy cậu còn đợi cái gì nữa, chúng ta đi thuê phòng đi, nữ nhân như tôi phục vụ loại nam nhân như cậu là đương nhiên mà, đúng không ?! Cậu đưa tôi lên vị trí này, không đơn giản là vì lời hứa nực cười trẻ con năm xưa phải không? Cậu thèm khát cơ thể của tôi lắm phải không, cậu muốn đợi bao lâu nữa?

Tô Xán muốn phát cuồng rồi, gào lên một tiếng, hai tay bứt tóc ngồi xụp xuống đất.

Vương Thanh chỉ là một cô gái trên hai mươi thôi, một cô gái hơn hai mươi năm sống ở thành phố nhỏ, ít va chạm, phải gánh Đôn Hoàng trên vai, phải quan hệ tiếp xúc với đủ loại người, những người đó đều có địa vị xã hội không thấp, có thực quyền nhất định, cô không có khả năng kháng cự lại bọn họ, mà với đám cáo già lọc lõi một số quan hệ phải tới mức nhất định thì bọn chúng mới chịu nhả lợi ích trong tay ra.

Tô Xán trước kia cho rằng Đôn Hoàng đi theo con đường quật khởi tốt mà y đã vạch ra, cho nên mới có được địa vị hôm nay, hiện giờ mới choàng tỉnh, không đơn giản như thế, giờ mới choàng tình, Vương Thanh phải hi sinh cho nó nhiều như thế nào.

Mình chỉ biết hùng tâm bừng bừng nhìn về phía trước, nào có biết rằng mỗi lần vung tay quyết định, khiến Vương Thanh ở phía sau phải trả giá thế nào. Cô ấy phải dùng dung mạo mà thân thể mỹ lệ của mình cẩn thận qua lại giữa đám sói đói thèm khát kia ra sao?

Vì ai, bữa cơm hôm nay nói rõ rất cả rồi, trước tiên là Đường Vũ dùng quan hệ gia đình, giờ là Vương Thanh giúp mình lôi kéo quan hệ.

- A a a a....
Tô Xán gào lớn đứng bật dậy, đưa tay nắm lấy tay Vương Thanh, kéo đi.

Vương Thanh rụt tay lại nhưng không được, rối rít hỏi:
- Đi đâu, cậu muốn làm gì?

- Không phải chị muốn thuê phòng sao, muốn phục vụ tôi sao, tôi thấy không cần đâu, nơi này tốt rồi, chị chọn chỗ khéo lắm.

- Cậu ... Cậu ... Cậu ... Cậu muốn làm gì?
Đã tiếp xúc đối phó với đủ loại nam nhân, thấy Tô Xán mặt đỏ bừng bừng, hơi thở phả ra từ miệng nóng rực như lửa, Vương Thanh làm sao không nhận ra được hơi thở đầy dục vọng trộn lẫn với hơi rượu kia, cô sợ tới hồn siêu phách lạc:

Tô Xán không đáp, lúc này trong đầu y chỉ có một ý nghĩ, y muốn Vương Thanh, muốn cơ thể của cô, đi tới bế xốc Vương Thanh lên, đi về phía cái ghế sô pha dài.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 109: Câu nói khốn nạn nhất

Đ

ừng, đừng, Tô Xán, cậu không được làm thế.
Vương Thanh ra sức quẫy người, dùng hai tay đẩy Tô Xán ra nhưng làm sao khỏe bằng nam nhân say chứa đầy ham muốn được, lòng người sợ hãi, mồ hôi lạnh toát ra, cất giọng nài nì:
- Tô Xán, bình tĩnh lại nghe tôi nói đã.

"Á" Vương Thanh bị Tô Xán đẩy ngã xuống giường, khuôn mặt vốn đã phớt hồng vì uống rượu, lúc này thêm vận động mạnh càng đỏ rực, cô vừa mới ngồi bật dậy thì Tô Xán nhanh tay hơn, dùng một tay giữ chặt lấy hai tay cô, hôn như mưa lên mặt Vương Thanh.

- Cậu làm cái gì thế, buông tôi ra.
Hai tay Vương Thanh bị Tô Xán giữ chặt trên đầu, đầu liên tục liều mạng lắc sang hai bên né tránh nụ hôn của Tô Xán, mái tóc dày công chăm sóc xõa tung, lúc nãy cô uống rượu không ít hơn Tô Xán chút nào, tay chân bủn rủn không được bao nhiêu sức lực.

Sự chống cự của Vương Thanh làm Tô Xán tức giận, vì Vương Thanh chống cự không hề quyết liệt, rất nửa vời, làm trong đầu y liên tưởng, những lần trước, cô ấy cũng chỉ chống cự tới mức này? Đau đớn, áy náy, tự trách, tức giận, các loại trạng thái xấu chiếm đầy đầu óc Tô Xán, chuyển thành dục vọng, lúc nãy chỉ muốn dùng thân thể nữ nhân phía dưới phát tiết tất cả, không hôn được môi cô, miệng y hướng xuống dưới, hôn lên cổ lên xương quai xanh, hướng về đồi ngực căng tròn.

Tô Xán không còn lý trí suy nghĩ bất kỳ điều gì bình thường nữa rồi, say rượu cùng với tâm trạng tồi tệ khiến y nghĩ mọi chuyện theo chiều hướng xấu nhất, không nghe Vương Thanh van lơn, một tay khống chế Vương

Thanh, một tay cởi cúc áo Vương Thanh, nhưng tay y run lên, mất gần một phút mà không cởi nổi, không kiềm được bực bội trong lòng, nắm lấy một bên cổ áo Vương Thanh, dùng sức giật ra hết sức thô bạo, mấy cúc áo bắn tung tóe, để lộ ra da thịt trắng trẻo cùng chiếc áo lót ren trắng.
Sơ mi lụa mỏng manh, áo lót khác màu mập mờ luôn là cách ăn mặc khiêu khích mà Vương Thanh thích nhất, không kịp cởi tiếp chướng ngại vật còn lại, Tô Xán đói khát cúi xuống đồi ngực căng tròn, Vương Thanh mặc áo lót mỏng không có đệm mút lờ mờ thấy được chấm gồ lên, Tô Xán cứ thế ngậm luôn cả núm vú lẫn áo ngực bằng ren, mặt dù còn cách lớp vải, nhưng đầu lưỡi nhạy bén của y vẫn cảm nhận được núm vú phía dưới đã săn cứng lại, hết sức mẫn cảm.

Vương Thanh mặt đỏ rực như vầng dương buổi chiều ta, cô giãy giụa vùng vẫy, nhưng ghế sô pha chật hẹp, không tránh đi đâu được, tay Tô Xán xiết chặt hơn, không cho cô một cơ hội nào, một ký ức xấu nào đó như ùa về trong lòng làm Vương Thanh càng thêm kinh hoàng, càng thêm yếu đuối, cô chỉ còn biết vừa khóc nức nở vừa run rẩy van nài trong tuyệt vọng:
- Tô Xán, buông tôi ra đi, xin cậu đấy … cậu đừng làm thế ..

Dưới ánh sáng dìu dịu trong căn phòng sang trọng, cô biết ở nơi này dù mình kêu khản cổ cũng không ai nghe thấy được, hai vệt nước mắt chảy thành vệ dài trên khuôn mặt xinh đẹp, cô không còn sức lức để đẩy Tô Xán đang sa vào trạng thái gần như điên cuồng.

Nhục nhã và đau đớn, Vương Thanh vẫn cố gắng giữ cho mình tỉnh táo, cô cắn môi tới ứa máu, nhưng phản ứng của cơ thể lại làm phản lại chủ nhân, dần dần cơ thể Vương Thanh chuyển từ quẫy đạp sang uốn éo như rắn, miệng thi thoảng còn phát ra tiếng rên rỉ đê mê, đôi mắt mở to thất thần nhìn trần nhà, Vương Thanh không có chút kháng cự nào cả, từng cơn khoái cảm lan tỏa toàn thân, cái cổ ưu nhã rướn lên, mô hôi li ti trên trán tụ lại, nhỏ xuống …

Tô Xán thấy Vương Thanh không còn chống cự nữa thì buông tay cô ra, hai tay cùng miệng cùng vầy vò, bàn tay Tô Xán sờ tới chỗ mẫn cảm của nữ nhân, Vương Thanh chỉ chờ có thế, gom hết sức bình sinh vung tay tát "đốp" một cái.

Mặt bị tát lệch sang một bên, đầu óc không kịp suy nghĩ, Tô Xán nói một câu khốn nạn nhất cuộc đời:
- Nam nhân khác chơi được, vì sao tôi không được?

Lạnh, lạnh tới thấu xương.

Trong nháy mắt toàn bộ tâm trí, cơ thể của Vương Thanh như đóng băng, thậm chí gò má hồng rực vì dục vọng chưa phai đã đông cứng bởi sương giá. Cô tựa hồ nghe thấy tiếng trái tim tan vỡ.

Ánh mắt Vương Thanh nhìn Tô Xán hết sức xa lạ, bàng hoàng, sau đó "òa" khóc, đau đớn, bẽ bàng, tủi nhục, mặc kệ váy áo xộc xệch, kệ nửa bầu ngực vẫn lộ ra ngoài, cô xô ngã Tô Xán, nhào khỏi ghế sô pha chạy đi, tư duy đã đình trệ, còn suy nghĩ gì tới hiện trạng của bản thân nữa.

Tô Xán bị xô ngã, đầu đập vào mép bàn, cơn đau giúp y phần nào tỉnh táo lại, không chút suy nghĩ, lao theo ôm chặt lấy Vương Thanh từ đằng sau, Vương Thanh kịch liệt chống cự, giãy giụa mạnh hơn lúc nãy cả chục lần.

Không gì diễn tả hết sự hối hận của Tô Xán lúc này, cũng không có gì bào chữa được cho lời nói đó, nhưng y biết lúc này tuyệt đối không thể để cho Vương Thanh đi, nếu không y sẽ hối hận suốt cuộc đời.

Mặc cho Vương Thanh đấm đá, quẫy đạp, Tô Xán bế cô trở lại ghế sô pha, đến khi Vương Thanh mệt rồi, không còn sức chống cực nữa, đưa tay áo muốn lau nước mắt cho cô, Vương Thanh quay đầu né tránh. Tô Xán ôn nhu nói:
- Ngoan, ngồi im nào.

Động tác càng thêm nhẹ nhàng cẩn thận, nhưng nước mắt cô như vô tận, lau bao nhiêu cũng không hết.

Khuôn mặt Vương Thanh hoàn toàn ngập trong nước mắt, kẻ mặt, phấn xoa mặt bị nước mắt làm cho lem nhem, mũi vẫn phát ra tiếng nức nở, môi còn có vết cắn hồng hồng, nhìn dáng vẻ đó ai cũng phải đau lòng.

Không nói xin lỗi, vì Tô Xán biết bất kỳ lời xin lỗi nào cũng không đủ bù đắp lại được, cẩn thận mặc y phục vào cho Vương Thanh, chải lại mái tóc cho cô, cởi áo khoác ngoài che kín người Vương Thanh, sau đó bế cô rời phòng.

Không khí thoáng mát buổi tối, gió đêm thổi lồng lộng làm tan đi ít nhiều hơi rượu, cho dù bước chân loạng choạng, Tô Xán vẫn kiên quyết ôm Tô Xán trong lòng.

Đi hết con đường nhỏ ra tới đường lớn trải đá cũng không gặp ai, chỉ có lễ tân ngạc nhiên nhìn hai vị khách, cô làm việc ở đây khá lâu, chuyện này tuy hoang đường, nhưng không phải việc của mình nên cúi đầu xuống coi như không nhìn thấy gì cả, những nhân vật có thể tiêu phí ở đây, không phải một lễ tân nhỏ như cô có thể chọc vào.

Tô Xán vẫy taxi, báo địa chỉ biệt thự của Vương Thanh, rút ví rút một xấp tiền, không cần đếm đưa hết cho tài xế. Tài xế rất biết điều, không nói bất kỳ lời thừa nào, cũng không nhìn Vương Thanh được Tô Xán ôm trong lòng.

Không khí trong xe rất yên tĩnh, Vương Thanh vẫn thi thoảng trào nước mắt, Tô Xán ôm cô, khe khẽ vỗ lưng, không nhẹ không nặng, rất đều đặn. Một hồi lâu Vương Thanh nấc khẽ, đem kìm nén trong lòng phát ra, thần sắc đã nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Chiếc taxi đi tới khu biệt thự cách xa trung tâm thành phố, khách xuống xe là đi ngay, không dám nhìn thêm một cái.

Người mua được biệt thự này đều có chút lai lịch, nhưng tuyệt đối không phải là người thích phô trương, hoặc là kẻ giàu xổi hãnh tiến, vì những người đó mua nhà một là phải to, hai là phải đắt, ba là phải gần thành phố, còn chỗ rìa ngoài ngoại thành yên tĩnh này thì họ xem thường.
Khu biệt thự này là nơi nghỉ cuối tuần của rất nhiều tinh anh thương trường hoặc là quan viên có cấp bậc, còn ở thường xuyên chỉ có cha mẹ họ hoặc tình nhân bí mật, người gia ở nơi này để dưỡng lão, còn tình nhân bí mật đương nhiên là vì bí mật, cho nên hay ra vào nơi này trừ người già thì là mỹ nữ, Vương Thanh là một trong số mỹ nữ đó.

Đi vào biệt thự hai tầng, Tô Xán bế thẳng Vương Thanh vào phòng ngủ tầng hai, chuẩn bị nước nóng, lau mặt cho cô, động tác ôn nhu, Vương Thanh để mặc y loay hoay, mắt nhìn y chằm chằm.

Chải giường đệm cho Vương Thanh xong, ngập ngừng lúc rồi nói:
- Tôi ngủ ở phòng bên.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 110: Chỉ là hiểu lầm

Vương Thanh là cô gái rất mạnh mẽ thực tế, hiểu đời, mọi chuyện cô làm vì Tô Xán hoàn toàn không phải vì tình cảm nam nữ, trước giờ cô luôn coi Tô Xán như người thân, giống như đứa em trai để cô chiều chuộng chăm sóc, nhiều lúc lại giống như người anh để cô dựa dẫm tin cậy, như một người trong gia đình.

Xưa nay Vương Thanh cũng luôn lấy thân phận đó bao dung nuông chiều Tô Xán, đúng thế là nuông chiều, để y lười biếng, để y vô trách nhiệm, một mình mình vất vả làm việc.

Cô cũng rất thực tế, bước ra cuộc đời, lên tới vị trí này, càng ngày cô càng hiểu có chỗ dựa vững chắc đằng sau quan trọng thế nào, nếu không có Tô Xán, có lẽ Đôn Hoàng bị người khác nhảy vào xâu xé từ lâu rồi.

Bởi thế Vương Thanh đối xử rất tốt với Tô Xán là tổng hợp nhiều yếu tố, có tình cảm có lý trí, nhưng không phải vì tình yêu dù một thời gian thực sự cô có chút rung động với Tô Xán, nhưng qua lâu rồi. Vương Thanh đã trưởng thành, cũng chính vì thế câu nói kia của Tô Xán tuy làm cô tổn thương rất nặng, nhưng sau khi trấn tĩnh lại, Vương Thanh cũng nhanh chóng tỉnh táo phân tích sự việc.
Nghĩ lại không phải cô cũng đã nói những lời tổn thương Tô Xán sao, từ trước giờ Tô Xán cũng chưa bao giờ đòi hỏi gì ở cô, y lười biếng, đùn đẩy công việc cho cô cũng không phải vì ỷ bản thân là ông chủ, mà giống như đứa em ương bướng làm nũng, làm gì có ông chủ nào trao toàn bộ quyền hành cho cô như thế, điều ấy cũng là thể hiện sự tin tưởng tuyệt đối của Tô Xán với cô.

Giống như cô coi Tô Xán là người nhà, Tô Xán cũng coi cô như người nhà vậy.

Chuyện ngày hôm nay nay toàn bộ do xúc tác rượu, sự ngang ngạnh trong tính cách của cả hai tạo ra sự hiểu lầm.

Tô Xán luôn trầm ổn, nhiều năm trước đã thế, vì sao có phản ứng quá khích, mất lý trí, thậm chí điên cuồng như vậy, chẳng phải gián tiếp nói lên trong lòng y, cô quan trọng thế nào sao? Cũng giống như cô lúc đó, chỉ vì nghĩ Tô Xán hiểu lầm mình mà nói ra những lời thiếu suy nghĩ, kích thích y.

Nghĩ tới đó tuy trong lòng vẫn còn giận Tô Xán, nhưng lại có chút vui vẻ từ trong lòng sinh ra. Cô suy nghĩ như vậy, tin rằng lúc này Tô Xán cũng đã trấn tĩnh lại suy nghĩ bình thường, cả hai đều nói những lời làm đối phương tổn thương đến vậy, muốn quan hệ quay lại như trước kia, nhất định cần hai bên nỗ lực, tuyệt đối không thể chỉ biết oán trách nhau.

Bọn họ đều là người trưởng thành, thậm chí thành thục hơn hơn nhiều người cùng trang lứa, không phải trẻ con vì chút hiểu lầm xung đột mà giận dỗi nhau không thèm nhìn mặt nhau, cũng không phải trai gái yêu nhau vì tổn thương mà chia tay được, bọn họ là người thân, là cộng sự kinh doanh.

Đã không thể tránh mặt nhau, vậy chỉ có thể giải quyết vấn đề.

Vừa rồi Tô Xán thể hiện sự hối hận của mình, giờ tới cũng phải có hành động, Vương Thanh đã ngừng khóc, đưa tay quệt mặt, ngẩng đầu lên, đau đơn trong ánh mắt bị cô che giấu, nghiêng đầu, khóe môi hơi nhếch lên, nở nụ cười tự tin mà khiêu khích như thường lệ:
- Định về phòng tự giải quyết?

Khi dính tới chuyện mẫn cảm của mình, ai cũng sẽ trở nên cực đoan, Tô Xán cũng vậy, vì thế mới sinh ra hiểu lầm, tuy nhiên không phải là y lấy hiểu lầm bao biện cho câu nói độc ác của mình, Tô Xán muốn cùng Vương

Thanh tiêu trừ hoàn toàn khúc mắc đó, hiện ánh rạng đông đã ló rạng, sao không biết nắm bắt lấy:
- Vậy không lẽ chị định giúp tôi à?

- Đừng mơ, cậu nghĩ tôi là loại nữ nhân để nam nhân chơi đùa vậy sao?
Vương Thanh bĩu môi nói một lời hai ý:
- Cậu tự gây họa thì cậu tự chịu đi.

Dù phân tích được là mình hiểu lầm, nhưng nghe Vương Thanh xác nhận, Tô Xán thấy người nhẹ đi một nửa, giảm bớt nhiều day dứt tội lỗi:
- Xin lỗi, chuyện hôm nay là do tôi sai.
Trước đó Tô Xán không nói xin lỗi, vì lo kích thích Vương Thanh, cũng giống như muốn giũ bỏ trách nhiệm vậy, nhưng lúc này không thể không chân thành nói một câu xin lỗi.

- Tôi cũng không nên nói những lời đó với cậu, là tôi sai trước.

Hai người nói mấy câu gượng gạo, trong phòng yên tĩnh lại, song bầu không khí hòa hoãn nhiều.

Cho dù Vương Thanh có tỏ ra trấn tĩnh, nhưng hai mắt có phần ngơ ngác, ánh mắt che giấu thê lương đau đớn, hai người ngày hôm nay không khác gì đột phá bước cuối cùng nữa, hơn nữa còn bằng phương thức như vậy, Tô Xán thấy tim như bị bàn tay vô hình bóp chặt một cái, tất cả đều tại y.

Im lặng một lúc, Vương Thanh đứng dậy mở tủ quần áo, bên trong treo mấy bộ quần áo nam, Tô Xán thoáng run người một cái, tiếp đó Vương Thanh lấy bộ áo ngủ nam, ném cho y:
- Tôi đi tắm, cậu cũng tắm đi, tôi đợi.
Nói tới đó ánh mắt cô trở nên sắc bén trừng Tô Xán một cái:
- Đó là quần áo tôi mua cho cậu chưa đưa được, đây đáng lẽ là chuyện của bạn gái cậu mới đúng, không biết kiếp trước tôi nợ cậu cái gì.

Tô Xán lúc này ngoan ngoãn ngậm miệng không nói gì, nhận bộ quần áo ra ngoài đóng cửa lại.

Cánh cửa đóng lại ngăn cách hai người, Tô Xán dựa lưng vào cửa từ từ ngồi bệt xuống, tay vò đầu, Vương Thanh rất xinh đẹp, cực kỳ có sức sát thương với nam nhân, Tô Xán không quá che dấu bản năng nam nhân của mình với cô, một phần y bị Vương Thanh nuông chiều thành quen, một phần đó chỉ mang ý trêu đùa, Tô Xán thực sự không có ý đồ gì với Vương Thanh, trước đó là thế, bây giờ cũng thế, Tô Xán từng nói với mẹ mình và Vương Thanh là hai người họ là người quan trọng nhất trong cuộc đời y, bởi thế câu nói của Vương Thanh cũng làm y rất đau lòng.

Có điều nếu không phải do rượu, y không quá khích như vậy, Tô Xán không biết sau này đối diện với Vương Thanh ra sao, nhưng ít nhất lúc này y có quyết định, tuyệt đối không uống rượu nữa.

Vương Thanh nhắm mắt ngâm mình trong bồn tắm lớn, chuyện xảy ra trong tiểu lâu kia vẫn như rõ ràng trước mắt, thậm chí lúc này nước nóng bao quanh cơ thể làm cô liên tưởng tới bàn tay Tô Xán đụng chạm khắp người mình.

Không có chút phòng bị nào, cô cực kỳ hoảng sợ, nhưng sau đó cô chỉ giận, đau đớn vì những lời nói kia của Tô Xán, lại hoàn toàn không thấy phản cảm vì Tô Xán suýt nữa xâm phạm mình.

….
Gần một tiếng sau Tô Xán quay trở lại phòng Vương Thanh, không phải y tắm lâu như vậy, mà sợ quay lại sớm quá nhìn thấy cảnh gì không nên thấy.

Vương Thanh quấn khăn tắm ngồi bên mép giường sấy tóc, vẻ mặt hoàn toàn không có gì khác bình thường nữa.

- Chuyện ngày hôm nay.

Tô Xán cảm thấy dù sao mình là nam nhân, nhiều chuyện phải chủ động chút:
- Chị cũng quá lo rồi, Dịch Gia Thuận không có khả năng không có khả năng kiện tôi, chú Vương cũng không dễ dàng bị hạ như vậy đâu …

Dù quan hệ với Vương gia thân thiết như vậy, Tô Xán mới chỉ hai lần gặp Trương Thanh, một lần khi đó Vương Bạc đã bị mời đi uống trà, lần này bà lại xuất hiện, Tô Xán không cho rằng là sự trùng hợp, nhất nhất định có tin tức liên quan tới cao tầng Vương hệ. Vả lại từ lúc xung đột xảy ra, Vương Bạc không áp dụng bất kỳ hành động phản kháng ngoại trừ giúp cha y gánh áp lực, trì hoãn giảm cổ phần hóa, Tô Xán tin rằng Vương Bạc đang đợi thời cơ.

Dịch gia liên kết với Quách hệ, Lô hệ, đây là đấu tranh giữa hai phái hệ, đấu tranh cấp độ này, Tô Xán không có khả năng xen vào hay tác động vào, chỉ có thể đợi kết quả.

Tính cách Tô Xán không hợp với quan trường thật, không có nghĩa là y không nhìn ra được điều gì, theo phân tích của y, lần xung đột này tuy có áp lực, căng thẳng nhưng không có nguy hiểm gì, y tin vào Vương Bạc.

Đem suy luận của mình nói hết cho Vương Thanh nghe, cuối cùng nói:
- Cho dù là kết quả xấu nhất thì chúng ta cũng chỉ phải khỏi địa bàn Dung Thành thôi, hoàn toàn có thể làm lại với khởi đầu cao hơn mấy năm trước nhiều.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 111: Trong đêm

Tô Xán, Đôn Hoàng có lẽ chỉ là một trong rất nhiều sản nghiệp của cậu, nhưng với tôi nó không chỉ là sự nghiệp, tôi coi nó như đứa con tinh thần, nhìn Đôn Hoàng lớn mạnh từng ngày là hạnh phúc lớn nhất của tôi.
Vương Thanh nói xong không đợi Tô Xán trả lời, mở ngăn kéo cất máy sấy tóc đi:
- Hôm nay tôi mệt rồi, chúng ta đi ngủ thôi.

- Được.
Tô Xán không biết nói gì thêm, gật đầu:
- Vậy chị ngủ ngon.
Nói rồi quay người định đi sang phòng bên cạnh.

- Tôi không bảo cậu đi.
Vương Thanh nói xong cởi khăn tắm, sau đó chui vào chăn.

Tâm tình mới bình tĩnh lại của Tô Xán lại sôi trào, trời đêm yên tĩnh, nghe tiếng Vương Thanh cởi khăn tắm lên giường, tim Tô Xán đập nhanh gấp mấy lần.

Tô Xán đứng đỏ mất năm sáu phút, cứ như đợi trông đợi Vương Thanh ngủ rồi bỏ đi vậy, nhưng Vương Thanh không định tha cho y:
- Cậu làm chuyện đó với một cô gái rồi định cứ thế mà đi à?

Đã không còn giận rồi, lại vẫn muốn dằn vặt mình, hít sâu một hơi, Tô Xán quay người lại, thấy Vương Thanh đã quấn kín người trong chăn, bên cạnh không biết từ lúc nào có thêm một cái chăn nữa.

- Thất vọng phải không?
Vương Thanh chỉ có cái đầu thò ra ngoài, nhìn Tô Xán cười trêu chọc:

- Tôi chỉ coi cậu như đứa em trai thôi.

Tô Xán vừa nhẹ nhõm, lại bỗng dưng có chút bực bội, đi thẳng tới giường, hậm hực nói:
- Thật trùng hợp, trước nay tôi cũng chị như em gái.
Rồi mở chăn bên cạnh chui vào.

- Đừng tắt đèn, tôi thích để đèn khi ngủ, ngủ ngon.
Vương Thanh nói xong nhắm mắt lại:

Cứ thế mà ngủ? Vậy là xong rồi sao?

Cuộc sống luôn tràn ngập những bất ngờ, Tô Xán không ngờ một bữa cơm mà mình gây ra họa lớn như thế, không ngờ một buổi tối hoang đường như vậy, lại khép màn trong lặng lẽ, như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Vương Thanh ngủ rồi, nhưng Tô Xán không thể ngủ được, dù chuyện hôm nay là hiểu lầm, hiểu lầm được cởi bỏ, hai bên đều có một phần lỗi về mình, thậm chí quan hệ hơi người ở điểm nào đó còn có tiến bộ, Tô Xán dám chắc điều này, Vương Thanh về sau lợi dụng điểm ấy để tùy tiện với y, thi thoảng sẽ nhắc cho y nhớ bản thân đã làm gì.

Nhưng nói thế nào thì Tô Xán làm tổn thương Vương Thanh là không thể chối cãi, Vương Thanh không thể không có chút khúc mắc nào, có lẽ vì xưa nay cô quá chiều chuộng y nên tỏ ra tự nhiên, không để y phải mang áy náy.

Tô Xán sao có thể không áy náy, chưa kể chuyện kia, trước đó y trút gánh nặng Đôn Hoàng hết lên vai Vương Thanh là sai rồi, thêm vào nhìn thái độ của đám nam nhân kia với Vương Thanh, chuyện đó rất có thể thành sự thực, Vương Thanh đi giây như vậy quá nguy hiểm. Tô Xán tính nên nói với Đỗ Đại Vĩ, cử Lý Quân hoặc Tôn Binh làm làm lái xe kiêm vệ sĩ cho Vương Thanh, nhưng xưa nay Vương Thanh không thích tiếp xúc với nam nhân, mà để một nam nhân theo Vương Thanh suốt ngày cũng không tiện,

Tô Xán cũng không thích, tốt nhất là tuyển một nữ vệ sĩ, quyết định như vậy, dù sao y không thiếu tiền.

Vương Thanh thở rất nặng, cái mũi thanh tú phập phồng với tần suất rất nhanh, cho dù hai mắt nhắm nghiền, song vẫn sung húp vì khóc, rửa hết lớp phấn trang điểm, khuôn mặt không che dấu nổi vẻ mệt mỏi tiều tụy, môi dưới hằn rõ vết cắn.

Tô Xán quay người sang lẳng lặng chăm chú nhìn Vương Thanh rất lâu, tư duy phát sinh chuyển biến cực lớn, y hiểu được vì sao Mục Tuyền nói mình không quan tâm tới suy nghĩ người khác về mình là ưu điểm, cũng là nhược điểm.

Y hiểu, mình bị xã hội chà đạp cho chai sạn, vô cảm với rất nhiều thứ chứ chưa phải là trưởng thành, một người chỉ thực sự trưởng thành khi họ ý thức được hai chữ "trách nhiệm".

Mình không có tư cách gì nặng nề, dằn vặt hay đau khổ, phải đứng dậy, phải thay đổi.

Bất giác Tô Xán nảy ra ý nghĩ, nếu hôm nay Vương Thanh không lý trí cản mình lại ở phút chót thì chuyện gì sẽ xảy ra? Nghĩ tới đó nhìn đường cong uốn lượn của Vương Thanh dưới chăn mềm, người lại dần dần nóng lên, chỉ cần đưa tay ra …

Không được, không được, Tô Xán mạnh mẽ trấn áp ý nghĩ này xuống, nhắm mắt ngủ.

…..

Tô Xán ngủ rồi, nhưng Vương Thanh còn chưa ngủ, nghe hơi thở Tô Xán nhẹ dần, đều đặn, đã ngủ say, cô đột nhiên sinh ra chút bực tức, quay người sang.

Chuyện hôm nay đã qua, đúng là Vương Thanh không muốn Tô Xán phải day dứt, dù sao chỉ là chuyện hiểu lầm hai bên cùng có lỗi, nhưng tuyệt đối không cho y thoải mái, thế nên mới gọi Tô Xán ở lại ngủ chung với mình, vốn tưởng y sẽ bị khổ sở dày vò một đêm, ai ngờ chẳng mấy chốc đã lăn quay ra ngủ như lợn rồi, cô không tức sao được.

Nghiêng người sang nhìn Tô Xán, đèn trần đã giảm bớt độ sáng, nhưng cô vẫn nhìn rõ ràng, tên nhóc đó ngủ rất ngon lành, mái tóc lúc nào cũng rối bù, lông mày dầy mà đậm, sống mũi thẳng, môi rất có nét, vốn là toàn là đường nét nam tính, nhưng khuôn mặt lại nhu hòa nữ tính hóa, nên biến thành không đủ mạnh mẽ, nhưng lại có gì đó khiến người người ta có cảm giác dễ dàng tin tưởng.

Quen nhau tính ra được hơn bốn năm rồi, nhưng đây mới là lần đầu Vương Thanh chú tâm ngắm nhìn Tô Xán ở khoảng cách gần như vậy.

Nghĩ lại, hai người họ quen nhau chỉ có thể nói bằng một từ “duyên phận”, vì một câu chuyện trong quá khứ, Vương Thanh rất phản cảm khi ở gần nam nhân, chỉ có Tô Xán là cô không cảm thấy bài xích chút nào.

Lòng hỗn loạn, hiếm khi nào bỏ hết trói buộc trong lòng, mặc đầu suy nghĩ lung tung.

Lần đó ăn cơm ở trong cửa hiệu nhỏ ở Hạ Hải, Tô Xán đã nói :” Cám ơn mẹ vất vả thời gian qua, cám ơn chị Vương Thanh giúp đỡ chăm sóc, hai người đều là người quan trọng trong đời con.” Kể từ đó cô gần như coi Tô Xán như máu mủ ruột thịt của mình.

Rồi sau đó Tô Xán chia sẻ với cô bí mật cực lớn, có lẽ trên đời này, cô là người duy nhất được Tô Xán chia sẻ bí mật đó, cô từng hỏi Tô Xán :” Tư cách pháp nhân của Thục Sơn là tôi, tài khoản ngân hàng cũng lấy tên tôi, bây giờ trong tài khoản có bao nhiêu tiền như thế, cậu không sợ tôi chiếm đoạt hết à? “ Lúc đó Tô Xán ngớ người đáp :” Tôi chưa bao giờ nghĩ tới.”

Lúc đó cô hết sức cảm động cưỡng hôn Tô Xán, rồi bị Tô Xán nổi điên hôn lại.

Nghĩ lại quãng thời gian cùng nhau xây dựng cơ nghiệp nho nhỏ chung của hai người là thời gian hạnh phúc nhất, những hình ảnh không thể quên ở quãng thời gian đó không ngừng hiện lên trong đầu, nét mắt Vương Thanh chuyển từ trầm tư sang cười nhẹ …

Trước nay Vương Thanh không tắt đèn khi ngủ là vì sợ, vì cô luôn ngủ một mình, lúc này Tô Xán bên cạnh, đột nhiên Vương Thanh nảy ra ý nghĩ "dù sao cậu ta không dám làm gì mình.", gần như không suy nghĩ gì, Vương Thanh đưa tay ấn công tắc ở đầu giường, đèn vụt tắt, bóng đêm bao phủ căn phòng.

Bóng đêm là đồng hành của tội lỗi, khiến người ta làm những việc không dám làm trước ánh sáng, Vương Thanh vén chăn Tô Xán lên, sau đó nhích người chui vào trong.

Có điều chỉ tích tắc Vương Thanh ân hận muốn quay trở ra, vì cô quên mất mình hoàn toàn trần truồng, tim đập thình thịch đến bản thân cô cũng nghe thấy, chỉ sợ đánh thức Tô Xán thì không biết giấu mặt vào đâu, đến nhịp thở gần như nín lại, chờ giây lát thấy Tô Xán hoàn toàn ngủ say không biết gì, Vương Thanh như cá lên bờ, hít sâu một hơi, mùi nam nhân nồng nồng chui vào mũi, toàn thân cô bao phủ bởi mùi không hoàn toàn dễ ngửi lắm, nhưng rất thu hút.

Cô không biết vì sao vừa rồi mình nảy ra ý nghĩ kỳ quặc đó, rồi lại chui vào chăn Tô Xán, chỉ vì muốn nhìn thấy khuôn mặt đặc sắc của Tô Xán sáng hôm sau, hay vì …. Nhiều năm cô đơn lẻ loi, cô cũng muốn có nam nhân bên cạnh? Không đúng, mình không cần nam nhân, nam nhân không phải thứ tốt đẹp gì, thằng nhóc này cũng thế, có bạn gái đáng hoàng rồi vẫn hay nhìn trộm ngực mình.

Trong lúc Vương Thanh còn đang nghĩ linh tinh thì Tô Xán đột nhiên quay sang, ôm lấy cô vào lòng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 112: Thiên thời – địa lợi – nhân hòa

V

ương Thanh sợ cứng người, xấu hổ tột độ, thực sự là khóc không ra nước mắt, phải làm sao bây giờ? Đạp cậu ta một cái rồi vu cho chính cậu ta mò sang chăn mình à? Hay tiếp tục vờ ngủ say để cậu ta muốn hiểu ra sao thì hiểu?

Chần chừ một lúc không đưa ra được quyết định, Vương Thanh phát hiện ra, Tô Xán không có động tác gì tiếp theo, hoàn toàn chỉ là hành động bản năng, hơi thở vẫn đều đặn, vẫn ngủ như con lợn chết.

Bóng tối vẫn bao phủ khắp phòng, một tay Vương Thanh đặt lên ngực Tô Xán chuẩn bị đẩy ra lúc này chuyển thành sờ nhẹ lồng ngực ấy, không rộng, nhưng khá rắn chắc, bên trong là nhịp tim đập mạnh mẽ khỏe khoắn, mỗi ngày làm việc vất vả trở về, có lồng ngực như vậy ôm vào, cũng là chuyện không tệ.

Chẳng nghĩ nhiệu nữa, hôm nay trải qua nhiều chuyện, mệt mỏi cả tinh thần lẫn thể xác, Vương Thanh cực mình, tìm vị trí thoải mái rồi ngủ thiếp đi.

…..

Phòng bật máy lạnh, giường êm ái, lại uống nhiều rượu như vậy, Tô Xán ngủ rất say, sáng thấy khát nước mới thức dậy, nhưng còn chưa mở mắt đã cảm thấy có cái gì đó không ổn, trong lòng đột nhiên có thêm một tấm thân mềm mại, thoáng cái Tô Xán tỉnh ngủ hẳn.

Mắt he hé mở ra, chỉ thấy cánh tay trắng như ngó sen ôm lấy hông minh, bầu ngực đầy đặn dán sát vào lồng ngực, tầm mắt di chuyển, một tầm lưng trơn bóng trắng mịn, cặp mông tròn trịa.

Là Vương Thanh, hơn nữa còn không mặc chút quần áo nào, làm sao mình lại chui vào chăn cô ấy? Tô Xán không hề nghĩ tới chuyện chính Vương Thanh chui vào chăn mình, cho rằng chính mình chui vào chăn Vương Thanh, sợ toát mồ hôi, chuyện hôm qua còn chưa biết giải quyết ra sao, lại thêm chuyện này.

Hiện giờ Tô Xán mà nói, không giống ôm một mỹ nhân nóng bỏng, mà giống ôm quả bom.

Hết sức nhẹ nhàng cẩn thận như xử lý bom mìn, Tô Xán nhấc tay Vương Thanh ra, tách mình khỏi bầu vũ căng tròn, rón rén xuống giường, chuồn êm như ăn trộm chuyên nghiệp.

Mặt trời ấm áp chiếu qua rèm cửa sổ màu hồng, đợi Tô Xán đi một lúc rồi Vương Thanh lười biếng trở mình ngồi dậy, cặp vú đầy đặn trước ngực rung rinh, nghĩ cảnh Tô Xán sợ chết khiếp lẻn đi vừa rồi, cô không nhịn được cười, bình thản rời giường đi vào phòng tắm. Từ trong phòng tắm đi ra đã trang điểm xong, mái tóc dài dợn sóng cũng được búi lên trông vừa đoan trang thành thục, cô ngồi xuống giường, lấy từ ngăn kéo tủ bên cạnh ra đôi tất lụa màu đen, đi vào hai chân, thong thả cuốn lên tận méo hông, sau đó lấy cái quần lót trắng xỏ qua hai chân, đứng dậy kéo lên, cái quần che nửa cặp mông tròn căng, tạo nên cảnh phun máu.

Vương Thanh lại lấy một cái áo lót đem riền hoa mặc vào, áo sơ mi lụa màu đen, cái kín chỉ để lại một cái cúc cổ chứ không phải hai, tuy thế hai màu tương phản lại luôn dụ dỗ người ta chủ ý tới hai ngọn núi gồ lên đó. Mặc thêm ái quần âu dài, một cái véc nữ, xoay mình một cái, mỹ nữ tổng giám đốc lạnh lùng mạnh mẽ lại xuất hiện, như chuyện hôm qua giống làn gió nhẹ lướt qua mặt hồ, tạo ra vệt sóng lăn tăn rồi nhanh chóng biến mất.

……

- Cha, cha đúng là tuyệt vời, con biết cả rồi, chiêu này của cha đúng là hả giận vô cùng.

Trên bàn ăn, Dịch Lực Hoan liếc trộm cha mình mấy lượt, đợi thời cơ nịnh nọt:

- Lại nghe mấy chuyện linh tinh gì ở ngoài kia rồi?

Dịch Gia Thuận lấy khăn lau tay, cầm bát cơm lên:

Bà Dịch mặt rộng mày dầy, trông bề ngoài có vẻ thô kệch nhưng đôi mắt tinh minh:

- Con nó hiếm khi ở nhà ăn cơm, ông đừng có hơi một chút là mắng mỏ nó, cho dù nó ở ngoài hư hỏng ra sao thì nó cũng là con trai ông. Ông đừng quên nó mang dòng máu của ông, là người kế thừa của ông, còn không hơn những kẻ bề ngoài cung kính nịnh bợ, chẳng biết bên trong nghĩ cái gì.

Dịch Gia Thuận có điểm này rất đáng khen ngợi, ông ta từ một công nhân nhà máy nhỏ tới chủ tịch tập đoàn trụ cột kinh tế cả một thành phố, nhưng cho tới bây giờ vẫn chung thủy với người vợ cùng mình thời gian khó. Bất kể ở bên ngoài người ta đánh giá ông ta máu lạnh tàn nhẫn thế nào, không biết dạy con thế nào ở mặt tình nghĩa không thể bới móc.

Dịch Gia Thuận không mắng con tiếp nữa, gắp thức ăn, nhai mấy miếng mới lẩm bẩm:

- Tao còn cần mày nịnh bợ hay sao?

- Cha hay nói tính con thất thường, không gánh nổi trọng trách, đám bọn còn thế hệ này không so được với thế hệ trước, trước kia con không phục, muốn chứng tỏ cha sai, nhưng hôm nay con nhận rồi, phục rồi. Hừ Vương Bạc thì thế nào chứ, cùng lắm chỉ múa may được ở Dung Thành thôi, coi như tạm thời chú Quách không làm gì được ông ta thì cũng không còn sức

đâu bảo vệ họ Tô kia rồi, lần này cho chúng tay trắng luôn quay về làm bình dân đúng thân phận của chúng. Không phải con để bụng chuyện ở Tây Lĩnh, mà vì chiến lược đánh chiếm Dung Thành của chúng ta, chỉ cần được Đại Dung rồi, chúng ta có thể tiến hành chiến lược ở Dung Thành, mấy hạng mục chúng ta đang tranh với Đại Dung, đợi tin Tô Lý Thành bị kéo xuống ngựa tung ra, tin rằng mấy vị khu trưởng ở Dung Thành sẽ vội vã mở tiệc mời cơm cha.

Dịch Lực Hoan không phải kẻ thù dai, tới quán bar xảy ra xung đột là chuyện thường tình, qua rồi là cho qua, không có ý nghĩ trả thù.

Nhưng chuyện ở Tây Lĩnh cho tới giờ vẫn không sao quên được, nói là vết đen trong đời cũng không qua, một tuần hắn bị cấm túc trong nhà, cũng cho hắn cái cớ tránh mặt người khác, hôm đó bị ném xuống nước như con chó chết, bản thân hắn thấy nhục nhã vô cùng, nếu không vãn hồi lại được thể diện, hắn còn vênh mặt lên với ai được.

- Ngu xuẩn, kiến thức ấu trĩ, nói năng hàm hồ.

Dịch Gia Thuận không kìm được giận chỉ muốn tát thằng con, nhưng ngại vợ bên cạnh đành phải nhịn, trừng mắt với hắn một cái:

Cha hổ sinh con chó, Dịch Gia Thuận hận vô cùng, ông ta đâu phải người quá chiều chuộng con, cũng bắt Dịch Lực Hoan làm việc từ cơ sở, đi giao hàng, đi tiếp thị, việc vất vả gì cũng bắt con làm rồi, nói tới đó cũng phải khen nó một câu, chịu khó chịu khổ thật, nhưng quá trình mài rũa đó không làm nó bỏ đi được cái tính phù phiếm, không làm nó suy nghĩ sâu sắc hơn, chỉ lấy đó ra làm thứ khoe khoang, khiến ông cực kỳ thất vọng.

Thà nó im mồm thì người ta còn nghĩ nó tài giỏi, cứ mở miệng là bao nhiêu cái ngu dốt phô ra hết rồi.

- Những lời ngày hôm nay mày nói chỉ có thể nói ở trên bàn cơm này, tao coi như mày tán phét linh tinh đi, ra ngoài ngậm miệng lại, một chữ cũng

không được nói nghe chưa?

Dịch Gia Thuận lạnh lùng nhìn Dịch Lực Hoan:

Dịch Lực Hoan dạ một tiếng, bà Dịch lại nói:

- Ông, dù con nó nói không đúng thì ông chỉ bảo cho nó hiểu, đay nghiến trì triết nó thì được cái gì. Thế nên nó mới sợ có chuyện mới không dám nói với ông.

Dịch Gia Thuận thở ra nhè nhẹ, hòa hoãn ngữ khí nói:

- Mấy đứa bạn của mày đa phần đều không đáng kết giao, toàn lũ a dua vào hùa, đi bắt nạt người khác thì giỏi, đến khi có chuyện thì mở mắt ra xem đi, mày bị ném xuống ao có đứa nào ngăn cản không. Chuyện này là một bài học cho mày sáng mắt ra.

Phương diện tỉnh đưa ra văn kiện "giảm cổ phần quốc hữu", mặt khác vì sự kiện Tây Lĩnh, dư luận trên tỉnh ngả về phía Trọng Phàm, mặc dù dư luận này không đưa tới được lợi ích gì thực chất ngoài cái cớ cho Dịch Gia Thuận mạnh mẽ tiến vào Dung Thành, ít nhất trong muôn tiếng thảo phạt đó, cũng khiến thế lực chống đối Tô Lý Thành tiếp thêm khí thế.

Thế lực Vương Bạc chỉ có địa lợi, nhưng sự ủng hộ trên tỉnh cùng bỏ hơn 100 triệu khởi động hạng mục đường ống năng lượng, như vậy địa lợi ít nhất ngang với Vương Bạc rồi, đáng nhẽ Dịch Gia Thuận có thể tiến hành bước tiếp theo, nhưng Vương Bạc phản ứng gần như không có, làm ông ta cảm thấy có mùi nguy hiểm, bởi vậy tới nay vẫn chỉ tọa trấn hậu phương, chưa ra đòn trực tiếp.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 113: Bước đầu phản kích

Tiễn một nhóm người của quốc tư ủy đi, Tô Lý Thành ngồi trầm ngâm, Tằng Kha không vui, vừa dọn dẹp vừa lẩm bẩm:

- Đám người này, sao thúc giục gấp thế? Cứ như mong người ta làm hỏng chuyện cho bọn chúng cười vậy.

Mặc dù tức nhưng cũng phải nhịn, người ta cũng rất khách khí, thân phận địa vị cao, một điều tổng giám đốc Tô, hai điều tổng giám đốc Tô, nhưng dứt khoát muốn Đại Dung mau chóng đưa ra phương án hoàn thiện việc điều chỉnh kết cấu nội bộ, tỉnh trưởng Quách đang thúc giục.

Tô Xán từ trong phòng đi ra, ngồi xuống bên cạnh Tô Lý Thành, đáng lẽ vào lúc áp lực ngày càng lớn này, cha phải mang bộ mặt nghiêm trọng mới đúng, cha y không giỏi che giấu cảm xúc lắm, lúc này rất trấn tĩnh, nghiêng ngó thăm dò:

- Cha, cha sắp phản kích chưa?

Tô Lý Thành quay đầu đi, về thư phòng của mình, bỏ lại một câu:

- Con đừng gây thêm loạn nữa.

Tô Xán hơi xấu hổ, từ sau sự kiện Tuyết Sơn Tây Lĩnh, độ tín nhiệm của Tô Xán ở trong nhà tụt dốc không phanh, bị gán cho cái tội "chưa đủ chín nhắn" hay "ỷ thành công sinh kiêu ngạo", có điều của cha chứng tỏ Vương Bạc đã nắm hết thế cục trong tay rồi, thời cơ vừa vặn, về phòng từ đống tài liệu nội bộ lấy một bản tài liệu đã viết xong, gõ cửa thư phòng, sau đó đưa bài viết của mình cho cha:

- Cha, cha xem hộ con có cần sửa chữa gì nữa không?

Đó là bài viết có tiêu đề (tệ nạn của biện pháp giảm cổ phần hiện hành), Tô Lý thành không ngạc nhiên, nghiêm túc xem xét nói:

- Ngôn ngữ nên đơn giản hơn, nên bỏ một số chỗ cha gạch dưới, nhấn mạnh trọng điểm là đủ rồi, con viết rất tốt, lý luận đầy đủ chặt chẽ.

Nói tới đó đặt bài viết xuống, nghi hoặc nhìn Tô Xán:

- Có điều, con nghĩ rằng một bài viết có thể ảnh hưởng tới cái gì sao? Tranh luận giảm cổ phần quốc hữu đã rất kịch liệt rồi, ý kiến bất đồng rất nhiều, đây là vấn đề của TW, không thể đưa ra câu trả lời ngay, lý luận của con cũng không phải là chưa có ai nói tới.

Lại thấy mình đả kích con hơi quá, dù sao viết ra bài văn thế này chứng tỏ công sức nghiên cứu cùng văn bút lý luận không tầm thường, Tô Lý Thành nói thêm.

- Bài viết này nếu thông qua chính phủ tỉnh do truyền thông đăng công khai, có thể nói là tin tốt cho cục diện cổ phiếu tỉnh Tây Xuyên, giúp cổ phiếu nhiều quốc xĩ, bao gồm Đại Dung có thể hoãn lại đà trượt giá.

- Con biết, bài viết này do con tham khảo rất nhiều tài liệu tổng kết lại mà thôi, con biết nó căn bản không thay đổi được gì.

Tô Xán híp mắt lại:

- Con chỉ muốn một số kẻ khi ngã xuống, càng ngã đau hơn một chút thôi.

Tô Xán mới đầu cũng không tính xen vào cuộc đấu tranh này làm gì, cũng nhìn rõ một điều, Dịch Gia Thuận đầu tư hơn trăm triệu vào công trình ống năng lượng, cơ bản là ông ta đứng ở thế bất bại rồi, để bảo vệ hạng mục

này, bảo vệ chính tích của mình, nếu mâu thuẫn quá mức, đại lão tỉnh sẽ ra mặt điều hóa giúp ông ta.

Nhưng không chơi Dịch Gia Thuận một vố, làm sao Tô Xán nguôi giận, nếu không vì ông ta chơi trò dư luận, Đường Vũ không lo lắng như thế, làm mình mất mặt với gia đình vợ, lại còn suýt nữa xảy ra chuyện với Vương Thanh.

Buổi sáng hôm đó thức dậy, Vương Thanh như hoàn toàn không còn khúc mắc gì nữa, còn vui vẻ làm bữa sáng cho Tô Xán, nhưng Tô Xán chưa yên tâm, mấy hôm liền tích cực chạy tới văn phòng Vương Thanh làm việc, kết quả bị Vương Thanh ném cho đống tài liệu, đuổi về nhà đọc.

Tô Xán điên, trước kia tới chỗ Vương Thanh, y được đãi ngộ như ông hoàng vậy, Vương Thanh có sở thích làm a hoàn, y cơ bản há mồm ra là có nước uống, đưa tay ra là có cái ăn, lại còn ngắm nhìn mỹ nữ thỏa thích.

Bây giờ tới nơi đó chẳng những làm việc quần quật, còn nhón chân đi bên cạnh Vương Thanh, lại sợ nha đầu đó giận. Đã vậy rồi còn không được lòng người ta, bị đuổi thẳng cổ về nhà.

Mặc dù tin mừng là Vương Thanh thực sự không để bụng nữa, Tô Xán nhẹ người nhiều, nhưng nghĩ tới đãi ngộ bị mất của mình, y thấy nếu để Dịch gia thoải mái thì thật có lỗi với bản thân.

Vì thế y quyết định hành động, cho Trọng Phàm một vố, dù không thể kéo sập tập đoàn này, cũng không cho chúng sống thoải mái, đồng thời kiểm nghiệm xem, năng lượng nắm trong tay mình đã tới cỡ nào.

…….

Tài liệu nội bộ của Tô Xán là do Lâm Lạc Nhiên lục lọi trong nhà Vương Bạc tuồn cho, tin tức bên ngoài quá loạn, không thể nắm được tình huống

chân thật, chỉ có thứ trên bàn làm việc của Vương Bạc mới giúp y nắm được tình hình.

Tô Xán nghĩ tới Đường Vũ, Vương Thanh vì mình vất vả bôn ba, bài viết này của Tô Xán thực chất là để cho hai cô gái thấy mà bớt lo.

Sau khi chỉnh sửa lại bài viết, Tô Xán đi thẳng tới thành ủy gặp Vương Bạc, để ông cho ý kiến tham khảo và sửa chữa. Vương Bạc xem xong phê "bài viết có đầy đủ chứng cứ cho thấy thông qua TTCK để giảm cổ phần quốc hữu là biện pháp không hoàn thiện, luận cứ thiếu toàn diện, luận điểm sâu sắc, phù hợp với thực tế, có giá trị tham khảo. Đã duyệt, kiến nghị cho đăng tạp chí nội bộ!"

Vương Bạc sau khi viết xong đưa cho Tô Xán xem, cười nói:

- Hài lòng chưa, bảo Lạc Nhiên đừng lục lọi tài liệu của chú nữa nhé, đúng là con gái lớn không nên giữ trong nhà.

Tô Xán xấu hổ, không ngờ Vương Bạc biết hết rồi, đồng thời trong lòng càng vững tin vào phán đoán của mình, nếu đã được Vương Bạc phê duyệt, đồng nghĩa với ông có tin tức gì đó bên trên rồi, nếu không đã chẳng phê duyệt cho đăng một bài viết đối đầu với chích sách TW như thế.

Tuần sau tạp chí nội bộ kỳ mới của tỉnh Tây Xuyên cho đăng bài viết này, tên tác giả đàng hoàng ghi " Tô Xán", không sửa đổi, lập tức khiến nhiều người sôi trào.

Dịch Gia Thuận từ trong tay thư ký nhận tạp chí nội bộ này, ném qua một bên, hỏi Dịch Lực Hoan lúc này bị ông ta bắt đi theo bên mình học tập:

- Con nghĩ xem, bài viết này có dụng ý gì?

Dịch Lực Hoan đọc thật kỹ, luận về kiến thức kinh tế của hắn không phải là xoàng:

- Phân tích kín kẽ thấu đáo, rất có sức thuyết phục, có điều một bài viết không lay chuyển được tình thế.hơn nữa ký tên Tô Xán, lại còn do đích thân Vương Bạc phê duyệt, đây không phải là chó cùng dứt giậu rồi sao?

Vạn Quý thì phân tích:

- Xem ra quan hệ giữa Tô Lý Thành và Vương Bạc không đơn thuần là công việc, có lẽ họ sắp phản công rồi.

Dịch Gia Thuận cũng suy nghĩ như vậy, nhưng đối phương chưa ra bài, cũng chỉ có thể tạm đợi xem tình hình biến hóa.

Quách Giang Thiếu đã đọc bài viết này, bên cạnh là phó tỉnh trưởng Lô Quý Trung không nằm trong tỉnh ủy.

Lô Quý Trung xem xong ném xuống bàn:

- Vương Bạc không chú ý ảnh hưởng nữa sao, ngang nghiên phát biểu ý kiến đối lập với tỉnh trưởng Quách, ai chẳng biết biện pháp giảm cổ phần quốc hữu là do tỉnh trưởng Quách một tay thúc đẩy. Giờ lại phê duyệt cho đăng bài viết tổng kết này, lại còn của thằng nhãi con trai Tô Lý Thành chuyên gây rắc rối nữa, đồng chí đó quá trẻ rồi, cân nhắc vấn đề không thấu đáo. Giờ người ngoài sẽ nhìn chúng ta thế nào, lục đục nội bộ? Tranh quyền đoạt thế? Hay người lớn đánh nhau vì chuyện trẻ con? Muốn thể hiện ủng hộ với Tô Lý Thành cũng không thể làm như vậy, hôm nay cơ quan âm ĩ lên cho mà xem.

- Thị thị phi phi, có ai nhìn thấu được, có lẽ Vương Bạc chỉ quá cố chấp mà thôi.

Quách Giang Thiếu giữ tư thái cao thượng vững vàng, mắt hơi khép lại, rất có phong phạm cao thủ.

Trong mắt Quách Giang Thiếu, Vương Bạc có bối cảnh nha nội đời ba, quả nhiên mang nhược điểm, bản tích kiêu ngạo và nóng nảy, định sẵn không thể đi xa được trên chính trường.

Bài báo này có cái lợi rõ ràng nhất là thế lực chống đối Tô Lý Thành trong công ty bắt đầu dè dặt, nếu lật đổ được Tô Lý Thành thì cũng phải để ý thái độ của Vương Bạc, xem ra Tô Lý Thành chưa thất sủng, cho đăng bài viết của Tô Xán hàm ý quan hệ hai nhà rất mật thiết, lời đồn Vương Bạc sắp bỏ Tô Lý Thành cầu hòa cũng tự động bị phá tan.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 114: Phong ba ẩm thực

Cuộc sống tiếp tục trôi đi, trung tuần tháng 8, Dung Thành vẫn nóng nực, năm nay còn nóng hơn mọi năm.

Trong khu dân cư cũ nằm vắt ngang qua đường sắt, có ông cụ mặc áo cộc thời thanh, ngồi trên ghế bành mây, tay phe phẩy quạt, đợi bạn cờ đi tiếp theo, chẳng bận tâm tới những chuyến tàu thi thoảng sầm sập chạy qua. Trên con đường chính của thành phố, nhân viên văn phòng chen lấn trên xe bus nóng nực, áo dính sát người vì mồ hôi nhễ nhãi, mất kiên nhẫn nhìn xe bus nhích từng bước như rùa bò. Trong chiếc xe hơi, có cô gái vì điều hòa bất quá mức mà xoa xoa cánh tay trần hơi lạnh của mình, thi thoảng còn vén lại mái tóc, trang điểm lại. Hàng xe đạp hùng tráng ngoài sàn chứng khoán, thi thoảng có người lấy xe gục đầu rầu rĩ bỏ đi vì TTCK sa sút, khuôn mặt không che dấu được ủ rũ chán nản, như thời tiết ngột ngạt này.

Ở mùa hè đó, dù đọc bài viết của Tô Xán đăng trên báo nội bộ, Đường Vũ vẫn chưa hết lo lắng cho tình huống trong nhà Tô Xán, Vương Thanh thì quay trở lại guồng công việc bận rộn, tiến hành kế hoạch phát triển Đôn Hoàng năm nay đúng theo dự định, mang theo vầng hào quang của mỹ nữ doanh nhân xuất hiện trên đài truyền hình.

Ở Dung Thành, Tô Xán thực sự chẳng phải sợ gì, có đám Lỗ Nam Nam, Vương Uy Uy hơn nữa cục trưởng cục công an là Trần Lập Quân, chẳng ai mò tới điều tra y, phong ba kiện cáo cũng nhanh chóng tan đi, giờ có ai nhắc tới chuyện này bị người đối diện cười khẩy, cho là thiếu hiểu biết.

Trong chuyện này chỉ Vương Uy Uy xem chừng là thiệt hại nhất, Vương Bạc hạ lệnh cấm hắn rời khỏi Dung Thành, không đi đâu chơi hết, một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ, anh em họ Lâm cũng chết dí ở Dung Thành luôn.

Với Tô Xán mà nói đó là lại niềm vui, facebook ở Mỹ gặp vài chướng ngại nhỏ trong việc mở rộng người dùng, nhưng không có vấn đề gì lớn khiến Tô Xán phải chạy qua Mỹ giải quyết. Tránh bị dư luận kỳ vọng quá cao, Facebook TQ tuyển quân thì ầm ĩ, nhưng chính thức đi vào hoạt động thì hết sức lặng lẽ, âm thầm xâm chiếm thị trường.

Các sản nghiệp khác đều có những người đứng đầu đáng tin cậy, Tô Xán dù quan tâm hơn sản nghiệp của mình, cũng không cần quá vất vả, phân chia thời gian sáng chiều làm việc đúng quy luật, có bạn bè có bạn gái ở bên, cuộc sống như quay trở lại nhịp điệu đều đặn mà hạnh phúc của thời cao trung.

Dung Thành càng ngày càng nóng, quán giải khát làm ăn cực tốt, trở thành địa điểm ngắm nhìn MM tươi trẻ tốt nhất.

Mặt đất ban ngày bị nắng chiếu nóng hừng hực, làm người ngồi kiếm gió tối càng lúc thức càng muộn, người ta ngủ càng lúc càng muộn, nửa đêm thì đã mồ hôi đầm đìa.

Tối hôm đó Tô Xán ngồi ở ban công, nhận cú điện thoại từ phòng thí nghiệm Đh Thượng Hải:

- Tổng cộng kiểm tra hơn 200 mẫu, thí nghiệm hóa, sinh đầy đủ, rốt cuộc cũng tìm ra thứ cậu cần rồi đấy, quá trình đều ghi lại một cách chính quy, toàn bộ đã gửi cho Tiểu Thiên. Chị đây mất gần nửa tháng trong phòng thí nghiệm vì cậu đấy, lần này cậu nợ chị lớn, nhìn thằng nhóc cậu hiền lành là thế không ngờ bên trong xấu xa như vậy, ai trêu chọc vào cậu thật xui xẻo.

- Cám ơn học tỷ, chúc công trình nghiên cứu của chị sẽ đạt thành công lớn.

Tô Xán vui vẻ nói:

- Nhận lời chúc phúc của cậu, thôi chị ngủ đây, mệt quá rồi, bái bai.

Phía bên kia đầu dây là một học tỷ của Tô Xán, đang nghiên cứu tiến sĩ ở ĐH Thượng Hải, chuyên ngành hóa thực phẩm, là thành viên của FeeC, hiện đang có công trình nghiên cứu lớn, nhưng kinh phí nghiên cứu, cũng như trang thiết bị không đầy đủ.

Tô Xán hứa tài trợ 500.000 mua thêm trang thiết bị cho phòng nghiên cứu trường, 200.000 đầu tư cho công trình nghiên cứu, một công đôi việc, vừa lấy lòng thành viên của FeeC, coi như báo đáp lại trường học.

Không hoàn toàn là vì "chơi" tập đoàn Trọng Phàm, bây giờ y cũng bắt đầu cân nhắc sự việc toàn diện hơn, chú ý xung quanh hơn, không đơn thuần cắm mặt làm việc của mình như trước.

……

Hai ngày sau.

"Thức ăn của Tập đoàn Trọng Phàm có nguy cơ teo tinh hoàn cực cao."

Rất nhiều người đặt mua (Báo sáng Thượng Hải) theo thói quen vừa ăn sáng, mở trang đời sống, đột nhiên thấy cái dòng tiêu đề bắt mắt " … theo thông tin từ phòng nghiên cứu trường ĐH Thượng Hải, những thực phẩm sản xuất bởi công ty ẩm thực Tiên Thực trực thuộc tập đoàn Trọng Phàm có chứa chất hóa học ảnh hưởng nghiêm trọng tới vấn đề sinh lý của các quý ông, lâu dài còn có thể làm teo tinh hoàn. Với trên 200 mẫu nghiên cứu, cho thấy đây không phải là trường hợp cá biệt ngẫu nhiên .."

Rất nhiều "quý ông" đang ăn sáng nhìn nhãn hiệu Tiên Thực trên *** nước, túi giấy bóng bên cạnh, chỉ muốn phun thứ đã nuốt vào trong bụng ra.

Thời buổi này những từ như "ngộ độc thực phẩm", "thức ăn có hóa chất gây hại cho sức khỏe" cũng dần trở nên quen thuộc, người dân cũng có phần trơ lỳ rồi, chưa chắc bên nào tốt hơn bên nào, không ăn mới chết, ăn thì ít nhất còn chết từ từ.

Nhưng mấy chữ “ảnh hưởng nghiêm trọng tới sinh lý” có sát thương cực lớn đặc biệt với nam nhân, mặc dù cuối bài, tác giả Thiên Hoa có thêm một câu “ Tuy nhiên nghiên cứu này dựa trên tiêu chuẩn của Âu Mỹ, còn chưa tác động tới người Châu Á thế nào.”

Nhiều quý ông muốn chửi um lên, khoai tây to như thế còn không chịu nổi nhiệt thì khoai ta chịu thế quái nào nổi.

Đồ ăn thôi mà, không ăn của hãng này thì chọn của hãng khác thôi, đâu nhất định phải mạo hiểm ăn đồ của Tiên Thực, tin còn hơn không, đây là chuyện nhạy cảm ảnh hưởng trực tiếp tới hạnh phúc.

Báo sáng Thượng Hải là tờ báo tin tức tổng hợp, tuy không phải là tờ báo thực lực mạnh nhất, nhưng chiếm thị phần lớn nhất trong các loại báo sáng, lâu đời và được người dân ưa chuộng. Hơn nữa ĐH Thượng Hải cũng có ảnh hưởng rất lớn ở thành phố này, rất nhiều người đi làm từ ĐH Thượng Hải mà ra, cũng có vô số người ao ước con mình được vào học ĐH Thượng Hải, ĐH Thượng Hải đã thành một phần văn hóa thành phố này.

Thế nên người ta không thể không tin.

Cũng có người không khỏi nảy ra suy nghĩ :” Chẳng lẽ Tiên Thực chưa đóng phí bảo kê cho báo sáng Thượng Hải?”

Dù thế nào ảnh cũng rất rõ ràng, Tiên Thực cung cấp nhiều loại thức ăn hàng ngày, loại bánh có hạn sử dụng 7 ngày, thế nên một tuần sau, các cửa hàng bán lẻ từ chối nhập thực phẩm của Tiên Thực, ở siêu thị, thực phẩm Tiên Thực ế xưng.

Lượng hàng tồn ở thị trường Thượng Hải bỗng dưng lên tới 60%, lúc này Tiên Thực mới vội vàng đưa ra thông cáo báo chí nói đây là thông tin tin không chính xác, phòng nghiên cứu ĐH Thượng Hải không phải cơ cấu

chuyên môn vấn đề này, yêu cầu ĐH Thượng Hải không nên tùy tiện đưa ra kết quả chưa chứng thực gây hoang mang dư luận.

Cứ việc Trọng Phạm là tập đoàn lớn ở vùng Tây Nam, địa vị tuyệt đối ở Du Thành, nhưng ở Thượng Hải, thành phố cởi mở này, ảnh hưởng của họ chưa là cái gì.

Ngay hôm sau phòng vệ sinh dịch tễ thành phố lên tiếng xác nhận kết quả thí nghiệm của ĐH Thượng Hải, nhưng không đưa ra kết luận có tác động sức khỏa không. ĐH Thượng Hải cũng dùng những lời đanh thép chỉ trích Tiên Thực, bảo vệ ý kiến của mình, nghiên cứu của họ là khách quan công bằng và chính xác.

Rất nhiều tổ chức bảo vệ người tiêu dùng liên tục lên tiếng thanh minh, các công ty ẩm thực khác đục nước béo có, nhanh chóng tung ra quảng cáo "thực phẩm không chưa hợp chất XXXX"

Bất kể thật giả thế nào, nguyên nhân ra sao, một hồi phong ba an toàn thực phẩm hình thành.

Tranh cãi này khiến tin tức trước đó nhiều người không để ý biết được sự việc, thế nên lượng hàng tồn của Tiên Thực lên tới 80%, một dây chuyền sản xuất loại bánh phục vụ bữa sáng đã phải ngừng sản xuất.

- Chuyện gì thế này? Sao bỗng nhiên ĐH Thượng Hải và Báo sáng Thượng Hải lại nhắm vào chúng ta? Sao trước đó không có tin tức gì?

Tổng giám đốc Tiên Thực là Dịch Trọng Kiên triệu tập cuộc họp cao tầng, lớn tiếng quát:

- Phòng quan hệ xã hội làm ăn kiểu gì vậy?

Phòng quan hệ xã hội ú ớ không trả lời được, Dịch Trọng Kiên điên tiết đấm bàn:

- Còn ngây ra đấy làm gì, đi điều tra cho tôi, ngoài ra liên hệ với giới truyền thông Tây Nam, ngăn bọn họ lan tin này ra.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 115: Giải trí mùa hè

C

ông ty Tiên Thực muốn bưng bít thông tin, nhưng có người cố tình làm chuyện bung bét lên thì làm sao có giấu nổi, ngày 15 tháng 8, TTTM Đôn Hoàng ra tuyên bố báo chí, vì lý do an toàn sức khỏe người tiêu dùng, toàn bộ sản phẩm của công ty Tiên Thực sẽ không được phép kinh doanh trong tất cả cửa hàng của mình.

Thông tin này đưa ra làm giám đốc chi nhánh của Tiên Thực ở Dung Thành tức ứa máu, hôm qua hắn vừa mới nhận được điện thoại của tổng giám đốc phải ngăn chặn chuyện này thì hôm nay có một tin như vậy, gọi trưởng phòng thị trường lên còn sôi gan hơn, vì cơ bản Đôn Hoàng chỉ có vài cửa hiệu độc quyền đại loại KFC, vốn trước giờ không có quan hệ làm ăn gì với bọn họ cả.

Viên giám đốc chi nhánh há mồm một lúc, ý thức được vấn đề bất thường, gọi điện về tổng công ty.

Cùng ngày hôm đó tạp trí DM của Truyền thông Ba La cũng ra thông báo, không nhận quảng cáo của Tiên Thực, lý do tương tự Đôn Hoàng.

Giới truyền thông Dung Thành ngỡ ngàng, bọn họ không biết sự thể ra sao, đâu ra phong ba an toàn thực phẩm bất ngờ này? Vội vã cử phóng viên đi tìm hiểu, chỉ sợ chậm chân hơn nhà khác.

…..

Đợt phong ba chuyến đi Tuyết Sơn Tây Lĩnh đã lắng xuống, Lỗ Nam Nam và Lý Bằng Vũ liền trở về Hà Nam, lần này Tô Xán dẫn Đường Vũ tới chào tạm biệt.

Nhìn hai tên đồng bọn lúng túng trước mặt Đường Vũ, Lâm Trứu Vũ được thể trêu chọc, hai tên này suốt ngày kêu muốn gặp Đường Vũ, kết quả gặp rồi lại nói được gì.

Khác hẳn với Lâm Lạc Nhiên khiến ai cũng thấy thoải mái, đứng trước mặt Đường Vũ rất áp lực, cũng may Đường Vũ chỉ đến chào, hai người Lỗ Nam Nam nhanh chóng lên xe rời đi.

Bọn họ đi rồi, năm người Tô Xán liền kiếm một quán giải khát ngồi tán gẫu.

Vương Uy Uy tiện tay mua tờ nhật báo tình Tây Xuyên ở sạp báo trước quán giải khát, vào chỗ ngồi xuống, trải tờ báo ra, trên báo chuyển đăng lại tin của Báo sáng Thượng Hải, tiêu đề chuyển từ "Thức ăn của Tập đoàn Trọng Phàm có nguy cơ teo tinh hoàn cực cao" , "Thức ăn của Cty Tiên Thực có nguy cơ teo tinh hoàn cực cao", dù báo tỉnh thuộc Vương hệ, nhưng trong thời điểm nhạy cảm này có một số thứ phải tránh, không thể trắng trợn như ở Thượng Hải.

Quán giải khát này không có gì đặc biệt lắm, chỉ kê được một bàn, bên cạnh dành chỗ cho lối đi, đây là kiểu nhà ống khá quen thuộc ở đô thị lớn.

Trời nóng thế này các quán giải khát đều kinh doanh rất tốt, khi nhóm Tô Xán vào may mà có nhóm khác vừa mới đi, bọn họ ngồi vào bàn số 2.

- Cậu bắt đầu phản công rồi? Không ngờ ở Thượng Hải cậu có có tiếng nói lớn như thế.

Tô Xán vừa xúc kem ăn vừa nói:
- Thượng Hải khác với Bắc Kinh và Dung Thành lắm, báo chí không bị kiểm soát quá chặt, phải nhìn trước ngó sau khi đăng bài, cơ bản đề tài đủ sức hấp dẫn là họ nhảy vào xâu xé thôi. Hơn nữa chuyện này là nhờ thành viên của Feec.

Feec có lẽ không có nhân tài vươn lên đỉnh cao như ở hội giáo hữu ở Thanh Hoa Bắc Đại, nhưng bù lại bọn họ lại trải rộng đủ mọi nghành nghề, len lỏi đủ ngóc ngách cuộc sống, đặc biệt là ở Thượng Hải, những cá nhân không quá kiệt xuất, không có quyền lực quá lớn đó, khi gộp sức lại đủ gây ra ảnh hưởng không ngờ.

Nhân vật nhỏ cũng có sức mạnh của nhân vật nhỏ, nếu biết tận dụng tốt điểm mạnh của mình. Tất nhiên FeeC không phải chỉ toàn nhân vật nhỏ, nhưng nhân vật lớn hơn thì Tô Xán không dễ tác động tới, mà nhân vật lớn có nhiều kiêng kỵ.

Lâm Trứu Vũ vỗ đùi:
- Hả giận, tại đám không kiếp đó mà bọn này bị chết dí ở Dung Thành, bao nhiêu kể hoạch ăn chơi bị hoãn hết. Nhưng mà Tô Xán, Tiên Thực chỉ là một công ty trong tập đoàn Trọng Phàm, không phải nghiệp vụ chính của họ, cũng không có tiếng tăm rộng như clb bóng đá Trọng Phàm, làm thế này sợ là không khiến bọn chúng tổn thương tới gân cốt được.

- Tô Xán chọn mục tiêu vừa đúng, hiện Trọng Phàm đang chủ đạo hạng mục lớn trong tỉnh, cơ bản họ đứng ở thế bất bại rồi, nhắm vào nghiệp vụ chính của họ, mùi vị đấu tranh quá mạnh, trên tỉnh sẽ lên tiếng. Hơn nữa không nên coi thường Trọng Phàm, bọn họ là tập đoàn lớn, nếu đấu với họ sẽ gặp tổn thất khó tính hết, không đáng, không khôn ngoan.
Vương Uy Uy trả lời thay:
- Chọn Tiên Thực vừa vặn, là đòn cảnh cáo cho đám hề chỉ sợ thiên hạ không loạn đứng ngoài reo hò kia câm miệng. Quan trọng nhất là biến cuộc đấu tranh hệ tư tưởng trên tỉnh do Giang Quách Thiếu phát động biến thành trò đấu tranh thuần túy vì đấu tranh, thành hành vi tầm thường gây mất đoàn kết nội bộ, lạm dụng quyền lực, đả kích cá nhân … chậc chậc chậc, chiêu này quá cao. Tô Xán, lần này tôi phục cậu rồi.

Nói xong Vương Uy Uy nâng chai bia lên mời Tô Xán, ba người còn lại trợn mắt lên nhìn Tô Xán, không ngờ hành động của Tô Xán mang hàm ý

sâu xa như vậy.

Tô Xán cười khổ, tên Vương Uy Uy này chưa vào quan trường mà đã xấu bụng như vậy rồi, sau này còn hại chế độ tới đâu, đúng là cha nào con nấy:
- Đâu có tính toán phức tạp như cậu nói, đơn thuần lượng sức mình gây ít khó khăn cho bọn thôi.

Rõ ràng mấy người kia không tin lời giải thích của Tô Xán, Lâm Trứu Vũ chà tay hưng phấn:
- Không ngờ thú vị như vậy, người anh em cậu nói đi, chúng tôi có thể giúp cậu thế nào đây? Trò hay thế này bọn tôi không thể đứng ngoài được.

Lâm Lạc Nhiên cũng sáng mắt lên, bộ dạng kích động, cô nàng này cũng bị nhốt ở nhà tới phát chán rồi.

Tô Xán chẳng buồn giải thích nữa:
- Còn phải xem khả năng của các cậu tới đâu.

- Móa, Tô Xán, cậu tinh tướng ả, tưởng giờ mình mở công ty thì ngon mà coi thường bọn này nhé. Cậu và Đường Vũ một phe, ba bọn tôi một phe, xem bên nào kéo sập được công ty đó trước.
Lâm Trứu Vũ tỏ thái độ rất bất mãn:

- Chỉ cần giữ tôn chỉ, thiệt hại nhỏ nhưng ầm ĩ lớn, chắc chắn không có nhân vật to hơn chú ý tới chúng ta, xem ra có trò giải trí trong hè rồi.
Tính nha nội của Vương Uy Uy trỗi dậy, Lâm Lạc Nhiên cũng hưởng ứng nhiệt liệt:

Nếu Dịch Trọng Kiên mà nghe thấy năm đứa nhóc ngồi trong quán giải khát nhỏ đang lấy công ty của mình ra làm trò giải trí không biết có tức tới đấm ngực mà chết không.

Chủ đề chính qua đi, năm người tán gẫu lung tung.

- Giáo viên trường chúng tôi kể, năm xưa bọn họ đánh nhau còn được chính phủ địa phương tặng cờ gấm nữa đấy, vì sao à? Đánh lưu manh đương địa chứ làm sao nữa, trong quân đội suốt ngày không có việc gì làm nên chỉ có thể luyện tập năng lực đả kích và chống đả kích, hai tư giờ suy nghĩ làm sao đánh người có hiệu suất nhất.
Lâm Trứu Vũ vung vẩy chân tay:
- Hôm đó cuối cùng gặp được mấy tên mù mắt, đúng là sướng như vớ được tiền, vừa trừ hại vì dân, lại có cơ hội tiến hành kiểm nghiệm thực tế. Có người còn tổ chức cả xe tải tới, nhưng đánh một lúc thì thất vọng, đối phương quá yếu. Gậy to bằng 2 ngón tay đập xuống không thèm né, tay không cũng đỡ được ….

Vương Uy Uy ngáp dài một cái cắt ngang:
- Đủ rồi, ai chả biết bốc phét là thú tiêu khiển trong quân đội, có mà hai tư giờ luyện tập năng lực bốc phét thì có.

- Uy Uy, cậu theo tôi về Hà Nam, tới mấy quán bar gần trường tôi, cậu nhắc tới tên Lâm Trứu Vũ, có quán nào thu tiền cậu, tôi đổi sang họ ... Vương.
Lâm Trứu Vũ tức giận đáng lẽ nói “tôi đổi sang họ chó má của cậu”, may mà kịp thời dừng lại đúng lúc:

- Nhắc tới tên anh không khéo người ta nhốt lại bắt rửa cốc trừ nợ thì có, lúc đó anh Uy Uy lại hối hận vì sao bạn mình không phải Vương Trứu Vũ.
Lâm Lạc Nhiên đang ngồi ăn kèm, miệng còn ngậm thì, cong cong môi, xì nhỏ một cái:

Cả đám cười ầm ĩ.

- Em làm như anh là Tô Xán đi tới đâu cũng gây sự vậy.
Lâm Trứu Vũ tỏ ra bất mãn phản bác:
- Có điều Tô Xán này, chuyến này cậu gây chuyện ầm ĩ lại trúng số lớn rồi, hình như cha cậu sắp thăng chức.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 116: Nữ thần biến mất

Tô Xác ngạc nhiên, không hiểu tin này từ đâu ra:
- Cậu nghe ai nói thế?

- Sơn nhân tự có cách, theo thông tin mật thì cha cậu vì thành tích tốt ở Đại Dung, khả năng thăng chức rất cao, lần này cha cầu điều chức có rất nhiều hướng, một tập đoàn năng lượng ở thành phố Phàn Hồng thiếu chức tổng giám đốc, hướng khác là thị trưởng Xuân Thành, nếu không nam hạ Hồ Châu hoặc bắc thượng Cẩm Đô đều có thể vào thường ủy.
Lâm Trứu Vũ vỗ ngực tự tin:
- Cậu nói xem tin này đáng để cậu trả tiền hôm nay không?

Tô Xán nhíu mày, không rõ đây có phải là tính toàn dự phòng của Vương Bạc phòng khi ông ta không chống đỡ được áp lực, đưa cha mình đi chỗ khác tránh xa vào vũng lầy của Đại Dung không? Nhưng đây cũng rất có khả năng phía Quách hệ thấy cha y quá cứng đầu nên định tính cách thăng chức giảm quyền này để đẩy cha y đi chỗ khác?

Chuyện kiểu này có lẽ Lâm Trứu Vũ chỉ nghe hóng hớt đâu đó thôi khó mà có tin xác thực.

- Lại khoe tự có cách?
Lâm Lạc Nhiên trề môi:
- Những chuyện này anh hỏi Tô Xán, đảm bảo cậu ấy còn biết trước anh, thế này có là gì? Anh cũng đừng bày trò ăn chực của Tô Xán nữa được không, mất mặt lắm.

- Đường Vũ còn ở bên cạnh Tô Xán kìa em gái.
Lâm Trứu Vũ dùng khuỷu tay huých nhẹ Lâm Lạc Nhiên, còn nháy mắt nháy miệng ra hiệu, giọng thì bô bô chả dấu được ai:

- Em công khai lấy lòng Tô Xán thế là không ổn đâu.

Lâm Lạc Nhiên rít lên một tiếng, Lâm Trứu Vũ tính bỏ chạy nhưng không kịp, bị cô em gái vừa đấm vừa đá, vì ánh đèn mà gò má đỏ rực, nhìn liếc về phía Đường Vũ. Đường Vũ ngồi bên cạnh Tô Xán, khẽ vén tóc mai mỉm cười, ý bảo không để bụng.

Lâm Lạc Nhiên thở phào quay đầu lại tiếp tục nhéo Lâm Trứu Vũ đang vừa né tránh vừa kêu như lợn bị chọc tiết, lòng thì thầm mắng mình kém cỏi, Đường Vũ có để bụng hay không thì liên quan gì tới mình, sao phải thở phào. Lâm Lạc Nhiên cầm cốc kem lạnh áp lên khuôn mặt hơi tỏa nhiệt, thấp thỏm không biết hành vi vừa rồi của mình có phải là lạy ông tôi lạy bụi này không?

Lâm Trứu Vũ bị một trận đòn vẫn không chừa, đột nhiên hỏi:
- Tô Xán, nếu chọn em gái tôi và Đường Vũ, cậu sẽ chọn ai?

- Này, hôm nay nóng quá nên lên cơn à?
Lâm Lạc Nhiên tàn bạo trừng mắt lên uy hiếp ông anh trai:

Nhưng giống như trò đập chuột, đập lỗ này nó chui lên lỗ khác, Vương Uy Uy cách bàn chồm người tới, cười đểu nhìn Tô Xán:
- Câu hỏi này hay, Tô Xán, cậu chọn ai đây?

Đường Vũ không nói gì, mắt chớp chớp nhìn Tô Xán, Lâm Lạc Nhiên vờ bắt nạt Lâm Trứu Vũ, thực chất cũng giỏng tai lên nghe, cả hai đều rất muốn biết đáp án của câu hỏi này.

- Tôi làm sao dám chọn ai.
Tô Xán nắm tay Đường Vũ đưa lên hôn khẽ lên mu bàn tay cô:
- Được cô ấy để ý là may mắn nhất trong đời tôi rồi.

- Tô Xán, cậu nói mấy lời buồn nôn như vậy mà lưỡi không nổi mụn à?
Lâm Lạc Nhiên rúm người lại, tay nọ xoa tay kia.

Đường Vũ khẽ lườm Tô Xán một cái như trách móc, nhưng không rút tay lại, nếu như tinh ý hơn nữa sẽ nhận ra đuôi mắt cô nhướng lên cao, giống như con chim nhỏ cong đuôi lúc vui vẻ vậy, câu trả lời của Tô Xán không hoàn mỹ, nhưng biểu hiện của y rất tốt, nhất là trước mặt Lâm Lạc Nhiên.

Cho dù trải qua sự kiện Vương Thành, Tô Xán trưởng thành hơn, làm việc dứt khoát hơn, nhưng không có nghĩa mặt tình cảm cũng thế, vì tình cảm Lâm Lạc Nhiên như mưa dầm thấm đất, dù Tô Xán biết mình phải nhanh chóng cắt đứt, nhưng lại sợ làm tổn thương tới Lâm Lạc Nhiên, vì thế mới muốn thông qua biểu hiện với Đường Vũ, mong Lâm Lạc Nhiên nhìn ra.

Đùa vui một chút thì được, nếu dây dưa quá mức ở đề tài này sẽ khiến người khác khó chịu, Vương Uy Uy và Lâm Trứu Vũ dừng đúng lúc, chuyển sang tán gẫu trên trời dưới biển.

Trong quán phát nhạc Âu Mỹ, Lâm Lạc Nhiên hơi đung đưa người, làm như đang chú tâm nghe nhạc, mắt lại nhìn tay Tô Xán và Đường Vũ đan chặt vào nhau dưới bàn.

Một lúc sau, Tô Xán như cảm nhận được ánh mắt Lâm Lạc Nhiên, hơi quay đầu sang, vừa vặn bốn mắt nhìn nhau.

Cảm giác như có dòng điện li ti chạy dọc xương sống mỗi người, cả hai thoáng sững người, không có lúng túng, ánh mắt chỉ giao nhau chống lát, Tô Xán và Lâm Lạc Nhiên đều như đọc được ý đối phương.

Thoáng ôn nhu xen chút áy náy đó trong ánh mắt Tô Xán làm tim Lâm Lạc Nhiên thoáng đau.

Mình đâu phải là gái già quá lứa lỡ thì chẳng ai muốn, sao cứ thích một người không thuộc về mình, cô từng nhiều lần bới móc khuyết điểm của Tô Xán để phủ nhận y, nhưng kệ là tốt hay xấu tất cả hình ảnh Tô Xán chẳng biết lúc nào không thể xóa khỏi tâm trí được nữa.

- Đường Vũ? Tô Xán?
Lúc này có nhóm bốn người ở bàn sau họ, tính tiền chuẩn bị rời đi, ngang qua họ thì ngạc nhiên gọi:

- Ồ, các bạn cũng ở đây à?
Tô Xán không nhận ra, có điều Đường Vũ và Cao Tường trước kia quan hệ không tệ, mỉm cười chào:

- Đúng thế, thật khéo quá, thiếu chút nữa không nhận ra bạn rồi, Đường Vũ, bạn xinh đẹp lên nhiều quá, nghe nói bạn đang học ở Thượng Hải phải không? Đồng Tề hay ĐH Thượng Hải?
Nhìn thấy khuôn mặt Đường Vũ càng thêm thanh lệ thoát tục, Cao Tường cố kiềm lòng không thất lễ:

- Đh Thượng Hải, còn các bạn?
Gặp lại bạn học cũ, Đường Vũ rất vui, thấy thân thiết hơn nhiều:

- Hiện giờ tôi học học viện tin tức truyền thông đại học Thanh Hoa, Liễu Lỵ và Lục Nguyệt Tân học khoa học đời sống Bắc Đại, bận quá, vừa mới về Dung Thành hôm qua thôi, nên tới tận hôm nay mới tụ họp với nhau được, khả năng vài ngày nữa lại tới Thiên Tân, ai nghĩ lên đại học còn bận hơn thời cao trung, nghỉ hè cũng không được trọn vẹn nữa ...
Cao Tường than thở:

Liễu Lỵ được giới thiệu xong chỉ gật đầu, khoanh tay đứng đó, nhìn Đường Vũ chằm chằm ý vị xem thường, cô ta trước kia là học sinh mũi nhọn, nhưng không xinh đẹp bằng Đường Vũ nên không nổi tiếng bằng, luôn nghĩ rằng nhà trường quá mức ưu ái Đường Vũ chẳng qua vì cái mặt đó thôi, giờ thì sao Đường Vũ chỉ vào được ĐH Thượng Hải đứng bét trong năm trường học hàng đầu, đó là minh chứng rõ ràng mình hơn một bậc.

- Thôi, mình có hẹn với mẹ, phải đi đây, hẹn các bạc khi khác.

Nói chuyện một lúc Đường Vũ xem đồng hồ, nhoẻn miệng cười ôn nhu với Tô Xán:
- Em về đây.

- Ừ để anh tiễn em.
Tô Xán đứng dậy, gật đầu với đám Cao Tường, tiễn Đường Vũ đi.

Cao Tường không khỏi thất vọng, cảm giác như thứ gì đó không còn nữa, trước kia ở Nhị Thập Thất Trung ánh nắng rực rỡ, cô gái đó chói lọi hơn cả ánh nặng mặt trời, từng là sự tồn tại huy hoàng trong ký ức, là nữ thần trong mắt bao người. Vậy mà bây giờ đã trở thành một người bình thường có thể thấy khắp nơi trong quán bar.

Vốn tưởng rằng cô gái ấy sẽ tiếp tục vươn tới đỉnh cao hơn, ví như Thanh Hoa Bắc Đại hay trường học danh tiếng ở nước ngoài, quen biết vòng tròn lớn hơn, có tầm nhìn mà người thường không sao tưởng tượng được.

Nhưng bọn họ vẻn vẹn chỉ vì hạnh phúc nhỏ ấm áp trước mắt là lựa chọn làm người bình thường, một cô gái nếu yêu một chàng trai tới tận xương tủy thì không cách nào che giấu, vừa rồi tuy Đường Vũ nói chuyện với bọn họ, nhưng tay luôn nắm tay Tô Xán, môi luôn mang nụ cười nhẹ nhàng hạnh phúc của cô gái nhỏ ấy, hắn thấy rõ ràng.

Đó đáng lẽ là bức tranh khiến người khác hâm mộ, nhưng Cao Tường không nghĩ vậy.

Cô gái ấy vốn có thể còn rực rỡ hơn nhóm người bọn họ, cơ hội ở ngay trước mặt, nhưng lại ngu xuẩn lựa chọn từ bỏ, tới ĐH Thượng Hải sức cạnh tranh kém cỏi, ở đó chẳng mấy chốc bị nhấn chìm thành một người bình thường, cuộc sống đôi khi thật giống vở kịch, khó đoán trước.

Khi Đường Vũ cùng Tô Xán sóng vai rời khỏi quán bar, hắn đột nhiên thấy nữ thần trước kia biến mất trong bóng tối rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 117: Còn bao nhiêu quân bài?

V

âng, vâng, mong báo của anh tạm thời không nên đưa tin này, chúng tôi nhanh chóng đưa ra công bố chính thức.
Nhân viên quan hệ xã hội của Tiên Thực mấy ngày qua sứt đầu mẻ trán, ngay cả tòa soạn nhỏ, bọn họ cũng phải cúi đầu ăn nói khép nép.

Không chỉ gọi điện thoại, bọn họ phải đi mời cơm khắp nơi, có người một tối ăn tới ba bữa, no nứt bụng, đối phương vui vẻ gật đầu, nhưng sáng hôm sau tin tức kia vẫn chình ình xuất hiện trên báo vừa được liên hệ, làm người ta sôi máu.

Tin tức là thứ có giá trị mang tính thời hạn, có tin sáng còn nóng hổi, chiều đã chẳng ai thèm đọc nữa rồi, báo tỉnh đã đăng, có cái đầu to chịu rồi, mình sợ gì mà không đăng. Hơn nữa huyện quan không bằng hiện quản, tập đoàn Trọng Phàm có to cũng ở tận Du Thành, nơi này là thiên hạ của Trương Tam công tử, Lý Tứ nha nội, người ta nhờ mình loan tin này để "bảo vệ sức khỏe sinh sản huynh đệ ", chính nghĩa ngời sáng như thế sao có thể không bênh vực.

Thế nên chẳng khác nào lửa cháy đồng hoang, khi 15/21 tờ báo chính tỉnh Tây Xuyên đăng tin này thì Tiên Thực bỏ cuộc, không cố ngăn chặn nữa, tìm cách giải quyết tận gốc vấn đề.

- Tổng giám đốc đã tìm được nguyên nhân, do Dịch thiếu gia xung đột với một sinh viên ĐH Thượng Hải tên Tô Xán, nên đối phương trả thù.

Nghe một cấp dưới giải thích mà Dịch Trọng Kiên tức điên, thì ra là thằng khốn kiếp đó, vì cái gì mà nó ỉa dây, mình phải dọn phân? Tức giận là tất nhiên, nhưng với nhân vật lên tầng cấp của ông ta đã có thể khống chế tốt hành vi, nếu không biết rõ ngọn ngành sẽ không manh động:

- Rốt cuộc là xung đột kiểu gì mà trả thù nhau tới mức này? Tại sao nhắm vào chúng ta? Thân phận đối phương thế nào?

- Theo tay phóng viên Báo sáng Thượng Hải thì xung đột bắt nguồn từ một quán bar, hai bên đánh nhau xong rồi thôi, nhưng Dịch thiếu gia lại muốn kiện người ta, cho nên người ta kiện lại.
Cơ bản Tô Xán không định che giấu nên phía Tiên Thực không cần quá khó khăn tìm ra nguyên nhân:
- Đối phương tuy là sinh viên nhưng có hai công ty ở Thượng Hải, một tờ tạp chí và một công ty mạng thành lập chưa lâu.

Dịch Trọng Kiên đoán ra ngay nguyên do, đối phương không làm gì nổi tập đoàn Trọng Phàm nên ra tay với công ty nhỏ hơn, mặt âm trầm hỏi:
- Phía chung ta cũng có vài mối quan hệ ở bên Thượng Hải, có thể gây sức ép được không?

Cấp dưới kia đặt tờ báo lên bàn:
- Đây là ảnh sau khi công ty mạng của cậu ta thành lập không lâu, phó bí thư thành ủy Liễu Trường Thăng đến thăm, còn bắt tay trò chuyện với cậu ta. Trước đó một số kẻ có ý định phá công ty này, nghe nói toàn là đám hoàn khố nha nội bản địa, bị cậu ta kiện ra tòa vì tội phá hoại thương nghiệp.

Mặt Dịch Trọng Kiên đen như đít nồi:
- Vậy dùng tiền giải quyết thì thế nào?
Lúc này tạm thời đành nhún trước, sóng gió qua đi, đối thủ đã lộ diện, với thực lực của Trọng Phàm, không thiếu cách phản đòn.

Cấp dưới lắc đầu, lại đưa tới tờ báo khác:
- Có lẽ không được, cậu ta được gọi là “tỷ phú sáng nghiệp trẻ nhất”. Cậu ta có một công ty ở Mỹ, trị giá mấy trăm triệu USD.

- Còn gì nữa, sao không nói luôn một lúc?

Dịch Trọng Kiên đến lúc này không kìm được tức giận đập bàn quát tháo, tên khốn kiếp này nói cứ như muốn đả kích mình từng chút một vậy, công ty trăm triệu USD, lại còn ở bên Mỹ, riêng điều này thôi là mình chịu chết không vươn tay tới được rồi.

- Hết rồi ạ.
Cấp dưới im thít, cúi đầu rất ủy khuất.

Dịch Trọng Kiên đi đi lại lại trong phòng, bây giờ chỉ còn một cách là nhờ quan hệ nói khéo để đối phương nương tay, quan trọng hơn là cần thằng cháu mình phải xin lỗi người ta, khốn kiếp, đi bar đánh nhau còn muốn kiện người ta, nó tưởng nó là con ông trời chắc?

Nghĩ vậy, Dịch Trọng Kiên bảo thư ký chuẩn bị xe tới tổng bộ tập đoàn Trọng Phàm.

Trong văn phòng làm việc của chủ tịch tập đoàn, Dịch Gia Thuận chỉ mặt người em trai kém mình gần mười tuổi:
- Cậu làm ăn kiểu gì vậy? Sao không lập tức tuyên bố thu hồi sản phẩm, thay đổi dây chuyền sản xuất, ít nhất bịt miệng báo chí lại, bây giờ chuyện be bét như vậy, cậu định đổi tên công ty luôn à?

- Cách gì cũng không ăn thua, hôm nay nói ảnh hưởng tới sinh lý, mai nói ảnh hưởng tới sinh học, thay mười dây chuyền thì dây chuyền người ta phá cả mười thôi.
Dịch Trọng Kiên hầm hừ, vẻ mặt bất cần đời:

- Cậu chừng này tuổi rồi mà không chịu trưởng thành.
Nghe giọng điệu giận dỗi của em trai, Dịch Gia Thuận chỉ biết than trời sao bên cạnh mình toàn kẻ ngu xuẩn:
- Rốt cuộc đối phương là ai?

- Hỏi thằng con trai quý báu của anh đi.

Dịch Trọng Kiên mang sẵn hai tờ báo, ném thẳng vào mặt Dịch Lực Hoan, sau đó đứng dậy, đóng sầm cửa bỏ đi.

Dịch Gia Thuận nhíu mày, Dịch Lực Hoan cẩn thận nhặt tờ báo lên, không phải tìm lâu, hắn nhanh chóng thấy ảnh của Tô Xán, khuôn mặt đó làm sao hắn quên được, càng đọc càng run, tới dòng "tỷ phú sáng nghiệp trẻ nhất", thì khiếp sợ không nói lên lời, hồi lâu chưa tỉnh lại, làm sao thằng nhãi đó có thể làm được điều đó?

Dịch Gia Thuận chỉ biết thở dài, không còn lòng dạ nào mà mắng con mình nữa, chính bản thân ông ta cũng không lường trước được điều này, ai có thể ngờ được, có lẽ mười người gặp tình huống như ông ta thì hết cả mười chỉ nghĩ rằng Tô Xán là thằng hoàn khổ ỷ cha mình làm càn thôi, đâu nghĩ bản thân tên hoàn khố đó thậm chí còn khó chơi hơn cha mình.

Bây giờ tới mức độ này hai bên cơ bản không có chút khả năng hòa giải nào hết, ông ta tuy bắt hạng mục ống dẫn năng lượng làm con tin, không sợ đối phương có thể đụng tới xương cốt Trọng Phàm, nhưng đối phương cũng có công ty trăm triệu USD ở Mỹ, ông ta cũng không vươn tới được tận đó.

Tất nhiên Dịch Gia Thuận không nghĩ Tô Xán sẽ tiếp tục càn quấy tấn công tiếp các sản nghiệp phụ khác của Trọng Phàm, bởi như thế Tô Xán ắt phải trả giá không nhỏ, đó không phải hành vi sáng suốt của người làm ra sản nghiệp lớn như vậy.

Có điều mất thêm Tiên Thực vào cuộc đấu tranh này là cái giá ông ta không lường trước, cũng là cái giá quá đau.

- Nhớ lấy bài học này để lần sau rút kinh nghiệm.
Dịch Gia Thuận vỗ vai con trai:

Lúc này Vạn Quý đi vào, vẻ mặt hết sức nghiêm trọng nói:
- Chủ tịch, thị trưởng Tôn Trường Kiệt đang tổ chức họp cơ cấu công thương dịch tễ, đưa ra đề nghị đóng cửa dây chuyền sản xuất của công ty

Tiên Thực, làm rõ vấn đề thực phẩm họ ảnh hưởng tới sức khỏe người tiêu dùng.

- Làm sao có thể?
Dịch Gia Thuận nghe câu này không khác gì bị rút mất xương sống, ngồi bịch xuống ghế sô pha, không phải vì nguy cơ Tiên Thực có thể đóng cửa, ông ta định hi sinh công ty này rồi, nhưng còn chuyện đáng sợ hơn rất nhiều, đây là tín hiệu cho thấy đối phương đã vươn tay tới cả Du Thành.

….

Trong văn phòng bí thư thành ủy Dung Thành, bàn bạc xong việc chính, Vương Bạc ra ghế sô pha tiếp khách uống trà tán gẫu với Tô Lý Thành.

- Bí thư, thằng bé đó thật quá đáng lắm rồi, để tôi bảo nó dừng lại, làm chuyện hại người hại mình như thế thật thiếu sáng suốt.
Tô Lý Thành không nghĩ lần trước Tô Xán nói “muốn đối phương ngã đau một chút” không phải chỉ một bài viết kia:

- Không phải chỉ mình Tô Xán.
Vương Bạc xua tay:
- Chuyện lan rộng như thế, chắc chắn đám Uy Uy góp công không ít, bây giờ chúng nó có dừng tay, chuyện vẫn phát triển theo đà quán tính thôi, muốn chặn lại cũng không được.

- Thằng bé đó chưa thành thục, không biết sau này còn gây họa gì nữa, sự nghiệp nó càng lớn, tôi càng lo.

Thư ký của Vương Bạc gõ cửa đi vào, thì thầm mấy câu, Vương Bạc sững người mở to mắt nhìn Tô Lý Thành, làm Tô Lý Thành thấy bất an, không hiểu có chuyện gì nữa.

Khi thư ký lui ra rồi, Vương Bạc chưa hết kinh ngạc:

- Lý Thành, nhà anh có quen biết với phó thị trưởng Tôn Trường Kiệt của Du Thành sao?

Tô Lý Thành lắc đầu:
- Hôm nay tôi mới lần đầu nghe tới cái tên này.

Vương Bạc lẩm bẩm, rốt cuộc chú nhóc này còn bao nhiêu quân bài chưa ra đây?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 118: Mọi chuyện luôn có thể tồi tệ hơn

C

ha, để con đi tìm Tôn Lỗi hỏi xem sao, có thể nhà Tôn gia có họ hàng với bên đó.
Dịch Lực Hoan ôm chút hi vọng nho nhoi nói, vì hôm đó Tôn Lỗi cũng có mặt ở Tuyết Sơn Tây Lĩnh, không có vẻ gì là quen biết Tô Xán từ trước.

Dịch Gia Thuận nhìn con trai, thấy hắn khá bình tĩnh, gật đầu:
- Ừ, đi đi, nhưng đừng gây sự gì đấy.

- Vâng.

Du Thành là địa bàn của Trọng Phàm, từ bí thư thành ủy tới thị trưởng đều có mối quan hệ mật thiết với ông ta, Tôn Trường Kiệt chỉ là một phó thị trưởng không nằm trong thường ủy, khả năng gây ảnh hưởng tới Trọng Phàm rất nhỏ, nhưng đáng sợ hơn là tin tức đằng sau hành động này, vì sao Tôn Trường Kiệt biết mà vẫn làm, hai bên vốn không thù không oán, đằng sau Tôn Trường Kiệt phải có chỗ dựa đủ lớn.

Thằng nhóc Tô Xán đó không ngờ lại có thân phận ghê gớm như vậy, ai biết nó còn quân bài nào chưa ra nữa không? Ai biết liệu còn có bao nhiêu kẻ bỗng dưng nhảy ra như Tôn Trường Kiệt nữa.

Dịch gia tất nhiên cũng có đối thủ, chỉ sợ chuyện này gây ra phản ứng giây chuyền, mà Dịch gia lại đã đem phần lớn nhân lực đặt vào hạng mục đường ống dẫn nguyên liệu, nếu sa lầy vào cuộc chiến quy mô nữa, coi như trong mấy năm tới khỏi làm chuyện gì khác.

Tôn Lỗi đang tham dự một cuộc họp ở công ty, nhận được điện thoại của Dịch Lực Hoan, đoán ngay được chuyện gì, liền hẹn hắn tới quán cà phê gần đó nói chuyện.

Dịch Lực Hoan không tới quán cà phê mà ngồi trong xe đợi, liên tục xem đồng hồ, càng lúc càng sốt ruột, chỉ đợi 15 phút mà hắn tưởng chừng như đã đợi cả tiếng, ở cái Du Thành này, trước giờ có mấy ai khiến hắn phải chờ đợi như vậy.

“Rầm!” Thấy Tôn Lỗi đi từ công ty ra, Dịch Lực Hoan đóng mạnh cửa xe bước ra ngoài.

- Nhà cậu và thằng nhãi Tô Xán kia có quan hệ thế nào?
Dịch Lực Loan mặt âm trầm nhìn thẳng Tôn Lỗi hỏi:

- Không có quan hệ gì cả.
Tôn Lỗi vốn định ám thị cho Dịch Lực Hoan biết quan hệ giữa cha mình và Mục gia, nhưng ngữ khí bề trên chất vấn của Dịch Lực Hoan làm hắn khó chịu, dù sao sau này hai bên khó qua lại được với nhau nữa, chẳng cần nể nang, gần đây Tiên Thực gặp rắc rối hắn cũng biết, không khó đoán ra đối phương đang phản đòn, Dịch gia đánh giá quá thấp đối thủ, kết cục đá phải ván sắt.

Ngữ khí của Tôn Lỗi làm lửa giận bốc lên đầu Dịch Lực Hoan:
- Không có, không có vậy là hôm nay cha cậu đột nhiên đòi đóng cửa kiểm tra Tiên Thực của Trọng Phàm, cậu nói xem, đây là chuyện gì?

- Làm sao tôi biết, lại chẳng phải tôi bảo cha tôi làm thế.

Người nói vô tình kẻ nghe có ý, Dịch Lực Hoan không khỏi liên tưởng hôm đó trên Tuyết Sơn, có thằng béo ác miệng nói câu “cha mày nghe lời mày lắm?”, hắn biết hôm đó có rất nhiều người nén cười sau lưng mình.

- Thằng chó chết này.

Dịch Lực Hoan thình lình tung đấm thẳng vào mặt Tôn Lỗi.

Tôn Lỗi bị trúng đòn bất ngờ, tối tăm mặt mũi lùi lại, sống mũi trúng đòn làm nước mắt tràn ra giàn dụa:
- Mày điên à?

- Tao điên đấy, mẹ nó, chúng mày định theo gió trở cờ à, cho mày biết, Dịch gia chưa đổ đâu, hôm nay tao cho mày một bài học cảnh cáo đứa khác.
Sau lần bị ném xuống ao nước đó, trừ một số đồng bọn thân thiết, Dịch Lực Hoan gặp ai cảm giác người đó thầm cười nhạo mình, hôm nay nhân dịp này phát tiết hết oán giận trong lòng ra, tung ra cú đấm nữa vào mặt Tôn Lỗi.

“Bốp!” Tôn Lỗi thấp hơn Dịch Lực Hoan nửa cái đầu, thể trọng cũng nhẹ hơn rất nhiều, một đấm này làm hắn hộc máu mồm. loạng choạng lùi lại sau, nhưng chẳng những không làm hắn sợ, đột nhiên bị đánh làm Tôn Lỗi đùng đùng nổi giận, bất chấp chênh lệch hai bên, gầm một tiếng, lao người húc thẳng vào bụng Dịch Lực Hoan.

- Thằng chó, mày dám đánh tao à?

Dịch Lực Hoan lúc này không còn suy nghĩ gì nữa rồi, nhịn đau chắp hai tay nện mạnh xuống lưng Tôn Lỗi, Tôn Lỗi trúng đòn đau, khuỵu xuống, liên tục cú đấm đá tàn bạo đổ xuống. Tôn Lỗi hiếm hoi lắm mới trả đòn một cú, chẳng những không gây tổn hại gì cho Dịch Lực Hoan, còn khiến hắn lên cơn trả lại gấp mười lần.

…..

Kết quả Tôn Lỗi bị đánh tới bất tỉnh vào viện, đó là do may mắn ở trước cổng công ty, nhân viên công ty mau chóng nhận ra tới can ngăn mới cứu được, nếu không chẳng biết sẽ có hậu quả gì.

Dịch Lực Hoan bị cảnh sát bắt đi, dù hắn liên tục chửi bới nói mình thân phận mình thì không ai dám tùy tiện thả hắn ra, vì người bị đánh là con trai phó thị trưởng, đám tôm tép họ cứ làm theo phận sự trước đã, sau đó báo lên trên, đợi các vị thần tiên đánh nhau, sau đó ai thắng thì bọn họ sẽ nghe bên đó, đơn giản dễ dàng.

- Cái thằng ngu xuẩn này! Đã bảo nó đi hỏi thôi, đừng gây sự.
Dịch Gia Thuận biết tin này giận điên người đập tan điện thoại, thời khắc mẫn cảm như vậy con trai ông ta lại gây sự cố, nếu không phải ông ta kiềm chế tốt, có lẽ hôm nay Dịch gia cũng có người phải nhập viện.

- Chủ tịch, phu nhân gọi điện tới.
Cô thư ký nơm nớp đi vào phòng báo, vì Dịch Gia Thuận đập điện thoại rồi, nên vợ ông ta phải gọi tới công ty:

- Bảo với bà ấy, tới đồn trông coi kỹ thằng con bảo bối của bà ta, nó mà ra khỏi đồn, không cần người khác, tôi đích thân đánh gãy chân nó để nó khỏi ra ngoài gây chuyện.
Dịch Gia Thuật quát lớn, nói:
- Bảo Vạn Quý chuẩn bị xe đưa tôi tới bệnh viện.

….

Tôn Trường Kiệt đã tới bệnh viện trước, Tôn Lỗi vẫn đang được kiểm tra, chưa có kết quả chính thức, nhưng sơ sơ thì cũng đã có tổn thương phần mềm, rạn xương sườn, trật quai hàm, có thể không nghiêm trọng tới mức phải phẫu thuật, nhưng mặt sưng húp tới biến dạng, còn đâu khuôn mặt điển trai ngày nào.

Nghe cô nhân viên công ty chứng kiến sự việc kể lại thì con mình nhận được cú điện thoại rời công ty, xuống gặp Dịch Lực Hoan, nói chuyện chưa được mấy câu thì bị đánh thành ra cơ sự này.

Đối phương tới tận công ty, ý đồ hành hung chưa đủ rõ ràng sao, Tôn Trường Kiệt rất cưng đứa con này, từ nhỏ học tập tốt, lớn lên càng không phụ lòng ông ta, tới nay tự dựa vào sức mình mở hai công ty, không ngờ bị người ta đánh thành ra nông nỗi này.

Tôn Trường Kiệt đấm mạnh vào tường, rít lên:
- Dịch gia tưởng mình là thổ hoàng đế ở Du Thành này rồi à? Nếu con ông mày có làm sao, dù liều cái mạng già này cũng khiến Dịch gia xuống địa ngục cùng.

Một số cán bộ cao cấp chính phủ hay tin tới nơi nghe được câu này đưa mặt nhìn nhau, sau đó lui ra.

……

Có một câu nói thế này, mọi việc luôn có thể tồi tệ hơn, vì thế khi xảy ra chuyện, chúng ta càng phải bình tĩnh đừng nghĩ trời đã sặp xuống, nếu không trời chưa sập cũng sẽ sập.

Sự kiện Dịch Lực Hoan đánh con trai phó thị trưởng Du Thành chớp mắt đã bay tới Du Thành, đến đám Vương Uy Uy cũng không dám tin có thể xảy ra chuyện hay ho như vậy, vội vàng gọi điện thoại cho Tô Xán tra hỏi làm sao y có thể đổ dầu đổ lửa gây ra chuyện này, không ngờ Tô Xán đang ở Đôn Hoàng làm việc chẳng hề hay biết gì cả, vội vội vàng vàng bỏ đi, khiến Vương Thanh tái phát bệnh “làm a hoàn” rất tức giận.

Lâm Trứu Vũ tắt điện thoại, nhún vai:
- Tô Xán mà động vào chuyện gì thì đúng là …. loạn.

Nguyên nhân Tôn Lỗi bị đánh nhanh chóng xác nhận, trước đó Tôn Trường Kiệt định đóng cửa kiểm tra Tiên Thực thuộc Trọng Phàm, lập tức mọi người quy kết tới việc đấu tranh của Vương hệ và Quách hệ trên tỉnh, người lắc đầu ngao ngán, người nóng ruột đợi xem trò hay, người thì rình rập cơ hội.

Nhưng thoáng một cái, tất cả lại bị tin khác thu hút toàn bộ sự chú ý.

Ngày 23 tháng 8, không chỉ Dung Thành, mà toàn quốc định sẵn là một ngày khiến nhiều người mất ngủ.

Trong ngày hôm đó, ĐTH TW và mạng Tân Hoa đồng thời cho đăng tin tức từ bộ chính trị và ủy ban chứng khoán TQ: Quốc vụ viện quyết định, trừ xí nghiệp hải ngoại trên TTCK ra, xí nghiệp trong nước ngừng chấp hành (biện pháp tạm thời giảm cổ phần quốc hữu đảm bảo tài chính xã hội).

Mọi chuyện luôn có thể tồi tệ hơn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 119: Quan khâm sai tới (1)

Sau khi TW đưa ra quyết định ngừng chấp hành biện pháp giảm cổ phàn quốc hữu, chính đàn tây nam nổ tung, các phương thế lực còn chưa định hình được sách lược tiếp theo phải làm gì, phải ngả theo ai, làm sao giành lợi thế lớn nhất. Trọng tâm cơn bão đấu tranh này là Quách hệ và Vương hệ thoắt cái thay đổi thế công thủ, Quách hệ tái mặt luống cuống, Vương hệ hả hê hừng hực khí thế chuẩn bị "báo thù rửa hận" thì chính đàn tây nam lại nghênh đón một tin tức có trọng lượng khác, tổ tuần thị TW "tam giảng" chọn vùng tây nam là địa phương tuần thị tiếp theo.

Chính đàn tây nam đang sôi sùng sục tức thì im re ngay, mọi người ngơ ngác nhìn nhau, vì không ai đoán trước được "khâm sai đại thần" tới bất ngờ như vậy nhắm vào ai?

Tam giảng tức là giảng chính khí - kế thừa, phát huy truyền thống tốt đẹp của đảng, chính trực liêm khiết. Giảng học tập - lý luật tri thức đảng, lý luận xã hội chủ nghĩa. Giảng chính trị - kiên định chính trị đường lối XHCN, đảm bảo phát triển lành mạnh đúng đắn.

Phong trào tam giảng nổi lên từ đại hội đảng lần thứ 78, khi đó thủ trưởng số một nhấn mạnh tinh thần triển khai kiến thiết đảng ở các lãnh đạo từ cấp huyện trở nên, các cấp đảng ủy phải tiến thêm một bước kiên định lòng tin nghiêm túc quán triệt bố trí của TW, lấy tinh thần nghiêm túc, trách nhiệm, nhiệt tình đưa giáo dục kiến thiết đảng "tam giảng" đi sâu vào vào cán bộ.

Trải qua mấy năm kiến thiết tam giảng, phong trào có phần lắng xuống, giờ đột nhiên tổ tuần thị "tam giảng" lại ghé thăm tây nam, ai mà chẳng sợ.

Nói thế nào thì trước tiên tam giảng nhấn mạnh vai trò của đảng, bí thư thành ủy trong thời gian này có ưu thế rất lớn, những người nhạy bén đều

nghĩ, Quách hệ toi rồi, một số bắt đầu có tính toán của riêng mình.

Tin tức này quá đúng thời điểm, tạo ra sóng ngầm rất lớn. Cho dù tổ tuần thị TW tới địa phương với nguyên tắc tránh trống giong cờ mở, hơn nữa không có thông báo công khai, nhưng không trở ngại nhiều nhân vật tai mắt thông thiên trong chính đàn tây nam có được tin.

Tổ tuần thị thứ nhất vừa kết thúc công tác ở Quảng Tây, liền di chuyển tới tây nam. Bí thư thành ủy Dương Tranh Lượng dẫn đội ngũ 50 quan viên trọng lượng trong tỉnh tới sân bay đón tiếp, thêm vào mỗi lãnh đạo có một thư ký, một lái xe, tạo ra đội hình hùng tráng.

Nhưng chỉ là bề ngoài thôi, trong lòng chẳng mấy ai dễ chịu, vì sao? Nghênh đón lãnh đạo mà anh không thể ngồi rung đùi trong phòng chờ máy lạnh được, anh phải ra ngoài đường băng, mà vào khoảng gần 10 giờ trưa nắng gắt nay, đường băng rộng thênh thang không có lấy một cái cây cảm giác như vùng đất chết.

Thế nên khốn khổ khốn nạn cho các quan bụng bự, đứng có hơn 10 phút dưới trời nóng như thiêu như đốt, mặt vị nào vị nấy chảy mỡ như heo quay, dù có thư ký che ô vẫn liên tục phải lấy khăn tay thấm mồ hôi.

Các vị chức sắc đi bợ đít khâm sai đại nhân thì chịu khổ chút đã đành, cán bộ sân bay cũng phải chịu tội theo, đoán chắc lúc này mà các quan ngài có khả năng đọc ý nghĩ thì khối kẻ bị lôi ra pháp trường.

Thứ giải trí duy nhất lúc này có lẽ là nhìn sắc mặt Vương Bạc và Quách Giang Thiếu, có điều hai vị này không biết chiều lòng quần chúng, mặt chẳng lộ sơ hở nào để người ta đoán xem tâm trạng thế nào.

Hiển nhiên là cán bộ sân bay cũng nghĩ tới cái mạng của mình nên căn giờ khá chuẩn, chỉ đợi 13 phút là máy bay đã hạ cánh, thấy các đồng chí đội nắng đợi mình, rảo bước đi nhanh tới.

Tổ trưởng tổ tuần thị là Chu Quốc Đào, nguyên là phó bí thư tỉnh ủy, bí thư kỷ ủy tỉnh Giang Tô. Chu Quốc Đào có thể nói ông ta là một đóa kỳ hoa trên chính đàn trong nước, là phó bí thư tỉnh ủy đầu tiên làm bí thư kỷ ủy, thậm chí nó thành một mô hình trong chính đàn, điển hình này nói lên địa vị của kỷ ủy ở địa phương được nâng cao.

Ông ta là cao thủ chiến tích huy hoàng, từ đốc thúc mấy vụ án lớn, trong đó có tập đoàn tội phạm kinh tế Lý Thiên Tường được gọi là Lý Lão Hổ, cùng với vụ án của cán bộ cấp tỉnh.

Phải biết rằng Lý Thiên Tường đứng thứ 6 trong bảng xếp hạng phú hào của Trung Quốc, trong tay tập đoàn Thẩm Công có 6 công ty trên TTCK, được gọi là " mê cung Thẩm Công", thế nhưng mô hình cổ phần rắc rối đó vẫn bị Chu Quốc Đào lôi ra ngoài ánh sáng.

Đội nhân mã do nhân vật như thế dẫn đội, làm sao không khiến chính đàn tây nam quét tháp nghênh đòn, ban bệ tỉnh ủy xuất hiện đầy đủ.

Tất nhiên là Vương Bạc biết lâu rồi, Giang Quách Thiếu có một điểm nhận định không sai về Vương Bạc, là một nha nội đời ba chính tông, cháu đích hệ một trong bát trụ quốc, tận dụng ưu thế bối cảnh bản thân là điều Vương Bạc hiểu từ nhỏ, ông ta chẳng tội gì thanh cao như Giang Quách Thiếu.

Sau khi bắt tay chào hỏi các vị lãnh đạo chủ chốt, đoàn người mau chóng vào trong nhà chờ máy lạnh, hàn huyên vài câu vô nghĩa sau đó lên xe, hàng dài rồng rắn nhau kéo về thành phố.

- Hôm nay chúng tôi tới đây là để cường điệu ba điều, thứ nhất là sự chân thật, thứ hai là chân thật và thứ ba cũng là chân thật. Do đó lời hôm nay tôi nói cũng phải chân thật, tôi hi vọng mọi người mang thái độ có trách nhiệm cao độ với đảng và nhân dân, báo cáo tình huống thực sự cầu thị, phản ánh vấn đề khách quan công chính, để tổ tuần thị có thể có thể toàn diện nắm được tình huống của ban bệ lạnh đạo. Chuyến này chúng tôi tới đây có chín

người, nhưng năm người khác khác đường, bọn họ đang tới Đức Xuyên, Miên Châu, Tuy Trung để tìm hiểu tình hình, chúng tôi thu được một số tin tức, hiện đang tiến thêm một bước xác nhận. Tây nam có vấn đề hay không, tất nhiên là có vấn đề cho nên chúng tôi mới xuống đây, nhưng mục đích chủ yếu của chúng tôi là giải quyết vấn đề, với đồng chí phạm sai lầm nhỏ, chúng ta nên mang thái độ phê bình, giáo dục, còn với cán bộ sai đường, khiến cho công tác xảy ra vấn đề, chúng tôi sẽ có biện pháp.

Trên hội nghị động viên công tác tỉnh Tây Xuyên, Chu Quốc Đào nói với toàn thể cá bộ chính phủ và tỉnh ủy như thế.

Có mấy cán bộ lãnh đạo lập tức chỉ thị phải nắm được động tĩnh của các thành viên khác trong tổ tuần thị, nhắc tới nội dung đại thể là gì, nghe nói Quách Lô hệ gần như dùng hết mối quan hệ âm thầm nghe ngóng.

Tin tức mà Quách Giang Thiếu thu được là lần này tổ tuần thị TW tới một phần là nhắm vào bọn họ, chủ yếu là vì ban bệ lãnh đạo của Quách Chu hệ có không ít vấn đề, cùng với chấp hành biện pháp giảm cổ phần quốc hữu mà lục tục bại lộ, trừ đi một số vấn đề mang tính chính sách, cũng có vấn đề đoàn kết chính đàn tây nam, cùng với mâu thuẫn nội bộ. Còn có dính líu tới ban bệ giám sát không đủ, thiếu trách nhiệm, thao tác phi pháp nghiêm trọng.

Ai tố cáo lên trên, có lẽ không cần phải nói nhiều.

Lúc này một nửa số người khác của tổ tuần thị TW lục tục tìm một số lãnh đạo cấp cao nói chuyện, điền phiếu đánh giá ban bệ lãnh đạo đảng chính phủ.

Nhóm Chu Quốc Đào ngay tiếp đỏ lần lượt tổ chức cuộc gặp mặt với lãnh đạo tỉnh của tỉnh Tây Xuyên, phạm vi rất rộng, bao gồm cơ cấu tổ chức, khen thưởng kỷ luật. Trên buổi gặp mặt, để lại số điện thoại liên hệ khi ở

tỉnh Tây Xuyên, hòm thư, email, coi như công khai tin tức tới đây. Sau đó cơ bản tất cả báo chí đương địa

Vương Bạc ngồi ở ghế sô pha ở khu đợi khách nhà tiếp đãi tỉnh ủy, một thành viên tổ tuần thị tới mời Vương Bạc lên tầng 5,

Chu Quốc Đào tay kẹp một điếu thuốc, đã chờ đợi từ lâu, trước mặt là chồng tài liệu dầy, thoải mái ra hiệu cho ông ta ngồi xuống phía đối diện.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 120: Quan khâm sai tới (2)

V

ương Bạc, chúng ta lâu rồi không gặp nhỉ, cũng khá nhiều năm rồi.
Chu Quốc Đào không vội nói chuyện công việc với Vương Bạc, cầm chén trà lên thong thả nhấp từng ngụm, ánh mắt không rời Vương Bạc, giọng thân thiết nói:
- Nghe nói Vương lão đã chuyển khỏi đại viện tới nơi ở mới, không biết đã quen chưa, sức khỏe Vương lão có tốt không, tôi bận rộn hơn một năm chưa có thời gian đi gặp Vương lão.

Vương Bạc ung dung mỉm cười, tự mình rót trà uống:
- Mấy ngày trước tôi gọi điện thoại về hỏi thăm sức khỏe cụ, tinh thần cụ tốt lắm, gần đây cụ bắt dọn hết mấy thứ hoa đi khai khẩn một mảnh đất trồng ít rau củ ở hậu viện, còn định làm ao nuôi ít cá, sức khỏe đó đến tôi cũng phải thán phục, cám ơn anh Chu đã quan tâm.

Nhà Chu Quốc Đào và nhà Vương Bạc ở kinh thành có một dạo cũng thân thiết, lễ tết Chu Quốc Đào tới Vương gia thăm hỏi, thời thanh niên cũng từng cùng nhau chơi bời uống rượu.

Nhưng Chu Quốc Đào lại không phải người Vương hệ, mà là một hệ phái khác năng lượng không nhỏ. Sĩ đồ của Chu Quốc Đào có thể hình dung bằng hai từ hiển hách, tới mức nha nội đời ba như Vương Bạc cũng phải ngước nhìn. Khi còn rất trẻ đã là người đứng đầu một khu ở Trùng Khánh, còn Vương Bạc chẳng qua là cán bộ phó xử phải nhìn sắc mặt nhiều người.

Khi Vương Bạc điều tới Hạ Hải thì Chu Quốc Đào đã làm phó tỉnh trưởng tỉnh Giang Tô, đồng thời khai sáng mô hinh kiêm bí thư kỷ ủy, hào quang khi đó khiến Vương Bạc chói mắt không dám nhìn. Vậy mà bây giờ Vương

Bạc đã là bí thư thành ủy thành phố tỉnh hội, ngồi đối diện với Chu Quốc Đào.

Cả hai đều không khỏi cảm khái.

Hàn huyên vài câu với Vương Bạc, chủ yếu là chuyện cũ ở kinh thành, rồi Chu Quốc Đào ngồi thẳng dậy, đi vào đề, cách xưng hô cũng thay đổi:
- Bí thư Vương, tới tận bây giờ mới tìm anh, gần như là người cuối cùng trong thường ủy tỉnh ủy, hẳn là anh biết vì nguyên nhân gì, hiện giờ chúng tôi chủ yếu điều tra mấy cán bộ ban bệ lãnh đạo tỉnh ủy Quách Giang Thiếu, Lô Quý Trung. Tôi biết anh và Quách Giang Thiếu có mẫu thuẫn từ lâu.

Vương Bạc chỉ gật đầu, bình tĩnh đợi Chu Quốc Đào tiếp tục.

- Theo tài liệu chúng tôi nắm được thì chưa được toàn diện, trên đó có nói tốt, có nói xấu, mỗi bên đều có lý luận riêng. Nhiều người cho rằng Quách Giang Thiếu có vấn đề, thích đấu tranh phân hóa, can thiệp thô bạo vào chuyện điều hành xí nghiệp trong tình, xa rời quần chúng, chuyên quyền ở nhiều vấn đề, làm "công trình chính tích", "công trình hình tượng", thích công to, ham phù phiếm. Quản lý tài nguyên năng lượng, bảo vệ môi trường không đúng tiêu chuẩn, đề bạt cấp dưới bất kể khiếm khuyết, quyết sách dân chủ ... Đọc không thể hết. Nhưng tôi muốn nghe ý kiến của anh về con người Quách Giang Thiếu, hoặc anh có thể cung cấp cho chúng tôi một số chuyện hiện giờ chúng tôi chưa rõ, chúng tôi muốn nghe được đánh giá chân thực nhất.
Ông ta tới đây vào thời điểm nhạy cảm này có tác động của cao tầng Vương hệ, nhưng nếu nói ông ta tới phục vụ hay giúp đỡ Vương Bạc thì nhầm rồi.

Vương Bạc nghiêm túc suy nghĩ rồi trả lời:
- Một người bình thường sẽ không khiến người ta tranh luận, một người có đủ tranh luận trái chiều thì tuyệt đối không tâm thường. Tỉnh trưởng Quách là người như thế, hiện giờ có nhiều lời phê bình ông ta, chẳng qua ông ta

dùng người không khách quan, một số quyết sách không đủ dân chủ, gây ra chấn động sinh thái chính trị mất đoàn kết. Những vấn đề này tất nhiên là có, nhưng đó là thiếu xót về tính cách mà con người ai cũng có, không thể bỏ qua nguyên tắc và tính đảng của ông ấy, ông ta đích xác nhìn ra một số vấn đề, muốn thay đổi nó, chỉ hành động cấp tiến gây ra bất mãn. Con người không ai vẹn toàn, cho dù công tác bí thư Quách làm không tốt, nhưng nhân phẩm và nỗ lực không thể bỏ qua, nếu quy chụp một người như vậy, tôi không đồng ý.

Chu Quốc Đào không bỏ sót biến hóa nhỏ nào trên mặt Vương Bạc, nghe xong gập tài liệu trong tay lại, gật đầu:
- Cám ơn đồng chí đã đánh giá thật lòng.
Câu "đồng chí" này tương đương thừa nhận đánh giá của Vương Bạc.

Một số quan viên cấp phó bộ, cán bộ lãnh đạo lạm dụng xe công, sinh hoạt xa hoa, thích so kè, báo sai chính tích, tham ô hối lộ, vợ chồng con cái cán bộ vi phạm quy định về kinh doanh xí nghiệp, đều bị tổ tuần thị tra ra, tiến hành xử lý giáo dụng theo tư tưởng đảng.

Quan lớn sai phạm kiểu quan lớn, quan nhỏ có lỗi của quan nhỏ, người nhận khuyết điểm, người bị cảnh cáo, không ai quan tâm, vì mọi ánh mắt đổ dồn về phía Quách Giang Thiếu.

Tự nhận mình một lòng làm việc công chính vô tư, tận tụy bao năm, không sợ cường quyền, Quách Giang Thiếu ít nhất cho rằng dù thua đấu tranh thì mình "không thành công cũng thành nhân", để lại hình ảnh tốt trong lòng người khác. Dè đâu bỗng dưng bị bốn phía đổ phân lên đầu, một loạt tội danh chụp xuống đầu, tưởng chừng thành ung nhọt xã hội, sâu mọt quan trường, chỉ vài ngày cảm tưởng lưng còng xuống rất nhiều.

Những lời Vương Bạc nói với Chu Quốc Đào trong nhà tiếp đãi không biết từ lúc nào không chân mà đi, khiến không ít người bất ngờ, cũng có người gật gù nhìn Vương Bạc bằng ánh mắt khác.

Trong một cuộc tọa đàm quán triệt tinh thần tam giảng của tỉnh ủy, thấy Vương Bạc vào hội trường, Quách Giang Thiếu chủ động đưa tay ra, bắt tay Vương Bạc, nói nhỏ:
- Bí thư Vương, cám ơn.

Người đi trà lạnh, cá lớn nuốt cá bé, thói đời ấm lạnh, tựa hồ không nặng bằng hai chữ cám ơn ngắn ngủi.

Lời này chỉ Vương Bạc và Quách Giang Thiếu nghe được, hai người bọn họ đều không truyền ra ngoài, nhưng cái bắt tay đó thì ai cũng thấy, một truyền mười, mười truyền trăm, tin tức bay tới Du Thành, một số kẻ mới nhận thức được thế nào là trời sập.

…..

- Con trai, con thấy cha mặc thế này rốt cuộc có thích hợp không?
Tô Lý Thành đứng ở trước cái gương lớn trong phòng khách, quay đầu hỏi con trai:

Từ khi làm tổng giám đốc Đại Dung, Tô Lý Thành gầy đi nhiều, mặt tiều tụy, tóc có thêm vài sợi bạc, nụ cười trước kia như thời sống trong căn nhà nhỏ ở Hạ Hải cũng hiếm thấy, nhưng hôm nay khiến Tô Xán có cảm giác cha mình trẻ trung trở lại, tinh thần phấn chấn.

- Thích hợp, cho dù đi lấy vợ cũng được rồi đấy ạ.
Tô Xán cười hì hì trêu:

- Nhóc con ăn nói linh tinh, hôm nay đi gặp lãnh đạo TW lát nữa giữ mồm giữ miệng.
Tằng Kha từ phòng đi ra đánh Tô Xán một cái, sau đó cũng hỏi:
- Con trai, thấy mẹ mặc bộ này được chưa?

Công tác tổ tuần thị TW tới giai đoạn trung hậu kỳ Chu Quốc Đào bỏ tiền tùi mời Vương Bạc ăn cơm, còn điểm danh cả nhà Tô Lý Thành tham dự, không phải là quán hàng đắt tiền gì, là quán Ngân Hạnh nơi giới trí thức văn phòng thường tới.

Trong mắt cha mẹ, cán bộ lãnh đạo TW vẫn là cái gì đó ghê gớm lắm, cho nên thay đổi y phục tới mấy lượt rồi, liên tục hỏi ý kiến Tô Xán đang ngồi đọc Tạp chí thời thượng số mới nhất.

Tô Xán không thể xem tạp chí được nữa, đành bỏ sang một bên, quan sát cha mẹ trong gương, phát biểu bình luận linh tinh cho sướng cái mồm, cha mẹ y không phải là cần y ý kiến thật, chẳng qua là biểu hiện của căng thẳng kích động thôi.

Đây là tổ trưởng tổ tuần thị TW, các các bộ cấp tỉnh của vùng tây nam cũng phải mang ba phần tôn kính, nếu là thời xưa có thể gọi là khâm sai ngự sử rồi, vậy mà điểm danh mời nhà mình, không biết bao người ghen tỵ, đồng thời suy đoán huyền cơ trong đó.

Quan viên phải từ cấp xử trở lên mới được gọi là đã vào quan trường, từ cấp bộ trở lên như Vương Bạc mới có lý tưởng chính trị, từ đó mới có cách nói tòng chính hay chính đàn.

Người ngoài nhìn vào cho rằng lãnh đạo tiểu tổ TW mời cơm là vinh dự lắm, Tô Xán lại cho rằng bữa cơm này không tầm thường.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 121: Chú nhóc may mắn

Tô Xán không cho rằng bữa cơm làm cha mẹ phấn khích này dễ ăn, vả lại bị chú ý quá mức cũng không tốt, mặc dù bọn họ giành chiến thắng, phương án giảm cổ phần quốc hữu do Quách Giang Thiếu ra sức thúc đẩy bị bác bỏ, Đại Dung thoát khỏi nguy khó, Vương Bạc có được danh vọng lớn. Tô Xán lo liệu có khiến cha mình bị ấn tượng quá giỏi lộng quyền không?

Chỉ là một lãnh đạo quốc xĩ, nếu quá giỏi lộng quyền, năng lượng quá lớn không phải điều tốt. Chum chỉ để chứa cá nhỏ, nếu chẳng may có một con cá kình trong đó, liệu có người đổ nước trong chum ra, thay nước mới, cho những con cá khác vào?

Ăn một bữa cơm cũng phải đau đầu, quan trường đúng là không phải chỗ tốt đẹp, vào đó không biến thái thì cũng thành biến thái.

Cha mẹ y tiếp tục thay quần áo, tới khi Tô Xán hô lớn nếu không đi ngay có lẽ ngày mai cha ở nhà luôn không phải đi làm nữa, bị mẹ đánh một cái, sau đó cả nhà mới lên xe tới nhà hàng Ngân Hạnh.

Lần trước tới cái Nhà hàng Ngân Hạnh thì cậu cả bị Đào Chử Hồng đập xe, lần này không biết có khá hơn không.

Tô Xán lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy Chu Quốc Đào, biết ông ta trên bốn mươi, nhưng bề ngoài trẻ hơn Tô Lý Thành nhiều, dáng vẻ tinh lực dư dả, người hơi gầy gò có phần khắc khổ, trông không giống bộ dạng chung của viên quan lớn, thường thì người như thế hoặc ở cơ quan thanh nhàn, hoặc là người tự luật cao, không dễ chơi.

Có điều Tô Xán chỉ lấy ánh mắt khách quan nhìn nhận thế thôi, ông ta có là người thế nào cũng không ảnh hưởng tới y, hôm nay Tô Xán quyết định chỉ

mang tai không mang mồm, đóng vai con ngoan trò giỏi, ăn bữa cơm miễn phí rồi phủi đít về thôi.

Thực ra Tô Xán phủi đít lâu rồi, từ khi có tin TW ra quyết định xí nghiệp trong nước ngừng chấp hành (biện pháp tạm thời giảm cổ phần quốc hữu đảm bảo tài chính xã hội), là biết không còn trò gì hay nữa rồi, giờ là giai đoạn thu quan và phân phối lợi ích, đó hoàn toàn là chuyện của Vương Bạc rồi.

Sau khi Vương Bạc giới thiệu đôi bên, cả nhà Tô Xán ngồi xuống, Chu Quốc Đào lên tiếng:
- Chúng tôi có kỷ luật, không được nhận quà cáp hay hoa quả của cán bộ đương địa, thậm chí không được nhận chiêu đãi, nên chỉ đành móc hầu bao ra, nơi này không tệ nhờ do bí thư Vương giới thiệu, cũng vừa vặn, Đại Dung là xí nghiệp số một số hai trong tỉnh, cũng là tiêu điểm tập trung một số mâu thuẫn, tôi luôn muốn gặp giám đốc Tô nói chuyện, hôm nay vừa vặn.

- Được lãnh đạo tổ tuần thị TW mời khách, đây là vinh dự của tôi.
Tô Lý Thành hơi khẩn trương:

Cha khẩn trương là bình thường thôi, Tô Xán hoàn toàn đặt mình ngoài cuộc mới bình tĩnh được, theo đánh giá của y, biểu hiện của cha không tệ, tuy thế không thể nói là tốt, ăn nói không phải là sở trường của cha.

- Giám đốc Tô không cần căng thẳng, đây là bữa cơm bình thường, không mang tính chất công việc, chỉ trao đổi thảo luận số điều chúng ta có thể hiểu nhau hơn.
Chu Quốc Đào hiển nhiên muốn hòa hoãn bầu không khí, cười giải thích:
- Tổ tuần thị chúng tôi trọng điểm tuần bị ban bệ lãnh đạo địa phương, hiệu quả rất tốt, cho nên TW đã đưa lên chương trình nghị sự việc mở rộng phạm vi tuần thị, sau này lĩnh vực tuần thị của chúng tôi còn phát triển tới ngân

hàng, bảo hiểm, xí nghiệp TW, nếu những xí nghiệp này xuất hiện vấn đề, ảnh hưởng không đo đếm được.

Mọi người gật đầu tán đống, tiếp đó thảo luận một số chính sách hiện hành.

Trong trường hợp này Tằng Kha không dám nói nhiều, không phải là tuân theo nguyên tắc phu nhân không can dự chính sự gì đó, nhà họ Tô không quan cách như vậy, thậm chí Tằng Kha trong nhà còn có uy hơn chồng. Đơn giản sợ trước mặt người thân phận địa vị như Chu Quốc Đào, nói một câu phải uốn lưỡi bảy bảy bốn chín lần, lo nói gì không hay thì ảnh hưởng tới chồng, đơn thuần ở góc độ vợ nghĩ cho chồng thôi.

Đoán chừng sau bữa cơm này, cán bộ tỉnh Tây Xuyên biết tin Chu Quốc Đào mời nhà Tô Lý Thành dùng cơm, e là không ít người hộc máu, quan trường là vậy vấn đề quan trọng nhất là thái độ.

- Chúng tôi tổ chức cuộc họp tổng kết, cuối cùng quyết định không báo cáo lên TW vấn đề của Quách Giang Thiếu, đồng chí này đúng là có ưu điểm, khơi một cái ao xuân hơn là giữ khư khư lấy ao tù, đạo trung dung đôi khi cũng là đạo dung tục, có lẽ trong đảng cũng cần cán bộ như tỉnh trưởng Giang, không ngại thí điểm, tìm kiếm đột phá. Cho nên chúng tôi chỉ gặp đồng chí ấy nói chuyện mà không xử lý, là theo nguyên tắc không muốn đả kích nhiệt tình cầu tiền của cán bộ.
Chu Quốc Đào mỉm cười:
- Chuyện này cũng nhờ đánh giá thẳng thắn của của anh đấy, các lãnh đạo bên trên cũng đánh giá rất cao tinh thần đoàn kết của anh.

Vương Bạc vẫn bình thản trước lời khen này:
- Tôi luôn hi vọng các cán bộ nhìn về một hướng, giây thừng phải xoắn về một hướng mới chặt được, đây mới là trạng thái lý tưởng.

- Nói rất hay.
Chu Quốc Đào gật đầu, đột nhiên quay sang nhìn Tô Xán:

- Vậy chàng trai trẻ này chính là Tô Xán đấy.

“Bộp!” Miếng sườn gặp dở trong miệng Tô Xán rơi xuống bát, suy nghĩ đầu tiên thoáng qua trong đầu là “ Chuyện gì đây? Mình đã ngoan như chim cun cút rồi mà vẫn không thoát nạn à?”.

Vương Bạc và vợ chồng Tô Lý Thành cũng nhìn cả vào Tô Xán, hiển nhiên ánh mắt kia cũng nhận định, Tô Xán lại gây chuyện gì rồi.

Chu Quốc Đào cười tủm tỉm:
- Hiệu trưởng Mục đánh giá cậu là “ hay làm rối chuyện, nhưng có chính khí”, còn Tiền lão thì nói “ thằng bé đó có thể dạy bảo được”, đó là đánh giá rất cao, tôi chưa bao giờ nghe ông bà cụ đánh giá ai cao như vậy. Thế nên hôm nay tôi cũng muốn tranh thủ để gặp cậu một chút, mặc dù chưa nhìn ra được gì, nhưng tin rằng đánh giá ông bà cụ không sai được.

- Ông bà vẫn khỏe chứ ạ?
Tình huống này Tô Xán chỉ buốn cười ngốc nghếch, lòng hết hồn, chả lẽ nha đầu Đường Vũ đó đem cả chuyện của mình kể cho ông bà ngoại rồi à? Nha đầu đó không để cho mình tí sĩ diện nào sao?

- Hai ông bà cụ đều đã về Bắc Kinh, cứ hay nói thời tiết Bắc Kinh khắc nghiệt, không ôn hòa như trong Xuyên, cái ăn cái uống cũng không hợp miệng.
Chu Quốc Đào cười ha hả, thấy Tô Xán có vẻ ngượng ngùng thì càng trêu già:
- Lần này tới đây tôi không được nhận quà cáp ở địa phương, nhưng chút “hối lộ” thì tôi sẵn sàng mạo hiểm cầm hộ.

Nghe tới đây mà Tô Xán không hiểu thì kém quá rồi:
- Vâng, chú Chu cho cháu biết lịch trình, cháu sẽ chuẩn bị ít rau quả của Xuyên đề gửi lên cho ông bà.

- Được, đúng là trẻ nhỏ dễ dạy, ha ha ha …

Đợi hai người họ ngừng nói chuyện, Vương Bạc mới nghi hoặc hỏi:
- Anh Chu, hiệu trưởng Mục là?

Vợ chồng Tô Lý Thành cũng muốn biết, nghe đánh giá thế kia cùng cách nói chuyện của Chu Quốc Đào với Tô Xán, thì hai ông bà cụ kia giống như trưởng bối trong nhà, nhưng nhà mình đâu có quen hiệu trưởng Mục nào?

Chu Quốc Đào cầm ly rượu lên nhấp một ngụm, nói một câu đơn gian nhưng mang nhiều ý nghĩa:
- Là phó hiệu trưởng trưởng đảng TW Mục Ngạn Dung, cũng là tiền phó tỉnh trưởng tinh Tây Xuyên.

- A!
Cho dù công phu dưỡng khí cao như Vương Bạc cũng không khỏi để lộ kinh ngạc ra mặt, kết hợp với ngữ khí Chu Quốc Đào nói trước đó ông ta nghe ra không ít thông tin:
- Mẹ của cục trưởng Mục?

Chu Quốc Đào gật đầu xác nhận.

Tô Lý Thành giải thích cho vợ còn chưa hiểu ra sao:
- Cục trưởng Mục là mẹ của Đường Vũ.

Vương Bạc nhìn Tô Xán chằm chằm tới mức Tô Xán sởn hết gai ốc, một lúc sau nói một câu:
- Chú nhóc này thật quá may mắn, làm người ta ghen tỵ.

Tô Lý Thành và Chu Quốc Đào gật đầu hết sức tán thành câu này.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 122: Đừng đứng núi này trông núi nọ

Nhà Tô Xán cơm với Chu Quốc Đào trở về, ở cửa đại viện tổng công ty gặp được Tôn Gia Dũng.

Tôn Gia Dũng thân thiết chào hỏi nhà họ Tô, sau đó cảm khái nói:
- Tô Xán lại đi ăn cơm cùng cha mẹ hả, ài anh chị thật có phúc, con tôi, chả muốn nói, chừng là nó nhìn chán cái mặt già này rồi, suốt ngày chỉ chạy ngoài đường.

Ấn tượng của Tô Xán với Tôn Gia Dũng rất tốt, người này có chân tài thực học, có kinh nghiệm quản lý quốc xĩ, cho dù ở đại hội tập đoàn mặt sắt đen xì ra sao, nhưng lúc không công tác luôn hiền hòa thân thiết, không có cảm giác là chủ tịch tập đoàn lớn.

Tô Xán theo cha mình tham dự một số bữa cơm quy cách cao, nhìn Tôn Gia Dũng ứng xử, Tô Xán thấy mình ở phương diện xử sự còn thua kém nhiều.

Hàn huyên vài chuyện gia đình xong, Tôn Gia Dũng nói với Tô Lý Thành:
- Tài liệu phía tôi chuẩn bị xong rồi, nhờ anh chuyển cho bí thư Vương dùm.

Từ khi làm cộng sự với Tô Lý Thành, Tôn Gia Dũng luôn cho người ta cảm giác ung dung vững vàng. Hai bên hợp tác vui vẻ, hơn nữa không vì Tô Lý Thành có quan hệ mật thiết với Vương Bạc mà sinh cảm giác uy hiếp, đề phòng, muốn liều mạng tranh đoạt địa vị, giành tiếng nói.

Hai người phối hợp với nhau, giám sát nhau, hợp tác có kiềm chế, rất ăn ý.

Có thể nói một câu trong trường hợp này là anh hùng trọng anh hùng, cả hai cùng mục đích, cùng vì sự phát triển của Đại Dung, cho nên tôn trọng nhau, cho đối phương không gian. Chưa từng một lần ngồi cùng chiếu quàng vai bá cổ chia sẻ bát rượu to, cũng chẳng tâm sự thổ lộ mục tiêu hoài bão, nhưng phố hợp có thể nói có một không hai.

Tôn Gia Dũng là người hệ khác, cho nên trước kia Vương Bạc đề xuất đưa ông ta lên vị trí này thì hết sức thuận lợi, chứng tỏ con mắt nhìn người của Vương Bạc.

Tôn Gia Dũng chào hỏi xong là đi ngay, không giông dài.

Tô Lý Thành và Tằng Kha không ngờ rằng đối phương muốn gặp cả nhà mình là vì bà ngoại Đường Vũ, điều này biến tướng nói lên mức độ quan hệ của hai đứa trẻ rồi, là gia trưởng nhà trai, bọn họ tất nhiên rất vui. Sau đó Vương Bạc và Chu Quốc Đào trò chuyện rõ ràng là thoải mái hơn, nụ cười nhiều hơn, sự cảnh giác bỏ xuống ít nhiều, tóm lại bữa cơm kết thúc vui vẻ.

Có điều tin rằng giống cha mẹ mình bây giờ Vương Bạc chắc vẫn thấy khó tin.

- Ông bà ngoại Đường Vũ xem ra có vẻ thích con đó.
Về tới nhà Tằng Kha chưa kịp thay quần áo, ngồi xuống ghế sô pha tiếp tục tiến hành tổng kết giáo dục Tô Xán:
- Đường Vũ một lòng hướng về con như vậy, con phải đối đãi với với con bé thật tốt đấy, đừng như cha con đứng núi này trông núi nọ.

Tô Lý Thành cũng đang ngồi đối diện, chuẩn bị nói với Tô Xán mấy câu, không hiểu làm sao lại lửa thiêu lên mình:
- Anh đứng núi này trông núi nọ bao giờ?

- Cục trưởng Mục đẹp lắm phải không?
Ánh mắt Tằng Kha trở nên sắc lẻm, ngữ điệu cũng có phần ác liệt:

- Đám nam nhân các anh nghĩ nữ nhân ngu ngốc cả sao, cả ba đều là cán bộ cao cấp cả rồi mà không kẻ nào đàng hoàng đứng đắn hết.

Tô Lý Thành á khẩu không nói được gì, trừng mắt với Tô Xán rồi đứng dậy:
- Anh đi thay quần áo đã.

Tô Xán ôm miệng cười ngã cả ra ghế, dám chắc vụ này cha bị mẹ cấm vận cả tháng lắm.

Chồng đi rồi, Tằng Kha còn hừ một cái, đánh vào tay Tô Xán:
- Con đừng có cười, con bé Lạc Nhiên là sao hả? Đã có bạn gái rồi, Đường Vũ lại đẹp cả người lẫn nết như thế, còn đừng nên thân mật quá mức với cô gái khác nữa.

Tô Xán hơi cứng người.

- Vậy mẹ nói đúng rồi chứ gì?
Tằng Kha nhận ra biến hóa của Tô Xán, bảo con ngồi dậy, nghiêm túc nói:
- Ngày hôm đó nhìn nó hớn hở chạy ra chạy vào, lại ra sức lấy lòng mẹ, mẹ còn tưởng nó mới là bạn gái của con nữa là.

Tô Xán rất muốn giải thích rằng tính cách Lâm Lạc Nhiên vốn tự nhiên như vậy, nhưng rốt cuộc không nói, lời tự lừa mình lừa người như vậy nói ra có nghĩa gì.

Thấy con trai nặng nề cúi đầu, Tằng Kha buông một tiếng thở dài, hiểu con còn ai hơn mẹ, lâu rồi chưa thấy con trai như thế, bà không đành lòng nói nữa:
- Con lớn rồi, tự biết suy nghĩ, mẹ tin con trai mẹ không phải đứa bạc bẽo.

- Không đâu mẹ.
Tô Xán khẳng định chắc chắn:

- Ừ.
Tằng Kha đứng dậy chuẩn bị đi thay quần áo, đi được mấy bước đột nhiên nói thêm:
- Ài, nếu mà như thời trước giải phóng thì tốt rồi, mẹ cũng thích con bé Lạc Nhiên đó lắm.

Tô Xán không nghĩ mẹ mình lại nói một câu như thế, đại khái nhà Đường Vũ mà nghe được thì mình hết cơ hội.

Mặc dù Tằng Kha chỉ là nói đùa, nhưng tâm tư này có thể hiểu, nếu Tô Xán là mà con gái, thì dù đối phương tốt tới mấy bà cũng không chấp nhận chuyện này, nhưng mà Tô Xán là con trai, một bà mẹ ở thành phố nhỏ người Hán không nhiều bằng người dân tộc, còn mang nhiều suy nghĩ phong kiến, chợt nảy ra suy nghĩ đó là bình thường.

Chính sách của TW cùng với sự xuất hiện của tiểu tổ tuần thị TW thay đổi sinh thái quan trường tây nam, hình thành niên một hình thế hoàn toàn mới, đe búa uy hiếp Đại Dung suốt hơn tháng hè bị dẹp bỏ, chuyện nhỏ nhặt phiền lòng ít đi, thêm vào Tô Xán dù ở học hành hay sự nghiệp đều thuận lợi, vui mừng nhất là Tô Xán được nhà Đường Vũ thừa nhận, quan hệ hai đứa bé phát triển tốt đẹp, làm Tô Lý Thành gác bỏ được nhiều tâm sự.

Đôi khi gặp phải chuyện bế tắc đau đầu, Tô Lý Thành muốn bỏ mặc hết, cái gì mà cuộc sống của mấy vạn công nhân viên chức, cái gì mà trách nhiệm với tập thể xã hội, ông đều muốn bỏ qua, chỉ cần nghĩ cho gia đình. Đó là Tô Lý Thành, không phải bậc trí giả mang lòng lo cho thiên hạ, chỉ là người cha bình thường.

Chu Quốc Đào thuộc về cùng một phái hệ với Mục gia, lần này thuận tiện mà mời gia đình Tô Xán ăn cơm, cũng chỉ mang suy nghĩ muốn làm quen, có lẽ sau này vì quan hệ của Mục gia mà còn qua lại, nhưng tuyệt đối không có nghĩa là Chu Quốc Đào đứng về phía gia đình mình, người ở tầng cấp như ông ta, các quan hệ phân biệt rất rõ ràng.

Có lẽ sau này đại diện hai hệ phái ở Tây Xuyên cần phối hợp, Tô Xán sẽ là cầu nối hữu ích, nhưng chỉ vẻn vẹn là thế thôi, không hơn.

Quan hệ của Tô Xán và Đường Vũ sớm muộn cũng sẽ bộc lộ, còn đi tới giai đoạn cao hơn, tới khi đó sẽ có vô số cặp mắt mang nhiều thái độ khác nhau nhìn vào, hoặc quan sát, hoặc bảo thủ hoặc hãnh diện, chắc chắn quan hệ bọn họ rồi sẽ bị gán cho đại biểu ý nghĩa hơn là tình cảm đơn thuần, áp lực lúc đó sẽ nhiều hơn, đó là điều bất đắc dĩ.

Mặc kệ Chu Quốc Đào mời nhà Tô Xán ăn cơm không mang theo ý nghĩ gì, nhưng bên ngoài nhìn vào bắt đầu có suy đoán và ảnh hưởng.

Bắt đầu có những tin đồn lại một lần nữa đẩy Tô Lý Thành lên đầu sóng ngọn gió, chuyến này tổ tuần thị TW xuất hiện quá đúng lúc, gây là một lượt xào bài trên quan trường, mà Vương hệ khỏi nói là phía được lợi lớn nhất. Có người nói Tô Lý Thành chính là người âm thầm thu thập chứng cứ bất lợi cho Quách Giang Thiếu tố cáo với tiểu tổ tuần thị, con người đúng là không thể nhìn bề ngoài.

Cũng có người bảo Tô Lý Thành bị thiệt thòi, từ thời bình chọn nhà doanh nghiệp ưu tú tới giờ bị áp lực lớn, có khi Chu Quốc Đào gọi tới trò chuyện an ủi, không liên quan tới công việc, không thấy người ta mời cả nhà à? Nhưng Chu Quốc Đào tỏ thái độ rồi, chắc tỉnh cũng có bồi thường?

Tin đồn đủ kiểu, ở thành phố lớn này, không thiếu "nhà phân tích" nghiệp dư, cái gì cũng có thể nói y như thật, đối với người lăn lộn nhiều năm trong cơ quan mà nói chỉ cười cho qua thôi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 123: Tụ tập nhỏ

Trong bếp biệt thự nhà Vương Thanh, Vương Thanh vừa đảo nguyên liệu thức ăn trong chảo, vừa chỉ huy Tô Xán và Giang Minh sơ chế vật liệu, mắt không nhìn vẫn chỉ huy đâu vào đó, phong thái không kém gì lúc làm việc.

Nhưng cách ăn mặc tùy ý của Vương Thanh lại cho người ta thấy được một mặt khác của mỹ nữ tổng giám đốc này, quần ngố chỉ dài qua gối, một chiếc áo hai giây, cổ áo rộng, nhưng lại ôm sát người cho dù có cúi xuống chỉ thấy được khe ngực sâu hun hút làm người ta tơ tưởng thôi, nhưng bầu ngực kia cung đủ dưỡng mắt rồi. Vương Thanh không trang điểm, không vấn tóc, không làm mặt nghiêm nghị, chẳng những trẻ ra năm sáu tuổi mà trông gần gũi hiền hòa như cô gái nhà bên.

Nhất là nhìn Vương Thanh thuần thục nấu ăn, mùi thơm ngào ngạt bốc ra ngoài phòng khách, một đám nam nhân rảnh rỗi dần dần đem câu chuyện chuyển sang người cô.

- Bóng lưng giám đốc Vương thật là đẹp.

Trần Khải Thụy tặc lưỡi nói, ánh mắt lướt dọc cơ thể Vương Thanh, nhưng không có chút dâm tà nào, chỉ đơn thuần giống như nhìn tác phẩm nghệ thuật, gần đây hắn lại gạ gẫm Vương Thanh chụp ảnh tạp chí, nhưng lần này hắn muốn chụp ảnh bikini, giống lần trước cũng nhờ Tô Xán nói giúp, nhưng Tô Xán sao mà nói được.

Có người mở đầu, lập tức có người hưởng ứng, Triệu Minh Nông ngót nghét 50 cũng tham gia đề tài này:

- Thần thái, nhìn cô ấy nấu nướng, có một cảm giác ấm áp gia đình.

- Mông, chính xác hơn là phần hông.

Lâm Quang Đống nói thẳng thừng:

- Phụ nữ ngực nhỏ một chút không sao, nhưng mông lép thì ngán lắm.

Triệu Hạo nuốt nước bọt, rõ ràng là ngực, đám người này làm sao, thứ rõ ràng như vậy mà không nhìn ra? Có điều hắn là người mới không dám bình luận bừa, hơn nữa mỹ nữ tên Vương Thanh này chẳng những là tổng giám đốc của Đôn Hoàng, còn là người có thể phát ngôn thay Tô Xán khi không có nhà, ai mà biết quan hệ bọn họ đến mức nào.

- Này ở đây còn có hai phụ nữ đấy, các anh không biết kiềm chế một chút à?

Nhâm Oánh đang ngồi thì thầm với Vương Phượng, nghe đám nam nhân bình phẩm Vương Thanh thì bất mãn lên tiếng:

….

Lúc này ở trong bếp, tranh thủ lúc sai Giang Minh đi chỗ khác, Vương Thanh tra hỏi Tô Xán vào bếp làm món cá sốt sở trường được gia truyền:

- Này, cái con bé gần đây cứ đi theo tôi khắp nơi là sao?

- Vệ sĩ đương nhiên phải đi theo rồi.

Tô Xán chú tâm vào công việc, y không nấu nướng thường xuyên như Vương Thanh, nên phải chú tâm, việc này chẳng phải giải thích nhiều:

- Làm bạn gái cậu rõ ràng là công việc rất mệt mỏi:

Vương Thanh biết một số việc Tô Xán rất ương bướng, tranh luận với y là vô ích:

- Đó không phải là công việc, chị cuồng công việc quá rồi đấy, bao lâu rồi không chịu nghỉ ngơi?

- Vậy là cậu cũng thừa nhận làm bạn gái cậu rất mệt mỏi.

Vương Thanh bóp méo lời Tô Xán, còn thổi nhẹ vào tai y:

- Nhưng mà làm tình nhân của cậu xem ra lại rất thú vị, đêm nay ngủ lại đây nhé?

Tô Xán tay run run, người thoáng chốc nóng lên, một đề nghị đầy cám dỗ, nhưng Tô Xán không dám có ảo tưởng lung tung ở vấn đề này, nuốt nước bọt nói:

- Lát nữa ăn xong tôi phải đi tiễn Đường Vũ.

Vương Thanh vờ không hiểu hàm ý của Tô Xán, vẫn khiêu khích:

- Tiễn chân xong cậu có thể quay lại mà.

- Thôi để lần khác, tôi sắp về trường, cũng phải chuẩn bị một chút.

Vương Thanh bĩu môi:

- Cậu mạnh miệng như vậy là vì sắp đi biệt tăm 6 tháng chứ gì?

Tô Xán cười khan, so với lỗi của mình, thi thoảng bị Vương Thanh trêu chọc thế này vẫn còn là nhẹ lắm rồi.

Còn ba ngày nữa Tô Xán về trường, tiếp tục cuộc đời sinh viên của mình, nhân tiện Triệu Hạo tới Dung Thành báo cáo công việc với y, Tô Xán gọi tất cả nhân vật chủ chốt trong đế quốc nhỏ của mình tới, để mọi người giao lưu tăng cường tình cảm, cũng là để giới thiệu Triệu Hạo với đại gia đình.

Mục đích này thì tổ chức tiệc ở nhà là thích hợp nhất, Vương Thanh lại giỏi nấu nướng nên tới biệt thự Vương Thanh là hợp nhất, Tô Xán là trợ thủ không tệ, Giang Minh ít tuổi nhất nên cũng phải vào bếp phụ giúp.

Thật ra Giang Minh có thời gian dài bị coi là em út trong cái vòng tròn này, Tô Xán thì mọi người tự động lờ đi tuổi tác của y, Vương Thanh thì ai cũng nghĩ phải 27 – 28, tới hôm nay mới ngã ngửa Vương Thanh còn kém Giang Minh tới 2 tuổi, Giang Minh cảm thấy oan ức, cô gọi Vương Thanh là chị mất mấy năm.

Văn hóa Trung Quốc bác đại tinh thâm, nếu nói tới cái gì gần gũi nhất ít người chú ý thì chính là văn hóa quanh cái bàn ăn, có lẽ chẳng cái quốc gia nào trên thế giới này nó gắn nhiều tới cái bàn ăn như thế. Đi xa về làm tiệc tẩy trần, trước khi đi làm liên hoan chia tay, lâu lâu tổ chức buổi tụ tập, từ quan trường tới thương giới hay cuộc sống hàng ngày, từ hoạt động to tới hoạt động nhỏ, tất cả đều có thể diễn ra quanh cái bàn ăn.

- Mọi người chuẩn bị ăn nào.

Giang Minh cũng tạp dề đàng hoàng, một tay bê đĩa một tay bê bát một tay bê đĩa dọn thức ăn lên bàn:

Mọi người liền rời ghế sô pha ra bàn ăn, Nhâm Oánh nhìn loạt bảy tám món ăn trên bàn, ghé đầu ngửi:

- Thơm quá, Vương Thanh, cô không làm đầu bếp thật là phí.

- Đúng thế thật, Lão Triệu này nhìn đã thấy thèm rồi.

Triệu Minh Nông gật gù:

Vương Thanh từ bếp bê đĩa cá sốt cà chua ra cười tươi tắn nói:

- Chỉ có món này của chủ tịch Tô làm, không liên quan tới tôi, nói trước cho mọi người biết.

- Tôi cũng nói trước luôn là tôi thù dai lắm đấy.

Tô Xán vừa tháo tạp dề treo lên vừa nói:

- Nếu cuối bữa cơm món này mà còn hay là ai đó chê không ngon, cuối năm tính tiền hoa hồng thấy thiếu thì tự hiểu nhé.

Mọi người nói nói cười cười chuẩn bị cơm nước xong xuôi, tổng cộng chín người ngồi cả ở cái bàn dài, Tô Xán cầm cốc bia đứng dậy nói:

- Bữa cơm này coi như tôi cám ơn mọi người vất vả thời gian qua.

- Thế thì cậu phải mời mọi người tới nhà rồi tự mình nấu nướng hết mới đúng, sao lại bắt tôi vất vả còn cậu vừa được tiếng vừa được miếng?

Vương Thanh ngồi trừng mắt lên với Tô Xán:

Vương Phượng cười:

- Chẳng trách chủ tịch Tô còn trẻ đã có sự nghiệp như thế, hóa ra bí quyết nằm ở đây, tôi phải học tập.

Tất cả đều cười lớn, đồng loạt nâng cốc, sau đó Tô Xán bảo mọi người tùy ý không cần câu nệ hay phép tắc gì.

- Chị Vương Phượng, nghe nói Tiểu Dương năm nay đã vào sơ trung rồi?

- Lão Triệu, có tuổi rồi, uống rượu như thế không tốt.

- Nhâm Oánh, khi nào gửi thiệp mời cho chúng tôi đây?

- Khải Thụy, trang bìa tạp chí vừa rồi rất tốt, không nghĩ chỉ mấy thứ hoa quả thôi lại có ấn tượng sâu như vậy.

Tô Xán hỏi thăm tình hình từng người, ai cũng thấy vui vẻ vì được ông chủ quan tâm, nhưng đến Trần Khải Thụy thì va đầu vầu vào tường, Trần Khải Thụy nhướng mày lên, giọng chuyển sang eo éo:

- Chỉ là mấy thứ hoa quả thôi? Cậu có biết đó gọi là nghệ thuật sắp đặt …

- Nào chúng ta nâng cốc mừng tạp chí Văn hóa Thời Thượng đột phá mức 10.000 người đặt mua.

Tô Xán nói lớn át lời Trần Khải Thụy, người khác cũng hùa theo làm Trần Khải Thụy không nói hết lời, lòng căm lắm, ai cũng biết hắn khó tính có vẻ nhỏ nhen, nhưng không để bụng nên mới làm như thế, trêu hắn tức rất là vui, tất nhiên chỉ hạn chế trong buổi tụ hội thế này, trong công việc, tốt nhất không nên đùa với hắn.

Triệu Minh Nông thích rượu, chỉ cốc đầu tiên là uống bia, sau đó kêu nhạt mồm lấy rượu ra, lôi kéo được thêm Lâm Quang Đống và Triệu Hạo uống với mình, nửa bữa là bắt đầu lè nhè:

- Chủ tịch Tô, Lão Triệu tôi không hiểu vì sao mình phải tham gia lớp bồi dưỡng của ĐH Thanh Hoa, lấy chứng nhận MBA gì đó, bây giờ thậm chí có cả trường đại học mời tôi tới diễn giảng rồi, còn lấy tờ giấy bé tẹo làm gì?

Không hiểu sao lắm người có vấn đề với trường học như thế, Tô Xán muốn cả đời ở trong trường mà không được, cũng không có cách thuyết phục Triệu Minh Nông, bảo Lâm Quang Đống bạn nhậu của ông ta chịu khó khuyên bảo, bây giờ không học, sau này Thục Sơn phát triển lên cao, chẳng lẽ Tô Xán phải đuổi việc ông ta?

Thuyết phục Triệu Minh Nông rất khó khăn, ông ta là người theo tư tưởng tôn sùng thực tế, coi thường sách vở, Lâm Quang Đống đau khổ gật đầu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 124: Tả xung hữu đột

B

ữa cơm diễn ra vào buổi trưa, ăn xong Tô Xán ra sân bay tiễn Đường Vũ và ông Đường, đám phụ nữ ở lại biệt thự Vương Thanh tán gẫu, đám nam nhân không biết được Triệu Hạo lôi đi đâu, hôm nay Tô Xán ra nghiêm lệnh bắt buộc phải nghỉ ngơi một ngày, Tô Xán cũng định cũng định thác loạn một hôm, không ngờ gặp Đường Vũ lại xuất phát đúng ngày.

Trên ghế sô pha ở nhà chờ, ông Đường ngồi vắt chân cùng Tô Xán cười nói tán gẫu, Đường Vũ ngồi ở bên lật xem tạp chí, thi thoảng nhìn Tô Xán một cái, chỉ dừng thoáng chốc rồi dời đi.

Tô Xán hơi ngứa ngáy, hôm nay ông Đường Và Đường Vũ tới Thượng Hải trước, Tô Xán không thể lúc nào cũng bám lấy con gái người ta được, tuy chắc bao lâu sẽ gặp lại nhau, nhưng Tô Xán không thể kiềm chế ý nghĩ mình và Đường Vũ không ở trong cùng thành phố.

- Đường Vũ từ nhỏ đã cực kỳ có tư tưởng và độc lập thậm chí nói là tách biệt, trước kia đó là chuyện tốt, nhưng ở đại học chưa chắc đã hay. Đại học không chỉ là nơi để học tri thức hay kỹ năng, phải làm tốt quan hệ với bạn bè trong phòng, phải gây dựng mạng lưới xã giao, phải đi nhiều tiếp xúc nhiều, thấy nhiều điều hơn ở thế giới. Còn có lời nói chưa trốn học còn chưa phải là học đại học, các con đều trẻ, cha thấy những chuyện đó đều bình thường, quan trọng tuổi trẻ đừng để lại tiếc nuối.

Ông Đường hôm nay không biết sao cảm khái nói những lời này.

Nếu như biết con gái mình trốn học rồi, không chỉ thế đêm mưa cùng bạn trai chạy đi thuê khách sạn, hôn bạn trai giữa trường gây xôn xao cả trường học, không biết ông Đường có tán thưởng con gái mình không để tuổi trẻ lãng phí hay cho Tô Xán một cú đấm giữa mặt.

Vậy mà nha đầu đó hai mắt vẫn sáng ngời, nghe cha nói gật đầu như thật, một bộ dạng đứa con ngoan ngoãn ngây thơ, Tô Xán nhận ra, nha đầu này khi lừa người mới là lợi hại nhất.

Ông Đường nói rất hăng, Tô Xán đương nhiên chỉ có thể gật đầu vâng dạ, may mà có người bạn ông Đường tới chào hỏi, mới dứt ra được. Để lại Tô Xán và Đường Vũ mỗi người ngồi ở cái ghế sô pha, cách nhau bàn trà nhỏ.

- Anh đã bắt đầu nhớ em rồi.

Tô Xán rầu rĩ nói:

- Chúng ta sẽ gặp nhau sớm thôi mà.

Đường Vũ an ủi, từ nhỏ đã nhận vô số thư tình với lời lẽ ngọt ngào, cô sớm miễn dịch vời lời đường mật rồi, nhưng không thể nhận chàng trai trước mắt luôn có thể khiến lòng cô xao động.

- Thương lượng với em một chuyện được không?

Tô Xán ngồi xuống bên cạnh Đường Vũ, che tầm mắt hai nam tử đamg nhìn đùi cô:

- Sau này khi em không đi cùng anh, đừng có ăn mặc xinh đẹp như vậy, anh sợ trên đường có kẻ nhòm ngó vợ mình, đừng để anh mệt bở hơi tai đuổi tới nơi lại còn phải ứng phó với đám người lượn quanh vợ mình.

- Anh phải tự tin vào bản thân chứ!

Đường Vũ phì cười, nói như dỗ trẻ con:

Tô Xán vẫn giành nửa con mắt theo dõi ông Đường, nếu không có "tên lính canh" này thì Đường Vũ bị y nhảy vào dày vò rồi:

- Anh rất tự tin về mình, nhưng không tin ý chí kháng cự mỹ nữ của người khác.

Đã tới giờ, cô gái mặc đồng phục lam kiểm vé, phòng đợi truyền tới tiếng hoa báo lên máy bay, mọi người đứng dậy cầm hành lý bên cạnh.

Đường Vũ đứng dậy sách cái va li in hinh nhân vật Disney đáng yêu, trước khi đi tới chỗ cha, nói với Tô Xán:

- Được, vậy đợi anh tới, anh xem có đống kẻ địch đứng đợi mình không nhé.

……

Hai ngày sau Tô Xán tới Thượng Hải, rời sân bay nhắn tin cho Đường Vũ :" Anh tới rồi."

Không lâu sau nhận được tin nhắn hồi âm, chỉ có một chữ "ừ".

Tô Xán cười, nha đầu này gửi thừa thêm một chữ cũng không, có điều tính cách Đường Vũ xưa nay là thế, thu di động lại, Tô Xán ngồi vào xe do Facebook TQ phái tới, lái xe là Chu Lễ, Kiều Thụ Hâm cũng ra đón, qua hai tháng bồi dưỡng nghiệp vụ, hiện Facebook TQ đã có đầy đủ cơ cấu phòng kỹ thuật, phòng nghiên cứu phát triển, phòng marketing ... Nhân số lên tới gần 100 người, đã có quy mô sơ bộ của công ty tầm trung.

Đương nhiên tiêu chí đánh giá một công ty có phải là công ty lớn hay không thì không nằm ở chỗ số lượng nhân viên bao nhiêu người, vả lại tùy theo từng ngành nghề mà con số này cũng khác nhau. Ví dụ như tập đoàn liên quan tới địa ốc, hơi chút là tới con số nghìn người, rất đông. Hay như chuỗi cả hàng Thực Sơn toàn quốc có tới trên 20.000 cửa hàng, số lượng nhân viên có thể nói là cực kỳ khổng lồ, thực chất chỉ là công ty chưa đạt giá trị 100 triệu, còn thua xa nhiều công ty tài chính hay chứng khoán.

- Tháng này lưu lượng trang web so với tháng trước đã có đột phá, hiện giờ trong nước xếp ở vị trí 1456, buồn cười là trong bảng xếp hạng loại trang web SNS, dù chỉ số nào thì chúng ta vẫn vững vàng ở vị trí thứ nhất.

Ngồi ở ghế sau, Kiều Thụ Hâm đưa cho Tô Xán xem một loạt bảng báo cáo:

Kiều Thụ Hâm là một thứ dị loại trong không khí nhẹ nhàng tự do của Facebook TQ, cũng khác với vẻ ngoài có phần bụi bụi hầm hố của hắn, tính cách nghiêm túc thích tôn trọng quy tắc, nếu để hắn nắm công ty, sẵn sàng biến nó thành cái trại quân sự, là số ít người khô khan cứng nhắc trong đoàn đội của Facebook.

Thế nên đôi lúc Tô Xán xấu tính nghĩ, Mark sở dĩ sảng khoái cho mình mượn Kiều Thụ Hâm vì phương thức sinh hoạt quá nghiêm túc này trái với tính tự do tản mạn của hắn không?

Vừa mới xuống máy bay Tô Xán đã bị ép làm việc rồi.

Lúc này dư âm bâm bóng internet vừa mới qua, trong nước những trang web vẫn đang dùng nhiều phương thức vừa đấu đá vừa thăm dò phương thức kiếm tiền mới, khiến người ta đánh giá cao nhất là sự phát triển của game online và thương vụ điện tử.

Mạng internet TQ đang lần nữa xây dựng lại trong đống đổ nát của bong bóng internet, NetEase, Sohu, Sina nối nhau lên sàn Nasdaq, xua tan đám mây trước đó, hiện giờ làm mọi người cân nhắc nhất là làm sao mở ra mô hình doanh lợi đúng đắn, làm sao thực hiện vận hành phù hợp, chuyện điên cuồng ném tiền vào mở rộng thu hút thêm người truy cập tăng lưu lượng web như trước kia không còn nữa, hiện Facebook thiếu nhất là mô hình kiếm lợi, mô hình facebook ở Mỹ áp dụng ở trong nước có chướng ngại.

- Chứng tỏ tuy chúng ta đứng vững ở vị trí số một ở trận địa mạng xã hội, nhưng so với xu thế phát triển của những xí nghiệp internet trong nước,

chúng ta vẫn bị gạt ở ngoài sân khấu.

Tô Xán lo nhất là vấn đề này đây, mạng internet ở mỗi thời kỳ đều có tính ngẫu nhiên rất cao, cho dù facebook đời sau lấy uy thế nuốt chửng thiên hạ tấn công vào TQ cũng phải rút quân trở về.

Huống hồ là Tô Xán ngang nghiên chọc gậy bánh xe, điều chỉnh vòng quay lịch sử, cho dù ngay từ thời cao trung đã cân nhắc về một mạng xã hội phù hợp với Trung Quốc, soạn ra nhiều phương án khả thi, nhưng Tô Xán vẫn cảm thấy chưa đủ, quy hoạch hiện thực không phải lúc nào cũng nhất trí với lý tưởng.

- Cũng không hẳn như vậy, có điều nếu cứ tiếp tục thế này, sẽ rất bất lợi cho sự phát triển sau này, trước nay chưa bao giờ có công ty internet nào ở thời kỳ đầu có thể dùng tài chính hiện có để mở rộng hoàn thành quy mô hóa. Ở trên mạng, lưu lượng duyệt web, số lượt click đều là chỉ tiêu vớ vẩn nhất, nhà đầu tư đa phần không thèm để ý tới nó, vì nó có thể gian lận. So ra thì thời gian bình quân của người dùng trên web, số lượng người dùng hoạt động, lần tài liệu tải về, số lượt được tìm kiếm trên search engine mới là chỉ tiêu trọng yếu. Không có những thứ này khó mà lọt vào mắt xanh của nhà đầu tư . Hiện giờ giá trị PR của NetEase là 7, của Sina là 6, hơi thấp hơn nhưng có xu thế đuổi kịp, còn chúng ta mới ngấp nghé 2 lên 3.

Giá trị PR có 10 cấp từ 1 tới 10, giá trị này càng cao chứng tỏ trang web đó càng được hoan nghênh, ở Mỹ giá trị PR là thước đó trọng yếu được công nhận trong giới công ty internet, một số người cho rằng đánh giá một trăng web thành công hay không, hãy xem giá trị PR của nó.

Trong nước chỉ có mạng Tân Hoa, Thanh Hoa Bắc Đại có giá trị PR 8, một số trang web mua sắm nổi tiếng thành công cũng chỉ được đánh giá từ 4 - 6. Bình thường chỉ cần giá trị PR khoảng 4 là được đánh giá là trang web chất lượng.

Đời sau giá trị PR của Facebook là cấp 9, có số người dùng bằng quốc gia có nhân số đứng thứ ba thế giới, đạt tới độ cao không tưởng, nhưng Facebook Trung Quốc nằm trong vòng vây trùng trùng, Tô Xán phải tả xung hữu đột tìm cách phá vây.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 125: Không muốn chúc may mắn

V

ừa đi vừa thảo luận công việc xe đi tới tòa nhà Mỹ La, Tô Xán và Kiều Thụ Hâm vào thang máy lên tầng 17, dọc đường thi thoảng thang máy dừng lại, ra ra vào vào rất nhiều mỹ nữ công sở. Tòa nhà Mỹ La có khá nhiều xí nghiệp đầu tư nước ngoài top 500 thế giới, không cần phải nói văn hóa xĩ nghiệp của họ đã được qua mài rũa lâu năm, từ cách ăn mặc tới ngôn ngữ hành vi ứng xử có thể thấy được phần nào. Tô Xán thấy trước kia mình không tiếc chi phí chọn lựa đặt Facebook TQ ở nơi này giá trị cỡ nào. - Chủ tịch Tô, đã tới nơi rồi. Cửa thang máy kêu "tinh" một tiếng mở ra ở tầng 17, giọng nói của hai nhân vật cấp giám đốc của Facebook TQ vang lên, kéo Tô Xán từ tơ tưởng quay về hiện thực. Đi qua hành lang dài, nhìn một cái thấy ngay logo facebook, sau đó là bốn chữ vuông vức màu đỏ "Kiếm Phổ Trung Quốc ". Đoàn người Tô Xán có 7 người, trong đó 2 giám đốc, 3 người chịu trách nhiệm bộ phận, không cần phải tỏ ra nghiêm trọng gì, như thế đủ khiến người ta căng thẳng - Thực ra một mình cái mặt sắt Kiều Thụ Hâm là đủ dọa nhân viên sợ són đái rồi. Đối với Tô Xán mà nói bắt mắt nhất trừ logo ở cửa tổng bộ là ba cô gái dung mạo xinh xắn ở quầy tiếp tân, trong đợt tuyển dụng đầu tiên, Facebook Trung Quốc còn chưa có tiếp tân nên lần đầu Đường Vũ tới còn khiến có người tưởng xin làm tiếp tân. Lúc này ba cô gái đứng dậy, theo lễ nghi tiêu chuẩn hai tay đặt trước bụng, hơi cúi mình chào, mắt thì hơi ngước lên nhìn trộm lộ vẻ tò mò ngạc nhiên. Bọn họ hai tháng trước thông qua cơ cấu huấn luyện chính thức tới đây làm việc, được nghe không ít tin đồn về chủ tịch trẻ của mình thông qua nhóm nhân viên đầu tiên tuyển vào công ty. Bất kể nói thế nào, nam tử độc thân mới qua tuổi 20, tỷ phú sáng nghiệp trẻ nhất nước, riêng ba điều trẻ trung - độc thân - giàu có, đủ thành đề tài bàn tán không ngớt của các cô gái văn phòng rồi. Tô Xán đi qua quầy tiếp tân nở nụ cười nhẹ với ba cô gái, làm cả ba cô gái tim đập thình thịch. - Chủ tích vừa cười với tôi đấy, chủ tịch đẹp trai sững

sờ! Một cô gái hai tay ôm ngực bộ dạng sắp ngất tới nơi: Hai cô gái khác vẫn nhìn theo Tô Xán, lòng thì thầm nghĩ, đúng là đồ ảo tưởng, không biết soi gương nhìn lại bản thân, rõ ràng chủ tịch cười với mình. Đoàn người Tô Xán tới khu văn phòng làm việc chung, nhiều người ngó nhìn bọn họ, khu vực làm việc từ mấy gian văn phòng của tầng quản lý cần riêng tư, cùng với phòng họp ra thì đều là kết cấu mở, phong cách này Tô Xán thừa nhận có học theo tư tưởng của Mark. Trước kia Mark thuê chung cư có bể bơi ở Palo Alto, tầng trên làm khu uống cà phê, tầng dưới làm việc, mỗi ngày nhìn cô gái mặc quần short, áo thun ba lỗ nóng bóng cầm cốc cà phê từ trên cầu thang đi xuống, ngực rung rinh rất là đã mắt ... Tóm lại là phong cách nơi làm việc thân thiết như ở nhà đó được Tô Xán di dời sang chỗ này. Tuy nhiên Kiều Thụ Hâm lại không ưa nổi cái phong cách này, trong con mắt hắn, nơi làm việc phải gọn gàng ngăn nắp đâu vào đó, tốt nhất là cơ giới quân sự hóa, mỗi nhân viên phải kiên thủ ở vị trí của mình tỉ mỉ như mạch điện tử. Nhưng không may cho hắn ở Mỹ gặp phải Mark, về Trung Quốc mấy ngày đầu còn hòng quán triệt tư tưởng quân sự hóa cho Tô Xán, kết quả gặp tên lôi thôi chả kém gì Mark. Người trong làm việc ngăn cách bởi vách tường gỗ dừng công việc nhìn bọn họ, ghế sô pha màu nâu đỏ ở trong gọng rộng, đối diện là màn hình lớn và máy chơi game PS 2 của Sony, cùng với khoảng không nhỏ lắp máy chiếu cho các nhóm nhỏ bàn bạc. - Mới đầu khi chúng ta mới hoạt động nơi này như bãi đỗ xe ở Mỹ, giờ nó giống một công ty lớn rồi, anh Kiều, làm rất tốt. Tô Xán có chút hưng phấn nói với Kiều Thụ Hâm: - Rất nhiều công ty trước khi bị bong bóng internet vỡ làm phá sản, mới đầu đều rất khí thế. Nhưng chưa bao giờ có công ty nào tản mạn thế này, tôi thấy đây không phải việc tốt, văn hóa công ty thực sự không phải là thế này. Kiều Thụ Hâm là chuyên gia dội nước lạnh, hắn cực kỳ có ý kiến với chuyện này, có điều vẫn chấp hành chính xác tư tưởng của Tô Xán: Xét cả về bằng cấp và kinh nghiệm, tuổi tác, Tô Xán đều không so được với Kiều Thụ Hâm, nên hắn nghĩ Tô Xán có lẽ không biết làm sao kiến tạo nên cơ cấu quản lý và văn hóa công ty thực sự, phong cách tản mạn của Mark vốn đã khó chấp nhận rồi, nhưng có thể tha thứ, vì bản Mark thiếu kinh nghiệm quản lý, Tô Xán lại không biết rút kinh nghiệm thì chớ,

lại học theo y hệt thì hoàn toàn là hoang đường. Nhất là lúc này góc phòng làm việc có hai tên say sưa chơi game, làm hắn rất chướng mắt. Tô Xán đi thẳng tới góc phòng, tránh làm phiền tới người khác nên hai người này đeo tai nghe, đang chơi Winning Eleven, Tô Xán không nhận ra phiên bản nào, y thiên hướng game chiến thuật, nhập vai hơn là game thể thao. Hai người kia chơi rất say sưa, tới tận khi đoàn người Tô Xán đứng xem một lúc mới phát hiện ra, vội vàng gỡ tai nghe đứng dậy, thấy Tô Xán đứng ở vị trí trung tâm, không biết chào hỏi ra sao. Kiều Thụ Hâm mặt đã đen xì, nói: - Đây là chủ tịch Tô của chúng ta. - Chào chủ tịch. Một người kinh sợ, vội vàng khom người chào. - Xin lỗi chủ tịch. Người còn lại vội vàng xin lỗi, không biết xin lỗi vì chơi game hay là vì không nhận ra Tô Xán tới, lòng hết sức căng thẳng, hai người bọn họ đều mới tuyển vào, không biết mặt Tô Xán, nhưng từ lâu từ đồng nghiệp xung quanh, nghe không ít chuyện về vị chủ tịch trẻ này, có thể nói là nhân vật truyền kỳ, thần tượng của giới trẻ, không ngờ lần đầu gặp nhau trong tình thế này. - Không sao, công ty chúng ta đề cao tính sáng tạo, nên thư giãn giải phóng đầu óc là điều quan trọng, vì thế tôi mới bố trí máy chơi game ở chỗ này. Hai người kia thở phào, trong khi đó Kiều Thụ Hâm nhíu mày lại, mấy nhân viên gần đó đang chú ý tới việc này cũng ngồi trở lại chỗ, tưởng chuyện này hắn là kết thúc ở đây, trước kia cũng đã nghe nói chủ tịch Tô rất khác người, tính cách thoải mái. - Thế nhưng, thư giãn là để làm việc tốt hơn, đừng quá buông lỏng bản thân, nếu thành tích mọi người đạt được đúng với kỳ vọng của tôi.. Tô Xán hơi dừng lại chút, những người xung quanh nghe được câu này bất giác đều trở nên căng thẳng: - Tôi không muốn chúng ta gặp lại nhau trong văn phòng tôi, với phong bì một tháng lương và lời chúc may mắn. Từ đầu tới cuối, Tô Xán nói rất bình thản nhẹ nhàng, không nghiêm mặt, không lớn tiếng, nhưng ai nghe được đều cảm nhận áp lực đè lên người, hai người đứng đối diện càng toát mồ hôi lạnh: - Vâng. - Không quấy rầy mọi người nữa, tiếp tục đi nhé. Tô Xán vỗ vai người ở gần sau đó cùng đám Kiều Thụ Hâm quay trở lại văn phòng làm việc sau hai tháng xa cách, bỏ lại hai anh chàng tội nghiệp thấy tiếp tục chơi cũng không được, mà về chỗ làm việc thì cũng hơi mất mặt. - Rõ ràng chủ tịch không cần quát tháo vẫn khí thế mười phần,

tới giờ tôi vẫn còn sợ đây này. Nữ nhân viên tóc ngắn thanh lịch, đưa tay nổi gai ốc lên: - Đúng thế đấy, nghe chủ tịch nói mà tôi giật thót một cái, tưởng như chính mình đang bị nói vậy, thảo nào còn trẻ như vậy mà chủ tịch đã có thành tựu người ta làm cả đời không tới. Tích cực bàn tán nhất luôn là chị em phụ nữ: - Chủ tịch thật có sức hút, tôi biết phải làm sao bây giờ, có phải tôi cảm nắng rồi không? Cô gái khác mặt sùng bái nhìn về phía văn phòng Tô Xán: - Thôi đi mấy cô, tập trung mà làm việc, cẩn thận được chủ tịch gọi vào phòng chúc may mắn đấy. Đám nhân viên nam ghen tỵ ra mặt, trong số những cô gái kia có người độc thân, là mục tiêu họ nhắm tới, sao chịu được nghe cô gái mình thích tán thưởng nam nhân khác như thế, dù có là ông chủ của mình.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 126: Trù tính

Tô Xán quay trở lại phòng làm việc không quan tâm liệu có những lời xì xầm bàn tán sau lưng hay không, y quá quen với việc đó rồi. Tất nhiên văn phòng Tô Xán luôn có người lau dọn hàng ngày, vừa đi vào trong đã ngửi thấy một mùi hương chanh thơm ngát, rèm cửa sổ màu xanh lam dầy kéo che kín đúng nửa văn phòng theo phong cách của y, những chậu cảnh trong phòng được chăm sóc tốt, mang thêm ít sức sống tươi mát cho căn phòng thiết kế đơn giản hiện đại, cả phòng như thế giới nhỏ độc lập so với bên ngoài. Mọi người không biết Tô Xán sợ độ cao nên phải che rèm ở chỗ bàn làm việc, tránh nhìn xuống dưới, chỉ đơn giản nghĩ thiên tài luôn có những điểm khác người thôi. - Mọi người ngồi cả đi. Tô Xán đi tới khu tiếp khách, ngồi xuống chiếc ghế sô pha làm bằng mây, không êm như ghế da, nhưng thoáng, dễ chịu, có một cô tiếp tân kiêm thư ký tạm thời cho Tô Xán mang trà vào cho mọi người sau đó lui ra. Những người khác "vâng" một tiếng rồi lần lượt ngồi xuống, một cảnh đơn giản vừa rồi làm bọn họ thấy phải cẩn trọng hơn với vị chủ tịch trẻ hiếm khi xuất hiện ở công ty này, ngay cả Kiều Thụ Hâm nghĩ có khi nào Tô Xán đã nhận ra tình hình hỗn loạn ở công ty là không chấp nhận được có khi mình nên tranh thủ cơ hội này dọn dẹp hết mấy thứ không liên quan tới công việc. Không rườm ra dông dài, khi làm việc Tô Xán luôn dùng cách đơn giản trực tiếp nhất, vừa ngồi xuống liền nói: - Tạm thời chúng ta dừng tuyển thêm người để ổn định công ty, vấn đề bày ra trước mắt chúng ta bây giờ là mau chóng làm ra thành tích, phương diện Mỹ, nhà đầu tư Washington Post đã không tán đồng chuyện chúng ta lấy tiền đầu tư lập mạng xã hội ở Trung Quốc rồi. Bây giờ từ số người dùng, giá trị PR, mọi con số đều không tốt lắm, quan trọng nhất bây giờ là nhiều người dùng không coi Facebook TQ của chúng ta là cái mạng xã hội, mà là công cụ liên lạc thuận tiện giống QQ, dùng gửi và nhắn tin cho nhau là hết, cho nên chúng ta mới không thể hiện được ưu thế của facebook. -

Mô hình của Facebook đã thành công lớn như vậy ở Mỹ, tôi tin ở đây cũng sẽ có hiệu quả, định hướng cho người dùng cũng là phần quan trọng của chiến lược, nếu không khó tạo ra sự khác biệt, tôi nghĩ thời gian tới họ sẽ quen với cách sử dụng mạng xã hội. Giám đốc phụ trách mảng marketing nói: Tô Xán gật đầu: - Giữ vững phong cách đặc sắc là điều quan trọng, nhưng cần giữ chân khách hàng tới khi họ nhận ra được những điểm đó. Mạng xã hội xưa nay treo đầu dê là nơi chia sẻ học tập, thực chất là bán thịt chó game giải trí, hiện giờ cần đưa ra mô hình giải trí vận dụng liên kết mạng xã hội …. Trương Quả và Victor của bộ phận nghiên cứu đâu, tôi muốn gặp bọn họ. Hai vị cao thủ của phòng nghiên cứu phát triển kỹ thuật nhanh chóng xuất hiện trước mặt Tô Xán, một gầy một béo, một đen một trắng, một cao một thấp, đối lập nhau chan chát, đứng cạnh nhau trông rất buồn cười. Vừa rồi nhóm Tô Xán đi qua khu làm việc, được nhân viên xôn xao bàn luận về boss chỉ nghe tên chưa bao giờ gặp mặt này, bây giờ được trực tiếp điểm danh gọi vào phòng, không khỏi tự hào, bọn họ rất tự tin không sợ vào nhận tháng lương cùng với lời chúc may mắn. - Trương Quả, anh là cao thủ ngôn ngữ java, am hiểu lập trình linux và C, năm ngoái đại học hacker Trung Mỹ, anh là danh nhân, cái nick LI cực kỳ nổi tiếng, không ngờ của người tên Trương Quả. Tô Xán đan hai tay vào nhau, không cần xem tư liệu cũng không cần hỏi tên vẫn nói rõ vanh vách lý lịch của Trương Quả: - Một cái tên rất bình thường. Mấy vị giám độc thầm giật mình, không ngờ vị chủ tịch trẻ này còn nắm rõ tên tuổi lý lịch nhân viên hơn cả bọn họ Trương Quả gãi đầu, hắn vừa béo vừa lùn lại đen đúa, trông chẳng hề có dáng vẻ gì của nhân vật tinh anh, ánh mắt rõ ràng hơi hoang mang, nhìn Kiều Thụ Hâm, thật thà nói: - Có anh Kiều ở đây, dù tôi tên là gì thì anh ấy cũng tìm ra. Tô Xán mỉm cười, quay sang người còn lại: - Victor, trước kia anh là tác giả chuyên trang đặc biệt ở tạp chí vi tính trong nước, sở trường là php, từ năm 99 tới giờ tổng cộng có hơn 200 bài viết tương quan, nhuận bút gần 50.000. Thanh niên tên Victor trên 30, đeo kính gọng đen, mặc hàng hiệu, người gầy khô như củi, da mặt trắng tai tái của người ngồi quá lâu trong nhà thiếu ánh nắng mặt trời, giọng nói rất tự mãn: - Đính chính chút boss, nếu tính cả bài viết mẫn cảm đụng chạm tới giây thần kinh một số kẻ,

thì phải là 300.000. - Tốt, tôi cần chính là sự tự tin này. Tô Xán vỗ tay bốp một cái: - Hiện giờ hai anh là phó tổng giám sát bộ phận kỹ thuật, các anh có thể tự do chọn người lập nên một đoàn đội. Tôi muốn mấy thứ, thứ nhất là Client IM, thứ hai tôi cần một ứng dụng nhúng, có thể chèn vào game, lịch, ảnh, tranh v..v..v... Anh lập tức bỏ công việc hiện thời, tập trung vào mấy thứ này cho tôi, ngay bây giờ hai anh có thể ra ngoài lập đoàn đội của mình được rồi. Quyết định này quá chóng vánh, đến khi hai người kia đi rồi, một viên giám đốc vấn thấy hoang đường, đề xuất nghi vấn: - Chủ tịch, tôi có điều muốn hỏi, cái thứ nhất còn hiểu được, đanh là công cụ nhắn tin tức thời nhắm vào thói quen của người dùng trong nước, để mở rộng người dùng cho chúng ta. Nhưng khai thác ứng dụng nhúng làm gì, thứ lỗi cho tôi nói thẳng, tôi không nhìn ra trọng điểm trong đó. Tô Xán bình thản giải thích: - Nâng cao gắn bó, cùng với sự tích cực của người dùng. Khi ứng dụng này hoàn thiện tạo nên xu thế hoặc làn sóng, chúng ta có thể giao phần mềm cho công ty khai phát, đương nhiên nó sẽ phải chạy trên nền tảng facebook của chúng ta. - Sức sáng tạo của con người là vô cùng, một thứ muốn kéo dài sức sống của mình thì phải cho nó sự tự do cởi mở, chúng ta không thể một mình ăn hết. Cho nên chúng ta mở cửa cho người khác thể hiện tài trí của mình, còn chúng ta chỉ cần thu chi phí địa điểm giống TTTM là kiếm đủ rồi. Mọi người chưa hoàn toàn tiêu hoa hết được ý tưởng này, nhưng đã nhìn ra tính khả thi của nó, gật đầu tán thành. - Ngoài ra tôi còn muốn bắt đầu lại kỹ thuật chó robot. Tô Xán lại ném ra một quả lựu đạn nữa: Kiều Thụ Hâm nhíu mày: - Chó robot là thất bại lớn nhất trong năm nay của facebook, hiện tại ở Mỹ khiến không ít người chỉ trích, bởi vì chương trình này có thể cung cấp cho bạn bè một người biết người đó đang xe trang web gì, bài hát gì, sách gì. Khiến mọi người khủng hoảng vì quyền tự do cá nhân bị xâm phạm, đây là vấn đề mẫn cảm nhất mà facebook phải đối diện, vì vậy ở mức độ nhất định ảnh hưởng tới khuếch trương cơ số người dùng, mà bây giờ chúng ta đang cần mở rộng người dùng nhất, nếu dùng chó robot, chẳng phải thành cọng rơm cuối cùng đè chết con lừa? Tô Xán xua tay: - Anh rời Trung Quốc quá lâu rồi, đây là khác biệt giữa Mỹ và Trung Quốc, nên hoàn toàn trái ngược, người trong nước không hoảng sợ vì

bị xâm phạm tự do, ngược lại còn khiến cho họ hứng thú gia nhập, đây là liều thuốc tốt. Cho dù mọi người còn mang nhiều nghi ngờ, nhưng Tô Xán đã quyết, bọn họ chỉ có thể làm theo, Tô Xán bình thường ôn hòa, nhưng trong công việc có thể hình dung bằng từ độc đoán. Mọi người đi rồi, Tô Xán vươn mình bắt đầu xem xét tài liệu, không lâu sau có cô gái mang tách cà phê vào, Tô Xán đang bận nên không chú ý nhìn cô gái lắm, chỉ khẽ gật đầu càm ơn, đến khi cầm cốc cà phê lên mới để ý thấy phía dưới có tấm danh thiếp của nhà hàng, bên trên nắn nót viết tay một số điện thoại, khỏi cần nói cũng biết dụng ý của cô gái này. Tô Xán tiện tay cho danh thiếp đó vào ngăn kéo, khẽ mỉm cười, không định truy cứu hành vi này, vặn lưng một cái, chân gác lên bàn ngả lưng ra sau, hôm nay y làm việc thâu đêm, còn sáng mai về trường báo danh.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 127: Đã lâu không gặp

Đ

h Thượng Hải khai trường vẫn tưng bừng náo nhiệt như cũ, mấy cánh cổng đều rộng mở, dòng xe liên miên nối nhau đi vào, sinh viên mới luôn là sinh vật tràn trề hưng phấn tò mò, ánh mắt tròn ngáo ngơ ngó quanh quất. Tô Xán thì ăn mặc vẫn y hệt năm ngoái, chỉ thêm một cái mũ lưỡi trai che rất thấp, đi trong dòng người báo danh, tiếng còi xe inh hỏi của chiếc xe đang ì ạch tiến lên với tốc độ rùa bò, tiếng bàn tán xì xào kích động, tiếng hành lý lọc cọc, Tô Xán hưởng thụ những âm thanh cuộc sống này. Đi qua một chỗ rẽ ngồi xuống ghế dài, Tô Xán đặt rương hành lý lên, nọi chuyện điện thoại với Lâm Quang Đống gọi điện tới hỏi thăm y nhập học, mắt thì nhìn nữ sinh mới nhập trường tươi trẻ trong chiếc váy ngắn phất phơ đi qua. - Trước khi bay sang Boston, tôi tới Dung Thành một chuyến, tôi có cái nhìn khác người khác, không cho rằng cậu tiếp tục đi học là lãng phí thời gian, tôi nghĩ đây không phải là vấn đề đáng tranh luận. Ý của bọn họ là muốn cậu đích thân làm việc, không phải là chỉ giới hạn xem bào cáo công tác và hạng mục, kinh nghiêm là quan trọng, bằng cấp không có ý nghĩa. Lão Triệu thì đúng là tôi hết cách rồi, ông ấy còn quay ngược lại tôi, bảo tôi khuyên giải cậu … Lâm Quang Đống cười khổ nói: - Lão Triệu định khuyên bảo gì tôi? Tô Xán rất tò mò: - Ông ấy nói bất kỳ ai có sự nghiệp tới cấp độ như cậu, lại trẻ như thế, e rằng ngay chút thời gian rảnh cũng không có, hận không thể một lòng lao vào công việc, điên cuồng mở rộng, ngày làm việc 24 giờ, phấn khích không dừng bản thân lại được, như Vương Thanh là một minh chứng, đó mới là hình mẫu lý tưởng. Còn cậu thì lại nhàn nhã đủng đỉnh, ông ta đang có kế hoạch lớn thì cậu lại bắt ông ấy đi đầy, Lão Triệu nói nhìn đối thủ hùng hổ truy đuổi đằng sau, ông ta sốt ruột vô cùng. Tô Xán có thể lý giải tâm trạng này, Triệu Minh Nông là người thành thực, từng chịu khổ chịu cực, cảm thụ tư vị lâm vào đường cùng, trước kia vất vả chạy đôn chạy đáo duy trì nhà máy sắp đóng cửa, là người

thực sự từng tuyệt vòng, từng phải quỳ gối, cho nên hiện giờ mỗi một cơ hội nho nhỏ nào cũng không bỏ qua, không chịu thả lỏng. Nói chính xác là sợ quay trở lại cuộc sống trước kia, sợ hơi sơ xảy một chút là bị đối thủ vượt qua đạp xuống đất, cả Vương Thanh và Lâm Quang Đống đều ít nhiều mang ám ảnh tâm lý này cho nên mới điên cuồng làm việc. Điều này cần chính bản thân ngộ ra mới được, người ngoài không thể giúp gì. Vừa mới cúp điện thoại của Lâm Quang Đống thì có người khác gọi tới, hôm nay là ngày về trường nên rất nhiều người gọi điện hỏi thăm Tô Xán về trường chưa, trong đó có cả một vài lãnh đạo của trường. Liên tục gọi điện, gửi tin nhắn mất nửa tiếng, Tô Xán bực mình tắt máy luôn, hưởng thụ ánh mặt trời ấm áp, nheo mắt nhìn đám đông nhốn nháo đi trên đường, đột nhiên ánh mắt mở to thêm mấy phần. Vì y nhìn thấy một người quen đáng lẽ không có khả năng xuất hiện ở thời gian và địa điểm này. - Chỗ này chưa có ai ngồi chứ? Tống Chân một thân váy hoa ngắn chẳng chút dè dặt ngồi xuống bên Tô Xán, mái tóc dài thẳng, tóc mái lưa thưa làm khuôn mặt trẻ con càng thêm non trẻ, chân đi giày cao gót, cặp đùi cực kỳ có sức hút vắt lên nhau, Tô Xán bị khí thế này làm không nói được gì. - Anh chàng đẹp trai này là ai vậy Chân Chân? Tống Chân xuất hiện quá bất ngờ làm Tô Xán bỏ quên bên cạnh có một cô gái mặc quần short, áo đuôi xòe gần như che hết cái quần, cảm giác cô gái này không mặc gì phía dưới, đeo một cái túi LV, cô gái này không quá xinh đẹp, nhưng được điểm biết ăn mặc, làn da trắng như tuyết, tỉ lệ khiến nam sinh quay đầu cực cao, lúc này ở bên cạnh Tống Chân, nhìn Tô Xán từ đầu tới cuối. Cô gái này khi nhìn Tô Xán mang theo vẻ cao ngạo và ưu việt rõ ràng, nhìn từ cách ăn mặc xoàng xĩnh của Tô Xán rõ ràng không phải người thuộc đẳng cấp bọn họ. - Giới thiệu một chút, đây là bạn tôi, Trương Tiểu Trúc. Tống Chân đưa tay ra giới thiệu: - Còn đây là Tô Xán, bạn tốt của mình. Trương Tiểu Trúc khoanh tay gật đầu, coi như chào hỏi, sau đó có điện thoại, chẳng để ý tới Tô Xán chào lại mình, cầm điện thoại đi sang bên nói chuyện. Để lại Tô Xán còn chưa hết ngạc nhiên vì Tống Chân bỗng dưng như không gian khác nhảy ra, nói thật lúc nãy thoáng ngửi mùi thơm, Tô Xán còn nghĩ là Đường Vũ, Tống Chân sử dụng nước hoa rất giống loại Đường Vũ đang dùng. - Nếu tôi nhớ không nhầm

thì cô ở Mỹ học EMBA gì đó cơ mà? Chẳng lẽ tốt nghiệp rồi à? Cho dù ở ĐH Thượng Hải mỹ nữ như mây, nhưng khuôn mặt ngây thơ mang vẻ yêu khí hoang dã của Tống Chân vẫn rất bắt mắt, vẻ đẹp của Tống Chân rất đặc biệt, khác hẳn phần đông cô gái bình thường, khuôn mặt non nớt nhưng phong thái thành thục nhã nhặn, bên trong vẻ đẹp thùy mị Á Đông kia mang phần gì đó khó lường, tăng thêm một phần vẻ đẹp cho trường học. Có điều cái phong cảnh này thực sự có chút hại người, có vẻ vài người vì thế mà nhận ra y rồi, lát nữa trước khi về tới KTX chắc phải chào hỏi tới mỏi đầu gãy tay mất. - Gần như thế, chính thức làm lễ tốt nghiệp vào năm sau, năm nay tôi về nước, làm nốt hậu kỳ bài luận văn. Trong nhà muốn tôi tới viện nghiên cứu tài chính Đh Thượng Hải học tập chút thực tiễn làm quen với tình hình trong nước, đồng thời tiếp nhận một công ty nhỏ trong nhà xem thành quả học tập ra sao. Tống Chân cười nói qua loa, chợt hỏi: - Anh học năm thứ mấy rồi? Chết tiệt, nói thư thế "con nhóc" này ít nhất phải hơn mình hai tuổi, Tô Xán đánh trống lảng: - Thì ra là thế, học viện tài chính tuy mới thành lập nhưng rất được chú ý, có không ít chuyên gia tài chính đầu ngành đảm nhiệm chức vụ trọng yếu, quả nhiên Tống tiểu thư không hổ xuất thân gia tộc lớn, ra tay rất chính xác đấy. Tô Xán làm khuôn mặt hâm mộ nói, chắp tay nói: - Còn tiếp nhận cả công ty, chúc Tống tiểu thư thuận buồm xuôi gió. - Thôi đi, tôi biết công ty nhỏ của mình sao so được với Facebook. Tống Chân hơi nhăn mũi, chuyển chủ đề: - Nhắc tới facebook mới nhờ, hình như anh còn nợ tôi cái gì đó, lần trước vốn an bài cho anh chuyến hành trình du lịch dài ngày khắp nước Mỹ, kết quả chỉ mới đi chơi được một vòng ở Palo Alto, lại còn là anh chủ đạo, sau đó anh đi mất, đành phải hủy bỏ kế hoạch, làm tôi tốn công. Tô Xán muốn bật cười: - Lần trước tôi đi tới Mỹ là để xử lý chuyện gấp, làm xong thì về, có điều tôi không đi, tiết kiệm cho cô một khoản chi tiêu lớn, sao lại thành tôi nợ cô rồi? - Sao lại không phải, tôi vốn muốn tổ chức du lịch là để cám ơn anh, vậy mà mục đích không đạt được thì làm sao có thể vui chứ? Nha đầu này cũng giỏi vặn vẹo, Tô Xán chỉ đành nói: - Chẳng lẽ lần này về nước là vì muốn " nổi loạn" lần cuối như cô nói à? Tống Chân nhìn Tô Xán hồi lâu, mắt mở thật to, chớp mấy cái, phì cười: - Chẳng lẽ tới giờ anh vẫn lẩn quẩn chuyện đó

từ hồi ở Palo Alto, anh nghĩ tôi nói câu đó là có ý với anh sao? Vẻ mặt của Tống Chân tỏ ra rất kinh ngạc vô tội, lúc này dứt khoát phủ nhận có hơi khiên cưỡng, mà thực tế là Tô Xán có ý nghĩ đó, không cần phải dối trá phủ nhận. Tô Xán cũng không thể không thừa nhận Tống Chân làm y hơi loạn thế trận, có cảm giác bị người ta xỏ mũi dắt đi, ít khi Tô Xán có cảm giác này vì y luôn là người làm chủ cuộc nói chuyện. Tự nhắc nhỏ bản thân, cô gái này sinh ra trong gia tộc lớn lâu đời phức tạp, đừng để cái vẻ mặt trẻ con kia đánh lừa, rất hiểu ưu thế mình ở đâu, cô gái có dung mạo, có đầu óc, có bối cảnh như vậy, thông thường không đơn giản. Quan trọng nhất là cái mặt kia, thực sự khiến người ta muốn đưa tay ra nhéo một cái lên mà, hai mấy tuổi mà trông không khác gì cô bé mười mấy tuổi, cô gái có khuôn mặt thế này là sự ghen tỵ của toàn bộ chị em phụ nữ trên thế giới, kể cả Đường Vũ hay Lâm Lạc Nhiên.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 128: Ánh mắt

Tống Chân chỉ nhìn vẻ mặt của Tô Xán là đã có câu trả lời rồi, che miệng cười khúc khích:
- Này bạn học, tự đại quá rồi đấy.

Tô Xán chỉ cười trừ.

Gọi điện thoại xong Trương Tiểu Trúc quay lại, thu di động, từ sau đi tới, vỗ vai Tô Xán, hiển nhiên vừa là đã nghe hết đoạn đối thoại vừa rồi của hai người bọn họ:
- Này anh bạn, Chân Chân nhà chúng tôi thì anh biết rồi đấy, vừa xinh đẹp vừa hiền thục thông tuệ, xưa nay chưa bao giờ thiếu kẻ theo đuổi, bọn họ có thực lực có bối cảnh, không thì cũng có tiềm lực có không gian phát triển cực lớn. Là bạn thân của cô ấy, tôi chưa bao giờ thấy cô ấy đặc biệt có ý với ai cả, nếu anh nghĩ rằng mình được Chân Chân nhìn trúng thì xin thứ lỗi cho tôi nói thẳng nhé, tỉ lệ đó thấp hơn cả mua sổ xố trúng giải độc đắc đấy!

- Tiểu Trúc.
Tống Chân kéo áo Trương Tiểu Trúc, sợ cô bạn mình nói gì quá đáng, đồng thời ái ngại nhìn Tô Xán:
- Bạn ấy hay nói kiểu đó, không có ý gì đâu.

Nhưng Tống Chân quá lo rồi, nếu nam sinh nói câu này có khi Tô Xán phất tay bỏ đi, nhưng là một nữ sinh, y luôn có sự nhẫn nại rất lớn:
- Không sao, tính tôi hay ảo tưởng một chút mà, có điều tôi không mua xổ số bao giờ, nên không có cơ hội nào rồi.

- Anh đừng thất vọng vội như thế, cơ hội luôn có mà, nếu như anh hối lộ tôi mời cơm hay mua quà gì đó, tôi có thể tiết lộ cho anh ít tư liệu độc quyền,

ví như số đo ba vòng, khuyến mại trước một ít, vòng một của …á ... không đùa, không đùa nữa.
Trương Tiểu Trúc còn chưa nói xong đã bị Tống Chân chọc nách, thét lên phản kháng, hai cô gái cùng mặc rất thoáng mát, không quần cộc hoặc váy ngắn ngồi ghế đùn đẩy đùa nghịch, khung cảnh đó làm nhiều nam sinh đi qua không nỡ rời bước.

Mặc dù cười đùa với Trương Tiểu Trúc, nhưng khóe mắt Tống Chân lại để ý tới Tô Xán, thấy ánh mắt y nghìn đi chỗ khác không chú ý tới mình có chút gì đó hơi hẫng.

- Còn có chút chuyện, tôi phải đi đây.
Tô Xán sờ mũi, cảm thấy mình ngồi đây nhìn thế này không hay lắm, vừa rồi váy cô nhóc này hớt lên, y nhìn thấy gần nửa bờ mông trắng hếu, thiếu chút nữa thôi là thấy cả quần lót rồi, đứng dậy nói:
- Sau này chúng ta cùng trường rồi, chúng ta trao đổi số điện thoại, sau này tiện liên hệ.

- Không được, số điện thoại của nữ sinh sao có thể cho tùy tiện, chẳng may buổi tối bị quấy nhiễu thì sao, để lại số của anh đi, tùy tình huống sẽ gọi cho.
Trương Tiểu Trúc lập tức nói, Tống Chân chỉ mỉm cười, không phản đối.

Tô Xán nhún vai, lấy giấy viết số của mình lên:
- Ở Mỹ "nợ" cô, lần này tới Thượng Hải để tôi làm chủ an bài lịch trình.

Trả thù thái độ thản nhiên của Tô Xán, Tống Chân cố ý nói:
- Gần đây tôi rất bận, khả năng không có thời gian đâu, không cần vội.

- Muộn rồi muộn rồi, ở Mỹ cậu đã bỏ lỡ cơ hội, bây giờ xếp hàng đợi tới lượt đi.
Trương Tiểu Trúc xua tay, bộ dạng sao bảo đi mà không đi nhanh, còn lẳng nhẳng ở chỗ này:

Tô Xán cũng chẳng hề giận, gật đầu:
- Vậy tôi đi trước, xem khi nào các cô có thời gian chúng ta cùng ăn cơm.

Sau đó đứng dậy kéo rương hành lý đi qua phía bên đường.

Cơn gió ấm của ngày cuối hè thổi tới làm bóng cây ngô đồng chập chờn, Tống Chân nhìn thấy một cô gái mặc váy trắng xinh đẹp yểu điệu, cái đuôi ngựa khẽ lay động. Mặc dù ăn mặc đơn giản, phong tư tha thướt, khuôn mặt vừa tao nhã vừa lạnh lùng một cách hết sức tự nhiên đó khiến nhiều con mắt nhìn vào rồi.

Và Tô Xán đang khoác hành lý bước nhanh về phía cô gái đó.

Cô gái đó nhìn Tô Xán, nở nụ cười nhẹ dịu dàng, chớp mắt cùng Tô Xán quay đi, ánh mắt quét qua mặt Tống Chân lại lạnh giá như băng tuyết, sắc bén như dao.

Lúc nãy nhìn theo ánh mắt Tô Xán, Tống Chân nhìn thấy cô gái đó, vốn nghĩ chỉ là người qua đường thôi, không ngờ lại có quan hệ thân mật với Tô Xán, đã đứng đó một lúc mà không tới, lại còn đợi Tô Xán đi qua, muốn thị uy với mình hay sao?

Trương Tiểu Trúc ở bên cạch đố kỵ tới lệch miệng đi, bản thân ăn mặc trang điểm cầu kỳ hiển nhiên không thể so sánh được với cô gái ăn mặc giản dị có ánh mắt giết người kia.

Tính cách Trương Tiểu Trúc cũng rất thẳng thắn, tuy khó chịu nhưng thực lòng thừa nhận:
- Không ngờ nơi này có nữ sinh cực phẩm như vậy.

- Đẹp lắm sao?

- Thật sự rất đẹp mà, nhưng cô ấy khác với bạn, nhìn lạnh lùng cao nhã, còn bạn thì ấm áp tự nhiên, rất dễ chịu, coi như mỗi người một vẻ.

Tống Chân giọng êm êm truyền tới, Trương Tiểu Trúc phản ứng có phần chậm chạp không nghe ra sự khác thường trong đó, nói được một nửa mới nhận ra ánh mắt Tống Chân nheo lại hơi bất ngờ.

Trương Tiểu Trúc ngưng bặt luôn nhìn Tống Chân mắt nhìn phía Tô Xán không chớp, trong ấn tượng của cô, Tống Chân luôn nhẹ nhàng điềm tĩnh cực kỳ có hàm dưỡng chỉ có một lần có ánh mắt nguy hiểm này, đó là khi Tống Chân bay đi xử lý một xí nghiệp gia tộc vùng đông nam, khi đó mấy kẻ có dã tâm đã có hành động nguy hại tới gia tộc, anh trai Tống Chân không đi được, Tống Chân vốn định cùng Trương Tiểu Trúc đi chơi, đã tới sân bay còn thay đổi vé, tới tận nơi, không chút do dự ra tay với người đáng tuổi chú bác mình, thủ đoạn nhanh chóng dứt khoát.

Từ đó Trương Tiểu Trúc mới biết một bộ mặt khí phách dữ dội của người bạn chơi với mình từ nhỏ.

Trương Tiểu Trúc thấy Tống Chân tới các loại trường hợp xã giao, ứng phó ung dung với nhiều người cố ý khó dễ, thi thoảng cũng có những phiền não của một nữ sinh vì gánh áp lực lớn của gia tộc, nhưng rất ít khi có ánh mắt dễ sợ này.

Cho nên Trương Tiểu Trúc không hiểu, có điều với tư cách là bạn thân, cô phải đứng về phía bạn mình:
- Nhưng mà khẩu vị của cô gái này cũng quá kém, lại chú ý tới tên tầm thường đó. Mà cậu nhìn cái tên đó kìa, thấy cô ta là lật đật chạy theo ngay, chắc là trong gian đoạn tấn công gian khổ, có điều chắc chẳng ăn thua gì đâu. Nữ sinh tuyệt sắc như vậy, đứa con trai tầm thường theo đuổi khác gì chuốc bi kịch vào người, Chân Chân, cậu nói ...

Tiếp đó Trương Tiểu Trúc nhìn thấy Tống Chân quay sang, đôi mắt trên khuôn mặt tuyệt mỹ đó làm Trương Tiểu Trúc cảm giác nhìn thấy con rắn trườn qua bãi cỏ, lưỡi đang thè ra thụt vào, nuốt nước bọt nói:
- Cậu cứ coi mình như người điếc đi, đừng nói gì cả.

……

Đường Vũ có thể tương đối thoải mái với mối quan hệ của Tô Xán và Lâm Lạc Nhiên, không có nghĩa là cô thoải mái với cô gái khác, Đường Vũ quy củ không thích rắc rối, không có nghĩa là cô sợ chuyện rắc rồi.

Thế nên vừa rồi Đường Vũ không tới chào hỏi bọn họ, thực sự có ý thị uy với Tống Chân, đơn giản vì Tống Chân cười đùa bất nhã như vậy bên cạnh Tô Xán, một cô gái nếu không đề phòng một chàng trai như vậy là rất có vấn đề, không thì là loại con gái lả lơi không nên tiếp xúc, bất kể loại nào, Đường Vũ cũng thấy nên có tín hiệu cảnh cáo.

- Công ty tiến triển ra sao rồi?
Đường Vũ về trường tối hôm qua, trước đó cô ở bán đảo Tuyết Hải Dật Cư, không hề nhắc tới lời nào về chuyện vừa rồi với Tô Xán:

Ngày về tới Thượng Hải, Đường Vũ mua một cuốn tạp chí Văn hóa thời thượng, tuyên truyền cho Facebook TQ được đầu tư tổng cộng 35 triệu đồng từ cả Mỹ và trong nước. Tạp chí Văn hóa thời thượng đa phần là quần thể có năng lực tiêu phí cao, cũng là một trong số quần thể mà mạng xã hội hướng tới, tranh đoạt nhóm người dùng này là chuyện quan trọng hàng đầu của Facebook TQ.

Tô Xán xách ba lô lệch một bên, cùng Đường Vũ sóng vai bước đi, một phong trần một thanh lệ, tạo thành bức tranh đủ người người oán hận ngút trời.

- Hiện giờ đang tập trung vào công năng Instant Messaging để phù hợp với thị trường trong nước, phục vụ mục đích khuếch trương nhanh chóng, với thực lực của bộ phận kỹ thuật, đại khái một tuần là thấy thành quả.
Tô Xán chỉ nói qua loa thôi, không muốn mấy ngày gặp lại Đường Vũ lại nói chuyện công việc, nhe răng cười trêu:

- Không phải đã nói để anh tới thư viện tìm em à, em không đọc sách cho tốt, chẳng lẽ không định tiếp tục giành lấy học bổng cao nhất năm nay nữa sao?

Hành trang của Tô Xán rất đơn giản chỉ có một cái ba lô quân dụng được Lâm Trứu Vũ cho, trông bình thường chẳng có gì hoa mỹ, thậm chí hơi quê mùa, nhưng rất chắc chắn. Vốn định về phòng cất ba lô rồi tới thư viện gặp mặt Đường Vũ đang tìm tài liệu, không ngờ Đường Vũ từ khu bắc tới thẳng đây rồi.

Đang ở kỳ cao điểm báo danh, những sinh viên mới tâm cao khí ngạo, không ngừng hỏi thăm sư huynh đón tiếp mình vào trường lai lịch cô gái thanh lệ tuyệt trần kia, thường thường không được trả lời, hoặc là nụ cười cái vỗ vai nói chân thành "tìm mục tiêu khác đi".

- Nhớ anh.
Đường Vũ giương đôi mắt sáng, nhẹ nhàng khoác tay Tô Xán, nói rất tự nhiên:
- Không có tâm tư đọc sách.

Một chàng trai ăn mặc có phần bụi bặm đội một cái mũ lưỡi trai, đeo ba lô, trong dáng vẻ đôi chút phong trần, bên cạnh lại là cô gái xinh đẹp như nữ thần, khoác tay chàng trai đó, trong bối cảnh con đường tán hàng cây cao lớn của trường đại học, bối cảnh lãng mạn đó rất phù hợp với tình cảm thuần khiết thời sinh viên.

Tô Xán thì xổ toẹt vào cãi lãng mạn đó, một câu nói nhỏ nhẹ của Đường Vũ làm y nóng hết người, nên đưa ra đề nghị rất thực tế:
- Anh cũng nhớ em, vợ ơi, anh thấy hôm nay thời tiết tốt như thế, chúng ta đừng về KTX nữa, ra ngoài thuê phòng đi ...
Khi Đường Vũ mở to mắt nhìn mình, Tô Xán còn bổ xung:
- Khách sạn Hilton 5 sao luôn nhé ... Dù sao chúng ta cũng đâu thiếu tiền.

Đường Vũ thấy lúc này mình mà là cao thủ nhu đạo đai đen, nhất định sẽ vật Tô Xán nằm quay ra đất, nhưng cô không học nhu đạo, có học không chắc vật được chàng trai nặng gần 70 kg như vậy, thế nên chỉ để mặc Tô Xán nắm tay kéo xềnh xệch đi.

Trước khi cùng Tô Xán đi, Đường Vũ còn quay đầu nhìn Tống Chân ở đằng xa ánh mắt vẫn nhìn theo bọn họ, hai cô gái giao đấu ánh mắt giữa không gian, một điềm đạm mang chút hoang dã, một trác tuyệt như sen trắng.

Trong không khí ngày nhập học sôi động, hai ánh mắt sắc bén như có thể cứa đứt tim.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 129: Diễm phúc chỉ một người tiêu hóa được

Tống Chân và Trương Tiểu Trúc tới trường không phải chỉ có hai người, ở giữa sân còn có hơn hai mươi người khác nữa. Một số là cao tầng quản lý trường học, một số là chuyên gia có tiếng trong nhiều lĩnh vực ở Thượng Hải, có cả quan viên chính phủ và nhà doanh nghiệp, vừa rồi Tống Chân tách nhóm đi chào Tô Xán, bây giờ mới quay lại.

- Tống Chân, cháu gặp được người quen à?
Một nam tử hơi béo mặc comple được đám đông cao tầng quản lý vây quanh, thấy Tống Chân quay trở về thì mỉm cười hỏi, có người đang báo cáo với ông ta nghe thấy hỏi câu này thì tự động ngậm miệng.

- Vâng ạ, một người bạn của cháu.
Tống Chân mỉm cười tươi tắn, đúng lễ nghi, không quá tỏ ra thân thiết:

Đó gần như đã thành một loại bản năng của cô rồi, vì rất nhiều người âm thầm thông qua bất kỳ manh mối nhỏ nào của người trong gia tộc để suy đoán ra tin tức tình báo hữu dụng, cô phải đề phòng không chỉ người ngoài, còn cả người trong nhà, tất nhiên là cả chú hai của cô.
Thế nên Tống Chân đã quá quen sử dụng cái mặt nạ điềm đạm che dấu toàn bộ ý nghĩ chân thực của mình, thương nghiệp là người tình thứ hai của nữ nhân, cô còn chưa tu luyện tới dùng thủ đoạn đặc biệt của nữ nhân tung hoành thương trường, trước tiên cô phải học cách che giấu toàn bộ sơ hở của mình.

Chú hai của Tống Chân nhân vật dậm chân một cái ít nhất khiến Thượng Hải khẽ rung rinh, chỉ khẽ gật đầu một cái không hỏi tới nữa.

Một trong số cao tầng trường học lúc này nói vào:
- Không ngờ Tống tiểu thư quen Tô Xán, hai người là bạn sao?

- Chủ nhiệm Quách mắt thật là tốt, xa như thế mà nhận ra Tô Xán, anh ấy còn đội mũ như vậy.
Tống Chân hơi ngạc nhiên, chỉ thoáng qua, đôi mắt tạo nên nụ cười cong cong:

- Ha ha, trường này có lẽ hiếm có ai lại không biết tới Tô Xán nữa.
Chủ nhiệm Quách cười, không giải thích rằng vừa rồi thật ra là ông ta nhận ra Đường Vũ, mà chàng trai được Đường Vũ khoác tay thân mật như thế thì chỉ có một người thôi, quả nhiên chính xác, còn Tô Xán quen với Tống Chân không có gì là lạ, người ở tầng cấp bọn họ hẳn là đều quen biết nhau.

Trương Tiểu Trúc khỏi nói là người kinh ngạc nhất:
- Chủ nhiệm Quách, Tô Xán nổi tiếng như vậy cơ à?

- Nổi tiếng còn chưa đủ đâu, cậu ta còn có cả một câu lạc bộ fan hâm mộ nữa, toàn là nữ sinh hết, có thể nói cậu ta là minh tinh ở trong trường Đh Thượng Hải.
Một nữ chủ nhiệm khác tặc lưỡi, giọng có chút hưng phấn:

Trước kia Tô Xán có đeo mác tỷ phú trẻ nhất gì nữa cũng không mấy lãnh đạo trường quá chú ý đi, ai biết được liệu Tô Xán có ở lại trường này không, có khi vào trường chỉ vì cảm giác mới mẻ, chẳng mấy chốc sẽ chán nản vì phải đối phó với bài tập thi cử rồi quy định gò bó cùng với điều kiện sống thiếu thốn trong trường, dù sao người ta có cả đống tiền rồi, ủy khuất mình làm gì nữa, biết đâu vèo cái người ta bay sang Mỹ với cái sản nghiệp khổng lồ của mình.

Những hành động sau đó của Tô Xán có vẻ chứng minh lối suy nghĩ này của họ, khi Tô Xán không tham gia bất kỳ hoạt động nào của trường, độ

gắn bó với trường rất nhạt nhòa, có lẽ chỉ vì lưu luyến cô bạn gái xinh đẹp mà chưa bỏ đi thôi.

Nhưng tình thế thay đổi hẳn sau khi Tô Xán lập công ty ở Thượng Hải, tổ chức một cuộc tuyển dụng ầm ĩ ngay trước cổng trưởng, mọi người nhận ra chàng trai này có ý định áo gấm về làng, không đi nữa rồi.
Đến mùa hè này Tô Xán lại còn lần đầu tiên ở quê nhà còn ủng hộ tiền giúp trường nâng cấp phòng thí nghiệm, tín hiệu đó chưa đủ sao?

Bây giờ nhìn chàng trai này vẫn phong cách ăn mặc bình dị xách ba lô về trường đúng hạn, chẳng biết bao nhiêu lãnh đạo trường đang âm thầm tìm cách tiếp cận.

Không phải bọn họ trông đợi Tô Xán trực tiếp mang lại lợi lộc gì cho bản thân, cái đó đương nhiên cũng tốt, nhưng luôn kèm theo sự trao đổi, chỉ cần tạo dựng quan hệ với Tô Xán, trong tay họ cũng có nghiên cứu sinh, sinh viên tốt nghiệp, nếu có hạng mục đề án gì cần đầu tư tài chính, mình có thể giới thiệu tới Tô Xán, đây là tái nguyên không nhỏ, nâng cao vị thế bản thân, cái giá đánh đổi lại thấp.

……..

Tô Xán về tới phòng, như mọi khi y là người về muộn nhất, phòng ốc đã được Lý Hàn dọn dẹp xong xuôi, Tô Xán chỉ cần dọn dẹp giường ngủ, sắp xếp ít dụng cụ cá nhân là xong.

Hôm qua Tô Xán ngủ lại trong văn phòng của công ty, đến chiều mới quay về trường, lúc này đã tới giờ ăn tối, cả đám ra nhà ăn ăn cơm, kể cho nhau chuyện trải qua mùa hè.

Tô Xán kể qua loa, nói mình cơ bản chỉ ăn với ngủ, không thì đọc sách chỉ đúng một lần lên Tuyết Sơn trượt tuyết, chuyện xung đột với đám Dịch Lực Hoan không cần thiết phải kể làm gì. Tiêu Húc về nhà cũng thế, nhà hắn làm gì có điều kiện đi tới đâu, học tập và phụ đạo cho một học sinh cao

trung năm nay chuẩn bị vào năm thứ ba quyết chiến, kiếm được gần 1.000 đồng, đỡ phần nào học phí, Tô Xán nghe câu này hơi đỏ mặt, y đặt phòng một ngày trên Tuyết Sơn tốn 5000, chơi nửa chừng đã bỏ về rồi.

Lý Hàn tập luyện thể thao, phụ giúp cha mẹ làm việc, nhà hắn có trang trại tàm tạm, không giàu có nhưng không lo thiếu cái ăn cái mặc.

Trương Tiểu Kiểu lắc đầu nói chẳng có gì để kể, chỉ nhớ trường, ai cũng hiểu hắn về nhà là tuyệt đối chẳng có chuyện gì vui vẻ, nên không hỏi thêm, Tiêu Húc đề nghị đi bar giải sầu, coi như lần buông thả cuối cùng trước khi vào năm học, cả đám đồng ý, Trương Tiểu Kiều nói quán bar Cổn Thạch thích hợp, bốn người quyết định như thế.

Phòng 302 toàn cực phẩm, một Trình Thông Thông ong chúa của khoa nghệ thuật, một Đồng Đồng được không ít chị em hỏi thăm bí quyết giúp có ngực to, một Nguyễn Tư Âu thùy mị rất có khí chất của cô gái nhà bên. Đường Vũ không cần nói nữa, Tô Xán chỉ hận không thể đeo trước ngực cô biển "của Tô Xán" thôi.

Tô Xán gọi điện rủ đi chơi, bốn cô gái đều vui vẻ đồng ý, ăn cơm xong bốn tên kéo quân tới trước cổng KTX số 13 đợi, hai tên kia bị cho đứng ngoài, chỉ có Tô Xán được thím Trương, quản lý KTX thân thiết gọi tới phòng trực hỏi han, ai bảo Tô Xán miệng ngọt, được lòng người lớn, thi thoảng lại mang quà cáp tới lấy lòng.

Khi bốn cô gái từ trên cầu thang đi xuống, Tô Xán hơi cứng người quay lại, cảm giác hoa cả mắt, bốn cô gái trẻ trung xinh đẹp xuất hiện, đúng là hưởng thụ thị giác tuyệt vời.

Đường Vũ vẫn cột đuôi ngựa đơn giản thanh lệ, Trình Thông Thông tóc dài ép thẳng thêm chút đẹp thùy mị cổ điển, Nguyễn Tư Âu cắt tóc ngắn mạnh mẽ điềm tĩnh, Đồng Đồng mái thưa đáng yêu trong sáng. Chẳng biết có phải hẹn nhau không mà cả bốn cùng mặc thun trắng sát người, quần jean

xanh thẫm, vòng eo nhỏ nhắn, đùi thanh xuân chắc khỏe, vòng cung mê hồn trước ngực làm Tô Xán cảm giác không đủ mắt để nhìn.

Nhìn bốn cô gái xinh đẹp với bốn khí chất khác nhau, Tô Xán thấy người nhộn nhạo, Tô Xán đi tới làm vẻ mặt ngả ngớn nói:
- Chào bốn vị mỹ nữ.

Đồng Đồng đưa hai tay ôm mặt, làm bộ thẹn thùng:
- Tô Xán, cậu có ý gì với tôi cũng nên đợi lúc nào không có Đường Vũ hẵng nói chứ.

Trình Thông Thông thì bĩu môi:
- Tô Xán, có gan thì hãy nói nhé, kiểu này không hợp với cậu đâu.

- Tô Xán, lâu rồi không gặp.
Nguyễn Tư Âu thì chỉ cười nhẹ nhàng:

Đường Vũ đánh nhẹ Tô Xán một cái, cô không để ý chút trêu đùa này, chẳng qua giống như Trình Thông Thông nói, phong cách vừa rồi không hợp với Tô Xán.

- Lão đại lúc nào cũng được nữ sinh hoan nghênh, thật hâm mộ.
Tiêu Húc đứng ngoài cổng KTX nhìn cảnh bốn cô gái xinh đẹp vây quanh Tô Xán, thi thoảng lại có nữ sinh đi ngang qua chào hỏi, tặc lưỡi nói:

- Khỏi hâm mộ, diễm phúc đó chỉ mình Lão Đại mới tiêu hóa nổi thôi, chỉ khi nào tự đặt mình vào đó cậu mới hiểu bị một đám nữ sinh vây quanh tuyệt đối là chuyện cực kỳ đau đầu.
Trương Tiểu Kiểu chẳng biết nghĩ tới kinh kiệm đau thương gì làm bộ mặt từng trải khuyên nhủ Tiêu Húc:

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 130: Khẩu vị nặng của Đường Vũ

Quán bar Cổn Thạch gần Đh Thượng Hải là địa điểm đứng vững bao năm không đổ, là nơi tập trung của sinh viên mấy trường đại học ở Dương Phổ và giới văn phòng, mấy địa điểm gần ĐH Thượng Hải thường thường có chút văn hóa, một số sinh viên lâu năm hay quay vê nơi này, để tìm lại bóng dáng huy hoàng loáng thoáng đâu đó.

Tô Xán đến quán bar này, cảm thấy rõ ràng sự khác nhau của Dung Thành và Thượng Hải, quán bar thay hết cái nọ tới cái kia, người đến kẻ đi cũng đi xoay vòng như đèn kéo quân, còn ở Dung Thành, tới quán bar là người ta thường ngồi mọc rễ tới nửa đêm không rời ổ.

Không khí quán bar ở Dung Thành lấy nhẹ nhàng gần gũi làm chủ, có quán bar chục năm trời không thay đổi cách trang trí, họa chăng chỉ cái gì cũ hỏng thì thay mới, đa phần là khách quen, còn nơi này chủ yếu là thay đổi theo trào lưu, mỗi giai đoạn lại nổi lên một phong cách khác nhau, khách hàng cũng thay từng thế hệ.

Lý Hàn lần này cũng rủ được bạn gái Trần Giai đi cùng, so với tên trêu nước cơ bắp Lý Hàn, Trần Giai cao sấp xỉ Đồng Đồng trông nhỏ bé tới đáng thương, đối diện với Tô Xán rất rụt rè, gặp phải đám mỹ nữ phòng 302 lại càng căng thẳng, Đường Vũ và Trình Thông Thông đều rất nổi tiếng trong trường, dù khác khoa cũng có người nhắc tới, chưa kể Nguyễn Tư Âu và Đồng Đồng đều là mỹ nữ không chút nào thua kém cô.

Trần Giai thuộc loại sinh viên chăm chỉ gương mẫu, vốn nghĩ sẽ trải qua bốn năm đại học một cách bình lặng mà phong phú, gặp rồi trở thành bạn gái Lý Hàn là chuyện không ngờ, trở thành bạn của vòng tròn 602 - 302 càng không ngờ.

Có người nói nhóm người này rất phức tạp không nên chơi cùng, lại có rất đông muốn mượn cô làm cầu nối để làm quen với bọn họ. Nhưng Trần Giai rất tỉnh táo, cũng là cô gái thông minh, giữ đúng thân phận là bạn gái của Lý Hàn, không vượt qua điều đó.

Quán bar Cổn Thạch rất hiện đại rất trào lưu, lắp đặt trang thiết bị âm thanh ánh sáng mới nhất, lúc nào cũng nắm bắt đúng tâm lý khách hàng, nên luôn đông khách, Trình Thông Thông cũng gật đầu khen bọn họ có gu đi bar.

Với Tô Xán thực sực chẳng có gì đáng kể cả, chẳng biết có phải vì y thích phong cách quán bar mộc mạc ở Dung Thành, hay là vì so với quán bar đời sau khi mà múa cột chỉ là trò lành mạnh thì nơi này đúng là không gây được ấn tượng gì với y.

Bọn học ngồi vào một khu dùng hai ghế sô pha hình cánh cung trắng sữa ghép lại, giữa là bàn thủy tinh, trên bàn là món ăn vặt, bia, cocktail, ánh sáng không đến nỗi tù mù, nhạc không phải loại chát chúa đau tai, không cản trở mọi người trò chuyện.

- Trường mình đúng là ngọa hổ tàng long vô số, có lần đi ăn với đám Tiểu Bàn ở nhà ăn trường, hắn kêu đói um xùm, nhân lúc đầu bếp không chú ý thó thêm quả trứng, khi đó tôi cười suýt chết, trêu hắn là ma đói. Về sau mới biết tên đó tiền tiêu vặt một tháng tới ba nghìn mấy, một lần đi tới siêu thị điện mua liền bốn cái GBA, nói là mang về phòng sau khi tắt đèn bốn người nối máy chơi đua xe Mario, thật khiến người ta hâm mộ.

Tiêu Húc vừa nhìn thấy Tiểu Bàn cùng nhóm người khác ở bàn cách đó nên cảm khái nói, Tiểu Bàn cũng ở KTX số 17 với bọn họ nhưng ở khác tầng.

- Đám nam sinh các cậu sau khi KTX tắt đèn thường chơi game à?

Trần Giai tò mò hỏi:

- Lý Hàn rất mê game, có khi hẹn với mình rồi mà chơi game quên mất giờ hẹn.

- Đúng thế, nam sinh mà, bọn này mê chơi game lắm, đến giờ KTX tắt đèn là bật máy chơi game, kiểu như Warcaft, Starcaft, Cossack ấy, chắc bạn cũng nghe Lý Hàn kể qua.

Đám Tô Xán cười khan, không nghĩ Trần Giai ngây thơ như thế, không phải hay cùng Lý Hàn đi chơi riêng sao, rốt cuộc hai người đó đi chơi với nhau làm những gì? Nhưng lúc này không phải thời điểm tra khảo, đành trả lời cho qua, vì mấy cô gái phòng 302 vừa xong còn đang bàn luận anh chàng chơi ghita điển trai trên sân khấu đã chú ý tới bọn họ rồi.

- Thật ra bọn họ không chỉ chơi game đâu, bọn họ còn xem phim cơ.

Đồng Đồng kéo dài giọng rất mát mả:

- Nghe nói các cậu thích nhất là phim hành động Mỹ phải không?

Nguyễn Tư Âu bấm tay Đường Vũ nén cười, Đường Vũ đỏ mặt lườm Tô Xán một cái, các cô thừa hiểu thứ phim hành động Mỹ kia là loại phim gì.

- Làm gì có, bọn này chỉ chơi game thôi, đúng không?

Tô Xán ngồi giữa bên cạnh là Đường Vũ rồi tới ba cô gái phòng 302 rồi Trần Giai và Lý Hàn bên kia là Trương Tiểu Kiều với Tiêu Húc:

- Đúng, bọn này chỉ chơi game thôi.

Cả đám dứt khoát lắc đầu phủ nhận, mặc dù đám Lý Hàn rất là muốn bán đứng Tô Xán, ít nhiều để Đường Vũ trừng phạt y vì cái tội quá nổi bật, nhiều lần làm anh em trong phòng mất cân bằng tâm lý, thế nhưng chuyện này liên quan tới danh dự cả phòng, ảnh hưởng trọng đại, nên quyết không thể nói.

Nam nhân mà khi nào nên ném đá xuống giếng, khi nào nên đoàn kết đối phó giặc ngoài, gần như không cần giao lưu bằng ngôn ngữ.

- Các cậu chỉ lừa được cô gái ngây thơ như Trần Giai thôi, Trần Giai mình nói cho mà biết thứ bọn họ thích nhất không phải là game gì đâu, mà là phim cấp ba được bọn họ gọi với tên mỹ miều là phim hành động ấy.

Trình Thông Thông khinh bỉ nhìn đám nam sinh:

- Không cần phải chối, nữ sinh chúng tôi cũng xem mà ... nhưng không xem thứ thô tục tởm lợm như các cậu xem, nữ sinh chúng tôi chú trọng cảm xúc hơn, phim ít nhất cần có nội dung, có ý nghĩa, thi thoảng cũng nghiên cứu ít kỹ thuật và tư thế.

Đám con trai nghe Trình Thông Thông nói thản nhiên mà sơn gai ốc, nữ sinh thời buổi này đúng là mạnh mẽ.

Trương Tiểu Kiều cố gắng lái đề tài sang hướng khác nhưng không ăn thua, Đồng Đồng thì thầm với Trình Thông Thông, chủ đề này các cô trong phòng thảo luận riêng với nhau không có gì phải ngại, nhưng trước mặt nam sinh chỉ có Trình Thông Thông dám nói thẳng ra thôi.

Trình Thông Thông liếc nhìn Tô Xán và Đường Vũ:

- Tôi dám cá hai người cũng từng xem cùng nhau rồi phải không?

Trương Tiểu Kiều, Lý Hàn, Tiêu Húc vốn đang nói sôi nổi lảng đi, nghe câu hỏi này của Trình Thông Thông đều im bặt, nếu không phải Tô Xán còn ngồi đây có lẽ đã nhìn chằm chằm vào Đường Vũ rồi, nhưng thoáng liếc qua thôi cũng bị khuôn mặt thẹn thùng đỏ rực kiều diễm của Đường Vũ làm người nóng râm ran, mẹ ơi xem phim đó với Đường Vũ, nghe thôi đã sôi máu.

Trần Giai cũng không kém gì, gò má nóng tới như tỏa nhiệt ra xung quanh, cô cũng biết loại phim này, nhưng chị em cùng phòng xem, cô đều tránh đi chỗ khác, lúc này cũng vậy, có điều cũng rất muốn biết câu trả lời, không biết cô gái như đóa sen trắng thoát tục kia có xem loại phim đó không, hơn nữa nếu cùng xem với bạn trai, ai cũng biết họ sẽ làm gì …

Bao giờ Lý Hàn mới làm chuyện đó với mình ? Nghĩ tới đó Trần Giai cúi gằm mặt xuống, cứ như sợ người khác đọc được ý nghĩ của mình vậy.

Đó là suy nghĩ hết sức bình thường của một cô gái.

Vụ này trả lời qua loa là không xong với đám bạn xấu rồi, Tô Xán thoáng cái đã có cách ứng phó:

- Chúng tôi không xem thể loại đó, khẩu vị của Đường Vũ nặng hơn nhiều.

Một đám nam nữ mặt cho O mồm chữ A, lại còn có thứ khẩu vị nặng hơn? Đường Vũ kín đáo đặt một tay lên hông Tô Xán, uy hiếp không cho y nói linh tinh.

- Biết Đường Vũ ở trên lớp nghe giảng trông thể nào không?

Cả đám gật gật, Đường Vũ nghe giảng đang hoàng trịnh trọng, hai mắt thì sáng lên long lanh, háo hức không thua gì trẻ con nghe chuyện cổ tích, các cô từng đùa, ánh mắt đó rất dễ khiến nam giáo viên tưởng Đường Vũ có ý gì với mình.

- Mọi người tưởng tượng cảnh này xem, trên TV chiếu cận cảnh cái xác chết nhầy nhụa đang phân hủy dở, đột nhiên một bàn tay giữa cái bụng chọc ra, rồi một đám giòi bọ lúc nhúc từ theo cái bàn tay đó tràn ra bốn phía, còn cô ấy nhìn màn hình không chớp, tay cầm đũa gắp mỳ cho vào mồm ăn ngon lành

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 131: Cao thủ trong cao thủ của cao thủ

Quán bar Cổn Thạch được xem là quán bar nổi tiếng nhất ở gần ĐH Thượng Hải, thực sự là nổi tiếng nhất, cứ nhìn những chiếc xe cao cấp đỗ ngoài cửa quán là biết rồi, còn có cả nhân viên chuyên đỗ xe cho khách, tương ứng với nó là quần thể tuấn nam mỹ nữ, nam toàn hàng hiệu, nữ sinh không ít cô gái xuất sắc, mặc rất phóng khoáng, có cô gái mặc áo khác khác gì cái yếm, khoe trọn cái lưng trắng trẻo.

Trong hoàn cảnh đó năm cô gái ăn mặc có phần kín đáo bảo thủ phía nhóm Tô Xán lại thu hút hơn cả, nhưng nhiều người nhận ra Tô Xán, nên không có nam tử nào thấy bọn họ mất cân bằng nam nữ mà tới bắt chuyện, chỉ ghé đầu thì thầm với nhau.

Không biết có phải năng lực ngôn ngữ của Tô Xán quá xuất sắc hay là khẩu vị của Đường Vũ quá nặng khiến họ không chịu nổi cho qua đề tài phim cảnh này. Có điều Tô Xán vẫn bị Đường Vũ nhéo cho một cái đau điếng, Lý Hàn bị đuổi về ngồi phía bên kia, cho đám con trai tụ tập với nhau, những món ăn vặt trên bàn cái nào dạng que dài là tuyệt đối không được đụng tới nữa.

- Tôi nghe có người nói, trường mình hiện giờ ngầm đặt ra bảng xếp hạng thập đại tạo phú bảng, tức là dùng tri thức sáng tạo tài phú. Lấy những người từ thời ở trong trường mà đã mở công ty để xếp hạng. Năm ngoái có người năm thứ hai ở học viện pháp luật, lập cái clb, vì cái clb này thiếu tiền thế mà mở cái hiệu photo đánh máy, mấy tháng kiếm được 900.000, nếm được mật ngọt, liền đi sang Hong Kong lập công ty truyền bá văn hóa, tìm mấy người bạn biên soạn ít sách phụ đạo tiến Anh, tiến vào ngành xuất bản, bây giờ lợi nhuận một năm là 5 triệu.

Trương Tiểu Kiều phát huy chủ đề lúc nãy Tiêu Húc nói, với kiến thức của hắn, đương nhiên là nói có độ tin cậy hơn nhiều:

- Chỉ hai năm mà đã kiếm được 5 triệu?

Lý Hàn vừa kinh ngạc vừa hâm mộ:

- Anh ta xếp hạng thứ mấy?

- Xếp thứ tư.

Trương Tiểu Kiều trả lời, phát hiện Trình Thông Thông nghe chủ đề này rất là chăm chú.

Sinh ra trong gia đình giàu có lại trưởng thành sớm hơn người cùng trang lứa, trong khi người khác còn mơ hồ về ý nghĩ của hai từ "tài phú" thì Trình Thông Thông đã có cảm thụ sâu sắc rồi, dù trải qua chuyện học kỳ trước khiến Trình Thông Thông thay đổi nhiều cách nhìn nhận con người, nhất là về bạn bè, nhưng cái nhìn về tài phú không thay đổi, với cô đây vẫn là tiêu chí đánh giá địa vị xã hội của một người.

Có nữ sinh lắng nghe thì hứng thú đương nhiên cao hơn kể cho mấy thằng bạn rồi, không ai giục Trương Tiểu Kiều vẫn hăng hái kể tiếp:

- Còn có một người thấy trong trường chuộng đồ second hand, thế là lập một trang web chuyên bán đồ loại này, bây giờ trang web đó đã tấn công vào các trường trọng điểm trong nước, người này sau khi tốt nghiệp liền bán trang web cho một công tri đầu tư sáng nghiệp nổi tiếng của Mỹ với giá 2 triệu USD. Vừa mới tốt nghiệp xong đã có hàng chục triệu trong tay rồi, trừ thiếu gia quý nữ kế thừa gia tộc ra, ít có tán tiên nào tu luyện tới cảnh giới này.

- Những 2 triệu USD? Thế là làm một lần hưởng thụ cả đời rồi.

Tiêu Húc tặc lưỡi:

- Những người như bọn họ sao có thể hài lòng dễ dàng như vậy.

Nếu là Trình Thông Thông trước kia đã nói những lời ngoa ngoắt hơn rất nhiều mỉa mai Tiêu Húc thiếu chí khí rồi, chỉ hỏi Trương Tiểu Kiều:

- Đó hẳn là người thứ ba, vậy nhân vật thứ hai là ai?

- Tiếp đó nói tới người đứng thứ hai, nhân vật này gần ngay trong gang tấc, chính là ông chủ của quán bar Cổn Thạch.

Năm 2002, sinh viên Thanh Hoa Bắc Đại sáng nghiệp đã thành phong trào phát triển thịnh vượng, không thể không nói môi trường ở hai trường này thực sự ưu việt.

Đh Thượng Hải xếp hạng có kém một chút, nhưng về sáng nghiệp lại thua cực xa, nên Reec mới không thể so với hội giáo hữu của Thanh Hoa Bắc Đại. Nhưng công bằng mà nói Reec có lượng nhân tài đa dạng hơn, từ bác sĩ, nhà nghiên cứu, phóng viên, chính trị gia đều có, song ở thời đại vật chất hoành hành, giá trị đo bằng tài phú sáng tạo ra, niềm kiêu hãnh riêng của ReeC thường dễ bị bỏ qua.

- Quán bar này cuối năm 1998 kinh doanh không tốt phải bán đi, do học trưởng trên Tôn Lỗi khóa 94 mua lấy, tôi quen học trưởng này, ở khoa sinh vật, học tiến sĩ do cha Tiền Trọng Viễn chỉ đạo. Sau khi vào tay Tôn Lỗi, anh ấy đóng cửa một tháng trang trí lại cùng tổ chức tuyên truyền bài bản, sau khi mở cửa lại, chớp mắt thay đổi cục diện, gần như không đêm nào vắng dòng người náo nhiệt, rồi mau chóng mở rộng thành chuỗi quán bar xung quanh các trường đại học. Ngoài ra anh ta còn sáng lập một công ty truyền thông văn hóa đã tiến quân vào giới show biz, chuỗi quán bar này không chỉ là nguồn thu kinh tế, còn chỗ tạo dựng mối quan hệ, đồng thời giúp một số minh tinh mới nổi có chỗ biểu diễn nâng cao tên tuổi, quán bar cũng thu được thêm khách, đúng là tạo ra sự phối hợp hoàn mỹ.

- A, tôi cũng nghe kể về anh ấy.

Trình Thông Thông thốt lên:

- Khu bắc thường có một cái Jaguar xám bạc rất phong cách ra vào chính là của anh ấy, nghe đâu còn mua cả biệt thự giá 8 triệu ở khu Tĩnh An.

Tô Xán gật gù, thời này mà bỏ 8 triệu ra mua biệt thự thì đúng là cực kỳ đáng nể. Bảng tạo phú tuy mỗi người đánh giá một kiểu, bảng xếp hàng vênh nhau, nhưng xem ra thực lực Tôn Lỗi xứng đáng xếp top 3 rồi.

- Thông Thông nói đúng đấy, cái Jaquar ấy là của Tôn Lỗi, anh ấy có cơ nghiệp như vậy rồi, nhưng vẫn tiếp tục ở trường học tiến sĩ.

Lý Hàn nhíu mày nghi ngờ nói:

- Thảo nào hôm nay tự dưng cậu lại kiến nghị tới đây, vòng vo một hồi rốt cuộc trọng điểm là hắn ta học tiến sĩ ở chỗ cha Tiền Trọng Viễn, nếu tôi đoán không chừng là anh ta quan hệ với Tiền Trọng Viễn không tệ ... Rốt cuộc thì hôm nay cậu định gây sự với người ta à?

Vừa nhắc Tào Tháo , Tào Tháo đến.

Đầu kia Tiền Trọng Viễn cùng mười mấy tên bạn choàng vai bá cổ đi vào, thấy nhóm người phòng 602 thì sắc mặt trở nên khó coi, cả đám kiếm chỗ ngồi xuống, tuy vẫn nói cười, nhưng nhìn bọn họ có chút cảnh giác.

Tiếp đó ngoài cửa quán bar có tiếng động cơ kêu rồ rồ rất đặc trưng, không ít người nhìn ra ngoài, một chiếc Ferrari 360 màu đỏ đỗ lại, từ trong đi ra là nam tử mặc véc, tóc dài tới vai, đeo một kính gọng đen khá to, mặt trông có vẻ ngang tàng kiêu ngạo.

Đám Tiền Trọng Viễn đứng cả dậy, lớn tiếng chào hỏi, cứ như sợ không người ta không biết mình quen biết nhân vật kia vậy.

Một số phục vụ quán bar vốn đang rảnh rỗi tán gẫu lập tức nghiêm túc trở lại, ai nấy tìm việc để làm, quản lý vội vàng chạy từ tầng trên xuống nghênh đón, từ đó có thể thấy thân phận của người kia.

Nhìn thấy khí thế bên đó, Tiêu Húc hối hận lắm, nhưng lại không muốn mất khí thế trước mặt đám mỹ nữ, vờ như trấn định hỏi:

- Cậu định tới đây gây sự với đám Tiền Trọng Viễn thật à?

Trương Tiểu Kiều còn chưa trả lời, Nguyên Tư Âu đã nói:

- Tiểu Kiều không phải người như vậy đâu.

Tô Xán và Lý Hàn đưa mắt nhìn nhau, Nguyễn Tư Âu lại lên tiếng thay Trương Tiểu Kiều, chẳng lẽ là có gian tình? Tô Xán còn nghĩ sâu xa hơn, hôm nay gặp lại Nguyễn Tư Âu, thái độ với mình "xa cách" nhiều, không rối rít như trước nữa, rất có khả năng tìm được đối tượng, nên thay lòng đổi dạ, chẳng lẽ là Trương Tiểu Kiều?

Có điều chuyện này tạm thời chỉ có thể để trong lòng âm thầm quan sát thôi, tính cách Trương Tiểu Kiều khá đặc biệt, dù là anh em cùng phòng một năm rồi, bọn họ không hiểu được hắn. Nếu Trương Tiểu Kiều thích cô gái nào đó bên ngoài không sao, nhưng là phòng 302 thì vờ như không biết là tốt nhất, chẳng may có không thành, hai bên gặp lại nhau đỡ ngượng ngùng hơn là làm um lên.

Trương Tiểu Kiều thu ánh mắt từ cửa lại, không giải thích thêm, chỉ Tô Xán nói:

- Sợ cái gì, chúng ta có người đứng đầu bảng xếp hạng ở đây rồi mà

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 132: Tối nay lại xem phim hành động Mỹ

Ở thời đại này nếu tùy tiện kéo một sinh viên đại học hỏi, gần như đều không biết Trương Triêu Dương, Lý Ngạn Thùy là ai, tuy game Truyền Kỳ hot tưng bừng cũng không nhất định bai ai cũng biết Trần Thiên Kiều. Guo mei cự đầu ngành điện gia dụng số một trong nước, thời gian qua đang mạnh mẽ thoát khỏi phương thức kinh doanh dựa vào đại lý, lật đổ mô hình kinh doanh điện gia dụng trong nước, bỏ gánh nặng xuống cất cánh bay lên, nhưng cũng chẳng ai biết người sáng lập Guo Mei là ai.

Ví dụ như thế vô vàn, rất nhiều người thậm chí chói mắt hơn Tô Xán rất nhiều mà không ai biết tới, Tô Xán được trong trường bàn tán xôn xao là vì nhiều nhân tố, bản thân y gây vài chuyện ầm ĩ trước đó, lại còn là bạn trai của Đường Vũ, là nhân vật nhiều tranh luận, nhiều đề tài về y, tới giờ kể cả sinh viên trong trường chỉ biết y là "tỷ phú sáng nghiệp trẻ nhất" chứ không hiểu facebook có tiềm năng gì, còn nếu tính phạm vi ngoài trường, càng chẳng mấy người quan tâm tới facebook.

Vừa mới qua thiên niên kỷ mới hai năm, có điều hai năm vẫn chưa đủ xóa đi ấn tượng của thập niên 90, cái thời mà có triệu đồng trong tay là khiến người bình thường phải thán phục, nên có vài triệu hay vài chục triệu cũng giống nhau, còn vài trăm triệu thì lại ở địa vị quá siêu nhiên, nhiều người không có nhận thức rõ ràng.

Còn tỷ phú như Tô Xán cũng bị liệt vào cấp số như vậy.

Ở trong trường thì ai ai cũng biết tới cái tên Tô Xán, nhưng ở ngoài, do FeeC vì mục đích riêng, do ĐH Thượng Hải vì có điều kiêng kỵ, do bản thân Tô Xán không muốn phô trương mà nhờ cơ cấu quan hệ xã hội của

Văn hóa thời thượng tiếp xúc với giới truyền thông, khống chế trong phạm vi có thể chấp nhận.

Quá nổi tiếng không phải chuyện gì tốt đẹp hết, nhất là Facebook TQ đang vượt chông gai phát triển, bị chú ý quá đà sẽ dẫn tới cái nhìn thành kiến, facebook TQ tốt nhất phát triển đi lên bình thường như nhiều trang web khác, chứ không nên thành trang web do tỷ phú lập ra.

Chiêm Hóa cố ý nâng Tô Xán lên vì thế, ông ta không muốn cho Tô Xán phát triển thuận buồm xuôi gió như ở Mỹ, hành động của ông ta đã đánh loạn bố cục của Tô Xán, làm y không thể không đưa Facebook TQ lên lịch trình sớm hơn dự kiến.

Phương thức phát triển lý tưởng nhất là âm thầm chỉnh hợp tài nguyên, hoàn thiện với quy mô người dùng hạn chế, rồi âm thầm lan đi như mưa xuân lất phất được người ta tiếp nhận, cuối cùng là cất một tiếng hót kinh trời.

Nhưng thân phận bại lộ khiến nhiều người nhìn thấy khả năng thành công của loại mô hình mạng xã hội này, gây ra một loạt ảnh hưởng dây chuyền, không biết đột nhiên nảy sinh bao nhiêu đối thủ.

- Tôi biết ngay mà, cậu muốn lấy Tô Xán ra đấu với Trương Tiểu Kiều.

Nghe Trương Tiểu Kiều nói thế Tiêu Húc càng kiên quyết thêm nhận định của mình là đúng, lòng cuống lên.

Tiêu Húc nhìn về phía Tiền Trọng Viễn, thấy Tôn Lỗi vào cửa được đám đống xúm lấy, khi nói chuyện với người ta còn nhìn về phía bọn họ thì đứng ngồi không yên:

- Tuy Tô Xán xếp hạng nhất, nhưng mà nói cho cùng thì chúng ta ở địa bàn của người ta, Tô Xán lại chẳng mua nơi này, cảm giác không yên tâm ... Tôi

biết khu vực bán kính 10 mét quanh Tô Xán đều có độ nguy hiểm cao mà, phiền phức tới rồi kìa.

Trình Thông Thông, Đồng Đồng quay người nhìn qua, chỉ thấy Tôn Lỗi bỏ lại Tiền Trọng Viễn đi thẳng tới phía bọn họ.

Không khí trở nên có phần căng thẳng.

Thế nhưng phía bên kia Tiền Trọng Viễn cũng ngớ ra, với sự nghiệp như Tôn Lỗi tuy là sinh viên theo học cha hắn, nhưng không phải xun xoe nịnh bợ hắn, ngược lại, Tiền Trọng Viên còn mượn quan hệ với Tôn Lỗi nghênh ngang ở mấy quán bar, tiếp xúc với mấy tiểu minh tinh.

Sau khi nói với Tôn Lỗi rằng Tô Xán đang ở bên kia, đột nhiên có hành động này làm người ta không hiểu, có điều nếu đột nhiên Tôn Lỗi não rò nước thì hậu quả không dám tưởng tượng.

Tiền Trọng Viễn nhiều lần bị cha hắn cảnh cáo không được có va chạm gì với Tô Xán, tuy hắn vì sĩ diện cũng cãi nhau với cha mình, nhưng hiện giờ Tô Xán ở trong trường như mặt trời giữa trưa, hắn cũng chẳng phải là thằng ngốc cắm đầu vào ngõ cụt.

Khi Tiền Trọng Viễn tim vọt lên tới tận cổ thì, Tôn Lỗi cười với nhóm Tô Xán, lịch sự hỏi:

- Cho tôi ngồi xen vào một chút được không?

Hai ghế sô pha này đủ sức cho mười hai người ngồi, nhóm Tô Xán có chín người, hiển nhiên rất rộng rãi.

Lý Hàn ngồi ngoài cùng nhích người nhường chỗ trống, Tôn Lỗi ngồi xuống nói:

- Tự giới thiệu một chút, tôi là chủ của quán bar này, thanh tâm muốn kết bạn với mọi người, hôm nay mọi người chi tiêu ở đây cứ tính vào tôi là được.

- Vậy thì cám ơn anh.

Tục ngữ có câu không đánh người đang cười, vả lại tuy bọn họ có xung đột với đám Tiền Trọng Viện cũng không có nghĩa là Tôn Lỗi tới gây sự, chỉ có tên nhát gan như Tiêu Húc mới phải lo, nguyên nhân quan trọng hơn, có ai muốn làm loạn chính ở nơi mình kinh doanh.

Đám Tiền Trọng Viễn mặt mày càng khó coi, Tôn Lỗi tỏ ra thân thiết với đám Tô Xán như vậy, hắn cảm thấy mình như bị khinh thường.

- Gần đây tôi có nghe một số đám đàn em trong trường bàn luận về Facebook Trung Quốc của cậu, đặc biệt là chế độ phân chia hoa hồng và khích lệ. Vào công ty cậu, một trợ lý kỹ sư cũng có thể được lương 7000 đồng, lại thêm vào hỗ trợ chi phí nhà ở, chẳng trách lúc tuyển người lại có khung cảnh hùng tráng như thế.

Tôn Lỗi tặc lưỡi nói:

- Tổng bộ facebook ở Mỹ là nơi không có chủ nghĩa quan liêu, có năng lực tổ chức mạnh, tính năng động cao và sức sống dư dật, nói cho cùng thì hạch tâm của nó là con người. Giá trị chiến lược và giá trị hạch tâm của Facebook chúng tôi cũng là "con người", sự liên hệ giữa người và người thúc đẩy ra đời nền tảng mạng xã hội, coi trọng con người là tư tưởng tối thượng của Facebook TQ chúng tôi, chế độ anh nói chỉ là biểu hiện bề ngoài của tư tưởng này mà thôi.

Tô Xán trả lời khách khí, nhưng cũng không khiến người ta cảm thấy y qua loa nói lời vô giá trị, ấn tượng đầu tiên của Tôn Lỗi với Tô Xán rất tốt, Tôn Lỗi không mang mục đích gì nhiều, đơn thuần chỉ muốn làm quen, để sau này nếu có cơ hội hợp tác cũng thuận tiện hơn.

Tôn Lỗi bề ngoài là một tiến sĩ nhã nhặn lịch thiệp có phần hơi nghệ sĩ , song ông chủ quán bar đương nhiên là nhân vật rất biết chơi, gọi hai két bia tới đòi đấu với Lý Hàn. Trương Tiểu Kiều uống không tốt, Tô Xán cũng chẳng khá khẩm gì không tham gia.

Nhưng không khí dần dần được Tôn Lỗi khơi lên, nhất định muốn cùng Tô Xán uống cạn một chai, Tô Xán nãy giờ cũng uống kha khá rồi, nếu uống một chai nữa chắc lăn quay ra mất, thế là Đường Vũ chủ động nhận uống thay, Đường Vũ uống hết chai bia dễ như không, xung quanh vỗ tay reo hò, Tôn Lỗi không quấy rầy nữa, nhìn gò má ửng hồng như hoa đào của Đường Vũ, Tôn Lỗi không khỏi ghen tỵ với Tô Xán.

Trên đường về KTX, Lý Hàn liên tục khoe khoang hôm nay đấu rượu thắng nhân vật truyền kỳ của trường, lại còn được khoác vai bá cổ nói chuyện với nhau như huynh đệ, thậm chí còn làm đổ bia ướt cả cái áo giá trị không nhỏ của người ta, Tôn Lỗi vẫn cười nói không sao, rất nở mày nở mặt.

Tô Xán uất lắm, thằng này suốt ngày uống bia ăn uống với mình, sao không thấy nó tỏ ra tự hào gì? Đúng là bụt chùa nhà không thiêng mà.

Đôi tiểu tình lữ Lý Hàn và Trần Giai rời quán bar liền chia tay với mọi người, với nhiều người mà nói giờ cuộc sống về đêm mới bắt đầu, nghiêm khắc mà nói hôm nay lại còn chưa phải ngày nhập học chính thức, quản lý KTX chưa kiểm tra, Tô Xán mấy lần mập mờ nói với Đường Vũ chuyện đi khách sạn Hilton, nhưng Đường Vũ vờ không hiểu, đành rầu rĩ về KTX với hai thằng đực rựa, tối nay lại phải xem phim hành động Mỹ để giải tỏa rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 133: Nằm mơ

Thời gian trôi đi quá nhanh, lúc nào cũng tưởng chừng mọi thứ chỉ diễn ra trong một cái chớp mắt, ví như công trường ngổn ngang ngoài cổng chính trường ĐH Thượng Hải giờ đây đã thành những tòa nhà hiện đại cao ngất, trở thành văn phòng làm việc, khu giải trí đa năng cùng với rạp chiếu phim, thế giới game, khu mua sắm, từ nay sinh viên có điều kiện trong trường không cần phải lặn lội tới tận trung tâm thành phố để mua sắm hay giải trí nữa.

Và chớp mắt một cái học kỳ mới đã bắt đầu, như thông lệ, học kỳ sau mới công bố điểm của học kỳ trước, vẫn là công bố công khai ở các bảng tin trong trường, mặc cho học sinh có ầm ầm phản đối thế nào cũng vô ích, dù học kỳ trước Tô Xán còn tranh cãi vấn đề này trước mặt Lục Xuyên Minh viện trưởng viện kinh tế cũng vô nghĩa, đây là truyền thống, đừng nói một tỷ phú, mười tỷ phú phản đối cũng vô nghĩa thôi.

Vẫn có khuôn mặt đau khổ, có người thở phào nhẹ nhõm, cũng có kẻ đắc ý làm người ta chỉ muốn cho một đấm vào mặt.

Bảng điểm đã có, nhưng Tô Xán không đi xem, thân phận của y mẫn cảm như vậy, xuất hiện ở chỗ đông người rất phiền phức, mà người ta nhìn y thì thế nào cũng liên tưởng tới Đường Vũ, điểm Đường Vũ thì khỏi nói rồi, thế nào cũng ở một trong 5 vị trí đầu tiên, người ta mà lật bốn năm trang không thấy tên y đâu thì nhục mặt.

Thế nên Tô Xán và Trương Tiểu Kiều đã biết điểm nằm nhà đợi Lý Hàn và Tiêu Húc về, kết quả lần này rất tốt, Tô Xán trụ lại ở top 100, quan trọng hơn nữa là không phải học lại môn nào, cả phòng đều không có ai thi lại hết, thành tích đáng ăn mừng.

Thời gian trôi qua nhanh tới mức làm Tô Xán đau lòng, sáng sáng lại được Đường Vũ gọi dậy ăn sáng rồi đi học, mặc dù buồn ngủ díp cả mắt nhưng không dám thể hiện ra, nếu không thế nào cũng được nghe một bài diễn văn nhỏ của nha đầu này vì tội hè về nhà sinh hoạt vô tội vạ không có giờ giấc.

Trên đường tới lớp học Tô Xán vẫn được hoan nghênh như cũ, luôn có người quen lẫn không quen vẫy tay chào, nhưng người ta không còn nhìn y với ánh mắt nhìn thú quý hiếm nữa, nên không khí lớp học trở lại bình thường, mỗi tội thi thoảng có giáo viên điểm danh tới tên Tô Xán thấy y ngoan ngoãn ngồi trong lớp thường tặng y những ánh mắt trìu mến, làm Tô Xán sởn gai ốc, đơn giản bây giờ Tô Xán đi học bình thường là chuyện đáng biểu dương lắm rồi.

Một buổi sáng thứ 6, trong lớp học của Lý Xương Long, một trong số môn học ít ỏi mà Tô Xán học cùng Đường Vũ, cũng là môn hiếm hoi mà giáo viên không thiện cảm gì với Tô Xán.

Lý Xương Long đứng trên bục giảng, vẫn bảnh bao phong độ trong chiếc áo sơ mi xanh, đang giảng say sưa thì ngoài cửa có người tới nói:

- Thầy Lý, thầy không phiền chứ, tôi có việc cần gặp Tô Xán một chút.

Nhìn cái mặt cau có của Lý Xương Long thì biết hắn ta rất phiền lòng, nhưng làm sao được, vì người kia là viện trưởng Lục Xuyên Minh, đành gật đầu, bảo Tô Xán:

- Ra đi.

Tô Xán gãi đầu ra khỏi lớp, có lẽ y và Lý Xương Long xung khắc nhau thì phải, chừng đấy tiết Lục Xuyên Minh không tìm mình lại nhè đúng tiết của Lý Xương Long, rõ ràng nhân cách của hắn có vấn đề không phải tại mình.

Rời cửa lớp một đoạn Lục Xuyên Minh lấy trong cặp ra hai tờ giấy, đưa cho Tô Xán:

- Tôi đã ký rồi, cũng gọi điện bảo với quản lý KTX, nhưng em phải chú ý không nên làm ầm ĩ, nhanh gọn trong một ngày là phải xong, sau này không được bổ xung thêm gì nữa. Ngoài ra điều hòa ảnh hưởng quá lớn, không thể đồng ý.

- Em cám ơn thầy.

Tô Xán mừng ra mặt, lúc đưa ra danh sách này y cũng không ngờ lại được đồng ý nhiều tới thế, máy điều hòa thì đúng là không ổn, phải làm lại cửa sổ và cửa chính, nếu không chẳng khác gì đãi thiên hạ.

- Phen này tôi không biết bị đám sinh viên mắng sau lưng ra sao nữa … dù sao bây giờ tôi sẽ ra sân bay đi công tác. Tôi về mà em chưa xử lý xong, có người ý kiến là tôi hủy quyết định đấy.

Mặc dù chuyện này Lục Xuyên Minh chỉ cần cử ai đó đưa cho Tô Xán là được, ông ta cất công tới tận đây không tránh khỏi có hiềm nghi nhắc nhở Tô Xán không nên quên ân tình của mình, nhưng không thể phủ nhận chuyện này Tô Xán nợ một ân tình lớn:

- Vâng, em sẽ xử lý thật nhanh gọn.

- Được rồi, tôi đi đây, Lý Xương Long là giáo viên tốt, đừng gây sự với cậu ta, chú ý ảnh hưởng.

Lục Xuyên Minh vỗ vai căn dặn rồi mời đi:

Tô Xán xin phép vào lớp, Lý Xương Long mặt hầm hầm không nói không rằng, Tô Xán tới chỗ ngồi cạnh Đường Vũ, khẽ lắc đầu, ý bảo không có chuyện gì, cái này giữ bí mật mới vui.

…….

- Không được, cái này trông già dặn quá.

- Nghiêm túc quá, không phù hợp với anh.

- Tại sao chứ, anh mặc cái gì cũng không hợp hết, bộ khác.

Tô Xán dần dần biến thành con rối, chỉ biết nghe lệnh Đường Vũ, vào phòng thay quần áo, đi ra, sau đó để Đường Vũ và cô gái bán hàng nhìn một lượt, bị bĩu môi chê bai một lượt, sau đó quay vào đổi bộ khác.

Dù đã chuẩn bị tinh thần đầy đủ, nhưng Tô Xán vẫn không chịu nổi, nha đầu này ương ngạnh vô cùng, nhất định phải chọn được bộ quần áo phù hợp với Tô Xán mới thôi, cô bán hàng mới đầu còn tích cực góp ý, nhưng về sau nhìn mặt dần lạnh xuống của Đường Vũ, không dám nói gì nữa, lần đầu tiên chỉ muốn khách hàng đi cho thật nhanh, cho dù không mua cũng được.

Tô Xán cảm giác mình rơi vào trong cơn ác mộng, hơn nữa còn là ác mộng lặp đi lặp lại, đến mức khi Đường Vũ sáng mắt chọn được một bộ ưng ý cho y rồi, Tô Xán vẫn đưa tay ra đợi cô gái bán hàng đưa cho bộ tiếp theo.

Xong rồi!!?

Đến khi ra khỏi cửa hàng quần áo, Tô Xán vẫn không tin được ác mộng này có thể kết thúc, cô gái bán hàng nhìn y với ánh mắt thương hại. Tô Xán lại không dám nói rằng Vương Thanh mua cho y cả đống quần áo còn chưa mặc hết, nói thế nha đầu này dứt khoát sẽ chọn cho y đúng số lượng quần áo bằng của Vương Thanh mới thôi.

Tình hiếu thắng của nha đầu này không phải là trò đùa.

Hôm nay là thứ bảy, Tô Xán rủ Đường Vũ tới khu mua sắm mới khai trương trong hè ở gần trường, vốn không có kế hoạch mua quần áo, nhưng mà Đường Vũ nổi hứng bất chợt, kết quả là tốn mất gần 2 tiếng đồng hồ mới mua được một bộ quần áo, thậm chí tới giờ Tô Xán còn đầu óc bùng nhùng không nhớ vừa mua cái gì, giá bao nhiêu.

Thậm chí cùng Đường Vũ đi qua một cửa hiệu nội y nữ mà cũng không hay biết, đủ biết Tô Xán choáng váng thế nào rồi.

Bình an đi tới được khu đồ điện tử gia dụng mà không bị Đường Vũ bất chợt kéo vào cửa hàng quần áo nào, Tô Xán mới thực sự thở phào.

Vốn còn định ngắm nghía lựa chọn một hồi, nhưng mất đứt 2 tiếng rồi, giờ đã gần 11 sáng, sợ không đủ thời gian, Tô Xán quyết định chọn cái tốt nhất của thương hiệu quen thuộc nhất là được, liền trực tiếp nhờ nhân viên gọi quản lý tới, hỏi:

- Tôi muốn lắp bình nóng lạnh, chỗ các anh có thể lắp đặt ngay trong ngày không?

Viên quản lý chừng ba mươi tuổi, ăn mặc gọn gàng chuyên nghiệp:

- Cái này còn tùy vào điều kiện khu nhà, nhưng thông thường chùng tôi mất chừng 3 tới 5 tiếng.

- Địa điểm là KTX đại học Thượng Hải, tôi muốn các anh bố trí thợ tốt nhất và làm nhanh nhất hết mức có thể.

Tô Xán lấy ra một tờ giấy:

- Đây là danh sách những thứ cần mua, thương hiệu anh cứ giúp tôi chọn cái tốt nhất, chỉ cần đúng yêu cầu tôi đưa ra.

Viên quản lý đọc qua danh sách một lượt, lập tức lưng thẳng tắp hơi cong xuống, thái độ cũng chuyển sang cực kỳ niềm nở, rối rít vẫy tay gọi một nữ nhân viên tới dặn dò, sau đó mời Tô Xán vào văn phòng ngồi đợi.

Có cả cà phê cả bánh đưa tới, Đường Vũ hỏi nhưng Tô Xán nói lát nữa sẽ biết, thong thả uống cà phê với bộ mặt rất đáng ghét.

Đến khi viên quản lý đi vào nói mọi thứ đã chuẩn bị xong, mời Tô Xán ra kiểm tra lại, Đường Vũ há hốc mồm, lúc này tới lượt cô tưởng mình đang nằm mơ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 134: Một ngày lộng hành

Một chiếc xe tải cỡ nhỏ đi qua cổng KTX nữ số 13, khiến một số cô gái đi qua tò mò nhìn ngó, đến khi thấy Tô Xán và Đường Vũ ở ghế phụ lái đi xuống thì càng ngạc nhiên.

- Đường Vũ, không phải định chuyển khỏi KTX đấy chứ?

Một cô gái quen biết Đường Vũ nghi hoặc hỏi, câu hỏi này không phải có cơ sở, bạn trai người ta giàu như thế, sao chịu sống ở KTX tồi tàn này, nếu đổi lại là mình có khi nghỉ học luôn, bám lấy Tô Xán là sống sung sướng cả đời.

- Không phải, mình chỉ mua vài thứ.

Đường Vũ cười gượng, đến giờ cô vẫn không tin là Tô Xán lại làm như thế, thực sự không còn gì để đánh nói nữa:

- Tô Xánnnnnnn !...

Đồng Đồng ở trên cầu thang chạy xuống, mặc kệ Đường Vũ bên cạnh, ôm chầm lấy Tô Xán, hôn bẹp một cái lên má:

- Cậu là tuyệt vời nhất.

Sau đó buông Tô Xán ra ôm Đường Vũ vẻ mặt vừa chuyển sang có chút không hài lòng:

- Đường Vũ, bạn cũng tuyệt vời.

Đến cả Nguyễn Tư Âu hai mắt cũng như tỏa sáng, má hây hây đỏ chứng tỏ vừa mới chạy vội, nhìn Tô Xán hỏi:

- Thật không!?

Trả lời cô là hai nhân viên ngồi khoang sau xe tài mặc đồng phục xanh mũ vàng nhảy xuống xe, sau đó mở cửa mang hòm lớn hòm nhỏ xuống, mấy cô gái khác lúc này mới há mồm, biết "một ít đồ" mà Đường Vũ nói là cái gì, bình nước nóng, máy lạnh mini, máy giặt loại nhỏ, máy đun nước nóng … nhìn hoa cả mắt.

Tô Xán lấy một cái hộp, bê tới phòng trực, nói với thím Trương:

- Thím Trương, cháu biếu thím cái máy này để đun nước uống, nó có một bên nước nóng, một bên là nước lạnh, dùng rất tiện ạ.

- Thằng bé này, lại còn mua thứ đắt tiền như vậy, ngại quá … rồi rồi, để đây cho thím.

Thím Trương quản lý KTX miệng luôn mồm nói ngại quá, nhưng chỉ huy Tô Xán đặt cái máy vào chỗ, khuôn mặt béo tròn cười tới sắp không thấy mắt đâu:

- Có muốn lên phòng Đường Vũ xem chút không?

- Được ạ ?!

Tô Xán cũng không ngờ tới có đãi ngộ này:

- Không sao, không phải còn có công nhân lên lắp đặt sao, cháu phải chỉ huy họ chứ, mấy đứa con gái thì biết cái gì.

Thính Trương được Lục Xuyên Minh đánh tiếng trước, là viện trưởng Lục, bà xưa nay đã bao giờ nhận được điện thoại của lãnh đạo lớn như thế, chuyện này tất nhiên phải nhiệt tình, cưa kể thằng bé Tô Xán này thực sự làm người ta yêu quý, miệng ngọt chưa nói, thi thoảng lại có tặng cái nọ cái kia.

- Vậy cháu cám ơn thím.

Tô Xán mừng quá mức, nơi này không chỉ là phòng Đường Vũ, còn là KTX nữ, là thiên đường.

Vốn định theo xe chở đồ về phòng, lúc này chỉ cần gọi điện cho Lý Hàn ra đón là được.

Đến khi Tô Xán được Nguyễn Tư Âu mỗi người ôm một tay đi lên cầu thang, mấy nữ sinh còn lại vẫn chưa tỉnh lại, Đường Vũ vốn đã xinh đẹp, giỏi giang, giờ lại còn có bạn trai chiều chuộng cỡ này, thực sự chiếm hết hạnh phúc mọi người rồi, cô gái nào cũng nảy ra ý nghĩ, sao không phải là mình chứ?

Nơi này thực sự là thiên đường, trên đường tới phòng 302 của Đường Vũ, Tô Xán gặp một cô gái không hiểu vội vàng gì mà mặc nguyên quần lót in hình hai con chuột Mickey một nam một nữ hai bên mông, còn nữ sinh thả rông ngực thì tới bốn năm cô, núm vú quật cường dựng lên, bỗng nhiên thấy Tô Xán chẳng những không xấu hổ lại còn tự nhiên chào hỏi, đây là địa bàn của các cô, nam sinh vào đây khác nào Đường Tăng rơi vào động bàn tơ chỉ có phận bị ăn thịt mà thôi.

Hành lang thì những món đồ lót đủ hình dáng màu sắc lất phất theo gió, Tô Xán không dám nhìn ngang ngó dọc, lúc này mặt Đường Vũ chắc là khó coi lắm rồi.

Tiếc phòng Đường Vũ ở tầng ba, đi vèo cái đã tới, nếu ở tầng 99, hay 100 gì đó có phải tuyệt vời lắm không?

Phòng Đường Vũ không khác gì phòng Tô Xán, cùng là hình ống, ở cuối là phòng tắm giặt kiêm vệ sinh. Trước đó Đường Vũ đã gọi điện cho hai cô bạn đem cất hết những thứ không nên cho người khác thấy đi rồi, nên Tô Xán có đáng tiếc nho nhỏ.

Tin đồn Tô Xán sắm đồ cho Đường Vũ nhanh chóng lan khắp KTX, trước cửa phòng 302 tụ tập một đám con gái, xì xầm bàn tán, những lời hâm mộ có, chua xót cũng có, nhưng tin rằng qua ngày hôm nay, cô gái hay chàng trai nào còn chút xíu ảo tưởng về Tô Xán – Đường Vũ đều tuyệt vọng rồi, hai người này chưa kết hôn cũng không khác bao nhiêu nữa rồi.

….

Tối hôm đó trời mưa to, gió đổi chiều liên tục, nước cứ đảo hướng nọ chuyển hướng kia, như muốn trải đều bù đắp cho thời gian nóng nực ban ngày vậy.

Hương thơm cà phê ngào ngạt, Tô Xán đứng ở ban công tầng 6 KTX số 13, tay cầm cốc cà phê, mắt nhìn màn mưa liên miên che khuất tầm nhìn KTX nữ đối diện, phía sau lưng là 4 chiếc máy vi tính đang phát ra tiếng lạch cạch, trong ánh đèn vàng vọt, cảnh tượng thân thuộc ấm áp.

Giống phòng 302, 602 chuyến này thay đổi vũ trang toàn bộ, vốn chỉ có Tô Xán và Trương Tiểu Kiều là có laptop, của Trương Tiểu Kiều là hàng Sony Vaio, sản xuất hai năm trước rồi, chip Pen II 400 Mhz, khi đó còn đi trước thời đại trang bị một cái camera kỹ thuật số, với Trương Tiểu Kiều mê nghệ thuật mà nói, đây là dụ hoặc trí mạng.

Còn cái của Tô Xán là chiếc Thinkpad_x30 mà IBM mới tung ra, y mua trước khi nhập học, Tô Xán thay laptop liên tục, căn bản cứ có cái đời mới nhất hiện đại nhất là mua, không cần suy nghĩ tới vấn đề kinh tế gì hết. Chẳng phải y chơi sang, chẳng qua với một người từng sử dụng công nghệ tối tân tương lai, thứ làm y tới giờ không thể chịu nổi nhất là sự hành hạ của mấy cái máy vi tính "lỗi thời".

Cuối cùng chiếc Thinkpad này giúp Tô Xán nhìn thấy được chút ánh bình minh của công nghệ sau này.

Chiếc máy của Tô Xán có CPU 1200 Mhz, Ram 256 Mb, hỗ trợ up tối đa 1G, trong mắt khối người nó được coi là thần khí, vừa về phòng mở ra là Tiêu Húc và Lý Hàn đã xúm lại trải nghiệm "công nghệ mới nhất", suýt xoa không thôi.

Đợi Lý Hàn và Tiêu Húc mê mẩn cái máy mới của mình, Tô Xán lại lấy ra hai cái máy y hệt nữa, nói là lấy từ Facebook TQ tới, cho họ mượn, tốt nghiệp xong trả lại mình là được.

Tin này làm cả KTX số 13 hâm mộ đỏ mắt, ai chả biết Tô Xán nói thế cơ bản bằng tặng luôn rồi, Lý Hàn và Tiêu Húc sung sướng thiếu điều ôm Tô Xán mà hôn nữa thôi.

Chưa hết, trong cuộc cải tạo hoàn cảnh sống của phòng 602, Tô Xán còn mang về chiếc máy pha cà phê đắt tiền của Đức, một cái tủ lạnh mini đặt trên bàn y, trời vẫn khá nóng, thế này tiện cho ban đêm bọn họ ngồi ở ban công uống bia tán phét, tránh đêm khuya KTX đóng cửa, không mua được bia mà phải nuốt nước bọt.

Đẳng cấp phòng 602 lập tức tăng lên một bậc.

Có điều so với KTX của nghiên cứu sinh thì vẫn khác biệt lớn, KTX sinh viên chính quy một gian bốn người, 1.000/ năm. Ktx của nghiên cứu sinh thì chỉ 2 người một phòng, còn máy điều hòa, bình tắm nóng lạnh, tiền chỉ có 1.200/ năm.

Ai chả muốn mùa đông từ thao trường đá bóng mướt mồ hôi về, có thể tắm nước nóng sướng đời một phen, ở KTX sinh viên này nếu không muốn tắm nước lạnh thì phải bê chậu quần áo tới nhà tắm cách đó mấy KTX.

Tô Xán lần này chơi luôn cả bình nóng lạnh trong phòng, vốn xưa này nhà trường không cho sinh viên nào có hành vi đặc quyền này, nhưng Tô Xán đi nói với Tô Dĩ Nhất một tiếng, sau đó Tô Dĩ Nhất không quyết được liền đưa lên cho Lục Xuyên Minh, Lục Xuyên Minh duyệt luôn, lại chẳng, điều này

có nghĩa là Tô Xán quyết định bám rễ ở trường rồi, mà ông ta sẽ là người có công to trong chuyện này, lợi ích vô cùng, kết quả Tô Xán có một ngày lộng hành, đại khái bây giờ chỉ cần y không phá tường cơi nới phòng rộng thêm thì cơ bản muốn làm gì thì làm.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 135: Chuyện nhà

K

hai giảng một cái là cả đống việc phải làm, chọn môn, sắp xếp thời khóa biểu, khách sạn quán trọ ngay cả nơi tiếp đãi của trường học khỏi cần nói cũng biết là chật kín rồi, một đứa con đi học thường có cả nhà đi tiễn, tình huống này hình như chẳng thay đổi theo thời đại.

Đại học là một bước ngoặt đặc sắc trong đời, cũng là chặng nghỉ ngơi cuối cùng, trước khi bị đẩy ra ngoài xã hội xông pha, ít nhất Tô Xán thấy về tới trường, những bức tường bao quanh giúp y ngăn lại rất nhiều mối lo toan cuộc sống, ít nhất về tâm lý là thế.

Tập đoàn Trọng Phàm và Đại Dung chấn động, tổ tuần thị TW do Chu Quốc Đào tới kết thúc cuộc đấu tranh kéo dài, mở ra suốt từ buổi lễ bình chọn nhà doanh nghiệp ưu tú, đỉnh điểm là va chạm ở Tuyết Sơn.

Dịch Lực Hoan đánh bị thương Tôn Lỗi phải ngồi trong đồn cảnh sát một tuần, chắc là đãi ngộ cao lắm, ít nhất thái độ phải có, Dịch Gia Thuận dùng không ít mối quan hệ và ảnh hưởng mới áp được chuyện này xuống.

Chiến dịch này vượt Du Thành xua quân tây tiến Dung Thành của ông ta thất bại thảm hại, nhiều nhân vật mà Dịch Gia Thuận cho rằng có thứ hạng có thể mang ra trấn áp Vương Bạc, nhưng người ta đều biết Vương Bạc là khối sắt thế nào, tất cả khí thế trước đó ông ta tạo ra chỉ là bong bóng thổi phồng quá lớn, khi Vương Bạc ra tay, đối thủ gần như không thể kháng cự lại.

Chỗ dựa lớn nhất của Dịch gia trong Xuyên là Quách Giang Thiếu rơi vào vòng xoáy chính trị, nếu không có hạng mục đường ống nguyên liệu làm cái phao bấu vào, Dịch gia lần này khốn đốn.

Có điều Trọng Phàm vẫn là thế lực không thể lay chuyển ở Du Thành, Tô Xán cho rằng nếu sau này đi qua Du Thành phải mang theo một nhóm vệ sĩ có năng lực đặc biệt, nếu không chẳng biết chừng lật thuyền trong mương.

Suốt từ đầu sự kiện giảm cổ phần quốc hữu này, cái tên xuất hiện nhiều nhất là Tô Xán, luôn ở thời điểm chuyển ngoặt mấu chốt hoặc nhạy cảm, những người bị tổn thất trong phong ba này đã ngầm nghiên cứu về y rồi, chắc hẳn chẳng có thiện cảm nào.

Chẳng thế mà trước khi Tô Xán rời khỏi Dung Thành, nghe Lâm Lạc Nhiên nói ở dưới nhiều người nói y là "hỗn thế tiểu thái bảo" bên cạnh Vương Bạc.

Tô Xán cười lớn nói, người ta không nói là "hỗn thế tiểu thái giám vậy là may mắn rồi.

Sống ở Hạ Hải, thành phố quanh năm nắng ấm, Tô Xán có thể thích ứng được với mưa, nhưng không thể quen nổi mùa đông lạnh, tai và da tay y sẽ nứt nẻ.

Hiện giờ là cuối thu, tức là mùa đông thứ hai của thời đại học cũng cách không xa nữa.

- Cha con mấy ngày qua chỉ toàn họp và họp, khảo sát cũng bắt đầu rồi.

Tô Xán vừa nhâm nhi cốc cà phê nóng vừa nói chuyện điện thoại với mẹ, nội dung là đại sự hàng đầu trong nhà Tô Xán thời gian qua, cha y có lẽ không còn ngồi ở vị trí tổng giám đốc tập đoàn Đại Dung bao lâu nữa.

Đương nhiên không phải là bị đả kích đẩy ra bên lề rồi, tỉnh đã bắt đầu khảo sát Tô Lý Thành, cha y không tiết lộ, Vương Bạc cũng rất thần bí, đám Vương Uy Uy không thăm dò được gì cụ thể.

- Khi nào thì xác định được hả mẹ?

- Mẹ cũng không biết nữa, ít thì một tháng, nhiều thì ba tháng, con cũng biết mà, cha con còn nhiều công tác phải xử lý mà, cha con cũng lưỡng lự lắm, cứ không nỡ rời công ty.

Tằng Kha thở dài:

- Mợ cả con bảo đợi cha con bận rộn xong, cả nhà ăn cơm một bữa.

Tô Xán đại khái cũng đoán được tâm tình cậu cả lúc này không bình tĩnh, xưa nay nhà Tô Xán luôn thua kém nhà cậu cả, cậu cả rất tốt cũng rất nhiều tính xấu, bao năm tạo nên không ít tính khí quan cách.

Cậu cả vẫn là xử trưởng ở ủy ban kế hoạch thôi, lúc đầu cha y vào tập đoàn Đại Dung, ông vẫn lấy thân phận trưởng bối trong nhà chỉ điểm một ít, đến khi cha y lên làm tổng giám đốc Đại Dung, tốc độ thăng tiến tên lửa này là cậu cả mất cân bằng tâm lý, dù sao thì vẫn là quan viên nhà nước chính thống, vẫn có thể ra vẻ một chút.

Nhưng từ khi Vương Bạc chọn Tô Xán làm người phò tá con mình sau này, nhanh chóng tiếp nhận Tô Lý Thành vào Vương hệ, công khai thể hiện ủng hộ mạnh mẽ với Tô Lý Thành, Tằng Toàn Minh không tránh khỏi bị kích thích.

Bây giờ có tin Tô Lý Thành được phòng tổ chức tỉnh ủy khảo sát, Tằng Toàn Minh rõ ràng không bỏ thể diện xuống để hỏi Tô Lý Thành được, nhưng Doãn Thục Anh thì không kiêng kỵ gì, suốt ngày điện thoại moi tin từ Tằng Kha.

Tô Xán không vì thế nghĩ rằng cậu cả mình nhỏ nhen hay đố kỵ người hơn mình, phản ứng của cậu cả như vậy mới là của người bình thường, tin rằng cậu cả sẽ mau chóng điều chỉnh lại tâm trạng thôi, trong mắt Tô Xán, cậu cả luôn là người được y tôn trọng nhất.

- Mợ út con nhìn trúng một căn nhà ở bên Vũ Hải Nam Đình, vay mẹ 200.000, tháng này sẽ ký hợp đồng. Cậu út của con thì muốn mở một cửa hiệu, còn thiếu 150.000 nữa ...

Tằng Kha cứ mỗi lần gọi điện với Tô Xán là nói đủ mọi chuyện:

- Vậy mẹ có đủ tiền không?

Trước kia nhà Tô Xán đi vay tiền người ta, bây vật đổi sao dời, người ta tới vay tiền nhà Tô Xán:

Mợ út của Tô Xán thật ra chẳng thể gọi là mợ út nữa, vì đã ly dị với cậu út Tằng Triệu Đinh rồi, bẵng đi mất một thời gian, Tô Xán cũng chẳng biết là sống thế nào có tái hôn không, đột nhiên tới nhà y mấy lượt còn đi cùng với Tằng Viên nữa, rốt cuộc là bây giờ vay tiền mua nhà.

Tằng Triệu Đinh từ xưa đã không ưa gì Tô Xán, thích ăn to nói lớn, thích khoe khoang, nhà Tô Xán trước kia cần vay tiền có bỏ ra được đồng nào đâu, hay tới tỉ tê với chị mình vay tiền, mẹ y cả nể cho vay mấy lần rồi, nhưng so với "mợ út hờ" vay tiền coi như mất kia, ít nhất Tằng Triệu Đinh còn biết trả.

Vợ chồng Mai Lan, Cổ Tử ở Hạ Hải cũng tích cực lên thăm hỏi lắm, lần trước cũng vay tiền mở rộng cửa hiệu, cái này rốt cuộc coi như quỹ tích lịch sử lặp lại. Trước kia Tằng Kha mở hiệu áp chế bọn họ không phát triển được, giờ nhà Tô Xán rời Hạ Hải ăn nên làm ra, cho hai vợ chồng này vay tiền, thành tựu bây giờ đạt được có thể nói ngang hàng với thứ đã có kiếp trước.

Đôi khi quán tính lịch sử làm Tô Xán cảm thấy khiếp sợ.

- Đủ rồi, mấy cái cửa hiệu của mẹ cuối năm cũng được một hai triệu, có điều chuyện này đừng để chị con biết, con bé đó tính khí càng lớn càng lạ, nó rất hay thăm dò tiền của con đấy, mẹ không nói với ai hết.

Tăng Kha nói một hồi lại bệnh cũ tái phát:

- Còn con về trường rồi phải lấy học tập đặt lên hàng đầu, tiền kiếm được đừng tiêu pha linh tinh, phải biết tiết kiệm, sau này lấy vợ còn dùng, mẹ nhất định tổ chức cho con một hôn lễ linh đình.

Người ngoài tất nhiên là chỉ có thể gần xa thăm dò một số điều kiện sinh hoạt của nhà Tô Xán, cụ thể thì tất nhiên không thể biết. Chính Tô Xán cũng giấu lợi nhận rất sau, ngay từ thời cao trung y đã lập công ty ở quần đảo Virgin thuộc vương quốc Anh để phục vụ điều này, tránh đối thủ thăm dò tìm ra thứ bất lợi.

*** British Virgin Islands: Được coi là thiên đường trốn thuế.

- Thế chiều hướng cha thế nào hả mẹ, có tin tức nào tham khảo được không?

Chuyện hướng đi của cha mình mới là điều Tô Xán quan tâm nhất.

- Chuyện này chưa tới lúc cuối cùng thì chưa nói chắc, nếu ý mẹ mà nói, tốt nhất cứ chức này mà làm dần dần công việc vào guống rồi, công việc sẽ nhẹ nhàng hơn, còn được ưu đãi cổ phần công ty. Chứ lên cao hơn nữa, không biết còn đau đầu thế nào, tóc cha con cũng bạc rồi, mới được có vài năm đâu .... Mà thôi, con đừng lo, cha con cũng nói vậy, cứ chuyên tâm vào học tập cho tốt.

Cúp điện thoại rồi, Tô Xán cũng chẳng biết có nên hi vọng cha thăng tiến không, kể cả cha có ở vị trí tổng giám đốc này thì cũng chẳng thể có chuyện nhẹ nhàng hơn như mẹ nghĩ.

Nhưng mấy chuyện đó cứ bỏ sang bên đã, vào chơi game một ván, sau đó khai trương cái bình nóng lạnh, có lẽ giờ này Đường Vũ cũng đang tắm …

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 136: Ma xui quỷ khiến (1)

Triệu Hạo sau khi được Tô Xán phân làm bốn kỳ lần lượt chuyển cho 5 triệu, liền như hổ thêm cánh, xuất kích bốn phương, lục tục triển khai thu mua bản quyền lĩnh vực kỹ thuật mới trong vòng tròn âm nhạc nội địa.

Động tĩnh này không phải là nhỏ, diện đả kích tương đối lớn, những nghệ sĩ dưới cờ công ty ghi âm trứ danh như Cổn Thạch, Kinh Văn, Thiên Trung, Chính Đại, Hoa Nạp lần lượt ký kết hiệp nước. Có điều thị trường âm nhạc nội địa cơ bản bị Hoa Nạp lũng đoạn, mà tài nguyên độc nhất vô nhị của Triệu Hạo chính là trước kia y làm phó giám đốc của Hoa Nạp, có mối quan hệ rộng khắp.

Bởi thế mà từ Lương Vịnh Kỳ, Cổ Cự Cơ, Tiểu thiên hậu Tôn Yến Tư, Trịnh Tú Văn tọa trấn Hong Kong cho tới ca sĩ nam số một nội địa Tôn Nam và ca sĩ nữ số một Na Anh, cùng với rất nhiều ca sĩ có tiềm năng còn đang vật lột trong các trường thanh nhạc đều bị hắn vơ vét vào túi.

Những người biết chuyện này đều nói hắn điên rồi, mơ mộng hão huyền muốn lập nên cái gì mà đế quốc âm nhạc số, chỉ đem mình đẩy vào hố lửa thì có.

Kỹ thuật mới là cái gì? Bởi vì khái niệm này quá rộng, lại chẳng bao giờ hết thời, thế nên mới có nhiều kẻ dùng cách nói lập lờ này đi lừa đảo người khác, toàn là thứ tiền đồ chưa rõ ràng, người tỉnh táo chẳng ai đụng chạm vào. Cho dù là bán với giá rau, nhưng mua rau với số lượng lớn như vậy cũng phải đốt cực kỳ nhiều tiền.

Có người tốt bụng nhắc Triệu Hạo :" Đây không phải là sự nghiệp, tôi biết cậu có tâm huyết với nghề này, nhưng cần tỉnh táo mới được."

Nhưng Triệu Hạo vẫn làm theo ý mình.

Triệu Hạo liên hệ với Tô Xán một mặt là tiêu hết tiền rồi, muốn Tô Xán đầu tư thêm 2 triệu nữa, cái giá là Thượng Mạch sẽ hi sinh thêm 20% cổ phần, nhưng quyền chống chế cổ phần vẫn nằm trong tay Triệu Hạo.

Triệu Hạo đã đánh tới say máu rồi, nhắm được mấy ca sĩ, nhưng tài chính không đủ đành tạm thời rút lui, về tìm Tô Xán, thề không thành công không thôi. Đồng thời cũng tìm được phía SP, đối phương là công ty khoa kỹ Thông Tấn, đã hẹn đàm phán với người phụ trách, Tô Xán hiển nhiên cần góp mặt.

Địa điểm là tầng 21 khách sạn Khải Duyệt Kim Mậu, hôm Tô Xán và Đường Vũ từ Mỹ về được Hà Quách Khả mở tiệc tẩy trần ở đây, Tô Xán vừa mới từ trong xe ra, Triệu Hạo đã nói:

- Đối phương là mỹ nữ, tôi coi như kinh nghiệm vô số, tuy không phải là người giới giải trí, nhưng khí chất hơn bất kỳ ai trong giới, không phải minh tinh mà chẳng thua gì minh tinh. Quan trọng nhất là bối cảnh lớn, nữ nhân như vậy nếu mà ôm về nhà được, cơ bản nửa cuối đời vinh hoa rồi, tôi chẳng mệt sống mệt chết như vậy.

Tô Xán biết Triệu Hạo nói thế thôi, hắn là người có tham vọng lớn trong sự nghiệp, hắn được coi là người giới giải trí, ăn nói khoa trương, lời hắn nói chỉ có một phần ba có giá trị, Tô Xán chắt lọc ít thông tin, nữ nhân này rất kiêu ngạo, rất lợi hại, rất điêu ngoa.

Thượng Mạch thuộc về nhà cung cấp nội dung, còn đối phương là bên giá trị phục vụ, còn công ty như Chinatelecom hay China Unicom thì là phía vận hành, ba phía dựa vào nhau tồn tại. Nhưng bây giờ âm nhạc số còn chưa phát triển, phía Tô Xán không có nhiều ưu thế đàm phán với đối phương.

Cửa phòng bao mở ra, Triệu Hạo đi tới giới thiệu:

- Đây là chủ tịch Tô Xán nhà đầu tư của Thượng Mạch. Người đã tới đủ, hai bên chúng ta có thể tiến hành thương thảo sâu hơn.

Nữ nhân đàm phán với đoàn người Tô Xán đang đứng khoanh tay trước ngực xoay lưng với phía bọn họ, tòan thân váy liền đen, giày cao gót đen, mái tóc dài đen nhánh, nhìn nghiêng mặt sống mũi cao, đeo kính gọng đen, toát ra vẻ thông tuệ, khí thế mười phần,

Đợi khi cô gái này quay lại, tức thì ngẩn người, Tô Xán cũng thế, Triệu Hạo nghi hoặc hỏi:

- Hai người ... Quen nhau?

Tô Xán và Tống Chân nhìn nhau hơn mười giây, khóe môi Tống Chân nhếch lên trước, tiếp đó cả hai đều không nhịn được cười lớn.

Nụ cười là thứ rất tốt, một mặt nó có thể giúp nhân loại che giấu ý đồ sâu trong nội tâm, mặt khác nó truyền đạt một tín hiệu hòa bình.

Có diễn viên kỳ cựu từng nói rằng, học cười còn khó hơn học khóc nhiều.

Tô Xán trước khi tiến vào căn phòng hội nghị này, đi qua phục vụ mặc áo ghile đen sơ mi trắng, cùng với vị khách ăn mặc sang trọng nhàn nhã ngồi ở ghế sô pha, đã tĩnh gặp mặt đối phương phải dùng nụ cười vô hại thế nào, tránh nặng tìm nhẹ đi vào vấn đề ra sao, tìm chỗ đột phá thế nào, cũng như làm sao lợi dụng ưu thế tuổi tác của mình ...

Nhìn Tô Xán làm chuyện gì cũng ung dung nhàn nhã nhưng xử lý mỗi sự việc, đều trải qua suy nghĩ cặn kẽ, cân nhắc nhiều lần.

Đầu óc Tô Xán, gần như không lúc nào ngừng suy nghĩ hết.

Vì mỗi việc y đều coi trọng.

Triệu Hạo lấy được rất nhiều bản quyền kỹ thuật mới, nhưng vấn đề là nghiệp vụ nhạc chuông mới nổi, còn chưa có quy phạm, mạnh ai nấy làm ai. Hơn nữa di động giảm giá, phù hợp hơn với nhiều người tiêu dùng, thế nên bây giờ người ta chú trọng bán máy hơn, kiểu dáng, chức năng, chưa chú trọng nhiều tới dịch vụ, vẫn còn đang hỗn loạn.

Thế nên so với SP (Service provider ?) như Khoa kỹ Tấn Thông mà nói, CP (Customer profitability?) như Triệu Hạo nhiều như lông trâu, các công ty CP trong cuộc hợp tác thế này luôn ở thế yếu.

Cho dù là những công ty ghi âm hàng đầu thế giới cũng bị xâm phạm bản quyền cấm mãi không hết, đau đầu vô cùng.

Còn nhà cung cấp dịch vụ giữa nhà vận hanh và nhà cung cấp nội dung gần như hoàn toàn lũng đoạn thị trường, bóp cổ công ty ghi âm, công ty ghi âm muốn dùng âm nhạc số kiếm lợi, phải thông qua SP, nên SP sẽ quyết định công ty ghi âm sống sướng hay khổ.

Bởi vậy trong toàn bộ chuỗi sản nghiệp âm nhạc điện thoại di động, công ty ghi âm nằm cuối chuỗi thức ăn, thường chỉ được chia đồ thừa của SP và nhà vận hành ăn thừa.

Tô Xán và Triệu Hạo thảo luận vấn đề phương diện này, muốn hùng bá bản đồ này, thứ nhất là phải được giấy phép SP trong nước, thứ hai là phải đầu tư lượng lớn tiền mạng kết nối toàn quốc, hai điều kiện này khảo nghiệm nền tảng nội ngoại công cùng quan hệ với nhà vận hành.

Đây là chuyện tiêu hao rất nhiều tinh lực.

Với thực lực của Thượng Mạch mà nói nếu tập trung tinh lực vào mảng này coi như khỏi làm chuyện gì khác nữa, không hoàn thành nổi việc ký bản quyền với nghệ sĩ, khả năng kiệt sức ngã gục trên đường đi, nên hiện giờ phải hợp tác với phía SP.

Mà Tấn Thông là SP chủ lực trong ngành, nhà đầu tư đứng phía sau họ có Thực nghiệp Trường Giang, Tập đoàn Sâm Xuyên, tất nhiên mắt cao hơn trán.

Triệu Hạo phải vận dụng không ít mối quan hệ mới tiếp xúc được với Lưu Lập an bài cuộc hội kiến này.

Cuộc hội kiến này sẽ ảnh hưởng trực tiếp tới bản đồ phát triển, không gian lợi nhuận tương lai, những bản quyền kỹ thuật mới nếu phải buông ra kiếm tiền lưu động, sẽ dần bị người ta bóc lột sạch, bản thân chẳng còn lại bao nhiêu.

Tô Xán đã chuẩn bị tinh thần cho cuộc thương lượng khốc liệt, không có chút chuẩn bị nào đối diện với Tống Chân.

Lưu Lập của khoa kỹ Tấn Thông mang chủ nghĩa quan liêu vốn đang nhíu mày thầm nghĩ đối phương vô lễ không hiểu chuyện, vào phòng lại không chào hỏi mình, đứng ngây ra đó.

Đối tượng mà đối phương nhìn làm hắn kinh hãi.

Gia tộc Tống Chân hi vọng cô thử nghiệm tiếp nhận mảng khoa kỹ Tấn Thông để dần làm quen với chuyện kinh doanh trong nước, người xung quanh liên tục kéo tới xun xoe. Mặc dù những người tự nhận có tư cách chinh phục cô gái này trước tiên đều khiêm nhường nhẫn nại đợi đánh một đòn thành công. Có điều loại người ôm hi vọng hôm nào đó đột nhiên được Tống Chân ghé mắt quan tâm cũng không phải ít.

Kết quả một thằng nhãi con vốn đáng lẽ chỉ có thể xuất hiện trong trường học lại đứng trước mặt, khiến Tống Chân nở nụ cười thoải mái chưa bao giờ thể hiện ra ở công ty, nhưng mặt hắn lại thêm âm u.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 137: Ma xui quỷ khiến (2)

Lưu Lập lái một chiếc BMW seri 5, có thể dùng vô số món đồ trang sức, thứ hàng hiệu đắt tiền tặng một đống cô nữ sinh đại học chưa được thấy thế giới bên ngoài lớn thế nào, đổi lấy tấm thân trẻ trung đầy sức sống của họ.

Nếu đổi lại một hoàn cảnh khác, đổi một thân phận khác, đôi trai tài gái sắc như Tô Xán và Tống Chân trong trường chỉ là loại không biết trời cao đất dầy, ái tình ngây ngô chẳng địch lại được thế giới tôn sùng vật chất. Cô gái mà chàng trai coi như châu báu bốn năm trời không nỡ đụng chạm, đợi ngày tình yêu kết trái, cuối cùng thành công cụ phát tiết dục vọng trong gian phòng khách sạn có sao nào đó.

Nhưng đôi nam tử trước mắt này rõ ràng không phải nam sinh ngây thơ trong trường, nữ nhân mỹ lệ bên cạnh hắn không phải hoa khôi chấp nhận được bao để đổi lấy ít vật chất. Ý nghĩ xấu xa của hắn vì thế chỉ giới hạn trong đầu, không dám lộ ra chút nào, nếu không khả năng bị đầy xuống mười tám tầng địa ngục, hủy hoại căn cơ mà hắn phấn đấu tới giờ.

Đó là chênh lệch thực lực đẳng cấp trong thế giới hiện thực.

Nhìn thấy thái độ Tống Chân chuyển biến, Lưu Lập không não tàn tới mức dám tiếp tục làm khó Tô Xán và Triệu Hạo, thái độ lập tức trở nên thân thiết, vội đứng dậy mời hai người ngồi.

- Chuyện này là sao đây?

Tô Xán ngồi xuống hỏi Tống Chân:

- Không phải tôi nói sẽ tiếp nhận một công ty sao, chính là nó đấy. Nếu biết trước đối phương là anh thì chúng ta chẳng cần tới tận đây ăn cơm nữa,

trong trường có quán cà phê mà, tiện hơn.

Tống Chân cười tủm tỉm, một tay chống quai hàm, đầu hơi nghiêng nghiêng nhìn Tô Xán, một thân âu phục màu đen thẳng tắp, cầu vai làm vóc dáng vốn cao nhưng hơi gầy của y trông thâm phần mạnh mẽ, áo sơ mi trắng, với cà vạt đỏ sọc ngang, phối hợp với đường nét khuôn mặt, trông trang trọng mà không gò bó.

Rất biết cách ăn mặc, khác hẳn với cách ăn mặc nhếch nhác trong trường, Tống Chân lúc nãy thoáng ngây người không chỉ vì bất ngờ gặp Tô Xán mà thôi, giọng có chút ám muội:

- Nhưng mà nếu hai chúng ta gặp nhau ở quán cà phê, anh nói xem liệu có bị người khác hiểu lầm là hẹn hò không?

Triệu Hạo và Lưu Lập ở bên cạnh im như thóc, không dám nói vào câu nào.

Tô Xán thầm nghĩ cô gái này thật lợi hợi, nửa đùa nửa thật, chưa nói hóa giải lúng túng vừa rồi, quan trong hơn tỏ thế yếu trước, Tô Xán không khỏi đề cao cảnh giác, nếu không phải móc hầu bao trả tiền vượt giá.

- Tôi thấy chắc là không có đâu.

Tô Xán lắc đầu, mỉm cười tự nhiên thái độ coi lời vừa rồi của Tống Chân chỉ là nói đùa:

- Đương nhiên là không rồi, mỹ nữ trong trường nhiều, mà xem ra anh cũng quen biết rộng lắm.

Tống Chân hơi bĩu môi, lời này ám chỉ hôm đó đang nói chuyện với Tô Xán lại bị nữ nhân kia xen ngang.

Lưu Lập nghe hai bọn họ đối đáp như không còn ai khác trong phòng thì người, lúc thì nhìn Tô Xán, lát lại liếc Tống Chân, muốn nói nhưng lại

không dám. Triệu Hạo thì nhìn Tô Xán với nụ cười quỷ quyệt, trong lòng nghĩ sớm biết Tô thiếu gia có thực lực bắn hạ mỹ nữ như thế, lần sau mình không cần vất vả như vậy rồi.

Tô Xán định giải thích thì Tống Chân cười nhẹ, con ngươi tím nhạt thoáng qua vẻ ma mãnh:

- Thích cái đẹp là bản tính của con người mà, anh không cần giải thích với tôi đâu, chúng ta tiếp tục đàm phán chuyện hợp tác tiếp theo đi.

Cú phanh gấp này làm Tô Xán chuẩn bị giải thích nghẹn luôn lại, lúc này giải thích thành vẽ rắn thêm chân, vả lại lần trước bị Tống Chân hiểu lầm mình có ý tứ với cô nhóc, càng bôi càng đen thôi.

Không giải thích có lẽ Tống Chân nghĩ người có cả đống tiền như mình lại ngoan ngoãn ở lại trường chỉ vì một tấm bằng thôi sao? Chắc chắn có mưu đồ khác? Nói không chừng là vì mê mệt tài nguyên mỹ nữ khắp nơi trong trường đi.

Nhưng mà kể ra nói cũng đúng, trong trường cũng nói mình là người chỉ yêu mỹ nhân không yêu giang sơn mà, chỉ có điều mỹ nhân ở đây chỉ có một thôi.

- Các anh nói, các anh sẽ cung cấp nguồn nội dung âm nhạc, sau đó do chúng tôi chế tác thành nhạc chuông, rồi do China Telecom cho thu phí tải về để kiếm tiền? Hiện giờ Đúng là China Telecom và China Unicom có ý tưởng và đề án này, nhưng nhạc chuông chỉ là mảng nghiệp vụ rất nhỏ của công ty chúng tôi. Nội dung các anh cung cấp cũng không phải là không thể thay thế, chúng tôi có thể tự cung ứng nội dung, hoàn toàn đá các anh ra khỏi miếng bánh này.

Tống Chân mỉm cười chuyển đề tài đột ngột, vừa rồi Tô Xán nhẹ nhàng ứng phó với lời ám muội của cô, quả nhiên là tên công tử phong lưu không hơn không kém, ở Mỹ cũng suýt làm minh xao động. Nghĩ tới nữ sinh thanh lệ

gặp được hôm khai trường kia bị Tô Xán họa hại, nội tâm như hồ nước phẳng lặng của Tống Chân không yên, cô cũng không hiểu rốt cuộc mình đang tức giận cái gì, có điều chuyện nào ra chuyện nấy, không hề ảnh hưởng cô trong công việc.

- Đây chính là điều tôi muốn nói, trước đó chúng tôi mua bản quyền trong lĩnh vực kỹ thuật mới của rất nhiều nghệ sĩ đang nổi, hiện giờ chúng tôi đã nắm trong tay hơn 2.000 hợp đồng. Nguồn tài nguyên này là độc nhất vô nhị, người khác không thể thay thế.

Triệu Hạo nói những lời này không khỏi kiêu ngạo, thành quả này đúng là chắc là vô tiền khoáng hậu rồi.

- Tức là chỉ hơn 2000 bài hát? Vậy mà nhiều sao?

Tống Chân cười nhạt:

- Tôi còn tưởng anh tới từ quốc gia ít người nào đó chứ, Đài Loan, Hong Kong, Đại Lục, mỗi nghệ sĩ đang hot anh đều có bản quyền lĩnh vực kỹ thuật mới của họ?

Mặc dù hiện bản quyền kỹ thuật số còn chưa được coi trọng, một số ca sĩ loại hai chỉ cần vài chục nghìn là có được bản quyền, cũng có cái giá bị đẩy cao tới vài trăm nghìn, Triệu Hạo làm trong ngành âm nhạc, hắn biết mình nắm trong tay nguồn tài nguyên to lớn ra sao, nhưng thực sự trong mắt người ngoài, hơn hai nghìn bài hát ở quốc gia tỷ người này, nói ra cũng thấy buồn cười.

Tài chính có thể dùng trong tay Tô Xán ngày một ít đi, không thể vô lý điều động lợi nhuận từ Đôn Hoàng được, không thể thu thêm nhiều bản quyền nữa, cho nên hai người phải lấy tài nguyên trong tay ra, thông qua nghiệp vụ này lấy thêm tài chính.

Tô Xán không bối rối trước lời hỏi vặn của Tống Chân, giọng vững vàng trình bày:

- Đừng xem thường tương lai của nghiệp vụ này, nó rất có thể là bước đột phá cho Tấn Thông, hai nghìn bản quyền trong tay chúng tôi nghe có vẻ ít, nhưng là bài hát được lựa chọn, thích hợp làm nhạc chuông, tôi tin không có công ty nào sở hữu nhiều bản quyền có giá trị như chúng tôi.

- Còn nữa cô Tống nói bản thân có thể tự mua bản quyền về chế tác, tôi nghĩ giống như vì sao chúng tôi không làm SP vậy, vì chúng tôi không có nguồn lực ở phương diện này, phía cô cũng thế, không am hiểu như công ty ghi âm truyền thống như chúng tôi, không mối quan hệ trong nghề, các vị có dám nói sẽ làm tốt hơn chúng tôi được sao? Còn nữa các vị cũng đâu phải là SP duy nhất, chúng tôi cũng có thể đá các vị đi, tìm người có tầm nhìn đánh giá nghiệp vụ này cao hơn. Các vị nhắm vào chúng tôi như thế là không thỏa đáng, các vị không cần đề phòng chúng tôi, một đối tác CP nội dung ưu tú, như vậy các vị sẽ càng có nhiều tinh lực nâng cao ưu thế cạnh tranh của mình, đấu lại với các SP khác. Nếu các vị trăm phương nghìn kế chặn lấy lợi nhuận từ phía chúng tôi, khắt khe với đối tác lại buông lỏng đối thủ, không còn tinh lực nào để cạnh tranh với đối thủ nữa.

Tô Xán nhìn thẳng vào Tống Chân, nói rõ ràng:

- Tôi nhấn mạnh lại lần nữa, chúng ta không phải là đối thủ, nếu các vị lấy tư thái gây khó dễ này với đối tác của mình, thì đó là cách tiếp cận sai lầm.

- Anh nói đúng, chúng ta không phải là đối thủ, nhưng đừng tự tin khẳng định mình là đối tác hợp tác tốt nhất.

Tống Chân nhíu mày hồi lâu nói:

- Chúng tôi phủ quyết hợp tác là do có nguyên nhân không thể hợp tác.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 138: Ma xui quỷ khiến (3)

Triệu Hạo không khỏi thất vọng, cảm thấy nữ nhân một khi cố chấp thì không thể nói chuyện được, hiện giờ cả ngành ghi âm đang dần đi xuống, số ca sĩ có thể dựa vào bán album kiếm lợi rất ít, ca sĩ giờ kiếm lợi bằng làm quảng cáo, đại diện thương hiệu và tham gia các buổi biểu diễn thôi, mà đó là số ít ca sĩ hàng đầu, còn ca sĩ hạng hai ba thì thậm chí phải bỏ tiền để theo đuổi đam mê, chính vì thế cái nghề này mới càng ngày càng thối nát, quy tắc ngầm khắp mọi nơi. Triệu Hạo luôn khao khát dùng âm nhạc số đã phá vây, bôn ba vất vả bao lâu, hôm nay vốn tưởng có một tia hi vọng, không nghĩ chỉ là hi vọng hão huyền.

Tô Xán nhìn Triệu Hạo vỗ vai hắn một cái đứng dậy, y không có nhiều cảm khái như vậy nhưng biết tâm huyết của Triệu Hạo, định ngưng cuộc tiếp xúc vô nghĩa này đi tìm nhà SP khác thì Tống Chân phì cười, đứng dậy, một thân váy lụa đen mềm mại ôm lấy cơ thể yểu điệu cực kỳ dụ hoặc, mắt hơi híp lại:

- Đùa đấy, ngồi xuống đi, tôi chỉ muốn thấy cái mặt luôn trấn tĩnh của anh lúc thất vọng ra sao thôi, ai bảo cái mặt anh lúc nào cũng bình thản thấy ghét ... Tiếp theo chúng ta đổi cách tiếp cận, hãy cởi mở thể hiện lợi ích chúng ta có thể mang lại cho nhau.

Thật đúng là, cô bé này vẫn còn cái tính đại tiểu thư quá nặng, may là y chứ nếu người khác chẳng chịu trò đùa như vậy.

Đoàn người Triệu Hạo không tính Tô Xán có tổng cộng 5 người, trong đó có một cố vấn pháp luật, còn phía Tống Chân có bảy người, hai bên bây giờ mới bước vào cuộc đàm phán chính thức, chứ không giống kiểu “tán tỉnh” nhau như lúc nãy.

Dù thương thảo thế nào thì phần quan trọng nhất là tỷ lệ phân chia lợi nhuận, ở phương diện này do là mảng rất mới, cho nên trong nghề chưa có chuẩn tắc, 15% lợi nhuận chia cho nhà vận hành, hai bên bọn họ thương thảo 85% còn lại.

Chuyện chi tiết tranh nhau từng % nhỏ một này này là của đoàn đội Triệu Hạo, Tô Xán không can dự sâu, nếu chuyện gì cũng tự mình làm thì thành cu li chứ không phải ông chủ, còn cần đoàn đội làm cái gì nữa.

Vì thế ngồi một lúc cho có, thấy mót tiểu, Tô Xán cáo từ đi nhà vệ sinh, sau khi xả hết ra thấy người nhẹ nhõm hẳn đi, huýt sáo nho nhỏ mở cửa bước ra, bất ngờ nhìn thì thấy một bóng hình xinh đẹp đứng khoanh tay dựa vào tường, cười nửa miệng nhìn y.

Một thân váy lụa đen phủ từ đầu tới chân không có chút tạp chân nào, dưới mép váy là đôi chân mượt mà trong tất lụa đen, giày cao gót da nho nhỏ cũng màu đen nốt, Tống Chân tuy không cao, ngực không to, nhưng tỷ lệ cơ thể phải nói là chuẩn hơn người mẫu, làn da trắng bóc mịn như da trẻ em, trông rất là dưỡng mắt.

Ánh mắt Tống Chân liếc lên người Tô Xán, bình đạm nói:

- Nghe đồn Mark và một số thành viên tầng quyết sách của Facebook thường tham gia các loại party, được không ít người mẫu ngả vào lòng, đó có phải đặc tính chung của thành viên facebook không thế?

- Đó là nước Mỹ, tiểu thư à, cô cũng sống bên đó thời gian dài phải hiểu hơn tôi nhiều chứ, chuyện đó là rất bình thường thôi, vả lại cũng không liên quan gì tới tôi đây nhé.

Tô Xán nhún vai, ngữ điệu có chút trêu đùa:

Khi chúng ta hiểu lầm một người, tất cả điều người đó làm đều khiến người ta có giải thích khác, cho dù người đó chẳng làm gì cả, chỉ cầm cốc nước

lên cũng cho rằng đó là nước dãi kẻ đó chảy ra, thế nên hai từ tiểu thư mà Tô Xán nói bị Tống Chân hiểu thành hàm nghĩa khác, nhất là y còn nói với bộ mặt không đang hoàng lắm.

Mặt Tống Chân đanh lại nhưng còn chưa kịp đáp trả thì ở phía ngã rẽ hành lang có giọng nói quen tai.

- Lưu Lập, Chân Chân đã xong việc chưa? Tôi đã nói với cô ấy sẽ tới đây mà, vừa rồi đi với cha tôi thật là chán vô cùng, thế nên bỏ đi trước. Đang buồn đời đây, định rủ cô ấy tới ĐH Thượng Hải trêu đùa với mấy anh chàng đẹp trai chơi … cô ấy đi nhà vệ sinh, được, tôi thẳng đo tìm cô ấy.

Tô Xán nhớ ra đó là Trương Tiểu Trúc, bạn của Tống Chân, cái giọng trong trong nghe rất đặc biệt, tính cách có phần điêu ngoa, nhưng giọng nói đó làm người ta khó quên.

Tô Chân đột nhiên biến sắc, quay đầu nhìn Tô Xán, làm y sởn gai ốc.

Trương Tiểu Trúc từ lần trước thấy Tống Chân biểu hiện hơi khác thường khi ở cạnh Tô Xán đã nghi rồi, cứ vòng vèo tra hỏi quá trình hai người từ lúc quen nhau thế nào, Tống Chân đã không chịu nổi phiền phức, nếu bây giờ lại còn thấy hai bọn họ chỗ này thì giải thích thế nào cũng không ăn thua, hơn nữa còn chẳng biết cái miệng rộng đó nói thành thế nào.

- Đừng để cô ấy nhìn thấy, vào mau đi.

Tống Chân cuống lên, đẩy Tô Xán vào nhà vệ sinh nam không người:

Tô Xán không chỉ một lần có mộng tưởng này, một hôm nào đó có có chuyện ướt át bất ngờ xảy ra với mình, nam nhân khó tránh khỏi ý nghĩ hèn mọn kiểu như thế, có điều nó có vẻ còn hoang đường hơn đi trên đường có bọc tiền rơi độp ngay trước mặt,

Chuyện dễ xảy ra nhất là đi trên đường bị cái chậu hoa rơi xuống vào đầu, còn vào quán bar đợi một lần gặp chuyện ướt át thì cô gái nhào vào lòng, quay cuồng một lúc rất có thể sẽ nôn một phát từ đầu tới chân, đúng là sẽ ướt từ đầu tới chân thật.

Ai mà ngờ hôm nay y lại được một đôi bàn tay nhỏ nhắn trắng trẻo ấn ngực, đẩy vào trong nhà vệ sinh, hung thủ lại còn là cô cái mặc váy đen mùi thơm quyến rũ, chả hiểu là thứ nước hoa danh tiếng nào, là Lancôme hay hương hoa phương đông? Kiến thức nước hoa dốt nát của y không trả lời được điều đó.

Tô Xán chỉ biết một điều, mình bị cô gái đẩy vào nhà vệ sinh rồi.

So với Tô Xán đang choáng váng ngất ngây thì Tống Chân hối hận vô cùng, vừa rồi quá cuống, nên cô đẩy hơi mạnh, làm chính bản thân cũng lọt vào nhà vệ sinh nam luôn. Đáng lẽ cô chỉ cần quay trở lại nhà vệ sinh nữ, đợi Trương Tiểu Trúc tới là ổn thỏa.

Lúc này không còn lựa chọn nào khác, nghe thấy tiếng giày cao gót cành cạch của Trương Tiểu Trúc, Tống Chân càng rối hơn, đành kiễng chân, bịt mồm Tô Xán lại.

Bàn tay đó man mát, như mội miếng ngóc áp tới, Tô Xán gật gật đầu, mắt chơm chớp, ánh mắt giống như nạn nhân bị cưỡng bức van xin hung thủ thỏa mãn xong rồi thì đi, đừng có giết người bịt miệng, Tống Chân đang cuống, nhưng không hiểu sao lúc này như đọc được ý nghĩ của Tô Xán, chỉ muốn bóp cổ chết y.

Nghe thấy tiếng giày cao gót của Trương Tiểu Trúc đi vào nhà vệ sinh nữ bên cạnh liền thở phào, giờ chỉ cần chạy nhanh ra, sau đó nói vừa gặp người quen xuống nhà nói chuyện là được, còn Tô Xán thì không thèm giải thích. Nhưng tay vừa đặt trên nắm đấm cửa thì ngoài hành lang có tiếng mấy nam nhân nói cười đi tới.

Đến đây Tống Chân mắc sai lầm thứ hai trong đời, đẩy Tô Xán vào gian vệ sinh, cạch một cái đóng cửa lại.

Nhìn ánh mắt hài hước của Tô Xán, Tống Chân chỉ muốn đập đầu vào tường, đáng lẽ cô chỉ cần trốn một mình là xong, làm sao lại còn lôi theo cái thứ tai họa này?

Tức hơn nữa, rõ ràng Tô Xán nhìn ra sai lầm của mình, vậy mà nãy giờ y lại không phản ứng gì, như con rối để mình làm gì thì làm.

Hoàn cảnh bây giờ còn tồi tệ hơn lúc nãy, không gian rất hẹp, hai người mặt đối mặt, trừ lúc ở trên máy bay đi Mỹ, đây hẳn là lần hai người tiếp xúc thân mật nhất.

Mấy nam nhân bên ngoài ai giải quyết nỗi buồn của người đấy, tiếng nước chày ro ro chỉ cách một tấm cửa mỏng bên trong nghe thấy rõ ràng, mặt Tống Chân đỏ rực, hơi thở nóng lên, phả thẳng vào cổ Tô Xán, ngưa ngứa, nhưng lại không phải chỉ ngứa ở cổ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 139: Ma xui quỷ khiến (4)

Hoàn cảnh này cực kỳ nguy hiểm, đây là chân lý chứng minh qua vô số bộ phim Hàn Quốc đúc kết được, cho nên Tống Chân hết sức cẩn thận tránh cơ thể mình tiếp xúc hay va chạm vào bất kỳ bộ phận nào trên người Tô Xán, lúc nãy đàm phán còn mang bộ dạng chủ động đầy tính công kích, lúc này biến thành cảnh giác đề phòng, khuôn mặt cực kỳ nghiêm túc, sợ Tô Xán có bất kỳ hiểu lầm nào mà biến thành hành động.

Hai bên đứng sát nhau tựa hồ cảm giác được nhiệt lượng trên cơ thể đối phương.

Tô Xán cao hơn Tống Chân khá nhiều, ánh mắt từ trên cao xuống, xương quai xanh đẹp đẽ dưới cái cổ trắng ngần hiện ra rõ ràng, đương nhiên y chú ý nhất là bầu ngực phập phồng lên xuống kia, không to, nhưng phối hợp với gương mặt Tống Chân, khơi lên cảm giác gì đó rất lolicon, cho dù Tô Xán có ý chí kiên cường thế nào cũng thấy lửa dục nhộn nhạo trong lòng, cái này mà nói không thì chỉ thái giám với ngụy quân tử mà thôi, hơn nữa còn là địa bàn riêng của nam giới - Nhà vệ sinh nam.

Có câu nói gì ấy nhỉ, địa bàn của ông thì ông định đoạt, đừng bao giờ đứng ở địa bàn của ông khiếu khích thần kích của ông, khiêu chiến tôn nghiêm của ông.

Thế nên lúc này Tô Xán phản ứng giống hệt bất kỳ nam nhân nào.

Hơi thở dần trở nên nặng nề, Tống Chân hiển nhiên có thể cảm nhận được phản ứng đặc thù của nam nhân, thoáng đưa mắt xuống, chỗ đó đã dựng lên như cái lều, mặt nóng rát, muốn lui về sau, nhưng cô đi giày cao gót mà đây lại là sàn đá, chỉ sợ cử động làm cho mấy cái vòi nước đang chảy rào rào kia ngừng bặt.

Vòi nước ngưng bặt thì chỉ là chuyện nhỏ đi, nhưng mà chẳng may thoáng bất ngờ làm mấy anh chàng đó để lại mầm bệnh suốt đời gì thì tội nghiệt nặng nề rồi.

Lúc này tiếng giày cao gót ngoài hành lang nghe rất rõ ràng, Trương Tiểu Trúc đi tìm Tống Chân trong nhà vệ sinh nữ không thấy. Tô Xán đột nhiên ý thức được một vấn đề trọng đại, nhưng lúc này hiển nhiên đã không kịp nữa.

Tiếng nhạc điện thoại êm ái của Tống Chân vang vọng trong gian phòng vệ sinh.

Tống Chân nhanh như chớp rút điện thoại ném vào bồn cầu, tức thì có tiếng tõm, sau đó là tiếng xả nước, nhạc chuông kia biến mất dần như u linh.

Mấy nam tử đang giải quyết nhìn về gian vệ sinh kia, sau đó kéo khóa quần, rửa tay, ra ngoài, đi một quãng rồi mới bàn tán với người bên cạnh:

- Thằng cha đó chơi thật đấy, đang giải quyết bị điện thoại làm phiền mà ném xuống bồn vệ sinh xả đi luôn.

Người bạn thô bỉ suy đoán:

- Chắc là táo bón, đang rặn sắp ra thì bị tiếng chuông làm đứt hơi không ra được nữa, nên lên cơn.

- Chuẩn rồi, phen này là táo nặng lắm.

- Vụ này hẳn là chi phí đi vệ sinh tốn kém nhất thế giới rồi.

Ba nam tử cười lớn đi xa dần.

Trương Tiểu Trúc đứng ngoài phòng vệ sinh đợi mấy nam nhân kia đi xa, hơi nhíu mày, ngó nghiêng xung quanh sau đó ghé đầu về phía nhà vệ sinh

nam nghe ngóng, hình như vừa rồi loáng thoáng nghe thấy tiếng chuông điện thoại của Tống Chân, nhưng không rõ lắm, lúc này lại không thấy gì, lúc này gọi lại, ngay cả tín hiệu cũng không có.

Trương Tiểu Trúc đá cửa nhà vệ sinh nam một cái sau đó đi ra chỗ rẽ, không chịu đi, tiếng giày cao gót cứ gõ trên mặt đất theo tiết tấu không an phận.

Tống Chân và Tô Xán vẫn chết dí trong gian phòng chật hẹp, cô gái vừa thở phào chưa lâu thì lại có mối lo khác, bao nhiêu số di động lưu trữ trong đó phải làm thế nào bây giờ? Cô chưa bao giờ sai lầm liên tiếp như hôm nay, lại vẫn còn bị kẹt ở đây, tâm tình trở nên phiền muộn.

Cô rất thích xem phim Hàn, nếu ở trong phim cảnh tượng thế này sẽ rất lãng mạn, nhưng lúc này cô không có chút cảm giác lãng mạn nào, vì cô có nhiều lo lắng.

Cô là thứ nữ của tập đoàn Sâm Xuyên, scandal thế này sẽ gây ảnh hưởng hậu quả khó lường, hơn nữa bên cạnh là nam nhân rất phong lưu, dù cho cô có được bao phủ bởi thân phận địa vị cường đại ra sao, ở tình thế này, cô nằm ở thế yếu tuyệt đối.

Tống chân rất ghét ở vào thế yếu.

Tô Xán thì trải qua một loạt sự kiện cuối cùng cũng hoàn toàn bình thường trở lại, nhìn khuôn mặt Tống Chân, mặt Tống Chân rất nhỏ chừng chỉ bằng lòng bàn tay y là cùng, mặt baby thuộc cấp thiên hạ vô dịch, da thịt trắng nõn nà mềm mại, đẹp không nói lên lời, chỉ là nhớ lại cảnh kinh điển cô gái này ném thẳng điện thoại vào bồn cầu xả nước, không nhịn được cười.

Nhưng nụ cười này bị Tống Chân hiểu lầm, liên tưởng tới tên tỷ phú trẻ tuổi, nhưng lại quanh quẩn trong trường học với mưu đồ đen tối, y thích cô gái mặc váy, thích mái tóc đuôi ngựa của hoa khôi ngây thơ, thích cuộc sống trái ôm phải ấp, vui vầy trong đám hoa cỏ.

Tống Chân không ghét người như Từ Chí Ma, nhưng ghét nhất loại nam nhân cứ thấy nữ nhân là sán tới, cô không dám tưởng tượng trong hoàn cảnh này, một tên công tử ăn chơi sẽ làm gì mình, Tống Chân biết vẻ đẹp của mình sức hút ra sao.

Cố trắng nhẫn nhụi, vóc người yêu kiều, bầu ngực không lớn nhưng dưới lớp váy mỏng luôn hiện ra cách êm ái nhất, lại còn phập phồng lên xuống, cặp chân tất lụa đen cám dỗ, chẳng thể trách ánh mắt Tô Xán trong hoàn cảnh này cứ dạo quanh chỗ mẫn cảm trên cơ thể mình, chẳng lẽ mong y ngẩng đầu nhìn trần nhà chắc.

Tống Chân trừng mắt lên, khuôn mặt nhỏ nhắn lúc này chứa đầy sát khí, ghé sát tới bên tai Tô Xán rít lên nho nhỏ:

- Còn nhìn nữa tôi móc mắt anh ra đấy.

Tô Xán cười khổ, mặc dù y có linh hồn của ông chú thô bỉ, nhưng không làm cái chuyện lợi dụng nguy cơ của người khác, thế này cũng quá coi thường y đi:

- Tiểu thư à, một cô gái thông minh phải biết dưới một số tình huống, đừng nên khiêu khích nam nhân quá đáng.

Câu này làm Tống Chân vừa thẹn vừa giận, đổi lại là tình huống khác, bà cô đây dẫm chết tên háo sắc này trăm lần rồi, đột nhiên tay ấn vai Tô Xán xô vào tượng đối diện, người tiến tới, lưng uốn thành đường cong cực kỳ cám dỗ, ngước mắt lên nhìn thẳng vào mặt Tô Xán:

- Chỉ dám nói miệng không phải là nam nhân, có bản lĩnh thì làm thật xem.

Tô Xán cũng nhìn chằm chằm Tống Chân, nhận ra dưới khuôn mặt xinh xắn ngọt ngào đó là một thần kinh cường thế, một khi chạm vào sẽ biến thành con người khác hẳn.

Lời nói đó với bất kỳ nam nhân nào là sự kích thích lớn, Tống Chân lại như nằm gọn trong lòng y, tay Tô Xán đặt hờ lên bờ mông cong cong, tay truyền xúc cảm trơn láng của lụa, có thể cảm nhận được gờ của quần lót, làm người ta muốn phạm tội.

Giống như phối hợp với lời Tống Chân, Tô Xán đưa hai tay ôm eo cô, xô Tống Chân vào vách tường đối diện, tấm thân nhỏ nhắn của cô bị Tô Xán nâng lên, mặt hai người đặt ngang nhau, mái tóc dài xõa tung trước ngực.

Được Tô Xán nâng lên, mặt Tống Chân lúc này ngang với mặt Tô Xán rồi, càng nhìn rõ hơn đôi mắt đỏ rực của hắn, cùng hơi thở ngày càng nóng do cái mặt nam nhân kia đang dần áp sát gần hơn.

Bị Tô Xán áp tới gần như vậy, Tống Chân cắn môi quay đầu sang bên, ánh mắt ẩn chứa vô hạn khuất nhục, giọng nói vốn êm tai biến thành hơi khàn:

- Nếu như anh dám làm gì tôi ... Nghiệp vụ hợp tác giã hai công ty chúng ta không bị cắt ngang, nhưng tôi nhất định sẽ hận anh, tôi là người thù dai, sẽ ghi nhớ chuyện này cả đời, tốt nhất từ mai trở đi, anh đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa.

Nói xong Tống Chân nhắm mắt lại, lúc này cô chỉ có hai lựa chọn, một là chịu xỉ nhục phải mất thời gian dài mới quên được, hoặc đẩy Tô Xán ra kêu cứu, khiến gia tộc mất mặt. Cân nhắc thoáng chốc, là gia tộc trải qua ba đời phú quý, cô biết vinh hoa giàu sang có được không phải dễ dàng, phải dùng mỗi một phần sức lực bảo vệ, giữ gìn gia tộc hưng tịnh mãi mãi.

Thế nhưng đợi mãi không thấy Tô Xán có hành động gì, đột nhiên hai bàn tay kia rời hông minh, người đặt xuống, Tô Xán hít sâu một hơi, mặc dù Tô Xán hoàn toàn không có ý định làm gì, nhưng cũng phải kiềm nén rất dữ đội, thở ra một hơi, giọng không bình thường:

- Sao cần đợi tới ngày mai.

Tô Xán nói xong mở phòng đi ra, vừa rồi y đã nghe kỹ, không ai ở gần đây, Tống Chân thoáng ngỡ ngàng, sau đó nghiến răng đuổi theo:

- Bằng vào cái gì anh đi trước, muốn đi phải là tôi đi.

....

Từ Chí Ma là một nhà thơ Trung Quốc đầu thế kỷ 20 ... 2 vợ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 140: Tất cả đều tốt

Đ

àm phán với Tấn Thông cơ bản đã được xác định, chỉ còn một số chi tiết nhỏ nữa cần phòng pháp luật và thành viên ban quản trị nghiên cứu điều chỉnh, nhưng đại khái sẽ không làm ảnh hưởng tới buổi lễ ký hợp đồng vào ba ngày sau. Chủ yếu điều chỉnh là một số bài hát không phải của nghệ sĩ nổi tiếng lắm, có điều tính chỉnh thế lợi nhuận trong chuỗi thì chúng ta được 40%, Tấn Thông được 45% còn 15% đã là giá của nhà vận hành đưa ra.

Cuộc đàm phán đã kết thúc, Triệu Hạo lái xe chở Tô Xán quay về trường, trên xe giọng Triệu Hạo còn chưa cam tâm:

- Chúng ta sở hữu bản quyền, nhưng quan hệ không đủ lớn, phía Tấn Thông dứng khoát hưởng phần lớn, chúng ta lại không thể đắc tội với họ, thật là bực.

- Như vậy là tốt hơn dự tính của tôi rồi đấy, giới hạn tối đa của tôi là nhường ra 50% cơ, đoàn đội của anh làm việc rất hiệu quả.

Tô Xán ngồi ở ghế phụ lái khích lệ:

- Một số SP còn quá đáng hơn, ăn tận tới 70%, đúng là ăn cướp công sức của người ta.

- Đó cũng là nhờ chủ tịch Tô, nếu không hôm nay chúng ta cũng bị trắng trợn cướp mất công sức như nhiều CP khác thôi.

Triệu Hạo quay đầu sang cười rất gian:

- Liên quan gì tới tôi?

Tô Xán đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trông người qua đường không ngừng lùi lại phía sau:

- Cũng nhờ cậu có quan hệ với cô Tống Chân đó, thằng còn rùa Lưu Lập kia phải nhìn chúng ta với con mắt khác, với lại bao nhiêu trò ma trong nghề này tôi hiểu quá rõ rồi, dễ gì chơi được tôi, nên hắn mới không ép nổi tôi. Mỗi điều không gian lợi nhuận phải hi sinh một chút, trong lòng không thoải mái.

Triệu Hạo háy mắt:

- Cậu đi vào nhà vệ sinh lâu như thế, tới bạn người ta tìm cũng không thấy, Tống Chân lại không quay về tham gia đàm phán, vẻ mặt cậu lại không tự nhiên. Cậu dám nói hai người không có chuyện gì ở nhà vệ sinh sao?

- Không tự nhiên thế nào?

Tô Xán ngạc nhiên, điểm này y không chú ý, lúc đó sau khi Tống Chân giành đường đi trước mình, Tô Xán còn đứng đợi một lúc trong nhà vệ sinh, tránh hai người về cùng lúc, không ngờ quay lại không thấy Tống Chân đâu:

- Tại cậu không biết rồi, lúc hai người ra ngoài đi vệ sinh, tên Lưu Lập đó cứ nói mấy câu lại nhìn về phía cửa, tôi cảm giác nếu hai người mà không trở về, có khi hắn không nhịn được phá cửa đi tìm. Về sau cậu quay lại, vẻ mặt rõ ràng không giống như lúc đi, rồi hắn nhận được điện thoại, đoán chừng là của Tống Chân căn dặn, hắn nhìn cậu trắng bệch mặt. Thằng đó vênh lắm, mấy hôm trước tôi mời hắn đi chơi golf, tốn cả ngày trời nịnh nọt hắn mới chịu đàm phán, hôm nay nhìn mặt hắn như thế, thật hả.

Triệu Hạo trông như sắp chảy nước dãi tới nơi:

- Chủ tịch Tô, cậu tiết lộ chút đi, có phải cậu ăn được cô đại tiểu thư của tập đoàn Sâm Xuyên rồi không?

Tô Xán vỡ lẽ, chuyện xảy ra trong nhà vệ sinh với Tống Chân tất nhiên làm y bị nhiễu loạn tâm cảnh, lúc đó bình thường được mới là lạ, mà bây giờ thân phận y đã khác trước rồi, người xung quanh luôn luôn quan sát từng thần thái, từng cử chỉ của y, tìm kiếm sơ hở và nhược điểm, tầng cấp của người này cũng dần tăng lên, ánh mắt cũng rất sắc bén.

Y đã bắt đầu bị người ta chú ý phân tích, khi y tìm kiếm đột phá thì người khác cũng tìm điểm yếu của y để lợi dụng.

Tô Xán cười khổ:

- Không lạc quan như anh nghĩ đâu, cô ấy không hủy buổi thương thảo ngày hôm nay đã làm tôi bất ngờ rồi.

Triệu Hạo quả nhiên phát huy trí tưởng tượng siêu phàm trong nghề, gật gù ra vẻ hiểu đời:

- Chủ tịch Tô, mặc dù lựa chọn nhà vệ sinh có rất có tính kích thích, nhưng mà với một số cô gái bảo thủ thì quá cấp tiến rồi, vả lại tuy nhà vệ sinh khách sạn 4 sao rất sạch, nhưng nhà vệ sinh thì vẫn là vệ sinh, chướng ngại tâm lý khó vượt qua lắm ... Không sao, cô ấy hôm nay không hủy buổi thương thảo này chứng tỏ chỉ là không quen địa điểm, chứ không phản cảm, vậy nên cơ hội của cậu còn rất lớn, tôi kiến nghị để xóa bỏ ấn tượng không hay lần sau chỉ cần đổi khách sạn sang trọng ...

Tô Xán lờ đi, coi như tên này đang đánh rắm, người trong giới giải trí luốn có cái tính thối này.

Triệu Hạo chú ý quan sát Tô Xán, từ lời y nói trước đó phân tích tầm nghiêm trọng của sự việc, thấy Tô Xán không muốn nói, hắn cũng không dám góp ý nữa, thở dài:

- Vậy chúng ta phải đẩy mạnh tiến trình một chút, hiện giờ tuy khả năng ký được hợp đồng tương đối có lợi, nhưng luôn có cảm giác ở dưới người ta một bậc. Rõ ràng chúng ta nắm bản quyền, chúng ta ký kết với ca sĩ, chúng ta chế tác nhạc, làm phần lớn mà lại hưởng phần nhỏ. Bực hơn nữa, bên đấy lại còn có thể trở mặt bóp cổ chúng ta bất kỳ lúc nào.

- Biết sao, nghành công nghiệp ghi âm đã là anh hùng xế bóng rồi, âm nhạc trong nước sắp chết đi, chỉ có kỹ thuật mới mới có khả năng vực dậy nó, tôi hi vọng có thể mở ra hướng đi mới cho con thuyền sắp đám này.

Trên đường trở Tô Xán về trường, Triệu Hạo vừa lái xe vừa cảm khái nói, Tô Xán không nhớ mình nghe hắn than vãn những lời tương tự bao lần rồi, điều này chứng tỏ tên này cực kỳ say mê với nghề.

- Chính tinh thần này của anh thuyết phúc tôi đấy, đôi khi chúng ta làm những việc không được người khác thừa nhận, thậm chí trong mắt nhiều người tự cho rằng mình có kinh nghiệm phong phú thì đó chỉ là trò cười. Nhưng trong hoàn cảnh đó, đừng dao động, đừng nghi hoặc, cứ nhìn thẳng về phía trước mà tiến tới.

Nếu như Bill Gate không bỏ học thì lấy đâu ra một Microsoft như bây giờ, nếu Bill Hewlett và Dave Packard không kiên trì sáng lập ra HP trong cái nhà kho chật hẹp, nếu như Mark Zuckerberg không nghĩ dùng mạng xã hội mở bản đồ chiến lược, như vậy thế giới trong con mắt người bình thường đã hoàn toàn khác bây giờ.

Trong những người Tô Xán quen biết, ít nhất Triệu Hạo ở trước mắt là người có nhãn quang như thế.

……..

Đại học Thượng Hải có rất nhiều chuyên gia giáo sư vừa nghiên cứu học thuật lại có kết hợp lợi ích với chính phủ, mỗi một báo cáo mang tính học thuật ở nơi này khả năng ảnh hưởng tới hướng đi chính sách của chính phủ.

Mà những giáo sư xuất thân danh môn đại phái mỗi khi lên lớp giảng bài không quên nhắc nhở sinh viên ngồi dưới phải quý trọng kiến thức, tránh xa chuyện cúp tiết trốn học.

Có điều câu khẩu hiệu này cũng vô nghĩa như nói sinh viên tránh xa AV, quý trọng sức khỏe vậy.

Minh chứng rõ ràng là những giảng viên đức cao vọng trọng đó hô khẩu hiệu không biết bao nhiêu năm, sinh viên vẫn là sinh viên, đến cả Đường Vũ khả năng cũng đã xem AV nữa là, dù Tô Xán hỏi nhiều lần, Đường Vũ luôn nói là không, nghĩ tới Đường Vũ nhìn nam nhân khác làm chuyện đó, Tô Xán thấy bực dọc, y cũng không hiểu tính mình trở nên như vậy từ bao giờ, có phần hơi nhỏ nhen, nhưng y không che giấu mà tỏ vẻ ra ngoài cho Đường Vũ thấy.

Tất nhiên chỉ hơi hơi thôi, Tô Xán không tới mức cấm cản Đường Vũ cái gì, mà có cấm cũng không được, tính cách Đường Vũ thì y quá rõ rồi.

Đường Vũ cá tính cứng đầu, Tô Xán cũng ương ngạnh đặc biệt không kém, va chạm giận dỗi nhau là tránh khỏi, vậy làm sao để điều tiết? Chính là thông qua việc “trả thù” nhau, giống như lần trước Đường Vũ bắt Tô Xán chọn quần áo suốt hai tiếng, lúc trở về y cũng trái ôm phải ấp để Nguyễn Tư Âu và Đồng Đồng mỗi người ôm một bên tay, chọc tức nha đầu đó.

Cho tới giờ cách thức này rất hiệu quả, tốt hơn nhiều giữ khó chịu trong lòng, đến lúc nó dồn nén quá mức như quả bóng thổi căng mà nổ tung.

Vì thế tình cảm hai bên càng lúc càng hài hòa, sự nghiệp và học tập cũng tiến triển tốt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 141: Giao phòng (1)

T

háng 10, Thời tiết bắt đầu chuyển từ mùa thu gió mát chuyển sang mùa thi thoảng có những cơn gió lạnh thổi tới, cần phải thêm quần áo rồi. Những cô gái mùa hè ăn mặc mát mẻ đã bắt đầu phải thêm vào phụ kiện chống lạnh, trong trường bắt đầu lưu hành trào lưu tất lụa, làm đám nam sinh bỗng cảm thấy thời tiết quay về mùa hè nóng nực.

Bây giờ Tô Xán quen với thân phận người nổi tiếng rồi, người xung quanh cũng quen có một chàng tỷ phú sống bên cạnh mình, cảm giác không có gì khác biệt lắm, ăn mặc thi thoảng cũng rất luộm thuộm, đi học cũng ngủ gật như bất kỳ ai, gần gũi mà thân thiết, phản ứng của mọi người với y dần quay lại như cũ, ít nhất bề ngoài là thế.

Chỉ còn một nan đề mà thôi, bất kể là Lý Hàn và Trần Giai đi tham gia vũ hội clb múa ba-lê, hay hoạt động hội người yêu thích nhiếp ảnh mà Tiêu Húc tham gia, hoặc là Trương Tiểu Kiều tính cách lãnh đạm được nữ sinh bắt chuyện nhiều hơn, cùng các loại lời mới hoạt động của trường cứ đổ tới ngày một nhiều, dù Tô Xán rất ít tham gia hoạt động này, nhưng nhiệt tình của người khác chẳng giảm.

Tới tháng 10 căn nhà của Tô Xán mua ở ngoại than được thông báo hoàn thiện xong, có thể tới nhận nhà.

Thư thông báo giao nhà thông qua hình thức bưu điện gửi tới phòng 602 của Tô Xán, trước kia Tô Xán đạp xe đạp đi mua nhà đã làm mấy cô gái bán nhà ngạc nhiên rồi, làm xong thủ tục mua căn nhà hạng sang, lại còn ghi địa chỉ liên hệ phòng 602 khu KTX số 17 Đh Thượng Hải, bọn họ tưởng bị trêu đùa.

Lúc đó Tô Xán dư tiền, một phần biết đó là khu nhà về sau nổi tiếng toàn Thượng Hải, gọi là khu Manhattan của Thượng Hải, nên mua chủ yếu với tâm lý đầu cơ tí chút, nhưng tới nơi thấy chỗ này giữa khu đô thị náo nhiệt, lại phong cảnh cực tốt, u tĩnh, hợp với tính cách của mình, dự định lấy nó làm đại bản doanh ở Thượng Hải, có tiền rồi không hưởng thụ cũng phí.

Nhu cầu có không gian riêng càng trở nên cấp thiết hơn khi y và Đường Vũ đã đột phá bước cuối cùng, biệt thự ở Tuyết Hải Dật Cư tuy tốt nhưng không thích hợp, ông Đường chả hiểu sao có vợ đẹp thế mà cứ bay qua Thượng Hải suốt làm phiền y.

Cái phong bì chữ mạ vàng đã không phải là thứ gì lạ lùng với phòng 602 nữa, Tô Xán thường xuyên nhận được thư mời tham dự hội nghị hay bữa tiệc long trọng nào đó, người ta chủ động gửi tặng thẻ hội viên vàng, hội viên bạc, đại bộ phận bị Tô Xán ném vào thùng rác, mấy thẻ hội viên kia y không cần, cho đám Lý Hàn cũng chẳng tiêu phí nổi, cho nên với phòng 602 mà nói, rất nhiều thứ không ít nhân sĩ thành công thèm muốn, với họ mà nói chỉ là rác mà thôi.

Bởi vì Tô Xán đôi khi còn xem tài liệu ở phòng, cho nên mua luôn một cái máy hủy tài liệu, thế là phòng 602 bây giờ chẳng còn giống một căn phòng KTX truyền thống nữa, mà giống văn phòng nhỏ trong công ty.

Tô Xán nghiệm thu nhà xong không tiết lộ với Đường Vũ, đợi trang trí hoàn thiện xong, cho Đường Vũ một bất ngờ nho nhỏ.

Vì Tô Xán thi thoảng lại chạy tới chỗ nhà mới, cho nên thời gian trốn học tất nhiên là nhiều thêm, thế nhưng với 2 thân phận bây giờ của Tô Xán, các giáo viên chỉ mắt nhắm mắt mở cho qua, cho dù một số khó chịu, nhưng thành tích Tô Xán không tệ, không thể trách móc gì được y, quan trọng hơn nữa khi Tô Xán ở trường thái độ rất tốt, hoàn toàn đặt mình ở vị trí sinh viên, rất tôn trọng giáo viên.

Chiếc Bentley cuối cùng cũng được thực hiện đúng chức năng của mình, không còn là thứ thi thoảng được Lâm Quang Đống dùng ở các trường hợp thương nghiệp nữa. Hiện đỗ trong bãi đỗ xe một công ty nước ngoài gần Đh Thượng Hải.

Tuy phải đi bộ hơi xa một chút, nhưng nếu để ở trong trường thì quá phô trương, tuy tin đồn phòng 602 bây giờ có máy pha cà phê, máy giặt, máy in, bình nước nóng ..v..v..v... Truyền đi khắp trường, gây tranh cãi không nhỏ, nhưng dù sao người ta không thấy còn đỡ, nếu Tô Xán còn nghênh ngang lái xe đắt tiền đi đi về về trong trường, e rằng kích thích thần kinh một số không nhỏ, khơi lên dân phẫn, nhà trường vì dẹp yên lòng dân dễ thu lại đặc quyền cho y lắm.

Một buổi chiều nhàn nhã, trong cái thời tiết làm người ta ngái ngủ, sau khi học xong tiết đầu Kinh tế học Phương Tây, Tô Xán dọn dẹp sách vở về phòng, lấy chìa khóa xe rồi rời trường.

Vừa mới lái xe đi chưa được bao lâu, Lâm Lạc Nhiên gọi điện tới, giọng nũng nịu:
- Lâu rồi không gặp, nhớ cậu chết đi được, mau mau tới đây.

Thái độ của Lâm Lạc Nhiên với Tô Xán không còn là mơ mơ hồ hồ, nửa nọ nửa kia nữa, mà là rõ ràng rồi, Tô Xán không hiểu vì sao, y không hề chống cự lại tình cảm đó, thậm chí có chút đắc ý, hưởng thụ.

Là nam nhân sức đề kháng ở mặt này vốn rất yếu, hơn nữa Lâm Lạc Nhiên ưu tú như vậy, còn chưa bao giờ tỏ ý định xen vào giữa chuyện của y và Đường Vũ, Tô Xán như tự mê hoặc mình bị động tiếp thụ tình cảm của Lâm Lạc Nhiên.

Giọng Lâm Lạc Nhiên rất có ma lực, vừa trọng vừa ngọt rung rung màng tai, làm tâm tình Tô Xán cũng như bầu trời xanh trong vắt kia, chẳng suy nghĩ, mỉm cười nói:

- Được, mình tới ngay.

Từng ánh mặt trời chiếu vào phòng trà kiểu Châu Âu đặt đầy bồn hoa ở ngoài tường, đó là một trong những quán nhỏ khá có tiếng ở cổng tây ĐH Thượng Hải, mang nét hài hòa của cảnh trí Giang Nam kết hợp với kiến trúc hiện đại Châu Âu.

Cái cửa vào nho nhỏ, cô chủ quán trẻ ngực nở eo thon làm đám súc sinh trong trường thèm chảy nước dãi dùng hai thứ tiếng Anh - Trung viết thực đơn trong ngày lên một tấm bảng đen, trong cảnh trí căn nhà hai tầng thấp thoáng nhìn thấy bóng dãng những cô gái xinh đẹp ăn mặc cầu kỳ.

Rất nhiều cô gái tới đây cầm cuốn sách nhỏ ngồi trong góc yên tĩnh lặng lẽ đọc, hoặc hẹn một vài cô bạn thân thiết, tới tán gẫu chuyện bí mật của nhân vật phong vân nào đó trong trường, cười khúc khích chia sẻ với nhau vài câu chuyện thú vị, ánh mắt bạo dạn nhìn anh chàng giao KFC đẹp trai đi qua, làm chàng trai đỏ mặt.

Tô Xán biết được nơi này lần đầu từ miệng Trương Tiểu Kiều, thời gian khá lâu rồi, mấy tháng sau khi nhập học, nghe nói thiếu phụ củ quán tốt nghiệp chính quy ĐH Thượng Hải, chẳng hiểu sao lại cam tâm mở một cái quán trà nho nhỏ, tới nay có vẻ vẫn độc thân, gây ra nhiều lần suy đoán.

Quán trà này không hẳn cấm nam sinh, nhưng nhìn thực đơn thì thấy rõ ràng nơi này không hoan nghênh nam sinh ghé thăm, ở đây có tôn chỉ ba không, không bia, không rượu, không thuốc lá.

Tiêu Húc mấy lần xúi bẩy Tô Xán tới đây, kể là hắn đi thám thính rồi, rất nhiều nữ sinh có khí chất thích tới đó hoạt động, Tô Xán thì biết Trình Thông Thông là khách quen ở đây, mà đám anh em trong phòng y mà nói, thú thực lắm lúc cái mặt quá thô bỉ, không biết che giấu gì cả. Cho nên trước mặt Đường Vũ, y hết sức đường hoàng từ chối.

Lâm Lạc Nhiên thường chạy khắp nơi, bạn bè thì bốn phương, nên thi thoảng tới ĐH Thượng Hải cũng bình thường.

Chiếc Bentley rẽ gấp chuyển hướng, đi tới cổng tây ĐH Thượng Hải, Tô Xán không tới đây nhiều, nơi này không tấp nập như cổng chính trường nơi có con phố ăn vặt trứ danh, nhưng đối diện lại có công viên nhỏ cùng hồ nước, một hàng cây xanh rì rậm rạp, mang tới vẻ thanh tĩnh.

Tô Xán vốn định lướt nhẹ đỗ trước quán thật phong độ, nhưng mà do ít đi, tay hơi ngượng, nếu chẳng phải công năng tuyệt hảo của Bentley thì y phóng lên lề rồi, phải tiến tới tiến lui mới đỗ ngay ngắn được, chẳng biết có ai thấy không nhưng mặt y đỏ rực rồi.

Đẩy cánh cửa gỗ sơn trắng đi vào, Tô Xán được vài cặp mặt chú ý, dù sao nam sinh tới đây không phải nhiều, đi một mình không ít, nhưng ánh mắt Tô Xán chỉ nhìn vào vị trí gần cửa sổ, nơi có chậu tán vĩ quỳ (Chrysalidocarpus lutescens - Cau cảnh) mọc rậm rạp.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 142: Giao phòng (2)

Á

o sơ vải nhăn tự nhiên mà không lôi thôi, quần ngố vải trắng, vẫn là phong cách "rách rưới" mà cá tính đó, hai tay cầm cốc trà, cánh môi hồng khẽ nhấp lên miệng chén sứ trắng tinh, chân vắt lên nhau khẽ đua đưa, làm mái tóc lại mới nhuộm hung ánh chiếu sắc màu nắng chiều làm không khí bên cạnh như phủ bụi vàng, Lâm Lạc Nhiên ánh mắt hiện lên chút giảo hoạt, khẽ hất hàm về phía cửa nói:
- Người ta thưởng nói con gái Thượng Hải lựa chọn phối ngẫu một là có bằng cấp, biết hai loại ngôn nữ, có nhà ba gian, bốn mùa mặc hàng hiệu, ngũ quan phải đoan chính. Vị huynh đài vừa vào không biết thuộc loại nào đây?

Ngồi bên cạnh Lâm Lạc Nhiên là cô bạn gái thân thiết ở ĐH Thượng Hải, Tạ Tư mặt có ít mụn trứng cá, mắt một mí lanh lợi, không chú ý tới vẻ mặt Lâm Lạc Nhiên, chống cằm nhìn anh chàng mới vào, nghiêm túc đánh giá:
- Ừm xem nào, phong thái tự tin điềm đạm tới nơi sang trọng thế này không ngó nghiêng lung tung, xem ra rất có tiền, khuôn mặt tạm được, cho người ta cảm giác khá yên tâm ... Á, anh ta thực sự đi về phía này rồi. Lạc Nhiên, đi với cậu thật là tổn thương, các anh chàng chất lượng toàn nhắm vào cậu thôi. Nếu người ta mà bắt chuyện với cậu, cậu phải nói với anh ta, xin khách quan tự trọng, tiểu nữ tử đây bán thân không bán nghệ ....

- Sao mà lại bán thân không bán nghệ thế?
Tô Xán mục tiêu rất rõ ràng, đi thẳng tới mỉm cười với hai cô gái, tai y rất tốt không nghe được phần đầu, phần sau nghe rất rõ.

Tự Tư chỉ mạnh miệng bên cạnh mấy cô bạn được thôi, nữ sinh khoa văn học rất thẹn thùng, bị một nam sinh nghe thấy câu này, mặt đỏ như tôm

luộc, mặt cúi gằm xuống, hận dưới chân không có cái lỗ nào để nhảy xuống luôn cho đỡ xấu hổ.

Lâm Lạc Nhiên khẽ đánh mặt ra ngoài cửa sổ, nhìn Tô Xán, nhoẻn miệng cười:
- Xe đẹp đấy.

- Về nhà thời gian dài không đụng tới, hơi ngượng tay.
Tô Xán nói chữa thẹn, rõ ràng màn đỗ xe lóng ngóng vừa rồi đã bị Lâm Lạc Nhiên nhìn thấy:

Tạ Tư lúc này mới hiểu rằng hai người này quen nhau, làm sao ngồi đây được nữa, cầm cuốn sách văn học trên bàn lên, lúng túng nói:
- Mình đi trước, hai bạn thong thả nói chuyện.

Đau khổ hơn nữa là không ai giữ lại, dù chỉ là lời khách sáo, còn vui vẻ chào tạm biệt, Tạ Tư đi ra sau lưng Tô Xán rồi mới giơ nanh giơ móng lên dọa Lâm Lạc Nhiên.

- Này, mua xe đắt tiền như vậy mà không mời khách là sao hả?
Lâm Lạc Nhiên không có hứng thú gì với những chiếc xe đắt tiền, cô thấy nhiều rồi, cũng bởi vì di truyền tính cách chăn dê ca hát, tiêu sái chu du các nước của cha, nên cô có linh hồn tự do phóng khoáng. Chẳng qua là Tô Xán nên cô mới có hứng thú trêu chọc, cũng là vì thứ liên quan tới Tô Xán nên cô mới có hứng thú để ý:

- Vậy hôm nay bồi thường, có điều mình đang bận chút, có muốn đi ké không?
Đáng lý ra hai người có tình cảm không nên như vậy, gặp nhau sẽ phải thiếu tự nhiên mới đúng, nhưng ở bên Lâm Lạc Nhiên luôn thoải mái vui vẻ như vậy, nên Tô Xán càng ngày lún càng sâu, Lâm Lạc Nhiên cũng tương tự:

- Mời kiểu gì thế? Chả có thành ý.
Lâm Lạc Nhiên trề môi ra:

- Mình kiếm tiền không phải chỉ mua xe, mà còn mua nhà nữa, không biết bạn có hứng thú giúp mình tham khảo không?
Tô Xán giờ đã được thóp của Lâm Lạc Nhiên rồi:

Lâm Lạc Nhiên gật đầu ngay, cầm lấy túi xách rồi thúc giục Tô Xán:
- Tính tiền, tính tiền mau rồi chúng ta đi.

- Thật đúng là ...

Tô Xán cười lắc đầu, cứ như mình bị gọi tới để trả tiền vậy, nhìn Lâm Lạc Nhiên tung tăng vui vẻ vào xe, trong lòng cũng thoải mái.

Lâm Lạc Nhiên làm sao bỏ qua cơ hội được lái xe, trực tiếp ngồi lên ghế lái, ở Thượng Hải này cô còn thông thuộc hơn Tô Xán nhiều, chỉ cần Tô Xán báo địa chỉ liền lái xe thẳng tới Mạn Cáp Đốn Thủ Tọa, không cần hỏi đường lần nào.

Bởi vì bãi đỗ xe của tòa nhà chư bắt đầu đi vào hoạt động, cơ bàn không mở cửa cho bên ngoài, bảo vệ mặt mày nghiêm túc, thấy chiếc Bentley cũng chẳng có nét mặt gì khác lạ, thái độ với Tô Xán đúng mực, cứ phận sự mà làm. Tố chất bảo vệ ở đây ăn đứt ở Dung Thành, chính xác bảo vệ ở đa phần nơi khác đều thế, một công việc không mấy ai mặt mà, chỉ là tạm bợ hoặc bất đắc dĩ, thái độ qua loa, thấy khách đi xe sang thì xun xoe, thấy đi xe kém thì khinh bị, thấy mỹ nữ thì sáng mắt.

Không chỉ bản thân bảo vệ không tôn trọng nghề của mình chính người chủ thuê bảo vệ cũng tùy tiện, người dân gặp chuyện bực mình vì bảo vệ thì cũng "Ôi dào, bảo vệ mà, không chấp!" Rồi tặc lưỡi cho qua.

Chính vì vậy chế độ lẫn tố chất bảo vệ chuyên nghiệp của Đôn Hoàng được đề cao, chi tiết nhỏ này nhiều người không chú ý khi tìm hiểu về sự thành công của Đôn Hoàng, không biết nó là một trong vô số chi tiết nhỏ nhặt giúp khách hàng thoải mái, tăng tỷ lệ khách hàng quay trở lại.

Tô Xán mua một căn nhà ba gian, rộng 90 mét vuông, thậm chí là còn nhỏ hơn cả căn nhà ở Dung Thành, nhưng y thích thế, với Tô Xán mà nói như vậy mới giống "nhà".

Theo suy nghĩ đầu tư phổ biến nhất, hơn nữa lại có con mắt tiên tri, lại nhờ vào mối quan hệ với Đại Dung, Tô Xán đáng nhẽ nên tung tiền mua nhà gom đất ở Thượng Hải, sau đó chẳng cần quan tâm nhiều nữa, ngồi rung đùi đợi địa ốc Thượng Hải tăng giá vòn vọt thế là xong. Nhưng Tô Xán không làm vậy, đó không phải là chí hướng của y, hơn nữa cứ lạm dụng ưu thế trùng sinh thì không khác gì cứ ăn lẹm vào vốn, bình thường tưởng mình là thánh, đến khi ưu thế này hết rồi, còn thua cả người thường.
Tô Xán lấy trùng sinh gây dựng ưu thế cho mình, lập nên khung nhà cao tầng, bây giờ là lúc y thoát khỏi nó, dùng chính sức lực bản thân xây dựng từng viên gạch gia cố ngồi nhà của mình.

- Bạn là người đầu tiên tới đây đấy, Đường Vũ cũng chưa biết đâu.
Tô Xán đi vào nhà ném chìa khóa vào bát để trên bàn gần cửa, không biết xuất phát vì tâm tư gì, đột nhiên vọt miệng nói câu này.

Lâm Lạc Nhiên quả nhiên trở nên cực kỳ hào hứng, ném ngay túi sách lên ghế, chạy vào trong sờ cái nọ mó cái kia, cứ như bố trí nhà của mình:
- Vị trí nhà bếp rất tốt, nếu như là tôi thì cũng biến bếp thành không gian mở thế này, bên này có thể đặt lò nướng, thi thoảng có thể tự nướng bánh ...

Tô Xán đứng ở cửa nhìn Lâm Lạc Nhiên, lúc này một đôi nam nữ tuổi chừng hai bảy hai tám đi qua, nhìn vào nhà bọn họ.

Nam nhân chủ động giới thiệu:
- Tôi là Cố Quân, đây là vợ tôi Vương Yến, chúng tôi sống ở phòng bên cạnh.

- Chúng ta sau này thành hàng xóm rồi, nhà hai người cũng đã xây xong, cả hai sắp chuyển tới đây ở phải không?

Vương Yến vừa đánh giá trang trí bên trong nhà Tô Xán vừa hỏi, chủ yếu vừa rồi chồng cô bị dung mạo của Lâm Lạc Nhiên thu hút, nên cô rất khó chịu, cố ý hỏi thế nhắc nhở chồng mình:

Tô Xán không giải thích nhiều, là nam nhân nên dễ nhận ra Cố Quân bị Lâm Lạc Nhiên thú hút nên mới dừng lại chào hỏi, liền gật đầu:
- Đúng thế.

Lâm Lạc Nhiên lườm Tô Xán một cái, đại tiểu thư điêu ngoa lúc này cũng không đính chính, mặt hơi đỏ lên.

Vương Yến rất tò mò, thấy đôi tình lữ trẻ này tiếp chuyện mình thì quên luôn cả mục đích ban đầu:
- Cả hai mới tốt nghiệp phải không? Bây giờ sinh viên tốt nghiệp càng ngày càng khó tìm việc, nhưng có được căn nhà thế này là tốt rồi, an cư mới lạc nghiệp mà, khởi đầu như vậy tốt hơn không biết bao nhiêu người. Trong nhà mọi người làm gì thế?

Tô Xán không có thói quen cởi mở với người lạ, nhưng cô gái này tính hiếu kỳ cũng quá nặng, không thể không trả lời:
- Nhà tôi ở Dung Thành cơ, là kiến trúc Đại Dung, chắc chị không biết đâu.

Lâm Lạc Nhiên cũng trả lời đơn giản:
- Cha tôi làm ở ngành thông tin.

- À, chồng tôi làm việc hệ thống tư pháp của khu Từ Hối, hai người nếu tìm việc có gì khó khăn, cứ gọi điện thoại, đừng ngại sau này chúng ta là hàng xóm mà.
Vương Yến lấy cả danh thiếp của mình ra đưa cho Lâm Lạc Nhiên:
- Còn đây là danh thiếp của tôi.

- Cám ơn chị.
Lâm Lạc Nhiên cười rõ ngọt, nhìn danh thiếp ghi "bác sĩ ngoại khoa xương bệnh viện Hoa Sơn Thượng Hải.

- Anh chị thật đẹp đôi, cám ơn anh chị.

Trò chuyện thêm vài câu, vợ chồng Vương Yến rời đi, vào thang máy, Vương Yến nhéo hông chồng:
- Cô bé đó xinh đẹp quá phải không, sau này làm hàng xóm rồi, sướng nhé.

Cố Quân rối rít nói:
- Em thật là, hay ghen vớ ghen vẩn, hơn nữa nhìn gia đình họ mua nhà cho ở chung với nhau như thế, chắc sẽ sớm kết hôn ...
Lâm Lạc Nhiên

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 143: Liệu kết quả có khác?

Căn nhà của Tô Xán hoàn toàn chưa có bất kỳ đồ đạc nào hết, chỉ tường sơn trắng, sàn nhà gỗ, có một phòng khách nối liền với nhà ăn và bếp, hai phòng ngủ, một lớn một nhỏ, một nhà vệ sinh và một phòng tắm. Bỏ đi vị trí địa lý của tòa nhà thì không khác gì một căn nhà của viên chức tầm trung, vừa vặn cho gia đình hai vợ chồng và một đứa con, so với biệt thự nhà Đường Vũ thì chỉ bằng một phần tư mà thôi, nhưng Tô Xán thích không gian nhỏ hẹp ấm cúng như thế.

Điểm đặc biệt duy nhất của căn nhà này có lẽ là bếp thiết kế một mặt làm vòng cung hướng ra phòng khách kiểu một quầy bar, một phần hướng ra ngoài ban công, tạo ra không gian thoáng đãng không tù túng như đa phần nhà bếp truyền thống.

Nhà bếp này chính là chỗ Lâm Lạc Nhiên thích nhất, suốt cả chiều tính toán chỗ để tủ lạnh ra sao, lò vi sóng và lò nướng thế nào, còn muốn lắp cả hệ thống hút mùi, tích cực vô cùng.

Tô Xán chủ yếu kiểm tra hệ thống điện, nước, vệ sinh, cửa nẻo có chắc chắn không, sàn gỗ có chỗ nào ọp ẹp không, không tốn nhiều thời gian, sau đó là ngồi nghe Lâm Lạc Nhiên say sưa kể về căn nhà bếp trong mơ của mình ra sao.

Thời gian thoắt một cái đã tới gần sáu giờ, Tô Xán đang ngồi ở quầy bar trong bếp đứng dậy nói:
- Đi thôi, mình sẽ khao bạn một bữa thật ngon, coi như vừa rửa xe vừa trả công tư vấn.

Lâm Lạc Nhiên khẽ hừ một cái, cầm túi sách lên làu bàu:
- Càng giàu càng keo kiệt.

Tô Xán đi tới trước cầu dao điện, cười nói:
- Vậy thì tính chuyện cái xe thôi nhé, đằng nào chúng ta làm gì thì Đường Vũ cũng sẽ sửa khác đi, bạn cũng biết mà tính cô ấy thế nào mà… hơi đặc biệt.
Nói tới đó còn quay sang suỵt khẽ với Lâm Lạc Nhiên một cái, nói đùa:
- Câu này đừng nói với cô ấy nhé.

Nhưng Lâm Lạc Nhiên không có chút hứng thú vui đùa nào, lòng đột ngột trào dâng sự chua xót khó chịu, biết nói làm sao đây, giống như ở nhà bên nuôi một con chó nhỏ, con chó đó hay chạy sang nhà cô chơi, cô cho nó ăn, chơi với nó, đùa với nó, cả hai đều rất quấn quit nhau, rất vui vẻ, nhưng chỉ cần chủ của nó gọi một tiếng, con chó quay đuôi bỏ chạy về bên chủ, không thèm để ý mình cô đơn hụt hẫng thế nào.

Tâm trạng hiện giờ của Lâm Lạc Nhiên là như thế.

Cô là cô gái rất cảm tính, tâm trạng biến đổi nhanh vì thế chỉ một câu nói của Tô Xán đã nát niềm vui suốt cả buổi chiều của cô, thậm chí nghĩ lại, chỉ khiến cô xót xa hơn.

“Tạch” một tiếng, Tô Xán tắt cầu dao điện làm Lâm Lạc Nhiên giật mình, Tô Xán đã đi ra tới gần cửa còn chưa để ý tới tâm trạng thay đổi của Lâm Lạc Nhiên.

Lâm Lạc Nhiên quay đầu lại, cả phòng tối đi, nhưng dưới ánh hoàng hôn, trông càng có không khí một ngôi nhà, kia là chỗ cô giả tưởng vị trí đặt bếp nướng, còn bên này cô muốn được treo rèm cửa xanh da trời, muốn dùng tủ quần áo rộng, cô mong muốn treo nhỏ lan trong nhà, cô tưởng tượng màu sắc của bồn tắm, cô thích căn phòng không rộng này, khi trời tối đi, chỉ còn lại thế giới ấm áp của hai người với một ngọn đèn nhỏ.

Nhưng chỉ thêm mấy bước chân nữa thôi, khi đi ra khỏi đây, cánh kia kia đóng lại, tất cả đều ngăn cách bên trong, lần sau mở ra nữ chủ nhân thực sự

của nó có khi sẽ biến nó theo phong cách khác hẳn cô muốn.

Cũng giống như con chó kia cũng quay về bên chủ.

Cô không cam tâm.

Tô Xán thấy Lâm Lạc Nhiên chưa đi theo mình thì quay đầu lại, hỏi:
- Sao thế, đi thôi.

Lâm Lạc Nhiên mặt hơi cúi xuống:
- Tô Xán, quay người đi.

- Hả?
Tô Xán nghe rõ nhưng không hiểu gì:

- Quay đi, đã bảo quay đi thì cứ quay đi.
Lâm Lạc Nhiên bực tức đi tới, đẩy vai Tô Xán một cái, sau đó đưa tay ra, ôm lấy Tô Xán từ đằng sau, áp đầu lên lưng y.

Hai tay tay trắng mịn nhưng lành lạnh của Lâm Lạc Nhiên từ sau vươn ra ôm lấy ngực y, một mùi thơm dịu ngọt từ cơ thể thiếu nữ cùng với cảm xúc từ lưng truyền tới, êm ái, mềm mêm, tê tên, như có điện tỏa ra từ chỗ tiếp xúc, làm hormone nam tính của Tô Xán thoáng cái tuôn ra ào ạt. Cuối thu thời tiết thi thoảng có một ngày nóng lại, hôm nay là ngày đó, quần áo hai người rất ít, không cách nào che giấu được nhiệt độ cơ thể hai người.

Chỉ một thoáng hoảng hốt do dự, Tô Xán đưa tay lên nắm lấy bàn tay Lâm Lạc Nhiên, vuốt nhè nhẹ. Hai người giống như đôi tình lữ đang âu yếm nhau, tạo thành khung cảnh ngọt ngào dưới ánh hoàng hôn bốn bề vắng lặng.
- Tô Xán, phải làm sao bây giờ ... Đột nhiên tôi ghen tỵ với Đường Vũ quá.
Lâm Lạc Nhiên cắn môi dưới, nhưng môi trên lại giảu lên, đôi mắt linh động lúc này giống như ánh sao dưới nước, thi thoảng dần dởn phát ra ánh sang nhẹ.

Nam nhân có tiền là một chuyện, dùng số tiền đó vì nữ nhân của mình là chuyện khác, hai người đó yêu nhau cũng phải được 5 năm rồi đi, Lâm Lạc Nhiên không phải cô gái ngây thơ, nhìn Đường Vũ mỗi ngày một trở nên quyến rũ, nhất là đôi mắt như chuyển từ dòng sông băng giá thành hồ nước thu long lanh có thể dìm chết nam nhân trong đó, có thể đoán hai người này đã đột phá bước cuối cùng lâu rồi, không cần bằng mọi cách lấy lòng nữa, vậy mà …

Đã có lúc cô mừng thầm vì khiến Tô Xán sinh tình cảm với mình, nhưng đem so với tình cảm Tô Xán giành cho Đường Vũ thì nó ít ỏi tới đáng thương, thậm chí nếu mình không thi thoảng gọi điện tới, có lẽ tên bạc tình này quên mất cả sự tồn tại của mình.

Vì thế mà cô ghen tỵ, chuyện này có nguyên nhân đột phát, cũng do tích lũy lâu dài.

Tô Xán không biết phải trả lời Lâm Lạc Nhiên thế nào, liền im lặng.

Lâm Lạc Nhiên lấy trán dụi dụi vào lưng Tô Xán, như con mèo con làm nũng với chủ vậy:
- Còn nhớ lần đầu chúng ta gặp nhau không?

Tô Xán gật đầu:
- Còn nhớ, bị ai đó dọa móc mắt mà, làm sao quên được.

- Ai bảo cậu nhìn người ta như vậy, tôi chưa hành động thực tế là may cậu rồi.
Lâm Lạc Nhiên nhớ lại tình cảnh hôm đó, tâm trạng nặng nề cũng nhạt đi phần nào:

Ở quán game tồi tàn của thành phố nhỏ đó, gặp cô gái vốn không thuộc về nơi này, đôi mắt như bảo thạch đó một dạo làm Tô Xán mất ngủ tơ tưởng mấy ngày.

- Còn nhớ cái lần mình bị thương ở bụng, lúc nằm viện buồn tẻ thì chả thấy bạn đâu, đến khi về nhà đi học rồi, lại kéo đám Uy Vũ tới thăm, kể toàn chuyện cười nhạt thếch.

- Lúc đó cậu như cái đầu gỗ ấy, uổng phí nước bọt của tôi, con người cậu chẳng có chút tình thú nào cả, tôi kể truyện nửa ngày trời mà chẳng cười lấy một cái, thật tổn thương tự tôn của người ta.
Lâm Lạc Nhiên nhéo ngực Tô Xán một cái.

Tô Xán "á" một cái, nha đầu điên này nhéo thật đau, giống y như Đường Vũ vậy, đám con gái sao cứ thích cấu nhéo người ta như thế:
- Bạn thực sự không khiếu kể chuyện cười gì hết, nhìn xem Tiểu Ngũ và Uy Uy có cười không? Hơn nữa tôi vừa mổ xong chưa lâu, có ai lại kể chuyện cười như thế, muốn giết người ta chắc?

Không gian yên tĩnh, hai người bọn họ cứ thế nói chuyện ở Hạ Hải, tay Lâm Lạc Nhiên đặt lên ngực Tô Xán, như cảm thụ nhịp đập từ tim y, Tô Xán nắm nhẹ tay cô ngửi mùi hương thơm từ cơ thể mềm mại, sự lúng túng trước đó như bị hòa tan.

Năm năm đã trôi qua rồi, thời gian như bóng câu qua cửa, từ mỗi ngày trời tờ mờ sáng, thức dậy, đi lên chiếc xe bus số 8 đi vòng quanh thành phố. Trời lạnh, xe cũ kỹ chẳng có điều hòa, lạnh tới cửa sổ xe như phủ một tầng sương, làm người ta phải rụt cổ lại.

Khi đó trời rất xanh, thế giới như chẳng bao giờ thay đổi, chẳng bao giờ nghĩ tới ngày rời khỏi thành phố đó. Vậy mà chớp mắt một cái đã học đại học, mở công ty ở thành phố trung tâm tài chính cả Trung Quốc, nơi thu hút vô vàn nhân tài toàn quốc tới hiến dâng năm tháng thanh xuân.

Từ nữ sinh trường trung học mỗi ngày làm người ta lơ đễnh nhìn một cái khiến nam sinh thầm có tình cảm vui vẻ mấy tiết liền, tới giờ thành cô gái ngày càng điên đảo chúng sinh.

Vẻn vẹn chỉ năm năm.

Cả hai chìm trong hồi ức tuổi trẻ non dại đẹp đẽ một thời gian dài không nói gì, cuối cùng Lâm Lạc Nhiên phá tan không khí tĩnh lặng:
- Tôi luôn có một suy nghĩ ... Cậu nói xem, nếu như tôi gặp cậu sớm hơn Đường Vũ ... Liệu kết quả có khác đi không?
Lâm Lạc Nhiên

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 144: Mối tình đầu của Tô Xán

Cuối thu ở cái thành phố này thời tiết cực kỳ đỏng đảnh, đôi lúc nóng nực khó chịu cứ như ở giữa mùa hè, thi thoảng lại có mấy ngày mây trời âm u gió lạnh vù vù. Một dạo làm Tô Xán hôm nay mặc quần ngố áo ngắn tay, đến hôm sau chỉ muốn lục tủ lấy áo len ra mặc.

Thời tiết trái ngược cũng tạo ra hai kiểu sinh hoạt trái ngược hoàn toàn, khi trời lành lạnh mua thu liên miên thì đám Tô Xán trốn trong KTX, xem sách, chơi game, uống cà phê tán gẫu. Còn vào buổi tối mát mẻ trong ngày nóng nực thì một đám nam sinh kéo nhau ra quán đồ nướng, thưởng thức những cốc bia lạnh.

Hôm nay là ngày nóng nực, thế nên chừng 8 giờ tối, Tô Xán cùng đám huynh đệ phòng 602 thêm phòng Vương Đông Kiện lại rủ nhau ra phố ăn vặt tấp nập ở ngoài cổng trường.

Có điều cuối học kỳ trước đám Tô Xán xảy ra xung đột ở con phố ăn vặt, một sự kiện gây chấn động thần kinh của không ít người, không chỉ có nhân vật tương đối có máu mặt trong trường ngay cả chủ tịch hội sinh viên cũng bị kéo vào, có gay cấn có bạo lực, lại còn có bi kịch tình tình cảm, tới nay vẫn có người nhắc tới.

Tô Xán cũng để lại một cho đời sau một câu nói kinh điển cho cô gái muốn chia tay "tôi không quen anh".

Cho nên khi đám Tô Xán xuất hiện ở con phố ăn vặt, thường thường bị nhóm người khác khoa nhìn với ánh mắt cảnh giác, ghé tai xì xầm, hiển nhiên bọn họ đã bị coi thành nhân vật nguy hiểm, thậm chí Tô Xán còn hoài nghi liệu có phải mình bị mấy chủ quán quanh đây liệt vào xổ đen rồi không?

Dù thế nào thì chỉ khi chỗ ngồi đã kín người ta mới ngồi gần bọn họ, nếu không giống như hôm nay luôn có một cái bàn trống.

Tưởng chừng đây là một buổi tối như bao buổi tối bình thường khác, cả đám sẽ uống tới khi ngà ngà say quảng vai bá cổ trở về vừa đi vừa hát một bài bậy bạ nào đó khiến những sinh viên đàng hoàng phải tránh xa, nhưng tối nay lại là tối không bình thường.

Tô Xán đang ngồi tán phét với đám anh em chợt nghe thấy cái tên quen thuộc chấn động màng tai, giật mình ngẩng đầu lên nhìn cái TV trong quán nãy giờ vẫn bật chương trình giải trí gì đó mà y không quan tâm lắm.

Không gian xung quanh trở nên tĩnh lặng, chỉ thấy trên màn hình một cô gái toàn thân váy trắng cổ trang đang bước lên, cô gái đó xinh đẹp như công chúa, y phục bằng tơ trắng như tuyết, xiêm áo lướt trên sàn sân khấu, khuôn mặt tuyệt mỹ và đôi mắt sáng long lanh khiến người ta mê đắm, tiếp đó màn hình di chuyển xuống dưới, rất nhiều nam nữ sinh la hét, có người còn cầm biển màu lắc lư cổ cũ.

Tấm biển ghi tên, Trần Linh San.

Tô Xán giống như lần đầu tiên nhìn thấy Trần Linh San, cô gái ấy kiêu ngạo mà mẫn cảm. Tô Xán giống như nhìn thấy bóng dáng Trần Linh San đeo cái cặp sách hồng thời cao trung. Tô Xán giống như quay trở về Nhất Trung Hạ Hải, quay về hội diễn nghệ thuật trước khi y rời đi, cô nữ sinh đó váy trắng hơn tuyết biểu diễn vũ điệu Đôn Hoàng, nụ hôn khi kéo rèm ...

Ôi! Đôn Hoàng thần bí.

Ngươi diệu kỳ như bích họa kinh thư làm người khao khát.

Ngươi vang vọng đường tơ lụa làm người ta say mê bi tráng.

Đôn hoàng khó quên.

Ngươi là bi hùng của sa mạc lúc mặt trời lặn.

Ngươi là một chương trong lịch sử sáng lạn huy hoàng.

Trên con đường gió cát mù mịt, có một bóng hình thiếu nữ phiêu phiêu xuất hiện ...

- A cuộc thi tài lựa chọn người mới của ĐTH Thượng Hải đây mà, thế mà nãy giờ anh em ta không chú ý.

- Mẹ ơi mười hai cặp đùi, đúng là nhìn làm người ta muốn đưa tay ra sờ. Nghe nói chỉ có ba người vào top ba sẽ có cơ hội ký hợp đồng ...

Không biết ai nói:

- Vậy là chính thức tiến vào giới showbiz rồi.

- Nếu là tôi chọn, tôi ủng hộ số 13, dù sao cô ấy xuất thân trường mình, mặc dù không xinh đẹp lắm, nhưng vóc dáng chuẩn, huống hồ Trương Tiểu Kiều còn quen người ta.

Tiêu Húc chép miệng nói, đây là thằng dâm ô nhất nhóm, đầu óc luôn chứa suy nghĩ bẩn thỉu:

Đám Vương Đông Kiện cũng nhao nhao lựa chọn cô gái mình thích nhất, lý do mông nở, ngực tròn toàn từ ngữ thô bỉ không hay ho lắm, hôm nay đám nữ sinh phòng 302 không có mặt, nên cả đám không phải kiêng kỵ gì hết.

- Các cậu hưng phấn cái gì, không đọc nhật báo Thượng Hải mấy hôm trước à, họ vừa phá đường dây gái gọi toàn người mẫu diên viên, có tên tuổi thực sự khiến người ta giật mình.

Trương Tiểu Kiều nhạt nhẽo nói:

- Ở cái vòng tròn này dù là đóa sen thuần khiết nhất cũng bị đạp sâu vào bùn thôi.

- Biến đi, đừng làm cụt hứng anh em, bọn này đâu phải chọn vợ.

Vương Đông Kiện rất bực mình vì thói ném đá hội nghị của Trương Tiểu Kiều, cười hì hì hỏi Tô Xán:

- Cậu ủng hộ em nào?

Tô Xán thu ánh mắt từ trên màn hình lại, khẽ lắc đầu:

- Tôi á? Không ủng hộ ai cả.

- Xì, Đường Vũ không có ở đây, cứ chọn một em đi, anh em không khai đâu mà sợ.

Mấy thằng con trai cười nhạo khinh bỉ, Tô Xán không bận tâm, chỉ cúi đầu uống bia, Trương Tiểu Kiều bên cạnh cụng ly với y không hỏi gì cả.

Tiêu Húc nhìn một vòng, cười âm hiểm:

- Kệ Tô Xán đi, tôi đố các cậu biết bây giờ nghề gì hot nhất?

- Là sao?

Cả đám không hiểu tự nhiên hỏi đề tài này:

- Nhân viên hậu trưởng, nghĩ mà xem có 16 cô gái, 13 cô bị loại, không phải lúc đó sẽ có 13 mỹ nữ thất vọng chán đời cần bờ vai an ủi à?

Không cần Tiêu Húc nói hết, đám sói sáng mắt lên:

- Chuẩn rồi, Tiêu Húc, anh em ta mau mau đi tranh thủ kiếm một chân nhân viên hội trường đi.

Tô Xán biết kiếp trước Trần Linh San tốt nghiệp ĐH điện ảnh Bắc Kinh xong cũng tiến vào giới giải trí, ca hát làm người mẫu, đóng vài phim nhỏ, bao năm vẫn chẳng có tên tuổi gì. Còn bây giờ ít nhất Trần Linh San đã có vai diễn để lại ấn tượng mạnh với khán giả, tham gia vào cuộc thi tài của ĐTH Thượng Hải tiến tới vòng cuối cùng.

Tô Xán không biết gì về giới giải trí, tất cả đều là từ bài báo, từ tin đồn thổi, nhưng Tô Xán hi vọng Trần Linh San thuận lợi bước trên con đường bằng phẳng, y sẽ không quên cô, sẽ lặng lẽ chúc phúc cho cô ...

.....

- Xem này, Trần Linh San đang ở Thượng Hải tham cuộc thi tuyển chọn người mới của ĐTH Thượng Hải đấy.

Cũng trong tối hôm đó, Đồng Đồng ngồi trên giường đầu quấn khăn đợi tóc khô rồi đi ngủ, tay cầm tờ tạp chí thời trang nữ, đột nhiên hét ầm cả phòng.

Đường Vũ vừa mới tắm xong, phòng cô giờ lắp bình nóng lạnh, có cả máy giặt, đối với các cô gái mà nói không còn gì hạnh phúc bằng, tối nào trước khi đi ngủ nhất định cũng phải tắm một lượt mới được, Đường Vũ vừa đi ra nghe Đồng Đồng nhắc tới tên Trần Linh San thì mí mắt khẽ giật một cái, nhưng toàn bộ khuôn mặt không có chút biểu cảm nào:

- Thông Thông, đến cậu đó.

- Ừ.

Trình Thông Thông đáp lời Đường Vũ một tiếng, ngó sang tạp chí trong tay Đồng Đồng bĩu môi:

- Cái phòng này làm sao rồi, Tư Âu thì lập cái clb fan hâm mộ ngớ ngẩn, bây giờ Đồng Đồng lại đi thích một cô minh tinh, có phải thời cao trung các

cậu kìm nén quá, nên bây giờ nổi loạn không?

Nguyễn Tư Âu không thèm tranh cãi với Trình Thông Thông, Đồng Đồng sốt sắng giải thích:

- Nhưng đây là Hạ Nhã trong câu truyện thành phố nhỏ đấy.

- Đây là Trần Linh San, không phải Hạ Nhã, không còn phân biệt nổi phim với đời thực nữa à?

Đồng Đồng cười gian:

- Hì hì, vậy là cậu cũng biết Hạ Nhã, không ngờ Trình đại tiểu thư cũng xem mấy phim tình cảm rẻ tiền.

Phim tình cảm rẻ tiền là do Trình Thông Thông nói về mấy phim tình cảm Hàn – Trung, còn tuyên bố hùng hồn mình chỉ xem phim điện ảnh kinh điển, giờ bị bóc mẽ đỏ mặt cãi cùn:

- Dù sao đó chỉ là nhân vật trên phim, không bao giờ tồn tại người như vậy ngoài đời.

- Không đâu, Trần Linh San ngoài đời cũng tuyệt vời lắm.

- OMG!

Đường Vũ đột nhiên lên tiếng làm cả phòng im lặng trong tích tắc, tiếp đó Đồng Đồng há mồm rồi nhảy xuống giường:

Nguyễn Tư Âu nãy giờ chúi mắt vào màn hình cũng phải quay sang:

- Đường Vũ, cậu cũng xem câu chuyện thành phố nhỏ à?

- Xùy xùy xùy.

Đồng Đồng xua tay liên tục, bảo Nguyễn Tư Âu trật tự, hồi hộp hỏi vào trọng điểm:

- Đường Vũ, nói thế là cậu biết Trần Linh San sao?

- Ừ.

Đường Vũ vừa chải tóc vừa nói:

- Thời cao trung bọn mình ngồi cùng bàn.

Nguyễn Tư Âu cảm giác hết nói nổi với khuôn mặt ngàn năm một vẻ của Đường Vũ:

- Xin cậu đó, đừng nói chuyện với điệu bộ thản nhiên như vậy được không, không biết bọn này kích động thế nào à?

- Không phải mình.

Trình Thông Thông giọng có hơi hậm hực, cô lại tái phát bệnh ghen tỵ, tại sao bao chuyện tốt đẹp trên đời này đều rơi lên người Đường Vũ như thế, cầm lấy khăn tắm đi vào phòng tắm, đột nhiên có cảm giác ghét lây cả Trần Linh San lẫn Hạ Nhã.

Phim Câu chuyện thành phố nhỏ hot cỡ nào? Khó nói hết sức công phá của bộ phim nhỏ này trong lòng khán giả trẻ ở mùa hè vừa qua, chỉ cần vài con số sau đây có thể nói lên được, phim đầu tư 15 triệu, nhưng riêng tiền quảng cáo ĐTH TW thu về đã là 250 triệu, hiện rất nhiều nước ngỏ ý mua bản quyền phim lẫn bản quyền tác giả, có nơi trả giá 5 triệu cho 1 tập, mà phim có 20 tập.

Hai vai nam nữ chính và nữ phụ có thể nói một bước thành danh, đặc biệt Trần Linh San với diễn xuất được nhiều chuyên gia đánh giá là “khắc họa tận xương” nhân vật. Khán giả không hài lòng với kết cục Hạ Nhã nhường

tình yêu cho bạn mình, yêu cầu làm phần hai, phải có chàng trai tuyệt vời hơn xứng đáng với Hạ Nhã.

Cả phim đầy tình tiết máu chó kiểu Hàn Quốc không có gì mới mẻ, nhờ đạo diễn tỉ mỉ trong chi tiết nhỏ nhặt, dàn diễn viên tốt, đã cướp đi trái tim vô vàn khán giả trẻ, nhất là các cô gái. Thông thường khán giả nam thích nhân vật nữ, khán giả nữ thích nhân vật nam, nhưng Hạ Nhã của Trần Linh San nhờ cá tính mạnh mẽ độc đáo, được vô vàn nữ sinh yêu quý.

- Đường Vũ.

Đồng Đồng ngồi xuống bên cạnh Đường Vũ, cầm lấy lược trong tay cô, chải tóc hộ, làm mặt nịnh nọt, giọng ngọt như mía lùi:

- Bốn hôm nữa Trần Linh San tham gia vòng cuối rồi, lúc đó bọn mình đi xem nhé.

Đường Vũ mắt đảo một vòng, đột nhiên nổi tính nghịch ngợm nói:

- Cái này mọi người nói với Tô Xán hữu dụng hơn mình.

- Tô Xán!!?

Không biết học ai Đường Vũ chuyên dùng cái mặt bình thản vạn ác tung ra tin giật gân:

- Ừ, Trần Linh San là mối tình đầu của Tô Xán mà.

“Rầm!” Một tiếng từ phòng tắm truyền ra, ba cô gái giật mình, cuống quít đứng dậy chạy vào phòng tắm:

- Thông Thông, có sao không?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 145: Có nên đi không?

Cuộc sống đại học bây giờ với Tô Xán mà nói là sự hưởng thụ, vì căn phòng của y bây giờ coi như đầy đủ tiện nghi lắm rồi, đám bạn cùng phòng vì thế có ý thức bảo vệ môi trường hơn, không vứt tất bẩn lung tung nữa, có máy giặt nên cũng không còn chuyện để quần áo bốc mùi cả tuần mới mang đi tiệm giặt là, cuộc sống dễ chịu hẳn.

Chỉ một điều vẫn như cũ là Lý Hàn thường xuyên phải đi lấy nước nóng cho cả phòng, cái này chịu thôi, nếu Tô Xán lôi cái máy đun nước nóng về, có khi ngày ngày cả hàng dài cầm phích trước phòng mình để xin nước, y tính cả rồi.

Tô Xán nhận được điện thoại ở nhà theo thường lệ.

- Chú Đông, chú Quách với cả chú Tôn của con đều qua ăn cơm, cho nên rất náo nhiệt ...

Tằng Kha ở đầu kia điện vừa đi vừa nói, đại khái là ra ban công trong nhà, Tô Xán thấp thoáng nghe thấy tiếng cười vang của đám nam nhân, trong đó có cả tiếng cha mình.

Đông Kiến Quân, cha Quách Tiểu Chung tới nhà mình không có gì là lạ, cha y từ khi tiếp nhận tập đoàn Đại Dung, trong quá trình chỉnh hợp cải cách, chuốc lấy không ít kẻ thù, cũng kết thêm nhiều người bạn, mấy người này trong nội bộ tập đoàn đại biểu Tô phái, thường xuyên qua nhà chơi.

Nhưng Tôn Gia Dũng luôn giữ khoảng cách vừa phải với cha, hai người là quan hệ nhân vật số một và số hai, có hợp tác có kiềm chế nhau, tư giao định sẵn không thể mật thiết, nếu tới nhà mình tham gia tụ hội, vậy chỉ có một khả năng.

- Tập đoàn có chút điều động nhân sự, chú Đông tiếp quản hai bộ phận, công ty số ba và công trình hải ngoại...

Tằng Kha chưa nói hết thì Tô Xán nghe thấy tiếng cha mình hơi lè nhè:

- Tô Xán gọi về à, chú Đông nó muốn nói với nó vài câu.

Đông Kiến Quân đã uống tới đỏ gay mặt, lú hết rồi, có cái câu dặn Tô Xán phải học tốt mà thi thoảng dăm ba câu nấc một cái lại nói y hệt câu đã nói trước đó.

Tô Xán nghe thấy ù tai, vì hết người nọ người kia nói chuyện với y, toàn nói chuyện đẩu đâu, thậm chí Tô Xán hoài nghi bọn họ có biết đang nói với ai không nữa, điều đó gián tiếp chứng tỏ không khí bữa cơm rất tốt.

Điện thoại tới tay Tôn Gia Dũng, ông ta là người tỉnh táo nhất, nói chuyện với Tô Xán một lúc rồi quay vào bàn cơm bảo Tô Lý Thành:

- Con trai anh bảo tôi trông chừng, đừng để anh uống quá nhiều.

Mọi người cười rộ lên.

Tô Xán cúp điện thoại, cha y sắp thăng chức rồi, thời gian ở lại Đại Dung không bao lâu nữa, nhưng Tô Xán lúc này không quá để ý.

Hôm nay trời trong gió ấm, Tô Xán lại chỉ có một mình ngồi trên chiếc ghế dài, hưởng thụ gió thu lồng lộng, trên tay là cuốn tạp chí nữ mà bình thường y chẳng bao giờ mua, nhưng tờ tạp chí này khác, vì trang bìa tạp chí có hình Trần Linh San khổ lớn.

Nụ cười tươi như hoa.

LHP Thượng Hải là giải thưởng điện ảnh mang tính quốc tế sớm nhất của Trung Quốc, tổ chức từ thập niên 80, ban đầu lấy tên là giải thưởng điện

ảnh thành phố hữu hảo quốc tế Thượng Hải, sau được cơ cấu lập pháp tôi cao của Thượng Hải thừa nhận, tới nay thành hoạt động giao lưu văn hóa lớn nhất Châu Á.

Tới nay đã tiến hành tới kỳ thứ chín, trải qua mấy chục năm, từ thời kinh tế kế hoạch tới thời cơ chế thị trường, thu hút bộ phim thế giới tham gia tới mấy nghìn bộ, thai nghén ra thị trường giao dịch đạt tới hàng tỷ NDT.

Thời đó con số hàng tỷ là kinh khủng lắm rồi, tuy chẳng thể so với những LHP hàng đầu như Cannes, nhưng ảnh hưởng của LHP Thượng Hải ngày một cao.

Cuộc thi tuyển chọn người mới của ĐTH Thượng Hải là do đơn vị tổ chức LHP Thượng Hải kết ĐTH Thượng Hải tổ chức, người tham gia tuổi từ 16 tới 25, hơn nữa còn yêu cầu chưa bao giờ tham gia buổi biểu diễn thương nghiệp.

Ba người đứng đầu cuộc thi này có cơ hội thực sự thành diễn viên chính thức ký kết hợp đồng đóng phim với ĐTH Thượng Hải, có thể nói là mộng tưởng vô số sinh viên học viện điện ảnh.

Cuộc thi đã diễn ra từ nửa tháng trước, hiện đã tiến vào vòng cuối cùng với 16 người.

Đương nhiên cuộc thi này còn chưa thể hot bằng Super Girls sau này, chỉ có thể nói là một sản vật phụ của LHP Thượng Hải, trên quy mô toàn quốc khả năng nhiều người chưa bao giờ nghe nói tới, nhưng ở Thượng Hải này nó đủ nóng bỏng rồi.

Thậm chí buổi tối ngày hôm qua không ít người tới quán kia vì được xem mỹ nữ thi tài trên màn hình 29 inch siêu lớn thời bấy giờ.

Cầm tờ báo trong tay Tô Xán mới biết rằng chương trình tối hôm qua mình xem với đám anh em trong KTX không phải là truyền hình trực tiếp, mà là

phát lại buổi truyền hình trực tiếp mà thôi.

Chương trình Tô Xán được xem đã diễn ra từ một tuần trước, vòng cuối cùng quyết định ngôi vị quán quân người mới ĐTH Thượng Hải sẽ diễn ra sau đây 4 ngày nữa.

Mình có nên đi không?

…..

Vì sao Trần Linh San diễn viên mới nổi đang cực kỳ được yêu thích hiện nay, theo học ở ĐH điện ảnh Bắc Kinh lại đột nhiên chạy tới Thượng Hải tham gia cuộc thi nhỏ như thế? Thậm chí có thể nói rằng cuộc thi này vì có Trần Linh San tham gia mà trở nên nổi tiếng toàn quốc. Câu hỏi ấy e rằng chỉ có một mình Trần Linh San mới trả lời được chính xác.

- Rất nhiều người gọi điện tới hỏi mình xem có đúng là bạn tham gia cuộc thi tuyển chọn người mới của ĐTH Thượng Hải hay không, mình đều không tiết lộ, nhưng chịu hết nổi rồi, quá nhiều ... Mình nói với họ nhé?

Đó là Lý Lộ Mai cô bạn gái thân thiết từ nhỏ của Trần Linh San, hai cô gái dính với nhau như hình với bóng, có điều lần này Trần Linh San tham gia cuộc thi mất gần 1 tháng, cô không tham gia được.

- Chuyện này .. tùy cậu.

Lý Lộ Mai cực kỳ kiêu ngạo nói:

- Hừm, đám Nhiễm Ngọc lần trước còn nói bạn may mắn nhận được vai diễn tốt trong Câu chuyện thành phố nhỏ, lần này xem cô ta nói được gì nữa ... À, ngay cả ở Thượng Hải cũng có người hỏi số liên lạc với bạn đấy, bạn thật là tới đó rồi như công chúa cấm cung vậy, ngoài luyện tập và lên sân khấu thì không đi đâu cả, bao nhiêu người muốn gặp bạn mà không được.

Trong đó nghe nói còn có không ít công tử có máu mặt ở Thượng Hải nhé, thế nào, sau cuộc thi có định gặp họ không?

- Không biết nữa, hẳn là không có thời gian đâu, thời hạn xin phép của mình trong trường sắp hết, thi xong là về Bắc Kinh ngay. Hai hôm nữa là buổi tập huấn cuối cùng rồi, giờ đang xếp đội hình múa, sau đó nghỉ một ngày rồi tới ngày thi đấu cuối cùng, sáng hôm sau mình sẽ về.

Trong suốt thời gian tới Thượng Hải tham gia thi đấu, ngoài cha mẹ người nhà luôn kiêu ngạo vì cô ra, Trần Linh San chỉ liên hệ với Lý Lộ Mai, tập trung 100% tinh thần vào cuộc thi:

- Được rồi, vậy mình không quấy rầy bạn nữa.

Trần Linh San đang định cúp điện thoại thì Lý Lộ Mai nói thêm:

- Linh San, mình luôn tin bạn, rồi tới ngày bạn đứng trên đỉnh cao sân khấu.

- Ừ ...

Trần Linh San cười nhẹ, trong đời mấy ai gặp được người bạn hết lòng như vậy, nhân vật Hạ Nhã mà cô khắc họa ra ít nhất có 5 phần tính cách của Lý Lộ Mai.

- Còn phải để cái tên bạc tình bộ nghĩa Tô Xán kia thấy bạn xinh đẹp cỡ nào, rực rỡ cỡ nào, xưa nay chưa từng thua ai hết, kết cả Đường Vũ. Mình mong một ngày Tô Xán thấy bạn chói lọi ra sao mà hối hận, khi đó mình sẽ tới cười vào mặt cậu ta.

Lý Lộ Mai dặn dò:

- Vì thế dứt khoát bạn không được tới ĐH Thượng Hải đâu đấy, ít nhất không phải lúc này, mình không cho bạn có bất kỳ sự mềm lòng nào.

Trong đầu Trần Linh San lóe lên hình ảnh tham dự hội nghị thượng đỉnh Thượng Hải mở rộng, gặp được Tô Xán đã hoàn toàn khác với ký ức, cường thế mà cao lớn. Có điều giờ là thời điểm mấu chốt trước cuộc thi, Trần Linh San lắc đầu xua hình ảnh đó khỏi đầu, trong ánh mắt lóe lên tia sáng bất kể bề ngoài hay tâm lý đã được mài rũa khá kiên cường, tập trùng toàn bộ tinh thần cuộc chiến sắp tới.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 146: World of Warcarft không phải chỉ là trò chơi

Trong khi Tô Xán đang lương lự có nên tới xem cuộc thi của Trần Linh San hay không thì nhận được điện thoại của Dustin ở Mỹ gọi tới, hắn phụ trách thông tin của Facebook, theo dõi động tĩnh các nhà đầu tư cỡ lớn, các loại tin tức của những xí nghiệp trong nghề, soạn thành tài liệu cung cấp cho Mark và Tô Xán ở Trung Quốc.

- Căn cứ vào tin tình báo mà tôi nắm được, Duẫn Thái Nguyên của Á Thái online gần đây qua lại liên tục hai nước Trung Mỹ, giống như đang cùng một công ty Thượng Hải nào đó thương lượng chuyển nhượng cổ phần, nhưng không may, có lẽ thất bại rồi. Hạng mục game mới của Vivendi có lẽ bị hủy bỏ, vì chi phí vượt ngoài dự toán, mang lại nguy hiểm tài vụ, năm nay VC lỗ tới hơn 200 triệu Eurom, chủ tịch của Vivendi Online đã từ chức.

Tô Xán nghe những lời này kích động đứng bật dậy, phấn khích tới toàn thân muốn run lên, cách đây không lâu Tô Xán có nghe phong phanh về khủng hoảng tài chính của Vivendi, cho nên nhờ Dustin theo dõi, không ngờ là sự thực, tay nắm điện thoại tưởng chừng muốn bóp vỡ nó, giọng lạc đi vì phấn khích:

- Chắc chắn chứ?

- Chắc, tôi đã xác nhận từ nhiều nguồn rồi mới báo cho cậu đấy.

Dustin vỗ ngực đảm bảo, nhưng sau đó giọng đôi phần héo đi:

- Hiện giờ vấn đề là Mark rất hứng thú với kiến nghị của cậu, nhưng tôi thấy nó có nguy hiểm mà chúng ta không dự đoán được.

Tô Xán nuốt ngụm nước bọt, lần trước bàn bạc với Mark chuyện này chỉ mang tinh giả định, ai ngờ cơ hội thực sự bày ra trước mắt:

- Đầu tư mà, tất nhiên phải có chút mạo hiểm chứ.

- Facebook chúng ta đúng là có kế hoạch đầu tư, đúng là đầu tư thì chấp nhận mạo hiểm, có điều quan trọng là nếu dùng khoản tiền lớn như vậy, chúng ta không thể không tính tới thu hút thêm đầu tư, vì bây giờ chúng ta hết tiền rồi. Tuy tôi thấy trò chơi này rất tốt, nhưng cậu và Mark quá liều lĩnh, Mark điên thì tôi biết rồi, xưa nay cậu luôn vững vừng đứng sau hậu thuẫn, lần này cậu còn điên hơn cả Mark, thực sự không biết nói gì với hai cậu nữa. Nhưng nếu cậu và Mark đã chung suy nghĩ thì chúng tôi đành phải tin hai cậu chứ sao.

- Được rồi, đừng dông dài nữa, chắc chắn cậu phải có nhiều tin hơn, nếu không đã chẳng gọi điện cho tôi, nói nhanh lên, hạng mục đó thế nào?

Tô Xán sốt ruột giục giã:

Vivendi là một công ty mang tính toàn cậu, tập đoàn truyền thông cực lớn của Pháp, các chi nhánh trải khắp 100 quốc gia trên thế giới, có tới 290.000 nhân viên, chủ yếu kinh doanh sản nghiệp điện ảnh, điện tín, internet, xuất bản, v..v...v.. Được xếp vào top 50 những công ty hàng đầu thế giới.

Có lẽ rất nhiều người không biết tới Vivendi, nhưng nhắc tới một công ty con của nó, chắc chắn vô số người không xa lạ gì, đó là Blizzard Entertainment.

Bởi vì tập đoàn Vivendi kinh doanh thua lỗ liên tục khiến nhà đầu tư không nhịn nổi nữa, tập đoàn đối diện với khả năng chia tách, Vivendi đang tiến hành trọng tổ, Blizzard cũng đối diện với uy hiếp điều chỉnh.

Dustin đang ngồi ở bàn làm việc, vừa lật tài liệu vừa đối chiếu với cột dữ liệu dài trên mày tính:

- Cái này chưa xác định hoàn toàn, một số thông tin dựa vào phán đoán của tôi thôi, nếu cậu đã sốt sắng với hạng mục này như vậy thì tôi nói luôn, World of Warcraft đã phát triển thành công, nhưng mới hoàn thành được tầm 30% tiến độ, mà hiện giờ Blizzard còn có ba hạng mục lớn khác là Starcraft II, Starcraft Ghoul, Warcraft . Vì vậy tập đoàn Vivendi đã yêu cầu Blizzard phải bỏ một hạng mục, khả năng Game online World of Warcraft đang phát triển có khả năng bị hủy bỏ rất cao.

Dustin hoàn toàn không biết Tô Xán nghe thấy tin tức này chấn động cỡ nào, như có cánh cửa lớn mở ra trước mắt, cho dù Tô Xán bảo mình phải kiềm chế, đừng để bị viên thuốc phiện trùng sinh dụ dỗ, nhưng ý chí của y trong lần này quá yếu ớt, vì Tô Xán còn là một game thủ, sao y có thể kiềm chế nổi cám dỗ sở hữu World of Warcarft, nghĩ thôi đã thấy ngầu rồi.

- Chúng tôi biết Duẫn Thái Nguyên của Á Thái online, Michael giám đốc của Vivendi TQ, cùng Bill phó chủ tịch Blizzard gần đây tiếp xúc với rất nhiều công ty, trong đó The9 của Thượng Hải được Duẫn Thái Nguyên tiếp xúc nhiều nhất, đủ thấy bọn họ khát tài chính thế nào. Nếu không có tiền, World of Warcarft sẽ gặp nguy hiểm, nhưng theo ước đoán của tôi bọn họ cần tới 20 triệu USD, ít công ty nào có số tiền mặt lớn như thế, tuy rằng Blizzard sẵn sàng nhường ra 20% cổ phần thậm chí là hơn thế nữa, nhưng vẫn quá mạo hiểm, vì chúng ta chưa có nhân lực ở mảng này, cho dù nắm được cổ phần cũng không thể kiểm soát được hạng mục tốt xấu.

Dust tin vẫn khéo léo khuyên giải Tô Xán bỏ hạng mục này:

Nhiều công ty không phải không bỏ ra được số tiền này, mà chỉ thấy không đáng, có người còn nói thẳng thừng :" Bỏ ra 20 triệu USD đầu tư vào công ty game? Tôi biết các anh rất giỏi, nhưng trừ game ra các anh còn có cái gì nữa?"

Còn có cái gì?

Trên thế giới này tới giờ nhiều người không biết Blizzard có cái gì, nhưng Tô Xán biết, cần một game World of Warcarft là quá đủ rồi.

Mặc dù sau này World of Warcarft phát hành bị vô số chuyên gia giáo sư lên án, nhưng không thể phủ nhận nó là game online hút tiền số một thế giới, chỉ vài năm sau khi phát hành tạo nên làn sóng khủng khiếp toàn cầu, có tới 12 triệu người chơi, làm Vivendi thoát khỏi nguy cơ tài vụ.

Sau khi World of Warcarft thịnh hành toàn cầu, nhà vận hành Trung Quốc đấu đá ngáng gạt nhau để đưa nó về TQ, mặc dù bị Blizzard vờn trong lòng bàn tay, đưa ra điều kiện ngặt nghèo ví dụ như mỗi năm chia cho họ lợi nhuận mấy trăm triệu USD, nhưng công ty TQ vẫn sẵn sàng vì nó đánh nhau vỡ đầu chảy máu.

Đứng trước cái bánh lớn như thế, bảo Tô Xán làm sao cầm lòng cho nổi.

Binh pháp câu binh mã chưa động thì lương thảo đã chuẩn bị trước, nhưng lần này lương thảo chưa chuẩn bị, Tô Xán đã cho binh mã đi trước rồi.

Tô Xán thèm khát với WoW còn hơn cả trước kia hứng thú với Facebook, vì với Facebook khi đó thực lực Tô Xán quá yếu, chỉ mang hi vọng cầu may rồi làm hết sức, còn lần này y có thực lực để có thể nắm WoW trong tay, vì thế khao khát lớn hơn rất nhiều.

Với rất nhiều trạch nam trạch nữ tương lai mà nói, bọn họ sẽ không bao giờ quên được lần đầu tiên đặt chân lên đại lục Azeroth, nơi Blizzard đã đập tan toàn bộ hệ thống của thế giới huyền ảo phương tây, tạo ra một thế giới còn kỳ ảo thu hút hơn thế. Bọn họ sẽ nhớ những ngày cuối tuần lôi kéo bạn bè trong KTX chuẩn bị cho cuộc maraton phụ bản máu lửa, sẽ nhớ giọng nói ngứa ngáy của nữ chỉ huy chiến trường, nhớ cô gái bên cạnh lóng ngóng tham gia trò chơi, sau đó ảo tưởng giống Thần điêu hiệp lữ tuyệt tích giang hồ.

Khi đó chỉ một bát mỳ cầm hơi có thể duy trì sức chiến đấu suốt cả ngày, khi đó có lẽ chưa bao giờ cảm thấy bạn bè cần thiết như vậy, chưa bao giờ thứ gọi là bạn bè lại đáng tin cậy như vậy, khi đó luôn có huynh đệ bên cạnh ném cho điếu thuốc, sau đó tay giữ chuột, tay đặt lên bàn phím, mắt nhìn chằm chằm, giọng trầm lắng:

- Người anh em, phía sau giao hết cho cậu đó.

Khi đó còn có lần đầu tiên diệt được rồng đen mà hưng phấn, lần đầu tiên pk giết người mà hồi hộp, lần đầu tiên cùng party 40 người tham gia cuộc chiến nhiệt huyết sục sôi, cùng nhiệm vụ sử thi mãi không phai mờ.

Mải mê chinh chiến, chớp mắt bao năm qua đi, Arthas Menethil phản bội liên minh, Thrall viễn chinh dị vực, các dũng sĩ của Azeroth phá vỡ tiền tuyến của Burning Legion

Nó không phải là một trò chơi, nó như Thạch Khố Môn của Thượng Hải, như Cocacola, như Mc Donald, nó là một dấu ấn thời đại, là đoạn không thể quên trong tuổi thanh xuân vô số người.

Thế nên khi Tô Xán thuyết phục Mark, Dustin, Kiều Thụ Hâm lý do y muốn lấy số cổ phần này rất đơn giản, tương lai chúng ta sẽ thành đối tượng thảo luận rất nhiều cô gái.

Câu này với các trạch nam mà nói, rất có sức hấp dẫn.

HẾT!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 147: Chuẩn bị đàm phán

Bill Condon phó tổng giám đốc Blizzard sau khi kết thúc cuộc đàm phán với Chu Tuấn của The9, kết quả không được lạc quan, bí mật tới Facebook TQ.

Bill là một trong số những người dùng khá sớm của Facebook, vì khi đó Sean Parker một nhân vật nổi tiếng của thung lũng silicon chú ý tới Facebook, cho dù đứng sau lưng Sean là Chiêm Hóa với ý đồ chiếm đoạt quyền khống chế Facebook, có điều không thể phủ nhận nó có tác dụng tuyên truyền cực lớn cho Facebook.

Nghe nói tới Facebook TQ có ý muốn đàm phán chuyện đầu tư với bọn họ liền hẹn thời gian gặp mặt. Tuy Blizzard lựa chọn đại lý vận hành game tương đối hà khắc, một phải có thực lực tài chính hùng hậu, hai nữa là công ty có danh tiếng tốt, ba là có kinh nghiệm vận hành game, thứ tư phải có bối cảnh quan hệ với chính phủ TQ. Có điều là công ty chuyển nhượng cổ phần thôi thì điều kiện của Facebook TQ quá dư thừa rồi, chỉ cần một điều Facebook TQ phải có đủ tiền.

Đi cùng với Bill là Michael giám đốc Vivendi TQ, còn bên phía Facebook TQ là Tô Xán, Kiều Thụ Hâm cùng với Dustin đại biểu cho Mark từ Mỹ bay sang.

Michael là người cao lớn tóc vàng mắt xanh mũi lo, tuổi chừng 40, mang vẻ đẹp đặc trưng của người phương Tây, ăn mặc khiến người chẳng hiểu mấy về thời trang như Tô Xán cũng phải có cảm giác rất thời trang. Đồng thới cũng rất xoi mói, mang bản tính ngạo mạn và thành kiến của người Pháp, vừa tới nơi đã nhìn ngó đánh giá tổng bộ Facebook.

Nhân viên nhìn thấy mấy người nước ngoài đi cùng Tô Xán và Kiều Thụ Hâm thì biết rằng công ty sắp có hành động lớn rồi, cho nên tất cả đều trở

nên cực kỳ tập trung, chuyên chú vào công việc của mình, cải vẻ tản mạn thường ngày của công ty mất hẳn. Phòng pháp luật thì tăng cường chỉnh lý, tập trung tìm hiểu luật định liên quan về lĩnh vực sắp tới, bộ phận hậu cần thì lựa chọn nữ nhân viên xinh đẹp nhất, chú ý thời gian chuẩn xác mang trà nước cho mọi người.

Michael thu hồi ánh mắt từ một nữ nhân viên, lúc này mới nói:

- Thứ cho tôi nói thẳng nhé, công ty của các cậu quá lộn xộn, cứ như tùy tiện cải tạo cái bãi đỗ xe dùng làm công ty vậy. Tôi thấy rất nhiều công ty lớn nhỏ rồi, dù là công ty nhỏ cũng phải nên có loại tinh thần diện mạo đàng hoàng, quản lý trình tự ngăn nắp, chứ không thể hỗn loạn thế này. Nhất là ăn mặc tùy tiện quá, không thể nhận ra đâu là nhân viên đâu là trưởng bộ phận, cậu xem cái người kia kìa, đi làm hay đi nghỉ ở bãi biển vậy? Thật khó chấp nhận.

Ánh mắt thì lướt qua eo của cô nữ nhân viên, mồm thì nói:

- Một khách hàng có đầu óc sẽ không vì các cậu tỏ ra ân cần mà đánh mất phán đoán. Một công ty làm việc nghiêm túc cũng phải có một bề ngoài đường hoàng một chút.

Tô Xán thầm chửi mẹ cha thằng người Pháp ngụy quân tử, cái miệng thì tỏ ra quý tộc nghiêm túc, cái mắt bại lộ bản chất dâm dục:

- Câu nói này tôi cũng có thể trả lại ông, người thích quan sát bề ngoài rất nhiều nhưng có thể qua hiện tượng nhìn thấy bản chất rất tốt. Công ty chúng tôi còn non trẻ, quản lý tồn tại rất nhiều vấn đề, nhưng đó không phải cốt lõi, tư tưởng của chúng tôi theo khuynh hướng kéo con người lại gần nhau, thuận tiện giao lưu tư tưởng của mình. Ân cần với khách là thể hiện sự tôn trọng, một đặc điểm trong văn hóa của chúng tôi, chúng tôi không lấy lòng ai cả.

Michael nheo mắt lai nhìn Tô Xán, cảm thấy y khác với người Trung Quốc mà mình gặp, rất ngang tàng.

Bill giơ tay ngăn Michael đang muốn đối đáp với Tô Xán lại, đi thẳng vào vấn đề:

- Tô, vì sao cậu không tham gia cạnh tranh quyền đại lý, chỉ cần 3 triệu USD là đủ rồi, rõ ràng dễ dàng hơn bỏ số tiền lớn mua cổ phần.

World of Warcarft không chỉ bí mật tìm xí nghiệp bối cảnh sạch sẽ đàm phán cổ phần, cũng tìm nhà đại lý, lúc này đây mấy công ty đang cạnh tranh lấy quyền đại lý và quản lý của nó, nếu chẳng phải vì Facebook có bối cảnh tiền đồ Mỹ tương đối sáng sủa, Bill chẳng tới đây.

- Chúng tôi không có kế hoạch tiến vào sản nghiệp game, càng không có kinh nghiệm vận hành game, thiếu nhân tài ở mặt này.

Tô Xán trả lời thẳng thắn:

- Cho nên không cạnh tranh quyền đại lý, nhưng tôi đánh giá cao game các vị phát triển, vì thế tôi muốn đầu tư vào nó.

Michael khinh bỉ ra mặt:

- Vậy phải tốn kém nhiều hơn 3 triệu USD đấy.

Bill cực kỳ khó chịu, tuy hai người ngang hàng, nhưng Michael là người của công ty mẹ, thái độ kênh kiệu, trên người mang tính cách thành kiến của người Pháp, làm ông ta rất khó chịu. Trước khi tới Trung Quốc, Michael còn nói người TQ chẳng có được mấy đồng, bản chất tư tưởng quan liêu, mang sự ưu việt mạnh mẽ vì làm việc công ty toàn cầu.

Tô Xán lờ Michael đi, chỉ nói với Bill:

- Vậy các công hãy ra giá trước, chúng ta bàn bạc tiếp.

Michael rất kiêu ngạo nói:

- Chúng tôi chỉ có thể nói ra cái giá tạm thời, dự kiến nhượng ra 30% cổ phần hạng mục World of Warcarft, tránh nhiễu loạn hạng mục cũng như thêm phức tạp quá trình đàm phán, chúng tôi không xé lẻ ra bán cổ phần, vì thế nếu các cậu đã xác định, hãy chuẩn bị tư tưởng bỏ ra 30 triệu USD, chúng ta sẽ chính thức đàm phán sau một ngày nữa, bốn ngày sau chúng tôi sẽ rời Trung Quốc vì có cái hẹn khác, hi vọng chúng ta có thể đạt được thỏa thuận trong thời gian này, còn địa điểm đàm phán tùy các cậu chọn.

30 triệu USD? Mí mắt Kiều Thụ Hâm và Dustin giật một cái, trước đó tin tình báo hắn thu được là 20 triệu USD cho trên 20%, bây giờ là 30 triệu, cái giá này vượt quá số tài chính hiện có của facebook, con số này thực sự quá lớn, chẳng trách nhiều người không tham gia, đây là củ khoai nóng, huống hồ không biết tương lai kiếm được ra tiền không?

Tô Xán gật đầu:

- Tôi biết rồi, tôi cũng hi vọng chúng ta có thể đưa ra phương án cuối cùng trong thời gian này.

Bill và Michael đi rồi, Kiều Thụ Hâm nói:

- Xem ra Blizzard và và công ty mẹ Vivendi chẳng hề thân mật như bên ngoài thấy, tồn tại chia rẽ và đấu tranh. Michael không quan tâm tới game hay chi tiết nội bộ, hắn chỉ quan tâm tới lợi nhuận, đây là điều chúng ta có thể tận dụng.

Dustin có cái nhìn khác:

- Michael trông có vẻ phù phiếm, nhưng tôi thấy ông ta là nhân vật phải dè chừng, có lẽ vì bọn họ tránh rơi vào thế yếu vì là bên đi tìm tài chính nên cử nhân vật như ông ta tham gia, tôi nghĩ đây là chiến lược của họ. Nếu chúng

ta nghĩ rằng đó là sơ hở để đánh vào, rất khả năng chúng ta sẽ bị họ đánh lạc hướng.

Tô Xán cũng tán đồng cái nhìn của Dustin:

- Đúng thế, cho dù bọn họ có bất đồng gì đi chăng nữa thì mục đích của bọn họ đều giống nhau, đó là cố gắng moi của chúng ta càng nhiều tiền càng tốt, cho nên không cần để ý tới mặt này.

Nghĩ một lúc Tô Xán nhấc điện thoại gọi trưởng phòng hậu cần tới:

- Đặt cho tôi một phòng họp cùng phòng nghỉ cho toàn bộ thành viên đoàn đàm phán của chúng ta trong khách sạn thích hợp gần đây, còn phía Vivendi thì kệ họ, chúng ta không việc gì phải tỏ ra ân cần để người ta khinh cho.

Dustin và Kiều Thụ Hâm nhìn nhau cười khổ, đôi khi Tô Xán cũng thật là trẻ con.

Không cần một ngày để xác định Facebook TQ có tham gia tranh đoạt hạng mục này không, Tô Xán đã quyết tâm ngay từ đầu rồi, vì thế Tô Xán dành một ngày này trở lại trường, gặp Tô Dĩ Nhất xin nghỉ phép, nói chuyện với Đường Vũ, y sẽ tắt điện thoại hoàn toàn trong ba ngày đàm phán để tập trung toàn bộ tinh lực cho cuộc chiến này.

Một ngày sau Michael và Bill quay lại Thượng Hải, mang theo bộ khung đàm phán lần này, dùng 30% đổi lấy 30 triệu USD tiền đều tư phát triển, Facebook TQ sẽ phải trả làm ba đợt, đợt cuối là 24 tháng 2 năm 2003.

Hai bên bước chính thức bước vào ba ngày đàm phán cam go.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 148: Không nghĩ có ngày nhìn thấy bạn khóc

3

0 triệu USD là gần 210 triệu NDT, tuy cuộc đàm phán này diễn ra trong bí mật, người ngoài không biết gì, nhưng số tiền này dùng tốc độ cực nhanh truyền tới cao tầng sản nghiệp của Tô Xán, làm chấn động thần kinh mỗi người.

Đây là lần điều động tài chính quy mô lớn nhất trong sản nghiệp của Tô Xán từ trước tới nay.

Tiền không phải chỉ là một con số, nó có trọng lượng thật sự, không chỉ tính bằng kg, người bình thường cả đời không thể kiếm nổi con số đó, cho thi thoảng YY một chút đại khái thấy được mặc bộ quần áo xa xỉ nhất, đi dạo khu thương mại cao cấp hưởng thụ cảm thụ khách hàng là thượng đế thực sự, không bị cô gái bán hàng miệng không nói nhưng trong lòng khinh bỉ. Hoặc có thể tới nhà hàng trên tầng thượng của tòa nhà chọc trời, ngồi ngắm cảnh thành phố về đêm, tán gẫu chuyện trò, được người khác xúm quanh xu nịnh.

Phú quý vinh hoa, đó là tưởng tượng trực quan nhất của người bình thường về tiền.

Mà trọng lượng của đồng tiền đúng là có khả năng đè cong sống lưng của một người cao quý, có thể đổi lại những thân thể mỹ nữ tươi trẻ nằm trên giường, có thể khiến những người hiểu sâu sắc về xã hội này giữ sự kính sợ nên cố với anh. Tiền cũng khiến nhiều người hoang phí tuổi thanh xuân đáng lẽ phải nở tràn rực rỡ, khiến lý tưởng của nhiều người bị bóp nát. Tiền có thể phát động chiến tranh, có thể hủy diện cả quốc gia.

Đối phương không biết sau này bọn họ sẽ sáng tạo ra lịch sử, nhưng cũng không muốn bán rẻ cổ phần của mình, còn Tô Xán biết bọn họ sau này sáng tạo kỳ tích lại muốn dùng cái giá lớn nhất lấy cái bánh to nhất. Nghe có vẻ tréo ngoe, nhưng quá trình đàm phán còn phức tạp hơn thế.

Liên tiếp ba ngày Tô Xán và đại biểu Blizzard đều không ngủ, chỉ dựa vào cà phê đặc giữ tỉnh táo, phải cãi nhau rã họng vì một tấm hợp đồng mỏng hơn cuốn tiểu thuyết bán chạy, tiến hành thỏa hiệp, có cứng rắn, có nhượng bộ, thậm chí có những lúc hai bên tưởng chừng muốn vỗ bàn bỏ đi, cuối cùng hợp đồng 25 triệu USD lấy 30% cổ phần WoW của Blizzard đã ra lò.

Tô Xán biết chuyện đoàn đội của mình làm thời gian qua sẽ được viết vào lịch sử của thế giới game, sau này khi World of Warcarft thịnh hành toàn thế giới, thành game kiếm tiền nhất lịch sử, sẽ có vô số chuyên gia đem nó ra viết làm kinh điển trong sách giáo khoa.

Đàm phán xong rồi tiếp theo là 25 triệu USD đè nặng lên vai Tô Xán và Mark.

…….

Tô Xán gạt bỏ mọi tạp niệm tập trung giành lấy cơ hội lịch sử trong đời, y bỏ quên mất một việc khác.

Trần Linh San đoạt quán quân cuộc thi, thế nhưng bữa tiệc sau cuộc thi, không ít người từ giời truyền thông, ban tổ chức, nhưng người hâm mộ danh tiếng của cô đợi mãi không thấy bóng dáng giai nhân xuất hiện.

Không ai biết ngay sau khi rời sân khấu vào hội trường, Trần Linh San khoác lên người chiếc áo choàng dài, đội mũ lưỡi trai, sau đó không nói với một ai, lên tàu điện ngầm tới ĐH Thượng Hải ẩn sau thành phố đèn hoa rực rỡ, nơi này vẫn đầy hơi thở cuộc sống, có những căn phòng KTX như miếng đầu hũ sáng đèn, có nam sinh chơi bóng muộn trên sân, có nữ sinh ôm sách trở về phòng, trên đầu là chiếc máy bay lấp lóe đèn bay qua.

Trần Linh San đi dọc quanh con đường ngang dọc của ĐH Thượng Hải khắp một lượt, tới khi chân cô mỏi nhừ vẫn không gặp được người mình muốn gặp, số di động cô lưu trong máy không sao liên lạc được.

Bao hưng phấn, bao hi vọng trong lòng dần dần chuyển thành chua xót đau đớn, Trần Linh San cứ vậy đi thất thểu trong sân trường dần vắng bóng người, đến khi chuông điện thoại reo vang, vui mừng thoáng qua chốc lát biến thành nụ cười buồn bã, đây là số di động cô dùng riêng ở Thượng Hải, chỉ rất ít người thân thiết biết, người đó không thể biết được.

- Linh San bạn đang ở đâu?

Đầu kia điện thoại giọng Lý Lộ Mai cuống lên:

- Sao lại bỏ cuộc liên hoan? Mọi người đang tìm bạn đó.

- Mình ... Mình đang ở Đh Thượng Hải.

Trần Linh San vận may rất tốt, sau khi thi đỗ vào đại học điện ảnh Bắc Kinh, cha cô Trần Lập tới Bắc Kinh làm ăn, dựa vào mối quen hệ quen biết, lấy được một số đơn hàng của quân khu, ông ta là người thông thạo thương mại, cho nên phất lên cực nhanh. Trần Linh San điển hình của thành quả điển hình của cô gái nuôi dưỡng bởi nhà giàu có, được cưng chiều, không giống như nhiều nữ sinh cùng trường, vì cuộc sống phải làm tình nhân của nam nhân nhiều tuổi hơn cha mình, Trần Linh San không cần theo đuổi lợi ích kinh tế, có thể thoải mái sống theo ý muốn.

Tuy thế Trần Linh San cũng không phải tiểu thư nhà giàu chỉ biết hưởng thụ phú quý gia đình, cô rất nỗ lực, rất ý chí, trước đây Lý Lộ Mai rất khâm phục cá tính này của cô bạn thân, giờ mới hiểu ra Trần Linh San quyết tâm như thế vì cái gì.

- Linh San, bạn điên rồi, đừng quên trước kia khi Tô Xán rời Hạ Hải, người nói muốn hoàn toàn buông tay là bạn, chính bạn là người xóa hết phương thức liên lạc với Tô Xán, không cho tất cả bạn bè nhắc tới cũng chính là bạn.

Lý Lộ Mai vừa giận vừa thương nói:

- Quên lời mình nói đi, quên Tô Xán đi, quên Đường Vũ đi, bạn không phải vượt qua Đường Vũ, không phải làm Tô Xán ân hận gì cả, quên đi, hãy sống vì bản thân thôi, Linh San, bạn là công chúa Trần Linh San ... Linh San có nghe mình nói không ??? Hãy quay về bữa tiệc vẫn còn kịp đấy ... Linh San !!!

Trần Linh San không nghe điện thoại, vì đột nhiên cô nhìn thấy một bóng người đi xe đạp, cô mừng rỡ, bắt đầu tăng tốc chạy, chiếc mũ bị gió thổi bay mất, mép váy phất phơ, đôi chân đi tất lụa đen xen nhau, nhưng chỉ vài bước chân cô liền nhận ra đó không phải người mình muốn tìm, tiếng gọi sắp phát ra miệng cũng nghẹn lại.

Lại có người đạp xe qua bên cạnh, Trần Linh San theo bản năng đuổi theo, tới ngã tư sáng đèn, cô thấy bốn năm người đạp xe khác, Trần Linh San không suy nghĩ, cứ thất thần đuổi theo, chạy xuyên qua quán ven đường bốc khói nghi ngút, xuyên qua cửa hàng mở cửa 24/24, xuyên qua cột đèn, những ánh mắt ngạc nhiên của người đi đường, chạy tới khi không còn chạy nổi nửa, dừng lại bên một bồn hoa.

Hai mắt Trần Linh San đỏ hoe, cầm điện thoại lên:

- Lộ Mai.

- Bạn làm mình lo chết đi được, vừa xong xảy ra chuyện gì ?

Trần Linh San không trả lời, tự lầm bẩm:

- Còn nhớ mình kể với bạn, buổi tối Tô Xán rời đi, mình đã chạy chân trần đuổi theo cậu ấy không?

- Mình nhớ.

Chỉ nghe giọng nói của Trần Linh San, Lý Lộ Mai thấy tim thắt lại:

- Khi đó mình chỉ chạy vài bước có thể nhìn thấy chiếc xe đạp của Tô Xán rồi, nhưng bây giờ, mình có cảm giác cho dù cứ chạy mãi, chạy mãi tới khi trời sáng cũng không thấy được bóng dáng đó nữa, không bao giờ nữa.

Trần Linh San ngồi bệt xuống đất, giọng nghẹn ngào:

- Mình phải làm sao bây giờ, trước đó mình không nên xóa hết cách liên lạc, lúc tốt nghiệp mình không nên do dự, mình nên điền nguyện vọng là Đh điện ảnh Thượng Hải chứ không phải là ĐH điện ảnh Bắc Kinh.

- Trước kia cha mẹ mình luôn dạy bảo mình, mỗi một nấc thang trong cuộc đời này leo lên được đều không dễ dàng, thấy được là phải nắm chắc lấy. Cuộc đời này không biết bao nhiêu người mộng tưởng mãi mãi là chỉ là thứ xuất hiện trong giấc ngủ, không bao giờ thành hiện thực. Mình cần phải biết lựa chọn, phải biết vứt bỏ những thứ bản thân không đành lòng. Con người luôn phải đưa ra lựa chọn đúng không, ít nhất nhiều năm sau nhìn lại, có lẽ thi thoảng sẽ hối hận, nhưng không cho rằng quyết định năm xưa là sai, mình thấy cha mẹ mình nói đúng.

Nước mắt Trần Linh San cuối cùng trào ra khỏi mi:

- Nhưng bây giờ mình sợ rồi, thậm chí mình thấy trước kia do dự không báo danh đại học điện ảnh Thượng Hải có phải là sai hay không ... Trước kia mình nói với Tô Xán, thà ngồi sau xe của cậu ấy khóc còn hơn cười trong BMW ... Nhưng bây giờ, bây giờ mình không tìm được chiếc xe đạp đó nữa rồi ....

Đầu kia Lý Lộ Mai chỉ biết im lặng nghe Trần Linh San nói đứt quãng trong nước mắt, không biết khuyên bạn mình thế nào, có lẽ thế cũng tốt, sau lần này Trần Linh San có thể quên hoàn toàn người đó.

Trần Linh San ngồi bệt xuống đất, hai chân co lại giữa gối, khóc nức nở như đứa trẻ con, bóng hình giống hệt như đêm đó cô ngồi trên cầu vượt bật khóc vì cho rằng không đuổi kịp Tô Xán, và giống như đêm hôm đó, có một bàn tay đưa chiếc khăn tay tới trước mắt cô:

- Mình không nghĩ có ngày nhìn thấy bạn khóc.

Người Trần Linh San run rẩy, ngây ra một lúc mới từ từ ngẩng đầu lên, là khuôn mặt cô không ngờ nhất, trước mắt cô có hai người một người đưa cho cô khăn tay, một người tròn mắt nhìn cô.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 149: Phải kiếm tiền thôi

Tô Xán, Kiều Thụ Hâm cùng đoàn đội trở về Facebook Trung Quốc sau ba ngày đàm phán căng thẳng, tuy hai mắt đầy tơ máu, nhưng tinh thần phấn khích vô cùng, vừa lên tầng 17, ngay từ cửa bọn họ đã được chào đón bằng tràng vỗ tay vang dội.

Đang định phát biển vài câu có khí thế lên tinh thần cho cả công ty thì một nữ tiếp tân đi tới báo:
- Chủ tịch, có giám đốc Vương của Đôn Hoàng đợi anh đã lâu rồi ạ.

Vương Thanh sao lại tới Thượng Hải? Sao không gọi điện trước cho mình? Ngớ ra một giây Tô Xán mới nhớ mình đã tắt điện thoại từ ba hôm trước, đến giờ vẫn chưa bật lên.

Đi nhanh vào khu tiếp khách, Vương Thanh ưu nhã mà lạnh lùng ngồi uống trà, bên cạnh là cô gái cũng mặc đồng phục công sở nữ, nhưng thay vì váy bó như Vương Thanh lại là quần âu, tóc cắt ngắn, khuôn mặt khá xinh xắn có nét nhưng nghiêm nghị, đó là Diệp Tuyết lái xe kiêm vệ sĩ của Vương Thanh, Tô Xán đã xem tài liệu của cô gái này do Đỗ Đại Duy đưa cho, trước khi quyết định để Diệp Tuyết làm vệ sĩ cho Vương Thanh .

Vương Thanh thấy Tô Xán tới liền nở nụ cười, nhưng bằng sự quen thuộc của Tô Xán với Vương Thanh, y ngửi ra chút mùi nguy hiểm.

Quả nhiên vào văn phòng Tô Xán, cửa đóng lại cách tuyệt hoàn toàn mọi âm thanh với bên ngoài, Vương Thanh liền bộc phát:
- Tô Xán, cậu có biết tôi nghe tin này tim suýt nữa ngừng đập không hả, cậu biết tôi sợ cái gì không, sợ bọn chúng liệu có phải là đám lừa gạt ghê tởm của Mỹ không, bọn chúng dùng loạt thủ đoạn lừa tiền của nhà đầu tư, sau

đó bỏ lại một cái công ty rỗng ruột bỏ chạy. Cho cậu biết nếu mà như thế tôi tự sát cho cậu xem.

Vương Thanh bị hành động này của Tô Xán sợ chết khiếp, giọng nói cố gắng áp chế kích động trong lòng, thực tế hôm qua trong cuộc họp tầng quản lý của Đôn Hoàng đều nhận ra hôm nay mỹ nữ tổng giám đốc của bọn họ hồn vía để tận đâu, vừa xong cuộc họp liền nói có việc gấp đi Thượng Hải, không ai biết có chuyện gì xảy ra.

Tô Xán thấy Vương Thanh không ngại Diệp Tuyết ở bên cạnh đã nổi đóa với mình, chứng tỏ quan hệ giữa hai bên tiến triển tốt, yên tâm hẳn, nếu không tin tưởng tuyệt đối vào người bảo vệ mình, sẽ rất khó khăn cho công tác của người làm vệ sĩ.

Phát tiết một hồi, lòng hơi bình tĩnh lại, Vương Thanh hỏi:
- Rốt cuộc hợp đồng đó sẽ đốt của cậu bao nhiêu tiền?

Tô Xán cười gượng, cảm thấy rất có lỗi với Vương Thanh:
- 25 triệu USD.

- 25 triệu USD, tức là 175 triệu tệ!!??
Vương Thanh phải ngồi xuống ghế nếu không cô sợ mình sẽ ngã mất, dù đoán trước được đây là hợp đồng rất lớn nhưng con số này vẫn làm cô choáng váng:
- Tôi đau lòng, thực sự đau lòng, nếu cậu gom được 175 triệu tệ cho tôi thì tôi có thể mở chi nhánh của Đôn Hoàng khắp Thượng Hải, cậu không biết thương tôi một chút nào sao, sao cậu có thể độc ác đến thế? Lần nào cậu cũng lấy tiền từ chỗ tôi nữa, có phải cậu nghĩ tôi là vú em của cậu, chỉ cần bóp ngực tôi một cái là có sữa cho cậu bú không hả?
Ánh mắt Vương Thanh trở nên sắc bén, trở thành mỹ nữ tổng giám đốc làm vô số người thần hồn điên đảo trên tiết mục Luận Kiếm của ĐTH tỉnh:

Tô Xán bị những lời vừa ác liệt vừa ướt át này làm xịt máu mũi, nhưng mà y phải trấn định, dùng hết khả năng ngôn ngữ của mình cùng giọng điệu chân thành nhất giải thích cho Vương Thanh khả năng thành công của kế hoạch này.

Vương Thanh nghe Tô Xán trình bày hết, thấy y thấp thỏm nhìn mình thì thở dài:
- Tôi về Dung Thành đây?

Tô Xán ngạc nhiên:
- Chị vừa mới tới, ít nhất cũng nên ở lại qua đêm nay chứ?

Giọng Vương Thanh có hơi giận:
- Tôi phải về kiếm tiền cho cậu chứ, thật sự không biết có phải kiếp trước tôi nợ cậu không?
Nói xong không đợi Tô Xán phản ứng lại cùng Diệp Tuyết mở cửa rời đi, không hổ danh mỹ nữ tổng giám đôc, không để lãng phí một giây một phút nào.

Tô Xán cũng chẳng có thời gian cảm động áy náy lâu, vì tiếp tân lại vào có giám đốc Triệu Minh Nông của Thục Sơn muốn gặp.

- Trước kia khi nhà máy này còn chưa phải tên là Thục Sơn, chúng tôi sản xuất đồ chơi, lấy tên Long Thịnh, hàm ý là làm ăn thịnh vượng mạnh mẽ như rồng. Nhưng cuối cùng không vượt qua được cơn sóng thị trường, chúng tôi đúc rút được nhiều kinh nghiệm, cũng nhận được bài học đau đớn. Là chủ tịch Tô nhìn trúng cái nhà máy nhỏ của chúng tôi, giúp chúng tôi đứng dậy, nói một câu không dễ nghe, lúc khó khăn nhất quốc gia bỏ mặc chúng tôi, Lão Triệu này từ đó không coi mình là người của quốc gia này nữa, mà là người của cậu rồi, nếu cậu cần toàn bộ lợi nhuận của Thục Sơn đưa hết cho cậu.
Triệu Minh Nông nghe xong Tô Xán trình bày thì vỗ ngực đảm bảo:

Lâm Quang Đống thì đang ở ngay Thượng Hải nên không cần vội vàng như hai người kia, gần trưa mới tới Facebook TQ.

Ngoài cửa sổ là ngã tư người qua kẻ lại, Lâm Quang Đống đứng sát bên cửa sổ, hỏi:
- Cậu nhìn thấy cái gì?

- Anh nói luôn đi, mấy ngày hôm nay tôi đau đầu lắm rồi, không nghĩ được gì đâu.
Tô Xán lúc này sợ nhất là những vấn đề mang tính triết học, lại còn bảo y nhìn xuống từ tầng 17 này nữa, hai tay ôm đầu nói:

- Trong quá trình tiến bộ của nhân loại có một loại động lực, có một loại năng lượng thúc đẩy đằng sau. Lấy tiểu thuyết võ hiệp làm ví dụ, trong kinh mạch mỗi một người đều tồn tại nội lực, mà tiền, văn nhã một chút thì gọi là kinh tế, gọi là tài chính. Đặt nó trong xã hội hiện đại, đó chính là thứ năng lực được gọi là nội lực ở kinh mạch con người. Loại năng lượng này chi phối sinh hoạt của nhân loại, hành vi pháp tắc, có thể khơi lên chiến tranh, có thể quyết định hình thái ý thức.

Tô Xán muốn đập đầu vào tường lắm rồi, giờ mới hiểu tên này vì sao bao năm chỉ là giáo viên quèn, đáng nhẽ Nhị Thập Thất Trung phải đuổi việc hắn lâu rồi, như thế mình khỏi gặp phải hắn.

- Mỗi người chi phối loại năng lượng này đều là tinh anh của xã hội có năng lực cải biến vận mệnh mỗi người. Hành động này của cậu, dùng con mắt giới truyền thông chúng tôi mà xét thì đây là sự kiện có thể gây chấn động lớn.

- Có điều nếu điều động một khoản tài chính lớn như vậy, biến tướng nói lên chúng ta đang tụ tập ở một đoàn thể thống nhất, thông qua nỗ lực của mỗi người, chúng ta đang ngày càng cường đại. Võ công của chúng ta ngày càng lên tới cấp bậc cao siêu. Chỉ tiếc rằng thực lực của truyền thông Ba La

chưa đủ, không thể tham dự vào cuộc đại chiến này, chỉ có Vương Thanh, giám đốc Triệu, cùng với Facebook có thể tham gia, thực sự làm người ta đố kỵ, cuộc đời chưa tới trăm năm, nếu không có võ đài tung hoành, cứ thế trôi qua, có phải là quá vô vị không?

Tô Xán cười khổ, y cũng đoán được tên này không có ý tốt, thực tế Tô Xán không thể ép những người khác phải tham gia vào kế hoạch của mình:
- Sau này sẽ có võ đài cho anh thôi.

Đôn Hoàng của Vương Thanh căn cứ vào phân tích lợi nhuận cả năm, tính gộp cả Đôn Hoàng, Tông Quang, Lãnh Sự Quán, doanh thu là 300 triệu, lãi ròng hơn 54 triệu, trừ đi thiệt hại phi kinh doanh còn hơn 40 triệu.

Thục Sơn của Triệu Minh Nông sau năm ngoái mở rộng quy mô toàn quốc, bây giờ đã là lúc hưởng trái ngọt, lượng tiêu thụ năm ngoái đạt hơn 30 triệu, năm nay đã lên tới hơn 100 triệu, mức tăng trưởng này làm Triệu Minh Nông tin rằng, hai ba năm sau có thể đột phá lượng tiêu thụ 1 tỷ, trở thành nhà sản xuất đồ dùng văn phòng phẩm lớn nhất cả nước. Trong kế hoạch này của Tô Xán, Thục Sơn có thể đầu tư 40 triệu.

Như vậy là còn thiếu 95 triệu nữa, phải dựa vào facebook huy động vốn, từ thung lũng silicon thậm chí toàn thế giới kiếm tiền thôi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 150: Nhìn nam nhân

5

giờ chiều, hôm nay Tô Xán cũng nghỉ như bao nhiêu nhân viên bình thường khác, hớn hở chào mọi người sau đó đi thật nhanh tới thang máy rời công ty, đám Kiều Thụ Hâm và Dustin vẫn ở lại công ty làm việc, ném cho y ánh mắt ai oán.

Sau một ngày trời nóng ngồi lỳ ở văn phòng điều hòa, dù thoải mái tới đâu con người ta cũng cảm thấy bí bức, vì thế vừa hết giờ làm, người ta vội vàng đổ ra phố lúc này đã dịu mát, chỉ trong thoáng chốc, khắp khu Mỹ La tràn ngập tiếng huyên náo.

Thế nhưng trong mắt Tô Xán chỉ có một người, người con gái mặc chiếc váy liền thân màu đen điểm xuyết bởi những bông hoa nhỏ màu trắng, mái tóc ngắn cột đơn giản phía sau bởi chiếc giây thun, cơn gió chiều thổi qua làm vài sợi tóc lay động như muốn vuốt ve gò má láng mịn kia, cô gái nhẹ nhàng đưa tay trai vén sợi tóc nghịch ngợm đó ra sau tai, khuôn mặt không chút trang điểm, trên người không cần đồ trang sức tô điểm, vẻ đẹp thanh lệ hiếm có trên đời đó vẫn khiến người ta rung động sâu sắc.

Cô gái này chính là nguyên nhân khiến Tô Xán vội vàng dời công ty như thế, tất nhiên không thể là ai khác ngoài Đường Vũ:
- Em đợi lâu chưa?

- Anh rất đúng giờ, nên em không phải đợi.
Đường Vũ giơ chiếc giỏ mây trong tay lên, mỉm cười nói:

Tô Xán dí mũi vào cái giỏ mây hít hít hỏi:
- Bên trong là cái gì ?
Tiếc là y không phải chó nên không ngửi ra gì cả.

- Không nói, lát nữa anh sẽ biết.
Đường Vũ khoác tay Tô Xán trong ánh mắt ghen tỵ không ít nam nữ xung quanh, vui vẻ nói:
- Chúng ta đi thôi.

Cách tòa nhà Mỹ La một dãy phố là một công viên không nhỏ, rất nhiều công ty top 500 thế giới đặt ở đây, tuyệt đại đa số là các công ty nước ngoài, theo đó rất nhiều người nước ngoài làm việc ở nơi này, vì vậy ở bên cạnh công viên có một ngôi trường chuyên giành cho người nước ngoài.

Khác với người trong nước tan giờ làm hoặc vội vã trở về nhà ngay, hoặc cùng bạn bè tụ tập ở quán hàng nào đó, người nước ngoài thích tụ tập ngoài trời hơn, nên lúc này phải trên 70 phần trăm là người nước ngoài, đủ mọi màu da, ngôn ngữ, làm Tô Xán và Đường Vũ cảm tưởng như quay lại quãng thời gian du học bên Mỹ.

Có một người da đen to lớn đang dùng cái vợt to làm bong bóng xà phòng cho mấy đứa bé chơi, bọn trẻ con hơi bong bóng xà phòng chỉ dùng ống thổi, ông da đen này chơi luôn cái vợt nhúng vào xô nước trộn xà phòng, cầm cái vợt hưa lên, thế là bong bóng to bằng đầu người, phản chiếu ánh chiều tà thành muôn màu sắc sặc sỡ.

Tô Xán nổi hứng bảo Đường Vũ:
- Đợi anh một chút nhé.

- Anh cũng thật là càng ngày càng trẻ con.

Đúng như Đường Vũ đoán, Tô Xán chạy tới bên cạnh người đàn ông da đen, mượn lấy cái vợt kia.

Chắc thứ nước xà phòng này phải pha bằng công thức đặc biệt, bong bóng không bị gió mạnh thổi tan, thậm chí đưa tay đẩy thật nhẹ quả bóng bóng xà phòng đó còn nảy lên biến hình, trông cực kỳ đẹp mắt. Chơi một lúc Tô

Xán nắm được yếu quyết, làm ra quả bong bóng thật to dài, chạy quanh Đường Vũ, đám trẻ con người Tây cũng chạy theo.

Hai bên con đường không rộng lắm là hàng cây rậm rạp đan xen cao thấp, đã cuối thu nhiều chiếc lá đã dần chuyển sang màu đỏ, lá đỏ ráng chiều đỏ, cùng với bầu trời phủ đầy bong bóng xà phòng cùng tiếng cười trẻ thơ vang vọng, khiến thế giới thêm nhiều gam màu sáng rực rỡ. Đường Vũ cũng bị cảm nhiễm đưa tay đón quả bóng bóng được Tô Xán phủ kín quanh mình khiến đám trẻ con cũng xúm xít quanh cô. Tính cách Đường Vũ định sẵn cô không thích trẻ con lắm, chúng ồn ào, quấy khóc, lại chẳng biết được chúng muốn gì, nhưng nhìn cảnh Tô Xán chơi đùa vui vẻ với mấy đứa trẻ như thế, đột nhiên lòng cô dâng lên cảm xúc lạ chưa từng có.

Chợt nhớ tới lần đó đi dạo qua cầu, Tô Xán vô sỉ đề nghị cô “tạo một em bé”, má Đường Vũ đỏ lên.

Chơi một hồi chán chê, Tô Xán trả lại cái vợt cho ông da đen, Đường Vũ thì bị mấy đứa bé chạy quanh nô đùa, nhìn Tô Xán nói chuyện với người đàn ông da đen mà mặt hớn hở, Đường Vũ biết cái mồm dẻo quẹo kia đã lừa được công thức pha xà phòng rồi.

Bỏ lại đám trẻ con đáng yêu, Tô Xán và Đường Vũ nắm tay nhau tiếp tục hành trình của mình, cuộc hẹn hò hôm nay của bọn họ đã xác định từ mấy ngày trước rồi. Đường Vũ rất biết Tô Xán mà gặp phải thứ hứng thú là quên hết cả thời gian giờ giấc, cho nên cô tới đây để Tô Xán có thể dứt mình khỏi công việc.

Giữa công viên có một cái hồ nước không nhỏ, bãi cỏ bên hồ rất đông người, chủ yếu là người nước ngoài, mang theo thức ăn nhanh, ngồi bệt luôn xuống bãi cỏ vừa ăn vừa tán gẫu, một ít đôi tình nhân tay trong tay đi dạo, vừa đi vừa hôn nhau, làm Đường Vũ kéo vội Tô Xán đi chỗ khác, chỉ sợ y nổi hứng học theo.

Bước trên mặt đất đầy lá rụng, đi men theo bên hồ, gió thoảng nhẹ nhè mang theo mùi thơm dịu ngọt của cô gái xinh đẹp bên cạnh, đó là hạnh phúc lớn nhường nào? Mệt mỏi sau ba ngày đàm phán căng óc cũng vơi đi nhiều.

Đường Vũ cuối cùng cũng chọn được chỗ tương đối hẻo lánh, ở đằng sau một tảng đá to, có vài gốc cây nhỏ quây quanh tạo ra một không gian riêng tư, cô ngồi xuống mở chiếc làn mây ra, lấy một chiếc khăn được gấp vuông vức trải lên bãi cỏ, ngồi quỳ hai chân như kiểu người Nhật rồi đặt từng hộp thức ăn lên đó.

Không có gì đặc biệt, một túi bánh mì sandwich, một hộp bơ, một hộp mứt dâu, một lọ bột canh, một hộp đựng xà lách và cà chua được thái mỏng, ít thịt hun khói, hai chai nước khoáng, đó là toàn bộ bữa tối của bọn họ.

Gió mát vờn quanh người làm Tô Xán thoải mái, nhưng còn có thứ thoải mái hơn, lặng lẽ nhìn Đường Vũ cẩn thận phết bơ lên từng lát bánh mỳ, sau đó rắc ít bột canh, Tô Xán thích ăn bánh mỳ bơ bột cạnh chứ không phải đường, làm xong Đường Vũ đặt xuống xếp xà lạch, cà chua lên bánh, toàn thứ Tô Xán không thích, nhưng ăn cơm với Đường Vũ là bắt buộc phải ăn rau.

Làn da trắng như tuyết đầu mùa, lông mày như liễu, cánh môi đỏ mọng kiều diễm, ánh mắt chuyên chú vào công việc, làm Tô Xán chẳng uống rượu mà lòng đã say.

Thực ra Đường Vũ không hoàn toàn chuyên tâm vào công việc của mình, bị Tô Xán nhìn chằm chằm với ánh mắt chan chứa thâm tình, gò má trắng nõn nà dần ửng đỏ, dù bị Tô Xán làm nhiều chuyện đáng xấu hổ hơn nhiều rồi, cô vẫn dễ bị ánh bắt của Tô Xán làm xao động.

Năm phút rồi mà Tô Xán cứ nhìn cô không chớp, má Đường Vũ đã đỏ rực, không chịu được nữa cầm miếng bánh đút vào mồm y:

- Ăn đi.

Mồm Tô Xán ngập bánh, đã nhai nhồm nhoàm còn nói câu đáng ghét:
- Nhìn cái bánh nửa ngày trời mới được ăn, số tôi thật là khổ.

- Có ngon không?
Đường Vũ hồi hộp hỏi:

Bánh mỳ mua, thịt, cà chua, rau tất cả mua ở siêu thị, cùng lắm nha đầu này có công rửa rau mà thôi, có ngon cũng đâu phải công mình chứ. Biết mấy chuyện làm thức ăn rất nhạy cảm với Đường Vũ, Tô Xán không muốn phá hỏng khung cảnh lãng mạn này, giơ ngón tay cái lên:
- Tuyệt vời, vợ anh là nhất.

- Đương nhiên, em làm mà.
Đường Vũ vui sướng, cặp mắt cong lên như vầng trăng non.

Quả nhiên gần mực thì đen, Đường Vũ bây giờ cũng mặt dầy không kém gì ai đó.

Tô Xán đói lắm rồi, hôm nay về công ty là tiếp khách liên tục, buổi trưa ăn qua loa tới giờ không nhớ là ăn cái gì, Đường Vũ biết thế nên không hỏi chuyện đàm phán hợp đồng thế nào, chỉ kể chuyện vài ngày qua ở trường. Tô Xán đáp lại lời cô ít dần, mí mắt gọi nhau, đầu gật gù, sau đó ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Có điều trong giấc ngủ Tô Xán vẫn cảm giác được đầu mình gối lên cái gì đó rất êm ái, mũi là mùi hương dễ chịu thân thuộc cùng hơi ấm áp, Tô Xán theo tiềm thức rúc tới gần, kiếm chỗ thoải mái nhất, chóp chép miệng ngủ.

Tô Xán đã mấy hôm rồi chưa tắm, mùi mồ hôi nồng khó ngửi, Đường Vũ vốn thích sạch chẳng ngại ngần đặt đầu y tựa lên đùi mình, kể cả mặt Tô Xán lúc này áp vào bụng dưới cô, Đường Vũ cũng không xấu hổ, tay nhẹ

nhàng vuốt tóc Tô Xán, Đường Vũ biết Tô Xán rất mệt, nhưng thoáng cái đã ngủ ngon thế này, làm cô không khỏi đau lòng.

Nhìn Tô Xán chìm sâu trong giấc ngủ, không biết có phải do cảm tính không, Đường Vũ thấy Tô Xán càng ngày càng đẹp trai, khuôn mặt gầy gò hơn, cằm và mép lún phún râu, ít đi một phần non nớt, thêm vào ít mùi vị nam nhân thành thục, giống rượu ủ lâu năm, càng ngày càng có vị, càng có khí chất.

Có bề ngoài, có khí chất, có tài hoa, có sự nghiệp lớn khiến người ta ao ước, có nhiều tiền tới mức không biết bao người kiếm cả đời không bằng một góc, tính cách tuy có chút khuyết điểm nhỏ, nhưng không che lập được ưu điểm, đối xử với ai cũng như gió xuân ấm áp, nhất là với con gái càng có thể nói tốt tới khó tốt hơn.

Chẳng trách Trần Linh San cứ lưu luyến mãi không quên.

Đường Vũ không hiểu nổi vì sao mình lại nói những lời đó với Trần Linh San, vì thương hại? Hay vì đồng cảm vì một thời mình cũng từng như thế? Cô sẽ không kể lại chuyện này cho Tô Xán, còn Trần Linh San có hiểu được ý mình không phải xem tạo hóa rồi.

Nắng đã sắp tắt hết, đèn quanh hồ đã bật lên, người xung quanh đã thưa thớt rất nhiều, ở lại đây vào buổi tối sẽ không an toàn, vì thế dù Tô Xán chưa ngủ được bao lâu, Đường Vũ không đành lòng vẫn phải đánh thức y dậy.

- Tô Xán, dậy đi.
Đường Vũ vỗ vỗ nhẹ lên má Tô Xán gọi, nhìn Tô Xán ngủ quá ngon lành, khiến người ta không khỏi sinh ra cảm giác đánh thức người ngủ ngon như thế là tội lỗi.

Mi Tô Xán rung mấy lần, tới khi bị Đường Vũ nhéo nhẹ một cái, hai mắt mới cực kỳ không tình nguyệt mở ra bằng tốc độ rất chậm. Đường Vũ lấy

một cái khăn ăn khẽ lau nước dãi bên khóe miệng Tô Xán, tự nhiên ôn nhu như người vợ phục vụ chồng.

Mắt Tô Xán mở ra với tốc độ rất chậm, tiêu cự dần tập trung lên khuôn mặt Đường Vũ, tích tắc ấy Tô Xán đột nhiên cảm giác đọc được vô vàn thứ trong thế giới nội tâm của Đường Vũ, hơn nữa còn cảm giác được Đường Vũ cũng thế, cảm giác tâm linh tương thông đó mỹ diệu vô cùng:
- Đang nhìn cái gì thế?

Đường Vũ nhoẻn miệng cười đáp:
- Nhìn nam nhân đấy!

Tô Xán cũng mỉm cười, đưa tay ra đan năm ngón tay Đường Vũ nắm chặt trong tay mình, rất chặt.

Đường Vũ

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 151: Vô nguyên tắc, vô kỷ luật

Mặc dù kế hoạch mua cổ phần World of Warcarft tiến vào giai đoạn bố cục huy động vốn, nhưng thực sự nắm được nó còn cả giai đoạn dài, đầu tiên là tài chính, chuyện chưa tới lúc cuối cùng còn vô số biến số.

Vivendi là tập đoàn tài chình, Blizzard Entertainment cũng công ty lấy lợi nhuận và kiếm tiền làm cơ sở, kiếp trước Tô Xán cực kỳ thích công ty này, nhưng bây giờ y đã ở một vị trí và thân phận khác, phải suy nghĩ vấn đề ở góc độ khác, tuy không thể phủ nhận một phần game thủ trong người thôi thúc Tô Xán theo đuổi hạng mục này.

Chu Tuấn của The9 theo đuổi World of Warcarft, nhưng không thể bỏ ra 25 triệu USD để mua cổ phần của nó, không biết sau này thấy World of Warcarft ngày càng tiến xa tung hoành thế giới, Chu Tuấn sẽ có tâm tình thế nào? Dù sao Tô Xán thấy nếu là mình, rất có khả năng sẽ thời gian dài trằn trọc không ngủ được.
Có lẽ ông ta sẽ đứng trước ống kính, mô phỏng câu nói kinh điển của Đại thoại tây du năm 95, từng có một hạng mục cực tốt bày ra trước mặt tôi, nhưng tôi không biết trân trọng, đợi khi nó hút tiền như máy bơm thì đã muộn rồi.

Còn Tô Xán, hiện y chưa đủ tiền nhưng đã nắm được nó.

Tâm trạng của Tô Xán lúc này thật khó diễn tả thành lời, có lẽ chỉ những ai là game thủ mới hiểu cảm giác này, khi mà tựa game mình yêu thích nắm trong tay mình, công ty phát triển game sau này làm ra bất kỳ quyết sách nào, cho dù là chi tiết nhỏ, cũng phải báo cáo cho mình biết.

Tô Xán phải hết sức kiềm chế tâm tình của mình, phải giữ tỉnh táo, bây giờ y là chủ tịch một công ty, không phải một game thủ nữa.

Cứ như thế Tô Xán ở trong trạng thái phấn khích kìm nén, bận rộn chuyện hợp tác giữa Facebook TQ và Blizzard trước sau mất tới mười mấy ngày, thi thoảng có môn học quan trọng phải về trường rồi lại rời trường, trong thời gian đó Đường Vũ cũng tới tìm Tô Xán mấy lần để lôi y ra khỏi sinh hoạt không có điều độ, còn đàm Trương Tiểu Kiều, Lý Hàn, Tiêu Húc thì không lạ gì nữa.

Toàn bộ khu nam đều biết phòng 602 có một nhân vật thoát ly tam giới, không trong ngũ hành.

Tiết học có thể không đi, luận văn kinh tế có thể không nộp cũng chẳng có chuyện gì, giáo viên điểm danh tới y luôn nhìn xuống lớp trước, không thấy y là bỏ qua không đọc nữa. Quản lý KTX có tra ra Tô Xán tối hôm đó không ở trong phòng cũng không thông báo ... cái đó cũng đành đi, điên người nhất tên này vẫn cứ là lớp trưởng, biết làm sao dù lớp phó Tần Lộ kiến nghị bỏ phiếu bầu lại lớp trưởng, Tô Xán tuy không có mặt vẫn được 70% phiếu bầu.

Thời gian qua cũng có một số ngoại lệ, phía ban quản lý KTX có giáo viên mới tới, tên là Quách Minh Duệ, vốn dạy học ở học viện điện ảnh nghệ thuật, thế nhưng lại phát sinh chuyện yêu đương với nữ sinh, mà không chỉ một lần.

Quách Minh Duệ có chút tai tiếng ở học viện nghệ thuật, có điều hắn lại có chút bối cảnh, có anh rể làm ở sở giáo dục Thượng Hải, mặc dù nhiều lần truyền ra loại chuyện bê bối này, nhiều giáo viên cũng biết, nhưng trường học mắt nhắm mắt mở cho qua, vì vi phạm quy định, nhưng là chuyện hai bên tình nguyện. Nhưng lần cuối cùng gây ầm ĩ hơi lớn, nhà gái tới tận trường học làm nhốn nháo cả lên, nhà trường phải cho hắn nghỉ việc, nhờ phía FeeC khống chế truyền thông, vỗ về nhà gái, hình như hứa cho cô gái bằng tốt nghiệp đàng hoàng, thế mới không ảnh hưởng tới biển hiệu vàng của trường.

Sau đó Quách Minh Duệ bị đầy tới làm quản lý KTX.

Tất nhiên mới chuyển biến từ thân phận giáo viên sang "bảo vệ", lại có bối cảnh như vậy, Quách Minh Duệ không cam tâm, thế nên trút giận lên đám sinh viên, chuyện quản lý quy định KTX cực kỳ nghiêm ngặt, 10 giờ tối đóng cửa, muộn một phút cũng ghi tên lại, tối tối hắn chăm chỉ tuần tra như chó dại, làm vô số đôi tình lữ kêu than dậy đất.

Đúng lúc Tô Xán bận rộn chuyện cổ phần World of Warcarft, nhiều lúc không thoát thân được, thuê luôn khách sạn ở bên cạnh công ty ngủ lại, đặc biệt là trong quá trình đàm phán ba ngày ba đêm kia, Tô Xán mỗi ngày chỉ ngủ ba bốn tiếng, buổi tối đàm phán có khi tới một hai giờ đêm. Lúc làm việc còn có ý chí duy trì, đến khi xong việc rồi, tinh thần buông lỏng toàn bộ mệt nhọc dâng lên, Tô Xán về tới trường chỉ muốn về KTX ngủ một giấc ngon lành, ngủ ba ngày ba đêm mới tỉnh.

Mà đoạn thời gian qua Tô Xán liên tục không trở về KTX, bị Quách Minh Duệ tuần tra đêm cho vào danh sách đen.

Tô Xán về phòng đám Trương Tiểu Kiều liền kể chuyện này, khi đó Lý Hàn còn lấy thuốc lá mời Quách Minh Duệ cũng không ăn thua gì. Lần này không chỉ mỗi Tô Xán mà ít nhân vật có số má của các khu KTX cũng gặp họa. Không nghi ngờ gì, Tô Xán là nhân vật Quách Minh Duệ đặc biệt muốn xử lý, nguyên nhân rất đơn giản, nếu xử lý được tên Tô Xán cực kỳ nổi tiếng trong trường này, có thể gây dựng uy tín, làm ra thành tích, bên trên có người nói đỡ, có lẽ quay trở lại vị trí có thể diện kia.

Vì thế nên khi nghe nói Tô Xán trở về, Quách Minh Duệ gọi y tới phòng quản lý KTX, không cho Tô Xán ngồi đã lên mặt quát tháo trấn áp ngay:
- Tình huống của cậu rất nghiêm trọng, phải nói là vô cùng nghiêm trọng, một sinh viên mấy đêm liền không về, không có thông báo hay xin phép, rốt cuộc là cậu lêu lổng ở đâu? Tôi gặp nhiều loại sinh viên như cậu rồi, ỷ có

tiền có thế coi kỷ luật nhà trường như trò chơi, cậu tưởng đây là trường học loại ba để cậu muốn làm gì thì làm à? Ngoài kia còn vô số người khóc lóc để được vào trường kìa. Cậu đi đi, sao còn chưa đi, quay về trường làm gì nữa ? Nói cho cậu biết, hành vi coi thường kỷ luật trường học này cho dù bị khai trừ cũng không phải quá.

Tô Xán đang buồn ngủ díp cả mắt lại, lúc nãy nghe đám Lý Hàn nói đã ngủ gả ngủ gật rồi, nhưng vẫn quyết định tới phòng quản lý KTX trước xem cho chuyện gì, sau đó mới về ngủ cho đã, không nghĩ bị mắng xơi xơi tới 15 phút. Quách Minh Duệ còn đang chửi mắng sướng mồm thì Tô Xán xoay người bỏ đi, thời gian dài tranh luận với đại biểu thương vụ khác tới sắp bã mồm rồi, lúc này tự nhiên có "thằng điên" giáo huấn mình, tất nhiên là bực mình.

Quách Minh Duệ đã bao giờ thấy sinh viên nào to gan lớn mật như vậy, tức thì bước tới kéo giật tay Tô Xán lại:
- Cậu muốn đi đâu, tôi chưa cho phép mà cậu đã dám đi à?

Tô Xán bị Quách Minh Duệ kéo tay, cực kỳ khó chịu vùng tay thoát ra. Quách Minh Duệ không ngờ Tô Xán lại kiên quyết kháng cự như thế, vuột tay loạng choạng ngã xuống đất, xô phải một cái ghế, rất là khó coi.

Tô Xán quay đầu nhìn hắn một cái, tình huống thế này có giải thích cũng vô ích rồi, hai mắt Tô Xán vừa nhức vừa rát, mí trên gọi mí dưới, chẳng quan tâm nữa, đi nhanh về phòng.

Quách Minh Duệ từ mặt đất bò dậy muốn đuổi theo, lại sợ ra kia mà Tô Xán vẫn phản kháng, để người ta thấy thì mất mặt, đứng trong phòng quát tháo:
- Láo, láo quá rồi, một đứa sinh viên mà dám đánh giáo viên, dứt khoát phải khai trừ.

Tô Xán thì kệ, về phòng chẳng kịp trả lời đám Lý Hàn, nhảy lên giường vùi đầu ngủ li bì.

Chẳng có gì lạ tiếp đó Quách Minh Duệ lồng lộn lên, hầm hầm tới phòng giáo dục làm ầm ĩ, khi đó không chỉ có mấy nhân viên quản lý kỷ luật của phòng giáo dục, còn có viện trưởng Lục Xuyên Minh nổi tiếng mặt sắt, Quách Minh Duệ thao thao bất tuyệt kể tội trạng của Tô Xán, nói Tô Xán không những vô nguyên tắc, vô kỷ luật, coi thường nội quy của trường, đã thế bị khiển trách không biết ăn năn hối hận, còn phản kháng đánh trả cả giáo viên, dứt khoát phải kỷ luật nặng nếu không kỷ luật trường học sẽ bị nhờn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 152: Đồng Đồng đau đầu (1)

Tô Dĩ Nhất là giáo viên chỉ đạo cũng bị gọi tới phòng giáo dục, cố gắng giải thích hộ Tô Xán:

- Tình huống của đứa bé này khá đặc biệt, nhà trường đều biết, cậu ta có công ty ở bên ngoài, đôi khi không về phòng ngủ là chuyện có thể thông cảm. Kỳ thực trường cũng đã khuyên cậu ta tạm nghỉ học để theo đuổi sự nghiệp, nhưng vì Tô Xán tới nay cơ bản không bỏ tiết bỏ buổi, thành tích cũng tốt, nên trường cũng ủng hộ. Tính cách Tô Xán rất ôn hòa ...

Quách Minh Duệ đập bàn:

- Ôn hòa, ôn hòa kiểu gì mà đẩy ngã một giáo viên, có còn vương pháp nữa không?

Tô Dĩ Nhất hết lời khuyên can, nhưng Quách Minh Duệ ỷ mình có chỗ dựa, vả lại xưa nay thực sự hắn chưa bao giờ bị xỉ nhục như thế, dứt khoát muốn phải phạt thật nặng Tô Xán.

Lúc này có tiếng gõ cửa, mọi người đều biết Tô Xán tới, Lục Xuyên Minh hừ một tiếng:

- Vào đi.

Quách Minh Duệ không ầm ĩ nữa, hai tay khoanh trước ngực, lạnh lùng nhìn Tô Xán, như con báo nhìn con dê, chuẩn bị phát động tấn công trí mạng.

- Tô Xán, em kể lại chuyện trong phòng quản lý KTX thế nào, em kể lại một lượt đi.

Tô Dĩ Nhất lên tiếng nói trước:

- Còn cái gì cần nói nữa.

Quách Minh Duệ trừng mắt lên, nhưng bị Lục Xuyên Minh áp xuống:

- Cậu im lặng đi, để Tô Xán nói:

Nghe xong Tô Xán kể lại chuyện đã qua một lượt, Quách Minh Duệ không chịu, đứng dậy làm um lên:

- Mày nói mày chỉ muốn đi, không ngờ làm tao bị ngã? Mày đẩy tao ngã thì có, đừng chối ... Mọi người xem nó kìa, xem nó kìa, tới đây rồi mà vẫn còn bộ dạng lờ đờ thiếu ngủ, không biết tối qua lang thang chơi bới quán bar nào nên mới thế, có thứ học sinh bê bối như thế không?

Tô Xán nhíu mày, không hứng thú cãi nhau với hắn, chẳng chối, thẳng thắn nhận luôn:

- Viện trưởng Lục, chuyện em đã nói xong rồi, đầu đuôi chỉ có thế em không thêm bớt, nếu không có việc gì thì em đi đây, mấy hôm nay em thiếu ngủ, phải tranh thủ ngủ một ít, chiều em còn phải lên lớp.

Lục Xuyên Minh nhìn Tô Xán một lúc, cuối cùng thở dài xua tay:

- Ừ, về ngủ đi, còn chuyện này nữa, lần sau rút kinh nghiệm, em làm thế là không đúng.

- Vâng, em sẽ rút kinh nghiệm ạ.

Quách Minh Duệ giống như bị người ta bóp lấy cổ họng, không nói lên lời.

Cho tới khi Tô Xán đi rồi Quách Minh Duệ kinh ngạc nhìn Lục Xuyên Minh:

- Cứ để nó đi như vậy sao?

Lục Xuyên Minh mặt thoáng cái sa sầm, nhìn chằm chằm Quách Minh Duệ, không khách khí nói:

- Chút chuyện nhỏ xíu như vậy mà làm ầm lên, tôi thấy cậu ăn no rửng mỡ rồi, cậu còn chưa phục thì lên gặp hiệu trưởng.

……

Thực ra buổi chiều hôm đó Tô Xán cũng không đi học, y đương nhiên không ngốc rồi, trong tình thế như vậy tỏ ra là sinh viên ba tốt coi chuyện học tập là hàng đầu, còn bảo Lục Xuyên Minh phạt mình, Tô Xán cảm thấy nực cười, chính Lục Xuyên Minh ký giấy cho y thành sinh viên đặc quyền lớn nhất trường.

Đối với Tô Xán mà nói, tên họ Quách, thực sự y chẳng nhớ tên, chỉ là thằng hề nhỏ bé thôi, chuyện này y nhanh chóng gạt qua sau đầu.

Chuyện xảy ra buổi sáng, tới trưa thì truyền khắp KTX 13,15,17, sinh viên xôn xao bàn tán:

- Tô Xán thực sự đánh nhau với Quách Minh Duệ của học viên điên ảnh sao?

- Chắc là thật đấy, nghe nói phòng giáo vụ muốn điều tra tới cùng, Quách Minh Duệ còn gọi bảo vệ tới muốn bắt Tô Xán cơ mà.

Cứ thế chuyện một đồn mười, càng đồn càng sai, đến khi buổi trưa Đường Vũ trở về phòng thì nghe nói phòng giáo dục đang họp để đuổi học Tô Xán, cả phòng 602 chỉ coi nó như chuyện cười, ít nhất cái vị cho Tô Xán lắp mấy thứ trong phòng họ không bao giờ đồng ý, Tô Xán rời trường rồi thì vụ đầu tư này lỗ vốn sao?

Quách Minh Duệ tới mức này mà không biết điều, lấy Tô Xán ra khai đao, đúng là biểu hiện của ngu xuẩn.

……

Tô Xán ngủ lèo một giấc tới hơn 8 giờ tối mới dậy, vươn vai một cái, cảm thấy tinh thần khoan khoái, sức sống tràn trề, tuổi trẻ thật tốt, mệt mỏi cỡ nào cứ ngủ một giấc thật đẫy là khỏe như vâm ngay, chẳng bù sau này, ngủ nhiều còn cảm thấy hoa đầu chóng mặt, mệt thêm chứ chả được tích sự gì.

Con mắt ngủ đẫy rồi nhưng cái bụng thì trống rỗng, Tô Xán liền rủ nhóm Lý Hàn đi ăn, đương nhiên cả đám hưởng ứng, gần đây Tô Xán có về trường cũng chỉ lên lớp, sau đó học xong lại vội vội vàng bàng rời đi, thiếu Tô Xán đám Lý Hàn mất hứng chơi bời, hai tuần rồi phòng 602 không ăn nhậu nên tinh thần rất cao.

Tô Xán còn gọi cả Đường Vũ, tất nhiên ba cô bạn cùng phòng cũng theo, thế là hai phòng nổi tiếng nhất khu nam lại tụ tập, dọc đường không ít người chỉ chỏ bọn họ.

Đường Vũ mặc bộ áo liền mũ mòng hồng mùa thu, mặc chiếc quần vài thể thao, bên trong áo gió áo vận động bó sát người màu đen, hoàn mỹ vẽ ra đường cong chữ S tuyệt tuyệt đẹp.

Từ thời cao trung cuối tuần Đường Vũ đều theo Mục Tuyền tới trung tâm thể dục thẩm mỹ, đây cũng là chỗ Mục Tuyền nghiêm khắc nhất với Đường Vũ, không chỉ muốn con gái mình có kiến thức còn giữ thể hình hoàn mỹ.

Lên đại học, ngay cả thẻ tập luyện của Đường Vũ cũng được Mục Tuyền làm sẵn, đôi khi Tô Xán còn trốn tiết chạy tới phòng tập nhìn trộm thân hình thanh xuân tươi đẹp đầm đìa mồ hôi của Đường Vũ, cảnh tượng đó làm Tô Xán có động lực hơn cả mua cổ phần WoW.

Tám người bọn họ ngồi vỉa hè, mấy cô gái nhỏ gọi món ăn nhẹ dễ tiêu, còn Tô Xán gọi đống bánh bột lọc, thịt nướng, một lồng bánh bao hấp, nhìn Tô Xán cắn bánh bao, má phồng lên nhồm nhoàm, cái mặt hưởng thụ, kết quả trừ Đường Vũ, cả ba cô gái kia đều múa đũa ăn ngon lành.

Đương nhiên không thể chỉ cắm mặt vào ăn được, phải trò chuyện, cả hai phòng đều rất hiểu ngầm, xưa nay không hỏi tới công việc của y, chuyện Tô Xán gần như biệt tăm mười mấy ngày bỏ qua một bên, đề tài là chủ đề nóng nhất hôm nay. Trình Thông Thông phẫn khích nói:

- Bên học viện điện ảnh đang lưu truyền, nói cậu đã đánh Quách Minh Duệ rồi, vì sao không cho hắn vài đấm vào mặt, bọn họ đi qua nhìn thấy Quách Minh Duệ, thấy hắn lành lặn còn nói cậu quá khách khí.

- Là hắn tự ngã, tôi không ra tay.

Tô Xán biết lời người đáng sợ, thân phận mình lại mẫn cảm, chuyện lớn chuyện nhỏ bị người ta chú ý, nếu thành ấn tượng ngông nghênh ngang ngược thì không hay:

- Đây chỉ là chuyện nhỏ thôi ...

Trương Tiểu Kiều xua tay:

- Theo như tôi biết Lục Xuyên Minh thương ngày ở nhà cũng hệt như ở trường, lúc nào cũng nghiêm nghị không nói không cười. Con gái ông ta không chịu nổi cảnh sống áp ức như thế trong nhà, cho nên đi Mỹ học không về nữa, gả luôn cho người ta. Khi đó Lục Xuyên Minh nổi cơn lôi đình, nhưng con gái ông ta ở Mỹ, làm thế nào được. Nghe đâu ngày kết hôn con gái ông ta gọi điện về, nói từ rất nhỏ đã muốn bỏ nhà đi rồi, vì không chịu nổi tính cách của ông ta. Vì chuyện này mà Lục Xuyên Minh bị đả kích lớn, vợ ông ta dì Triệu sang tìm mẹ tôi khóc suốt một ngày. Trước kia nghe nói ông ta là viện trưởng của chúng ta, vốn nghĩ không dễ sống rồi,

không nghĩ ông ấy lại đổi tính lúc nào. Nếu không phải biết con ông ấy lấy chồng nước ngoài, tôi còn tưởng Tô Xán và con ông ta có quan hệ gì ...

- Đừng có nói linh tinh, đừng quên hai phòng chúng ta có ưu ái đặc biệt là nhờ viện trưởng Lục đấy.

Tô Xán xua tay:

- Mọi người đứng nói chuyện này nữa, vừa mới về đã gặp chuyện không đâu.

Nhưng cây muốn lặng mà gió chẳng dừng, Phạm Kỳ Dịch ở đâu đi qua thấy bọn họ cười lớn:

- Tô Xán, vừa về trường đã có chiến tích rồi, vẫn phong độ như ngày nào.

Phạm Kỳ Dịch cũng đành đi, đã thế còn có Mạc Tuyết đi cùng, nhìn Tô Xán cười cười:

- Tô Xán, gần đây lại lười không đi họp rồi, có phải lại muốn tôi tới gọi không?

Lần trước Tô Xán lười tham dự cuộc họp thường kỳ của FeeC mà bị Mạc Tuyết tới tận nơi "gọi", có lần học tỷ hung hãn còn đạp cửa xông vào khi gần chục thằng con trai đang xem phim hành động Mỹ, thiếu chút nữa làm một số thanh niên vị dương nuy, thế nên nếu nói tới nhân vật nào khiến cả phòng 602 phải khiếp sợ thì đó là Mạc Tuyết.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 153: Đồng Đồng đau đầu (2)

Phạm Kỳ Dịch và Mạc Tuyết hai nhân vật đứng đầu hội sinh viên trường, chuyên tổ chức sự kiện, tất nhiên không khí lập tức lên rất cao, Mạc Tuyết còn nổi hứng muốn đấu bia, đến Đường Vũ không thể cản nổi.

Mọi người náo nhiệt tưng bừng, không ai chú ý tới một người đáng lẽ thường ngày rất ưa náo nhiệt, hôm nay lại ít lời hơn thường lệ, vẫn tranh ăn tranh uống nhưng nói ít hơn nhiều, nếu ai để ý kỹ hơn chút nữa sẽ thấy Đồng Đồng thi thoảng lại nhìn trộm Tô Xán và Đường Vũ.

Cho tới bây giờ Đồng Đồng vẫn không sao quên được buổi tối hôm đó, thời gian qua cứ nhìn thấy Đường Vũ là trong đầu cứ nảy ra câu hỏi "rốt cuộc Đường Vũ thực sự có ý gì?", khó khăn lắm mới trấn áp nói xuống thì Tô Xán trở về, nhìn hai người họ ở cùng một chỗ, câu hỏi đó lại trỗi dậy không gì ngăn cản được.

Gần mười ngày trước, sau mấy ngày kỳ kèo, cuối cùng Đồng Đồng cũng rủ được Đường Vũ đi xem cuộc thi có sự tham gia của Trần Linh San, không chỉ thế Đường Vũ nhờ mối quan hệ của cha, còn được tham gia bữa tiệc liên hoan sau cuộc thi.

Không phụ lòng Đồng Đồng la hét cổ vũ khản cổ suốt buổi tối, đến khi đầy hào hứng tham gia bữa tiệc liên hoa thì đợi mãi đợi mãi không thấy Trần Linh San xuất hiện, có tìn đồn Trần Linh San mất tích rồi, rất nhiều người còn nói là Trần Linh San được đại gia nào đó bao rồi, hay Trần Linh San mắc bệnh sao, toàn điều không hay ho chủ yếu phát ra tự miệng đám nữ nhân ghen tỵ.

Thất vọng trở lại trường, không ngờ lại gặp được Trần Linh San thất thểu đi như người mất hồn, sau đó còn nghe được đoạn nói chuyện điện thoại kia,

khi biết Trần Linh San là mối tình đầu của Tô Xán, ba cô gái phòng 602 suy đoán rốt cuộc ai đá ai, hay Đường Vũ là người xen vào cướp mất Tô Xán khỏi tay Trần Linh San, rồi nhiều năm như vậy bây giờ Trần Linh San nổi tiếng thành danh rồi, lại còn nhớ tới Tô Xán không?

Không ngờ cuộc đời đôi khi còn kịch tính hơn cả phim ảnh.

Trần Linh San xuất hiện ở ĐH Thượng Hải, không cần nói cũng biết là để tìm Tô Xán rồi, vừa đoạt giải quán quân, bỏ cả buổi liên quan đi tìm người mình yêu, còn chuyện nào lãng mạn hơn thế?

Đồng Đồng còn ngơ ngẩn thì Đường Vũ đã đi tới, tiếp đó nhìn Trần Linh San nhào vào lòng Đường Vũ khóc, giống như đứa bé tìm được chỗ dựa, thoải mái phát tiết ấm ức trong lòng vậy, còn Đường Vũ hết sức ôn nhu dùng khăn tay lau nước mắt cho Trần Linh San, không biết một người dồn nén tình cảm tới mức nào mới khóc tới độ lau mãi không hết như vậy, không lâu sau khăn tay của Đường Vũ như vớt từ trong nước ra vậy.

Khuôn mặt xinh đẹp Trần Linh San ngập trong nước, vừa rời sân khấu còn chưa tẩy trang, son môi, kẻ mắt, phấn bị Đường Vũ lau nhem nhuốc như đứa bé nghịch ngợm bột nặng màu.

Quá đau lòng, Trần Linh San thời khắc đó dù là ai nhìn thấy cũng không kìm được sống mũi cay cay, Đồng Đồng hoàn toàn không xen vào được, chỉ nhìn thôi mà hai mắt cũng đỏ hoe, tưởng chừng như nhìn thấy Hạ Nhã trong tập cuối cùng bộ phim đứng ở sau gốc cây nhìn người con trai mình yêu thương hôn người con gái khác vậy, có điều lúc đó trời mưa, không ai nhìn thấy được nước mắt của Hạ Nhã.

Lúc ấy Đồng Đồng nghĩ, Trần Linh San diễn Hạ Nhã tốt như vậy có lẽ vì bản thân ngoài đời trải qua nỗi đau như vậy đi?

Trần Linh San khóc rất lâu, cuối cùng cũng dần bình tĩnh lại, bi thương, đau đớn dần tan đi, ánh mắt Trần Linh San hiện lên vẻ quật cường, mỉm cười

với Đường Vũ :” Muộn rồi, mình phải về thôi, nếu không sợ là không bắt được xe nữa.”

Cả buổi tối hôm đó Trần Linh San chỉ nói đúng một câu như vậy, Đường Vũ không nói gì thêm, ba người bọn họ lặng lẽ đi ra cổng trường, bắt taxi. Vốn tưởng chuyện sẽ qua như thế, nhưng trước khi đóng cửa xe taxi lại, Đường Vũ lại đột nhiên nói thêm một câu :” Linh San, Tô Xán là nam nhân rất truyền thống.”

Xe taxi lăn bánh, Trần Linh San còn quay đầu lại lại nhìn Đường Vũ, tiếc là xe dán màng tối, Đồng Đồng không nhìn rõ nét mặt Trần Linh San thế nào.

Tay cầm cốc bia, tâm thần lại ở chỗ khác, Đồng Đồng uống từng ngụm một, hết rồi chẳng cần xung quanh hò hét khích bác, tự động rót lại uống tới khi đến đáy.

Giống như nhiều thiếu nữ khác, buổi tối tâm sự sau khi tắt đèn, các cô gái nói nhiều nhất vẫn là về đề tài các chàng trai, chia sẻ hình tượng lý tưởng của mình, hay phân tích về chàng trai nào đó, cái tên Tô Xán tất nhiên không thể không nhắc tới, theo phân tích của các cô, Tô Xán thành thục vững vàng, ôn hòa, bao dung, hài hước. Nhưng nếu ai không tiếp xúc nhiều với Tô Xán, thực sự khó mà tưởng tượng được Tô Xán lại có một mặt có thể nói là hơi “nhỏ nhen”, đúng vậy, phải nói là “nhỏ nhen”, điều này cả Đồng Đồng, Trình Thông Thông, Nguyễn Tư Âu đều bỏ phiếu tán thành, Đường Vũ mỉm cười không bình luận.

Tô Xán bảo bối Đường Vũ cực kỳ, nam sinh khác nhìn Đường Vũ đã không thích rồi, đương nhiên Tô Xán chưa bao giờ can thiệp vào cuộc sống của Đường Vũ hay cấm cản Đường Vũ, cũng không phải người ghen tuông vớ vẩn, nhưng tuyệt đối 100% không bao giờ chọn một diễn viên làm bạn gái.

Thế nên câu nói của Đường Vũ với Trần Linh San có thể hiểu là, nếu bạn tiếp tục làm diễn viên sẽ không bao giờ có cơ hội nào với Tô Xán hết, cho

dù Tô Xán có yêu thích thế nào cũng tránh xa thôi.

Rút ra kết luận này Đồng Đồng thấy khiếp sợ, cho dù bản thân cô thấy nó quá mức hoang đường, nhưng đơn thuần gạt bỏ hết tình cảm lấy sự kiện mà phân thích, hoàn toàn không thể có kết luận nào khác.

Nhìn Đường Vũ ngồi bên cạnh Tô Xán, cứ việc mỉm cười nói chuyện với Mạc Tuyết hay Trình Thông Thông, nhưng khóe mắt không lúc nào không chú ý Tô Xán, mày nhíu lại như đang lo lắng Tô Xán uống quá nhiều. Đồng Đồng càng thấy hoang đường, xa lạ. Trong ấn tượng của cô, Đường Vũ là cô gái rất mạnh mẽ, kiêu hãnh, là đại biểu cho nữ quyền mới đúng, nếu Tô Xán chỉ cần có chút ý đứng núi này trông núi nọ thôi Đường Vũ sẽ dứt khoát quay lưng bỏ đi, làm sao có chuyện Đường Vũ lại còn cho cô gái khác cơ hội để giành lấy tình cảm của Tô Xán?

Đồng Đồng tiếp xúc với Tô Xán đủ thân thiết, nhìn thấy cách Tô Xán đối xử với Đường Vũ mới rút ra được kết luận này. Còn Trần Linh San, liệu có suy luận ra được như vậy không, nếu có, Trần Linh San liệu có từ bỏ hào quang để tranh thủ cơ hội này không?

Có thể Đường Vũ tự tin không ai giành được Tô Xán, hơn nữa Trần Linh San nếu không còn là diễn viên thì cũng chỉ còn là cô gái rất bình thường, lấy gì đấu lại Đường Vũ đây? Chả lẽ vì thế mà Đường Vũ mới hào phóng?

Lắc đầu xua đi ý nghĩ này, cũng không phải, Đường Vũ là cô gái bề ngoài lạnh lùng nhưng trong ấm áp, tuyệt đối không bày ra mưu kế hiểm ác hại người như vậy, vậy còn một khả năng nữa, Đường Vũ chấp nhận chia sẻ Tô Xán cùng Trần Linh San?

Đồng Đồng thấy xây xẩm mặt mày, không biết do bia hay do ý nghĩ điên rồ vừa rồi, Đường Vũ điên rồi, yêu một người có thể mù quáng tới mức độ đó sao?

Đường Vũ hẳn sẽ không nói chuyện này với Tô Xán, chắc chắn là vậy, nhưng Đường Vũ cũng không dặn mình không được nói cho Tô Xán, chả lẽ muốn qua mình nói cho Tô Xán biết?

WHY? Chuyện này có liên quan gì tới mình đâu?

Chuyện này lại chẳng thế đem ra hỏi Đường Vũ, bản thân nghĩ trong đầu thôi đã thấy mình điên rồi, có lẽ mình điên thật rồi, không người lý trí tỉnh táo nào lại làm thế.

Đồng Đồng mang theo đầy một đầu nghi vấn, cô nhiều lần phân tích lại tình huống hôm đó, càng tin tưởng phán đoán của mình thì càng như lọt vào vòng xoáy không thoát ra được, lúc này Đồng Đồng ân hận hôm đó đi xem Trần Linh San biểu diễn làm gì, nếu không biết gì hết có phải lúc này đây cô cũng giống Trình Thông Thông và Nguyễn Tư Âu, Mạc Tuyết vừa ăn uống, vừa trêu ghẹo Tô Xán rồi không?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 154: Không có câu trả lời

Ngày hôm sau Tô Xán bị tiếng chuông đồng hồ đánh thức, phải đến hồi chuông thứ ba, sau vài tiếng chửi rủa cáu bẳn của Lý Hàn thì Tô Xán mới vươn tay tắt chuông đi, trong phòng bắt đầu vang lên tiếng va chạm tiếng làu bàu khó chịu của mấy tên lười bực mình vì bị phá ngang giấc ngủ ngon.

Cả phòng có mỗi Tô Xán hẹn chuông đồng hồ, cơ bản thì y là tên tùy tiện nhất, Lý Hàn luôn dậy sớm tập thể dục, Tiêu Húc thì dậy sớm học, còn Trương Tiểu Kiều sinh hoạt luôn điều độ.

Tô Xán mở mắt ra thấy đám Lý Hàn cũng vừa thức dậy, nguyên xi bộ quần áo tối qua, tóc tai bù xù, thất thểu tìm bàn chải khăn rửa mặt, mất mấy giây mới nhớ ra ngày hôm qua bọn họ đi uống bia, gặp phải đối phủ quả rắn, kết quả toàn quân bị diệt.

- Hôm qua hình như Đường Vũ đưa tôi về à?
Tô Xán cứ uống say là ngủ, nhưng còn loáng thoáng nhớ được Đường Vũ dìu đi, hình như có ai đó không rõ.

- Nói nhảm, hôm qua chúng ta bị bà nương Mạc Tuyết đó chuốc say, gục hết cả phòng, mất mặt. Là tôi gọi điện nhờ đám Vương Đông Kiện ra đón về ...
Lý Hàn nghĩ một lúc phì cười:
- Phải rồi, tôi còn nhớ hôm qua trên đường về cậu nói mơ liên tục ...

Tô Xán không để ý lắm, vẫn ngồi trên giường ngáp dài, ngoẹo đầu, vung vẩy tay làm mấy động tác thể dục không khác gì bị tàn phế:
- Tôi nói cái gì thế?

- Cậu cứ gọi tên Đường Vũ ...

Tiêu Húc đang ở nhà vệ sinh đánh răng nói vọng ra, giọng không rõ ràng:
- Tôi đếm được cậu gọi tới mười mấy lần.

- Thế không phải quá bình thường à?
Tô Xán trèo xuống giường, cười ngốc nghếch đắc ý, chuyện này dám lắm, hôm qua còn nằm mơ làm chuyện cầm thú với nha đầu đó nữa, gọi tên đã là cái gì.

- Còn chưa hết.
Tiêu Húc vẫn vừa đánh răng vừa nói:
- Cậu còn gọi một cái tên nữa.

- Hả?
Tay Tô Xán hơi khựng lại:
- Lâm Lạc Nhiên, bảy lần.

Tô Xán trèo cầu thang, trượt chân ngã oạch xuống đất.

Nghe thấy tiếng động, Tiêu Học chạy từ trong nhà vệ sinh ra, trông thấy Tô Xán bị cạnh sắt bên giường cáo xước một mảng da thì cười lăn cười bò, cả Lý Hàn và Trương Tiểu Kiều cũng rất bất nhân vào hùa cười ầm ĩ.

Tiêu Húc vừa ôm bụng nén cười, chỉ Tô Xán nói với hai người kia:
- Tôi đã nói mà, nhắc tới Lạc Nhiên một cái Tô Xán thành ra thế này, vấn đề không phải quá rõ ràng rồi hay sao? Lần trước tôi tham dự một buổi họp mặt hội đồng hương, có người học Đh Ngoại ngữ, khi ăn cơm tôi có hỏi cậu ta biết Lâm Lạc Nhiên không, cậu ta còn tưởng tôi là một trong số người theo đuổi cô ấy, hết lòng khuyên giải tôi nên bỏ ý nghĩ đó đi, không có khả năng đó đâu, đừng tự làm khổ mình, tôi nói thế nào cậu ta cũng không tin, đến khi tạm biệt còn còn khuyên tôi lần nữa ... Tô Xán, khai thật đi cậu có ý đồ bất lương với Lạc Nhiên đúng không?

Tô Xán lưng lạnh toát, không cần nghe Lý Hàn kể Lâm Lạc Nhiên được yêu thích thế nào, chính y tận mắt chứng kiến rồi, còn có vấn đề cấp thiết

hơn, cắt ngang lời Tiêu Húc:
- Khoan khoan, chuyện hôm qua là sao, tôi gọi tên Lạc Nhiên thật à?

Tiêu Húc cười rất đê tiện:
- Cậu tưởng cậu đang diễn Đại Thoại Tây Du chắc, cho rằng mình là Chí Tôn Bảo vấn vít giữa Bạch Tinh Tinh và Tử Hà Tiên Tử à? Lại còn gọi tên Đường Vũ mười lần, gọi tên Lạc Nhiên bảy lần lần gì chứ, khi đó chúng ta đều uống say, ai mà biết rốt cuộc cậu nói cái gì. Có điều lúc đó Đường Vũ và Thông Thông đỡ cậu, nói xem rốt cuộc khi đó cậu có táy máy chân tay gì không? Cả hai đều là đại mỹ nữ.

Lý Hàn đưa tay vò đầu Tiêu Húc, ngăn hắn truy hỏi, giục mau rửa ráy còn đi học.

Tô Xán tuy thở phào, nhưng không khỏi nhớ tới câu hỏi ngày hôm đó của Lâm Lạc Nhiên :" Tôi luôn có một suy nghĩ ... Cậu nói xem, nếu như tôi gặp cậu sớm hơn Đường Vũ ... Liệu kết quả có khác đi không?"

Lúc đó vì Lâm Lạc Nhiên ôm sau lưng, Tô Xán không nhìn rõ khuôn mặt cô, nhưng vẫn có thể tưởng tượng ra được một khuôn mặt hờ hững mà chấp nhất, cánh môi dầy mìm chặt thành đường kẻ.

Dù đoán rằng sẽ tới một ngày như vậy, nhưng Tô Xán vẫn cứ ôm ảo tưởng không bao giờ phải đối mặt, có thể thoải mái nhận tình cảm của Lâm Lạc Nhiên mà không phải chịu trách nhiệm gì hết, nam nhân nào cũng có mặt đê tiện như vậy, Tô Xán không phải là ngoại lệ.

Tô Xán không thể trả lời Lâm Lạc Nhiên, nói "có" ư? Đó là trách nhiệm mà y không gánh được, nói "không"? Tô Xán lại không muốn Lâm Lạc Nhiên đau lòng.

Kết quả ngày hôm đó kết thúc trong bầu không khí cứng nhắc, lúng túng, Lâm Lạc Nhiên không truy hỏi Tô Xán, nhưng nói không hứng thú đi ăn nữa, muốn Tô Xán đưa về trường.

Thời gian qua dù vùi đầu vào công việc thi thoảng Tô Xán vẫn nhớ tới câu hỏi đó, công việc bận rộn có thể giúp Tô Xán khỏi phải suy nghĩ nhiều, nhưng hôm qua tinh thần thả lỏng lại say rượu, nếu thực sự mình nói gì đó thì … Tô Xán không dám tưởng tượng hậu quả.

Đánh răng rửa mặt xong xuôi, Tô Xán đi tới trước một quán ăn sáng ngay trong khu nam, Đường Vũ đứng dưới tán cây đợi từ trước rồi, nhìn thấy Tô Xán liền mỉm cười vẫy tay:
- Anh tới hơi muộn đấy.

Tô Xán thấp thỏm cùng Đường Vũ ngồi xuống cái bàn nhỏ, mở thực đơn ra giả vờ xem, mắt thì lén quan sát Đường Vũ:
- Em muốn ăn cái gì?

Thái độ Đường Vũ không khác gì ngày thường, tự nhiên nói:
- Tùy anh, gọi gì cũng được.

Tô Xán gọi ít bánh ngọt, sữa. Đường Vũ không thích uống sữa, cô thích uống đậu nành hơn. Tô Xán nhớ Mục Tuyền gọi điện cho Đường Vũ rất nhiều lần hỏi cô có nhớ uống sữa không?

Bữa sáng của bọn họ diễn ra trong yên lặng, mọi khi đều thế, hai người họ có thể ở cạnh nhau im lặng thời gian rất dài cũng không thấy có gì thiếu tự nhiên, nhưng hôm nay Tô Xán có tật giật mình, cảm giác không khác gì có bàn chông dưới mông, làm y đứng ngồi không yên.

- À, phải ...

Tô Xán có chút ngần ngừ, đôi mắt sáng nhìn thấu tim người của Đường Vũ đưa lên nhìn y.

Lúc thức dậy, Tiêu Húc "đùa" với mình xong rửa mặt vội vàng rồi kéo Lý Hàn đi rời đi, Trương Tiểu Kiều cũng sửa soạn đồ dạc chuẩn bị ra ngoài,

nếu như Lý Hàn và Tiêu Húc sáng nay có tiết chung dậy muộn phải đi vội không nói. Trương Tiểu Kiều không có tiết lại lần đầu tiên kiếm cớ đi đánh cầu lông thì quá khác thường, làm Tô Xán không yên.

Vì y không hiểu, rốt cuộc hôm qua mình có nhắc tới tên cả hai cô gái không, đó là trò đùa ác của Tiêu Húc hay là chuyện thực sự xảy ra.

Chuyện này phải làm rõ mới được, Tô Xán hạ quyết tâm nói:
- Tối hôm qua ... Anh uống say hả?

- Ừ.
Không biết nghĩ tới chuyện gì, khuôn mặt Đường Vũ từ rạng ngời chuyển sang hơi lạnh, giống như đỉnh núi xa bị sương mù vờn quanh, không nhìn rõ diện mạo.

- Tối hôm qua ... Nếu như anh có nói cái gì ... Ừm, em đừng để trong lòng.
Tim Tô Xán tưởng chừng vọt lên tới tận cổ, ấp úng nói:

Đường Vũ trừng mắt với Tô Xán, ánh mắt đó như muốn nói, anh không chỉ nói.

Tô Xán vội nói trước:
- Đương nhiên, nếu anh có làm gì em cũng đừng để trong lòng.

Đường Vũ thấy bị sự vô sỉ của Tô Xán đánh bại rồi, mặt cúi xuống cầm bát sữa lên:
- Anh uống say, không nói gì hết.
Uống xong đặt bát xuống, khuôn mặt đã hoàn toàn bình tĩnh hỏi:
- Rốt cuộc, anh muốn nói cái gì?

- Không, không có gì hết.
Tô Xán cười hì hì, quay đầu sang bên, mặc dù có vẻ như vẫn không có đáp án, nhưng tim Tô Xán chìm xuống theo hướng ngược lại lúc nãy.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 155: Tháng 11

Vậy là một tháng 10 đầy sự kiện, có vui có buồn, có những câu hỏi không có lời đáp cuối cùng đã qua đi, mới vào tháng 11, Tô Xán đã nhận được tin vui, đoàn đội kỹ thuật do Trương Quả và Victor suất lĩnh đã hoàn thành công cụ Instant Messaging cho Facebook TQ. Tô Xán vì thế chuyên môn mời bọn họ tới nhà hàng chúc mừng, nhà hàng này mang phong cách quán bar Anh, kết hợp với băng truyền của Nhật, rất là đặc sắc, mọi người ngồi thành hàng dài vừa uống rượu và lấy thức ăn.

Đầu bếp đứng ở giữa quầy, làm thức ăn trực tiếp tại chỗ cho khách hàng thấy, thi thoảng lửa bùng lên trong chảo làm khách hàng ồ lên thán phục lùi lại, sau đó từng đĩa thức ăn nóng hổi ngon lành được đặt lên băng truyền. Nơi này không nhiều quy củ cầu kỳ như quán ăn tây cao cấp, rất phù hợp với phong cách thoải mái của Facebook Trung Quốc.

Trương Quả ban đầu tới Facebook TQ làm việc chỉ bởi vì bị làn sóng thung lũng silicon thu hút, đối với loại hacker cuồng nhiệt kỹ thuật như hắn mà nói, vào được facebook làm công việc chính quy là kết cục tốt nhất rồi, giống ý vị khách giang hồ rửa tay chậu vàng quy ẩn vậy.

Những hacker trong thời đầu loạn lạc của thế giới internet, nay công ty IT trong nước phát triển, bọn họ cũng dần trở thành nhân viên văn phòng, quay về cuộc sống yên bình.

Trương Quả xưa nay hoạt động độc lập bí mật, không ngờ lại bị Kiều Thụ Hâm moi ra, chiêu an vào Facebook TQ, rồi được Tô Xán trọng dụng, đã trở thành thành viên kỹ thuật chủ lực cốt cán của Facebook TQ. Nhớ lại mấy tháng trước hắn vào facebook TQ còn hoang mang không biết bản thân

phải làm gì, giờ nhìn đoàn đội do hắn lập nên, làm Trương Quả quanh năm cô độc thấy chút thành tựu.

Hai chàng trai của bộ phận kỹ thuật nhìn ba người Tô Xán, Kiều Thụ Hâm và Trương Quả, thấp giọng thảo luẩn, không kìm nổi hưng phấn:
- Im của Facebook TQ chúng ta làm ra xong, quay lại nhìn công cụ IM của QQ, ICQ đúng là quá thô sơ nguyên thủy ... Nói thực tình tôi nóng lòng đợi lúc nhìn thấy công cụ này được đưa ra, cậu nói xem phía QQ liệu có đột nhiên cảm thấy áp lực tăng vọt không? Quy hoạch của Tô thiếu gia đúng là chuẩn xác.

Chàng trai bên cạnh gật đầu:
- Khi đó Facebook TQ của chúng ta xếp hạng trên 1000, nói thật là tôi thất vọng lắm, tôi vốn nghĩ chúng ta ít nhất phải lọt top 100, không nghĩ mô hình ở Mỹ mang về TQ lại gặp trở ngại như vậy. May mà Tô thiếu gia quyết đoán.

- Xuỵt, không được gọi như thế.
Bên cạnh là nhân viên lớn tuổi nhắc:
- Đừng học theo người ngoài gọi lung tung, chúng ta là nhân viên Facebook TQ phải gọi là chủ tịch Tô, người ta gọi không sao, chúng ta gọi thế là thiếu quy củ.

Hai chàng trai lên tiếng lúc đầu là sinh viên vừa mới tốt nghiệp Đh Thượng Hải, vẫn còn giữ nhiều mối quan hệ trong trường, chuyện Tô Xán sắm sửa cho cả phòng bạn gái đã lan đi trên diễn đàn trường, "chịu chơi như Tô thiếu gia" bỗng nhiên câu lưu hành, bọn họ cũng cảm thấy gọi Tô thiếu gia phong cách hơn.

- Hiện giờ phần mềm nhắn tin tức thời của QQ chỉ có thể truyền được văn bản, hình ảnh và âm thanh, nhưng Facebook TQ chúng ta đã có thể truyền video, còn có công năng liên kết quần thể xã giao, đây là thiết kế mới mẻ, hi

vọng có thể nhanh chóng vượt qua được thử nghiệm nội bộ đồng thời đưa ra ở Facebook Mỹ và Trung Quốc.
Trương Quả nâng chén rượu lên:
- Lúc đầu chủ tịch Tô đưa ra quyết định tôi còn có chút nghi ngờ, nhưng càng làm càng thấy tự tin, công cụ này đúng là nắm trúng thóp người dùng.

Công cụ IM do đoàn đội Trương Quả làm ra khiến Tô Xán cực kỳ hài lòng, nhưng y không bị sự phần khích của những người xung quanh làm mê muội:
- Người trong nước chú trọng thứ gọi là thói quen, QQ đi trước chúng ta đã lâu, chiếm được thị phần khá lớn, định vị của Facebook TQ không phải là cạnh tranh đối đầu trực diện với QQ hay ICQ. Cái chúng ta thực sự cạnh tranh là văn hóa và mô hình mạng xã hội, phải làm sao để người dùng tiếp nhận và gắn bó với nó, đừng quên tính định hướng người dùng của chúng ta, chúng ta không chỉ đuôi theo trào lưu. Nếu không cho dù có vượt qua QQ ở mặt IM, thì với Facebook TQ vẫn là một sự thất bại.

Trương Quả vốn chìm trong hưng phấn nghe vậy bình tĩnh lại, nhíu mày nghĩ một lúc rồi gật đầu.

Kiều Thụ Hâm rất tán đồng lời Tô Xán:
- Nếu như người ta mà nhớ tới Facebook TQ chúng ta như một công cụ liên lạc tức thời, vào facebook TQ chỉ đề nhắn tin cho nhau, không quan tâm tới tính năng mạng xã hội mà chúng ta cung cấp thì đúng là chúng ta đã thất bại, IM chỉ là công cụ để thu hút người dùng tới với Facebook TQ, không phải là mục đích cuối cùng.

Hiện giờ QQ đã chiếm tỷ 90% thị phần trong nước rồi, muốn đãnh ngã người khổng lồ như vậy không có khả năng, Tô Xán không tranh với QQ mặt này, hơn nữa thứ y muốn phổ biến là khái niệm mạng xã hội.

…….

Ngày hội quay trở lại trường của ĐH Thượng Hải tổ chức vào tháng 11, trước đó đã thành lập ban quản lý chuyên môn để tuyên truyền hoạt động này, mỗi tháng đều có những loại hoạt động có sức ảnh hưởng mang tính trong nước và quốc tế, mang tính chất học thuật, nghiên cứu chính phủ, thậm chí là công ích, đếm không xuể, có thể thể hiện năng lượng của trường học có sức nặng trong nước.

Ngay từ những ngày đầu tháng đã thấy người của hội sinh viên bắc thang leo lên cây treo những tấm biểu ngữ như " Tự lập tự cường, hào quang giấc mộng" ," Công tác giao lưu học thuật khoa học TQ thành công tốt đẹp!" ," Kỳ ức màu đỏ động lòng người!", Tô Xán nhìn hoa cả mắt, chỉ thấy đâu đâu cũng là một màu đỏ, y sợ nhìn nhiều màu này không khéo lại mù mắt, nhưng Đường Vũ lại nói có một biểu ngữ là do cô viết, đố Tô Xán tìm ra, thế là lại hi sinh cặp mắt tìm kiếm trong rừng biểu ngữ bất tận đó.

Năm 1999 bộ giáo dục đưa ra "kế hoạch chấn hưng giáo dục hướng tới thế kỷ 21", các trường cao đẳng đại học toàn quốc bắt đầu thi hành chính sách cải cách giáo dục giải quyết vấn đề việc làm và kinh tế, thế là cánh cổng đại học mở rộng hơn, giáo dục đại học càng thêm phổ cập.

Sinh viên tốt nghiệp năm 2000 chưa tới 10.000, vậy mà tới năm 2001 đã tăng lên 1.200.000, còn năm 2002 này tăng lên tới 1.500.000, bình quân mỗi năm tăng 30%, mối quan hệ đại học đã trở thành mạng lưới không thể xem thường, thành mượng lưới quan hệ trong yếu nhất trong đời nhiều người.

Hội quay trở lại trường được ĐH Thượng Hải bắt đầu tổ chức vào năm 2000, hi vọng tụ họp nguồn tài nguyên sinh viên tốt nghiệp, để trong tương lai tấm biển ĐH Thượng Hải có thể đi sâu vào mọi mặt phương diện dù nhỏ nhất ở trong nước, nắm thêm nhiều tài nguyên, để sinh viên tăng thêm tình cảm với trường, trường học cực kỳ coi trọng.

Đây là điểm đặc biệt của ĐH Thượng Hải, không quá chú trọng bồi dưỡng tinh anh đỉnh cao, mà mở theo chiều rộng, FeeC cũng bị ảnh hưởng bởi tư tưởng này.

Gần đây xe cộ đi vào trường càng lúc càng nhiều, xe đỗ chật cứng trước cửa tòa nhà hành chính, không kém gì ngày sinh viên mới nhập học.

Chủ đề trong phòng 602 gần đây cũng xoay quanh hội quay trở lại trường này, bọn họ không thảo luận tới nhóm nhà doanh nghiệp, nhóm MBA quốc tế, nhóm chính trị gia .v..v...v.. Gì đó, mà hứng thú nhất là bàn tán những minh tinh xuất thân từ ĐH Thượng Hải, đương nhiên là nữ minh tinh rồi.

Muốn nghe chính xác hội quay trở lại trường là cái gì thì nên hỏi đánh giá của Trương Tiểu Kiều.

- Nghe nói hội trở lại trường lần trước có một hoạt động cực kỳ quy mô của 500 người học MBA, buổi lễ diễn ra long trọng, quay phim làm chương trình truyền hình. 500 người ai nấy mặc véc tây, ôm nhau chào hỏi nồng nhiệt, kết quả là gì không ít người vứt lại túi chứa đồ kỷ niệm của trường ở bãi cỏ không mang về ... Đây chẳng qua là hoạt động đám người ham hư vinh thôi.

Dù sao đây là hoạt động của sinh viên tốt nghiệp và hội sinh viên, là chuyện làm Đường Vũ bận rộn, không liên quan tới Tô Xán.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 156: Phòng vẫn sáng đèn

Tô Xán ngồi ở trên bàn học, trời đã tối, bên ngoài cửa sổ khu KTX đã lên đèn, xa hơn nữa là những cửa sổ sáng trưng của khu tự học, rồi tới cảnh đêm của Thượng Hải, đường xá ngang dọc, như phô diễn sức mạnh vĩ đại của nền văn minh nhân loại dưới bầu trời sao.

Trước kia Tô Xán có nói, trường đại học hàng đầu không phải nhìn tòa nhà có xa hoa hay không, diện tích kiến trúc lớn thế nào, mà xem buổi tối phòng tự học có rực sáng đèn không ... Câu nói này của Tô Xán một dạo lưu truyền trên forum trường, gây tranh luận khá nhiều, chẳng biết có phải vì thế mà khiến nhiều phòng tự học ở Đh Thượng Hải sáng đèn khuya hơn không, nhưng chắc chắn một điều, vì Tô Xán chăm chỉ học tập làm việc, ba người bạn cùng phòng dù không cầm sách lên học thì ít nhất chơi game hay xem phim cũng tự động đeo tai nghe, tránh quấy nhiễu y.

Số lần Tô Xán cùng đám Lý Hàn chơi game giờ cực kỳ hiếm hoi, đa phần thời gian rảnh rỗi Tô Xán giành cho học tập. Việc này ở mức độ nhất định đã kích thích đám Lý Hàn, thử nghĩ mà xem hiện giờ trong tay Tô Xán đã có mấy công ty rồi, mà Tô Xán mới chỉ học năm thứ hai mà thôi, đợi y tốt nghiệp xong tập trung toàn bộ tinh lực vào sự nghiệp, chẳng phải chỉ cần thời gian ngắn tới được độ cao mà người khác phải ngước nhìn à?

Thế nên khi Tiêu Húc đánh xong một trận Warcraft, đứng dậy làm động tác thể dục cho đỡ mỏi, thấy Tô Xán hai mắt chằm chú vào đống tài liệu dầy, mồm khẽ lẩm nhẩm, bất giác tắt máy lấy sách ra học.

Còn Trương Tiểu Kiều, Lý Hàn thì cũng đã ngồi vào bạn học trước đó rồi.

Phòng 602 trước kia vốn là trung tâm hoạt động của KTX giờ đã vắng vẻ hơn, những thành phần gõ cửa xin nước định kiếm cớ ở lại nhìn thấy không

khí học tập trong phòng cũng biết ý rút lui, địa điểm tụ tập chuyển sang quán ăn vặt ngoài trường.

Đèn sợi đốt tỏa ánh sáng màu vàng lên cái bàn học lộn xộn, Tô Xán đang nghiên cứu báo cáo tài vụ của Blizzard hai năm qua, cùng với cơ cấu tài sản, kế hoạch của Facebook TQ, cùng với kết cấu đoàn đội khổng lồ phát triển WoW lên tới hơn 500 người, cùng với 30 bộ phận, không chỉ thế, toàn bộ số tài liệu này còn là tiếng Anh, ngôn ngữ chuyên ngành nhiều vô kể, Tô Xán lúc nào phải kè kè cuốn từ điển Anh - Anh lẫn Anh - Trung bên cạnh.

Đừng nghĩ rằng Tô Xán đơn giản chỉ dựa vào ưu thế tiên tri biết được thành công của WoW trong tương lai là đâm đầu vào hạng mục này, sau đó chỉ tìm cách kiếm tiền trả cho Blizzard là có thể ngồi rung đùi đợi ngày tiền chảy vào túi, rồi có thể ngồi ngang với nhân vật như Lý Ngạn Hoành của baidu, nghĩ như thế là quá ngây thơ rồi.

Thương nghiệp không bao giờ là chuyện đơn giản như cuộc tranh luận ở trong trường học, sai lầm không phải lúc nào cũng có thể rút kinh nghiệm cho lần tới là được.

Nếu không có tìm hiểu kỹ thấu triệt, Tô Xán rất có thể vì làm loạn bố cục lịch sử khiến cho WoW chết yểu, hoặc không đủ kiến thức trong nghành để đến khi game ra đời hút tiền về, Tô Xán là phía đầu tư lớn mà thu loại không xứng đáng số tiền bỏ ra, đó là chuyện không phải hiếm trong kinh doanh, bất kể là trường hợp nào thì Tô Xán cũng không muốn.

25 triệu USD, 175 triệu đồng, đó không chỉ là số tiền khổng lồ có thể quật ngã cả sản nghiệp của Tô Xán, Với Vương Thanh đó là vốn liếng để mở chuỗi TTTM khắp nơi, là tiền đồ của Đôn Hoàng. Với Triệu Minh Nông mà nói đó là hậu cần đảm bảo để Thục Sơn kháng cự lại sự xâm chiếm của đồ văn phòng phẩm Nhật Hàn, tương lai phản công.

Vì thế Tô Xán càng thận trọng.

Báo cáo trong tay Tô Xán hiện nay khắp thế giới chỉ có một bản, đoàn đội nghiên cứu phát triển WoW phải nói là có tầm nhìn đi trước thời đại, báo cáo cho thấy hạng mục này thành lập cuối năm 1997, còn ý tưởng của nó thậm chí là có sớm hơn nữa, bọn họ sớm có bộ khung đại thể từ khá lâu rồi.

Khi mà sản nghiệp game offline trên lịch sử có dấu hiệu đi xuống dốc, đoàn đội Blizzard đã nhìn ra khốn cảnh của game offline truyền thống khi mà internet ngày một phát triển, nạn vi phạm bản quyền hoành hành dữ dội. Ensemble Studios sáng tạo ra Age of Empires, 3DO với seri Heroes of Might and Magic, thậm chí West Wood từng làm bá chủ game offline cũng trở thành lịch sử khiến người ta thở dài.

Những sự kiện đó tác động lớn tới Blizzard, bọn họ không cho rằng game của mình làm ra là có thể bách chiến bách thắng, toàn là tinh phẩm.

Bọn họ cũng có thời gian hoang mang, lạc lối, nhưng vì năng lực thiết kế thiên tài và ý thức tầm nhìn vượt thời đại, bọn họ đã chuẩn bị nghênh đón sự thay đổi của thế giới, tạo ra thế giới kỳ ảo, đại lục Azeroth.

Giống như một câu nói, có lẽ anh không thể thay đổi được hoàn cảnh xung quanh, nhưng khi hoàn cảnh xung quanh thay đổi, anh phải vĩnh viễn làm phía có chuẩn bị nhất.

Cũng bởi vì thế mà sau này WoW ra đời, tương lai cống hiến cho Blizzard mỗi năm hơn 1 tỷ USD từ 10 triệu người dùng trên toàn thế giới.

Đó cũng là nhờ Blizzard lần này cũng tạo ra game kinh điển, mỗi một game đều tạo dựng cho người chơi niềm tin về sản phẩm của họ, mỗi game chưa ra đời có đánh giá cao, vì bọn họ không lấy game bình thường hút máu làm tiêu hao niềm tin của người tiêu dùng.
Với nhà chiến lược thiếu kinh nghiệm thực chiến đỉnh cao như Tô Xán, Blizzard có quá nhiều kinh nghiệm để y học tập, tới khi nhìn thấy những tài

liệu này, Tô Xán mới biết được mình có được cổ phần của Blizzard là may mắn cỡ nào.

Tô Xán biết mình còn thiếu hụt nhiều, nhưng ưu điểm của y là năng lực và tinh thần học tập siêu cường, mỗi lần thử nghiệm đều mang tới cho y thêm năng lượng, mỗi lần thử nghiệm là quá trình học tập không ngừng của Tô Xán.

Trên tay cầm kết cấu sản nghiệp của Blizzard, với Tô Xán mà nói không khác gì một cuốn sách với hình vẽ minh họa sống động, khiến nhiều lý thuyết thuyền túy y học được có ví dụ thực tế, làm Tô Xán càng thềm hưng phấn, những bảng biểu với những con số dài dằng dặc biến thành món ăn ngon lành, như tinh hoa linh khí đất trời làm kinh mạnh y ngày một mở rộng.

Giáo viên kinh tệ học của Tô Xán ngay từ đầu học kỳ này đã đưa ra bộ khung luộn văn cho năm nay, đại khái là viết một bài luận về phương diện cách cục sản nghiệp. Bài luận này sẽ quyết định tới 40% số điểm cuối kỳ, liên quan tới có qua được hay không, Tô Xán dùng chính kinh nghiệm nghiên cứu WoW viết bài, tư liệu chuẩn bị rất đầy đủ, một công đôi việc.

Bài luận này đủ để làm hài lòng ông giáo viên già khó tính kia rồi.

Đứng dậy làm vài động tác thư giãn thì Tô Xán nhận được điện thoại của Triệu Hạo, nói Tống Chân ngày mai sẽ tới ĐH Thượng Hải, trong tay còn có hợp đồng hợp tác kỳ hai giữa Thượng Mạch và Tấn Thông. Triệu Hạo thì vướng bận tham gia cuộc thi đánh golf nhỏ do các nhân vật tai to mặt lớn tổ chức, không thể chạy về tiếp đón Tống Chân được, hơn nữa Tống Chân là một trong số người kế thừa của tập đoàn Sâm Xuyên, người đón tiếp có địa vị tương ứng sẽ tốt hơn, cho dù hiện giờ hắn đã có mưu đồ phản công SP, nhưng tình huống bây giờ vẫn phải lấy lòng người ta.

Nghĩ thế nào sau khi báo cáo xong, hắn lại nói thêm:

- Chủ tịch Tô, nếu có hiểu lầm gì thì mau mau giải thích với người ta một lời đi, cô bé này không tệ, trong vòng tròn này không ít người đang bàn tán xuất hiện cô tổng giám đốc đẹp hơn minh tinh, con mẹ nó toàn thằng cha làm cha người ta được rồi mà vẫn tỏ ra đói khát. Quan trọng là người ta có bối cảnh, tập đoàn Sâm Xuyên, nghe cái tên đã thấy sợ rồi, bao nhiêu người tìm cách tiếp cận cô ấy, vậy mà cậu còn chọc giận người ta. ... Ài, nếu không phải vì xét tới thân phận của cậu, với khuôn mặt, vóc dáng, khí chất của cô gái đó, làm sao tôi án binh bất động được?

- Anh nói với cô ấy là tôi muốn gặp cô ấy à?
Tô Xán tóm đúng trọng điểm hỏi:

Triệu Hạo ở đầu kia giả ngây giả ngô nói:
- À, đúng rồi, tôi gọi điện thoại rồi, chỉ nói chủ tịch Tô của chúng tôi sẽ gặp cô ở ĐH Thượng Hải, cô ấy không nói gì cả. Thế nhé, tới lượt đánh của tôi rồi, tôi đợi tin tức tốt của cậu.

Tô Xán vừa bực mình vừa buồn cười nhìn điện thoại, nghĩ tới chuyện lần trước trong nhà vệ sinh, khẽ lắc đầu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 157: Vui vẻ là tốt rồi

Tô Xán giật mình tỉnh giấc thì mới chừng 5 giờ sáng, bên ngoài cửa sổ là bầu trời vẫn còn là bức tranh nửa tối nửa sáng, sương lạnh phủ kín kính cửa sổ, xung quanh chỉ có tiếng ngáy khò khò của Lý Hàn. Đưa tay lau mồ hôi lấm trấm trên trán, đã lâu lắm rồi Tô Xán mới gặp lại giấc mơ này, mơ tới mình sống trong KTX tồi tàn của trường đại học vô danh, với cuộc sống ngơ ngơ ngác ngác cho qua ngày.

Đó là giấc mơ hay đây mới là giấc mơ?

Nhảy xuống giường, mở cửa đi ra ngoài ban công, để mặc cho gió lạnh làm y phải rùng mình, Tô Xán mới thấy thoải mái hơn. Nhin KTX nữ số 15 phía đối diện đã lục tục sáng đèn, phòng cung ứng nước sôi ở tầng 1 KTX đã hoạt động, cửa căng tin đang kéo rèm soàn soạt, người bán hàng khệ nệ bê cái bếp lò ra ngoài cửa, sau đó đặt lồng hấp bánh bao lên. Xa hơn nữa là con đường ngoài trường, thi thoảng lướt qua đuôi đèn màu đỏ.

Mặc dù thế giới vẫn mập mờ tranh sáng tranh tối, nhưng hơi thở cuộc sống ập vào mặt người, khung cảnh cuộc sống bình dị luôn là thứ thu hút Tô Xán, ở đó y tìm được sự bình yên trong tâm hồn.

Giang tay hít sâu một hơi, như muốn thu hết hơi thở cuộc sống đó vào lòng, nhưng thứ thực sự vào bụng lại là không khí lạnh làm y hắt hơi liên hồi, vội vàng đóng cửa về phòng, nếu chẳng may mà viêm họng hay cảm cúm là nha đầu kia liếc y một cái theo kiểu "em nói mà không nghe!", nha đầu đó hơi có ám ảnh về vấn đề sức khỏe.

Quay trở lại bàn học, máy tính vẫn chưa tắt, tài liệu tài vụ Facebook TQ quý vừa rồi vẫn bừa bộn đó, hôm qua y xem tới hơn 1 giờ mới đi ngủ, có lẽ gần đây do áp lực công việc học tập nặng nề nên mình mới bị stress, cần

nghỉ ngơi phù hợp, có điều muốn nghỉ vẫn phải đợi thêm thời gian tới, bây giờ công việc vẫn bề bộn vô cùng.

Hôm nay là thứ bảy, Tô Xán vẫn có nhiều việc phải làm, ví như cuộc gặp mặt với Tống Chân.

Cuộc gặp mặt lần trước của bọn họ kết thúc không vui vẻ lắm, sau khi giành phần rời nhà vệ sinh bỏ đi trước, Tống Chân không tham gia bất kỳ cuộc đàm phán nào giữa Thượng Mạch và Khoa kỹ Tấn Thông nữa, tất cả giao cho cấp dưới xử lý, dường như tới nhìn mặt Tô Xán một cái cũng không thèm.

Nhưng cả hai không còn là thiếu niên xốc nổi làm việc theo cảm tính nữa.

Tống Chân có kiến thức, kinh nghiệm vượt quá cô gái bình thường, cùng với bối cảnh hào phiệt. Toàn Trung Quốc này không nhiều gia tộc gọi là thế phiệt nữa, nhưng Tống gia của Tống Chân là một trong số đó, cho nên thế giới quan của Tống Chân không giống như người bình thường.

Còn Tô Xán, y càng là kẻ không bình thường, tất cả gì liên quan tới y đều bất thường, đều không thể lấy lý lẽ bình thường ra suy luận, đó là đánh giá của Lâm Trứu Vũ, không biết rằng trong suy nghĩ của Tô Xán, kẻ bất thường nhất trên thế giới này là hai anh em họ.

Lại leo lên giường, nhưng lăn qua lăn lại một hồi không ngủ được, Tô Xán đành thức dậy xem tài liệu, ngày mai chủ nhật sẽ có cuộc họp video toàn thể cao tầng Facebook TQ với Mark, bọn họ phải chính thức giải trình về kế hoạch đầu tư vào Blizzard.

Mark ngày càng khó chơi, ngày càng đứng trên góc độ công việc nhìn nhận vấn đề, rất lạnh lùng quyết đoán, Tô Xán chuẩn bị cho cuộc họp này với tinh thần nhân viên với boss lớn, không dám có chút sơ suất nào.

……

Tống Chân tới ĐH Thượng Hải phát cho Tô Xán một cái tin nhắn, nói cô đang ở khoảng đất trống bên lầu hành chính.

Tô Xán tới khu lầu hành chính thì nơi này cực kỳ náo nhiệt, những người ăn mặt theo kiểu nhân sĩ thành đạt mặt mũi sáng sủa, nụ cười tự tin bắt tay trò chuyện, bãi đỗ xe lộ thiên như thành triển lãm xe, xe đỗ tràn cả ra ngoài.

Nếu như không có ngày hội trở về trường kia thì thứ bảy số sinh viên trong trường sẽ không đông thế này, vì Đh Thượng Hải có chính sách bảo hộ địa phương, rất nhiều sinh viên đều ở bản địa, cuối tuần lễ tết sẽ trở về nhà, trường học sẽ vắng hẳn đi.

Chính vì cái ngày hội khỉ gió này mà Tô Xán về trường không gặp được Đường Vũ nhiều, cô cùng người hội sinh viên đang hoạt động hết sông suất, nghĩ tới lúc này đây có lẽ Đường Vũ tươi cười đón tiếp mấy tên học trưởng đốn mạt chỉ chực cơ hội để tán tỉnh học muội là Tô Xán thấy không thoải mái, nhưng đám người đó đừng mừng vội chỉ cần lộ ý đồ xấu, khuôn mặt tươi cười kia chỉ tích tắc sẽ lạnh hơn sương băng, lúc đó tự chuốc nhục vào thân chẳng thể trách ai.

Từ xa xa Tô Xán nhìn thấy Tống Chân đứng trong một nhóm người, không thấy cô bạn Trương Tiểu Trúc đã đẩy hai người họ vào tình cảnh xấu hổ đâu, bên cạnh có nhóm con gái, nổi bật nhất là cô gái váy công sở, đi tất lụa đen, rất có phong thái minh tinh, tuổi tác chừng hơn Tô Xán vài tuổi, trang điểm theo chiều hướng thành thục quyến rũ, thêm mấy nam tử mặc véc tây, ba chục bốn chục tuổi đều có, nói chuyện rất vui vẻ.

Cô gái kia tên là Trần Thần, hiện là MC chương trình giải trí của ĐTH Thượng Hải, là bạn bè trong vòng tròn của Tống Chân.

Tống Chân che miệng cười khúc khích, làm mấy nam tử nói càng hăng. Nhưng mấy cô gái khác không được vui vẻ như thế, mặc dù mỉm cười phụ họa, nhưng rõ ràng không tự nhiên, cũng bình thường thôi, chả ai muốn làm

nền cho người khác, nhất là mấy cô gái này nhìn cách ăn mặc là biết cũng đều có gia thế cả.

- Cô Tống.

Tô Xán đi tới gọi rất chính thức, ai biết cô nhóc này có còn để bụng chuyện lúc trước không, tốt nhất là lấy thái độ công việc ra, vừa vặn nghe thấy một nam tử đang kể chuyện cùng bạn bè đi du ngoạn tuần trước, khi ánh mắt Tống Chân nhìn Tô Xán nụ cười hơi khoa trương, không "chuyên nghiệp" như thường ngày, rõ ràng chuyện ngày hôm đó vẫn đề trong lòng.

Mấy người bên cạnh thấy Tô Xán tới chào hỏi Tống Chân thì tự động tách người ra, nhường chỗ cho Tô Xán.

- Anh tới rồi hả?
Tống Chân nâng tay lên xem đồng hồ, chiếc Patek Philippe Ref. 5110 với dây đeo bằng da đen buộc quanh cổ tay trắng nõn tạo nên tự tương phản rõ ràng, cười rất hút hồn:
- Mới nhắn tin cho anh chưa tới 20 phút, anh ở KTX khu nam đúng không, vốn tưởng phải đợi anh nửa tiếng cơ. Tài liệu tôi đã bảo Lưu Lập mang tới, hiện giờ hắn là đang trên đường, anh đợi một chút nhé.

Dáng vẻ đó như trời âm u đột nhiên xua tan mây thấy mặt trời vậy, hiển nhiên là tâm tình rất tốt, theo như tính toán kỹ càng của Tống Chân, 20 phút tới được đây hắn Tô Xán vừa đặt điện thoại của cô xuống là tức tốc lên đường ngay không để lỡ dở một giây nào. Tô Xán xuất hiện trong khoảng thời gian ngắn với Tống Chân mà nói là biểu hiện của chiến thắng.

Dù sao Tô Xán tiến quân vào nghiệp vụ nhạc chuông kỹ thuật số hiện giờ phải dựa vào khoa kỹ Tấn Thông bọn họ. Đương nhiên Tống Chân cũng không tự đại mù quáng tới mức cho rằng không cần Thượng Mạch bọn họ cũng có thể phát triển thoải mái, lần trước Tô Xán nói hai bên dựa vào nhau

sống, với đoạn luận đối thủ nho nhỏ khiến cô phải nghiền ngẫm. Cho nên Tô Xán cúi đầu xuất hiện, tất nhiên là rất tốt.

Nhìn bên ngoài tính cách của Tống Chân không hẳn là điêu ngoa bá đạo, ngược lại đa phần hiền hòa trang nhã, cho nên người kết giao với cô này đều thấy chu đáo tỉ mỉ, tương lai hẳn là điển hình của mẹ hiền dâu thảo.

Thế nhưng dưới cái vẻ bề ngoài nhìn như nhu nhược non nớt đó, cô không phải là tiểu thư nhà giàu được chiều chuộng, mà sống trong gia tộc lâu đời từ nhỏ đã quen với thói đời bạc bẽo ấm lạnh, ngay người trong nhà cũng ngầm đấu đá nhau, nên Tống Chân càng biết lúc nào cần mạnh mẽ tàn nhẫn để sinh tồn.

- Ừm, vừa vặn không có chuyện gì để làm, cho nên nhận được điện thoại của cô là tôi tới luôn.
Tô Xán cười vui vẻ, không cần quan tâm Tống Chân thái độ thay đổi lớn như vậy do đâu, chỉ cần vui vẻ là tốt rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 158: Chính là Tô Xán

Tô Xán bất thình lình xuất hiện làm mấy nam tử đang giở bản lĩnh lấy lòng mỹ nhân phải dừng lại, nam tử mặc áo len mỏng , bên trong là sơ mi ca vát, đeo một cặp kính gọng đen nhỏ, trông vừa nhàn nhã lại lịch thiệp hỏi:
- Tống Chân, vị này là ai thế? Giới thiệu chút đi chứ.

- À, đây là Tô Xán, hiện là sinh viên trong trường.
Tống Chân giới thiệu từng người, nhưng không giới thiệu thân phận hay chức vụ gì cả, chỉ giới thiệu tên thôi:
- Đây là Lý Chi, Trần Nhạc Đông, các anh ấy đều đã tốt nghiệp rồi ...

- Chào học trưởng.
Tô Xán bắt tay hai người này, bọn họ đều hai mấy gần ba mươi rồi, không cần nói cũng biết là học trưởng tuyệt đối của Tô Xán.

Khi Tống Chân giới thiệu tới cô MC Trần Thần, cô gái này đang nghe một nam tử trung niên nói chuyện, nghe có vẻ là nói tới tối nay bọn họ có bữa cơm sẽ mời mấy người trường khác nữa muốn nam tử trung niên kia tham gia, chỉ tượng trưng gật đầu với Tô Xán, sau đó quay sang nói chuyện với người khác luôn.

Trần Thần trông có vẻ không để ý, nhưng theo thói quen nghề nghiệp yêu cầu biết quan sát và tương tác với khách mời, thoáng cái đã phân tích rất nhiều thông tin, Tô Xán đang sống ở KTX trong trường, nghe điện thoại của Tống Chân phải vội vàng tới, còn phải đợi người khác, hiển nhiên là một sinh viên bình thường, cho dù trông cũng khá, có vài điểm sáng đấy, nhưng không khiến cô hứng thú.

Mấy cô gái thích nhất tạo ra những vòng tròn, nhất trí đối ngoại, có lẽ Tô Xán không nhận ra được sự lãnh đạm của Trần Thần, có điều mấy cô gái

xung quanh sao không hiểu, vì thế cũng ảnh hưởng tới thái độ của mấy cô gái này với Tô Xán, không hẳn là có gì xấu, đơn giản là không nhiệt tình với y thôi.

Tô Xán vẫn giữ nụ cười, tính cách của y có phần cô độc, tuy rất yêu thích không khí cuộc sống, nhưng thích đứng ở góc độ người ngoài nhìn vào hơn là gia nhập vào trong đó, ví dụ đơn giản, Tô Xán thích vào ngày mùa xuân mưa phùn trời se se lạnh, được ngồi trên mỏm đá ngắm nhìn làng chài nhỏ phía dưới bận rộn đón những chiếc thuyền ra khơi trở về, sẽ có người thích nhảy khỏi tảng đá đó vào làng chài hòa nhập cuộc sống tưng bình kia, nhưng Tô Xán hạnh phúc khi ngồi ngoài nhìn niềm vui của người khác, nên đứng bên cạnh quan sát đủ mọi hình thái cuộc sống đã thành thói quen của y, không hề cảm thấy thiếu tự nhiên.

Tống Chân và mấy cô gái trò chuyện rất vui vẻ, tiếng cười khúc khích không ngớt, Tô Xán quen Tống Chân chưa lâu nhưng biết với cách ứng xử bình thường của Tống Chân đáng lẽ không nên gạt y qua bên lề như vậy mới phải, rõ ràng cô gái này còn rất để bụng chuyện đó.

Trần Thần nói chuyện xong với giám đốc trung niên cũng tham gia vào cuộc nói chuyện.

Loại thanh niên tài tuấn như Lý Chi, Trần Nhạc Đông mới là đối tượng khiến các cô gái nhiệt tình, còn Tô Xán vô hại đứng bên như người qua đường, không cần cố ý người ta cũng rất tự nhiên không chú ý tới y. Đám Lý Chi lấy thân phận học trưởng thi thoảng cũng quan tâm hỏi vài câu tình hình trong trường, tránh cho y khỏi cảm thấy lạc lõng.

Tống Chân trò chuyện say sưa với mọi người, khóe mắt quan sát Tô Xán, thấy y bị lạnh nhạt, có khoái cảm báo thù, không phải cậu thích tán tỉnh các cô gái lắm sao, cảm giác bị con gái ngó lơ chắc không dễ chịu chứ gì?

Chừng 15 phút sau không thấy Lưu Lập tới, Tống Chân gọi một cú điện thoại, sau đó cúp máy nói với Tô Xán:
- Lưu Lập gặp chuyện đột xuất, tạm thời không tới được, nói khi nào xử lý xong sẽ tới, dù sao anh cũng không có việc gì, hay là ở đây cùng chúng tôi, đợi Lưu Lập.
Tiếp đó tựa cười tựa không nói:
- Đương nhiên, nếu như anh thấy buồn chán thì cứ đi cũng được, dù sao anh có số di động của tôi, cứ gọi bất kỳ lúc nào.

Câu cuối là khích tướng rồi, tâm thái của Tống Chân làm Tô Xán có chút buồn cười, cô gái này đúng là có kỹ xảo chỉnh người ta đấy, nếu lúc này Tô Xán bỏ đi, chứng minh y rất để ý vừa rồi bị ghẻ lạnh, vậy Tống Chân báo thù thành công, nếu bị khích tướng không đi thì cứ đứng đây chịu ấm ức tiếp đi nhé.

Tống Chân thấy hả hê thì Tô Xán chỉ thấy buồn cười, đả kích trực diện vào bản thân Tô Xán có thể khiến y nao núng được là cực khó, nhưng diễn kịch cần diễn trọn bộ, cho nha đầu này phát tiết một chút, làm bộ mặt ủy khuất tổn thương nói:
- Vậy tôi đợi, dù sao cũng không có chuyện gì cả,

Tô Xán dám đảm bảo nhìn thấy Tống Chân quay đầu hơi mím môi một cái, xem ra cô bé này không hẳn là xấu, có chút không đành lòng vì làm khó mình rồi.

Đám con gái Trần Thần rõ ràng bị Tống Chân dẫn dắt ý nghĩ, nhìn Tô Xán vừa thương hại vừa xem thường, chẳng lẽ cậu tưởng rằng cứ làm mặt dày bám lấy người ta là có thể để lại trong lòng con gái người ta cái gì đó? Không biết Tống đại tiểu thư yêu nghiệt cỡ nào hay sao? Không hiểu khoảng cách hai bên xa hơn lạch trời à?

Tô Xán không hỏi mục đích nhóm người này đến đây làm gì, thấy học đi vào lầu hành chính cũng đi theo, ở đại sảnh có một nhóm người đang đứng

nói chuyện, trong đó nổi bật nhất là hai người, một tuổi đã trên 40, nhưng trông chỉ như mới 30, cằm vuông mày kiếm rất có sức hút nam tính, không phải là đơn thần đẹp trai, mà là sự hấp dẫn do lắng đọng nhiều năm của trí thức, tài hoa, đó là Mục Quốc Phong.

Một người còn lại tóc trắng đã nhiều hơn tóc đen, gầy gò, nhưng mang phong thái xương mai cốt hạc, dù ăn mặc khá bình thường đứng ở đám đông đồ sang trọng vẫn nổi bật, chứ không chìm nghỉm như Tô Xán, đó là Tiêu Hồng Bá phó hiệu trưởng Đh Thượng Hải, giáo sư kinh tế có tiếng trong ngành, thầy giáo của Mục Quốc Phong.

Một cô gái bên phía Tống Chân kích động chạy tới, cúi người chào:
- Thầy Mục, thầy còn nhớ em không, em học khóa 97, thầy dạy em môn xã hội học, tới nay em vẫn nhớ như in bài giảng "lục độ phân cách" của thầy. Trước kia khi đi học em không hiểu hết lời thấy nói, bây giờ đi làm rồi mới thấy từng lời thầy nói năm xưa giá trị thế nào. Năm nay lớp lớp tụ hội, mọi người liên hệ với thầy mà không được, em nghe nói thầy không ở Đh Thượng Hải nữa, mà tới chính phủ làm cố vấn ...

- Con bé này, tính vẫn láu táu như vậy, không thấy các trưởng bối ở đây à?
Đợi cho cô gái kia chào hỏi người bên cạnh xong, Mục Quốc Phong mới nói:
- Đúng là thầy đã từ chức không còn dạy học nữa, nhưng không phải là vào cơ cấu chính phủ.

Mục Quốc Phong cười, còn đang định nói gì thêm thì đột nhiên nghe thấy Tiêu Hồng Bá nói:
- Tô Xán, cái thằng nhãi kia, đã khoét mất Quốc Phong sang Kiếm Phổ Trung Quốc của cậu rồi, bây giờ lại còn định lừa nốt cả đám đồ tôn của tôi nữa, không muốn nắm xương già này sống nữa sao? Giờ thì tôi đã hiểu được vì sao cậu lại kiên trì ở lại trường học rồi, muốn ĐH Thượng Hải thành nguồn nhân lực cho Kiếm Phổ của cậu phải không?

(Kiếm Phổ và tên tiếng Trung của Facebook nhé!!)

- Thầy Tiêu, thầy nghĩ em xấu quá rồi, em ở lại trường hoàn toàn vì trau dồi kiến thức mà.
Tô Xán cười khổ giải thích, bây giờ mỗi một hành động của y rất dễ bị người ta suy diễn đủ loại mục đích, thực ra nhiều lúc y rất đơn thuần, đâu phải thứ quái thai làm một việc có hàng trăm ẩn ý đằng sau.

Lý Chi và và Trần Nhạc Đông mắt lập tức mở lớn, vừa rồi bọn họ không tới mức vào hùa với đám con gái "tẩy chay" Tô Xán, vẫn giữ được phong độ của một học trưởng. Ít nhiều cũng nhìn ra quan hệ giữa Tống Chân và Tô Xán có chút vấn đề.

Với kinh nghiệm của bọn họ, đáng để Tống Chân cố ý đối đãi như thế thì cũng phải là người có lai lịch, mặc dù có chút dự đoán, nhưng hai chữ Kiếm Phổ xuyên qua màng tai của họ, đánh vào tim.

Lý luận lục độ phân cách, Kiếm Phổ, Facebook, Mark Zuckerberg.

Chính là Tô Xán, tỷ phú trẻ nhất nước.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 159: Chưa phải là quá muộn

Ở

quanh trường đại học như Thanh Hoa Bắc Đại luôn có ưu thế lớn về nguồn nhân tài, nên mới có khu sáng nghiệp Thanh Hoa, khu khoa kỹ Bắc Đại, rất nhiều công ty tận hưởng và lợi dụng điều động ưu thế tài nguyên nhân lực do trường học này cung cấp.

Đây cũng là điểm chung của rất nhiều công ty internet trong nước, giống như những nhân viên đầu tiên của baidu đại bộ phần là giáo viên bạn học của Lý Ngạn Hoành trong Bắc Đại. Facebook TQ của Tô Xán cũng nhờ đối diện với trường học, lợi dụng kỳ tốt nghiệp của trường mà thu hút được rất nhiều sinh viên tốt nghiệp, bản thân Tô Xán là sinh viên trong trường, người ứng tuyển ngay từ đầu đã có thiện cảm với công ty rồi.

Cũng có giáo viên bị Kiều Thụ Hâm thông qua các mối quan hệ kéo vào công ty như Mục Quốc Phong.

Hiện giờ trong Facebook TQ có hơn mười giáo viên tới từ các trường đại học ở khu Dương Phổ, hơn nữa vẫn còn đang tăng lên, có người là từ chức tới làm, giống Facebook. Có người vẫn nằm trong biên chế Đh Thượng Hải, đeo chức vụ cố vấn pháp luật, tài vụ, kinh tế ở Facebook TQ, hơn nữa Facebook TQ còn mở rộng cửa cho giáo viên trong trường, có thể tùy ý chuyển từ cố vấn sang chức vụ chính thức, lúc đó hệ thống thưởng hoa hồng, cổ phần sẽ khởi động.

Quách Minh Duệ nếu biết Facebook TQ có gắn kết chặt chẽ này đã không làm cái trò ngu ngốc lấy Tô Xán ra khai đao, bây giờ hắn mới là người phải dè chừng nếu không mất luôn vị trí bảo vệ.

Nói tóm lại thế này lương ở Facebook TQ đưa ra chỉ cao hơn Đh Thượng Hải một chút, chỗ hấp dẫn nhất là thưởng cổ phần.

Facebook TQ và Facebook Mỹ đều thực hiện chế độ thưởng cổ phần, những nhân viên ban đầu vào công ty đều đã được chia từ 10.000 tới 50.000 cổ phần, con số này sẽ thông qua đánh giá nhân viên ưu tú của quý và năm sẽ tăng lên.

Trước kia khi tuyên bố chế độ này ở Facebook TQ, Tô Xán có nói :" Hi vọng mọi người, những nguyên lão đầu tiên của công ty, sau này tới một ngày bán cổ phần của mình đi phát hiện mình sẽ là triệu phủ. Chỉ có công ty sáng tạo ra nhiều triệu phú như thế mới xứng đáng xưng là công ty lớn."

Facebook ở Mỹ đang phát triển vùn vụt là tấm gương, tin rằng bất kỳ ai cũng nhìn thấy tiềm lực trong đó, cho nên hệ thống khích lệ cổ phần có lực công phá rất lớn với những người được Facebook mời gọi tới công ty làm việc, giảm bớt chi phí tài chính thời kỳ đầu chưa làm ra lợi nhuận, tăng cường gắn kết của nhân viên với công ty. Với nhân viên bình thường có lẽ chỉ nhìn thấy số tiền mà cổ phần kia đem lại, với người như Mục Quốc Phong mà nói, họ ý thức được một bức tranh lớn đang dần trải ra.

Bởi thế Mục Quốc Phong mới quyết đoán từ chức ở ĐH Thượng Hải, tham gia vào làn sóng sáng nghiệp, đó chính là sức hấp dẫn facebook TQ lập ra.

Mục Quốc Phong cáo lỗi với nhóm người kia, đi tới phía nhóm Tống Chân, đám Lý Chí, Trần Nhạc Đông đều lên tiếng chào, bọn họ tuy không cùng khóa nhưng có điểm chung đều học Mục Quốc Phong, hôm nay tới đây là để mời Mục Quốc Phong tham gia buổi tụ hội.

Mục Quốc Phong nhìn một lượt hỏi Tô Xán:

- Chủ tịch Tô, đây là thành viên tương lai của Facebook TQ chúng ta à?

Tô Xán lắc đầu:

- Không phải, tôi tình cờ gặp họ thôi, cùng người quen tới đây.

- Thật đáng tiếc, mấy đứa học sinh này của tôi khá lắm, lại có nhiều mỹ nữ, tôi cứ tưởng cậu tuyển về để đám trạch nam trong công ty chúng ta có thêm động lực làm việc.

Mục Quốc Phong cười vui vẻ, đùa:

Đám Trần Thần nghi hoặc nhìn Tô Xán, ngoài công việc thì mối quan tâm của bọn họ là thời trang, mỹ phẩm và nam nhân, không biết Kiếm Phổ là cái gì, nhận thức trực quan nhất là Mục Quốc Phong giáo viên trước kia của bọn họ, đối tượng bọn họ ngưỡng mộ giờ làm công cho người ta, không những thế ông chủ còn là chàng trai rất bình thường vừa rồi bị họ "tẩy chay".

Đúng thế, hiện giờ Mục Quốc Phong là COO của Facebook Trung Quốc.

(COO (Chief Operating Officer) giám đốc tác nghiệp ? dưới quyền CEO (Chief Executive Officer) tổng giám đốc điều hành.)

Mục Quốc Phong nói qua loa với đám Lý Chi vài câu sau đó kéo Tô Xán qua một bên nói chuyện:

- Mấy hôm nữa tôi phải đi gặp mặt lãnh đạo các trường đại học Hoa Đông Hoa Bắc, để bọn họ cho diễn đàn trường kết nối với Kiếm Phổ, nhưng dù sao Kiếm Phổ cũng không phải là trang web thuần trường học, cho nên muốn mở bọn họ mở cửa e là không dễ, chuyện này tôi thấy nếu nhờ tới bối cảnh của ĐH Thượng Hải sẽ dễ hơn nhiều, cho nên hôm nay tôi tới đây nói chuyện với vài người bạn trong trường.

Hấp thu kinh nghiệm thành công của Facebook ở Mỹ, cho nên Tô Xán không quảng bá Facebook TQ trên diện rộng ở báo chí truyền hình, mà gửi quân đi khắp nơi công phá từng trường học một, vừa không gây chú ý của đối thủ lớn, lại vừa có thể tạo dựng được lượng người dùng đông đảo trung thành.

Đương nhiên vì hoàn cảnh khác với ở Mỹ, nên phương sách phải khác đi một chút, ưu thế của Facebook TQ là bối cảnh học thuật mạnh, dựa vào COO như Mục Quốc Phong, đổ bộ vào các trường đại học trong nước sẽ dễ dàng hơn.

Không thể trách người ngoài dùng thuyết âm mưu đánh giá Tô Xán, cho rằng y ở lại trường là có tầm nhìn xuất sắc, suy tính lâu dài.

- Vậy giám đốc Mục cho rằng chúng ta sẽ có được bao nhiêu thành viên ở mấy trường đại học ở Hoa Đông Hoa Bắc?

Không giống như nhiều trang web hay diễn đàn thì lượng khách vãng lai cũng là số liệu quan trọng, với mạng xã hội chỉ có thành viên đăng ký mới là tài nguyên hạch tâm, là cơ sở phát triển và mở rộng. Hiện giờ số thành viên của Facebook Mỹ vào tháng 10 đã đột phá con số 2 triệu, đang dùng tốc độ cực nhanh hướng tới con số 3 triệu, khiến những nhà phân tích nghiệp dư bên Mỹ một dạo tung tin đồn khắp nơi Facebook sẽ dừng bước ở con số 2 triệu không khác gì bị một cái tát.

Không đoán cũng biết đứng sau lưng tung tin đồn thất thiệt gây hoang mang, nhưng âm mưu nhỏ sao cản nổi xu thế lớn.

- Facebook TQ chúng ta tháng 7 lên mạng, sau ba tháng thu hút được 50.000 thành viên, trong đó sinh viên trường ta chiếm tỉ lệ khá lớn, tới cuối tháng 11, chắc có thể đạt tới con số này ...

Mục Quốc Phong giơ tám ngón tay lên:

- Nhưng hiện giờ mọi thứ còn rất bấp bênh, rất có thể tăng vọt, cũng có khả năng ngưng trệ hoàn toàn, nên bây giờ chúng ta phải tận dụng hết mọi nguồn lực làm cho tốt.

Tô Xán gật đầu, sự thận trọng của Mục Quốc Phong rất tốt, y luôn thích phối hợp người đứng đầu táo bạo, còn cấp phó thì thận trọng tỉ mỉ, ở Facebook, Mark đóng vai trò "điên" còn Tô Xán tỉnh táo đứng sau hậu thuẫn, còn ở đây Tô Xán "điên", y cần người có tính cách khắt khe như Kiều Thụ Hâm, chu đáo như Mục Quốc Phong hoàn thiện kế hoạch của mình.

Bân kia Tô Xán và Mục Quốc Phòng nói chuyện, bên này đám Tống Chân cũng đang bàn tán về bọn họ.

Trần Thần nóng ruột lắc tay Tống Chân:

- Tống Chân, rốt cuộc cậu sinh viên đó là ai? Mở công ty gì mà tới thầy Mục cũng phải tới làm công cho cậu ta?

Mấy cô gái còn lại cũng ngong ngóng đợi câu trả lời.

Lý Chi lắc đầu trả lời thay:

- Có nói thì chưa chắc các cô đã biết công ty người ta là cái gì đâu, chỉ cần biết cậu ta là tỷ phú trẻ nhất nước là được rồi, vừa xong mọi người bỏ lỡ cơ hội làm quen tốt, chỉ sợ giờ trong lòng cậu ta có ấn tượng không hay rồi.

Mấy cô gái không tin nổi, Trần Thần ôm mặt thốt lên:

- Tôi nhớ rồi, khi cậu ta mở công ty cả phó bí thư thành ủy cũng đánh giá rất cao nữa, Tống Chân, cậu hại mình rồi …

Trần Thần không nhớ tên Tô Xán, không biết Facebook, nhưng là người trong ĐTH, ít nhiều cũng biết Đh Thượng Hải có tỷ phú trẻ nhất nước, quan trọng nữa người này tính rất kỳ quặc, không tiếp nhận bất kỳ cuộc phỏng vấn nào dù là của báo chí hay là truyền hình, ai mà ngờ chính là chàng trai này, nếu mà biết trước tạo dựng quan hệ, có được cuộc phỏng vấn độc

quyền với cậu ta, không phải là thành tích tốt để thăng tiến sao, may mà giờ chưa phải là quá muộn …

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 160: Thế giới tròn thế sao?

M

ục Quốc Phong làm việc điều hành cụ thể đương nhiên rất bận rộn, không thể ở lâu, Facebook TQ lưu hành loại văn hóa tự nhiên, quan hệ trên dưới gần như loại "đồng chí", cấp bậc chức vụ chỉ là để phân trách nhiệm bổn phận từng người, không phải phân chia đẳng cấp, không quy định giới hạn cách ứng xử cấp trên cấp dưới rõ ràng, nên Mục Quốc Phong có sao nói vậy, trò chuyện với Tô Xán xong, ra nói mấy câu với nhóm Lý Chí rồi đi.

Chuyện tiếp đó không có gì để nói, Trần Thần không tiện thay đổi thái độ quá nhanh liền cùng nhóm bạn đi chào hỏi giáo viên cũ, gặp mặt bạn học cũ.

Tống Chân và Trần Thần là bạn từ trước khi sang Mỹ du học, cũng không quá quen với nhóm đó, chỉ tình cờ gặp nhau ở nơi này mà thôi, bị Trần Thần gọi sang một bên thì thầm một lúc, sau đó cùng Tô Xán tới quán cạnh rừng trúc rất nổi tiếng trong trường, khi Lưu Lập tới chạy thở không ra hơi, mặt còn mang vẻ sợ hãi làm Tô Xán nghi Tống Chân cố ý bày trò không, cố ý ép thời gian gấp gáp, không muốn mình sớm có được hợp đồng.

Mặc dù cô bé này thù dai, thích chơi tâm kế nhỏ, nhưng khi bàn chuyện hợp đồng thì Tống Chân tách bạch công việc khá rõ ràng, không để tình cảm cá nhân tác động. Đây là bản hợp đồng gần như đã hoàn thiện điểm chính, đạt được đồng thuận hai bên, nên bọn họ không tốn nhiều thời gian, cũng không phải tranh luận gay gắt, không khí như buổi nói chuyện bình thường.

Xong xuôi công việc, Tống Chân vươn bàn tay trắng như cọng hành ra, bắt tay Tô Xán một cái, cười tươi tắn.:

- Hợp tác vui vẻ. À phải, buổi tối chúng tôi tới bên Hành Sơn Lộ ăn cơm, anh đi cùng chúng tôi nhé? Các bạn tôi đều muốn làm quen lại với anh, đặc

biệt yêu cầu tôi giữ anh lại đấy, anh có thể không đi, tôi biết hôm nay anh hơi giận rồi, để tôi khao anh một bữa được không? Có điều nếu anh không đi thì tôi cũng hiểu, tôi đành chịu để họ khinh bỉ vậy ..

Tô Xán nhìn ra ngoài cửa sổ, bấy giờ mới để ý mặt trời đã ngả hẳn về phía tây, không gian nhuộm một màu đỏ rực, báo hiệu ngày mai có thể sẽ có một trận mưa to, lúc này đã là 6 giờ kém 5 rồi, bất tri bất giác họ đã nói chuyện tới gần 3 tiếng mà không biết, không biết có phải ở cạnh mỹ nữ nên thời gian trôi qua đặc biệt nhanh không.

Lúc này đám Lý Chi và Trần Nhạc Đông cũng tới, Tô Xán không chịu nổi nhiệt tình liền đồng ý, Tống Chân rất giỏi gài thế người khác.

Tô Xán ngồi xe của Tống Chân, một chiếc Jaguar màu hồng, những người khác đều có xe riêng của mình.

Nói thật là Tô Xán không thích cái nơi lộng lẫy vàng sơn như ở Đường Hành Sơn, vì nơi này làm y dễ liên tưởng tới thời gian huy động vốn ở Mỹ.

Thời gian đó hết tới nhà hàng cao cấp lại đến khách sạn sang trọng, tham gia đủ loại tiệc rượu của các nhà đầu tư Mỹ, bị tấn công bởi những viên đạn bọc đường, phải giữ sự tỉnh táo trước hoàn cảnh xa hoa và sự săn đón nồng nhiệt, đó không phải là chuyện dễ dàng gì.

Tô Xán cũng từng choáng ngợp, từng áo tưởng giàu lên trong một đêm thì cuộc sống biến đổi như thế nào, nếu không có Sean Paker mang theo ý đồ của Chiêm Hóa xuất hiện, có lẽ y đã không sớm tỉnh lại như thế.

Cho Tô Xán tới Thượng Hải lâu như vậy rồi mà Tô Xán chưa tới đường Hành Sơn, cũng chưa đi dạo Tân Thiên Địa mới hoàn thành năm ngoái được người kể kể say sưa. Trương Tiểu Kiều thường hay giới thiệu cho Tô Xán các địa danh nổi tiếng nên ghé thăm ở Thượng Hải, Tô Xán chỉ mỗi một lần đạp xe đi tới Ngoại Than chơi một lần.

Nghĩ lại thì ở Dung Thành cũng chẳng phải như vậy sao, nếu không có ai kéo đi chơi, Tô Xán cũng sẽ ngồi nhà cả ngày.

Nhà hàng Hoa Viên ở đường Hành Sơn đã chật kín, toàn những nhóm đi năm đi ba tới ăn, đây là nhà hàng tương đối lâu năm ở Thượng Hải rồi, bề ngoài mang phong cách cổ điển của Trung Quốc, bên trong lại là kiểu phương Tây, nên không gian rất thoải mái, cũ kỹ nhưng không khiến người ta cảm thấy sập xệ, trái lại mang thêm mùi vị lịch sử.

Mọi người ngồi xuống bàn ở bên cửa sổ, có được vị trí đẹp thế này là do họ đã đặt bàn từ trước rồi, nếu khách đột xuất lúc này có lẽ quay trở ra tìm nơi khác giải quyết cái bụng thôi.

Trần Thần đặt túi sách xuống ghế, cầm ấm trà màu đen tạo hình cổ lên, một cô gái trêu:

- Oa, được mỹ nữ MC tự mình mời trà, sao dám nhận.

Trần Thần trừng mắt với đối phương một cái, nhoẻn miệng cười với Tô Xán, giọng êm mà vẫn thanh:

- Uống chén trà nhé?

Cô gái này rất khéo léo, không nói xin lỗi trước đó thái độ với Tô Xán mà dùng cách này thể hiện.

Tô Xán thì không nghĩ nhiều như vậy, chuyện lúc đó với y thực sự không là gì cả, không vì thế mà đánh giá người khác, cầm cốc lên:

- Cám ơn học tỷ.

Trần Thần nói một câu "không cần cám ơn", trong lòng lại cho rằng Tô Xán đã bỏ qua chuyện khi nãy rồi, đó là chuyện hiển nhiên, mỹ nữ luôn có sự tự

tin này, mỉm cười duyên dáng với Tô Xán một cái, rồi mới đi hỏi người khác uống trà không?

Tống Chân nhìn Tô Xán nói khéo:

- Này Trần Thần bằng tuổi tôi đấy, chúng tôi học cùng lớp thời cao trung.

- Ồ …

Tô Xán vờ không hiểu ý, cầm cốc trà lên uống, cô nhóc này muốn mình gọi bằng chị? Nằm mơ, không trang điểm kẻ vẽ mắt đậm cho "già" thêm, ra được người ta còn tưởng nữ sinh sơ trung.

Lờ đi ánh mắt trêu ghẹo của mọi người, Trần Thần ngồi xuống ghé sát tai Tống Chân thì thầm:

- Nói nghe xem nào, sao lại quen được cậu ta thế, không phải là rau của cậu chứ?

Trần Thần tự rót cho mình một cốc trà không uống đặt lên đôi môi tô son đỏ làm dáng.

Tống Chân quá mệt mỏi với tra tấn tương tự của Trương Tiểu Trúc rồi, hơn nữa sao ai cũng nói mình nhất định phải có ý gì với y chứ:

- Nếu thế tôi đã chẳng giúp cậu hẹn người ta ra đây rồi.

Trần Thần lè lưỡi ra, háy mắt:

- Gì phải phản ứng mạnh thế, nếu vậy mình không khách khí nhé?

- Tùy cậu thôi.

Tống Chân quay mặt đi tỏ vẻ không quan tâm.

Tô Xán nói không nhiều, đa phần thời gian chỉ ngồi nghe mình cười, nhưng nói câu nào đều khéo léo dẫn dắt hướng đi câu chuyện, vừa nắm được quyền chủ động, lại thu hút mọi người về phía mình, khi y nói, người đang nói chuyện đều ngừng lại nghe y nói, nhất là đám con gái, nhân cơ hội nhìn Tô Xán không chớp.

Tống Chân bỗng nhiên vừa bực mình vừa buồn cười, hôm nay vốn định trả thủ Tô Xán một phen, nên lạnh nhạt với y không tiết lộ thân phận thật của Tô Xán, ai ngờ sự việc xoay chuyển mang tính hí kịch như vậy, bây giờ thành ra Tô Xán thành nhân vật trung tâm, cô mà ít nói vài lời là thành cảm giác người bên lề, năng lực ngôn nữ của tên này thật lợi hại, chỉ tiếc là không dùng vào việc đàng hoàng.

Như lúc này được một đám con gái bám xung quanh, nhất là Trần Thần còn nắm tay Tô Xán, nói là xem bói cho y, nhìn cái mặt ngượng ngùng kia rõ là giả dối, trong lòng chắc chắn sướng chết.

- … Theo vân tay này nói, kiếp trước cậu là một hoàng tử đấy.

Tống Chân nghe Trần Thần nói mà sởn gai ốc, câu buồn nôn như vậy mà cũng nói ra được sao, chỉ vì một cuộc phỏng vấn thôi có cần đến thế không?

Tô Xán cũng thấy không thoải mái gì với câu này, nhưng y phản ứng nhanh, làm mặt đau khổ:

- Vậy chắc là con của Phổ Nghi rồi.

Xung quanh phì cười, không khỏi tán thưởng đầu óc linh hoạt của Tô Xán.

Trần Nhạc Đông ngồi sát cửa sổ, liếc qua cửa nhà hàng thấy một bóng dáng quen thuộc, vui mừng nói:

- Lạc Nhiên đến rồi.

Tim Tô Xán nảy một cái, không thể nào, đi tới đây mà cũng gặp nha đầu đó, người ta nói thế giới tròn nhưng cũng không cần tròn tới độ này chứ? Làm sao bây giờ?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 161: Honey

B

ên ngoài cảnh thành phố lên đèn, cách cửa sổ nhà hàng có thể thấy khách sạn năm sao sáng rực phía trước, cửa sổ sáng bóng phản chiếu bóng người chén qua chén lại đằng sau.

Từ vị trí của Tô Xán không thấy được Lâm Lạc Nhiên, thế nhưng y không phải đợi lâu, chút hi vọng người trùng tên cũng nhanh chóng tan biến.

Cặp chân dài đều đặn khoe trọn vẹn bởi chiếc quần vải đen bó sát, chiếc giày cao gót hở mõm màu đen, làm vóc dáng vốn cao ráo càng thêm tha thướt. Bên trên là áo khoác trắng tinh tế ôm sát cơ thể, cổ áo chữ V khoét sâu, mặc trong là áo thun bó màu đen, hai màu tương phản làm người ta càng chủ ý mảng da ngực trắng mịn, cùng hai đồi ngực đầy kiêu hãnh nhô cao. Mái tóc nhuộm hung để vắt chéo buông xóa bên vai phải, khuôn mặt xinh đẹp dần dần trút bỏ sự non nớn của thiếu nữ chuyển hướng thành thục cực kỳ thu hút, đôi mắt to dưới hàng mi dài, trông vừa dịu dàng lại ẩn chứa sắc thái không an phận làm trái tim nam nhân ngứa ngáy.

Lâm Lạc Nhiên không ngờ hẹn bạn đi ăn cơm cũng gặp Tô Xán.

Người bạn bên cạnh Lâm Lạc Nhiên rõ ràng nhận ra thân thể Lâm Lạc Nhiên hơi khựng lại, Lâm Lạc Nhiên giây phút đó mất hẳn sự ung dung thường thấy, chẳng có cảnh máu chó hai người nhìn nhau qua kính cửa rồi mỉm cười hiểm ngầm với nhau.

Ngược lại Lâm Lạc Nhiên vừa từ cầu thang đi lên, thiếu chút nữa muốn quay trở lại, ngày hôm đó lỡ miệng hỏi Tô Xán một câu như vậy, cô hối hận không thôi, có điều nhìn thấy Trần Thần nắm tay Tô Xán, con ngươi co lại, ánh mắt sắc như hai lưỡi dao quét qua quét qua mặt hai người, cảm giác lúc đó không khác gì con mèo bị cướp mất cá vậy.

Tô Xán cũng không khá hơn, từ lần Lâm Lạc Nhiên không khác gì bày tỏ tình cảm với y đó, hai người chưa từng gặp lại, liên lạc với nhau chỉ qua tin nhắn, hỏi thăm tình hình rất bình thường, nhưng mỗi tin nhắn của Lâm Lạc Nhiên dù chỉ vẻn vẹn mấy chữ, y đều bất giác suy đoán thâm ý trong đó.

Nhiều khi chỉ một câu trả lời khác với thường ngày thôi cũng xem thật kỹ, suy tư lung tung, rất giống thời sơ trung, chỉ một ánh mắt, nụ cười tình cờ cô gái cùng lớp khiến trái tim non nớt ảo tưởng nghĩ người ta thích mình.

Thế nên vừa rồi ánh mắt Lâm Lạc Nhiên chỉ hơi liếc qua một chút thôi, Tô Xán đều có thể cảm nhận được, ánh mắt đó, nói sao đây, làm Tô Xán cảm giác như bị bắt gian tại giường vậy.

Lâm Lạc Nhiên đang ghen, cực ghen, Tô Xán dám khẳng định điều đó.

Nam tử ngồi gần Tô Xán đã rời chỗ đón, người này tên là Thái Hằng, tính cách khá sôi nổi, hăm hở đi tới chỗ Lâm Lạc Nhiên:

- Lâm đại tiểu thư tới muộn nhé, nãy giờ đợi mòn mỏi tới giờ còn chưa gọi cơm.

Cũng có người thì thầm hỏi:

- Lâm Lạc Nhiên? Là Lâm Lạc Nhiên của ĐH Thượng Hải phải không, đại mỹ nữ nổi danh của của khoa mậu dịch quốc tế, mấy người bạn của tôi thường nhắc tới cô bé này.

Trần Thần vừa rồi cũng nhạy cảm nhận ra ánh mắt Lâm Lạc Nhiên nhìn mình, không nghĩ vì Tô Xán còn tưởng vì Thái Hằng ngồi cạnh mình, hơi khó chịu nói với người đối diện:

- David, hôm nay tôi phải từ chỗ bữa cơm bên phía giám đốc ĐTH đấy, vậy mà anh bắt tôi đợi vì cô bé này đấy hả, đám nam nhân các anh cũng có mới

nới cũ quá đấy.

Nam tử tên David thực ra là người Trung Quốc trăm phần trăm, nhưng tiện việc kinh doanh nên lấy cái tên nước ngoài, không có gì lạ, người ở thành phố giao lưu với nước ngoài nhiều đều thế, phổ biến nhất là Hong Kong.

David cũng là người từng trải, rất rõ sự ganh đua giữa các cô gái không phải trò đùa, rõ ràng vừa rồi Trần Thần một hai lấy lòng chàng tỷ phú trẻ, chẳng tha thiết cơm nước, giờ kêu đói, nhưng không thể hiện ra, cười nịnh:

- Thực sự xin lỗi, là tôi có chút chuyện làm ăn bị kẹt, cần nhờ tới cha cô ấy, nên ủy khuất mọi người một chút. Trần mỹ nữ hiếm có thời gian như vậy, được, hôm nay tôi mời khách là được.

Nói thế chẳng hóa con bé đó là nhân vật chính hôm nay à? Trần Thần chỉ Tô Xán:

- Miễn đi, hôm nay Tống Chân mời khách, cần gì tới anh!Trước mặt Tống Chân, anh không có cơ hội lên tiếng.

Thật ra bữa cơm hôm nay cũng không phải ai mời ai cả, bọn họ là nhóm chơi với nhau, hẹn cùng nhau ăn cơm trước rồi, sau đó vì bất ngờ phát hiện ra thân phận Tô Xán mới nhờ Tống Chân rủ Tô Xán đi thôi, không nghĩ bây giờ lại có thêm khách không mời, Trần Thần vì đả kích đám David, đem lý do bữa cơm này quy kết là Tống Chân muốn mời cơm Tô Xán, biến số còn lại thành khách phụ hết.

David chỉ cười gượng, không muốn tranh cãi, mà trước mặt Tống đại tiểu thư của tập đoàn Sâm Xuyên, hắn đúng là “không có cơ hội lên tiếng.”

Cùng là phụ nữ với nhau, Tống Chân thừa hiểu ý đồ của Trần Thần, trừng mắt với Trần Thần, nhưng không làm mất mặt bạn mình. Chỉ lo tên phong lưu Tô Xán kia lại tưởng mình bày thế trận lớn thế này chỉ đề mời y, không khiến y hiểu lầm gì chứ?

Tô Xán lúc này không tâm trạng nào để ý tới xung quanh, bàn tay cũng nhân cơ hội rút khỏi tay Trần Thần, thấy ánh mắt vừa nãy của Lâm Lạc Nhiên, lòng có cảm giác không lành.

Quả nhiên Lâm Lạc Nhiên đi thẳng tới bên cạnh Tô Xán, phóng khoáng mà không mất ưu nhã, ngồi xuống bên cạnh Tô Xán, giọng nũng nịu:

- Honey, sớm biết anh sẽ tới đây thì buổi chiều em đã không đi tập yoga mà tới thẳng trường anh để đi cùng rồi ...

Honey, cái từ không khác gì “darling” , “dear” đó, làm Thái Hằng đang một lòng săn đón người đẹp trước tiên là sửng sốt, sau đó chẳng khác gì gà nhúng nước, một câu nói là thiên đường của người ta nhưng lại là địa ngục của hắn. Mặc dù không khoa trương tới mức đó, nhưng nhìn cảnh ngọt ngào của Tô Xán và Lâm Lạc Nhiên rõ ràng có cảm tưởng kiến lập trên sự đau khổ của Thái Hằng.

Lý Chi, Trần Nhạc Đông những người khá hiểu thân phận của Tô Xán thì thấy bình thường, mặc dù bộ dạng như mèo con lấy lòng chủ đó Lâm Lạc Nhiên làm lòng họ hơi ghen tỵ, nhưng với thân phận của Tô Xán, có bạn gái các phương diện siêu thoát phạm ví bình thường là đương nhiên.

Tống Chân hơi thoáng chút giật mình, nhưng chỉ là khoảnh khắc nhỏ khó phát giác mà thôi, bề ngoài vẫn giữ nụ cười nhẹ, giọng điệu, thần thái của cô gái này rõ ràng là với người yêu, không phải bạn gái của Tô Xán là Đường Vũ à? Càng kiên định ý nghĩ Tô Xán là tên lăng nhăng.

Trần Thần cũng há hốc mồm, cảm thấy nản chí vô cùng, dù không muốn thừa nhận nhưng Lâm Lạc Nhiên xuất sắc hơn mình nhiều, tuy không phải thực sự có ý gì với Tô Xán, nhưng xem ra hôm nay không có khả năng nói chuyện phỏng vấn kia rồi:

- Mọi người tới cả rồi, vậy chúng ta gọi thức ăn thôi, tôi đói ngấu rồi đây này.

Tống Chân gật đầu, tự động đứng ra làm chủ bữa cơm hôm nay, gọi phục vụ tới:

- Thịt gà kho tiêu, khoai tây thịt bò, sườn xào chua ngọt …

Lâm Lạc Nhiên đợi Tống Chân gọi xong, nói với phục vụ:

- Thêm sườn rán cháy cạnh nữa, không tẩm bột, Tô Xán thích ăn món đó.

Bữa cơm bắt đầu, không khí xung quanh cũng là lạ, Lâm Lạc Nhiên cẩn thận chăm sóc Tô Xán, giúp y đeo khăn ăn, giúp y gắp thức ăn, ôn nhu săn sóc không khác gì cô vợ nhỏ.

Mặc dù đã qua quen với tư duy thiên mã hành không của Lâm Lạc Nhiên rồi, nhưng vẫn không chịu nổi một tiếng "honey", nhất là sự ôn nhu của Lâm Lạc Nhiên càng làm y nổi da gà.

Đến khi Lâm Lạc Nhiên gắp cho y miếng sườn rán thứ ba, Tô Xán không chịu nổi sự hành hạ này, hỏi:

- Thế này là sao?

Lâm Lạc Nhiên nhìn Tống Chân và Trần Thần, hạ thấp giọng chỉ hai người nghe được:

- Hôm nay nhiều nữ nhân như vậy, lại còn xinh đẹp nữa ... Tôi hi sinh danh tiết để đề phòng cậu phạm sai lầm, cậu phải cám ơn tôi mới đúng.

Hai người bọn họ trên bàn ăn thì thầm to nhỏ, từ góc độ người ngoài, rõ ràng bộ dạng đôi tình lữ chìm vào trong thế giới riêng của mình, ít nhiều làm nam tử khác thấy tim co giật.

Lâm Lạc Nhiên

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 162: Không rút ra được

Ă

n cơm xong mới là 8h hơn, cuộc sống về đêm lúc này mới bắt đầu, nhóm Tống Chân còn định đi hát karaoke, nhưng Tô Xán không tham dự, muốn đưa Lâm Lạc Nhiên về trường.

Lâm Lạc Nhiên cùng bạn đứng nói chuyện với nhóm David, Trần Nhạc Đông và Lý Chi đi tới xin số điện thoại của Tô Xán, hai bọn họ không phải người thuần thương nghiệp, không có danh thiếp, chỉ lấy hai tờ giấy của nhà hàng, bảo Tô Xán ghi số điện thoại trên đó, tiện tay xin luôn chữ ký.

Lý Chi vẫy vẫy tờ danh thiếp trong tay, đùa:

- Đợi khi giá trị của Facebook bằng với Google, Facebook TQ so được với Baidu, nếu sau này làm ăn đi xuống, tôi bán chữ ký có cả số điện thoại này của cậu kiếm được không ít tiền.

- Hi vọng được một ngày như học trưởng nói.

Trần Nhạc Đông lấy thuốc ra mời Tô Xán, thấy y không hút, tự châm rồi rít một hơi, hôm nay hắn quan sát Tô Xán cả ngày rồi, còn trẻ như vậy lại có sự nghiệp hắn chắc đời này không tới được, hiếm có hơn vẫn hiền hòa khiêm tốn, nghĩ chút, nói:

- Tô Xán, lấy thân phận học trưởng tôi nói với cậu điều này, nếu cậu không thích đừng để bụng là được.

Tô Xán gật đầu, chịu nghe những lời nói chân thành là ưu điểm lớn nhất của y:

- Học trưởng cứ nói.

- Tôi biết cậu khiêm tốn, không muốn gây chú ý, nhưng thân phận cậu bây giờ, quá khiêm tốn kín tiếng không phải là tốt đâu, đặt người khác vào tình thế khó xử, dễ gây hiểu lầm lắm, có người vì thế mà thù ghét cậu. Xã hội bây giờ người ta đối đãi với nhau qua thân phận hay bề ngoài là chuyện thường, đó là một loại suy nghĩ chung rồi, không thay đổi được. Ví như hôm nay Trần Thần phải thay đổi thái độ với cậu, thực ra cô ấy cũng lúng túng lắm đấy, nhưng đừng qua đó mà đánh giá con người cô ấy, Trần Thần không phải quá thực dụng như vậy đâu, đó là cô gái tốt.

Giả heo ăn thịt hổ không phải cách làm kẻ trí, làm nhiều không chỉ chứng tỏ người đó tâm lý không bình thường, chỉ là kẻ óc rỗng thích làm ra vẻ ngầu thôi, thực chất là biểu hiện loại phù phiếm.

- Tôi hiểu, nếu có cơ hội, tôi nhất định giúp chị ấy, dù sao chị ấy là học tỷ của tôi.

Tô Xán gật đầu, tuy y không sùng bái Khổng Tử, nhưng thừa nhận câu "ba người đi cùng ắt có người là thầy ta" của Khổng Tử rất đúng, lời này của Trần Nhạc Đông đáng để y suy ngẫm.

Lý Chi cũng vỗ vai Tô Xán, đánh mắt về phía Lâm Lạc Nhiên:

- Cô bé không tệ, có nhãn quang lắm, nếu không phải danh hoa có chủ thì tôi cũng không kìm được mà ra tay rồi. Cô gái như vậy không nhiều, đừng phụ người ta.

Tô Xán không biết giải thích thế nào, thầm kêu, sao nhiều người nghĩ mình là người lăng nhăng như vậy?

Hai người đó ra bãi đỗ xe trước, Tống Chân từ sau đi tới, nở nụ cười quyến rũ:

- Thay tôi chuyển lời với Lâm Lạc Nhiên, cô ấy mặc dù không học khoa diễn viên, nhưng biểu diễn đáng vỗ tay khen ngợi đấy.

Nói xong không giải thích gì cả đi luôn.

Nhóm Tống Chân đi cả rồi, dưới con đường rực sáng lung linh bởi muôn ánh đèn màu chỉ còn lại một đôi nam nữ đứng đối diện với nhau, không khí có chút lúng túng.

Lâm Lạc Nhiên hít sâu một hơi, sau đó thở chậm ra, mắt ánh lên quyết tâm, đi tới ôm lấy cách tay Tô Xán, không phải khoác hờ mà là ôm thực sự.

Mặc dù là cuối thu, Lâm Lạc Nhiên mặc cả áo khoác rồi, nhưng Tô Xán chỉ mặc một cái áo sơ mi cộc tay, cánh tay trần lúc này hoàn toàn lún vào giữa hai bầu ngực êm ái của Lâm Lạc Nhiên, cảm thụ sức đàn hồi kinh người của nó, nhưng Tô Xán không kích động hay hưởng thụ, thậm chí còn hơi cứng người lại.

Làm sao bây giờ? Rút ra, Lâm Lạc Nhiên ôm rất chặt rồi, muốn rút ra phải dùng sức lớn, như vậy thái độ có phải quá rõ ràng không, từ ngày hôm đó Lâm Lạc Nhiên nói ra lời "tò tình kia" Tô Xán hiểu quan hệ họ không còn ở trạng thái vi diệu có thể bất kỳ lúc nào quay trở lại làm bạn tốt được nữ, y biết mình nên dứt khoát nhảy ra, nếu cứ dùng dằng thế này cả hai sẽ càng lún sâu vào bùn không thoát ra được, nhưng y không lấy được quyết tâm, tự nói với bản thân là sợ tổn thương Lâm Lạc Nhiên … Thực chất sâu xa hơn có một điều y không muốn thừa nhận, bản thân không hề muốn rút ra.

"Phù …" Lâm Lạc Nhiên thấy Tô Xán chỉ hơi kéo tay một cái thôi thì chu môi lên thầm thở phào, cô biết Tô Xán đang rất dằn vặt, nhưng không thất vọng, thậm chí còn vui mừng, nếu hôm nay cô không quyết đoán, tên sợ vợ này chỉ e sẽ lảng tránh mình.

Chính bản thân Lâm Lạc Nhiên không biết vì sao hôm đó lại nói ra câu kia, giống như hết sức tự nhiên thổ lộ vậy, dù cô cũng không biết phải xử lý chuyện hai người thế nào. Cứ việc kế hoạch "đun ếch" do chính cô lập ra, bây giờ xem ra cô đã thành công, sức đề kháng của Tô Xán với cô càng

ngày càng yếu, càng ngày càng tự nhiên tiếp nhận hành vi thân mật của mình.

Có điều Lâm Lạc Nhiên không muốn cướp đoạt vị trí của Đường Vũ, tuy cô và Đường Vũ không phải là bạn khuê phòng, nhưng là bạn rất tốt, cô hoàn toàn không muốn làm Đường Vũ đau lòng.

Song bảo cô rời xa Tô Xán càng không thể, nhiều lần cô muốn làm thế, bảo mình phải bứt ra, quên đi cái tên bạc tình mà mình không gọi cho y thì y cũng quên mình luôn đó, nhưng cứ lạnh nhạt với Tô Xán một thời gian chính Lâm Lạc Nhiên lại là người không kìm được gọi điện cho Tô Xán trước, giống như người cai nghiện, mỗi lần bỏ thuốc là một lần nghiện nặng hơn, tới giờ cô hoàn toàn lún vào vũng bùn rồi, biến quan hệ của cả ba thành cực kỳ phức tạp, nhưng cô gái khi yêu thì chẳng thể nói tới lý trí.

Không cho Tô Xán cơ hội suy nghĩ sâu hơn, Lâm Lạc Nhiên hỏi:

- Nghe nói hai tuần vừa rồi cậu không đến trường mấy, công ty có việc gì lớn à?

Tô Xán không khác gì chết đuối vớ được cọc, cố gắng nói thật nhiều phân tán cảm giác mê hồn truyền lên từ cánh tay:

- Ừ, bạn biết công ty Blizzard đúng không, bọn họ đang phát triển một game online tên là World of Warcarft, nhưng vì công ty mẹ của bọn họ mở rộng kinh doanh trên phạm vi toàn cầu gặp thời cơ không tốt, tổn thất tới mấy trăm triệu Euro, ảnh hưởng lan tới cả những công ty con, tiền nghiên cứu phát triển có vấn đề. Vì tránh hạng mục tâm huyết của bọn họ bị hủy bỏ, nên Blizzard tìm kiếm nhà đại lý khắp nơi, cùng với ngầm bán ra một phần bản quyền trò chơi. Mình nghĩ đây là một cơ hội, nên đã tiếp xúc bí mật với bọn họ ...

Phản ứng của Lâm Lạc Nhiên không khác gì Tô Xán lúc đầu nghe tin Blizzard muốn bán cổ phần WoW là bao, chóng hết cả mặt, đứng sững lại,

hai mắt cứ ngây ra nhìn Tô Xán, hiển nhiên còn chưa tỉnh tảo lại từ trong chấn động.

Quá kinh ngạc, tay Lâm Lạc Nhiên bất giác buông lòng, nhưng Tô Xán không thể rút tay ra, vì trước mắt khuôn mặt đẹp đẽ trang điểm cầu kỳ lại không quá đậm, bờ môi vì quá mức bất ngờ mà cong lên chín mươi độ, vô cùng tinh nghịch đáng yêu, khiến người ta muốn ngấu nghiến nó một cách không thương tiếc.

Mái tóc màu hung hung như tơ lụa mịn màng dán trên gò má trơn bóng như sứ, cái cằm nho nhỏ, xương quai xanh gợi cảm, nhất là bầu ngực làm người ta mê mẩn tâm thần bị chính một cánh tay của y ép biến dạng, từ trên cao nhìn xuống có thể thấy thấp thoáng khe ngực, non nửa bầu vú mơn mởn, cùng cái giây áo lót màu đen giống tính chủ nhân của nó, lệch ra khỏi quai áo mặc ngoài.

Nha đầu này thích uống dấm, lại còn cứ ăn mặc kiểu này ghẹo gan mình.

Mới đầu Tô Xán còn cố gắng đè nén, nhưng dần dần ý chí càng yếu ớt, toàn thân rạo rực, hương thơm thoang thoảng từ cơ thể thiếu nữ khiến y không kiềm chế được nhích tay tới một chút, dán chặt hơn lên ngực Lâm Lạc Nhiên, khoảnh khắc ấy đầu óc trống rỗng, máu nóng dồn lên đầu lấn át hết lý chí, chỉ cảm thấy sự sảng khoải vô cùng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 163: Hiệp sĩ bàn tròn và King Arthur

Mãi một lúc sau hai mắt Lâm Lạc Nhiên mới tập trung tiêu cự, sau đó lóe hào quang óng ánh, mặt tràn trề hưng phấn, không nhận ra được chuyện xấu Tô Xán vừa làm, lại còn kéo tay y vào sát người mình:

- Bao nhiêu tiền?

Tô Xán hơi đỏ mặt vì hành vi không đàng hoàng vừa rồi của mình, tiếp tục bước đi, nói:

- 175 triệu NDT.

Lâm Lạc Nhiên không bị con số này dọa sợ, còn mừng như điên, thậm chí hạnh phúc hơn cả mỗi ngày được ăn thịt:

- Thật ... Vậy cậu là cổ đông của Blizzard rồi.

Năm 2002 còn có một sự kiện lớn vẫn xảy ra đúng quỹ tich, Warcarft 3 của Blizzard được phát hành, dùng tốc độ không tưởng công phá toàn bộ các quán game lớn, khơi lên phong trào lớn chưa từng có, đe dọa nghiêm trọng ngôi vương của Starcarft.

Vì có cơ sở của Diablo, Starcraft, thêm vào bản original của Warcraft 3, nên kỳ vọng vào phiên bản mới của Warcraft 3 rất cao, mấy lần trì hoãn ngày phát hành bị game thủ chửi bới ấm ĩ, tới khi tung ra một dạo không khác gì lũ phá đê, không gì kiềm chế nổi.

Ngay Lâm Lạc Nhiên đã từng một thời cai game, cũng gọi điện cho Tô Xán đắc ý nói :" Tô Xán đừng có trốn tránh nữa, cậu có còn là nam nhân không

hả, mau hẹn lịch quyết đấu đi, tôi chán bắt nạt bọn chim non rồi, nhất định phải ngược đãi chết cậu."

Vì thế World of Warcarft ngay từ trong quá trình phát triển đã rất có tiếng, không biết bao nhiêu game thủ trông đợi mỏi mòn, cả Lâm Lạc Nhiên là một trong số đó, giờ nghe nói tới bạn mình là cổ đông của Blizzard, mừng phát điên là hiển nhiên thôi.

- Còn chưa, mới chỉ xác định hợp đồng ý hướng cùng số tiền phải trả, trong thời gian tới nếu không nhanh chóng thanh toán số tiền đợt đầu thì hợp đồng mất hiệu lực.

Tô Xán rất hưởng thụ ánh mắt ngưỡng mộ của Lâm Lạc Nhiên:

- Ngày mai còn buổi họp nữa, nếu mình thuyết phục được Mark thì kế hoạch mới chính thức khởi động.

- Phải rồi, Mark là người thế nào? Nghe nói cậu ta ít tuổi hơn cậu nữa?

Lâm Lạc Nhiên tò mò hỏi:

Tô Xán hơi ngẫm nghĩ, Mark đã thay đổi rất nhiều từ lần cuối bọn họ gặp nhau, trưởng thành hơn và đáng sợ hơn:

- Mark bề ngoài rất bình thường, tóc hơi rối, điển trai, nụ cười hiền hòa, trông có vẻ dễ gần … ừm, khó nói, con người cậu ấy phải gặp rồi mới có thể hiểu đầy đủ, diễn tả bằng lời luôn có cảm giác thiêu thiếu gì đó. Có thể nói một điều, Mark là thiên tài, thiên tài thực sự chứ không phải thứ thiên tài chúng ta hay nghe nhan nhản trên báo.

Lâm Lạc Nhiên nhíu mày, sao cảm giác mấy lời này nghe quen quen, mất một lúc chợt nhớ ra:

- Vậy là giống Đường Vũ?

- Đường Vũ á?

Tô Xán mỉm cười, mặt như hồi tưởng cái gì:

- Cảm giác đúng là hơi giống, nhưng cũng khác nhau nhiều, Mark có dã tâm, có tham vọng, cậu ta muốn thay đổi cả thế giới. Còn Đường Vũ, trí tuệ chỉ như món trang sức nhỏ tô điểm cho cô ấy thôi, Đường Vũ luôn làm tốt nhất mọi việc, nhưng đó là vì tính cách nghiêm túc của cô ấy, không phải cô ấy có tham vọng lớn, Đường Vũ muốn có cuộc sống bình thường, phẳng lặng …

Lâm Lạc Nhiên lẩm bẩm rút tay ra:

- Nhắc tới Đường Vũ là cười rạng rỡ.

Nếu lúc này có người bên cạnh thế nào cũng cho Tô Xán cái tát vì tội ngu, đi bên cạnh một cô gái lại kể về cô gái khác bằng cái giọng ấm áp như vậy, không ngu là cái gì?

Không khí xung quanh như tĩnh lặng lại, Tô Xán hơi lúng túng. Thực ra Lâm Lạc Nhiên không ghen với Đường Vũ, chỉ là hơi khó chịu với Tô Xán, thoắt cái đã tươi vui lại:

- Thôi cậu không cần tiễn tôi nữa, mai còn cuộc họp quan trọng nhất định phải thành công, tôi rất trông đợi trở thành một trong số những người chơi WoW đầu tiên.

- Mình sẽ cố gắng hết sức.

Tô Xán gật đầu:

Lâm Lạc Nhiên vẫy cái xe tax, trước khi lên xe còn dặn:

- Này, chuyện hôm nay không được kể với Đường Vũ đâu đấy.

Tâm trạng Lâm Lạc Nhiên trở lại như trước, Tô Xán nhạy cảm nắm bắt được, lòng thoải mái hẳn, nhất thời nổi hứng trêu:

- Nói cứ như chúng ta làm gì có lỗi với Đường Vũ ấy.

Lâm Lạc Nhiên nhìn Tô Xán một lượt, bĩu môi khinh bỉ:

- Nói cứ như cậu dám làm gì có lỗi với Đường Vũ vậy.

……..

Tầng 17 tòa nhà Mỹ La, tổng bộ Facebook Trung Quốc do Tô Xán sáng lập.

Đây là nơi do một tay y tạo ra, hoàn toàn dựa theo sở thích cá nhân của mình, thể hiện tính sáng tạo của công ty internet thời đại mới.

Trước cửa sổ thiết kế phòng trà có thể nhìn thấy hết con phố buôn bán phía dưới, kết cấu khung thép không rỉ và kính mang hơi thở hiện đại mạnh mẽ.

Đằng sau mấy cột trụ chính chịu trọng lực tòa nhà là khu vực giải trí, đặt hàng máy Xbox, PS2, đối diện là chiếc ghế sô pha êm ái, làm người ta chỉ muốn nằm duỗi thẳng chân trên đó, khi ánh nắng ấm áp chiếu vào ngủ một giấc cũng tuyệt vời.

Tiếp đó nữa là khu hoạt động có bàn bia màu xanh, buổi tối nhân viên trực ban tụ tập ở đây dưới ánh đèn trần huỳnh quang chiếu lên khuôn mặt vốn nhợt nhạt của những người lười ra đường, trông càng dọa người.

Góc phòng là máy đồ uống, cung cấp Coca, Sprite, Mirinda ..v.. Tổng cộng có tám loại đồ uống. Bên cạnh là cái máy pha cà phê, vốn chỉ cung cấp cà phê hòa tan thôi, nhưng khi nhóm Khải Đặc từ nước ngoài về, phản ảnh với Tô Xán :" Khi buổi sáng tới công ty, tắm ánh mặt trời, sau đó cầm bảng biểu tài liệu hôm nay cần xử lý, phe một cốc cà phê thơm ngào ngạt, ngồi ở

ghế, chuẩn bị hưởng thụ không khí công tác. Kết quả nhấp vào mồm là thứ cà phê hòa tan, tinh thần làm việc sẽ chẳng còn chút nào nữa."

Phương thức làm việc cách nói chuyện thẳng thắn kiểu người Mỹ làm Tô Xán không nói được gì, thế là phê duyệt cho bên hậu cần lập tức bố trí một cái bar nhỏ để pha cà phê, một dạo làm người công ty khác qua Facebook TQ làm việc thèm nhỏ giải, dù số tiền bỏ ra chẳng đáng là bao, nhưng hành động chú ý tới từng cảm thụ nhỏ nhân viên, biểu hiện đầy đủ của đặc tính lấy người làm gốc của Facebook.

Bên cạnh khu vực giải trí còn có máy gặt khô, có thể xử lý vết bẩn do nước uống bắn lên người v..v..v..

Tất cả chi tiết nhỏ đó thể hiện ra sự nhân tính hóa bình dị dễ gần của Facebook TQ.

9h30, Tô Xán tới Facebook TQ là để tổ chức cuộc họp video với phía Mỹ về chuyện mua cổ phần của WoW, cuộc họp này sẽ quyết định phương án huy động vốn tiếp theo của Facebook.

CEO Kiều Thụ Hâm, COO Mục Quốc Phong, CMO Triệu Nhất Phàm, CFO Quan Khải Đặc cùng trưởng phòng luật pháp, quan hệ xã hội ..v...v...v... Cao tầng của Facebook TQ có mặt đầy đủ.

Cfo Quan Khải Đặc mượn của Facebook Mỹ, là nữ nhân tuổi trên 40, toàn thân véc đen trong rất thanh lịch, có kinh nghiệm tài vụ lâu năm. Trước kia từng làm CFO cho một công ty trong nước có tên trên sàn giao dịch Nasdaq, thành công chuyển giao 20% cổ phần công ty với giá 100 triệu USD cho Google trước khi bong bóng internet vỡ, am hiểu cả hai chế độ Mỹ và Trung Quốc. Được Kiều Thụ Hâm dùng danh tiếng của Facebook Mỹ lôi kéo về Facebook TQ.

Do Tô Xán không ở công ty thường xuyên, phòng họp lớn chủ yếu do Kiều Thụ Hâm dùng, hắn coi đây thành lãnh địa riêng của mình, có chút ý tứ tạo

ra động tiên giữa nhân gian, hôm nay được quét tước không dính một hạt bụi, nghe nói hôm trước hắn huy động toàn bộ nhân viên hậu cần tiến hành quét dọn, nơi khác có thể nhẫn nhịn tác phong thoải mái cởi mở của Tô Xán, riêng phòng họp, hắn coi là thánh địa, tuyệt đối không cho phép lộn xộn tản mạn.

Trước mặt mỗi người đều có một chiếc máy vi tính.

Cuộc họp diễn ra vào 9h30 sáng, đó là thời gian Mark đã ngủ dậy mặc xong quần áo đi vào cái dép lê của hắn.

Đợi tín hiệu kết nối, tất cả mọi người đều có chút căng thẳng và áp lực, mười hai người được ngồi đây hôm nay đều có năng lực và kinh nghiệm tương ứng, dù gặp Tô Xán cũng có thứ tự tin, nhưng đối diện với lãnh đạo tối cao của facebook dù là qua video, bọn họ khó mà trấn tĩnh như thường được.

Gần đây Facebook Mỹ vì xung đột vấn đề chiến lược, Mark đuổi việc thẳng thừng một phó tổng giám đốc, ai có ý kiến bất đồng với hắn là sẽ sống gian nan trong công ty. Cũng là người rất khó tính, buổi sáng gặp hắn vẫn có thể tươi tỉnh, nhưng nếu anh làm sai việc gì đó, hôm sau sẽ thành kẻ không được hoan nghênh.

Dù có rất nhiều tin đồn về Mark Zurgkerberg, nhưng không ai phủ nhận hắn là thiên tài, được công ty từ trên xuống dưới sùng bái ngưỡng mộ, thế nên bọn họ giống như mười hai hiệp sĩ bàn tròn, chờ đợi king Arthur của mình.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 164: Cuộc họp video

V

iệc thu mua cổ phần WoW gây ra động tĩnh không nhỏ trong nội bộ công ty, nhiều người thầm suy đoán đây có phải là bàn đạp để Tô Xán tiến quân vào lĩnh vực game hay không. Cũng có tiếng nói trái chiều khi Facebook TQ còn chưa đủ vững chắc, Tô Xán lại ném khoản tiền cực lớn vào lĩnh vực không sở trường, hành vi này nhiều người không hiểu, thậm hoài nghi số tiền này liệu có hạn chế tốc độ phát triển của Facebook TQ không?

Hiện giờ Facebook TQ còn chưa có mô hình kinh doanh kiếm lợi khả thi, đã thế còn rút tiền mặt dự trữ của nó, đây là hành vi nguy hiểm.

Mười hai người trong lúc hồi hộp chờ đợi, ánh mắt thi thoảng tự như vô tình nhìn Tô Xán, y vẫn bình thản ngồi đó nhấp nháp cốc trà, khuôn mặt kia thực sự khó khiến người ta kính sợ, nhưng làm người ta vững lòng, không ai dám xem thường nửa còn lại của facebook.

Khuôn mặt Mark xuất hiện trên màn hình, cuộc họp bắt đầu.

Kiều Thụ Hâm là người chủ trì cuộc họp giới thiệu từng người một.

Ấn tượng đầu tiên của mọi người là đôi mắt kia chậm rãi quét nhìn bọn họ, sự lạnh lẽo máy móc trong đó khiến người ta sởn da gà.

Nhắc tới tên mỗi người, người đó liền đứng dậy, Mark đáp lại bằng cái gật đầu khẽ.

Thông qua quá trình học tập MBA cùng trực tiếp quản lý công ty lớn mấy trăm nhân viên, Mark đã thay đổi cả tâm cảnh và khí chất, chưa nói bản chất hắn mang một khí phách dữ dội áp đảo người khác, hoàn toàn không giống vẻ ngoài hiền lành, giống thái độ Tô Xán khi làm việc, rất cứng rắn.

Đợi toàn bộ được giới thiệu xong, Mark nhìn Tô Xán, đi thẳng vào chủ đề.

- Tô, mua WoW là suy nghĩ rất lớn mật, làm lòng người phấn chấn, nhưng khi xem xét toàn bộ tài liệu, tôi thấy liệu nó có thực sự cần thiết? Tôi không thấy bất kỳ con số liên quan nào, bao gồm cả xu thế dự đoán, xứng đáng chúng ta mang chừng đó tiền đổi lấy 30% cổ phần, vì sao không chiếm lấy nhiều hơn? Thậm chí chi phí cơ hội này chèn ép sự tăng trưởng của Facebook liệu tương lai có đem lại giá trị tương ứng.
Đôi mắt lập trình viên vốn có hơi đờ đẫn của Mark nháy mắt lóe lên như mắt ưng, nói rõ ràng từng chữ:
- Chuyện này cậu phải rõ hơn tôi.

Không khí phòng họp thoáng cái trở nên nặng nề, đầu tiên Mark muốn lập nên quyền uy của mình trong công ty, điều thứ hai Mark không chấp nhận bất kỳ hành vi nào làm tổn hại tới facebook, lần trước phó tổng giám đốc chỉ vì thuyết phục hắn đem 10% cổ phần bán cho Microsoft, bị hắn nhận định là hành vi ăn trong rào ngoài mà đuổi thẳng cổ, ngay cả 50.000 cổ phần đáng lẽ phải có của đối phương cũng không còn. Làm hiện giờ đối phương đang kiện Mark ra tòa.

Còn hiện giờ Mark trực tiếp chất vấn Tô Xán, biểu hiện ra quan điểm của hắn, hắn không phải phủ nhận kế hoạch của Tô Xán, mà cho rằng kế hoạch này là không cần thiết.

Một trạch nam nhắc tới thu mua game của Blizzard chắc chắn hưng phấn vô cùng, nhưng Mark không còn là trạch nam nữa rồi, hắn là CEO của Facebook, mỗi một quyết định đều đứng trên lợi ích chỉnh thể.

Tô Xán hai tay đan vào nhau, bình tĩnh những hết sức nghiêm túc nói:
- Trong tay tôi có một báo cáo nói tới quy mô và quần thể khách hàng mà sản phẩm Blizzard phát hành. Cùng với điều tra kỳ vọng của các tạp chí game TQ ở ba mươi thành phố lớn như Thượng Hải, Bắc Kinh Dung, Dung

Thành, game thủ chờ đợi WoW cao nhất. Ngoài ra còn có điều tra phỏng đoán của các game thủ Đài Loan, Mỹ, MaCao, Châu Âu ..v..v..v... Cậu có thể xem con số ghi trên đó. Cho tới nay, chưa bao giờ có sản phẩm game nào chưa ra đời mang kỳ vọng lớn như vậy, có thể vượt qua nó chỉ có ở Hàn Quốc, đương nhiên trong này có ảnh hưởng của tinh thần dân tộc, không phản ánh hoàn toàn khách quan.

- Được, tôi sẽ xem ngay, có điều chuyện này chúng ta ngoài huy động vốn hỗ trợ ra thì còn tác động gì được vào không? Đây là game tới tận năm 2004 mới chính thức đi vào vận hành, chưa hỏi tỷ lệ hồi báo của chúng ta là bao nhiêu, quan trọng là chu kỳ này, chúng ta có còn sống nổi tới lúc đó hay không?
Mark nói rất nhanh, mắt hắn vừa xem báo cáo, vừa tung ra vấn đề thứ hai.

Năm nay Tô Xán huy động vốn có tới trung tâm dữ liệu của facebook, nó nằm ở phía nam vịnh San Francisco, phòng máy chật chội ngột ngạt, máy móc phục vụ không ngừng phả ra nhiệt năng cực lớn.

Thậm chí ngay cả cột thép trong phòng máy phải hơn biến dạng, nhiệt độ hành lang đạt tới hơn 40 độ, người đi vào là toát mồ hôi. Những thiết bị này đại biểu cho toàn bộ gia sản của facebook, tổng cộng tốn mấy triệu USD, mỗi năm phí báo dưỡng duy trì cũng gần 1 triệu, mức độ nào đó nói lên mức độ đốt tiền của Facebook. Đáng sợ hơn còn quái vật mạng này vẫn không ngừng nuốt người dùng lớn mạnh, máy móc phục vụ cũng phải liên tục mở rộng quy mô và nâng chi phí bảo dưỡng.

Năm tới Facebook dự kiến đột phá 10 triệu người dùng, lúc đó phải tiến hành nâng cấp lớn, khi đó trung tâm dữ liệu này sẽ chuyển tới Texas, nơi đó có khu sản nghiệp dữ liệu số của chính phủ, có thể dung nạp nhiều máy móc hơn, có ưu đãi giảm chi phí điện nước giúp Facebook hạ bớt giá thành.

Tô Xán hiểu sự lo lắng của Mark, nếu như toàn bộ số tiền huy động vốn có được dùng cho sự phát triển của facebook và Facebook TQ, chứ không phải

phân một phần cho WoW, bọn họ sẽ càng ung dung nhàn nhã hơn, có thêm tự tin trấn định, chứ không giật gấu vá vai, đỡ trái hở phải bởi đủ mọi tình huống đột phát.

Dù sao tốc độ đốt tiền của mạng xã hội quá kinh người, năm nay bọn họ huy động 16 triệu USD đã sắp dùng cạn rồi, mặc dù bọn họ tác chiến hai nơi, cũng thu được ảnh hưởng cực lớn ở Mỹ, ngồi vững vàng ở ngôi vị mạng xã hội số một, cái giá phải trả hết sức kinh người.

- Mạng xã hội thiếu mô hình doanh lợi, hiện giờ chỉ dựa vào mỗi nguồn thu quảng cáo với chúng ta mà nói có tệ nạn, đúng là quảng cáo chuẩn xác tới khách hàng là ưu thế đặc thù của mạng xã hội chúng ta, nhưng chỉ dựa vào một nguồn thu nhập để ứng phó với những biến đổi trong tương lai thì quá yếu ớt. Cho nên chúng ta phải mở rộng nguồn doanh lợi, thứ nhất là phát triển game mạng xã hội, phát triển lượng lớn người dùng tiêu phí thứ cấp dựa vào mạng xã hội. Thứ hai viễn cảnh xa hơn là kết hợp nền tảng mạng xã hội với nền tảng giải trí, mục đích là vòng qua nhà vận hành, trực tiếp tham dự vào phân phối lợi ích, mà cửa đột phá chính là World of Warcarft.

- Không có sự tham dự của Blizzard, chúng ta cũng có thể tiến quân vào nền tảng giải trí.
Mark vẫn chưa bị thuyết phục:
- Đừng quên ở lĩnh vực mạng xã hội, chúng ta là số một.

- Đối với chúng ta mà nói điều này sẽ tăng độ mạo hiểm lên quá cao, phải phân ra tinh lực, cần có nguồn tài nguyên game và người dùng lớn. Khởi đầu của chúng ta rất thấp, làm thế phải lập nên cơ cấu tương quan, quá nhiều, quá tạp sẽ tăng thêm tài sản xấu, cho nên so với mù quáng xuất kích bốn phương, không bằng tập trung ưu thế binh lực, lấy WoW làm điểm bạo phá, đây là phương thức cấu thành chiến lược tương lai của Facebook.

Từ khi Tô Xãn xuất hiện ở trường Exeter, cái mạng xã hội Facebook này đã rời xa quỹ tích của nó, phát triển theo phương hướng khác, hiện giờ chỉnh

hợp với nền tảng giải trí cùng điểm đột phá WoW cũng là thứ hoàn toàn không có ở đời sau, đây là chiến lược hoàn toàn kết hợp kiến thức trí tuệ và kinh nghiệm nhiều năm qua của Tô Xán, thí nghiệm này có thể nói rằng đã không còn tận dụng ưu thế tiên tri nào nữa, bây giờ Tô Xán hoàn toàn vận dụng năng lực của mình, y không có đảm bảo mù quáng như trước kia nữa, nhưng càng thấy vững tin vì thứ nắm trong tay, y không dùng một ưu thế tương lai khó nắm bắt nữa, mà dùng kiến thức trong đầu mình.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 165: Chuyên gia tâm lý

Từ đầu tới giờ Mark nói rất ít, trông có vẻ giống cuộc diễn thuyết của Tô Xán, thực tế Mark chỉ đưa ra một vấn đề khiến Tô Xán phải tốn thời gian giải thích rất lâu, đó mới là bản lĩnh của một lãnh đạo, hắn không giải quyết vấn đề, hắn đưa ra vấn đề, người dưới phải nghĩ cách giải quyết.

Tô Xán nói xong, những bộ phận liên quan cũng lần lượt báo cáo con số hỗ trợ cho luận điểm của Tô Xán cùng đi sâu hơn vào chi tiết.

Mark nhíu mày, hai bày tay đang vào nhau đặt trước miệng, mười ngón tay cứ lần lượt tách ra chụm vào khiến người ta hồi hộp theo, hồi lâu sau mới gật đầu:
- Huy động vốn sẽ mau chóng tiến hành, mô hình doanh lợi của chúng ta luôn là thứ bị đám nhà đầu tư công kích hạ thấp, Tô, sang Palo Alto đi, tôi rất muốn gặp lại cậu.
Tới lúc này Tô Xán mới cảm thấy được người bạn Mark chân thành ngày nào.

- Tôi chưa chắc có thể sang đó, nhưng tôi cũng rất nhớ cậu.
Tô Xán mỉm cười đáp:

Cuộc họp video quyết định tương lai của Facebook đã kết thúc, màn hình tắt đi, mọi người đứng dậy vỗ tay, hôm nay Tô Xán không chỉ thuyết phục được Mark mà còn hoàn toàn thuyết phục được bọn họ, Kiểu Thụ Hâm giơ ngón tay cái lên, vì hắn càng rõ Mark chuyên quyền độc đoán thế nào, khiến Mark gật đầu, chỉ có Tô Xán mà thôi.

- Được rồi, được rồi, mọi người vui mừng sớm quá, bây giờ giờ phần nặng nề nhất mới bắt đầu thôi.

Tô Xán ra hiệu cho tất cả ngồi xuống, thuyết phục được Mark cũng tức là toàn bộ kế hoạch thu mua cổ phần WoW mới được triển khai, tiếp tới bọn họ sẽ phải huy động vốn, phối hợp công việc với Blizzard, đánh giá lại hiện trạng Facebook làm sao thích ứng với tình hình mới, phân phối tài nguyên nhân lực hợp lý, vô vàn chuyện đau đầu.

Sáng họp từ 9h30 tới gần 1 giờ chiều, ăn cơm xong, 2 giờ họp tới gần 6 giờ, rồi Tô Xán gặp riêng từng trưởng các bộ phận, trong quá trình đó chỉ ăn qua loa ít bánh bích quy để sẵn trong văn phòng.

8 giờ 30 tối, công việc cũng đã xong, người trong công ty đi về hết, so với ban ngày náo nhiệt bận rộn, hiện giờ công ty yên tĩnh tạo thành chênh lệch rõ ràng. Tô Xán cầm điện thoại gọi điện cho Đường Vũ, chia sẻ niềm vui thành công với cô, cũng nghe nha đầu này chưa bao giờ biết chán dặn dò y giữ sức khỏe, ăn uống đúng giờ.

Sau đó gọi điện cho Vương Thanh, đầu tiên nghe than thở, sau đó lại là một loạt lời dặn dò không khác với lời Đường Vũ nói là bao, Tô Xán quen Vương Thanh chăm sóc mình như chăm sóc em trai rồi, chuyện này không nghĩ nhiều.

Cúp điện thoại xong, Tô Xán nghĩ một lúc rồi gửi tin nhắn cho Lâm Lạc Nhiên, chỉ có hai chữ đơn giản “Thành công!”, một lúc sau Lâm Lạc Nhiên trả lời bằng mấy ký tự trái tim, lại khiến Tô Xán một phen suy đoán xem Lâm Lạc Nhiên đơn thuần biểu lộ sự vui mừng hay còn có ý gì khác.

Tiếng gõ cửa “cộc cộc” cắt ngang suy nghĩ của Tô Xán:
- Vào đi.

Cô tiếp tân xinh đẹp xách túi lớn túi nhỏ vào, nhoẻn miệng cười duyên:
- Chủ tịch, em đã mua những món anh dặn rồi.

- Tốt quá, tôi đói meo rồi đây.
Tô Xán xoa xoa tay rời bàn làm việc đi ra ghế sô pha:

Cô tiếp tân mang đồ tới bàn trà khu tiếp khách, đặt từng món lên bàn, có chân gà ngâm dấm, thịt xiên nướng, thịt bò luộc, xa lát trộn … tổng cộng có hơn mười món đặt ê hề bàn.

Cô gái động tác rất chậm, mỗi món lấy ra còn xếp ngay ngắn, Tô Xán mất một lúc mới để ý cổ áo cô cởi thêm một cái cúc, lom khom cúi người bày biện thức ăn, thứ y không nên thấy đều đập hết vào mắt, Tô Xán không trách, mỉm cười nói:
- Cô vất vả rồi, về đi, muộn rồi đấy.

Cô tiếp tân hơi thất vọng, hơi do dự mím môi nói:
- Chủ tịch, hôm nay người trực đêm về hết rồi, hay em đợi khu tiếp tân, cần gì chủ tịch cứ gọi.

- Không cần, cô về đi, tôi tự lo được, vả lại lát nữa bạn gái tôi qua đây, cô ấy thích ghen lắm.
Mặc dù Tô Xán thi thoảng thích nhìn trộm đùi đi tất lụa của nữ nhân viên, thích tuyển cô gái xinh đẹp, nhưng chỉ giới hạn ở đó thôi, Tô Xán không định lợi dụng địa vị của mình làm gì, vả lại bây giờ thêm "nợ tình" với Lâm Lạc Nhiên khiến y áy náy với Đường Vũ lắm rồi, có cho mười cái gan y cũng không dám có chút tơ tưởng nào nữa.

Cô tiếp tân lúc này mới hoàn toàn từ bỏ hi vọng, chào Tô Xán rồi đi về.

Bây giờ toàn bộ tầng 17 chính thức còn lại một mình Tô Xán mà thôi, hôm nay Tô Xán đột nhiên muốn ở một mình, không phải tới mùa thu đột nhiên đa sầu đa cảm, dù người mệt rã rời, nhưng tâm tình Tô Xán rất tốt.

Thành công thuyết phục được Mark ngày hôm nay cho Tô Xán sự vững tin lớn vào bản thân, thành công này không có chút yếu tố tiên tri hay trùng sinh gì cả, hoàn toàn dựa vào năng lực của y, chứng minh tính đúng đắn trong chiến lược bản thân vạch ra, Tô Xán thấy có cảm giác thành tựu, đáng ăn mừng một phen, chỉ một mình thôi.

Gắp mấy miếng đậu phụ cho vào miệng, sau đó lại làm miếng thịt bò chấm tướng, không quên ăn ít rau sa lát trộn theo yêu cầu của Đường Vũ, mùi vị cà chua sống chả thú vị tẹo nào, Tô Xán uống hớp bia cho qua. Chưa bao giờ uống một mình lại cảm thấy hưởng thụ thế này, trước kia Tô Xán đã từng uống rượu một mình rồi, nhưng là uống rượu tiêu sầu, chỉ biết uống và uống, chẳng có cảm xúc thế này.

Không bật TV cũng không có âm nhạc, trong đầu không suy nghĩ gì cả, Tô Xán chỉ tập trung thưởng thức hương vị từng món ăn một, nhai kỹ, tận hưởng hết mùi vị của nó rồi hớp ngụm bia mát lạnh khà một cái đã đời, tâm tình càng lúc càng khoan khoái.

Cả ngày hôm nay ăn uống chả ra làm sao, bụng đói cồn cào, thức ăn vào bụng càng kích thích đám sâu trong bụng nổi loạn, nhưng Tô Xán không vội, ăn thật thong thả, y có một bàn thức ăn ê hề, có số bia đủ chuốc say toàn bộ phòng 602, trong không gian tĩnh lặng, cảm giác có toàn bộ thời gian trên đời.

Lại tu thêm ngụm bia nữa, cảm giác hơi đăng đắng lại ngòn ngọt mát lạnh từ khoang miệng, theo yết hậu đi qua ngực rồi xuống bụng, Tô Xán cảm giác hơi mát tỏa ra toàn thân. Gắp một miếng thịt bò luộc chấm tương cho vào miệng, thịt thái mỏng vừa đủ, mềm mà không mất độ dai, nhai rất là thích.

Đang nhắm mắt nhai thịt bò thì có tiếng điện thoại phá ngang, Tô Xán hơi hối hận vì không tắt di động, nhìn số gọi tới, lấy khăn lau qua loa tay, ấn nút nghe, không cầm máy lên mà cúi đầu xuống nói:
- Tiểu Ngũ, có việc gì thế?

- Đang uống rượu một mình, đột nhiên nhớ cậu nên gọi điện thoại thôi, không phiền chứ?

Bên kia giọng Lâm Trứu Vũ hơi lè nhè xem chừng đã uống kha khá rồi, Tô Xán xem đồng hồ, mới gần 10 giờ, tên này nhậu sớm quá đi, vốn hơi khó chịu vì bị phá mất buổi ăn mừng nho nhỏ, gặp người cùng cảnh ngộ, Tô Xán không quan tâm giọng Lâm Trứu Vũ có vẻ không tốt, thoải mái nói:
- Đúng lúc, tôi cũng đang ở công ty uống bia một mình này.

- Hả, nói thế là chúng ta tâm linh tương thông với nhau rồi.
Lâm Trứu Vũ phấn chấn hẳn:

- Biến, ai thèm tâm linh tương thông với cậu, mà đợi chút, gọi lại theo số này nhé.
Tô Xán báo số điện thoại để bàn văn phòng của mình, sau đó lau sạch hai tay, tắt di động đi, chạy ra bàn làm việc kéo điện thoại để bàn tới, không ngồi ghế sô pha nữa mà ngồi bệt xuống đất, chuẩn bị tác chiến lâu dài, dù sao cái bàn kính thủy tinh cũng thấp, ngồi thế này không không cần cúi người.

Một lúc sau Lâm Trứu Vũ gọi lại, Tô Xán bật loa ngoài, nói:
- A lô, tổng đài tâm sự đêm khuya xin nghe.

Không chỉ có Lâm Trứu Vũ, mà cả Vương Uy Uy, Lâm Lạc Nhiên, Quách Tiểu Chung, Ngô Thì Nhuế, Lưu Duệ, Tiết Dịch Dương … thi thoảng còn có cô bé Mục Giai Trúc gọi điện cho Tô Xán, y là đối tượng bày tỏ tâm sự tốt nhất, biết lắng nghe, chú ý cảm thụ của người nghe, có kỹ xảo ngôn ngữ khéo léo giúp người khác giải tỏa áp lực, lại không phải người nhiều chuyện thích đi kể lung tung.

Lắm lúc Tô Xán nghĩ nếu chẳng may mình thất nghiệp xin vào đài phát thanh làm chuyên gia tư vấn tâm lý cũng được lắm, nói chung đời này không lo chết đói rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 166: Kết bạn với cậu rất đáng

B

ên ngoài là bầu trời đêm đen ngòm ngòm chẳng có trăng sao, đen tới mức làm người ta sợ hãi, thấp hơn chút nữa là cảnh thành phố rực rỡ ánh đèn, tới gần hơn là tiếng gió rít ù ù, nhưng tất cả đều bị ngăn cách ngoài bởi cửa sổ cách âm, Tô Xán lại ngồi quay lưng về phía cửa sổ, mồm gặm chân gà, nghe Lâm Trứu Vũ lải nhải.

- Gần đây cũng có người trong trường tôi dùng facebook rồi đấy, toàn nhờ công tôi tuyên truyền cả đấy, tôi muốn khoe với họ người sáng lập trang này là bạn tôi, nhưng chẳng bao giờ thấy cái nick đặc biệt của cậu online, nói ra chẳng ai tin, thật bực. Rốt cuộc bây giờ cậu đi học hay là quản lý công ty?

Tô Xán ném xương gà lên bàn, hai tay bóng lưỡng không cần tới đũa nữa, bắt đầu xử lý tới xâu thịt nước, còn cố ý chóp chép miệng thật to cho Lâm Trứu Vũ thèm:
- Cả hai, so với Mark ở Mỹ thì tôi nhàn nhã hơn nhiều rồi. Mark từng nói, nếu một ngày không còn facebook nữa thì hắn có thể về Harvard, còn tôi ít nhất có thể về Đh Thượng Hải, học tập và sự nghiệp, một bên là sạc điện, một bên là phát điện, không hề xung đột.

Lâm Trứu Vũ cũng không kể hắn gặp chuyện buồn gì, dù sao hắn chẳng phải công tử nuôi trong lồng kính, từ thời sơ trung đã rời nhà lêu lổng với Vương Uy Uy rồi, chỉ cần có người nghe, phát tiết là được, tự hắn biết điều chỉnh lại tâm tình của mình.

- Lần trước lên thị thành phố chơi, vào cùng một quán bar, vừa mắt mấy em gái, thế là xung đột, hai liên đội lao vào đánh nhau, không biết thằng chó nào chơi đểu đá đít tôi mấy lần, mẹ nó, lần sau mà tôi gặp được thằng nào đá tôi, thế nào cũng cởi giày nhét vào mồm nó ...

Lâm Trứu Vũ kể chuyện sinh hoạt trong quân giáo, phun ra một đống câu chửi thô tục:

Những lúc thế này, Tô Xán chủ yếu là tập trung lắng nghe, thi thoảng nói vài câu đồng tình, dẫn dắt Lâm Trứu Vũ thổ lộ hết tâm tự ra.

- Nói tôi này, tôi thì chịu rồi, không có được đầu óc thông minh như em gái mình, không được trầm ổn suy tính sâu xa như Uy Uy, chỉ kế thừa được cái tính thối của cha tôi di truyền từ ông nội tôi thôi ... Còn nhớ lúc đó mới năm thứ nhất cao trung, đó là cái trưởng Cảnh Sơn thì phải, học có mấy tháng mà chả nhớ rõ …
Lâm Trứu Vũ hồi tưởng:
- Lần đó cha tôi có mấy người bạn quân ngũ tới, trong bữa cơm mọi người nói chuyện quân đội, ai cũng khoe con mình trong quân thế nào, cha tôi nói đợi thêm năm nữa cho tôi vào trường quân giáo rèn luyện sớm. Tôi nói với cha tôi rằng tôi sẽ không vào quân giáo, tôi không đi con đường đó, cha tôi tát tôi một cái ngã xuống đất tại chỗ, đại khái là vì tôi cãi trước mặt bàn bè nên thấy mất mặt đi, bảo tôi dù không vào quân giáo thì cũng phải sửa cái tính này ... Mẹ nó, cái tính này đâu ra, không phải từ nhỏ đã vậy rồi à? Lúc đó có bao nhiêu người, nhưng không ai khuyên được ông ta, tôi không khóc, cha tôi còn định lấy thắt lưng đánh tôi, Lạc Nhiên nhào lên người tôi đỡ thay tôi, cha tôi sĩ diện lắm, còn đánh thêm vài cái mới chịu thôi ... Vai nó có vết hằn cả tuần liền mà cứ nói không sao cả, cậu tưởng tưởng xem cái lưng trắng trẻo của nó có mấy vết roi tím đỏ thế nào, lúc đó tôi mới khóc ... Thế nên Tô Xán, cả đời này tôi có một đứa em gái đó thôi, cậu phải đối xử tốt với nó đấy.

Tô Xán nghe ra Lâm Trứu Vũ xưa nay luôn cợt nhả nói những lời này rất nghiêm túc, liền "ừ" một tiếng.

- Về sau, tôi diên lên làm ầm ĩ trong nhà một trận, bất chấp hết, mang Lạc Nhiên rời Bắc Kinh, theo Uy Uy tới Dung Thành học trung học, lúc đó tôi không cần biết sau này mình thế nào, chỉ cần không để ai bắt nạt được em

gái mình thôi, người ngoài thấy chúng tôi ưu việt lắm, nhưng trong nhà ... Ha ha ha, chú hai tôi đi quanh năm, mẹ Lạc Nhiên thì khỏi nói đi, ở trong cái vòng tròn nha nội Bắc Kinh đó, cái chỗ toàn vương tử quận chúa đó, anh em chúng tôi thực chất ở ngoài rìa mà thôi, những người trung tâm là như Diệp Huy Thường ấy .

- Lạc Nhiên nghe đề nghị của tôi cũng đồng ý, nó cũng không muốn tôi ở nhà bị cha tôi đánh, nhà Uy Uy ít nhất cũng thoải mái hơn nhà tôi, ha ha ha, khi đó tên Uy Uy đó thầm yêu Lạc Nhiên, chú Vương rất thích Lạc Nhiên, cũng có ý định để hai nhà thông gia, nên chuyện anh em tôi bỏ nhà đi rất thuận lợi. Mà nói thật với cậu, cho tới nay hai nhà chúng tôi vẫn có vài người có ý gả Lạc Nhiên cho Uy Uy đấy.

Tô Xán giờ mới biết đằng sau chuyện anh em Lâm Trứu Vũ "bỏ nhà đi bụi" lại là như thế, cũng phải thừa nhận, Lâm Lạc Nhiên và Vương Uy Uy thành một đôi rất phù hợp lợi ích chính trị của hai nhà, trao Lâm Lạc Nhiên vào tay Vương Uy Uy, có lẽ Tô Xán thấy dễ chấp nhận cùng yên tâm hơn là kẻ xa lạ nào đó mà y không rõ, nhưng dù thế nào nhìn cô gái mình yêu thương làm vợ người khác, Tô Xán không biết mình có thể dùng tâm thái bình thường đối diện với hai bọn họ không?

Những năm qua Tô Xán luôn thuận buồm xuôi gió, đúng là có gặp ít khó khăn trở ngại, nhưng đều là nhất thời, y đều vượt qua được, mọi thứ y muốn gần như đều có được. Dục vọng không khỏi từ từ bành trướng, ý muốn sở hữu cũng ngày càng mạnh.

Quyền lực càng lớn, càng khó chấp nhận có những thứ mình muốn lại vuột khỏi tay mình.

- Nhưng mà muộn rồi, tên nhóc Uy Uy đó trông có vẻ phong độ lắm, nhưng khi thực sự thích ai lại nhát vô cùng, không dám thể hiện ra, lúc đó lại còn dằn vặt giữa chị Diệp và Lạc Nhiên. Giờ hối hận đã muộn, con bé đã lớn, suy nghĩ đã thay đổi, chỉ còn coi hắn là người anh trai giống tôi, đương

nhiên không thể so với tôi được, trên đời này sẽ không ai có thể so với tôi trong lòng con bé.

Tô Xán nghe mà ngứa tai:
- Tiểu Ngũ, cậu nên kiếm một cô bạn gái đi, suốt ngày tơ tưởng em gái mình, cậu không bệnh đấy chứ?
Nói xong Tô Xán giơ ngón chân hạ thấp âm lượng xuống, quả nhiên đầu kia là tràng chửi rủa tục tĩu, cho hắn chửi chán chê, mới hỏi:
- Xong chưa?

- Í, tôi nói tới đâu ấy nhỉ? …

- Nói tới lý tưởng cuộc đời của cậu.
Tô Xán ngẩn cổ lên nhìn bàn, không ngờ mình ăn nhiều như vậy, lúc nãy còn tưởng ăn không hết, vậy mà ngồi tán phét lung tung với Lâm Trứu Vũ đã ăn hết hơn nữa:

- À đúng rồi, nói tới lý tưởng của tôi.
Lâm Trứu Vũ nấc lên một cái, có lẽ uống kha khá rồi nên chẳng nhớ vừa nãy nói gì, bị Tô Xán gài đẹp, giọng phấn khích cao vút lên:
- Ai nói con các vương tử quận chúa thì phải tinh quyền mưu, thông thế cố? Tôi không sợ cậu cười, cậu biết tính tôi lâu rồi, tôi muốn mở một cái nhà máy nho nhỏ thôi, sau đó là lấy vợ sinh con, sống cuộc sống nhà nhã, thi thoảng hè tới cùng bạn bè ra biển, cắm cái dù, ngắm mây uống bia tán gẫu ... Chỉ vậy thôi ...

- A, tôi còn nhớ cậu nói cái gì ở Nhị Thập Thất Trung nhỉ, bận rộn sống, bận rộn chết. Ờ, cuộc sống lúc đó nói là đọa lạc cũng tốt, bi ai cũng tốt, tôi thích buổi tối chúng ta tụ tập quán đồ nướng, uống say bét nhè, hôm sau thi thoảng trốn học lên mạng chơi game, căn bản không phải nghĩ tới cuộc sống ngày mai thế nào. Tôi cam tâm đọa lạc, kệ xung quanh bận rộn hướng tới tiền độ gấm vóc, tôi nguyện để mọi người quên tôi đi, cứ lưu lãng mãi cũng tốt.

Tô Xán cười khổ:
- Lâm đại công tử à, đó không phải cuộc sống bình thường, đó là giai cấp tiểu tư sản ... Đối với rất nhiều người bình thường mà nói, sống nhàn nhã như vậy là ước mơ cả đời đấy, tôi cũng chỉ mong được sống như thế thôi.

- Ha ha ha, tôi thích cậu ở điểm này, với bạn bè, cậu luôn nói thẳng, giống như cái lần Uy Uy giận chú Vương muốn chơi game qua đêm ấy, cậu gài Uy Uy để hắn phải về nhà, cậu biết làm thế Uy Uy sẽ giận nhưng vẫn làm ...
Lâm Trứu Vũ đột nhiên xúc động nói:
- Tô Xán à .... Kết bạn với cậu rất đáng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 167: Côn bằng

Tô Xán bị câu nói bất ngờ đó của Lâm Trứu Vũ làm xúc động, tựa hồ nhìn thấy thân hình béo tròn của hắn đứng ở khán đài thao trường Nhất Trung, cô đơn dưới ánh mặt trời sắp lặn, đi giày nike, mặc quần áo rộng thùng thình, nụ cười chất phác mà xấu bụng nhìn mình.

- Nếu hôm nay cậu chuyên môn gọi điện tới để nói với tôi những lời lừa tình này ... Được, tôi thừa nhận là cậu thành công rồi đó.

Lâm Trứu Vũ bùi ngùi thở dài:
- À, lại nói tới thời Hạ Hải, lúc đó Uy Uy tâm tình sa sút, em gái tôi sợ hãi, tôi cũng rất lo, chú Vương có vấn đề gì, anh em chúng tôi chắc chắn phải về Bắc Kinh, khi đó anh em chúng tôi chưa thể tự bảo vệ mình, hoàn toàn chịu sự sắp đặt trong nhà. May mà cậu xuất hiện đúng lúc hóa giải, có biết dì Trương về sau nói gì với Lạc Nhiên không?

Đó là khoảng cuối năm 1999, khi đó Vương Bạc đã bị kỷ ủy mời đi uống trà, Tô Xán lần đầu chính thức dùng tới viên thuốc phiện trùng sinh, moi được số tiền của Lưu Thành, lúc đó mục đích của y chỉ vì muốn có tiền dựng nghiệp theo đuổi Đường Vũ, rồi thời cơ trùng hợp thành chìa khóa cứu cả nhà Vương Bạc.

Tên béo này cứ nói năm bảy câu là lại quay về chủ đề em gái, thực sự là nên có bạn gái thôi, nếu không dễ dàng nảy sinh vấn đề tâm lý thực sự.

- Dì Trương nói gì?

- Dì ấy nói, nếu Lạc Nhiên có ý với cậu, không cần để ý tới ý muốn của hai nhà, cứ thoải mái theo đuổi tình cảm của mình.

Tô Xán nhất thời không biết nói gì nữa.

- Con bé đó cầm kỳ thi họa không biết, giặt giũ làm cơm kêu mệt, đã không chăm chỉ lại còn chẳng hiền huệ, sau này có gả cho ai nó cũng chẳng thay đổi, chẳng biết tới tam tòng tứ đức là cái gì đâu, nam nhân bình thường thì nó không thèm, cũng không xứng với nó. Mà nam nhân có thành tựu có bản lĩnh, làm sao chấp nhận được cô vợ như vậy? Cậu nói xem đúng không?
Lâm Trứu Vũ thở dài:
- Tính ra chỉ có cậu là phù hợp tiêu chuẩn nhất, không tính tôi thì chỉ có cậu mới chịu nổi cái tính thất thường tai quái của nó, thực ra hôm nay tôi gọi điện tới nói với cậu là tôi luôn hi vọng cậu làm em rể tôi, như thế chúng ta là người một nhà rồi, sau này tôi chà đạp cậu sẽ không có chướng ngại tâm lý nào nữa.

Im lặng một lúc, Tô Xán bỏ xâu thịt xuống, cực kỳ nghiêm túc nói:
- Lâm Trứu Vũ, cậu thừa biết quan hệ giữa tôi và Đường Vũ, cậu năm lần bảy lượt nói điều này, rốt cuộc ý cậu là gì, nói thẳng luôn đi, tôi không thích mập mờ.

- Ha ha ha, đùa thôi mà, hôm nay tâm trạng không tốt, chọc cậu chút chơi, rồi, tôi vào chuyện chính nhé.
Lâm Trứu Vũ thấy Tô Xán có vẻ giận rồi, vấn đề này chỉ nên từ từ gieo mầm, nếu không khéo quá hóa vụng, chuyển đề tài vội:
- Lý Bằng Vũ sắp rời trường rồi, nhà hắn muốn đưa hắn tới làm cảnh vệ cho một vị tư lệnh ở Bắc Hải, tuy đây là con đường sáng, nhưng không phù hợp với kiến thức hắn được học, nên hắn có vẻ muốn tìm lối đi khác, chỉ có điều không biết đi đâu. Nên tôi kiến nghị hắn theo cậu, tương lai hơn, hắn ở trong binh chủng kỹ thuật thông tin, rất có hứng thú với facebook, nhà tôi và nhà hắn là thế giao, cậu có thể dùng mà không lo lắng gì. Sao cậu có dung nổi con Côn Bằng này không?

Tô Xán thở nhẹ, tuy hơi khó chịu nhưng cũng sợ một câu trả lời chính thức của Lâm Trứu Vũ, nếu hắn bắt mình phải rời xa Lâm Lạc Nhiên thì sao? Dù

thế nào tình cảm giữa y và Lâm Lạc Nhiên rắc rối như vậy, y đã ở thế yếu rồi.

Tạm thời gạt bỏ lời Lâm Trứu Vũ sang, trong đầu Tô Xán hiện lên tư liệu về Lý Bằng Vũ, bọn họ mới gặp nhau ở Dung Thành mùa hè này, khi đó Lâm Trứu Vũ bị lạc đường phải gọi Tô Xán tới giải cứu, Lý Bằng Vũ không uổng biệt danh Côn Bằng, cao tới 1m88, tráng kiện như người khổng lồ khí thế hãi hùng, buồn cười cái là hắn lại học kỹ thuật.

Tên này có chút giống Người Yên Trương Dực Đức, vừa là võ tướng vừa là nho tướng, nếu hắn tới Facebook là chuyện tốt, Tô Xán cần trợ lý có thể tin cậy làm cánh tay nối dài của y khi ở trong trường, nếu không thêm vài đợt bận rộn thế này, muốn đảm bảo cả sự nghiệp lẫn học tập thì thế nào cũng kiệt sức mà chết, Đường Vũ cũng không chịu.

Lý Bằng Vũ trong sự thô kệch có sự tinh tế, luận sức mạnh hơn bất kỳ một ai mà Tô Xán từng gặp, luận tư tưởng, quyết không phải vì cơ bắp phát triển mà chậm chạp hơn ai. Có người như vậy gia nhập, Tô Xán cảm giác ở Facebook cái chốn toàn mọt game mọt sách, không khí học thuật hơi nặng giống thả con sói giữa bầy cừu vậy.

Tên này có chút giống Người Yên Trương Dực Đức, vừa là võ tướng vừa là nho tướng.

- Được rồi, tôi sẽ nói chuyện với anh ta, nếu anh ta thực sự có ý đó, tôi hoàn toàn hoan nghênh.

…….

Cuộc sống vẫn cứ vậy tiếp tục trôi qua trong yên bình, nhưng đó chỉ là bề ngoài, Tô Xán cảm nhận được sự cải biến lớn từ khi trùng sinh tới nay.

Trước đây luôn thấy cuộc sống không có chút gợn sóng nào là điều hiển nhiên, mọi thứ diễn ra như thể nó phải như thế, tốt nghiệp trung học, lên đại

học, rồi ra ngoài cuộc sống bôn ba. Mấy thứ như ủy ban cải cách quốc gia điều chỉnh giá xăng dầu, giá rau thịt ở chợ lên xuống, TTCK bấp bênh, mấy thức đó chỉ là đề tài tán phét ở quán bia mà thôi.

Còn Tô Xán bây giờ, có được những giây phút bình tĩnh như vậy chẳng phải là dễ dàng, cuộc sống học tập trong trường, những giờ phút ở bên Đường Vũ trở thành điều quý gia sau mỗi lần tả xung hữu đột ở thương trường.

Sau khi vất vả mua được cổ phần của WoW, thuyết phục được Mark kế hoạch của mình, sắp tới Tô Xán phải đối diện với nhà đầu tư đang đỏ mắt nhìn Facebook triển khai đợt huy động vốn thứ hai.

Khoản tiền 175 triệu NDT mua cổ phần WoW tiến hành trên danh nghĩa của Facebook, Tô Xán có 80 triệu được trợ lực từ Vương Thanh và Triệu Minh Nông, dự kiến nếu không có gì bất ngờ thì cuối năm nay số tiền này sẽ tới nơi, một phần còn lại phải đựa vào sự chi viện của Facebook Mỹ, 95 triệu không phải là con số nhỏ.

Vì khả năng cần Facebook đầu tư lớn hơn khoản tài chính mà Tô Xán tự gom được, cho nên cao tầng Facebook cũng định sẵn một phương án bình hành nhắm vào 30 triệu cổ phần WoW nắm trong tay Facebook.

Ví như Facebook có thể có được hiệp nghị chuyển nhượng cổ phần vô điều kiện lên tới 5 triệu cổ phần WoW, cùng với nắm tỷ lệ quần lợi và hoa hồng tương ứng của Facebook TQ.

Đây cũng là điều Tô Xán chủ động đề xuất, phương án này khi chuẩn bị đưa ra, cao tầng Facebook Mỹ đã hoàn toàn không có dị nghị gì, tinh lực của Tô Xán giành để đấu với bên ngoài, y sẽ không tiêu hao vào tranh giành quyền lợi nội chiến.

Lần giải trình kế hoạch đầu tư của Tô Xán đã xóa tan mọi lo lắng của Dustin, bây giờ hắn rất vui mừng:

- Tô, tôi nóng ruột lắm rồi đấy, những người bạn cùng trường tôi có nhiều người mê Warcraft, mùa hè vừa rồi tụ hội, bọn họ không ngớt miệng bàn tán về Warcarft 3, tôi nóng lòng nhìn bộ mặt của bọn họ khi biết chúng ta nắm được cổ phần của Warcraft.

Công ty càng lúc càng lớn, địa vị càng ngày càng cao, Tô Xán và Mark đều không còn là thanh niên chỉ sống dựa vào nhiệt huyết nữa, mặc dù Facebook Trung Mỹ là một nhà, Tô Xán là chủ tịch của Facebook TQ, là cổ đông thứ hai và nắm ghế trong HĐQT của Facebook Mỹ, thịt bàn tay hay mu bàn tay cũng là thịt, nhưng dù là anh em chăng nữa cũng có mâu thuẫn tranh giành, cuộc đời này không có thành nhân, chẳng ai có thể chấp nhận thua thiệt mãi.

Trong Facebook TQ, Tô Xán nắm quyền khống chế cổ phần tuyệt đối, Mark chỉ có 25%, lần này bỏ tiền mua cổ phần của WoW, Facebook phải bỏ ra khoản tiền lớn hơn, nếu không có cơ chế bù đắp, cao tầng facebook sẽ có ý kiến.

Cho dù nắm phân phối lợi ích là hoàn toàn do Tô Xán, nhưng nếu như bên trọng bên khinh, Tô Xán có thể dự liệu được những nguyên lão của facebook như Dustin, Katherine sẽ vì sự thiên vị của Tô Xán mà thất vọng, cho rằng Tô Xán ở Trung Quốc, chuẩn bị đưa facebook Mỹ vào ưu tiên thứ yếu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 168: Nhà tư bản

Đ

h Thượng Hải ngày càng tới gần lễ trở lại trường càng tưng bừng không thua gì Giáng sinh hay năm mới, cả trường bất kể là khu nam hay khu bắc đều nào nhiệt, xe qua người lại có những lúc còn đông hơn cả khai giảng nhập học, chưa bao giờ danh nhân xã hội mất giá như lúc này.
Tô Xán đâm ra được hưởng lợi, y có thể nhàn nhã lang thang trong trường như trước kia rồi, đương nhiên đội thêm một cái mũ lưỡi trai bảo hiểm không thừa, dù vậy Tô Xán không thích đội mũ lắm vì làm tóc y bết xuống, mà tóc Tô Xán hơi xoăn, nếu để bồng bềnh thì còn dáng vẻ lãng tử, chứ một khi bết vào đầu thì trông rất ngu, vì vậy về phòng Tô Xán hay có thói quen vò cho tóc bồng lên, Tiêu Húc thi thoảng đá đểu bảo y làm dáng.

Trên con đường mà tán lá rậm rạp của cây ngô đồng che đi phần lớn ánh nắng mặt trời, thường xuyên nhìn thấy những người ăn mặc đường hoàng hoặc trang trọng hoặc thời trang hấp dẫn, tụ thành nhóm hai ba người thảo luận bên bãi cỏ, đó có thể là quan lớn đứng đầu địa phương, là chưởng môn nhân nghiêm khắc của tập đoàn nào đó, hoặc là khuôn mặt thường xuyên xuất hiện ở những phương diện truyền thông đại chúng, nhưng ở đây bọn họ là đồng môn, bọn họ được nhiều người gọi chung một cái tên là học trưởng, học tỷ.

- Sao cậu không đi tham gia lễ trở lại trường, tin rằng nếu cậu xuất hiện, sẽ thành nhân vật phong vân điển hình của giới trẻ, được không ít mỹ nữ học tỷ yêu thích, gần đây đang nổi lên phong trào ngự tỷ, với kinh nghiệm nhiều năm của tôi, tôi dám đảm bảo khuôn mặt cậu được phụ nữ thành thục đánh giá cao hơn đám tiểu nữ sinh nhiều ...
Vì không giống Vương Thanh, Triệu Minh Nông trực tiếp về công ty điều hành, nên cổ phần Đại Ba La thời gian không ngừng giúp Tô Xán điều động

giám sát thao tác tài chính thu mua cổ phần WoW, Lâm Quang Đống gọi điện báo cáo cho Tô Xán còn không quên trêu đùa:

Tô Xán nói mát:
- Anh nói cũng có lý đấy, tôi thử xem, có điều tôi thích con gái Dung Thành hơn, nghe đồn tiểu khu Hà Giáng gần công viên nhà tôi gần đây có một thiếu phụ xinh đẹp dọn tới, tôi về thử vận may xem thế nào.

Bạn gái cũ của Lâm Quang Đống ly hôn rồi, không rõ nguyên nhân, nhưng ly hôn không lấy gì của người chồng khá giả, thuê một căn nhà nhỏ bên cạnh công viên gần nhà Tô Xán. Nói ra cuộc đời đúng là oái oăm, căn nhà đó là khu nhà mà trước kia Nhị Thập Thất Trung dùng để phân cho những đôi vợ chồng trẻ, mà khi đó bạn gái cũ của hắn còn chưa muốn gả cho hắn, điều kiện có nhà đàng hoàng mới cưới, trường học lại không phân cho người chưa phải là vợ chồng.

Rõ ràng bạn gái cũ của Lâm Quang Đống chưa quên được hắn, Lâm Quang Đống cũng là người nặng tình, thấy trước kia làm bạn gái mình thiệt thòi. Nhưng khoảng cách từ Dung Thành tới Thượng Hải chỉ có hai tiếng rưỡi đồng hồ bay, thoáng cái là tới, nhưng hắn trốn biệt ở Thượng Hải không về.

Lần trước Lâm Quang Đống kéo Tô Xán đi bar uống say vô tình tiết lộ chuyện này, Tô Xán thấy hắn do dự, tuy không quyết định thay cho hắn, nhưng nhờ Vương Thanh ở Dung Thành chiếu cố, để cô gái đó có một công việc ổn định tại Đôn Hoàng.

Biết đấu miệng lưỡi không lại Tô Xán, Lâm Quang Đống vội quay về chủ đề công việc:
- Tôi thấy đám Kiều Thụ Hâm tổ chức đón tiếp phó thị trưởng Thượng Hải với quan viên khu Từ Hối rất tốt.

Sau khi thu nạp được một nhóm giáo viên có kinh nghiệm của các trường đại học, Tô Xán rảnh hơn nhiều, không cần phải bao quát quá nhiều mặt,

như lần đón tiếp quan viên chính phủ này, có những giáo viên kinh nghiệm trợ giúp, mọi chuyện rất thuận lợi mà không cần y ra mặt, tranh thủ được một số chính sách nâng đỡ, giảm thiểu không ít phiền toái.

Cho dù bà ngoại của Đường Vũ có tác dụng xúc tiến lúc đầu, nhưng huyện quan không bằng hiện quản, Facebook TQ vẫn phải tích cực chủ động làm tốt quan hệ với chính phủ địa phương, với những công ty trong nước mà nói thì đây là mảng cực kỳ trọng yếu, tuy Tô Xán không tham gia, nhưng có người mang thân phận "thầy" của Tô Xán, thế là đủ trọng lượng rồi.

- Thực ra tôi thấy cậu nên thay đổi một chút, nếu tổ chức cuộc họp báo ở lễ trở lại trường này sẽ là cơ hội lớn đấy, tôi sẽ vì cậu an bài thỏa đáng tất cả, dựa vào nền tảng ĐH Thượng Hải rất tốt, lấy chiêu bài sinh viên sáng tạo tài phú thu hút chú ý, không phải những trường đại học hàng đầu trong nước hô hào quyết tâm muốn trở thành trường đại học hàng đầu thế giới sao, nhưng hô hào hai mươi năm rồi, Thanh Hoa Bắc Đại chỉ là tự phong, nếu cậu đứng ra không chỉ có lợi cho cá nhân, còn nâng cao danh tiếng và chất lượng của trường, tôi nghĩ ngay cả phía ĐH Thượng Hải cũng ủng hộ.

Giống như nhắc tới Bill Gate nhiều người nghĩ tới Harvard, Lawrence Edward Page của Google thì liên tưởng tới Stanford, Warren Buffett gắn với cái tên trường Columbia vậy, danh nhân có tác dụng đề cao danh tiếng của trường.

Tô Xán công nhận kiến nghị của Lâm Quang Đống rất có lý, nếu Facebook TQ thành công mua được cổ phần WoW rồi Facebook huy động vốn lần nữa thành công leo lên tầm cao mới, như vậy cái tên facebook sẽ lan đi như bệnh dịch, Tô Xán và Mark sẽ thành nhân vật vang danh, Tô Xán sẽ giúp cái tên ĐH Thượng Hải vươn ra nước ngoài, YY một chút đừng nói muốn mang ít tiện nghi vào KTX, dù muốn xây nhà trong trường có khi cũng được chấp nhận.

Nhưng cái gì cũng có giá của nó, như vậy cũng đồng nghĩa với việc y hoàn toàn bước ra ngoài ánh sáng, về sau mỗi hành động việc làm bị người ta soi mói, vì lúc đó Tô Xán không chỉ đại diện cho bản thân y, còn là bộ mặt của Đh Thượng Hải, sẽ bị ràng buộc rất nhiều, phải cân nhắc rất nhiều.

Cuộc sống trường học bình yên bên cạnh Đường Vũ không còn nữa, cân nhắc một lúc, Tô Xán nói:
- Để tôi nghĩ thêm.

Cúp điện thoại của Tô Xán, Lâm Quang Đống thở dài, Tô Xán nói vậy là ngang với từ chối rồi, vì qua ngày hội trở lại trường này là qua cơ hội tốt nhất, sau đó có tổ chức họp báo thì hiệu quả sẽ giảm đi rất nhiều, Tô Xán không thể không biết điều ấy.

Buông một tiếng thở dài, Lâm Quang Đống rời văn phòng bốn mặt làm bằng kính, đi tới tầng dưới, công ty truyền thông Ba La Thượng Hải do nhà máy cũ cải tạo thành có cảm giác rất đặc biệt, trông giống một quán bar giải trí cỡ lớn, tầng trên là nơi làm việc, tầng dưới khắp nơi bày ghế sô pha và bàn tràn, hiện giờ tầng dưới còn có hai giai nhân phong cách ăn mặc khác nhau cười với hắn.

Cô gái phong cách sang trọng nghiêm túc là Nhâm Oánh phó tổng giám đốc tập đoàn Đôn Hoàng tới đây đại diện cho Vương Thanh, cùng với cô gái quần jean áo trắng thanh lệ là Giang Minh vừa từ chỗ Triệu Minh Nông về mang theo phương án khởi động tài chính kỳ hai.

Gần đây tạp chí giao cho Trần Khải Thụy quản lý rồi, Lâm Quang Đông đang toàn lực tranh thủ trong ba tháng điều động 80 triệu NDT từ hai sản nghiệp lớn lại dùng để mua WoW.

Nghĩ tới người phía bên mình vì một câu nói của Tô Xán thôi mà thần kinh trăm người căng tới mức cao nhất, còn Tô Xán lại ở ĐH Thượng Hải nhàn nhã bên cô bạn gái sắc nước hương trời, không muốn hiện diện trước báo

chí chỉ vì giữ cuộc sống bình yên đó, Lâm Quang Đông vừa thấy mất cân bằng, vừa chỉ biết cười khổ không thể làm gì khác.

Nhâm Oánh thấy Lâm Quang Đống thì hỏi:
- Vậy là chủ tịch Tô của chúng ta không tới à?

- Cậu ấy về trường tìm bạn gái rồi.
Lâm Quang Đống lắc đầu cười khổ:

- Hồi sinh nhật tôi, cậu ấy tặng cho tôi cái vòng tay rất đẹp, không biết vì sao cậu ấy biết sở thích của tôi.
Giang Minh giơ tay lên, cổ tay trái đeo vòng ngọc rất đẹp:
- Lúc đó tôi rất cảm động, giờ nghĩ lại, món quà đó còn không phải lừa chúng ta can tân tình nguyện làm trâu làm ngựa cho cậu ấy à?

- Các cô còn chưa tới trụ sở Facebook TQ đấy, Tô Xán càng ngày càng giống nhà tư bản rồi.
Lâm Quang Đống nhớ tới phòng giải trí của Facebook TQ, người công ty khác nhìn vào chỉ muốn bỏ công ty sang đó làm việc, hắn cũng học phong cách này áp dụng vào Truyền thông Ba La.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 169: Một ngày không may

Tô Xán vừa từ Facebook TQ tham dự cuộc họp nhỏ trở về, không phải như lời Lâm Quang Đống nói là về với bạn gái, nhất thời y cũng không có kế hoạch gì, Tô Xán lại theo thói quen đi lang thang trong trường, thời gian qua công việc học tập an bài kín kẽ tới từng phút, ngay cả cuối tuần cũng chẳng có thời gian gặp mặt Đường Vũ, cái nhà đang trang trí dở vì chuyện nọ chuyện kia mà phải bỏ đấy, bây giờ cơ bản mọi việc đã hoàn thành rồi, chỉ còn thiếu tiền thôi, Tô Xán thực sự trút một hơi thở phào, có điều đang bận chuyển sang nhàn rỗi làm y thấy hơi mất phương hướng.

Khoảng thời gian bận rộn nhất đó, đầu óc lúc nào cũng căng như giây đàn, lại đọc cả tài liệu Anh – Trung hỗn tạp, đến nỗi buổi tối đi ngủ cũng nói mơ bằng hai thứ tiếng, Tô Xán từng cảm thấy có lỗi với đám Lý Hàn cho tới khi bị đám bạn xấu đó đó đít khỏi phòng, bảo thuê khách sạn mà ở.

Nhãn rỗi đi linh tinh quanh trường, bắt đầu sắp xếp lại hoạt động tiếp theo, cái cảm giác mất phương hướng này làm y không yên tâm, bây giờ bất kỳ cái gì không trong tầm kiểm soát là Tô Xán thấy không thoải mái.

Đang nhẩm tính kế hoạch thì Tô Xán nhìn thấy Đường Vũ, còn chưa mừng được tới một giây thì thấy Đường Vũ đang đi cạnh nam sinh, nam sinh này người tầm thương, thanh thoát, khuôn mặt cực kỳ đẹp trai, có thể nói nếu hắn đội tóc giả, trang điểm một chút thì khối cô gái phải khóc thét.

Nam sinh đó đi rất gần Đường Vũ, hai người trò chuyện thân mật, tuy Đường Vũ mặt vẫn như thường lệ, nhưng Tô Xán hiểu Đường Vũ cỡ nào, nhìn đuôi mày nhướng lên thế kia là biết nha đầu này đang vui vẻ lắm.

Không chấp nhận được, Tô Xán đang định hùng hổ đi tới thì Đường Vũ phát hiện ra y trước, trừng mắt rồi nghiêm mặt hất đầu sang một bên, Tô

Xán không muốn, nhưng vẫn phải ỉu xìu xìu tránh mặt đi.

Bên cạnh có hai cô gái nhận ra Đường Vũ xì xầm với nhau:
- Bên cạnh Đường Vũ là ai thế?

- Không biết, nhưng đẹp trai như vậy chắc chắn không phải là Tô Xán rồi.

- Công nhận, đẹp trai tới sững sờ, trường mình có nam sinh xuất sắc thế từ bao giờ mà mình không biết.

Nghe mà tức ứa gan, nhìn Đường Vũ và nam sinh đi xa, Tô Xán hậm hực đá cái cây một cái, bắt đầu nghĩ cách trả thù đời.

Đi thẳng một lèo tới khu thể thao của trường ở khu bắc, giáp biên giới khu nam, khu nam có tính học thuật cao hơn, còn khu bắc có tính thể thao và nghệ thuật hơn, chính vì thế mà tứ đại tài tử của khu bắc đẹp trai lồng lộng, trong khi tam đại học sĩ của khu nam làm người ta xấu hổ khi phải nhắc tới.

Lúc này Tô Xán đứng ngoài hàng rào sân tennis, tâm trạng tức thì tốt hẳn lên, những cô gái trước mắt không phải mặc váy trắng ngắn cũn cỡn thì cũng quần short ngắn bằng gang tay chỉ vừa đủ che bờ mông tròn trịa, những cặp đùi thòn dài trắng nõn thấy khắp nơi, nhất là do động tác đón bóng, các cô gái phải khom người xuống, mông vểnh lên đung qua đưa lại, đúng là chỗ làm vơi đi vết thương lòng tốt nhất.

Xung quanh sân tennis làm bằng chất liệu tổng hợp xanh kia, có một đám nam sinh đứng xung quanh hò hét, một số còn giật hàng rào thép rầm rầm trông như khỉ bị nhốt trong chuồng, nhìn cái kiểu kích động đó là biết bọn họ không xem bóng tennis, mà xem quả bóng rung rinh khi mấy cô gái chuyển động đánh đỡ bóng.

Mắt Tô Xán khá là tốt, y thậm chí còn nhìn thấy mồ hôi chảy qua má mấy cô gái, qua cổ, chui vào khe ngực sâu hun hút.

Đáng tiếc, có lẽ hôm nay không phải ngày may mắn của Tô Xán, đang xem say sưa thì có người vỗ vai bộp một cái, làm y giật này mình quay lại, tức thì thấy cái mặt sắt đen xì của Lục Xuyên Minh.

Đôi mắt hơi híp của Lục Xuyên Minh chỉ nhìn lướt qua sân tennis làm bằng sợi tổng hợp xanh tinh tế, không biết giữ kẽ với học sinh hay là vì vô cảm thần công đã có thành tựu mà chẳng dừng lại trên những thân hình thanh xuân hấp dẫn kia lấy một giây, hỏi Tô Xán:
- Rảnh rỗi quá phải không?

- Dạ không, em chỉ tình cờ đi ngang qua đây thôi ạ.
Tô Xán hơi xấu hổ gãi đầu, đang lúc cả trường bận rộn như vậy, làm sao y dám rảnh được chứ:

- Đi theo tôi.
Lục Xuyên Minh không màng tới lời giải thích của Tô Xán, bước đi trước:

Tô Xán cười hết sức đau khổ, cũng không cả có gan hỏi đi đâu, y nợ Lục Xuyên Minh hai món ân tình lớn.

Lục Xuyên Minh chẳng nhìn xem Tô Xán có đi theo sau mình không, cứ nói:
- Có mấy hội nghị khá quan trọng, tôi nghĩ em xuất hiện sẽ thích hợp, điều này có lợi cho cả em lẫn nhà trường.

Khỏi nói là cùng ý tưởng với Lâm Quang Đống, muốn hai bên dùng danh tiếng nâng đỡ cho nhau, Tô Xán vừa nói vừa len lén quan sát sắc mặt Lục Xuyên Minh:
- Viện trưởng Lục, chuyện này thì bỏ qua đi ạ, em đã hết sức tránh mặt truyền thông cùng với trường hợp công khai rồi, bây giờ cuộc sống trong trường mới phần nào khôi phục lại như cũ. Em ở lại trong trường cũng phần nào là cũng vì tránh sự ồn ào ngoài kia, nếu bây giờ trong trường cũng nháo nhào cả lên, thì làm sao em dám ở lại nữa …

Lục Xuyên Minh không hổ danh được gọi là mặt sắt, chẳng phản ứng gì trước lời nói của Tô Xán cứ vậy đi về phía trước.

……..

Hoàng Dĩnh là bạn cùng KTX số 17 với đám Tô Xán, từng một thời theo đuổi Lâm Lạc Nhiên, mấy lần Lâm Lạc Nhiên tới ĐH Thượng Hải chơi, hắn đều bám đít Tô Xán theo, cảm thấy biểu hiện của mình rất tốt, có lẽ để lại dấu ấn trong lòng cô gái xinh đẹp đó rồi, thậm chí còn xin được số điện thoại của Lâm Lạc Nhiên, kết cục Lâm Lạc Nhiên không nhớ nổi hắn là ai, từ đó Hoàng Dĩnh mới vỡ mộng.

Mất một thời gian thất tình, thi thoảng lại rủ anh bạn cùng phòng Joe Adam cũng thất tình tương tự đi uống rượu, gần đây khôi phục rồi, vì hắn thấy được cô gái làm trái tim hắn sống lại, cô gái đó có khuôn mặt thánh khiết như thiên thần, nụ cười nhẹ nhàng khiến người ta cảm giác vết thương được chữa lành, nhưng vóc dáng lại khiến nam nhân khơi lên ý nghĩ xấu xa nhất, mất thời gian tìm hiểu, biết được cô gái đó tên Tống Chân, con gái gia tộc lâu đời, có thể gọi quý tộc, trong lòng bắt đầu rục rịch nảy sinh ý định tiếp cận.

Đang đi trên đường thì thấy chiếc xe Jaguar màu hồng quen thuộc đó, đôi chân bất giác đi tới gần cái xe, trong lòng thầm YY phải chăng mình có duyên với cô gái này, có điều nhìn qua có vẻ chiếc xe đã đỗ ở đây lâu rồi chắc không có giai nhân, nhưng Hoàng Dĩnh hồi hộp ngó qua cửa sổ cầu may, xe có dán màng ngăng, không thấy được bên trong.

Tiêu Húc đi học về, tới bên này đợi Lý Hàn chơi bóng, vừa vặn thấy Hoàng Dĩnh đang ngó nghiêng vào trong một cái xe, vỗ vai y cười hì hì:
- Cái xe không tệ hả, mấy ngày qua tôi học ở khu bắc cũng thấy nó suốt, nghe người trong khoa nói thì của con gái chủ tịch tập đoàn Sâm Xuyên, chậc chậc, là quý nữ nhà hào phiệt trong truyền thuyết, một đại tiểu thư đích thực. Chưa bao giờ gặp, trông không biết thế nào, có người còn tính

canh bên xe vờ tình cờ gặp để bắt chuyện ...không ngờ cậu cũng có ý định đó, quên được Lạc Nhiên rồi hả?

- Nói linh tinh, tôi thấy cái xe đẹp nên ngó thôi.
Hoàng Dĩnh xấu hổ lắc đầu chối ngay:

- Hoàng Dĩnh, Lão Tam.
Lý Hàn chắc là vừa thắng xong, tâm tình rất tốt, chạy vài bước rồi ném quả bóng về phía bọn họ:
- Đón bóng này.

- Để tôi.
Hoàng Dĩnh định đón lấy bóng, Tiêu Húc giành trước một bước, nhưng hắn vì tranh bóng nên rướn quá mức mà bóng đầy mồ hôi, hắn bắt trượt, làm quả bóng chuyển hướng, tiếp đó, bang một tiếng đập lên mui chiếc Jaquar.

Lực tay Lý Hàn lớn cỡ nào, quả bóng rơi lên mui xe phát ra âm thanh làm người ta rợn người, mui xe lõm xuống.

Chưa hết, còn thứ âm thanh làm ba tên nam sinh chết điếng người giật mình, tiếng còi báo động chói tai của chiếc xe kêu inh ỏi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 170: Có một số trách nhiệm không chịu nổi đâu

L

ý Hàn và Tiêu Húc, Hoàng Dĩnh hết cả hồn vía, không biết phải làm thế nào, muốn trốn cũng không được nữa rồi, vì tiếng còi xe đinh tai nhức óc làm người xung quanh dứng chân, trong đó có một giáo viên, trông khuôn mặt tái mét của Lý Hàn, cùng vị trí của Hoàng Dĩnh, Tiêu Húc với quả bóng rổ là đoán ngay được đầu đuôi câu chuyện, trách:
- Các cậu làm cái gì thế, không biết ở đây nhiều xe như vậy à, sao lại ném bóng lung tung? Cậu, chính cậu cao to đấy mặc áo thể thao, đừng vờ làm cái mặt ngây ngô, cậu tên là gì, lớp nào, khoa nào? Cậu là người ném bóng đúng không

Hiện giờ sắp tới ngày lễ chính của ngày hội trở lại trường, nhiều chủ xe lai lịch lớn vào trường, các khu đều thắt chặt vấn đề kỷ luật, vệ sinh, nề nếp, an toàn. Giáo viên trực ban đi khắp trường nhắc nhở sinh viên vi phạm, tránh xảy ra sai sót.

Lý Hàn, Tiêu Húc sợ tới không cả nghe thấy giáo viên kia nói cái gì, cả hai đều là sinh viên quy củ, bình thường cũng làm vài chuyện phạm quy, nhưng toàn là chuyện nhỏ, như tối về muộn, trốn tiết nhờ báo danh hộ gì đó, toàn là chuyện nhỏ nhặt, vì cả hai điều kiện gia đình chỉ vừa phải, rất trân trọng cơ hội học tập này.

Nhưng lần này thì đập lõm cả xe người ta rồi, ai chả biết mấy cái xe sang trọng như thế này, chỉ cần xước một chút thôi cũng phải đền méo mặt nữa là.

Chưa tính cái gì khác, riêng tiền bồi thường đã gấp mấy lần học phí bốn năm học, làm sao họ không sợ.

Tiếng còi xe đã đánh động một nhóm người ở khu nhà cách đó không xa, vội vàng đi ra, có phòng tuyên truyền, một số người ở cơ quan đảng ủy, phụ trách hoạt động về trường này.

Tống Chân ở trong nhóm người đó, rất bắt mắt, mặc váy dây đeo màu phấn hồng, đôi chân trắng trẻo đi trên chiếc xăng đan, móng chân sơn đỏ, cách ăn mặc phù hợp với khuôn mặt trẻ con, nhưng toát lên vẻ gợi cảm chín chắn, rất phong cách.

Cách trang điểm có chút thành thục này Tống Chân đi trong trường không giống nữ sinh bình thường bị đám nam sinh tạo sự kiện "tình cờ" để bắt chuyện, ngược lại khiến người ta muốn kính nhi viễn chi, cô gái này rất giống đường vũ ở khí chất khiến người ta không thể khinh nhờn.

Nghe thấy tiếng còi xe của mình kêu, thấy đám đông tụ tập, Tống Chân vội vàng đi xuống lầu, từ xa nhìn mui xe lõm vào, mặt như phủ tầng sương.

Đi bên cạnh Tống Chân là nam tử cao lớn, nhưng không vạm vỡ mà rắn chắc, mắt hõm sâu, mặt xương xương, nhìn là biết không dễ chọc. Đó là Phó Hàng, lái xe của cha Tống Chân cũng kiêm luôn vệ sĩ, thời gian qua Tống Chân phải đi rất nhiều nơi, lại chưa quen thuộc đường xá, nên hắn tháp tùng.

Gần đây Tống Chân ở Thượng Hải hoàn toàn do hắn tháp tùng, từ dạo phố, mua sắm, giải trí, thậm chí hắn còn được Tống Chân mua tặng một cái áo khoác đắt tiền.

Phó Hàng cảm thấy rất kiêu hãnh, cho dù Tống Chân chỉ cám ơn hắn tận trách, nhưng được đại tiểu thư tặng áo như thế liệu trên đời này liệu có mấy người, có lẽ sau này thêm nhiều người phải nhìn hắn bằng ánh mắt khác, thậm chí khả năng hoài nghi hắn có phải hái được đóa hoa mà vô số người mơ ước không?

Chỉ cần là nam nhân, bất kể là độc thân hay có gia đình, ai dám nói là không có chút tơ tưởng nào với Tống Chân? Phó Hàng cũng không phải ngoại lệ, đương nhiên ở trước mặt Tống Chân phải biểu hiện ra sự vững vàng chân thành, hắn biết trong gia tộc này nữ giới thiếu nhất là cảm giác an toàn, tuy không có hi vọng thành con rể Tống gia, nhưng giả sử chiếm được trái tim Tống đại tiểu thư cũng quá đủ rồi.

Thấy đông người lộn xộn, Phó Hàng liền bảo với Tống Chân:
- Tiểu thư đừng ra đó, để tôi đi xem trước thế nào.

Tống Chân gật đầu, cảm thấy Phó Hàng làm vậy là thỏa đáng, với thân phận của cô không nên xuất hiện ở chỗ thị phi lộn xộn. Phó hàng đi tới nơi xảy ra sự việc, cao giọng giáo viên trực ban ở đó:
- Có chuyện gì? Ai phá xe?

Nhìn tư thái người này, những sinh viên xung quanh biết chuyện không hay, giáo viên trực ban không nói, dù sao hắn hướng về sinh viên trong trường, nếu chỉ chuyện bồi thường xử lý kín là được, để ảnh hưởng chuyện khác thì không tốt.

- Xin lỗi anh, là chúng tôi lỡ tay ném bóng vào.
Lý Hàn cắn răng đi tới xin lỗi, Tiêu Húc đi theo sau, lí nhí tới gần như không nghe rõ nữa.

Phó Hàng còn chưa tỏ thái độ gì thì một người đi cùng với Tống Chân vừa rồi đã hùng hổ đi tới, mặt âm trầm với đám Lý Hàn, hỏi chuyện giáo viên trực ban, biết đại khái câu chuyện, bảo với giáo viên đó, hắn là Tân Lập không phải giáo viên mà là cán bộ hành chính:
- Gọi điện bảo giáo viên phụ đạo của mấy sinh viên này tới đây, thông báo cả với gia đình, xem họ xử lý thế nào.

Sau đó lại *** ton chạy về khúm núm nói với Tống Chân:

- Là mấy đứa sinh viên chơi bóng ném vào xe Tống tiểu thư, cô cứ yên tâm, trường học nhất định bắt bọn chúng chịu trách nhiệm, sẽ nghiêm túc xử lý. Bây giờ hay là để người công ty bảo hiểm tới đã?

Đừng nghĩ giáo viên ĐH Thượng Hải thì tố chất sư phạm cao, những kẻ tiểu nhân cơ hội mang máu nô tài trong người trên cuộc đời này không bao giờ thiếu, một phần là do tâm lý nam nhân đi, ai chẳng muốn thể hiện trước mặt mỹ nhân, để lại ấn tượng tốt.

Người xung quanh hoặc nghiêm túc, hoặc thở dài, hoặc chỉ xem náo nhiệt, nhưng kết quả giữa một bên là sinh viên bình thường, một bên là chủ xe đắt tiền, khỏi nghĩ cũng biết.

Phó Hàng gọi điện cho công ty bảo hiểm, sau đó gật đầu với Tống Chân ở xa ý bảo không có vấn đề gì, chuyện nơi này giao cho hắn xử lý là được.

……

Cùng lúc đó Tô Xán và Lục Xuyên Minh vừa vòng qua khu tennis liền thấy phía trước tụ tập đông người, không biết có chuyện gì, giáo viên trực ban vừa rẽ đám đông đi ra, nhìn thấy Lục Xuyên Minh thì mừng rỡ chạy tới:
- May quá, viện trưởng Lục, có hai sinh viên tên Lý Hàn, Tiêu Húc chơi bóng làm hỏng xe người ta.

Lục Xuyên Minh sầm mặt xuống:
- Đó chỉ là chuyện nhỏ, bồi thường là xong rồi, sao để ầm ĩ đến thế? Có biết hiện giờ là thời điểm rất mẫn cảm không?

Giáo viên trực ban mặt khó xử nói:
- Có vẻ thân phận đối phương rất cao, tôi không dám quyết …

Lục Xuyên Minh không kịp nghe hắn nói hết vì Tô Xán đột nhiên chạy đi, ông ta thoáng cái đoán được vấn đề, vội nói với theo:
- Tô Xán, em định làm cái gì? Bình tĩnh, đừng làm lớn chuyện …

……

Nghe thấy người muốn gọi giáo viên phụ trách, gọi cả gia đình nữa, Lý Hàn cuống lên nói:
- Không cần gọi giáo viên tới, là do tôi lỡ tay, bao nhiêu tiền, chúng tôi sẽ chịu trách nhiệm ...

Tiêu Học lúc này sợ không nói gì được nữa, chỉ biết gật đầu theo. Còn Hoàng Dĩnh đã nhận ra Phó Hàng, qua đó nhìn thấy cả Tống Chân đứng ở tòa nhà cách đó không xa chỉ sợ bị cuốn vào chuyện này, ấn tượng xấu với mỹ nhân, nghĩ dù sao không phải lỗi của mình, liền lặng lẽ lùi lại trong đám đông.

- Bao nhiêu tiền à?
Một giọng nói mỉa mai vang lên, là tên cán bộ hành chính lúc nãy, vừa xong cùng Phó Hàng trao đổi chuyện xử lý, nghe Lý Hàn nói thế thì cười khinh bỉ:
- Cậu đền nổi không? Cái xe này còn chưa nhập vào trong nước, dù chỉ móp mui xe, nhưng mà thiết bị thay thế còn chưa có trong nước, phải nhập từ nước ngoài về, ít nhất cũng mấy chục nghìn đấy có biết không hả?

Phó Hàng biết Tống Chân yêu thích chiếc xe này cỡ nào, hiện giờ nhất định đang cực kỳ tức giận, dù gọi bên bảo hiểm, cơ bản đã xử lý xong, nghe Lý Hàn nói thế không khỏi khó chịu, chơi xe kiểu này, không phải hỏng là thay, xe như thế không còn là nguyên bản nữa, giống như kẹt chết chó nhà người ta, xong bảo đền tiền là xong, ai mà chịu nổi, hừ một tiếng:
- Đừng dễ dàng nói tới chịu trách nhiệm, có một số trách nhiệm các cậu không chịu nổi đâu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 171: Đám đông kích động

Phó Hàng không ngờ câu nói này của hắn đụng vảo ổ kiến lửa, tức thì trong đám đông có người lớn tiếng nói:
- Người ta lỡ tay làm hỏng xe các người, đã xin lỗi, đã nhận trách nhiệm sẵn sàng bồi thường. Các người còn muốn cái gì nữa? Muốn bỏ tù người ta à, đừng nghĩ có tiền thì muốn làm gì thì làm nhé.

Một câu nói lên tiếng lòng rất nhiều người, bọn họ vốn đã khó chịu vì lời mỉa mai của tên cán bộ hành chính kia, dù sao người trong trường còn nhịn, nhưng với Phó Hàng nhìn là biết lái xe cho nhà giàu, một tên lái xe dám lớn lối trước mặt bọn họ, bọn họ là ai? Sinh viên đầy kiêu hãnh của Đh Thượng Hải, còn kia chỉ là tên lái xe, nói trắng ra là chó ỷ thế chủ mà thôi.

Ngoài ra còn có cả tâm lý thù người giàu phát tác, có người lên tiếng đi đầu, đám đông lập tức bị kích động.

- Đúng thế, cái gì mà đòi gọi cả gia đình người ta tới, chỉ hỏng cái xe, còn người muốn làm gì nhà người ta? Muốn dồn nhà người ta vào chỗ chết sao?

- Muốn người ta quỳ xuống xin lỗi sao? Đây là Đh Thượng Hải, các người đừng hòng ỷ vào mấy đồng tiền mà hoành hành ở chỗ này nhé.

- Còn cả thằng kia nữa, định làm nô tài cho nhà giàu, đuổi nó ra khỏi trường đi.
Có người không quen hành vi của tên cán bộ hành chính kia, đang lúc kích động, chửi luôn:

- Tôi nhận ra rồi, cái xe đó là của tập đoàn Sâm Xuyên, cái tập đoàn đó giàu lắm.

- Giàu thì sao nào? Giàu thì có thể tùy ý trà đạp người khác chắc?

Sinh viên là thế, cái tuổi một nửa thấy được nhiều mặt trái của xã hội, nhưng nhiệt huyết còn chưa tiêu tan hết, góc cạnh vẫn còn này, rất dễ trở nên quá khích, mỗi người nói một câu, bất kể lời Phó Hàng có ý gì, bây giờ đều thành tính chất nhà giàu ỷ thế ức hiếp người nghèo rồi, còn tên cán bộ hành chính thì rõ ràng là loại nịnh bợ luồn cúi, không chỉ quát tháo chửi bới, còn dồn tới trước mặt nhóm giáo viên, cán bộ và Phó Hàng, người nào người nấy mặt sục sôi căm phẫn như đi biểu tình.

Tình thế biến đổi đột ngột làm các giáo viên quanh đó tái mặt, Phó Hàng cũng không ngờ chuyện bỗng dưng trở nên hỗn loạn, nhưng Tống Chân đang ở đằng sau nhìn, hắn không thể lùi bước, luôn giữ tâm niệm phải thể hiện mạnh mẽ của mình, nên cứng rắn lớn tiếng quát:
- Này, chuyện không liên quan tới các người, tránh ra để chúng tôi xử lý.

Phó Hàng vừa dứt lời thì "rầm" một cái, một sinh viên vừa chơi bóng với Lý Hàn đạp thẳng vào cái xe Jaguar, cửa bếp lập tức lõm sâu xuống, còi báo động lại kêu ầm ĩ, người kia lớn tiếng nói:
- Giờ thì liên quan rồi đấy, các người có giỏi thì xử lý luôn cả tôi đi.

Đám giáo viên tức thì tái mặt, có người mau mắn gọi điện cho bảo vệ tới, Phó Hàng nghiến răng, nhưng không dám nói gì nữa, hắn thừa sức mạnh không nhát gan, nhưng những cái đó không giúp ích gì được vào lúc này.

Nguy hiểm nhất là thấy tên sinh viên kia đạp xe, người khác muốn làm theo, ai ở hiện trường cũng nhận ra điều đó. Tống Chân ở khá xa, nhưng cũng nghe rõ đám đông đang chửi bới, thậm chí còn có người chửi cả tập đoàn Sâm Xuyên nữa, lòng hơi hoảng, vội xuống lầu, định tới giải quyết.

- Khoan đã, khoan đã mọi người bình tĩnh.
Đúng lúc đám đông bị kích động muốn xông tới phá xe thì có có người vừa nói vừa rẽ đám đông đi vào.

Đám đông nhốn nháo như thế, vốn dĩ căn bản tiếng nói một người bị át đi mới đúng, nhưng người gần người kia thấy mặt y đều im tiếng lại, sau đó tách đường cho vào.

Tô Xán đi vào giữa đám đông, ném cái mũ lưỡi trai đi, nói lớn:
- Tôi là Tô Xán, xin mọi người nghe tôi nói.

- Là Tô Xán đấy!

- Đấy là Tô Xán sao? Trông cậu ấy bình thường hơn tôi nghĩ.

Người có tên như cây có bóng, có giáo viên từng nói, ở ĐH Thượng Hải, có thể không biết tên hiệu trưởng, không thể không biết tên Tô Xán, tuyệt đối không quá lời. Tô Xán không có quyền lực như hiệu trưởng, sức ảnh hưởng của y tuyệt đối không nhỏ, ít nhất lời y nói, người ta sẽ lắng nghe.

- Tô Xán, cậu định làm gì, cậu định bênh vực đám nhà giàu kia sao?
Vẫn có một hai cái đầu nóng chưa bị xoa dịu, lớn tiếng hỏi:

Không để đám đông kịp suy nghĩ hay phản ứng, Tô Xán khá có kinh nghiệm, nói lớn át đi:
- Lý Hàn và Tiêu Húc, hai người lỡ tay làm hỏng xe chính là bạn cùng phòng với tôi, tôi đương nhiên đứng về phía các cậu ấy.

Lý Hàn, Tiêu Húc lên tiếng xác nhận, đám đông mới dịu hẳn lại.

Tô Xán không thở phào nhanh như thế, nhìn cái xe Jaguar hồng của Tống Chân bị hai vết lõm lớn, thầm cười khổ.

Từ hồi ở đường Hành Sơn được Tống Chân mời cơm tới sau đó tình cờ gặp Lâm Lạc Nhiên, gần đây Tô Xán ở Đh Thượng Hải thượng thấy Tống Chân.

Thấy không có nghĩa là gặp nhau, mà là đa phần nhìn thấy chiếc Jaguar VKR hiện giờ còn chưa nhập khẩu vào thị trường TQ của Tống Chân, thời gian qua các nhân vật lớn tới ĐH Thượng Hải suốt, cho nên cái Bentley của Tô Xán bây giờ lái vào trường có lẽ đã đại chúng hóa rồi, nhưng chiếc Jaguar bề ngoài đầy cảm giác đó luôn thành tiêu điểm thu hút ánh mắt.

Tô Xán mấy lần làm người qua đường nhìn chiếc Jaguar phóng qua bên cạnh, nhìn từ ước mơ muốn đứng trên sân khấu để muôn vàn ánh mắt tụ vào của cô gái này, có thể thấy Tống Chân thích cuộc sống được người ta chú ý, mà bản thân cuộc sống cô gái này luôn bị người ta chú ý rồi, nên phô trương hay khiêm tốn thì cũng giống nhau, ánh mắt người khác không là gì với cô gái này.

Không ngờ là xe của Tống Chân, cái này có nên nói là có duyên không nhỉ, nếu có chắc là nghiệt duyên.

- Mọi người, sắp tới ngày hội trở lại trường rồi, khách khứa tới trường ta rất đông, không chỉ có các học trưởng học tỷ của chúng ta, còn có nhiều người ngoài nữa, tôi nghĩ mọi người hẳn đều không muốn chuyện ầm ĩ lên để ảnh hưởng tới danh tiếng của trường, đúng không? …

Giọng nói truyền cảm, thần thái chân thành, cùng lời lẽ hợp tình hợp lý … Tô Xán khi nói chuyện là có sức hút nhất, cứ như sinh ra để đứng trước đám đông vậy, vì thế xung quanh lắng hẳn xuống, chăm chú nhìn vào đám đông như muốn nuốt từng lời của y.

Lục Xuyên Minh tới nơi nhìn cảnh này thì hết sức hài lòng, thì thầm với mấy giáo viên bên cạnh dặn dò xử lý.

Đứng ở vị trí cao hơn, Tống Chân nhìn Tô Xán đứng giữa đám đông, lúc xoay qua bên này, lúc nhìn bên kia, tùy ý tự nhiên, ung dung chậm rãi, đôi mắt Tống Chân thoáng mông lung mất tiêu cự, thành thục vững vàng,

phong độ, ứng biến khéo léo, một loạt từ ngữ đánh giá tốt đẹp bắt đầu đầy lùi ấn tượng xấu của Tống Chân với Tô Xán trước kia.

… Cám ơn mọi người lắng nghe, giờ mong mọi người giải tán đi, tránh cản trở giao thông, người ta tưởng chúng ta tụ tập biểu tình thì gay lắm, tôi hứa nhất định xử lý ổn thỏa chuyện này.

Một số tản đi, một số hiếu sự tuy không còn kích động nữa, vẫn ở lại xem Tô Xán giải quyết thế nào, còn có cả cô gái táo bạo chụm tay làm loa hô to "Tô Xán, cậu thật đẹp trai, tôi thích cậu", làm đám đông lại nháo nhào, nhưng theo chiều hướng rất vui vẻ.

Phó Hàng nhìn quay, bỗng nhiên thấy không ai để ý tới mình hay chuyện xe cộ nữa, còn Tống Chân đang nhìn Tô Xán không chớp, nóng máu nhìn chằm chằm Tô Xán:
- Cậu có tư cách gì nói câu này?

Tô Xán không muốn nhiều lời, mở túi sách đeo bên cạnh, lấy giấy bút viết địa chỉ Facebook TQ ở tòa nhà Mỹ La, cùng số điện thoại Kiều Thụ Hâm, đưa cho Phó Hàng:
- Sau này chú ý lời anh nói, đừng gây phiền phức cho Tống Chân.
Lời cuối hạ thấp giọng chỉ để hai người nghe.

Từ đầu tới cuối Tống Chân chưa xuất hiện, nghe ngữ khí tên nhóc Tô Xán này có vẻ quan hệ không tầm thường với tiểu thư nhà mình, Phó Hàng không dám nói thêm nữa, chuyện mất kiểm soát vừa xong cũng cho hắn bài học nhỏ, đành cầm tờ giấy trơ mắt nhìn Tô Xán kéo Lý Hàn và Tiêu Húc bỏ đi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 172: Lời cảnh cáo không trái lòng

Phó Hàng cuối cùng phải lái chiếc xe móp đầu móp cửa chở Tống Chân trở về biệt thự Xà Sơn, tới cửa biệt thự, Tống Chân vẫn tức giận không nói lời nào. Phó Hàng cười nói:
- Tiểu thư đừng giận, loại chuyện này không đáng, bây giờ tôi lái xe đi sửa.

Tống Chân cầm túi sách, mở cửa tự đi xuống, mặt bao phủ lớp sương lạnh:
- Không cần nữa, đưa chìa khóa đây, tôi tự lái xe vào gara, anh đi đi.

Phó Hàng tay run một cái, rút chìa khóa đưa cho Tống Chân, gượng cười:
- Được, vậy mai tôi lại tới.

- Ý tôi là từ giờ trở đi anh không cần tới nữa. Tôi không cần anh.
Tống Chân bình tĩnh như quan tòa tuyên án.

- À, vâng.
Phó Hàng người cứng đờ từ xe đi ra, đi vài bước, không cam tâm quay lại:
- Chẳng lẽ vì người tên Tô Xán đó? Nếu đó là người bạn tiểu thư không muốn đắc tội, mai tôi sẽ tới ĐH Thượng Hải xin lỗi.

Hắn đã phải cúi đầu cắn răng phấn đấu bao năm mới được cha Tống Chân tin tưởng, gần đây phái hắn tới chỗ Tống Chân có ý muốn cho hắn theo Tống Chân làm việc không phải làm lái xe nữa, mọi việc đang tiến triển hết sức thuận lợi, thậm chí chỉ mấy tiếng trước thôi, hắn còn ảo tưởng chiếm được trái tim cô tiểu thư này, bây giờ thoáng chốc gần như mất hết, chênh lệch tâm lý làm hắn không chịu nổi.

Đôi mắt đẹp lạnh lùng của Tống Chân nhìn thẳng vào Phó Hàng, khuôn mặt trẻ con trở nên khí thế mười phần:

- Tôi bảo anh gọi điện bảo người công ty bảo hiểm tới đánh giá là được, ai cho anh làm chuyện khác không hỏi ý tôi? Ai cho anh quyết định thay tôi? Một công ty có kỷ luật không cần kẻ tự cho mình là thông minh như thế, tôi cũng vậy.

Để mặc Phó Hàng đứng như đóng băng tại chỗ, Tống Chân lái xe qua cánh cổng sắt lớn đang từ từ mở ra, vào gara xếp hàng gần chục cỗ xe đắt tiền toàn bộ sơn màu hồng, đi ra, cầm điện thoại gọi cho Tô Xán, đầu hơi nghiêng qua một bên, mái tóc dài xuôn thẳng chảy xuống như dòng thác, ánh mắt phủ sương biến thành hồ nước lăn tăn gợn sóng:
- Chủ tịch Tô hôm nay oai phong quá, làm mất mặt người Sâm Xuyên chúng tôi rồi.
Nói tới đó Tống Chân khẽ vuốt tóc, trêu ghẹo:
- Hay là vì ngày hôm đó tôi chở anh đi mà không chở anh về, nên anh phật ý? Chẳng phải hôm đó anh đi cùng với Lâm đại mỹ nữ hay sao?

Tô Xán cười khổ, tâm tư con gái thật khó đoán, sao bỗng nhiên kéo Lâm Lạc Nhiên vào đây rồi, nói lảng đi:
- Chuyện hôm nay hoàn toàn là ngoài ý muốn, tôi thay mặt bạn tôi xin lỗi, cô đừng để bụng ...

Ba người Tô Xán từ địa điểm xảy ra sự kiện thoát thân trở về, Lý Hàn, Tiêu Húc giỏng tai nghe trộm, Tô Xán nói chuyện với chủ xe, mà chủ xe là ai thì Tiêu Húc biết rất rõ, không khỏi suy đoán quan hệ hai người.

- Người anh em, chúng tôi vay tiền cậu ... Sau này nhất định sẽ trả lại cậu.
Lý Hàn đợi Tô Xán nói chuyện xong mới ngập ngừng nói, tiền là thứ đôi khi làm người ta rất khó xử với nhau, nói thật Tô Xán giải quyết nhanh như vậy cũng tốt, nhưng một phần trong hắn muốn thà để trong nhà bỏ tiền ra còn hơn, như vậy sau này anh em cùng phòng dễ nhìn nhau:

Tô Xán vỗ vai hắn, sảng khoái nói:

- Được, ít gì cũng là sinh viên ĐH Thượng Hải, tôi còn lo sau này không thu lại được tiền à? Chuyện này đừng để trong lòng nữa.

Lúc này bọn họ trên đường từ khu bắc về khu nam, nhìn thấy một đội xe đi qua con đường chính cắt ngang đường, đội xe này là bốn chiếc Mercedes đen, thân xe bóng loáng đi dưới hàng cây, phản chiếu tán lá phía trên, rất là có khí thế.

Bốn chiếc xe như thế cùng lúc xuất hiện khiến ba người bọn họ chú ý, không nghĩ bốn chiếc xe vượt qua bọn họ dừng lại.

Từ lúc nhìn thấy đội xe Tô Xán có cảm giác bị theo dõi, thần minh mẫn cảm tức thì cảnh giác, đó là cảm giác rất đặc biệt, giống như đôi khi chúng ta có linh tính sẽ bị gọi lên bảng làm bài vậy, linh tính đó sinh ra đột ngột, mạnh mẽ, Tô Xán cảm giác có sợ hãi không tên.

Y nhìn chằm chằm vào những cái cửa sổ dán màng đen thâm tới mức có thể soi gương được, lòng bất an mạnh mẽ.

Khi bốn chiếc Mercedes dừng lại, cái cảm giác này càng mãnh liệt.

Chiếc xe thứ ba mở cửa, Tô Xán liền nhìn thấy một nam tử cao lớn mặc áo sơ mi cộc tay màu cà phê, thấy người này Tô Xán không ngạc nhiên sao mình lại có linh tính mạnh như vậy nữa.

Chiêm Hóa dựa lưng vào thân xe, rút ra một điếu xì gà dài mới tinh, sau đó bật diêm, ngọn lửa vàng châm đầu điều xì gà, hít một hơi, phả ra làn khói nhè nhẹ, nhìn về phía Tô Xán.

Mặc dù khả năng cực cao không bao giờ có thể hợp tác thậm chí hòa hoãn quan hệ với Chiêm Hóa được nữa, nhưng không thể không thừa nhận người này rất có sức hút.

Chiêm Hóa nhẹ nhàng nâng điếu xì gà hướng về phía Tô Xán:

- Nói chuyện một chút nhé.

Đội xe lặng lẽ đỗ ở bên đường, núp dưới hàng cây ngô đồng tán lá rậm rạp, bên đường biển báo hạn chế tốc độ làm tạm thời bằng vải trắng được gió thổi bay lất phất.

- Facebook TQ thành tích không tệ, tháng 7 thành lập, tháng 8 vận hành, tới giờ chỉ mới ba tháng, nhân viên đã có tới 200 người, với một công ty mạng mới thành lập trong nước, đây là khai cục tốt đấy.
Chiêm Hóa hút xì gà rất chậm, mỗi hơi hít vừa đủ, tuyệt đối không tham lam, có thể nhìn ra đây là người chú trọng chất lượng và phong cách sống.

Theo như tâm lý học mà phân tích, thường mà nói người thế này có sức kiềm chế mạnh, tâm tư tỉ mỉ cẩn thận, không tùy tiện mạo hiểm.

Nhưng thực tế Chiêm Hóa ở trước mắt lại hoàn toàn không phải là người như thế, ông ta dính líu tới rất nhiều tầng lớp màu xán, Tô Xán từng đi gặp Từ lão gia tử chỉ để hỏi về con người Chiêm Hóa, dù chỉ là chuyện kể không thể chứng thực, chỉ cần 50% trong đó là sự thực cũng đủ làm người ta chấn kinh. Nhà tư bản luôn có tâm lý đầu cơ và mạo hiểm, và Chiêm Hóa bản thân ẩn chứa mùi máu tanh, là đối tượng càng nguy hiểm.

Cho tới giờ Chiêm Hóa vẫn là đối thủ qua mạnh của Tô Xán.

- Xem ra chủ tịch Chiêm vẫn chú ý tới động tĩnh cái công ty nhỏ của tôi, tiếc là chúng ta không có đề tài chung để nói.
Với đối thủ như Chiêm Hóa chỉ có thản nhiên đối diện, tỏ ra khiêm nhường hay cố phồng mình lên đều không ích gì cả.

Chiêm Hóa hôm nay tâm tình rất tốt, không vì lời Tô Xán mà phật ý:
- Với thứ tôi hứng thú, tôi luôn chú ý, cậu càng khiến tôi đặc biệt chú ý. Còn đề tài chung thì chúng ta có nhiều lắm, kỳ thực bản chất chúng ta giống nhau.

- Chỉ tịch Chiêm là nhà đầu tư nổi tiếng, là nhân vật xuất hiện trên trang bìa tạp chí, là đại nhân vật có thể phát biểu câu " chỉ thượng đế mới có thể phán xử tôi", còn tôi bất kể người ngoài nói sao, tôi chỉ là nhân vật nho nhỏ thôi, thực sự không dám nhận mình giống ông đâu.

Chiêm Hóa lắc đầu:
- Cái gọi là nhân vật nhỏ hay nhân vật lớn chỉ là ánh mắt tầm thường của thế tục thôi, tôi chỉ làm việc theo hứng thú của mình, cũng không quan tâm người ta coi mình là nhân vật lớn hay là nhỏ. Quan trọng nhìn việc người đó làm gì, hai sở chứng khoán lớn của tôi bị một đòn mạnh không gượng dậy nổi, cậu có biết đằng sau có bao nhiêu sự nghiệp bị hủy hoại không? Nhiều người phấn đấu vất vả nửa đời người mới lên được vị trí đó, giờ bị đánh ngả, khả năng không trở mình được, đấy là chuyện thuộc phạm trù nhân vật nhỏ hay lớn.

- Chủ tịch Chiêm muốn tôi chịu trách nhiệm sao?
Tô Xán mỉm cười:
- Xin lỗi, tôi không thể chịu trách nhiệm cho những điều ấy, cũng không thuộc về trách nhiệm của tôi.

Chiêm Hóa bình tĩnh nói:
- Tôi thấy cậu có thành kiến với tôi rồi, thôi được nghĩ thế nào là tùy cậu thôi. Hơn nữa đừng cho rằng chúng ta không giống nhau. Tôi thông qua vốn để trục lợi, còn cậu thông qua facebook để chơi đùa vốn, cậu chẳng phải cũng nghĩ đủ mọi cách để ép được thêm nhiều tiền hơn từ các nhà đầu tư mạo hiểm sao? Nhưng nguồn tiền đó từ đâu ra mà tới, nếu cậu coi tôi là con quỷ hút máu, vậy những nhà đầu tư kia không phải? Cậu hút máu từ những con quỷ hút máu thì bọn chúng phải đi hút máu từ người khác bù lại, đừng nói với tôi là cậu không biết những điều đó, nếu như máu tôi tanh mùi tội ác thì cậu cũng vậy thôi, nếu cậu tự tẩy não bản thân, nghĩ là mình trong sạch, vậy xin lỗi, chúng ta đúng là không có tiếng nói chung thật rồi.

- Đúng, bản chất tư bản là bóc lột, tôi không phủ nhận, nhưng tôi vẫn không giống ông, tôi có mục đích và ý nghĩa việc làm của mình.
Tô Xán nhớ tới trong gian phòng KTX trường Exter, cái tấm bản đồ trải rộng nửa phòng, chàng trai nói muốn thay đổi cả thế giới:
- Tôi có thể kiểm soát được đồng tiền, còn ông là nô lệ của đồng tiền.

- Xem ra cậu còn lý tưởng hóa quá nhiều, cũng đúng, dù sao tư tưởng của cậu đã vượt xa người cùng tuổi.
Chiêm Hóa thong thả hút xì gà, ngẫm nghĩ lời Tô Xán nói gật gù, chợt nói:
- Cậu cho rằng riêng một mình tôi có thể đứng sau giật dây 2 sở giao dịch chứng khoán lớn dính líu tới vô vàn mối quan hệ lợi ích của giới quyền quý à?

Tô Xán ngạc nhiên nhìn Chiêm Hóa.

- Cậu có biết Cao Hằng không?

Tô Xán lục lọi ký ức một lượt, không tìm được bất kỳ tên người nào như thế, nhưng từ giọng nói đột nghiên nghiêm túc của Chiêm Hóa, nhận ra phân lượng của người này, đối phương rốt cuộc là thần thánh phương nào?

- Vậy là cậu còn chưa biết tới Cao Hằng?
Chiêm Hóa thở dài:
- Tôi nói cái tên này, cậu sẽ biết ngay ..

Gió thu tiêu điều thổi qua, Tô Xán nghe cái tên mà Chiêm Hóa nói ra, chấn động không nói lên lời.

Thường ngày nghe tới cái tên này Tô Xán cảm thấy hết sức bình thường, bình thường tới không thể bình thường hơn được, nhưng từ trong miệng Chiêm Hóa nói ra, toàn bộ giây thần kinh của y liền căng như giây đàn.

Bóng dáng Chiêm Hóa bỗng trở nên tang thương nặng nề:

- Với hai sở giao dịch chứng khoán Hán Đường và Thế Kỷ mà nói ... Tôi chỉ là người thao tác thay mà thôi, Cao Hằng mới là người vạch ra chiến lược, hơn nữa còn là một trong số người ra mặt thao tác thay Cao Hằng.

Cao Hằng là thần thánh phương nào mà có thể giật dây cả nhân vật cấp tông tư vốn tung hoành khắp tam giác Trường Giang không đối thủ như Chiêm Hóa?

Tô Xán nuốt nước bọt:
- Vậy họ nhắm vào tôi?

Chiêm Hóa vỗ vai Tô Xán, giọng chân thành:
- Không, chỉ là chú ý tới cậu mà thôi, tổn thất hai sở giao dịch chứng khoán còn chưa khiến người đó hỏi tới. Có điều so với chuyện này, còn chuyện khác đàng nhắc nhở cậu hơn, Tống gia có liên quan tới người đó. Nên chuyện dính tới Tống Chân, cậu nên thận trọng ... Xem như đây là lời cảnh cáo không trái lòng của tôi đi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 173: Lần đầu

Tô Xán không hề có ý định dính lính quá sâu vào gia đình của Tống Chân hay cuộc sống cá nhân của Tống Chân, chỉ dừng lại giới hạn làm ăn cùng quen biết bình thường mà thôi.

Có lẽ với rất nhiều người mà nói cô gái có vẻ đẹp đặc biệt, có bối cảnh gia đình lớn, bản thân rất có sự nghiệp mà nói, nhất định là đối tượng khiến người ta dẫm đạp nhau theo đuổi. Tô Xán thừa nhận cô gái này rất có sức hút, rất dễ khơi lên bản năng chinh phục của nam nhân, nếu chẳng phải y có một nữ thần như Đường Vũ, e rằng cũng nảy sinh ý định theo đuổi.

Đó là cảm giác Tống Chân tạo ra cho người ta, bất kể anh kính sợ, thán phục, tán thưởng, hay là lý trí mách bảo nên giữ khoảng cách với cô gái này, nhưng là một nam nhân, khó mà không sinh ra ý nghĩ vượt ngoài ngoài khuôn khổ, Tống Chân là cô gái trời sinh có thể hiện đại bộ phận nam nhân phải lòng hươu dạ vượn.

Tập đoàn Sâm Xuyên so với việc nói là xí nghiệp dân doanh trong nước, không bằng nói nó là công ty hải ngoại.

Quay ngược lại ba đời trước gia tộc Tống Chân là quân phiệt Thiên Tân, trong cái thời đại rung chuyện dữ dội đó, Tống gia đã từng bước đem tài sản trong nước di chuyển tới quốc gia phát triển Âu Mỹ, mất đi quyền thế trong nước. Vũ khí của gia tộc Tống Chân là tòng thương, trải qua năm tháng thay đổi, Tập đoàn Sâm Xuyên đã là xí nghiệp có chút tên tuổi ở quốc tế, công ty ở Trung Quốc chỉ là chi nhánh nhỏ.

Những từ quân phiệt, gia tộc phong kiến cũng không còn bị bài xích nữa, thậm chí còn tượng trưng một loại thân phận cao quý.

Bối cảnh gia đình Tống Chân phức tạp, đó là điều Tô Xán đã biết trước, gia tộc lâu đời có dính líu tới nhân vật lớn cũng không phải lạ.

Còn Cao Hằng mà Chiêm Hóa nói, làm bản năng Tô Xán thấy nguy hiểm, nhưng không thấy lạ, những nhân vật có năng lượng lớn trên thế giới này không phải lúc nào cũng là người có tên trên bảng xếp hạng này nọ mà ai ai cũng biết.

Nhưng như vậy thì sao nào, thế giới này tuy nói là cá lớn nuốt cá bé, có điều quy tắc công khai lẫn ngầm ràng buộc ở khắp mọi nơi, không phải cứ kẻ mạnh có thể thoải mái nhảy ra trà đạp kẻ yếu hơn, ít nhất ở trong xã hội ổn định thế này là không phải dễ, trừ khi đối phương bất chấp tất cả, quan hệ hai bên chưa tới mức thành kẻ thủ không đợi trời chung như vậy, đối phương không cân nhắc tới thiệt hại, chỉ vì thứ gọi là sĩ diện hay mặt mũi, thì không phải là kẻ đáng sợ.

Nếu như đường hoàng ra mặt đánh nhau thì ai sợ ai chứ, Tô Xán đủ tự tin đáp trả bất kỳ đối thủ nào, ít nhất sẽ khiến đối thủ dè chừng cân nhắc hành vi của mình đáng hay không.

Tóm lại không cần biết Chiêm Hóa đột nhiên lương tâm thức tỉnh vì lý do gì, Tô Xán không có lý do gì phải sợ hết.

Cùng Lý Hàn, Tiêu Húc về KTX, từ xa đã thấy một cô gái đang ngồi trước cái bậc thềm phòng trực ban của KTX số 17, cô gái đó mặc váy đen liền thân không tay, bên trong là chiếc áo sơ mi trắng cài kín cúc cổ lẫn cúc tay áo, đi tất lụa đen, hai tay ôm cốc trà sứ màu trắng nhấp nhè nhẹ.

Cảnh nền là cánh cửa kính khung gỗ, sơn bong tróc, bậc thềm láng xi măng sần sùi, một cô gái xinh đẹp tĩnh lặng ngồi đó, mang tới người ta cảm giác bình yên cùng ấm áp.

Tiêu Húc hít sâu một hơi, giọng xúc động nói:
- Lý Hàn, tôi muốn có bạn gái quá.

- Đừng nói cậu, đến tôi cũng đang ghen tỵ với lão đại đây này.
Lý Hàn gật đầu, thẳng thắn thừa nhận, không cần những khung cảnh lãng mạn, không cần hoa hồng, pháo hoa, bữa cơm lãnh mạn dưới ánh nên, chỉ chuyện nhỏ nhặt bình thường giữa Tô Xán và Đường Vũ, luôn khiến người ta lòng xao xuyến.

Đường Vũ nhìn thấy Tô Xán, đứng dậy, một đặt bên hông vuốt thẳng váy rồi cầm cốc trà vui vẻ nói:
- Thầy Quách, cám ơn cốc trà của thầy, bạn trai em đến rồi, em phải đi đây.

Tới lúc này ba người Tô Xán mới nhìn thấy phía sau lưng Đường Vũ có một nam tử đang nhìn cô, khuôn mặt tích tắc trước còn ngất ngây hạnh phúc không khác gì đám Tô Xán vừa rồi, tích tắc sau rơi xuống hầm băng, đờ đẫn nhận lấy cái cốc Đường Vũ đưa.

Nam tử đó là Quách Minh Duệ, vốn giáo viên học viện nghệ thuật vì yêu đương với nữ sinh ảnh hưởng tiếng tăm trường mà bị đầy tới đây làm “bảo vệ”, lần trước còn cùng Tô Xán có xung đột, tuyên bố muốn đuổi học y, kết quả tất nhiên không thể toại nguyện, cũng khiến mấy KTX bàn tán nhiều ngày.

Đương Vũ nhảy chân sáo, như con chim nhỏ vui vẻ lượn tới bên Tô Xán, khoác tay y, còn quay đầu lại cười với Quách Minh Duệ, nụ cười đó khiến hai người Lý Hàn và Tiêu Húc lạnh xương sống, sao không nhìn ra Đường Vũ đang trả thù cho Tô Xán, với tên háo sắc Quách Minh Duệ mà nói, đây đúng là một kiếm xuyên tim, còn gì đau đớn hơn cô gái mình thích là người yêu của kẻ thù.

Nhìn Tô Xán và Đường Vũ đi xa, Lý Hàn nuốt nước bọt nói:
- Tôi thấy Trần Giai của tôi vẫn hơn.

Tiêu Húc hết sức tán đồng, diễm phúc cấp nữ thần này người trần mắt thịt bọn họ không tiêu hóa nổi.

…..

- Vui vẻ như vậy sao?
Tô Xán đưa tay giúp Đường Vũ sợi tóc rũ xuống mắt, trở về trường, Đường Vũ phong cách đơn giản trắng đen quen thuộc của mình, cách ăn mặc này tuy hơi đơn điệu bảo thủ, nhưng Tô Xán thích, Đường Vũ chỉ cần đẹp cho mình y xem là được rồi:

Đường Vũ chẳng hề nhớ vừa rồi mình làm một việc rất tàn nhẫn với Quách Minh Duệ, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn không che giấu được niềm vui, miệng nhếch lên thành độ cong rất khoa trương, còn làm cái mặt quỷ tinh nghịch:
- Không nghĩ một ngày có người hỏi kinh nghiệm tình cảm.

Tô Xán cười nhẹ kéo sát Đường Vũ vào người, lòng có chút chua xót, đúng là nha đầu đáng thương, sống tới tuổi này chỉ vì có người nhờ tư vấn tình cảm mà vui đến thế. Đáng lẽ sơ trung, muộn nữa là lên cao trung đây là chủ đề thủ thỉ trong đêm của các cô gái rồi, thế nhưng Đường Vũ lại không có người bạn nào đủ thân chia sẻ những tâm sự thiếu nữ.

Con người là động vật có tính xã hội, dù Đường Vũ chăng nữa cũng có nhu cầu cần kết bạn, chỉ một mình Tô Xán là không đủ lấp đầy khoảng trống cô đơn đó, bây giờ cô có ba người bạn nữ cùng phòng, mỗi người một cá tính, một mục đích cuộc đời, nhưng bọn họ là chị em tốt, hôm nay lại có một nam sinh xin cô tư vấn chuyện tình cảm, Đường Vũ cảm thấy thế giới của mình đột nhiên tràn ngập màu sắc.

Cuộc sống đang ngày càng tốt hơn, Đường Vũ chưa bao giờ thấy hạnh phúc như vậy.

- Vậy em tư vấn cho Tiểu Kiều thế nào?
Tô Xán cũng rất tò mò lần tư vấn đầu đời của Đường Vũ sẽ thế nào:

Đúng thế, chàng trai xin ý kiến Đường Vũ chính là Trương Tiểu Kiều, Tô Xán chiều nay chỉ thoáng nhìn một cái đã đoán được đầu đuôi câu chuyện rồi.

Đường Vũ hai mắt sáng ngời:
- Hai người yêu nhau, bất kể khởi đầu ra sao, trải qua sóng gió trải nghiệm thế nào, nhưng thực sự có thể ở bên nhau lâu dài cần phải có bản tính tương đồng. Tính cách Tiểu Kiều khá giống anh, cậu ấy cũng người thích sự tĩnh lặng, Tư Âu tuy bạo dạn tích cực hơn, nhưng cũng có mặt thích sự bình lặng, cô ấy ưa lên mạng cãi nhau những ngoài đời lại điềm đạm chững chạc cho thấy điều đó.

- Ngoài ra Tư Âu có vẻ thành thục nhưng qua loa, Tiểu Kiều lại là người tinh tế tỉ mỉ, nhưng không phải người so đo tính toán, có thể bao dung cho Tư Âu, hai người ấy ở bên nhau sẽ bù đắp thiếu sót cho nhau rất nhiều. Chưa kể điều kiện gia đình Tiểu Kiều rất tốt, cũng phù hợp với yêu cầu của Tư Âu. Vì thế theo em xét về độ thích hợp, ít nhất cũng được 80% trở lên đấy.

Nếu nói tới kinh nghiệm yêu đương thì chắc chắn Trình Thông Thông đứng đầu phòng 302, nhưng có thể lập luận phân tích sâu sắc như vậy, chỉ có Đường Vũ, xem ra Trương Tiểu Kiều tìm đúng người rồi.

Đường Vũ

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 174: Một trong số đó

Đúng là chuyên gia tình yêu kiểu Đường Vũ, phân tích đầy tính lý trí, rất phù hợp phong cách cô.

Tô Xán cảm thấy Đường Vũ phân tích rất hợp lý, dù y nghe có cảm giác cứ kỳ kỳ nhưng cũng không có lý do nào để phản bác được:
- Anh thấy Tư Âu cũng có cảm tình với Tiểu Kiều, hai người họ hợp nhau như vậy, còn vấn đề gì nữa?

- Lý thuyết là thế, nhưng thực tế còn nhiều vấn đề khác.
Đường Vũ thở dài, có lẽ cô thấy mình không nên tỏ ra vui vẻ trong trường hợp thế này, nhưng mà diễn không đạt lắm, đuôi mắt cứ không tự chủ được mà cong lên:
- Tư Âu mấy lần phát tín hiệu rồi, nhưng Tiểu Kiều không có phản ứng gì. Cậu ấy lo quan hệ hai phòng chúng ta đang thân thiết như vậy, nếu cậu ấy và Tư Âu công khai tình cảm, rốt cuộc không tới được với nhau thì sau này mọi người khó nhìn mặt nhau, ảnh hưởng những người khác, như Đồng Đồng và Lý Hàn chỉ vì một thời gian có thiện cảm với nhau và bây giờ đối diện đã lung túng như vậy.

Tô Xán gật đầu, câu này có vẻ cũng hợp lý, Trương Tiểu Kiều cũng giống Đường Vũ ở mặt này, không có bạn bè, thế nên khi lên đại học có được mấy người bạn thì rất quý trọng:
- Còn gì nữa?

- Lý do nữa là cha Tiểu Kiều luôn muốn cậu ấy đi du học, Tiểu Kiều không muốn nhưng chuyện này cậu ấy khó trái ý cha mình. Cậu ấy sợ đang yêu nhau mà cậu ấy lại đi mấy năm, làm tổn thương Tư Âu. Tiểu Kiều là chàng trai rất có trách nhiệm, cậu ấy không muốn yêu

Lần này Đường Vũ mới là thở dài thực sự:

Vấn đề này mới thực sự là nan giải đây, thanh quan khó quản việc nhà, Tô Xán trầm ngâm một lúc không có cách gì:
- Vậy em bảo Tiểu Kiều ra sao?

Đường Vũ lắc đầu:
- Em chỉ phân tích tính cách của hai bọn họ nói cho Tiểu Kiều biết thôi, quyết định thế nào thì cậu ấy phỉ tự đưa ra.

Tạm thời cũng chỉ có thể như thế mà thôi.

Hai người rời khỏi đường chính, đi vào con đường nhỏ vắng hơn, nơi này chỉ có ít quầy sách báo và quán hàng nhỏ được phép mở trong trường, trời sẩm tối, từng cơn gió tối đã mang theo chút hơi lạnh, mép váy Đường Vũ dưới ánh đèn đường bị gió thổi bây lất phất, dán lên cặp mông tròn trịa, làm Tô Xán nhìn mà nhộn nhạo, chỉ muốn đưa tay ra cảm thụ xúc cảm mỹ diệu ở đó.

Đúng lúc này Đường Vũ xoay người lại, đầu nghiêng nghiêng, đôi mắt dài chớp chớp, bất thình lình hỏi:
- Lạc Nhiên gọi điện bảo em chú ý cô gái tên Tống Chân ... cô ta là ai?

Không có bất kỳ dấu hiệu nào, Tô Xán bị câu hỏi bất ngờ của Đường Vũ làm sững người, không phải vì y có gì với Tống Chân mà là có gì với Lâm Lạc Nhiên, thoáng cái lấy lại trấn tĩnh, cười khổ:
- Trước kia anh đã kể với em rồi còn gì, anh quen cô ấy trong lần sang Mỹ huy động vốn cho Facebook, hôm nhập trường em cũng thấy cô ấy rồi.

- Có vấn đề nhé.
Đường Vũ hai mắt lấp lánh sáng nhìn Tô Xán:
- Vì sao phiên bản anh nói và bản em nghe được lại không giống nhau.

- Ai bảo em nghe nha đầu điên Lâm Lạc Nhiên đó nói linh tinh, chuyện chỉ có thế thôi.
Tô Xán nghiến răng nghiến lợi nha đầu Lâm Lạc Nhiên đó bảo mình không nói, rồi không biết lại đi thì thầm cái gì vào tai Đường Vũ, suýt nữa làm mình rơi vào cảnh tình ngay lý gian, mặc dù không "ngay" lắm song tưởng tưởng cảnh nha đầu đó ôm bụng cười ngặt ngoẽo vì bẫy được mình Tô Xán rất muốn đánh đít nha đầu đó:
- Từ nay trở đi, phàm là chuyện như thế phải nghe phiên bản của anh.

Đường Vũ phì cười, chỉ sạp báo bên cạnh:
- Cô ấy là Tống Chân đúng không?

Tô Xán nhìn theo tay Đường Vũ, đó là cuốn tạp chí thời trang nam giới, trang bìa chính là Tống Chân, mặc quần bút chì màu da cam khoe cặp chân tỷ lệ vàng, đeo cái kính đen lớn, tóc túm lên trên đầu, để vài sợi lua tua tinh nghịch lất phất. Bối cảnh là bãi cỏ vùng ngoại ô, một chiếc Lamborghini, đặc biệt là dưới ánh mặt trời cô gái này tay chống hông, tay chống đầu gối, lưng uốn cong, mông căng tròn vểnh lên, vừa cá tính vừa gợi cảm, vẻ mặt quyến rũ, vị nữ nhân mười phần.

Bên trên là tiêu đề khốn kiếp (Tống Chân, nam nhân nào có thể cưỡng lại được?).

Tiêu đề mang kiêu ngạo đặc biệt của Tống Chân, Tô Xán biết hắn đây là một trong số động tác tạo thế của gia tộc Tống Chân, cô gái này đi Mỹ học bốn năm năm liền, về nước tiếp nhận chuyện kinh doanh, cần giữ tỉ lệ lộ diện nhất định trước công chung.

Hơn nữa điều này cũng phù hợp với mơ ước làm người mẫu của Tống Chân, đúng là một công đôi việc.
- Đúng là cô ấy, thời cao trung có quãng thời gian làm người mẫu, sau đó vị gia đình chiêu an quay về sự nghiệp kinh doanh, không ngờ vì Triệu Hạo có quan hệ làm ăn với cô ấy, nên bọn anh gặp nhau mấy lần.

Tô Xán phải giải thích vừa đủ, chỉ sợ càng bôi càng đen nên chỉ nói đến thế, bày ra thái độ cây ngay không sợ chết đứng:

Đường Vũ chăm chú nhìn trang bìa tờ báo, đôi mắt luôn như hồ băng kia hơi co lại một chút, sau đó cái cằm nho nhỏ hơi hướng lên trên, giống như con thú nhỏ kiêu hãnh đang thách thức đối thủ.

Tô Xán cảm thấy tức cười, nha đầu này khơi lên tính hiếu thắng rồi.

- Cho tôi một tờ.
Đường Vũ đưa bàn tay trắng trẻo ra cầm lấy tờ tạp chí, sau đó mở ví lấy năm đồng đưa cho chủ sạp báo, quay đầu lại cười với Tô Xán, giọng tỉnh bơ như không:
- Cái ấm đun nước nóng ở phòng em cần kê một chút, cuốn tạp chí này độ dầy vừa phải.

Đường Vũ, em lừa trẻ con à?

Nha đầu tham gia hoạt động hội sinh viên thấy hoa quả thừa còn mang về phòng ăn, lại chịu bỏ 5 đồng ra mua một cuốn tạp chí in màu về lót ấm? Tùy tiện lấy đống quảng cáo tuyên truyền của hội sinh viên về cũng dư thừa rồi.

Rõ ràng là có lý do u ám lại còn nói đàng hoàng, càng ngày càng xấu bụng.

Đường Vũ liếc Tô Xán một cái đầy thâm ý, tay ôm sách, tay mềm mại mát lạnh đan vào năm ngón tay Tô Xán:
- Chúng ta về thôi.

Tô Xán nhìn dáng vẻ như con cáo con tinh nghịch đáng yêu đó, không kìm được vòng tay ôm lấy eo Đường Vũ kéo vào lòng:
- Vợ ơi ... hôn một cái.

- Tô Xán ... Buông em ra, ở đây có rất nhiều người.

Đường Vũ kinh hoàng đưa tay đánh liên tục lên ngực Tô Xán, tuy đây không phải con đường chính, nhưng cũng có người qua người lại.

Có người ngọc trong lòng, Tô Xán nào chịu buông tay dễ dàng? Toét miệng cười trâng tráo vô sỉ:
- Sợ cái gì, trai chưa vợ gái chưa chồng, ai chẳng biết chúng ta yêu nhau, lại chẳng phải vụng trộm gì.

Nói xong, Tô Xán nhìn đôi môi đỏ mọng kiều diễm đầy ham muốn, dứt khoát cúi đầu xuống hôn lên đó.

- Ưmm! ...
Đường Vũ mở to đôi mắt đẹp, tờ báo rơi xuống đất, giơ cả tay vỗ liên tục vào vai Tô Xán, đầu cố gắng ngửa ra sau né tránh, nhưng bất kể cô ngửa ra sau thế nào, Tô Xán vẫn bám chặt lấy không buông.

Tô Xán chỉ cảm thấy hương thơm nhẹ nhàng thanh thoát như hoa lan len vào cánh mũi, dục vọng kích thích hừng hực, tay bế bổng Đường Vũ lên, đi sâu vào trong hàng cây. Đặt thân thể mềm mại của Đường Vũ xuống bãi cỏ, nhìn váy áo dán lên người phác họa đường cong lả lướt, nằm sầm xuống, áp môi lên cánh môi Đường Vũ.

Đường Vũ lần này không phản kháng, hàm răng trắng mở ra, cho cái lưỡi đói khát tiềng vào xục sạo, hàng mi dài rung rinh, hoàn toàn buông thả tận hưởng …

Dưới hàng cây ngô đồng rậm rạp lá, bãi cỏ mà ánh sáng mặt trời dù đằng đông hay đằng tây cũng khó chiếu tới, ngay cả ánh đèn từ lầu tự học hay cột đèn đường cũng chịu thua, có rất nhiều đôi tình lữ ôm nhau tựa như quên trời đất, cảnh tượng mà Đường Vũ có thời vô tình nhìn thấy cũng đỏ mặt cúi đầu đi nhanh qua, không ngờ có một ngày cô lại trở thành một trong số đó.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 175: Đường Vũ rối trí

L

ý Bằng Vũ bay từ Hà Nam tới Thượng Hải.

Tô Xán trước đó thông qua Lâm Trứu Vũ liên hệ cùng hắn, Lý Bằng Vũ từ chối Tô Xán an bài xe tới đón:
- Buổi sáng tôi còn phải đi gặp vài người bạn, chắc bọn họ sẽ mời cơm tẩy trần cho tôi, buổi trưa cậu tới ăn cơm nhé, chiều tôi đi cùng cậu.

Tô Xán nghĩ, bạn bè họ tụ hội mình không nên xuất hiện làm họ mất tự nhiên, nói:
- Tôi không đi đâu, anh ăn cơm xong tới thẳng ĐH Thượng Hải đi, cả chiều tôi sẽ ở trường.

Lý Bằng Vũ xuất thân từ đại viện Nam Kinh, nhưng không mang tính cách con cháu cán bộ, hơn Tô Xán ba tuổi, nhưng vững vàng trưởng thành hơn người cùng tuổi rất nhiều, ở trong trường thành tích xuất sắc, có quan hàm một gạch của thượng úy, lại thêm bối cảnh chính trị, đại biểu tiền đồ rộng lớn trong hệ thống quân đội, nhưng hắn lại quyết đoán từ bỏ, nhảy khỏi quân đội ra ngoài làm.

Khi xuất hiện ở ĐH Thượng Hải, Lý Bằng Vũ ăn mặc rất đơn giản, cho người ta cảm giác mộc mạc, quần jean giặt tới bạc phếch, giày thể thao, áo thun đơn giản, tay sách một cái túi leo núi, xem ra toàn bộ gia sản của hắn ở bên trong rồi.

Đứng trước mặt Tô Xán và Đường Vũ là thân hình hùng tráng tới 1m88, cơ bắp rắn chắc đủ khiến đám người luyện tập trong phòng thể hình phải hổ thẹn.

Tô Xán đi tới còn làm bộ nghi ngờ, bóp bóp bắp tay hắn:

- Không phải đồ giả chứ?

Lý Bằng Vũ gồng tay lên:
- Chịu một cú đấm là biết ngay thôi.

Tô Xán giơ hai tay đầu hàng, cười ha hả:
- Tin rồi, tin rồi.

Đường Vũ đi tới chào Lý Bằng Vũ, đề nghị:
- Gọi điện cho Lạc Nhiên đi, tối chúng ta làm tiệc tẩy trần cho anh ấy.

Mặc dù Lâm Lạc Nhiên và Lý Bằng Vũ quen biết nhau từ bé, nhưng chủ yếu gặp nhau vào mấy ngày lễ tết mà thôi, không thân thiết như với Lâm Trứu Vũ, Lý Bằng Vũ tới đây, chỉ cần hai người họ đón tiếp đã thể hiện đủ sự tôn trọng rồi, không cần Lâm Lạc Nhiên tới làm gì.

Cái này gọi là có tật giật mình, chưa biết ý Đường Vũ ra sao, Tô Xán nghĩ tới chuyện không có lời đáp hôm đó, theo suy đoán có lẽ tới 8 phần là y có gọi tên Lâm Lạc Nhiên rồi, 2 phần còn lại vì thái độ của Đường Vũ làm y ôm chút may mắn, bây giờ Đường Vũ chủ động nhắc tới Lâm Lạc Nhiên là yêu cầu rất hợp tình hợp lý, Tô Xán không cách nào từ chối.

Nhận được điện thoại của Tô Xán, Lâm Lạc Nhiên giọng hết sức quyến rũ nói:
- Được, buổi chiều tôi tới ngay.

Giọng nói đó làm Tô Xán run run, hai cô gái này gặp nhau không biết có chuyện gì, nói chung lại là một bữa cơm khiến người ta căng thẳng, quyết đoán gọi thêm cả đám Lý Hàn, ít nhất có người ngoài, hai nha đầu khó lường này sẽ kiềm chế bớt.

Tô Xán tạm thời an bài Lý Bằng Vũ ở lại khách sạn Crownie ngoài cổng trưởng, hắn ngủ ở đây một tối, sáng mai tới tòa nhà Mỹ La an bài cụ thể.

Tiệc tẩy trần ăn buffet, như vậy thuận tiện nhất.

Cứ như có thỏa thuận ngầm vậy, chỗ nào có mặt cả Đường Vũ và Lâm Lạc Nhiên thì các cô gái khác không chịu tham gia, thế nên chỉ có hai cô gái và đám con trai, cảnh tượng hai cô gái chạm mặt làm Tô Xán nơm nớp lo sợ không xảy ra, Lâm Lạc Nhiên vui vẻ ôm lấy Đường Vũ, Tô Xán thầm thở phào, nghĩ mình tự dọa bản thân quá mức rồi.

Vì ăn buffet nên rất thoải mái, đám con trai đi lấy đống đồ nhấm bia về đánh chén, còn hai cô gái tụm vào một chỗ thủ thỉ với nhau.

Hôm nay Đường Vũ mặc váy trắng liền thân hai lớp, tay áo dài tới khuỷu, không đi tất lụa, cặp chân dài trắng trẻo đặt song song với chân Lâm Lạc Nhiên.

Lâm Lạc Nhiên tham lam nhìn mấy lượt khiến Đường Vũ cũng muốn đỏ mặt:
- Đường Vũ, mình vẫn nhớ trước kia trừ biểu diễn đàn trong trường ra thì bạn không thích mặc váy cơ mà. Như thế này rất tốt, chân bạn rất đẹp, che đi như thế uổng phí ...

- Mình chỉ muốn thay đổi phong cách chút, dù sao cũng trưởng thành rồi.
Đường Vũ không phải không thích mặc váy, mà là cô không thích bị người ta nhìn chằm chằm mà thôi, nữ thần mang vẻ đẹp lạnh lùng xa cách nhân gian từng chút từng chút một thay đổi, tất cả chỉ vì chàng trai kia mà thôi.

Lâm Lạc Nhiên ôm vai Đường Vũ, cười hì hì:
- Đường Vũ, không ngờ bạn cũng nói dối, chẳng qua vì tên háo sắc Tô Xán thích đùi nữ sinh, đây chẳng phải bí mật gì, tin chắc hỏi mấy cô bạn cùng phòng với bạn đều biết cả.

Đường Vũ khẽ mỉm cười coi như thừa nhận.

- Nhưng tên đó cũng nhỏ nhen lắm, bạn ăn mặc thế này nhất định cậu ta rất mâu thuẫn, không muốn người khác nhìn bạn. Thật vô lý, bây giờ đâu phải là thời phong kiến, bạn xinh đẹp như vậy, nên khoe ra, tuổi thanh xuân của chúng ta vốn ngắn ngủi, nên thoải mái tận hưởng, kệ cậu ta, sao phải chiều ý cậu ta chứ … lần sau mình cho bạn mượn vài bộ, đảm bảo tên đó há mồm, nghĩ thôi đã thấy thú vị rồi.
Lâm Lạc Nhiên thì thầm bên tai Đường Vũ dụ dỗ.

Đường Vũ rất là bối rối, không phải vì kiến nghị của Lâm Lạc Nhiên, trước kia cô thả lỏng cho Tô Xán và Lâm Lạc Nhiên vì tự tin Tô Xán không làm chuyện có lỗi với mình, có toan tình nhỏ muốn mượn Lâm Lạc Nhiên ngăn cản cô gái khác tiếp cận Tô Xán, có điều gần đây cô cảm nhận được mùi "nguy hiểm", tình cảm vi diệu giữa hai người đó đã chuyển biến, một cô gái yêu người con trai thực lòng thật khó dấu được, đến ánh mắt nhìn thôi cũng tự giác thay đổi, tất cả điều đó cô nhận ra từ Lâm Lạc Nhiên khi nhìn Tô Xán.

Thế nhưng cho tới lúc này Lâm Lạc Nhiên hoàn toàn không tỏ ra có ý xen vào quan hệ của họ, Đường Vũ không thể làm gì. Nhất là thời gian qua Lâm Lạc Nhiên thay đổi nhiều, thường xuyên gọi điện cho cô tâm sự nhiều chuyện, tình cảm hai người tăng tiến rất nhanh, chưa nói Tô Xán cần chỗ dựa từ hai nhà Vương Lâm, riêng Tô Xán và Lâm Lạc Nhiên là bạn lâu năm, cô và Lâm Lạc Nhiên là bạn tốt, khiến Đường Vũ không biết gỡ mối quan hệ của họ thế nào.

Dù sao chỉ cần tình cảm Lâm Lạc Nhiên không bộc phát, không đe dọa địa vị của cô, cô sẽ bỏ qua, vì chuyện này Tô Xán vẫn có mặt đáng tin cậy.

Không biết có phải là ảo giác không, Tô Xán thấy Lâm Lạc Nhiên như đang lấy lòng Đường Vũ, còn cố tình lờ mình đi. Quan hệ giữa hai cô gái đó ngay từ đầu dù không phải vì Tô Xán cũng tương đối đặc biệt rồi, luôn có chút gì đó dè chừng nhau, hẳn bởi cả hai đều là mỹ nữ tuyệt sắc, không ai muốn thua ai đi, nhưng bây giờ Lâm Lạc Nhiên nhún mình, với tính mềm lòng

của Đường Vũ đương nhiên đón nhận tích cực, dù sao nhìn hai cô gái cười nói như vậy, Tô Xán thở phào, mong gì hơn nữa.

Yên tâm được một chuyện, Tô Xán quay lại vấn đề chính, nói với Lý Bằng Vũ:
- Chức vị của anh sẽ là trợ lý chủ tịch, làm cánh tay trái phải của tôi, kết nối tôi với phía Kiều Thụ Hâm, tiếp nhận một số nghiệp vụ trung gian, ngày mai tôi sẽ đưa tài liệu cho anh để anh mau chóng làm quen, không thành vấn đề gì chứ?

Lý Bằng Vũ gật mạnh đầu:
- Đãi ngộ không phải vấn đề, Trụ Vương bảo tôi theo cậu, tôi tin tưởng ánh mắt của cậu ấy.

- Quan trọng không phải Tiểu Ngũ nói gì, mà là ý anh thực sự ra sao cơ.

Lâm Trứu Vũ được bạn bè thân từ nhỏ gọi là Tiểu Ngũ, sau này vào quân đội lại có thêm nick name Trụ Vương, bgười ngoài mà nghe chắc không biết họ đang nói tới một người.

Lý Bằng Vũ tu một ngụm bia lạnh, nói:
- Những đứa trẻ sinh ra trong đại viện chúng tôi, người ngoài đều gọi chúng tôi là hoàn khố nha nội, sinh ra hưởng thụ nhiều tài nguyên hơn người khác, khởi điểm cao hơn người khác, đó là chuyện không công bằng. Nhưng trên đời này cái gì chẳng có cái giá của nó, chúng tôi không những bị sức ép lớn từ gia đình, còn không có quyền chọn lựa, o ép thái quá đó khiến nhiều người tung hê hết, trở nên buông thả.

- Từ nhỏ tôi muốn vào bộ đội đặc chủng, tôi thích võ nghệ, thích mạo hiểm, đến tuổi vào quân ngũ thì cha tôi bảo thời bình này bộ đội đặc chủng huấn luyện vất vả, thường xuyên, cơ hội lấy quân công thăng tiến lại ít, nên muốn tôi vào bộ phận kỹ thuật. Cũng được, dù sao là trong quân, tôi chấp nhận, theo học 5 năm trời, tôi yêu cái nghề kỹ thuật này lúc nào không biết,

đến khi ra trường, cha tôi lại muốn tôi đi làm cảnh vệ cho người ta, bảo như vậy con đường sau này sẽ rộng mở hơn.

- Làm cảnh vệ viên ít nhất ba năm, sau đó làm gì? Về ngồi bàn giấy làm hành chính à? Từ bé tôi khổ luyện võ nghệ làm gì, năm năm miệt mài học tập kỹ thuật làm gì? Ba năm sau mấy thứ đó chắc vứt cả rồi, tôi không muốn sống lãng phí như vậy nữa, tôi không muốn sống dưới bóng ông cha mình, tôi muốn để ông tôi biết, tôi có thể tự nuôi sống bản thân, thậm chí còn mang vinh dự về cho gia đình, thế nên tranh luận một hồi, tôi hỏi ý Trụ Vương, rồi đi theo cậu.

Tô Xán gật đầu, vỗ vai Lý Bằng Vũ, bên cạnh y cần một người biết làm việc, biết xử sự, đồng thời chững chạc thế này.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 176: Tô Xán là người thế nào? (1)

Hôm sau Tô Xán dẫn Lý Bằng Vũ tới tòa nhà Mỹ La, thân hình cao lớn khôi ngô của hắn chớp mắt giết chết trái tim các cô gái văn phòng, gây nên sự xôn xao nho nhỏ.

Là trợ lý đặc biệt của Tô Xán, Lý Bằng Vũ sẽ chuyên môn phụ trách vì Tô Xán chỉnh lý tài liệu kỹ thuật đưa ra kiến nghị cho y, đồng thời xử lý ít công tác giấy tờ đơn giản. Tô Xán muốn rèn rũa hắn trở thành nhân vật toàn diện, có thể tự mình đảm nhận trọng trách, thành cánh tay đắc lực của y.

Đây cũng có thể xem như một tín hiệu gửi tới Vương Lâm hệ, bọn họ muốn dùng Tô Xán, tất nhiên phải hiểu rõ tương đối rõ về Tô Xán, phải có "lợi" trong đó, Tô Xán không nghi ngờ lời Lý Bằng Vũ nói với mình, nhưng kiến nghị của Lâm Trứu Vũ rất đáng phải suy ngẫm, chẳng qua hắn không muốn nói rõ để tổn thương tình cảm mà thôi.

Kiều Thụ Hâm ngày đầu tiên liền đem một số tài liệu source code của Facebook cho Lý Bằng Vũ làm quen, Lý Bằng Vũ cứ như gặp được chí bảo, cầm lấy nóng lòng mở xem tại chỗ.

Tô Xán nhìn qua, chỉ là một số phong cách và quy tắc lập trình, không hiểu sao lại khiến Lý Bằng Vũ vui mừng như thế, theo kinh nghiệm của y, điều này chỉ có trên mặt mấy tên phê thuốc phiện mà thôi. Tô Xán nheo mắt một lúc, chỉ cái bóng lưng như thiết tháp của Lý Bằng Vũ hỏi:
- Source code của Facebook TQ hấp dẫn thế sao?

Kiều Thụ Hâm cười:
- Mỗi một sản phẩm internet đều có dấu ấn của mình, giống như mỗi chương trình mang dấu ấn của tác giả vậy, trong mắt người ngoài chỉ là những con số khô khan hỗn loạn, nhưng trong mắt lập trình viên thì không

khác gì nguyên liệu nấu ăn với đầu bếp, source code của chúng ta là nghệ thuật chân chính của giới lập trình viên đấy. Xem ra lần này cậu chọn đúng người rồi, không biết phải nói cậu tốt số hay là có tầm nhìn nữa.

Là một quân nhân kỹ thuật, lại còn bằng vào kỹ thuật lấy vào quân công, trình độ kỹ thuật của Lý Bằng Vũ vốn không cần nghi ngờ rồi, chỉ có điều so với hình tượng của hắn không hợp lắm, nếu ngồi đó là tên mặt choắt đeo kính to sụ như Tiêu Húc thì Tô Xán thấy dễ tiếp nhận hơn.

Lý Bằng Vũ ngày đầu tiên tới tầng 17 của tòa nhà Mỹ La liền biết mình tới chỗ rồi, không khí học thuật và kỹ thuật bao phủ khắp nơi như sức sống truyền vào hắn, khiến tên có biệt danh Côn Bằng này hưng phấn chưa từng có, hận không thể ngồi ngay vào máy tính làm việc.

Vì Lý Bằng Vũ là trợ lý chủ tịch kiêm luôn lái xe, cho nên sau khi ăn cơm trưa xong ở nhà ăn của Facebook TQ, Tô Xán đẫn hắn tới bãi đỗ xe, ném cho hắn chìa khóa.

Lý Bằng Vũ vuốt ve vỏ chiếc Bentley, cảm giác như hòa vào làm một với chiếc xe này, tặc lưỡi:
- Xe tốt, xe tốt, nếu Tiểu Nam Nam mà biết chắc chắn gào khóc đòi tới đây.

Tô Xán thấy sởn gai ốc, tên này biến thái quá đi, lúc nãy xem mấy con số thì như hút thuốc phiện, giờ sờ xe như vuốt ve da nữ nhân vậy.

Buổi sáng bàn giao công việc cho Lý Bằng Vũ, chiều Tô Xán trở về trường làm sinh viên chăm chỉ, đến tối Tô Xán nhận được điện thoại của Lâm Quang Đống cùng với tin tức bất ngờ:
- Mấy ngày trước tôi uống rượu với một phó tổng giám đốc một cự đầu truyền thông, loáng thoáng nghe được một chút, có kẻ muốn chơi Tống Chân, ông ta trước kia vốn là người văn phòng thành ủy, quan hệ với người thể chế rất vững, biết có người đang nhắm vào tập đoàn Sâm Xuyên, chỉ là không biết có phải do đối thủ cạnh tranh đứng sau lưng giật dây không, có

điều kinh động tới ông ta thì có chút phân lượng, định lợi dụng tài nguyên truyền thông bao vây nha đầu Tống Chân đó.

Có người muốn lợi dụng truyền thông tấn công Tống Chân để nhắm vào tập đoàn Sâm Xuyên, cạnh tranh như thế là bình thường, Sâm Xuyên cũng có đối thủ, nhắm vào Tống Chân cũng rất hợp lý, mỹ nữ vốn là đề tài nhảy cảm, Tống Chân về nước chưa lâu, còn nhiều thứ lạ lẫm, đúng là điểm đột phá thích hợp.

- Có điều tập đoàn Sâm Xuyên cũng không phải là hữu danh vô thực, muốn chơi bọn họ không phải dễ dàng.
Lâm Quang Đống cũng biết tính Tô Xán hơi "trăng hoa" nên khéo léo nhắc:

- Tôi biết rồi, nhờ anh chú ý giúp tôi chuyện này.
Tống Chân tuy nói cùng y có quan hệ thương vụ qua lại, cũng có thể noi là bạn bè, nhưng chưa đủ lý do để y can dự vào việc này.

……

Sân ga T1 của sân bay Phổ Đông, phòng khách quý chuyên dụng của tập đoàn tài chính An Lập Tín, Chiêm Hóa đang nói chuyện điện thoại với Lưu Chấn Sinh :
- Giữa chúng ta còn phải nói những điều này sao ... Hôm qua tôi nói chuyện điện thoại với chủ tịch Cao, tôi thấy ông ấy rất hài lòng với hành trình này .. Không cần lo, có gì mà chiếu cố không chu đáo ... Được, đón người xong tôi sẽ liên hệ với anh.

Cúp điện thoại xong, Chiêm Hóa đứng sau cửa kính nhìn mặt trời lặn, khuôn mặt trầm tĩnh có chút nặng nề, không bình tĩnh như thường lệ, một lúc sau thấy được chiếc máy bay Boeing từ London bay tới đang hạ cánh xuống đường băng.

Nhân vật có thể khiến vị đại lão trong ngành địa vị không hề thua kém Chiêm Hóa gọi điện tới thăm hỏi hiện đang ở trên chiếc máy bay về nước

kia.

Cao Hằng xuất hiện luôn lặng lẽ, nam tử vừa mới bước qua tuổi ba mươi này khiến những nhân vật trọng yếu cũng phải đánh giá cực cao. Với cấp bậc của hắn, đáng lẽ xuất hiện phải có chuyên cơ đưa đón, tới sân bay không nói vệ sĩ dứng khắp nơi, ít nhất cũng phải đóng cửa một lối đi riêng biệt để dành cho hắn.

Nhưng Cao Hằng chỉ là một hành khách bình thường trong chuyến bay này, bình thường tới mức không gần như không ai chú ý tới.

Trừ hai chiếc xe việt dã của Toyota đã chờ từ lâu ra thì không có thêm gì khác, không hề có cảnh tiền hô hậu ủng xuất hiện.

Có điều Chiêm Hóa cũng phải cho rằng nếu cho Cao Hằng thêm mười năm nữa, hắn sẽ thành tồn tại đỉnh cao của thế hệ này.

Đón tiếp diễn ra nhanh chóng, khách khứa lên xe chuẩn bị trước rồi rời đi, thậm chí Chiêm Hóa cũng không ra mặt, vì ở đất Thượng Hải này, ông ta đi tới đâu chẳng gây chú ý, nếu đích thân đón tiếp người ta không suy đoán thân phận những vị khách kia mới là lạ, Chiêm Hóa tới sân bay chỉ để tỏ một loại thái độ tôn trọng, hai nữa là phải đích thân chứng kiến ông ta mới yên tâm.

Trong phòng riêng của CLB tư ba tầng màu trắng ở đường Hoài Hải, đoàn người Cao Hằng, Chiêm Hóa ngồi xuống, bên canh Cao Hằng là nam tử trung niên chừng 50 tuổi, được gọi là chủ nhiệm La, báo danh xong phải khiến Chiêm Hóa ít nhiều đổi sắc mặt. La Canh cũng nhìn Chiêm Hóa mấy lượt cười:
- Sớm ngưỡng mộ đại danh chủ tịch Chiêm rồi.

- Chủ nhiệm La khách khí quá, bên ngoài chỉ nói quá lên thôi, Chiêm Hóa có bao nhiên cân lượng bản thân rõ hơn ai hết.
Chiêm Hóa khách sáo một phen:

- Tháng trước tôi tới Bắc Kinh, được chủ nhiệm Cao ra tận cửa đón tiếp, huống hồ với quan hệ của chúng ta, tôi tới đón Cao thiếu có gì mà làm phiền. Cao nhị thiếu gia còn hỏi tôi khi nào đi Tương Nam, đó là địa bàn anh ấy, tôi tới đó, nhưng không thể tay trắng trở về được, nếu không có vài hạng mục, tôi cũng không tiện ăn nói, cho nên gần đây đang đau đầu.

Cao Hằng cười nhẹ, khuôn mặt hơi gầy nhưng góc cạnh rõ ràng rất có sức hút:
- Anh cả và anh hai tôi rất coi trọng chủ tịch Chiêm, tôi nghĩ với khả năng của anh không cần lo nhiều.

- Nếu vậy thì tôi phải cố hết sức để không phụ lòng họ.
Chiêm Hóa gật đầu:

Ba người ngồi nói chuyện, thảo luận vấn đề chỉ điểm tới là dừng, không đi sâu, người ngoài nghe thấy cũng không hiểu bọn họ đang nói gì.

Câu chuyện dần dà đi tới tổn thất vừa rồi ở Thượng Hải, Cao Hằng đặt cốc trà xuống, tay theo thói quen gõ nhịp lên bàn, hứng thủ hỏi:
- Người tên Tô Xán đó rốt cuộc thế nào?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 177: Tô Xán là người thế nào? (2)

Tô Xán là một trong số người trẻ tuổi kiệt xuất nhất mà tôi biết.

La Canh ngạc nhiên lắm, nhưng ngữ khí có phần nghi ngờ:
- A, có thể khiến chủ tịch Chiêm đưa ra nhận xét này thì phải có chỗ hơn người rồi, như chủ tịch Chiêm có đánh giá quá cao không? Chẳng qua cậu ta chỉ lập được một cái tạp chí từ thời cao trung, rồi may mắn sang Mỹ tham gia hạng mục sáng nghiệp bất ngờ được ưa chuộng, cái công ty ở Thượng Hải cậu ta lập cũng chưa làm nên trò trống gì mà? Với thành tích đó, còn nhiều người khác độ tuổi cậu ta đạt được.

Chiêm Hóa nghiêm túc lắc đầu:
- Con người Tô Xán gặp lần đầu có thể xem thường, thấy cậu ta quá mức bình thường, chẳng qua có cách nghĩ mới mẻ và ham mạo hiểm một chút. Lần thứ hai gặp lại phải nhìn cậu ta với con mắt khác, tâm thái của Tô Xán đáng ngạc nhiên, điểm đáng kể không phải là thành thục hay trầm ổn, mà là thái độ cậu ta khi tiếp nhận sự việc, đáng ngưỡng mộ, giống như chuyện lớn thế nào cậu ta cũng dung nạp được. Lần thứ ba thì có lẽ phải nhìn cậu ta với ánh mắt dè chừng, vì nhược điểm chúng ta chỉ ra rất có thể sẽ không còn thấy trên người cậu ta nữa.

Tô Xán mà ngồi đây chắc hẳn phải giật mình vì đánh giá Chiêm Hóa giành cho bản thân, vì Chiêm Hóa không nhìn nhận y dựa vào thành tích sự nghiệp giống như bao người khác, thay vào đó lại nhìn thẳng vào con người y.

La Canh nhìn sang Cao Hằng.

- Ý chủ tịch Chiêm nói, Tô Xán là người có năng lực học tập rất mạnh?
Cao Hằng ngẫm nghĩ, sau đó hỏi thêm:

- Chú tịch Chiêm còn biết được gì nữa? Như bối cảnh của cậu ta?

Chiêm Hóa thầm thở dài, không thể trách người ta không đủ quan tâm, dù sao bọn họ chưa chạm mặt trực tiếp với Tô Xán:
- Tờ tạp chí kia đúng là không đáng kể, nhưng có thể thông qua văn kiện tỉnh Tây Xuyên, cùng với kênh chính phủ phát hành báo thì không phải chỉ một học sinh trung học xuất thân gia đình viên chức bình thường thành phố nhỏ làm được.

Trong này ẩn chứa thông tin chính trị làm La Canh phải nhíu mày một chút, thần sắc chú ý hơn.

- Ngoài ra Tô Xán còn liên quan tới lĩnh vực Bách Hóa, TTTM Đôn Hoàng đứng thứ năm ở Dung Thanh, có thể ngồi ngang hàng với công ty truyền thống lâu năm như Thái Bình Dương, Vương Phủ Tỉnh. Là thượng hiệu bách hóa cao cấp hàng đầu của Dung Thành, Đôn Hoàng chính là nhà đầu tư chính của Truyền thông Ba La, mối quan hệ với mỹ nữ tổng giám đốc Vương Thanh của Đôn Hoàng có vẻ khá không bình thường, theo tin đồn cậu ta tới Đôn Hoàng thường vào văn phòng làm việc của Vương Thanh, ở lỳ trong đó cả ngày.

La Canh cười lớn:
- Tô Xán mới trên 20 mà, tôi thấy đó lại là điều bình thường nhất mới đúng.

Chiêm Hóa không để ý tới ông ta tiếp tục nói:
- Ngoài ra cậu ta còn cải tạo một nhà máy cũ của Dung Thành, nắm cổ phần là văn phòng phẩm Thục Sơn, sau đó toàn bộ đổi tên thành Thục Sơn, mức tiêu thụ đột phá ngưỡng 100 triệu, chỉ ba năm quy mô doanh thu tăng trưởng gấp 20 lần, là con ngựa ô của sản nghiệp văn phòng phẩm trong nước.

- Văn phòng phẩm à? Cái đó thì làm lớn sao được?

Tuy nói La Canh bị lời Chiêm Hóa nói làm dần trở nên nghiêm túc, có điều luôn mang một phần kiêu ngạo quan liêu:

- Trong lịch trình phát triển ngành công nghiệp nhẹ của Trung Quốc, sản nghiệp văn phòng phẩm đã vươn lên hàng đầu, dung lượng thị trường quốc nội đã đạt tới 100 tỷ, hiện giờ nhìn từ góc độ chuỗi sản nghiệp, kênh tiêu thụ văn phòng phẩm ngày càng đồng hóa, lĩnh vực marketing không còn đại lão nữa. Lũng đoạn là phương thức thu lợi lớn tốt nhất, câu này rất chính xác. Chủ nhiệm La cứ nghĩ mà xem, nếu Thục Sơn cứ phát triển thế này, tương lai nó chỉ cần chiếm 10% thị trường cũng có quy mô chục tỷ, thúc đẩy bao nhiêu sản nghiệp dạ du tương quan như ngành giấy, nguyên liệu, khi nó hình thành chuỗi sản nghiệp ảnh hưởng tầm đó, có thể nói rứt một sợi tóc chấn động toàn thân, còn ai dám xem nhẹ.

La Canh hoàn toàn thu lại thái độ khinh thường lúc nãy.

- Sản nghiệp có sức mạnh nhất của cậu ta lập ra từ thời cao trung, cũng như chủ nhiệm La đã biết, đó là Facebook, hiện đang tung hoành khắp nước Mỹ, giá trị trên 300 triệu USD, nhưng đó là đánh giá đầu năm rồi, với đà phát triển của nó, bây giờ khó ước đoán được, chỉ cần qua một lần huy động vốn nữa, tôi nghĩ giá trị của nó có thể tăng gấp ba.
Chiêm Hóa nói những lời này không khỏi có chút cay đắng tiếc nuối, lúc đó ông ta chưa hiểu con người Tô Xán vốn có phần cảm tính, dựa vào mối quan hệ hai người, bọn họ vốn có thể thành đối tác tốt, thậm chí Chiêm Hóa có thể lấy thân phận trưởng bối dẫn dắt Tô Xán kế thừa ý chí của mình, nhưng bây giờ gần như không còn đường quay lại, thành kiến của Tô Xán với ông ta đã quá sâu:

Cao Hằng lắng nghe hết xong mới lên tiếng đánh giá:
- Từ góc độ năng lực mà nói, cậu ta đúng là nhân tài, đủ tư cách cho chúng ta phải thảo luận. Chủ nhiệm La thấy sao?

- Còn có thể thế nào? Tên nhóc đó giỏi kiếm tiền đấy, ít nhất gộp cả đám con cháu tôi lại không ai kiếm được nhiều tiền như y. Cao thiếu gia muốn tôi tiếp nhận, e đây là củ khoai nóng.

- Tôi không thu thập được thông tin chính xác như chủ tịch Chiêm, song nghe qua vài tin đồn về cậu ta, rất cá tính, rất thú vị.
Cao Hăng mỉm cười rất khó hiểu:
- Tôi thích con người cậu ta, nếu như cậu ta không làm động tác nhỏ khiến Hán Đường và Thế Kỷ đóng cửa, quấy nhiễu cuộc sống nhiều người, tôi sẽ thích cậu ta hơn một chút.
Nói xong hắn đứng dậy phủi y phục:
- Mấy hôm nữa tôi về Bắc Kinh thăm ông già, tôi tự đi, mọi người không cần tiễn nữa, cũng đừng cho ai biết. Mọi người đều có chuyện, cứ bàn, không cần để ý tới tôi nữa đâu.

Nhanh gọn dứt khoát, uy nghiêm vượt quá tuổi tác, người này mà cũng không thể ngăn Tô Xán, Chiêm Hóa thấy mình nên có chiến lược khác thì hơn.

Chiêm Hóa tuy nói một vài việc phải dựa vào Cao gia, có thể tính là nhân vật trọng yếu của Cao hệ, song ông ta là một kiêu hùng, không phải là chó của Cao gia. Vừa rồi vị sự việc hai sở chứng khoán đổ bể, uy tín của Chiêm Hóa bị ảnh hưởng không phải ít, nhất là nguồn cơn từ một tên nhóc con hỉ mũi chưa sạch.

Chuyến này Chiêm Hóa muốn kích Cao gia ra tay với Tô Xán, trong mắt ông ta, Tô Xán là đối thủ tiềm tàng cực kỳ nguy hiểm trong tương lai, nhưng bây giờ sản nghiệp của y hầu hết còn non trẻ, chưa tạo đã đủ ảnh hưởng trong nghề, hoàn toàn không có chút cơ hội nào trước quái vật Cao gia to lớn. Có điều ông ta không muốn Tô Xán bị bại trận dễ dàng mà không phòng bị, vì như thế ông ta không vớt lại được uy tín, cho nên Chiêm Hóa mới tiết lộ thân phận Cao Hằng cho Tô Xán biết.

Chiêm Hóa muốn hai bên đánh nhau sứt đầu mẻ trán, ông ta có thể ở giữa trục lợi, khi đó chìa tay ra cứu vớt Tô Xán, đổi lại bằng cổ phần Facebook mà ông ta thèm khát. Hoặc ông ta có thể nhận thêm nhiều sự hỗ trợ hơn từ Cao gia, cũng vãn hồi lại thể diện của mình, Cao gia các người còn khốn đốn thế, trước đó sao có thể trách tôi?

Nên lần này kết quả ra sao, Chiêm Hóa đều có lợi, chỉ riêng bằng vào quan hệ với Mục gia mà rất ít người chú ý, Cao gia đụng vào Tô Xán cũng đủ chật vật rồi, đây là con bài bí mật Chiêm Hóa giữ lại cho Tô Xán.

Ngoài ra Cao Hằng và Tô Xán đều là hai người trẻ tuổi kiệt suất, Chiêm Hóa rất mong có cuộc đấu ra trò, xứng đáng để ông ta mở chai rượu vang cùng Lưu Chấn Sinh thưởng thức xem trò vui.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 178: Gặp mặt (1)

Một ngày trước hội quay về trường của ĐH Thượng Hải, Tô Xán trở thành khá nhàn nhã, vì hoạt động này, chuyện học tập trong trường giảm đi nhiều, vì từ giáo viên lẫn sinh viên đều tất bật chuẩn bị, chỉ có duy nhất một tên lớp trưởng bại hoại hắn là không phải thành viên hội sinh viên, đâm ra mọi thứ nhẹ tênh.
Trong khi về công việc thì Tô Xán có Lý Bằng Vũ làm trợ lý chạy qua chạy lại giữa trường học và công ty, công việc giảm nhẹ đi không biết bao nhiêu mà kể, Tô Xán cứ hối hận trước kia không nghe lời Vương Thanh lập nguyên văn phòng trợ lý riêng, nếu không y đã được sung sướng từ lâu rồi.

Tiếc là gần đây phòng 602 không thích hoạt động tập thể lắm, Trương Tiểu Kiều mất tích, không rõ có phải là cùng Nguyễn Tư Âu hoạt động bí mật không, rất khó đoán vì hắn sống cực kỳ nội tâm. Còn Lý Hàn đi yêu đương là cái chắc rồi, tên này vui buồn đều viết rõ lên mặt, muốn giấu cũng chẳng nổi. Tiêu Húc thì luôn tự kỷ trong phòng, chuyện phải vay tiền Tô Xán với hắn mà nói thực sự là gánh nặng, đang chuyển nó thành động lực học tập.

Đường Vũ thì vốn bận rộn từ gần tháng nay rồi.

Tô Xán bỗng dưng thất nghiệp, cô đơn, đi nhận thư về soạn ra xem thì thấy trong đó có một giấy mời tham gia một buổi tọa giảng, vị giáo sư này khá có tiếng, tuy già nhưng cái nhìn thì mở mẻ, dù sao cũng thất nghiệp, về phòng chỉ đọc sách thôi thì cũng thế, cho nên Tô Xán quyết định đi xem.

Địa điểm là một phòng học bình thường ở khu giảng đường số ba, không phải là giảng đường đa truyền thông lớn, xem ra không phải là buổi tọa giảng được chú ý cao, không quan trọng, nội dung thu hút là được rồi. Chủ đề "Nền kinh tế trong game trực tuyến, giá trị ảo và thật", chủ đề này về sau

game online nở rộ được rất nhiều người phân tích, thậm chí còn tranh canh bảo vệ tài sản trong game online, nhưng lúc này thì nó vẫn khá mới mẻ đáng chú ý.

Tô Xán ăn mặc bình thường, quần jean loại rộng thùng thình chứ không phải bó thít vào người như các cô gái để khoe mông khoe đùi, cái áo phông đen, đội một cái mũ lưỡi trai. Vì rảnh rỗi nên y đến từ rất sớm, ngồi ở hàng thứ năm, không xa cũng không gần, lấy từ trong túi đeo vai ra một cuốn sách nhỏ, vắt chéo chân vừa đọc vừa đợi.

Đang chăm chú ngồi đọc sách thì đột nhiên bên cạnh có tiếng "rầm" làm Tô Xán giật nảy mình, quay đầu sang, thấy Tống Chân đặt sách ở ghế cạnh y, hai tay khoanh trước ngực rất kiêu ngạo, ngồi xuống, chân phải vắt lên chân trái, mắt nhìn chằm chằm về phía trước.

Hiện giờ người Tô Xán không muốn gặp nhất là Tống Chân, theo như tin tức mới Lâm Quang Đống thu được, tập đoàn Sâm Xuyên không yên bình, có cả thù trong lẫn giặc ngoài, Tô Xán nghĩ một nữ nhân điển hình theo đuổi sự nghiệp như vậy đáng lẽ ra phải bận lắm, sao còn rảnh rỗi đi tới buổi tọa giảng không đáng chú ý lắm này?

Một phương diện khác, bất kể Tống Chân chọc vào ai, ai muốn cho cô bé này một đòn chí mạng, đều không liên quan tới Tô Xán, y không phải thánh chạy đi cứu giúp toàn thế giới, đây là chuyện của Tống Chân và tập đoàn Sâm Xuyên mới đúng.

Đương nhiên Tô Xán sẽ nhắc nhở Tống Chân đang vờ như không thấy mình:
- Nghe nói gần đây có người muốn nhắm vào công ty cô, có phiền toái tới nhà rồi phải không?

Tống Chân mắt nhìn thẳng về phía trước, chẳng hề giống như đang nói chuyện với người bên cạnh:

- Phiền toái thì ngày nào cũng có, quan trọng là phải xem bản thân xử lý ra sao. Không phải là anh thấy tôi quá nhàn nhã nên mới hỏi câu này chứ? Nếu chuyện gì mà cũng tự mình làm thì công ty bỏ tiền thuê nhiều người như vậy làm gì?

Con nhóc này tâm tư thật nhạy bén, song Tô Xán phải thừa nhận Tống Chân nói đúng, mình lo cho người khác thật thừa thãi, tập đoàn Sâm Xuyên còn mạnh hơn toàn bộ sản nghiệp của y cộng lại.

Tiếp đó giáo sư trên 50 tuổi tới, chỉ có chưa tới 100 người tham dự, nhưng ông ta không vì thế mà nói qua loa cho xong chuyện, giảng giải rất say sưa tâm huyết, Tô Xán vừa nghe vừa lấy sổ tay ghi chép, nếu không tính tới vấn đề tuổi tác, kiến thức vị giáo sư này thực sự phù hợp cho nhu cầu sắp tới của Facebook TQ, Tô Xán có kế hoạch nhúng game vào nền tảng mạng xã hội này, xem ra cứ nên góp ý với Kiều Thụ Hâm một tiếng.

Kết thúc buổi tọa đàm 2 tiếng, Tô Xán hài lòng vỗ tay, cất sách vở xong, tâm trạng rất tốt, quay đầu sang cười với Tống Chân:
- Tiền xe đã trả cho cô rồi chứ, tôi còn nợ cô cái gì không nhỉ?

Mặc dù buổi tọa giảng xuất hiện một cô gái như Tống Chân làm người xung quanh cảm thấy không uổng chuyến đi này, có điều Tô Xán biết nếu phải đối diện với khuôn mặt mang theo hơi lạnh không nói không rằng của Tống Chân thì người xung quanh quyết không cảm thấy tươi đẹp như vậy.

- Tiền bồi thường đúng là đã nhận được, có điều ở chuyện này, tôi nên mời cơm anh mới đúng, nhờ anh chuyện mới không tệ hơn.
Tống Chân nhìn Tô Xán một cái, giọng như làm theo phép tắc thông thường.

Tô Xán còn chưa kịp trả lời thì Tống Chân đã đứng dậy, cầm lấy sách, mang theo một làn u hương thoang thoảng:
- Buổi trưa gặp nhau ở cổng chính, mười hai giờ.

- Không cần mà.
Tô Xán cười khổ, gần đây phong trào nữ quyền lên ngôi hay sao, y toàn gặp phải những cô gái mạnh mẽ thế này.

- Tôi đã đặt chỗ rồi.
Tống Chân giơ điện thoại lên lắc lắc, rồi ôm sách bước thẳng đi:

Đến trưa Tô Xán đành tính giờ ra cửa, Tống Chân không lái xe, mặc một chiếc váy liền thân hoa nhỏ trang nhã, tỷ lệ chân cực chuẩn, làm người ta nhìn mê mệt.

Bọn họ không đi xa, vào nhà hàng đặc sản Thượng Hải ngoài cổng trường, không phải phố ăn vặt mà gần bên khách sạn Crownie, khá có cấp bậc. Tô Xán theo Tống Chân tới một phòng bao nhỏ, thấy có một phụ nữ trung niên, từ cách ăn mặc và khí chất cho người ta cảm nhạc nhẹ nhàng.

Tô Xán ngạc nhiên quay sang nhìn Tống Chân.

Thái độ Tống Chân thay đổi hẳn, từ lãnh đạm sang quyến rũ:
- Đây là mẹ tôi, hôm nay vừa mới từ Mỹ tới.
Mẹ Tống Chân? Không biết Tống Chân có ý gì, nhưng với người lớn tuổi, Tô Xán luôn lễ phép:
- Chào dì ạ, cháu là Tô Xán, bạn của Tống Chân.

Mẹ của Tống Chân là người phụ nữ khiến người khác không nhìn ra được tuổi thật, không có được dung mạo tuyệt thế như Mục Tuyền, nhưng qua tuổi trung niên vẫn giữ được vẻ đẹp thiên nhiên như vậy rất ít, có cảm giác trẻ, rất trẻ, song không phải khuôn mặt baby như Tống Chân.

Đào Tình đang ngồi nhàn nhã uống trà, không hề có chút vẻ mệt mỏi nào vì phải đi xa, nghe con gái giới thiệu và Tô Xán chào hỏi, lòng ngạc nhiên lắm, chưa bao giờ Tống Chân lại để một nam nhân xuất hiện ở không gian riêng của mẹ con, mỉm cười với Tô Xán:
- À, Tiểu Tô, cháu ngồi đi.

- Dạ, cám ơn dì.

Tô Xán đi tới lợi dụng góc độ mẹ Tống Chân không nhìn thấy, dùng ánh mắt hỏi Tống Chân bày trò gì, Tống Chân cười giảo hoạt, lại dùng chiêu vờ không thấy, thân thiết ôm lấy tay mẹ mình, đầu ngả sang bên dựa vào vai bà.

Đào Tình vỗ gò má mịn màng của Tống Chân, hiền hòa hỏi:
- Con về nước cảm thấy thế nào?

- Cũng quen lại rồi ạ, cậu đã chuyển mảng thương nghiệp điện tín cho con quản lý, năm sau khả năng sẽ tăng thêm hai nghiệp vụ nữa, khi đó cậu sẽ rút ra dần, toàn bộ nghiệp vụ của tập đoàn ở Thượng Hải, còn cậu sẽ tập trung vào hướng đầu tư địa ốc, điện tử không đúng.

Tô Xán thường tưởng tượng gia tộc Tống Chân hắc ám lắm, dù cha mẹ con cái cũng giống như trong phim y hay xem, lạnh lùng xa cách, lấy gia tộc sự nghiệp làm đầu, giờ nhìn Tống Chân làm nũng mẹ như vậy, xem ra mình đúng là hay tưởng tượng linh tinh.

Đồng thời Tô Xán chú ý tới tin tức tương lai Tống Chấn sẽ tiếp quản nghiệp vụ thị trường Thượng Hải, thành nhân vật có sức nặng của tập đoàn Sâm Xuyên trong nước, bây giờ đang từng bước quá độ. Chẳng trách hiện giờ độ tuyên truyền của cô gái này tăng lên vùn vụt, giống như cách Lâm Quang Đống muốn mình tổ chức họp báo trong trường vậy, dùng độ nổi tiếng cá nhân dần chuyển sự chú ý sang công ty, tức là Sâm Xuyên sẽ có bước đi lớn, có lẽ có kẻ vì thế cảm nhận mùi nguy hiểm, nên mới ra đòn hạ gục con cá mập nhỏ này.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 179: Gặp mặt (2)

M

ỹ nữ luôn luôn thu hút, một quý nữ hào phiệt nắm đại quyền sẽ là đề tài đàm luận của cái gọi là nhân sĩ thượng lưu.

Trần Khải Thụy lần trước chụp ảnh Vương Thanh lên trang nhất tạp chí Văn hóa thời thượng tạo tiếng vang lớn, không chỉ mang lại danh tiếng cho Vương Thanh ở Thượng Hải, mà còn nâng cao độ thu hút của tạp chí, vốn lẽ định dựa vào trận gió đông này, Vương Thanh sẽ tiến quân vào Thượng Hải, nhưng bị Tô Xán ăn chặn mất tiền.

Hiện Trần Khải Thụy còn đang ấp ủ tham vọng chụp ảnh Vương Thanh mặc bikini, nhưng lần này đừng hòng Tô Xán giúp hắn, thầm nghĩ may mà hắn chưa gặp Đường Vũ, nếu không mình rắc rối to, cái tên ái nam ái nữ đó cực kỳ phiền phức, Tô Xán đối phó rất mệt mỏi.
- Ừ, đây là chuyện tốt, thị trường trong nước đang phát triển mạnh, cha con nhiều lần yêu cầu tập đoàn điều chỉnh phân bố ưu tiên trong ngoài nước, coi trong thị trường quốc nội, tương lai vài năm nữa, mở rộng thị trường trong nước sẽ là trọng tâm chiến lược của tập đoàn.
Đào Tình nói xong trách yêu con gái:
- Nhưng mẹ không hỏi con chuyện này, con thật là, chỉ biết để ý tới chuyện kinh doanh, cuộc sống còn nhiều chuyện khác quan trọng không kém mà.
Vừa nói vừa nhìn Tô Xán đầy ẩn ý.

Ánh mắt của Đào Tình làm Tô Xán cảm thấy không đúng, trước tiên hai mẹ con họ thể hiện sự thân mật trước mắt người ngoài như mình, sau đó lại còn nói chuyện kế hoạch tập đoàn Sâm Xuyên, rõ ràng không coi y là "người ngoài" nữa, không lẽ mẹ Tống Chân hiểu lầm cái gì, cô nhóc này rốt cuộc bày trò gì đây?

- Mẹ con trả lời mẹ đã quen rồi mà.
Tống Chân cười rõ ngọt.
- Mẹ, sao đột nhiên lần này mẹ lại về nước bất ngờ thế, chẳng nói trước cho con cái gì cả?

- Lần này là mẹ quyết định đột xuất, chú hai con, cùng cả chú Triệu cũng tới, có vài chuyện phải xử lý, đi vội vàng quá, cho nên không nói với con trước, chẳng phải mẹ về một cái là tới thăm con luôn sao?
Đào Tình không để ý tới con gái nữa mà quay sang Tô Xán:
- Tiểu Tô, cháu là bạn hay là bạn học của Chân Chân?

- Dì, bọn cháu là bạn.
Tình huống thế này Tô Xán thấy ít nói một chút là tốt nhất, không làm phức tạp thêm tình hình:

- Mẹ, con và Tô Xán là bạn làm ăn, Thượng Mạch của anh ấy và Tấn Thông của con đang có hợp tác thương nghiệp.

Tống Chân càng nói hai bọn họ không có gì thì Đào Tình càng khẳng định chắc chắn, bạn làm ăn thôi làm sao lại đưa tới đây được, về phía con gái tất nhiên phải có sự rụt rè giữ kẽ rồi.

Đào Tình gật đầu:
- Lỗ Đông Thăng của China Telecom là bạn học cũ của dì, quan hệ không tệ, yên tâm, hai đứa còn trẻ có tiền đồ, làm trưởng bối tất nhiên sẽ nâng đỡ bắc cầu làm mối cho hai đứa.

Lỗ Đông Thăng là chủ tịch China Telecom, nếu Sâm Xuyên không có mối quan hệ này, Tấn Thông của Tống Chân đã chẳng thành SP top đầu trong nước.

- Ngoài ra ở Thượng Hải này cha con còn có vài người bạn, Lý Siêu Hoa con chú Lý cùng tuổi với hai đứa, cậu ta bây giờ kinh doanh lớn, kinh

nghiệm phong phú, hai đứa nên tiếp xúc nhiều, học hỏi lẫn nhau thêm tiến bộ.

Tô Xán thấy choáng luôn, mẹ Đào Tình nói gì cũng hai đứa, hai đứa, còn muốn giới thiệu hết người này tới người kia cho bọn họ, cho dù mình là đối tượng của Tống Chân thật thì cũng không cần nhanh tới vậy đi.

- Dạ.
Tống Chân giả ngây giả ngô không hiểu ý mẹ mình, ngoan ngoãn đáp:

- Biết mẹ về nước, dì Trương còn nói mẹ phải dẫn con tới nhà chơi, muốn gặp con một lần, xem bao năm qua con lớn lên thế nào rồi. Bên ngoài người ta gọi Trương Minh là người nối nghiệp của đế quốc truyền thông Trương thị, thằng bé đó không tệ.

Những người Đào Tình nhắc tới đều là nhân vật kiệt xuất trong lớp trẻ ở Thượng Hải, chỉ cần Tô Xán lăn lộn thương trường, không quá mức thiếu hiểu biết thì hẳn sẽ biết tới những người này.

Nếu Tô Xán chỉ là một người bạn của Tống Chân, bất kể là bạn gì, bạn làm ăn hay bạn học cũ, Đào Tình đều tuyệt đối sẽ không nói những lời này.

Nhưng tình hình bây giờ rõ ràng không đơn giản như vậy, con gái chưa bao giờ dẫn bạn nam tới gặp riêng mình như vậy, hàm nghĩa trong đó liền rõ rồi. Nếu còn coi Tô Xán như người thường thì đầu óc Đào Tình nên vứt đi.

Mặc dù Đào Tình có thiện cảm với Tô Xán ngay từ cái nhìn đầu tiên, ngoan ngoãn, lễ phép, chân thật, nếu là con cái người bạn nào đó, bà sẽ hết sức yêu thích, tán thưởng. Nhưng để làm con rể bà là chuyện khác, người theo đuổi Tống Chân toàn là thanh niên tài tuấn, sao lại nhìn trúng một chàng trai trông có vẻ rất bình thường thế này?

- Con không hứng thú với kiểu biến tướng tương thân đó của mẹ, huống hồ cái gì mà thanh niên kiệt xuất chứ, toàn là đám truyền thông hiếu sự nói

vống lên.
Tô Xán lòng sáng như gương nên chẳng cảm thấy gì, nhưng Tống Chân sao không hiểu ý mẹ cô, cô gái này một khí không hải lòng là luôn rất thẳng thắn trực tiếp:
- Mẹ, mẹ có nghĩ tới không, Tô Xán khả năng là bạn trai của con, trước mặt anh ấy mẹ bảo giới thiệu cho con người này người kia, mẹ không nghĩ tới cảm thụ của anh ấy à?

Đào Tình mỉm cười nhẹ nhàng hỏi:
- Tiểu Tô, dì chỉ nói thế thôi, không có ý gì đâu, cháu không để bụng chứ?

Tô Xán bấy giờ mới sực tỉnh hàm ý vừa rồi của Đào Tình, té ra không hải lòng với "chàng rể" mình đây rồi, xua tay:
- Dì Đào, xin dì đừng hiểu lầm, cháu và Tống Chân đơn thuần là bạn cùng đối tác làm ăn thôi ... Cô ấy cứ thích đùa nghịch, cháu không có cái may mắn đó đâu ạ.
Đồng thời Tô Xán nhận ra một tính cách nữa của Tống Chân, trường phái tổng tiến công, rất chủ động, thích dắt mũi người khác.

Tống Chân nhìn Tô Xán một cái đầy thâm ý, lắc tay mẹ mình:
- Mẹ, vừa rồi con chỉ trêu mẹ vậy thôi, con và Tô Xán không có gì hết.

Tô Xán có cảm giác bị Tống Chân nói như thế, những lời của y lúc nãy bỗng nhiên thành càng bôi càng đen, thậm chí có thể hiểu là chua xót tự ti. Hơn nữa y lại không thể bắt bẻ gì Tống Chân được, rõ ràng con bé này nói là đùa rồi, Tô Xán hận ngứa răng, con bé này hư quá, phải đánh đít mới được.

Đào Tình cười híp mắt:
- Không sao, không sao, mẹ không nghĩ gì hết.
Quả nhiên không coi Tống Chân nói đùa, lùi lại mà nói, cho dù chưa tới mức bạn trai bạn gái, thì cũng ngấp nghe rồi, vì Tống Chân đối xử đặc thù với Tô Xán là sự thực.

Bữa cơm tiếp đó diễn ra trong không khí vui vẻ, đợi Tô Xán lên về trường, Tống Chân cùng mẹ vào xe, hỏi mẹ mình:
- Mẹ ..,, thấy anh ấy thế nào?

- Hai đứa ngủ với nhau rồi?
Đào Tình nhướng mày lên hỏi thẳng:

- Chưa ạ.
Tống Chân lắc đầu, mặt ửng đỏ:

- Vậy thì tốt, tốt nhất là chưa. Thằng bé này khá lắm, chững chạc, không phù phiếm, tính cách rất lành, có điều không khí thế được như cha con. Giống như chú ba của con hơn, tính cách quá hiền, thành ra trong tập đoàn lẫn trong nhà không có tiếng nói gì cả. Mà nhà ta không giống nhà khác, người ta bình phàm là hạnh phúc, nhưng chúng ta gia nghiệp lớn, đấu đá suốt ngày, nếu như không có cha con chống đỡ, không biết bao kẻ dã tâm lang sói nhắm vào hai mẹ con ta rồi. Người hiền lành vào nhà chúng ta chỉ có đường bị ức hiếp, trà đạp, khinh bỉ thôi, con còn nghĩ bình phàm là hạnh phúc nữa sao? Như thím ba con, cả đời hận chú ba con mềm yếu, trong nhà suốt ngày xung đột cãi vã.

- Mẹ, mẹ không thể lấy tiêu chuẩn cha con ra mà xét được.
Tống Chân dứt khoát nói:
- Tô Xán tuy hiền lành, nhưng không phải người dễ bị bắt nạt.

Nhìn con gái một hồi, Đào Tình thở dài:
- Chân Chân, mẹ hiểu con, đây không phải tính cách của con, con chỉ nhất thời xúc động thôi, sẽ nhanh chóng qua đi. Đương nhiên, mẹ cũng không định can thiệp vào chuyện của con, chỉ đưa ra kiến nghị mà thôi, nếu con đang ở thời gian quan sát, vậy hãy tiếp xúc nhiều một chút, con mới về nước, đừng quyết định vội. Nếu một năm sau con nói với mẹ, con vẫn thích cậu ta, vậy mẹ sẽ chúc phúc cho hai đứa.

Tống Chân chuyên tâm lái xe, rơi vào quãng thời gian trầm mặc kéo dài.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 180: Ngày đầu tiên

Lễ trở về trường của Đh Thượng Hải long trọng chưa từng có, trải qua quãng thời gian lập kế hoạch gần bốn tháng, bắt đầu triển khai gần một tháng, mỗi một bố trí đều chuẩn xác, cân nhắc kỹ càng. Từ lẵng hoa trang trí ở cổng, cho tới khoảng cách từ hai bên tới mép thảm đỏ, từ những tấm biểu ngữ dài cả chục mét treo trên nóc lầu hành chính, từ chuỗi đèn led nhấp nháy mắc qua giữa hàng cây tạo ra màu sắc sặc sỡ, tới bố trí nội dung hành lang văn hóa bao vây quanh quảng trường trung tâm, lích sử sâu xa hùng tráng của trường được thể hiện trọn vẹn.

Đứng đầu ban tổ chức là phó hiệu trưởng thường trực, còn có sự tham gia của cao tầng đảng ủy trường, các giáo viên đại diện mỗi khoa viện, toàn bộ hội sinh viên.
Lịch sử huy hoàng của Đh Thượng Hải tạm thời chưa nhắc tới, riêng những sinh viên tốt nghiệp mười năm qua thành nhân vật lớn có sức ảnh hưởng trong nghề, những cựu sinh viên này về trường, đủ khiến trường học cẩn thận hết mức có thể, trịnh trọng thế nào cũng không quá.

Đây là chiến lược của Đh Thượng Hải, những người này phân tán ở cơ cấu tài chính, giáo dục, năng lượng, nông nghiệp, truyền thông, ươm mầm bao năm, tới khi hái quả tất nhiên khi hái quả tuyệt đối không được có sai sót gì.

Đến cả Trương Tiểu Kiều cuối tuần cũng vui vẻ trở về nhà, bởi vì người cha viện trưởng của hắn bận tối mắt với chuyện chuận bị ở lầu sinh vật, lầu di truyền và tiếp đãi bạn bè cũ, bận tới không có thời gian làm phiền hắn.

Ở quảng trường lớn trong trường dựng một cái sân khấu lớn, sinh viên học viện nghệ thuật liền một tuần luyện tập hiện trường chuẩn bị cho buổi truyền hình trực tiếp.

Ngày hội trở lại trường sẽ diễn ra liên tục trong vòng năm ngày, ngày đầu là khai mạc, sau đó là hoạt động chào mừng của từng khoa, các hoạt động tọa đảm thảo luận sẽ diễn ra ở các hội trường lớn, những học trưởng học tỷ nổi danh toàn quốc chia sẻ các kinh nghiệm hữu ích của mình.

Sinh viên tham gia buổi lễ khai mạc ở đại lễ đường được hội sinh viên phát cho áo phông ba màu hồng lam trắng, Đường Vũ cũng được phát một cái, không phải vì cô thuộc hội sinh viên, cơ bản mỗi nữ sinh trông xinh đẹp một chút ở các khoa viện đều bị bắt đi hết, khỏi nói cũng biết phòng 602 không ai thoát được.

Sáng sớm ngày đầu tiên lễ trở lại trường, từ rất sớm đám Tô Xán đã ăn mặc nghiêm chỉnh đứng dưới bức tường sơn trắng mang phong cách Châu Âu ở ngoài học viện âm nhạc, nhìn người qua người lại quảng trường, bị lá cây rụng rào rào trên đầu, tay đút túi hít thở không khí trong lành.

- Mấy người anh em, xin lỗi không đón tiếp chu đáo được, có vị giáo sư trọn đời của đại học Stanford về trường, hội sinh viên chúng tôi phải đi đón đây, các cậu cứ tự tiện ...
Vương Đông Kiện kiếm được cái chức phó nhỏ tẹo trong hội sinh viên mà phải chạy đôn chạy đáo, xem ra nhiệm vụ không nhẹ, tên này thích làm người quan trọng, mỗi lần chạy qua lại nói với đám Tô Xán mấy câu đại loại như thế, nghe có vẻ hắn áy náy lắm, thực chất thành phần khoe khoang nhiều hơn.

Đám Tô Xán đứng nơi này chủ yếu là nhìn nữ sinh mà thôi, quần jean bó chặt khoe bộ mong tròn trịa, cặp chân dài nuột nà thanh xuân, cùng áo phông phập phồng bằng chất liệu vải không quá tốt, góc độ bọn họ vừa vặn nhìn tia nắng sớm chiếu qua, thấp thoáng thấy cảnh xuân bên trong.

Gần đây cả phòng ít hoạt động chung, nên Tiêu Húc đề xuất hoạt động tập thể này để thắt chặt tình cảm trong phòng, còn khoe đây là vị trí mình trinh sát nhiều lần, đảm bảo góc độ đẹp nhất toàn trường.

Hắn nói đúng là không sai, thằng này tâm tư u ám đứng số một trong phòng, chẳng trách tới nay chưa có cô gái nào ghé mắt tới.

Tô Xán trong lúc nhìn ngó các cô gái qua lại, không khỏi nghĩ, móa nó, không biết nó có nhìn trộm Đường Vũ không? Chỉ nghĩ đã thấy muốn cho hắn một cái đá vào đít.

- Cái công việc này của Vương Đông Kiện cũng không phải là dễ làm, có điều tên này cũng tích cực, xem ra có tham vọng chính trị đấy, nghĩ mà xem hiện giờ lăn lộn ở hội sinh viên, chi bộ đoàn, đến năm thứ ba rất có thể vào đảng, đến khi ra trường đã có 2 năm tuổi đảng, lại thêm tấm bằng của Đh Thượng Hải, thế là có ưu thế tiên thiên ở thể chế rồi.
Trương Tiểu Kiều thích đánh giá người khác:
- Vương Đông Kiệt biết làm người, thích ứng tốt, cũng đủ vô sỉ, có thể thành công, chỉ cần duyên phận tốt một chút sau này có thể làm chức không nhỏ đâu.

Bốn người bọn họ đứng dàn hàng ngang, mông tỳ lên bờ tường tránh mỏi, mắt thì láo liên lướt trên người nữ sinh, khuôn mặt như bàn chuyện quốc gia đại sự. Lý Hàn cười:
- Đại khái là bị Lão Đại của chúng ta kích thích, Lão Đại thành công làm toàn bộ anh em trong KTX đều thấy áp lực, người ngoài đã thế, anh em trong phòng cảng khỏi phải nói, làm chúng tôi cảm thấy nếu bốn năm đại học không làm gì thì đúng là phạm tội.

- Làm gì khoa trương như thế.
Tô Xán nói cho có vậy thôi, biểu hiện của đám Lý Hàn thời gian qua, y đều thấy hết cả, nếu mình có thể khơi lên tinh thần phấn đấu của người khác như vậy, Tô Xán rất vui mừng.

Nói chuyện nghiêm túc chẳng được vài câu, chủ đề bắt đầu lệch lạc, Tiêu Húc đẩy mắt kích nói:

- Theo tình báo tôi thu được, mấy hoa khôi các hệ sẽ có một tiết mục biểu diễn đặc biệt đáng mong đợi, mặc yếm đỏ múa dân tộc, nghe đòn mấy giáo viên gia trong ban thẩm hạch lồi cả mắt, một vị đáng thương không chịu nổi sức công phá đã phun máu mũi tại chỗ, chuyện này thành giai thoại rồi. Có vẻ tiết mục này giữ lại, chỉ thay đổi chút cách ăn mặc thôi, xem ra mấy vị ban thẩm tra này rất biết khẩu vị một số nhân vật lớn đấy.

Nói tới tin tức , bao giờ Trương Tiểu Kiều cũng tinh thông nội tình hơn, sau khi chơi với đám Tô Xán, tính cách hắn sáng sủa lên nhiều, hoặc nói xấu hơn nhiều cũng được, không còn là Trương thánh nhân như hồi xưa Tô Xán gọi nữa:
- Một trong số cô gái đó còn là con một phó thị trưởng hôm nay cũng quay về trường, cậu nói xem tổ thẩm tra dám không nể mặt mà loại bỏ tiết mục của họ không? Khả năng chúng ta vẫn được xem áo yếm rất cao ... Ấy, tới rồi kìa.

Trương Tiểu Kiều chỉ mấy cô gái xinh đẹp đã trang điểm xong, mặc áo khoác đi tới khoảng đất trống ngoài lễ đường tụ tập, đang nói chuyện với mấy thành viên ban tổ chức. Vì mặc áo khoác dài che đi trang phục cổ trang diễn xuất bên trong, không nhìn ra gầy hay béo, không rõ số đo ba vòng ra sao, nhưng đúng là tập hợp hoa khôi các lớp, tám cô gái tụ tập một chỗ, không cần phải là tuyệt sắc cũng đủ gây chấn động rồi, huống hồ tám cô gái này chiều cao đều đặn, trang điểm giống nhau bảy phần, làm người ta nhìn hoa cả mắt.

Đám mỹ nữ này đã quá quen bị người ta nhòm ngó rồi, chẳng có gì e thẹn, thậm chí còn rất hưởng thụ, vẫn cứ tự nhiên cười đùa với nhau, tiếng oanh oanh yền yến thỏ thẻ ngây ngất lòng người. Cũng có một hai cô gái nhận ra Tô Xán, thi thoảng lại liếc mắt nhìn y, rồi thì thầm nói với bạn bên cạnh tiếp đó càng nhiều cô gái hơn chú ý, lần lượt quay đầu nhìn, rất kín đáo.

- Tô Xán nãy giờ nhìn qua phía chúng ta mấy lần rồi đấy.

Một cô gái tự tin nói:
- Tất nhiên rồi, không nhìn mới là lạ chứ.

- Doanh Doanh, cậu thích Tô Xán mà, thử vận may xem sao.

Cô gái tên Doanh Doanh là hoa khôi lớp số 3, học cùng lớp số 4 của Tô Xán rất nhiều, lắc đầu:
- Thôi đi, người ta có Đường Vũ rồi.

- Đường Vũ thì sao chứ, cái gì mà nữ thần, mình không tin, không phải chỉ vì đàn giỏi có khí chất chút sao, chị em ta thua kém gì chứ.

Lúc này bốn cô nữ sinh đều mặc quần jean, áo phông ba màu bỏ trong quần khác từ con đường nhỏ đi tới, tay khoác tay thân thiết, nhìn thấy bốn cô gái này, tám mỹ nữ cổ trang không ai nhắc lại chủ đề vừa mới nói nữa.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 181: Ăn ý

Tô Xán chủ động đi tới, che ánh mắt của ba tên bạn xấu, cảm giác đượ 3 ánh mắt giết người ở sau lưng, tới gần nhìn trang phục của Đường Vũ một lượt, không nhịn được cười, bị cô trừng mắt một cái:
- Em ăn mặc trông kỳ quái lắm à?

- Không, anh chỉ nghĩ tới em trước kia, thời cao trung em cũng hay ăn mặt như vậy.

Tô Xán đưa tay ra muốn nắm tay Đường Vũ, bàn tay trơn láng đó như con cá nhỏ tránh đi, đôi mắt trong veo nhìn Tô Xán với vẻ trêu ghẹo, làm sao Tô Xán chịu bỏ qua dễ dàng tiến tới làm động tác muốn ôm, Đường Vũ phải chịu thua, ngoan ngoãn đưa tay cho y nắm.

Đã quá quen hai người này gặp nhau coi người khác thành không khí hết rồi, mấy cô gái phòng 602 cũng không thèm để ý, Trình Thông Thông như nhận ra cái gì, cười tủm tỉm nói:
- Vị trí tốt đấy, là ý kiến của ai vậy?

Chuyện này đánh chết vạn lần cũng không thể khai ra được, Trương Tiểu Kiều ứng phó nhanh:
- Chỗ này mới thấy hết được người ra vào, sợ đông người lạc mất các bạn.

Tô Xán cười ha hả át đi:
- Vào nhanh thôi, nếu không mất hết chỗ đẹp.

- Vừa vặn bốn nam bốn nữ, hôm nay chúng ta ngồi theo đôi đi.
Trình Thông Thông đột ngột đề nghị, sau đó chủ động khoác tay Trương Tiểu Kiều, Trương Tiểu Kiều hơi ngần ngừ, với tính cách của hắn không dễ

từ chối người khác, nhưng rất cẩn thận tránh tay mình không cọ vào bầu ngực cao cao của Trình Thông Thông.

Nguyễn Tư Âu mím môi một cái, sao không biết Trình Thông Thông chơi xấu mình, sau đó quyết đoán đi tới làm động tác mời với Tiêu Húc, Tiêu Húc nửa vui mừng nửa xấu hổ, hắn vốn định mời Đồng Đồng, đi với Nguyễn Tư Âu cao nhất phòng 302, hắn trông thấp bé hơn rất nhiều.

Còn lại cặp đôi cực kỳ chênh lệch chiều cao Đồng Đồng thấp nhất phòng 302 và Lý Hàn vô địch cả chiều cao lẫn cơ bắp phòng 602, hai người này từng nảy sinh tình cảm với nhau, nhưng đều bỏ lỡ, bình thường cả đám chơi với nhau thì không sao, có hai người thì rất lúng túng, Đồng Đồng cắn răng chửi thầm mấy người bạn xấu tính, sau đó ngượng ngập cười với Lý Hàn sóng vai đi cuối.

Bốn cô gái sống chung với nhau trong căn phòng nhỏ, gia cảnh khác nhau, tính cách khác nhau, khó tránh khỏi nảy sinh các loại xung đột cãi vã, thông qua mấy trò đùa nghịch không gây mất lòng nhau này chính là cách bọn họ duy trì tình cảm sự gắn bó.

MC chương trình có hai người, một nam một nữ, nam Tô Xán không biết, nhưng nữ là Trương Lâm, cùng Lộ Vi được gọi là hai nữ vương đùi đẹp của học viện nghệ thuật, tiếc rằng Lộ Vi sau sự kiện đại gia lái xe vào tận sân trường đón từ lâu không nghe thấy nói tới nữa.

Tiếc, nếu không có khi hôm nay được thấy cả hai đứng cạnh nhau, đó là hưởng thụ không tệ.

Đây là buổi lễ chính quy, mọi thứ diễn ra theo quy củ, giới thiệu quan khách, truyền thống lịch sử trường, mấy tiết mục ca hát cũng toàn bài truyền thống, tuy công phu, nhưng chỉ miễn cưỡng làm người ta không ngủ gật mà thôi, Tô Xán vỗ tay lác đác, còn Đường Vũ thực hiện đúng trách

nhiệm của những cô gái được phát áo đồng phục, vỗ tới đỏ cả bàn tay trắng trẻo, làm Tô Xán nhìn mà thương.

- Đến tiết mục nam nhân thích nhất rồi kìa.
Đường Vũ khẽ đẩy vai Tô Xán đang ở trạng thái hơi đờ đãn:

- Hả? Đến rồi, cám ơn.
Tô Xán lập tức ngồi thẳng dậy, hai mắt nhìn chằm chằm vào màn hình.

Mặc dù biết Tô Xán cố ý trêu mình, Đường Vũ đưa tay ra nhéo y một cái. Trình Thông Thông ngồi bên cạnh Đường Vũ, chỉ lên đùi Tô Xán nói:
- Đường Vũ, cho Tô Xán mượn túi xách của cậu che một chút, không lát nữa bêu xấu.

Đồng Đồng hiểu ra đầu tiên, phì cười, đấm Trình Thông Thông một cái, Đường Vũ đỏ mặt, cô vẫn không quen lắm với kiểu đùa này của Trình Thông Thông.

Theo lời giới thiệu của MC, toàn hội trường nổ tung trong tiếng vỗ tay, tám mỹ nữ yêu kiều, đầu nghiêng nghiêng, tay cong lại đặt hờ bên eo, từ hai bên sân khấu lướt ra, trước tiên đập vào mắt là váy lụa dài quét đất, nhưng tin rằng toàn bộ ánh mắt nam nhân sẽ mau chóng di chuyển lên vùng eo trắng ngần vì chiếc yếm vàng khá nhỏ không thể che chắn hết được, tạo xung động thị giác mạnh mẽ.

Vốn Tô Xán ngoài làm vẻ đạo mạo, trong lòng phấn khích, chỉ có điều khi tiếng nhạc thời Đường vang lên, tám cô gái vươn cánh tay trắng ngần lên không trung, bờ eo trắng ngần và mềm mại đong đưa như dương liễu, bất giác có bóng hình khác như hiện ra trước mắt Tô Xán, ánh mắt trở nên xa xăm, nhìn lên sân khấu trước mắt, hình ảnh lại là sân khấu khác ở thành phố khác, thời gian khác …

Hoạt động kết thúc, khi rời lễ đường, Tô Xán và Đường Vũ ra ngoài gặp được người quen, mấy người bạn ở Nhị Thập Thất Trung, thực ra bạn

trường cũ với y và Đường Vũ có một ít, còn từng gặp nhau ở bể bơi khách sạn Holiday, có điều Tô Xán bận rộn, mấy lần buổi họp mặt đồng hương đều không tham gia được. Đường Vũ cũng không đi, hồi ở Nhị Thập Thất Trung năm đầu cô tới nửa chừng, năm thứ hai đi Mỹ một thời gian, năm thứ ba tập trung vào học lại thêm sự kiện với Tôn Mạn, nhiều người không thích cô, Đường Vũ gần như không có bạn ở Nhị Thập Thất Trung, cô biết điều đó nên chẳng đi.

Hôm nay mấy người bạn này hào hứng đi tìm hai người bọn họ.

- Tô Xán, Đường Vũ, hiệu trưởng trường chúng ta cũng tới đấy, chúng ta đi chào thầy đi.

Tô Xán nhớ cô bạn này, là Trần Thần trùng tên với bạn Tống Chân, trước kia cùng y sinh hoạt ở clb Văn học, không còn rụt rè như thời cao trung, bây giờ rất năng nổ sốt sắng.

- Hả, hiệu trưởng Thái cũng là cựu sinh viên của trường mình à?
Tô Xán ngạc nhiên:

- Ừ, hiệu trưởng Thái tốt nghiệp khoảng đầu năm 70.
Đường Vũ làm công tác chuẩn bị tiền kỳ nên chuyện này cũng biết, nói với nhóm Trình Thông Thông một tiếng, sau đó cùng Tô Xán và học sinh Nhị Thập Thất Trung đi tìm hiệu trưởng Thái Quốc Đào.

Trợ lý của Thái Quốc Đào nhìn thấy nhóm Tô Xán đi tới, nhỏ giọng nói:
- Hiệu trưởng, nam sinh kia tên Tô Xán, nữ sinh kia là Đường Vũ, đều thuộc khóa 98, là ...

- Cậu nghĩ tôi hồ đồ rồi chắc?
Thái Quốc Đào liếc trợ lý của mình một cái, đợi nhóm học sinh cũ tới, chào hỏi một loạt, ánh mắt dừng lại trên người Tô Xán và Đường Vũ:
- À, hai đứa học sinh yêu sớm làm trường học náo loạn của tôi đây.

Đường Vũ hơi đỏ mặt, Tô Xán thì cười toe toét cùng nhóm bạn chào hỏi Thái Quốc Đào.

- Đường Vũ, thầy có xem thành tích của em, rất tốt, giờ đã là top 3 của trường rồi, hi vọng em có thể phấn đấu lên top 1.
Thân là hiệu trưởng của cao trung trọng điểm quốc gia, Thái Quốc Đào bình thường không chỉ ít cười mà còn ít nói, hôm nay phá lệ nở nụ cười:
- Tô Xán, em đi tới đâu cũng không chịu yên phận.

Người xung quanh bật cười.

- Hiệu trưởng Thái, em có thể nói với thấy điều này không ạ?
Tô Xán rụt rè đề nghị:

- Nói đi.

- Em muốn nói, không biết có phải trước kia khi còn trẻ thầy ít cười không, bây giờ thầy cười chẳng đẹp chút nào, sau này thầy nên cười nhiều hơn.
Tô Xán cứ nói chẳng để ý tới mấy người bạn xung quanh mặt cứng đờ:

Đối với đám bạn xung quanh mà nói, tuy họ đã vào thời đại học, nhưng hiệu trưởng Thái Quốc Đào vẫn là người bọn họ không dám có chút vượt lễ số nào, đó là uy nghiêm tích lũy nhiều năm ở Nhị Thập Thất Trung, không ngờ Tô Xán dám "hỗn láo" như vậy, cả đám im thít, không biết nói gì.

Viên trợ lý toát môi, lo lắng nhìn Thái Quốc Đào, hắn biết rõ tác phong của vị hiệu trưởng này, chỉ sợ hôm nay có buổi gặp mặt không vui.

Không ngờ Thái Quốc Đào chẳng hề phật ý, cơ thịt thường ngày cứng như nham thạch lúc này tách ra thành nụ cười tươi hơn hoa, đúng là không đẹp mắt gì cho lắm:
- Thầy cũng muốn nói, trước kia thầy đếm từng ngày đợi em tốt nghiệp rời trường, e rằng hiệu trưởng Đh Thượng Hải giờ cũng thế phải không?

Một già một trẻ bật cười, đối với họ mà nói, sự ăn ý này có từ những buổi hoàng hôn Tô Xán thường xuyên bị gọi lên văn phòng hiệu trưởng rồi, bây giờ càng thân thiết bội phần.

Thái Quốc Đào càng già mà không nên nết, nhìn Tô Xán và Đường Vũ trêu:
- Hai đứa phải ở bên nhau thật lâu nhé, nếu chia tay là thiên hạ đại loạn đấy.

Tô Xán kéo tay Đường Vũ, nói chắc chắn kệ Đường Vũ mặt đã đỏ dừ:
- Sẽ không có chuyện đó đâu ạ, em nhất định sẽ mời thầy tới dự hôn lễ của bọn em.

Có điều, Tô Xán không thể giữ được lời hứa của mình.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 182: Cả đời

Sau khi gặp mặt Thái Quốc Đào, viên trợ lý Đới Tồn Hân nhân cơ hội xin điện thoại liên lạc của Tô Xán, tất nhiên không thể bên trọng bên khinh, số điện thoại của những sinh viên khác cũng xin một loạt, ai cũng biết mình không có may mắn nhận được cú điện thoại từ hiệu trưởng cũ rồi. Tiếp đó bọn họ cũng không có cơ hội trò chuyện nhiều, Thái Quốc Đào cũng thuộc hàng khách vip hôm nay, người tới bắt chuyện rất nhiều.

Tô Xán và Đường Vũ thời gian qua ở bên cạnh nhau không nhiều, thế nên từ chối lời mời tham gia hoạt động chung, tạm biệt mọi người đi ăn cơm trưa, hôm nay không phải đi đâu xa, một hoạt động của ngày lễ trở lại trường này là chợ phiên được tổ chức ngay ở giữa thao trường.

Thao trường rộng mênh mông đủ sức chứa cho 3000 sinh viên tổ chức hoạt động thể dục tập thể lúc này không còn nhận ra nữa, bị "xâm chiếm" bởi 5 dãy quán ăn, vừa bước chân qua cánh công gắn tấm biển gỗ phong cách ghi hai chữ "chợ phiên", lỗ tai lấp đầy bởi tiếng ồn ã, mắt hoa lên bởi đủ thứ sắc màu sặc sỡ, quán hàng từ trúc, ván gỗ cho tới kiểu lều bạt thổ dân, thể hiện đầy đủ óc sáng tạo phong phú của sinh viên.

Nơi này có quán ăn, đồ thủ công, có cả chỗ bán băng đĩa nhạc, từ xa đã nghe thấy tiếng nhạc vui vẻ muốn người ta nhún nhảy theo.

- Tô Xán, mua vòng tay tặng Đường Vũ đi.

- Tô Xán, mua hoa này tặng Đường Vũ này.

Rất nhiều chủ quán nhận ra Tô Xán, nam sinh còn ngại chứ nữ sinh hết sức nhiệt tình lôi kéo Tô Xán mua cái nọ cái kia, nhưng có Đường Vũ bên cạnh, mấy chủ quán phải thất vọng rồi, mỗi món đồ Đường Vũ mặc cả đàng

hoàng, quyết không chịu mua đắt, dù vậy đi qua được một dãy mỗi người bọn đều sách một cái túi nhỏ chứa toàn đồ lặt vặt.

- Tô Xán, Đường Vũ, ăn trưa phải không, vào đây, vào đây.

Trần Hạo là học tỷ năm nay đã lên năm thứ tư, chính là cô gái bán hoa Tô Xán tặng Đường Vũ ở lễ chào đón sinh viên mới, trông thấy hai bọn họ lập tức vui mừng kéo thẳng vào quán:

- Đợi chút thôi sẽ có ngay.

- Không sao học tỷ, bọn em đợi một chút cũng được.

Tô Xán thoải mái nói:

Đây là quán bán mỳ thịt bò, quán dựng bằng tre và mái lá, bốn dãy bàn dài ngồi chung, rộng gấp đôi các quán khác, không nói cũng biết là hội sinh viên lợi dụng đặc quyền để kinh doanh rồi.

Để Đường Vũ ngồi ngoài cùng, sau đó Tô Xán ngồi xuống bên cạnh chứ không ngồi ở đối diện, đừng hòng y cho nam sinh nào cơ hội ngồi bên Đường Vũ.

Khách rất đông, chưa đợi được mỳ thì Tô Xán có điện thoại, đầu bên kia là Đới Tồn Hân giọng rất thuần hậu:

- Tô Xán phải không, tôi là Lão Đới đây, thế này, hiệu trưởng Thái tối này mời khách ăn cơm ở khách sạn Holiday, hiệu trưởng Thái nói, nhất định phải mời cậu và Đường Vũ tham dự, lúc đó còn có mấy phó hiệu trưởng, chủ nhiệm khoa của Đh Thượng Hải, cậu xem nếu có thời gian, thỏa mãn tâm nguyện của hiệu trưởng Thái một chút.

Lời của Thái Quốc Đào chắc chắn không thể như vậy, không phù hợp với tính cách ông, Tô Xán thậm chí hoài nghi đây là ý của Đới Tồn Hân. Đang

định kiếm cớ từ chối thì Đới Tồn Hân nói:

- Phải rồi, còn có một vị khách nữa từng là giáo viên của Nhị Thập Thất Trung, hiện giờ đã là danh nhân thượng hải, thầy giáo Lâm Quang Đông, cả hai quen nhau lắm rồi phải không?

Tô Xán nghĩ một lúc rồi nói:

- Được, tôi biết rồi, nhờ anh chuyển lời với thầy Thái là tôi sẽ tới.

Ở Trung Quốc có một câu nói đùa, muốn xem địa vị một người cao bao nhiêu, xem người đó một ngày được mời mấy bữa cơm, chuyện xã giao ở TQ là chuyện ăn uống, sau này dù chuyển sang đi bar, đi vũ trường, thì xã giao chính thức vẫn cứ là ăn uống.

Hiện thực là thế, nếu y chỉ là sinh viên bình thường, cho dù thành tích có xuất sắc cỡ Đường Vũ, dứt khoát chẳng được đại ngộ này, chẳng ai nể mặt y.

Điều này nói lên nhóm Thái Quốc Đào đã biết được đại khái tình hình của y, cũng không lạ, tóm bừa một sinh viên ĐH Thượng Hải hỏi về cái tên Tô Xán xem, lại chẳng biết ngay à, không tin cứ nhìn cái hôm y đứng ra dẹp đám đông suýt bạo loạn vì cái xe của Tống Chân là hiểu, nghĩ thế Tô Xán cảm thấy khá hư vinh, nhưng mà nghĩ tới bữa cơm lại thở dài.

- Hiệu trưởng Thái mời cơm chúng ta à?

Đường Vũ hỏi:

Tô Xán đau khổ nói:

- Bữa cơm này không dễ ăn, về sau dứt khoát không thiếu chuyện lôi kéo quan hệ quan hệ, nhờ vả gì đó, hiệu trưởng Thái hiện giờ đã lập cơ sở rồi,

cái ông già này tinh lắm. Anh mong giống hồi xưa, uy hiếp dạy bảo mắng mỏ anh trong văn phòng ...

Thực sự Tô Xán rất giỏi ăn nói, khéo trò chuyện, không có nghĩa là y thích chuyện xã giao, thậm chí có thể nói là ghét.

- Vậy vì sao còn đặc biệt mời em?

Đường Vũ không ngại ở trước mặt người khác thể hiện quan hệ tình lữ thân mật với Tô Xán, nhưng cô nàng này rất kiêu ngạo, không thích bị người ta coi là thứ phụ thuộc của Tô Xán.

Chỉ thoáng nghe ngữ khí của Đường Vũ là Tô Xán hiểu tâm tư của nha đầu này rồi:

- Với thân phận của em, cho dù hiệu trưởng Đào không mời thì các lão đại trong trường cũng tìm cách tiếp cận thôi, chẳng qua sợ em từ chối nên mới thông qua anh cho đảm bảo, dù sao tiếp cận một cô gái cũng nhạy cảm hơn mà.

Tô Xán nói những điều này cũng là sự thực, Mục Tuyền bởi làm việc ở ngành tư pháp, cho dù chức vụ cao, ảnh hưởng không lớn, trừ một số trường hợp đặc biệt. Nhưng Mục Ngạn Dung là phó hiệu trưởng TW đảng, với nhiều người trong thể chế, đó là thánh địa người ta ao ước.

Thường này Đường Vũ ở trong trường học không ai càn rỡ tới quầy rầy, mong thông qua cô để đạt mục đích gì, nhưng không có nghĩa là bọn họ không biết lai lịch của cô. Cứ nhìn Đường Vũ chẳng cần tận lực làm việc gì cũng tự có tổ chức đoàn thể tối cao trong trường tới mời gia nhập là đủ biết rồi.

Đường Vũ không ngờ nổi tính nghịch ngợm đầu ngoẹo sang bên, giả ngốc:

- Em thì có thân phận gì, chỉ là một sinh viên năm thứ hai, giống đại bộ phận mọi người thôi mà.

- Được rồi, họ mời em vì em là bạn gái của anh được c hưa.

Tô Xán nhìn từ cái đuôi ngựa tới cặp chân dài của Đường Vũ, tới khi cô xấu hổ mới nói:

- Em không cần cảm động, cả đời lấy thân báo đáp là được.

Đường Vũ từng nghĩ, người dễ dàng nói ra những lời cả đời rất phù phiếm, sau khi yêu Tô Xán, có lần tâm sự với mẹ, hỏi chuyện mẹ mình năm xưa, mẹ cô nói trước kia theo cha cô chẳng vì cha cô cao lớn đẹp trai, anh tài cái thế, chỉ vì cha cô không phải loại nam nhân hơi chút nói "anh yêu em" hay "suốt đời" bên miệng. Nhưng sẵn sàng để cuộc sốc biến vóc dáng đẹp trai tuấn lãng thành to béo ục ịch cũng phải đảm bảo vợ con không bị gió bụi cuộc sống cuốn lên người, là người chồng và người cha tốt.

Lúc đó mẹ cô xoa đầu cô nói, nhìn một nữ nhân phong hoa tuyệt đại, đừng nhìn người đó có đeo túi đắt tiền phiên bản có hạn, món trang sức đắt giá ra sao, nước hoa thần bí cỡ nào, mà xem bên cạnh có được một nam nhân tương xứng ở bên bảo vệ không.

Mục Tuyền kiêu ngạo, độc lập, không chịu thua kém nam nhân, nhưng rất thực tế, biết hạnh phúc thực sự của một phụ nữ là cái gì, vì thế bà có cuộc sống tương đối mỹ mãn như bây giờ.

Đường Vũ biết Tô Xán là nam nhân đầu tiên trong cuộc đời cô, cũng rất có khả năng sẽ là nam nhân cuối cùng. Hiển nhiên cũng là nam đầu tiên nói với cô những lời chớt nhả ngả ngớ không bị cô lập tức phán tử hình đầy vào địa ngục vĩnh viễn không siêu sinh, mà còn ngọt như uống mật.

Vì thế cô gái tóc đen như mực, thanh lệ tuyệt trần như sen trắng đó "ừ" một tiếng, nở nụ cười tươi tắn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 183: Tự ra tay

C

ôn Bằng Lý Bằng Vũ khoảng 5 giờ chiều cùng Lâm Quang Đống lái xe tới Đh Thượng Hải, bữa tiệc do Thái Quốc Đào tổ chức ở nhà ăn món Trung Quốc Khách sạn Holiday, trong cái ngày lễ này, khách sạn nhà hàng xung quanh chật kín chỗ, vì khách sạn Holiday có cổ phần Đh Thượng Hải nên mới có được chỗ mà có tiền cũng khó cầu.

Lý Bằng Vũ giữ rất đúng phận sự của mình, bây giờ hắn là nhân viên dưới quyền Tô Xán, là trợ lý chứ không phải bạn Tô Xán nữa, cho nên đón hai người Tô Xán và Đường Vũ tới khách sạn, dứt khoát từ chối Tô Xán mời đi cùng, nói sẽ tự kiếm một quán ăn gần đó giải quyết, khi nào tan tiệc gọi điện cho hắn đến đón là được.

Thái Quốc Đào ở phòng trà bên ngoài nhiệt tình chào hỏi Lâm Quang Đống, người dự tiệc cũng lục tục tới nơi, không ngờ viện trưởng viện kinh tế Lục Xuyên Minh cũng có mặt còn nhìn Tô Xán một cái, đại khái vì thấy Đường Vũ ngồi bên cạnh nên mới không tới hỏi tội y hôm nọ nhân cơ hội lộn xộn mà chuồn mất. Ngoài ra có vài lãnh đạo trường, chủ nhiệm Quách, phụ nữ béo tốt nhiều lần lăm le tiếp cận với Tô Xán mà chưa có cơ hội, còn có vài người hơn bọn họ một vài tuổi đều là con cái lãnh đạo trường, đã tham gia công tác, thi thoảng lại quan sát hai bọn họ, xem ra những người này đều biết thân phận của Tô Xán …

Chỉ là bữa cơm bình thường trong vô vàn bữa bơm bình thường mà sau này Tô Xán sẽ phải đối diện, không khí bữa cơm rất vui vẻ, Thái Quốc Đào tự hào giới thiệu thân phận Tô Xán và Đường Vũ là hai học sinh của Nhị Thập Thất Trung, kể nhiều chuyện hai bọn họ, như Tô Xán cứu sống Lê Oánh, Đường Vũ đoạt giải thưởng lớn nhỏ thế nào, hai bọn họ công khai yêu

đương làm cả trường rúng động ... Thể hiện quan hệ thân thiết với hai bọn họ.

Đối với nhiều người ở đây mà nói, không phải ai cũng biết cái mạng xã hội đang được ưa chuộng toàn nước Mỹ kia là cái gì, có tác dụng gì, cùng giá trị đằng sau lưng của nó ra sao, sáng tạo ra bao nhiêu đề tài.

Nhưng điều này không trở ngại bọn họ từ ánh mắt, thái độ của người xung quanh để hiểu được giá trị của Tô Xán.

Thái Quốc Đào liên tục nâng ly mời Tô Xán, trợ lý Đới Tồn Hân còn vòng cả qua bàn chạy tới chạm cốc với Tô Xán, biến y nghiễm nhiên thành nhân vật chính của bữa cơm hôm nay cũng như thành đối tượng chính bị mọi người chuốc rượu.

Cho dù có Lâm Quang Đống hỗ trợ, nhưng Tô Xán không chịu nổi thế công của bao nhiêu người như thế, uống bắt đầu tới ngưỡng rồi, còn may là rượu vang chứ không phải là rượu trắng. Đường Vũ ở trường hợp thế này không thể nói gì cả, còn phải thay y lấy điện thoại gọi cho Lý Bằng Vũ, khi xong bữa cơm ra ngoài thì Lý Bằng Vũ vừa tới, cùng Lâm Quang Đống dìu Tô Xán vào phòng vệ sinh, còn Đường Vũ ngồi ở ghế sô pha chờ.

Trên đường ở nhà vệ sinh ra, Lâm Quang Đồng nhận được mấy cuộc điện thoại, đi tới chỗ Tô Xán, nói:
- Vừa rồi mấy người bạn trong giới truyền thông phát hiện ra cậu ở nơi này, cho nên nhờ tôi giới thiệu với cậu ...

Tô Xán cười khổ lắc đầu:
- Hôm nay anh thấy tôi bị chuốc rượu còn chưa đủ à? Anh là đại biểu của tôi ở đây, có chuyện gì anh ra mặt là được, tôi còn muốn tiếp tục cuộc sống đại học mỹ hảo, không muốn dính dáng tới truyền thông.

Mỗi lần xuất hành đều phải lên kế hoạch, mỗi một câu phát biểu công khai đều phải qua bàn bạc kỹ càng, mỗi lần không cẩn thận tán gẫu bị người ta

nghe được đều có thể thành đề tài bàn tán, rồi bản thân gặp ai, giao lưu với ai, đều biến thành đối tượng người khác nghiên cứu. Nghĩ tới cuộc sống biến tướng bị gông xiềng đó là Tô Xán thấy sợ rồi.

Nhưng cùng với quy mô sản nghiệp của y lớn lên, đây sẽ là xu thế không thể tránh khỏi.

Khi bọn họ đi ra đại sảnh thì ở hướng khác có nhóm người từ thang máy đi ra.

Chủ nhiệm Quách của văn phòng hiệu trưởng lập tức đi lên, tươi cười nói với một trung niên nam tử mặt đỏ bừng bừng:
- Hiệu trưởng Tôn cũng ở đây ạ.

Tôn Học Cần là phó hiệu trưởng ĐH Thượng Hải, quân quản giáo học, trong cơ cấu quyền lực trường, ông ta có quyền uy hơn cả phó hiệu trưởng cầm tiền. Ví như viện trưởng như Lục Xuyên Minh muốn có tiền nghiên cứu cho học viện, nếu không có ý kiến nghiên cứu điều tra của Tôn Học Cần, số tiền này không cấp tới học viện được.

- Chủ nhiệm Quách.
Tôn Học Cần chỉ qua loa với chủ nhiệm Quách, tiếp tục quay sang nhiệt tình trò chuyện với nam tử bên cạnh.

Chỉ cao 1m6, Tôn Học Cần đứng cùng nam tử cao một mét tám kia, dù có ưỡn ngực thẳng lưng lên cũng làm người ta cảm thấy đang khúm núm vậy, ông ta biết thế, nhưng mà nhân vật này không thể sơ suất được.

Tô Xán nhìn thấy Chiêm Hóa, Chiêm Hóa cũng nhìn thấy y, nhưng cả hai đều bình đạm, không có bất kỳ thái độ thù địch gì, cũng không chào hỏi, đều coi như không quen biết, với Tô Xán mà nói, bây giờ trạng thái này là tốt nhất, y không muốn có đối thủ mạnh như Chiêm Hóa, nhưng cũng không thể tin tưởng ông ta được.

Tuy nói chuyện kinh doanh chẳng thể tin được ai, nhưng ít nhất không nên hợp tác với người cứ luôn phải đề phòng.

Bên cạnh Chiêm Hóa trừ Tôn Học Cần ra còn có bảy tám người khác, Lâm Quang Đống nhỏ giọng giới thiệu cho Tô Xán biết:
- Người đeo gọng kính vàng kia là đại cổ đông truyền thông Thời Đại, trung niên gầy gầy phó cục trưởng cục thông tin truyền thông, kia là con trai thứ tập đoàn Giai Nhã Sĩ HK ...

Tô Xán vừa lặng lẽ gật đầu ghi nhớ vừa đi về phía Đường Vũ.

Lúc này chẳng biết từ chỗ nào có một nam tử tuổi chừng 27 – 28 xuất hiện, đi tới bên Đường Vũ hỏi:
- Xin chào, vừa rồi tôi trò chuyện với bạn bè quên cả thời gian, xin lỗi cho tôi hỏi bây giờ là mấy giờ được không?

Đường Vũ giơ cổ tay trắng trẻo nhưng trống không lên, cười nhẹ nói:
- Tôi cũng không mang đồng hồ, anh tới quầy tiếp tân hỏi đi.

Nam tử kia kéo tay áo lên, khoe chiếc đồng hồ đeo tay hiệu Vacheron Constantin, cười nói:
- Hiện giờ mới là 8 giờ 10, vậy là còn sớm, nếu không quá đường đột, tôi có thể mời em uống một chén trà được không?

Đường Vũ hơi ngớ người, lâu lắm rồi chưa có ai bắt chuyện với cô như thế, ở ĐH Thượng Hải còn ai không biết cô là bạn gái Tô Xán, mà Tô Xán không chỉ là tỷ phú trẻ nhất, còn là tiểu ma vương, ai dám ghẹo gan y.

Trong thời gian ngắn ngủi, Đường Vũ tỉnh lại, dung mạo thanh lệ vô cùng, nụ cười mê hồn, nam tử kia còn tưởng thành công ai ngờ lại nghe được câu khiến hắn thiếu chút nữa vấp ngã:
- Nhàm chán.

Nhưng nam tử này không vi thế mà rút lui, thậm chí còn sinh ra hứng thú lớn hơn, đầu óc đang thần tốc vận chuyển ứng phó thì Tô Xán đi tới, cười với Đường Vũ:
- Chúng ta về thôi, em ăn kem không? Đi qua căng tin KTX anh mua cho.

- Được.
Đường Vũ nhoẻn miệng cười duyên dáng với Tô Xán, đứng lên khoác tay y.

Tên kia rõ ràng trắng trợn bắt chuyện bạn gái người ta, nhưng chẳng hề có giác ngộ đuối lý, Lý Bằng Vũ cao lớn vạm vỡ dễ dàng chen ngang, chắn trước mặt nam tử đó ngăn cách hắn và Tô Xán với Đường Vũ, ngăn cản hắn tiếp tục dây dưa.
Tô Xán đi rồi, Chiêm Hóa tới nói với nam tử kia:
- Lại chứng nào tật nấy.

Nam tử kia hơi ngượng ngùng, cung kính chào:
- Chú Chiêm.

Chiêm Hóa chỉ theo bóng lưng Tô Xán nói:
- Đó chính là Tô Xán, chủ tịch Facebook TQ.

- A, đó chính là Tô Xán sao tiếng tăm lừng lẫy đó sao?
Nam tử đó hơi ngạc nhiên, sau đó bật cười giọng mỉa mai, rõ ràng không coi Tô Xán ra gì:

……

Ngoài khách sạn, Lý Bằng Vũ nói với Tô Xán:
- Kẻ vừa nãy là Tạ Tư Kiền, con chủ tịch tập đoàn Cảng Hồng.

- Sao anh biết hắn?

Lý Bằng Vũ trả lời qua loa:

- Một tên thiếu gia nhỏ ở kinh thành, cũng quen biết với Vương Uy Uy. Lần sau hắn còn dám lấn tới, tôi sẽ tóm cổ hắn ném ra ngoài.

Tô Xán vỗ vai Lý Bằng Vũ:
- Không cần đâu, vì hắn dám giở trò này lần nữa, tôi sẽ tự mình ra tay.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 184: Tô Xán thích màu đỏ?

Ngày thứ ba trong lễ trở về trường là diễn đàn kinh tế và phát triển thành phố, trước đó đã đưa ra lịch trình nội dung diễn đàn này, trong đó đáng chú ý nhất , Tống Chân tổng giám đốc danh dự mới nhậm chức của tập đoàn Sâm Xuyên đại khu Thượng Hải, được mời tam gia diễn đàn này để chỉ ra con đường tu thân dưỡng tính phát triển cho xí nghiệp TQ, báo chí truyền thông bản địa đã đem tầm mắt khóa chặt lên người mỹ nữ tổng giám đốc mới từ nước ngoài về này.

Vì chiến lược nội địa của tập đoàn Sâm Xuyên, Tống Chân được tạo dựng hình ảnh đưa ra tuyên truyền rất nhiều, từ tạp chí MBA, tới người mẫu thời trang, người ta luôn thấy hình ảnh cô gái mang cả tài hoa lẫn vẻ đẹp làm người ta hưng phấn này.

Chỉ thoáng một cái Tống Chân đã trở thành đề tài bàn tán lớn ở ĐH Thượng Hải, hiện giờ còn sắp phát biểu trên diễn đàn thu hút sự chú ý lớn làm Lâm Quang Đống nuối tiếc không thôi, thấy Tô Xán không khác gì đồ phá gia chi tử, có ưu thế như vậy mà vứt bỏ, giờ người khác giành hết tiên cơ rồi.

Tô Xán và ba tên bạn sáng sớm kéo nhau tới lễ đường học viện kinh tế, chỉ làm bốn người khách bình thường.

Lâm Quang Đống và Lý Bằng Vũ tới sau, mấy ngày qua Lâm Quang Đống giải thích Lý Bằng Vũ một số việc quản lý nội bộ của Truyền thông Ba La, làm trợ lý của Tô Xán, tất nhiên không đơn giản chỉ lo công việc của Facebook TQ. Lâm Quang Đống thấy Tô Xán thì nhìn y với ánh mắt ai oán, làm Tô Xán sởn hết gai ốc, thầm nghĩ không phải tên này bị đả kích tình cảm nên sở thích chuyển hướng chứ?

Lúc này Đường Vũ cùng Đồng Đồng và một số cô bạn cùng KTX số 17 kéo nhau tới, lâu nay không gặp Tô Xán rồi, hai người Tô Đường bị đám nữ sinh trêu chọc tới đỏ mặt.

Cho dù thời gian lễ về trường diễn ra nhìn ở đâu cũng người ra người vào nườm nượp, nhưng quá nhiều hoạt động, mỗi học viên có hoạt động riêng, những nơi đông khách nhất là khu ẩm thực, sân khấu của học viện nghệ thuật, còn buổi diễn giảng liên tiếp thời gian qua dù không khí học thuật ở Đh Thượng Hải có cao đến mấy thì người ta bắt đầu nhàm.

Thế nên hôm nay lễ đường học viện chật kín người thế này là hiếm có.

Trương Tiểu Kiều thì cười khẩy:
- Dám cá nửa buổi là non nửa đám người này ngủ gật hoặc là bỏ về thôi.

Tô Xán mỉm cười, hiểu ý Trương Tiểu Kiều muốn nói gì, nhìn ra phía cửa là hai hàng nữ sinh mặc sườn xám đủ màu tiếp khách, học viện vì diễn đàn ngày hôm nay chuẩn bị hết sức cẩn thận, lúc nãy Tô Xán nhìn thấy mấy người vốn định đi qua nhưng thấy hai hàng mỹ nữ lập tức chuyển hướng.

Nổi bật nhất trong số đó phải kể tới Trình Thông Thông, mặc chiếc sườn xám đỏ rực, nơi chỗ xẻ của chiếc váy thi thoảng lấp ló cặp đùi thon thả trắng muốt, mái tóc vấn trên đỉnh đầu, hơi nghiêng về phía sau, vừa đen vừa bóng, gài một chiếc trâm Hỉ Thước, trông vừa trang nhã vừa quyến rũ, lông mày cực mảnh, một đôi môi đầy to sơn đỏ cám dỗ vô cùng.

Thôi nói thẳng ra tâm điểm chú ý mọi người chắc chắn là bầu ngực cực đẹp của Trình Thông Thông nơi chiếc sườn xám thêu hai bóng hoa chỉ vàng như muốn thu hút mọi ánh mắt vào đó, nhìn góc độ nghiêng, Tô Xán hiểu được lời Trình Thông Thông nói thế nào bầu ngực tự nhiên không cần độn, không dùng khung nâng rồi, không phải là vòng cung đầy ắp cao ngất hướng lên trên, mà hơi trĩu xuống, nhìn qua lớp vải tựa hồ vẫn thấy được sóng dợn bên

trong, thứ đầu tiên Tô Xán liên tưởng tới là quả bóng bay chứa nước, không khỏi nhớ tới hôm ở hồ bơi đó, thực sự đó là bộ ngực rất đẹp ...

"Á" Tô Xán đang nhìn ngây người thì bị nhéo một cái đau điếng, quay sang thì Đường Vũ đã mặt tự nhiên như không cười nói với đám Đồng Đồng, như vừa rồi không phải mình nhéo y vậy.

Tô Xán cười ngượng quay đầu đi.

Bãi đỗ xe bên cạnh lúc này không ngừng có xe đi vào, trong đó có bốn người từ một chiếc xe đi ra, một trong số đó không ngờ là Tạ Tư Kiền mới gặp tối hôm kia, nhìn thấy nhóm Tô Xán đứng ở cửa, cười nhạt một cái, sau đó đi theo đường dành cho khách quý vào lễ đường.

- Hai người biết mấy người đi bên cạnh Tạ Tư Kiền là ai không?
Tô Xán quay đầu hỏi Lâm Quang Đống và Lý Bằng Vũ:

Hai người lắc đầu, Lâm Quang Đống nói nhỏ:
- Tập đoàn Cảng Hồng và xí nghiệp của Sâm Xuyên ở Hong Kong đang vì thu ngành kinh doanh khách sạn ở Hong Kong mà triển khai đấu đá quyết liệt. Tạ Tư Kiền gần đây xuất hiện ở Thượng Hải, có khi liên quan tới tin đồn kia ....

Đang nói thì một đám đông chừng mười một mười hai người đi tới, có cả nam lẫn nữ, tuổi tác từ ba mươi tới bốn mươi, đi đầu dẫn đường là một vị phó hiệu trưởng. Đi đầu là Đào Tình, mẹ Tống Chân vừa mới về nước, tóc búi kiểu quý phụ, cũng mặc bộ sườn xám nhũ bạc, vai khoác thêm khăn choàng lâu màu trắng.

Dù sao là bậc trưởng bối, Tô Xán chủ động đi xuống bật thềm:
- Cháu chào dì Đào.

- Tô Xán, đi cùng với bạn học sao? Chân Chân nó lại không nói với dì cháu đang học Đh Thượng Hải, con bé đó thật là.

Làm nhân tuyển con rể thì Tô Xán còn thiếu nhiều lắm, nhưng đơn thuần từ nhìn nhận góc độ bình thường, Đào Tình thừa nhận Tô Xán là chàng trai dễ mến, rất được lòng người, lần trước Tống Chân chỉ giới thiệu Tô Xán có nghiệp vụ qua lại với Tấn Thông, không ngờ còn là sinh viên:
- Cháu đang học nghiên cứu sinh hay là?

- Dạ cháu là sinh viên năm thứ hai.

- Ồ, vậy cháu phải ít hơn Chân Chân hai tuổi.
Đào Tình cười rất hiền hòa, nhìn nhóm người bên cạnh Tô Xán, ánh mắt đó chừng như không bỏ xót một ai:
- Được rồi, dì phải vào trong đây, lát nữa gặp cháu sau, Chân Chân lát nữa lên phát biểu đấy, có cơ hội phát biểu ở diễn đàn thế này là hiếm có, các cháu ủng hộ con bé nhé.

- Nhất định ạ, gặp lại dì sau.
Tô Xán gật đầu.

Đào Tình đi rồi, nhưng bất kể là vẻ đẹp hay lời ăn tiếng nói đều để lại cho người ta một ấn tượng khó quên.

Lý Hàn nhìn bóng lưng Đào Tình, tặc lưỡi:
- Đó là mẹ Tống Chân sao? Chẳng trách sinh ra cô con gái xuất sắc như vậy.

Phía kia thấy Tô Xán đi rồi, Trình Thông Thông rời bỏ đội ngũ chào đón, tới bên cạnh Đường Vũ, ưỡn ngực lên nói:
- Đường Vũ, có phải Tô Xán thích màu đỏ không?

Đồng Đồng bên cạnh cười khanh khách, Đường Vũ chỉ biết mím môi quay đầu đi, mặc hai cô bạn trêu chọc, ở chủ đề này cô thua tuyệt đối.

…..

Đào Tình vừa bước vào lối đi dành cho Vip, nụ cười tắt dần, khuôn mặt chuyển sang tâm sự trùng trùng, gần đây bà bị bảo phủ bởi nhiều tin tức không tốt, đối thủ cạnh tranh đang chuẩn bị dùng phương thức không chính đáng nhắm vào tập đoàn Sâm Xuyên, thời gian trước mối số công ty liên doanh với Sâm Xuyên bị tra xét, mặc dù tới nay đang giằng co, nhưng cho thấy chuyện không còn là tin đồn nữa.

Đương nhiên tập đoàn Sâm Xuyên cũng có đáp trả tương ứng, bọn họ có đủ chỗ dựa từ nhân vật lớn ở kinh thành, tới quan viên chấp chính địa phương, đối phương muốn đối đầu sẽ phải trả giá.

Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, vấn đề là một số nguồn tin cho thấy đối thủ muốn nhắm vào con gái bà bằng thủ đoạn không chính đáng để ngăn chặn đối thủ mạnh trong tương lai.

Đi tới chỗ ghế khách quý, Đào Tình nhận được liên tiếp mấy cuộc điện thoại, từ cha Tống Chân, cậu Tống Chân, thậm chí là có vị đại lão ở kinh thành, những cú điện thoại này làm Đào Tình yên tâm không ít.

Mang vẻ mặt đúng mực, mỉm cười vỗ tay, thi thoảng quay sang nói vài câu với người bên cạnh, thực chất chỉ là phép lịch sự, Đào Tình chẳng quan tâm người ta nói gì, cuối cùng cũng tới giây phút bà chờ đợi, MC lên nói:
- Tiếp theo xin mời cô Tống Chân tổng giám đốc công ty hữu hạn cổ phần Sâm Xuyên Trung Quốc lên phát bảo, chủ đề là con đường tu thân dưỡng tính cho xí nghiệp Trung Quốc, vâng xin mờ ...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 185: Xuất kỳ bất ý, công kỳ vô bị (1)

M

c vỗ tay nhè nhẹ rồi lùi qua nhường chỗ, trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt, Tống Chân trong trang phục cực kỳ có cảm giác Office Lady bước lên sân khấu, tóc đen dài thẳng mượt dài tận giữa lưng, đeo một chiếc kính gọn đen nhỏ tăng thêm phần học thức và thành thục, chỉ trang điểm nhẹ nền nã, mang tới một loại chấn động không nhỏ.

Sau trang vỗ tay ngắn, Tống Chân hít sâu một hơi, một nghiên cứu cho thấy 75% người Mỹ rất sợ phát biểu trước đám đông, con số này khiến nhiều người ngạc nhiên, xưa nay trong suy nghĩ đa số mọi người, người Mỹ giỏi giao tiếp, phải coi chuyện này là bình thường mới đúng. Thực tế là vậy, đó là nghiên cứu có uy tín không cần nghi ngờ, nghiên cứu đó còn chỉ ra rằng, trong nhóm nhỏ 7 -12 người thì người Mỹ tự tin phát huy được khả năng giao tiếp nhất, nhưng chỉ cần đứng trước đám đông vài ba chục người, thì người trên thế giới này đa phần đều giống nhau cả.

Trước đó mẹ Tống Chân nhiều lần lo lắng hỏi có thể phát biểu được không, nếu không để chú hai cô lên phát biểu thay.

Nhưng Tống Chân uyển chuyển từ chối, thấy mình từ bây giờ cần phải gánh vác gia nghiệp, hôm đó Tô Xán không hề có chuẩn bị trước, không có khoảng cách sân khấu xa như thế này, đối diện với đám đông đang kích động vẫn bình tĩnh tự tin, dễ dàng xoa dịu đám đông để lại cho cô ấn tượng rất mạnh.

Tiếng vỗ tay lắng hẳn, Tống Chân dùng giọng nói trong trẻo của mình, bắt đầu báo cáo với cô không khác gì một cuộc chiến.

Giọng nói trong trẻo mà rành rọt của Tống Chân qua thiết bị âm thanh bố trí cẩn thận của lễ đường truyền ra, nhìn cô gái trang phục thành thục nhưng

không át đi được vẻ đẹp thanh thuần tươi mát, nụ cười tự tin, càng nói càng vững vàng, Tô Xán có cảm giác không chân thật.

Nhớ tới lần y bay sang Mỹ tình cờ gặp nhau trên máy bay, sau đó bất ngờ ở bữa tiệc của Washington Post, rồi tản bộ trên con đường hai bên trồng cây cọ tráng lệ ngoài đại học Stanford, cùng với buổi chiều hôm đó đi chơi công viên giải trí, cô bé con này thiếu chút nữa khiến một nhân viên ngôi nhà ma phải bỏ nghề.

Y nhớ nghe Tống Chân thổ lộ ước mơ và tiếc nuối trong quá trình trưởng thành, Tô Xán cũng kể khó khăn vì không quen được thức ăn và nhiều văn hóa của Mỹ, hai người hài hòa như người bạn lâu năm không gặp.

Nhưng thực tế hai bọn họ chỉ là người qua đường, hai người xa quê tình cờ gặp nhau thôi.

Tống Chân là tiểu thư gia tộc truyền thống, rất có khả năng thành người kế thừa đời tiếp theo của gia tộc, thân phận này khiến đa phần thứ Tống Chân theo đuổi đều có thể thoải mái có được trong tay, tất cả những điều đó khiến cô gái bề ngoài trẻ con này bao phủ sự cao quý mà người thường không có.

Từng theo đuổi cuộc sống trong tưởng tưởng, nhưng phát hiện ra chênh lệch giữa lý tưởng và hiện thực, mang tới sự trống rỗng lạc lối. Có lẽ Tống Chân cả đời không bao giờ đem nuối tiếc dưới đày lòng kể cho người thứ hai biết, cho dù là nam nhân sau này vì loại liên hệ lợi ích nào đó mà cùng cô ngủ chung một chiếc giường.

Thế nhưng cô lại kể cho một người thậm chí còn không tính là bạn mình, có lẽ đại khái vì bọn họ chỉ là người qua đường.

Trải qua cái mùa xuân ở California đó, bọn họ sẽ quay trở về quỹ tích sinh hoạt của mình, thế giới của mình, tới già cũng không gặp lại nữa.

Cho nên Tô Xán mặc áo sơ mi trắng, sách ba lô léo núi chứa toàn bộ hành trang như lữ hành cô độc quay về nước, còn Tống Chân ở lại Mỹ học chuyên sâu bằng MBA.

Ai mà biết được vận mệnh hay YY như thế, đôi khi ông trời đùa dai cũng được.

- Anh thích màu đỏ phải không?

Giọng nói của Đường Vũ kéo Tô Xán từ trong hồi ức quay về, y không nghe rõ lắm:
- Em nói sao?

- Có phải anh thích màu đỏ không?
Đường Vũ vẫn chăm chú lắng nghe Tống Chân phát biểu, như đột nhiên nghĩ tới chủ đề này, giọng nói chỉ vừa vặn cho hai người nghe.

Cả Tô Xán và Đường Vũ đều ít khi chia sẻ với nhau sở thích cá nhân, như thích màu gì, thích mưa hay thích nắng, thích món ăn nào. Toàn bộ điều hai bên biết về nhau là do quá trình tiếp xúc lâu dài, quan tâm chú ý tới nhau, cả hai đều thích điều này, giống như sở thích xem sách của họ, lật từng trang sách một thích thú khám phá những thứ trong đó.

Vì vậy Tô Xán không nghĩ nhiều, đáp:
- Cũng không hẳn, tuy thế màu đỏ rất bắt mắt, dễ thu hút chú ý.

Đường Vũ khẽ gật đầu không nói gì thêm nữa.

Bên trên bài phát biểu của Tống Chân kết thúc, toàn lễ đường vỗ tay nhiệt liệt, chỉ nói có 15 phút, nhưng với Tống Chân mà nói tựa hồ còn mệt hơn cả cuộc thi người mẫu năm xưa, có điều với sự nghiệp của cô mà nói, đây là mở đầu tốt.

- Bài phát biểu rất tốt, ngắn gọn sâu sắc, đi vào trọng tâm.

Đường Vũ cũng vỗ tay khen ngợi:

Khi Tống Chân chuẩn bị chủ trì nói những lời khen ngợi theo thông lệ để kết thúc rời sân khấu, tiếng vỗ tay lác đác dần đột nhiên có người cầm micrô nói:
- Giám đốc Tống, về báo cáo vừa rồi của cô, tôi có một vấn đề, không biết có có thể giải đáp được không?

Ánh mắt của mọi người tập trung vào vị trí hàng ghế thứ tư mé phải, sáu hàng ghế đầu của lễ đường sức chứa hơn 400 người này đều là khách quý, người ở đó không phải là quan viên cơ cấu tương quan, thì là học giả, giáo sư, cùng nhân vật có tiếng.

Người lên tiếng ở hàng ghế thứ tư đó chính là Tạ Tư Kiền, chỉ không biết hắn lấy đâu ra micro vừa rồi dùng cho khách khứa đưa câu hỏi, đang đứng dậy nhìn Tống Chân.

Đào Tình ngồi ở hàng thứ ba mé trái, ngạc nhiên quay đầu nhìn Tạ Tư Kiền, vì Tống Chân được lên phát biểu ngày hôm nay chỉ là phần nhỏ trong chủ đề của diễn đàn, không phải giống các chuyên gia đưa ra luận điểm cho mọi người đặt câu hỏi rồi giải đáp. Đại khái nhận ra được thân phận của Tạ Tư Kiền, càng biết câu hỏi hắn đưa ra không phải chuyện gì tốt lành, sắc mặt Đào Tình trở nên khó coi.

Mc tỏ ra khó xử, chương trình đã quy định giờ cả rồi, hắn nhìn ra hậu trường xin ý kiến, bên trong có người gật đầu, nên không ngăn cản nữa.

Tống Chân trấn tĩnh mỉm cười nhìn Tạ Tư Kiều, coi hắn như một thính giả bình thường, tự tin nói:
- Được, anh nói đi, có điểm nào không rõ ràng, tôi sẽ cố gắng trả lời.

Tô Xán có chút lo lắng, bất kể Tống Chân tự tin ứng phó thế nào, nhưng đối phương rõ ràng có chuẩn bị, còn bản bị động, lúc này phương pháp tốt nhất là không cho đối phương cơ hội gây khó dễ, như thế dù đối phương có

miệng nói nở hoa cũng vô nghĩa, có điều hắn đối phương cũng đã nghiên cứu tính cách Tống Chân rồi.

Quả nhiên giọng Tạ Tư Kiền rất bất thiện:
- Vừa rồi trong phát biểu của cô Tống có nói tới chữ tín là sinh mệnh của nền kinh tế thị trường hiện đại, là yếu tố cần phải có của hoạt động kinh doanh, có giá trị hơn cả vàng bạc, điều này tôi cũng tán đồng. Vậy tôi xin hỏi, không biết tập đoàn Sâm Xuyên đã làm được đem điều đó chưa, tức là đem chữ tín là một loại văn hóa xí nghiệp truyền thừa, phục vụ khách hàng chưa?

Tống Chân hơi nhíu mày, vẫn bình tĩnh đáp:
- Xin hỏi tên anh là gì, nếu anh có vấn đề không hài lòng với tập đoàn Sâm Xuyên, tôi có thể trả lời riêng cho anh, còn đây là diễn đàn mang tính học thuật, chúng ta chỉ thảo luận ở phương diện học thuật thôi, tôi sẽ không trả lời câu hỏi nhắm vào cá nhân.

Tô Xán gật đầu, Tống Chân nói vậy là đúng rồi, khéo léo tránh đi là tốt nhất, không nên tự tin một cách dại dột.

- Tôi họ Tạ, có điều chuyện này không quan trọng, tôi không nghĩ đây là câu hỏi vượt ngoài phạm vi cho phép, vừa rồi giám đốc Tống có bài phát biểu rất có sức truyền cảm, cô đại biểu cho tập đoàn Sâm Xuyên, đại biểu tư tưởng báo cáo này, vậy Tập đoàn Sâm Xuyên phải là đại biểu cho chữ tín, phải là công ty rất có chữ tín và trách nhiệm với xã hội phải không?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 186: Xuất kỳ bất ý, công kỳ vô bị (2)

T

rên sân khấu, Tống Chân nghiêm túc trả lời:
- Anh Tạ, tôi không biết mục đích của anh là gì, nhưng tôi trả lời rõ cho anh thế này, chữ tín là mục đích mà chúng ta cùng hướng tới, bất kể cá nhân, tập thể hay công ty đều không phải hoàn hảo. Lấy Sâm Xuyên ra mà nói, chúng tôi không dám tự nhận là đại biểu của chữ tín, nhiều phương diện chúng tôi làm chưa hoàn mỹ, còn thiếu xót, chính vì thế hôm nay chúng tôi đề xuất ra tư tưởng này, để mọi người cùng nhau thảo luận.

- Cô ấy giỏi đấy.
Đường Vũ bình luận, lúc nãy cô khen là bài phát biểu, mà cái đó rất có thể do người khác soạn không phải do Tống Chân viết, nhưng gặp chuyện bất ngờ mà bình tĩnh ứng phó đâu ra đấy, chứng minh bản lĩnh không tệ.

Tô Xán vẫn giữ ý kiến của mình, đối phương cố tình phá đám thì đôi khi cùn lại thắng sắc, Tống Chân trả lời xong câu này nên rút đi là đẹp nhất.

- Vậy tôi xin hỏi, quý công ty có làm trái với tư tưởng các vị tôn sùng, làm trái lương tâm các vị không?
Tạ Tư Kiền đột nhiên chuyển sang sắc bén, ý công kích mười phần, bốn phía lắng cả lại.

Tô Xán vỗ trán, xong! Cô nhóc này thế nào cũng bị khích cho mà xem.

Quả nhiên Tống Chân không chịu yếu thế, lớn tiếng đáp:
- Theo như tôi biết thì tuyệt đối không có, tập đoàn Sâm Xuyên luôn coi trọng kiến tạo chữ tín, biết rằng nó là tài sản vô hình quan trọng. Có lẽ ở phương diện khác còn có thể thiếu xót, nhưng nhân vô tín bất lập, đây là tài sản hạch tâm của tập đoàn Sâm Xuyên sở hữu 56 năm lịch sử.

- Nếu đã thế, vậy cô có thể giải thích điều báo Nam Phương nói không, 2 năm trước tập đoàn Sâm Xuyên ở hải ngoại vì trưởng tiểu học thôn Bách Sở Sơn phát động hoạt động quyên góp, hoạt động này nghe nói nghe nói được các loại quỹ từ thiện lớn góp hơn 10 triệu USD, nhưng cho tới nay, quỹ phụ trách chỉ nhận được 1/10 số tiền đó, tôi muốn thay những đứa trẻ trong thông đang ngày ngày đợi trường mới hỏi một câu, số tiền của chúng nó đi đâu rồi.

Lễ đường ồ lên, sau đó mọi người xì xầm với nhau, lác đác một vài vị trí có người đứng lên hô lớn hoặc đòi trả lời, hoặc chửi rủa, không nói cũng biết người đối phương cài vào.

Tiêu Húc bản thân là từ nhỏ sống ở nông thôn, nhận thức rõ ràng sự nghèo khó, lại thêm sự kiện đập xe lần trước đã mất sạch thiện cảm với tập đoàn Sâm Xuyên, tức thì lửa giận bốc lên:
- Phì, tôi biết ngay là loại người giàu có này lương tâm cho chó ăn hết rồi mà, lần trước không phải thế sao, vì cái xe nát cái gì còn đòi gọi cả gia đình người ta tới, lũ khốn kiếp, biết thế lần trước tôi cho cái thằng gia nô kia một cái tát.

Đường Vũ và Tô Xán nhìn nhau không nói, cô nghe Tô Xán và Lâm Quang Đống nói chuyện có người nhắm vào Tống Chân rồi, không hiểu tình hình này là đúng, hay là cố ý vu oan.

Tô Xán thì mặt sầm xuống, rõ ràng chỉ là một cô gái mới ra trường, đám người này làm sao tàn nhẫn như thế, nếu chúng nhắm vào bất kỳ cao tầng nào khác thì Tô Xán không ý kiến.

- Nếu như quý vị không tin, trong tay tôi còn có một văn kiện chứng minh chi thu của quỹ từ thiện, chứng thực tập đoàn Sâm Xuyên chỉ gửi 1 triệu USD trong số tiền 10 triệu kia. Còn 9 triệu kia, không biết ai đó ăn chặn hay sao rồi thì chúng tôi không biết.

Tạ Tư Kiên xoay quanh một vòng nói với khách khứa, sau đó quay lại đối diện với Tống Chân:
- Cho nên hôm nay tôi phải đứng ra thay mặt những đứa trẻ đó đòi lại câu trả lời công bằng, xin hỏi Tống đại tiểu thư, chữ tín và trách nhiệm mà cô vừa nói có bao nhiêu phần bị chó ăn mất rồi?

Nam tử bên cạnh Tạ Tư Kiền đứng dậy giơ tài liệu lên, làm bộ dạng căm phẫn, sau đó phát cho người xung quanh, tài liệu nhanh chóng từ tay người này truyền qua tay người kia, hành động này khiến nhiều người tuy chưa được

Lâm Quang Đống ngồi sau Tô Xán một hàng nhoài người tới nói:
- Chiêu này thật độc, ngay đúng diễn đàn kinh tế, như vậy cả Tống Chân và Tập đoàn Sâm Xuyên bị đổ ụp chậu mực lên người rồi, xem ra muốn đánh một đòn không cho Sâm Xuyên có cơ hội gượng lại ...

Tô Xán cũng nhanh chóng nhận được một bản tài liệu, cùng Đường Vũ và Đồng Đồng chụm đầu lại xem, ghi rất rõ ràng ai lúc nào hứa quyên góp bao nhiêu tiền, đại đa số trong đó là danh nhân, muốn xác thực rất dễ dàng, không ai dại gì đi bịa đặt ra con số này để vô duyên vô cớ đắc tội với những nhân vật đó, nên người ta dễ dàng tin tưởng, nếu không phải Tô Xán biết trước nội tình, có lẽ lúc này thở dài bỏ về sớm, khỏi phải nhìn chuyện tiếp theo.

Lừa đảo từ thiện, điều này bất kể đối với cá nhân hay xí nghiệp mà nói, đều là tai họa mang tính hủy diệt với danh dự và chữ tín.

Đối phương lựa chọn ra tay ở ngày lễ trở lại trường đang rất thu hút sự chú ý, lại còn là diễn đàn kinh tế có sức ảnh hưởng, hiệu quả lớn gấp nhiều lần so với công kích ở trường hợp khác. Tin rằng chỉ cần ý đồ bọn chúng thành công, ngày hôm sau sẽ là chủ đề lớn mang tính xã hội, tiếp đó dưới sự chèn ép chính trị, tập đoàn Sâm Xuyên rất có thể bị đuổi khỏi Trung Quốc trong tiếng thóa mạ.

Mặc dù vì sự kiện này, thế lực đằng sau rất có thể đắc tội với ĐH Thượng Hải, nhưng chỉ cần hạ được Sâm Xuyên, cái giá như vậy là quá nhỏ, bọn chúng cũng chuẩn bị nhiều cách vỗ về ĐH Thượng Hải rồi.

Đối phương tấn công quá bất ngờ ác độc, tính toán kỹ càng, Đào Tình cùng một vài cao tầng tập đoàn Sâm Xuyên có mặt cảm thấy trước mắt tối đi, hối hận không thôi, đáng nhẽ ngay từ lúc nãy đã nên đứng ra ngăn cản, đưa Tống Chân rời sân khấu mới đúng, nhưng bây giờ xung quanh nháo nhào như vậy mà bỏ đi tình hình càng tệ.
Đại thế đã mất rồi.

Suy nghĩ đầu tiên của Đào Tình là một khi tập đoàn Sâm Xuyên rơi vào vòng xoáy dư luận, bị vô số người nhổ nước bọt, cho dù vị đại lão kinh thành đứng sau lưng bọn họ cũng phải né tránh.

Đào Tình gần như không kiềm chế được, đứng bật dậy:
- Các người phỉ báng.
Nhưng vóc người bà cũng nhỏ nhắn như con gái mình, giọng nói run run không đủ lực, lại thêm toàn lễ đường bị người của Tạ Tư Kiền kích động, chẳng khác gì đá ném vào biển, chẳng gây nên được chút sóng gió nào.

Chuyện quyên góp này đúng hay sai Tô Xán không biết, nhưng Tô Xán tin Tống Chân và Đào Tình đều không biết rõ nội tình, nên chỉ cần chút lúng túng lúc này, không có câu trả lời thỏa đáng tại chỗ, đều sẽ thành chuyện xác thực.

Ghế khách quý lúc này những nhân vật coi là tinh anh xã hội không ít người kinh ngạc, nhìn Tống Chân trên sân khấu, có người ghét bỏ, có người hả hê, cũng có người tỉnh táo hơn tỏ vẻ thương hại.

Tạ Tư Kiền không bỏ lỡ thời cơ, độc lớn một vài con số để những người không nhận được tài liệu cũng biết, như danh nhân A trên duy tuyền tại chỗ

tuyên bố quyên góp mấy trăm nghìn, riêng một người bằng nửa sổ tiền mà Sâm Xuyên gửi tới quỹ từ thiện.

- Tôi tạm thời còn chưa rõ chuyện này .. Có điều chúng tôi sẽ cho điều tra .. Tống Chân đối diện với đám đông kích động phía dưới, giọng nói trở nên run rẩy, không có sức thuyết phục nào cả:

- Điều tra?
Giọng Tạ Tư Càn lại lần nữa cao lên, mang rõ sự mỉa mai:
- Tra thể nào đây? Trước kia ở hải ngoại tiến hành hoạt động quyên góp chính là mẹ đẻ của cô đúng không, trước kia các người nói rõ quyên góp bao nhiêu sẽ công khai, sẽ đóng góp hết, bây giờ thì cả khoản tiền lớn không rõ hướng đi, không rõ hướng đi có hàm ý gì đây, hay là chảy vào túi mẹ con cô rồi? Tống đại tiểu thư, tôi nhắc cô một câu, đây là lừa đảo, hành vi này khởi tố thì không chỉ bồi thương là xong đâu, các người sẽ phải ngồi tù đấy.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 187: Đi thôi

Tống Chân cảm thấy đầu óc choáng váng, nếu người khác đã lui vào sau hậu trường tạm tránh đi rồi, nhưng cô gái này quả nhiên không tầm thường, gạt MC qua một bên, vẫn cố trấn định giải thích, giọng gần như van lơn:

- Anh đừng ngậm máu phun người, tôi nói sẽ cho điều tra sẽ điều tra rõ ràng, xin mọi người hãy tin tôi.

Lúc này từ mọi phía lễ đường, không ít người đứng dậy chửi bới, mang theo lời nói mang tính xỉ nhục, cùng với kích động đám đông.

- Tin cái con khỉ, bộ quần áo cô mặc chắc phải tới vài trăm nghìn phải không? Có phải là dùng tiền từ thiện để mua không vậy?

- Con đĩ lừa đảo, đi chết đi.

- Chỉ được cái mặt đẹp đẽ, không biết xấu hổ.

Đường Vũ khẽ bóp tay Tô Xán, nhìn bóng dáng lẻ loi của Tống Chân trên sân khấu, làm cô động lòng trắc ẩn. Tô Xán bóp nhẹ đáp lại, hít sâu một hơi hóa giải kìm nén trong lòng.

Tô Xán không đành lòng nhìn một cô gái bị kẻ có mưu đồ biến thành đích của muôn mũi tên, nhưng làm gì được đây?

- Tống Chân, xuống đi, còn đứng đấy làm làm gì, van xin sự thương hại của người khác à? Xuống đi, đừng mặt dày nữa, cả nhà họ Tống không có liêm xỉ.

Một nam tử cũng mặc áo phông bình thường nhìn bề ngoài không có gì nổi bật ngồi bên cạnh Đồng Đồng đứng bật dậy, tay vung ném một cái cốc

nhựa, chỉ lên sân khấu chửi bới, vì động tác quá mạnh va phải vai Đồng Đồng, nước đá lạnh sót lại bắn lên người, làm cô kêu khẽ một tiếng, người phải nghiêng đi né tránh.

Đồng Đồng được Đường Vũ ôm lấy người giữ lại, nghe thấy tiếng Đồng Đồng kêu đau, Tô Xán vốn đang nén giận không nhịn được nữa, nhìn kẻ này đủ biết không phải sinh viên trong trường, hay sinh viên trở lại trường rồi, Tô Xán nổi điên tung chân đá vào hông tên nam tử tuổi chừng ba mươi để đầu đinh đó.

Nam tử này đang đứng chửi bới hăng, không ngờ bị tập kích, ngã ra đất, tay tuy cố bám vào ghế giữ lại, nhưng không kịp nữa, ngã xuống lối đi nhỏ, khiến xung quanh gây ra trận hỗn loạn nhỏ.

- Mẹ nó ...

Người kia bật dậy định lao tới tới cổ áo sau bị túm lại, Lý Bằng Vũ ngay tức thì từ phía sau nhảy lên, không cho hắn kịp phản ưng, tóm cổ áo ném đi.

- Sao lại đánh nhau ở chỗ này?

- Loại người nào thiếu tố chất như vậy?

Tô Xán rời hàng ghế bước ra, mấy người quanh đó đang giận dữ định mắng chửi vội nín lại, nhanh chóng có người nhận ra y :" A! Là Tô Xán!", thoáng cái tên "Tô Xán" lan truyền, mọi người nhìn mặt y, đều cảm giác được sắp có chuyện xảy ra rồi.

- Tô Xán, bình tĩnh, Đồng Đồng không sao.

Đường Vũ thấy Tô Xán hùng hổ muốn ra ngoài, vội kéo tay áo y lại sợ làm lớn chuyện.

- Không sao, anh có tính toán rồi, sẽ quay lại ngay.

Tô Xán nhỏ giọng trấn an:

Đường Vũ nghe Tô Xán nói vậy thì yên tâm, chỉ cần Tô Xán không phải kích động muốn đánh người thì cô yên tâm, liền buông tay ra. Tô Xán không tới tiếp tục đánh tên kia mà theo đường đi, tới thẳng sân khấu.

Cả lễ đường vốn ồn ào mất khống chế ngay thời khắc này hơi lắng xuống.

Tống Chân mắt đỏ hoe, nước mắt hoen mi chỉ chực rớt ra ngoài, nhưng tận lực áp chế ngực phập phồng tức giận lẫn uất ức, giọng khàn đi cố gắng thuyết phúc đám đông, nhưng bất kể thế nào không thành công, ngồi xuống ghế ánh mắt hơi thất thần.

Đúng thời khắc Tống Chân thấy như bầu trời sắp xụp đổ thì một bóng người xuất hiện choán hết tầm mắt của cô, cao lớn như muốn vì cô đỡ cả bầu trời.

Tô Xán khẽ lấy ngón tay gõ micro, phát ra tiếng "phụt" "phụt", sau đó nói:

- Chuyện gì thế này, một đám người xúm lại chửi bới một cô gái, oai phong quá nhỉ?

Đại đa số sinh viên ở đây chẳng thù hận gì với Sâm Xuyên, chẳng qua vì hai thái cực tương phản quá lớn, trước đó Tống Chân phát biểu thuyết phục, ngay sau đó lại bộc lộ ra tin tức như thế, cảm giác như bị lừa gạt, lại thêm bị đám người Tạ Tư Kiều có kích động, có la hét, thực ra họ không chửi bới, những lời khó nghe kia hoàn toàn do người của Tạ Tư Kiền phát ra.

Bây giờ Tô Xán cắt ngang, họ nhanh chóng trấn tĩnh lại, sinh viên Đh Thượng Hải vẫn có tố chất cao, nhất là tham dự diễn đàn mang tính học thuật thế này, nếu đây là cái sân bóng thì lại không dễ dàng như thế.

Đám người Tạ Tư Kiền gài khắp nơi còn định cố kích động lại, nhưng xung quanh đã bình tĩnh rồi, bọn chúng cố đứng lên khiêu khích thì quá nổi bật,

đành phải ngồi xuống, đợi xem tình thế.

- Này bạn học, cậu không phải là nhân viên tập đoàn Sâm Xuyên phải không, vậy chuyện này không liên quan tới cậu, cậu đừng nên xen vào.

Tạ Tư Càn cực kỳ tức giận vì sự xuất hiện của Tô Xán, nhưng thân phận của Tô Xán bày rõ ra đó, hắn không dám gây sự, chỉ khuyên y không nên xen vào.

- Đây là đại học Thượng Hải, đây là diễn đàn của học viện kinh tế chúng tôi tổ chức, tôi không cần biết các người có mâu thuẫn gì, đây không phải là chỗ các người lợi dụng đấu đá thương nghiệp.

Lời Tô Xán lập tức được mấy lãnh đạo học viện gật đầu tán thưởng, bọn họ nãy giờ nóng ruột vô cùng, để xảy ra chuyện hoang đường như thế, danh tiếng học viện lẫn trường học bị ảnh hưởng không nhỏ, cũng rất muốn đi lên nói câu này, nhưng với thân phận họ, rất dễ bị đối phương kéo vào thành cùng phe với Tập đoàn Sâm Xuyên, có khi thay cô bé kia trở thành cái đích bị đám đông kích động chửi bới, còn Tô Xán lấy thân phận sinh viên trường thì hoàn toàn không cần cố kỵ gì.

Giống như khi chủ tịch nước đi xuống địa phương thị sát, bất kỳ người dân thường nào cũng có thể chất vấn những lời như, vì sao giá điện, giá xăng dầu hay giá nhà đất cao như thế? Nhưng nếu quan viên chính phủ chất vấn câu này, lập tức sẽ bị người ta nghi ngờ động cơ chính trị đằng sau, chức vị càng cao lại càng cẩn thận lời ăn tiếng nói.

Tô Xán hướng thẳng về phía Tạ Tư Kiền hỏi:

- Vừa rồi anh nói rằng trong tay có chứng cứ khoản tiền Tập đoàn Sâm Xuyên quyên góp được, cuối cùng số tiền đó không tới tay quỹ từ thiện?

- Đúng, tôi xin thanh minh trước, không phải tôi cố ý gây chuyện hay lợi dụng sự kiện này với mục đích cá nhân hay thương nghiệp, các bạn đừng

hiểu lầm.

Tạ Tư Càn bình tĩnh lại, hắn có chuẩn bị nên vô cùng tự tin:

- Tôi đơn thuần lấy góc độ công dân bình thường muốn chất vấn đạo đức và lương tâm một xí nghiệp nổi tiếng.

Tô Xán cắt ngang lời chính nghĩa rẻ rách của hắn:

- Anh có gì chứng minh tập đoàn Sâm Xuyên thực sự có được số tiền đó? Lấy gì chứng minh số tiền những nhà hào tâm kia hứa quyên góp đã gửi vào tài khoản tập đoàn Sâm Xuyên.

Phía dưới nhiều người "ồ" lên, như được gợi mở điều gì đó.

- Chúng ta đều biết chuyện nhiều người hứa mà không quyên góp, nói thì dễ lắm, ví như lúc nãy anh có liệt kê những người ở trên du thuyền của tập đoàn Sâm Xuyên hứa quyên góp mấy trăm nghìn USD, nhưng sự thực số tiền này có gửi vào tài khoản không? Có bao nhiêu người hứa chỉ là hứa, bao nhiêu người số tiền quyên góp không đúng như là lời hứa? Hôm nay tôi nói tôi muốn quyên góp một triệu, anh chắc chắn có thể nhận được số tiền này không?

Tô Xán giọng không hề gay gắt, đơn thuần là chỉ là đưa ra thắc mắc:

- Tôi muốn hỏi anh, anh có chứng cứ gì chứng minh tập đoàn Sâm Xuyên đã thực sự nhận được 10 triệu USD kia không?

Tạ Tư Kiền mặt sa xầm nhìn chằm chằm Tô Xán.

Cái chuyện làm màu từ thiện diễn ra vô số kể, chuyện này diễn ra công khai cả trên truyền hình, gần đây ở Olympic Sidney 2000, khi đoàn điền kinh trong nước giành được kết quả bất ngờ, có công ty lớn tiếng tuyên bố thưởng mỗi VĐV giành được HCV một cái ô tô, kết quả tới nay hai năm

rồi, đến cái bánh ô tô cũng chưa thấy đâu, đấy còn là phát biểu công khai TV còn thế, mấy lời hứa ở hoạt động từ thiện càng không khác gì đánh rắm.

- Nếu như anh không có, vậy tôi có lý do tin rằng, anh đang lợi dụng diễn đàn chúng tôi bôi bẩn tập đoàn Sâm Xuyên, xin đừng xỉ nhục trí tuệ của sinh viên Đh Thượng Hải.

Tô Xán nói xong không thèm ý tới Tạ Tư Kiền, lúc này không tranh thủ mà chuồn còn đợi lúc nào, nắm lấy tay Tống Chân, nhỏ giọng nói:

- Đi thôi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 188: Vừa yêu vừa hận

A

i ai cũng hi vọng có được bốn năm đại học thật đặc sắc phong phú, có ái tình, có nhiệt huyết, có giọt mồ hôi chiến thắng rơi ở sân bóng, có đêm cầm chai bia say khướt bên bạn bè, tham gia những cuộc tọa đàm giao lưu được mở mang tầm nhìn thấy được lý tưởng trong tầm tay, và có cô gái xinh đẹp ngồi sau xe đạp mép váy bay bay.

Còn thực tế năm thứ nhất tất cả đều rụt rè thấp thỏm, thấy ai cũng cẩn thẩn gọi học trường học tỷ, ra ngoài hỏi đường cũng phải khúm núm, trước mặt hội sinh viên hay clb lớn thì sợ sệt.

Tới năm thứ hai bắt đầu quen thuộc địa bàn, suốt ngày hò bạn gọi bè tới lui phố ăn vặt và quán nét, cùng cán bộ trước kia mình e sợ xưng huynh gọi đệ, tới trường học nhiều mỹ nữ nhất thành phố.

Năm thứ ba thăng cấp thành đóng cửa phòng đánh bài ăn tiền, thường xuyên uống rượu tán phét tới nửa đêm, không thì chơi game xuyên đêm suốt sáng. Nhiệt tình tham gia hoạt động chào đón sinh viên mới, đi lừa gạt học đệ học muội, mang cái danh sinh viên lớp lớn ưỡn ngực đi khắp trường.

Khi quen thuộc danh lam thắng cảnh của thành phố Thượng Hải, tổ chức hoạt động du ngoạn khắp nơi, cùng đám huynh đệ choàng vai bá cổ lớn tiếng reo hò dưới cảnh thành phố huy hoàng. Bất kể mới đầu ghét bỏ, không quen, hoặc si mê thành phố này thì năm thứ tư đều khao khát có được công việc tạm thời cắm trại lại nơi này, hâm mộ đám sinh viên năm đầu ngây ngô, coi thường sinh viên năm ba ưỡn ngực vênh váo bắt nạt học đệ học muội.

Thế đấy với đa phần mọi người, cuộc sống sinh viên tuy cảm xúc, nhưng không có sự kiện kinh tâm động phách, nhưng Tô Xán không biết vì sao,

luôn là tâm điểm những chuyện kinh tâm động phách nhất.

- Đi thôi!

Tất cả âm thanh xung quanh ngừng lại, vì vậy tuy Tô Xán nói không lớn, nhưng qua micro truyền đi, được hầu hết mọi người nghe rõ ràng.

Trong khung cảnh lặng ngắt đó, Tô Xán kéo tay Tống Chân đi xuống khán đài, có mấy nam tử áo đen, đại khái trước đó đã nhận được lệnh ngăn không cho Tống Chân rời sân khấu, tuy tình hình mới có vẻ không giống với kế hoạch bàn tính trước, vẫn tiến tới, có điều tỏ vẻ ngần ngừ như đợi nhân vật ở trên ra lệnh khác.

- Xéo đi.

Tô Xán quát:

- Ai cho mày tự ý lên sân khấu, đã đánh người lại còn hung hăng ngang ngược.

Một tên miễn cưỡng kiếm được lý do sứt sẹo, vẫy đồng bọn xông lên, lễ đường náo loạn rồi, tới mức này bọn chúng bất chấp, cứ giữ Tống Chân lại đã.

Mấy tên này còn chưa tiếp cận được Tô Xán thì Lý Bằng Vũ cao ngót nghét mét chín xuất hiện từ đằng sau, thình lình mỗi tay túm một tên đập đầu vào nhau, thuận tay ném đi, hai tên tức thì bị loại khỏi vòng chiến, toàn bộ lễ đường vì cảnh này ồ lên đứng dậy, không khác gì ném quả lựu đạn vào đám đông, loạn hết cả lên.

- Bảo vệ, bảo vệ đâu rồi, không thể chấp nhận được không thể chấp nhận được.

Không biết lãnh đạo nào trường chỉ tay về phía Tô Xán run run quát, , làm ông ta nổi giận, xảy ra chuyện lợi dụng diễn đàn hôm nay để hãm hại đối thủ cạnh tranh đã là ảnh hưởng khó lường tới danh dự của bên tổ chức cùng trường học, mấy lãnh đạo trường vừa an bài vài biện pháp để xoa dịu chuyện này, giờ Tô Xán đại náo như thế, hoàn toàn không có khả năng áp xuống nữa, lãnh đạo này tức tới tái mét mặt mày, mắt phun lửa nhìn Tô Xán.

Tô Xán nhân lúc hỗn loạn cùng Lý Bằng Vũ chạy theo con đường dùng cho khách quý, Tống Chân tay đen phiêu đãng, Đào Tình há hốc mồm, Trương Tiểu Kiều đứng dậy vỗ tay, liền có người học theo, tiếng vỗ tay huýt sao vang dội.

Ở hàng ghế thứ chín mười gì đó, không quá gần cũng không quá xa sân khấu, Cao Hằng giống rất nhiều sinh viên khác xung quanh đứng dậy vỗ tay, khuôn mặt không có vẻ phấn khích kích động như những người khác, chỉ có nụ cười nhè nhẹ.

Cùng Tô Xán rời khỏi lễ đường, chạy một quãng đường dài, đến khi lễ đường học viện kinh tế khuất sau hàng cây rậm rạp, Tống Chân không giữ được sự kiên cường mạnh mẽ trước đó nữa, nước mắt rơi xuống, càng khóc càng lớn, cuối cùng ngồi luôn xuống đất gục mặt vào giữa đầu gối khóc ngon lành.

Tô Xán không khuyên nhủ, đối với Tống Chân mà nói chuyện ngày hôm nay đối với cuộc đời cô đại tiểu thư luôn thuận buồm xuôi gió mà nói là đả kích không nhỏ, nhưng những đả kích này vừa vặn chỉ bắt đầu, Tống Chân từ lúc tiếp nhận vị trí tổng giám đốc, sẽ phải đối diện với nó, dần dần tôi luyện bản thân kiên cường cứng rắn hơn.

Tống Chân không phải nghĩ không thông, chỉ là thấy hơi tủi thân mà thôi, khung cảnh khi nãy, bị muôn người nhìn với ánh mắt căm ghét, thậm chí

thù hận, nghe những lời chửi bới độc ác, cô phải chịu áp lực không ai tưởng tượng được.

Đợi khi điều chỉnh xong tiếng nghẹn ngào, Tống Chân đứng dậy, nói với Tô Xán:

- Cho mượn vai một chút.

Tô Xán hơi ngớ ra, vừa rồi y kéo Tống Chân chạy một lèo, chẳng biết trong kia phản ứng ra sao, ít nhất dọc đường có người xì xầm bàn tán, giữa thanh thiên bạch nhật, để cô bé này ôm khóc một hồi thì có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch được oan ức, có điều y phản ứng cũng nhanh, làm bộ hoảng sợ rụt người lại:

- Đây không phải đóng phim, tôi không dám trông đợi một cảnh máu chó như phim Hàn, cô chắc không phải muốn cắn tôi một cái phát tiết chứ.

Tống Chân phì cười, lấy tay lau đi nước mắt lẫn nước mũi đi, khịt một cái, đôi mắt vẫn đỏ hoe, nhưng không còn sự khổ sở vừa rồi, giọng dịu dàng nói:

- Cám ơn anh.

Tô Xán mỉm cười gật đầu.

Xung quanh cây ngô đồng lay động theo cơn gió cuối thu, những chiếc lá khô vàng rơi xuống từng mảng, đong đưa đáp xuống đất, một chàng trai cao ráo lưng thẳng tắp đối diện là cô cái tóc như dòng suối dính lên khuôn mặt chưa khô hết nước mắt, nhưng đẹp tới não nề. Trong cái ngày mùa thu ở Đh Thượng Hải đó, có rất nhiều nam nữ sóng vai nhau vui đùa đi qua, hoàn toàn chẳng biết tới vừa có chuyện long trời lở đất diễn ra.

Có điều cảnh trữ tình này định sẵn là khoảng lặng ngắn ngủi trước cơn bão mà thôi.

Rất nhanh Tống Chân được người của tập đoàn Sâm Xuyên đón đi, trong quá trình đó, diễn đàn học viện kinh tế vẫn diễn ra, nhưng vì sự kiện trước đó, không còn ai chú ý nội dung thảo luận nữa.

Cuối cùng kết thúc sớm hơn dự kiến, gần như người lên nói chuyện chỉ đọc và đọc, không ai hỏi gì, khi đám đông từ đại lễ đường tràn ra, bắt đầu xì xầm bàn tán, bộ dạng ai nấy kích động.

Mặt các vị lãnh đạo ai nấy âm trầm, chẳng thể trách bọn họ, ngay trong ngày hội trở lại trường, một diễn đàn dày công chuẩn bị, có tới hai vị phó hiệu trưởng tọa trấn, mức độ coi trọng không thể nghi ngờ, lại xảy ra chuyện lớn, thể diện bọn họ làm sao chịu nổi.

Ngay khi Tạ Tư Kiền chỉ trích Tống Chân trước mặt mọi người, rất nhiều nhân vật lớn đã bấm điện thoại gọi đi khắp nơi, diễn đàn này trừ học giả, nhà kinh tế học, nhà doanh nghiệp, có cả khách khứa truyền thông và chính phủ, chuyện lớn như vậy không giấu được, làm sao giảm thiểu ảnh hưởng tới mức thấp nhất là vấn đề lãnh đạo trường cân nhắc.

- Khi đó có người chỉ tích tập đoàn Sâm Xuyên lừa đảo quyên góp, còn Tô Xán đánh người rồi lên sân khấu phản bác.

Lục Xuyên Minh đang ở sân bay Hồng Kiều tiếp đoán khách, nghe báo cáo này, kệ mấy nhân viên trường, đi thẳng ra khỏi phòng tiếp đãi, tay cầm di động, chưa tiêu hóa nổi tin tức chấn động này, thấp giọng quát:

- Người trong viện khi đó làm cái gì, sao không ai đi ra quản trật tự, lại để nó phát triển tới mức đó.

- Chuyện diễn ra quá nhanh, không ai ngờ tới, đến khi phát hiện ra ý đồ của đối phương thì đối phương đã đưa ra chứng cứ rồi, sau đó hiện trường kích động, MC cố khuyên Tống Chân tránh đi, nhưng cô gái đó quật cường muốn giải thích. Sau đó không rõ vì sao Tô Xán đánh người, rồi đi lên sân

khấu chỉ trích đó chỉ là cuộc quyên góp lấy tiếng vô nghĩa, phản kích đối phương cố ý mượn hội về trường của chúng ta ác ý đả kích tập đoàn Sâm Xuyên, cố tình đổ nước bẩn lên người đối thủ cạnh tranh. Hiệu phó Tôn đã đích thân chỉ đạo điều tra đầu đuôi sự việc, chẳng mấy chốc sẽ tới chỗ hiệu trưởng.

- ... An bài một chút, tôi về ngay.

Để lại vài nhân viên trường phụ trách công tác tiếp đón khách quý sắp tới, Lục Xuyên Minh lên xe về trường, mặt nghiêm túc như tảng sắt, ông ta lấy sổ tay ra, tóm tắt lại sự kiện xảy ra từ đầu tới cuối, sau đó khoanh tròn hai chữ Tô Xán, lắc đầu cười khổ.

Đây đúng là đứa sinh viên làm người ta vừa yêu vừa hận.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 189: Ở giá đi

Thường thường người tổ chức quyên tiền đều là có ý tốt, nhà từ thiện hùa theo hô vài tiếng là được, dù sao xác nhận con số là chuyện riêng tư của hai bên, còn phương diện con số trên truyền hình mọi người thỏa sức ăn to nói lớn là được. Kết quả người có thành tích, bên được danh tiếng. Còn quỹ từ thiện thì có khổ không nói ra được cũng vẫn vui thôi, vì sao anh nói ra người ta không cho tiền nữa, lại chẳng thể nói người ta quyên góp không đúng lời hứa, đi xin tiền phải khép nép ngậm bò hòn làm ngọt rồi. Có là tốt, còn đòi hỏi gì nữa?
Đám Lý Hàn đợi kết thúc diễn đàn tụ tập quanh Đường Vũ, Tô Xán không có mặt, Đường Vũ bất giác thành trung tâm của vòng tròn nhỏ này, trên đường trở về mọi người vẫn còn cảm khái vì chuyện vừa xảy ra.

- Đám khốn kiếp nhà tư bản đó coi chúng ta là khỉ để chơi đùa chắc, bày ra cái trò mượn đao giết người, diệt trừ đối thủ? Đám người đó có phải sinh ra hoàn cảnh quá ưu việt nên coi người ta là kẻ ngốc? Chúng ta là sinh viên, là phẫn thanh, nên sinh ra là để công cụ cho bọn chúng à? Chắc bọn chúng cũng không ngờ rằng nhảy ra bị Tô Xán cho một gậy giữa mặt như vậy.
Đại khái vì lúc nãy chửi Tống Chân mấy câu, tự biến mình thằng ngốc, cho nên Tiêu Húc đặc biệt tức giận:

Rất nhiều người tham dự diễn đàn ngày hôm nay lúc này giống như Tiêu Húc đang chửi rủa kẻ đứng sau thao túng, suýt nữa khiến bọn họ làm ra việc hổ thẹn.

Trương Tiểu Kiều lại suy nghĩ tới vấn đề khác, lo lắng nói với Đường Vũ:
- Đường Vũ, mặc dù Tô Xán tuy nói có lý, nhưng nếu như chẳng may sau này chứng thực được Tập đoàn Sâm Xuyên ăn chặt tiền thật, thì cậu ấy cũng sẽ bị cuốn vào, lúc đó phiền phức to.

Đường Vũ nhíu mày, một lúc sau lắc đầu:
- Có lẽ không, người tập đoàn Sâm Xuyên hôm nay chỉ bất ngờ nên không kịp ứng phó thôi, mình tin họ sẽ bịt hết mọi sơ hở, cậu cũng thấy biểu hiện của Tống Chân hôm nay rồi, cô gái đó không tầm thường.

Trình Thông Thông phụ trách tiếp khách lễ đường, khi chuyện xảy ra cô còn đang ở sau cánh gà nghĩ cách thoát khỏi sự đeo bám của một tay học trưởng hội sinh viên. Biến cố xảy ra cô ở rất gần, tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình khoảng cách gần, kết thúc diễn đàn, cô thay vội thay vàng quần áo, bất chấp hình tượng thục nữ, tặng cho tên học trưởng không biết tình thế kia một cú đá vào ống đồng, đuổi theo nhóm Đường Vũ và Đồng Đồng.

- Đợi mình đã.
Trình Thông Thông đuổi kịp nhóm Đường Vũ, còn chưa thở đều đã dáo dác nhìn quanh, hỏi vội:
- Tô Xán đâu rồi?

- Cậu ấy đi rồi.
Đồng Đồng trả lời:

- Hả, đi đâu? Sao lại đi?
Trình Thông Thông không khỏi thất vọng, Tô Xán đang ở trung tâm dư luận, vậy mà không tranh thủ để lấy được tư liệu nóng hổi nhất:

- Không biết nữa, chả lẽ ở lại đây để người ta bu tới à, tin chắc chắng mấy chốc chuyện này sẽ lan ra cả trường.

- À …
Trình Thông Thông cũng hiểu, bình thường Tô Xán chẳng làm gì đã gây chú ý rồi nữa là xảy ra chuyện như vậy, e bây giờ khối người đang chầu chực ở trước cổng KTX số 17:
- Vừa rồi mình có nghe thấy hai người thảo luận, một người nói cái gì mà tôn nghiêm của toàn bộ nhân loại nằm ở tư tưởng. Đối thủ cạnh tranh của

Sâm Xuyên muốn dùng thứ dơ bẩn trát lên trường ta là xâm phạm tôn nghiêm của trường. Người kia nói bọn chúng tự coi mình là thông minh, bày trò rẻ rách, cuối cùng biến bản thân thành trò cười. Tóm lại chắc là người khoa triết học rồi, nói chua lắm, có điều đa phần nói lúc đó Tô Xán làm anh hùng cứu mỹ nhân thật đẹp trai, thật ngầu ...

- Đúng vậy.
Đồng Đồng mặt ngây ngất:
- Lúc Tô Xán nói "đi thôi", tim mình như muốn tan chảy, nếu có một nam nhân trong tình huống đó nói với mình một câu như vậy, mình sẵn sàng lấy thân báo đáp … Ôi! Đường Vũ, hình như mình thích Tô Xán mất rồi, phải làm sao đây?

- Vậy thì ở giá đi.

Đường Vũ đáp một câu rất hay làm cả đám cười lăn lộn.

Hai nhóm chia trước ngã rẽ trở về KTX, ba cô gái khoác tay nhau đi về KTX số 13, Trình Thông Thông tựa hồ bị câu nói của Đồng Đồng khơi lên cảm xúc, trầm ngâm nói:
- Trước kia mình từng nghĩ, Tô Xán liệu có phải là người đa tình phong lưu không, nói không cũng đúng, ai cũng biết tình cảm Tô Xán giành cho bạn lớn thế nào, hai người yêu nhau nhiều năm như vậy rồi mà tình cảm vẫn không thay đổi. Nói có cũng không phải không có lý do, đã có bạn gái rồi lại còn thân thiết với nhiều cô gái khác, như Lâm Lạc Nhiên, hay như bọn mình chẳng hạn. Nhưng hôm nay mình biết rồi, Tô Xán quá dễ mềm lòng, có lẽ với cậu ấy hành vi hôm nay tự nhiên như ăn cơm uống nước mà thôi, là cô gái nào thì cậu ấy cũng làm thế, nhưng nữ nhân chúng ta là động vật cảm tính, trong tình huống đó sẽ nghĩ thế nào, cảm động là tất nhiên rồi, cô ngốc Đồng Đồng là ví dụ rõ ràng đấy …

Đồng Đồng định lên tiếng phản đối, nhưng muốn nghe Trình Thông Thông nói hết đành cắn răng nhịn tiếng "cô ngốc".

- Lại thêm điều kiện bản thân Tô Xán tốt như vậy, từ cảm động chuyển sang tình cảm nam nữ sẽ rất gần, mà Tô Xán lại không ý thức được điều ấy.
Trình Thông Thông nghĩ tới hôm đó mình gặp chuyện không khác gì Tống Chân là bao, Tô Xán đứng ra làm cô mất ngủ cả đêm, nhắm mắt lại là thấy cái mặt đó, nếu không phải hôm đó là ngày cuối cùng học kỳ, cô có cả hai tháng hè điều chỉnh lại tâm trạng, có khi tình cảm của cô với Tô Xán đã có chuyển biến thật sự:
- Đường Vũ, bạn còn khổ nhiều đấy.

Đường Vũ cười gượng không đáp, tính đó của Tô Xán làm sao cô không nhìn ra, chính vì nhìn ra nên cô không nói được gì cả, bởi Tô Xán không phải vì lấy lòng con gái mà làm như vậy, với Tô Xán đó là chuyện hết sức tự nhiên, nếu cô bắt Tô Xán thay đổi, thì lại không còn là Tô Xán nữa.

Tuy thế Tô Xán cũng không phải là không có sức kiềm chế, trừ khoảng thời gian cô ở Hạ Hải khiến Lâm Lạc Nhiên và Trần Linh San tranh thủ chen chân vào, tới nay Tô Xán tỏ ra vững vàng đáng tin cậy.

……

Diễn đàn kinh tế Đh Thượng Hải vừa kết thúc, có hai chiếc xe cảnh sát hú còi inh ỏi tới nơi, trao đổi với mấy nhân viên công tác trường Đh Thượng Hải, tiếp đó mấy nam tử cố ý gây náo loạn bị bảo vệ khống chế được, đưa lên xe. Còn Lý Bằng Vũ đánh gục mấy người, mở đường máu cho Tô Xán chạy đi, xông qua bảo vệ của trường, không bị bắt lại.

Hiển nhiên náo động ở lễ đượng đã kích thích thần kinh rất nhiều người, trong tình thế như vậy, Tống Chân được người tập đoàn Sâm Xuyên đón đi, Tô Xán cũng lên xe do Lý Bằng Vũ lái tới, cùng Lâm Quang Đống chuồn mất.

Nhưng Tô Xán biết chuyện này không đơn giản chỉ cần thoát khỏi bảo vệ là xong chuyện, có kẻ đứng ra ở diễn đàn trường cố ý gây rối như vậy là đã

chuẩn bị sẵn sàng mất lòng Đh Thượng Hải rồi, đã thế khi chưa đạt được mục đích sẽ không dễ dàng từ bỏ.

Chuyện này liệu có liên quan tới nhân vật họ Cao mà Chiêm Hóa nói tới không? Đối phương mục đích không thành liệu có cắn trả mình không?

- Anh làm khá lắm.
Ở trên xe Tô Xán cười nói, nếu hôm nay không có Lý Bằng Vũ, e rằng khi y đá cái tên va vào người Đồng Đồng xong đã chẳng dễ thoát thân, đừng nói đi lên giải vây cho Tống Chân. Chàng trai thực sự xứng đáng với biệt hiệu Côn Bằng, sức chiến đấu cực kỳ mạnh mẽ, khí thế khác nào cá voi lớn lao vào đàn cá nhỏ.

Lý Bằng Vũ tựa hồ không quen được người ta khen như vậy, chơi với Lỗ Nam Nam và Lâm Trứu Vũ chỉ suốt ngày bị đả kích, cười ngượng:
- Chằng đó còn chưa đủ cho tôi tráng miệng, trong quân thường cứ phải gấp đôi số đó mới đã.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 190: Tô Xán khó lường

Tô Xán ở trong xe liên tục gọi điện thoại, cho Tô Dĩ Nhất, Lục Xuyên Minh kể lại chuyện hôm nay, đồng thời thể hiện áy náy của mình, một là thể hiện sự tôn trọng của mình, hai nữa là Tô Xán biết chuyện hôm nay thế nào trong trường có kẻ trong trường không bỏ qua cho y, chuẩn bị trước là tất nhiên.

Lâm Quang Đống ngồi bên cạnh Tô Xán, từ đầu tới cuối hắn chưa lên tiếng, bộ dạng ngập ngừng.

Tô Xán gọi điện thoại xong, nói với hắn:
- Nếu anh nghĩ tôi và Tống Chân có cái gì thì nhầm rồi, tôi cũng không phải là người lòng chính nghĩa quá dưa thừa, những kẻ hôm nay muốn đẩy Sâm Xuyên vào chỗ chết, ngày mai rất có thể xoay mũi giáo về phía chúng ta.

Nhịn từ nãy tới giờ, Lâm Quang Đống cuối cùng cũng lo lắng nói:
- Cậu suy nghĩ chỉ là một trạng thái lý tưởng thôi, cậu đưa tay ra giúp đỡ người ta, nhưng người ta chưa chắc nhớ ơn cậu. Không thiếu gì chuyện rút củi dưới đáy nồi, vì lựa chọn lợi ích mà vong ân bội nghĩa là chuyện quá bình thường, tôi chỉ lo cậu vì nhất thời suy nghĩ không thấu đáo mà tự dưng gây thù chuốc oán.

- Đừng hơi chút là gây thù chuốc oán, nhưng phải tận dụng hết khả năng tranh thủ bằng hữu, tôi nghĩ bất kỳ người có đầu óc nào cũng hiểu đạo lý đó.
Tô Xán cân nhắc nói:
- Tống Thế Hạo của Sâm Xuyên, anh nói xem có phải là một người có đầu óc không? Facebook ở Mỹ phát triển ra sao tin rằng một công ty có dã tâm như Sâm Xuyên biết rõ ràng, chẳng lẽ trong lòng họ, chúng ta không phải là

bằng hữu bọn họ muốn tranh thủ sao? Nếu cân nhắc lợi ích, bọn họ sẽ lựa chọn chính xác khi đối diện với Đại Ba La (Diablo).

Vì thu mô cổ phần của WoW cần chỉnh hợp tải sản của chuỗi sản nghiệp, nên công ty cổ phần Đại Ba La xuất hiện.

Nếu như có người điều tra Đại Ba La, sẽ lập tức kinh ngạc vì tiềm lực của nó, vì nó nắm trên 40% cổ phần của Facebook Mỹ, 75% cổ phần Facebook TQ kiểm soát tuyệt đối, trong tay nó còn có Bách hóa Đôn Hoàng, thương hiệu văn phòng phẩm số một trong nước là Thục Sơn, thậm chí còn có công ty âm nhạc số, tạp chí truyền thông.

Sau khi chỉnh hợp lại, Đại Ba La đã hiển thị ra quy mô của một tập đoàn lớn rồi.

Di động vang lên, Tô Xán cúi đầu nhìn số điện thoại, mày thoáng nhíu lại, sau đó giãn ra tiếp điện thoại.

Bên kia là giọng Chiêm Hóa thở dài:
- Tôi đã nhắc nhở cậu rồi, cậu có biết là mình đang làm gì không?

- Tôi không thể đứng yên nhìn người ta ra tay với một cô gái tay không tấc sắt.
Tô Xán trả lời hoàn toàn khác với điều đã nói với Lâm Quang Đông, y không hoàn toàn tin lời Chiêm Hóa nói hôm đó, luôn có sự đề phòng với ông ta.

- Đừng đánh giá bản thân quá cao, Tô Xán, tôi thấy nhiều người đánh mất bản thân vì xu thế sự nghiệp phát triển quá nhanh rồi, cậu xứng đáng kiêu ngạo, nếu cậu thu bớt lại gai góc trên người, hiểu đạo tiến lui. Nhưng nếu cậu tiếp tục phóng khoáng ... Nửa đời sau của cậu còn rất dài, nó sẽ trải qua trong hối hận triền miên.
Giọng Chiêm Hóa nghe có vẻ rất chân thành, như thực sự lo cho Tô Xán:

- Câu nói này là của chủ tịch Chiêm hay là người ở đằng sau lưng?
Tô Xán trầm ngâm:

- Có lẽ có cả hai đi, điều này không quan trọng. Tôi đã cảnh cáo cậu nên cẩn trọng rồi, vì tới giờ cậu xứng đáng cho tôi tán thưởng.

Tô Xán hùng hồn nói:
- Nhẫn nhịn vô nguyên tắc không khác gì tham gia một cuộc mưu sát ti tiện. Nếu tôi ở đó mà giữ im lặng, thì tôi không phải là tôi, Tống Chân là bạn tôi.

Mục đích của Chiêm Hóa ở giữa khích bác hai bên đấu đá, đồng thời điều hòa không để cho bên nào thắng quá dễ dàng, ông ta vốn chẳng có ý gì tốt khi nửa khích bác nửa khuyên nhủ Tô Xán, nhưng lúc này không khỏi thấy nực cười vì lời nói của Tô Xán:
- Bạn bè? Cậu nói cậu này muốn xỉ nhục trí tuệ của tôi đấy à? Thương trường như chiến trường, cơ sở quyết định hai bên cùng thắng lợi nằm ở chỗ lợi ích hai phía cùng đảm bảo. Nếu cậu chỉ là tên sinh viên nghèo không có gì, cậu có nghĩ Tống Chân còn coi cậu là bạn không? Trên đời này không có thứ bạn bè giá rẻ vậy đâu.

Tô Xán lớn giọng phấn khích nói:
- Trước kia tôi cũng rất nghèo, tiền tiêu vặt cả tuần tiết kiệm không đủ đi ra ngoài quán game chơi một tiếng, nhưng tôi vẫn có rất nhiều bạn bè giá rẻ như ông nói đấy. Tôi không cho rằng trên thế giới này có người bạn nào sẽ không ngại ngần táng gia bại sản để giúp đỡ mình khi gặp khó khăn. Nhưng tôi biết trên đời này con người ta nếu chỉ có một mình sẽ rất cô độc, nếu có người bạn đi cùng, không bao giờ là chuyện xấu.

Chiêm Hóa đột nhiên không biết phải nói gì, lại buông một tiếng thở dài nữa:
- Vậy cậu tự xem lấy mà làm đi.

Cúp điện thoại rồi, Chiêm Hóa đối diện với cửa kính sáng choang đón nhận ánh mặt trời tuyệt đẹp của hoàng hôn, ông ta không quay đầu lại, vì biết văn phòng hiện đại rộng rãi kia hoàn toàn trống không.

Bên kia là tình hình hoàn toàn khác, Tô Xán cúp điện thoại mặt nhẹ không, cứ như mấy lời kích động vừa rồi không phải do y nói ra vậy.

Lâm Quang Đống nhìn Tô Xán từ đầu tới cuối:
- Chủ tịch Tô, nghe cậu nói chuyện, tôi suýt nữa thì tưởng rằng cậu là thanh niên nhiệt huyết thật sự.

- Ai bảo anh là tôi không phải thanh niên nhiệt huyết?
Tô Xán cười nhẹ, đưa tay vẽ vòng tròn trong không khí, nói:
- Trong một tờ giấy trắng nếu có một cái chấm đen, người ta sẽ chú ý tới ngay vào cái chấm đen đó. Hiện giờ có nhiều người ở trong sáng lẫn ngoài tối nghiên cứu tìm hiểu tôi, nếu tôi không có sơ hở nào, bọn họ càng nhiệt tình bới móc, nếu tôi cho bọn họ một sơ hở, bọn họ sẽ chú ý ngay vào đó mà quên tìm hiểu sâu hơn về khiếm khuyết khác của tôi.
Nói tới đó Tô Xán bóp tay lại:
- Nhưng họ không biết, khuyết điểm này nắm trong tay tôi, cái bọn chúng nhắm vào sẽ là cái hố đen tôi dành cho bọn chúng.
Tiếp đó giọng Tô Xán lại thay đổi, nở nụ cười không khác gì thanh niên thuần tình như bao thanh niên khác:
- Nhưng thú thật, làm một kẻ ngông cuồng xốc nổi, quá tự kiêu cũng thích lắm đấy, anh sẽ không phải quan tâm người khác nghĩ gì, thích gì làm nấy, kẻ xấu làm một chuyện tốt nhỏ thôi cũng được tán dương. Nếu giữ hình tượng quá sạch sẽ quá tốt, đến khi anh làm chuyện xấu dù nhỏ nhất cũng rất phiền phức.

Lâm Quang Đống nghi ngờ nhìn Tô Xán, đột nhiên hắn cảm thấy không hiểu được chàng thanh niên này nữa, không biết Tô Xán nói câu nào thật câu nào giả, nhưng hắn càng thêm kích động, phấn khích, chẳng biết từ bao

giờ, hắn thấy Tô Xán thực sự trưởng thành rồi, càng lúc càng làm người ta tin tưởng hơn, thực sự xứng đáng là lãnh đạo cả tập đoàn lớn rồi.

Tô Xán thì thấy trong lòng khoan khoái nhiều, trước đó cùng Chiêm Hóa hoặc người sau lưng Chiêm Hóa đấu nhau đều gián tiếp, hiện giờ y có thể thẳng thắn trở mặt rồi, cũng rất muốn chứng kiến năng lực của người tên Cao Hằng kia ra sao.

Nói Tô Xán kéo sập Thế Kỷ và Hán Đường thì quá khoa trương, quá miễn cưỡng, y chỉ là cọng cỏ cuối cùng đè chết hai cái sở giao dịch dính líu quá nhiều tới giao dịch ngầm kia mà thôi, chuyện đó hoàn toàn là tình cờ, nhưng người khác nhìn vào khó tránh khỏi nghĩ đó là âm mưu sâu xa. Mâu thuẫn của Tô Xán cùng với người sau lưng ông ta từ đó đã triển khai, Tô Xán hiện giờ còn chưa có năng lực khiến người ta phải thỏa hiệp, với bọn chúng, sẽ chỉ có đả kích và đả kích.

So với việc để đối phương chính thức điều động quân lực sang đối phó với mình, chẳng bằng nhân lúc này lôi kéo kẻ địch trong mắt đối phương, kẻ địch của đối phương càng mạnh, y càng an toàn. Tô Xán hiện giờ còn chưa hiểu lý luận chiến tranh cao thâm, nhưng chiến lược nuôi hổ đấu sói thì y vẫn biết.

Nhưng như Lâm Quang Đống nói, đó mới là trạng thái lý tưởng nhất thôi, hiệu quả ra sao thì chưa biết.

Đột nhiên không biết nghĩ tới cái gì, Tô Xán hết nhíu mày lại lắc đầu, lại cúi đầu ủ rũ, như gặp phải hàng ngàn vấn đề nan giải.

Lâm Quang Đống cẩn thận hỏi:
- Còn có chuyện gì nữa sao?

Tô Xán thở dài sườn sượt:
- Ừm, Đường Vũ nhất định là lại giận tôi rồi, không biết lát nữa phải giải thích thế nào đây, ai cũng biết cô ấy là bạn gái của tôi, tôi lại nắm tay cô gái

khác chạy đi như thế …

Ặc, Lâm Quang Đống tí sặc nước bọt của mình, trong khi không biết bao nhiêu người chạy đôn chạy đáo, đau đầu nhức óc nghĩ cách giải quyết, thì nhân vật trung tâm cơn bão lại lo nhất là bị cô bạn gái nhỏ của mình giận, biết chuyện này, không biết mấy đám nhân vật lớn kia có đập đầu chết quách đi cho xong không?

Tô Xán trở về KTX thì đã rất khuya, trên đường về không gặp ai hết, có điều giờ đóng cửa KTX đã qua, bất ngờ là Quách Minh Duệ lại không làm khó gì y cả, cũng chẳng ghi vào sổ trực, Tô Xán đoán tên này biết chuyện rõ, có lẽ nghĩ mình không còn ở trong trường bao lâu nữa, nên mới thi ân.
Trở về phòng 602 quả nhiên đám Lý Hàn còn chưa ngủ, xúm quanh Tô Xán hỏi han một hồi, sau đó kể trước đó có bao nhiêu người chờ đợi y trở về ra sao, cuối cùng đến tận giờ đóng cửa bị Quách Minh Duệ xua đuổi, thêm vào nghĩ rằng hôm nay Tô Xán không về nữa bỏ đi, kể cho y phản ứng trong trường, thật ra mấy chuyện đó với Tô Xán mà nói đó chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Thoát được ba người bạn lắm chuyện, Tô Xán ra ngoài ban công, đóng cửa bấm điện thoại cho Đường Vũ, cẩn thận giải thích:
- Hôm nay anh giúp Tống Chân hoàn toàn không phải vì cá nhân, tập đoàn Sâm Xuyên bất kể nói từ phương diện nào cũng là chiến hữu tốt đáng tranh thủ ...

Không đợi cho Tô Xán nói hết, Đường Vũ nhẹ nhàng nói:
- Chuyện hôm nay với Tống Chân mà nói là điều bất công, anh làm rất đúng.

Buổi tối mùa thu ở Thượng Hải đã hơi lành lạnh, tuy hai người bọn họ cách nhau mấy tòa nhà, dù có căng mắt nhìn cũng không thấy đối phương, nhưng nghe thấy giọng Đường Vũ, tựa hồ toàn bộ huyên náo lo âu trong ngày đều vứt khỏi đầu, giọng nói ấy như thủ thỉ bên tai làm người ta ngứa ngáy ...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 191: Phản ứng

A

nh hùng cứu mỹ nhân, Tô Xán ra mặt vì mỹ nữ giám đốc của Sâm Xuyên!", chẳng có gì đáng ngạc nhiên, buổi tối ngày hôm đó tin tức nhanh chóng xuất hiện trên diễn đàn ĐH Thượng Hải, nhanh chóng lan đi, nhiều người thức đêm đợi xem diễn biến, sáng sớm vội vàng vàng vàng dậy lên mạng cập nhật tin mới nhất.

- Phải truy cho ra đám người kia là ai, coi sinh viên ĐH Thượng Hải chúng ta là kẻ ngu ngốc để bọn chúng lợi dụng à? ĐH Thượng Hải không phải nơi bọn chúng muốn làm gì thì làm.
Đây là tiếng lòng chung của tuyệt đại đa số sinh viên, nhưng bọn họ không có mặt ở hiện trưởng, có thể bình tâm suy xét vấn đề nên mới có thể dễ dàng nói ra những lời như vậy.

- Tô Xán thật là ngầu, lúc đó tôi cũng có mặt, khi cậu ấy dẫn Tống Chân chạy mất, trái tim tôi như mất đi một mảnh không tìm lại được nữa.
Khỏi nói cũng biết là phát biểu của cô gái giống Đồng Đồng, hoàn toàn không quan tâm tới chuyện phải trái đấu đá ra sao, đơn giản bị hành động của Tô Xán làm cảm động.

- Hành động của Tô Xán đáng nghi ngờ về mục đích, đáng nghi ngờ về nhân cách và ứng xử, tại sao trước đó cậu ta lại đánh người, tại sao sau khi chuyện xảy ra không ở lại trường cùng lãnh đạo trường bàn bạc cách giải quyết, lại còn đánh cả bảo vệ bỏ đi? Cậu ta đơn thuần là chỉ thích chơi nổi mà thôi, điểm lại những chuyện cậu ta gây ra từ khi vào nhập học tới giờ xem, một người bốn năm học có một chuyện như vậy cũng đã hiếm, cậu ta lại liên tục gây chuyện, đếm không xuể, rõ ràng là người thích gây chú ý.
Bài viết này không biết là do chủ nó tính cách bảo thủ hay đơn thuần ghen tỵ, dù thế nào kết quả cũng bị vô số người trích dẫn chửi cho tối tăm mặt

mũi, không dám viết thêm lời nào nữa.

- Thật tuyệt vời, thật không thể tin nổi.
Thành phần spammer không đáng nhắc tới:

…….

Văn phòng làm việc phong in ấn và biên tập báo đô thị Đông Nam, nhân viên sáng sớm đúng giờ lên tàu điện tới tổng bộ tòa báo, lấy từ trong ngăn kéo ra một gói trà nhìn bao bì nhăn nhúm đủ biết không phải là loại đắt tiền lắm, sau đó đổ ít vào cốc, bật máy đun nước sôi, cầm cốc về chỗ, giở tờ báo trước mắt ra, chuẩn bị tắm mình trong nắng ban mai, thưởng thức nhật báo in suốt đêm ra.

Nhân viên này của phòng in ấn và biên tập ba năm trước tốt nghiệp Đh Thượng Hải, khi đó vốn tưởng cầm cái bằng của ĐH Thượng Hải tới sẽ có ngay một công việc tốt, ai ngờ lại toàn làm công việc pha trà rót nước, người ta chẳng thèm nhìn lấy một cái. Nên nhân viên này hoàn toàn bỏ đi tâm thái cao ngạo, vất vả hai năm rưỡi cuối cùng được vào cái văn phòng này.

Cái gọi là sinh viên tốt nghiệp đại học danh giá đa phần chỉ như sinh viên trường thường mà thôi, phải vật lộn nuôi miệng nuôi gia đình. Nhưng khi ra ngoài xã hội nhiều năm nhìn lại, luôn có cảm giác thân thiết, đó là sự thành công của tư tưởng Đh Thượng Hải truyền thừa.

Nhìn thấy tin trên báo, nhân viên đó đặt ngay cốc trà xuống, trên diễn đàn Đh Thượng Hải, đại tiểu thư của tập đoàn Sâm Xuyên bị đối thủ dùng phương thức cạnh tranh ác ý bôi bẩn, sau đó một sinh viên đứng lên phản bác, dẫn đại tiểu thư rưng rưng nước mắt, phá vây bỏ đi ...

Nhân viên đó đọc từ đầu tới cuối mồm cứ há hốc, có lẽ ruồi bay vào cũng không hay, đây thực sự không phải là tóm tắt nội dung bộ phim Hàn Quốc nào đó chứ?

Sát vách có hai đồng nghiệp đang bàn tán việc này, một người nói:
- Lần trước tôi tham gia cuộc triển lãm kỹ thuật mới, đã từng gặp cô gái này rồi, nói không ngoa chứ, chấn động luôn ấy, khi đó không biết bao nhiêu nam nhân ở sau lưng thảo luận. Bây giờ, đúng là hồng nhan họa thủy ...

Người kia nói:
- Nghe nói là tập đoàn Sâm Xuyên có va chạm lợi ích với thế lực ở kinh thành, xem ra có người muốn dằn mặt Sâm Xuyên đây, chỉ tiếc rằng chuyện không thành, bất giờ tiền mất tật mang, xem Sâm Xuyên sẽ phản đòn thế nào? Vụ này sẽ còn náo nhiệt.

Khi mọi người đang bàn tán xôn xao, thì chủ nhiệm phòng tin tức đi vào, mặt hùng hùng hổ hổ, đập bàn nhỏi:
- Hiện giờ ai đang phụ tách mảng Đh Thượng Hải?

- Hiện giờ do phòng hai kiêm mảng giáo dục và chính phủ, mảng thương nghiệp do phóng viên Vương và phóng viên Chu phụ trách tìm hiểu nội tình tập đoàn Sâm Xuyên ..
Vị phó chủ nhiệm chưa hiểu vấn đề, đứng dậy trả lời:

- Trừ hai người Chu Vương, những người khác gọi điện thoại rút về hết đi. Bên trên có lệnh, sự kiện ở ĐH Thượng Hải không được làm lớn lên, phóng viên tới đó triệu cả về đi.

Vị chủ nhiệm nói xong vội vội vàng vàng đi sang phòng khác.

Mọi người nhìn nhau, cảm thán:
- Không thẹn là đại học cấp phó bộ, năng lượng của Đh Thượng Hải đúng là đáng sợ, tin tức gì bọn họ cũng khống chế được, ảnh hưởng gì cũng giảm xuống mức thấp nhất. Bên ngoài suốt ngày đưa tin về tập đoàn nào đó, xí nghiệp TW nào đó ghê gớm lắm, thực sự đáng sợ nhất là mấy trường đại học kiểu này, bọn họ mới là người có thể hô mưa gọi gió.

Chẳng còn cách nào khác, bọn họ đem tin tức bắt mắt nhất hôm nay loại bỏ, chẳng ai oán trách gì lớn, mấy tin tức nhạy cảm thế này, xác định là khả năng bị hủy rất cao, chuyện xảy ra không phải chỉ một vài lần nữa, tin tức thay thế bao giờ cũng sẵn sàng, còn tự do báo chí? Tôi muốn đăng thì đăng, không thích thì tôi bỏ, đó là tự do còn gì nữa.

……..

Bên ngoài như thế, trên mạng như thế, bên trọng ĐH Thượng Hải cuồn cuộn sóng ngầm.

- Ý kiến của tôi là phải đuổi học ngay đứa sinh viên này, chuyện ảnh hưởng rất ác liệt. Bên ngoài, chúng ta sẽ truy cứu trách nhiệm pháp luật của kẻ quấy rối, còn nội bộ, đứa sinh viên này cũng phải xử lý thích đáng. Tôi biết thân phận của nó, cha là tổng giám đốc quốc xĩ cấp tỉnh, bản thân mở công ty bên ngoài, còn là tỷ phú sáng nghiệp gì đó, nhưng thân phận gì cũng phải xử lý. Loại sinh viên như thế không nói cũng biết trước nay quá thuận lợi, thân phận quá ưu tú, ngông nghênh ngang ngược, nhìn nó tùy tiện ra tay đánh người ở lễ đường là biết, đây là hành vi coi thường nội quy nghiêm trọng.
Trưởng phòng giáo vụ Tiết Thụy trong cuộc họp khẩn cấp kịch liệt lên tiếng:

- Tôi không đồng ý.
Lục Xuyên Minh đứng dậy:
- Động cơ Tô Xán đi lên sân khấu lúc đó là đáng khẳng định, không phải ai trong chúng ta đều có dũng khí đó, lấy đức nuôi người là mục đích của trường ta. Còn chi tiết hai bên xung đột là do có nguyên cớ, có thể tha thứ được.

- Tôi không cho rằng như thế là có thể tha thứ được, dũng khí đáng khen, nhưng không phải lý do tùy ý đánh người. Đối diện với mặt u tối của xã hội, dám lên tiếng vạch trần đáng khen thưởng. Nhưng trong cuộc xung đột

đó, có ba bảo vệ của trường bị thương mà không bắt được người. Từ điểm đó cho thấy người kia là vệ sĩ chuyên nghiệp, một sinh viên đi học lại kè kè vệ sĩ bên cạnh, tôi nghĩ ngờ mục đích đi học của cậu ta, hơn nữa còn nghiêm trọng ảnh hưởng tới nề nếp trường.

Nữ chủ nhiệm đảng họ Quách nói:
- Tôi thấy có thể lý giải, mặc dù phương pháp xử trí không thỏa đáng, nhưng xuất phát điểm có thể khẳng định, nếu không mọi người nghĩ xem kết cục thế nào? Một cô bé mới trên hai mươi vô cớ bị nhóm người công kích, chúng ta phía bên tổ chức lại không thể bảo vệ khách mời diễn giảng, tôi không hiểu lối tư duy của mọi người, tôi rất nghi ngờ đây có phải hành vi đổ vấy trách nhiệm cho sinh viên để đánh lạc hướng năng lực tổ chức yếu kém hay không?

- Chủ nhiệm Quách, chị đừng quy kết như thế, chúng tôi đứng ở góc độ kỷ luật trường nói.

Lục Xuyên Minh nhíu mày, ở đây có người lớn tiếng dứt khoát muốn đuổi học Tô Xán, phải chẳng được ai đó chỉ thị hoặc ủy thác.

- Trước đó đứa sinh viên này còn đi đêm không về, sau đó đánh cả giáo viên tuần tra. Nhưng được viện trưởng Lục bao che, hành vi dung dưỡng đó khiến sinh viên này càng không biết kiềng nể là gì nữa, tôi thấy học viện kinh tế không nên vì lợi ích nhất thời nào đó mà bao che, hủy đi danh tiếng của trường.
Tiết Thụy không lùi bước:

- Lão Tiết, nếu nghe những lời này ở thời điểm khác, người ta còn tưởng đang đấu tố địa chủ đấy.

Hai bên cãi nhau càng lúc càng lớn, hiệu trưởng Vương Tiểu Ất mặt âm trầm lên tiếng:
- Đủ rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 192: Bữa cơm (1)

S

ảnh nhỏ dùng làm báo cáo thảo luận của lầu hành chính, không khí hừng hực, ai nấy đều cố chấp ý mình, tranh luận không phân cao thấp, trong này có người xuất phát từ quan điểm cá nhân, người thì nghe ngóng được một số phong thanh bên ngoài, phần nhiều chỉ muốn giữ mình, không muốn cuốn vào loại tranh đấu này.

Hiệu trưởng Vương Tiểu Ất áp tay xuống, không khí trong phòng khựng lại.

- Đủ rồi, hiện giờ không phải là vấn đề xử lý Tô Xán ra sao, mà phải ứng đối với sự kiện này thế nào, làm sao giảm bớt ảnh hưởng của nó tới hội trở lại trường, hiện giờ các trường bạn trong ngoài nước, lãnh đạo các cấp vẫn ở trạng thái quan tâm và ủng hộ trường ta, điều đó đại biểu trách nhiệm nặng nề, cùng với nghĩa vụ phải đem tinh thần đầy tinh nhân văn này thực thi vào trong các loại hạng mục và công tác. Giữa đường xảy ra chuyện không đáng sợ, đáng sợ là vì thế mà hoảng loạn, không nắm được đại cục. Trong thời gian còn lại của lễ trở lại trường, chúng ta phải tăng cường điều phối, phục tùng đại cục, phục tùng chỉ huy. Đảm bảo cho ngày lễ thành công trọn vẹn ...
Vương Tiểu Ất nhìn một vòng:
- Trong quá tình này, các đồng chí phụ trách các bộ phận không được nới lỏng, phải thiết thực chịu trách nhiệm, xử lý thỏa đáng mâu thuẫn, phát hiện vấn đề phải lập tức phản ứng, đảm bảo ban tổ chức ngay lập tức giải quyết vấn đề, đảm bảo ổn định thời gian ngày lễ trở lại trường.

Mọi người dùng đủ mọi ánh mắt hoặc nghi ngờ, hoặc suy đoán, trầm tư nhìn Vương Tiểu Ất, nghiền ngẫm từng lời của ông ta, phát hiện từ đầu tới giờ ông ta chưa hề tỏ thái độ, không rõ lão hồ ly này đang nghĩ gì, nhưng

phải công nhận ông ta nói đúng, bây giờ phải qua được lễ trở lại trường thật bình an đã, lúc đó mới tính được tới việc khác.

Có điều Vương Tiểu Ất nhiều lần nhấn mạnh sự "ổn định", cầu sự ổn định là thứ qun trọng nhất của trường, thậm chí khả năng tới từ cao tầng.

Cuộc họp kết thúc, một số vị phó hiệu trưởng trong đó có Tiêu Hồng Bá vỗ vai Lục Xuyên Minh, ông ta gật đầu khẽ, sau đó mọi người nối nhau ra khỏi phòng, ai nấy khôi phục vẻ mặt bình thản, chẳng hề nhận ra được trước đó bọn họ thiếu điều chỉ mặt chửi nhau.

Lúc này di động của Lục Xuyên Minh vang lên, là giọng của Thái Quốc Đào:
- Xuyên Minh, cái di động này của tôi sắp bị người ta gọi tới nổ pin rồi, thái độ của Vương Tiểu Ất ra sao, giữ hay bỏ, thật không hiểu mấy loại người ngu xuẩn kia nghĩ cái gì, là ghen tỵ vì không cắn được miếng bánh nào của thằng bé đó hay là vì đổ vấy trách nhiệm đây? Muốn đuổi nó thì nhanh lên, tôi mang nó về, Đại học Dung Thành sẽ giang rộng vòng tay đón nó, thậm chí bên Thanh Hoa Bắc Đại cũng không ngồi ngoài đâu.

Năm 1976 hai người bọn họ là sinh viên năm thứ nhất ĐH Thượng Hải, còn chung một phòng KTX, nhà Lục Xuyên Minh ở Thượng Hải, cuối tuần Thái Quốc Đào đều theo ông ta về nhà, vì mẹ Lục Xuyên Minh hay làm món cá dấm Tây Hồ mà Thái Quốc Đào thích ăn, ăn chực liền mấy năm trời.
Đến khi ra trường, Lục Xuyên Minh sang Nhật hợp tác nghiên cứu, Thái Quốc Đào ở lại trường học nâng cao, thay Lục Xuyên Minh chăm sóc mẹ già. Quan hệ hai người bọn họ thân thiết không thua kém gì anh em ruột.

Người ngoài nhìn vào nghĩ Thái Quốc Đào trầm ổn cẩn trọng, nhưng Lục Xuyên Minh biết bản tính lão hán Xuyên Tây này hoàn toàn khác với hình tượng bên ngoài, rất cảm tính, yêu ghét rõ ràng, hồi xưa khi làm phó chủ tịch hội sinh viên, chửi trưởng ban tổng vụ là "ngu xuẩn", vì ông ta không sửa điện thoại hỏng, đề phòng sinh viên yêu nhau qua điện thoại.

Lục Xuyên Minh bực mình:
- Quốc Đào, anh đừng có chưa gì đã làm rộn lên, anh phải cho chúng tôi thời gian chứ, hiệu trưởng Vương ở cuộc họp biểu thị chuyện này đặt sang một bên, đem tinh lực tập trung vào hội trở lại trường, khi bế mạc rồi, nhất định sẽ cho anh một ý kiến xử trí hài lòng.

Đầu kia điện thoại trầm ngâm một chút, nói:
- Xuyên Minh, anh cũng biết con người tôi không thích nói lời dối trá giả tạo, giáo huấn của trường ta là bác học đốc chí, thiết vấn cận tư, mục đích là dưỡng đức dạy người, cầu tri thức, cầu thực thụ. Nếu bị bên ngoài tác động, quyền lực hành chính cao hơn cả yêu cầu giáo dục thì ĐH Thượng Hải đã phạm vào sai lầm không thể nghịch chuyển rồi.

Cúp điện thoại, Lục Xuyên Minh nhắm mắt suy nghĩ.

…….

Trong hai ngày sau, Tô Xán cũng nhận được vô vàn cú điện thoại, trong đó có điện thoại của Tô Lý Thành, người đầu tiên lên tiếng không phải là mẹ y, xưa nay luôn nói câu đầu mà là cha y, điều đó đủ nói lên vấn đề.

Tô Lý Thành trước tiên vẫn bình tĩnh hỏi cuộc sống ở trong trường thế nào, có khó khăn gì hãy nói cho cha mẹ, không được một mình chọi cứng.

Thấy giọng nói Tô Xán vẫn bình thường, Tô Lý Thành mới nói:
- Thầy Tô gọi điện cho cha rồi, tình huống cha đã rõ. Mẹ con lo lắng lắm, cha không cho mẹ con nói, sợ mẹ con lại lấy giọng trước kia ra, mắng con làm sao lại tùy tiện đánh người, chạy tới lễ đường đại náo, sao lại dính líu tới con gái nhà người ta ...

Bên kia điện thoại lập tức truyền tới giọng Tăng Kha cao vút lên cắt ngang:
- Anh nói linh tinh cái gì đó, sao em có thể nói con như vậy, em ra anh già tới hồ đồ rồi, đưa đây, để em nói với con.

Tằng Kha cướp lấy điện thoại từ tay Tô Lý Thành rất buồn bực, nói:
- Mẹ nói chuyện với Đường Vũ rồi, con bé nói chuyện này con làm đúng ...

Tô Xán toát mồ hồi, không ngờ bên cạnh mình có gián điệp, chẳng trách mẹ không mắng mình, chưa gì đã coi trọng dâu hơn con.

- Tô Xán, có một số loại người không thể lấy lý lẽ ra mà nói với bọn chúng được, cho nên con phải cứng rắn, từ nhỏ mẹ và hai cậu của con không có cha mẹ che chở, quá hiểu đạo lý này rồi, người ta cứ nói ra ngoài xã hội phải khéo léo, khéo léo không có nghĩa là tùy tiện nhẫn nhịn, bị thua thiệt mà cắn răng chịu, lần sau con càng thua thiệt nhiều hơn thôi. Bây giờ con lớn như thế, có tư tưởng của mình, mẹ không cần chỉ bảo con nữa, chỉ cần con biết rằng, cha mẹ luôn ủng hộ con.
Giọng nói của Tằng Kha truyền qua mấy nghìn km mang theo chút ngữ khí kích động:

- Mẹ à, mẹ làm con muốn chạy về ôm mẹ khóc quá.

Tằng Kha phì cười:
- Thằng nhóc này, giờ đã là chủ tịch lớn rồi, vẫn mồm mép như bôi mỡ.

- Con có thân phận gì, còn chẳng phải vẫn là con mẹ sao.
Công phu nịnh nọt của Tô Xán đã đạt mức lô hỏa thuần thanh rồi.

Tằng Kha vui lắm.

- Diễn đàn học thuật nghiêm túc như thế, cháu đánh người là phá quấy không có tính kỷ luật tổ chức rồi, trong mắt nhiều người. đây không phải chuyện mà có thể nói là dũng cảm lên tiếng có thể bỏ qua được.
Vương Bạc gọi điện tới phê bình những chỗ xử sự không ổn thỏa của Tô Xán.

Tô Xán không giải thích mục đích của mình, chỉ nói:

- Lúc đó không khí kích động như thế, cháu không có thời gian suy nghĩ nhiều, sao chuyện này kinh động tới cả chú rồi?

- Hôm qua chú ăn cơm với cha cháu ở bên ngoài nên nghe nói, ở vùng đông nam, nền móng của chúng ta rất mỏng, chú không giúp gì được cho cháu, còn về tập đoàn Sâm Xuyên, Tống Thế Hạo và Nghiêm Văn Giới của ủy ban cải cách quốc gia giao tình rất sâu, chuyện này do bên trên tranh giành nhau. Rốt cuộc cháu có ý đồ gì, muốn kéo ai vào?
Vương Bạc không cần để ý tới lời giải thích của Tô Xán:
- Dù sao đơn thương độc mã là không được.

- Vâng, cháu chưa rõ rốt cuộc đối thủ sẽ huy động tới tầng cấp nào, đang cố găng buộc nhiều mục tiêu vào mình nhiều nhất có thể, lôi kéo tất cả người có thể thành bằng hữu có thể trợ lực.

Vương Bạc trầm ngâm:
- Nhưng vấn đề này là của Sâm Xuyên, không liên quan gì tới chúng ta.

- Chú Vương.
Tô Xán đột nhiên nói:
- Nếu chú muốn làm tướng vương, cháu nguyện làm Tô Tần.

***Sự học phải dùng hết ý chí, việc suy nghĩ hỏi han phải đi đến cùng.

Người có lý tưởng cao xa thì phải có trí thức phong phú, phải luôn nghi ngờ đặt câu hỏi và luôn suy nghĩ sâu sắc.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 193: Bữa cơm (2)

Tô Tần nhận lệnh Yến Chiêu Vương, đeo ấn tướng sáu nước, du thuyết năm nước liên hoành. Ý Tô Xán là có thể lấy đây làm thời cơ, làm cầu nối cho Vương Bạc.

Vương Bạc hơi ngỡ ngàng trong chốc lát, nhưng chú nhóc này xưa này làm nhiều chuyện khiến ông bất ngờ rồi nên trấn tĩnh lại rất nhanh, nghiêm túc suy nghĩ, cuối cùng nói:
- Có thể thử, nhưng nặng nhẹ nhanh chậm thế nào phải nắm đúng chừng mực.

Sự thực đã chứng minh rằng, không phải chỉ vùi đầu phát triển là được, còn phải chú trọng dệt nên những ràng buộc lợi ích với nhau, đến khi nguy cấp còn có người đứng ra giúp đỡ, nhưng người này cũng phải đủ cấp bậc mới được. Sâm Xuyên là lựa chọn không tệ, thời cơ cũng rất vừa vặn.

Nếu như biến tướng để hai phải hệ sau lưng hợp tác với nhau, vậy còn tốt hơn nữa, tất nhiên hai người muốn bắt tay nhau còn cần có thời gian nữa là hai phải hệ, đây là chuyện cần thời gian, chỉ cần có ý hướng, vai trò của Tô Xán sẽ trở nên quan trọng hơn.

Vương Bạc là thành viên của Vương hệ, nhưng điều đó không có nghĩa là lúc nào cũng dùng tới được tài nguyên hệ phái sau lưng, ông ta cần tự gây dựng thế lực cho mình, tương ứng nâng cao tiếng nói trong hệ phái, xây dựng từ nền móng bao giờ cũng quan trọng nhất.

Cũng không phải ai cũng lo lắng cho Tô Xán, còn có người vui mừng ra mặt, điển hình như Vương Thanh:
- Tô Xán, không thể để cái trường đó đuổi học cậu được, dứt khoát bỏ luôn đi, về đây tôi nuôi.

Cô gái này, bản thân ghét trường học, lại còn năm lần bảy lượt xúi y bỏ học nữa, cám dỗ ngày càng lớn, nhưng Tô Xán vẫn một lòng một dạ với trường học.

Chuyện này tới cả Vương Bạc lẫn cha mẹ y, Vương Thanh đều đã biết, song còn chưa tới mức ai ai cũng biết, ít nhất Vương Uy Uy và Lâm Trứu Vũ, thậm chí Lâm Lạc Nhiên ở Thượng Hải cũng chưa biết.

Ngày thứ tư của lễ trở lại trường, các loại hoạt động vẫn diễn ra bình thường, tầng cấp cao hơn không biết chứ với sinh viên mà nói, sự kiện này càng làm hoạt động thêm sôi nổi, quán hàng ở chợ phiên tấp nập hơn đáng kể, chủ đề xoay quanh màn anh hùng cứu mỹ nhân giữa đời thực kia.

Cả trường nổ tung, khắp nơi nơi gần như chỉ còn chủ đề duy nhất.
Tuy nói thế hơi cường điều, thực chất không kém là bao, trước kia Tô Xán gây ầm ĩ thế nào thì cũng là cá nhân y mà thôi, nhiều người nghe cho biết, nhưng sự kiện lần này còn liên quan tới cả thanh danh của trường, kiêu hãnh của sinh viên trường, tức thì nâng lên tầm cao chưa từng có, danh tiếng Tô Xán nâng lên tới đỉnh điểm, hơn nữa sự kiện còn chưa kết thúc.

Ít nhất cho tới khi công bố chính thức xử phạt Tô Xán đưa ra.

Tô Xán khó khăn lắm mới làm cuộc sống trong trường của mình quay lại như cũ, bây giờ xu thế biến thành thời lúc sự nghiệp y vừa mới lộ ra ngoài, đi tới đâu cũng thành thú quý hiếm.

Bây giờ Tô Xán đi tới đâu là có cả đống người quen lẫn không quen tới hỏi thăm, cổ vũ, khích lệ, không thì cũng nhìn y với ánh mắt mới mẻ, đặc biệt là nữ sinh, chuyện hôm đó nam sinh còn có tranh luận, nữ sinh thì tuyệt đại đa số coi Tô Xán thành hoàng tử bạch mã, người yêu lý tưởng, có cô gái còn mở chủ đề forum trường thẳng thắn tuyên bố muốn làm bạn gái của y.

Đám Tô Xán hôm nay mới từ KTX đi ra, đám Lý Hàn đang tính tới chợ phiên tham gia mấy trò vui chơi có thưởng một phen, hôm nọ đi với Đường Vũ đã thấy rồi, nhưng Tô Xán không dám tới tham gia, nha đầu đó chơi mà không giành được món quà mình muốn, nhẹ thì chơi tới khuya, nặng thì châm lửa đốt quán.

Vừa ra ngoài thì nhìn thấy Tống Chân ngồi trong chiếc BMW Z4, chiếc Jaguar màu hồng của cô đang tu sửa.

Tống Chân mặc váy giây đeo, giày thể thao đế bằng, hoàn toàn khác lối trang điểm hôm diễn dàng, hôm nay theo trường trái ngây thơ, thể hiện hoàn toàn sức công phá bom tấn phong cách loli.

Nhìn thấy Tô Xán đi xuống, Tống Chân bước tới, đôi mắt to hơi cong lên, giống như mọi ánh nắng mùa thu đều hòa tan trong đó:
- Mẹ tôi đặt chỗ ở khách sạn Lệ Sinh, đặc biệt bảo tôi, nhất định phải đưa anh tới.

Tô Xán còn chưa phản ứng thì Đường Vũ ở một phía khác đi tới, tay còn cầm di đống vừa gửi tin nhắn xong.

Mấy ngày qua Tô Xán và Đường Vũ dính với nhau như hình với bóng, không có ba cô gái phá đám kia bám theo, hai bọn họ muốn bù đắp khoảng thời gian hai người bọn họ đều bận rộn không gặp nhau nhiều, hơn nữa cô cũng được Nguyễn Tư Âu nói cho phản ứng đám nữ sinh trên mạng, thấy lúc này ở bên Tô Xán an toàn hơn.

Đúng lúc này Đường Vũ thấy Tống Chân, váy máu vàng gạo, mái tóc duỗi thẳng đen như mực, ánh mắt đang nhìn Tô Xán cười duyên dáng, bất giác nhớ tới lời Trình Thông Thống nói lúc đó.

Tống Chân lần đầu tiên nhìn thấy Đường Vũ, biến tướng bị Đường Vũ cho một đòn thị uy, cho nên lúc này không cam tâm chịu thua kém, cô đã nhìn thấy Đường Vũ trước rồi, câu vừa xong cố ý nói cho Đường Vũ nghe.

Trong mắt Tống Chân, Tô Xán ở giai đoạn này có chút "lăng nhăng" là rất bình thường, một nam nhân vừa mới trên 20, khi xung quanh thậm chí còn có chút ngây thơ ngon nớt, thì y đã có sự nghiệp của mình, lại còn không phải nhỏ. Một thanh niên không thiếu tiền bạc không thiếu tuổi trẻ, không phải lo lắng nhiều tương lai, phóng đãng buông thả tận tình hưởng thụ tuổi trẻ xốc nổi là chuyện đương nhiên.

Đương nhiên nhưng cũng cần dẫn dắt, cô muốn dẫn dắt cho nam nhân nên thuộc về mình này.

Trên đời này không có ai bỗng dưng lại đối xử tốt với mình, đó là vì sao bất kỳ nam nhân ưu tú được người ta ngưỡng mộ luôn có nữ nhân lặng thầm đằng sau. Tống Chân cho rằng, mình có tư cách cũng có quyết tâm làm một nữ nhân như thế, cô cũng biết một nữ nhân đứng phía sau khi nào tỏ ra cường thế.

Bởi vì thế Tống Chân không e ngại Đường Vũ, không quan tâm quan hệ giữa Tô Xán và Đường Vũ tới mức nào, cô thấy nhiều thứ tình yêu đại học rồi, có thể rất đẹp rất thuần khiết, không dính chút vụ lợi nào trong đó, nhưng khoảng cách tới hôn nhân vẫn còn rất xa, thậm chí nhiều người chỉ biết hưởng thụ thời gian mỹ hảo đó mà không mấy khi nghĩ tới tương lai.

Bởi vì sự khác biệt lớn nhất giữa hôn nhân và tình yêu là, tình yêu chỉ cần trái tim hướng về một chỗ là đủ không cần suy nghĩ nhiều, còn hôn nhân cần tới trách nhiệm và hi sinh vì nhau. Hai người phải đối diện với cuộc sống chung, nếu một người đi quá nhanh, người còn lại đuổi theo không kịp, cuối cùng hai bàn tay hứa hẹn mãi mãi bên nhau sẽ xa lìa.

Tống Chân biết mình có thể cho Tô Xán cái gì, Tô Xán có thể có được gì từ cô, chỉ có cô mới có thể thực sự cho chàng trai này thứ cần thiết để dánh dẹp giang sơn, cô cũng sẵn sàng hi sinh làm nữ nhân đứng phía sau. Vì thế Tống Chân tự tin, tới cuối cùng Tô Xán sẽ lựa chọn mình.

Ba người Lý Hàn ném cho Tô Xán ánh mắt tự cầu phúc, xin thứ cho anh em không giúp gì được rồi kéo nhau đi tới chợ phiên.

Bất ngờ là Đường Vũ không tỏ ý khó chịu gì, còn khẽ mỉm cười gật đầu chào Tống Chân, khuôn mặt vắng lặng giống như mặt trời mùa đông xuyên qua khe hở tầng mây chiếu xuống, hết sức tự nhiên hỏi Tô Xán:
- Có muốn em đi cùng không?

- Đương nhiên.
Tô Xán quay sang, nói với Tống Chân:
- Giới thiệu một chút, đây là Đường Vũ, vợ của tôi.
Nói lời này Tô Xán miệng nhếch lên tự hào.

- Xin chào, tôi là Tống Chân.
Tống Chân mỉm cười bắt tay Đường Vũ:
- Rất vui gặp Đường tiểu thư, tiếc rằng xe của tôi chỉ chở được hai người.

- Không sao, tôi biết khách sạn Lệ Sinh ở đâu, cô cứ đi trước, chúng tôi sẽ theo sau.
Tô Xán không biết không hiểu hay cố ý không hiểu, thoải mái nói:

- Được, vậy tôi đi trước.
Tống Chân nở nụ cười động lòng người, xoay đi, mép váy hớt lên khoe mảng đa đùi trắng xóa.

Quay trở về xe, mười ngón tay Tống Chân bấu chặt vào tay lái, thở ra một hơi dài, nhắc nhở mình nhất định phải trấn tĩnh.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 194: Bữa cơm (3)

Khách sạn Lệ Sinh đặt ở đường Nam Kinh là một trong số kiến trúc điển hình đếm trên đầu ngón tay của thành phố Thượng Hải, nổi bật nhất là nhà hàng đặt trên tầng 45 của khách sạn, bốn mặt làm bằng kính có thể nhìn trọn thành phố hiện đại này.

Người giữa cửa không hề vì sự xuất hiện của hai đại mỹ nữ mà có chút thất lễ nào, chỉ tới khi mở cửa thang máy mời họ vào mới nhìn hai bóng lưng vô cùng mỹ diệu kia.

Gian phòng Đào Tình mời khách bất kể bố trí nội bộ hay là ngoại cảnh bên ngoài phòng đều cực tốt, khi Tống Chân mở cửa bước vào thì Đào Tình đang cùng bốn người, ba nam một nữ nói chuyện:
- Phần cuối của hạng mục chúng ta có thể làm thế, chủ nhiệm Lương của phòng sản nghiệp đã trao đổi với chúng tôi, chỉnh thể không có vấn đề gì ...

Bên trái là nam tử trung niên chừng bốn năm chực tuổi, cằm vuông mày rậm, da bảo dưỡng rất tốt, miệng mỉm cười nhưng không cho người ta cảm giác dễ gần hơn chút nào, mang thứ uy nghiêm khó hình dung, làm Tô Xán vừa mới bước vào phòng bất giác đem ánh mắt chú ý lên người ông ta chứ không phải là mẹ Tống Chân.

Bên cạnh là một nam tử tuổi chừng hai mươi lăm, dùng đẹp trai để hình dung thì còn quá mềm, dùng nam tính hình dung thì quá cứng, rất hài hòa giữa thanh thoát và mạnh mẽ, mũi thẳng, đường nét khuôn mặt rõ ràng, nụ cười tựa có tựa không, ngũ quan nhìn từ góc độ nào cũng khó có thể soi mói được. Người này tuyệt đối có sức hút nam nhân nhất trong số nhân vật cùng tuổi Tô Xán biết, khí độ đã đạt tới độ khá cao.

Người thứ ba đeo mắt kính, người mảnh khảnh, thuộc trường phái trí thức, trông không có gì đặc biệt cả, nhưng bề ngoài khiến người ta thoải mái nhất. Cuối cùng là một nữ tử, tuổi chừng ba mấy, đôi mắt có lẽ vì đeo kính lâu năm mà hơi lồi, không được linh hoạt lắm, phần nào làm hỏng gương mặt khá ưa nhìn.

Tô Xán theo Tống Chân đi tới, không gây ra bất kỳ sự chú ý nào từ ngoại hình tới cách xuất hiện , nhẹ nhàng như chính bề ngoài của y.

Những người kia ánh mắt ngay lập tức chú ý vào Đường Vũ, nhất là Đào Tình hơi ngẩn ra, nhanh chóng khôi phục bình tĩnh.

- Mẹ, bọn con bị kẹt xe một chút nên tới muộn, làm mọi người phải đợi lâu rồi.
Tống Chân chào hỏi một lượt nói:
- Đây là Tô Xán và Đường Vũ.

- Mấy đứa tới rồi à, ngồi cả đi.
Đào Tình đưa tay chỉ hờ vào ba cái ghế phía trước, thần thái không khác gì lần đầu gặp Tô Xán:
- Để dì giới thiệu cho mấy đứa ...

Cảm giác rất thần kỳ, dù Tô Xán có cứu vãn tổn thất danh dự của Sâm Xuyên bà ta cũng có thể khiến việc đó thành hết sức hiển nhiên, mà Tô Xán phải tiếp nhận sự hiển nhiên đó.

Tiếp đó Đào Tình lần lượt giời thiệu, nam nhân bảo dưỡng cực tốt kia là Nghiêm Lô Vĩ, không nói tới thân phận, nhưng Tô Xán biết người này là nhân vật có trọng lượng ở bộ ủy quốc gia, Vương Bạc đem một số nhân vật cần chú ý của Nghiêm gia nói với y, cùng một số chuyện cần chú ý cúng như phải tránh.

Nam tử cực kỳ tuấn lãng, nhìn từ bất kỳ phương diện nào cũng thuận mắt là Ngụy Viễn Hồ, lần này Đào Tình không che giấu thân phận của hắn, hắn tốt

nghiệp khoa xã hội ĐH Bắc Kinh, hiện giờ làm việc ở phòng nghiên cứu chính sách nông thông thuộc trung tâm nghiên cứu phát triển quốc vụ viện, mới tham gia công tác hai năm.

Nhìn người này Tô Xán liên tưởng tới Đào Tử, nhân vật trẻ tuổi xuất sắc nhất của Đào gia, chỉ khác Đào Tử bắt đầu từ cơ sở còn Ngụy Viễn Hồ lại từ TW, hai đằng đều có cái lợi cái hại riêng.

Nam tử cao gầy là tổng giám đốc Sâm Xuyên khu vực Trung Quốc, chú hai của Tống Chân, còn nữ tử mắt cá vàng là cố vấn tài vụ một công ty có tiếng ở phố Wall.

Giới thiệu xong, Đào Tình mỉm cười với Đường Vũ:
- Đường Vũ, mẹ cháu là Mục Tuyền làm ở cục tư pháp phải không?

- Vâng ạ.
Đường Vũ hơi ngạc nhiên gật đầu:

- Nói ra mẹ cháu và dì là bạn đấy, trước kia mẹ cháu sang Mỹ khảo sát học tập cùng di quan hệ rất tốt, sau này mẹ cháu về nước, chúng ta vẫn giữ liên hệ nhưng không thường xuyên lắm, ngược lại cô của Chân Chân và mẹ cháu rất hay giao lưu về vấn đề luật pháp thương nghiệp. Dì cũng đã về TQ, gặp cháu rồi đấy, chắc cháu không nhớ, dì vẫn nhớ, cháu càng lớn càng xinh đẹp, càng giống mẹ cháu.
Đào Tình thân thiết nói:

Tô Xán lập tức nhớ tới người cô nghiêm khắc làm phó chủ tịch phụ trách pháp luật cho Washington Post, không ngờ hai bên lại còn có cả một tầng quan hệ này.

Vì Đào Tình và Mục Tuyền là bạn, cho nên như thế không khí hòa hợp hơn nhiều, mọi người nói chuyện khá náo nhiệt, Đào Tình mấy lần cầm chén trà lên uống rồi lại đặt xuống, mời mọi người dùng cơm, lần cuối cùng đặt chén trà xuống, tựa hồ quyết định điều gì:

- Thấy thời gian này mọi người đều ở cả Thượng Hải, vừa vặn rảnh rỗi, chúng ta ăn bữa cơm chung, không cần kinh động quá nhiều người. Tô Xán, dì cám ơn cháu chuyện hôm nọ, trên đời này luôn có bạn bè và kẻ địch, chỉ không nghĩ bọn chúng lại điên rồ tấn công Chân Chân, nói cho cùng nó chỉ là đứa bé ...

- Mẹ, con không phải đứa bé.
Tống Chân nhẹ nhàng nhắc, cô rất không thích người khác coi mình là trẻ con, ngay từ nhỏ đã như vậy:

- Còn không bé, hôm đó nếu không có Tô Xán đưa đi, mẹ xem con khóc tại chỗ rồi, mẹ cám ơn hộ con là chuyện của mẹ, con cũng nên có biểu hiện.
Đào Tình nhìn lướt qua Tô Xán và Đường Vũ, chỉ khéo léo điểm tới là dừng, sau đó chuyển qua chú hai của Tống Chân:
- Xảy ra chuyện như thế, rõ ràng đối phương đã chuẩn bị kỹ càng, vậy mà bộ phận quan hệ xã hội của chúng ta không có chút tin tức gì, nếu không có Đh Thượng Hải áp xuống, dù Tô Xán hôm đó có đưa ra phần nào nghi vấn, cũng sẽ gây tranh cãi, ảnh hưởng danh dự Sâm Xuyên, tôi thấy chú nên cho một số kẻ nghỉ việc được rồi.

Chú Hai gật đầu, việc này ông ta rõ ràng cũng có trách nhiệm.

- Tình hình lúc đó đúng là nếu không có Tô Xán, khó mà lường trước hậu quả.
Ngụy Viễn Hồ nâng ly rượu lên, mời Tô Xán:
- Hôm nay cậu mới là nhân vật chính, tôi tới đây chủ yếu muốn được chứng kiến phong thái của người sáng lập Facebook thôi, quả nhiên thần thông quảng đại.

Tô Xán cảm thấy mình có vấn đề thật rồi, người ta lạnh nhạt xem thường mình thì mình dửng dưng, người ta tâng bốc khen ngợi mình thì mình lại thấy ngượng ngập, bị người ta ức hiếp lại cảm thấy bừng bừng đấu chí, lả lẽ mình thích tự ngược?

Khiêm tốn vài câu, Tô Xán dẫn đề tài sang hướng khác, có điều thầm lưu tâm tới Ngụy Viễn Hồ, không phải hắn tỏ ra có gì đáng chú ý, vì không có gì đáng chú ý, tự tin bình tĩnh.

Trung niên họ Nghiêm cũng là nhân vật bất ngờ, không hề giống vẻ ngoài uy nghiêm, nói chuyện hài hước kiến thức rộng lớn, nhanh chóng giúp mọi người dung hòa với nhau, giọng nói rất nhẹ nhàng:
- Một người nếu như quen biết hai lăm người, nếu thông qua hai lăm người này, mỗi người giới thiệu một người, sáu lượt, chúng ta sẽ quen biết 5 tỷ người. Lý luận này làm người ta phảng phất như thấy toàn bộ dân tộc, màu da, chủng tộc, quốc tịch, dù xa cách bao nhiêu cũng ở gần trong gang tấc vậy. Tư tưởng chủ đạo như vậy, chẳng trách facebook phát triển thần tốc.

Ngụy Viễn Hồ không thẹn là xuất thân khoa xã Bắc Đại tiếp lời:
- Loại lý luận mạng xã hội này từ thập niên 60 của thế kỷ trước đã có chuyên gia của Đh Harvard đề xuất rồi, nhưng cho tới ngày nay thông qua phát triển của internet mới có thể thực hiện được. Đây là mô hình thương nghiệp, quảng cáo hoàn toàn mới, có tiềm năng thương nghiệp to lớn, tôi có thể dự đoán, mô hình mạng xã hội tương lai sẽ mang tới thời đại internet mới.

Tô Xán chưa biết lai lịch của Ngụy Viên Hồ, nhưng có điều nói chuyện với hắn là điều thú vị, người này bác học đa tài, nắm bắt tốt tâm lý người khác, luôn biết khơi để tài vừa đủ để người khác có không gian nói vào, nhìn có vẻ là người hòa hợp, Tô Xán cảm thấy hắn có dục vọng khống chế rất mạnh, dù sao Ngụy Viễn Hồ không thể hiện ra điều đó, nên ấn tượng Tô Xán về hắn rất tốt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 195: Bữa cơm (4)

Tống Chân thi thoảng cùng Đường Vũ trò chuyện vài câu để Đường Vũ không cảm thấy bị lạnh nhạt tách rời khỏi không khí bữa cơm, đồng thời thi thoảng tham gia vào cuộc nói chuyện chung, thời cơ luôn rất khéo léo, không cắt ngang cuộc trò chuyện của mọi người.

Biểu hiện của Tống Chân được Đào Tình rất tán thưởng.

Mắt Cá Vàng đột nhiên nghi hoặc hỏi:
- Vì sao lý luận này là lục độ phân cách mà không phải thất hay bát?

Mọi người đang tâng bốc hào hứng say sưa, đột nhiên bị câu hỏi của người ngoài nghề nửa hiểu nửa không hỏi một câu ngang xương làm không biết phải trả lời thế nào. Tô Xán cũng phải nhíu mày suy nghĩ, y không nghiên cứu loại lý luận này, y chủ yếu tập trung và quản lý và kinh tế, loại tư tưởng chuyên sâu này không rõ, chẳng lẽ nói đó là tổng kết của vô số nghiên cứu, như thế quá thiếu sức thuyết phục.

Mọi người không trả lời được đều nhìn cả sang Tô Xán.

Đường Vũ mỉm cười nói:
- Điều này bắt nguồn từ định luật "Rule Of 150" hay chính là con số Dunbar nổi tiếng, trí lực của nhân loại cho phép con người sở hữu mạng lưới xã giao ổn định ở con số 148 người. Tức là quản lý nhóm người dưới con số 150 được cho là phương thức tốt nhất. Theo như phép tắc này, với người sở hữu trí lực giới hạn để có mạng lưới bạn bè ổn định nhất, chỉ cần thông qua sáu lần giới thiếu thì đã quen biết số người còn nhiều hơn cả nhân số trên thế giới rồi, đương nhiên lý luận này có tính hữu hạn của nó, song nó là bắt nguồn cho lý luận mạng xã hội.

Đường Vũ rất ít khi can dự vào sự nghiệp của Tô Xán, thậm chí nếu Tô Xán không chủ động nói ra, cô cũng chẳng hỏi Tô Xán đang làm gì, thực tế cô luôn lặng lẽ chú ý tới việc Tô Xán làm, có điều cô chú ý ở góc độ khác, theo sở thích của mình.

Nghiêm Lô Vũ chăm chú lắng nghe rồi gật gù:
- Không ngờ Đường Vũ lại thích nghiên cứu thứ lý luận phức tạp này, hiếm có với một cô gái.

Tô Xán cười toe toe, kiêu hãnh nói:
- Trước kia bọn cháu đi du học trường Exeter, cô ấy được trường đánh giá là nhà tư tưởng, chuyên có câu hỏi làm giáo viên phải đau đầu. Cháu thiên về thực tế hơn, cho nên nếu nói vấn đề tư tưởng sâu xa, mọi người nên hỏi cô ấy.

Tống Chân nghe thế hơi bĩu môi.

Ngụy Viễn Hồ phải nhìn lại Đường Vũ, xem ra cô gái này không phải chỉ có vẻ ngoài xuất sắc mà thôi, mỉm cười:
- Nâng ly vì nhà tư tưởng, giải đáp cho chúng ta một vấn đề khó.

Bữa cơm tiếp tục, tranh thủ lúc người khác nói chuyện, Ngụy Viễn Hồ ghé tới gần Tô Xán, giống hai người bạn thân thiết, nói:
- Thật ra chúng ta phải quen biết nhau sớm hơn rồi mới đúng.

Tô Xán không hiểu ý hắn lắm đợi Ngụy Viễn Hồ nói tiếp.

- Tôi ở Bắc Kinh cũng thi thoảng được nghe chuyện về cậu, chủ yếu là do Lâm Trứu Vũ tuyên truyền, nghe nói cậu và hắn quan hệ rất tốt, vậy mà hắn lại không giới thiệu tôi với cậu, lần sau gặp lại thế nào tôi cũng phải đá cái mông béo ú của hắn.

Lâm Trứu Vũ là ai, có lẽ bình thường hắn rất hiền lành, ai cũng có thể chơi được, hơn nữa còn luôn bị Lâm Lạc Nhiên cưỡi lên đầu lên cổ, có vẻ như

dễ bắt nạt hắn lắm, nhưng đừng nghĩ như thế là có thể vuốt râu hùm, chỉ người cực thân hắn mới dễ dãi, còn với người ngoài dám khiêu khích, hắn có thể trở nên điên cuồng không sợ trời không sợ đất. Điểm này có thể thấy được qua cuộc xung đột giữa Du Thành và Dung Thành ở kỳ nghỉ hè vừa qua.

Điều này chứng tỏ quan hệ giữa Ngụy Viễn Hồ và Lâm Trứu Vũ tới mức độ nào đó, sao chưa bao giờ nghe hắn nhắc tới.

- Là người bạn từng cùng nhau trốn học, cùng thức đêm chơi game, cùng nhau xay xỉn ở quàn nướng ven đường, có lẽ tôi hiểu tính cách Tiểu Ngũ còn hơn anh một chút, mặc dù trông hắn béo tốt thịt dày, giống như bao tải thịt, có điều rất quật cường tự tôn, anh chắc là muốn đá đít hắn chứ?
Tô Xán cũng khéo léo thể hiện mối quan hệ giữa mình và Lâm Trứu Vũ, vì Nghiêm Lộ Vĩ nãy giờ luôn chú ý tới lời nói của y:

- Ha ha ha, nếu chỉ có một mình tên béo đó thì tôi dám làm thế.
Ngụy Viễn Hồ lắc vai Tô Xán, mặt chợt chuyển sang hồi tưởng:
- Nhưng tên béo đó lại có cô em gái bảo bối không phải vừa, rất xót anh trai mình. Chậc, cũng khoảng một thời gian rồi không gặp, tôi nhớ Lâm tiểu muội quá, trắng có thể so với mai trong tuyết lãnh, tĩnh có thể sánh với tùng trong u cốc, đẹp lộng lẫy tựa ráng chiều soi bóng sông rộng, tâm như thiên mã hành không, thần như trăng chiếu đêm lạnh. Được ở bên cạnh cô ấy, bất kể phiền não gì cũng không đáng nói.

Tô Xán đã thấy nhiều người theo đuổi Lâm Lạc Nhiên, nhưng chưa thấy ai có sự si mê như thế, những lời nói của Ngụy Viễn Hồ giống như quyết tâm nào đó đấm mạnh vào ngực Tô Xán, làm Tô Xán có cảm giác rất không lành, ngay cả trước đây Vệ Đinh Đinh cũng không khiến Tô Xán có cảm giác như thế.

- Tô Xán, cha cháu là Tô Lý Thành, tổng giám đốc tập đoàn kiến thiết công trình Đại Dung à?

Bữa cơm tới một nửa, Nghiêm Lỗ Vĩ chuyển đề tài hỏi, người xung quanh đang nói chuyện cũng chú ý, Tô Xán nhìn vẻ mặt Đào Tình không có chút nào thiếu tự nhiên, hiểu rằng đây đại khái là điều họ bàn bạc trước,.

- Vâng ạ.
Tô Xán gật đầu, bề ngoài bình thường, thực tế đã tập trung toàn bộ tinh thần chuẩn bị ứng phó, ngay cả chuyện liên quan tới Ngụy Viễn Hồ cũng gạt sang một bên:

- Giám đốc Tô và bí thư Vương phối hợp rất ăn ý, chú cũng nghe nói tới.
Nghiêm Lô Vĩ nói như thể chỉ tán gẫu bình thường:
- Cháu và nhà Vương bí thư rất quen phải không?

- Vâng, cháu là bạn học của Vương Uy Uy con chú Vương từ thời Hạ Hải, sau khi lên Dung Thành, bọn cháu vẫn học cùng một lớp, nên quan hệ rất tốt, cháu hay sang nhà chú Vương ăn chực, chú Vương làm cơm rất ngon.
Tô Xán mỉm cười, trả lời giống như thanh niên chân tình chân tính bình thường, song hàm ý cả hai bên không cần nói nhiều.

- Ừ.
Nghiêm Lô Vĩ không hỏi thêm nữa, nhưng từ trạng thái sôi nổi quay về trầm lặng giống như Tô Xán thấy lúc vừa vào phòng.

Trong bữa cơm, Đào Tình đưa ra với Tô Xán vài kiến nghị, bật đèn xanh hợp tác với tập đoàn Sâm Xuyên, đều là trợ giúp thực chất có tính dụ hoặc rất lớn với bất kỳ ai, đây cũng coi như "báo đáp" cho sự giúp đỡ của Tô Xán ở sự kiện vừa rồi, chuyện này tất nhiên Tô Xán không dại mà từ chối, hợp tác cụ thể thế nào sẽ là chuyện sau này.

Bữa cơm kết thúc trong vui vẻ, Đào Tình nhờ chú hai của Tống Chân đưa Tô Xán và Đường Vũ về trường.

Đứng ở cửa khách sạn tiễn khách đi, trong mắt Đào Tình là bóng dáng Đường Vũ trước khi lên xe, nói với con gái:
- Trước kia con không nói với mẹ lai lịch của Tô Xán, có phải con nghĩ mẹ thế lợi nên dỗi phải không?
Tống Chân không trả lời, nhưng Đào Tình tự có câu trả lời:
- Khi con tới vị trí của mẹ, con sẽ hiểu vì sao mẹ lại yêu cầu con tách bạch chuyện tình yêu và hôn nhân. Có lẽ trong mắt con, yêu đương là tự do, thích ai thì thích, không thể trói buộc, tự do lựa chọn. Nhưng tới một ngày con kế thừa gia nghiệp, con sẽ thấy gánh nặng to lớn của nó, không có hôn phối tương xứng, con sẽ chỉ tăng thêm gánh nặng cho bản thân mà thôi, chuyện lần này xảy ra ở ĐH Thượng Hải con thấy có bao nhiêu người muốn hãm hại chúng ta rồi đấy. Không có cái tập đoàn này thì chúng ta không là cái gì cả, bởi vậy chồng tương lai của con phải có khả năng gánh vác được gia nghiệp này, đó là điều kiện không thể thiếu. Cho nên con nói mẹ thế lợi cũng được, mẹ không phủ nhận.
Dừng lại một chút, Đào Tình mỉm cười xoa đầu Tống Chân:
- Nhưng mà đáng lẽ mẹ phải tin nhãn quang con gái mẹ ngay từ đầu mới đúng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 196: Sắp thành nha nội rồi

Tiếp theo đó là thứ bảy và chủ nhật, hai ngày cuối cùng của ngày hội trở lại trường.

Cảnh tưởng đèn đuốc huy hoàng, ngày đêm náo động cả trong ngoài trường dần dần lắng xuống, lượng xe lưu động hơn thường ngày chục lần cũng đã phần nào khôi phục lại nhịp độ trước kia. Sinh viên ở khu KTX cũ không còn mỗi ngày nghe thấy tiếng gõ cửa, sau đó phát hiện ra đứng ngoài là đám trung niên đủ thứ họ Chu Ngô Trịnh Vương, thoải mái đi vào phòng, lấy thuốc lá ra mời, sau nói nơi này trước kia là phòng mình, kia là chỗ họ khắc tên đánh dấu ...

Đh Nam Hải thành tiêu điểm chú ý của bên ngoái đã bình an vượt qua được lễ trở lại trường. Tiếp đó vẫn là nam nam nữ nữ đeo cặp hoặc ôm sách sau bữa cơm tối đi dưới hàng cây ngô đồng, hoặc cô gái ăn mặc thoáng mát đạp xe xuyên qua con đường cuối thu đầy lá rụng.

Những hàng quán ngoài trường cũng thu bớt lại bàn ghế, chủ quán nhìn cảnh quán vắng vẻ bằng nữa trước mà thở dài nẫu ruột, một tuần qua khách lúc nào cũng kín quán làm ông ta một thoáng ảo tưởng mơ ước cuộc đời năm nào có cơ may thành hiện thực ...

Bóng đêm buông xuống KTX số 13, trong phòng 602, Trương Tiểu Kiều, Tiêu Húc, Lý Hàn mỗi người cầm một chai bia ngồi quanh bàn, nhưng không khí chẳng có chút sôi nổi nào, đĩa lạc trên bàn còn nguyên không ai đụng vào.

- Trường theo dõi rất gắt gao hoạt động trên diễn đàn, tuy không yêu cầu nhóm quản trị trực tiếp xóa chủ đề, chỉ sợ làm thế tin đồn càng sai lệch, không bằng nới lỏng hợp lý để kiểm soát. Thế nhưng những chủ đề liên

quan tới tin đồn xấu liên quan tới sản nghiệp thuộc tập đoàn Sâm Xuyên vẫn xuất hiện liên tục, dù sao Sâm Xuyên là hộ ngoại lai, lại tiến vào với xu thế mạnh như vậy, muốn xen vào địa ốc, năng lượng, y dược, đã đụng chạm tới lợi ích của một số phe cánh bản địa, nhưng bọn họ hợp tác đồng lòng thế này rõ ràng có bàn tay thao túng đằng sau.
Trương Tiểu Kiều xuất thân từ phần tử trí thức, cha hắn không chỉ là chủ nhiệm khoa còn là nhà doanh nghiệp thành đạt, tuy hứng thú của hắn hoàn toàn không đặt ở mảng này, nhưng kiến thức vẫn có:
- Hành động của Tô Xán hôm đó coi như biến tướng đụng chạm vào lợi ích của một số kẻ, cho nên tôi nghe thấy hướng gió ngoài kia đang nhắm thẳng vào cậu, biểu lộ sự bất mãn. Cha Tiền Trọng Viễn còn được thể nói không dung dưỡng cho tư tưởng đặc quyền, thân phận địa vị càng cào càng phải lấy mình làm gương, phải xử lý nặng mới giữ nghiêm được quy củ trường học.

- Phì, lão già đó nói không biết nhục, tự tát vào mặt mình.
Tiêu Húc tu một hơi hết nửa chai:
- Thất vọng, tôi thực sự thất vọng, toàn những người thường ngày đường hoàng đạo mạo là thế, tới lúc xảy ra chuyện mới thấy rõ bản chất, không phải hèn nhát rũ bỏ liên quan thì đi làm chó cho người ta, không xem tình hình khi đó thế nào, nếu để đám người kia thành công, trường ta không bị cười thối mũi à?

Lời này của Tiêu Húc tuy hơi nặng, nhưng Lý Hàn tán đồng:
- Tức nhất là bọn họ là giáo viên, có thể tùy tiện nói, Tô Xán lại chẳng làm gì nổi họ.

Lễ trở lại trường gần kết thúc, trừ mấy hoạt động thu dọn cùng tiễn khách, cơ bạn sinh viên quay về cuộc sống trường học như thường, lúc này bắt đầu có những kẻ ăn đòn xong là quên đau, bắt đầu không kiêng dè ảnh hưởng nữa.

Mọi người uống bia than thở, ngoài hành lang có tiếng bước chân, sau đó Vương Động Kiện tự nhiên như ruồi mở cửa thò đầu vào, thấy Tô Xán ngồi dựa lưng vào cửa sổ liền hỏi:
- Thế nào? Thầy Tô đã tìm cậu nói chuyện chưa? Mấy nhân vật lớn của khoa gần đây động tĩnh gì không? Bất thường, bất thường, bây giờ trong trường thảo luận kịch liệt lắm, chỉ sợ kết quả đưa ra không hay.

- Cút, đừng toàn nói những điều không có đầu có đuôi.
Trương Tiểu Kiều bực mình nói:

Vương Đông Kiện vẫn cười hì hì, đi tới mở tủ lạnh nhỏ lấy một chai bia, ngồi xuống:
- Tôi thấy nếu như một trường không có lòng bao dung, không tình người, không xứng xưng là trường học nổi tiếng thế giới. Tinh thần nhân văn là giá trị quan trọng của trường học, tôi nghĩ Tô Xán còn có cửa sáng lắm, thế đã được chưa?

Tình hình chung bây giờ là vậy, kết thúc lễ trở lại trường sẽ tới lúc "tinh nợ cũ", bao gồm thế lực đằng sau Chiêm Hóa khiêu khích quyền uy của Đh Thượng Hải, có tập đoàn Sâm Xuyên, và Tô Xán đang ở tâm bão trong trường, có người cần chịu trách nhiệm cho chuyện này, ai thích hợp hơn Tô Xán nữa? Tất cả những gì có thể làm Tô Xán đã làm rồi, lúc này y chỉ có thể co mình lại trong vỏ bọc một sinh viên bình thường đợi phán xét thôi, bất kỳ hành động nào cũng rất dễ bị chụp mũ ngông nghênh ngang ngược.

Di động của Tô Xán vang lên, nhìn thấy hiển thị tên là Vương Bạc, tim đập mạnh, y có dự cảm, ở thành phố cách đó mấy nghìn km, đang phát sinh rất nhiều giao phong và thỏa hiệp.

- Nghe cha cháu nói tâm tình chú không tốt, xem ra cha cháu nói đúng, nếu không làm sao đêm hôm thế này bí thư Vương lại gọi điện cho cháu.
Hiện là 9 giờ tối, nếu Tô Xán tới phòng tự học thì lúc này cũng đã thu dọn sách về phòng, Vương Bạc gọi điện giờ này cũng là có tính cả.

- Xem ra chú không nên tiếp xúc nhiều với Lão Tô, suốt ngày bị người ta đồn nhảm chưa đủ, hai cha con cháu còn lấy chú ra làm đề tài đào xới.
Vương Bạc vui vẻ nói, Tô Xán luôn làm người nói chuyện với y thấy dễ chịu:
- Hôm nay chú mở họp thành ủy, chủ yếu thảo luận vấn đề mấy hạng mục lớn đang theo đuổi ở bộ ủy, mấy ngấy ngày qua, hạng mục máy máy, điện tử, điện tín được thông qua, có cái còn được báo lên ủy ban quản lý tiêu chuẩn hóa quốc gia. Tháng sau phó bộ trưởng bộ sản nghiệp thông tin Nghiêm Lô Vĩ sẽ xuống khảo sát, cháu có biết ông ấy chứ hả?

- Dạ, mấy ngày trước cháu có ăn cơm với ông ấy.
Tô Xán mỉm cười, đây không phải lúc khiêm nhường:
- Không nghĩ lại câu được con cá lớn như vậy.

- Xem ra cháu làm Tô Tần rất xứng chức.
Tâm tình Vương Bạc rất tốt, những hạng mục này lên bộ ủy quốc gia phê duyệt có khi mất cả năm trời, cho dù có thúc giục cũng chẳng ăn thua, mấy ngày qua mười mấy hạng mục được thông qua, mặc dù chỉ là một phần rất nhỏ trong số hạng mục bị ứ đọng của Dung Thành, nhưng vấn đề nói lên đã rõ rồi.

Tháng sau Nghiêm Lô Vĩ tới Dung Thành, càng giống một tín hiệu, hai nhà Nghiêm Vương thông qua thời cơ này để giao lưu, với Tô Xán mà nói, lúc này bất kỳ một cục diện nào mở ra, đối với y mà nói cũng là một kỳ ngộ, giúp cho y phát triển nhảy vọt.

Trò chuyện với Vương Bạc tất nhiên chủ yếu chỉ xoay quanh chuyện thường ngày, quan hệ bọn họ cân bằng giữa công việc và cá nhân, Tô Xán là của để dành cho Vương Uy Uy, Vương Bạc không muốn kéo y vào vòng xoáy quá sớm, trước khi cúp máy, Vương Bạc nói thêm:
- Phải rồi, còn có một việc này chú thấy nên nói với cháu một chú, trưởng phòng tổ chức tỉnh ủy đã tới trao đổi ý kiến với chú, sẽ nhanh chóng nói

chuyện với cha cháu thôi, có thể sẽ tới Hoàng Thành làm phó thị trưởng, tình hình cụ thể còn đang trao đổi. Từ thương nhập sĩ là điều nhiều người phấn đấu cả đời không được, đây là cơ hội lớn.

Tô Xán dù trước đó đã nghe nhiều đồn thổi tương tự, lúc này vẫn không khỏi phấn khích, ba đời nhà họ Tô chẳng có ai làm quan, đối với nhà Tô Xán mà nói, đây là một sự đột phá mới.

Bản thân Tô Xán thì chẳng có tí xíu hứng thú nào với việc vào quan trường cả, nhưng cha mình có cơ hội này thì khác rồi, chưa nói từ giám đốc của một quốc xí chuyển sang phó thị trưởng là điều rất đáng nể.

Nói vậy mình sắp thành nha nội thực sự, một sự khởi đầu mới từ từ trải ra trước mắt nhà Tô Xán.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 197: Ôm cây đợi thỏ

T

ron khi trường ĐH Thượng Hải vẫn còn chưa hết dư âm từ sự kiện diễn đàn kinh tế thì Dustin tới Thượng Hải, đây là lần thứ ba chàng trai Mỹ này tới Trung Quốc.

Lần thứ nhất Dustin là khi Facebook TQ thành lập, hắn là đại biểu của Facebook Mỹ tới chúc mừng, lần thứ hai là khi Tô Xán đàm phán mua WoW, hắn tới đại diện cho quyền lợi của facebook Mỹ.

Đây là lần thứ ba, Dustin đã khá quen thuộc thành phố hiện đại nằm bên bờ biển này rồi, không cần bất kỳ nhân viên người Hoa nào theo cùng hỗ trợ nữa.

- Mark bây giờ bận lắm à, vì sao không tới Trung Quốc một chuyến? Cậu ta học cả tiếng Trung rồi, chẳng lẽ không định đem vận dụng thực tế hay sao?
Tô Xán ra đón máy bay thân thiết ôm Dustin rồi vui vẻ nói, nếu đặt Dustin ở trong những du học sinh được các cô gái hoan nghênh thì cũng thuộc dạng không tệ, đôi mắt lam linh động, có điều lần nào cũng khoác một cái ba lô leo núi lớn, làm trông như dân tị nạn, dáng người không cao, chỉ được 1m76 còn thấp hơn Tô Xán một chút, ai biết chàng trai đó lại là một viên mãnh tướng của Facebook.

Dustin từ chối Lý Bằng Vũ thấy hắn vất vả muốn sách ba lô hộ, trả lời Tô Xán:
- Thời gian qua chúng tôi vì vấn đề bảo hộ quyền riêng tư của người dùng không được tốt, cho nên liên tục nhận được trát của tòa, mà cậu cũng biết đấy, chuyện huy động vốn từ đám nhà đầu tư do Greylock cầm đầu đang tới giai đoạn khẩn yếu, cho nên Mark phải tranh thủ xử lý toàn bộ đơn tố tụng này, đồng thời cố gắng giữ thanh danh ở mức độ hữu hảo với truyền thông,

đủ thứ việc làm cậu ấy dù rất muốn cũng không thể dứt mình ra được, nên tôi phải chạy ngược chạy xuôi.

Tô Xán và Dustin lên xe trò chuyện tiếp, sau đó tới thẳng tổng bộ facebook TQ ở tòa nhà Mỹ La.

Trên đường Tô Xán hỏi:
- Chuyện Mike bị đuổi tôi cũng nghe rồi, đầu đuôi là sao vậy?

Mike là một trong số nhân viên cấp nguyên lão đầu tiên của facebook, tốt nghiệp Stanford, thông qua một khảo nghiệm ngặt nghèo mới được facebook tuyển mộ.

Nửa đầu năm khi tới Mỹ huy động vốn, Tô Xán còn cùng hắn đấu Warcarft, nghe nói gần đây bị Mark đuổi việc, không được cả nhận 50.000 cổ phiếu, hiện đang kiện Facebook.

Dustin trầm ngâm một lúc, vung tay tỏ vẻ bất lực:
- Mike và Mark có chia rẽ và mâu thuẫn ở quy hoạch phát triển facebook, chuyện này không phải là ngày một ngày hai nữa, Mark cho rằng sự tồn tại của hắn trong công ty cản trở sự phát triển bình thường của facebook, cho nên trong cuộc họp, đã khai trừ hắn hỏi công ty.

Tô Xán rất rõ tác phong làm việc của Mark, cực kỳ độc tài cứng rắn:
- Tôi không lạ gì mộng tưởng của Mark, chỉ là đôi lúc không nên quá vội vàng cấp tiến, đó không phải là chuyện tốt.

Dustin lắc đầu cười khổ:
- Những lời này có khi cậu nói thì may ra Mark còn nghe phần nào, Katherine cũng nói với Mark nhiều lần rồi, thậm chí có mấy lần suýt biến thành cãi nhau, Mark trở nên cực kỳ nóng nảy, còn uy hiếp đuổi cô ấy. Chuyện này làm Katherine khổ sở một thời gian, nhiều lúc tôi nhìn thấy cô ấy một ngồi một mình ở quán cà phê trong tòa nhà, ánh mắt rất cô đơn buồn

bã. Tô chỉ biết khuyên cô ấy nghĩ thoảng một chút, áp lực của Mark cực kỳ lớn.

Katherine là mỹ nữ kỹ thuật tốt nghiệp Đh Stanford, thích mặc đồ thoáng mát, khoe thân hình nóng bỏng gợi cảm, khi làm việc hay gài một cái bút chì ở búi tóc. Nói thật lần đó ở Mỹ, Tô Xán thừa nhận cô gái này có sức cám dỗ kinh người.

Dustin dựa vào lưng ghế thở dài:
- Katherine nói, cô ấy nhớ thời gian ở chung cư nhỏ kia.

Đó là cái chung cư có bể bơi cạnh đại học Stanford, khi ấy bọn họ chỉ có mấy cái máy vi tính, vài mỹ nữ khoa kỹ thuật, dàn loa moi được ở chợ đồ cũ chuyên phát nhạc metal rock cho cả đám quay cuồng, còn có một cái tủ lạnh to cũng là đồ second hand nốt, bên trong lúc nào cũng có bia Heineken. Khi đó bọn họ làm việc hay chơi đùa đều hết mình, còn nghịch dại nhảy từ cửa sổ xuống bể bơi.

Khi đó bọn họ giống như bao người trẻ tuổi, say mê làm việc mình thích, thi thoảng mơ tưởng tương lai, ao ước một ngày kia facebook phát triển thành mạng xã hội hàng đầu thế giới, bọn họ sẽ ở trong công ty hiện đại tiện nghi như thế nào, giờ bọn họ đã phần nào thực hiện ước mơ đó, lại nghĩ tới ngày tháng ở cái chung cư kia.

Nghe xong Tô Xán chỉ có thể giữ im lặng.

Ở tòa nhà Mỹ La, Kiều Thụ Hâm cùng giám đốc thị trường Triệu Nhất Phàm, giám đốc tài vụ Quan Khải Đặc đều đã đợi sẵn, mọi người tổ chức một cuộc họp ngắn, chủ yếu cho Dustin nắm được diễn biến hiện tại ở Trung Quốc.

Tiếp đó mọi người lái xe tới trung tâm dữ liệu của Thượng Hải để xem máy chủ của Facebook TQ, bởi vì số người dùng thua xa Facebook TQ, cho nên trung tâm dữ liệu không khoa trương như bên Mỹ, có điều với tốc độ tăng

trưởng luôn duy trì tốc độ khá nhanh của Facebook TQ, nên đã có xu thế phải nâng cấp.

Dẫn Dustin tham quan một vòng, mọi người tới khách sạn Lệ Cảnh, tham dự bữa tiệc đơn giản, coi như hoan nghênh Dustin.

Một lúc sau Tô Xán nhận được điện thoại của Đường Vũ:
- Anh đang ở đâu đấy, đã xong việc chưa, em đang đợi ở quán cà phê bên ngoài này.

Khách sạn Lệ Cảnh thuộc sản nghiệp của cha Trình Thông Thông, hôm nay là chủ nhật Trình Thông Thông rủ mấy cô bạn trong phòng tới chơi, bởi vì nơi này có thứ đặc biệt ăn đứt toàn bộ khách sạn 5 sao khác ở Thượng Hải này, đó là nó có một mạch suối nước nóng, không cô gái nào kiềm chế được cám dỗ này, thế nên Tô Xán cũng thuận tiện đặt phòng cho Dustin ở khách sạn này.

Tô Xán liền dẫn Dustin tới chỗ nhóm Đường Vũ, chỉ thấy từ xa xa trên bãi cỏ xanh mướt có chiếc bàn trắng, bốn cái ghế dựa, bốn cái ô, ngồi trên đó là bốn cô gái mặc quần ngố, áo xanh đỏ đủ màu, trẻ trung tươi mát.

Nếu như ở trường, Tô Xán là nhân vật được chú ý nhất, đi tới đâu cũng là tâm điểm, Đường Vũ cũng dần dần trở thành trung tâm các cô gái, nhưng ở đây Trình Thông Thông là bà hoàng, cô gái này đeo cái kính râm, đầu đội mũ rộng vành, tay cầm ly nước hoa quả, thoải mái dựa người vào ghế tựa, đứng phía sau là hai nhân viên phục vụ một nam một nữ, nhìn mặt họ thì biết bà hoàng này không dễ hầu hạ chút nào.

Dustin lần đầu tiên gặp Đường Vũ, sau khi giới thiệu hai bên, Đường Vũ chủ động đưa tay ra bắt tay Dustin:
- Chào anh.

Dustin mắt sáng rực, adrenalin trong người tăng vụt vụt, nói:

- Ở Mỹ tôi được nghe Mark nói về cô Đường rồi, cậu ta rõ ràng là hứng thú đặc biệt với những cô gái Hoa kiều ở đại học Harvard, hiện tôi hoài nghi có phải vì cô mà sức đề kháng của cậu ấy với những cô gái Trung Quốc giảm đi nhiều không.

Tô Xán kéo Đường Vũ lại, trừng mắt lên với hắn:
- Cậu nắm tay cô ấy hơn mười giây rồi đấy, tôi hoài nghi sức đề kháng của cậu mới có vấn đề.

- Tô, cậu thật là bảo thủ.
Dustin vung cả hai tay lên trời, khoa trương kêu lớn:

- Kệ tôi, khi nào cậu có bạn gái thì thỏa sức mà phóng khoáng, bạn gái tôi, tôi không cho.
Tô Xán mặt dày nói liền bị Đường Vũ kín đáo nhéo cho một cái.

Mấy cô gái kia cười khanh khách đi tới bắt tay Dustin, làm hắn hoa cả mắt.

Lúc này đã là 4 giờ chiều, ngâm suối nước nóng xong rồi ăn cơm là vừa vặn nhất.

Suối nước nóng khách sạn phân cách nam nữ, chỉ có điều cách nhau chỉ bằng mỗi một cái ván gỗ, phía khách sạn rất hiểu tâm tư u ám nào đó, cho nên con đường từ phòng thay đồ nam và phòng thay đồ nữ tới ao nước nóng dùng chung, cái hành lang này lại còn khá dài, cho nên thay y phục xong, Tô Xán nóng lòng đuổi đám Dustin đi trước, sau đó ngồi ở đường đi, ôm cây đợi thỏ, muốn xem Đường Vũ mặc đồ bơi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 198: Chủ tịch liên hợp

Đường Vũ đương nhiên không cam nguyện làm con thỏ đó, cô còn lạ gì ý nghĩ của Tô Xán nữa, không bỏ bất kỳ cơ hội nào, trước khi ra khỏi phòng lấy chiếc khăn tắm rộng quấn một vòng quanh người, chỉ lộ từ đầu gối trở xuống, còn kín đáo hơn cả lúc nãy.

Trình Thông Thông thấy vậy thì nói:
- Đường Vũ, đây là phòng vip không mở cửa công khai, không sợ người ngoài nhìn thấy đâu, cậu cũng thật là, cần gì tới mức đó.

Nhưng tới khi ra ngoài thì bọn họ lập tức hiểu vì sao Đường Vũ làm thế, vì Tô Xán đang buồn chán ngồi dựa lưng vào tường, nghe động tĩnh lập tức bật dậy, mắt sáng lên nhìn về phía bọn họ, sau khi thấy cách ăn mặc của Đường Vũ mặt liền xìu xuống.

Ba cô gái phì cười, hai người này thực sự biết làm tươi mới cảm xúc, chẳng trách yêu nhau lâu như vậy vẫn như quấn quit nhau như ngày đầu, cái này không chỉ là hâm mộ, còn rất đáng học tập.

Đồng Đồng hai tay ôm lấy bầu ngực đầy tính xung kích của mình, làm bộ hoảng sợ:
- Tô Xán, không phải cậu định vào khu vực thay quần áo giành cho nữ giới đấy chứ?

- Tô Xán, thấy bộ bikini này của tôi thế nào?
Trình Thông Thông tay chống hông, tay đặt lên má, ưỡn người làm tư thế gợi cảm, háy mắt hỏi.

Phải nói Trình Thông Thông phát dục cực tốt, không chỉ chiều cao lý tưởng, mà thân hình cũng rất nảy nở, bộ ngực đầy đặn và cặp chăm thon dài vô

cùng thu hút, một bộ bikini màu trắng tinh khôi, phả ra hơi thở thanh xuân mạnh mẽ, bầu vú căng đầy làm giây áo tắm hơi thít vào da thịt, vòng eo nhỏ nhắn, cặp mông uốn lượn làm quần tắm là hai mảnh vải trắng nối nhau bởi hai vòng kim loại trông có vẻ nhỏ hơn một số so với thân hình Trình Thông Thông.

Tô Xán không phải cưa bao giờ nhìn thấy bốn cô gái xinh đẹp này mặc áo tắm, đi bể bơi công cộng cũng nhiều, nhưng ở một bên nhìn là một chuyện, bị bốn cô gái vây ở giữa, tác động thị giác cực mạnh.

- Tô Xán, sắc mặt cậu không tốt lắm, không phải bị ốm chứ?
Nguyễn Tư Âu thấy Tô Xán bỗng nhiên trở nên “ngoan ngoãn”, cố ý trêu ghẹo y. Một nữ sinh và một nam sinh ở với nhau, thì nữ sinh chắc chắn là bị đùa bỡn, nhưng tới bốn nữ sinh đối mặt một nam sinh, cho dù là cô gái nhút nhát nhất cũng trở nên lớn mật, huống hồ ngay Nguyễn Tư Âu dù điềm đạm nhất cũng rất bạo dạn chứ chẳng phải rụt rè nhút nhát gì.

- Không, không có …
Tô Xán lúng túng, ba cô gái đều đứng rất gần y, làm không khí cũng như bập bềnh mây hồng, thậm chí Trình Thông Thông còn đặt một tay lên vai y trêu ghẹo, khoảng cách gần như thế thậm chí có thể nhìn thấy núm vú nho nhỏ hiện lên dưới lớp áo tắm mỏng, không biết phải nhìn vào đâu, trái phải trên dưới đều không được, nhất là Đường Vũ còn bên cạnh, mà không nhìn lại tiếc ...

Đường Vũ hừ một tiếng, sau đó giữ vai Tô Xán xoay người đi, đẩy y về khu giành cho nam giới, đằng sau là tiếng cười khanh khách của ba cô bạn nghịch ngợm.

Tô Xán đi rồi, ba cô gái lần lượt vào trong hồ nước, tuy hơi nóng bốc lên mờ mịt, nhưng nhiệt độ lại không phải là cao, lúc mới dùng chân thử nhiệt độ còn có cảm giác man mát, nhưng khi ngâm cả người vào rồi, luống hơi

ấm bao quanh toàn thân, rất thoải mái, nhiệt độ thế này rất vừa vặn, có thể ngâm lâu được.

Đồng Đồng lần đầu đi tắm suốt nước nóng, rất thích thú, thấy bề mặt da mặt bám chi chit những bong bóng nhỏ, như ngâm trong nước ngọt có ga, vuốt nhẹ da một cái, đám bong bong này không vỡ mà đua nhau trồi lên mặt nước, cứ thế chơi không biết chán.

- Biết đám người khoa xã hội nói gì về Tô Xán không? Nói cậu ta toan tính xảo quyệt, hôm đó ở lễ trở lại trường, tập đoàn Sâm Xuyên và đối thủ cạnh tranh ác tính, Sâm Xuyên bị bôi bẩn, đối thủ cũng phải trả giá vì gây bất mãn với trường mình, chỉ có Tô Xán là lợi dụng tình thế, đứng trên cao điểm đạo đức, thành người có lợi duy nhất ...
Nguyễn Tư Âu xuống nước, mặc chiếc áo bơi liền thân, nhưng khoét rất rộng hai bên eo, so với bikini thì chỉ khác che mỗi rốn thôi.

- Ai nói thế, mình mà biết cho chúng một cái tát.
Đồng Đồng vốn chỉ thò mỗi mũi lên mặt nước, nghe Nguyễn Tư Âu nói thế thì trồi lên, nhướng mày nói:
- Đám người đó có phải chọn nhầm khoa rồi không, chúng học quan hệ quốc tế để suốt ngày suy đoán thuyết âm mưu à?

- Hình như là một người học thạc sĩ dưới tay Trương Ngọc Bình, hiện đang là MC tiết mục giải trí của Dragon TV, nói, không một ai đứng ra dưới tình huống như vậy, đừng nói là người lăn lộn xã hội, dù sinh viên đại học có ai không coi trọng được mất của mình, ai đứng ra xen vào chuyện không liên quan tới mình lại khiến mình bị ảnh hưởng, Tô Xán có thể mở công ty, có sự nghiệp như vậy, nhất định có mưu đồ, động cơ không thuần khiết, nên hành động không đáng biểu dương.

- Hừm, trên đời có nhiều kẻ thật đáng ghét, không ở hiện trường lúc đó, ngồi sau bàn giấy rồi suy luận hàm hồ, tình huống đó tập đoàn Sâm Xuyên

bị dìm trong tiếng chửi bới nghi ngờ, nếu ai đứng lên nói hộ khả năng cao nhất bị đám người kia đổ vấy cùng rồi.
Đồng Đồng nghiến răng nghiến lợi nói:
- Chúng ta là sinh viên, kinh nghiệm hạn chế, nhất thời bị lừa gạt không nghĩ xa xôi đi. Nhưng khi đó có không ít nhân vật có vai vế, chính khách quan trường, tinh anh thương nghiệp, chuyên gia học tập, bọn họ đứng chân trong giang hồ bao năm, không có chút đầu óc làm sao bọn họ có thể ngồi ở vị trí của mình, sao bọn họ không nhìn ra đó là hành vi đả kích đối thủ? Nhưng ai cũng án binh bất động chỉ sợ liên lụy, để một cô gái nhỏ bị ức hiếp như thế. Nói Tô Xán thích chơi nổi cũng được, nói cậu ấy xốc nổi cũng được, ai có thể xốc nổi đi vào lòng người như cậu ấy ..

Nguyễn Tư Âu lườm Đồng Đồng một cái, ánh mắt liếc qua bộ ngực kiêu ngạo của cô gái thấp nhất phòng:
- Ê, có phải mình nói thế đâu, là người ta nói chứ, hắn cũng bị chửi tối tăm mặt mũi rồi. Bây giờ đoán chừng ở khoa xã hội không dám thò mặt ra nữa đâu, nhưng không thể phủ nhận có nhiều người nghĩ như vậy.

Thời thế thay đổi, Đồng Đồng bây giờ lại càng giống fan hâm mộ của Tô Xán, không thể trách được, vì hôm đó Đồng Đồng ở hiện trường, trực tiếp chứng kiến từ đầu tới cuối sự việc.

Lúc này Đường Vũ mới đi vào, cởi chiếc khăn tắm ra, lộ bên trong là chiếc áo tắm hai mảnh màu vàng nhạt, phần trên giống áo ba lỗ ngắn hở rốn, da ngực trắng mịn, khe ngực lúc ẩn lúc hiện, chiếc quần bơi lại có viền váy ngắn che ngoài, nếu không phải đám Trình Thông Thông và Đồng Đồng sáng nay la hét đi tắm nước nóng nhất định phải mặc bikini để da tiếp xúc với nước nhiều nhất có thể thì cô đã chẳng mua loại áo tắm bạo dạn này.
- So với người đứng thứ hai của bảng sáng tạo tài phú thì Tô Xán cũng bỏ lại quá xa rồi, mọi người nói xem, sau này Tô Xán có thể đạt tới tầm cao nào nữa.

Đồng Đồng ngoẹo đầu sang bên mặt ao ước, chẳng ngại có Đường Vũ ở bên cạnh, trong phòng bọn họ cũng thảo luận vấn đề liên quan tới Tô Xán rất nhiều rồi, đôi lúc còn rất nhạy cảm:

Trình Thông Thông dựa lưng vào ao nước, ngón tay dài vạch lên nền đá hoa, chiếc áo tắm không biết cởi ra từ bao giờ ném lên sàn, không hổ là cô gái chịu chơi nhất phòng:
- Khó nói lắm, trên đời này chuyện không đáng tin cậy nhất là dự đoán tương lai. Mình còn nhớ hồi nhỏ trong tiểu khu nhà mình có đứa con trai hơn mình mấy tuổi rất lợi hại, học tập cực giỏi, thuộc top 10 toàn trường, đẹp trai sáng láng, mình còn thầm yêu anh ta. Người lớn trong tiểu khu ai cũng nói anh ta sẽ thành đạt lắm, sau này thể nào cũng vào Thanh Hoa Bắc Đại. Về sau nhà mình rời khỏi tiểu khu đó, thoáng cái thời gian trôi đi, về tiểu khu thăm hàng xóm cũ mới biết anh ta tốt nghiệp trường đại học loại hai ở ngoại tỉnh, rồi làm công trong công ty một người họ hàng xa. Gặp lại anh ta, hình tượng thay đổi làm thiếu chút nữa không nhận ra, lúc đó cùng mọi người tiểu khu đi KTV chơi, anh ta còn ôm vai mình, lè nhè nói hồi nhỏ chúng ta thân thiết nhau thế nào, mình nhịn lắm mới không đạp anh ta ra. Ôi, thời gian là thứ đó thể làm đổ vỡ cả thứ kiên cố đẹp đẽ nhất.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 199: Chủ tịch liên hợp (2)

Nguyễn Tư Âu nghe Trình Thông Thông nói vậy thì oa một tiếng:
- Ít khi thấy cậu đa sầu đa cảm như thế.

Trình Thông Thông bĩu môi, cong cớn nói:
- Cái từ đa sầu đa cảm dùng mới mình là một sự xỉ nhục, vì mình sinh ra đã tình cảm phong phú rồi.

- Cậu không vênh mặt lên một ngày thì chết à?
Nguyễn Tư Âu không nhịn được mắng luôn, với quan hệ bọn họ bây giờ không cần lịch sự nể nang nhiều như trước.

Trình Thông Thông xua tay:
- Quay lại chủ đề, nhóm bạn cha mình gần đây cũng bàn tán chủ đề liên quan tới facebook TQ rồi, mình nghe một chút, thấy họ nói rất đúng, facebook Mỹ muốn phục chế ở trong nước không dễ, ở Mỹ được người dùng ưa chuộng không có nghĩa trong nước cũng thế, Facebook Trung Quốc bất kể là về sức hấp dẫn hay là về đất đai thích hợp để sinh tồn đều không cùng một đẳng cấp với Facebook Mỹ. Tô Xán dựa vào chỉnh hợp tài nguyên nhân lực cùng mối quan hệ trong trường có thể dễ dàng vượt qua trang web nhỏ, nhưng so với xu thế ở Mỹ thì không đáng nhắc tới. Một người bạn Mỹ của cha mình nói, facebook lấy được niềm tin và độ trung thành của người dùng mang tới danh tiếng và tính thời thượng, có lẽ ngay cả người sáng lập nó là Mark cũng chưa ý thức được, ý nghĩa thực sự của Facebook là thông qua internet, thẩm thấu vào cuộc sống, tạo nên một xã hội thứ hai, đầy đủ hình thái hoạt động giống xã hội ngoài.

Những lời này Trình Thông Thông nói to hơn lúc nãy, rõ ràng là để Tô Xán ở bên cũng có thể nghe được, nam nhân đều sĩ diện, cho dù là Tô Xán cũng

thế, cô mong dùng cách này để Tô Xán dễ tiếp thu hơn:
- Còn ở trong nước không thế, có thể mở cửa vào được các trường đại học, nhưng với giới nhân viên văn phòng thì chưa nhất định đã thích, vì với họ mà nói, mạng internet chủ yếu dùng để giải trí, còn chưa phải để làm việc, kinh doanh hay mua sắm. Thường ngày nói tới công việc thì toàn đối diện nói với nhau, ai lấy thứ phần mềm như QQ để họp hành. Cho nên họ không hứng thú, đây là một nguy hiểm. Đánh giá chung mà nói, người theo nghiệp công ty internet thường bay bổng quá mức, mình lo Tô Xán cũng vậy.

- Trước kia bọn mình sang Mỹ làm học sinh trao đổi, Tô Xán nói anh ấy muốn cùng Mark đem danh sách học sinh lên mạng để thuận tiện cho việc tìm kiếm, mọi người chia sẻ mối quan hệ với nhau.
Đường Vũ mỉm cười:
- Lúc đó mình không ý thức được tầm quan trọng của nó, tin rằng nhiều người đều giống vậy, rồi hai người họ lúi húi trong phòng ngủ suốt một tuần hoàn thiện facebook, mình tin anh ấy, anh ấy có năng lực biến thứ nhìn rất bình thường trở nên khác thường.

Đồng Đồng chớp chớp mắt nhìn Đường Vũ:
- Đường Đường, nếu mình là nam nhân cũng sẽ yêu chết bạn mất.

Trình Thông Thông vươn tay ra như rắn phun nọc bóp ngực Đồng Đồng, cười hì hì:
- Muốn làm nam nhân trước tiên phải xử lý cái này đi đã ...

Đồng Đồng không vừa quay ngoắt sang trả đũa, hai cô gái chọc nách nhau cười đùa nắc nẻ.

Hiệu quả cách âm vốn không tốt, tiếng nô đùa của mấy cô gái bên kia lọt hết vào tai nhóm nam nhân, yết hầu cuộn lên cuộn xuống, đầu óc tưởng tượng cảnh bên đó làm người ta thấy mũi nong nóng.

Thế đã hết đâu, chẳng biết như thế nào Đường Vũ cũng bị cuốn vào trò chơi điên khùng này, chỉ thấy Đồng Đồng kêu lên:
- A, ngực Đường Vũ to hơn này.

- Không thể, đã phát dục một lần, làm sao mà to hơn được nữa.
Nguyễn Tư Âu hốt hoảng, trong phòng thì cô và Đường Vũ có vòng ban gang nhau, ít nhất có thể liên minh chống lại bộ đôi kia, giờ Đường Vũ mà bỏ cô lại, tình hình sẽ rất bi thảm.

- Sao không to hơn được, vị bên kia … á, Đường Vũ, mình đầu hàng.
Chẳng biết Đường Vũ làm cái gì mà bên kia Trình Thông Thông vội ngưng bặt:

Nếu mà có một mình, Tô Xán nhất định rất hưởng thụ, nhưng bên cạnh còn có mấy tên nam nhân hèn mọn khác, phải xua hình ảnh Đường Vũ ra khỏi đầu đám người này ngay tức thì, liền nói với Dustin:
- Người ngoài luôn nghi ngờ bước tiếp theo của facebook TQ, cho rằng facebook TQ có được thành tích bây giờ hoàn toàn dựa hơi của facebook Mỹ cùng vào mối quan hệ của ĐH Thượng Hải tiến quân vào các trường đại học khác.
Chính vì như thế có kẻ cho rằng chỉ cần đuổi được Tô Xán ra khỏi đại học Thượng Hải là chặt đứt được gốc rễ của y ở Trung Quốc, cho nên mới nhiệt tình bóng gió gây sức ép bên ngoài như vậy.

Quả thực nếu mất đi chỗ dựa là ĐH Thượng Hải, Tô Xán sẽ phải điều chỉnh sách lược, nếu nghĩ chỉ thế là hạ được Facebook TQ thì quá coi thường y.

Đây không phải là chủ đề mà một đại tiểu thư như Trình Thông Thông, vậy mà Trình Thông Thông chỉ nghe mấy người bạn của cha mình thảo luận còn để tâm nhớ lại trong đầu như vậy, cô gái này đúng là người đáng kết bạn, Tô Xán nói những lời này cũng có ý trả lời cho các cô gái nghe.

Quả nhiên nghe thấy Tô Xán nói, bên kia yên ắng hẳng không còn những tiếng nô đùa nữa.

- Mạng internet ở trong nước mang tính chất giải trí là chính, cho nên tôi cũng để bộ phận kỹ thuật tập trung thiết kế game nhỏ chơi ngay trên trang web, nhúng vào facebook. Một phương diện khác tôi đã để Khải Đặc xử lý xin phép bảo hộ độc quyền kỹ thuật tương quan, như "hệ thống quản lý mạng xã hội trực tuyến, " phương pháp kết nối hệ thống vi tinh online vào mạng xã hội", v...v..v.. Cùng một số đơn bảo hộ khác trong nước.

Dustin có một ưu điểm là hắn rất kiên nhẫn lắng nghe, phân tích lời đối phương nói.

- Tương lai chúng ta định sẵn sẽ có rất nhiều đối thủ, lĩnh vực mạng xã hội cạnh tranh ngày càng kịch liệt, sẽ có nhiều nhà đầu tư mạo hiểm sẽ theo đuổi trận địa này, chúng ta sẽ dần dần bị đẩy vào đầu sóng ngọn gió, các đối thủ lấy chúng ta làm đối thủ cạnh tranh vượt qua, đầu tư tài chinh muốn xô đổ chúng ta. Dưới tình huống đó vách chắn bảo hộ độc quyền và kỹ thuật sẽ cực kỳ quan trọng, ít nhất trong năm năm tới sẽ giữ được thời kỳ hoàng kim phát triển không gặp trở ngại gì.

- Tôi còn có tiền cảnh thứ ba, là sau WoW, muốn lập vườn ươm bên cạnh khu khoa kỹ gần ĐH Thượng Hải, dùng hiệu ứng quần tụ thu hút nhiều người gia nhập nghiên cứu phát triển kỹ thuật và ứng dụng, làm dự bị kỹ thuật chiến lược tương lai. Đảm bảo chúng ta luôn đi đầu người khác.

Tô Xán và Dustin ngâm nước nóng xong ra trước, đi về phòng, Dustin lấy một tài liệu, mở ra cho Tô Xán xem:
- Lần này tôi tới là vì hợp đồng này, công ty Greylock có ý muốn đầu tư 35 triệu USD, nhưng bọn họ tham lam hơn Washington Post, không chỉ muốn 2 chỗ trong HĐQT, còn đòi hỏi nhiều điều kiện phụ khác, quan trọng hơn nữa là ... Bọn họ không tin cậu.

Tô Xán lòng trầm xuống, nhưng không hề bất ngờ, những nhà đầu tư trứ danh Mỹ như Greylock mà nói, một người TQ ở đầu kia đại dương, sở hữu trên 40% cổ phần của Facebook, là nhân tốt khó lường trong vụ đầu tư của bọn họ, cũng là uy hiếp không nhỏ trong dã tâm tranh đoạt khống chế Facebook, vì dù bọn họ dùng thủ đoạn chính khách nào với Mark, đều không thể tránh được có một nhân vật khác nằm quyền sinh sát ở nơi mà bọn họ không vươn tới.

Với nhà đầu tư mạo hiểm mà nói, không khác gì có thanh đao treo trên cổ.

Dustin chỉ mặc một cái áo ngủ, sắn tay lên, thở dài:
- Nếu như bây giờ chúng ta lùi bước, sau này quyết sách công ty sẽ bị họ lấn tới.

- Tất nhiên Mark sao chịu yếu thế, cậu ấy muốn cậu có tác dụng uy hiếp lớn hơn, đây là hợp đồng điều chỉnh lại kết cấu nhân sự nội bộ của facebook, sẽ lập ra một chức danh mới là chủ tịch liên hợp, do hai người cùng đảm nhận, chức quyền ngang nhau, phân công khác nhau. Từ bây giờ cậu sẽ giải trừ chức vụ giám đốc tài vụ và giám đốc tin tức của Facebook, thành chủ tịch liên hợp ngang hàng với Mark, cùng lãnh đạo sự phát triển của công ty.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 200: Chủ tịch liên hợp (3)

C

hủ tịch liên hợp, Mark nghĩ ra cái chức danh này thật quá tài.

Trước đó Tô Xán đau đầu về vấn đề phân phối cổ phần facebook ra sao, giải quyết xong lại tới khó xử vì chức vị trong nội bộ.

Nếu ngớ ngẩn tới mức phất tay nói mình không quan tâm tới chức vụ trong nội bộ, chỉ cần sự nghiệp này tiếp tục đi lên là được, như vậy một chân của facebook đã bước vào quan tài, Mark và Tô Xán sẽ là một trong vô vàn nhân vật nhỏ thi thoảng gây náo động tức thời rồi nhanh chóng bị sóng lịch sử cuốn phăng.

Tô Xán luôn cho rằng mở công ty giống như chuyện nam nữ yêu nhau vậy, không thể thiếu những lúc xúc cảm mãnh liệt, nam nữ cần có cảm giác với nhau, nhưng chỉ dựa vào tình cảm thì căn bản không phù hợp với quy luận khách quan, vì tất cả sự nghiệp vĩ đại trên đơi này luôn bắt đầu từ xúc cảm mạnh, nhưng không duy trì vì nó. Yêu đương và công ty giống nhau, đều cần kinh doanh.

Kinh doanh trong tình yêu không đơn thuần chỉ cần kinh doanh cuộc sống, còn kinh doanh cả cảm giác. Mà mở kinh doanh cần thái độ từng bước đến nơi đến chốn, trong mắt Tô Xán, không cần phải nghiêm ngặt tới từng chi tiết, giống như máy móc. Nhưng mỗi giai đoạn đều phải có dấu ấn rõ ràng, ở vụ trí nào cần nắm bắt được hoàn cảnh và tình hình xung quanh.

Điều này có thể khái quát thành một đạo lý, một tòa nhà cuối cùng cao bao nhiêu không phải do xi măng cổ thép quyết định, do nền tảng tốt xấu thế nào mới quyết định nhà cao tầng có đứng vững hay không.

Với kết cầu facebook mà nói, phải rõ ràng, dưới tiền đề giảm thiểu đấu tranh nội bộ thấp nhất, mới có thể tiến xa.

Không chỉ Tô Xán kiêm hai chức giám đốc tài vụ và giám đốc thông tin chẳng ra thể loại gì, mà những nguyên lão của facebook cũng ít nhiều được phân cho chức vụ rất mơ hồ, không quy phạm lắm, vào thời đầu rõ ràng có thể khiến facebook vứt bỏ nhiều gánh nặng không cần thiết, mở rộng với tốc độ nhanh.

Khi đó mỗi một nguyên lão của facebook ra ngoài quan hệ xã giao đều có thể lấy dành thiếp của mình ra để thảo luận đầu tư và tài trợ của nhà quảng cáo, mỗi người là một phần của facebook, giúp nó trưởng thành lớn mạnh, ví như sinh viên Harvard thì thận dụng mạng lưới quan hệ của Ivy League giúp facebook tiến vào các trường học khác.

Nhưng già đây facebook đã ngày một lớn mạnh, phân chia chức vụ mơ hồ trước kia đã lạc hậu rồi, hơn nữa Tô Xán không thể cứ chiếm giữ hai chức vụ quan trọng khiến người xứng đáng giữ nó không được hưởng thụ quyền lực điều động tài nguyên.

Chuyến này Dustin tới TQ mang hợp đồng giải quyết vấn đề tương tự, Tô Xán bỏ đi hai chức vụ cũ, thay vào đó là khái niệm chủ tịch liên hợp hoàn toàn mới, phụ trách phương án thúc đẩy facebook bản địa hóa ở TQ, chỉnh hợp nền tảng giải trí của facebook và kiến thiết con đường marketing sản phẩm.

Một bản hợp đồng tới từ Mỹ, phòng kính khép kín bên cạnh khách sạn suối nước nóng, một thanh niên Mỹ một chàng trai TQ nằm dưới ô, thảo luận tài liệu có thể khiến bên ngoài bán tán xôn xao.

Cùng lúc đó ở California Mỹ.

Trong một gian phòng làm việc cách tổng bộ facebook Palo Alto đúng một tòa nhà, mấy nam tử vóc dáng đủ loại, vẻ mặt khác nhau, không khí tràn

ngập mùi vị giông bão.

Bọn họ đều là nhân vật đầu tư sáng nghiệp có tên trên bảng xếp hạng ở Thung lũng Silicon.

Những người này đều nắm cổ phần tiếng nói ở vài công ty trứ danh, bọn họ hoặc ngồi trên những chiếc ghế da, hoặc đứng tỳ tay vào bàn làm việc gỗ hạch đào, hoặc đứng trước cửa sổ nhìn ra ngoài, hút điều xì gà đắt tiền.

Nếu không tận mắt nhìn thấy, khó tin những nhà đầu tư sáng nghiệp khắp thế giới lại cùng tụ tập một chỗ thế này, giống như trong phim Hollywood, những chính khách áo đen tiến hành thảo luận âm mưu không thể để cho bên ngoài biết.

Chỉ cần nhìn kỹ sẽ thấy ánh mắt những người này thi thoảng hướng ra ngoài cửa sổ, nhìn tòa nhà đối diện, nơi đó đặt tổng bộ của facebook.

Nam nam tử tuổi còn khá trẻ, tóc nâu, hai tay kẹp xì gà, mắt khép lại, chính là một trong số người sáng lập ra công ty Ameritech, nhận một cuộc điện thoại, sau đó nói:
- Vụ mua bán này khó đấy, bên đó vừa bắn ra tin bọn họ hoàn thành trọng cổ phần và nội bộ, thằng nhóc đó lại bày ra cái chức chủ tịch liên hợp, mọi người thấy tôi có nên xông vào tòa nhà kia tóm lấy thằng nhóc đó con đó, bảo hắn tốt nhất đừng có bày trò trước chúng ta, vì sớm muốn cũng phải thuần phục mà thôi, rồi cho hắn một cái tát để tỉnh táo lại. Còn tên người Trung Quốc kia tốt nhất xéo về cái đống rác thải công nghệ của bọn chúng, biết cái gì mà xen vào.

Đại biểu của Greylock nhìn nam tử nổi tiếng với thủ pháp sấm sét này, thấy phải để hắn tỉnh táo lại:
- Thằng nhóc con mà cậu nói trong quá trình huy động vốn đầu năm nay tạo ra cái công ty trị giá 300 triệu USD, là người Donald của Washington Post

từng công khai nói, Facebook có hai tường lũy kiên cố mà người ta không thể phục chế, một là mô hình mạng xã hội, hai là người sáng lập bọn họ.

Cho dù là nhà đầu tư cuồng vọng tự đại tới mấy, lúc này đối diện với đế quốc facebook đang quật khởi từng ngày, không thể phủ nhận hai thanh niên trông hết sức bình thường sáng tạo ra sự nghiệp khó tin, đó chính là nguyên nhân vì sao họ tụ tập ở đây.

Có người gõ cửa, sau đó mang vào chồng tài liệu photocopy đặt lên bàn chia cho mọi người:
- Mọi người xem, đây là cải tổ nhân sự mà Facebook đột nhiên công bố, quan trọng nhất trong này là hai chức danh chủ tịch liên hợp, bọn chúng đang phản kích lại điều kiện huy động vốn của chúng ta.

- Người Trung Quốc kia có được rất nhiều quyền lực quan trọng, nhìn bề ngoài có vẻ hợp tình hợp lý. Nhưng rất nhiều cạm bẫy, mọi người xem điều này, ở mặt phân công, có chi tiết nhỏ là y có thể nắm đường kiến thiết marketing sản phẩm, tôi chắc chắn đầy là sách lược facebook dùng để phân hóa chúng ta. Vì hoàn thành lần huy động vốn này, ở tầng cấp pháp luật, chúng ta không thể vòng qua y, nên còn phải tới TQ đàm phán, khắc nào phân chia lực lượng của chúng ta, ở nơi đất khách quê người, thiếu sự hỗ trợ của đoàn đội, chúng ta sẽ gặp nhiều trở ngại. Bọn chúng muốn chúng ta chạy qua chạy lại để mệt chết đây mà.

Người khác lật xem tài liệu cười khẩy:
- Bọn họ đưa ra giá trị cổ phần nội bộ mới là 600 triệu USD, tôi từng tham gia phương án đầu tư của công ty có trọng lượng rồi, công ty có tiền đồ hơn facebook đếm không xuể, tôi nghĩ bọn chúng trước tiên nên học được thế nào là khiêm tốn đã.

- 600 triệu USD, tức là chúng ta dùng 30 triệu chỉ có được 5% cổ phần của bọn chúng à? Đây là cướp tiền trắng trợn.

- 5% à? Không, không, không.
Người trầm mặc nhất trong số bọn họ, vai rộng đầu trọc, đó là người sáng lập Accel, Breyer chậm rãi đứng dậy, giơ hai ngón chỏ lên:
- Chúng ta cần chừng này, 10%, nhất định phải có được con số đó.

Công ty đầu tư sáng nghiệp Accel trước khi bong bóng internet vỡ đã huy động khoản tiền lên tới 1.2 tỷ USD lập quỹ Accel, nhà đầu tư có đại học Princeton , đại học Harvard, MIT và Stanford. Sau khi bong bóng internet vỡ, cái quỹ này cũng thoi thóp, các trường đại học chia ra, đường ai nấy đi, vô số nhà đầu tư rút lui theo hiệu ứng thùy triều xuống này, Accel đang trên con đường diệt vong, vợ Breyer cũng đang đòi ly hôn, ông ta gần như đã cùng đường rồi.

- Ông bạn, cái giá này quá cao.
Một người khác lắc đầu:

Đây là đáy vực cuộc đời Breyer, nhưng trừ vẻ ngoài hơi ảm đạm một chút thì ông ta không tỏ ra quá sa sút, đem toàn bộ kho báu còn lại đặt vào lần huy động vốn này, với ông ta mà nói đây là hanh động bất chấp hậu quả nhất.

Người trung niên vai rộng thân lớn này hít sâu một hơi thuốc, nói với những đối tác danh nghĩa liên hợp tác chiến, thực chất cùng đường mà không cùng lòng này:
- Không gian giá trị của Facebook rất lớn, có lẽ rất đáng tiền, có lẽ không đáng đồng nào. Tương lai nó thành công sẽ thành con quái thú không thể khống chế, chỉ cần tốc độ tăng trưởng người dùng như hiện nay duy trì được ba năm, sẽ thành trang web được truy cập nhiều nhất của Mỹ.

- Các vị hẳn còn nhớ lần huy động vốn của Google chứ, chúng ta đã bỏ qua một thời đại của mạng internet rồi, đừng quên cái công ty mà chúng ta đang đứng ở đây thảo luận, nó mang trong mình một tiềm lực có thể vượt qua Google.

Chính Breyer cũng không ngờ rằng, những lời ông ta nhiều năm sau thành sự thực.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 201: Cô gái này, cô gái kia

Tắm nước nóng xong mọi người không muốn ăn cơm ở khách sạn mà đề nghị đi ăn hải sản, Trình Thông Thông làm địa đầu xà dẫn đường, ba cỗ xe nối nhau rẽ vòng rẽ vèo tới một quán đồ nướng gần sông Hoàng Phổ.

Đối diện với mấy cô gái trẻ trung xinh đẹp, Dustin thể hiện bản tính phóng khoáng người Mỹ, cực kỳ ân cần nhiệt tình, lại thêm vào hắn là sinh viên Harvard, kiến thức rộng, tài lẻ nhiều, từ trượt tuyết, chơi golf, cưỡi ngựa, không gì không am hiểu. Ấn tượng ban đầu thì chàng trai người Mỹ này hơi chất phác, nhưng theo tiếp xúc, trí tuệ hóm hỉnh của hắn lập tức lấy được thiện cảm của mấy cô gái.

- Oa, trong trường các anh còn tổ chức cả đua ngựa sao?
Trình Thông Thông tỏ ra cực kỳ thục nữ, mắt chớp chớp chăm chú nghe Dustin kể câu chuyện ở Mỹ, thi thoảng che miệng cười khúc khích.

Dustin được hưởng ứng càng hăng hái, phát huy toàn bộ bản lĩnh, ngay cả Đường Vũ thi thoảng cũng không nhịn được cười, nụ cười vang dội của bốn cô gái xinh đẹp khiến mấy nhóm người ở trường đại học gần đó thi thoảng quay đầu ghen tỵ nhìn bọn họ.

Nơi này toàn là nam tử, tài nguyên mỹ nữ có hạn, cái tên Dustin này một mình chiếm hết cả, để người khác sống thế nào, Tô Xán thong thả uống bia, đợi xem kết cục bi thảm của hắn.

Kiều Thụ Hâm là người không chịu được đầu tiên, toàn cô gái tươi trẻ mọng nước như thế, bị một mình tên ngoại quốc độc chiếm hết cả, nói thế nào cũng mất mặt đồng bào trong nước, liền phối hợp với mấy người khác chuốc rượu Dustin, sau đó nhân cơ hội nhảy vào dùng chủ đề sáng lập facebook lôi kéo sự chú ý của mấy cô gái.

Một lúc sau cơm no rượu say, Tô Xán và Đường Vũ ngồi tựa đầu vào nhau trên chiếc ghế mây ngắm cảnh sông nước ban đêm, bên bờ là tòa nhà cao tầng nhấp nhô tỏa ánh sáng đủ màu, dưới sông là chiếc du thuyền treo đèn led qua lại. Chỗ duy nhất phá hoại khung cảnh bình yên này là cái bàn cách đó không xa, Dustin và Kiều Thụ Hâm như hai con gà trống, đang tranh nhau kể tới đoạn Facebook chuyển tới khu chung cư gần Đh Stanford, lấy lòng ba cô gái.

Tiếng cười không ngớt.

- Ngẩng đầu thấy tòa nhà Kim Mậu, quay sang là khách sạn Hoàn Cầu, chỉ mấy năm nữa thôi bờ sông này cải tạo xong, nhưng cái quán nhỏ sẽ bị giải tỏa hết, ngồi bên bờ sông đón gió tối ăn hải sản thế này từ thú vui bình dân sẽ thành hưởng thụ xa xỉ.

Tô Xán vờ thương cảm nói, tay vòng qua eo Đường Vũ, phong cảnh tuyệt vời thế nào với y mà nói chẳng bằng cô gái bên cạnh.

Đường Vũ lườm Tô Xán một cái, nhưng không gỡ tay Tô Xán ra, nhưng đặt hờ tay lên tay Tô Xán, đề phòng y có hành động thái quá.

Lại tràng cười dài phía bên kia truyền tới, trong đó Đồng Đồng cười to nhất. Tô Xán nhìn qua, tặc lưỡi:
- Kiều Thụ Hâm thua rồi, xem ra anh đánh giá thấp Dustin, thường ngày hắn cũng sôi nổi thế đâu, không ngờ là cao nhân ẩn mình, nắm tiết tấu hiện trường rất tốt, biết chuẩn xác được người khác muốn biết cái gì. Mà mấy cô bạn của em hỏi rất nhiều về đại học Harvard, em không có hứng thú sao?

- Không, vì quá xa xôi hư vô.
Đường Vũ khẽ lắc đầu đáp:
- Trước kia trong nhà muốn em vào Thanh Hoa Bắc Đại cũng không xa như thế, tuy trước kia em cũng từng muốn ra nước ngoài, đi tới những nơi thật xa ... Nhưng anh cũng biết , bây giờ không còn nghĩ thế nữa rồi.

……..

Cùng một buổi tối hôm đó, Lý Lộ Mai đang ở trong phòng KTX, vừa mới ăn cơm về, đang bàn tính với mấy cô bạn xem tối nay đi đâu thì nhận được điện thoại của Quách Điềm Điềm một học tỷ cùng khoa diễn xuất với Trần Linh San:
- Tiểu Mai, Linh San ngất xỉu, chịu vừa mới đưa nó vào bệnh viện.

- Bệnh viện nào, em tới ngay.
Lý Lộ Mai không hỏi nguyên nhân, vội vàng hỏi thăm địa chỉ sau đó lấy vội ví, sau đó bắt xe tới ngay.

Chuyện này đáng lẽ phải gọi cho gia đình Trần Linh San mới đúng, thế nhưng chuyện này không phải chỉ xảy ra một lần, Trần Linh San luôn giấu diếm gia đình mình.

Từ khi thành công với phim " Câu chuyện thành phố nhỏ", sau đó lại là quán quân của cuộc thi diễn viên mới của ĐTH Thượng Hải, độ nổi tiếng của Trần Linh San tăng lên vùn vụt, trong trường có thể liệt vào top minh tinh, ngay cả trong giới cũng có chút danh tiếng, với cô sinh viên mới năm thứ hai mà nói, đây là thành thích cực kỳ đáng nể.

Nếu là người khác, sẽ nhân lúc này nhận thêm vai diễn chuyện học tập có thể tạm gác sang một bên , nữ diễn viên đa phần dựa vào thanh xuân kiếm cơm, kỳ bảo đảm ngắn, nhưng Trần Linh San vẫn kiên trì ở lại trường, khổ luyện diễn xuất, ca múa, với cường độ còn hơn cả trước kia, nhiều lúc Lý Lộ Mai có cảm giác không lành.

Sau ba mươi phút đi taxi, Lý Lộ Mai tới được bệnh viện Trần Linh San nằm, hỏi thăm địa chỉ rồi vội vã đi tới, vừa vặn gặp được Quách Điềm Điềm đi ra đại sảnh nộp lệ phí trở về.

- Chị Điềm Điềm, tình hình Linh San thế nào?

Lý Lộ Mai vừa thấy Quách Điềm Điềm là hỏi ngay:

- Thiếu dinh dưỡng, lao lực quá mức, không có gì nghiêm trọng.
Quách Điềm Điềm thở dài:
- Từ khi ở Thượng Hải về không biết nó bị cái gì kích thích, luyện tập như điên vậy, chị nhìn mà đau lòng. Thời gian không học là cơ bản nó tới phòng luyện tập, hôm nay đi ăn cơm về, nghĩ thế nào chị lại qua phòng luyện tập, y như rằng nó đang ở đó, chị vào định kéo nó đi ăn cơm thì nó lăn ra xỉu.

Dù cũng phần nào đoán trước được, Lý Lộ Mai vẫn thở phào, sau đó lại tức giận, rốt cuộc nha đầu đó làm sao.

Quách Điềm Điềm đi mua thức ăn cho Trần Linh San, Lý Lộ Mai vào thăm Trần Linh San một mình.

- Lộ Mai.
Nằm trên giường truyền dịch, Trần Linh San thấy Lý Lộ Mai lòng mừng rỡ, biết tính cô bạn, liền làm bộ mặt hết đáng thương gọi:

Lý Lộ Mai nhìn một vòng, tường trắng như tuyết, ga trải giường trắng, vỏ chăn màu trắng, có TV, tủ lạnh, có cả phòng vệ sinh phòng tắm riêng, làm cô không khỏi sinh ra ý nghĩ cô công chúa này có phải chê tiện nghi trong trường không tốt nên cố ý vào đây không?

- Rốt cuộc là sao, đây là lần thứ mấy rồi, chuyện gì xảy ra ở Thượng Hải?
Lý Lộ Mai không khách khí hỏi:

Trần Linh San cười gượng gạo không trả lời, câu nói cuối cùng của Đường Vũ hôm đó Trần Linh San hiểu rất rõ, nhưng thế thì sao, từ bé cô đã luyện tập ca hát vũ đạo, cô thích đứng trên sân khấu, thích được tắm trong ánh đèn sáng rực, thích mặc bộ váy lộng lẫy nhất, thích nghe tiếng vỗ tay vang vọng khắp bốn phía.
Mặc dù sau này nhận ra tình cảm với Tô Xán, ý thích đó cũng phai nhạt đi nhiều, song không thể phủ nhận đó là sở trường của cô, nếu bỏ đi những thứ

đó, cô không còn là công chúa Trần Linh San nữa rồi.

Nhưng tình cảm của cô với Tô Xán gần như thành một thứ chấp niệm, chấp niệm kiên trì cả đời, người khác không thể lý giải được.

Chính vì loại dằn vặt này Trần Linh San không biết phải làm sao, ngoại trừ luyện tập, luyện tập.

Quách Điềm Điềm mang thức ăn tới, Trần Linh San rất yếu, Lý Lộ Mai phải đút cho ăn, được nửa chừng thì có người gõ cửa, đi vào là Vương Kiệt, năm nay 27 tuổi, nam diễn viên không có chỉ có tiếng còn là gia đình bề thế, gần đây theo đuổi Trần Linh San rất rát.

Vương Kiệt ôm trong tay bó hoa lớn đi vào, cười nói:
- Nghe nói em bị ốm nên anh tới thăm.

Lý Lộ Mai mắt lóe sáng, không cho Trần Linh San kịp phản ứng đứng dậy nhận lấy bó hoa:
- Cám ơn anh, Linh San đang ăn dở, phiền anh cho bạn ấy ăn nốt, em và chị Điềm Điềm có chuyện gấp phải đi.
Nói xong kéo tay Quách Điềm Điềm đi thẳng, để lại Vương Kiệt ngỡ ngàng vì vận may bất ngờ.

Đóng sầm cửa lại, Lý Lộ Mai và Quách Điềm Điềm ra ngoài, tuy Trần Linh San không chịu nói, nhưng Lý Lộ Mai không khó đoán nguyên đo là vì Tô Xán, đã thế chỉ có cách để chàng trai khác xuất hiện đuổi hình ảnh Tô Xán ra khỏi tim Trần Linh San.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 202: Có qua có lại

D

ustin ở lại Thượng Hải ba ngày, vé máy bay trở lại vào ngày thứ 4.

Kiều Thụ Hâm vốn muốn giữ hắn ở lại thêm một thời gian, thảo luận một vài vấn đề kỹ thuật. Nhưng phía Mỹ đang huy động vốn vào giai đoạn gấp rút, mỗi ngày khả năng đều có tiến triển mới, Dustin mang theo quân lệnh trạng, lấy được chữ ký của Tô Xán xong là phải về ngay, ở Trung Quốc ba ngày là cực hạn rồi.

Ở sân bay quốc tế Phổ Đông, Tô Xán và Kiều Thụ Hâm đưa mắt tiễn chân chàng trai tuổi tác không chênh lệch với Mark là bao xách ba lô vẫy tay với bọn họ lần cuối, sau đó không quay đầu lại nữa, đi thẳng tới chỗ kiểm tra an ninh.

Đợi máy bay sau bức tường kính rời khỏi trạm, Tô Xán và Kiều Thụ Hâm quay về.

Kiều Thụ Hâm nói:
- Xem ra bên kia Mark hạ quyết tâm đánh một trận lớn rồi, có điều lần này đối diện với những công ty mạnh như Greylock, Ameritech, từ thời còn ở trong trường tôi đã nghe thấy tên những công ty này, mười mấy năm qua vô số các công ty quật khởi rồi suy bại ở thung lũng Silicon, bóng dáng những nhà đầu tư sau màn bọn họ vẫn còn đó. Cái bánh ngọt trong tay họ mà chúng ta cần nhất có khi lại chứa cạm bẫy bên trong ... Mai có cuộc họp video, cậu phải nhắc nhở Mark.

- Cẩn thận hết mức có thể mới được.
Tô Xán gật đầu:
- Xưa nay nhà đầu tư tư bản luốn thế, vì luôn mang tính đầu cơ và tanh máu bị người ta phỉ nhổ, cứ như không ngành nghề nào muốn dính líu tới bọn

họ, thậm chí thanh cao ghét cay ghét đắng. Thực tế tất cả các công ty đều khó tránh khỏi phải tiếp xúc với họ, gần như toàn bộ công ty thực nghiệp trong nước đều thông lệ dẫn vốn vào thao tác, cho nên những nhà đầu tư này ở vai trò rất lúng túng, đứng ở cao điểm đạo đức thì người ta chửi bới, thực tế thì thế giới không thể thiếu họ, chỉ có thể nói đây là thanh kiếm hai lưỡi, sử dụng phải hết sức thận trọng.

Kiều Thụ Hâm chuyển chủ đề:
- Nghe bảo tình hình của cậu bên phía ĐH Thượng Hải không được lạc quan.

- Ừm, vẫn chưa ngã ngũ.
Tô Xán thở dài, chuyện chưa có cái kết thì y vẫn là tâm điểm bàn luận, muốn làm lắng xuống cũng không được, còn Kiều Thụ Hâm biết không phải là lạ, trong số nhân viên của Facebook TQ gần 1/3 tới từ ĐH Thượng Hải:
- Trong công ty nói thế nào?

- Tôi cũng nghe được nhà ăn công ty, họ nói cậu nổi giận vì hồng nhan, đang thảo luận cô gái tên Tống Chân kia. Tôi không rõ tình hình trong nước lắm, lần đầu nghe tới xí nghiệp Sâm Xuyên này, giờ mới hiểu hồi đọc đại học bên Mỹ, một số nhãn hiệu là tài sản phụ thuộc Sâm Xuyên.
Kiều Thụ Hâm tặc lưỡi:
- Tôi ở Mỹ quá lâu rồi, từ lúc đi học đại học tới tốt nghiệp thạc sĩ, mất tới 8 năm, gần như không biết trong nước phát triển thế nào, thế nên khi cậu gọi tôi về, tôi mới do dự. Nhưng cậu cũng biết, cái nghành nghề mạng internet này thay đổi thời đại quá nhanh, những thứ mới mẻ thành trào lưu chỉ là nhất thời. Mà sản nghiệp internet của Trung Quốc chưa thành thục, cũng may chúng ta không phải nhóm người đi đầu, rút được không ít kinh nghiệm. Chu Tuấn năm 1999 mới làm ra nền tảng mạng xã hội đầu tiên, so với Mỹ, chẳng khác gì đầm nước chết.

Cuộc sống ở Mỹ luôn tràn ngập cảm xúc mãnh liệt, mỗi ngày Kiều Thụ Hâm và đoàn đội của Mark khả năng đều có đột phá mới, cảm thụ khoái cảm mượn gió phá sóng, từ một nghìn hội viên ở Boston cho tới bây giờ đột phá con số hàng triệu.

Tình hình ở Trung Quốc rõ ràng không được như vậy, không khỏi làm hắn hơi hụt hẫng, đồng thời hắn là người có trách nhiệm, được Tô Xán đích thân điểm danh trở về, tới quốc gia phương đông hơn một tỷ nhân khẩu, thành tích lại chẳng bằng 1/10 facebook Mỹ, Kiều Thụ Hâm cảm thấy không mặt mũi nào đối diện với Tô Xán.

Tô Xán vỗ vai hắn trấn an:
- Trước đó cải tiến công năng người dùng, tăng cường trải nghiệm người dùng, đẩy mạnh kiến thiết nền tảng. Ba điểm này chúng ta đã làm rồi, không tới mức không tiến thêm được bước nào. Máy chủ không đủ, tôi sẽ nghĩ cách huy động tiền mở rộng, chi phí ở chuyện quan hệ xã hội cũng cần tăng lên, quan hệ người và người cần có qua có lại, tôi tin tình huống tương tự ở Mỹ cũng có, đây là bản chất con người, qua lại nhiều hiểu nhau hơn thì công việc thuận lợi. Nếu lâu ngày không giao lưu sẽ thành xa lạ, có việc không thể ngờ người ta giúp đỡ, điều này không trách xã hội, tóm lại vấn đề của bản thân.

Rời khỏi phòng đợi của sân bay, Kiều Thụ Hâm vẫn suy nghĩ những lời Tô Xán nói, thực ra những lời Tô Xán nói chẳng có gì mới mẻ độc đáo, cũng chẳng có luận điệu gì kinh người.

Nếu bình thường ở Facebook Trung Quốc có người nói với Kiều Thụ Hâm mấy câu như vậy, hắn sẽ nghe tai nọ cho ra tai kia. Nhưng những lời này từ trong miệng Tô Xán nói ra thì tất nhiên ý nghĩa khác hắn rồi. Trước mặt hắn là người cùng Mark sáng lập Facebook qua một cuộc thi đấu game chiến thuật trong phòng KTX cao trung.

Về sau trận chiến kinh điển đó được một số truyền thông Mỹ moi ra, còn lên tiết mục talk show hàng tuần, MC suy diễn ra rất nhiều phiên bản. Mặc dù tình huống thực sự Kiều Thụ Hâm chưa bao giờ hỏi Tô Xán và Mark, nhưng chỉ cần nghĩ tới, cũng có thể đoán ra đó là cuộc chiến cát chạy đá bay, trời long đất lở.

Tuy rằng có tới tám năm sống ở Mỹ, thành nửa người Mỹ rồi, nhưng trước đó thời cao trung hắn cũng từng đọc tiểu thuyết võ hiệp Kim Dung, thấy đại khái cao thủ giao phong mà Kim đại hiệp miêu tả chính là như thế.

Còn sự thực thì Tô Xán sẽ không nói với Kiều Thụ Hâm, hôm đó y và Mark tranh cãi đỏ mặt tía tai như hai đứa trẻ con, chỉ đổ xúc xắc va phải gờ bàn cũng bắt đối phương đổ lại, chơi liền bốn tiếng đồng hộ cho tới khi mặt trời khuất bóng, bụng đói dẹp lép mới phải dừng lại đi kiếm cái ăn, hai tên mặc quần bò, dép lê lôi thôi lếch thếch, nếu có chút gì của cái gọi là cao thủ giao phong thì chắc là hai cao thủ cái bang trên bàn ăn.

Chỉ có điều hôm đó gió ở New Hampshire khong rét căm căm như mọi khi, mà phảng phất có chút ấm áp sảng khoái.

Hai người họ vừa đi vừa nói chuyện, Lý Bằng Vũ theo sau, giao lưu với hai trợ lý giám đốc của Kiều Thụ Hâm, chẳng mấy chốc đã rời khỏi sân bay.

Ở một số động tĩnh tại công ty, Tô Xán luôn để Lý Bằng Vũ ngầm lưu ý một số động tĩnh của cao tầng Facebook TQ.

Bởi vì một số cao tầng Facebook TQ trong quá trình tuyển dụng quá nhanh, còn chưa rõ được nội tình, năng lực cao, nhưng long xà hỗn tạp, Tô Xán cần nắm được tình hình bọn họ, như cá tính từng người, ai giỏi lập kế hoạch, tinh tinh tấn công, ai chuyên thủ thành, người nào khéo luồn lách, hoặc thuộc phe ba phải dễ trở mặt. Tô Xán để Lý Bằng Vũ làm trợ lý của mình không phải là để thể hiện thân phận mà thực sự cần dùng, nếu y chỉ buông

tay bỏ mặc hưởng thụ cuộc sống thì còn đi tới được ngày hôm nay đúng là kỳ tích.

- Nói tới ân tình qua lại, chuyện này với Sâm Xuyên, thậm chí là cả Tống gia mà nói là một ân tình lớn, có nợ thì có trả, vậy Tống đại tiểu thư định trả thế nào?
Kiều Thụ Hâm nhìn Tô Xán xua tay:
- Cậu đừng có lấy ánh mắt đấy nhìn tôi, biết làm sao, tạp chí chuyên đề có hình cô ấy bị đám trạch nam trong công ty lật nát rồi. Chúng ta là một công ty, chỉ phụ trách kinh doanh kiếm tiền, không thể quản được tư tưởng và dục vọng của người ta, muốn ngăn cũng không ngăn được …Thật ra tôi cũng muốn biết, lợi ích thực tế mà một cô gái có thể đem lại chỉ có sự nghiệp và thỏa mãn sinh lý. Tôi tin tập đoàn Sâm Xuyên tạm thời khó có cơ hội hợp tác với chúng ta, vậy thì có khả năng thứ hai thôi .. Hì hì, nói tới dung mạo, Tống tiểu thư đó tuyệt đối có tư cách.

Tô Xán muốn đập đầu vào tường, Kiều Thụ Hâm vốn nghiêm túc nhất cũng trở thành thế này, đủ biết thời gian qua y bị dày vò thế nào.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 203: Không thể khen được

Trong mấy ngày Dustin tới rồi đi, một tuần lễ trở về trường cũng kết thúc.

Ở lễ biểu dương tổng kết công tác, Vương Tiểu Ất tuyên bố hội trở về trường thành công mỹ mãn, gọi tuần lễ vừa qua lấy học thuật làm hồn, lấy lễ hội làm xác, long trọng, nhiệt liệt, đơn giản, khó quên. Tư tưởng rõ ràng, bố cục toàn diện, chuẩn bị hoàn thiện, lãnh đạo chính xác. Đồng thời cảm ơn các giới xã hội, các cơ cấu chính phủ, cơ quan chức năng và bạn bè nước ngoài đã nhiệt tình hưởng ứng ...v...v..v....

Lúc này ở phía trước các công trình mang tính biểu tưởng, cảnh đẹp ở trong trường, khắp nơi thấy nhóm nam nữ chụp ảnh chung, lưu luyến nói lời chia tay.

Trên đường chính của trường Vương Tiểu Ất tiễn chân Richard hiệu trưởng trường Yale, Johan hiệu trưởng trường Oxford. Xung quanh là mấy vị phó hiệu trưởng, quản lý trưởng quỹ hỗ trợ nghiên cứu giáo dục, thị trưởng Thượng Hải, thành viên lãnh sự quán Mỹ, đàn flash chớp khắp nơi.

Vương Tiểu Ất đưa ra danh thiếp tiếng Anh của mình, nhận lấy hai tấm danh thiếp của hai vị hiệu trưởng, lật mặt sau nhìn, mắt ông hơi nheo lại.

Viên trợ lý giỏi quan sát nét mặt cũng nghiêng đầu nhìn ké, mặt sau hai tờ danh thiếp trừ số điện thoại, còn có email, địa chỉ MSN cùng Facebook.

Viên trợ lý sợ Vương Tiểu Ất không biết, nhỏ giọng nhắc:
- Msn là một kỹ thuật thông tấn do Microsoft đưa ra, còn Facebook là trang mạng xã hội hiện khá phổ biến ở Mỹ, phát triển rất nhanh, hiện đã lan sang Châu Âu.

Thế nhưng Vương Tiểu Ất như không nghe thấy, miệng lẩm bẩm như nói mơ:
- Facebook ... Phi tử bất khả ...
Sau mắt kính trong suốt, đôi mắt dài hẹp kia ánh lên tia sáng thâm sâu không ai hiểu được ẩn ý trong đó.

…..

Đh Thượng Hải quay trở lại nhịp điệu vốn có, Tô Xán lại cùng Lý Hàn, Tiêu Húc tới giảng đường số ba học tiết đánh giá hạng mục theo lịch.

Tiêu Húc dán thời khóa biểu ở đầu giường, cụ thể 6 giờ sáng thức dậy tập thể dục, đọc sách, đến 7 giờ 30 nhìn ra xa, thực hiện bài tập bảo vệ thị lực. 8 giờ ăn sáng đi học, đảm bảo không bỏ một môn nào, trên lớp tích cực phát biểu thể hiện, không bỏ qua bất kỳ cơ hội gia nhập đảng hay học chuyên sâu nào. Buổi tối kiên trì xem tin tức thời sự của ĐTH TW, nếu học muộn lỡ giờ thì về phòng xem. Tối đa thức tới 11 giờ để đảm bảm sức khỏe, nghe nhạc Bandari trước khi ngủ. Sinh hoạt quy luật hợp lý, còn nhu cầu sinh lý giải quyết thông qua phim hành động Mỹ.

Nhìn thời khóa biểu này có vẻ bình thường, nhưng ngày qua ngày duy trì thực hiện nó mới thấy độ kinh khủng tàn bạo của nó, Tiêu Húc có thể nói là người bình thường nhất, thậm chí là người kém cỏi nhất phòng 602, cho nên hắn nghiêm ngặt thực hiện thời khóa biểu này.

Trên đường đi Tô Xán nhận được điện thoại của Lâm Lạc Nhiên, nói đang ở Bắc Kinh cùng nhóm bạn tụ hội, nhớ tới y đên gọi điện thoại, hỏi Tô Xán ở đâu.

- Ở trường đây, chẳng trách vừa rồi chẳng thấy tin tức gì, thì ra là lén chạy tới Bắc Kinh, có phải đột nhiên lương tâm thức tỉnh nên mới nhớ tới mình không?

Trong thời gian lễ trở về trường của Đh Thượng Hải, Tô Xán thấy Lâm Lạc Nhiên đột nhiên biến mất, thời gian dài không liên hệ, ai mà ngờ cô gái tới lui như gió này đã tới Bắc Kinh rồi.

Lâm Lạc Nhiên tới Bắc Kinh thời gian đó, tất nhiên không biết chuyện xảy ra ở ĐH Thượng Hải.

- Vì sao tôi cần lương tâm thức tỉnh.
Lâm Lạc Nhiên đầu kia giận dỗi nói:
- Sao cậu không nhớ gọi điện cho tôi?

Bên cạnh Lâm Lạc Nhiên chắc có rất nhiều người, rất ồn ào, lúc này có giọng như ở đâu chợt xen vào:
- Ai đấy, báo danh đi, có phải bạn trai của Lạc Nhiên không?

Cười đùa một lát, Lâm Lạc Nhiên đại khái thoát được đám bạn mình, nói:
- Vừa rồi sao không trả lời?

Tô Xán vờ không hiểu hàm ý khác của câu này:
- Được, coi như mình tự phát ba chén được chưa, thời gian vừa qua bận ...

Còn chưa nói hết thì lại có người nhảy vào:
- Này, người đầu kia, tại sao lại để bạn gái đi họa hại người khác thế hả, có biết ngày hôm qua tôi khó khăn lắm mới tìm được một anh chàng vừa ý, kết quả người ta hỏi tôi số điện thoại bạn gái cậu, giữ cô ấy trong nhà đi, đừng để ... Á ...

Lâm Lạc Nhiên bỏ lại một câu:
- Đợi chút, để tôi xử lý đám phiền phức này.
Tiếp đó có tiếng con gái đùa nghịch ầm ĩ.

Vương Uy Uy cầm điện lấy điện thoại:
- Chuyện facebook bên Mỹ thế nào vậy, gần đây động tĩnh lớn như thế, cậu không qua bên đó, còn ở lỳ Thượng Hải làm cái gì, không sợ người ta lừa

mất tiền à? Tôi thấy toàn nói tới vài chục triệu USD nghe mà váng đầu, nếu là tôi đã chạy sang đó rồi.

Tô Xán giải thích cho Vương Uy Uy sách lược chia rẽ đám nhà đầu tư của Facebook, vừa nói được mấy câu thì Lâm Lạc Nhiên xử lý xong cô bạn, quay trở lại cướp điện thoại:
- Ở Thượng Hải có sự kiện ức hiếp người khác nào không đấy?

Tô Xán dở khóc dở cười, thầm nghĩ cái mồm quạ của nha đầu điên này thật linh nghiệm, không may là có chuyện lớn thật, hiện giờ không ít thế lực đang đấu đá thỏa hiệp, có điều dư chấn lan được tới y ngày càng nhỏ rồi.

Có điều Tô Xán đương nhiên không đem mấy chuyện này ra kể:
- Chủ đề đầu tiên của đại học là buông thả phóng túng trong nhàm chán, chịu đựng sự cô đơn, may mà hai phương diện này không liên quan tới mình.

- Chảnh chọe.
Lâm Lạc Nhiên khẽ cười, lại hỏi:
- Nhà đã trang trí chưa? Cậu nhất định không có chủ kiến gì phải không?

Lúc hỏi câu này, Lâm Lạc Nhiên vốn chỉ thuận miệng, nhưng lời ra khỏi miệng đột nhiên thấy có ý vị khác, tâm tình sa sút hẳn, phía bên kia Tô Xán cũng không nói gì, giọng có chút dịu dàng:
- Thôi không nói chuyện này nữa ... Có biết vì sao tôi về Bắc Kinh không? Hộ khẩu đại học của tôi còn chưa chuyển, vẫn ở Bắc Kinh, lần này về làm ít thủ tục tiền kỳ, chuẩn bị ra nước ngoài.

Tô Xán lặng người, gấp giọng hỏi: "Đi đâu?" Nhưng lời này thoát ra khỏi miệng đột nhiên không thành tiếng, nuốt nước bọt một cái mới hỏi lại được:
- Đang học dở mà lại ra nước ngoài du học sao? Đi đâu?

Giọng Lâm Lạc Nhiên ở đầu kia như từ xa vọng lại:

- Còn nhớ hồi tốt nghiệp cao trung, tôi, cậu, Uy Uy, Tiểu Ngũ, còn có Đường Vũ, Lựu Duệ và Tiết Dịch Dương tới quán bar uống rượu, tôi từng nói muốn học tài chính và triết học, vì hai thứ đó giúp tôi đi khắp thế giới. Bây giờ tôi muốn đi rồi, ở ĐH ngoại ngữ tôi học thêm tiếng Pháp và Nhật, nên chắc sẽ đi Pari, đi mua sắm ở Champs-Élysées là mơ ước của mỗi cô gái mà. Cũng có thể tới Hokkaido, trượt tuyết ngắm hoa anh đào cũng lãng mạn lắm. Nếu ngày nào đó nhận được ảnh chụp của tôi ở bên giáo đường nghệ thuật phục hưng ở Florence, hoặc là thảo nguyên bao la nào đó, nhất định cậu phải khen tôi xinh đẹp, nếu không tôi sẽ trở mặt.

Tô Xán nuốt nước bọt mấy lần, nhưng lần này không nói ra được câu nào.

- Thế nhé, buổi tối xem tâm tình ra sao tôi sẽ gọi điện lại cho cậu, còn có bữa cơm, bái bai.
Lâm Lạc Nhiên nói thật nhanh rồi cúp máy, như sợ có tâm tình nào đó vượt khỏi tầm khống chế:

Tô Xán cúp điện thoại, mặt bần thần, khu giảng đường số ba không phải là tòa nhà hiện đại hoa mới xây, đã có một thời gian rồi, tường bong chóc loang lổ, tới cả tấm bảng thông báo trên kia cũng cần sơn lại rồi.

Tòa nhà cũ kỹ rêu phong, chàng trai cầm điện thoại giữa ánh mặt trời nhạt nhòa cuối thu, lá ngô đồng xào xạc theo từng cơn gió cuốn đi, không cảnh thê lương tiêu điều.

Cho điện thoại vào tùi, Tô Xán ngẩng đầu, chính y cũng không biết mình đang nhìn cái gì, trong đầu hiện lên cánh đồng hoa lavender tím rịm có cô gái đội mũ rộng vành váy trắng chạy tung tăng, tay lướt qua bông hoa, gió thổi tới làm mép váy Lâm Lạc Nhiên tung bay, người đẹp, cảnh đẹp, nhưng Tô Xán biết mình sẽ không thể nói được một câu khen ngợi nào.

.....

Trần Linh San bị máu trắng, còn Lâm Lạc Nhiên ra nước ngoài, giải quyết vậy là ổn nhỉ

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 204: Hiệu trưởng của ĐH Thượng Hải (1)

B

iểu tượng online của Mark trên facebook thường xuyên tới đêm khuya, đương nhiên đại bộ phận người không quen biết gửi biển tin nhắn cho hắn đều bị hắn dùng kỹ thuật ngăn chặn. Đôi khi Tô Xán trước khi đi ngủ thấy Mark vẫn online, ngủ dậy thấy hắn vẫn cứ on lại.

Tô Xán và Mark nói chuyện với nhau, không chỉ một lần khuyên hắn chú ý giờ giấc sinh hoạt, công việc không bao giờ làm xuể, bị hắn dùng câu ngạn ngữ TQ rất thuần thục đánh bại: Đứng nói không đau lưng.

*** Người ngoài không đặt mình trong hoàn cảnh người khác thì nói dễ lắm.

Gần đây Thượng Hải cũng không yên bình, Truyền thông Ba la mấy lần bị cục thông tin gây khó dễ, nhưng nhờ có đại lão tập đoàn báo tây nam đánh tiếng, chấn động này cũng qua nhanh.

Đi con đường sức ép cao tầng không xong, một tiền bối trong nghiệp truyền thông tuyên bố liên hợp mấy tòa báo chủ lưu hiện giờ, chỉnh hợp kênh phát hành báo thống nhất.

Kênh phát hành này bài trừ Truyền thông Ba La bên ngoài, rất có mùi vị hợp tung liên hoành kháng Tần, khí thế hùng hổ muốn bóp chết Truyền thông Ba La đang ở giai đoạn nhảy vọt.

Có điều Truyền thông Ba La có kênh phát hành riêng từ lâu, không còn phụ thuộc vào kênh truyền thống nữa, tương tự như Thục Sơn, có thể nói là truyền thừa võ công cùng mạch.

Hiện giờ Truyền thông Ba La còn chưa trải hàng được cả nước như Thục Sơn, nhưng ở khu tam giác Trường Giang này chẳng sợ ai o ép.

Đồng thời Lâm Quang Đống tranh thủ lôi kém thêm được những tờ báo vừa vả nhỏ khác bị vạ lây.

Cuộc tranh đấu kịch liệt bất ngờ này tức thì thu hút sự chú ý của trong ngoài nghề, nghe nói có nhân vật lớn ủy thác mấy tạp chí lớn, đầu tư tài chính hàng chục triệu, muốn đè bẹp Truyền thông Ba La.

Người coi trọng Lâm Quang Đống không nhiều, một là tài chính không dư dả, hai là nền tảng chưa đủ vững, ba là nguồn lực bên ngoài cũng không nhiều. Hiện giờ là lúc ngân hàng thu hẹp khoản vay, chuẩn bị kết toàn cuối năm, muốn vay được tiền từ ngân hàng là rất khó.

Mà lúc này toàn bộ sản nghiệp của Tô Xán đang dồn tiền để thu mua cổ phiếu của WoW, căn bản không thể vươn tay ra trợ lực, nên Lâm Quang Đống phải một mình đối diện với áp lực.

Đối phương đã trở mặt dứt khoát, đoàn đội của Lâm Quang Đống cũng chỉ còn cách liều mình tiến tới.

Một phương diện khác Chiêm Hóa tham gia hiệp hội lĩnh vực khoa kỹ, tuyên bố năm nay chính thức khởi động hạng mục đầu tư vào kỹ thuật kỹ thuật cao, tập trung quanh các trường đại học ở Dương Phổ. Mũi giáo chỉ thẳng vào bố cục chiến lược vào thời đợi internet mới trong nước.

Dưới đại cục thế này, xem ra mảng mạng xã hội sẽ diễn biến thành cuộc chiến tranh đoạt từng tất đất, Facebook TQ không giống người anh em bên Mỹ, sinh không gặp thời, chưa có giai đoạn phát triển tuổi thơ đã phải lao vào thời kỳ đua tranh khốc liệt.

Chiêm Hóa bất ngờ ra tay, nhưng Tô Xán sớm đã dự liệu được cục diện này, không cần biết đối thủ là ai, từ khi y đưa Facebook vào TQ, biết sẽ có

những thế lực có thực lực tài chính, tài nguyên phong phú vận dụng, bọn họ không cần sáng tạo gì, cứ chiếu theo sự thành công của facebook, tăng cường đầu tư phát triển là được.

Cho nên Tô Xán từ đầu không ngừng nhấn mạnh vào phát triển nền tảng, khai phát ứng dụng, cùng với đề phòng kỹ thuật của bản thân bị lạm dụng, đăng ký bảo hộ một loạt kỹ thuật hạch tâm.

Trên thế giới này nếu như không muốn bị bao vây bốn phía thì chỉ có cách tiến tới tiến tới và tiến tới, không cần lún vào tranh đấu, chỉ cần vứt bỏ đối thủ phía sau là được.

Trong mắt Tô Xán, những chuyện này chính là thế lực đằng sau Chiêm Hóa đang triển khai đả kích báo thù mình, cũng có thể nói là cảnh cáo mình không nên xen vào chuyện của Tống gia nữa, có điều lực độ đả kích này Tô Xán chỉ đủ cười khẩy, rõ ràng đối phương bị tập đoàn Sâm Xuyên kiềm chế, không thể điều động nhiều tinh lực hơn để đối phó với y.

Cơ bản sách lược nuôi hổ đấu sói của y đã thành công bước đầu.

……..

Khi Tô Xán đang học tiết thứ nhất kinh tế học, Tô Dĩ Nhất xuất hiện ở cửa, giáo viên đứng lớp dừng lại, trong lớp vang lên những tiếng xì xầm.

Bởi vì đứng bên cạnh Tô Dĩ Nhất có mấy người trong văn phòng đảng ủy, còn một người nữa không ai nhận ra, chưa thấy bao giờ, đó là người của văn phòng hiệu trường. Thế nhưng với một số người ở trong ban cán sự lớp hay hội sinh viên thì không xa lạ gì người này, các clb hay lớp cần hoạt động gì muốn nhà trường tài trợ, một chữ ký của người này còn hữu dụng hơn cả lãnh đạo trong khoa.

Tiêu Húc cảnh giác nhìn mấy người đó, nhỏ giọng hỏi Tô Xán:
- Chẳng lẽ nhà trường đã có kết quả nội bộ xử lý cậu ra sao rồi?

Không chỉ Tiêu Húc, mà còn Trương Tiểu Kiều người tiếp cận với những tin tức kiểu như thế này nhất, cùng với Lý Hàn từ khi yêu đương mỗi ngày đi chơi bóng rổ về đều giặt tất sạch sẽ phơi ngoài cửa sổ, cùng đại đa số người trong giảng đường quay đầu nhìn Tô Xán, đại đa số bi quan và lo lắng, có số ít không ưa gì Tô Xán, tỏ ra rất hả hê.

Kết thúc lễ trở về trường, việc điều tra và nghiên cứu xử lý sự việc ở diễn đàn kinh tế kia âm thầm triển khai, chả biết âm thầm cỡ nào mà ai cũng biết, đồng thời chiều hướng có vẻ không có lợi cho Tô Xán lắm.

- Xin phép thầy Lôi, chúng tôi muốn gặp sinh viên Tô Xán.

Tô Dĩ Nhất nói rõ mục đích, giáo viên tên Lôi gật đầu với Tô Xán. Lý Hàn bảo Tô Xán cứ để sách vở đấy đi đi, tranh thủ thái độ tốt, dù biết lúc này có kết quả xử lý làm thế chẳng ích gì, nhưng người ta cần hi vọng để bấu víu vào.

Tô Xán theo lối sau rời giảng đường, đến tận khi y ra ngoài rồi, tiếng xì xầm vẫn chưa lắng xuống, giáo viên bên trên lấy phấn gõ bảng mấy lần mới vãn hồi được trật tự.

Nhưng giáo viên vừa quay đi, bên dưới lập tức cố áp giọng thảo luận.

- Chậc chậc,Tô Xán được gọi đi rồi, phía trên khoa rất thích gọi cậu ta đi uống trà, cục cưng của viện trưởng Lục mà lại.

Có người nói rất chua, nhưng kẻ thiếu hiểu biết này bị xung quanh ném cho những cái nhìn khinh bỉ, đến sự kiện chấn động toàn trường như thế mà không biết thì loại người này không đáng tốn nước bọt.

- Này, có phải cậu cùng KTX số 13 với Tô Xán không, nghe nói sau sự kiện ở diễn đàn kinh tế, nữ sinh khoa thông tin viết thư tập thể cho cậu ta, có

chuyện này không? Khoa thông tin có Vương Nhược Lâm, cô ấy có viết thư không ...?
Chàng trai mặt đầy trứng cá ngồi dãy số bảy quay xuống hỏi người khác dãy số tám, câu hỏi này khiến xung quanh chủ ý:

- Chuyện này đúng là có thật, thư chật kín hòm luôn có khi bán cân được, chuyện này cậu phải tranh thủ đi để lỡ rồi hối không kịp.
Anh chàng được hỏi không quên tận dụng cơ hội khoe khoang:
- Tôi còn nhớ một lần theo Vương Đông Kiện tới phòng 602, chậc chậc, trang hoang còn hơn cả chung cư cao cấp 2 người của nghiên cứu sinh tiến sĩ trường ta, có máy điều hòa, có bình nước nóng, máy giặt, máy pha cà phê gia trị tới mấy nghìn đồng. Chưa hết, còn có cả máy photocopy luôn, cả khu được nhờ, toàn sang đó nhờ photo hộ rất tiện ... Còn trên bàn của Tô Xán luôn đặt rất nhiều tài liệu, thiếp mời, nghe bạn cùng phòng cậu ấy nói, số thư từ cậu ta xem mỗi ngày bọn họ bật đèn xem sách ôn tập thì cậu ấy đều xem tài liệu, vậy mà GPA vẫn trên 3.7, phải gọi là thiên tài.

- Thiên tài?
Người ghen tỵ với thành công của người khác luôn không thiếu, ở cái trường học sinh viên đa phần tự kiêu này càng nhiều:
- Lần trước Bill Gate có tới trường ta diễn giảng từng nói, trước khi anh thành công, không ai để ý tới cảm thụ của anh hết. Câu này có thể mở rộng ra, nếu không thành công, chẳng ai bận tâm anh có phải là thiên tài hay không. Nghe nói công ty cậu ta lập ra toàn dựa hơi trường, cho nên nếu lần này cậu ta mà bị đuổi học, qua vài năm nữa chúng ta tốt nghiệp, thành gia lập nghiệp, chỉ khi nào tụ hội có lẽ nhớ tới từng có người tên Tô Xán làm vài chuyện ầm ĩ trong trường, không còn sự ủng hộ trong trường, cậu ta chẳng là cái gì, ngoài kia ai quan tâm cậu ta là thiên tài, ai quan tâm GPA cậu ta bao nhiêu.

Kẻ dại dột dũng cảm này lập tức bị các cô gái nhao nhao ném đá:

- Này nhé nói cho mà biết Tô Xán cùng Mark sáng lập Facebook từ thời cao trung, khi ấy cậu ấy sang Mỹ du học, đất khách quê người, trường nào chống lưng, cậu ấy vẫn thành công đấy thôi. Không biết lúc đó cậu làm gì nhỏ, cậy tủ cha mẹ lấy tiền đi chơi game hay là sĩ diện với bạn gái thế?

- Xì, thứ con trai nhỏ nhen, đố kỵ, đó là Trần Tiểu Ân lớp số 3 đấy, tôi nhớ mặt cậu rồi.

Anh chàng Trần Tiểu Ân im thít luôn, về sau vì câu nói này mà suốt bốn năm không kiếm nổi bạn gái trong trường.

Có người công tâm hơn thở dài:
- Chỉ tiếc là cậu ấy một mình đối đầu với cả quyền lực hành chính, lấy trứng chọi đá.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 205: Hiệu trưởng của ĐH Thượng Hải (2)

Mặc dù Tô Dĩ Nhất không nói với Tô Xán là đi đâu, nhưng Tô Xán đã đoán ra quá nửa rồi, quả nhiên qua khu dạy học, liền nhìn thấy Vương Tiểu Ất đứng trước lầu hành chính căn dặn mấy người khác.

Vương Tiểu Ất lúc nào cũng đeo một cái kính gọng vàng, chiếc áo sơ mi lam đơn giản, trông hơi béo, nhưng chiều cao hiếm có tới 1m 80, thế nên thành khá đậm người, rất uy thế, giọng nói lại có chút lười biếng, một hợp thể của khá nhiều mâu thuẫn, làm người ta không đoán được con người thật của ông ta.
Chỉ nhìn lý lịch thôi cũng đủ thấy Vương Tiểu Ất không đơn giản, thời thanh niên sau khi có bằng thạc sĩ ĐH Thượng Hải liền sang Đức Du học, lấy bằng tiến sĩ, năm 99 về nước theo kế hoạch học giả Trường Giang, được quốc vụ viện bổ nhiệm làm làm hiệu trưởng ĐH Thượng Hải, chuyên gia trong kế hoạch "973", là chủ nhiệm văn phòng thị nghiệp hợp chất cao phân tử, chủ nhiệm trung tâm nghiên cứu phát triển vật liệu cao phân tử.

Lý lịch này nói lên Vương Tiểu Ất điển hình lãnh đạo thuộc phái học giả, không chỉ có căn cơ ở Thượng Hải, mà ngay bộ ủy quốc gia cũng có quan hệ, là nhân vật có thể ảnh hưởng tới quyết sách tầng cấp quốc gia ở trong ngành.

Tô Xán không hoài nghi bất kể Vương Tiểu Ất ra quyết định thế nào, ông ta đều có năng lượng đem ảnh hưởng xung quanh giảm tới mức thấp nhất, quán triệt ý chí bản thân ông ta.

- Em là Tô Xán hả?
Vương Tiểu Ất quay người lại cười:

- Dạ, chào thầy.
Tô Xán thầm nhủ quả nhiên là khí độ không tầm thường, đối phương hiệu trưởng trường đại học đếm trên đầu ngón tay ở trong nước. Ở Trung Quốc, người thường nhắc tới Thanh Hoa Bắc Đại đều sinh ra cảm giác kính phục, người nước ngoài không thể hiệu được địa vị được thần hóa của hai trường này trong lòng người dân Trung Quốc. Mà bỏ đi hai trường này, chính là trường như Đh Thượng Hải, mặc dù không lên tới thần đàn cũng ở đỉnh cao ngọn núi, mỗi năm vô số thiên quân vạn mã bước trên đường chinh phục nó, nhưng có người thậm chí có nửa cánh cổng trường không được nhìn thấy.

Một câu chuyện đã thành truyền kỳ, có một sinh viên được học bổng hàng đầu ở trường đại học hạng ba, nghe nói trước kia thi vào Đh Thượng Hải nhưng thất bại, đã thề dù học đại học hạng ba cũng phải thi làm nghiên cứu sinh Đh Thượng Hải. Về sau sinh viên này khi lấy được 3 phần học bổng, mua vé tàu tới Thượng Hải, dạo quanh một vòng ĐH Thượng Hải, nghìn dặm trở về nói câu đầu tiên là :" Cuối cùng tôi tới được ĐH Thượng Hải rồi!"

Câu chuyện tới đó là hết, chẳng biết chàng trai kia cuối cùng có được thỏa nguyện làm nghiên cứu sinh ĐH Thượng Hải không, chỉ biết lúc này trước mặt Tô Xán là viện sĩ viện khoa học Trung Quốc, hiệu trưởng ĐH Thượng Hải, nhân vật thần long thấy đầu không thấy đuôi, tồn tại tối cao của Đh Thượng Hải.

Tô Xán không khỏi thấy áp lực xen lẫn chút hồi hộp phấn khích.

Mắt kính của Vương Tiểu Ất phản xạ ánh mặt trời mùa thu, không nhìn thấy mắt ông, không ai biết rằng ông ta đang đau đầu vì đứa sinh viên khác người này.

- Tô Xán, đi với thầy một chuyến chứ!

Vương Tiểu Ất chỉ con đường nhỏ rợp bóng cây, giọng rất bình hòa.

- Vâng, được ạ.
Tô Xán cười rất vô hại, lòng thầm nghĩ, mình còn nói không được hay sao:

Hội trở lại trường mất nửa năm lập kế hoạch, sau đó là cả tháng dài dầy công chuẩn bị, nghênh đón mấy nghìn sinh viên cũ trở lại trường, ngày khai mạc còn lên ở ĐTH TW, được cả một phó thủ tướng gửi thư chúc mừng, có thể thấy quy mô và khí phách của ngày lễ này. Trong ngày lễ trọng đại như thế để xảy ra sự kiện kia, ảnh hưởng khỏi nói cũng biết, mặc dù Tô Xán không đứng ra thì diễn đàn kinh tế hôm đó cũng sẽ biến thành trò hề, hậu quả với Đh Thượng Hải không có gì khác, còn Tô Xán đứng ra, thì y chịu thay số phận của Tống Chân bấy giờ, không phải Đh Thượng Hải thiếu người thông minh, chính vì không thiếu nên không ai đứng ra cả.

Mà ĐH Thượng Hải là một lợp thể lợi ích to lớn, nơi tập hợp của vô số tư tưởng và học thuật, làm một nơi như vậy mất thể diện, phải tìm một điểm đột phá cùng van xả áp, giống như tất cả trách nhiệm trọng đại cần có người đứng ra gành vác, Tô Xán không hoài nghi nhiều người sẽ lấy mình làm cái van xả áp kia.

Chuyện này không hoàn toàn liên quan tới áp lực Cao hệ đằng sau, mà nhiều hơn nữa nó liên quan tới danh tiếng và thứ hạng của ĐH Thượng Hải ở trong nước.

Đây là vấn đề rất hiện thực.

Tiếp theo đó Đh Thượng Hải rất quyết đoán, hai bên làm ảnh hưởng tới diễn đàn kinh tế hôm đó đều bị khởi tố và truy cứu trách nhiệm pháp luật tương ứng.

Vương Tiểu Ất chắp tay sau lưng, không ngờ câu đầu tiên lại hóm hỉnh nói:
- Sống ở KTX có quen không? Nắng gắt cuối thu ở Thượng Hải rất khó chịu, tôi còn nghe nói trên diễn đàn trường một số sinh viên muốn trói tôi

vào KTX, xem tôi sống được mấy ngày.

Tô Xán hơi ngạc nhiên, vẫn thật thà đáp:
- Đúng là nóng như lồng hấp ạ, mọi người thường than phiền vì sao trường không cho lắp điều hòa, có điều với em mà nói không thành vấn đề, em sinh ra ở Hạ Hải, thành phố đó bốn mùa nắng, ngược lại mùa đông mới khó chịu, em không quen với mùa đông lắm.

- Lắp điều hòa liên quan kiến trúc, lắp đặt, duy tu, hậu cần cùng một loạt vấn đề chọn nhà cung cấp, bao thầu, không phải hôm nay tôi ký tên một cái, cấp cho khoản tiền là đủ, có điều phòng của em không thiếu thứ này phải không?

Tô Xán cười khổ:
- Thầy đừng nghe người ta đồn thổi linh tinh ạ, phòng em làm gì có lắp điều hòa.

- Ha ha, không có điều hòa nhưng tủ lạnh, máy pha cà phê, bình nước nóng đủ cả chứ gì, còn kêu như oan uổng lắm vậy. Sinh viên khác biệt trong trường rất nhiều, nhưng em là đứa đặc biệt nhất. Có điều màn anh hùng cứu mỹ nhân đó hơi cũ rồi ... Ừm, nói cách khác, trong hoàn cảnh đó không thích hợp, em không biết giữ thể diện cho trường chút nào.

Tô Xán thầm nghĩ vào chính đề rồi, nói:
- Nếu như được lựa chọn thì em muốn ở trên bình nguyên bao la, cưỡi ngựa trắng, cầm ngân thương, làm Don Quixote dưới ngòi bút của Miguel de Cervantes, nhưng thời thế không cho phép.

Vương Tiểu Ất cười nhẹ lắc đầu, nhìn ra phương xa, nói:
- Bạn học khóa 77 chúng tôi tụ hội, danh sách in ra đều ghi đã qua đời hoặc vắng mặt. Vì sao qua đời sớm như thế? Đều bị xử bắn, còn người vắng mặt, nhiều người vẫn đang bị giam. Làm cái nghề này của chúng tôi, đi ra nếu không vào bệnh viện thì cũng vào tòa án. Cho nên cuộc đời con người, bất

kể chúng ta lên tới mức nào, đều có chuyện phải e sợ và lực bất tòng tâm, em có nghĩ như thế không?

- Nơi đâu chẳng có chuyện lực bất tòng tâm, vì thế mới có Doraemon và cỗ máy thời gian.
Tô Xán gật đầu, chân trời hiếm khi có cảnh mây màu muôn sắc thế kia, chỉ là hôm nay lại trông có vẻ thê lương:

- Doraemon? Thầy không biết rồi, nhưng thầy biết cỗ máy thời gian.
Vương Tiểu Ất thở dài:
- Nói chuyện với người trẻ tuổi thật thú vị. Nói đúng hơn thì nói chuyện với đứa sinh viên đặc biệt như em rất thoải mái, làm tôi có cảm giác muốn nói hết điều trong lòng ra, tốt, tuổi trẻ thật là tốt.

Tô Xán không hiểu Vương Tiểu Ất nói "tuổi trẻ thật tốt" là có ý gì, nhưng rất tán đồng:
- Đúng vậy đấy ạ, con người càng nhiều tuổi, phát hiện người thực sự có thể giao lưu tâm sự ngày càng ít đi.

- Em con trẻ như thế, đâu ra nhiều cảm khái như vậy? Điều đó không tốt, sẽ này còn nhiều thời gian, tuổi trẻ đôi lúc thiếu suy nghĩ một chút cũng tốt, quá nhiều suy nghĩ toan tính rốt cuộc hạn chế chúng ta.
Vương Tiểu Ất nói rồi lẩm nhẩm đọc:
- Một trường đại học thực sự không phải xem diện tích bao nhiêu, hiện đại hóa thế nào, mà xem buổi tối phòng tự học có rực sáng ánh đèn không? Trường ta có nhiều danh ngôn danh nhân, câu này cũng là một trong số đó.

- Em chỉ nói bừa thôi ạ.
Tô Xán gãi đầu:

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 206: Hiệu trưởng của ĐH Thượng Hải (3)

Nói bừa? Nhưng không phải vô nghĩa.
Cách nói chuyện của Vương Tiểu Ất rất lạ, ông ta hay chuyển đề tài đột ngột, cho thấy đây là người có cách tư duy thiên mã hành không:
- Mạng xã hội của em ở Mỹ có nhiều bạn học của tôi dùng đấy, phản hồi không tệ, cứ tiếp tục thế nhé, tôi nghe nói bên Mỹ lại tiếp tục huy động vốn rồi. Tôi tò mò điều này, ví như em chỉ là sinh viên năm thứ hai, những thứ hiện tại học được trong trường thực sự đủ cho em quản lý công ty?

- Không có nguyên nhân sâu xa gì đâu ạ, em cũng không phải nhà âm mưu như người ta nói, có lẽ em khởi đầu gặp chút may mắn, xây được ngôi nhà cao, bây giờ em đi bước nào học bước nấy, kiến thức ở trường đóng góp từng viên gạch làm vững chắc ngôi nhà đó, kiến thức thì vững chắc vẫn tốt hơn.

Cuộc nói chuyện rất hòa hợp, thoải mái, nhưng Tô Xán biết mỗi câu nói của mình rất có thể là nguyên nhân khiến Vương Tiểu Ất đưa ra kết quả xử trí cuối cùng, mà y không hiểu Vương Tiểu Ất nghĩ gì, nên lúc này mà nói, nghĩ sao nói vậy luôn tốt.

Vương Tiểu Ất nhìn Tô Xán chăm chú nói:
- Năm nay World Cup ở Nhật Hàn, Pháp bảo vệ quán quân, còn Bồ Đào Nha, Argentina những đội bóng đầy ngôi sao lại bị loại ở vòng bảng. Tiếng tăm, truyền thống, thiên phú, tiền bạc, đều không giúp họ vào vòng trong, em có biết vì sao không?

Tô Xán lắc đầu:
- Em chỉ biết xem bóng đá chứ không tìm hiểu ạ.

- Bởi vì bọn họ đã quên đi trách nhiệm, trách nhiệm với đội bóng, trách nhiệm với quốc gia. Tôi luôn nhấn mạnh điều này, tôi hi vọng mỗi sinh viên của trường ta không phải là nhà phê bình ngồi trên cao chỉ trích người khác, không phải là nhà bình luận đứng góc độ bàng quan phê phán xã hội, mà là một phần tử thực sự có trách nhiệm trong cuộc sống này.
Vương Tiểu Ất lấy giẻ trong túi lau kính:
- Cuộc sống có rất nhiều áp lực, ai cũng vậy cả thôi, thành công hay thất bại không hoàn toàn đánh giá được mỗi một con người. Mỗi phần tử trong xã hội này đều gánh trách nhiệm riêng, nếu hai mươi năm, có ai tự hỏi lại mình hai mươi năm qua đã làm gì, liệu có xứng với điều trường học bồi dưỡng cho không? Câu hỏi đó là trách nhiệm mà tôi nhấn mạnh, là đáp án phá đề. Không phải là người lãnh đạo xã hội phát triển, hay có tài lãnh tụ quốc gia gánh vác trọng trách quốc gia mới là có trách nhiệm.

- Nhìn từ tư tưởng của em, tôi biết em luôn không hài lòng trường học trở nên hành chính hóa, quyền lực hành chính áp đảo sự thừa nhận về học thuật. Mọi người đều biết đề bài này, nhưng không thể giải quyết được. Xã hội hiện đại cạnh tranh kịch liệt, cho nên đại học ngày càng phải khuất phục yêu cầu điều phối tài nguyên của xã hội và chính phủ, học thuật và thị trường ngày càng liên kết chặt chẽ với nhau, nghiên cứu học tập thành hành vi thương nghiệp, vì cái gọi là chỉ tiêu mà cạnh tranh kịch liệt, đại học tự giác thành mộ bộ phận của hệ thống quan liêu, ngay cả tôi cũng thường xuyên phải đi chạy tiền. Chúng ta có nhiều giáo viên, nhiều đề tài nghiên cứu, cần tài nguyên, cần tiền quốc gia, bánh chỉ có một miếng, mà trường đại học vươn tay nhiều như thế, không khuất phục hành chính, làm sao có tiền, làm sao nghiên cứu được? Dưới mệnh đề mâu thuẫn đó, khiến chủ nghĩa cơ hội và chủ nghĩa công lợi thịnh hành ... Tôi chỉ là hiệu trưởng một trường, có lẽ trong mắt em chuyện tôi làm có thể sinh ra nhiều ảnh hưởng, nhưng dưới hoàn cảnh lớn, ảnh hưởng cá nhân không là gì. Rất nhiều chuyện mọi người đều thấy cả, nhưng không ai chạm vào, vì cậy cái vẩy ra, sẽ chạm tới vô số mạch máu. Năng lực của tôi vẫn còn nhiều thứ không cải

biến được, quá cấp tiến chỉ dẫn lửa thiêu mình, khiến người sau nhìn vào chùn bước ... Ôi, làm quốc sĩ khó lắm thay.

Một câu "làm quốc sĩ khó lắm thay" khiến Tô Xán đồng cảm, thế giới này chẳng phải là thế sao, người ta nhìn thấy rất nhiều thứ, không phải chỉ dựa vào một lòng nhiệt huyết mà cải biến được, đây là một quá trình cần bố cục và tiến bộ từng bước.

Đồng thời lòng trầm xuống, chẳng lẽ Vương Tiểu Ất định hi sinh mình?

- Tôi không thay đổi được tất cả, nhưng tôi đảm bảo ngày nào tôi còn là hiệu trưởng đại học Thượng Hải, tôi sẽ không để trường học này trách nhiệm xã hội của nó, chỉ cần có sinh viên trường kiên trí trách nhiệm, bất kết trường học hành chính hóa ra sao, vẫn có thể giữ được sứ mệnh của bản thân nó.
Vương Tiểu Ất nhìn sang Tô Xán, mắt kính lóe sáng ánh nắng, đôi mắt nhỏ của ông ta ẩn hiện phía sau mang trí tuệ cao thâm:
- Việc em làm ở diễn đàn kinh tế gây ra cho tôi vô vàn phiền toái, có nhiều kẻ dùng quyền lực hành chính áp lực khiến tôi phải xử trí em ... Xử trí cái buồi ấy.

Tô Xán chấn kinh nhìn Vương Tiểu Ất, vừa rồi y còn lấy ánh mắt học sinh của Hogwarts nhìn hiệu trưởng Albus Dumbledore vĩ đại của họ, thoáng trong mắt y cụ già cao gầy ấy cái biến thành lão Hagrid.

- Chuyện tôi muốn làm trừ lấy văn kiện quốc vụ viện ra ép, nếu không đừng hòng kẻ nào có thể vênh váo trước mặt tôi. Nếu đuổi em ra khỏi trường, chẳng phải giống như tôi nói lúc nãy, khiến người có trách nhiệm nhìn vào phải chùn bước sao? Còn nói gì tới bồi dưỡng trách nhiệm, khác gì tát vào mặt mình.
Vương Tiểu Ất kệ cái mặt chấn kinh của Tô Xán, càng nói càng hung hăng:
- Cho nên nếu em bị đuổi khỏi trường cũng phải là do điểm GPA của em tụt xuống quá ngưỡng chấp nhận, số lần cảnh cáo chính quy trường vượt mức

cho phép, nếu không thì không có lý do nào có thể đuổi được em hết.

Tô Xán há hốc mồm nhìn vị hiệu trưởng ngang ngược như thổ phỉ cướp tiền, đột nhiên thấy bóng dáng ông trở nên vô cùng cao lớn vĩ đại, Tô Xán học được rất nhiều thứ từ rất nhiều người, từ nhân vật nhỏ như ba người bạn cùng phòng, tới nhân vật lớn giống Vương Bạc, nhưng hôm nay y mới nhìn thấy hình mẫu mình đáng noi gương, chỉ cho y thấy định hướng cuộc đời. Mắt hoa lên, hai năm sau rời trường này, có lẽ y quên đi nhiều thứ, nhưng không thể quên được ánh mắt trí tuệ sau cái kính gọng vàng kia.

Vương Tiểu Ất mỉm cười:
- Bên ngoài kia còn nhiều người như vậy xếp hàng đợi đón em lên thuyền, làm gì có chuyện tôi chắp tay dâng ra, tôi không muốn nhiều năm sau người ta hỏi em học trường nào, tôi không muốn em trả lời cái tên khác. Nhiều năm sau tôi lại tổ chức lễ trở lại trường mà không có tên em trong danh sách ...
Nói tới đó đột nhiên ông hạ thấp giọng, xòe 5 ngón tay ra:
- Cho em biết, vừa rồi ở lễ trở lại trường, sinh viên cũ đã khảng khái quyên góp cho trường gần 50 triệu, đây là số tiền thực sự gửi vào tài khoản trường nhé, chưa tính hỗ trợ về máy móc kỹ thuật hay nhiều tài sản phi vật chất khác, chính vì có nó tôi mới có thể ưỡn thẳng lưng chống lại bất kỳ áp lực nào.

Tô Xán dở khóc dở cười, vị hiệu trưởng này lúc thì thông thái trí tuệ, cao lớn vĩ đại, lúc thì ngang ngược thô bỉ, bây giờ gian xảo hèn mọn nhắc khéo y tài trợ cho trường, không biết con người thật ông ta là thế nào nữa.

- Chỉ có thế thôi, tôi có cuộc họp phải về, em yên tâm học tập phát triển sự nghiệp, không cần lo cái khác.
Vương Tiểu Ất thấy Tô Xán mặt ngơ ngác thì hài lòng lắm, xoay người đi cười:
- Nhớ kỹ, cái gọi là trường cũ là nơi em có thể một ngày chửi trăm lần, nhưng không cho người khác chửi một lần. Mà cái trường này của em, tôi

yêu cầu là Đại học Thượng Hải, cũng chỉ có thể là Đại học Thượng Hải.

Vương Tiểu Ất đi rồi, Tô Xán chưa hết chấn động, thầm nghĩ bây giờ mình có kể lại cuộc nói chuyện kinh thế hãi tục vừa rồi có lẽ cũng không ai tin, có một điều quả nhiên là hiệu trưởng ĐH Thượng Hải, không làm y thất vọng.

Đi đến cái ghế dài ở sân ngồi xuống nghỉ ngơi, Tô Xán cần phải tiêu hóa những lời Vương Tiểu Ất nói vừa rồi.

- Gọi điện thoại vào di động thì tắt máy, tới phòng không có, đến lớp không thấy, thiếu chút nữa làm tôi chạy tuốt từ Bắc Kinh về đây thành vô nghĩa, cậu muốn chết à?

Cuối mùa thu năm 2002, Tô Xán đang cúi đầu suy nghĩ thì thấy một đôi chân dài trắng trẻo, một mùi thơm quen thuộc, ngẩng ầu lên thấy cô gái mà y vốn cho rằng sắp biến mất trong cuộc đời mình giống đám mây tan đi không còn dấu vết gì lại xuất hiện.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 207: Chim di trú quay về

Nghe khẩu khí của Lâm Lạc Nhiên ngày hôm đó, sau khi làm xong thủ tục ở Bắc Kinh là sẽ đi ngay, cô gái này hành động luôn nằm ngoài lẽ thường, làm thế không có gì lạ.

Tô Xán thậm chí không biết rằng khi cuộc điện thoại lần sau gọi cho Lâm Lạc Nhiên, có còn ai nhấc máy không, có lẽ cô gái ấy đã lên máy bay đi nước ngoài rồi. Sau cuộc nói chuyện đó, Tô Xán nhớ tới hồi mới gặp Lâm Lạc Nhiên, phát hiện ánh mắt cô luôn hướng về phương trời xa không rõ tên.

Khi đó Tô Xán cho rằng nha đầu này thuộc loài chim di trú, theo thời tiết mà bay đi, không ở lại nơi nào mãi mãi, cho nên khi Lâm Lạc Nhiên nói muốn đi, Tô Xán tin con chim ấy sắp vỗ cánh bay mất rồi.

Cho nên lúc này đây nhìn thấy cô gái này đứng trước mặt mình, Tô Xán cảm thấy có chút hốt hoảng.

Lâm Lạc Nhiên đưa tay ra vỗ vỗ nhẹ lên vai y, cười hì hì:
- Cũng có phải lâu ngày chưa gặp đâu, sao thấy tôi đã chảy nước dãi ra thế này, thu lại đi, để người ta nhìn thấy lại tưởng là bạn gái tới thăm.

Tô Xán nhướng mày lên, có chút tức giận:
- Chưa đi sao? Chẳng lẽ ở Bắc Kinh là lời nói đùa, muốn chết à?

Nghĩ tới khả năng Lâm Lạc Nhiên và Vương Uy Uy ở lại cùng một chỗ, thực sự có khả năng lấy mình ra đùa.

Lâm Lạc Nhiên làm bộ mặt tủi thân nói:

- Trường tôi có hạn ngạch ra nước ngoài du học, cho nên tôi cũng suy nghĩ một chút, có điều phiền nhiễu lắm, hơn nữa nghĩ tôi đi rồi, đám người các cậu sẽ nhớ lắm, biết sao được, sức hút lớn quá mà, vì nghĩ tới tâm tình của mọi người, cho nên không đi nữa.
Cô gái đứng trước mắt mày, chẳng hề nhìn ra vừa mới vội vàng vừa vội vàng ở Bắc Kinh về.

- Thật đúng là, lần sau nghĩ cho kỹ rồi hẵng nói …
Tô Xán thiếu chút nữa không kìm được chửi tục, lúc đó trái tim Tô Xán như mất đi cái gì đó, không phải đau, nhưng cảm giác sau này cuộc sống của mình sẽ không còn được như trước nữa, giờ đây nha đầu này đứng đây tỉnh bơ nói không đi nữa, không biết phải nói gì:
- Thực sự không đi nữa chứ?

Vừa rồi nói chuyện với Vương Tiểu Ất, Tô Xán bỗng thèm thuốc, bây giờ cảm thấy càng thèm, đối phó nha đầu khó lường này, lắm lúc khiến người ta thấy thực sự bất lực:

- Ừ.
Lâm Lạc Nhiên ngoẹo đầu nhìn Tô Xán, cười hì hì:
- Nhìn cậu kìa, đang mừng thầm phải không, Uy Uy nói tôi về nói với cậu câu này, nhất định bề ngoài cậu tỏa ra bình tĩnh, nhưng trong lòng vui sướng vô cùng.
Thấy Tô Xán vừa chùng xuống là được nước lấn tới:
- Ngược lại cậu mới làm người ta không yên tâm đấy, tôi đã rất có tầm nhìn cảnh cáo Đường Vũ về con yêu tinh Tống Chân đó rồi, cô ta không đơn thuần đâu, giờ cậu bị cô ta kéo vào rồi đó. Vừa về trường nghe kể chuyện này, tôi vội chạy tới ngay, cậu không bị đuổi học chứ?

- Không may, trước khi bạn tới thì mình đã nói chuyện với hiệu trưởng trường rồi ..
Tô Xán kể lại cuộc nói chuyện khó tin vừa qua:
- 99% sẽ không bị đuổi học.

Lâm Lạc Nhiên không phải thính giả tốt, cứ liên tục cắt ngang xác nhật, nghe xong mắt tròn ra vì ngạc nhiên:
- Hiệu trưởng trường cậu thú vị thật đấy, trước kia tôi dự tiệc của cha tôi đã gặp ông già này rồi, có điều không nhìn ra ông ấy có phong cốt như thế.

Tô Xán đứng dậy, giãn mày thở nhẹ một hơi:
- Thực ra trước đó mình cũng suy nghĩ rồi, thời gian tiếp theo đây sẽ rất bận, vài chuyện cần phải làm, cho dù không bị đuổi học thì thời gian mình ở trường không dư dả thế này nữa, nếu thời gian không đủ dùng, mình phải nghỉ học, còn hơn để hai đằng dang dở.

- À, giống như mấy người đi học đại học để lấy tiếng vậy.
Lâm Lạc Nhiên cười vui vẻ, miệng tía lia:
- Có điều chỉ cần cậu rất rất thành công, ĐH Thượng Hải sao có thể không cho cậu cái bằng tốt nghiệp, thừa nhận thân phận sinh viên của cậu, lúc đó chẳng cần cậu lên tiếng, trường tự có giáo viên đứng ra nói đỡ cho cậu đủ điểm học phần. Chuyện này chẳng có gì mà lạ, chẳng lẽ cậu nói ra để toàn thể chúng tôi cổ vũ ủng hộ cậu, được, tôi tỏ thái độ, tôi phê chuẩn rồi, vô điều kiện tán đồng.

- Cậu dọa tôi sợ bóng sợ gió một phen, không có chuyện gì là được, may mà không thấy bộ dạng ủ ê sa sút của cậu, vì cậu không làm tôi thất vọng, tôi chiêu đãi cậu một bữa ở nhà tôi, đích thân xuống bếp luôn.

- Hả?
Tô Xán ngạc nhiên:
- Nhà bạn sao?

- Ba năm trước mẹ tôi có mua nhà ở Thượng Hải, đó là sản vật từ năm 99, toàn gọi điện bảo tôi rảnh rỗi tới quét dọn, bà ấy chẳng tới bao giờ, tôi thì toàn ở trường, lười chạy đi chạy lại. Xong nhé, tôi phải đi đây, không biết bao nhiêu người ở trường đang đợi.

Thế là nha đầu điên đó vèo cái lại chạy mất, cứ như cơn gió cuốn qua không để lại chút vết tích nào, nhưng vẫn có hơi ấm trong lòng Tô Xán.

.....

Kết quả cuối cùng xử trí sự kiện làm loạn diễn đàn kinh tế không chân mà đi, ĐH Thượng Hải yêu cầu tập đoàn Cảng Hồng sau lưng Tạ Tư Kiền phải công khai xin lỗi, nhưng vẫn giữ quyết định truy cứu trách nhiệm pháp luật hành vi phá hoại hoạt động trường ngày hôm đó.

Còn đối với Tô Xán vốn đang ở trong bao dư luận chẳng ai nhắc tới cả, làm thế lực bên ngoài trước đó dùng đủ cách truyền đạt ý hướng của mình vào trường cũng tập thể câm lặng.

Chuyện Vương Tiểu Ất hôm đó nói chuyện với Tô Xán bị người hiếu sự bới ra, chỉ trong một ngày gây bàn tán xôn xao.

Mặc dù không ai biết cuộc đối thoại đó như thế nào, nhưng không nghi ngờ gì kết quả này hợp "ý đảng lòng dân", có người nói trường có hiệu trưởng như thế đúng là may mắn của sinh viên, người thì bảo Tô Xán là sinh viên may mắn nhất trường, những sinh viên vinh dự nhất cũng chỉ được hiệu trưởng tặng giấy khen bắt tay là hết, Tô xán trong lúc dầu sôi lửa bỏng được hiệu trưởng đích thân ra mặt giải trừ, cơ hội như vậy không nhiều.

Tức thì tiếng bàn luận náo nhiệt khắp nơi, không khí sôi động cứ tưởng lễ hội trở lại trường còn kéo dài.

Phòng 602 tôi ngày hôm đó mở ba két bia Thanh Đảo, nửa thùng lạc, năm bao thuốc lá, anh em từ tầng 1 tới tầng 8 luôn phiên qua chúc mừng tới rất khuya. Tiêu Húc và đám Vương Đông Kiện chạy xuống căng tin phía dưới lấy thêm bia rất tích cực, làm người ngồi căng tin nhìn thấy nói:
- Đảm bảo là nhóm người phòng 602 đấy,

Lý Hàn xách chai bia gặp ai cũng chạm cốc, còn vui hơn cả Tô Xán, cuối cùng say khướt xòe bàn tay to như cái bát chai sần vỗ vai Tô Xán:
- Thiếu chút nữa tưởng cậu bị đuổi học rồi, thật tốt, thật tốt.
Nói xong lăn quay ra đất.

Đến khi Quách Minh Duệ mặt mày tím tái như gan lợn đi tuần đêm thì mọi người mới chịu ai về phòng nấy, phòng ốc dọn dẹp qua loa, Lý Hàn đã được khiêng lên giường ngủ tít. Tô Xán đẩy cửa ra ngoài ban công, Trương Tiểu Kiều cũng ra đứng cùng, cảm thụ gió mát buổi tối vờn quanh.

Trương Tiểu Kiều quan sát rất tốt, nhìn hôm nay Tô Xán chỉ vui được một nửa có dự cảm, tu một ngụm bia nói:
- Cho dù trường không đuổi học, sau này cậu cũng không thường xuyên ở cùng phòng với chúng tôi nữa đúng không?

Nếu bảo một người nắm trong tay Truyền thông Ba La, Âm nhạc Thượng Mạch, Facebook TQ, suốt ngày cùng bọn họ lượn lờ quanh trường, mỗi tối chơi game đến khuya, sáng sớm vội vàng chạy tới lớp báo danh, sát kỳ thi bắt đầu nước tới chân mới nhảy túi bụi lục sách học tập thì chuyện kinh doanh nghe cũng có vẻ dễ dàng quá.

- Ừ, khả năng sẽ bận rộn một chút, chắc là phải chạy khắp nơi. Nhưng tôn chỉ của tôi vẫn là hưởng thụ cuộc sống, tôi không định bận rộn tới kiệt sức.

Trương Tiểu Kiều gật đầu:
- Các anh em sẽ chú ý bước chân của cậu, trường này rất nhiều người nhìn theo cậu, nói nhiều vô ích, bọn này giúp cậu trông coi Đường Vũ cho, rảnh rỗi thì về trường, phòng 602 luôn có cái giường của cậu.

- Người anh em, cám ơn.
Tô Xán cầm chai bia lên cụng với hắn, đằng sau lưng là căn phòng ngủ bừa bộn, hình ảnh quen thuộc trong rất nhiều căn phòng KTX nam ở trường đại học.

***

Xác nhận Lâm Lạc Nhiên ko đi du học, Trần Linh San cũng ko máu trắng nhé, troll tí chơi

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 208: Kẻ khó quật ngã nhất

Tuần cuối cùng của tháng 11, một ngày giữa tuần, Lâm Lạc Nhiên gọi Tô Xán tới nhà mình, chẳng quan tâm hôm đó y có đi học hay không, thản nhiên tuyên bố y có thể không tới, lần sau không làm có cơ hội ăn cơm do mình nấu nữa.

Lý Bằng Vũ lái xe tới đón Tô Xán, từ xa đã thấy Lâm Lạc Nhiên ngồi bệt ở trước hàng rào sắt, mặc một cái quần jean lửng "rách rưới" ôm sát người, khoe cặp chân thon dài trắng hồng, tôn lên cặp mông tròn trịa, với chiếc áo thun không tay khoe bầu ngực đầy đặn đáng mơ ước, mái tóc hung hung vắt qua bên vai, xinh đẹp tươi mát tự nhiên, nếu cái áo kia ở cổ không có khóa như dụ dỗ nam nhân kéo xuống tìm hiểu bầu ngực mê người phía dưới thì Tô Xán cho 10 điểm tròn 10.

Lâm Lạc Nhiên xoay tròn mũ lưỡi trai trong tay, trò chuyện vui vẻ với một cô gái tóc ngắn khá xinh xắn, hai bên là đống túi to túi nhỏ, nhìn là biết vừa mới đi mua sắm về.

Xe dừng trước mặt Lâm Lạc Nhiên, Tô Xán vừa mới xuống liền bị Lâm Lạc Nhiên không chút khách khí ấn ngay túi đồ vào người cho y cầm, hỏi:
- Sao Đường Vũ không tới?

- Hôm nay cô ấy có mấy môn quan trọng nên không đi được.
Tô Xán rất nghi ngờ sự chân thành trong câu hỏi này của Lâm Lạc Nhiên, sẽ không có chuyện Đường Vũ bỏ học vì mấy chuyện tụ tập thế này:

- Ừm, đây là An Uyển, bạn cùng phòng với tôi.
Lâm Lạc Nhiên quả nhiên không nói gì thêm, giới thiệu bạn mình:

- Cậu là Tô Xán, không cần giới thiệu nữa tôi cũng biết rồi.

An Uyển cười tủm tỉm cắt ngang lời Lâm Lạc Nhiên, hứng thú đánh giá Tô Xán, kệ bạn minh ở bên trừng mắt nhìn.

Khu nhà của Lâm Lạc Nhiên nằm kề tuyến tàu điện ngầm số một, nhìn bề ngoài là chung cư kiểu Anh, rất nổi bật, nên tìm cũng không khó, quản gia người Anh đợi ở đại sảnh đón bọn họ vào, sau đó đi cầu thang máy tới tầng 21, Lâm Lạc Nhiên lấy khóa đón bọn họ vào căn phòng 80 mét vuông.

Cảm giác khác hoàn toàn với biệt thự hơn 300 mét vuông chưa tính khu vườn trên sân thượng của nhà Đường Vũ, nhà của Lâm Lạc Nhiên nhỏ hơn rất nhiều, rất độc đáo nữ tính, hoàn toàn không giống phong cách sôi động của Lâm Lạc Nhiên, nhưng bất kỳ ai cũng cần một bến càng phẳng lặng của mình, điều này không có gì ngạc nhiên.

Không có gì nhiều để tham quan phòng vệ sinh không cần vào, phòng ngủ không được vào, còn lại phòng khách thì nhìn một cái là thấy hết rồi. Hai cô gái vào bếp làm thức ăn, đúng là nguyên liệu nấu ăn thật, không phải đồ ăn sẵn, theo như Lâm Lạc Nhiên nói thì bọn họ vớ bở rồi.

Lý Bằng Vũ thoải mái ngồi dựa lưng vào ghế, hai tay giang ra, thoải mái nói:
- Hiếm có , lần đầu tiên được ăn đồ do Lạc Nhiên làm, kể ra sẽ có một đống người ghen tỵ.

Tô Xán thì từ thời Hạ Hải hay được ăn mỳ do Lâm Lạc Nhiên nấu rồi, hương vị vẹn toàn, không hề kém so với mỳ mẹ y nấu.

Nhìn căn phòng không giống đã lâu không có người ở, trong phòng thoang thoảng hương chanh dễ chịu, Tô Xán đang đánh giá phòng khách thì nghe thấy Lâm Lạc Nhiên trong bếp nói chuyện điện thoại:
- Anh tới rồi à, em đang dở tay, anh nhớ số phòng không? .. Ừ, vậy lên thẳng luôn nhé.

Lý Bằng Vũ xem TV nghi hoặc hỏi:

- Không phải chỉ mấy người chúng ta thôi sao?

Tô Xán nhún vai không rõ là ai tới, lúc sau có chuông cửa, Lâm Lạc Nhiên bảo Tô Xán ra mở hộ, nhìn người trước mắt làm y ngây ra.

Người trước mắt là Ngụy Viễn Hồ từng xuất hiện trong biệc nhà của Tống Chân, làm việc ở văn phòng chính sách nông thôn của quốc vụ viện, bất kể là thân phận hay bối cảnh lai lịch, tới giờ vẫn là một câu hỏi.

- Là cậu sao?
Ngụy Viễn Hồ cũng tỏ ra ngạc nhiên không kém gì Tô Xán:

- Hai người biết nhau rồi à?
Lâm Lạc Nhiên từ phòng bếp thò đầu ra, nói:
- Tô Xán, chuyện của cậu ở Thượng Hải là tôi nghe anh ấy kể đấy.

- Ừ, anh và Tô Xán còn từng ăn cơm với nhau nữa, quen nhau cả rồi.
Ngụy Viễn Hồ đi vào nhà, cởi giày thay dép rất tự nhiên, không giống đi làm khách.

Ngụy Viễn Hồ và Lý Bằng Vũ không quen nhau, Lâm Lạc Nhiên liền giới thiệu hai bọn họ:
- Đây là Lý Bằng Vũ, cùng trường quân giáo với anh trai em ở Hà Nam.

Chỉ giới thiệu như thế Ngụy Viễn Hồ đầu óc nhay nhạy đoán ra thân phận Lý Bằng Vũ rồi, bắt tay hắn:
- Cậu có biết Trương Cảnh Phàm không?

Lý Bằng Vũ gật đầu:
- Làm sao không biết chứ, cha anh ấy là phó tham mưu trưởng quân khu mà, năm 98 anh ấy dẫn đầu đội chống lũ ở Giang Tây, cùng hơn nghìn người, bảo vệ đoạn dê dài 500 mét, dầm mưa dãi nắng suốt một tuần không ngủ, nổi danh cứng rắn.

Ngụy Viễn Hồ tay vẫn bắt tay Lý Bằng Vũ, tay còn lại thân thiết ôm vai hắn:
- Tên đó là bạn tôi đấy, giờ cũng tới quốc vụ viện làm việc rồi, nói vậy chúng ta đều là người quen cả.

Từ lần đầu tiên gặp nhau Tô Xán đã thấy Ngụy Viễn Hồ cho người ta cảm giác rất tự nhiên, dù nói chuyện hay làm việc đều đúng mực, không phải loại mồm mép khéo léo mà cực kỳ nhạy bén cơ trí. Ngay cả Lý Bằng Vũ là người khá cảnh giác với người lạ mà hắn chỉ bằng vài câu đã phá tan thế phòng ngự, kéo gần được khoảng cách là thấy rồi.

Hai người đó nói chuyện về đại viện Nam Kinh, bạn bè ở Bắc Kinh, nhất thời khiến Tô Xán cảm giác không xen vào được, Lâm Lạc Nhiên thấy không khí vui vẻ như vậy không cần cô làm cầu nối nữa, mỉm cười với Tô Xán rồi vào bếp hỗ trợ An Uyển, chỉ đĩa hoa quả trên bàn, bảo Tô Xán tùy ý.

Ngụy Viễn Hồ nhanh chóng nắm lấy quyền chủ động cuộc nói chuyện, vừa tán gẫu với Lý Bằng Vũ, thi thoảng không quên hỏi Tô Xán mấy câu, giao quyền lên tiếng vào tay Tô Xán, không để một ai cảm thấy bị lạc lõng.

Ngụy Viễn Hồ và Lý Bằng Vũ hai người một nam một bắc bắn đại bác cũng không tới, vậy mà thông qua một số người quen chung, liền trở nên thân thiết, tình huống này rất phù hợp với lý luận lục độ phân cách của Facebook.

Nếu như không có chuyện lần trước Ngụy Viễn Hồ để lộ ra tình cảm của hắn với Lâm Lạc Nhiên thì có lẽ rằng Tô Xán thấy nói chuyện với Ngụy Viễn Hồ là sự hưởng thụ, bây giờ thần kinh y cứ căng như dây đàn.

Lý Bằng Vũ đứng dậy đi nhà vệ sinh, Ngụy Viễn Hồ vào bếp, trong bếp truyền ra tiếng cười khúc khích của hai cô gái, một lúc sau hắn cầm ra một con dao gọt táo, rất khéo, dao xoay từng vòng tròn, vỏ táo tách ra đều đặn

không đứt, cắm cái dĩa đưa Tô Xán một nửa, vừa ăn vừa nhìn bóng dáng hai cô gái đan qua đan lại trong bếp, dùng ánh mắt mà nam nhân đều hiểu, nói với Tô Xán:
- Thượng đắc thính đường hạ đắc trù phòng, đúng là cực phẩm phải không?
Nói tới đó tự cảm thán:
- Cô gái như vậy nếu ngày nào chưa cưới về được, tôi không thể nói cuộc đời mình đã gần trọn vẹn được. Rất nhiều người cả đời đi tìm cô gái để bản thân có thể khiến mình chìm đắm vào trong đó, song cũng rất nhiều người sau khi mê đắm quay đầu nhìn lại, cuối cùng đại ngộ vẫn lựa chọn ngao du nhân gian, không dám tùy tiện nói tới chuyện tình cảm. Những cô gái khiến người ta muốn ở cùng cả đời quá ít, lại không dễ nắm bắt được, những cô gái xinh đẹp vì tiền bạc danh lợi đảm bảo mà tới thì nhiều như cá diếc qua sông, còn người nguyện ý cùng ta sống tháng năm bình đạm không mấy, đôi khi ở ngay trước mắt, thoáng cái lại không thấy đâu, đưa tay ra nắm cũng không được.

Nghe giọng nói có chút tang thương của hắn, Tô Xán phát hiện nụ cười Ngụy Viễn Hồ có chút nặng nề, xem ra 28 năm cuộc đời của hắn không phải là thuận buồm xuôi gió.

- Cô gái khiến tôi có cảm giác thế này chỉ có hai người thôi, một là bạn gái của bạn tôi ở Anh, Lạc Nhiên là người thứ hai. Tìm được một cô gái như vậy sinh đứa con trắng trẻo bụ bẫm, hậu phương không có gì đáng lo, nam nhân chúng ta có thể một lòng bôn ba vì nhà vì vợ con rồi.

Ý chí của kẻ này cực kỳ kiên định, đây là đánh giá nữa của Tô Xán và Ngụy Viễn Hồ, có lẽ Ngụy Viễn Hồ không phải người lợi hại nhất Tô Xán từng gặp, nhưng Tô Xán cảm giác, đây là kẻ khó quật ngã nhất.

Lâm Lạc Nhiên

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 209: Trứng bác cà chua

Ngụy Viên Hồ vỗ vai Tô Xán một cái rất thân tình:
- Cậu may mắn đấy, Đường Vũ có vẻ là cô gái hiếm có như vậy. Ha ha, yên tâm tôi chỉ đánh giá khách quan dựa trên những gì bản thân thấy thôi, chứ không phải có ý gì với cô ấy đâu.
Nói xong Ngụy Viễn Hồ lẻn vào bếp, rồi truyền ra tiếng kêu của hai cô gái la chói lói "không được ăn vụng", hắn cười hì hì:
- Hai đứa ra ngoài đi, anh cũng muốn làm mấy món.

- Bọn em làm khá nhiều rồi đấy, liệu đủ nguyên liệu cho anh không?
Lâm Lạc Nhiên hỏi:

- Yên tâm, anh có thể tùy biến được.
Ngụy Viễn Hồ nắm vai hai cô gái xoay một vòng rồi đẩy thẳng ra khỏi bếp:

An Uyển rõ ràng rất có thiện cảm với Ngụy Viện Hồ, thái độ khác hẳn với Tô Xán lúc nãy, giọng dịu dàng:
- Anh là khách mà, làm sao để anh làm được.

Muốn chinh phục một cô gái, hãy chinh phục người bạn thân bên cạnh trước, Ngụy Viễn Hồ nắm rõ cái đạo lý này, cười vui vẻ:
- Anh chưa bao giờ coi mình là khách cả, người xưa có câu "người quân tử tránh xa nhà bếp", nhưng theo anh thấy câu nói này rất là vớ vẩn, hoàn toàn là lý lẽ của đám nam nhân đó lấy cớ biện giải cho tính lười biếng, bảo vệ thể diện và tôn nghiêm của nam nhân mà thôi. Phải biết rằng mỗi ngày dầu mỡ khói lửa có thể khiến bất kỳ một giai nhân quốc sắc thiên hương thành da nhăn tóc bạc, cho nên các cô gái tốt nhất tránh xa nhà bếp mới đúng.

- Oa, anh nói rất hay, chưa bao giờ em thấy chàng trai nào nói ra những lời này.

An Uyển vỗ tay reo lên, sau đó chọc eo Lâm Lạc Nhiên:
- Người ta không coi mình là khách kìa.

Lâm Lạc Nhiên trừng mắt lên rít nho nhỏ như rắn:
- Cậu nói bớt đi lưới cũng không ngắn lại đâu.

An Uyển thè lưỡi ra chẳng sợ, đi tới phòng khách, nhìn Lý Bằng Vũ cao 1m90 ngồi trên ghế sô pha vẫn cứ lừng lững, bình thường không thấy gì, nhưng vừa nghe những lời kia của Ngụy Viễn Hồ cảm giác hắn "ngồi ị ra một đống", tạo thành đối lập rõ ràng với Ngụy Viễn Hồ, bất giác giọng nói hơi có phần mỉa mai:
- Đây chính là hai vị đại lão gia.

Dưới bề ngài hùng tráng như gấu của Lý Bằng Vũ là tính cách lành như đất, chỉ đến khi gặp chuyện có được khí thế một người giữ ải vạn người khó qua, ngoài ra hắn cũng có một tâm linh nhạy cảm, vỗ vai Tô Xán:
- Lần trước tôi được Tô Xán làm cơm cho ăn, rất ngon ... Người anh em, tôi vô dụng rồi, chỉ trông vào cậu cứu vãn hình tượng của chúng ta thôi.

An Uyển ngạc nhiên “a” một tiếng:
- Hôm nay là ngày gì, mọi khi chẳng kiếm nổi một nam sinh biết nấu cơm, hôm nay liền một lúc xuất hiện hai người.

- Được, tôi xong ngay đây, Tô Xán cậu đợi một chút.
Tô Xán còn chưa nhận lời thì Ngụy Viễn Hồ trong bếp vui vẻ nói vọng ra:
- Mọi người cùng góp sức mới vui mà.

Tô Xán lúc này còn sao mở miệng từ chối được nữa, bị Lâm Lạc Nhiên đẩy tới bếp nói nhỏ:
- Anh ấy có chứng nhận đầu bếp quốc gia cấp ba đấu.
Còn cười híp mắt:
- Nói thế thôi, không gây áp lực gì đâu nhé.

Hơn mười phút sau Ngụy Viễn Hồ rời nhà bếp nhường chỗ cho y, không cần nha đầu điên kia nói lung tung, nhìn thấy món ăn của Ngụy Viễn Hồ trong bếp là Tô Xán đã thấy áp lực rồi, món đường thố ngư mà hắn làm nửa củ cải đỏ được tỉa hoa, sống động như thật, riêng kỹ năng sử dụng dao này là Tô Xán đã thấy không bằng, quả là không hổ danh người có tư cách đầu bếp cao cấp quốc gia.

Lâu lắm rồi Tô Xán mới bị áp đảo toàn diện như thế. Luận vẻ ngoài, y xách dép cho người ta. Luận thân thế, dù chưa rõ Ngụy Viễn Hồ xuất thân ra sao, chỉ riêng bằng vào sự xuất hiện ở bữa cơm nhà Tống Chân và ứng xử của hắn đủ biết là hơn Tô Xán. Luận tới thành tựu, một bên chính một bên thương, khó nói ai hơn ai, nhưng với tư tưởng người trong nước, quan trường là chủ, thương nhân là phụ thì Ngụy Viễn Hồ hơn rồi. Luận tài hoa, Tô Xán cũng chưa có gì để tự hào khoe ra với hắn, chưa kể tính cách Ngụy Viễn Hồ rất hòa hợp tốt tính.

Từ thời Nhạc Tử Giang ở Nhất Trung, Tô Xán chưa có cảm giác khó chịu vì thua kém người khác thế này.

Về cơ bản là không cùng một đẳng cấp rồi, nhưng Tô Xán cũng không phải là Tô Xán thời ở Nhất Trung, nhanh chóng điều chỉnh lại tình cảm, thoáng cái vui vẻ lại, nhìn quanh bếp một hồi, nghĩ thôi mượn món sở trường của Đường Vũ vậy.

Chỉ cần 5 phút là Tô Xán làm xong món trứng bác cà chua, đổ vào cái bát tô, so với món thắng qua sao ngư quyển, đường thố ngư, hồng thiêu sư tử của Ngụy Viễn Hồ thì thảm tới mức không ai nỡ nói gì. Riêng từ hai yếu tố hương và sắc đã thua kém không chỉ một vài bậc, Lý Bằng Vũ cố vớt vát nói Tô Xán khen món ăn ngon lắm, nhưng cái mặt giả dối đó chả dầu được ai.

Cơm đã lên, mọi người ngồi vào bàn, mở chai rượu vang Ngụy Viễn Hồ mang tới, Ngụy Viễn Hồ giới thiệu mấy món ăn của mình bí quyết gì, làm

sao chế biến ra, không giấu tài, nghiễm nhiên bộ dạng cường giả kết hợp lý luận và thực tiễn.

An Uyển cực kỳ ủng hộ Ngụy Viễn Hồ, liên tục thử mấy món ăn của Ngụy Viễn Hồ, khen không ngớt miệng, lại nếm thử món ăn của Tô Xán, nhưng không đánh giá gì cả, tiếp đó quay sang ăn món do Ngụy Viễn Hồ làm. Rất hiển nhiên so với Ngụy Viên Hồ tài mạo song toàn, hôm nay Tô Xán thua một một cách thảm hại.

Không phải là Tô Xán làm thức ăn không ngon, tuy trông hơi đáng hổ thẹn, nhưng mùi vị vẫn rất được.

Có điều thực sự là trông tệ quá, nếu đặt cạnh sao ngư quyển do Lâm Lạc Nhiên làm đã tệ rồi, nói gì tới đầu bếp có đẳng cấp như Ngụy Viễn Hồ, tới cả Lý Bằng Vũ sau khi ăn thức ăn hai bên làm cũng không nói lời trái lòng nữa nữa.

Lâm Lạc Nhiên nếm thử từng món, mắt ánh lên như con mèo nhỏ tham ăn, khen ngợi:
- Ngon quá, em nhớ anh thi chứng nhận đầu bếp cấp ba khi đang học đại đúng không, xem ra khi đó anh cũng chơi bời lêu lổng quá nhỉ?
Nói rồi vén sợi tóc rủ xuống bên má, ăn thêm vài miếng nữa, cũng gắp thử món ăn Tô Xán làm, chỉ gật đầu với y rồi bỏ qua.

- Không thể lấy chơi bời lêu lổng hình dung được, trước kỳ thi anh gần như mất ngủ ba ngày đấy, không phải là căng thẳng mà là bận rộn, khi đó anh chuẩn bị thi cuối kỳ ...
Ngụy Viễn Hồ cười khổ, nhưng nhìn Lâm Lạc Nhiên ăn món ăn của mình một cách ngon lành thấy mỹ diệu vô cùng:

Lý Bằng Vũ kín đáo liếc nhìn Tô Xán rồi chuyển ánh mắt đi, có chút nuối tiếc, rõ ràng nghĩ một con người dù trong sự nghiệp có tới tầm cao thế nào đôi khi chẳng có uy lực bằng một món ăn.

Nhiều người thông qua chuyện nhỏ này mà yêu một người, vì một chuyện nhỏ mà hoàn toàn phủ quyết ghét bỏ một người, chi tiết nhỏ luôn là ma quỷ quyết định nhiều thứ.

Cơm nước rất thịnh soạn, trừ Lý Bằng Vũ ra thì bốn người còn lại làm thức ăn không tệ, Lâm Lạc Nhiên bản thân tham ăn, ông anh cũng tham ăn nốt, người lớn trong nhà lại quanh năm không thấy mặt, nên từ khi đủ chiều cao với tới cái bếp là biết nấu ăn rồi, thêm vào Lâm Quốc Chu đi khắp nơi đem kiến thức món ăn độc đáo về dạy, chỉ cần có đủ vật liệu, có thể làm ra hơn ba mươi loại món ăn độc đáo của bảy nước khác nhau, về mặt này Ngụy Viễn Hồ cũng phải chịu thua.

Mọi người ăn uống trong không khí rất vui vẻ, đến cả Lý Bằng Vũ cũng đặt bát xuống rồi Lâm Lạc Nhiên vẫn ăn ngon lành, đây là thể chất Đường Vũ hâm mộ chết thôi.

- Có ai muốn ăn nữa không?
Lâm Lạc Nhiên cầm đĩa trứng bác lên hỏi, cả bốn người đều lắc đầu, cô nàng thản nhiên đổ nửa đĩa trứng vào bát, trộn đều lên ăn.

Ăn xong, lấy khăn giấy lau miệng, lại khôi phục dáng vẻ thục nữ, mỉm cười nói:
- Cơm trộn với trứng bác là ngon nhất.

An Uyển nghe xong bất mãn thay cho Ngụy Viễn Hồ, Ngụy Viễn Hồ mặt vẫn bình thường, chỉ có ánh mắt tụ lại trên người Tô Xán, thâm thúy mà xa xăm, khóe miệng nhếch lên thành nụ cười như có như không.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 210: Phải giải quyết từ cơ chế

Vào tháng mười hai, thời tiết Thượng Hải bắt đầu nghênh đón mùa đông tới, từ thời tiết chợt nóng chợt lạnh khi cuối thu chuyển sang cái lạnh ẩm thấp, từng cơn gió rét buốt từ phương bắc tràn về cứ tìm cách luồn qua mọi khe hở của quần áo chui vào trong da thịt hành hạ người ta.

Lúc này đây chỉ còn một tháng rưỡi nữa thôi là tới thi cuối kỳ rồi, thời gian này Lâm Lạc Nhiên nói mình phải tứng phó với kỳ thi tiếng Nhật gian nan, ôn tập đối phó môn số học khô khốc, còn phải thi môn kinh tế học chuyên ngành, vì Tô Xán nhiều bạn ở nước ngoài nhờ bạn y mang cho mấy cuốn sách (kinh tế học tài chính), (nhà kinh tế học), toàn là những cuốn sách có quyền uy ở nước ngoài, nhưng ở trong nước thì gần như tuyệt tích. Sau bữa cơm hôm đó tuyên bố bận rộn, tập trung toàn bộ tinh thần vào cuộc chiến dầu sôi lửa bỏng cuối kỳ, ai còn muốn ăn thức ăn do mình nấu thì đợi năm sau, hơn nữa còn phải xem biểu hiện thế nào đã.

Cuộc sống mọi người thoáng cái trở nên bận rộn.

Cuộc sống sinh viên quay lại vòng tuần hoàn cũ, sự chú ý sự kiện Tô Xán giảm đi nhiều.

Thực ra sự kiện ở lễ trở lại trường kia nếu như truyền thông không bị ĐH Thượng Hải cực lực áp chế, thì lúc này đây có lẽ đang lên trang nhất xuất hiện khắp các mặt báo không dễ chìm xuống như vậy. Đương nhiên cho dù e ngại quyền uy của ĐH Thượng Hải, nhưng giới truyền thông vẫn có cách khác để thể hiện tiếng nói của mình, những bài báo về "lừa gạt quyên góp từ thiện", tới " quỹ từ thiện trong nước thiếu giám sát", thậm chí "chính phủ vì chính tích ép doanh nghiệp quyên góp" lần lượt xuất hiện.

Chuyện thoáng cái thành đề tài tính xã hội, có học giả đứng lên đề nghị lập cơ chế giám sát trong hoạt động quyên góp từ thiện, cơ cấu từ thiện, tăng cường biện pháp khả thi ngăn chặn loại tư tưởng lợi dụng từ thiện mưu lợi, bất kể là lợi ích thực chất hay danh tiếng.

- Xem xem tuần xan đông nam có bình luận về vấn đề từ thiện rồi, thật đúng là, trước đó chẳng ai nói tới nó, cho đăng toàn là ai đó góp bao nhiêu tiền, công ty nào tổ chức hoạt động gì, nhìn giống như xã hội đầy tình thương trách nhiệm, hiện giờ không còn là ca tụng công đức nữa, bắt đầu thành kiểm điểm lại, chỉ mong những người làm từ thiện thực sự không vì sợ công chúng có cái nhìn sai lệch mà tránh sự kiện này.
Tiêu Húc ở trong phòng cầm cuốn tạp chí mới lật xem, nói lớn với mọi người trong phòng:

Trương Tiểu Kiều ngáp dài:
- Đây là mở đầu tốt, khỏi phải thấy những kẻ lợi dụng từ thiện cho mục đích cá nhân, nói chung là bớt đi những kẻ này thì tiền từ thiện thu được sự ít đi một chút, nhưng tạo nên một phong khí tốt trong nhân dân sẽ có lợi ích lâu dài, tất nhiên phải xem xem sau này chính phủ liệu có động thái phù hợp nào không, nếu không chẳng mấy chốc dư luận lắng xuống thì đâu lại vào đó mà thôi. Còn những người làm tự thiện thực sự họ đâu có phô trương ầm ĩ mà sợ người khác hiểu lầm.

Lý Hàn cười ha hả:
- Các cậu toàn quan tâm tới mấy chuyện xa xôi đâu đâu ấy, mười năm nữa đợi các cậu thành ông to bà lớn rồi để ý cũng chưa muộn, bây giờ kêu ca chỉ làm tiêu hao nhiệt tình thôi. Chẳng bằng đoán xem khi nào Tống Chân lại tới mời chúng ta ăn cơm.

Cuộc đời lắm chuyện có ai ngờ, sau sự kiện làm hỏng xe kia, Lý Hàn và Tiêu Húc tưởng chừng thành kẻ thù không đợi trời chung với người của tập đoàn Sâm Xuyên, ấy thế mà chẳng hiểu thế nào Tống Chân từ bao giờ thành bạn bè trong vòng tròn bọn họ, đột nhiên cùng họ thân thiết, còn tới

mời bọn họ đi ăn ờ quán ven đường ngoài Đh Thượng Hải. Đến Trương Tiểu Kiều cũng phải tán thưởng nội tâm cứng cỏi của cô gái này, người khác e có chút vướng mắc tâm lý với ĐH Thượng Hải, thậm chí cả đời cũng không bước chân vào ngôi trường này nữa cũng nên.

Thứ sáu hôm đó Tô Xán có một buổi sáng tới công ty, non nửa buổi chiều ở thư viện, xem giờ thu thập sách vở, rời thư viện nhắn tin cho Đường Vũ, thong dong đi tới một quán ăn nhỏ ngoài trường, được chủ quán dẫn tới phòng bao, đẩy cửa ra bên trong là Vương Tiểu Ất và trợ lý Dương Nhất Minh.

Bữa cơm hôm nay Tô Xán được Vương Tiểu Ất mời.

- Trường ta chuẩn bị tổ chức một số hạng mục từ thiện, có suy nghĩ muốn tham gia không, đảm nhận vai trò nào đó.
Trong khi đợi thức ăn đưa lên, Vương Tiểu Ất đi thẳng vào vấn đề, trường học thuê sinh viên đảm nhận một số vị trí không phải là chuyện hiếm gì:
- Như cố vấn chẳng hạn.

- Thôi ạ, em làm cố vấn chưa hợp cách, nhưng cũng có chút ý tưởng.
Tương đối hiểu ông già này rồi, Tô Xán không ngại:

- Được, có được sự nghiệp như em ở độ tuổi này thì riêng ý tưởng cũng đáng nghe rồi.
Vương Tiểu Ất cười khuyến khích:
- Nói ý tưởng của em xem.

Nhắc tới chuyện này, Tô Xán không vờ vịt khiêm tốn gì cả, khiêm tốn ở trường hợp không cần thiết là giả dối, Vương Tiểu Ất đã mời y ăn cơm hôm nay thì tất nhiên không muốn nghe lời vô nghĩa:
- Em thấy người làm từ thiện trong nước có một cái đặc điểm rất rõ ràng, đó là cứu người cần gấp mà không cứu người nghèo, mà toàn quyên góp từ xí nghiệp lớn và nhà giàu có, mức độ tham dự của người bình dân không cao.

Thể chế từ thiện này khiến cho một khi tài chính chấn động, quy mô từ thiện bị đả kích, sự nghiệp thậm chí còn tụt lùi. Người bình thường dù quy mô đóng góp ít, nhưng cơ số cực lớn, chỉ có như thế mới vững vàng, giảm bớt được tác động bên ngoài. Từ thiện quan trọng nhất là khi nhắc tới nó, đừng để người ta thấy đây là từ ngữ mà chỉ người giàu mới có.

Trợ lý Dương Nhất Minh nhìn ánh mắt hiệu trưởng, rất biết nhìn tình thế làm việc nói với vẻ không tán đồng lắm:
- Trong tay tôi có tài liệu về tiền quyên góp từ thiện hàng năm trong nước, đại khái quy mô từ 30 - 40 tỷ, tổ chức quỹ từ thiện trong nước khoảng hai nghìn. Gdp trong nước mỗi năm tăng lên, nhưng quy mô quỹ từ thiện nhận đóng góp từ người dân lại không có mức tăng tương ứng, nếu tính theo tỉ lệ GPD của các nước phát triển, thì bây giờ chúng ta phải có quỹ từ thiện từ 300 tỷ - 400 tỷ mới được tính là bình thường.

Tô Xán gật đầu, giọng có chút bất mãn:
- Không phải người dân trong nước thiếu tinh thần làm việc thiện, mà thực ra có nhiều người nhiệt tình làm việc thiện, song không có một cơ chế tốt để phát huy sự nhiệt tình của họ.

- Ví như hàng năm chúng ta đều có những trận thiên tai lớn nhỏ, không ai ngại bỏ ra một phần lương một trăm đồng hoặc vài trăm đồng cứu giúp đồng bào vượt qua khốn khó. Nhưng quan trọng là bằng cái gì để bọn họ tin tưởng mình xuất phát từ tấm lòng quyên góp mồ hôi nước mắt được dùng vào đúng mục đích, mà không bị các mắt xích cơ cấu quan liêu tầng tầng bớt xén cho tới khi hết sạch.

- Cơ cấu từ thiện bây giờ đều là "không nhìn thấy" và "không biết" tiền rốt cuộc dùng vào việc gì, không biết cái quỹ từ thiện nào đủ uy tín. Thế nên ngày càng nhiều chuyện từ thiện biến thành hoạt động mua danh kiếm tiến, chẳng quan tâm tới được tay người thực sự cần hay không.

- Nói cho cùng thì vẫn là vấn đề chế độ, cái chế độ này nếu như không cải thiện, sẽ bóp chế nhiệt tình từ thiện của người dân trong nước. Em lấy kinh nghiệm của nước tiên tiến hơn nói, như ở nước Mỹ có trung tâm tra cứu tương ứng, ai quyên góp bao nhiêu, quyên góp cho ai, được dùng vào việc gì đều công khai rõ ràng, đằng sau kết quả đơn giản đó là một hệ thống giám sát mạnh mẽ, cùng phương thức thao tác vận hành từ thiện hiệu quả cao. Theo em chuyện này phải giải quyết từ cơ chế ...

Vương Tiểu Ất nhìn Tô Xán nói một cách kích động, miệng cười tủm tỉm, ông biết chuyện hôm nay coi như thành rồi..

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 211: Còn thiên lý nữa không?

B

uổi sáng thứ 7 dậy sớm rửa mặt, Tô Xán sách ba lô lên, nói ra cái ba lô này do Đường Vũ mua cho y nửa năm trước, chiếc ba lô vải buồm mang phong cách Anh có đai cài bằng da thuộc. Đáng lẽ kỳ nghỉ cuối tuần của bọn họ phải xuất phát từ chiều hôm qua rồi, nhưng lại vướng bữa cơm với Vương Tiểu Ất, nói chuyện mãi tới tận gần 10 giờ đêm mới được ông hiệu trưởng khó chơi đó tha về, thế là uổng phí một buổi tối bên Đường Vũ, thế nên Tô Xán quyết không để lãng phí thêm chút thời gian nào nữa, 7 giờ trời còn lởn vởn chút sương sớm, Lý Hàn, Tiêu Húc vẫn chùm chăn ngáy như lợn thì Tô Xán đã vũ trang đầy đủ để lên đường.

Đeo ba lô đi xuống con dốc tới KTX số 17, từ xa xa Tô Xán nhìn thấy Đường Vũ mặc chiếc áo măng to dài hồng đào, đeo chiếc ba lô màu nhỏ màu hồng dùng từ thời cao trung, mỗi tay cầm một cốc sữa đậu nành nóng, ngón tay thì móc lủng lẳng túi nilong đựng bánh bao nhân trứng gà muối, lúc này mái tóc chưa chải chuốt kỹ càng, hơi rối, nhưng càng tự nhiên, giống đóa u lan trong núi sâu.

- Em không biết bộ dạng em thế này tới đưa đồ ăn sáng cho enh là đẩy anh vào hố lửa à? Xem kìa không ít người đi qua nhìn anh như muốn ăn tươi nuốt sống đấy.
Tô Xán đi tới làm bộ mặt đau khổ chỉ mấy nam sinh dậy sớm tập thể dục chạy qua:

Đường Vũ đưa một phần đồ ăn sáng cho Tô Xán, sóng mắt lưu chuyển, tinh nghịch nói:
- Họ cũng chỉ dám nhìn thôi, bây giờ ở trong trường làm gì còn ai dám chọc vào anh nữa.

Tô Xán dở khóc dở cười:
- Này, câu này của em là khen anh hay là chọc anh thế?

Một tay cầm hộp sữa đầu nành vẫn nóng hôi hổi, Tô Xán vèo cái tống hết cái bánh bao vào mồm nhai nhồm nhoàm nuốt xuống, rồi đưa tay ra nắm lấy tay Đường Vũ.

Đường Vũ hơi rụt tay lại, nói nhẹ:
- Tay em bẩn đấy.

Tô Xán nắm lấy bàn tay mềm mại láng mịn đó giơ lên không lắc qua lắc lại:
- Thật trùng hợp tay anh cũng thế.

Ăn xong, Tô Xán nói với Đường Vũ sẽ đưa cô tới một nơi thú vị, rất thần bí, Đường Vũ không thắc mắc, chỉ khẽ "ừ" một tiếng làm Tô Xán đền là nản. Cùng Đường Vũ ra ngoài bắt xe bus, vòng vèo chuyển mấy chuyến xe mới tới được Mạn Cáp Đốn Thủ Tọa, chuyện đột nhiên tập kích này tất nhiên không thể gọi Lý Bằng Vũ đi theo được.

Đường Vũ xuống xe liền ngơ ngác nhìn xung quanh, mặc dù Tô Xán không nói, nhưng bằng vào thiên tư thông minh của mình, cô đã đoán ra được rồi.

Dưới nắng mặt trời không tốt lắm của ngày đầu đông, tòa nhà hiện ra tĩnh lặng giữa đô thị ồn ào, sáng sớm thứ bảy, tiểu khu còn vắng vẻ hơn thường ngày, người dân xung quanh đi lại vẻ mặt nhàn nhã, không còn thấy chút nào sự hối hả của cái thành phố có nhịp sống cao nhất Trung Quốc, không khí tươi mát, tuy hoàn cảnh xung quanh chẳng thể sánh được với khu biệt thự cao cáp nhà cô, nhưng rất hiếm có.

Tô Xán nắm tay Đường Vũ còn có chút hoảng hốt, rất hài lòng cười nhẹ nói:
- Đi thôi.

Hai người đi thang máy thẳng tới căn nhà chung cư Tô Xán mua, vị trí căn nhà Tô Xán chọn nằm phía bắc hướng về phía nam, đón ánh sáng cực tốt, đưa mắt nhìn hết cảnh ngoại than, tới tối có thể nhìn sông Hoàng Phổ, ven bờ lung linh ánh đèn, giống như cái lần bọn họ cùng Dustin đi ăn hải sản, cùng Đường Vũ ngồi ở ghế dựa vào nhau ngắm cảnh sông. Chỉ có điều về sau ngồi trong căn nhà này, bọn họ sẽ có tầm nhìn rộng hơn, đủ để ôm cả thành phố vào lòng.

Khi Tô Xán mở cửa ra, Đường Vũ trong trạng thái mơ mơ tỉnh tỉnh đi vào phòng khách trống trải, từ rất lâu rồi cô từng lập kế hoạch sau tốt nghiệp cùng Tô Xán đi làm, đầu tiên có lẽ thuê một căn phòng nhỏ thôi, có lẽ nhà không có cầu thang máy, không có điều hòa, không rộng, nhưng chỉ cần hai bọn họ ở bên nhau là được, sau đó cả hai cùng phấn đấu, mục tiêu đầu tiên là căn nhà nhỏ thế này …

Mặc dù xảy ra nhiều chuyện khiến kế hoạch của cô đảo lộn, nhưng Đường Vũ không ngờ ngày có căn nhà của riêng bọn họ đến sớm như thế, Đường Vũ có chút ngỡ ngàng, có vui sướng, đồng thời còn có chút hụt hẫng nho nhỏ không hiểu vì sao.

Không đợi Đường Vũ có phản ứng, Tô Xán vòng tay qua chiếc eo nhỏ nhắn của cô, kéo vào lòng, cảm thụ sự mềm mại từ bầu ngực thiếu nữ, ngửi hương thơm man mát làm người ta vừa thoải mái vừa kích động, thấy ánh mắt Đường Vũ hoàn toàn không có sự linh động như thường ngày bỏ qua ý định trêu chọc cô, giọng chân thành nói:
- Anh đặt từ một năm trước, giao nhà cuối tháng 11, mới bố trí điện nước, còn chưa trang trí gì cả, an bài ra sao, bố trí thế nào, phong cách thế nào sẽ cùng em thương lượng.

Thế nhưng Tô Xán vẫn còn đánh giá thấp khả năng thích ứng của Đường Vũ, cô mở to hai mắt, chớp chớp hỏi, làm bộ rất ngây thơ:
- Vì sao em lại phải thương lượng với anh chứ?

Lập tức Đường Vũ phát ra tiếng hô "á!" nửa bất ngờ nửa khó chịu, âm thanh ngắn ngủi, vừa phát ra liền ngưng bặt giống như bị thứ gì đó nuốt chửng vậy.

Nha đầu đáng ghét, Tô Xán quyết định chà đạp đôi môi đỏ mọng kia một phen để trừng phạt, nên Đường Vũ vừa buông lời trêu chọc xong thì bị y một tay ghì chặt eo kéo sát vào lòng, tay kia vô cùng thuần thục luồn qua vạt áo chui vào bên trong, vày vò bầu ngực không lớn nhưng vô cùng săn chắc mịn màng, khiến cô phát ta tiếng kêu kia. Đồng thời miệng cũng bị Tô Xán bao chùm, say sưa ngấu nghiến đôi môi hồng dầy gửi cảm, quấn lấy chiếc lưỡi nhỏ còn đang hoảng loạn.

Bị tấn công bất ngờ cả hai trận địa, Đường Vũ trong nụ hôn nồng cháy thi thoảng phải phát ra tiếng rên khe khẽ.

Cảnh cửa vốn khép hờ đột nhiên có tiếng gõ khe khẽ, sau đó đẩy ra, nửa cái đầu thò vào, không ngờ là Cố Quân ở phòng bên:
- Sao chưa trang trí à, gần đây chẳng thấy ...

Vương Yến cũng xuất hiện, nhìn thấy cảnh nóng bỏng này.

Cố Quân thấy cửa nhà Tô Xán khép hờ, bất giác nhớ tới dung mạo mỹ lệ của Lâm Lạc Nhiên, tim đập tăng tốc, nên không chờ bên trong có người đáp lại đã nhìn vào, như mong đợi thấy gì đó sau cánh cửa.

Tiếp đó cảnh tương nhìn thấy làm lời đang nói dở nuốt ngược trở lại bụng, mơ hồ toàn thân có cảm giác khô nóng, trơ mắt nhìn đôi nam nữ hôn nhau quên trời đất, bày tay của Tô Xán còn đặt trên mông tròn trịa của cô gái kia nhào nặt.

Giọng Cố Quân tuy nhỏ nhưng với Đường Vũ mà nói không khác gì tiếng sấm nổ, giật mình đẩy vội Tô Xán ra phía trước che chắn, lúc này hao gò má đỏ lựng lên, kiều diễm điên đảo lòng người, đôi mắt vẫn hàm chứa xuân

tình, cánh môi bị hôn tới sưng bóng, bầu ngực không ngực phập phồng bởi nhịp thở ngắn gấp gáp.

Tích tắc đó Cố Quân chỉ muốn chửi ầm lên, con mẹ nó thế giới này còn thiên lý nữa không.

Ngây ra trong thời gian ngắn, hai bên đều khôi phục lại bình thường, tay ôm eo Đường Vũ của Tô Xán rút lại, Đường Vũ cúi đầu xuống, tất nhiên là trách Tô Xán không biết đóng cửa cho tử tế, khuôn mặt lãnh đạm tự nhiên trông không có vẻ gì là mất bình tĩnh, nhưng trong lòng không bình tĩnh chút nào.

Vương Yến không thẹn là người làm việc trong cơ quan đơn vị, như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục nói:
- Nếu muốn trang trí thì đăng ký với bên quản lý nhà, rồi tiền điện gì đó cũng có thể nhờ bên đó thanh toán hộ, để khi cậu không có nhà người ta có thể lấy ở đó .

Hai bên giao lưu đơn giản, dù cố thế nào chuyện khi náy cũng lởn vởn trong lòng, chào hỏi xong rời đi, Cố Quân về tới nhà giọng trầm tư:
- Chàng trai này nhìn qua thì rất bình thường, nhưng nhìn kỹ hơn, có thể nói là chân nhân bất lộ tướng. Nếu không phải vì tuổi tác của cậu ấy, anh hoài nghi đó là khí độ cỡ cục trưởng Trần của bọn anh, chàng trai này thêm vài năm, làm người ta phải ngưỡng mộ.

- Hừ, cục trưởng Trần bọn anh cũng trái ôm phải ấp chứ gì? Đó mới là cái anh ngưỡng mộ phải không?
Vương Yến nhìn xuyên tâm tư của Cố Quân cho hắn một cái nhéo đau méo mặt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 212: Đường cụt

Ánh mặt trời lấp lánh chiếu vào khu Mạn Cáp Đốn Thủ Tọa, cây xanh thấp thoáng, kiến trúc cao tầng nhấp nhô đan xen trong đó, một con sông dài men theo tiểu khu chảy ra xa, đàn chim trắng lượn quanh truy đuổi nhau kêu ríu rít vui vẻ, hôm nay là ngày trời nắng ấm.

Đường Vũ mặc chiếc váy vải màu xám lông chuột liền thân, không phải loại bó người mà khá rộng rải thoải mái thuận tiện hoạt động, mỗi bước chân đi, chiếc váy vải mềm dán lên người thấp thoáng phô bày những đường cong quyến rũ của cơ thể, bộ ngực nhô cao, vòng eo thon thả, cặp mông tròn lẳn, hai chân thon dài trắng trẻo, trong phòng có điều hòa, dù ngoài trời lạnh cũng có thể thoải mái ăn mặc khoe ra cơ thể ngày một trở nên đầy đặn hơn dưới sự chăm sóc tận tình của Tô Xán.

Bất kể cảnh vật buổi sáng đặc sắc thế nào cũng không so được với một thoáng phong tình của Đường Vũ, như vừa rồi bóng dáng bận rộn của cô ở trong bếp, Đường Vũ chẳng giỏi làm việc nhà, kỹ thuật nấu ăn cũng không tiến bộ là bao, nhưng không ảnh hưởng tới Tô Xán dõi theo từng bước chân của bóng hình xinh đẹp ấy, luôn cho rằng thế này mới là cuộc sống.

"Phụt" một tiếng bật bếp ga, đổ hai túi sữa bò vào nồi, sau đó xé hai túi bánh bao chay, mứt hoa quả cho lên đĩa, đợi sửa nóng rồi, bê ra đặt lên chiếc bàn trà, trước ghế sô pha, đưa cho Tô Xán, nói “này” một tiếng ngắn gọn.

Đường Vũ cuộn chân lên ghế sô pha, gò má dưới ánh sáng ban mai hơi ánh sắc hồng, tựa hồ cảm xúc của một đêm nóng bỏng còn chưa phai.

Sáng sớm mùa đông, ánh nắng ấm áp chiếu vào cái phòng khách bừa bộn đủ thứ giấy dàn tường chưa dán hết, thang chưa thu vào, tranh ảnh dựa tạm

vào tường, bừa bộn như bãi chiến trường. Suốt một ngày hôm qua mua sắm rồi bận rộn trang trí nhà cửa, lúc này đây ngồi uống ly sữa nóng, ánh nắng chiếu lên người, Đường Vũ cảm thấy lười biếng như muốn ngủ gật.

- Tại em cứ thích tự mình làm cơ, chỉ cần em đưa ra ý tưởng, chúng ta thuê người làm là được mà.

Tô Xán ăn xong, đứng dậy đi ra sau ghế sô pha xoa bóp vai cho Đường Vũ, luôn sinh hoạt nghỉ ngơi quy luật, ít khi nào thấy Đường Vũ mệt mỏi thế này, mới sáng sớm đã buồn ngủ thế này, làm y nhìn mà đau lòng.

- Ừm … nếu em không bỏ công sức vào đây, em sẽ không có cảm giác nó là nhà của mình.

Đường Vũ khép mắt lại, như con mèo nhỏ lười biếng, thi thoảng phát ra tiếng hừ hừ khe khẽ cho Tô Xán biết y xoa bóp chỗ nào khiến mình thoải mái, nếu không trực tiếp ra lệnh cho y nhích lên một chút hay xuống một chút.

Tay Tô Xán dần dần trở nên không thành thật, bàn tay dần dà chuyển từ xoa bóp thành vuốt ve bờ vai đó, trơn láng, mềm mại, bàn tay Tô Xán mơn mát như xoa lên món đồ sứ đắt giá nhất trên đời, thấy Đường Vũ không phản đối, Tô Xán dần dà luồn qua cổ áo, chạm tới vòm ngực phập phồng dưới lớp áo lót, người Đường Vũ run lên, da thịt lộ ra ngoài mơ hồ nổi lên lớp da gà.

Sờ soạng bên ngoài một hồi không thỏa, Tô Xán lách dần từng ngón tay vào trong áo lót, nắm lấy hai con thỏ nhỏ mũm mĩm, người Đường Vũ cong lên, kèm theo tiếng rên khe khẽ trong miệng.

Hô hấp Đường Vũ dần dần trở nên ngắn, gấp gáp, cánh mũi xinh xắn vỗ nhè nhẹ, làn da trắng nõn nà dần dần chuyển sang sắc hồng phơn phớt, nhất là lỗ tai đẹp đẽ kia dưới ánh mặt trời chiếu qua, đỏ óng như mã não, đẹp cực

điểm, Tô Xán không kìm được cúi xuống cắn một cái, đồng thời hai ngón tay siết lấy núm vú nhỏ như hạt đậu.

- Không thể tin tưởng anh được.

Đường Vũ như bị điện giật, hai mắt mở ra, trạng thái mèo lười say ngủ biến mất, rất dứt khoát rút tay Tô Xán ra, sau đó "hừ" một tiếng, tiếp tục cầm cốc sữa lên uống nốt, mặt thoáng cái khôi phục vẻ lạnh nhạt cố hữu, nhưng chỉ nhìn cốc sữa đã lạnh đóng váng mà Đường Vũ vẫn uống là biết nha đầu này chỉ giả bộ.

Tô Xán thực ra không có ý gì, Đường Vũ mệt mỏi đến thế còn không phải nhờ "công" của y đêm qua, vừa rồi chỉ là nhất thời không kìm lòng được thôi, cượng ngượng rồi quay trở lại ghế sô pha ngồi.

- Anh khẳng định công tác từ thiện của trường sẽ có ảnh hưởng lớn, thậm chí thay đổi cả chế định chính sách quốc gia chứ?

Đường Vũ đột nhiên hỏi:

- Bắc Đại có trung tâm nghiên cứu phi lợi nhuận, trong đó có vị phó chủ nhiệm họ Kim thời gian tới sẽ tới trường ta giao lưu nghiên cứu, vị phó chủ nhiệm kia luôn tham gia công tác soạn thảo luật từ thiện, ngoài ra còn có các chuyên gia ở trường ta tham dự. Luật từ thiện đang từng bước đi vào trình độ lập pháp, tới lúc đó bên ngoài gây được ảnh hưởng, đại biểu kết quả cuối cùng cán cân sẽ nghiêng về bên đó.

Một tay Tô Xán đặt lên bắp chân trơn bóng của Đường Vũ vuốt ve, mặt tỉnh queo như không có chuyện gì xảy ra, Đường Vũ chỉ trừng mắt với y một cái cảnh cáo không cho phép làm chuyện quá đáng như vừa rồi:

- Nếu có thể ảnh hưởng tới chính sách xuất hiện thì anh đắc ý rồi.

- Cũng có chút cảm giác thành tựu.

Tô Xán cười khì, nhích tới gần một chút:

- So ra thì còn chuyện khác khiến anh cảm thấy có thành tựu hơn, vợ à, chuyện anh nói em suy nghĩ thế nào rồi, em sớm muộn cũng gia nhập Facebook TQ mà, sớm một chút vẫn hơn.

Đường Vũ ngẩng đầu lên, trên miệng còn dính một vòng sữa mờ mờ, làm Tô Xán muốn vươn người tới dùng miệng lau giúp cho cô, nhưng vấn đề hiện giờ quan trọng hơn.

Tô Xán biết nếu như cho Đường Vũ một thời cơ, cô sẽ còn có năng lực quyết sách có tư tưởng hơn mình.

Bởi vì thiên phận của Đường Vũ là quá rõ ràng, nếu như đặt mình và Đường Vũ ở cùng một vạch xuất phát, có điều kiện tương đương để làm cùng một việc, Tô Xán thấy mình không có khả năng thắng được Đường Vũ, đó là điều quá rõ ràng. Ví như thời trung học Tô Xán từng có luôn muốn áp đảo được Đường Vũ ngoài môn ngoại ngữ và anh văn khiến cô phải ngước mắt nhìn mình, chỉ tiếc rằng hi vọng xa vời này chưa bao giờ có hiệu quả.

Cô vẫn anh tư hiên ngang không thua kém đấng mày râu đem toàn bộ người có ý đồ chinh phục mình vứt bỏ lại đằng sau hít bụi, bao gồm cả Tô Xán.

Thoáng một cái thời đại học đã qua đi gần nửa, Đường Vũ cũng sẽ chẳng bao lâu nữa cáo biệt trường đại học, tiến vào lĩnh vực hoàn toàn mới, tổ chức hành vi kinh tế học mà Đường Vũ học được phải có thực tiễn sẽ tốt hơn là bàn việc binh trên giấy.

Có quá nhiều sinh viên chuyên ngành lại này tốt nghiệp xong hoang mang rốt cuộc thứ mình học được sẽ dùng vào việc gì, đến lúc lăn lộn vài năm mới hiểu ra thì cũng là lãng phí vài năm rồi.

Tô Xán sẵn lòng mang sản nghiệp trong tay ra để Đường Vũ làm quen với môi trường thương nghiệp, phương thức thao tác thực sự. Nếu Tô Xán không làm, ông Đường và Mục Tuyền sẽ làm thế khi Đường Vũ sẽ lên năm thứ ba hoặc thứ tư, đưa cô vào quy hoạch của họ, Tô Xán chưa bao giờ hết đề phòng cái tương lai kia, cho nên y quyết kéo Đường Vũ ra khỏi những gì có thể liên quan tới quỹ tích cũ của cô, bởi thế Tô Xán ra tay trước.

Nhưng điều này không tránh khỏi khiến Đường Vũ nghĩ tới một chuyện không thoải mái, bằng vào cái gì mà Tô Xán có thể an bài tương lai của mình.

Chưa bao giờ có người hỏi cô có muốn làm như vậy không, giống như khi tâm sự bên gối, Đường Vũ từng nói với Tô Xán, từ nhỏ mẹ cô bảo cô phải làm thế này thế kia, cho dù một số việc Đường Vũ rất bài xích, nhưng cô vẫn làm, vì khi làm tốt cô có thể thấy nụ cười hài lòng của cha mẹ mình. Chính vì chút cảm giác vinh diệu ấy mà cô làm rất nhiều chuyện mình không thích, ví như cô không thích ngồi đánh piano mấy tiếng liền, cô khao khát được như những đứa trẻ trong tiểu khu đuổi bắt nhau trong tiếng cười rộn rã.

Còn bây giờ vì sao cô phải theo sự nghiệp của Tô Xán, đó là sự nghiệp của cô sao, đó là chuyện cô muốn làm sao?

Đường Vũ là kim phượng hoàng, cho dù hào quang của cô vì tình yêu mà cam nguyện làm cô gái nhỏ hạnh phúc mà tất dần, nhưng bản tính kiêu ngạo chưa bao giờ mất.

Đường Vũ im lặng hồi lâu hỏi:

- Vì sao?

Những lời này của cô mang theo chút giận dỗi.

Tô Xán mặt trở nên trầm lắng, đứng dậy đi ra trước cửa sổ, mắt nhìn xa xăm:

- Anh chỉ nghĩ em trước đó có thể sống phẳng lặng một chút ... Thực ra lúc mới đầu làm sự nghiệp, anh chỉ muốn cố găng duy trì cuộc sống bình thường của người bên cạnh. Đó không phải là ích kỷ muốn đem toàn bộ mọi người che dưới cánh của mình, thành một phần trong sự nghiệp của anh. Làm như thế sẽ thay đổi rất nhiều thứ, ví dụ như anh sẽ thành cấp trên của Lưu Duệ, Tiết Dịch Dương, quan hệ của bọn anh sẽ biến thành quan hệ cấp trên cấp dưới và ban phát lợi ích.

- Bọn họ sẽ không bao giờ có thể giống trước kia đơn thuần cùng anh ngồi ở hè đường uống bia, nhìn thế giới tán gẫu tới trời sáng. Có thể túm lấy điểm chuyện xấu của anh để tận tình trêu đùa.

Tô Xán thở dài:

- Đây không phải là phim ảnh khi bạn bè có thể tranh nhau gia nhập vào chuỗi sản nghiệp của mình, cùng nhau phấn đầu hướng về một phía, cùng nhau thức đêm chiến đấu, vì hạng mục nào đó thành công mà bật sâm panh ăn mừng rồi nhiệt huyết ôm lấy nhau. Sau đó nhiều năm sau nhìn lại ảnh chụp hồi tưởng tuổi xuân sục sôi. Trước kia anh đã từng nghĩ như thế, về sau mới ý thức được suy nghĩ này quá ngây thơ, phim ảnh chỉ là phim ảnh, cuộc đời không có tình tiết máu chó như vậy.

Không chỉ là tưởng tượng, nhìn vào quan hệ của y và Mark bây giờ, hay Mark và những người bạn đã cùng nhau gây dựng facebook thủa ban đầu sẽ rõ, đã bao giờ bọn họ nghĩ có ngày trở mặt với nhau, lôi nhau ra tòa án?

- Nếu như em không muốn làm cũng không sao, anh ủng hộ em làm bất kỳ những gì em thích làm. Đại học còn dài mà em vẫn có nhiều thời gian thong thả lựa chọn.

Đường Vũ không nói gì, ánh mắt phức tạp nhìn Tô Xán nói xong những lời này, đi tới bên cạnh y:

- Anh cứ bảo em nghĩ nhiều, chính anh mới suốt ngày suy nghĩ, chẳng trách đêm anh không ngủ ngon.

- Anh cũng quen rồi.

Tô Xán mỉm cười nhẹ.

- Tô Xán.

Đường Vũ đặt một tay lên gò má hơi gầy đi vì thời gian dài lao tâm lam lực, ánh mắt nhu hòa, nhưng giọng nói khác hẳn, lạnh mà nghiêm nghị:

- Có phải vừa rồi anh cố tình vờ buồn bã để làm em xúc động không, vì lý do anh đưa ra chẳng thuyết phục gì hết.

Ặc, Tô Xán cảm giác không phải tay Đường Vũ đặt lên má mình mà là cái bàn là, làm má y nóng rát, lâu lắm rồi Tô Xán chưa bị rơi vào tình cảnh xấu hổ như thế, nhìn đôi mắt trong vắt của Đường Vũ, đến cả lời bao biện cũng không nói ra nổi, ấp úng:

- Anh .. anh…

Nhưng khi Tô Xán tưởng mình thất bại thì Đường Vũ nhẹ nhàng nói:

- Từ khi yêu anh ... Em biết mình cũng chỉ có con đường cụt này thôi, em vẫn theo anh.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 213: Bạn gái chủ tịch Tô

Hết hai ngày, Tô Xán và Đường Vũ biến mất suốt kỳ nghỉ cuối tuần vẫn không chịu xuất hiện trong tầm mắt mọi người ở ĐH Thượng Hải, sáng thứ 2, Tô Xán xuống nhà để xe lấy chiếc Bentley, Lý Bằng Vũ không thể lúc nào cũng ở bên cạnh Tô Xán được, dù sao thân phận của hắn là trợ lý chủ tịch, đại bộ phần thời gian ở công ty tìm hiểu nhiều thứ, phương diện kỹ thuật thì hắn có nền tảng chắn chắn, song ở cơ cấu công ty và tài vụ, hắn phải học từ đầu.

Lúc Tô Xán xuống nhà thì Đường Vũ đang thay y phục, giống như bất kỳ cô gái nào, Đường Vũ thay y phục tốn thời gian, hơn nữa hôm nay còn là ngày đầu tiên tới công ty Tô Xán với thân phận nhân viên, chắc chắn còn tốn thời gian hơn.

Chuẩn bị tinh thần từ trước Tô Xán ngồi trong xe lấy di động ra chơi tetris, cái trò này đúng là kinh điển, sau này có Ipad mà y vẫn còn chơi, một game đơn giản đốt thời gian không gì bằng.

Mải chơi quên mất nhìn cửa, đến khi có tiếng gõ cửa cộc cộc, ngẩng đầu lên, thoáng nhìn đã nín thở không nói lên lời, chỉ thấy đôi mắt dài long lanh sâu thẳm, thuần khiết như mộng ảo, chiếc mũi nho nhỏ xinh xắn hoạt bát, cặp môi tô son đỏ tươi khiến người nhìn vào đều muốn ngậm ngay lấy nó, gó má trắng sứ ưu mỹ tú lệ, chiếc cằm thon thon, mọi đường nét mỹ nhân cổ kim như tập hợp lên khuôn mặt tuyệt trần đó.
Cho dù chiếc váy măng tô màu hồng đào kia đã che đi phần lớn đường cong cơ thể khiến bản năng nam tính trỗi dậy, dáng người vẫn yểu điệu mềm mại không thua kém người mẫu, đôi chân trần thon thả, chiếc túi công sở và gương mặt đẹp lạnh lùng đó phối hợp với nhau tạo nên một hình ảnh mỹ nhân công sở hoàn hảo.

Thấy Tô Xán nhìn mình tới thất thần, nhất là ánh mắt đó chứa si mê tán thưởng mà không có tà niệm, Đường Vũ kiêu ngạo vui vẻ mở cửa bước vào trong xe:
- Chúng ta đi thôi.

Tô Xán định thần lại, hít một hơi mùi hương táo xanh quyến rũ, bất giác cúi đầu xuống nhìn mình, một cái áo sơ mi trắng, bên ngoài mặc thêm áo len màu sữa, quần âu, giày da, so với bình thường là khá ổn thỏa rồi, nhưng ở bên cạnh Đường Vũ bất giác thua kém hơn một bậc, chả khác gì trợ lý đi bên sếp nữ, thế này đám nam nhân bị Đường Vũ thu hút chẳng ngại gì mà không tới tán tỉnh, may là tới chỗ làm nếu không chắc mình điên mất, lần sau đi với nha đầu này nhất định phải mặc véc cao cấp nhất, chơi đồng hồ mạ vàng luôn, quyết định như thế …

Chỗ ở của bọn họ ở khu trung tâm, tuy tiểu khu khá thanh tĩnh, nhưng ra ngoài cái gặp ác mộng ngay tức thì, vừa thứ hai đầu tuần, lại là giờ đi làm, nên tắc đường, xe đi rất chậm, mất hơn nửa tiếng mới tới nơi.

Trước khi ra khỏi xe Đường Vũ hít sâu mấy lượt lấy bình tĩnh.

Khi Đường Vũ xuất hiện ở công ty, mấy cô tiếp tân ngây ra quên cả chào Tô Xán, đi vào khu làm việc chung những nhân viên ngồi gian ngoài đang cầm điện thoại trên tay quên cả nói chuyện, đi qua hành lang một trợ lý hoảng hốt làm tài liệu rơi hết xuống sàn.

Mọi người nhìn theo vị chủ tịch trẻ cùng với cô gái điềm tĩnh lạnh lùng bên cạnh, khi đó không ai biết rằng cô gái cực kỳ động lòng người đó sẽ thành bà chủ tương lai của bọn họ.

Tô Xán và Đường Vũ đi qua khu làm việc chung tiến vào phòng hội nghị lớn nhất của công ty, những tiếng bàn tán không kìm nén được bắt đầu vang lên.

Một cô gái xinh đẹp của bộ phận hậu cần nóng ruột nói:
- Cô gái đó là nhân viên mới của chúng ta sao, trẻ như thế sao đã được chủ tịch đích thân đưa tới công ty? Chẳng lẽ là đại tiểu thư nào đó?

- Không có, gần đây công ty không có kế hoạch tuyển thêm người mà, chả lẽ là tầng quản lý, trẻ quá.
Cô gái khác ở phòng nguồn lực nhân sự cũng tới góp chuyện.

- Các cô đừng ôm hi vọng hão huyền nữa, đó là bạn gái của chủ tịch đấy.
Nam nhân mặc véc đen dáng vẻ đường hoàng, tuổi trên 30 thong thả nói, hắn là một trong số 50 người đầu tiên được tuyển vào Facebook TQ, đã nhiều lần thấy Đường Vũ tìm Tô Xán rồi.

- Nói như anh biết chủ tịch lắm vậy, tuy anh cũng học Đh Thượng Hải, nhưng tốt nghiệp cả chục năm rồi, chẳng có gì liên quan tới nhau.
Cô gái kia chưa chịu từ bỏ hi vọng, bĩu môi nói:

Nam nhân kia nhún vai không đi tranh cãi với mấy cô gái, một người khác xác nhận:
- Anh ấy nói đúng đấy, đó là bạn gái của chủ tịch Tô, tên là Đường Vũ, hoa khôi của ĐH Thượng Hải …
Người đó là sinh viên mới tốt nghiệp ĐH Thượng Hải, truy cập vào diễn đàn trường, tìm chủ đề của nhóm fan hâm mộ Tô Xán, trong đó không chỉ có sơ yếu lý lịch của Tô Xán, mà còn có thông tin về Đường Vũ được viết vào phần bạn gái, quay laptop ra cho mấy cô gái xem:
- Các cô không tin thì xem đây này.

Mấy cô gái xúm lại, từng dòng thành tích của Đường Vũ phá nát hi vọng của bọn họ, đến khi xem tới ảnh Tô Xán và Đường Vũ hôn nhau giữa trường thì tưởng chừng nghe thấy cả tiếng trái tim vỡ nát.

…….

- Mọi người có thể tưởng tượng, khi cơ số hội viên của chúng ta đạt tới một triệu, năm triệu thậm chí mười triệu, nơi này tùy tiện đưa ra một hạng mục sản phẩm, ví như một loại chương trình ứng dụng, hoặc là game xã hội tiến hành thu phí, chỉ cần có 10% số người sẵn lòng đống phí, như vậy trong vòng ba năm chúng ta có quy mô thế nào. Những sản phẩm đó tích lũy lại, chẳng lẽ còn lo người ta công kích mạng xã hội thiếu mô hình doanh lợi? Năng lực doanh lợi tương lai của chúng ta nhiều hay ít, nằm ở mảnh đất lượng người dùng này có rộng lớn phì nhiêu hay không.
Trên cuộc họp ban quản lý có sự tham gia của Đường Vũ, Tô Xán đứng đầu bàn ô van, hai tay chống lên bàn nhìn một vòng quanh phát biểu:
- Cho nên trải nghiệm người dùng, phục vụ người dùng là ưu tiên hàng đầu chúng ta phải nắm giữ.

Tiếp theo đó là cuộc họp với quy mô nhỏ hơn, chủ yếu giới thiệu thân phận trợ lý đặc biệt của Đường Vũ, Tô Xán chính thức giới thiệu thân phận từng người cho Đường Vũ, tới Lý Bằng Vũ hắn còn không quên cười nói:
- Ngưỡng mộ đại danh đã lâu.

Kết quả bị Đường Vũ nhướng mày lên, mắt sắc lạnh làm hắn không dám đùa nữa.

Đợi giới thiệu hai bên xong xuôi, rời phòng họp, Tô Xán liền hỏi:
- Em thấy sao, anh sẽ bảo Lý Bằng Vũ đem tài liệu cho em xem, trong đó có cơ cấu cổ phần, phân công bộ phận, còn cả tài liệu giá trị PR, có thích ứng không?

- Hối hận rồi.
Ngay khi vẻ mặt Tô Xán trở nên khó coi, Đường Vũ nói tiếp:
- Có điều em đã đồng ý thì sẽ làm hết sức, thích ứng nhanh thôi, có điều khi anh yêu cầu tháng 3 năm sau phải đạt 2 triệu người dùng, bây giờ mới chỉ có 200.000, em thấy đoàn đội của anh không đủ tự tin.

Hai người sóng vai đi tới khu nhà ăn công ty, xung quanh là những ánh mắt, những lời xì xầm bàn tán, nam nhân thấy hai người thì nghiền ngẫm, nữ nhân chủ yếu chú ý tới dung mạo Đường Vũ, bất giác ghen tỵ và so sánh.

Nhắc tới công ty, đặc biệt ở trước mặt Đường Vũ luôn khiến nam nhân không có chút cảm giác ưu việt nàm, Tô Xán tất nhiên phải tận lực thể hiện:
- Đó mới chỉ là tính toán thấp nhất thôi, tới tháng 3 năm sau sẽ không chỉ là con số này, còn vượt xa cả dự đoán, có điều anh không muốn nâng lên quá cao, sợ người ta không tin lại phản tác dụng.

Suốt từ ngày đầu quay trở lại trường, cho Victok lập đoàn đội tập trung toàn lực vào game, tới giờ với 4 tháng dày công chuẩn bị, Tô Xán tin rằng game trên mạng xã hội sẽ lan đi như bệnh dịch, lấy giải trí bù đặp sự chênh lệch đặc thù với Facebook Mỹ, nâng cao độ trung thành người dùng, chiếm lĩnh thị trường còn non trẻ này.

- Nếu anh đã nói như thế.
Mái tóc như mây của Đường Vũ buông xuống, tường kính phản chiếu khuôn mặt mỹ lệ làm người ta điên đảo, đôi mắt như hắc bảo thạch nhìn ra ngoài, ngoài cửa sổ mưa lớn nối liền trời đất, tòa nhà phương xa bao phủ trong màn mưa mông lung, hơi lạnh tràn tới khiến người ta nhìn muốn co người lại, trời đất một màu mù mịt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 214: Chắc tổ tiên sẽ chiếu cố

Sau khi dẫn Đường Vũ đi một vòng Facebook TQ, Tô Xán cùng cô trở về phòng làm việc, bên trong phòng Lâm Quang Đống được tiếp tân theo lệnh y đã dẫn vào ngồi đợi từ trước. Lâm Quang Đống thấy hai bọn họ thì đứng dậy chào quy củ.

Bọn họ ngồi xuống khu tiếp khách nói chuyện, Tô Xán không chỉ định giao Facebook TQ cho Đường Vũ mà cả sản nghiệp của mình, tức là Đại Ba La, chỉ có điều nghiệp vụ chính của Đại Ba La ở Thượng Hải là Facebook TQ nên để Đường Vũ làm quen trước, còn Âm nhạc Thượng Mạch với Truyền thông Ba La thì không cần bọn họ quan tâm, ở phương diện này Triệu Hạo và Lâm Quang Đống đều chuyên nghiệp hơn họ.

Mà Đường Vũ nắm giữ Đại Ba La thì cũng không cần quá cấp tiến, Tô Xán nghĩ để Đường Vũ tới năm thứ ba thứ tư sẽ từng bước tiếp nhận bộ phận sự nghiệp của Đại Ba La, một mặt có thể dùng quá độ, không tới mức ảnh hưởng chuyện học tập của Đường Vũ ở trường. Mặt khác để cô kết hợp được lý thuyết và thực tế, thao tác thực tế là người thầy tốt nhất.

Đường Vũ có thể làm tới mức nào, Tô Xán rất nóng lòng mong đợi.

Biết Tô Xán có ý bồi dưỡng Đường Vũ, nên Lâm Quang Đống báo cáo công tác rất tỉ mỉ, một số vấn đề Tô Xán đã biết vẫn trình bày lại:
- Khác với Bắc Kinh vàng thau lẫn lộn, cùng Quảng Châu cục diện hỗn loạn, tạp chí bản địa Thượng Hải mặc dù không phát đạt, nhưng phát hành rất phát đạt. Thị trường phát hành đã qua giai đoạn canh tranh sơ cấp, nên thành cạnh tranh có trật tự, điều đó cũng có nghĩa họ đạt tới một trạng thái tương đối cân bằng, người ngoài khó mà phá vỡ được. Nhưng Đàm Văn lại làm được điểm ấy, ông ta dựa vào danh tiếng trong nghề luồn lách thành

công. Nghe nói được chính tổng giám đốc tập đoàn Giang Nguyên khâm điển tiến quân vào lĩnh vực văn hóa truyền thông khu tam giác Trường Giang.

Đàm Văn khá có tên tuổi trong nghiệp báo Thượng Hải, trước kia nổi tiếng khi làm tổng biên tập (Nhật báo Phương Đông), về sau làm chủ nhiệm văn phòng thông tin Thượng Hải, tiếp đó điều tới quốc xĩ TW, tới thủ đô, ai ngờ lại đột ngột quay về Thượng Hải sáng lập công ty Văn Chu dùng lượng lớn tài chình chỉnh hợp kênh phát hành nhỏ ở Thượng Hải, mở rộng sức ảnh hưởng.

- Bởi thế nhất cử nhất động của chúng ta nắm trong tay ông ta, có chút gió lay cửa động nào là những kênh phát hành kia rỉ tai nhau, đủ cho chúng ta khốn đốn.
Lâm Quang Đông trông rất bực bội, mấy lần lập kế hoạch đều bị đối phương nhanh chân tới trước, Đàm Văn gây áp lực với Truyền thông Ba La, dù không tới mức ép họ phải rút khỏi kênh phát hành chủ yếu, nhưng hoạt động khó khăn chật vật.

- Đàm Văn năm ngoái tiền vào Thượng Hải trải đường, công ty văn hóa Liên Thượng của ông ta đưa vào phương pháp kinh doanh dây chuyền mới. Đồng thời một cự đầu khác là NXB Cửu Dương cũng năm quyền cung cấp của 2000 sạp báo. Đàm Văn trong thời gián ngắn nhanh chóng lập ra được 400 điểm tiêu thụ, bước vào hàng ngũ cự đầu. Tuy chúng ta có hiệp nghị hợp tác với kênh phân phối, nhưng Đàm Văn đưa ra phương thức dùng nhà hàng khách sạn sinh ra kênh mới, trong kênh này bài trừ truyền thông Ba La chúng ta, sự phát triển quá nhanh của chúng ta đã khiến người ta cảnh giác, so với khả năng bị Đàm Văn nhắm vào, đây mới là điều tôi lo ....

Tô Xán gật đầu:
- Anh lo Đàm Văn sẽ khiến người khác liên hợp với nhau gây áp lực cho Truyền thông Ba La?

- Năm ngoái chúng ta thu nhập 7 triệu, lượng tiêu thụ của bộ phận phát hành đột phá 10 triệu, so với sản nghiệp sản xuất phân phối nhất thể hóa đây là con số cực tốt, nhiều người học tập chúng ta, khổ nỗi do tính cực hạn lịch sử nên không tìm được thời cơ chuyển biến. Huống hồ chúng ta chỉ có hai trăm điểm phát hành vẫn có thành tích khiến người ta thèm nhỏ giải.

Đường Vũ không ngồi cạnh Tô Xán mà ngồi ở cái ghế khác, tay cầm bút viết vào sổ tay, từ đầu tới cuối cô im lặng không xen vào câu chuyện của Tô Xán và Lâm Quang Đống, giai đoạn đầu có quyết định mình sẽ chỉ lắng nghe học hỏi là chính.

……

Kết thúc trọn vẹn một ngày thứ hai ở Facebook TQ, Tô Xán và Đường Vũ không quay lại trường mà về nhà ở Cáp Mạn Đốn Thủ Tọa, chuẩn bị cho mấy ngày cuộc sống nhỏ của mình, hai người đã đi siêu thị mua thức ăn và đồ ăn vặt đủ cho ba ngày.

Tối hôm đó để liên quan ngày đầu tiên đi làm của Đường Vũ, cũng là thanh toán hết số thức ăn còn lại, Tô Xán chạy sang nhà Vương Yến, Cố Quân mượn bếp lẩu, bên ngoài là thời tiết giá lạnh tới người phương bắc cũng phải khiếp sợ của Thượng Hải, ngồi trong phòng ăn lẩu, nhìn hơi nước hình thành từng làn sương bám lên đầy cửa sổ, bên cạnh là mỹ nhân yêu kiều, Tô Xán thấy hạnh phúc trên đời chỉ tới thế là cùng.

Tô Xán còn bất ngờ nhận được điện thoại của cha mình.

- Trường con còn thuê con làm cố vấn từ thiện à? Đây không phải làm bừa thì là cái gì, cố vấn cái gì mà cố vấn, người ta muốn lừa tiền con thì có ...
Tô Lý Thành rất không hài lòng, ông luôn chú ý tới túi tiền cuuar Tô Xán, dù sao con mình thân phận vẫn còn đang đi học, mà ông tiết kiệm quen rồi. Nếu như bình thường quyên góp từ thiện gì đó thì ông không quan tâm,

nhưng với thân phận này của Tô Xán, bỏ tiền ít không được, mà nhiều thì thấy đó là tiền con mình vất vả kiếm được, không khỏi đau lòng.

Đó là ý nghĩ của người làm cha, nhiều lúc chẳng có công tư đạo đức gì hết, cũng không bị ảnh hưởng bởi thân phận cao thấp.

- Hì hì, sắp thành ngài phó thị trưởng rồi mà cha vẫn xoắn xuýt chuyện này sao?
Tô Xán trêu:

Lập tức bị Tô Lý Thành giáo huấn:
- Bây giờ con mới trong giai đoạn sáng nghiệp thôi, chưa cần thực sự phải báo đáp xã hội gì cả, mấy cái biểu dương hư danh đó chỉ lừa bịp người, đừng có vì được người ta tâng bốc khen ngợi mà váng đầu. Cuộc đời mới chỉ bắt đầu, đường phải đi còn xa lắm.

Tô Xán không dám đùa nữa, đành nói thật:
- Cha, thực ra quỹ sáng nghiệp trường vốn có ý hướng từ lâu, nhưng khổ cái không có tài chính khởi động, không có đủ ủng hộ, thời gian qua trường con tổ chức lễ trở về trường có nguyên nhân trọng yếu là cùng những cựu sinh viên tốt nghiệp thảo luận chuyện này, giờ trường đã có đủ tiền, con tham gia vào một phần tác dụng tinh thần là chính, hai nữa con đầu tư vào đây thực ra cũng để làm tài nguyên dự trữ để sau này dùng.

Đầu tư tiền kỳ của Tô Xán vào quỹ là 1 triệu, sau phân thành hai kỳ nữa tăng thêm 2 triệu, hỗ trợ cho người ở giai đoạn đầu sáng nghiệp, đồng thời chuyện vừa vặn hợp đường lối gây dựng nền tảng nhân tài kỹ thuật của Facebook, là chuyện tốt hai bên đều có lợi. Người có năng lực ở vườn sáng nghiệp sẽ được bộ phận nhân lực của Facebook TQ lưu ý, chỉ cần có biểu hiện nổi trội, hoặc đưa về sử dụng, hoặc tăng thêm tài chính với hạng mục cụ thể đó.

Đương nhiên hiện giờ Facebook TQ còn đang toàn lực tập trung vào việc mua cổ phần WoW, chuyện này cần hoãn lại, 1 triệu đầu tư tiền kỳ cho quỹ sáng nghiệp trường chắt bóp khó khăn mới ra, Tô Xan đang đợi Facebook Mỹ huy động vốn thành công còn cho gạo vào nồi.

Nghe con trai giảng giải hồi lâu, Tô Lý Thành mới gật đầu, chỉ cần không phải
- Như thế còn tạm được.

- Phải rồi.
Tô Xán lại cười:
- Cha, khi nào con mới được làm nha nội?

Tô Lý Thành tự động bỏ qua câu nói đùa này của Tô Xán:
- Nha nội cái gì mà nha nội, con làm như cha làm quan lớn lắm vậy, hơn nữa hội nghị thường ủy của Hoàng Thành bàn về việc này còn chưa mở, con đừng nghe người ta nói linh tinh.

- Quan còn chưa làm đã lên giọng quan với con mình rồi, ai chả biết đó là thủ tục cho có.
Tô Xán bĩu môi:

Tô Lý Thành biết trong nhà mình chẳng có tí uy nào, xếp thứ ba sau vợ và con, nên cũng quen rồi:
- Ít nhất còn hơn một tháng nữa mới làm xong thủ tục tương quan, đợi con nghỉ cuối kỳ về đi cùng cha nhé?

- Dạ, mà không phải nguyên tắc bổ nhiệm là nhanh gọn sao ạ, để tránh thế lực địa phương thâm căn cố đế giở trò, sao bây giờ lại cho bên kia thời gian an bài lâu như thế, con tính ra từ lúc có tin đồn cha tới Hoàng Thành tới giờ đã là 2 tháng, lại còn thêm một tháng rưỡi nữa, có vấn đề.
Tô Lý Thành thấy lần này cha thăng chức không đơn giản, đầu tiên là do Vương Bạc an bài, bên trong cũng có thế lực đối lập xen vào, đây là một

phần thỏa hiệp cuộc đấu tranh mùa hè. Kinh tế Hoàng Thành phát triển, địa vị chiến lược không thấp, căn cứ theo lẽ thường tình mà suy, cục diện phức tạp.

Không biết cha mình tới đó liệu có thể đứng vững được không? Người đầu tiên của Tô gia làm quan, chắc tổ tiên cũng phải chiếu cố ít nhiều chứ nhỉ?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 215: Ưu thế hợp nhất của Đại Ba La (1)

Trung tuần tháng 12, Lâm Quang Đống lái xe đưa Tô Xán tới một khách sạn trong khu Từ Hối tham gia một buổi tụ hội của giới sách báo truyền thông, khách sạn thấp thoáng ở cuối một con đường xanh biếc, xung quanh được nước sông và công viên ngăn cách, tạo ra một không gian biệt lập tĩnh lặng giữa khu đô thị náo nhiệt.

Xuyên qua đoạn đường này, nhìn thấy khách sạn tạo hình cổ điển tao nhã, xuất hiện như một tia sáng cuối đường hầm.

Đây là buổi tụ họp lớn của giới sách báo Thượng Hải, dòng xe nườm nượp phá vỡ đi ý cảnh của khách sạn, Tô Xán không biết nhà tổ chức là ai lại ngu xuẩn tổ chức ở đây, đường thì nhỏ không thuận tiện giao thông, rõ ràng chỉ hợp thường ngày mọi người mệt mỏi với huyên náo của đô thị tìm tới đây hưởng chút cảm giác thanh bình, phô trương, kệch cỡm, trưởng giả học làm sang đó là ấn tượng đầu tiên của Tô Xán về buổi tụ họp này.

Nhưng ở trong cái ngành này Tô Xán lại không thấy quá ngạc nhiên.

Đợi đỗ được xe, Tô Xán đang định mở xe bước ra ngoài thì thấy xe lắc lư một cái, thì ra bên cạnh có một chiếc Mercedes bất thình lình rẽ ngoặt vào chỗ đỗ xe bên cạnh bọn họ, khoảng cách khá gần, người kia lái xe quá ngang ngược, chạm vào xe hắn.

Tiếp đó cửa xe đối phương mở ra lại chạm vào xe đối phương.

Liên tiếp hai lần va chạm, đối phương tựa hồ mới để ý, đi ra nhìn liếc về phía xe bọn họ, đối phương có ba người, một thiếu phụ chừng ba mươi rất

quyến rũ, hai nam nhân trung niên.

Đối phương không nhận ra Tô Xán, nhưng nhìn thấy Lâm Quang Đống hơi sửng sốt, cũng chỉ có thể, tiếp tục đi về phía hội trường.

Tô Xán xuống xe kiểm tra, may mà sơn chiếc Audi này của Lâm Quang Đống sơn không tệ, không đáng ngại lắm, Tô Xán nheo mắt nhìn chiếc xe bên cạnh:
- Không xin lỗi lấy một câu, là bọn họ tố chất kém hay có thù oán với anh vậy.
Nếu là thanh niên đã đành, lái xe rõ ràng là trung niên, Tô Xán biết người làm nghề này rát phù phiếm, không ngờ văn hóa kém tới mức đấy.

Lâm Quang Đống lắc đầu:
- Đó là Triệu Vĩ của công ty phát hành Tân Đông Phương, một trong bốn kênh tiêu thụ lớn nhất ... Bỏ đi, không có thời gian dây dưa với họ.

Đi vào hội trường đã thấy người qua kẻ lại tấp nập, trong đó không thiếu sự kết hợp của người trung niên tóc hoa râm cùng thiếu nữ tươi trẻ xinh đẹp. Trên đường đi tới thấy phóng viên vây quanh đường trải thảm đỏ, nhìn tới một nam tử trung niên đeo kính râm, tóc rẽ ngôi lệch, mặt vuông chữ điền, xương gò má cao, đang bắt tay với Triệu Vĩ, bao quanh là rất đông người cười nói nịnh nọt, trông như minh tinh xuất hiện.

- Đó chính là Đàm Văn.
Lâm Quang Đống giới thiệu đơn giản rõ nghĩa, lại nói thêm:
- Truyền thông là nghành nghề mang tính chu kỳ rõ ràng, cùng với chính phủ tiến hành cải cách thực chất với cơ chế thể chế truyền thông, quốc gia thi hành chính sách ưu đãi, trong tương lai cơ hội ầu tư tất nhiên tăng lên. Ở tầng vĩ mô, chính sách cải cách hiện nay của TW là muốn NXB, tòa báo của bộ ủy ban chuyển biến thành tập đoàn truyền thông, xuất bản, trọng tổ thoát khỏi ràng buộc, trở thành công ty truyền thông xã hội, vận hành theo quy tắc giới. Tranh thủ trong năm năm tới để truyền thông trong nước đạt tới

tầm thế giới, thực hiện phát triển vượt địa khu, thậm chí quốc gia. Đợi sự tiến triển của truyền thông Ba La ở Thượng Hải, báo tỉnh sẽ còn nhiều nghiệp vụ tìm tới chúng ta, chúng ta đảm đương trọng trách cánh cửa tiến vào phía đông.
Rồi bổ xung thêm:
- Lần này về Dung Thành, cậu nên đi gặp Dương lão nói chuyện.

Tô Xán gật đầu, Dương lão ở đây là Dương Tranh Lượng tiền tỉnh trưởng tình Tây Xuyên, hiện là chủ tịch tập đoàn báo tỉnh.

Văn hóa Liên Thượng bối cảnh là quốc xĩ TW Giang Nguyên, ở mức độ lớn có va chạm với truyền thông Ba La là do bối cảnh đấu đá chính trị của phái hệ nam bắc, vì đằng sau Truyền thông Ba La chính là pho tượng bồ tát tập đoàn báo tỉnh, nắm 20% cổ phần, sức khống chế mềm về chính trị còn lớn hơn thế, ở mức độ nhất định bọn họ đảm nhận vai trò tiên phong cho báo tỉnh.

Tương lai rất có khả năng truyền thông Ba La lớn mạnh, nhiều nghiệp vụ của báo tỉnh tiến vào, tỉ lệ cổ phần sẽ còn thay đổi, khi đó bọn họ có thể bị giảm xuống trạng thái còn 30 - 40 %, nhưng khi đó bọn họ có lẽ là một công ty trên TTCK có bối cảnh lớn rồi.

Có được bối cảnh chính trị để phát triển đồng thời nhiều chuyện không có quyền tự chủ lựa chọn.

Cuộc đời là thế.

Nhìn Đàm Văn được phóng viên chĩa micro vào mặt bám sát từng bước, Tô Xán nhếch mép cười nói:
- Con người chỉ có thể ghen tỵ với người yếu hơn, hoặc chênh lệch với mình không nhiều. Vậy nên đừng để đối phương thấy chúng ta yếu đuối chỉ cần đả kích nhẹ cũng loạng choạng, đừng ngại dựng lên hình tượng mạnh mẽ tới không thể lay chuyển.

- Tôi cũng muốn xem bản mặt bọn chúng lúc đó, thời gian qua vì giữ bí mật mà tôi kìm nén đủ lắm rồi.

Đàm Văn thoát khỏi được đám phóng viên đi vào gian nghỉ ngơi xa hoa, nói với nam tử cao lớn đang đứng ngắm nghía một món đồ sứ cổ:
- Vừa mới nói chuyện với phó thị trưởng Tôn, tôi còn chưa kịp chiếu cố, lát nữa kết thúc hội nghị, nhất định hai vị phải để tôi an bài. Anh thích chiếc bình Quân Diêu Trường thời Bắc Tống này sao, nhà tôi còn hai chiếc nữa, hôm khác đưa tới cho anh.

Chiêm Hóa cười:
- Vậy cám ơn anh trước, nhìn xu thế của anh hôm nay, nem sau có lẽ Liên Thượng tành nhà phát hành số một Thượng Hải, xem ra tôi nên chúc mừng trước hả?

- Đường vẫn còn xa lắm, chỉ dám nói ở phương diện dùng người dùng lực tôi đã chú tâm hơn nhiều người khác mà thôi.
Đàm Văn xua tay:
- Nói thật với anh, tôi dùng bộ phận qua hệ xã hội toàn lực tiếp xúc trao đổi với mấy phương diện, chỉ cần đối phương có kênh phát hành sẵn sàng chỉ hợp liên thông, tôi có thể đưa ra nhiều nhượng bộ ưu đãi. Đến khi chỉnh hợp xong kênh ở Bắc Kinh Thượng Hải, có thể nói chỉ cần chưa tới một năm, không nhà phát hành nào ở Thượng Hải có thể bám đuôi chúng tôi.

Chiêm Hóa gật đầu, Đàm Văn có tư duy kín kẽ, mạnh mẽ tự tin, chẳng trách được đại lão trong Cao gia khâm điển tới Thượng Hải mở ra cục điện truyền thông, không tới 5 năm thị trường truyền thông Thượng Hải sẽ thay da đổi thịt.

- Phải rồi, hôm nay tôi thấy chú nhóc bên cạnh Lâm Quang Đống, chắc đó là Tô Xán nổi tiếng đấy hả? Tôi rất hứng thú với cậu ta, chỉ mong khi Truyền thông Ba La bị đẩy khỏi nghiệp báo Thượng Hải, vẻ mặt cậu ta không quá khó coi.

Chiêm Hóa nhíu mày, cảm thấy Đàm Văn tự tin thái quá, trầm ngâm một lúc, cuối cùng vẫn nhắc nhở:
- Truyền thông Ba La chẳng qua chỉ là một phần của Đại Ba La, dù có gặp trở ngại trong ngành cũng không thể đả kích trí mạng tới Tô Xán, có điều nếu có thể thông qua việc hất cẳng truyền thông Ba La, làm suy yếu bối chỉnh chính trị đứng sau Tô Xán, khiến chú nhóc đó vướng víu khi triển khai kế hoạch khác, đây mới là trọng điểm nên nhắm tới. Mà xưa nay Lâm Quang Đống luôn hành động riêng rẽ, lần này đi cùng Tô Xán, tôi có dự cảm không hay chút nào, tên nhóc này khó lường lắm.

Đàm Văn trước khi ra ngoài nhún vai một cái, hiển nhiên không quá để ý lời Chiêm Hóa nói, gần đây nghe tin đồn ở kinh thành Chiêm Hóa qua nhiều năm tung hoành bất bại mất đi ý chí chiến đấu rồi, chỉ vì va vấp nhỏ mà trở nên sợ bóng sợ gió, xem ra là sự thật, chú nhóc đó không tầm thường, đấu tranh thắng thua là chuyện trù tính lập kế hoạch lâu dài, đâu vì một buổi tụ hội thế này quyết định được.

Phó thị trưởng Tôn lên phát biểu, nói về chính sách ổn định vĩ mô của TW với ngành truyền thông cùng triển vọng trong nghề, sau đó lần lượt các cự đầu giới truyền thông lên nói xu thế ba thị trường lớn Kinh Hỗ Tuệ, nội dung không có gì mới mẻ hay bất ngờ, những buổi tụ hội này thường quan trọng ở hoạt động bên lề của nó.

*** Kinh Hỗ Tuệ là Bắc Kinh, Thượng Hải, Quảng Châu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 216: Ưu thế hợp nhất của Đại Ba La (2)

M

c chương trình tuyên bố:

- Tiếp theo mới chủ tịch Triệu Minh Nông của công ty hữu hạn văn phòng phẩm Thục Sơn.

Không ít người nhìn về phía hàng ghế mé bên sân khấu, hai năm trước thôi chẳng ai biết Thục Sơn là cái gì, vậy mà bây giờ đã thành một con ngựa ô thúc đẩy cả sản nghiệp văn phòng phẩm trong nước, không biết từ lúc nào những đồ dùng văn phòng của nhiều người ở đây đều mang logo Thục Sơn.

Triệu Minh Nông da dẻ hồng hào, tóc đen bóng mượt, tinh thần phấn chấn, có điều không còn bộ dạng gọn gành nhanh nhẹn trước kia, bụng đã hơi phệ ra, đi lên cầm micro nói:

- Hôm nay tôi rất vinh hạnh được đứng ở hội trường này, điều đó đại biểu Thục Sơn chúng tôi tiến vào ngành nghiệp, theo quan niệm giang hồ truyền thống, các vị đều là tiền bối của tôi ...

Những lời này được phía dưới cười vang phụ họa, bọn họ tất nhiên hi vọng hợp tác với Thục Sơn có ưu thế lớn về kênh phân phối, suy tính làm sao ứng phó được với tình hình mới này.

Sau vài lời có lệ về triển vọng phát triển, Triệu Minh Nông mới nói vào chủ đề chính:

- Thông qua đàm phán, khảo sát, nghiên cứu tiền kỳ, chúng tôi đã xác lập được đối tác chính của mình, đó là công ty văn hóa truyền thông Ba La, chúng tôi sẽ thành lập công ty hữu hạn phát hành Hợp Trung Thượng Đạo.

Ngoài ra chúng tôi cũng mở rộng nền tảng hợp tác này, hoan nghênh tất cả người có thiện chí tham gia, chỉnh hợp tài nguyên, đưa ngành truyền thông tới giai đoạn phồn vinh mới ...

Những lời tiếp theo đó Triệu Minh Nông nói đã không còn quan trọng nữa, giống như quả lựu đạn ném giữa đám đông, bốn phía xôn xao.

Một giám đốc công ty tiêu thụ sách báo Quảng Châu thốt lên:

- Thục Sơn riêng ở Thượng Hải cùng huyện xung quanh có hơn 5000 cửa hiệu và siêu thị hợp tác, riêng khoản này thôi có thể làm vua kênh tiêu thụ rồi. Truyền thông Ba La sao đủ mạnh để hưởng thụ tài nguyên này chứ?

Một người khác hiểu biết sâu hơn nói:

- Không chỉ riêng vấn đề Thượng Hải, ở 28 tỉnh thành trên toàn quốc, Thục Sơn có mạng lưới hơn 40.000 cửa hiệu, tới tận huyện trấn, nó đã thành trung tâm điều phối toàn quốc chứ không giới hạn Kinh Hỗ Tuệ nữa.

- Nếu như có thể thành lập một kênh phân phối di chuyển được toàn bộ tài nguyên này sang phát hành, không một nhà phát hành nào có thể đấu được. Vì chi phí duy trì điểm phát hành cao, mà Thục Sơn không lo, bọn họ đã nở hoa khắp nơi rồi.

- Thế này bốn kênh phát hành lớn của Thượng Hải đều hít khói cho bọn họ.

Đàm Văn mặt thẫn thờ nhìn Triệu Minh Nông, cảm thấy toàn thân lạnh toát, không dám tin Thục Sơn vì sao lại nhanh chóng quyết định đối tác như thế, với tài liệu ông ta nắm được, Thục Sơn phải dùng vài tuần tới một tháng nữa để tiến hành khảo sát, bây giờ ý thức được mình phạm một sai lầm nghiêm trọng, nhưng sai lầm này là sai lầm vĩnh viễn rồi.

Bất giác nhìn về phía Chiêm Hóa đứng phía sau, phát hiện Chiêm Hóa đã đứng dậy, lắc đầu với mình, xoay người rời hội trường, bóng lưng đó như

ẩn dụ cho đại thế đã mất.

Triệu Minh Nông tức thì thành tiêu điểm của toàn bộ hội trường, phóng viên đợi ông ta vừa mới kết thúc bài phát biểu liền vây tới phỏng vấn, liền có nhân viên bảo an ngăn lại đám phóng viên nhiệt tình quá mức.

Lâm Quang Đống cũng không ngừng có người tới bắt tay chúc mừng, rất nhiều người muốn thăm dò từ miệng hắn sách lược vận hành tiếp theo của công ty Hợp Tung Thượng Đạo, kế hoạch kênh phân phố năm sau, liệu còn có công ty ngoài nghiệp tiến quân vào lĩnh vực truyền thông ngày càng mở rộng không.

Lâm Quang Đống nhớ mấy quản lý của Truyền thông Ba La ngăn lại một số người, cảm thán với Tô Xán:

- Danh tiếng Lão Triệu quá vang vọng, biết sao được, đây là thời đại kênh phân phối làm vua mà, chỉ mấy năm ngắn ngủi triển khai mạng lưới tiêu thụ điểm cuối lên tới hàng chục nghìn, ai nhìn chẳng nuốt nước miếng ...

Đang nói chuyện thì thấy chủ chiếc Mercedes cọ vào bọn họ, đám người Triệu Vĩ đứng vòng ngoài do dự, thấy Lâm Quang Đống nhìn về phía mình, thiếu phụ xinh đẹp kia nở nụ cười, sau đó đẩy hai nam nhân về phía họ.

Tô Xán phản cảm tới muốn xoay người bỏ đi ngay, con người ai cũng phải mang mặt nạ sống, nhưng bất kể chuyện gì cũng nên giữ cái chừng mực, y bây giờ tới một cái mỉm cười tượng trưng cũng chẳng muốn.

- Giám đốc Lâm, chúc mừng, trước đó chúng tôi còn suy nghĩ ai sẽ thành đối tác của Thục Sơn, thật không ngờ, không biết Hợp Tung Thượng Đạo có còn chuẩn bị tìm đối tác không?

Triệu Vĩ cười ha hả đưa tay ra:

Lâm Quang Đống nhìn Tô Xán, thấy y lạnh nhạt quay người đi, bàn tay Triệu Vĩ đưa ra giữa chừng, nụ cười toe toét trở nên khó coi vô cùng.

Giọng Lâm Quang Đống vào lúc đó vang lên:

- Anh là ai?

Tô Xán rời khách sạn ra ngoài khách sạn, tiếng huyên náo bỏ lại đằng sau, hít thở không khí trong lành, vươn mình một cái thật thoải mái, nhớ lúc đầu truyền thông Ba La tới thành phố này, bọn họ chạy khắp nơi vì một cái hợp đồng quảng cáo, giờ đây cuối cùng có bước phát triển dài, không ai dám xem thường nữa.

Thu mua WoW cần điều động tài lực toàn bộ sản nghiệp của mình, nhân cơ hội này Tô Xán đem toàn bộ sản nghiệp hợp nhất dưới cái tên Đại Ba La, đây là lần đầu tiên thể hiện ra được uy lực tô lớn của nó.

Sau khi tuyên bố thành lập công ty Hợp Tung Thượng Đạo, Tô Xán cho rằng thời gian tới khó mà được gặp Lâm Quang Đống bận rộn nữa.

Nhìn thấy Lâm Quang Đống khi đó ở hội trường được người ta vây quanh, Tô Xán mừng cho hắn.

Mấy năm trước Lâm Quang Đống là một giáo viên quèn trong thể chế, sống ở căn phòng đơn sơ nhất trong KTX trường, có một cô bạn gái đợi hắn kết hôn. Thời sinh viên có đàn anh nói với hắn, cuộc sống chẳng qua là đi làm tan ca về qua chợ mua rau củ dưa muối mà thôi, Lâm Quang Đống khi đó còn trẻ, tràn trề tự tin vốn nghĩ, mình sẽ khác, rốt cuộc không khác được gì.

Tưởng rằng rồi cứ thế làm việc kết hôn sinh con già đi, nưng vận mệnh cho hắn một bước ngoặt lớn, thay đổi tất cả.

Triệu Minh Nông bên trong bứt được khỏi đám đông gọi điện thoại cho Tô Xán than:

- Cái tên đó cướp hết hào quang của tôi rồi, biết sao, so với hắn tôi già rồi, kết hôn rồi, thua là phải thôi, nhìn đám tiểu cô nương cứ xúm xít bên cạnh hắn, chậc chậc. Lão Triệu này mấy năm trước bụng chỉ cần chưa to ra hôi là ăn đứt hắn rồ. Chủ tịch Tô, lần này tôi bỏ tài nguyên, bỏ nhân lực, cuối cùng lại thành tô điểm cho họ Lâm đó, bản thân thành lá xanh, không cam tâm.

- Chú Triệu, chẳng phải xưa nay kín tiếng vụ thực mới là phong cách của chú sao? Chẳng lẽ vì mấy cô bé mà động lòng rồi, không sợ thím Lý ở nhà giận sao?

Tô Xán trêu ghẹo:

- Ha ha ha, cậu có nói cũng không ai tin đâu, ai cũng nói Lão Triệu chỉ thích rượu, không quan tâm cái khác.

Triệu Minh Nông cười lớn, rồi lại thở dài:

- Khi xưa xưởng đồ chơi sắp phá sản chuyển nhượng, hơn trăm công nhân kiếm miếng ăn cũng thành vấn đề, chưa nói tới con trẻ cần đi học, có nhà còn cha mẹ bệnh tật đeo bám, tôi chạy khắp nơi lo lối ra cho họ, mệt rã rời, nhưng không dám ngã xuống, tôi mà ngã thì họ cũng ngã theo. Trên lưng tôi cõng theo vận mệnh của mấy trăm người. Về sau chủ tịch Tô tới, lúc đó tôi lo lắm, chỉ sợ chuyển hình thất bại, ngày nào cũng tới xưởng giám sát, sản phẩm làm ra rồi, đẹp đẽ long lanh, tôi lại lo không có thị trường.

- Tôi tới Hoa Vi (Huawei) giao lưu, chủ tịch Hoa Vi nói một câu làm tôi tới giờ vẫn nhớ như in, khi đó có rất nhiều người hỏi ông ấy ưu thế hạch tâm của Hoa Vi là gì, ông ta nói không có ưu thế nào hết, mọi người nghĩ ông ta giấu, truy hỏi mãi. Cuối cùng chủ tịch Nhậm mới nói, nếu như nhất định phải có ưu thế gì, thì đó là ông ta luôn suy nghĩ "ngày mai Hoa vi đừng phá sản". Câu nói này gây cho tôi xúc động lớn. Cho nên nhiều người hỏi tôi làm sao thành thương hiệu văn phòng phẩm số một, đó là trách nhiệm, đừng

để xí nghiệp bị đổ bể, bao nhiêu người theo tôi như vậy, sau lưng hộ là gia đình, thứ tôi suy nghĩ chỉ có thế.

Hai chữ trách nhiệm làm Tô Xán bất giác nghĩ tới Vương Tiểu Ất, tới bây giờ Tô Xán không biết mình đã là người có trách nhiệm chưa?

- Facebook TQ mua WoW thế nào rồi, thiếu hụt tài chính còn nhiều không?

- Thông qua Thục Sơn và Đôn Hoàng, 80 triệu đã tới nơi, còn thiếu 95 triệu nữa, số tiền này phải đợi facebook bên Mỹ lấp vào. Hiện chúng ta phân binh hai ngả, một cùng Blizzard đàm phán, mặt khác đàm phán với phía Mỹ, quá trình này kéo dài vài tháng, tuy là người cùng một nhà, nhưng liên quan tới lợi ích hai bên, sai một ly đi ngàn dặm, nên tạm thời chỉ có thể đợi thôi.

Tô Xán vừa cúp máy định đi tới nơi tổ chức tiệc buffet lấp đầy bụng thì máy di động trong túi quần kêu tít tít, mở ra xem là tín nhắn tới từ Lâm Lạc Nhiên :" Tôi sắp phải nộp luận văn cuối kỳ rồi, tài liệu tham khảo mà cậu hứa với tôi khi nào mới đưa tới?"

Trung tuần tháng 12, Lâm Quang Đống lái xe đưa Tô Xán tới một khách sạn trong khu Từ Hối tham gia một buổi tụ hội của giới sách báo truyền thông, khách sạn thấp thoáng ở cuối một con đường xanh biếc, xung quanh được nước sông và công viên ngăn cách, tạo ra một không gian biệt lập tĩnh lặng giữa khu đô thị náo nhiệt.

Xuyên qua đoạn đường này, nhìn thấy khách sạn tạo hình cổ điển tao nhã, xuất hiện như một tia sáng cuối đường hầm.

Đây là buổi tụ họp lớn của giới sách báo Thượng Hải, dòng xe nườm nượp phá vỡ đi ý cảnh của khách sạn, Tô Xán không biết nhà tổ chức là ai lại ngu xuẩn tổ chức ở đây, đường thì nhỏ không thuận tiện giao thông, rõ ràng chỉ hợp thường ngày mọi người mệt mỏi với huyên náo của đô thị tìm tới đây

hưởng chút cảm giác thanh bình, phô trương, kệch cỡm, trưởng giả học làm sang đó là ấn tượng đầu tiên của Tô Xán về buổi tụ họp này.

Nhưng ở trong cái ngành này Tô Xán lại không thấy quá ngạc nhiên.

Đợi đỗ được xe, Tô Xán đang định mở xe bước ra ngoài thì thấy xe lắc lư một cái, thì ra bên cạnh có một chiếc Mercedes bất thình lình rẽ ngoặt vào chỗ đỗ xe bên cạnh bọn họ, khoảng cách khá gần, người kia lái xe quá ngang ngược, chạm vào xe hắn.

Tiếp đó cửa xe đối phương mở ra lại chạm vào xe đối phương.

Liên tiếp hai lần va chạm, đối phương tựa hồ mới để ý, đi ra nhìn liếc về phía xe bọn họ, đối phương có ba người, một thiếu phụ chừng ba mươi rất quyến rũ, hai nam nhân trung niên.

Đối phương không nhận ra Tô Xán, nhưng nhìn thấy Lâm Quang Đống hơi sửng sốt, cũng chỉ có thể, tiếp tục đi về phía hội trường.

Tô Xán xuống xe kiểm tra, may mà sơn chiếc Audi này của Lâm Quang Đống sơn không tệ, không đáng ngại lắm, Tô Xán nheo mắt nhìn chiếc xe bên cạnh:

- Không xin lỗi lấy một câu, là bọn họ tố chất kém hay có thù oán với anh vậy.

Nếu là thanh niên đã đành, lái xe rõ ràng là trung niên, Tô Xán biết người làm nghề này rát phù phiếm, không ngờ văn hóa kém tới mức đấy.

Lâm Quang Đống lắc đầu:

- Đó là Triệu Vĩ của công ty phát hành Tân Đông Phương, một trong bốn kênh tiêu thụ lớn nhất ... Bỏ đi, không có thời gian dây dưa với họ.

Đi vào hội trường đã thấy người qua kẻ lại tấp nập, trong đó không thiếu sự kết hợp của người trung niên tóc hoa râm cùng thiếu nữ tươi trẻ xinh đẹp. Trên đường đi tới thấy phóng viên vây quanh đường trải thảm đỏ, nhìn tới một nam tử trung niên đeo kính râm, tóc rẽ ngôi lệch, mặt vuông chữ điền, xương gò má cao, đang bắt tay với Triệu Vĩ, bao quanh là rất đông người cười nói nịnh nọt, trông như minh tinh xuất hiện.

- Đó chính là Đàm Văn.

Lâm Quang Đống giới thiệu đơn giản rõ nghĩa, lại nói thêm:

- Truyền thông là nghành nghề mang tính chu kỳ rõ ràng, cùng với chính phủ tiến hành cải cách thực chất với cơ chế thể chế truyền thông, quốc gia thi hành chính sách ưu đãi, trong tương lai cơ hội ầu tư tất nhiên tăng lên. Ở tầng vĩ mô, chính sách cải cách hiện nay của TW là muốn NXB, tòa báo của bộ ủy ban chuyển biến thành tập đoàn truyền thông, xuất bản, trọng tổ thoát khỏi ràng buộc, trở thành công ty truyền thông xã hội, vận hành theo quy tắc giới. Tranh thủ trong năm năm tới để truyền thông trong nước đạt tới tầm thế giới, thực hiện phát triển vượt địa khu, thậm chí quốc gia. Đợi sự tiến triển của truyền thông Ba La ở Thượng Hải, báo tỉnh sẽ còn nhiều nghiệp vụ tìm tới chúng ta, chúng ta đảm đương trọng trách cánh cửa tiến vào phía đông.

Rồi bổ xung thêm:

- Lần này về Dung Thành, cậu nên đi gặp Dương lão nói chuyện.

Tô Xán gật đầu, Dương lão ở đây là Dương Tranh Lượng tiền tỉnh trưởng tình Tây Xuyên, hiện là chủ tịch tập đoàn báo tỉnh.

Văn hóa Liên Thượng bối cảnh là quốc xĩ TW Giang Nguyên, ở mức độ lớn có va chạm với truyền thông Ba La là do bối cảnh đấu đá chính trị của phái hệ nam bắc, vì đằng sau Truyền thông Ba La chính là pho tượng bồ tát tập đoàn báo tỉnh, nắm 20% cổ phần, sức khống chế mềm về chính trị còn lớn

hơn thế, ở mức độ nhất định bọn họ đảm nhận vai trò tiên phong cho báo tỉnh.

Tương lai rất có khả năng truyền thông Ba La lớn mạnh, nhiều nghiệp vụ của báo tỉnh tiến vào, tỉ lệ cổ phần sẽ còn thay đổi, khi đó bọn họ có thể bị giảm xuống trạng thái còn 30 - 40 %, nhưng khi đó bọn họ có lẽ là một công ty trên TTCK có bối cảnh lớn rồi.

Có được bối cảnh chính trị để phát triển đồng thời nhiều chuyện không có quyền tự chủ lựa chọn.

Cuộc đời là thế.

Nhìn Đàm Văn được phóng viên chĩa micro vào mặt bám sát từng bước, Tô Xán nhếch mép cười nói:

- Con người chỉ có thể ghen tỵ với người yếu hơn, hoặc chênh lệch với mình không nhiều. Vậy nên đừng để đối phương thấy chúng ta yếu đuối chỉ cần đả kích nhẹ cũng loạng choạng, đừng ngại dựng lên hình tượng mạnh mẽ tới không thể lay chuyển.

- Tôi cũng muốn xem bản mặt bọn chúng lúc đó, thời gian qua vì giữ bí mật mà tôi kìm nén đủ lắm rồi.

Đàm Văn thoát khỏi được đám phóng viên đi vào gian nghỉ ngơi xa hoa, nói với nam tử cao lớn đang đứng ngắm nghía một món đồ sứ cổ:

- Vừa mới nói chuyện với phó thị trưởng Tôn, tôi còn chưa kịp chiếu cố, lát nữa kết thúc hội nghị, nhất định hai vị phải để tôi an bài. Anh thích chiếc bình Quân Diêu Trường thời Bắc Tống này sao, nhà tôi còn hai chiếc nữa, hôm khác đưa tới cho anh.

Chiêm Hóa cười:

- Vậy cám ơn anh trước, nhìn xu thế của anh hôm nay, nem sau có lẽ Liên Thượng tành nhà phát hành số một Thượng Hải, xem ra tôi nên chúc mừng trước hả?

- Đường vẫn còn xa lắm, chỉ dám nói ở phương diện dùng người dùng lực tôi đã chú tâm hơn nhiều người khác mà thôi.

Đàm Văn xua tay:

- Nói thật với anh, tôi dùng bộ phận qua hệ xã hội toàn lực tiếp xúc trao đổi với mấy phương diện, chỉ cần đối phương có kênh phát hành sẵn sàng chỉ hợp liên thông, tôi có thể đưa ra nhiều nhượng bộ ưu đãi. Đến khi chỉnh hợp xong kênh ở Bắc Kinh Thượng Hải, có thể nói chỉ cần chưa tới một năm, không nhà phát hành nào ở Thượng Hải có thể bám đuôi chúng tôi.

Chiêm Hóa gật đầu, Đàm Văn có tư duy kín kẽ, mạnh mẽ tự tin, chẳng trách được đại lão trong Cao gia khâm điển tới Thượng Hải mở ra cục điện truyền thông, không tới 5 năm thị trường truyền thông Thượng Hải sẽ thay da đổi thịt.

- Phải rồi, hôm nay tôi thấy chú nhóc bên cạnh Lâm Quang Đống, chắc đó là Tô Xán nổi tiếng đấy hả? Tôi rất hứng thú với cậu ta, chỉ mong khi Truyền thông Ba La bị đẩy khỏi nghiệp báo Thượng Hải, vẻ mặt cậu ta không quá khó coi.

Chiêm Hóa nhíu mày, cảm thấy Đàm Văn tự tin thái quá, trầm ngâm một lúc, cuối cùng vẫn nhắc nhở:

- Truyền thông Ba La chẳng qua chỉ là một phần của Đại Ba La, dù có gặp trở ngại trong ngành cũng không thể đả kích trí mạng tới Tô Xán, có điều nếu có thể thông qua việc hất cẳng truyền thông Ba La, làm suy yếu bối chỉnh chính trị đứng sau Tô Xán, khiến chú nhóc đó vướng víu khi triển khai kế hoạch khác, đây mới là trọng điểm nên nhắm tới. Mà xưa nay Lâm

Quang Đống luôn hành động riêng rẽ, lần này đi cùng Tô Xán, tôi có dự cảm không hay chút nào, tên nhóc này khó lường lắm.

Đàm Văn trước khi ra ngoài nhún vai một cái, hiển nhiên không quá để ý lời Chiêm Hóa nói, gần đây nghe tin đồn ở kinh thành Chiêm Hóa qua nhiều năm tung hoành bất bại mất đi ý chí chiến đấu rồi, chỉ vì va vấp nhỏ mà trở nên sợ bóng sợ gió, xem ra là sự thật, chú nhóc đó không tầm thường, đấu tranh thắng thua là chuyện trù tính lập kế hoạch lâu dài, đâu vì một buổi tụ hội thế này quyết định được.

Phó thị trưởng Tôn lên phát biểu, nói về chính sách ổn định vĩ mô của TW với ngành truyền thông cùng triển vọng trong nghề, sau đó lần lượt các cự đầu giới truyền thông lên nói xu thế ba thị trường lớn Kinh Hỗ Tuệ, nội dung không có gì mới mẻ hay bất ngờ, những buổi tụ hội này thường quan trọng ở hoạt động bên lề của nó.

*** Kinh Hỗ Tuệ là Bắc Kinh, Thượng Hải, Quảng Châu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 217: Hãy mở rộng tâm linh (1)

Sách và tài liệu của Lâm Lạc Nhiên được Tô Xán huy động mạng lưới quan hệ của Facebook TQ với Facebook Mỹ tìm kiếm, chủ tịch đã lên tiếng, tất nhiên nhân viên phía dưới cực kỳ nhiệt tình, chỉ trong vòng một tuần lễ, tài liệu liên tục chuyển tới công ty, đến nỗi một số sách tới hai ba bản, thậm chí nhật báo phố Wall mới nhất có tới 12 tờ, làm Tô Xán dở khóc dở cười, cũng may toàn là tiệu liệu chuyên ngành có giá trị, thừa có thể cho người khác, không tới mức lãng phí, nhưng Tô Xán thấy lần sau phải rút kinh nghiệm chuyện này.

Lý Bằng Vũ mang sách của Lâm Lạc Nhiên tới thẳng Đh Thượng Hải đưa cho Tô Xán.

Tô Xán nhận được tin nhắn, từ thư viện đi ra ngạc nhiên hỏi:
- Sao anh không tới thẳng ĐH Ngoại ngữ đưa cho cô ấy, còn đưa tôi làm cái gì?

Lý Bằng Vũ lắc đầu:
- Có những thứ không phải tôi đi là có thể đưa được.

Tô Xán lúc này rất muốn kiếm cớ gì đây để trừ lương của hắn.

- Ngụy Viễn Hồ là người có tâm cơ, hơn nữa lại biết đại thế giỏi ẩn nhẫn. Thế giới này không sợ loại xốc nổi chẳng biết gì cứ liều mình xông tới, mà sợ loại người như hắn, không nóng vội, tính toán mưu kế chi li rồi cẩn thận tiến tới từng bước, thường loại người này mới có thể giành được chiến thắng cuối cùng. Hắn quanh năm lăn lộn ở nơi như quốc vụ viện, thứ hắn nhìn thấy nhiều hơn hắn so với chúng ta, cũng có tài hoa lẫn nghị lực làm chuyện muốn làm, đây là kẻ khó đối phó nhất.
Lý Bằng Vũ đột nhiên phân tích Ngụy Viễn Hồ:

- Ngày hôm đó hắn gần như không tỏ ra có gì đặc biệt với Lạc Nhiên, nhưng tôi dám khẳng định hắn đã chú ý tới cậu rồi đấy, thế nào cũng coi cậu thành kình địch hàng đầu.

Tô Xán lắm lúc rất bực mình, đám người này làm sao? Rõ ràng biết mình và Đường Vũ yêu nhau mà còn nói chuyện này, chẳng lẽ tên béo giật dây, giọng không khỏi có chút khó chịu:
- Tôi không có chút uy hiếp nào với anh ta hết.

- Có lẽ thế, nhưng không có nghĩa người ta cũng nghĩ thế, tôi có hỏi Trụ Vương, mỗi năm chúc Tết, nhà Ngụy Viễn Hồ đều tặng Lạc Nhiên phong bao đỏ, chỉ hai ba nghìn, tiền không phải là vấn đề, quan trọng Lâm gia và Ngụy gia không thân không thích, hai nhà chẳng qua quen nhau do bạn bè giới thiệu, thế nhưng năm nào cũng tặng phong bao đỏ là sao?

Tô Xán rất muốn nói không liên quan tới mình, bảo Lý Bằng Vũ ngậm mồm, nhưng lại không nói ra nổi, không khí trở nên nặng nề.

- Phía trên Ngụy gia có ý muốn Lạc Nhiên làm vợ Ngụy Viễn Hồ, nếu trước kia ai nói điều này tôi cười khẩy, đừng nói Ngụy gia, tới nhà Tiểu Nam Nam, nhà tôi đều cũng thế, cô gái như vậy ai muốn bỏ qua, nhưng khi gặp Ngụy Viễn Hồ rồi, tôi thấy hắn là người có khả năng lớn làm được chuyện này. Nếu lấy môn đăng hộ đối truyền thống mà luận thì có một vài chuyện tôi không tiện nói, nhưng nếu nói tới hai nhà kết hợp bổ xung cho nhau thì Ngụy gia là lựa chọn tốt, hơn nữa trai tài gái sắc, không bới móc được gì. Trụ Vương nói, cha Lạc Nhiên cũng rất thích hắn, từng đánh giá " có tài hoa hơn người, cơ trí sâu xa, lỗi lạc đường hoàng." Câu này làm không ít người cho rằng mình có tư cách theo đuổi Lâm tiểu muội phải rút lui, còn gây bàn tán không nhỏ.

Tô Xán không kìm được buột miệng hỏi:
- Chú Lâm nói thế thật sao?

- Đó đại khái chỉ là ấn tượng và đánh giá bình thường của chú Lâm thôi, nhưng người ta nghĩ khác, cho rằng đóa hoa tươi Lâm tiểu muội trong tương lai rất có khả năng bị Ngụy Viễn Hồ hái mất. Công bằng mà nói, tôi không phủ nhận Ngụy Viễn Hồ và Lạc Nhiên nhìn rất xứng đôi, con người hắn không chê trách được gì, nhưng tôi cứ có cảm giác không yên tâm, thấy hắn kiềm chế bản thân quá mạnh, quá mức, tự ép mình vào khuôn mẫu lý tưởng, với đại đa số mọi người đây không phải là điều xấu, nhưng tôi vẫn thích một người chân tình thật tình hơn ...
Lý Bằng Vũ nhún vai:

- Anh nói với tôi chuyện này làm cái gì?
Tô Xán trấn tĩnh hỏi, chẳng lẽ tình cảm của mình với Lâm Lạc Nhiên rõ ràng tới mức cả người ngoài cũng nhìn thấy rồi sao?

Quả nhiên Lý Bằng Vũ nói:
- Tôi đương nhiên không có quyền bình luận hạnh phúc của người khác, chỉ muốn nói nếu tới một ngày như vậy, tôi sẽ cùng cậu uống rượu, say ba ngày ba đêm cũng không thành vấn đề.

Tô Xán không nói thêm lời nào nữa, không phủ nhận lòng mình rất rối rắm, dù y có linh hồn bao đời thì cũng chỉ là con người mà thôi, trong sinh mệnh mang rất nhiều ý nghĩ mâu thuẫn và xung đột, ví như đời này y không bao giờ buông Đường Vũ ra, nhưng câu hỏi của Lâm Lạc Nhiên hôm đó cũng dằn vặt y rất nhiều.
Thi thoảng Tô Xán cũng nghĩ, nếu như sau cái lần gặp nhau ở quán game đó, Lâm Lạc Nhiên không biến mất như bóng hồng xinh đẹp thoáng trong sinh mệnh của mình, mà hai người gặp nhau nhiều hơn liệu có kết quả khác đi không, người y nắm tay bây giờ liệu có phải là Lâm Lạc Nhiên, nữ chủ nhân căn nhà nhỏ của y có phải là Lâm gia tiểu muội.

Nhưng câu hỏi này cũng giống như cuộc đời phía trước, chẳng thể có câu trả lời.

****

Cuối cùng Tô Xán vẫn quyết định tự mình đi đưa sách, nói ra có hơi áy náy với Đường Vũ, nhưng hai tuần rồi chưa gặp Lâm Lạc Nhiên chỉ trao đổi qua điện thoại, Tô Xán rất nhớ. Dù không phải người mang tư tưởng đại nam nhân, nhưng sống ở cái đất nước mấy nghìn năm tư tưởng năm thê bảy thiếp, tới nay vẫn trọng nam khinh nữ nghiêm trọng, ở loại chuyện này nam nhân TQ thực sự có ưu thế hơn.

Lần này không để Lý Bằng Vũ lái xe đưa đi, trước kia không có xe thì ao ước có, có xe rồi tự mình lái rất ít, Tô Xán có tính đột nhiên nảy ra ý tưởng gì là ngồi miên man suy nghĩ, lại còn khá thường xuyên, cái tính này không tốt khi lái xe, nên thường y thích ngồi sau xe hơn, không phải tập trung lái xe nhìn đường, Đường Vũ còn trêu, đây là bệnh của boss.

Tô Xán kiếm một cái túi cho hết sách vở tài liệu vào, rời khỏi trường học lên xe bus số 845, sau đó thong thả ngắn cảnh cuộc sống ngoài cửa kính, tới khi xe đỗ lại gần cổng trường nối với đường chính, bãi cỏ xanh hai bên kéo dài tới khu phòng học chính hình bậc thang.

Trường Đh Ngoại ngữ không lớn, Tô Xán không lạ gì nơi này nên không cần Lâm Lạc Nhiên ra đón, gọi điện hỏi vị trí Lâm Lạc Nhiên rồi đi thẳng tới, ngoài cửa đại lễ đường nhìn thấy giăng biểu ngữ trang trí, không khí Giáng sinh và năm mới bắt đầu hiển diện rồi, đi vào trong phát hiện mọi người đang diễn tập kịch Othello của Shakespeare.

Mặc dù đây là buổi tập dượt, vẫn có không ít người tới xem, đống vai nữ chính Desdemona là mỹ nữ khá dưỡng mắt, nhưng trời lạnh mà cô gái đó mặc hết sức mong manh, rướn cổ đọc lời kịch. Mà đâu chỉ có một cô, nhìn quanh một lượt, váy đầm, không áo khoác, giày bốt cao gót, chân đi tất lụa đen, hoặc là không có gì, lộ ra cả đùi trắng bóc … Tô Xán nhìn đã muốn rùng mình thấy lạnh thay cho bọn họ, không biết các cô gái từ khi sinh ra đã có bản lĩnh chịu lạnh hay đây là tinh thần hi sinh vì nghệ thuật.

Đưa mắt nhìn quanh dễ dàng thấy Lâm Lạc Nhiên với mái tóc hung bắt mắt, thân trên là chiếc áo jacket da màu đen, trông rất ấm áp, vẫn đề là bên dưới, một cái váy len trắng ngắn, ngắn tới mức so với quần short nha đầu này hay mặc mùa hè nóng nhất cũng chỉ đến thế là cùng, cái váy bó sát mông, làm cặp mông tròn hiện ra cực kỳ nổi bật, cùng cặp đùi thon dài khỏe khoắn. đi đôi săng đan, đang đứng dưới sân khấu chỉ huy, trông ra dáng lắm.

Lúc này có người thấy Tô Xán lớ ngớ đi vào thì:
- Cậu vào đây có chuyện gì không? Chúng tôi đang diễn tập?

Tô Xán giơ túi lên:
- Tôi tìm Lâm Lạc Nhiên đưa tài liệu cho cô ấy.

Người kia nhìn Tô Xán một lượt rồi quay về phía sân khấu, gọi:
- Đạo diễn Lâm, có người tìm này.

Đạo diễn? Tô Xán ngạc nhiên, trước kia cũng biết Lâm Lạc Nhiên đa tài, không ngờ nha đầu này lại còn làm cả đạo diễn kịch nữa, đám diễn viên ăn mặc "hở hang" thế kia không phải là yêu cầu của nha đầu này chứ? Dám lắm.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 218: Hãy mở rộng tâm linh (2)

Đ

ợi chút.
Lâm Lạc Nhiên đang bận, thậm chí không quay đầu lại, chỉ đưa tay lên vẫy vẫy.

An Uyển cô bạn gái cùng phòng không có thiện cảm mấy với Tô Xán cũng có mặt, có điều hôm nay trang điểm rất tỉ mỉ, thấy Tô Xán liền thì thầm nói gì đó với đám oanh yến bên cạnh, làm một đám nữ sinh mang ánh mắt soi mói khác thường nhìn Tô Xán.

- A, mình nhận ra rồi, là anh chàng lần đó Lạc Nhiên kéo chạy lần Thi Duệ Nhiên tỏ tình, không phải là anh họ xa của Lạc Nhiên à?

- Không phải, nghe nói là bạn trai cũ của Lạc Nhiên rồi sau đó bị đá.

Mấy cô gái bàn tán tới tai vài nam sinh gần đó, thế là Tô Xán được khuyến mãi thêm vài ánh mắt cảnh giác thậm chí thù địch, nhất là nhìn y xách túi lớn đứng đợi, quy kết luôn vào kẻ theo đuổi tới lấy lòng. Trong cái trường học này không thiếu nhân vật kiệt xuất theo đuổi Lâm Lạc Nhiên, ví như Vệ Đinh Đinh và Thi Duệ Nhiên, nhưng tất cả đều tráng chí chưa toại đã bỏ mình trên lưng ngựa.

Đang khi không ít người thầm suy đoán xem anh chàng tội nghiệp này phải đợi bao nhiêu lầu thì Lâm Lạc Nhiên bảo với trợ trí bên cạnh:
- Tiếp theo bố trí ánh sáng anh làm cả đi, trước đó tôi đã nhấn mạnh nhiều lần rồi, những điều đó nhất định phải khắc phục, bảo họ nhớ kỹ, anh theo dõi sát cho tôi, có gì gọi điện thoại, tôi có chút chuyện phải đi trước.
Sau đó nói với An Uyển:
- Tiểu Uyển, diễn tập xong rồi cứ về nhé, không cần đợi mình nữa đâu.

Xách túi của mình lên, Lâm Lạc Nhiên kéo Tô Xán ra khỏi đại lễ đường cách tuyệt ánh mắt của người bên trong, rồi nhận lấy túi sách, mở túi ra xem, toàn nguyên bản hiếm có tiếng Anh, thích thú reo lên:
- Oa, nhiều thế, tôi cũng nhờ bạn mình để ý tìm giúp, nhưng không được đầy đủ thế này, cậu đúng là thần thông quảng đại.

Không biết có phải là hôm nay trời lạnh thấu xương hay là vì vừa rồi nhìn Lâm Lạc Nhiên đứng dưới sân khấu chỉ huy có chút xung đột, Tô Xán cảm giác lúc này Lâm Lạc Nhiên dịu dàng hơn nhiều:
- Làm sao so với bạn được, nghe bọn họ gọi bạn là đạo diễn Lâm, mình giật mình đấy.

Lâm Lạc Nhiên cười quyến rũ:
- Nếu thế bao nhiêu người gọi cậu là chủ tịch Tô, chắc người ta ngất luôn hả?

- Ha ha, chúng ta đều giỏi cả.

- Mặt thật là dày. Cậu mang nhiều sách tới đây như vậy, không biết phải cám ơn thế nào đây.
Lâm Lạc Nhiên hơi giảu môi chăm chú nhìn Tô Xán, lấy ngón út khều sợi tóc bị gió dính vào miệng, hiếm có thể hiện ra một mặt cực kỳ nữ tính, dưới bối cảnh trời mùa đông xám xịt, lác đác lá rụng la đà, giống như bức tranh thủy mặc Giang Nam.

- Không cần khách khí.
Tô Xán rất không quen với sự ôn nhu của Lâm Lạc Nhiên.

Vuốt ve cuốn sách trong tay, Lâm Lạc Nhiên nhỏ nhẹ nói:
- Đôi khi khách khí một chút tốt hơn ...

Không khí trở nên yên tĩnh, Tô Xán nhìn ra chút xa xôi trong ánh mắt Lâm Lạc Nhiên, phát hiện ra tựa hồ mình chưa bao giờ cẩn thận tìm hiểu một mặt khác của cô gái này. Lâm Lạc Nhiên lúc nào cũng thoải mái khoáng đạt

như con trai, luôn tới lui tự do như làn gió, không thứ gì có thể nắm bắt hay lưu giữ được. Nhưng lúc này đây Lâm Lạc Nhiên thể hiện một mặt nữ sinh, Tô Xán cái gì đó chân thật như có thể nắm được trong tay.

Lâm Lạc Nhiên nhìn Tô Xán tới mấy giây, nở nụ cười rực rỡ:
- Vậy thì, tôi mời cậu ăn kem.

- Lạnh thế này mà lại đi ăn kem ..

Tô Xán còn chưa nói xong đã bị Lâm Lạc Nhiên kéo tay chạy đi rồi, mỗi người cầm một cái que kem, chưa ăn được mấy miếng thì trong sân trường gió lạnh ù ù có sấm nổ vang, rồi mưa ném xuống như đạn tiểu liên.

Con mẹ nó trên đời không còn chuyện gì thống khoái hơn nữa rồi.

Hai người vội vàng chạy tới một phòng học tránh mữa, thấy ngoài cửa dán tấm áp phích ghi " Mở rộng tâm linh của bạn", thì ra là hoạt động tọa đàm do khoa tâm lý mở. Lâm Lạc Nhiên không nói một lời, kéo Tô Xán vào trong.

Bên ngoài mưa gió rít gào, đi vào phòng học đóng kín cửa hạ thấp rèm, làm khung cảnh bên trong tối hơn rất nhiều, cũng ấm áp hơn rất nhiều, rất là có không khí, cho nên tiểu tình lữ xung quanh cũng từng đôi từng đôi một ngồi nghiêng đầu tựa vào nhau.

- Nghe một chút, đợi tạnh mưa rồi đi.

Lâm Lạc Nhiên ngồi xuống cởi áo khoác ngoài ra, chái mái tóc hơi dính nước, lúc này đây Tô Xán mới chứng kiến trọn vẹn lực xung kích mạnh mẽ của chiếc váy len trắng mà Lâm Lạc Nhiên mặc, ánh mắt liếc từ đôi chân dài kinh người, tới nửa bắp đùi trắng trẻo, chiếc áo len liền thân cộc tay lúc này không đáng chú ý nữa rồi, nó chỉ là công cụ tôn lên bờ vai êm dịu duyên dáng, cái cổ cao tinh tế, cùng động tác vươn tay sửa tóc khiến bầu ngực thiếu nữ khoe trọn vẹn sự đầy đặn hút hồn của nó.

Trang phục này thiếu nữ đôi mười bình thường mặc khó đẹp được, phù hợp vóc dáng tiểu thiếu phụ 25 - 26 hơn, ví như Vương Thanh, Đường Vũ mặc vào có lẽ khiến người ta cảm thấy gầy gò, nhưng mặc trên người Lâm Lạc Nhiên cực kỳ vừa vặn, đặc biệt đùi trần không đi tất kia, thực sự là "món ăn khoái khẩu" của Tô Xán, làm y không kìm lòng được ném ánh mắt qua cặp đùi đó, lúc này đây Tô Xán thấy Lâm Lạc Nhiên dù mặc váy ngắn hơn chút nữa y cũng không ý kiến gì.

Lâm Lạc Nhiên đợi một lúc không thấy Tô Xán ngồi xuống, ngẩng đầu lên thấy y ngây ngất nhìn mình, chính xác thì là nhìn đùi mình, ánh mắt trở nên sắc bén, giọng lành lạnh:
- Bọn con trai các cậu không quản nổi mắt của mình à?

- Không phải.
Tô Xán lẩm bẩm trong miệng, mà là không muốn quản, nhanh chóng kiếm được cớ nói lảng đi:
- Mặc như vậy không thấy lạnh à?

- Thật là, đồ đầu gỗ làm xấu phong cảnh.
Lâm Lạc Nhiên giọng có chút bất mãn:
- Đây gọi là thời trang có biết không hả?

- Mình nhìn mà thấy lạnh thay cho bạn, dù vì thời trang thì cũng phải nghĩ cho sức khỏe của mình chứ.
Tô Xán còn minh họa bằng một cái rùng mình:

- Lạnh chân không ốm được.
Lâm Lạc Nhiên bĩu môi điêu ngoa nói, đợi Tô Xán ngồi xuống, hơi nghiêng người sang hỏi:
- Nhưng mà đẹp lắm phải không?

Mùi hương trên người Lâm Lạc Nhiên luồn vào mũi, tai ngưa ngứa, Tô Xán nào dám trả lời, đành chuyên tâm chú ý nghe giảng bên trên.

Buổi tọa đàm đã bắt đầu được một lúc rồi, hai người họ phải tập trung một lúc mới đại khái hiểu được diễn giả đang nói tới chướng ngại ngăn cách con người giao tiếp với nhau trong xã hội hiện đại, nguyên nhân bắt nguồn từ hai bên không tin tưởng và đề phòng lẫn nhau. Diễn giả hắn là sinh viên năm thứ ba hoặc bốn, giọng phổ thông tiêu chuẩn, nắm giữ tiết tấu cao siêu, trong khung cảnh nửa sáng nửa tối, toàn bộ tinh thần mọi người đều bị hắn dẫn dắt.

Chất lượng buổi tọa đàm rất cao, Tô Xán và Lâm Lạc Nhiên liên tục gật đầu, tới gần cuối, diễn giả đột nhiên nói:
- Bây giờ xin mời tất cả mọi người đứng dậy.

Mọi người không hiểu chuyện gì, nhưng vẫn đứng lên theo yêu cầu, diễn giả đợi tất cả ổn định trật tự lại nói:
- Thiếu tin tưởng trong cuộc sống chính là gông xiềng của trái tim, bây giờ chúng ta phải phá vỡ gông xiềng này .. Mời mọi người duối tay ra, hướng lòng bàn tay lên trên, duỗi ra, đúng rồi, nhắm mắt lại, hít sâu, thở nhè nhẹ ra, thả lỏng, thật thả lỏng, loại bỏ ý nghĩ trong đầu ...

Vừa nói hắn vừa làm mẫu, mọi người theo tiết tấu của hắn mà đưa tay ra, hít thở theo lời hắn nói.

- Tốt, rất tốt.
Diễn giả mỉm cười, giọng trầm ấm:
- Giờ hãy mở rộng tấm lòng, mở rộng tâm linh, hãy để bản thân thả mình theo cảm giác, bất kể người bên cạnh bạn là ai, bạn bè, người yêu hay là người xa lạ, xin hãy ôm nhau, hãy mở rộng tâm linh, ôm lấy nhau, cảm nhận tâm linh tự do không có bất kỳ phòng bị nào ..

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 219: Thời gian thấm thoắt thoi đưa

Một loạt tiếng hô từ cao đến thấp thoáng qua, vô số người quay đầu nhìn nhau.

Lâm Lạc Nhiên người run lên một cái, nhưng hoàn toàn không phải do lạnh, Tô Xán cứng đờ như hóa đá, nếu bên cạnh là cô gái khác, Tô Xán không lúng túng thế này, nhưng đó là Lâm Lạc Nhiên.

Ánh sáng trong phòng lại lần nữa hạ thấp xuống, giọng nói như ma âm xúi bẩy của diễn giả vang lên, xung quanh bắt đầu ôm nhau, Lâm Lạc Nhiên mới từ từ xoay người về phía Tô Xán.

Bên tại lại lần nữa vang lên tiếng cổ động:
- Xin mọi người hãy tận tình ôm nhau.

Lâm Lạc Nhiên mở to đôi mắt sáng long lanh nhìn Tô Xán, gó má đỏ lên, tỏ ra chút thẹn thùng bẽn lẽn hiếm có làm xương khớp toàn thân Tô Xán nhũn ra. Phàm là nam nhân, có ai không muốn ôm lấy tấm thân nóng bỏng cám dỗ kia vào người, thậm chí đi xa hơn, đưa cô gái này lên giường, tận hưởng tiếng rên siết thoát ra từ cái môi lúc nào cũng cong lên một cách kiêu kỳ thách thức kia, Tô Xán cũng vậy, riêng đứng gần Lâm Lạc Nhiên thế này đã là một kích thích cực kỳ lớn với nam nhân rồi, Tô Xán không dằn lòng được cúi đầu nhìn đôi ngực đầy đặn đang nhấp nhô lên xuống theo nhịp thở gấp gáp của Lâm Lạc Nhiên, chỉ cần đưa tay ra một cái, tất cả lọt vào vòng tay mình.

Nhưng tình cảm của hai người, lúc này không mang tới tác dụng thúc đẩy, thậm chí ngăn cản Tô Xán tiến thêm một bước.

Ánh mắt Tô Xán làm Đường Vũ cảm giác như có bàn tay vuốt ve mơn man bầu ngực mình, cảm giác này làm tim cô đập thình thịch, làm lỗ tai đỏ rực, làm cô có chút xấu hổ, lại làm nàng thấy mới mẻ, khao khát, chờ đợi, thế nhưng Tô Xán chỉ nhìn một cái, không có hành động gì tiếp theo.

Thông minh như Lâm Lạc Nhiên sao không hiểu được nguyên cớ, toàn bộ cảm xúc trong lòng trôi tuột đi, đúng lúc cô tưởng chừng sắp rơi xuống hầm băng thì có một đôi bàn tay mạnh mẽ đưa ra kéo mạnh, làm cả người cô chúi về phía trước.

Cả hai đều sững sờ.

Lâm Lạc Nhiên thì vì bất ngờ, tay còn theo bản năng đưa ra đặt lên ngực Tô Xán, nhưng hoàn toàn không có chút sức nào, giống như đặt hờ lên vai người yêu. Còn Tô Xán hoàn toàn vì thoáng ánh mắt đau đớn chua xót kia của Lâm Lạc Nhiên hành động hoàn toàn bản năng.

Ôm thì cũng ôm rồi, sợ quái gì nữa, không phải mở rộng tâm linh sao, Tô Xán nghĩ thế, tay liền dùng thêm chút sức, kéo sát thân thể mềm mại yêu kều của Lâm Lạc Nhiên dán sát vào người mình, Lâm Lạc Nhiên lần thứ hai bất ngờ, không nén nổi "á" một tiếng, ánh mắt có chút hoảng loạn, tim Tô Xán cũng đập như trống đánh.

Toàn thân Lâm Lạc Nhiên nóng như phát sốt, áng hồng lan tới tận tai, thân thể trở nên cực kỳ mẫn cảm, đặc biệt ở ngực và eo hông, cô cảm thụ rõ ràng hơi ấm từ cánh tay Tô Xán xuyên qua lớp áo len truyền vào cơ thể mình, cảm thụ bầu ngực ép ngực Tô Xán, làm cô nảy ra ý nghĩ "thật rộng, thật ấm áp", đồng thời có cảm giác tê tê từ hai bầu ngực truyền khắp toàn thân, hai núm vú nho nhỏ vốn như nụ hoa ngủ yên tĩnh, như có lời kêu gọi, từ từ vươn lên.

Cái cằm thon nhỏ ương bướng hếch lê, đôi mắt sóng sánh như cái hồ chứa đầy nước nhìn Tô Xán cũng dần dần biến thành ôn nhu say đắm, mang theo

niềm vui khó giấu được, cánh mũi xinh xinh phập phồng, rồi cánh môi hồng hé ra.

Rèm cửa sổ kéo thấp, ánh đèn chỉ có trên sân khấu hắt xuống, tạo ra không gian nửa sáng nửa tối, bên ngoài cảnh sân trường như bút lông chấm mực đưa phất nhanh tạo ra tranh sơn thủy chìm trong màn mưa.

Tựa như hai thế giới.

…….

Cứ như ông trời vì muốn bù đắp lại một tháng 11 bận rộn, đủ sự kiện liên tiếp nổ ra làm Tô Xán ứng phó mệt nghỉ, tháng 12 trôi qua một cách không tưởng, tới khi Tô Xán ở văn phòng làm việc của mình đặt tài liệu xuống, nhìn đồng hồ trên laptop, đã là hơn 11 giờ trưa, định rủ Đường Vũ đi ăn thì ánh mắt tình cờ nhìn sang phần ngày tháng.

Đã là 23 tháng 12 năm 2002.

Lễ giáng sinh năm 2002 tới rất nhanh, thành phố Thượng Hải nơi thai nghén văn hóa nước ngoài mang một không khí giáng sinh đậm nét, Tô Xán nhớ lúc ở Dung Thành gặp ngày lễ náo nhiệt nhất của người phương Tây này cũng tưng bừng lắm, nhưng đa phần do người Dung Thành thích náo nhiệt mà ra thôi, mọi người chỉ lấy đó làm cái cớ vui chơi, không thấy hình ảnh ông già Noel, tuần lộc, cây thông khắp nơi như ở Thượng Hải.

Vì đã giao hẹn với Đường Vũ từ lâu sẽ không tổ chức kỷ niệm những ngày này, thế nên y cũng chẳng chú ý lắm, nhưng vẫn có người không thể quên, ví như Vương Thanh, năm nay Tô Xán mua tặng Vương Thanh một cái vòng ngọc trai, chính tay y đem gửi bưu điện mấy hôm trước, còn hẹn ngày, có lẽ lúc này đây đã nằm trên bàn làm việc của Vương Thanh rồi.

Tất nhiên y còn cái thân phận lớp trưởng nữa, dù y có quên trách nhiệm của mình cũng ối người nhớ nhắc nhở hộ, tưởng gì, việc này còn không phải

quá là đơn giản à. Nhớ lần trước tẩy trần cho Lý Bằng Vũ ở khách sạn Crownie ăn buffet rất ngon, Tô Xán bảo Lý Bằng Vũ đặt luôn phòng ăn lớn nhất khách sạn mở tiệc buffet, lớp số 4 chỉ cần tự mình làm trang trí là được, Tô Xán lúc này không dư dả tiền, nhưng y thiếu tới mấy chục triệu cơ, còn mấy chục nghìn chẳng là gì.

Trong buổi tối Giáng sinh vui vẻ đó, Tô Xán còn nhận được điện thoại của Tằng Kha, báo cho y biết hành trình nhậm chức của Tô Lý Thành cuối cùng đã có, qua tết tây sẽ cùng trưởng phòng tổ chức tỉnh ủy đi nhậm chức.

Tằng Kha còn nói tới khi đó cũng sẽ theo chồng tới Hoàng Thành, qua đó có tiếp tục mở cửa hiệu hay không thì tính sau, cơ bản chiếu cố cuộc sống hàng ngày cho chồng.

Dặn Tô Xán nghỉ đông có thể tới thẳng Hoàng Thành, không thì về Dung Thành cũng được, Tô Xán đã được cha mẹ hoàn toàn thừa nhận là người trưởng thành, không cần ỷ lại vào họ nữa, có thể tự chủ cuộc sống.

Tô Xán cũng muốn tới Hoàng Thành một chuyến, xem hoàn cảnh công tác mới của cha thế nào, xem lên làm ngài phó thị trưởng rồi có gì khác không, song thế nào thì cũng phải sau kỳ thi.

Nói chuyện xong với Đường Vũ, Tằng Kha bảo Tô Xán chuyển điện thoại cho Đường Vũ mà chẳng cần hỏi trước xem cô có bên cạnh con mình không, Đường Vũ nhận điện thoại, qua một bên nghe không cho Tô Xán nghe, không hiểu nói gì mà má cứ hồng hồng, làm Tô Xán kích động muốn thuê phòng khách sạn ở lại đêm nay.

Hết Giáng Sinh một tuần tới năm mới, thế là năm 2002 qua đi như vậy, nhanh tới chóng cả mặt, một năm 2003 với cách cục hoàn toàn mới sắp bắt đầu.

Giống như trước kia, các trường học lớn của Thượng Hải đều tổ chức tiệc đêm long trọng, thành phố cả đêm không ngủ, dòng xe kéo dài như con

rống sắt ngoằn ngoèo uốn lượn khắp con đường nội thành.

Năm mới Tô Xán và Đường Vũ nhận lời mời của Lâm Lạc Nhiên tới đại học ngoại ngữ xem biểu diễn, đi cùng còn có Lý Bằng Vũ, Lý Hàn, Trần Giai, Trương Tiểu Kiều, Tiêu Húc, mỹ nữ phòng 302 không tham gia như thường lệ. Lâm Lạc Nhiên tháp tùng toàn bộ hành trình, đặc biệt khi vở kịch do cô làm đạo diễn bắt đầu, thao thao bất tuyệt giới thiệu cho mọi người.

Trong bữa tiệc mọi người gặp Đổng Tiểu Giai, chủ biện của đội biện luận Đh Ngoại ngữ từng dẫn đội sang ĐH Thượng Hải.

Đổng Tiểu Giai năm nay tốt nghiệp rồi, đây là lễ mừng năm mới cuối cùng của cô, khi nhìn thấy Tô Xán, cười vui vẻ bắt tay y:
- Họa hại ĐH Thượng Hải chưa đủ còn định tới đây tiếp tục náo loạn một phen à? Nơi này miếu nhỏ, không thờ nổi bồ tát lớn đâu.
Còn nhìn Lâm Lạc Nhiên và Đường Vũ, một lời hai ý.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 220: Nhiệt tình kiểu gì?

Tô Xán có chút đầu đầu, suốt cả buổi tối hôm nay y đã dùng hết bản lĩnh để hai cô gái đều tự nhiên, hưởng thụ buổi tối vui vẻ không nghĩ gì nhiều, ai nhờ chạy trời không thoát khỏi nắng, quả nhiên câu này làm Đường Vũ và Lâm Lạc Nhiên đưa mắt nhìn nhau, chỉ một tích tắc đều tách ra, mỉm cười hoặc tỏ ra bình tĩnh.

Sắc mặt Lâm Lạc Nhiên không tự nhiên chút nào, rõ ràng nghĩ tới cảnh hoang đường lần trước khi Tô Xán tới đưa sách, tới nay hồi tưởng lại vẫn như thấy mùi cơ thể Tô Xán.

Trước kia nhìn Tô Xán thì nhìn thôi, cùng lắm thi thoảng có ý nghĩ hoang đường, nếu như ôm Tô Xán giống ôm anh mình hồi nhỏ liệu có đáng chà đạp hành hạ hơn ông anh beo béo nhiều thịt của mình không?

Đó chỉ là một trong ý nghĩ kỳ quái của cô nàng mà thôi.

Nhưng từ hôm đó ôm nhau, cô càng sinh ra ý nghĩ kỳ quái hơn, ví như lúc nãy nhìn thấy Tô Xán, cô đột nhiên muốn biết mùi trên áo sơ mi của Tô Xán, liệu có phải là mùi xà phòng sau khi phơi nắng không, mái tóc cắt ngắn gọn kia có mùi gì nhỉ? Lúc nãy cô cuối cùng cũng kiếm được cơ hội ngửi mùi vị trên đó, nhưng bất giác nghĩ tới khi cánh tay mạnh mẽ Tô Xán siết chặt mình trong lòng, cô không ngờ Tô Xán không vạm vỡ lại có cánh tay khỏe như vậy, eo mình bị ôm chặt, hai cơ thể dán sát vào nhau cảm giác rất mỹ diệu, lòng bây giờ nhớ lại khiến tim ngứa ngáy như có mèo cào.

Bọn họ từng có nhiều động tác thân mật, thậm chí cô từng nhảy lên lưng Tô Xán, từng ôm cánh tay y ép sát vào ngực mình, từng ngả đầu dựa vào vai Tô Xán ngủ gật suốt chuyến đi dài, khi cha Vương Uy Uy bị cách ly thẩm tra, lúc hoảng hốt mở cửa nhìn thấy chàng trai gầy gò đó, cô từng ôm vào

lòng. Khi Tô Xán lên máy bay rời Hạ Hạ, cô từng ôm Tô Xán nói tạm biệt, sau đó cả thành phố đột nhiên trở nên trống không.

Nhưng cái ôm hôm đó khác hẳn, Lâm Lạc Nhiên có thể cảm thụ được nhiều thứ, xúc cảm khi hai cơ thể dán sát vào nhau, trái tim loạn nhịp và cánh tay Tô Xán mang sự lưu luyến không nỡ xa rời.

Nghe Tô Xán và Đổng Tiểu Giai nói chuyện, phát hiện mọi người nhìn mình, Lâm Lạc Nhiên mới phát hiện ra nãy giờ mình đã thất thần, cười nói lảng đi:
- Chị Tiểu Giai năm nay đã vượt qua được kỳ tuyển dụng của ĐTH TW, làm phóng viên toàn cầu đấy.

Một nữ sinh trong vòng tròn bọn họ ở bên cạnh, hâm mộ nói:
- Phải rồi, em còn nghe nói học tỷ sắp sang Pháp, là Pari đúng không, ôi thật lãng mạn.

Đổng Tiểu Giai rất ra dáng đàng chị, vỗ vỗ má cô nữ sinh quá khích đó:
- Không vui như em nghĩ đâu, phóng viên toàn cầu rất khổ, cơ bản mỗi người đều phải đa năng kiêm rất nhiều công tác, có khả năng ứng biến mạnh mẽ với tình hình đột phát, cơ bản là một người phụ trách cả một khu vực, không cần quan tâm lĩnh vực gì, chỉ cần có tin nóng hổi là phải xông pha ngay tuyến đầu. Cho nên yêu cầu cũng cao, họ muốn có phóng viên kinh nghiệm tác nghiệp nước ngoài, phải thông thạo nhiều loại ngôn ngữ, sức khỏe phải tốt. Chị còn phải tham gia một cuộc huấn luyện nửa năm mới quyết định có được ra nước ngoài không. Sau này nếu mọi người tình cờ đi Pháp chơi cùng đừng nhớ tới chị, nếu gặp được chị cũng đừng chụp ảnh, nếu không lại bảo chị đen như tinh tinh không nhận ra được ...

- Chúc chị sự nghiệp thuận lợi, trước kia tôi nghe nói vào ĐTH TW làm MC mới là mục tiêu của chị.
Ấn tượng của Tô Xán với đệ nhất hổ nữ của giới sinh viên biện luận Thượng Hải rất sâu sắc, dù hôm đó hai người không có cơ hội đối chiến

nhiều, sau buổi biện luận Tô Xán về phòng tìm kiếm tư liệu cũ về Đồng Tiểu Giai mới biết nếu hôm đó thực sự cô gái này ra tay mình không có cơ hội nói nhiều như vậy.

Đổng Tiểu Giai cười tủm tỉm:
- Cám ơn cậu, ĐTH TW người tài rất nhiều, nếu không phải vô cùng ưu tú khó lắm, sinh viên mới như tôi chưa đủ tiêu chuẩn đầu. Ngoài tài biện luận ra thì cậu cũng rất biết làm các cô gái vui vẻ đấy.

Đám nữ sinh xung quanh nhìn Tô Xán với ánh mắt cổ quái, còn bĩu môi thì thầm với nhau, Tô Xán cảm giác mình có chút tiếng tăm ở nơi này, chắc là tiếng tăm đó không thơm tho gì.

- Học tỷ cần gì phải khiêm tốn, nếu nhà chị lên tiếng một câu, vào ĐTH TW làm người chủ trì đâu phải khó ..
Có nam sinh hiểu bối cảnh gia đình Đổng Tiểu Giai nịnh nọt:

Ai ngờ Đổng Tiểu Giai khó chịu ra mặt:
- Vì sao cứ phải liên hệ bối cảnh gia đình tôi với tôi, chẳng lẽ không có trong nhà giúp đỡ thì không làm được gì à? Làm phóng viên toàn cầu là cơ hội rèn luyện năng lực toàn diện cực kỳ hiếm có, sẽ giúp tôi sau này tiến xa hơn rất nhiều, con người sống trên đời này nếu như cuộc sống hạn hẹp bó gọn một chỗ thì rất tẻ nhạt, đi ba ngày đường hơn đọc hàng vạn quyển sách, đó là cuộc sống tôi chọn.

Tô Xán phải thừa nhận riêng mặt tư tưởng Đổng Tiểu Giai đã bỏ người khác ở đằng sau rồi, người có thể nói thao thao bất tuyệt nhiều lắm, nhưng thực sự làm được có bao nhiêu.

Từ bỏ cuộc sống an nhàn trong nước, ra nước ngoài suốt ngày bôn ba, đối phó với đủ tình huống đột phát, thậm chí có chiến loạn, uy hiếp tới cả tính mạng, đủ khiến những cô gái vì có cuộc sống dễ chịu hơn mà bán cả thân thể, chà đạp tôn nghiêm dưới gót giày không dám ngẩng đầu lên nhìn.

Tranh thủ thời gian nghỉ giữa hai tiết mục, Đổng Tiểu Giai tới bên cạnh Tô Xán nói:
- Nếu như thêm lần nữa Facebook huy động vốn thành công, tôi nghĩ sau này gặp cậu có khi phải hẹn trước, vậy tranh thủ cơ hội này, cậu cho tôi hẹn trước một buổi phỏng vấn chuyên đề chứ?

Tô Xán cười gật đầu:
- Nếu tôi đồng ý cho chị hẹn trước thì có phải là quá kiêu ngạo không.

- Không kiêu ngạo, tôi tin ngày đấy không còn quá xa đâu.
Đổng Tiểu Giai đưa tay ra bắt tay Tô Xán:
- Hứa rồi đấy nhé.

Tiệc tối gần tới lúc kết thúc, tiếp đó là đánh giá của ban giám khảo và trao thưởng, vở kịch lớp Lâm Lạc Nhiên được giải, là đạo diễn, Lâm Lạc Nhiên đại diện cho lớp mình lên nhận thược.

Lúc này trên sân khấu có rất nhiều người khác đợi nhận giải, đứng trong đám đông, Lâm Lạc Nhiên vẫn hết sức nổi trội.

Nha đầu điên này hôm nay mặc váy liền thân màu lam, khi nhận giải còn không quên vẫy tay với đám Tô Xán phía dưới, đôi mắt đen nháy dưới ánh đèn tỏa sáng như sao, khi lãnh đạo trường phát biểu kín đáo đưa tay ra sau lưng, dùng ngón tay bấm di động rất thuần thục mà không cần phải nhìn.

Tô Xán thấy di động trong túi rung rung, lấy ra xem là tin nhắn :" Lần trước tài liệu rất đầy đủ, thoát được buổi vấn đáp của lão già biến thái rồi."

"Biến đi, lần trước cậu xàm sỡ tôi, không tính sổ cậu là nể mặt lắm rồi. Đồ háo sắc."

Tô Xán mặt dầy nhắn tin lại :" Mình chỉ làm theo lời diễn giả, mở rộng tâm linh ôm một cái thật nhiệt tình thôi mà."

Lúc này vị lãnh đạo trường mở tấm phong bì, làm vẻ hồi hộp nói:
- ... Sau đây là giải nhất của đêm liên hoan mừng năm mới, tác phẩm Othello của William Shakespeare, được cải biên lại với bối cảnh hiện đại, đạo diễn Lâm Lạc Nhiên, diễn viên ...

Lâm Lạc Nhiên đi lên phía trước trong tiếng vỗ tay như sấm động, toàn thân váy đầm xanh lam, khuôn mặt tinh xảo như món đồ sứ, xinh đẹp tựa yêu tinh, đôi mắt đen lánh ánh lên linh động, làm đám sói đói phía dưới kích động hò hét liên hồi.

Lúc này Tô Xán mới thu được tin nhắn Lâm Lạc Nhiên gửi đến trước khi cất di động đi lên nhận giải, cúi đầu cảm ơn khán giả bốn phía, rất dễ bị người ta bỏ qua động tác nhỏ cắn cánh môi hồng mang chút hận ý nhắm vào ai đó.

" Nhiệt tình kiểu gì mà một tay cậu còn đặt lên ngực tôi, để tôi hỏi Đường Vũ xem cô ấy nói thế nào nhé?"

***

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 221: Cuộc chiến không khói súng

Cuối cùng Tô Xán hoảng hốt kéo Đường Vũ bỏ chạy khỏi ĐH Thượng Hải, khi chạy mất trong đầu vẫn là nụ cười đáng sợ của Lâm Lạc Nhiên, từ lâu rồi y đã rút ra một bài học, đừng bao giờ quá khẳng định chuyện nha đầu này dám hay không dám lám. Còn Lâm Lạc Nhiên này vẫn như trước kia đứng ở cổng trường học, ánh mắt như hồ nước sâu thẳm nhìn theo bóng lưng Tô Xán rời đi, cánh môi luôn mang nụ cười.

Ở cổng trường học có một chiếc xe đắt tiền của vị lãnh đạo trường vừa mới ban thưởng trên sân khấu, qua cửa kính thấy nụ cười kia của Lâm Lạc Nhiên, nhớ tới đôi mắt lấp lánh như bảo thạch trên sân khấu, lòng có kích động muốn xuống xe biến suy nghĩ nào đó trong đầu thành hành động.

Nhưng chiếc xe tuyệt đối có thể xếp vào top 10 xe đắt tiền nhất của Đại học Ngoại ngữ từ đầu tới cuối lại chẳng thể thu hút được sự chú ý của cô gái này.

Cuối cùng chỉ đành trơ mắt nhìn mép váy xanh lam bay bay đó đi qua rồi biến mất.

Tô Xán trở về trường bắt đầu bước vào cuộc quyết chiến khốc liệt cuối kỳ, thế nhưng bây giờ với Tô Xán mà nói, riêng chuyện được tập trung ôn thi cũng là điều xa xỉ, thượng tuần tháng 1 năm 2003 Tô Xán nhận được một bưu kiện tới từ Mỹ, thư mang dấu bưu điện của trung tâm bưu chính đại học Stanford, bay qua đại dương mấy chục nghìn km tới tay Tô Xán.

Bưu kiện rất nặng, Tô Xán cẩn thận mở ra, lòng có chút kích động, đó là tài liệu huy động vốn và tài liệu pháp luật tương quan của facebook, nhìn thấy bưu kiện chuyển phát nhanh này, Tô Xán nghĩ những chuyên gia pháp luật

mà Facebook thuê hiện giờ có lẽ đang thu dọn hành trang, chuẩn bị sang Trung Quốc.

Mấy ngày sau Vương Nhĩ Đức cả phòng pháp luật và Stephen Trần của phòng ứng dụng cùng với Dustin tới sân bay Phổ Đông Thượng Hải, tiếp đó được bộ phận tiếp đãi của Facebook TQ đưa tới khách sạn Shangri-la nghỉ chân. Cùng lúc đó nhóm các công ty đầu tư Ameritech và Accel đều cũng đưa ra tin tức chọn ra đại biểu cao tầng quyết sách do La Văn Hâm và León dẫn đầu tới Thượng Hải, khiến trong giới náo động và chú ý.

Dưới bối cảnh bong bóng internet vỡ đó, sáng lập công ty internet ở TQ là chuyện rất có tính khiêu chiến, bởi khi đó viễn cảnh vĩ đại của internet đột nhiên sụp đổ, vô số người sáng nghiệp quay trở lại công ty mình đi ra để làm công.

Còn nhà đầu tư nâng đỡ những công ty này cũng tổn hại nghiêm trọng, thị trường nói mất một cái là mất luôn, hôm qua còn là CEO đầy tinh thần của công ty công nghệ, hôm sau đã trốn chui trốn nhủi cả điện thoại cũng chẳng dám bật lên, trước đó còn là đoàn đội lớn quyết tâm làm nên sự nghiệp ở thời đại mới, bây giờ đứng đó bần thần không biết tương lai đi đâu về đâu, tiền phòng tiền ăn tháng sau phải thế nào.

Thị trường vất vả gây dựng không còn, chỉ số Nasdaq tụt thê thảm, như cơn bão quét tài chính quét qua để lại phố xá tiêu điều, người người than khóc trước đống đổ nát.

Cho nên khi công ty Ameritech và Accel theo đuổi cơn sốt mạng xã hội khiến mọi người sinh ra nhiều phản ứng trái chiều, người lắc đầu coi thường, cũng có người thán phục dũng khí của bọn họ.

Trong cái nghề này không bao giờ thiếu nhà đầu tư vì đầu tư đúng vào xí nghiệp vĩ đại mà một bước nhảy vọt lên thành VC nổi tiếng toàn cầu, ví như Hồng Sam (Sequoia Capital) đầu tư vào Yahoo, Apple, hay Kleiner Perkins

công ty duy nhất trong nghề có thể sánh ngang với Hồng Sam khi đầu tư vào Amazon và Google.

Tô Xán cũng không thể lập tức bỏ hết chuyện học hành đó được, dù sao dưới tay y có nhân viên chuyên nghiệp làm chuyện này, thế nên tới ngày 10 Tô Xán mới tới khách sạn Hilton cùng Vương Nhĩ Đức, Stephen Trần, cùng Dustin gặp La Văn Hâm gặp La Văn Hâm đại biểu của Accel.

La Văn Hâm là người Mỹ gốc Hoa, người nhà vào thập niên 60 sang Mỹ định cư, bản thân có hai bằng tiến sĩ của đại học Yale và Princeton, cho nên Accel mới chọn hắn lại đại diện sang Mỹ, so với Leon đại biểu của Ameritech thì La Văn Hâm tỏ ra thận trọng hơn nhiều.

- Năm ngoái ở San Francisco chúng tôi mở một cuộc họp quan trọng, mời toàn bộ các đối tác tới tham dự, cuộc họp này chúng tôi nhất trí quyết định đầu tư vào sản nghiệp internet, đem trọng điểm đầu tư tương lai đặt vào thị trường thiết bị cơ sở và kết cấu mạng. Tôi cho rằng đây là cuộc họp quan trọng, nó quyết định vì sao tôi tới Trung Quốc, tin rằng sẽ có cuộc gặp mặt và hợp tác vui vẻ ở thành phố này.

Khi cùng Tô Xán bắt tay, La Văn Hâm tỏ ra nhiệt liệt, tay hắn khá to khỏe, nắm chắc, cho người ta một cảm quan rất tốt. Đương nhiên hắn là một viên mãnh tướng của Accel nắm trong tay chiến tích huy động vốn mấy chục công ty công nghệ cao, bề ngoài khiêm tốn lịch thiệp che giấu nội tâm khá hung hãn.

Vùng đất thung lũng Silicon sinh ra rất nhiều cường nhân như La Văn Hâm, nhưng La Văn Hâm cũng biết đối diện mình là một trong hai người sáng lập Facebook, cả hai đều bề ngoài hiền lành cái đầu cứng như đá.

Ở lần huy động vốn đầu tiên, các nhà đầu tư đã triển khai vô vàn thủ đoạn mê hoặc hai chàng thanh niên này, như mời họ lên du thuyền tư nhân giá trị hàng trăm triệu triển khai cuộc đàm phán giữa biển khơi bao la tách biệt,

dùng chiếc xe đắt tiền cám dỗ hai chàng thanh niên mang dã tâm lập nghiệp, hòng làm họ lạc lối trong cuộc sống xa hoa. Qua hơn nữa mang theo cả siêu mẫu, hòng lấy tấm thân nóng bỏng đầy sức sức nhấn chìm họ trong biển ôn nhu.

Ở Trung Quốc có một câu nói chính xác hình dung hoàn cảnh đó " hủ hóa tới từ viên đạn bọc đường của chủ nghĩa tư bản."

Đó là sức mạnh của chủ nghĩa tư bản, sức mạnh có thể khơi lên thói hư tật xấu của con người như tham lam lười biếng, cường đại tới tung hoành mấy nghìn năm tiến trình lịch sử của nhân loại.

Trong mắt bọn họ những chính khách dạn dày kinh nghiệm sa trường còn không kháng cự nổi, thậm chí còn bất chấp cả nguy hiểm mất đầu tham lam hưởng thụ cuộc sống xa xỉ này. Nhưng bọn họ còn quên mất một sức mạnh cũng không kém, đó là sức mạnh tuổi trẻ, sức mạnh lý tưởng niềm tin, cho dù những thứ này thường bị đánh giá bởi hai chữ "ngu xuẩn".

Và họ bị sự "ngu xuẩn" đánh bại.

Thực ra Tô Xán không bán đi cổ phần của Facebook chỉ vẻn vẹn vì y biết sau này nó sẽ thành kỳ tích lịch sử của giới công nghệ, y biết mình làm thế sau này sẽ thành kẻ ngốc chỉ biết nhìn thấy hạt dưa trước mắt mà quên có thể thành quả dưa sau này, rồi nhanh chóng bị sóng lớn nhấn chìm. Được làm vua thua làm giặc, ai thèm quan tâm y không muốn bán cổ phần chỉ vì không muốn thành thằng ngốc thôi.

Tô Xán dựa vào ưu thế trùng sinh, vượt qua được bước ngoặt mà rất nhiều người đã đánh mất mình.

Vậy còn Mark hoàn toàn không biết tương lai thì sao, sao hắn có thể kháng cự lại cám dỗ vật chất cực lớn đó, chỉ vì Tô Xán khéo mồm thuyết phục hắn, hay vì hắn xuất thân gia đình giàu có, chưa bao giờ lo lắng vất vả cuộc sông? Không, đó đều không phải lý do chính xác.

Tô Xán biết chàn trai gày gò có thói quen thức đêm ngồi chồm hỗm trong phòng làm việc, để ánh sáng từ màn hính chiếu lên khuôn mặt tai tái, ánh mắt sáng ngời không đơn giản như người ta nghĩ, nội tâm hắn cực kỳ phức tạp. Thành công của hắn là sự tất nhiên trong ngẫu nhiên.

Còn La Văn Hâm lúc này nhìn Tô Xán, chàng trai cũng gầy gầy, cũng có mái tóc hơi rối, trông như một phiên bản châu Á của Mark, có thể kháng cự lại đủ thủ đoạn của các nhà đầu tư, đại biểu những người này có thế giới nội tâm cường đại, không thể lấy bề ngoài tuổi tác hay tư duy thông thường đánh giá, kẻ nào bảo họ ngu xuẩn mới thực sự là kẻ ngu xuẩn, cho nên La Văn Hầm tuy nói cười song không có chút lơ là nào.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 222: Cuộc sống sải bước về phía trước

B

iết Tô Xán bận rộn ôn thi cuối kỳ không tham gia cuộc gặp đàm phán được, lý do trước đó viên trợ lý Lý Bằng Vũ giải thích khiến La Văn Hâm dở khóc dở cười, bây giờ đều thu hết vào, cố gắng thuyết phục Tô Xán nhường ra miếng bánh khác:

- Đầu thập niên 90 của thế kỷ trước, những công ty công nghệ, công ty internet ở Trung Quốc, đại bộ phận do nhà đầu tư mạo hiểm làm lực lượng trung kiên trống đỡ, những công ty tấn công vào thị trường TQ sớm nhất như IDG đều thu được thành tích không tệ, nhưng cùng với sự phát triển của TQ, ngày càng nhiều VC quốc tế nhìn vào khối thị trường này, IDG rất mạnh với TQ, nhưng ở thị trường quốc tế chưa là gì.

- Bọn họ thực sự cần lo lắng là quỹ Hồng Sam, hiện Hồng Sam đã chú ý tới TQ, có ý lập nên tổ chức tài chính ở Hong Kong và nội địa. Cả John Doerr cũng bắt đầu bồi dưỡng tinh anh ở TQ làm người phát ngôn cho mình.

- Có hai VC lớn nhất toàn cầu này tiến vào, đoàn đội mạnh mẽ và thông tin dồi dào của bọn họ, rất có khả năng sẽ khiến cho sản nghiệp công nghệ cao và internet của TQ trong tương lai được người ta chú ý, tạo nhiều cơ hội sáng nghiệp, đồng thời là thách thức với nhà đầu tư nhỏ hơn.

Cuộc tiếp xúc diễn ra suốt từ sáng tới chiều, trong quá trình đó bọn họ chỉ ăn cơm hộp để bổ xung tinh lực, cả hai bên không ai đề xuất nghỉ ngơi hay rời phòng họp, như muốn thử thách kiên nhẫn của đối phương, La Văn Hâm tiếp tục nói với Tô Xán:

- Cho nên cậu có thể suy nghĩ nhượng một số cổ phần Facebook TQ cho chúng tôi, Accel và đối tác có hứng thú với Facebook TQ các cậu, chúng tôi khác với công ty kể trên, chúng tôi thực sự không chỉ nhìn vào lợi nhuận

mà còn vì thứ các cậu đang làm, thứ các cậu hướng tới, nhất định sẽ cho các cậu một cái giá hợp lý.

- Có điều tạm thời tôi không thiếu tiền.
Tô Xán lắc đầu, trả lời đơn giản và dứt khoát, lý do có rất nhiều, nhưng Tô Xán không phủ nhận một phần nhỏ y muốn ganh đua với Mark, Mark trước kia không bán Facebook vì niềm tin thay đổi thế giới, Tô Xán cũng tin Facebook TQ của y thay đổi, định hướng được thói quen người dùng ở Trung Quốc.

Tô Xán không hỏi giá đã từ chối, La Văn Hâm biết không có chút khả năng nào thuyết phục được Tô Xán bán cổ phần Facebook TQ, Accel và Ameritech tập trung vào thảo luận chuyển nhượng cổ phần Facebook, cuối cùng đạt được hiệp nghị sơ bộ, đầu tư 63 triệu USD, mua 1.0% cổ phần của Facebook.

Ngày 11 tháng năm 2003, bọn họ ký hợp đồng chuyển nhượng ở khách sạn Hilton, cổ phiếu của Tô Xán ở Facebook tăng lên tới 1 2 8 3 4 5 6, chiếm 37.9% cổ phần, giảm đi 4.5%. Washington Post từ 5% giảm xuống còn 4%, nắm 1 3 5 4 5 7 cổ phiếu, Mar giảm 4.9% cổ phần còn 48.1%.

Qua lần huy động vốn này giá trị cổ phiếu của Facebook lên tới 600 triệu USD, đem về lượng lớn tiền mặt, Tô Xán không chỉ có thể lớn gan mua cổ phần WoW, còn có thể thoải mái triển khai ý tưởng của mình.

Ngoài ra Tô Xán còn nghĩ nên mua cho Vương Thanh một chiếc Porsche màu đỏ, cô gái ngốc nghếch đó thực sự hi sinh rất nhiều cho y, đằng sau người đàn ông thành công là bóng dáng của người phụ nữ, ở trường hợp Tô Xán có hai người, Đường Vũ hỗ trợ y về tinh thần, Vương Thanh hỗ trợ y bằng hành động thực tế.

…….

Bên ngoài khó suy đoán được Mark, chàng trai thi thoảng lên cơn thần kinh, tóc thì bù xù, mặt tàng nhang, ăn mặc lỗi mốt lạc hậu, trông chẳng giống 20 mà cứ như 25,26 tuổi, lại sở hữu công ty trị giá 600 triệu USD là người thế nào.

Đồng thời Tô Xán có nhiều xí nghiệp tăng trưởng cao tốc, nhưng lại vùi đầu vào ôn thi trong trường như những sinh viên bình thường, cũng là nhân vật làm người ta không nhìn thấu.

Sự nghiệp lắm lúc như mưa rào tháng 7, dồn dập bất ngờ, khiến người ta trở tay không kịp, sự kiện đột phát, cơ hội bất ngờ xuất hiện làm người ta không thể không dồn tinh lực ứng phó. Học tập cũng có lúc thành thơi cũng có ghi cấp bách, như thời điểm cuối kỳ này.

Cho nên muốn dung hợp hài hòa được cả hai không phải chuyện dễ dàng.

Tô Xán cũng không muốn làm việc tới mệt sống mệt chết khiến không còn thời gian chú ý tới chuyện khác nữa, thế thì có khác gì không trùng sinh, dù tài sản có nhiều gấp mười mà cuộc sống như vậy thì Tô Xán cũng cho rằng là uổng phí. Cho nên y luôn chú trọng học tập phương pháp đơn giản hóa thương nghiệp, tư tưởng tối cao của môn học quản lý hiện đại là làm sao khiến kết cấu công ty trở nên đơn giản, hiệu quả thực thi cao.

Vì vậy dù có bận rộn thế nào, thì hai môn tổ chức hành vi học một nhánh của tâm lý học, phép tắc cơ cấu công ty của quản lý kinh tế, Tô Xán chưa bỏ buổi nào, thành điều khiến giáo viên dạy hai môn này cực kỳ đắc ý, thi thoảng câu cửa miệng của họ là " anh A lại trốn học à, đến Tô Xán chưa bao giờ bỏ môn của tôi", làm Tô Xán cảm thụ rõ ràng thế nào là "ghét cho ngọt cho bùi".

Lấy công ty Blizzard mà gần đây Tô Xán tiếp xúc mật thiết để học tập, cùng là cự đầu của game RPG, có đoàn đội chế tác có thể ngang hàng với Blizzard, vì sao Blizzard lại nổi danh hơn Black Island quá nhiều.

Fallout là game quá hay, Baldur's Gate trở thành tựa game kinh điển của game RPG mà bất kỳ game thủ mê thể loại RPG dù chơi hay chưa đều biết tới, Icewind Dale cũng được đánh giá rất cao, cuối cùng tất cả không chống nổi của game thể loại Hack and Slach đơn giản, click click click chuột điên cuồng như Diablo. Vì Blizzad đem thao tác phức tạp trong game biến thành tinh túy điều khiển đơn giản mà không làm mất đi độ hấp dẫn của game.

Đơn giản hữu hiệu luôn luôn là pháp bảo có một không hai vận hành thương nghiệp.

Thế nên dù đám Lý Hàn mặc dù thấy Tô Xán lúc nào cũng có bưu kiện, hồ sơ chuyển tới, báo cáo hàng quý cao hơn sách học hàng ngày, bữa cơm có khi chỉ làm một bát mỳ ăn liền, hoặc là dựa vào số hoa quả hôm trước Đường Vũ mang tới cho phòng 602 là xong, nhưng không hề chiếm quá nhiều thời gian cuộc sống tương ứng với thân phận của hắn.

Nhìn bề ngoài mà so sánh thì Tô Xán có vẻ nhàn hạ làm người ta ghen tỵ, người ta còn thấy y chạy ra sân tennis cổ vũ cho cuộc quyết đấu của Nguyễn Tư Âu và Trình Thông Thông, không biết hai cô gái đó có xung đột gì, có điều không ai chịu thua ai, cuối cùng chọn cách giải quyết bằng đấu tennis, ai thua phải thừa nhận người kia đúng.
Trong khi người khác đang vùi đầu ôn tập lại kiến thức, thì hắn quanh quẩn bên bốn mỹ nhân, không tức sao được. Mặc dù cuối cùng Tô Xán chẳng có được kết quả khoa trương, nhưng ít nhất cũng hợp cách, đến cả Lý Xương Long luôn nhăm nhe làm y phải học lại lần nữa cũng phải cho qua. Điều này khiến sinh viên tới cuối kỳ thức thâu đêm học tập, còn chẳng đảm bảo được vượt qua ải, tâm lý không không sao bình hành nổi.

Thực ra Tô Xán không có bí kíp gì, cũng chẳng phải được giáo viên ưu ái hay tinh lực hơn người, nhưng khi Tô Xán làm việc gì là tập trung toàn bộ tinh thần, thiên phú này y rèn luyện suốt mấy năm trung học, kết hợp giải trí thả lỏng vừa phải, nên y luôn hiệu suất hơn người khác.

- Lão đại, tôi thực sự ghen tỵ với cậu.
Đang chạy nước rút ôn tập cuối kỳ, Tiêu Húc nhìn thấy Đường Vũ dựa vào tiếng tăm không ai không biết của mình, trực tiếp đột phá hệ thống quản lý của khu KTX số 13, buộc tóc đuôi ngựa, má đỏ hây hây vì lạnh, mang túi hoa quả tới cho Tô Xán, giọng cực kỳ bị đả kích nói:

Tô Xán ăn cơm chỉ thích ăn thịt mà không thích ăn rau, vì thế Đường Vũ thường xuyên mua hoa quả bắt y ăn, không phải Tô Xán không biết làm thế không tốt cho sức khỏe hay không thể sửa được mà đó coi như cách y làm nũng với Đường Vũ, tình thú nho nhỏ trong cuộc sống của bọn họ.

Học tập và thương nghiệp đều không lỡ dở, cuộc sống vẫn sải bước tiến về phía trước.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 223: Con người phức tạp thế đấy

Khi tập đoàn VC tổ thành bởi những công ty đứng đầu là Accel theo đuổi lần huy động vốn mới của Facebook, cơ cấu tài chính quốc tế cũng không nhàn nhã, trong đó bao gồm cả quỹ Hồng Sam của thung lũng Silicon.

Trước đó quỹ Hồng Sam luôn dùng đủ mọi cách để tiếp cận nhà sáng lập trẻ tuổi của Facebook, một năm trước đây bọn họ đã cùng Facebook giao phong rồi, quỹ Hồng Sam hiện giờ hợp tác chặt chẽ với Trung Quốc, trong đó đối tác chiến lược của bọn họ chính là Chiêm Hóa. Tuy bọn họ chưa chính thức tiến vào Trung Quốc, nhưng có Chiêm Hóa cự đầu giới tài chính tam giác Trường Giác, có thể thấy bóng dáng họ trong nhiều hạng mục, Chiêm Hóa rất có thể tương lai sẽ thành người điều hành quỹ Hồng Sam ở khu vực Châu Á.

Là công ty đầu tư mạo hiểm hàng đầu thế giới, Hồng Sam nổi tiếng với sự nghiêm ngặt không kém gì quân đội. Lần này khi Accel có thể nói là chơi một ván tất tay vào Facebook, cao tầng Hồng Sam chính thức chú ý tới Facebook đang quật khởi mạnh mẽ.

Thành viên HĐQT và những nhà đầu tư của Hồng Sam đã mở cuộc họp tranh luận kịch liệt xem có nên đầu tư vào Facebook hay không, những nhà đầu tư thận trọng lại ngạo mạn của Hồng Sam thậm chí nghi ngờ Facebook điều hành bởi thằng nhóc quá ngông cuồng có đủ đảm bảo đề đầu tư không, nếu đầu tư bọn họ cần phải chiếm tỷ lệ cổ phần đủ lớn để tham gia điều hành Facebook đảm bảo an toàn khoản đầu tư của mình. Cuối cùng Chiêm Hóa trên hội nghị đề xuất chủ trương, do ông ta đứng đầu, mời Facebook tới tổ chức một buổi tự giới thiệu.

Thời gian cụ thể sẽ an bài khi Mark tới Trung Quốc.

Mặc dù đã có nhóm công ty Accel liên hợp đầu tư vào Facebook, nhưng Hồng Sam vẫn muốn chen một chân vào. Lúc này đây đã cách thời gian Mark tới Trung Quốc đã rất gần rồi, vì thế Chiêm Hóa và mấy đối tác của Hồng Sam liên hợp gửi thư mời chính thức tới Mark, hi vọng hắn trong hành trình tới Trung Quốc làm cuộc marketing riêng cho Facebook với Hồng Sam.

Phân lượng của lời mời này không thấp, mà cái giá đưa ra cũng rất hấp dẫn, cho dù được hiện giờ người ngoài nhìn vào thấy Facebook không hề thiếu tiền.

Ở trong một viện tử nằm trên đường Bình An nhộn nhịp của Bắc Kinh, nơi này không treo biển, chỉ thấy hàng rào song sắt cũ kỹ hoen rỉ, nhưng bằng vào cảnh vệ mặt quân phục thẳng tắp cầm súng đứng gác ngoài cổng, là biết trong đó là chỗ không tầm thường, cùng với cây hòe cổ thụ hơn ba trăm tuổi đứng sừng sững, đều mang vẻ huyền ảo người thường khó khám phá hết.

Lúc này trong viện tử đó, lá cây ngô đồng rụng khắp sân, Chiêm Hóa mặc cái áo khoác dài kín cổ cùng nam tử tuổi chừng hai bảy hai tám đi giữa gió lạnh căm căm.

Nam tử mày kiếm cằm vuông đó chính là Cao Hằng, nghe xong Chiêm Hóa nói thì nhíu mày:
- Người đó là đối tác của y ở Mỹ à? Anh làm như thế chẳng may mà hắn không xuất hiện thì chẳng phải mất mặt sao? Lần trước anh sang Mỹ muốn tiến vào Facebook, bọn họ đâu chào đón anh.

Quan hệ giữa Chiêm Hóa và Cao Hằng hay Cao gia không chỉ vẻn vẹn giới hạn ở chuyện hợp tác, ông ta có địa vị ngày hôm nay là nhờ công một vị đạo lão bên trên của Cao hệ, Chiêm Hóa cũng biết vì sao vị đại lão cấp phó quốc đó lại nâng đỡ mình, đó là vì nhìn thấy tiềm lực của ông ta sau này, muốn ông ta nâng đỡ con cháu mình, ba anh em của Cao gia đều thân thiết

gọi Chiêm Hóa là anh em, có điều nhiều chuyện ba anh em nhà này làm Chiêm Hóa không thoải mái, nhưng cảm giác đó chỉ thoáng qua, Chiêm Hóa rất có "nghĩa khí giang hồ", có ân báo ân, có oán báo oán.

- Giới đầu tư chúng tôi có câu tục ngữ, tất cả đối tác thân mật nhất cũng chỉ cách nhau một tờ USD, tương tự giữa quốc gia không có kẻ địch hay bạn bè mãi mãi.
Chiêm Hóa thong thả nói:
- Trong quá trình đầu tư trước đây của tôi, đã thấy nhiều nhà sáng lập cuối cùng không bị trục suất bởi chính người bạn thân thiết của mình thì cũng bị cô lập bài trừ khỏi hạch tâm quản lý. Ngay cả người chí thân còn có thể vì lợi ích mà phản bội nhau, chẳng qua chỉ là hai thằng nhóc con mới đầu chung ý tưởng mà cùng nhau lập nghiệp, sao không có xung đột? Nhất là cả hai đều là hạng ương bướng cứng đầu như thế.

Cao Hằng hiểu ra ngay:
- Anh định chia rẽ bọn họ?

- Mark đã trả lời vào ngày 11 rằng tới ngày 14 đến Trung Quốc, hắn sẽ tham dự cuộc họp do Hồng Sam tổ chức.
Chiêm Hóa lấy một điếu xì gà ra, đưa lên mũi ngửi rồi vân vê:
- Thái độ chúng tôi rất rõ ràng, chỉ coi đây chỉ là vụ làm ăn mà thôi, nó mang tới thứ Facebook khao nhất, giá trị cao hơn và tài chính dư dả hơn, Mark có lý do gì để từ chối? Facebook hiện giờ có hai vị chủ tịch liên hợp, ha ha ha, nghe đã buồn cười, đúng là chỉ hai thằng nhóc mới nghĩ ra được. Đến khi Facebook phát triển với tốc độ cao, nó sẽ giống muôn vàn công ty khác, chỉ còn lại một chủ tịch.

Vốn từ sau lần trước Tô Xán khéo léo mượn lực Tống gia đối kháng lại Cao gia, cùng với việc chỉnh hợp nguồn lực trong tay thành lập ra Đại Ba La, nhẹ nhàng hóa giải áp lực của Truyền thông Ba La, Chiêm Hóa nên lùi bước không chọc vào Tô Xán nữa, nhưng lý luận bạn bè rẻ rách của Tô Xán hôm đó chọc giận ông ta, không hiểu xuất phát từ tâm lý gì Chiêm Hóa

muốn cho Tô Xán phải thấy y đã sai, điều này không liên quan gì tới đấu tranh phái hệ hay lợi ích, đơn thuần vì sự tư tưởng cố chấp cá nhân.

Chiêm Hóa cảm giác cái ngày khiến thằng nhóc cứng đầu đó nhận sai với mình không xa nữa. Lúc đó Chiêm Hóa sẽ vui vẻ cùng Tô Xán uống rượu thâu đêm như những người bạn thân thiết nhất, cho y lời khuyên chí lý nhất về cuộc sống, sẵn sàng vươn tay ra nâng đỡ y.

Con người là động vật phức tạp thế đấy.

Cao Hằng ngẩng đầu nhìn từng chiếc lá rụng, có chút cảm khái:
- Tôi rất phục những người dám đi trước người khác, không biết Mark thế nào, nhưng tôi đã thấy Tô Xán rồi, cá tính, nhạy bén với thời cơ, có khí phách định đoạt chuyện lớn, làm tôi tán thưởng. Chuyện xảy ra ở diễn đàn kinh tế hôm đó làm tôi nghĩ, nếu tôi đứng ở vị trí cậu ta, liệu có dám làm vậy không, nếu tôi xuất phát điểm là người bình thường, tôi có thể làm được gì, càng nghĩ thế càng không dám nghĩ nữa. Nhưng không phải lúc nào tư tưởng cũng làm chủ đạo cho hành động... Hiện thực là hiện thực, chuyện nên xảy ra thì vẫn phải xảy ra thôi.

Hai chàng trai cùng chung lý tưởng sáng lập ra một công ty, đây là sự mở đầu điển hình cho rất nhiều sự nghiệp đầy mơ mộng, nhưng khi công ty này đạt tới giá trị to lớn, sở hữu sức mạnh có thể thay đổi vô số vận mệnh con người, tới lúc đó chiến hữu cùng mình thức đêm bàn thảo chiến lược, cùng thắp nến thảo luận mộng tưởng sẽ thành người dưng nước lã.

Mark đồng ý tham gia cuộc họp marketing cho Hồng Sam lập tức gây nên một cơn sóng dữ dội cả trong lẫn ngoài công ty, ai cũng biết Hồng Sam chưa tiến vào TQ, nhưng An Lập Tín của Chiếm Hóa có muôn vàn mối liên hệ với Hồng Sam, mức độ nào đó có thể coi là đại diện của Hồng San ở TQ.

Mà năm ngoái Chiêm Hóa từng ý đồ thông qua Sean Paker ảnh hưởng tới Mark, làm suy yếu ảnh hưởng của Tô Xán, thuyết phục hắn nhận sự đầu tư

của Chiêm Hóa.

Năm nay có vẻ như lịch sử lại tái diễn.

Chuyện này, Tô Xán, bao gồm cả Facebook TQ, Facebook Mỹ đều tập thể giữ im lặng, không đưa ra bình luận gì.

Bên ngoài vì thế đào sâu thêm liệu có phải hai vị chủ tịch liên hợp phải chăng có mâu thuẫn, sự im lặng của Tô Xán được một số truyền thông nước ngoài hiếu sự giật tít " hai người sáng lập facebook mâu thuẫn nội bộ kịch liệt.", làm không ít VC như con sói đói theo dõi sát từng bước chân bọn họ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 224: Hiện tại và tương lai

Ngày 14 tháng 1, Mark đặt chân xuống sân bay Phổ Đông Thượng Hải, cũng là ngày Tô Xán thi môn cuối cùng cho nên không thể ra sân bay đón hắn, một số người có mặt ở sân bay lúc bấy giờ không thấy Tô Xán đâu càng tin vào chuyện mâu thuẫn giữa hai chàng trai trẻ, phải biết rằng đây là lần đầu Mark tới Thượng Hải, nhưng chuyện đón tiếp diễn ra rất đơn giản lặng lẽ, trong khi đó theo nhiều nguồn tin mỗi lần Dustin tới Trung Quốc, Tô Xán đều nhiệt tình ra tận sân bay đón.

9h 10 phút sáng ngày 15 tháng 1, trong không khí ngột ngạt ở phòng hội nghị lớn của khách sạn Khải Duyệt được Hồng Sam thuê tổ chức cuộc hội diện, Chiêm Hóa gọi điện thoại cho Mark, bọn họ hẹn Mark 9 giờ mà tới giờ vẫn chưa thấy hắn đâu.

- Cậu ở đâu, đã sắp tới chưa?
Giọng nói của Chiêm Hóa rất trấn tĩnh, không trách Mark vì tới muộn giờ:
- Gặp phải chuyện gì sao?

Vừa tỏ ra rộng lượng mà quan tâm đúng mức.

Thêm 10 phút nữa, một chiếc Bentley đi tới trước cổng khách sạn Khải Duyệt.

Đi ra là Mark còn mặc áo ngủ, khiến vô số người trố mắt nhìn, bộ dạng hắn ai nhìn cũng biết là vừa mới ngủ dậy, cơ bản còn chưa kịp đánh răng rửa mặt.

Dustin ở bên cạnh vẫy tay với người trong xe Bentley sau đó cùng Mark bước thấp bước cao đi vào khách sạn, bảo vệ khách sạn rất do dự không

biết có nên giữ lại không cho vào không, nếu là người Trung Quốc, đảm bảo trăm phần trăm bị chặn ở cửa.

Cao tầng Hồng Sam mãi mãi không quên được cái ngày Mark đứng trước mặt bọn họ.

Áo ngủ rộng thùng thình, chiếc áo phông bên trong còn vệt ố vàng của bia chứng tỏ chủ nhân của nó trải qua một đêm điên cuồng, cẳng chân lông lá lộ ra ngoài, tóc rối bù xù dưới nắng, rồi bộ mặt ngơ ngẩn như thiểu năng. Nếu hắn đi trên đường với bộ dạng này, nhất định sẽ khiến các cô gái nhỏ thét chói tai.

Bản lĩnh như Chiêm Hóa thấy cảnh này tim cũng đập thót một cái, cao tầng Hồng Sam càng xôn xao cùng cười chán nản.

Dustin cười áy náy xin lỗi một hồi, còn Mark cứ vậy thản nhiên như không đi lên bục nói chuyện, phát biển như con nghiện phê thuốc:
- Mười lý do lớn không nên đầu tư vào Facebook. Thứ 10, chúng tôi chưa tạo ra lợi nhuận. Thứ 9, máy chủ chúng tôi đang mang phụ tải cực lớn, chỉ cần trục trặc vài giây cũng có thể khiến tốc độ truy cập ảnh hưởng nghiêm trọng, nguy cơ có thể xảy ra bất kỳ lúc nào. Thứ 8, số người dùng chưa tới 10 triệu ...

Những lý do Mark đưa ra hoàn toàn là những lời quấy rối vô vị, khiến người ta hoài nghi liệu hắn có ý thức được mình đang nói cái gì hay không.

Nhưng Mark cơ bản không để ý tới ai, vẫn cứ nói.
- … Nguyên nhân thứ ba, tôi tới cuộc hội diện này muộn, đã thế còn mặc áo ngủ nữa. Nguyên nhân thứ hai, Chiêm Hóa là người cực ghét chủ tịch liên hợp công ty chúng tôi, một trong số chúng tôi.
Cuối cùng hơi dừng lại, khuôn mặt trở nên nghiêm túc, lời nói lạnh lùng mà đanh thép:

- Nguyên nhân thứ nhất, Tô Xán không chỉ là chủ tịch liên hợp công ty, còn là bạn tôi.

Toàn bộ quá trình này người của Hồng Sam đều lịch sự lắng nghe, có người mặt thậm chí còn thể hiện ra nổi sự ngạc nhiên, bao gồm cả Chiêm Hóa, tập đoàn đầu tư mạo hiểm lớn nhất thế giới trong tình huống cực kỳ hoang đường đó biểu hiện ra tố chất và đạo hạnh tới mức đáng sợ.

Trong con mắt của người ngoài, hành động điên khùng cổ quái đó của Mark là cú đấm mạnh của Facebook vào thẳng mặt Hồng Sam, chuyện sau này nhiều năm bị người ta moi ra thành truyền kỳ, cũng khiến người ta đưa mặt nhìn nhau xác định mình có vấn đề gì về khả năng đọc hiểu lại hết sức chân thật, giống như cơn gió lạnh của mùa đông cuốn qua cây chương sơ xác là ngoài kia, công viên gật đó không ai không khoác cái áo dày vội vã đi thật nhanh, tự nhiên mà chân thật.

Nhiều năm sau trong làn sáng mạng xã hội đang cuốn phăng toàn thế giới, Mark tiếp nhận cuộc phỏng vấn trực tiếp trên kênh truyền hình trứ danh thế giới, cô MC xinh đẹp hứng thú hỏi Mark phản ứng sau sự kiện khiến bên ngoài khó tin này.

Đó là ngày 28 tháng 11 năm 2008, mùa đông bao phủ bắc bán cầu.

- …. Hồng Sam lúc đó là công ty chủ đạo cho giới đầu tư mạo hiểm toàn cầu, nếu nói công ty này là một con chim ưng, thì Facebook là gà con, đương nhiên bọn họ cho rằng chúng tôi chỉ có thể ngoan ngoãn làm theo sự bố trí của bọn họ, tôi đã thể hiện cho họ thấy cá tính và khí phách của Facebook. Bây giờ nghĩ lại, tôi chỉ thấy tiếc nuối cho những nhà tư bạn không được Facebook yêu thích đó.
Đối diện mười mấy camera cùng chiếu vào, ánh sáng trường quay làm khuôn mặt hắn hiện lên trên có vẻ ngại ngùng thiếu chân thật, nhưng lời nói tuôn ra nhanh như súng máy, không chút vấp váp:

- Khi tôi đưa ra mười cái lý do, bọn họ đều chăm chú lắng nghe, khiến tôi rất hối hận vì cố tình tạo ra chuyện đến muộn, còn mặc áo ngủ để biểu thị khinh thường đối phương. Về sau tôi nghĩ, mình làm thế tệ quá, đã mạo phạm bọn họ. Bọn họ đều vô cùng nghiêm túc, từ các nơi trên thế giới bay tới Thượng Hải để thảo luận một vụ đầu tư tốt, nhưng tôi vì ghét một người trong đó mà làm lãng phí thời gian của bọn họ. Nếu như thời gian có thể quay lại, tôi sẽ dùng phương thức khác, không kịch liệt như vậy, mà là khi họ mời tôi, tôi nên tỏ thái độ từ chối rõ ràng.

- Xem ra so với khi đó anh đã vững vàng chững chạc hơn rất nhiều rồi.
Cô MC xinh đẹp hỏi:
- Nếu như tôi nhớ không nhầm, anh ghét một trong số họ là bởi vì vị chủ tịch liên hợp kia trong công ty anh?
Ý thức được mình lỡ lời, cô MC vội nói lại:
- Oh, xin lỗi, người đó không phải là chủ tịch liên hợp của Facebook nữa. Dù nói thế nào thì khi ấy, hai anh là bạn của nhau phải không?

Mark đột nhiên trầm ngâm, vị CEO, tỷ phú trẻ nhất thế giới đang ở tâm bão dư luận thoáng buồn:
- Đúng, đó là người bạn tốt nhất của tôi.

Mc đa cảm cũng bị ánh mắt Mark cảm nhiễm, hỏi:
- Nhìn lại khi đó, rồi tới cục diện bây giờ, cảm giác cuộc đời luôn trêu ghẹo người ta.

Ánh mắt Mark trở nên thần thờ, không biết là đang nghĩ tới chuyện gì, cô MC mau chóng xua tay ra hiệu đạo diễn chuyển sang mục quảng cáo.

Năm 2008, Mark với khối tài sản 6.5 tỷ USD đã leo lên đứng đầu top tỷ phú trẻ của thế giới do Forbes công bố, cái tên của hắn và Facebook liên tục xuất hiện trên trang bìa của tạp chí Mỹ, trên người hắn dường như mang theo sự lãnh khốc của người thống trị đế quốc, ánh mắt nhìn có vẻ đờ đẫn

vô cảm theo thói quen nhưng hoàn toàn không phải vô thần, chỉ cần nhìn kỹ, lúc đó hắn đang rơi vào trong hồi ức xa xăm.

Tới khi cô MC nhắc khéo thời gian chương trình gián đoạn đã khá lâu rồi, Mark mới lên tiếng, mỗi từ nặng tự ngàn cân:
- Chúng tôi từng điên rồ nhảy từ cửa sổ chung cư ban đầu của facebook xuống bể bơi phía dưới, chúng tôi từng hào hứng đi trên chiếc Ford second hand đi qua mấy trăm km để ăn một miếng thịt Koala kinh khủng, cùng nhau ngồi bên đường móc họng nôn thốc tháo. Chúng tôi từng cùng nhau ngắm sao O-ri-on và sao Andromeda ngôi sao duy nhất ngoài hệ ngân hà có thể nhìn từ phương bắc.

- Khi đó chúng tôi từng cho rằng ... Sáng nghiệp, tương lai, mộng tưởng, dù thời gian trôi đi, sẽ không bao giờ thay đổi ....

Cùng lúc đó trên một hòn đảo du lịch nhỏ ở nam bán cầu ánh nắng mùa hè rực rỡ khắp nơi, đó là nơi không tồn tại luật dẫn độ về Mỹ, được coi thiên đường cho không ít tội phạm đại gia, nơi mà trật tự duy trì bởi ông lớn hơn là lực lượng chính quyền sở tại.

Một quán nhỏ bãi biển nhỏ vắng vẻ, có thanh niên châu Á tuổi chừng 26 - 27 để râu, da rám nắng, mặc quần cộc, áo sơ mi hoa hoét, tay cầm cái cốc rỗng không, mắt nhìn không chớp vào cái TV 14 inch thuộc thể loại đáng đào thải từ chục năm trước, ánh mắt rất giống với tỷ phú trẻ nổi tiếng toàn cầu đang trả lời phỏng vấn trên TV.

Khi nghe Mark nói “sẽ không bao giờ thay đổi..”, chàng trai đưa ly rượu trống không từ bao giờ cho chủ quán là người trung niên gầy gò:
- Cậu ấy là bạn tôi đấy, chú Pedro uống cùng tôi nào, ly này uống mừng sự thành công của cậu ấy.

Chú Pedro tuy chỉ là chú cái quán nhỏ làm ăn chẳng ra sao, nhưng sống đủ lâu, thấy đủ nhiều, con mắt đủ tinh tường, nhận lấy ly rượu, cụng với chàng

trai:
- Người Mỹ không đáng tin, chỉ đồng đô của họ mới đáng tin.

- Ha ha ha, chú Pedro mới là bậc trí giả thực sự.
Chàng trai cười ngất:

- Tiếng Tây Ban Nha của cậu thật kinh khủng, cậu nói tiếng Anh đi, tôi hiểu được mà.
Chú Pedro lắc đầu, chàng trai này hiền lành, tốt bụng, cái gì cũng tốt chỉ có tiếng Tây Ban Nha không chấp nhận được:

- Vì thế tôi mới phải nói nhiều.
Chàng trai đặt cốc rượu xuống, nhìn ra phía biển xanh thẳm, liếm môi nói:
- Chú Pedro, chú chuẩn bị trứng gà làm bánh trước đi, tôi ra biển bơi một chút.

- Tôi mà trẻ hơn vài tuổi thì tôi cũng xuống đó tắm lâu rồi, chẳng rỗi hơi mà đi tiếp chuyện cậu.

Khung cảnh kéo lùi ra xa, quán nhỏ, bãi biển nhỏ, cát trắng mịn, một ông chủ quán già, chàng trai trẻ, xa xa là mấy cô gái mặc bikini đùa giỡn cùng sóng biển, nụ cười vang vọng khắp không gian …

***

HẾT!

KẾt cục thế này có vẻ được nhỉ? He he hôm nay xì poi cho các bác biết một chút về kết thúc truyện này.

Boss cuối sẽ chính là người bạn thân nhất, mô típ có cũ quá không?

Đường Vũ

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 225: Ước mơ thầm kín của Tô Xán

Quay trở lại tháng 1 năm 2003, kỳ thi cuối kỳ đầy cam go của ĐH Thượng Hải kết thúc, đã thành truyền thống phòng 302 và 602 lại tụ tập ăn uống, coi như vừa ăn mừng kết thúc hơn tháng trời đầy ải cũng là để chuẩn bị chia tay về nhà nghỉ Tết.

Lúc này Mark cũng đã tới Thượng Hải, nhưng vì chênh lệch múi giờ mà ngủ say như lợn chết, Tô Xán không gọi hắn tới nữa.

Vẫn là quán thịt nướng ngoài ở phố ăn vặt ngoài cổng trường ĐH Thượng Hải, chủ quán có vẻ như vẫn còn nhớ mặt bọn họ, khi thấy cả đám kéo tới thì sắc mặt không dễ coi chút nào, tất nhiên có cho kẹo ông ta cũng không dám đuổi bọn họ đi.

Thi xong luôn là thời điểm quán ăn ngoài trường đông đúc nhất, nhà ăn trong trường thì vắng tanh vắng ngắt, cả phố ăn vặt ồn ào, cứ như đủ loại âm thanh ầm ĩ nhất trên đời đều tập trung nơi này, ngồi cùng một bàn ăn mà người đầu bàn muốn người cuối bàn phải nói thật to thì người phía kia mới nghe thấy.

Chẳng ai muốn nhắc tới đề tài kỳ thi, ngồi tán gẫu đủ mọi thứ trên trời dưới đất, Tiêu Húc tình cờ nhìn lên cái TV 29 inch to tướng treo góc quán, nói:
- Lại là Tống Chân, gần đây cô ấy nổi tiếng không thu kém gì lão đại của chúng ta.

Mọi người ngẩng đầu nhìn TV, xung quanh ồn ào không nghe được trên Tống Chân nói gì, chỉ thấy một thân váy công sở thành thục quyến rũ, cùng kính gọng đen, bình tĩnh phát biểu ở hoạt động công khai gần đây.

Loại bỏ ảnh hưởng xấu từ sự kiện lần trước, Tống gia gần đây tích cực tận dụng bề ngoài bắt mắt của Tống Chân, cho cô liên tục xuất hiện các sự kiện công khai, chưa kể báo chí đăng tin không khác gì bom trải thảm, đặc biệt còn đại diện cho tập đoàn Sâm Xuyên tổ chức hai buổi tuyển dụng công khai ở sân trường ĐH Thượng Hải, một mình làm giám khảo, đối diện với gần 500 sinh viên năm thứ 4, những câu hỏi tuyển dụng thông minh, khôn khéo, tuyển được 50 sinh viên khiến người không trúng tuyển phải tâm phục khẩu phục, không ngoa khi nói thời gian này danh tiếng Tống Chân có phần áp đảo Tô Xán.

Trương Tiểu Kiều nâng cốc bia lên:
- Thế đã là gì, tối qua tôi tới chỗ cha tôi, kết quả trên đường đi qua văn phòng khoa sinh vật, mọi người biết tôi nghe thấy cái gì không? Hai trưởng phòng tuổi ngót nghét 40 - 50 rồi, thường ngày đạo mạo đức cao vọng trọng lắm, ngồi uống trà tán phét. Để tôi trích nguyên văn nhé.
Rồi hắng giọng dụng âm thanh đáng ghê tởm nói:
- Cô bé Tống Chân đó đúng là hàng cực phẩm, eo này, đùi này, chưa kể gương mặt mà trang điểm ngây thơ một chút, nói là cô bé sơ trung cũng được ... Chậc chậc, lại còn là người kết thừa tập đoàn Sâm Xuyên, gia tài hàng tỷ, dính vào một chút thôi chó gà cũng được thăng thiên, kết quả để thằng nhãi con đó tốt số nhanh chân giành trước, sao một người có nhiều may mắn thế ...

Trương Tiểu Kiều diễn tả quá đạt, cả đám chửi mắng đám giáo viên trường bề ngoài đường hoàng đóng cửa lại toàn là cầm thú.

Tô Xán thì ngạc nhiên chuyện khác, gần đây y ít chú ý trong phòng, Trương Tiểu Kiều từ lúc nào tính cách trở nên tươi sáng như vậy, chẳng lẽ nhờ Nguyễn Tư Âu, liền đưa mắt nhìn hài người đó dò hỏi Đường Vũ, nhưng Đường Vũ khẽ lắc đầu.

Trương Tiểu Kiều hiểu lầm hành động này của Tô Xán, vội giải thích:

- Đường Vũ, mình nói thế bạn đừng giận, cái khác không dám nói, chứ mình đảm bảo Tô Xán và Tống Chân không có quan hệ gì khác thường. Đương nhiên, với bọn mình mà nói, đây là chuyện tốt, chứng minh ai cũng còn cơ hội.

- Có cần tới mức đấy không? Chẳng qua điều kiện tốt một chút thôi, cái mặt đẹp một chút, nhìn thấy mỹ nữ các cậu đều bêu mặt như thế à?
Trình Thông Thông lườm Trương Tiểu Kiều một cái, còn nhìn cả đám Tô Xán, mở rộng diện đả kích, giọng có phần ghen tỵ:

- Nói thế là không đúng, khi thấy Đường Vũ, bọn này rất trấn định, không hề làm mất mặt phòng 602. Nhớ lại khi đó, mình nghĩ, cô bé này đẹp như tiên nữ vậy, sao mặt lúc nào cũng lạnh như băng. Ai mà ngờ tiếp theo đó Tô Xán ra tay, mới biết người ta làm cái mặt lạnh lùng cho đám người bọn này nhìn ...
Trương Tiểu Kiều làm bộ mặt rất tổn thương:

Đường Vũ không nhịn được phì cười, Tô Xán há mồm ngạc nhiên.

Trương Tiểu Kiều còn nhoài người tới nhìn Trình Thông Thông một lượt:
- Hai phòng chúng ta quá thân quen, không ra tay nổi, nếu không sau khi vô vọng với Đường Vũ, mình nhất định di chuyển mục tiêu tới bạn.

Trình Thông Thông điềm nhiên như không cầm xâu thịt lên, hé mồm cắn nhỏ, cực kỳ duyên dáng tao nhã:
- May mà cậu không bày tỏ với tôi, nếu không bị tôi từ chối thẳng thừng tan nát tâm linh, làm ảnh hưởng tình cảm hai phòng. Cậu quên tôi đi, tập trung mà đối phó với cô bé nghe đồn dây dưa chuyện tay đôi tay ba với cậu từ thời cao trung ấy ...

Hai người đánh võ mồm với nhau, không ai nhường ai, cũng không ai xen mồm vào được.

Cuộc sống quả thực đầy điều bất ngờ, chỉ thoáng không lưu ý thôi đã có thay đổi không nhận ra được, mà tên Trương Tiểu Kiều này cũng quá không đáng tin đi, mới gần hai tháng trước còn dằn vặt vì Nguyễn Tư Âu, tới tìm Đường Vũ tư vấn tình cảm, bỗng nhiên thoáng cái cùng Trình Thông Thông thành đôi oan gia rồi. Tính thêm Đồng Đồng từng có tình cảm với Lý Hàn, hai phòng bọn họ đúng là có ân oán khó nói, chỉ tội Tiêu Húc tới giờ tình hình bạn gái chưa có gì sáng sủa …

Đang trò chuyện thì Vương Đông Kiện từ đâu mang chai rượu đi tới, bên cạnh còn có mấy nam tử mặt khá quen nhưng không biết, giới thiệu một loạt xong, nói:
- Đều là người anh em của tôi, còn đây là Tô Xán, cậu ấy là ai mà còn cần giới thiệu thì các anh không cần đứng ở đây nữa rồi. Giám đốc Vương, chẳng phải anh luôn muốn được chạm cốc với cậu ấy sao, còn không cạn nguyên chai đi.

- Đừng nghe cậu ta, một chén thôi, tôi không uống nhiều đâu ...
Tô Xán chủ động rót một một chén rượu, đồng loạt mời cả đám:
- Lần đầu uống rượu với nhau, cạn.

Vị học trưởng được gọi là giám đốc Vương vội vàng cầm chén rượu tới trước mặt, khom người chạm cốc với Tô Xán:
- Được nghe tới cậu lâu rồi, hôm nay mới có may mắn được gặp, không dám nhận là giám đốc Vương, tôi chỉ mở mấy cửa hiệu photocopy mà thôi, cậu biết tính Vương Đông Kiện rồi, hắn cứ thích nói quá lên thôi ... Một vị học trưởng mà tôi học tập giờ đang làm công cho cậu .. Nói trước, không phải tôi tới nịnh boss cho anh ấy ...
Có vẻ quá kích động, hắn không chỉ nói lắp bắp còn lẫn hết cả.

Thấy có người tới mời rượu Tô Xán, xung quanh cũng có người tới góp vui, dù sao sức hút Tô Xán rất lớn. Thôi được, sự thực vì nơi này mỹ nữ như mây, top ba hoa khôi của học viện đều có mặt, tất nhiên hiệu ứng quần tụ rất rõ ràng.

Có hai cô gái do dự một lúc cuối cùng cũng lấy dũng khí đi tới, bọn họ cũng quen biết Nguyễn Tư Âu, một có răng khểnh rất duyên, cô gái còn lại thì có má lúm đồng tiền, khi cười cực kỳ mê hồn, làm Tiêu Húc hoa mắt.

Cùng Nguyễn Tư Âu tán gẫu một hồi, cô gái răng khểnh ấp úng nói với Tô Xán:
- Mình, mình muốn xin chữ ký ...

Bốn bề tức thì im phăng phắc, Tiêu Húc nhìn Tô Xán như muốn xông vào bóp cổ y, bốn cô gái phòng 302 cũng nhìn Tô Xán không chớp. Tô Xán muốn ứa nước mắt, cuối cùng cái ngày này đã tới, có cô gái xinh đẹp thẹn thò xin chữ ký của mình, phải phong độ, phải trấn tĩnh, Tô Xán hắng giọng, vờ không nghe rõ hỏi lại:
- Chữ ký?

Cô gái mau mắn gật đầu, lấy ra cuốn tạp chí, chỉ hình trên đó:
- Cậu và cô ấy quan hệ tốt lắm phải không, bọn mình rất thích cô ấy. giúp mình xin chữ ký nhé.

Tô Xán chỉ muốn lật tung cái bàn, bảy người còn lại cười rũ rượi, cả Đường Vũ cũng bất chấp hình tượng gục mặt lên lưng Tô Xán vừa cười vừa đấm thùm thụp, ở đây ai cũng biết "ước mơ thầm kín" của Tô Xán là được nữ sinh xinh đẹp xin chữ ký, không ngờ kết cục bi kịch thế này.

Khỏi nói Tô Xán lần đầu không nể mặt nữ sinh, nói không quen lắm, dứt khoát từ chối, thấy hai cô gái tỏ ra thất vọng vẻ mặt ai ngờ không quen, Tô Xán càng không thương nổi hai cô gái này.

Cuối cùng mọi người ăn xong còn đi uống cà phê tán gẫu tiếp, tới 11 giờ về KTX chia đều tiền, mỗi người tốn chưa tới 30 đồng, làm Tô Xán cảm khái thời đại học mỹ hảo.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 226: Nền tảng chiến lược (1)

Khi Mark tới Thượng Hải, nhiều công ty internet trong nước có kênh tin tức linh thông không kém gì Hồng Sam cũng liên tục đưa ra lời mời với Mark.

Song chuyện Mark từ chối Hồng Sam tưởng chừng không gây ra chấn động nào cả, vì cao tầng Hồng Sam tụ tập rất kín tiếng, vả lại đàm phán đầu tư không thành, tất nhiên là không truyền ra ngoài, có điều một ít nhân vật trong giới đủ thân phận nắm được nội tình thì thầm rỉ tai nhau, đều tỏ ra không tin nổi, không dám mạo hiểm chuốc nhục vào thân nữa.

Bên ngoài thế nào không biết, lần đầu tiên Mark tới Trung Quốc vốn tưởng rằng sẽ bôn ba khắp nơi, nhưng hoàn toàn ngược lại, hắn ở trong gian phòng tổng thống của khách sạn Crownie do Tô Xán nhờ Trình Thông Thông đặt hộ, sau đó ngày ngày mặc quần jean, áo thể thao có mũ khá mỏng, đi dép lê lang thang trong ĐH Thượng Hải, khiến cho những người co ro trong cái măng tô dày trong lạnh thấu xương của Thượng Hải phải xấu hổ.

Ngày từ cuộc họp Hồng Sam về, hắn chẳng nói với Tô Xán một tiếng, lén lút hẹn gặp Đường Vũ, danh nghĩa là nhờ Đường Vũ giới thiệu trường ĐH Thượng Hải cho mình biết, mãi về sau Tô Xán mới biết chuyện này.

Kỳ nghỉ tới, đại phận sinh viên rời trường, Trình Thông Thông bận rộn chuẩn bị cho kỳ nghỉ đông kéo dài ở nơi nào đó thời tiết dễ chịu hơn, Nguyễn Tư Âu cùng nhóm bạn lái xe về Tô Châu, Đồng Đồng năm nay không kiếm việc làm thêm nữa mà tranh thủ về quê sớm. Trần Giai bạn gái của Lý Hàn là người Thượng Hải, ra sân ga quyến luyến tiễn chân Lý Hàn. Tiêu Húc đi sớm nhất, Trương Tiểu Kiều thì luôn coi ở trường còn sướng

hơn ở nhà, nhất là phòng 602 tiện nghi thoải mái như thế, nên cùng Tô Xán ở lại trường, hắn cũng rất muốn gặp Mark một chuyến.

Tô Xán gọi điện cho mẹ báo trước lần này khả năng về nhà muộn một chút, Đường Vũ cũng trì hoãn thời gian về Dung Thành, khiến Tô Xán nhận được cú điện thoại cảnh cáo rất dài của Mục Tuyền.

Nghe nói Đường Vũ chưa xác định ngày về, Ninh Đông đang học ở ĐH ngoại ngữ vừa thi xong liền liên tục gọi điện cho Đường Vũ rủ đi chơi. Khi Đường Vũ mới tới Thượng Hải, Ninh Đông cũng thường xuyên rủ Đường Vũ đi chơi, có điều dần dà nhận ra so với tụ tập cùng nhóm người "nổi danh" trong giới, cứ mỗi lần đổi một nhóm, thì cô thích hai chị em dạo phố mua sắm hay uống cà phê hơn. Vì thế sau đó Ninh Đông rất ngoan ngoãn cố gắng chỉ gặp riêng Đường Vũ, đem lời oán trách của đám người suốt ngày nhờ cô giới thiệu với Đường Vũ vứt sau đầu.

Ngày 15, Tô Xán nhận được tin nhắn của Lâm Lạc Nhiên, nội dung rất đơn giản:"Nghỉ đông rồi, tôi về Bắc Kinh đây, đừng nhớ."

Tô Xán đương nhiên không thể trả lời một cách hời hợt, hỏi lại :" Đi lâu không, bao giờ mới về Dung Thành."

" Có lớp học ở Bắc Kinh, thời gian ít lắm, chắc không về Dung Thành nữa đâu."

"Chăng chỉ thế?" Tô Xán biết bình thường Lâm Lạc Nhiên có vẻ ưa hoạt động ưa náo nhiệt, không giống cô gái có thể ngồi xuống tĩnh lặng đọc sách, nhưng khi nghiên cứu cái gì thì nha đầu điên này cực kỳ tập trung, tuy thành tích Lâm Lạc Nhiên xưa nay không trong top đầu giống Đường Vũ, nhưng không giáo viên nào phủ nhận được sự thông minh ham học hỏi của cô gái này.

" Không đi du học được nên tôi đành phải dốc sức làm phong phú sức cạnh tranh của mình, chuẩn bị cho tương lai chứ sao, học viện kinh tế của Bắc

Đại mở lớp bồi dưỡng nghiên cứu sinh, tuy không có nghĩa là sẽ thi nghiên cứu sinh, có điều với chuyên nghành của tôi mà nói, tốt nghiệp mới là nhập môn, học nghiên cứu sinh mới chỉ biết chút chút về nghề, hiện giờ tranh thủ học sớm cũng tốt."

Tô Xán gửi qua mấy ký hiệu bật ngón cái.

Lâm Lạc Nhiên đáp lại bằng khuôn mặt kiêu ngạo, sau đó tắt máy, hai tiếng sau tới Bắc Kinh.

Thoáng cái trở nên nhàn rỗi, cái đầu Tô Xán bắt đầu suy nghĩ linh tinh.

Trước kia lúc mới trùng sinh, mục tiêu đầu tiên của Tô Xán là vào được Nhất Trung, tiếp đến là mở cửa hiệu nhỏ để cả nhà không còn lo lắng về cơm ăn áo mặc, theo đuổi Đường Vũ, đến bây giờ đều đạt được cả rồi, sự nghiệp cũng đã đạt tới tầm cao nhất định, Tô Xán sinh ra câu hỏi lớn cuộc đời, tiếp theo sẽ là gì, cuộc đời mình sẽ đi theo hướng nào, ra trường, chăm lo sự nghiệp mỗi lúc một lớn hơn? Để làm gì? Giống như mệnh đề triết học liên quan tới sinh tử của Pythagoras, làm Tô Xán có chút hoang mang.

Y đã một tay thúc đẩy con ngựa ô văn phòng phẩm Thục Sơn dẫn đầu nền công nghiệp nhẹ trong nước, đồng thời Bách hóa Đôn Hoàng trở thành TTTM cao cấp đừng sừng sững ở Dung Thành.

Mặt khác có sự chống lưng của Vương Bạc, truyền thông Ba La bắt đầu từ tam giác Trường Giang mở rộng tới Kinh Hỗ Tuệ, vững bước tiến lên, dự kiện năm sau thị trường lớn gấp đôi.

Hiện giờ Thượng Mạch không nóng không lạnh, đang âm thầm tích lũy bàn quyền âm nhạc, triển khai bố cục, năm nay sẽ bùng nổ, đến khi thị trường nhạc chuông phát triển, lúc đó địa vị của Thượng Mạch ngày càng to lớn.

Gom hết sự nghiệp này lại thôi cũng đủ cho nhân vật nhỏ như y thấy quá thỏa mãn rồi.

Huống hồ nhờ cơ duyên trùng hợp mà Tô Xán còn gặp được Mark, cùng sáng lập nên Facebook, hiện con quái vật này đang trưởng thành cực nhanh, xu thế tốt đẹp, xem ra đạt tới địa vị toàn cầu chỉ là vấn đề thời gian.

Đó là sự nghiệp, còn về cuộc sống mà nói, y tốt nghiệp cao trung cùng cô gái mình yêu thương vào cùng trường đại học, có những người bạn chung phòng đặc biệt. Còn những người bạn khác phân tán khắp chân trời góc biển cũng đang phấn đều vì tương lai. Ngoài ra mạng lưới xã giao cũng ngày một mở rộng, như Ngụy Viễn Hồ, Đào Tình ....v..v..v.. những nhân vật trước kia y chẳng nghĩ có thể tiếp xúc tới.

Nhưng đồng thời cũng có nhiều vấn đề xuất hiện trước mặt y, xí nghiệp sau khi lớn mạnh cần quản lý vận hành chính quy, mâu thuẫn tranh giành lợi ích nội bộ diễn ra, bọ họ không còn có thể âm thầm phát triển như trước, những đối thủ mạnh bên ngoài đã chú ý tới họ, ra tay đả kích.

Tất cả những điều đó khiến Tô Xán muốn phủi tay làm ông chủ ngồi khểnh hưởng thụ cũng không được.

Tô Xán không có nhiều thời gian suy nghĩ linh tinh, rắc rối nhanh chóng xuất hiện, Facebook TQ đột phá 1 triệu người dùng, toàn bộ nhân viên công ty phấn khích, tin tưởng tương lai có thể sáng tạo ra lịch sử. Facebook TQ vì thế thu hút không ít nhân tài, trong đó có cả, nhân vật có kinh nghiệm ở công ty lớn nước ngoài hoặc quốc xĩ, đồng thời ở mức độ nhất định mang tới nhiều thói xấu.

Một giám đốc của công ty, trước kia làm công tác trị trường cho một xí nghiệp nước ngoài có tiếng, khi được Facebook TQ bỏ lương cao mời về, ỷ tuổi tác kinh lịch của mình mà vênh mặt, mồm miệng vô cùng đáng ghét, còn quấy rối một số cô gái trong công ty. Mà những cô gái này vì biết ông ta được công ty trải thảm đỏ đón về nên giận mà không dám nói gì.

Thứ sáu vừa rồi, ngày Tô Xán thi môn cuối, ông ta cùng với mấy người bạn trong vòng tròn ăn cơm ở nhà ăn, tán gẫu chủ đề nam nhân, một MM lễ tân đi qua, ông ta nhìn chằm chằm vào mông nói oang oang trước mặt mọi người :" Cái mông này vểnh lên làm người ta chỉ muốn cắn." Làm cả đám nam nhân bên cạnh cười rộ hùa theo trêu chọc, cô gái xấu hổ tức giận phải rời nhà ăn.

Thứ bảy thì chuyện này tới tai Tô Xán, đám quản lý cấp cao Kiều Thụ Hâm cực kỳ khó xử, thói xấu này không loại bỏ, nội bộ công ty trở nên bẩn thỉu tha hóa, nói không chừng tương lai quy tắc ngầm hoành hành, lún vào vòng tròn ác tính như rất nhiều công ty khác. Nhưng nếu như tiến hành xử phạt giám đốc đó, thậm chí tiến hành đối thoại đơn giản, không khác gì đuổi ông ta khỏi công ty, còn mặt mũi nào ở lại.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 227: Nền tảng chiến lược (2)

H

uống hồ giữa nam nhân với nhau đề tài hứng thú nhất là nữ nhân, lúc đó ông ta uống say, nói lời không giữ gìn là bình thường. Ngay cả bạn học của Tô Xán, tùy tiện kiếm lấy một tên trông có vẻ hiền lành chất phác nhất cũng biết kể mấy chuyện tục tĩu về con gái, viên giám đốc kia nếu như động tay động chân thì chắc chắn bị đuổi cổ ngay không ngần ngại, nhưng ông ta không hành động, chỉ dùng mồm miệng trêu ghẹo.

Nếu trách phạt ông ta, nhân viên nam trong công ty vì thế mà cảm thấy bị đe dọa, phân biệt giữa lời nói đùa và lời lẽ mang hành vị quấy rối tình dục hoặc dụ dỗ gạ gẫm là cực kỳ khó khăn, chuyện này có thể khiến không khí trong công ty trở nên căng thẳng, thậm chí gây mâu thuẫn giữa nhân viên nam và nữ. Còn nếu không có động thái gì, khó biết được thói xấu này sẽ diễn biến thành cái gì.

Những chuyện như thế nhìn có vẻ không quan trọng, nhưng có thể ảnh hưởng phát triển lâu dài của Facebook TQ.

Loại chuyện như thế ném trước mặt Tô Xán, làm y có muốn trốn tránh cũng không nổi.

Thứ hai có cuộc họp thường lệ, vốn hôm nay là ngày đầu Mark tới thị sát Facebook TQ phải náo nhiệt mới đúng, nhưng Mark yêu cầu không được tổ chức hoan nghênh gì hết, lặng lẽ cùng Tô Xán, Đường Vũ vào phòng họp.

Không khí rất vi diệu, một số người hiếu sự biết chuyện hớn hở đợi xem trò hay, mấy cô gái thuộc ban lễ tân thấp thỏm đợi kết quả, chuyện này không xử lý, sau này bọn họ thành đối tượng trêu chọc, xử lý không triệt đề, họ rất có thể thành đối tượng bị đả kích trả thù, lòng rối rắm.

Cao tầng Facebook TQ đều đau đầu vì "chuyện nhỏ" ảnh hưởng tới lòng người này.

Tô Xán như thường lệ sau khi tổng kết công việc tuần qua, hơi dừng lại nhìn quanh một vòng, nói:
- Tuần trước tôi nghe được một câu:"cái mông này vểnh lên làm người ta chỉ muốn cắn."

Cả phòng họp im phăng phắc, ngay cả viên giám đốc trung niên kia thường ngày dám lên mặt với ai, với chủ tịch "nhóc con" này không dám có chút sơ xuất nào.

Trong không khí căng thẳng đó, Tô Xán tiếp tục:
- Con người đều theo đuổi cái đẹp, ý kiến của tôi là, lần sau nếu khen mông một cô gái đẹp, hãy dùng những từ nữ văn nhã một chút.

Hiện trường khựng lại vài giây mới có người phì cười, tiếp đó tiếng cười lan ra khắp phòng.

Tô Xán không điểm danh người nói câu kia, không làm nghiêm trọng thêm vấn đề, cũng không bỏ qua, đại biểu y đã chú ý tới, vị chủ tịch trẻ cả tuần tới công ty một vài lần, tham dự vài cuộc hợp sao có thể nhắc tới chuyện vô vị, chứng tỏ y chú ý và không hài lòng, đây là sự cảnh cáo khéo léo nhất với toàn thể mọi người. Viên giám đốc kia tuy cũng cùng người xung quanh cười phụ họa, nhưng thầm cảnh cáo bản thân lần sau giữ gìn hơn.

Mark kín đáo giơ ngón tay cái lên với Tô Xán, còn Kiều Thụ Hâm thán phục ra mặt, trước kia hắn vốn còn có chút xem thường Tô Xán, bây giờ mới thực sự công nhận Tô Xán là người có thể cầm lái cho con thuyền đi xa hơn, hắn thua kém quá xa.

Phòng cà phê rộng tới một trăm mét vuông của facebook TQ là nơi nơi làm việc không chính thức, rất nhiều người thích ôm laptop của mình ra đây, vừa làm việc vừa uống cà phê.

Kết thúc cuộc họp Mark cùng với Tô Xán, Kiều Thụ Hâm Quan Khải Đặc ngồi trong phòng cà phê, Tô Xán giới thiệu chi tiết hơn về tình hình công ty:
- Mỗi một nhân viên của chúng tôi được trở cấp 1000 tiền nhà ở, giúp họ có thể chọn những chỗ ở gần công ty hơn.
Hiện Facebook TQ có gần 200 nhân viên, mức độ nhất định học theo Facebook TQ, đại đa số thông qua trường học tuyển vào.

Chỉ có những chức vụ cần kinh nghiệm xã hội mới tuyển dụng theo cách thức bình thường. Tô Xán rất biết lợi dụng nguồn tài nguyên trường học, phần đông nhân viên Facebook TQ tới từ Đồng Tề, Thượng Giao, Đh Thượng Hải, tuổi 23 - 35, đây là lực lượng trung kiên, là sức sống của Facebook TQ. Sau đó cũng có một số nhân vật cấp trọng lượng tham gia, như Trương Quả và Vicktor, tài năng kỹ thuật, hay Mục Toàn Phong chuyên quản lý hành chính.

Chế độ quản lý của Facebook TQ tương đối rộng rãi, không đơn thuần mọi người tới công ty là giới hạn trong khu làm việc của mình, mệt mỏi có thể ra phòng cà phê nghỉ ngơi chơi bài, hoặc là chơi vài ván PES trên máy PS2.

Mà mới đầu Kiều Thụ Hâm hoàn toàn phản đối thái độ làm việc tản mác này, hắn cho rằng đây là chuyện hủy hoại cả công ty, cả Đường Vũ cũng tỏ ra không hài lòng khi nhiều người trong giờ làm lại thoải mái đi chơi game. Nhưng dần dà phát hiện công việc hoàn toàn không có chuyện lỡ dở, kế hoạch lập ra nhiều khi hoàn thành trước thời hạn, giờ làm việc là thứ quy định giành cho người ngoài, nhiều người tự động làm việc thâu đêm suốt sáng, nếu chuẩn bị thêm phòng tắm, máy giặt đầy đủ, đám người này dám lấy công ty là nhà luôn lắm.

Vì thế Kiều Thụ Hâm tuy không thích song không nói gì được nữa, Đường Vũ thì từ đầu tới cuối không nói gì, ánh chuyển từ ngạc nhiên này tới ngạc

nhiên khác, thi thoảng còn chăm chú nhìn Tô Xán, như nhìn thứ vượt ngoài phạm vi lý giải của mình.

- Tôi nghe nói nhân viên làm việc rất tích cực, có người tăng ca xong lái xe về nhà, tới tiểu khu đã là rạng sáng, xe húc vào bồn hoa, thế là ngủ gật luôn trên xe tới tận sáng quay xe lại công ty đi làm.
Mark tuy cách đại dương bao la cũng nắm được chuyện này.

- Đúng vậy, sau chuyện đó chúng tôi không khuyến khích nhân viên tăng ca lái xe về nhà, cùng hỗ trợ nhân viên thuê chỗ ở gần công ty.
Kiều Thụ Hâm cười khổ:
- Thế là một vài người ỷ vào chỗ ở quá gần lại càng làm muộn, rốt cuộc ngủ luôn ở công ty, tôi không biết giải quyết tình trạng này thế nào.

Mọi người cười rộ lên, nỗi khổ này không biết là ao ước của bao nhiêu công ty.

Hôm nay phòng cà phê vắng vẻ hơn mọi ngày, nhân viên tự giác không tới làm phiền họ nói chuyện, nhưng người qua đi lại đặc biệt nhiều, với bọn họ mà nói Mark là sự tồn tại thần bí nhất, kính sợ nhất, Tô Xán là thái cực khác gần gũi nhất, bội phúc nhất.

Nếu là một hai năm trước những sinh viên tốt nghiệp điểm cao ở đại học danh tiếng, hoặc người có trình độ có kinh nghiệm làm việc lâu năm, ai chấp nhận đi làm công cho hai thanh niên còn chưa tốt nghiệp? Nhưng giờ đây Facebook phát triển vượt xa tưởng tượng ban đầu, đầu năm 2001 đột phá 1 triệu người dùng, cuối năm 2001 là 3 triệu, tháng 5 năm 2002 là 5 triệu, hết năm 2002 con số này đã lên tới 8 triệu.

Bên ngoài không ít kẻ từng hô hào 3 triệu, rồi 5 triệu là ngưỡng tối cao của Facebook liên tục vả vào miệng mình, nhà đầu tư bỏ lỡ cơ hội đấm ngực tiếc nuối không thôi.

Facebook TQ năm nay cũng có bước phát triển dài, thành lập vào tháng 7 năm 2002 mới chỉ có 100.000 người dùng, tới tháng 1 năm 2003 đã đột phá ngưỡng 1 triệu, tốc độ tăng trưởng này vượt cả Facebook thời gian đầu, cho nên khi Facebook TQ đột phá 1 triệu người, Mark tới Thượng Hải chúc mừng, đại biểu sự quan tâm của hắn dành cho Facebook TQ.

Lượng người dùng của Facebook tăng trưởng không ngừng là con dao hai lưỡi, phục vụ kỹ thuật của công ty cũng phải nhanh chóng theo kịp sự tăng trưởng này, nếu chất lượng phục vụ đi xuống làm mất lòng người dùng sẽ khó kéo họ lại khi độ gắn bó còn chưa lâu, nên nhân viên kỹ thuật gần như ngày nào cũng sống trong nguy cơ. Tuần vừa qua máy chủ thiếu chút nữa quá tải, vậy tức là tuần sau sẽ quá tải, trang web không thể hoạt động nữa, cần gia tăng dung lượng.

- Tình thế hiện giờ, chúng ta muốn duy trì hoạt động bình thường để đảm bảo xu thế mở rộng, giữ được xu thế này, chỉ hai ba năm nữa không có trang web loại SNS nào có thể khiêu chiến chúng ta nữa, đó sẽ là lúc tiếp cận người khổng lồ như Google. Nhưng chỉ vẹn vẹn duy trì hoạt động bình thường đã không dễ dàng.
Mark cầm tài liệu của Facebook TQ, vừa lật xem vừa nói như máy:
- Rất nhiều kỹ sư lập trình trẻ thường phạm vào sai lầm nhỏ nhưng vô cùng nghiêm trọng, đó là cái tôi bản thân quá lớn, đi ngược lại cơ sở mã nguồn, trái với thiết kế tiêu chuẩn, thì sai lầm cơ bản có thể khiến cả trang web sụp đổ. Có lần vì một thực tập sinh phạm sai lầm về code, khiến cho bất kỳ hộ dùng nào bấm vào bất kỳ một quảng cáo nào cũng đưa tới một khách hàng quảng cáo, cho nên phải hết sức thận trọng, chi tiết quyết định thành bại, phục vụ phần cứng không phải là thế mạnh của chúng ta, mà chính phần mềm mới là mạng sống.

.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 228: Nền tảng chiến lược (3)

Câu chuyện dần chuyển hướng sang nghiêm túc, Mark đề xuất rất nhiều ý kiến trợ giúp kỹ thuật cho Facebook TQ, dù sao hắn cũng xuất thân từ kỹ thuật.

Tiếp đó thảo luận sang vấn đề tài chính, tiền của tập đoàn đầu tư mạo hiểm đã gửi tới đợt đầu, trừ duy trì phát triển bình thường, một bộ phận do Mark và Tô Xán tự do phân phối.

- Tôi sẽ gửi cho Facebook TQ 15 triệu USD thu mua cổ phần của Facebook TQ, chuyện này tiến hành bí mật, bên phía nhà đầu tư tôi sẽ có lời giải thích hợp lý.
Rời tổng bộ Facebook ở chỗ riêng tư, Mark nói với Tô Xán:
- Chúng ta chiếm 3 ghế trong 5 ghế của HĐQT, Washington Post là chiến hữu của chúng ta, tới thời khắc quan trọng, họ sẽ đứng về phía chúng ta.

Đại Ba La mua 30% cổ phần của WoW cần 25 triệu USD, 175 triệu NDT, Tô Xán tự gom được 80 triệu, còn thiếu 95 triệu, thêm 15 triệu USD chi viện từ Facebook Mỹ, như vậy là dư thừa rồi.

Mark tận lực ủng hộ Tô Xán mua cổ phần của WoW là nền tảng chiến lược kết hợp giải trí và mạng xã hội, phù hợp với tư tưởng của hắn.

Trong lịch sử ngành nghề kỹ thuật phần mềm, thành một nền tảng phần mềm cho những ứng dụng khác vận hành trên đó, là một trong số mục tiêu vinh quang tối cao nhất.

20 năm trước, Microsoft sáng tạo ra HĐH Window điều khiển hệ thống PC tạo ra môi trường các phần mềm của tất cả các công ty khác, từ đó đạt được

địa vị lũng đoạn làm chúa tể nền công nghiệp phần mềm suốt quãng thời gian dài.

Sáng tạo ra một nền tảng khiến công ty thành hạch tâm của một hệ sinh thái, khiến mọi người tham dự đều phụ thuộc vào công ty này, đồng nghĩa tạo nên ngai vàng gần như không thể lay chuyển.

Trong thời gian Mark ở lại Thượng Hải, Tô Xán và hắn thường cùng nhau đi bơi trong bể bơi nước nóng ở khách sạn Holiday, sau đó nằm trên ghế tựa, uống Heineken, trò chuyện vấn đề kiến thiết Facebook trong tương lai.

Bước tiếp theo của Mark là chiến lược nền tảng phần mềm, liên hệ tất cả công ty công nghệ ở thung lũng silicon, thuyết phục bọn họ tiếp nhận trình tự úng dụng của Facebook.

Đây là công trình vĩ đại, bọn họ phải liên hợp với Google, Apple, Microsoft, Yahoo, Amazon, tạo ra một hệ sinh thái lớn, nếu thành công, Facebook sẽ thành hạch tâm hệ sinh thái này.

Điều này làm Tô Xán nhớ tới trang taobao của Mã Vân (Jack Ma), nhìn từ góc độ nào đó, tư tưởng của hai người bọn họ rất rống nhau, tạo ra nền tảng cho hàng triệu người bán tiếp tận với khách hàng, dựa vào nền tảng của taobao, những người này tự động bảo vệ taobao.

Ý tưởng sơ bộ của Mark cũng là như vậy, Tô Xán rất tán đồng, bổ xung không ít ý tưởng của mình.

- .. Tôi thích cái cảm giác này, chúng ta cùng nhau ngồi uống bia, luôn có những ý tưởng kỳ diệu ra đời. Trường Harvard có một danh ngôn, ý tưởng sinh ra ở đây có thể thay đổi thế giới. Tô, cảm giác này thật tốt.

Tô Xán và Mark cụng chai vái nhau, uống một ngụm bia, chất lỏng đăng đắng man mát trôi xuống họng lan toàn toàn thân, khoan khoái vô cùng.

- Chúng ta bán đi 10.4 % cổ phần cho Accel, có được tài chính dư dả, nhưng không có nghĩa chúng ta sẽ thuận buồm xuôi gió, tôi thấy rất nhiều ẩn họa tồn tại song hành với nó, như áp lực về phần cứng lẫn phần mềm, điểm yếu trong cơ cấu công ty, nó sẽ là lực cản của chúng ta khi tiến tới đỉnh cao ngành nghiệp. Chúng ta đang phát phiển mạnh, nên gây chú ý lớn, nhất cử nhất động đều khiến người ta bàn tán. Tôi biết hiện giờ cậu đang chú ý hạng mục quảng bá, đem quảng cáo mà người dùng click vào truyền bá cho bạn bè xung quanh, nhưng bản thân hạng mục này có nhiều khiếm khuyết, xâm phạm quyền riêng tư con người.
Tô Xán cân nhắc nói:
- Tôi cũng nghe nói cậu liên tục tiếp xúc với Microsoft và Google, bọn họ không hiểu ý nghĩa của những cuộc tiếp xúc đó, mà hai công ty này đều ra giá mua Facebook ... Nội bộ facebook rất là bất an.

Trước kia Tô Xán đâu cần lựa chọn trường hợp, thời điểm hay câu từ khi nói chuyện với Mark, nhưng bây giờ không thể như thế, mọi thứ không thể hoàn toàn như xưa được nữa.

Sự thành công của Facebook ở thung lũng Silicon được người ta lấy làm đối tượng học tập, trong mắt rất nhiều người trẻ tuổi mang theo chủ nghĩa lý tưởng mà nói, Mark bán đi Facebook, khiến nó trở thành một phần Viacom, Yahoo gì đó, điều này đại biểu cho kỳ tích đã chấm dứt, hào quang của Facebook cũng sẽ mất.

- Tôi không hề có ý bán Facebook.
Mark buông mí mắt xuống, lười biếng nói:

- Tôi biết, nhưng phương thức của cậu lại truyền đi tín hiệu sai cho mọi người, nên bọn họ như kiến bò chảo nóng, không dám hỏi trực tiếp cậu, nên vòng vèo hỏi tới tôi.

Doug, viên phó trong giám đốc chịu trách nhiệm sản phẩm của Facebook được Mark trọng dụng là kẻ giỏi lộng quyền, không được lòng nhiều

nguyên lão của Facebook, từng bước từng bước rút bỏ quyền lực của bọn họ, đến Dustin cũng có va chạm với hắn, vì hắn vươn tay xen vào lĩnh vực khai phát thương nghiệp của Dustin, lại còn tác động hiệp nghị hợp tác với Amazon mà Dustin triển khai, hai bên chửi nhau công khai ở cuộc họp. Mark lại mắt nhắm mắt mở, mặc cho những nguyên lão oán trách, bọn họ đều gọi điện cho Tô Xán, thậm chí Katherine còn nói muốn bỏ đi tìm công việc khác, tiếp tục thế này e Facebook sẽ có chấn động.

Mark nhìn Tô Xán chằm chằm, hắn chỉ cần một thoáng biết ý ám chỉ của Tô Xán:
- Doug được tôi thuê về để phân bớt gánh nặng khai phát sản phẩm, như thế tôi mới có thể chuyên tâm vào sự vụ công ty ... Doug luôn cho rằng người ủng hộ mình rất nhiều, cho rằng bản thân thành nhân tuyển cho vị trí CEO. Suy nghĩ này của hắn sẽ được dung dưỡng tới khi chúng ta không cần hắn nữa.

Tô Xán há mồm, trường hợp này bản thân y không ngờ tới lý do này của Mark.

Mark nâng chai bia lên:
- Tô, chuyện này không cần cậu lo lắng, bỏ qua đi, tôi thích thành phố này, thích trường học của cậu, thích ở bên cậu và Đường Vũ, chuyện bên kia tôi sẽ giải quyết ổn thỏa, cậu chẳng lẽ không tin tưởng năng lực của tôi sao?

Tô Xán muốn nói lại thôi, cầm chai bia lên uống.

Vào 25 tháng 1 Mark có một buổi diễn giảng ở Đh Cambridge, nên ngày 22 tháng 1 kết thúc hành trình ở Thượng Hải, tới sân bay Phổ Đông.

Thị trấn Cambridge không có chuyến thẳng tới Thượng Hải, nên Mark sẽ bay tới London rồi chuyển chuyến bay. Tô Xán, Đường Vũ, Kiều Thụ Hâm, Lý Bằng Vũ ra sân bay tiễn chân, bên cạnh hắn là bạn cùng phòng ở

Hardvard, phó tổng giám đốc Dustin Moskovitz đang chỉnh lý tài liệu hành trình và vé máy bay.

Tới giờ soát vé Mark xoay người đi rồi lại dừng, quay về đi tới trước mặt Tô Xán, hai chàng thanh niên có tới 7 phần thần thái tương tự, tóc xoăn xoăn, dáng gầy gầy, ăn mặc hết sức bình thường. Tô Xán đang tưởng Mark muốn nói gì với mình thì hắn quay sang Đường Vũ:
- Mình từng nhiều lần nghĩ, nếu như đem vị trí và thân phận đổi với Tô Xán, liệu bản thân có sẵn lòng không? Đáp án là có, vì trên thế giới này không tìm được cô gái nào như bạn nữa rồi.

Đường Vũ hơi đỏ mặt, quay sang nhìn Tô Xán:
- Ai bảo người xuất thân kỹ thuật là khô khan, Mark rõ ràng lãng mạn hơn ai đó.

Tô Xán sờ mũi:
- Đính chính một chút, cậu ta học chuyên ngành tâm lý, môn phụ nghiên cứu thần học và văn học cổ điển, đừng để cái mặt thật thà của cậu ta lừa.

Xung quanh không ít người thầm bĩu môi, người không có tư cách phát biểu câu này nhất là y, còn ai ở đây có cái mặt thật thà mà tâm tư gian xảo hơn y nữa.

Cuối cùng Mark kéo Tô Xán qua một bên, vỗ vai y nói nhỏ:
- Tôi biết cậu vẫn lo lắng hạng mục quảng bá ảnh hưởng tới quyền riêng tư cùng với sự náo động bên Mỹ, nhưng yên tâm, tôi có thể xử lý tốt tất cả, có lẽ bây giờ cậu thấy tình hình hơi tệ, nhưng sớm muộn có một ngày Facebook thành công ty vượt qua sự tưởng tượng của chúng ta, tôi cần phải thành loại chúa tể có thể kiểm soát con quái vật khổng lồ này.

Tô Xán rất muốn nói động thái xâm phạm quyền riêng tư này sẽ mang tới phiền toái không dứt, là sai lầm, cũng muốn kiềm chế vị phó tổng giám đốc lộng quyền kia, hạn chế va chạm nội bộ. Nhưng Tô Xán phải thừa nhận,

Mark nói có lý, hắn phải trở thành người tương lai kiểm soát đế quốc thượng nghiệp khổng lồ, cần phải trải qua rèn luyện này, Tô Xán khâm phục khí phách của hắn.

Cuối cùng trước khi đi Mark còn ôm tạm biệt Đường Vũ một cái rồi chạy vào khu soát vé trong ánh mắt tức tối của Tô Xán.

Thế là vị chủ tịch của công ty hiện đã có giá trị hơn 600 triệu USD, cùng gió lạnh khiến người ta run rẩy của Thượng Hải lên chuyến bay tới London.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 229: Mỹ nữ công sở

T

hượng Hải vắng vẻ hơn rất nhiều, không chỉ quanh các trường đại học mà còn cả ở trung tâm thành phố cũng thế, tất nhiên không phải vì Mark rời đi, hai chuyện chả liên quan gì cả. Mà vì ngày Mark đi cũng là 20 tháng 12 âm lịch, tuyệt đại đa số sinh viên nhà không ở Thượng Hải đã trở về quê, thành phố ít người khác, nhưng không khí tết làm nó càng thêm sôi động.

Tô Xán và Đường Vũ vẫn chưa về, vé máy bay hai bọn họ đặt vào ngày 25 tức là đúng 23 Tết mới lên đường trở về.

Đường Vũ nhân thời gian nghỉ tiếp nhận công việc ở Facebook TQ, phụ trách thao tác kế hoạch thương nghiệp trong nội bộ công ty, cô làm quen rất nhanh, trong mảng này có mấy nhân vật có tiếng trong lĩnh vực được Facebook TQ đưa về trước đó, thậm chí còn có một người còn quen với gia đình Đường Vũ, lúc đầu nhìn thấy Đường Vũ còn nghĩ mắt có vấn đề.

Cha mẹ Đường Vũ không có mấy ảnh hưởng ở Thượng Hải, Mục Tuyền là vì nghề nghiệp, ông Đường cho dù kinh doanh tốt, có tiếng trong nghề, nhưng gốc rễ không phải ở đây, sức ảnh hưởng có hạn, nhưng bà ngoại của Đường Vũ, người nếu không cần thiết cơ bản không lên báo, không thấy mặt lại có ảnh hưởng lớn, đặc biệt phía nam.

Năm 2003, trường đảng TW vẫn choàng một tấm khăn che thần bí, người ta đồn nơi nào trong thủ đô khiến tài xế hung hăng nhất cũng phải lái xe cực kỳ cẩn thận, đáp án là trường đảng TW, dù là xe treo biển gì cấp bậc gì đều phải nhường người đi bộ, vì nói không chừng trong đó có vị tổng bí thư tương lai.

Là ngôi trường thần bí nhất TQ, còn chưa mở rộng cửa cho người ngoài vào tham quan như sau này, cũng chẳng có quyền lực hành chính nào với người

dân, nhưng ở bất kỳ là xưa hay nay, ảnh hưởng của nó lên chính đàn luôn không hề nhỏ. Nói tới bà ngoại của Đường Vũ, chỉ cần là nhân vật đạt tới cấp độ nhất định, cái tên Mục Ngạn Dung có thể nói như sấm nổ bên tai.

Lúc này cô cháu gái cưng của Mục Ngạn Dung lại chạy tới một công ty do sinh viên giáo viên trường ĐH Thượng Hải lập nên, tin tức này để người biết được thân phận Đường Vũ biết khỏi nói chấn động cỡ nào.

Một cô gái như Đường Vũ, trong mắt nhiều người địa vị không thua kém đại tiểu thư của bí thư thành ủy Thượng Hải, vậy mà giống như bao nhiêu sinh viên bình thường khác, đi học học tập thi cử không có gì khác biệt, trong đánh giá của giáo viên phụ trách, lớp trưởng, hay ủy viên học tập, thì Đường Vũ được tính vào sinh viên ba tốt, dù không có nhiều phần thưởng đỉnh cao liệt vào hàng "thần đồng" hay "thiên tài", nhưng bất kỳ ai tiếp xúc với Đường Vũ thời gian ngắn cũng đều nhận thấy đây là cô gái họ không thể vươn tay tới.

Đó là cô gái khiến người ta ngày ngày thấy ở trường học vẫn khao khát ngày mai được thấy, học kỳ sau được thấy, được trùng hợp có dịp cùng cô nói vài câu.

Đó là cô gái tưởng chừng từ khi sinh ra đã khuông nhuốm chút khói bụi nhân gian nào.

Nhưng tình huống thực tế không phải như vậy, thời gian Mục Ngạn Dung đang là cán bộ cấp sở, Đường Vũ mới chỉ chào đời ở thành phố nhỏ lạc hậu Hạ Hải, không có gia tộc che chở, cha mẹ cô đều là công vụ viên nhỏ cơ quan, phải hàng ngày vất vả phấn đấu vì tiền sữa cho con.

Khi Đường Vũ trưởng thành xinh đẹp vượt xa bạn bè ngoài trang lứa, Mục Ngạn Dung lên làm lãnh đạo tỉnh bộ, Mục Tuyền hơn mười năm lăn lộn cơ quan bằng vào trí tuệ và quyết tâm hơn người lên cấp phó sở, cha cô từ bất vả bôn ba kiếm sống thành doanh nhân giàu có.

Khi đó cha mẹ cô đại bộ phận thời gian không ở nhà, Đường Vũ phải tự chăm sóc mình, phải tự nấu cơm - rất ít -, tự nấu mỳ, dọn dẹp nhà cửa, ngày ngày đúng giờ đứng trước bến xe bus, tới trường bắt đầu ngày học tập mới, để có thể thi vào trường đại học tốt. Mục tiêu rõ ràng, không giống như những đứa bé cùng tuổi có điều kiện không lo tới thành tích học tập, thậm chí căn bản không lo quỹ tích cuộc đời sau này.

Cô vẫn là cô gái thi thoảng ngây người, thi thoảng ảo tưởng tương lai, thi thoảng đỏ mặt vì nam sinh đẹp trai nào đó, thi thoảng có chút tâm tư nhỏ nhảy mầm, rồi thi thoảng sinh ra chút phiền nào mông lung.

Lớn thêm một chút nữa Đường Vũ đã thấy cuộc sống giàu có của em họ mình ở Thượng Hải, thấy được những nhân vật lớn trong gia tộc, thấy được mâu thuẫn giữa ông bà ngoại và cha mẹ mình, đồng thời qua lời bàn tán của người xung quanh, biết được cuộc đấu đá nguy hiểm của bà ngoại.

Nhưng tất cả những điều đó không ảnh hưởng tới cuộc sống bình lặng của cô tại thành phố nhỏ kia, không ảnh hưởng mỗi ngày cô bước lên xe bus chen chúc chật ních, tới trường học gửi gắm vận mệnh vô số người.

Thế rồi một ngày gần tốt nghiệp sơ trung, cô xoay người nhìn thấy Tô Xán mặc áo sơ mi trắng đứng dưới ánh hoàng hôn, người gày gò ánh mắt hoảng sợ nhìn bốn phía.

Buổi trưa hôm đó Tô Xán cùng Lâm Quang Đống tham gia một bữa cơm không có ở công ty, Triệu Ngạn cuối cùng cũng có được cơ hội mời Đường Vũ ăn cơm cùng, ngồi đối diện với nhau ở nhà ăn Facebook Trung Quốc, làm không ít nam nhân viên đi qua ghen tị, đương nhiên ghen tị chứ không phải có ý gì với Đường Vũ, có mà cho 10 cái đầu cũng không dám.

Đường Vũ mới vào công ty chưa lâu, nhưng thông tin về cô đã nhanh chóng được cựu sinh viên ĐH Thượng Hải truyền bá khắp nơi rồi, sinh viên ưu tú

đứng top 3 của ĐH Thượng Hải, riêng điều đó thôi đủ khiến cô gái ghen tỵ không còn cớ gì nói ra nói vào nữa.

Huống hồ Đường Vũ thông minh nhưng không phải loại nữ nhân toan tính, lạnh lùng lại không kiêu ngạo coi thường người khác, nhanh chóng làm người trong công ty thay đổi cảm quan về cô.

Triệu Ngạn đánh giá nhanh Đường Vũ, chỉ gần một năm không gặp, Đường Vũ như lột xác, dần dần trút đi vẻ ngây thơ, thêm vào sự thành thục, khuôn mặt trái xoan, đôi mặt dài sắc lạnh ẩn chứa tình cảm phong phú, mũi đẹp đẽ, cánh môi dầy ướt át, trong vẻ đẹp trí thức mỹ nhân công sở mang theo một vị nữ nhân quyến rũ.
Thân trên là chiếc áo sơ mi lụa trắng làm bầu vú mềm mại dưới đó khoe trọn sức sống căng tràn của mình, cùng véc nữ màu đen tạo tương phản rõ ràng, nửa dưới là váy quây màu xám tro, ôm lấy cặp mông tròn trịa, cùng đôi chân dài trắng trẻo khiến người ta không tự chủ được liếc nhìn một cái.

Điều duy nhất không thay đổi là mái tóc dùng cái nịt buộc đơn giản thành đuôi ngựa gọn gàng nhanh nhẹn, mếu không Triệu Ngạn không dám liên tưởng tới cô gái tương đối non nớt thanh thuần lần đầu mình gặp.

- Chú Triệu, không ngờ cháu lại làm việc cùng với chú.
Đường Vũ đặt khay thức ăn xuống bàn, cười nhẹ nói:

- Ha ha, chú muốn đổi môi trường làm việc một chút, làm một chỗ mười mấy năm có sức ì rồi, Facebook TQ tuy còn non trẻ, nhưng rất năng động, tư tưởng tiếp cận với thế giới, tơi đây chú thấy trẻ lại nhiều, tinh thần không kém gì hồi mới đi làm.
Ở khoảng cách gần như thế, xuyên qua áo lụa trắng mỏng manh có thể thấy được vệt áo lót gợn lên, còn may không phải là màu đen, nếu không Triệu Ngạn không chắc giữ được điềm đạm của bậc trưởng bối như bây giờ, có khi lộ ra tâm lý xấu xa của ông chú trung niên rồi, chân thành nói:

- Hiện giờ kinh doanh cứ đóng cửa làm xe là không được phải học hỏi thêm cái mới của người khác, Đường Vũ, nếu như cháu muốn học một số thứ về thao tác thương nghiệp, chú sẽ dốc sức giúp cháu, chú từng làm việc ở mấy công ty lớn, cái gì không thể dạy cháu chứ về kinh nghiệm sống chú không cần kiêm tốn nữa, nếu không giám đốc Kiều cũng chẳng kéo bằng được chú về đây.

- Dạ, cám ơn chú.

Đường Vũ trả lời đúng mực, khuôn mặt lạnh lùng trời sinh là ưu thế giúp cô che giấu nhiều cảm xúc, ví dụ như cô chẳng thích Triệu Ngạn, hoàn toàn không phải vì vừa nãy phát hiện ánh mắt Triệu Ngạn lướt nhanh qua ngực mình.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 230: Tai nạn xe (1)

Triệu Ngạn là bạn cực thân với Đường Quốc Trung chú ba của Đường Vũ, cũng gặp Đường Vũ nhiều lần, nhưng quan hệ với hai nhà Mục Đường chưa đủ sâu tới mức biết cụ thể quan hệ Đường Vũ và Tô Xán.

Trong người cùng bối phận với cha Đường Vũ cũng có một hai nhân vật có năng lực, Đường Quốc Trung là một trong số đó. Đường gia tính lên ba đời trước đều là bá tính bình dân, kiếm ăn quanh quẩn ở Dung Thành, chẳng có gì đáng kể, không có cơ hội nào so sánh với Mục gia. Nếu chẳng phải Đường Quốc Trung thi đại học vào ngôi trường Quảng Châu thì nói không chừng đã ở lại huyện phụ cận Dung Thành. Đường Quốc Trung đi học ở Quảng Châu do ông Đường và bác cả Đường Vũ chu cấp hết mình, về sau tốt nghiệp ở lại Quảng Châu, vào hệ thống ngân hàng, hiện đã leo lên tới cấp giám đốc, năm ngoái điều tới Thượng Hải, vợ ông ta còn tặng Đường Vũ phong bao đỏ có 5.000.

Đường Quốc Trung từ khi tốt nghiệp tới thành tựu gần như không về Dung Thành mấy lần, càng không tới nhà Đường Vũ, hai bên rất ít qua lại, đánh giá của Mục Tuyền đây là loại người thế lợi điển hình.

Khi ông ta đi học đại học muốn đi máy bay cho nhanh, lúc đó Đường Vũ mới ba tuổi, cả nhà cô sống tằn tiện không dễ dàng lại còn gánh cả phí sinh hoạt của Đường Quốc Trung. Ông Đường thương em nên lén lấy ra 2.000 đồng gửi cho, nhưng số tiền này sao đủ mua vé máy bay được, Đường Quốc Trung đem hết oán hận trút lên đầu cha mẹ Đường Vũ.
Chuyện này làm ầm lên cả nhà đều biết, Đường gia lời ra tiếng vào, nói Mục Tuyền không chỉ dung mạo họa hại tiền đồ ông Đường, giờ còn muốn kiểm soát cả kinh tế gia đình, chỉ biết bản thân không làm tròn bổn phận chị

dâu. Rồi thế nào Mục Ngạn Dung cũng biết, giận con nhưng vẫn thương con, vì thế ấn tượng của bà với chàng rể này không thể tốt lên được.

Về sau Đường Quốc Trung tốt nghiệp đại học trừ gọi điện thoại thì gần như không bước chân vào nhà Đường Vũ, mỗi năm đến Tết gọi điện hỏi thăm sức khỏe cùng tình hình là hết. Nhà Đường Vũ thực ra liên hệ với Đường gia không nhiều bằng Mục gia, thế nên Đường Quốc Trung chẳng rõ mấy về nhà Đường Vũ, cho rằng anh và chị dâu mình vất vả phấn đấu có được địa vị ngày hôm nay là cùng cực rồi, làm sao so được với đị vị phong quang của ông ta.

Tới năm ngoái Đường Vũ tới Thượng Hải học, với cô cháu gái này thì ông ta không tệ, bất kể vì thể hiện bản thân giàu có hay là vì trả nợ anh mình trước kia, tóm lại bề ngoài đối đãi với Đường Vũ không kém, đủ quan tâm, giới thiệu người này người nọ cho Đường Vũ để khi ở Thượng Hải có gì còn nhờ cậy, có điều bản thân ông ta lại không gặp cô cháu gái này.

Dần dà biết được ông Đường hiện là doanh nhân lớn kiếm sống ở ba vùng Hong Kong, Thượng Hải, Dung Thành, tài sản lên tới trăm triệu, còn chị dâu Mục Tuyền đã là cán bộ cấp chính sở trong hệ thống tư pháp tỉnh Dung Thành, có thể nói quyền tiền đều vượt xa ông ta, thái độ lập tức quay ngoắt 180 độ, Tết vừa rồi vợ ông ta mới tặng Đường Vũ phong bao 5.000 đồng.

Khi đó Tô Xán là người đếm tiền, còn trêu ghẹo Đường Vũ một phen, bị cô trừng mắt nói :" Em không thích người chú này." Thế nên Đường Vũ không thích Triệu Ngạn cho lắm, người này đã là bạn thân nhất của chú ba cô thì chẳng thể quá đường hoàng, giống như câu danh ngôn “hãy nói cho tôi biết bạn anh là ai, tôi sẽ cho anh biết anh là người thế nào”, chưa kể người lần trước có lời nói trêu chọc cô tiếp tân kia cũng rất thân thiết với Triệu Ngạn.

Thực ra bỏ đi vấn đề cảm tính, Triệu Ngạn có danh tiếng lớn trong nghề, làm việc ở IBM 12 năm, tích lũy mối quan hệ trong giới cực lớn, đó là

nguyên nhân được Kiều Thụ Hâm đưa về, tên này ảnh hưởng phong cách Mỹ, bản lĩnh khoét góc tường lợi hại, trắng trợn.

Trước đó Đường Vũ tới công ty không nhiều, chủ yếu là giúp Tô Xán chỉnh lý tài liệu, làm quen với giấy tờ là chính, bây giờ nghỉ học rồi mới thường xuyên tới công ty, Triệu Ngạn mới kiếm được cơ hội tận dụng mối quan hệ của mình. Ông ta cho rằng vị Đường đại tiểu thư này cực kỳ lãnh ngạo cô độc, nếu mình không chủ động, tuyệt đối không có cơ hội.

Ban đầu Triệu Ngạn rất quy củ, hoàn toàn lấy thân phận trưởng bối chỉ bảo cho Đường Vũ nhiều kinh nghiệm quý giá, đến khi Triệu Ngạn thấy quan hệ hai bên "tương đối" rồi mới ướm hỏi:
- Chủ tịch Tô đối xử với cháu không tệ ... Có phải là bạn trai cháu không?

Đường Vũ không muốn công khai quan hệ này ở công ty, không muốn người ta cho rằng cô vì quan hệ đặc thù với Tô Xán mới có vị trị này, cô muốn dựa vào năng lực của mình được người khác thừa nhận, muốn được tuyển vào thông qua con đường tuyển dụng chính quy. Nhưng vì Tô Xán mà nhiều thứ phải thay đổi, như đưa cô tới công ty bằng cách thức vênh váo nhất có thể, triệu tập toàn bộ ban quản lý tới giới thiệu, chỉ còn kém nói thẳng, đây là bà chủ mọi người, nên Đường Vũ cũng phải tự điều chỉnh lại tâm thái mục tiêu, giờ cô mong cùng Tô Xán cảm thụ cảm giác sáng tạo lịch sử, giống như khi hai người đi bộ, không ai bảo ai đều lặng lẽ để bước chân cùng nhịp.

- Vâng ạ.
Đường Vũ gật đầu thừa nhận.

Cuối cùng đã xác nhận vì sao Đường gia đại tiểu thư vốn có quỹ tích nhân sinh khiến người ta hâm mộ, cha có một công ty lớn mà lại vội vàng đi làm kể cả kỳ nghỉ rồi, Triệu Ngạn không kìm được mặt như bừng sáng:
- Mấy công ty Ameritech, Accel vừa mới cùng Facebook đạt thanh hiệp nghị, đầu tư 36 triệu USD, bên chúng ta dự kiến được Facebook đầu tư 20

triệu USD, đây đúng là khoản tiền đúng lúc khi chúng ta vượt qua 1 triệu người dùng .. Chủ tịch Tô nhãn quang thật cao ..
Một lời hai ý.

Đường Vũ đáp lại câu nói ý tứ sâu xa này của Triệu Ngạn bằng nụ cười rực rỡ, cô cũng muốn nhân cơ hội này thông qua miệng Triệu Ngạn tuyệt đường hi vọng vợ chồng Đường Quốc Trung giới thiệu bạn trai cho mình để lôi kéo quan hệ.

Thượng Hải còn đỡ, về tới Dung Thành còn phiền hà hơn, nhưng cô không định cho Tô Xán biết.

Rốt cuộc thì công việc ở Thượng Hải cũng an bài đâu vào đấy, Tô Xán và Đường Vũ lại nắm tay nhau ra sân bay, cùng bay về Dung Thành, chuẩn bị đón cái tết xuân ấm áp, chính thức chia tay năm 2002, chào đón năm 2003 theo quan niệm Đông Á.

Năm 2003 thế cục tương đối phức tạp nhưng cũng thuận lợi hơn nhiều, trong đó sự kiện lớn nổi bật nhất là đại hội đảng triển khai, từ năm 2000, thế lực các phương đã tiến hành bố cực trước cho lần đổi khóa vượt thế kỷ này, khi đó có một lượng lớn cán bộ độ tuổi sung sức mạnh mẽ tới các địa phương nhậm chức, lớn thì là lãnh đạo tỉnh bộ, nhỏ tới phó chức huyện thị, đều tiến hành bộ cục trước đại hội đảng.

Giờ ba năm trôi qua, thời gian đổi khóa đã tới, từ TW tới địa phương có một nhóm lớn cán bộ tuổi đã tới hạn, rời khỏi cương vị lãnh đạo hiện thời, đại bộ phận cán bộ trung thanh niên tuổi từ 40 tới 50 lần này sẽ bước lên cương vị lãnh đạo trọng yếu, đại biểu cho các hệ phái thế lực khác nhau.

Dưới tình huống này, những nhân tuyển rút gọn sắp nhậm chức tấp tỉnh bộ, quan trọng nhất là lịch duyệt.

Vương Bạc trong một năm làm bí thư thành ủy Hạ Hải, từ sĩ đồ đi xuống thành vọt lên, giành được sự tôn trọng và địa vị trong phái hệ. Vương Bạc

tạo ra thành tích, được Vương lão tán thành khen ngợi, liên quan tới sự điều động của Vương Bạc, ông ta đủ tư cách lên thủ đô nắm một vị trí phó bộ trưởng có trọng lượng ở bộ ủy ban quốc gia rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 231: Tai nạn xe (2)

V

ì vấn đề này, khi đó hai ông cháu họ Vương ngồi đánh cờ ở công viên Hương Sơn Bắc Binh thảo luận với nhau, Vương lão lần đầu tiên chỉ điểm sự nghiệp cho cháu mình:

- Làm việc từ cơ quan tỉnh ủy rồi tới Dung Thành, cháu đã làm cán bộ cấp sở tám năm, về sau tới Hạ Hải làm bí thư thành ủy, cộng vào ngót ngét mười năm kinh nghiệm, bây giờ muốn thăng lên cấp phó bộ không khó, thậm chí điều cháu về kinh làm phó bộ trưởng không phải không thế nào, nhưng đợi cháu về hưu, chuyển lên được chính chức có lẽ là đỉnh điểm rồi, không cách nào tiến thêm lên được nữa, đừng nói gì tới làm chư hầu một phương. Vì theo như thông lệ, không đủ kinh nghiệm công tác ở bộ, không trải qua kinh nghiệm làm các bộ cấp tỉnh, sẽ rất bị động trong công tác. Chuyện cấp bách hiện nay không phải cháu lên Bắc Kinh, mà là tiến lên tỉnh. Trung tổ bộ nếu như điều cháu tới địa khu lạc hậu ở phía tây, cho dù điều kiện dù gian khổ thì cháu cũng không được do dự, phải lập tức lên đường ngay cho ông. Đừng có suốt ngày nhìn vào địa khu phát triển ven biển, nghĩ nơi đó cơ sở tốt, điều kiện tốt là dễ có thành tích.

Vì những lời này của Vương lão, cuối cùng Vương Bạc làm bí thư thành ủy Dung Thành, người sáng suốt nhìn ra ngay, Vương Bạc đã chính thức thành nhân vật lớp dự bị của Vương hệ rồi, được Vương lão thừa nhận, bắt đầu có tiếng nói chỉnh hợp phái hệ.

Quả nhiên ba năm sau, Vương lão từ vị trí phó thủ tướng lui về, bày ra tư thái không hỏi tới chính sự nữa, tất cả cán bộ Vương hệ, nghênh đón một cách cục hoàn toàn mới.

Bố cục Vương lão đã bố trí xong từ ba năm trước, cùng với đại hội đảng diễn ra, thay máu cán bộ lãnh đạo cấp tỉnh ở địa phương đã tới, các phương

diện diễn biến tương đối hái hòa. Ở địa khu tây nam, tin tức khiến người ta chú ý nhất là nguyên bí thư thành ủy Vương Bạc, năm sau rất có khả năng thành người đứng thứ hai tỉnh ủy.

Dưới hoàn cảnh lớn đó, Tô Lý Thành vì có cơ sở nhậm chức ở kiến trúc Đại Dung, tuổi tác đang độ chín, tới Hoàng Thành làm phó thị trưởng rất phù hợp. Từ cán bộ quốc xĩ chuyển sang sĩ đồ chính thức không phải ít, ví như Ngả Bảo Tuấn của tập đoàn Bảo Cương làm phó thị trưởng Thượng Hải, tổng giám đốc Trúc Duyên Phong của Dầu khí TQ làm phó tỉnh trưởng Cát Lâm …v..v..v.. ví dụ như vậy kể không hết, đó là đối sách tất nhiên ứng biến với tình thế phát triển của thời đại mới, trước kia vùng phía tây lạc hậu chưa có tiền lệ này, bên giờ đến lúc thay đổi rồi.

Thế nhưng người tính không bằng trời tính, Vương Bạc tận dụng thời cơ, trải đường rất thuận lợi rồi, nhưng đội xe của Tô Lý Thành trên đường cao tốc tới Hoàng Thành, xảy ra tai nạn xe hết sức hoang đường.

Nguyên nhân khi đó một đội xe toàn xe đắt tiền Porche, BMW, Mercedes tạo thành đua xe với nhau trên đường cao tốc, đoàn xe đó vượt qua đội xe trên đường nhậm chức của Tô Lý Thành, bất ngờ một chiếc Mercedes đi cuối sau khi vượt qua đột nhiên có vấn đề máy móc phải giảm tốc, khiến xe sau phanh gấp, tạo thành sự cố loạt xe húc vào đuôi nhau. May là đội xe Tô Lý Thành đi không nhanh, phanh kịp thời, không tạo thành thương vong. Trong đội xe ba chiếc đó, Tô Lý Thành là chiếc cuối cùng không đâm vào xe đi trước, chỉ giật mình một thoáng, cả người lẫn xe không xây xát gì.

Tô Xán sau khi về tới nhà mới được Tăng Kha báo cho tin này.

- Khi đó cha con từ trên xe xuống, ba chiếc xe trước đâm dúm vào một chỗ, may mắn chỉ bị xây xát ngoài da, không có vấn đề gì nghiêm trọng. Người trên xe đua gây tai nạn bị bắt tại chỗ, nhưng những chiếc xe khác đã chạy mất, về sau thông báo cho đội giao thông Dung Thành và Hoàng Thành, triển khai chặn đường cao tốc mới biết, trong xe chạy thoát có Hứa Đông

con trai Hứa Trường Thành phó thị trưởng Hoàng Thành. Còn chiếc xe trực tiếp gây tai nạn là con trai của Trương Cát cục trưởng cục quốc thổ, bản thân hắn còn là nhà doanh nghiệp nữa, hiện bị bắt giam thẩm vấn. Sự kiện không hay ho gì cho nên trên báo không được đăng. Mấy ngày qua trong nhà không biết có bao nhiêu điện thoại gọi tới nói khó đủ kiểu, mẹ đoán bên phía cha con còn có nhiều hơn.
Tằng Kha giải thích tình hình với Tô Xán:
- Mẹ vốn định đi cùng với cha con ngay hôm đó, cha con bảo đợi con về hẵng đi.

- Vậy mà cha không nói cho con.

- Chẳng phải lúc đó con đang bận rộn sao, cha con sợ con vội vàng bỏ công bỏ việc đó mà đi, hơn nữa cha con cũng không sao.

- Thật là, thời buổi này không ngờ vẫn còn đám thổ hoàng đế.
Tô Xán tức mình nói, chuyện này xử lý không tốt dù cha y là người bị hại, nhưng chưa chắc đã có bồi thường, mà có thể còn phải chịu ấm ức. Nếu ở Dung Thành, chuyện thế này sẽ ít hơn nhiều, mọi người chú ý ảnh hưởng hơn, đám hoàn khố có vênh vang lắm thì cũng tập trung ở vũ trường quán bar, không ra đường giở trò nghông nghênh.

May mắn là cha không sao cả, cũng đủ làm Tô Xán toát mồ hôi rồi, thử nghĩ mà xem, bay hai tiếng liền, vừa kéo hành lý vào nhà thì bị mẹ cho một câu "cha con bị tai nạn xe", có còn hồn vía nào nữa không? Mẹ đúng là biết dọa người ta.

Mấy hôm trước Tô Lý Thành đi nhậm chức, Tô Xán cũng gọi điện hỏi thăm, nhưng Tô Lý Thành vui vẻ nói mọi chuyện đều ổn, không ngờ cơ sự này.

Kế hoạch Tô Xán là về Dung Thành rồi đi tham dự tụ hội bạn bè một chút, tới chỗ Vương Thanh, rồi cùng Đường Vũ đi mua sắm chuẩn bị Tết, nhưng

bây giờ không thể không thay đổi kế hoạch, nhìn tin nhắn “Có muốn đi uống cà phê với đội tiếp viên váy ngắn không?” mà thở dài …

Đường Vũ trở về nhà cũng không yên ổn, cô nhận được đủ điện thoại tin nhắn từ bạn học của Nhị Thập Thất Trung, kỳ nghỉ hè không được đông đủ, đến nghỉ Tết liền náo nhiệt tưng bừng, họp lớp gọi là hết đợt này tới đợt khác.

Năm thứ nhất nhiều người còn chưa thích ứng với hoàn cảnh và không khí mới, kỳ nghỉ về nhà muốn ở nhà làm nũng cha mẹ, dăm ba ngày gặp bạn bè một lần, tụ hội không nhiều lắm.

Đến năm thứ hai quen rồi, vòng quan hệ mở rộng, hiểu rõ đại học là cái gì, đủ các loại tâm tình hoài cựu xuất hiện, cảm xúc trung học chưa quá phôi pha, quan hệ bạn bè vẫn còn, cho nên đến năm thứ hai là lúc tụ tập đông đúc nhất, đầy đủ nhất, vui vẻ nhất. Tới năm thứ ba thứ tư, kỳ nghỉ không buồn về nữa, có người đi làm, lớp nào thời cao trung thân thiết đoàn kết một chút có lẽ bạn bè còn tụ tập với nhau, nếu không thì coi như giải tán rồi. Phải đợi mười năm, hai mươi năm sau mọi người trưởng thành gia lập nghiệp, công việc ổn định có lẽ hứng lên tổ chức tụ hội cao trung, sơ trung ...

Nên Đường Vũ được một số người bạn có quan hệ tương đối tốt nối nhau gọi điện rủ tham gia tụ họp bạn học, đây là người biết bản tính ngoài lạnh trong nóng của cô, ví như lớp phó lớp 14 từng thấy Đường Vũ cùng những cô gái bên cạnh nhiệt tình hò hét cổ vũ lớp mình trong hậu thao, năm ngoái họp lớp vị lớp phó này mới cảm khái kể ra, mọi người đều rất muốn quay về quá khứ chứng kiến khi đó Đường Vũ trông thế nào.

Cao trung còn có chút rụt rè ngại ngùng chứ lên năm thứ hai đại học thì cái gì nên cởi mở đều đã cởi mở sạch rồi, ai nấy tâm tình bành trướng. Các lớp khác ở Nhị Thập Thất Trung cũng liên kết với nhau, nhiều hoạt động tương

thông nhiều lớp, không chỉ một phía thông qua người quen của Đường Vũ để mời cô gái năm xưa cực kỳ chói lọi này.

Đường Vũ vì công việc của Facebook TQ mà trì hoãn ngày về, nghe tin này lớp số 14 cũng trì hoãn lại ngày họp lớp, dứt khoát đợi cô về Dung Thành.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 232: Tai nạn xe (3)

V

ương Uy Uy còn chưa về Dung Thành, dù sao Lâm Lạc Nhiên cũng tới Bắc Kinh sớm rồi, tối hôm trở về Tô Xán gọi điện cho hắn, tên này ở Bắc Kinh nhưng tình báo còn rõ hơn Tô Xán nhiều.

- Không chỉ Đường Vũ, còn rất nhiều người hỏi thăm cậu đấy, nhưng mà cậu lại đổi số điện thoại, làm người ta không liên hệ được, còn vòng vèo gọi điện cho tôi. Thử tưởng tượng một cô gái giọng hết sức ngọt ngào gọi điện cho cậu, lại để hỏi số điện thoại của người khác xem, đúng là sôi máu ...

Vương Uy Uy nói thế thôi, chỗ hơn người của hắn là đối xử với bạn bè cực kỳ tốt, không bao giờ lên mặt con ông cháu cha, liên hệ với bạn bè cực kỳ chặt chẽ, nên hắn thành trạm trung chuyển tình báo, bất kỳ ai cũng có thể liên hệ với hắn, thanh danh cực cao, trong mắt Tô Xán, tên này có tương đối khí độ của người làm việc lớn rồi.

Tô Xán rung đùi nói:

- Đương nhiên, bây giờ tôi là người nổi tiếng rồi, cậu chưa tới trường tôi thôi ... Chậc chậc ..

Vương Uy Uy cười nhạt:

- Có mà tai tiếng ấy, từ thời Nhất Trung tới Nhị Thập Thất Trung cậu đều thối hoắc cả ra, riêng nắm tay Đường Vũ, cùng với ở Thượng Hải truyền ra chuyện xấu với Lạc Nhiên, đủ người khác không dám tranh cao thấp với cậu rồi ...

- Cái gì, tôi và Lạc Nhiên làm sao?

Tô Xán suýt ngã xuống ghế, sao có tin đồn gì của mình và Lâm Lạc Nhiên chứ, nếu Vương Uy Uy biết thì Đường Vũ còn chẳng phải còn rõ hơn à, nghĩ đã run:

- Đùa thôi, cái đó là do tôi thêm vào, chưa gì đã hoảng lên rồi, dám làm không dám nhận ...

May Vương Uy Uy luôn chừng mực chứ nếu là Lâm Trứu Vũ thì Tô Xán đã bị trêu cho không dám ngẩng mặt lên nữa:

- Có điều nói đi cũng phải nói lại, với sự nghiệp của cậu bây giờ đủ làm thần tượng cho giới trẻ trong nước rồi, nếu cậu lên TV một chuyến ...

- Miễn, nếu tiền lệ này mở ra, ngày ngày có người tới đòi phỏng vấn thì còn thời gian làm cái gì nữa, không khéo tôi rút súng bắn giống Maradona.

Tô Xán nửa đùa nửa thật nói:

- Tên béo sao rồi, lâu rồi chả thấy hắn gọi điện gì cả.

Vương Uy Uy khựng lại, nhưng nhanh chóng bình tĩnh trả lời, giọng không nghe ra điều gì khác thường:

- Biết cậu bận mà, hắn khỏe lắm, tôi còn có chuyện, cúp máy trước đây.

….

Tiểu khu Tứ Hải Di Gia nhà Đường Vũ, Mục Tuyền và ông Đường từ chối hết chuyện xã giao, không đi làm là cả ngày ở nhà, mặc dù thi thoảng cũng tới Thượng Hải thăm con gái, nhưng Đường Vũ về nhà, cả hai liền cứ ngăn cách với thế giới ở nhà chăm con.

Ông Đường rất phiền lòng, sắp tới trong giới tổ chức tiệc ở biệt thư riêng, rồi sinh nhật con cái, có cả mấy ông chủ địa ốc lớn có sản nghiệp khai trương, mấy lần nhắc khéo ông Đường dẫn Đường Vũ theo, nói là để đám

tiểu bối làm quen với nhau, ý đồ khỏi nói cũng biết. Phía Mục Tuyền cũng không ít cán bộ đảng chính phủ tự cho rằng mình môn đăng hộ đối đi mở đường cho con trai.

Có bà ngoại chống lưng, bản thân Đường Vũ càng ngày càng thanh lệ xinh đẹp, tuổi tác cũng vừa vặn, nên tiến vào tầm mắt một số gia đình, đây không còn là chuyện như thời cao trung chỉ mong giới thiệu rồi đợi tương lai phát triển nữa, mà thực sự tới mức nói chuyện cưới gả được rồi.

Đôi khi chỉ vì một cái văn kiện đóng dấu đỏ có chút xíu lợi ích người ta còn tranh nhau vỡ đầu, nói gì tới chuyện này. Còn nghe đồn Đường Vũ đã có bạn trai, cái đó không có nhiều ý nghĩa.

Vì vậy Mục Tuyền buổi tối về nhà là tắt di động luôn, cho khỏi bực mình, đám người đó cứ kỳ nghỉ của Đường Vũ là lại tới làm phiền, Tết không biết còn bao nhiêu phong bao đỏ tới, các phương so kè nhau, Mục Tuyền sợ nhất có người đưa phong bao cả triệu. Đừng nói chuyện này không thể, lần trước sinh nhật 20 tuổi, có người tặng cho Đường Vũ cái xe oto mini, bảo đây là loại rất được các cô gái nước ngoài ưa chuộng, tất nhiên là bà ngăn lại.

Thế nên lần này Đường Vũ về nhà, cả nhà ba người hiếm có cơ hội ở với nhau nhiều như thế, cùng xem TV, cùng nấu ăn, nhất là Đường Vũ đã thay đổi rất nhiều, không chỉ biết nói lời ngon ngọt với ông Đường, còn hay bám mẹ học nấu ăn, hỏi cái nọ cái kia, làm vợ chồng Mục Tuyền sống nửa đời người được hưởng thụ niềm vui làm cha mẹ, vừa vui mừng lại càng không nỡ sau này con mình thành con người khác.

Ông Đường không chỉ một lần nói đem cái nhà này cho thuê, dù sao đây là nhà phúc lợi do cục tư pháp hùn vốn xây dựng, tuy khá có cấp bậc nhưng vẫn là một trong loại nhà giá rẻ, tiện nghi không đầy đủ, mà bây giờ chưa được chuyển nhượng, theo thông tư ra đời, phải sau 5 năm mới có toàn quyền mua bán chuyển nhượng, cho thuê thì vẫn được.

Còn nhà mới thì ông Đường đã nhắm rồi, một tòa biệt thự dưới Mục Mã Sơn, thuộc loại biệt thự sân golf, sáu phòng ở, hai phòng hoạt động, có vườn hoa trước sau tổng cộng tám trăm mét vuông, giá 7 triệu đồng, tách biệt thoải mái.

Nhưng Mục Tuyền phủ quyết, nói sống trong cái phòng lớn như thế không thoải mái, không có không khí cả nhà cùng ngồi ghế sô pha xem TV, mọi người đã không có cơ hội gặp nhau nhiều, giờ về tới nhà mỗi người một phòng lớn, cách nhau xa tăm tắp, có khác gì mỗi người một nơi, biệt thự ở Thượng Hải có hai trăm mét vuông đã đủ vắng rồi, nói gì tới cái này. Hơn nữa ở Dung Thành bà còn phải chú ý ảnh hưởng.

Trong nhà cơ bản Mục Tuyền làm chủ nên ông Đường đành bỏ ý nghĩ này.

Hôm đó Đường Vũ ở nhà, đột nhiên nói:

- Mẹ, mấy ngày nữa còn cùng bạn bè tới Hoàng Thành du lịch một chuyến.

Mục Tuyền đang nấu ăn, nhìn con gái chăm chú rửa rau, ngữ khí nghe không có chút khác thường nào, gật đầu:

- Ừ, cha Tô Xán vừa điều tới đó làm phó thị trưởng phải không?

- Dạ.

Đường Vũ đáp rất tự nhiên:

Mục Tuyền muốn nói gì lại thôi, nhìn con gái nảy nở ướt át thế kia cũng đoán được chuyện gì, cân nhắc tới lúc nên truyền đạt cho con gái ít kiến thức kinh nghiệm về nam nhân …

Khi bạn bè ở Dung Thành thông qua các loại liên hệ rủ Tô Xán đi tụ hội thì Tô Xán đã cùng mẹ đi tới Hoàng Thành.

Trương Thường Bình, con trai cục trưởng Trương Cát dù chạy vạy lo lót đủ đường, vẫn không tránh khỏi bị sử phạt giam giữ sáu tháng, đám còn lại do không trực tiếp gây tai nạn, thế nên không bị không bị truy cứu trách nhiệm tương quan.

Theo lẽ bình thường mà nói, loại hành vi tổ chức đua xe này, lại còn gây ra sự cố giao thông liên hoàn, dù là gián tiếp cũng không có khả năng không bị xử phạt, mặc dù có tên Trương Thường Bình xui xẻo làm ma thế mạng rồi, nhưng đám Hứa Đông Thăng ít nhất cũng phải bị xử phạt giao thông.

Vậy mà cuối cùng chuyện kết thúc êm thấm với đám Hứa Đông Thăng, cho dù Hứa Trường Thành tát con trai một cái ngã lăn ra đất truyền bá xôn xao ở Hoàng Thành, coi như lời xin lỗi gián tiếp tới Tô Lý Thành, xong không hề có xử phạt hành chính, loại xử phạt không đau không ngứa này cho thấy tầm ảnh hưởng của Hứa Trường Thành, cùng thủ đoạn của ông ta, đặt con trai ra ngoài sự kiện, không bị vết đen trên lý lịch, lại còn bề ngoài xử lý đủ thể diện.

Sau khi Tô Lý Thành có quyết định điều nhiệm chính thức làm phó thị trưởng kiêm thường ủy Dung Thành, ở trên văn kiện còn đặc biệt thêm một câu: Xếp hàng trong chính phủ sau thị trưởng Dương Vạn Lý và phó thị trưởng Chu Thiệu Phong. Câu này trông có vẻ là phân công bình thường, nhưng đại biểu ý kiến đại lão cao tầng tỉnh như Vương Bạc, nhiều người cả đời chẳng đợi được một câu có ý nghĩa thực tế như vậy.

Điều này tức là trong xếp hạng chính phủ, Tô Lý Thành đứng thứ ba, sâu xa hơn, định vị luôn vị trí của Tô Lý Thành trên thường ủy, sau bí thư thành ủy, thị trưởng, chủ tịch chính hiệp, thường vụ phó thị trưởng, bí thư kỷ ủy, xếp hàng thứ 6, làm vị trí vốn thuộc về Hứa Trường Thành bị đẩy về phía sau.

Hàng chữ này nói lên tiền đồ rộng lớn, một khi vị trí thị trưởng hay phó thị trưởng thường vụ để trống, Tô Lý Thành có thể thừa thế mà lên.

Rất nhiều phó thị trưởng ngồi đợi cả đời rồi, Tô Lý Thành vừa tới đã đá bay cơ hội của một số người, nhất là Hứa Trường Thành, trên quan trường làm gì có mối hận nào lớn hơn thế.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 233: Con trai phó thị trưởng Tô

C

huyện bất ngờ trên đường đi này gây ảnh hưởng xấu khá lớn với sĩ đồ Tô Lý Thành.

Hoàng Thành nằm ở phía đông tỉnh, xưa nay luôn là trọng địa vùng tây nam, là thành phố văn hóa lịch sử cấp quốc gia, là nút thắt giao thông thượng du Trường Giang, lấy nghiệp chế tạo là trụ cột kinh tế, từ khi vùng tây nam thực thi chiến lược đại khai phát, coi trọng công nghiệp, thành phố này trở thành khu thí nghiệp cải cách tổng hợp của tỉnh.

Hoàng Thành có rất nhiều khu công nghiệp cũ kỹ lâu năm, do bố cục bất hợp lý, không khí cực kỳ ô nhiễm, trong nội thành quanh năm không thấy mặt trời. Trời xanh mây trắng luôn là mục tiêu và mộng tưởng người dân Hoàng Thành.

Vì giết gà lấy trứng hi sinh môi trướng, khai thác tài nguyên quá mức, năm ngoái Hoàng Thành thống kê thu nhập tài chính đạt tới 5.6 tỷ, đứng vững vàng ở vị trí thứ hai trong tỉnh, sau mỗi Dung Thành, vứt bỏ cả thành phố khác lại phía sau một khoảng rất xa. Nhưng đáng buồn ở chỗ, do quy hoạch không đúng, công nghiệp chế tạo của Hoàng Thành không thực sự phát triển, cho dù có trên 50% người dân kiếm sống phụ thuộc vào những khu công nghiệp này, có điều thu nhập tài chính Hoàng Thành nếu bỏ đi phần mua bán đất đai thì Hoàng Thành không có ưu thế, còn chưa tới 1 tỷ, xếp hạng phải tụt lại bốn năm số.

Đó là tệ nạn khó giải quyết của Hoàng Thành, hi sinh tài nguyên, hi sinh môi trường gây ra ô nhiễm, cái giá cực lớn, nhưng kết cấu kinh tế bến tắc vẫn hoàn bế tắc, hiện giờ còn có thể bán đất, nhưng bán hết đất rồi sẽ còn lại cái gì? Đây là họa ngầm nhiều năm qua của Hoàng Thành.

Cho nên đưa Tô Lý Thành tới, chính là đại lão trong tỉnh muốn đưa vào một luồng sinh khí mới thay đổi hiện trạng, Tô Lý Thành đã thể hiện được mình khi mạnh dạn cải cách, đụng tới vấn đề quốc sĩ gai góc mà không ai dám đụng tới, ông sẽ phụ trách công tác kiến thiết kinh tế của Hoàng Thành.

Kiến thiết thành phố và kiến thiết kinh tế, hai chuyện này đều cần năng lực chấp hành và khí phách lớn thúc đẩy, dựa vào một vị phó thị trưởng bên ngoài tới, không phải điều dễ dàng.

Muốn lệnh ra là phải thi hành thì cần uy tín, phải giảm thiểu đấu đá nội bộ, để cả chính phủ vận hành với hiệu suất cao, đáng tiếc đây không phải là Đại Dung, Tô Lý Thành không phải người đứng đầu chính phủ, mà chỉ đứng thứ ba.

Bây giờ ở Hoàng Thành đã lan truyền, phó thị trưởng mới trên đường nhậm chức, bị một đám nha nội dằn mặt, nhiều người Hoàng Thành chê cười, đặt cho vị phó thị trưởng chưa mấy người nhớ tên này là "thị trưởng xô xe".

Mặc dù xe Tô Lý Thành hoàn toàn không bị va chạm, dù ngay cả Hứa Trường Thành cùng những người không ưa gì Tô Lý Thành đều không muốn chuyện này lan đi, nhưng đầu đường cuối phố đều rỉ tai nhau, làm sao có thể ngăn cản.

Lúc này cuối đường cao tốc Dung Thành, xe của Tô Xán và Tằng Kha đang đi bon bon, cảnh sắc ven đường không tệ, thế nhưng càng gần thành phố, từ xa xa đã thấy bầu trời như bị ép bởi một tầng mây dầy làm Tô Xán không khỏi nhớ tới nước Anh thời đại đại công nghiệp.

Chiếc Audi màu đen của bọn họ như chiếc xe duy nhất đang đi tới thành phố ô nhiễm này, thêm vào trong xe Lý Bằng Vũ bật nhạc rock, Tô Xán cảm giác bừng bừng như xua quân vào tấn công địa ngục.

Đây là xe thương vụ của Đôn Hoàng, lái xe là Lý Bằng Vũ theo Tô Xán về Dung Thành, vì Tô Lý Thành đi nhậm chức là chuyện lớn, cả đám người

đợi Tô Xán bố trí xong sẽ tới thăm, trong đó có cả Vương Thanh, Triệu Minh Nông.

Vì căn nhà chính phủ bố trí còn đang trong quá trình chuẩn bị, cho nên ngày đầu tiên hai mẹ con Tằng Kha ở trong nhà chiêu đãi chính phủ.

Nhà chiêu đãi chính phủ cách khu làm việc của chính phủ có một con phố, bề ngoài là tòa nhà kiểu Châu Âu, tiếp đãi hai mẹ con Tằng Kha là Trình Thụy Niên thư ký tạm thời của Tô Lý Thành, Trình Trụy Niên trên 30, gầy gò, đeo kính, không thích nói chuyện, nhưng giới thiệu tình huống cơ bản thì vẫn có, đa phần là Tô Xán hỏi gì thì hắn đáp nấy.

Căn phòng mẹ con họ ở rất xa hoa, trong đánh giá của Tô Xán nó không kém gì khách sạn hạng sang ở Dung Thành và Thượng Hải, màn hình LCD, tủ lạnh, máy điều hòa, không thiếu cái gì cả.

Trình Thụy Niên còn giới thiệu:
- Nhà chiêu đãi năm ngoái tiến hành trang trí lại, thay đổi nhiều thiết bị, không biết mọi người thấy quen không?

- Nơi này còn nói không quen thì chắc phải ở phòng tổng thống mất.
Tô Xán đùa, Lý Bằng Vũ mang hành lý vào cũng gật gù tán đồng câu này.

Là thư ký, Trình Thụy Niên tất nhiên phải tìm hiểu tình hình nhà Tô Lý Thành, biết Tằng Kha là doanh nhân cá thể ở Dung Thành, còn Tô Xán là sinh viên Đh Thượng Hải, hắn nhờ bạn bè ở Dung Thanh nghe ngóng, biết được Tô Xán là tên tiểu ma vương, từ lúc còn là con trai một tổng giám đốc quốc xĩ mà uy thế ở Dung Thành đã không thua kém gì đệ nhất nha nội Vương Uy Uy, mà hai tên này lại còn là bạn bè thân thiết, gây ra không biết bao sự kiện oanh động.

Cả hai mẹ con này đều không thể xem nhẹ, ngay cả Tô Lý Thành đang bị người Hoàng Thành trêu đùa là "thị trường xô xe", ngay cả người đứng đầu Hoàng Thành cũng phải đối đãi cẩn trọng, ai cũng biết Tô Lý Thành tới đây

mang theo ý chí cao tầng, cải tạo kinh tế Hoàng Thành, đây là chuyện tốt, kinh tế đi lên, có thành tích, ai chả muốn, chỉ cần Tô Lý Thành đừng đụng chạm tới lợi ích của bọn họ là được.

Bởi vậy Trình Thụy Niên vốn ít nói lại càng ít nói, cực kỳ cẩn thận để tránh sai sót gì:
- Nếu cần gì thì mọi người nói với phục vụ số 7 và 13, ở đầu phố có một cái siêu thị cỡ lớn, còn đi tiếp sẽ có một cái chợ nông sản, nhà khách nằm gần trung tâm, đi dạo phố rất thuận tiện, từ nơi này có thể nhìn thấy khu phố đi bộ của Hoàng Thành .
Nói rồi kéo cửa sổ lên, đem khu trung tâm thành phố Hoàng Thành bày ra trước mắt.

Nếu nói tới kiến thiết thành phố, từ góc độ của Tô Xán thì thấy quy hoạch thành phố làm rất tốt, xiên góc trái của cửa sổ là quảng trường trung tâm, khu văn phòng cao tầng, logo "Bạc Kim Thành" rất to đập vào mắt, còn có tháp truyền hình cao vút, đường đi bộ rộng rãi, dọc đường có đủ siêu thị bách hóa bản địa, cửa hàng đồ thể thao, cửa hàng thời trang độc quyền một số thương hiệu hạng hai và ba, cửa hàng trang sức cực lớn, người qua người lại tập nập, cảnh tượng phồn vinh náo nhiệt.

Trước khi tới đây Tô Xán đã nghe ngóng rồi, những cửa hàng cửa hiệu kia đại bộ phận liên quan tới ông chủ địa ốc đang cực kỳ đắc thế ở thành phố này.

Ở một cái cửa hàng Adidas cách vị trí Tô Xán đứng khoảng 20 - 30 mét theo đường thẳng, y thấy được cả người mua sắm qua cửa kính trong suốt, có nhóm nữ sinh ăn mặc tươi trẻ sức sống đứng trước dãy tủ kính giày thể thao nữ, căn cứ vào kinh nghiệm ngắm gái của Tô Xán, ít nhất có 2 mỹ nữ 7.5 điểm trở lên, cũng có nam nữ trung niên dẫn con nhỏ tới mua sắm.

Cảnh tượng này làm Tô Xán chợt nhớ tới ngày tháng lớn lên ở Hạ Hải.

Khi đó cũng như thế này, thương hiệu Adidas là tiêu chí thời thượng vĩnh viễn mà tuyệt đại đa số học sinh chỉ có thể ngước nhìn, hay chấp nhận Adis như Tô Xán. Xe oto là đồ chơi xa xỉ của người giàu sang, sống qua thời trung học với đầy ao ước màu hồng.

Nghe nói Quảng trường Tinh Hải càng ngày càng phát triển, Tô Xán rất nhiều lần muốn về Hạ Hải, nhưng rốt cuộc lại không đi được. Không chỉ y mà Vương Uy Uy, Lâm Trứu Vũ, Lâm Lạc Nhiên và Đường Vũ từ khi rời Hạ Hải đều chưa từng về thành phố đó xem đã thay đổi thế nào, những con người quen thuộc nay thay đổi ra sao.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 234: Trình Thụy Niên

C

ó một câu truyện tôi nhớ rất rõ.
Lòng tràn ngập cảm xúc Tô Xán nói với Trình Thụy Niên đứng ở bên cạnh giới thiệu cho y vài kiến trúc có tiếng thành phố:
- Có một người sống ở bên cạnh Hành Sơn, chỉ gần trong gang tấc, mỗi ngày đều có người ở khắp nơi trên toàn thế giới không ngại ngàn dặm xa xôi tới thăm ngọn núi nổi tiếng này. Người đó cũng rất muốn tới du lịch, có điều mỗi lần lên đường đều đột xuất thay đổi hướng đi, hắn nghĩ, dù sao cũng ở ngay cửa nhà mình, ngẩng đầu lên là thấy rồi, muốn đi lúc nào mà chẳng được, bây giờ đi nơi xa hơn một chút. Vì thế năm này qua năm khác, người đó đi qua nhiều nơi, tới cả thắng cảnh nước ngoài, tới một ngày người đó chợt ngẩng đầu lên, hắn vẫn chưa tới Hành Sơn ngay trước mặt, khi đó hắn ta đã chân chùn gối mỏi, không còn leo được lên Hành Sơn nữa.

- Có lẽ đôi khi là thế, chúng ta đều cho rằng những thứ ở ngay trước mắt với tay ra là có, cho nên thường quên nắm lấy nó, đợi một ngày phát hiện ra thứ bên cạnh không biết bao giờ trở nên xa vời.

Tô Xán chỉ cảm khái chứ không ý định dạy bảo ai, vì chính bản thân y cũng giống như người kia, vì y lâu rồi không về Hạ Hải, câu chuyện chỉ là câu chuyện, chúng ta dù có biết hàng nghìn chân lý, nhưng làm được một điều trong đó thôi cũng không phải chuyện dễ dàng.

- Có chuyện khiến cậu hoài niệm như vậy sao?
Đại khái bị giọng nói tang thương của Tô Xán làm cảm khái, Trình Thụy Niên hỏi:

Tô Xán nhìn mẹ đang đứng bên tủ quần áo vừa trách y không gấp quần áo đàng hoàng làm nhăn nhúm hết cả, vừa vuốt thẳng treo lên:

- Có và đồng thời hi vọng không bao giờ có.

Nói chuyện với Tô Xán vài câu mà cảm quan của Trình Thụy Niên với y thay đổi nhiều, ấn tượng ban đầu của hắn đây là một trên hoàn khố cực kỳ khó hầu hạ, đoán chừng còn hơn cả đám Hứa Đông, thuộc loại thường chơi quá trớn, không hề biết suy nghĩ, ở Dung Thành không biết sợ ai.
Lúc nãy mấy cô phục vụ còn hỏi hắn liệu tin đồn về con trai phó thị trưởng Tô thực sự đáng sợ như vậy không, bọn họ nghe người ta bàn tán, thậm chí rất có khả năng Tô Xán tới Hoàng Thành sẽ tới tìm Hứa Đông tính xổ chưa biết chừng, đang sợ phục vụ vị nha nội này không cẩn thận mà chuốc họa vào thân.

Trình Thụy Niên chuẩn bị sẵn sàng ứng phó, nhưng không ngờ Tô Xán trước mặt hoàn toàn khác, ít nhất không phải loại người không có đầu óc, là người sâu xa, cá tính khác biệt.

Hắn lại liên tưởng tới tin đồn "thị trưởng xô xe" là do bị đám Hứa Đông dẫn mặt, Trình Thụy Niên nghi hoặc nhìn Tô Xán, không biết trong lòng y có thực sự phẳng lặng như bề ngoài không?

Trình Thụy Niên an bài xong nhà Tô Xán liền về ban thư ký làm việc, một số người nhìn về phía hắn, thì thầm với nhau.

Thư ký trưởng Quách Hoài đi tới, nghiêm mặt hỏi chuyện tiếp đãi cụ thể hôm nay, rồi đặt một chồng báo cáo trước mặt hắn:
- Lão Trình, báo cáo này của cậu phải viết lại, nội dung bên trong cần có kiến thức của mình, thị trưởng Chu không cần thứ lấy chỗ này một ít ghép chỗ kia một chút rồi ráp nối linh tinh vào nhau, chiều nay cậu phải làm cho xong.

Tuy biết đối phương cố ý làm khó, Trình Thụy Niên vẫn đáp:
- Vậy để tôi sửa.

Trình Thụy Niên và Quách Hoài xích mích từ lúc mới vào cơ quan chính phủ, khi đó cả hai cùng thích một cô gái tên Dương Lệ.

Quách Hoài khi đó dốc sức theo đuổi, nói là si dại Dương Lệ cũng được, nhưng không may Dương Lệ lại thích Trình Thụy Niên.

Trình Thụy Niên kết hôn với Dương Lệ, Quách Hoài mất một thời gian dài hồn xiêu phách lạc, lúc đó còn trẻ tuổi xốc nổi, lại qua thời gian dài cạnh tranh, Trình Thụy Niên nói vài lời không hay ho lắm về Quách Hoài, thế nên Quách Hoài ghi hận trong lòng từ đấy.

Ở đời được cái nọ mất cái kia, Quách Hoài từ đó sự nghiệp tiến lên vùn vụt, được tiền thị trưởng chú ý dùng làm thư ký, nên thuận lợi tới ghế thư ký trưởng thành phố, lúc này đã hơn 10 năm trôi qua.

Từ ngày Quách Hoài làm thư ký trưởng, khổ nạn của Trình Thụy Niên cũng bắt đầu, phàm là báo cáo của Trình Thụy Niên tới chỗ Quách Hoài là bắt phải làm lại, qua năm sáu lần tu sửa mới miễn cưỡng thông qua.

Chưa hết trong lần điều chỉnh ban thư ký mới nhất, mỗi thị trưởng phó thị trưởng cơ bản có một thư ký chuyên chức, chỉ có Trình Thụy Niên bị gạt ra ngoài, đãi ngộ ngang với sinh viên vừa gia nhập.

Trước kia Trình Thụy Niên từng theo một vị phó thị trưởng rồi, nhưng Quách Hoài ở sau đâm chọc, khiến hắn không được vị phó thị trưởng kia thích, giữa chừng thay bằng người khác, như thế còn ai dám dùng hắn làm thư ký nữa.

Trình Thụy Niên bị đả kích tới đờ đẫn người, vốn tính cách sôi nổi biến thành trầm lắng, nhiều người khuyên Quách Hoài bỏ qua, chuyện lâu rồi, hai bên đều có vợ có con, đừng để trong lòng nữa, nhưng không ăn thua, cố chấp vô cùng. Người khác tuy cảm thông cho Trình Thụy Niên nhưng không dám thân thiết với hắn, sợ bị Quách Hoài ghét lây, ngoại trừ việc đàn

áp Trình Thụy Niên ra thì Quách Hoài không có gì đáng chê trách, chuyện không liên quan tới mình, chả cần nhiệt tình.

Thực ra Trình Thụy Niên được công nhận là tay viết số một trong ban thư ký, lại thêm được Quách Hoài "rèn rũa" nên báo cáo có thể nói thuê hoa dệt gấm, tài hoa ngút trời, nhưng mà lãnh đạo bên trên không nhất định có giác ngộ tương đương, nếu không bắt sửa lại thì làm sao thể hiện được trình độ hơn người của lãnh đạo, nên sửa lại sửa rồi tiếp tục sửa đã thành công việc chính của hắn.

Kết quả là bài viết trau truốt tới không có cả lỗi chấm câu đó đem lên hội nghị, báo cáo, người dưới chỉ ngáp ngắn ngáp dài, nghe câu được câu chăng.

Chưa hết, bao năm mài đít ở cơ quan mà không nhúc nhích được chút nào, lương vẫn vài đồng bèo bọt, nội chiến gia đình xảy ra liên miên, cuộc đời Trình Thụy Niên người ngoài nhìn vào thấy chỉ có màu đen tối phía trước.

Lần này Tô Lý Thành tới nhậm chức, cần một thư ký có kinh nghiệm, xem xét lý lịch, có Trình Thụy Niên là kinh nghiệm lâu năm nhất, nên liền dùng tạm hắn. Quách Hoài đáng lẽ không nên làm chuyện vuốt mặt không nể mũi này, theo thói quen vẫn cứ đối xử với Trình Thụy Niên như cũ.

Nhìn đống báo cáo dầy, Trình Thụy Niên vừa cầm bút đã có cảm giác uất nghẹn xông lên, làm hắn muốn kích động muốn tung hê tất cả, ném thẳng báo cáo vào mặt Quách Hoài, cuối cùng vẫn nhịn xuống được.

Hắn cũng không phải là người không có chút dã tâm nào, rất hi vọng được tân phó thị trưởng Tô coi trọng, rồi mong thị trưởng Tô đừng như lãnh đạo trước của hắn, nghe gièm pha linh tinh, rốt cuộc sĩ đồ chẳng thuận lợi, vỗ đít mà đi, hắn ở lại càng thêm thê thảm.

Nghĩ tới đó Trình Thụy Niên lắc đầu cười khổ, ai nói hắn không có mộng tưởng, chẳng qua mộng tưởng này không thiết thực thôi.

Trước tiên Tô Lý Thành tới là để nắm hai mảng kiến thiết thành thị và kinh tế, mà đây lại là hai miếng thịt béo bở, nếu Tô Lý Thành đứng vững nắm được nó trong tay, thì quyền hành cực lớn, còn hắn chỉ là thư ký dùng tạm, Quách Hoài dứt khoát sẽ không cho hắn ở bên Tô Lý Thành hưởng phong quang có cơ hội trở mình, sẽ mau chóng an bài người khác xen vào. Còn nếu Tô Lý Thành không thể đoạt được quyền hành tương ứng, cái danh tiếng thường ủy cũng chỉ là hữu danh vô thực thôi, Quách Hoài vẫn thoải mái chèn ép hắn.

Cuộc đời hắn rồi sẽ tối tăm như trước, rồi cuối cùng mâu thuẫn với vợ ngày một nghiêm trọng, kết cục ly hôn, chẳng lẽ như thế? Hắn không cam tâm, hắn nhất quyết dốc sức giúp phó thị trưởng Tô, rồi nghĩ mọi cách được ở lại bên cạnh, dù gì chuyện không thể tệ hơn được nữa.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 235: Thích bao che

Nhà chiêu đãi chính phủ giống kiểu khách sạn chung cư vậy, căn phòng ở đây có đầy đủ tiện nghi cho cuộc sống, đủ bếp núc, vệ sinh khép kín, phòng cũng chỉ là làm nhiều phòng nhỏ, như cái phòng Tô Xán đang ở, có hai phòng ngủ, một nhà khách và bếp, nhà tắm, Tô Xán và Tăng Kha ở đây còn Lý Bằng Vũ thì ở phòng nhỏ hơn ở khu khác.

Ở trong nhà đầy đủ như vậy, lại còn có phục vụ tới dọn dẹp nhà cửa, mang quần áo đi giặt giũ, muốn ăn gì gọi một cái là có, đãi ngộ cao mà lại không tốn tiền, khó mà nói không thoải mái được. Có điều Tô Xán không thích ở khách sạn nhà nghỉ, không phải y lạ nhà khó ngủ, ngủ vẫn ngon, ban ngày thức mới là không thoải mái, cảm giác ở nơi không phải nhà mình rất không thoải mái, trước kia y không có mấy cái tật xấu kiểu này, nhưng khi càng giàu càng nhiều tiền thì tính xấu nảy ra liên tục.

Mấy ngày qua Tô Lý Thành bận rộn họp hành, vừa mới tới nay, bàn giao công việc nhiều, xã giao cũng nhiều, chỉ bỏ được thời gian cùng mẹ con Tăng Kha tới tiểu khu chính phủ, xem nhà mới sắp chuyển vào, ăn cơm cùng một bữa cũng không có.

Tô Xán tất nhiên không có ý định coi Hoàng Thành là nhà mới của mình, mẹ y mới đầu cũng sẽ ở lại chiếu cố cha y, đợi cha y ổn định rồi cũng sẽ chạy qua chạy lại hai đầu Dung Thành và Hoàng Thành, chuyện kinh doanh ở Dung Thành đâu nhỏ như ở Hạ Hải nói bỏ là bỏ được, hơn nữa bao nhiêu tâm huyết bỏ vào đó rồi, Tăng Kha không cam tâm, Tăng Kha còn định lấy quyền đại lý của Hoàng Thành.
Với Tô Xán mà nói hiển nhiên không thành vấn đề, chỉ cần gọi điện cho Triệu Minh Nông một cú điện thoại là được, mẹ y bất kể lúc nào cũng có

thể thành đại lý lớn nhất ở Hoàng Thành, còn nguyên tắc kinh doanh, ôi vứt cái thứ đó đi, đây là mẹ y, không tồn tại bất kỳ nguyên tắc nào hết.

Nhà mới đang được quét dọn và trang trí, đồ đạc mới được phía ban thư ký tích cực chuẩn bị, xe phân phối cho Tô Lý Thanh là chiếc Mondeo sản xuất năm 2000, đang bảo dưỡng, đoán chừng ngày mai sẽ được đưa tới, mấy ngày qua Tô Lý Thành đi chung xe với bí thư thành ủy Lý Dẫn Lương.

Đi trong viên lâm được cắt tỉa cẩn thận của tiểu khu, Lý Dẫn Lương và Tô Lý Thành cùng mấy quan viên thành ủy trò chuyện, Tăng Kha thì đi cùng vợ Lý Dẫn Lương cùng mấy phụ nữ nữa, mẹ y tuy không phải người khéo léo chuyện xã giao, nhưng chơi với ai cũng hợp, rất dễ bắt chuyện, điểm này Tô Xán được kế thừa trọn vẹn, nhưng về cơ bản y phát huy với nữ sinh thôi.

Tô Xán và Lý Bằng Vũ đi cuối cùng, nhìn đoàn người mười mấy người, coi như ý thức được thế nào là cảm giác tiền hô hậu ủng rồi, trước kia tuy cũng thấy cảnh này, nhưng đó là người ta, còn đây là cha mình, cảm giác khác hẳn.

Trong đó có mấy phụ nữ trên ba mươi ăn mặc trang điểm rất có phong vận, có lẽ bình thường trên quan trường thuộc loại hình "Diệt Tuyệt sư thái", hiện giờ nữ tính ôn hòa đi sau cha y.

Cũng có một số nhân vât thường thường ngày quan uy lẫm liệt, không nói không cười làm người ta nhìn đã sợ, lúc này đây vơ vét hết tế bào hài hước ít ỏi tới mức đáng thương của mình, để hi vọng có thể nói vài câu gây ấn tượng với cha y.

Được rồi, đối tượng họ nhắm vào tất nhiên là Lý Dẫn Lương, nhưng ông ta đi cùng cha y, cho người YY một tí thì chết à, nói tóm lại cảm giác làm nha nội rất là sướng.

Đối diện với cảnh tượng và trường hợp xa lạ này, Tô Xán có cảm giác không chân thực, y không cần cha mình vì nước vì dân làm ra sự kiện lớn lợi ích muốn đời, không cần oanh oanh liệt liệt khiến người trong nước ai ai cũng biết, y chỉ mong cha mình thuận lợi làm chức phó thị trường này, để y ung dung làm nha nội hết đời là được.

Tô Xán tới đây chỉ là cổ vũ tinh thần cho cha, làm tròn phận sự của đứa con có hiếu, chơi vài ngày chán chê, sau đó là về Dung Thành, nơi đó có một cái đuôi ngựa nho nhỏ, tùy tiện đứng ở đâu tựa hồ cũng làm không khí xung quanh như đông cứng, đó là cô vợ nhỏ của y.

Không có mỹ nữ để xem, tình hình của cha cũng không phải tệ như y đã nghĩ, cho nên không có sự kiện nào để thể hiện oai phong của nha nội, Tô Xán tất nhiên cảm thấy buồn chán, thầm hối hận vì tới đây quá sớm, bây giờ mà ở Dung Thành khối trò hay, Đường Vũ hôm qua đi họp lớp, nghe nói còn liên hợp nhiều lớp tổ chức, buổi tối gọi điện thì nha đầu đó nói bình thường, Tô Xán dám chắc có không ít nam sinh nhân cơ hội y không có mặt mà tiếp cận Đường Vũ. Ngoài ra mẹ không có nhà, y có thể đường hoàng tới nhà Vương Thanh ăn chực, đãi ngộ khỏi nói, dù phục vụ của nhà khách chính phủ xinh đẹp lắm, song không thể so được.

Hai ngày qua may mà có Lý Bằng Vũ theo cùng, hai người vứt cái Audi A6 ở nhà khách, không đi giáo huấn mấy tên mù mắt dám gây sự với cha mình, cũng chẳng đi dạo quanh Hoàng Thành, chỉ ra con phố hải sản ngoài nhà khách, làm một cân sò, một cân tôm, cùng với mấy chai bia cảm thụ sinh hoạt đêm ở hoàn cảnh mới.

Lý Bằng Vũ ngồi ở quán bia bên đường vẫn sừng sững như hạc đứng giữa bày gà, thế mà hắn lại không phải nhân vật cơ bắp điển hình, ngược lại chàng trai lực lưỡng này lại xuất thân kỹ thuật học viện công trình quân giải phóng, ánh mắt mang theo vẻ trí tuệ, hai thứ kết hợp lại rất có uy lực, nhìn một cái là biết nhân vật không chọc vào được, khiến Tô Xán đi với hắn nhiều lúc lép vế rõ rệt, chẳng ai chú ý tới y.

Tô Xán còn nhận được điện thoại của Triệu Lập Quân, nói tới Triệu Lập Quân tựa hồ như câu chuyện xa xôi lắm rồi, hồi ở Hạ Hải hai chú cháu "thân thiết" với nhau là thế, từ khi lên Dung Thành, thậm chí Tết năm ngoái cũng không gặp được nhau, dù Triệu Lập Quân là cánh tay phải của Vương Bạc, trợ lực lớn cho Vương Bạc thực thi các loại khảo hạch, nhưng dù sao ở hệ thống khác cha y, Tô Xán cũng "ngoan" nhiều nên không gặp nhau nữa.

Lần này thay máu hệt thống chính pháp, Triệu Lập Quân điều lên tỉnh làm sở trưởng sở cảnh sát, khỏi nói cũng biết giống lần điều từ Hạ Hải lên Dung Thành, Triệu Lập Quân lại đi dọn đường cho Vương Bạc rồi.

Mặc dù thường ngày ít gặp, nhưng đều là người Hạ Hải, quen biết từ nhỏ, dầu sao vẫn tình nghĩa không cắt đứt được ở trong đó, cha y điều tới Hoàng Thành làm phó thị trưởng, nghe mẹ kể Triệu Lập Quân tới nhà tặng hai bình Mao Đài từ năm 1973, sau đó hai người cưa hết luôn một bình tại chỗ.

Triệu Lập Quân trêu:
- Sao thế, chủ tịch Tô nghỉ đông không kiếm được trò chơi nên tới ở cùng cha à?

Tô Xán cười hì hì:
- Đúng là cháu đang buồn vì không có việc gì làm đây, chú Triệu, lên tới tận sở trưởng rồi, cháu về Dung Thành là chú còn nợ cháu một bữa cơm nhé.

- Thằng nhóc con đừng có suốt ngày tìm cách ăn chực của người ta, chú nghe ông chủ Vương nói sự nghiệp của cháu ghê gớm lắm mà, đáng lẽ cháu phải mời chú ăn mới đúng.

- Chú thật là, chú là trưởng bối mà lại định bắt vãn bối mời cơm.
Tô Xán nghe mà thấy thân thiết bội phần, cứ như quay về hồi xưa Triệu Lập Quân chỉ là cảnh sát bình thường, trên đường đi học gặp được, vừa cho y một lồng bánh báo nhân trứng mặn, sau đó hai chú cháu bỏ đi trong ánh mắt căm hờn của chủ quán:

- Ha ha ha, chúng ta là chiến hữu cách mạng cùng nhau trải qua giông tố khói lửa, chiến hữu thì không có trên dưới, ai giàu hơn thì phải mời cơm là đúng rồi.

Đầu kia điện thoại truyền tới tiếng cười sang sảng của Triệu Lập Quân:

- Ài, ở cái vị trí này dài rồi, con người đôi khi trở nên nghiêm túc, chú chỉ sợ ngày nào đó không đấu khẩu được với đám trẻ bọn cháu nữa. Được rồi, cháu ngoan ngoãn ở lại Hoàng Thành với cha cháu thời gian này đi, Lão Tô nhiều lúc lành quá không hay, có cháu ở đấy ông chủ Vương yên tâm rồi, có kẻ nào mù mắt ngồi lên đầu cứ cho chúng bài học, cháu biết tính chú rồi, tính xấu cả đống, xấu nhất là thích bao che người thân.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 236: Không có mắt à?

Cú điện thoại này của Triệu Lập Quân làm Tô Xán nhẹ lòng hẳn, hiển nhiên cũng có ý của Vương Bạc trong đó, hàm ý khỏi nói cũng biết cổ vũ y nếu cần thiết có thể làm mấy chuyện giống như đập xe của Đào Chử Hồng, không phải lúc nào thủ pháp chính quy cũng hiệu quả, có cái thân phận nha nội hoàn khố nhiều lúc dễ làm việc, người ta nghe xong chỉ chép miệng "đám hoàn khố nha nội mà", Tô Xán chẳng biết nói sao, đúng như Vương Uy Uy bình luận, danh tiếng của y bây giờ nát lắm rồi, mấy cô phục vụ nhà chiêu đãi chính phủ nhìn y nơm nớp, cứ như không đề phòng một chút là bị y xông tới làm chuyện gì đó vậy.

Thế là Tô Xán rảnh rỗi không có chuyện gì làm thích cùng Lý Bằng Vũ lang thang từ nhà chiêu đãi chính phủ tới tiểu khu chính phủ, xem có gặp được tên mù mắt nào không, đây là tuyến đường họ quen thuộc nhất của bọn họ, đại khái nhờ hoàn cảnh địa vị, nơi này dù ở giữa trung tâm thành phố, nhưng bên trong vẫn phong nhã yên tĩnh.

Từng hàng tiểu lâu kiểu Châu Âu đẹp đẽ thích mắt, nói tới kiến trúc quả thật người Châu Âu đi trước thế giới quãng xa. Giữa mùa đông mà bãi cỏ vẫn được chăm sóc xanh mướt mượt mà, làm người ta nhìn thấy dễ chịu, bao quanh khu vực rộng lớn là hàng rào sắt cao, người thường đi vào đây một chuyến trở về khó tránh được một phen phét lác hoàn cảnh trong tiểu khu chính phủ thế này thế kia.

Lâm Trứu Vũ mất tích một thời gian gọi điện thoại tới, bảo Tô Xán tới Hoàng Thành rồi, vừa vặn hắn có vài người bạn ở đó, rất thông thuộc địa bàn, bảo y liên hệ với họ. Tô Xán vốn mang theo trọng trách "gây sự", có điều hiếm khi loại bỏ được hết công việc khỏi đầu, bệnh lười tái phát, không định khiến chuyện phức tạp thêm, nhưng Lâm Trứu Vũ nói đều là

bạn bè đáng tin cậy, có thể kết giao, đành phải nhận lời, đáng kết giao theo tiêu chuẩn của y và Lâm Trứu Vũ nó khác nhau lắm, chủ yếu vì đoán Lâm Trứu Vũ nhận lời người ta rồi, Tô Xán không thể làm hắn mất mặt được.

Đi tới căn nhà Tô Lý Thành được phân phối, nhìn qua cửa sổ thấy công nhân đang tích cực làm việc, hai người bọn họ ngồi xuống tán gẫu, nói chuyện trên trời dưới bể, nói tới đề tài chung của nam nhân, là game, thế nên vòng vèo kéo công việc vào cũng không có gì lạ.

- Số tiền cấp cứu của chúng ta giờ này tới tay Blizzard rồi, hi vọng họ đẩy mạnh hạng mục lên một chút, tôi muốn chơi, nếu không mấy năm nữa chắc chỉ còn biết công việc, muốn chơi cũng chẳng được. Mà chuyến này lão Bill bị cao tầng Vivendi ép cho sứt đầu mẻ trán, không biết có coi chúng ta là vị cứu tinh không?

Tô Xán lắc đầu:

- Bill Condon là người tự tin tới cực đoan, chỗ dựa của ông ta không phải 25 triệu USD mà chúng ta gửi tới, mà chính là game WoW mà họ đang phát triển. Nếu không gặp đúng thời cơ, cho dù chúng ta chủ động đem tiền tới thì người ta cũng không nhận ...

Tập đoàn toàn cầu Vivendi là do TV4 của Pháp và công ty giải trí hàng đầu của Canada sát nhập mà thành vào năm 2000, bối cảnh tồn tại của nó từ thập niên 90 của thế kỷ 20 dựa vào nền kinh tế mới của kỹ thuật thông tin hiện đại mà quật khởi. Vivendi mới thành lập nghiệp vụ chính là thông tin truyền thông, rồi bao chùm điện ảnh, xuất bản, âm nhạc, điện tín và internet. Ngân hàng quốc dân Pari từng ước tính, tài sản trong giới giải trí và âm nhạc của Vivendi lên tới hơn 17 tỷ USD.

Đây có thể nói là tập đoàn thông tấn áp sát Time Warner của Mỹ.

- Ví dụ về Vivendi chính là vết xe đổ mà chúng ta phải nhìn vào, tôi thường không ngừng cảnh báo đoàn đội bên Mỹ, đừng để bị đám nhà đầu tư nâng

lên quá cao mà có hành vi nóng đầu làm chuyện thiếu suy xét, nếu mù quáng mở rộng, không phải ai cũng có thể đem nghiệp vụ khác nhau tổ hợp lại một cách kín kẽ, thành một chủ thể hoàn mỹ, không bị bất kỳ kiềm chế nào.

Tô Xán không khỏi thở dài, bế ngoài thì y không phải làm việc, nhưng đầu óc thì không chịu yên, lúc nào cũng lo lắng chuyện bên Mỹ, ngủ cũng không ngon, đúng như Đường Vũ nói, y suy nghĩ quá nhiều, vì thế một lời nói vui của Lý Bằng Vũ tức thì kéo y vào trạng thái làm việc.

Vivendi thực thi khuếch trương, vay tiền quá nhiều, chỉ cần một gặp chút trở ngại thôi, đám chủ nợ nhà đầu tư sẽ ùn ùn kéo tới chất vấn, đã khó càng thêm khó.

Đến năm 2001 bong bóng kinh tế mới tan vỡ, tập đoàn Vivendi liền như tàu Titanic va phải băng trôi, nhanh chóng chìm xuống Đại Tây Dương.

Chỉ riêng báo cáo tài chính nửa đầu năm 2002 thôi, Vivendi đã thua lỗ 12.3 tỷ Euro, các công ty tín dụng Mỹ nối nhau hạ mức tín dụng của Vivendi, không khác gì giáng thêm cho họ một đòn, làm cổ phiếu Vivendi tụt dốc thê thảm. Phải biết rằng lúc mới đầu thành lập, Vivendi mang thế mượn gió phá sóng, như chiếc thuyền mạnh mẽ tiến về phía trước, giá trị cổ phiếu đỉnh cao 1 cổ phiếu tới 150 Euro.

Mà bây giờ trải qua thời bong bóng vỡ, chiếc thuyền đã thủng lỗ chỗ, cổ phiếu có lần tụt xuống mức 10 Euro 1 cổ phiếu.

Khoản nợ cao khủng khiếp vượt quá tài sản, làm Vivendi không thể không lâm trận đổi tướng, đồng thời tới mức bán tháo tài sản khắp nơi.

Rơi vào nguy cơ kép tài chính và tín dụng, nắm ngoái Vivendi đã lên kế hoạch bán đi Vivendi Games, mà Bilzzard Entertainment chỉ là một trong năm công ty tạo thành Vivendi Games, từ đó đủ hình dung Vivendi từng một thời lớn mạnh cỡ nào. Vivendi Games thiếu chút nữa bị bán đi thật, khi

CEO của Vivendi là Félix tuyên bố bán công ty game, vô vố thư đầu tư của cự đầu giới điện tử như Microsoft cũng gửi tới bàn ông ta. Nhưng những công ty này chỉ hứng thú với Blizzard thôi, có thể thấy nhãn quang của họ chuẩn xác cỡ nào.

Con tàu Vivendi khổng lồ coi như đã tuyên bố kết thúc số phận của mình, còn Blizzard không khác gì xuồng cứu hộ thả xuống, vấn bệp bềnh trên sóng, không biết vận mệnh của mình sẽ trôi dạt về đâu.

Dưới tình huống đó Facebook TQ mới có cơ hội lấy được 30% cổ phần của WoW.

Lý Bằng Vũ cũng nghiêm túc nói:

- Đàm phán vẫn đang khẩn trương tiến hành, chắc chỉ ngay trong thời gian tới thôi, Kiều Thụ Hâm đã gửi lời mời cho lão Bill, hiệp nghị chính thức sẽ ký ở Thượng Hải.

Tô Xán gật đầu, năm nay xu thế phát triển của Facebook TQ khá mạnh, sau khi ký hợp đồng với Blizzard, tin tức tung ra e rằng gây oanh động không nhỏ.

Bất kỳ một công ty nào trong sản nghiệp công nghệ 0 internet sau khi ổn định được nghiệp vụ chính của mình thế nào cũng tiến quân vào lĩnh vực game và âm nhạc, hoàn thành bố cục vương quốc thông tin. Nếu như luận riêng thực lực của Facebook TQ thì còn xa mới đủ, nhờ vào bối cảnh và thực lực của Facebook Mỹ, Tô Xán mới có thể đẩy nhanh bước tiến.

Lập nên một hình thái mới cho sản nghiệp thông tin Trung Quốc, sự nghiệp này đủ làm trái tim trì trệ của một ông già cũng phải đập loạn nhịp.

Nghĩ tới đó Tô Xán đột nhiên thấy nóng lòng muốn biết Facebook TQ rồi biến hóa thế nào, đứng dậy kiếm một cục đá dẹt, nghiêng người ném vào ao nước ở tiểu khu, viên đá bay đi vùn vụt như một mũi tên, có điều Tô Xán

hơi đánh giá cao bản thân, chỉ nghe "bõm" một cái, nước bắn tung tóe trúng vào một cô gái mặc váy dài, đeo vòng tay ngà, đeo chiếc túi hàng hiệu đi ngang qua, viên đá như biết mình gây họa thoáng cái biến mất tăm tích.

Cô gái đó trang điểm xinh đẹp, mũi tinh xảo, mi mắt như họa, là mỹ nữ hiếm có đẹp nhất mà họ từng gặp trong mấy ngày qua, nhìn là biết một đại tiểu thư lá ngọc cành vàng, từ trên xuống dưới toàn hàng hiệu, còn là thương hiệu mà tuyệt đối không thể mua được ở Hoàng Thành, như logo bắt mắt của Louis Vuitton ngoài túi xách, chắc chắn không phải hàng giả.

"Á" một tiếng, cô gái giật mình lùi lại, cúi đầu nhìn cái váy đắt tiền bị nước bẩn vấn lên, tay nhấc váy, nhảy một cái, khuôn mắt tú mỹ điềm đạm ngẩng lên, tìm được hung thủ, mày liễu dựng ngược, mắng luôn:

- Này, không có mắt à?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 237: Tiểu tình lữ (1)

G

iọng nói cực trong làm Tô Xán và Lý Bằng Vũ thoáng ngơ ngẩn, nghe như hoàng oanh rời tổ.

Tô Xán còn ngẩn ngơ chưa kịp nói gì, Lý Bằng Vũ tự giác ngộ là một trợ lý, chính dùng làm ma thế mạng vào lúc thế này, đi tới cười khổ:
- Chúng tôi sai, nhưng có cần nói thế không?

Cô gái làm vẻ mặt như bị sặc nước:
- Có cần thế không? Hai người từ đâu tới, mấy ngày vừa rồi cứ lởn vởn quanh đây, đừng tưởng rằng không ai nhìn thấy, bảo vệ làm ăn kiểu gì thế không biết, chẳng để ý gì cả ...
Nói xong mở túi sách lấy di động ra bấm số, rất dứt khoát, đầu hất sang một bên, mái tóc dài đen nhánh tung bay, rất là kiêu kỳ.

Lý Bằng Vũ đưa mắt nhìn Tô Xán, cô gái này chừng 20 thôi, trông dáng vẻ yểu điệu yếu ớt, vậy mà có sức bạo phát này, khá có khí thế.

Không bao lâu sau có hai bảo vệ một già một trẻ, từ đầu kia chạy lại, mồ hôi mồ kê nhễ nhại.

Cô gái giọng êm tai, tuy cách nói mang kiểu mệnh lệnh, nhưng không tỏ ra vô lễ:
- Bác Triệu, hai người này mấy ngày qua đều lảng vảng quanh đây, lúc họ vào bác có hỏi không?

Bảo vệ tiểu khu làm sao có thể không biết hai người bọn họ, một mình Tô Xán còn có thể không để ý, chứ Lý Bằng Vũ lù lù cả đống thế kia tất nhiên họ phải chú ý, nghe nói là con trai tân phó thị trưởng, tới đây quen với hoàn cảnh mới.

Bác Triệu vội nói:
- Hiểu lầm, hiểu lầm, hai cậu ấy sống ở khu này, đây là con trai thị trưởng Tô mới chuyển tới, cậu ấy tới đây vừa là để làm quen với hoàn cảnh mới, vừa là giám sát trang trí nhà.

Cô gái ở trong căn nhà hai tầng cách đó không xa, mấy ngày vừa rồi lúc thì ra ngoài thấy, lúc thì ở ban công thấy, còn tưởng là kẻ mang mưu đồ xấu gì, nghe bảo vệ nói thế chỉ lườm Lý Bằng Vũ một cái, sau đó bỏ đi luôn, không cho bọn họ cơ hội lợi dụng tình thế tiếp cận.

Đúng là cô gái ngoài dịu dàng bên trong quyết liệt, đợi cô ta đi rồi, bảo vệ mới cười hỉ hả nói chuyện với Tô Xán một lúc rồi đi.

Lý Bằng Vũ tặc lưỡi:
- Giống Lâm tiểu muội quá.

- Đúng thế, vừa rồi tôi cũng giật mình, tích tắc còn nghĩ không biết chú Lâm có liên quan gì tới không.
Tô Xán gật đầu cười, khí hậu ấm áp ở nơi này làm Tô Xán nhớ tới khu tập thể thành ủy ở Hạ Hải, nơi đó có một cô gái giống thế này, Lâm gia tiểu muội, cảm giác hoài cựu lưu luyến trong lòng, nhưng thời gian đó đã trôi đi không còn trở lại nữa.

- Tôi đảm bảo không phải như cậu nghĩ.

Vừa nhớ tới cô em thì nhận được điện thoại của ông anh, Lâm Trứu Vũ nói:
- Người bạn tôi nói tới rồi đấy, tôi đã cho cậu ta số điện thoại của cậu.

Không lâu sau một chiếc Mercedes đi qua cổng tiểu khu, gặp được Tô Xán giữa đường, xe dừng lại, hai người đi xuống, bắt tay Tô Xán nói:
- Tô Xán phải không, tôi là Trương Thân, nghe Tiểu Ngũ nói cậu tới Hoàng Thành, vừa vặn tôi mới từ Dung Thành tới, tôi nghe tên cậu đã lâu, mãi

không có cơ hội gặp nhau. Giới thiệu một chút, đây là người anh em của tôi, Diêu Minh.

- Chào các anh.
Tô Xán bắt tay từng người một:

Lý Bằng Vũ cười:
- Ái chà chà, toàn là danh nhân cả.

- Không nổi tiếng bằng anh, Côn Bằng đúng không? Tiểu Ngũ lần này quả nhiên không khoác lác, anh cao lớn thật.
Trương Thân đưa tay ra vỗ cánh tay Lý Bằng Vũ, động tác tự nhiên như với bạn bè thân thiết, mềm lại khéo, làm người ta bất giác sinh thiện cảm.

- Trước kia cứ nghe nói tới Tô Xán thế này Tô Xán thế kia, thấy thật huyền ảo, quả nhiên tai nghe là giả, mắt thấy mới là thật.
Diêu Minh nhìn Tô Xán một lượt nhận xét:

- Không được phù hợp với lời đồn hả?
Tô Xán hài hước nói:

- Theo tin đồn mà hình dung, rõ ràng cậu phải là quái thai ba đầu sáu tay mới đúng, tất nhiên không đúng với tin đồn rồi.

Mọi người cười rộ lên.

- Danh thiếp, danh thiếp.
Trương Thân lấy danh thiếp ra đưa cho Tô Xán, Lý Bằng Vũ mỗi người một tấm, vỗ ngực nói:
- Tự giới thiệu tôi là tổng giám đốc công ty phát triển Bác Thụy Tường Vân, còn Diêu Minh làm ở quốc tư ủy Dung Thành. Hai cậu lần đầu tới Hoàng Thành hả, tôi năm ngoái tới đây làm hạng mục, coi như lăn lộn nát thành phố này rồi, dám vỗ ngực tự xưng đây là địa bàn của tôi, hôm nay để tôi làm dẫn đường, đưa mọi người ngắm danh lam thắng cảnh nơi này.

Diêu Minh trêu:
- Trước mặt Tô Xán mà dám xưng địa bàn của mình, mặt cậu đủ dày đấy.

Trương Thân cười lớn, thoải mái nói:
- Đợi một thời gian nữa bác Tô đi vào chính quy, có khi chúng ta tới Hoàng Thành chơi phải gọi điện thông báo với Tô Xán, dại gì không tranh thủ lúc cậu ấy còn lạ nước lạ cái phải lên mặt một phen chứ.

Tô Xán hiểu được vì sao hai người này chơi được với đám Lâm Trứu Vũ rồi, đó là thoải mái, chân thành, bạn bè với nhau chơi hợp không bí quyết gì ngoài hai chữ này.

Bốn người bọn họ trò chuyện một hồi trở nên khá quen thuộc, đang chuẩn bị rời tiểu khu đi chơi thì thấy có một chiếc BMW M3 từ cổng phóng nhanh vào xám bạc đỗ bên cạnh chiếc Mercedes. Thời buổi này một chiếc BMW M3 xuất hiện ở Dung Thành cũng đủ thu hút ánh mắt của những người biết hàng rồi, khỏi nói tới Hoàng Thành, có điều thành phố này kinh tế khá đặc thù, nên tuy nhỏ mà xe đắt tiền quy tụ lại nhiều.

Lúc này cô gái mà bọn họ nhìn thấy lúc nãy đã thay một bộ quần áo đi tới, áo thun trắng dài tay bó người, cùng quần jean xanh, cao ráo xinh đẹp. Không ngờ lại gặp đám Tô Xán lần nữa, nhưng chẳng buồn nhìn một cái, bên trong có thanh niên tóc dài màu vàng cực kỳ đẹp trai phong độ đi ra mở cửa, cô gái bước lên, sau đó xe phóng đi.

Vào xe rồi, Lý Bằng Vũ kể lại chuyện xấu vừa nãy của Tô Xán, Tô Xán cười:
- Lâu rồi không nghịch, trình độ xuống rồi, may mà chưa ném vào người ta. Trông có vẻ các anh quen họ.

- Cũng không thể nói là quen.
Trương Thân giải thích:

- Tên lông vàng kia là Hứa Đông, con trai phó thị trưởng Hứa Trường Thành, còn cô bé xinh đẹp đó là Điền Điền con gái thư ký trưởng thành ủy, có dì là nhà doanh nghiệp trứ danh của Hoàng Thành, ủy viên chính hiệp, tập đoàn rượu Hoàng Thành cũng họ Điền. Bọn họ đại khái là đôi tiểu tình lữa nổi tiếng nhất thành phố này.

……..

Lúc này ở trên chiếc BMW M3 đang phóng như bay, Điền Điền ngồi ở ghế phụ lái, một tay chống lên cằm nhìn ra ngoài cửa sổ, từ lúc lên xe chưa nói một lời, chỉ lặng lẽ nhìn ngắm không cảnh, toát lên vẻ đẹp buồn mang mác rất cổ điển, nao lòng người.

Hai người bọn họ chẳng hề có chút dáng vẻ nào là một đôi tiểu tình lữ như Trương Thân giới thiệu.

Hứa Đông liếc mắt nhìn Điền Điền mấy lượt, cuối cùng nói:
- Trong bốn người vừa rồi có người tên Tô Xán, em đã biết chưa?

Điền Điền chỉ "ừ" một tiếng, không có phản ứng gì đáng kể.

- Y là một tên hoàn khổ khét tiếng ở Dung Thành, không biết bao người gặp họa tan cửa nát nhà vì y, mặc dù nhiều chuyện đồn quá lên, nhưng Dịch Lực Hoan của tập đoàn Trọng Phàm là bạn anh nên anh biết rõ. Sau này em là y sống trong cùng một tiểu khu phải hết sức cẩn thận.

Tới lúc này Điền Điền mới quay sang, giọng có chút mỉa mai:
- Em phải cẩn thận? Em và y không có chút liên quan gì, cũng không định chọc vào y. Ngược lại chính anh mới cần phải cẩn thận đấy.

Hứa Đông trong lòng rất kiềng Tô Xán, trong giới hoàn khố nha nội đôi khi không phải lúc nào so gia đình ai hơn, dù sao bọn chúng ra ngoài gây chuyện sợ nhất để trong nhà biết, nên ăn thua kẻ nào hoàn khố hơn, bất cần

đời hơn, vụ này Tô Xán có vẻ áp đảo rồi, có điều trước mặt Điền Điền, sao hắn chịu tỏ ra yếu thế:

- Hừ, đó là ở Dung Thành, còn đây là Hoàng Thành, mãnh long không áp được địa đầu xà, dù y là rồng, anh cũng cho y thành giun.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 238: Tiểu tình lữ (2)

T

iểu tình lữ ...
Tô Xán rất tự nhiên nghĩ tới mình, vẫn chưa tới tuổi kết hôn pháp định, muốn bế Đường Vũ đi luật pháp không cho phép.

(Tuổi kết hôn ở TQ, nam 22 nữ 20 nhớ các bác)

- Hai người đó khả năng sẽ kết hôn trong vòng một hai năm nữa, đó nhất định sẽ thành tiêu điểm của cả thành phố. Nghe đồn Hứa Trường Thành nói với Điền Cương, nhất định kết hôn sẽ không bạc đãi con ông ta, có câu này nói trước, chắc chắn sẽ có một hôn lễ linh đình.
Trương Thân không uổng xưng Hoàng Thành là địa bàn của mình, biết rất nhiều chuyện:

Xe đi tới ngọn núi Tô Xán không rõ tên, Trương Thân nói đưa bọn họ đi ngắm thắng cảnh lịch sử thực sự của Hoàng Thành.

Chắc là thành phố đang tập trung khai thác du lịch, đường núi mà còn rộng hơn cả đường trong thành phố, biển hiệu chỉ đường làm bằng đèn led rất mới, dọc đường đi thấy rất nhiều khu đất khai phát dùng làm nhà ở, xây dựng rất nhiều phong cách khác nhau, thấp thoáng trong cảnh núi non và cây cối, trông còn đẹp hơn cả khu biệt thự ở Dung Thành, nhưng vấn đề cũng rõ ràng, chênh lệch giàu nghèo quá lớn, nền tảng kinh tế không vững, tình trạng kinh tế Hoàng Thành không cải thiện, chỗ này chỉ e chẳng bao lâu biến thành tình hình giống khu biệt thự ở Hạ Hải thôi.

Vỗ đầu một cái xua đi suy nghĩ không cần thiết này, đã đi chơi rồi mà còn không để đầu óc thư giãn, Tô Xán quyết định gọi điện thoại cho mẹ, báo trước không về ăn cơm, như thế có thể thoải mái đi chơi.

Xe dần dần đi lên cao, đã có thể nhìn thấy bao quát khung cảnh thành phố phía dưới rồi, toàn bộ bao phủ trong một màu xám, nhìn xa xa một chút ở khu công nghiệp mọc chi chít xung quanh, những cột khói đen bốc lên như hàng trăm cái bếp than đang đốt một lúc, chẳng trách Hoàng Thành như có sương mù bao phủ, nhưng khủng cảnh đó tuyệt đối không có chút lãng mạn nào.

Xe càng đi lên cao, không khí càng tươi mát, ném hết sự ô nhiễm lại phía sau, tầm nhìn thoáng hơn, quảng cảnh độc đáo, một cái hồ nước lớn hiện ra trước mắt.

Trương Thân giới thiệu:
- Nơi này gọi là công viên Yển Tắc Hồ, trước khi giải phóng là chỗ ở của giai tầng quan viên tư bản, về sau được thành phố cải tạo, thành khu văn vật và dưỡng lão của cán bộ nghỉ hưu. Vừa nãy cậu nhìn thấy không ít biệt thự đắt tiền hả, chưa là gì đâu, đi vài km nữa sẽ thấy cả trăm biệt thự cổ, so với chúng mấy cái biệt thự kia chỉ như đồ nhựa lòe loẹt rẻ tiền thôi, đều có lai lịch cả.

- Tôi chả ham, sống ở đây chỉ tổ nuôi muỗi thôi.
Lý Bằng Vũ rất thực tế nói:

Quả nhiên là thế thật khu vực ven hồ đan xen giữa cảnh sông nước núi non cây cối, những biệt thự lớn xuất hiện, có cái không khác gì tòa lâu đài, đường xá được làm rất tốt, xe đi êm ru. Có điều trong những chiếc xe bus chạy trên đường, dù là cuối tuần Tô Xán không thấy mấy người, ngược lại xe tư đi thành dòng, phù hợp với suy đoàn trước đó của y.

Trương Thân đỗ xe lại ở cửa hội sở tên là "Thánh Roland", nhân viên tiếp khách tỏ ra rất niềm nở, xem ra Trương Thân là khách quen ở nơi này, đặt trước một gian phòng riêng gần hồ ở tầng hai. Bôn người đi tới gian phòng trang trí rất phong cách, trông không quá xa hoa bắt mắt.

Bên ngoài hồ nước lớn xanh biếc, ven hồ không ít vết tích ô nhiễm, nhưng phóng mắt ra xa bỏ đi chi tiết nhỏ đó phải thừa nhận là khung cảnh đẹp, nhất là cách nội thành ô nhiễm không xa, nơi này càng trở nên giá trị. Phía dưới là bải cỏ gần hồ của hội sở, khả năng phải rộng tới bảy tám trăm mét vuông, bày không ít bàn ghế sơn trắng, nếu là ban đêm đèn màu thắp lên sẽ khá mỹ diệu.

Tô Xán lật xem menu, giá cả khiến người quen chi phí đắt đỏ ở Thượng Hải như y cũng phải lè lưỡi:
- Hội sở kiểu thế này có nhiều không?

- Nhiều lắm, bao quanh hồ luôn, mấy năm trước chỗ tiêu là những vũ trường trong thành phố, còn bây giờ đây là nơi giải trí cao cấp nhất, vì đủ biệt lập, đường lên núi chỉ có một, chỉ cần cắm chốt ở đó thì coi như trên này an toàn tuyệt đối.
Trương Thân háy mắt:
- Nên ở đây chỉ cần cậu nghĩ ra trò gì thì bọn họ dám làm trò đó.

Diêu Minh làm ở cơ quan nhà nước nên có thông tin ở mặt khác:
- Thường vụ phó thị trưởng Chu Chiêu Phong và phó thị trưởng Hứa Trường Thành trong quy hoạch thành phố đặt nơi này là khu thương mại, tạo nguồn thu tài chính mới.

- Xây dựng công trình công cộng quanh hồ là chuyện tốt, nhưng nhìn chi phí thế này, người dân làm sao mà tới nổi, chẳng phải là muốn cách tuyệt người không có tiền nằm ngoài hưởng thụ tài nguyên công cụ à, khác gì lấy tiền nhà nước đi phục vụ người giàu?
Tô Xán chỉ mấy tòa biệt thự cách đó không xa, trông không phải là hội sở, cũng chẳng phải là nhà tư, bãi cỏ ngoài biệt thự đang tổ chức party:
- Bên kia có việc gì thế? Hội chợ?

- Đó là công ty tư nhân, dùng làm nơi làm việc, thi thoảng cũng để tiếp khách.

Lý Bằng Vũ ngạc nhiên:
- Trông có vẻ không phải chỉ ba bốn cái nhỉ? Nghe anh nói thì đây là di sản văn hóa trước giải phóng mà, chính phủ cho dùng thế này sao?

- Di sản văn hóa thì quý thật, nhưng tiền còn quý hơn, ở nơi này lập công ty tiếp khách, đẳng cấp đương nhiên cao hơn ở khách sạn bình thường.
Trương Thân hạ thấp giọng cẩn thận nói:
- Có mấy tòa biệt thự còn được gọi là nơi làm việc thứ hai của lãnh đạo thành phố, đó là chuyện không công khai. Còn công khai người ta cũng chẳng sợ, có văn kiện dấu đỏ đàng hoàng, năm ngoái mười mấy biệt thự được Hứa Trường Thành chỉ thị thư ký trưởng Quách Hoài chuyển nhượng, giá tham khảo giá bình quân biệt thự bán ở Yển Tắc Hồ vào năm 93, danh nghĩa là kết hợp kinh doanh và bảo tồn gì gì đó, đại khái là cũng chính quy. Địa ốc Thanh Sơn nuốt hết, sau đó lại chuyển nhượng cho đám phú hào đang muốn trốn khỏi nội thành ôm nhiễm, qua tay hai lần, tôi ước tính phải kiếm được trăm triệu.

Tô Xán chỉ im lặng lắng nghe, Lý Bằng Vũ thốt lên:
- Cả trăm triệu, không ai giám sát sao?

Diêu Minh cười khẩy:
- Hứa Trường Thành có chỗ dựa là một vị đại lão thường ủy tỉnh, còn Chu Chiêu Phong còn ghê hơn, bối cảnh tới từ Cao gia, nghe đâu quan hệ thân thiết với Cao Thương Hải. Địa ốc Thanh Sơn chính là người trung gian của hai vị thị trưởng này, thậm chí có phần của Cao Thương Hải, ai giám sát nổi chứ. Hđnd thành phố từng phản đối chuyện khai phát địa ốc nơi này, nhưng vị phó bí thư tỉnh ủy kia từng phê bình " đây là mô hình tốt, nhiều nơi đã áp dụng, không thể để thành phố gành hết phí bảo tồn, lịch sử quan trọng, nhưng đầu tư cho hiện tại cũng quan trọng."

- Không biết mấy năm qua bọn họ bỏ túi bao nhiêu rồi, vất vả kinh doanh quanh năm chẳng bằng họ ký giấy đánh roẹt một cái, bảo sao người ta đâm

đầu vào quan trường.
Lý Bằng Vũ cảm thán:

- Người anh em, đừng vơ đũa cả nắm, phần đông chúng tôi đói mốc mồm, tôi có ký nát giấy ra cũng chỉ tốn tiền mực với giấy thôi, chả có xu nào đâu.
Diêu Minh oan ức kêu lên, mọi người bỏ qua chuyện này, tán gẫu trên tời dưới biển.

Nhưng Tô Xán thì ánh mắt thi thoảng lại nhìn về phía thắng cảnh phù hoa xung quanh Yển Tắc Hồ, lòng nghĩ về nội thành Hoàng Thành bao phủ trong sương mù, tự thuyết phục mình :" Không tới đây thì thôi, đã tới đây rồi nên làm gì đó."

Tô Xán vốn chỉ coi mình là người khách qua đường ở Hoàn Thành, y có sự nghiệp riêng, có cuộc sống riêng rồi, thậm chí Dung Thành với y còn thân thiết hơn ở đây nhiều, chỉ mai thôi là y sẽ phủi đít về Dung Thành, cùng đám bạn bè ở chân trời góc biển tụ họp, sau đó lặng lẽ đợi khai trường, nơi này có công bằng hay không liên quan gì tới y.

Nếu như y không có khả năng thì thôi, Tô Xán chẳng cố thậm chí chẳng muốn nghĩ, nhưng rõ ràng y có năng lượng làm một số việc, Tô Xán không thuyết phục mình sống một cách vô cảm như thế.

Y không có ý định thay đổi thế giới, y chỉ muốn thay đổi thứ làm mình ngứa mắt.

Quyết định xong, Tô Xán đứng dậy làm ba người kia bất ngờ, không giải thích gì, nói đơn giản:
- Chúng ta về thôi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 239: Ngây ngây ngốc ngốc (1)

Trong một nhà hàng hải sản ở nội thành, phó thị trưởng thường vụ Chu Chiêu Phong và Hứa Trường Thành tụ hội, nói chuyện phiền lòng ở cuộc họp gần đây.

- Tôi đã nói mà, tên Tô Lý Thành này không phải hạng người yên phận đâu, anh cho rằng lần này hắn ta tới chỉ để hưởng thụ? Vừa nói tới vấn đề kết cấu kinh thế thành phố là đem ngay ra một chồng tài liệu, xem ra chuẩn bị lâu lắm rồi, còn so sánh với chiến lược chủ thể của thành phố khác, từ hiện trạng công nghiệp, nông nghiệp, khoáng sản, du lịch, đủ các phương diện. Chẳng qua nói nói chúng ta thu nhập tài chính dựa vào đất đai là đơn nhất và lạc hậu, còn muốn mở cửa giao lưu với tập đoàn Hong Kong, Ma Cao, lấy điều kiện ưu đãi thu hút đầu tư. Tưởng chúng ta đều là hạng ngu xuẩn không nhìn thấy những điều đó bằng kẻ mới tới chắc. Còn nghĩ ra cái biện pháp mượn thuyền ra khơi đó, nhìn thì có vẻ phát triển nhanh đấy, nhưng sẽ tạo thành gánh nặng nợ to lớn cho thành phố, đánh mất quyền chủ động vào tay người ngoài.
Hứa Trường Thành tu ực một cái hết cốc rượu trắng, vẫn còn chưa nguôi:
- Tết nhất sắp tới rồi mà không để người ta yên, đúng là không biết làm người.

Một tuần qua Tô Lý Thành tham dự các loại cuộc họp lớn nhỏ, công tác mới ở giai đoạn làm quen, người ngoài cho rằng vị phó thị trưởng làm kinh tế này đại khái như cũ thôi, tỉnh nhiều lần đề xuất kinh tế Hoàng Thành phải cải cách, nhưng chẳng có hiệu quả nào, muốn thực sự thay đổi phải thay vị thị trưởng hay bí thư tới, chứ phó thị trưởng làm cái gì, đoán chừng tỉnh chỉ nửa nóng nửa lạnh hô hào cho có thôi.

Nhưng cuối tuần vừa rồi, trong cuộc họp chính phủ báo cáo công tác sơ bộ, Tô Lý Thành phát biểu những ngôn từ lớn gan, thể hiện quyết tâm cái cách rõ ràng, từ mời gọi đầu tư, phát triển năng lượng sách tới làm sao giảm thiểu ô nhiễm ở khu công nghiệp. Mọi người mới sực tỉnh, vị phó thị trưởng này muốn khiêu chiến thế lực bản địa ở Hoàng Thành thật rồi.

Xí nghiệp bản địa nhiều năm qua tạo nên mạng lưới quan hệ dây mơ rễ má cực kỳ phức tạp, rất nhiều vị đầu não thành phố là đại hộ -- Còn chuyện quốc vụ viện nghiên cấm con cái phối ngẫu cán bộ lãnh đạo đảng chính phủ không được tham gia kinh doanh xí nghiệp luôn rất khó thực thi triệt để ở thành phố như Hoàng Thành, trên có chính sách thì dưới có đối sách, không một kẽ hở nào.

Tô Lý Thành tới muốn cải cách, tất nhiên là động chạm tới lợi ích của một số người, chưa nói tới cái khác, ở nơi tư tưởng địa phương khá nặng như miền tây này, chẳng ai muốn chia bát canh của mình với người ngoài.

- Hừ, lão hồ ly Lý Dẫn Lương, còn lớn tiếng nói phải quán triệt kiến nghị của tình, làm thị trưởng Dương cũng không tiện can dự, thị trưởng Dương cũng có ý kiến, lão hồ ly đó lúc nào cũng đeo bên mép phân công đảng và chính phủ rõ ràng, nhưng luôn xen tay vào những thứ trọng yếu, tôi thấy vẫn phải xem sao đã ...

Hứa Trường Thành cười:
- Hôm qua tôi cũng nói với Lão Quách chuyện này, anh đoán Lão Quách nói gì? Ông ấy nói ngày nào hô sói tới, rốt cuộc sói tới thật rồi.

Tô Lý Thành tuy đơn thương độc mã tới nhậm chức thật đấy, nhưng không phải ông ta chỉ có một mình ở Hoàng Thành này, thế của Vương Bạc ở tỉnh Tây Xuyên ngày một mạnh, vây cánh ngày một nhiều, bí thư thành ủy Hoàng Thành cũng là một trong số cán bộ thuộc Vương phái. Là phó thị trưởng đứng thư ba, lại có bí thư thành ủy chống lưng, Tô Lý Thành đủ mạnh ở thành phố này rồi.

- Sói tới?
Chu Chiêu Phong hừ lạnh một tiếng, như nghe thấy chuyện nực cười:
- Dù là sói thật thì cuối cùng cũng phải ngoan ngoãn như chó nhà thôi.

- Tôi cũng chẳng muốn gây sự làm gì đâu, chỉ mong ông ta hiểu rõ vị trí của mình, mọi người cùng vui, còn nếu không biết tiến lui, ở cái Hoàng Thành này ông ta chỉ là "thị trưởng xô xe thôi", nói không chừng sau này còn thành "thị trưởng câm điếc" ...

Trong phòng bao vang lên tiếng cười của hai người trung niên, phá tan không khí trầm lắng trước đó.

Tô Xán và Lý Bằng Vũ từ Yển Tắc Hồ trở về, hai ngày sau nhà ở được trang chí xong, nhà Tô Xán chuyển hành lý từ nhà chiêu đãi chính phủ tới nhà mới. Nhà có hai tầng bốn phòng ở, hai phòng khách Lý Bằng Vũ không ở nhà chiêu đãi nữa, cũng tới ở luôn.

Bất tri bất giác Tô Lý Thành đã tới nhậm chức được mới ngày, lúc đầu mới tới, xã giao ăn uống nhiều hơn làm việc, bây giờ trừ lời mời Lý Dẫn Lượng, mấy giáo sư chuyên gia học viện kiến trúc thành phố, đại học sư phạm cùng quan viên cơ cấu kiến thiết thành phố thì Tô Lý Thành từ chối hết.

Chuyển vào sống ở tiểu khu chính phủ, trước kia tuy hay tới nhà Vương Bạc chơi, nhưng chỉ tập trung ăn uống quậy phá, lúc này ở địa vị khác Tô Xán mới thực sự để ý tới cuộc sống nơi này, tới giờ các vị đầu não trong thành phố cũng trở về nhà như những người tộc đi làm, tiểu khu sáng đèn, mọi người chào hỏi nhau, chẳng hề có gió tanh mưa máu gì cả, rất bình thường.

Tô Xán bám lấy cha dò hỏi nội dung mấy cuộc họp khô khan ở thành phố, Tô Lý Thành không nghĩ nhiều, kể cho Tô Xán nghe, chuyện cải tổ kinh tế này đề xuất một thời gian dài, lập kế hoạch cũng không phải ngắn, để thực

thi cũng không phải chỉ một hai năm là xong, Tô Lý Thành còn chặng đường dài phải đi.

Còn nữa, phương hướng làm quan ra sao cũng là vấn đề, Tô Lý Thành từ Hạ Hải tới Dung Thành, đều đi theo hướng kỹ thuật, nghiêm khắc mà nói là quan viên loại hình kỹ thuật, luận tới năng lực làm việc không cần nói nhiều, luận tới đối nhân xử thế còn kém lắm. Đem sao với đám quan viên đã thành tinh, muốn kiếm người chân thành hợp tác, hay là khai thác sơ hở họ, rồi quản lý cấp dưới cũng là vấn đề.

Bao gồm cả Lý Dẫn Lượng, ông ta là cán bộ kiên định của Vương phái, tại sao Vương Bạc không ủy nhiệm trọng trách mà cần tới Tô Lý Thành. Nghĩ theo chiều hướng u ám, Tô Xán sợ Lý Dẫn Lượng chỉ ủng hộ mồm, thực chất là đẩy cha y ra, đi đụng vào những mâu thuẫn lợi ích, nếu mở ra được cục diện mới, ông ta hiển nhiên có lợi, nếu đụng đầu vào tường, đó là vấn đề của Tô Lý Thành.

Muốn không lo cũng không được.

Tô Xán liền đem chuyện mắt thấy tai nghe gần đây được Trương Thân và Diêu Minh đưa đi dạo quanh Hoàng Thành kể cho cha mình nghe.

- Tới mức đó à, cha cũng nghe nói rồi, nhưng chưa tận mắt thấy.
Tô Lý Thành nằm trên ghế tựa, vừa uống trà vừa nghe Tô Xán kể, suy nghĩ rất lâu mới nói:

- Vấn đề hiện giờ là nhiều phương diện bản địa gắn kết lợi ích, trong chính phủ thành phố, mấy vị phó thị trưởng đều có quan hệ lợi ích không cắt bỏ được với các xí nghiệp bản địa, các loại thế lực thâm căn cố đế, nếu không tìm được đột phá mấu chốt, cha con vất vả tới mấy thì hiệu quả cũng rất ít ỏi.

Tô Xán gật đầu, cho dù chuyện Chu Chiêu Phong và Hứa Trường Thành xâm chiếm biệt thự văn vật kiếm lợi là bí mật công khai mà ai cũng biết,

nhưng chẳng thể làm gì nổi.

- Con nghĩ việc khai phát xung quanh Yển Tắc Hồ, mối quan hệ giữa địa ốc Thanh Sơn rất có thể là yếu huyệt của bọn họ.
Tô Xán trình bày suy nghĩ của mình:
- Theo như con thấy, cha nói mấy phó thị trưởng liên kết với nhau cũng chưa hẳn, ví như Chu Chiêu Phong và Hứa Trường Thành luôn là người ăn phần lớn, những người khác đương nhiên không hài lòng, mâu thuẫn chắc chắn phải có, nơi nào có lợi ích nơi đó có mâu thuẫn, bỏ nhỏ bắt lớn, phân hóa bọn họ.

Tô Lý Thành nhìn con trai tủm tỉm cười, lấy một bản tài liệu tới đưa cho y xem, sau đó lại ngồi xuống ghế thong thả uống trà.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 240: Ngây ngây ngốc ngốc (2)

Tô Lý Thành đợi Tô Xán đọc xong mới nới:
- Đây là tài liệu Trình Thụy Niên đưa cho cha, rất cẩn thận chi tiết, hoàn toàn chỉ phản ánh sự thực không có bất kỳ bình luận cá nhân nào, nhưng qua đó thấy được số thứ thú vị. Trong phương án khai thác Yến Tắc Hồ, Hứa Trường Thành và phó thị trưởng Hoàng Ngọc có xung đột quy hoạch, Hứa Trường Thành muốn biến nó thành nơi quy tụ nhà hàng, hội sở, khách sạn khu vực tính kinh doanh dịch vụ, còn Hoàng Ngọc muốn khai thác nguồn tài nguyên cá ở đó, tạo nên đặc sản cá riêng, kết hợp sản xuất và du lịch sinh thái.

Tô Xán vừa nghe vừa gật đầu, chỉ cần cha y đem hai phương án này ra cuộc họp chính phủ thảo luận để đem áp dụng, chắc chắn sự đoàn kết của thế lực địa phương sẽ có sơ hở, tiếp đó Tô Xán có thể hình dung Lý Dẫn Lượng dùng quyền bí thư muốn chính phủ nhanh chóng đưa ra phương án để thành phố chọn làm trọng điểm:
- Cha thật là gian ... Á ...

Tằng Kha không biết từ đâu đi tới bợp gáy Tô Xán một cái:
- Đừng thấy cha con hiền mà bắt nạt.

Tô Lý Thành dở khóc dở cười:
- Làm gì có cha nào bị con bắt nạt, em đang bênh anh hay nói mỉa anh thế?

Tô Xán ôm miệng cười không ra tiếng, lại bị bợp thêm cái nữa, Tằng Kha đặt đĩa hoa quả xuống rồi rời thư phòng cho hai cha con nói chuyện.

Xem ra Hứa Trường Thành đúng là nhân vật mấu chốt để phân hóa thế lực của Hoàng Thành, cho cha mình mở ra cục diện mới.

Nhưng nước quá trong không có cá, nếu người chọc ra cái nhọt mủ này của Hoàng Thành là cha mình, cho dù có thành công, sẽ gây ác cảm với quan viên bản địa, sau này công tác khó khăn, mà với bên trên dễ tạo thành hình tượng ham đấu đá, đi đến đâu cũng thích đâm chọc, rất bất lợi.

Cho nên việc này phải do mình làm.

Chợt nhớ tới cú điện thoại của Triệu Lập Quân mang ý tứ của Vương Bạc đằng sau, còn chẳng phải cổ vũ mình "làm bữa", tốt, lần đầu làm nha nội cũng nên có chút ấn tượng gì chứ nhỉ, mới đầu con Hứa Trường Thành chẳng phải gây cho cha mình cái tiếng "thị trưởng xô xe " sao, vậy chống mắt xem Tô nha nội này trả thù nhé.

Sáng hôm sau Tô Xán pha cốc trà dựa lưng vào lan can theo dõi động tĩnh ở tiểu khu, không giống lần trước rảnh rang ngồi chơi, lần này để ý có mục đích, đang nấu cháo điện thoại giải khuây với Đường Vũ thì thấy một chiếc Beetle từ hướng cửa đi vào, lái xe là Điền Điền, còn chở thêm hai nữ sinh, không nhìn rõ mặt, nhưng ăn mặc khá lắm. Vị trí của Tô Xán tiện quan sát xung thanh, đồng thời người ta

Điền Điền nhìn Tô Xán một cái rồi quay đầu sang bên, bộ dạng ghét bỏ. Cô gái bên cạnh có đôi mắt rất đẹp, trông như nai nhỏ hiếu kỳ trong rừng ra, cứ nhìn Tô Xán chăm chú, sau đó tấm tắc nói:
- Chàng trai đó không tệ, trông rất hiền lành lịch sự, nhìn cách cậu ấy cầm cốc trà kia, yêu rồi đấy. Cậu quen không, giới thiệu cho mình đi, là công tử nhà nào đấy?

Cô gái còn lại khá am hiểu tình hình:
- Có phải là nhà có tân phó thị trưởng không?

- Ừm, cậu ta là Tô Xán, con trai phó thị trưởng Tô.
Điền Điền gật đầu, không trả lời cô gái đầu tiên hỏi:

Mắt Nai tức thì mắt sang long lanh:

- À, nghe nói tới cậu ta rồi, bây giờ mới được thấy, không giống trong tin đồn, rất là kháu, chắc là kém mình hai tuổi rồi, nhưng mà không hề gì, các cậu biết mà, xưa nay mình không kén ăn, rất thích tình yêu chị em. Nếu không nhường cho Trần Giai Di cũng tốt, không nên giống Dương Ninh, ánh mắt để qua cao, kén cá chọn canh, nói không chừng tiếp xúc một chút có phi lại đúng hình mẫu mà mình thích.

- Ài, trong số mấy chị em chúng ta, chỉ có Điền Điền hạnh phúc nhất, bạn trai như minh tinh Hàn Quốc, trong nhà lại giàu có, biết tình thú sinh hoạt.

Do Điền Điền lái xe, hai cô gái không thấy vẻ lo lắng trong mắt Điền Điền, say sưa nói chuyện với nhau.

Cô gái còn lại rất có giáo dưỡng, cũng nhìn Tô Xán một lượt, bình luận:
- Trông cứ ngơ ngơ ngốc ngốc thế nào ấy.

Buổi sáng mùa xuân năm 2003, Tô Xán ở vùng đất còn chưa quen thuộc, bị một đám nữ sinh đi qua bình luận, nếu y biết có lẽ nhảy dựng lên chửi cha chửi mẹ.

Hôm sau, chính thủ thành ủy Hoàng Thành tổ chức tiệc tất nhiên, mời toàn bộ quan viên cấp một thành phố cùng gia quyến tham gia.

Bữa tiệc được tổ chức khách sạn Hồ Tân bên Yển Tắc Hồ.

Từ mười năm trước khách sạn Hồ Tân là nơi được chính phủ thành ủy Hoàng Thành chỉ định làm địa điểm chiêu đãi khách, thành một địa điểm đặc thù của Yển Tắc Hồ thậm chí là Hoàng Thành. Nhiều người bối phận có tuổi ở bản địa đều nhớ sự huy hoàng của khách sạn Hồ Tân, khi đó nhiều người Hoàng Thành dù làm ăn trong ngoài thành phố, kiếm được tiền vì vinh quy về quê, muốn tổ chức thọ cho cha mẹ hay kết hôn cho con cái đều tổ chức nơi nà, rất có thể diện, đại biểu mình có mặt mũi ở thành phố.

Nửa sau thập kỷ 90, kinh tế thành phố dựa vào cơn sốt đất đai nhảy vọt, nhiều khách sạn nhà hàng có sao tiến vào, Hồ Tân dần mất đi địa vị độc tôn của mình.

Tới năm 2000, giám đốc nơi này đầu tư nâng cấp khách sạn, tức thì đẳng cấp của nó vượt lên mất cấp bậc, ví như đưa bãi cỏ phong cách New Zealand, quần thể biệt thự ven hồ nhỏ ấm áp của Châu Âu, có trung tâm triển lãm, có tắm nước nóng trị liệu, sân tennis, không thiếu cái gì, dốc sức giữ nhân địa vị khách sạn số một, lại thêm ưu thế hoàn cảnh vốn có cho dù những khách sạn 5 sao trong thành phố cũng không được quan viên thành phố ưu ái bằng.

Trước khi bữa tiệc bắt đầu, Tô Xán liền nhìn thấy cô gái tên Điền Điền, tóc dài thẳng mượt, mái cắt ngang kiểu Nhật, mặt mũi thanh tú, nếu chẳng phải cách ăn mặc trang nhã chứ không cá tính, tóc không nhuộm hung thì Tô Xán và Lý Bằng Vũ đã tưởng là Lâm Lạc Nhiên.

Nơi này tất nhiên không có Lâm Lạc Nhiên được, đây là Hoàng Thành nằm ở tây nam bộ, mà Lâm Lạc Nhiên ở tận kinh thành phía bắc.

- Lại nhìn cậu rồi kia, có phải con trai phó thị trưởng Tô có ý tứ gì với cậu không? Cậu ta nhìn cậu ngơ ngẩn như mất hồn ấy.
Trương Thiến bạn rất thân của Điền Điền ở bên cạnh trêu chọc:

- Là con vị phó thị trưởng mới à, nghe nói chỉ là cán bộ nhỏ xíu ở công ty địa phương, sau may mắn thế nào được điều liên Dung Thành, cứ thế leo lên, tốt số thật.
Xung quanh có bốn năm cô gái ríu rít nói, nam sinh tụ tập một chỗ thích bàn luận về nữ sinh, chiều ngược lại cũng không khác gì.

- Hình như còn là sinh viên, học ở Thượng Hải, trông bề ngoài sáng sủa đấy nhỉ, thực sự thích Điền Điền của chúng ta sao, cũng phải thôi, Điền Điền từ nhỏ là cái mầm họa rồi, mình là nam nhân thế nào cũng theo đuổi.

- Biết Giai Di đánh giá thế nào không, nói cậu ta ngây ngây ngốc ngốc.

- Giai Di khỏi nói, cô ấy khắt khe lắm, không có mặt nhìn nam nhân ... Sao hôm nay chưa tới nhỉ?
Nữ sinh này rõ ràng quan hệ không tốt với Trần Giai Di.

- Học ở Thượng Hải à, mình còn vốn định thử tiếp cận chút xem thế nào, giờ không cần nữa rồi, sinh viên chưa tốt nghiệp, chưa ổn định, ai biết cuối cùng sẽ ra sao, cha là rồng, con là giun đâu phải không có, gia thế tốt cũng cẩn bản thân có năng lực mới vững được.
Các cô gái thường là thế, thời mơ mộng dễ bị anh chàng đẹp mẽ thu hút, dễ bùi tai bởi lời ngon ngọt, nhưng trưởng thành rồi, đến lúc cần lựa chọn bọn họ đánh giá cao sự ổn định đáng tin cậy hơn:
- Vả lại cha cậu ta căn bản bị đánh giá chẳng ra gì, chẳng biết ngồi ở ghế phó thị trưởng không, mới nhậm chức bị người ta gọi sau lưng là thị trưởng xô xe rồi, mất hết cả uy thế.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 241: Ngây ngây ngốc ngốc (3)

N

ói đi nói lại phụ nữ chúng ta cần nhất không phải sự ổn định sao, mình thấy Quách Thư Nhiên rất được đấy chứ, từ cao trung tới đại học rồi tốt nghiệp thầm yêu bạn bao năm, rốt cuộc cũng lấy được dũng khí bày tỏ công khai, chứng tỏ cậu ấy tiến bộ rồi, tuy bề ngoài trông không ưa nhìn lắm, có điều cha làm lãnh đạo cục lâm nghiệp nhiều năm, rất có căn cơ, anh ấy lại làm việc ở cục thuế vụ, có nhà có xe, đoán chừng hai ba năm nữa là có thể lên tới phó chủ nhiệm rồi, người như thế theo cả đời không thiệt đâu Dương Ninh, đừng kén chọn nữa, đâu phải cứ không bằng Hứa Đông là không đáng để mắt, dù sao cũng hâm mộ Điền Điền.
Một cô gái đứng bên cạnh Hứa Đông nói, con gái luôn trưởng thành sớm hơn con trai, vừa tốt nghiệp đi làm là thực sự nghiêm túc tính tới khả năng kết hôn rồi:

Tuy nói Hứa Đông ở Hoàng Thành rất nổi tiếng, còn Điền Điền được công nhận là đệ nhất mỹ nữ trong vòng tròn bọn họ, có dung mạo có khí chất, còn có gia thế, so với Hứa Đông xứng đôi vừa lứa. Nhưng Dương Ninh từ nhỏ tới lớn gia cảnh ưu việt, đâu chịu thua kém gì ai, nghe nói thế trong lòng ức nghẹn, giả sử là người nói với sự ác ý thì bỏ qua đi, rõ ràng đây là bạn của mình, khuyên chân thành mới khó chịu, vốn cảm giác Quách Thư Nhiên cũng có thể chấp nhận, bây giờ lập tức quay sang phủ quyết.

Điền Điền nhìn thấy hết, cô không muốn chị em trong vòng tròn có ngăn cách, cùng là con gái với nhau cô hiểu, khó chấp nhận loại chênh lệch này:
- Hứa Đông là Hứa Đông, mình là mình, sau này đừng có nói tới anh ta thì kéo mình vào, mình không phải là vật đính kèm của anh ta.

Trương Thiến mở to mắt, nói rất khoa trương:

- Cái gì mà Hứa Đông là Hứa Đông, mình là mình, hai người sớm muộn cũng kết hôn. Sao, chả lẽ cha bạn có ý kiến khác, thấy Hứa Đông không đủ chững chạc? Hay bạn có người khác?
Tới đó háy mắt chỉ Tô Xán đang ngó nghiêng xung quanh:
- Này không phải chàng ngốc kia chứ?

Điền Điền làm động tác muốn xé miệng Trương Thiến, Trương Thiến nhảy trách, các cô gái ôm nhau cười khúc khích, tức thì mấy nam tử chú ý đi tới trò chuyện.

Trong đó có Hứa Đông, tóc rất dài, rẽ sang hai bên, còn hơi uốn quăn, trông rất phiêu dật, tướng mạo đường đường, dáng người cao thanh thoát, đưa tay ra ôm vai Điền Điền, nhưng Điền Điền lại quay sang đùa với Trương Thiến khéo léo tránh được.

Ánh mắt hắn liếc sang phía Tô Xán, vẻ mặt không thoải mái, lời vừa nãy của Trương Thiến bị hắn nghe thấy rồi, dù chỉ là lời nói đùa, không có khả năng xảy ra, nhưng hắn không thích.

Đợi những nhân vật chủ chốt tới đủ, liên hoan tất niên liền bắt đầu.

Bữa tiệc không sắp xếp theo bối phận hay tư lịch gì hết, cứ 10 người một bàn, thích ngồi với ai thì ngồi xuống cùng nhau, tuy thế vẫn tự động chia thành từng nhóm nhỏ.

Tô Xán ngồi cùng bàn với cha mẹ, bên cạnh là nam tử tên Chu Trình, lớn hơn Tô Xán 5 tuổi, hai người mau chóng giới thiệu làm quen với nhau. Cha hắn nâng chén rượu nói:
- Thị trưởng Tô, đây là con tôi, tên Chu Trình, sau này anh thấy nó làm việc có gì không vừa mắt cứ thay tôi mắng nó, không mắng nó không lên người được.

Tô Lý Thành xua tay:
- Anh nói gì thế, tôi thấy Tiểu Trình rất chững chạc.

Chu Trình đứng dậy, hai tay cầm chén rượu mời Tô Lý Thành:
- Chú Tô, cháu làm ở sở địa chính, sau này mong được chú kiểm tra chỉ đạo công tác nhiều hơn, cháu đại biểu cho sở địa chính cám ơn chú trước, tin tưởng dưới sự lãnh đạo của chú, thành phố sẽ có thay đổi hoàn toàn mới.

- Công tác lớn hay công tác nhỏ đều cần những bánh răng như Tiều Trình cháu ăn khớp mới trơn tru được, chú sẽ tới lúc cần tới cháu, hi vọng cháu dốc sức tương trợ nhé.

Chu Trình làm vẻ mặt trang trọng nói:
- Chú Tô nói thế cháu sao dám nhận, chỉ cần cháu ra lệnh một tiếng, dù dầu sôi lửa bỏng cháu cũng không từ ...

Nghe xung quanh đối đáp với nhau như vậy, Tô Xán thấy hơi buồn cười giống diễn tuồng trên sân khấu vậy, tuy nhiên cũng hiểu làm ở cơ quan nhà nước là thế, Tô Xán không phản cảm.

Cơm nước cũng được, mỗi điều là nhiều cá quá, cá lại quá nhiều xương, hình như ở đây có câu “chưa ăn cá ngân, chưa phải tới Hoàng Thành”, nhưng mà các người toàn là dân Hoàng Thành cả, cả đời không ăn cá chăng nữa cũng có sao, nói chung vẫn no bụng.

Bữa tiệc kết thúc, thị trường dẫn đầu đi bộ quanh hồ, các vị lãnh đạo thành phố đi trước còn gia quyến theo sau thành hàng dài như con rắn dài, đương nhiên ăn xong phải giao lưu tình cảm chút chứ, sao có thể vỗ đít về ngay còn ra thể thống gì.

Hoàng Thành cũng tối muộn, ăn xong là gần bảy giờ mà chưa tối, đằng xa tịch dương soi bóng nước, nhuộm đỏ nửa hồ, mặt nước ánh chiếu lên mặt Tô Xán, đỏ mà ấm áp thoải mái, khung cảnh cực kỳ trang lệ.

Chu Trình trong bữa cơm tích cực lôi kéo quan hệ với Tô Xán, ở cơ quan lâu, mồm mép khéo léo rất biết làm vừa lòng người khác, lúc này nhóm

Điền Điền đi ở gần, cũng giới thiệu cho Tô Xán:
- Đây là Điền Điền, Dương Ninh, Trương Thiến, Vương Kiệt, Hứa Đông ..
Nói tới Hứa Đông hắn hơi khựng lại, mới nhớ ra hai người này có thể không thích gì nhau, vội nói nhanh qua người khác.

Cũng may là còn có mấy cô gái nên Tô Xán và Hứa Đông không đối diện trực tiếp với nhau, Điền Điền khẽ gật đầu, thái độ vừa phải, giống như gặp lần đầu, cho thấy ấn tượng cô gái này với Tô Xán không hay gì.

Trương Thiến là cô gái mồm mép, lúc này mỉm cười với Tô Xán, rất giữ gìn hình tượng, không nói năng linh tinh như lúc nãy ở cùng đám chị em, giọng ngọt tới mức sởn hết da gà da cóc, nhưng nam sinh nghe vào tai sướng nhũn người:
- Xin chào, nghe nói cậu mới chuyển tới vài ngày phải không, đã quen chưa?

Có cô gái khác trêu ngay:
- Sao, không quen thì bạn tới trải giường giúp cậu ấy à?

Cả đám người rũ rượi, Trương Thiến đỏ mặt bẽn lẽn, làm đám chị em càng chịu không nổi, chỉ muốn kéo ngay đi cho đỡ mất mặt.

Tô Xán có tuyệt kỹ đối phó với mấy cô gái như vậy rồi, đó là … cười hiền lành chịu trận.

Có người như Chu Trình làm trung gian, người không quen cũng quen, trong này có Dương Ninh ở phòng tuyên truyền, Trương Thiến sống cùng tiểu khu chính phủ, có Vương Kiệt chỉ biết là nhà kinh doanh, không rõ kinh doanh cái gì, còn đám người bên cạnh Hứa Đông nữa, đều có gia thế tốt.

Giới thiệu làm quen một lượt xong, Tô Xán không còn là nhân vật trung tâm nữa, mà chuyển sang đôi tiểu tình lữ Hứa Đông và Điền Điền vang danh Hoàng Thành, chủ đề cũng mau chóng chuyển tới bọn họ.

- Điền Điền này, tới khi kết hôn hai đứa tổ chức ở đây luôn đi, lúc đấy toàn bộ khách sạn Hồ Tân để dành cho hai đứa, bãi cỏ ngoài khách sạn đặt ba bốn trăm bàn không thành vấn đề.

Tô Xán cố ý để mình nhạt khỏi sự chú ý của người xung quanh để quan sát nhiều hơn, người vừa lên tiếng là Hứa Vạn Quốc chủ tịch khách sạn Hồ Tân, họ xa của Hứa Trường Thành, gia tộc họ Hứa là đại hộ nổi tiếng Hoàng Thành, rất nhiều người làm quan hoặc kinh doanh lớn, có điều không chịu bước ra ngoài, tập trung khai thác Hoàng Thành quá nhiều, xích mích không ít, tới thế hệ này đại khái là phong quang nhất rồi.

Điền Điền chỉ cười không đáp, Hứa Đông nói với chú họ mình:
- Không thành vấn đề, lúc đó chỉ sợ chú lại kêu vất vả.

- Không sao, không sao, chuyện vui của hai đứa, vất vả nữa cũng đáng.
Hứa Vạn Quốc cười lớn, sau đó nói chuyện với người khác:

Tô Xán để ý hai người này từ lúc nãy rồi, Hứa Đông rõ ràng rất thích Điền Điền, nhưng Điền Điền thái độ lại bình đạm, không giống đôi tiểu tình lữ sắp kết hôn, giống như người bạn hơn, có điều chuyện hai người này sắp kết hôn lại không cần nghi ngờ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 242: Ngây ngây ngốc ngốc (4)

Đ

i nửa vòng quanh hồ rồi mà Tô Xán không kiếm được cớ để gây sự với Hứa Đông, chẳng thể cứ vậy lao vào đấm đá tới tấp được, nếu không cho dù đánh gãy Hứa Đông vài cái răng thì y cũng bị người ta coi là thằng điên tống vào trại, phải làm sao để mâu thuẫn nổ ra tự nhiên, người ta nghĩ rằng nó xuất phát từ sự kiện xô xe kia mới được.

Một đoàn người gia quyến quan viên đi trên con đường quanh hồ, gió tối mang theo chút se se lạnh khiến một cốc cà phê hay cốc trà nóng ngồi ở bãi cỏ có lẽ hưởng thụ hơn một chút, nhưng họ quen rồi, từ khi bắt đầu nhớ được chuyện, bọn họ không ít lần cùng cha mẹ tham gia buổi tụ hội, ngay cả khách sạn cao cấp như Hồ Tân, một năm cũng phải đi vài ba lần, cứ coi như truyền thống, tuy có khá nhiều trả con bảy tám tuổi tới mười bốn mười lăm, nhưng không có chuyện chạy nhảy hò hét đuổi nhau, mà thong thả đi bên cạnh người lớn, rất giống ông bà cụ non.

Những cuộc tụ hội thế này không chỉ quan trọng với người lớn, còn với người trẻ tuổi, đây là nơi bọn họ lập nên mối quan hệ đầu tiên cuộc đời, tất nhiên những mối quan hệ đó chưa chắc có ích gì cho sau này, vòng tròn bọn họ luôn có người mới tham gia, có người rời đi rồi trở lại, có người lên, có người xuống, tất cả đều đáng có điều đáng học tập trong đó.

Thế nên tuy đông chỉ có nhóm thanh niên chạc tuổi Tô Xán là sôi động nhất, ở tuổi biết đủ nhiều, trong nhà không cần quản nữa, nữ sinh thì nói chuyện chăm sóc sức đẹp, trang điểm, người thì kể chuyện bộ phim cuốn sách mới xem. Rồi ở cơ quan nào biến động nhân sự, nhà ai có mâu thuẫn, vài chuyện vui trong cơ quan.

Dương Ninh ôm tay cô bạn ríu rít nói:

- Mấy ngày trước bạn thay ảnh trang bìa Facebook đẹp thế, mình còn chưa biết làm thế nào đây, mấy người bạn giới thiệu cho mình đều nói mình ngốc ... Đến cái avarta cũng không thay được, chưa biết vào comment ảnh mọi người. Hôm nào đi làm dạy mình với nhé...

- Yên tâm, chỉ cần bản cô nương đây nắm tay chỉ dạy một ngày, đảm bảo bạn thành chuyên gia.

Facebook bây giờ đã trở thanh đề tài nóng trên mạng, từ khi Facebook TQ đưa ra công cụ truyền tin tức thời, liền rất được hoan nghênh, lại thêm vào đặc tính xã giao chân thật, Facebook TQ đang bùng nổ ở giới sinh viên và nhân viên công sở. Hiện rất nhiều người trao đổi thông tin liên lạc với nhau, ngoài số điện thoại còn có địa chỉ Facebook chứ không phải là email nữa, còn kiêu ngạo thêm vào một câu "tôi chỉ dùng facebook", thể nhiện cao nhã, thời thượng.

Tô Xán ở bên cạnh nghe mà không biết khóc hay cười, Facebook không phải thứ như thế, y muốn nó bình dân hóa tới mức thành như cơm ăn nước uống của mọi người chứ không phải là loại sản phẩm văn hóa thời thượng.

Mấy cô gái chia sẻ nhau tâm đắc sử dụng facebook, đám nam nhân nghe làm ra vẻ mặt kiêu ngạo, chỉ là mấy chức năng cơ bản thôi mà làm như mình là chuyên gia rồi, Hứa Đông khoe khoang:
- Facebook phát triển rất nhanh, bây giờ đã thành kênh thông tin kết bạn chủ yếu của sinh viên đại học của công chức rồi, nhưng mọi người chỉ thấy được thông tin mà người khác công khai, còn tôi chỉ cần đăng nhập tài khoản đặc thù "Hứa Đông Sky" của mình, có thể tra ra tin tức bí mật của bất kỳ ai.

- Này, đừng tưởng chỉ đám nam nhân các cậu mới chú ý tới công nghệ, chị em chúng tôi không ngốc đâu mà lừa.
Đám chị em nhao nhao phản đối:
- Cậu làm như dễ lắm vậy.

Hứa Đông cười, vỗ vai nam tử gầy gò bên cạnh:
- Vậy để Vương Kiệt nói cho mọi người, cậu ấy tốt nghiệp khoa công nghệ ĐH Hoa Đông, lời cậu ấy nói hẳn đáng tin chứ?

Vương Kiệt gật đầu:
- Cũng không phải cái gì ghê gớm đâu, tôi và anh em trong đoàn đội phát hiện ra sơ hở quản lý này của facebook, khi thành viên facebook vào ứng dụng và kênh quảng cáo, facebook cho phép nhà quảng cáo lệnh visit, nói thông tục chút là một chìa khóa, chuyên môn thiết kế cho ứng dụng, để họ biết được thông tin người dùng, cái này giới hạn cho nhà quảng cáo thôi. Nhưng tôi có người bạn có đăng ký quảng cáo trên facebook, nên dùng chút kỹ thuật đặc thù sẽ có thông tin này.

Các cô gái xôn xao, bán tín bán nghi.

Facebook quản lý quảng cáo rất nghiêm khắc, được đăng quảng cáo trên Facebook phải trải qua thẩm tra nghiêm ngặt, Tô Xán ngạc nhiên nhìn Lý Bằng Vũ, lại còn có chuyện này? Lý Bằng Vũ xuất thân kỹ thuật, đối với chi tiết nội bộ Facebook hiểu rất sâu, nghe đối phương nói thế nghĩ một lúc hiểu ngay vấn đề từ đâu, ghé tai Tô Xán thì thầm.

Tô Xán càng nghe mặt càng tối lại, tới bên cạnh Vương Kiệt đang giải thích với mấy cô gái, hỏi:
- Tôi có thể hỏi bạn anh làm ở công ty nào không?

Nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của Tô Xán, Hứa Đông cho rằng tên này chắc là ghen tỵ phát cuồng rồi, cười nhạt:
- Sao, cậu nghĩ chúng tôi nói dối à?
Tô Xán vẫn nhìn Vương Kiệt đợi câu trở lời:
- Tôi tin các anh nói thật, nên tôi mới hỏi.

Vương Kiệt không nghĩ nhiều:
- Đó là địa ốc Hoa Vân đặt ở Bắc Kinh.

Mọi người thấy mặt Tô Xán âm trầm vô cùng thì ngạc nhiên lắm, nhỏ giọng hắn xuống nhìn y, không hiểu chuyện này thì liên quan gì tới Tô Xán? Chỉ thấy Tô Xán lấy điện thoại ra gọi, giọng giận dữ:
- Kiều Thụ Hâm, bộ phận an ninh các anh làm ăn kiểu gì thế, tôi vừa biết nhà quảng cáo và công ty phân tích sử dụng thông tin người dùng tiết lộ cho bên thứ ba.

- Điều tra ngay cho tôi ... Phải làm triệt để chuyện này, tập trung vào địa ốc Hoa Vân, xem bọn họ có được thông tin người dùng hay không? Ngoài ra còn có tài khoản là " Hứa Đông Sky" có liên quan, thuận theo đó điều tra những tài khoản xâm phạm quyền riêng tư của người dùng ... Tôi muốn có câu trả lời nhanh nhất.

Cúp điện thoại rồi, Tô Xán không để ý tới người xung quanh đưa mặt nhìn nhau, nói với Hứa Đông:
- Xin lỗi, tài khoản anh vừa cung cấp khả năng liên quan tới một loạt vấn đề tự ý sử dụng thông tin cá nhân người dùng, tiết lộ thông tin không được phép. Tôi đã ra lệnh khóa tài khoản đó rồi.

Với những người này, chuyện hoang đường nhất xảy ra là gần đây đám Hứa Đông, Vương Kiệt, Thường Bình từ Dung Thành trở về nổi hứng đua xe, dẫn tới sự cố va chạm xe với đội xe đi nhậm chức của Tô Lý Thành. Ngay chuyện này khi xảy ra, các phương diện ở Hoàng Thành truyền tin cho nhau, còn có người nói với người báo tin :" Nửa đêm rồi đừng có nói nhảm nữa, anh nói bọn họ đâm chết người bảo tôi đi xem náo nhiệt, khả năng tôi còn tin, bảo họ xô vào xe tân phó thị trưởng, các anh cho tôi là thằng ngốc đấy à.

Còn chuyện Tô Xán trực tiếp gọi điện thoại, hết bảo người ta tra xét, lại bảo đóng tài khoản của Hứa Đông thuộc loại chuyện vượt tâm lý giải rồi, giống như giờ có người đột nhiên gọi điện nói nhà hắn bị máy bay đâm phải.

Người này đầu óc có vấn đề hay là thần kinh phân liệt? Ở đây ai cũng biết vì sự cố tai nạn xe nên Tô Xán và Hứa Đông có xích mích là điều bình thường thôi, nhưng hư trương thanh thế như thế này đúng là tự vả vào mặt mình, muốn báo thù thì cũng phải suy nghĩ một chút chứ, đừng có hứng lên là nói một tấc lên trời như vậy.

Vì thế qua một mấy giây im lặng ngắn ngủi liền có tiếng cười, hoặc nén cười lác đác vang lên, Trương Thiến cũng thế, mắt cong cong nhìn Tô Xán, chẳng phải thấy y thú vị, mà quá thô tục.

Trong mắt cô, người trong vòng tròn Hứa Đông bản chất không xấu, chỉ là được chiều chuộng quá mức sinh ra vài tật sấu nhỏ mà thôi, cô ta và Điền Điền, Hứa Đông thời sơ trung đều học trọng điểm, không ít lần thấy Hứa Đông, Vương Kiệt đánh nhau, làm trường học rất đai đâi. Thực ra khi đó cho dù Hứa Đông bị người ta đánh chăng nữa cũng không thể lấy gia thể ra để trả thủ, chẳng qua là người ta sợ bối cảnh hắn, không dám xung đột.

Về sau lên đại học, nghe nói nhiều tính xấu đã thu lại, sau khi tốt nghiệp xong rất nhiều người trong vòng tròn của Hứa Đông quay về Hoàng Thành, gia nghiệp ở đó, nên càng như cá gặp nước, được trong nhà bố trí cho công ty xây dựng cơ sở hạ tầng, làm chút công trình cầu đường, tài sản cũng có vài triệu, ở tuổi này là đáng nể lắm rồi. Người khác tất nhiên phải nhường nhịn hắn, vì kiếm tiền bao nhiêu chỉ là chuyện nhỏ, quan trọng là quan viên quanh vùng Hoàng Thành này đều biết tính khí hắn khó hầu hạ, là thái tử gia không nên gây sự.

Đám Hứa Đông đắc tội với không ít người, nhưng đa phần chỉ dám nói lời hăm dọa mạnh miệng, cứu vãn chút thể diện thôi, trong mắt Trương Thiến, Tô Xán cũng thuộc loại này.

Có điều quá ngốc, chả trách Trần Giai Di đánh giá ngốc nghếch, thật phí cái vẻ ngoài đáng yêu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 243: Mở rộng thành quả (1)

N

gười khác cũng ngớ ra, mắt nhìn Tô Xán chằm chằm, chẳng phải bị khí phách Tô Xán làm khiếp sợ, hay là tin lời y nói, mà là kinh ngạc, người ái ngại, chuyến này lỡ miệng lớn như vậy, chữa ngượng ra sao.

Hứa Đông thoáng ngạc nhiên, sau đó cười rất phong độ:

- Ha ha ha, lâu lắm rồi không có ai phét lác tới mức thanh tân thoát tục như thế.

Trong đầu lại tính toán, Tô Xán nói một tấc lên trời chỉ là chuyện nhỏ, quan trọng hơn tên nhãi này rõ ràng định làm bẽ mặt mình trước mặt đám đông, đây mới là chuyện đáng nghĩ.

Chu Trình vội tới nói lảng đi, không chỉ có hắn, nhiều người khác cũng vậy, tuy trong lòng hoặc coi thường, hoặc buồn cười hay thương hại, dù sao bọn họ không chỉ xuất thân ở cơ quan đại viện, còn làm việc cả rồi, sớm đã khéo léo chuyện ứng xử, gặp đề tài làm hỏng không khí sẽ không đi sâu.

Có điều trong lòng ai cũng có một suy nghĩ chung, chỉ e rằng ngày mai thôi đủ các loại tin đồn không hay sẽ làn đi khắp thành phố, tới khi đó hai cha con nhà này sẽ thành trò cười ở Hoàng Thành.

Cũng có người trấn tĩnh hơn, nghĩ tới nếu như một chút xíu khả năng người này không phải là khoác lác, vậy thì ...

Tô Xán còn tâm tư đâu mà để ý vẻ mặt mọi người thế nào, Facebook mà có sơ hở lớn như thế thì không chấp nhận được, bảo Lý Bằng Vũ:

- Anh đi lấy xe đi, tôi phải về xem tình hình thế nào.

Sau đó đi sang một bên tiếp tục gọi mấy cuộc điện thoại nữa.

Lý Bằng Vũ không nhiều lời, chạy đi lấy xe, làm cả đám người đưa mặt nhìn nhau, chỉ nghĩ Tô Xán kiếm cớ chuồn để khỏi bẽ mặt thôi.

Tô Xán vừa mới đi, vòng tròn Điền Điền, Hứa Đông mới bùng nổ bàn tán chuyện này.

- Dù sao cũng còn đi học, tính khí hơi xốc nổi một chút là bình thường, nhưng mà sao lại có thể nói những lời ấy.

Có nữ sinh nói:

- Hay là khi nhỏ cậu ta gặp chuyện gì đó kích thích, làm đầu óc có vấn đề, nhìn mà xem, vừa rồi đi cứ như có chuyện nghiêm trọng thật vậy.

Một người còn bắt chước theo giọng điệu Tô Xán, chỉ mặt Hứa Đông:

- Hứa Đông, cậu ngay lập tức trở về nhà, không có lệnh không được rời nơi cơ trú, đợi tòa án gửi trát yêu cầu cậu giải trình việc xâm phạm quyền riêng tư người dùng.

Đại đa số cười rũ rượi, người điềm đạm hơn chút cũng mỉm cười lắc đầu, không biết lấy từ gì hình dung Tô Xán nữa.

Cuối cùng bữa tiệc kết thúc, rất nhiều người thảo luận tiếp theo chơi gì, trò giải trí ở phụ cận Yển Tắc Hồ này không thiếu chốn giải trí, quán bar, KTV, vũ trường, sân trượt băng, trung tâm mua sắm ... Đủ thứ để bọn họ chơi thâu đêm suốt sáng.

Con đường xung quanh Yển Tắc Hồ vừa rộng rãi vừa ít xe cộ qua lại, mặc dù cảnh sát Hoàng Thành thi thoảng tuần tra đêm, nhưng vẫn được đám Hứa Đông coi là thiên đường đua xe, thế nên có loạt xe đắt tiếng, rồ ga ầm ĩ chạy quanh hồ chẳng ai lạ nữa, cảnh sát coi như không thấy mà thôi.

Vào một phòng bao hội sở, Vương Kiệt nói chuyện với giám đốc hội sở xong, thấy Hứa Đông ngồi trên ghế sô pha vẻ mặt khó coi, nhìn quanh một lượt rồi ngồi xuống bên cạnh:

- Điền Điền cùng cha mẹ về rồi à? Thôi kệ đi, tới phòng VIP không, có hai em gái cực ngọt nước từ Hàng Châu mới tới, tranh thủ cơ hội hưởng thụ chút chứ hả?

- Không phải chuyện Điền Điền, mà là thằng nhãi kia ...

Hứa Đông lắc đầu, hôm nay bất kể thế nào, Tô Xán thái độ như thế với hắn trước mặt mọi người, xem ra tên này không định nể nang gì mình, tuy ngán Tô Xán, nhưng Hứa Đông ngạo mạn quen rồi, tới giờ vẫn tức giận trong lòng.

- Cái thằng nhãi đó, cứ coi như nó vênh váo với cậu thì sao, loại ngu xuẩn như vậy có gì đáng lo chứ?

Hứa Đông không nói nữa, có điều lòng cứ như có đá trong giày, chơi không thoải mái, chẳng bao lâu giải tán, còn có người thấy, đùa:

- Hứa thiếu gia, về phải kiểm tra tài khoản nhé ..

Rồi cười phá lên.

Vương Kiệt về tới nhà, thấy cha ở phòng khách xem TV, vẻ mặt không hài lòng, hắn biết cha mình không thích mình chơi với đám Hứa Đông, chào một cái rồi trở về phòng. Hai cha con họ bề ngoài quan hệ bình thường, thực chất cực kỳ ác liệt, thậm chí cả tháng không nói chuyện với nhau một câu.

Vương Kiệt tắm rửa xong lên giường đi ngủ, nửa đêm điện thoại vang lên, nhìn số gọi tới, cười trêu:

- Hối hận rồi hả, hai em gái Hàng Châu đó bây giờ chắc bị người khác chén rồi, thôi để lần sau đi.

Bên kia Hứa Đông giọng hơi cuống:

- Cậu kiểm tra lại xem, cái tài khoản của tôi không đăng nhập được nữa rồi.

…

Hai ngày tiếp theo đó Tô Xán đóng cửa ở lỳ trong phòng, điện thoại gọi liên hồi, còn bận rộn hơn cả khi ở tổng bộ Facebook, còn dặn Tằng Kha bất kỳ ai hỏi mình cũng nói không có nhà, mới đầu Tằng Kha không biết chuyện gì, có một hai người tới, còn hỏi Tô Xán có ra tiếp không, Tô Xán giận um lên, Lý Bằng Vũ phải giải thích với Tằng Kha rằng Tô Xán đang xử lý công việc ở công ty.

Lý Bằng Vũ biết tính Tô Xán, một khi y tập trung làm việc, thi thoảng hơi ... điên, không nên trọng giận y.

Tằng Kha còn lo Tô Xán gây ra họa gì, nghi ngờ hỏi Lý Bằng Vũ một hồi mới yên tâm vào nhéo tai Tô Xán một cái rồi mới ra khỏi phòng.

Trong hai ngày rất nhiều người tới hỏi thăm nghe ngóng, đặc biệt Chu Trình một ngày chạy tới gõ cửa tới mấy lần, sáng tới, Tằng Kha đã trả lời Tô Xán đi chơi, không biết bao giờ về, chiều hắn lại lật đật chạy tới hỏi.

Tằng Kha bảo hắn hay là gọi điện thoại cho Tô Xán, bà có số, Chu Trình nghĩ một hồi nói :" Thôi dì ạ, chuyện này phải nói trước mặt mới được."

Kết quả hết hai ngày chạy đi chạy lại không gặp được Tô Xán, đến ngày thứ ba, Tô Xán xử lý công việc tương đối, ra ban công "tắm nắng" thì Chu Trình rốt cuộc không kìm được gọi tới.

- A lô, có phải điện thoại của Tô Xán không, tôi là Chu Trình, xin chào.

Đầu kia Chu Trình nói rất cẩn thận, hoàn toàn khác thái độ thoải mái như hôm liên hoan tất niên.

- Anh Chu à, đúng là tôi đây.

- Mấy hôm qua tôi tới nhà tìm cậu nhưng dì Tăng nói cậu không có nhà.

Tô Xán nói dối không chớp mắt:

- À, tôi vừa mới về xong, đi quanh Hoàng Thành một vòng cho quên đường xá.

- Tiếc quá, tôi không biết trước, nếu không tôi dẫn cậu đi, Hoàng Thành hơi ô nhiễm, phải đi xa một chút chơi mới vui, không chỉ Yến Tắc Hồ, còn điểm danh thắng khác ...

Tô Xán thấy hắn thao thao bất tuyệt mấy phút liền, không lịch sự nữa, cắt ngang:

- Anh tìm tôi nhiều như thế, có chuyện gì sao?

Chu Trình cười khan, không biết nói ra sao:

- Đám Hứa Đông từ nhỏ được trong nhà nuông chiều, thích đặc quyền, bình thường đi chạy xin hạng mục còn vênh váo ngạo mạn, cứ như sinh ra đã cao hơn người khác một bậc, cả đám đều thế cả.

Rồi chuyển chủ đề cái một:

- À phải, cái tài khoản đặc biệt của hắn, cậu cho đóng rồi?

- Đóng rồi à? Tôi chỉ thuận miệng nói thế thôi.

Chuyện đóng tài khoản của Hứa Đông lúc đó Tô Xán thuận miệng nói cho bõ ghét thật, chuyện này quá nhỏ so với sơ hở của Facebook TQ, y sớm vứt

ra sau đầu rồi:

Chu Trình nghe thiếu chút nữa muốn hộc máu, lúc ấy trước mặt bao người Tô Xán nói lời trong mắt người khác là ngu xuẩn thiếu suy nghĩ, kết quả hôm sau còn chưa kịp lan truyền chuyện nực cười của con trai thị trưởng xô xe thì nghe được tin từ người quanh Hứa Đông biết, tài khoản của hắn đã bị đóng.

Chưa hết hòm thư điện tự còn nhận được giải thích từ phía Facebook, nói rõ tài khoản của hắn bị phong tỏa do hiếm nghi tự ý xâm phạm quyền riêng tư của người khác, bọn họ sẽ bảo lưu quyền lợi truy cứu trách nhiệm.

Đồng thời xí nghiệp địa ốc mà Vương Kiệt nói cũng bị thanh tra, nghe nói cao tầng xí nghiệp đã vội vàng chạy tới Thượng Hải tiếp xúc với Facebook, vì khu nhà mới bọn họ xây dựng ở Bắc Kinh sắp mở cửa giao dịch tới nơi, hợp tác với Facebook phải duy trì, không thể có tin đồn bọn họ tiết lộ thông tin người dùng ra ngoài được, phía Facebook cũng tăng cường nhân lực sửa chữa sơ hở, xí nghiệp kia vì vãn hồi danh dự, triệt đề điều tra nhân viên vi phạm tiết lộ tài khoản có giới hạn của bọn họ, nhân viên liên quan bị đuổi việc, đợi xử lý theo pháp luật.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 244: Mở rộng thành quả (2)

Chỉ hai ngày ngắn ngủi, chuyện này làm giới tiểu thư nha nội Hoàng Thành nổ tung, những người không liên quan cũng dần biết tin, nhiều người muốn nhanh chân tiếp cận với Tô Xán, chỉ tiếc là y đột nhiên mất tích như bong bóng tan vào không khí.

Bây giờ bảo chỉ thuận miệng nói một câu, có kiểu thuận miệng nào làm người ta chó chạy gà bay như vậy không?

Chu Trình thiếu chút nữa nổi khùng chỉ mặt Tô Xán chửi bới một hồi cho hả:

- Thuận miệng? Lão đại cậu đừng có vô trách nhiệm như vậy chứ.

Tô Xán hai ngày qua mỗi ngày chỉ ngủ ba bốn tiếng, mắt cay xè, lưng mỏi nhừ, hiện giờ thoải mái nằm ghế tựa ngoài ban công, tận hưởng nắng sớm mùa đông, lười chẳng muốn nói chuyện:

- Anh mấy ngày qua chạy tới nhà tôi là vì cái chuyện này à?

- Không phải, không phải, chẳng qua là nghe xong chuyện này tâm tình kích động, thực ra người ngứa mắt với Hứa Đông nhiều lắm, ngày hôm đó cậu chỉ thẳng mặt hắn tuyên bố đóng tài khoản, thật là hả, xem hắn còn ngông nghênh được không.

Chu Trình niềm nở nói:

- Cậu tới đây gần tuần rồi mà tôi chưa mời cậu bữa cơm nào, cậu xem hôm nay có thời gian không, chúng ta ăn cơm, không có ai khác đâu, chỉ có Dương Ninh, Trương Thiến, cậu đều gặp rồi mà.

Thật ra nếu không phải vì quá đường đột thì Chu Trình muốn một mình mời cơm Tô Xán thôi, có hai cô gái cũng tốt, điều tiết không khí.

Đầu óc Tô Xán lúc này có chậm chạp vẫn hình dung ra được nguồn cơn rồi, đằng nào y cũng đang tính kiếm chuyện với Hứa Đông, nhân cơ hội này xem tình hình thế nào, hôm đó coi như cho hắn một cái tát rồi, nếu hắn còn choáng váng nhân cơ hội đạp thêm cái nữa cho hắn ngã luôn cũng tốt.

- Được, vậy anh an bài thời gian đi, dù sao tôi cũng không có kế hoạch gì.

Cúp điện thoại hồi lâu, Chu Trình vẫn hồi tưởng lại lời vừa nói với Tô Xán, lòng hưng phấn, không ngờ Tô Xán nhận lời sảng khoái như vậy. Vốn mới đầu có người giật dây hắn mời cơm Tô Xán, hắn còn có chút thấp thỏm, đừng nghĩ được ngồi cùng bàn ăn cơm với nhau một lần là thành bạn bè rồi, Tô thiếu gia ở Dung Thành rất có tiếng là bạn thân của đệ nhất nha nội tỉnh Tây Xuyên, trong mắt người ta, mình chỉ là con tép nhỏ thôi.

Nhưng mà ở Hoàng Thành này chỉ hắn có chút quan hệ với Tô Xán, ai cũng nghĩ hai bên thâm thuộc lắm, khiến Chu Trình xưa nay không được chút ý thành nhân vật hot, làm hắn cưỡi hổ khó xuống, nên mới đánh liều gọi điện cho Tô Xán.

Kết quả ngoài dự liệu.

Nhà hàng Ba Quốc Bố Y của Hoàng Thành.

Cả nhà tô Xán được mời tới một phòng bao phong cách cổ điển đất Thục, một bên tường đặt tấm bình phong (Hoàng Sơn đào quải tùng) cực lớn, bốn góc là những giá gỗ đen xì điêu khắc tỉ mỉ, bên trên đặt bồn hoa, bố trí tinh xảo mà không quá cầu kỳ tù túng, rất thoải mái.

Ngồi phía đối diện là Trương Thượng Vũ, cục trưởng cục xí nghiệp vừa và nhỏ, ông ta cầm thực đơn gọi toàn món gì mà "song tiêu bạo giáp ngư", "dụ nhi thiêu tiểu thứ tham", " dã sơn tiêu muộn giải", Tô Xán nghe ù cả đầu,

nào là cua nhỏ xíu, nào là cá đầy xương, Tô Xán ghét nhất ăn mấy món này, đơn giản vì phiền, y mà gặm cua là chỉ có cho vào mồm nhai lấy nước rồi nhả bã, cá sông thì gần như y không ăn, quá nhiều xương.

Nếu không có Vương Thanh hay Đường Vũ ở bên cạnh bóc vỏ cho, y không ăn mấy món phiền phức này, ấn tượng với Trương Thượng Vũ giảm hẳn.

Biết sao ở đây có cái Yển Tắc Hồ to tướng, ai cũng lấy nó làm vinh dự, coi cua cá ở đây là đặc sản, mời khách gọi mấy món này là thể hiện tôn trọng.

Gọi một đống thức ăn đầy bàn, đến khi Tô Lý Thành nói nhiều rồi không ăn hết, Trương Thượng Vũ còn vui vẻ hỏi Tằng Kha với Tô Xán có muốn ăn thêm gì không, Tô Xán thực sự muốn đấm ông ta một phát, có muốn gọi thêm thì bàn cũng chẳng còn chỗ để, thôi thì về úp mì ăn liền.

Vợ Trương Thượng Vũ tên là La Quế Anh, trông rất ra dáng quý phụ, vóc dáng cũng rất được, chắc phải luyện tập giữ dáng cực khổ, phụ nữ tuổi này dễ béo ra giống mẹ y vậy, bà ta cứ mỉm cười nhìn Tô Xán, làm Tô Xán sởn gai ốc, nghĩ bà ta nên nhìn cha mình mới đúng, không thấy mình còn quá non à, tình yêu có thể vượt qua ranh giới quốc gia, chủng tộc đủ kiểu, nhưng mà còn tuổi tác, hơn mình ngót hai chục tuổi, sao mình tiếp nhận nổi.

Thật ra Tô Xán cố tình bóp méo ánh mắt của La Quế Anh để AQ báo thù Trương Thượng Vũ bằng tư tưởng thôi vì ngồi đối diện với Tô Xán còn có Trương Thiến, cô bạn thân thiết của Điền Điền, mặc bộ lễ phục xanh ngọc bích, dung mạo không quá xuất sắc, nhưng có đôi mắt nai to tròn lúc nào cũng long lanh long lanh, tỏ ra cực kỳ hiền thục, thi thoảng mới nói một hai câu, giọng êm như bông.

Tô Xán đánh giá thấp oanh động mình gây ra, thông qua Chu Trình mời cơm y đã là gì, thông qua Tô Lý Thành trực tiếp kéo cả nhà Tô Xán đi mới

là cường hãn, vì thế bữa cơm vốn đã nhận lời với Chu Trình không thể không thay đổi.

- Thiến Thiến nhà chúng tôi từ bé được chiều quen, lười học lắm, không như Tô Xán, là sinh viên của Đh Thượng Hải.

La Quê Anh rất nhiệt tình tạo không khí, còn nói với con gái:

- Thiến Thiến con nên học tập Tô Xán, nếu như trước kia con được như người ta thì giờ cha mẹ đã bớt lo.

Trương Thiến thuận theo ý mẹ mình, nhân cơ hội hỏi Tô Xán rất nhiều câu "Ở Đh Thượng Hải học có áp lực lắm không? Nghe nói ở đó cạnh tranh rất kịch liệt ... ", rồi hỏi chuyện riêng tư :" Kỳ nghỉ này ở đây có lâu không? Bao giờ về trường?" ," Hay là sắp tới chúng ta đi du lịch ..."

Có điều mỗi lần Tô Lý Thành hay Tằng Kha lên tiếng, Trương Thiên đều yên tĩnh lắng nghe, rất thục nữ, Tằng Kha khen mãi, vợ chồng Trương Thượng Vũ cười tủm tỉm gật đầu, hiển nhiên hài lòng với con mình lắm.

Bị hai mẹ con nhà này giáp kích, Tô Xán cảm thấy bản lĩnh của mình vẫn luyện chưa tới nơi tới chốn, Lý Bằng Vũ ở bên chỉ biết cắm mặt ăn, thi thoảng háy mắt với y một cái, ý tứ nếu chú Tô dì Tằng mà gật đầu, cậu đợi người ta mang kiệu tới rước về nhà đi.

Tô Xán căm lắm, định bụng tên này khi nào có bạn gái nhất định sẽ trả thù.

Bữa cơm diễn ra rất vui vẻ, trước khi đi La Quế Anh còn nắm tay Tằng Kha hẹn đi mua sắm đồ tết, nhiệt tình vô cùng.

Lý Bằng Vũ vỗ vai Tô Xán, ghé tai y thì thầm:

- Nhà người ta nhiệt tình như thế chẳng lẽ từ chối thì không đành lòng, hay chủ tịch Tô cậu gật đi.

Tô Xán tung chân đá hắn, Lý Bằng Vũ dễ dàng né được.

Trở về nhà, Tô Xán đang đợi mỳ ăn liền chín nhận được điện thoại của Chu Trình, hắn tức giận nói:

- Nhà Trương Thiến mời cả nhà cậu ăn cơ? Thế này không phải rút củi dưới đáy nồi à ... Dương Ninh thế nào cũng trở mặt với cô ta, tôi định mời cậu ăn vịt quay Bắc Kinh.

Tô Xán bê bát mỳ ra ngoài ban công, ít dưa muối, Đường Vũ không cho y ăn mỳ không, nói là hại dạ dày. Tiểu khu này điều kiện rất tốt, viên lâm xanh hóa rộng bao la cùng hàng cây cổ thụ cao lớn ngăn cách hết sự huyên náo bên ngoài, bên trong tầm nhìn rất tốt, từ vị trí Tô Xán thấy rõ căn phòng nhỏ tầng 2 nhà Điền Điền sáng đèn, thi thoảng thấy bóng dáng thướt tha đó đi qua cửa sổ, đúng là vị trí ăn mỳ lý tưởng.

- Người tranh nhau cái tiếng, Phật giành nhau nén hương, giờ ai cũng cho rằng hôm nọ cậu làm bẽ mặt hắn trước bao người là báo thù đội xe của hắn xô vào chú Tô mà không bị xử phạt gì ...

Lý Bằng Vũ luôn giúp Tô Xán phụ trách nghe ngóng tình hình xung quanh:

Tô Xán gật đầu:

- Như vậy là tốt nhất, chỉ cần để người ta liệt vào đấu tranh riêng tư, không phải nhắm vào thế lực bạn địa Hoàng Thành, bọn họ sẽ không hè nhau đối phó với cha tôi. Nhưng còn phải để Hứa Trường Thành bị cô lập, không ai muốn can dự vào, đây mới là mở đầu, tiếp theo phải làm gì đó mở rộng thành quả mới được.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 245: Cuộc gặp gỡ bất ngờ (1)

C

uộc họp chính phủ được mở ở đầu tuần mới, đây là cuộc họp thông lệ cuối cùng trước Tết.

Cái tháng này Hoàng Thành xảy ra quá nhiều việc, quá nhiều sự kiện, nhưng tiêu điểm chắc chắn tới từ nhà phó thị trưởng Tô mới chuyển tới không lâu, cuối tuần trước con trai Tô Lý Thành cũng tiến vào tầm mắt người ta, không chỉ giới hạn ở đám hoàn khố, mà ngay cả một số quan viên cũng nghiên cứu rốt cuộc Tô Xán có bối cảnh thế nào.

Trên cuộc họp, Tô Lý Thành đề xuất kế hoạch phát triển mới cho khu vực Yến Tắc Hồ, khiến cho Hứa Trường Thành và Hoàng Ngọc nổ ra tranh chấp dữ dội, Hứa Trường Thành muốn đem nó thành khu biệt thự mang tính nghỉ dưỡng cao cấp, còn Hoàng Ngọc muốn trọng điểm kết hợp nông sản và du lịch xanh, không ai chịu thua kém ai.

Xung đột trực tiếp nổ ra, phó thị trưởng thường vụ Chu Chiêu Phong ngả về phía Hứa Trường Thành, đây là lý do trước kia Hoàng Ngọc phải nhịn, nhưng bây giờ Tô Lý Thành cầm chiếu lệnh cải cách kinh tế ở trên xuống, Hoàng Ngọc nhìn thấy cơ hội, kiên quyết không chịu thỏa hiệp. Thị trưởng Dương Vạn Lý liền phủ quyết cả hai phương án, muốn mọi người quy hoạch lại, sau khi có kết luận sẽ đấu thầu công khai, coi như đó là phán quyết.

Về tới văn phòng của mình, Hứa Trường Thành uống một ngụm trà, không kìm được đập vỡ xuống đất, làm viên thư ký hoảng hồn, vội vàng quét dọn. Sau đó Hừa nhận được điện thoại của Chu Chiêu Phong rủ buổi tối tới nhà hàng Phủ Nam Thế Gia nhắm rượu.

Trong phòng bao nhà hàng, Hứa Trường Thành vừa mới tới nơi đã hầm hầm nói:

- Tên Hoàng Ngọc đó có vấn đề à, cơ sở cá ngân thì làm ở đâu chả được, cá ngân ở đập nước thượng du là ngon nhất, toàn bộ Hoàng Thành đều biết, ông ta nhất định muốn vươn tay tới Yển Tắc Hồ, rõ ràng là muốn tranh ăn với tôi, cả Lão Chu anh đã lên tiếng, ông ta vẫn kiên quyết như thế, rõ ràng không coi anh ra gì. Chúng ta lấy ra báo cáo nghiên cứu cục quy hoạch, ông ta lôi vấn đề cục nông nghiệp vào, có phải ông ta cho rằng mình xuất thân quân khu tỉnh, nên không để địa phương vào mặt không?

Chu Chiêu Phong chỉ lặng lẽ ngồi nghe, sắc mặt âm trầm, ngay cả viên giám đốc ở bên tiếp rượu cũng biết đây là dấu hiệu trước khi Chu Chiêu Phong nổi giận, chỉ lặng lẽ rót rượu, không nói một lời. Cuối cùng Chu Chiêu Phong lắc đầu, ánh mắt rất dữ dội:

- Hoàng Ngọc luôn là cái đinh khó nhổ, nhưng lần này quan trọng là kẻ đóng đinh.

- Anh nói Tô Lý Thành cố ý đưa ra phương án này là để chúng ta mâu thuẫn, chia rẽ chúng ta?

Hứa Trường Thành là người rất nóng tính, nhưng lăn lộn quan trường bao năm không phải dựa vào gia thế không mà thôi, thoáng cái là nghĩ ra khả năng cao nhất, nhưng lại xua tay:

- Không thể nào, Tô Lý Thành tới chưa nổi nửa tháng, bây giờ khác nào con ruồi không đầu, khả năng chỉ là làm bữa thôi, sao có chuyện bẫy chúng ta?

Chu Chiêu Phong nheo mắt, biết tình Hứa Trường Thành cố chấp, khi đang nóng đầu khó nói thông được, phải chờ trấn tĩnh lại, liền chuyển chủ đề:

- Nghe nói hôm nọ sau liên hoan tất nhiên, con trai Tô Lý Thành và con anh có chuyện xung đột không vui vẻ lắm, anh có biết không?

Hứa Trường Thành hừ một tiếng:

- Con một tên thị trưởng xô xe, Hứa Đông cần gì phải nể mặt.

Trong mắt ông ta hiển nhiên con mình bắt nạt người ta, đây là chuyện không cần quan tâm, chính vì thế mà Hứa Đông mới hoành hành không biết kiêng dè gì.

Đang nói chuyện dang dở thì thư ký Hứa Trường Thành gõ cửa đi vào, nói:

- Cục trưởng Vương và cục trưởng Trương nghe nói hai vị thị trưởng cũng tới đây ăn cơm, đang chuẩn bị tới bái phỏng.

Đang bực mình, Hứa Trường Thành nói luôn:

- Bái cái gì mà bái, Vương Văn An đang xuống huyện thị sát cơ mà, xong rồi à? Phê cho ông ta nhiều tiền như thế không phải để ông ta ngồi chơi, không gặp.

Vị cục trưởng kia nghe thư ký chuyển lời lại vội vội vàng vàng ngay trong đêm chạy xuống huyện hỏi thăm thị sát, làm việc cực kỳ hết mình, trùng hợp khi đó ở huyện có vị huyện trưởng đề xuất hạng mục kinh tế mới, được vị cục trưởng này đột nhiên nhiệt tình tán đồng ủng hộ, sau nữa kinh tế huyện vì thế đi lên.

Có lẽ Hứa Trường Thành chẳng bao giờ ngờ một câu nói của mình thay đổi cục diện cả huyện, coi như tích chút âm đức đi.

Phẩy tay đuổi người ngoài đi rồi, Hứa Trường Thành nhận ra điều gì, cười nhạt:

- Tô Lý Thành muốn làm cái gì, trong mắt tôi chẳng qua vừa nhậm chức, được trên tỉnh kỳ vọng cao, nên nóng lòng muốn có thành tích chứng minh để củng cố địa vị, rồi mới tới mở cục diện mới. Thế nào cũng phải lập nên

quyền uy trước mới được, cái hình tượng thị trưởng xô xe bây giờ của ông ta làm được trò trống gì. Có điều tôi thấy cần phải cảnh cáo ông ta một chút, đừng có mà giở trò, người mới tới đừng bày trò khôn vặt, phải biết thế nào là quy củ đã rồi mới làm tới chuyện khác được.

Tằng Kha mời thư ký Trình Thụy Niên đưa Tô Lý Thành về vào nhà chơi, hiện giờ có mấy thư ký trong ban thư ký chưa phân phối cho thị trưởng nào theo Tô Lý Thành làm việc, đợi khoảng thời gian xem ai thích hợp mới chọn cũng chưa muộn.

Trình Thụy Niên được Tằng Kha mời vào nhà rất là thấp thỏm, Quách Hoài vì cố ý phá đám hắn nên phân phối liền cho Tô Lý Thành ba thư ký, có hai người rất trẻ vừa mới vào ban thư ký năm ngoái, còn tốt nghiệp nghiên cứu sinh, bằng cấp hơn hắn, trẻ tuổi hơn, năng động hơn, làm hắn lo lắm, không biết mình còn được làm bao lâu.

- Tiểu Trình, cám ơn cậu, gần đây Lão Tô nhà tôi không có cậu giúp, không biết bao giờ mới quen được công việc. Ăn hoa quả đi.

Tằng Kha nói rồi tự mình ngồi gọt táo.

- Dạ, đó là trách nhiệm của tôi.

Trình Thụy Niên định bảo để tự mình gọt, nhưng lại không dám, ngồi đó rất lúng túng, giờ hắn sợ nhất người ta lịch sự cám ơn mình chỉ là an ủi, sau đó dùng người khác trẻ trung hơn.

Thế nên cầm miếng miếng táo trong tay, đối diện với thái độ niềm nở của Tằng Kha, lưng Trình Thụy Niên ướn thẳng, đầu thì như niệm kinh lẩm nhẩm, đừng đuổi, đừng đuổi.

Mấy ngày qua đi theo Tô Lý Thành làm việc, Trình Thụy Niên thấy thư thái, Tô Lý Thành là quan viên thuộc loại hình kỹ thuật, không kiểu cách quan liên những những vị khác, rất thực tế, làm hắn muốn đi theo bên cạnh

Tô Lý Thành làm việc tiếp, dù không ngoi lên được cũng đáng. Cái nghề thư ký này, chẳng phải ai ai cũng tới ngày đắc đạo, đại đa số làm công tác văn thư ngày này qua ngày nọ, bị giấy tờ nhấn chình sinh mệnh.

Tô Xán từ trên gác đi xuống, cầm quả táo nguyên vỏ ngoạm luôm, không cầu kỳ gì hết, vừa ăn vừa hỏi một số chuyện ở chính phủ, từ báo cáo lần trước hắn đưa cho cha mình, Tô Xán thừa nhận năng lực của hắn, nếu xét điều kiện chung người này khá hợp làm thư ký cha mình, có năng lực, có kinh nghiệm, nắm rõ tình hình trong cơ quan như lòng bàn tay, bối cảnh không quá phức tạp.

Nhưng hắn có một đồng lòng với lãnh đạo không mới là điều quan trọng nhất, thường thường loại người tin tức linh thông này cũng rất hay nghiêng ngả, biết hết nhưng lại vờ ngây ngô, những thứ tầng sâu hơn sẽ không nói ra, làm nghề này người thông minh đều muốn trong mắt người khác đều ngốc một chút.

Trình Thụy Niên bị chèn ép bao năm cái khác không nói chứ ngữ khí và giọng điệu của người ta thì nhạy lắm, nghe Tô Xán nói hời hợt bâng nhưng thực ra rất chú ý câu trả lời của hắn, giống đang kiểm tra mình, nhất là ngôn ngữ nắm bắt vừa vặn, không giống hình tượng hung hăng ngang ngược bên ngoài, hắn nào dám coi Tô Xán như một tên nha nội bình thường, cứ nhìn Tằng Kha thấy con mình hỏi chuyện cơ quan mà coi như bình thường là đủ hiểu rồi, căng thẳng trả lời:

- Cơ quan nghị trình thường có ba cuộc họp, họp thị trưởng, họp văn phòng thị trưởng, họp thường vụ chính phủ. Cuộc họp hôm nay chỉ là thông lệ, báo cáo công tác, các phó thị trưởng phân quản từ đó tranh thủ ít lợi ích ... Hiện giờ tranh luận khai phát Yến Tắc Hồ, không bên nào chiếm lý hơn, giằng co mãi chỉ e cuối cùng như bao hạng mục khác vứt đó, chuyện gì cũng không thành.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 246: Cuộc gặp gỡ bất ngờ (2)

Tô Xán mượn quả táo lớn che khuất tầm mắt, quan sát hắn, nói:
- Thực ra khi cha tôi tới đây làm thị trưởng, tôi không tán đồng lắm, một mình cha tôi đơn thương độc mã đi tới, nhiều việc không rõ, cả nhà chúng tôi là người ngoài, chẳng có chút căn cơ nào ở đây, trong khi Dung Thành có cơ nghiệp rồi, chẳng phải dựa vào nghề này kiếm sống, tôi bảo cha tôi lượng sức mà làm, thấy nơi này không phát triển được thì về, không cần tốn công làm gì.

Tằng Kha nghe con trai nói ba lăng nhăng thì trừng mắt lên, nhưng con trai giờ là chủ tịch lớn rồi, nói tới công việc kiểu này còn có kinh nghiệm hơn mình, nên không xen vào.

Trình Thụy Niên rất muốn há mồm ra bày tỏ ngạc nhiên, chưa bao giờ có ai lại đi khuyên cha mình như vậy, nhưng thấy thái độ dửng dưng của Tô Xán, có vẻ không phải đùa, lòng hơi cuống, nếu Tô Lý Thành mà đi, hắn không còn chút cơ hội nhỏ xíu nào nữa:
- Chuyện ở cuộc họp hôm nay đã đụng tới lợi ích của thị trưởng Hứa, tôi ở cơ quan lâu năm cũng biết một chút, ông ta nóng tính, họ Hứa lại là họ tộc ảnh hưởng lớn ở Hoàng Thanh xưa nay không biết nhẫn nhịn, có thù ắt báo, e là lần này có ý kiến rất lớn với thị trưởng Tô, ông ta sẽ không để yên.

Điều này Tô Xán biết cả rồi, vấn đề không phải ở đó, mà là ở việc Trình Thụy Niên đã nói ra:
- Việc khai phát phía đông hồ tốn cả trăm triệu, nay bị các lại, muốn đấu thầu, không ai có thể trấn tĩnh được, chẳng lẽ mong thị trưởng Hứa vui vẻ cởi mở dân chủ hay sao?

Trình Thụy Niên vâng dạ luôn mồm, xem ra mình bắt trúng mạch rồi, Tô Xán công khai tỏ thái độ ác cảm với Hứa gia như thế trước mặt mình, tức là phần nào coi mình là người nhà rồi.

Tô Xán tự mình tiễn chân Trình Thụy Niên khỏi tiểu khu, đương nhiên y không hi vọng Trình Thụy Niên ngay lập tức có thể đem hết bí mật trong cơ quan ra, hôm nay chỉ cần mình tỏ thái độ trước là được, hắn không biết nắm cơ hội thì chỉ có thể trách bản thân thôi.

Cái viên lâm trong tiểu khu này phải nói là cực kỳ đáng tiền, Tô Xán thích nhà nhỏ một chút, ấm cúng một chút, yêu cầu không cao, nhưng hoàn cảnh xung quanh lại cực kỳ coi trọng, không nghi ngờ gì nơi này rất phù hợp với yêu cầu của y.
Trong tiểu khu có một cái ao nước, một cái cầu gỗ nhỏ bắc ngang, đi bên trên đó ngửi mùi hơi nước man mát trong không khí cực kỳ sảng khoải, khiến cho Tô Xán từ khi tới đây đều dậy sớm chạy xung quanh một vòng, còn gọi điện cho Đường Vũ chứng minh trước kia ở trong thành thị vật ngữ hay Đh Thượng Hải không phải y lười mà là môi trường không thích hợp.

Thực ra mới ngày đầu Tô Xán cũng muốn ngủ nướng, nhưng đồng hồ sinh học là thứ quái ác, ở trường bị Đường Vũ rèn dậy sớm quen rồi, nên muốn ngủ thêm cũng không được, ra ngoài lang thang thì phát hiện ra cái hay của tiểu khu này, thế nên mới quyết định dạy chạy bộ.

Mỗi sáng chạy quanh tiểu khu không thể tránh khỏi chạy qua nhà thư ký trưởng Điền, thi thoảng được nhìn thấy Điền Điền, cô gái như một phiên bản cổ điển của Lâm Lạc Nhiên đó, thi thoảng ngồi ở ban công tầng hai xem sách, hoặc là lái chiếc Beetle xanh nõn chuối đó xinh xắn ra ngoài, đèn phòng luôn sáng vào tầm 9 giờ tối, xem ra không phải là cô gái thích chơi bời.

Hôm nay Tô Xán cũng tập thể dục, chạy được nửa đường thì nhìn thấy Điền Điền, lúc này mặt trời vừa mới lên, chum ánh sáng xiên xiên chiếu xiên vào

mặt Tô Xán, làm y không nhìn rõ lắm khuôn mặt cô, chỉ thấy một cô gái một chiếc áo thun ba lỗ màu lam nhạt và chiếc quần lửng màu xám lông chuột, cái cổ thon dài cùng rìa trong xương quai xanh lộ ra ngoài không khí, vài sợi tóc dính bết vào giữa cổ, giống như bức phác họa cổ điển thanh nhã.

Hoàng Thành nằm ở vùng khí hậu nhiệt đới cao nguyên gió mùa, khác hẳn với Thượng Hải lạnh ẩm tới thấu xương, khí hậu rất ấm áp, cho nên dù ở giữa mùa đông, buổi sáng mặc đồ thể thao ngắn tay chạy bộ cũng không thấy lạnh.

Tô Xán trước đó chỉ toàn thấy Điền Điền mặc bộ trang phục khá kín đáo, đây mới là lần đầu tiên thấy vóc người Điền Điền, mắt không khỏi sáng lên, chỉ một từ thoát ra trong đầu y lúc này, đó là đẹp, đúng thế, không cần nói thêm từ ngữ nào nữa, nếu không sẽ chỉ giảm đi vẻ đẹp của bức tranh này.

Điền Điền chạy tới gần Tô Xán dừng lại, tóc đuôi ngựa dài đung đưa sau đầu, mặt hơi ngước lên, đôi mắt long lanh hơi liếc nhìn y một cái, môi dưới hơi vểnh lên, phác họa ra khuôn mặt cười nhẹ nhàng, nói:
- Gần đây thấy cậu sáng nào cũng chạy bộ buổi sáng, xem ra cậu cũng chú trọng rèn luyện sức khỏe đấy.

Trước đó hai người đã được giới thiệu với nhau, lại còn ở rất gần nhau, có thể nói cúi đầu không thấy chứ ngẩng đầu là thấy, không thể nói là xa lạ. Có điều hai người lần đầu gặp nhau không được tốt lắm, thêm vào Tô Xán và bạn trai Điền Điền quan hệ không ra sao, nên không tiện chủ động thân cận, chắc chắc Hứa Đông chẳng nói gì hay ho về mình, thực ra công bằng mà nói, cho dù Hứa Đông không ghét gì y thì cũng chẳng có gì hay ho mà nói, Tô Xán thừa biết mấy tin đồn về mình thực sự rất không tốt.

Không ngờ chỉ vì chuyện tập thể dục buổi sáng đều đặn lại được mỹ nữ để mắt, thậm chí có vẻ ấn tượng cũng thay đổi, Đường Vũ nói không sai, dậy sớm tập thể dục đúng là có lợi.

Tô Xán nhe răng cười:
- Chủ yếu là mới tới nơi, nên cũng phải chịu khó chạy quanh một chút cho mọi người quen mặt, nếu không bị hiểu lầm là lưu manh thất nghiệp gọi bảo vệ tới bắt thì không hay.

Điền Điền mím môi cười, bỏ qua câu nói đùa này:
- Chạy cùng nhé?

Tô Xán đâu ngốc mà từ chối, hai người sóng vai chạy quanh tiểu khu, buổi sáng Hoàng Thành chỉ mát ngang với cuối thu ở Thượng Hải, trong tiểu khu chỉ toàn những cán bộ trung niên chậm rãi đi bộ hoặc múa Thái Cực Quyền hôm nay xuất hiện một phong cảnh mỹ lệ, một nam một nữ sóng vai chạy dưới ánh ban mai, nam mặc đồ thể thao trắng, mái tóc rối tự nhiên, nữ mặc áo xám, mái tóc cột đuôi ngựa cao đong đưa theo bước chân, như đón ánh mặt trời chạy tới.

Một số ít người nhận ra Điền Điền không kìm được hơi há mồm, quên cả vẫy tay chào vui vẻ như mọi khi, cảm giác hai người này chạy cùng nhau rất hòa hợp.

Tô Xán không phải chạy để ra mồ hôi, y chỉ chạy nhè nhẹ hít thở không khí là chính, vừa vặn phù hợp với nhịp chạy của Điền Điền. Lý Bằng Vũ không chịu nổi kiểu tập thể dục " cụ già tập dưỡng sinh " của Tô Xán nên tập một mình rồi, đoán chừng lúc này đang đu xà ở chỗ nào đó.

Điền Điền mặt hơi hồng lên, nhưng nhịp thở đều đặn, không có mồ hôi, ngay cả tiết tấu nói chuyện cũng không thay đổi:
- Chuyện Hứa Đông, cậu đừng để ý, con người anh ấy là thế, nhiều tật xấu nhỏ, nhưng bản tính không xấu.

Sau khi tin tài khoản của Hứa Đông bị đóng, thân phận của Tô Xán làm người có mặt khi đó bàn tán xôn xao, nói thân phận Tô Xán không tầm

thường, xem ra Tô Xán có ý đồ bất thiện với Hứa Đông. Là bạn gái, Điền Điền tất nhiên không muốn hai nhà Tô Hứa có xung đột.

Câu nói này Tô Xán nghe qua nhiều rồi, Đào Chử Hồng cũng thế, Nhậm Vĩ Danh lần đầu gặp y cũng nói câu tương tự về Đào Chử Hồng, tốt xấu luôn không phải là thứ dễ dàng đánh giá, cũng không phải thứ có chuẩn tắc nào quyết định.
Nhưng việc nên làm và phải làm ở địa vị mỗi người thì rất rõ ràng, Tô Xán không muốn tranh luận về vấn đề này, cười đáp:
- Có lẽ thế!!

Điền Điền dừng chân, hai người đi chỗ nghỉ ngơi trong tiểu khu, Điền Điền hỏi:
- Tôi nghĩ cậu phải phản bác lại lời này của tôi chứ?

- Hứa Đông không phải người bảo bạn gái đi làm thuyết khách cho mình.
Tô Xán nhún vai:
- Cô cũng không phải là người tùy tiện nói dối, vậy có gì nữa đâu để nói.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 247: Cuộc gặp gỡ bất ngờ (3)

Điền Điền hơi ngẩn người, dù Tô Xán nói nhẹ nhàng, nhưng cô hiểu mình nói gì cũng không thể thay đổi được nữa:
- Anh ấy là người quá coi trọng thể diện, nhiều thứ không nói ra ngoài được …
Nói được một nửa Điền Điền lắc đầu:
- Thôi, dù sao tôi cũng tuyên bố, đây là chuyện riêng của cậu và anh ấy, không liên quan tới tôi.

Tô Xán ngạc nhiên:
- Chẳng phải hai người ...

- Trước sau gì cũng kết hôn?
Khuôn mặt Điền Điền không có biến hóa nhiều, ngồi xuống chiếc ghế đu, chân đưa ra đẩy khẽ:
- Nhưng không có nghĩa mọi thứ của tôi là của anh ấy đúng không? Anh ấy là anh ấy, tôi là tôi, tôi có tư tưởng và lập trường riêng của mình. Mẹ tôi rất thích anh ấy, nhưng cha tôi lại thấy anh ấy lỗ mãng không đủ vững vàng. Sau khi tốt nghiệp đại học, tôi liền chấp nhận Hứa Đông theo đuổi, dù sao chúng tôi quen nhau từ nhỏ, biết rõ về nhau. Nếu không đồng ý anh ấy, chẳng biết khi đó mẹ tôi còn giới thiệu cho tôi những người đáng ghét nào nữa ...

Điền Điền ngẩng đầu nhìn lên trời, ánh mắt mông lung:
- Đôi khi tôi nghĩ, cuộc đời mình có lẽ rồi sẽ thế, cơm no áo ấm, kết hôn với một người mình hiểu rõ, chăm chồng dạy con, thế mà thôi ...

- Thế rất tốt, tôi cũng mong như thế, được kết hôn với cô gái mình yêu thương, rồi có đứa con, như vậy vả vả làm việc sẽ có ý nghĩa hơn.

Điền Điền cười hơi chua chát:
- Đúng vậy, tôi cũng nghĩ thế, mình đã có điều kiện gia đình rất tốt, có bạn trai bao người hâm mộ, nếu không biết thỏa mãn sẽ bị sét đánh, tôi phải mang khuôn mặt thỏa mãn mỉm cười tiếp nhận tất cả. Rồi đến ngày kết hôn, có xe sang mở đường, có đám đông vây quanh, tôi phải nở nụ cười hạnh phúc trong đám đông đó, cậu cũng cho rằng như vậy?

- Tôi không dám phán định, tôi chỉ biết tình yêu là thứ xa xỉ, cần có điều kiện vật chất là cơ sở đã, có bánh mì có sữa thì người ta mới nghĩ tới tình yêu được. Có người cả đời theo đuổi thứ này cuối cùng lại khuất phục bởi một chiếc xe đắt tiền. Đừng nghĩ nhiều, những người có cuộc sống vật chất đầy đủ, chẳng bao giờ lo lắng ngày mai như chúng ta, không có tư cách than vãn quá nhiều, tôi nghĩ, tình cảm là thứ chúng ta có thể cùng nhau vun đắp, là nỗ lực cả hai bên ..

Tô Xán nghĩ có lẽ đây là chứng rối loạn tiền hôn nhân mà người ta hay nói sao, đoán chừng Điền Điền cũng thế, càng đến gần hôn lễ đã được định trước, liền sinh ra nhiều băn khoăn và sợ hãi. Ân oán của mình với Hứa Đông là chuyện nhỏ, không phải vì thế mà Tô Xán phá đám chuyện của bọn họ, nhìn có vẻ Hứa gia đối xử với Điền Điền rất tốt, gả cho Hứa Đông sẽ có cuộc sống sung túc, nếu vì lời nói không thỏa đáng của mình, làm tân nương trong lúc tâm trạng mẫn cảm này chạy mất, Hứa Đông đấm ngực dập chân hay hộc máu tại chỗ thì Tô Xán cũng chẳng quan tâm, khiến cô gái đẹp như cái mầm họa này muốn đi tìm cuộc sống đầy kích thích sôi nổi gì đó, cuộc đời tốt đẹp hủy trong chớp mắt thì thành lỗi của mình rồi, thế nên Tô Xán nói cẩn thận.

Điền Điền không phải cô gái dễ thuyết phục, cũng không phải cô gái chỉ có vẻ đẹp bề ngoài, lập tức phản bác lời Tô Xán:
- Nhưng vật chất cũng có thể cùng nhau sáng tạo mà, tôi không nghĩ thiếu tình cảm có thể sống với nhau lâu dài, giống như cậu nói, phải có bánh mì có sữa, nhưng thứ đó hai người có thể lấy làm lý do phấn đấu đúng không?

Nếu không có gì cả, chỉ cơ sở vật chất không, vậy mấy chục năm sau không phải quá nhàm chán sao?

Tô Xán vừa suy nghĩ lời Điền Điền nói, rất tự nhiên đi tới đẩy ghế đu cho Điền Điền:
- Ý nghĩ này gọi là tạo nghiệt, nếu như những người mà phải lo lắng nửa đời sau không biết được đảm bảo không biết được, có khi họ trực tiếp nhảy lầu không chừng.

Điền Điền không hiểu vì sao lại đi đem chuyện này nói với chàng trai còn kém tuổi mình, hơn nữa trước đó hai người quan hệ có thể nói không khác gì người lạ, nhưng cô cứ bất tri bất giác nói hết suy nghĩ trong lòng ra không chút đề phòng lúc nào mà không hay.

Nhìn khuôn mặt Tô Xán, Điền Điền đột nhiên nổi hứng trêu chọc y:
- Ừm, cậu nói đúng, vậy thì tôi nên chọn người có điều kiện tốt nhất đúng không, ví dụ cậu cũng không phải là lựa chọn tệ, điều kiện tốt, biết dỗ dành con gái.

Tô Xán rối rít xua tay:
- Không không, kém xa lắm, tôi không có tiền, cha tôi lương tháng có mấy nghìn, mẹ tôi đã bán đứt tuổi công tác rồi, về hưu không có lương, trong nhà lại phải nuôi tôi học đại học, chẳng biết ngày tháng năm nào mới mua được cho tôi cái xe như của bạn trai cô.

Điền Điền cười tủm tỉm:
- Không cần xe, tôi có xe, hai người dùng một cái là đủ rồi, cần gì hai cái. Đi trong thành phố tôi có thể ngồi ghế phụ cho cậu lái, tôi chỉ đường, nếu về Dung Thành đi xa chúng ta thay nhau lái.

Nha đầu điên, chơi đến nghiện rồi, nhập vai cũng quá sâu đi, Tô Xán đáp:
- Tôi không có nhà, nhà ở đều là của cha mẹ tôi được cơ quan phân phối.

- Rất nhiều người không muốn sống với cha mẹ chồng, nhưng tôi thì không ngại, hai nhà chúng ta lại đối diện nhau, không phải thuận tiện quá sao. Thực ra tôi rất hiếu thuận, không nỡ xa rời cha mẹ, như vậy là tốt nhất.
Như đoán được Tô Xán sắp nói gì, Điền Điền bổ xung:
- Nếu như cha cậu phải điều động đi nơi khác cũng không sao cả, đi tới đâu cũng được, gả gà theo gà, gả chó theo chó mà.

Tô Xán nuốt nước bọt, nếu là bất kỳ cô gái nào nói với y những lời này cũng không sao, đùa mà, nhưng một cô gái giống hệt Lâm Lạc Nhiên nói với mình, Tô Xán không khỏi cảm thấy hốt hoảng:
- Đh Thượng Hải rất nổi tiếng, nhưng tốt nghiệp xong không tìm được việc làm rất nhiều, có học trưởng của tôi bây giờ lương thác chưa tới 1.500 đồng, bỏ đi tiền bia thuốc lá, nộp cho gia đình chẳng được là bao.

- Thế là đủ rồi, tiết kiệm một chút là được mà, cùng lắm thì tới mua mới mua áo mới, không cần đắt, trông đẹp đẽ một chút là được. Còn về con cái, cũng không nên sinh sớm, vợ chồng chúng ta có nhiều không gian riêng với nhau hơn, đợi tiền lương tăng lên, nuôi được con rồi hẵng sinh cũng không muộn, tôi tin năng lực của cậu.

Tô Xán hít sâu một hơi, Điền Điền cũng mím chặt môi, cuối cùng cả hai đều không nhịn được phì cười.

- Cô cũng nhập vai quá đấy.
Tô Xán dở khóc dở cười nói:

- Cậu cũng thế thôi, tiểu nữ tử thấy sao học vậy, một người đi Audi A6, có cả vệ sĩ kè kè bên cạnh có giống sinh viên bình thường không? Trừ tiền lương của cha cậu là thật, những điều khác là giả chứ gì?
Điền Điền nở nụ cười thực sự tươi tắn, khuôn mặt bừng sáng như mặt trời xuyên mây, cô thấy toàn thân khoan khoái, ngay cả với cô bạn thân nhất là Trương Thiến, cô cũng chưa bao giờ nói hết ra tâm sự thầm kín này, xưa nay Điền Điền luôn là cô gái mẫu mực nghe lời cha mẹ:

- Tôi thì không giống thế, vừa rồi tôi nói đều là thật, nói không chừng gặp được chàng trai khiến tôi mất lý trí, rất có khả năng tôi sẽ làm thế.

- Vậy thì chàng trai đó sẽ là người rất rất may mắn và hạnh phúc.
Tô Xán trầm ngâm một lúc quyết định nói chân thành:

- Cám ơn đã khen, tôi nghĩ cô gái nào cưới được cậu cũng như thế.
Điền Điền cũng chẳng khiêm tốn:

- Thì ra chúng ta đều tuyệt vời cả.

Hai người lại cười đau bụng một hồi nữa, Điền Điền mới hỏi Tô Xán:
- Làm sao cậu có thể gọi một cú điện thoại đã đóng được tài khoản của Hứa Đông, rất nhiều người thắc mắt đấy.

- À, tôi có rất nhiều học trưởng làm việc ở Facebook, gặp phải sơ hở lớn như vậy, tôi tất nhiên phải gọi điện báo cho anh ấy, tiếp theo đó là do anh ấy tự làm.

- Cậu nghĩ tôi có tin lời này của cậu không?

- Chuyện này, sự thực là thế.
Tô Xán gãi đầu, cơ bản không phải y nói dối, chẳng qua là chưa nói hết sự thực mà thôi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 248: Bất ngờ nối tiếp bất ngờ

Lại thêm một điểm tốt nữa Điền Điền phát hiện ra ở Tô Xán, không thích khoe khoang, cô quá quen với nam nhân bất kể tuổi tác ở trước mặt mình như con công xòe đuôi rồi, nói một tấc lên trời không làm người ta thấy yên tâm bằng những lời đơn giản của Tô Xán, nói tới mặt này Hứa Đông thua xa.

Điền Điền cũng không phải là cô gái coi trọng vật chất, chuyện này không đào sâu thêm:
- Được, tạm thời tin cậu. Phải rồi, nghe nói nhà Trương Thiến mời nhà cậu ăn cơm, người ta có thịnh tình như thế, chẳng lẽ cậu không có ý nghĩ gì?

- Ý nghĩ gì cơ chứ?
Tô Xán không hiểu:

- Ý tôi là chuyện thành gia lập thất đấy, Trương Thiến rất tốt, đôi khi mồm miệng mau mắn một chút, nhưng không có ý xấu đâu, cũng xinh đẹp, người ta cũng không hề để ý cậu có nhà có xe hay không. Nói thật đấy Tô Xán, tôi chơi với Trương Thiến từ nhỏ tới lớn, rất biết tính cô ấy, mồm mép liếng thoắng, thực ra rất nhát gan, tới giờ chưa có mối tình đầu,

Chuyện này không dám đùa nữa rồi, Tô Xán dứt khoát cắt ngang:
- Xin lỗi, tôi có bạn gái rồi.
Để tăng thêm sức nặng, Tô Xán nhìn về phía Dung Thành, bổ xung:
- Chúng tôi giống như cô, đều đã định ngày kết hôn.

Điền Điền nhìn Tô Xán, lần đầu tiên trong đời chăm chú mắt một chàng trai như thế, lòng thoáng xao động, đôi mắt đó vượt qua hàng cây cổ thụ bao quanh tiểu khu, giống như không có tiêu điểm nhìn về phương xa.

Mà Điền Điền không biết rằng, mấy năm trước ở một thành phố nhỏ tên là Hạ Hải, Tô Xán cũng mang tâm tình tương tự nhìn cô gái giống mình y hệt.

Điền Điền không bất ngờ vì đáp án này, chàng trai điều kiện như Tô Xán, lại tốt tính, khéo léo chiều lòng con gái như vậy, có bạn gái không phải chuyện lạ gì:
- Sắp kết hôn là chưa kết hôn phải không, vậy chưa tới thời khắc cuối cùng, ai cũng có lựa chọn của mình đúng không? Chú Tô mới tới Hoàng Thành nhậm chức thôi mà ... Tôi nghĩ, vẫn còn thời gian.

Tô Xán không khỏi có chút đau đầu, y phát hiện mình thực sự không hiểu rõ mấy chuyện vòng vèo trong tầng cấp này, ví như gia đình Vương Uy Uy, Lâm Lạc Nhiên đều không bình thường chút nào, nhưng cả hai đều không cảm thấy đó là vấn đề. Không biết đối phương thăm dò lôi kéo quan hệ, hay thực sự có ý đó, nhìn Điền Điền còn nghiêm túc đợi câu trả lời của mình, không biết phải nói gì luôn.

Tới cuối cùng lại còn là Điền Điền an ủi Tô Xán:
- Yên tâm, dù khó khăn lớn tới mấy cũng không ép nổi đám chị em anh hùng của tôi.

Cái buổi sáng hoàn toàn bất ngờ đó kết thúc ở đó.

Điền Điền mỉm cười xoay người rời khỏi cái đình nghỉ chân quay về nhà, áo ba lỗ vải và quần cộc khoe thân hình mạn diệu nhu hòa dưới ánh mặt trời, một lúc sau có tiếng mở đóng cửa.

Lý Bằng Vũ không biết từ đâu bất ngờ chui ra, tên này càng ngày càng xấu tính, chẳng hề thật thà như lúc đầu mới gặp, mắt nhìn chằm chằm vào mông Điền Điền tới khi khuất sau

Tô Xán giơ chân đá, Lý Bằng Vũ sớm nhảy ra ngoài chòi nghỉ, đi thẳng về nhà, nơi Tằng Kha đã chuẩn bị bữa sáng ngon lành.

Tô Lý Thành thường nói đùa, ông tới Hoàng Thành một mình bận rộn, cả nhà thanh nhàn, cũng có phần đúng, Tô Xán thi thoảng theo Trương Thân, Diêu Minh đi tìm hiểu phong thổ nhân tình Hoàng Thành, dù có ý đồ điều tra thực tế trong đó, nhưng rõ ràng là nhàn nhã hơn cha y nhiều.

Cha y suốt ngày chạy khắp các bộ phận phân quản thị sát tìm hiểu tình hình, rồi ăn uống xã giao, về nhà ăn cơm một bữa với vợ con cũng thành chuyện xa xỉ. Có điều Tết đến, Tô Lý Thành bất kể là ở đâu thì bữa cơm buổi trưa đều cố gắng trở về nhà ăn, làm người bên ngoài đều đồn Tô phu nhân không đơn giản, nhất định là một thiết nương tử.

Tin đồn thế này đa phần nam nhân đều không thích, ngược lại Tô Lý Thành chẳng để ý, nói với Tô Xán:
- Cha con sau này sẽ làm việc ở Hoàng Thành, con thì khai trường sẽ đi, chẳng còn bao lâu nữa, chẳng lẽ cha không nên về nhà ăn cơm thường xuyên một chút? Có con ở đây, cơm trong nhà cũng ngon hơn, đợi con đi rồi, cha mẹ ăn qua loa cho xong, đôi khi mẹ con chỉ làm mỗi bát mỳ, thời gian nữa mẹ con cũng về Dung Thành, một mình cha càng đơn giản.

Tết xuân năm nay nhà Tô Xán ăn tết ở Hoàng Thành, Lý Bằng Vũ tới một ngày trước giao thừa mới bay về Nam Kinh nghỉ phép năm ngày, tới hết mùng 3 Tết sẽ lại tới Hoàng Thành. Trước kia ở Dung Thành hay Hạ Hải, mọi người ăn Tết ở nhà cậu cả, nhà cậu út cũng tới, đông vui náo nhiệt, năm nay không tụ tập được nữa, ba người nhà Tô Xán ở trong căn nhà xa lạ tại Hoàng Thành, xem liên hoan xuân của ĐHT TW.

Đêm giao thừa Tô Xán ngồi nhìn pháo hoa gọi điện thoại cho bạn bè, bao gồm Trương Tiểu Kiều ở Thượng Hải, Lý Hàn ở Giang Tây, Tiêu Húc ở Hồ Bắc, ba người Vương Uy Uy ở Bắc Kinh, Tiết Dịch Dương ở Trùng Khánh, Lưu Duệ ở Trường Sa, còn có Ngô Thì Nhuế có chuyến bay chưa về được, đang cô đơn ở Hàn Quốc, Mục Giai Trúc năm nay cũng ở nhà ăn tết không đi đâu cũng gọi điện quấy rầy y, làm Tô Xán thấy ấm áp hạnh phúc.

Vương Thanh nhận được chiếc Porche đỏ do Tô Xán tặng đúng ngày 30 Tết, nghe giọng kích động của cô trong điện thoại, Tô Xán dám khẳng định nếu như mình mà ở nhà, có lẽ đêm nay có quà đáp lại bất ngờ, thế thì làm khó mình rồi, rốt cuộc có nên nhận không.

Tô Xán cũng liên tục nhận được quà năm mới, Triệu Minh Nông chịu chơi nhất, là một con rồng vàng 24 K, năm 2002 doanh thu của Thục Sơn đạt 480 triệu. Truyền thông Ba La nhờ vào vào Thục Sơn được xưng là ông vua kênh tiêu thụ, nghiệp vụ mở rộng cực mạnh, bố cục sẽ hoàn thành vào năm nay, lúc đó Truyền thông Ba La sẽ có thế lực đủ đứng ngang hàng một số thượng hiệu cũ lâu năm của Kinh Hỗ Tuệ.

Còn nghiệp vụ bản thân Thục Sơn đang hừng hực tiến lên, khí thế này trong vòng ba năm năm khó cản nổi. Cho nên Triệu Minh mới bạo tay như thế.

Ngoài ra còn có quà của Kiều Thụ Hâm đại biểu cao tầng Facebook TQ, Triệu Hạo của Thượng Mạch, Nhâm Oánh, Giang Minh.

Trong số tất cả những món quà thì quà của Vương Thanh mang tâm tư đặc biệt nhất, đó là một đôi cá phong thủy hồng long nghe nói đã 6 tuổi, một con vảy và đuôi màu quất nhạt, một con toàn thân đỏ rực, đuổi nhau chạy vòng tròn trong bể. Tăng Kha thích vô cùng đặt nó ngay trên bàn tiếp khách ở chỗ bắt mắt nhất, vào cửa một cái là thấy rồi. Tô Xán biết cá phong thủy đại biểu cho thịnh vượng, may mắn còn hai con thì thêm ý nghĩa gia đình thuận hòa và hạnh phúc trong hôn nhân, món quà này của Vương Thanh cực kỳ hợp tâm ý mẹ y, có điều 6 năm tuổi? Tô Xán không biết có phải cá này càng thọ thì đại biểu nó càng mang tới nhiều phúc không, nhưng y đoán nó không sống được bao lâu nữa, có điều y phải y không dám nói, nói ra phá hỏng niềm vui của mẹ, y rằng y là người khó sống.

Gọi điện xong cho tất cả mọi người, đợi khi màn pháo hoa rực rỡ đã lắng xuống, đêm đã về khuya, tất cả chương trình giải trí chính đã hết, Tô Xán

gọi điện cho Đường Vũ chúc tết, đồng thời hỏi thăm vấn đề quan trọng nhất:
- Bao giờ em mới tới Hoàng Thành, mẹ anh cứ hỏi suốt.

- Thời gian cụ thể còn chưa xác định, vì còn đợi Lạc Nhiên ở Bắc Kinh tới nữa, cô ấy sẽ ở nhà em một ngày, sau đó bọn em cùng tới.

Cái gì? Tô Xán thiếu chút nữa đánh rơi điện thoại, cái này bắt đầu từ lúc nào, vì sao, loạt câu hỏi nảy sinh làm Tô Xán thấy đầu óc lẫn lộn, Lâm Lạc Nhiên còn tới nhà Đường Vũ ở nữa, hai cô gái này thân thiết như vậy từ bao giờ, sao mình chẳng biết:
- Lạc Nhiên bao giờ tới, cô ấy không ở cùng đám Uy Vũ à?
Nha đầu này kín miệng quá mức, lại còn nói với cái giọng tỉnh bơ như không nữa, chẳng thể nhìn ra được tâm tư như thế nào nữa, mà lúc nãy gọi điện cho Lâm Lạc Nhiên cũng chẳng nói gì với mình cả, hai nha đầu này thông đồng với nhau chơi mình sao?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 249: Trở tay không kịp (1)

T

hời gian cụ thể còn chưa nói được, Lạc Nhiên nói buổi chiều mùng 5,6 gì đó cô ấy còn có môn thi, sau đó bay sẽ ngay trong đêm tới Dung Thành. Lạc Nhiên vốn định du lịch một chuyến trước khi trở về trường, hiện giờ vừa vặn, hẹn em cùng tới Hoàng Thành, cô ấy nói, muốn xem cái ổ của anh ra sao ...

Đường Vũ ở đầu kia điện thoại cười khúc khích, cô có thể đoán ra vẻ mặt hốt hoảng của Tô Xán lúc này, đáng lẽ cô phải khó chịu mới đúng, Đường Vũ lại thấy buồn cười. Sau đó giọng nhỏ đi một chút:

- Vả lại nếu không có Lạc Nhiên đi cùng thì mẹ em sẽ không yên tâm cho em đi một mình.

Vừa mới nghe nhắc tới Mục Tuyền, Tô Xán khó khăn lắm mới lấy được dũng khí chất vấn Đường Vũ liền bị đánh bại ngay tắp lự. Mà một vấn đề khác quan trọng hơn vẫn chưa có câu trả lời, hai cô gái này dấu diếm gặp nhau sau lưng mình ở Thượng Hải sao? Quan hệ bọn họ chắc chắn phải tới mức độ rất thân thiết rồi vì Mục Tuyền cực kỳ ghét người khác ở nhà mình, Tô Xán biết rất rõ điều này .... Đồng thời tưởng tượng hai cô gái ngủ chung giường với nhau, một số tâm tư tà ác trỗi dậy không sao kiềm chế được.

Còn chuyện Lâm Lạc Nhiên không ở nhà ăn Tết, định “đi du lịch” vừa vặn thăm y thì không có gì đặc biệt, Lâm Lạc Nhiên không có "nhà" thực sự, dù cô có rất nhiều bạn bè, nhưng nói tới người thân chỉ có cha mình và Lâm Trứu Vũ. Lâm Trứu Vũ cho Tô Xán xem một tấm ảnh thằng bé beo béo trên ba tuổi cầm bình sữa cho đứa bé sơ sinh bú, y không thấy một cảnh tượng hạnh phúc còn liên tưởng sự chua xót sau đó ...

Đêm hôm đó Tô Xán mất ngủ, chuyện hai cô gái cùng tới làm y rất thấp thỏm, Đường Vũ thanh lệ lãnh đạm, Lâm Lạc Nhiên điêu ngoa rực rỡ, chỉ

cần tưởng tượng hai khuôn mặt đó đứng trước cửa nhà mình, Tô Xán có cảm giác tim đập mạnh tới ngạt thở.

Những lời Lâm Lạc Nhiên nói ở Thượng Hải cho dù về sau cô có nói lại chỉ là đùa, Tô Xán dù sao không thể né tránh được vấn đề này.

Nhưng cho tới bây giờ, Tô Xán vẫn không cho rằng sinh mệnh của mình có thể tiếp nhận được hai nụ cười khuynh đảo thiên hạ của hai cô gái, sẽ chỉ có một, đó là Đường Vũ, vợ y sẽ là Đường Vũ, cha của đứa con do Đường Vũ phải là y, đó là sự cố chấp của Tô Xán, Tô Xán xù lông lên phản ứng dữ dội nhất với bất kỳ ai xen vào chuyện này.

Chuyện tương lai chẳng thể nói trước quá nhiều, nhưng ngay bây giờ Tô Xán có thể dự đoán được cuộc sống có phần buồn tẻ của mình ở Hoàng Thành vì sự xuất hiện của hai cô gái sẽ trở nên vô cùng đặc sắc, ngoài ra làm Tô Xán còn ngứa ngáy khó chịu, có Lâm Lạc Nhiên, chuyện ở chung với Đường Vũ không phải tan thành bong bóng rồi sao? Lâm Lạc Nhiên chẳng lẽ còn cho Đường Vũ cơ hội lạc đàn nhường cho mình, khỏi cần nghĩ cũng biết không có khả năng đó ...

Có điều rất mâu thuẫn, Tô Xán lại mong đợi ngày hai cô gái tới, bất kể ra sao được ở cạnh hai cô gái đó thì đau khổ gì cũng là một cái giá xứng đáng, vì ngày tháng như vậy sẽ không còn nhiều.

Cuộc sống vì thế đột nhiên trở nên tràn trề động lực.

Sau ba ngày Tết, tổ trưởng tổ giám sát tỉnh, tuần thị viên sở công an tỉnh La Tường tới Hoàng Thành chỉ đạo công tác an toàn giao thông, trị an xã hội. Tổ giám sát tỉnh sẽ có ba ngày nghiên cứu điều tra, mấy vị thị trưởng và phó thị trưởng cũng tham gia.

Công tác tổng thanh tra này đã chuẩn bị từ trước Tết, mấy ngày qua Tô Lý Thành thi thoảng dẫn gia đình đi ăn cơm, Tô Xán không đi, lý do rất đường hoàng là tết nhất không thể đi hết cả nhà được, cần có người ở nhà tiếp

khách, chủ yếu là ở đầu kia điện thoại, Tô Xán nghe thấy có người nói nhất định gọi y đi, mà giọng đó nghe giống của Trương Thượng Vũ cha Trương Thiến lắm.

Hai cô gái của y sắp tới rồi, ứng phó còn không xuể nữa là, lúc này tốt nhất đừng có phiền phức nào nữa.

Thời gian qua chạy bộ buổi sáng cùng Điền Điền gần như đã thành một lịch trình cố định, hai người thường chạy song song, không nói chuyện nhiều như ngày hôm đó, chỉ thi thoảng mới nói một vài câu, Điền Điền không nhắc tới chuyện tình cảm của Tô Xán nữa, thi thoảng chạy mệt còn rất chu đáo đưa cho Tô Xán cái khăn giấy.

Rất độc đáo, rất tự ngã.

Nếu chỉ một lần hai người chạy bộ với nhau đã đành đi, đằng này liên tiếp mấy ngày rồi, người trông thấy cũng không ít, Tô Xán đoán thế nào cũng có chút tin đồn nào đó truyền đi, nhưng Điền Điền không bận tâm, Tô Xán cũng không đạo đức giả từ chối buổi sáng mỹ hảo như vậy, cây ngay không sợ chết đứng đã đành, nói thật thân thiết như vậy với vợ chưa cưới của kẻ thù, không thể không nói là khoái cảm kích thích.

Tô Xán đôi khi không hề nghi ngờ cô gái này nếu như sinh ra ở hoàn cảnh khác, có lẽ tính cách cũng giống hệt Lâm Lạc Nhiên, trước kia đọc manga, còn nhớ có truyện nói trên thế giới này sẽ có một người giống hệt bạn, Tô Xán không hình dung được có thể giống tới mức này.

Tưởng tưởng cảnh Lâm Lạc Nhiên tới đây gặp Điền Điền hẳn sẽ rất thú vị.

Có lần quay đầu sang nhìn trộm, bắt gặp ánh mắt Điền Điền, cô gái này hơi đỏ mặt trừng mắt với y một cái, Tô Xán không giải thích, hành vi của y thực sự dễ khiến người ta hiểu lầm.

Một ngày trước đại hội tổng kết công tác thanh tra, Tô Lý Thành ở nhà nghiên cứu bản thảo, Tô Xán cũng ngồi bên cạnh đọc, Tằng Kha thở dài:
- Hai cha con anh ngày càng giống nhau, muộn thế còn không ngủ, đi xem mấy cái này.

- Mai anh phải đọc báo cáo trên đại hội mà.
Tô Lý Thành ngồi trên ghế tựa, tay cầm điều thuốc là, khói thuốc lượn lờ bốc lên trời đêm tĩnh mịch ngoài ban công.

- Vậy càng phải ngủ sớm một chút, mai lên phát biểu mà ngáp ngắn ngáp dài còn ra thể thống gì.

Mai sẽ là lần đầu tiên Tô Lý Thành phát biểu công khai trước công chúng, coi như chính thức tiến vào tầm mắt công chúng Hoàng Thành, còn có ĐHT quay phim, mọi công tác đều phải được an bài tỉ mỉ nhất, công chúng ở đây thực ra tuyệt đại đa số là cán bộ công chức trong thể chế, chứ người thường đến bí thư thị trưởng phát biểu họ còn chẳng bận tâm nữa là.

Trước đó ở Hoàng Thành có rất nhiều lời bàn tán về Tô Lý Thành, nhưng dù thế nào cũng chỉ giới hạn ở tin đồn mà thôi, bình thường nhìn một lãnh đạo có bản lĩnh hay không nhìn vào cái gì, đâu ai đọc được con số thống kê trong báo nội bộ, thực ra là xem đọc báo cáo thế nào, đây là chuyện bình thường nhất, khiến người ta buồn ngủ nhất, nhạt nhẽo nhất, vô vị nhất, nhưng nó cũng là thứ có thể trực tiếp thể hiện phong cách và bản lĩnh một người lãnh đạo, có phải là đúng quy củ cũ rập khuôn máy móc không có gì đặc biệt, hay là đối phó qua loa cho xong chuyện, hoặc là nói tràng giang đại hải những lời vô nghĩa?

Bởi thế báo cáo là chuyện thường lệ tới nhàm chán, nhưng không sơ xẩy một chút rất có thể khiến người ta cười rụng răng.

Người Hoàng Thành đều đợi vị phó thị trưởng mới gây nhiều tranh luận này ra mắt ra sao, Tô Lý Thành không dám sơ xuất, đêm ngủ không được là tất

nhiên, dù sao đây là lần đầu tiên. Trước kia báo cáo với với lãnh đạo thành phố hay trong tập đoàn đều khác, cho dù có là truyền hình trực tiếp cũng không thành vấn đề, lần này chủ yếu do vấn đề tâm lý thôi.

Còn Tô Xán không ngủ được là vì y cứ cảm thấy không ổn, từ trong những lần trò chuyện với Trình Thụy Niên, Tô Xán biết gần đây bên phía Hứa Trường Thành rất yên tĩnh, loại yên tĩnh này quá khác thường.

Thời gian trước vị hạng mục bị trả về luận chứng trở lại, Hứa Trường Thành thiếu chút nữa chửi um lên giữa cuộc họp rồi, bên đó cũng lục tục có động tĩnh, chạy đôn đáo khắp nơi, gần đây đột nhiên nín khe, vốn tranh cãi với Hoàng Ngọc cũng thu bớt lại.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 250: Trở tay không kịp (2)

Đ

ợi cha khuyên mẹ về phòng ngủ trước, Tô Xán nói:

- Cha, con nghe Trình Thụy Niên nói một vài việc, bên kia động tĩnh hơi không bình thường.

- Đừng coi người khác là kẻ ngốc, bọn họ cũng không thể coi cha là kẻ ngốc. Nếu đã hiểu ra là chuyện tốt, ít nhất cũng truyền tin, nói ra chúng ta biết bản thân họ mâu thuẫn nội bộ trùng trùng, không cần làm khó họ vị cha mà phải giả bộ đoàn kết với nhau.

Nói rồi Tô Lý Thành gập tài liệu trong tay lại, vò tóc Tô Xán:

- Muộn rồi, đi ngủ thôi.

Ngày hôm sau Tô Xán không yên tâm cùng với Tằng Kha tới phòng nghỉ ở bên cạnh hội trường, nhìn thấy nhóm phòng thư ký Trình Thụy Niên chạy đi chạy lại bận rộn, còn chuyện khác không có gì lạ, họp mà diễn ra quanh năm, chỉ cần nhớ giờ tới là được.

Tô Lý Thành cầm bản thảo trò chuyện với một vị phó thị trưởng. Trình Thụy Niên tâm sự trùng trùng chạy tới, kéo tay Tô Xán:

- Có chút bất thường, tôi sợ bên phía thị trưởng Hứa sẽ có hành động ... Mấy ngày qua trù bị hội nghị do Quách Hoài chủ đạo, tôi hỏi hăn thì biết do thị trưởng Hứa lệnh cho hắn, chi tiết tương quan do Quách Hoài thông báo cho tôi, mấy lần mượn cớ điều tôi đi nơi khác, không để tôi hỏi tới chuyện chuẩn bị hội nghị, mà bản thảo của thị trưởng Tô do người khác viết.

Tô Xán cũng biết qua về mâu thuẫn giữa Quách Hoài và Trình Thụy Niên, ngạc nhiên hỏi:

- Thế là sao, chẳng lẽ bọn họ định giở trò ở bản thảo?

Trình Thụy Niên khẳng định chắc chắn:

- Bản thảo không có vấn đề, tôi đã xem nhiều lần, rất chính thống, người viết hắn là Tiêu Cường của ban thư ký, chỉ là một số trình tự không giống mọi khi làm tôi không yên tâm.

Đây là công việc hắn ngồi mòn đít làm bao nhiêu năm rồi, hắn đủ tự tin đảm bảo bản thảo mình nói không có vấn đề thì tuyệt đối không có vấn đề.

Tô Xán hiểu Trình Thụy Niên lăn lộn ở ban thư ký nhiều năm, nếu hắn nhận ra chuyện lạ, chắc chắn là có căn cứ, không cần chi tiết lớn, như chỉ cần một vài người hành động hơi khác thường lệ, tuy không đủ làm chứng cứ, nhưng người nào nhạy bén sẽ nhận ra.

Tô Xán trầm ngâm, hỏi:

- Anh tìm hiểu xem ai sẽ phát biểu trước cha tôi?

- Cái này không cần tìm hiểu nữa, tôi đã tìm hiểu được, là tuần thị viên Cảnh La Tường của sở công an tỉnh, ông ấy sắp lên bục nói chuyện rồi ...

Tô Xán như hiểu ra điều gì, tới nói với Tô Lý Thành, Tô Lý Thành hừ một tiếng, đưa bản thảo cho Trình Thụy Niên:

- Sau khi tuần thị Cảnh phát biểu xong có 5 phút nghỉ, Tiểu Trình, chỉnh lý bản thảo lại cho tôi, tư duy phải ăn khớp với phát biểu của tuần thị Cảnh, cậu có làm được không?

Trình Thụy Niên có chút kích động gật đầu:

- Tôi cố hết sức.

Đây rõ ràng có kẻ đặt bẫy, nếu như phát biểu của Tô Lý Thành trái ngược với Cảnh La Tường trước đó, Tô Lý Thành có phát hiện ra cũng không thể lập tức tổ chức được phát biểu lưu loát thông thuận rồi, mà nếu truy cứu, tối đa là mấy thành viên ban thư ký do lỗi sơ xuất, còn Tô Lý Thành từ nay về sau triệt để thành trò cười ở Hoàng Thành, Tô Xán thừa nhận, chiêu này mà thành công thì tương đối tàn độc.

Nếu cha mình bản lĩnh thua kém người, năng lực thua kém người, chính trị thua kém người, dù sĩ đồ có xuống dốc, thê thảm thì Tô Xán cũng không định nhúng tay vào, nhưng đối phương dùng thủ đoạn hạ lưu thế này, có cơ hội Tô Xán sẽ không khách khí đáp trả.

Hàng ghế thứ nhất hội trường, Hứa Trường Thành và Chu Chiêu Phong ngồi gần nhau, cả hai mí mặt hơi buông xuống, đầu khẽ gật gật, mắt nhìn lên bục phát biểu, bề ngoài bình thường, nhưng trong lòng đủ các loại suy nghĩ xoay vần.

Trước đó ở sự kiện này, bọn họ đã mờ mịt tỏ thái độ rồi.

Phải biết rằng trước loại hội nghị thế này, thư ký các cán bộ lên phát biểu đều tiến hành trao đổi riêng với nhau trước về bộ khung chủ đề sẽ phát biểu, nội dung phát biểu là từ góc độ nào, vấn đề gì nên né tránh, tránh trường hợp không hay xảy ra.

Còn Tô Lý Thành mới tới, thư ký được phân công chưa chính thức, ngoài Trình Thụy Niên còn hai thư ký khác, kết quả toàn bộ đi làm chuyện khác, bài trừ ngoài việc trù bị hội nghị.

Nội dung bài phát biểu của Tô Lý Thành không phải là xung đột với Cảnh La Tường, mà là cùng một bản in ra.

Cảnh La Tường phát biểu trước, đợi Tô Lý Thành đi lên, nếu không chú ý chỉ cần đọc vài câu là phía dưới nhận ra ngay, nếu nhận ra, chắc chắn sững sờ, năng lực có cao tới mấy cũng không thể ứng khẩu nổi, nên nhớ đây là hội nghị chính thức, mọi lời nói ra phải đúng quy chuẩn, không phải nói tràng giang đại hải là được, huống hồ Tô Lý Thành chưa tới được bao lâu, kiến thức Hoàng Thành chưa đủ. Mà mảng công tác thanh tra này càng mơ hồ, đòn này sẽ đả kích nặng nề uy tín chấp chính của Tô Lý Thành, ảnh hưởng sĩ đồ sau này thế nào chưa nói, riêng ở Hoàng Thành này khó ngóc đầu lên được, tướng không còn uy làm sao chỉ huy được quân.

Còn tâm tình thư ký trưởng chính phủ phủ Quách Hoài lúc này rất phức tạp, nếu Tô Lý Thành bêu mặt ở hội nghị, chắc chắn truy cứu tới ban thư ký, lấy lý do nhầm bản thảo gán tội cho Trình Thụy Niên cũng không phải là tính là gài bẫy, vì dù nói thế nào bản thảo có vấn đề là lỗi ở thư ký, sau này coi như tiền đồ Trình Thụy Niên toi rồi. Còn bản thân hắn cùng lắm kiểm điểm bản thân chưa đủ sâu sát với công tác là cùng, còn gây ấn tượng không tốt với Tô Lý Thành thì khi đó Tô Lý Thành mất hết uy vọng cũng không đáng kể, có hai người Chu Hứa ở đó, hắn còn sợ gì sao.

Đây vốn là cục diện đáng mừng, sau khi hắn thuận buồm xuôi gió lên vị trí thư ký trưởng, nỗi đau năm xưa bị cướp mất người yêu cũng thức dậy, mỗi lần nhìn thấy Dương Lệ nay đã thành vợ người khác, như luôn có ma âm rủ rỉ vào tai hắn, khiến hắn không ngừng dày vò hành hạ Trình Thụy Niên, muốn Trình Thụy Niên cuốn xéo khỏi ban thư ký cho đỡ ngứa mặt, nhưng Trình Thụy Niên lại là người ương ngạnh, hoặc là nắm được loại tâm tư này của hắn, cho nên dù bị hắn gây khó dễ thế nào cũng nhịn, cứ như ở lại để khoét sâu vào nỗi đau của hắn.

Nhưng sau hôm nay mọi thứ có vẻ nên có cái kết.

Quách Hoài phấn khích đồng thời cũng thấy trống rỗng và hụt hẫng, giống như mục đích nhiều năm qua đột nhiên không còn nữa, khiến hắn thấy mọi thứ trở nên vô nghĩa. Hắn còn nghĩ, sự nghiệp Trình Thụy Niên chấm dứt

rồi, Dương Lệ sẽ làm sao đây, hắn biết trước đó Dương Lệ và Trình Thụy Niên gần như cãi vã mỗi ngày vì cuộc sống khó khăn, bây giờ thêm chuyện này nữa liệu hai người họ có ly hôn hay không, nhìn cô gái mình si mê năm nào cuối cùng kết cục hôn nhân đổ vỡ, cuộc sống bất hạnh, cũng không phải điều hắn muốn.

Lòng Quách Hoài rất mâu thuẫn.

Có điều đây là đấu tranh chính trị cao tầng bên trên, bản thân hắn chỉ là con rối bị người ta thao túng thôi, không thể tự định đoạt.

- Trăng sáng năm nào treo song cửa, người buồn trong lòng tựa kim đâm ...

Ở phía dưới sân khấu, Quách Hoài rời chỗ ngâm nga bài thơ nhỏ năm xưa làm vì Dương Lệ ...

****

Tới lượt Tô Lý Thành lên phát biểu.

Chu Chiêu Phong dùng ngón cái và ngón chỏ xoay bút máy mạ vàng của Thục Sơn trong tay. Hứa Trường Thành đặt tài liệu xuống, năm ngón tay đan vào nhau chống lên bàn nhìn không chớp. Tô Lý Thành từ sau cánh gà đi lên, chỉnh lý bản thảo trong tay, nhìn một cái lông mày liền nhíu lại.

Hai người Chu Hứa ở phía dưới lập tức nhìn thấy biến hóa này trên mặt Tô Lý Thành, lòng phấn khích, chỗ đặc sắc hôm nay tới rồi.

Quách Hoài cũng mở to mắt, lòng có cảm giác kích thích, mấy năm qua hắn chèn ép Trình Thụy Niên, với lãnh đạo bên trên cũng phải khúm núm vâng dạ, nhiều năm như thế thành một loại tâm lý biến thái, cho nên mới bày đủ trò hạnh hạ Trình Thụy Niên phát tiết, dùng phương thức đáng thương này duy trì tôn nghiêm trong lòng.

Bây giờ nhìn Tô Lý Thành bị đưa lên giàn thiêu, đây là vị phó thị trưởng, là người khi đối diện hắn phải cúi lưng xuống, nghĩ tới vị phó thị trưởng sắp lâm vào cảnh quẫn bách, tâm lý u ám làm hắn run rẩy.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 251: Ai thương cho ai

H

a ha, Tô Lý Thành muốn trì hoãn tới bao giờ nữa đây, xem vẻ mặt kia, chắc không trấn tĩnh nổi rồi.

Hứa Trường Thành hơi nghiêng người sang nói nhỏ với Chu Chiêu Phong:

- Người này ở Dung Thành nghe nói chỉ biết ôm chân Vương Bạc, có điều xem ra cũng có trình độ đấy.

Chu Chiêu Phong nhìn Tô Lý Thành do dự chưa đọc báo cáo, nhưng hoàn toàn không phải là bộ dạng kinh hoàng luống cuống mồ hôi như tắm khi phát hiện ra bản thảo của mình giống hệt phát biểu trước đó của lãnh đạo tổ thanh tra tỉnh, lâm nguy không loạn, đúng là không tầm thương, có chút đạo hạnh, nhưng thì sao nào, dù Tôn Ngộ Không cũng vượt qua nổi ngũ chỉ sơn của Thích Ca Mầu Ni.

Chỉ tiếc ông ta chẳng phải là Thích Ca Mầu Ni.

Khi bên dưới bắt đầu có người khác nhận ra có vẻ Tô Lý Thành trì hoãn hơi lâu, chẳng lẽ có sự cố, hai người Chu Hứa đã ăn mừng trong lòng thì Tô Lý Thành cuối cùng cũng lên tiếng:

- Năm kiến thiết tăng trưởng cơ sở, giữ gìn tăng trưởng, giữ gìn dân sinh, giữ gìn giao thông, giữ gìn an toàn, giữ gìn ổn định ...

Khai cục rộng lớn, hoàn toàn không có chút bóng dáng nào bài phát biểu trước đó của Cảnh La Tường, lời nói lưu loát, thần thái vững vàng tự tin, từng câu từng chữ rành rọt thông qua loa phóng thanh truyền khắp hội trường.

Vừa rồi không phải là Tô Lý Thành cố tình đóng kịch mà thực sự có chút căng thẳng, cần trấn tĩnh lại.

Mặt hai người Chu Hứa dần cứng lại, còn Quách Hoài vừa rồi còn thương cảm cho Dương Lệ hồng nhan bạc mệnh thì bây giờ lòng hoảng loạn tới run rẩy, chỉ một thoáng hắn nghĩ ra hậu quả của việc này, thứ nhất hắn không thực hiện được chỉ thị của hai người Chu Hứa, chắc chắn từ nay trong lòng họ sẽ không tin tưởng hắn nữa. Thứ hai, chứng tỏ Tô Lý Thành phát hiện ra vấn đề, Trình Thụy Niên thoát nạn thì hắn không thoát được liên quan, Tô Lý Thành không đổ, thì tương lai hắn sẽ thê thảm, có thể nói lần này Quách Hoài đắc tội hết với các phương rồi.

Bài phát biểu kéo dài hai mươi phút, đến cuối cùng Tô Lý Thành nói:

- Tôi vừa mới tới Hoàng Thành, dùng lời thông tục một chút là tay mới, hi vọng được mọi người chỉ bảo giúp đỡ, cùng kiến thiết thành phố càng mỹ hảo hơn.

Hoàn toàn đúng quy củ, không có bất kỳ sai sót nào, phía dưới vỗ tay rào rào.

Hội nghị diễn ra trong hai tiếng đồng hồ, mọi người đều giống như trước kia nghe báo cáo, gặp lãnh đạo, hoặc ngáp ngủ, hoặc buồn chán, thế nhưng tai luôn giỏng lên nghe, thi thoảng có phát biểu đụng chạm tới thần kinh là lập tức ngồi thẳng dậy, mặt nghiêm nghị, phải nói đây là bản lĩnh hiếm có.

Khi bế mạc, Hứa Trường Thành và Chu Chiêu Phong bình tĩnh rời đi, gặp đoàn người Tô Lý Thành vẫn vui vẻ chào hỏi, như hoàn toàn không biết chuyện gì, Chu Chiêu Phong còn giơ ngón tay cái lên:

- Thị trưởng Tô, có trình độ.

Rời hội trường, mặt hai người Chu Hứa liền trở nên âm u, nhìn Quách Hoài:

- Lão Quách, chuyện này làm không tốt.

Quách Hoàn rùng mình, còn đang định giải thích thì Chu Chiêu Phong hừ một cái, phẩy tay đi vào xe, Hứa Trường Thành không thèm nhìn hắn cái nào, cũng lên xe đi nốt, để lại một mình Quách Hoài đứng trơ ra giữa bậc thêm, lòng khủng hoảng, mặt như đưa đám, lần này thì hắn dẫn lửa thiêu thân rồi.

Lúc nãy hắn thương cảm cho Dương Lệ, bây giờ, liệu có ai thương cho hắn?

****

Đth Hoàng Thành vào 8 giờ phát tin tức thời sự cho chiếu đoạn phát biểu của Tô Lý Thành, lần đầu truyền hình tượng của vị tân phó thị trưởng tới người dân toàn thành phố.

- Yến Tắc Hồ là miếng thịt béo nhất còn lại ở Hoàng Thành này, Tô Lý Thành mới tới đã định nhúng tay vào? Ài, phát biểu hay lắm, chỉ e thành cùng một giuộc với đám quan viên Hứa Trường Thành rồi.

Một ông chủ địa ốc ở hộp đêm thảo luận với người bạn bên cạnh, cho rằng Tô Lý Thành tất nhiên không dám đắc tội với Hứa gia, vậy chỉ có hợp tác:

- Nhìn tình thế thời gian trước, vốn tưởng mấy công ty nhỏ chúng ta có thể tranh thủ thời cơ rồi, giờ thì hết, của Hứa gia lại về với Hứa gia.

Người khác làm trong cơ quan nhà nước, trong bữa cơm gia đình nói:

- Con người Tô Lý Thành rất khó đánh giá, ông ta mặc dù mang ý chí trên tỉnh xuống, có đại lão trên tỉnh nói, không cần sợ đụng chạm tới ai, chỉ cần phát triển tốt kinh tế, xoay chuyển ẩn họa tương lai của Hoàng Thành. Ha

ha, nhưng ai chẳng giữ mình, tôi làm việc bao năm, còn khẩu hiệu nào chưa thấy qua, rốt cuộc đâu vẫn hoàn đó.

Cũng có người coi thường:

- Ôi dào làm quan mà, nói một đằng, làm một nẻo thôi.

Nói chung trong mắt đại đa số người có quan tâm, có lợi ích ảnh hưởng trực tiếp từ chính sách, biến động của thành phố, Tô Lý Thành được coi là vị phó thị trưởng bình thường rồi, quan bình thường cũng tự có uy, không ai dám tùy tiện nhắc tới danh hiệu thị trưởng xô xe nữa.

Sau sự kiện này Tô Lý Thành đích thân nói với ban thư ký muốn Trình Thụy Niên làm thư ký của mình, Quách Hoài không dám ý kiến một lời, tích cực chuẩn bị thủ tục điều động công tác.

Làm Quách Hoài càng kinh hãi hơn là sau đó Tô Lý Thành vẫn mỉm cười với mình.

Ngày hôm sau tới văn phòng, Tô Lý Thành gật đầu chào một tiếng "Lão Quách", giống như bạn bè nhiều năm, càng làm Quách Hoài cả ngày như ngồi trên bàn chông, quan trọng nhất Tô Lý Thành không hề có hành động nào gây khó dễ hắn, cứ như chưa có chuyện gì xảy ra, trong chính trị đây mới là điều đáng sợ nhất, khiến hắn càng thấy sĩ đồ mình sắp kết thúc rồi.

****

Sau ba ngày công khai thanh tra, tới ngày thứ tư Cảnh La Tường xuất hiện ở phòng khách nhà Tô Xán.

Từ trong xe đi ra Cảnh La Tưởng còn mỗi tay xách một bình Mao Đài cùng túi vịt ướp khô, đặt lên bàn nói:

- Cái này là do sở trưởng Triệu đặc biệt căn dặn, nên tôi đành mạo hiểm mang tiếng hối lộ lãnh đạo cũng phải đưa tới cho thị trưởng Tô.

Cảnh La Tường gia thế bất phàm, ông nội là nhà cách mạng vô sản, liệt sĩ nổi tiếng Cảnh Hoa, cha càng là nhân vật truyền kỳ, năm 48 chỉ huy quân dã chiến tung hoành Hoa Đông, làm chính ủy khu cảnh bị, thường ủy ủy ban cách mạng, hiện là ủy viên TW, có mối quan hệ sâu với nhà Vương Bạc, nhưng rất kín tiếng, không mấy cái rõ bối cảnh của ông ta.

Bản thân ở trên tỉnh là nhân vật quan hệ mật thiết với Triệu Lập Quân.

Tuần thị viên không phải chức vụ lãnh đạo, chẳng có thực quyền, nhưng người ở vị trí này không phải là lãnh đạo sắp kết thúc sinh mệnh chính trị lui về dưỡng lão thì là người thăng tiến nhanh, thiếu tư lịch tương ứng, tạm thời ở vị trí này quá độ.

Riêng luận Cảnh La Tường ít hơn Triệu Lập Quân bốn tuổi, đang tuổi giao tiếp ba mươi tới bốn mươi, ở độ sung sức, nhìn là biết nhân vật có tương lai lớn.

Ở tiểu khu chính phủ, chiếc xe mang biển số đặc biệt mẫn cảm đó khiến nhiều người chú ý, dù không tận mắt nhìn thấy Cảnh La Tường họ cũng đoán ra được nhân vật tới bái phỏng Tô Lý Thành là ai.

Cho dù tính cách thật của Cảnh La Tường là gì, nhưng ông ta rất biết ứng xử, khá giống với phong thái Triệu Lập Quân.

Tô Lý Thành cảm khái:

- Lão Triệu là người chân tình, bao năm qua lên tới vị trí này mà con người không thay đổi, thật hiếm có ...

Sau đại hội đảng, Vương Bạc đảm nhiệm chức vị phó bí thư tỉnh ủy, tạm thời vẫn kiêm nhiệm bí thư thành ủy. Triệu Lập Quân thành sở trưởng sở

cảnh sát, chiếm một suất ở thường ủy tỉnh. Đông Kiến Quân của Đại Dung từ sau khi Tô Lý Thành rời nhiệm, chức vụ không có gì thay đổi, tập đoàn Đại Dung vì quá độ tốt đẹp không gây ra địa chấn nhân sự, tới nay lịch trình tiến bộ của nhà Tô Lý Thành trở thành truyền kỳ ở tập đoàn, được người xung quanh nói mãi.

Tất cả như chớp mắt cái đã thay đổi, giống như nằm mơ vậy.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 252: Tôi tới đây

Lâm Lạc Nhiên mặc chiếc quần vải vừa người, một chiếc sơ mi hạt dẻ ưu nhã, áo jacket trắng khoác bên ngoài, đội mỹ lưỡi chai xinh đẹp có thêu số 24 màu tím, càng làm tôn lên khuôn mặt má hồng môi đỏ dưới mũ. Kết thúc kỳ thi của lớp bồi dưỡng kỳ nghỉ, cô xách rương hành lý đã chuẩn bị sẵn cùng bạn bè trong lớp tạm biệt, rời trường Đại học Bắc Kinh.

- Lâm Lạc Nhiên, Tiểu Lâm ...

Đằng sau có người gọi, quay lại thấy một nam tử mặt mũi đường hoàng vượt mọi người đi nhanh tới.

Nam tử này là bạn học lớp bồi dưỡng của Lâm Lạc Nhiên, đã tốt nghiệp Bắc Đại, 28 tuổi, bối cảnh gia đình cũng tốt, hiện là cán bộ cấp khoa ở bộ ủy TW, là nhân vật sôi nổi có tiếng nói trong lớp. Nhìn thấy Lâm Lạc Nhiên quay lại, không khí xung quanh vì cái xoay người này mà xao động theo, vốn ôm cây đợi thỏ có chút khẩn trương, bây giờ đối diện với Lâm Lạc Nhiên, tim càng đập mạnh, đúng là cô gái họa hại chúng sinh.

- May mà gặp được em, định đi luôn sao? Hôm nay thế nào cả lớp cũng phải tụ tập ăn bữa cơm kỷ niệm chứ?
Nam tử nhanh chóng trấn định lại đưa ngón tay chỉ đám đông:
- Em không được đi, bao nhiêu người đang đợi đấy.

- Vì chuyện này sao?
Lâm Lạc Nhiên chớp đôi mắt to tròn như mắt mèo, cười ngây thơ nói:
- Yên tâm, em đã nói với mọi người rồi, không tham gia được bữa cơm liên hoan, mọi người rất tốt, còn bảo em con gái nên cẩn thận, phải đề phòng những kẻ muốn thừa cơ thân cận ...

- Cái này ...
Nam tử đó nghẹn cứng luôn, thường ngày có mồm mép múa may như vậy lúc này lại không nói được gì.

- Không còn chuyện gì nữa thì em đi đây.
Lâm Lạc Nhiên híp mắt cười, vẫy vẫy tay:

- Ít nhất em phải để lại phương thức liên hệ chứ, sau này mọi người còn giúp đỡ nhau.
Nam tử dùng nỗ lực cuối cùng nói, hắn có cảm giác cô gái này đi, sẽ chứ bóng hồng thoáng qua trong sinh mệnh, mãi mãi không gặp được nữa:

Làm hắn mừng rỡ là Lâm Lạc Nhiên dừng lại, đầu hơi ngoẹo sang bên làm bộ ngẫm nghĩ, động tác đó trong mắt hắn sao mê người như vậy. Sau đó Lâm Lạc Nhiên lấy trong túi ra cái bút, miệng ngậm nắp bút, nam tử vội vàng đưa tay, Lâm Lạc Nhiên viết lên tay hắn, chỉ hơi chạm vào tay cô, hắn cảm thấy người lâng lâng.

Lâm Lạc Nhiên viết hàng số "516159487" lên tay hắn, sau đó cười tươi như hoa, nói:
- Em đi đây.

Nhìn theo bóng lưng Lâm Lạc Nhiên rời khỏi cổng trường, nam tử lẩm nhẩm số điện thoại, cảm giác có được số điện thoại này còn khó khăn hơn cả xin chữ ký lãnh đạo, chỉ sợ không may mồ hôi hay gì đó làm mờ đi chữ này, vừa lẩm nhẩm ghi nhớ trong lòng, vừa lưu lại vào di động.

- 51 .. 61 ... 59487.

- 5 1 6 1 .... 5 9 4 8 7.

Càng lẩm nhẩm hắn càng thấy con số này đó có gì đó kỳ quái, cuối cùng tỉnh ngộ ngẩng đầu lên, nhìn thấy bóng hình xinh đẹp đã rời xa, thừ mặt ra

một lúc rồi bật cười, đuổi theo cũng vô vọng, cuối cùng đã hiểu được thế nào là chỉ có thể gặp chẳng thể cầu.

*** Nếu tôi để lại (số điện thoại), thì tôi là con ngốc.

Nam tử rầu rĩ quay về, người bạn trong lớp bồi dưỡng cười trêu:
- Thất bại thảm hại rồi chứ gì? Đã bảo mà, Lâm Lạc Nhiên sao có thể bị chinh phục đơn giản như thế, nếu không cô gái như vậy sớm có hộ hoa sứ giả kè kè bên cạnh rồi.

Lớp học này đa phần tuổi từ 22 tới 30, gần tốt nghiệp hoặc là đã tốt nghiệp đi làm, Lâm Lạc Nhiên là người ít tuổi nhất, ngay từ khi vào lớp đã khiến một số thanh niên còn độc thân nảy ra tham vọng chinh phục. Nhưng tới ngày cuối cùng dù tặng hoa, lái xe theo đuổi, chỉ mong được số điện thoại mà không ích gì.

Điện thoại vang lên, nam tử nhận máy, là giọng người bạn với giọng điệu y hệt:
- Thất bại rồi chứ gì, vậy tới tôi nhé, đã nhường cậu đi trước, sau này đừng có trách tôi vung đao đoạt tình. Tôi hành động đây, người anh em đợi chúc phúc cho tôi đi ...

Hôm nay là ngày cuối cùng tất nhiên là có nhiều người phát động tấn công liều chết.

Lâm Lạc Nhiên rời khỏi cổng trường, một chiếc Mercedes việt dã đỗ lại trước mặt cô, cửa mở ra, một nam tử để râu rất phong cách đi xuống nói:
- Lạc Nhiên, không tham gia liên hoan à? Anh cũng không đi, em đi đâu, anh đưa đi.

Nam tử này ngay từ khi Lâm Lạc Nhiên vào lớp đã công khai ý đồ theo đuổi, hai bên khá thân thuộc rồi, mặc dù tới nay chưa có số điện thoại chưa biết Lâm Lạc Nhiên ở đâu, nhưng từng mời được Lâm Lạc Nhiên đi uống cà phê sau khi tan học, thế là tiến xa hơn người khác.

Lâm Lạc Nhiên mở cửa xe, ngồi vào ghế phụ lại, nói:
- Cho em tới đường Cương Sơn.

Đám người đang đợi xem trò vui tức thì trố mắt.

Nam tử kia cũng không nghĩ đơn giản như vậy, chưa định thần lại thì Lâm Lạc Nhiên đã vào xe mình rồi, đầu óc hơi đoản mạch, cầm vô lăng mới nhớ ra:
- Đi đâu nhỉ?

- Anh cứ lái đi.
Lâm Lạc Nhiên mỉm cười:
- Em sẽ chỉ đường.

Nam tử tức thì nổ máy, đạp ga, nghĩ tới vẻ mặt đám người đang nhìn mình, ngực ưỡn cao vì kiêu ngạo.

Lâm Lạc Nhiên ngồi ở ghế phụ lái, tay khoanh trước ngực, cơ thể mang đường cong ưu mỹ tràn trề nhựa sống thanh xuân làm nam tử không kìm được liếc mấy cái, gần trong gang tấc, đây là chiến tích vĩ đại, có thể lưu vào trong sử sách rồi.

Có lẽ nhiều năm sau trong ảnh chụp chung của lớp bồi dưỡng sẽ viết câu này: Tháng 1 năm 2003, Trương Quốc Lập và Lâm Lạc Nhiên tương ngộ tương tri ngày kết thúc khóa bồi dưỡng thứ XX đại học Bắc Kinh.

Máu chó như phim Hàn.

Lúc này người anh em trùng tên với đạo điễn, diễn viên nổi tiếng ấy đang phấn khích lái xe, trên đường đi lấy hết bản lĩnh toàn thân thể hiện sức hút, phong cách, tính cách kiến thức rộng lớn của mình, thầm nghĩ cho dù là một nữ thần cũng bị mình làm ngây ngất rồi, Lâm Lạc Nhiên thi thoảng cười khúc khích, làm hắn nhìn ngất ngây, xe đi qua vành đai số năm, vượt

qua cầu Ngũ Nguyên, dọc đường Kinh Thuận, tới thị trần Thiên Trúc, vượt cầu Hoa Nghị tới được đường Cương Sơn.

Khi Lâm Lạc Nhiên bảo dừng xe, người anh em này mới tỉnh ngộ:
- Đây chẳng phải sân bay sao?

- Đúng thế, em đi ăn Tết cùng bạn trai đây, cám ơn anh.
Lâm Lạc Nhiên cúi đầu cám ơn cực kỳ chân tay, sau đó vẫy tay tạm biệt, để lại người anh em chết đứng tại chỗ.

Cuộc đời thực sự máu chó hơn cả phim Hàn.

Lâm Lạc Nhiên đi vào sân bay, kiểm tra vé, tới phòng chờ, gọi điện thoại tới nhà Đường Vũ, ngồi ôm hành lý một góc, lúc sau di động lại vang lên.

Là điện thoại của Vương Uy Uy gọi tới:
- Lạc Nhiên, anh hiểu em nôn nóng muốn gặp mặt tình lang, nhưng em không nói một câu cho anh leo cây là thế nào hả? Xe của anh đợi nửa ngày trời, kết quả em ra ngoài không nói câu nào đã lên xe người khác, em là con yêu tinh ngàn năm, đừng có đi họa hại người xa lạ nữa được không. Được rồi, nói thế thôi, lên đường bình an, gặp Tô Xán hỏi thăm hộ anh một câu.

- Vương Uy Uy, anh nói ...
Lâm Lạc Nhiên định phản kích nhưng Vương Uy Uy cao tay hơn tắt máy rồi, làm cô tức càng hông.

Có điều ở trường hợp công cộng, Lâm Lạc Nhiên không thể làm chuyện thiếu thục nữ được, chỉ đành hậm hực ngồi đó, trong lòng dẫm đạp Vương Uy Uy vô số lần, nhưng gò má thì đỏ rực:
- Cái gì mà nôn nóng muốn gặp tình lang chứ.

- Hành khách chú ý, chuyến bay CU 8888 tới thành phố Dung Thành bắt đầu lên máy bay, xin quý xếp hàng ở cổng số ....
Giọng nữ êm dịu từ loa vang lên.

Lâm Lạc Nhiên ngẩng đầu đứng bật dậy, đôi mắt long lanh như hắc bảo thạch, đi vô vàn chuyến bay qua nhiều nơi rồi, nhưng lúc này tâm tình cô lại có chút chờ mong và kích động, di động trong tay đang dừng ở danh bạ ở dòng ghi "Tô đại sắc lang", lẩm nhẩm " Tôi tới đây."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 253: Đều là hoa có chủ

Sân bay Dung Thành vào những ngày đầu xuân, nếu như là hai ba năm trước thì thời điểm này tương đối vắng khách, chưa tới 15 tháng 1 âm lịch không khí Tết còn chưa hết, không mấy ai đi đâu vào thời điểm này, nhưng từ khi tỉnh Tây Xuyên cải cách hàng không, liên kết mở thêm nhiều đường bay thẳng, hoạt động kinh tế nhộn nhịp, cho nên không sánh bằng thời điểm cao trào trước tết hay mùa hè, sân bay vẫn náo nhiệt.

Nhiệt độ ở Dung Thành khá thấp, lúc này chỉ chừng 7 - 8 độ, nhưng không khí khô, độ ẩm vừa phải nên không khó chịu như ở Thượng Hải, cảm giác rét mướt không bằng. Ngoài đại sảnh đón khách của sân bay có một chiếc Buick màu xanh, đứng bên cạnh xe là Đường Vũ mặc chiếc áo len hạt dẻ cổ tròn, một chiếc quần vài mềm ôm sát đôi chân dài, đi giày thể thao màu hồng phấn, đeo chéo vai chiếc túi sách nhỏ, giay đeo căng qua giữa ngực làm nổi lên hai ngọn đồi uốn lượn, không buộc đuôi ngựa, mà để tự do ôm lấy khuôn mặt xinh đẹp nay đã hoàn toàn trút bỏ sự non nớt của thiếu nữ..

Lúc này Đường Vũ đang đứng sóng vai một nam tử mặc âu phục đen sơ mi trắng, thần thái toát lên vẻ tự tin dưng dưng rất cuốn hút, cho dù trong dòng người tấp nập ngoài sân bay, hai người họ vẫn rất gây chú ý, không ít người đi qua đưa mắt nhìn, thậm chí có một số khách du lịch phương Tây đưa máy ảnh lên chụp.

Nam tử đó là người được ông Đường an bài đi ra sân bay đón người cùng Đường Vũ, giám đốc một công ty cổ phần của ông Đường tại Dung Thành, tên là Vương Vĩ, tuổi gần 30, từng làm công vụ viên, từng đi làm công, từng bỏ công ty ông Đường ra ngoài sáng nghiệp, rồi lại quay về. Tới nay từng thành công, cũng từng thất bại thảm hại, là người dày dặn kinh nghiệm, có chút tên tuổi trong nghề. Bình thường đi hai cái xe, một chiếc

Audi một chiếc Buick, mặc dù gia sản không thuộc hàng triệu phú, thuộc loại nam nhân từng trải có ý chí, tới nay vẫn còn độc thân, chẳng biết có phải là hưởng thụ thái quá cuộc sống độc thân quý tộc không.

- Giám đốc Đường tới bây giờ sự nghiệp lớn như vậy rồi mà không bỏ được thói quen việc gì cũng phải tự làm lấy, nhiều khi vất vả quá mức, anh muốn khuyên mà không dám, một khi vào trạng thái công tác, chú ấy nghiêm túc, thậm chí là hà khắc, có lẽ nói ra em không tin đâu.

- Từ thời em tốt nghiệp tiểu học, rất ít khi thấy cha em mang tâm trạng khi làm việc về nhà rồi, dù vất vả hay trở ngại trong công việc thì cha em vẫn cười, nhưng mà em vẫn còn nhớ chuyện lúc trước, anh nói đúng.
Đường Vũ mỉm cười, nụ cười như bầu trời trong vắt sau tuyết rơi:
- Tính cách đó của cha em không sửa nổi đâu, mẹ em cũng nói rồi, rốt cuộc đâu lại vào đó.

- Giám đốc Đường cũng là người rất lo cho gia đình nữa.
Vương Vũ nhún vai tiêu sái, điệu bộ làm cho nam tử ở tuổi thành thục như hắn sức hút vô cùng:
- Anh rất hâm mộ chú ấy, sự nghiệp gia đình vẹn toàn, nhưng mà cả đời này chắc anh không làm được rồi.

Thấy Đường Vũ quay sang mình với ánh mắt dò hỏi, Vương Vĩ cười:
- Anh có chứng hay lo âu, nói ra anh sinh ra vào thập niên 70, ít nhiều được tiếp xúc với phần vĩ thanh của sự kiện lịch sử lớn rồi, tuổi ấu thơ đơn điệu, chỉ nhớ khi đó vật chất thiếu thốn, ngày ngày cắp sách tới trường, nỗ lực học tập để rồi vào trường đại học thời đó vẫn còn hiếm hoi. Sau đó ra đời lăn lộn, cái gì cũng thử qua một ít, anh không dám nói mình hơn ai, nhưng về trải nghiệm anh dám nói ít người ở tuổi mình có sánh bằng, đã nếm qua ngọt bùi đắng cay của cuộc đời.

Đường Vũ gật đầu thừa nhận, đó là khoảng chừng thời cô học năm thứ sáu tiểu học, cha cô lập công ty, Vương Vĩ là một trong số nhân viên đầu tiên,

Vương Vĩ còn hay qua nhà cô ăn cơm, sau đó công ty phát triển lên, Vương Vĩ cũng rời đi, cha cô cứ than tiếc mãi.

Vương Vĩ nhìn một gia đình trẻ, hai vợ chồng đang vất vả giữ đứa con chừng bốn năm tuổi không chịu ngồi yên một chỗ, giống con khỉ nhỏ tinh nghịch cứ chạy nhảy khắp nơi, môi hơi nhếch lên cười:
- Năm ngoái anh tham gia buổi tụ hội bạn bè, nói không phải tự kiêu chứ, trong đông đảo bạn học, anh cũng thuộc loại người có sự nghiệp thành công khiến người ta hâm mộ. Nhưng nhìn bạn bè xung quanh người thì có vợ có con, người thì thảo luận chuyện kết hôn, hay là con cái, đột nhiên anh thấy điều mình đạt được thật vô nghĩa, cuộc đời như mất phương hướng và động lực, cho tới giờ cảm giác hoang mang đó vẫn chưa giải trừ. Đôi lúc anh nghĩ thôi thì chiều ý cha mẹ, cưới bừa cô gái hiền lành nào đó, sinh con đẻ cái, sau đó bắt đầu quy hoạch cuộc đời con cái, nhìn chúng lặp lại lịch trình của mình, ấu thơ, tiểu học, trung học, đại học, kết hôn, sinh con. Tới khi đó đại khái anh cũng già rồi. Cuộc đời kết thúc như thế thì thật nhàm chán, rốt cuộc anh phấn đấu vì cái gì đây, nếu như áo gấm về quê, báo đáp cha mẹ thì anh cảm thấy mình đã làm được rồi. Anh từng tay trắng, sống lang bạt, so với cuộc sống dư dả bây giờ, anh chả thấy có gì khác nhau hết, chẳng có ý nghĩa, vì không có ai chia sẻ cùng mình. Tiếc là tới nay anh chưa gặp được ai khiến mình thực sự động lòng, cho dù là người thực sự cùng anh trải qua gian khó, cũng không cách nào để đối phương tiến vào cuộc đời mình ... Có lẽ tới ngày nào đó, anh sẽ bi ai kết thúc cuộc đời của mình.

Nói một thôi một hồi thấy Đường Vũ chớp chớp mắt nhìn mình, Vương Vĩ sực tỉnh, gãi đầu:
- Đại khái hôm qua xem bộ phim rất đồng cảm, tới giờ vẫn ảnh hưởng. Anh không khiến em thấy quá mâu thuẫn hay dọa em chứ.

Đường Vũ lắc đầu, Vương Vĩ giống Lý Lam, là cánh tay trái phải của cha cô, cũng quen biết cô được năm bảy năm rồi, hôm nay mới phát hiện ra con

người thật của hắn, hoàn toàn khác với ấn tượng trước kia, làm cô hơi ngạc nhiên.

Nghĩ một lúc, Đường Vũ nói:
- Lan sinh ra trong u cốc, không phải vì không ai ngắm mà không thơm. Trăng treo giữa trời, không vì thoáng tròn rồi khuyết mà không tròn. Quả mận chín mọng, không vì sắp thu tới mà không khai hoa. Nước sông cuồn cuộn, không vì một đi không trở lại mà từ chối chảy về phía đông.

Vương Vĩ giống như học sinh tiểu học nghe giáo viên giảng bài vậy, hai mắt ngơ ngác nhìn Đường Vũ.

- Chết thì rất dễ, đôi khi vật lộn để sống so với quyết tuyệt chết đi càng cần dũng khí nhiều hơn, cuộc sống khó khăn, cho nên mới đáng khiến người ta khiêu chiến và phấn đấu, chỉ riêng cuộc sống đã là điều có ý nghĩa rồi, không phải vậy sao?
Đường Vũ giơ cổ tay trắng nõn, làm tư thế cổ vũ hơi cứng nhắc, rõ ràng đây không phải công việc quen thuộc của cô:
- Thế nên anh đừng mất động lực nhé, cố lên.

Những lời này làm Vương Vĩ thấy trái tim trong lồng ngực khẽ rung rinh, trong ngày đầu xuân ẩm ướt này, có cô gái đứng bệnh cạnh mình trò chuyện, đúng là điều mỹ hảo.

Vương Vĩ biết Đường Vũ từ lâu rồi, khi đó Đường Vũ mới mười một tuổi, hơi gầy gò, tóc lưa thưa, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị, làm hắn hay trêu chọc là bà cụ non, thoắt một cái cô bé năm nào đã biến thành thiếu nữ động lòng người thế này.

Trong công ty, chuyện chủ tịch có cô con gái không chỉ xinh đẹp như thiên tiên còn cực kỳ thông minh xuất chúng đã truyền khắp nơi, tin đồn về cô gái này luôn được người hiếu sự cập nhật, như hắn không cần hỏi ai cũng biết rằng Đường Vũ từng du học nước ngoài, sau đó được Thanh Hoa Bắc

Đại giang tay đón nhận, nhưng lại quyết đoán chọn trường khác, hiện nay đang học Đh Thượng Hải, tốt nghiệp xong sẽ tới công ty thực tập, rồi từng bước tiếp nhận cơ nghiệp của cha.

Đường Vũ có bạn trai rồi, điều đó không có gì bất ngờ, một cô gái ưu tú như thế điều kiện như thế, nếu có con cóc ghẻ ăn được thịt thiên nga, cơ nghiệp Đường gia truyền cho con gái, cuối cùng không phải ở trong tay con rể sao? Không biết tiết kiệm được bao nhiêu năm phấn đấu. Mà theo tin đồn thì chàng trai kia đúng là con cóc ghẻ thật sự, đó là người bạn học Đường Vũ yêu suốt từ thời học thời cao trung ở Hạ Hải, nghe đồn gia thế chàng trai kia khi đó không được tốt lắm.

Vương Vĩ trước nay chưa từng sinh dã tâm với Đường Vũ, trong mắt hắn, Đường Vũ như cô em gái mà thôi, nhưng khi nghe những lời đầu tiên Đường Vũ nói, như có hạt mầm nào đó trong lòng hắn trỗi dậy. Tự nhìn lại bản thân, không cần kiêu ngạo, một nhân vật quá trải đời như hắn, muốn khiến một cô nữ sinh đại học si mê không quá khó. Giống như vừa rồi Vương Vĩ chỉ lộ ra chút thế giới nội tâm mềm yếu vừa phải đã khiến Đường Vũ phải động lòng, nói ra những lời trước kia Đường Vũ chưa bao giờ nói.

Có điều đến khi nghe hết lời Đường Vũ nói, hắn phát hiện ra ánh mắt, nội tâm mẫn cảm, trí tuệ của cô gái này đã vượt tầm của hắn, làm hắn sinh ra suy nghĩ, cô gái này mình không thể áp chế được.

Lúc này Đường Vũ có điện thoại, cô lấy di động đi qua một bên nghe.

Vương Vĩ nhận ra vài điểm khác thường của Đường Vũ nãy giờ, lúc ở trên đường đi, Đường Vũ nói rất ít, đa phần nghe hắn nói. Khi tới sân bay, rõ ràng Đường Vũ có chút không tự nhiên, tâm cảnh luôn phẳng lặng như bị thứ gì đó quấy nhiễu, khó trấn định được.

Chẳng lẽ là bạn trai trong tin đồn kia, là con óc ghẻ kia, cho nên mới khiến Đường Vũ khẩn trương như vậy? Vương Vĩ có chút nóng lòng muốn biết đó

là chàng trai thế nào, nếu đó là nhân vật không xứng đáng, hắn không ngại tham gia vào cuộc đua này.

Dòng người nối nhau đi ra, Lâm Lạc Nhiên tay kéo cái va li nhỏ, đầu đội chiếc mũ lưỡi trai, ngậm một cái kẹo mút, ngó nghiêng một lúc, sau đó tay tái lấy cái kẹo mút ra khỏi miệng, vẫy tay gọi to:
- Đường Vũ, Đường Vũ, đây này.

Ở khoảng cách chừng mười lăm mét, Vương Vĩ nhìn thấy cô gái nở nụ cười phảng phất như hoa nở, như gió xuân ấm áp thổi qua đồng nội, mang tới hơi ấm đầy sức sống mùa xuân, đôi mắt to tròn kia chứa muôn vàn biểu cảm, làm hắn ngạc nhiên hỏi:
- Đường Vũ, đó là người bạn em đợi sao?

- Đúng thế.
Đường Vũ thấy vẻ mặt Vương Vĩ có chút thất thần, nhạy bén liên tưởng những lời hắn nói trước đó, cắn môi một cái, nói:
- Cô ấy có bạn trai rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 254: Chồng vay vợ trả

Đường Vũ đón được Lâm Lạc Nhiên, hai cô gái lên xe về nhà, trên đường về tới lượt Vương Vĩ trở nên trầm mặc ít nói, thi thoảng lại buông tiếng thở dài, làm Lâm Lạc Nhiên còn ghé tai Đường Vũ thì thầm thắc mắc có phải người này mắc bệnh trầm cảm không, Đường Vũ cười gượng không biết trả lời thế nào.

Cha mẹ Đường Vũ biết trước nên về nhà sớm, Lâm Lạc Nhiên tinh linh cổ quái, miệng vừa dẻo vừa ngọt, lại biết làm nũng, nhanh chóng được tình cảm của Mục Tuyền và ông Đường, đến Đường Vũ cũng phải hơi ghen tỵ. Cả nhà bốn người ra ngoài ăn tối, ông Đường trong bữa cơm kể chuyện hái hước, Mục Tuyền thân thiết hiền hòa, Lâm Lạc Nhiên được hưởng thụ không khí gia đình hiếm hoi, rất cảm động.

Buổi tối hôm đó nhà Đường Vũ tràn ngập tiếng cười, tới khá muộn Mục Tuyền mới thúc giục hai cô gái tắm rửa đi ngủ.

Đường Vũ tắm trước để Lâm Lạc Nhiên tắm sau có thể thoải mái, rửa sạch hết bụi đất sau chuyến hành trình dài.

Một lúc lâu sau Lâm Lạc Nhiên tắm xong đi ra, khuôn mặt thanh nhã tươi mát khuất sau mái tóc cườn ướt, làn da trắng hồng vì ngâm nước nóng, hàng mi mềm, đôi mắt lóng lánh được, quyến rũ vô kể. Trong phòng có bật điều hòa, không lạnh, Lâm Lạc Nhiên mặc cái quần đùi nhỏ vài, mặc áo thun hai giây thoải mái, giữa ngực là khe ngực mê người, tạo ra bởi hai bầu ngực tròn trắng mịn. Đường Vũ đang cầm cuốn sách ngồi dựa vào đầu giường đọc hơi hạ xuống nhìn liếc qua ngực Lâm Lạc Nhiên, sau đó bất giác cúi đầu xuống nhìn ngực mình, dưới chiếc váy ngủ mỏng manh nổi lên hai ngọn núi nhỏ nhú lên, thấp thoảng có thể thấy được hai quả anh đào săn

chắc phía dưới, quy mô không nhỏ .. nhưng so với Lâm Lạc Nhiê. Đường Vũ hơi mím môi, không bằng.

Lâm Lạc Nhiên ngồi xuống giường, dùng máy sấy thổi khô tóc, nói:
- Mẹ bạn có thể nói hoàn mỹ, vừa xinh đẹp lại dịu dàng, Đường Vũ, bạn được di truyền của dì Mục. Mình chỉ không hiểu, vì sao Tô Xán cho mình cảm giác, cậu ấy đi gặp mẹ bạn như đi gặp yêu ma, có thể bị ăn thịt bất kỳ lúc nào.

Đường Vũ dở khóc dở cười, cảm thấy nên bảo vệ sĩ diện Tô Xán một chút:
- Làm gì có chuyện đó.
Sau đó yếu ớt bổ xung:
- Chỉ lúc đầu thôi.

Lâm Lạc Nhiên cười hì hì nhích tới gần, ôm lấy Đường Vũ, cả hai cô gái chỉ mặc áo ngủ, gần như không khác gì da thịt dán vào nhau, Đường Vũ có thể cảm thụ được nhiệt độ da thịt Lâm Lạc Nhiên, bầu ngực cũng không mặc áo lót của Lâm Lạc Nhiên dán lên cánh tay trần của mình, làm cô gái từ nhỏ chưa bao giờ có kinh nghiệm cùng bạn gái ngủ chung giường cảm thấy rất không quen.

Với Lâm Lạc Nhiên mà nói đây là chuyện quá sắc bình thường, nên không biết người Đường Vũ đã cứng đờ:
- Lý Bằng Vũ còn kể, trước đó không lâu Tô Xán ném đá xuống hồ, kết quả bắn lên người một cô gái, bị mắng một trận, mình nghe kể chuyện này cười đau cả bụng.

Đường Vũ làm động tác cựa mình sao thật tự nhiên tránh khỏi vòng tay của Lâm Lạc Nhiên:
- Anh ấy thi thoảng lại làm chuyện ngốc nghếch. Năm nay anh ấy gọi điện cho rất nhiều người chúc Tết, trước kia không tích cực như thế, tới nơi xa lạ, hẳn là lòng rất cô đơn.

Lâm Lạc Nhiên hồi tưởng lại bộ dạng lóng ngóng của Tô Xán khi mình dậy chơi bóng rổ, rồi lúc ở ĐH ngoại ngữ kéo Tô Xán chạy để y giả làm bạn trai của mình, trong ánh mắt xung quanh, Tô Xán hoảng sợ như muốn chạy trốn. Chàng trai đó luôn có khuôn mặt ngơ ngác vô tội làm cô không nhịn được kích động muốn chà đạp.

Tô Xán là loại hình lý tưởng mà mình thích sao? Tuyệt đối không phải, từ nhỏ cô đã có hình tượng nam nhân rõ ràng cho mình, phải có đường nét khuôn mặt rắn rỏi như cha cô, phải có tác phong mạnh mẽ. Khi nhỏ cô thường theo đuôi đám Uy Vũ đi đánh nhau, lúc đó anh họ Lý Lạc là thần tượng chung của bọn họ, luôn xông về phía trước đánh tan đối phương, để lại cho bọn họ bóng lưng uy phong. Phải là người nói ra câu hào hùng khí phách như: " Nam nhân phải như Đích Lư, đi đầu làm gương. Quân như phải như xe tăng, gió thổi cỏ rạp." Mới đúng tiêu chuẩn trong lòng cô.

Nhưng hiển nhiên Tô Xán rõ ràng là không phải như vậy, lười nhác đủng đỉnh, thi thoảng còn làm bộ làm tịch khiến người ta ngứa ngáy. Không cách nào trùng hợp với hình tượng lý tượng của Lâm Lạc Nhiên, thế nhưng chính chàng trai đó khiến cô nhiều lần hạ quyết tâm gạt bỏ khỏi tâm trí mà không làm được, thậm chí cả lần trước có cơ hội ra nước ngoài du học cuối cùng chỉ vì giọng nói có chút thất lạc của Tô Xán mà từ bỏ, rồi như lần này bỏ kỳ nghỉ tự do, trèo đèo lội suối tới Hoàng Thành, Lâm Lạc Nhiên trách mình ngốc nghếch hay trúng tà.

Lâm Lạc Nhiên và Đường Vũ đều là hai cô gái có dung mạo và trí tuệ không phân cao thấp, hơn nữa tới mức này Lâm Lạc Nhiên tin rằng Đường Vũ biết tình cảm của mình, chẳng qua hai người đều ăn ý không ai thừa nhận mà thôi, loại quan hệ vừa là bạn bè vừa là đối thủ này, tựa hồ làm bọn họ vĩnh viễn không có khả năng cho đối phương thâm nhập nội tâm mình thành bạn bè thực sự.

Nhưng chính vì tình cảm “oan trái” với Tô Xán khiến Lâm Lạc Nhiên vô cùng áy náy với Đường Vũ, cho dù cô có thuyết phục bản thân Tô Xán và

Đường Vũ chưa kết hôn, cô hoàn toàn có quyền theo đuổi hạnh phúc của mình, song cô cảm thấy mình có lỗi, nếu không cô đã chẳng đứng ngoài cuộc, cũng chẳng việc gì cô phải hạ mình lấy lòng chủ động thân thiết với Đường Vũ hết, càng nghĩ càng thấy mình tủi thân.

Nghĩ tới đó nhìn sang, phát hiện mặt Đường Vũ dại ra, người đang kín đáo trượt khỏi tay mình, Lâm Lạc Nhiên cảm thấy khuôn mặt đỏ bừng như tôm luộc của Đường Vũ rất đáng yêu, thoáng nghĩ một cái Lâm Lạc Nhiên có thể hiểu ra chuyện gì, hôn bẹp một cái lên má Đường Vũ.

Đường Vũ "á" một tiếng, kịch liệt giãy dụa thoát khỏi tay Lâm Lạc Nhiên, bị một cô gái hôn lên má cảm giác có chút buồn nôn, Đường Vũ chui tọt vào chăn, quấn chặt người như sợ Lâm Lạc Nhiên thừa cơ đột kích, xoay đi không dám nhìn Lâm Lạc Nhiên nữa, giọng nói hết sức dứt khoát:
- Muộn rồi, ngủ ngon.

- Ừ, ngủ ngon.
Lâm Lạc Nhiên đưa lưỡi liếm môi, như hưởng thụ dự vị vừa rồi, ánh mắt tà ác nhìn Đường Vũ co mình trong chăn như con chim non sợ hãi, cảm giác phát tiết được phần nào uất ức của mình, chồng vay vợ trả, nếu sau này tên đại sắc lang đó làm mình khó chịu, mình tìm bạn gái của y đòi nợ.

…….

Trời trong mây tạnh, hôm nay thời tiết Hoàng Thành đẹp một cách hiếm có.

Bình thường Tô Xán dậy tập thể dục cũng phải 7 giờ, hôm nay mới năm giờ đã không sao ngủ được nữa, trong lòng không rõ là phấn chấn hay lo lắng nữa, lăn qua lăn lại, cuối cùng 6 giờ sáng, nghe thấy tiếng Lý Bằng Vũ ở phòng bên mở cửa, nên cũng dậy theo hắn.

Vì đường ngoài gần sát nhà thư ký trưởng Điền, Tô Xán theo chỉ đạo của Lý Bằng Vũ làm động tác khởi động, giọng hắn hơi to, khiến khuê nữ Điền

gia không ngủ được, rất không khách khí quấn cái chăn mỏng trên người, ra ban công mắng:
- Sớm hơn mọi khi tới một tiếng, uống lộn thuốc hay lên cơn thần kinh thế.

Tô Xán thực sự nhớ lúc quan hệ hai bọn họ không tốt, ít nhất nha đầu này còn nể nang, từ khi thân thiết một chút rồi là không lịch sự với y nữa.

Mắng xong Điền Điền chẳng để ý Tô Xán giải thích hay xin lỗi, quay lại đi vào phòng, hai chàng trai nuốt nước bọt suy đoán xem sau lớp chăn mỏng kia là cảnh tưởng trào máu mũi thế nào.

Trời tờ mờ sáng, Tô Xán chạy như thể để tiêu trừ lo lắng trong lòng, tới khi phổi khò khè phản đối mới chịu dừng lại, phải thừa nhận vận động mạnh ra một trận mồ hôi sảng khoái tràn trề thế này, sẽ thấy người khoan khoái hơn rất nhiều, trước kia kiểu tập thể dục "không ra mồ hôi" của mình đúng là đáng lên án..

Về nhà ngồi co người trên ghế sô pha, gọi liền mấy cú điện thoại an bài hành trình, Lý Bằng Vũ về phòng ở tạm của hắn, thu dọn quét tước, gấp chăn màn vuông vức như miếng đậu hũ, giống chuẩn bị tiếp nhận lãnh đạo quân khu tới kiểm tra.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 255: Sấm nổ chớp giật (1)

Tăng Kha nấu đậu tương trong bếp, mùi thơm dần bao trùm cả nhà, nắng sớm xuyên qua cửa sổ chiếu vào bếp, trong bếp có tiếng còi báo nước sôi, cùng tiếng cằn nhằn của Tăng Kha:
- Chiều tới nơi hay là buổi tới ... Ăn uống ở nhà là được, ra ngoài làm cái gì, không vệ sinh, buổi tối ra ngoài cũng nguy hiểm.

Tăng Kha đổ sữa đậu nành nóng hổi vào hai cái bát lớn, mỗi người một bát, có điều qua ngày hôm nay có lẽ phải thêm hai cái bát nữa rồi, trở nên náo nhiệt, vất vả hơn, nhưng tâm tình Tăng Kha cực tốt, đưa cái bát cho Tô Xán, còn nói:
- Nhà còn một gian phòng trống nữa, khỏi phải ra khách sạn, ở trong nhà đi, nếu không đủ thì mẹ dọn phòng con cho chúng nó ở, con ra ghế sô pha ngủ tạm, có vấn đề gì không?

Tô Xán kêu trời:
- Con dâu còn chưa về nhà mẹ đã đuổi con trai ra ghế sô pha.

Uống sữa đậu nành thơm vừa đậm đà lại thuần, nghe mẹ ở bên cạnh cười vui vẻ, trong lòng Tô Xán thì không sao bình tĩnh trở lại được, giống như có cỏ hoang mọc loang khắp nơi, không thể yên lành. Nheo mắt lại, nhìn ánh nắng mặt trời chiếu lên cầu thang thông tới tầng hai.

Nếu như lúc này đây có hai cặp chân trắng trẻo chạy lên chạy xuống ở đó, đi dep lê lẹt xẹt, không biết tin mình còn đập náo loạn thế nào.

Tô Xán phải thừa nhận phần thô bỉ hèn mọn đã ăn sâu vào linh hồn y rồi, lo sốt vó nhưng vẫn nghĩ bậy bạ được.

Tiếng còi của máy đun nước vang lên, Tô Xán chuẩn bị đi tắm nước nóng thì điện thoại trong nhà vang lên, đi ra nghe thấy đầu kia là giọng Trương Thiến, vừa êm vừa ngọt:
- Hôm nay mọi người đi tới bên Yển Tắc Hồ dã ngoại, thực sự không đi sao, bây giờ cậu đi cũng được, sẵn sàng hoan nghênh, nếu không mười phút nữa tôi tới cổng đợi cậu.

Tô Xán còn chưa nói gì tiếp đó là có tiếng nữ nói:
- Trương Thiến cậu chơi xấu, Điền Điền còn không gọi Hứa Đông theo nữa là, cậu định chơi đặc thù à.

Có cô gái khác xen vào:
- Gọi đi, sao không gọi, chúng ta nhiều đồ như thế này nếu không có nam nhân tới vận chuyển, chị em chúng ta lấy đâu ra sức lực mà vận chuyển đồ đạc chứ, vừa vặn có người lấp chỗ trống. Nếu có đám Hứa Đông ở đây đã chẳng cần tìm người khác, gọi thêm chỉ làm họ không vui ..

Giọng nói mấy cô gái nối nhau vang lên, làm Trương Thiến tức giận bịt ống nghe quát to trấn áp.

Tô Xán lúc này mới nhớ ra tối hôm qua mình đã từ chối lời mời đi tới bãi cát rộng bên bờ Yển Tắc Hồ cắm trại ngoài trời, mọi thứ chuẩn bị đầy đủ cả, có điều đám nam tử Hứa Đông lại kéo nhau đi Dung Thành chơi, cho nên thiếu người, cần trung hòa nam nữ.

- Thực sự là tôi có việc không đi được mà, mọi người chơi vui vẻ nhé.

- Tôi đã thanh toán cho phần dự chi của cậu rồi, cậu thực sự không tới sao?
Giọng Trương Thiến có chút tội nghiệp, rồi như nhớ tới điều gì:
- À, bên cạnh cậu còn có Lý Bằng Vũ, không sao cả, bảo cậu ấy cũng tới đi, dù sao cắm trại ngoài trời mà, thêm sức người cũng tốt.

- Không phải.

Tô Xán có hơi chút mất kiên nhẫn, day day mày, thấy mình cần phải nói rõ một chút:
- Trương Thiến, chúng ta không là gì của nhau cả, về sau cô không cần làm thế vì tôi nữa, hôm nay tôi đúng là có việc không tới được, thế nhé.

Cúp điện thoại chẳng được bao lâu thì chuông lại reo, máy đun nước reo lần thư ba rồi, Tô Xán bất đắc dĩ nhấc điện thoại lên, thầm nghĩ, có cho người ta tắm nữa không, sáng giờ chạy mướt mồ hôi, đang dính nhớp khó chịu muốn điên lên rồi đây.

Cầm điện thoại lên nghe, là giọng bất bình của Điền Điền:
- Tô Xán, cậu nói cái gì với Trương Thiến mà làm cô ấy rầu rĩ mất hết tinh thần, tôi lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy như vậy, người ta có lòng mời cậu đi chơi, cậu không đi nói năng tử tế không được à? Cậu bận chuyện quái quỷ gì chứ, cha cậu làm thị trưởng còn cần cậu làm trợ lý hay sao? Tưởng người ta thèm cậu lắm chắc.

Tô Xán oan ức vô cùng, không biết hôm nay có phải là ra cửa không xem lịch không, dậy sớm tập thể dục thì bị quát mắng, muốn đi tắm một cái không xong, lại còn bị oan, tức giận quát:
- Tôi đi đón vợ mình có phải là chuyện quái quỷ gì không, Điền tiểu thư, cô có phải là trung kỷ ủy không mà tôi phải báo cáo.

Đầu bên kia điện thoại đột nhiên im lặng, Tô Xán bình tĩnh lại, cảm thấy vừa rồi mình hơi nặng lời, Điền Điền hẳn là lo cho bạn nên hơi quá khích thôi, đang định xin lỗi thì bên kia có tiếng cười ngặt ngoẽo, làm Tô Xán không hiểu ra sao:
- Có gì hay mà cười.

- Lần sau cậu tìm cái cớ tốt hơn được không, cái từ vợ tôi này sắp bị cậu dùng nát rồi đấy. Không tới là tổn thất của cậu thôi Tô công tử.

Điền Điền cúp máy cái rầm, Trần Giai Di bên cạnh mỉm cười:

- Điền đại mỹ nữ đích thân gọi điện mà cậu ta cũng không tới, làm cao ghê thất.

- Để sáng mai xử lý cậu ta.
Điền Điền hậm hực nói, nhưng nghĩ tới vừa rồi Tô Xán nổi giận với mình lại không nhịn được cười, cô cũng biết vừa rồi mình hơi vội, với tính cách Tô Xán như thế sao có thể nói lời không hay với Trương Thiến, bị mình nói oan ức, giận là phải, ngược lại cô đột nhiên muốn thấy cái mặt tức giận của Tô Xán thế nào.

- Thật sự không vấn đề gì chứ?
Trần Giai Di nghi hoặc hỏi:

- Không sao, chỉ là hiểu lầm thôi, để mình nói với Thiến Thiến.

- Ý mình nói là vấn đề giữa cậu và Hứa Đông, không vấn đề gì chứ? Đừng quên không còn bao lâu nữa là bọn mình sẽ tham dự hôn lê của cậu rồi đấy.

Điền Điền ngẩn người, sau đó bỏ đi:
- Mình chẳng hiểu cậu nói cái gì hết.

……..

Buổi trưa 12 giờ, Lâm Lạc Nhiên và Đường Vũ ở nhà ăn cơm trưa, hai người mang quần áo thay đổi, đại bộ phận hành lý của Lâm Lạc Nhiên để ở nhà Đường Vũ, hai cô gái lái chiếc Mercedes S 350 lên đường.

Đường Vũ và Lâm Lạc Nhiên học lái xe cùng nhau, nhưng chỉ Lâm Lạc Nhiên còn thi thoảng lái xe, Đường Vũ lụi nghề từ lâu rồi, nhưng cả hai cô gái rất ương bướng, đều một mực khăng khăng khẳng định với cha mẹ Đường Vũ là mình lái xe rất quen, thậm chí Đường Vũ không ngại nói dối rằng thi thoảng cô cũng lái xe của Tô Xán, dứt khoát từ chối để cha mẹ mình cử người lái xe đưa đi.

Hai cô gái lần đầu tiên trong đời đơn độc lái xe lữ hành, có chút hồi hộp sợ hãi, trước khi xe lên đường cao tốc, hai cô gái kiếm con đường vắng ở Dung Thành thử tay nghề trước, mỗi người đi vài vòng làm quen lại, sau đó mới tự tin phóng lên đường cao tốc.

Lâm Lạc Nhiên cầm lái, Đường Vũ ngồi bên mắt cũng chằm chằm nhìn đường, còn căng thăng hơn cả người lái, vì chuyện này hai cô gái thi thoảng nhìn nhau phì cười, trải qua một đêm, bất giác cả hai thấy thân thiết hơn nhiều, tựa hồ gần gũi đối phương không cần miễn cưỡng như trước.

Xe chạy trên đường cao tốc Dung Hoàng, tới hơn nửa đường gặp phải một đội xe đắt tiền, trong đó có chiếc BMW M3 đi song song với xe hai cô gái, khiêu khích mấy lần, Lâm Lạc Nhiên không đáp lại, thấy mất hứng đuổi theo đội xe.

Lâm Lạc Nhiên tay cầm vô lăng toàn mồ hôi, lái xe cẩn thận hết mức có thể, làm sao dám đua gì, quy củ không khác gì học sinh tiểu học.

Xe đi tới trạm xăng, phát hiện ra đội xe trước đó cũng ở đây, có mấy nam nữ đứng ngoài hút thuốc cười đùa, khi Lâm Lạc Nhiên và Đường Vũ từ hai bên cửa bước ra, có nam tử còn rơi cả điếu thuốc, hai cô gái này ở một chỗ sức sát thương quá lớn.

Thấy nam tử đứng dựa lưng vào chiếc BMW M3 , Lâm Lạc Nhiên còn trừng mắt lên nhìn đối phương, sát khí mười phần. Còn đối diện với ánh mắt xăm xoi không biết kiêng dè của đám nam nhân kia, Đường Vũ lạnh như băng sơn, như không có bất kỳ thứ gì trong mắt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 256: Sấm nổ chớp giật (2)

Đ
iền Điền?

- Không phải, đẹp hơn nhiều.

- Cô gái bên cạnh mới đẹp hơn, mẹ nơi như nữ thần vậy.
Cả đám nam nhân xôn xao:

Có tên bạo gan đi tới bắt chuyện:
- Hai em gái, đi Hoàng thành phải không, đi cùng bọn anh đi, tới Hoàng Thành bất kể bọn em muốn làm việc gì, nói một câu là đủ.

Đám người này chính là nhóm Hứa Đông, bình thường hoành hành ở Hoàn Thành quen rồi, cũng gặp không ít cô gái ban đầu lạnh lùng kiêu ngạo với họ, cuối cùng chứng kiến gia thế thực lực, đều ngả vào lòng. Hai cô gái trước mắt này khiến toàn bộ cô gái họ quen biết hạ xuống một bậc, nếu bỏ qua thì uổng phí của trời.

Đường Vũ và Lâm Lạc Nhiên lờ đi, đổ xăng xong định vào hàng tạp hóa mua ít đồ ăn vặt gì đó thì có mấy người đẩy cửa đi ra.

Hứa Đông vừa từ trong cửa hàng tạp hóa đi ra, nhìn thấy Lâm Lạc Nhiên tức thì sững sờ, trong thoáng chốc hắn còn tưởng là vị hôn phu Điền Điền của mình, nhưng hai cô gái khác nhau rõ ràng, Điền Điền trong mắt hắn cổ hủ, thuộc loại con gái cưng ngoan ngoãn điển hình, ăn mặc kín cổng cao tường, váy không cái nào không dài quá gối. Còn cô gái này khác hẳn, không chỉ mái tóc hung cực kỳ bắt mắt, ăn mặc cảm giác thời trang mười phần, khoe hết thân hình nóng bóng, đối diện với Điền Điền đã làm sức đề kháng của hắn tụt thê thảm, nói gì tới Lâm Lạc Nhiên.

Khoảng cách khá gần, gió bay qua, nhấc lên mái tóc dài của Lâm Lạc Nhiên, hắn tích tắc quen tay thuận thế đưa tay ra, vuốt mái tóc Lâm Lạc Nhiên, ghé mũi tới, còn phong độ hỏi:
- Người ta đều nói nữ nhân làm bằng nước, nếu thế em chắc chắn làm từ nước hoa.

Lâm Lạc Nhiên cười quyến rũ:
- Dễ chửi không?

Cả đám nam nhân chứng kiến thái độ trước đó của Lâm Lạc Nhiên thì bất ngờ, còn Hứa Đông tim đập thình thịch, nói:
- Nếu như tiếp tục có cơ hội được ngửi tiếp, đó là giấc mơ tối cao của nam nhân.
Cho dù câu này nói rất chua, nhưng thời khắc này Hứa Đông gần như phát huy hết mức phong độ và sức hút mà hắn luôn tự tin.

- Ngửi tiếp cái b.. ấy.
Lâm Lạc Nhiên tích tắc đột nhiên trở mặt, đá vào chân Hứa Đông, mặc dù đi giày thể thao, nhưng công phu đánh lộn được rèn nên từ nhỏ, thêm vào tên béo đi quân đội đem hết bản lĩnh không hay ho gì cho em gái, cú đá này góc độ chuẩn vào xương ống khuyển, lực độ mạnh. Sau đó không cần nhìn phản ứng đối phương, hết sức ăn ý cùng Đường Vũ vào

Hứa Đông cắn răng nhịn đau, còn đám người xung quanh nổ tung, không ai bảo ai, kẻ nào kẻ nấy chạy tới xe của mình, từng cỗ xe gầm gừ khởi động, nối nhau đuổi theo.

……..

Nhà tiếp khách của quần thể khách sạn nghỉ dưỡng Hồ Tân bên Yển Tắc Hồ, bãi cỏ xanh quanh năm trải rộng uốn lượn như dải lụa, chòi nghỉ dựng sát hồ, mấy bàn trà kiêu âu đặt trong đó, nhàn hạ ra đây uống trà hay bày ván cờ, thực sự là chuyện khoan khoái.

Hôm nay khu tiếp khách ven hồ này được nhân vật lớn bao lấy, cho dù là chủ của khách sạn ở ngoài thành phố cũng phải chạy về chào hỏi.

Cảnh La Tường lúc này ngồi trên một cái ghế gấp, bên cạnh là cần câu cá gài vào giá đỡ, bên cạnh là Tô Xán cũng y hệt, chỉ khác nhau là Cảnh La Tường thu hoạch phong phú, xô nước bên cạnh có bảy tám con cá lớn, còn Tô Xán chỉ kiếm được hai con cá nhỏ bằng hai ngón tay, nhưng với y đã là ghê gớm lắm rồi.

- Câu cá kỹ thuật ba phần, tinh thần chiếm bảy phần, buông câu là buông cái nhàn, câu cái thú, cậu phải đưa mình vào tâm thái của ngư phu thôn dã, vọng niệm loại bỏ hết mới có thu hoạch, tâm bình khí hóa. Cậu chẳng có được cái nào trong đó, kiếm được hai con cá nhép này đã là may mắn lắm rồi.
Cảnh La Tường trêu chọc kích thích Tô Xán.

Hôm nay Cảnh La Tường hẹn Tô Xán câu cá từ trước, Tô Xán không từ chối được, nhưng y còn tâm trạng nào câu nữa, Đường Vũ và Lâm Lạc Nhiên lúc này đang trên đường tới Hoàng Thành, nếu đi với tốc độ bình quân 80 km/h theo quy định của đường cao tốc sẽ mất tới bốn tiếng, mà lái xe là Lâm Lạc Nhiên, bên cạnh là Đường Vũ luôn rất nghiêm khắc trong vấn đề an toàn giao thông, bảy tám giờ tới nơi là may.

Lúc này bảo Tô Xán tâm bình khí hòa câu cá được thì công phu dưỡng khí của y phải tới trạng thái đăng phong tạo cực rồi, Tô Xán hiển nhiên không thể đạt được, tâm thần luôn bất an.

Nói chuyện với Cảnh La Tường đều khó vào trạng thái, làm Cảnh La Tưởng mấy lần nói tới chuyện trọng yếu, vì Tô Xán đôi lúc còn như không nghe rõ, nên hai người không đi sâu được.

Mặt trời đỏ ối như lòng đỏ trứng gà trông giống bất kể lúc nào cũng có thể rơi xuống Yển Tắc Hồ mênh mông, cảnh đẹp mê đắm lòng người, càng lúc

Tô Xán càng bất an, cầm di động bấm số mấy lần mà không ai nhận máy, tới giờ đã gọi ba cuộc rồi.

Tô Xán không nhịn được nữa, đứng dậy cầm áo khoác, nói với Cảnh La Tường:
- Chú Cảnh, cháu phải đi đón người, chú đợi chút ...
Khoác áo lên, gọi Lý Bằng Vũ, Tô Xán nói:
- Thôi chú đừng đợi.

Cảnh La Tường xua tay, cười mắng:
- Cả buổi chiều có lúc nào cậu thực sự ngồi yên đâu, đi đi.

Rời khách sạn, Lý Bằng Vũ lái xe, hướng thẳng tới đường cao tốc, lại gọi điện thoại, chuông reo rất lâu, thời gian như dừng trôi, sau đó điện thoại thông, đầu tiên Tô Xán nghe thấy tiếng động cơ rầm rầm, không phải từ một nơi, mà bốn phương tám hướng.

Tiếp đó là giọng cấp bách của Đường Vũ:
- Tô Xán, tới mau ...

Tô Xán nghe giọng gấp gáp của Đường Vũ, tim vọt lên tận cổ, gần như không phán đoán được tình thế nữa, không trách y bản lĩnh, Đường Vũ còn hơn thịt trên người y, chuyện của mình lớn bằng trời y còn có thể bình tĩnh được, huống hồ trước đó còn liên tiếp gọi mấy cú điện thoại không ăn thua, chuyện liên quan tới Đường Vũ thì không thể rồi, cuống lên:
- Em làm sao, có chuyện gì, cả hai có làm sao không có bị thương gì không? ... Anh đang trên đường tới, rất nhanh thôi, em ở đâu?

Đường Vũ lúc này lại thành hoàn toán trấn định an ủi ngược lại Tô Xán, kể chuyện xảy ra trên đường, nói:
- .. Sau đó Lạc Nhiên đá đối phương một cái, đối phương lái xe đuổi theo tới tận giờ không tha.

Lâm Lạc Nhiên còn ghé miệng vào nói:

- Tô Xán, sao chỗ cậu toàn thứ khốn kiếp thế này, còn cần tôi xử lý giúp.

Đường Vũ hét lên:
- Lạc Nhiên, nhìn đường mà lái.

Tô Xán nhẹ lòng, chỉ cần người không sao là may rồi, lại nghe giọng vừa khẩn trương vừa hưng phấn của Lâm Lạc Nhiên, lòng dở khóc dở cười, loại con gái gì thế này không biết.

Từ tiếng động cơ ầm ĩ bốn xung quanh có thể đoán được đối phương muốn chơi mèo vờn chuột với hai cô gái thôi, chỉ thế thôi đủ làm y sôi máu:
- Em đang ở chỗ nào?

Đường Vũ nhìn biểu báo kilomet trên đường cùng công trình kiến trúc mang tính tiêu chí báo cho Tô Xán, Tô Xán nói:
- Em bảo Lạc Nhiên dừng xe lại, đừng cố gắng thoát khỏi đối phương nữa, như thế dễ gây sự cố, anh sẽ tới ngay, đừng tắt máy.

Đường Vũ "ừ" một tiếng, sau đó bảo Lâm Lạc Nhiên:
- Bạn đỗ lại bên đường đi.

Lời Đường Vũ còn ở bên tai thì Tô Xán nghe thấy tiếng phanh xe gấp, rồi tiếng kim loại cọ sát nhau làm người ta sởn gai ốc, uỳnh một tiếng, không rõ cái gì va chạm với cái gì, chỉ nghe trong điện thoại hai cô gái kêu lên tiếng trầm thấp, sau đó không còn gì nữa.

- Chuyện gì xảy ra, Đường Vũ, Lạc Nhiên, trả lời anh đi.
Hồn vía Tô Xán như rời khỏi xác, bên kia không có bất kỳ lời nào đám lại.

Chỉ tích tắc trước thôi, y còn nghe thấy giọng nói điềm tĩnh của Đường Vũ, giọng ương ngạnh của Lâm Lạc Nhiên, bây giờ đầu kia không còn lời nào đáp lại, im lặng khủng khiếp choán hết tâm trí Tô Xán, hơi lạnh thấu xương chạy dọc sống lưng.

Giống như bước hụt chân ở vách núi, tim Tô Xán không ngừng chìm xuống.

Giọt nước mắt bên khóe mắt trào ra không có bất kỳ dấu hiệu nào báo trước, Tô Xán cắn chặt răng, đưa tay quệt mạnh đi, mặt vặn vẹo vô cùng đáng sợ. Lý Bằng Vũ đang lái xe, quay sang định hỏi Tô Xán chuyện gì, nhưng nhìn mặt y, liền ngưng bặt.

Tô Xán lấy hết tinh thần kiềm chế không để tay run rẩy quá mức, bấm số điện thoại của Trình Thụy Niên, giọng lạc hết cả đi:
- Tôi đang ở đường giữa núi, làm sao tới được Đường Nghênh Tân.

Trình Thụy Niên nghe ngay ra được giọng Tô Xán bên kia quá mức khác thường, cho dù đang họp cũng không dám chậm trễ, hắn là người bạn địa, lập tức nói tới đường ngắn nhất, vừa nói xong Tô Xán đã cúp điện thoại. Nhạy bén nhận ra chuyện không lành, nghĩ một lúc rời phòng họp, gọi liền mấy cuộc điện thoại.

- Quẹo phải, đi theo đường vành đai, tăng tốc, nhanh nữa lên.
Tô Xán không ngẩng đầu lên giọng không khác gì gào lớn, tay tiếp tục bấm phím tắt gọi tới điện thoại Đường Vũ, không được, ngón tay run lẩy bẩy bấm số điện thoại của Lâm Lạc Nhiên, cũng không ai tiếp máy.

Chiếc xe Audi màu đen lao đi như con cá mập, rời núi, lao thẳng vào thành phố dưới tầng mây âm u, giống như xung phong vào thành lũy xi măng sắt thép.

Tô Xán rất ít khi mất kiểm soát, dù là kiếp này hay kiếp trước, nhưng bây giờ, có cảm giác chưa từng có, lồng ngực tích tắc bị khoét rỗng, chân tay tê dại như không còn tri giác gì nữa.

Đầu óc rối loạn, tựa như chìm vào giấc mộng nửa thật nửa giả, nhìn thấy căn nhà nhỏ của mình và Đường Vũ ở khu Mạn Cáp Đốn Thủ Tọa, phòng khách bừa bộn, Đường Vũ chạy đi chạy lại trong bếp chuẩn bị bữa tối cho

hai người, rốt cục làm rối tung cái bếp. Ở nơi đó cách tuyệt hết khỏi thành phố lớn nhịp sống gấp gáp khốc liệt, không có bài luận văn, không có sáng ba tiết chiều bốn tiết chật kín, thậm chí không có tương lai của bọn họ. Rồi thấy Lâm Lạc Nhiên mặc cái áo ba lỗ, giây áo lót màu đen lệch ra ngoài, cái cổ áo rộng đó chỉ cần cúi xuống một chút là lộ ra nửa bầu ngực trắng mịn làm nam nhân khác nhìn vào đó như con sói đói khát, tay thì cầm chai bia, nụ cười như mặt trời sắp lặn.

Cầu trời đừng xảy ra chuyện gì cả, y sẽ không bao giờ trêu ghẹo chuyện nấu ăn của Đường Vũ nữa, Lâm Lạc Nhiên ăn mặc thế nào cũng được, chỉ cần cả hai bình yên xuất hiện trước mặt y, lão trời già khốn kiếp, đừng có chuyện gì xảy ra.

Tô Xán không nhìn thấy gì nữa, nước mắt che lấp hai mắt y, phải dùng hết ý chí và nghị lực y mới không khóc ra tiếng.

- Két!
Chiếc xe phanh gấp chói tai, con đường như bị bánh xe xé rách, còn chưa đợi xe dừng hẳn, Tô Xán đã mở cửa lao ra.

Đà quán tính làm Tô Xán ngã lăn trên đường mấy vòng, y loạng choạng đứng dậy, lao về phía trước, tầm mắt mơ hồ thấy phía trước có hai cái xe đâm vào nhau, đèn tín hiệu màu vàng vẫn đang chớp tắt liên hồi.

Không khí vẫn còn lượn lờ mùi cháy khét của cao su ma sát với đường tạo thành.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 257: Điên cuồng

Trong cảnh chập choạng tối đó, có đám người lố nhố đứng quanh hai chiếc xe, thấp thoáng có bóng dáng hai cô gái, bốn năm nam tử, hai bên đang cãi nhau, từ xa cũng nghe thấy giọng trong trẻo mà đanh đá:
- Các người cố ý ... Đầu các người bị kẹp vào cửa hay là bị lợn đá vậy ...

Tô Xán mặc kệ quần rách, tay chân xước xát vì ngã khi nhảy từ trên xe xuống, chạy như bay tới đẩy hai nam tử chắn đường trước mặt sang hai bên, nhìn thấy Đường Vũ và Lâm Lạc Nhiên đứng trước mặt, đứng sững lại, mặt tái nhợt còn chưa hoàn hồn. Hai cô gái thấy Tô Xán đột ngột xuất hiện trước mắt, đang chuẩn bị vui mừng lên tiếng gọi thì thấy Tô Xán nước mắt nước mũi giàn dụa nhìn mình trân trân.

Đường Vũ cố gắng nở nụ cười, nhẹ nhàng trấn an Tô Xán:
- Không sao, không sao, bọn em không sao cả.

Thế nhưng Tô Xán bị kinh hãi không khôi phục nhanh như vậy, mặt, môi, đến lúc này vẫn cắt không ra máu, Đường Vũ nói gì tựa như cũng không nghe lọt.

Không nói một lời, Tô Xán giang tay ra ôm lấy cả hai cô gái, dùng sức ôm thật chặt, hôn như mưa lên môi lên má Đường Vũ, rồi quay sang hôn cả Lâm Lạc Nhiên, giống như không kiểm soát được bản thân nữa vậy.

Hai cô gái bị Tô Xán làm mắt cay xè, bọn họ chưa bao giờ thấy Tô Xán kinh hoàng đến thế, lúc nãy mới nghĩ lại tình huống khi đó đang nói chuyện dở điện thoại thì xe phía trước xoay ngang, Lâm Lạc Nhiên hoảng hồn phanh xe, nghĩ mà sợ, nếu lúc đó không phanh xe kịp, nếu như không nghe lời Đường Vũ thắt dây an toàn đàng hoàng, có lẽ mình lao ra khỏi cửa kính,

có lẽ không gặp lại được Tô Xán nữa, tới lúc này Lâm Lạc Nhiên mới thực sự sợ hãi.

Cả hai cô gái cùng chung y nghĩ, siết chặt lấy người Tô Xán, kiễng chân đem má mình áp vào khuôn mặt ướt đẫm nước mắt của Tô Xán, dùng cách trực tiếp nhất thể hiện sự tồn tại của mình.

Ôm hai thân thể ấm nóng trong người, Tô Xán mới dần dần yên ổn lại, mới có cảm giác sống sót qua tai nạn, tim như được hồi sinh, nước mắt thì chảy như suối không làm sao kiềm nén lại được.

Cả hai cô gái xinh đẹp như tiên nữ, lúc này trong vòng nay một nam nhân, lại còn hôn hít nhau trước mặt, khỏi nói cũng biết đám nam nhân kia khó chịu thế nào, tất nhiên không lịch sự cho ba người bọn họ thêm thời gian âu yếm hạnh phúc, nhất là tên vừa rồi bị Tô Xán đẩy văng ra suýt ngã càng hùng hổ lớn tiếng nói:
- Xô vào xe người ta thành ra thế này, các người tính thế nào đây, bồi thường nào đây, chịu trách nhiệm thế nào đây?

Vừa rồi với hai cô gái bọn chúng không gay gắt như thế, một cái xe thôi, chẳng là gì, chỉ muốn nhân cơ hội bắt chẹt họ, bây giờ có nam tử khác xen vào, hơn nữa quan hệ với hai cô gái nhìn là biết không tầm thường, không nể nang nữa. Nhìn xe hai cô gái này thì biết gia đình cũng thuộc hàng giàu có, mặc dù không rõ lai lịch ra sao, nhưng mang biển vùng ngoài, tới nơi này, chưa tính thân phận bọn chúng, cảnh sát giao thông luôn thiên về phía người bản địa rồi, bọn chúng không ngán, đến đội xe của phó thị trưởng mà bọn chúng từng giỡn mặt mà vẫn bình yên vô sự, thì hai cô gái này có lai lịch thế nào cũng chẳng ngán.

Tô Xán lúc này buông hai cô gái ra, hỏi đâu đuôi câu chuyện, Đường Vũ có Tô Xán ở đây dù hai mắt còn đỏ hoe cũng không sợ nữa, không để ý tới người khác nữa, giải thích qua:

- Lạc Nhiên lúc đó đang định dừng xe đỗ vào bên đường, đột nhiên cái xe kia quay ngang ra chắn đường, sau đó bọn em phanh không kịp nên xô vào.

Hứa Đông lúc này mới nhìn rõ người tới là Tô Xán, tuy hơi ngán y, nhưng vẫn mạnh miệng:
- Rõ ràng là cô ta đá tôi rồi bỏ chạy mới thành ra như thế, chuyện này các cô phải có câu trả lời mới đúng.

- Bây giờ tao trả lời cho mày.
Cả ngày hôm nay Tô Xán hồi hộp gặp hai cô gái, hôm nay còn là ngày đầu tiên Đường Vũ về ra mặt cha mẹ mình, kết quả trải qua một chuyện thế này, khiến y thiếu chút nữa tưởng không gặp được cô nữa, vậy mà đám người gây ra chuyện ỷ quyền ỷ thế đòi bồi thường xe, đòi trả lời vì một cú đá, chỉ vì một cú đá mà bọn chúng truy đuổi người ta, coi thường mạng sống người ta như thế sao, trong nháy mắt Tô Xán mất đi hết suy nghĩ, cơn giận như dung nham nóng cháy xộc thẳng lên đầu, thình lình đưa tay ra tóm lấy tóc Hứa Đông, lôi tới bên cạnh cái xe gây tai nạn, đập đầu hắn xuống xe.

May Hứa Đông trong tình thế nguy cấp kịp thời phản ứng, hai tay chống vào thân xe, tránh được kết cục bi thảm, lòng vô cùng chấn động:
- Mày, mày dám đánh tao? Thằng chó!!
Kinh hoàng nhưng bị Tô Xán tóm lấy mái tóc dài, Hứa Đông không dám vùng vẫy quá mạnh, chỉ lớn tiếng chửi.

- Buông cậu ấy ra, mày điên à?

Đám Hứa Đông khiếp sợ, nếu vừa rồi Tô Xán thực sự đập đầu Hứa Đông xuống, dựa vào ánh mắt cuồng dại khi đó, không biết hậu quả ra sao, nghĩ thôi thấy hai chân run rẩy.

- Tô Xán!
Vương Kiệt giật nảy mình, cả đời chưa bao giờ dùng tốc độ nhanh như thế lao tới hô:

- Tô Xán đừng manh động, đây chỉ là hiểu lầm thôi, chúng tôi không biết hai cô ấy là bạn cậu, có chuyện gì chúng ta từ từ giải quyết.

Lý Bằng Vũ lừng lững như trâu mộng xông tới, ngăn cản bất kỳ người nào có ý can thiệp.

- Tô … Tô Xán, đừng quên đây là Hoàng Thành, không phải là Dung Thành .. hự.
Hứa Đông hết cả hồn vía, lúc này mới biết cái danh tiểu ma vương của Tô Xán ở Dung Thành thực sự không phải trò đùa, cố gắng ngoài mạnh trong yếu quát, nhưng chưa nói hết lời như bị nhét giẻ vào mồm không thốt ra lời được.

Tô Xán một tay còn lại đám mạnh vào mạng sườn Hứa Đông, làm hắn cong người lại, mất sức phản kháng, tiếp tục tóm đầu hắn đập xuống chiếc xe BMW hay tai nạn, đầu Hứa Đông đập vào rồi nảy ra, tích tắc hai mắt chỉ còn lòng trắng, đám còn lại hét lên chói tai.
Hứa Đông trong cơn nguy hiểm vũng vẫy phát cuồng thoát khỏi tay Tô Xán, còn may khoảng cách gần nên hắn mới không xỉu ngay tại trận, loạng choạng chạy đi thì Tô Xán tung thêm một cú đấm nữa vào má trai, mạnh tới mức ngay đốt ngón tay Tô Xán cũng vang lên tiếng "rốp" giòn tan.

Hứa Đông hộc máu mũi, đầu óc quay cuồng, lòng sợ hãi chưa từng có, ngã vật ra đất, bò lồm ngồm về phía đồng bọn, nhưng Tô Xán tóm cổ cáo sau hắn kéo lại.

Đám nam nữ xung quanh rùng mình, bình thường bọn chúng đương nhiên cũng không ngán đánh nhau, gọi là đánh nhau thực chất là ỷ thế biết người ta không dám phản kháng nên đánh người thôi, giờ nhìn Tô Xán hai mắt lòng sòng sọc như chó dại, ra tay tàn nhẫn vô nhân tính, lại còn Lý Bằng Vũ ở bên canh chừng, cả đám chỉ dám nhìn không dám xông lên.

Vương Kiệt hết hồn hết vía:

- Tô Xán, đừng đánh nữa, không chừng gây án mạng đó, đây là chuyện nhỏ thôi mà, chúng tôi xin lỗi, chúng tôi đền xe được chưa?

Đám con gái khóc thút thít, có người vội vàng gọi điện thoại cầu cứu các phương.

Tô Xán không mảy may động lòng, nhấc Hứa Đông lại liên tiếp đấm vào mặt hắn, khuôn mặt đẹp trai như tài từ Hàn Quốc loang lổ máu, vừa nãy tích tắc Tô Xán sợ lịch sử lặp lại, trong giây phút nghĩ không bao giờ gặp lại Đường Vũ nữa, đó là sợ hãi ám ảnh nhất của Tô Xán, y còn quan tâm gì tới Hứa Trường Thành, Chu Chiêu Phong hay Điền Điền gì nữa, không phế tên này không được.

Hứa Đông hoàn toàn hoảng loạn, không có lấy chút mảy may ý định kháng cự, chỉ biết vùng mấy tránh né, thoát khỏi bàn tay ác ma.

- Được rồi Tô Xán, dừng tay đi, em không sao mà.

Đường Vũ chạy tới ôm chặt lấy người Tô Xán từ đằng sau, biểu hiện vừa rồi của Tô Xán làm cô vừa sợ vừa đau lòng. Tô Xán vẫn thở hồng hộc vì giận, nhưng sợ bị thương tới Đường Vũ nên ngừng lại, trong vòng tay Đường Vũ, dần dần bình tĩnh.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 258: Đêm không ngủ (1)

Đường Vũ và Lâm Lạc Nhiên kéo Tô Xán sang một bên, đám Hứa Đông cũng đưa hắn về nhóm mình, cả đám đứng vây quanh hắn cứ như sợ Tô Xán lại lần nữa nổi điên xông tới.

Đi tới đầu tiên là một chiếc xe màu đen, mấy người mặc trang phục cảnh sát, Vương Kiệt nhìn thấy như gặp được cứu tính, chạy vội tới, giọng biến âm:
- Hứa Đông bị đánh, mau mau bắt người.

Hai người đi đầu trên vai bốn sao hai vạch, là cảnh đốc cấp hai, liền một lúc xuất hiện hai người, phải biết rằng cục trưởng và phó cục trưởng cấp thành phố mới chỉ là cảnh đốc cấp hai.

Có điều diện cấp cảnh đốc cấp hai cũng khá rộng, cấp chính khoa, thậm chí cảnh sát kỹ thuật chuyển nghiệp cao cấp cũng có khả năng, Vương Kiệt dù có quen với hệ thống công an Hoàng Thành cũng không biết hết:
- Mọi người tới đúng lúc quá, cục trưởng Hàm đâu, ông ấy chưa tới sao, chuyện là thế này, người kia xô xe, chưa phân biệt phải trái đã đánh người rồi, phải bắt chúng lại.

Vương Kiệt thấy Hứa Đông bị đánh tới mặt mũi biến dạng, chuyện này cho dù con ông trời không thoát được tội rồi, cả đám cùng hô hào đòi bắt người.

Còn đang định thêm dầu thêm mỡ nói gì đó thì lại hai chiếc xe nữa hú còi phóng tới, xuống xe lần này có cả cảnh sát, có cả người mặc thường phục.

Cảnh La Tường gấp gáp đi tới hiện trường, ông ta nhận được tin, liền ý thức được Tô Xán vừa xong hoảng hốt rời đi khả năng xảy ra chuyện, nên vội

vàng đi tới, nhìn tình huống trước mặt cùng vai hai cái xe xô vào nhau, trầm giọng hỏi Tô Xán:
- Chuyện này là sao?

Tô Xán hiện giờ còn ngây ngây thất thần, Lý Bằng Vũ phải giải thích thay, Hứa Đông lúc này cũng đã hoàn hồn lại, khôi phục chút sức lực, trở lại chỗ an toàn rồi, cơn giận trong lòng bùng phát, chẳng biết trước mặt là ai đã quát:
- Bắt lấy, ngay lập tức bắt lấy y.

Cảnh La Tường mày dựng lên, quát:
- Im mồm.

Cấp dưới của ông ta tên Trương Lục đi tới, lấy thẻ cảnh sát ra:
- Chúng tôi hoài nghi các cậu tụ tập đua xe, gây nhiễu loạn trị xan xã hội, tạo thành hậu quả tổn thất người và tài sản nghiêm trọng ...
Sau đó nói với mấy cảnh sát đằng sau:
- Bắt hết lại.

Hứa Đông, Vương Kiệt cùng đám nam nữ bản địa đều thuộc loại có danh có tiếng kinh ngạc, kêu oan uổng.

Lúc này càng nhiều xe cảnh sát đi tới, hú còi, đèn chiếu loang loáng khắp nơi, đội xử lý tai nạn giao thông rồi xe cấp cứu đều đến.

- Chú Trịnh, chú Trịnh, đám người này định bắt Hứa Đông.
Vương Kiệt mừng như vớ được vàng, phó cục trưởng thường trực cục công an Trịnh Sảng là dượng của Hứa Đông, có ông ta tới đây là ổn rồi.

Đằng sau còn có thêm mấy người nữa, đều là cứu tinh mà bọn chúng gọi tới, có đại đội trưởng đại đội giao thông chốt gần đây, có cả một vị huyện trưởng.

Cảnh La Tường tuy ở trên tỉnh xuống, cấp bậc hành chính thậm chí bí thư thành ủy Lý Dẫn Lương, nhưng chức vụ của ông ta không có quyền hạn, nếu không có lãnh đạo chịu trách nhiệm khác thì ông ta còn có thể ra lệnh, lúc này không thể trực tiếp bắt người, người của ông ta mang theo không bằng đối phương.

Dù sao thân phận Cảnh La Tường rành rành ra đó, đối phương tất nhiên cũng không dám tùy ý quyết định tha hay bỏ ai, nhưng muốn đưa cả nhóm Tô Xán tới đồn công an lấy lời khai, hai bên tranh luận gay gắt, xe mỗi lúc một đông, đỗ kín cả đoạn đường.

Trình Thụy Niên cũng tới rồi, hỏi thăm Tô Xán và hai cô gái mấy câu rồi tham gia vào cuộc tranh luận.

Xung quanh huyên náo ầm ĩ, người qua người lại, Tô Xán chỉ thấy loáng thoáng, tai ù ù, mãi tận lúc này mới hoàn toàn thả lỏng, trước mắt y chỉ có Đường Vũ ưu nhã thanh lệ, cho dù vành mắt còn đỏ hoe, đang cười xinh đẹp nhìn y, có Lâm Lạc Nhiên tươi sáng sống động, mồm vẫn hùng hổ chửi đám người Hứa Đông, từ ngữ không hay ho lắm, nhưng nghe vào tài là một sự hưởng thụ. Tô Xán ngồi ở tảng đá bên đường, cười ngây ngốc nhìn hai cô gái, cảm giác cuộc sống thời khắc này thật mỹ hảo rực rỡ.

……..

Bóng đêm bao phủ mặt đất, đường Cẩm Đài phồn hoa nhất ở trung tâm thành phố Hoàng Thành vẫn rực sáng, đây luôn là nơi náo nhiệt nhất thành phố, có khách sạn năm sao, có nhà hàng sang trọng, con đường mang phong cách phục cổ này treo kín chiếc đèn lồng trên mái nhà cong cong, nhưng ngoài đường là các loại xe đắt tiền qua lại.

Có điều so ra giữa khu phố lại có một một khách sạn mang phong cách Âu Mỹ đứng sừng sững, nhìn bề ngoài cùng sự tập nập ở cửa có thể nhận ra địa vị chủ lưu của nó trên con đường Cẩm Đài này.

Người sống lâu năm ở Hoàng Thành đều biết một câu nói "Ngoài có Hồ Tân, trong có Tinh Hoa", chỉ hai khách sạn nổi tiếng nhất Hoàng Thành.

Hồ Tân thì tất nhiên là khách sạn nghỉ dưỡng Hồ Tân bên cạnh Yển Tắc Hồ, còn Tinh Hoa chính là Tinh Hoa lâu này, nó xây dựng vào thập niên 60, tới năm 97 đại tu lại toàn bộ, tân trang hoàn thiện với trang thiết bị hiện đại nhất, là nơi tụ tập của nhân vật có vai vế các nơi.

Cho dù là người có tư cách tiêu phí ở những hàng hiệu cao cấp bên đường Cẩm Đài, chưa chắc được làm khách ở Tinh Hoa lâu, khách sạn này là sản nghiệp của địa ốc Thanh Sơn, xí nghiệp dân doanh lớn nhất Hoàng Thành, nơi này không mở cửa công khai, áp dụng hình thức hội viên, chỉ người có thẻ hội viên mới được sử dụng dịch vụ nơi này, chính vì sự khắt khe đó càng khiến người ta lấy được vào nơi này một chuyến làm vinh dự, Tinh Hoa lâu bất kể mùa nào trong năm cũng không hề vắng khách.

Lúc này trong phòng bao, có một số quan viên bản địa, doanh nhân có tiếng, cùng với chủ tịch địa ốc Thanh Sơn, còn ngồi ở vị trí trung tâm là Hứa Trường Thành, chén qua chén lại, nói cười rôm rả, có người tranh thủ thời cơ khéo léo nói:
- Thị trưởng Hứa năm nay đưa ra quy hoạch "tam hoàn tam can", mang lại lợi ích lớn cho quy hoạch thành phố, đó là lợi ích giao thông ... Còn cả lợi ích kinh tế thực tế .. So với cái chính sách gì mà thành phố sinh thái, trả đất hoàn rừng, đúng là ảo tưởng mơ mộng.

Tam hoàn tam can là chính sách mở rộng ba tuyến đường vành đai, ba tuyến đường giao thông chính trong thành phố, Hứa Trường Thành là người am hiểu đạo lý, muốn làm giàu phải làm đường trước, bởi thế cao tốc Dung Hoàng là đường cao tốc tốt nhất tỉnh, ngay đường lên núi dẫn tới Yển Tắc Hồ cũng làm cực tốt.

Người vừa nói là thương nhân địa ốc, không phải người trong thể chế, biết mâu thuẫn giữa Hứa Trường Thành và Tô Lý Thành, nên nói tới Tô Lý

Thành mà không kỵ húy gì cả.

Những người xung quanh đều trong một quần thể lợi ích, tất nhiên đều phản đối Tô Lý Thành, hướng về phía ông ta lấy lòng.

Tâm tình Hứa Trường Thành rất tốt:
- Chuyện khai phát này tập đoàn Thanh Sơn phải đi đầu làm gương nhé, chủ tịch Đỗ, cạn chứ?

- Ông chủ Hứa đã lên tiếng, tiểu nữ chỉ còn cách liều mình bồi quân tử chứ sao.
Chủ tịch Đỗ của tập đoàn Thanh Sơn là Đỗ Vi, tuổi chừng sấp xỉ bốn mươi, nhưng vì biết cách giữ gìn, trông mới chỉ trên ba mươi, không quá xinh đẹp, cực giỏi giao tiếp, ăn mặc. Trong quan trường Hoàng Thành, có rất nhiều tin đồn không hay về cô ta, trước đây hai lần kết hôn, hai lần ly dị, hoàn thành tích lũy tư sản nguyên thủy, leo lên được vị trí chủ tịch tập đoàn Thanh Sơn, tuy vậy người ta vẫn nói cô ta có hai chồng, là Chu Chiêu Phong và Hứa Trường Thành, còn nói hai người Chu Hứa đúng là anh em tốt, tới nữ nhân cũng chia sẻ với nhau.

Bữa tiệc đang lúc cao trào thì cửa phòng bao bất ngờ bị mở ra mà không hề có tiếng gõ cửa trước, đi vào là Lưu Triều Dương thư ký của Hứa Trường Thành. Người khác nhíu mày, dù thường ngày không ít người phải ăn nói khép nép với hắn, nhưng trong mắt họ Lưu Triều Dương là nô tài theo chủ thôi, chẳng lẽ ỷ thế ông chủ mà vểnh đuôi lên rồi?

Lưu Triều Dương đi nhanh tới, cúi người ghé vào tai Hứa Trường Thành nói vài câu, mọi người im lặng, dự cảm được điều gì không hay.

Hứa Trường Thành sút nữa xô bàn đứng dậy, như mèo bị dẫm phải đuôi, giọng lớn lên:
- Chuyện xảy ra khi nào, bây giờ người ở đâu?

- ... Nghe nói đầu tiên bị Tô Xán đánh, sau đó bị Cảnh La Tường đưa đi, tình hình tới giờ còn chưa rõ.

Lưu Triều Dương hết sức cẩn thận nói, hắn biết Hứa Trường Thành cưng chiều Hứa Đông ra sao.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 259: Đêm không ngủ (2)

Hứa Trường Thành không giải thích gì đã đi thẳng ra ngoài gọi điện, trong phòng bao xa hoa tĩnh lặng tới nghe thấy tiếng kim rơi, mọi người dựng tai lên nghe loáng thoáng có tiếng Hứa Trường Thành mắng mỏ:
- .. Không liên hệ được? Ai là người phụ trách, làm ăn kiểu gì ...

Vừa tắt điện thoại định liên hệ với người khác thì có điện thoại gọi tới, là số nhà ông ta, hiển nhiên trong nhà loạn hết lên rồi, có tiếng khóc khóc mếu mếu nói Hứa Đông bị đánh ra sao, thê thảm thế nào, làm ông ta điên người:
- Đã bảo rồi, đừng chiều nó quá, giờ hay rồi, gây họa rồi, khóc lóc ích gì! ...

Tuy mắng mỏ, nhưng Hứa Trường Thành vẫn vội vàng gọi điện nhờ người móc nối quan hệ, Cảnh La Tường là tổ trưởng tổ đốc sát tới Hoàng Thành điều tra nghiên cứu, mấy ngày trước còn làm báo cáo trị an giao thông, bây giờ lại để xảy ra chuyện này, khác nào khiêu khích người ta. Nhưng mà của đau con xót, nghe nói Hứa Đông bị Tô Xán đánh, ông ta nghĩ ngay tới chuyện đầu tiên là đưa con mình về nhà đã:
- Lão Chu, hiện giờ người trong tay La Cảnh Tưởng ... Anh xem có tìm được ai trên tỉnh?

Chu Chiêu Phong hiển nhiên đã biết chuyện, trấn tĩnh hơn, nói:
- Lão Hứa, nghe tôi này, đây là Hoàng Thành, anh còn sợ người ta làm gì Hứa Đông sao? Bình tĩnh lại đi, tôi thấy, nếu đã không có gì đáng lo cho nó, thì để nó vào đồn cái đã, thằng bé ấy chừng đó tuổi rồi chứ ít gì, lại còn sắp kết hôn với Điền Điền, vẫn không hiểu chuyện gì cả, hại anh hao phí tâm thần như vậy chưa đủ sao, cho nó ở trong đồn vài ngày cuoi như bài học cũng tốt. Cũng là để xoa dịu phần nào bên kia, tôi nghe chừng hai đứa con gái kia cũng không phải tầm thường đâu.

Hứa Trường Thành nghĩ cũng phải, nếu bây giờ tìm mọi cách đưa con mình ra không hay, tốt nhất xử lý hậu họa, thở dài:
- Bây giờ tôi sợ thư ký trưởng Điền gọi điện tới hỏi tình hình thì không biết nói thế nào đây ..

Thông tin ít ỏi bên ngoài truyền vào trong phòng, những người có mặt dựa vào đó phân tích sự kiện, cũng có người rút điện thoại hỏi tin, sau đó rì rầm rỉ tai nhau.

Cúp điện thoại, phó tổng giám đốc tập đoàn Thanh Sơn nói với Đỗ Vi:
- Đám Hứa Đông có xung đột gì đó với hai cô gái trên đường cao tốc Hoàng Thành, sau đó Hứa Đông đuổi theo xe hai cô gái, phát sinh va chạm. Kết quả con trai Tô Lý Thành tới nơi, hình như quan hệ không nhỏ với hai cô gái, nên đánh Hứa Đông một trận, sau đó Cảnh La Tường tới hiện trường, bắt đám Hứa Đông đi.

- Cảnh La Tường bắt Hứa Đông rồi?
Đỗ Vi ngạc nhiên, đằng sau chuyện này ẩn chứa nhiều thông tin trọng yếu, dặn viên phó tổng giám đốc:
- Về công ty, tài liệu quan trọng giấu đi, những kẻ hay nghiêng ngả thì phái đi xa một chút, đợi sau phong ba này hẵng về.

Hành động nhanh chóng quyết đoán, người ngoài nói Đỗ Vi là đồ chơi của hai vị thị trưởng Chu Hứa, nhưng nhìn góc độ khác hai lão già háo sắc chẳng phải bị cô ta xỏ mũi phục vụ lợi ích của mình?

……..

Điền gia, tiểu khu thành ủy.

Đi cắm trại dã ngoại một ngày trời, tới nhá nhem tối đám Điền Điền mới trở về, toàn thân dơ dáy bẩn thỉu, Điền Điền bỏ hết quần áo vào máy giặt, xả nước vào bồn tắm, ngâm mình trong đó.

Nửa tiếng đồng hồ sau, Điền Điền nhẹ nhàng đứng lên, trần truồng bước ra khỏi bồn tắm, đưa tay kéo khăn tắm trắng muốt choàng lên người, đi về phòng ngủ, đóng cửa lại.

Trong phòng ngủ, Điền Điền đi tới tủ quần áo, khăn tắm thả tùy ý cho rơi xuống đất, ánh đèn vàng dìu dịu chiếu lên da thịt ửng hồng mê người.
Ngoành mặt về cái gương lớn, Điền Điền xoay người ngắm nhìn cơ thể trần truồng của mình trong gương, chỉ thấy trong gương là khuôn mặt đẹp tựa đóa phù dung vừa trồi lên mặt nước, môi xinh khép hờ, tràn ngập phong tình nữ nhân thành thục.

Lùi lại mấy bước, thân thể trần truồng của Điền Điện hiện trọn vẹn trong gương, da dẻ trắng hồng mềm mại, vóc dáng cao ráo không thua kém người mẫu, đôi vúi săn mẩy trơn láng, hai núm vú nho nhỏ hạt đậu vểnh lên mê người, vòng eo thon nhỏ, rốn xinh xinh, cặp mông tròn trịa, đôi chân dài thon thả.

Điền Điền đưa tay nâng bầu ngực đủ để kiêu ngạo với đám chị em, mỉm cười hết sức quyến rũ, úc này không ngờ lại chẳng nghĩ tới người chồng tương lai sẽ si dại ra sao khi thấy cơ thể mình trong đêm tân hôn, lại nhớ tên cái mặt ngốc nghếch hôm đó ném đá xuống nước bắn vào mình, sau đó nhìn mình tới thẫn thờ, một tay xoa ngực rồi vê ve núm vú rung rinh, tay kia dần dần đi xuống dưới, cảm giác sáng khoái đó làm người ta muốn ngừng không được, khuôn mặt cô mặt đỏ rực như ráng chiều.

Năm nay đã 23 tuổi, tuy chưa lần nào thưởng thức trái cấm, nhưng cô không lạ gì chuyện nam nữ, cũng có nhu câu sinh lý bình thường, biết cách tự thỏa mãn mình không cần nam nhân, nhưng không phải lúc này, vừa mới tắm xong, Điền Điền có thể dùng nghị lực của mình khống chế nó.

Chọn lấy một cái váy ngủ màu vàng trông có chút trẻ con mặc vào, Điền Điền về giường, nghĩ hôm nay Trương Thiến vì Tô Xán mà cả ngày rầu rĩ,

chị em thân thiết bị tổn thương, tất nhiên cô phải ra mặt đòi lại công bằng, quyết định sáng mai gặp mặt phải giáo huấn Tô Xán một trận.

Mặc quần áo xong, Điền Điền thì cô nhận được điện thoại của Trương Thiến:
- Điền Điền, cậu biết chưa, Hứa Đông bị bắt rồi, không biết vì sao ... Mình cũng vừa mới biết thôi .. Làm sao bây giờ ...
Ngữ khí có phần cấp thiết, dù không biết chuyện gì, nhưng Hứa Đông bị bắt thì chứng tỏ chuyện cực kỳ nghiêm trọng rồi.

Làm sao có thể, làm sao có thể xảy ra chuyện đó với bọn họ ở Hoàng Thành này được?

Dỗ dành ngon ngọt mãi mới làm Trương Thiên bên kia bình tĩnh lại, sau đó Điền Điền mới ngớ ra, sao lại là mình dỗ Trương Thiến chứ? Nghe tin Hứa Đông xảy ra chuyện, lòng cô trầm xuống, đáng lẽ tiếp đó phải có nhiều cảm giác hơn ập tới như kinh hoàng, đứng ngồi không yên, đau lòng, lo lắng .... giống Trương Thiến. Vậy mà lòng cô chỉ hơi trầm xuống, không có quá nhiều cảm giác.

- Đó là chồng tương lai của mình cơ mà.
Điền Điền tự lẩm bẩm, trong lòng vì thế mà sinh ra có chút áy náy với Hứa Đông, Hứa Đông đối xử với cô rất tốt.

Ngồi thừ người ra trên giường, mắt cứ nhìn trần nhà nhưng không suy nghĩ gì cả, liên tiếp gọi mấy điện thoại hỏi chuyện, rất nhiều người đã hay tin rồi, tin tức cũng dần dần đầy đủ hơn, còn có người khinh miệt nói:
- Va chạm với người vùng ngoài, đám ngu xuẩn đó thật không biết trông trước nhìn sau, ngay Hứa Đông mà cũng dám gây sự, hiện giờ thông tin hơi loạn, nói không chừng Hứa Đông đưa về đồn phối hợp điều tra thôi. Điền Điền, cậu yên tâm, làm sao có chuyện gì được, ngay cả lần trước gây sự cố với thị trưởng mới gì đó còn không sao cơ mà.

- Không nhìn ra đấy, Hứa Đông thường ngày còn hay than vãn cậu lãnh đạm, nếu như biết cậu quan tâm thế này, có khi Hứa Đông còn sẵn lòng vào đồn mấy lần ... Yên tâm đi, ở đâu không nói chứ Hoàng Thành này thì làm sao được, chú Hứa sẽ ra mặt dẹp yên hết.

- Thế thì tốt, chỉ mong không có chuyện gì là được.
Điền Điền cũng yên lòng, chỉ tại Trương Thiến chưa gì đã cuống lên:

Lại có mấy người gọi điện thoại tới, người hỏi thăm, người an ủi, có người vỗ ngực đảm bảo sẽ mang Hứa Đông khỏe mạnh đẹp trai ngời ngời tới trước mặt cô. Điền Điền đều ôn hòa cám ơn, giữ gìn hình tượng nên có của một vị hôn phu, xong nhiệm vụ, liền cúp điện thoại.

Mười giờ hơn lại có điện thoại của Trương Thiến, chưa nói đã khóc rồi:
- Điền Điền, làm sao bây giờ, Vương Kiện trong nơi tạm giam gọi điện về, nói Hứa Đông bị Tô Xán đánh ... Chuyện này mình chỉ nói với bạn thôi, Hứa Đông ở Hoàn Thành bao nhiêu bạn bè như vậy, cả người xã hội đen cũng quen biết, Tô Xán chỉ là người ngoài mới tới, làm sao bây giờ .. Nếu không mình mặc kệ ...

Điền Điền cầm điện thoại sững sờ tại chỗ, lòng nổi lên tư vị lẫn lộn không miêu tả được, cô luôn nỗ lực để Tô Xán hòa nhập vào nhóm bạn của mình, có chung những người bạn, mâu thuẫn giữa Tô Xán và Hứa Đông sẽ dần dần được xóa bỏ, nếu không mâu thuẫn với đám Hứa Đông sẽ không tốt cho Tô Xán, không tốt cho Tô Lý Thành.

Nhưng Tô Xán ra tay với Hứa Đông làm tan vỡ tất cả rồi, đây là hậu quả mang tính hủy diệt, Hứa gia ở Hoàn Thành này ăn sâu bén rễ bao đời, quan hệ lợi ích chằng chịt, nếu không Hứa Đông là con phó thị trưởng sao còn uy phong hơn cả con bí thư, thị trưởng? Tất cả là bằng vào Hứa gia, bọn họ trải rộng từ quan trường, thương trường, tới xã hội đen. Bản thân Hứa Đông quan hệ rất rộng, cho dù đối xử với người ngoài ra sao, với bạn bè hắn rất hết mình, toàn bộ bạn bè cô sẽ đứng về phía Hứa Đông, mình nhiều lần

khéo léo nói với cậu ta rồi, sao cậu ta không chịu suy nghĩ, chẳng lẽ không sợ ảnh hưởng tới sĩ đồ cha mình.

Lòng kìm nén buồn bực khó chịu, Điền Điền bấm số điện thoại của Tô Xán, sau ba hồi chuông, Tô Xán nhấc máy:
- Có chuyện gì?

Mình lo lắng gọi điện, nhận được sự lãnh đạm như vậy, Điền Điền vừa ủy khuất vừa tức giận:
- Cậu không biết bản thân làm cái gì à? Cậu là con nhím hay sao, không ai tiếp cận được cậu hết à?

- Đau lòng hả, định đòi lại công bằng?
Tô Xán nghĩ rằng Điền Điền gọi điện tới hỏi tội mình, trước đó cũng từng vì nể mặt Điền Điền không chấp Hứa Đông nữa, nhưng sự kiện này suýt nữa ảnh hưởng tới an nguy của Đường Vũ và Lâm Lạc Nhiên, bất kỳ ai y cũng không nể nang nữa:
- Chúng ta là bạn bè, tôi cho cô một lời chân tình, cô chưa gả vào Hứa gia là may mắn của cô đấy.

- Tô Xán, cậu dựa vào cái gì dùng ngữ khí đó nói chuyện với tôi, khi nào tôi nói mình là bạn cậu hả? Đừng có tự ảo tưởng.

Đầu kia điện thoại trầm mặc mấy giây làm người ta khó thở, rồi giọng nói tự giễu của Tô Xán truyền tới:
- Thì ra vậy, xem ra tôi đúng là tự ảo tưởng rồi ... Vậy thì, chúc ngủ ngon.

Nghe thấy bên kia cúp điện thoại, Điền Điền mới ý thức được mình nói gì, đập điện thoại xuống đất, chui vào chăn ôm gối khóc.

Đêm hôm đó là lần thứ hai Điền Điền mất ngủ sau lần đầu đi học đại học xa nhà.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 260: Tằng Kha chọn con dâu

Sau khi sự cố xảy ra, khác với Đường Vũ ở bên cạnh trấn định xem xét vết thương cho Tô Xán, chu đáo phủi bụi bặm bẩn thỉu bám trên người y, chẳng để ý tới xung quanh. Lâm Lạc Nhiên thì như đứa bé phạm lỗi, không còn ngang ngược hung hăng như lúc nãy, ngoan ngoãn đứng bên đợi người đội điều tra giao thông tới đánh giá hiện trường, cũng không dám gọi điện thoại cho ai, sau đó ngoan ngoãn cùng Tô Xán về nhà. Rất giống năm xưa lần đầu tiên cùng Lâm Trứu Vũ bỏ nhà trốn đến Dung Thành với Vương Uy Uy, kết quả tới nơi thì cha cô đã ngồi đợi sẵn, lúc đó vừa ủy khuất lại vừa đáng thương.

Trịnh Sảng phụ trách hiện trường nhận được điện thoại của hai người Chu Hứa không cần thiết bắt Tô Xán vào đồn nữa, còn Hứa Đông cũng cứ theo trình tự mà làm thì thở phào, ông ta lạ gì cái thằng cháu của mình, sai lè lè ra đó rồi, nếu còn cố đấm ăn xôi chỉ e hậu quả càng nghiêm trọng, may mà lần này ông anh rể mình ra quyết định tỉnh táo sáng suốt.

Đám Tô Xán thuận lợi đưa đi, khoảng ba mươi phút sau, xe về tới cửa tiểu khu thành ủy, từ xa mọi người đã nhìn thấy Tô Lý Thành và Tằng Kha đang đứng tận ngoài đường trông ngóng.

Đường Vũ lúc này mới nhớ hôm nay lần đầu tới ra mắt cha mẹ chồng tương lai, cho dù trước đó đã gặp cả cha lẫn mẹ Tô Xán, nhưng chuyến đi này mục đích khác hẳn, tâm tình trở nên hỗn loạn.

Xe chầm chậm dừng lại, Đường Vũ đi xuống trước tiên, rụt rè chào:
- Cháu chào chú chào dì.

Lâm Lạc Nhiên cũng lặp lại tương tự, cô càng sợ hơn Đường Vũ, hai tay không tự chủ được nắm góc áo, rúc sau lưng Đường Vũ, chuyện hôm nay

truy tới cùng do cô gây ra, cô chỉ sợ cha mẹ Tô Xán giận mình.

Tằng Kha kích động không kìm được, tới ôm lấy cả hai cô gái:
- Không có chuyện gì là tốt rồi, đừng lo gì cả, về nhà rồi, về tới nhà rồi.

Tô Lý Thành trấn tĩnh hơn, dù sao trước đó Tô Xán, rồi Trình Thụy Niên đã lần lượt gọi điện báo tin bình an rồi, trong lòng có chút lo lắng cũng buông xuống, nếu Đường Vũ và Lâm Lạc Nhiên chẳng may có làm sao, Tô Lý Thành không biết phải ăn nói thế nào với Vương Bạc cùng cha mẹ Đường Vũ ở Dung Thành, trong lòng nhất định day dứt cả đời.

Tằng Kha vừa hỏi thăm vừa muốn giúp hai cô gái cầm hành lý, Đường Vũ và Lâm Lạc Nhiên hai mắt lại lần nữa đỏ hoe, cả hai cô gái đều không phải người mau nước mắt, nhưng trải qua một ngày như thế, lòng đặc biệt mềm yếu.

Trên ghế sô pha phòng khách, Tằng Kha lấy cồn bông băng giúp Đường Vũ và Lâm Lạc Nhiên xử lý vết thương. Lâm Lạc Nhiên có mấy vết xước ở tay trái, may không quá sâu, Đường Vũ thì đầu gối trầy xát. Nhìn mẹ mình bôi thuốc sát trùng, Đường Vũ hơi nhíu mày lại vì xót, Tô Xán thấy đau lòng, thầm nghĩ mình ra tay quá nhẹ, lúc đó phải phế luôn thằng khốn Hứa Đông đó mới đúng.

- Sau này trước khi đi phải xạc pin điện thoại đầy đủ, nếu không ra đường gặp sự cố thì biết làm sao hả?
Điện thoại của Đường Vũ va chạm rơi hỏng, Lâm Lạc Nhiên hôm qua quên sạc pin, nên không sao gọi được, Tô Xán bây giờ mới trấn tĩnh lại, không giúp được gì, đi qua đi lại lải nhải:

Lâm Lạc Nhiên nghe nhàm tai rồi, nhưng nghĩ tới bộ dạng Tô Xán khi đó, không giận nổi, tay đang đưa ra cho Tằng Kha bôi thuốc, tủi thân lẩm bẩm:
- Biết rồi, lần sau sẽ nhớ ... Cậu nói năm sáu lần rồi đấy.

- Anh ngồi xuống đi để dì xem vết thương cho, anh cũng bị thương mà.

Đường Vũ kéo Tô Xán đang đi đi lại ngồi xuống bên cạnh mình, nghiêm nhiên mang bộ dạng con dâu, sau đó mặt hơi đỏ lên khẽ liếc nhìn Tằng Kha, Lâm Lạc Nhiên cũng đưa khóe mắt nhìn về phía Đường Vũ, môi hơi cong lên.

Tằng Kha vờ chăm chú xử lý vết thương nhưng thực ra thấy hết tất cả, nhìn cục diện vi diệu trong phòng, lòng vừa vui mừng lại lại có chút lúng túng không biết phải làm sao. Hai cô gái này bất kể là Đường Vũ hay Lâm Lạc Nhiên đều xuất chúng, đều khiến người ta yêu thích. Đường Vũ thì từ thời sơ trung tới cao trung, Tằng Kha họp phụ huynh được nghe nói tới vô số lần, là tấm gương để cha mẹ dạy bảo con gái mình.

Còn cô bé Lâm Lạc Nhiên này tính cách chân thật đáng yêu, cùng với đám Vương Uy Uy cực kỳ thân thiết với Tô Xán, ở bên Tô Xán trong giai đoạn phát triển quan trọng nhất, bây giờ cũng học ở Thượng Hải, không biết cái thằng con đa tình của mình và cô bé này phát triển tới mức nào rồi.

Nhưng nhiều chuyện Tằng Kha chỉ có thể nhìn vào mắt mà thôi, chỉ cần Tô Xán không quá đáng, bà chẳng thể nói gì, dù sao con lớn rồi, thi thoảng nhắc nhở con mình phải biết trân trọng, hai cô gái này, bỏ ai chọn ai bà cũng thấy tiếc.

Xem xét vết thương cho ba đứa trẻ xong thì cơm nước cũng đã được hâm nóng, Đường Vũ và Tô Xán lúc này mới thấy đói bụng, dọc đường vốn định nghỉ chân ăn ở trạm xăng thì lại gặp đám Hứa Đông, đói meo cho tới tận bây giờ là hơn 10 giờ đêm rồi mới được ăn tối.

Lúc này đã là hơn 10 giờ đêm, không giống con phố thương nghiệp vẫn náo nhiệt cách đó không xa, tiểu khu thành ủy im phăng phắc, thi thoảng có cơn gió lạnh thổi qua, làm tán tay đập vào cửa sổ, càng làm nổi bật không khí đầm ấm trong nhà. Cả nhà quây quanh bàn ăn cơm, lúc này mọi huyên náo ngoài kia bị cách tuyệt.

- Tô Xán cứ hay khen di làm gà kho tiêu rất ngon .. Cháu ở nhà chưa được ăn qua.

- Không phải chỉ có thế, dì Tằng còn nhiều món ngon lắm, ví dụ thịt gà xào nấm, đậu hũ ma bà, thịt bò hầm .. Đều là cực phẩm.
Lâm Lạc Nhiên khôgn biết là vô tình hay cố ý vừa gập tay đếm vừa nói:
- Trước kia mình hay tới nhà Tô Xán ăn chực nên biết.

Cùng là hai cô gái thông tuệ, Đường Vũ và Lâm Lạc Nhiên đối mắt nhau giữa không trung, từ đầu tới cuối Lý Bằng Vũ cúi đầu ăn cơm, Tô Xán rõ ràng nghe thấy hắn lẩm bẩm:
- Không tóe lửa, không nhìn thấy.

Cái không khí này làm Tô Lý Thành cũng cảm giác hơi thiếu tự nhiên, chỉ thi thoảng quan tâm hỏi hai cô gái ăn vừa miệng không.

Chỉ có Tằng Kha là cười toét miệng.

Ăn cơm xong, Tằng Kha nói:
- Tô Xán đặt khách sạn cho hai đứa, nhưng dì bắt nó trả phòng rồi, cái thằng không suy nghĩ chu đáo, có chút tiền tiêu linh tinh, hai đứa con gái, làm sao yên tâm cho các cháu ở ngoài được. Dì đã dọn phòng của Tô Xán và một gian phòng khác rồi, nó ra ghế sô pha ngủ, mấy ngày này các cháu ở đây, không được làm chú dì lo lắng nữa.

Tô Xán không được hỏi ý kiến đã bị đá ra ghế sô pha như thế.

Tắm rửa trước khi ngủ, Lâm Lạc Nhiên mặc áo ngủ ngắn cũn, ngoài khoác thêm áo tắm, đặt mông ngồi xuống ghế sô pha cạnh Tô Xán, cùng y lặng lẽ xem TV, Tằng Kha và Tô Lý Thành đã ngủ rồi, trong nhà tắm truyền ra tiếng nước chảy róc rách, Đường Vũ đang tắm.
Phòng khách không bật đèn, hai người ngồi thu chân trên ghế sô pha, không ai nói chuyện trước, chỉ có trên TV nhấp nhoáng hình ảnh một bộ phim Mỹ, ánh sáng xanh đỏ chiếu lên mặt lê người bọn họ.

Một bức tranh êm đềm yên tĩnh.

Một lúc sau ước chừng Đường Vũ sắp tắm xong rồi, Lâm Lạc Nhiên đứng dậy đi lên cầu thang, năm ngón tay trắng thon dài nắm lấy tay vịn, quay đầu lại nhìn Tô Xán, ôn nhu gọi:
- Tô Xán.

Đại khái là trải qua sự cố kinh hồn, đi một vòng quanh cửa địa ngục về, hôm nay Lâm Lạc Nhiên tỏ ra ôn nhu khác thường, không có vẻ điêu ngoa thường ngày.

- Ừ.
Tiếng gọi đó của Lâm Lạc Nhiên làm Tô Xán nhũn người, hôm nay y cũng đặc biệt mềm yếu.

Lâm Lạc Nhiên hơi ngần ngừ, sau đó đỏ mặt nói:
- Hôm nay, trông cậu rất giống vai nam chính trong một bộ phim đấy.

- Phim gì?
Tô Xán trên TV đang chiếu giải cứu binh nhì Ryan, tiếng pháo nổ trong phim cũng kịch liệt như tim đập của y lúc này, giữ được trấn định không chạy tới kéo Lâm Lạc Nhiên ngồi thêm chút nữa không dễ dàng.

- Scoopy Doo.

Lâm Lạc Nhiên chạy như bay lên cầu thang, đằng sau là tiếng quát của Tô Xán:
- Lạc Nhiên, xéo xuống đây.

Đóng cửa phòng lại, Lâm Lạc Nhiên dựa lưng vào cửa, cố gắng cắn răng nhịn cười, sau đó nhào lên giường êm ái, lẩm bẩm:
- Scoopy Doo cũng có vị nam nhân lắm mà.

Sau đó tủi thân sờ môi, nụ hôn đầu của mình ai ngờ lại xuất hiện trong tình cảnh như thế, đáng ghét nhất là lúc đó Tô Xán đầu óc hỗn loạn có vẻ chẳng còn nhớ gì cả, mà Đường Vũ cũng không chú ý tới, làm bây giờ cô muốn kiếm chỗ kêu oan cũng không có, lại càng chẳng thể nói ra.

- Đó không phải hôn, đó chỉ là chạm môi thôi, giống như hồi trước mình thơm má tên béo, bị hắn quay sang vô tình chạm vào môi vậy, không phải là hôn …

Tới khi Đường Vũ tắm rửa xong, Tô Xán vỗ vỗ mép ghế sô pha bên cạnh, ánh mắt không hề che dấu nhung nhớ khao khát, Đường Vũ quẫn bách lắm, nhìn nhanh về phía phòng cha mẹ Tô Xán, nói nhỏ:
- Anh ngoan ngoãn ngủ đi.
Ở trong nhà Tô Xán, Đường Vũ có dũng cảm tới mấy cũng không dám cùng Tô Xán thân thiết, cười với y một cái thật ngọt, sau đó đi nhanh về phòng, như sợ bị Tô Xán bắt lấy.

……

Lúc này ở trong phòng ngủ của vợ chồng Tằng Kha, Tô Lý Thành đứng ngoài ban công gọi điện thoại, tới khi quay vào phòng thấy vợ mình kéo cái ghế tới sát cửa, sau đó áp tai vào cửa nghe ngóng, mặt rất gian ...

Tô Lý Thành cười khổ đi tới, hỏi:
- Em làm cái gì thế?

Tằng Kha trừng mắt với chồng một cái rồi ra dấu im lặng, tiếp tục áp tai vào cửa nghe ngóng. Tô Lý Thành chỉ biết lắc đầu ngao ngán trở về giường nằm.

Một lúc lâu sau, ngoài có tiếng động, tai Tằng Kha dựng thẳng lên như tai thỏ, mắt nhìn qua lỗ khóa một lúc sau đó hài lòng khiêng ghế trở về chỗ cũ, lên giường đắc ý nói với chồng:

- Có biết vì sao em lại để hai đứa chúng nó ở phòng khác nhau, đuổi Tô Xán ra ghế sô pha nằm không?

Tô Lý Thành lắc đầu, chuyện này ông chịu, nhà còn ba phòng trống, Lý Bằng Vũ một phòng, Tô Xán không thích ngủ chung giường với người khác, từ khi còn rất nhỏ đã ra ngủ giêng, hai cô gái ngủ hai phòng, Tô Xán ngủ tạm ở ghế sô pha chứ không ngủ cùng Lý Bằng Vũ, có vẻ không có gì khác thường, không ngờ vợ mình có thâm ý.

- Chỉ có nam nhân của mình thì mình mới thương.
Tằng Kha kéo chăn đắp lên người, trước khi mỹ mãn nhắm mắt ngủ nói thêm một câu:
- Có đứa mang chăn xuống cho thằng bé nhà mình rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 261: Năm nay là năm nào

Cả ngày hôm nay sống trong trạng thái kích thích cao độ, cho nên phim đã chiếu hết mà Tô Xán không ngủ được, cuối cùng tắt TV, nằm ngửa mặt nhìn trần nhà. Phòng khách chỉ bật một cái đèn tường nho nhỏ, phát ra ánh sáng ngả về phía màu xanh.

Không có chút ý nghĩ nào trong đầu, Tô Xán cứ thế thất thần nhìn lên trần nhà, mắt mở thao láo.

Một lúc sau, không biết bao lâu, vì Tô Xán không chú ý lắm, giữa đem khuya tĩnh lặng chợt nghe thấy tiếng mở cửa khe khẽ, Tô Xán quay đầu lại, ở vị trí của y nhìn lên tầng hai không nhìn rõ người, nhưng vẫn biết được phòng nào vừa mở cửa, Tô Xán vội nhắm mắt lại.

Đường Vũ ôm một cái chăn nhỏ, một tay mở cửa phòng thật khẽ, cái đầu nhỏ nhắn thò ra ngoài nhìn hành lang, cẩn thận nghe ngóng một lúc không thấy có động tĩnh mới mở cửa, lách mình bước ra ngoài. Đường Vũ như một con mèo, đi không chút tiếng động, đi đến bên ghế sô pha, nhìn Tô Xán đang nằm nghiêng người ngủ.

Phòng khách khá tối, chỉ có ánh sáng mờ mờ phát ra từ cái đèn tường, đủ Đường Vũ đã quen với bóng bối nhìn thấy rõ khuôn mặt của Tô Xán, Tô Xán có vẻ đã ngủ say, hít thở đều đặn, cái chăn mỏng đắp qua quít vắt ngang bụng.

Đường Vũ đưa vươn cánh tay trắng nõn ra nhẹ nhàng đắp chăn lên người Tô Xán, còn tỉ mỉ từng li từng tí kéo chăn đắp kín chân Tô Xán, mép trên vừa vặn cách mép cằm 10 cm, miệng luôn nở nụ cười hạnh phúc. Từ đầu tới cuối Tô Xán không có chút phản ứng nào, Đường Vũ chun mũi, mắng nhỏ một câu:

- Ngủ như lợn chết.

Đắp chăn cho Tô Xán xong rồi cô ngồi xổm bên ghế, hai tay chống cằm, đầu hơi nghiêng nghiêng, đôi mắt trong bóng tối ánh lên như bảo ngọc, ngắm nhìn khuôn mặt Tô Xán, mái tóc hơi xoăn, mềm nhưng không thuần phục nổi, lúc nào cũng bù xù một cách ương bướng, giống hệt như tính cách chủ nhân của nó, lông mày đậm đen, môi hơi mỏng, đến ngủ rồi mà giống như vẫn đang hơi vểnh lên cười gian manh, đường nét khuôn mặt có phần nhu hòa, nhưng nhìn nghiêng góc cạnh rõ ràng, rất nam tính rất có sức hút …

Càng ngắm càng yêu, Đường Vũ vốn nghĩ tình cảm giữa mình và Tô Xán giành cho nhau đã tới đỉnh cao nhất lâu rồi, bây giờ cô nhận ra, tình cảm bọn họ vẫn còn nhiều điều để khám phá.

Hôm nay cô rất hạnh phúc, kinh hãi qua đi là hạnh phúc, hạnh phúc như cánh diều no gió, muốn bay vút lên tầng mây cao nhất.

Cô không nghi ngờ tình cảm của Tô Xán giành cho mình, nhưng cô không chắc tình cảm đó kéo dài được bao lâu, mẹ cô luôn nói, tình cảm như ngọn lửa, cháy càng mạnh, lụi tàn càng nhanh. Đường Vũ không biết mẹ mình có phải mẹ nói về chuyện chính bản thân không, chuyện giữa cha mẹ mình, cô cũng mường tượng ra được ít nhiều, nhưng cô không định làm gì cả, cha mẹ cô tự có cách giải quyết.

Từ chuyện gia đình mình, Đường Vũ có cái nhìn sâu xa hơn về tình yêu và hôn nhân.

Còn mình? Rồi sau này sẽ ra sao? Tô Xán và Lâm Lạc Nhiên rõ ràng bước qua nửa bước cuối cùng kia rồi, chuyện đó không thể che giấu được cô. Nhưng Đường Vũ chưa bao giờ chủ động ra chia tách bọn họ, Đường Vũ kiêu ngạo là thế, trong lòng cô bận tâm không Lâm Lạc Nhiên, thậm chí

Trần Linh San ra sao, cô chỉ muốn biết, trong lòng Tô Xán, mình quan trọng cỡ nào?

Với thân phận, gia sản, sự nghiệp cùng tuổi tác của Tô Xán như vậy, chỉ cần buông thả một chút thôi, không biết có bao nhiêu cô gái chủ động ngã vào lòng. Đường Vũ không tự kiêu tới mức nghĩ trên thế gian này không có cô gái nào xinh đẹp hơn mình, không nói đâu xa ở Facebook TQ có một cô tiếp tân tuyệt đối không kém gì mình hay Lâm Lạc Nhiên. Nhưng Tô Xán dù mềm lòng với nữ nhân, thích nhìn ngắm những cô gái xinh đẹp, đặc biệt là cô gái xinh đẹp có cặp đùi nuột nà, nhưng không cho đối phương cơ hội tiến xa hơn.

Tính cách này của Tô Xán cô biết, vì thế cô mới không quan tâm, cô chỉ muốn biết một điều duy nhất, mình quan trọng thế nào với Tô Xán.

Hôm nay cô biết đáp án đó rồi, khi Tô Xán gạt đám đông xuất hiện trước mắt cô với hai hàng nước mắt chảy dài, bộ dạng lôi thôi lếch thếch là Đường Vũ biết rồi.

Ánh mắt Tô Xán lúc đó như trên đời này chỉ có cô tồn tại mà thôi.

Bao nhiêu lời thề non hẹn biển cũng không thể sánh được với một hành động thực tế. Tuy phụ nữ dễ bị mê hoặc bởi những lời mật ngọt, nhưng muốn chinh phục hoàn toàn một cô gái, chỉ có dựa vào hành động thực tế, nhất là cô gái thông minh lý trí như Đường Vũ.

Hôm nay Tô Xán chứng minh được cho Đường Vũ thấy, trong lòng y, cô quan trọng tới mức nào.

Cô là chính là sinh mệnh của Tô Xán.

Có được một nam nhân coi mình như sinh mệnh, cho dù giành cho người đó bao nhiêu tình cảm cũng xứng đáng.

Cho dù kết quả sau đó không hoàn mỹ cho lắm, Tô Xán hôn Lâm Lạc Nhiên, Đường Vũ cũng thấy, nhưng tình huống như vậy cô bỏ qua.

Hơn nữa vì chuyện này, tương lai cô sẵn sàng tha thứ cho Tô Xán một lần, có điều quyết định này cô không nói ra, dù là với Tô Xán hay Lâm Lạc Nhiên.

- Cái mặt đáng ghét, trước mặt em mà dám hôn người khác.

Miệng khẽ lẩm bẩm trong miệng, hai tay giơ lên giương nanh múa vuốt, nhưng giọng điệu rõ ràng là hơi chút hờn giỗi mang nồng đậm yêu thương.

Môi dưới Đường Vũ hơi vểnh lên, đôi mắt dài sóng sánh cong cong như vầng trăng non, ánh mắt nhìn Tô Xán mỗi lúc một ôn nhu say đắm, hé cánh môi dầy, sau đó cúi xuống, hôn lên trán y một cái.

Tô Xán cảm thấy tóc Đường Vũ cọ lên mặt mình, hương thơm từ tóc cùng sữa tắm và cơ thở cô làm y ngứa ngáy cả da thịt trong tim, cuối cùng không giả vở được nữa, mở to mắt ra, bốn mắt đối diện nhau.

Đường Vũ hoảng hốt, đang định chạy đi nhưng muộn rồi, tay bị y giữ lấy, Tô Xán ngồi dậy kéo Đường Vũ ôm gọn vào trong lòng, cô sực hiểu ra nãy giờ Tô Xán không hề ngủ, mình ngồi đây ngắm nhìn nãy giờ bị Tô Xán biết hết rồi, xấu hổ vùng vằng:

- Anh xấu lắm.

- Chuyện đó em đâu phải là không biết.

Tô Xán vô sỉ đáp, song chưa tiến thêm một bước thì Đường Vũ đã chủ động đưa đầu xuống, tìm lấy môi Tô Xán, cánh môi mềm mại khao khát tìm lấy môi y, mũi phả ra hơi thở âm ẩm ươn ướt mang theo mùi hoa lan, môi lưỡi xoắn lấy nhau trong hoan lạc bất tận.

Tay không chịu để nhàn cực kỳ thuần thục mò xuống dưới mép váy ngủ của Đường Vũ, lách ngón tay qua chiếc quần lót vải bong, vuốt ve bờ mông tròn trịa, bóng loáng, mềm mềm, đầy đã, cái cảm giác lâu rồi mới gặp lại khiến Tô Xán thoáng thất thần, sau đó bóp mạnh, còn chưa thỏa mãn một bàn tay nữa cũng thô bạo tham gia, làm quần lót của của Đường Vũ căng ra, tuột một nửa khỏi vị trí nên có. Tay Tô Xán linh hoạt luồn giữa hai mép đùi đã ướt át đó …

Đường Vũ cảm giác như có dòng điện truyền khắp toàn thân, khoái cảm đánh mạnh vào cảm quan, làm cô không kìm được rên lên một tiếng hơi lớn.

Sau đó đôi nam nữ như con nai hoảng sợ tách nhau ra, cách nhau chừng 10 cm, giỏng tai lắng nghe bất kỳ động tĩnh nào có thể có. Tới khi tất cả bình an, hai người khẽ mìm cười với nhau, hồng nhan quyến rũ, như tiên dưới ánh trăng.

Đường Vũ nằm áp mình lên lồng ngực Tô Xán, nũng nịu hỏi:

- Nếu lúc đó như em chết rồi, anh sẽ làm sao?

Tô Xán bất giác siết thật chặt lấy cơ thể mềm mại đó, giọng cực kỳ bá đạo nói:

- Không bao giờ được nói tới lời này, anh không bao giờ cho em rời khỏi anh, không bao giờ.

- Ừ.

Đường Vũ đáp nhỏ một tiếng, ôn nhu vô cùng, hạnh phúc vô cùng, chân tay quấn lấy Tô Xán như con bạch tuộc, điều chỉnh vì trí cho Tô Xán tiến vào cơ thể mình.

Trên trời trăng khuyết.

Tô Xán quên mất năm nay là năm nào.

Trong màn đêm thăm thẳm, Lâm Lạc Nhiên nằm nghiêng minh trên giường, vừa rồi Đường Vũ dậy ra ngoài, cô lập tức mở to mắt ra, lúc này ánh mắt nhìn đăm đăm về bóng tối phía trước, hai tay ôm lấy cơ thể, cặp chân dài co lại, có lẽ vì cái lạnh ban đêm làm người cô khẽ run rẩy.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 262: Không gặp

T

rời tờ mờ sáng, từ phòng ngủ ở tầng hai của nhà thư ký trưởng thành ủy, xuyên qua mấy tán cây ngô đồng, có thể trông thấy được tầng mây như những cục bông lớn trôi bồng bềnh.

Ông mặt trời chỉ vừa mới thức dậy, vẫn còn như ngái ngủ lề mề chưa chịu tỏa nắng xuống thế gian.

Điền Điền nằm nghiêng người trên giường, trong lòng mâu thuẫn phức tạp, cái giường dài tới 2 mét 2, rộng một mét tám, ngủ một mình càng thấy cô đơn trống trải, lẩm bẩm đếm cánh hoa trên cái chăn lớn:

- Dậy, không dậy, dậy, không dậy ...

Vốn nơi này đặt một cái giường một mét tám rộng mét hai vừa vặn với cô , cái giường đó làm bạn với cô mười mấy năm trời, cô từng nằm trên đó đếm vô số lá thư tình, từng ngồi ôm gối ôn luyện qua kỳ thi sơ trung, cao trung, đại học. Nhưng hai tháng trước, mẹ cô thay cho cô cái giường lớn này, mẹ cô nói, sau này sớm muộn cũng sẽ dùng tới.

Thật là, còn chưa gả đã đẩy mình ra ngoài trước rồi.

Chuyện hôn sự của cô với Hứa Đông, trước nay luôn do mẹ cô cùng mẹ Hứa Đông tính toán, thương lượng an bài. Mẹ cô là người tích cực nhất trong việc gả cô cho Hứa gia, còn mẹ Hứa Đông thì từ lâu đã đối xử với cô như con dâu rồi. Chỉ có cha cô là luôn nói, dù cô lựa chọn thế nào, ông cũng sẽ ủng hộ.

Nhưng cô có được lựa chọn không, trong mắt người ngoài cô đã rất may mắn rồi, có được lựa chọn tốt nhất rồi.

Trước kia mỗi năm tiền mừng tuổi đều cho cô một nghìn, so với tổng số tiền mừng tuổi hàng năm của Điền Điền đã thấy rất nhiều rồi, khi đó cô còn nghi hoặc, vì sao mẹ Hứa Đông lại mừng tuổi mình nhiều như vậy. Bây giờ thì cô hiểu rồi, năm kia cô được mừng tuổi 3.000, năm ngoái 5.000, còn năm nay là 7.000.

Cầm mấy cái phong bao đỏ dầy vừa nặng, cô chưa bao giờ tiêu một đồng nào trong đó, số tiền nặng như trách nhiệm mà nó mang tới. Điền Điền nghĩ năm sau khi mình thu được tiền mừng tuổi, có lẽ cô đã cùng Hứa Đông đi vòng quanh bàn tiệc, được rất nhiều người tán thưởng, hâm mộ, như là minh tinh đi trên thảm đỏ, lúc đó chắc mình nên mỉm cười?

Điền Điền thực sự là cô cô gái ngoan ngoãn, hiếu thảo, từ nhỏ tới lớn đều nghe lời cha mẹ, nhưng tới lúc này cô không khỏi hoàng hoàng lo âu, với Hứa Đông, cô cũng chỉ hơi thích một chút, thi thoảng cũng cảm động vì sự ân cần chiều chuộng của hắn, hay chút hư vinh vì Hứa Đông là chàng trai không biết bao cô gái thầm yêu, nhưng những tình cảm đó chỉ thoáng qua, lại còn rất ít ỏi, đa phần là chẳng có cảm giác gì cả.

Làm người yêu cũng không thành vấn đề gì, cô gái tuổi cô ai chẳng khao khát được yêu thương, nhưng sau này là người cùng chia sẻ một cái giường, là người đàn ông chiếm hữu cơ thể mình ... Điền Điền hơi sợ, trước giờ cô chỉ cho Hứa Đông nắm tay, ôm rồi thi thoảng hôn một cái thôi, đi xa hơn, cô không biết mình đã sẵn sàng chưa.

Đem tâm sự này kể với Trương Thiến, Trương Thiến không chút khách khí răn dạy :" Cậu nên biết đủ đi, bây giờ còn ai được như Hứa Đông nữa, điều kiện gia cảnh tốt, đối xử với cậu một lòng một dạ. Từ nhỏ tới lớn hai người quá hiểu nhau rồi, còn lo Hứa Đông tệ bạc với nhau xem. Quách Thư Nhiễm cưới Lỗ Tiểu Phu, sốt ngày than vãn chồng mình chỉ biết cắm mặt vào chơi game, cho dù cha hắn là cục trưởng, cả đời chỉ làm công vụ viên được thôi. Dương Giai Thiến bất chấp cha mẹ phản đối theo Triệu Tinh, giờ

Triệu Tinh không kiếm được việc làm, tháng trước vay tiền cậu mua thức ăn phải không, cậu xem trạng thái đó duy trì bao lâu, tình cảm tốt đến mấy cũng mài mòn. Hứa Đông tuy có ít tính xấu nhỏ, nhưng trước giờ tình cảm với cậu đã mảy may thay đổi chưa, với tính cách Hứa Đông mà tới nhân nhượng không đụng vào người cậu, chỉ hôn một cái là hết, Điền Điền, cậu còn kén cá chọn cạnh, chưa sẵn sàng cái gì? Tình cảm không sâu sắc cái gì?"

- Sao mình không được kén chọn chứ?

Thường thường nghĩ tới đó là Điền Điền cảm thấy ấm ức, có chút bàng hoàng, hôm nay cũng thấy lòng không yên, không đếm hoa nữa, ngồi bật dậy:

- Dậy thôi.

Cuối cùng Điền Điền quyết định dậy tập thể dục như mọi khi, đêm qua cô nửa tỉnh nửa ngủ, nhưng tinh thần vẫn dư dật, cúi đầu nhìn gối, nước mắt vẽ thành bản đồ nước Nga rồi, nhìn một cái Điền Điền thấy ngứa răng ngứa lợi, ôm gối dày vò:

- Bị cậu làm khóc rồi, từ khi tốt nghiệp đại học tới giờ tôi chưa khóc ... Thằng nhóc đáng chết.

Lại nhớ tới tối qua cãi nhau với Tô Xán, Điền Điền biết tính của mình, đại khái có chút đại tiểu thư, giận lên là nói lời quá khích. Rời giường soi gương đánh răng, vì tâm tình rối loạn, đánh răng hơi mạnh tới bật máu, Điền Điền súc miệng, nhíu mày:

- Ai bảo cậu làm tôi giận.

Đúng 6 h 45 như mọi khi, Điền Điền mở cửa phòng ngủ ra ngoài, xuống dưới nhà kéo cánh cửa sắt ken két. Sương sớm buổi sáng hơi lạnh làm cô hơi rùng mình một cái, Hoàng Thành thi thoảng có buổi sáng hơi lạnh hơn

thường lệ, Điền Điền tính quay lên thay một cái áo cộc tay, nghĩ chút rồi thôi, bắt đầu làm động tác làm nóng người.

Khởi động tới hơn mười lăm phút, mắt nhìn về phía cửa nhà Tô Xán, im phăng phắc, trong sân chỉ có hai cái cây non mới trồng.

Cuối cùng Điền Điền chạy một mình, chạy mấy vòng liền mà không thấy được bóng dáng lười biếng tập thể dục không khác gì ông già đi bộ kia.

Hôm nay y không ra, là vì tránh mặt mình sao?

Điền Điền lại kéo cánh cửa sắt ken két, rất chậm, đến khi cánh cửa đóng lại, cô thấy lòng hụt hẫng như vừa đánh rơi mất cái gì đó.

……

Ngủ một giấc no mắt, hôm qua kích thích quá độ, vui buồn sợ hãi đan xen, tinh thần hoàn toàn thả lỏng phá vỡ đồng hồ sinh học của Tô Xán, làm y không muốn dậy, đến khi điện thoại của cha mình reo mới mắt nhắm mắt mở ngồi dậy.

Sau đó mọi người lần lượt thức dậy, đánh răng rửa mặt, Tô Xán và Đường Vũ chạm mặt nhau trong nhà vệ sinh, Đường Vũ đang định lấy kem đánh răng nhìn Tô Xán một cái là mặt đỏ lên, sợ Tô Xán làm gì, đẩy vội y ra khỏi phòng.

Lâm Lạc Nhiên gãi mái tóc dài hơi rối xuất hiện ở trên tầng, chân đi dép lê, vừa đi vừa nghe điện thoại của Lâm Trứu Vũ, Lâm Trứu Vũ không biết chuyện xảy ra ở Hoàng Thành, gọi điện tới hỏi Lâm Lạc Nhiên tới bên đó thể nào, ngủ ở đâu, có ở trong nhà Tô Xán không, có khỏe không, có lạ nhà không, có ngủ được không ...

Hai anh em nhà này là vậy, người ngoài nhìn vào thấy họ suốt ngày cãi nhau chíu chóe như chó với mèo, nhưng chẳng qua là phương thức thể hiện

tình cảm của hai anh em này hơi khác thường một chút mà thôi.

Lâm Lạc Nhiên giọng lười biếng, vừa đi vừa nói:

- Không những ở cùng nhà, mà còn ngủ cùng nhau nữa, chi tiết thì không thể kể với anh được ... Thế nhé em vừa dậy, đi đánh răng đây.

Sau đó kệ cho Lâm Trứu Vũ ở đầu kia la toáng lên kinh hoàng, Lâm Lạc Nhiên tắt điện thoại, miệng cười ngoác ra, cảm giác mở đầu một buổi sáng thế này không tệ.

Tô Xán đợi Đường Vũ đánh răng rửa mặt xong mới vào, Lâm Lạc Nhiên cứ vậy di tới bên cạnh, vừa lấy kem đánh răng vừa nói:

- Chào buổi sáng.

Đường Vũ ngồi ở ghế sô pha nhìn cảnh này thì mũi hơi nở to ra, nếu là Tô Xán sẽ biết nha đầu này đang giận, nhưng Tô Xán còn đang mải cùng Lâm Lạc Nhiên huých nhau, tranh chỗ đánh răng, phòng vệ sinh bên trên bị cha y chiếm rồi.

Tằng Kha chuẩn bị thức ăn sáng vẫn giống như mọi khi, bánh bao hấp và sữa đậu nành. Đường Vũ dùng đũa gắp bánh bao, cắn miếng nhỏ một, nhai chậm rãi, lại uống một ngụm sữa đậu nành, nhìn cô ăn cũng là một sự hưởng thụ. Lâm Lạc Nhiên thì hai tay xé bánh bao cho vào mồm, thi thoảng cười đùa với Lý Bằng Vũ, trông cô gái này ăn đã cảm thấy ngon miệng.

Trên bàn sữa đầu nành bốc hơi nghi ngút, cảnh tượng hài hòa ấm áp.

Nhưng hiện giờ cả tiểu khu chắc chỉ có nhà Tô Xán là có cảnh tượng vui vẻ này thôi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 263: Sắp có biến

Tô Xán ăn sáng xong liền gọi điện thoại khắp nơi an bài, lúc này không thể sơ xuất được, dặn dò Lâm Quang Đống tiếp xúc với tập đoàn báo tỉnh.

Lâm Quang Đống nghe Tô Xán nói chủ tịch Quách Xương Thịnh sẽ gặp mình thì có chút nghi hoặc:
- Quách lão là nhân vật xuất thế rồi, thi thoảng mới ra chỉ điểm một vài câu, không đi Châu Âu du lịch thì tới đất Việt chơi golf, tập đoàn buông tay cho Tương Ký Văn, Cao Hành quản lý rồi, tôi không nghe thấy ông ấy về Dung Thành, liệu có nhầm lẫn gì không?

- Anh cứ chuẩn bị đón người đi là được.
Tô Xán không giải thích nhiều, chuyện này do Vương Bạc an bài:

Ngay sau đó không lâu, có người tập đoàn báo tỉnh liên hệ với Lâm Quang Đống, nói Quách Xương Thịnh vừa mới xuống máy bay, đã tới văn phòng chủ tịch, hẹn gặp mặt hắn. Vào văn phòng Quách Xương Thịnh nói:
- Bí thư Vương gọi điện thoại triệu hồi tôi về, xem ra tới t hời khắc quan trọng, vẫn phải cần tới nắm xương già này, bọn trẻ các cậu còn phải phấn đều nhiều ...

Phóng viên đặc phái của báo tình chia ba nhóm, tiến vào Hoàng Thành.

An bài việc này xong, Tô Xán không nghỉ, Lý Bằng Vũ lái xe tới bên tổ đốc sát tỉnh.

Lúc này văn phòng làm việc tạm thời của tổ đốc sát tỉnh vô cùng náo nhiệt, cục trưởng và cục phó của cục công an thành phố Hoàng Thành đều có mặt, nói đúng hơn thì từ đêm hôm qua tới giờ bọn họ trực chiến ở đây, mẹ Hứa

Đông khóc lóc làm ồn mãi nửa đêm, nói đứt lưỡi mới khuyên được bà ta về, ngủ chưa nổi hai ba tiếng, mắt ai cũng đỏ kè.

Phó Hâm nhìn thấy đoàn Tằng Kha, Tô Xán, vội đi tới một mặt nghiêm túc nói:
- Phu nhân thị trưởng Tô phải không ạ, chuyện này cục đang cho điều tra, nhất định sẽ có kết luận công chính.

Tằng Kha gật đầu:
- Tôi rất tin tưởng tổ trưởng Cảnh và các anh sẽ xử lý tốt.

Nhắc tới tên Cảnh La Tường, mặt Phó Hâm có chút khó coi, nhưng vẫng gật đầu, dù sao bây giờ ông ta cố gắng cho Hứa Đông đãi ngộ tốt nhất thôi, còn kết quả thế nào, đợi các vị thần tiên đánh nhau quyết định.

…….
Lúc này ở bãi đỗ xe của cục công an thành phố, Trình Thụy Niên đại diện Tô Lý Thành tới đây, cùng Lý Bằng Vũ ra ngoài hút thuốc nói chuyện.

Một là thư ký của Tô Lý Thành, một là trợ lý của Tô Xán, bọn họ nói chuyện không cần phải che giấu gì.

Trình Thụy Niên lên tiếng hỏi trước:
- Ý Tô Xán trong chuyện này thế nào, cậu ấy có định tận dụng làm chỗ đột phá không?
Hắn hiển nhiên không thể coi Tô Xán là nha nội bình thường, tuy nói lúc đó Tô Xán nổi chỉ giận vì hồng nhan, nhưng rõ ràng là cơ hội rất tốt.

Lý Bằng Vũ lắc đầu, theo Tô Xán chưa lâu, nhưng có thể hiểu được Tô Xán, Tô Xán trước kia tính toán định đột phá từ Hứa gia, để người ngoài có cho rằng mọi chuyện xuất phát từ ân toán riêng của hai nhà, như vậy có thể đem ngoại viện của Hứa gia chặn ở bên ngoài. Dù sao nếu như không phải đấu đã chính trị, chỉ là mâu thuẫn cá nhân, rất ít người muốn can dự vào đó,

Tô Lý Thành có Vương Bạc ở trên tình hỗ trợ, nếu không phải là lợi ích sát sườn, ai mà muốn dẫn lửa thiêu thân làm cái gì.

Còn bây giờ trải qua chuyện kia, đại khái Tô Xán tự trách bản thân, vì y mà hai cô gái mới phải đi chuyến đường xa như thế, nếu như y không ở lại Hoàng Thành này lẫn mình vũng nước đục, qua năm mới trở về Dung Thành ngay thì đã không xảy ra chuyện hôm nay:
- Chuyện ngày hôm qua cậu ấy chỉ hi vọng chưa bao giờ xảy ra, muốn giải quyết nhanh chóng để rời khỏi Hoàng Thành.

Trình Thụy Niên gật đầu, chỉ hơi ngạc nhiên, không nghĩ Tô Xán lại là người nặng tình cảm như vậy, coi chuyện này như tán gẫu để hai bên hiểu nhau hơn, dù sao với thân phận hai người họ, sẽ phải hợp tác nhiều:
- Tôi biết sở trưởng Triệu trên thành phố quan hệ không tệ với nhà thị trưởng Tô, nhưng ông ấy cũng phải suy nghĩ tới áp lực hoàn cảnh của bản thân. Hắn mỗi ngày có không ít điện thoại của nhân vật có phân lượng gọi tới, hôm nay không nhận điện, ngày mai không nhận điện, nhưng ngày kia họ tới nhà có thể đẩy ra ngoài sao? Có người nói đỡ, sở trưởng Triệu chắc cũng phải nể mặt.
Lời này của hắn muốn thể hiện cho Lý Bằng Vũ thấy sự tin cậy của Tô Lý Thành với mình, ngay cả mối quan hệ thế này cũng cho hắn biết.

Lý Bằng Vũ sinh ra trong đại viện cơ quan, dù tính hắn thẳng, cũng không xa lạ gì kiểu nói chuyện vòng vo ẩn ý trên quan trường này:
- Đúng thế, cho nên chuyện này khả năng cao nhất là Hứa Đông bị phạt giam mấy tháng, đợi chuyện lắng xuống, nếu xử nghiêm khắc hơn, đám người Hứa Trường Thành sẽ không chịu ngồi yên, người lên tiếng vì bọn chúng sẽ rất nhiều.

- Theo như hai người bạn Trương Thần, Diêu Minh nói, Hoàng Thành này có ai không biết những trò bẩn thỉu của hai người Chu Hứa, nói thêm một bước, chẳng lẽ lãnh đạo cao tầng không biết? Ai cũng biết nhưng không có hành động gì, đủ thấy bọn chúng cũng không đơn giản.

Lý Bằng Vũ cũng tranh thủ giúp Lâm Trứu Vũ giới thiệu hai người bạn để có gì ở đây, Trình Thụy Niên hỗ trợ.

Trình Thụy Niên gật đầu hiểu ý, nhưng lời lại nói chuyện khác:
- Ừm, thế nên xử lý Hứa Đông ra sao không quan trọng nữa, vấn đề vẫn là ở Hứa Trường Thành.

…….

Cùng lúc đó trong phòng ba người Tô Xán, Đường Vũ, Lâm Lạc Nhiên đồng loạt bị lấy lời khai.

Theo như lời Lâm Lạc Nhiên kể thì ban đầu Hứa Đông có hành vi quấy rối cô, do hai người họ lần đầu tới Hoàng Thành, lại ở giữa đường cao tốc vắng vẻ, nên sợ hãi đá Hứa Đông rồi bỏ chạy. Tiếp đó đám Hứa Đông lái xe truy đuổi gây ra tai nạn, Tô Xán đến đúng lúc bảo vệ cô và Đường Vũ, trong lúc vội vàng đẩy Hứa Đông ra, làm hắn vô tình va mặt vào xe ô tô, sau đó Hứa Đông gọi bạn xông tới đánh Tô Xán, nên Tô Xán phải tự vệ, may mà cảnh sát tới kịp lúc, nếu không chẳng biết bọn họ bị đám Hứa Đông làm gì.

Lời khai này trước đó trên xe, ba người họ thông đồng cả rồi, Tô Xán không phải dám làm không dám nhận, nhưng nghĩ tới lời khai này nhất định làm đám Hứa Đông đang bị tạm giam uất chết, thì đồng ý ngay. Đến y nếu không được Đường Vũ kể cho biết sự thật trước thì cũng hoàn toàn tin lời Lâm Lạc Nhiên.

Nhìn thái độ của cảnh sát lấy lời khai thì biết họ hoàn toàn tin lời ba người nói, dựa trên quá khứ bất hảo của đám Hứa Đông thì chuyện này không có gì phải nghi ngờ hết.

Lâm Lạc Nhiên lấy lời khai xong thì nhận được điện thoại của cha mẹ mình, xảy ra chuyện, Vương Bạc biết ngay tức thì, tất nhiên là phải thông báo cho cha mẹ Lâm Lạc Nhiên biết.

Mẹ Lâm Lạc Nhiên là Lục Gia Anh nói một câu:
- Ông ngoại con biết rồi đấy, lần này xem con nói với ông thế nào.

Lâm Lạc Nhiên lè lưỡi:
- May mắn năm mới cũng qua rồi, sắp khai trường, không cần phải về nhà nhìn cãi mặt Thiên Lôi của ông ngoại nữa.

Trước mặt mẹ, Lâm Lạc Nhiên cũng rất ương bướng nghịch ngợm, Lục Gia Anh lại là người rất nghiêm túc, công tác ở bộ an, lại hỏi tỉ mỉ đầu đuôi sự kiện cùng cách chấp hành của phía cảnh sát Hoàng Thành.

Còn chuyện khó khăn nhất, gian nan nhất là giải thích với cha mẹ Đường Vũ thì có Tằng Kha và Tô Lý Thành chịu trách nhiệm nói hộ Tô Xán rồi.

Thoáng cái trong một đêm, sự kiện Hứa Đông được toàn bộ người Hoàng Thành biết rồi, đây là tin tức có tình bùng nổ, thành tiêu điểm chú ý của cả quan trường lẫn dân chúng. Hứa Đông bị bắt với tội danh cố ý chặn xe va chạm gây nguy hiểm cho người khác, hiện bị công an tạm giam điều tra, chỉ xem xem tình huống tiếp theo thế nào.

Còn thế nào, rất nhiều người dân căn bản không tin, ai chẳng biết nền tảng vững chắc của Hứa gia ở Hoàng Thành này, quan hệ lằng nhằng giây mơ rễ má, có thể nói những gia tộc lớn ở Hoàng Thành nghiêm túc mà tính đều có họ hàng với Hứa gia rồi.

Bản thân Hứa Trường Thành còn có mạng lưới quan hệ trên tỉnh, cùng với Chu Chiêu Phong tạo nên một liên minh thép, tới ngay cả bí thư thành ủy Lý Dẫn Lương cùng thị trưởng Dương Vạn Lý muốn triển khai công tác trôi chảy còn phải hợp tác với hai người bọn họ nữa là.

Sau đó mới biết chuyện Tô Xán đánh người, tới lúc này nhiều người mới mẫn cảm nhận ra, gió đổi chiều rồi, nếu không Tô Xán sao có thể được về nhà, trong khi Hứa Đông bị giam giữ? Xem ra sắp có biến.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 264: Chạm mặt (1)

B

ận rộn tới gần tối đoàn người Tô Xán mới trở về, Tô Lý Thành cũng đã về nhà, hôm nay ông cũng có một ngày chạy đôn chạy đáo, sự kiện Hứa Đông ảnh hưởng trực tiếp tới các phương diện ở thành phố này, cần đích thân ông xử lý.

Hiện đã muộn, nấu cơm không kịp nữa, Tô Xán đề nghị:
- Hay chúng ta ra ngoài ăn đồ nướng, gần đây có quán đồ nướng biển, con hay cùng anh Bằng Vũ đi ăn.

- Thôi mấy đứa đi đi, cha mẹ có tuổi rồi, buổi tối ăn cá ăn thịt khó tiêu.
Tăng Kha từ chối, chủ yếu là để mấy người trẻ tuổi ở cạnh nhau từ hôm qua tới giờ chưa có thời gian ở riêng.

Di động của Tô Xán vang lên, lấy ra xem tên người gọi, nghĩ một chút rồi không nhận máy.

Hôm nay y từ chối cuộc điện thoại này năm sáu lần, không phải không muốn nghe, mà là không biết phải nói gì, tới giờ y vẫn chưa nghĩ ra.

Bốn người rời tiểu khu, thấy ở bãi để xe lộ thiên bên ngoài tiểu khu, dưới ánh đèn đường có hai chiếc xe, một chiết Beetle và một cái Chrysler màu đen.

Đứng quanh xe có bảy tám người cả nam lẫn nữ bộ dạng ai cũng có vẻ rất lo lắng nhìn Điền Điền, Điền Điền cầm điện thoại, chuông bên kia vừa reo hai tiếng thì bên kia tắt máy không nghe.

Đúng lúc Điền Điền tức giận muốn đập điện thoại thì từ ngã rẽ sau bóng cây thấp thoáng Tô Xán đi ra, bên cạnh là Đường Vũ thanh lệ lạnh lùng

Lâm Lạc Nhiên nóng bóng quyến rũ.

Những người tập trung ở đây vào lúc này đều là bạn thân thiết nhất của Điền Điền, toàn là những người bao năm qua cùng tiến cùng lui với cô, có Trương Thiết, Trần Giai Di, Quách Thư Nhiễm, Dương Giai Thiến, tuy không phải ai cũng là thiên kim tiểu thư gia thế hiển hách gì, nhưng là người bạn sẵn lòng hi sinh vì nhau nhất. Vì chuyện này ngay cả ông chồng tiểu công vụ viên suốt ngày chỉ biết trống trong phòng chơi game online cũng bị Quách Thư Nhiễm đá đít bắt đi làm lao công lái xe cho bọn họ.

So với đám người Hứa Đông không ưa gì Tô Xán, thì những người bạn này của Điền Điền còn có thể nói chuyện với y, muốn thương lượng cùng giải quyết vấn đề.

Bọn họ đầu tiên là tụ tập ở nhà Trương Thiến, sau đó gọi điện thoại cho Tô Xán, mục đích là hỏa giải đôi bên. Mặc dù nhà Tô Xán đã thể hiện được lai lịch không tầm thường, đánh cho Hứa Đông mặt mũi bây giờ băng bó kín mít, ăn uống vất vả vô cùng, lại chẳng bị bắt, còn chưa đủ ngầu sao? Đoán chừng đủ khiến người Hoàng Thành ghi nhớ mấy năm, bây giờ danh hiệu nha nội số một Hoàng Thành đã có xu hướng chuyển từ Hứa Đông sang Tô Xán rồi. Nhưng hình ảnh Hứa gia đứng sừng sững đã ăn sâu bén rễ trong lòng Hoàng Thành đã lâu, mãnh long không áp được địa đầu xà, hai bên đánh nhau thế nào cũng cuốn người xung quanh vào, đó là điều họ không muốn.

Nhưng bọn họ chỉ đơn thuần cho rằng Tô Xán và Hứa Đông không thuận mắt với nhau mà thôi, hoặc nghĩ sâu thêm một chút, chưa chắc Tô Xán không có ý giúp cha mình lập uy, thể hiện sự cường thế của Tô Lý Thành, muốn dùng Hứa Đông làm điểm đột phá, cho nên có cơ hội tận dụng là hợp lý, sự kiện buổi liên hoan tất niên lần trước là ví dụ. Nhưng tới mức này, chỉ cần đẩy thêm một mức nữa là thành chỉ còn sống mái với nhau mà thôi, nếu mọi người điều hóa một chút, nói không chừng chuyện còn có cơ xoay chuyển.

Lo nhất là dù gì Điền Điền cũng là vợ chưa cưới của Hứa Đông, trước đó mọi người đã dặn đi dặn lại phải lấy đại cục làm trọng, lo Điền Điền lát nữa gặp Tô Xán cho một cái tát, thì coi như xong hết cả rồi.

Về phần Điền Điền không cách nào biểu lộ ý nghĩ chân thực của mình, với tư cách là vợ chưa cưới của Hứa Đông, tất nhiên với xung quanh ở loại chuyện này cô phải tỏ ra tức giận với Tô Xán mới đúng. Nhưng cô chẳng thấy sự kiện này có chỗ nào ảnh hưởng tới thể diện của mình, hay là đáng khiến mình phải nổi giận, trong lòng cô cũng chẳng tức giận như bọn họ nghĩ, thậm chí còn bình tĩnh.

Nếu như nói có lo lắng thì có lẽ là Tô Xán và Hứa Đông xung đột tới mức này, làm Hứa Đông bị trực tiếp bắt giam. Điều này có lẽ khiến Tô Xán vạch rõ giới hạn với bọn họ, thành người của hai thế giới, không cách nào dung hòa được nữa.

Thậm chí chuyện đơn giản mỗi buổi sáng có thể chạy bộ cùng nhau sẽ không bao giờ quay lại nữa.

Vì thế Tô Xán năm sáu lần nhận điện thoại của mình làm Điền Điền vừa lo vừa tức, đang lúc

Sự xuất hiện đột ngột của Đường Vũ và Lâm Lạc Nhiên làm bọn họ không kịp phản ứng.

Hai cô gái xuất chúng làm ngay cả Trương Thiến gần đây rất quan tâm tới động tĩnh của Tô Xán cũng chỉ nhìn thoáng qua y rồi chú ý tới hai cô gái, đặc biệt là Lâm Lạc Nhiên, không nghĩ trên đời có cô gái giống Điền Điền như vậy, nhưng tất cả diễn ra trong tích tắc, bản tính trời sinh của nữ giới khi gặp phải người con gái khác có sát thương hơn mình, không cùng nhóm, đều sinh tâm lý đề phòng.

Điền Điền và cô gái kia mỗi người có khí chất độc đáo riêng, nhưng không ai có thể phủ nhận, cô gái kia nổi bật hơn Điền Điền rất nhiều, nhất là phong thái, khiến Điền Điền vốn là cô tiểu thư bỗng biến thành con bé nhà quê vậy.

Mấy người bạn căng thẳng nhìn Điền Điền, lo lắng tiếp theo Điền Điền kích động làm cục diện càng thêm bế tắc, dù sao trước đó Điền Điền gọi điện cho Tô Xán năm sáu lần mà không được, vừa rồi còn suýt nổi điên, giờ lại thêm cô gái kia nữa, liệu có bạo phát tại chỗ không?

Tô Xán gãi đầu, cuối cùng cũng không tránh được rồi. Điền Điền hầm hầm đi tới, mấy người bạn sợ hết hồn định giữ Điền Điền lại, nhưng đã không kịp nữa rồi.

Đi tới trước mặt Tô Xán đứng lại, nằm ngoài dự liệu tất cả mọi người, Điền Điền kệ cô gái giống hệt mình kia nhìn mình từ trên xuống dưới với vẻ mặt khó tin, kệ cô gái khuôn mặt lạnh lùng hơi nheo mắt lại nhìn với vẻ dò xét, còn tay "vệ sĩ" của Tô Xán thì cô quen không để ý tới rồi, mỉm cười rất tự nhiên, hỏi Tô Xán:
- Hôm nay tôi gọi điện thoại cho cậu rất nhiều lần, chắc cậu không nghe thấy hả? Có phải cậu định đi ra ngoài không?

Tô Xán vì hành động khác thường của Điền Điền mà sởn gai ốc, giết người, ai biết Đường Vũ và Lâm Lạc Nhiên có hiểu lầm gì không, cũng tự nhiên gật đầu:
- Ừ, chúng tôi ra ngoài ăn cơm.

- Ồ khéo quá, chúng tôi cũng thế, hay đi cùng nhau nhé, tôi mời khách.

Mấy người bạn của Điền Điền chạy tới nơi gật đầu chào Tô Xán, ngạc nhiên nhìn Điền Điền, không nghĩ phản ứng hoàn toàn khác suy nghĩ bọn họ, một Điền Điền mà bọn họ chưa gặp bao giờ, quan trọng hơn nữa, bọn họ vừa mới đi ăn về, bụng ai cũng đang tròn xoe.

Dưới ánh mắt càng lúc càng nguy hiểm của Đường Vũ và Lâm Lạc Nhiên, Tô Xán làm sao có thể nói không được, đành đau đầu đồng ý. Nhìn Điền Điền xoay người đi, Lâm Lạc Nhiên ranh mãnh nói với Tô Xán:
- Xem ra bạn mới của cậu ở Hoàng Thành không tệ, rất xinh đẹp.

Điền Điền đang đi đằng trước quay đầu lại, nhìn Lâm Lạc Nhiên:
- Cám ơn, cô cũng thế.
Rồi quay sang nhóm bạn, mặt lạnh tanh.

Lâm Lạc Nhiên hơi ngẩn người, sau đó cười khanh khách, ghé vào tai Tô Xán:
- Cô nương này thật tính đấy, tôi thích.

Tô Xán lườm Lâm Lạc Nhiên một cái:
- Bạn không phải nam nhân ... Thích cũng ích gì?

Đường Vũ từ đầu tới cuối khoanh tay mặt lạnh nhạt không nói gì, không chú ý tới Điền Điền mà hành vi thân mật vừa rồi của Lâm Lạc Nhiên với Tô Xán, công khai ngay trước mặt mình, sau sự kiện tối qua, có giới hạn nào đó bị đánh vỡ giữa họ rồi. Mặc dù đêm ngày hôm qua cô có một quyết định vô cùng hoang đường, nhưng bản thân không dễ tiếp nhận như thế, hơn nữa mọi chuyện cũng không dễ dàng như vậy, với thân phận Lâm Lạc Nhiên, còn chưa biết tương lai sẽ đi về đâu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 265: Đổ vỡ

Đ

oàn người đi bộ tới con phố hải sản đằng sau phố đi bộ trung tâm thương mại ăn hải sản nướng, con phố này dài hơn một trăm mét, là chợ đầu mối cung cấp hải sản lớn nhất thành phố, quanh năm đông đúc, có lẽ với một nơi ở sâu trong đất liền như Hoàng Thành thì hải sản là thứ đồ ăn khó cưỡng, cho dù cua cá trong Yển Tắc Hồ lừng danh cũng không cưỡng lại được.

Hai chiếc bàn ghép lại với nhau, nhưng hai bên phân chia rất rõ ràng. Một bên là nhóm Điền Điền, Điền Điền ngồi kề Tô Xán, sau đó tới Đường Vũ và Lâm Lạc Nhiên. đầu kia Trương Thiến ngồi sát bên Lý Bằng Vũ. Có điều cũng không có gì lúng túng cả, ở đều là người trưởng thành rồi, bạn bè Điền Điền tốt nghiệp đi làm, ai cũng khéo léo trong ứng xử, nhất là chuẩn bị cho cuộc "đàm phán sau đó", nên không khí vui vẻ hoàn toàn khác lúc hai bên mới gặp nhau.

Đặc biệt là chồng Quách Thư Nhiễm tự xưng là khách quen ở đây, chẳng cần nhìn thực đơn gọi liền một loạt món ăn ngon lành lên bàn, làm người ta nhìn đã muốn ăn rồi.

Quách Thư Nhiễm lần đầu thấy ông chồng cả ngày chỉ biết cắm mặt vào game, vợ hỏi gì cũng ậm ừ một hai câu cho có bây giờ lại mồm mép tép nhảy không ngừng, mặc dù không tới mức nhìn cô nương nhà người ta tới lòi mắt ra. Nhưng vợ chồng chung chăn chung giường, người khác có lẽ không nhìn ra sự khác thường của chồng mình, nhưng Quách Thư Nhiễm sao có thể không biết, thầm nghĩ té ra thường ngày anh anh áp chế hết tế bào hài hước và năng lực ngôn ngữ biểu đạt để lúc này tận tình bùng nở như hoa tới mùa xuân phải không? Nếu chẳng phải giữ thể diện cho chồng cô xách tai hắn về rồi.

Chỉ có Trương Thiến là cứ rầu rĩ, cô gái thường này ưa náo nhiệt, bây giờ lại yên tĩnh rất nhiều, người bên cạnh nói chuyện, cô cũng chỉ cười cho có lệ, thi thoảng "ồ" một tiếng, rõ ràng là tâm trí để đi đâu. Ngẩng đầu nhìn hai cô gái ngồi bên Tô Xán, ánh mắt thương tâm làm người ta đau lòng. Đường Vũ thì lườm, Lâm Lạc Nhiên vòng tay qua người Đường Vũ nhéo hông y, Tô Xán rất muốn lộn bàn kêu oan, mình có làm gì đâu, hoàn toàn không làm gì hết, rồi tự YY, đẹp trai quá cũng là một cái tội mà.

Trong lúc đợi món ăn đi lên, Điền Điền lúc này mới nhìn Đường Vũ và Lâm Lạc Nhiên, mỉm cười hỏi:

- Tô Xán, không giới thiệu sao?

- Điền Điền, Trương Thiến, Trần Giai Di ...

Tô Xán chỉ nhóm bạn Điền Điền giới thiệu một lượt:

- Đây là Đường Vũ và Lâm Lạc Nhiên, hôm qua tôi đã nói là đi đón vợ mình không tham gia cắm trại được, nhớ không?

Đường Vũ mỉm cười nói:

- Hôm qua chúng tôi mới lái xe từ Dung Thành tới.

Tay Trương Thiến run run, cốc bia trong tay thiếu chút nữa rơi xuống đất, 23 năm cuộc đời, một chút mơ tưởng mỹ hảo nho nhỏ đã triệt để tan vỡ, có điều còn việc quan trọng hơn trước mắt nên cố kìm nén.

Mặc dù trước đó đã đoán ra rồi, nhưng bây giờ Đường Vũ xác nhận, toàn bộ sự việc đại khái đã được vẽ ra trong lòng bọn họ.

Theo như lời những người bạn đi cùng Hứa Đông hôm đó, Hứa Đông vốn định ép chiếc xe kia dừng lại, nhưng lái xe tay non, nên không phanh kịp đâm vào xe Hứa Đông, bọn họ xuống xe nói chuyện phải trái thì Tô Xán

đột nhiên xông vào như thằng điên, sau đó chuyện bị làm lớn lên. Tô Xán vì hai cô gái này nổi điên, hoàn toàn hợp lý.

Thấy mấy cô gái đột nhiên lắng cả xuống, chồng Quách Thư Nhiễm lên tiếng, nói thay họ phần khó lên tiếng nhất:

- Tô Xán, người anh em, tôi ỷ mình nhiều tuổi hơn cậu gọi cậu một câu như vậy nhé, cậu nghe người làm anh này nói một câu đi, Hứa Đông tính cách hơi phóng túng, điều này chúng tôi đều biết. Cậu mới tới, không vừa mắt với cậu ta là bình thường, chúng tôi đều hiểu. Chúng tôi không phải bênh vực gì Hứa Đông, nhưng bạn bè với nhau bao lâu rồi, có một người bạn như vậy, cũng chỉ có cách chấp nhận thôi chứ biết làm sao phải không? Hứa Đông từ nhỏ được nuôn chiều, giờ bị cậu đánh như thế, còn bị bắt giam, coi như nếm nỗi khổ chưa từng có, chuyện này, hay là chúng ta dừng ở đây thôi ...

- Bắt giam Hứa Đông là tổ trưởng tổ đốc sát tỉnh, anh ta vi phạm pháp luật, xử lý thế nào tôi không thể can dự được, cha tôi cũng không thể.

Tô Xán thở dài, điều y nói hoàn toàn là sự thực, Vương Bạc điều cha y tới Hoàng Thành là vì bố cục lớn của ông ta, ông ta sẽ không bỏ qua cơ hội này để cha y có thể mở ra cục diện mới đứng vững chân ở Hoàng Thành, nếu lúc này y bỏ qua cho Hứa Đông là trái ý Vương Bạc, mà Tô Xán chẳng có mảy may nào ý định làm thế, y không đổ thêm dầu vào lửa là tốt lắm rồi.

Mọi người không nói nữa, xem ra tình hình thực sự không đơn giản như bọn họ dự đoán, nhìn thái độ của Tô Xán không giống muốn lập uy đàn áp Hứa Đông, lấy thanh thế cho cha mình. Nghĩ thêm chút nữa, bọn họ mơ hồ cảm thấy một khả năng kinh khủng hiện ra trước mắt, rất có thể sẽ có một rận giông bão chính trị ẩn đằng sau chuyện này.

Có điều dù thế nào là người đương sự, Tô Xán nói đỡ một câu, tội Hứa Đông sẽ nhẹ đi nhiều.

- Hứa Đông liệu có bị phán nặng không?

Điền Điền rất bình tĩnh hỏi:

- Lời cảnh cáo hôm qua của cậu có phải đại biểu khả năng cậu đã biết đáp án.

- Không, tôi không biết đáp án, đó chỉ là lời chân thành cho một người bạn, tôi chỉ cho rằng một người không biết tôn trọng, xem thường mạng sống của người khác, không phải là nửa lý tưởng để phó thác cuộc đời. Không phải lần này thì sẽ có lần sau, chuyện xảy ra sớm hay muộn chỉ là vấn đề tỉ lệ và vận may thôi, còn hiển nhiên là thế.

Nghe tới Tô Xán nhắc tới từ “một người bạn”, Điền Điền mấp máy môi, không nói nữa.

Trần Giai Di nỗ lực giải thích:

- Hứa Đông hơi cuồng một chút, chuyện xảy ra khi đó có lẽ thực sự là do tai nạn thôi, cậu ấy không cố ý đâu ...

Thực ra cô muốn nói, Đường Vũ và Lâm Lạc Nhiên đẹp như hoa như ngọc thế kia, Hứa Đông không làm gì hại tới bọn họ, hoặc có lẽ là "hại" theo cách khác, dứt khoát không cố tình xô xe gây thương hại tới hai cô gái, nhưng có Điền Điền ở đây cô không thể nói ra rõ ràng như vậy.

- Đúng thế, cậu nói Hứa Đông coi thường tính mạng thì nghiêm trọng quá rồi.

- Hứa Đông có nhiều tất xấu nhỏ, nhưng từ nhỏ tới lớn cậu ấy chưa bao giờ làm chuyện gì thái quá, lần này rõ ràng cậu ấy sai rồi, nhưng tôi nghĩ mọi người đang nóng giận nên có cái nhìn hơi quá khích, chỉ cần bình tĩnh lại sẽ thấy sự việc khác đi.

Bạn bè của Điền Điền lần lượt lên tiếng nói đỡ cho Hứa Đông.

Điền Điền không có chút rối rắm nào ở vấn đề này, không lên tiếng giải thích cho Hứa Đông. Tô Xán nhíu mày, cảm thấy không biết nên nói thế nào, đành thở dài, được rồi, chuyện của người ta, mình tích cực làm gì?

- Cô là bạn gái của Hứa Đông sao?

Đường Vũ đột nhiên lên tiếng hỏi:

Mọi người sực tỉnh, đúng thế, chẳng phải Tô Xán nổi giận vì hồng nhan à, chính là hai cô gái này, mấu chốt là đây, thuyết phục được họ, có khi khả năng hóa giải tình hình.

- Tôi là vợ chưa cưới của anh ấy.

Điền Điền thường lảng tránh vấn đề này khi nói chuyện với bạn mình, nhưng với Đường Vũ lại khẳng định chắc chắn:

- Cô biết khi chúng tôi tình cờ chạm mặt giữa đường, anh ta nói gì với bạn tôi không?

Đường Vũ chỉ sang Lâm Lạc Nhiên:

Lâm Lạc Nhiên rất thông minh, chỉ thoáng cái là hiểu ra, cực kỳ ăn ý nói tiếp lời Đường Vũ:

- Lúc đó anh ta vuốt tóc rôi rồi đưa lên ngửi, nói nếu được tiếp tục ngửi tóc tôi, đó là hạnh phúc tối cao của nam nhân. Đây là điều cô không đọc được trong bất kỳ biên bản lời khai nào đâu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 266: Làm đi

B

ữa ăn cùng với nhóm Điền Điền cuối cùng kết thúc trong không khí chẳng vui vẻ gì, khi tính tiền, 11 người chỉ mất hơn 300 đồng, Tô Xán định trả tiền, nhưng Đường Đường móc ví ra dứt khoát trả, tựa hồ quật cường thực hiện lời hứa trước đó.

Trên đường về, Tô Xán và Lý Bằng Vũ tụt lại đằng sau, nhìn Đường Vũ và Lâm Lạc Nhiên khoác tay nhau thân thiết cười đùa mà hơi run. Tô Xán có thể đoán được, Hứa Đông nhất là đối xử với Điền Điền rất tốt, đặc biệt hơn hẳn những người khác, vì thế mà Điền Điền tuy không nhiệt tình tuy không yêu Hứa Đông, nhưng lại ba phải trong chuyện làm vợ hắn.
Nhưng qua ngày hôm nay chắc một chút do dự đó cũng mất rồi, Hứa Đông nói lời kia với bất kỳ cô gái nào khác, Điền Điền cũng không coi điều đó quá nghiêm trọng, có điều nói với cô gái giống hệt mình, ý nghĩa hoàn toàn khác.

Tô Xán thấy không biết có nên cám ơn vì đã giúp mình không nữa.

…..

Ba nhóm phóng viên báo tình toàn là người kinh nghiệm lâu năm tiến vào tỉnh, chia ra làm ba đường.

Đường thứ nhất tới Yến Tắc Hồ điều tra xâm chiếm phi pháp biệt thự cấp văn vật dùng để khai phát phục vụ mục đích tư nhân. Đường thứ hai điều tra cục tài nguyên đất đai Hoàng Thành, chuyển nhượng đất đai trái phép cho địa ốc Thanh Sơn. Cuối cùng là điều tra vị trí nhà máy công nghiệp than hóa Thanh Sơn xây ở đầu nguồn, gây ô nhiễm sông Yến chảy vào thành phố.

Hai đường đầu tiên đều không điều tra được gì, rõ ràng sau chuyện Hứa Đông, thần kinh các phương diện rất nhạy cảm, không dễ gì lấy được tin tức có giá trị.

Công ty công nghiệp than hóa Thanh Sơn là một trong số sản nghiệp của tập đoàn Thanh Sơn, Hoàng Thành trước kia nổi tiếng là thành phố có viên lâm xanh hóa bao quanh, đương nhiên cái danh này chẳng xứng đáng, vì người Hoàng Thành thực ra chẳng chú trọng khai phát viên lâm, nhưng lại ỷ có điều kiện thiên nhiên độc nhất vô nhỉ, mặc cho công nghiệp than hóa phát triển. Trong quá trình này trực tiếp thải khói ô nhiễm ra không khí, hoặc nguồn nước.

Đây là nguồn ô nhiễm chủ yếu của Hoàng Thành.

Sông Yến từ Yển Tắc Hồ chảy vào Hoàng Thành, người dân đương địa đã từng tố cáo, công nghiệp than hóa quá gần sông, vì đây là ngành công nghiệp truyền thống sản sinh ra lượng lớn khí độc và nước thải đổ vào sông, cá chết cùng cặn chất thải ứ đọng trong lòng sông, quanh năm hôi thối nồng nặc. Phóng viên của báo tỉnh trong quá trình điều tra bị nhân viên của công ty than hóa Thanh Sơn cản trở, nghe nói còn có nhóm người mang tính chất xã hội đen lái mười mấy cỗ xe tới hiện trường, đánh phóng viên một trận, khiến bảy người nằm viện, một người trong thương, chưa thoát khỏi tình trạng nguy hiểm tới tính mạng.

Lúc này trong văn phòng tập đoàn báo tỉnh ở Dung Thành, cao tầng tập đoàn chấn động, trợ lý chủ tịch Vương Thắng Lợi đi vào đưa một bản tài liệu cho Quách Xương Thịnh ký tên. Điện thoại của Quách Xương Thịnh vang lên, ông nhấc máy, nghe bên kia nói, mày nhíu lại, nhưng vẫn cười:
- Trưởng phòng Lục, có chuyện gì còn cần người đứng đầu phòng tuyên truyền tỉnh ủy đích thân gọi điện thoại tới chiếu cố thế này?

Viên trợ lý định đi, Quách Xương Thịnh xua tay, liền cầm tài liệu đứng bên, lặng lẽ chờ đợi.

Trong suốt quá trình Quách Xương Thịnh cùng trường phòng tuyên truyền tỉnh ủy Lục Như Dân nói chuyện, mặt ông ta âm trầm, cuối cùng tay cúp điện thoại cũng có chút nặng nề.

Quách Xương Thịnh nhìn con trai mình:
- Anh có biết Lục Như Dân gọi điện tới làm gì không?
Ông ta rất cưng cháu nội của mình, nhưng lại nghiêm với con, nhất là ở công ty, thái độ luôn là, chỉ có công việc, không có cha con.

Quách Minh Diệu gật đầu:
- Là chuyện xảy ra ở Hoàng Thành?

- Lục Như Dân muốn tôi rút quân về, dập lửa ở Hoàng Thành. Tôi nói lửa này họ tự đốt không dập được, biết thằng cha huênh hoang đó nói gì không? Lão già này lâu rồi không xuất hiện, bọn chó mèo dám càn rỡ ngay trước mặt rồi.
Quách Xương Thịnh hừ một tiếng:
- Hắn dám hỏi, Vương Bạc ở tỉnh ủy được mấy năm, tôi nói năm năm. Hắn lại hỏi, Lục Như Dân hắn có thể ở vị trí trưởng phòng này bao năm, tôi nói mười năm.

Quách Minh Diệu mặt khó coi:
- Để xem ai là người cười cuối cùng.

- Ngay cả Lục Như Dân cũng nói những lời hăm dọa như vậy rồi, đám Hoàng Thành đó có bản lĩnh đấy.
Quách Xương Thịnh cười lạnh:
- Lục Như Dân không nghĩ tới, nếu tôi đem nguyên xi lời này nói với Vương Bạc thì hắn ngồi nổi ở vị trí của mình được mấy ngày chứ? Cái thứ không biết tốt xấu. Chuyện này làm lớn nhất cho tôi, dứt khoát không để bọn chúng qua được dễ dàng.

Thế là phóng viên đặc phái của báo tỉnh đi điều tra ô nhiễm bị đánh trọng thương nguy hiểm tới tính mạng bùng nổ, lan đi không gì cản được.

Công nghiệp than hóa Thanh Sơn do Hứa Trường Thành chủ đạo xây dựng ba năm trước, thế lực Hứa gia thâm căn cố đế, lần này phóng viên bị hành hung đe dọa báo cảnh sát, rất lâu sau cảnh sát mới tới hiện trường, chỉ đủ kịp đưa người đi bệnh viện.

Khi nhóm phóng viên thứ hai tới nơi, do sở công an tỉnh ra mặt đặc phái tổ điều tra đi cùng, những kẻ ý đồ gây cản trở đều bị bắt giữ, phóng viên tới thẳng nguồn ô nhiễm.

Ngay lập tức công ty Thanh Sơn bị đóng cửa chờ điều tra, tin đồn chuyện này liên quan tới Hứa Trường Thành hiềm nghi thâm ô hủ hóa xâm chiếm tài sản quốc gia bùng nổ.

Than hóa Thanh Sơn không chịu ngồi yên chờ chết, có kẻ kích động người dân biểu tình, phá rào chắn của cảnh sát vào nhà máy, thậm chí chuẩn bị lên thành phố diễu hành, đòi trả lại công ăn việc làm cho bọn họ.

Tình hình ở Hoàng Thành đột nhiên căng như dây đàn.

Trong tình hình như thế Đường Vũ và Lâm Lạc Nhiên từ khi tới Hoàng Thành không dám đi đâu xa, chỉ quanh quẩn ở tiểu khu thành ủy. Đường Vũ thì không hề gì cô là con chim luyến chuồng, không thích đi lung tung, đôi khi một cuốn sách hay là quá đủ cho một ngày tuyệt vời của cô rồi. Lâm Lạc Nhiên thì có hơi cuồng chân, nhưng cô cũng có một mặt tĩnh lặng, nên không phải là vấn đề lớn, nhất là khi Đường Vũ rất chịu khó thỉnh giáo Tằng Kha dạy nấu ăn, làm cô không yên tâm ra ngoài.

Không cần phải nói, Tằng Kha là người hạnh phúc nhất, trong nhà chưa bao giờ náo nhiệt như thế.

Tối hôm đó Tô Lý Thành tham gia một cuộc họp thành ủy về muộn, Đường Vũ và Lâm Lạc Nhiên ở ngoài tiếp chuyện Tằng Kha, Tô Xán vào thư phòng nói chuyện với cha.

- Con chắc chắn muốn mua lại công ty than hóa Thanh Sơn chứ, công ty đó không dễ xử lý đâu, còn cần an bài cho hàng trăm công nhân. Chưa kể cao tầng cái công ty này thối nát cả rồi, lại có muôn vàn liên hệ với đám quan viên hủ hóa, con tham gia bọn chúng nhất định làm khó dễ.

Tô Lý Thành phản đối Tô Xán thu mua công ty Thanh Sơn, chẳng phải vì con cái lãnh đạo không được kinh doanh, sản nghiệp Tô Xán có trước khi Tô Lý Thành lên tới vị trí lãnh đạo thì tất nhiên không tính, bây giờ Tô Xán cũng khối cách né tránh nó.

Điều lệ này thực tình mà nói ý nghĩa tượng trưng là chính, mấy ai thực sự quan tâm.

Nhưng cái đống hỗn loạn này không dễ dọn dẹp, con trai mình kiếm được tiền không phải dễ dàng, đây không phải trò đùa, số tiền này ít nhất cũng phải cả triệu. Thành ủy cũng đang thương thảo vấn đề này, Lý Dẫn Lượng từ đầu tới cuối không nhắc tới Hứa Trường Thành, nhưng hiển nhiên đang nghe ngóng hướng gió, báo tỉnh và Hứa Trường Thành đấu đá nhau, ai cũng biết có người sau thao túng, không hết sức tất yếu thì ông ta chả xen vào, chuyện gấp hiện nay là giải quyết vấn đề bố trí công nhân đã.

- Đương nhiên là sẽ phải cải tỏ toàn diện, cho dù có phải thay toàn bộ tầng quản lý của Than hóa Thanh Sơn, phương diện còn tiết lộ c ho cha biết trước, con sẽ chỉ giữ lại công nhân cơ sở, nhưng tiến hành phải có thứ bậc, nếu không loại hết một lúc thì không quan lý nổi. Còn vị trí cũng thay đổi, Từ thượng du sông Yến chuyển tới khu bảo lưu thuế mà cha tổ chức ở hạ du, cha phải cho chính sách ưu đãi nhất, đây là tiền cưới vợ của con, đem ra ủng hộ cha đấy.

Tô Lý Thành trừng mắt với con, chuyện này cũng đem ra đùa được, nhưng hiển nhiên chiêu này vô dụng, chỉ đành gật đầu:
- Cha sẽ thương lượng với thị trưởng La phân quản công nghiệp.

- Cha phân quản kinh tế, còn chuyện này con cần cha giúp, con dự kiến mua ba mỏ than, năm xưởng làm than cỡ lớn, một xưởng luyện, tất cả sẽ tiến hành nâng cấp trang bị.
Tô Xán lấy tài liệu chi tiết ra đưa cho Tô Lý Thành:
- Khu công nghiệp lạc hậu Hoàng Thành mỗi năm sản xuất 19 triệu tấn than thô, gia công 10 tấn than tinh phẩm, làm lãng phí 3 triệu tấn than thải mà công nghệ mới có thể chuyển hóa thành các sản phẩm phụ ...

Tô Lý Thành lặng lẽ nghe kế hoạch lớn của Tô Xán, chỉ có tự thân tới mỏ than mới cảm thụ được sự chấn động đó, con người tham lam vơ vét tài nguyên, lãng phí tài nguyên tới mức hãi hùng, nếu như có thể cải thiện cục diện hỗn loạn như quy hoạch Tô Xán nói, không chỉ cải thiện môi trường, còn có hiệu ích kinh tế lớn.

- Nhưng đây chỉ là kế hoạch trên giấy tờ, người của Thanh Sơn không thể dùng được, ai sẽ giúp con thực hiện kế hoạch này?

Tô Xán cười hì hì:
- Cha, chẳng lẽ cha không biết hậu duệ Vua than đang ở Hoàng Thành?

- Lý Cẩm Thịnh, ha ha ha, đó là chuyện khi con còn nhỏ, người giàu nhất Hạ Hải, năm xưa bị chính sách quốc gia đánh gục, táng gia bại sản trong một đêm, không biết bao nhiêu người cảm thán ...
Tô Lý Thành khơi lên hồi ức, thở dài một hồi, nói:
- Vấn đề cuối cùng, tiền ở đâu ra?

- Đương nhiên, thu mua lại những cái nhà máy cũ gây ô nhiễm này, còn lại thêm tiền nâng cấp thiết bị tận dụng chất thải sinh ra sản phẩm phụ, toàn bộ hệ thống đó là con số lớn, ít ra cũng phải chừng 40 triệu, con lấy đâu ra tiền.

Nhưng là công trình giúp cải thiện môi trường, cải thiện kết cấu kinh tế, cũng là công trình lợi dân, con nghĩ tài chính thành phố và ngân hàng cho vài khoản vay ưu đãi chú đúng không ạ.

- Té ra con tính kế lên đầu cha rồi.
Tô Lý Thành bật cười, có điều cũng động lòng, tài chính thành phố chưa nói chắc, do chính phủ ra mặt chủ đạo vay tiền cũng không phải là chuyện nhỏ. Ông cần phải có đủ năng lượng và uy tín mới được, như thế phải xem trong cuộc đấu tranh này có thể lật đổ được hai người Chu Hứa hay không, ít nhất cũng phải gạt được chúng sang bên lề, nếu không cái gọi là cải cách này chỉ là nằm mơ nói mộng.

Hút hết điều thuốc cuối cùng, dập tàn thuốc vào gạt tàn, nhìn bầu trời đêm lờ mờ như bị che phủ một lớp sương mù, Tô Lý Thành gật đầu dứt khoát:
- Làm đi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 267: Chuyện ý nghĩa nhất

Tô Xán sáng sớm hôm sau nói muốn ra ngoài không về ăn trưa, Lâm Lạc Nhiên còn cho rằng hiện giờ không khí Hoàng Thành ngột ngạt áp ức, làm người ta không thở nổi, nên ra ngoại ô cho thoáng khí nên đòi đi theo, Đường Vũ khỏi nói cũng biết là cũng đi cùng, nhưng Lý Bằng Vũ lại lái xe thẳng một tới khu công nghiệp.

Đó là nhà máy nhỏ, ở cửa có bốn năm trung niên nam tử mặc véc tây đợi sẵn, người đứng đầu tuổi thực trên 40, nhưng mặt mày tang thương, trong cứ như gần sáu chục, nhiệt tình mời bọn họ vào nhà máy.

Đó là Lý Cẩm Thịnh, giám đốc nhà máy Cẩm Thịnh, kích động nói:
- Tô công tử chuyên môn tới đây, là sự ủng hộ lớn với Cẩm Thịnh chúng tôi.

- Nhà máy chúng tôi là cơ sở sản xuất ván gỗ ở Hoàng Thành, đồ phế thải nông lâm mỗi tấn giá trên 200 đồng, ví như vụn gỗ, mùn cưa. Cha tôi là vua than Chiết Nam, sau khi tới Tứ Xuyên bắt đầu nghề này, tôi từ năm mười sáu tuổi đã theo cha tôi chạy khắp rừng núi trong nước, bằng vào kỹ thuật tổ truyền chặt gỗ đốt than. Khi đó tôi ở Hạ Hải mở xưởng cưa, đâu từ chục triệu, đại khái là năm 96, mọi người gọi tôi là người giàu nhất Hạ Hải, nhưng sau trận lũ năm 98, quốc gia ngăn núi trồng rừng, xưởng của tôi chưa hồi vốn đã bị chính sách đánh gục trong một đêm, không gượng dậy nổi, phải chạy tới Hoàng Thành này, lúc đó mới có chỗ đặt chân, lập lại nghiệp cũ ...

Càng nói ông ta càng không kìm nổi xúc động, chua xót, nói tới vấn đề nghiệp chế than, trấn tĩnh lại:

- Rút kinh nghiệm đau thương, máy làm than của chúng tôi tận dụng vật liệu phế thải nông lâm làm nguyên liệu, cả quá trình không gây ra ô nhiễm. Công nghệ tái sản xuất vật liệu phế thải này còn có ưu điểm có thể lấy nhiệt thoát ra khi nung than làm phát điện, ngoài ra còn có sản phẩm phụ như nhựa cất gỗ, vẫn sản sinh được hiệu năng kinh tế .

Tô Xán gật đầu:
- Cụ thể hơn nhân viên khảo sát sẽ mau chóng tới nhà máy của các vị, nếu như phương án không vấn đề, tôi sẽ đầu tư tiền kỳ 5 triệu, dự kiến trong vòng 2 năm sẽ đầu tư 15 triệu vào Cẩm Thịnh. Phía chính sách tôi cũng giúp ông tranh thủ trong thời gian ngắn nhất, đưa cơ chế than hóa của các vị thành tiêu chuẩn mới trong nghề này ở Hoàng Thành. Lão Lý, hi vọng ông tiếp tục phấn đấu, không chỉ thành người giàu nhất Hoàng Thành, còn thành vua than của tỉnh.

Lý Cẩm cảm động rơi nước mắt, Tô Xán coi như nửa đồng hương của ông ta, mấy năm nay sau khi sự nghiệp thất bại, tài sản tích góp tiêu gần hết, công nghệ mới này tuy ưu việt, ông ta không đủ vốn mở rộng để tạo thành quy mô, tạo ra ưu thế về giá, cuối cùng giờ đã thấy ánh sáng dưới đường hầm:
- Tôi cũng chẳng để ý tới người giàu nhất hay vua than gì đó, chỉ mong cái nghề gia truyền bao đời này không bị hủy trong tay tôi thôi.

Rời khỏi nhà máy, lòng mọi người cảm xúc ngổn ngang, nhất là hai cô gái bị câu chuyện của Lý Cẩm Thịnh làm cảm nhiễm, cuộc đời lên voi xuống chó nhưng chưa bao giờ từ bỏ hi vọng, nam nhân như thế mới đáng tôn trọng.

Lâm Lạc Nhiên còn giận dỗi nói:
- Mấy ngày qua ở lỳ trong nhà, còn tưởng lương tâm cậu thức tỉnh, đưa chúng tôi đi ngắm non xanh nước biếc, ăn chút đặc sản, kết quả tới đây, làm người ta thương cảm .. Tô Xán tội cậu không thể tha thứ.

Trên đường về đi qua nhà máy than hóa Thanh Sơn, lúc này chính quyền huyện Hoài Lâm tổ chức cuộc họp toàn thể nhân dân huyện, công bố kế hoạch đầu tư mở rộng sản xuất của Cẩm Thịnh, sẽ tiếp nhận phần lớn công nhân nghỉ việc ở Thanh Sơn, chủ tịch công đoàn trên hội nghị đại biểu người lao động tổ chức công khai ngoài khu đất trống trước nhà máy Thanh Sơn, nói:

- Hoàng Thành chúng ta xưa nay là thành phố lớn sản xuất than, không khí ô nhiễm, đâu đâu cũng thấy ống khói đốt than chọc thẳng lên trời, nhưng đại đa số xây dựng bừa bãi, hao tốn năng lượng, gây ô nhiễm lớn, quá trình sản xuất sinh ra nhiều chất độc hại ảnh hưởng nhiêm trọng tới sức khỏe con người. Mấy thôn xung quanh đây thanh niên đều bị viêm mũi, viêm phổi đều do đốt than mà ra, có ai không biết, người già không ở nổi trong thôn nữa, đi xa mà sống, đây là hậu quả lịch sử, chúng ta chấp nhận đã đành, nhưng còn con cháu chúng ta, những đứa trẻ sinh ra đã mắc bệnh hô hấp nghiêm trọng thì tương lai ở đâu, chúng ta làm việc không phải vì thế hệ sau này sao, chuyện chúng ta đang làm lại là ăn mất phúc của con cháu. Bây giờ cơ hội mới đang mở ra trước mắt ...

Khiếm khuyết trong quy hoạch Hoàng Thành đã bị chỉ trích từ lâu, muốn triệt để tiêu trừ ẩn họa ô nhiễm này, thì ra tay từ cơ chế đốt than kiểu cũ này là tốt nhất, Tô Xán cùng Trương Thân, Diêu Tường đi chơi quanh thành phố đã chú ý tới Cẩm Thịnh rồi.

Gần đây quốc gia ngày càng nghiêm ngặt trong chính sách bảo vệ rừng, tiếp tục thế này, rất nhiều nhà máy than gỗ của Hoàng Thành sẽ phải ngừng sản xuất, hoặc là chuyển hướng sả xuất, thị trường than gốc trong tỉnh xa hơn là trong nước sẽ hình thành cục diện cung không đủ cầu. Hiện giờ nhu cầu than gỗ của ngành hóa công nghiệp là là 6 triệu tấn, nghành thực phẩm, ăn uống cần 6 triệu tấn. Xuất khẩu than gỗ sang Nhật Hàn là 6 triệu tấn. Thị trường này riêng xuất khẩu thôi đã tới vài tỷ, tất nhiên không thể dẹp bỏ, nếu không sẽ tạo ra chấn động xã hội, duy nhất chỉ còn cách chuyển hình. Kỹ thuật sản xuất than sạch tiên tiến của Cẩm Thịnh mở rộng, nói không chừng Hoàng Thành còn thành cơ sở sản xuất than lớn nhất trong nước chưa biết chừng.

Nếu Tô Lý Thành hoàn thành được việc chuyển biến này, nó sẽ là hào quang sáng chói nhất trong sự nghiệp không thể xóa bỏ.

Với Tô Xán mà nói đây là chuyện cuối cùng y có thể làm cho thành phố này trước khi sắp rời đi.

- Muốn thay đổi hiện trạng của Hoàng Thành thì phải giải quyết từ tận gốc, đó là luyện than. Sau khi điều tra kỹ càng, chúng tôi sẽ nhanh chóng tiến hành công tác thu mua và sát nhập tương quan.
Lý Bằng Vũ vừa lái xe vừa giải thích cho hai cô gái, chủ yếu là Đường Vũ, với Lâm Lạc Nhiên không cần đi sâu vào chi tiết như vậy:
- Bộ phận hải ngoại của Đại Ba La đã tiến hành đăng ký công ty hữu hạn thực nghiệp Phượng Hoàng ở quần đảo Cayman.

Tô Xán nhìn hàng cây lùi lại vèo vèo bên đường, nói thêm:
- Hoàng Thành có tài nguyên than phong phú, có điều xưa nay chưa tận dụng hữu hiệu, mới đầu có thể nói là do nguyên nhân lịch sử, đây là khu thí điểm của tỉnh, chính sách thay đổi xoành xoạch, không thể tập trung nguồn lực. Về sau lại do thể chế khô cứng, vấn đề chất chồng không ai dám đụng vào. Ngay từ đầu tới Hoàng Thành, anh đã nghĩ, cái gì thay đổi có thể khiến người Hoàng Thành thấy hiệu quả rõ rệt nhất, có ý nghĩa nhất.

- Xem trên báo đưa tin, trong cuộc đánh giá con đường đẹp nhất tỉnh, Hoàng Thành ngay cả giải an ủi cũng không có, làm người dân phẫn nộ, chỉ trích đó là do ô nhiễm thành phố, hi sinh môi trường. Lúc này câu trả lời đã rõ rành rành.

- Anh định di chuyển bao nhiêu xí nghiệp than ở Hoàng Thành, còn phải nâng cấp dây chuyện mới, bao nhiêu tiền cho đủ.
Đường Vũ đi thẳng vào vấn đề mấu chốt.

- Anh chỉ can thiếp vào những xí nghiệp than gây ảnh hưởng xấu lớn nhất, trong kế hoạch thu mua tiền kỳ của Thực nghiệp Phượng Hoàng, ước chừng

bỏ ra 15 triệu trong vòng hai năm mua nhà máy và mỏ. Còn về nâng cấp dây chuyền, đại khái là từ 3 - 10 triệu cho một dây chuyền hoàn chỉnh.

- Cậu có nhiều tiền như vậy sao?
Lâm Lạc Nhiên nghe Tô Xán nói mà có hơi váng đầu, không phải vì số tiền quá lớn, mà số tiền đó lại do Tô Xán bỏ ra.

- Facebook hiện giờ cần rất nhiều tiền.
Đường Vũ cũng nhíu mày, Facebook là sản nghiệp của Tô Xán, nói cách khác cũng là sản nghiệp của cô, Đường Vũ bây giờ đã bắt đầu suy nghĩ ở góc độ "bà Tô", từng bước tìm hiểu Facebook, nhắc nhở Tô Xán.

Tô Xán ngồi ở ghế phụ lái quay đầu lại nở nụ cười không cần lo lắng, rõ ràng cong đít đi vay còn làm ra vẻ nói:
- Khi không có tiền là một vấn đề, nhưng khi có tiền, nó cũng là vấn đề.

Câu trả lời vênh váo đáng ghét đó làm Lâm Lạc Nhiên chỉ muốn bóp cổ y.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 268: Diễn biến bất ngờ

P

hó sở trưởng Lý của sở công an tỉnh là bạn học của tôi ở trường đảng tỉnh ủy, là người anh em nhiều năm, có chút ảnh hưởng với Triệu Lập Quân, Cảnh La Tường chỉ là chỉ là một tên tuần thị viên không có thực quyền mà thôi. Nể mặt mà không biết điều, mấy lần mời ăn cơm, thái độ của hắn, tưởng mình là cái gì chứ? Một số chuyện đâu cần thái độ đó ... Tôi thấy nên gọi điện thoại cho Lão Lý, cứ đề phòng Cảnh La Tường thế này không được.

Trong văn phòng Hứa Trường Thành, ông ta đang thương lượng với Chu Chiêu Phong.

Hứa Trường Thành vốn xếp thứ ba trong chính phủ, đợi khi thị trưởng Dương Vạn Lý rời đi, Chu Chiêu Phong thuận lợi tiến bước thành thị trưởng, ông ta thành thường vụ phó thị trưởng, vậy tới khi đỉnh cao sĩ đồ có khả năng tới vị trí thị trưởng, không chừng trước khi nghỉ hưu được giải quyết đãi ngộ cấp phó bộ, hoàn thành quỹ tích mỹ hảo. Nhưng Tô Lý Thành ở đâu chen ngang, có thể tưởng tượng ông ta phẫn nộ thế nào, mới đầu còn áp chế được, nhưng cùng với việc sản sinh chuyện không vui với Tô Lý Thành, dần đi tới cục diện không áp chế được nữa.

Kỳ thực tới tầng cấp của bọn họ, có ai muốn tùy tiện kết thù kết oán với nhau, ai muốn hơi tí lật nhào lật ngã nhau, cho dù là quan hệ cấp trên cấp dưới, là kết cục phải chấp nhận. Như Dương Vạn Lý mâu thuẫn với mấy vị phó thị trưởng, cùng lắm là mọi người nhìn nhau ngứa mắt thôi, đâu thể cứ thế mà lật nhào người ta, lao vào đấu đá sinh tử.

Nhưng luôn có một số thế cục, có khí khiến hai người vốn chẳng liên quan, đẩy tới mặt đối diện, chỉ có một bên có thể ở lại, như với Tô Lý Thành bây

giờ.

Chu Chiêu Phong nhìn Hứa Trường Thành tỏ ra rất tự tin, người này cũng có bản lĩnh, khiếm khuyết lớn nhất là ỷ vào Hứa gia bao đời ở Hoàng Thành sinh kiêu ngạo, mơ ước cả đời cũng chỉ là lên làm thị trưởng Hoàng Thành, không dám bước ra ngoài, càng sống càng đi xuống, dù là với ông ta cũng có vài phần lên mặt, nói gì với người khác. Ngẫm nghĩ một lúc nói:

- Phía Đỗ Vi liệu anh có để lại sơ hở gì không?

Hứa Trường Thành cười khẩy:

- Lão Chu, không phải tôi nói anh chứ, ở phương diện với phụ nữ, anh quá sợ đầu sợ đuôi đấy, ai chẳng biết Đỗ Vi là con hồ ly tinh, nhưng cô ta cũng biết bản thân cần gì, tôi có thể cho cô ta cái gì, tôi mà ngã, cô ta chết theo là cái chắc. Anh cũng biết cô ta mê mẩn tôi thế nào, đương nhiên không phải nói cô ta một lòng một dạ về tôi, nhưng nói về công về tư, cô ta đều sẽ đứng bên phía tôi thôi.

- Tô Lý Thành tưởng dựa vào Vương Bạc cử mấy tên phóng viên xuống làm loạn lên, cho đăng vài bài báo là lật đổ được tôi sao? Quá ngây thơ.

Chuyện này tạm thế, Hứa Trường Thành mạnh miệng cũng không có nghĩa là não rỗng, Chu Chiêu Phong cười đổi chủ đề:

- Chuyện thằng bé Hứa Đông, bên anh tính sao rồi, tôi cứ ngóng cái ngày nó và con bé Điền Điền kết hôn, không biết lúc đó sẽ thế nào, ái chà thoáng cái chúng ta đã già .

Mắt Hứa Trường Thành thoáng qua một tia oán độc:

- Trước tiên phải đợi Cảnh La Tường rút đã, cái thằng nhóc con ngu ngốc đó, lần trước thì là Tô Lý Thành, lần này là Tô Xán, phải là tôi thì tôi cũng

điên lên rồi. Ài tôi cũng mong cho chúng kết hôn sớm, có gia đình rồi có lẽ nó bớt lông bông hơn, chỉ lo bên kia ..

- Lần trước tôi cùng Lão Điền trò chuyện, nghe chuyện này ông ta cũng chấn động lắm, có điều cũng nói, thằng bé Hứa Đông đó ham chơi một chút thôi, bản chất không xấu, chuyện tra rõ ràng rồi, tin rằng Hứa Đông không có vấn đề. Theo tôi thấy, ông ấy vẫn đợi chuyện xử lý xong, hôn nhân đại sự mà, vẫn thế nào thì làm thế thôi.

Hứa Trường Thành hừ một tiếng:

- Lão hồ ly đó e mong Hứa Đông không ra được ấy chứ, xưa nay ông ta có thành kiến với nó, chẳng qua là ngại thể diện nên nói thế thôi. Mà không lo, Điền Điền nó thích Hứa Đông mà, tới khi con bé gả vào nhà tôi, lão già đó thương con lắm, chẳng lẽ không nghĩ cho con mình.

Chu Chiêu Phong nhìn tờ Nhật báo Dung Thành, trên đó có cho đăng sự kiện phóng viên bị hành hung, mỉm cười đứng dậy nói:

- Được, anh có tính toán chu toàn là tôi yên tâm rồi, tôi đi trước.

Vẫn như cũ ôn hòa đứng dậy, nhàn nhã rời đi.

Rời khỏi phòng Hứa Trường Thành, đi ra tới cầu thang, Chu Chiêu Phong lững thững bước đi thì di động vang lên, một giọng nữ hỏi:

- Phía Hứa Trường Thành sao rồi?

Chu Chiêu Phong bị ánh mặt trời làm chói mắt, hơi cúi đầu xuống, nhiều năm đọc tài liệu mà mắt có chút vấn đề, đưa tay chùi nước mắt ở khóe mắt, nói:

- Cao thiếu gia nói không sai, Hứa Trường Thành hết rồi, ông ta nhiều năm không chịu bước ra khỏi Hoàng Thành, không rõ thế cục nữa, luôn nghĩ

không ai làm gì được mình.

Ngẩng đầu lên mặt không có chút cảm xúc nào, khác hoàn toàn với vẻ hiền hòa vữa nãy:

- Quá mức tự đại, cho rằng Hứa gia dệt nên mạng lưới quan hệ với các phương diện thế lực ở Hoàng Thành là thành hào phiệt thực sự, thế nhưng mấy người thân làm chính hiệp, rồi kinh doanh đó chỉ là đám cỏ dại mọc hỗn loạn mà thôi ...

Tiếp theo đó Hứa Trường Thành gọi điện cho phó sở trưởng Lý, bên kia ậm ừ đáp lại. Hứa Trường Thành cho rằng thế là đủ, đợi chuyện Hứa Đông chuyển biến.

Nhưng tiếp đó nghe được tin dữ, tỉnh phái tổ điều tra xuống, điều tra tình hình an toàn giao thông đặc biệt nghiêm trọng của Hoàng Thành, gây bất bình cho người dân, lý do là thế, ai cũng biết là nhắm vào Hứa Đông rồi.

Cục trưởng cục công an Phó Hâm, phó cục trưởng Trịnh Sảng vì quan hệ đặc thù với Hứa gia, mà Hứa Đông là đối tượng điều tra trọng điểm, cho nên bị đưa ra khỏi cuộc điều tra này, thậm chí bị loại ra khỏi cuộc điều tra chuyện "công nhân nhà máy" đánh phóng viên bị thương.

Sở công an tỉnh ra tay bất ngờ, cùng thời gian đó, thêm sự kiện nữa làm người ta xôn xao, Đỗ Vi chủ động lên kỷ ủy tỉnh khai báo nhiều năm qua Hứa Trường Thành lạm dụng chức quyền, xâm chiếm biệt thự văn vật, cùng nhận hối lộ, lại quả, bao gồm tiền mặt và hiện vật gần 10 triệu đồng.

Nghe tin này Hứa Trường Thành đang ở nhà, di động rơi xuống đất, vỏ lẫn pin tung ra, mỗi nơi một phần.

Tin tức này với rất nhiều người có liên quan mà nói cực kỳ chấn động, người dân bình thường cho tới tận lúc Hứa Trường Thành bị kỷ ủy tỉnh song quy mới truyền ra như sấm nổ.

Các loại vấn đề của Hứa Trường Thành lục tục bộc lộ ra, hối lộ, nuôi dưỡng 5 tình nhân, ở phương diện thuốc lá, địa ốc, năng lượng mở cửa cho người nhà trục lợi, cấu kết các phương diện, hình thành tập đoàn lợi ích, thao túng kinh tế thành phố.

Khi Hứa Trường Thành từ nhà khách kỷ ủy chuyển tới nơi giam giữ còn làm náo loạn, tâm tình mất kiểm soát, nói muốn gặp Chu Chiêu Phong.

Cuối cùng Chu Chiêu Phong tới nơi giam giữ tới gặp Hứa Trường Thành chưa bị đưa tới vùng khác cách ly thẩm vấn, Hứa Trường Thành nước mắt nước mũi giàn dụa, nửa van nài nửa uy hiếp:

- Lão Chu, tôi không muốn chết.

Chu Chiêu Phong thở dài:

- Chỉ cần anh biết cái gì không nên nói, cái gì không nói thì không chết được đâu.

Hứa Trường Thành run rẩy, giọng khô khốc nói:

- Còn Hứa Đông thì sao?

- Yên tâm đi, đợi chuyện lắng xuống rồi, tôi sẽ tìm cách đưa nó ra ngoài, nói cho cùng, người ta cũng đâu nhắm vào nó.

Hứa Trường Thành ngồi bệt xuống đất, chấp nhận số mệnh, ông ta hiểu nếu mình bất chấp tất cả cắn càn lôi người khác theo, ví như Chu Chiêu Phong thì số phận Hứa Trường Thành cũng thê thảm.

Tin tức liên tiếp hết cái nọ tới cái kia, chứng cứ mà Đỗ Vi nắm trong tay không chỉ liên quan tới quan viên lớn nhỏ ở Hoàng Thành, thậm chí cả Dung Thành cũng bị liên lụy.

Thế cục đột nhiên xoay chuyển tới mức ai cũng ngỡ ngàng, Tô Xán đang nhíu mày đứng bên cửa sổ suy nghĩ đâu ra diễn biến bất thường này. Liệu có phải Vương Bạc lấy chuyện tai nạn giao thông kia để giương đông kích tây, thu hút, nhiễu loạn tầm mắt của Hứa Trường Thành, sau đó âm thầm tiếp cận Đỗ Vi, áp lực, nắm thóp gì đó của cô ta không thì di động trong túi reo vang, theo bản năng đưa lên tai nghe, ở đâu kia có giọng nói gấp rút mà kịch liệt:

- Tô Xán, cậu xéo ngay ra đây.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 269: Nói chuyện riêng

Tô Xán không hề ngạc nhiên chuyện Trương Thiến trước kia đối xử với y ôn hòa thục nữ lúc này như ăn phải thuốc nổ, y sớm đã dự liệu chuyện sớm muộn gì cũng tới mức này, cho nên cũng chẳng giận, trước khi gác điện thoại vẫn nhẹ nhàng nói:

- Ừ, mọi người đợi một chút, tôi sẽ tới ngay.

Đường Vũ, Lâm Lạc Nhiên và Lý Bằng Vũ đang ngồi ghế sô pha nói chuyện đều nghiêng đầu qua nhìn, âm thanh trong TV rất nhỏ, cho nên đều nghe được tiếng phát ra từ cái điện thoại bàn chẳng khác gì loa ngoài kia.

- Có cần em đi cùng không?

Đường Vũ hỏi, nam nhân của mình bị người ta quát tháo như thế, tất nhiên là cô bất mãn rồi.

Tô Xán nghĩ, Đường Vũ đi cùng chẳng khác gì kích thích mấy cô gái kia, nên nói:

- Thôi anh đi một mình là được.

Cho dù đầu kia điện thoại Trương Thiên như quả bóng bơm căng sẵn sàng nổ tung, nhưng khi Tô Xán đi tới, lại như quả bóng xì hơi vậy.

Cô và Điền Điền ở trong chòi nghỉ ở giữa tiểu khu, bên cạnh là ao nước lớn, bọn họ từng cùng nhau ở đây mò cá, khi đó ao chỉ có tôm nhỏ và cá diếc xám xịt, bây giờ khắp nơi là cá chép gấm được nuôi tới béo phì.

Trương Thiến mắt đỏ hoe, Điền Điền cũng như thỏ mắt đỏ.

- Cậu tự nói với cô ấy đi.

Trương Thiên trừng mắt lên, sau đó giận dỗi qua một bên, không thèm nhìn Tô Xán.

Điền Điền ngồi trên chiếc ghế dài, hôm nay trời lành lạnh, cô mặc một chiếc áo len mỏng màu ngà cổ tròn dài tay, một cái quần jean xám, mắt còn ngấn lệ, phối hợp khung cảnh và vẻ đẹp cổ điển đó, làm người ta không khỏi xao lòng.

Tô Xán khẽ mỉm cười, cũng không khách sáo gì ngồi xuống bên cạnh, tương đối gần, có thể ngửi thấy mùi thơm trên người Điền Điền.

Điền Điền lườm y một cái, quay đầu đi:

- Là Trương Thiến bắt tôi tới.

- Tôi cũng thế, bị Trương Thiến bảo xéo tới đây.

Tô Xán cười, nhưng thấy Điền Điền chẳng hề có ý muốn cười, đành ngậm miệng lại, khẽ thờ dài..

Trầm mặc một lúc, Điền Điền hít sâu một hơi, quay đầu sang:

- Trước kia cậu nói với tôi, những người có cuộc sống vật chất đầy đủ, chẳng bao giờ lo lắng ngày mai như chúng ta, không có tư cách than vãn quá nhiều. Tôi đã thử nỗ lực tiếp nhận tất cả rồi, nhưng cuối cùng cậu cho tôi một niềm vui bất ngờ, Hứa Đông bị đưa ra xét xử, chú Hứa bị song quy.

Cho dù trước đó Điền Điền tâm sự với Tô Xán trong lời nói thể hiện tâm tình mâu thuẫn về cuộc hôn nhân trong tương lai của mình và Hứa Đông, nhưng đại khái cũng chỉ là bất an nhất thời mà thôi. Kết cục bọn họ vẫn sẽ tới với nhau trong lời tán thưởng, chúc phúc và hâm mộ của mọi người, hôn

lễ xa hoa nhất thành phố rồi hưởng thụ cuộc sống giàu có êm ả sau hôn nhân.

Trên đời có bao nhiêu người mơ ước chuyện này?

Tô Xán không biết sự xuất hiện của mình có thay đổi quỹ tích vốn có của mình không, Điền Điền có gả cho Hứa Đông không, Hứa gia có phải vẫn phát triển làm thổ hoàng đế Hoàng Thành không? Nhưng rõ ràng là bây giờ cuộc hôn nhân trong mắt người khác như hoàng tử và công chúa vì nhà Tô Xán mà tan vỡ.

Chẳng biết nói gì hơn, Tô Xán đành xin lỗi:

- Tôi cũng đã nói với cô, Hứa Đông không phải là đối tượng kết hôn thích hợp mà.

Điền Điền lắc đầu:

- Đúng ... Nhưng trên đời làm gì có chuyện nào hoàn mỹ được chứ. Giống như Quách Thư Nhiễm vậy, thời cao trung là bạn cùng bàn với tôi, tới năm thứ ba cô ấy hào hứng tâm sự, Tạ Tư Càn nói, cao khảo xong cho dù không cùng trường đại học, nhưng nhất định sẽ đợi cô ấy, tốt nghiệp xong sẽ kết hôn. Ồ, quên mất chưa nói Tạ Tư Càn khi đó là anh chàng đẹp trai nhất trường tôi, thành tích cũng tốt, Quách Thư Nhiễm kể cho tôi nghe khi đó với khuôn mặt rất hạnh phúc. Rồi sau này cô ấy tới ĐH Dung Thành, Tạ Tư Càn học Bưu điện Bắc Kinh. Anh thấy chồng Quách Thư Nhiễm rồi đấy, trông chẳng ra sao, nhưng cha anh ta là cục trưởng, bọn họ kết hôn từ nhà tới xe đều do nhà trai cung cấp, còn giúp chị họ của cô ấy vào cục điện lực làm việc, Quách Thư Nhiễm rất hài lòng ... Có một lần chị em chúng tôi nói chuyện, có hỏi cô ấy , năm xưa cô ấy và Tạ Tư Càn là đôi khiến người ta ngưỡng mộ, vì sao cuối cùng không tới được với nhau. Cô ấy khóc rất nhiều, nói Tạ Tư Càn muốn cô ấy tới Bắc Kinh, nhưng hai bọn họ ở thủ đô

xa xôi đó, tất cả phải bắt đầu từ đầu, gia đình không giúp được gì. Cho nên cô ấy lựa chọn cuộc sống yên bình.

- Một người bạn khác của tôi là Dương Giai Thiến, cậu cũng gặp rồi đấy, yêu nhau suốt từ thời sơ trung, tới giờ tình yêu mười năm tu thành chính quả, nhưng cô ấy lại tâm sự với tôi là hối hận vì kết hôn. Nhìn Hứa Đông hơi chút lái Ferrari, BMW, còn chồng cô ấy coi chiếc QQ như bảo bối vậy, cô ấy thấy cuộc đời mình như vậy coi như hết, không còn ngẩng mặt lên được nữa.

Tô Xán cười khổ, mình chưa kết hôn, sao lại nói chuyện này với mình, không phải định dọa mình sợ chứ?

Điền Điền vẫn tiếp tục nói:

- Cho nên hôn nhân ấy mà, người cùng cậu đi tới phòng đăng ký kết hôn không nhất định là người cùng cậu hẹn thề năm tay nhau tới lúc răng long đầu bạc. Có câu không húc vào tường không quay đầu, nhưng lắm lúc dù có húc vỡ đầu chảy máu cũng không nhất định sẽ có đáp án. Kết hôn giống như đi mua xe vậy, chẳng có cái xe nào hoàn mỹ, vậy tôi gả cho Hứa Đông có gì là không được?

- Chợt nghe thì rất có lý, nghĩ kỹ thì ... hình như có chút đạo lý.

Tô Xán gật đầu, cô gái này mâu thuẫn quá:

Điền Điền bật cười:

- Hiện giờ trong nhà tôi có hai loại thái độ với cậu đấy, có biết không?

- Còn có loại chuyện này à?

Tô Xán cảm giác lòng Điền Điền nhẹ nhõm không ít rồi, nụ cười rất tươi:

- Mẹ tôi suốt ngày nói xấu cậu, bảo khi cậu chưa tới thì nhân dân toàn quốc hài hòa, cậu tới thì cả thành phố nháo nhào, còn không biết nghe đâu ra tin đồn về cậu ở Dung Thành, mắng cậu là tên hỗn thế ma vương. Còn cha tôi thì muốn cảm tạ cậu, ông cho rằng chuyện cha con Hứa Đông không phải là sai lầm ngẫu nhiên, mà là hệ quả tất yếu, chỉ khác sớm muộn, may mà có cậu thúc đẩy nó xảy ra sớm, nếu không gả tôi đi rồi mới xảy ra chuyện này, thì khóc cũng không kịp. Cậu thấy tôi nên nghe cha tôi hay mẹ tôi đây.

Thấy Điền Điền ngoẹo đầu nhìn mình, Tô Xán gãi đầu gãi tai, đừng thấy y lúc nào cũng nói nói cười cười mà nhầm, trong nhà Đường Vũ và Lâm Lạc Nhiên khiến Tô Xán như đi trên băng mỏng, giờ Điền Điền trước mắt cũng khiến người ta đau đầu:

- Nên nghe mẹ cô ... con người tôi không quen nhận lời cám ơn của người khác.

Điền Điền giảu môi:

- Sao nghe giống như cậu đang chửi người ta?

- Rõ ràng cô đã thiên hướng về mẹ mình, tôi nói lời khiêm tốn, cô lại nghĩ tôi chửi người.

Tô Xán làm bộ tức giận:

- Được rồi cô nên nghe cha cô, tôi là cứu tinh của cuộc đời cô đấy.

Tô Xán hơi sởn gai ốc, đôi mắt đỏ hoe của Điền Điền nhìn y không chớp, như muốn ghi nhớ cả lỗ chân lông trên mặt y vậy, Điền Điền nhỏ nhẹ nói:

- Được rồi, cám ơn cậu.

Tô Xán cười khan quay đầu đi:

- Không cần đâu, tôi chỉ làm bừa mà thôi.

- Kỳ nghỉ lần sau cậu còn quay lại đây chạy bộ buổi sáng không? Hay là cậu phải điều hành Facebook không còn thời gian quay lại đây nữa?

Điền Điền háy mắt:

- Vốn tôi định hỏi thăm một người bạn ở Bắc Kinh xem có biết người tên Kiều Thụ Hâm cậu nói hôm đó không, không nghĩ thu hoạch rất lớn .. Đại khái sau này tôi kể sáng sớm chạy bộ cùng cậu cũng chẳng ai tin.

- Nếu như có chữ ký người ta sẽ tin đấy.

Tô Xán sáng mắt gạ gẫm, y đợi ngày này lâu rồi mà chưa được thỏa nguyện, nhưng nhìn Điền Điền bĩu môi thì biết thôi phải đợi cô gái khác:

- Chỉ cần có cơ hội, tôi sẽ quay lại Hoàng Thành, dù sao khí hậu nơi này cũng không tệ. Nếu như ô nhiễm môi trường được xử lý, đây sẽ là thành phố xinh đẹp, thi thoảng tới nghỉ ngơi cũng tốt. Khi cô kết hôn, cũng nhớ gửi thiếp cho tôi.

Điền Điền hừ một cái, làm như không hiểu hàm ý trong lời Tô Xán:

- Vì sao nghe câu này của cậu, tôi muốn đá người thế không biết? Yên tâm đi, nhân tuyển của tôi nhiều lắm, từ khi Hứa Đông khả năng bị tù giam, có người bày tỏ với tôi, nói trước kia không có cơ hội, bây giờ quyết không bỏ lỡ nữa. Biết đâu tôi có thể tìm ra được người khiến tôi sẵn lòng chiều chồng dậy con, chỉ cần có bánh mỳ có sữa như cậu nói là đủ ...

Nói tới đó thấy Tô Xán trầm mặc, Điền Điền lấy một phong thư dầy ra, vẻ mặt thương cảm:

- Hứa Đông viết cho tôi đấy, tới hơn mười trang, hi vọng tôi đợi anh ấy ... Tô Xán, tôi có nên đợi không?

Tô Xán nhận lấy thư từ tay Điền Điền, rút ra xem, công bằng mà nói Hứa Đông viết rất đẹp, giống như khuôn mặt của hắn, từng lời từng chữ rất cảm động, rất chân thật, nói tới khuyết điểm của mình, nói tới những kỷ niệm bao năm cùng Điền Điền, giờ đây nó là an ủi duy nhất của hắn trong từ, thư cũng tràn ngập sợ hãi, sợ mất đi Điền Điền.

Chẳng trách trước đó Điền Điền lại khóc, thì ra là vì lá thư này, làm cả đòn sát thủ Đường Vũ và Lâm Lạc Nhiên hôm đó tung ra trở nên không hiệu quả.

Trong những bộ phim làm người ta cảm động luôn có cái kết này: Mấy năm sau, Hứa Đông tỉnh ngộ rời khỏi nhà tù, đón hắn là Điền Điền thủy chung chờ đợi.

Nhưng đây không phải là phim tuyên truyền cho cái sự chân thiệt mỹ, nghĩ Điền Điền phải hao phí mấy năm tuổi xuân chờ đợi Hứa Đông, Tô Xán thấy khó chịu, thậm chí đau lòng vì cô gái rất tốt bụng này.

- Có lẽ trong mắt người khác cô đợi Hứa Đông ra tù rồi kết hôn là chuyện vĩ đại. Nhưng tôi thấy đây là chuyện ngu xuẩn, thậm chí là bi ai. Con người luôn có sự đồng tình, trắc ẩn với kẻ yếu ... Nhưng ở chuyện này, tôi không thấy cô nên thương hại hắn. Vì sự thương hại này có thể khiến nửa đời sau cô phải sống trong cành thiếu hạnh phúc.

Điền Điền ngước mắt lên nhìn Tô Xán:

- Ý cậu là tôi nên có sự lựa chọn của mình, suy nghĩ cho mình.

Tô Xán gật đầu, Điền Điền lấy ra bật lửa mang sẵn ở nhà, tách một cái, châm lửa đốt lá thư, tro tàn theo gió bay tán loạn xuống hồ, mấy con cá chép béo múp há miệng chồi lên, sóng gợn khắp nơi.

Cuối cùng Điền Điền hít một hơi hỏi:

- Tô Xán ... Mai cậu có chạy buổi sáng không?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 270: Tia sáng

R

ốt cuộc hôm sau Tô Xán không thể chạy bộ buổi sáng với Điền Điền, vì chuyến bay của đám Lâm Quang Đống bảy giờ đã tới sân bay, không biết bọn họ xuất phát từ mấy giờ nữa. Lâm Quang Đống mang theo tài liệu văn bản về thực nghiệp Phượng Hoàng và nhà đầu tư của Phượng Hoàng tới.

Ở sân bay Tô Xán nhìn thấy sáu người Lâm Quang Đống, một văn thư, hai cố vấn pháp luật, bên cạnh Lâm Quang Đống là hai nam tử mặc âu phục, một đeo kinh trông rất văn nhã, người còn lại gầy gò trông rất hưởng thụ không khí mát mẻ buổi sáng của Hoàng Thành.

Lâm Quang Đống vẫy tay chào Tô Xán và Lý Bằng Vũ, giới thiệu hai bên, người đeo kính là Lục Vĩ, còn người cao gầy là Ngô Kiến Thiết. Cả hai lần lượt bắt tay Tô Xán, Lý Vĩ nói:

- Sớm được nghe nói tới chủ tịch Tô, nhưng gặp người thật vẫn giật mình, quá trẻ.

Ngô Kiến Thiết đã chuẩn bị tinh thần trước nhưng vẫn không kìm được nhìn Tô Xán một lượt:

- Sau này tôi làm việc cho chủ tịch Tô và giám đốc Lâm rồi, mong được chỉ giáo nhiều hơn.

Tô Xán cười:

- Giám đốc Ngô là tiền bối của tôi, ở phương diện này anh mới là chuyên gia, tôi đâu có kinh nghiệm bằng, tôi có chỉ huy bừa cần anh thẳng thắn nói ra mới đúng.

Ngô Kiến Thiết là phó tổng giám đốc của công ty nhiệt điện Sơn Tây, nhưng thất bại trong đấu đá xí nghiệp nhà nước, tạm ngồi nhà hưởng lương, Tô Xán nhờ vào mạng lưới tình báo của Lâm Quang Đống, moi ông ta tới đây.

Sau khi Tô Xán đọc luận văn của ông ta về nhiệt điện ở ĐH Thượng Hải, liền chọn người này, một mặt đưa lương cao, mặt khác gửi cho ông ta tài liệu hiện trạng cũng như quyết tâm và chính sách ưu đãi của Hoàng Thành về lĩnh vực than hóa, kéo ông ta tới.

Vốn ban đầu vị trí tổng giám đốc Thực nghiệp Phượng Hoàng giành cho Giang Minh, hiện giao cho Ngô Kiến Thiết.

Phó tổng giám đốc sẽ là Lý Cẩm Thịnh, công ty Cẩm Thịnh nghiêm khắc mà nói là công ty anh em của thực nghiệp Phượng Hoàng, phụ trách sản xuất.

Còn Lục Vĩ là bạn học của Kiều Thụ Hâm ở Bắc Đại, sau khi tốt nghiệp từng đạm nhận vị trí quản lý cấp cao của công ty đầu tư Mỹ, bị danh tiếng của Facebook đánh động, được Tô Xán đưa về làm phó tổng giám đốc phụ trách thao tác hải ngoại của Phượng Hoàng.

Người nhiều, một cái xe của Lý Bằng Vũ tất nhiên không đủ, Tô Lý Thành còn điều một cái xe tới, dù sao thực nghiệp Phượng Hoàng chuyến này tới là vì cống hiến cho kinh tế Hoàng Thành, không thể nói là dùng xe công vào việc riêng.

Mọi người trước tiên tới nhà máy của Lý Cẩm Thịnh, sau đó đi tìm hiểu điều tra vị trí đặt nhà máy trong tương lai rồi về khách sạn, chuyện tiếp theo giao cho Lý Cẩm Thịnh và Lâm Quang Đống tiếp đãi.

Buổi tối Tô Xán về nhà, Tô Lý Thành liền hỏi tình hình cuộc gặp mặt hôm nay.

- Cha, con thấy cha bỏ thời gian gặp Ngô Kiến Thiết, Lục Vĩ một chuyến, dù sao bọn họ cũng làm việc phục vụ c ho nơi này, bọn họ cũng muốn xác thực chuyện cho vay của ngân hàng, nếu như không thể nâng cấp trang thiết bị, cho dù có di chuyển nhà máy đi, cũng chỉ là đem ô nhiễm chỗ này chuyển sang nơi khác, lại không tận dụng được ưu thế công nghệ ...

Tô Lý Thành gõ đầu Tô Xán:

- Công cần vòng vo với cha, chuyện vay vốn cũng cần phải để đám Ngô Kiến Thiết chính thức lập hạng mục, triển khai công tác tiền kỳ, có chỗ dựa thì cha mới lên tiếng được với phía ngân hàng.

Tô Xán lẩm bẩm một câu ý bảo cha mình quan liêu, ngay con cũng không tin, còn muốn theo quy trình.

Tới đây sứ mạng của Tô Xán ở Hoàng Thành đã kết thúc, chuẩn bị về Dung Thành, bỏ lại sau lưng thành phố vẫn chưa yên ổn.

- Hứa Trường Thành ngã ngựa có chút vấn đề, tới giờ tôi vẫn chưa hiểu, vì sao Đỗ Vi của tập đoàn Thanh Sơn đột nhiên chuyển mũi giáo về phía ông ta, cho một đòn trí mạng, chẳng lẽ bọn họ mâu thuẫn nội bộ. Đỗ Vi muốn thoát khỏi sự khống chế của Hứa Trường Thành sao?

Hai cán bộ già lui về tuyến hai ở Hoàng Thành, ngồi trong văn phòng pha trà tán gẫu với nhau.

- Đây cũng là một loại khả năng, nhưng tôi cho rằng chuyện này e rằng còn vượt xa ngoài suy đoán của chúng ta. Nghe nói sau khi Hứa Trường Thành song quy, khai báo rất thành khẩn, nhận sai kịp thời. Quan trọng nhất, ai mà không biết ở Hoàng Thành này nhắc tới Chu là nói tới Hứa, nhắc tới Hứa là kể tới Chu, bọn họ là anh em chia nhau cả cái quần, dùng chung cả nữ nhân mà, thế nhưng nghe nói Chu Chiêu Phong lại chẳng có can hệ gì tới tội mà Hứa Trường Thành phạm phải, quá khó tin, tối đa Chu Chiêu Phong chỉ có tội thiếu trách nhiệm, thiếu sâu sát thôi. Mà nghe đồn trên tỉnh, vì Đỗ Vi

chủ động khai báo, sẽ được xử phạt nhẹ, thậm chí lành lặn thoát khỏi vùng lầy này, cô ta thật lợi hại.

- Như thế tất cả tội lỗi đổ lên đầu Hứa Trường Thành rồi, ông ta cũng hơi thảm ... Không biết tất cả những chuyện này có phải để che dấu tội ác lớn hơn không?

Một người có thể khiến Hứa Trường Thành cam tâm tình nguyện nhận hết tội vào người, nhất định thế lực không nhỏ.

- Chắc chắn là thí xe giữ tướng rồi, không biết là che dấu cái gì mà hi sinh một phó thị trưởng có quyền lực như thế.

- Xem ra Hoàng Thành này còn tăm tối lắm.

Nơi mà ánh sáng chiếu vào, luôn để lại bóng tối ở đằng sau, xưa nay chưa bao giờ có sức mạnh nào xua tan được hoàn toàn bóng tối bóng tối.

Nhưng ít nhất thành phố này đang nghênh đón ánh bình minh.

Phó thị trưởng Hứa Trường Thành bị song quy, biệt thự văn hóa bên Yển Tắc Hồ được hoàn trả, sau khi công ty than hóa chỉnh đốn không lâu, chính phủ Hoàng Thành mở cuộc họp thường vụ, có sự tham gia của cục thuế vụ, công thương, nông nghiệp, kiến thiết, quy hoạch, tài chính ...v...v...v...

Trên cuộc họp Tô Lý Thành nhắc tới thành tích có được của Hoàng Thành trong quá khứ, đồng thời cũng phải điều chỉnh khắc phục ẩn họa tồn tại. Đem so với toàn tỉnh, cho dù Hoàng Thành phát triển tương đối nhanh, nhưng chỉ ở một số sản nghiệp, đại đa số chỉ tiêu tụt hậu xa. Đặc biệt là kết cấu kinh tế công nghiệp đơn nhất, sản nghiệp than là không đủ, điểm tăng trưởng mới không nhiều. Nông nghiệp không được chú ý đúng mức, giao lưu kinh tế với bên ngoài đi xuống, ảnh hưởng tới đại cục phát triển của Hoàng Thành.

Tô Lý Thành nhắc tới tác dụng trọng yếu và đặc thù của mậu dịch than cốc, cùng chính phủ thành ủy coi trọng xí nghiệp tương quan không chỉ vẻn vẹn là lợi ích, cũng là chiến lược bảo vệ môi trường. Quyết định đem những xí nghiệp than cốc lớn và vừa gây ô nhiễm ở thượng du Yến Hà chuyển lên khu công nghiệp mới ở hạ du, từng bước nâng cấp đổi mới thiết bị. Còn những xí nghiệp than cốc nhỏ, độ tập trung thấp, tiêu hao năng lượng nghiêm trọng, ô nghiễm cao dần dần thu hồi giấy phép kinh doanh. Khởi động công trình thúc đẩy công nghệ đốt than ít ô nhiễm, tận dụng nguyên liệu phế thải, tạo ra nhiều sản phẩm phụ.

Nỗ lực trong tương lai năm 2006 sẽ hoàn toàn thực hiện xong cải tổ chuyển hình sản xuất hiệu quả cao ô nhiễm thấp, tạo ra xí nghiệp hàng đầu thu nhập hàng năm tới 1 tỷ, lợi thuế hơn 100 triệu.

Lại nói tới chiến lược đại khai phát miền tây của quốc gia, khiến Hoàng Thành nghênh đón cơ hội phát triển cao tốc mới, hi vọng các cấp chính quyền có thể phối hợp, đoàn kết một lòng dựa vào thời cơ này lấy sản nghiệp than cốc làm chủ đạo, dựa vào định vị Hoàng Thành nỗ lực trở thành thành phố hạch tâm của công nghiệp điện lực, xuất điện ra vùng ngoài. Kiến thiết thành thành phố thương mại phồn vinh, mở rộng sản nghiệp du lịch, chân hưng cơ sở công nghiệp, đồng thời còn là thành phố xanh hóa hàng đầu.

Phát biểu kết thúc, hội trường vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Trong lúc Tô Lý Thành phát biểu công tác cải tổ kinh tế thì Tô Xán, Đường Vũ, Lâm Lạc Nhiên đã lên đường tới Dung Thành, chuẩn bị đồ đạc tới Thượng Hải, bắt đầu một học kỳ mới.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 271: Oan gia hẹp lộ (1)

C

huyến đi về này Lý Bằng Vũ lái xe, hành trình dài bốn tiếng bình an vô sự. Về tới Dung Thành, Đường Vũ từ chối lời mời nhiệt thành của Tô Xán tới nhà y ở, trở về nhà mình trước, Vương Bạc xuống địa phương khảo sát nghiên cứu, Lâm Lạc Nhiên mang hành lý tới biệt thự của Vương Bạc ở Hoa viên Dung Thành.

Còn Tô Xán vừa mới về tới nhà còn chỉ kịp thay quần áo, ném hành lý xuống, sau đó theo địa điểm chị cả Tằng Na nói trước đó, đi tham dự tiệc nhà.

Trước khi Tô Xán tới đã được Tằng Viên tiết lộ trước tiết mục chính của ngày hôm nay là trình diện bạn trai của Tằng Na, trò vui này Tô Xán tất nhiên không bỏ lỡ, y về Dung Thành ngày hôm nay cũng là có tính toán từ trước.

Tô Xán biết chuyện này qua lời kể của Vương Thanh, bạn trai của Tằng Na hiện giờ không phải là ai khác, chính là Đặng Tùng Kỳ, Tô Xán từng nhờ hắn viết nên bản sơ khởi của Facebook, sau đó Mark sửa thành bản chính thức dùng ở Mỹ.

Quá trình hai người này tới với nhau khá là gập ghềnh, Đặng Tùng Kỳ mới đầu theo đuổi Tằng Na, Tằng Na chỉ có một chút ấn tượng mà thôi. Khi Đặng Tùng Kỳ còn chưa kịp để lại ấn tượng gì sâu đậm, Tằng Na vì quan hệ thân thiết với Vương Thanh, nên gặp gỡ tiếp xúc với tầng cấp cao hơn hắn sinh viên bình thường, tầm nhìn cao hơn, yêu cầu cao hơn, Đặng Tùng Kỳ gần như phai nhạt thành người bạn hết sức bình thường.

Về sau qua một buổi gặp mặt thương nghiệp, Tằng Na được Vương Thanh giới thiệu cho một học trưởng trong trường Đh Dung Thành, người này học

nghiên cứu sinh, vừa điều hành công ty, tấn công Tằng Na rất dữ dội, Tằng Na siêu lòng, cuối cùng không rõ thế nào, người đó tố nghiệp nghiên cứu sinh lại chuẩn bị kết hôn với cô gái khác.

Tằng Na sa sút tinh thần một thời gian, ngay cả chuyện mở bệnh viện cũng không thiết tha gì nữa. Thời gian đó Đặng Tùng Kỳ nhờ vào sự bền bỉ của mình, lấy được tình cảm của Tằng Na.

Chuyện này Tằng Toàn Minh cực kỳ khó chịu, vì thời Tằng Na học cao trung đã viết thư mập mờ bày tỏ với Tằng Na rồi, không may bị ông biết được, từ khi đó hắn đã lọt vào danh sách đen. Khi hai người lên đại học từng đề phòng hai người, còn giận dỗi con gái.

Bạn trai trước của Tằng Na là Trương Cảnh, lúc đó Tằng Toàn Minh không cản trở, Trương Cảnh không tệ, trông đẹp trai sáng láng, lại có sự nghiệp, trong phạm vi có thể chấp nhận, chỉ thi thoảng nhắc nhở con gái đang học đại học, lấy học hành làm đầu.

Không ngờ kết quả lại là như thế.

Tô Xán tới nhà cậu cả thì thấy Tằng Na đang đứng ở cửa thấp thỏm chờ đợi, thấy mình chỉ nói một câu:
- Mọi người đang ở bên trong đấy.
Hoàn toàn không giống trước kia, cứ gặp Tô Xán là nói xa nói gần tới chuyện mở bệnh viện.

- Để em đợi cùng chị.
Chuyện này Tô Xán có thể nói là dạn dày kinh nghiệm lắm rồi, đối diện với Mục Tuyền một lần, bằng mười lần kinh nghiệm, cũng muốn xem tận mắt chị mình và Đặng Tùng Kỳ tới giai đoạn nào.

Tằng Na cũng không có tâm trạng để ý chuyện khác, thi thoảng nhón chân nhìn ra xa. Một lùng sau Đặng Tùng Kỳ từ trên một chiếc taxi đi xuống, tay sách nách mang một đống đồ quà cáp, toát mồ hôi nói:

- Xin lỗi, anh tới có muộn không, vừa rồi bị tắc đường.

Tằng Kha đi tới chỉnh lại quần áo cho hắn, không hài lòng nói:
- Sao trông giống như đi tiếp thị vậy?

Tô Xán dửng dưng đứng ngoài nhìn, trong lòng sớm cười rách cả miệng, trước kia mỗi lần mình giáp mặt Mục Tuyền cũng thế này đây, giờ nhìn người khác đau khổ đúng là một khoái cảm.
Thực ra giờ này Tô Xán đáng lẽ cũng phải tới nhà Đường Vũ cơ, nhưng có cái cớ này y chuồn mất biệt. Nói thật tuy chuyện Đường Vũ gặp tai nạn không phải lỗi của y, nhưng mà Tô Xán vẫn sợ gặp mặt Mục Tuyền.

Đại khái đoán ra được tình cảnh của hai người này, cậu cả y chẳng phải là chê nghèo thích giàu, nhưng kén rể tất nhiên không vừa lòng gia cảnh, thân phận của Đặng Tùng Kỳ, hắn còn lịch trình phấn đấu xa lắm.

Đặng Tùng Kỳ thấy Tô Xán đứng dựa lưng vào cột nhà, hơi lúng túng không biết nên chào hỏi ra sao, trước kia hai người có thời gian khá thân thiết, Tô Xán lại chỉ là học sinh cao trung, hắn có thể lên mặt đàn anh, nhưng giờ cho hắn mười lá gan cũng không dám:
- Tô thiếu gia, lâu rồi không gặp, không phải bây giờ cậu rất bận rộn sao?
Hắn học chuyên ngành thương mại điện tử, nếu không biết Tô Xán là ai nữa thì coi như thứ học được cũng vô ích.

Tô Xán mỉm cười, không chút khách sáo nói:
- Anh muốn dùng cách này để hóa giải khẩn trương trong lòng hả, bỏ đi, hôm nay tôi đứng về phía cậu tôi, đánh giá anh giá tương lai có hợp tiêu chuẩn không?

Đặng Tùng Kỳ khó khăn lắm mới lấy được dũng khí liền xìu xuống, Tằng Na trừng mắt tàn bạo với Tô Xán. Tô Xán bây giờ coi như hiểu tí xíu cảm giác người làm cha mẹ rồi, mặc dù y khá có thiện cảm với Đặng Tùng Kỳ, nhưng bảo người này khả năng trở thành anh rể mình, là chuyện liên quan

tới hạnh phúc cả đời của chị mình, y bất giác dùng ánh mắt khắt khe hơn đánh giá.

Chuyện giúp chị mình mở bệnh viện hoàn toàn không thành vấn đề với Tô Xán, y không nói tới chuyện này nữa là để nguội nhiệt tình của Tằng Na thôi, không muốn chị mình chỉ vì hứng thú nhất thời mà làm hỏng việc. Lấy con mắt nhà đầu tư, Tằng Na còn chưa đủ điều kiện, y sẽ không vô trách nhiệm chỉ ném tiền cho chị mình rồi bỏ đó, tới lúc, Tô Xán ắt tìm Tằng Na bàn chuyện nghiêm túc. Điều này Tô Xán đã bàn bạc với Vương Thanh rồi, có Vương Thanh kèm cặp chuyện thương nghiệp, vấn đề này không lo. Cho dù Tằng Na không có thiên phú kinh doanh, Tô Xán có thể thuê người quản lý bệnh viện, để chị mình phụ trách chuyên môn.

Tóm lại tương lai Tằng Na rất rộng mở bình thản, Tô Xán muốn anh rể mình phải xứng đáng, đương nhiên y không lấy tiêu chuẩn tiền bạc ra đánh giá, chị y không cần lo tới chuyện tiền bạc nữa.

Vào tới nhà Đặng Tùng Kỳ càng thêm rúm ró tội nghiệp, đưa quà thôi mà hai tay run lẩy bẩy, mãi mới nói trọn một câu ngắn. Tằng Toàn Minh lời hắn đi, có cái cớ Tô Xán từ Tết đến giờ mới tới chơi, cứ hỏi Tô Xán hết chuyện này tới chuyện khác, cuộc sống ở Hoàng Thành.

Trò chuyện một lúc mọi người đi ra quán lẩu ăn, trên bàn, Tằng Viên nói hơi lớn với Tô Xán:
- Anh Tùng Kỳ tốt lắm, trước kia em tới Đh Công nghệ tìm anh ấy, còn đưa em và bạn bè đi ăn cơm. Anh Tô Xán, anh cứ bận suốt, muốn cùng anh đi chơi một lần cũng không được.

Ôi bà chị đáng thương của mình, còn dùng cả chiêu thô thiển này nữa, Tô Xán đoán được kết cục bi thảm rồi.

- Mày xem cái thành tích của mày, không nghĩ tới chuyện học tập còn suốt ngày đi kiếm chỗ chơi? Tới tháng 7 này là sơ khảo rồi, những trường trọng

điểm như Nhị Thập Thất Trung, Dục Đức thì mày không hi vọng gì rồi, ít ra phải phấn đấu vào trường nào kha khá chứ.
Quả nhiên Tằng Triệu Đinh nói tới chuyện này là tức giận:
- Cha mày đây muối mặt phải đi gặp hiệu trưởng Phụ Đại nói khó, mời người ta ăn cơm, người ta vẫn nói thành tích thi cử của mày phải tương đối một chút người ta mới nhận, mày lại thiếu tới 200 điểm ...dù cô mày ra mặt cũng chẳng giúp nổi. Thế mà mày còn nghĩ tới chuyện tới chỗ anh mày chơi bời ...

Đặng Tùng Kỳ mặt nóng rát, Tằng Na im thin thít không dám nói gì cả.

Tằng Viên mặt dày, nói:
- Con chỉ cần tốt nghiệp trường làng nhàng là được, anh Tô Xán có công ty lớn như thế, còn sợ không có chỗ nào cho con sao?

- Ừ, công ty nào chẳng cần lao công quét dọn đúng không, mày tới đó bêu mặt anh mày à.

Có Tằng Viên lãnh hỏa lực, nên Đặng Tùng Kỳ đỡ căng thẳng hơn nhiều.

Doãn Thục Anh đứng về phía con gái, đối xử với Đặng Tùng Kỳ rất nhiệt tình, luôn miệng Tiểu Đặng, Tiểu Đặng. Cậu cả Tằng Toàn Minh không nghiêm mặt, chỉ đơn giản là lờ hắn đi mà thôi.

- Tiểu Đặng, cha mẹ cháu có khỏe không?

Đằng Tùng Kỳ thành thực nói:
- Mẹ cháu nghỉ hưu, ở nhà chăm sóc cha cháu.
Cha Đằng Tùng Kỳ trước kia đi lính bị thương, nghỉ hưu mất sức sớm, gia cảnh còn dưới mức bình thường.

Doãn Thục Anh lại nói:
- Nghe Na Na nói, cháu hơn nó một khóa, đã tốt nghiệp, tìm được việc rồi, làm ở khu công nghệ cao phía tây?

- Dạ, cháu làm ở công ty khoa kỹ Đồng Hưng, phụ trách lập kế hoạch.

Hiện giờ vấn đề tìm việc làm ở Dung Thành hết sức nghiêm ngặt, nên Đặng Tùng Kỳ có được công việc rõ ràng là tốt, Doãn Thục Anh đang cố giúp bọn họ.

Không ngờ Tằng Toàn Minh im lặng nãy giờ ném ra một câu:
- Mấy cái công ty ở khu công nghệ cao đó toàn mấy trăm tối đa vài triệu, chẳng biết mấy công ty sống sót nổi, tập trung toàn một đám ảo tưởng với nhau.

Không khí tức thì lạnh cứng.

Tô Xán gật đầu, cái này phải công nhận cậu cả nói có phần đúng, bây giờ mở công ty dễ như không, lại đang có phong trào sáng nghiệp với khoa kỹ, nhiều nơi mù quáng, chỉ vì thành tích tốt khuyến khích sáng nghiệp lung tung, kết quả số công ty sống sót rất ít.

Doãn Thục Anh bất mãn nói:
- Trên đời này có cái gì là mãi mãi, thời gian còn dài, ai nói trước được cái gì, nhìn cơ quan của ông đi, bao nhiêu người trước kia hô phong hoán vũ, giờ thì song quy, mất chức, họa cho cả con cái. Ai nói trước được cuộc đời mình sẽ thế nào? Bao nhiêu quốc xĩ trước kia làm ăn phơi phới ra đó, mọi người đều nghĩ mình ôm cái bát sắt rồi, giờ thế nào, bán đồng nát cũng chẳng ai thèm mua.

Tô Xán lại gật đầu, cái này y cũng rất tán đồng, tài phú, danh dự, địa vị, chẳng có cái gì là mãi mãi, cái Tô Xán đánh giá cao là sự phấn đấu, điều này Đặng Tùng Kỳ cần thời gian chứng tỏ cho nên y kệ chị mình nháy mắt lia lịa, cứ ngồi chuyên tâm ăn uống. Ở Hoàng Thành y làm chuyện tư vấn hôn nhân mệt rồi, làm người tốt mệt rồi, hôm nay làm người xấu một phen.

Tằng Toàn Minh không nói nữa, chỉ hừ một tiếng, ai cũng biết đây là biểu hiện của ông khi đuối lý, Doãn Thục Anh đang định thừa thế tiến tới thì vẻ mặt đột nhiên trở nêm xám xịt.

Thì ra ở đầu bên kia đại sảnh có một nhóm nam nữ ồn ào đi vào, Tằng Na thấy mặt mẹ mình đột nhiên khác thường thì quay lại nhìn, tức thì người khẽ run lên.

Tô Xán ước chừng đoán ra được một chút, khẽ huých vai Tằng Viên hỏi nhỏ:
- Ai thế?

Tằng Viên chỉ một đôi nam nữ tình tứ khoác tay nhau, nam tử lúc đó đang nói chuyện với giám đốc nhà hàng, đáp:
- Trương Cảnh.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 272: Oan gia hẹp lộ (2)

Trương Cảnh cũng nhìn thấy cả nhà Tằng Toàn Minh, trước kia hắn từng nhiều lần tới nhà Tằng Na rồi, rất quen thuộc, theo lý cũng phải tới chào "chú Tằng" một tiếng, nhưng chạm ánh mắt Tằng Na, nhưng lúc này đây chỉ có thể xoay đầu đi, vờ như không quen biết.

Tằng Na siết chặt nắm đấm, cô không phải là người sống lụy tình, với Trương Cảnh tình xưa chưa dứt vẻn vẹn vì không có câu trả lời thỏa đáng mà thôi. Nhớ lại lúc bọn họ chia tay nhau, Trương Cảnh chỉ nói hai người không hợp nhau, rồi im lặng không giải thích gì thêm, làm Tằng Na tới giờ vẫn vương vấn trong lòng.

Tằng Triệu Đinh giơ cốc rượu lên mời mọi người, dù sao là người trưởng thành cả, có chuyện biết đã qua nên cho qua, song ngay tiếp đó trưởng bối nhà Trương Cảnh đi vào, trước kia hai nhà đều gặp nhau rồi, nhận ra nhau làm nỗ lực của Tằng Triệu Đinh đổ sông đổ biển.

Không khí khựng lại.

Trương Cảnh mời trưởng bối ngồi xuống, bạn gái hắn là Liêu Hân ghé sát vào bên tai nói nhỏ:
- Sao không tới chào nhà Tằng Na một câu?
Trương Cảnh cười khổ lắc đầu:
- Có gì hay mà chào hỏi, gặp nhau chỉ thêm ngại ngùng.

Liêu Hân nhìn kỹ nét mặt hắn như muốn phân biệt lời này có thật lòng không:
- Dù sao anh cũng đừng có ý nghĩ đừng núi này trông núi nọ, nếu không chết với em.
Sau đó bĩu môi nhìn Tằng Na:

- Người ta cũng có bạn trai rồi, có điều trông bộ dạng chẳng ra làm sao.

Cô gái như Liêu Hân, gia cảnh tốt, được chiều chuộng, nếu không phải tố dưỡng cực cao, thì rất dễ sinh ra tâm tình ngạo mạn. Liêu Hân và Trương Cảnh là bạn học, theo đuổi Trương Cảnh rất lâu, nhưng Trương Cảnh từ chối, làm đại tiểu thư cao ngạo như Liêu Hân không chấp nhận được, cuối cùng cũng có cơ hội.

Cha Trương Cảnh là giám đốc chi nhánh ngân hàng, gần đây vì vấn đề kinh tế không rõ ràng, bị người ta tố cáo, nguyên nhân đi sâu hơn có thể đụng chạm một số người, phải dựa vào mối quan hệ nhà Liêu Hân để dẹp bỏ.

Liêu gia có quan hệ với ủy ban giám sát, ngân hàng tỉnh, nhà Trương Cảnh có qua được hay không, nhà Liêu Hân tỏ thái độ rất quan trọng, lúc này đây sự việc còn chưa giải quyết rốt ráo.

Liêu Hân nhìn thấy hết thái độ bên phía Tằng Na, bạn trai mới của Tằng Na hiển nhiên là không thể nào so sánh được với Trương Cảnh, nếu không vẻ mặt bọn họ đã không trầm xuống như thế, rõ ràng sự xuất hiện của mình chọc vào nỗi đau của một số người.

Điều này làm Liêu Hân có chút khoái cảm, khinh khỉnh nhìn về phía nhà Tằng Na một cái nữa, sau đó quay sang dặn Trương Cảnh:
- Lát nữa chú út em sẽ tới, chú út ấy tuy chỉ quản hạng mục hậu cần ở quân khu, nhưng rất thân thiết với giám đốc Triệu của ngân hàng tỉnh, thường xuyên rủ nhau đi câu cá. Chú em chẳng có sở thích gì nhiều, chỉ có rượu là chung tình, nếu không phải Mao Đài thì không uống. Hôm nay anh phải uống làm sao cho chú ấy vui. Tiếp đó là chú hai em, chú ấy bận rộn lắm, vì em nên mới nhận lời gặp anh vào ngày mai đấy. Chú hai thương em nhất, nên chỉ cần thêm chú ấy nữa là cơ bản xong chuyện rồi.

Trương Cảnh cố gắng mỉm cười, ở trước mặt cha mẹ mình, hắn phải tỏ ra vui vẻ hạnh phúc:

- Yên tâm anh nhờ mà, em dặn mấy lần rồi còn gì.

Một lúc sau có người trung niên da rám nắng, trông khá có khí độ đi vào, chính là Liêu Quân làm việc ở quân khu tỉnh, cả nhà Trương Cảnh đứng dậy mỉm cười chào hỏi.

Vốn chuyện nhà nào vào nhà chuyện nhà nấy rồi, không bên nào liên quan tới bên nào nữa, khi bên nhà Tô Xán sắp ăn xong thì đột nhiên Liêu Quân đang nói cười bên kia nhìn sang phía nhà Tô Xán, sau đó ngạc nhiên gọi:
- Tiểu Đặng, có phải Tiểu Đặng không?

Đặng Tùng Kỳ giật mình một cái, không biết có nên đứng lên không, cuối cùng vẫn quyết định đứng dậy, cười gượng gạo nói:
- Chú Liêu, chú cũng tới đây ạ, trùng hợp quá.
Rồi giới thiệu gia đình Tằng Na.

- Thật là trùng hợp quá, anh Tằng, chị Tằng, tôi mời anh chị một chén.
Liêu Quân là người nhiệt tình, ôm cả bình Mao Đài rời bàn sang rót cho Tằng Toàn Minh, Tằng Triệu Đinh, giới thiệu mình từng là lính của cha Đặng Tùng Kỳ, trung tướng Đặng, tham mưu trưởng của bọn họ:
- Anh chị đừng trách tôi lắm lời chứ, thằng bé này hồi nhỏ nghịch ngợm lắm, nhưng lớn lên rất hiểu chuyện, chưa bao giờ để cha nó phải lo lắng, từ đi học, tới tốt nghiệp đại học, không cần phải nhờ tới quan hệ cha mình, tính cách thành thực, tuyệt đối sẽ đối xử với Tằng Na thật tốt.

Tằng Toàn Minh sửng sốt nhìn lại Đặng Tùng Kỳ, ngay cả Tằng Na cũng ngây ra.

Tô Xán hứng thú hẳn lên, ngày hôm nay thật thú vị, không ngờ ông anh rể tương lai này lại có lai lịch lớn.

Đặng Tùng Kỳ xấu hổ lắm vì Tằng Kha mấy lần ở bên cạnh ném cho hắn ánh mắt ác liệt, trong khi Liêu Quân vẫn không hay biết cứ thao thao bất tuyệt, làm Đặng Tùng Kỳ thực sự chỉ muốn đá ông ta một cái.

Cuối cùng Liêu Quân uống ba chén rượu với Tằng Toàn Minh rồi mới nói với Liêu Quân:
- Lần sau về nhà thì gọi chú đi cùng với, Tết này không về thăm lão gia tử được, thật áy náy.

Đến lúc này mọi người đoán được cha Đặng Tùng Kỳ là ai rồi, đều là người Hạ Hải, không khó đoán, trung tướng Đặng Khải Trung, một trong số nhân vật có tiếng ít ỏi của thành phố nhỏ Hạ Hải. Đến như Tô Xán còn biết tới Trung tướng Đặng, tuy không rõ sự tích ông ta lắm. Nhưng chắc chắn người trong thể chế, lại ở thế hệ trước như cậu cả mình thì chắc chắn rõ hơn nhiều.

Tô Xán bất giác đánh giá Đằng Tùng Kỳ cao hơn mấy bậc, không phải vì gia thế của hắn, mà vì có cha như vậy, nhưng mọi việc tự tay mình phấn đấu giành lấy, xứng đáng để tôn trọng. Nếu hôm nay không gặp Liêu Quân ở đây, chẳng biết hắn che giấu bao lâu nữa.

Tằng Toàn Minh nghiêm mặt hỏi:
- Cha cháu là trung tướng Đặng Khải Trung?

- Vâng ạ.

Tằng Toàn Minh không nói gì thêm, hừ một tiếng, sắc mặt biến đổi không chừng.

Tằng Kha thì vì Đặng Tùng Kỳ dấu giấm mình thì vừa hận vừa giận, dỗi không thèm để ý tới hắn nữa, làm Đặng Tùng Kỳ ở bên cạnh không biết làm sao?

Tô Xán thì nhìn mà vui vẻ, bây giờ y cứ thấy ai ở hoàn cảnh giống mình mà gặp khó khăn là y vui, Đặng Tùng Kỳ đừng có tưởng chuyện này khiến công cuộc chinh phục Tằng Na của hắn dễ dàng hơn, cậu cả y là người tính cách kỳ quái mười nghìn chọn một, trước kia đến ngay nhà em gái mình đi lên còn làm ông mất cân bằng một thời gian nữa là.

Mợ cả Doãn Thục Anh thì cười không khép miệng lại được, xem ra rất tán thưởng nhãn quan con gái.

Nhưng mà Tô Xán lại nghi ngờ tình cảm của chị mình, đã dẫn bạn trai về nhà rồi mà còn không biết rõ lai lịch của bạn trai?

Phía đầu kia, Liêu Quân trở về bàn, giọng Liêu Quân ông ổng, bọn họ đều nghe rất rõ, bàn tán với nhau.

- Vị quân khu trưởng kia nghỉ hưu rồi đúng không, tham mưu trưởng hiện giờ là Ngả Long Sinh mà.

- Nghỉ hưu cũng có chính sách mà, tham mưu trưởng quân khu lớn chỉ có hơn mười người, quân hàm trung tướng đâu phải vừa, có cả bảo mẫu, y tá chăm sóc sức khỏe, được nhà nước nuôi cả đời rồi. Chậc chậc, không ngờ chàng trai đó trông bình thường như vậy lại là con trai một vị trung tướng.

Trương Cảnh chỉ cúi đầu xuống, vốn đã trầm mặc lại càng ít nói hơn, Lý Hân rất tức, bĩu môi nói:
- Đãi ngộ gì cũng nghỉ hưu rồi, người đi trà lạnh, ai mà quan tâm.
Thấy chú mình đi sang bên kia nói chuyện thì cảm thấy mất mặt lắm, có điều chẳng thể làm được gì.

Ăn cơm xong, thấy Đặng Tùng Kỳ không có cách nào lấy lòng Tằng Na, Tô Xán nói nhỏ với hắn:
- Chị tôi từ nhỏ rất thích ăn bánh sơn trà ..

Tô Xán cũng chỉ có thể giúp được tới đó, tương lai thế nào phải xem tạo hóa của Đặng Tùng Kỳ.

Cuộc sống phải thế này mới đúng, chuyện đấu đá ở Hoàng Thành làm Tô Xán mệt mỏi, về tới Dung Thành, lòng đột nhiên thấy khoan khoái hẳn lên.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 273: Oan gia hẹp lộ (3)

Đồng Thụ Lâm là khu sinh hoạt cao cấp phía nam thành, thuộc về người có tiền, xưa nay luôn nổi tiếng ở Dung Thành, nhà đầu tư địa ốc trong tình, thậm chí là trong nước cũng chạy tới đây tranh giành nhau, chiếm lĩnh cao điểm chiến lược.

Ví như Trung Hoa Viên của Vũ Hải, Cẩm Tú Hoa Viên của Quốc tế Hoa Tân, rồi chung cư Victoria của Kiến trúc Thượng Hải. Kiến trúc biệt thự kiểu xây dựng thời kỳ đầu như ở Đồng Thụ Lâm, bây giờ bị chính sách quốc gia hạn chế không cho phép xây dựng biệt thự kiểu viên lâm tốn diện tích ở trong thành phố nữa, cho nên biệt thự ở đây giống với khu Hoa viên Dung Thành đều đã thành tuyệt bản, vì thế giá trị như đồ cổ, càng lâu càng đắt.

Tô Xán ngồi trong một cửa hiệu nhỏ xinh xắn ở con đường thấp thoáng bóng ngô đồng, không khí lành lạnh ở Dung Thành cũng có cái hay của nó, như tay xoa xoa thành cốc trà nóng như thế này chẳng hạn, rất thoải mái, không giống ở Thượng Hải, lạnh tới chỉ muốn đút tay trong túi, mà thế cũng có xong đâu, quần áo cứ ẩm ẩm rất khó chịu, sau này tốt nghiệp, Tô Xán tính có lẽ chuyển tổng bộ Facebook TQ về Dung Thành, có điều chỉ nghĩ thế thôi, chuyện địa điểm công ty không đơn giản như thế, ít nhất mất đi ưu thế tài nguyên nhân lực ở ĐH Thượng Hải chẳng hạn.

Dù sao chuyện đó cũng còn xa, chỉ nghĩ sớm cho đau đầu.
Tô Xán thong thả cầm kìa xúc một cái bánh kem lạnh, mắt nhìn xung quanh, cái khu vực này đại đa số là nơi ở của thân quyến cán bộ cấp cao, nhân viên lãnh sự quán nước ngoài, cho nên nhìn thấy rất nhiều loại xe mà Tô Xán chẳng gọi ra được tên chạy qua chạy lại.

Lái xe của Vương Bác đánh chiếc Passat vào bãi đỗ, chiếc xe này biển số bình thường, không phải loại xe cho lãnh đạo số một tỉnh ủy ngồi. Thường là thế, quan viên có được chút cấp bậc ra ngoài chỉ sợ người ta không biết mình là ai, còn tới tầng cấp như Vương Bạc lại thích mình bình thường một chút.

Quần vải thẫm màu, một chiếc jacket nâu đậm khoác ngoài sơ mi xanh nước biển, Vương Bạc không khác gì người nhàn nhã uống ở đây, chỉ có điều trên cái mũ lưỡi trai thêu số 08, ngoài rìa màu tím rất bắt mắt, làm Tô Xán dở khóc dở cười.

Vương Bạc thấy vẻ mặt khác thường của Tô Xán, dừng lại soi cái gương trên tường, bộ dạng của mình có lẽ thích hợp xuất hiện ở sân golf hay là đi câu cá hơn, cười xòa ngồi xuống trước mặt Tô Xán:
- Trước khi đi Lâm nha đầu đội cho chú đấy, nó còn nói là vẽ mắt cho rồng gì đó ... Trông giống vẽ rắn thêm chân thì có, con bé đó nhất định đang cười lăn cười bò trên giường rồi. Không thích hợp với chú hả?

Tô Xán nhìn cái mũ là biết của Lâm Lạc Nhiên rồi, Vương Bạc tuy cùng tuổi cha y, nhưng da dẻ hồng hào, nếp nhăn ít thấy, thấp thoáng vẻ đẹp trai thời trẻ. Không giống như Tô Lý Thành từ công nhân kỹ thuật đi lên, là nha nội chính tông, cho dù công việc bận rộn tới mấy, Vương Bạc vẫn biết cân bằng làm việc nghỉ ngơi, bộ dạng lúc nào cũng mang vẻ trí thức nhàn nhã, đây là điểm Tô Xán học Vương Bạc.

- Không ạ, trông chú trẻ ra nhiều lắm.
Tô Xán nói thật tình, Vương Bạc trông rất điển trai phong độ:
- Hôm nay chú Vương có nhàn tình nhã hứng đi uống trà với cháu, xem ra chúng ta đều là người bị bỏ quên rồi.

Hai ngày vừa rồi Tô Xán chẳng gặp được Đường Vũ hay Lâm Lạc Nhiên. Đường Vũ thì ở nhà cùng cha mẹ. Lâm Lạc Nhiên không cần nói, đặt chân tới Dung Thành là mất hút, chắc ở Hoàng Thành bị giam trong nhà bốn năm

ngày bí bách lắm rồi. Không đoán cũng biết biệt thự nhà Vương Bạc trống không.

- Ít nhất Uy Uy mấy ngày trước còn gọi điện cho chú hỏi chuyện của cháu chứ còn chú sống chết ra sao thì nó quên mất rồi ...
Vương Bạc oán trách, hai người ngồi ở khu cà phê lộ thiên, bao quanh là hàng rào gỗ nhỏ sơn màu trắng rất phong cách.

Thi thoảng lại có cỗ xe tạt vào, người đi xuống có cả tây cả ta, người uống trà, người gọi cà phê, đủ thứ ngôn ngữ, phát vỡ sự yên tĩnh của buổi chiều đầy ánh nắng.

- Hì hì, giữa cha con với nhau có những lời không cần phải nói mà, giống như cháu với cha cháu ấy.

- Thằng nhóc khéo mồm làm vui người khác.
Vương Bạc nhấp một ngụm trà, Tô Xán nói chuyện với ông luôn thoải mái, không giống người khác cùng với địa vị của ông cao dần, tới người thẳng tính như Triệu Lập Quân nói một câu cũng cân nhắc cẩn thận. Có điều tựa hồ chính vì sự đặc biệt này của Tô Xán mà hôm nay ông mới ăn mặc như vậy tới chỗ giành cho người trẻ tuổi uống trà.

Lúc này ngoài đường có chiếc xe đua đỗ lại, đi xuống là hai cô gái xinh đẹp trẻ tuổi mặc váy bảy phân, cặp chân dài trắng phau phau nhìn rất thích mắt bước vào hiệu bán túi sách bên kia đường.

Vương Bạc thu hồi ánh mắt lại, than:
- Đồng Thụ Lâm không tệ, con người tới nơi đây cảm giác bản thân cũng trẻ ra.

- Theo cháu chú nên mua căn nhà ở chỗ này, để giành cho Uy Uy cũng tốt, hiện rất nhiều con cá mập địa ốc nhắm vào đây, không gian tăng giá rất cao, bây giờ giá 1 triệu, tương lai vài năm sau lên tới 5 -6 triệu, đây là khoản gia sản chắc chắn.

Vương Bạc cười:
- Không cần nói bóng nói gió với chú, để đất đai tăng giá vô tội vạ như thế còn không phải bôi đen lên chú à? Điều tiết sản nghiệp chẳng qua là chính sách chính phủ quốc gia và điều tiết chế độ thuế. Cháu cũng biết sản nghiệp địa ốc đang cống hiến tỷ trọng GDP rất lớn với địa phương, điều này phụ hợp với ý chí giữ kinh tế tăng trưởng tốc độ cao của TW. Địa ốc là một phương diện rộng, đôi khi cháu muốn làm, không có nghĩa là đạt được hiệu quả như ý muốn.

- Cho dù là chú đi chăng nữa thì bất kỳ đảm bảo nào cũng là điều không thiết thực, vì chú cũng không thể khẳng định kết quả phát triển sau này. Chú chỉ có thể đàm bảo tăng cường điều tiết thuế tài chính, hoàn thiện cánh sách khống chế nhà ở thương phẩm, chú muốn thấy sản nghiệp địa ốc phồn vinh, không phải thứ bong bóng giả tạo.

Tô Xán không cười đùa nữa, giọng nghiêm túc hơn, hỏi:
- Ở Hoàng Thành cháu có đọc kế hoạch phố thương nghiệp Phong Tình của chú ở Đồng Thụ Lâm, dự trữ 50 mẫu đất giành cho thương nghiệp, chú định xây dựng trung tâm thương nghiệp.

Vương Bạc gật đầu thừa nhận:
- Sao? Đôn Hoàng có hứng thú với nó à? Đây là kế hoạch trọng điểm của trọng điểm đấy. Hà, nói mới nhớ, lâu rồi không gặp Tiểu Thanh, ai ngờ cô bé năm xưa có chút quê mùa lóng ngóng ấy, bây giờ đã thành mỹ nữ tổng giám đốc vang danh Dung Thành rồi.

- Chị ấy về Hạ Hải xử lý mấy chuyện gia đình rồi ạ.
Tô Xán chợt nhớ cảnh Vương Bạc nhìn hai cô gái bước ra từ xe thể thao lúc nãy, thậm nhủ lần sau bảo Vương Thanh hạn chế gặp ông ta, mấy ông quan lớn này mất nết lắm, năm xưa ông ta bị tố cáo có quan hệ không chính đáng với mấy nữ sinh, Tô Xán nghĩ không có lửa sao có khói, mà mẹ Vương Uy

Uy ở tuốt Bắc Kinh, vợ chồng một năm gặp nhau có một lần như Ngư Lang Chức Nữ. Nghĩ vậy nhưng bên ngoài không lộ ra:
- Đôn Hoàng đương nhiên là không thể bỏ qua vị trí đẹp như thế, có điều nó cũng phù hợp với ý tưởng muốn lập nên trung tâm thương mại của chú mà. Một thế lực trẻ đầy sức sống như Đôn Hoàng đã vào đây, các đối thủ khác sao chịu đứng ngoài nhìn, cho dù chưa có kế hoạch mở rộng cũng phải nhanh chóng có đối sách tương ứng, giúp phố Phong Tình này phồn thịnh một cách nhanh nhất.

Đôn Hoàng hiện có bốn địa điểm ở Dung Thành, lần lượt ở quảng trường Nhân Dân, đường Tổng Phủ, Kim Hải và Tông Quang.

Tông Quang năm ngoái lượng tiêu thụ đạt tới 100 triệu, theo như ước tính sơ bộ của Tô Xán, nếu điểm Đồng Thụ Lâm dựng lên, lượng tiêu thụ vượt qua Tông Quang, thậm chí là 270 triệu của Tổng Phủ, sánh ngang với con số 340 triệu tổng bộ ở Quảng Trường Nhân Dân. Sáng tạo ra lãi ròng hơn 10 triệu.

Với 5 địa điểm này, Đôn Hoàng sẽ thành tập đoàn lớn doanh thu hoàng năm lên tới trên 1 tỷ nhân dân tệ.

Doanh thu 1 tỷ xưa nay luôn là ngưỡng khó vượt cho xí nghiệp Trung Quốc.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 274: Oan gia hẹp lộ (4)

V

ương Bạc hỏi:
- Ito Yokado, Gia Nhạc Phúc, mấy thương hiệu lớn đều đã có ý hướng tiến vào, Đôn Hoàng không sợ bị những đối thủ mạnh này chèn ép không gian sinh tồn à?

Tô Xán tự tin đáp:
- Vậy đối thủ cũng phải chén ép được Đôn Hoàng đã chứ, Đôn Hoàng chưa nay trưởng thành lên trong sự chén ép mà chú. Đương nhiên cháu cũng không hoàn toàn không chỉ có lòng riêng, hoàn cảnh cạnh tranh cởi mở, để vốn dân gian tiến vào, kế hoạch phố Phong Tình của chú sẽ bước phát triển dài, quy hoạch hoàn thiện nhanh chóng, bồi dưỡng nên vùng đất thương nghiệp, khiến giá đất xung quanh tăng giá trị, đây là kết quả hai bên cùng có lợi mà.

- Xem ra Đôn Hoàng sớm có chuẩn bị rồi, được bảo Tiểu Thanh đưa kế hoạch cho chú xem.
Vương Bạc nói tới đó chuyển chủ đề:
- Cháu ở Hoàng Thành ầm ĩ không nhỏ đấy.

- Không phải lỗi của cháu, đó là bọn chúng tự gây họa hết đường sống thôi.
Tô Xán hỏi điều khúc mắc trong lòng mấy ngày qua:
- Chú, Chu Chiêu Phong có phải càng khó chơi hơn không?

Chừng như cân nhắc xem có nên nói với Tô Xán hay không, hoặc nên cho y biết mức nào, Vương Bạc ngả lưng vào ghế, cầm cốc trà tư lự:
- Coi như vậy, tóm lại là lần này ông ta thoát hoàn toàn rồi, có người không muốn ông ta xảy ra vấn đề. Chú không sợ, chẳng qua là chưa tới thời cơ.

Ở địa vị như Vương Bạc càng chịu nhiều kiềm chế, đặc biệt vấn đề liên quan tới phái hệ, luôn cân nhắc thỏa hiệp tương ứng, có một số việc thậm chí không thể cho Tô Xán biết. Vương Bạc lên làm bí thư tỉnh ủy, chuyện gấp hiện nay là lập nên quyền uy chấp chính trong tỉnh, đợi tình hình khống chế trong tay rồi, ông ta sẽ không vui vẻ khi có người gài đinh ở hậu phương của mình.

Va chạm chỉ là vấn đề thời điểm.

Đây là khu nhà giàu trứ danh của Dung Thanh, thi thoảng có thể thấy nhân vật là khách quen trên báo chí, truyền hình, vài ba người nồi thành nhóm, trò chuyện bàn bạc, không ai nhận ra Vương Bạc ăn mặc có phần "tân thời" nhàn nhã uống trà đăng kia.

Cách bọn họ không xa có một nam nhân trung niên một mình chiếm một bàn, thong thả uống trà, ánh mặt không lúc nào ngừng quan sát bốn xung quanh.

Đó là lái xe Triệu Lỗi của Vương Bạc, được huấn luyện chuyên môn, thường ngày phụ trách an toàn cho Vương Bạc, cho dù rất tò mò thân phận Tô Xán làm sao khiến bí thư tỉnh ủy cải trang thành thường dân ra đây gặp mặt, nhưng hắn giữ đúng chức trách của mình, chuyện không nên biết thì không hỏi?

……..

- Chú hai, người lần trước chú giới thiệu cho cháu rất là lằng nhằng, cháu nói với ông ấy chuyện vay vốn, không nói lãnh đạo bên trên đang tra duyệt, thì bảo cháu làm lại kế hoạch, kết quả cháu phải từ chối mấy đơn hàng, có hoạt động cần dùng hiệu thời trang của cháu, cháu phải lỗi hẹn, thật đúng là.

Trên chiếc Audi phóng vù vù, Liêu Hân than phiền với chú hai của mình.

Ngồi bên cạnh Liêu Hân là bạn trai Trương Cảnh, có vẻ đứng ngồi không yên, vì ghế phụ lái là chú hai của Lương Hân, cột trụ thế hệ này của Liêu gia, Liêu Hưng Xương phó bí thư tỉnh ủy giám sát tải sản quốc hữu.

Liêu gia sản nghiệp nở rộ khắp nơi, tám người anh chị em của Liêu gia, mặc dù không phải là nhân vật hàng đầu, nhưng trong tỉnh Tây Xuyên, làm chỗ dựa cho nhau không thành vấn đề, trong tám người thì lão nhị Liêu Hưng Xương là có thành tựu nhất, cả gia tộc dựa vào che trở của ông ta để phát triển.

- Ồ có chuyện này sao, cái Lão Khâu đó có chuyện này mà không làm được, chê ngồi một chỗ lâu ấm mông, muốn kiếm chỗ mát hơn sao?
Liêu Hưng Xương quan tâm nhất là cô cháu gái nhỏ này, Liêu Hân mở một cửa hiệu thời trang ở Dung Thành, làm ăn xuôi chiều mát mái, lợi nhuận mỗi năm mua một cái xe không thành vấn đề.

Trương Cảnh trong lòng tự vị khó tả, một câu nói của Liêu Hưng Xương có thể quyết định vận mệnh cha hắn, đôi khi ở cạnh Liêu Hân làm hắn cảm giác áp lực lớn vì hắn chẳng có chút địa vị nào trong Liêu gia. Mặc dù Trương Cảnh trong lớp trẻ cũng có thể nói là nhân vật nổi bật, nhưng cho dù có phấn đấu miệt mài cả đời, cũng chẳng bằng những nhân vật chủ chốt ở Liêu gia, coi như chẳng bao giờ được nở mày nở mặt.

Đối với một nam nhân có lòng tự tôn cao như hắn, thật sự có chút sống không bằng chết.

Nghĩ tới Tằng Kha và Đặng Tùng Kỳ, lòng Trương Cảnh như có dao cắt, nhưng cha hắn cần Liêu gia, có đau đớn cỡ nào hắn phải cắn răng mà chịu, phải đi tiếp con đường này, không phải lúc nào con người ta cũng có thể quay đầu lại.

Xe dừng lại ở cổng hải sản quán ăn Việt ở đường Đồng Thụ Lâm, hải sản ở đây dùng đường hàng không mang tới, chủ quán ăn đã đứng ở ngoài cửa

chờ đợi, cho dù nơi này cán bộ cao cấp xuất hiện cơm bữa, một vị phó bí thư tỉnh ủy tới, gọi là hạ mình ghé chân không phải là quá.

Nhân viên đỗ xe có lẽ vì quá căng thẳng, không may làm chiếc Audi A8 cọ vào một cái cành cây một xiên, khiến xe bị xước một vệt.

- Mù mắt à, có biết xe của ai đấy không?
Chủ quán hoảng hồn tát cho nhân viên đó một cái thật lực, làm hắn loạng choạng suýt ngã, sau đó khúm núm đi tới nói với Liêu Hưng Xương:
- Bí thư Liêu, tôi có quen người anh em mở hiệu sửa xe, bí thư xem ...

Liêu Hưng Xương hừ một cái, không bình luận gì, trong lòng khó chịu, nhưng phải chú ý ảnh hưởng ở chỗ đông người, đi thẳng vào quán ăn. Nhưng một cái hừ nhỏ không hải lòng này cũng đủ làm nhân viên kia cuộc đời khốn đốn.

- Cũng muộn rồi đấy, chúng ta về thôi.

Cùng lúc đó trên chiếc bàn nhỏ, có giọng nói quen thuộc làm Liêu Hưng Xương giật mình quay sang nhìn.

Vương Bạc vẫy tay gọi phục vụ tới trả tiền, không cho Tô Xán trả, cơ hội để ông được tự tay trả tiền không nhiều, tính ra chẳng nhớ lần gần nhất bản thân mình tự móc ví ra trả tiền trả tiền là bao giờ, cảm giác mới mẻ.

Liêu Hưng Xương vội vàng đi tới, từ xa đưa hai tay ra bắt tay tay Vương Bạc:
- Bí thư Vương, hôm nay cũng tới đây sao, trùng hợp quá.

Vương Bạc mỉm cười:
- Có đứa cháu đi xa về, nên ra ngoài trò chuyện với nó.

- A.

Liêu Hưng Xương lúc này mới chú ý tới chàng trai bên cạnh Vương Bạc, thầm đoán lai lịch chàng trai này, có thể khiến Vương Bạc ăn mặc kiểu này đi ra đây, hơn nữa vừa rồi ông ta còn nhìn thấy Vương Bạc trả tiền nữa. Rốt cuộc chàng trai đó là ai chứ? Chẳng lẽ con vị lãnh đạo quốc gia nào?

- Lão Liêu, chúng tôi phải về đây, anh ở lại nhé.
Vương Bạc nhìn vẻ mặt lộ vẻ kinh ngạc của Liêu Hưng Xương, cũng biết ông ta hiểu lầm gì rồi, nhưng nổi hứng tinh nghịch không hề có ý định giới thiệu Tô Xán, mỉm cười cùng Tô Xán rời đi.

Lái xe Triệu Lỗi đưa đưa chiếc Passat tới trước mặt, Vương Bạc và Tô Xán nối nhau đi vào, trước khi lên xe còn liếc nhìn hai người Liêu Hâm một lượt.

- Đó chẳng phải là đứa em trai của Tằng Na à?
Liêu Hâm cảm giác ánh mắt Tô Xán cực kỳ đáng ghét, cứ như cười nhạo mình vậy, tức giận nghiến rắng nhéo Trương Cảnh:
- Tại anh đấy, vì chuyện chết tiệt trước kia của anh làm phiền em.

Liêu Hưng Xương tiễn Vương Bạc đi rồi quay sang hỏi:
- Cháu biết chàng trai đó?

Liêu Hân kể chuyện gặp nhau quán ăn hôm qua, Liêu Hưng Xương liền biết ngay đó là tên Tiểu ma vương Tô Xán, cháu Tằng Toàn Minh, xem ra nhà Tô Lý Thành còn thân thiết Vương Bạc hơn những gì người ta đồn.

Trầm ngâm một chút Liêu Hưng Xương lừ mắt với Trương Cảnh:
- Tiểu Trương, chuyện này cậu phải xử lý cho tốt, tôi không muốn lần thứ hai nghe Tiểu Hân nói những lời này nữa.

Trương Cảnh lấy hết sức đẩy Liêu Hân ra, cô ta bất ngờ ngã xuống đất, váy bị rách toạc, cặp đùi rất đẹp bị hàng rào gỗ cào xước một đoạn, máu tuôn xối xả, nhưng cô ta tựa hồ không biết đau nữa, mắt sững sờ nhìn Trương Cảnh.

Áp ức bao lâu vọt lên trong lòng, Trương Cảnh gào lên như điên dại:
- Con mẹ nó, tôi nhịn đủ rồi, từ hôm nay trở đi, tôi không dính líu gì tới Liêu gia chó má các người nữa ...

- Cậu có nghe tôi nói không?
Liêu Hưng Xương hừ lạnh:

Trương Cảnh sực tỉnh từ ảo tưởng, gật đầu, cảm giác cái gật này nặng tới mức làm hắn không bao giờ ngẩng đầu lên được nữa, bên tai loáng thoáng nghe Liêu Hân tiếp tục kể bạn gái cũ của Trương Cảnh kiếm được bạn trai là con trung tước quân khu Dung Thành gì đó, có vẻ ghê gớm lắm.

- Đặng Khải Trung chưa đủ tuổi về hưu, nói là vết thương cũ tái phát cũng chỉ là cái cớ mà thôi, không thuận hòa với tham mưu trưởng hiện nhiệm …
Ý của Lý Hưng Xương là Đặng Khải có thể chọn nhầm phe trong lần đổi khóa vừa rồi, hoặc có vấn đề gì đó nên cho ngồi chơi xơi nước rồi, lại còn không được lòng tham mưu trưởng hiện nhiệm, cơ bản là không đáng nhắc tới.

Liêu Hân nghe vậy thì đắc ý:
- Cháu biết ngay mà.

Trương Cảnh nhìn thấy Tô Xán không khỏi nhớ tới Tằng Na, nhớ tới quãng thời gian hạnh phúc hai người, lần trước gặp lại Tằng Na, thấy cô có bạn trai, tuy đau đớn nhưng chỉ biết chúc cho Tằng Na hạnh phúc, không ngờ lại có chuyện này, lòng lẩm bẩm :” Na Na, anh có lỗi với em.”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 275: Cô tiếp viên hàng không xinh đẹp (1)

Vương Thanh về Hạ Hải lo chuyện gia đình rồi, cô còn có mẹ vẫn do dự chưa muốn lên Dung Thành sống, còn có một đống họ hàng rất thế lợi, nhiều chuyện vụn vặt đau đầu. Thế nên Tô Xán không có chỗ nào để đi cả, ở nhà hai ngày chỉ có một thân một mình, không có nơi để đi, đói thì úp tạm mỳ ăn, không thì ra quán ngoài tiểu khu ăn qua loa cái gì đó.

Nhà thì tất nhiên vẫn trong khu Thành Thị Vật Ngữ, là cái nhà cũ đó mua từ khi mới chuyển lên Dung Thành đó, Tô Lý Thành đi rồi, nhưng hoàn toàn không có cái chuyện người đi trà lạnh, Đông Kiến Quân, Tôn Gia Dũng vẫn ở tiểu khu này, biết Tô Xán ở nhà một mình, đều nhiệt tình mới y qua ăn cơm, nhưng Tô Xán đều khéo léo từ chối.

Nhà giành cho ba người ở thoải mái, nên Tô Xán có một mình càng vắng vẻ, tuy có thể gọi bạn bè tới nhà chơi, nhưng không có cha mẹ ở đây nữa, cảm giác cô đơn, nhưng lại không muốn chia sẻ nhà mình với ai, ngay cả Lý Bằng Vũ cũng đá ra ngoài, để hắn tự lo chỗ ở, Tô Xán thấy mình rất là mâu thuẫn.

Tô Xán đã bắt đầu cảm giác được cuộc sống đi khắp nơi chẳng biết cắm rễ ở nơi nào thật trống rỗng, sau này tốt nghiệp đại học, y vì sản nghiệp khắp đang mọc lên khắp nơi của mình định sẵn cái số phận phải nay đây mai đó, nghĩ thôi làm lòng buồn phiền, càng thấy lưu luyến "nhà", còn hơn cả khi rời Hạ Hải, vì lúc đó Tô Xán một lòng hướng về Đường Vũ.

Cho dù ra khách sạn ở thoải mái hơn, có nhân viên phục vụ lo hết mọi thứ từ dọn dẹp, giặt giũ tới ăn uống, nhưng y vẫn thích ở nhà hơn, ở nhà có hồi ức, vì thế nó không chỉ là căn nhà, nó tựa hồ thành thứ có linh hồn. Ở nơi

này thời cao trung, y và Đường Vũ dùng kính viễn vòng nhìn nhau, giải tỏa nhung nhớ, ôi cái tuổi thanh xuân điên khùng đó, Tô Xán thấy mình nghĩ ra cái này cũng giỏi quá đi, đúng là sát thủ với những thiếu nữ đói khát mà ...

Kỳ nghỉ đã kết thúc, bạn bè trong tiểu khu như đám Quách Tiểu Chung lục tục đi sạch rồi, vốn hẹn nhau thế nào cũng đợi Tô Xán về Dung Thành ăn chơi thác loạn thâu đêm một chuyến, không nghĩ chuyện Hoàng Thành phiền hà như thế, kết cục lỡ dở rồi, còn bị Ngô Thì Nhuế gọi điện trách móc một hồi, nói cả năm nay không được gặp y, giọng điệu như oán phụ làm Tô Xán nghe mà sợ.

Ở nhà chẳng muốn xem sách vở hay tài liệu gì hết, Tô Xán lấy toàn bộ bát đĩa xoong nồi trong nhà ra đánh rửa sạch sẽ hết một lượt. Nhà cửa lau mấy lần không dính hạt bụi, cái kính viễn vọng được y cẩn thận tháo ra lau chùi, đảm bảo nó hoạt động tốt, cho dù biết những việc làm này của mình là hoàn toàn vô nghĩa, vì nhà không có người ở, chẳng mấy chốc bị bụi bẩn tấn công, nhưng khi làm những việc đó y thấy lòng mình hết sức thanh bình.

Gọi điện cho cha mẹ ở Hoàng Thành, dặn cha mẹ giữ gìn sắc khỏe, báo mình sắp ra sân bay, nhìn lại ngôi nhà ấm cúng lần nữa rồi đóng cửa lại, một mình xách hành lý ra cửa, gọi một cái taxi ra sân bay.

Tô Xán không giống Đường Vũ, Lâm Lạc Nhiên có nhiều người đưa chân, phải chào hỏi tiễn biệt một đống, y là lãng tử cô độc với một cái ba lô quân dụng. Cho nên là người đầu tiên tới phòng chờ, một mình ngồi đọc tạp chí kinh tế Dung Thành.

Lúc sau nhận được tin nhắn của Đường Vũ, nhìn ra cửa, thấy hai cô gái song song men theo lối ngăn cách nhỏ đi vào, cùng quần vải và áo sơ mi lụa, khác nhau duy nhất là Đường Vũ kéo vali, còn Lâm Lạc Nhiên đeo ba lô in đủ mọi nhân vật hoạt mình đáng yêu, lấy lời Lý Bằng Vũ mà nói, là ác ma cưa sừng.

Hai cô gái vẻ đẹp khác nhau, vóc người cũng khác, Đường Vũ thiên về yêu điểu xinh xắn, Lâm Lạc Nhiên hoang dại nóng bỏng. Ánh nắng ấm áp của ngày xuân chiếu lên hai khuôn mặt xinh đẹp, vòng eo thon thon khiến người ta hận không thể siết lấy cả hai vào lòng, Tô Xán thật ra làm được điều đó rồi, chỉ là hoàn cảnh lúc đó làm y không có cảm giác gì, dù hai đêm qua ngủ một mình có cố ôm hai cái gối cố tưởng tượng lại cảm giác khi đó nhưng không ăn thua, lúc đó đầu y quá loạn.

Liệu có lần sau không?

Xua đuổi ý nghĩ không thiết thực khỏi đầu, nhìn kỹ lại, bộ quần áo này của Đường Vũ dứt khoát là mới mua, có thể đoán được đi mua cùng Lâm Lạc Nhiên.

Trải qua sự kiện Dung Thành, Đường Vũ và Lâm Lạc Nhiên trở nên thân thiết hơn rất nhiều, trước kia hai cô gái ở cạnh nhau luôn có trở ngại, không người nào chịu thua kém người nào, bây giờ trông như chị em sinh đôi.

Tô Xán nuốt nước bọt, há mồm nhìn hai cô gái thản nhiên đi qua trước mặt mình, không kìm được quát:
- Này.

- Ôi, suýt quên có người qua đường đợi chúng ta đấy.
Lâm Lạc Nhiên cười khanh khách nói với Đường Vũ, Đường Vũ cũng mím môi cười rất vô tâm.

Lý Bằng Vũ đi đằng sau nhìn Tô Xán với ánh mắt thương hại, hai cô gái này hợp lực với nhau, xem ra Tô Xán chỉ còn phận bị bắt nạt thôi.

Tô Xán kệ Lâm Lạc Nhiên chơi xấu mình, thoải mái đi tới mở ngăn bên vali của Đường Vũ, chẳng hỏi han lấy ra chai nước khoáng, ngậm trong miệng tu ừng ực, nhìn Lâm Lạc Nhiên thách thức, nha đầu này dạy hư Đường Vũ của mình, bây giờ không trấn áp, để lâu hậu quả khó lường. Tô

Xán hiền lành chứ không phải dễ bắt nạt, đây là hai khái niệm dễ bị người ta nhầm lẫn, nhưng tuyệt đối khác nhau.

Giọng nữ dễ nghe từ loa phát ra, nhắc mọi người tới giờ lên máy bay.

Bốn người bọn họ ngồi khoang hạng nhất, máy bay thuộc hãng hàng không Tân Xuyên Nam. Trải qua tiếp nhận đầu tư cải tổ của Đại Dung, Tân Xuyên Nam tiến hành một loạt điều chỉnh, quá trình mở rộng của Tân Xuyên Nam diễn ra mỗi lúc một nhanh, đường bay mới liên tục mở ra, khách sạn mọc lên như nấm sau mưa, địa vị ngày một tâng. Có điều ba cự đầu hàng không đang nhìn chằm chằm như hổ đói, Tân Xuyên Nam cải tử hoàn sinh phát triển thần tốc, khiến nhiều thế lực muốn nuốt chửng nó.

Đương nhiên chuyện này không đơn thuần là là dựa vào cá lớn nuốt cá bé, Tân Xuyên Nam là do Vương Bạc chủ đạo, muốn nuốt được miếng bánh này phải ra tay từ phương diện đấu tranh thế lực.

Khi đoàn người Tô Xán đi qua cửa, một cô tiếp viên "a" một tiếng, Tô Xán nhìn sang, không ngờ chính là Ngô Thì Nhuế.

Ngô Thì Nhuế một thân đồng phục váy lam nhạt, đầu đội mũ tiếp viên hơi lệch một bên, cặp chân dài đi tất lụa đen, toàn thân toát lên vẻ thành thục quyến rũ.

Trước đó Ngô Thì Nhuế cũng ngờ tới khả năng này rồi, nhưng tỉ lệ quá thấp, cô gạt bỏ. Chẳng trách hôm nay ở sân bay mí mắt trái cứ giật giật, còn dùng nước lạnh vỗ lên mặt, cho rằng ngủ không tốt.

Ngô Thì Nhuế đang đứng đón khách, nên không thể nói gì, cười tươi như hoa, nhìn Đường Vũ và Lâm Lạc Nhiên đầy ẩn ý. Thời gian lên máy bay ít ỏi, Tô Xán chỉ kịp cười với Ngô thì Nhuế nói một câu "thật trùng hợp", rồi cùng Đường Vũ đi vào khoang, Lâm Lạc Nhiên còn không quên lè lưỡi một cái, bọn họ đều học cùng lớp thời Nhị Thập Thất Trung.

Ngồi xuống ghế rồi, Lâm Lạc Nhiên trào phúng:
- Ai đó đi tới đâu cũng có mỹ nữ vây quanh.
Lại bảo Đường Vũ:
- Chúng ta phải canh cho chặt.

Đường Vũ hừ khẽ một cái cùng Lâm Lạc Nhiên ngồi xuống hàng ghế đằng sau Tô Xán:
- Đó là người qua đường, mình không quen.

Lý Bằng Vũ giang tay ra ôm lấy vai Tô Xán, an ủi:
- Người anh em, đừng buồn, còn có tôi đây.

Lúc này có hai người đi từ phía sau lên, nhìn Lý Bằng Vũ cao lớn khôi ngô và Tô Xán đường nét nhu hòa "tình cảm" với nhau thì lách qua một bên, cứ như sợ lây bệnh vậy.

Tô Xán không chút khách khí đẩy Lý Bằng Vũ ra:
- Có muốn tôi gọi điện tố cáo anh mang thuộc phiện lên máy bay không?

Đường Vũ cùng Lâm Lạc Nhiên cười đến là vui vẻ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 276: Cô tiếp viên hàng không xinh đẹp (2)

M

áy bay bay tới tầng đối lưu, Ngô Thì Nhuế cầm micro nhắc nhở hành khách thắt dây oan toàn, có không khí bất ổn.

Sau đó Ngô Thì Nhuê mới đẩy xe đi hỏi máy bay khách uống cà phê hay nước hoa quả, tới bên cạnh Tô Xán, rót cà phê cho y mới có cơ hội nói:
- Qua mùng 3 Tết mình mới về nhà, rốt cuộc nghe nói cha cậu điều tới Hoàng Thành làm phó thị trưởng, cậu cũng mất hút luôn.

- Ừ, suốt kỳ nghỉ mình ở Hoàng Thành cùng cha mẹ, vừa về hai hôm trước thì bạn lại đi rồi, cũng không gặp được đám Quách Tiểu Chung nữa ...

Ngô Thì Nhuế cũng không thể đứng đó nói chuyện mãi với Tô Xán được, tiếp tục giọng nói êm ái hỏi Lý Bằng Vũ uống gì, lấy đồ uống cho hắn, càng ngày càng có vị nữ nhân. Đối diện với Đường Vũ và Lâm Lạc Nhiên cũng cười nói duyên dáng, được huấn luyện lễ nghi và khí chất, cô không có chút tự ti nào trước mặt hai cô gái đẹp nhất trường này.

Ngô Thì Nhuế quay trở về khoang giành cho nhân viên, một cô gái liền tóm ngay lấy:
- Khai mau, rốt cuộc anh chàng đó là ai mà làm cậu tranh đi đưa nước cho khách thế này? Cậu vốn không thích việc này cơ mà.

- Thật thất vọng Thì Nhuế, nhìn anh chàng cao to bên cạnh còn được một chút.
Cô gái khác lúc nãy đứng đón khách cùng Ngô Thì Nhuế nói:
- Còn chàng trai của cậu thật bình thường, có lẽ lần sau gặp lại cùng chuyến bay mình đã chẳng còn ấn tượng nào.

- Chẳng lẽ các cô không thấy người nhìn một cái thấy không đơn giản, kỳ thực toàn là bình thường. Người cao minh thực sự là người nhìn hoàn toàn vô hại sao?
Ngô Thì Nhuế phản bác ngay:

- Úi, úi, úi, đúng rồi, trong mắt tình nhân có Tây Thi mà.

- Mình thấy hiền lành dễ thương mà.
Cô gái lên tiếng đầu tiên kéo tay Ngô Thì Nhuế:
- Không được ăn riêng một mình, đợi hạ cánh rồi gọi điện hẹn cậu ấy cùng tụ hội đi.

- Đừng có ngốc nhếch nhé Thì Nhuế.
Cô gái tên Tiểu Chung thì nhận ra Tô Xán:
- Loại người như cậu ta từ nhỏ được nuôi lên cái tính công tử ngông nghênh, không coi người khác ra gì, hôm đó lên tiếng bảo vệ cô, tôi nghĩ chẳng qua là sĩ diện của cậu ta là chính thôi. Theo loại người này, chẳng chóng thì chầy cậu ta cũng chán ra ngoài tìm người khác, nên tìm người phù hợp với mình ấy, vừa vừa là đủ.

Mấy cô gái khác ríu tít hỏi lai lịch, khi biết là người từng một thời vì Ngô Thì Nhuế làm cả công ty nhốn nháo, cả phó tổng giám đốc cũng mất chức vào tù thì mỗi người một vẻ mặt, nhưng giống nhau đều thò đầu nhìn lại Tô Xán, lúc này đều cảm thấy y không đơn giản rồi, chỉ đáng tiếc cha Tô Xán lại rời công ty rồi, nếu không bọn họ có chỗ dựa không sợ ai nữa.

Ngô Thì Nhuế chỉ cười không giải thích, có giải thích tốn bao thời gian mới đủ, nhớ khi nhà Tô Xán mới tới tham gia tiệc cuối năm của công ty, cả nhà ba người đứng trước cổng công ty đợi xe đi cùng, nhưng hết cái này tới cái khác đi qua mà không dừng lại, bây giờ Tô Lý Thành đã là vị phó thị trưởng.

Còn cô mới đầu không thích gì Tô Xán, sau đó trải qua vô số chuyện, Tô Xán trở thành người bạn mỗi khi cô có chuyến bay xa, một mình cô đơn xứ lạ gọi điện tâm sự.

Mấy cô gái đang tán gẫu thì có tiếng chuông, nhìn số ghế hiện lên trên màn hình, cô gái tên Tiểu Lý nhíu mày:
- Tiểu Chung, lại là tên xử trưởng Triệu ghế 12A, đúng là âm hồn bất tán.

Tiểu Chung tên đầy đủ là Chung Tuyết, khuôn mặt thanh tú, là cô gái xinh đẹp nhất chuyến bay, làn da rất tốt, mong manh như nước, trang điểm còn không đẹp bằng để mặt tự nhiên. Cô gái như vậy tất nhiên thu hút nhiều ong bướm quấn lấy, trong đó có một người là Triệu Duy Hâm quản lý chuyến bay, có điều tên này thô bỉ, không dùng cách đàng hoàng, mà lấy ngừng bay uy hiếp Chung Tuyết.

Gia cảnh Chung Tuyết không tốt, cha là nhân viên trong đơn vị sắp nghỉ hưu, còn có mẹ bị bệnh cần thuốc men quanh năm. Hết cao trung, Chung Tuyết không lên đại học vì muốn sớm kiếm tiền chia sẻ gánh nặng gia đình, bằng tố chất và chút may mắn trở thành tiếp viên hàng không, vì đây là công việc thu nhập tốt, cô cực kỳ trân trọng. Hiếm có hơn nữa trong môi trường các cô gái ngầm so đọ với nhau nghiêm trọng này, lại có nhiều người có tiền ve vãn, vẫn nghiêm túc làm việc của mình.

Nhưng cô cũng không thể để mất đi công việc này.

Cho nên nhiều lúc cô phải nhẫn nhịn, phải đi tiếp rượu lãnh đạo công ty, nhưng chuyện quá đáng hơn thì dứt khoát không làm. Triệu Duy Hâm nhiều lần gạ gẫm uy hiếp không thành, càng ngày càng mất kiên nhẫn.

Hôm nay không may cùng chuyến bay Triệu Duy Hâm đi Thượng Hải công tác, biết thế nào hắn cũng kiếm cớ giở trò.

- Không sao, nếu tới Thượng Hải mà hắn dám động chân động tay với cậu, cùng lắm chúng ta tố cáo hắn.

Chung Tuyết cắn răng, nở nụ cười miễn cưỡng, rời khoang nhân viên.

Không lâu sau Chung Tuyết quay trở về, dọc đường luôn mang theo nụ cười nghề nghiệp.

Mấy cô gái đều lo thon thót, hỏi ngay:
- Sao rồi.

Vừa bước vào trong vẻ mặt Chung Tuyết trở nên khó coi:
- Không có gì, hắn lạnh nên muốn mình lấy chăn cho thôi.

Chung Tuyết ngồi xuống, mở ngăn kéo lấy chăn ra, Ngô Thì Nhuế lấy chăn từ tay cô, nói:
- Cứ để mình đi là được.

Ngô Thì Nhuế đi ra, các cô gái thấp thỏm ở trong quan sát, thấy cô lễ phép giải thích rồi đưa chăn tới. Triệu Duy Hâm tỏ ra không hài lòng:
- Tiểu Ngô, trưởng Lương thấy làm việc cẩn thận chu đáo, muốn hỏi thăm cổ vũ một chút. Anh ấy là người làm việc với công ty chúng ta rất nhiều, tính ra cũng là lãnh đạo của các cô đấy.

Thời đại này tiếp viên hàng không cho người ta một ấn tượng cao nhã quý trọng, rất được các cô gái yêu thích, cho nên trong này không thiếu cô gái có gia thế, đây là tình hình phổ biến trong nước chứ không phải là riêng vùng nào cả. Nhiều gia đình có tiền lo lót cho con gái vào làm tiếp viên hàng không, nghề này nghe rất có thể diện, dễ được nhà chồng tiếp nhận.

Triệu Duy Hâm sớm nghe nói Ngô Thì Nhuế có chút bối cảnh, nhưng vì sĩ diện với vì ti trưởng bên cạnh, vẫn phải bày ra thái độ bề trên.

Họ Lương mỉm cười nói với Ngô Thi Nhuế:
- Tiểu Ngô, tôi có ý này lâu rồi, nhưng chưa có cơ hội, thế này đi đợi hạ cánh rồi buổi tối tôi mời các cô ăn cơm.

Giọng điệu của hắn không cho phản bác và từ chối.

Cũng không phải nói là vấn đề cưỡng bách, nhưng thực tế là có một số cô gái trẻ tuổi thích kích thích, thích nam nhân bá đạo như vậy.

Lương Tiêu, ba tư tuổi, trong nhà có ít bối cảnh cách mạng lâu đời, hiện giờ là trưởng ti phát triển ở ủy ban kế hoạch quốc vụ viện, có chút thực quyền, ở Bắc Kinh nơi quan lớn đầy rẫy, thái tử công chúa kết bầy thì hắn không là gì, nhưng nếu xuống địa phương, ở cấp thành phố, thế nào cũng được phân ba vị trí xe đầu. Công ty hàng không do cục hàng không quản lý, song nhiều hạng mục và nghiệp vụ liên quan tới các bộ ủy, Lương Tiêu mấy lần xuống Tân Xuyên Nam làm việc, gặp Ngô Thì Nhuế, tơ tưởng từ lâu.

Ngô Thì Nhuế chỉ mỉm cười không đáp rõ ràng, cô được đào tạo ứng phó với loại người này rồi, quay lại giao thiệp với mấy cô gái, mấy cô gái nghe xong bực tức lắm, tiếp viên trưởng thở dài, cô đã khá có tuổi, thường ngày luôn lấy tư cách chị cả chiếu cố mấy cô gái, nhưng chuyện này không thể can dự.

Trong quá trình bay, Ngô Thì Nhuế đi qua đi lại, Lương Tiêu mỉm cười gật đầu, mặc dù bề ngoài tỏ ra lịch sự, nhã nhặn, trông rất đàng hoàng. Nhưng Ngô Thì Nhuế ở trong công ty hàng không đã quá quen loại như thế này, Lương Tiêu bề ngoài khách khí không che dấu được ý đồ bất thiện, giống ý đồ của Triệu Duy Hâm với Chung Tuyết, chẳng qua hắn biết che dấu hơn mà thôi.

Lý Bằng Vũ nãy giờ ngồi sau nhìn thấy hết chuyện dây dưa của Triệu Duy Hâm và Ngô Thì Nhuế, lần trước đi chơi Tuyết Sơn hắn rất có thiện cảm với cô gái này, chỉ tiếc hôm đó thời gian ngắn, lại gặp chuyện xung đột với đám Dịch Lực Hoan, rốt cuộc không có cơ hội tiếp cận, bây giờ nổi máu anh hùng nói với Tô Xán:
- Hay là tôi qua cảnh cáo bên đó chút?

Tô Xán nhíu mày, sau đó lắc đầu, nhìn thấy chuyện này đúng là ảnh hưởng tới tâm tình, nhưng ở trên chuyến bay, không tiện làm gì, mọi chuyện cứ để đợi xuống đất đã, nếu đối phương làm tới, Tô Xán tất nhiên sẽ không khoanh tay ngồi nhìn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 277: Chưa chịu thôi

Ở khoang hạng nhất Tô Xán ngả ghế hết cỡ ra đằng sau, nghe Đường Vũ cầm một bản tài liệu nói nhỏ vừa đủ bốn người bọn họ nghe:
- Muốn chỉnh đốn triệt để được sản nghiệp than ở Hoàng Thành thì không chỉ dựa vào sức một mình Hoàng Thành được. Như huyện Đại Túc ở hạ lưu sông Bảo Mã có lượng lớn rừng rồng ở hai bên bờ, nhưng khu vực này còn thuộc phạm vi của thành phố Quảng Hán, như vậy khu nguyên liệu lớn nhất sẽ bị phân hóa, tạo thành vấn đề tăng giá, còn chưa tính công tác quan hệ xã hội phía TP Quảng Hán làm mất thêm nhân lực, tiền bạc.

- Em nhìn đúng vấn đề rồi, còn gì nữa?

Tô Xán mím môi gật gù, thái độ rất ông chủ làm Lâm Lạc Nhiên rất ngứa mắt, cảnh vợ hát chồng khen còn ngứa mắt hơn.

- Còn nữa, người trong nghề ở Hoàng Thành đều rất không hài lòng với hiện trạng, vì sao với ưu thế địa lý, ưu thế tài nguyên của mình, mà thậm chí không có nổi công ty than nổi tiếng trong tỉnh. Mười mấy năm bọn họ đi tìm lời giải đáp, hiểu ra sản lượng mất kiểm soát, cạnh tranh không lành mạnh, không tập trung được sản xuất hình thành ưu thế giá cả đều do chính sách tỉnh tạo thành.

- Khoảng năm bảy năm trước thì đua nhau khai thác, chỉ cốt lấy nhiều, kỹ thuật khi đó chưa đủ, gần đây kinh tế phát triển quá nhanh, ngành than thành công nghiệp cũ, gây ô nhiễm cao, cho nên không đầu tư kỹ thuật vào nữa. Tình hình chung là thế, chẳng qua Hoàng Thành là cái vườn thí nghiệp nên tình hình càng nghiêm trọng hơn. Thêm vào mấy thành phố xung quanh cướp tài nguyên của Hoàng Thành.

Đường Vũ mặc dù hiện giờ thực tập ở Facebook TQ, nhưng tương lai Tô Xán có ý để cô quản lý toàn bộ sản nghiệp, nên Đường Vũ chủ động đem tài liệu tổng kết được thời gian qua làm báo cáo, đánh giá khả năng mở rộng quy mô kế hoạch cải tạo ngành than của Tô Xán:
- Thế nên chúng ta đầu tư quá nhiều kỹ thuật cao, nâng hiệu năng sản xuất đi ngược ưu tiên của tỉnh, chỉ e về chính sách khó được hỗ trợ, chú Vương cũng không thể một mình định đoạt được.

- Thế nên anh mới đưa Thực nghiệp Phượng Hoàng vào dưới tập đoàn Đại Ba La, đồng thời thanh thế phải lớn, phải quyết tâm gây dựng lên thương hiệu tiêu chí hàng đầu trong nghề. Nói trắng ra phải để Phượng Hoàng vượt khỏi tầm công ty ở địa phương, khiến người ta coi trọng, đồng thời khiến một số kẻ sợ ném chuột vỡ đồ, không dám tùy tiện ra tay với chúng ta.
Tô Xán không cho rằng chuyện ở Hoàng Thành thế là êm thâm, Hứa Trường Thành ngã ngựa quá nhanh chỉ chứng tỏ có thế lực mạnh hơn đằng sau, y không buông lơi đề phòng được:
- Chú Vương muốn tiến hành điều tiết sản nghiệp tương quan, trước tiên phải tạo dựng ảnh hưởng. Hiệu quả nổi bật nhất, không gì bằng tạo thế cho Đại Ba La. Hiện giờ đâu đâu cũng hô khẩu hiệu mời gọi đầu tư bên ngoài. Tới huyện còn phân chia nghiệm vụ phải đưa về được bao tiền đầu tư, nên tạo thế phương diện này hiệu quả nhất.

Chỉ dựa vào bối cảnh của Vương Bạc thì Đôn Hoàng, Thục Sơn không thể có ngày hôm nay, Vương Bạc chỉ có tác dụng lớn lúc khởi đầu, còn bây giờ sản nghiệp của Tô Xán đủ mạnh để Vương Bạc dựa vào nó để tạo thế cho mình. Đầu tiên phải kể tới những tinh binh mãnh tướng của Tô Xán như Vương Thanh, Triệu Minh Nông kinh doanh đắc lực, tiếp đó là tới bố cục chiến lược chính xác của Tô Xán, như hiện giờ Thục Sơn mở rộng mạnh mẽ trên phạm vi toàn quốc, bốn TTTM của Đôn Hoàng ở Dung Thành đóng góp nguồn thuế thu không nhỏ, đồng thời còn lập ra quỹ xã hội có đóng góp lớn, những thành quả này làm họ có tiếng nói và địa vị tương đối trong tỉnh.

Bây giờ cho dù Vương Bạc có rời khỏi tỉnh Tây Xuyên, cũng không ai trong tỉnh dám tùy tiện đả kích sản nghiệp của y, thậm chí một số người vì bảo vệ con số thành tích đẹp còn phải bảo vệ nó.

Đường Vũ được Tô Xán nhắc một chút là hiểu ngay:
- Cho nên anh muốn từ phương diện Facebook tạo thế quy mô lớn, để Đại Ba La gây áp lực lớn hơn trong tỉnh?

- Chuẩn xác.
Tô Xán giơ ngón tay cái lên:
- Tin rằng với nhiều người có ý từ mà nói chuyện Facebook, Đôn Hoàng, Thục Sơn thuộc Đại Ba La không phải là bí mật gì cả.

Năm nay nếu như Facebook ở nước ngoài huy động vốn cùng giá trị thị trường đẩy lên tầm cao hơn, đối với tập đoàn Đại Ba La mà nói không chỉ là vấn đề nắm cổ phần cả Facebook TQ và Facebook Mỹ, thu hút vô số ánh đèn và được tầm quốc gia bàn luận, quan trọng hơn có thể ảnh hưởng ngược lại hỗ trợ sự phát triển của Thực nghiệp Phượng Hoàng.

Đại Ba La thành lập sản nghiệp mới ở Hoàng Thành, tin rằng không ai dám không coi trọng, nhưng chỉnh hợp toàn bộ ngành than là kế hoạch bạo tay.

- Nói tới làm ăn một cái là toàn thân thay đổi, vênh váo chỉ chỏ, nhìn mà ghét.
Ở ghế ngồi đằng sau, Lâm Lạc Nhiên trề môi nói.

- Còn chưa phải lúc đáng ghét nhất đâu, lúc anh ấy tập trung làm việc mới lãnh huyết vô tình.
Đường Vũ cười tủm tỉm, tuy nói thế nhưng mặt ánh lên vẻ kiêu ngạo, đó là nam nhân của cô không kiêu ngạo sao được.

Nhớ thời gian Tô Xán mua cổ phần WoW là bận rộn nhất, ăn uống thất thường, Đường Vũ luôn phải mang đồ ăn, hoa quả tới tận phòng, có lần cô

tới, dọn dẹp giường cho y, Tô Xán xem tài liệu tập trung tới mức không hề biết cô tới, từ đó bị ba người bạn cùng phòng gọi là lãnh huyết vô tình.

Máy bay hạ cánh xuống Thượng Hải, đồng ruộng dần dần thay thế bằng thành phố, máy bay bay vòng quanh trên bầu trời đợi lệnh hạ cánh. Tiếp viên đi kiểm tra nhắc nhở mỗi hành khách chú ý biện pháp an toàn.

Ngô Thì Nhuế đi tới bên cạnh Tô Xán, giúp y kiểm tra đai oan toàn, động tác rất chuyên nghiệp nhưng không thiếu sự hoạt bát:
- Cậu nợ tôi một bữa cơm nhé, tôi nói với thành viên trong tổ bay rồi, không được thay đổi đâu.
Nói xong quay xuống lẽ lưỡi trêu hai cô bạn, sau đó ung dung bỏ đi.

Tô Xán quay xuống cười khan với Đường Vũ và Lâm Lạc Nhiên:
- Hứa với cô ấy từ Tết rồi.

Đường Vũ không nói gì hết, Lâm Lạc Nhiên ngọt nhạt:
- Tốt quá, chúng ta đi xem phong thái của những nữ tiếp viên hàng không, chậc chậc, toàn bộ váy ngắn tất lụa, cơ hội hiếm có mà.

Máy bay đáp xuống, bốn người Tô Xán xuống cuối cùng, đợi ở đại sảnh, một lúc sau thành viên tổ bay Ngô Thì Nhuế mới đi ra, đồng phục chưa thay, mỗi cô gái kéo một cái va li, chiều cao đồng đều, ai nấy xinh đẹp trẻ trung, lại tụ vào một chỗ, trông rất là khí thế, có phần lấn át cả Đường Vũ và Lâm Lạc Nhiên.

Tô Xán bị hai bàn tay sau lưng nhéo đau điếng mà không dám kêu cái nào.

Ngô Thì Nhuế rất hưng phấn giới thiệu:
- Đây là nha đầu Lý Du, đây là mỹ nhân tổ bay Chung Tuyết, đây là ..

Tô Xán cũng giới thiệu bên mình, các cô tiếp viên chào Đường Vũ và Lâm Lạc Nhiên rất nghề nghiệp, đối với Tô Xán và Lý Bằng Vũ thì nhiệt tình vô cùng.

Mọi người thương lượng xong liền chuẩn bị tới thành phố, ăn cơm ở gần khách sạn tổ bay Ngô Thì Nhuế ở.

Chưa kịp đi thì nhìn thấy Triệu Duy Hâm và Lương Tiêu cùng mấy nam tử mặc đồ tây tới đón đi tới, Triệu Duy Hâm chỉ tay một vòng, ra lệnh:
- Tiểu Chung, Tiểu Ngô, vừa vặn các cô ở đây, xử trưởng Lương có xe, các cô đi theo chúng tôi.

Triệu Duy Hâm lúc này tâm tình không tốt cho lắm, cũng bình thường thôi, lúc nãy hắn đã lên tiếng mời mấy cô gái này ăn cơm trước, người ta không thèm để ý, bây giờ xúm xít quanh mấy chàng trai, đương nhiên không thể vui vẻ nổi. Lương Tiêu chỉ đứng bên mỉm cười nhìn mấy cô gái, bộ dạng thản nhiên như nhìn con mồi không có khả năng trốn thoát.

Tiếp viên trưởng đi ra giải vây:
- Trưởng phòng Triệu, Tiểu Ngô gặp được bạn học cũ, muốn tụ họp cùng nhau. Thôi kệ bọn chúng, tôi và Tiểu Mai không muốn đi, hay là chúng tôi đi nhờ xe anh về khách sạn?

Triệu Duy Hâm mặt lập tức trở nên âm trầm:
- Gần đây tập đoàn chỉnh đốn nội bộ, các cô đều biết các đấy, một số tiếp viên tác phong sinh hoạt không đứng đắn, kỷ luật tản mát, về tới khách sạn sẽ kiểm tra chuyên cần ... Các cô xem lấy mà làm.
Nói xong câu này chuẩn bị phất tay bỏ đi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 278: Nghỉ một chút ăn cơm mới ngon

Kết hợp với tình huống trước đó, Tô Xán đại khái đoán ra mục đích của Triệu Duy Hâm, không có gì lạ cả, quy tắc ngầm không phải là thứ chỉ có ở giới giải trí, xã hội mỗi lúc một vật chất hóa, nó len lỏi tới tất cả mọi ngành ghề.

Hiện thực xã hội là vậy, Tô Xán không định đi thay đổi, nhưng ít nhất y không trơ mắt nhìn nó diễn ra trước mắt mình, hay xảy ra với bạn bè mình.

Mặt Tô Xán lạnh xuống, y đồng ý đi ăn với Ngô Thì Nhuế là để cô có cơ thoát khỏi sự dây dưa của đám người này, không ngờ Triệu Duy Hâm lại trắng trợn tới mức này.

- Tô Xán, không có chuyện gì đâu.
Ngô Thì Nhuế vội nói:
- Chuyện thế này trong công ty luôn có, thực sự không thành vấn đề, chúng tôi đều có cách bảo vệ mình.
Còn nhìn Đường Vũ và Lâm Lạc Nhiên, bảo hai cô bạn nói đỡ họ.

Cô biết tính cách của Tô Xán, nhất định có hành động đến nơi đến chốn, chứ không phải là nói vài câu. Nhưng cô lo chính như vậy thêm rắc rối cho Tô Xán, dù sao Tô Lý Thành rời công ty rồi, rất kiêng kỵ chỉ chỏ gì đó với công ty cũ, hơn nữa cô và Tô Xán đơn thuần là bạn bè thôi, thi thoảng trêu chọc y một chút không sao, để Đường Vũ hiểu lầm gì thì không hay.

Nhưng Đường Vũ và Lâm Lạc Nhiên càng hiểu Tô Xán hơn, chuyện này không cản y được, nên không có hành động gì.

- Yên tâm, loại người này chưa gây được rắc rối cho mình.

Tô Xán giao hành lý cho Lý Bằng Vũ, bước thẳng tới trước mặt Triệu Duy Hâm, nhạo báng nói:
- Mỗi chuyến bay có xe bus riêng đưa nhân viên về khách sạn, không biết nếu ngồi xe của anh có gọi là kỷ luật tản mác không. Đi theo các anh về, ăn cơm không thể tránh khỏi ...
Rồi đưa mắt nhìn đám Lương Tiêu, đánh giá hắn một lượt, tới khi Lương Tiêu thấy rờn rợn mới nói tiếp:
- Chỉ vì chiều lòng đào sâu táo thối này mà anh tốn công nhỉ, ăn cơm, uống rượu, lên giường, đúng không? Quy trình đó có gọi là tác phong không đứng đắn không?

Biết thế nào Tô Xán không nói gì hay ho, nhưng không ngờ Tô Xán thẳng thắn như vậy, ngay Đường Vũ từ kinh ngạc bị thái độ tự lạnh lùng chuyển sang bất cần đời của Tô Xán làm bật cười, Lâm Lạc Nhiên càng nhìn về đám "đào sâu táo thối" một lượt.

Ngô Thì Nhuế còn đỡ, dù sao cô nhiều lần thấy được sự bá đạo của Tô Xán rồi, đám Chung Tuyết thì từ lo lắng chuyển sang tim đập chân run, đó chính là chàng trai lúc nãy các cô đánh giá là hiền lành vô hại sao?

- Này, cậu nói linh tinh bậy bạ cái gì?
Triệu Duy Hâm tím mặt:

- Nói trúng tim đen rồi hả?
Tô Xán bĩu môi, nói nhỏ cho hai người nghe với nhau:
- Anh nhắm vào ai thế, Chung Tuyết hay Thì Nhuế? Không biết soi gương xem, người thì béo, mặt thì xấu xí, chân tay ngắn, trông như con ếch, đúng là minh họa chính xác cho câu cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga.

- Mày, mày, hôm nay tao cho mày biết thế có những lời không được nói bừa.
Triệu Duy Hâm bị lời ác độc của Tô Xán xoáy vào tim, nổi điên vung nắm đấm xông tới.

Nhưng hắn làm sao có thể đạt được mục đích, Lỹ Bằng Vũ ở sau xông tới vung tay tát hắn lảo đảo, nắm đấm chệch sang một bên, tiếng chửi vừa phát ra được một nửa bị một bàn tay to lớn bóp cổ, làm hắn chỉ phát ra tiếng ọ ọe như ếch kêu.

Lương Tiêu nãy giờ luôn làm ra vẻ lạnh lùng kiêu ngạo cũng biến sắc, nhanh chóng quát:
- Gọi bảo vệ, gọi bảo vệ ngay, sao có thể ngang nhiên hành hung thế này?

Đám Chung Tuyết càng cảm thấy nội tạng trong bụng lộn tùng phéo, tình hình lúc này đã nghiêm trọng vượt ngoài giới hạn chịu đựng của tim bọn họ rồi.

…..

Nhóm Triệu Duy Hâm và Tô Xán nhanh chóng bị bảo vệ khống chế đưa tới đồn công an của sân bay Phổ Đông.

Triệu Duy Hâm ngồi trên ghế, hai tay xoa cổ, lúc này vẫn còn chưa hoàn hồn. Thời cao trung hắn từng học võ, tuy bây giờ sống nhà hạ sung sướng bỏ bê rèn luyện, nhưng nền tảng thể lực tốt hơn người thường nhiều, vậy mà dùng hết sức lực không thoát được khỏi bàn tay như kìm sắt của Lý Bằng Vũ.

Vừa rồi Lý Bằng Vũ bóp cổ hắn, nhưng không dùng lực siết khí quản, mà hai ngón tay đặt ở bên hàm, mặt hắn tím tái, trông rất đáng sợ, thực chất bóp nửa tiếng cũng không thể chết được, nhưng tới bây giờ vẫn còn đau, quai hàm cử động không thoải mái cho lắm.

Triệu Duy Hâm vừa ngồi xuống liền làm um lên, muốn bác sĩ tới kiểm tra đánh giá vết thương, muốn truy cứu trách nhiệm hình sự.

Tên Lương Tiêu bị Tô Xán chửi cả vào thì ngồi một bên không nói không rằng, nhưng người đi theo hắn thì liên tiếp gọi điện thoại, ngay cả viên đồn trưởng Lô của đồn công an khu vực tới cũng khách khí hơn nhiều.

Dù sao Triệu Duy Hâm cũng là quản lý cao tầng của Tân Xuyên Nam, hiện giờ hàng không cùng với ngân hàng đang là hai ngành được chính phủ cực kỳ coi trọng, quan hệ rộng, đối phương biểu lộ thân phận, chưa nói xử lý ra sao, trước tiên thái độ tốt không để xảy ra vấn đề đã.

- Mọi người cứ bình tĩnh, chuyện từ từ rồi giải quyết.

- Còn việc gì phải từ từ nữa, nhìn xem, nhìn đi, cổ tôi bị nó hành hung thành ra thế này, tạm giam tra xem chúng nó học trường nào, lập tức đuổi cổ.

Nếu như người tuổi tác tương đương, Triệu Duy Hâm còn có chút kiềm chế, nhưng bị một thằng nhãi con chẳng biết ở đâu ra chỉ mặt chửi bới nói xoáy vào nỗi đau của hắn như vậy, làm sao hắn mà kiềm chết nổi. Chính vì bộ dạng xấu xí này, thời đi học hắn luôn bị trêu chọc, đặc biệt là những cô gái xinh đẹp không buồn nhìn hắn tới nửa con mắt. Sau này hắn cắn răng học tập, cắn răng leo lên vị trí cao, với tiền bạc và địa vị của hắn, đủ làm nhiều cô gái quên đi bề ngoài của hắn, nhưng vì loại tâm lý biến thái, hắn đặc biệt thích dày vò những cô gái xinh đẹp kiêu ngạo, không thèm để ý tới vật chất như Chung Tuyết.

- Cha Tô Xán tuy là phó thị trưởng, nhưng đây là Thượng Hải, quan hệ nhà bọn họ không tới được. Nếu chuyện trong công ty đã đành, nhưng bây giờ người của đồn cảnh sát cũng tới ...
Mấy cô gái nhìn thấy nhóm người Triệu Duy Hâm, Lương Tiêu gọi điện thoại, hiển nhiên đang huy động mối quan hệ, liền lo lắng, tụ vào một chỗ tìm cách ứng phó.

Cũng có người gọi điện thoại liên hệ người có thể giúp đỡ ở Thượng Hải, như tiếp viên trưởng đang hỏi bạn bè xem có người quen ở hệ thống cảnh sát hay không. Cô gái tên Lý Du cũng gọi điện về nhà, cha cô là công vụ viên ở Thượng Hải.

Từ đầu đến cuối nhóm Tô Xán không khuyên hay cản bọn họ lo lắng cuống quít gọi điện thoại khắp nơi cầu cứu.

Tô Xán cố tình làm thế, dù sao thì chưa làm gì mấy cô gái cả, không có lý do nào trừng trị hắn, hắn có thể dễ dàng chối bay đi. Nếu muốn hạ bệ hắn, chỉ e cần phát động một vụ cải tổ ầm ĩ không kém gì lần trước cha y làm, nhưng chuyện này làm một lần còn được, tới lần thứ hai người ta phản cảm ngay, lợi bất cập hại.
Bởi thế chỉ còn cách này, trực tiếp lấy quyền thế ép người, dẫn xung đột lên người mình, cứ để chuyện này ầm ĩ lên để cao tầng của hãng hàng không biết, tới lúc đó chỉ cần họ biết y bất mãn với Triệu Duy Hâm là coi như hắn hết đời, không liên lụy tới mấy cô tiếp viên kia, vẹn cả đôi đường.

Trần trụi ỷ thế bắt nạt người, tác phong nha nội điển hình, lúc này tâm trạng Tô Xán rất tốt.

Ở Dung Thành và Thượng Hải, số người có thể làm khó y không nhiều.

Tô Xán gọi mấy cuộc điện thoại xong nhởn nhơ nói với mấy cô gái, ánh mắt luôn nhìn Triệu Duy Hâm khiêu khích khiến người ta nổi điên:
- Vừa bay một chuyến, nghỉ ngơi lát nữa ăn cơm mới ngon.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 279: Tôi tới đón cô ấy (1)

Phía thành viên tổ bay, rốt cuộc nhờ quan hệ gọi tới được bên phía đồn trưởng Lô, ông ta nghe điện thoại xong nói với tiếp viên trưởng Tương Lự Lự:
- Chuyện này tôi sẽ cố gắng hai bên hòa giải.
Rồi đi tới trước mặt Triệu Duy Hâm:
- Trưởng phòng Triệu, ti trưởng Lương, hai vị đều là nhân vật có vai vế, chuyện này làm lớn lên không hay, nếu hay là hai bên hòa giải, được không?

Triệu Duy Hâm chủ yếu là hận Tô Xán, so với Lý Bằng Vũ ra tay với mình, lời của Tô Xán càng khiến hắn khơi lên vết thương cũ, quyết không dễ cho qua:
- Muốn hòa giải, được, để bệnh viện tới khám, cổ tôi bị bóp tới tím bầm rồi, khả năng bị chấn thương tới xương cổ, cần 400- 500 nghìn chữa trị.

- 400 - 500 nghìn?
Đồn trưởng Lô khựng lại, nhìn về phía Tô Xán, cả nhóm ăn mặc rõ ràng là học sinh sinh viên, lấy đâu ra số tiền đó:
- Thế này, thế này thì nhiều quá.

Triệu Duy Hâm nhếch mép nói:
- Bồi thường được thì hòa giải, nếu không, hừ. Đồn trưởng Lô, anh nói đi cố ý hành hung, nhục mạ người khác, nên xử thế nào? Theo tôi biết, có thể phạt tù vài năm rồi.

Đồn trưởng Lô thầm nghĩ kẻ này quá đáng, biết với quan hệ của hắn, đi bệnh viện kiếm cái giám định thương tật 7 -8% không phải khó. Lòng khó

chịu lắm, song hết cách, tên ti trưởng Lương kia còn có bối cảnh cao hơn nữa, không dám đắc tội.

- 500 nghìn?
Mấy cô gái nghe đồn trưởng Lô trở về nói đều kinh hoàng:

Tô Xán hời hợt nói:
- Tôi lấy đâu ra nhiều tiền như vậy, mà có cũng không cho loại người đó.

Lý Bằng Vũ sắn tay áo:
- Phải bẻ thêm một cái xương sườn của hắn mới xứng với số tiền này.

Quản lý sân bay Phổ Đông tới nơi, đối với Triệu Duy Hâm không để ý, nhưng thái độ với Lương Tiêu nịnh bợ rõ ràng. Lương Tiểu đột nhiên nhìn Tô Xán cười nhạt, bổ xung:
- Tôi thấy trong suốt chuyến bay này thái độ tiếp viên ác liệt.

Chỉ một câu nói của hắn, quản lý sân bay hiểu ý ngay:
- Ti trưởng Lương đã góp ý, chúng tôi nhất định phản ánh tình hình nghiêm túc với hàng không Tân Xuyên Nam.

Tô Xán nhíu mày, tên Lương Tiêu này quả nhiên là người trong thể chế, ăn thịt người không nhả xương, đại khái đoán ra được y cố ý dẫn chuyện lên người mình để giải vây cho mấy cô gái rồi.

Dù sao Tô Xán ngồi khoang hạng nhất, đi cùng có bạn gái xinh đẹp cùng trợ lý, thân phận hiển nhiên không vừa, hắn không nhắm vào Tô Xán, từ đầu tới cuối khóa chặt mấy cô gái.

Mấy cô tiếp viên nghe câu này không khác gì gặp ác mộng, lúc này không còn là chuyện Tô Xán nữa, nếu để ý kiến của quản lý sân bay về tới công ty, chỉ có kết cục duy nhất là toàn bộ bị cấm bay.

Cho dù trấn định như Tương Lự Lự cũng thấy đầu óc như thiếu dưỡng khí, muốn ngã. Cô gái có chút hung hãn như Lý Du cũng đầu óc trống rỗng, không biết khi thông báo kia có tên mình thì cảm giác thế nào. Còn Chung Tuyến thì tức thì nước mắt trào ra, cảm giác cuộc đời như rơi xuống vực thẳm, cô không thể mất việc, nếu không nhà cô sẽ ra sao, nếu vậy chỉ còn một cách, nhưng giờ không còn là chuyện chỉ ăn một bữa cơm khéo léo đưa đẩy, cùng lắm chịu đựng chút hành động quái rối là đối phó xong nữa rồi.

Ngô Thì Nhuế cùng Đường Vũ và Lâm Lạc Nhiên thấy thế thì không đành lòng, trừng mắt với Tô Xán:
- Chơi đủ chưa giải quyết nhanh lên.

Tô Xán vừa đứng dậy thì có viên cảnh sát từ đại sảnh đi vào, nhỏ giọng nói với đồn trưởng Lô vài câu.

Đồn trưởng Lô nghe xong hơi giật mình, vội đi ra ngoài hành lang, thoáng cái có tiếng nhiệt tình của ông ta bên ngoài:
- Hiếm khi thư ký trưởng Liễu tới đây .. Chuyện đang xử lý, xin mời đi bên này.

Tiếp đó một nam tử tuổi chừng 40 được đồn trưởng Lô cùng mấy lãnh đạo đồn cảnh sát xúm quanh đưa vào phòng, khỏi giới thiệu cũng có thể đoán ra là Thư ký trưởng Liễu rồi.

Thư ký trưởng Liễu đi vào phòng là tới tận nơi bắt tay Tô Xán, cười nói:
- Tôi đang làm việc ở khu Từ Hối thì nhận được điện thoại, còn tưởng cậu gặp rắc rối gì lớn lắm cơ, sự việc giải quyết thế nào rồi?

- Không nghĩ lại phiền tới cả anh, áy náy quá.
Tô Xán vui vẻ bắt tay hắn:

Khi Facebook mới thành lập, phó bí thư thành ủy từng đến tòa nhà Mỹ La thị sát, tiếng là đi động viên quan tâm tới những tập đoàn hàng đầu thế giới đóng đô ở đây, như Microsoft TQ, Pepsi. Nhưng những người tham gia

chuyến hành trình đó thì biết trọng điểm là công ty vừa treo biển hoạt động chưa lâu, được phó bí thư thành ủy bắt tay chủ tịch trẻ của công ty, còn đánh giá "rất có tiền đồ", từ đó Liễu Trường Huy mang tâm tư thân cận với Facebook TQ.

Sau đó vì phát hiện ra tuyến tàu điện ngầm Thượng Hải mỗi khi tới trạm nào, loa thường báo ra tên ba công ty gần đó, Kiều Thụ Hâm liền góp ý với Tô Xán, theo tin nội bộ hắn có được từ một người bạn, chỉ cần một tháng bỏ ra hơn trăm nghìn là có thể đưa tên của Facebook TQ vào.

Đến lúc đó tới nơi sẽ có thông báo :" Đã tới trạm 10, tòa nhà Mỹ La, tổng bộ Facebook TQ, Mỹ viện quốc tế Victoria ... , mời quý khách ra cửa " Lợi ích không cần nói nhiều.

Nhưng vấn đề là số công ty đang xếp hàng đợi để được đưa vào cũng lên tới mười mấy cái, ôm tiền tới cũng không được ích gì. Kiều Thụ Hâm mời Liễu Trường Huy đi ăn cơm, không cần đi tới nhà hàng khách khách sạn gì, mà ở ngay nhà ăn của Facebook TQ, Tô Xán dùng hết bản lĩnh mồm mép, không lâu sau Liễu Trường Huy trở về, quan hệ bên phía phòng quản lý giao thông xử lý ổn thỏa.

Từ đó quan hệ hai bên trở nên rất mật thiết.

Đối với cán bộ quản lý cấp cao sân bay mà nói, làm sao có thể xa lạ với với lãnh đạo thành phố cấp này, phó tổng giám đốc đi tới bắt tay:
- Thư ký trưởng Liễu, tôi tới chậm hơn anh một bước rồi.

Nghe tới đó Triệu Duy Hâm tái mặt, Lương Tiêu cũng đờ người, vừa rồi Tô Xán và người trung niên nam tử này bắt tay nhau rất tự nhiên, cho thấy thân phận đối phương không tầm thường.

Liễu Trường Huy cười:
- Thật trùng hợp.
Rồi quay sang hỏi vị đồn trưởng Lô:

- Chuyện người bạn của tôi xử lý ra sao rồi.

Câu này càng khiến một số kẻ tưởng mình nghe nhầm, quan viên trong nước tới cấp độ này nâng việc nói chuyện lên tới tầm cao "nghệ thuật", một câu nói có thể diễn giải ra mười tám nghĩa, đồng thời cũng có thể nói liền một lèo cả tiếng đồng hồ mà người nghe không thể moi ra một câu có giá trị. Vậy mà bây giờ lại tỏ rõ lập trường "bạn của tôi".

Là người khiến Liễu Trường Huy phải lấy lòng.

Đồn trưởng Lô nhìn về phía Triệu Duy Hâm, ông ta trước đó nghiêng về phía Tô Xán, là một cảnh sát, thoáng nghe câu chuyện, nhìn mấy cô gái xinh đẹp xung quanh là ông ta đoán được đầu đuôi, tựa cười tựa không nhìn Triệu Duy Hâm:
- Chúng tôi đang bàn bạc, trưởng phòng Triệu thấy nên hiệp thương giải quyết ra sao đây.

- Tôi, tôi không có ý kiến gì nữa.
Đáng thương cho một người tuổi gần bốn mươi nói ra một câu trọn vẹn cũng khó không kém trẻ em mới học nói.

Tô Xán chẳng buồn bình phẩm, công bằng và chính nghĩa là thứ nói ra còn rực rỡ hơn cả ánh mặt trời, nhưng quyền lực sinh ra nhờ sự bất công xã hội, nếu như xã hội công bằng thì quyền lực cũng tiêu vong, y cũng là người lợi dụng sự bất công này. Thứ người như Triệu Duy Hâm ở xã hội hiện đại này quá nhiều rồi, chỉ có điều trừng trị được kẻ nào, bớt kẻ đó cũng tốt.

- Vậy mấy cô gái bạn cũng tôi, cũng không còn việc gì nữa chứa?
Lý Bằng Vũ lên tiếng đúng lúc:

- Trưởng phòng Triệu đã nói không có ý kiến gì thì tất nhiên không thành vấn đề.
Lương Tiêu gật đầu, với thân phận của hắn chẳng ngại gì Liễu Trường Huy, nhưng tình thế bây giờ làm ầm ĩ lên chẳng có lợi nào cho hắn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 280: Tôi tới đón cô ấy (2)

T

ưởng rằng chuyện tới đó là hết thì bên ngoài một chiếc xe Nhật treo biển khu cảnh bị dừng bên ngoài phòng bảo vệ sân bay, khí thế hùng hổ, xe không dừng ở trước vạch giới hạn, nhưng bảo vệ và cảnh sát nhìn biển số xe nhưng không dám ngăn cản, để cho người cao toàn trên mét tám hung hãn xông thẳng vào, trong lòng rất ấm ức, sự kiện xung đột này hai bên đều lai lịch không nhỏ, khiến đồn cảnh sát rất khó xử.

Người đi đầu vào phòng, không thèm để ý tới ai, một tên ngông nghênh nói oang oang:
- Anh Lương, chuyện gì mà phải kéo nhau tới đồn cảnh sát? Ở Thượng Hải còn có kẻ dám gây phiền toái với anh sao?

Lương Tiêu thấy người này càng tỏ ra nhàn nhã, tin rằng cho dù thư ký trưởng thành ủy ở đây, người này cũng không coi vào mắt, mặc dù không tới mức muốn làm lớn chuyện lên, ít nhất khí thế không được thua đối phương.

Đồn trưởng Lô đau đầu hết sức, một bên là thư ký trưởng Liêu, bên này là thiếu tá Bành Phi, chỉ mong đám người này xéo nhanh cho mình nhờ.

Bành Phi khoác vai Lương Tiêu:
- Vậy thì đi thôi, hôm nay thế nào cũng phải để tôi mời khách, hai anh em ta uống vài chén.

Lương Tiêu gật đầu, vuốt áo đứng dậy, định cùng Bành Phi cất bước vứt cả đám lại đằng sau thì Bành Phi ở bên ngớ ra:
- Anh Lý, sao anh ở đây?

Lại nhân vật nào nữa đây? Mọi người nhìn sang Lý Bằng Vũ đang đứng sau Tô Xán. Bành Phi phát hiện ra hắn, thái độ thay đổi hẳn, ai cũng thấy hắn nhiều tuổi hơn tên khổng lồ kia, nhưng lại gọi là "Anh Lý", đây là sự tôn trọng về bối phận.

- Làm sao tôi ở đây thì hỏi người bên cạnh cậu ấy.
Lý Bằng Vũ chẳng khách khí đáp:

Bành Phi khôi phục vẻ mặt bình thường, nhíu mày hỏi Lương Tiêu:
- Anh Lương, chuyện này ...

Lương Tiêu lúc này mới ý thức làm hơi quá rồi, đối phương lai lịch hơn mình nghĩ quá nhiều.

Lý Bằng Vũ không muốn làm Bành Phi khó xử, ra hiệu cho Bành Phi ra ngoài:
- Chuyện vớ vẩn, đừng để ảnh hưởng tới tâm tình, không gì bằng gặp lại cậu. Sao, nghe nói điều tới khu cảnh bị Thượng Hải, làm ăn thế nào?

Khu cảnh bị Thượng Hải nằm dưới sự quản lý của của đại quân khu Nam Kinh, Bành Phi trước kia ở quân khu Nam Kinh đi ra.

- Rất tốt, mỗi điều thời tiết khó chịu hơn. Anh Lý cởi quân trang thật là đáng tiếc, nếu không chỉ vài năm nữa quay về, đám anh em đều phải gọi là thủ trưởng rồi.

Lý Bằng Vũ vỗ vai hắn:
- Tư tưởng của cậu đi xuống quá, dù mặc quân trang hay không, ở vị trí nào, chúng ta đều không được bôi nhọ cống hiến và vinh quang thế hệ trước. Cậu giao du rộng, nhưng nên chọn lựa một chút, đôi khi mở to mắt ra.

- Tôi hiểu.
Bành Phi gật đầu:

- Vừa vặn tới giờ, đi ăn cơm chứ?

- Vội gì, tôi ở Thượng Hải mà, để hôm khác đi.

Bành Phi và Lý Bằng Vũ ra ngoài nói chuyện, Lương Tiêu bị ném một bên, thực sự biến thành thằng ngốc, nãy giờ càng làm ra vẻ ung dung bề trên, giờ càng không biết giấu mặt vào đâu. Triệu Duy Hâm thấy cả Lương Tiêu còn bị đối xử như thế, sống lưng ướt đẫm.
Ngô Thì Nhuế lúc này mới giải thích rõ hơn thân phận Tô Xán, Lý Bằng Vũ, mấy cô gái vỡ lẽ, cảm giác như chim mất phương hướng tìm lại được đường, một vài con mắt nhìn Tô Xán còn chưa sáng lên thì nhớ ra có hai đại mỹ nhân luôn kè kè bên y, liền ảm đạm hẳn xuống.

- Chúng ta đi thôi, tôi còn nhận lời mới khách nữa, Thì Nhuế, mọi người, chúng ta đi nào, hẳn mọi người đói rồi.
Tô Xán gọi đám Ngô Thì Nhuế rồi nói với Liễu Trường Huy, hai người sóng vai ra ngoài.

Triệu Duy Hâm thiếu chút nữa muốn chạy tới giữ Tô Xán lại bất chấp thể diện, chuyện này thế nào cũng sẽ truyền tới cao tầng tập đoàn, nếu hôm nay hắn đắc thế sẽ không ai nói gì, nhưng tình hình thế này, chờ đợi hắn không có kết quả tốt. Nhưng cuối cùng hắn không biến ý tưởng thành hành động.

Không phải vì cốt khí, mà không đủ tư cách.

Mọi người đi ra ngoài thì điện thoại của Lâm Lạc Nhiên vang lên, nhận điện thoại xong, Lâm Lạc Nhiên cho vào túi sách, nói với Tô Xán, Đường Vũ:
- Là anh Viễn Hồ, đang tới chỗ chúng ta.

Tô Xán lòng trầm xuống, hỏi:
- Tới đón bạn à?

- Ừ.
Lâm Lạc Nhiên cúi đầu cất điện thoại mặt u ám, nhưng khi ngẩng lên thì cười tươi như hoa gật đầu, hết sức tự nhiên.

……

Bành Phi và Lý Bằng Vũ cùng đi ra, không còn chuyện gì nữa nên tạm biệt, hẹn Lý Bằng Vũ lúc khác có thời gian gọi điện cho hắn. Còn Liễu Trường Huy cũng chỉ là thuận tiện ở gần nên tới giải vây cho Tô Xán, Tô Xán vừa tới Thượng Hải có việc của mình, hắn cũng bận rộn phải về thành ủy họp, cũng lên xe của mình rời đi.

Người đến người đi, vèo một cái như chưa từng xuất hiện, nhưng chuyện hôm nay thì thực sự xảy ra, làm Chung Tuyết không dám tin.

Tiếp viên trưởng Tương Lỵ Lỵ nhân lúc huyên náo, nói nhỏ bên tai Ngô Thì Nhuế:
- Em không thấy người bạn đại thiếu gia của em quá lỗ mãng à, kết quả hôm nay đều có chút may mắt tình cờ, nếu đổi lại tình huống khác, ví như lúc ở sân bay đối phương là người có thế lực hơn cậu ta thì sao? Trên đời này nhân ngoại hữu nhân, lần sau cậu ta còn có may mắn nhưu vậy không?

- Ý chị là cậu ấy chỉ dựa vào bối cảnh gia đình mà làm càn?

Tương Lỵ Lỵ lắc đầu:
- Chị không nói thế, nhìn thái độ thư ký trưởng Liễu là biết, chị có thể nghĩ vị Tô đại thiếu gia đó là tên ngốc, nhưng sao có thể coi thư ký trưởng thành ủy là tên ngốc. Nếu bản thân Tô Xán không có đủ thực lực và bản lĩnh, không thể khiến người ta coi trọng như vậy. Mà người như thế?

- Vì sao lại dễ dàng hành động thiếu suy nghĩ như vậy?
Ngô Thì Nhuế mỉm cười:
- Tô Xán đôi khi đúng là rất lỗ mãng đấy, không phải vì cậu ấy cho rằng mình có năng lực giải quyết tất cả mọi điều đâu, chỉ vì chuyện hoặc người

chướng tai gai mắt mà cậu ấy thấy không thể nhẫn nhịn, không thể nhún nhường, cậu ấy thậm chí sẵn sàng chịu bất công chứ không muốn người xung quanh mình bị thiệt thòi. Đó là Tô Xán mà em biết, chính vì thế mà những người biết cậu ấy, trở thành bạn cậu ấy cũng sẵn sàng giúp cậu ấy khi có thể,

…….

Ngụy Viễn Hồ tới rất nhanh, khuôn mặt điển trai góc cạnh nam tính, điều kiện trời sinh cùng kinh nghiệm từng trải tạo nên sức hút nam tính, bước chân nhanh quyết liệt không có vẻ gì là hốt hoảng luống cuống, vững chắc tự tin, làm không ít cô gái chú ý:

Một tay còn đang cầm điện thoại, thấy Lâm Lạc Nhiên bình an vô sự đi ra, thở phào:
- Anh đợi ngoài sân bay một lúc rồi, gọi điện tới mới biết mọi người ở đồn công a, không sao chứ?

- Đương nhiên không sao, giải quyết êm xuôi rồi.
Lân Lạc Nhiên vui vẻ đáp:

Ngụy Viễn Hồ nhún vai làm động tác đáng tiếc:
- Vậy là anh lại mất cơ hội thể hiện rồi.
Nói truyện tự nhiên khôi hài, không khiến người ta cảm giác đóng kịch hay thể hiện phù phiếm, rất dễ gần.

- Sao anh lại tới đây, mẹ em nói cho anh biết hôm nay em bay chuyến này à?

Lâm Lạc Nhiên tò mò hứng thú nhìn chăm chú Ngụy Viễn Hồ, dáng vẻ này người quen thuộc cô như Tô Xán, Đường Vũ nhận ra Lâm Lạc Nhiên khác thường ngày.

- Anh vốn định cho em một niềm vui bất ngờ.

- Ai muốn anh cho niềm vui bất ngờ gì chứ ... Dù sao cám ơn anh.
Lâm Lạc Nhiên cười híp mắt, không cho hắn cơ hội thuận thế thể hiện:

- Đúng là đạn xuyên tim, trước Tết em về Bắc Kinh, ngồi xe của anh đi chơi khắp nơi, hết Hương Sơn, Ngọa Phật Tự lại tới Bắc Đại tìm sư huynh, đi Thanh Hoa trêu học đệ. Cuối cùng em vô lương tâm, đi biến mất chẳng nói một lời.
Ngụy Viễn Hồ làm bộ tức giận:

- Anh bắt đầu nói linh tinh rồi đấy.
Lâm Lạc Nhiên có hơi ngứa ngáy chân, không giữ được dáng vẻ thục nữ vừa rồi:

Ngụy Viễn Hồ nhanh nhẹn xoay người, cười chào hỏi Tô Xán và Đường Vũ:
- Tại hạ đối diện với uy vũ không nhún mình, trước mặt mỹ nữ không dối dạ. Em đừng ép anh, nếu không anh sẽ đem những chuyện xấu hồi nhỏ nới cho bạn em biết ...
Nói tới đó bắt gặp khuôn mặt yên tĩnh đáng sợ của Lâm Lạc Nhiên, giờ tay đầu hàng:
- Anh biết, tới đây là đủ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 281: Xòe bài

Trong khi mọi người đợi xe tới, Tô Xán đi vào nhà vệ sinh, đó chỉ là cái cớ, sự xuất hiện bất ngờ của Ngụy Viễn Hồ làm Tô Xán không thoải mái, thậm chí có chút giận lây Lâm Lạc Nhiên, dù biết cảm xúc xấu này của mình là không đúng, nhưng Tô Xán không kiểm soát được nó, mong lúc mình ra thì Ngụy Viễn Hồ và Lâm Lạc Nhiên đi rồi, như thế sẽ bớt lúng túng cho cả hai.

Thế nhưng đến lúc đi về sinh xong ra ngoài rửa tay thì Ngụy Viễn Hồ cũng xuất hiện, có điều hắn không đi vệ sinh mà đứng một bên nhìn Tô Xán.

Không một ai nói gì cả, trong phòng vệ sinh chỉ có tiếng nước chảy rào rào, không khí đôi phần quỷ dị.

Từ lúc Ngụy Viễn Hồ tới, trông có vẻ như hắn và Lâm Lạc Nhiên đấu khẩu, nô đùa, nhưng Tô Xán có thể nhìn ra, cả hai tựa hồ đang vòng vo, như muốn né trách mục đích chính Ngụy Viễn Hồ tới sân bay hôm nay.

Dựa lưng vào tường, Ngụy Viễn Hồ lấy thuốc lá ra trước mặt Tô Xán, Tô Xán nhận lấy nhưng từ chối Ngụy Viễn Hồ châm lửa hộ, chỉ cầm điếu thuốc đưa lên mũi ngửi, y nhớ cái mùi này, thèm cảm giác làn khói cay cay lượn lờ trong vòng họng, nhưng Tô Xán cố kiềm chế thèm muốn của mình. Ngụy Viễn Hồ nhìn khuôn mặt của Tô Xán mỉm cười, sau đó rít hơi thuốc nhẹ mà ngắn, để nicotin thấm vào phổi, mang tới cảm giác kích thích.

- Tôi rất thích cậu.
Ngụy Viễn Hồ từ từ nhả khói ra:
- Bất kể là ở phương diện nào, bản lĩnh thương nghiệp hay con người cậu đều thú vị, đều rất đáng kết bạn. Người tụ theo bầy, vật họp theo loài, Tống

Chân đánh giá cậu rất câu, quan hệ giữa cậu và Uy Uy cùng Tiểu Ngũ rất tốt, đủ cho thấy con người của cậu.

- Cám ơn anh khen ngợi, tôi không thích vòng vo, nhất là với bạn của bạn tôi.
Tô Xán thẳng thắn nói, y không thể tỏ ra lịch sự giả dối với Ngụy Viễn Hồ được, con người hắn, tuy Tô Xán không hiểu nhiều, nhìn bề ngoài là người không có gì để chê trách, nhưng đó là lý trí, Tô Xán còn là người rất cảm tính:
- Anh muốn nói gì, không phải vào đây đơn thuần là để tán gẫu chứ?

- Cậu luôn thắc mắc quan hệ giữa tôi và Lạc Nhiên đúng không, nhưng tôi tin cậu sẽ không hỏi người khác chuyện này.
Ngụy Viễn Hồ không để bụng thái độ của Tô Xán:
- Cô tôi và dì ba của Lạc Nhiên là bạn học, vì chút quan hệ đó mà chúng tôi biết nhau, hồi đó tôi mười hai mười ba tuổi, sống ở phụ cận Triêu Dương Môn, rất gần gần nhà Lạc Nhiên ở đại viện bộ ngoại giao. Lạc Nhiên mới chỉ năm sáu tuổi thôi, cô bé để hai chóm tóc kiểu sừng dế, tính cách giống con trai, nghịch ngợm như quỷ sứ vậy, từ đánh nhau leo cây, chẳng có gì ngần ngại. Còn nhớ có lần chúng tôi đi chơi ở cái ao nhỏ gần nhà, bắt chiếc người lớn câu cá, cô bé đẩy Uy Uy xuống ao, sau đó chỉ tôi, tôi giải thích thế nào cũng không ai tin, bị người lớn đánh một trận vì tội nghịch dại ... Thoáng cái đã mười mấy năm rồi, cô bé năm xưa vẫn tinh quái như vậy, nhưng đã là thiếu nữ khiến các chàng trai điên đảo thần hồn, tình cảm của tôi vì thế mà chuyển biến, lần trước gặp nhau tôi đã nói với cậu rồi đấy. Tôi hoàn toàn nghiêm túc với Lạc Nhiên, Tết năm ngoái tôi tới Lục gia chúc Tết, gặp được chú Lâm, chuyện đó hẳn cậu cũng biết.

Ông ngoại Lâm Lạc Nhiên là Lục Nguyên An, ủy viên cục chính trị, một trong mười sáu đại lão đứng đầu nước cộng hòa này, điều đó giải thích vì sao Lục Gia Anh, mẹ Lâm Lạc Nhiên căn bản không coi Lâm Quốc Chu

vào mắt, cuộc hôn nhân của họ dù người ngoài như Tô Xán thấy sặc mùi chính trị.
Xuất thân từ gia đình công nhân, ba đời bình dân như Tô Xán, thực sự không cách nào lý giải được nhiều chuyện trong gia tộc quý tộc ba đời như Lục gia, hay Lâm gia.

- Vậy thì sao?
Tô Xán hít sâu một hơi hỏi:

- Không chỉ năm ngoái, Tết năm nay cũng thế, khi cô ấy gọi điện chúc Tết cho cậu ở bên cạnh tôi.
Ngụy Viễn Hồ xòe bài:

- Vậy thì anh cũng biết rằng, quá nửa kỳ nghỉ đông này cô ấy tới Hoàng Thành.

Tựa hồ chạm vào hồi ức nào đó của Ngụy Viễn Hồ, những chỉ thoáng qua, con người hắn, năng lực tự kiềm chế hạng nhất:
- Đó là vì ngày cô ấy rời trường, tôi có chuyện đột xuất để lỡ thời gian đón cô ấy thôi. Hơn nữa Lạc Nhiên đi gặp một người bạn, tôi không can thiệp, đặc biệt là người bạn như cậu, tôi viết từ cao trung, cậu và ba người Uy Uy cực kỳ thân thiết với nhau mà.

Tô Xán chửi thầm trong lòng, anh và Lạc Nhiên có quan hệ quái gì mà dám nói can thiệp vào tự do cá nhân của cô ấy.

- Hôm nay tôi tới đón Lạc Nhiên, cô ấy cũng sẽ đi với tôi, cô ấy hiểu điều đó, đây là ý dì Lục. Hôm nay cha mẹ tôi cùng tới, tôi nói lại lần nữa cho cậu biết, tôi hoàn toàn nghiêm túc trong chuyện này.
Ngụy Viễn Hồ có chút hưng phấn hiếm thấy:
- Tôi nói với cậu thẳng thắn như vậy, vì tôi tán thưởng con người cậu, tôi rất có thiện cảm với cậu, vì thế tôi coi cậu là kẻ địch không thể xem thường.

- Anh đánh giá cao tôi, đây là vinh hạnh của tôi.

Tô Xán cũng nghiêm túc nói:
- Vậy tôi cũng nên thẳng thắn với anh, Lạc Nhiên đến Hoàng Thành không đặt được khách sạn nữa.

Ngụy Viễn Hồ hơi cứng người:
- Vậy cô ấy ở?

- Đương nhiên là trong nhà tôi.
Tô Xán mỉm cười:
- Nhưng anh yên tâm, cha mẹ tôi đối xử với cô ấy rất tốt, hoàn toàn coi cô ấy như con cái trong nhà.

…..

Tô Xán và Ngụy Viễn Hồ từ trong nhà vệ sinh đi ra, mọi người đợi tới có chút sốt ruột, Lý Bằng Vũ trêu:
- Hai người vào đó đánh nhau đấy à?

Đường Vũ và Lâm Lạc Nhiên đều chăm chú nhìn sắc mặt hai người.

Ngụy Viễn Hồ khoác vai Tô Xán:
- Làm gì có chuyện đấy.

Đường Vũ đưa mắt nhìn Lâm Lạc Nhiên dò hỏi, Lâm Lạc Nhiên có chút chột dạ quay đầu đi, cô cũng đoán được Ngụy Viễn Hồ nói gì với Tô Xán, trong lòng phiền muộn, nhưng cô đâu phải bạn gái của Tô Xán, không có lập trường bảo Ngụy Viễn Hồ lắm lời. Đột nhiên thấy tay mình bị nắm lấy, quay đầu sang thấy Đường Vũ nắm tay mình, sau đó gọi Tô Xán:
- Chúng ta đi thôi.

Ngô Thì Nhuế đứng một bên kinh ngạc nhìn cảnh này, lần trước cùng nhau đi trượt tuyết, cô nhìn ra tình cảm Lâm Lạc Nhiên rất khác thường, thông minh như Đường Vũ chắc chắn không thể không nhận ra. Theo lý mà nói, tình hình thế này người mừng nhất phải là Đường Vũ mới đúng, anh chàng

tên Ngụy Viễn Hồ kia không tệ, rất có sức hút, cực kỳ xứng với Lâm Lạc Nhiên, như thế Đường Vũ sẽ loại được đối thủ mạnh.

Còn nữa, hôm nay cô để ý, quan hệ giữa Đường Vũ và Lâm Lạc Nhiên rất thân thiết, là thân thiết thật, con gái rất nhạy cảm vấn đề này, cô khẳng định điều đó. Hơn nữa còn cùng về nhà Tô Xán ăn Tết nữa, rốt cuộc quan hệ của ba bọn họ là thế nào?

Tô Xán làm sao có thể khiến hai cô gái thích mình hòa thuận với nhau như vậy?

Thế nhưng Lâm Lạc Nhiên lúc này trong lòng hỗn loạn, có vẻ không nhận ra hàm ý trong hành động của Đường Vũ, cô còn do dự vì hôm nay không chỉ có mẹ mình, còn có cha mẹ Ngụy Viễn Hồ, và một ít thân thích nhà họ, Lâm Lạc Nhiên biết trước tình huống này, hơi cúi đầu trầm mặc.

Ngụy Viễn Hồ không để ý tới hành động của Đường Vũ:
- Anh và Lạc Nhiên không đi được rồi, hôm nay mẹ Lạc Nhiên tới đón, mọi người đi chơi vui vẻ.

Nói xong lấy chiếc chìa khóa xe việt dã ra, chuẩn bị giúp Lâm Lạc Nhiên xách hành lý:
- Chúng ta đi thôi, đừng để trưởng bối đợi.

Tới khi Ngụy Viễn Hồ nắm tay cầm va li kéo đi, Lâm Lạc Nhiên như mới sực tỉnh, ngẩng đầu lên chạm ánh mắt Tô Xán, mìm môi kéo mạnh va li lại phía sau, làm Ngụy Viễn Hồ ngớ ra:
- Sao thế?

Lâm Lạc Nhiên mỉm cười, ánh mắt sáng trong hơn thường ngày, như ẩn chứa cả trời sao trong đó:
- Anh nói với bọn họ, hôm nay em có hẹn với bạn học, không ăn cơm cùng họ được.

Ngụy Viễn Hồ thấy đầu óc không theo kịp tình hình:
- Sao có thể như vậy được, hôm nay có dì ba, có Vương Triệu Hoa mai phải bay sang Úc, chỉ ở lại Thượng Hải một ngày, chỉ vì muốn gặp em, sao em có thể không đi.

- Bọn họ đợi ở Thượng Hải mấy ngày thì liên quan gì tới em, họ muốn gặp là em phải ngoan ngoãn tới diện kiến chắc. Hơn nữa anh nói với mẹ em, nếu như thực sự nhớ em, muốn tìm em thì tới trường gặp em, bao năm qua luôn là em tự làm lấy mọi việc, mẹ ở đâu, những thân thích kia ở đâu? Bây giờ lại muốn tỏ ra quan tâm tới em à, đừng tưởng em không biết họ tính toán cái gì trong đầu.
Lâm Lạc Nhiên nói những lời này không khỏi có chút tức giận xen lẫn chua xót, nói xong tay trái nắm tay Đường Vũ, tay phải kéo tay Tô Xán, bước đi trong ánh mặt trời chiều sắp tắt, ngay trước mặt Ngụy Viễn Hồ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 282: Một nước không có hai vua (1)

L

âm Lạc Nhiên từ chối sự tiến công của Ngụy Viễn Hồ, Ngụy Viễn Hồ trở lại Bắc Kinh, nhưng Lâm Lạc Nhiên không biết kỳ nghỉ sắp hè hoặc đông lần sau của mình có còn tới nữa không?

Tô Xán cũng hiểu Ngụy Viễn Hồ sẽ không lùi bước đơn giản như vậy, thất bại lần này với hắn là sự bất ngờ, nhưng càng hiểu Lâm Lạc Nhiên hơn, hắn sẽ càng có nhiều đối sách tốt hơn. Tô Xán nhìn thấy quyết tâm của hắn, lần sau hắn gặp lại Lâm Lạc Nhiên sẽ có cách thức hiệu quả hơn nhiều. Nhưng Tô Xán làm gì được, tối hôm đó Ngụy Viễn Hồ gọi điện cho Tô Xán, hắn nói "Tôi có thể cho cô ấy một mái nhà, có thể cho cô ấy đám cưới linh đình, để cô ấy có chiếc váy cưới đẹp nhất, thành cô gái hạnh phúc nhất. Cậu có thể mang lại cái gì cho cô ấy ?" không đợi Tô Xán trả lời, hắn cúp máy.

Câu hỏi đó ám ảnh Tô Xán thời gian dài, Lâm Lạc Nhiên sinh ra trong gia đình hôn nhân không hạnh phúc, có lẽ thứ cô ấy khao khát nhất là cuộc sống gia đình êm ấm? Tô Xán không quên lần đưa Lâm Lạc Nhiên tới nhà mình mua, lúc đó cô hạnh phúc như con chim nhỏ, chạy lăng quăng nói mình muốn trang trí nhà ra sao, rồi cuối cùng hỏi Tô Xán một câu khiến y không trả lời được.

Mình đã do dự quá lâu rồi, có lẽ tới lúc buông tay dứt khoát để cô ấy đi tìm hạnh phúc thuộc về mình?

Lần nữa Tô Xán lại không thể đối diện với câu trả lời.

Cuộc sống là thế, nó luôn đưa ra cho chúng ta những câu hỏi không có lời đáp, nhưng cuộc sống không đợi chúng ta trả lời, nó luôn tiếp diễn không có gì ngăn cản được.

Tháng ba khai trường, những ngôi trường rộng lớn trong suốt kỳ nghỉ chỉ thấp thoáng có vài cái xe đạp đi trong gió lạnh rét mướt, thoáng cái chỉ qua một đêm khôi phục lại cảnh tưởng người xe nườm nượp, tiếng huyên náo khắp nơi.

Lý Hàn, Trương Tiểu Kiều, Tiêu Húc nối nhau quay trở lại phòng 602, náo nhiệt chia sẻ đặc sản địa phương mang tới tự quê mỗi người.

Tô Xán thích cuộc sống ở KTX, có sách vở tỏa mùi mực thơm, có máy in và máy hủy tài liệu luôn có mùi nhựa, có mùi cà phê nồng đậm tỏa lan tỏa khắp phòng mỗi khi sử dụng máy pha cà phê.

Đó chính là phòng 602 làm người ta hâm mộ, đó là tất cả mọi thứ trong ngôi trường này, những chiếc xe đạp và ghế dài đặt dưới ngọn đèn, thư viện mang theo hi vọng tình cờ gặp ai đó, cả tài liệu giáo dục chỉ lưu hành nội bộ của ĐH Thượng Hải.

Lý Hàn đang ngủ bật dậy la hét ầm ĩ gọi cả phòng tới nhà ăn không hết cơm, sau đó tự giác đưa tay che chắn đủ thứ vật thể lạ ném xuống đầu, tên này có cái tật ăn no nứt bụng là gặp ác mộng, mà mơ thấy bị người ta cướp hết thức ăn mới kỳ.

Trương Tiểu Kiều thi thoảng xuống lầu nhìn KTX nữ đối diện, phía trước bạn gái cũ của hắn ngồi sau xe đạp của một nam sinh khác, thi thoảng thương cảm, mặc dù trong nhà hắn đã mua cho hắn một chiếc ô tô, một chiếc xe nhập khẩu năm nay, nhưng hắn không cho rằng cô gái ấy ngồi bên cạnh mình lại có hạnh phúc như thế.

Tiêu Húc thi thoảng lại thốt ra những câu mang đầy tính triết học, ví như " Cuộc sống giống như vi tích phân, một sai lầm có thể biến thành sự thực tàn khốc." Quả nhiên là cao nhân khoa triết học, nói làm người ta chẳng hiểu mô tê gì hết. Nhưng Tô Xán thấy hắn chăm chỉ ngồi trước màn hình vi tính

xem tài liệu lí lịch một số công ty, quả nhiên cao nhân thuyết siêu hình cũng không thoát được vấn đề sinh tồn hiện thực.

Cái trường học độc ác lại trưng cái biển báo thành tích học kỳ trước ra rồi, thành tích học tập của Đường Vũ không hề vì tới Facebook TQ thực tập mà suy giảm, vị trí số 3 toàn khóa như định sẵn giành cho cô, không lên số 2 hay 1, cũng không để tụt xuống thứ 3.

Lý Hàn, Trương Tiểu Kiều, Tiêu Húc đều tiến bộ trông thấy rõ, nằm rải rác từ vị trí 150 – 200. Nguyễn Tư Âu, Trình Thông Thông và Đồng Đồng thành tích chênh nhau rất lớn, nhưng có điểm chung là không ai phải thi lại hay học lại môn nào cả.

Chỉ trừ Tô Xán, y lại trượt môn thống kê rồi, đây là lần thứ hai. Lý Xương Long tựa hồ cảm thấy cái bảng thông báo chưa đủ, sau khi đọc danh sách những người phải học lại, tên Tô Xán cuối cùng danh sách, đã thế đọc xong thêm vào một câu “ Môn học của tôi không giành cho những kẻ cưỡi ngựa xem hoa.”

Tô Xán hận ngứa răng ngứa lợi, y biết Lý Xương Long không ưa gì mình, cho nên giành nhiều thời gian hơn cho môn này, kết cục Lý Xương bới bèo ra bọ vẫn tìm ra được cớ đủ thuyết phục khiến Tô Xán phải học lại.

Thực ra công bằng mà nói thì Tô Xán học lại một môn là quá nhẹ, Tô Xán ước chừng mình không qua nổi 3 – 4 môn, vì thời gian không đủ nên y chỉ học những môn trọng điểm thôi. Nhưng hiển nhiên Tô Xán được đối xử đặc biệt, nên môn y nghĩ là phải học lại đều qua ngọt xớt, còn môn chắc mẩm không thành vấn đề thì phải học lại.

Tự an ủi mình, từ đó tới môn của Lý Xương Long là Tô Xán đi sớm, tới hàng ghế trên cùng ngồi, không phải tỏ ra chăm chỉ lấy lòng hắn, mà Tô Xán biết Lý Xương Long không ưa mình, đã thế cho hắn nhìn điên luôn.

Tháng ba mùa xuân, trong trường tổ chức rất nhiều hoạt động sôi nổi, thi nấu ăn, đá bóng chào Xuân, hội diễn nghệ thuật, cả trường sôi động tưng bừng, nhưng những hoạt động đó hơi xa với với một sinh viên học lại như Tô Xán.

Đương nhiên đó chỉ là cọng cỏ đè chết con lừa trong cái lịch trình học tập và công việc của Tô Xán.

Có vẻ qua một kỳ nghỉ dài cho không ai muốn có bất kỳ xáo động nào nữa, mọi chuyện diễn ra đúng quy luật. Một tuần Tô Xán có ba ngày bỏ nửa buổi tới tổng bộ Facebook TQ làm việc, tối thứ sáu cùng Đường Vũ về nhà, thứ bảy thì cả hai cùng nhau đi làm cả ngày, tới chủ nhật cả hai tiếp tục công việc trang trí tổ ấm nhỏ của mình, chiều ý ương bướng của Đường Vũ, họ không thuê người làm, cái gì cũng tự tay làm lấy, kết quả cứ sau mỗi kỳ nghỉ cuối tuần, Tô Xán trở về KTX trong tình trạng phờ phạc, đám Lý Hàn lại vỗ lưng y mặt hèn mòn nói chú ý giữ gìn sức khỏe.

Kỳ nghỉ này có một chuyện không vui xảy ra, mẹ Trình Thông Thông bị bệnh qua đời đột ngột, cô gái này không nói với ai cả, đến khi mọi người trở lại trường mới biết, rủ nhau đi thắp hương. Trình Thông Thông kiên cường, không muốn người khác thấy mình đau buồn, không muốn người khác thương hại mình.

Rất nhiều chuyện vẫn cứ thế diễn ra.

Tháng ba trôi qua trong nhịp sống đều đặn như thế, rồi tháng tư tới thời tiết ấm hơn, số ngày mưa cũng nhiều hơn, gió thổi mang theo nước mưa không còn lạnh lẽo nữa, chỉ thấy man mát, một không khí đậm hơi thở mùa xân ập tới khi những nữ sinh vội vàng chuyển từ chiếc áo mùa đông dầy sang chiếc váy nhẹ thanh thoát hơn, tay giương những cái ô đủ màu sắc, uyển chuyển nhảy qua vũng nước nhỏ sân trường, để lại tiếng cười trong như chuông bạc làm lòng người ta nhộn nhạo.

Sau hơn bốn tháng chuẩn bị khẩn trương, Công ty Hữu hạn Văn hóa Thượng Đạo Hợp Tung do Truyền thông Ba La và Thục Sơn liên kết thành lập chính thức đi vào vận hành, địa điểm đặt ở khu nhà thương vụ hai tầng trên đường Hành Sơn, cách trụ sở Truyền thông Ba La không xa.

Nơi này vốn là một cái siêu thị điện máy, chính là siêu thị từng một lần vì làm ăn không tốt phải hủy tài trợ cho hoạt động của hội sinh viên Đh Thượng Hải, nhờ Đường Vũ ở hội sinh viên nên biết tin, vốn cô chỉ nghe vậy thôi, không ngờ lại có lúc dùng tới. Vì thế theo kiến nghị của Đường Vũ, Thượng Đạo Hợp Tung mua lấy nơi này, sau đó trang trí, biến đổi thành hình tượng hiện đại thời thượng phù hợp với công ty, nổi bật nhất là chữ "Thượng" cực lớn viết theo kiểu Thảo màu đỏ rực làm bằng thép không rỉ và kính dựng sừng sững trước tòa nhà.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 283: Một nước không có hai vua (2)

N

gày khai trương Thượng Đạo Hợp Tung, Tô Xán, Đường Vũ cùng Kiều Thụ Hâm đoàn đội của Facebook TQ đều tới tham quan, trước kia khi thành lập Facebook TQ, nhân sự thiếu hụt, Truyền thông Ba La đã hỗ trợ rất nhiều, lần này đương nhiên phải đáp lễ, chưa kể ở ý nghĩ nào đó cả hai đều cùng ngành truyền thông, sau này có nhiều cơ hội hợp tác.

Tới nơi nhìn thấy chữ "Thượng" này, mọi người đều tán thưởng "Thật khí phách."

Lâm Quang Đống thời gian trước tới Hoàng Thành, để hoàn thiện vấn đề thành lập thực nghiệp Phượng Hoàng, tiếp đó lại ngựa không ngừng vó chạy về Thượng Hải vì chuyện của Thượng Đạo Hợp Tung, cả dịp Tết không nghỉ ngơi cũng không quay về Dung Thành. Tô Xán có nói với hắn thì hắn trả lời, trước kia ở Nhị Thập Thất Trung hắn nghỉ đủ rồi, lãng phí quá nhiều thời gian rồi, muốn hắn nghỉ thì đợi hắn giờ không cựa quậy được đã.

Đi trong khu vực làm việc mới tinh, Lâm Quang Đống mặc áo véc đen gọn gàng khí thế, hào hứng giới thiệu cho mọi người đi cùng.

- Kênh tiêu thụ tạp chí chủ yếu có bốn loại, sạp báo, cửa hàng tạp hóa, ga tàu và sân bay. Còn chúng tôi khai sáng ra mô hình thứ năm, thông qua cửa hiệu văn phòng phẩm mở khắp nơi của Thục Sơn phát hành báo. Tạp chí Bắc Kinh đại bộ phận tập trung ở siêu thị và bách hóa lớn, không phát đạt. Phát đạt nhất là Thượng Hải, có hơn 2.000 hiệu tạp hóa, nhà cung cấp là công ty phát hành Đông Phương và Cty phục vụ Cửu Viễn. Ở Quảng Châu ước chừng hơn bốn trăm điểm, nhưng bị mấy công ty phân chia nhau. Ở điểm này Thượng Đạo Hợp Tung có ưu thế vượt trội so với bọn họ. Chúng

tôi có cửa hiệu trải khắp từ thành phố tới xã huyện, bán món đồ nhỏ giá thấp, nơi người ta không ngại khi bước vào, phương thức tiêu thụ đi vào cuộc sống mọi người này, dễ hình thành quần thể khách hàng cố định.

Đoàn tham quan hôm nay chủ yếu tới chúc mừng thôi, ai muốn nghe cái này đâu, nhưng không nỡ phá ngang nhiệt tình của Lâm Quang Đống.

- Cho nên về mặt phân bố điểm tiêu thụ, chúng tôi không có gì phải lo lắng, có thể nói nếu xét tổng thể, chúng tôi là kênh phát hành lớn nhất ba vùng Kinh Thượng Hỗ.
Lâm Quang Đông xoa mặt, thời gian qua vất vả làm ánh mắt hắn thấy mỏi mệt rõ ràng, không được tinh thần như mọi khi.

Kiều Thụ Hâm kiếm được cơ hội xen vào:
- Chỉ trong vòng một năm ngắn ngủi, giám đốc Lâm từ cuối chuỗi thức ăn phải chạy khắp nơi liên hệ kênh tiêu thụ, bây giờ nhảy lên đầu chuỗi thức ăn rồi. Hiện giờ trong nghề nhắc tới anh hắn đã là một truyền kỳ, dựa vào Thục Sơn, nhảy vọt qua thương hiệu lâu năm, đúng là điển hình của Chiến lược Đại Dương Xanh.

Lâm Quang Đống hơi nhướng mày lên:
- Chiến lược Đại Dương Xanh đâu dễ làm như thế, Thượng Đạo với thành lập đã có quá nhiều nhiệm vụ, con quái vật mang mộng tưởng lớn này lúc nào cũng điên cuồng quất roi thúc tôi, tôi không dám buông lỏng chút nào.

Tô Xán nhìn Lâm Quang Đống vì thức đêm nhiều mà có chút nóng nảy, không dám chọc giận hắn khuyên can gì, nói xuôi theo:
- Tổng công ty điện ngầm Thượng Hải có thể đàm phán với chúng ta, điểm này tôi có thể thông qua Liễu Trường Huy hiệp thương.

Liễu Trường Huy tất nhiên hi vọng thấy xí nghiệp bản địa như Thượng Đạo đi phân chia nửa giang sơn kênh tiêu thụ của ba vùng Kinh Hỗ Tuệ. Hiện

giờ quốc gia tiến hành chỉnh hợp ngành phát hành, nắm nó trong tay vào thời khắc quan trọng phát huy được lực lượng dư luận rất lớn.

- Thế thì tôi nhẹ được một phần rồi.
Lâm Quang Đống cười, dẫn mọi người tới phòng họp lớn của công ty, đi lên bục nói chuyện kéo một cái dây, tấm bản đồ thả xuống:
- Tiếp theo đó sẽ tấn công vào sân bay ba vùng, sân bay Quảng Châu là nơi duy nhất không cần phí tiến vào, hai nơi khác phí khá lớn, tạp chí và công ty phát hành bình thường không có đủ tài chính khó tham dự được. Riêng về tài chính thì không phải vấn đề với Thượng Đạo, quan trọng là bảo hộ địa phương.

Tô Xán không biết hình dung loại cảm giác này ra sao, nhìn Lâm Quang Đống thao thao bất tuyệt nói trước tấm bản đồ, Tô Xán nhận ra hắn hoàn toàn lột xác từ một giám đốc một tờ tạp chí nhỏ lên tới tầm cao chỉ điểm giang sơn rồi.

- Chỉ cần chúng ta nắm được trên 60% thị trường tiêu thụ của Kinh Hỗ Tuệ, căn cứ vào báo cáo tính khả thi, khi ấy thu nhập doanh nghiệp chính của chúng ta sẽ đạt trên 500 triệu NDT, lãi ròng là 40 triệu, điều này không làm người ta kích động sao?

Mọi người ngồi trong phòng họp yên lặng nghe Lâm Quang Đống nói hết, biết những lời này tương lai không xa sẽ thành hiện thực.

Kiều Thụ Hâm là cảm khái nhiều nhất, trên đường về nói với Tô Xán:
- Facebook TQ tháng trước thống kê, số hội viên đã lên tới 8 triệu, cuối năm ngoái tới giờ hội viên tăng lên kinh người, bây giờ mỗi ngày có thêm chừng 100.000 hội viên mới, tất cả nhà công cụ nhắn tin tức thời. Ngay cả tôi cũng hoài nghi phải chăng thuê mười mấy người quản lý ứng dụng này là đủ rồi không. Có điều tới giờ chúng ta vẫn đốt tiền, chưa sinh ra lợi nhuận, đốt cả tiền của chúng ta lẫn tiền của Facebook, số tiền này sớm muộn gì cũng đốt hết, có lẽ phải tính tới huy động vốn thôi.

Tô Xán biết lo lắng của Kiều Thụ Hâm, nếu Facebook TQ cứ cần Facebook Mỹ cung cấp máu suốt, thiếu đi mô hình doanh lợi, nguồn tài chính mong manh, lại kiềm chế sự phát triển của Facebook Mỹ. Phải biết rằng tổng bộ ở Palo Alto bây giờ có hơn 500 nhân viên, tốc độ đốt tiền kinh người. Không biết phải tiếp tục bán cổ phần nuôi sống tới bao giờ.

- Hơn nữa nếu như dựa vào phía Mỹ cung cấp tài chính ..
Kiều Thụ Hâm cân nhắc một chút nói:
- Chúng ta sẽ không thể có năng lực tồn tại độc lập.

Hiện giờ Facebook Mỹ tranh quyền lực nội bộ cực kỳ nghiêm trọng, lại thêm vào phát triển vượt quốc gia, sinh thêm nhiều rắc rối, có người lấy nó làm vũ khí công kích chính trị, đứng sau kích động bạo loạn bất ổn, có người ý đồ khơi lên mâu thuẫn dân tộc. Hồi giáo gần đây làm ầm ĩ đòi ngăn chặn Facebook, Tô Xán nhíu mày:
- Công cụ không có tội, nhưng nó từ khi sinh ra định sẵn trở thành cái cái cớ và vật thế mạng cho tội ác của con người. Anh sợ động tĩnh bên Mỹ quá lớn, khiến bên này bị liên lụy?

Kiều Thụ Hâm gật đầu:
- Có rất nhiều lý do, ví như ẩn họa đằng sau Facebook, đơn thuần từ góc độ lý trí mà nói, nếu như bên đó đổ bể, chúng ta cũng đối diện với nguy hiểm dư luận cực lớn, cho nên tôi thấy cần tính độc lập cao hơn.

Tô Xán tỏ thái độ tán đồng, Facebook không thiếu đối thủ cạnh tranh, Chiêm Hóa cũng đang không ngừng nâng đỡ những công ty công nghệ đấu lại Facebook TQ, gần đây còn đầu tư vào mạng trường học đang lên, thông qua thủ đoạn tạo thế, tiếp cận với nhân viên trung tầng Facebook TQ, nhưng nhân viên Facebook TQ lương cao, phúc lợi cùng môi trường làm việc độc nhất vô nhị, đối phương trừ khi bỏ số tiền gấp nhiều lần, nếu không chẳng thể thành công.

- Ngoài ra chúng ta phát triển quá nhanh, nhanh quá mức, đem tư tưởng khác nhau kết nối lại, thuận tiện giao lưu, đạt thành nhận thức chung, trong đó có tư tưởng tới từ nước ngoài. Quá trình này không có bước đệm, cái mới tràn vào quá ồ ạt, khiến người xung quanh khó chấp nhận. Đây không phải chuyện tốt, thậm chí là xấu, rất xấu.

Tô Xán day mày, thứ mới mẻ đều cần thời gian tiếp nhận, thứ tốt mà tới quá nhanh vẫn khiến người ta phản cảm, đây là vấn đề trước kia không ai lường trước được.

- Còn một vấn đề nữa nghiêm trọng nhất, người bạn tốt của cậu, bây giờ là CEO của công ty có sức sống nhất, tăng trưởng nhanh nhất, có giá trị lớn nhất trong tương lai, là lãnh tụ mới được Thung lũng Sillicon tôn sùng. Tôi biết trước kia thời trung học, cậu và cậu ấy cùng đội vương miệng, chia sẻ cùng một hoàng hậu ...

- Ê, đính chính, lúc đó tôi ôm trong lòng là Đường Vũ.
Tô Xán bất mãn nói, Đường Vũ cũng có mặt ở đây, hắn định hại mình chắc:

- Đó không phải trọng điểm, đừng quên ở đất nước chúng ta có một câu nói, bầu trời không có hai mặt trời, một nước không có hai vua.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 284: Bạn và địch

N

hững lời của Kiều Thụ Hâm làm Tô Xán hồi ức lại quãng thời gian làm học sinh trao đổi ở Mỹ, khiến y bắt đầu thấy tương lai mà y nắm trong tay bắt đầu trở nên mơ hồ, không biết sẽ thế nào.

Năm 2003 là năm quá độ sau bong bóng internet tan vỡ để mạng internet ngày càng hoàn thiện, mang theo hi vọng quật khởi từ đống đổ nát.

3721, baidu, QQ, Trác Việt được lợi từ việc chính phủ các vùng trong nước tăng cường đầu tư kiến thiết cơ sở thông tin đều phát triển một cách thần tốc.

Nhớ lại cuối thập niên 90 rất nhiều người cho rằng nắm giữ mạng internet là có tất cả, chính phủ trong nước toàn lực thao tác ủng hộ, Trung Quan Thôn ở Bắc Kinh lúc nào cũng một cảnh tượng phồn vinh khí thế. Nhưng bong bóng internet võ tan vào năm 2000 mang theo hùng tâm tráng chí vô số người, cũng như tài sản bọn họ, công ty internet TQ có tên trên sàn giao dịch Nasdaq nối nhau ngã gục, tới giờ không ai nghe thấy tên tuổi nữa. Nhưng ba năm qua đi, có rất nhiều người đứng dậy từ đống đổ nát tiến lên, lần này mạnh mẽ hơn kiên cường hơn.

Đó chính sức sống của ngành này, giống như nhiệt huyết và xúc cảm mãnh liệt đã mất đi ở nhiều ngành nghề, giống như tuổi xuân qua đi không trở lại.

Lượng người dùng của Facebook TQ đạt tới 8 triệu, nhờ làn sóng mạng xã hội ở Mỹ ảnh hưởng, thức đẩy tăng trưởng liên tục, được Tuần san Nam Phương, Nhà doanh nghiệp Toàn Cầu đánh giá là một trong công ty mạng internet TQ dẫn đầu quay trở lại Nasdaq, có thể sánh ngang với Shanda và Tencent.

Hiện giờ trong câu truyền lưu truyền liên quan tới công ty mạng Thượng Hải, người ta hào hứng nói tới thân phận người sáng lập hai công ty, bốn người sáng lập có ba người sinh ra ở Thượng Hải, một người còn lại cũng học ở ĐH Thượng Hải.

Liên quan tới người sáng lập Facebook TQ, mới đầu trong nghề nghe thấy rất nhiều tin đồn, nhưng rồi từ đầu tới cuối người này không lộ diện, cũng chẳng có truyền thông chính quy nào tiếp xúc được, bàn tán về nhân vật này dần phai mờ, thậm chí có người cho rằng chỉ là nhà đầu tư nào đó, dần dần không chú ý tới nữa. Đại biểu của Facebook TQ xuất hiện công khai luôn là Kiều Thụ Hâm, sự chú ý giới truyền thông tập trung hết vào hắn.

Với một lý lịch đáng nể, tốt nghiệp Thanh Hoa cùng Stanford, là một trong nhân viên đầu tiên của Facebook Mỹ, Kiều Thụ Hâm là nhân vật thích hợp tạo dựng hình tượng của truyền thông.

Tô Xán vì thế mà được rảnh tay, nhưng cũng có ẩn họa khiến Tô Xán đau đầu, đó là bỏ ra 25 triệu USD mua 30% cổ phần WoW, Vương Thanh và Triệu Minh Nông liên thù giúp Đại Ba La một nửa số tài chính.

Facebook Mỹ cung cấp 20 triệu USD đầu tư, trong đó 12 triệu mua cổ phần WoW, còn 8 triệu USD, đổi sang NDT là hơn 66 triệu, tuy có chút dư dả, nhưng chỗ cần tiền vẫn còn rất nhiều.

Tô Xán trước sau đầu tư vào Âm nhạc Thượng Mạch của Triệu Hạo, mua 49% cổ phần.

Facebook TQ trong mấy năm tới không có kế hoạch lên TTCK, Đôn Hoàng và Thục Sơn không có kế hoạch này, Triệu Hạo lại có tham vọng thành công ty khái niệm âm nhạc số đầu tiên lên TTCK, khi đó với lượng lớn bản quỳ kỹ thuật cao của những nghệ sĩ chất lượng nắm trong tay, cùng sự phát triển mạnh mẽ nghiệp vụ nhạc chuông, sẽ thu hút được nhiều nhà đầu tư.

49 % cổ phần của Tô Xán sau này bán ra sẽ có tỉ lệ lãi cực kỳ khả quan. Người ta mới nói đầu tư vào lĩnh vực công nghệ có khi thực sự một vốn vạn lời.

Nhưng đó là chuyện sau này.

Ở Hoàng Thành đầu tư thành lập Thực Nghiệp Phượng Hoàng do Tô Xán bỏ vốn toàn bộ, lấy 20 triệu thu mua nhà máy và mỏ tương quan, tương lai còn thông qua ngân hàng vay 50 triệu nâng cấp hệ thống.

Số tiền dư lại trong tay Tô Xán là 40 triệu, số tiền này cần duy trí Thượng Đạo Hợp Tung và Facebook TQ, có chút giật gấu vá vai, nhưng chỉ cần qua được năm nay, cuối năm với doanh thu dự kiến đột phá 900 triệu của Đôn Hoàng, 700 triệu của Thục Sơn, đủ cung cấp toàn bộ tài chính cần thiết cho công ty phía dưới Đại Ba La.

Trong bản đồ Tô Xán vẽ ra, thấp thoáng thấy được một tập đoàn công nghiệp than tầm vóc quốc gia, tập đoàn bách hóa, công nghiệp nhẹ, giải trí âm nhạc, mạng internet, văn hóa xuất bản dần hình thành.

Quy phạm công nghiệp than của Hoàng Thành hoàn thành, tuyệt đối là một trợ lực cực lớn với Tô Lý Thành. Dựa vào khai thác nguồn tài nguyên chiến lược than cốc này sẽ thực sự khơi dậy tiềm năng công nghiệp của Hoàng Thành, đồng thời ngành nghiệp tương quan cái thiện quy phạm có thể cải thiện được lãng phí tài nguyên dẫn tới hủy hoại hoàn cảnh, hình thành nên cách cục công nghiệp tốt đẹp cho Hoàng Thành. Đối với Hoàng Thành mà nói đây sẽ là lợi khí đem về thu nhập tải chính thay đổi kế cấu kinh tế đơn nhất mong manh, lợi lích đem lại tuyệt đối không phải chỉ là Tô Lý Thành, mà còn cho cả bí thư Lý Dẫn Lượng, thị trưởng Dương Vạn Lý, tin rắc bọn họ sẽ kiệt lực bảo vệ nó.

Chỉ cần những người này cùng với Tô Lý Thành đoàn kết lại vì lợi ích chung, thì bất kể là ai hay thế lực nào đứng đằng sau Chu Chiêu Phong thì

ông ta cũng không dám đứng ở phía đối lập với Tô Lý Thành. Tô Xán luôn tin rằng chỉ biết đối đầu và loại bỏ đối thủ không phải là hành động sáng suốt, một chính trị gia thực sự phải là người biết gạt bỏ bất đồng tìm lấy cái chung để đôi bên đạt mục đích cùng có lợi. Điểm này cũng giống như trong thương nghiệp, không nên tranh giành nhau cái bánh, mà nên làm cái bánh ngày càng lớn hơn, sau đó chia nhau, đó mới là phương hướng chính xác.

Sau lần xung đột ở sân bay, Tô Xán cũng tìm hiểu thân phận của Lương Tiêu, biết hắn là ti trưởng của ủy ban kiến thiết thuộc quốc vụ viện.

Đại khái Lương Tiêu ở bộ ủy quá lâu rồi, , xuống địa phương tâm tình được dịp bành trước, đó là bệnh chung, không tới kinh thành không biết chức quan của mình nhỏ, tương ứng quan viên thủ đô đều có cảm giác ưu việt cao hơn quan viên địa phương một bậc, bất kể bao nhiêu vết xe đỏ quan viên TW xuống địa phương phải nuốt trái đắng, cảm giác ưu việt này không bỏ được, cho nên dù với Liễu Trường Huy, Lương Tiêu không kiêng kỵ gì.

Kết thúc sự việc ngày hôm đó, Lương Tiêu vội vàng quay trở về Bắc Kinh, sự việc đúng như Tô Xán dự đoán trước, hạng mục hắn phụ trách bị chuyển sang tay người khác, cho thấy lai lịch đối phương còn chưa đủ lớn bằng mình, Tô Xán thực sự bỏ xuống mối lo này.

Tô Xán tuy đôi khi hành động lỗ mãng cảm tính, nhưng không phải là người làm việc giữa chừng mà không nghĩ hậu quả gây ra cho người khác, nếu Lương Tiêu bình an vô sự, không mảy may tổn thất, thì Tô Xán tính tới động thái rõ ràng hơn để bảo vệ những cô gái có mặt sự kiện hôm đó, ví như thông qua tập đoàn Đại Dung, Đại Dung là cổ đông chính của Tân Xuyên Nam, mà Đại Dung chịu sự quản lý của thành ủy Dung Thành, chuyện này không cần thiết nhờ tới cha y, với mối quan hệ của y, đủ để tác động.

Chút va vấp của Lương Tiêu không nhất định do Liễu Trường Huy ra tay, không biết là nhân vật nào muốn lấy lòng mình, Tô Xán đủ căn cứ thực lực

tự tin nghĩ như thế.

Giống như Liễu Trường Huy luôn có ý muốn thân thiết với mình, không đơn giản qua bữa cơm bị cái lưỡi không xương của Tô Xán thuyết phục, mà là lần bà ngoại Đường Vũ tới Thượng Hải tỏ thái độ về đứa cháu rể tương lai này. Nhưng có thể cùng Liễu Trường Huy kiến lập nên quan hệ vững chắc hơn, hai bên cùng có lợi là nhớ sự phát triển thần tốc của Facebook TQ và Thượng Đạo Hợp Tung, và Liễu Trường Huy cũng có thể giúp ích nhiều cho Facebook TQ và Thượng Đạo Hợp Tung.

Tô Xán không thể không làm thế, vì y vẫn có kẻ địch.

Hơn nữa còn rất hùng mạnh.

Cho nên y phải đoàn kết tất cả bạn bè có thể đoàn kết ở bên cạnh mình.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 285: Lựa chọn?

T

háng 4, một buổi tối thứ sáu buồn bã, căn phòng KTX số 302 lúc này chỉ có ba cô gái, không khí trong phòng im ắng.

Trên một bàn học là đống thứ rõ ràng lục được từ thùng rác ra, vỏ hộp sữa chua, khay đựng bánh bằng nhựa, một sấp vỏ kẹo đủ màu được dùng que sắt xiên cố định, chủ nhân đống "rác" này ngạc nhiên lại không phải là Đồng Đồng, mà là cô đại tiểu thư Trình Thông Thông chất từ đầu tới chân bằng hàng hiệu, tay thì bóp cằm, trông có vẻ đăm chiêu lắm.

Nguyễn Tư Âu thì vẫn như mọi khi, ngồi trước máy vi tính, nhưng không phải là lên mạng tham gia vào những cuộc tranh luận trên forum trường mà Trình Thông Thông đánh giá là "trẻ con cãi nhau", khuôn mặt chăm chú, vừa nhìn màn hình, vừa ghi chép ra vở bên cạnh.

Còn Đồng Đồng thì nằm sấp trên giường, hai cái chân đong đưa trên không, thi thoảng đập vào cái mông tròn đầy không được che kín vì cái quần short vải ngắn cũn, thuộc thể loại cần nghiêm túc nghiên cứu xem nó có phải là quần lót không, áo hai giây cổ rộng hoác, chẳng cần quá cố gắng để nhìn trọn làn da trơn mượt của bầu ngực tròn đầy, đang lật xem cuốn tạp chí màu sắc.

Không có Đường Vũ vì cô về tổ ấm của mình cùng Tô Xán rồi, Trình Thông Thông không muốn về nhà, hai cô gái còn lại cuối tuần không có chỗ để đi.

Đột nhiên có tiếng hét nhỏ phá tan bầu không khí yên tĩnh trong phòng, Trình Thông Thông tỉnh lại từ trầm tư, thở dài: - Tiểu nha đầu, lại chuyện gì nữa đây?

Vì Đồng Đồng thấp bé nhẹ cân nhất phòng nên Trình Thông Thông hay gọi là “tiểu nha đầu”, nhưng hôm nay Đồng Đồng không trả đũa như mọi khi mà ngồi bật dậy, hậm hực chỉ tờ báo: - Phóng viên bây giờ còn lương tâm nữa không, viết báo chỉ còn thu hút chú ý thôi à?

Trình Thông Thông ngồi nãy giờ không có được ý tưởng gì, đứng dậy làm mấy động tác thể dục. Nguyễn Tư Âu không quay đầu lại, nhưng cũng đợi Đồng Đồng nói tiếp.

- Bài báo này này, nói cha Trần Linh San bỏ tiền ra để mua vai diễn cho cô ấy, thật là hồ đồ. Cũng không phải là Đồng Đồng hâm mộ Trần Linh San, mới đầu xem phim xong bị ảnh hưởng cảm xúc trong phim thì còn có một chút, bây giờ thời gian qua gần một năm, dư âm bộ phim đã trôi đi rất xa, cô còn chú ý tới Trần Linh San vì mối quan hệ kỳ quái với Tô Xán và Đường Vũ thôi.

Trình Thông Thông đi tới cầm tờ tạp chí lên, vừa đọc vừa hỏi: - Cậu nghĩ thế nào?

- Còn thế nào, rõ ràng người này ghét Trần Linh San nên cố ý đặt điều bôi nhọ thôi. Bài báo nói bộ phim này có kinh phí ít ỏi 15 triệu, nên khi cha Trần Linh San bỏ ra 5 triệu, đạo diễn lập tức gật đầu cho cô ấy một vai, gạt bỏ diễn viên chọn trước đó. Quá vô lý, thứ nhất đâu ai nghĩ bộ phim này sẽ thành công, có điên bỏ chừng đó tiền mua vai diễn của bộ phim mà tác giả tiểu thuyết cũng không để ý. Thứ hai bằng số tiền đó đủ mua vai chính rồi, sao Trần Linh San đóng vai phụ? Mà diễn cùng toàn là diễn viên mới nữa chứ, thế thì có ý nghĩa gì? Chẳng thà dùng số tiền này mua vai diễn nha hoàn cho diễn viên nổi tiếng nào đó còn gây chú ý hơn. Không có lương tâm báo chí gì cả. Đồng Đồng nói một hơi dài, rất là bất bình:

- Ừm. Trình Thông Thông xem nốt bài báo không quá dài, ném cuốn tạp chí lại cho Đồng Đồng: - Ngược lại, đây là bài báo tuyên truyền cho Trần Linh San đấy.

- Tuyên truyền thế nào? Nguyễn Tư Âu cũng không kìm được quay sang hỏi.

Đồng Đồng không hiểu gì cả, mặt đờ ngốc nghếch đáng yêu.

- Ôi, mấy cô nương ngây thơ ơi, tạo scandal gây tranh cãi là thủ pháp thường dùng của giới giải trí đấy. Trình Thông Thông thở dài giải thích: - Thế này nhé, bài viết này quá nhiều sơ hở, để một tiểu nha đầu như Đồng Đồng cũng dễ dàng phản bác be bét, rõ ràng là thông tin bịa đặt không thể đả kích Trần Linh San được. Còn nữa Trần Linh San cả năm rồi có đóng phim hay xuất hiện gì nữa đâu, dần phai nhạt khỏi tầm mắt công chúng rồi, bài viết này đâu có ý nghĩa, nếu thực sự muốn bôi nhọ Trần Linh San thì để mấy năm nữa thi cô ấy nổi tiếng, đang được dư luận chú ý sẽ hiệu quả hơn nhiều. Bài viết này chỉ được cái khơi lên bất mãn của người hâm mộ, để bọn họ thấy Trần Linh San là người bị hại, qua đó ủng hộ cô ấy hơn thôi, cách thức tuyên truyền dùng nát ra của giới giải trí, nhưng luôn hiệu quả.

- Thông Thông nói đúng, lúc nãy mình nghe thôi đã thấy bất mãn thay cho Trần Linh San rồi. Nguyễn Tư Âu gật đầu: - Bài báo này giúp Trần Linh San có thêm sự ủng hộ.

Đồng Đồng chưa phục: - Cậu cũng nói rồi, hiện giờ Trần Linh San không đóng phim, không ai chú ý tới nữa, vậy họ viết bài này làm gì.

- Ngốc! Trình Thông Thông khẽ gõ lên trán Đồng Đồng: - Để gây chú ý chứ sao, chứng tỏ cô ấy đã tìm được người chống lưng, sắp chính thức bước vào giới giải trí rồi, đợi đấy mà xem, có thể vài ngày nữa họ sẽ đưa tin cô ấy tham gia bộ phim nào đó, thế là phim chưa chiếu đã được quảng cáo miễn phí rồi.

Trần Linh San chính thức bước vào giới giải trí? Vậy là cô ấy không hiểu lời Đường Vũ nói hôm đó, hay hiểu nhưng quyết định lối đi cho mình? Đồng Đồng hơi thất thần một chút, dù thế nào có lẽ chuyện Trần Linh San

và Tô Xán tới đây là thực sự kết thúc, cô hơi buồn, hôm đó nhìn Trần Linh San khóc vô cùng tội nghiệp.

- Mà người chống lưng là sao? Ý cậu nói là một loại quy tắc ngầm người ta hay nói à? Đồng Đồng thắc mắc, nếu đúng vậy thì cô thật tiếc cho Trần Linh San:

- Không hoàn toàn như vậy, người chống lưng ở đây có thể là công ty quản lý. Đừng xem mấy cái tin đồn linh tinh rồi nghĩ lúc nào cũng là chuyện quy tắc ngầm nọ kia, chuyện đó rõ ràng là có, nhưng nó đầy rẫy ngoài xã hội, người vì muốn thăng chắc tăng lương, rồi nữ sinh vì muốn có điểm tốt, qua được kỳ thi, xã hội vật chất bây giờ nó xảy ra hàng ngày, ngành nghề nào cũng đầy rẫy ra, trường học, bệnh viện rồi quan trường, đâu cũng có hết. Trình Thông Thông gần đây tính cách trầm hơn, thích suy nghĩ lý luận hơn trước kia: - Người ta chú ý tới giới giải trí hơn chẳng qua ở đó nhiều người nổi tiếng thôi, tất nhiên cô gái trong giới giải trí xinh đẹp hơn, và những người thích ánh đèn sân khấu phần đông là phù phiếm hơn. So với cái gọi là quy tắc ngầm của giới giải trí, thì sự giả dối trong giới này ghê gớm hơn nhiều, các cậu sẽ chẳng bao giờ biết cái gì là thật, cái gì là giả, tình bạn, tình yêu, thậm chí là cả hôn nhân cũng có thể là giả nốt. Nên đừng tìm hiểu về nó, hãy nhìn bề ngoài lộng lẫy của nó là đủ rồi, giải trí mà, đừng nghĩ nhiều.

Những lời này của Trình Thông Thông nghe rất có lý, Nguyễn Tư Âu không để ý nữa, tiếp tục quay sang vùi đầu vào đống bài vở còn dang dở của mình. Chỉ có Đồng Đồng cô gái đa sầu đa cảm vẫn còn suy nghĩ vẩn vơ, một lúc sau lại như lên cơn động kinh, quay sang hỏi: - Thông Thông, sao cậu biết nhiều chuyện giới giải trí thế.

Trình Thông đã quay về giường nằm, mắt nhìn trân trân lên trần nhà, đáp: - Cha mình trước kia có cặp với một cô diễn viên, bây giờ thì cô ta tới nhà mình ở rồi, cô ta rất nhiệt tình lấy lòng mình. Buồn cười cô ta chỉ hơn mình bảy tám tuổi, chưa tới ba mươi mà xưng dì với mình ngọt không …

Đồng Đồng khẽ đánh miệng mình mấy cái vì tội lắm mồm, thầm trách cha Trình Thông Thông thật quá đáng, mẹ Trình Thông Thông mất còn chưa tròn 100 ngày đã dẫn người khác về nhà rồi, thảo nảo Trình Thông Thông cuối tuần cũng không muốn về nhà. Có điều chuyện nhà người khác, chẳng ai có thể nói vào.

Phòng 302 lại lần nữa rơi vào yên tĩnh.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 286: Làm tốt hơn tưởng tượng

Đồng Đồng có thói quen uống một hộp sữa chua nước vào buổi tối trước khi đi ngủ, theo lý luận của cô thì gần nửa đêm là thời điểm hàm lượng canxi trong cơ thể thấp nhất, nên uống sữa chua lúc này sẽ hiệu quả nhất vì các yếu tố ảnh hưởng tới sự hấp thụ canxi sẽ ít hơn.

Nha đầu đáng thương này vẫn còn nuôi tham vọng cao lên, vốn Đồng Đồng cao sấp xỉ 1m62 chẳng thấp so với nữ giới, nhưng lại bị ném vào cái phòng Đường Vũ 1m68, Trình Thông Thông 1m69, quá đáng nhất là Nguyễn Tư Âu 1m72, toàn chiều cao của người mẫu, thế là Đồng Đồng thành quả bí lùn, đến mức bị gọi là “tiểu nha đầu”.

Theo như cách nói của Đồng Đồng, dưới 25 tuổi vẫn có thể cao lên được.

Lấy lọ sữa chua để trong tủ lạnh mini, Đồng Đồng vừa mở nắp tu được một nửa thì nghe thấy Trình Thông Thông đột nhiên than:
- Mấy năm rồi mình chưa ngủ với nam nhân.

Thế là nửa lọ sữa chua vừa vào miệng Đồng Đồng liền phun ra ngoài, hơn nữa còn phun ra bằng lỗ mũi.

- Khụ, khụ, khụ …
Đồng Đồng một tay vịn vào tường, một tay vỗ ngực, ho tới chảy cả nước mắt nước mũi.

Nguyễn Tư Âu hoảng hốt rời bàn học, ra vuốt lưng cho Đồng Đồng, lo lắng hỏi:
- Làm sao !?

Trình Thông Thông vội vàng chạy vào phòng vệ sinh, lấy ra một cái khăn mặt đưa cho Đồng Đồng, mất tới mười phút Đồng Đồng mới thở bình thường lại, nhưng nước mắt bên khóe mắt vẫn cứ chảy ra.

- Đúng là tiểu nha đầu, đến uống sữa thôi mà cũng bị sặc nữa.
Trình Thông Thông vẫn vỗ lưng cho Đồng Đồng, trêu:

- Còn nói mình nữa, tại ai?
Đồng Đồng lau khóe mắt:
- Tự nhiên cậu nói cái gì mà mấy năm chưa ngủ với ai, mình chưa chết sặc là may đấy!

- Này Thông Thông, con gái ăn nói giữ ý một chút đi chứ.
Nguyễn Tư Âu biết nguồn cơn cũng nhíu mày trách:

- Có gì nghiêm trọng đâu, lại chẳng phải chuyện gì xấu.
Trình Thông Thông xì một cái:
- Hai cậu cũng đều từng có bạn trai rồi, có phải tiểu cô nương ngây thơ đâu mà ngại.

- Bọn này còn chưa làm chuyện đó.
Đồng Đồng và Nguyễn Tư Âu cùng đồng thanh, lắm lúc không biết phải nói gì với cô bạn này nữa:

Trình Thông Thông há mồm rất khoa trương:
- Chưa? Thế mà trước kia lên mặt với Đường Vũ như thật ấy.

- Lúc đó Đường Vũ rõ ngờ nghệch, ai mà ngờ cô ấy đi sau tới trước chứ, bây giờ có thể truyền đạt kinh ngiệm cho chúng ta được rồi.
Đồng Đồng vào nhà vệ sinh lấy khăn lau nhà ra dọn dẹp chỗ sữa chua phun ra, nửa lọ sữa còn lại cũng không uống nữa, bao biện:

Nguyễn Tư Âu ngồi xuống ghế, mày nhíu lại như gặp phải bài tập nan giải:

- Thật là kỳ, rõ ràng phòng chúng ta xinh đẹp có tiếng trong trường, vậy mà cuối cùng lại chỉ Đường Vũ có bạn trai, nha đầu đó cứ cuối tuần lại đi hưởng thụ ái tình tưới tắm, mỗi ngày một ướt át quyến rũ, còn ba chúng ta chết khô nơi này, chẳng biết còn héo hắt tới bao giờ nữa.

Đồng Đồng ngừng tay suy nghĩ, sự thực là vậy, bỏ đi Đường Vũ, ba người bọn họ đều xinh đẹp, mỗi người một vẻ một sức hút khác nhau, người theo đuổi cũng không phải ít, rốt cuộc là thế này, cuối tuần không có chỗ nào mà đi, làm Trình Thông Thông lên cơn "thèm" nam nhân.

- Vì sao chứ?
Đồng Đồng ưỡn vũ khí giết người của mình lên, giọng rất là hoang mang:

- Còn vì sao nữa?
Trình Thông Thông ném gối xuống giường, có phần ấm ức:
- Chúng ta không còn cô gái ngây thơ chỉ nghĩ tới ái tình lãng mạn nữa, mà dần có tiêu chuẩn chọn bạn đời một cách hiện thực rồi, vậy mà cái tên đó suốt ngày quanh quẩn bên cạnh, thi thoảng vô duyên vô cớ làm mấy chuyện lấy lòng chúng ta, khiến chúng ta cảm động, chúng ta còn để ý tới ai được …

Nguyễn Tư Âu và Đồng Đồng cùng sực tỉnh, Trình Thông Thông nói đúng rồi, nữ nhân luôn đem nam nhân trong lòng mình ra so sánh. Tên đó thì còn là ai được, một tỷ phú thì tất nhiên có sức hút lớn, nhưng một tỷ phú sẵn sàng vì chuyện tranh cãi nhỏ nhặt của mấy nữ sinh mà ra sân tennis reo hò cổ vũ, lại luôn vui vẻ chịu đựng bọn họ bắt nạt lúc trái tính trái nết thì không ai làm được hết, ấn tượng mạnh sẽ qua nhanh chỉ có những chuyện nhỏ nhặt luôn dễ đi sâu vào trong lòng các cô gái.
Vì kẻ đó mà Đồng Đồng với Nguyễn Tư Âu có lần rung động, nhưng rốt cuộc vì không có kết quả gì, vì đem so ra thực làm người ta thất vọng, như con mèo được ăn cá thịt ngon lành rồi, làm sao nuốt nổi cơm rau nữa?

- Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?

Đồng Đồng ngơ ngác hỏi:

- Phải xẻo một trận, bắt cậu ta đưa tới nhà hàng cao cấp nhất thành phố.
Nguyễn Tư Âu nghiến răng nghiến lợi nói:

Đồng Đồng như sống lại, giơ tay hưởng ứng:
- Còn gọi món đắt nhất, rượu lâu năm nhất, ăn cho thật đã đời luôn.

Trình Thông Thông ngán ngẩm nhìn Đồng Đồng rồi lại nhìn Nguyễn Tư Âu, sau đó cả người ngã xuống gối như cấy chuối bị chặt ngang thân, miệng lẩm bẩm:
- Hết rồi, cái phòng này thế là hết rồi, cả đám ở giá với nhau tới già thôi.

……..

Có lẽ trong ký ức mỗi người đều có một cô gái váy trắng tung bay làm người ta không sao quên được.

Có lẽ cô gái đó mỗi ngày ta lên xe bus tới trường học nhìn thấy trong làn sương sớm buổi sáng. Hoặc là thời đại học ở KTX đối diện luôn thấy bóng hình cúi người lấy nước nóng vào phích. Cũng có thể ở buổi hội diễn văn nghệ nào đó, trên sân khấu huyên náo đèn màu chói mắt, chỉ có cô gái hiện ra trong mắt bạn. Trên tàu điện ngầm đi làm, nhìn thấy người luôn chỉ cách mình một tâm kính. Đang cục cằn vì ngày này qua điền những tư liệu khô khan cái nào cũng như cái nào cho khách hàng, ngẩng đầu lên thấy bóng lưng vô cùng dưỡng mắt bỏ đi vì thái độ không tốt của mình.

Cùng trên một cái xe bus mang theo sự mỹ hảo của thiếu niên khi khẩn trương hưng phấn nhìn trộm cô gái. Bóng hình xinh đẹp cúi người rút nút phích cho nước nóng vào dưới KTX đại học, giống như bức tượng điêu khắc dừng lại ký ức con người, sáng tối rõ ràng. Khi đã đi làm thì chỉ kịp chép miệng rồi cúi đầu tiếp tục công việc.

Rồi cho dù nhiều năm sau trưởng thành, rồi thành gia lập nghiệp, thậm chí bận rộn kiếm tiền nuôi con, lật lại ký ức vẫn thấy lòng rung động nho nhỏ.

Với tuyệt đại đa số mọi người cô gái đó chỉ là hình bóng trong ký ức, còn cô gái đó của Tô Xán lúc này đây ở bên cạnh y, cùng y chia sẻ những kỷ niệm mỹ hảo.

Bãi Ngoại Than bên sông Hoàng Phố có món rất nhiều loại bánh bột lọc rất ngon, lâu lắm rồi từ hồi đi cùng Dustin chưa tới đó ăn, buổi tối thứ sau Tô Xán đợi Đường Vũ từ lớp học muộn hơn bảy giờ mới tan đi ra, nhận lấy túi sách trong tay cô, bắt xe bus tới bên sông Hoàng Phố, nơi này cách ngôi nhả nhỏ bọn họ không xa, khoác tay nhau đi dưới màn đêm bao la, cùng ánh trăng treo trên đầu, hưởng thụ gió bên sông lồng lộng thổi tới.

- Tối qua mẹ em tới trường thăm em đấy.

Đi mỏi chân rồi ngồi xuống một cái quán nhỏ, mới gọi thức ăn, còn chưa được miếng nào vào mồm thì Đường Vũ đã ném ra một cái tin bất ngờ, Tô Xán hỏi:
- Mẹ em đi công tác tiện đường ghé qua à?

- Ừ, mẹ còn nhắc tới chúng ta nữa.

Tô Xán gãi đầu, lâu rồi y chưa tới bái phỏng cha mẹ vợ tương lai, có điều không phải lỗi tại y, Tô Xán biết cha mẹ Đường Vũ chưa muốn "gả" con mình đi sớm như vậy, dù quan hệ hai bọn họ nhưng cha mẹ hai nhà chưa chính thức gặp nhau. Nếu không ngày tết nhất, Đường Vũ không phải tới nhà Tô Xán chơi nữa, mà phải làm một số trách nhiệm của con dâu tương lai rồi. Tương ứng, Tô Xán không thể quá siêng năng chạy qua nhà Đường Vũ, thế nên lúc mới đầu quan hệ hai người còn chưa được cha mẹ Đường Vũ tán đồng thì y luôn tìm cách chạy sang nhà Đường Vũ, bây giờ ngược lại ít qua đó không phải vì ăn no xong rồi quẹt mỏ:
- Mẹ em nói gì?

Đôi mắt dài xinh đẹp của Đường Vũ cong lên:
- Em nói với mẹ sau này có thể em ở lại Facebook TQ làm việc, mẹ nói làm cho tốt.

Tô Xán thở phào, dưới ánh mắt khinh bỉ mà đau lòng của nam sinh bàn bên, Tô Xán đặt tay lên đùi Đường Vũ, cười nói:
- Chúng ta làm tốt hơn mẹ em tưởng tượng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 287: Một năm nữa

Tô Xán và Đường Vũ ở bên bờ sông hưởng thụ buổi tối lãng mạn của hai người thì bất ngờ thấy người quen đó là Lê Oánh.

Một chiếc Mitsubishi dừng ở trước mặt hai người, cửa xe mở ra, Lê Oánh trang điểm xinh đẹp hoạt bát nhảy xuống, chỉ huy xe đỗ vào bãi đỗ gần đó. Lái xe là một nam tử cắt tóc ngắn ba phân, nhiều hơn Tô Xán vài tuổi, cao trên mét bảy, vóc người thanh thanh, trông cảm giác rất xứng với Lê Oánh, bằng chứng là vừa rồi bị Lê Oánh chỉ huy, đỗ xe không chuẩn lắm, bị mắng toát mồ hôi.

Tô Xán bất giác nhớ tới lần nằm khểnh xân thượng nhìn mép váy bay bay của Lê Oánh, có chút hoài niệm, vẫy tay gọi:
- Lê Oánh,đi chơi à?
Rồi mỉm cười chủ động đi tới bắt tay nam tử bên cạnh:
- Chào anh, tôi là Tô Xán, đây là Đường Vũ bạn gái tôi.

- Chu Tuấn Phong, tôi nghe Lê Oánh kể về cậu rồi.
Chu Tuấn Phong vươn tay ra bắt tay Tô Xán, gật đầu với Đường Vũ, rất niềm nở hỏi:
- Các bạn ăn xong chưa?
- Chúng tôi mới bắt đầu thôi, nếu hai người không ngại thì ngồi chung nhé.

Tuy cha mẹ hai nhà khá thân nhưng quan hệ giữa Lê Oánh và Đường Vũ không tốt, lý do vì chuyện quá lâu rồi, Tô Xán thấy có cơ hội nên điều hòa hai người, hỏi thăm trước:
- Chú Lê vẫn khỏe chứ?

- Có chút bệnh vặt, bác sĩ nói là do mệt mỏi gây ra, phải nghỉ ngơi nhiều hơn. Nhưng mẹ mình nói do cha mình uống quá nhiều rượu, suốt ngày uống

từ sáng tới tối.

Chu Tuấn Phong cười nói đỡ:
- Chuyện xã giao mà, chú cũng đâu có muốn.

- Anh không cần nói đỡ cho cha em, qua được ải cha em đi rồi hẵng nói ..
Lê Oánh bíu môi nói:

Tô Xán đại khái hiểu được rồi, tối thứ sáu cùng nhau đi chơi thế này rõ ràng không phải là bạn bè bình thường, có vẻ như cha Lê Oánh không hài lòng với Chu Tuấn Phong lắm.

Sau đó hai bên chuyển sang đề tài vui vẻ, nhưng dù Tô Xán rất cố gắng, hai cô gái chỉ không nóng không lạnh đối đáp với nhau vài câu.

Quán nhỏ, ngay cả màn hình và khe tàn nhiệt cũng dính mỡ rán phát tin tài chính kinh tế của ĐTH Thượng Hải.

Trên TV là hiện trường lễ ký kết, máy ảnh chụp không ngừng, tham gia nghi thức toàn là nhân vật lớn giới tài chính kinh tế, trong cảnh toàn trung niên bụng bự đó có một thân hình cao lớn rắn chắc cực kỳ nổi bật, chính là Chiêm Hóa. Lúc này ông ta đang tươi cười bắt tay một người nước ngoài, cùng giơ lên trang đầu bản hợp đồng màu đỏ.

Tiếng thuyết minh rè rè từ cái TV cổ lỗ sĩ truyền ra :" Quỹ Hồng Sam lần này quyết định thành lập quỹ đầu tư ở TQ không phải do ngẫu nhiên, mà là kết quả do môi trường đầu tư và cải thiện và cơ hội đầu tư chưa từng có ở Trung Quốc. Quỹ đầu tư sẽ do chủ tịch Chiêm Hóa của An Lập Tin đảm nhiệm, ông được đông đảo nhà đầu tư thừa nhận và ủng hộ, đã công khai biểu thị phương hướng đầu tư tương lai vào lĩnh vực TMT đang rất thu hút. Giai đoạn tiếp theo khả năng đầu tư vào khách sạn hoặc tập đoàn bách hóa. Mục tiêu không chỉ dừng ở khu vực duyên hải, mà cả phía tây nam, cùng nhiều ngành nghiệp khác nhau như than hóa. Ông Chiêm Hóa tuyên bố đã thu được hơn 100 triệu tiền đầu tư ...

Chu Tuấn Phong xem tới đó thì ngập ngừng hỏi Tô Xán:
- Facebook phát triển rất tốt, tôi thấy hiện giờ nhiều công ty nước ngoài ở TQ dùng nó để liên lạc, họp hành ... À, ừm, tôi muốn hỏi chuyện này, các cậu và Facebook Mỹ hợp tác, có phải là một loại thuê băng tần không?

Tô Xán không bao giờ xuất hiện trước truyền thông, người ta cũng không phải hết người làm tin mà bao lần từ chối vẫn đợi phỏng vấn y, nhưng chỉ cần là người trong nghề, biết được thông tin chính xác không phải khó, đây chẳng phải là thông tin được bảo mật.

- Anh ấy cũng làm việc cùng ngành với cậu.
Lê Oánh giải thích kỹ hơn:

- Tôi nghe nói Chiêm Hóa rất tích cực nâng đỡ trang web kiểu mạng xã hội, dựa theo mô hình hoạt động của họ thì rõ ràng có ý nhắm vào Facebook.

- Ý anh muốn nói là Facebook TQ bị hạn chế bởi Facebook Mỹ, khó có thể duy trì lâu dài?
Anh chàng này cũng tốt bụng đấy, Tô Xán vui vẻ trả lời:
- Khác với nhiều công tư liên doanh với nước ngoài, Facebook TQ từ nhân sự, tài vụ, kỹ thuật đều nắm trong tay chúng tôi. Trong tất cả chức vụ, chỉ có tổng giám đốc và phó tổng giám đốc do Facebook Mỹ đề cử, còn toàn bộ chức vụ khác do Facebook TQ đề cử, do HĐQT bổ nhiệm, toàn bộ nhân viên quản lý cấp cao báo cáo với CEO.

Chủ tịch Faceboook TQ là Tô Xán, trong năm ghế HĐQT thì Tô Xán chiếm hai, CEO Kiều Thụ Hâm chiếm một, giám sát tài vụ Khải Đặc đại biểu cho Facebook Mỹ chiếm một, một ghế còn lại của Mark.

Rất nhiều công ty liên doanh trong nước, HĐQT hoàn toàn do công ty nước ngoài nắm giữ, mỗi năm còn phải nộp cho công ty nước ngoài đủ thứ phí bản quyền, thương hiệu ..v..v.. Còn Facebook TQ tự đăng ký bản quyền tri

thức, càng không cần nói tới chi phí sử dụng thương hiệu, không phải là công ty con phụ thuộc vào tổng bộ.

Có lẽ không ai không biết MSN của Microsoft, nhưng e là chẳng mấy ai biết rằng công ty MSN liên doanh ở Trung Quốc, nó có người đứng đầu là con trai cả một vị lãnh đạo nhà nước, nhưng dù bối cảnh cấp quốc gia sâu như vậy, song bị Microsoft hạn chế ngặn nghèo, tất cả phải sao y bản chính từ Mỹ sang, mọi thay đổi nhỏ nhất, dù là sửa lỗi phải báo cáo với bên Mỹ, kết quả đừng nói vượt qua ai, chẳng mấy người biết sự tồn tại của nó.

Facebook TQ phát triển tốc độ cao cũng một phần là nhờ cơ chế linh hoạt này. Tô Xán muốn Facebook TQ trở thành công cụ quốc dân, tất nhiên phải tránh những hạn chế có thể dự kiến, đó là tính xa, còn tính gần là để hạn chế điểm yếu cho đối thủ nhắm vào.

Việc Chiêm Hóa đưa Đầu tư Hồng Sam vào Trung Quốc đã nằm trong dự liệu của Tô Xán.

Không chỉ riêng Chiêm Hóa, trong thời gian qua Tô Xán còn nhìn thấy Cao gia đứng sau ông ta,

Sự xuất hiện của Cao Hằng trên báo chí mà truyền thông không nhiều, đôi khi chỉ có một câu bình luận thoáng qua, ví như như cải cách hiện đại, hay nhà đầu tư thiên sứ của Trung Quốc, nhưng ít mà tinh, tất cả bài viết về hắn đều dùng từ ngữ, khiêm tốn, lịch sự, phong cách quý tộc để hình dung. Hơn nữa hắn làm việc cẩn trọng, nhãn quang đầy trí tuệ. Không một bài báo nào nói lai lịch và xuất thân của hắn, chỉ nói nơi hắn sinh ra, kín tiếng tới mức làm người ta gần như có thể bỏ qua.

So sánh với Cao Hằng, Cao đại thiêu gia Cao Thương Hải thân là tổng giám đốc quốc xĩ TW lại chói mắt tới làm người ta không dám nhìn thẳng. Cái chùm đèn thủy tinh trong phòng làm việc của hắn được báo cho đăng tới một ngàn tám trăm lần, mỗi lần xuất hiện thì đều có vô số người bao vây

bên cạnh, nhiều người hẹn nửa năm mới gặp được hắn, hắn vung tay một cái là tiêu cả trăm triệu.

Gần đây nhất là sự kiện đua xe F1 ở Thượng Hải, Cao đại thiếu gia lần nữa thể hiện khí phách, tài trợ 8 triệu, quảng cáo cho xí nghiệp TW bay đầy trời. Trong cuộc phỏng vấn báo chí, Cao Thương Hải còn bá đạo tuyên bố :" Xí nghiệp TW là mạch máu và tiên phong của nước cộng hòa, chúng tôi không lũng đoạn thì ai lũng đoạn?"

Cao lão nhị là cán bộ lãnh đạo cấp tỉnh thì không mấy xuất hiện trên báo, tuy nhất đem so tuổi tác và vị trí của hắn đủ thấy không phải vừa.

Vương gia và Cao gia, hai phái hệ này hiện tại tâm thái tầng tối cao là gì, quan hệ là gì thì Tô Xán không biết, nhưng y biết quá trình phát triển của mình nhiều lần đụng chạm tới lợi ích của Cao Hằng và Chiêm Hóa, đã gây ra xung đột trực diện. Tô Xán đã hoàn thành sơ bộ bố cục sản nghiệp của mình rồi, đối phương không có khả năng dùng con đường chính trị đá kích nữa, cho nên mới dùng sản nghiệp khác đấu lại Tô Xán, chỉ cần sản nghiệp Tô Xán đi xuống, sản nghiệp đối phương thể hiện có thể thay thế được, lúc đó đả kích chính trị mới tới được.

Thế nhưng để hoàn thành bố cục lớn này Cao gia cần ít nhất một năm, Tô Xán thì chưa đủ thực lực bóp chết ý đồ của đối phương trong trứng nước, như vậy có thể dự đoán hai bên sẽ có một năm phát triển bình ổn, sau rất có thể là thời khắc triển khai quyết chiến không khoan nhượng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 288: Cảm kích

Đại hội tỉnh ủy mở rộng được tổ chức ở khách sạn Kim Ngưu, đối diện với hơn trăm người từ HĐND, chính phủ tỉnh, chính hiệp tỉnh, hiệu triệu mọi người quán triệt tinh thần tư tưởng đả, thống nhất tư tưởng nhiệm vụ rõ ràng, nghiêm thúc thúc đẩy các mục chính sách phương châm và công tác kinh tế bước tiếp theo. Tới cuối cuộc hợp, Vương Bạc cùng trưởng phòng tổ chức Triệu Quảng Xuyên ra sân tennis của khách sạn chơi.

Gọi là hai người chơi tennis, nhưng xung quanh nhân viên công tác, trợ lý hơn chục người đứng đợi tay nước khoáng, tay khăn lau, sẵn sàng chờ đợi.

Đánh vài ván, Vương Bạc và Triệu Quảng Xuyên đánh vài ván, ngồi xuống uống nước lau mồ hôi.

- Bí thư không chỉ trông trẻ trung mà thể lực cũng rất tốt nữa, tôi thì không xong rồi, già rồi, mấy năm nữa chắc không còn nhúc nhích nổi.

- Không sao, để đám con chúng ta so với nhau tiếp là được, chúng ta ngồi cổ vũ.
Vương Bạc cười ha hả:

Triệu Quảng Xuyên trên 50 tuổi, từ tỉnh Giang Nam điều sang, chuyện điều nhiệm này dính dáng một loạt động tĩnh của tỉnh Giang Nam, ông ta vốn là một vị phó tỉnh trưởng, nhưng trong một lần xào bài chính trị, ông ta bị đẩy khỏi vòng tròn hạch tâm. Tân tỉnh trưởng tình Giang Nam quật khởi, đó là Cao Lãng Đào nhảy từ bộ ủy TW xuống.

Vương Bạc không lạ gì Cao Lãng Đào, nhị thiếu gia của Cao gia, tính cách hắn ôn hòa một cách thái quá, khiến người ta có cảm giác âm hiểm trong đó. Hoàn toàn khác với thái độ bá đạo của Cao Thương Hải. Nhiều năm tiếp

xúc Vương Bạc biết dưới vẻ bề ngoài âm nhu của Cao Lãng Đào, tỏ ra không tranh với đời, nội tâm mang ngọn lửa cháy rừng rực. Một con người áp ức bản thân tới độ đó cho thấy mang tố chất cần có cùng sự đáng sợ của chính trị gia.

Mấy năm qua Vương gia và Cao gia chia rẽ tư tưởng cùng va chạm các phương diện càng lúc càng không thể điều hòa. Thực ra nhìn từ nguyên nhân lịch sử thì đã có mâu thuẫn rồi, loại mâu thuẫn này trong hệ sinh thái chính trị cao tầng bị người ta tựa vô tình tựa cố ý phóng đại. Mấy năm qua Vương Bạc phát triển mạnh mẽ, tiến thẳng lên cấp tỉnh bộ, bắt đầu có người đem ông ra so sánh với Cao Lãng Đào, cho dù là hai người bạn bình thường thường bị người ta đem so thơn kém còn có thể sinh ra khúc mắc với nhau nữa là hai đối thủ cảnh tranh mang hoài bão chính trị, khả năng tương lai sẽ thành đối thủ lớn nhất của nhau.

Vương Bạc ngày càng có xu thế thành người nối kiệp đời sau của Vương hệ, phía Cao hệ không thể ngồi yên được nữa, nên Cao Lãng Đào nhảy khỏi bộ ủy TW tới tỉnh Giang Nam làm tỉnh trưởng, đương nhiên như thế cần xào bài lại, Triệu Quảng Xuyên là người chịu ảnh hưởng lần bão tố đó.

- Tôi nghe nói tới vụ án ở phía Thượng Hải, liên quan tới xí nghiệp Sâm Xuyên, đúng là chấn động, nguyên phó cục trưởng cục quản lý địa ốc tự sát, đương sự của công ty Chiêu Hoa ăn trộm cơ mật Thương Nghiệp của Sâm Xuyên bị cũng bị phán tù. Phó cục trưởng Mã nguyên là con trai vị cố nhân của phó thủ tướng Cao, chuyện này hẳn là đả kích không nhỏ với ông ta, phó thủ tướng sức khỏe không tốt, hi vọng ba anh em họ Cao kia đừng kinh động tới ông ta thì hơn ...

Vương Bạc "ồ" một tiếng:
- Xem ra bộ trưởng Nghiêm trong chuyện này bỏ công sức không ít, ai mà ngờ sự kiện nhỏ rốt cuộc lại diễn biến thành thế này.

Em gái Tống Thế Hạo là vợ của Nghiêm Văn Bị, em Nguyên Lô Vĩ, chính Nghiêm Lô Vũ là người làm mai, quan hệ hai nhà này thân thiết vô cùng.

- Sai một ly đi một dặm, bộ trưởng Nghiêm là người rất biết dựa thế.
Triệu Quảng Xuyên nói tới đó là thôi, không đi vào chi tiết sâu hơn.

Tất cả mọi việc bắt đầu từ lần xung đột trong ngày lễ trở lại trường của ĐH Thượng Hải lần đó, đả kích Tống Chân không thành, Tống gia từ vị trí kẻ xấu thành người bị hại, lợi dụng dư luận, Nghiêm Lô Vĩ khơi lên một hồi bão tố chính trị. Có lẽ bản thân Tô Xán cũng không thể ngờ được đốm lửa mình đốt lên lại khiến người chết, người đi tù như vậy.

Điều Triệu Quảng Nguyên còn chưa nói tới là, vị cục trưởng kia tự sát, người ngoài đều nói ông ta tạ tội với người sai phái đằng sau, mũi giáo hướng về phía Cao gia, Cao gia mới phải từ sau màn bước ra, liên tục có động tác để hóa giải.

Mấy năm vừa qua phó thủ tướng Cao đau bệnh liên miên, có lần nghỉ ba tháng để điều dưỡng, tất nhiên khó tránh khỏi chuyện sức ảnh hưởng bị suy giảm. Cao hệ không khỏi nóng lòng, cho nên Cao lão nhị mất đi sự vững vàng trước kia, nhảy xuống tỉnh tranh quyền đoạt lợi. Cao lão đại cũng một loạt hành động lớn gây chú ý. Chỉ duy nhất có lão tam Cao Hằng không tham dự chính đàn, có điều bắt đầu từ vấn đề thao tác kinh tế chứng khoán, hắn cũng dần hiện ra ngoài ánh sáng.

Trong con mắt Vương Bạc, Cao gia ý đồ cứu vãn sức ảnh hưởng của phó thủ tưởng, nhưng trêu chọc cường địch khắp nơi không đáng khen chút nào.

Không thể phủ nhận Cao gia xưa nay luôn mưu tính sâu xa, về mặt năng lực người kế thừa, ai nấy phi phàm, khí phách hơn người, nhưng cũng có sơ hở, người Cao gia tự đưa mình lên giai cấp quý tộc, quá độ tự ngạo, tự tin vào năng lực của bản thân.

Vương Bạc và Cao Lãng Đào cùng xuất thân từ hai thế gia lớn, nhưng trước kia Vương Bạc sĩ đồ gập ghềnh, không được Cao lão mang theo bên người mà thả xuống địa phương, thành rồng hay thành giun đều do tạo hóa bản thân, Vương Bạc rất có tố chất, nhưng móng chưa đủ sắc, vẩy chưa đủ cứng nên thiếu chút nữa bại trận không thể trở mình. Ngược lại, Cao Lãng Đào được phó thủ tướng Cao che trở, khởi đầu ở trung tâm chính sách quốc vụ viện, tiếp đó làm phó tổng giám đốc xí nghiệp TW, đợi đủ tư lịch quay về bộ ủy TW làm phó thư ký đảng ủy rồi lên thư ký, làm bộ trưởng, quá trình hóa rồng long lanh chói mắt.

Vương Bạc vẫn như y nguyên một chuyện, đó là hồi ông còn làm bí thư thành ủy Hạ Hải, có một lần lên tỉnh đón tiếp lãnh đạo TW xuống, Vương Bạc là một trong hàng dài bí thư thị trưởng đứng đợi bắt tay Cao Lãng Đào.

Khi đó Cao Lãng Đào bắt tay ông ta, chỉ hỏi một câu " Vương lão có khỏe không?" , sau đó Vương Bạc nói chưa dứt câu thì Cao Lãng Đào đã chuyển sang bắt tay người bên cạnh, rõ ràng không hề để ý tới câu trả lời làm Vương Bạc rất lúng túng, nhưng khi đó một người là rồng bay trên trời, một vẫn còn bò dưới đất.

Vương Bạc từng hận sự an bài của Vương lão, đẩy một vị nha nội sống trong nhung lụa xuống địa phương, ở địa phương suốt ngày giải quyết chuyện vụn vặt, cái khu vực mà quá nửa dân số là người dân tộc, làm kiến thức tư tưởng cao lớn trước kia ông học được trước kia không có đất dụng võ.

Nếu bắt đầu bộ ủy TW, Vương Bạc cho rằng mình sẽ không kém gì Cao Lãng Đào, còn ở cơ sở không vươn lên được, hệ phải cũng chẳng đưa tay ra kéo, cả đời tới khi nghỉ hưu không biết có được đãi ngộ cấp chính sở không?

Nhưng giờ đây ông phải cảm kích ông nội mình, mấy ngăm qua vuốt ông ta đã mài sắc, vảy ông ta được tôi luyện qua lửa, trong mắt Vương Bạc bây

giờ không có Cao Lãng Đào, chỉ có việc cần làm, trở ngại cần phải vượt qua.

Năm nay trước khi lên làm bí thư tỉnh ủy, Vương Bạc tới Bắc Kinh khoảng thời gian dài, thăm ông nội mình đã lui về nghỉ hưu, bình thường chỉ chăm hoa tỉa cây, Vương Bạc cũng giúp một tay.

Vương lão nhìn cháu trai không ngại bùn đất lấm lem giúp mình vận chuyển chậu hoa, cười hài lòng lòng hỏi:
- Bây giờ không ghét ông nữa chứ hả?

Vương Bạc xới đất vào gốc cây đường xương bồ, trả lời:
- Cháu cảm kích ông còn chưa kịp làm sao ghét ông được.

- Hà hà, nếu ông không đánh giá cháu cao nhất đã không cho cháu xuống địa phương, mà để ở nhà chăm bón rồi, nhưng đại thụ sao có thể trồng trong chậu.

Lúc đó bầu trời ngoại ô Bắc Kinh còn một màu xanh thăm thẳm, núi non mang theo tĩnh mịch lay động lòng người.

Người Vương Bạc cảm kích ngoại trừ ông nội để mình lăn lộn cơ sở để thành người bây giờ, còn có chú nhóc trước kia suốt ngày chạy qua nhà ông ăn trực, bây giờ quỹ tích cũng cùng ông kết chặt vào nhau.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 289: Gặp lại không còn như xưa nữa (1)

Nghỉ lễ mùng 1 tháng 5, Tiết Dịch Dương từ Trường Sa bay tới Thượng Hải, ba giờ chiều lên máy bay, hỏi tiếp viên mấy giờ tới Thượng Hải sau đó gửi tin nhắn cho Tô Xán, nói hai tiếng nữa sẽ tới nơi, khi đó cùng bạn bè ở Thượng Hải tụ họp, gọi điện liên hệ với y sau, không cần phải ra đón.

Thực ra thì vé máy bay, rồi bảng thông báo đều có hiện thị giờ bay giờ hạ cánh rồi, Tiết Dịch Dương chỉ lấy cớ để hỏi han cô tiếp viên tuy có mấy cái mụn trứng cá nhưng nụ cười cực kỳ ngọt ngào kia thôi. Thế nhưng tiếc rằng suốt cả chuyến bay cho dù hắn có nhiều tỏ ý, cô gái chỉ luôn mỉm cười, đối xử với hắn đúng mực không khác gì hành khách khác, chuyện cẩu huyết trao đổi số điện thoại không xảy ra.

Điều này không làm Tiết Dịch Dương cảm thấy thất bại, ngược lại tâm tình còn cực tốt, thầm nghĩ vợ tương lai của mình làm sao có thể là cô gái dễ dãi được.

Sau khi máy bay đám xuống đất, bạn của hắn là Đỗ Thuận tới đón đúng như đã hẹn. Đỗ Thuận trước kia học Nhất Trung Hạ Hải, sau lên cao trung năm thứ hai thì chuyển trường, theo gia đình tới Thượng Hải định cư, có hộ khẩu ở Thượng Hải, tiếp tục học đại học nơi này cũng dễ hơn nhiều. Đỗ Thuận hiện học ở Phục Đán, nhưng gần như không còn đi học nữa, trong nhà cho tiền sáng nghiệp, là ông chủ nhỏ của công ty mấy triệu rồi.

Chuyện này trong hội đồng hương Hạ Hải lan truyền tương đối rộng, Đỗ Thuận cũng hay liên hệ với bạn bè trước kia, ai cũng nói hắn tình cảm, thực ra tới Thượng Hải hắn gần như không có bạn bè.

Tình hình này hoàn toán khác với Tô Xán và Đường Vũ, xưa kia hai người từ Nhất Trung Hạ Hải rời đi, được mọi người nhắc tới thời gian dài. Nhưng bọn họ tiếp đó bước vào cuộc sống học tập cao khảo và yêu đương nồng nhiệt, dần dần bỏ quên hết bạn học cũ chẳng còn qua lại gì. Tới đại học, mọi người mới từ miệng một số người bạn mới biết được tin bọn họ, vẫn luôn khiến người ta hâm mộ như thế, cùng vào cùng một trường, vẫn tay trong tay tạo nên những câu chuyện oanh động.

Ba người bạn chơi với nhau từ nhỏ thì Tiết Dịch Dương thân thiết với Tô Xán hơn Lưu Duệ một chút, dù sao thì hai bọn họ cũng là bạn học cùng bàn, nhưng Tiết Dịch Dương thường thông qua nghe Lưu Duệ để nghe ngóng chuyện của Tô Xán, ví như Tô Xán sáng lập ra Facebook TQ.

Cho dù trong lời Lưu Duệ nói những lời đó không hề có chút nào đùa cợt, cho dù Tiết Dịch Dương cũng biết cha Tô Xán hiện giờ là phó hiệu trưởng, cho dù trước kia lên Tuyết Sơn đã được chứng kiến tiền bạc và thế lực của Tô Xán, nhưng hắn không muốn tin cái công cụ thông tin tức thời mà hắn dùng kia lại là do người bạn mà làm ra. - Thực ra thì Tô Xán không làm ra cái đó –

Cho nên lần này bất ngờ tới Thượng Hải không báo cho Tô Xán biết, không cho Tô Xán ra đón, sợ phải nhìn thấy điều gì đó, tâm tình khó nói, luôn cảm giác tâm cảnh có gì đó khác trước kia rồi.

Có thứ gì đó vượt qua nhận thức của chúng ta, chúng ta luôn theo tiềm thức lờ đi, vờ không thấy, thậm chí quên nó, đánh lừa bạn thân là nó không có thật.

Ra khỏi đại sảnh sân bay, nhìn chiếc Audi A6 màu xám bạc của Đỗ Thuận, Tiết Dịch Dương lập tức bị thu hút, còn đi tới sờ một lượt nước sơn trơn mịn như da con gái, ngồi vào trong xe, nhìn trang trí nội thất bên trong mà hâm mộ.

Đỗ Thuận vừa khởi động xe vừa giới thiệu:
- Hệ thống loa được tôi thay mới, vốn trang bị loa bose, tôi đổi thành Mos của nước Anh, hiệu quả cực tốt, thử quả đĩa CD của Bandari nhé.

Tiết Dịch Dương nhắm mắt lại thưởng thức, cho dù hắn không có tai nghe nhạc lắm, chỉ thấy một trời một vực với cái loa vi tính mấy chục đồng của mình, khen không ngớt miệng:
- Chất, quá chất, cậu thật biết hưởng thụ.

- Kiếm được tiền không hưởng thụ, chẳng lẽ để tích tiền ngồi đếm cho vui sao? Tôn chỉ của tôi là tiền chỉ kiếm vừa đủ thôi, còn để hưởng thụ cuộc sống chất lượng.
Đỗ Thuận nói những lời này không khỏi có chút ý khoe khoang:
- Giờ đi đâu nào?

- Đến Đh Thượng Hải trước đã, hẹn Tô Xán rồi.

- À Tô Xán, lần trước tham dự hội đồng hương ở Thượng Hải, nhiều người nói tới cậu ấy, nói là chủ tịch Facebook TQ nữa, nghe chẳng có sức thuyết phục gì cả, tôi có cái công ty nhỏ mà lắm lúc chạy vắt chân cổ, chuyện học phải tạm dừng, nếu lời đồn kia mà đúng, làm sao có khả năng Tô Xán còn lượn lờ ở trường học nữa, trò đùa, đúng không?
Đỗ Thuận vừa nhìn kính bên để đổi hướng xe vừa nói:

Tiết Dịch Dương ậm ừ, chủ đề này hắn muốn tránh, nhìn xe của Đỗ Thuận đã thấy hắn ngầu lắm rồi, còn mua được ba căn nhà nữa, bình thường không ở nhà và công ty thì đi chơi, điển hình cuộc sống ông chủ nhỏ mà người như hắn khao khát, vậy mà trong lời Đỗ Thuận, Tô Xán còn ở tầm như hắn không với tới.

Xe tới ĐH Thượng Hải, đi thẳng vào học viện tài chính kinh tế, Tô Xán mới mỏi mệt nhếch nhác từ KTX số 13 đi ra, y mới vừa từ Hoàng Thành về sáng nay, ví không có chuyến bay trực tiếp Hoàng Thành tới Thượng Hải, cho

nên phải đi xe suốt bốn tiếng giữa đêm về Dung Thành, lại mất hai tiếng trên máy bay, về thẳng công ty làm việc tới 12 giờ trưa, về KTX định ngủ chút rồi chiều đi học, nhưng chuông vừa reo bị y tắt ngoéo đi rồi, ngủ một lèo tới 5 giờ hơn mới dậy thì nhận được tin nhắn của Tiết Dịch Dương nói là tới Thượng Hải.

Lần này Tô Xán về Hoàng Thành thời gian khá ít, chưa tới một tuần, chủ yếu là vì vấn đề đại biểu pháp nhân của Thực nghiệp Phượng Hoàng, công ty mới thành lập, y tất nhiên chưa thể buông tay được. Ở mấy ngày, chạy bộ buổi sáng với Điền Điền, khi đi Điền Điền còn luyến tiếc nói ở lại thêm vài ngày, đợi qua lễ 1/5 hãy về trường.

Nhưng Tô Xán bây giờ làm gì còn có khái niệm ngày nghỉ nữa, đại bộ phận nhân viên Facebook TQ nghỉ phép, chỉ có tầng quản lý và nhân viên kỹ thuật là không thể. Đường Vũ cũng ở lại trường, sáng sớm tới Mỹ La làm việc, chiếu Kiều Thụ Hâm phái xe đưa về.

Mới đầu Đường Vũ vào công ty thực tập, mấy cô bạn trong phong còn trêu chọc, nhưng bây giờ rõ ràng Tô Xán cho Đường Vũ xu thế thay hẳn mình điều hành công ty, bọn họ không biết bình luận hai người này thế nào nữa, trong khi bọn họ đang đau đầu vì vấn đề bạn trai, hai người này làm thế khác gì trêu ngươi họ, chỉ thiếu mỗi giấy chứng nhận kết hôn thôi, hơn nữa cứ cuối tuần là lại tới tổ ấm nhỏ kia, chắc chắn không phải đi ôn tập như Đường Vũ nói.

Còn vấn đề nữa, Trình Thông Thông không cần lo rồi, sau này về giúp cha quản lý khách sạn là được, với tính của Trình Thông Thông, mấy cô bạn còn suy đoán liệu cô có bạn hết đi để chơi không. Còn Nguyễn Tư Âu và Đồng Đồng bắt đầu lo tới hai năm sau làm gì đây?

Một lần tới nhà ăn trường ăn cơm, thời điểm đó ĐTH TW đang chủ đạo tiết mục biện luận sinh viên đại học khắp cả nước, nhà ăn đông đúc không kém gì lúc có trận đấu bóng đá. Nguyễn Tư Âu nhìn thấy một vị học tỷ năm thứ

4 đang đối quyết kịch liệt cùng với sinh viên thuộc Thanh Hoa. Học tỷ đó thương ngày áo sơ mi quần vải, thắt hai cái bím tóc rất ôn hòa, lúc này trên TV mặc âu phục nữ, tóc búi gọn sau đầu, đứng trước camera đối diện người xem cả nước không có chút rụt rè nào, nói cho nam sinh phía Thanh Hoa á khẩu, làm Nguyễn Tư Âu như nhìn thấy hình ảnh của Đường Vũ.

Không, Đường Vũ sẽ còn vượt xa như thế.

Cảm giác này rất mạnh mẽ, bởi vì Nguyễn Tư Âu biết sớm muộn gì cũng tới một ngày, cô bạn nằm giường trên mình, cô gái luôn buộc đuôi ngựa xinh xinh, ngoài lạnh trong nắm lúc nào cũng bình thản đó sẽ đứng ở ĐTH TW, nhưng không phải là cuộc thi tài nào, mà là hình mẫu nữ cường nhân khiến mọi cô gái phải hâm mộ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 290: Gặp lại không còn như xưa nữa (2)

Đ

ường Vũ bận rộn làm việc không có cả kỳ nghỉ làm Nguyễn Tư Âu mới năm thứ hai còn trạng thái mơ màng về tương lai được gợi mở và chuyển biến, càng thấy rõ bốn năm đại học sẽ nhanh chóng qua đi, bốn năm học tập quý giá, là cô gái đây cũng là bốn năm thanh xuân mỹ lệ.

Cô thấy mình không thể lãng phí bốn năm nay cũng như thời cao trung đối diện áp lực cao khảo qua đi trong hồ đồ tiếc nuối.

Nghĩ hẳn bây giờ bất kể là mình hay là Đồng Đồng, cùng với cả Trình Thông Thông, phòng 302 đều có chuyển biến tương ứng.

Đồng Đồng vẫn kiên trì một ngày luyện tập yoga hai lần, mỗi lần nửa tiếng, thi thoảng còn ra ngoài trường làm giáo viên yoga vừa kiếm tiền vừa trải nghiệm cuộc sống, nghe đồn học viên nam rất nhiều. Còn khổ luyện tiếng Anh, theo lời cô nói, học ngoại ngữ không lo thiếu cơm ăn, dù không xin được việc chuyên môn, ít nhất cũng có thể phiên dịch kiếm sống, xí nghiệp nước ngoài, hoặc công ty như Facebook thế nào cũng cần, cùng lắm ăn vạ Tô Xán kiếm việc làm.

Trình Thông Thông từ sau lần chia tay với anh chàng nha nội Nhậm Vĩ Danh kia, tâm tư cũng không còn đặt vào chuyện suốt ngày tím kiếm mấy anh chàng đẹp trai nữa, mà dùng nhiều thời gian hơn vào đề tài cuối kỳ của khoa nghệ thuật, dùng đồ bỏ đi làm thành bức tượng nghệ thuật bảo vệ môi trường, chủ đề bảo vệ tự nhiên, tận dụng tài nguyên. Còn yêu cầu hai phòng 602 và 302 khi đó nhất định phải có mặt đầy đủ cổ vũ cho mình.

- Thằng khỉ, mày tới sao không nói trước gì hết thế? Tới đây chơi hay làm gì?
Tô Xán ngáp một cái sái quai hàm hỏi:

Nhìn bộ dạng Tô Xán như thế, Đỗ Thuận trực tiếp loại bỏ ý nghĩ xác minh tin đồn kia. Tiết Dịch Dương thì cảm thấy Tô Xán thế này mới là thằng bạn từ nhỏ của mình, thân thiết bội phần:
- Tới tham gia bữa tụ hội đồng hương, thuận tiện ngó nghiêng Thượng Hải một chút, dù sao thì mày cũng chẳng tham gia mấy hoạt động kiểu này bao giờ nên tao không nói. Thôi đi ăn, Đỗ Thuận đặt trước chỗ ở nhà hàng rồi … à đừng quên gọi Đường Vũ.

Tiết Dịch Dương bay hai tiếng, đây mới là giờ bay, còn thêm một tiếng từ trường học ra sân bay Trường Sa, một tiếng làm thủ tục bay, tới Thượng Hải tốn thêm một tiếng đợi hành lý, một tiếng từ sân bay tới ĐH Thượng Hải, ngót nghét 6 tiếng rồi, bây giờ bụng cũng đã đói meo.

Tô Xán trừng mắt với thằng bạn một cái, sau đó gọi điện thoại cho Đường Vũ:
- Đường Vũ, Tiết Dịch Dương tự nhiên tới đột kích, nó rủ chúng ta đi ăn tối này, em đã xong việc chưa?

- Ồ, cậu ấy tới Thượng Hải làm gì mà bất ngờ thế? … Được, em đang làm việc, xong rồi em tới.

Tô Xán báo địa chỉ xong liền cúp máy, Đường Vũ làm việc giờ giấc chứ không tùy tiện như y. Hiện giờ Tô Xán chỉ phụ trách lập kế hoạch chiến lược cho Facebook TQ, còn Đường Vũ làm quen với quản lý nội bộ, vì tuổi con trẻ, hơn nữa thiếu kinh nghiệm tương quan, Đường Vũ không đảm nhận chức vụ quản lý chính, chủ yếu là học tập thôi.

Đường Vũ đã đi bước đầu tiên đem kiến thức đã học được áp dụng trong thực tế, nhưng làm Tô Xán rất bất ngờ, vốn tưởng cô sẽ có phong cách

giống Kiều Thụ Hâm, nghiêm khắc tỉ mỉ, nhưng không, Đường Vũ không mang sự lạnh lùng cường thế của mình vào Facebook, mà cho những nhân vân đa phần trẻ tuổi cảm thụ được một mặt mềm mỏng của mình.

Điều đầu tiên Đường Vũ làm quen không phải quy tắc công việc hay điều khoản tài chính, mà là lý lịch và sinh nhật của mỗi nhân viên, bởi thế trong phòng làm việc chung cho hơn trăm người, nhắc tới ai cô biết ngay thông tin người đó. Cho nên Đường Vũ chuẩn xác nói ra tên mỗi nhân viên cơ sở, nghe thấy giọng nói êm ái đó gọi tên mình, cảm giác ấy khiến những chàng trai trẻ máu sôi sùng sục.

Tô Xán cũng sôi sùng sục, trước nay chỉ mình y được hưởng thụ sự ôn nhu của Đường Vũ thôi, có điều Tô Xán biết tính này của mình không tốt, cần sửa đổi.

Thực ra với Đường Vũ không khó, chưa nói tới cô thông minh nhớ tốt, mà xưa nay cô quen chuyện này rồi, thời học sinh cô luôn là lớp trưởng, Đường Vũ rất có trách nhiệm ghi nhớ tên mỗi người trong lớp, thậm chí tên cha mẹ và địa chỉ gia đình, kể cả học sinh đứng nửa dưới lớp như Tô Xán cũng thế. Chỉ có điều vì khuôn mặt lạnh lùng kia quá ấn tượng, mọi người lại không chú ý tới điểm này mà thôi.

Đi tới nhà hàng ở đường Hoài Hải, đây là nhà hàng Trung - Tây kết hợp, nằm tầng hai của tòa nhà thương nghiệp, mang đầy hơi thở hiện đại, xung quanh đa phần là nhân viên văn phòng trẻ trung, ăn mặc lịch sự, nơi này rất thích hợp cho những nhóm bạn bè tụ tập, lại không thích không khí quá ồn ào, tương đối có đẳng cấp.

Đỗ Thuận ngồi xuống hỏi:
- Bạn cậu bao giờ tới? Có cần đợi không?

Tô Xán nhìn đồng hồ, giờ là 6 giờ hơn, Đường Vũ làm việc muộn nhất cũng 6 giờ là nghỉ, lắc đầu:

- Không cần đâu, tôi với Dịch Dương đói ngấu rồi, cứ gọi thức ăn trước đi, hơn nữa cô ấy cũng tới nhanh thôi.

- Được rồi, phục vụ.
Đỗ Thuận búng tay gọi cô phục vụ tới một cách sành điệu:

- Vừa rồi trên xe nghe hệ thống âm thanh Macrom của cậu nghe đã phết đấy.
Tô Xán không có tai nghe nhạc, nhưng Đường Vũ thì có, lâu dần mưa dầm thấm đất cũng có chút kiến thức cơ bản, có điều lần này y nhận ra được hệ thống âm thanh gây sốt ở Anh là vì tìm hiểu trang bị cho chiếc Bentley của mình, nên nhận ra logo của nó.

Đỗ Thuận hào hứng hẳn lên:
- Chưa phải thứ ngon nhất đâu, chủ yếu là vì nghe vào tai thôi, như người thích nhạc êm dịu thì dùng tổ hợp Mos-x2p, còn nếu nghe nhạc sôi động như RR thì Mos-X2k phù hợp hơn cả, âm dầy hơn. Tôi là người rất cầu kỳ ở phương diện này.

Tô Xán lòi cái dốt ngay:
- Cái này thì tôi chưa nghiên cứu kỹ, xe tôi dùng loa của Naim, cậu thấy thế nào?

- Tôi chưa bao giờ nghe thấy xe nào lại đi trang bị loa của Naim, cậu thật là, mặc dù Naim là hàng hiệu của Anh, nhưng chơi loa không phải chỉ chú ý tới chất lượng bản thân loa, còn nhiều yếu tố khác, ví như không gian cậu sử dụng, không gian lớn nhỏ ...
Đỗ Thuận đang thao thao bất tuyệt thì ngưng bặt, một bóng hình xinh đẹp, đó là một cô gái, chính xác mà nói đó là nữ thần. Không phải chỉ là khuôn mặt hút hồn mà thần thái đó, khí chất không sao miêu tả hết được. Cô gái đó bước ra từ chiếc xe màu đen đắt tiền, mặc bộ váy hồng đào, khoác thêm cái áo véc nữ màu trắng, rất thời thượng. Cái váy kia không biết làm bằng chất liệu gì, rất nhẹ, nên cô gái bước xuống một cơn gió bất thình lình thổi

qua làm tung bay mái tóc đen tuyền cùng tà váy, lộ ra cặp đùi trắng muốt gợi cảm, Đỗ Thuận tiếc nuối vì cơn gió không đủ mạnh để nhìn thấy nhiều hơn, nhưng thở phào không nỡ nhìn nữ thần bị tiết độc như vậy, lần đầu hắn gặp cô gái khiến tim hắn nhanh chóng xao động như vậy.

Có điều trước mặt hai người bạn, Đỗ Thuận không muốn người ta hiểu lầm mình là xử nam chưa từng thấy con gái bao giờ, dù gì cũng là người lăn lộn làm ăn, chút bản lĩnh không lộ suy nghĩ trong lòng vẫn có, tiếp tục chỉ bảo Tô Xán cách bố trí loa cho hợp lý.

Thế nhưng cô gái như nữ thần đó lại xuất hiện ở cửa nhà hàng, rồi Tiết Dịch Dương hưng phấn vẫy tay gọi:
- Lớp trưởng, bên này.

Giọng Tiết Dịch Dương hơi lớn làm mấy bàn gần đó khó chịu ném cho hắn ánh mắt thiếu thiện cảm, có điều ngẩng đầu lên phát hiện ra một cô gái làm người ta không dứt ra được.

Đường Vũ đi thẳng tới bàn bạn họ cười nhẹ:
- Xin lỗi, mình tới muộn.

Tô Xán đứng dậy cởi áo ngoài cho Đường Vũ, treo lên lưng ghế, giới thiệu Đỗ Thuận, nói:
- Anh đang thỉnh giáo cậu ấy về loa lắp trên xe, cậu ấy chỉ cho anh nhiều thứ rất hay, té ra cái loa trên xe mình không hợp chút nào.

Đường Vũ lườm y một cái khẽ trách:
- Anh chỉ biết tiêu hoang thôi.

Tô Xán gãi đầu:
- Không phải anh muốn cho em bất ngờ sao.

Thức ăn đưa lên, Đường Vũ gọi thêm vài món nhỏ rồi bắt đầu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 291: Gặp lại không còn như xưa nữa (3)

Mất một lúc Đỗ Thuận mới áp xuống được kinh ngạc trong lòng nhìn Đường Vũ ngồi xuống bên cạnh Tô Xán, hắn tham gia hội đồng hương, nói tới Tô Xán nhắc tới Đường Vũ và ngược lại, cô gái này là Đường Vũ, vậy Tô Xán còn chẳng phải là ... Cái xe lúc nãy nhìn là biết phải hơn 1 triệu, đắt hơn xe của hắn nhiều.

Cùng nhau ăn cơm xong, Đỗ Thuận hỏi Tô Xán có an bài gì không, hắn tuy chưa xác định, nhưng cũng không dám tự ý chủ trương nữa, muốn thông qua an bài của Tô Xán để nhìn ra lai lịch thật của y.

Tô Xán hơi áy náy nói với Tiết Dịch Dương:
- Mày tới bất ngờ quá, tao và Đường Vũ tối nay lại có một cuộc hẹn mất rồi.

Tiết Dịch Dương chưa nói thì Đỗ Thuận đã nói nhanh:
- Vậy đi cùng luôn đi, bạn cậu cũng là bạn bọn này mà.

Cuộc hẹn hôm nay của Tô Xán và Đường Vũ là với Tống Chân, cho nên y mới vội vàng từ Hoàng Thành trở về như thế, thi thoảng ở trường cũng gặp Tống Chân, nhưng đây là cuộc hẹn công việc, không thể tùy tiện hủy bỏ được.

Tống Chân hẹn Tô Xán gặp mặt hôm nay là vì "Liên minh phát hành âm nhạc số", TOM, Soho, Baidu, đều đang lục tục đàm phán gia nhập liên minh. Triệu Hạo dự kiến đem liên minh này thành nơi bán âm nhạc số, mỗi bài hát bán đi, liên minh phát hành sẽ được chia từ 35% - 45 % lợi nhuận. Chi phí chế tác mỗi bài hát khoảng mấy chục nghìn, chỉ cần bán ra mấy

chục nghìn bản là thu hồi vốn, mà theo Triệu Hạo tự tin nói, với kinh nghiệm trong nghề của hắn, bài tệ nhất cũng bán được vài trăm nghìn bản.

Ưu thế của âm nhạc số bắt đầu thể hiện ra, có thể thấy tiền đồ kinh người.

Khi Tô Xán gọi điện thoại cho Tống Chân thì Đường Vũ ngồi yên bên cạnh như đóa sen trắng, không chút xao động, cô không nghi ngờ gì Tô Xán, huống hồ bây giờ Đường Vũ hoàn toàn không coi Tống Chân là sự uy hiếp.

Đám Tô Xán tới một quán trà ở đường Hành Sơn không xa chỗ họ ăn tối là bao, đến nơi thấy bên cạnh Tống Chân còn có mấy người nữa.

Tống Chân chưa đứng dậy, người bên cạnh đã nhiệt tình đứng lên rồi, có Trần Thần chủ trì tiết mục giải trí của ĐTH TH, còn có giám đốc chấp hành của Sâm Xuyên Thượng Hải, cùng hai ba người nữa, thấy Tô Xán, không ai chậm trễ, lần lượt bắt tay y.

Trần Thần nửa hờn nửa dỗi nói:
- Anh Tô Xán, nửa năm rồi mới được gặp anh đấy, chả lẽ không định cho tôi cơ hội phỏng vấn à?

Cô gái này rõ ràng là học tỷ của Tô Xán, lại tự đặt mình ở phận "em gái", giọng ngọt sớt, làm Tô Xán rùng mình:
- Đâu có, bận quá thôi mà.
Nói rồi bắt tay người bên cạnh, khéo léo cho qua đề tài này, không thì chẳng lẽ nói thẳng là tôi không nhận phỏng vấn à?

Tiết Dịch Dương không nhận ra Tống Chân là ai, nhưng hắn nhận ra được Trần Thần. Còn Đỗ Thuận hiểu rõ thân phận Trần Thần thì không cần nói nữa, còn kia là tổng giám đốc Tập đoàn Sâm Xuyên đang nổi đình nổi đám ở Thượng Hải, cô đại tiểu thư gia tộc thế phiệt, làm hắn cảm giác mắt như hoa lên.

Bất tri bất giác Đỗ Thuận và Tiết Dịch Dương đi hơi tụt lại phía sau, Đỗ Thuận khó khăn nuốt nước bọt nói:
- Cậu ta đúng là Tô Xán, tỷ phú sáng nghiệp trẻ nhất nước rồi.

Tiết Dịch Dương máy móc gật đầu, trong hành lý của hắn còn có tấm thẻ ngân hàng Tô Xán đưa cho, hẹn ngày nếu hắn sáng nghiệp thì sẽ đầu tư, nhưng giờ Tiết Dịch Dương thấy có lẽ mình không bao giờ dùng tới nó nữa rồi.

Bất ngờ là Tống Chân không giống như người khác nhiệt tình với Tô Xán mà vẫn ngồi yên tại chỗ, trên bàn trà là rất nhiều tài liệu, ngồi cùng với Tống Chân đều là mấy vị giám đốc quản lý cấp cao. Đây là thói quen của Tống Chân, cô không thích tới công ty hay phòng họp nghiêm túc bàn công việc, đa phần làm việc ở bên ngoài, những quán cà phê, quán trà thế này.

Không có gì lạ, là một đại tiểu thư, Tống Chân có chút cá tính riêng của mình.

Đợi đám Tô Xán ngồi xuống rồi, Tống Chân không để ý tới y hay Đỗ Thuận và Tiết Dịch Dương, chỉ đưa tay ra bắt tay Đường Vũ:
- Nghe nói cô đã vào Facebook TQ làm việc rồi, có lẽ lần sau hai công ty bàn bạc công việc, tôi không gặp Tô Xán mà gặp cô rồi đúng không?

Đường Vũ nở nụ cười làm người ta khoan khoái:
- Tôi mới làm quen với công việc thôi, còn chờ thêm thời gian nữa, nhưng rất mong đợi được làm việc với cô Tống.

Trần Thần mới đầu còn Đường Vũ là bạn gái của một trong hai người đi bên cạnh Tô Xán cơ, nhưng nghe cuộc nói chuyện này thì biết cô gái tên Đường Vũ không đơn thuần là bạn gái Tô Xán nữa rồi. Lần trước cô gái tên Lâm Lạc Nhiên kia xuất hiện đã đủ khiến Trần Thần uất nghẹn, cứ tưởng đó là bạn gái của Tô Xán, không ngờ đây mới là bạn gái chính thức, nghe mà xem, người ta điềm nhiên thừa nhận mình tiếp nhận công ty thay bạn trai,

quả nhiên nam nhân có tiền là hư hỏng, nhưng cô không dám tùy tiện tiết lộ ra, thân phận Tô Xán bày rõ rành rành ra đó, một MC chương trình có chút tiếng tăm không là gì trong mắt người ta.

Đồng thời Trần Thần cũng nhận ra sự khác thường của Tống Chân, coi Tô Xán như không tồn tại vậy, khỏi cần dùng tới đầu óc cũng biết nguyên nhân ở đâu ra.

Lần trước công ty thuộc hệ thống Sâm Xuyên có tổ chức một hoạt động tuyên truyền, do Trần Thần làm MC, mấy nữ minh tinh có hạng tham gia, nhưng làm cao, không tuân theo lịch trình của bên tổ chức, đòi lên sân khấu trước vì có việc bận, sau đó chỉ ở lại chưa tới nửa tiếng rồi vội vàng bỏ đi.
Tống Chân sau khi biết tin, lấy danh nghĩa tổng công ty phát ra thông báo chính thức, tuyên bố khởi kiện vì không làm đúng kế hoạch, đối phương có chỗ dựa, nghe đâu là bạn tham dự party nào đó của nhân vật khá có tiếng, người kia gọi điện tới nói đỡ, Tống Chân không chấp nhận, còn khởi động trình tự pháp luật, đám minh tinh mới rối rít từng người chạy tới xin lỗi Tống Chân, sau đó tham gia toàn bộ hoạt động tuyên truyền miễn phí.

Cho tới bây giờ Trần Thần chưa lần nào thấy Tống Chân rơi xuống thế hạ phong với bất kỳ cô gái nào, mặc dù Tống Chân mỉm cười giữ thái độ lễ nghi, nhưng Trần Thần biết Tống Chân rất cường thế, tuyệt đối không thể có thái độ ngoài mạnh trong yếu nhưu vậy, nói:
- Không phải chứ, Tống Chân, mình bất bình thay cho Tô Xán đấy, không phải lần trước anh ấy giúp cậu một việc lớn mà, thái độ của cậu như vậy là sao, giúp cậu rồi đãi ngộ lại không bằng như trước à?

Tống Chân trong lòng mắng cô bạn mình tới hơn chục lần, lúc này mới đặt bút trong tay xuống, đưa tay khẽ chỉnh cái kính gọng đen, đạm bạc nói:
- Vậy mình phải làm gì đây, chẳng lẽ nói ơn cứu mạng suốt đời không quên, chỉ có cách lấy thân báo đáp?

Trần Thần lè lưỡi, không ngờ Tống Chân lại hung hãn như vậy, nhưng là MC chuyên nghiệp, rất nhanh nhạy nói:
- Làm sao có thể để Tống tiểu thư hi sinh như vậy, cậu chỉ cần nói một câu, tấm thân bồ liễu này của mình nguyện vì cậu vào chốn dầu sôi lửa bỏng cũng không tiếc ..
Rồi quay sang làm bộ đáng thương nhìn Tô Xán:
- Đại gia, tôi báo đáp thay cô ấy được không?

Tô Xán bị hai cô gái phối hợp trêu chọc làm toát mồ hôi:
- Để tôi hỏi ý kiến vợ tôi đã.

Đường Vũ mím môi cười quyến rũ:
- Anh không cần giả vở trước mặt em, ai mà biết ma ăn cỗ lúc nào.

Tô Xán giơ hai tay lên trời làm bộ oan ức vô cùng, khiến xung quanh bật cười.

Trần Thần vừa rồi ở cùng Tống Chân nghe giảng kinh nhàm chán lắm rồi, bây giờ như tìm được chỗ phát tiết, cùng Đường Vũ trò chuyện vui vẻ, kể thời gian trước nhóm tiết mục đi Nam Phi làm chương trình, còn bộc lộ một số bí mật nhỏ trong nghề, không khí hòa hợp. Thực ra Trần Thần rất tinh, tấn công Tô Xán không có đường rồi, vậy thì tiếp cận Đường Vũ, dù sao là con gái với nhau có thể tham gia nhiều hoạt động như mua sắm, làm đẹp v..v..v..

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 292: Gặp lại không còn như xưa nữa (4)

C

ó điều hôm nay bọn họ tới đây là để bàn bạn công việc, nên khi Tống Chân lấy một bản tài liệu trong cặp ra liền không ai đùa nữa.

- Triệu Hạo rốt cuộc muốn làm cái gì đây, ký hợp đồng với Sina, Sohu đã đành, vì sao còn thêm vào TOM, anh cũng biết TOM ở lĩnh vực Sp cùng chúng tôi có xung đột, phía tôi đang có mấy đơn kiện bên đó, anh cần phải giải thích một chút chứ?

Tô Xán hỏi:
- Cô biết Itunes và Ipod không?

Tống Chân mở cái túi sách hiệu Louis vuitton, lấy cái Ipod màu trắng đặt lên bàn:
- Đã thấy nó bao giờ chưa? Không sao, đây là iPod 3rd Generation, còn chua bán ra trên thị trường đâu.

- Cô biết thì tốt rồi, năm nay Apple đưa ra Itunes, bán mỗi bài hát 99 USD, được coi là cách mạng trong thị trường âm nhạc số toàn cầu.
Tô Xán không tỏ ra có gì kinh ngạc cả, bình tĩnh nói:
- Thành công của Apple trên mặt trận cửa hàng âm nhạc sẽ nhanh chóng kéo các công ty có tiếng trên thế giới như Microsoft, Sony, Yahoo, Google nối nhau tham dự vào lĩnh vực này. Âm nhạc kỹ thuật số lúc đó bước vào giai đoạn quần hùng tranh bá. Thế nhưng so với quốc tế, thị trường trong nước còn quá non nớt, đã thế lại còn hỗn loạn. Đây là thời đại tồi tệ nhất, cũng là thời đại thời cơ nhất. Chúng tôi muốn lập nên đế quốc âm nhạc số, cho nên cần bồi dưỡng thị trường trước, không có đất tốt, sẽ không nuôi lên được đại thụ chọc trời.

- Nhiều năm qua người ta luôn phê phán trong nước bị văn hóa phương Tây xâm lấn, trong quá trình phát triển kinh tế những bản tính tốt đẹp thậm chí lương tâm đều bị đánh mất, những thứ văn quá trân quý nhất của chúng ta bị mài mòn. Muốn chống lại xâm nhập văn hóa, không chỉ hô hào khẩu hiệu xuông, không thể lôi mãi những thứ văn hóa mốc meo hàng nghìn năm ra được, văn hóa là thứ phục vụ cho quần chúng, rõ ràng khi quần chúng không tiếp nhận nó nữa thì nó cũng cần đổi mới. Thượng Mạch thành lập liên minh âm nhạc số, ban đầu chỉ liên kết với trang web lớn, thậm chí là các SP như TOM, mục đích là bảo vệ lợi ích chung, ngăn chặn nạn vi phạm bản quyền tác động, cùng nhau bảo hộ sự phát triển của thị trường này. Người dân mạnh mới tạo nên được đất nước mạnh, chỉ có bồi dưỡng thị trường tốt, tất cả chúng ta mới có lợi, không bị cạnh tranh không lành mạnh làm chia rẽ suy yếu.

- Té ra anh có hoài bão thật cao cả.
Tuy Tống Chân bĩu môi nói thế, nhưng trong lòng cũng bị thuyết phục phần nào:

Đường Vũ tiếp lời cũng lấy ra một tài liệu khác đưa cho Tống Chân:
- Kế hoạch của Thượng Mạch hoàn toàn phù hợp với chiến lược nền tảng của Facebook, để tạo nên thị trường tiêu thụ lớn. Trong thị trưởng này, lợi nhuận phía Sâm Xuyên các vị không hề bị tổn hại mà còn được lợi nhiều hơn nữa ...

Chỉ một khái niệm đế quốc âm nhạc đưa ra đã được giới đầu tư ủng hộ mạnh mẽ, ai cũng nhìn thấy tiền cành lớn trong chuyện này.

Đương nhiên, mảng âm nhạc số còn một bộ phận cực quan trọng là điện thoại di động, lần trước Tô Xán cùng Triệu Hạo thảo luận, hắn nói nếu như China Telecom và China Unicom liên doanh với nhau thành lập một công ty kinh doanh âm nhạc số chính bản, vậy công ty này lên TTCK Mỹ, đoán chứng sẽ có giá trị vượt qua tất cả công ty Trung Quốc trên sàn Nasdaq.

Như thế thị trường âm nhạc số sẽ được nguồn cổ vũ cực lớn, tạo ra lợi nhuận, nhạc sĩ ca sĩ có thể sống bằng nghề của mình, như thế nhiệt tình sáng tạo lớn hơn, tác phẩm càng giá trị, những chuyện dơ bẩn trong nghề không còn, tạo nên được vòng tròn phát triển tốt đẹp.

Chỉ tiếc rằng điều này mãi mãi chỉ là mộng tưởng mà thôi, không thể thành hiện thực.

Nhưng trên đời này, muốn tạo ra những thứ lớn lao cần có mộng tưởng lớn này, như Mark muốn kết nối toàn thế giới, như Triệu Hạo muốn tạo ra đế chế âm nhạc hùng mạnh ngăn cản xâm nhâm văn hóa bên ngoài, làm trong sạch ngành âm nhạc.

- Trong khi những người khác nghĩ làm sao kiếm thật nhiều tiền thì phía các anh đã tính tới tương lai rơi vào khó khăn rồi, công ty internet đi đầu cùng với trang web đi đầu trong nước liên hợp, bố cục lần này đúng là rất sâu.
Tống Chân chăm chú nghe Đường Vũ trình bày hết, rồi mới nói, khen một câu xoay ngoắt 180 độ:
- Có điều bản chất là các anh nắm trong tay lượng lớn bản quyền, có thể nói là giữ thiên tử lệnh chư hầu thôi. Các anh định chỉnh hợp các kênh tiêu thụ âm nhạc, sau đó phân chia lợi ích với nhau. Đừng có nói thanh cao như vậy, bản chất là lung đoạn để kiếm tiền mà thôi. Những người mang xuất phát điểm thanh cao treo bên mép như vậy tôi gặp nhiều rồi, hoặc là giả dối hoặc là nội tâm quá yếu đuối cho nên mới cần thứ tin ngưỡng hay tinh thần dân tộc này để tìm động lực, đề cao bản thân, lừa lấy thiện cảm của người khác. Thậm chí xuất phát điểm này của anh còn chưa đủ cao thượng đâu.

Trần Thần thầm lè lưỡi, đây mới thực sự là Tống Chân, chua cây sắc xảo.

Tô Xán bình tĩnh thẳng thắn nói:
- Đương nhiên là cần phải kiếm tiền rồi, tôi hiểu sức mạnh đồng tiền trong thế giới này như thế nào. Tôi không phải người cao thượng uống nước lã theo đuổi lý tưởng, tôi là người thực tế lấy tiền thực hiện lý tưởng.

- Tốt, tôi thích người thực tế, anh thuyết phục được tôi rồi đấy.
Tống Chân mỉm cười gập tài liệu lại:
- Chuyện còn lại trợ lý tôi sẽ cùng bên Thượng Mạch thảo luận, ý hướng chung cứ quyết định như vậy đi, tôi không ngại sự tham gia của TOM nữa, miếng bánh lớn như thế, chúng tôi không ngoạm được là lỗi của chúng tôi, không thể trách người khác.

Công việc tới đây coi như xong, mấy vị giám đốc Sâm Xuyên biết tính Tống Chân, thở phào. Một thanh niên khá trẻ lấy lòng Trần Thần:
- Để cô Trần tới đây như vậy nhất định buồn chán lắm phải không?

Trần Thần biết nếu mình gật đầu thì lập tức sẽ nhận được lời mời đi hát karaoke hay đi bar gì đó, cô quá kinh nghiệm, nói thật từ lúc nhận điện thoại Tống Chân tới đây, ngồi nghe đủ loại đề án kế hoạch, không có chỗ xen vào, Trần Thần suýt ngáp ngủ mấy lần, lúc này mỉm cười:
- Không sao, tôi quen rồi, gần đây cô ấy cũng bận rộn.

Tống Chân nghiêng đầu vuốt thẳng lại mái tóc, vỗ tay Trần Thần:
- Được rồi, lần sau chúng ta đi Hong Kong mua sắm, nếu không cậu vẫn thích đi Thụy Điển trượt tuyết là gì, mình không đi xa thể được, cho cậu thẻ hội viên của mình ở sân trượt tuyết Stockholm syndrome, tới đó nghỉ khách sạn miễn phỉ, coi như bồi thường.

- Làm như mình là gái bao ấy.
Trần Thần bĩu môi, nhưng trong lòng thầm tính xem nên đi đâu:
Tống Chân rất tự nhiên quay sang nói với Tô Xán:
- Khi nào rảnh vậy, tới nhà tôi đi, mẹ tôi muốn tự mình xuống bếp nấu cơm cho anh.

Tô Xán ngớ ra, không nghĩ Tống Chân thẳng thắn như vậy, Đường Vũ chỉ cười tủm tỉm không phản ứng. Tô Xán gật đầu:
- Ừm, để lúc nào có thời gian.

Chỗ thị phi này Tô Xán không dám ở lâu nữa, lấy cớ bận tiếp bạn tới chơi, liền tạm biệt nhóm Tống Chân rời quán trà.

Đi ra ngoài Tiết Dịch Dương và Đỗ Thuận có cảm giác vừa rồi nhìn vào kính vạn hoa vậy, mọi thứ trở nên không rõ ràng.

Đỗ Thuận có thể cảm thụ được thiện ý của Tô Xán, hắn tiếp xúc với nhiều nhân vật lớn rồi, Tô Xán bây giờ cũng có thể tính thuộc vào cấp bậc nhân vật lớn đó, nhưng cẩn thận trong từng lới nói, tận lực thu lại hào quang của mình, tựa hồ lo làm tổn thương tới bọn họ, hoặc là ai đó.

Tiết Dịch Dương thì thậm chí không biết hiện giờ mình có nên ở lại Thượng Hải không, đi ra còn cùng Đỗ Thuận chào tạm biệt Tô Xán, Tô Xán gọi lại:
- Mày không định qua chỗ tao ở à? Lúc nãy ăn cơm tao đã đặt sẵn khách sạn cho mày rồi mà.

- À, ừ, tao quên.
Tiết Dịch Dương cười ngây ngô, gãi đầu:

Tô Xán đặt phòng cho Tiết Dịch Dương ở khách sạn Crownie, nơi này có cổ phần của nhà Trình Thông Thông nên có bạn bè tới, hoặc hoạt động cần tổ chức, Tô Xán đều chọn nơi này.

Đường Vũ đi cùng Tô Xán và Tiết Dịch Dương tới phố ăn vặt ngoài trường ăn khua, nhìn hai chàng trai mỗi người một chai bia chạm vào nhau.

Ba người bọn họ bắt taxi về cổng ĐH Thượng Hải, Đường Vũ đi cùng Tô Xán và Tiết Dịch Dương tới phố ăn vặt ngoài trường ăn khua, nhìn hai chàng trai mỗi người một chai bia chạm vào nhau.

Tiết Dịch Dương kể chuyện vui khi họ còn nhỏ cho Đường Vũ nghe, như trốn lên sân thượng uống bia nướng lạp xưởng, bắt chiếc người lớn tập tành hút thuốc, cùng với tập xe đạp, Tô Xán kém nhất bọn khi hắn và Lưu Duệ đi đạp xe phăm phăm rồi mà Tô Xán vẫn còn ngã lên ngã xuống ...

Toàn là hồi ức quý giá tuổi thơ.

Uống bia tán gẫu tới 10 giờ 30, Tô Xán và Tiết Dịch Dương đưa Đường Vũ về KTX.

Tuy đã vào tháng 5, nhưng ban đêm ở Thượng Hải vẫn rất lạnh, nhiệt độ còn có thể xuống tới dưới 10 độ C, nhưng có ngày lên tới 34 -35 độ, thi thoảng một cơn gió thổi qua, khiến mấy sinh viên về muộn ăn mặc không đủ ấm kéo chặt áo kéo cúi mình xuống.

Không có Đường Vũ, không khí đột nhiên trầm xuống, Tô Xán và Tiết Dịch Dương tựa hồ không biết nói gì với nhau.

Một lúc sau Tiết Dịch Dương mới nói:
- Mày không cần tiễn tao nữa đâu, bận rộn như thế về ngủ đi, tao thấy mày mệt rồi. Cả Đường Vũ nữa, mày có bóc lột sức lao động cô ấy quá không, mày ngủ khì ở KTX còn cô ấy làm việc ở công ty mày ...

- Không sao, mặt này cô ấy biết tự điều tiết lắm.
Tô Xán cười:
- Mày biết mà, lớp trưởng của chúng ta không phải bông hoa sống trong lồng kính.

Tiết Dịch Dường "ừm" một tiếng, không nhìn Tô Xán nói:
- Tô Xán, mai tao tham dự gặp mặt đồng hương xong sẽ trở về Hạ Hải, không ở lại chơi với mày nữa.

Nam nhân với nhau ly biệt thường chỉ cần một câu nói, một cái vỗ vai là đủ.

Chân Tô Xán hơi khựng lại, y nhìn ra sự khác thường của Tiết Dịch Dương lâu rồi, như không gọi điện cho mình nữa, như lần này tới Thượng Hải lại liên lạc với Đỗ Thuận chứ không phải y, dù Tô Xán tận lực tỏ ra mình giống

như trước kia, nhưng hiệu quả không lớn, vì thân phận y thay đổi, một sự xa cách đã bén rễ trong lòng Tiết Dịch Dương.

Tiết Dịch Dương không phải người duy nhất, theo thân phận y không còn là bí mật người xung quanh, người y quen biết ngày càng ít đi, bây giờ tiếp xúc đều là người quen cũ, người mới biết đều là mối quan hệ lợi ích công việc.

Chỉ có điều không ngờ một ngày mất cả người bạn thân thiết nhất, đây là cái giá của sự thành công?

Tiết Dịch Dương không phải không cố gắng điều chỉnh tâm thái của mình, hắn cũng biết có người bạn như Tô Xán là quá may mắn, có điều nếu là người bạn bình thường thôi, hoặc hơi thân thiết hắn còn có thể khéo léo đưa đẩy tạo dựng quan hệ cho tương lai của mình, dù có phải nhún nhường thận trọng chút cũng không sao. Nhưng với người bạn nối khó từ nhỏ, Tiết Dịch Dương không muốn làm thế, càng không sao khắc phục được sự xa cách trong lòng.

Đối với Tiết Dịch Dương mà nói, Tô Xán trước mắt không phải là Tô Tiểu Xán như đứa em út của hắn và Lưu Duệ nữa, không phải là đứa bạn mà hắn có thể tùy tiện gọi một cú điện thoại là gọi ra cùng nhau vô tâm chơi game suốt ngày nữa, càng không phải là sinh viên bình thường giống hắn tới cuối kỳ lo lắng qua được kỳ thi không.

Chính vì là bạn bè quá thân thiết, hắn không muốn ký ức đẹp trước kia bị hoen ố.

Thế nên lời lúc nãy của Tiết Dịch Dương là lời từ biệt tình bạn của bọn họ.

Điều này không có nghĩa từ giờ hai người cắt đứt hoàn toàn, không qua lại với nhau nữa, nhưng gặp lại sẽ không bao giờ còn như xưa.

Tháng năm là tháng chia ly, Tô Xán còn chưa hết bàng hoàng hỗn loạn vì Tiết Dịch Dương thì nhận tin sét đánh nữa, Đường Vũ sẽ đi Mỹ du học, hơn nữa còn đi một năm.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 293: Người chiến thắng

Đ

ường Vũ, em đã mang theo thuốc chưa?
Tô Xán ở trong phòng ngủ hì hụi giúp Đường Vũ đóng đồ đạc vào vali, bên trong căng lắm rồi, vốn Đường Vũ không định mang nhiều đồ đạc như vậy, nhưng Tô Xán không yên tâm cứ bắt cô mang theo hết cái này tới cái nọ, kết quả là vali chật cứng.

Xong rồi mới nhớ ra hình như còn chưa đủ.

- Có rồi, em để trong túi sách tay, thuốc dùng lúc khẩn cấp, ai cho vào vali làm gì?
Đường Vũ ở ngoài phòng khách đáp:

Bọn họ vừa mới tổ chức liên hoan chia tay Đường Vũ về, không nhiều người chỉ hai phòng 602, 302 thêm vào Lâm Lạc Nhiên, Kiều Thụ Hâm và Lý Bằng Vũ. Ăn xong bọn họ quay về ngôi nhà của hai người ở khu Mạn Cáp Đốn Thủ Tọa, cả Lâm Lạc Nhiên cũng biết ý không tới làm phiền không gian riêng của bọn họ.

Đường Vũ trả lời rất bình thường, Tô Xán lại hậm hực, tại ai mà y lo lắng như vậy, mà nha đầu này làm gì thế? Mình vất vả toát mồ hôi trong đây không giúp làm gì ở ngoài phòng khách?

Mang một bụng tức đi ra ngoài phòng khách, bước chân Tô Xán hơi khựng lại, tất nhiên là vì Đường Vũ, chính xác hơn là cách ăn mặc của cô, mái tóc ướt rõ ràng chỉ mới lau, chưa sấy khô, gò má hây hây đỏ, ánh mắt ướt át quyến rũ, trên cằm thon thon là đôi môi dày mọng, đỏ thắm tự nhiên, cánh môi dưới hơi trề ra vừa tự tin vừa khiêu khích.
Chưa hết, cô mặc chiếc váy trắng trang điểm bằng trái tim đen nhỏ li ti, chiếc váy khá rộng che hết đường cong cơ thể, kín đáo, nhưng phần dưới lại

chỉ vừa đủ che qua mông, vì thế mà người ta càng chú ý vào đôi chân dài trắng nõn nà.

Đáng nói hơn nữa là tư thế ngồi của Đường Vũ lúc này, hai chân vắt chéo, làm chiếc váy vốn ngắn hớt lên, khoe trọn vẹn cặp đùi khỏe khoắn săn chắc, cùng với cặp mông tròn lẳn, chỉ bằng tư thế ngồi đơn giản, cô có thể khiến bất kỳ nam nhân nào cũng bị thiêu cháy bởi dục vọng.

Đường Vũ rất rõ điểm yếu Tô Xán ở chỗ nào.

Thế nhưng hôm nay đòn sát thủ của Đường Vũ không hiệu ngiệm, bước chân Tô Xán hơi khựng lại, ánh mắt dừng trên đùi cô không bao lâu, sau đó tự nhiên đi rót nước uống, làm Đường Vũ phồng má lên, cô vốn không thích ăn mặc thế này, tất cả chỉ vì dỗ dành Tô Xán, từ hôm cô nói với Tô Xán chuyện mình sẽ đi Mỹ du học, Tô Xán liền mặt nặng mày nhẹ với cô, tới nay đã ba ngày rồi, mà sáng mai cô bay sớm.

“Hừ!” Đường Vũ thờ phì phò, sau đó cầm lấy một cái hộp, đưa lên trước mặt, dùng giọng trẻ con bản thân cô cũng cảm thấy hơi nổi da gà:
- Em có quà cho anh này.

- Quà gì chứ, anh có phải trẻ lên ba đâu mà em lấy quà dỗ anh.

Tô Xán lần này đặc biệt cứng đầu, mọi thủ đoạn của Đường Vũ đều không có bất kỳ hiệu quả nào.

Làm sao Tô Xán có thể không giận cho được, không phải vì chuyện Đường Vũ đi Mỹ du học tận một năm, Tô Xán có thể hiểu được suy nghĩ của cô, thực tập ở Facebook TQ khiến Đường Vũ nhận ra kiến thức của mình học được ở trường là không đủ.
Kiến thức bây giờ của cô chỉ ứng phó với công việc thường ngày ở Facebook TQ, tương lai tiếp nhận Đại Ba La thì chưa biết thế nào, Đường Vũ là thế, không làm thì thôi, đã làm thì sẽ làm tốt nhất, cô sẽ không bao giờ hài lòng ở mức chấp nhận được.

Sau này ra trường chính thức đi làm rồi, muốn đi học thế này rất khó, thực ra cô được nhà trường đề nghị từ trước kỳ nghỉ Tết, cô vẫn do dự, đến khi nghe Tô Xán đánh giá, ít nhất trong vòng một năm nữa sẽ không có chuyện gì lớn, Đường Vũ mới chính thức quyết định đi du học để trở về giúp Tô Xán.

Điều này thì Tô Xán tán đồng, y không giận, cũng không lo lắng gì cả, với tình cảm gắn bó của hai người bây giờ, một năm xưa cách không phải là thử thách gì, cũng không lo bất kỳ ai ở bên ngoài có thể tác động vào nữa.

Nói thật Tô Xán luôn có chút áy náy với Đường Vũ, vì chính y là người khóa chặt con chim phượng hoàng này dưới đất, đáng nhẽ Đường Vũ phải vỗ cánh bay liệng chín tầng trời, cất cao tiếng hót oanh động. Nhưng y biến Đường Vũ thành cô gái nhỏ, hài lòng với cuộc sống hạnh phúc nhỏ bé của mình.

Bây giờ vừa cho cô cơ hội vẫy vùng, bản năng chim phượng hoàng trỗi dậy.

Tô Xán không muốn kìm giữ Đường Vũ, như vậy cô không còn là Đường Vũ nữa rồi.

Chỉ là cha mẹ Đường Vũ đã biết, cha mẹ y biết luôn, các cô gái phòng 302 đều biết, Lâm Lạc Nhiên biết nốt, chỉ có y là chẳng biết gì cả, nói giận thì hơi quá, nhưng Tô Xán bực lại vừa buồn, tâm trạng không sao vui lên được.

Đường Vũ hơi vểnh môi lên, tự mở hộp, lấy ra một cái cái dao cạo râu, còn có một lọ bọt cạo râu nam, sau đó vỗ tay một cái:
- Phải lấy thêm chậu nước ngóng, à phải, còn cần khăn mặt nữa, anh đợi em một chút.
Nói xong ấn vai Tô Xán ngồi xuống ghế sô pha rồi chạy vào buồng tắm.
Thì ra nha đầu này muốn cạo râu cho mình, mặc dù râu ria Tô Xán chưa tới lúc cạo, nhưng là tấm lòng của Đường Vũ, Tô Xán không muốn làm cô cụt hứng, nhìn nha đầu ấy chuẩn bị cả cái hộp đẹp thế này là biết rồi. Có điều

khi nhìn Đường Vũ bê nước với khăn mặt ra để lên bàn, sau đó loay hoay không biết cách lắp dao lam vào thế nào, Tô Xán có hơi run run.

Đường Vũ vẫn chú ý tới phản ứng của Tô Xán nãy giờ, rốt cuộc lắp xong lưỡi dao, huơ huơ nói:
- Đây là lần đầu em làm việc ngày.

- Còn phải giải thích à, nếu không phải lần đầu mới là có vấn đề đấy.
Tô Xán dù lòng đã mềm xuống, nhưng miệng chưa chịu xuống nước:

- Chú bé cáu kỉnh, nằm xuống.
Đường Vũ bĩu môi nói:

Tô Xán nằm gối đầu lên tay vịn ghế sô pha, Đường Vũ ngồi xuống bên cạnh, trước tiên lấy khăn mặt lau qua mặt cho Tô Xán trước, rồi xịt bọt lên cằm y, mỗi động tác đều cẩn thận, chu đáo, ánh mắt ôn nhu dịu dàng. Cảm thụ bàn tay âm ấm, mịn màng của Đường Vũ khi xoa bọt trên mặt mình, rất thích, nhưng nghĩ tới việc cô sắp làm, lòng chẳng có chút hưởng thụ nào.

- Em bắt đầu đây, đừng động đậy.
Tỉ mỉ xoa bọt cao râu xong, Đường Vũ đặt một tay lên gò má Tô Xán, hơi dùng sức giữ đầu y, tay kia cầm dao, đưa xuống.

Nhẹ vô cùng.

Với tính cách tinh tế, cẩn thận, lại có kiên trì cực lớn kiên trì lớn như Đường Vũ, công việc này không khó, chỉ lúc đầu hơi lóng ngóng, nhưng quen rất nhanh, Đường Vũ mắt không chớp cái nào, ngay cả hơi thở rất nhẹ, chuyên chú hết mức, thậm chí tràn còn lấm tấm mồ hôi.

Tô Xán yên tâm rồi, có điều lòng vừa buông lỏng, ngứa ngáy nổi lên, tay đưa ra. Đường Vũ ngồi ở tầm rất vừa vặn để tay Tô Xán lách mép váy luồn vào trong.

Đường Vũ đang chuyên tâm công việc, đột nhiên đột nhiên cảm giác có bàn tay nhẹ nhàng như con rắn trườn lên bắp đùi mình, làm cô run một cái, bàn tay ấy lướt tới đâu da cô nổi lên lớp da gà, mang theo kích thích lớn, giống như giữa trời nóng khát khô, uống cốc nước mát, thoải mái thấm tới tận ruột gan. Vốn định ngăn cản nhưng lại thôi, thời gian hai người ở bên nhau không còn nhiều, hơn nữa cô mặc thế này chẳng phải dụ dỗ Tô Xán phạm tội sao, thế nên Đường Vũ mím môi, tiếp tục công việc của mình.

Tô Xán vốn chỉ muốn trêu Đường Vũ một chút thôi, nhưng mà tay chạm vào đùi non của Đường Vũ, cảm giác mềm mại nhẵn nhịu kinh người đó làm y say mê không rứt ra được, nhất là khi nhìn sắc mặt Đường Vũ ngày càng chuyển sang sắc đỏ hồng kiều diễm, rồi khi ngón tay tiến sâu thêm, làm người Đường Vũ khẽ vặn vẹo, tiếng rên rỉ không kìm chế được phát ra triền miên khe khẽ trong chiếc miệng anh đào, làm cổ họng y khô rang.

Tô Xán thích nhất nhìn khuôn mặt Đường Vũ lúc động tình, khi băng giá tan đi trên khuôn mặt nữ thần của cô, lúc đó có cảm giác thỏa mãn thành tựu cao độ.

Đường Vũ răng cắn môi dưới, nhưng không dừng công việc lại, giọng êm ái:
- Em không muốn nói sớm, vì không muốn làm anh không vui, đừng giận nữa được không?

- Anh biết, anh không giận em, anh chỉ buồn thôi, em sắp đi rồi, lại đi một năm.

Nhớ tới đó tay Tô Xán hơi dừng một chút, rồi lại tiếp tục dùng ngón tay cách lớp vải mỏng miết nhè nhẹ mép thịt kia, làm tai Đường Vũ đỏ rực, nhẹ cắn đầu lưỡi, tay vẫn kiên trì công việc, phun thêm bọt vào má Tô Xán, cô phải thừa nhận mình phun quá nhiều rồi, nhưng lúc này còn ai để ý được nữa. Tay Tô Xán không gia tăng cường độ, cứ nhẹ nhàng mơn chớn tác quái

bên ngoài, hai chân Đường Vũ khép chặt, cánh môi dầy như khép như mở, khuôn mặt xinh đẹp không che dấu được vẻ khao khát.

Bản tính ương bướng làm Đường Vũ không chịu dứt khoát phải hoàn thành công việc của mình, mồ hôi trên trán ra mỗi lúc một nhiều, dính bết tóc lên mặt, nói chuyện phân tán sự chú ý của mình:
- Kỳ nghỉ đông em sẽ về mà, vậy là chỉ có mấy tháng thôi.

- Tận mấy tháng, từ cái lần em rời Hạ Hải đó, chúng ta chưa bao giờ xa nhau lâu như vậy.
Hơi thở như hoa lan, bờ môi mọng ướt hơi vểnh lên trước mắt mình như mời gọi, Tô Xán vất vả lắm mới nói được một câu hoàn chỉnh:

Cả hai đều cứng đầu.

- Quỷ hẹp hòi, chuyện lâu như vậy chưa quên.
Đường Vũ giọng giận dỗi, lòng lại vui vô cùng, Tô Xán càng khó chịu càng không phải thể hiện y quyến luyến mình sao, chỉ có điều vốn chuyện cô chuẩn bị rất lâu, còn xem lén đồ dùng cạo râu của cha mình để mua, tưởng rằng sẽ rất lãng mạn, ai ngờ biến thành thế này, lau mồ hôi túa trên trán, nói:
- Không phải còn có Facebook sao, mỗi ngày em sẽ gửi tin cho anh được chưa?

- Chuẩn bị đi tới đâu, làm gì, hay về rồi đều phải cho anh biết.

- Được, cả ăn gì em cũng báo cho anh.

“Công việc” của hai người mỗi lúc một khó khăn, lấy mu bàn tay dụi mắt xon xót vì mồ hôi chảy vào, lấy tinh thần, Đường Vũ đưa đường cạo cuối cùng, vắt khăn mặt lau cho Tô Xán, dùng ngón tay vuốt nhẹ lên cằm, lên mép trên môi Tô Xán.

Trơn láng.

Một cảm giác thành công thỏa mãn từ trong đáy lòng Đường Vũ, khổ cực suốt hơn nửa tiếng trời được đền đáp xứng đáng, ánh mắt nhìn Tô Xán một cách hả hê đắc ý của kẻ chiến thắng, trong vô thức thè lưỡi liếm cánh môi, ánh mắt sóng sánh dập dờn, hơi thở nên gấp gáp, cực nóng. Hai tay Đường Vũ ôm lấy mặt Tô Xán, sau đó cúi xuống hôn môi y, như sói sâu xé cừu nhỏ ….

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 294: Muốn say một trận

Đường Vũ lên đường cùng lớp Emba tới Mỹ bắt đầu du học một năm vào ngày trung tuần tháng 5 năm 2002.

Năm nay là khóa đầu tiên ĐH Thượng Hải tổ chức lớp Emba giành cho sinh viên có học bổng xuất sắc sang Mỹ du học, chủ đề của hạng mục này là " khiêu chiến mà nhà sáng nghiệp phải đối diện", toàn bộ hành trình không chỉ học tập ở đại học Stanford, mà sẽ còn tới nhà máy xí nghiệp của Los Angeles, công ty hàng đầu thế giới ở Thung lũng Silicon. Sẽ được gặp giáo sư MBA nổi tiếng thế giới, được gặp nhà đầu tư và người sáng nghiệp ra những công ty hiệu suất nhất, giao lưu với tổng giám đốc của những công ty quốc tế.

Đây là cơ hội cực kỳ hiếm có, vì lần đầu tiên tổ chức, ĐH Thượng Hải lựa chọn đại diện cho trường hết sức khắt khe, giáo viên chỉ đạo rồi tới chủ nhiệm khoa trước sau gặp Đường Vũ tiến hành nói chuyện nội dung tương quan và tham gia cuộc họp phạm vi nhỏ ở khoa.

Tô Xán cũng biết hạng mục này, nhưng không hề hay biết Đường Vũ sẽ đi cho tới bốn ngày trước.

Ngày Đường Vũ đi, buổi sáng hôm đó không khí lạnh cuối mùa làm người ta run cầm cập, Tô Xán tự mình lái xe đưa Đường Vũ ra sân bay.

Đường Vũ ngồi ở ghế phụ lái, chỉnh lý lại túi sách tách, ở hàng ghế sau của chiếc Bentley còn có một cái ba lô leo núi, trong đó có đồ dùng sinh hoạt, máy vi tính.

Suốt dọc đường đi Tô Xán cứ lải nhải hết nói chuyện cần chú ý trên đường, chú ý an toàn, chú ý ăn uống, hỏi cô ghi lại số điện thoại để cần liên lạc gấp

chưa, lại nói chuyện người bên Facebook Mỹ tới tiếp đón thế nào, dứt khoát không được để thất lạc, nếu không đợi được người tới phải gọi điện về cho y, để y bố trí, không được theo người lạ ... v...v..v...

Đường Vũ nghe Tô Xán nói đi nói lại mấy lần, có hơi phiền, nhưng cũng biết Tô Xán lo cho mình, nên không giận, đưa tay vỗ má y:
- Biết rồi, em đâu còn là trẻ con.

Tới bãi đỗ xe, từ đây có thể nhìn thấy những chiếc máy bay lên rồi xuống, đưa những con người từ khắp nơi trên thế giới đến hoặc đi, nhưng có một điểm chung cho tất cả chuyến bay này, là sự chia ly.

Tô Xán nhớ tới tối hôm đó chia tay với Tiết Dịch Dương, cuối cùng hắn có nói :" Thực ra không phải tao hèn nhát không chịu phấn đấu, mà tao hiểu, có một số khoảng cách, chúng ta không thể bù đắp lại được. Đó là kết quả tất yếu của cái xã hội chết tiệt này. Năm ngoái tao đi Vân Nam du lịch một chuyến, qua Nộ Giang, Cống Sơn, thẳng tới Cảnh Mã, một mình một cái ba lô, chụp rất nhiều ảnh. Trường tiểu học Hi Vọng trong núi, những đứa bé túm tụm chia nhau bánh mì không, cười hạnh phúc. Rất nhiều trẻ con trong thôn ăn còn không đủ nói gì tới chất lượng giáo dục, lớp học gạch đỏ ngói tôn của huyện thành đã là mơ ước rồi. Mà giáo dục ở huyện thành cũng kém xa thành thị, chất lượng giáo viên thấp, không thể chuyên tâm dạy học, vì kiếm sống còn chẳng đủ. Người giàu có thì thoải mái cho con mình học piano, ngoại ngữ, kinh tế, đi Thụy Sĩ ngắm tuyết, đi Maldives ngắm cá ... À, không so với họ. Chúng ta được tiếp nhận giáo dục bậc cao, nên có chút tinh thần trách nhiệm, tao không định sáng nghiệp lập nghiệp hay làm gì cao xa nữa, tao muốn học xong về Hạ Hải dạy học, Hạ Hải còn nhiều vùng dân tộc lạc hậu, nhưng tinh thần hiếu học, nếu không sao thành phố đứng gần bét toàn tỉnh lại có được trường học trọng điểm cấp quốc gia như Nhất Trung, biết đâu sau này có thể tìm thêm được một Tô Xán thứ hai ... "

Bánh xe lịch sử vẫn quay lại đúng quỹ đạo của mình, Tô Xán rốt cuộc cũng mất đi người bạn này, nhưng so với việc vĩnh viễn mất đi Tiết Dịch Dương

vì tai nạn sửa chữa máy bay ở thời không khác, thì đây có lẽ là kết quả tốt nhất rồi.

Hi vọng một năm xa cách này với Đường Vũ, cũng giống thế, hóa giải được tương lai đáng ghét kia.

Tô Xán thương cảm nói:
- Có phải nhiều khoảng cách không thể san lấp, khiến người ta dần xa cách không?

Mũi Đường Vũ bị không khí lạnh buổi sáng làm hồng hồng, khiến khiến vẻ thanh lệ của cô thêm chút đáng yêu, vuốt má Tô Xán một cái, nói:
- Trong số mệnh mỗi người, định sẵn sẽ phải mất đi ai đó, nếu không làm sao chúng ta biết họ quan trọng thế nào, làm sao biết quý trọng những người khác?

Tô Xán ngẩn ngơ một lúc gọi:
- Đường Vũ.

- Ừ.
Đường Vũ đáp khẽ, từ phản ứng ngày hôm đó của Tiết Dịch Dương cô đoán ra được.

- Hôn anh một cái an ủi đi.
Tô Xán làm mặt tội nghiệp đưa tay ra kéo hông Đường Vũ:

Vừa mới chạm vào vòng eo nhỏ nhắn đó, Đường Vũ linh hoạt tránh đi như con cá nhỏ, đỏ mặt uy hiếp:
- Đánh chết anh bây giờ.

Tô Xán không có ý định làm thế thật, khi chỉ có hai người, thi thoảng Đường Vũ rất lớn gan, nhưng ở chỗ công cộng, da mặt mỏng hết sức, y chỉ đùa vậy thôi, thở dài:
- Nếu anh có sự sái thoát của em thì tốt rồi.

- Thực ra em không sái thoát được như thế vì nói chuyện người khác thôi.
Đường Vũ khoác lấy tay Tô Xán, ngả đầu vào vai y:
- Nếu là anh, em sẽ không thể nào sái thoát được.

Tô Xán véo nhẹ chóp mũi Đường Vũ:
- Đừng có nói linh tinh, sẽ không bao giờ có chuyện đó, em sẽ phải ở bên anh mãi mãi, nghe rõ chưa? Nếu không không cho em đi nữa.

Đường Vũ đáp khẽ một tiếng như con mèo nhỏ, cùng Tô Xán vào đại sảnh tụ họp với thành viên tổ hạng mục..

Trong đại sảnh còn có cha mẹ Đường Vũ đã đứng đợi trước đó, lúc này Tô Xán và Đường Vũ đều chẳng sợ hay xấu hổ vì cha mẹ cô biết đêm qua hai bọn họ ở bên nhau, trong lòng cả hai chất chứa nỗi sầu ly biệt.

Mục Tuyền và ông Đường thay nhau dặn dò Đường Vũ, tới khi cô tiếp viên báo tới giờ soát vé, thành viên trong tổ hạng mục nối nhau xếp hàng, Đường Vũ mới rơm rớm nước mắt dặn Tô Xán:
- Nếu phải đi xã giao thì cố gắng uống rượu ít thôi, làm việc phải có giờ giấc, không nhớ được thì bảo người khác nhắc, em nhờ Tư Âu, Đồng Đồng, Thông Thông còn cả Lạc Nhiên nữa, các cô ấy sẽ thay em nhắc nhở anh …

Lúc này bốn xung quanh ồn ào huyên náo đủ mọi tiếng động, nhưng trong tai Tô Xán chỉ có những lời dặn dò của Đường Vũ, êm ái như suối chảy róc rách qua tim, không kìm được ôm cô vào lòng, Đường Vũ cũng vòng tay ôm chặt lấy Tô Xán, làm không ít học trưởng học tỷ trong tổ hạng mục nở nụ cười đủ dạng đủ kiểu, người xung quanh ai ấy hâm mộ, nhưng hai người chẳng nghĩ gì khác, chỉ muốn ở bên nhau dù thêm chỉ một phút cũng tốt.

Cha mẹ Đường Vũ quay đầu đi chỗ khác, còn có chút không cam lòng, nhưng nhìn cả hai sau bao năm tháng, vẫn quấn quít như vậy, cũng có vui mừng, tình cảm xưa cũ như tro tàn nguội lạnh bao năm có phần ấm lại.

Giờ chia tay cuối cùng đã đến.

Giọng nữ trên loa đã nhắc tới lần thứ ba, Tô Xán và Đường Vũ mới buông nhau ra, vai Tô Xán ươn ướt, Đường Vũ quệt nước mắt đi tới trước mặt cha mẹ mình, nói với cha:
- Cha cũng uống ít rượu thôi, cha có tuổi rồi.

Ông Đường môi run lên cuối cùng không nói được gì, chỉ gật gật. Đường Vũ đi tới bên mẹ mình, ôm chầm lấy, Mục Tuyền vuốt tóc con gái nhỏ giọng dặn dò, Đường Vũ gật đầu vâng nhẹ.

Cuối cùng Đường Vũ cũng đi qua cửa kiểm soát, vẫy tay với họ lần nữa, theo cầu tháng máy, đi lên phòng chờ ở tầng hai.

Tô Xán muốn đợi tới lúc máy bay Đường Vũ cất cánh mới về, Mục Tuyền nói:
- Chúng ta về thôi, đứng đây không biết đó là cái máy bay nào.

Ông Đường ôm vai Tô Xán vẫn còn thẫn thờ:
- Về thôi, dì cháu nói đúng đấy, chúng ta đứng đây mãi không ích gì, về chú cháu mình làm vài chén.

Tô Xán dở khóc dở cười, có cha vợ nào như thế không, tự mình nuốt lời đã đành, bây giờ còn định làm con rể thành kẻ có tội theo, nhưng y thực sự cũng muốn say một trận.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 295: Gió chuyển mây vần (1)

X

uân qua hè tới, thu đi đông lại.

Xuân đi rồi xuân lại tới, hoa khô rồi hoa lại nở rộ.

Thoáng trong chớp mắt, một năm qua đi.

Trong chớp mắt một năm lại tới.

Năm 2004.

Thành phố Belfast thủ phủ Bắc Ireland, nơi này là hải cảng lớn nhất của Bắc Ireland, nằm ở vĩ độ cao, mùa hè mát mẻ, hải âu bay đầy trời, mùa đông được hưởng lợi từ dòng hải lưu nóng chảy qua, khí hậu ấm áp dễ chịu, cá tôm đầy đàn.

Hải cảng sát bờ Đại Tây Dương, trời xanh mây trắng, thuyền bè qua lại tấp nập, buồm trắng như rừng. Những lâu đài đổ nát nằm ngang khắp chiều dài thành phố như đang kể lại câu chuyện quá khứ oai hùng tang thương của mành đất này, công viên trung tâm thị chính, thảm cỏ cỏ xanh mơn mởn ngút ngàn, nơi đó những đứa bé đang thả khinh khí cầu, nhưng đôi tình lữ ôm nhau tình tứ, thời gian như ngừng lại.

Quận Antrim, à nghiêm khắc mà nói là khu Antrim, nhưng mà những người dân lâu năm sống ở đây gọi nó là quận Antrim, chứ không phải là một khu bị biên vào thành phố công nghiệp hóa, bọn họ có tình cảm sâu đậm với vùng đất này.

Phía đông bắc quận chính là eo biển, từ nơi này có thể nắm hoàng hôn trải ánh hoàng kim lên căn nhà nhỏ bên bờ biển, người dân đương địa đại bộ

phận dựa vào đánh bắt hải sản kiếm sống. Ban ngày người vợ sẽ chuẩn bị thức ăn cho đầy đủ một ngày, con cái lên chiếc xe bus màu vàng tới trường học trong nội thành, buổi tối người chồng lái thuyền buồm của công ty trở về hải cảng, thuyền rẽ sóng ào ào, có công nhân đội mũ lam của công ty đứng ở trên cảng vẫy tay chờ đợi.

Những ngôi nhà nhỏ lúc này thường đã phát ra ánh sáng ôn hòa, cùng với ráng chiều, ánh nước, tạo nên khung cảnh tráng lệ vô cùng.

Trong bóng tối từng ngôi nhà nhỏ phát ra ánh lửa mờ, ánh lửa xuyên qua cửa kính bập bùng ấm áp, như dung hòa cả thế giới.

Một người cha từ công ty đánh bắt hải sản trở về rất vui vẻ, trong túi là tiền lương vừa mới lĩnh, tay sách túi chưa váy mới cho con gái của mình, vợ ông ta bệnh nặng chết cách đây rất lâu. Người cha đơn thần nuôi con, lại suốt ngày ra biển, nên đứa con ít nhiều khó quản giáo, thậm chí ông ta không biết giao tiếp với con gái thế nào, ông hi vọng cái váy mới tiêu tốn khá nhiều tiền này của mình có thể bù đặp phần nào rạn nứt hai cha con vì cuộc cãi nhau mấy ngày trước đó.
Từ khi người vợ thương yêu qua đời, tinh thần ông đi xuống, bắt đầu uống rượu, tính khí trở nên cực kỳ không tốt, nhưng vẫn nỗ lực làm việc, chỉ vẻn vẹn hi vọng con gái mình có cuộc sống bình thường đầy đủ như những đứa trẻ khác trong quận. Có đôi khi đi đánh cá gặp phải thời tiết xấu, gặp phải đá ngầm, nhưng tất cả khó khăn trở ngại không so được với tình thương ông dành cho con gái. Nhưng là một người có phần thô tục không quen thể hiện tình cảm, đừng bao giờ mong ông ta nói ra những lời này.

Mở cửa nhà, thấy phòng con gái sáng đèn, cởi áo treo lên mắc, ông nắm chặt túi trong tay, lo con gái vẫn giận cuộc tranh cái mấy ngày trước, bước chân chậm chạp, ông nghĩ rất nhiều cách làm sao đưa món quà này cho con gái mình, ví như âm thầm mở cửa, đặt nó lên bàn, sau đó lặng lẽ rời đi để con gái tự phát hiện ra. Hoặc là vui vẻ nói với con gái, mình vừa lĩnh lương, nên mua quà cho con gái.

Bước chân nặng nề của ông bước trên sàn nhà gỗ có phần ọp ẹp phát ra tiếng động khẽ, trên đỉnh đầu là ánh đèn mờ mờ. Ông đẩy khẽ cửa phòng của con gái, không để ý rằng cánh cửa không khép chặt, theo cùng tiếng ken két nho nhỏ của bản lề ma sát vào nhau, mặt ông cứng lại, ông nhìn thấy con gái đang ngồi trước máy vi tính, hoàn toàn trần truồng. Cái túi trong tay ông rơi bịch xuống đất, con gái quay đầu lại, nhìn thấy cha mình ... Sau đó thét chói tai.

Ánh mắt ông dừng ở màn hình vi tính, nơi đó có bức ảnh vừa tải lên mạng, ảnh con gái mình trần truồng trong tư thế không thể mời gọi đàn ông hơn.

Khoảng khắc đó ông cảm thấy toàn thân tê liệt, không khác gì nhìn thấy tia chớp ngoằng ngoèo trong mây đen khi đi biển, ông hao tổn toàn bộ tâm lực của mình nuôi con, cho dù bản thân tằn tiện hết mức cũng phải để con gái mình có được bảm đảo vật chất tốt nhất. Mặc dù ông tục cằn nóng tính, nhưng cưng con gái mình không kém công chúa, sẵn sàng dùng cả sinh mạng để bảo vệ.

Mọi thứ trước mắt như cười nhạo nỗ lực của ông ta, làm ông đau đớn làm ông phẫn nộ, cơn giận như dung nham núi lửa bùng cháy, như con thú điên lao tới hất tung cái máy tính, trở tay giáng cho con gái mình một cái tát, miệng gào rú như thú dữ bị thương.

Con gái ra sức phản kháng, gào rú chửi bới cha mình đang trong cơn cuồng nộ, còn tuyên bố muốn bỏ nhà đi, bỏ ngôi nhà quanh năm ám mùi cá tanh nồng khó ngủi này.

Người cha hoàn toàn mất đi lí trí, túm tóc con gái kéo ra khỏi phòng, con gái không ngừng chửi bới. Tới phòng khách, ánh mắt ông dừng ở mũi lao, rút ra đâm thẳng vào tấm thân trần truồng đang cố sức vẫy vùng của con gái, máu tươi phọt ra, làm ông ta nhớ tới một lần xuống biển gặp phải con cá mập bò nặng tới 200 pound, ông dùng cái lao này đâm vào lưng nó, cái

lao xuyên qua bụng, lòi ra khỏi ngực con cá, ông lại rút ra đâm tiếp, con cá vặn vẹo vẫy vùng, tất cả sức mạnh đó của ông sinh ra chỉ vì con gái ... Con cá mập to lớn chẳng mấy chốc không còn nhúc nhích nữa.

Ông vứt lao đi, mặt đầy máu, máu tươi vọt lên cao tới một mét hai.

Người cha tập tễnh bước ra khỏi nhà, những ngôi nhà bên bờ biển vẫn còn sáng đèn, bầu trời đêm lấp lánh ánh sao như dung hòa ánh đèn bờ biển làm một. Mọi thứ vẫn như trước kia, chỉ khác một nam tử trung niên cô độc đứng trong đêm, cất tiếng khóc xé lòng, không ngừng lẩm bẩm:
- Cha yêu con như thế, cha yêu con như thế ...

Chẳng mấy chốc vô số ánh đèn cảnh sát bao vây lấy căn nhà nhỏ, ngày hôm sau quân Antrim bị vụ án này làm oanh động, tiếp đó báo chí truyền thông tranh nhau đưa tin.

Trong mắt người dân, nguyên nhân của bi kịch là vì cô gái đem ảnh khỏa thân của mình đăng lên Facebook, mạng xã hội đã có 200 triệu người dùng thường xuyên này rất dễ thu hút được nhiều người khác, cuối cùng phát sinh thảm án đau lòng người. Báo chí truyền thông kịch liệt lên án sự dễ dãi của mạng xã hội, chấn động lan sang cả nước Anh, tạo nên phong trào chống lại Facebook.

Ở bờ tây sông Jordan.

Một cuộc tuần hành phản đối hơn mười nghìn người tổ chức, di dân người Do Thái này cực kỳ phẫn nộ khi đăng nhập Facebook đưa ra đề nghị lựa chọn nơi ở bọn họ là Palestinian, vì thế một trang " Chúng tôi không phải là người Palestinian", trong thời gian ngắn có hơn 13.000 tham gia.

Mặt khác một trang " Tất cả người Palestinian trên Facebook" được thành lập, thành viên đạt tới 8.800 người. Hai bên ở bờ tây sông Jordan nổ ra xung đột, sự kiện này diễn biến thành vấn đề chính trị quốc tế, thậm chí

lãnh đạo hai quốc gia phải đứng ra điều đình, ngăn cản sự thể phát triển lớn hơn.

Trong camera của phóng viên, hình ảnh cuối cùng là đứa bé đứng trước đám đông, nhặt đá ném vào chiếc xe hơi, ngồi trong chiếc xe đó có một người mẹ và hai đứa con, người mẹ ngã xuống, dùng lưng che chắn cho hai đứa con khỏi những viên đá ném qua cửa kính, máu me đầm đìa.

Ở Italia.

Một trang ca ngợi xã hội đen trong tù xuất hiện trên Facebook, gây ra phản ứng lớn trong dư luận. Nghị viện Italia đưa ra một nghị án, chính thức gửi tới Facebook Mỹ, giao tới tận tay Mark, kiến nghị Facebook triệt hạ hành vi cổ động xã hội đen này. Nghị án này không được thông qua ở nghị viện Italia, nhưng Mark xóa bỏ trang mang nội dung tuyên truyền xã hội đen này.

Ở vùng Trung Đông, Facebook mang tới quyền lợi thể diện tự do cá nhân. Ở Thổ Nhĩ Kỳ và Chile, ai mà không biết Facebook chẳng khác gì tự cách ly bản thân.

Tác giả của cuốn sách trứ "Đứa con Thánh Chiến", miêu ta hiện tượng này ở Trung Đông như sau :" Những quốc gia này nằm dưới sự trấn áp của cường quyền, con người không có cách nào biểu đạt bản thân, cho nên họ cảm thấy cuộc sống trên mạng chân thực hơn cả thế giới thực."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 296: Gió chuyển mây vần (2)

T

hượng Hải.

Tầng 17 tòa nhà Mỹ La, tổng bộ Facebook TQ.

Khu thương nghiệp Từ Gia Hối trải ra phía dưới tường kính trong suốt, mặc dù nhiều nơi còn là công trường xây dựng, nhưng thể hiện ra sức sống hừng hực, khiến thành phố này không lúc nào không đổi mới.

Bước tường kính phản chiếu khuôn mặt trút bỏ rất nhiều sự non nớt của Tô Xán, gầy hơn trước, gò má xương xương góc cạnh lại khiến y thêm phần uy nghiêm, hai tay đút túi quần, mắt xuyên qua cửa kính, nhìn dòng người ở phố đi bộ thương nghiệp gần đó, nhi nhít như đàn kiến, nhưng Tô Xán đứng đây không phải là để tận hưởng cái cảm giác đứng trên đầu thiên hạ mà chỉ vì thưởng thức khung cảnh trước kia y không dám nhìn, hai năm sử dụng căn phòng này, bệnh sợ độ cao của y đã được khắc phục rất nhiều.

Đại khái do hôm qua không ngủ ngon, khuôn mặt hơi mỏi mệt, nhưng vẫn kiên nghị cứng rắn.

- Tin tức người cha giết con gái đã truyền khắp thế giới rồi, đúng là bi kịch.
Kiều Thụ Hâm nhìn màn hình chiếc TV LCD Sanyō cực lớn treo trên tường, hiện trên màn hình đang chiếu kênh tin tức quốc tế, trên đó có các đoạn phim biên tập tổng hợp phản ứng các nơi về Facebook.

Trong văn phòng chủ tịch này trừ Kiều Thụ Hâm ra, sau lưng Tô Xán là toàn bộ thành viên hạch tâm của Facebook, không có bàn ô van lớn bằng gỗ lim khí thế để mọi người ngồi quanh tham dự cuộc họp căng thẳng như trong phim, đây là văn phòng Tô Xán, chỉ có mấy chiếc ghế đan bằng mây, xếp quanh phòng, mọi người tùy tiện kiếm chỗ ngồi cho thoải mái là được,

đương nhiên không ai dám ngồi vào bàn của Tô Xán, cho dù lúc này y không dùng tới.

Người phụ nữ đeo mắt kính dầy, mặc bộ véc nữ phẳng phiu khuôn mặt gầy gò khắt khe là Quan Khải Đặc giám đốc tài vụ tới từ Mỹ, bà ta được phong làm giáo sư vinh dự của ĐH Nam Kinh, năm ngoái trong chiến dích mua cổ phần WoW, phát huy tác dụng cực lớn phối hợp Mỹ Trung, trong hai năm làm việc ở Facebook TQ, có thể hình dung bằng bài phát biểu gần đây của bà ta ở Đh Đồng Tề :" Tôi thấy tôi thuộc về nơi này."

Bên cạnh bà ta là Mục Quốc Phong tiền giáo sư Đại học Thượng Hải, học viện quan hệ xã hội chính sách cộng đồng.

Mục Quốc Phong có uy tín cực cao ở lĩnh vực chính sách cộng đồng trong nước, khi tham gia Facebook TQ còn khiến giới quan hệ cộng đồng kinh ngạc.

Khi đó Facebook TQ vừa mới thành lập vài tháng, nhiều giáo viên trong trường thấy Mục Quốc Phong tới đó làm thực sự uổng tài, phải biết rằng có cơ cấu quốc gia trải thảm đỏ mời ông về, đoàn thể của quốc vụ viện đi thăm Canada muốn thuê ông làm cố vấn, nhưng Mục Quốc Phong từ chối hết.

Bây giờ Facebook TQ đã có 20 triệu người dùng trên toàn quốc, bao gồm học sinh, sinh viên, nhân viên văn phòng, nhân viên công vụ. Hiện giờ nhiều công ty vốn nước ngoài ở trong nước dùng công cụ tin nhắn tức thì phiên bản mới có tên là "Bàn tròn Facebook" giao lưu trong công ty.

- Được lợi ích từ nền tảng chiến lược cởi mở của Facebook, bên thứ ba có thể tận dụng nền tảng này để mở rộng ảnh hưởng, đây đúng là thứ thay đổi sâu sắc phương thích sinh hoạt của con người, đồng thời đem lại vô vàn mặt trái.
Kiều Thụ Hâm ngồi một mình ở ghế đối diện với TV, vừa câm điều khiển vung vẩy, vừa nhíu mày nói:

- Không chỉ vụ án đau lòng cha giết con, mà tuyên truyền chính trị, tư tưởng cực đoan, nội dung không lành mạnh, đả kích tù nhân chính trị Arab, kháng nghị công ty hàng không Đài Loan, bài trừ đồng tính, sức mạnh của Facebook đã vượt qua giới hạn của chính phủ các ngước rồi, chính phủ Arab đã hoàn toàn cấm Facebook rồi.

Đợi tin tức trên TV chiếu hết, Kiều Thụ Hâm cầm điều khiển tắt TV đi:
- Bây giờ chính phủ các nước đều tiến hành nghiên cứu, làm sao khống chế được những thành phần mang mưu đồ xấu phá hoại ổn định xã hội, chống đối chính phủ tiến hành lợi dụng sự thuận tiện và tự do của Facebook. Nghiên cứu và phương thức hành động khả năng xuất hiện trong dư luận thế này sẽ đả kích tới tổng bộ Facebook. Vấn đề hạch tâm hơn nếu làn sóng này liên tục đẩy lên cao, chính phủ không tìm được biện pháp chắc chắn sẽ dùng cách cấm đoán, điều này là uy hiếp chí mạng, chúng ta sẽ phải làm sao.

Tư tưởng lục độ phân cách và nền tảng cởi mở của Facebook khi đạt tới tầm nhất định sẽ tạo ra thay đổi lớn lớn về cách thức vận hành thế giới, tương ứng là sự phản kháng của luồng tư tưởng cũ, liên quan quyền lợi và tự do, luân lý đạo đức, gây ra vấn đề xã hội, rơi vào tay kẻ cố tình dẫn dắt chiều hướng xấu, tạo ra hậu quả khôn lường.

Facebook TQ chỉ có lượng người dùng một phần mười Facebook, nhưng vì quan mệ mật thiết, dưới làn sóng dư luận ngợp trời này sẽ tác động tới bọn họ.

- Vấn đề nữa thực tế hơn, 60 triệu USD huy động được đã tiêu sạch rồi, bây giờ dưới sức ép dư luận như thế, rất nhiều chuyên gia phân tích Facebook gặp phải tai kiếp không qua được, làm sao để tổ chức lần huy động vốn tiếp theo phục vụ nhu cầu sử dụng. Facebook hiện giờ mỗi tháng đốt hết 500.000 USD, chi phí mở rộng băng thông 300.000 USD, còn phải hoàn thành mua 2 máy chủ. Mỗi tháng còn mua một chiếc máy lưu trữ hệ thống Comapp 3050 mới thỏa mãn nhu cầu.

Một thiết bị lưu trữ như thế hiện giá trên thị trường quốc tế gần 1.5 triệu USD, với tốc độ mở rộng hiện này Facebook Mỹ một tháng mua một cái, sau này có khi lên tới tình trạng một tuần mua một cái.

Phòng họp yên tĩnh tới mức nghe được tiếng kim rơi, Kiều Thụ Hâm tiếp tục báo cáo:
- Trừ khoản chi tiêu này ra, Facebook còn tốn mỗi năm 10 triệu tiền thuê địa điểm làm việc cùng trung tâm số liệu California, mỗi tháng trả lương 2 triệu USD, vẫn đang tăng lên từng ngày.

- Theo như tôi được biết hiện giờ tổng giám tài vụ Gideon xuất hiện ở Dubai, khả năng tìm kiếm tài chính ở Vùng Vịnh, vì áp lực tới từ trong và ngoài nước, Facebook huy động vốn bước tiếp theo ở thị trường Mỹ sẽ rất khó khăn, chí ít trong thời gian ngắn không thể huy động vốn với quy mô lớn, mà huy động vốn quy mô nhỏ đã không còn thỏa mãn được nhu cầu phát triển nữa ... Nếu Facebook Mỹ gặp phải phản đối dư luận trong nước, áp lực quốc hội thêm vào không huy động đủ vốn đây là nguy cơ lớn nhất chúng ta gặp phải.

Không chỉ Facebook Mỹ, ngay cả Facebook TQ cũng đối diện với nhiều bài viết bình luận mang đầy lo lắng.

Nữ giám đốc mảng quan hệ xã hội thong thả bước lên, đưa cho mọi người bản tạp chí nội bộ của Tân Hoa, trong đó nổi bật nhất là bài viết (Mạng xã hội phạm vi thế giới mang tới khủng hoảng không thể kiềm chế, cùng giám sát mạng xã hội Trung Quốc.

- Tôi tóm tắt nội dung cho mọi người nắm bắt nhanh, bài viết này nói tới lịch trình phát triển mạng Facebook, cùng với hiện trạng phát triển của phương diện Trung Quốc, thông qua hải ngoại và trong nước tiến hành so sánh, chủ yếu nêu lên ẩn họa của thứ sản vật mới xất hiện có sức ảnh hưởng lớn này.

Tạp chí nội bộ của Tân Hoa thường dùng giọng điệu khá bình ổn đánh giá công bằng, thực ra đây là chuyện rất may mắn với Tô Xán, đại khái do các loại điều hòa chính trị có tác dụng.

Nếu như bài viết đưa lên tạp chí nội bộ Cầu Thị của TW thì hiện giờ Tô Xán e rằng đã phải ngay trong đêm bay về Dung Thành, trực tiếp gặp mặt Vương Bạc, chuẩn bị đối diện chất vấn từ cao tầng.

Khả năng này không phải không có.

- Bọn họ chỉ nói tới Facebook mà không nhắc tới một trang SNS khác nhỉ.
Trương Quả trưởng bộ phận kỹ thuật, vừa xem tạp chí nội bộ vừa cười nhạt:

Trang SNS mà Trương Quả nói tới xuất hiện ở Bắc Kinh và Thượng Hải, đặc điểm nổi bật nhất của nó là có nguồn vốn vô tận của Hồng Sam, được Chiêm Hóa dốc sức nâng đỡ, hi vọng phục chế thành công của Facebook TQ, cùng ý đồ vượt qua.

- Vì bọn họ đã biết mãi mãi không có khả năng vượt qua chúng ta rồi.
Kiều Thụ Hâm nhẹ nhàng mỉm cười đáp, giống như nói về trưa nay ăn gì vậy, sau sự bình thường đó ẩn chứa sự tự tin mạnh mẽ:

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 297: Muốn quên cũng không được

Tô Xán thu đầu từ cửa sổ vào, bực tức bấm còi mấy phát thế nhưng cũng thừa biết không ích gì cả, bất lực thả người dựa phịch vào lưng ghế da, nhìn dòng xe phía trước đang nhích lên từng tí một, lúc này có lùi lại cũng không ích gì nữa rồi, vì phía sau cũng bị hàng xe dài chặn đường, tiếng còi inh ỏi, tiếng chửi rủa nối nhau liên hồi.
Nhìn hai tên đang tranh cãi nhau phía trước mà bực mình, ý thức giao thông của người dân quá kém, chẳng ai chịu nhường ai, vốn chỉ là vụ tai nạn nhỏ do chiếc xe tải tuột chốt làm rơi hàng hóa chở bên trên xuống, gây tắc đường.

Vốn chỉ có thế thì nửa đường còn lại vẫn đủ mọi người đi qua, rốt cuộc chen nhau lên trước, không ai chịu đợi dù chỉ một chút, cứ như có công to việc lớn gì vậy, thế là sinh ra va chạm, cãi vã đánh nhau. Giống như hai nam nhân phía trước, Tô Xán chứng kiến sự việc từ đầu tới đuôi, chỉ vì xe đi trước không kịp lách qua khe hở, làm xe khác vượt trước, xe sau bực mình đi ra đá xe người ta chửi bới, bên kia không chịu đi xuống thế là đánh nhau, cả đám cùng kẹt nhau ở đây.

Tô Xán rất bực mình, nhưng bây giờ xuống chỉ làm to chuyện, chẳng giải quyết được gì, mà tâm tình y không đủ bình tĩnh.

Hạ kính xuống, hiệu quả cách âm của chiếc Bentley rất tốt, mọi sự ồn ào bên ngoài bị ngăn cách tuyệt đối, như thế giới khác, không gian xe rộng, ghế da êm ái, Tô Xán xem chừng hai con dê kia phải húc nhau mất một lúc nữa, ngả người ra sau, nhắm mắt lại kiếm chuyện để nghĩ để giảm bớt sốt ruột trong lòng.

Lúc sắp bước sang năm 2004, Vương Bạc ở tỉnh Tây Xuyên đề xuất " Mười điểm cương yếu" ," Ba sự kiện lớn", là xóa nghèo nông thôn, chấn hưng sản nghiệp thứ hai trong tỉnh, kiến thiết môi trường. Vương Bạc mất nửa năm ổn định được vị trí của mình trong tỉnh, bắt đầu đưa ra hành động lớn thể hiện ý chí chính trị của mình, khí thế mỗi ngày một đi lên, thậm chí có phỏng đoán ông sớm bước vào cục chính trị.

Cùng lúc đó Vương hệ và Cao hệ ở nhiều sự việc càng trả nên không thể điều hòa, không phải là hoàn toàn đối lập, mà cho dù có hợp tác với nhau cũng đề phòng.

Thậm chí có một lần một vị phó bộ trưởng bộ ủy TW thuộc Cao hệ muốn điều xuống địa phương, tổ chức thảo luận sơ bộ điều tới tỉnh Tây Xuyên, tin tức đưa ra, vị phó bộ trưởng đó lòng lạnh thấu, người xung quanh thì thầm nói lần này xuống địa phương coi như dưỡng già rồi. Vị phó bộ trưởng đó trước khi đi mời bạn bè tới uống rượu, rượu vào lời ra, nói chuyến này đi lành ít dữ nhiều, mong mọi người ở lại trân trọng.

Chuyện này về sau tới tai Vương Bạc, ông cũng chỉ cười, bất kể là điều động chính quy cũng được, Cao gia muốn dùng người này đo nước nông sâu cũng tốt, Vương Bạc nên làm gì vẫn làm thế.

Nghĩ miên man một hồi không ích gì, đầu óc hỗn loạn, Tô Xán nhìn ra ngoài cửa sổ, phía làn đường ngược lại kia, dòng xe vùn vụt chạy qua chứ như cười nhạo bọn họ, Tô Xán đưa mắt nhìn xa hơn sang bên hè đường, xem trong ngày nóng bức này liệu có cô gái máy ngắn nào đó giúp y giải sầu trong lúc tắc đường hay không, chợt một tấm biển quảng cáo lớn thu hút sự chú ý của y.

Đó là cửa hàng bán điện thoại, tầng một dán chi chít logo các hãng điện thoại trên cửa kính, choán hết tầng hai là tấm hình quảng cáo Trần Linh San khuôn mặt hoàn mỹ trong bộ váy đầm mày trắng ôm lấy đường cong gợi cảm của nữ nhân, mái tóc đen dài buông xuống bờ vai thanh mảnh tạo nên

sự tương phản rõ rệt, đôi mắt đen láy long lanh của Trần Linh San nhìn say đắm chiếc điện thoại nắp gập Samsung E700, tạo ấn tượng thị lực mạnh mẽ.

Đây không phải tấm biển quảng cáo đầu tiên có hình Trần Linh San mà Tô Xán thấy, Samsung rất kỳ vọng vào model điện thoại mới này của mình, quảng cáo rầm rộ toàn phạm vi Châu Á, mời Trần Linh San làm người mẫu đại diện.

Một năm qua, Trần Linh San tuy chưa thể nói đã vươn lên top diễn viên hàng đầu, nhưng chắc chắn là diễn viên hot nhất, vô cùng được lòng giới trẻ.

Tất cả nhờ bộ phim "Xuân Hạ Thu Đông" khởi chiếu từ đầu tháng 12 năm ngoái, khác hẳn bộ phim đầu, bộ phim này ngay khi công bố bấm máy đã thu hút chú ý của dư luận, bởi góp mặt bốn nhân vật chính toàn bộ là nam thần ngọc nữ của giới giải trí, ba người kia đã có tiếng vài năm rồi, Đường Vũ tuy độ nổi tiếng kém nhất, nhưng nhờ gương mặt hoàn mỹ cùng diễn xuất đánh giá cao nhờ phim "Câu chuyện thành phố nhỏ", coi như cũng xứng đáng.

Không phụ sự kỳ vọng công chúng, phim chiếu ra một tuần tạo ra làn sóng mới trong giới trẻ, ảnh hưởng vượt xa bộ phim trước Trần Linh San tham gia. Nhưng trái ngược với thành công bộ phim, giới phê bình phim ảnh lại đánh giá thấp bộ phim này, tình tiết phim kiểu cổ tích công chúa Lọ Lem, không có bất kỳ gì mới mẻ, ba diễn viên kia cũng thường mang tiếng là bình hoa di động, chỉ được khuôn mặt đẹp, diễn xuất không đạt chuẩn. Trần Linh San không được đánh giá cao hơn, nhân vật của cô được đánh giá là dễ dàng hời hợt, không cần khả năng diễn xuất.

Nhưng mà chê bai thế nào thì phim ưa chuộng khắp cả nước là điều không thể phủ nhận.

Bên cạnh đó đây là phim nhiều thị phi, bắt đầu lúc bấm máy có tin đồn Trần Linh San vào khách sạn hẹn hò với nam diễn viên chính đóng cặp, rồi Trần Linh San dùng tiền mua vai viễn, lấy dẫn chứng đây không phải lần đầu, tin mấy diễn viên chính đều mắc bệnh ngôi sao nên không ai ưa ai, coi mình là nhất …v…v… v…

Đúng thế, Tô Xán vẫn luôn theo sát tình hình Trần Linh San, chẳng qua thường ngày y không thể hiện ra mà thôi.

Mấy tin đồn kia Tô Xán không để trong đầu, tuy không hiểu nhiều giới giải trí, y cũng biết tới thủ đoạn tạo scandal gây chú ý, khó phân biệt thực hư.

Tới ngày phim chiếu, Tô Xán cũng tò mò bật xem thử, phim bắt đầu nhân vật Trần Linh San thủ vai từ thành phố nhỏ một thân một mình lên thủ đô học đại học. Quần jean bạc màu, áo thun trắng, thắt hai tóc bím rất quê mùa, nhưng không che dấu được vẻ đẹp trời sinh, cô ngơ ngác một tay kéo đống hành lý khổng lồ, tay cầm địa chỉ ngơ ngác vừa đi vừa nhìn ngó xung quanh. Đúng lúc đó vai nam chính là công tử nhà giàu từ xe đắt tiền bước xuống, mắt hếch lên trời, bị Trần Linh San va phải, hai người ngã xuống đất, bốn mắt mở to nhìn nhau, môi chạm môi …. hết.

Chính xác thì Tô Xán tắt TV đi, y hậm hực suốt cả ngày trời, từ đó không xem thêm phim này lần nào nữa.

Tình cảm Tô Xán với Trần Linh San rất đặc biệt, như cuộc nói chuyện của y với Lý Lam, đêm hôm đó y rời Hạ Hải, không chỉ Trần Linh San là người ám ảnh, cả y cũng thế, ngoài ra Tô Xán còn thêm chút áy náy, nếu y dứt khoát hơn, chuyện hai người không phát triển tới mức đó.

Có lẽ vì Đường Vũ không có nhà, tình cảm đó lần nữa trỗi dậy, nhưng Tô Xán không làm gì có lỗi với Đường Vũ, vẫn chỉ lặng lẽ theo dõi bước chân Trần Linh San.

Hôm nay Đường Vũ sẽ trở về, Tô Xán thu lại tình cảm không nên có, tỉnh lại, thấy vụ lộn xộn trước mắt đã được cảnh sát giao thông đi tới dẹp yên, dòng xe bắt đầu lưu thông, Tô Xán nổ máy, trước khi đạp ga tiến lên, giơ nắm đấm dứ dứ về phía bức ảnh Trần Linh San đang nở nụ cười như hoa xuân, lẩm bẩm " Em làm được rồi đó."

Đêm mùa đông lạnh lẽo ở thành phố nhỏ đó, có một đôi thiếu niên nam nữ ngồi ôm nhau bên bờ đê, cô gái có hỏi.
- Năm năm nữa bạn còn nhớ mình không?

- Nhớ!

- Vậy mười năm sau.

- Vẫn nhớ.

- Hai mươi năm sau?

- Nhớ, tiếp theo có phải hỏi ba mươi năm sau có còn nhớ không? Nhớ, hỏi cái gì có dinh dưỡng hơn được không?

…

Tô Xán khẳng định, Trần Linh San cứ tiếp tục nổi tiếng thế này, không phải y nhớ mà là muốn quên cũng không quên được.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 298: Như lần đầu

Quán cà phê tầng hai ở sân bay Phổ Đông hôm nay khách vào đông hơn thường ngày, tất cả vì sự xuất hiện của một cô gái, cô gái đó toàn thân váy trắng không tay đơn giản trang nhã, mái tóc ngắn đen nhánh cắt tỉa thành thục ôm lấy khuôn mặt trái soan ánh lên sắc thái của thiếu phụ, đôi mắt dài dưới hàng mi liễu sắc lạnh có thể cứa nát bất kỳ trái tim nào, vóc người cao ráo yểu điệu, váy trắng mỏng mùa hè nổi lên bầu ngực đầy đặn, dưới mép váy ngắn là cặp chân dài vắt lên nhau, chân không đi tất, trắng nuột nà, đi chiếc giày cao gót đỏ chót, một cái vòng tay đỏ, một cái túi sách đỏ, cực kỳ thu hút.

Cho dù sân bay Phổ Đông là nơi hội tụ của khách thập phương, đông tây, Âu Á đủ cả, nhưng một cô gái xinh đẹp thế này không mấy khi được thấy, chẳng trách quán cà phê đông như vậy.

Cho dù không phải ai ôm mộng diễm ngộ, nhưng trong lúc đợi máy bay, được nhìn ngắm cô gái xinh đẹp như vậy, không tội gì bỏ qua.

Cô gái đó ngồi vắt chân chiếc ghế trắng, tên bàn có một cuốn sách và một tách trà, nhưng tin rằng chẳng ai để ý chi tiết đó, vì nhìn từ cái giày cao gót màu đỏ lên cặp đùi dài nuột nà do chiếc váy ngắn cùng tư thế ngồi làm khoe gần hết ngoài không khí, làn da đùi trắng mịn có thể kích thích dục vọng bất kỳ nam nhân nào, tiếp đó là bờ mông trọn trịa khiến người ta mê mẩn tâm thần, vòng eo nhỏ gọn gàng, khuôn ngực nảy nở, nhưng khi chạm đôi mắt kia, đôi mày hơi nhíu lại, khiến không ai dám mạo muội tới ngồi cùng bàn.

Nhìn số hành lý thì biết cô gái này đang đợi người tới đón, không biết tên khốn kiếp nào khiến mỹ nhân như vậy phải chờ đợi, nhưng nếu không phải thế bọn họ đâu có cơ hội này.

Lúc này cô gái quay người về phía cửa, môi hơi mím lại, mang chút giận dỗi nhìn về phía một chàng trai:
- Có biết khiến con gái phải đợi là rất mất lịch sự không hả?

Tô Xán lau mồ hôi hoàn toàn không có thật, tất nhiên rồi, chạy từ tầng một lên đây mà đã ra mồ hôi thì quá kém:
- Xin lỗi, xe đi hơi lòng vòng, anh tính sai giờ.

Người xung quanh ném cho Tô Xán cái nhìn thiếu thiện cảm, chưa nói lý do nào khác, có bạn gái thế này đủ trở thành kẻ đáng ghét nhất trên đời.

- Thời gian của em rất quý giá, anh phải bồi thường thế nào đây?
Đường Vũ lãnh đạm nói, nhưng ánh mắt chứa niềm vui không giấu được:

Tô Xán tim đập mạnh, giống y như lần đầu hai người hẹn hò nhau, đi nhanh tới bên cảnh Đường Vũ, dùng hai cánh tay khỏe khoắn bế cô lên, ánh mắt tràn ngập yêu thương:
- Bồi thường thế này được không?
Nói xong cúi đầu xuống hôn lên cánh môi anh đào ngày đêm nhớ mong.

- Ưm.
Đường Vũ hơi đỏ mặt, không ngờ Tô Xán phản ứng mạnh mẽ như vậy, tay khẽ đập vai y, đầu ngửa ra sau, nhưng môi Tô Xán vẫn dán chặt lấy, đặt lên môi cô một nụ hôn nồng nàn khao khát.

Nhìn cảnh nóng bỏng bất ngờ này, người ngạc nhiên, người ghen tỵ, người thấy miệng lưỡi khô rang, cũng người trẻ tuổi cởi mở vỗ tay cổ vũ. Trung niên thì lắc đầu ngán ngẩm quay đi, lẩm bẩm câu “mất thuần phong mỹ tục”, nhưng không kìm nổi liếc trộm mấy lần, thầm nghĩ con bé đó đẹp quá, thằng nhãi đó đúng là vớ bở.

Dưới ánh mặt trời chói chang, một đôi nam nữ say sưa hôn nhau trong nụ hôn bất tận, chừng ba phút sau, Tô Xán mới đặt Đường Vũ xuống, nhẹ nhàng đưa tay vuốt ve gò má mịn màng, bờ môi vừa bị y hôn tới mọng ướt:

- Đường Vũ, anh nhớ em nhiều vô cùng …

- Em cũng thế.
Hai gò má Đường Vũ chưa hết đỏ, mắt tràn ngập nhu tình, không cần Tô Xán nói cô cũng biết rồi, vừa nãy lời cô nói chính là lời cô từng nói trong lần hẹn họ đầu tiên của bọn họ, Tô Xán đối đáp chính xác làm cô cảm động, nếu không cô không dễ dàng tha cho y, chứ đừng nói để y hôn như vậy trước mặt bao người :
- Đi thôi, người ta nhìn kia kìa.

Tô Xán mỉm cười cùng Đường Vũ mười ngón tay đan vào nhau, để lại không ít ánh mắt ghen tị.

Cho hành lý của Đường Vũ vào cốp xe, vừa lên xe Tô Xán vươn người tới hôn lên môi Đường Vũ, nụ hôn vừa nãy không đủ xoa dịu khao khát dồn nén lâu ngày, mà càng đổ thêm dầu vào lửa, hai chiếc lưỡi quấn lấy nhau trong men say tình yêu, đem hết quến luyến, yêu thương gửi vào nụ hôn nồng nàn.

“Bim! Bim!Bim”

Tiếng còi xe sốt ruột từ phía sau vang lên liêng tục, tài xe taxi thò đầu ra, bực bội nói:
- Này, về nhà mà biểu diễn nhé, nhanh lên cho người ta đi.

Đường Vũ giật mình đẩy Tô Xán ra, mặt đỏ tía tai nũng nịu:
- Tại anh cả đấy, đi nhanh lên.

Tô Xán mặt dầy cười hả hả, lái chiếc Bentley thuần thục lướt khỏi chỗ đỗ xe tạm thời ngoài đại sảnh.

Xe phóng như bay trên đường cao tốc, mục tiêu là căn nhà nhỏ của hai người ở Mạn Cáp Đốn Thủ Tọa, thời gian Đường Vũ không có nhà, Tô Xán vẫn thi thoảng một hai tháng qua đó một lần, tổ chức bữa tối video với cô,

ngoài ra cũng thuê người quét dọn thường xuyên nên không lo nhà không có người lâu ngày không ở được.

Theo kế hoạch ba ngày nữa Đường Vũ mới về, lần này cha mẹ cô cũng không biết Đường Vũ đột nhiên thay đổi kế hoạch, bọn họ còn rất nhiều thời gian ở bên nhau.

Nghĩ tới đó thôi, Tô Xán hận không thể chắp cánh bay về nhà tức thì.

- Phải rồi, tình hình Mark ra sao?
Tô Xán đang lái xe, chợt nhớ ra một chuyện quan trọng, hỏi:

Đường Vũ hơi bĩu môi:
- Nhanh như thế đã nhớ tới người khác rồi.

- Anh lo cho cậu ấy mà.
Tô Xán cười, Đường Vũ thay đổi rồi, bầu không khí nước Mỹ làm cô cởi mở hơn nhiều, lần trước sang Mỹ học thời gian quá ngắn chưa đủ làm ảnh hưởng tới Đường Vũ, lần này khác thời gian dài tới một năm, chưa kể đại học khác trung học rất nhiều. Thay đổi ở Đường Vũ là rất rõ ràng, xa chưa nói, cách ăn mặc của Đường Vũ nói lên rất nhiều, trước kia cô tuyệt đối không ăn mặc "hở hang" như vậy, luôn lấy trang nhã đơn giản làm chủ, không bao giờ có phụ kiện bắt mắt thế này.
Đường Vũ tuy không để ý, nhưng cũng không thích người ta nhìn mình, đặc biệt cô hiểu ánh mắt xấu xa nam nhân nhìn mình sẽ tưởng tượng tới chuyện gì, nhưng bây giờ có vẻ Đường Vũ không bận tâm tới chuyện đó nữa, cách ăn mặc này thực sự phô bày hết vẻ đẹp của cô.

Không chỉ Đường Vũ, Tô Xán cũng thay đổi, y không để ý tiểu tiết nhỏ như vậy nữa, dù thế nào cô gái này chỉ thuộc về mình y mà thôi.

Đường Vũ thở dài:
- Tình trạng cậu ấy có vẻ không tốt, trước khi về em có qua chỗ cậu ấy, nhưng không gặp được …

Facebook Mỹ năm 2003 tới 2004 phát triển gặp nhiều khó khăn, có nguyên nhân khách quan từ bên ngoài, cũng có một số quyết sách sai lầm cùng sự phát triển cao tốc khiến người ta nóng đầu, nhưng tiến lên không ngừng, vài chuyện cũng thay đổi.

Facebook phải làm giảm bớt áp lực chi phí vận hành, phải không ngừng tim ra mô hình lợi nhuận, đi lên phương diện quảng cáo, vì thế không thể tránh khỏi chuyện đối đầu với Google. Song Facebook cũng lấy sức hút độc đáo của mình ảnh hưởng tới thung lũng silicon.

Ví dụ như Mark vì đưa về Sheryl Sandberg, cô từng làm việc ở Google, khuôn mặt xinh đẹp, cử chỉ ưu nhã, vóc người cao, mái tóc ngắn, năm 2001 vào Google, là quản lý cao cấp nghiệp vụ quảng cáo. Facebook tìm hướng giải quyết trong lúc tài chính cạn kiệt, phải thông qua quảng cáo, Sheryl là chuyên gia phương diện này, được Mark thuyết phục tới Facebook.

Sheryl nhậm chức vài tháng, Facebook trải qua một cuộc trọng tổ mang tính cơ sở, đồng thời dẫn tới một loạt biến động không thể tránh.

Sau khi Mark lên làm chức chủ tịch chấp hành cùng Tô Xán, vị trí CEO bỏ trống liền thuộc về Nathan. Nhưng ở hội nghị bàn tròn, Mark tuyên bố vì lợi nhuận quảng cáo tương lai, bổ nhiệm Sheryl làm COO. Nathan liền biết mục đích cuối cùng của Mark là muốn mình giao ra vị trí CEO, hắn nghĩ vậy thì cũng tới lúc mình rời Facebook rồi, không lâu sau hắn nhảy sang công ty khác, cũng là một trang web mạng xã hội.

Matt Cohler, túi khôn của Mark từ khi Facebook thành lập được hai năm, nhưng Sheryl nắm quyền xác định quảng cáo là nghiệp vụ chủ yếu, xung đột tư tưởng với Sheryl, cũng rời khỏi Facebook, gia nhập công ty đầu tư, thành một nhà đầu tư mạo hiểm. Khi nộp đơn từ chức cho Mark hắn nói chúng ta vẫn là bạn, mặc dù hắn muốn nói thêm một câu "đừng đau lòng".

Có điều hắn không chắc chàng trai tóc xoăn đối diện, luôn dùng đôi mắt xanh mờ mịt nhìn người khác có biết tới chữ "đau lòng" không.

Adam D'angel đồng bọn của Mark ở trường Exeter, từng cùng Tô Xán và Đường Vũ kết bạn khi bọn họ sang làm học sinh trao đổi, nguyên lão kỳ cự của Facebook. Nhưng hắn phản đối Mark và Tô Xán cùng làm chủ tịch liên hợp, hắn cho rằng Tô Xán không thể có quyền lực và địa vị ngang với Mark, cho tình hình thực tế là Mark luôn nắm quyền chủ động. Mark nới với hắn "Tới lúc Trung Quốc và Mỹ quan trọng ngang nhau", hắn không phản bác, song rạn nứt nảy sinh, đến tháng 1 năm 2004, Adam rời Facebook, tự thành lập công ty riêng, còn mang theo Charly kỹ sao cao cấp của Facebook.

Ba nguyên lão quan trọng của Facebook rời đi, nhưng mọi người không thấy Mark có bất kỳ khác thường nào, mọi người cho rằng dưới khuôn mặt lấm chấm tàng nhang kia là thứ tư duy ngang với máy móc.

Nhưng tiếp theo đó Chris Hughes nhân vật số 4 của Facebook cũng rời đi thì Mark đã lộ ra sự mềm yếu của mình.

Khi nhân viên Facebook hơn 500 người, các bộ phận dần trở nên chuyên nghiệp hóa, những người bạn mà Mark mời tới công ty đảm nhận chức cụ giám đốc tài vụ, vận hành, tin tức khó tránh khỏi dần suy yếu sức ảnh hưởng.

" Quan trọng hơn nữa, chúng ta thông qua thời gian dài va chạm điều hòa mới dần khống chế được phương hướng phát triển của công ty. Nhưng khi công ty lớn mạnh, Mark, quyền lực của cậu cũng lớn mạnh, điều đó khiến tôi, Adam và Matt đều cảm thấy mình không có sức ảnh hưởng gì nữa. Cuối cùng một ngày tôi nhận ra mình phải đi thôi." Trước khi đi Chris nói một câu thật lòng với Mark.

Khi anh làm việc với một cộng sự chuyên quyền, dù có là người bạn tốt nhất, thì chia rẽ cũng là chuyện sẽ xảy ra.

Dustin và Katherine an ủi Mark an ủi Mark, bọn họ sẽ ở lại, luôn ở lại.

Mark nhốt mình trong phòng suốt ba ngày, Đường Vũ tới tìm cũng không gặp, ba ngày sau gầy dộc đi, bước ra bảo Dustin mua cho mình vé máy bay tới Thượng Hải.

Trên máy bay sang Trung Quốc, Mark gặp hai cô gái Trung Quốc, hai cô gái này mãi mới xác định chính là Mark, vội lấy sổ tay nhờ tiếp viên hàng không đưa cho Mark xin chữ ký, cô tiếp viên đưa Mark ký xong còn kèm thêm một quyển nhật ký chuyến bay của mình, đỏ mặt nói:
- Đây là của tôi.

Ký tên xong, người nhận ra Mark trên máy bay biết điều không quấy rầy hắn nữa, khi bắt gặp ánh mắt của Mark, đều nở nụ cười lịch sự.

Trước khi chuẩn bị ngủ, Mark mở cửa sổ nhìn biển mây ngoài máy bay, tường mấy vô bờ vô bến, lúc hình thành vách đá cao, lúc như thác nước cao nguyên, phản chiếu đôi mắt lam của hắn.

Đó là ngày Đường Vũ trở về Thượng Hải, Tô Xán cũng không biết Mark đang trên đường tới.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 299: Buổi diễn giảng được mong đợi (1)

8

giờ sáng, mặt trời mùa hè đã lên cao soi rọi khắp mọi ngóc ngách của Thượng Hải, ngoài đường đã chật kín dòng xe qua xe lại, cửa hiệu mở cửa đón khách từ khi nào, nhưng những âm thanh náo nhiệt đó hoàn toàn không lan tới được khu chung cư cao cấp ở Mạn Cáp Đốn Thủ Tọa.

Giữa chốn đô thị ồn ã có nơi ở thế này chẳng khác gì thiên đường giữa nhân gian.

Trong căn nhà nhỏ tầng cao nhất, cửa sổ che bởi rèm màu xanh da trời dầy, thi thoảng một ngọn gió thổi qua nhưng chỉ làm nó rung rinh, không bay lên được, vì thế ánh nắng chói chang dù cố sắc tới mấy cũng không xuyên qua, trong phòng tờ mờ, quần áo nam nữ vứt vương vãi khắp nơi như kể lại một đêm cuồng hoan …

Không phải chỉ đêm, lúc này trong phòng vẫn vang lên tiếng thở nặng nhọc gấp gáp, cùng tiếng rên khẽ sung sướng say lòng người.

Một góc chăn đá sang bên, có chiếc chân trắng dài thò ra, mấy ngón chân trắng trẻo quắp lại như kìm nén, điện thoại đầu giường đã reo mấy tới mấy lần, nhưng chẳng có bàn tay nào thò ra bắt máy, nhưng nó vẫn ương bướng kêu mãi.

Đường Vũ thò đầu khỏi chăn, đôi mắt long lanh nước của cô, hàng mi cong cong vẫn còn khẽ rung rinh, thở hổn hển cố gắng lắm mới nói được ra tiếng:
- Tô Xán, nghe điện thoại đi.

- Bực mình, biết thế hôm qua tắt béng nó đi cho rồi.
Tô Xán hậm hực vươn tay ra với điện thoại, chuông reo lâu như vậy, muốn lờ đi rõ ràng là không thể, giọng cáu kỉnh:
- A lô.

- Lão đại, sao bây giờ còn chưa tới, cậu quên mất hôm nay là ngày gì rồi à?
Đầu kia điện thoại là cái giọng oang oang của Lý Hàn, lúc này hắn đứng giữa con đường chính đi vào trường, xe đạp phóng vù vù qua bên cạnh, vừa gọi điện thoại vừa nhanh chẹn né tránh những cái xe, đây là kỹ năng cần phải có trong trường, nếu không xác định đám người vô lương tâm kia sẽ in nguyên cái lốp xe lên mặt.

Không chỉ có Lý Hàn còn có Trương Tiểu Kiều, Tiêu Húc thì đang cùng một sư tỷ xinh đẹp năm nay sắp tốt nghiệp bàn vấn đề giao ban của CLB vi tính. Thấy Tiêu Húc từ năm ngoái tới giờ chưa tiến thêm được một bước nào, Trương Tiểu Kiều bản thân cũng sốt ruột, liên tục ra ám hiệu, bị Tiêu Húc ngầm cho một cái cùi chỏ vào mạng sườn đau méo mặt. Vị sư tỷ kia thấy hết, nhưng bình thản nói chuyện như không có chuyện gì.

Dòng người nhốn nháo, túm năm tụm ba đi tới phía trước, không nhìn thấy điểm cuối.

Có những cô nữ sinh mang kẹp tóc con bướm ôm sách trong lòng cười đùa rúc rích, một trong đó còn có tiểu sư muội Vương Đông Kiện thầm yêu, hai năm qua thường xuyên chạy qua nhà người ta khi thì sửa vi tính, khi thì sửa quản, còn thông cống hộ. Nghe nói gần đây mới có đột phá, ít nhất người KTX số 13 thường xuyên thấy vào buổi trưa hắn cong mông đạp cái xe Giant "mượn" của Tô Xán chở người ta tới nhà ăn lấy cơm. Một cái hộp cơm thép không rỉ, một cái hộp nhựa màu sắc đáng yêu chồng lên nhau trong tay cô gái, giống tuổi thanh xuân phiêu đãng mỗi người.

Còn có nhóm nam nữ sáu bảy người tụ tập vào một chỗ, thi thoảng có thể thấy vài nhân vật phong vân của trường, không phải là người có vai vế

trong CLB hoặc hội sinh viên, cũng là MC hay xuất hiện ở bữa dạ tiệc đại học, cả nhân vật được biểu dương ở lễ kỷ niệm 83 năm thành lập trường.

Đều là nhân vật ngọa hổ tàng long.

Cũng có vài nam sinh tóc tai bù xù, kính cận dầy cộm, ăn mặc hơi lôi thôi, nước da tai tái, nhìn là biết thuộc hàng mọt sách, không thì cũng là mọt game hiếm khi chịu mò ra khỏi phòng.

Hôm nay tất cả mọi người đều có một đích đến, đó chính là khu nhà công nghệ cao Dật Phu, ở đó có một buổi diễn giảng hết sức quan trọng từ trong ngoài trường đã xôn xao bàn tán cùng trông đợi từ lâu, những xe đạp phóng áo ào đều là vì đi tranh chỗ, nếu không tới muộn ngay khe nhỏ nhét tạm dưới lán gửi xe cũng không có.

Vì sao những hoạt động giao lưu và hội nghị thế này lại khiến sinh viên hưởng ứng như vậy, là vì thế này lán để xe ngoài ấy, đa phần khi kết thúc thấy rất nhiều cái xe được dùng xích sắt khóa vào nhau, nghe đâu sinh ra rất nhiều câu chuyện lãng mạn, vụ tình cờ giáp mặt ở thư viện xưa rồi, mốt bây giờ là khi vừa mắt cô gái nào là đem khóa khóa xe cô gái vào xe mình, sau đó việc cuối cùng là đóng giả xử nam thanh thuần ngây thơ ...

Cho nên nhiều hoa khôi khi ôn tập tối hoặc nghe diễn giảng về lấy xe, nhìn thấy xe mình bị khóa chung với năm sáu cái xe đủ kiểu, rất muốn trong túi mang theo một nắm phi tiêu tẩm độc.

- Tô Xán còn chưa tới à? Hôm qua không về KTX ở lại công ty? ... Thật là cậu ta quên mất cả hôm nay là ngày gì rồi à?
Đầu kia điện thoại có giọng đám Trình Thông Thông, hiển nhiên cũng tới hội họp cùng Lý Hàn:

- Hiện giờ tôi tới trước hội trường số ba rồi, người đông lắm, sao đây, có cần đợi không?

Lý Hàn đại khái đã đi tới cho đông người ồn ào, nên không nghe ra giọng Tô Xán có gì khác thường, nói thêm:
- Đang trên đường, được rồi? Vậy tôi vào trước.

Trong hội trường số ba Kiều Thụ Hâm, Trương Quả của phòng kỹ thuật, cũng vừa cúp điện thoại gọi cho Tô Xán, nghe tin Tô Xán sắp tới nơi thì thở phào, cùng lãnh đạo trường ĐH Thượng Hải tiếp tục thảo luận tình hình mạng internet trong nước.

Ba trang web lớn NetEase, Sohu, Sina có địa vị không thể lay động, trang tìm kiếm Baidu thành vương giả trong nước, khiến Google lực bất tòng tâm. Thương mại điện tự có Alibaba hùng bá. Game Online đang là xu thế. Mạng xã hội thì có Facebook TQ, cùng Tencent lũng đoạn lĩnh vực IM, chiếm hơn 80% phân ngạch thị trường. Tháng trước Tencent giao báo cáo IPO lên sàn chứng khoán Hong Kong, dự kiến phát hành 420 triệu cổ phiếu mới, tương đương 25% cổ phần, mỗi cổ phiếu giá 2.77 - 3.7, chuẩn bị huy động 1.1 tới 1.5 tỷ đô la HK, là đối thủ mạnh nhất của Facebook TQ ở lĩnh vực IM.

Msn của Microsoft lúc này đang cùng Cty Liên hợp đầu tư Thượng Hải thảo luận thành lập công ty liên doanh, đại khái vì Facebook đang khấy động thị trường IM nên bọn họ cũng giới thiệu giao diện, công năng đặc điểm của IM mới của mình, hương tới đặc điểm nhanh chóng, tiện lợi

Facebook TQ là công ty internet TQ hiếm có không thông qua thị trường vốn quốc tế đầu tư để phát triển, nguồn đầu tư của Facebook TQ tới từ hai con đường, một là Đại Ba La, hai là Facebook Mỹ. Phương diện Mỹ đầu tư hữu hạn hơn, do Facebook Mỹ cũng phải chật vật lo cho mình.

Khác với nhiều công ty internet dựa vào quảng cáo kiếm lợi, chiến lược nền tảng mở của Facebook TQ mở cửa cho bên thứ ba đem ứng dụng của mình vào, tận dụng thành viên khổng lồ của Facebook thu lợi, ngoài ra thông qua chỉnh hợp âm nhạc số, loại phục vụ gia tăng giá trị này chiếm trên 70%

doanh lợi của Facebook TQ. Năm 2003, Facebook dựa vào mô hình này tạo ra doanh thu 200 triệu, còn tới năm 2004, báo cáo quý đầu tiên đã đạt được 200 triệu, doanh thu cả năm có thể đạt tới 700 triệu, lợi nhuận ròng khả năng tới 300 triệu.

Điều này khiến ở bên kia đại dương, chuyên gia phân tích kinh ngạc thốt lên :" Mọi người đều biết rằng môi trường internet của Trung Quốc quyết định ngăng lực doanh lợi và nghiệp vụ quảng cáo ở nơi này không thể so với quốc gia phát triển, nhưng Facebook TQ đã phá vỡ ấn tượng mọi người về vùng đất đông dân lạc hậu, dựa vào tiền tệ ảo và giá trị phục vụ gia tăng thu được lợi nhuận chục triệu USD.

Hiện giờ Facebook TQ đã lọt vào mắt xanh nhiều tập đoàn đa quốc gia, ví như Goldman Sachs tiếp xúc với Kiều Thụ Hâm, bày tỏ nguyện vọng đầu tư vào Facebook TQ.

Cũng có lời bàn tán rốt cuộc khi nào Facebook TQ sẽ IPO, nhưng đó không phải là vấn đề Tô Xán suy tính tới trong khoảng thời gian này, Facebook TQ có đẩy đủ tài chính lưu động, còn thu mua một số công ty nhỏ mới nổi trong nước. Từ sau khi thua mua cổ phần WoW năm ngoái đến giờ không hề có kế hoạch lớn nào nữa, ổn định mở rộng khuếch trương là đủ, một năm qua Tô Xán lấy chữ "ổn" làm ưu tiên hàng đầu cho toàn bộ sản nghiệp của mình.

Nói cách khác, Tô Xán bây giờ thực sự thành tỷ phú, không phải là tỷ phú danh nghĩa như trước kia nữa.

***

Nhà Dật Phu là tòa nhà nghiên cứu khoa học, lấy tên theo doanh nhân nhà từ thiện Thiệu Dật Phu, từ năm 1985 ông bắt đầu quyên tiền cho sự nghiệp giáo dục, tính toán không đầy đủ ông quyên góp 2.5 tỷ tệ, hơn 1000 trường học được tài trợ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 300: Buổi diễn giảng được mong đợi (2)

Ngoài tòa nhà Dật Phu, dòng xe ô tô đang tràn xuống bãi đỗ xe ngầm và lộ thiên, những người này không có gì phải vội vì họ đều là khách quý. Trong đó có chiếc Cadillac CTS-V nhập khẩu khác biệt hoàn toàn với những chiếc xe khác ở xung quanh.

Ngồi sau xe là hai nam nhân, qua cửa kính nhìn kiến trúc mang chút cảm giác mộc mạc cũ nát. Người bên phải cao lớn khí thế, không ai khác chính là Chiêm Hóa.

Chiêm Hóa nói với nam tử chừng ba mươi bên cạnh:
- Cao thiếu gia chắc không lạ gì ĐH Thượng Hải phải không, lần trước giám đốc Đới có hỏi tôi tin tức về cậu, lúc thành lập viện nghiên cứu tài chính có viết thư mời cậu làm phó viện trưởng mà cậu cũng không hứng thú.

Cao Hằng nhìn ngoài cửa sổ nói:
- Tôi không thích mang mấy cái danh hiệu trong khi mình không góp được gì.

Ngồi ở ghế phụ lái là một cô gái ăn mặc vô cùng thời thượng, tên là Trần Nghiên, khuôn mặt tròn vốn mang đường nét rất dễ thương, nhưng mắt một mí kia mang một một sự cao ngạo làm người ta tiếp xúc bị đâm tổn thương, là cháu gái của Cao Hằng.

Một phía khác Tống Chân cũng lái xe vào bãi đỗ, từ trong xe bước ra, hôm nay cô mặc bộ lễ phục đơn giản máu đỏ, độc đáo cao nhã, khoác một chiếc túi sách hàng hiệu cùng màu, đóng cửa xe lại, đựng dựa vào đợi.

Từ chiếc xe thương vụ đen theo sát bên cạnh có người nắm quyền của Sâm Xuyên TQ, mẹ cô Đào Tình và tiền tổng giám đốc Sâm Xuyên Trung Quốc, chú cô Tống Hiến Thành nay đã nhường vị trí này cho cô, cùng với những giám đốc khác của tập đoàn.

Lúc này mọi người lại không nhìn Tống Chân, mà nhìn một một chiếc Mercedes E 3000, chiếc xe đi rất chậm, cẩn thận đỗ vào vị trí bên cạnh bọn họ, lái xe là nam tử người thanh thanh, gương mặt hài hòa ưa nhìn, là Hoa Kiều ở Mỹ, gia đình kinh doanh cao su, có quan hệ kinh doanh với bộ phận hải ngoại của Tống gia, trước kia Tống gia có ý thông gia với nhà hắn, đặc biệt là người cô làm phó chủ tịch Washington Post nhiệt tình trong chuyện này, Tống Chân gần như bị định sắn là con dâu tương lai của nhà hắn.

Không ngờ Tống Chân đột nhiên tự ý rời Mỹ trở về Trung Quốc, thêm vào một năm qua tập đoàn Sâm Xuyên trong nước xảy ra nhiều chuyện, mặc dù vượt qua được, nhưng không phủ nhận tình thế không quá tốt, chuyện này không nhắc tới nữa.

Thanh niên này lại không quên được cô vợ sắp cưới vào tay lại chạy mất, tháng trước xin phụ trách nghiệp vụ Trung Quốc điều qua đây. Đào Tình cũng khá thích chàng trai này, chỉ là nhìn thái độ con gái mình thì rõ là Tương Vương có ý nhưng Thần Nữ vô tâm. Trải qua chuyện hơn một năm qua Đào Tình biết con gái mình tuy hay làm nũng với mình, mẹ con rất tình cảm, nhưng tuyệt đối không thể tác động vào Tống Chân.

Thanh niên thấy Tống Chân chẳng ngại vỏ xe dính bụi, nửa bên mông dựa vào xe, hai tay khoanh trước ngực, mái tóc hạt dẻ trên bờ vai phơ phất theo gió, đi tới ngượng ngùng núi:
- Tôi ít khi lái xe trong nước, chưa ra đường mấy lần, nên hơi lúng túng một chút.

Tống Chân nở nụ cười quyến rũ:

- Không sao, lúc mới về nước tôi cũng thế, rồi cũng sẽ quen thôi, chúng ta vào đi, sắp tới giờ rồi.

Thanh niên bị nụ cười của Tống Chân làm tinh thần phấn chấn khác thường, hào hứng khoe kiến thức của mình:
- Tôi biết Đh Thượng Hải là trường học xếp hạng trên trong nước, có rất nhiều vị giáo sư nổi tiếng, không khí học thuật cao, thường xuyên tổ chức buổi tọa giảng chất lượng. Tôi muốn tới nghe để đổi gió cũng là để thay đổi đầu óc, ngoài ra muốn xem trong nước có quan điểm mới mẻ và sự sáng tạo thế nào ...

Lâm Lạc Nhiên và những người bạn Bắc Kinh chơi hai ngày ở Thượng Hải, hành trình hôm nay là tới ĐH Thượng Hải nghe diễn giảng, mấy người bạn của cô không quá nhiệt tình, còn lề mề ăn sáng chán chê mới đi, nói chỉ là buổi diễn giảng thôi, bọn họ đi tham gia không ít rồi, Thanh Hoa, Bắc Đại có nơi nào chưa tới, diễn giảng không có danh nhân nước ngoài báo chí đưa tin thì thường kín chỗ là may, lại còn do khoa bắt đi theo chỉ tiêu nữa.

Rốt cuộc tới ĐH Thượng Hải không khí hoàn toàn khác, mọi người nô nức như đi chảy hội, nói cười rộn ràng vui vẻ, chưa tới giờ mà bên trong chật kín người.

Trời mùa hè mát mẻ, đáng lẽ là cơ hội tốt để Lâm Lạc Nhiên ăn mặc những bộ quần áo mát mẻ tới ngứa mắt của mình, nhưng lúc này lại mặc vài màu đen, áo sơ mi trắng dài tay, nửa sau cho trong quần, nửa trước thả tự do bên ngoài, tuy rất cá tính, nhưng ai quen biết cô đều hiểu đây là cách ăn mặc "quy củ" của cô rồi.

Đứng bên con đường giao thông huyết mạch, Lâm Lạc Nhiên thu hút được rất nhiều ánh mắt của nam sinh, nếu không phải nhóm của cô có ba nam ba nữ đủ thành hai cặp, rất có thể đã tới bắt chuyện rồi.

Thế nhưng rất nhanh có hai người khác cướp đi sự chú ý giành cho cô, đó là một đôi nam nữ, nam dáng người cao khoảng 1m8, không thuộc loại cao to vạm vỡ mà rất thanh thoát, một thân áo âu phục chính trang, giày da, sơ mi trắng cùng với cà vạt, tuy ăn mặc chính thức, nhưng trên người chàng trai này lại hiện ra vẻ thong dong nhàn nhã, không hề có chút gò bó nào.

Đi bên cạnh chàng trai đó là cô gái tuyệt sắc toàn thân váy dầm trang nhã màu đen, mép váy phất phơ theo từng bước chân điềm đạm, không chỉ váy đen, còn vòng tay đen, săng đan cao gót đen, túi sách màu đen, cực kỳ gây chú ý, khuôn mặt không trang điểm, nhưng toát lên vẻ đẹp thanh lệ hiếm có trên đời.

Đôi nam nữ đó vừa đi vừa mỉm cười chào hỏi người xung quanh, thi thoảng còn có người tới bắt tay, có người đi theo sau chỉ chỏ, không khác gì đôi minh tinh.

Thực sự hai người này là minh tinh của ĐH Thượng Hải, là Tô Xán và Đường Vũ.

Lâm Lạc Nhiên tròn mắt nhìn mấy giây mới hầm hầm bước ra chất vấn:
- Giỏi nhé Đường Vũ, về mà không nói cho ai biết cả.

Đường Vũ lại là người chủ động giang tay ra ôm lấy Lâm Lạc Nhiên:
- Lạc Nhiên, nhớ bạn quá.

Đám Lâm Lạc Nhiên từ sau khi tốt nghiệp cao trung lên đại học chia tách mỗi người một nơi, cho nên cứ kỳ nghỉ là kéo nhau về Bắc Kinh tụ tập.

Một số mối quan hệ cũ vì trước kia bỏ đi mà đứt đoạn dần dần kết nối lại. Chưa nói gia thế Lâm Lạc Nhiên, hai đằng nội ngoại đều là danh gia vọng tộc, mà bây giờ ngoại giao thế gia đang được ưa chuộng, một cô gái xinh đẹp như Lâm Lạc Nhiên thì ai chẳng muốn tiếp xúc nhiều hơn, nên một khi về Bắc Kinh là bên cạnh luôn tụ tập một đám đông.

Lần này từ Bắc Kinh tới là những người quan hệ không tệ nhất với Lâm Lạc Nhiên, ba nam hai nữ, đều thuộc về giới tiểu thư nha nội đại gia tộc mà dân gian hay gọi hoàn khố kinh thành. Có điều thực tế những người này không hề cao ngạo vênh váo, ngược lại đều có vẻ thật thà, là tuýp người mà Lâm Lạc Nhiên thích chơi nhất ... Chính xác hơn là dễ bắt nạt.

Lâm Lạc Nhiên nắm tay Đường Vũ tíu tít một hồi, sau đó giới thiệu với bạn của mình:
- Giới thiệu với mọi người, đây là Tô Xán, đây là Đường Vũ, bạn gái của cậu ấy, vừa mới từ Mỹ về.

- Tô Xán?

Mấy người bạn của Lâm Lạc Nhiên vốn chỉ chú ý tới Đường Vũ, thực sự là quá xinh đẹp, không nghĩ trên đời có cô gái đứng bên cạnh Lâm Lạc Nhiên hoàn toàn không bị lấn át chút nào, thậm chí thiến phân tán phần nào sự chú ý của Lâm Lạc Nhiên.
Nhưng nghe giới thiệu tới Tô Xán thì đều hơi ngớ ra, biết hôm nay Lâm Lạc Nhiên kéo tới ĐH Thượng Hải thế nào cũng gặp Tô Xán, không nghĩ chàng trai này lại là chính là Tô Xán.

Thực sự là Tô Xán đó?

Tô Xán tươi cười bắt tay từng người một:
- Sao vậy, mọi người nhìn tôi có vẻ hơi cổ quái đấy? Chả lẽ mặt tôi dính mực.
Tình trạng này Tô Xán gặp nhiều rồi, nên thoải mái nói đùa, y cũng đã nghe Lâm Lạc Nhiên kể về mầy người bạn này:

- Không có, không có, rất vui được gặp cậu.

- Chúng tôi được kẻ Lạc Nhiên kể về cậu.

Đâu chỉ mỗi Lâm Lạc Nhiên, ở thủ đo có rất nhiều lời bàn tán về Tô Xán, ví như kẻ cao ngạo "con ghẻ muốn ăn thịt thiên nga", người có thiện cảm " là người thú vị lắm", hoặc biết một chút "cậu ta có tiếng ở Dung Thành lắm", hoặc ghen tỵ phát cuồng "chưa bao giờ nghe nói, ai quan tâm tới đám nhà quê". Còn thời gian gần đây thì thêm kiểu bình luận " Không bằng Ngụy Viễn Hồ."

Nhưng đánh giá không quá quan trọng, vì những người đó đều có ý đồ với Lâm Lạc Nhiên, làm sao vừa mắt với "bạn trai tin đồn" này được, bây giờ Lâm Lạc Nhiên hết sức tự nhiên giới thiệu cô gái xinh đẹp rất có phong thái nữ thần là bạn gái Lâm Lạc Nhiên, làm sao ánh mắt bọn họ không cổ quái cho được.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 301: Buổi diễn giảng được mong đợi (3)

Tết năm nay, vào mùng 10 mọi người tụ tập ở quán bar Hậu Hải, một người anh em thuộc diện có gia thế có tiền đồ khoác vai Vương Uy Uy, nói:
- Người anh em, nói thật, tôi nhìn trúng Lâm gia tiểu muội, cậu góp ý một câu, tôi có theo đuổi nổi cô ấy không?

Đối phương biết Vương Uy Uy trước kia thích Lâm Lạc Nhiên, Lâm Lạc Nhiên cũng từng thích Vương Uy Uy, có điều bây giờ hoàn toàn chỉ còn tình cảm anh em bạn bè, vẫn lịch sự đánh tiếng trước, cũng là để lấy lòng Vương Uy Uy. Được Vương Uy Uy ủng hộ, có thêm vốn liếng đấu với Ngụy Viễn Hồ.

Nhưng Vương Uy Uy không nể mặt, đẩy hắn ra:
- Theo đuổi cái gì, không có phần của anh đâu, đừng xen vào.

- Cái gì, chẳng lẽ Ngụy Viễn Hồ ăn chắc như vậy à?
Đối phương bàng hoàng.

Không nghĩ tên béo trứ danh của Lâm gia ở bên phán một câu:
- Hắn cũng nằm mơ giữa ban ngày.

Mà ai cũng biết Vương Uy Uy và Lâm Trứu Vũ rất thân với anh chàng Thượng Hải kia.

Bây giờ mọi người mới biết anh chàng Thượng Hải có bạn gái rồi, cô gái đó xem chừng không dễ bị đánh bại được, cảm thấy không đáng cho Lâm Lạc Nhiên, bao nhiêu người theo đuổi như vậy, làm sao lại đi thích người đã có

bạn gái, với tư cách là bạn, họ thấy cần nhắc nhở cho Lâm Lạc Nhiên tỉnh lại.

- Xin chào.
Lô Lệ Giai là người cuối cùng bắt tay Đường Vũ và Tô Xán, mắt đảo một vòng, ngay lập tức nghĩ ra kế thử quan hệ của bộ ba này, nói với Lâm Lạc Nhiên:
- Nghe nói năm nay anh Ngụy Viễn Hồ định tổ chức bữa tiệc sinh nhật lớn cho bạn, đang gấp rút chuẩn bị, người ta có lòng như vậy, lại còn đẹp trai, tốt bụng, không có mặt nào chê được, là nhân tuyệt phu quân tốt.

Lâm Lạc Nhiên hơi ngạc nhiên:
- Ai nói với cậu?
Sau đó mày nhíu lại, khóe mắt hướng về phía Tô Xán, giọng nói có phần tức giận:
- Ai cần anh ta chúc mừng gì chứ?

Lô Lệ Giai thè lưỡi:
- Anh ấy gửi tin nhắn trưng cầu ý kiến bọn này qua facebook, còn nói là giấu bạn, bạn đừng nói mình tiết lộ nhé.

Lâm Lạc Nhiên ồ một tiếng:
- Mình chẳng bao giờ lên Facebook.

Nghe Lâm Lạc Nhiên trả lời như vậy, Tô Xán mỉm cười, cúi đầu xem đồng hồ, vẫn còn thêm một chút thời gian nữa. Lúc này có mấy cô gái KTX 17 nhận ra Đường Vũ rồi, cả đám chạy tới nhảy nhót vây quanh, la hét nào động cả khu.

Nam tử tên La Thiên Nhất nhận cái nháy mắt từ Lô Giai Lệ, thấy Tô Xán chú ý chỗ khác, cũng nói với Lâm Lạc Nhiên:
- Nói thật đi, tốt nghiệp xong thế nào bạn cũng phải về Bắc Kinh chứ, có đông đảo bạn bè bọn mình chiếu cố cho cậu. Mà Bắc Kinh mới là nơi thuộc

về bạn, mà thứ ở Thượng Hải này ...
Ánh mắt đầy ẩn ý nhìn về phía Tô Xán và Đường Vũ:
- Không đáng tin. Hơn nữa bọn họ ở thế giới khác chúng ta, đúng không?

Mặc dù cũng nghe một số tin đồn về Tô Xán, lần đầu gặp mặt không có thiện cảm hay ác cảm gì, nhưng Lô Lệ Giai đã lên tiếng, cần hưởng ứng. Những lời này có mùi vị trịnh thượng rõ ràng, đương nhiên thôi đám vương tử công chúa kinh thành luôn mang cảm giác ưu việt này, nói bọn họ trông thật thà vì chỉ khác đám hoàn khố bình thường là nói oang oang mấy lời kia trước mặt người ta, còn họ chỉ nói riêng với nhau.

Rất hiện thực, Lâm Lạc Nhiên về Bắc Kinh sẽ là công chúa, còn Tô Xán là cái gì? Ừ thì có chút thành tựu đấy, nhưng sao nào, bọn họ quá quen thấy người được gọi là "ông chủ lớn" khúm núm tới cầu cạnh nhờ vả cha mẹ mình rồi, nghe nói Tô Xán xuất thân từ thành phố nhỏ, gia cảnh bình thường, cây có lớn mà rễ không chắc cũng chẳng là gì.

Hắn không biết Tô Xán nghe thấy hết, cả Đường Vũ cũng nghe thấy, Tô Xán dửng dưng, Đường Vũ vẫn cười nói với mấy cô bạn.

Mấy cô gái bên này ầm ĩ như vậy khiến người khác chú ý, chủ yếu là nhóm con gái nhìn phía bọn họ:
- Cô gái khoác tay anh Tô Xán là ai thế, làm sao chưa thấy bao giờ?

Cô gái khác giọng nửa tức giận nửa thất vọng:
- Là bạn gái anh ấy à?

- Chắc vậy rồi, hôm nay là ngày quan trọng như thế, anh ấy đi cùng bạn gái cũng đúng.

Những nữ sinh này đều là sinh viên mới năm một năm hai, không biết tới Đường Vũ, vì sao không phải là mình, những cô gái này tâm trạng giống như nhìn thấy người bên cạnh trúng sổ xố vậy, làm sao không ghen tỵ cho được.

Trong nhóm cũng có cô gái là sinh viên khóa trên, rất kinh nghiệm nói:
- Các em mới vào trường không biết, cô ấy là Đường Vũ, bạn gái của Tô Xán, họ là cặp đôi nổi tiếng nhất trường mình đấy. Năm ngoài Đường Vũ đi du học Mỹ, có vẻ cô ấy trở lại trường rồi, bọn họ yêu từ thời cao trung, gắn bó lắm, đừng mơ mộng nữa.

- Có khuôn mặt xinh đẹp thật là sướng.
Giọng cô gái nào đó rất là chua:
- Kiếm được bạn trai tỷ phú, còn làm gì nữa? Mỗi ngày đi mua sắm, du lịch, tham gia các loại party là được rồi, đi du học gì, đoán chừng đi đánh bóng lý lịch thôi.

Vị học tỷ kia vỗ đầu cho một cái:
- Không biết đừng có nói linh tinh, trước khi đi du học cô ấy luôn đứng top 3 của khóa đấy, có một thời gian người ta không biết Tô Xán là ai, chỉ gọi là bạn trai của Đường Vũ. Nếu mấy đứa còn ôm chút ảo tưởng dù nhỏ nhất nào thì bỏ đi, đừng lãng phí thời gian …

Phía bên Tô Xán, một nam tử mặc véc đen vội vàng đi tới, đó là Trâu Cường tổng giám sát bộ phận vận hành mạng, đứng sau lưng Tô Xán, hơi cúi người thấp giọng nói gì đó với Tô Xán, bên kia có người Facebook đang giao tiếp với trường học, chủ nhiệm khoa cũng có mặt, đang sốt rột nhìn đồng hồ, ngó nghiêng đợi ai đó.

Đường Vũ rứt mình khỏi mấy cô bạn, đi tới vuốt lại cổ áo cho Tô Xán, chỉ cái đồng hồ nhỏ trên cổ tay trắng trẻo:
- Đến lúc phải đi rồi đấy.

Lâm Lạc Nhiên cũng đi tới, đưa cả hai tay ra đặt lên hai vai Tô Xán, bóp nhẹ một cái:
- Cố lên, hôm nay tôi bỏ đi chơi với bạn bè tới chuyên môn nghe cậu diễn giảng thôi đấy.

Mấy người xung quanh không nghe rõ lắm.

Lô Lệ Giai ầm ĩ lên:
- Cái gì, diễn giảng cái gì, Lạc Nhiên, bạn kéo bọn này tới đây nghe diễn giảng thật à? Tưởng bạn nói chơi chứ, ai rảnh mà đi nghe mấy cái thứ khô khan vô vị.

- Đúng đấy, bọn này đến đây chơi thôi, ai muốn rời trường rồi còn đi nghe giảng kinh giảng đạo.

Không ngờ lời này vừa nói ra mấy cô bạn KTX số 17 nhao nhao cả lên:

- Này mấy người kia, không nghe thì thôi, ai mượn tới đây chê bai vớ vẩn gì chứ?

- Khẩu âm Bắc Kinh, là bọn thủ đô, đám người này cái mặt lúc nào cũng khinh khỉnh như có phân ở mũi vậy, đáng ghét vô cùng. Bọn não rỗng có nghe cũng không hiểu gì đâu, biến cả đi không ai khiến nhé.

- Vào nhà người ta chê bai chủ nhà, ở Bắc Kinh không ai dạy cho các người văn hóa ứng xử tối thiểu à?

Không khác gì ong vỡ tổ, ù ù bên tai, Lô Lệ Giai và La Dĩ Nhất bị chửi cho tối tăm mặt mũi, lòng tức giận lắm, nhưng đối phương người đông thế mạnh không dám nói lại, định kéo Lâm Lạc Nhiên đi.

- Không được hôm nay Tô Xán diễn giảng, mình tới đây để nghe, mọi người đứng nói linh tinh ở đây, trong trường này mà nói xấu Tô Xán là chuốc họa vào thân đấy, nhất là đám nữ sinh rất ủng hộ cậu ấy.
Lâm Lạc Nhiên cũng không giận mấy người bạn của mình nói nhỏ với bọn họ, rồi chỉ biểu ngữ giăng ngang tòa nhà Dật Phu, lấy màu trắng làm nền, xanh lam viết chữ :" Đối thoại với chủ tịch Facebook Trung Quốc: Khiêu chiến không đâu không có."

Cả đám Lô Lệ Giai không khác gì cá chép bị ném lên bờ, mồm há hốc, mắt nhìn lồi ra, hết nhìn tấm biểu ngữ lại nhìn chàng trai trẻ trước mắt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 302: Đối đáp (1)

V

ậy mình đi đây.
Tô Xán vẫy tay với Lâm Lạc Nhiên, sau đó đặt tay lên ngực trái, làm bộ rất khẩn trương.

Lâm Lạc Nhiên không nhịn được cười, trừng y một cái:
- Bọn này cũng đi đây, giờ vào không biết còn chỗ ngồi không nữa.

Tô Xán mỉm cười, cùng Đường Vũ khoác tay nhau, nhân viên tổ chức phía ĐH Thượng Hải cùng với trợ lý tới từ Facebook TQ đi tới, phía trước còn có hai cản vệ áo trắng cao lớn mở đường, dẫn Tô Xán và Đường Vũ tới cửa chính.

Cảnh này làm Lâm Lạc Nhiên không khỏi chạnh lòng, khẽ cắn môi dưới, cô không thể quang minh chính đại đi cùng Tô Xán ở nơi công khai thế này, nhất là khi có Đường Vũ. Cô cũng không cần người khác xúm quanh chào hỏi thế kia, nhưng cô không thể không lưu ý tới nói đại biểu cho thân phận.

Một năm vừa rồi Đường Vũ không có ở nhà, cô vẫn thường xuyên tới Đh Thượng Hải tìm Tô Xán, đi chơi với cả phòng 602 có, hai người đi chơi riêng với nhau cũng có, cùng đi công viên, đi xem phim, tuy cả hai đều không hề có ý lợi dụng vắng mặt của Đường Vũ mà đưa quan hệ đi xa hơn, nhưng Lâm Lạc Nhiên luôn ngầm tự lấy thân phận bạn gái Tô Xán ứng xử với cô gái khác vờn quanh y, một năm qua là thời gian hạnh phúc nhất của cô, là một năm sống trong mơ mộng, nhưng giờ đây Đường Vũ đã trở về, tới lúc cô phải đối mặt với hiện thực.

Lâm Lạc Nhiên nhận ra, thứ cô khao khát, nhiều hơn chỉ là một phần tình cảm, không còn chỉ là yêu và được yêu nữa.

…….

Trong hội trường hình dẻ quạt đồng nghìn nghịt người, hàng phía trước là lãnh đạo trường học cùng với khách mời, cho nên ăn mặc trang trọng, hàng ngũ chỉnh tề, càng về sau càng lộn xộn, nhiều người không có chỗ đứng chen chúc ra ngoài lối, ban tổ chức mướt mồ hôi chạy đi chạy lại giữ trật tự, thậm chí căng giây thừng phân chia lối đi, bảo vệ đứng xếp hàng dài.

- Cháu muốn xem y thế nào, có phải là ba đầu sáu tay như người ta nói không?

Trần Nghiên nhìn hội trường người đông nghìn nghịt có chút khó chịu, vì hôm nay là buổi diễn giảng của riêng Tô Xán, những người này đến đây hiển nhiên vì y, cô được nghe Cao Hằng và Chiêm Hóa nhắc tới cái tên Tô Xán rất nhiều lần, cô biết nam tử đó hai năm trước gây ra sự kiện liên quan sàn giao dịch chứng khoán, khiến tới nay tài sản Cao gia ở trong và ngoài nước bốc hơi gần 500 triệu, khiến hai thân thích họ ngoại của Cao gia mất tích, còn tôm cá nhỏ càng khóc than dậy đất. Chưa hết, vì xử lý sự kiện này, khiến quan hệ với Vương hệ ngày một xấu đi.

Với Trần Nghiên mà nói, những lời bàn tán trong nhà khiến Tô Xán thành một trong số người mà cô ghét nhất.

Sau khi chào hỏi lãnh đạo phía ĐH Thượng Hải xong Chiêm Hóa nói với Trần Nghiên ngồi bên cạnh Cao Hằng:
- Cháu sẽ gặp người đó sớm thôi.

Cùng hàng ghế khách quý, thanh niên ngồi cạnh Tống Chân dường như dự cảm được điều gì, mím môi không nói, nhìn gương mặt mang cảm giác nữ thần Hy Lạp bên cạnh, mắt đang chăm chú nhìn lên sân khấu, miệng luôn thấp thoáng nụ cười, mang đầy sự hứng thú trông đợi.

Đám Trương Tiểu Kiều, Lý Hàn, Tiêu Húc rốt cuộc không có chỗ ngồi nữa rồi, dù được Tô Xán cung cấp vé, nhưng truyền thống trường là thế, ở

những sự kiện hấp dẫn, luôn có nhiều nhân vật không thèm vé cứ nghênh ngang đi vào, sau khi đấu tranh dữ dội để có chỗ cho ba cô gái phòng 302 có chỗ ngồi, bọn họ chỉ còn chỗ ngồi không chính quy này thôi, tuy thế trong lòng vẫn hồi hộp. Cho dù trước đó không lâu Trương Tiểu Kiều lên sân khấu nhận giải thưởng tập thể ưu tú cũng không hồi hộp như ngồi dưới khán đài thế này.

Nhớ ngày đầu tiên khai trường gặp nhau, cái tên đó cùng cha y dọn dẹp giường, đặt đồ dùng sinh hoạt, sách vở lên trên, thậm chí chiếm cái giường hắn yêu thích, khi đó không nghĩ ba năm sau lại có ngày mình lại vì một người bạn cùng phòng đi ủng hộ nhiệt tình cho buổi phát biểu như thế, thậm chí là dù ngồi ở bậc cầu thang cũng không ngại.

Trên sân khấu MC được lựa chọn kỹ càng bước lên, mở đầu bằng loạt mỹ từ ca ngợi, Trương Tiểu Kiều bực mình, toàn lời nhảm nhí, miêu tả Tô Xán thành cái quái gì không biết, đâu ra mấy lý tưởng cao lớn vĩ đại như thế, một Tô Xán chân thật, chỉ ai tiếp xúc mới hiểu, thiên tài, không đúng, Tô Xán không có gì giống như thế, kỳ tài, nghĩ kỹ không phải, vậy có thể nói y là một quái tài, là người luôn nhìn ra được điều đặc biệt trong những thứ bình thường.

Ở sau cánh gà, nhịp tim Tô Xán dần tăng tốc, như có cái bơm hoạt động hết công suất truyền áp lực lớp xung kích khắp thân thể y, trước kia nhiều lần phát biểu trước đám đông rồi, nhưng lần này khác, đây là lần đầu tiên y đứng ra với thân phận chủ tịch Facebook Trung Quốc, bản chất khác hẳn, làm y không khỏi áp lực.

Đường Vũ nhìn bàn tay Tô Xán nắm chặt hơi run run, cười nói:
- Thì ra anh cũng biết sợ đấy, không sao, cứ đọc đúng bản thảo là được rồi.

Tô Xán rõ tâm tư của Đường Vũ, ưỡn ngực lên:
- Đây là hưng phấn phấn khích, không phải sợ, anh sợ cái gì chứ?

- Được rồi, có vẻ như các vị thính giả hôm nay không chờ đợi được nữa, tôi không đứng đây lâu cho người ta, xin mời học đệ Tô Xán, chủ tịch Facebook Trung Quốc.

MC bên trên nói hết, không biết ai lớn tiếng hô lên đầu tiên:
- Anh Xán! Hoan nghênh!

- Anh Xán! Cố lên.
Một nhóm sinh viên rõ ràng được tổ chức trước, đồng loạt đứng dậy đồng thanh hô:

Những tiếng la hét như thế đạt tới đỉnh điểm khi nam tử đó đứng ở bục nói chuyện, bị không khí cảm nhiễm ba người Trương Tiểu Kiều cũng vung theo hòa cùng vào làn sóng người:
- Lão Đại số một.

Tô Xán trước khi lên sân khấu có chút căng thẳng, lúc này không biết là nhớ Đường Vũ khích tướng hay nhờ tố chất tâm lý biến thái đặc biệt, đứng bục giảng nhìn xuống dưới, khóe môi nhếch lên một đường cong nhạt, hơi ngửa cổ, híp mắt hít sâu, như lặng lẽ có hưởng thụ không khí phía dưới.

Y thực sự thích bầu không khí này.

- A aaaaa.
Nhìn rõ được hành động của Tô Xán, một loạt tiếng nữ sinh rít lên chói tai ngay phía sau hàng ghế khách quý khiến Trần Nghiên nhăn mặt lấy hai tay bịt tai, tiếng kêu đinh tai nhức óc như vậy làm cô tưởng đang tham gia buổi gặp mặt fan hâm mộ của minh tinh nào đó.

Một lúc lâu sau Tô Xán mới giơ tay lên, tiếng rít gào phía dưới mới thu lại, mỉm cười nhẹ nhàng mở đầu:
- Cám ơn mọi người, cám ơn nhà trường đã đặt biệt tổ chức buổi diễn giảng này, mọi người cũng biết đấy, xưa nay tôi luôn từ chối những hoạt động thế này. Nhưng mà hội trường chuẩn bị rồi, băng rôn biểu ngữ treo lên rồi, lãnh

đạo nói, giờ cậu có lên không? Mọi người bảo tôi dám nói không chắc? Nói thế hôm sau tôi bị đuổi khỏi trường mất.
Giọng Tô Xán không lớn, nhưng mang sự cộng hưởng mạnh mẽ, năm nay Facebook TQ còn tài trợ cho ĐH Thượng Hải tu sửa và mở rộng thư viện, kế hoạch tới 30 triệu, số tiền tài trợ độc lập chưa từng có. Tô Xán muốn triệt để quán triệt tư tưởng "muốn giàu có, đọc nhiều sách", hiện Facebook TQ đối diện dư luận khó khăn, đại học Thượng Hải muốn đứng ra tổ chức buổi diễn giảng giúp Tô Xán trình bày quan điểm của mình, tất nhiên là một bài phỏng vấn cũng có hiệu quả tương đương, nhưng không có ích gì cho trường, đây là cơ hội hai bên cùng có lợi.

Dưới sân khấu mọi người cười rộ lên vui vẻ.

Tô Xán đưa tay áp xuống, giọng nghiêm chỉnh hơn:
- Tôi hi vọng nói rõ một chút, điều chúng tôi làm không có gì to lớn, trước mắt còn nhiều khó khăn và vấn đề, mạng xã hội tạo nên cách mạng trên toàn thế giới, cũng vì thế mà tạo ra nhiều tệ nạn, xung đột tôn giáo, va chạm lý tưởng, lẫn lộn cuộc sống ảo và thật, cùng với kích động tuyên truyền mặt xấu của xã hội. Đó là vấn đề chúng tôi đang đối diện, tôi có thể giải quyết được không? Tôi nói chắc chắn, không thể, năng lực cá nhân của tôi có hạn, không được như MC vừa rồi tô vẽ đâu ...

Phía dưới lần nữa vang lên tiếng cổ vũ:
- Anh Xán! Anh Xán! Anh Xán!

Tô Xán cười khổ:
- Mọi người xưng hô như thế, tôi cảm giác đang ở hội trường của hội Tam Hoàng.

Trong tiếng cười vui vẻ, Tô Xán hoàn toàn làm chủ hiện trường, đợi mọi người lắng xuống, tiếp tục nói:

- Cá nhân tôi năng lực có hạn, nhưng may mắn là tôi có một đoàn đội thông minh hơn tôi giúp sức, quá trình sáng lập Facebook chỉ là may mắn, Facebook đi tới ngày hôm nay, là nhờ đoàn đội mạnh mẽ đứng sau mình, đôi khi nhìn xung quanh, thấy con người tài nằng đó làm việc vì mình, tôi cảm thấy có sự tự hào sâu sắc.

Những nhân viên Facebook có mặt hội trường ngày hôm nay mặt đỏ rực vì kích động.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 303: Đối đáp (2)

Trước kia có nhiều tiếng nói nghi ngại, thậm chí có người hỏi thẳng tôi, liệu Facebook có tồn tại tới ngày mai được không? Tôi trả lời cho mọi người biết, Facebook có khả năng sụp đổ sau một năm nữa, thậm chí một tháng nữa, một tuần nữa hoặc một ngày nữa. Nhưng trước khi nó sụp đổ dù chỉ một tiếng, một phút, hay là một giây, chúng tôi vẫn nỗ lực vì thay đổi thế giới.

Lời vừa dứt tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên, mọi người nối nhau đứng dậy, vỗ rát tay.

Có rất nhiều người không thể nhìn thấy cảnh này, ví như Vương Uy Uy đang ở Bắc Kinh, cùng mẹ mình tham gia bữa cơm với vị phó bộ trưởng. Ngụy Viễn Hồ ở bàn khác, cùng với quan lớn địa phương nâng chén chúc mừng. Ví như Lâm Trứu Vũ, hắn đang ở trong nhà một vị tham mưu trưởng có quan hệ thân thiết với Lâm gia đánh cờ, thi thoảng lại trêu con vẹt biết nói trong lồng.

Hay như Tiết Dịch Dương, lúc này hắn ở Trường Sa, chạy khắp nơi liên hệ đơn vị thực tập, như Lưu Duệ đang trong KTX trên núi cao không khí mát mẻ cùng bạn tham dự trò chơi mới nhất.

Tô Xán cầm tập tài liệu giơ trước mặt, ước lượng sức nặng của nó rồi bỏ sang một bên:
- Nếu ai quan tâm, có thể bảo danh với trợ lý của tôi, anh ấy sẽ in cho mỗi người một bản mang về xem, hoặc có thể vào trang cá nhân của tôi trên Facebook TQ để tải về, sau buổi diễn giảng tôi sẽ đăng nó lên. Còn bây giờ tôi sẽ không tốn thời gian của mọi người vào việc đọc cái này.
Nói rồi rút micro, rời sân khấu:

- Mọi người có gì thắc mắc cứ đưa ra, tôi sẽ trả lời.

Phía dưới vỗ tay nhiệt liệt, rất tự tin, rất khí thế, rất phù hợp với khẩu vị giới sinh viên, phía dưới vỗ tay rào rào, không khí hiện trưởng đẩy lên một đỉnh cao mới.

“Chẳng trách Đường Vũ lại bị lún sâu như thế, đúng là đồ dẻo mỏ, không biết bao nhiêu cô gái bị cái mồm này lừa gạt rồi!” Lâm Lạc Nhiên có chút ghen tỵ nghĩ.

Có người đứng lên hỏi Tô Xán cái nhìn về nguy cơ dư luận mà Facebook Mỹ đang đối diện.

Cũng có người hỏi câu sắc bén hơn, như chuyện cô gái đăng ảnh khỏa thân lên mạng bị người cha nổi giận giết chết, người của tập đoàn buôn thuốc phiện chửi bới chính quyền truy lùng người họ tới mức bị phải treo cổ tự sát.

Đây đều là đề tài nóng hổi mà ai nấy đều quan tâm, thực ra là câu hỏi được chuẩn bị trước, người hỏi được chỉ định sẵn, nhân viên công tác cứ theo kế hoạch đưa micro cho người đó.

Không thể tránh được, lúc này Tô Xán không phải đại biểu cho cá nhân y mà đại biểu cho Facebook TQ, đây là hoạt động tạo thế quan trọng trong tình thế này, sẽ không thể để sai sót gì.

Có cô gái đứng lên, nhưng lại yêu cầu chụp ảnh chung với với y, Tô Xán không biết từ chối yêu cầu quá nhiệt tình này ra sao, phần này rõ là không có trong kế hoạch rồi.

Dần dần câu hỏi chuẩn bị trước đã hết, nếu Tô Xán theo kế hoạch đọc bản thảo kia thì vừa vặn hết giờ, nhưng bây giờ y chính thức đối diện với câu hỏi ngoài dự liệu.

Một nam sinh học năm hai hỏi:
- Học trưởng, nghe nói ở Facebook TQ dùng người theo năng lực mà không luận bối phận hay tư lịch, vậy giám đốc trẻ nhất ở Facebook TQ bao nhiêu tuổi?

Tô Xán gần như không suy nghĩ trả lời ngay:
- 22 tuổi ba tháng, Trương Bảo Lương, anh đứng lên cho mọi người thấy.

Trương Bảo Lương ngơ ngác lúng túng đứng dậy, nhân viên Facebook có mặt đều chấn động, là vị chủ tịch, thậm chí không thường xuyên xuất hiện ở công ty, Tô Xán nhớ tên và chức vụ của bọn họ đã là đáng kể lắm rồi, không ngờ còn nói được sinh nhật chuẩn xác.
Thực ra cái này Tô Xán học tập Đường Vũ, trước khi đi du học, mỗi khi tới sinh nhật của nhân viên, hoặc là trong nhà gặp sự cố lớn, cô luôn đại biểu công ty gửi một phần quà, thậm chí tự mình viết lời chúc, khi cô đi rồi, Tô Xán tiếp tục ghi nhớ rồi dặn trợ lý tiếp tục thực hiện truyền thống này, chỉ có điều đáng tiếc không có chữ viết tay của Đường Vũ, nên tấm thiếp do chính Đường Vũ viết thành tuyệt bản, được một số nhân viên đặc biệt lưu giữ lại.

Trần Nghiên bĩu môi không phục:
- Chắc chắn dàn xếp trước rồi.

- Không đâu.
Cao Hằng lắc đầu:
- Tô Xán sẽ không làm như thế, cậu ta nhớ thật đầy.

Đoạn hội thoại giữa Tô Xán và khán giả liên tục đạt tới cao trào, thậm chí có lúc khiến mọi người tranh giành nhau micro dẫn tới hỗn loạn, nhân viên công tác cùng bảo vệ hoạt động hết sức vất vả, một lãnh đạo trường thiện chí bảo Tô Xán quay lại sân khấu tránh tình huống mất kiểm soát.
Tô Xán trở lại bục nói chuyện, một học trưởng năm thứ tư đứng dậy, hỏi vấn đề nhiều người quan tâm:

- Chúng tôi sắp tốt nghiệp rồi, có vài ý tưởng rất tốt, hiện giờ muốn cùng một những người bạn chung chí hướng cùng nhau mở công ty thực hiện nó, cậu có thể cho chúng tôi kiến nghị không?

- Tôi nghĩ rằng lời khuyên sáng nghiệp có rất nhiều rồi, sách báo, truyền hình hiện giờ nói rất nhiều tới nó, nếu anh có ý định sáng nghiệp, tôi tin anh đã đọc nó.
Đây là vấn đề nghiêm túc, Tô Xán không vội trả lời mà ngẫm nghĩ một lúc, cẩn thận nói:
- Sáng nghiệp thực sự rất thu hút người trẻ tuổi chúng ta, nhiều người nghĩ bằng vào ý tưởng tốt, một chút may mắn, có thể tạo nên một Facebook hoặc Google thứ hai, đúng, tôi nói thành công của Facebook hiện này không thể phủ nhận sự may mắn trong đó.

Lần này phía dưới không ồn ào mà hết sức tĩnh lặng nghe Tô Xán nói tiếp.

- Nếu các bạn đã chuẩn bị sáng nghiệp, chắc chắn biết nhiều gian khổ vất vả trong đó, tôi không nhắc lại điều này nữa. Theo tôi có vài vấn đề mọi người nên chuẩn bị tinh thần trước. Thứ nhất, ý tưởng khởi đầu luôn mơ hồ, thậm chí trừu tượng, lập ra kế hoạch sơ sài thì có vẻ rất khả thi rất hứa hẹn khiến chúng ta nóng lòng thực hiện nó, đến khi bắt tay vào làm thì chúng ta cần phải lập kế hoạch chi tiết, không hề dễ dàng khi biến ý tưởng thành kế hoạch có tính khả thi, đừng vội làm gì khi chưa có kế hoạch thực sự chi tiết.
Điều này sảy ra với Tô Xán thời cao trung năm thứ hai, khi có ý tưởng lớn vởn trong đầu, y không sao nắm bắt được, cho tới khi nhờ Mục Tuyền mà y sực tỉnh nhớ tới Mark, lúc đó y mới lên được kế hoạch chi tiết, bản thân y không thực sự sáng lập ra Facebook, nhưng y khiến Mark lập ra Facebook sớn tới bốn năm, đó không phải là chuyện đơn giản.

- Điều thứ hai, phải đối diện với nỗi sợ hãi thất bại, khởi đầu ai cũng tự tin, nhưng khó khăn dồn dập đổ tới, công việc không phải lúc nào cũng thuận lợi, bạn sẽ hoang mang, không biết liệu mình có thực sự thành công không? Đa phần người sáng nghiệp đều thất bại, mình là cái gì mà khác họ? Bạn sẽ

tự ti, sẽ hoài nghi vào bản thân, bạn đủ can đảm tiếp tục con đường của mình?

- Sáng nghiệp giống như trò chơi mạo hiểm, có người la hét hoảng sợ, có người tận hưởng kích thích đó, chỉ khác là sẽ không có bất kỳ biện pháp an toàn nào cho bạn, không có bất kỳ quy tắc nào trong trò chơi này, bất ngờ là điều bạn luôn phải đối diện, ngay cả khi bạn chuẩn bị kỹ lưỡng, một chút xui xẻo có thể khiến bạn thất bại.

Toàn bộ hội trường chìm vào yên lặng, nhiều người ngẫm nghĩ lời Tô Xán nói, tới đây nghe Tô Xán diễn giảng tất nhiên có người mang ý tưởng sáng nghiệp muốn có lời khuyên trực tiếp nhất, lời Tô Xán nói dội nước lạnh vào rất nhiều người, khiến họ suy nghĩ lại.

Câu hỏi tiếp tục, một vị giáo sư tuổi trên 60 của học viện quan hệ quốc tế, ra hiệu muốn hỏi, nhân viên công tác trường vội cung kính đưa micro tới.

Giáo sư đó tay cầm đuôi micro, đầu micro để thấp tới cằm, giọng trầm, hỏi:
- Nhật báo tài chính số một có đưa tin về "cách mạng cam" xảy ra ở Ukraine, năm nay tôi có đi giao lưu với đại học Harvard, trung tâm nghiên cứu xã hội bọn họ có một phân tích, chứng minh mạng xã hội chính là nơi thai nghén ra cuộc cách mạng này, cậu nhìn nhận thế nào về chuyện Facebook có năng lực cường đại sinh ra cuộc cách mạng có thể lật nhào quốc gia?

Có tiếng ồ lác đác vang lên, không khí có chút trầm lắng sôi nổi trở lại, nhiều người nhạy cảm liền phấn khích, có trò hay rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 304: Đối đáp (3)

C

ao Hằng gật đầu:

- Câu hỏi này của Vương Càn Thanh có phân lượng lắm.

Người đang hỏi Tô Xán là chuyên gia học thuật cực kỳ kỳ có tiếng nói trong nước, thân mang hai thân phận quan viên và học giả, mười mấy năm ở chính đàn bồi dưỡng nhân mạch lớn, quan viên có thực quyền gọi ông ta bằng thầy không ít.

Mấy năm gần đây TW đưa ra nhiều quyết sách, lực lượng của giới học thuật được nâng cao rất nhiều, quan viên phái học viện dần gành vác vị trí trọng yếu quốc gia. Nhân vật như địa vị như Vương Càn Thanh đưa ra câu hỏi này, trả lời không tốt rất có thể gây ra ảnh hưởng trực tiếp tới Facebook, thậm chí ông ta có thể tác động vào một số chính sách quốc gia về chủ đề gây tranh cãi này.

- Ngoài ra Báo quan sát kinh tế cũng nói tới, Facebook TQ với chiến lược nền tảng mở, khiến quần thể người dùng tăng mạnh, nhưng cũng vì nền tảng mở, khiến rất nhiều nội dung không thể kiểm soát được thoải mái lưu truyền trong đó, dễ dàng bị người ta lợi dụng, trở thành ổ dung dưỡng tư tưởng tội ác, quần chúng dễ sinh ra hiện tượng bạo lực giống như ở nước ngoài. Cho nên trong nước có nhiều chuyên gia hô hào tăng cường giám sát với mạng xã hội, thậm chí giới hạn lưu lượng, thẩm tra nội dung trong vòng mười hai tiếng. Vì truyền thông qua quyền lợi vạch trần chân tướng, nhưng cũng có nghĩa vụ bị quảng đại quần chúng giám sát. Chỉ có quyền lợi đi cùng với nghĩa vụ mới có được trật tự và trách nhiệm. Nhưng hiện nay mạng xã hội đang thiếu một cơ chế giám át, cậu có cho rằng quốc gia cấp thiết cần cơ chế như vậy không?

Lời của Vương Càn Thanh lập tức áp xuống mọi cuộc thảo luận lớn nhỏ trong hội trường. Câu hỏi này đồng nghĩa cho rằng TW cần trấn áp sự phát triển của mạng xã hội, chủ yếu là vì ba tờ báo kinh tế lớn cho rằng uy hiếp công chúng mà Facebook Mỹ gây ra suy luận sang Facebook TQ, vì vấn đề lớn Facebook Mỹ đang đối diện khiến áp lực Facebook TQ cực lớn.

Cao Hằng thong thả nói:
- Đám người Liễu Trường Huy, Doãn Thôi ở Thượng Hải coi Facebook TQ là xí nghiệp trọng điểm nâng đỡ của sản nghiệp kỹ thuật cao, riêng năm ngoài thôi Liễu Trường Huy đã tới thị sát ba lần, muốn đưa Facebook lên cao, dã tâm không nhỏ. Facebook Mỹ khơi lên làn sóng cuồng nhiệt ở khắp nơi trên thế giới làm những kẻ này động lòng, mặc dù với chính sách hiện hành trong nước, không thể đạt tới sự cuồng nhiệt đó, thế nhưng dựa vào sức ảnh hưởng và thẩm thấu tới từng cá nhân này của mạng xã hội cũng rất đáng sợ. Đây là thanh kiếm hai lưỡi, dùng tốt và không tốt đem lại hiệu quả hoàn toàn trái ngược. Tất cả do người khác nhau thao tác thế nào.

Mạng xã hội và truyền thông internet quật khởi, chiếm cứ cực lớn tài nguyên thông tin, bời vì bởi vì bản chất xã hội của Facebook khác biệt hoàn toàn với công ty internet khác, cho nên ở Mỹ, Facebook được gọi là quốc gia đông dân thứ ba sau Trung Quốc và Ấn Độ, bây giờ quốc gia ấy nảy sinh vấn đề, nhưng đồng thời chứng minh được ầm ảnh hưởng tới mọi mặt kinh tế, chính trị, xã hội của nó.

Ở Trung Quốc, tuần san Phượng Hoàng có tiếng nói trong thế giới Hoa ngữ cũng học bình luận của Mỹ, gọi Facebook TQ là khu hành chính cấp tỉnh thứ 35 của Trung Quốc.

Kiếm hai lưỡi càng sắc bén thì hại bản thân càng lớn.

Trong con mắt của Cao Hằng nói riêng và Cao hệ nói chung, Đại Ba La gửi gắm không ít tư tưởng và hoài bão chính trị của một số người, nó không phải là công ty bình thường, mà là đoàn thể có thể tác động vào thế cục.

Nhiều người có thể lợi dụng Facebook để tạo thế, triển khai bố cục. Vũ khí này không cách nào nắm trong tay mình vậy thì chỉ còn cách trấn áp nó.

Nguy cơ của Facebook Mỹ đột ngột bùng phát đã giúp bọn họ có thời cơ lớn, chỉ cần tuyên truyền tạo thế, sẽ có thêm nhiều tiếng nói đứng ra phản đối Facebook TQ. Từ kết cấu cổ phần mà nói, Cao Hằng mặc dù không thể biết được cơ cấu cổ phần nước ngoài của Facebook TQ, nhưng theo kết cấu cổ phần mà Facebook TQ nộp lên chính phủ thì hắn có thể vận dụng quan hệ tra cứu được, quan hệ "máu mủ" giữa Facebook TQ với Facebook Mỹ là điều không thể chối cãi.

Cùng lúc đó dưới sự tác động của Cao hệ, năm nay viện khoa học TQ và ủy ban kế hoạch thành lập công ty đầu tư liên hợp, đang cùng Microsoft đàm phán, cùng kinh doanh nghiệp vụ MSN của Microsoft ở Trung Quốc.

Vào lúc này có thể chèn ép sự phát triển của Facebook TQ ở lĩnh vực thông tấn hẳn là điều một số người ở TW muốn thấy, viện khoa học và ủy ban kế hoạch tất nhiên muốn xí nghiệp có bối cảnh quốc gia mạnh mẽ tham dự vào lĩnh vực truyền thông, chứ không phải xí nghiệp dân doanh lũng đoạn.

Người trong hội trường vì Vương Càn Thanh đột nhiên gây khó dễ mà nghị luận, cũng không phải câu hỏi của ông ta có gì quá đáng, mà văn hóa trong nước là vậy, nếu không có ý đồ gì, người ta không đưa ra câu hỏi quá sắc bén trong trường hợp này, nhất là người địa vị như Vương Càn Thanh, ông ta phải biết lời nói của mình có thể gây ra tác động không tốt.

Vấn đề kiểu này ông ta thực sự muốn câu trả lời, có thể gọi Tô Xán tới nói chuyện riêng, không phải "chất vấn" công khai như thế.

Tống Chân nhíu mày, bản thân cô đã trải qua sự kiện tương tự, rất hiểu lúc này Tô Xán đối diện tình hình tương tự rồi, có kẻ muốn tấn công bất ngờ y.

Đây không phải là giao phong ở buổi diễn giảng, mà là giao phong của Facebook với thế lực đối lập và những dư luận xấu.

Tô Xán nhìn thẳng vào mắt Vương Càn Thanh, thong thả trả lời:
- Giáo sư Vương nói tới cách mạng Cam oanh động thế giới ở Ukraina, cùng với rất nhiều chỉ trích liên quan tới Facebook khiến cho thế cục thế giới trở nên căng thẳng, khiến em nghĩ tới cuộc vận động dân quyền ở Mỹ năm mươi năm trước, khi đó bốn sinh viên da đen đông nam nước mỹ bị phục vụ nhà ăn người da trắng xỉ nhục mà kháng nghị, trong mấy ngày ngắn ngủi đã mở rộng tới thành phố cách đó ngoài mấy chục km, rồi lan cả phía nam nước Mỹ. Từ thời đại đó phải hai mươi năm sau chiếc điện thoại cục gạch đầu tiên của thế giới mới ra đời, rồi lại tiếp tục ba mươi năm nữa Facebook mới xuất hiện trên thế giới.

- Hiện giờ mọi người phóng đại quá mức công cụ thông tin, cho nên tạo thành ý thức sai lầm về quá khứ, cho rằng công cụ thông tin gây ra tranh chấp và vấn đề xã hội của con người, tăng tốc biến đổi xã hội. Em không phủ nhận truyền thông mạng có tác dụng này, nhưng giáo sư Vương là giáo sư tứ danh của học viện xã hội cộng đồng, hẳn phải hiểu thế nào là "chủ nghĩa hành động". Chủ nghĩa hành động lại chia làm hiện tượng "liên hệ mạnh" và "liên hệ yếu". Vận động dân quần Mỹ năm mươi năm trước và cách mạng Cam ngày nay, những sự kiện kháng nghị đổ máu này do người dân có tán động cao độ về giá trị quan của mục tiêu, đây là "liên hệ mạnh", chỉ có liên hệ mạnh mới phát triển thành sự kiện đấu tranh giống xô đổ bức tường Berlin. Còn Facebook thì khác, mạng xã hội liên hệ với chủ nghĩa hành động là liên hệ yếu, chỉ có tổ chức trung tâm khống chế, sau đó tổ chức hành động thống nhất, chứ mạng xã hội không hề có tính mục đích, mọi người chỉ giao lưu với nhau. Cách mạng Cam đúng là do truyền thông có tác dụng xúi giục, mang tới tác dụng truyền tin, nhưng nguyên nhân xảy ra cách mạng là nhận thức giá trị cốt lõi. Nếu không có mạng xã hội, người ta cũng dùng điện thoại thay thế, vậy thì khi đó chúng ta cũng phát động cuộc chiến phản đối lại điện thoại, chống lại sức mạnh khoa học?

Tô Xán luôn mang 4 phần lý lẽ, 6 phần là kích động đám đông, phát ra tức thì bốn xung quanh vang lên tiếng vỗ tay vang dội, những lời này cực kỳ hợp khẩu vị giới trẻ, họ ghét nhất bị cấm đoán, cứ cái gì mới mẻ không kiểm soát được, không hiểu được là cấm, cả quá trình trưởng thành trải qua không biết bao nhiêu chuyện đau lòng như thế rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 305: Đối đáp (4)

Lời nói của Tô Xán khơi lên tiếng vỗ tay cộng hưởng vang vọng khiến Vương Càn Thanh phải hơi nheo mắt, đánh giá lại sinh viên chủ tịch trước mắt, không nghĩ người trẻ tuổi có phần hiền hòa này khi lên tiếng lại như thay đổi hẳn con người, lời nói cực kỳ có tính công kích, nếu không phải thân phận mình đặc biệt, có lẽ hôm nay bị nói cho không còn nước xuống thang nữa.

Đào Tình khe khẽ vỗ tay:
- Vương Càn Thành có tiếng nói chủ đạo trong việc hoạch định chính sách nhiều sản nghiệp, người ta nói dấu vết người phát ngôn cho tập đoàn lớn của ông ta quá nặng, có điều thực lực của ông ta không ai phủ nhận được. Hôm nay đại khái không ngờ bị phản bác ở lĩnh vực chuyên nghiệp.

Tống Chân khoanh tay nhìn Tô Xán trên sân khấu, vẻ mặt kiêu ngạo quay sang hỏi thanh niên bên cạnh hỏi:
- Anh có làm được như anh ấy không?

Thanh niên kia tâm tình có chút sa sút, lúc này đối diện với câu hỏi không kèm theo khói súng nhưng đầy vị thách thức của Tống Chân, kích động trong lòng muốn nói những lời thật hùng hồn, nhưng nhìn Tô Xán vẫn ung dung mỉm cười trả lời câu hỏi khác, lại nhụt chí lắc đầu:
- Có chênh lệch, nhưng anh sẽ nỗ lực bù đắp sự chênh lệch này.

Hai chân vắt chéo lần nữa, cặp đùi trắng thấp thoáng trước mắt vô cùng khêu gợi, đại khái không quen với loại ghế ngồi chật hẹp ở hội trường, cho nên Tống Chân không thoải mái, đổi tư thế mấy lần rồi, bề ngoài luôn tỏ ra điềm đàm cao nhã:

- Đừng cố gắng học theo anh ấy, nếu không tôi chẳng có chút lý do nào để thích anh hết.

Thanh niên ngạc nhiên nhìn Tống Chân, nói thế chẳng lẽ…

- Người khác đều nghĩ rằng tôi thích làm nữ cường nhân hô phong hoán vũ trên thương trường, thực ra họ nhầm cả rồi tôi là cô gái thích cuộc sống vừa đủ, tôi càng hi vọng người mình yêu không phải anh hùng đỉnh thiên lập địa, không phải là người lãnh đạo đi đầu, cho dù chỉ là nhân viên trung tầng vô danh trong công ty cũng được. Người đứng ở trên đỉnh cao sẽ cô độc, tôi sẽ vì thế mà đau lòng, tôi không muốn làm nữ nhân luôn đau lòng vì một người.
Tống Chân chậm rãi nói, ánh mắt khóa chặt lên người cô gái toàn thân váy đen đứng bên trái cánh gà, cô gái đó đã đi một năm, nhưng trở về đã đứng ở vị trí không cô gái nào khác thay thế được, dù cô gái tự tin cực cao vào bản thân như Tống Chân không thể không thở dài:
- Nếu như không thể quên được một người, tôi muốn kiếp sau cũng không nhớ tới y.

Sau lưng nhóm Trình Thông Thông có mấy người tranh cãi về lời phát biểu của Tô Xán, ảnh hưởng tới cô không nghe được Tô Xán nói gì tiếp đó, tức mình cô quay lại mắng luôn:
- Các người không nói thì chết à?

Trình Thông Thông một năm qua thay đổi nhiều lắm, đại khái qua biến cố gia đình cùng việc không bị Đường Vũ áp chế quá sát, cho nên biến đổi từ cô tiểu thư đỏng đảnh thích làm dáng, thích ra vẻ thục nữ, thành đại tiểu thư khí thế. Không che giấu con người, thể hiện tình cảm thẳng thắn, rất có xu thế trở thành đại tỷ trong giới nữ sinh.

Đồng Đồng và Nguyễn Tư Âu cũng cùng đám nữ sinh KTX 17 tập thể quay lại lườm đám nam sinh lắm lời kia.

Một năm Đường Vũ không ở nhà không có nghĩa Tô Xán tuyệt tích ở KTX 17, ngược lại y vẫn thường đến chơi, vẫn cứ thi thoảng tặng quà có bác gái quản lý KTX, cùng đám Trình Thông Thông đi ăn cơm, quan hệ cực tốt, cho dù y không tới thì ba cô gái cũng thường xuyên đến quấy rầy.

Mấy huynh đệ đằng sau đại khái chưa bao giờ bị nhiều mỹ nữ căm ghét như vậy, đại khái là không chịu nổi mất mặt, lên tiếng phản biện:
- Ý gì thế, đây không phải chỗ phát biểu tự do à?

Trình Thông Thông đang đợi nghe Tô Xán nói tiếp, chẳng buồn tranh luận, mở khóa túi sách lấy ra dao gọt hoa quả cất trong đó, cổ tay trắng trẻo lắc một cái, con dao cắm phập vào lưng ghế, nam sinh kia hết hồn tránh sang một bên, chuôi dao trang trí hoa văn cực kỳ tinh sảo vẫn rung bần bật.

- Kẻ nào nói nữa, tôi giết.
Sau đó quay ngoắt người đi, bỏ lại mấy huynh đệ vẫn còn chưa hết run, được đám chị em đồng loạt đưa ngón tay khen ngợi, ngưỡng mộ vô cùng.

Tô Xán hiểu rất rõ vấn đề hiện nay của Facebook là bản thân tự hình thành một loại truyền thông mới, hơn nữa không giống công ty internet truyền thống, nằm ngoài quy phạm chỉnh hợp công ty khoa kỹ thông tin của ủy ban kế hoạch, tự nhiên sinh ra xí nghiệp dân doanh không kiểm soát được thì người ta không muốn.

Vương Càn Thanh lấy ra hai bình luận trong ba tờ báo có tiếng nói lớn trong nước, chứng tỏ dư luận trên cao với Facebook cực kỳ không lạc quan.

Tô Xán nghiêm mặt nói:
- Theo như em biết, báo Thời sợ tài chính có đưa ra một nghiên cứu báo cáo do các giáo sư đại học Thượng Hải, Đồng Tề, Phục Đán, báo cáo này cân đong ảnh hưởng kinh tế của Facebook. Mọi người có thể xem bài báo này ở kỳ trước, báo cáo phân tích chiến lược nền tảng mở của Facebook, thu hút nhiều nhà phát triển ứng dụng, hiện giờ hơn một triệu trang web liên kết với

Facebook TQ, cùng với sự tăng trưởng của game và ứng dụng, ngày càng nhiều lập trình viên tham gia khai thác nền tảng này, tính ít cũng sáng tạo ra 150.000 cơ hội việc làm, cống hiến kinh tế không thể đong đếm, tương lai hai ba năm nữa dự kiến tăng lên tới 300.000 cơ hội việc làm.

- Mọi người có thể tìm được dễ dàng thông tin này trên mạng, một công ty lập trình ứng dụng của khu khoa kỹ Đh Thanh Hoa tên là Game Ức Đằng, riêng dựa vào nền tảng mở của Facebook vận hành game đã thuê được 400 nhân viên, lợi nhuận chừng 20 triệu.

Hội trường ồ lên vì con số Tô Xán đưa ra.

- Hiện giờ giới marketing có câu nói lưu truyền rộng rãi :" Facebook TQ giống như dòng sông, chúng ta chỉ cần làm cá lớn bơi trong đó là được.

Cho dù rất nhiều người không muốn con quái vật này quật khởi, không cách nào ngăn cản được nó nữa, cho dù cách xưng hô khu hành chính cấp tỉnh thứ ba lăm của Trung Quốc kích thích thần kinh khối người, thế nhưng Facebook TQ đã là sợi dây kết nối lợi lích của vô số người, 150.000 cơ hội việc làm hiện tại, với cống hiến kinh tế mấy trăm triệu, Tô Xán đang ngạo nghễ tuyên bố, kẻ nào muốn ra tay chèn ép Facebook TQ thì hãy cứ dè chừng.

Toàn bộ hội trường cuồng nhiệt vang lên tiếng hò reo "Anh Xán!" , "Cực ngầu!"

Bỗng nhiên có một nam sinh chảy thẳng lên sân khấu, cầm bút dạ viết lên tấm bảng trắng:
" Ngã thị thanh đô sơn thuỷ lang,
Thiên giao lãng mạn sơ cuồng.
Tằng phê cấp lộ chi phong sắc,
Luỵ tấu lưu vân tá nguyệt chương.

Thi vạn thủ

Tửu thiên thương
Kỷ tằng trứ nhãn khán hầu vương
Ngọc lâu kim khuyết thung quy khứ,
Thả sáp mai hoa túy lạc dương.

- Tô Xán, sư huynh đây ủng hộ cậu, ĐH Thượng Hải luôn là nhà và chỗ dựa của cậu.

***
Ta đây chàng trai chốn sơn thủy
Trời sinh lãng mạn tính ngông cuồng.
Gọi gió gieo mưa từng trổ phép
Treo trăng đầu luỹ vén mây cao

Thơ vạn bài
Rượu ngàn chén
Chẳng buồn ghé mắt bậc hầu vương.
Điền vàng lầu ngọc lười lui tới
Say gài hoa mai dạo Lạc Dương.

Lập tức được mọi người hưởng ứng nhiệt liệt, nam sinh đó đi xuống còn bắt tay Tô Xán rất nồng nhiệt, bảo vệ thì toát mồ hôi hột, vội vàng tới áp giải hắn khỏi hội trường.

Nhưng như trò đập chuột, đập lỗ này chòi lỗi khác, một nữ sinh không chịu kém cạnh, mép váy phơ phất nhảy lên sân khâu, viết ngay bên hàng chữ kia:" Dương hoa lạc tận tử quy đề,
Văn đạo Long Tiêu quá ngũ khê.
Ngã ký sầu tâm dữ minh nguyệt.
Tùy quân trực đáo Dạ Lang tê .

Quốc kêu hoa rụng Dương Châu,
Long Tiêu bạn đến thêm sầu Ngũ Khê.

Tình ta gửi ánh trăng quê,
Đến Dạ Lang hướng tây kề cận nhau
Lý Bạch – thivien.net

- Tiểu Xán, các sư tỷ che chở cậu tới lúc trưởng thành bay thật cao.

Nữ sinh này đi qua Tô Xán, Tô Xán định cám ơn thì nữ sinh này hai tay ôm má y, cực kỳ bạo dạn, nhón chân hôn chụt lên môi, khiến phía dưới liên tiếp vang lên tiếng kêu quái dị.

Đường Vũ, Lâm Lạc Nhiên, đám Trình Thông Thông, rất nhiều cô gái đồng loạt "hừm" một tiếng.

Vương Càn Thanh sắc mặt âm trầm, hành động của đám sinh viên này không khác gì cho ông ta một cái tát.

Lãnh đạo hệ cũng rất bực mình quay lại tìm nguồn phát ra những âm thanh bất nhã kia, có điều nhanh chóng phát hiện chỉ uổng công vô ích, không phải là đám nam sinh rú lên như đói khát thì cũng là những nữ sinh sáng mắt hâm mộ, nào có giống những sinh viên đại học hàng đầu.

Mấy ngày sau trong văn phòng hiệu trưởng Vương Tiểu Ất, phòng giáo vụ, ban quản lý khu kiến nghị phải thông tri quy phạm biểu ngữ và ngôn từ dùng ở nơi công cộng, tránh những ngôn từ "quá trớn".

Còn chuyện xử lý phê bình đôi nam nữ làm chuyện động trời kia thể hiện sự ủng hộ với Tô Xán thì những lãnh đạo cao tầng chỉ mỉm cười, không ai ý kiến gì.

Lại thêm một năm nữa, phòng giáo vụ và ban quản lý khu phát hiện tuyên truyền về từ ngữ văn minh tạo dựng lên phong thái mới của bọn họ bị sinh viên coi như cái rắm, phun ra thì người ta bịt mũi, thoáng cái bị gió cuốn đi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 306: Gây áp lực

B

uổi diễn giảng kết thúc, Tô Xán và Đường Vũ cùng nhân viên Facebook theo lối đi riêng rời hội trường, dư âm vẫn chưa dứt.

Mọi người dần rời đi, nhưng Cao Hằng không vội, cô cháu gái luôn thu hút ánh mắt nam nhân cũng thong thả sửa sang lại móng tay sơn cầu kỳ.

- Bây giờ cháu biết cậu ta là người thế nào rồi chứ?
Cao Hằng nói với Trần Nghiên:

Trần Nghiên gật đầu, đầu lắc lư mấy cái, nghĩ kỹ mới đánh giá:
- Cháu nhìn ra rồi, rất khó chơi, mới bao tuổi mà khống chế cục diện tốt như vậy.

Cao Hằng cưng chiều vuốt tóc cô cháu gái được hắn gửi gắm nhiều hi vọng này:
- Cho nên đám trẻ các cháu phải theo người ta mà học, cháu còn lớn hơn cậu ta một tuổi, nhưng cháu xem ai dám coi thường vì cậu ta ít tuổi. Bản lĩnh, tầm nhìn không cái gì không có, trăm nghìn cơ hội việc làm, đó là thứ gài vào tận thần kinh trung ương rồi, rứt một sợi tóc chấn động toàn thân.

Chiêm Hóa châm một điếu xì gà nhìn vị tam thiếu gia của Cao gia, nhiều năm qua người ta chỉ chú ý tới Cao Thương Hải và Cao Lãng Đào, hai người điển hình của xuất thân thế gia chính trị, theo quy tắc thăng tiến vững chắc của sĩ đồ trong nước, từng bước đi tới chức vụ hạch tâm.

Ngược lại Cao Hằng sống vô cùng thầm lặng, nhưng nói tới người hiểu cách gây dựng lên mạng lưới quan hệ, tạo nên đế quốc quan hệ sáng tạo ra sức ảnh hưởng thì không ai bằng hắn. Cao Thương Hải khí thế quá cao, Cao Lãng Đào cẩn thận tới âm trầm, chỉ có Cao Hằng dung hòa được cả cấp tiến

và trầm ổn, hai người kia chói mắt nhất ở bên ngoài, nhưng trong nội bộ gia tộc Cao Hằng được lòng người nhất.

Chiêm Hóa âm thầm tính toán, đem tài sản trong ngoài nước mà Cao Hằng tiếp nhận, tính ra phải tới 40 - 50 tỷ, đại biểu mạng lưới tài phú chằng chịt sau Cao gia, sợi dây điều khiển mạng lưới đó năm trong tay Cao Hằng.

Đem so với nó, quỹ Hồng Sam tiến vào Trung Quốc, Chiêm Hóa chỉ nắm trong tay 500 triệu USD, An Lập Tín huy động được 2 tỷ đồng, là cá mập tài chính cấp bậc tông sư ở Tam giác Trường Giang, nhưng trước mặt Cao Hằng, Chiếm Hóa thấy còn thua kém.

Rời hội trường, Cao Hằng nhận một cuộc điện thoại, nghe xong vào xe Chiêm Hóa, nói:
- Thực nghiệp Phượng Hoàng đã chính thức nộp đơn lên chính phủ Tây Xuyên, xin thu mua tập đoàn Thịnh Thái dưới công ty công nghiệp than hóa Tây Xuyên, Triệu Duy Tân của Thịnh Thái nói, ông ta hết cách rồi ...

Thịnh Thái có thể nói là tường lũy cuối cùng của tập đoàn Cao gia tại Tây Xuyên, từ năm ngoái Chiêm Hóa đã biết Vương Bạc và Tô Xán muốn chỉnh hợp công nghiệp than cốc trong tỉnh, không ngờ Thực nghiệp Phượng Hoàng nhanh như vậy, hoàn toàn đuổi xúc tua thương nghiệp của Cao gia ra ngoài tỉnh.

Chiêm Hóa ngữ khí vẫn bình tĩnh:
- Tới học viện cán bộ Phổ Đông chứ?

Cao Hằng gật đầu, sau đó nói:
- Kế hoạch của chúng ta phải đẩy mạnh lên, Michael và DonValentine của Hồng Sam tới Trung Quốc, tôi muốn gặp mặt bọn họ.

- Không thành vấn đề, tôi sẽ phụ trách liên hệ.
Chiêm Hóa sau đó không nói nữa, lặng lẽ lái chiếc Cadillac rời ĐH Thượng Hải.

- Ngoài ra, nên tăng áp lực cho cậu ta một chút, xem cậu ta có lộ sơ hở không, đây là cơ hội tốt nhất rồi.

Công ty lĩnh vực khoa kỹ tương quan trong nước được Hồng Sam TQ đầu tư liên tiếp xuất hiện, riêng năm ngoái đã có năm công ty quy mô, trong đó 3 mạng xã hội.

Do cách thức tuyển mộ nhân tài độc đáo của Facebook, người được tuyền tới vị trí nào không khác gì một sự đảm bảo, cho nên Facebook TQ bị các công ty khác đào người rất nghiêm trọng, đa phần không kháng cự nổi dụ hoặc của mức lương cao. Mới đầu bọn họ tấn công vào cao tầng hạch tâm của Facebook, nhưng phát hiện không thể lay động những cao tầng này liền chuyển sang nhân viên trung tầng, tiền lương hơn trước tới 60 - 70 nghìn, tới các xí nghiệp này đều là đãi ngộ mức giám đốc, thể hiện đầy đủ uy lực của đồng tiền.

Nhân viên tầng thấp của Facebook TQ thất thoát càng nhiều, năm 2003 có 30 người công ty, trong khi tổng nhân số nhân viên chính thức mới chỉ có 170 người mà thôi.

Có điều trừ Tô Xán và Đường Vũ ghi nhớ chuyện sinh nhật từng người, lễ tết đầu có trợ lý tặng quà, cũng thi thoảng xuất hiện chuyện cảm động nhỏ. Có một buổi tối, Tô Xán ở lại Facebook, cùng Lý Bằng Vũ hoàn thành công việc, ước chừng 8 giờ tối chuẩn bị về trường, kết quả trong thang máy gặp một kỹ sư tên Lý Chương.

Tới buổi tối Facebook bật đèn tiết kiệm điện tới sáng, thêm vào các loại thiết kế cá tính thoải mái, nhiều khi trông chẳng giống một công ty mà giống quán bar. Đại khái Lý Chương thấy lúc này chắc người trong công ty đã về gần hết, mới đưa cô gái đang theo đuổi "tuần tra" công ty, vừa vặn gặp phải Tô Xán.

Gặp phải chủ tịch, Lý Chương có tật giật mình tới miệng cứng lại không nói được gì.

Tô Xán vì hóa giải lúng túng cho hắn nói:
- Lý Chương, hạng mục ngôn ngữ làm thế nào rồi?

Bất ngờ cô gái mà Lý Chương đang theo đuổi giật mình hô lên:
- Cậu là Tô Xán phải không?

Tô Xán nhìn lại cô gái nhưng không nhận ra, cô gái vui mừng tới nói năng lẫn lộn:
- Cậu khả năng .. Không nhớ ... Đương nhiên là cậu không nhớ ... Thời Nhị Thấp Trung mình học lớp 16 ... Không không, nói thế cậu không nhớ được, còn nhớ .. Thôi cậu cũng chẳng nhớ họ ... Lần đó cha mình làm ở nhà máy Long Đằng, lúc ấy nhà máy sắp phá sản, nhà mình lại có mẹ bệnh nặng, sau đó suýt nữa bị người ta lừa, rồi cậu bảo mình đó .. Nhớ không?

Tô Xán nhớ rồi, dù không nhớ tên cô gái, cũng không nhớ được tên hai thằng mất dạy lừa cô gái này, nhưng Tô Xán sao quên được hôm đó y mới học tuần đầu tiên ở Nhị Thấp Thất Trung đã trốn học, trốn dưới nhà nghệ thuật để đợi nhìn Đường Vũ, nhìn vào lớp học vẽ thấy cô gái này, sau đó chuyện xảy ra như cô gái nói, vì đuổi theo cô gái này nói cô biết bị lừa mà để lỡ cơ hội đi theo Đường Vũ:
- Bạn ở lớp học vẽ?

- Đúng rồi, vậy là bạn còn nhớ mình.
Cô gái mừng hết sức, Thục Sơn bây giờ phát triển mạnh mẽ, công nhân cũ như cha cô bây giờ có cuộc sống thay da đổi thịt, cha cô còn là phó xưởng trưởng, nên cô mới có cơ hội đi học ở Thượng Hải thế này:
- Mình luôn muốn tìm bạn để cám ơn, nhưng không dám.

- Lúc đó danh tiếng của mình ở trường không tốt.

Tô Xán cười, không chỉ khi đó bây giờ tiếng tăm của y ở Dung Thành chỉ càng ngày càng tệ:

- Không phải, không phải, là mình nhát gan, sợ người ta hiểu lầm ... Khi đó ai cũng biết cậu và Đường Vũ.
Cô gái lúng túng nói tránh đi:

Tô Xán gặp lại bạn cũ thời cao trung cũng rất vui vẻ, nếu như không phải tình huống này có lẽ rủ đi uống cốc trà rồi, hàn huyên vài câu sau đó vỗ vai Lý Chương một cái rời đi. Lý Chương hiểu ý nhưng cười khổ trong lòng, hắn Tô Xán lo hắn làm gì bậy bạ, nhưng hắn chỉ định giới thiệu phong cách đặc biệt của chỗ mình làm việc thôi, tới giờ nắm tay còn chưa dám.

Mấy ngày sau Tô Xán nhận được email của Lý Chương.

Trong email nói hắn có địa chỉ email của Tô Xán, nhưng không dám gửi thư từ gì cả, nhưng lần này không nhịn được nữa, hôm đó hắn rất có thể diện trước mặt bạn học cũ của Tô Xán, ngay cả chủ tịch cũng biết tên hắn, cùng hắn làm gì, chứng tỏ rất được chủ tịch coi trọng, cô gái ấy lại tin Tô Xán, thế nên nhận lời làm bạn gái hắn.

Hắn muốn cám ơn Tô Xán, nhưng không dám tới trước mặt nói, đành dùng phương thức này biểu đạt.

Nhưng chuyện lo lắng nhất vẫn xảy ra, Facebook sau đó vẫn bị chảy máu nhân tài, giám đốc thị trường Triệu Nhất Phàm bị Chiêm Hóa moi đi, làm CEO "Ức nhân tụ".

Triệu Nhất Phàm là thành viên quan trọng trong tầng quản lý của Facebook TQ, trong quá trình đó công ty cũng tìm nhiều cách níu kéo, nhưng không rõ Chiêm Hóa hứa hẹn gì với hắn, hắn dứt khoát muốn ra đi, hắn nói đây là bước ngoặt trọng yếu trong sự nghiệp của mình.

Quan hệ giữa Triệu Nhất Phàm và Kiều Thụ Hâm không tệ, nhưng dù là bạn bè thân thiết, hai bên vì con đường, lợi ích khác nhau và chia rẽ. Nhìn Kiều Thụ Hâm đau lòng, Tô Xán không biết nói gì, vì đôi khi nhớ tới Lưu Duệ và Tiết Dịch Dương đã rất ít liên hệ với y, y chủ động gọi điện tới, cũng rất gượng gạo.

Vì tầng quản lý muốn rời đi phải nộp đơn thẳng lên chủ tịch, nên Tô Xán gặp mặt Triệu Nhất Phàm lần cuối.

Tô Xán gặp mặt Triệu Nhất Phàm, nói chuyện nửa tiếng, không nhắc tới chuyện giữ hắn lại, thậm chí không dặn hắn phải giữ một số cơ mật thương nghiệp của Facebook TQ, chỉ tán gẫu, uống chút trà, nói chuyện vui khi còn làm việc chung. Cuối cùng tiễn hắn đi nói Facebook cám ơn sự đóng góp của hắn.

Cùng lúc này Mark tới Thượng Hải.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 307: Cơn mưa bất chợt (1)

M

ark tới Thượng Hải trong im lặng, phía Mỹ không có bất kỳ động tĩnh nào, Tô Xán đang cùng Đường Vũ ăn cơm với ông Đường và bà ngoại Đường Vũ. Đang nghe Mục Ngạn Dung dạy bảo :" Là con người luôn có kẻ địch, luôn có mâu thuẫn, chuyện này không có gì lạ. Nhưng chỉ cần làm tốt chuyện của mình là được, đừng tiêu hao tinh lực vào đấu tranh vô cùng vô tận." Thì nhận được điện thoại của Mark, nói mình đã tới Thượng Hải, hiện ở trong khách sạn Đông Á Hoàn Cầu gần khu Từ Gia Hối.

Đường Vũ và Tô Xán kinh ngạc nhìn nhau, Tô Xán biết trước đó vì nguyên lão Facebook Mỹ nối nhau nghỉ việc mà tâm tình Mark rất kém, đóng cửa nhốt mình trong phòng, tới Đường Vũ từ biệt trở về không tiếp, rồi bất ngờ hắn tới Trung Quốc rồi.

Nhưng lúc này không kịp nghĩ nhiều nữa, Mark đã tới Thượng Hải, phải ứng phó gấp.

Vốn Tô Xán định kéo mười mấy vị cao tầng Facebook TQ tới nhà khách Hồ Tân bên Yển Tắc Hồ - Hoàng Thành họp, nhưng đúng lúc Mark tới Trung Quốc, vì thế nhân thời cơ này tổ chức họp mặt hàng năm của Facebook TQ.

Tiệc hàng năm đặt ở khách sạn Đông Á Hoàn Cầu, trên dưới công ty 150 người tham dự, nhiều người lần đầu tiên được gặp Mark ở khoảng cách gần thế này, trước khi Mark tới, toàn bộ công ty đều ở trong trạng thái phấn khích khẩn trương. Trên bữa tiệc, Mark còn dùng tiếng Trung kể lại thời gian cao trung hắn và Tô Xán từ ý tưởng đột phát lập nên Facebook, khiến mọi người nghe say sưa.

*** Mark nói tiếng Trung rất giỏi, từng trả lời phỏng vấn bằng tiếng Trung hơn nửa tiếng.

Đại đa số mọi người khi gia nhập Facebook nhìn thấy Tô Xán đã thấy y trẻ lắm rồi, không ngờ Mark còn ít tuổi hơn cả Tô Xán.

Từ trong miệng Mark nghe được lịch sử sáng nghiệp, cái ý tưởng thiên mã hành không, thậm chí có chút hoang đường, hiện nay đã đi khắp trường cao trung Mỹ, đi tới Trung Quốc, trở thành hiện thực. Những câu chuyện như vậy luôn luôn truyền cảm hứng, kích động lòng người.

Khi đó Mark vẫn là thiếu niên lập chí muốn vào đại học Harvard, Tô Xán còn là học sinh cao trung chưa biết tới tương lai. Cảnh thương hải tang điền thường diễn ra trong phim ảnh nay tái hiện sinh động trong hiện thực.

Cuối cùng Mark nói một câu làm phần kết:
- Nếu như anh bỏ lỡ một quốc gia 1.2 tỷ dân, làm sao có thể chinh phục thế giới.

Khiến toàn thể nhân viên Facebook TQ vỗ tay như sấm nổ, rất nhiều người bị Mark nói cho máu sôi sùng sục, có lẽ vì những lời phát biểu hôm nay của Mark khiến vài người được gợi ý nào đó thay đổi cuộc đời. Có người nói vị chủ tịch tối cao này có khuynh hướng đế vương, dục vọng chinh phục và công kích cực mạnh. Có người khách quan cho rằng Mark là người theo chủ nghĩa lý tưởng, trên thế giới này người thành công nhất thường chính là người chủ nghĩa lý tưởng.

Kết thúc cuộc họp, mọi người tới thẳng sông Hoàng Phố, bao cả một chiếc du thuyền, toàn công ty tổ chức tiệc buffet trên đó.

Trong bữa tiệc Liễu Trường Huy nói với Tô Xán là thị trưởng Uông Thuyên muốn gặp Mark, e rằng tiếp đó mấy ngày sẽ toàn gặp mặt phương diện tương quan chính phủ.

Hành trình lần này của Mark giữ bí mật với bên ngoài, vì Facebook Mỹ đang đối diện với vấn đề mang tính xã hội, nhiều quốc gia đang thảo luận

ứng phó với tình huống này ra sao, là đưa vào hạn chế hay là cấm hoàn toàn. Hiện giờ tình hình của Facebook TQ ở cao tầng không lạc quan, bộ khoa kỹ, bộ sản nghiệp thông tin, bộ xuất bản tin tức đều đưa ra cảnh báo, Facebook TQ hiện giờ tốt nhất là không gây chú ý, nếu như lúc này tiếp xúc mật thiết với Facebook Mỹ, không khác gì đổ thêm dầu vào lửa.

Tô Xán không chắc chuyện này có thể giữ bí mật được, giới truyền thông mũi rất thính, nhất là khi Facebook đang trên chảo rán thế này, có điều chỉ cần bọn họ không chủ động loan truyền, dù có báo cho đăng ở phạm vi nhỏ cũng không gây nên sóng gió gì, nên Tô Xán vẫn dứt khoát đem bữa tiệc tổ chức trên sông Hoàng Phổ.

Trời trong gió mát, hôm nay là ngày thời tiết tốt, ánh đèn thành phố như xuyên thấu tới tầng mây.

Trên boong tàu Tô Xán cùng Mark, Mục Quốc Phong đứng dựa vào lan can nói chuyện với nhau.

Mục Quốc Phong tặc lưỡi nói với Tô Xán:
- Mấy ngày qua cùng Đường Vũ bàn giao công việc, Lão Triệu than thêm một năm nữa thôi không dám cầm đồng lương của cậu nữa rồi.

Trân sàn thuyền lúc này tưng bừng không khí lễ hội, nam thanh nữ tú rất nhiều, nhưng không che lấp được hào quang từ một cô gái, đôi mi dài mảnh, mũi thẳng cao, môi dầy cong, cằm thon thon, đôi mắt trong lại mông lung sương khói như hồ nước thu, không ai khác ngoài Đường Vũ.

Đường Vũ tay cầm ly rượu cao cổ, đang trò chuyện giao lưu với Khải Đặc, Kiều Thụ Hâm, Trương Quả, những nhân vật chủ chốt của Facebook TQ, miệng luôn mang nụ cười tươi tắn, cô cần nhanh chóng đi vào trạng thái hòa nhập với công việc, giúp đỡ Tô Xán trong lúc khó khăn này .

Hôm nay Đường Vũ mặc chiếc vát đầm hoa dài, phần trước vô cùng kín đáo che lấp đi nhiều đường cong yêu kiều của thiếu nữ, chính vì thế mà

phần lưng ngọc ngà khoe trọn ra ngoài càng thêm nổi bật, làn da trắng nõn nà sáng bóng. Giây chiếc váy buộc thắt nút ở sau cổ tinh tế mềm mại, bờ vai tròn trịa thanh thanh cực kỳ gợi cảm, cùng mép váy xẻ cao thi thoảng đùi ngọc ngà trắng trơn như ngà voi thoáng lộ theo bước chân như khơi gợi người ta sinh ra trí tưởng tượng vô hạn, phát tán phong quang điên đảo chúng sinh của mỹ thiếu phụ.

Dù chênh lệch về tuổi tác rất lớn, ánh mắt Mục Quốc Phong vẫn bị Đường Vũ thu hút, có thể hình dung được ở ngoài văn phòng này, những chàng trai trẻ, những nhân tài tới từ lĩnh vực tài chính, thông tin điện tử, marketing, hành chính, ngôn ngữ khao khát và si mê cô gái này thế nào.

Đáng tiếc cô gái đó như nữ thần trên cao chỉ có thể ngắm nhìn thôi, không ai còn cơ hội nữa.

- Không ngờ Đường Vũ có bờ vai đẹp như vậy, cả lưng nữa, có thể nói là sát thủ bóng lưng.
Mark vỗ vai Tô Xán lắc đầu:
- Trước kia cậu giữ cô ấy quá chặt, làm Đường Vũ không thể tỏa hào quang của bản thân, đáng lẽ cô ấy phải sang Mỹ sớm hơn mới đúng.

Tô Xán lườm hắn một cái:
- Có giỏi thì đi gặp cô ấy mà khen, cô ấy cũng đang muốn hỏi tội cậu tránh mặt cô ấy đấy.

Mark cười hăng hắc vài tiếng, đợi Mục Quốc Phong đi chỗ khác, uống một ngụm Sprite, mắt nhìn về phía thành phố xa xa, nói:
- Chúng ta đang rất cần tiền, trước kia tôi từ chối lên TTCK khi cổ phiếu giá thấp là một sai lầm, như vậy sẽ có thêm nhiều nhà đầu tư sẵn lòng mua cổ phiếu của chúng ta, sẽ có nhiều tiền dư dả.

Đầu năm 2004, Yahoo thấy mạng xã hội đang khí thế hừng hực, mà bọn họ thậm chí một chỗ trong đó cũng không có, trong suốt một năm qua bọn họ

không chỉ một lần tiếp xúc với Mark, cuối cùng đoàn đội chấp hành Yahoo cho rằng họ nên thu mua Facebook. Terry Semel CEO của Yahoo lần đầu tiếp xúc với Mark bày tỏ ý nguyện bỏ ra 2 tỷ USD mua lại Facebook, kế hoạch này gây ra cuộc tranh luận lớn ở HĐQT Facebook Mỹ.

Đại biểu James của Accel bỏ phiếu thuận đây là cơ hội kiếm tiền lớn, dùng thuật nữ của nhà đầu tư mạo hiểm bọn họ thì đây là cơ hội tốt nhất để "rút lui", bọn họ năm ngoái đầu tư vào 63 triệu USD, vẻn vẹn chưa tới 10 đã thu được lãi gấp 5 lần rồi.

Thời gian đó họp HĐQT, mọi người chia ra hai phe tranh chấp dữ dội, đại đa số là chia rẽ tồn tại giữa nhân viên lớn tuổi và nhân viên ít tuổi, khi đó hai thành viên muốn bán công ty, còn Dustin thì đứng về phía Mark, ý kiến ở phía cổ đông, nhân viên công ty đều chia hai phe ngang ngửa nhau.

Có điều trong HĐQT 5 người, vì quyền của Tô Xán ủy thác cho Mark, thêm vào Dustin, nên hắn khống chế quá bán HĐQT, có điều nếu hai phiếu tự bỏ cho mình, ít nhiều mang chút độc đoán cường quyền, mất uy tín.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 308: Cơn mưa bất chợt (2)

James và Donald mỗi người có một ghế, James cực kỳ kiên quyết lập trường bán công ty, Mark hi vọng điều hòa mâu thuẫn này, quan trọng là ở Donald, ông ta tuổi cao, cũng khuynh hướng bán công ty, nhưng thiên hướng tôn trọng người sáng lập, cho nên cuối cùng biểu thị sẽ bỏ phiếu theo quyết định của Mark, kết quả chuyện Yahoo thu mua Facebook kết thúc.

Nhưng Facebook nhờ kế hoạch thu mua này mà cổ phiếu đạt tới giá trị 4 tỷ USD.

Nếu như làn sóng cách mạng kia không nhờ có sự tồn tại của Facebook được thúc đẩy xuất hiện ở các nơi trên thế giới, không có bi kịch người cha giết con gái, dư luận tuyên truyền cái xấu kia, giá trị đó của Facebook sẽ tăng cường thêm ảnh hưởng và sức hấp dẫn của Facebook, sẽ được nhà đầu tư của thung lũng Silicon theo đuổi nhiều hơn. Nhưng những sự kiện kia đã xảy ra.

Căn cứ vào đề nghị quốc hội cùng nghị viện Mỹ, phải đóng cửa Facebook Mỹ tiêu trừ khả năng nó gây nguy hại cho công chúng, trước khi giải quyết được vấn đề thì không cho nó mở cửa trở lại.

Dưới dư luận như thế, giá trị cổ phiếu của Facebook quá cao sinh ra phiền phức tương đối lớn, Facebook cần tiền, nhưng những nhà đầu tư cung cấp tiền đều cân nhắc thế cục hiện nay đầu tư tiền vào Facebook liệu có đem lại hồi báo xứng đáng không? Bản chất đầu tư là lạnh lùng và tanh máu, khi anh được ưa chuộng, bọn họ tranh nhau tâng bốc xun xoe lấy lòng, nhưng khi đối diện với nguy cơ, hãy cầu xin họ không bồi thêm một cước.

Tô Xán giơ lý rượu lên:
- Cảm giác từ chối Yahoo thu mua thế nào?

Mark thẳng thắn thừa nhận:
- Rất mâu thuẫn, tôi cũng không phải là thánh, chỉ cần gật đầu 2 tỷ USD sẽ gửi vào tài khoản, nếu chúng ta không sáng lập ra Facebook, có lẽ cả đời không mơ tới số tiền này.

- Đây là số tiền cực lớn, nó sẽ thực sự thay đổi cuộc sống của tôi cùng với rất nhiều nhân viên làm việc cho tôi. Tôi nhìn thấy khát vọng của bọn họ, cho dù có tốt nghiệp Harvard, Stanford hay gì nữa thì bọn họ cũng đang trông chờ thời khắc này, có thể không lo chuyện cơm áo nửa đời sau nữa rồi, thậm chí có thể đi Hawai nghỉ mát, đi Thụy Sĩ trượt tuyết. Tất cả cuộc sống hạnh phúc đó chỉ trong một ý niệm của tôi, khi đó áp lực của tôi rất lớn suốt cả một đêm không ngủ. Cuối cùng tôi quyết định theo đuổi ý tưởng ban đầu của chúng ta, nếu tiếp nhận số tiền này mới là không công bằng với tất cả mọi người.

- Cậu đã thành người quản lý thực sự của vương quốc này rồi đấy.
Tô Xán gật đầu, lòng cảm xúc vô cùng, chàng trai trạch nam mặt đầy tàng nhang năm nào cuối cùng cũng trưởng thành đi trên con đường vương giả của hắn.

- Nhưng mà chúng ta vẫn cần tiền, tiền lương của hơn 500 nhân, duy trì máy chủ của trung tâm dữ liệu tăng lên từng ngày, những thông tin người dùng trên toàn thế giới thấy được đều từ đó mà ra. Còn phải tiến hành kiến thiết cơ sở kết cấu thương nghiệp, chúng ta còn cần lập tổng bộ quốc tế ở Berlin, văn phòng ở Pari, Stockholm, Sidney, sau này còn nhiều nữa. Tới giờ tôi không biết giải quyết vấn đề tiền ra sao nữa.

Khi thực sự lên tới vị trí đó người ta mới hiểu được khó khăn to lớn trong đó. Facebook TQ hiện giờ không cách nào giúp được Facebook Mỹ, Facebook Mỹ đốt tiền quá dữ dội, đem so ra lợi nhuận của của Facebook TQ hiện giờ chỉ đủ để nhàn tản thằng chột làm vua sứ mù ở vùng đất TQ nơi mạng internet còn tương đối mỏng manh này thôi, nếu không biết tự

lượng sức truyền nội lực cho Facebook Mỹ, sẽ bị hút quắt người giống trúng Hấp Tinh Đại Pháp vậy.

Tô Xán không thể bày mưu tính kế gì cho Facebook Mỹ nữa, dù sao nó đã biến đổi quá to lớn rồi, mà Tô Xán học ở ĐH Thượng Hải, phát triển ở Thượng Hải, không phải học Stanford, không ở Palo Alto, quá nhiều thứ thao tác nội bộ Facebook Mỹ không nắm được nữa, nếu vọng ngôn nói bừa, khác gì thằng mù chỉ đường.

Cho nên chỉ có thể vỗ vai Mark, đóng gió lồng lộng Hoàng Phổ thổi vào, nói:
- Thư giãn đi, thế nào cậu cũng có cách thôi.

Mark ngập ngừng một chút rồi, gật đầu:
- Tôi hiểu, lần này tôi tới Trung Quốc cũng là muốn giải khuây.

……..

Trời chưa tắt nắng, ráng đỏ nhuộm đỏ thành phố thế mà thoáng chốc mưa như có người vốc nước ném xuống, hơi nóng ban ngày còn chưa kịp chầm chậm hạ xuống đã rơi vào màn mưa mang theo sương mù ẩm ướt.

Người đi đường trên hè phố chạy tán loạn như ong vỡ tổ, những chiếc xe đạp thì tăng tốc phóng vèo vèo, thi thoảng là tiếng phanh xe hãi hùng khiến người ta phải ngoái đầu nhìn, cơn mưa bất chợt biến mọi thứ trở thành hỗn loạn. Trong cửa kính trong suốt của cửa hiệu KFC nhìn thấy bóng dáng những người trẻ tuổi và nhân viên văn phòng vừa mới tan tầm, mọi người cầm cốc cà phê nóng trong tay sưởi ấm, nhìn màn mưa mù mịt bên ngoài, tâm tình có chút gì đó tắc ngẽn trong ngực, giống như nhân tố chưa biết đang từ từ ấp ủ trong mưa bão.

Tòa nhà Mỹ La là một trong đó kiết trúc tiêu điểm ít thấy có thể nhìn thấy được đường nét trong cơn mưa tầm nhìn trong thành phố hạ xuống tới mức tối đa này. Thi thoảng chớp lóe lên, chiếu sáng góc cạnh của tòa nhà, giống

như đang dùng một tư thái oai hùng âm thầm chiến đầu với giông bão đen kin kịt trừ bên trên áp xuống.

Kiều Thụ Hâm từng nói, ngồi trong tòa nhà Mỹ La, cho dù chỉ pha một cốc trà ngồi ngắm hết xuân hạ thu đông ngời cửa sổ cũng không thấy lãng phí thời gian.

Thực sự tòa nhà này trú rất nhiều công ty trong top 500 công ty hàng đầu thế giới, mỗi ngày từ nơi này giao hoán tin tức hoặc là điểm liên kết với cao tầng thế giới, truyền tới chi nhánh các nơi, mỗi một điều lệnh đưa ra có thể ảnh hưởng vận mệnh vô số người, mỗi giờ mỗi khắc đều có thể thay đổi hoàn cảnh kinh tế. Thậm chí có người nói đùa, nếu như có sự kiện giống ngày 11 - 9 ở Mỹ xảy ra ở đây, e rằng TTCK chỉ trong một đêm sẽ chạm đáy ngay tức thì.

Tòa nhà Mỹ La trong đêm khuya, một chiếc Mercedes màu đen như một bóng ma âm thầm đi vào bãi đỗ.

Hiện giờ không chỉ tầng 17 mà tầng 18 cũng thuộc về tổng bộ Facebook Mỹ, cửa thang máy mở ra, đi vào cửa là một bức tranh tường lớn, ánh đèn dìu dịu và khung cảnh do cách bố trí đồ đạc tạo ra không khí ấm áp khác hoàn toàn bên ngoài, bất kể ngoài kia nóng nực hay rét mướt, hệ thống điều hòa trung tâm duy trì một nhiệt độ thích hợp với con người nhất.

Mark đột xuất muốn tới Facebook TQ làm Tô Xán bất ngờ, điều này khiến nhân viên đang tăng ca chẳng khác nào như chuẩn bị đón địch, mặc dù ở bữa tiệc hàng năm đã thấy Mark rồi, biết hắn còn trẻ hơn cả Tô Xán, nhưng con người tới tầm như hắn, tất cả yếu tốt tuổi tác hay ngoại hình không phải thứ trọng yếu, chỉ có địa vị thân phận mới là thứ đại biểu.

Thân phận địa vị thay đổi tính cách và khí thế của một người, sự cường đại của Mark khiến người bên cạnh tự giác cảm thấy mình nhỏ bé. Cũng giống như những nhân viên ba bốn chục tuổi của Facebook TQ qua chục năm lăn

lộn với cuộc đời, đối diện với Tô Xán cũng biểu lộ sự kính sợ, nhưng Tô Xán còn có thể thấy được hàng ngày, thấy được hắn ôn hòa dễ gần, còn Mark ở tận Mỹ, khiến người ta bất an căng thẳng.

Bóng đêm xuống, tổng bộ Facebook thường trầm lắng, nhưng hôm nay đột nhiên trở nên náo nhiệt, bên cạnh Mark là Tô Xán, cả Tô Xán và Mark đều có mặt, tầng quyết sách tối cao của Facebook nối nhau tới.

Từ trái qua phải lần lượt là CEO Kiều Thụ Hâm, Đường Vũ, giám đốc tài chính CFO Quan Khải Đặc, phó tổng giám đốc Triệu Ngạn Bân, COO Mục Quốc Phong. Không ai biết vì sao Mark lại đột nhiên gọi điện cho Tô Xán đề xuất hắn muốn tới Facebook TQ.

Mưa gió không ngừng đập lên cửa sổ, không khí có chút ngột ngạt. Nhân viên tăng ca nhìn thấy được biểu hiện khác thường của cự đầu công ty.

- Tôi muốn xem báo cáo tài vụ cả năm của Facebook TQ, cùng với phương án đưa vào thị trường của WoW.
Mark ngồi ở chiếc ghế đầu tiên trong phòng họp, quay đầu nói rất nhanh với mọi người, cho thấy hắn hành động rất có tính mục đích.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 309: Cơn mưa bất chợt (3)

Đại đa số mọi người đều ngớ ra, Kiều Thụ Hâm không hiểu, Mark muốn xem báo cáo tài vụ cả năm cũng không thành vấn đề, nhưng muốn xem phương án Blizzard đưa WoW lên thị trường Bắc Mỹ thì khác rồi.
Năm nay WoW bắt đầu cho chơi thử ở Bắc Mỹ và Hàn Quốc, một vị trí nhận bản chơi thử ở trung tâm Fry California, trong trung tâm này có thể chứa được 2 cái Boing 747, nhưng trời còn chưa sáng đã có không ít hơn 6.000 người xếp hàng tới nhận bản chơi thử, đội ngũ ngoằn ngoèo kéo dài từ trong trung tâm ra bãi đỗ xe, như quỹ đạo của sao Diêm Vương. Blizzard gửi cho Facebook TQ kế hoạch vận hành chi tiết nửa năm sau. Đương nhiên Facebook TQ cũng phái ra quan sát viên của mình tới Blizzard, năm nay khi WoW chính thức vận hành còn mời Facebook Mỹ tới tham dự. Phương án vận hành này nếu như chỉ có chút gió lay cỏ động truyền ra bên ngoài không biết gây ra biến cố gì, đây là bí mật cao nhất của Facebook TQ.

Có điều Mark đã muốn xem thì không ai có thể từ chối, Kiều Thụ Hâm mặt sầm lại, ra hiệu cho trợ lý đi lấy tài liệu, không khí trong phòng họp trở nên ngột ngạt.

Mark vừa đọc vừa hỏi một số chi tiết, có người phụ trách phương diện này giảng giải cho hắn nghe, tới tận 2 giờ sáng Mark mới ra hiệu cuộc họp mới kết thúc, bảo mọi người rời đi.

Trước khi đi Mark mới nói với Đường Vũ:
- Xin lỗi không cẩn thận để bạn phải thức tới giờ này, bên Mỹ bây giờ mới là hai giờ chiều ..

Đường Vũ mỉm cười nói:

- Không sao, cậu quên tôi vừa mới ở Mỹ về sao, vừa vặn chưa thích ứng lại với giờ bên này.

Tô Xán bảo Lý Bằng Vũ đưa Mark về khách sạn, Facebook Mỹ đối diện với khiêu chiến chưa từng có, trong sự khiêu chiến đó, Mark càng ngày càng trở nên lợi hại.

- Mark nếu như muốn xem những tài liệu này vì sao không đợi tới sáng mai mà giữa đêm khuya gọi điện cho cậu? Theo lý mà nói tôi là người điều hành cụ thể công việc thường ngày, nếu có nghi vấn gì tôi là người giải đáp trực tiếp với hắn, nếu chỉ vì những nghi vấn đó, không cần triệu tập hết tất cả mọi người thế này.
Kiều Thụ Hâm giọng nói có chút ngờ vực xen lẫn bất mãn:

Tô Xán nhìn nhìn xe Mark rời đi trong mưa, trong lòng không biết cảm giác gì.

Đường Vũ mặc áo khoác lên, đêm khuya lại thêm mưa gió, trời khá lạnh, nói với cao tầng Facebook TQ đang nhìn Tô Xán:
- Thôi, mọi người về đi, đêm đã khuya lắm rồi.

Mọi người không cố hỏi gì thêm, tạm biệt lẫn nhau rồi ai nấy lên xe về nhà mình.

Tô Xán và Đường Vũ vào trong xe, lúc này tất nhiên không thể về ĐH Thượng Hải rồi, hai người chui vào trong xe, đóng cửa lại, ngoài kia mưa nện rầm rập lên vỏ xe, bao vây bốn phương tám hướng, như con ác ma đang điên cuồng tìm chỗ hở vào tấn công người bên trong, khiến đêm khuya lạnh lẽo vắng vẻ tăng thêm chút đáng sợ. Tuy trong xe rất kín, nhưng Tô Xán khẽ rùng mình chỉ có hơi ấm cơ thể Đường Vũ truyền tới, y cảm giác được chút yên tâm.

Thế giới này có rất nhiều người làm ra thành tựu đáng nể, có người hô phong hoán vũ trong lĩnh vực, có người một câu nói quyết định vô số vận

mệnh, nhưng tất cả có chúng một đặc điểm, sau khi rời khỏi sân khấu chỉ điểm giang sơn của mình, luôn chỉ có bóng lưng cô độc.

Cuộc đời là như vậy, có được phải có mất, nhiều người khi đứng trên đỉnh cao, vào thời khắc huy hoàng nhất cuộc đời, không nhất định trong lòng tràn ngập phấn khích, kiêu ngạo, thành tựu. Mà thường nhìn lại quá khứ, đối diện với huy hoàng hôm nay, bọn họ đã mất đi cái gì, lấy cái gì để giao dịch, tôn nghiêm hay đạo đức? Trinh tiết hay mộng tưởng? Còn lại ở trong tay cái gì, đôi tay đẫm máu nhưng không thể quay đầu trở lại được nữa.

Tô Xán tâm tình rất không tốt nắm lấy tay Đường Vũ, Đường Vũ nắm tay y đặt lên má mình, nở nụ cười ôn nhu.

Lúc chạy vào trong xe tóc mai Đường Vũ bị nước mưa làm ướt, nhưng lúc này cô càng giống mỹ nữ ôn nhu trong bức tranh thủy mặc, khuôn mặt bớt đi nhiều lạnh lùng.

Một năm qua Đường Vũ không chỉ đi du học, cô còn làm việc ở tổng bộ Facebook Mỹ, không đảm nhận bất kỳ chức vụ quản lý nào, mà làm một nhân viên bình thường nhất. Một năm rèn luyện, cô nhanh chóng bước vào trạng thái công việc, trở về Facebook chưa xác định chức vụ chính thức, nhưng trong công ty đều mặc định cô là người đứng chỉ sau Tô Xán và Kiều Thụ Hâm.

Hiện giờ với Tô Xán mà nói, chuyện may mắn nhất bây giờ là từng bước đi tới ngày hôm nay, bên cạnh luôn có bàn tay nắm chặt này, làm y không lạc lối, không chệch khỏi con đường đã chọn.

Tô Xán tay phải nắm tay Đường Vũ, tay trái điều khiển thiết bị dẫn đường trên chiếc Bentley, bản đồ đường xá toàn bộ thành phố Thượng Hải.

Đường Vũ hỏi:
- Đi đâu?

- Cha em chắc không còn ở Thượng Hải nữa đúng không?

- Cha em đang ở Chiết Giang.

- Vậy tới Tuyết Hải Dật Cư đi, anh thích không khí ở nhà em.
Đương nhiên Tô Xán thích nơi đó rồi, đó là nơi y từng sợ hãi, cuối cùng chinh phục được.

Đường Vũ nhìn thấu nội tâm u ám của Tô Xán, lườm y một cái, rút tay lại, quay đầu đi:
- Vậy lái xe đi.

Tô Xán cười hì hì, khởi động xe, lướt đi trong cơn mưa chưa có dấu hiệu nào sẽ giảm bớt.

Đường Vũ trầm ngâm một chút mới nói:
- Tô Xán, vì sao Mark đột nhiên triệu tập cao tầng giữa đêm khuya như vậy, còn đòi xem cơ mật thương nghiệp tối cao nữa, anh nói xem cậu ấy lập uy như vậy với mục đích gì?

Tô Xán nhớ tới cảnh ở phòng hội nghị, tất cả mọi người ngồi quanh chiếc bàn tròn, yên tĩnh ngồi đợi Mark đọc tài liệu rồi chất vấn, nhíu mày đáp:
- Mỗi người nắm quyền đều muốn tăng cường cảm giác tồn tại của mình, Mark cũng thế, cậu ta là người có dục vọng chinh phục mạnh. Đại khái muốn thể hiện chút sự tồn tại của mình ở Facebook TQ thôi.

Đường Vũ liếc Tô Xán thở dài:
- Anh không nên quá mềm yếu như vậy, em biết anh coi cậu ấy là người bạn thân thiết, nhưng thời khắc thế này, em không nghĩ Mark vì tình bạn mà nương tay đâu. Anh thừa hiểu Mark không đơn thuần muốn thể hiện sự tồn tại của mình.

Đó cũng là nghi vấn toàn bộ cao tầng xuất hiện ở tòa nhà Mỹ La hôm nay, bọn họ không nói ra, không phải ngại điều gì, mà tất cả đều mở to mắt xem

tình thế biến hóa, biểu hiện của Tô Xán hôm nay rõ ràng quá kém, bị Mark áp chế ngay trên trận địa của mình, đây là chuyện rất không hay.

- Có lẽ chỉ có anh mới còn đơn thuần coi cậu ấy như người bạn, cùng nhau thuyết phục ủy viên trường mở cửa kho dữ liệu, đứng sau lưng để Mark giành hết hào quang.
Đường Vũ giọng nghiêm túc:
- Nhưng bây giờ cậu ấy là chủ tịch một mạng xã hội với 200 triệu người, quản lý công ty lớn hơn Facebook TQ nhiều lần, phức tạp hơn rất nhiều, cậu ấy không dùng tình cảm làm việc đâu, sự nhường nhịn của anh không khiến cậu ấy cảm kích. Tô Xán cậu ấy không tới Trung Quốc đơn giản là giải khuây, em có cảm tưởng cậu ta có kế hoạch lâu rồi, hồi ở Mỹ cậu ấy né tránh gặp em không phải buồn vì những nguyên lão Facebook lần lượt rời đi, mà sợ em phát hiện ra điều bất thường.

- Vậy em nói cậu ta lập uy mang mục đích tính lý trí, vậy cậu ta làm gì? Chẳng lẽ Facebook TQ còn ảnh hưởng tới được Facebook Mỹ sao?
Giọng Tô Xán không thoải mái:
- Chẳng lẽ cậu ta muốn dùng tài vụ của bên này bù đắp thua lỗ bên đó? Chỉ như muối bỏ biển thôi, rõ ràng là không thể ...

- Anh đang quá trẻ con đấy ...
Đường Vũ nói tới đó hơi giận, điểm yếu Tô Xán quá rõ, quá coi trọng tình cảm, Mark đang đánh vào điều ấy, còn Tô Xán lại lảng tránh hiện thực. Im lặng một lúc, giọng cô mềm mỏng hơn:
- Chúng ta không có khả năng ảnh hưởng tới phía Mỹ, bọn họ cũng không cần chúng ta giảm tổn thất ... Nhưng nếu hi sinh chúng ta, đối với Facebook Mỹ ...

Mưa vẫn ào ào trút xuống dường như toàn bộ âm thanh trên thế giới bị nuốt chửng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 310: Quần ma loạn vũ (1)

Phổ Đông có một cái khách sạn kiểu hoa viên, khác với những khách sạn khác ở trong khu cứ hơi chút là xây mấy chục tầng, khách sạn này chỉ có bảy tầng, khắp khách sạn mang một phong cách Châu Âu hùng tráng khí thế.

Bên cạnh khách sạn có một khu vực chiếm diện tích ước chừng 600 mẫu vừa mới hoàn thành năm nay, gây sự phóng viên trong ngoài nước chú ý, đó là học viện cán bộ Phổ Đông, sự thần bí của nó chỉ thua kém trường đảng TW nơi học tập của quan viên cấp cao của nước cộng hòa.

Cái khách sạn này khá có lai lịch, thuộc về hệ thống máu mủ với học viện cán bộ Phổ Đông, vốn nó dùng để tiếp đãi những nhân vật mẫn cảm quan trọng không tiện vào trường, cho nên đương nhiên là trang bị và điều kiện không tệ, có thể sánh với khách sạn 5 sao, thường không mở cửa kinh doanh với bên ngoài.

Trong khách sạn có năm chiếc xe đỉnh cấp dùng khi đi công vụ, Rolls Royce và Lincoln đều ở trong đó, lúc nãy trong nhà ăn có mấy nam tử người Mỹ, trông không có chút nào đặc biệt, cho dù người ra vào khách sạn này toàn là nhân vật gia thế liên quan tới chính trị, không có nghĩa là họ phải có điều gì đó không tầm thường, có điều không phải là giáo viên ngoại tịch khiến người ta nghi hoặc.

Thế nhưng những nam tử Mỹ này không phải là minh tinh, danh vọng địa vị vượt xa minh tinh quốc tế.

Người tóc bạch kim chính là DonValentine, gần 60 tuổi, nhìn ông ta mặc cái áo T-shirt mỏng cùng đôi giày leo núi rẻ tiền, ai mà ngờ được ông ta là người đi tiên phong của những nhà đầu tư ở thung lũng Silicon, cả đời ông

ta có thể dùng hai chữ huy hoàng để hình dung, đầu tư vào Apple của Steve Job, năm xưa khi nhà sáng lập Cisco vừa tốt nghiệp đại học Stanford đi ra được ông ta đầu tư nắm 30% cổ phần, bây giờ được hồi báo cả ngàn lần.

Còn người gần đây nổi danh ngồi bên cạnh ông ta là Michael Moritz, người phát hiện ra Dương Chí Viễn (Jerry Yang) của Yahoo, thành điển hình nhà đầu tư thời đại Internet. Năm 95, quỹ Hồng Sam đánh giá Yahoo có giá trị 4 triệu USD, năm 96 đầu tư 1 triệu USD để yahoo lên TTCK, cổ phiếu Yahoo đạt đỉnh 850 triệu USD, cổ phiếu tăng lên so một năm trước tận 2000 lần, đó đúng là thời đại điên cuồng trước khi bong bóng internet tan vỡ.

Người bình thường khó nhìn bề ngoài nhận ra hai nhân vật này từng trải qua chuyện gì.

Không lâu sau Chiêm Hóa cùng với Cao Hằng từ học viện Phổ Đông đi ra, Chiêm Hóa giới thiệu hai bên, mỗi bên đều có người phiên dịch chuyên nghiệp.

- Rất xin lỗi vì tôi tới muộn, tôi nghĩ hai vị tới Trung Quốc, người nóng lòng được tiếp kiến không phải là ít.
Cao Hằng biết hai người này vừa ở Hong Kong, tiếp xúc với giới tài chính ở đó, vừa tới nội địa là đến Thượng Hải ngay, hiển nhiên hai nhân vật thần thoại của giới đầu tư mạo hiểm đã nhìn thấy mùi khói thuốc trong này:
- Idd đầu tư ngưỡng mộ hai vị từ lâu, nếu như lần này có thể cùng hai vị hợp tác, đó sẽ là sự nghiệp vĩ đại của chúng tôi.

Đi theo Cao Hằng có hai người, một là cháu gái Trần Nghiên, hiện giờ là phó tổng giám đốc hạng mục đầu tư mạo hiểm IDD, thành lập ở ngoại cảnh. Một người khác là thanh niên chừng 28 tuổi, tên Cao Cường, em họ của Cao Hằng, vừa mới vào sĩ đồ, một công vụ viên cấp khoa ở Thượng Hải.

Cả hai đều là người được Cao Hằng đánh giá cao trong thế hệ tiếp theo của Cao gia, đang tận tâm bồi dưỡng bọn họ.

Michael nhìn nhóm người Cao Hằng gật đầu:
- Làm nghề này có rất nhiều người ngạo mạn và phù phiếm lắm rồi, cho nên không cần phải vòng vo giả thần giả quỷ với chúng tôi, như cậu đã nói rất nhiều người muốn gặp chúng tôi, nên thời gian của chúng tôi không có nhiều, nếu cậu tán đồng điểm này thì chúng ta ngồi xuống thảo luận vấn đề hợp tác.

- Tôi tán thành.
Cao Hằng vui vẻ gật đầu rồi ngồi xuống, không ngạc nhiên vì tính khí kỳ quái của hai người này, cũng không vì những lời nói kia mà thấy phật ý, bọn họ vốn không có hành trình tới Thượng Hải, tất cả là vì chàng trai vừa mới tới Thượng Hải kia.

DonValentine giọng khàn đậm chất châu Mỹ nói vào vấn đề:
- Lần trước kế hoạch đầu tư của chúng tôi không thành công, tôi thừa nhận lần đó đoàn đội chúng tôi đã mất hết thể diện, cho nên lần này chúng tôi đích thân tới đây, hi vọng với kinh nghiệm của ông Chiêm Hóa, và nỗ lực của các vị sẽ tác thành cho thành công của lần đàm phán này.

Cao Hằng mỉm cười:
- Người Trung Quốc chúng tôi chú trọng giao phong về khí thế, sĩ khí không thể thua đối phương, lần này phiền toái tới từ các nơi trên thế giới đã khiến cho Facebook hỗn loạn, tôi tin rằng bọn họ cũng đang cấp thiết hi vọng tiến hành cuộc đàm phán này. Chàng trai trước kia nói mười nguyên nhân không nên đầu tư vào Facebook, tin rằng hiện giờ đã trưởng thành, thành người có thể quyết định được sinh tử của công ty rồi.

DonValentine và Micheal sau hơn sáu tiếng đồng hồ thảo luận, cùng phía Chiêm Hóa, Cao Hằng đạt thành ý kiến thống nhất, sau đó bọn họ tới Bắc Kinh, tham gia lễ khai trương vài hạng mục đầu tư ở Trung Quốc.

Tâm tình Chiêm Hoa lúc này rất tốt, mỉm cười nói:

- Lần này tên nhóc ngạo mạn kia sẽ từng bước rơi vào vòng vây chúng ta thiết lập.

Cao Hằng tay gõ nhịp trên bàn, lại nói về một người khác:
- Dù sao vẫn cần cẩn thận bố cục, sức ép từ bên ngoài dần dần thít chặt lấy y, không để y cảnh giác, giống như rút hết không khí xung quanh cho y dần hoa mắt chóng mặt vậy, đến khi nhận ra đã quá muộn, rồi chúng ta lại thong thả kết thúc.

Trần Nghiên cười quyến rũ:
- Chú, chẳng bằng để cháu ra tay cho nhanh, cháu câu được y rồi, sau đó đá một phát, theo như cháu quan sát hôm đó, y thuộc giống đa tình lắm, nhìn đám nữ sinh như phát cuồng lên đủ biết thường ngày y rất ga lăng với các cô gái.
Cô ta có vốn liếng để tự tin, vẻ đẹp, thân phận, địa vị đều mang sức hút khiến nam nhân sinh dục vọng chinh phục, hơn nữa thủ đoạn cũng không vừa.

Không ngờ Cao Hằng nghiêm túc nói, giọng còn có hơi nặng:
- Chú đưa cháu theo là để quan sát học tập, đây không phải là cục diện cháu ứng phó được. Mặc dù bây giờ tất cả đều chú ý tới Facebook TQ, nhưng đừng quên rằng trong tay Tô Xán còn có Đôn Hoàng, Thục Sơn, Ba La đây là sản nghiệp giúp y duy trì và gây dựng Facebook TQ phát triển như vậy giờ, chưa kể Thượng Mạnh, Phượng Hoàng, và bố cục thương nghiệp rộng lớn y lập nên, tóm lại Tô Xán không phải là người để cháu coi thường.

Trần Nghiên bĩu môi, Cao Hằng rất ít khi lớn tiếng với cô, ủy khuất nói:
- Có gì đâu, cháu cũng gặp y rồi còn gì, chẳng phải ba đầu sáu tay ..
Sau đó lẩm bẩm nhỏ hơn:
- Hơn nưa nam nhân thì cũng như nhau cả, bản lĩnh cao thấp thì có khác gì nhau đầu chứ.

Thấy rõ ràng Trần Nghiên còn chưa phục, Cao Hằng không hài lòng:

- Sau này cháu nắm giữ IDD, làm sao có thể khinh suất như vậy, đây là điều tối kỵ, cũng là điểm yếu nhất của cháu, chú dẫn cháu đi nhiều nơi như vậy để cháu biết núi cao còn có núi cao hơn mà biết khắc phục cái tính này đi, đã hiểu chưa?

- Tiểu Nghiên, chú cháu nói đúng đấy.
Chiêm Hóa rít một hơi xì gà, Tô Xán là người dễ khiến người ta mất cảnh giác, đặc biệt là nữ giới, Trần Nghiên định dùng mỹ nhân kế, không khéo mất cả chì lẫn chài, có điều nói ra chỉ kích thích nha đầu kiêu ngạo này thôi, thong thả nhả ra khói xì gà:
- Nhãn quang của cháu cũng cần phải nhìn xa hơn, sâu hơn một chút, đằng sau y không phải chỉ có một người. Chuyện hôm nay không thể để cho ai biết, cho dù là bạn bè hay thân thích, qua một thời gian nữa các cháu sẽ hiểu hàm ý lời chú nói. Khi đó hẳn mấy đứa thực sự tiếp xúc với hiện thực tàn khốc rồi, cho dù chỉ đứng ngoài nhìn, cũng có lợi ích cho các cháu, nên nhớ lần này chỉ quan sát thôi, không được phép có bất kỳ hành động nào hết, các cháu là tương lai sau này của chúng ta.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 311: Quần ma loạn vũ (2)

B

ốn ngày sau cái đêm Mark bất ngờ yêu cầu tới tổng bộ Facebook Trung Quốc xem tài liệu, bốn ngày yên bình, mặt trời mọc rồi lặn, không có bất kỳ chuyện gì xảy ra.

Hôm đó mới sáng sớm, Kiều Thụ Hâm vừa mới tới văn phòng, vừa nghe cô thư ký báo cáo lịch trình trong ngày vừa tự mình pha cà phê, hắn là người kỹ tính tỉ mỉ, uống cà phê lại là sở thích, nên xưa nay luôn tự mình làm, chưa bao giờ nhờ người khác.

Tách cà phê thơm phức pha xong thì nhận được điện thoại của Mark gọi tới văn phòng chủ tịch, Kiều Thụ Hâm luyến tiếc nhìn tách cà phê rồi đưa cho thư ký, cô thư ký mừng quá cỡ, cà phê do tổng giám đốc pha cho, có lẽ mình là người duy nhất trong công ty.

Văn phòng của Mark đặt hướng về phía mặt trời, mỗi ngày có thể nhìn thấy mặt trời từ đường chân trời mọc lên, sau đó cuối ngày tàn dương như máu lại lặn xuống, vị trí truyệt vời. Sau khi Facebook TQ chiếm cứ cả tầng 18 của tòa nhà Mỹ La, hai tầng lầu đủ không gian cho 400 nhân viên hoạt động, văn phòng chủ tịch của Tô Xán chuyển sang tầng 18, một số bộ phận cũng chuyển lên theo, cho nên tầng 17 trống ra vài phòng chưa được bố trí, Mark tới Thượng Hải liền chiếm lấy một phòng chưa dùng làm nơi làm việc tạm thời.

Khi Kiều Thụ Hâm tới, Mark đang vùi đầu xử lý tài liệu trong tay, không ngẩng đầu lên mà chỉ ra hiệu cho hắn ngồi xuống. Kiều Thụ Hâm ngồi ở ghế đối diện, mặt trời chói lọi sau lưng Mark làm hắn thấy khó mở mắt nhìn.

- Tôi luôn chú ý công việc anh làm ở Facebook hai năm qua, anh làm được rất nhiều rất tốt, đưa Facebook TQ biến từ không tới có, công của anh lớn nhất.
Mark mở đầu bằng việc tán thưởng thành tích của Kiều Thụ Hâm, sau đó mở rộng tới quá trình công ty Tencent đối thủ cạnh tranh của Facebook TQ sẽ lên sàn chứng khoán Hong Kong, rồi chuyện WoW sắp đưa vào vận hành được người chơi kỳ vọng cực cao:

- Nhớ lại ngày tôi rời Mỹ về nước, dù bị Tô Xán thuyết phục, lòng không khỏi hoang mang, nơi này không có Facebook, mạng internet chậm phát triển, nhiều nhà còn chưa có máy vi tính nói gì tới chuyện vào mạng, bọn họ thậm chí chẳng hiểu SNS là cái gì, cho nên khi đó tôi nghĩ mình rơi xuống điểm thấp nhất của cuộc đời.
Nhắc tới những chuyện này làm Kiều Thụ Hâm rất cảm khái, giang tay ra chỉ văn phòng rộng lớn của Facebook TQ:
- Bây giờ cậu nhìn thấy rồi, đó là điều tôi không ngờ được.

Mark gật đầu, ánh mắt có vẻ phức tạp, cuối cùng dứt khoát nói:
- Đúng, anh làm rất nhiều, rất tốt .. John, vậy là nhiệm vụ của anh đã kết thúc, anh đã có thể quay về Mỹ, tiếp tục sự nghiệp chưa hoàn thành của mình.

John Kiều là tên Kiều Thụ Hâm dùng ở Mỹ, tiện viện xưng hô giao tiếp.

Kiều Thụ Hâm vốn đang hoa chân múa tay vui sướng kể về thành tựu của mình, nghe lời này không khác gì bị hất một chậu nước lạnh:
- Cậu nói cái gì?

- Tôi nói, anh vốn thuộc về Facebook Mỹ, hiện giờ nhiệm vụ ở Trung Quốc đã hoàn thành, trước kia Tô chỉ hỏi mượn anh mà thôi, nhiệm vụ anh đã hoàn thành, đương nhiên nên trở về.

- Cậu giải trừ chức vụ của tôi, vì sao?

Kiều Thụ Hâm giọng lạc đi gì giận dữ, hắn muốn đứng dậy đập bàn chất vấn, nhưng toàn thân bị rút gân không đứng lên nổi:

Giọng Mark đều đều như máy móc, không có chút cảm xúc nào:
- Vì Facebook Mỹ cần anh, ngày mai, tối đa là ngày kia anh sẽ nhận được thông báo chính thức từ tổng bộ ở Palo Alto. Bây giờ tôi tuyên bố giải trừ chức vụ CEO Facebook Trung Quốc của anh, phó chủ tịch Doug sẽ tiếp nhận công việc của anh, anh ta từng là phó tổng giám đốc của Yahoo Trung Quốc, đủ khả năng đảm nhận vị trí anh để lại.

Ngay tối ngày hôm đó tin tức Kiều Thụ Hâm rời chức vụ truyền đi trên mạng, tiếp đó báo chí trong nước cùng loan tin (Chủ tịch Mỹ tới, Facebook TQ xuất hiện địa chấn nhân sự trọng đại).

(Kiều Thụ Hâm giải trừ chức vụ CEO Facebook TQ, phải chăng Facebook Mỹ đang khống chế quyền nhân sự ở Trung Quốc?)

(Kiều Thụ Hâm: Bi ai tối thượng của người làm nghề giám đốc chuyên nghiệp.)

Thượng Hải bước vào mùa mưa dầm, không tiêu điều như phương bắc, vẫn là thời tiết vừa phải đặc trưng của phương nam, giống như khuê tú mạn diệu trong trạch viện tiểu trấn Giang Nam cổ, váy lụa đào ống tay tha thướt, ba phần như nước chảy hai như phần sương khói, cầm khăn thêu gấm nhìn tuổi xuân trôi đi lặng lẽ làm người đau lòng.

Trung tâm tài chính Thượng Hải mỗi ngày đều có nhân vật phúc vũ phiên vân tranh đấu, các loại giao dịch, còn số nhảy trên màn hình như nối liền với trái tim mỗi người, làm nó trồi sụt theo.

Trên tầng thượng của tòa nhà chọc trời, rất nhiều người tay cầm cà phê Starbucks hoặc chén trà thanh mát, từ báo chí hoặc tin đồn biết tin CEO của Facebook Trung Quốc sắp điều nhiệm.

Chấn động, nuối tiếc hoặc mang vài phần cảm thông, người đứng đầu các công ty có nghiệp vụ qua lại với Facebook TQ đều phát tin hỏi thăm xác nhận, hoặc an ủi.

" Chủ tích Facebook Mỹ, Mark Zuckerberg, sức ảnh hưởng, hình thái chính trị mới nổi, Facebook Trung Quốc, cờ đổi màu ..." Lúc này ở tổng bộ tờ báo tài chính có tiếng nói nhất Trung Quốc, phòng họp trưng dụng đột xuất đang có mấy ổ phóng viên lĩnh vực công nghệ và internet nhìn tấm bảng đen có mấy từ ngữ nhấn mạnh, cuộc tranh luận kịch liệt làm không khí nóng dần.

Không chỉ có tờ báo này, từ Thượng Hải, tới thủ đô phía bắc, chi nhánh tòa báo phương nam, báo tỉnh Tây Xuyên, đông tới Dragon TV của Hong Kong, đều đang im lặng chờ đợi tin tức mới nhất, chuẩn bị sẵn sàng lực lượng tới Thượng Hải, cũng như lập tổ lâm thời.

Bọn họ biết đây sẽ chỉ là mờ đầu cho một hồi bão tố, chấn động thực sự còn ở đằng sau.

CEO Kiều Thụ Hâm của Facebook TQ rời chức, bất kể hiện giờ đây là tin đồn, hay là sự thực, với nhiều người đều không quan trọng, bọn họ vẫn có thể lên mạng, vào Facebook TQ, dùng ứng dụng IM phát tin nhắn cho nhau, vẫn có thể vào trang chủ đưa thông tin của mình cho bạn bè. Những công ty nước ngoài vẫn có thể dùng công cụ Facebook TQ tổ chức các cuộc họp video, vẫn có thể truyền tải tài liệu nội bộ bảo mật.

Với đại đa số người dùng, Kiều Thụ Hâm đi hay ở chẳng gây ảnh hưởng gì, tối đa khiến bọn họ chú ý là tin đồn hai vị chủ tịch Mỹ - Trung bất hòa. Nếu như vậy thì thật là đáng tiếc, vì chuyện hai người bạn cao trung ở trong gian phòng KTX nảy ý tưởng đột phát thành lập nên Facebook đã thành truyền kỳ, ai nghe thấy cũng đầy kích động và mơ mộng, thế nhưng câu chuyện cổ tích đi tới hồi cuối lại rẽ hướng khác.

Thành ủy Thượng Hải.

Liễu Trường Huy ở phòng thư ký thành ủy nhận văn kiện cần phê duyệt mà thư ký đưa cho, vì bí thư thành ủy thời gian tới theo đoàn khảo sát của quốc vụ viện tới Tân Cương, cho nên hắn rất nhiều việc cần làm. Tạp chí nội bộ mà thư ký mang cho ở trên đầu tài liệu cần duyệt, rất chướng mắt, tiêu đề bài viết là (Cẩn thận với truyền thông mạng xã hội ngầm châm lên khói lửa), không cần phải nói đối thủ đã phát lực công kích, không còn chỉ đứng sau giật dây nữa, chẳng có gì mới mẻ, trích đăng báo chí quốc tế, truyền đạt ít "lo lắng" từ cao tầng, rồi hô hào tiến hành giám sát quản chế trước khi Facebook gây ra ảnh hưởng mang tính xã hội.

Thư ký đứng một bên chờ đại Liễu Trường Huy đọc tạp chí nội bộ, áp xuống kế hoạch bồi dưỡng nhân tài thanh niên ưu tú khu tam giác Trường Giang cần đưa lên quốc vụ viện, cùng phương án kiểm toát quỹ xây dựng cầu đường.

Ai cũng biết năm nay Thượng Hải có địa vị chủ đạo trong phương án đại học khoa kỹ của bộ giáo hục quốc gia, điều đem tới tác dụng thúc đẩy này chính là nhân vật chính trong tạp chí nội bộ kia. Liễu Trường Huy và đại lão bên trên ra sức thúc đẩy cách cục sản nghiệp internet và phần mềm, muốn tạo ra vườn ươm có thể đấu lại khu khoa kỹ ĐH Bắc Kinh và Thanh Hoa, có muôn vàn mối liên hệ với Đại Ba La.

Quan trọng hơn nữa đường dây này từ Liễu Trường Huy và mấy vị đại lão thành ủy, mơ hồ liên kết với trường đảng TW, nhiều nhân vật phái học viện liên lụy vào trong đó. Viên thư ký này từng theo vài vị phó bí thư, gia đình truyền thống làm công vụ viên quốc gia, nên biết rất nhiều tin tức mật. Đưa ra bài viết này là một vị phó bí thư vừa mới từ Châu Âu trở về, ông ta xuất thân là thạc sĩ hành chính cộng đồng, quan viên thuộc loại hình học giả, xét tư cách mà nói đủ để phát ra tiếng nói tương ứng.

- Bài viết này của bí thư Triệu hôm nay giao dặn phải phát ra?

Xem xong Liễu Trường Huy nhíu mày hỏi:

Viên thư ký gật đầu, hạ mình xuống nói nhỏ:
- Bí thư Triệu đi giao lưu về viết ở Bắc Kinh, khi đó còn trao đổi với ti trưởng Lý, phó bộ trưởng Tống, nghe đồn phó bộ trưởng Tống khen bí thư Triệu là bảo đao chưa giờ, bài này viết một lần là thành, không cần trau truốt gì cả.

Liễu Trường Huy gật đầu, ở Thượng Hải này không ít cán bộ Cao hệ, phó bí thư Triệu là một trong số đó, có điều ông ta là quan viên làm việc thực, tuyệt đối không mở miệng nói bừa, càng không nói nhiều, lần này còn chưa về tới nhà đã vội vàng như vậy, có lẽ ở Bắc Kinh được Cao hệ ủy thác rồi.

Những thứ bị người ta sợ như sợ hổ, khả năng cuối cùng chỉ nói lên người đó lạc hậu trì trệ, không biết hòa vào thời cuộc. Giống như trước kia Trung Quốc mới bước vào thời đại internet, quốc gia ngay từ đầu cực kỳ cảnh giác với thứ kỹ thuật phương tây này, thậm chí bộ an toàn quốc gia còn tham gia vào công ty vận hàn internet, không phải chuyện xa xưa gì, cuối thập niên 90 thôi, khi đó không ít người có dư luận khác thường đều bị gán cho tội lật đổ quốc gia tống vào tù thẩm tra chính trị, oan ức không đếm xuể.

Về sau thủ tưởng nói một câu " Mạng internet không phải là thứ có thể quản được, không quản được thì đừng quản nữa." Từ đó cảnh cửa giám sát internet mở ra, nhưng cảnh giác chưa bao giờ thả lỏng.

Căn cứ vào quy định TW với giấy phép ICP với công ty internet một năm cần thẩm định một lần, giấy phép kinh doanh của Facebook TQ sắp bị thẩm định, cùng với làn sóng bài xích Facebook ở khắp nơi trên thế giới, duyệt giấy phép ICP năm nay của Facebook TQ sẽ có không ít lực cản, thậm chí nó sẽ thành chiến trường đấu tranh.

- Cái nhìn của cậu về bài viết ngày thế nào?
Liễu Trường Huy hỏi viên thư ký:

Viên thư ký hơi ngẩn người, bối rối chút quyết định nói thật, dù sao nhân vật nhỏ như mình tiếng nói không quan trọng, nói thật được đánh giá thật thà:

- Bí thư Triệu thuộc phái lý luận, lý luận của ông ấy vững trãi, e là Tô Xán có vấn đề rất lớn.

Liễu Trường Huy cười nhẹ, không giải thích gì thêm, ký tên lên tài liệu đó, nói:

- Phát đi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 312: Quần ma loạn vũ (3)

Tỉnh Giang Nam nghênh đón lãnh đạo TW tới thị sát, đón tiếp ở nhà khách Kim Long thuộc nhà khách cấp quốc gia, không khí long trọng trang nghiêm, cảnh sát vũ trang khắp nơi, thi thoảng có vài nhóm cán bộ đi qua cũng hạ thấp giọng, không dám gây ồn ào.

Điền Khuê Hoa trưởng phòng tổ chức tỉnh ủy tỉnh Giang Nam, Tiền Căn Sanh thị trưởng thành phố có sức cạnh tranh kinh tế thứ hai trong tỉnh, Miêu Phố chủ nhiệm văn phòng, những cán bộ mang dấu ấn đậm nét của Cao gia, mỗi lần thăng tiến đều liên quan tới sự điều chỉnh của Cao hệ, như Tiền Căn Sanh do Cao Lãng Đào sau khi tới tỉnh dùng bàn tay sắt đưa lên.

Cao gia xưa này luôn dày công chăm bón tỉnh Giang Nam làm địa bàn của mình, có điều lần này Cao Lãng Đào quá cấp tiến, lịch trình còn phải đợi vài ba năm nữa đột nhiên bị đốt cháy, nhảy từ TW xuống đẩy đi một đối thủ có khả năng cạnh tranh chức vị tỉnh trưởng rất mạnh, làm thế cục tỉnh Giang Nam trở nên khẩn trương. Điều này khiến Cao Lãng Đào tốn thời gian và tinh lực điều hòa, tuy ông ta cũng ổn định được tình thế, nhưng đã khiến bên ngoài cho rằng Cao gia quá gấp gáp, khiến lòng người bất ổn.

Đối với cán bộ Cao hệ mà nói, không cần hỏi cũng biết, lần này Cao Lãng Đào cấp tiến như vậy không tránh khỏi liên quan tới nam nhân đang đứng sừng sững ở Tây Xuyên, ai cũng cảm thụ được Cao gia sẽ có hành động tương ứng tiếp theo.

Ba người đi bộ trong nhà khách Kim Long, loáng thoáng nghe họ trò chuyện:
- Cho dù lần này tỉnh trưởng Cao có cấp tiến cũng phải đi bước này thôi.

- Nói đi nói lại người họ Vương đó mới làm người ta đau đầu, phó bộ trưởng Trương lần này bị vào giàn thiêu rồi, làm việc dưới tay Vương Bạc làm sao dễ sống nổi, Vương Bạc thủ đoạn lợi hại lắm.

Đi tới khu khách quý của nhà khách, cả ba đều ăn ý không nói nữa.

Vương gia và Cao gia mở đầu chỉ vì hai vị đại lão hình thái ý thức không hợp khẩu vị của nhau, tiếp đó là tới thời con cháu đều đấu đá không vừa mắt, đến khi phái hệ hai bên lớn mạnh mở rộng, ở trong môi trường như thế sự bài xích thâm căn cố đế gây ra vết nứt không thể san lấp.

Với ba quan viên được Cao gia nâng đỡ bồi đắp này cũng như vậy.

Hôm nay trong số lãnh đạo TW nghỉ chân nơi này có cả Vương lão gia tử hưởng đãi ngộ cấp phó quốc cũng là một nhân vật trong đó. Ba người vốn định đi nhanh qua, không ngờ tới sân tennis lại gặp vấn đề.

Đầu kia truyền tới tiếng tranh cãi gay gặp, một bên quan viên tỉnh Giang Nam và một thành viên cục cảnh vệ TW, nghe qua có vẻ tranh nhau sân tennis thành ra cãi vã.

Điền Khuê Hoa và Tiền Tiền Căn Sinh, Miêu Phố hết hồn nhìn nam tử lớn gan tranh chấp với cảnh vệ TW, đó là Cao nha nội Cao Hướng Đông, bởi vì không có giấy phê chuẩn cho dùng sân tennis, bị cảnh vệ ngăn cản, vị Cao nha nội này nổi khùng.

- Cục trưởng Cao, người ta chỉ làm theo phận sự thôi, hôm nay có lãnh đạo TW tới, nên quy định thay đổi một chút.
Đám Điền Khuê Hoa hoảng hốt đi tới khuyên can:

- Đây không phải vấn đề quy định, nhìn xem cái sân rộng như vậy, có ai chơi đâu, tôi lại không phải người ngoài, hay thành phần lai lịch bất minh, tôi là cán bộ nhà nước đàng hoàng, vậy mà muốn dùng một cái sân luyện tập thư giãn gân cốt chút cũng không được, thế là có ý gì?

Cao Hướng Đông cứ nói oang oang:

Có lẽ vì từ thời Cao lão oai hùng, tới bối phận Cao Thương Hải, Cao Lãng Đào, Cao Hằng đều không ai là hổ phụ sinh khuyển tử, toàn là nhân vật vượt lên được vòng vây của quan trường chìm nổi bất trắc.

Dưới bối cảnh cường đại đó, thân thích Cao gia không ít kẻ trở nên ngông cuồng, có một đám vương tôn công chúa ở Bắc Kinh vờ ngoan ngoãn nhưng mông kẻ nào dính đống phân mà quan viên dưới thuộc Cao hệ phải chùi mệt nghỉ, có kẻ lợi dụng mối quan hệ trong ngoài nước kinh doanh chèn ép người khác, cũng có kẻ bá đạo trên quan trường bất chấp quy tắc, làm người ta lắc đầu ngao ngán.

Nếu là người bình thường thì sớm bị nhấn chìm bởi quy tắc nghiêm ngặt của quan trường, bị bánh xe lịch sử nghiền nát rồi. Thế nhưng ba người con Cao gia chống ba cột trụ quan, thương cùng với xí nghiệp TW, lại còn có Cao lão gia tử tọa trấn, đủ đề giữ cục diện long xà hỗn tạp này.

Cuối cùng nhờ Miêu Phố khẩn cấp gọi điện cho Cao Lãng Đào nên cục diện mới không bị vượt quá tầm, Cao Lãng Đào trực tiếp gọi điện vào di động của Cao Hướng Đông, ngay câu đầu tiên là:
- Mày có mấy cái đầu?

Cao Hướng Đông hầm hầm bỏ đi, hiện trường nhanh chóng yên tĩnh lại, nhưng trong một số cửa sổ, tiếng tranh cãi trong đêm khuya thanh vắng kinh động một số vị đại lão có tuổi, không biết ai thở dài nói một câu:
- Giáo dưỡng quá kém, Cao gia sau đời này là hết người kế thừa rồi.

Ngay trong đêm Cao Hướng Đông bị gọi tới phòng Cao Lãng Đào, Cao Lãng Đào hiếm khi nổi điên, chửi mắng:
- Đầu óc mày bị lừa đá rồi à? Phá hoại đại cục, biết không hả?

Cao Hướng Đông im như thóc, không dám nói câu nào, ở ngoài Cao Lãng Đào rất nho nhã, nhưng trong nhà tính khí nóng nảy, thậm chí còn chửi bậy,

đám Điền Khuê Hoa đều rõ nên không khuyên can, chỉ có thể chờ Cao Lãng Đào nguôi giận.

Cao hệ và Vương hệ tuy có va chạm liên tục, nhưng không hề có đấu đá sinh tử, có điều tương lai khả năng có va chạm lớn khi toàn thể ban bệ đổi khóa, hai bên đều tích trữ lực lượng, vì bố cục chỉnh thể tương lai của hệ phái.

Cao Lãng Đào chính vì nóng lòng điều này, Vương Bạc đã đi trước một bước, con đường lên cao ngày càng hẹp, nên nhảy xuống địa phương, một mặt tăng thêm lịch luyện, hai nữa là ổn định hậu phương.

Nếu chuyện này truyền ra, lại ngay trước vành mắt Cao Lãng Đào, Cao Hướng Đông ngang ngược chỉ là chuyện nhỏ, người ta đánh giá Cao Lãng Đào không gánh vác được trọng trách, không kiểm soát được tình hình, chưa đủ thành thục, dùng người còn mang quá nhiều cảm tính cá nhân mới là chuyện lớn.

Lúc này có điện thoại gọi tới, Cao Lãng Đào trong cơn thịnh nộ, nhận điện thoai làm người ta có cảm giác như bóp nát điện thoại bất kỳ lúc nào.

Nhưng dần dần nghe đầu kia nói, vẻ mặt ông quay lại ung dung bình tĩnh, thậm chí có thể nhìn ra chút ... Mừng rỡ.

Mấy quan viên có mặt nhìn nhau thắc mắc, không biết là chuyện gì lại khiến Cao Lãng Đào thay đổi thái độ nhanh như vậy.

Cao Hướng Đông tuy đầu cúi xuống, nhưng tai dựng lên như tai thỏ, loáng thoáng nghe ra được tiếng em rể Liêu Gia Minh, Liêu Gia Minh xuất thân từ hào môn Hong Kong, sau khi kết hôn với em gái hắn, tập đoàn Nguyên Tín Hong Kong dựa vào bối cảnh Cao gia tấn công vào nội địa.

Liêu Gia Minh bản thân là người họ ngoại, nhưng lại rất được Cao hệ tín nhiệm, tốt nghiệp đại học Oxford, năng lực cao, là cánh tay phải của Cao

Hằng ở Hong Kong.

- Mày xéo về phòng kiểm điểm cho tao, một lần nữa tao nghe chuyện tương tự, tao đánh gãy chân.
Cao Lãng Đào nghe xong điện thoại mặt lại sầm xuống, chửi mắng Cao Hướng Đông một câu, trong đêm khuya lấy áo khoác đi ra ngoài.

Nếu như sản nghiệp thuộc Đại Ba La do Vương Bạc một tay nâng đỡ bị đả kích, không chỉ chặt đứt cánh tay nối dài của ông ta, mà nói không chừng có thể đào bới được tin tức đủ để đả kích Vương Bạc, vì quan thương cấu kết là nhận thức chung ở trong nước, Cao hệ chú ý tới Tô Xán như thế cũng là có nguyên nhân này.

Nhưng Đại Ba La đã tạo dựng lên hệ thống vững chắc, cho dù là Cao gia muốn đụng tới Tô Xán không phải dễ dàng, một năm trời bố cục không đem lại hiệu quả, Đại Ba La càng tiến càng xa, thậm chí đánh bật toàn bộ thế lực thương nghiệp của Cao gia khỏi tỉnh Tây Xuyên. May mắn thay lúc này Facebook Mỹ gặp phải nguy cơ, trong nguy cơ đó Mark Zuckerburg tới Trung Quốc, ít nhiều khiến người ta suy đoán, thêm vào đó tin đồn Kiều Thụ Hâm rời chức, trong thời gian ngắn tạo nên sơ hở khó tin được trong quỹ tích của thanh niên đó.

Đi cùng với Liêu Gia Minh còn có mấy nhân vật của Cao gia, mọi người tới một tòa nhà nhác trong nhà khách Kim Long tụ họp.

Một phụ nữ rất có phong vận, hai mắt sưng đỏ, áp ức tiếng khóc, hai mắt đầy oán độc:
- Lão Tứ tới giờ vẫn mất tích, không có tin tức gì ... Em là vợ, thế nào cũng phải vì anh ấy làm gì đó ... Chuyện này mà thành, dù anh ấy không còn trên đời, xuống dưới suối vàng em cũng còn có điều mà ăn nói với anh ấy.

Trung nhiên khác bực dọc trầm giọng nói:

- Lão Tứ nhà cô tự mình tham lam không biết tới điểm dừng, vấn đề chỉ là sớm hay muộn, tôi dặn hắn đừng thò tay lung tung, không phải chỗ nào thấy béo bở là nhảy vào ăn không biết tiết chế. Tưởng rằng trên đời này chỉ có Cao gia chúng ta thôi à, người làm mất hơn 5 tỷ là nó ..

- Cái gì mà thò tay lung tung chứ, còn chẳng phải vì miếng ăn thôi à? Bao năm qua Lão Đại mua một cái đèn mấy triệu, mời bữa cơm cả triệu đồng, con tài trợ đá bóng cả tỷ, có thèm để ý tới đám thân thích nghèo chúng tôi đâu, chỉ có Lão Nhị, Lão Tam còn có tình cảm ...
Phụ nữ đó mắt lúng liếng nhìn Cao Lãng Đào:

Trung niên kia không thèm cãi nhau với cô ta nữa, thân thích nghèo, nhà các người còn kêu nghèo thì thiên hạ đập đầu chết hết rồi.

Cao Lãng Đào không muốn nghe mấy lời này, chỉ hỏi Liêu Gia Minh:
- Thế nào?

- Đã tiếp xúc với người của Hồng Sam, tiến triển rất tốt, tiếp tục thế này không có sơ hở gì, chú yên tâm.
Liêu Gia Minh đưa tài liệu cho Cao Lãng Đào:

- Không có sơ hở thì tốt, nhưng đừng nói quá chắc, người trẻ tuổi đó cũng không phải vừa đâu, đừng khinh địch, đừng để tuổi tác của y mê hoặc. Ở Thượng Hải còn có Liễu Trường Huy, Doãn Thôi một mực bảo hộ, y khả năng là đối thủ khó nhằn nhất của các cậu đấy, chưa tới thời khắc cuối cùng thì đừng buông lỏng.

- Cháu biết, y rất đáng sợ.
Liêu Gia Minh trịnh trọng gật đầu, rất biết nghe lời, sau đó mắt ánh lên cuồng nhiệt, lần trước bị Tô Xán phá đám kế hoạch đả kích Sâm Xuyên, khiến nghiệp vụ trong nội địa của Nguyên Tín thiệt hại nặng, lần này hắn muốn trả thù:

- Có điều thế mới thú vị chứ ạ, lần này mỗi bước kế hoạch đều tường tần, có chính chú Ba tự mình thao tác, cùng với chú Chiêm và Hồng Sam, nếu Tô Xán vẫn bay thoát được thì không còn gì để nói nữa.

Cao Lãng Đào xem xong tài liệu, rất hài lòng:
- Vậy làm đi, đại cục đã định thì bao nhiêu viên trợ bên ngoài cũng không giúp được y nữa.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 313: Quá khứ của Vương Thanh

N

gày thứ ba tin đồn Kiều Thụ Hâm rời chức truyền đi.

Vương Thanh ở Dung Thành đặc biệt tới Thượng Hải thăm Tô Xán, đi chiếc Porche mui trần đỏ rực mà Tô Xán mua làm quà tặng Tết cho cô, đi theo Vương Thanh lúc nào cũng là cô vệ sĩ, gần như 24/24 không rời, Vương Thanh cũng quen rồi.
Đi thẳng lên tầng 18, báo danh, được tiếp tân đưa tới trước phòng chủ tịch của Tô Xán, khu làm việc của Lý Bằng Vũ cũng đặt chỗ này, ngay ngoài cửa, ai muốn gặp Tô Xán phải qua chỗ hắn trước.

Nhìn thấy Vương Thanh, Lý Bằng Vũ vội đứng dậy nói:
- Chủ tịch Tô ở bên trong, đang tiếp khách, chị đợi chút, cũng sắp xong rồi.

Vương Thanh ngày càng thoát tục, mỹ nữ tổng giám đốc vang danh Dung Thành này hôm nay còn làm khách chương trình (Lỗ Dự có hẹn), MC chương trình quen Vương Thanh một lần tới Dung Thành du lịch, nhà tài trợ là tập đoàn Đôn Hoàng.

Đơn thuần chỉ so về sắc đẹp, Đường Vũ và Lâm Lạc Nhiên chỉ hơn không kém, nhưng xét về phong tình quyến rũ thì chỉ như thiếu nữ chưa đủ lớn, Vương Thanh mặc áo thun ba lỗ, khoác ngoài chiếc sơ mi lụa mong manh, phần dưới là chiếc quần vài dài rộng rãi cùng dép săng đan, trông giống như đi nghỉ mát về.

Lý Bằng Vũ vừa nói xong thì một người trung niên cầm cặp tài liệu đi ra chào hỏi hắn một tiếng, ánh mắt không quên liếc qua trên người Vương Thanh, vội vàng đi làm việc.

- Tôi vào gặp chủ tịch Tô không cần báo trước chứ?

Vương Thanh mỉm cười:

- Chị nói đùa rồi, chủ tịch Tô nhất định rất vui.
Lý Bằng hơi tiếc, nếu vị chủ quản kia không ra sớm như thế thì có cơ hội ngồi với Vương Thanh lâu hơn rồi.

Vương Thanh vào phòng Tô Xán, cô vệ sĩ đứng trước cửa, Lý Bằng Vũ cũng chuẩn bị từ chối mọi cuộc hẹn của Tô Xán.

Tối hôm qua Tô Xán ngủ lại ở công ty, hành động bất ngờ của Mark khiến cả công ty nháo nhào rối loạn, trong tình thế đó y không thể không trực tiếp tọa trấn. Đồng thời tinh thần Kiều Thụ Hâm sa sút nhiều, Tô Xán gánh một phần công việc của hắn, xem tài liệu tới tận ba giờ sáng, sau đó mơ mơ màng màng ngủ luôn trên ghế, vì tư thế không tốt ngủ không ngon đã còn bị sái cổ.

Nhưng buổi sang công việc vẫn dồn dập đổ tới, làm y không kịp nghỉ ngơi, vốn chỉ sái cổ nhẹ, bây giờ thành ra có chút nghiêm trọng, làm khi Vương Thanh đi vào, đầu y nghiêng nghiêng không giấu được ai nữa.

Vương Thanh dứt khoát ra lệnh:
- Bỏ việc đó, nghỉ ngơi một chút đi, để tôi xoa bóp cho cậu.

- Chị đến thật đúng lúc.
Tô Xán không khách khí, đi thẳng tới ghế sô pha mây dài , vừa đặt lưng xuống, liền phát ra tiếng rên sảng khoái, cảm giác mỏi mệt ập tới, xương khớp bủn rủn, cảm giác chân tay không nhấc lên được.

Vương Thanh ngồi xuống ghế sô pha, nâng đầu Tô Xán lên đặt ở đùi mình, giúp y xoa bóp cổ. Tô Xán nhắm hai mắt lại, thế nhưng cho dù mệt mỏi buồn ngủ, nhưng chuyện Mark làm Tô Xán buồn bực, không sao buông lỏng tinh thần được.

- Tôi nghe nói rồi, từ trên mạng và báo chí, Mark tới, Kiều Thụ Hâm đi, dự cảm tâm tình cậu dứt khoát không tốt, nên tới đâu cổ vũ cho cậu.
Hai tay Vương Thanh hết sức khéo léo, bất kể là nấu ăn hay xoa bóp, hơn nữa còn giống như đặc biệt học cách xoa bóp, cảm giác rất thoải mái.

Nghe giọng nói quan tâm thân thuộc của Vương Thanh, bức bối khó chịu trong lòng Tô Xán dịu đi, cảm giác yên tâm nhẹ nhàng bảo phủ lòng, ngửi mùi thơm nhạt từ cơ thể nữ nhân, hưởng thụ mười ngón tay mịn màng bóp trên cổ, dưới lại là "cái gối êm ái nhất", dù chỉ nằm trên ghế mây, thoải mái không kém gì nằm giường đệm:
- Không có gì đáng lo, chị yên tâm, cứ để cho bọn hề nhảy nhót thoải mái đi, tôi muốn xem bao nhiêu ẩn họa trong chuyện này, để nó tận tình phát ra, khi sự việc phát triển tới mức không ngăn cản, tôi sẽ bóp tắt nó.

- Tôi không hoài nghi cậu chút nào, cậu sẽ giải quyết tốt.
Vương Thanh thấy Tô Xán định nói gì, một tay đặt lên môi y, sau đó che mắt chắn ánh sáng bên ngoài, nói:
- Xuỵt, đừng nói nữa, ngoan ngoãn nghỉ ngơi đi, tôi hát cho cậu nghe … Trên đời này chỉ có mẹ là tốt nhất thôi. Có mẹ, con luôn được cưng chiều, mẹ cho con cuộc đời …

Dần dà trong tiếng ngâm nga nho nhỏ của Vương Thanh, Tô Xán đi vào giấc ngủ, còn quay đầu sang, mặt rúc vào bụng dưới Vương Thanh, sợ Tô Xán khó thở nhẹ nhàng tách đầu y ra một chút, chẳng bao lâu, Tô Xán lại rúc đầu tới, miệng phát ra tiếng ngáy, mồm thi thoảng chóp chép, vẻ mặt như đứa trẻ con vậy, Vương Thanh khẽ lắc đầu mỉm cười.

Tình cảm của Vương Thanh giành cho Tô Xán rất lớn, nếu Tô Xán biết được quá khứ của Vương Thanh mới hiểu tình cảm này lớn thế nào.

Đó là năm khi Vương Thanh học năm thứ hai cao trung, có một giáo viên môn văn cực kỳ được lòng các nữ sinh, không phải chỉ vì hắn cao lớn, còn có khuôn mặt điển trai sức hút, có hai hàng lông mày rất dày rất đậm, khóe

mắt hơi cong lên tạo thành khuôn mặt hớp hồn nữ sinh. Cô gái ở tuổi mộng mơ chớm biết yêu như Vương Thanh, càng coi hắn thành hình mấu lý tưởng, không biết trong mơ thấy bao lần.

Nhà hắn nghe nói ở thành phố lớn, được phân phối tới Tam Trung dạy học, ở một mình trong KTX giáo viên trường. Nhà Vương Thanh ở ngay cổng trường, lại thầm yêu thầy giáo trẻ, nên hay làm cơm mang cho hắn, giúp giúp hắn dọn dẹp nhà cửa ... Cô nam quả nữ, Vương Thanh lại đang độ thanh xuân mơn mởn như thế, chuyện gì tới phải tới, một buổi tối, hắn đã cưỡng bức Vương Thanh. Ký ức lần đầu tiên đó với Vương Thanh thật khủng khiếp, chỉ có đau đớn, sợ hãi khuất nhục. Sau khi chuyện xảy ra, hắn dùng lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ Vương Thanh, Hạ Hải là vùng tư tưởng lạc hậu, nhà chỉ có mẹ góa con côi, Vương Thanh chỉ biết cắn răng nhẫn nhịn, không dám lộ chuyện đó cho ai biết.

Thế nhưng đó chưa phải điều tồi tệ nhất, bằng kinh nghiệm sống, bằng sự sành sỏi của mình, tên giáo viên đó khiến Vương Thanh từ yêu thành hận, rồi lại hận thành yêu, hứa yêu thương cô, đợi cô đủ tuổi sẽ kết hôn sống hạnh phúc. Vương Thanh không chút nghi ngờ, đem toàn bộ trái tim thân thể hiến dâng cho hắn.

Thế rồi Vương Thanh phát hiện mình có thai, cô hoảng sợ báo cho hắn biết, hắn vẫn dịu dàng an ủi hứa hẹn với cô, nhưng một tháng sau Vương Thanh nhận được tin sét đánh, hắn đã rời Hạ Hải.

Quẫn trí, đau đớn, Vương Thanh nhảy xuống sống tự tử, rất may là được cứu kịp thời, cô nói dối là mình trượt chân ngã. Mẹ Vương Thanh sợ khóc chết đi sống lại, vì mẹ, Vương Thanh bỏ ý định tự tử, nhưng sinh linh nhỏ bé chưa hình thành trong bụng cô không còn cơ hội nào nữa.

Từ đó Vương Thanh từ học sinh xuất sắc trở nên sa sút, cuối cùng điểm tốt nghiệp chỉ đủ vào đại học hạng ba, Vương Thanh không đi học nữa, vì

trường học là nơi thương tâm, cũng từ đó Vương Thanh cực kỳ phản cảm với nam nhân, đặc biệt cảnh giác với người có ý định tiếp cận mình.

Lần bị Tô Xán phát hiện ra khi nói dối thân phận để làm trong cửa hàng Tằng Kha, Vương Thanh nói với Tô Xán, cô muốn rời khỏi Hạ Hải, muốn thấy thế giới, đều không phải, trong lòng cô chỉ muốn trả thủ, trả thù cho mình, trả thù cho đứa con yểu mệnh, trái tim trống rỗng của cô chỉ còn đập vì lý do đó.

Cuộc gặp gỡ với Tô Xán đúng là định mệnh cuộc đời Vương Thanh, là nam nhân duy nhất khiến cô không phản cảm, tất cả mọi thứ của Tô Xán làm Vương Thanh lần nữa sống lại, thực sự sống, quên đi chuyện báo thù, lẽ sống của cô dần chuyển sang Tô Xán.

Tô Xán từng có một thời như phát hiện cái gì, nhưng chuyện này Vương Thanh không bao giờ kể ra với ai, trên đời mãi mãi chỉ có hai người biết.

Tuy rằng chỉ mới ngủ được nửa tiếng, nhưng còn hơn mấy tiếng giấc ngủ hỗn loạn Tô Xán trước đó, nhìn sợi nước dãi dài chảy bên mép làm ướt cả mảng quần Vương Thanh là đủ hiểu rồi.

- Tô Xán, tôi không thể giúp cậu xung phong hãm trận, nhưng giúp cậu giữ vững hậu phương, chỉ cần cậu cần tới tôi, tôi sẽ vì cậu làm bất kỳ chuyện gì. Vương Thanh tay xoa tóc Tô Xán, trong mắt chan chứa nhu tình, như còn thoáng chút thương xót của người mẹ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 314: Quyết định

Nếu như một ngày tất cả mọi thứ đều bỏ mình mà đi thì sẽ thế nào, Tô Xán giống Đường Vũ thích suy nghĩ, nên thi thoảng nảy sinh ý nghĩ thế này là bình thường. Tục ngữ nói đi chân đất chẳng sợ rách giày, trên đời này hạnh phúc nhất không phải là có được cái gì mà là không sợ mất cái gì.

Nhưng Tô Xán sợ mất rất nhiều thứ, vì có được nhiều thứ nên sợ mất đi cũng rất nhiều.

Y sợ mất đi công ty mà mình nỗ lực gây dựng, vì một người tới được cấp bậc như y, trừ thiên phú và cần cù nỗ lực, còn cần vận may. Vận may của Tô Xán là sự trùng sinh, dù trùng sinh khiến y một tâm thái ưu việt, cho y một cái nhìn tỉnh táo thấu suốt bản chất, nhưng Tô Xán luôn biết mình biết người hiểu rằng, mình không phải là người có năng lực cao, nếu bây giờ mất đi những thứ này, y khó gây dựng lại được nữa.

Y sợ mất đi Đường Vũ, sợ vô cùng, nếu mất đi công ty chỉ khiến Tô Xán tiếc nuối, nếu không còn Đường Vũ, thế giới với y sẽ đổ vỡ, chỉ nghĩ tới khả năng có thể chia lìa, Tô Xán không chịu nổi trái tim như xé toạc.

Y còn sợ mất đi Lâm Lạc Nhiên, cái cô gái như con yêu tinh thình lình xuất hiện trong cuộc đời y chẳng biết từ lúc nào, làm y khốn khổ, làm y dở khóc dở cười, Tô Xán thích sức sống tràn trề cùng tâm hồn tự do, đôi khi bề ngoài vô tư kiên cường không che dấu được yếu đuối trong lòng. Tô Xán đã biết rồi, không có Lâm Lạc Nhiên, cuộc đời không còn lạc thú nữa.

Tô Xán cũng sợ cha mẹ ngày càng tuổi già sức yếu, sợ Vương Thanh một ngày có nam nhân khác khiến cô động lòng, không còn cưng chiều mình vô điều kiện nữa. Sợ mất đi tình bạn không dễ dàng với Vương Uy Uy, Lâm

Trứu Vũ và đám Lý Hàn, Tiêu Húc, Trương Tiểu Kiều, cả người theo y gây dựng sự nghiệp, hay như chàng trai tóc xoăn, đôi mắt lam vô hồn kia.

Tô Xán có lần nằm mơ, giấc mơ cực kỳ ướt át, trong mơ y đang ngửi cổ xinh đẹp của Đường Vũ, môi lướt qua cổ, xương quai xanh gợi cảm, tiến xuống dưới, tay xoa nắn cặp mông tròn trịa, nhìn Đường Vũ nằm ngửa trên giường, cố dùng mái tóc đen nhánh che đi một nửa khuôn mặt mỹ lệ đỏ bừng như lửa vì khao khát, dường như không nhịn nổi nữa, nhưng lại vẫn ngoan cường kìm nén, tiếng rên rỉ như mèo kêu càng thêm say lòng người, đưa tay sờ vào chỗ nào cũng thấy mềm mại mịn màng như ngọc, sảng khoái vô cùng, thật khiến người ta phải tiêu hồn lạc phách. Đến khi gặp ánh mắt cầu khẩn của Đường Vũ, Tô Xán đinh tiến vào, đột nhiên có hai cánh tay trắng muốt vòng qua ôm lấy cổ y, bầu ngực mê hồn cọ lên lưng. Tô Xán quay lại, thấy đôi mắt đầy hờn oán Lâm Lạc Nhiên, thế là y phun xối xả.

Ngày hôm sau, đêm qua Trương Tiểu Kiều xem phim tình cảm quá độ mang đôi mắt sưng húp lờ đờ thức dậy, thần kỳ đi tới bên giường Tô Xán, thuận tay cầm lấy một vật thể rất thần kỳ, hỏi : “Gì đây?”

Kết quả bị Tô Xán đang súc miệng phun cả ra, quay lại đấm đá Trương Tiểu Kiều một trận, khi Tô Xán thấy mình không còn mặt mũi gì về KTX ở nữa rồi, Trương Tiểu Kiều còn ủy khuất nói: “Có gì đâu, tôi cũng nhét dưới gối mà, Lão Nhị và Lão Tam cũng...”

Tiếp đó bị hai người khác đánh không nói được nữa mới thôi.

Mỗi một nam nhân đại khái đều có sự ảo tưởng đó, không nhất định là người mình yêu thương nhất, cũng không nhất định là người mình không yêu.

Lần này Tô Xán cũng có giấc mơ kỳ quái nữa, có điều không nhớ nổi cô gái trong mơ kia là ai, chỉ biết ngủ khoảng một tiếng đồng hồ, tinh thần khoan

khoái cực cộ, cảm giác rất tuyệt vời, tuyệt vời hơn, sờ đũng quần không ướt, nếu không ở công ty lấy gì mà thay.
Hỏi Lý Bằng Vũ mới biết Vương Thanh hôm nay còn phải đi Quảng Châu, ngày hôm sau xử lý một hội nghị, cho nên không thể ở lại lâu, lúc ấy người y vẫn thoang thoảng mùi thơm trên cơ thể Vương Thanh, dù chưa có lời giải cho vấn đề trước mắt, tâm tình Tô Xán tốt hơn rất nhiều.

Đứng dậy làm mấy động tác vặn mình cho thoải mái thì nhận được điện thoại của Lâm Trứu Vũ.

- Tô Xán, thằng bạn người Mỹ của cậu thình lình đâm một dao sau lưng là có ý gì, sao tôi nghe thấy toàn tin tức rắm chó thế này, Kiều Thụ Hâm bị cách chức chưa? Mọi người bảo hắn đúng là bi ai của người làm giám đốc chuyên nghiệp mà.
Bên cạnh Lâm Trứu Vũ còn loáng thoáng nghe thấy người hô hào như thổ phỉ:
- Đúng là một số kẻ không bao giờ hiểu được, vị trí có thể tăng cường quyền lực cho một người, nhưng không thể tăng thêm quyền uy. Có thể tăng thêm sức mạnh, nhưng không thể tăng thêm khí phách. Có thể tăng thêm tiền bạc, nhưng không thể tăng thêm khí độ.

- Không có chuyện gì đâu.
Tô Xán bị Lâm Trứu Vũ thi thoảng linh cảm bộc phát nói ra lời triết lý làm buồn cười, trấn an hắn:
- Mọi thứ đều chỉ trong một thoáng, sẽ qua nhanh thôi.

- Tôi đang ở Bắc Kinh, Uy Uy ở bên cạnh này, chúng tôi theo dõi từng bước của cậu, chỉ cần một câu nói bọn này bất kể lúc nào cũng có thể dẫn một đám huynh đệ tới làm thịt tên bạn người Mỹ của cậu.

Tô Xán không dám hoàn toàn coi Lâm Trứu Vũ nói đùa, anh em họ Lâm này thực sự không dùng đầu óc bình thường mà suy luận, Lâm Trứu Vũ

cũng không phải là tên ngốc thiếu đầu óc, hắn luôn hành động có mục đích, nói không chừng được bên trên ngầm gợi ý gì đó:
- Kiều Thụ Hâm bản thân là người ban đầu được tôi mượn từ Mỹ sang, hiện giờ đã hoàn thành chức phận, anh ấy rời chức vụ về Mỹ là điều động nhân sự bình thường, không nên nghe bên ngoài nói này nói nọ mà chịu ảnh hưởng.

Lâm Trứu Vũ trầm mặc một lúc rồi nói:
- Dù sao đừng để việc quá tầm kiểm soát, nhiều kẻ đang đợi đạp lên đầu cậu đấy.

- Yên tâm đi, tôi biết mà.

Thời gian qua bạn bè gọi điện cho Tô Xán hỏi thăm rất nhiều, đáng kể nhất là Trình Thông Thông, cô gái này trấn an y, cứ thẳng tay mà làm, chẳng may có bề gì cũng không cần lo, cô sẵn sàng nhận y về làm giám đốc điều hành chuỗi khách sạn, thậm chí kệ Đường Vũ bên cạnh, ảo tưởng ra câu chuyện giữa nữ chủ tịch xinh đẹp và chàng giám đốc tài hoa.

Có bao nhiêu người quan tâm lo lắng tới mình như vậy, Tô Xán thấy mình sống không uổng phí rồi.

Song Tô Xán không phải là người để người xung quanh phải lo lắng.

Ba ngày qua lòng người hoảng loạn, Tô Xán lúc nào cũng ở công ty còn chưa về trường lấy một lần, nhưng tuy chỉ cách nhau một tầng, người tầng trên, người tầng dưới, Tô Xán lại không tới đối mặt với Mark.

Trong mắt rất nhiều người xem ra tựa hồ Tô Xán đang tỏ thái độ, dùng sự phản đối trong im lặng thể hiện sự bất mãn với Mark. Trước khi giao thiệp với phía Facebook TQ, thậm chí còn chưa nói chuyện với Kiều Thụ Hâm, phía Mỹ đã tự ý đưa ra quyết định, là hành vi chuyên quyền không tôn trọng người khác.

Bây giờ Tô Xán quyết định đi gặp Mark.

Từ cầu thang máy tầng 17 đi ra, nhân viên ở trong phòng làm việc nhìn thấy Tô Xán, như thấy được chỗ dựa, không khí nơi làm việc vốn hỗn loạn căng thẳng, đột nhiên nhìn thấy Tô Xán xuất hiện, tức thì người nhẹ đi như tìm được chỗ dựa, tiếp đó nhìn thấy Kiều Thụ Hâm sau lưng Tô Xán, tất cả đều vui mừng.

Mục Quốc Phong đi nhanh tới, mặt nghiêm trọng nói vào bên tai Tô Xán:
- Mark ở văn phòng, phía Facebook Mỹ có hai người tới, một là phó giám đốc phát triển sản phẩm Chris Cox, người kia là cố vấn pháp luật Kelly . Bọn họ mang tới hợp đồng của giám đốc Kiều.

Tô Xán nhìn thấy mấy quán lý cấp cao lần lượt đi tới, có Triệu Ngạn Bân, Lưu Văn Cường, nhìn một vòng hỏi:
- Khải Đặc đâu rồi?

Sắc mặt Triệu Ngạn Bân trở nên cổ quái:
- Ở trong văn phòng của chủ tịch Mark, hai ngày qua bọn họ nói chuyện rất nhiều....
Ông ta không nói thêm nữa, trước kia Khải Đặc được Facebook Mỹ phái tới, nếu như nói Khải Đặc là cái đinh mà Facebook Mỹ gài vào Facebook TQ thì không ai hoài nghi, bọn họ dự liệu trước rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 315: Đối đầu

V

ì văn phòng chủ tịch của Mark chỉ là phòng dùng tạm, hiệu quả cách âm không tốt, hơn nữa Mark không dùng trợ lý, nên khi đoàn người Tô Xán đi thẳng tới văn phòng Mark, đến cửa nghe thấy tiếng nói ở bên trong truyền ra.

Chris Cox đứng ở trước bàn làm việc của Mark, giọng có phần gay gắt:
- Kiều Thụ Hâm tới Mỹ cũng không thể an bài vị trí chủ quản một bộ phận cho anh ta được, Facebook vừa mới trải qua điều chỉnh nội bộ, mỗi một vị trí trọng yếu đều có người xứng đáng hợp lý rồi. Tôi dứt khoát không đồng ý cho Kiều Thụ Hâm nhận chức chủ quản, anh ta làm việc ở Trung Quốc quá lâu rồi, cái công ty này được bao lớn, thị trường thế nào? Không bằng một phần mười ở Mỹ, anh ta căn bản không hiểu Facebook Mỹ nữa, không thể biết khốn cảnh và chỉ trích chúng ta đang đối diện, cùng lắm chỉ có thể an bài ở cấp phó thôi. Đó chưa phải là trọng điểm ..

Tay hắn vẫn cầm cốc cà phê,ngón tay chỉ ra hướng văn phòng làm việc bên ngoài:
- Quan trọng nhất bây giờ mỗi vị trí trọng yếu chúng ta đều cần người của mình.

Một giọng nữ vang lên, đó là Khải Đặc:
- Chris, anh quá đáng lắm rồi, dù sao Kiều Thụ Hâm lãnh đạo công ty này vươn lên top công ty internet hàng đầu Trung Quốc, giúp mở rộng ảnh hưởng của Facebook, là công thần của Facebook, đừng có nghĩ mình ở tổng bộ thì coi thường người khác.

Chris phất tay:
- Đây không phải là lúc mua chuộc lòng người, đây là thời kỳ phi thường.

Mặt Kiều Tụ Hâm lúc hồng lúc trắng, cực kỳ khó coi, người khẽ run lên, đám Mục Quốc Phong, Triệu Ngạn Bân đều trầm mặc, nhưng mắt ánh lên vẻ tức giận.

Tô Xán nghe tới danh tiếng của Chris Cox, là người có năng lực, có dã tâm, phía Mỹ đang rất cần người như hắn, nhưng không có nghĩa hắn có thể tới đây hoa chân múa tay.

Không cần gõ cửa nữa, phòng chủ tịch của Mark vốn là phòng họp cũ trước kia dọn ra, cửa đẩy vào bên trong, Tô Xán đẩy cánh cửa khép hờ, thảo luận bên trong ngưng bặt.

Trong phòng có bốn người, Mark ngồi ở vị trí chú tịch, nhíu mày xoay tròn cái bút trên tay. Khải Đặc ngồi ở ghế sô pha, lúc nào cũng mặc đồ công sở phẳng phiu. Ngồi tỳ mông lên bàn trà là Chris Cox, áo sơ mi xanh lam, bên cạnh là chiếc áo véc đen cởi ra, thấy Tô Xán đi vào lập tức đứng thẳng dậy. Cố vấn pháp luật Kelly ngồi bên cạnh Khải Đặc không nói gì hết, chỉ chỉnh đốn tài liệu pháp luật trong tay.

- Cậu chính là Tô sao?
Chris Cox nhìn Tô Xán một lượt, thuận thế đứng dậy bắt tay y, tươi cười nói:
- Tôi luôn luôn muốn được gặp mặt cậu.

Nếu như không nghe thấy những lời đối thoại trước đó, có lẽ Tô Xán sẽ rất có thiện cảm với hắn, nhưng bây giờ là chuyện khác hắn, không thèm bắt tay, lạnh lùng nói:
- Tôi không nhớ ở Facebook Mỹ có một người thế này.

Tay Chris Cox khựng giữa không trung, lúng túng rụt lại, nắm đấm siết chặt, có điều hắn chưa quên đối diện với mình là ai, nhất là phía sau còn năm sáu ánh mắt nhìn mình với vẻ cực kỳ bất thiện, nên cố kìm nén ngồi xuống chỗ cũ.

Mark ho khan một tiếng, lên tiếng hóa giải bầu không khí có phần căng thẳng:
- Tôi giới thiệu một chút, đây là Chris Cox năm ngoái nhậm chức chủ quản phòng tài nguyên, sau đó mang tới từ Yahoo và Google rất nhiều nhân tài, năm nay lên chức phó tổng giám đốc phụ trách phát triển sản phẩm. Cậu cũng biết đó sau khi Adam, Nathan từ chức, tôi rất cần người chia sẻ gánh nặng, Chris đã giúp tôi rất nhiều.

Ngồi trên chiếc ghế da màu đen, dưới ánh đèn treo, Mark mặt nghiêm nghị nhìn Tô Xán. Chris bị áp đảo về khí thế, Khải Đặc mặt hơi tai tái biến đổi liên tục, cùng Kelly nheo mắt đánh giá Tô Xán và đoán người đằng sau.

Không khi có phần căng thẳng, cảm tưởng đôi huynh đệ thời xưa suất lĩnh tinh nhuệ của mình, dưới ánh đuốc bập bùng soi rọi vũ khí áo giáp sáng loáng, chuẩn bị cuộc huyết sát tranh giành vương quyền.

Thấy Tô Xán không nói gì, Mark phất tay nói với đám Chris:
- Mọi người ra trước đi.

Tuy không cam tâm, nhưng Mark thái độ dứt khoát, mọi người đành lui ra, hơn nữa với không khí lúc này nên để Tô Xán và Mark nói chuyện riêng tốt hơn, đông người chỉ dễ gây kích động.

Tô Xán cũng quay lại, khẽ bóp vai Kiều Thụ Hâm:
- Mọi người cũng ra cả đi.

Chris hầm hừ cầm áo khoác lên, không nhìn ai, đi thẳng ra cửa trước tiên, đám Lý Bằng Vũ, Kiều Thụ Hâm nhìn Tô Xán, thấy y gật đầu mới nối nhau đi theo, sau đó khép cửa lại, thực tế mọi người đều ở ngoài cửa chờ đợi, tai giương lai, hi vọng, thật ra không biết hi vọng sẽ có chuyện gì nữa.

Cả hai đều là nhân vật khó lường.

Mọi người đi hết rồi, Mark rời bàn làm việc, thở dài nói:

- Cậu đừng trách tôi, chuyện của Kiều Thụ Hâm là căn cứ vào sự cần thiết của thế cục bây giờ, HĐQT cũng thông qua rồi, Facebook năm nay cần anh ta về chủ trì lĩnh vực kỹ thuật sở trường, sau khi đám Adam, Natham rời đi, ở phương diện kỹ thuật chúng ta trở nên rất bị động. Tôi muốn kinh nghiệm phát triển của Kiều Thụ Hâm về điều hành. Tôi chỉ trao đổi trước với anh ấy thôi, hơi nóng vội mà quên nói với cậu trước thế cục hiện giờ.
Rồi vỗ vai Tô Xán:
- Tôi đã chọn nhân tuyển CEO cho cậu rồi, tin rằng cậu hài lòng.

Nói rất dễ nghe, lý do đàng hoàng đầy đủ, nhưng hoàn toàn là lời nói dối trắng trợn, không phủ nhận Mark đang tước bỏ quyền lực của Tô Xán, Kiều Thụ Hâm trở về Mỹ mang theo dấu ấn của Tô Xán, dứt khoát không được đảm nhận bất kỳ vị trí quan trọng nào cả.
Tô Xán dứt khoát nói:
- Nếu Kiều Thụ Hâm đi, CEO tiếp theo phải do Facebook TQ bổ nhiệm, tôi không tin một người từ Mỹ nhảy dù xuống có thể hiểu được quy tắc và tố chất cần thiết ở vùng đất Trung Quốc này.

- Chuyện này cậu không cần lo.
Mark đã có dự liệu trước:
- Người từng làm phó tổng giám đốc của Yahoo TQ thì thế nào. Tôi đảm bảo không giám đốc chuyên nghiệp nào hiểu vùng đất TQ cùng hiểu cách quản lý công ty ưu tú hơn nữa đâu ..

Tô Xán cắt ngang lời hắn:
- Mark, tôi nghĩ cậu chưa hiểu rồi, chức vụ này phải do nội bộ Facebook TQ tự họp thông qua.
Chỉ về phía cửa:
- Chẳng lẽ cậu muốn từ mai đại bộ phận quản lý cao cấp ở đây rời chức, khiến hệ thống điều hành sụp đổ.

Nếu như không thể khống chế được chức vụ CEO này thì Tô Xán cũng thành bù nhìn luôn, y đương nhiên không thể để chuyện này xảy ra, cho dù

không muốn trở mặt với Mark thì y không có cách nào khác, mà có lẽ như thế sẽ tốt hơn, hai bên có thể thẳng thắn đối diện với nhau.
Tô Xán đối xử với kẻ địch luôn nhẫn nại, một đòn là chí mạng, với bạn bè, Tô Xán thích có thể nói thẳng vào mặt nhau, nhưng bây giờ y với Mark đã không thể như vậy nữa rồi, bọn họ không còn là hai người bạn cùng nhau thảo luận mơ ước hoài bão suốt cả chiều, sau đó chạy ra ngoài tùy tiện nhét cái gì đó vào bụng nữa, sau khi Mark nói những lời dối trá kia một cách trơn tru thì không phải nữa rồi.

Ánh mắt khiếp người của Mark đối diện với Tô Xán, môi mím chặt lại thành một đường chỉ.

Duy trì mấy giây, nhưng cảm tưởng trải qua rất lâu, môi Mark nhếch lên thành nụ cười rất có khí phách mị lực, lên tiếng rất tự nhiên:
- Được thôi, ai bảo chúng ta là chủ tịch liên hợp, nếu như nói toàn bộ Facebook, ý kiến của ai với tôi là quan trọng nhất thì chỉ có cậu mà thôi. Vậy thì cứ để cho nội bộ các cậu tự quyết định là được ... Tôi và đám Chris đi ăn chút gì đây, ngồi chỗ này xem văn kiện quên thời gian, từ sáng đến giờ chưa ăn chút gì hết.

Đi tới cửa Mark đột nhiên quay lại hỏi:
- Cậu đi cùng không, uống chút bia đen?

- Không.
Tô Xán mỉm cười, từ chối:
- Tôi không đói.

Mark gật đầu không nói gì thêm nữa, kéo cửa đi ra ngoài, không quay đầu lại thêm lần nào.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 316: Loạn càng thêm loạn (1)

Quán cà phê tầng thượng của tòa nhà Mỹ La, trong khi Tô Xán và Mark đối đầu chưa có kết quả, Mục Quốc Phong, Kiều Thụ Hâm, Lưu Văn Cường, Triệu Ngạn Bân tập trung thảo luận tình thế, qua lời của Chris Cox, bọn họ tuy không biết cuộc đối thoại trong kia, nhưng đều là nhân vật tinh anh, lăn lộn thương trường nhiều năm, từ chuyện hôm nay cũng đoán ra được phần nào manh mối.

- Tôi biết Mark định làm gì rồi.
Kiều Thụ Hâm hơi đấm nhẹ xuống bàn:
- Theo như những người bạn của tôi ở Mỹ nói, một số nghị sĩ tỏ ra không yên tâm khả năng ảnh hưởng của Tô Xán với Facebook Mỹ, trong khi Facebook cho thấy có thể gây tác động lớn thế nào, mà đồng thời vì sức ép dư luận, chuyện huy động vốn của Facebook lúc này sẽ trở nên khó khăn, mà Facebook Mỹ cần khoản tiền lớn thoát khỏi khốn cảnh. Trong thời gian ngắn không huy động được vốn, sẽ có nguy hiểm đứt chuỗi tài chính ...

Triệu Ngạn Bân hiển nhiên là cũng có chung suy đoán:
- Vì vậy Mark muốn bán 40% cổ phần của Facebook Mỹ tại Facebook TQ, dứt bỏ hoàn toàn liên quan?

Trước kia khi làm rõ cơ cấu cổ phần, Facebook Mỹ chiếm 40% cổ phần của Facebook Mỹ, nếu như trừ đi bộ phận cổ phần của Tô Xán, cá nhân Mark nắm 25% cổ phần ở Facebook TQ.

Kiểu Thụ Hâm nghiến răng, hắn là người đặt từng viên gạch cho Facebook TQ, đương nhiên tình cảm sâu nặng:
- Quyền lợi phân phố tỉ lệ cổ phần Facebook Mỹ với Facebook TQ nắm trong tay HĐQT Facebook Mỹ. Facebook TQ năm 2004 có thể thông qua

ứng dụng của bên thứ ba để tăng giá trị phục vụ, thông qua chỉnh hợp nền tảng di động và âm nhạc số tạo ra mô hình doanh lợi tới 300 triệu, cùng với Tencent đang nộp đơn IPO lên sở giao dịch chứng khoán Hong Kong có thể sanh với nhau, mà theo như kế hoạch IPO của Tencent, khả năng đạt tới 4.6 - 6.2 tỷ HKD. Facebook TQ tuy không có kế hoạch lên sàn, nhưng theo báo cáo tương quan thống kê, giá trị phải đạt 600 triệu USD, nếu như phía Mỹ bán đi 40% cổ phần, thì 200 triệu USD đủ giúp họ vượt qua mùa đông băng giá này.

Mọi người hiểu điều ấy, vấn đề là nếu Facebook Mỹ bán ra số cổ phần này, nó vào tay ai.

Lưu Văn Cường lo lắng nói:
- Nếu bị đối thủ cạnh tranh mua được, không khác gì gài quả lựu đạn trong lòng, tương lai sẽ bị kiềm chế, hơn nữa nếu lên TTCK, không biết được đối thủ thừa cơ tập kích, mua lại chúng ta. Chuyện này có quá nhiều vết xe đổ rồi, tất cả các công ty bị thôn tính đều đi bước đầu thế này.

- Mark có thể bàn bạc với chúng ta cơ mà, dù bên Mỹ cần tiền, hai bên ngồi xuống nói chuyện.
Lý Bằng Vũ là người ít kinh nghiệm nhất trong số này, cuống lên:
- Vả lại không phải Mark đang lập uy ở Facebook TQ sao, còn ngang nhiên điều anh Kiều đi nữa.

- Mark không phải lập uy, cậu ta vì cái gì làm chuyện khiến tất cả phản cảm, khiến Facebook TQ náo loạn như vậy? Vì cậu ta muốn Tô Xán chướng mắt, cuối cùng phải đồng ý cho cậu ta bán cổ phần, không chọc ngoáy vào chuyện nội bộ của Facebook TQ nữa.
Mục Quốc Đào hắng giọng:
- Tiểu Lý, cậu đừng ngây thơ như thế, hiện giờ điều Mark cần là đảm bảo sự phát triển của Facebook Mỹ, bán ra cổ phần lần này sẽ có rạn nứt với Facebook TQ, nhưng so với việc để Facebook Mỹ sụp đổ thì cậu ta chọn

bên nào? Bảo vệ lợi ích bản thân, lợi ích tập thể Facebook Mỹ, nếu cậu ta lựa chọn hi sinh chúng ta, tất nhiên chúng ta sẽ bị hi sinh thôi.

- Tô Xán sẽ không để chuyện này xảy ra đâu.
Lý Bằng Vũ dự liệu được kẻ nào đang nhắm vào 40% cổ phần của Facebook TQ, hắn luôn đi theo Tô Xán, trong nhà lại có bối cảnh quan trường, rất hiểu xung đột Cao hệ và Vương hệ.

Có điều Lý Bằng Vũ cũng không biết mình nói thế vì tin tưởng Tô Xán hay trấn an bản thân, vì lần này Tô Xán không phải đối đầu với kẻ địch nào, mà là bạn thân của mình, Tô Xán sẽ làm gì?

…….

Khu biệt thự Tử Viên, thắng cảnh rừng núi duy nhất của Thượng Hải, núi Đại Xà Tùng Giang.

Cả khu chiếm diện tích ước chừng hơn 1000 mẫu, trong đó diện tích mặt nước hơn 300 mẫu, nối với bên ngoài bằng 13 cây cầu, 150 biệt thự thấp thoang giữa bóng cây ánh nước, phảng phất như đào viên hoàn toàn.cách tuyệt hoàn toàn với thế giới.

Một tòa biệt thự nằm sát bên mép một khu hồ nhân tạo, vị trí ưu việt, cho dù khu biệt thự Tử Viên có tới hơn 150 biệt thự với phong cách khác nhau này, nó cũng vẫn như hạc đứng giữa bầy gà.

Biệt thự đó có tên Tử Kinh Hoa có diện tích lớn nhất, chừng 20 mẫu, những người trước kia tranh giành nó biết biệt thự này giá 130 triệu, bị người có thân phận thần bí bối cảnh nước ngoài mua mất.

Người bình thường sẽ không bao giờ có cơ hội nhìn thấy được bể bơi, sân tennis, bến tàu, ở nơi này xa hoa thế nào. Chỉ có những một số con cái phú hào ở trong khu biệt thự này đi qua cầu cao, thi thoảng nhìn thấy bóng hình xinh đẹp thoáng đi qua hành lang pha lê trong suốt biệt thự đi tới bể bơi.

Chỉ liếc nhìn đó, đủ để lại cho người ta ấn tượng sâu sắc.

Nhưng đám thanh niên tài tuấn sống trong nhung lụa này không ai dám có ý đồ với cô gái, bọn họ biết cấp bậc tôn ti, cho dù cô gái kia xinh đẹp thế nào, nhưng vẻ đẹp thường thường là phần mộ cho kẻ không biết tự giác.

Đó gọi là không biết tự giác chính là tự sát.

Trời vừa đổ một cơn mưa, thắng cảnh Đại Xà sơn càng thể hiện ưu thế của mình, bến tàu gỗ của biệt thự Tử Kinh Hoa, một cô gái tóc hạt dẻ, mặc chiếc áo T-shirt , quần soóc ngắn, chiếc áo thùng thình che lấp chiếc quần, làm người ta có cảm giác không mặc gì, dáng người không cao, nhưng tỉ lệ rất tốt, cặp chân dài trắng nõn làm người ta sinh tơ tưởng không lành mạnh.
Cô gái tóc suôn dài ngang vai, tỉa bằng phẳng, từ biệt thự đi ra, trong rừng núi còn mang theo chút hơi lạnh sau cơn mưa, đứng bên hồ hít thở không khí trong lành, tay cầm một cốc cà phê nóng hổi vừa mới pha trong biệt thự, mang theo khí chất ôn nhu điềm đạm, rất có cảm giác vợ hiền dâu thảo.

- Hương thơm phai đi, hoa cũng tàn tạ ... mưa ướt phủ bụi mỏng , lá rụng đầy hiên xưa... Núi cổ giấu bóng mây, không trung nát bóng khói ... ngày tàn kéo cày mỏi, dừng bước trước bóng cây .....
Tống Chân khẽ lẩm nhẩm, dùng thơ để biểu lộ cảm xúc của mình sau cơn mưa, nhưng giọng nói trong trong đó phát ra không phải là bài thơ toàn vẹn, mà từ Vị Thanh Khúc của Vương Duy, Tam Nguyệt Hối Nhật Ngẫu Đề của Tần Quan, còn có thơ của Đỗ Mục, Lý Bạch.

Điều đó cho thấy lòng cô rối loạn chứ không nhàn nhã như bên ngoài.

Đã thế đằng xa ở trên cây cầu có mấy chiếc xe mui trần đang nối nhau đi ra, sau đó dừng lại giữa cầu, bấm còi inh ỏi thúc giúc những chiếc xe đằng sau, đều là người kẻ tuổi sống trong khu, đại khái là đợi mưa dai dẳng này tạnh để đi chơi tới sốt ruột rồi.

Một phụ nữ trung niên mặc đồ thể thao màu xám từ biệt thự đi ra, có lẽ là vừa mới chạy bộ trên máy trong nhà, má hồng hồng lấm tấm mồ hôi, áo dán lên thân hình quyến rũ, thấp thoáng thấy được vài dấu vết chứng tỏ bên trong không có áo lót, trông phong vận vô cùng, ít ai dám tin đó là người có con gái trên 20.

Đào Tình và Tống Chân cứ đứng như vậy, hai mẹ con không nói gì cả.

- Mẹ xác nhận tin tức Kiều Thụ Hâm sắp rời chức rồi, là thật đấy.
Rốt cuộc Đào Tình không kìm được, lên tiếng nói trước:

Tống Chân hiểu ý từ sau câu nói này của mẹ mình, đối với những người đang mật thiết chú ý động tĩnh của Facebook TQ mà nói, đây là tín hiệu không lành, chuyện hai vị chủ tịch liên hợp mâu thuẫn dù trước nay chỉ là tin đồn không có bằng chứng, qua sự kiện này không cần xác nhận nữa, để lộ ra bất đồng ở thời điểm mẫn cảm thế này, không chỉ chứng tỏ hai người trẻ tuổi đó chưa thành thục, còn là nguy cơ của Facebook TQ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 317: Loạn càng thêm loạn (2)

Ừ

m, con cũng đang nghĩ vấn đề này.
Tống Chân nhấp một ngụm cà phê, bình thản thừa nhận:

Đào Tình thu ánh mắt từ đám trẻ tuổi đang hú hét trên cầu gọi nhau lại, giọng có chút thương cảm:
- Người trẻ tuổi luôn rất tinh thần, cái tuổi không biết lo âu gì luôn khiến người ta hâm mộ, đáng tiếc vòng quay cuộc đời không bao giờ dừng lại, cái gì tới sẽ tới, tháng năm, tuổi già, lo toan cuộc sống ... Thường Vĩ không liên hệ với con nữa sao?

- Bọn chúng mà còn bấm còi thêm lần nữa, con ra chọc xì lốp xe bọn chúng, muốn uống cốc cà phê trong yên tĩnh cũng không được, cái khu này làm gì mà xây lắm cầu như vậy, một cái ra một cái vào là đủ rồi, càng thanh tịnh, đúng là không bõ tiền.
Tống Chân nhíu mày khó chịu với đám thanh niên phá vỡ giây phút thanh bình hiếm có của mình:
- Mấy ngày qua con mệt, không muốn bị ai quấy rầy.

Hai mẹ con họ trước giờ luôn nói chuyện với nhau theo kiểu này, câu đầu không liên quan tới câu sau, tư duy nhảy cóc, nhưng không trở ngại người nghe hiểu đầy đủ ý tứ.

- Không muốn bị quấy nhiễu, hay là con đang rối trí, dao động?
Đào Tình mỉm cười đẩy ẩn ý:
- Biến số của Facebook còn chưa xác định, có điều Facebook Mỹ là cột trụ trọng yếu cho Facebook TQ, nếu mất đi cột trụ này, lấy gì chống đỡ với sóng gió sắp tới, sẽ có kẻ thừa cơ. Facebook TQ là điểm đột phá mà bọn

chúng nhắm vào, đến khi đó không đơn giản là chuyện tiền bạc hay quyền khống chế nữa.

Tống Chân lại im lặng, đám thanh niên trên cầu không biết nghe lời đe dọa của cô hay không, rú ga chạy mất, để lại không khí thanh bình theo đúng mong muốn của cô.

- Theo như tin tình báo chúng ta thu thập được, DonValentine và Michael Moritz đã bí mật tới Trung Quốc tiếp xúc với nhân vật đứng sau Chiêm Hóa. Bọn họ có bố trí rất lớn ở phía sau. Mẹ hiểu tính toán của con .. con đang đợi cơ hội, con muốn thu phục trái tim của cậu ta đúng không?

- Mẹ ... Mẹ đừng hiểu lầm, con không có chút ý tứ gì với cậu ta cả.
Tống Chân gắt khẽ, quay đầu đi bất mãn nói:
- Một chút cũng không có.

Đào Tình nhìn chiếc cổ tú lệ như ngọc của con gái mình, thở dài:
- Mẹ không phản đối, bao nhiêu năm qua, mẹ coi như cũng nhìn thấu vài điều rồi. Con người Tô Xán, bản thân ưu tú chưa nói, quan trọng hơn nữa cậu ta là con người sống tình cảm trách nhiệm, điểm này hiếm có bây giờ, nếu con có thể giữ được cậu ấy thì tốt, thử tính Tập đoàn Sâm Xuyên cộng với Đại Ba La sẽ thành cái gì, con gái, rồi thế nào cũng cần chỗ nương tựa ... Lui lại một chút mà nói, nếu con giúp cậu ta, cậu ta là người biết có ân báo ân, thế nào cũng có lợi.

Tống Chân nghe mà tim bỗng đập nhanh hơn mấy lần.

- Đừng theo đuổi tình cảm, dù tỉnh cảm tới mấy, vài chục năm sau cũng nhạt thôi, giống như mẹ thi thoảng chửi mắng cha con vì sao còn chưa chết vậy. Mà bây giờ dù không có tính cảm, mấy chục năm sau cũng có chút quyến luyến, nếu cha con một ngày đi thật, thế nào mẹ cũng nhỏ vài giọt nước mắt.

Tống Chân phì cười:

- Mẹ toàn nói những lời trái lòng thôi, đừng tưởng con không biết.

- Nhưng lần này mẹ nói thật lòng đấy.
Đào Tình hết cách với cô con gái này:
- Thôi được, lời mẹ nói chỉ vẻn vẹn cho con tham khảo, mẹ không muốn con có ngày đánh đổi hạnh phúc của mình rồi quay lại trách mẹ.

- Làm sao con trách mẹ được.
Tống Chân ôm vai mẹ, thân mật thơm lên má một cái:
- Con hiểu rồi.

…….

Tuyết Hải Dật Cư.

Nhà Đường Vũ, khu biệt thự chung cư rộng mấy trăm mét vuông, giọng nói từ TV phát ra, đang chiếu tin tức của ĐTH TW.

Cả căn nhà rộng lớn trừ thi thoảng Tô Xán và Đường Vũ chạy qua thì vắng tanh lạnh lẽo, hôm nay rất có hơi người hơn nhiều. Mục Tuyền đã tới Thượng Hải, ông Đường cũng ở Quảng Châu quay về, Facebook TQ xảy ra biến cố, bọn họ tất nhiên coi trọng, dù sao Tô Xán được ngầm coi là con rể tương lai của Đường gia rồi.

Cái bàn trà cổ bằng gỗ lim đen bóng này không phải gu thẩm mỹ của Đường Vũ, nhưng mà cha mẹ lại thích, ngồi ở trên ghế sô pha là cha mẹ cô, mặt nghiêm trọng, còn Đường Vũ đi dép trong nhà màu hồng, tóc búi sau đầu, dựa vào một cái gối in hình đáng yêu, hoàn toàn bộ dạng cô con gái đáng yêu ngoan ngoãn, vì hôm nay cô cần lấy lòng cha mẹ.

Đáng lẽ lúc này Tô Xán cũng phải có mặt, nhưng tình hình Facebook TQ như thế, y không thể rứt mình ra.

- Con nói con sẽ làm phó tổng giám đốc Facebook?

Ông Đường xoa trán mấy lần, không sao tiêu hóa nổi tin tức này, không giống với vợ, xưa nay ông luôn áp dụng chính sách cởi mở với con mình, vì Đường Vũ chưa bao giờ để ông phải lo, từ nhỏ đến lớn để con phát huy sở trường làm điều mình muốn làm.

Ông chấp nhận lựa chọn con gái ở phương diện tình cảm, Tô Xán là chàng trai hiếm có, vì tình cảm hai bên sâu sắc. Cũng đồng ý con gái ở cơ sở không ảnh hưởng tới học tập tới Facebook thực tập, nhưng nghe con gái nói sắp làm phó tổng giám đốc Facebook thì là chuyện hoàn toàn khác.

- Sao con chọn nơi đó, trong tay cha còn có rất nhiều sản nghiệp, đều hi vọng con tốt nghiệp xong sẽ từ từ chuyển cho con, thứ của cha, sau này còn chẳng phải cho hai đứa sao ..
Ông Đường nhìn con gái mắc áo ngủ hoạt hình, thở dài:
- Ôi, con bé này.

- Vì ở vị trí này, con sẽ học đường càng thêm nhiều thứ hơn.
Đường Vũ giải thích:

- Không được.
Mục Tuyền từ đầu tới giờ vẫn khoanh tay im lặng, đột nhiên nói:
- Đường Vũ, bây giờ con mới 21 tuổi, con nên học hết chương trình học tập của mình, mẹ không muốn bà ngoại con thông qua phương diện Đh Thượng Hải biết tình hình của con, lại hỏi vì sao điểm số của con đi xuống, khi đó mẹ không cách nào trả lời. Con nên phân biệt rõ ràng, học tập hôm nay của con quyết định sau này con có thể đi bao xa, đừng để hai đằng cùng dang dở.

- Con chỉ làm chức phó thôi, con vẫn có thời gian giành cho việc học.
Đường Vũ tranh luận:

- Chỉ làm chức phó, con ngây thơ như vậy bảo sao mẹ không đồng ý.
Mục Tuyền lạnh giọng nói:

- Con không biết con đảm nhận chức vụ phó tổng giám đốc Facebook vào thời điểm này có ý nghĩa gì à, con còn nhỏ, sao có ngày tháng yên lành nào nữa?

- Con biết nó có ý nghĩa gì, chính vào thời điểm thế này, nên Tô Xán mới cần tới con, con không còn nhỏ, không ngây thơ nữa.
Đường Vũ ôm gối cùng Mục Tuyền đối mắt với nhau, hai mẹ con không ai chịu thua kém.

Một khi Kiều Thụ Hâm rời chức vụ, CEO mới phải mau chóng nhậm chức, lúc này Đường Vũ hiển nhiên chưa đủ kinh nghiệm, nhưng có thể bố cục cho bước sau, cô có thể quá độ ở vị trí phó tổng giám đốc, qua một hai năm nữa, Đường Vũ tin, mình có thể gánh vác thay Tô Xán.

- Còn nói mình không ngây thơ, mẹ nói không phải lúc này, khi ấy con tự đi xin việc làm điều mình muốn hay tới công ty của cha con, mẹ không can dự. Nhưng bây giờ con phải hoàn thành nhiệm vụ của mình đã.
Chuyện này không đơn giản, Mục Tuyền làm ở trong thể chế, lại ngành tư pháp, tính cách khó tránh khỏi chút đa nghi, trong mắt bà, con gái mình chưa đủ năng lực, vì sao Tô Xán lại đưa Đường Vũ lên trong thời điểm thế này, chẳng phải lợi dụng thế lực Mục gia giúp đỡ mình sao, nếu Đường Vũ ngồi ở vị trí này, vợ chồng bà, rồi cả mẹ bà cũng không thể ngồi ngoài nhìn cháu gái vất vả chống đỡ thế cục.

Tô Xán nhờ một câu, bà đương nhiên sẽ tận lực giúp đỡ, giống như trước kia y xung đột Dịch gia, cũng là do bà đứng ra, còn không ngại mất mặt mà nhờ tới mối quan hệ mẹ mình. Nhưng Tô Xán giở thủ đoạn lợi dụng thế này, bà tuyệt đối không chấp nhận.

Mục Tuyền dứt khoát nói:
- Rốt cuộc Tô Xán đang tính toán cái gì? Cậu ta thực sự suy nghĩ cho con không vậy? Mẹ thừa nhận quan hệ hai đứa, nhưng nó không thể là lý do để Tô Xán làm loạn cuộc đời của con.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 318: Tính toán

Tết năm nay Đường Vũ về nước, mùng 10 tập trung ở biệt thự Tuyết Hải Dật Cư, Mục Giai Trúc muốn cùng Đường Vũ ngủ chung giường ôn lại kỷ niệm khi còn nhỏ, kết quả bị dì hai Đường Vũ sắc mặt bất thiện sợ Mục Ngạn Dung cho rằng do mình xúi bẩy ý đồ gì đó, liền kéo Mục Giai Trúc đi, hình như về nhà còn bị mắng một trận. Mục Giai Trúc liền hai tuần không thèm để ý tới mẹ mình, cô gọi điện tâm sự với Đường Vũ, nói cô không thích gia đình mình, thân thích với nhau mà còn quá nhiều toan tính.

Đường Vũ trước khi qua trở lại Mỹ du học có dặn Mục Giai Trúc ở nhà, nếu có chuyện gì không giải quyết được thì tới tìm Tô Xán.

Thế là Mục Giai Trúc vẫn thường xuyên chạy tới ĐH Thượng Hải và Tổng bộ Facebook TQ, lý do rất đường hoàng là thay chị mình trông chừng anh rể, không để cám dỗ ngoài xã hội làm sa đọa. Nha đầu này không thích học hành, thường xuyên nước tới chân mới nhảy, có điều mang gien ưu tú của Mục gia, cho cũng coi như không phải nộp tiền đi học lại. Sau đó nỉ non với Tô Xán kiếm được một ít tiền, cùng với bạn bè mở cái quán bar nhỏ ngoài trường, vừa học vừa làm bà chủ nhỏ, có chút lãi, vừa đủ nuôi cái xe ô tô nhỏ vừa đủ tiền đóng học phí, không phải ngửa tay xin cha mẹ, cái đầu nhỏ cực kỳ linh hoạt.

Nếu không có Tô Xán, có lẽ Mục Giai Trúc có lẽ chỉ thi thoảng phát biểu vài câu cam chịu, rốt cuộc phải chịu sự an bài gia đình, học tập xong, rồi chờ được chọn cho người chồng môn đăng hộ đối.

Đường Vũ cũng như vậy, vì chiều lòng mẹ mình, vì muốn mẹ mình tự hào, cô tập piano tới mức ngón tay tê liệt, cô cắn răng chịu đựng. Cuộc sống không khác gì cái máy, lặp đi lặp lại, một cô gái không có lấy người bạn

chia sẻ, tới năm 20 tuổi có người bạn gái đầu tiên cùng ngủ chung phòng tâm sự trong đêm, đáng thương cỡ nào?

Trước khi Tô Xán xuất hiện, cuộc đời cô không khác gì chỉ có hai màu đen và trắng, chính Tô Xán tô màu cho cuộc sống đó, khiến nó có thêm đủ sắc thái đỏ, vàng, lam, chàm, tím … cho dù Tô Xán luôn làm chuyện khiến cô trở tay không kịp, khiến cô cười, cô khóc, khiến cô cảm động, khiến cô đau lòng, nhưng Tô Xán khiến cục đá băng giá là cô có sức sống.

- Cái gì mà anh ấy làm loạn cuộc đời của con ... Anh ấy đã bao giờ làm loạn cuộc đời của con?
Đường Vũ đứng bật dậy, ngón tay bấu chặt gối ôm, tựa hồ cố kìm nén kích động ứa nước mắt:
- .. Chính mẹ mới làm loạn cuộc đời của con, nếu như không có anh ấy, mẹ có biết cuộc sống của con bây giờ như thế nào không?
Nói xong xoay ngoắt người đi thẳng lên phòng mình ở tầng trên, trở tay đóng cửa "sầm" một cái.

Ông Đường luống cuống đứng tại chỗ:
- Em .. Em làm gì thế, có gì từ từ nói cho con bé hiểu chứ. Xem con gái kìa ...

- Kệ nó, để nó bình tĩnh lại.
Mục Tuyền hậm hực ngồi xuống ghế sô pha, hiển nhiên cũng giận rồi:
- Vì một nam nhân mà nói chuyện với mẹ nó như thế sao?

Ông Đường hết cách, đi lên phòng Đường Vũ, gõ cửa nói:
- Mẹ con là vậy đấy, cha con nhịn mẹ con mấy chục năm rồi, biết tính mẹ con, nói vậy không nhớ đâu, con đừng để bụng.

Đường Vũ trong phòng “dạ” một tiếng.

Ông Đường thở dài, trước kia ông luôn là người điều hòa trong gia đình này, nhưng con gái càng lớn càng tự chủ, càng giống mẹ, lời ông không còn

bao nhiêu hiệu quả.

Cuộc sống là thế, không phải phim ảnh mà có kết thúc, vấn đề luôn nảy sinh hàng ngày.

Tô Xán cũng thế, sau khi đối diện Mark thì bây giờ y đau đầu suy nghĩ vấn đề CEO mới của Facebook, giai đoạn phi thường này, hiển nhiên không thể học rất nhiều xí nghiệp khác đưa người có kinh nghiệp phong phú từng điều hành công ty tương quan vào, mà Tô Xán cần sự bình ổn, vị trí CEO không thể có ẩn họa an toàn được.

Vậy thì chỉ có thể chọn từ nội bộ, Khải Đặc thực ra rất có năng lực, nhưng cô ta có ngả theo Mark không là nhân tố không xác định. Trương Quả, Mục Quốc Phong, Lưu Văn Cường đều có những mặt yếu của mình, không đủ toàn diện làm CEO, đáng tiếc Triệu Nhất Phàm bị Chiêm Hóa kéo đi mất, nếu không hắn là nhân tuyển hàng đầu cho vị trí này.

Tô Xán phải thừa nhận, chuyến này đối phương liên tiếp ra đòn đã khiến y phải luống cuống chống đỡ, còn Đường Vũ cho dù sau khi đi Mỹ về, mọi người đều thừa nhận cô tiến bộ thần tốc, thế nhưng đột nhiên đặt cô vào vị trí sẽ phải đối diện với khiêu chiến liên tiếp này sẽ ứng phó không xuể, Tô Xán không muốn Đường Vũ phải nhọc nhằn quá độ như vậy. Đường Vũ ở vị trí phó tổng giám đốc là đã có tác dụng rất lớn rồi, cũng là vì trải đường cho tương lai chói lọi của cô.

Dù là an bài này cũng không phải là chuyện đơn giản.

Buổi tối hôm đó ngủ lại công ty, Tô Xán lại nhận được điện thoại của Đường Vũ nói cha mẹ cô phản đối an bài này, cô và mẹ đang chiến tranh lạnh, Tô Xán không biết làm sao, hết lời an ủi khuyên nhủ Đường Vũ không nên giận mẹ mình.

Tô Xán thở dài đặt điện thoại xuống, cũng không có thời gian suy nghĩ vì sao Mục Tuyền lại phản đối quyết liệt như vậy.

Sau lần trước đối thoại với Tô Xán, Mark không ở tổng bộ Facebook TQ nữa, cả mấy người từ Facebook Mỹ sang cũng không xuất hiện, theo tin tức Tô Xán biết được, bọn họ đều ở trong khách sạn Đông Á Hoàn Cầu.

Có điều chuyện này với nội bộ Facebook TQ mà nói là chuyện tốt, nhất là tin tức CEO mới sẽ lựa chọn trong nội bộ càng làm lòng người phấn chấn, tựa hồ đã hồi phục lại môi trường làm việc nhẹ nhõm trước đó, nhưng mọi người đều biết, đây chỉ vẻn vẹn là biểu hiện bên ngoài.

Sáng chủ nhật, đoàn người Kiều Thụ Hâm vào văn phòng Tô Xán, nói với Tô Xán chuyện hôm đó bọn họ thảo luận:
- ... Chúng tôi thấy khả năng rất cao là Mark sẽ bán hết cổ phần của chúng ta, lấy tiền phát triển cho phương diện Mỹ, nhưng nếu không có HĐQT gật đầu, hắn không thể chuyển nhượng số cổ phần này đi. Tôi đã bí mật liên hệ với Dustin và Katherine, hai bọn họ đều không biết gì hết về kế hoạch này, nghe tôi nói tỏ ra rất sốc.

Dustin là thành viên HĐQT, trong thi đó Katherine là nguyên lão ít ỏi còn sót lại, sức hiệu triệu trong số cổ đông rất lớn, có thể tạo ra ảnh hưởng ở Facebook.

Tô Xán không biết có nên tin họ không, vì chuyện Mark sang Trung Quốc quá bất ngờ, hơn nữa có khoảng lịch trình trống từ lúc sang đây và liên lạc với y, đại khái là khoảng 3 ngày, không rõ Mark một mình đi đâu làm gì vào ngày này.

- Donald của Washington Post chúng ta cũng có thể tranh thủ được, chỉ cần cho ông ta thấy tổn thất tương lai nếu bán vội cổ phần vào lúc này, như vậy chúng ta đã có 3/5 phiếu của HĐQT rồi.

Mục Quốc Phong đợi Kiều Thụ Hâm nói hết rồi tiếp lời:
- Tôi nghe nói James của Accel là người rất có mưu lược, ông ta còn tham gia đầu tư vào mấy công ty bán dẫn, chỉ cần xem gần đây phía Mỹ nới lỏng

chính sách kỹ thuật bán dẫn là biết ông ta có tầm nhìn xa trông rộng, như vậy cũng là người có thể thuyết phục. Dù sao cổ phần Facebook Mỹ ở Trung Quốc, là một phần giá trị thị trường của nó, hiện Facebook Mỹ vẫn kinh doanh lỗ, còn Facebook TQ đã sáng tạo ra mô hình doanh lợi mới, bán đi nó sẽ ảnh hưởng tới giá trị Facebook Mỹ, đây là điểm có thể thuyết phục ông ta ... Vậy chúng ta thắng chắc chắn hơn, đề phòng trường hợp không dự đoán trước được.

Lý Bằng Vũ rất phấn chấn, nghiến răng nói:
- Để xem khi biết toàn bộ thành viên ĐHQT đứng về phía Tô Xán thì cái mặt hắn sẽ thế nào.

Triệu Ngạn Bân kiến nghị:
- Mark muốn điều Kiều Thụ Hâm đi, vậy để cậu ấy đi luôn, tranh thủ về Mỹ trước Mark, thuyết phục từng thành viên HĐQT.

Mọi người càng bàn bạc càng thấy tính khả thi rất cao, Lưu Văn Cường siết chặt tay:
- Tới lúc đó chúng ta có thể loại bỏ luôn cả Khải Đặc, để cô ta nuốt quả đắng.

Tô Xán nhắm mắt trầm tư, lòng người quả nhiên bất trắc, ngay trong lúc dầu sôi lửa bỏng thế này cũng không quên đấu đá loại bỏ nhau, Khải Đặc mấy ngày qua vẫn làm đúng phận sự của mình ở Facebook TQ, không theo nhóm Mark, có thể thấy Khải Đặc chỉ miễn cưỡng đứng về phía Mark, dù sao cô ta cũng là người tổng bộ gửi xuống, nếu không rất có khả năng kết cục giống Kiều Thụ Hâm. Có điều với tình hình này hiển nhiên đã bị quản lý cấp cao trong Facebook TQ bài xích, nếu Mark không đạt được mục đích, Khải Đặc phải rời khỏi Facebook là kết quả tất yếu.

- Chuyện đó gác sang bên, trước tiên phải giữ vững trận địa đã.
Mục Quốc Phong là người lớn tuổi trầm ổn nhất trong này:

- Tình hình khẩn cấp, Tiểu Kiều, cậu là tiên phong ý nghĩa trọng đại, không thể để có sơ xuất, khiến Mark phát hiện ra.

- Xin đừng gọi tôi như thế.
Kiều Thụ Hâm cười khổ, nam nhân mà bị gọi bằng cái tên này nghe không lọt chút nào, nhất là người nghiêm túc như hắn.

Mọi người cười rộ lên, nhìn "Tiểu Kiều" sải bước ra ngoài, chuẩn bị dọn dẹp đồ đạc, tạm biệt người thân bạn bè về Mỹ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 319: Thế giới thật nhỏ

C

huyện công ty như vậy, tạm thời không thể làm gì hơn, Tô Xán gọi điện cho Đường Vũ kể tình hình cho cô biết, sau đó trở về trường. Đang chép lại bài vở từ vở của Lý Hàn bất ngờ nhận được điện thoại của Tống Chân, nói tối nay Sâm Xuyên có một hoạt động đáp tạ đối tác, Triệu Hạo không ở Thượng Hải, nên mời Tô Xán tham gia. Biểu thị chỉ cần tới tham dự là được, không cần phát biểu gì hết, ăn uống thoải mái, lại còn được cung cấp dịch vụ đưa đón miễn phí.

Đau đầu, hết an bài chuyện của Facebook, giải quyết bài học bỏ dở, chẳng có chút thời gian nhàn hạ nào, giờ lại còn phải bỏ thời gian dự tiệc nữa, nhưng mà cũng tốt, cần giải khuây rồi, gần đây trừ lúc Vương Thanh tới còn thư giãn một chút, còn lại đầu óc đặc suy nghĩ, Tô Xán nhận ra đầu mình sắp quá tải.

Tô Xán vốn định tự đi rồi thì nhận được điện thoại của Tống Chân, đi ra cửa nhìn thấy chiếc Porche đỏ, giống hệt cái y mua cho Vương Thanh.

Tống Chân hôm nay trang điểm rất cầu kỳ, véc nữ nhạt màu, hai chân đặt lên ga trắng nuột nà, áo trên cổ để thoáng mát thấy được riềm áo lót đen gợi cảm, thấy Tô Xán nở nụ cười rất tươi, đôi mắt cong cong hớp hồn người khác.

- Dịch vụ đưa đón cấp bậc này làm sao tôi dám nhận đây.
Tô Xán nói thế vẫn mở cửa xe đi vào:

- Xì anh đừng có ảo tưởng nhé, chẳng qua tôi tiện đường đi qua đây thôi.

Tống Chân lái xe tới đường Hoài Hải, địa điểm là nhà hàng Cẩm Giang, từ xa dã thấy dòng xe các loại lục tục đi vào cửa.

Bữa tiệc này tổ chức hình thức buffet, cung cấp các loại đồ uống và bánh ngọt, bốn xung quanh hội trường bố trí ghế sô pha để mọi người ngồi nghỉ ngơi trò chuyện, ở giữa để khoảng không gian rộng, có thể đoán lát nữa còn tổ chức vũ hội, người có mặt ở đây đa phần giới địa ốc, truyền thông, địa tín, là bữa tiệc chính quy nên đa phần mang theo gia đình chứ không phải là tình nhân trẻ trung bốc lửa.

Toàn bộ hội trường trải thảm đỏ long trọng, Tống Chân vừa mới tới liền thu hút sự chú ý không ít người, một số ông chú bụng bự ngừng đề tài đang thảo luận, nhiệt tình đi tới bắt tay chào hỏi.

Tô Xán nghĩ đây là cơ hội thoát thân, muốn kiếm chỗ ngồi làm cái bánh uống cốc nước, đột nhiên mẫn cảm thấy như có ai đang theo dõi mình, theo tiềm thức quay đầu nhìn quanh, không ngờ thấy cả nhà Đường Vũ đứng ở bên vị trí một suối phun, còn có cả Lý Lam cánh tay phải của ông Đường.

Hai mẹ con Đường Vũ xuất hiện ở nơi nào dễ dàng thành tâm điểm, dù sao Mục Tuyền là phụ nữ có gia đình, nên mọi sự chú ý đổ dồn vào Đường Vũ, chuyến đi Mỹ thực sự làm Đường Vũ thay đổi, ăn mặc dần chuyển sang hướng thành thục, bộ váy voan hoa nhẹ nhàng đơn giản, khéo léo khoe bờ vai nõn nà, làn da trắng mịn không tỳ vết, cùng vòng một ngày càng tràn trề vận vị mê người khiến cô trông vừa thanh lịch không kém phần gợi cảm, bất kể nam hay nữ không chống lại nổi quyến rũ đó.

Đường Vũ từ tay cầm ly rượu vang, mỉm cười nhẹ nhàng đối đáp với nhưng nam nhân trẻ có học thức, có điều kiện, gia thế không tầm thường, đôi mắt dưới hàng mi dài luôn sóng sánh phủ tầng sương mờ mông lung, vừa lãnh đạm lại đa tình, kiều mị vô cùng.

Tô Xán chỉ muốn một đấm đánh bay lũ chết tiệt đó.

Mục Tuyền và ông Đường cũng nhìn ra Tô Xán đang cùng Tống Chân tạo thành tâm điểm khác ở ngoài cửa, không ngờ gặp được Tô Xán ở chỗ này,

Đường Vũ thì mừng rỡ ra mặt, hôm nay là chủ nhật, cô vốn định về trường, vì còn đang giận dỗi với mẹ mình, nhưng nghĩ mẹ không thể ở Thượng Hải lâu, mà cô thì vừa đi về, kế hoạch chiều nay cha cô còn muốn cả nhà đi chơi sông Hoàng Phố rồi ăn tối trên sống, tối mới về.

Tô Xán định đi tới chào hỏi, nhưng một nhóm người đã tới y, Đào Tình mặc lễ phục cao nhã cùng Tống Hiến Thành chú ba của Tống Chân đi tới.

Đào Tình cực kỳ thân thiết nắm lấy tay Tô Xán, kéo tới trước mặt mình, cho dù Tô Xán là chủ tịch Đại Ba La, trong mắt Đào Tình, tựa hồ giống Tống Chân, đều là trẻ con chưa lớn:
- Dì mấy ngày qua còn nói với Chân Chân, sao gần đây không thấy cháu đâu, Tết định mời cháu tới nhà chơi, cháu lại không có ở Thượng Hải.

Tống Chân bĩu môi:
- Anh ấy bận rộn như vậy, làm sao có thời gian rảnh rỗi được ...

Đào Tính khẽ trách con gái không biết đạo tiếp khách, cười rất tươi:
- Hôm nào qua chỗ dì, có ít hoa qua bạn bè nước ngoài gửi, không có gì quý, chỉ là chút tâm ý của dì.

Nhiệt tình dào dạt.

Nhưng ở bên kia, mặt Mục Tuyền đã tỏa hơi lạnh cứ như biến thành thực thể đâm vào người Tô Xán, làm y gai xương sống.

- Hai đứa chơi với nhau nhé, dì còn có chút việc.
Đào Tình hiển nhiên có nhiều khách tiếp đãi, không có thời gian dành cho Tô Xán, khẽ vỗ vai y thân thiết nói:

- Vâng dì cứ bận đi ạ, kệ cháu.
Tô Xán lễ phép nói:

Tô Xán tưởng thế là đã thoát thân, nhưng chàng trai xuất hiện bên cạnh Tống Chân lại được Đào Tình đón tiếp nhiệt tình như vậy, làm sao có thể không khiến người khác khơi lên hứng thú.

- Vị này là ...
Một nam tử trung niên to béo giơ tay ra, trong đó có một người giới truyền thông tựa hồ có chút ấn tượng, nhưng nhất thời lại không nghĩ ra.

Tống Chân biết tính Tô Xán so với mình còn ghét bị quấy rầy hơn, nói:
- Chỉ là người qua đường.
Rồi kéo Tô Xán đi, để lại không biết bao nhiêu ánh mắt ngờ vực.

Tô Xán lòng như lửa đốt không tính toán với Tống Chân, khéo léo rút tay khỏi tay cô.

Ánh mắt Tống Chân liếc nhìn về phía nhà Đường Vũ, nở nụ cười làm Tô Xán không được yên tâm lắm:
- Đó là cha mẹ Đường Vũ phải không? Đây là lần đầu tôi thấy họ, mẹ Đường Vũ và mẹ tôi còn từng là bạn học, tôi phải chào một câu, đi, tôi đi với anh.

Đúng là lý do chính đáng không ai từ chối được.

Bước chân Tô Xán hơi khựng lại, bằng sự nhạy bén của một cô gái, Tống Chân hiểu ngay:
- Này, đừng có nói anh tự đại tới mức cho rằng hôm nay tôi mời anh tới đây là để thị uy với nhà Đường Vũ đấy nhé? Vì tôi thuận đường tới đón anh thôi mà anh nghĩ tôi yêu anh tới mức điên cuồng thế rồi à?

Tô Xán lúng túng, ai bị nói trúng tim đen chẳng chột dạ, nhất là ở chuyện này:
- Không, không có, tôi không nghĩ thế.

Tống Chân nghiêng đầu nhìn Tô Xán:

- Nam nhân có thành tựu rồi thì sinh tự đại, coi mình là rốn vũ trụ, nhất là nghĩ mọi cô gái đều dễ bị lừa gạt, phải lòng mình, đây là nhược điểm chung, không phải chỉ của riêng anh. Anh tưởng rằng chút thủ đoạn sau lưng của Triệu Hạo, tôi không nhận ra à? Hơn nữa Triệu Hạo định thoát khỏi hợp đồng sp với khoa kỹ Tấn Thông, tự lập chắc không thể không có phần anh đúng không? Chỉ cần dựa vào khách hàng Triệu Hạo tiếp xúc nửa năm trước, cùng quan viên bộ thông tin mà anh ta hiện đang tiếp đãi là suy ra được rồi.

- Đi chào cha mẹ Đường Vũ thôi, tự đại cuồng ...
Tống Chân không cho Tô Xán kịp giải thích gì, đặt cho y một cái biệt danh mới rồi ưu nhã quay người bước đi, cô gái này luôn nắm chuẩn chừng mực, biết nói những lời này tới sát mép đả kích tự tôn của nam nhân rồi, đủ để Tô Xán choáng váng, nhưng không đi sâu hơn làm y thẹn quá hóa giận.

Tô Xán gãi đầu, chuyện Thượng Mạch mặc dù xưa nay y không can dự, nhưng đều biết, nên Tống Chân tuy chủ yếu nói Triệu Hạo cũng hơi rát mặt, nghĩ ra thì đúng là mình hồ đồ, nhà Tống Chân có quan hệ lớn bộ thông tin, ý đồ của Triệu Hạo làm sao, có thể qua mắt được cô, xem ra chiến lược của Triệu Hạo hỏng rồi, cười xấu hổ:
- Chuyện này xin lỗi.

Tống Chân rất ngạc nhiên với sự sái thoát của Tô Xán, lẩm bẩm:
- Cần gì lời xin lỗi của anh chứ.
Có điều tâm tình rất khoan khoái.

Từ lúc vào cửa tới giờ tổng cộng tốn mất mười lăm phút, Tô Xán cảm tưởng cả thế kỷ đã qua, đi tới chỗ cha mẹ Đường Vũ:
- Chú Đường, dì Mục, vừa rồi nhìn thấy chú dì, nhưng không có thời gian tới.

Đường Vũ ngọt nhạt nói:
- Không phải ai đó nói hôm nay ở trường chép bài vở bị bỏ lỡ sao?

Tô Xán mặt ngượng ngùng, trưa hôm nay nói chuyện với Đường Vũ thì chưa nhận được lời mời bất ngờ của Tống Chân, cũng nghĩ, một bữa ăn thôi, ai ngờ lại gặp tình thế này.

Không nghĩ cục diện khẩn trương như thế, Đường Vũ còn cho một câu nói mát, có điều đơn giản lại thể hiện được quan hệ hai người cho xung quanh biết.

- Là vì Triệu Hạo của Thượng Mạch không tham gia được, nên tôi mới đột xuất mời anh ấy tới thay, cô đừng hiểu lầm.
Tống Chân chủ động giải thích thay cho Tô Xán:

- Đâu có.
Đôi mắt thanh lệ của Đường Vũ ánh lên thần thái quyến rũ câu hồn đoạt phách:
- Tôi chỉ thấy thế giới thật nhỏ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 320: Rụt tay và nắm tay

C

hân Chân, Tô Xán, hai đứa đã chào hỏi dì Mục rồi à? Oa, lâu lắm rồi mới gặp cháu đấy Đường Vũ, cháu càng ngày càng xinh đẹp, để dì xem nào, chậc chậc không biết tương lai chàng trai nào may mắn sánh đôi với cháu đây.
Thế giới đúng là quá nhỏ, Tô Xán đang lúng túng không biết giải thích chuyện này thế nào thì Đào Tình lại đi tới, đưa hai tay nắm vai Đường Vũ nhìn một lượt, tấm tắc khen mãi rồi quay sang Mục Tuyền:
- Vừa rồi nhiều việc quá, không tới ngay được, Mục Tuyền, đừng trách mình.

Mấy nam tử khác vừa rồi bao quanh Đường Vũ thức thời rời đi, tuy lòng có chút tiếc nuối nhưng ý định chưa từ bỏ, vì lát nữa còn có tiết mục khiêu vũ, hiển nhiên vừa rồi nhìn thấy Tô Xán đi cùng với Tống Chân nên không coi y là uy hiếp.

Mục Tuyền mỉm cười:
- Không sao, chúng ta là bạn bè bao năm rồi, khách sáo làm gì nữa?

- Chậc chậc, đúng là càng nhìn càng yêu mà.
Đào Tình nắm lấy tay Đường Vũ, người phụ nữ này làm gì cũng cho người ta thấy rất tự nhiên, không có cảm giác đóng kịch giả tạo nào:
- Cháu có biết không, năm xưa khi mẹ cháu đại diện cho hệ thống tư pháp sang Mỹ du học, lúc đó cháu khoảng ba bốn tuổi, mẹ cháu có mang ảnh của cháu ra khoe với dì, lúc đó dì nói với mẹ cháu, đường nét khuôn mặt cháu giống hệt mẹ, lớn lên nhất định là đại mỹ nhân .. Xem xem, dì nói không sai, đúng là mang gen ưu tú của mẹ cháu.

Đường Vũ hơi đỏ mặt, rất không quen, hơn nữa vẫn còn chiến tranh lạnh với mẹ mình, nghe thế không thoải mái. Ông Đường trong vấn đề đương nhiên bị lờ đi.

Mục Tuyền vẫn rất tự nhiên:
- Cậu khen nó nữa là nó kiêu ngạo đấy.

Đào Tình vuốt tay Đường Vũ:
- Kiêu ngạo thì sao chứ, Đường Vũ xinh đẹp như vậy mà, kiêu ngạo cũng đúng.

Mục Tuyền nhìn sang Tống Chân:
- Tống Chân cũng rất giống cậu lắm, khuôn mặt trẻ mãi không già này thực là làm người ta ghen tị.

Trong lúc đó Tống Hiến Thành lúc này bắt tay trò chuyện với ông Đường, bốn người phụ nữ Đào Tình, Mục Tuyền, Đường Vũ, Tống Chân nói chuyện thân thiết, thành ra Tô Xán tự nhiên ở đứng trơ ra đó, ở lại thì lúng túng, bỏ đi thì không được. Lý Lam còn cố tình chơi khó y, vờ không quen biết, thực hiện chức trách trợ lý, đứng nghiêm bên cạnh ông Đường, chết tiệt đi ăn tiệc có phải là làm gì đâu mà cần trợ lý.

- Mục Tuyền, lâu lắm rồi chúng ta mới có dịp gặp lại nhau, vậy mà mình chẳng thể chiêu đãi cậu cho đàng hoàng, hôm nay mời nhà cậu tới đây là việc của công ty, không tính. Thế này nhé, mai mình mời cả nhà cậu được không?

Đào Tình quay sang Tống Hiến Thành:
- Chú Hiến Thành, chú xem nơi nào thích hợp không khí gia đình, an bài cho tôi nhé.

- Chị yên tâm, chuyện này cứ để em lo.
Tống Hiến Thành vội gật đầu, sau đó chỉ nghiêng đầu sang, lập tức có trợ lý bước lên một bước khom người đợi sai bảo, sau đó lui ra, không hề ảnh

hưởng tới khách khứa trò chuyện, cho thấy tố chất nghiêm ngặt trong tập đoàn Sâm Xuyên.

Sâm Xuyên đang có hợp tác mật thiết với ông Đường ở nghiệp vụ địa ốc, bữa cơm này đương nhiên không chỉ đơn giản là bạn bè tụ hội rồi.

An bài xong xuôi, Đào Tình quay sang Tô Xán:
- Còn cháu nữa Tô Xán, mai cháu cũng phải tới nhé, cháu và Đường Vũ học cùng trường, chúng ta càng không phải người ngoài nữa, đừng ngại. Ăn cơm xong tiện thể qua nhà dì mang ít đồ về … Ài, con bé Chân Chân như vậy thực ra nó cô độc lắm, không làm việc là ru rú trong nhà chẳng đi đâu cả, cháu thường xuyên qua chơi giúp nó điều hòa một chút, nếu không cả ngày ở nhà không tốt cho sức khỏe. Dù hai đứa đi dạo phố cũng là chuyện tốt.

Không ít quản lý của tập đoàn Sâm Xuyên giương tai lên nghe, chàng trai này là ai khiến vợ chủ tịch đưa ra lời mời mang tính mục đích cao như vậy, hơn nữa nghe có ý còn nôn nóng muốn đẩy Tống Chân cho người ta vậy, nhất định phải điều tra lý lịch, đồng thời ánh mắt nhìn y có đôi phần ghen tỵ.

Tống Chân trừng mắt lên với Tô Xán đang tròn mắt ngạc nhiên nhìn mình, nói với mẹ:
- Con cô độc ru rú ở nhà suốt ngày bao giờ, mà con muốn dạo phố mua sắm cũng có nhiều cô bạn đi cùng. Mẹ đừng có nói xấu con gái mẹ.

Đường Vũ mỉm cười rất đúng mực kệ cho hai mẹ con Đào Tình biểu diễn, cô hoàn toàn yên tâm về Tô Xán, cô đi tới một năm mà giữa Tô Xán và Lâm Lạc Nhiên vẫn không xảy ra chuyện gì, thì có gì khiến cô phải lo lắng nữa.

Có điều Mục Tuyền không thoải mái như vậy, liếc mắt quanh một vòng gọi:
- Bằng Trình, cháu lại đây chút đi.

Tô Xán thoáng nghe thấy tên này hơi quen tai, quay sang thấy một nam tử mặc âu phục đen, cà vạt đỏ thẫm, nghe thấy Mục Tuyền thì vội vàng đi tới.

Người này là Tống Bằng Trình, con của chú hai Tống Chân là Tống Vân Canh, Tống Vân Canh là người hiền lành nhu nhược nhất trong Tống gia, tới mức gần như không ai nhớ tới ông ta, nhưng ông ta có đôi trai gái xuất sắc, con gái ít hơn Tô Xán một tuổi đang học ở Anh, con trai là Tống Bằng Trình, là người lớn tuổi nhất trong thế hệ Tống Chân, cũng là người được đánh giá cao nhất.

Trước kia Tô Xán còn nhầm Tống Chân là em ruột Tống Bằng Trình, về sau mới biết là không phải. Khác với Tống Chân, hắn không làm việc cho tập đoàn Sâm Xuyên mà tự sáng nghiệp, hiện là giám đốc hai công ty, không rõ là do kiêu ngạo không muốn dựa vào thế hệ trước, hay là muốn tránh va chạm với Tống Chân.

Tất cả điều này không quan trọng, Tô Xán chưa quên lần tới nhà Đường Vũ ăn tiệc tân gia, trước kia Tống gia vì muốn mở đường trở về kinh doanh trong nước nên có ý định thông gia với Mục gia, mà đối tượng không phải ai khác chính là Tống Bằng Trình và Đường Vũ.

- Dì Mục, dì có gì sai bảo cháu ạ.
Tống Bằng Trình rất lễ phép hỏi:

- Không có gì, dì thấy cháu nãy giờ chạy đi chạy lại suốt, muốn gọi cháu tới để cho cháu nghỉ chút thôi.
Mục Tuyền cười tươi vô cùng, khác hẳn thái độ chừng mực nãy giờ:
- Hơn nữa cũng muốn cám ơn cháu thời gian Đường Vũ nhà dì du học, cháu giúp đỡ nó nhiều.

Tô Xán há hốc mồm, sao y chưa bao giờ nghe nói chuyện này?

Đường Vũ giải thích với Tô Xán:

- Anh Bằng Trình lúc đó đang tu nghiệp ở Stanford, lúc em mới sang, anh ấy giúp em làm quen với trường.

- Dì với em nói quá rồi, Đường Vũ rất tự lập, cháu muốn giúp cũng không giúp được gì nhiều.

- A, không ngờ Bằng Trình và Đường Vũ lại còn có đoạn duyên phận này.
Đào Tình hớn hở nói ngay:
- Mục Tuyền cậu còn nhớ không? Hồi xưa hai nhà chúng ta cũng có ý để Bằng Trình và Đường Vũ tìm hiểu nhau, chỉ có điều chúng nó mỗi đứa một nơi không có cơ hội, bây giờ đều ở Thượng Hải rồi, không phải tốt sao.

- Đương nhiên là mình chưa quên.
Mục Tuyền cười, ánh mắt tựa có tựa không nhìn Tô Xán một cái:

Tô Xán cười khổ, rốt cuộc thì mình làm cái gì sai chứ?

Trò chuyện một hồi thì buổi tiệc tới màn khiêu vũ, nhạc công vào vị trí, đèn trần hạ bớt độ sáng, chuyển sang hệ thống ánh sáng bố trí ở sàn nhảy, màu sắc biến đổi phù hợp với nhạc.

Tống Bằng Trình đưa tay ra, làm động tác mời nhảy tiêu chuẩn:
- Đường Vũ, anh mời em nhảy điệu đầu tiên được không?

Nhưng hắn vừa dứt lời thì Tô Xán bước lên chắn trước, nói:
- Xin lỗi, nhưng cô ấy sẽ nhảy với tôi.

Tống Bằng Trình nhíu mày:
- Cậu không thấy làm thế là bất lịch sự sao? Cậu là ai mà dám nói như thế?

- Tôi biết tôi bất lịch sự, nhưng cô ấy là vị hôn phu của tôi, tôi không muốn cô ấy nhảy với người khác.
Tô Xán mặt dày nói, sau đó đưa tay về phía Đường Vũ:

Mục Tuyền giữ Đường Vũ lại, cười nhạt:
- Ai là vị hôn phu của cháu, trí nhớ dì còn tốt lắm, dì nhớ mình chưa bao giờ nói lời nào như thế.

- Là con nói.
Đường Vũ rụt tay khỏi tay Mục Tuyền, đưa tay ra nắm lấy tay Tô Xán, giống như trước kia ở Hạ Hải mỗi ngày tan học hai người nắm tay nhau lên xe bus về nhà cô, bắt đầu cuộc sống nhỏ hạnh phúc của mình vậy.

Chỉ khác cuộc sống hạnh phúc của họ còn rất dài chứ không phải ít ỏi như khi đó, và bây giờ cô là một Đường Vũ trưởng thành, hoàn toàn thoát khỏi cái bóng của mẹ mình rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 321: Không dễ thế được

Trên đường trở về nhà, ông Đường lái xe, Mục Tuyền và Đường Vũ ngồi ghế sau, mỗi người quay đầu về một phía cửa sổ, không nói với nhau một lời.

Trở về Tuyết Hải Dật Cư, Đường Vũ lặng lẽ thay dép, Mục Tuyền ngồi xuống ghế sô pha, Đường Vũ vào bếp, tự giác bật nước nấu mỳ. Cô biết cha mình ăn khỏe, đi ăn tiệc về là thế nào cũng phải ăn thếp bát mỳ, hôm nay mẹ cô không làm thì cô làm, động tác hết sức thuần thục. Mục Tuyền nhìn con gái bận rộn trong bếp, nghĩ tới cái gì, hừm khẽ một cái với vẻ tức giận quay đầu đi không nhìn nữa, ông Đường lắc đầu cười.

Đường Vũ bê bát mỳ trứng cà chua thơm phức lên bàn cho cha, ông Đường vừa ăn vừa suýt xoa khen trình độ nấu ăn của con gái sắp bằng mẹ. Đường Vũ hai tay chống cằm nhìn cha mình ăn, lòng rất vui vẻ.

Đợi cha ăn xong, Đường Vũ dọn bát đem đi rửa, trong phòng chỉ có tiếng leng keng của bát đũa, cùng tiếng nước chảy róc rách, sau đó chúc cha mình ngủ ngon, về phòng.

- Anh nói xem, hôm nay Đào Tình làm trò trước mặt em rốt cuộc là có ý gì? Mục Tuyền ngồi khoanh tay trên ghế sô pha, nói:

- Bất kể cô ấy có ý gì thì cũng chẳng quan trọng, tình cảm Tô Xán với con gái mình trước sau như một mới là điều đáng nói.
Ông Đường lấy quả táo trên bàn, ngồi gọt:
- Anh thấy hôm qua em hiểu lầm Tô Xán thôi, nó không có ý gì đâu, vừa rồi nhiều chuyện tới với nó như thế, suy nghĩ thiếu chu đáo là bình thường ...

- Hiểu lầm cái gì, dám lớn lối tuyên bố con gái chúng ta là vị hôn thê của nó trước mặt bao người, không coi vợ chồng chúng ta ra gì nữa rồi.

Mục Tuyền cầm lấy quả táo chồng gọt dở, cắn một miếng lớn:

- Ha ha ha, mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn càng thuận mắt rồi đúng không?
Ông Đường cười vui vẻ, ông quá hiểu vợ mình rồi, lấy quả táo khác để gọt:

Mục Tuyền trừng mắt nhìn chồng, nhưng bỏ quả táo khỏi miệng, không dùng nó để che dấu nụ cười của mình nữa:
- Muốn xem một người thiếu cái gì, hãy nhìn người đó khoe khoang cái gì. Muốn biết một người sợ cái gì, nhìn người đó che dấu cái gì ... Hành vi hôm nay của nó cũng giống như lần đầu tiên em gặp nó ở Hạ Hải, rồi gặp lại tại Dung Thành … xem ra Đường Vũ thực sự tìm được chỗ dựa đáng tin cậy rồi.

- Có điều thằng nhãi đó thật to gan, đừng nghĩ như thế là có thể đơn giản đưa con gái chúng ta đi.
Lần này tới lượt ông Đường bực tức nói:

- Đương nhiên là không thể dễ dàng cho nó như vậy, còn thử thách thêm nữa.
Hai vợ chồng cùng nhìn nhau cười.

Sáng hôm sau ông Đường và Mục Tuyền đưa Đường Vũ tới cổng Đh Thượng Hải, Tô Xán từ rất sớm đã đứng đợi ở cổng, chuyện hôm qua dù sao khiến y có chút thấp thỏm, hôm qua trong lúc kích động tuyên bố hơi quá, đáng nhẽ nói là bạn gái của mình là đủ, dám khiêu chiến quyền uy của Mục Tuyền, hậu quả không phải đùa.

Đường Vũ từ xe đi ra, ông Đường và Mục Tuyền lấy đặc sản ở cốp xe, Tô Xán vội vàng chạy tới nhận, cuối cùng trước khi lên xe, Mục Tuyền chỉ nói một câu:
- Hai đứa chú ý sức khỏe.
Sau đó lên xe cùng ông Đường rời đi.

Cha mẹ mình đi rồi, Đường Vũ thay Tô Xán cầm nửa số đồ, cô không phải loại nữ sinh ung dung dạo phố để bạn trai vất vả cầm túi lớn túi nhỏ, cho dù đồ không nhiều không nặng cũng không muốn, cảm thấy như vậy mới tốt.

Xác đồ tới chỗ ngã rẽ KTX hai người, Đường Vũ chia cho Tô Xán món thịt bò khô, vịt sấy:
- Mấy cái này thực ra của anh cả đấy, em có ăn bao giờ đâu.

Tô Xán thăm dò:
- Vậy mẹ em?

- Em cũng không biết, mẹ em khó đoán lắm.
Đường Vũ khẽ lắc đầu, nhưng khi quay đi, môi mím chặt cố nén cười, hôm qua cô nấp sau cửa nghe hết cha mẹ mình nói chuyện, cha mẹ cô nói đúng, sao dễ dàng như vậy được, nhất là cô vì Tô Xán làm ra nhượng bộ cực lớn.

…..

Thứ ba Kiều Thụ Hâm rời khỏi Thượng Hải, tin tức này lập tức bị các phóng viên thường trực quanh Facebook TQ chờ động tĩnh truyền về tòa báo, khiến những tin đồn về Facebook càng thêm náo nhiệt.

Tô Xán tới tòa nhà Mỹ La thì nhận được điện thoại của Lâm Quang Đống:
- Chuyện rốt cuộc là sao, bây giờ khắp nơi nói cậu và Mark đấu đá với nhau, nội bộ Facebook náo loạn, tôi phải để báo phía dưới đăng tin này thế nào, không đăng không được, đây là chủ đề nóng, báo tôi không đăng mất khách, đăng thì sợ tăng thêm loạn cho cậu.

Tô Xán thở dài:
- Chính xác là Kiều Thụ Hâm ký hợp đồng với Facebook Mỹ, anh ta tới Trung Quốc là điều nhiệm, nếu như có xung đột với an bài với phía Mỹ, vậy lấy hiệp nghị ở Mỹ làm ưu tiên, vì Kiều Thụ Hâm có thẻ xanh ở Mỹ, quan hệ nhân sự ở Mỹ, nghiêm khắc mà nói thì anh ta không phải là người Trung Quốc nữa rồi. Còn về phần Mark can dự vào chức CEO đã được ổn

định, sẽ do nội bộ chúng tôi điều nhiệm, anh đưa tin trên tinh thần này là được.

- Được, tôi sẽ chỉ thị cho họ, ngoài ra cậu nên cẩn thận ra ngoài gặp phải phóng viên.

Xưa nay Tô Xán luôn kín tiếng, chưa có tiền lệ nhận phỏng vấn của tờ báo nào, không thiếu tòa báo tranh nhau du thuyết, làm công tác ngoại vi, ý đồ trở thành người đầu tiên có cuộc phỏng vấn đặc quyến với y. Thậm chí Liễu Trường Huy cũng có lần bóng gió nói tạp chí Nam Phương muốn phỏng vấn y, nhưng Tô Xán tỏ thái độ rõ ràng, về sau hắn không nhắc lại nữa.

Trong giới báo chí, sớm lan truyền tính khí "cổ quái" của Tô Xán, nhưng không có gì lạ, tài luôn đi với tật, nhìn sang Mark, không phải là nhân vật cổ quái à?

Cho dù lần trước Tô Xán diễn giảng ở Đh Thượng Hải cũng khống chế nghiêm ngặt không để phóng viên lọt vào, trừ một ít giấy mời cùng một ít người lợi dụng quan hệ "lẻn" vào thì cơ bản đều là giáo viên sinh viên trường.

Lại thêm bên ngoài có Kiều Thụ Hâm mang phong cách mạnh mẽ ở Mỹ, luôn lớn tiếng xuất hiện thu hút ánh mắt truyền thông, với giới truyền thông, Tô Xán chỉ là cái tên mơ hồ.

Tô Xán chỉ là minh tinh trong ĐH Thượng Hải, chính vì thế mà sinh viên trong trường càng kiêu ngạo.

- Đừng lo, có nhóm Lý Bằng Vũ theo bên cạnh, không phóng viên nào tiếp cận được tôi đâu, nhân viên Facebook TQ cũng có điều lệ cấm tiếp nhận phỏng vấn trả lời câu hỏi về công ty khi chưa được phép, cho dù có phóng viên vào được trong cũng chẳng nhận ra được tôi.
Về chuyện này Tô Xán có chút đắc ý, mới đầu y tránh phóng viên là vì không muốn cuộc sống bị phiền nhiễu, bây giờ thành sự "tự hào" khá trẻ

con của y:

- Nếu phía Mỹ dứt khoát muốn bán cổ phần ở Facebook TQ, vậy phía cậu ứng phó ra sao?
Lâm Quang Đống hỏi câu này xuất phát từ cá nhân, tất nhiên không đưa lên báo:

- Hiệp nghị ban đầu của hai bên không hề có hạn chế bán cổ phần, tối đa chỉ có ràng buộc bởi quan hệ và đạo nghĩa mà thôi, nên không thể làm gì được hết.
Tô Xán trầm ngâm:
- Nhưng cứ nhìn vào các ví dụ trong lịch sử thương nghiệp là biết, nếu như phía Mỹ không thông qua chúng tôi mà tự ý bán cổ phần, vậy tôi có thể đưa họ ra tòa, lấy lý do lợi dụng cơ mật thương nghiệp mưu lợi ngăn cản họ bán cổ phần, hoặc trì hoãn bán cổ phần. Nhưng đây là phương thức cuối cùng, không tới mức vạn bất đắc dĩ, tôi cũng không muốn nó xảy ra.

Bất kỳ hành động sử dụng tới pháp luật nào, cũng có thể tạo ra ảnh hưởng ác liệt. Đó là cách cuối cùng, nếu như thực sự cùng Mark đi tới bước đó thì đại biểu hai người hoàn toàn quyết liệt rồi, mà Tô Xán hi vọng mãi mãi chuyện đó không muốn xảy ra. Tô Xán và chàng trai tóc xoăn đó cùng nhau uống bia đen giữa mù đông ở trung học Exter, lòng tràn đầy nhiệt huyết, thành bức tranh không thể xóa mờ.

- Vậy chúc cậu may mắn.
Lâm Quang Đống nói lời cuối rồi cúp điện thoại.

Kiều Thụ Hâm quay về Mỹ trở thành quân bài quan trọng nhất của Facebook, không được phép có bất kỳ sai sót gì.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 322: Tiến tới

Ánh mặt trời xuyên qua kính pha lê sáng bóng vào hành lang của tổng bộ Facebook TQ, vài hạt bụi nho nhỏ vui tươi bay múa trong cột ánh sáng, trái ngược với không khí tĩnh lặng không gợn chút gió ở trong những phòng làm việc.

Cửa có bảo vệ mặc đồng phục đứng gác, bọn họ là quân nhân xuất ngũ tới từ công ty bảo an chuyên nghiệp, tấm lưng thẳng tắp, ánh mắt kiên cường mang tới cho người ta cảm giác an toàn.

Vì hiện giờ có khả năng xuất hiện tình huống khẩn cấp, cho nên Facebook TQ tăng cường bảo vệ, đề phòng giới truyền thông nóng lòng lấy tin tức xâm nhập.

Nhìn thấy Tô Xán, mấy cô tiếp tân vội vàng đứng dậy chào, có lẽ bởi vì bầu không khí căng thẳng, ảnh hưởng tới mấy cô gái, thường ngày thấy Tô Xán bọn họ rất vui vẻ, thậm chí đôi khi chào y với giọng điệu làm nũng sởn da gà.

Tô Xán mỉm cười với ba cô gái như thường lệ, vừa đi qua logo lớn cực kỳ cá tính, liền có nhiều người tới trước mặt.

"Chủ tịch Tô", " Trợ lý Lý", " Giám đốc Mục có tài liệu này cần chủ tịch xem gấp ..." , " Giám đốc Lưu trong văn phòng, đã hỏi chủ tịch tới chưa mấy lần rồi ..."

Kỷ luật nội bộ Facebook kỳ thực khá tản mạn, đại bộ phận nhân viên kỹ thuật, thống kê, số học đều là đám trạch nam cả, kết cấu Facebook TQ quyết định nó không phải là công ty có đấu tranh văn phòng kịch liệt, tuy môi trường mở, mọi người đều chuyên chú vào công việc của mình.

Đám trạch nam kia nhìn thấy chủ tịch chỉ ngẩng đầu lên nhìn một cái, sau đó lại vùi đầu làm việc của mình, thậm chí còn có chuyện vì công việc đang gấp mà tranh dùng máy in với chủ quản của mình, thể hiện một không khí làm việc không ràng buộc, phát huy được tối đa năng lực mỗi người. Đương nhiên cũng rất nhiều người không thích ứng được với kiểu làm việc này, một phần nhân viên xin nghỉ làm sau một thời gian, còn những người đã say mê cách làm việc ở nơi này đi tới chỗ khác rất khó thích ứng.

Thế nhưng bây giờ Tô Xán đi vào mọi người đều chăm chú nhìn theo bước chân hắn, sự kiện hiện tại thực sự có khả năng ảnh hưởng tới tương lai Facebook TQ.

Hai nhân viên đại học Đồng Tề, tốt nghiệp từ năm 97, thuộc nhóm 50 nhân viên đầu tiên nghe mấy trợ lý xung quanh nhốn nháo chào Tô Xán thì dừng công việc, nói chuyện với nhau:
- Tôi nghe nói Mark tới trong nước cực kỳ được hoan nghênh, tới diễn đàn kinh tế ở Bắc Kinh bắt tay với nhiều nhà đầu tư quốc tế, chẳng lẽ chuyện đó là thật, Facebook Mỹ đang thiếu tiền nên muốn bán cổ phần chúng ta? Vậy chúng ta phải làm sao, lúc đó có cắt giảm biên chế không, hay đổi mới nhân sự không?

- Không biết nữa, tôi chỉ cảm khái ngày đầu cậu ta tới đây, hôm phát biểu trên cuộc họp tổng kết năm, mọi người tung hô cậu ta như vậy, thoảng chốc cậu ta định vứt bỏ chúng ta rồi. Nếu công ty qua được giai đoạn này có khi lại tốt, không bị phụ thuộc vào phía Mỹ nữa.

- Anh nói gì thế, sẽ có người khác mua lại mà, chẳng biết rồi thế nào, tôi thích nơi này, chỉ sợ đi nơi khác, không còn hứng thú làm việc nữa.

Tô Xán đi qua đủ ánh mắt, đủ biểu cảm tới thẳng văn phòng Mục Quốc Phong.

Lưu Văn Cường ngồi trước bàn làm việc của Mục Quốc Phong hớn hở nói gì đó, thấy Tô Xán đi vào, hai người rời chỗ, đi ra ghế sô pha.

Mục Quốc Phong nói luôn vào đề tài:
- Kiều Thụ Hâm đề xuất trở về Mỹ trước, Mark lên tiếng ngăn cản, nói đã đặt vé thống nhất, mọi người cùng trở về. Còn nói hiện giờ hắn trở về, chưa thể an bài công việc, có lẽ đã cảnh giác rồi. Nhưng Kiều Thụ Hâm lấy lý do về Mỹ thăm người nhà và bạn đi trước.

Lưu Văn Cường kể tiếp:
- Khi Kiều Thụ Hâm tới nơi có nhân viên của Facebook đứng đợi, đoán chừng thuộc loại điều tra thương nghiệp muốn giám sát anh ta. Kiều Thụ Hâm trốn vào nhà vệ sinh tránh được, sau đó bắt xe sân bay, tới thẳng thung lũng Silicon. Theo tin mới nhất thì anh ấy đã liên hệ được với Donald của Washington Post, ông ta đang tham dự hoạt động tuyên truyền ở Boston., mai sẽ bay sang San Francisco, bọn họ sẽ gặp nhau ở đó. Kiều Thụ Hâm cũng đang nghĩ cách liên hệ với họ. Phía James của Accel thì đi Texas một tuần, ba bốn ngày nữa mới trở về.

Tô Xán gật đầu, nhưng không hề có sự hưng phấn như Lưu Văn Cường.

Tô Xán đi ra ngoài thì chạm mặt Khải Đặc, Khải Đặc trên 40, sống ở trong chung cư thương phẩm gần khu Từ Gia Hối, phía dưới chung cư có công viên nhỏ làm chỗ vui chơi cho trẻ con, đi vài bước còn có một hồ bơi, mỗi ngày đi xuống nhà đều gặp những gia đình dắt con nhỏ tản bộ, đường phố nơi này chẳng được rộng rãi sạch sẽ như khu dân cư Mỹ, người dân náo động ồn ào hơn, nhưng Khải Đặc lại rất quyến luyến.

Khải Đặc đi tới bên Tô Xán, nói:
- Cậu theo tôi một chút được không?

Tô Xán và Khải Đặc tới khu nghỉ ngơi công ty, những người khác đều biết ý tránh cả đi. Khải Đặc nhìn quanh cười buồn bã:

- Tôi biết hiện giờ người trong công ty nhìn tôi thế nào, song tôi có chức phận của mình, Mark hỏi tôi về tình hình ở Facebook TQ, tôi phải nói đúng sự thực, phải chịu trách nhiệm với công việc được giao. Tôi chỉ làm công việc tôi phải làm mà thôi, tôi không muốn bị kẹp giữa hai cậu.

Tô Xán rất cảm thông:
- Tôi hiểu, mỗi chiếc lá đều có chốn rụng của mình, không thể trách chị, chị đã làm tròn công việc của mình.

Thời gian qua Khải Đặc bị bạn bè đồng nghiệp chung sức với nhau hai năm qua xa lánh bài xích, bây giờ phát tiết cả ra, thời gian hai năm tuy không dài, nhưng là giai đoạn Facebook TQ từ không hóa có, tình cảm đương nhiên phải khác.

Khải Đặc lấy ra một cái khăn thấm nước mắt:
- Mai là sinh nhật của tôi rồi, đáng lẽ tôi sẽ là người đầu tiên nhận được thiếp chúc mừng của Đường Vũ sau khi cô ấy du học về, có thể mang ra khoe làm các chàng trai trẻ ghen tỵ, vậy mà ...

- Chị yên tâm, cô ấy viết thiếp cho chị rồi, tôi cũng đặt bánh cho chị, đúng 42 tầng.
Tô Xán nghiêm túc nói:

- Cậu không biết nhắc tới tuổi phụ nữ là mất lịch sự à, còn bánh 42 tầng, cậu định tôi vứt đâu?
Khả Đặc nửa tức nửa thấy ấm lòng, kìm lại cảm xúc, sau đó nghiêm túc nói:
- Mark đang tiếp xúc với Chiêm Hóa, bọn họ đã đạt thành hiệp nghị với Hồng Sam rồi, tôi không thể biết chi tiết, song tin rằng giống như mọi người đúng, cậu ấy định bán đi cổ phần của Facebook TQ, hơn nữa còn muốn bán hết.

Chuyện này Tô Xán đoán được rồi, chỉ trong một năm ngắn ngủi, Chiêm Hóa đã dùng túi tiền lớn của mình nâng đỡ nhiều công ty công nghệ và

internet, nhưng tới nay chưa có công ty nào đủ lực thách thức địa vị của Tô Xán. Cho nên chỉ cần Mark bán cho bọn họ 20% cổ phần thôi, Facebook TQ sẽ gặp phiền toái không nhỏ.

Tô Xán hít sâu một hơi:
- Sao chị lại nói cho tôi?

- Tôi nói rồi, đây là chức trách của tôi, tôi là tổng giám sát tài chính, chuyện liên quan tới nguy hiểm tài chính của Facebook TQ, tôi có trách nhiệm đưa ra lời cảnh báo.
Khải Đặc hoàn toàn khôi phục dáng vẻ nghiêm khắc của nữ cường nhân:
- Còn nếu nói có nguyên nhân khác, Facebook TQ do tôi góp công dựng lên, tôi không có quyền hỏi hay can thiệp vào quyết định của Mark, nhưng tôi phải giúp nó giải trừ mọi uy hiếp.

Năm ngày sau, Mark kết thúc chuyến đi của mình ở Trung Quốc, trở về Mỹ.

Ở sân bay, Tô Xán cùng toàn bộ quản lý cấp cao của Facebook TQ tiễn chân hắn.

Trước khi đi, Mark nói với Tô Xán:
- Tôi đã tìm được nhà đầu tư mới, bọn họ đồng ý mua cổ phần Facebook TQ, điều này có nghĩa là chúng ta lại có thể mở rộng nhanh chóng về phía trước rồi, thời gian tới tôi đợi cậu ở Palo Alto, ký hợp đồng điều chỉnh cổ phiếu.

Tô Xán vỗ vai Mark:
- Yên tâm đi, tôi sẽ tới, đó nhất định là thời khắc lịch sử.

Vì cái vỗ vai thân thiết này, Mark nắm tay Tô Xán đặt trên vai mình, gật đầu, sau đó không nói thêm lời nào nữa, cùng nhóm Chris lên máy bay.

Mọi người không biết rằng, hơn một tháng sau, chuyện này thực sự trở thành thời khắc lịch sử.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 323: Phúc lợi

Một tháng sau, Facebook Trung Quốc nhận được thông báo chính thức từ phía Mỹ, do chủ tịch Mark Zuckerberg ký tên, nội dung là là vì nguy cơ tài vụ hiện giờ của Facebook Mỹ, bọn họ sẽ bán đi cổ phần Facebook TQ, nếu phương diện Trung Quốc có bất kỳ dị nghị gì, có thể tới tổng bộ ở Mỹ, tiến hành hiệp thương.

Cùng lúc thông báo này gửi sang TQ, New York Time cũng cho đăng một thông tin.

Thông tin này cho hay, theo tiết lộ của cao tầng Facebook, thời gian tới bọn họ sẽ bán ra số cổ phiếu giá trị ước đạt 200 USD ở Facebook TQ, cung cấp đủ tài chính Facebook đối phó với mùa đông dư luận.

Tin đồn bên ngoài nói, sau chuyến đi sang Trung Quốc của Mark, mâu thuẫn giữa hai người sáng lập Facebook càng lúc càng lên tới mức không thể điều hòa, bọn họ đều trẻ tuổi, đều thành công sớm, có tài phú và quyền lực lớn, cùng với đó là mang theo sự ngạo mạn nhất định, không ai chịu nhường nhịn ai.

Mọi người đều hiểu, khi người sáng lập bán ra cổ phiếu số lượng lớn, là tín hiệu rút lui của nhà đầu tư.

Kế tiếp New York Time của Mỹ là Daily Post của Anh, đến tờ báo lớn nhỏ trong ngành nhiệp, tin tức như nấm mọc sau mưa.

Cùng lúc đó, người đồng sáng lập tên Tô Xán được truyền thông Mỹ đánh giá là lập dị, sống bình đạm đang làm thủ tục, thu thập hành lý, sau đó hai ngày, chuẩn bị lên máy bay sang San Francisco.

Trước khi đi Tô Xán tắt điện thoại, cắt đứt mọi liên lạc, từ chối trả lời mọi câu hỏi liên quan, toàn bộ ba chiếc điện thoại, một dùng cho sinh hoạt thường ngày, một dùng cho các giám đốc của Đại Ba La có thể liên lạc với y bất ký lúc nào, cùng một cái dùng để an bài sự vụ khẩn cấp của Facebook, tất cả đều đóng lại.

Giống như tạm thời đóng lại toàn bộ thân phận sau lưng y.

Tất nhiên trước khi đi, Tô Xán đã an bài ổn thỏa mọi việc.

Ví như nửa tháng trước Tô Xán bổ nhiệm Khải Đặc làm CEO thay thế cho Kiều Thụ Hâm, khỏi nói chuyện này gây xôn xao thế nào, không chỉ bên ngoài chẳng hiểu ra sao, ngay cả nội bộ Facebook TQ cũng mắt chữ O mồm chưa A.

Trước khi Khải Đặc tiếp nhận vị trí CEO này, Tô Xán cùng Khải Đặc tiến hành trao đổi thảo luận rất lâu, đồng thời công khai thể hiện sự tin cậy hoàn toàn vào Khải Đặc với thành viên quản lý cấp cao, gián tiếp nói lên Khải Đặc không ngả về phía Mark.

Khi Tô Xán tuyên bố lệnh bổ nhiệm ở cuộc họp HĐQT, nói với Khải Đặc:
- Hiện tới lúc chị thực hiện chức trách mới rồi.

Cho dù là người phụ nữ cứng rắn sắt đá, nhưng lúc đó đón nhận những tiếng vỗ tay xóa tan hiềm khích của HĐQT, Khải Đặc vẫn rưng rưng nước mắt.

Cuộc đời của Khải Đặc đã trải qua rất nhiều thời khác kích động, nhưng lúc này bà ta thấy đây là lúc huy hoàng nhất sự nghiệp.

Khải Đặc không sinh ra ở vùng đất này, không lớn lên ở đây, đây vốn chỉ là một chặng hành trình trong đời, bà biết sẽ có ngày rời đi, cho dù khi tuổi già, ngồi tắm nắng dưới ánh mặt trời, chắc không sao quên được thước phim ngắn ngủi khi ở Trung Quốc.

Một thân quần bút chì màu lam phối hợp với áo si mi ren trắng, Đường Vũ tay trái đặt lên tay phải, tạo thành cảnh đẹp ở sân bay đông đúc.

Chuyến đi du học lớp Emba, được tiếp xúc nhà đầu tư hàng đầu thế giới, thậm chí đối đáp cực kỳ trôi chảy với giám đốc sản phẩm của công ty HP, khiến phía Stanford cực lực giữ Đường Vũ ở lại Mỹ.

Dù Đường Vũ ở lĩnh vực học thuật chuyên nghiệp không thể bằng đám tiến sĩ biến thái của học viện kinh tế ĐH Thượng Hải, nhưng kết hợp cả kiến thức lẫn thực tế, khiến cô thể hiện vô cùng xuất sắc trong gần hai tháng về Facebook TQ làm việc.

Nội bộ nhân viên Facebook TQ hô hào đưa nữ hoàng lên ngôi ngày càng lớn, nhưng nhà Đường Vũ dứt khoát không đồng ý, mà Tô Xán tất nhiên không muốn Đường Vũ căng thẳng với gia đình, cho nên không để Đường Vũ làm phó tổng giám đốc, đành phải chịu.

Đường Vũ rất chu đáo kiểm tra lại hành lý cho Tô Xán, nhỏ nhẹ nói:
- Về sớm nhé, ngày anh về, em sẽ ở đây đợi anh.

Tô Xán ôm lấy eo Đường Vũ, tìm chuẩn xác bờ môi mềm mại đó, hôn một cái.

Đằng sau lưng bọn họ, đám quản lý cấp cao của Facebook TQ lần lượt ho hắn, nhắc nhở Tô Xán chú ý chừng mực, đừng ở giữa chống công cộng khinh nhờn nhân vật được tinh anh trẻ tuổi trong công ty ngưỡng mộ, được yêu thích hơn cả y, tôn làm cấp nữ hoàng tương lai của Facebook TQ.

Tô Xán rời khỏi môi Đường Vũ, thò đầu trừng mắt nhìn đám người kia, thầm nghĩ lão tử sắp đi đánh trận rồi, chẳng lẽ không cho ít phúc lợi?

Cùng lúc đó ở Thượng Hải, nhà ăn ĐH ngoại ngữ, xưa nay nhà ăn luôn nấu nướng chẳng ra sao, giờ giấc không chuẩn xác, nhưng gần đây thay đổi hẳn,

làm lãnh đạo đi thị sát thấy có thành tựu lắm.

Còn có một cô gái gần đây bỏ thói chạy lăng nhăng khắp nơi, ngoan ngoãn ở trong trường, mỗi ngày đúng giờ tới nhà ăn trường giải quyết vấn đề, đột nhiên đứng bật dậy, tõm, di động rơi vào bát canh, nước bắn tung tóe.

Lâm đại tiểu thư gần như muốn hất tung bàn ăn:
- Tô Xán chết tiệt, trước khi đi dám không nhận điện thoại của mình, xưa nay luôn là mình tắt điện thoại trước.

Ngồi bên cạnh là một tên vừa béo vừa đen, bay từ Hà Nam tới thăm Lâm Lạc Nhiên, ngồi cạnh nhau trông rất giống người đẹp và quái thú, khiến không biết bao nhiên nam sinh trái tim tan vỡ, nước mắt đẫm khăn.

- Cái bát canh trứng cà chua này là dùng cà chua rất đỏ vỏ rất dầy, dùng máy bay mang từ Hà Nam tới đấy.
Lâm Trứu Vũ tay run run chỉ vào cái bát:
- Em xem, vừa rồi em ném di động vào đó.

Lâm Lạc Nhiên nhìn bát canh một cái:
- Ồ, em mới ăn một nửa.

Lần này tới lượt Lâm Trứu Vũ muốn lộn cái bàn:
- Nhưng điện thoại là của anh.

- Tất nhiên là điện thoại của anh rồi, anh nhìn xem em có giống con ngốc không mà vì tức giận lại đi ném điện thoại của mình?
Lâm Lạc Nhiên ngồi xuống, mặt vẫn hầm hầm:

- Được, được, coi như em giỏi.
Lâm Trứu Vũ còn nói gì được nữa đây, có cô em gái như thế đành chịu thôi chứ biết làm sao? Lấy giấy ăn lau dế cưng, mặt như bánh bao nhúng nước:
- Mà dù gì anh cũng là anh của em, bây giờ lớn rồi, đừng có suốt ngày gọi Tiểu Ngũ, Tiểu Ngũ. Anh thì không sao, người ngoài nghe được, người ta

đánh giá em không biết lễ phép, gọi là anh.

- Anh cái đầu, tưởng em không biết anh nghĩ cái gì ấy.
Lâm Lạc Nhiên chưa ăn no nhưng giận no bụng rồi, đứng dậy cùng Lâm Trữu Vũ rời nhà ăn, khoác cánh tay phì nộn của hắn:
- Thành thật khai báo, ở trường có cô gái nào khoác tay anh như thế này chưa?

Lâm Trứu Vũ vỗ cánh tay mình:
- Cánh tay Lâm đại tiểu thư khoác, làm gì có cô gái nào dám khoác nữa.

- Này đám chị em trong phòng ngủ của em rất thích người lực lưỡng cường tráng như anh đấy.

Lâm Trứu Vũ thở dài:
- Chuyện bạn gái phải đợi anh có vợ đã, em đừng có mà nhiệt tình vớ vẩn, định hủy hoại tuổi thanh xuân của con gái nhà người ta sao, em nên biết tuổi xuân cũng quan trọng như tinh tiết.

Lý lẽ khiến trời tru đất diệt này của tên béo này lại được cô em gái điêu ngoa cổ quái tán đồng:
- Anh nói cũng đúng.

Hai anh em họ Lâm cùng nhau đi dạo quanh trường, Lâm Lạc Nhiên vừa khoác tay, lại nghiêng đầu dựa vào vai Lâm Trứu Vũ, làm không biết bao nhiêu trái tim lạnh thấu, chẳng trách xưa nay không một nam sinh nào lọt vào mắt Lâm đại tiểu thư, té ra khẩu vị của cô ấy hơi khác thường.

Đột nhiên di động Lâm Lạc Nhiên rung lên, là tin nhắn, cô lấy ra xem, chỉ có bốn chữ đơn giản :" Mình lên máy bay đây."

Giây phúc đó rất nhiều tình cảm trào dâng trong lòng Lâm Lạc Nhiên, cuối cùng chuyển hóa thành nụ cười dịu dàng làm tên béo ở bên cạnh cũng ngất ngây, hai người vẫn giữ tư thế như đôi tình nhân đó đi trên con đường đầy

lá phiêu linh, ngón tay thon thả linh hoạt của Lâm Lạc Nhiên như múa trên bàn phím, gửi đi một tin nhắn :" Xử lý xong thì xéo về cho mau."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 324: Vậy chúng ta gặp nhau ở HĐQT (1)

Tại sân bay thủ đô.

Chiếc chuyên cơ toàn thân sơn màu xanh trắng đang ở trạng thái sẵn sàng đợi lệnh cất cánh, đó là chiếc ERJ 145 sản xuất ở Brazil, được phê duyệt đặc cách của cục quản lý hàng không sử dụng đường băng, chỉ e đây là chiếc máy bay tư nhân duy nhất toàn bộ sân bay, lúc này chiếc máy bay đang chầm chậm chuyển vào vị trí. Dừng lại ở vùng đất trải bê tông thông thoáng, đợi hành khách tới.

Chẳng mấy chốc một đội xe màu đen đại bộ phận do những chiếc Audi A6 tạo thành đi vào bãi đỗ, bên cạnh đội xe đen dài này, còn có chiếc Mercedes S600 chạy song song, thế trận rất khí thế.

Từ trên chiếc Mercedes S600 đi xuống là DonValentine và người cộng sự Michael Mortiz vừa mới kết thúc mấy hoạt động của quỹ Hồng Sam ở Trung Quốc.

Những chiếc Audi cũng lần lượt mở ra, toàn là quan viên cấp phó bộ, Chiêm Hóa là nhân vật thân phận khác loại duy nhất, vẫn hình tượng cao lớn mạnh mẽ đầy khí thế, nhìn Cao Hằng cùng Trần Nghiên toàn thân váy trắng tinh khôi kiêu kỳ, đang bắt tay với những quan viên đi tiễn.

Dùng máy bay quân sự sang Mỹ, trong mắt mọi người không ai nghĩ Cao Hằng lỗ mãng hay hoàn khố, ngược lại thấy được khí phách cường đại của hắn.

Chiêm Hóa trước khi lên máy bay còn nói với Cao Hằng:

- Thực ra lần này thắng bại đã phân định rồi, Tiểu Nghiên đi theo còn học kinh nghiệm chứ cậu không cần đi, ở nhà chuẩn bị cho những bước tiếp theo thì tốt hơn.

Cao Hằng cười:
- Từ lâu tôi đã rất hứng thú với thung lũng Silicon, muốn tới một lần, đồng thời cũng muốn tận mắt xem toàn bộ quá trình này, đó là đối thủ thú vị, nếu không có mặt ở hiện trường sẽ là nuối tiếc trong đời.

Lên máy bay, còn nghe thấy bên trong có tiếng chào đồng thanh "chào thủ trưởng", chiếc máy bay mà ngay cả tiếp viên hàng không cũng thuộc hệ thống quân đội bay thẳng lên trời, hướng tới California.

Cùng lúc đó Tô Xán đã bước chân xuống sân bay nước Mỹ rực sáng trong màn đêm.

Đón Tô Xán ở sân bay là Dustin, Katherine và Kiều Thụ Hâm.

Hơn một tháng không gặp Kiều Thụ Hâm, hắn mặc quần ngố áo sơ mi caro, so với lúc ở Thượng Hải khi nào cũng mặc nghiêm chỉnh đàng hoàng thì nay có sự nhàn nhã của người trút bỏ lượng lớn trọng trách trên vai, nhưng tâm tình chẳng ra sao, Tô Xán biết một tháng qua Kiều Thụ Hâm không có việc gì để làm.

Kiều Thụ Hâm đi tới giúp Lý Bằng Vũ chia một kiện hành lý, nói với Tô Xán:
- Tiến độ phát triển sản phẩm mới thế ...
Nhưng nói được một nửa mới sức nhớ ra, cười cay đắng:
- Thôi bỏ, cậu coi như đây là chuyến lữ hành là được.
Thời gian qua hắn thường xuyên gọi điện về hỏi thăm công việc dang dở trước đó của mình, gặp Tô Xán nhất thời quên mất giờ mình không còn là CEO của Facebook TQ nữa rồi.

Tô Xán đi ra cổng liền thấy chiếc xe Aston Martin mang đậm phong cách Anh của Dustin, đứng cạnh Dustin là cô gái tóc vàng mắt xanh, Katherine vẫn xinh đẹp nóng bỏng như ngày nào.

Cách lần gặp nhau trước đó đã là khoảng thời gian dài, Katherine đi tới ôm Tô Xán một cái, đôi mắt lam nhìn y chăm chú:
- Tôi luôn theo dõi quá trình phát triển của Facebook Thượng Hải, cậu làm được điều đáng nể lắm.

- Đại bộ phận là nhờ công lao anh Kiều.
Tô Xán cười, vốn không thích mùi nước hoa nồng đậm của các cô gái phương Tây, nhưng đón nhận cái ôm thân tình này của Katherine lại thấy rất thoải mái.

Dustin giúp cho hành lý vào cốp xe, sau đó vuốt dọc thân xe, mê mẩn nói với Tô Xán:
- Cậu thấy cô em này thế nào, tôi tốn mất 170.000 USD để cưới về đấy.

Tô Xán đánh giá cái xe một lượt, tấm tắc khen:
- Nếu ở Thượng Hải, cô em giá ít nhất phải tới 300.000 đấy, tôi không quá rành về mấy em này, nhưng hơn đứt tình đầu second hand của cậu rồi.

Kiều Thụ Hâm phì cười:
- Người ta mà chỉ nghe hai cậu nói thôi là dễ hiểu lầm lắm đấy.
Còn háy mắt trêu Katherine.

Facebook Mỹ gần đây mới phát đợt phúc lợi, nhân viên cấp nguyên lão như Dustin đại khái được nhận 200.000 USD. Hiện giờ bằng vào cổ phần của mình, Dustin và Katherine đã có tới chục triệu rồi. Nhưng nhìn Katherine khoác cái áo lưới bên ngoài, sơ mi bên trong buộc nút ở bụng, khoe rốn sâu, cùng quần jean ngắn te tua, chẳng hề nhận ra đây là một triệu phú, giống như cô gái trong phim Girl next door vừa chiếu năm nay ở Mỹ.

Katherine bĩu môi:

- Nếu cậu đừng có rảnh chút là lái nó đi khắp nơi khoe khoang tán gái thì tôi còn thấy cái xe này khá hơn một chút, xe đẹp, nhưng chủ xe lại không có phong độ tương ứng.

Dustin ngoạc miệng cười:
- Cô cứ đặt ánh mắt ở bề ngoài của tôi, chưa bao giờ nhìn vào bên trong.

- Cậu cứ để mấy cô học sinh ngây thơ đi tìm hiểu thứ bên trong của cậu đi, tôi không thèm, chúng ta từ đầu tới cuối thuộc về hai thế giới khác nhau.

Tô Xán mỉm cười, Dustin vẫn cứ hài hước, Katherine vẫn linh khí đầy sức sống như thế.

Phảng phất như ngày tháng xưa cũ ùa về.

Bốn người lên xe, Dustin vừa lái xe vừa nói:
- Thẳng thắn nhé, hôm nay cậu tới mọi thứ đều hoàn mỹ, khách sạn South Bay mở bữa tiệc chuyên chào mừng cậu, đảm bảo cậu sẽ thích. Rất nhiều cô bé tham gia tụ hội của Facebook chúng ta, cậu là danh nhân đó, có cả một xe bus người mẫu tới chúc mừng cậu nữa cơ.

Chiếc xe đi vào đường quốc lộ 82, vượt 50 Km, tới con phố thương nghiệp tổ ở Palo Alto mà Dustin kể.

Palo Alto mặc dù vẫn là một thị trấn nhỏ, nhưng vì có nhiều công ty công nghệ cao mà nổi tiếng, thậm chí còn được gọi là trái tim của thung lũng Silicon. Khách sạn Tô Xán ở mang phong cách Địa Trung Hải đậm nét, bước vào chân lún một nửa trong thảm, cảm giác như bước đi trên mây.

Tô Xán và Lý Bằng Vũ cùng một phòng, bố trí hành lí xong xuôi, Katherine đi tới kéo rèm cửa sổ, hơi nhón chân cong mông, vóc người không yểu điệu như cô gái phương đông, nhưng làn da eo lộ ra ngoài mang màu bánh mật khỏe khoắn đàn hồi, cặp mông tròn nhô cao, đây là cảnh động lòng người nhất từ lúc Tô Xán thấy từ lúc tới California.

Katherine qua gương phát hiện Tô Xán nhìn mình, môi nhếch lên rất rất tự tin, xoay người trở lại, mu bàn tay cọ lên má Tô Xán:
- Lần này cậu quay về ..thật tốt.
Đại khái có Lý Bằng Vũ ở bên cạnh nếu không chẳng đơn giản như thế, đi ra cửa nói:
- Các cậu tắm trước đi, lát nữa tới tổng bộ, tối có vô số hoạt động đấy.

Mark lúc này đang đi thị sát trung tâm dữ liệu, không có ở Palo Alto.

Cho dù đã có chuẩn bị rồi, nhưng Tô Xán vẫn bất ngờ vì không khí hoan nghênh náo nhiệt.

Cửa khách sạn treo biển hoan nghênh lớn bằng cả hai thứ tiếng Anh Trung, ở cửa dòng người đi vào như đi xem phim, còn có mấy chiếc xe bus rất có cảm giác công nghệ cao đỗ ngoài cổng, từ xe xuống đều là nam nữ trẻ.

- Có lẽ rất nhiều người chưa thấy cậu ấy, không có gì lạ, hắn mọi người nghe nói tới tính cách lập dị, ghét ống kính truyền thông của mọi người rồi, nhưng chắc chắn mọi người đều hiểu cậu ấy là ai.
Dustin đi qua đám đông, tới khoác vai Tô Xán tới cùng nhóm Kiều Thụ Hâm:
- Nào, hãy hoan nghênh nhân vật chính ngày hôm nay, chủ tịch liên hợp, Tô!

Bốn xung quanh tiếng vỗ tay reo hò vang lên, một trong số thành viên HĐQT, James của Accel là người Mỹ gầy cao, cầm ly rượu dựa lưng vào cột, đợi Tô Xán chào đáp lại đám đông nhiệt tình xong mới đi tới, nâng ly rượu vang lên:
- Rất vui được gặp cậu.

Chàng trai trẻ này rốt cuộc có thể so với Mark được không, sẽ mang tới ảnh hưởng gì trong tương lai, tốt hay xấu là mục đích ông ta muốn nhìn ra hôm nay.

Tô Xán chỉ kịp bắt tay nói một hai câu, quá nhiều người tới nhiệt tình chào hỏi Tô Xán.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 325: Vậy chúng ta gặp nhau ở HĐQT (2)

May đây không phải ở Trung Quốc, nếu không riêng bắt tay thôi Tô Xán thấy mình cũng gãy tay rồi, đa phần gật cầu thiện chí với y, sau đó cùng người khác chú tâm vào bữa tiệc. Kiều Thụ Hâm chỉ quanh nói với Tô Xán:
- Nửa số nhân viên tổng bộ tới chào mừng cậu đấy.

- Buổi tụ hội này là do anh chuẩn bị sao?
Tô Xán hỏi, Kiều Thụ Hâm phải hiểu tính cách không thích gây chú ý của y, chuyện này không cần thiết.

- Cậu coi như là một buổi hoạt động chính trị đi, đây là điều chẳng đặng đừng.

Đây là hành động tạo thế Kiều Thụ Hâm chuẩn bị cho Tô Xán, để lập nên uy vọng ở Facebook, không có cách nào thể hiện địa vị một người hơn là buổi lễ hoan nghênh.

Một ít nguyên lão vẫn còn ở Facebook nồng nhiệt ôm Tô Xán, đều là người từng sống trong cái chung cư có bể bơi vừa là chỗ ở vừa là chỗ làm kia.

Có rất nhiều người đã rời đi như Matt Cohler, Adam D'Angelo ...v...v.. Bây giờ thêm vào nhiều khuôn mặt trẻ trung mà Tô Xán căn bản không biết, có người da đen, da trắng, da vàng, có người Việt Nam, Hoa Kiều, người Ấn Độ, bọn họ kéo những nguyên lão vừa thân thiết chào hỏi Tô Xán, nóng lòng muốn biết thêm thông tin về vị chủ tịch thần bí này.

- Tôi hi vọng chuyện giao phong ở HĐQT sẽ không xảy ra, nhưng từ khi Triệu Nhất Phàm đi, tôi không dễ dàng tin vào điều gì nữa, cậu nhìn những

người này.

Tô Xán nhìn theo hướng Kiều Thụ Hâm chỉ, party gần 300 người, ai nấy mặt mày sáng sủa, nụ cười tràn trề tự tin, vì bọn họ là nhân viên Facebook, bọn họ dù có tới Anh, nói ra mình làm việc tại Facebook là khiến người nghe không dám xem thường, vì nó thực sự quá nổi tiếng. Mỗi người đều rất tự tin, không phải lo địa vị xã hội hay tình trạng sinh hoạt, trong lòng có động lực thật sự để làm việc, khi thành nhân viên công ty này, trong tay họ có cơ hội đủ để bước vào giai tầng trung lưu ở Mỹ, trở thành triệu phú cũng không phải mộng tưởng.

- Facebook Mỹ nếu gặp nguy cơ thì những người này sẽ ra sao, hiện giờ bọn họ cần cù làm việc, có thể được báo đáp hậu hĩ, nội tâm còn đầy lý tưởng, khi đó sẽ sụp đỗ. Mark không còn đường lui, hắn không phải một mình, mà gửi gắm trên người những lý tưởng kia, nên mọi quyết định của hắn vì lợi ích hạch tâm này tiến hành, không thể để Facebook gặp bất kỳ uy hiếp này. Thực ra hắn không sai, chúng ta cũng thế, tương lai dù xảy ra chuyện gì, thì con mẹ nó cũng không phải là ai có lỗi ...

Tô Xán không có gì để nói.

Party tiến hành tới tận đêm khuya mà nhiệt tình không giảm, Lý Bằng Vũ cùng một thanh niên Mỹ cao lớn đấu bia, uống liền năm cốc cực lớn, sau đó như anh hùng thắng trận ra phía sau nôn tới choáng váng mặt mày. Đến khi người cha ở quân khu Nam Kinh gọi điện tới quan tâm hỏi tình hình của ở Mỹ, Lý Bằng Vũ vừa nhận máy là nói ngay một câu:
- Cha, con vừa mới tới nơi, uống rượu đâu? Không, con không uống rượu.

Đúng là hắn không uống rượu.

Nhảy xong một vũ điệu mạnh mẽ gợi cảm, Katherine mặt đồ ửng vì phấn khích, đi tới hôn chụt Tô Xán một cái, khiến bữa tiệc lên tới cao trào, tiếng vỗ tay reo hò vang lên không dứt.

Đó là sự nhiệt tình cua California.

Tô Xán thi thoảng sẽ hoài niệm tất cả những thứ này.

Đêm khuya nhóm Mark mới trở về Palo Alto, đi cùng còn có mấy cỗ xe màu đen, có điều tách nhau tại ngã tư. Mark tới tổng bộ một chút, sau đó lái xe tới khách sạn tổ chức tiệc hoan nghênh Tô Xán.

Bước vào khách sạn, thấy không khí cao như vậy Chris Cox hơi nheo mắt, khung cảnh náo nhiệt này khiến hắn cảm thấy bị uy hiếp.

Mark và Tô Xán nhìn nhau, cười có hơi gượng gạo, đi tới ôm vai Tô Xán, chỉ vỗ vai nói một tiếng:
- Cậu tới rồi.

Palo Alto không lớn, khách sạn Tô Xán ở gần ngay bên cạnh tổng bộ, chỉ cần đi vài bước là tới, kết thúc bữa tiệc, Tô Xán và Mark đứng ở phòng hội nghị tổng bộ, nhìn cảnh đêm ngoài cửa kính.

Theo sau bọn họ có Lý Bằng Vũ, Kiều Thụ Hâm, Chris, Kelly, cùng mấy quản lý cấp cao mà Tô Xán không biết mặt, đây có lẽ là lần cuối cùng bọn học ó thể nói chuyện với nhau một cách êm đẹp.

- Tôi biết thuyết phục cậu không bán cổ phần trong tay là vô nghĩa, cậu đã quyết định thì không thể thay đổi.
Tô Xán thở dài:
- Vậy cách thức tôi đưa ra thế nào?

- Tôi không cho rằng nó thích hợp ở nước Mỹ này, đây là thị trường hoàn toàn khác với Trung Quốc.
Mark lắc đầu, không biết đối diện với người bạn tốt ngày xưa thế nào:

Tô Xán đứng yên nhìn hết khung cảnh thị trấn nhỏ Palo Alto rực rỡ ánh đèn, cả hai không nói, như sẽ mãi mãi im lặng thế này.

- Nếu vậy chúng ta gặp nhau ở HĐQT.
Tô Xán nói xong rời đi, bước vào thang máy kính, tầm nhìn dần hạ thấp xuống.

Bề ngoài tiệc hoan nghênh Tô Xán cực kỳ náo nhiệt, song ai cũng biết mưa gió đang âm thầm cuốn vào nhau tạo nên giông bão.

Ngày thứ hai Tô Xán tới Palo Alto, báo Nhà quan sát San Francisco là tờ báo đầu tiên đưa tin nhà đồng sáng lập Facebook tới Mỹ, báo chí khác lần lượt cho đăng, trong tình thế này, Tô Xán xuất hiện, cho thấy Facebook sẽ có hành động lớn, tất cả đều đợi kết quả cuối cùng.

Khi HĐQT Facebook còn chưa thảo luận ra được bất kỳ thành quả nào thì đã lộ ra tin Mark muốn bán cổ phần công ty của Tô Xán, đây chắn chắn là hành vi không khôn ngoan. Nhưng vào lúc này khi hai vị chủ tịch xung đột đấu đá với nhau mọi người có thể hiểu vì sao Facebook lại thiếu chuyên nghiệp như vậy.

Không khí tổng bộ Facebook cũng dần trở nên căng thẳng, ai cũng hiểu cuộc họp HĐQT sắp tới gần kia đại biểu cho điều gì. Hiện giờ mọi cuộc thảo luận trong công ty đều xoay quanh chủ đề này, cũng có vài người không tham dự bữa tiệc tò mò hỏi xem vị chủ tịch này tuổi tác, vóc dáng cùng với có biết kungfu Trung Quốc không, chỉ là giảm bớt chút căng thẳng.

Tô Xán tới vào thứ 5, HĐQT được thông bao sẽ tổ chức vào thứ hai tuần sau, năm người của HĐQT Facebook lần lượt tới nơi.

Donald của Washington Post đáp máy bay lên thẳng tới vào thứ bảy, Accel phái hai cao tầng tới giúp James xử lý sự việc liên quan tới cuộc họp, các cổ đông khác như Ameritech phải quan sát viên của mình tới.

Chế độ quan sát viên là phương thức rất linh hoạt để đảm bảo bảo hộ quyền lực tầng quản lý công ty cùng tiếng nói của nhà đầu tư, một chế độ của những công ty hiện đại. Quan sát viên HĐQT tham gia cuộc họp quan trọng, nhưng không được quyết định, loại quan hệ khế ước đơn giản này với nhà đầu tư và người sáng nghiệp có thể hóa giải quan hệ khẩn trương đôi bên.

Đương nhiên công ty dùng loại chế độ này tương đối ít, nhiều nhà đầu tư cần đảm bảo quyền lợi của mình cần có ghế trong HĐQT, còn những công ty đầu tư cỡ lớn như Goldman Sachs, Hồng Sam, cho dù không có ghế trong HĐQT, thông qua quan sát viên đủ đảm báo ý chí của mình được thực thi.

Quan sát viên tham gia HĐQT có thể đề xuất ý kiến của minh, song không có quyền biểu quyết.

Thực ra Mark rất nhiều những công ty quản lý kiểu hiện đại, người sáng lập nắm giữ HĐQT quan trong thế nào, nên hắn không muốn cho bất kỳ người ngoài nào nắm ghế trong HĐQT nữa.

Tổng cộng có năm quan sát viên.

Một ngày trước cuộc họp HĐQT, Tô Xán chuẩn bị bước cuối cùng, Kiểu Thụ Hâm nói:
- Mặc dù chỉ là quan sát viên, nhưng ý kiến của bọn họ khá quan trọng, thành viên HĐQT có thể bị ảnh hưởng bởi tiếng nói của bọn họ. Tôi đã ra sức thuyết phục Dustin và Donald, nhưng hai người bọn họ không có câu trả lời rõ ràng, thậm chí họ không cho rằng đó là quyết định sai lầm, bọn họ không hiểu tình hình ở Trung Quốc nên không đánh giá hết được hậu quả gây ra cho chúng ta ..

Tô Xán vỗ vai hắn cắt ngang:
- Đừng lo lắng nữa, anh đã làm hết sức rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 326: Phục kích (1)

T

hứ hai, cuộc họp HĐQT rốt cuộc diễn ra.

Dư luận của Tô Xán trong Facebook khá tốt, không hoàn toàn là vì nhờ bữa tiệc hoan nghênh long trọng ngày hôm đó, những tinh anh này nhìn người tuyệt đối không đơn thuần dựa vào ấn tượng đầu tiên, bọn họ cũng không chờ đợi Tô Xán thao thao bất tuyệt diễn thuyết hay đối nhân xử thế không khéo, là người liên quan tới sự sinh tồn sắp tới của Facebook, bọn họ thà thấy một thiên tài tàn bạo, chứ không muốn thấy một người bình thường thân thiện ôn hòa.

Những bài báo đánh giá chính diện về Facebook TQ là vốn liếng của Tô Xán, có thể tìm ra mô hình doanh lợi ở Trung Quốc là thành tích đáng nể phục, phải biết rằng trong tuyên truyền ở Mỹ, Trung Quốc là đất nước hàng nhái còn nhiều hơn hàng chính hãng, vi phạm bản quyền công khai trắng trợn, không có công ty internet nào có thể kiếm lời được ở đó. Nên bọn họ hi vọng Tô Xán có thể tham gia vào đoàn đội Mỹ, còn về Trung Quốc, để Kiều Thụ Hầm làm là được, trước kia hắn làm tốt còn gì.

Tô Xán đứng trước cửa sổ yên tĩnh chờ đợi, cho tới khi nhìn thấy mấy chiếc xe thương vụ đi tới, bước từ trong xe ra là Chiêm Hóa, một nam tử tuổi chừng 30 đi cùng cô gái trên hai mươi, bước vào đại sảnh Facebook.

Phía dưới còn có xe của giới truyền thông, những phóng viên bận rộn chuẩn bị lắp đặt những thiết bị mà y không hiểu là cái gì, bảo vệ thì hết sức tập trung, ngăn cản không cho người không liên quan đi vào.

Tô Xán hít sâu một hơi, đối diện với nhóm người Chiêm Hóa và Cao Hằng đang đi tới phía mình.

Đây là lần đầu tiên Tô Xán chính thức đối diện với vị tam thiếu gia của Cao gia.

Cao Hằng không cao lớn vạm vỡ như Chiêm Hóa hay Lý Bằng Vũ, không có khí thế hừng hực đi tới đâu cũng khiến người ta phải né tránh, chỉ bằng sự ung dung nhàn nhã tạo nên sức hút không ai dám xem thường, đó là khí chất của người sinh ra trong gia tộc ưu việt, có tư chất hơn người.

Với Tô Xán mà nói, cho dù ai chăng nữa trong mắt y cũng giống nhau, trên đời với y chỉ có hai loại người, người khiến y quan tâm, và người y không quan tâm.

Cao Hằng có thể là đối thủ cực mạnh, trên đời này không có siêu nhân mặc sịp đỏ, nhưng vẫn có người có thể dùng cái ngón tay kết liễu mạng sống của người khác, Cao Hằng, Chiêm Hóa đều là người như thế.

Nhưng với Tô Xán, bọn họ có chung một đặc điểm, là những người y không quan tâm.

Tô Xán có thể mất ngủ cả đêm vì chia tay một người bạn chỉ là sinh viên bình thường bôn ba tìm việc như Tiết Dịch Dương, có thể vì một cái nhíu mày của Đường Vũ mà nửa ngày trời thấp thỏm, hay đau đầu không hiểu hành động kỳ quái của Lâm Lạc Nhiên có ý gì ... Vì đó là những người y quan tâm.

Còn lại với y chỉ là mây khói.

Cao Hằng ngạc nhiên với sự bình thản của Tô Xán, cảm giác như đang đối diện với biển khơi bao la, cho dù mình có ném bao nhiêu đá xuống cũng nhanh chóng chìm nghỉm mất tích.

Trần Nghiên thì cho rằng Tô Xán đóng kịch, vờ vĩnh làm ra vẻ đẻ gây chú ý thôi, những kẻ như vậy kết thúc chỉ làm bản thân thêm nhục nhã.

Lý Bằng Vũ vượt qua Tô Xán, ngăn cản người trước mắt tiếp cận.

Đứng lại.

Cao Hằng đối diện với Lý Bằng Vũ:
- Là con trai của thượng tướng Lý Minh Lôi phải không, lần trước tôi tới Nam Kinh gặp ông ấy, ông ấy luôn muốn cậu tham gia sĩ đồ, tạo phúc cho dân, không lãng phí tuổi trẻ ... Cha cậu quan tâm tới cậu lắm đấy.

Kiều Thụ Hâm chấn động, nhìn Lý Bằng Vũ với vẻ không tin nổi, anh chàng suốt ngày chạy trước chạy sau lo việc vặt cho Tô Xán lại là con trai vị thượng tướng? Chưa hết, người kia là ai, có thể cùng cha Lý Bằng Vũ nói chuyện này?

Lý Bằng Vũ không dời nửa bước:
- Tôi hiểu cha tôi hơn anh, cha tôi ủng hộ chuyện tôi làm.

Cao Hằng cười:
- Chẳng qua là thượng tướng Lý thả ngựa phóng cho thỏa chí thôi, ông ấy biết con ngựa lạc đường cuối cùng vẫn quay về được.

Tô Xán vỗ vai Lý Bằng Vũ, đi tới đứng trước mặt Cao Hằng.

Cao Hằng mỉm cười với Tô Xán:
- Chào Tô Xán, tôi là Cao Hằng, lần đầu chúng ta gặp nhau.

Lịch sự điềm đạm, có điều hắn chỉ nói mà không đưa tay ra bắt, thể hiện rõ ràng bọn họ đứng ở phía đối lập. Trong một năm qua, hai bên vì lập trường khác biệt, hai bên đã va chạm rất nhiều lần, nhưng đây là lần đầu chính thức gặp mặt.

Tô Xán gật đầu:
- Đã nghe tên anh từ lâu.

- Dừng ở đây đi.
Cao Hằng nói với giọng chân thành như một người bạn:
- Còn tiếp tục tiến tới sẽ không quay lại được nữa đâu, hãy yên ổn làm người bình thường, tôi biết nó hợp với tính cách của cậu hơn.

Tô Xán đưa mắt nhìn qua Cao Hằng và Chiêm Hóa, hỏi Mark mặc áo liền mũ màu xám, tay cho vào trong túi, nhạt nhẽo nói:
- Giải thích một chút, vì sao lại có nhiều không liên quan ở đây thế?

Cao Hằng thật sự tán thưởng Tô Xán, bất kể về tài năng hay con người, dù phải đứng ở hai phía đối địch nhưng coi như anh hùng trọng anh hùng, hắn không muốn hủy hoại triệt để cuộc đời Tô Xán, những lời vừa nãy tuy mang theo tư thế của kẻ chiến thắng đưa ra tuyên phán cuối cùng, mang ý ban ơn cho kẻ bại trận, cũng là lời phế phổi mà hắn cực hiếm khi nói ra.

Không ngờ hoàn toàn coi lời hắn như không khí, với người như Cao Hằng, bị lờ đi thế này nghiêm trọng hơn bất kỳ sự xỉ nhục nào.
- Này, chú tôi đang nói chuyện với anh đó.
Trần Nghiên bất mãn nói:

Tô Xán cực giỏi làm người khác phải nổi điên, Chiêm Hóa rất hiểu điều đó, định can thiệp thì Cao Hằng đã điều chỉnh lại tâm thái, phóng khoáng xua tay với Chiêm Hóa, dùng tiếng Anh Oxford chuẩn mực:
- Mark, cậu giải thích đi.

Mark nói bằng giọng điệu rất bình thường:
- Cao và Michael, DonValentin giống nhau, đều là nhà đầu tư hôm nay, có tư cách quan sát viên.

Cao Hằng mỉm cười:
- Cuộc họp HĐQT lần này rất quan trọng với quyết sách đầu tư của chúng tôi, cho nên chúng tôi cần giám sát toàn bộ quá trình, nếu làm cậu không thoải mái, thật xin lỗi.

- Vì sao tôi không biết trước?
Tô Xán nghiêm giọng chất vấn Mark.

Không khí lập tức nóng lên.

Nhiều người nhìn Mark, xưa nay hắn là nhà độc tài ở Facebook, ít khi nào bị chất vấn ngay trước mặt như vậy, mọi người đều cúi đầu làm việc của mình, mấy quan sát viên lặng lẽ đi vào phòng hội nghị, ngồi vào ghế đợi cuộc họp bắt đầu.

Vẻ mặt Mark biến đổi mấy lần, cuối cùng mềm xuống:
- Đó chính là nguyên nhân chúng ta mở cuộc hợp HĐQT hôm nay, trước đó cậu không có mặt ở Palo Alto, tôi về lại không kịp thông bao cho cậu, tôi nghĩ không phải là chuyện gì lớn, họ chỉ tham gia cuộc họp thôi.

Tô Xán còn nói gì được nữa, y và Mark đã đi theo hai hướng hoàn toàn khác nhau rồi.

Vậy là cuộc hợp khiến bên ngoài bàn tán xôn xao đã chính thức bắt đầu.

Người ngồi quanh bàn tròn ở hội trường tới mười ba mười bốn người, còn lại là nhân viên phục vụ, trợ lý ghi chép và nhân viên cố vấn pháp luật, trước mặt mỗi người đều đặt giấy bút, tài liệu, laptop.

Tiếng loạt xoạt vang lên trong phòng, người điều chỉnh vị trí ghế, người kiểm tra máy móc, hoặc cởi cúc cổ áo cho thoải mái, Dustin xoay tròn cái bút trong tay, làm Michael Mortiz hơi khó chịu, có người ngồi như sư nhập định.

Đám Chiêm Hóa và Cao Hằng thì dùng sự kiên nhẫn tới cực đoan đợi cuộc họp diễn ra.

Tô Xán ngạc nhiên nhìn thấy Katherine có mặt trong nhóm phục vụ viên, mặc sơ mi trắng và quần âu xám, phải nói đây là lần đầu tiên y thấy cô gái

Mỹ này ăn mặc đàng hoàng như vậy. Mark nhận lấy cà phê, mắt vẫn chăm chú vào tài liệu trước mặt, mất một giây sau mới ngớ ra ngẩng đầu nhìn Katherine, hiển nhiên không ngờ cô dùng cách này trà trộn vào cuộc họp HĐQT, nhưng chỉ ngẩn ra mấy giây, sau đó nghiêm mặt lại không để nhiều nhà đầu tư nhìn ra cái gì.

Katherine đi tới bên cạnh Tô Xán, hỏi rất chuyên nghiệp:
- Cà phê hay trà?

Tô Xán chỉ cà phê, Katherine đặt lên bàn y, kín đáo ấn vai một cái coi như cổ vũ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 327: Phục kích (2)

Mark mở đầu theo thông lệ, giới thiệu thành viên HĐQT rồi nhà quan sát của Greylock, Ameritech, cùng với một số khách đặc biệt như DonValentin, Michael Motiz, Chiêm Hóa, Cao Hằng. Trần Nghiên ở ngoài phòng họp đợi.

Charlie quan sát viên Greylock vừa đợi Mark dứt lời đã hỏi Tô Xán:
- Nghe nói mô hình Facebook TQ đang thực sự thu lợi?

Tô Xán gật đầu:
- Một năm khoảng 40 triệu USD, con số này còn đang tiếp tục tăng trưởng.

Charlie cùng mấy người bên cạnh trao đổi ánh mắt với nhau:
- Thật không tệ chút nào.
Hiển nhiên phương diện Mỹ đang đối diện với những vấn đề làm bọn họ lo lắng về khoản đầu tư có thể không thu hồi lại được, cho nên Hồng Sam tham gia là điều bọn họ mong mà không được.

Mark cắt ngang, liệt kê ra vấn đề Facebook đang dối diện, cùng tầm quan trọng việc bọn họ cần tài chính, mười ngón tay hắn đan vào nhau, chống lên bàn, nhìn một lượt, hỏi:
- Tô, cậu có cái nhìn thế nào về việc này?

Tô Xán đứng dậy, lật tài liệu, thong thả nói:
- Facebook TQ hiện giờ ở trong nước có 50 triệu người đăng ký, 20 triệu người dùng thường xuyên, mọi người có thể thấy con số này trong báo cáo tương quan ... Hiện Facebook TQ đang đứng vững ở vị trí số 1 MXH Trung Quốc, với tỉ lệ lợi nhuận ổn định được đảm bảo và đang tăng lên. Tôi nhắc mọi người một ví dụ, năm 2001, Anh Đạt Hong Kong có giá 12.6 triệu USD, đem 20% cổ phần của mình bán cho MIH, lấy 1.1 triệu USD, chỉ

trong một năm thu lãi 10 triệu USD, được gọi là kỳ tích. Nhưng 3 năm sau, 20% cổ phần kia trị giá 100 triệu USD, chứng minh Anh Đạt đánh giá thấp tiềm lực của mình. Nếu như Facebook bán đi quá 20% cổ phần của mình ở Facebook TQ, tôi dứt khoát phản đối, mọi người hãy nghĩ tới lợi ích xa hơn.

Xung quanh yên lặng, lợi ích là vấn đề họ đặt lên hàng đầu.

- Ngoài ra để đối phó với tình trạng khó khăn tài chính bây giờ của Facebook, tôi đồng ý bán đi 19.9% cổ phần, với 100 tới 120 triệu, cùng với mô hình kinh doanh hiện giờ ở Trung Quốc áp dụng ở Mỹ, tôi đảm bảo với các cô đổng, trong vòng một năm chúng ta có thể xoay chuyển được tỉ lệ lỗ lãi. Kiều Thụ Hâm là người có kinh nghiệm điều hành ở Trung Quốc, lại am hiểu tình hình ở Mỹ, để anh ấy vào vị trí phó tổng giám đốc phát triển sẽ thực thi tốt kế hoạch này …
Đây là kế hoạch của Tô Xán, vừa giải quyết được khó khăn của Facebook, lại có thể an bài vị trí xứng đáng cho Kiều Thụ Hâm.

Cao Hằng vừa nghe Tô Xán trình bày, khóe miệng vừa từ từ nhếch lên, làm trái tim Tô Xán nảy một cái, cảm giác rất không lành.

Mark ho khan một tiếng, cắt ngang lời Tô Xán:
- Tô, cậu nhầm rồi, tôi nghĩ cậu bị tin đồn bên ngoài làm hồ đồ, tôi triệu tập cuộc họp HĐQT này không phải vì chuyện đó. Facebook TQ phát triển tốt như vậy, làm sao chúng ta có thể bán nó đi, khi Facebook Mỹ gặp lực cản, Facebook TQ giữ được lợi nhuận ổn định, rõ ràng là điểm thu hút đầu tư.

Katherine đang rót cà phê cho nhà quan sát bụng bự khựng lại, suýt nữa làm trào ra ngoài, Dustin ngừng quay bút, tròn mắt ngạc nhiên nhìn Mark không hiểu gì cả.

DonValentin ngồi ở ghế khách sau bàn tròn cất giọng trầm hùng đáng sợ:
- Người trẻ tuổi, chúng tôi tới đây là vì Facebook Mỹ.

Tô Xán run tay, y ý thức được, mình bị lừa rồi.

Mark giơ tay phía trước chỉ:
- Mời ngài Cao trình bày kế hoạch của các vị đi.

Cao Hằng đứng lên, ra hiệu cho trợ lý mang tài liệu cho từng người:
- Mọi người hãy lật tới trang 50 phần B2, bên trên đó có phương án đầu tư tổng hợp của IDD và Hồng Sam, chúng tôi muốn lấy 400 triệu USD, mua 3.3% cổ phần của Facebook Mỹ.

Hiện trường "ồ" lên, 400 triệu USD, một con số cực lớn so với mong đợi của bọn họ, theo như “phương án tin đồn” bọn họ bán đi 40% cổ phần ở Facebook TQ lấy 200 triệu, không thể không nói nhiều người không muốn, đơn giản ai cũng có thể thấy tiềm năng lớn của nó. Cho dù phương án chỉ bàn 19.9% của Tô Xán cũng chỉ là để chữa cháy thôi. Bây giờ bán 3.3% cổ phần của Facebook với giá 400 triệu, chẳng phải giá trị của Facebook sẽ lên tới 12 tỷ, cổ phiếu bọn bọn họ cũng tăng giá tương ứng. một kế hoạch không thể cám dỗ hơn.

Tất cả nhanh chóng lật xem tài liệu vừa được phát, còn trong tay Tô Xán là đề án bán cổ phần Facebook TQ hoàn toàn không có giá trị nào cả.

Donald còn chấn động vượt xa tất cả, là chủ tịch Washington Post, ông ta càng hiểu lần huy động vốn này mang ý gì.

Mark tiếp tục lên tiếng:
- Không có tiền là ngừng vận hành, Facebook khác với trang web bình thường khác, nó không thể dừng chỉ một ngày, nếu không là tổn hại không thể vãn hồi, chúng ta cần khoản đầu tư này.

Lúc này Katherine mới cầm lấy đề án đưa tới trước mặt Tô Xán còn chưa hết bàng hoàng, trên hiệp nghị ghi rõ phân ngạch cổ phần toàn bộ HĐQT cùng nhà đầu tư, trong này 37.9% cổ phần của Tô Xán giảm còn 35.9% tương đương 2% cổ phần trong 3.3% cổ phần mà Hồng Sam muốn mua.

Toàn bộ những cổ đông còn lại còn lại số cổ phần giảm xuống không tới 1.4%.

Cao Hằng rời chỗ ngồi, đi quanh phòng họp, tiếp tục nói:
- Ở đây còn có một tài liệu được chỉnh lý, thứ ba tuần trước nghị sĩ quốc hội Joey Barton, Ed Markey điều tra hoạt động thương nghiệp Facebook Mỹ, đề xuất dị nghị về hành vi thu thập thông tin người dùng của Facebook Mỹ, cho rằng vì thông tin mẫn cảm nhiều nhân viên công tác chính phủ bị bên thứ ba lấy mất, thậm chí lên án người dùng Facebook cho dù đăng xuất, vẫn có thể bị tiết lộ, mọi người có thể thấy nhiều chỉ trích tương quan.

Kế hoạch được Cao Hằng trình bày hết sức tường tận, hoàn toàn khống chế được hướng đi của cuộc họp hôm nay.

- Cho nên chúng tôi đề nghị, trong HĐQT, hủy bỏ chức chủ tịch liên hợp, Mark sẽ là chủ tịch duy nhất kiêm CEO của công ty, phụ trách quyền lực nhân sự, quản lý vận hành. Còn chủ tịch liên hợp Tô Xán, đề nghị làm phó tổng giám đốc bộ phận phát triển sản phẩm, không có bất kỳ quyền quản lý trực tiếp nào với sự vụ trọng yếu của công ty nữa.

- Đồng thời chúng tôi đề nghị, HĐQT cải tổ từ 5 người lên 6 người, vị trí thứ 6 sẽ do IDD và Hồng Sam cùng tiến cử...

- Không được.
Tô Xán hồi phục lại, nói từng chữ một rất dứt khoát:
- Vì sự phát triển của Facebook, cá nhân tôi bỏ ra 2% cổ phần không hề gì, nhưng tôi không đồng thay đổi chế độ 5 ghế HĐQT.

Cao Hằng nhìn Tô Xán với ánh mắt tội nghiệp, sau đó quay về phía HĐQT, lớn tiếng hơn:
- Chúng tôi cũng chuẩn bị cho trường hợp này, nếu giữa nguyên 5 ghế HĐQT, vậy tôi kiến nghị Tô Xán không còn là thành viên của HĐQT nữa.

Phòng hội nghị im phăng phắc, bây giờ không còn ai nghi ngờ gì nữa, đây là cuộc phục kích, lấy tin bán cổ phần Facebook TQ dụ Tô Xán tới Mỹ, khi đoàn đội Tô Xán vất vả vận động cùng giải pháp thay đổi đề án này thì mục đích thực sự là dùng HĐQT , đá Tô Xán ra khỏi Facebook.

Vấn đề không phải vì tiền, vì khó khăn tài chính Facebook đang đối diện, mà là cuộc đấu tranh quyền lực nội bộ.

- Đó là điều kiện của chúng tôi để bỏ 400 triệu chỉ để mua 3.3% cổ phần, tôi tin rằng các vị thấy rồi, với lần huy động vốn này, giá trị của Facebook sẽ tăng lên một bậc nữa, đủ bù đắp thậm chí giá trí còn hơn cả số % cổ phần các vị mất đi.
Michael Mortiz lạnh nhạt nói:
- Tôi tin hiện giờ không có đề nghị nào tốt hơn cho Facebook ở thời điểm dư luận hiện tại đâu.

Tàn nhang của Mark như đỏ lên, tựa hồ áp chế đấu tranh nội tâm kịch liệt, giọng dứt khoát:
- Mọi người bỏ phiếu đi, ông James.

James do dự một lúc nói:
- Tô, cậu có biết tin tức tôi nghe về cậu so với Mark là bao nhiêu không? Không được 1/100, nên thứ lỗi, tôi tin quyết định của Mark.

Giơ tay.

Donald không giải thích gì cả, là chủ tịch Washington Post, ông ta còn biết nhiều hơn, ví như nhiều nghị sĩ và quan chức quân đội phản đối Facebook là vì bọn họ không muốn trong kết cấu cổ phần của thứ quyền lực có thể ảnh hưởng tới học sinh sinh viên toàn nước Mỹ, nguồn tài nguyên nhân tài chiến lược của nước Mỹ, có phần quá lớn nằm trong tay một người không phải Hoa kiều, thậm chí không có chút liên hệ nào với nước Mỹ là Tô Xán.

Giơ tay.

- Dustin, cậu ủng hộ tôi hay Tô.
Mark ra đòn quyết định.

Dustin còn chưa hết chấn động, vẻ mặt chuyển thành bi ai, giơ tay lên.

Mark giơ tay, vậy là 4/5 số phiếu của HĐQT, số phận Tô Xán đã được định đoạt.

Tất nhiên quyết định không thể đưa ra một cách cẩu thả như vậy, sau đó còn mấy tiếng đồng hồ tranh luận, cho hai bên trần thuật, phản đối.

Còn bên ngoài hơn 500 nhân viên hay tin biến cố bất ngờ của cuộc họp HĐQT đều tập thể giữ im lặng, có người nghĩ, bữa tiệc hoan nghênh hôm nọ chính là tiệc chia tay người đồng sáng lập kia rồi.

Kiều Thụ Hâm không kiềm chế được muốn xông vào phòng hội nghị, nhưng bị bảo vệ ngăn lại. Hắn ngửa đầu lên trời, sau đó viết đơn từ chức nộp cho phòng tài nguyên nhân lực, Trần Nghiên ngồi ghế sô pha, vừa sơn móng tay nhìn Kiều Thụ Hâm bỏ đi với ánh mắt khinh khỉnh.

Hđqt cuối cùng đưa ra quyết định chính thức: Hủy bỏ thân phận chủ tịch liên hợp của Tô Xán, đồng thời khai trừ khỏi HĐQT, ngoại trừ cổ phần của Tô Xán không thể dao động, y thực sự cắt đứt toàn bộ liên hệ với Facebook Mỹ rồi.

Mọi người đều biết HĐQT công bố tin tức này, sẽ làm toàn bộ thung lũng Silicon oanh động, báo chí tương quan sẽ đổ xuống như tuyết.

Khi cố vấn pháp luật thừa nhận sự hợp pháp của quyết định này, mặt Tô Xán không có chuyện gì xảy ra, Tô Xán nhận thông báo cuối cùng, rời khỏi phòng họp, dần rời xa chàng trai tóc xoăn, mắt xanh ngồi ở đầu kia bàn.

Hai nhân viên phục vụ chủ động mở rộng cửa cho Tô Xán:

Khi Tô Xán đi qua mình, Chiêm Hóa châm điếu xì gà, nói:
- Tôi từng nói với cậu rồi, Tô Xán, tôi tán thưởng cậu, nhưng cậu lại đứng về phía đối lập với tôi, tôi phải hủy diệt cậu.

Cao Hằng cũng lên tiếng:
- Tô Xán, tôi cũng đã nói, cậu tốt nhất là làm người dân bình thường.

Tô Xán quay lại nhìn hai người, Mark đau lòng đứng dậy:
- Tô Xán, cậu vẫn là cổ đông thứ hai của công ty, điểm này vĩnh viễn không thay đổi, qua lần huy động vốn này, tài sản của cậu lên tới 4 tỷ USD rồi.

- 4 tỷ USD? Thật là nhiều, quá nhiều, khi chúng ra cùng nhau chơi Risk trong phòng nhỏ KTX, cùng nhau uống bia giữa mùa đông, vừa uống vừa hô hào muốn thay đổi cả thế giới, khiến người xung quanh nhìn chúng ta như kẻ điên, cả hai chúng ta đều không nghĩ tới điều này. Ha ha ha, 4 tỷ USD, rất nhiều ..
Tô Xán gật gù, đột nhiên cầm lấy chiếc laptop của một nhân viên bên cạnh, trước lúc mọi người kịp phản ứng, y ném rầm chiếc laptop tới trước mặt Cao Hằng và Chiêm Hóa làm cả hai giật bắn người nhảy về phía sau né tránh, nhìn cả hai ngã lăn ra đất, dáng vẻ thảm hại, Tô Xán cười vang bỏ đi:
- Trừ số tiền này vào cổ phần của tôi nhé.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 6 - Chương 328: Bánh xe vận mệnh

Trần Nghiên đứng bật dậy, vung tay quát:
- Bảo vệ đâu rồi, bảo vệ đâu, sao để y hành hung người khác như thế, mau bắt lại.

Nhưng không bảo vệ nào có ý định thực hiện chức trách, những nhân viên đủ mọi màu da, quốc tịch lặng lẽ nhìn theo y, Tô Xán đi tới đâu, đám đông lần lượt đứng lên.

Cửa phòng hội nghị mở toang, ai cũng nhìn thấy Mark ngồi một mình ở đầu kia phòng họp.

Facebook sẽ chỉ còn lại một vị chủ tịch, cũng như một quốc gia chỉ có thể có một quốc vương.

Tô Xán khuất bóng sau cửa, đám đông sau lưng y quay lại nhìn nam tử ngồi cuối phòng họp.

Vô cùng cô độc.

Tô Xán không còn là thành viên HĐQT, y đã đi, nhưng cuộc họp vẫn tiếp tục, tổng bộ Palo Alto, trong thời gian HĐQT nghỉ ngơi giữa giờ họp, cả Facebook ở trong trạng thái nháo nhào, lòng người bất ổn.

Chiêm Hóa và Cao Hằng đứng sau kính thủy tinh, không để ý tới đám đông xôn xao.

Vốn tiếp theo đây phải tiến hành thảo luận đợt đầu tư tiếp theo, nhưng cục diện rối loạn này đã phá hỏng kế hoạch, Mark hiện giờ không lòng dạ nào xử lý sự vụ nữa.

Cao Hằng lấy di động, bấm số.

Tỉnh Giang Nam.

Trên đường quốc lộ 303 một đội xe công vụ phóng đi như bay, đi trước mở đường là hai chiếc xe cảnh sát.

Trong xe số hai tỉnh ủy, tỉnh trưởng Cao Lãng Đào vừa kết thúc chuyến khảo sát nghiên cứu kiến thiết công trình công nghệ cao, bên cạnh là Vương Xương Hậu sở trưởng sở kiến thiết đang giải thích sơ hở xuất hiện trong quy hoạch kiến thiết, mồ hôi như tắm.

Cao Lãng Đào bình bĩnh lắng nghe, nhưng ông ta càng bình tĩnh, Vương Xương Hậu càng thấp thỏm, ai chả biết Cao Lão Nhị là tiếu diện hổ, công trình này Cao Lãng Đào dồn công sức từ khi mới nhậm chức, để bây giờ xảy ra chuyện, e phải truy cứu trách nhiệm một đám người, gậy có đánh xuống đầu mình không, còn phải xem tạo hoa của Vương Xương Hậu.

Điện thoại của Cao Lãng Đào lúc này vang lên, nhận điện thoại cười:
- Tiểu Hằng, sao lại nhớ tới anh vào lúc này thế?

- Chuyện bên này đã kết thúc, y bị loại khỏi HĐQT rồi.

- Vậy thì anh chúc mừng cậu trước.
Cao Lãng Đào cười ha hả làm Vương Xương Hậu sởn gai gốc.

Thủ đô.

Cuộc họp "công tác chỉnh đốn đầu tư đối ngoại" của tập đoàn Tân Nguyên, với sự tham dự của bí thư đảng, tổng giám đốc Cao Lãng Đào, trên cuộc họp ông ta chỉ ra tất cả công ty con phải phục tùng mục tiêu chiến lược làm lớn, làm mạnh nghiệp vụ chính, kiên quyết rút ra khỏi những nghiệp vụ phụ.

- Phải dựa theo yêu cầu quốc tế hóa, đem nhân lực, vật lực, tài lực hạn chế dùng vào phát triển nghiệp vụ chính, không ngừng đề cao chất lượng, đề cao sức cạnh tranh hạch tâm của xĩ nghiệp.

Kết thúc bài phát biểu, Cao Thương Hải đi ra sau hậu trường, sắc mặt ông ta và đám cán bộ thân tin trở nên u ám, trong nước tiếng nói nước lùi dân tiếng bắt đầu làm nghiêng cánh cân về phía dân doanh, người đứng đầu vẫy cờ hô hào cho làn sóng mới này là nhân vật có uy vọng cực cao ở vùng tây nam kia, ngay cả quốc vụ viện cũng đưa ra ý kiến chỉ đạo tương quan.

Cao Thương Hải trước khi mở cuộc họp công tác xí nghiệp TW có tới 80 công ty trên toàn quốc này, đã có ủy viên TW, nhân vật trọng lượng ở địa phương làm công tác với ông ta, càng làm ông ta thêm phẫn hận kẻ họ Vương kia.

Kẻ kia ở tây nam vung tay hô hào, khiến cả TW có người muốn mình đi đầu làm gương, không thể không thu bớt lại xúc tua vươn quá rộng của xí nghiệp TW, tập trung vào nghiệp vụ chủ.

Lúc này ông ta nhận được điện thoại của Cao Hằng.

Chiêm Hóa đứng im lặng nãy giờ nhìn Cao Hằng liên tục bấm điện thoại gọi các nơi bố cục kéo lưới, bên ngoài là mây đỏ bồng bềnh cảnh tượng tráng lệ, nhưng vừa vặn báo hiệu một ngày đã tàn, đột nhiên sinh ra muôn vàn cảm xúc:
- Vậy là kết thúc rồi?

- Tạm thời đã xong một giai đoạn.
Cao Hằng thu điện thoại lại, nhìn Mark vẫn còn ngồi nguyên một chỗ trên bàn:
- Trước kia anh luôn lo Mark và Tô Xán liên hợp với nhau bẫy chúng ta ... Giờ anh thấy rồi đấy, hai người bọn họ hoàn toàn quyết liệt rồi, ai có thể diễn kịch thật tới mức này? Nếu thế bọn họ không phải là người ...

Cao Hằng đi tới bên cạnh Mark, cười ôn hòa:
- Mọi chuyện sẽ qua thôi, cậu nên thu thập lại tâm tình, tiếp tục thảo luận kế hoạch đầu tư của chúng ta đi.

- Các người quá đáng rồi đấy.
Mark hừ một tiếng:

Cao Hằng ngẩn ra:
- Cái gì?

- Tôi nói cách hành xử của các người hôm nay trên HĐQT quá đáng đấy, vốn không cần phải trực tiếp như thế .

- Cậu đừng ngây thơ, chuyện này còn thương lượng được nữa hay sao? Nếu như Tô Xán biết trước chúng ta muốn đá cậu ta khỏi HĐQT thì hươu chết về tay ai chưa biết đâu, chúng ta có thể thắng được là nhờ làm nhiễu loạn tầm mắt của cậu ta và người sau lưng. Nếu không, hôm nay người mất đi công ty là cậu ..

Cho dù Mark không muốn thừa nhận, nhưng sâu trong lòng biết Cao Hằng nói đúng, vì không ai hiểu được sự đáng sợ của Tô Xán hơn hắn, kể cả Chiêm Hóa và Cao Hằng chưa hình dung hết được.

- Các người vẫn quá đáng lắm.
Mark lắc đầu:
- Tôi nghĩ Facebook có 400 triệu đầu tư đủ để chúng tôi vượt qua khó khăn rồi, hiện chúng tôi không thiếu tiền, nên không cần kế hoạch tiếp theo.

- Cậu ...
Chiêm Hóa không ngồi yên được nữa.

- Không sao.
Cao Hằng xua tay:

- Tôi hiểu tâm tình hiện giờ của cậu, cũng mong cậu hiểu được giành lấy Facebook TQ với tôi quan trọng như thế nào, đương nhiên tôi cho cậu thời gian suy nghĩ.

Một tuần sau, các thủ tục tương quan được hoàn thành, Facebook Mỹ chính thức ký hợp đồng huy động vốn với Hồng Sam và IDD.

Lại là một ngày trời nắng như rất nhiều ngày ở Palo Alto, ánh sáng mặt trời chiếu qua cửa sổ thủy tinh, tạo nên những cột sáng xuyên thấu tòa nhà.

Mark ngồi trước bàn đọc phương án thẩm phê phương án kinh doanh mạng, đột nhiên thấy có vật gì che ánh sáng trước mắt, ngẩng đầu lên thì thấy Dustin.

Ánh mắt Mark quay trở lại màn hình vi tính, nói nhanh:
- Sao thế?
Từ sau sự kiện trước hắn ít nói hơn nhiều, cả khi đối diện với ánh mắt thất vọng của Katherine, hắn cũng không giải thích bất kỳ điều gì.

Dustin đẩy phong bì tới trước mặt Mark.

Mark cầm lên, vừa mở ra đã ngỡ ngàng:
- Cậu muốn từ chức.

- Đúng.
Dustin gật đầu:
- Từ rất lâu rồi tôi đã muốn mở công ty phần mềm của mình, đặt tên cho nó là Asana ...

- Nếu như đây là vì chuyện của Tô thì cậu không cần chịu trách nhiệm gì cả, không phải do cậu làm, lúc đó cậu không có lựa chọn khác ...
Mark bắt đầu cảm thấy có chút hoảng loạn:

- Không phải vì Tô, tôi biết tới lúc mình cần đi rồi, công ty huy động vốn xong, từ giờ không còn phải lo lắng gì nữa, cũng không cần tôi nữa.
Dustin giọng rất bình thường:

Mark dường như bùng phát bi thương kìm nét rất lâu, ký tên nhanh chóng lên đó, ném xuống bàn:
- Đi đi.

Dustin mỉm cười nhận lấy đơn từ chức, chuẩn bị rời đi, nhưng lúc này Mark lên tiếng:
- Có phải cậu cho rằng tôi là thằng khốn kiếp?

Dustin hít sâu một hơi, trả lời:
- Không, ngược lại, từ ngày hôm đó tôi thực sự nhận ra rằng, cậu sẽ là người biến Facebook thành một đế quốc, không ai cản được cậu nữa. À mà cậu nói cũng đúng, Mark, cậu đúng là một thằng khốn kiếp, nhưng cũng là CEO thực sự, tạm biệt.

Nối tiếp sự ra đi của Tô Xán, Dustin Moskovitz từ chức khơi lên một hồi dư chấn ở thung lũng Silicon.

Lần lượt các tờ báo lớn khắp Mỹ, tranh nhau đưa tin sự kiện tranh giành quyền lực của mạng xã hội lớn nhất thế giới này.

New Yorrk Time đưa ra phát biểu mỉa mai :" Biết làm sao để có 200 triệu người bạn trên toàn thế giới không? Hãy bán đi người bạn thân nhất."

Washington Post thì cảm khái :" Quay trở lại năm xưa, cùng chung ước mơ thay đổi thế giới ..."

Roger Eber nhà bình luận trứ danh của Chicago Sun-Times nói :" Câu chuyện này là lời phê phán thương cảm với hiện thực."

USA TODAY bình luận trực tiếp nhất :" Các vị nghị sĩ suốt ngày hò hét trong quốc hội cuối cùng đã thành công."

Cuối cùng tổng kết toàn bộ sự kiện này là New York Time, bọn họ âm thầm bỏ tiền mua chuộc rất nhiều nhân viên Facebook, tìm hiểu ngọn ngành hoạt động mấy năm qua của Facebook, quá trình quật khởi kích động lòng người của đế quốc mạng xã hội, tới cuộc chiến tranh giành quyền lực của hai người sáng nghiệp vừa qua.

Kết thúc bài báo là một danh sách.

Mark Zuckerberg, sau khi Hồng Sam và IDD mua 3.3% cổ phần Facebook với giá 400 triệu USD, làm già trị công ty đạt tới 12 tỷ, không rõ cổ phần Mark là bao nhiêu, nhưng chắc chắn là người giàu nhất trong độ tuổi mình trên thế giới.

Adam D'Angelo bạn học của Mark thời cao trung, mở công ty phần mềm.

Matt Cohler gia nhập công ty đầu tư, trở thành nhà đầu tư mạo hiểm.

Chris Hughes, gần đây tham gia vào sự vụ công ích, làm việc cho tham nghị viên chính phủ, Barack Hussein Obama.

Dustin Moskovitz, chưa rõ hướng đi.

Tô Xán ...

Tất cả mọi người không biết người đồng sáng nghiệp thần bí này khi phóng viên khắp Mỹ thể hiện bản lĩnh thần thông tìm kiếm thì y đã thu dọn hành trang về Trung Quốc, giống như phong cách trước giờ của y, không để lại chút dấu vết nào.

Tô Xán đứng ở đại sảnh sân bay California, lần này y ra đi vô cùng lặng lẽ, chỉ có Lý Bằng Vũ khoác ba lô theo cùng, trông như hai chàng trai Châu Á

đi du lịch.

Trước khi vào cửa soát vé, Tô Xán quay đầu nhìn lại nước Mỹ, y đoán, mình có khả năng không quay trở lại nơi này nữa, ánh mắt bất ngờ nhìn thấy con số 2004 trên tấm biển quảng cáo, có thứ gì đó lóe lên trong đầu.

Tô Xán không nhớ, chính xác là không biết ở thời không khác Facebook thành lập vào ngày tháng nào, nhưng chắc chắn đó là năm 2004, CEO kiêm chủ tịch của nó là Mark Zuckerberg, tổng bộ là Palo Alto.

Mark là hoàng đế duy nhất của đế chế Facebook này.

Không có cái tên Tô Xán xuất hiện trong lịch sử, cũng không hề có vị chủ tịch liên hợp nào cả, chỉ có Mark mà thôi.

Y đã đem Facebook tới thế giới này trước 4 năm, sau đó bánh xe vận mệnh mạnh mẽ đem nó trở lại đúng quỹ đạo vốn có.

Tô Xán ngửa mặt lên trời cười lớn, nụ cười vô cùng sảng khoái.

HẾT quyển.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 7 - Chương 1: Vĩ Thanh: Kết cục không thể khác

B

ức ảnh này chụp vào năm 2002, cho tới bây giờ vẫn còn treo ở tường đại sảnh tòa nhà Facebook, chụp thời Facebook vừa mới chuyển từ chung cư vào tòa nhà tổng bộ mới trang trí tạm. Ba chàng trai khoác vai nhau cười rạng rỡ từ trái sang phải là Mark Zuckerberg, Tô Xán và Dustin Moskovitz. Có lẽ khi chụp bức ảnh này không ai lại nghĩ rằng, Tô Xán lại bị chính bạn mình bán đứng. "

" Theo như thông tin ở Mỹ, Tô Xán đã trở về Trung Quốc, không biết có phải còn chưa hồi phục tinh thần sau cú sốc quá lớn này hay không, tới nay chưa xuất hiện ở tổng bộ Facebook TQ. Quyết định phía Facebook Mỹ đã ra rõ ràng có nhiều điểm không hợp pháp, liệu Tô Xán có kiện Facebook Mỹ hay không, đang là tiêu điểm chú ý của làng công nghệ thời gian qua."

Vậy Tô Xán đang ở đâu? Y đương nhiên biết vô số phóng viên đón lõng mình ở Thượng Hải, vì thế mà xuống máy bay ở Bắc Kinh, sau đó bay thẳng tới Hoàng Thành.

Vừa vặn cũng đã tới kỳ nghỉ hè.

Hoàng Thành tỉnh Tây Xuyên.

Lâm Quang Đống, Vương Thanh, Trần Khải Thụy, Giang Minh, Triệu Minh Nông, Nhâm Oánh, Triệu Hạo, Ngô Kiến Thiết, Lý Cẩm Thịnh cùng tụ họp quanh bàn tròn thảo luận đường phát triển tiếp theo của Đại Ba La. Mọi người họp ba ngày liền ở bên Yển Tắc Hồ non xanh nước biếc, sau đó nối nhau rời đi, sắc mặt ai cũng nghiêm túc xen lẫn phấn chấn.

Tô Xán thất bại ở Mỹ, mức độ rất lớn kích phát hùng tâm của những giám đốc dưới trướng, ai cũng muốn đem các sản nghiệp của Đại Ba La lớn mạnh.

Sau đó Đường Vũ, Lâm Lạc Nhiên, Vương Uy Uy, Lâm Trứu Vũ, Lý Bằng Vũ, Lỗ Nam Nam, Tiết Dịch Dương, Lưu Duệ, rồi cả Ngô Thì Nhuế, Trình Thông Thông cùng với đám Trang Chí Vũ, Trương Hiền, Trương Phi Phi đều tới.

Tô Xán bao hết luôn cả biệt thự nghỉ dưỡng Hồ Tân, cửa có bảo vệ quân sự, ngăn cản những người không liên quan đi vào, mặc dù không hoành tráng có xe cảnh sát mở đường, nhưng với quan viên phương diện Hoàng Thành mà nói, chấn động vô cùng lớn.

Khi đó Vương Uy Uy, Lâm Trứu Vũ, Lâm Lạc Nhiên tới đều có xe đặc chủng mang biển ngoại tỉnh tháp tùng. Tới nhà Tô Xán trước, sau đó mới tới khách sạn Hồ Tân, làm người sống trong tiểu khu thành ủy mẫn cảm chú ý tới, không biết nhân vật lớn nào đến rồi.

Tô Xán nhìn thấy ba người Vương Uy Uy được chiếc xe jeep có biển số cực kỳ bắt mắt, nói:
- Nếu hai ba ngăm trước tôi gọi mọi người tới nhà tôi, mọi người không đi tàu thì xa xỉ chút sẽ dùng tiền tiêu vặt mua vé máy bay. Nghe thấy tiếng chuông cửa, tôi ra mở nhìn thấy mọi người mặt bụi đất lấm lem, xách túi lớn túi nhỏ, bây giờ nhìn kìa, toàn là công chúa, vương tử, có cả cảnh vệ đi cùng … tiến bộ quá.

Lâm Trứu Vũ gãi đầu gãi tai cười:
- Biết làm sao được, ý cha tôi như thế mà, quân lệnh khó cãi.

- Đừng có giả vờ, cục thích quá còn gì.
Tô Xán cười kéo vai Lâm Trứu Vũ, tên này làm sao mà càng ngày càng béo được, nhìn làn da sạm đen của hắn thị biết ở trong trường quân đội không

được hưởng mấy đặc quyền, vậy mà càng ngày càng béo ra, có câu "bụng to là tướng làm quan", tên béo này đúng là sinh ra làm ông lớn thật.

Vương Uy Uy vỗ vai Tô Xán, nói:
- Có lẽ nhiều người cho đây là đặc quyền, nhưng đây là điều cần thiết.

Chưa nói đây chuyện này còn mang ý nghĩa phô trương thanh thế, thể hiện sự ủng hộ của Vương Bạc với Tô Xán, mà thực sự cũng cần như vậy, Vương Bạc tới vị trí này có rất nhiều kẻ thù, không nói thế lực xã hội đen tàn dư của Lưu Thành năm xưa, còn những người chính kiến bất đồng cũng không thể không đề phòng, mặc dù nhân vật tới cấp cự đầu không tới mức làm mấy chuyện này, nhưng khó tránh khỏi đám nanh vuốt phía dưới ý đồ mạo hiểm lấy lòng.

Chỉ là Khách sạn Hồ Tân trở thành tâm điểm bàn tán của người dân khách du lịch gần đó.

Tô Xán mỗi tay khoác vai một người kéo đi, Lâm Lạc Nhiên hơi nhíu mày, cô có cảm giác vừa rồi Tô Xán hơi là lạ, chỉ chào cô đúng một tiếng, sau đó không nhìn thêm cái nào nữa, mượn cớ nói chuyện với Vương Uy Uy và Lâm Trứu Vũ như có vẻ né tránh cô, nhìn thấy Đường Vũ tươi cười đi lên, liền lắc đầu bỏ suy nghĩ này ra ngoài.

Cuộc tụ hội này là do một tay Đường Vũ tổ chức liên hệ, Tô Xán cũng không hay biết gì, tới khi Tiết Dịch Dương và Lưu Duệ tới thì Đường Vũ mới nói là cô đã mời hết bạn bè thân thiết của y tới đây. Gặp mặt hai thằng bạn này Tô Xán tặng cho mỗi thằng một cú đấm, sau đó lại ôm lấy nhau, nhớ tới cái này ở trên sân thượng uống bia báo cho họ rằng mình sẽ chuyển nhà lên Dung Thành, rồi hát bài "Cô gái nhà đối diện nhìn qua đây" như ba thằng điên.

Rồi thân phận của y thay đổi, làm mọi thứ biến thành cảnh còn người mất, may mắn là cô gái bên cạnh y, luôn luôn ở bên cạnh.

Tiết Dịch Dương cuối cùng nói thẳng:
- Thật sự là trước kia làm gì có ai nghĩ mày và Đường Vũ được lâu dài ... Đương nhiên bây giờ cũng thế, nhiều anh em cho rằng cơ hội chưa hết.

Làm Tô Xán cho hắn một cú đá.

Trương Phi Phi và Trang Chí Vũ, Trương Hiền bay từ Giang Chiết và Dung Thành tới. Trang Chí Vũ cũng được Tô Xán chào mừng bằng một cú đấm gập bụng, thằng này sau khi biết thân phận Tô Xán cũng tránh mặt tới giờ, Trương Hiền thì da dày hơn da trâu, nên Tô Xán bỏ qua cho thằng này.

Khi dắt bọn họ đi cất hành lý, mọi người nhìn thấy Trương Phi Phi và Trang Chí Vũ cho hành lý vào cùng một phòng.

Vương Uy Uy, Lâm Trứu Vũ, Lâm Lạc Nhiên đưa mặt nhìn nhau, không ai nói gì cả, cuối cùng người lên tiếng là Tô Xán:
- Dư phòng cho mỗi người một cái, không cần dùng chung.

Đường Vũ nhéo hông y, Trương Phi Phi lườm một cái:
- Đáng ghét.

Trang Chí Vũ gãi đầu cười xấu hổ, còn Trang Hiền thì vẻ mặt ảm đạm.

Buối tối hôm đó mọi người tụ tập ở bãi cát bên Yển Tắc Hồ đốt lửa trại, Trang Hiền uống say như chết, Trương Phi Phi và Trang Chí Vũ đều khổ sở im lặng.

Vốn phải là cuộc tụ hội bạn bè hết sức vui vẻ, vì chuyện bộ ba này mà không khí trở nên cứng nhắc, xung quanh trở nên lặng lẽ hơn, thế nên không ai nhận ra còn một người nữa ít nói hơn hẳn thưởng lệ, tay cầm chai bia, thi thoảng nhấp nhấp một ngụm, không để ý chai bia đã cạn từ lâu.

Ánh mắt Tô Xán nhìn sang, chạm vào ánh mắt Lâm Lạc Nhiên, Lâm Lạc Nhiên nhìn rõ dưới ánh lửa bập bùng, Tô Xán mím môi, tay đưa xuống nắm

lấy tay Đường Vũ, sau đó quay đầu đi.

Lâm Lạc Nhiên cắn chặt răng, cố kìm nén thứ gì ở trong lồng ngực khao khát thoát ra ngoài, cho dù cô đã thành công khiến Tô Xán yêu mình, cô dám tự tin một trăm phần trăm vào chuyện đó, nhưng cô không biết phải xử lý tình cảm này thế nào, tình cảm trong cô quá lớn, lớn tới mức cô không thể giả vờ ở bên Tô Xán như một người bạn được nữa.

Nhìn Đường Vũ ngồi cạnh Tô Xán, hạnh phúc dựa vào vai y, Lâm Lạc Nhiên cúi đầu xuống, không nhìn nữa. Tô Xán không bao giờ từ bỏ Đường Vũ, hai người chỉ có một kết cục, chia tay … Như vậy đau dài chẳng bằng đau ngắn.

“Cậu ấy quyết định rồi cũng tốt! Nam nhân không phải là người nên nhận lấy trách nhiệm đưa ra quyết định khó khăn sao?.. Thế là tốt nhất, thế là tốt nhất.” Lâm Lạc Nhiên lẩm bẩm trong lòng, như muốn thuyết phục bản thân hãy chấp nhận.

Tuy lý trí nói với bản thân đây là kết quả không thể tránh được, nhưng lòng Lâm Lạc Nhiên vẫn đau nhói từng cơn, một năm Đường Vũ không có nhà, cô thay Đường Vũ đảm nhận vai trò bạn gái không chính thức của Tô Xán, xua đuổi những nữ sinh hám của luôn lượn quanh Tô Xán, thường xuyên phải tới tổng bộ Facebook TQ lôi y ra khỏi công việc, sáng sớm gọi y dậy, mang hoa quả tới cho y, dọn dẹp đống chăn gối bốc mùi mồ hôi khét lẹt … kết quả nhận được lời chia tay không chính thức nốt.

Lâm Lạc Nhiên thấy tủi thân vô cùng.

Đôi hiền hòa mà kiên nghị kia, xương gò má xương xương rắn rỏi kia, dáng người gầy gầy khiến người ta luôn cảm giác yên tâm kia, khuôn khiến cô một thời say mê, xuất hiện vô vàn giấc mơ xuân thiếu nữ, bây giờ trở nên thật chướng mắt …

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 7 - Chương 2: Vĩ Thanh: Người thương tâm

Cuộc tụ hội ở Yến Tắc Hồ rất thành công, ngày thứ hai thậm chí Trình Thông Thông còn cùng Nguyễn Tư Âu và Đồng Đồng đi chiếc Lincoln dài ngoẵng tới, đem thêm không khí cho buổi tụ hội đang có phần ảm đạm. Chưa hết Ngô Thì Nhuế và ba cô bạn gái trong tổ bay, rồi Mục Giai Trúc và Ninh Đông từ Thượng Hải tới muộn nhất làm không khí sôi trào, khiến đả đám con trai nuốt nước bọt liên hồi. Tiết Dịch Dương như có sở thích đặc biệt với nữ tiếp viên hàng không, còn khoa trương xin lỗi Tô Xán muốn "nối lại tình xưa", Tô Xán tuyên bố cắt đứt với hắn.

Chỉ tiếc Điền Điền đúng dịp du lịch không có mặt, nếu không Vương Uy Uy, Lâm Trứu Vũ gặp cô gái giống hệt Lâm Lạc Nhiên hẳn là cảnh rất đặc sắc.

Bạn bè bốn phương tám hướng tới đầy đủ, làm Tô Xán cảm động vô cùng, nhưng vẫn nói :" Thương hại kẻ yếu là sự an ủi kịp thời, với kẻ mạnh lại là sự xỉ nhục lớn nhất, mọi người đang xỉ nhục tập thể tôi."

Khỏi nói cũng biết phát biểu lớn gan này làm Tô Xán bị một trận đòn tập thể tàn tệ.

Cuối cùng mọi người chụp ảnh chung ở bên Yến Tắc Hồ, trên đầu là trời xanh ngắt, dưới là nước gợn lăn tăn, đám tiểu thư công tử quen sống ở thành phố bị mặt trời Hoàng Thành chiếu đen nhẻm, nhưng ai nấy đều nhe hàm răng trắng xóa cười rạng rỡ.

Bức ảnh đó sau này được nhiều người đóng khung kính, đồng thời trân trọng giữ mãi trong đầu.

……..

Khu phong cảnh Đại Xà Sơn – Thượng Hải.

Trước biệt thự Tử Kinh Hoa đỗ mấy cỗ xe đắt tiền, người thường đi qua biệt thự này có thể nhận ra mấy cái xe đó đều không phải là bất kỳ chiếc xe nào trong số siêu xe giá trị trên 20 triệu của chủ nhân biệt thự.

Tô Xán ngồi trên ghế sô pha, nhìn Đào Tình bận rộn qua lại.

Một người giúp việc cười híp mắt mang đĩa hoa quả tới, đặt trên bàn:
- Tiểu Tô, nếm thử đi.

- Cháu cám ơn dì.

Tống Chân thì nói:
- Dì Triệu, mẹ cháu hiếm khi nào có cơ hội bận rộn như vậy, dì và dì Vương ngồi nghỉ đi, để mẹ cháu làm là được rồi.

Dì Vương và Dì Triệu là hai người giúp việc làm cho mẹ Tống Chân từ lâu, bây giờ cũng theo hai mẹ con họ về nước, Tô Xán lúc mới tới còn tưởng là thân thích của Tống Chân, từ cách ăn mặc nói năng cử chỉ, đều chẳng có chỗ nào giống người giúp việc.

- Sao thế được, hai đứa nói chuyện đi, dì không quấy rầy nữa.
Dì Triệu cười hiền lành, đi vào bếp giúp việc, thi thoảng lại nhìn hai người trẻ tuổi phòng khách cười, làm Tô Xán và Tống Chân đều đỏ mặt.

Ăn cơm xong, Đào Tình chuẩn bị rất nhiều quà cho Tô Xán mang về, nhiệt tình vô cùng, ba người đang ngồi trên bàn nói chuyện thì có mấy chiếc xe tới.

Tống Chân tức thì đi dép lê chạy ra ngoài mở cửa, người đi đầu là trung niên nam tử da dẻ mịn màng, nụ cười ôn hòa, bên cạnh là Tống Hiến Thành chủ tịch Sâm Xuyên TQ, chính là Tống Thế Hạo, cha Tống Chân, là cột

chống trời của Sâm Xuyên, cho dù nụ cười bình thường cũng khiến người ta thấy rất cường thế.

- Tô Xán, muốn gặp cháu lâu rồi mà không có thời gian.
Tống Thế Hạo bắt tay Tô Xán, vui vẻ nói:

- Dạ, là cháu không kịp tới thăm chú dì mới đúng.
Tô Xán khiêm tốn nói:

Từ sau lần Tống Chân phát hiện ra Triệu Hạo ngầm bố cục tiến hành phản công trận đại SP, bất ngờ là không gặp cản trở gì, từ việc lấy giấy phép tới các loại vấn đề nghiệp vụ đều được bộ sản nghiệp thông tin giải quyết nhanh chóng thuận lợi đúng trình tự. Tô Xán đương nhiên hiểu Tống gia đang tỏ thái độ, có lẽ Tống Chân nhìn ra được tương lai của Thượng Mạch, so với việc lập nên một địch thủ, không bằng trở thành đồng minh.

Cô gái này tầm nhìn khí phách không thua kém đấng nam nhi.

Cho dù đối phương chỉ xuất phát từ tầng chiến lược, dù sao cũng là tặng cho một phần lợi ích và ân tình, cho nên hôm nay Tô Xán nhận lời mời Đào Tình tới ăn cơm, không nghĩ là gặp cả Tống Thế Hạo.

Trò chuyện một hồi , Đào Tình đem lời an ủi để trong lòng rất lâu nói ra:
- Năm xưa dì và chú Tống cháu ở nước ngoài từng gặp nhiều gian nam nguy hiểm, đều dựa vào nghị lực vượt qua, tuổi trẻ mà gặp ít khó khăn cũng là tốt cho tương lai tránh va vấp.

- Chú và bộ trưởng Nghiêm cũng thảo luận về mô hình mạng xã hội của cháu, đó là ý tưởng tốt, phù hợp với sức sống của người trẻ tuổi, lớp người các chú già rồi, tương lai nằm trong tay bọn cháu đấy.
Tống Thế Hạo khéo léo biểu lộ rõ lập trường và thái độ:
- Không cần phải lo hành động của kẻ khác, kiên trì thứ mình làm.

- Vâng, cám ơn chú Tống.

Tô Xán gật đầu:

Mí mắt Tống Hiến Thành giật một cái, mấy ngày qua thần kinh ông ta căng như dây đàn, Tống Thế Hạo về nước một cái liền an bài gặp mặt Tô Xán, mai lại bay sang Tây Xuyên khảo sát, điều này đại biểu cho cái gì, cuộc quyết đấu lớn đã sắp bắt đầu?

Bất kể nói thế nào, Tô Xán gặp bất lợi đau đớn ở Mỹ là mở đầu cho một đại thế, những kẻ luôn rình rập thời cơ sao có thể bỏ qua.

Tống Chân giúp Tô Xán mang quà lên xe, trong nhà không ai theo bọn họ, để hết đồ vào xe xong, đôi mắt đẹp chăm chú nhìn Tô Xán:
- Cả đời có lẽ con người ta chỉ có thể làm được một việc kinh tâm động phách, nhưng đời người không phải chỉ có sự nghiệp là thứ đáng kể, cậu còn có cha mẹ, còn có nhiều sản nghiệp đáng nể phục khúc, còn có nhiều bạn bè, ví như .. Tôi.

Tô Xán tí nghẹn nước bọt, lần này dám khẳng định không phải mình tự đại, lời lẽ Tống Chân rõ ràng cho người bị bệnh tưởng như y không gian mơ mộng rất lớn.

Gò má như bạch ngọc của Tống Chân đỏ ửng, lúc này Tô Xán mới nhận ra, hôm nay Tống Chân trang điểm cầu kỳ, không phải tô son kẻ mắt, mà là trang điểm nhạt, nhưng tinh tế, làn da của Tống Chân rất trắng rất non, giống da Đường Vũ vạy, tựa hồ bấm nhẹ một cái có thể chảy ra nước.

- Nếu như tâm tình cậu không tốt, có thể tới tìm tôi bất kỳ lúc nào, vừa rồi cậu chẳng nói ở đây có sân tennis suốt ngày có người quét dọn mà chẳng ai dùng, rất lãng phí còn gì.. Nếu cậu tới, vậy là có người dùng rồi.

- Tôi tới làm gì, cô lại chẳng mặc váy đánh tennis.
Tô Xán cố ý nói sang chuyện khác, để làm giảm bớt cái không khí rất lúng túng có phần ướt át này:

Tống Chân nhìn Tô Xán bằng ánh mắt quyến rũ mê đắm lòng người, thái độ càng rõ ràng:
- Cậu không tới, sao biết tôi không mặc?

Mặc dù chỉ cần không phải lúc làm việc, Tống Chân luôn cho người ta ấn tượng điềm tĩnh ôn nhu, giống như nước vậy, nhưng nhân viên công ty đều biết Tống Chân rất cường thế chấp nhất, cô là cô gái trời sinh thông minh, hoàn cảnh gia đình làm cô điều hòa tốt lý trí và tình cảm.

Tô Xán làm cho cô động lòng, điều kiện vượt quá yêu cầu chồng tương lai của cô lẫn của mẹ cô, dù biết tình cảm của Tô Xán và Đường Vũ rất tốt, nhưng cô vẫn quyết định hành động.

Tô Xán thấy cổ hơi khô, tuy rất nhiều cô gái bày tỏ, ám thị với y, nhưng trừ Đường Vũ ra, lần đầu Tô Xán đối diện với một cô gái bày tỏ tình cảm thẳng thắn như vậy, hơn nữa còn là cô gái ưu tú xinh đẹp như thế, Tô Xán tất nhiêu kiêu ngạo. Có điều Tô Xán vừa đưa ra quyết định khiến trái tim y tổn thương sâu sắc đồng thời đầy chặt, nên lòng không có chút xao động nào nữa.

Đi lên ôm lấy thân hình nhỏ nhắn của Tống Chân, Tô Xán nói nhẹ:
- Cám ơn.
Sau đó lái xe rời đi.

Đào Tình ở trong nhà nhìn thấy cảnh này thì mừng rỡ vô cùng, nhưng Tống Chân bên ngoài cứ thất thần nhìn theo xe của Tô Xán đến khi nó khuất hẳn sau con dốc xuống núi, cô nhìn ra một người thương tâm trong Tô Xán.

…

Tiếp đó mùa hè qua đi, Tô Xán quay trở về trường học, Kiều Thụ Hâm từ Mỹ tới, đảm nhận vị trí phó tổng giám đốc Facebook TQ, giống như trước kia, thay Tô Xán lĩnh hết hỏa lực giới truyền thông.

Đám Tiêu Húc, Lý Hàn, Trương Tiểu Kiều rất biết ý, không một hỏi Tô Xán chuyện xảy ra ở Mỹ làm chấn động suốt cả mùa hè, trong trường thi thoảng có giáo viên đi qua bóp nhẹ vai y một cái, tỏ ý ủng hộ.

Cuộc sống vẫn tiếp diễn kệ người ta vui hay buồn, thương tâm hay hạnh phúc.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 7 - Chương 3: Vĩ Thanh: Phúc họa khó lường

Đôn Hoàng thông qua đầu tư, thu mua khách sạn Quan Lan Thượng Hải, thực ra ngay từ đầu năm nay Đôn Hoàng đã chủ động xuất kích thu mua mấy bất động sản ở Thượng Hải và Quảng Đông, một bộ chuẩn là để chuẩn bị cho Đôn Hoàng đổ bộ, một bộ phận khác để khai thác nghiệp khách sạn, còn một bộ phận thuần túy là đầu tư thương nghiệp, làm phong phú kết cấu tài sản của Đôn Hoàng.

Tô Xán lần này đền bù lớn cho Vương Thanh, Facebook TQ hiện giờ lấy ổn định làm tiêu chí cao nhất, Truyền thông Ba La và Thục Sơn sau khi kết hợp tấn công ở mặt trận xuất bản cũng bắt đầu củng cố thành quả, Thượng Mạch và công ty khoa kỹ dưới Sâm Xuyên bước vào kỳ hợp tác trăng mật, không lo cả vốn chính sách.

Vì thế Tô Xán nghiêng phần lớn lợi nhuận của Đại Ba La sang cho Đôn Hoàng, bù đắp mấy năm qua y rút ruột Đôn Hoàng, khiến nó không thể phát triển được.

Đang khi Vương Thanh và Tô Xán đang cùng hào hứng vạch ra tương lai to lớn hơn thì một sự kiện khác lại kéo mất sự chú ý của y.

Mọi chuyện bắt đầu từ tháng 8, chính phủ trong nước đưa kháng nghị nghiêm khắc, vì một số thế lực ly khai tập kết trên Facebook Mỹ, tạo thành trăm nghìn người hô hào tạo dư luận, nghị sĩ Pháp và Mỹ nối nhau hội kiến ở vùng biên cương đang dấy lên phong trào đòi ly khai.

Người phát ngôn bộ ngoại giao đưa kháng nghị, nói, vấn đề biên cương liên quan tới chủ quyền và sự toàn vẹn quốc gia, phía Trung Quốc kiên quyết phản đối bất kỳ quốc gia hay chính phủ nào hội kiến người đứng đầu tổ chức ly khai, đồng thời yêu cầu Mỹ Pháp phải đưa ra câu trả lời.

Cùng thời gian, đại sứ tại Mỹ và Pháp tiến hành giao thiệp với chính phủ, thế nhưng bị ảnh hưởng từ dư luận Facebook Mỹ, hai nghị sĩ Mỹ Pháp vẫn đi gặp mặt thủ lĩnh ly khai được phía Đài Loan gọi là "Hòa thượng chính trị."

Sự kiện này đưa lên bản tin thời sự của ĐHT TW.

Liễu Trường Huy, Doãn Thôi đột nhiên đồng thời đưa ra lời mời Tô Xán văn phòng thành ủy Thượng Hải nói chuyện.

Liễu Trường Huy vì quan hệ với hệ phái của Mục Ngạn Dung cho nên ủng hộ giành cho Tô Xán nhiều lúc có thể nói là vô điều kiện, tất nhiên Tô Xán không bao giờ để hắn thiệt, luôn có qua có lại làm sự hợp tác này luôn vui vẻ, thậm chí phát triển thành một thứ tình hữu nghị.

Trong khi đó Doãn Thôi thì hiện thực hơn nhiều, đối với Tô Xán mà nói thuần túy là dựa vào nhau vì lợi ích, Facebook Mỹ gây phong ba lớn toàn thế giới, Facebook TQ tuy không có khả năng giống thế, nhưng cần liên hệ cẩn mật tránh bất lợi cho mình. Hơn nữa Facebook TQ tạo ra chục nghìn cơ hội việc làm, là hộ đóng thuế lớn, thậm chí tương lai còn kế hoạch lập vườn ươm đấu lại Thanh Hoa Bắc Đại, đó là chính tích lớn, nên liên hệ với Tô Xán rất chặt chẽ.

Cuộc đời đúng là họa phúc khó lường.

Thế cục bên Mỹ hiện giờ nằm ngoài tầm khống chế của TQ, lúc này Cao Hằng thay thế Tô Xán trở thành thành viên HĐQT Mỹ đối diện với tình huống này cũng vô kế khả thi, tuy hắn đạt thành hiệp nghị nào đó với Mark, nhưng đừng hòng nghĩ có thể tác động lên Mark để Facebook Mỹ đưa ra hành động cụ thể.

Tô Xán đại khái hiểu đây là tín hiệu cao tầng thông qua thành ủy Thượng Hải phát ra tín hiệu với mình, y chỉ có thể nói là tận lực mà làm, cho dù

muốn để phía Mỹ tiếp nhận ý kiến của mình, nhất định y có nhượng bộ nào đó, song thực sự như lời Tô Xán hứa, y sẽ tận lực.

Vương Bạc cũng gọi điện thoại tới:
- Phía Facebook liệu có thể ra mặt giúp đỡ vấn đề này không, chú Lâm cháu ở bộ ngoại giao bây giờ e đang sứt đầu mẻ trán.

Vấn đề can thiệp chủ quyền biên cương mấy năm trước còn tạm, hai nước Mỹ Pháp giở trò nắn gân thế này nhiều lần rồi, thậm chí năm 99 còn có mấy chục cuộc tiếp xúc, thế nhưng khi đó không có Facebook, không tạo ra dư luận kịch liệt thế này, dẫn tới vấn đề chính trị gay gắt, khiến trong nước mơ hồ có thể diễn biến thành cuộc biểu tình tẩy chay Mỹ Pháp.

Tô Xán gửi thư cho Mark, đề cập tới vấn đề trăm nghìn người của phe ly khai gây dư luận can dự chủ quyền nước khác, rất có khả năng gây nguy cơ tới Facebook TQ.

Dấu hiệu cho thấy Mark đã đọc, nhưng không trả lời Tô Xán.

Chỉ mấy ngày sau, trên Facebook Mỹ tập trung quần thể người Hoa cực đông, phản kích lại hành vi bôi nhọ của phần tử ly khai, quần thể này ngày càng lớn. Trong thời gian cực ngắn San Francisco, New York, Los Angeles nơi có đông người Hoa sinh sống nổ ra cuộc du hành thị uy. Một giáo sư Đh Colombia trên truyền hình mỉa mai đây là hành vi "ác ôn" của người Hoa, khiến nó biến thành hoài nghi kỳ thị chủng tộc, khiến Washington, Atlanta bạo phát sự kiện tương tự, trong một đêm có 3000 người Hoa biểu tình trước ĐTH Los Angeles, bởi vì anh có thể xỉ nhục đảng, xỉ nhục chế độ, nhưng tuyệt đối không được xỉ nhục một dân tộc và người dân một quốc gia.

Cuối cùng vị giáo sư kia phải lên truyền hình, đưa ra lời giải thích trái lòng :" Khi đó trên truyền hình chỉ mang tính chất nói đùa, không suy nghĩ kỹ, tôi xin lỗi người dân TQ."

Tứ hợp viện Cao gia, Bắc Kinh.

- Mày vất vả chạy sang Mỹ, bỏ tiền bỏ của lấy cổ phần cái mạng xã hội gì đó để có kết quả này à? Bảo ngăn cản mà ngăn cản không được, toàn làm chuyện vô dụng.
Cao lão gia tử nghiêm khắc nói:

- Ông, chú Ba làm thế là vì nghĩ cho Cao gia ... Vương gia ức hiếp người ta quá lắm, lần trước cô hai bị đám Vương Triệu Duy ở Liêu Đông ức hiếp, cuối cùng cô hai còn bị mất chức ..
Trần Nghiên nói xen vào:

- Mày câm mồm, những lời này có thể nói ra được hay sao? Kẻ nào đem truyền đi linh tinh.

Cao lão gia tử vơ cái nghiên mực trước nay coi là chí báo ném luôn, dù không ném trúng, nhưng Trần Nghiên sợ hết hồn, từ nhỏ ông nội luôn thương cô, chưa bao giờ nặng lời một câu nữa là.

Cao Hằng đi tới kéo Trần Nghiên ủy khuất khóc thút thít ra ngoài, sau đó đóng cửa, quay lại đứng cúi đầu trước mặt Cao lão gia tử.

Cao lão gia tử vẫn chưa nguôi giận, nhưng bình tĩnh hơn nhiều, thở dài:
- Tiểu Hằng, con đi nghe đám người kia xúi bẩy, không bỏ lời ta vào tai nữa phải không, phải biết ràng, hòa thì cùng quý, đấu thì cùng nứt. Trong nhà cũng thế, quốc gia cũng vậy, Cao gia không cần chiếm cứ mọi phương diện của quốc gia này, còn ân oán giữa ta và Lão Vương, chẳng qua là vì chiến hữu đã chết, nên khúc mắc không cởi bỏ được, nếu không phải thế, hai nhà khả năng thành quan hệ tốt nhất rồi, giờ liên lụy mấy đứa vào ..

Cao Hằng từ trong phòng đi ra, gặp Cao Thương Hải và Cao Lãng Đào.

- Lão gia tử nói sao?
Cao Thương Hải dập tắt thuốc hỏi:

Cao Hằng lắc đầu ngồi xuống ghế:
- Tính khí lão gia tử luôn thế, muốn chúng ta nhún nhường, nhưng bây giờ đâu phải vì chuyện ân oán gì thời xưa, chúng ta không còn đường lui rồi.

Cao Lãng Đào trầm ngâm:
- Cái Facebook kia là sao, lần này nghe nói là do thằng nhóc kia ra mặt giải quyết, khiến nhiều người rất bất mãn với cậu.

Trước đó có ủy viên TW giao thiệp với Cao Hằng, thế nhưng Cao Hằng không tác động được lên Facebook, làm nó mất khống chế. Bọn họ đành đi liên hệ với Tô Xán, không bao lâu sau sự việc được giải quyết, Cao Hằng lẫn Cao gia mất mặt vô cùng.

Cao Hằng có chút cay đắng nói:
- Mark đúng là một tên vô cùng khốn kiếp, Tô Xán không còn trong HĐQT nữa, hắn nghe lời Tô Xán cũng chẳng ảnh hưởng gì, còn nếu để em tác động, uy tín của hắn dĩ nhiên là ảnh hưởng. Hắn làm thế là cố tình, biết phía TQ thế nào cũng thông qua em và Tô Xán tác động, hắn làm thế là mất uy tín của em, vừa lấy lòng nhân viên nội bộ, xoa dịu quan hệ với Tô Xán, đả kích em ... Thôi chuyện bên đó không nói nữa, không có thời gian đối phó với hắn. Thời cơ không thể chậm trễ, phải ra tay thôi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 7 - Chương 4: Vĩ Thanh: Năm 2005 (1)

Cuối năm 2004, Đh Thượng Hải chính thức hoàn thành tòa nhà đa công năng Quang Hoa, tòa nhà này tương lai sẽ thành kiến trúc tiêu chí của ĐH Thượng Hải, thậm chí là cả thành phố Thượng Hải, một trong hai tòa tháp trứ danh trong trường ĐH của Trung Quốc, ngày tổ chức nghi thức khánh thành đương nhiên vô cùng náo nhiệt, nổi bật nhất là tấm biểu ngữ đỏ, do nhân vật ngầu nhất trường đích thân viết (" Đại học hiện đại hóa không phải có bao nhiêu tòa nhà cao tầng, mà phòng tự học buổi tối có sáng rực ánh đèn hay không")

Đứng trước ống kính truyền hình, hiệu trưởng Vương Tiểu Ất nói:
- Tiến trình hiện đại hóa các trường đại học cao đẳng là một xu thế, nhưng lập nên nền tảng cho trường đại học vĩ đại không phải ở cơ sở thiết bị này, mà là ở tinh thần cầu học, hi vọng mỗi một sinh viên trong trường lấy tấm biểu ngữ kia làm lời răn, không nên lãng phí cuộc đời ...

Từ sau lần người Hoa biểu tình kháng nghị, Tô Xán và Facebook Mỹ triệt để cắt đứt, thậm chí khi WoW đi vào vận hành, phương diện Facebook nhận được lời mời, nhưng không cử đại diện tham gia, quan hệ giữa Facebook TQ và Facebook Mỹ vốn thân thiết như anh em ruột thịt giờ thành đối lập như kẻ thù.

Thời gian qua cả trong lẫn ngoài nước đều bàn tán xôn xao, nhiều tin đồn nói gần đây Facebook TQ im hơi lặng tiếng thực ra âm thầm liên hệ ủy ban mậu dịch Liên bang Mỹ, sưu tập chứng cứ tương quan, chuẩn bị khởi kiện Facebook Mỹ, mặc dù đây đều là điều bảo mật tuyệt đối, thế nhưng trên đời không có bức tường nào không lọt gió. Nhiều nhà bình luận nói, nếu Facebook cùng người đồng sáng lập nảy sinh kiện cáo, Facebook sẽ phải đối diện với áp lực còn kinh khủng cả sự kiện dư luận lần trước.

Thế nhưng tin đồn thì vẫn là tin đồn, Facebook TQ chưa đưa ra thông báo chính thức nào, làm ai nấy đoán già đoán non.

Xuôi biển, sông dài ba vạn dặm
Chọc trời, núi ngất mấy ngàn tầm
Trong vòng bụi giặc dân khô lệ
Chờ ngóng quân vua lại một năm

Sau bữa tiệc năm mới học viện kinh tế với sự tham gia của đông đảo hoa khôi các khoa hệ làm người ta hoa cả mắt, buổi sáng Tiêu Húc dù buồn ngủ díp mắt nhưng vẫn dậy đúng 6 giờ theo một đà quán tính cực kỳ mạnh mẽ, đi đánh răng, rửa mặt nước lạnh cho tỉnh táo, cẩn thận không để ba người bạn còn đang say ngủ, lật tờ cuối cùng của cuốn lịch, hít hơi một cái, lấy cuốn sách tiếng Anh ra học.

Bên ngoài cửa sổ là những cành cây trơ trụi lá đứng trong sương sớm mù mịt, phía dưới là bóng dáng nam nữ mặc áo len màu sắc tập thể dục, hoặc lấy nước nóng, hoặc đơn thuần vừa đi vừa ngáp, có người đột nhiên dây thần kinh nào chạm mạch, đọc một bài thơ, sau đó nhìn đồng hồ điện tử đeo tay viết số 2005 bằng chữ số Ả rập.

Lịch thay màu mới, mùa đông kéo theo sương mù trở lại, khi mới vào trường chậu phích còn mới tinh, bây giờ cáu bẩn loang lổ, phòng 602 toàn bộ đã bước sang năm thứ 4, những ngày tháng cuối cùng của thời đại học.

Và năm 2005 đã tới.

Theo như thống kê, GDP nước Anh một năm qua tăng 2.05 nghìn tỷ USD, còn GDP trong nước đạt tới 2.24 nghìn tỷ USD, thành nền kinh tế thứ 4 thế giới, đứng sau Mỹ, Nhật và Đức. Người dân trong nước hô hào khẩu hiệu vượt Anh đuổi kịp Mỹ trong suốt nửa thế kỷ liền, cuối cùng đã có đột phá mang tính lịch sử. Cho dù báo chí trong nước đua nhau cho đăng tin, nhưng

vì kiếm chế "chứng sùng bái GPD", phía chính phủ không cho các tờ báo chủ lưu ca ngợi chuyện này.

Có điều với người dân mà nói chỉ có giá nhà đất các thành phố cao kỷ lục mới là nhận thức trực quan nhất.

Ngày đầu năm nhà Đường Vũ tổ chức bữa cơm gia đình, Tô Xán đương nhiên có tên trong số khách mời.

Ông bà Đường Vũ tới Thượng Hải mấy ngày trước, tất nhiên còn có cả cha mẹ Đường Vũ, địa điểm là Chích Tiên Cư, Tô Xán không quên được nơi đó, lần đầu tiên y ra mắt đại gia đình Đường Vũ, nơi y chính thức tỏ tình với Đường Vũ cũng là nơi này, một nơi đầy ắp kỷ niệm.

Từ sáng sớm Tô Xán và Đường Vũ gặp nhau đi dạo phố, xem phim, ăn trưa, hưởng thụ thời gian nhàn nhã của hai người, sau đó buổi chiều đi mua ít quả cho đám vãn bối, như Mục Giai Trúc và đám em họ cháu họ của Đường Vũ. Mục Giai Trúc tuy rất thân thiết với Tô Xán, nhưng trừ mời cơm ra còn chưa thực sự tặng quà, lần này vừa vặn.

Cùng Đường Vũ đi mua sắm suốt cả buổi chiều, mua không ít đồ, nhưng không đắt, đây là lần đầu tiên Tô Xán mua quà cho người nhà Đường Vũ, nếu chỉ biết chọn đồ đắt tiền thì không hay. Trong đó món đồ đắt nhất là chiếc đồng hồ 4.000 đồng cho Mục Giai Trúc, chủ yếu là vì đặc biệt, Đường Vũ thử trên tay mình, rất nổi bật cánh tay trắng trẻo của Mục Giai Trúc.

Đến khi tính tiền, Đường Vũ rất tự nhiên lấy ví ra, nhưng bị Tô Xán ngăn lại, mặt sầm xuống:
- Em định sau này cũng phân chia rõ ràng với anh vậy sao?

Đường Vũ lè lưỡi, đi Mỹ một năm, nhiều thói quen của cô quay lại rồi, mà Tô Xán lại đặc biệt chú ý chuyện cô rạch ròi tiền bạc. Đường Vũ khoác tay Tô Xán, nói nhỏ:
- Đừng giận mà.

Tô Xán hừ một tiếng, quẹt thẻ xong, lấy hóa đơn và bút giao cho Đường Vũ, dùng bộ mặt rất đáng ăn đòn nói:
- Ký tên đi, trả bằng tiền lương của em đấy.

Lương của Đường Vũ trả theo năm, tấm thẻ này Đường Vũ chưa dùng, luôn nằm trong tay Tô Xán.

Đường Vũ vốn còn lo Tô Xán giận, nhìn vẻ mặt đáng ghét của y, biết bị chơi xấu rồi, đưa tay ra nhéo hông y một cái thật mạnh, ký vào hai chữ "Đường Vũ" rất đẹp, sau đẹp lạnh như băng nói:
- Không thèm để ý tới anh nữa.

Tô Xán mặt dày nắm lấy tay cô, Đường Vũ không động lòng, Tô Xán xoa nắn tay cô, Đường Vũ quay đầu đi, Tô Xán ghé mặt vào má cô, Đường Vũ quay lại đối mắt với y, ánh mắt từ lạnh lùng chuyển sang nhu hòa, cuối cùng không nhịn được cười.

Thu ngân và nhân viên quản lý vừa rồi cố ý nói có vấn đề ở hóa đơn giữ họ lại ngắm nhìn nữ thần thanh lệ trước mắt, lúc này lòng cô đơn vô kể, nhất lại là ngày đầu năm, thầm nắm chặt tay năm sau quyết tâm phải có bạn gái, xấu chút cũng được, nếu không cố sức làm thêm thế này cũng để làm gì?

Đến khi hai người bọn họ xách túi lớn túi nhỏ tới Chích Tiên Cư, ba cái bàn lớn đã chật kín người, còn có mấy trung niên nam nữ ăn mặc trịnh trọng, đều là trưởng bối của Đường Vũ, không mấy khi xuất hiện.

Chào hỏi trưởng bối xong, phân quà cho đám nhóc đã đợi tới sốt ruột, Mục Giai Trúc nhận lấy cái đồng hồ do Đường Vũ mua cho, reo lên vui sướng:
- Anh rể, sao anh biết em muốn một cái đồng hồ, mấy ngày trước đồng hồ của em bị hỏng, em còn nằm mơ mua một cái đồng hồ mới, tỉnh lại mới biết là nằm mơ, buồn suốt một ngày ... Hôm nay giấc mơ thành hiện thực rồi, nếu không có chị em ở đây, em đã hôn anh một cái rồi.

Đường Vũ khó chịu kháng nghị:
- Này đây là quà chị mua cho em đấy, chị chọn, chị trả tiền.

Mục Giai Trúc nhìn Đường Vũ với ánh mắt nghi ngờ, Đường Vũ không keo kiệt nhưng rất tiết kiệm, nếu cái đồng hồ này giá chỉ chừng 1.000 thì cô còn tin, chứ tới 4.000 thì ..

Tô Xán chỉ chỉ Đường Vũ, làm bộ mặt sợ sệt:
- Đúng là cô ấy trả tiền đấy.

Mục Giai Trúc gật gù tỏ vẻ hiểu ý, Đường Vũ tức điên.

Ninh Đông cũng tới, ngồi xuống bên Tô Xán, kéo ống tay áo y, nhíu mày hỏi:
- Anh Tô Xán, em nghe nói chuyện của anh ở Mỹ rồi ... Thật không?

Không ít người lớn ngồi sau giương tai lên, bọn họ cũng rất muốn hỏi chuyện này, nhưng ngại thân phận, với lại cùng Tô Xán quan hệ không quá quen, nên để hậu bối hỏi là tốt nhất.

- Đúng thế, báo chí trong nước cho đăng hết rồi còn gì.
Tô Xán gật đầu thừa nhận:

- Anh sẽ kiện bọn họ chứ?
Đông Đông nắm chặt tay, giọng rất phẫn nộ:
- Nhất định phải kiện bọn họ nhé.

- Cái này chưa biết, kiện xuyên quốc gia không phải chuyện đơn giản.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 7 - Chương 5: Vĩ Thanh: Năm 2005 (2)

Đã tới giờ ăn cơm, mọi người ngồi quây quần quanh bàn, theo thông lệ mở đầu là Mục Ngạn Dung rầy la đám con cháu không ra gì của mình một hồi, cả đám trung niên thường ngày thân phận không thấp, lúc này đều cúi đầu vâng dạ, đám trẻ con bịt miệng cười.

Cuối cùng Mục Ngạn Dung nói với Đường Vũ, khuôn mặt thay đổi hẳn, nếp nhăn như giãn ra:
- Quế Anh, cháu và Tiểu Tô muốn chung tay sáng tạo sự nghiệp, rất tốt, mẹ cháu muốn can dự, bà mắng cho một trận rồi, cháu cứ làm điều cháu cho là đúng đi. Thế nhưng nhớ là không chỉ học đại học cho tốt, mà biển học không bến bờ, sống tới bao giờ, học tới bấy giờ, đó là chân lý thiên cổ không thay đổi.

- Vâng, cháu cám ơn bà.
Đường Vũ ngoan ngoãn gật đầu:

Mục Tuyền tức lắm, bà không phải cố ý ngăn cản Đường Vũ làm phó tổng giám đốc ở Facebook TQ, chẳng qua mới đầu là hiểu lầm Tô Xán, về sau vì tính toán không muốn con gái cùng nhà mình lún sâu vào, sau này Tô Xán có bề gì thì còn làm chỗ dựa cho y làm lại từ đầu, còn một phần là mẹ vợ muốn thử thách làm khó con rể, vốn là ý tốt, bây giờ bị mẹ mình biến thành người xấu, để bản thân làm người tốt lấy lòng cháu gái.

Mục Ngạn Dung nhìn liếc con gái một cái, sau đó chuyển sang Tô Xán:
- Tiểu Tô.

- Dạ.
Tô Xán vội đáp:

- Cuộc đời sóng gió gập ghềnh không bao giờ hết, đối nhân xử thế, kết bạn đãi bạn, đối với phân chia thế lợi không nên quá cưỡng cầu. Các cháu còn trẻ, chí ở trên trời, nhưng chân đặt dưới đất, đừng để danh lợi che mất tầm mắt nhìn lên bầu trời của mình.

Mấy câu đơn giản, thực tế, không hoa lệ.

Vẻ mặt không ít người thay đổi, câu nói này của Mục Ngạn Dung thể hiện sự hài lòng rất cao với Tô Xán, ý nghĩ sâu xa trong đó khỏi nói cũng biết, Tô Xán làm rể Đường Mục gia là cái chắc rồi.

So với bữa tiệc hai năm trước Tô Xán lần đầu tham dự tiệc gia đình Đường Mục gia, không ai chú ý, lần này bậc chú bác đều chủ động mời rượu Tô Xán, làm Tô Xán kêu khổ không thôi, may là bà ngoại Đường Vũ lên tiếng chỉ cho mỗi người mời Tô Xán một ly, sau đó không được ép. Mục Ngạn Dung đã tỏ thái độ, ai còn dám chuốc rượu Tô Xán nữa, đúng là yêu ai yêu cả đường đi lối về, chú nhóc này được hưởng nhờ tình yêu của ông bà dành cho cháu gái rồi, điều này còn quý hơn bất kỳ món tài phú nào.

Bữa cơm kết thúc tiễn hai ông bà về, đám trẻ cũng được Tô Xán và Đường Vũ cầm đầu đưa đi chơi, những người lớn còn lại chuyển qua quán trà ngồi trò chuyện.

- Chẳng lẽ không kiện được sang Mỹ sao, tôi nghe bạn ở nước ngoài nói, luật pháp bên đó rất nghiêm, hơn nữa với loại công ty nổi tiếng như Facebook, có rất nhiều người sẵn sàng nhận vụ án này, một khi thành công là nổi tiếng thế giới ấy chứ.
Mẹ Mục Giai Trúc nói:

- Không dễ như vậy đâu, chị biết kiện cáo ở Mỹ quan trọng nhất là gì không?
Cô ba Đường Vũ nói:

- Tiền là chỗ dựa vững chắc nhất, muốn kiện tập đoàn lớn như vậy, là đối diện với cả bộ máy pháp luật lớn, toàn luật sư ưu tú làm việc cho họ, đâu dễ thắng được.

- Chẳng lẽ Tô Xán còn thiếu tiền sao, nghe nói tài sản tới mấy tỷ USD cơ mà, với số tiền đó kiện ai mà chẳng được.
Một phụ nữ khác nói:
- Tôi mà gặp tình huống đó, có khi nhảy vào cắn đối phương rồi ... Bao nhiêu là tiền.

Cô ba Đường Vũ nói:
- Nếu là chị, sợ là chị giận xỉu tại chỗ luôn ấy chứ, chị nghĩ đám nhà tư bản đó đơn giản sao ... Quan trọng nhất là, chị có biết ai đứng sau chuyện này không?

- Là ai?
Mấy người phụ nữ túm cả lại:

- Là Cao gia đấy ...

Tất cả tập thể im lặng.

….

Năm 2005 tới đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc khóa 10 của nước cộng hòa cũng kéo màn.

Đại hội thông qua công báo vị trí chủ tịch ủy ban quân sự TW, cùng tháng hội nghị lần ba với 0 phiếu chống, 0 phiếu trắng, 2898 phiếu thuận thông qua (Luật chống chia tách quốc gia của nước cộng hòa nhân dân Trung Hoa).

Vào thế kỷ mới các thế lực chia rẽ, ly khai chống phá ngày càng quyết liệt, lúc này quốc gia cần một bộ luật giữ sự vẹn toàn chủ quyền quốc gia,

nguyên nhân chinh sách này thông qua với số phiếu tuyệt đối là do ảnh hưởng của hoạt động chính trí của những nước mưu đồ bên ngoài.
Có phóng viên đưa ra câu hỏi :" Liệu có phải vì ảnh hưởng của một số MXH nước ngoài dẫn tới dư luận xấu, đồng thời khơi lên lòng yêu nước người dân, cho nên gợi mở đưa ra bộ luận này?" Vị đại biểu HĐND được hỏi không trả lời thẳng, chỉ nói cả đảng và quốc vụ viện rất quan tâm tới tình thế phát triển của truyền thông mới ở trong ngoài nước.

Sau khi họp xong ở Bắc Kinh, có chút thời gian nhàn rỗi, Vương Bạc mời Lâm Quốc Chu đi ăn cơm.

Bữa cơm giữa hai người bạn thân đột nhiên xuất hiện thêm một người trẻ tuổi tướng mạo đường đường, Lâm Quốc Chu giới thiệu:
- Đây là Ngụy Viễn Hồ, làm việc ở phòng nghiên cứu chính sách nông thôn của quốc vụ viện.

- Chú Vương, cháu đã đọc chính sách nông thôn mới của chú, giúp cháu gợi mở rất nhiều điều.
Ngụy Viễn Hồ lần đầu gặp nhưng không gọi là "bí thư Vương" lại gọi là "chú Vương", cho thấy quan hệ của hắn với Lâm Quốc Chu không tầm thường.

Vương Bạc đưa mắt nhìn Lâm Quốc Chu dò hỏi, Lâm Quốc Chu khẽ gật đầu, Vương Bạc mỉm cười ôn hòa:
- Ra con Lão Ngụy, giống cha lắm, cháu là thằng bé hồi xưa hay cầm đầu đám Uy Uy, Tiểu Ngũ và Lạc Nhiên đi chơi phải không?

Hai bên trò chuyện vui vẻ, ôn lại chuyện cũ mấy nhà, sau đó tới công việc của Ngụy Viễn Hồ.

- Cùng với việc quốc gia giàu lên, sinh ra tầng lớp tự xưng là "quý tộc", một số kẻ ỷ lớn hiếp nhỏ, thao túng thị trường, lợi dụng tiếng nói lớn hơn xô đẩy hoặc loại bỏ phía địa vị nhỏ hơn, làm tổn hại lợi ích của họ. Phương hướng

nghiên cứu chính sách nông thôn của bọn cháu là nâng cao đảm bảo của xã hội, đảm bảo lợi ích cơ bản của nông dân, chủ thể phát huy tác dụng kiến thiết nông thôn mới, lấy làm cơ bản phát triển kinh tế quốc dân ...

Nghe Ngụy Viễn Hồ trình bày quan điểm của mình, Vương Bạc vỗ tay khen hay, ông ta đang thúc đẩy kiến thiết nông thôn mới. Ngụy Viễn Hồ ứng đối tự nhiên không hề bởi ông là bí thư tỉnh ủy mà sợ hãi, Vương Bạc thầm gật đầu, ngoại trừ Tô Xán, lâu rồi ông mới gặp chàng trai ưu tú như vậy, chẳng trách Lâm Quốc Chu nhìn trúng, Lâm gia kén được rể quý rồi, trai tài gái sắc cũng xứng đôi lắm.

Giữa bữa cơm, Lâm Quốc Chu hỏi:
- Tô Xán có trao đổi với anh không, bước tiếp theo nó sẽ làm gì? Đối phương gần đây hoạt động rất tích cực, hắn có hành động không lâu, anh phải cẩn thận đấy.

Vương Bạc gật đầu:
- Yên tâm đi, tôi tự biết chừng mực, còn Tô Xán, bao năm qua tốt rút được kinh nghiệm, cứ để nó "tự tung tự tác" là tốt nhất, như vậy hơn nhận chỉ dẫn của chúng ta.

Lâm Quốc Chu cười lớn:
- Cũng phải, tuy chúng ta nhiều lần vì thế mà đau đầu, nhưng hiệu quả tốt.

……..

Biệt viện Tử Kinh Hoa ở Đại Xà Sơn - Thượng Hải, Tống Thế Hạo hiếm có được cơ hội ở nhà, bên cạnh là Đào Tình ngồi vắt chân đọc báo, còn Tống Chân mặc bộ váy dài cách điệu được giới thời trang Paris đánh giá là "mang đầy phong vị cổ phương Đông", đang thuần thục sử dụng công cụ pha trà phức tạp, không khí dần dần lan toản mùi trà thơm ngát.

Đào Tình vừa xem báo vừa nhíu mày:

- Em thực sự không nhìn thấu nữa, vì sao tới giờ phía Facebook TQ chưa khởi tố Facebook Mỹ, hành vi của phía Mỹ rõ ràng trái luật, đến lúc này hẳn Tô Xán đã chuẩn bị đủ tài liệu cũng như đoàn đội luật sư để khởi kiện rồi.

Tống Chân nghe chủ đề này tức thì giương tai lên chú ý.

Tống Thế Hạo xoa tay vịn ghế gỗ:
- Đối phương không chỉ có Facebook Mỹ, còn có cả công ty đầu tư hàng đầu thế giới, em nghĩ bọn họ không hiểu chuyện mình làm có phần trái luật sao, hẳn đây là cái bẫy dụ Tô Xán nhảy vào.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 7 - Chương 6: Vĩ Thanh: Phong ba

Theo như tôi biết, cơ cấu trọng tài kinh tế liên bang đã thu được yêu cầu phán xét của Facebook TQ, nhưng cho tới bây giờ vẫn điều tra... tình hình thế này, Facebook TQ tố tụng khả năng sẽ mắc cạn vô thời hạn.
Tầng thượng một trong số tòa nhà thương mại cao nhất Thượng Hải, Chiêm Hóa gọi điện thoại xong, có thư ký đi vào đem tài liệu đặt trước mặt ba anh em Cao Hằng.

Cao Lãng Đào mỉm cười:
- Bị đoạt quyền mà còn có thể khiến chúng bỏ tố tụng, Lão Chiêm, làm rất tốt.

Cao Thương Hải lắc đầu:
- Vì sao chúng không kiện? Cam tâm bỏ quyền lực như vậy à?

- Vì sao bọn chúng không kiện à? Thật ra em đang đợi chúng kiện đây, thật đáng tiếc.
Cao Hằng châm một điếu thuốc lá rẻ tiền, đây là tính xấu duy nhất của hắn, nghiện thuốc nặng, phải hút thứ thuốc giá rẻ này mới thấy có vị:

- Mặc dù Tô Xán có khả năng thắng rất cao, nhưng trong luật công ty Mỹ có thứ rất đáng sợ, gọi là BJR (business judgement¬ ru1e), Để quang minh chính đại giảm cổ phần của Tô Xán, bọn em và phía Hồng Sam đã nghiên cứu kỹ tình huống này.

- Cơ bản mà nói là HĐQT công ty cho dù làm ra quyết định thương nghiệp tổn hại tới cổ đông, cổ đông không thể tùy tiện kiện cáo được. Đó đại khái vì người Mỹ có giá trị quan cởi mở bảo vệ cổ vũ những công ty dám mạo hiểm, thúc đẩy kinh tế phát triển, mà không lo quyết định sai lầm bị cổ đông kiện cho khuynh gia bại sản. Nếu không có chứng cứ đủ mạnh, chứng

minh tầng quyết sách ăn trong rào ngoài làm tổn hại lợi ích hạch tâm của công ty thì thua là vẫn có. Facebook TQ không kiện, chứng tỏ Tô Xán còn tỉnh táo, không đem tinh lực đặt vào cuộc chiến tiêu hao kéo dài này.

Chiêm Hóa gật đầu:
- Tôi hiểu Tô Xán lắm, y chỉ làm ra vẻ yếu thế thôi, lúc này chắc chắn đang tích trữ thực lực lớn nhất, tung một đòn diệt địch. Thế nhưng chúng ta sexkhoong cho y thời gian.

Cao Thương Hảo xem tài liệu, trên đó Vương Bạc đề xuất rất nhiều phương hướng cải cách, như cải chách nông thôn mới, cải cách chế độ thuế, thu được ủng hộ lớn, ngay cả quan viên Cao hệ cũng giơ tay ủng hộ. Đây là giao phong tư tưởng, Cao gia có cường thế đến mấy cũng không thể bắt người ta đi đúng theo đường lối mình vạch ra được, chuyện này mới làm anh em họ Cao sợ hãi, cảm giác sức ảnh hưởng trong phái hệ dần sụt giảm. Rất nhiều cải cách của Vương Bạc còn chĩa mũi giáo công kích vào tập đoàn lũng đoạn như Cao Thương Hải.

Cao Lãng Đào trầm mặc không nói, cuối cùng dúi thuốc là nói:
- Thắng làm vua, thua làm giặc mà thôi.

Tháng 3 năm 2005, chuỗi khách sạn Quan Lan phía dưới tập đoàn Đôn Hoàng ở thành phố Chiết xảy ra sự kiện đột phát nghiêm trọng, phương diện công an liên tiếp bắt được tập đoàn buôn lậu thuộc phiện, bọn chúng thông qua hải vực Chu Sơn vật chuyển thuốc lá, thuốc phiện, dầu diesel, hoài nghi khách sạn Quan Lan là tụ điểm bao che cho loại tập đoàn này.

Một tháng sau, toàn bộ chuỗi khách sạn Quan Lan bị đóng cửa, người phụ trách khách sạn bị bát giữ điều tra khẩn cấp.

Thậm chí tập đoàn Đôn Hoàng cũng bị dính líu tới tin đồn trốn thuế, đầu tư bất động sản của Đôn Hoàng ở ba vùng Bắc Kinh, Thượng Hải, Giang Nam bị hiềm nghi liên quan tới lừa gạt, bị cơ quan hữu quan điều tra toàn diện.

Xét tính nguy hại của tập đoàn buôn thuốc viện xuyên quốc gia, Tỉnh trưởng Cao Lãng Đào hạ lệnh điều tra tính nghiêm khắc, không tha cho bất kỳ kẻ nào đứng sau, thậm chí thẳng thắn tỏ nghi ngờ với tập đoàn Đôn Hoàng lớn mạnh bằng thủ đoạn không bình thường.

Đồng thời nhận được nhiều đơn thư tố cáo, tập đoàn Đại Dung cũng bị đơn vị kiểm toán TW điều tra.

Sự kiện liên tiếp, phối hợp báo chí truyền thông lẫn chính phủ, tạo thanh thế rất lớn.

Tháng 5, Cao Lãng Đào về thủ đô, âm thanh tới từ cao tầng ủng hộ mạnh mẽ kiên quyết bài trừ tập đoàn buôn thuốc phiện xuyên quốc gia, làm danh vọng ông ta tăng mạnh, đả hắc trừ ác, ổn định hạch tâm luôn là quyết sách được cao tầng TW ưu tiên hàng đầu. Trong thời gian đó, nghe nói Cao Lãng Đào về Cao gia đại viện, trong nhà có cuộc tranh cãi lớn, nhưng với đại thế Cao Lãng Đào tạo ra bên ngoài, tiếng nói phản đối trong gia tộc có thể bỏ qua.

Trong nhiều cuộc họp cùng tiếp xúc với lãnh đạo cao tầng, Cao Lãng Đào thể hiện quyết tâm cứng rắn, cho rằng không kiên quyết truy tận gốc, sợ rằng lợi ích căn bản quốc gia bị sâm hại. Vì quan hệ đặc thù mẫn cảm của Đôn Hoàng ở tỉnh Tây Xuyên, TW thành lập tổ điều tra kết hợp rất nhiều cơ cấu quyền lực, tất cả những đại biểu pháp nhân cùng nhân vật liên quan ở Đôn Hoàng đều bị cách ly thẩm tra, thậm chí quan viên bị gọi tới nói chuyện.

Ở Hoàng Thành, thực nghiệp Phượng Hoàng có muôn vàn mối quan hệ với Đôn Hoàng cũng bị tổ điều tra chú ý.

Bão tố cuối cùng cũng ập tới.

Hoàng Thành, tiểu khu thành ủy, cửa nhà Tô Xán bị tiếng gõ cửa dồn dập kèm tiếng khóc thảm thiết phá tan không khí yên bình buổi sáng, cha mẹ Tô

Xán vội vàng chạy xuống mở cửa, mẹ Vương Thanh quỳ xuống cầu xin Tô gia cứu con gái mình, vì trong số người phụ nữ cả đời sống ở thành phố nhỏ này, chỉ có nhà Tô Lý Thành có thể cứu được con gái mình thôi.

Bên ngoài đồn ầm lên Vương Thanh là trùm tội ác đứng sau màn đen giật dây tất cả, hơn nữa sau lưng còn có quan lớn đỡ đầu.

Tô Xán nhận được điện thoại của mẹ mình, liền nhờ mẹ chuyển điện thoại cho mẹ Vương Thanh, mất gần một tiếng trấn an, hứa sẽ không để chuyện gì xảy ra với Vương Thanh, đồng thời dặn cha mẹ mình giữ mẹ Vương Thanh ở lại Hoàng Thành cho tới khi kết thúc sự việc.

Ca ba chiếc điện thoại của Tô Xán bị liên tiếp các cuộc điện thoại dồn dập gọi tới như muốn làm nổ tung.

Tô Xán tọa trấn ở chung cư Mạn Cáp Đốn thủ tọa, giao cả ba cái điện thoại cho Đường Vũ ứng phó, dùng điện thoại để bàn nói chuyện đường dài cùng Vương Bạc.

- Lần trước bọn chúng đuổi cháu khỏi Facebook Mỹ, mưu đồ chính là muốn nhập cổ phần Facebook TQ, lấy tư cách cổ đông thứ hai điều tra tài sản, bọn chúng hoài nghi lai lịch tài chính của cháu là bất chính, có chú đứng sau hỗ trợ, nhưng tạm thời không thành công, cho nên chúng mới chuyển sang những sản nghiệp khác của Đại Ba La ...

Lịch trình trưởng thành của hệ thống Đại Ba La gắn liền với sự quật khởi của Vương Bạc, hai nhà Vương - Tô lại có mối quan hệ thân thiết, người ta có nhận định này là hết sức bình thường.

- Cao Lãng Đào dùng tới thủ đoạn bất chính này, quá mất tư cách.

Đó là lần đầu tiên Vương Bạc nhắc tới cái tên này với Tô Xán.

Cuối tháng 6, qua điều tra của TW, lật ngược lời khai trước đó của của tập đoàn buôn lậu, chứng thực khách sạn Quan Lan là phía bị hại trong sự kiện này, nguyên nhân bắt nguồn từ một giám đốc khu vực bao che cho bên buôn lậu, nhiều lần tránh phương diện giám sát, để bọn chúng lấy khách sạn làm nơi giao dịch đàm phán. Do mớm cung bức cung kéo phía khách sạn Quan Lan vào của tổ điều tra tình Giang Nam khiến nhiều cán bộ điều tra bị cách chức, manh mối dẫn tới một vị phó sở trưởng sở công an.

Tiếp đó không có chứng cứ đủ mạnh chứng tỏ tập đoàn Đôn Hoàng liên quan tới tổ chức buôn lậu, đào sâu hơn cũng không tìm thấy có bất kỳ vấn đề kinh tế nghiêm trọng nào, tổ điều tra phải rút quân về.

Đại Dung đúng là có vấn đề, nhưng đều là di chứng lịch sử để lại, cũng không tìm được chứng cứ chứng minh Tô Lý Thành chiếm đoạt tài sản quốc gia, hối lộ quan chức.

Đến đầu tháng 7, cơ quan điều tra thuế vụ thông qua nhiều lần thẩm hạch sổ sách của tập đoàn Đôn Hoàng, thậm chí còn điều tra cả sản nghiệp san cốc trong tỉnh, chứng minh những tài liệu trong đơn tố cáo đều là giả mạo. Nội bộ Đôn Hoàng có một số lãnh đạo trung cao tầng có hành vi hối lộ đút lót, cùng với vấn đề tài chính, không có hành vi trốn lậu thuế, càng không có chuyện liên quan tới việc buôn lậu.

Mọi cáo buộc bị giải trừ, ngày Vương Thanh rời khỏi cơ quan điều tra, Tô Xán tự mình tới đón cô.

Huyên náo lắng xuống, phong ba ngừng bặt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 7 - Chương 7: Vĩ Thanh: Đối thủ

P

hong ba bị chặt lại đột ngột, vì không có chỗ phát tiết, nên nó ùn ùn cắn trả.

Cao tầng Vương hệ, cùng hệ phái Mục Ngạn Dung đưa ra chỉ trích cực kỳ kịch liệt, yêu cầu tổ điều tra làm rõ tại sao chứng cứ không xác thực đã vội vàng hành động, gây ra hỗn loạn, cùng ảnh hưởng tới kinh tế, cũng như nhân phẩm người khác, đồng thời đề xuất nghi ngờ đây là hành vi lạm quyền, dùng quyền lực chính phủ đả kích đối thủ cạnh tranh, đây là hành vi phá hoại hoàn cảnh kinh tế, mất lòng tin của người kinh doanh trong ngoài nước.

Trong chuyện này Đôn Hoàng thiệt hại nghiêm trọng, 7 ngày bị đóng cửa kiểm tra, toàn bộ cao tầng bị đem đi cách ly thẩm vấn, khiến nhiều thương hiệu rút khỏi Đôn Hoàng, thiệt hại chưa được thống kê đầy đủ, tổng số doanh thu tổn thất trong những ngày dừng kinh doanh đã lên tới gần 40 triệu.

Một số quán lớn TW trước kia lớn tiếng tuyên bố "bất kể liên quan tới ai cũng phải điều tra tới cùng", vội vàng bay tới Dung Thành hội diện.

Lại nói trong chuyện này Đôn Hoàng không phải không có lợi.

Trước kia Đôn Hoàng rời tây nam cơ bản là không ai biết tới, nhưng bây giờ cái tên ấn tượng này được đông tây nam bắc đều biết tới rồi, chủ yếu là vì có một "mỹ nữ tổng giám đốc đẹp nhất", thành đề tài bàn tán của không ít người dân, thậm chí cái tên Vương Thanh trong sự kiện này nổi bật hơn cả Đôn Hoàng, Quan Lan hay là tập đoàn buôn lậu.

Quan trọng hơn ở trong thể chế, những người biết rõ hơn nội tình thắc mắc rốt cuộc Vương Thanh và Đôn Hoàng là ai khiến Cao gia dốc sức đả kích

như thế, hơn nữa lại còn thoát thân lành lặn, đủ thấy chỗ dựa đằng sau cực lớn, đoán chừng sau này có ai muốn làm khó tới Đôn Hoàng cũng nhìn chuyện này làm gương.

Cao Hằng không còn giữ được bình tĩnh nữa, đứng dậy, ném tờ báo xuống đất, nội dung bài báo trang nhất lãnh đạo TW tới Tây Xuyên thị sát phát biểu, thậm chí còn ca ngợi Đôn Hoàng và Vương Thanh là xí nghiệp dân doanh điển hình, lấy điện thoại gọi cho Cao Thương Hải:
- Đây chính là kết quả cuối cùng? Sao có thể như thế được?

Cao Thương Hải đang chủ trì cuộc họp, đưa tay tạm dừng, dù tác phong bá đạo cường thế, lúc này chỉ biết thở dài:
- Ai có thể ngờ được lại không tìm ra chút manh mối nào dẫn tới Vương Bạc, chúng ta gần như nhận định chắc chắn nữ nhân đó là tình phụ của Vương Bạc là trung gian rửa tiền cho Tô Xán và Vương, ai ngờ không đúng. Bây giờ áp lực lão nhị không nhỏ, hiện giờ chúng ta tốt nhất nên cẩn thận không để lộ chút sơ hở nào cho người ta nắm lấy.

Cao Hằng lần đầu có cảm giác đứng ngồi không yên.

Tháng bảy, Tô Xán đã gần một tháng ở lại Dung Thành chực chiến, vỗ về tầng quản lý Đôn Hoàng bị cuốn vào sự kiện này, tới khi lãnh đạo TW xuống thị sát, tham gia hoạt động tài trợ của quỹ trợ học Dương Quang do Đôn Hoàng chủ đạo, còn nói rõ lần sau sẽ tới cắt băng khánh thành cho hành trình tiếp tới của xí nghiệp dân doanh ưu tú như Đôn Hoàng, cổ vũ người dân học tập làm giàu cho đất nước.

Vương Thanh trong toàn bộ sự kiện này xử lý cực kỳ bình tĩnh chính xác, ngày ở nơi cách ly của tổ điều tra đi ra, nhìn thấy Tô Xán lo lắng đứng đợi, ôm lấy y nói nhỏ :" Tôi đã bảo tôi là hậu phương của cậu, làm sao có thể để nó có vấn đề."

Trong con mắt người ngoài cô gái phong tư trác tuyệt này không bị bão tố vùi dập, ung dung trấn an lòng người sau sóng gió qua đi, thậm chí ngày hoa lệ trở về phòng làm việc ở Đôn Hoàng còn được nhân viên vỗ tay suốt dọc đường từ cửa tới tận văn phòng. Ngay cả Nhâm Oánh nhân vật số hai của Đôn Hoàng mệnh danh thiết nương tử không kìm được nước mắt.

Vương Thanh tổ chức cuộc họp tầng quản lý của Đôn Hoàng, sau đó cùng Tô Xán tới Hoàng Thành.

Xe đi tốc độ tối đa cho phép, trong tiểu viện thành ủy, Vương Thanh xuống xe nhìn thấy mẹ đi nhanh về phía mình, bước chân tập tễnh, nhưng không sợ té ngã nhào tới, hai mẹ con ôm nhau giữa sân, tới lúc này Vương Thanh mới bật khóc.

Người sống trong tiểu khu đi ra nhìn cảnh tượng này, Điền Điền còn rơm rớm nước mắt.

Tô Xán biết hiện giờ vẫn chưa thể buông lỏng, mặc dù Cao gia nhận định sai lầm khiến đả kích không có hiệu quả, khiến bọn họ bị rất nhiều nghi ngờ và áp lực, thế nhưng không có nghĩa là bọn họ sẽ rút lui, ngược lại hai bên tới mức này đã hoàn toàn không ai có đường lui nữa rồi. Vương Bạc, Tô Xán quyết không để chuyện này xảy ra lần thứ hai, mà Cao gia không ngây thơ cho rằng Vương gia sẽ không có phản kích tương ứng.

Sóng gió thực sự đang hình thành.

Hôm sau Tô Xán nhận được điện thoại của Điền Điền và Trương Thiến hỏi y có thời gian không, ra ngoài chơi.

Trải qua thời gian sống trong căng thẳng lo âu, tới giờ con gái bình yên vô sự trở về, mẹ Vương Thanh bị sốt nặng, bác sĩ nửa đêm tới khám nói không có vấn đề gì, chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng là đủ, mẹ Vương Thanh ở lại nhà Tô Xán tĩnh dưỡng. Tô Xán không làm phiền hai mẹ con họ đoàn tụ, tạm thời không có chuyện gì.

Tô Xán cùng hai cô gái đi đến trung tâm thành phố, từ bãi đỗ xe, đi lên thang máy, Điền Điền thuần thục đi theo hành lang treo đầy tranh họa cổ tới quán trà.

Quán trà này hẳn là rất nổi tiếng ở Hoàng Thành, phong cách cổ điển mà không mất sự hào hoa, xung quanh là phòng trà, ở giữa là trang trí bởi cây cẩm quỳ, có khá nhiều nhân viên văn phòng qua lại.

Đứng quầy là cô gái đeo kính gọng đen, mặc váy dài, đang cùng phục vụ lau cốc chén. Điền Điền vẫy tay:
- Di Ninh, tới chiếu cố quán nhỏ của cậu đây.

- Oa, nhân vật lớn tới này, hoan nghênh, hôm nay không lo bị ghi xổ nữa.
Trần Di Ninh đặt cốc xuống cười nói:

- Này, có mỗi một lần thôi, đồ nhớ dai.
Trương thiến phản bác:

Tô Xán cũng gặp cô gái này rồi, là một người bạn trong nhóm bạn thân của Điền Điền, vui vẻ đi tới dẫn bọn họ tới gian gần cửa sổ, sau đó khéo léo nói vài câu vừa tai, không làm phiền họ nữa, lui ra.

Công tác xanh hóa của Tô Lý Thành đã có hiệu quả ban đầu, men theo khu trung tâm Hoàng Thành, không còn cảm giác như sương mù bao phủ suốt ngày nữa, có thể thấy bầu trờ xanh, nhưng công trình kiến trúc gột rửa được lớp bụi bên trên, trông lung linh rực rỡ hơn hẳn, người đi đường cũng thong dong nhàn nhã hơn, không vội vội vàng vàng như đi tránh mưa nữa.

Khu nhà thương phẩm mới đã hình thành, dần trở thành trọng tâm di chuyển phẩm chất sinh hoạt của Hoàng Thành, tập đoàn Đôn Hoàng và chính phủ Hoàng Thành ký kế hoạch thành lập trung tâm thương mại cỡ lớn, Đôn Hoàng mang theo những thương hiệu có tiếng, cùng hệ thống rạp

chiếu phim Đôn Hoàng, nhà hàng Ngân Hạnh, cà phê Starbucks, làm thành phố này tràn trề sức sống.

Tất cả những điều đó làm người Hoàng Thành hân hoan cổ vũ, cảm thấy môi trường sống bên cạnh đang ngày càng hướng về phía tốt hơn.

Tô Xán qua cửa sổ nhìn ra, là trời xanh mấy trắng vô cùng vừa mắt, so với trước kia lần đầu y đi tới Hoàng Thành, cảm giác như đi tới ngày tận thế của thế giới, bây giờ Tô Xán có thể nhìn thấy cột sáng xuyên qua mây dầy, chim chóc bay qua bay lại trên không trung nhẹ nhàng như tờ giấy.

Với Tô Xán mà nói, một thành phố mà làm người ta ngay từ cái nhìn đầu tiên đã cảm thấy uể oải lười nhác muốn định cư, như đàn chim mỏi về tổ mãi mãi không muốn đi, đó mới là sức hút thực sự của thành phố.

Nhìn ánh mắt say mê của Tô Xán, dường như hiểu được y nghĩ gì, Trương Thiên nói:
- Dù người không muốn thừa nhận nhất cũng phải nói rằng thành phố này càng ngày càng tốt, cống hiến của cha cậu có công lao rất lớn. Hiện giờ nhắc tới khu thành phố mới mà thực nghiệp Phượng Hoàng, ai cũng biết là do thị trưởng Tô sau khi nhậm chức đã ra sức thúc đẩy, giúp cải thiện được môi trường sống của Hoàng Thành.

Điền Điền thẳng thắng nói ra mục đích cuộc gặp mặt hôm nay:
- Nội chiến ở Facebook Mỹ tôi cũng được nghe cha tôi nhắc tới, vì cậu nên tôi cũng hỏi cha tôi, cha tôi chỉ nói "không đơn giản như con nghĩ đâu", rốt cuộc đối thủ của cậu là ai?

- Đối thủ à?
Tô Xán nắm chặt tay:
- Đối thủ của tôi có lẽ chỉ có một, đó là kẻ định ra quy tắc, nhưng lại bất chấp quy tắc, xoèn xoẹt mài dao mổ lợn đâm vào những người tay không tấc sắt.

Cao gia lần này nhắm vào Vương Thanh không khác gì chạm vào vảy ngược của Tô Xán, lần này không đánh gục triệt để ba anh em họ Cao thì y ăn không ngon ngủ không yên.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 7 - Chương 8: Vĩ Thanh: Reo gió gặt bão

Tô Xán về Thượng Hải, cuộc sống vẫn cứ diễn ra.

Mặt trời mỗi ngày đúng giờ bay lên, Tiêu Húc vẫn cứ sáu giờ sáng là dậy học tiếng Anh, hắn đã lấy dũng khí bày tỏ với học tỷ mình ngưỡng mộ, nghe nói vị học tỷ kia im lặng rất lâu, sau đó cho hắn một địa chỉ, đó là xí nghiệp kỹ thuật sinh vật trứ danh Thượng Hải, vì thế Tiêu Húc liều mạng thức khuya dậy sớm học tập, tuy người ngày càng hao gầy, nhưng mắt ngày càng sáng, vì trong lòng đã có mục tiêu hướng tới rồi.

Lý Hàn vẫn chăm chỉ chạy bộ rèn luyện sức khỏe, thi thoảng tụ tập một đám anh em chơi bóng rổ, mặc áo ba lỗ khoe cơ bắp cường tráng, làm các học muội đi qua mắt sáng ngời ngời.

Trương Tiểu Kiều vẫn chạy qua chạy lại giữa trường học và nhà, vẫn cứ dày vò bản thân bằng cách nhìn bạn gái cũ ngồi sau xe bạn trai, xuyên qua khu phòng học, sau đó dựng khung tranh, vẽ cảnh lá thu rụng lác đác, nhưng bức tranh của hắn tuy đìu hiu song màu sắc hơn nhiều rồi, không chỉ là màu xám xịt như trước.

Còn các cô gái phòng 602, Trình Thông Thông sắp đi Đức du học đúng như kế hoạch cô lập ra từ năm thứ nhất, đơn đã được thông qua, cô đi theo con đường hạng mục thạc sĩ, vào đại học München, điểm của ĐH Thượng Hải được đối phương chấp nhận, cô chỉ cần học thêm ba năm nữa rồi làm luận án có thể lấy được bằng thạc sĩ rồi.

Nguyễn Tư Âu chuẩn bị qua năm nay sẽ về quê thực tập, cha cô đã lo cho rồi, dựa vào tính cách của cô gái này, đoán chừng tương lai sẽ êm đềm. Đồng Đồng cũng không có gì phải lo nữa, kỳ kèo được Đường Vũ để vào Facebook TQ làm việc rồi, lý do vì năm thứ nhất Tô Xán đã đảm bảo Đồng

Đồng theo khoa số học là đúng đắn, bây giờ y phải chịu trách nhiệm về lời nói của mình.

Nếu như không tính một cô gái lâu lắm rồi không còn chạy tới ĐH Thượng Hải tìm Tô Xán thì mọi chuyện rất tốt đẹp.

Tô Xán thi thoảng tham gia hoạch định phương án thu mua của Thượng Đạo Hợp Tung, rồi đứng sau nhìn Lâm Quang Đống tung hoành ở Kinh Hỗ Tuệ. Tới tòa nhà Mỹ La, nâng ly chúc mừng ứng dụng dày công nghiên cứu được hoàn thành, Kiều Thụ Hâm trở lại, nhưng tất nhiên không thể đòi lại vị trí CEO từ Khải Đặc chỉ làm phó tổng giám đốc, Tô Xán đền bù xứng đáng cho hắn bằng cổ phiếu trong Facebook TQ, ngoài ra quản lý nội bộ cũng được phó tổng giám đốc khác chỉnh đốn đâu ra đấy, Đường Vũ khéo léo sử dụng cả kỷ luật lẫn sự mềm mỏng được tầng quản lý khác thán phục.

Thế nên Tô Xán rất nhàn hạ, ít tới tòa nhà Mỹ La hơn, ngồi thư viện nhiều hơn, cuối tuần nhất định cùng Đường Vũ đi chợ, không phải siêu thị, bỏ thời gian mặc cả tới từng mớ rau, từng lạng thịt, sau đó hớn hở như thừa thời gian, thực ra không phải như vậy, y chẳng có giây phút nào nhàn rỗi hết, ít nhất cái đầu y không nhàn rỗi.

Và những ngày tháng nhìn như nhàn hạ đó đã kết thúc khi Tô Xán nhận được điện thoại của Lâm Quang Đống:
- Triệu Trúc Bân muốn gặp cậu, ngoài ra hắn muốn cậu lo thủ tục cho hắn sang Mỹ du học.

Triệu Trúc Bân là con trai của Triệu Xương Hà, trước kia Triệu Xương Hà là giám đốc một công ty phía dưới tập đoàn Tân Nguyên, vì sau điều tới Hồ Nam làm phó tổng giám đốc Hưng Hóa Hồ Nam. Triệu Trúc Bân thuộc loại giàu xổi điển hình, được cha cưng chiều, không chịu học hành, suốt ngày lái xe đắt tiền, ra vào quán bar hộp đêm, cực kỳ thích bám đuôi các minh tinh nữ, nhưng tên này rất gian xảo, biết khôn không để việc mình làm ảnh hưởng tới cha mình, lại tiêu tiền thoải mái nên quen biết rộng.

Nhưng thời gian qua nhà hắn liên tục sinh biên cố, đầu tiên là xe cha hắn bị người ta đập, trong nhà bị ném đầu lợn cùng thư từ đe dọa an toàn. Không bao lâu sau thì cha hắn mất tích, công an tỉnh Hồ Nam đang tích cực tìm kiếm, nhưng không có dấu vết. Mẹ hắn thì đã ly hôn cha hắn từ lâu, bị người ta hăm dọa sợ chạy sang nước ngoài rồi, Triệu Trúc Bân sợ tới không dám về nhà, dựa vào quen biết cũ, sống chui sống nhủi.

Lâm Quang Đống nhờ quen biết đủ tam giáo cửu lưu, tìm được tung tích của Triệu Trúc Bân, gần tháng qua nuôi hắn ở trong khách sạn không khác gì ông hoàng, giờ Triệu Trúc Bân mới chịu nói điều kiện.

- Hắn cẩn thận thế cũng phải, vừa vặn tôi cũng định sang Mỹ, để tôi đi cùng hắn.
Tô Xán mỉm cười, Cao gia chuyến này reo gió gặt bão:

Người đe dọa nhà Triệu Xương Hà không ai khác là Cao gia, vì Triệu Xương Hà mê đánh bạc, thậm chí còn lấy tiền công ty đi đánh bạc, cuối cùng thua vẫn hoàn thua, chuyện này đến tai tập đoàn, ông từng làm giám đốc của Tân Nguyên, nên biết nhiều bí mật, đang cùng đường liền lấy lấy bí mật này uy hiếp Cao gia đổi tiền. Nhưng Cao gia làm sao để người khác uy hiếp mình, thê nên nhà ông ta mới xảy ra một loạt biến cố, đến cả bản thân Triệu Xương Hà cũng đã mất tích, chỉ e là lành ít dữ nhiều, thế nhưng có vẻ tài liệu Triệu Xương Hà dùng uy hiếp Cao gia vẫn chưa được tìm thấy, nên mẹ con Triệu Trúc Bân mới bị đe dọa.

Triệu Trúc Bân là tên hoàn khố vô dụng nổi tiếng, đại khái Cao gia không nghĩ Triệu Xương Hà lại trao tài liệu cho đứa con không ra gì này, nên chỉ dọa dẫm qua, ai ngờ Triệu Xương Bân nhát như chuột chạy mất tăm.

Đến khi Lâm Quang Đống tìm được Triệu Trúc Bân, hắn một mực nói không biết gì, Tô Xán tới gặp hắn, nói rõ ân oán với Cao gia cũng không được hắn tin tưởng. Gần tháng rồi, Tô Xán bố trí cho ở trong khách sạn Đôn

Hoàng mua ở Thượng Hải, nhưng tên này đúng là không biết tự giác, còn liên tục gọi món ăn đắt tiền phục vụ tài phòng, còn gọi cả dịch vụ mát xa, Lâm Quang Đống hết kiên nhẫn định mặc hắn tự sinh tự diệt, Tô Xán đợi thêm một thời gian, qua lần nói truyện với Triệu Trúc Bân, y tin Triệu Trúc Bân nắm giữ cái gì đó.

Bây giờ hiệu quả đã có, rõ ràng một tên gian xảo như Triệu Trúc Bân thì làm sao dễ tin người thế được, thời gian qua hắn thông qua mối quen biết nhờ hỏi ân oán giữa Cao gia và Tô Xán.

Mà việc Cao Hằng "đuổi" Tô Xán khỏi Facebook thì cả thế giới đều biết, thế mới nói Cao gia tự hại mình thôi, nếu không Tô Xán không thuyết phục được hắn.

…….

Dung Thành tỉnh Tây Xuyên, biệt thự hoa viên Dung Thành, Tô Xán đưa tài liệu cho Vương Bạc, trong phòng còn có Trương Thanh, mẹ của Vương Uy Uy làm ở bộ công an.

Vương Bạc nhận lấy tài liệu xem thì Trương Thanh rất nhiệt tình tiếp Tô Xán.

Năm 2002, tập đoàn Tân Nguyên của Cao Thương Hải cải cách mô hình quản lý tập đoàn, dưới trung tâm quyết sách tổng bộ lập bốn phòng sự nghiệp là thu gom, đề luyện và hóa công, tiêu thụ. Điều phối thống nhất từ thu thập nguyên liệu cho tới tiêu thụ sản phẩm. Đồng thời công ty Hưng Hóa Hồ Nam cũng tiến hành trọng tổ, đại cổ đông là tập đoàn Tân Nguyên, chuyển thành công ty đầu tư quốc gia, để giải quyết mâu thuẫn cạnh tranh với công ty mẹ.

Mà trước đó cao tầng của Tân Nguyên đã cùng một số cự đầu vốn đạt thành hiệp nghị, nắm giữ rất nhiều cổ phiếu dưới tập đoàn Tân Nguyên, để bọn họ đi đường vòng tham gia vào lĩnh vực khai thác, chế luyện tài nguyên hiếm

mà xưa nay quốc gia hạn chế vốn dân doanh, nhưng giờ đây lại đang có xu hướng mở cửa. Một khi chính sách nới lỏng, những người này sẽ chiếm hết tiên cơ, thậm chí lập tức quật khởi thành xí nghiệp số một số hai trong nước.

Tô Xán trình bày tóm tắt nội dung tài liệu cho vợ chồng Vương Bạc nghe:
- Cháu không biết bao nhiêu công ty dưới Tân Nguyên cuốn vào sự kiện này, bao nhiêu cái công ty rỗng ruột đang ngầm thao tác khoản tiền cực lớn này. Nhưng chắc chắn công ty Hưng Hóa Hồ Nam chỉ là một phần trong thế lực này mà thôi.

- Triệu Xương Hà vì vấn đề ham mê cờ bạc biển thủ công quỹ đã bị tập đoàn phát hiện, ý định giao ông ta cho phía công an, trong lúc cùng đường ông ta sử dụng việc bên trên lợi dụng phi pháp thông tin làm uy hiếp, để mưu cầu lợi ích lớn hơn. Thế nhưng ông quá sai lầm, không lường hết được mình đang uy hiếp tới ai, nếu như tập đoàn Tân Nguyên đã dám làm như thế, vậy đại biểu ủy ban chứng khoán cũng dính líu. Đây là một vòng xoáy lớn, những người đó sao cho Triệu Xương Hà chọc ra. Bây giờ Triệu Xương Hà mất tích hay đã bị giết hại thì chưa biết, nhưng ít nhất trước đó hắn đã giấu tài liệu cần thiết, chỉ nói cho con mình chỗ giấu, Triệu Trúc Bân lấy tài liệu ra không dám giao cho ai, cuối cùng hôm qua mới giao cho hắn.

Thật ra Triệu Trúc Bân đang ở ngoài xe cùng Lý Bằng Vũ, Tô Xán muốn hắn vào trực tiếp trình bày với Vương Bạc, tên này có vẻ ác cảm bất tín nhiệm với quan viên nên không chịu vào.

Vương Bạc đọc thật kỹ toàn bộ tài liệu, càng xem sắc mặt càng nặng nề, rồi hỏi Trương Thanh:
- Em xem chừng này đã đủ cho bộ công an lập tức tiến hành điều tra chưa?

Trương Thanh gật đầu:
- Chứng cứ này đủ rồi, bọn em sẽ lập tức thành lập tổ trinh sát, đồng thời để công an tỉnh Hồ Nam hiệp trợ điều tra, có điều chuyện này liên quan lớn

như vậy, phải báo lên có kỷ ủy TW. Thực ra hai năm qua bí thư Tào của kỷ ủy TW đã nhiều lần tìm Cao Thương Hải nói chuyện, muốn ông ta tranh thủ làm rõ những vấn đề vi phạm kinh tế, pháp luật, tranh thủ lập công, bây giờ có chứng cứ thế này, em có thể xin khống chế chế Cao Thương Hải ngay, không cho hắn ta thông đồng với kẻ khác, không cho rời thủ đô và xuất cảnh.

- Tuyệt đối không thể để mấy con hồ ly này chạy mất, em phụ trách phối hợp bộ công an và trung kỳ ủy, anh cũng lên thủ đô một chuyến bố trí, không cho bọn chúng ung dung bố trí, để chúng thoát thân, chúng nhiều cách lắm.
Vương Bạc luôn tác phong nói là làm, đứng dậy cầm điện thoại chuẩn bị liên lạc với những người cần thiết, chợt nhớ ra cái gì, nhìn Tô Xán nói:
- Tô Xán, chuyện này dính líu rộng, rất nghiêm trọng, cháu đứng ngoài nhìn là đủ, chú ý bảo vệ bản thân, bọn chúng dám làm liều lắm.

Tô Xán nghe mà cảm động, không nghi ngờ lời Vương Bạc, ông rõ ràng hiểu cuộc đấu tranh kiểu này hơn y.

- Nếu như tránh được, thì cháu tránh thật xa rồi, nhưng thời khắc lịch sử này tới, làm sao cháu có thể đặt mình ngoài cuộc.
Tô Xán đứng dậy:
- Cháu phải đi Mỹ một chuyến.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 7 - Chương 9: Vĩ Thanh: Tôi là CEO! Bitch! (1)

B

ên trên đã phát hiện rồi, cậu phải tiến hành thật nhanh, chúng ta cần phải hoàn thành cả quá trình di chuyển trước cuối năm nay.
Cao Thương Hải đi đi lại lại trong phòng, nói với Cao Hằng đang vắt chân chữ ngũ:
- Cậu còn bao nhiêu tiền?

- Trong thời gian ngắn huy động vài tỷ không thành vấn đề, quan trọng là anh đảm bảo được phương án chỉnh hợp tới mỗi công ty không?
Cao Hằng vẫn nhàn nhã nhấm một ly rượu vang đỏ, không có chút vội vàng nào:

- Hiện giờ trong công ty trên TTCK có cổ phiếu A thì bốn công ty dưới sự can dự của chúng ta rồi, ba cái còn lại chỉ là vấn đề thời gian, nhưng hiện phải tranh thủ từng giây từng phút để bố cục.
Cao Thương Hải nóng ruột nói:
- Chỉ có hoàn thành việc cải tổ, như vậy mới xóa hết được chứng cứ cũ, anh mới an toàn được.

- Tiền không thành vấn đề.
Cao Hằng tự tin khẳng định:
- Chưa nói bố cục tiền kỳ, riêng bốn bước mượn xác, rút khô, đầu tư, cải cách cổ phần đã mất tới 8 tháng, trong quá trình đó không được có chút sai sót nào. Quan trọng là Tân Nguyên liệu có thể thông qua phương mượn xác của bảy công ty trên TTCK này không? Nếu không sẽ mất cả trì lẫn chài đấy.

Trò mượn xác này thuật ngữ TA là Back-door listing : niêm yết cửa sau.

- Anh điều hành bao năm, đương nhiên có thể khống chế được cả tập đoàn, khi đó đại hội cổ đông sẽ thông qua phương án mượn xác này với số phiếu cao, việc trọng tổ bảy công ty, cậu không cần quan tâm tới vấn đề này. Tuy bên trên yêu cầu anh tự thẩm tra kiểm điểm, nhưng không chỉ có Cao gia chúng ta tham gia, mà còn có rất nhiều cộng đồng lợi ích, bọn họ không thể nhìn anh ngã xuống, nên cao tầng không dám dồn ép quá mức đâu.
Cao Thương Hải nhíu mày:
- Đợi cậu từ Mỹ về, hắn phải lấy được cổ phần của Facebook TQ rồi chứ?

- Chuyến này đi em sẽ liên hợp các thành viên HĐQT tiến hành đưa ra đề nghị này, tin rằng Mark không dám quá mức nuốt lời, dù sao chính miệng hắn đã thừa nhận, cho dù hắn có do dự, bằng vào sức ảnh hưởng của Hồng Sam thì hắn sẽ gật đầu thôi. Cơ cấu cổ phần của Facebook TQ rất không rõ ràng, ngay Mark cũng che che dấu dấu, hắn là mấu chốt thứ Vương Bạc che dấu nằm ở đây.

Cao Thương Hải trầm mặc hồi lâu rồi gật đầu:
- Rất có thể nhược điểm của Vương Bạc chính là ở chỗ này đây, nếu như lật đổ được Vương Bạc, sẽ cứu được thế cục, giá trị hơn cả có được ngàn tỷ, không kẻ nào dám vuốt râu hùm nữa, chúng ta có thể ung dung bố trí thế cục.

Cao Hằng bay sang Mỹ vào thứ bảy, ra ngoài sân bay thì đã có xe của công ty bên Mỹ cùng đám trợ lý đợi sẵn, vào trong xe, không thấy ai khác, Cao Hằng hỏi:
- Michael của Hồng Sam đâu, lúc này ông ta phải tới đi cùng tôi chứ?

- Chuyện này chúng tôi không biết, nhưng những người của HĐQT đã tới tổng bộ Facebook ở Palo Alto rồi, tôi nghĩ chuyện này phía Hồng Sam đã liên hệ với anh.
Một viên trợ thủ trả lời:

- Tìm hiểu cho tôi, tôi muốn biết trong thời gian ngắn nhất.

Cao Hằng nhíu mày lắc đầu:

Một tiếng sau Cao Hằng có mặt ở khách sạn, ngồi trong căn phòng rộng lớn xa hoa, tay cầm ly rượu vang đỏ, cho dù sống khép mình kín tiếng, nhưng không có nghĩa hắn giản dị, Cao Hằng rất biết hưởng thụ cuộc sống, hắn đã tới Palo Alto nhưng không vội vàng tới tổng bộ Facebook ngay, thong thả tắm nước nóng, mát xa sau đó ăn nhẹ và uống rượu, thả lỏng.

Một lúc sau có mấy nam tử véc đen đi vào, nhìn là biết được huấn luyện chuyên nghiệp, đều là người Mỹ, đi cùng viên trợ thủ tới, nói:
- Tôi đã điều tra rồi, hắn là không có vấn đề gì, ông Michael tuần trước làm cuộc phẫu thuật, hiện giờ đang tĩnh dưỡng, đoán chừng người nhà vì ngăn ông ta làm việc, nên tạm thời cắt đứt liên hệ nghiệp vụ, chỉ khi nào tình hình khẩn cấp mới thông báo cho ông ta. Lần này DonValentine đi thay ông ta, đã tới Facebook, đang cùng phó tổng giám đốc Sheryl thương thảo phương án quảng cáo. Còn Mark đang cùng nhân viên chơi Xbox trong phòng giải trí đợi cuộc họp diễn ra. James của Accel thì đang bàn bạc một vụ đầu tư ở gần đây, Donald của Washington Post thì trên máy bay, không bao lâu nữa thì tới.

- Chơi Xbox với nhân viên?
Khóe môi Cao Hằng giật giật rồi bật cười:
- Chơi Xbox với nhân viên?

- Vâng.
Trợ thủ khẳng định chắc chắn:

Không khí bên trong Facebook buông lòng như thế, làm Cao Hằng yên tâm, trước kia hắn đã mua chuộc thư ký của HĐQT điều tra tình hình nội bộ của Facebook, gần đây Mark không có tiếp xúc với thành viên HĐQT, hiển nhiên trước đó hắn đã quá lo.

Nắm được đầy đủ thông tin rồi, Cao Hằng đứng dậy, chỉnh lại cổ áo, nói:

- Đi thôi.

Bên ngoài tòa nhà Facebook lục tục có không ít người tụ tập, người từ Los Angeles lái xe tới, người từ New York bay sang, người đang trên đường quốc lộ California, nhiều người đứng tại chỗ im lặng nhìn tổng bộ Facebook.

Cao Hằng cười nhạt, sau khi Tô Xán bị loại khỏi HĐQT, toàn bộ thung lũng Silicon chấn động vì cuộc nội chiến Facebook, sau đó nhiều người tới trước tổng bộ Facebook giơ cao tấm biển " Cái giá để có 200 triệu người dùng là đuổi hết bạn bè của mình!", dùng sự im lặng kháng nghị.

Khi đó Cao Hằng hoàn thành hiệp nghị đầu tư đi ra xuyên qua đám đông tới hơn hai nghìn người, nghe nói đó cũng là thời kỳ đỉnh cao. Lắm lúc nhân viên Facebook không dám tùy tiện ra ngoài, cảnh sát phải tới để đề phòng có bạo loạn.

Thời gian trôi qua một năm, cuộc họp HĐQT mới bắt đầu, khiến người ta không khỏi liên tưởng tới sự biến một năm trước, những người này hẳn vị nguyên nhân đó mà hôm nay tụ tập tại đây.

Có điều đối với sự ảnh hưởng của Facebook tại Mỹ làm Cao Hằng khao khát, chỉ cần dùng tốt sẽ là thứ vũ khí cực kỳ lợi hại.

Đi vào Facebook, Chris đi tới vỗ vai Cao Hằng:
- À, anh tới rồi.
Lại nhìn người ngoài cửa nói:
- Toàn như vậy đấy, khi đưa ra ứng dụng mới mà người ta không thích, hay khi đụng chạm tới vấn đề chính trị hoặc chủ đề xã hội nhạy cảm, bọn họ lại tụ tập ở đây, mọi người cũng quen rồi.

Vừa vặn Sheryl và DonValentine đi tới, hai bên chào hỏi nhau, DonValentine bắt tay Cao Hằng:
- Michael nằm viện rồi, phẫu thuật ống tụy, mong ông ấy chóng bình phục.

- Vậy mà tôi không biết sớm để tới thăm ông ấy.
Cao Hằng hỏi:
- Mark đâu?

Donvalentine đánh mặt về phía bên trong không nói gì cả.

Mọi người nhìn theo, thấy một thanh niên niên tóc xoăn đang ngồi trên ghế sô pha dài, cùng một nhóm thanh niên khác đang chơi game, người đứng người ngồi lố nhố, hò hét cổ vũ hai người đua xe trên TV.

Sheryl có chút ngán ngẩm, đi tới gọi:
- Mark, thành viên HĐQT và quan sát viên tới rồi.

- Nốt ván.
Mark quay đầu nhanh về phía họ, phất tay một cái, sau đó lại quay về, tiếp tục đua hết chặng, sau đó thất vọng đứng dậy vì thua cuộc.

- Hi Mark, lâu lắm rồi không ...
Cao Hằng đi tới, nụ cười sáng lạn còn chưa kịp nở hết trên môi thì cứng lại, vì hắn thấy một người khác cũng tóc hơi xoăn rối, nhưng da vàng, mũi tẹt đứng lên, vung nắm đấm điệu bộ đắc thắng trẻ con.

Tô Xán.

Làm Sao có thể?

Cao Hằng dừng chân, cứ như có thứ gì đó vô hình giữ chặt lấy, giọng đột nhiên phát run:
- Sao cậu ở đây?

- Tôi à?
Tô Xán chỉ mặt, làm ngơ ngác vì xung quanh đều nhìn cả vào mình:
- Đi qua đây, thấy họ đang chơi game, nổi hứng vào làm một ván.

Katherine ở bên cạnh mím môi nín cười, thế này còn chẳng chọc người ta phát điên hay sao.

- Tôi hỏi vì sao cậu ta ở đây?
Cao Hằng không để ý tới Tô Xán nói lăng nhăng làm hắn tức bể phổi, chất vấn Mark.

- Đừng quên.
Tô Xán giọng cao lên, vẫn rất nhàn nhã:
- Tới giờ tôi vẫn là cổ đông số hai của Facebook, mặc dù tôi không phải thành viên HĐQT, nhưng tôi vẫn có quyền làm quan sát viên.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 7 - Chương 10: Vĩ Thanh: Tôi là CEO! Bitch! (2)

C

uộc họp vừa mới bắt đầu, Cao Hằng lập tức đưa ra yêu cầu:
- Tôi đề nghị lập tức đuổi Tô Xán ra hỏi cuộc họp này, vì y đang đưa đơn kiện Facebook lên ủy ban mậu dịch liên ban, sự xuất hiện của y ở đây không thích hợp.

- À, tôi kiện chơi cho vui thế thôi, chỉ cần anh xem tài liệu tôi đưa lên Ủy ban mậu dịch là biết rồi, với chứng cứ đó, thẩm phán đem làm giấy vệ sinh chắc cũng chả ai quan tâm đâu ..
Tô Xán tiếp tục dùng thái độ thiếu nghiêm tục nói:

Xung quanh có tiếng cười khúc khích.

Cao Hằng cảm giác bị chơi đùa như thằng ngốc, trước giờ hắn luôn ung dung trên người một bậc, làm sao chịu nổi thái độ trêu chọc này của Tô Xán, hơn nữa Tô Xán xuất hiện ở đây làm hắn rất bất an:
- Xin lỗi, ở đây cậu không có bất kỳ quyền lực gì, trục xuất cậu hay không là do HĐQT đưa ra.

- À quên, tôi cứ nghĩ mình là thành viên HĐQT cơ.
Tô Xán nhún vai, nhìn quanh:
- Mọi người bỏ phiếu đi, đừng làm phí thời gian quý báu của ngài Cao đây.

Mark một tay nắm lưng ghế, xoay người ngồi nghiêng một góc bốn lăm độ, coi như không quan tâm tới cuộc nói chuyện của Tô Xán và Cao Hằng. Katherine thay Dustin làm thành viên HĐQT, lúc đôi mắt xanh lam chăm chú nhìn Tô Xán không nói gì. James của Accel đành lên tiếng:

- Cậu ấy là cổ đông thứ hai, chúng ta không có quyền đuổi cậu ta ra khỏi đây đâu, không cần phải bỏ phiếu nữa.

Nhận được cái lắc đầu bao hàm nhiều ẩn ý của DonValentine, Cao Hằng mặt tím tái, dự cảm thế cục hôm nay không lành.

Cuộc họp HĐQT bắt đầu, theo như thông lệ, Mark tiếng hành phát biểu, tổng kết quy hoạch phát triển, giọng nói nhanh, ai không chú ý khó nghe kịp.

Hai tay chống lên bàn, Mark giọng đều đều nói:
- Để ứng phó với IPO trong tương lai, tôi đề nghị phân chia lại kết cấu cổ phần HĐQT, bắt đầu thực thi chế độ "quyền bỏ phiếu siêu cấp."

Cao Hằng lật kế hoạch trong tay, càng xem càng thấy toàn thân như rơi vào hố băng.

James vừa xem vừa day trán, thầm nghĩ tên nhóc này quá ác, DonValentine nhìn Tô Xán tựa cười tựa không, trong lòng có chút tán thưởng y, hiểu thế cục, có thể nắm, có thể buông, đúng là tố chất của người làm việc lớn.

Giọng nói vô cảm của Mark như từ thần đòi mạng vang bên tai Cao Hằng:
- Nội bộ Facebook sẽ lấy ba loại cổ phần ABC để tiền hành cơ cấu, ba loại cổ phiếu này có giá trị tương đương nhau trên thị trường. Nhưng mỗi cổ phiếu A có một quyền bỏ phiếu, cổ phiếu B có 6 quyền bỏ phiếu. còn cổ phiếu C có 60 quyền bỏ phiếu ...

- Cậu nói bao nhiêu?
Không đợi Mark nói hết, Cao Hằng lên tiếng cắt ngang:

- Dù anh nghe kịp lời Mark nói thì phương án trong tay anh ghi rõ rồi đấy thôi, cổ phiếu C sẽ có 60 quyền bỏ phiếu.
Tô Xán nói chen ngang:

- Nói một cách đơn giản, bắt đầu từ bây giờ, trừ cổ phiếu của Mark ra thì toàn bộ chuyển về cổ phiếu B, kể cả cổ phiếu nội bộ công ty. Tương lai tiến hành IPO, những cổ đông tiến vào sẽ dùng quyền cổ phiếu A. Còn cổ phiếu trong tay Mark là cổ phiếu C, có quyền bổ phiếu gấp 60 lần cổ phiếu thông thường giống như anh vậy.

Cổ phiếu ba tầng? Mặt Cao Hằng tím tái:
- Cậu điên rồi sao?

Cổ phiếu hai tầng không hiếm trong các công ty công nghệ, ví dụ Google, Baidu, tầng quản lý có quyền bỏ phiếu 10 lần so với cổ đông bình thường, nhưng cơ cấu này vẫn còn nguy hiểm, không đảm bảo được quyền khống chế tuyệt đối với công ty. Bởi vì trong quá trình huy động vốn, cổ phần sẽ bị suy giảm, một khi cổ phần người sáng lập giảm xuống tới hạn, những cổ đông khác liên hợp lại phản đối, rất có khả năng lật nhào người sáng lập.

Còn với cơ cấu ba tầng này, địa vị Mark là tuyệt đối.

- Ngoài ra còn có điều kiện ngoại lệ đặc biệt kèm theo, 35.9% cổ phần của Tô Xán sẽ chuyển một nửa thành cổ phiếu C, chủ yếu là vì 40% cổ phần của Facebook Mỹ với Facebook TQ, đảm bảo Tô Xán có quyền quyết sách và quyền giám sát với Facebook TQ, còn với Facebook Mỹ, cổ phiếu của cậu ấy là cổ phiếu thường.
Mark tiếp tục bổ xung:
- 3.3% cổ phần của Hồng Sam và IDD sẽ tách ra, 1.5% thuộc về IDD, sẽ là cổ phiếu A. Bởi vì gần đây IDD bị cơ cấu liên bang điều tra, liên quan hành vi rửa tiền quốc tế, quỹ IDD có khả năng ảnh hưởng tới danh dự của Facebook.

Cao Hằng hiểu rồi, hắn bị chơi một vố rồi, ngay cả Hồng Sam cũng đã bị thuyết phục, thực tế Hồng Sam không cần nể mặt hắn, bọn họ là công ty đầu tư hàng đầu thế giới, bọn họ theo đuổi mục đích. Một năm trước cùng Cao Hằng chung chiến tuyến vì bọn họ hứa có thể loại trừ người đồng sáng

lập mà nước Mỹ đề phòng. Hiện giờ Tô Xán không phải là thành viên HĐQT, cơ cấu bỏ phiếu này hoàn toàn loại bỏ được quyền lực do số cổ phần quá lớn Tô Xán mang tới, từ bây giờ Tô Xán chỉ có quyền lực định đoạt Facebook TQ, không thể tác động gì được vào Facebook Mỹ nữa, Hồng Sam đương nhiên không tội gì dây dưa thù oán với Tô Xán.

Ai có thể ngờ được Tô Xán sẵn sàng từ bỏ mọi quyền lợi của mình ở Facebook Mỹ để thúc đẩy phương án điên rồ như thế này?

Rầm, Cao Hằng vỗ bàn đứng dậy:
- Đây là âm mưu, đây là hành vi ti tiện, các người làm tổn hại lợi ích nhà đầu tư.

Tô Xán lần đầu tiên thấy Cao Hằng nổi giận điên cuồng thế này, loại quý tộc từ khi sinh ra như hắn một khi vứt bỏ kiểm soát, cùng kinh khủng hơn người thường, khuôn mặt vặn vẹo làm người ta sởn gai ốc.

Điều này càng nói lên Cao gia bị mình nắm đúng thóp rồi, nên Cao Hằng mới không thể ung dung nhàn nhã như trước.

- Tôi sẽ quay trở lại cùng đoàn luật sự của phố Wall, tới lúc đó các người sẽ biết thế nào là trả giá.
Cao Hằng vung tay, hiển nhiên bao toan tính cuối cùng trôi theo dòng nước, làm kẻ tự tôn quá cao như hắn không chấp nhận được:

Nhìn hắn hầm hầm bỏ đi, Tô Xán còn với theo:
- Tôi nhắc anh một câu, Mr.Cao, đừng quên BJR nhé.

Cao Hằng run người, cảm giác đầu óc thiếu dưỡng khí, thiếu chút nữa ngất xỉu. Có sự tồn tại BJR, IDD đang sa vào tin đồn xấu, căn bản không thể thuyết phục được tòa án.

"Rầm!" Cao Hằng tung chân sút bay thùng rác, nhìn cái thùng rác móp vào thế kia đủ biết sức lực hắn mạnh thế nào, đám giám đốc trợ lý xúm quanh,

hùng hổ kéo đi, nhưng mọi người biết, Cao Hằng không xoay chuyển được tình thế nữa rồi.

Cuộc họp HĐQT kết thúc, kết cấu cổ phần được công bố làm Facebook từ trên xuống dưới hưng phấn, những người vốn tụ tập phản đối Facebook vì đủ thứ vẫn đề đột nhiên trở thành một buổi tiệc ăn mừng ...

Người đồng sáng lập trở về rồi, đây không phải là câu chuyện về sự phản bội, đây là câu chuyện thế nào là trung thành.

"Chúng tôi muốn đáp án cuối cùng!" " Vì sao chỉ có báo lớn có tin tức đầu tiên, kiên quyết chống đối!" " Chào đón người đồng sáng lập trở về!"

Mark đi qua căn phòng làm việc lớn của Facebook, cả trăm người nhìn theo hắn, trước kia hắn chỉ nhìn thấy trong ánh mắt người khác từ ngữ như "khốn kiếp" , "bi ai" ," cô độc", "hết nói".

Còn bây giờ tất cả đã thay đổi.

Vào gian phòng chủ tịch sáng choang, mặt Mark không có chút biểu cảm nào, hắn vẫn là kẻ độc hành cô độc đợi bình minh lên.

Rầm! Cửa bị đẩy ra từ bên ngoài, Cao Hằng bước vào, bảo vệ bị người của hắn ngăn lại. Mark xua tay, bảo vệ cùng những người khác đi ra.

Cao Hằng đi đi lại lại trong phòng Mark, lúc sau nghiến răng nói:
- Vì sao? Vì sao cậu thay đổi chủ ý, vì sao y trở lại.

- Vì làm thế có lợi cho Facebook, không ai muốn thấy người lãnh đạo mạng XH phản bội bạn bè, con người muốn nhìn thấy tình cảm chân thật, có thế mới thu được tín nhiệm của họ. Ngoài ra còn lý do quan trọng hơn nhiều, tôi sớm nói với anh rồi.

- Cái gì?

Cao Hằng đứng lại nhìn Mark.

- Vì tôi là CEO.

Mắt Mark lúc đó mở lớn:

- Tôi là CEO, Bitch!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 7 - Chương 11: Vĩ Thanh: Sụp đổ

Tô Xán không trở về Facebook, tất cả chỉ là vụ giao dịch, Mark cần ổn định nhân tâm và dư luận, Tô Xán cần đả kích Cao Hằng, cả hai chỉ là một vở kịch cho Cao Hằng xem, cho người ngoài xem, và cũng là vụ trao đổi với Mark.

Đó là lần cuối cùng Tô Xán tới tổng bộ Facebook Mỹ.

Đứng ở tầng cai nhất tòa nhà Facebook tráng lệ, bên trên là bầu trời trong xanh tựa như vươn tay ra là có thể với tới được, đằng xa là mặt đất bằng phẳng, con đường quốc lộ số 82 kéo xa tít tắp, noi đó có những thanh niên tham gia cuộc lữ hành, bọn họ ngồi trong xe lắc lư theo tiếng nhạc chát tai, cùng cô gái xinh đẹp say sưa trong nụ hôn nồng cháy, tận tình tiêu pha tuổi thanh xuân không thể xóa nhòa.

Mark đút tay vào túi, đứng ở nơi người khác không với tới được nhìn dòng người nhốn nháo.

Như nhìn đế quốc của mình, hắn là hoàng đế duy nhất.

Truyền thông đưa tin Idd của Cao Hằng trong vòng một tháng sau khi cuộc họp HĐQT Facebook diễn ra đã bán hết toàn bộ cổ phiếu trong tay. Microsoft biểu thị sẽ bỏ 240 triệu USD, mua 1.5% cổ phần của IDD, nhân cơ hội này hai bên bắt đầu tiến thêm một bước hợp tác.

Nhiều nhà phân tích cho rằng, Microsoft thu mua Facebook có ý nghĩa quan trọng. Mấy năm gần đây Microsoft luôn muốn tăng phân ngạch của mình trên internet, phá vỡ ưu thế của Yahoo và Google, tận dụng nền tảng phần mềm mở của Facebook, có lợi cho Microsoft tạo nên mạng lưới quảng cáo. Tới tháng 6 năm nay, thu nhập quảng cáo trên mạng của Microsoft chưa tới

1 tỷ USD, còn Google là hơn 5 tỷ USD. Cho nên chuyên gia phân tích cho rằng thông qua mua cổ phần của Facebook, Microsoft đã cho Google một đòn mạnh.

Giao dịch trên hoàn thành khiến giá trị cổ phiếu của Facebook lên tới 16 tỷ USD.

Chiêm Hóa hỏi Cao Hằng vì sao lại bán cổ phiếu đi, giá trị Facebook đang ngày càng cao, lúc đầu bọn họ chỉ bỏ ra 180 triệu USD, bây giờ đã thành 240 triệu USD, một năm kiếm được gần 500 triệu NDT, lợi nhuận này ai cũng thèm chảy nước dãi, hơn nữa Facebook còn không gian tăng trưởng, bán cổ phiếu đi lúc này quá đáng tiếc.

- Yên tâm, cho tới giờ tôi vẫn còn tỉnh táo, nếu đã không thể khống chế được Facebook TQ, tốt nhất nên rút ra, không để hai thằng nhóc gian xảo đó chơi đùa.
Cao Hằng dập tắt thuốc, mắt thoáng qua vẻ khuất nhúc:

- Hiện giờ chúng ta cần phương thức ổn thỏa hơn, rút về được 240 triệu USD này vừa vặn giải quyết được khoản tài chính cần thiết. Bên trên đã nhận ra hành động của anh cả tôi rồi, hành động phải nhanh, nên Microsoft tiếp nhận vừa vặn cho chúng ta cơ hội rút lui, đúng là ông trời giúp chúng ta, nếu không bán được số cổ phiếu lớn này koong thể nhanh chóng được. Thêm vào 240 triệu này, chúng ta có 8 tỷ, Anh Chiêm, anh phải nhanh chóng đưa nó vào các công ty chúng ta mượn xác.

- Đầu tư toàn bộ sẽ khiến chuỗi tài chính của chúng ta có vấn đề.
Chiêm Hóa nhíu mày:

- Không có vấn đề gì đâu, tối đa sau bốn tháng sẽ kiếm lại gấp nhiều lần. So với chu kỳ tài chính tới sáu tháng, vì sao không toàn lực thi triển?

Chiêm Hóa gật đầu:

- Tôi có người bạn chí giáo, vay ở ngân hàng mấy trăm triệu muốn đầu tư vào hai công ty. Chuyện này tôi nói cậu biết trước.

- Để ông ta tham gia, cho đám người này ít xương ăn, không thể chúng ta ăn thịt, không cho người ta chút canh được.
Cao Hằng nói xong có chút mệt mỏi:

Vài ngày sau.

Tổng bộ An Lập Tín, Chiêm Hóa nói gấp với Cao Hằng vừa đi vào:
- Đỗ Vi ở Hoàng Thành vốn thoát thân nguyên vẹn sau vụ Hứa Trường Thành đột nhiên bị Vương Bạc bắt giam rồi, lấy lý do là vấn đề trốn thuế của tập đoàn Thanh Sơn, hơn nửa chuyện còn liên quan tới tỉnh Hà Nam, ủy ban tài chính tỉnh đã đóng cửa chi nhánh của Thanh Sơn tại Hà Nam, Chu Chiêu Phong cũng bị song quy. Thị trưởng Đỗ Đào của thành phố cấp tỉnh tỉnh Thanh Hải cũng bị kéo vào, khả năng sẽ bị lộ ra công ty mượn xác ở Thanh Hải, thậm chí uy hiếp tới Thương Hải.

- Cái gì?
Cao Hằng chấn động:

Nếu chuyện đúng như lời Chiêm Hóa nói thì một trận địa chấn cực lớn đang chầm chậm hình thành.

Chiêm Hóa đóng cửa văn phòng, dặn không cho ai quấy nhiễu, Cao Hằng khẩn cấp gọi điện vào số di động của Cao Thương Hải:
- Anh, thị trưởng Đỗ Đào bị làm sao rồi?

Có thể nghe thấy tiếng bước chân đi lại của Cao Thương Hải ở đầu kia điện thoại:
- Đỗ Vi, Đỗ Đào bị Triệu Lập Quân tra ra quan hệ thân thích, Đỗ Đào đã bị đưa đi vùng khác điều tra, nghe nói là lập công, cậu nói xem hắn lập công gì?

Tiếp đó có tiếng gì đó bị đập vỡ.

Cao Hằng cực lực trấn tĩnh lại:
- Vậy bây giờ phải làm sao?

- Không cần quá lo, anh sẽ tự kiểm điểm với bên trên, tranh thủ kéo dài thời gian, ở TW và địa phương đều có rất nhiều người đứng về phía chúng ta, họ không để anh xảy ra chuyện đâu, qua vài tháng nữa chuyện cải tổ hoàn thành là xong. Vương Bạc đem vấn đề trình báo lên cao tầng rồi, song không làm gì nổi anh ngay. Lão Tam, chú nắm mắt xích quan trọng, nhất định phải thành công.

Cúp điện thoại, Cao Thương Hải lấy giấy bút viết một bản kiểm điểm, chủ động nộp lên trung kỳ ủy, thừa nhận sai lầm của mình, bao gồm sổ sách tập đoàn Tân Nguyên không được rõ ràng, sử dụng tiền công, con cháu nhận những món quà quý trọng.

Bản kiểm điểm của Cao Thương Hải giao lên nhanh chóng được phó bí thư Trung kỷ ủy phê duyệt, đánh giá sơ bộ là tốt, thái độ chính xác, nhưng còn cần phải nói rõ hơn về vấn đề kinh tế, song có thể vừa công tác vừa khai báo.

Cùng lúc đó tập đoàn lợi ích xung quanh Cao gia đồng loạt lên tiếng, đảm bảo cho bảy công ty dưới tập đoàn Tân Nguyên liên quan tới số tiền hàng chục tỷ, gián tiếp ảnh hưởng tới kế hoạch hướng đi tài chính cả trăm tỷ đằng sau được hoàn thành thuận lợi.

Ở trường đảng TW, một vị phó hiệu trưởng đang ngồi nói chuyện với Mục Ngạn Dung:
- Dù sao Cao Thương Hải cũng có công lớn, một năm Tân Nguyên đón thuế tới 10 -20 tỷ, đưa rất nhiều hoạt động có tiếng trên thế giới vào trong n ước, giúp quảng bá cho hình ảnh đất nước. Trước kia chấp chính ở Ninh Tây, lập

nên nhà máy luyện hóa đứng thứ 18 trên thế giới, cho tới nay cống hiến với Ninh Tây vẫn được người dân nơi đó đánh giá rất cao.

Hệ phái Mục Ngạn Dung hiện không ủng hộ trì hoãn điều tra với Cao Thương Hải, không ít người lần lượt tới du thuyết vị phó hiệu trưởng thường trực trường đảng TW có tiếng nói và sức ảnh hưởng tới rất nhiều quan lớn rồi.

Mục Ngạn Dung lặng lẽ lắng nghe, đặt cốc trà xuống:
- Tôi biết rất nhiều người muốn bảo vệ cho thằng nhóc họ Cao đó, nhưng công trạng không thể chuyển thành đặc quyền tư lợi, nếu không thì đâu còn nguyên tắc và tính đảng nữa. Duy trì cái vỏ ngoài, nhưng không duy trì được sức sống, chỉ có kiên trì chân lý và sửa chữa sai lầm mới là sự đảm bảo cho tồn tại của đảng. Lão Trịnh, không đồng ý với tôi sao?

- Ài, chị nói cũng đúng.
Ông già mặt tang thương thở dài, cuối cùng gật đầu.

Cho dù có nhiều tiếng nói phục vụ cho đoàn thể lợi ích, nhưng vẫn còn những người kiên trì nguyên tắc.

Ở tỉnh Hà Nam, tỉnh Thanh Hải, tỉnh Sơn Đông, những cao tầng và người nhà của bảy công ty kia hoảng hết cả lên, chạy ngược chạy xuôi tìm cách thoát thân.

Bắc Kinh vào mùa thu, lá cây bắt đầu điêu tàn, một cuộc họp nghiên cứu thảo luận diễn ra ở Trung kỳ ủy, không khí căng thẳng, đây là cuộc thảo luận thứ sáu, trở lực quá lớn, cuối cùng thông qua quyết định " hoãn dùng thuốc mạnh, lấy khuyên bảo là chính, xử phạt là phụ", tựa hồ tạp thời gác lại sự kiện này.

Mà cùng lúc đó.

Truyền thông tài chính trong nước, tờ Thời sự tài chính của Truyền thông Ba La đưa ra một báo cáo, vạch trần tấm màn đen trong việc cải tổ công ty Hưng Hóa, báo cáo có tư liệu vô cùng tường tận, chỉ cần một vài con số đưa ra khiến bất kỳ người nào nắm được tình hình phải toát mồ hôi lạnh. Tất nhiên vì là báo đăng không thể tiến lộ quá nhiều, song chừng đó nói lên tầm nghiêm trọng sự việc, vả không ai biết trong tay tờ báo này có tài liệu gì nữa.

Một cục đá khơi lên muôn tầng sóng.

Cao Lãng Đào vừa hay tin, lập tức nổi giận gọi điện cho Cao Thương Hải:
- Anh, anh không biết mình đang làm cái gì à, sao để chuyện này tới cả thằng nhãi Tô Xán kia cũng biết?

Cả Cao hệ chấn động.

Cao Hằng và Cao Thương Hải gặp mặt, không ai giữ được ung dung quý tộc nữa, lo lắng trùng trùng nói:
- Vương Bạc đã hành động, Tô Xán cũng đã ra tay rồi.

Căn phòng không bật đèn, mặt Cao Thương Hải chìm vào trong bóng, chỉ có ánh lửa đỏ bập bùng từ đầu thuốc lá.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 7 - Chương 12: Vĩ Thanh: Muôn vẻ cuộc đời

V

ương Bạc mật thiết giám thị động tĩnh của Cao Thương Hải, cùng Tô Xán ăn cơm nói:
- Cao Thương Hải xin nghỉ bệnh năm ngày, chiều hôm qua mới tới tập đoàn Tân Nguyền đi một vòng, đặc biệt hẹn cao tầng tới CLB Hương Sơn uống trà, cả bí thư Tào của Trung kỳ ủy cũng mời, cháu nói xem, hắn định làm gì?

Từ khi thế cục trở nên nghiêm ngặt, nhất là bài báo được tung ra, Tô Xán nghe lời của Vương Bạc, ở trong đại viện thành ủy Dung Thành, từ phương diện an bài cùng với phạm vi ảnh hưởng sự kiện, y không hợp ở lại Đh Thượng Hải nữa.

- Chẳng lẽ là kế hoãn binh?
Tô Xán lẩm bẩm, nhưng lập tức tỉnh ngộ:
- Cao Thương Hải muốn chạy rồi, bây giờ Trung kỷ ủy, trung tộ bộ cùng bộ công an đều vào quộc, ông ta không thể bày kế hoãn binh nữa, cho nên tung ra khói mù, mục đích thực sự là muốn ra nước ngoài. Một khi để ông ta đi, tập đoàn Tân Nguyên thông qua kế hoạch trọng tổ xong là chứng cứ sẽ hủy hết.

Vương Bạc cười, lấy điện thoại ra:
- Chú cũng nghĩ như cháu vậy.

Sân bay Bắc Kinh hết sức yên tĩnh, một nam tử trung niên mặc âu phục sang trọng, tay cầm vali, bước chân có phần vội vã, được hai tiếp viên dưới đất xinh đẹp đón vào phòng đợi lên máy bay.

Ông ta đi tới phòng nghỉ riêng, lấy di động ra bấm số, chuông mới reo một lượt đầu kia đã có tiếng kích động của Cao Hằng:

- Anh.

Cao Thương Hải thở dài:
- Không sao đâu, Tiểu Hằng, anh sẽ đi Hong Kong trước, sau đó chuyển máy bay Vancouver. Chị dâu cậu đã chuyển tài khoản đi trước rồi. Anh đi là mọi người sẽ an toàn, không ai làm gì được các cậu nữa. Chỉ cần một ngày anh không có vấn đề, bảy công ty sẽ không có vấn đề, phương án được đại hội cổ đông thông qua, không ai can dự được vào quá trình này nữa.

Tắt điện thoại, Cao Thương Hải vắt chân quan sát xung quanh, không có vấn đề gì, ông ta ung dung nhắm mắt, mấy ngày hôm nay ông ta nghỉ ngơi không được tốt, hai mắt cay xè. Được một lúc thì nghe thấy loa thông báo hành khách lên máy bay.

Cao Thương Hải vuốt thẳng quần áo, cầm vali da, đi về phía cổng, nhưng có bốn nam tử đứng đợi sẵn đưa giấy tờ chứng minh ra, nói:
- Chủ tịch Cao, xin lỗi, chúng nhận lệnh ngăn ông xuất cảnh.

Cao Thương Hải ngớ ra, sau đó trấn tĩnh nói:
- Không nhầm chứ, tôi đi Hong Kong công tác được phê duyệt của Trung tổ bộ và Trung kỷ ủy đấy.

Một người vỗ vai ông ta, lấy ra lệnh "song quy" không nói một lời.

"Uỵch!" Mọi người bị tiếng tiếng động quay sang, chiếc vali cùng Cao Thương Hải đổ xuống đất.

Ngày 22 tháng 7 Trung kỷ ủy đưa ra lệnh song quy với Cao Thương Hải, trung tổ bố tuyên bố tổng giám đốc, bí thư đảng ủy, tổ trưởng tổ lãnh đạo tập đoàn Tân Nguyên do "nguyên nhân cá nhân" đã từ chức, chọn người thay thế sau.

Cao Thương Hải cuối cùng trong quá trình đấu tranh, khai nhận các vấn đề kinh tế vi phạm kỷ luật nghiêm trọng, đồng thời cũng nói rõ kế hoạch lợi

dụng chỉnh hợp ra sao.

Đồng thời còn hiềm nghi thông qua kênh đầu tư nước ngoài để rửa tiền cùng di chuyển tài sản, tham dự rửa tiền có tập đoàn đầu tư An Lập Tín, sau đó thông qua trạm trung chuyển Hong Kong đi ra ngoài, điều tra tiếp tất nhiên là phương hướng không rõ.

Tất cả công ty liên quan tới việc dùng tin tức mật mưu lợi đều bị hội ủy ban chứng khoán cùng cơ cấu kiểm toán liên quan tham gia hạch tra chỉnh đốn tài sản.

Trong một đêm không biết bao nhiêu người bạc tóc, bao gồm cả Cao Hằng, hắn cũng bị cuốn vào vụ án Cao Thương Hải, còn là người hiềm nghi chủ yếu, thông qua quỹ đầu tư IDD, An Lập Tín tiến hành rửa tiền, giao dịch phi pháp, mấy tỷ của hắn bị mắc kẹt.

Cùng với việc đi sâu điều tra vụ án Cao Thương Hải, cơ quan hữu quan lục tục phát hiện chứng cứ phạm tội Cao Hằng đứng sau thao tác giao dịch phi pháp, mấy ngân hàng cùng công ty liên quan cùng nhau khởi kiện xí nghiệp Cao gia, đơn kiện rơi xuống như tuyết làm tòa án đau đầu. Tránh cho những xí nghiệp này đổ bể phá sản gây ra thiệt hại to lớn, chính phủ địa phương thành lập khẩn cấp ban trọng tổ, đứng ra tiến hành quản lý đồng thời đảm bảo tín dụng. Thế nhưng những công ty ngoại cảnh của cao gia thì lao dốc không phanh, hơn 2 tỷ USD giá trị thị trường bốc hơi, không gì cứu vãn nổi.

Cao Thương Hải, Cao Hằng rơi vào vào trong vòng tố tụng thẩm tra giằng dai, có lẽ phải đợi tới năm sau khi khai báo vấn đề cũng kiểm chứng xong mới có thể xét xử, đến cuối cùng có kể luận cũng vài năm nữa, ảnh hưởng Cao lão gia tử chưa hết, nhiều kẻ muốn che dấu tội lỗi ra sức bảo vệ cùng giảm bớt ảnh hưởng, hai anh em họ có thể không phải án phạt đích đáng. Song giờ đề đế chế tài chính họ gây dựng sụp đổ hàng ngày, người thân

trong gia tộc mạng ai nấy lo, vội vàng ôm tiền bay tứ tán khắp nơi, Cao gia không bao giờ khôi phụ được hào quang năm xưa nữa.

Chiêm Hóa cũng bị công an Thượng Hải bắt giữ khẩn cấp, thành tin chấn động giới tài chính tam giác Trường Giang.

Nghe nói ngày bị bắt, Chiêm Hoa vẫn ung dung ngậm điếu xì gà, chỉ lắc đầu cười khổ, lẩm bẩm:
- Chỉ trách tôi quá cố chấp, rốt cuộc chưa kịp dạy cậu một bài học đã nhận được một bài học rồi.

Trong một năm qua xảy ra quá nhiều việc, đế quốc tài chính của Cao hệ sụp đổ, Facebook TQ đột phá 50 triệu người dùng, Vương Thanh tới Thượng Hải cùng lãnh đạo TW cắt băng khánh thành TTTM Đôn Hoàng, Truyền thông Ba La trở thành tạp chí có tiếng nói trong nước, Vương Bạc là ngôi sao chính trị sáng chói đang lên.

Còn Tô Xán, Đường Vũ, Trương Tiểu Kiểu, Tiêu Húc, Lý Hàn, Đồng Đồng, Nguyễn Tư Âu, Vương Đông Kiện tham gia lễ tốt nghiệp long trọng.

Bọn họ mặc trang phục học sĩ, ngồi ở nhà thi đấu rộng lớn, tiếp nhận bằng cùng vô số tiếng vỗ tay và hoa tươi.

Vốn Đh Thượng Hải muốn Tô Xán lên phát biểu trong lễ tốt nghiệp, thế nhưng Tô Xán nhường vinh dự này cho nữ sinh Canada học khoa tiếng Trung, bất kể là nữ sinh này lúc kết thúc ngâm đoạn kinh kịch làm toàn bộ nhà thi đấu nổi tung hay là hét lớn:
- Khoảng cách xa nhất trên thế giới này không phải là sinh tử, mà khoảng khoảng cách KTX 21 tới KTX 22 chỉ có một trăm mét, nhưng quản lý không cho tôi vào.
Khiến người ta cảm động rơi lệ.

Cuối cùng một nữ phó viện trưởng học viện kinh tế phát biểu:

- Khi tôi còn trẻ, tôi muốn được nổi tiếng, tôi muốn làm minh tinh, muốn đóng phim, muốn đi xe đắt tiền, có đoàn người theo sau cổ vũ. Nhưng bây giờ định nghĩa thành công khác rồi, thành công là có được những người bạn thân thiết chia sẻ mọi đắng cay ngọt bùi, bi hoan ly hợp trong cuộc sống. Sống trên đời quan trọng nhất là sống cho chân thật, sống cho chính trực, sống cho đáng sống, sống hết mình, theo đuổi nhiệt tình chân chính ...

Lá cây ngô đồng phiêu lạc, cỏ dại vẫn mọc phây phây giữa khu nhà, tiễn đám sinh viên tốt nghiệp điên cuồng đi, lại nghênh tiếp những tân sinh viên non nớt khuôn mặt ngơ ngác vào trường.

Trình Thông Thông đã đi Đức du học, cái tính thích khoe khoang là thứ không sao sửa được, trên trang facebook cá nhân của mình đăng đủ các loại ảnh, ảnh đài phun nước giữa trường, ảnh anh chàng Đức mũi cao mắt xanh, các loại phong cách kiến trúc La Mã, Phục Hưng, Baroque trông như truyện cổ tích. Phối hợp với áo choàng dài trắng của Trình Thông Thông, làm giống như cánh cửa thế giới Walt Disney chưa đóng kỹ làm nhân vật trong đó chạy ra. Những bức ảnh cũng lời bình sắc xảo thu hút không ít người xem, riêng lượt người bấm like mỗi bài viết đã lên tới vài nghìn.

Bức ảnh gần đây nhất của Trình Thông Thông chỉ có cốc cà phê trong bối cảnh lá đỏ rụng đầy đất, nói nhớ mọi người, nhớ Đường Vũ, ở mùa đông Münich nhớ tất cả mọi người.

Cùng lúc đó Tô Xán nhận được tin Lâm Lạc Nhiên sắp kết hôn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 7 - Chương 13: Vĩ Thanh: Cứ như thế chạy tới vĩnh hằng

Mùng 8 Tết, rất nhiều người gọi điện cho Tô Xán, hỏi y khi nào tới Bắc Kinh.

Tết này Tô Xán trốn tiệt về Hoàng Thành nghỉ ba tuần, cùng cha mẹ ngồi thuyền dạo chơi Yến Tắc Hồ, ánh nắng mặt trời chói chang ở mùa đông Hoàng Thành làm y lột một lớp, bây giờ có sắc màu đồng rám nắng khỏe mạnh chứ không trăng trắng tai tái hơi bệnh như ở trường.

Tô Xán trả lời y sẽ tụ họp ở Dung Thành cùng Đường Vũ, sau đó đi cũng những người khác như đám Tiết Dịch Dương, Lưu Duệ, Trương Hiền cùng vài người bạn thân của Lâm Lạc Nhiên ở Nhị Thập Thất Trung ngồi cùng chuyến bay tới Bắc Kinh.

Rốt cuộc không thể trì hoãn, điện thoại thúc giục rất nhiều, Tô Xán phải lên đường.

Trong phòng đợi sân bay có chút huyên náo, Lưu Duệ căng thẳng hỏi nhỏ Tô Xán:
- Tao chỉ có một bộ comple cũ dùng hôm đi phỏng vấn xin việc, có vấn đề gì không?

- Không sao đâu.
Tô Xán lắc đầu, vỗ cánh tay hắn:

Mấy người bạn của Lâm Lạc Nhiên đang sôi nổi bàn tán với nhau, chuyện hai nhà Ngụy Lâm thông gia ngay cả báo chí thủ đô cũng cho đăng tin, nức lời khen trai tài gái sắc, còn nói ở hôn lễ sẽ có những nhân vật lớn tham dự, nghĩ thôi đã hâm mộ.

Tô Xán biết thời gian này chuyến bay tới Bắc Kinh tham gia hôn lễ của Lâm Lạc Nhiên và Ngụy Viễn Hồ không chỉ có một nhóm này, phân thời gian khác nhau chuyến bay khác nhau từ các vùng khác nhau, giống như tên lửa vọt lên không trung, mang theo cái đuôi lửa đỏ rực bay tới mục tiêu. Tô Xán từng vào trang Facebook của Ngụy Viễn Hồ xem ảnh hắn và Lâm Lạc Nhiên đi chọn váy cưới, có tới gần 10 nghìn lượt thích, vô số lời chúc phúc của cả người quen và không quen.

Chỉ là bức ảnh rất bình thường, hai người nắm tay nhau, Ngụy Viễn Hồ ghé tai thì thầm với Lâm Lạc Nhiên, Lâm Lạc Nhiên phồng má giận dữ cái gì đó. Vẻn vẹn như thế thôi phá tan nát tâm tình của Tô Xán, cảm giác trái tim bị rút cạn máu rồi lại ào ào đổ về, đau đớn khó chịu.

Thiếu chút nữa y không kìm nén được sử dụng đặc quyền của mình xóa béng cái trang đó đi.

Đường Vũ lặng lẽ dựa vào bả vai Tô Xán, Tô Xán ngửi mùi thơm trên người cô, đó là cái mùi làm y vấn vương cả đời.

Xuống máy bay, đi ra đại sảnh nhìn thấy Vương Uy Uy mặc bộ áo sơ mi lụa màu thẫm, nhìn kỹ còn thấy được hoa văn ẩn, rất đẹp trai bất phàm. Hắn đã thi đỗ làm nghiên cứu sinh của Trung Thanh Viện, qua 15 tháng Giêng này sẽ học nghiên cứu sinh dưới tay giáo sư có tiếng của khoa xã hội.

Vương Uy Uy đi tới ôm Tô Xán một cái nói:
- Tiểu Ngũ bận rộn chuẩn bị hôn lễ của Lạc Nhiên không tới được.

- Ừm.
Tô Xán biết lúc này Lâm Trứu Vũ gặp mình, với cái tính của hắn sẽ không nói gì hay ho, lần gần đây nhất Tô Xán nói chuyện với Lâm Trứu Vũ là mùng 1 tháng 5 năm ngoái, khi hắn tổ chức du lịch dã ngoại muốn rủ Tô Xán đi, nhưng Tô Xán khéo léo từ chối không đi, lúc đó Lâm Lạc Nhiên ở

bên cạnh quát gì đó, đấy cũng là lần gần nhất Tô Xán nghe thấy giọng Lâm Lạc Nhiên.

Tô Xán sau lần đuổi khỏi HĐQT Facebook Mỹ về nước vào tháng 8 năm 2004, Đường Vũ tổ chức buổi tụ hội bạn bè, từ đó tới nay là tháng 2 năm 2006, một năm bảy tháng rồi Tô Xán chưa gặp Lâm Lạc Nhiên.

Phía sau Vương Uy Uy là Lý Bằng Vũ, từ một năm trước hắn chính thức thành tổng giám sát bộ phận bào trì của Facebook TQ, vị trí trợ lý của hắn giờ do Đồng Đồng đảm nhiệm. Ngoài ra chỉ còn một người nữa Tô Xán quen là Lỗ Nam Nam, mấy nam nữ trẻ tuổi còn lại thì Tô Xán không biết rồi, nhưng rất nhiệt tình tới chào hỏi Tô Xán.

Tới đón bọn họ là một loạt xe Mercedes, lên xe khởi động, bọn họ tới tứ hợp viện số 47 trong ngõ Sử Gia, đó là viện tử cũ lắm rồi, nhìn bên ngoài cứ như trở về quá khứ, nhưng đi vào lại khác hẳn, ba phía đông tây nam là tiểu ốc đẹp đẽ, căn phòng phía tây còn ghi biển "Tây viên hàn mặc", ao giữa sân được dùng đá nhỏ đắp thành giả sơn trông rất đặc biệt, sân trồng thạch lựu, bồn hoa toàn là nguyệt quý, cùng giàn nho che nắng.

- Đây là nơi Lạc Nhiên sống khi còn nhỏ, bố cục này ở chỗ chúng tôi gọi là "vườn nửa mẫu", khi nhỏ tôi, Lạc Nhiên, Tiểu Ngũ từng xuống ao này mò tôm cá nướng ăn, cô ấy con từng ngã từ trên cây thạch lựu xuống gãy cả răng, khóc nức nở. Mỗi năm tới mùa đi hái lựu là thời gian hạnh phúc nhất của chúng tôi ...
Vương Uy Uy lấy chìa khóa mở cánh cửa lâu ngày không tra dầu kêu kẽo kẹt:
- Hiện giờ Lạc Nhiên không có thời gian rồi, còn đang cùng nhóm bạn đi mua đồ trang trí, tôi tới an bài mọi người, không cần ở khách sạn nữa, để hành lý ở đây luôn.

Mọi người lần lượt lấy hành lý từ xe cho vào phòng riêng mình, Tiết Dịch Dương hỏi:

- Còn những người khác đâu?

Vương Uy Uy chỉ ngã rẽ đầu đường:
- Từ nơi này đi nửa tiếng là tới khu nhà ở của bộ ngoại giao, những người bạn ngoại tỉnh của Lạc Nhiên ở đó, còn cả nhà mẹ Lạc Nhiên nữa. Giờ chúng ta đi xem phòng tân hôn của Lạc Nhiên, tối lại về đây.

Đó là một biệt thự sơn trang cực đẹp, đường phố sạch tới mức tưởng chừng như không có hạt bụi nào, đường lát bằng bạch nung nâu đỏ, một màu xanh bạt ngàn của những bãi cỏ được cắt tỉa gọn gàng, đèn đường kiểu Âu và những căn biệt thự hai tầng màu trắng thấp thoáng.

Rất dễ dàng tìm được mục tiêu, bởi hàng rào được treo đầy bóng bay sặc sỡ đủ màu.

Biệt thự có cái vườn nhỏ bên nhà, một hồ bơi sân sau cùng bãi cỏ rộng lớn tổ chức tiệc ngoài trời hay dạo chơi thư giãn, diện tích nhà ở không quá rộng, rất phù hợp với tính cách Lâm Lạc Nhiên, xem ra Ngụy Viễn Hồ bỏ công sức không phải ít.

Tô Xán vừa mới tới liền gây ra đợt sóng xôn xao, liên tiếp những người ăn mặc sang trọng đi tới bắt tay Tô Xán một cách nồng nhiệt :" Tô Xán, tôi luôn luôn muốn gặp cậu." Về sau Tô Xán mới biết những người này là bạn Ngụy Viễn Hồ, tuy thế không ảnh hưởng tới nhiệt tình họ dành cho Tô Xán.

Tiết Dịch Dương đứng bên Lưu Duệ, cực kỳ khó chịu lẩm bẩm:
- Đi với nó mất hết cảm giác tồn tại, như chúng ta là cái bóng trên sàn nhà vậy.

Bãi cỏ đằng sau nhà đang tổ chức bữa tiệc buffet gồm các loại bánh ngọt, hoa quả, nước giải khát. Mọi người nói là tới giúp bố trí phòng tân hôn cho Lâm Lạc Nhiên, thực chất là tụ hội với nhau thôi, còn thực sự được vào phòng tân hôn chỉ có vài cô bạn gái thân thiết của Lâm Lạc Nhiên.

Không lâu sau bên ngoài có chiếc Audi trắng muốt đỗ lại ở cửa, Lâm Lạc Nhiên cùng đoàn quân đi mua sắm về nhà, vẫn là mái tóc màu hạt dẻ hung hung dợn sóng, nhưng không còn cách ăn mặc cá tính hóa như trước kia, một chiếc áo thun trắng bó sát người, phác họa lên đường cong đầy đặn, một chiếc quần jean đơn giản, trông thùy mị dịu dàng hơn nhiều, không phải dáng vẻ đại tiểu thư điêu ngoa Tô Xán hay thấy, mà đôi phần thục nữ của cô dâu sắp về nhà chồng, xem ra Ngụy Viên Hồ có ảnh hưởng không nhỏ tới Lâm Lạc Nhiên, trong khi Tô Xán không thể làm được điều đó, nghĩ vậy Tô Xán như bị dao cắt, nhưng đây là lựa chọn của y.

Hai người không có thời gian nói chuyện gì cả, nhìn nhau gật đầu mỉm cười một cái có phần lạ ẫm xa cách, rồi Lâm Lạc Nhiên bị đám đông xúm quanh, trong đó có Lục Gia Anh mẹ cô, mấy bà cô bà dì, Tô Xán đều gặp hết rồi.

Trời đã tối, Đường Vũ tham gia vào đội ngũ bố trí tân phòng, đường ngoài biệt thự sáng lên từng ngọt đèn không quá sáng như đèn cao áp càng có không khí, Tô Xán đứng trên bãi cỏ, sau lưng y là đám người trong biệt thự vẫn thừa tinh lực nô đùa, đưa tay ra hướng lên trời, trên đó là bầu trời đêm không trăng, không sao, đen nhóm, đen không thấy có bờ bến nào cả.

Bên cạnh đột nhiên có làn gió thơm truyền tới, mang theo mùi hương quen thuộc, không cần quay người Tô Xán Tô Xán cũng biết là ai đi tới.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 7 - Chương 14: Vĩ Thanh: Cứ như thế chạy tới vĩnh hằng (2)

L

âu lắm rồi không gặp.
Lâm Lạc Nhiên nhỏ nhẹ nói:

- Ừm.
Chỉ là một câu nói bình thường, nhưng với Tô Xán bây giờ hết sức khó khăn, chưa bao giờ ngờ có ngày hai bọn họ nói chuyện với nhau như vậy.

Bắt đầu từ sự kiện ở Facebook đó, Tô Xán lần nữa được nhắc nhở rằng vận mệnh đôi khi bằng nhiều cách sẽ quay lại quỹ đạo cũ, Tô Xán thực sự sợ hãi, làm sao quên được mũi dao oan nghiệt từng kết liễu sinh mạng Đường Vũ đang độ tuổi rực rỡ, từ trước tới nay Tô Xán luôn tìm mọi cách kéo Đường Vũ ra khỏi vận mệnh đó, nhưng y chợt nhận ra mình rất có khả năng là nhân tố lớn nhất tạo nên bi kịch, nói chính xác là quan hệ của mình và Lâm Lạc Nhiên, Tô Xán không muốn chuyện biến thành chính y là người yêu từ thời trung học bị Đường Vũ nói lời chia tay, chỉ nghĩ tới Đường Vũ không còn ở bên cạnh, Tô Xán không chịu đựng nổi rồi.

Tô Xán không muốn mạo hiểm chút nào trong chuyện này.

Hơn nữa đã không thể cho Lâm Lạc Nhiên một kết quả nào, vậy chỉ có thể cắn răng chấm dứt tất cả, nếu không đó là sự bất công với cả Lâm Lạc Nhiên lẫn Đường Vũ.

- Tôi sắp gả cho người ta rồi.

Gió thổi bay mái tóc dài của Lâm Lạc Nhiên cọ lên mặt Tô Xán, Tô Xán không dám nhìn cảnh này, y sợ làm đau phần mềm yếu nhất trong nội tâm.

Tiếp đó y cảm thấy hai bàn tay mát lạnh đặt lên má mình, béo má y kéo ra ngoài, bộ dạng buồn cười này làm Lâm Lạc Nhiên không nhịn nổi phì cười thành tiếng:
- Vẻ mặt này của cậu thế nào đấy hả, vui lên một chút, tôi tìm được nam nhân tinh phẩm để kết hôn, chẳng lẽ cậu không chúc phúc sao?

Tô Xán hít sâu một hơi, đã cố gắng lâu như vậy rồi, không thể để làm hỏng tất cả:
- Chúc hai người bạc đầu giai lão, vạn thọ vô cương.

Đôi mắt Lâm Lạc Nhiên thoáng qua chút tức giận:
- Xéo qua một bên, lời của cậu sao mà nghe ngứa tai thế?
Rồi nheo mắt lại đánh giá Tô Xán:
- Cậu cường tráng lên nhiều, da cũng khỏe khoắng hơn.

- Biết làm sao, thời tiết ở Hoàng Thành là thế đấy, cho dù là mùa đông cũng trời trong nắng ấm, huống hồ lại suốt ngày quanh quẩn bên hồ.
Tô Xán mỉm cười:
- Bạn cũng thay đổi không nhỏ.

Lâm Lạc Nhiên ngồi khoanh chân trên bãi cỏ, rồi đưa tay vỗ vỗ bên cạnh mình, Tô Xán chú ý, tay Lâm Lạc Nhiên không đeo nhẫn.

Y cũng không biết sao mình nhạy bén đến thế.

Nhưng có ý nghĩa gì đâu, mai sẽ có, giờ này ngày mai cô ấy sẽ cùng nam nhân khác ở trong phòng tân hôn của bọn họ, Tô Xán suýt chút nữa đã bỏ đi, không tham dự hôn lễ này nữa, nhưng y không thể làm thế, nên từ từ ngồi xuống, chỉ muốn ngồi mãi như vậy tới khi biển cạn đá mòn.

Lâm Lạc Nhiên không còn cảm giác lãnh đạm và khoảng cách với Tô Xán như lúc mới gặp lại nhau nữa, khôi phụ bộ dạng náo nhiệt đầy sức sống giống như trước kia, cùng nô đùa, cùng xách cặp tan học, cùng uống bia hè

đường, khôi phục dáng vẻ Lâm đại tiểu thư có động có tĩnh, hai người nói rất nhiều chuyện, toàn bộ là tình hình hơn một năm chia cách vừa rồi.

Cảm giác rất tốt, tiếc rằng mai tới tất cả những thứ mỹ hảo ngắn ngủi này sẽ tan biến, mọi thứ kết thúc ở đây, rồi thành quá khứ.

Nghĩ tới đó Tô Xán đột nhiên không kìm lòng được, nói:
- Bạn vừa mới tốt nghiệp nửa năm thôi, vì sao vội kết hôn như thế, nên tìm công tác trước, thích ứng với xã hội, tích lũy kinh nghiệm công tác, đặt toàn bộ tâm tư vào sự nghiệp, vì quốc gia thêm giàu mạnh, sao vội vàng như vậy?

Lâm Lạc Nhiên quay đầu đón ánh mắt Tô Xán, đôi mắt lóng lánh như hắc bảo thạch tựa hồ nhìn thấu nội tâm y:
- Trước kia tôi hỏi cậu, nếu như tôi quen cậu trước Đường Vũ thì kết quả có khác đi không? Vậy bây giờ cậu đã có câu trả lời chưa?

Bị ánh mắt Lâm Lạc Nhiên dồn ép, Tô Xán im lặng một lúc, cắn răng nói:
- Chính bởi vì không thể quay trở lại được, cho nên mình không thể cho bạn đáp án.

Lâm Lạc Nhiên đau lòng lắc đầu, đứng dậy xoay người bỏ đi.

Trời đã khuya, đám Tô Xán rời biệt thự tân hôn của Lâm Lạc Nhiên, trở về tứ hợp viện ngõ Sử Gia.

Cũng may là trong ngõ không tới mức tối đen làm người ta tuyệt vọng như Tô Xán nghĩ, nhiều ánh đèn hắt ra, rất ấm áp. Bên cạnh đám Lưu Duệ và Tiết Dịch Dương rất hưng phấn nói cười, còn hẹn nhau ngày mai nhất định phải đánh chén no say thế nào.

Tô Xán không sao hòa nhập vào với bọn họ.

Có lẽ bây giờ về ngủ một giấc thật say sưa, mai tỉnh dậy không cần tới tham dự hôn lễ, hết thảy liền kết thúc.

Thế nhưng đêm đã rất khuya mà Tô Xán không ngủ dược đi bộ dưới giàn nho, nhìn cây lựu và ao nước, nước trong ao đã cạn, tất nhiên không thể thấy tôm cá mà khi nhỏ đám Vương Uy Uy bắt khi còn nhỏ. Ngồi xuống cái bàn đá, nhìn giàn nho xanh, nhìn cây lựu, nhìn giả sơn, phảng phất như nghe thấy tiếng người lanh lảnh cô gái nhỏ chạy tung tăng nơi này.

Đó là quỹ tích cuộc sống, cách đây nhiều năm Tô Xán tình cờ gặp cô gái đó, thế rồi chẳng bao lâu nữa họ sẽ chia thành hai đường mãi mãi rời xa nhau.

Đường Vũ cũng không ngủ được, nên khi Tô Xán vừa dậy rời phòng là cô biết rồi, nhưng cô không lên tiếng ngăn cản, tâm trạng Tô Xán lúc này dứt khoát không tốt, tâm trạng cô cũng không khá hơn, ngồi trên giường, mặt gục xuống gối, đợi rất lâu, sợ Tô Xán ở ngoài nhiễm lạnh, Đường Vũ rời giường.

Nhẹ nhàng mở mở cửa, đột nhiên cô ngửi thấy trong gió có một mùi lạ làm lòng cô trầm xuống.

Quả nhiên y như rằng, đêm mùa xuân Bắc Kinh, trời lạnh băng, Tô Xán mặc đồ ngủ, chỉ khoác qua loa một cái áo, ngồi trên bàn đá, chân dẫm lên ghế, mắt ngơ ngác nhìn đi đâu đâu, trong tay còn cầm một điếu thuốc cháy dở, nhìn rất cô tịch, u buồn.

Nhìn thấy Đường Vũ xuất hiện, Tô Xán lúng túng dập tắt điếu thuốc, còn ném xuống dẫm vài cái, lấy lý do sứt sẹo giải thích:
- Đám Kiều Thụ Hâm, Lâm Quang Đống toàn là người hút thuốc, ngửi khói còn nguy hại hơn cả, thế nên anh cũng đành phải hút .. ha ha…

Đường Vũ đau lòng, vì Tô Xán có lẽ hút thuốc lâu rồi, nhưng cẩn thận không cho cô biết, sợ cô buồn. Vì nguyên nhân khiến Tô Xán hút thuốc, cô

có thể hiểu. Cô chằm chằm nhìn y, trong mắt như thoáng có vệt nước óng ánh xuất hiện.

- Anh, anh sẽ không hút thuốc nữa …
Tô Xán vội nói, y từng thề, không bao giờ để cô gái này phải khóc.

Bản thân Tô Xán cũng hết sức kiềm chế rồi, y biết rõ hút thuốc lá có hại cho sức khỏe, nhưng y vốn không uống rượu, cũng không đi quán bar, không có thú vui nào, chỉ có cách này để phát tiết.

Thế nhưng bất ngờ là Đường Vũ không làm khó y ở chuyện này, đi tới cẩn thận kéo khóa áo khoác cho y, còn choàng cho y một cái khăn len, nói:
- Chưa bao giờ chúng ta đi dạo trong đêm, chúng ta đi chơi đi.

Không phải không thích, mà là quá đột ngột làm Tô Xán cảm thấy có chút bất an, nhưng tạm thời áp xuống, nói:
- Ừ, vậy vào phòng lấy thêm áo ấm.

- Không cần.
Đường Vũ dụi đầu vào vai Tô Xán, nói:
- Em sẽ dùng anh sưởi ấm, cõng em đi.

Lại lần nữa bất ngờ, Tô Xán tất nhiên không từ chối, ngồi xổm xuống để Đường Vũ ngồi trên lưng mình.

Đêm khuya lạnh lẽo, gió lùa rít gào trong con ngõ nhỏ vắng tanh, chỉ có tiếng bước chân của Tô Xán, Đường Vũ nằm sấp trên lưng Tô Xán, hai tay ôm chặt cổ y, má áp tai Tô Xán, hít nhẹ một hơi, mắt hơi nắm lại, khuôn mặt không còn sự lạnh lùng thường ngày, mang theo chút thỏa mãn hạnh phúc.

Mặc dù không hoàn mỹ, nhưng Đường Vũ cảm thấy mình không còn gì để không hài lòng nữa rồi, một năm cô đi Mỹ, Tô Xán không phụ sự tin tưởng của cô, Lâm Lạc Nhiên cũng không phản bội tình bạn của cô. Rồi hơn một

năm qua Tô Xán tránh mặt Lâm Lạc Nhiên, đem bao nhiêu tình cảm khóa chặt trong lòng, không một giây phút nào tỏ ra không vui, trước mặt cô lúc nào cũng là nụ cười rạng rỡ đó … đến cả chuyện hút thuốc cũng giấu được cô, đủ thấy y hao tốn rất nhiều tâm tư, có một chàng trai coi cô gái mình yêu quan trọng hơn bản thân, thực sự là quá đủ.

- Phù ..
Hơi thở Tô Xán trở nên nặng nề, y đã cõng Đường Vũ đi hết ngõ, đi qua ba dãy phố, tính ra cũng hơn 1 km, dù Đường Vũ khá nhẹ, dù gần đây sức khỏe y tốt hơn, nhưng bắt đầu không chịu được nữa, cánh tay Đường Vũ vẫn vòng qua cổ, làm hơi thở của y thêm khó khăn.

Đường Vũ chẳng hề có ý định rời khỏi lưng Tô Xán, còn hôn chụt lên má y một cái cổ vũ:
- Cố lên ..

Tô Xán cảm thấy bờ môi mang thơi hơi thở ấm áp in lên má, sau đó là đôi mắt sáng lấp lánh chứa toàn bộ thế giới đang nhìn mình, hít sâu một hơi, xốc Đường Vũ lên, cắn răng tiếp tục bước đi.

Đường Vũ cười khúc khích, cứ khi nào tay Tô Xán đặt dưới mông mình hơi lỏng ra lại hôn má y một cái, hoặc nói lời tình từ ngọt ngào, khiến Tô Xán càng lúc càng thở to, càng khò khè, phổi nóng rát, chân tay nhũn ra.

- Được rồi, dừng lại.

Đi tới một công viên nhỏ, Đường Vũ mới chịu tha cho y, cô vừa ra lệnh, Tô Xán như trút được gánh nặng, nhẹ nhàng đặt cô xuống, sau đó ngồi phịch xuống một cái ghế , thở một lúc, nói đứt quãng:
- Anh xin lỗi, chuyện này .. chuyện này …
Tô Xán rất hiểu vì sao Đường Vũ lại đột nhiên hành hạ mình như thế.

- Bỏ đi, em cũng biết anh yêu Lạc Nhiên từ lâu rồi, nhưng anh không làm em thất vọng.

Đường Vũ ngồi xuống, dựa người vào lồng ngực y, giọng hơi run:

Tô Xán ôm cô vào lòng, ôm thật chặt như muốn làm Đường Vũ hòa vào thân thể mình:
- Anh xin lỗi.

Đường Vũ trầm mặc một lúc, sau đó đẩy Tô Xán ra, nhìn vào mắt y nói:
- Phạt anh ra ngoài đường, hô to đúng một trăm lần câu "Đường Vũ, anh yêu em."

Dù cho hơi thở chưa đều, dù vừa rồi cõng Đường Vũ đi quãng đường xa, cổ họng khô cong, Tô Xán không chút do dự đi ra ngoài đường, bắc tay làm loa hét lớn:
- Đường Vũ, anh yêu em.

- Đường Vũ, anh yêu em.

- …

Không biết đủ 100 lần chưa, khi Tô Xán giọng khàn đặc, hét gần như không ra hơi nữa, Đường Vũ đi tới đằng sau, ôm chặt lấy y, hai mắt đỏ hoe, nghẹn giọng nói:
- Tô Xán, em không muốn cùng người khác chia sẻ anh, không muốn chút nào. Nhưng em càng không muốn nhìn anh không vui, anh không vui thì em cũng sẽ không vui, trước kia em nói rồi phải không, nhiệm vụ của anh là làm em được vui vẻ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển 7 - Chương 15: Vĩ Thanh: Cứ như thế chạy tới vĩnh hằng (3)

Khu biệt thự xa hoa kia có địa thế cao hơn mặt bằng chung một chút, vì thế khi bóng đêm dần tiêu tán, ánh sáng hoàng kim một ngày ló rạng có vẻ cũng tới sớm hơn nơi khác.

Lâm Lạc Nhiên đã thức dậy, thực tế cô suốt cả đêm không ngủ, nhưng hôm nay cô phải trải qua một ngày chính xác như kim đồng hồ.

Cô phải dậy vào lúc 5 giờ 40, tắm rửa sạch sẽ, đúng 6 giờ sẽ có nhà trang điểm nhà thiết kế tốt nhất thủ đô tới giúp cô mặc đồ cưới, mọi thứ phải hoàn thành trong vòng một tiếng. Cùng lúc đó ở căn nhà khác ở Bắc Kinh, một đội xe đi đầu là chiếc Cadillac CT6 bắt đầu kết hoa trên xe, toàn bộ quá trình này mất 30 phút. Sau đó Ngụy Viễn Hồ trong bộ comple trang trọng nhất lên xe đón dâu, cùng đội xe đắt tiền kia rầm rộ xuyên qua thành phố Bắc Kinh, thật chuẩn xác vào 8 giờ 30 tới nơi ở của Lâm gia tiểu muội, sau đó đến nơi tổ chức hôn lễ.

Đội ngũ thợ trang điểm xuống xe, thợ ảnh bấm chuông cửa biệt thự, cúi đầu chào hỏi sau đó đi lầu.

Lâm Lạc Nhiên mặc bộ bộ lễ phục màu trắng dài tới gối, thắt lưng đeo một dải lụa tím, không phải loại váy cưới dài chấm gót nở hoa nở hoa từng đóa rất khoa trương, đây chính là váy cưới của cô, đơn giản mà ưu nhã. Ngồi ở trước kính trang điểm, nhìn từng nhát chổi quét lớp phấn mỏng lên da mình, sau đó tóc được trải thẳng, rồi nhà tạo mẫu vấn lên, kết kiểu tóc mây.

Cô đang vì một nam nhân khác mà khoe trọn vẻ đẹp kinh tâm động phách của mình.

Ngồi bên cạnh Lâm Lạc Nhiên là Diệp Huy Thường, có điều lúc này lại không vui lắm, hỏi:
- Đây là chuyện cả đời đấy, em đã nghĩ chắc chưa?

Đội trang điểm ngạc nhiên không hiểu ý cô gái xinh đẹp này là thế nào, song vẫn tiếp tục công việc cho thật hoàn mỹ.

Lâm Lạc Nhiên ngẩn ngơ một lúc, đột nhiên đứng bật dậy, sau đó chạy ra ngoài. Lâm Trứu Vũ đang như kiến bỏ chảo nóng đi đi lại lại bên ngoài, bị Vương Uy Uy lẩm bẩm "không phải mình cưới vợ, sốt ruột cái quái gì?", đột nhiên thấy Lâm Lạc Nhiên chạy ra, đang định hỏi thì bị đẩy ngã chỏng chơ.

Lục Gia Anh ngồi ở phòng khách uống trà, nghe thấy động tĩnh quay đầu hỏi:
- A, xong rồi à, nhanh vậy.

Lâm Lạc Nhiên đi giày cao gót, chạy ù đi, vẫy tay với một đống người ở phòng khác:
- Con sẽ giải thích với mọi người sau.

Mở chiếc xe Audi vừa ngồi vào thì Diệp Huy Thường cũng chạy tới:
- Em ăn mặc thế này làm sao lái xe được, ngồi sang một bên để chị lái.
Sau đó đóng cửa xe lại, mặc bên ngoài có không ít người hốt hoảng chạy ra theo xem có chuyện gì.

Diệp Huy Thường nổ máy, dậm ga, nhìn đồng hồ nói:
- Còn 50 phút nữa.

Tim Lâm Lạc Nhiên đập dữ dội, nắm chặt hai tay vào nhau, chiếc Audi trắng muốt vọt ra khỏi biệt thự, tới đường lớn, qua mấy ngã tư, gặp đèn đỏ hai lần, cuối cùng cái ngõ nhỏ đầy hoài niệm xuất hiện trước mắt.

Đó là nơi lưu giữ hơn mười năm thơ ấu của cô, bây giờ một người ở trong đó.

Đoàn người Tô Xán đã ăn mặc chỉnh chu, đứng ở trong sân, đột nhiên nghe thấy tiếng xe phanh gấp, có tiếng bà già giật mình la lên, mọi người đồng loạt quay đầu về phía cửa, một cô gái xuất hiện.

Váy trắng hơn tuyết, cô gái như trăng chiếu sông đêm.

- Lạc Nhiên, bạn phải ở nhà đợi xe rước dâu tới chứ?
Lưu Duệ đang nhờ Tô Xán chỉnh lại hộ cà vạt mắt mở lớn:

Tiết Dịch Dương nhai bánh mỳ lót dạ mồm há ra, những người khác ngạc nhiên xì xào, chỗ này có hơn 10 người ở, không chỉ có nhóm Tô Xán.

Tô Xán đứng ngây ra như hóa đá còn Lâm Lạc Nhiên cứ vậy nhìn y không chớp, Đường Vũ dứt khoát đi lên, kéo hai bọn họ vào một gian phòng rồi đóng cửa lại.

- Tô Xán, tôi rất ghét cậu, tôi hận không thể mỗi ngày đá cậu vài cái, cắn cậu vài cái.
Lâm Lạc Nhiên vì chạy gấp mà hai má đỏ hồng hồng, ngực phập phồng, búi tóc cũng tán loạn, nhưng cô bấp chấp, ngân ngấn nước mắt nói:
- Nhưng tôi không thể nào kiềm chế được ý nghĩ muốn thấy cậu mỗi ngày mỗi ngày ...

Nói tới đó Lâm Lạc Nhiên nghẹn lại một lúc mới tiếp tục được:
- Vì ... Tô Xán, vì em yêu anh mất rồi.

Đường Vũ đưa tay bịt miệng, mắt đỏ hoe. Tô Xán thì run rẩy, lúc này ngay cả mặt trời tráng lệ của Bắc Kinh cũng trở nên không chân thân, nét mặt Tô Xán âm u như nơi mặt trời chiếu không tới, y rất muốn đi lên ôm Lâm Lạc Nhiên vào trong lòng, nhưng nhớ tới lời Đường Vũ nói đêm qua, một cô gái

toàn tâm toàn ý yêu mình như vậy, sẵn sàng làm ra hi sinh lớn như vậy vì mình, mình sao có thể ...

Điện thoại của Diệp Huy Thường vang lên liên hồi, cô bấm từ chối liên hồi, tay nắm chặt điện thoại, khi số hiện lên là của Vương Uy Uy mới nghe, sau đó gõ cửa sốt ruột nói:
- Xe bọn họ rẽ về đường phía này rồi, chúng ta không còn thời gian nữa đâu.

Lâm Lạc Nhiên mắt trân trân nhìn Tô Xán, thấy y thống khổ bóp chặt tay không nói gì, cô biết, bọn họ vĩnh viễn không thể ở cùng nhau nữa rồi.

Quật cường đưa tay lau mắt không để nước mắt tràn ra ngoài mi, sau đó dứt khoát xoay người, đẩy cửa chạy ra ngoài xe, khi cửa xe đóng lại, cô không cách nào kiềm chế được nước mắt tuôn rơi.

Chiếc Audi trắng khởi động rời đi, tới ngã tư gặp phải đội xe đang đi tới nơi này, làm giao thông tức thì bị tắc nghẽn.

Một đoàn người đi xuống, có cả Lục Gia Anh, Lâm Quốc Chu cùng một số trung niên áo véc đen, Lâm Lạc Nhiên đi ra, nhào vào lòng Lâm Trứu Vũ, hai anh em đi vào một chiếc xe, đội xe lên đường, giao thông mới thông suốt trở lại.

Địa điểm tổ chức hôn lễ ở nhà hàng Vương Phủ, vị trí ở gần cố cung, nằm trên tầng hai, có thể dung nạp được hơn 400 người.

Đoàn người Tô Xán tới nơi, ở đây Tô Xán như cái xác không hồn được vô số người bắt tay, chụp ành chung.

Cao tầng hai nhà Vương Lâm xuất hiện, Lâm Trứu Vũ béo ú mặc quân phục không ngờ lại hợp một cách khác thường, mỗi điều đi bên người cha mình thì khúm núm như thái giám đi bên cạnh hoàng đế, trông đến là tội, cha hắn bắt tay Tô Xán nở nụ cười hiếm có trên khuôn mặt nghiêm khắc, mẹ Lâm

Trứu Vũ thì hỏi thăm tình hình Tô Xán thời gian qua. Lâm Quốc Chu thở dài, ánh mắt có chút tiếc nuối, Lục Gia Anh nhìn Tô Xán rất thiếu thiện cảm.

Còn có Vương Bạc, rồi Vương Quế Đông anh cả của Vương Bạc, hay Vương Hải Bình, bọn họ nói rất nhiều, nhưng Tô Xán chẳng nghe lọt vào tai chữ nào, có một vị phó tỉnh trưởng muốn cùng Facebook TQ lập khu công nghệ cao ở tỉnh ông ta, Tô Xán không nhớ đó là cái tỉnh gì, nếu không có Đường Vũ ở bên cạnh y khéo léo ứng phó, có khi hôm nay y làm mếch lòng rất nhiều người.

Rất nhiều người khác đứng ngoài nhìn, đều muốn tiếp xúc với y, chỉ có điều hôm nay là ngày hai nhà Lâm Ngụy kết thông gia, Tô Xán không phải là nhân vật chính

Tranh thủ lúc cha mình không chú ý, Lâm Trứu Vũ vốn rất muốn đấm vào mặt Tô Xán, lúc này thấy mặt như xác chết của y, thở dài vỗ vai một cái nói nhỏ:
- Người anh em, tối nay chúng ta đi uống rượu, không say không về nhé.

Lúc này ở lối vào Ngụy Viễn Hồ trang phục comle đi tới, hắn nói với người đi cùng vài câu, bọn họ tách ra, Ngụy Viễn Hồ đi thẳng tới trước mặt Tô Xán, hai người nhìn nhau, Ngụy Viễn Hồ nhìn Tô Xán, nói:
- Tôi sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt.

Bất kể dù cố níu kéo thế nào, tàn dương cuối cùng cũng trút ánh sáng cuối cùng, bóng đêm phủ xuống.

Hôn lễ long trọng cũng tới hồi kết, pháo hoa phun sáng rực sân khấu, bạn bè hai bên liên tục nổ pháo giấy, giấy đủ màu bay khắp lễ đường rộng lớn, Lâm Lạc Nhiên khoác tay Ngụy Viễn Hồ đi lên sân khấu trong tiếng reo hò vang dội.

Lâm Lạc Nhiên nhìn thấy Tô Xán đứng dậy rời khỏi lễ đường.

Chút tiêu điểm của cuối cùng mắt cô cũng biến mất.

Lý Bằng Vũ, Vương Uy Uy, Lâm Trứu Vũ, Tiết Dịch Dương nhìn cảnh này, tiếng vỗ tay nhỏ dần.

Đi ra cửa phòng yến hội, Tô Xán hít sâu liền ba hơi, dựa lưng vào tường, ánh mắt thất thần, rất nhiều phụ vụ ngạc nhiên nhìn y, sau đó có vẻ nghĩ ra điều gì, nhìn cô gái tuyệt mỹ đang ở trên sân khấu, ánh mắt hiện lên vẻ thương hại.

Trên sân khấu MC cầm micro nói:
- ... Cô dâu và chú rể trao nhẫn ...

Phục vụ có tố chất huấn luyện cực tốt đột nhiên thấy chàng trai bị đả kích lớn nhất cuộc đời như bừng tình, lao vào giữa phòng yến hội, mấy cô phụ vụ nữ ôm miệng, bọn họ biết sẽ có cảnh tượng cả đời khó thấy một lần sắp diễn ra.

Tô Xán lao về phía trước như chiếc xe tank xung phong, khí thế áp đảo toàn bộ mọi người có mặt.

- Chẳng lẽ ..
Vương Uy Uy vẫn giữ nguyên tư thế xoay người 90 độ, người từ từ đứng dậy. Ngồi bên cạnh hắn là Diệp Huy Thường hai mắt sáng lên đầy kích động.

- Con mẹ nó, thằng này đúng là thích chơi trội mà.
Lâm Trứu Vũ ngoạc mồm cười:

- Tô Xán và Lâm Lạc Nhiên?
Tiết Dịch Dương, Lưu Duệ tròn mắt nhìn Tô Xán bước lên không chút do dự nào, trừ miệng lẩm bẩm mấy câu vô nghĩa không biết dùng từ ngữ nào nói tới hành vi này.

Mc vẫn đang lải nhải lời bay bướm, nhưng càng lúc càng nhỏ, âm nhạc vẫn vang lên, chẳng ai để ý, Ngụy Viễn Hồ đã lấy nhẫn ra, chuẩn bị lồng vào ngón tay Lâm Lạc Nhiên.

Bọn họ có chấn động hay không, có phẫn nộ hay không, có tạo thành ảnh hưởng gì, bây giờ với Tô Xán nói không quan trọng hơn cục phân chó.

So với việc Tô Xán muốn làm, mọi hậu quả, mọi phản ứng đều không quan trọng nữa.

Y chỉ muốn nắm chặt thứ quan trọng đó, quan trọng như mạng sống của mình.

Khoảng cách chỉ hai chục mét thoáng cái đã qua, Tô Xan nắm lấy bàn tay lạnh băng của Lâm Lạc Nhiên, tới ngay cả Lâm Lạc Nhiên cũng chấn động như nhìn người ngoài hành tinh từ trên trời xuống.

Nắm chặt, Tô Xán không nói lấy một lời thừa thãi, kéo Lâm Lạc Nhiên chỉ tích tắc đã khóc tưng bừng, xoay người chạy đi, chiếc nhẫn rơi xuống đất. Ngụy Viễn Hồ phẫn nộ đưa tay ra, nhưng có một bóng người to béo đen xì ôm chặt lấy hắn.

Tô Xán chạy theo thảm đỏ, tới trước cái bàn thứ ba, tay trái nắm lấy bàn tay Đường Vũ, đó là bàn tay ấm áp, ấm tới nung chảy tim Tô Xán.

Thế là tay trái Tô Xán nắm tay Đường Vũ, tay phải kéo cô gái váy trắng hơn tuyết, dưới ánh đèn pha lê, chạy càng lúc càng nhanh, cuối cùng rời khỏi phòng yên hội.

Ba người bọn họ, Lý Bằng Vũ lừng lững như thiết tháp đóng hai cánh cửa gỗ lớn lại, đứng chắn ở đó.

Tất cả anh em bạn bè cùng lớn lên ở thủ đô, tất cả thân bằng cố hữu cô ba dì năm chú bảy, tất cả đại lão chính đàn, tinh anh thương giới hay danh nhân xã hội. Đám đông yến hội cuộn trào như thủy triều, tất cả đều bị ngăn cách khi hai cánh cửa đóng lại.

Một chàng trai nắm tay hai cô gái chạy biến mất, đó là ký ức cuối cùng của tất cả mọi người.

HẾT

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com